Giới thiệu

Ngô Mặc, một chỉ đạo võ thuật tài năng từ thế giới hiện đại, bỗng chốc tỉnh dậy trong một cỗ quan tài cổ kính, hoàn toàn lạc lõng trong một thế giới xa lạ và đầy rẫy hiểm nguy.

Đây là một thực tại mà anh chỉ từng biết qua những trang tiểu thuyết trộm mộ.

Khoảnh khắc định mệnh đó, một "Hệ Thống Đánh Dấu Đạo Mộ" đã được kích hoạt trong tâm trí anh, ban cho anh những năng lực phi thường: huyết mạch Thanh Long bất khả xâm phạm, võ công thượng thừa, cơ quan thuật tinh xảo, trí nhớ siêu phàm và kiến thức đạo mộ sâu rộng, cùng với một không gian chứa đồ cá nhân.

Ngô Mặc, từ một người bình thường chìm trong rượu và sự chán nản, nay được tái sinh với một thân phận mới – em trai cùng cha khác mẹ của Ngô Tà – và một sứ mệnh không tưởng.

Nhiệm vụ đầu tiên của hệ thống đưa Ngô Mặc đến Viện Điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, một địa điểm bí ẩn mà anh biết sẽ đóng vai trò quan trọng trong cốt truyện chính.

Tại đây, anh đã đối mặt với một con quái vật gia hoài ghê tởm, một sinh vật cổ xưa từ Sơn Hải Kinh.

Sau trận chiến cam go, Ngô Mặc đã tìm thấy cuốn sổ tay của Trần Văn Cẩm và một thanh đao cổ đầy uy lực mang tên "Minh Hồng".

Nhằm ngăn chặn bất kỳ sự kiện siêu nhiên nào tái diễn, anh đã táo bạo phá hủy toàn bộ viện điều dưỡng, hành động này mang lại cho anh thêm nhiều phần thưởng bất ngờ từ hệ thống, khẳng định bản lĩnh thích nghi và sự quyết đoán của một người xuyên không.

Khi Ngô Tà, Trương Khởi Lân (Tiểu Ca), và Hắc Nhãn Kính (Hắc Gia) đến hiện trường tan hoang của viện điều dưỡng, họ kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt.

Ngô Mặc xuất hiện, với thân phận mới là Ngô Mặc, em trai của Ngô Tà, khiến mọi người không khỏi bàng hoàng.

Bằng sự xảo quyệt và tài ăn nói, Ngô Mặc đã "bán" cuốn sổ tay của Trần Văn Cẩm cho A Ninh – người phụ nữ bí ẩn đứng sau tổ chức thám hiểm, đổi lấy hai triệu Nhân dân tệ và một suất tham gia vào đội thám hiểm Tây Vương Mẫu Cung tại Tham Mộc Đà.

Cuộc giao dịch thành công không chỉ củng cố vị thế của Ngô Mặc mà còn mang lại cho anh những kỹ năng mới: khả năng điều khiển côn trùng và giao tiếp với loài rắn – những năng lực sau này sẽ chứng tỏ giá trị không thể ngờ.

Chuyến hành trình đến Tham Mộc Đà là một thử thách nghiệt ngã.

Với kỹ năng lái xe thượng thừa (được cường hóa bởi hệ thống), Ngô Mặc đã giúp đoàn xe thoát khỏi một trận bão cát khổng lồ, khiến A Ninh và cả đội phải kinh ngạc.

Trên đường đi, họ không chỉ giải cứu những người bị lạc, bao gồm cả Zha Tây, người hướng dẫn quan trọng từ bộ tộc Tạng, mà còn phát hiện ra một thành phố cổ bị chôn vùi dưới lòng đất.

Tại đây, họ chạm trán với loài quái vật Chu Yếm hung hãn, buộc Ngô Mặc và Tiểu Ca phải dốc toàn lực chiến đấu.

Thật bất ngờ, Phan Tử và Vương Bàn Tử, những người được Ngô Tam Tỉnh phái đến để bảo vệ Ngô Tà, cũng xuất hiện, bổ sung thêm sức mạnh cho đội hình.

Họ tiếp tục tiến sâu vào thành phố cổ, khám phá một hành lang bí mật với những xác ướp treo lơ lửng, mỗi thi thể đều bị đóng một chiếc đinh đồng vào tim.

Những thi thể này bất ngờ sống dậy, biến thành "nhuyễn thi" mềm dẻo và khát máu.

Trong tình thế nguy hiểm, Ngô Mặc và Hắc Gia đã thể hiện sự phối hợp ăn ý, chiến đấu mở đường thoát thân qua một mê cung hành lang và một hồ nước đen chứa đầy xác sống.

Sau màn thoát hiểm ngoạn mục, Ngô Mặc và Hắc Gia trôi dạt vào một ốc đảo xanh tươi, nơi họ phát hiện ra một tín hiệu khói đỏ – dấu hiệu của đội Giải Liên Hoàn, đội quân thật sự của Ngô Tam Tỉnh.

Nhiệm vụ mới của hệ thống yêu cầu Ngô Mặc hội quân với đội Giải Liên Hoàn, hứa hẹn những phần thưởng lớn lao hơn.

Khi hội ngộ với Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa và những người khác (những người cũng đã vượt qua con đường tương tự), họ ngay lập tức đối mặt với một con mãng xà khổng lồ.

Bằng kỹ năng xà ngữ vừa học được, Ngô Mặc đã lớn tiếng gọi con mãng xà là "thứ côn trùng", chọc giận nó và chuẩn bị cho một trận chiến sinh tử khác.

Toàn bộ hành trình này cho thấy sự trưởng thành vượt bậc của Ngô Mặc, từ một người xuyên không ngơ ngác đến một thủ lĩnh bất đắc dĩ, luôn sẵn sàng đối mặt với những hiểm nguy rình rập và khai thác mọi cơ hội để kiếm tiền, bảo vệ đồng đội.

Ngô Mặc, một chỉ đạo võ thuật tài năng từ thế giới hiện đại, bỗng chốc tỉnh dậy trong một cỗ quan tài cổ kính, hoàn toàn lạc lõng trong một thế giới xa lạ và đầy rẫy hiểm nguy – một thực tại mà anh chỉ từng biết qua những trang tiểu thuyết trộm mộ.

Khoảnh khắc định mệnh đó, một "Hệ Thống Đánh Dấu Đạo Mộ" đã được kích hoạt trong tâm trí anh, ban cho anh những năng lực phi thường: huyết mạch Thanh Long bất khả xâm phạm, võ công thượng thừa, cơ quan thuật tinh xảo, trí nhớ siêu phàm và kiến thức đạo mộ sâu rộng, cùng với một không gian chứa đồ cá nhân.

Ngô Mặc, từ một người bình thường chìm trong rượu và sự chán nản, nay được tái sinh với một thân phận mới – em trai cùng cha khác mẹ của Ngô Tà – và một sứ mệnh không tưởng, sẵn sàng giải phóng bản tính phóng khoáng của mình trong thế giới đầy phiêu lưu này.

Nhiệm vụ đầu tiên của hệ thống đưa Ngô Mặc đến Viện Điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, một địa điểm bí ẩn mà anh biết sẽ đóng vai trò quan trọng trong cốt truyện chính.

Tại đây, anh đã đối mặt với một con quái vật "gia hoài" ghê tởm, một sinh vật cổ xưa từ Sơn Hải Kinh.

Sau trận chiến cam go, Ngô Mặc đã tìm thấy cuốn sổ tay của Trần Văn Cẩm và một thanh đao cổ đầy uy lực mang tên "Minh Hồng".

Nhằm ngăn chặn bất kỳ sự kiện siêu nhiên nào tái diễn, anh đã táo bạo phá hủy toàn bộ viện điều dưỡng, hành động này không chỉ mang lại cho anh thêm nhiều phần thưởng bất ngờ từ hệ thống (như trung cấp đao pháp, khinh công và giám bảo tri thức) mà còn khẳng định bản lĩnh thích nghi và sự quyết đoán của một người xuyên không.

Khi Ngô Tà, Trương Khởi Lân (Tiểu Ca), và Hắc Nhãn Kính (Hắc Gia) đến hiện trường tan hoang của viện điều dưỡng, họ kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt.

Ngô Mặc xuất hiện, với thân phận mới là Ngô Mặc, em trai của Ngô Tà, khiến mọi người không khỏi bàng hoàng.

Bằng sự xảo quyệt và tài ăn nói, Ngô Mặc đã "bán" cuốn sổ tay của Trần Văn Cẩm cho A Ninh – người phụ nữ bí ẩn đứng sau tổ chức thám hiểm, đổi lấy hai triệu Nhân dân tệ và một suất tham gia vào đội thám hiểm Tây Vương Mẫu Cung tại Tham Mộc Đà.

Cuộc giao dịch thành công không chỉ củng cố vị thế của Ngô Mặc mà còn mang lại cho anh những kỹ năng mới từ hệ thống: khả năng điều khiển côn trùng và giao tiếp với loài rắn – những năng lực sau này sẽ chứng tỏ giá trị không thể ngờ.

Chuyến hành trình đến Tham Mộc Đà là một thử thách nghiệt ngã.

Với kỹ năng lái xe thượng thừa (được cường hóa bởi hệ thống), Ngô Mặc đã giúp đoàn xe thoát khỏi một trận bão cát khổng lồ, khiến A Ninh và cả đội phải kinh ngạc.

Trên đường đi, họ không chỉ giải cứu những người bị lạc, bao gồm cả Zha Tây, người hướng dẫn quan trọng từ bộ tộc Tạng, mà còn phát hiện ra một thành phố cổ bị chôn vùi dưới lòng đất.

Tại đây, họ chạm trán với loài quái vật Chu Yếm hung hãn, buộc Ngô Mặc và Tiểu Ca phải dốc toàn lực chiến đấu.

Thật bất ngờ, Phan Tử và Vương Bàn Tử, những người được Ngô Tam Tỉnh phái đến để bảo vệ Ngô Tà, cũng xuất hiện, bổ sung thêm sức mạnh cho đội hình.

Họ tiếp tục tiến sâu vào thành phố cổ, khám phá một hành lang bí mật với những xác ướp treo lơ lửng, mỗi thi thể đều bị đóng một chiếc đinh đồng vào tim.

Những thi thể này bất ngờ sống dậy, biến thành "nhuyễn thi" mềm dẻo và khát máu.

Trong tình thế nguy hiểm, Ngô Mặc và Hắc Gia đã thể hiện sự phối hợp ăn ý, chiến đấu mở đường thoát thân qua một mê cung hành lang và một hồ nước đen chứa đầy xác sống.

Ngô Mặc sử dụng những quả lựu đạn cướp được để tạo lối thoát, nhưng trong khoảnh khắc quyết định, một cánh cửa đá đóng sập lại, chia cắt anh và Hắc Gia khỏi nhóm Ngô Tà, đẩy họ vào một dòng nước ngầm cuộn xiết.

Sau màn thoát hiểm ngoạn mục khỏi lòng đất, Ngô Mặc và Hắc Gia được đưa đến một ốc đảo xanh tươi, vùng rìa của Tây Vương Mẫu Cung.

Tại đây, họ nhìn thấy một tín hiệu khói đỏ – dấu hiệu nguy hiểm từ đội Giải Liên Hoàn.

Hệ thống ngay lập tức ban bố nhiệm vụ mới: hội quân với đội Giải Liên Hoàn, hứa hẹn sự tiến hóa của huyết mạch Thanh Long và mở rộng không gian cá nhân.

Họ lập tức lao nhanh về phía cột khói.

Trên đường đi, Ngô Mặc và Hắc Gia bất ngờ hội ngộ với Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa, Phan Tử và Bàn Tử – những người đã đi trước qua một lối khác.

Trong khoảnh khắc đoàn tụ ngắn ngủi, một con mãng xà khổng lồ xuất hiện.

Bằng kỹ năng xà ngữ vừa học được, Ngô Mặc đã lớn tiếng gọi con mãng xà là "thứ côn trùng", chọc giận nó và chuẩn bị cho một trận chiến sinh tử khác.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 1 thường là lời dẫn, có tác dụng quái gì?" Ngô Mặc chờ đợi nửa ngày, cũng không đợi được hệ thống hồi đáp, chỉ có thể buồn bực bỏ cuộc giao tiếp với hệ thống.

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1302

Chương 1303

Chương 1304

Chương 1305

Chương 1306

Chương 1307

Chương 1308

Chương 1309

Chương 1310

Chương 1311

Chương 1312

Chương 1313

Chương 1314

Chương 1315

Chương 1316

Chương 1317

Chương 1318

Chương 1319

Chương 1320

Chương 1321

Chương 1322

Chương 1323

Chương 1324

Chương 1325

Chương 1326

Chương 1327

Chương 1328

Chương 1329

Chương 1330

Chương 1331

Chương 1332

Chương 1333

Chương 1334

Chương 1335

Chương 1336

Chương 1337

Chương 1338

Chương 1339

Chương 1340

Chương 1341

Chương 1342

Chương 1343

Chương 1344

Chương 1345

Chương 1346

Chương 1347

Chương 1348

Chương 1349

Chương 1350

Chương 1351

Chương 1352

Chương 1353

Chương 1354

Chương 1355

Chương 1356

Chương 1357

Chương 1358

Chương 1359

Chương 1360

Chương 1361

Chương 1362

Chương 1363

Chương 1364

Chương 1365

Chương 1366

Chương 1367

Chương 1368

Chương 1369

Chương 1370

Chương 1371

Chương 1372

Chương 1373

Chương 1374

Chương 1375

Chương 1376

Chương 1377

Chương 1378

Chương 1379

Chương 1380

Chương 1381

Chương 1382

Chương 1383

Chương 1384

Chương 1385

Chương 1386

Chương 1387

Chương 1388

Chương 1389

Chương 1390

Chương 1391

Chương 1392

Chương 1393

Chương 1394

Chương 1395

Chương 1396

Chương 1397

Chương 1398

Chương 1399

Chương 1400

Chương 1401

Chương 1402

Chương 1403

Chương 1404

Chương 1405

Chương 1406

Chương 1407

Chương 1408

Chương 1409

Chương 1410

Chương 1411

Chương 1412

Chương 1413

Chương 1414

Chương 1415

Chương 1416

Chương 1417

Chương 1418

Chương 1419

Chương 1420

Chương 1421

Chương 1422

Chương 1423

Chương 1424

Chương 1425

Chương 1426

Chương 1427

Chương 1428

Chương 1429

Chương 1430

Chương 1431

Chương 1432

Chương 1433

Chương 1434

Chương 1435

Chương 1436

Chương 1437

Chương 1438

Chương 1439

Chương 1440

Chương 1441

Chương 1442

Chương 1443

Chương 1444

Chương 1445

Chương 1446

Chương 1447

Chương 1448

Chương 1449

Chương 1450

Chương 1451

Chương 1452

Chương 1453

Chương 1454

Chương 1455

Chương 1456

Chương 1457

Chương 1458

Chương 1459

Chương 1460

Chương 1461

Chương 1462

Chương 1463

Chương 1464

Chương 1465

Chương 1466

Chương 1467

Chương 1468

Chương 1469

Chương 1470

Chương 1471

Chương 1472

Chương 1473

Chương 1474

Chương 1475

Chương 1476

Chương 1477

Chương 1478

Chương 1479

Chương 1480

Chương 1481

Chương 1482

Chương 1483

Chương 1484

Chương 1485

Chương 1486

Chương 1487

Chương 1488

Chương 1489

Chương 1490

Chương 1491

Chương 1492

Chương 1493

Chương 1494

Chương 1495

Chương 1496

Chương 1497

Chương 1498

Chương 1499

Chương 1500

Chương 1501

Chương 1502

Chương 1503

Chương 1504

Chương 1505

Chương 1506

Chương 1507

Chương 1508

Chương 1509

Chương 1510

Chương 1511

Chương 1512

Chương 1513

Chương 1514

Chương 1515

Chương 1516

Chương 1517

Chương 1518

Chương 1519

Chương 1520

Chương 1521

Chương 1522

Chương 1523

Chương 1524

Chương 1525

Chương 1526

Chương 1527

Chương 1528

Chương 1529

Chương 1530

Chương 1531

Chương 1532

Chương 1533

Chương 1534

Chương 1535

Chương 1536

Chương 1537

Chương 1538

Chương 1539

Chương 1540

Chương 1541

Chương 1542

Chương 1543

Chương 1544

Chương 1545

Chương 1546

Chương 1547

Chương 1548

Chương 1549

Chương 1550

Chương 1551

Chương 1552

Chương 1553

Chương 1554

Chương 1555

Chương 1556

Chương 1557

Chương 1558

Chương 1559

Chương 1560

Chương 1561

Chương 1562

Chương 1563

Chương 1564

Chương 1565

Chương 1566

Chương 1567

Chương 1568

Chương 1569

Chương 1570

Chương 1571

Chương 1572

Chương 1573

Chương 1574

Chương 1575

Chương 1576

Chương 1577

Chương 1578

Chương 1579

Chương 1580

Chương 1581

Chương 1582

Chương 1583

Chương 1584

Chương 1585

Chương 1586

Chương 1587

Chương 1588

Chương 1589

Chương 1590

Chương 1591

Chương 1592

Chương 1593

Chương 1594

Chương 1595

Chương 1596

Chương 1597

Chương 1598

Chương 1599

Chương 1600

Chương 1601

Chương 1602

Chương 1603

Chương 1604

Chương 1605

Chương 1606

Chương 1607

Chương 1608

Chương 1609

Chương 1610

Chương 1611

Chương 1612

Chương 1613

Chương 1614

Chương 1615

Chương 1616

Chương 1617

Chương 1618

Chương 1619

Chương 1620

Chương 1621

Chương 1622

Chương 1623

Chương 1624

Chương 1625

Chương 1626

Chương 1627

Chương 1628

Chương 1629

Chương 1630

Chương 1631

Chương 1632

Chương 1633

Chương 1634

Chương 1635

Chương 1636

Chương 1637

Chương 1638

Chương 1639

Chương 1640

Chương 1641

Chương 1642

Chương 1643

Chương 1644

Chương 1645

Chương 1646

Chương 1647

Chương 1648

Chương 1649

Chương 1650

Chương 1651

Chương 1652

Chương 1653

Chương 1654

Chương 1655

Chương 1656

Chương 1657

Chương 1658

Chương 1659

Chương 1660

Chương 1661

Chương 1662

Chương 1663

Chương 1664

Chương 1665

Chương 1666

Chương 1667

Chương 1668

Chương 1669

Chương 1670

Chương 1671

Chương 1672

Chương 1673

Chương 1674

Chương 1675

Chương 1676

Chương 1677

Chương 1678

Chương 1679

Chương 1680

Chương 1681

Chương 1682

Chương 1683

Chương 1684

Chương 1685

Chương 1686

Chương 1687

Chương 1688

Chương 1689

Chương 1690

Chương 1691

Chương 1692

Chương 1693

Chương 1694

Chương 1695

Chương 1696

Chương 1

Cách Nhĩ Mộc, Tây Hải — Số 359-6, đường Lôn Sơn Rudemu.

Ngô Mặc châm một điếu thuốc, ngồi trong xe nhìn tòa nhà ba tầng ba ngày trước còn đứng sừng sững, ba ngày sau đã biến thành đống đổ nát của Viện Điều Dưỡng Golmud, thầm suy nghĩ.

Theo thời gian trong phim truyền hình mà tính, còn hai ngày nữa Ngô Tà và Trương Khởi Linh sẽ đến đây.

Không biết khi họ nhìn thấy Viện Điều Dưỡng Golmud đã đổ nát hoàn toàn này thì sẽ nghĩ gì?

Hắn nhả một vòng khói, khóe miệng nhếch lên nụ cười, ngẫm kỹ thì thật sự có chút mong chờ biểu cảm của họ.

Ngô Mặc ung dung tựa lưng vào ghế, tiện tay lật cuốn sổ tay lấy từ viện điều dưỡng ra.

Đọc lướt qua hai cái rồi ném vào ngăn kéo ghế phụ.

“Hệ thống, nhận thưởng.” “Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ đánh dấu tại Viện Điều Dưỡng Golmud.” “Phần thưởng nhiệm vụ: Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật (Chương 1), Chấn Sơn Chưởng (Sơ cấp), Đạo Mộ Bách Khoa Toàn Thư (Ba trang đầu), có nhận không?” Nghe giọng máy móc lạnh lẽo vô cảm của hệ thống trong đầu, Ngô Mặc rơi vào trầm tư.

Nhớ lại những gì mình đã trải qua trong hai tháng qua, cứ như một giấc mơ.

Kiếp trước, với tư cách là chỉ đạo võ thuật, hắn đã có tranh cãi với đạo diễn đoàn làm phim.

Uống rượu giải sầu trong ký túc xá, ai ngờ vừa mở mắt ra lại xuất hiện trong một chiếc quan tài.

“Vãi, cái quái gì thế này, đứa nào thất đức thế, nhốt ông đây vào quan tài?” Ngô Mặc chửi bới ầm ĩ bò ra khỏi quan tài, quay đầu liền phát hiện bên cạnh quan tài đứng một người hóa trang thành cương thi.

“Anh bạn chuyên nghiệp ghê, đứng cả buổi rồi đúng không?” Đối phương nghe thấy tiếng Ngô Mặc, hai tay duỗi thẳng, nhảy dựng xoay người về phía hắn.

Ngô Mặc ban đầu không để ý.

Đến khi phát hiện đối phương há to miệng, một mùi hôi thối khó ngửi xộc thẳng vào mặt, lúc này mới phát hiện sự việc không ổn rồi.

May mắn thay, đây là một con cương thi vừa mới hóa hình, tốc độ di chuyển không quá nhanh.

Ngô Mặc liều mạng thoát thân, chạy thục mạng ra ngoài.

Bên ngoài hang, tuyết lớn bay đầy trời, Ngô Mặc mặc áo cộc quần đùi.

Quần đùi còn bị cương thi xé rách một nửa, lộ ra cái mông trắng hếu, đứng trong tuyết cả người hắn sắp sụp đổ rồi.

“Chúc mừng túc chủ thoát khỏi cương thi và đến thế giới Chung Cực, hệ thống hiện đã kích hoạt.” Nếu không phải tiếng hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu, Ngô Mặc thậm chí còn nghĩ hay là quay lại hang, nằm trong quan tài chết quách đi cho rồi, đỡ phải bị tuyết đóng băng mà chết.

“Hệ thống kích hoạt thành công, hệ thống này là Hệ thống Đánh Dấu Trộm Mộ, xuống mộ đánh dấu sẽ nhận được gói quà lớn (Lưu ý: kiến thức cần túc chủ tự học, tự tìm hiểu!), hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ nhận được phần thưởng tương ứng.” “Giờ ông đây sắp đóng băng rồi mà còn đánh dấu cái gì?” Ngô Mặc chửi bới ầm ĩ trong đầu với hệ thống.

Đều là người trẻ, có mấy ai chưa từng xem thế giới trộm mộ, trong đầu chưa từng tưởng tượng mình cũng có trải nghiệm bá đạo như vậy chứ?

Nhưng tưởng tượng là tưởng tượng, thực tế là thực tế, thực tế chính là hắn hiện giờ sắp chết cóng rồi.

Vừa dứt lời liền cảm thấy cơ thể lơ lửng.

Rất nhanh, cơ thể từng đợt nóng lên, cảm giác như mình sắp bốc cháy.

Nhưng cơ thể bị hệ thống khống chế, hắn chẳng làm được gì, từ từ cơ thể lại bắt đầu lạnh đi, lạnh đến mức răng va vào nhau lập cập.

Lạnh nóng thay phiên không ngừng, rất lâu sau mới từ từ hồi phục lại.

“Đinh!

Xét thấy thể chất túc chủ quá yếu, tiến hành cải tạo huyết mạch, hiện đã cải tạo xong.” “Chúc mừng túc chủ nhận được huyết mạch Thanh Long, công hiệu: 【Bách độc bất xâm, đao thương bất nhập, (dung hợp 1%) giai đoạn sau khi trưởng thành có thể nhận được chân thân Thanh Long (còn về có thành công hay không, thì xem tạo hóa của túc chủ)】” “Chúc mừng túc chủ nhận được kỹ năng: Sơ cấp Cơ Quan Thuật (có thể nâng cấp), Cơ bản Đao Pháp (có thể nâng cấp)” “Chúc mừng túc chủ nhận được Quá Mục Bất Vong, Kiến thức cơ bản về trộm mộ (Chương 1)” Lúc này Ngô Mặc căn bản không chú ý đến hệ thống nói gì.

Hắn hiện tại vẫn đang trong trạng thái ngơ ngác, cũng không để ý phần thưởng của hệ thống hố đến mức nào.

Ngô Mặc bị hệ thống thả xuống, phát hiện mình lại không cảm thấy lạnh nữa.

Vội vàng cởi hết quần áo rách rưới trên người, chuẩn bị kiểm tra cơ thể.

Kết quả phát hiện trên cơ thể mình ẩn hiện một hình xăm Thanh Long.

Rồng thì rất ngầu, nhưng đáng ngại là mồm rồng lại chĩa vào eo mình XD?

“Khụ, hệ thống mi có phải vẽ sai rồi không, đầu rồng người ta chẳng phải đều ngẩng cao ư?

Sao đến chỗ ta lại cắm đầu xuống?” “Đinh, túc chủ xin chú ý, chúng ta là hệ thống trộm mộ, mộ ở dưới đất.” Ngô Mặc bị hệ thống ‘đáp trả’ lại, ngẫm kỹ thì thấy nói rất có lý, thế là không còn bận tâm về vấn đề này nữa.

Huyết mạch cải tạo thành công, hệ thống ở bên, Ngô Mặc trong lòng lập tức có động lực.

Nhìn bản thân trần truồng, hắn thậm chí còn định quay lại hang, lột sạch sành sanh con cương thi.

“Đinh!

Hiện phát gói quà tân thủ.” Không hổ là hệ thống, thật biết ý người, nghe thấy giọng nói thân thiết này, Ngô Mặc suýt nữa cảm động phát khóc, vội vàng hét lớn trong đầu: “Muốn!” 【Ba lô leo núi *1, bộ đồ rằn ri *1, quần lót *1, tất *1, dao găm quân dụng *1, Sơ cấp Quyền Pháp, tài liệu thân phận *1, 1 triệu tệ】 Ngô Mặc mở ba lô, phát hiện bên trong có một ít thuốc men và thức ăn, còn có mấy bộ quần áo để thay giặt và một bộ đồ rằn ri, vội vàng mặc vào.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Ngô Mặc nghĩ đến theo đặc trưng của tiểu thuyết mạng, lúc này mình nên tiếp nhận thông tin thân phận.

Hắn trong đầu ra lệnh cho hệ thống.

“Tiếp nhận toàn bộ thông tin.” Ngô Mặc nhắm mắt tiếp nhận thông tin, rất lâu sau mới từ từ mở mắt.

“Mình lại là em trai ruột cùng cha cùng mẹ với Ngô Tà sao?” “Tên cũng là Ngô Mặc, tốt lắm, anh cả thì Thiên Chân Vô Tà, đến ta thì một bụng mực (nghiên cứu), cũng coi là một cặp trời sinh.” “Được rồi, nhập gia tùy tục.” Tháng này, Ngô Mặc theo yêu cầu của hệ thống, chạy khắp các ngôi mộ tổ có bím tóc lớn nhỏ gần Đại Hạp Cốc Thái Bạch Sơn, tiến hành đánh dấu.

Hạ gục vài con cương thi, đồng thời nhận được vài kỹ năng nhỏ ngẫu nhiên.

“Đinh!

Túc chủ xin chú ý, hiện tại phát bố nhiệm vụ chính tuyến mới: Đầm Lầy Quỷ Thành.” “Giai đoạn 1: Đánh dấu tại Viện Điều Dưỡng Golmud, lấy được sổ tay Trần Văn Cẩm, gia nhập đội của A Ninh.” “Phần thưởng nhiệm vụ: huyết mạch Thanh Long tiến hóa lên 3%, Tinh Thông Cơ Khí (cấp 1), mở khóa thương thành.” “Túc chủ xin chú ý, Ngô Tà một tuần sau sẽ đến Viện Điều Dưỡng Golmud, xin hãy tăng tốc.” Ngô Mặc vừa nghe thấy mở khóa thương thành, cả người lập tức như được tiêm máu gà.

Có hệ thống có thương thành, đời người bước lên đỉnh cao không phải mơ.

Một đường phong trần vội vã cuối cùng cũng đến Golmud.

Đứng ở đầu phố cũ nát, Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn tòa nhà ba tầng với dòng chữ Viện Điều Dưỡng trước mắt, suy nghĩ một lát, không xông vào một cách mạo hiểm.

“Y như rằng không giống trong phim, thực tế trông âm u rợn người.” Sinh ra trong xã hội mới, lớn lên dưới lá cờ đỏ, Ngô Mặc có ý thức pháp luật cực kỳ tốt.

Loại chuyện tùy ý xông vào địa bàn người khác này, hắn vẫn còn chút bận tâm.

“Khụ!” Một trận gió thổi qua, bụi đất khắp nơi khiến Ngô Mặc ho liên tục, âm thanh trong không gian trống trải tạo ra tiếng vọng, làm chính hắn cũng giật mình.

“Không được, nếu nửa đêm mà đến, vạn nhất bị người ta phát hiện thì sao?” Xuất thân người bình thường, nhất thời không thể thích ứng thân thủ giỏi giang của mình, cách tư duy cũng vẫn còn khá bình thường.

Ngô Mặc trực tiếp đến Cục Quản lý Đất đai, chi 400.000 tệ mua lại tòa nhà cũ hoang phế này, bên ngoài tuyên bố muốn cải tạo.

Làm xong thủ tục trời đã tối, hắn có chút sốt ruột không chờ nổi muốn xem, bên trong rốt cuộc có gì?

Ban đêm, Ngô Mặc xách dao găm, cầm đèn pin theo vị trí trong ký ức, nghênh ngang xông vào phòng Hoắc Cấm Bà.

Hiện tại nơi này đều thuộc về hắn.

Hoặc là tinh thần chủ nhà, hoặc là người tài cao thì gan lớn, hiện tại Ngô Mặc dù biết trong phòng có Cấm Bà, hắn cũng không hề để tâm.

Vừa lấy sổ tay ra định lật xem một chút, trong đầu đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo điên cuồng của hệ thống.

“Tít tít tít, túc chủ xin chú ý, tính mạng của ngài sẽ bị đe dọa nghiêm trọng!” Ngô Mặc chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh tập đến từ sau gáy, thân thể vội vàng né tránh, còn chưa kịp phản ứng lại, một cái móng vuốt đen sì đã xuất hiện trước mắt hắn.

Lúc này Ngô Mặc đã không còn là hắn lúc mới đến thế giới này nữa.

Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn chiến đấu.

Mặc dù đối mặt đều là cương thi nhỏ, nhưng kinh nghiệm chiến đấu cũng mạnh hơn rất nhiều so với trước khi xuyên không.

Lúc này hắn không những thân thủ nhanh nhẹn, phản ứng cũng cực nhanh, nhanh chóng né tránh được.

Sau khi xoay người, hắn bật đèn pin trong tay chiếu lên, lúc này mới nhìn rõ hình dạng vật đó.

Đây là một sinh vật trông rất giống trâu, trên đầu mọc ra bốn cái sừng, khuôn mặt người, nhưng tai thì giống tai lợn.

Còn chưa kịp để Ngô Mặc nhìn rõ toàn thân.

Thứ đó đã lấy tốc độ cực nhanh như quỷ mị, nhanh như gió cuốn điện xẹt lao tới Ngô Mặc réo rít.

“Ngọa tào, cái thứ quỷ gì đây?

Cấm Bà chẳng phải có tóc dài sao?

Cũng chưa từng nghe nói có ba tay mà.” Lúc này Ngô Mặc không kịp nghĩ kỹ rốt cuộc đây là thứ quỷ gì?

Chỉ có thể từ ống quần rút dao găm ra chắn ngang ngực.

“Hệ thống, đây là thứ quỷ gì?

Sao tao nhớ trong phim truyền hình không xuất hiện thứ này?” “Nó tên Gia Hoài, là quái thú được ghi chép trong 《Sơn Hải Kinh - Tây

Sơn Kinh》, vì sao lại xuất hiện ở đây, xin túc chủ tự tìm hiểu nguyên nhân.” “Ngoài ra xin nhắc nhở thân thiện, phim truyền hình chỉ là một phần nhỏ nội dung, đây là thế giới chân thực!” Ngô Mặc có chút kinh ngạc, nhất thời mất tập trung, bị quái thú đâm vào tường, ngay lập tức mũi cay xè, một luồng khí nóng xông lên.

Hắn đưa tay sờ, cảm thấy dính nhớp, mượn ánh đèn pin nhìn thấy trên đó toàn là máu tươi đỏ.

“Mẹ kiếp, ông đây mặc kệ mày là quái thú gì, dám làm tao chảy máu, ông đây liều mạng với mày!” Ngô Mặc không phải là người có tính cách chịu thiệt, máu đã kích thích tính hung hãn của hắn, vung dao xông thẳng lên.

Dao và móng vuốt va vào nhau, lập tức tia lửa tóe ra khắp nơi, đặc biệt chói mắt trong căn phòng dưới đất tối đen.

Ngô Mặc vừa đối phó với nó, vừa nhanh chóng tìm kiếm điểm yếu của con vật này trong Sơn Hải Kinh.

May mắn thay, lần trước nhiệm vụ thành công, hệ thống hiếm khi hào phóng một lần, thưởng nguyên bộ Sơn Hải Kinh, nếu không hôm nay thật sự sẽ 'ngủm củ tỏi' ở đây.

Ngô Mặc nắm bắt cơ hội một dao đâm vào mắt nó, dùng sức xoay xoay.

Nhân lúc nó kêu thảm thiết, lại rút dao găm đâm vào tim nó.

Quái vật rên rỉ một tiếng, vùng vẫy trong cơn hấp hối, Ngô Mặc một bước nhảy vọt đến chỗ xa, tựa vào góc tường, nhìn nó từ từ chết đi.

Ngô Mặc thở hổn hển, “Viện điều dưỡng Golmud này đúng là quái lạ, cái gì cũng có, đã vậy thì sổ tay cũng lấy được, phần thưởng cũng có rồi, ông đây mặc kệ nguyên nhân gì, phá nó luôn!

Xem xem còn con yêu ma quỷ quái gì nữa.” Vừa định đi thì đột nhiên nhớ đến Hắc Nhãn Kính trong phim truyền hình có mang ra một cái hộp gỗ hồng hình dẹt, nghĩ một lát lại quay lại.

Chương 2

Có lẽ con quái thú vừa rồi là khắc tinh của Cấm Bà, tóm lại Ngô Mặc nhảy xuống không gian bên dưới quan tài lấy được cái hộp, rồi lại trèo lên, đến tận cửa cũng không thấy bóng dáng Cấm Bà đâu.

Ngô Mặc đút sổ tay vào túi, tay cầm cái hộp gỗ hồng dẹt rời khỏi Viện Điều Dưỡng Golmud.

Sau khi ra ngoài, hắn nổi giận đùng đùng, chi tiền cao để thuê một đội phá dỡ, theo một loạt tiếng nổ vang lên, rất nhanh tòa nhà nhỏ trước mắt đã biến thành một đống đổ nát.

“Đinh!

Túc chủ đã phá dỡ Viện Điều Dưỡng Golmud, thay đổi khởi đầu câu chuyện, nhận được phần thưởng ngoài ý muốn.” “Chúc mừng túc chủ nhận được Trung cấp Đao Pháp, Thân Khinh Như Yến Thuật, Kiến thức Giám Bảo Toàn Thư (Chương 1)” “Quả nhiên, mày không phải một cái hệ thống đàng hoàng.

Nhưng mà anh bạn, tao muốn hỏi, sao mấy phần thưởng này đều là Chương 1?

Chương 1 thường là lời dẫn, có tác dụng quái gì?” Ngô Mặc chờ đợi nửa ngày, cũng không đợi được hệ thống hồi đáp, chỉ có thể buồn bực bỏ cuộc giao tiếp với hệ thống.

Hắn chuẩn bị đồ ăn thức uống rồi túc trực trong xe, chờ đợi Ngô Tà và Trương Khởi Linh đến.

“Chậc chậc, quả nhiên đến rất đúng giờ.” Hai ngày sau, Ngô Mặc đang ăn bánh mì trong xe, đột nhiên phát hiện từ xa có hai người đi tới.

Một người đeo kính râm mặc áo khoác da, người kia mặc áo liền quần có mũ, không cần nghĩ cũng biết là Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh xuất hiện.

Nhìn đống đổ nát trước mắt, trên khuôn mặt “liệt cơ” của Trương Khởi Linh hiếm hoi xuất hiện vẻ ngây ngốc.

“Vãi chưởng, kinh điển thật, mặt đơ ngàn năm cũng có biểu cảm khác à?” Ngô Mặc vội vàng rút điện thoại ra, nhắm vào Trương Khởi Linh nắm bắt thời cơ chụp lại cảnh này, sau đó phóng to ảnh xem xét, lúc này mới hài lòng đút vào túi.

“Này Ách Ba, mày không nhớ nhầm địa chỉ chứ?

Giờ chỗ này sao lại là một đống đổ nát?” Hắc Nhãn Kính nhìn đống đổ nát trước mắt, lại rút tờ giấy ra đối chiếu kỹ địa chỉ, hỏi Trương Khởi Linh.

“Không biết.” Trương Khởi Linh cất bước đi vào đống đổ nát, chuẩn bị kiểm tra xem có manh mối mới nào không.

Hắc Nhãn Kính vội vàng đi theo sau, vừa đi vừa cằn nhằn.

“Vãi, ai làm ra vụ này thế?

Phá banh chành thế này, hoặc là không có khe hở nào, hoặc là bên trên đè hàng tấn đá, ai mà đào nổi?” Ngô Mặc từ khi cơ thể được tiến hóa, thính lực khá tốt, nghe tiếng Hắc Nhãn Kính cằn nhằn trong lòng cười thầm.

“Vớ vẩn, thật sự nghĩ ông đây tốn tiền vô ích à?

Đây chính là đội phá dỡ tốt nhất toàn Golmud.” Lúc này thân thủ Ngô Mặc không hề kém Trương Khởi Linh, hắn ẩn mình trong bóng tối không xuất hiện.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính tìm một lượt trong đống đổ nát, không có bất kỳ phát hiện nào.

Hai người nhìn nhau một cái, có chút không cam lòng, lại một lần nữa tìm kiếm kỹ lưỡng trong đống đổ nát, hy vọng có thể tìm thấy dấu vết nhỏ nhất.

Trời dần tối.

“Đột đột đột —” Từ xa truyền đến tiếng xe ba bánh, đồng thời tiếng đối thoại của hai người cũng từ xa vọng lại.

“Ông chủ, ông chắc chắn đây là viện điều dưỡng sao?” “Đúng vậy chú em, chú cứ tin tôi đi, tôi từ nhỏ đã sống ở đây bao nhiêu năm rồi, lát nữa chú xuống xe rồi đi thêm mấy chục mét nữa là tới, tôi không đi tiếp đâu, chú trả tôi 50 tệ là được.” Ngô Tà trả tiền xe xong thì bước xuống xe ba bánh.

Còn chưa kịp đi thêm hai mét, tài xế xe ba bánh đã nhanh chóng lái đi khỏi đó, bóng lưng hoảng loạn kia cứ như thể phía sau có mãnh thú đang đuổi theo.

Ngô Tà có chút kinh ngạc, nhưng không nghĩ nhiều, tiếp tục đi tới.

Nhìn đống đổ nát trước mắt, Ngô Tà ngây người ra, anh đã nghĩ qua các loại trạng thái của Viện Điều Dưỡng Golmud sau khi bị bỏ hoang, chỉ có điều chưa từng nghĩ tới nó sẽ biến thành một đống đổ nát.

“Có phải mình đi nhầm chỗ không?

Lẽ nào còn có chỗ khác cũng tên như vậy ư?” Ngô Tà suy nghĩ một chút, quyết định vẫn là đi tới xem tình hình cụ thể.

Trước mặt tối đen như mực, từ xa truyền đến âm thanh kỳ lạ, trong đêm tĩnh mịch đặc biệt rợn người.

Ngô Tà nuốt nước bọt, tự cổ vũ bản thân, từ ba lô rút đèn pin ra, từng bước đi tới, dưới chân không chú ý, suýt nữa bị thanh thép vấp ngã.

“Phụt.” Trong bóng tối truyền đến một tiếng cười khẽ.

Ngô Tà vội vàng chiếu đèn pin về phía đó, hét lớn một tiếng: “Ai, ra đây!” Trong bóng tối, hai bóng người từ từ đi ra.

“Ách Ba, không ngờ bọ ngựa rình ve, chim sẻ lại ở phía sau, lại có thêm một người đến.” Ngô Tà nghe thấy giọng nói, vội vàng giơ đèn pin lên, lập tức kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Tiểu Ca, sao anh lại ở đây?” Trương Khởi Linh không nói gì, thuận theo ánh đèn pin của Ngô Tà đi về một bên.

Ngô Tà: “…” Chỉ còn lại Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà nhìn nhau, cảnh tượng nhất thời có chút ngượng ngùng.

Rất nhanh Trương Khởi Linh lại đi về, lắc đầu với Hắc Nhãn Kính, nói: “Không vào được.” “Vậy hết cách rồi, tiền đã vào túi rồi, muốn tao rút lui là không thể, xem ra chỉ có thể để chủ nhà tự tìm người đào nó lên thôi.” “Hai người rốt cuộc đang nói cái gì?

Muốn tìm thứ gì?

Còn Tiểu Ca, sao anh lại ở đây?” Hắc Nhãn Kính bất lực nhún vai với Ngô Tà, dang hai tay ra, biểu cảm đáng đánh cứ như đang bảo, không thể tiết lộ.

Trương Khởi Linh không để ý đến hai người, cất bước đi ra ngoài, Hắc Nhãn Kính ngẩn người một lát, vội vàng đi theo sau.

“Tiểu Ca, hai người đi đâu thế, tôi cũng đi!” Ngô Tà vội vàng hét lớn một tiếng, chạy theo sau.

“Mấy vị cứ thế mà đi à, không đáng tiếc sao, hay là chúng ta nói chuyện một chút?” Ngô Tà cầm đèn pin chiếu về phía này, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính quay mặt về phía phát ra âm thanh, làm động tác phòng thủ, không ai ngờ lúc này còn có người thứ tư tồn tại.

Ngô Mặc hai tay đút túi, đi về phía trước, miệng nói: “Hai vị danh tiếng lẫy lừng đã lâu, không ngờ lại gặp mặt ở đây.” “Không nói.” Hắc Nhãn Kính lắc đầu, không chút do dự từ chối Ngô Mặc.

Ngô Tà nghe thấy giọng nói có chút quen tai, lại giơ đèn pin lên, đồng tử bỗng co rút lại, kinh hô: “Tiểu Mặc, sao em cũng ở đây?” Ngô Mặc trầm tư một lát: “Anh có thể đổi câu khác không, lời này em nghe hơi quen rồi.” “Cậu quen cậu ta à?” Hắc Nhãn Kính nghiêng đầu nhìn Ngô Tà, gật đầu ra hiệu như đang bảo: “Giới thiệu một chút đi.” Ngô Tà căn bản không thèm trả lời Hắc Nhãn Kính, một bước phóng lên phía trước, nắm lấy Ngô Mặc liên tục hỏi dồn: “Rốt cuộc là chuyện gì, sao em lại ở đây?” Hệ thống thật sự quá mạnh, không những truyền tải ký ức cho Ngô Mặc, đồng thời còn truyền cả cảm xúc tình cảm vào.

Hiện tại Ngô Mặc đối với Ngô Tà bẩm sinh có cảm giác thân thiết, giống như anh em ruột cùng nhau lớn lên từ nhỏ.

Đối với sự truy hỏi của anh, hắn không những không phản cảm, ngược lại còn có một sự ấm áp trong đó.

Hắn vỗ vỗ tay Ngô Tà đang nắm mình, cười tủm tỉm nói: "Lát nữa nói kỹ sau, ta làm ăn một chuyến đã." "Hai vị có hứng thú nói chuyện không?" Trương Khởi Linh không nói hai lời, quay người đi ra ngoài, đi qua Ngô Mặc còn không thèm liếc mắt một cái.

Hắc Nhãn Kính đi tới bên cạnh Ngô Mặc, cười cợt nhả, sau đó quay đầu đi sát theo sau Trương Khởi Linh.

"Danh thiếp của tôi giữ kỹ nhé." Ngô Mặc búng tay một cái, một tấm danh thiếp bay thẳng vào lòng Hắc Nhãn Kính, Hắc Nhãn Kính nheo mắt lại, có chút cảnh giác quay đầu nhìn Ngô Mặc.

"Tiểu Mặc, họ đi rồi hai anh em mình làm sao đây?" Ngô Tà chỉ vào bóng lưng Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính đang rời đi, vẻ mặt lo lắng.

"Không vội, lát nữa hắn sẽ tới cầu xin chúng ta thôi." Ngô Mặc vỗ vỗ vai Ngô Tà, không hề để tâm, "Anh cứ yên tâm đi." Ngô Mặc vừa ung dung châm điếu thuốc, đã bị Ngô Tà giật lấy.

"Đừng nói nhảm, giờ chúng ta nói chuyện vì sao em lại xuất hiện ở đây?" Ngô Mặc vừa định hít một hơi thật đã, kết quả hút phải không khí.

Đối mặt với lời trách cứ của Ngô Tà, hắn vừa định nói chuyện, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác nguy hiểm, giật lấy Ngô Tà liền vọt ra ngoài.

Phía sau lửa bốc ngút trời, một tiếng nổ truyền đến từ mấy mét phía sau hai người, đá vụn bay tứ tung, đánh thẳng vào lưng Ngô

Mặc.

May mà khoảng cách khá xa, lực không lớn lắm.

“Sao vậy Tiểu Mặc, có chuyện gì thế?” Ngô Tà bị Ngô Mặc đè dưới thân không bị thương, nhưng đầu thì bị chấn động đến choáng váng, nhất thời không biết gì.

Ngô Mặc lắc lắc đầu, phủi đi mảnh vụn trên đầu, nghiến răng nghiến lợi chửi rủa: “Mẹ kiếp, cái tên Hắc Nhãn Kính chết tiệt này, ông đây nguyền rủa mày kiếp này đừng hòng mua nổi kính!” “Đừng hỏi nữa, đứng dậy, đi theo tao trước đã.” Ngô Mặc đứng dậy phủi phủi bụi trên người, kéo Ngô Tà đi ra ngoài.

“Lên xe.” Trong bóng tối ở góc rẽ có đậu một chiếc xe van, Ngô Mặc kéo cửa xe cho Ngô Tà lên trước.

Ngô Tà trơ mắt nhìn Ngô Mặc khởi động mấy lần mà xe vẫn không nổ máy.

Hơi bất lực hỏi: “Sao em lại thảm hơn cả anh thế này?

Nhị thúc nói em muốn thi nghiên cứu, sao em lại xuất hiện ở Golmud?” “Nếu em không nói vậy, ông cụ chẳng phải sớm đã bắt em về nhà rồi sao, sau đó thì giống anh, làm một tên ăn bám, cả ngày ăn chơi chờ chết?” Ngô Mặc né tránh không nói về mục đích mình đến Golmud.

Có vài chuyện vẫn là mình biết thì tốt hơn, dù sao nói nhiều nói sai, không nói không sai.

Hai người trò chuyện hồi lâu, xe cuối cùng cũng nổ máy, nhưng mới chạy chưa đầy 1 km, đã nghe thấy tiếng rung động từ phía sau.

Ngô Tà quay đầu nhìn lại, phía sau có mấy chiếc xe đuổi tới, “Tiểu Mặc, cái nơi quỷ quái này sao tự nhiên lại có nhiều xe thế?

Anh thấy có gì đó không ổn.” “Đương nhiên không ổn, nhưng anh cứ yên tâm, đây là chuyện tốt, chứng tỏ có làm ăn rồi.” “Lát nữa anh cứ ngồi yên trong xe, chuyện còn lại em sẽ giải quyết.” Ngô Mặc đạp phanh một cái, bánh xe van cũ nát vang lên tiếng rít chói tai, dừng lại.

Hắn mở cửa xe, bước xuống.

Mấy chiếc xe phía sau cũng dừng lại theo, bao vây chiếc xe van ở giữa.

Vài gã ngoại quốc to béo, bụng phệ bước xuống, nói một tràng tiếng phổ thông lưu loát thốt ra khỏi miệng.

“Thằng nhóc, đồ trong tay mày đúng không, giao ra đây chúng tao sẽ không làm khó mày.” “Ôi, muốn chơi cứng à, thế nào, ông chủ của bọn mày định cướp trắng trợn sao?” Ngô Tà trong xe có chút sốt ruột, sợ Ngô Mặc sẽ chịu thiệt, cố sức đạp cửa xe van, bước xuống.

Chạy lon ton đến bên cạnh Ngô Mặc, nhìn xung quanh rồi nói nhỏ: “Tiểu Mặc, hôm nay hai anh em mình có lẽ gặp chút rắc rối rồi.” Vừa nói vừa xoay cổ tay, nhìn mấy người đối diện trông như huấn luyện viên thể hình, mặc dù biết rõ không đánh lại, nhưng cũng không thể để em trai chịu thiệt.

“Yên tâm đi, em lo được, anh cứ đứng yên bên cạnh xem náo nhiệt là được rồi.” Ngô Mặc vận động cơ thể, một bước phóng lên, một chưởng đánh bay tên ngoại quốc dẫn đầu, tốc độ cực nhanh.

Chương 3

Chưa kịp để mấy người còn lại hoàn hồn, hắn khống chế lực đạo, mỗi tên một chưởng, đánh gục tất cả xuống đất.

Chưa đầy một phút, trên sân trừ hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà ra, những người khác đều ngã vật ra đất bắt đầu rên rỉ.

Phải biết rằng Chấn Sơn Chưởng một chưởng hạ xuống có thể đục thủng tường, đánh mấy tên này còn chẳng khác gì chơi đùa.

“Ngọa tào, em có thân thủ tốt vậy từ bao giờ thế?” Ngô Tà cả người đần mặt tại chỗ, ngây ngốc nhìn mọi thứ đang xảy ra trên sân, thật sự không thể tin vào mắt mình.

Trong ấn tượng cố hữu của Ngô Tà, em trai mình Ngô Mặc chỉ là một thư sinh yếu ớt tay trói gà không chặt.

Lúc này đột nhiên thấy hắn ba năm cái đã đánh gục một lũ ngoại quốc, như Lâm Đại Ngọc mà lại quật đổ dương liễu vậy, lập tức khiến người ta kinh ngạc tột độ.

Ngô Mặc đi tới trước mặt tên ngoại quốc dẫn đầu, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ mặt hắn.

“Ê, tỉnh dậy đi?

Không phải chứ, thế này mà đã bất tỉnh rồi à?” “Thật là chán, cứ tưởng có thể chơi một lát chứ.” “Tôi nghĩ ông chủ bọn mày có vẻ hơi coi thường tao, nếu không sao lại cử mấy thứ cặn bã này đến?” Nói xong đứng dậy vươn vai, nói với Ngô Tà: “Đi thôi, anh cả.” Lời vừa dứt, tiếng vỗ tay từ phía sau truyền đến.

“Thân thủ thật tốt, không ngờ Ngô Tà cái loại phế vật như anh lại có một người em trai như cậu?!” “Thật sự xin lỗi, xem ra vừa rồi tôi đã bất lịch sự, xin lỗi cậu.” Lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc, Ngô Tà quay đầu không kìm được kêu lên một tiếng: “A Ninh?” “Ngô Tà, thật là có duyên, chúng ta lại gặp nhau rồi.” A Ninh từ chỗ bóng tối đi ra, phía sau là Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính.

Ngô Mặc bĩu môi: “Duyên cái quỷ, cô tưởng đang kể chuyện à, không trùng hợp sao thành sách được?” A Ninh bị lời của Ngô Mặc làm nghẹn họng một chút, sắc mặt thay đổi, nhưng rất nhanh lại điều chỉnh lại, không hề để tâm tiếp tục nói.

“Không nói nhảm nữa, mục đích của tôi tôi nghĩ cậu đã biết, ra giá đi.” Nghe nửa ngày Ngô Tà thật sự không nhịn được nữa, nói: “Nói đi nói lại nửa ngày, rốt cuộc là thứ gì?

Còn nữa A Ninh, Tiểu Ca sao lại đi cùng cô?” “Sao?

Tam thúc anh mời được cậu ấy, chúng tôi thì không mời được sao?

Hai vị này đều có giá rõ ràng, giờ họ là cố vấn của chúng tôi, còn về thứ gì, tôi nghĩ anh hỏi em trai anh chẳng phải tốt hơn sao?” Hắc Nhãn Kính nhếch miệng cười, vẫy tay với hai người.

Đối mặt với ánh mắt ham học hỏi cực mạnh của Ngô Tà, Ngô Mặc căn bản không thèm trả lời anh, quay đầu với vẻ mặt sát khí nhìn Hắc Nhãn Kính.

Vừa rồi chính là cái tên hỗn đản này đã đặt một quả bom ở đó, khiến mình giờ cả người đầy bụi đất, cứ như vừa chui ra từ hũ tro cốt vậy.

Cảm nhận được sát khí từ khắp người Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính mím môi, đôi mắt sau kính râm hơi nheo lại.

“Kháo!” Cái tinh thần vô liêm sỉ này khiến Ngô Mặc phải bội phục.

“Ra giá đi, bao nhiêu tiền cậu có thể nhượng đồ ra?” A Ninh quyết định không nói nhảm nữa.

Ngô Mặc từ trong túi lấy cái hộp ra, lắc lắc với A Ninh, “Tôi đây cũng không thích nói nhảm, đúng vậy, đồ ở chỗ tôi, còn về giá thì…” Hắn vuốt vuốt cằm, thầm nghĩ: “Thứ này liên quan đến chuyện lớn của Cừu Đức Khảo, xem ra mình không thể đòi ít được, ít nhất cũng phải kiếm lại tiền mua đất.” Nghĩ đến đây, hắn giơ hai ngón tay lên, ra hiệu với A Ninh.

“Con số này, thiếu một xu, tôi sẽ mang đồ về nhà làm chân bàn.” A Ninh mặt đen lại, trầm tư một lát rồi nói: “Được, hai triệu, không thiếu một xu, đưa đồ cho tôi đi.” “Ít nói nhảm thôi, chuyển khoản trước đi, đây là số thẻ ngân hàng của tôi.” Ngô Mặc không phải là đồ ngốc, loại chuyện trả tiền sau mới lấy hàng, trong mắt một kẻ ham tiền như hắn, căn bản là không thể.

A Ninh nén giận, gọi một cuộc điện thoại, rất nhanh điện thoại của Ngô Mặc nhận được tin nhắn thông báo.

Hắn rút điện thoại ra đếm kỹ xem có mấy số 0, lúc này mới hài lòng cười rộ lên.

Vừa định đưa hộp cho A Ninh, lại thu về, rồi nói tiếp: “Tôi còn một yêu cầu nữa, đi cùng các cô đến Tháp Mộc Đà.” “Được.” A Ninh nhìn Ngô Mặc một cái, dứt khoát đồng ý.

“Đúng là hào phóng, đồ đây.” Nói xong Ngô Mặc ném cái hộp trong tay về phía A Ninh, trực tiếp ném vào lòng A Ninh.

Ngô Tà nhìn Ngô Mặc, lại nhìn A Ninh, vội vàng giật giật tay áo Ngô Mặc.

“Tiểu Mặc, em muốn đi Tháp Mộc Đà à?

Vậy anh thì sao?

Không được, anh cũng phải đi cùng!” Ngô Mặc không vui vẻ gì vỗ tay Ngô Tà ra, nhìn anh như nhìn một tên ngốc.

“Vớ vẩn, giờ tao còn có thể vứt anh ở đây sao?

Đương nhiên là tao đi đâu, anh đi đấy rồi.” A Ninh nhận lấy cái hộp, mở ra xem, bên trong là một cái đĩa sứ Thanh Hoa bị vỡ, bên trái đĩa thiếu một mảng lớn bằng bàn tay, cô xác nhận một lát, lại nhanh chóng đóng hộp lại.

“Không sai, là thứ tôi muốn.” “Cô chắc chắn muốn đi cùng chúng tôi đến Tháp Mộc Đà chứ?

Tôi nói rõ trước, hành trình lần này rất nguy hiểm, tôi hy vọng cậu có thể nghĩ kỹ.” A Ninh hiếm khi có thiện ý nhắc nhở một câu.

“Cô A Ninh, đồ tôi đã đưa cho cô rồi, cô nói xem tôi có đi không?” Ngô Mặc nhún nhún vai, cứ như thể lời A Ninh vừa nói hoàn toàn là lời vô nghĩa.

A Ninh nhìn Ngô Mặc thật sâu, một lát sau mỉm cười với hắn, đưa tay ra, “Được, hoan nghênh cậu gia nhập.” “Đinh!

Hoàn cảnh 1 nhiệm vụ thành công, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng.” “Chúc mừng túc chủ nhận được kỹ năng: Khống Trùng Thuật (sơ cấp, cần sức mạnh tinh thần), Xà Ngữ.” Không hổ là thứ hệ thống ban cho, đúng là đủ hiện đại.

Ngô Mặc nghe tiếng hệ thống báo thưởng trong đầu, trong lòng không khỏi cảm thán.

Ngô Mặc đi về phía xe của mình, mở cửa xe lấy ba lô ra, nhân lúc không ai chú ý, nhét cuốn sổ tay từ ngăn chứa đồ ghế phụ vào ba lô, lúc này mới nghênh ngang đi về giữa sân.

Vừa nhận được hai triệu, lúc này tâm tình hắn vô cùng vui vẻ, đối với chiếc xe van nát này, cũng không còn để ý lắm.

“Đi thôi.” “Cậu không lái xe sao?

Sao còn phải ngồi xe của chúng tôi?” A Ninh luôn cảm thấy Ngô Mặc cho cô một cảm giác rất nguy hiểm, vì an toàn, cô không muốn đi quá gần hắn.

Ngô Mặc liếc trắng mắt: “Nếu cô muốn chờ, tôi không ngại lái chiếc xe nát này của tôi đâu, dù sao tôi có thừa thời gian mà.” A Ninh nhìn chiếc xe van cũ nát đến mức cửa xe cũng sắp rụng ra bên cạnh, nhất thời câm nín.

Ngô Mặc, Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính mấy người ngồi trên cùng một chiếc xe.

Ngô Tà nhìn chiếc xe van nát bên ngoài cửa sổ, giật giật Ngô Mặc, hạ thấp giọng hỏi: “Không cần nữa à?

Cũng phải bán được mấy vạn chứ.” Ngô Mặc nghe lời Ngô Tà, một ngụm máu già xộc lên cổ họng.

“Anh cả, mấy năm nay anh tiêu hết tiền rồi, đừng nói một chiếc xe van, ba chiếc Mercedes cũng mua nổi chứ?” “Phụt.” Hắc Nhãn Kính ngồi bên cạnh không nhịn được, bật cười thành tiếng.

“Mày cười cái quái gì!” “Mày cười cái quái gì!” Không hổ là hai anh em, lời mắng cũng đồng thanh như vậy, đủ để chứng minh anh em đồng lòng, mắng người cùng tiếng.

Hắc Nhãn Kính cười khan mấy tiếng, không nói gì.

Trương Khởi Linh cứ như không thấy Ngô Tà, không nói một lời, mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm ra ngoài xe.

Xe lao nhanh trong đêm, chạy ra khỏi khu phố cổ, hướng về phía sa mạc Gobi.

Rất lâu sau Ngô Tà mới hoàn hồn, bắt đầu đánh giá những người khác trong xe, lại phát hiện mấy khuôn mặt đặc biệt quen thuộc.

Xem kỹ mới nhớ ra, mấy người này lại đều là đội của A Ninh, những người sống sót từ Vân Thiên Cung.

“Ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc các người vì sao lại xuất hiện ở đây?” Nhịn lâu như vậy, Ngô Tà cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nhìn một lượt, hỏi Ngô Mặc và Trương Khởi Linh.

Giọng A Ninh lập tức vang lên theo sau: “Tôi cũng muốn biết, hai anh em các cậu vì sao lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa đồ vật vì sao lại trong tay cậu?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở viện điều dưỡng ban đầu?” Mấy người đồng loạt quay đầu nhìn Ngô Mặc, chờ đợi lời giải thích của hắn.

“Khụ, chuyện này nói ra thì dài dòng, nhưng nói ngắn gọn thì…” Ngô Mặc đưa tay che miệng khẽ ho một tiếng, từ tốn bắt đầu kể.

“Tôi ra ngoài du lịch, vô tình thấy mảnh đất này, tôi nghĩ bụng, có đất, có nhà, đây chẳng phải là cuộc sống trong mơ của tôi sao?

Thế là tôi đã dùng hết tất cả tiền tiết kiệm, mua mảnh đất đó, chuẩn bị mở một ngôi nhà ma, đóng góp một phần vào du lịch Golmud.” “Ài, mấy người cũng không cần quá cảm động, tôi thấy đây là việc tôi nên làm, dù sao quốc gia phồn vinh hưng thịnh là tâm nguyện của mỗi người dân mà.” Ngô Mặc làm sao có thể nói thật với mấy người bọn họ?

Tên này miệng toàn nói phét, còn việc các người có tin hay không?

Đó không phải là chuyện hắn có thể quản nữa rồi.

Trong xe lập tức yên tĩnh lại, không một ai nói thêm lời nào.

Ngay cả Ngô Tà với tính tò mò cực cao cũng không mở miệng nữa, bởi vì anh biết, nếu Ngô Mặc không muốn nói, thì có làm cách nào cũng không thể moi ra được một chữ từ miệng hắn.

Sau mấy tiếng chạy xe, chiếc xe từ từ dừng lại.

"Ài, tôi nói cô A Ninh này, các người có thể không có việc gì thì rửa xe không?

Mùi trong xe này thật sự có thể hun chết người ta, cho dù là trộm mộ cũng phải chú ý vệ sinh cá nhân chứ." Ngô Mặc mạnh mẽ mở cửa xe, nhảy xuống.

Trên sa mạc Gobi, gió lạnh mạnh mẽ thổi vào, khiến Ngô Tà đang ngồi phía sau không khỏi rùng mình.

"Hô, vẫn là không khí tự nhiên trong lành hơn." Ngô Mặc đứng dưới xe, hít một hơi thật sâu, cứ như thể đang hấp thụ tinh hoa nhân gian vậy.

Ngô Tà bị người ta đẩy xuống xe, đi bên cạnh Ngô Mặc, cái lạnh khiến anh siết chặt cổ áo.

"Tiểu Mặc, em xem ở đây nhiều xe thế này, nhiều vật tư trên đất thế này, người cũng không ít, xem ra họ chuẩn bị rất đầy đủ." Ngô Mặc vỗ vai Ngô Tà, nói với giọng điệu sâu xa: "Anh cả, anh nói sai rồi, giờ không phải là họ mà là chúng ta." "Tiểu Mặc, em đến viện điều dưỡng Golmud trước mấy ngày, có phát hiện chuyện gì khác thường không?" Ngô Tà nhìn trái nhìn phải, phát hiện không có ai chú ý đến hai người, hạ thấp giọng hỏi vào tai Ngô Mặc.

Chương 4

Ngô Mặc nhìn Ngô Tà một cái, từ ba lô lấy sổ tay ra đưa cho anh, Ngô Tà như kẻ trộm lập tức nhét cuốn sổ vào lòng mình, động tác cực kỳ nhanh, cứ như đã trải qua ngàn lần rèn luyện vậy.

Lúc này rất nhiều người vây quanh A Ninh, reo hò lên.

“Giờ cười vui bao nhiêu, lát nữa sẽ ngu si bấy nhiêu.” Ngô Mặc châm điếu thuốc, hít một hơi thật đã.

Cảnh tượng trước mắt khiến hắn cảm xúc dâng trào, nhớ đến kết cục của những người này trong phim truyền hình, hắn cảm thấy đời người thật vô thường, có suy nghĩ sâu sắc hơn về sự sống.

“Đinh!

Phát hiện túc chủ có lòng bi thiên mẫn nhân, hiện tại phát bố nhiệm vụ đặc biệt, cứu một người tăng 100 điểm, điểm tích lũy có thể đổi vật phẩm trong thương thành, có chấp nhận nhiệm vụ không?” “Thần mẹ kiếp bi thiên mẫn nhân, tao chỉ là cảm khái một chút thôi, nhưng mà có thể kiếm điểm, vậy tao chọn chấp nhận nhiệm vụ.” Ngô Mặc cảm thấy hệ thống đôi khi thật khó hiểu, tùy tiện cảm khái một câu, lại cũng có thể biến thành nhiệm vụ?

Nhưng hiện tại xem ra, càng nhiều nhiệm vụ càng tốt, ít nhất cũng có thể đổi thành điểm để đổi đồ.

Nhưng hắn không phải thánh mẫu, vẫn chưa có kiểu tư tưởng hy sinh vì người khác.

Còn đến lúc đó có cứu hay không, thì thật sự phải xem tâm trạng của hắn.

Ngô Tà cất đồ xong, nhìn thấy Trương Khởi Linh vừa xuống xe bên cạnh, liền sải bước đi tới.

“Tiểu Ca, anh còn chưa nói cho em biết, anh ra khỏi Thanh Đồng Môn từ khi nào?

Vì sao lại ở cùng những người này?” Hắc Nhãn Kính dang chân ngồi trong xe, thản nhiên xen vào một câu: “Nói xem nào, tôi cũng muốn nghe.” “Tên Mù chết tiệt, mày lắm lời thật đấy, sao chỗ nào cũng có mày vậy?

Tao nghĩ chúng ta cũng nên nói chuyện tử tế về vụ quả bom vừa rồi.” Ngô Mặc đi theo sau Ngô Tà.

Cảm nhận được sát khí từ khắp người Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính mím môi, đôi mắt sau kính râm hơi nheo lại.

Ngô Tà mặc kệ chuyện của mấy người, tiện tay kéo cửa xe phía sau lại, nhốt Hắc Nhãn Kính trong xe.

“Hôm nay anh không nói, em sẽ không cho anh đi.” Ngô Tà nắm lấy tay Trương Khởi Linh, dùng sức ấn anh vào xe.

“Nói hay không nói?” Ngô Mặc ở phía sau nhìn mà khóe miệng giật giật, mắt giật giật, cả người ê ẩm, trong đầu không khỏi nhớ đến những lời đồn đại trên mạng hồi đó.

“Khái, hai vị cho phép tôi mạo muội xen vào một lời, hai người thật sự là tình huynh đệ xã hội chủ nghĩa thuần khiết sao?” “Hả?” Ngô Tà ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu Ngô Mặc đang nói cái gì.

“Chẳng lẽ, hai người các cậu là... cái loại quan hệ đó sao?” Hắc Nhãn Kính cũng mở cửa xe, không ngừng đánh giá hai người, vẻ mặt kinh ngạc.

Tiểu Ca thoát khỏi Ngô Tà, xách ba lô đi sang một bên.

Ngô Tà vừa định đuổi theo thì bị Hắc Nhãn Kính nắm lấy tay.

Ngô Mặc nhấc chân đá thẳng vào Hắc Nhãn Kính: “Bỏ cái tay chó của mày ra!” Hắc Nhãn Kính nhanh chóng lùi lại một bước, nhún vai, xoay cổ hoạt động gân cốt, cười khẩy vài tiếng: “He he, thú vị đấy, anh đã nhịn cậu nửa ngày rồi, đã muốn chơi thì chơi thôi.” Dứt lời, chân trái đạp về phía trước, nhấc chân phải lên, mang theo tiếng gió sắc bén đá mạnh về phía Ngô Mặc.

“Hay lắm!” Ngô Mặc híp mắt, không chút do dự nhấc chân.

Rất nhanh, hai người va chạm mạnh vào nhau, phát ra một tiếng động dữ dội.

Hai người lùi lại mấy bước, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm đối phương.

“Hắc, thằng nhóc, có nghề đấy.” “Xì, thằng mù chết tiệt, Gia đây không chỉ có chút tài mọn đâu, để anh đây cho mày nếm thử sự dịu dàng của Gia nào.” Ngô Mặc không giữ tay nữa, một bước sải chân lao đến trước mặt Hắc Nhãn Kính, giơ lòng bàn tay lên vỗ mạnh xuống.

Hai người lại nhanh chóng chiến đấu với nhau.

Thực ra Ngô Mặc rất thích tính cách phóng khoáng của Hắc Nhãn Kính, cái cảm giác chẳng hề để tâm đến sống chết đó thật sự rất đáng khao khát.

Kiếp trước anh ta cô độc một mình, mười mấy tuổi đã bắt đầu tìm việc kiếm sống không ngừng nghỉ, cuối cùng vào đoàn làm phim, nhờ võ thuật gia truyền mà tình cờ trở thành chỉ đạo võ thuật.

Ban đầu còn tưởng có công việc thì cuộc sống sẽ có hy vọng, không ngờ, đoàn làm phim cá rồng lẫn lộn.

Anh ta một mình không có bối cảnh, không có chỗ dựa, lại là một chỉ đạo nhỏ ít kinh nghiệm, liền trở thành bao cát trút giận của đạo diễn và diễn viên.

Lúc mới đầu cứng rắn, anh ta còn cãi lại, thậm chí còn ra tay đánh phó đạo diễn kia, nhưng kết quả là chính mình bị đoàn làm phim sa thải.

Tiền thuê phòng hết hạn không có, đến ăn uống cũng là vấn đề, bị cuộc sống ép buộc, anh ta chỉ đành thỏa hiệp.

Điều đó khiến anh ta, một người vốn tính cách cởi mở, nhiệt tình với cuộc sống, dần mất đi niềm tin vào một cuộc sống như cái xác không hồn.

Vô tình đọc được cuốn Đạo Mộ Bút Ký, từ đó đắm chìm vào tiểu thuyết không thể dứt ra.

Chỉ cần ban ngày đi làm bị ấm ức, buổi tối về nhà nhất định sẽ ôm sách giải tỏa tâm trạng.

Tình huynh đệ Thiết Tam Giác trong sách anh ta không dám ao ước, vì đó là thứ cần phải trải qua sinh tử mới có được, không phải người bình thường có thể sở hữu.

Nhưng nhân vật Hắc Nhãn Kính lại khiến anh ta vô cùng yêu thích.

Tính cách phóng đãng bất kham, cuộc đời muốn làm gì thì làm, cùng với một thân võ nghệ cao siêu, mỗi một điểm đều là thứ đàn ông khao khát nhất.

Hiện tại có cơ hội, đến thế giới Đạo Mộ Bút Ký, Ngô Mặc quyết định trở lại là chính mình, triệt để giải phóng bản tính.

Anh ta vẫn luôn khiêu khích Hắc Nhãn Kính, chẳng qua là muốn thử tài năng của mình, đánh giá chỉ số võ lực của mình trong thế giới này, dù sao bảo Tiểu Ca ra tay thì đúng là rất khó.

Hai người đánh bất phân thắng bại, nhưng xem tình hình thì Ngô

Mặc nhỉnh hơn một chút, anh ta một cú đá xuyên tim mạnh mẽ đá Hắc Nhãn Kính sang một bên.

“Mẹ kiếp, đá ác thế?” Hắc Nhãn Kính không kìm được chửi thề, xoa xoa lồng ngực bị đá đau nhức, nói: “Được rồi, ông đây không chơi với mày nữa, cú này xem như trả lại quả bom vừa nãy của mày.” “Vãi chưởng, mày tính toán giỏi ghê, mặt mày dày thế, chắc nhét được đế giày dép luôn nhỉ?” Hắc Nhãn Kính tự nhiên như ở nhà đi đến bên cạnh Ngô Mặc, vỗ vai anh ta: “Này, huynh đệ, không tệ đâu, tục ngữ nói không đánh không quen, đã quen rồi thì cậu xem có muốn mua một cặp kính râm không?” Nói xong, anh ta liền kéo áo mình ra, chỉ thấy bên trong treo lủng lẳng hơn chục cái kính râm to nhỏ.

“Chú em, đi sa mạc bão cát lớn, không có kính râm đi lại bất tiện, nể tình chúng ta không đánh không quen, tôi tính cho cậu rẻ chút, 500 tệ, cậu thấy sao?” “Xì, đắt quá, đừng tưởng ông đây vừa có tiền là có thể tiêu xài phung phí sao, số tiền đó là mạng sống của tôi đấy, đương nhiên nếu mày tặng không cho tôi một cái, tôi chẳng ngại gì đâu.” Ngô Mặc bĩu môi, muốn anh ta móc tiền ra, đúng là mơ giữa ban ngày.

“À à, tôi nghĩ rồi, hiện tại chúng ta vẫn chưa thân lắm.” Hắc Nhãn Kính xoay người bỏ đi, sợ đi chậm Ngô Mặc sẽ giật kính của mình.

“Phi, cái loại người gì thế, đúng là lòng người bạc bẽo.” Ngô Mặc mắng Hắc Nhãn Kính một câu từ phía sau, liền thấy thằng khốn này, xoay người lại đi về phía Ngô Tà.

Hắc Nhãn Kính đi đến bên Ngô Tà, nắm lấy cánh tay anh ta: “Này, vị tiểu huynh đệ đằng trước, đợi tôi chút, chúng ta nói chuyện, cậu xem đi vào sa mạc bão cát lớn, tôi ở đây có kính râm và thắt lưng, cậu có cần không?” “Tôi không cần.” “Đừng đừng đừng, làm ăn mà, có mua có bán, có thương lượng, cậu đừng vội từ chối chứ, cậu xem hàng của tôi tuyệt đối là hàng nhập khẩu, chất lượng đảm bảo, bảo cậu dùng đến chết cũng không hỏng đâu.” “Mày bị bệnh hả, mày là ai vậy?

Có thôi đi theo tao được không?” Ngô Tà một bụng tức giận đang định đi đuổi theo Tiểu Ca hỏi cho ra lẽ, Hắc Nhãn Kính đúng là đụng vào nỗi bực dọc của anh ta.

“Hắc Nhãn Kính, người trong giới đều gọi là Hắc gia, cùng với Trương Khởi Linh đều là cố vấn hành động lần này của chúng ta.” A Ninh từ bên cạnh đi tới, nói ra thân phận của Hắc Nhãn Kính.

“Chậc, hóa ra là Hắc gia, thất kính thất kính a.” Ngô Mặc từ sau lưng Ngô Tà đi tới, một tay ôm lấy Ngô Tà, một tay tượng trưng vẫy vẫy về phía Hắc Nhãn Kính và A Ninh.

Hắc Nhãn Kính cười có chút đắc ý: “Dễ nói, dễ nói, đi sa mạc có chuyện gì, Gia đây sẽ bao che cho cậu, nhưng nói trước giá cả rõ ràng, nhiều nhất là tôi chiết khấu 10 phần trăm cho cậu.” Ngô Mặc nhìn Hắc Nhãn Kính không nói gì, chỉ cười cười, nhưng nụ cười của anh ta có chút ẩn ý sâu xa.

A Ninh nhìn thấy Ngô Mặc, trong lòng bỗng dưng thấy bất an, như thể có chuyện gì đó chệch khỏi quỹ đạo.

Cô ta luôn cảm thấy người này có chút thần bí.

Dựa theo tài liệu có được, nhà họ Ngô nổi tiếng nhất là Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh, tiếp theo là Ngô Tà.

Còn về Ngô Mặc, từ trước đến nay chưa từng nghe thấy chút tin tức nào về anh ta.

Chỉ loáng thoáng nghe nói, anh ta hình như vẫn luôn đi học ở bên ngoài.

Nhưng nhìn võ nghệ và cách anh ta nắm rõ mọi chuyện hôm nay, xem ra người này không hề đơn giản như vậy.

“Ô Lão Tứ, nhanh chuẩn bị một chút.” A Ninh quyết định tạm thời không nghĩ nhiều như vậy, dù sao đoạn thời gian sắp tới sẽ cùng nhau hành động, đến lúc đó sẽ xem có sơ hở gì.

Đối với A Ninh, Ngô Mặc không có quá nhiều suy nghĩ.

Mặc dù người phụ nữ này cuối cùng chết rất thảm, nhưng con đường là do cô ta tự chọn, nên kết quả cũng chỉ có thể tự mình gánh chịu.

Ngô Mặc không phải Thượng đế, anh ta không muốn can thiệp quá nhiều.

“Người đẹp có cần tôi giúp không?” Ngô Mặc cười cười với A Ninh.

Anh ta muốn nhân cơ hội xem xem, có vũ khí tiện tay nào không.

Lần này xuống mộ không phải đi chợ, trong túi không có đồ chơi cứng cáp, trong lòng không yên.

A Ninh quay đầu lạnh lùng nhìn Ngô Mặc một cái: “Được thôi, cầu còn không được.” “Anh, người đẹp tìm em giúp việc, em không lằng nhằng với anh nữa đâu, em đi giúp đây.” Ngô Mặc vỗ vỗ Ngô Tà, xoay người đi theo A Ninh sang một bên.

“Xem kìa, không có kinh nghiệm gì cả, lúc này chẳng phải nên nói chuyện tiền bạc sao?” Hắc Nhãn Kính lắc đầu, chậc chậc vài tiếng.

Anh ta quay đầu nhìn Ngô Tà nói: “Huynh đệ, có lời khuyên chân thành cho cậu, cái thời này nói chuyện tiền bạc mới là ổn thỏa nhất.

Nào, cậu xem cái kính râm này còn muốn không?

Tôi giảm giá cho cậu.” Hắc Nhãn Kính kéo Ngô Tà, không ngừng tiếp thị kính râm cho anh ta.

“Tôi thật sự không lừa cậu đâu, lát nữa chúng ta đi Tamutuo, ở đó toàn là sa mạc, bão cát lớn thế, cần phải dùng kính râm đấy.” “Lão Ca đừng nói nhảm với hắn ta nữa, nhanh qua đây dọn đồ đi, lát nữa là chúng ta phải vào Tamutuo rồi.” Từ xa Ngô Mặc lớn tiếng gọi Ngô Tà, vẫy anh ta nhanh qua dọn đồ.

Chương 5

“Khốn kiếp, hai anh em, một đứa hơn đứa một đứa nghèo, đúng là keo kiệt.” Hắc Nhãn Kính bĩu môi đi sang một bên.

“Tiểu Mặc, hai anh em chúng ta có chắc chắn là sẽ đi Tamutuo cùng họ không?

Còn nữa, tại sao lại phải đi Tamutuo?

Tamutuo là nơi nào?” Ngô Tà nhìn những người mờ mịt xung quanh, thì thầm vào tai Ngô Mặc.

“Anh, anh là mười vạn câu hỏi vì sao à?

Từ nãy đến giờ anh đã túm mấy người hỏi bao nhiêu lần tại sao rồi, trên đời này làm gì có nhiều tại sao đến thế.” “Thằng nhóc thối, bớt nói nhảm đi, nhanh nói xem.” Ngô Tà chỉ thiếu điều vươn tay túm cổ áo Ngô Mặc tra hỏi anh ta.

Ngô Mặc nhìn thấy A Ninh và Tiểu Ca mấy người đi về phía trung tâm doanh trại từ xa, liền vội kéo Ngô Tà nói: “Anh không phải muốn biết sao?

Đừng nói nhảm, đi với em.” Hai người nhanh chóng đuổi kịp A Ninh, đi theo sau cô ta về phía cái lều tròn lớn nhất ở giữa doanh trại.

Cái lều này rất lớn, đường kính có bốn năm mét, chắc là do người địa phương dựng, phía trên có ký hiệu tiếng Tạng, dường như là tiêu chuẩn thu phí nghỉ trọ.

“Cái lều này không tệ, chắc là đáng giá không ít tiền đâu.” Ngô Mặc cũng không biết là bị Hắc Nhãn Kính lây nhiễm, hay là đã giải phóng bản tính, lúc này nhìn thấy cái gì cũng có thể liên hệ đến tiền bạc.

"He he, người cùng chí hướng đây mà." Hắc Nhãn Kính nghe thấy lời của Ngô Mặc, quay đầu cười vài tiếng với anh ta.

Trong lều ngồi một bà lão người Tạng tóc bạc phơ, phía sau còn có một phụ nữ trung niên người Tạng, bà lão rất gầy nhìn chừng hơn bảy mươi tuổi, nhưng rất tinh thần.

A Ninh đặt cái hộp lên bàn trước mặt bà lão rồi mở ra.

Ngô Tà đã sớm tò mò trong hộp có gì rồi, vừa thấy A Ninh mở hộp, liền vươn cổ ra nhìn một cái, chỉ thấy bên trong là một cái đĩa sứ bị thiếu một miếng.

"Đừng nhìn nữa, một cái đĩa nướng lò vi sóng cũng đáng để anh nhìn nửa ngày à." Giọng Ngô Mặc hơi lớn, tất cả mọi người trong phòng đều nhìn anh ta với vẻ mặt cạn lời.

"Xin lỗi, xin lỗi, để em phổ cập kiến thức cơ bản cho anh trai em một chút, làm phiền mọi người rồi, xin cứ tiếp tục." Ngô Mặc tùy ý chắp tay vái chào mọi người trong lều.

Từng xem phim truyền hình, Ngô Mặc làm sao không biết bà lão trước mặt và người con dâu phía sau chính là Trần Văn Cẩm.

Mà bà lão này căn bản chính là loa truyền lời của Trần Văn Cẩm.

Cho nên Ngô Mặc căn bản không muốn nghe bà ta giả thần giả quỷ nói nhảm.

Nhìn dáng vẻ không đứng đắn của Ngô Mặc, A Ninh trừng mắt nhìn anh ta một cái thật mạnh.

"Bà cụ, bà xem xem, năm đó bà nhìn thấy có phải là thứ này không?" A Ninh rất cung kính đưa cái đĩa sứ cho bà lão.

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Mặc cảm thấy có chút buồn cười, A Ninh chuyên đi lừa người khác mà không chết non, vậy mà cũng có ngày bị người ta lừa.

Đúng là trời đất có luân hồi, trời xanh tha thứ cho ai bao giờ?

“Bà lão này tên là Định Chủ Trác Mã, nghe nói năm đó là người dẫn đường cho Trần Văn Cẩm và đồng bọn.” Chưa kịp để Ngô Tà hỏi ra, Hắc Nhãn Kính bên cạnh không kìm được mở miệng nói chuyện.

Khiến Ngô Tà và Ngô Mặc đều kinh ngạc nhìn anh ta một cái.

“Chậc chậc, khó có được Hắc gia lại phổ cập kiến thức mà không thu phí vậy?” Ngô Mặc cảm thấy nếu mình không chọc tức Hắc Nhãn Kính vài câu, thì khắp người đều ngứa ngáy.

“Dễ nói, đều là huynh đệ, điểm này thì không thu phí.” “Nào, tôi kể cho cậu nghe nữa, truyền thuyết Trần Văn Cẩm và đồng bọn đến Tamutuo, nơi đó còn gọi là Talmuji Dazuo, nghĩa là thành phố ma trong mưa, trong truyền thuyết chỉ xuất hiện khi có mưa lớn.” Hắc Nhãn Kính đúng là biết không ít, tận chức tận trách phổ cập một tràng kiến thức cho Ngô Tà.

Có một số thậm chí cả trong phim truyền hình cũng không nói rõ.

“Khốn kiếp, quả nhiên phim là phim, hiện thực là hiện thực.” “Phim chỉ diễn một phần, xem ra mình thật sự phải chú ý một chút, không thể coi tình tiết phim là căn cứ chính, nếu không sẽ dễ gây nhiễu loạn phán đoán sau này.” Ngô Mặc nghe xong lời giải thích của Hắc Nhãn Kính, trong lòng thầm cảnh giác.

Trước đây anh ta cứ nghĩ mình biết cốt truyện, gặp chuyện gì cũng luôn mang góc nhìn của Thượng đế.

Hiện tại xem ra, mọi chuyện căn bản không hề đơn giản như những gì mình nghĩ.

Nếu không nghiêm túc đối đãi, thì có lẽ cái mạng nhỏ của anh ta thật sự sẽ mất ở đây.

Hắc Nhãn Kính giảng đến cuối cùng, chỉ vào cái đĩa đặt trên bàn nói: “Cái đĩa này chính là manh mối liên hệ giữa bà ta và Trần Văn Cẩm, phía trên ghi chép bản đồ đi Tamutuo.” “Zaxi, cái đĩa này bị thiếu một miếng, không đi được.” Bà lão nói với một thanh niên người Tạng bên cạnh.

“Hắc, đúng là lời thoại gốc, không sai một chữ.” Ngô Mặc nghe đến đây trong lòng thầm cười, xem ra Tiểu Hoa gia mà mình ngưỡng mộ bấy lâu sắp xuất hiện rồi.

Nhớ đến tài sản giàu ngang quốc gia của Hoa thiếu trong truyền thuyết, Ngô Mặc ngưỡng mộ cực kỳ, suýt chảy cả nước miếng.

“Đinh!

Nhiệm vụ giai đoạn 2 bắt đầu, cướp lấy cái đĩa từ tay Giải Ngữ Hoa.” “Thưởng nhiệm vụ: 1 triệu nhân dân tệ, năng lực quan sát mưa (sơ cấp), kỹ thuật lái xe cao cấp, năng lực ngôn ngữ.” Ngô Mặc đang tưởng tượng mình cũng là một người có tiền, thì nghe hệ thống lại phát ra nhiệm vụ mới.

Vừa nghe thấy nhiệm vụ kết thúc lại được thưởng 1 triệu nhân dân tệ, Ngô Mặc lập tức nở hoa trong lòng.

Thực ra cũng không trách anh ta được, tục ngữ nói, kẻ nghèo bỗng dưng giàu, hoa mắt chóng mặt, một người bình thường đột nhiên trở thành người có tiền, cái tâm trạng đó hẳn là có thể hiểu được.

“Vậy còn mảnh sứ đó đang ở đâu?” Bà lão nghĩ nghĩ rồi nói: “Bị bọn họ mang đến Lan Châu.” A Ninh quay đầu nhìn Tiểu Ca và mấy người khác, kiên định nói: “Đi Lan Châu.” Tiểu Ca xoay người đi ra khỏi lều, Ngô Tà vội vàng đuổi theo.

“Anh cậu bị làm sao thế?

Thằng câm nợ tiền cậu ta à?” Hắc Nhãn Kính nhìn dáng vẻ sốt sắng của Ngô Tà khi đuổi theo Tiểu Ca, vẻ mặt không hiểu nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc nhún vai: “Mày không hiểu đâu, thế giới của người trẻ phức tạp lắm.” “Rốt cuộc ai mới là kẻ thần kinh?” Hắc Nhãn Kính cảm thấy mình thật không dễ dàng, bao nhiêu năm cuối cùng cũng gặp được một người có thần kinh không bình thường như mình.

Ngoài lều, Ngô Tà vẫn đang dây dưa với Tiểu Ca.

“Cậu về đi, ở đây không có chuyện của cậu, Tamutuo quá nguy hiểm, đừng đi theo.” Tiểu Ca ngẩng đầu hờ hững nhìn Ngô Tà một cái, bất lực thở dài khuyên anh ta rời đi.

“Hay là, để tôi đi Lan Châu đi, cái nơi tầm thường như thế, vừa nhìn là biết nên để tôi đi rồi.” Hắc Nhãn Kính đi đến bên cạnh hai người, vỗ vai Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc chẳng thèm để ý đến mấy người này, trực tiếp đi đến bên một chiếc xe SUV, mở cửa khoang lái ngồi vào.

“Đội trưởng, tôi đi Lan Châu, không ngại chứ?” Ngồi trong khoang lái, Ngô Mặc huýt sáo một tiếng, gọi về phía A Ninh ở đằng xa.

A Ninh liếc Ngô Mặc một cái: “Không sao, tôi cần là đồ vật, ai đi cũng vậy thôi.” Hắc Nhãn Kính vừa thấy sốt ruột, liền nhanh chân lao đến vị trí phụ lái, mở cửa xe ngồi vào.

“Huynh đệ, cậu không thật thà gì cả, có chuyện gì vui mà lại bỏ quên anh đây thế?” “Mày nói mày một thằng mù mà còn thích buôn chuyện phết nhỉ, mày nhìn rõ à?” Ngô Mặc vừa trêu chọc Hắc Nhãn Kính, vừa khởi động xe, một cú đạp ga, xe bay vút đi.

“Hắc, tôi nói cậu với cái thằng tiểu bạch kiểm kia, thật sự là anh em ruột sao?

Cậu còn vui hơn hắn nhiều.” Hắc Nhãn Kính ở ghế phụ lái không ngừng đánh giá Ngô Mặc.

“Xin lỗi, để Hắc gia thất vọng rồi, hai chúng tôi là anh em ruột cùng cha cùng mẹ, chỉ có điều tôi kín tiếng hơn.” “Hiểu, hiểu, tôi cũng là người như vậy.” Hai người híp mắt cười khúc khích, khá tâm đầu ý hợp.

Trong doanh trại.

“Ngô Tà, người kia thật sự là em trai ruột của cậu sao?” A Ninh thấy xung quanh Ngô Tà không có ai liền đi tới.

Ngô Tà biết người phụ nữ A Ninh này không đơn giản, cảnh giác nhìn cô ta: “Phải thì sao?

Cô có chuyện gì?” “Tôi chỉ hơi tò mò, em trai cậu võ nghệ rất giỏi, hoàn toàn không thua kém Tiểu Ca, còn cậu thì sao, cứ như một con gà yếu ớt, một ngón tay cũng có thể đẩy ngã cậu.” A Ninh khoanh tay trước ngực, nói với vẻ khinh thường nhìn Ngô Tà.

“Cô hiểu gì, hai anh em chúng tôi đây gọi là văn võ song toàn, điều này chứng tỏ gia đình chúng tôi dạy dỗ tốt hơn.” “Thế gia trộm mộ, không phải sao?” A Ninh với vẻ mặt giễu cợt nhìn Ngô Tà.

Ngô Tà thật sự rất muốn hất tay áo bỏ đi, nhưng vừa nghĩ đến hai anh em mình không có thiết bị gì, còn phải dựa vào A Ninh, chỉ đành nuốt cục tức này xuống.

“Cô chẳng phải cũng đi trộm mộ sao?” Ngô Tà không dám lớn tiếng phản bác, chỉ có thể nhỏ tiếng lẩm bẩm một mình.

“Cái gì trộm mộ, chuyến thám hiểm lần này của chúng tôi đã được cấp phép rồi, cậu hiểu không?” Ánh mắt khinh thường đó của A Ninh đã hoàn toàn chọc tức Ngô Tà.

“Có gì hay ho đâu, chẳng phải chỉ là có tiền thôi sao.” Ngô Tà lúc này vô cùng hoài niệm thằng em trai nhà mình, nếu nó ở đây, nhất định sẽ cãi cho A Ninh không nói nên lời.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người một đường phóng nhanh, lái xe đến trước cổng một nhà vườn ở Lan Châu.

“Thằng mù, hình như chúng ta đến muộn rồi.” Ngô Mặc mắt tinh, vừa nhìn đã thấy bên cạnh sân dừng một chiếc xe SUV màu trắng.

Hắc Nhãn Kính gãi gãi cằm: “Cái nơi rách nát này lại có xe sang như thế, xem ra người này rất có tiền đấy.” “Nói nhảm, bán cái xe này có thể mua được 10 thằng như mày.” Ngô Mặc đỗ xe xong, đẩy cửa xe đi xuống.

Hắc Nhãn Kính đẩy cửa ghế phụ lái cũng đi theo xuống.

“Một nam một nữ, mày nói xem làm sao để xử lý?” Hai người nấp sau bức tường, thì thầm bàn bạc trong nhà.

Hắc Nhãn Kính nhìn thấy trong sân dừng một chiếc mô tô, nghĩ nghĩ rồi nói: “Hay là cậu cưỡi mô tô đi, dẫn người ra ngoài, tôi vào trong lấy đồ, thế nào?” “Không thế nào cả, cần gì phiền phức thế, xem tôi đây.” Ngô Mặc lợi dụng lúc người khác không để ý, đi đến bên cạnh chiếc mô tô, vặn ga, trực tiếp ném cái bật lửa vào.

Trong nhà, Giải Ngữ Hoa vừa quẹt thẻ xong, liền nghe thấy trong sân truyền đến tiếng “Rầm”, ba người vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lửa bốc lên trời, chiếc mô tô phát nổ.

“Mẹ kiếp, mày là thằng điên, có cần phải dữ dội thế không?” Hắc Nhãn Kính nhìn thấy một loạt động tác trôi chảy như mây chảy nước trôi của Ngô Mặc, khóe mắt không nhịn được co giật mấy cái, mẹ kiếp, bình thường đã làm bao nhiêu chuyện thất đức rồi mới thuần thục được như thế chứ?

Một đòn thành công, Ngô Mặc lập tức lướt người né sang một bên.

Chương 6

Lợi dụng lúc Giải Ngữ Hoa và mấy người khác đi ra vây quanh chiếc mô tô, Ngô Mặc chớp lấy cơ hội, nhanh chóng lách vào phòng, tiện tay gỡ bức bích họa trên tường xuống, rồi nhanh chóng đi ra.

Tốc độ nhanh đến nỗi cứ như siêu nhân chạy, nhanh đến nỗi quần cũng không kịp giữ lại.

"He he, thằng nhóc này võ nghệ không tệ đâu, khá có chút phong thái của Hắc gia năm xưa." Hắc Nhãn Kính nấp sau góc tường nhìn Ngô Mặc, từ lúc vào đến lúc ra chưa đầy một phút đã lấy được đồ, trong lòng thầm thán phục tài năng của anh ta.

Đồ vật vừa đến tay, trong đầu liền vang lên tiếng của hệ thống.

"Đinh!

Nhiệm vụ giai đoạn 2 hoàn thành, thưởng: 1 triệu nhân dân tệ, năng lực quan sát mưa (sơ cấp), kỹ thuật lái xe cao cấp, năng lực ngôn ngữ." "Hệ thống, năng lực quan sát mưa là gì, như ông nông dân già kia, có thể nhìn trời mà biết thời tiết sao?" "Xin túc chủ hãy tôn trọng hệ thống, sản phẩm của hệ thống đều là tinh phẩm, năng lực quan sát mưa là túc chủ có thể biết trong mười ngày tới có mưa hay không, chính xác đến mức địa điểm đó sẽ có bao nhiêu mililit nước mưa." "Cái ***, chẳng phải là Viên Thủ Thành trong Tây Du Ký sao?" Ngô Mặc bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ: "Nói hoa mỹ vậy, thực chất không phải là bản cao cấp của dự báo thời tiết sao?

Mà cái thứ này có ích gì chứ?

Mộ địa đều ở dưới đất, rõ ràng lại là một thứ vô dụng." Anh ta nghĩ nghĩ rồi hỏi tiếp: "Vậy còn năng lực ngôn ngữ, có phải người ngoài hành tinh nói chuyện tôi cũng nghe hiểu được?" "Rè rè." Trong đầu truyền đến một trận tiếng điện sóng.

“Khốn kiếp!” Ngô Mặc giơ ngón giữa lên, khinh bỉ hệ thống một trận, sau đó từ bỏ giao tiếp với nó.

Anh ta ra hiệu về phía Hắc Nhãn Kính, ý bảo anh ta nhanh chóng rút lui.

Giải Ngữ Hoa phát hiện chiếc mô tô bị cháy chắc là do con người gây ra, anh ta và Hoắc Tú Tú nhìn nhau một cái, vội vàng xông vào phòng, vừa nhìn đã thấy bức bích họa trên tường đã không cánh mà bay.

“Tiểu Hoa ca ca, xem ra là có người cố ý dẫn chúng ta ra ngoài.” “Ừm, chắc là còn một nhóm người khác muốn có được thứ này, chúng ta đuổi theo.” Hai người nói xong xoay người đi ra ngoài.

“Ông chủ, chúng tôi chẳng phải đã thỏa thuận giá cả rồi sao?

Bây giờ đồ vật mất rồi, xe của tôi cũng cháy rồi, tôi phải làm sao?” Giải Ngữ Hoa quay đầu cười nhẹ với ông chủ, nụ cười ngọt ngào đó khiến ông chủ ngẩn người.

“Ai lấy thì tìm người đó mà đòi tiền.” Hoa gia có tiền, nhưng không phải ai cũng có tư cách đòi tiền của cậu ta, trên đời này những người có thể đòi tiền của cậu ta, tổng cộng cũng chỉ có mấy người.

“Haha, sướng!” “Hắc gia, có muốn chơi drift hình số tám không?

Trải nghiệm cảm giác phấn khích của sa mạc không?” Ngô Mặc một tay giữ vô lăng, miệng ngậm thuốc lá, chân đạp ga điên cuồng, ngay lập tức tốc độ xe SUV tăng vọt lên 250 dặm.

Chiếc xe lượn qua lượn lại trong sa mạc, tốc độ lại nhanh, trên sa mạc khô cằn cát bay mịt mù.

Ngô Mặc vô cùng phấn khích, chưa bao giờ cảm thấy sảng khoái đến thế.

Vừa có được kỹ thuật lái xe cao cấp, anh ta cứ như một đứa trẻ vừa có được món đồ chơi yêu thích, muốn khoe khoang một chút.

“Yêu yêu, chân trời bao la là tình yêu của tôi.” Ngô Mặc với cái giọng như phá chuông vỡ nồi, hát sai tông, lắc đầu nguây nguẩy, cảm thấy đặc biệt tận hưởng.

“Vãi chưởng!” Hắc Nhãn Kính lớn tiếng chửi một câu, nắm chặt tay nắm cửa xe, sợ mình bị hất xuống.

Suốt chặng đường đó, với tiếng hát của anh ta làm bạn, chiếc xe nhanh chóng lao về phía doanh trại.

“Ối!” Vừa xuống xe Hắc Nhãn Kính đã không kìm được vịn cửa xe định nôn thốc nôn tháo.

“Mẹ kiếp, nửa đời sau ông đây cũng không bao giờ ngồi xe mày lái nữa, nhanh thêm tí nữa là lốp xe bay ra ngoài luôn rồi.” Ngô Mặc tâm trạng cực kỳ sảng khoái đẩy cửa khoang lái.

“Chậc, Hắc gia đây thân thể yếu ớt ghê, có cần tôi giúp mày bồi bổ không?” Ngô Tà thấy Ngô Mặc xuống xe liền vội vàng đi tới, chỉ vào Hắc Nhãn Kính đang vịn cửa xe nôn khan không ngừng hỏi: “Hắn bị sao thế?” “Không sao, phản ứng bình thường của bà bầu thôi.” “À, thảo nào, nhìn không được bình thường lắm.” Cuộc đối thoại của hai anh em suýt chút nữa làm Hắc Nhãn Kính tức chết.

Nghĩ mà xem Hắc gia tung hoành giang hồ mấy chục năm, ai gặp anh ta mà chẳng khách sáo hoặc cung kính?

Khi nào thì gặp phải loại người thất đức vô sỉ này chứ?

A Ninh từ xa đi tới, chìa tay về phía Ngô Mặc: “Đồ đâu?” Ngô Mặc từ trong lòng móc đồ vật ra, cầm trên tay chơi đùa một lát, nói: “Đội trưởng, tiền xăng báo giá một chút được không?” “Tiền xăng?

Ngay cả xe cũng là của tôi, cậu còn đòi tiền xăng của tôi?” A Ninh đơn giản là không dám tin mình đã nghe thấy cái gì.

Cô ta tức giận nhìn Ngô Mặc nói: “Cậu phải làm rõ, tiền hàng của chúng ta rõ ràng, thiết bị của hai anh em các cậu vẫn là tôi bỏ tiền ra, cậu bây giờ đòi tiền xăng của tôi, cậu đang nghĩ cái gì thế?” Nhìn A Ninh trừng mình, Ngô Mặc khẽ hắng giọng: “Khái, đùa thôi mà, cần gì giận dữ thế, đúng không?

Đội trưởng tương lai.” A Ninh giật lấy đồ vật từ tay Ngô Mặc, không thèm quay đầu liền xoay người bỏ đi.

Cô ta cảm thấy mình sắp tức chết rồi, chưa từng thấy ai mặt dày như thế, thằng khốn này chắc là mắt chỉ thấy tiền rồi sao?

“Này, thằng em, mày có hứng thú với cô ta à?

Anh nói cho mày biết, loại phụ nữ này không phải người bình thường đâu.” Ngô Tà với vẻ mặt quái dị nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc liếc xéo Ngô Tà một cái, không khí tốt nói: “Anh mày bị chập mạch à?

Tao có thể có hứng thú với cô ta sao?

Ông đây không muốn chết trẻ đâu.” Nói xong, đưa tay ôm lấy vai Ngô Tà: “Đi thôi, đi nghỉ ngơi một lát, chắc là bên đó họ chuẩn bị xong rồi, lát nữa chúng ta sẽ xuất phát.” Giải Ngữ Hoa theo dấu lốp xe, lái xe một đường theo đến doanh trại.

“Tiểu Hoa ca ca, anh xem bên kia có rất nhiều người, em nghĩ chắc là họ làm đấy.” “Đừng vội, cứ tìm cơ hội xem xét đã.” Ban đêm, Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em ngủ trong một phòng.

Ngô Tà sớm đã ngủ rồi, ngày hôm nay anh ta đã trải qua quá nhiều chuyện, thân thể và tinh thần đều mệt mỏi.

Lúc này anh ta ngủ bên cạnh em trai mình, bỗng dưng có cảm giác an tâm, đã bắt đầu ngáy nhẹ.

Ngô Mặc hiện tại căn bản không ngủ được, hai tay gối sau đầu, nằm trên giường mở mắt, suy nghĩ về những chuyện sau này.

Đột nhiên anh ta cảm giác được tấm rèm cửa động đậy, dường như có người đi vào.

Ngô Mặc vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngáy.

“Tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh.” Anh ta cảm giác có người đang lay mình, liền vội giả vờ như vừa tỉnh ngủ mở mắt ra.

Nhìn qua ánh trăng anh ta phát hiện, người đi vào hóa ra là thanh niên người Tạng Zaxi kia.

Chỉ nghe anh ta nhỏ giọng nói: “Bà nội tôi muốn gặp cậu, đi với tôi.” “Hả?

Câu thoại này không phải nói với Ngô Tà sao.” Ngô Mặc nhìn vào trong giường, chỉ thấy Ngô Tà lăn mình một cái lại ngủ tiếp rồi.

Thanh niên vừa định đi, Ngô Mặc đưa tay kéo anh ta lại.

“Khoan đã, cậu chắc chắn là gọi tôi, không phải gọi anh ta sao?” Ngô Mặc nói xong lại chỉ vào Ngô Tà đang ngủ say sưa trên giường hỏi với vẻ quái dị.

Zaxi ngơ ngác, vốn dĩ người Hán đã trông giống nhau, Ngô Tà và Ngô Mặc lại là anh em ruột, trong đêm tối anh ta thật sự không phân biệt được ai là ai.

Đúng lúc anh ta đang ngơ ngẩn, chỉ thấy người đàn ông đang ngồi trên giường cười cười với anh ta, sau đó một cái tát đánh thức người đang nằm trong giường dậy.

“Chuyện gì thế, Ngô...” Ngô Tà bị một cái tát đánh thức, mạnh mẽ ngồi dậy, vừa định lớn tiếng la lối, liền bị Ngô Mặc bịt miệng lại.

“Bịt miệng lại, có người muốn gặp chúng ta, đi với tôi.” Zaxi mơ hồ nhìn hai người, cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ dẫn họ lén lút đi về phía lều của Trác Mã.

Đêm rất tối, doanh trại rất yên tĩnh, từ xa có vài đống lửa, lờ mờ thấy vài bóng người đang cảnh giới.

Vén rèm cửa, bước vào lều, Ngô Mặc phát hiện Định Chủ Trác Mã và Tiểu Ca đều đang ngồi bên bàn.

Nhìn thấy hai người đi vào, Định Chủ Trác Mã có chút nghi hoặc hỏi Zaxi.

“Chẳng phải bảo cháu gọi một người sao?

Sao lại gọi hai người đến?” Chưa kịp để Zaxi trả lời, Ngô Mặc cười hì hì ngồi xuống bàn, tự nhiên như ở nhà rót trà sữa.

Ngô Tà nhìn thấy Ngô Mặc đã ngồi xuống, liền vội vàng ngồi sát bên cạnh anh ta.

Ngô Mặc nâng cốc lên, ngửi ngửi, uống một ngụm lớn, nhắm mắt lại hồi vị một chút.

“Ừm, trà sữa mặn chát, y như tình trạng hiện tại của chúng ta, rảnh rỗi đến phát điên.” Anh ta đặt cốc xuống, cười tủm tỉm nhìn Định Chủ Trác Mã: “Không biết hai vị tìm anh em chúng tôi có chuyện gì?” Định Chủ Trác Mã và Tiểu Ca nhìn chằm chằm Ngô Mặc, lâu thật lâu không mở miệng nói chuyện.

Thấy hai người không có ý định mở miệng, Ngô Mặc một hơi uống cạn số trà sữa còn lại.

Xoa xoa miệng nói: “Nếu hai vị không muốn mở miệng, vậy nửa đêm nửa hôm gọi anh em chúng tôi đến đây, chính là đang chọc ghẹo chúng tôi rồi sao?

Xem ra, tôi phải gọi A Ninh qua đây nói chuyện đàng hoàng một chút, hỏi rõ cô ta, đây chính là đạo tiếp khách của cô ta sao?” Nói xong kéo Ngô Tà, làm bộ đứng dậy đi ra ngoài.

“Trần Văn Cẩm muốn tôi nhắn cho hai cậu một lời.” Nhìn thấy hai người sắp đi đến cửa lều, Định Chủ Trác Mã ngồi không yên nữa.

Một câu nói, bước chân của hai anh em liền dừng lại, Ngô Mặc cười hì hì lại xoay người kéo Ngô Tà ngồi về vị trí cũ.

“Bà cụ, có chuyện gì sao bà không nói thẳng một mạch luôn đi?

Nói ấp a ấp úng thế, bà không biết có vài chuyện vì cứ giấu giếm nên mới sinh ra hiểu lầm, rồi mới có chuyện ngoài ý muốn sao?” “Rất nhiều nam nữ chính là vì hiểu lầm, nên mới bị kẻ thứ ba chen chân vào, cho nên có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, bà không nói, làm sao tôi biết được?” Ngô Mặc một hơi tiếng Tạng tuôn ra như nước chảy, trong lều Định Chủ Trác Mã và Zaxi kinh ngạc không thôi nhìn anh ta.

Tiểu Ca vẫn luôn nhíu mày nhìn Ngô Tà, trong mắt ẩn chứa sự lo lắng sâu sắc.

Ngô Mặc vô tình nhìn thấy ánh mắt Tiểu Ca nhìn Ngô Tà, khóe miệng khẽ giật.

Chương 7

Hắn luôn cảm thấy Tiểu Ca cứ như là bố ruột của Ngô Tà vậy, chỉ cần có nguy hiểm là y sẽ lập tức xuất hiện trước mặt Ngô Tà.

Nói thật, ngay cả bố ruột cũng không làm được đến mức này.

Rồi nhìn lại mấy tên phá hoại nhà mình, Tam thúc thì liên tục mất tích, Nhị thúc thì không ngừng tạo chướng ngại vật, còn bố ruột thì cơ bản đến giờ còn chưa xuất hiện, việc duy nhất làm là chỉ biết gọi điện thoại giục cưới.

Định Chủ Trác Mã vừa định mở lời, Ngô Mặc như chợt nhớ ra điều gì đó, cắt ngang lời bà.

“Khoan đã, bà già, bà sẽ không nói cho chúng tôi biết, bà ta đang đợi chúng tôi ở một địa điểm nào đó đấy chứ?” Ngay lập tức, ánh mắt tất cả mọi người trong lều đều đổ dồn vào Ngô Mặc, trong đó có vài ánh mắt tràn đầy sự nghi ngờ.

“Tiểu Mặc!” Ngô Tà kinh hãi kêu lên một tiếng, quay lại kéo cánh tay Ngô Mặc, “Sao em biết?” Ngô Mặc bĩu môi, “Có gì đâu, trên TV toàn diễn thế này.

Nữ chính lúc nào cũng phải trốn ở một chỗ, xong tìm một người trung gian để truyền lời, sợ người khác không tìm thấy bà ta ấy mà.

Thiệt tình, không hiểu nổi, cái thời buổi nào rồi mà còn có kịch bản sáo rỗng như vậy.” “Phim truyền hình á?” Ngô Tà trừng mắt nhìn Ngô Mặc.

“Nhìn tôi làm gì, tôi nói sai à?” Ngô Mặc không vui trừng lại anh trai, “Không tin thì anh hỏi bà già này xem, Trần Văn Cẩm nói gì?

Coi có giống lời tôi nói không.” Biểu cảm của Ngô Tà trở nên cực kỳ quái dị, anh nhìn sang những người khác trong lều, vừa ngượng ngùng vừa bất lực.

“Xin lỗi, em trai tôi hơi vô lễ, bà cụ, xin bà đừng để bụng.” Nhất thời, trong lều im lặng như tờ.

Ngô Mặc cứ thế nhìn chằm chằm vào mặt Định Chủ Trác Mã, muốn xem bà ta có phản ứng gì sau khi nghe mình nói vậy.

Quả nhiên, diễn viên giỏi đến mấy, nếu nhìn kỹ cũng sẽ lộ sơ hở.

Sắc mặt Định Chủ Trác Mã có một thoáng không tự nhiên, nhưng rất nhanh lại khôi phục như cũ.

Trong căn phòng, ngoài Ngô Mặc ra, không ai phát hiện ra cảnh tượng này.

Bà trầm tư một lát rồi nói: “Bà ấy bảo tôi nói với các cậu, chỉ cho các cậu mười ngày, hy vọng có thể nhanh chóng đến Cung điện Tây Vương Mẫu.” “Mười ngày?” Ngô Mặc khẽ cười, “Nếu chúng tôi không đến kịp thì sao?

Với lại, chúng tôi vì sao phải nghe lời bà ta?

Điều này có lợi gì cho chúng tôi?” Ngô Tà có chút sốt ruột, anh nhìn Ngô Mặc, lại nhìn Định Chủ Trác Mã, không hiểu hai người rốt cuộc đang nói gì.

Anh lướt mắt nhìn biểu cảm của những người xung quanh, phát hiện cả lều ngoài anh ra, hình như những người khác đều có thể hiểu tiếng Tạng, điều này khiến Ngô Tà rất buồn bực.

Phản ứng của Ngô Mặc nằm ngoài dự liệu của Định Chủ Trác Mã.

Bà lạnh lùng nhìn Ngô Mặc, hai người đối mắt nửa ngày, không khí có chút ngưng trệ.

“Lời, tôi đã chuyển đến rồi.

Còn về lựa chọn của các cậu, tôi không có quyền can thiệp.

Zaxi, tôi mệt rồi, tiễn khách.” Định Chủ Trác Mã nói xong xoay người, không nhìn Ngô Mặc và những người khác nữa.

Ngô Tà không hiểu chuyện gì, vừa định nói gì đó, thì thấy Zaxi làm động tác mời, nói bằng giọng phổ thông ngắc ngứ, “Mấy vị, bà của tôi muốn nghỉ ngơi, xin mời về.” “Ấy, đừng mà, mới nói vài câu đã mệt rồi?

Tôi nghe nói đồng bào người Tạng đều rất chịu khó chịu khổ, hơn nữa còn rất nhiệt tình, hay là chúng ta nói thêm vài câu nữa đi?” Ngô Mặc ngồi yên không nhúc nhích, thậm chí không thèm nhìn Zaxi đang đứng một bên, khiến Zaxi vã cả mồ hôi.

Ngô Tà thấy Ngô Mặc không động đậy, anh vừa đứng lên lại ngồi phịch xuống.

Anh biết rõ em trai mình không phải loại người vô lý gây sự, làm như vậy chắc chắn có dụng ý của nó.

“Cậu còn có chuyện gì nữa?” Định Chủ Trác Mã bất đắc dĩ chỉnh lại tư thế, khuôn mặt già nua vô cùng cứng nhắc, giọng nói nhàn nhạt toát ra vẻ mất kiên nhẫn.

“Tôi chỉ có một câu hỏi thôi.” Ánh mắt cười híp mí của Ngô Mặc khiến Định Chủ Trác Mã mơ hồ cảm thấy bất an, cứ như hắn vừa mở miệng sẽ nói ra điều gì kinh thiên động địa.

“Bà cụ, con dâu người Hán của bà có phải họ Trần không?

Sao không thấy bà ấy đâu?” Lời vừa dứt, sắc mặt Định Chủ Trác Mã biến đổi, giọng nói lạnh lẽo như băng giá thấu xương ở Bắc Cực, “Cái loại vấn đề vô vị này, tôi không cần phải trả lời.

Nếu cậu không có việc gì, có thể rời đi rồi.” “Hắc hắc, đùa thôi mà, làm gì mà nghiêm túc thế?” Ngô Mặc đứng dậy, vặn vẹo cánh tay, cảm thán, “Ai, chán phèo.

Tối muộn bị gọi đến, kết quả chả có chuyện gì nghiêm túc, đúng là phí thời gian.” Ngô Tà ngồi nửa ngày, một câu cũng không hiểu, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy sắc mặt Định Chủ Trác Mã cực kỳ khó coi, điều này khiến anh mờ mịt.

“Đi thôi, anh già, chúng ta mau về ngủ đi.” Ngô Mặc kéo Ngô Tà định đi ra ngoài, vừa đi vừa dặn dò, “Lát nữa ra ngoài cẩn thận tí, nửa đêm mà bị người ta thấy chúng ta từ lều một cô gái đi ra, thì khó nói lắm đấy.” Tiểu Ca vừa định vén rèm cửa, bỗng khựng lại.

Một lát sau, y vén khe hở đi ra ngoài.

Ngô Mặc thấy cảnh này, suýt nữa cười chết, trong lòng thầm kêu sướng quá, vui thật.

Vừa ra khỏi lều, Ngô Tà đã sốt ruột kéo Ngô Mặc, vẻ mặt không hiểu.

“Cứ thế mà đi à?” Ngô Tà vẻ mặt không thể tin được, “Hai đứa rốt cuộc nói gì thế?

Với lại, em học tiếng Tạng từ khi nào?

Sao anh không biết?” “Thứ tôi biết thì nhiều lắm, chẳng lẽ còn phải liệt kê danh sách từng thứ một à?” Ngô Tà lườm một cái, “Đừng đánh trống lảng, rốt cuộc hai đứa nói gì thế?

Vì sao vừa nãy em nói xong, sắc mặt Định Chủ Trác Mã lại biến đổi?” Ngô Mặc lấy ra một bao thuốc lá, châm một điếu, lững thững nhả một vòng khói, vẻ mặt buồn cười nhìn Ngô Tà như một đứa trẻ tò mò.

“Anh cả, tôi phát hiện một vấn đề, vì sao anh lại có nhiều vấn đề như vậy?” Ngô Tà mặt đầy vạch đen.

Lúc này bóng Tiểu Ca xuất hiện, Ngô Tà vừa thấy liền vội vàng bỏ Ngô Mặc lại, xoay người đuổi theo, “Tiểu Ca, anh đợi đã, em có chuyện tìm anh.” “Vãi chưởng, cái này sao thấy Trương Khởi Linh cứ như thấy bố ruột vậy?

Thằng em ruột này của tôi còn không có đãi ngộ đó nữa, nói bỏ là bỏ, đúng là quá không tôn trọng tôi.” Ngô Mặc nhìn bóng lưng Ngô Tà đi xa, lầm bầm một câu, bước chân không ngừng cũng đi theo.

“Trước khi mấy người đến, Định Chủ Trác Mã nói thứ đó ở giữa chúng ta, phải cẩn thận.” “Ở giữa?

Là anh, là tôi, hay là y?” Ngô Mặc vừa hay đi tới, nghe được trọn vẹn, hắn chỉ tay vào ba người tại chỗ, vẻ mặt không quan tâm hỏi Tiểu Ca.

Tiểu Ca thậm chí không thèm nhìn Ngô Mặc, xoay người bỏ đi.

Ngô Tà vội vàng đuổi theo, truy hỏi không ngừng, “Tiểu Ca, anh ra khỏi Thanh Đồng Môn từ khi nào?

Sao không liên lạc với em?

Anh có gì không thể nói à?” “Anh cả, sao anh cứ như đi bắt gian ấy?” Ngô Mặc có chút bất lực, xoa xoa trán nói: “Sao tôi không nhớ nhà mình ở gần biển nhỉ?” Nhìn Ngô Tà từ khi gặp Tiểu Ca là cứ bám theo sau mông hỏi mãi, nhưng Tiểu Ca lại luôn né tránh không trả lời, Ngô Mặc trong lòng cũng cảm thấy bức bối thay Ngô Tà.

Không rõ vì lý do gì, hoặc có thể là sức mạnh huyết mạch quá lớn, hắn rất quan tâm Ngô Tà, cảm giác này giống như anh em ruột thật sự lớn lên cùng nhau.

Thấy anh trai mình liên tục ăn tát, hắn lắc đầu, nói với Trương Khởi Linh: “Thằng họ Trương kia, có gì không nói thẳng được à?

Cứ giấu giếm mãi có ý nghĩa gì?” “Đó là chuyện của tôi, vì sao phải nói cho cậu biết?” Nhìn Trương Khởi Linh nặn mãi mới ra được một câu như vậy, Ngô Mặc triệt để nổi điên.

“Đậu má, được lắm.

Mày đã không nói thì chiến một trận rồi đi.” Ngô Mặc không nói nhiều nữa, giơ tay vung một chưởng qua.

Trương Khởi Linh phản ứng không chậm, lùi một bước, tránh khỏi chưởng này của Ngô Mặc.

“Cũng có chút thú vị.” Ngô Mặc thu tay phải về, nhìn Tiểu Ca “hắc hắc” cười lạnh một tiếng.

Hắn vặn vặn cổ tay, đột nhiên sử dụng Chấn Sơn Chưởng, một luồng chưởng phong sắc bén trực tiếp lao về phía Tiểu Ca.

Trương Khởi Linh vốn không muốn giao thủ với Ngô Mặc, nhưng thấy Ngô Mặc cứ hùng hổ bức người như vậy, y rốt cuộc không nhịn được bắt đầu phản kích.

Hai người rất nhanh quấn lấy nhau, ngươi qua ta lại đánh rất náo nhiệt.

Ngô Mặc càng đánh càng vui, càng đánh càng hưng phấn.

Trước đó hắn từng giao đấu vài chiêu với Hắc Hạt Tử, lúc ấy căn bản không đã thèm.

Giờ đây cuối cùng cũng giao thủ với Tiểu Ca, điều này khiến hắn cuối cùng cũng hiểu rõ thực lực của mình.

“Đừng đánh nữa, đều là người nhà mà.” Ngô Tà ở bên cạnh sốt ruột quay vòng vòng, nhưng trong tình huống này anh lại không thể nhúng tay vào, chỉ có thể đứng đó hô hoán.

Hai người đánh ra chân hỏa, tốc độ càng lúc càng nhanh, cuốn lên vô số cát bụi trên mặt đất.

Những hạt cát đó đập vào mặt Ngô Tà, đau đến mức anh nhăn nhó, vội vàng lùi lại mấy bước, không dám lại gần nữa.

Đừng nhìn đánh náo nhiệt, thực tế hai người chỉ là tỉ thí, không phải sinh tử bác đấu.

Ngô Mặc đánh một lúc, cảm thấy có chút vô vị, liền tìm cơ hội nhảy ra khỏi vòng.

Trương Khởi Linh cũng thu quyền cước, nhìn Ngô Mặc một cái thật sâu, xoay người định đi.

"Này, thằng họ Trương, giúp tôi gửi lời hỏi thăm Trần Văn Cẩm nhé." Ngô Mặc vẫy tay về phía lưng Tiểu Ca.

Chương 8

Bước chân của Trương Khởi Linh đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Thấy Trương Khởi Linh quay đầu lại, Ngô Mặc làm một cái mặt quỷ với y.

Trương Khởi Linh trực tiếp xoay người, sải bước đi mất.

“Tiểu Ca, em còn chưa nói xong mà?” Ngô Tà chạy tới, vẫn còn muốn níu kéo, bị Ngô Mặc túm lấy, “Đi ngủ đi, anh quản sống chết của y làm gì.” Nói xong, hắn túm lấy Ngô Tà vẫn đang giãy giụa, một tay kéo anh trở lại lều.

Ấn anh xuống giường, bản thân cũng nằm xuống theo.

“Im mồm ngủ đi, ngày mai còn phải xuất phát đấy.” Một câu nói đã chặn tất cả những gì Ngô Tà muốn nói.

“Xì!” Ngô Tà bĩu môi, lầm bầm trong lòng, “Rốt cuộc là tôi là anh hay cậu là anh?

Sao lần gặp này lại khác với trước kia vậy?” Quay đầu đối mặt với ánh mắt đầy sát khí của Ngô Mặc, Ngô Tà vội vàng nhắm mắt lại, trong lòng thầm đếm số, hy vọng mình nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Nhưng trằn trọc mãi cũng không ngủ được, dứt khoát ngồi dậy.

“Tôi có cả bụng nghi vấn, không nghĩ thông thì không ngủ được.

Một là cậu giải đáp cho tôi, hai là cậu đánh ngất tôi đi.” “Còn có yêu cầu này nữa à?

OK, tôi chiều anh.” Ngô Mặc không định chiều cái thói xấu của Ngô Tà.

Mặc dù trở thành em trai anh, nhưng không có nghĩa là phải làm bảo mẫu cho anh.

Hắn giơ tay lên định đánh ngất anh.

“Dừng, cậu đánh thật à?

Cậu muốn mưu sát anh ruột sao?” Ngô Tà hai tay ôm đầu kêu lớn.

“Này, hai anh em mấy đứa ngủ chưa?

Chưa ngủ thì tao vào đây.” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói quen thuộc, lời vừa dứt, Hắc Hạt Tử vén rèm đi vào.

“Hắc gia đêm hôm khuya khoắt muốn đến ngủ cùng à?

Miễn phí thì được, trả tiền thì thôi nhé.” Ngô Mặc vừa thấy Hắc Hạt Tử vào, cảm thấy đêm nay không cần ngủ nữa rồi.

May mà cơ thể được hệ thống cải tạo nên khỏe hơn trước không ít, mấy đêm không ngủ cũng không ảnh hưởng quá lớn.

“Cho dù là anh em ruột, trên vấn đề tiền bạc này, tôi cũng không nhượng bộ nửa bước.” Hắc Hạt Tử cảm thấy rất hợp cạ với Ngô Mặc, cả hai đều là những người đặc biệt nhạy cảm với tiền bạc, nói trắng ra là tham.

“Mà này, anh đêm hôm khuya khoắt tìm chúng tôi có chuyện gì?” Ngô Tà nhìn Hắc Hạt Tử không vừa mắt, vẫn luôn canh cánh chuyện anh ta thả bom, lúc đó nếu không phải em trai mình nhanh tay lẹ mắt, thì e rằng mông anh đã thành cái hố rồi.

Hắc Hạt Tử ngoắc tay với Ngô Mặc, thần bí hề hề nói: “Có tiền kiếm không?” Ngô Mặc không nói hai lời, trực tiếp xuống đất đi theo Hắc Hạt Tử ra khỏi lều.

“Hai đứa đợi anh với!” Ngô Tà cảm thấy mình thật sự rất bi ai, cả ngày hôm nay cứ thế mà trôi qua giữa việc hỏi không ngừng và đuổi theo không ngừng.

Hai anh em theo Hắc Hạt Tử đến lều của anh ta, vén rèm cửa lên, phát hiện trong phòng có hai người đang ngồi.

Ngô Mặc không ngờ là Bàn Tử đã bị mình mang đi rồi, Giải Ngữ Hoa thế mà vẫn tìm đến Hắc Hạt Tử.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: “Xem ra sức mạnh cốt truyện vẫn rất lớn, hai người này lẽ nào chính là nghiệt duyên trong truyền thuyết?” Khi Ngô Mặc bước vào, Giải Ngữ Hoa chỉ đứng dậy, nhưng khi Ngô Tà bước vào, anh ta lại đột nhiên mở miệng nói: “Cậu sao lại ở đây?” Giải Ngữ Hoa không biết Ngô Mặc.

Anh ta chỉ biết nhà họ Ngô có người này, nhưng chưa từng gặp mặt, vì vậy khi thấy Ngô Mặc bước vào cửa thì không có phản ứng gì.

Nhưng Ngô Tà thì khác, anh không chỉ biết, mà còn là loại khắc sâu vào tâm trí, cho nên khi Ngô Tà bước vào thì anh ta ngẩn người.

“Nào, mấy vị, tôi giới thiệu một chút.” Hắc Nhãn Kính vừa định giới thiệu, chợt nhớ ra nhà họ Ngô cũng là người Cửu Môn.

“À không, tôi nói vị này là người nhà họ Giải, hai người các cậu là người nhà họ Ngô, vậy thì không cần tôi giới thiệu, các cậu đều nên biết nhau chứ?” Ngô Tà đứng đó nhìn chằm chằm hai người đối diện nửa ngày, một lát sau nghi ngờ hỏi: “Cậu là Tiểu Hoa?

Không đúng, tôi nhớ Tiểu Hoa không phải con gái sao?” Còn chưa đợi Giải Ngữ Hoa trả lời, anh lại buông ra một câu kinh thiên động địa, “Lẽ nào, cậu, chuyển giới rồi?” Khuôn mặt đang tươi cười của Giải Ngữ Hoa lập tức tối sầm lại, anh ta quay đầu sang một bên, không nhìn Ngô Tà nữa.

“Hahaha, anh ơi, anh làm em cười chết mất thôi.” “Anh không biết

sao?

Tiểu Cửu gia nhà họ Giải đây là học hát với Nhị gia mà?” Ngô Mặc ôm bụng cười không ngừng, “Hahaha, vui chết tôi rồi, anh không phải là nhiều năm nay vẫn luôn nghĩ anh ấy là con gái đấy chứ?” Hồi đó khi xem trên TV, Ngô Mặc đã thấy đoạn tình tiết này cực kỳ thú vị, không ngờ ở hiện thực còn có thể chọc người ta cười chết.

Đặc biệt là khi Ngô Tà hỏi Hoa gia có phải chuyển giới không, Ngô Mặc đã cố ý chú ý đến biểu cảm của Tiểu Hoa, thấy khuôn mặt tuấn tú của anh ta lập tức cứng đờ, trong lòng thầm kêu sướng quá.

“Anh?” “Con trai?” Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa hai người đồng thanh nói ra những lời không giống nhau.

Thấy vẻ mặt đờ đẫn của Ngô Tà, Ngô Mặc càng không thể kiềm chế được mình, đưa tay đặt lên vai Ngô Tà, cười đến mức cả người run lên bần bật, như một bệnh nhân động kinh phát bệnh đột ngột.

Hắc Nhãn Kính ở một bên xen vào nói: “Đã mọi người đều biết nhau rồi, vậy sao không cùng ngồi xuống nói chuyện một chút?” “Hắc gia, anh không phải nói với tôi là có tiền kiếm sao?” Ngô Mặc mặt vẫn tươi cười, tùy tay kéo ghế ngồi xuống, không khách khí tự rót cho mình một ly rượu, cầm lên từ từ nhấp một ngụm.

Hắn có chút tò mò, hiện tại tất cả các đĩa từ đều nằm trong tay mình, Giải Ngữ Hoa muốn gia nhập với điều kiện gì đây?

“Vị Hoa gia này vừa nãy đã ra tiền rồi, anh ấy chỉ muốn biết tác dụng của đĩa từ.” “Tôi nghĩ là đĩa từ là do cậu lấy ra, cho nên mới đặc biệt gọi cậu đến, dù sao cũng là anh em mà, có tiền thì đương nhiên cùng nhau kiếm.” Thấy ly rượu trong tay Ngô Mặc đã cạn, Hắc Nhãn Kính vội vàng ân cần cầm bình rượu lên rót thêm cho hắn một ly.

Anh ta ghé đầu sát vào Ngô Mặc, hạ thấp giọng nói: “Hoa gia có tiền, giá cả dễ đàm phán.” “Cậu là Ngô Mặc?” “Tiểu Cửu gia, lần đầu gặp mặt, xin chiếu cố nhiều hơn.” Ngô Tà đột nhiên vỗ mạnh vào vai Ngô Mặc, “Gọi anh.” Ngô Mặc nhỏ hơn Giải Ngữ Hoa một tuổi, hai nhà tính ra vẫn là họ hàng xa.

Ngô Tà cả ngày hôm nay vẫn luôn bị Ngô Mặc chèn ép, một bụng lời không nói ra được, làm anh bức bối vô cùng.

Bây giờ cuối cùng cũng tìm được cơ hội, anh liền lấy quyền làm anh ra, có lý có lẽ mà chỉnh đốn Ngô Mặc.

Ngô Mặc cười như không cười nhìn Ngô Tà, rồi quay đầu nói với Giải Ngữ Hoa: “Trên cái đĩa từ đó ghi lại bản đồ đi đến Tháp Mộc Đà.” “Tháp Mộc Đà?” Giải Ngữ Hoa suy nghĩ một lát, nhìn Hắc Nhãn Kính dứt khoát nói: “Đưa tôi đi gặp đội trưởng của các anh, tôi muốn nói chuyện với cô ấy.” “Hắc gia, xem ra người ta không coi trọng anh rồi?

Cái loại buôn bán lỗ vốn này tôi đây chưa bao giờ làm.” Hắc Nhãn Kính bĩu môi có chút cạn lời.

Anh ta cảm thấy từ khi gặp Ngô Mặc, mình thật sự là gặp vận xui, xem ra hôm đó thật sự phải đi lễ bái một phen.

“Được rồi, xem ra số tiền này không kiếm được rồi.” Hắc Nhãn Kính bất đắc dĩ đứng dậy, dẫn Giải Ngữ Hoa đi tìm A Ninh.

Ngô Mặc và Ngô Tà hai người cũng đi theo.

“Cậu là người nhà họ Giải, cậu là người nhà họ Hoắc.

Cả hai vị đều là người Cửu Môn, không biết tìm tôi có việc gì?” A Ninh ngồi trên ghế sofa, bắt chéo chân, nhìn mấy người đang ngồi đối diện.

Ngô Mặc khoanh tay, lười nhác dựa vào một cây cột bên cạnh, cười híp mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lần này đĩa từ nằm trong tay mình, quyền chủ động cũng nằm về phía mình, hắn có chút tò mò, lần này A Ninh sẽ đưa ra yêu cầu gì?

“Chúng tôi cũng muốn đi Tháp Mộc Đà, tôi muốn gia nhập đội ngũ của cô.” “Bằng cái gì?

Chỉ bằng mấy người là người trong Cửu Môn à?

Cho tôi một lý do đi.” A Ninh cười như không cười nhìn Giải Ngữ Hoa một cái, nói: “Theo tôi được biết, Giải Cửu gia tài đại khí thô, bản thân có thực lực có tài lực, việc gì phải tham gia vào đội ngũ của tôi chứ?” “Năm mươi vạn, một người.” Giải Ngữ Hoa từ trong ngực áo lấy ra một tấm thẻ, ném lên bàn bên cạnh A Ninh, bắt chéo chân nhàn nhã nói: “Buôn bán lỗ vốn tôi không làm.” Một bàn tay từ bên cạnh vươn ra, cầm lấy thẻ ngân hàng xem xét một lát.

Lững thững nói: “Năm mươi vạn?

Cũng không nhiều lắm.

Theo tôi được biết, leo tám ngọn Chomolungma cũng mất hơn 50 vạn.

Giải Cửu gia đây là coi thường Tây Vương Mẫu sao?” “Tiểu Mặc!” Ngô Tà kinh ngạc nhìn Ngô Mặc, đưa tay kéo kéo tay áo hắn, “Em nói gì thế?” “Hừ!” Giải Ngữ Hoa liếc xéo Ngô Mặc một cái, “Một trăm vạn, thế này được rồi chứ?” “Thành giao!” A Ninh suy nghĩ một lát, dứt khoát đồng ý.

Cô nhìn chằm chằm vào mắt Giải Ngữ Hoa nói: “Nhưng nói trước, chỉ cần vào khu vực Tháp Mộc Đà, mọi chuyện của mấy người đều phải nghe theo sự chỉ huy của tôi.” “OK, tôi không ý kiến.” “Thành giao.” “Khoan đã.” Ngô Mặc thấy hai người đã thỏa thuận xong, vội vàng chen ngang, “Tôi có ý kiến.

Đĩa từ là do tôi lấy được, tức là bản đồ đi Tháp Mộc Đà là do tôi cung cấp, vậy thì số tiền này...” Nói xong, hắn cầm tấm thẻ ngân hàng vẫy vẫy trước mặt mọi người hai cái, trực tiếp nhét vào túi mình, cười híp mắt nói: “Nhất định phải thuộc về tôi.” “Haha!” A Ninh suýt nữa cười vì tức.

Cô đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới, châm biếm nói: “Hai thiếu gia nhà họ Ngô, tiền trang bị của các cậu còn chưa đóng đấy, có cần tôi nhắc nhở không?” “Anh ơi, em đột nhiên cảm thấy hơi chóng mặt, anh mau đến đỡ em, chúng ta về nghỉ ngơi đi.” Không hổ là anh em ruột, phối hợp cực kỳ ăn ý.

Ngô Mặc vừa mở lời, Ngô Tà đã một bước lao tới, đỡ lấy cánh tay hắn rồi đi ra ngoài.

“Có phải không khí ở đây không tốt, thiếu oxy không?

Chúng ta mau về ngủ đi, ngủ sớm tốt cho sức khỏe.” A Ninh nhìn bóng lưng hai anh em rời đi mà trợn tròn mắt há hốc mồm.

Cô quen Ngô Tà lâu như vậy, đây là lần đầu tiên phát hiện anh ta có tiềm chất không biết xấu hổ.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa mờ sáng, trong doanh trại đã bắt đầu hoạt động.

Ngô Mặc và Ngô Tà dọn dẹp đơn giản một chút rồi bước ra khỏi lều.

“Không khí buổi sáng thật sự rất trong lành.” Ngô Mặc vươn vai uể oải, cử động cơ thể đã ngủ một giấc trở nên hơi cứng đờ.

Ngô Tà khoanh tay đứng một bên, thân thể có chút run rẩy, “Lạnh quá, em muốn đông cứng rồi, sao cậu lại thấy thoải mái?” “Anh ơi, cái thân thể gà con yếu ớt của anh thật sự phải tập luyện lại đi.

Chương 9

Với cái thể trạng này anh có theo kịp người khác không?

Thế này nhé, đợi rảnh tôi giúp anh làm một kế hoạch tử tế.” Ngô Mặc nghĩ đến một loạt sự việc xảy ra sau thế giới Đạo Mộ, có chút đồng tình liếc xéo Ngô Tà.

“Tên đáng thương này, bây giờ vẫn còn ngây thơ vô số tội, nào biết sau này sẽ gặp phải sóng gió lớn đến mức nào.” “Này, hai anh em bên kia, chúng ta phải xuất phát rồi, mấy người qua nhận trang bị đi.” Từ xa A Ninh gọi lớn Ngô Mặc và Ngô Tà.

“OK, chúng tôi qua ngay đây.” Ngô Mặc khoác vai Ngô Tà, như một ông chủ lớn đi dạo, chậm rãi đi về phía chỗ phát trang bị.

Từ khi đến thế giới Đạo Mộ, Ngô Mặc phát hiện mình như biến thành một người khác vậy, triệt để giải phóng tâm tính.

Con người sống cẩn thận dè dặt của kiếp trước, bây giờ đã hoàn toàn biến mất.

Hiện tại đối với hắn mà nói, không có gì vui vẻ, hạnh phúc hơn việc sống tùy tâm sở dục.

Hai người đến chỗ A Ninh nhận trang bị, đeo sau lưng, chuẩn bị cùng mọi người xuất phát.

Từ xa, từng chiếc xe địa hình đang đậu.

A Ninh vừa đi đến vị trí phó lái của một chiếc xe, còn chưa kịp kéo cửa xe ra, Ngô Mặc đã “tăng” một tiếng nhảy qua, đẩy người bên cạnh ra, rồi tự mình ngồi phịch vào vị trí lái.

Hắn vỗ vỗ vô lăng, cười tủm tỉm nói với A Ninh đang đứng dưới đất: “Đội trưởng, tôi lái xe cho cô thế nào?” Nhìn Ngô Mặc cái kiểu này, A Ninh thật sự rất muốn phẩy tay đi lên một chiếc xe khác.

Nhưng lý trí mách bảo cô đừng làm vậy, vì cái tên mặt dày vô sỉ trước mắt này, biết đâu lại nhảy sang chiếc xe khác nữa.

“Được thôi, chỉ cần cậu muốn tôi không ý kiến.” Nói xong A Ninh ngồi lên vị trí phó lái.

Từ xa Ngô Tà nhìn em trai mình chạy đi làm tài xế cho người ta, anh có chút buồn bực.

Nhưng anh một chút cũng không muốn đi chung xe với A Ninh, người phụ nữ đó mang lại cho anh áp lực thật sự quá lớn, lúc này anh đứng tại chỗ có chút luống cuống.

“Mặt trắng nhỏ, sao lại bị bỏ rơi rồi?

Lại đây, lên xe tôi này.” Hắc Nhãn Kính đứng không xa chứng kiến tất cả, anh ta vỗ vỗ cửa xe mình, ý bảo Ngô Tà qua lên xe.

Ngô Tà cầm túi chạy một mạch lên xe Hắc Nhãn Kính, kết quả phát hiện Tiểu Ca và Tiểu Hoa đều ở trên xe.

“Tiểu Hoa, Tú Tú đâu rồi?” Ngô Tà thấy trong xe chỉ còn lại Giải Ngữ Hoa, vội vàng hỏi: “Anh ấy không đi cùng chúng ta sao?” “Tú Tú nhà có việc, nửa đêm hôm qua đã về trước rồi.” Giải Ngữ Hoa giải thích một câu, rồi không nói gì nữa.

“Mặt trắng nhỏ, tôi luôn cảm thấy em trai cậu đối với đội trưởng không có ý tốt đâu.

Cậu nói xem đây có phải là trọng sắc khinh anh trai không?” Hắc Nhãn Kính đóng cửa xe, bắt đầu châm chọc mối quan hệ của Ngô Tà và Ngô Mặc.

“Kệ mẹ anh, lái xe của anh đi.” “Hắc hắc, còn không thừa nhận, nhưng không sao, thời gian sẽ chứng minh tất cả.” Đoàn xe phi nhanh trên hoang mạc mênh mông bất tận.

Khí hậu nơi đây khô hạn, bánh xe lăn qua sa mạc, cuốn lên từng trận cát vàng ngập trời.

Vì an toàn, khoảng cách giữa các xe rất xa.

Ngô Mặc nhìn qua gương chiếu hậu, thấy A Ninh ngồi ở ghế phụ lái với vẻ mặt bình thản, khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười xấu xa.

"Đội trưởng, tốc độ này chậm quá.

Hay là chúng ta tăng hiệu suất, đến nơi sớm hơn, cô thấy sao?" A Ninh cầm bộ đàm, liếc nhìn hắn một cái, lơ đãng nói: "Sao, cậu muốn làm xe dẫn đầu à?" "Sao, không được à?" Ngô Mặc nhướng mày, ra vẻ muốn thử sức, "Yên tâm, tôi lái xe rất vững." A Ninh hôm nay đã đưa ra quyết định sai lầm thứ hai.

Khoảnh khắc cô gật đầu, chiếc xe phóng đi như tên rời cung, nhanh chóng vượt qua chiếc xe dẫn đầu của Lão Cao, bắt đầu phóng nhanh trên sa mạc.

"Đậu má, lại nữa à?" Xe của Hắc Nhãn Kính bám sát theo sau xe Ngô Mặc, thấy cảnh này, anh ta "hắc hắc" cười một tiếng, huýt sáo, "Ôi chao, tới đi." Anh ta đạp mạnh chân xuống, ga trực tiếp đạp hết cỡ, tốc độ trên bảng điều khiển tăng vọt, bám sát theo Ngô Mặc phi nhanh đi, hai xe bắt đầu chế độ cạnh tranh trên sa mạc.

Để kịp thời gian, đoàn xe phóng nhanh trên sa mạc.

Do Ngô Mặc lái xe dẫn đầu quá mãnh liệt, các xe phía sau sợ bị lạc, từng chiếc một bám sát theo sau.

Cứ như vậy, liên tục không nghỉ, cứ thế tiến sâu vào trong sa mạc.

Hiện tại đối với đội ngũ của A Ninh mà nói, thời gian là sinh mệnh, họ phải nhanh chóng đến Cung điện Tây Vương Mẫu.

Bởi vì thời gian đã không còn nhiều, nếu không thể nhanh chóng có được thuốc trường sinh bất lão, vậy thì đối với Khâu Đức Khảo mà nói, khoảng cách để ông ta đi gặp Thượng Đế, cũng chỉ là một cánh cửa mà thôi.

Hơn mười giờ sau, đoàn xe đến điểm tiếp tế đầu tiên.

“Bùm!” Cửa xe bị mạnh mẽ mở ra, A Ninh lảo đảo lao xuống xe, quỳ trên mặt đất bắt đầu nôn mửa.

“Này, uống chút nước cho đỡ đi.” Một chai nước suối đã mở nắp và một tờ khăn giấy xuất hiện trước mặt A Ninh.

A Ninh không ngẩng đầu lên, đưa tay nhận lấy chai nước suối, ngửa đầu uống một ngụm, súc miệng, rồi lại phun hết xuống đất.

Cô dùng khăn giấy lau khóe miệng, vịn vào đùi đứng dậy.

“Đội trưởng, cô phản ứng dữ dội ghê ta?

Thể chất không giống như tôi nghĩ lắm, lẽ nào cô là ‘ngoại cường trung cán’?” Giọng nói đáng đánh đòn của Ngô Mặc lại vang lên bên tai cô, khiến A Ninh lửa giận bốc lên tam trượng, thật sự muốn một quyền đánh bay cái tên đáng ghét này đi.

“Im mồm!” A Ninh hít sâu một hơi, quay đầu giận dữ nhìn Ngô Mặc, hậm hực nói: “Đây là cái thứ cậu nói lái xe rất vững chắc?

Kỹ thuật rất tốt đó hả?” Ngô Mặc chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội, “Đúng vậy, tôi lái xe rất vững mà, trên giang hồ người ta gọi tôi là lão tài xế.” “Cút đi!” A Ninh rốt cuộc không thể kiểm soát được hồng hoang chi lực trong cơ thể mình, tung một cước thẳng vào hạ bộ Ngô Mặc.

Mắt thấy sắp đá trúng chỗ hiểm, Ngô Mặc nhanh nhẹn né tránh, miệng vẫn không ngừng lải nhải.

“Ai, sao mà nói trở mặt là trở mặt vậy?

Mọi người đều là đồng đội mà, không phải đã nói phải hòa bình chung sống sao?” A Ninh miệng không nói, nhưng tay thì không ngừng nghỉ, vồ lấy Ngô Mặc tới tấp.

Cô thật sự rất tức giận.

Từ khi gặp Ngô Mặc đến nay, cô không mất tiền thì cũng bị tức chết.

Nếu không cho tên này biết mặt một chút, hắn thật sự sẽ nghĩ mình là đồ ăn chay mất.

Ngô Mặc né tránh loanh quanh, căn bản không cho A Ninh cơ hội chạm vào mình.

Điều càng khiến A Ninh tức giận hơn là, trên mặt tên này luôn treo một nụ cười xấu xa.

A Ninh vừa định nổi điên, trong dạ dày lại một trận lộn tùng phèo, muốn khống chế cũng không kiểm soát được.

“Oa!” Một tiếng, cô quỳ xuống đất bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

“Kéttt!” Một tiếng phanh gấp chói tai vang lên, xe còn chưa dừng hẳn, một bóng người lảo đảo chạy xuống, cũng quỳ trên mặt đất bắt đầu nôn mửa.

“Đù má, cái này là sao?

Cái thứ này còn lây nhiễm à?” Ngô Mặc xoa cằm, nhìn Ngô Tà đang quỳ dưới đất không ngừng nôn mửa ở đằng xa, nhướng cằm về phía Hắc Nhãn Kính, “Anh làm đó hả?” “Hắc hắc, cũng vậy cả thôi, nhưng xem ra, cậu vẫn nhỉnh hơn một chút.” Hắc Nhãn Kính “hắc hắc” cười một tiếng, chỉ chỉ A Ninh vẫn đang nôn khan dưới đất, trong giọng nói đầy vẻ khâm phục, “Đây là lần đầu tiên tôi thấy đội trưởng ra nông nỗi này, tại hạ thật sự cam bái hạ phong.” Hai tên cùng chung sở thích xấu xa nhìn nhau một cái, nở nụ cười quỷ dị.

“Đù má, thằng Hạt Tử chết tiệt, đây là anh lái xe à?” Ngô Tà một bước lao đến trước mặt Hắc Nhãn Kính, đưa tay túm lấy cổ áo anh ta không buông, “Vừa nãy nguy hiểm đến mức nào anh có biết không?

Suýt nữa thì lật xe rồi.” “Văn minh, tố chất.” Hắc Nhãn Kính từ từ gạt tay Ngô Tà ra, chỉ về phía Ngô Mặc, vẻ mặt vô tội nói: “Cái này cũng không thể trách tôi được à?

Xe dẫn đầu lái nhanh như vậy, tôi lại không biết lộ tuyến, nếu không bám sát, lỡ lạc thì sao?

Đây là sa mạc, nếu thật sự lạc, chúng ta sẽ chết đói đấy.” Ngô Mặc vẻ mặt khó hiểu, “Kệ mẹ tôi, là đội trưởng nói, để tiết kiệm thời gian, chúng ta phải tăng tốc mà.

Đừng có cái gì lung ta lung tung cũng đổ lên đầu tôi, tôi không nhận đâu.” A Ninh đứng thẳng người dậy, bình phục nội tâm, lạnh lùng liếc Ngô Mặc một cái, xoay người bỏ đi.

Cô sợ mình nghe thêm vài câu nữa, sẽ không nhịn được rút súng bắn chết hai tên khốn này mất.

Nhìn bóng lưng A Ninh, nụ cười trên mặt Ngô Mặc càng tươi hơn.

“Này, ghê gớm vậy mà cậu cũng có hứng thú sao?” Hắc Nhãn Kính ghé sát vào Ngô Mặc, như anh em tốt choàng vai hắn, “Cô nàng này là một đóa hồng gai đấy, cẩn thận đừng để bị chích chảy máu đầy người.” Ngô Mặc “hặc hặc” cười nói: “Nói gì vậy chứ?

Nghĩ nhiều rồi đấy, tôi đây là đang cố gắng xây dựng mối quan hệ tốt với lãnh đạo, dù sao tôi cũng đâu có tốn tiền để chen chân vào đây.”

Nói xong, hắn hất tay Hắc Nhãn Kính ra, khoanh tay lững thững đi về phía doanh trại.

“Xì!

Chán phèo.” “Tiểu Mặc, em đợi anh, anh có chuyện muốn nói với em.” Ngô Tà nhìn Ngô Mặc đi xa mãi, nửa ngày sau mới phản ứng lại, rồi đuổi theo.

“Ai, có một người em trai ruột, cũng không tệ chút nào.” Hắc Nhãn Kính nhìn về phía xa, phát ra một tiếng cảm khái, “Đâu như tôi, cô đơn một mình, không nhà không cửa không người quan tâm.” Trương Khởi Linh đi đến bên cạnh Hắc Nhãn Kính, vừa hay nghe thấy lời anh ta nói.

Bước chân y khựng lại, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn anh ta một cái, mặt không biểu cảm.

“Phì!” Tiếng cười của Giải Ngữ Hoa truyền đến từ một bên.

Thấy ánh mắt Hắc Nhãn Kính quay sang mình, anh ta không chút thành ý mở miệng, “Xin lỗi, nhất thời không kiểm soát được.

Chương 10

Tôi cứ tưởng điều anh cần nhất là tiền chứ không phải người cơ chứ?” Anh ta nở một nụ cười rạng rỡ với Hắc Nhãn Kính, xoay người đi theo sau Trương Khởi Linh về phía lều trại.

Hắc Nhãn Kính trừng lớn mắt kêu về phía bóng lưng Giải Ngữ Hoa: “Này, sao cậu biết được?

Lẽ nào cậu biết đọc suy nghĩ?” Liên tục hành quân trong sa mạc, thể lực mọi người đều hao hụt nghiêm trọng, ngay cả A Ninh cũng có ý nghĩ muốn nghỉ ngơi một chút.

Phải biết rằng hệ số nguy hiểm vào ban đêm ở sa mạc quá cao, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ mắc kẹt vào cát lún, đến lúc đó tổn thất sẽ càng thảm trọng hơn.

Nhìn trên bản đồ, nơi đây cách Tháp Mộc Đà chỉ hơn 300 km.

Rời khỏi đây, phía trước là khu vực không người không có bất kỳ ký hiệu nào trên bản đồ, tức là, đây là nơi an toàn cuối cùng.

Đêm nhanh chóng buông xuống, mọi người vội vàng ăn xong bữa tối, rồi ai nấy đi vào lều tranh thủ nghỉ ngơi.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, từ ngày mai trở đi, một trận chiến khó khăn đang chờ đợi họ, sống hay chết không ai biết được.

Trong doanh trại có vài người thay phiên canh gác, đề phòng có mãnh thú hoặc nguy hiểm gì đó.

Tuy nhiên không ai tin rằng ở đây sẽ có nguy hiểm gì, cứ điểm này đã được thành lập nhiều năm, đón tiếp và tiễn đưa rất nhiều đoàn thám hiểm.

Canh gác chẳng qua là vì mệnh lệnh của A Ninh, sếp đã ra lệnh thì không ai dám không nghe.

Đêm sa mạc rất đẹp, xung quanh không có bất kỳ ánh đèn nào, trong doanh trại chỉ có những đốm lửa lập lòe nhảy nhót.

Lúc này, nằm trên đụn cát ngắm nhìn bầu trời đầy sao, có thể thấy được dải ngân hà bao la, đây là cảnh tượng không thể thấy được ở thành phố tấp nập.

Ngô Mặc lững thững chui ra khỏi lều.

Đây là lần đầu tiên hắn qua đêm ở sa mạc, kiếp trước dù có lòng cũng lực bất tòng tâm, trong túi không có tiền thì đi đâu được chứ?

Doanh trại này không lớn, Ngô Mặc men theo rìa đi về phía trước, rất nhanh đã leo lên một đụn cát cao nhất gần đó.

Đứng trên cao, nhìn về phía xa, dưới màn đêm, những đụn cát trải dài như những con sóng trong biển cát, còn những vân cát trên bề mặt đụn cát thì như những con sóng nhỏ lăn tăn không ngừng trên mặt nước.

Ngẩng đầu nhìn lên, một vầng trăng sáng treo trên bầu trời, tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

“Đù má, đẹp thật đó.” Ngô Mặc vươn vai uể oải, khá là cảm khái.

Cảnh sắc này, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, dù có dùng ngôn ngữ đẹp đẽ nhất thế giới cũng không thể hình dung ra được một phần ba vẻ đẹp của nó.

Hắn chìm đắm trong cảnh đẹp này, trong lòng dâng lên một sự giác ngộ, nếu không phải vì sự cố bất ngờ, liệu kiếp này mình có thật sự có cơ hội chiêm ngưỡng cảnh đẹp này không?

Một giờ sau, khi hắn đang đứng dậy chuẩn bị quay về, tầm mắt vô tình lướt qua xung quanh, đột nhiên khựng lại.

“Vãi chưởng, cái quái gì vậy?” Ngô Mặc kinh hô một tiếng, tầm mắt tập trung hoàn toàn vào một điểm.

Chỉ thấy từ xa có một thứ toàn thân phát sáng đang chạy tới, tốc độ cực nhanh, nếu không chú ý rất có thể sẽ bỏ qua.

May mắn là sau khi được hệ thống cải tạo, trạng thái cơ thể Ngô Mặc đang ở mức đỉnh cao của loài người, thị lực càng đạt đến cực hạn, đừng nói là một con ruồi bay qua trước mặt, cho dù là một con muỗi cách xa trăm mét, cậu cũng có thể nhìn rõ là đực hay cái.

Cậu không chớp mắt nhìn chằm chằm về phía xa, tầm mắt di chuyển nhanh theo sinh vật đó, muốn nhìn rõ rốt cuộc là thứ gì, mà lại xuất hiện giữa sa mạc hoang vắng vào đêm khuya thế này.

Cái vật thể kia di chuyển rất nhanh, cứ thế chạy thẳng về phía Ngô Mặc.

Sa mạc ban đêm không có chướng ngại vật, cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào khác, bình thường không thể tính toán được khoảng cách giữa hai bên.

Ngô Mặc chỉ cảm thấy thứ này ngày càng gần mình, theo bản năng phòng vệ liền rút con dao găm bên hông ra.

Cơ thể hơi cúi về phía trước, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Quỷ mới biết thứ này rốt cuộc là gì, có nguy hiểm hay không, cậu không muốn ‘xuất sư bất tiệp thân tiên tử’*, đến lúc đó có chết thật thì hai thế giới âm phủ, rốt cuộc chỗ nào mới là nơi cậu nên đến?

Đằng sau, tiếng ma sát đột nhiên vang lên từ sa mạc trống trải, đặc biệt rõ ràng trong đêm tĩnh mịch.

“Ai đó?” Ngô Mặc quát khẽ đầy sắc lạnh, đồng thời siết chặt dao găm, mặt đầy cảnh giác quay người nhìn lại, cơ thể hơi khom xuống, giống như một con báo đang chuẩn bị săn mồi, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, chỉ cần phát hiện điều gì đó không ổn, sẽ lập tức xuất kích.

"Anh làm gì ở đây?" "Đội trưởng?" Ngô Mặc nhìn kỹ, phát hiện là A Ninh đang đứng sau lưng mình, cô thu lại tư thế tấn công, vừa định nói gì đó thì chợt nhớ tới thứ vừa nhìn thấy ban nãy, vội vàng quay người nhìn lại.

"Mất rồi?" Cậu dò xét một lượt, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng vật thể kia, thậm chí trên sa mạc cũng không có dấu vết gì, cứ như thể thứ đó chưa từng xuất hiện vậy.

"Anh đang nhìn gì thế?" A Ninh thấy Ngô Mặc đứng im, nhưng ánh mắt lại luôn nhìn về phía xa, liền bước tới một bước, khẽ hỏi: "Chẳng lẽ phát hiện ra điều gì không ổn?" "Ừ." Ngô Mặc gật đầu, "Lúc nãy cô đi tới đây có thấy thứ gì không?" Chuyện này, Ngô Mặc không định giấu diếm, dù sao cậu cũng vừa mới đến thế giới Đạo Mộ, chưa thật sự quen thuộc nơi này, nhiều chuyện vẫn không bằng mấy người bản địa ở đây.

Phải biết A Ninh đã đi qua rất nhiều nơi, chứng kiến vô số ngôi mộ, hiểu biết về nhiều thứ vượt xa người khác.

Việc Ngô Mặc hỏi như vậy chứng tỏ chắc chắn có tình huống đặc biệt xảy ra, A Ninh lập tức bước tới, nhìn về phía xa, nhưng ngoài sa mạc trải dài vô tận ra, không có bất kỳ thứ gì xuất hiện.

"Anh thấy thứ gì kỳ lạ à?" A Ninh thu lại ánh mắt, quay sang Ngô Mặc.

"Đúng vậy, tôi thấy một vật thể lạ phát sáng, tốc độ rất nhanh, chạy về phía tôi, hơn nữa nó còn cho tôi một cảm giác rất kỳ lạ, một cảm giác rất bất thường." "Phát sáng?

Biến mất?" A Ninh suy nghĩ một lát rồi nói: "Trạm dịch này đã tồn tại nhiều năm, cũng tiếp đón rất nhiều đội thám hiểm, chưa từng nghe ai nói có loại sinh vật này tồn tại.” “Ồ, cô cho rằng tôi đang lừa cô à?” Ngô Mặc cắm dao vào hông, một tay đút túi, cười như không cười nhìn A Ninh.

“Không, anh sẽ không nói đùa kiểu này.” A Ninh rất khẳng định phủ nhận, giọng điệu dứt khoát khiến Ngô Mặc ngẩn người, không kìm được hỏi: “Cô… không phải vẫn luôn không tin tưởng tôi sao?

Không sợ tôi cố ý nói vậy, rồi tìm cơ hội giết cô à?” “Anh coi tôi là đồ ngốc à?” A Ninh trừng mắt nhìn Ngô Mặc, “Anh còn cần đội của tôi tiến vào Tháp Mộc Đà, giờ lại giết tôi?

Sao, anh định đi bộ vào Tháp Mộc Đà à?” “Khụ, nói vậy cũng rất có lý.” Ngô Mặc ho nhẹ một tiếng, cũng thấy mình hỏi câu đó thật sự hơi ngốc nghếch, lập tức chuyển chủ đề, “Trước đây cô có từng thấy loại sinh vật phát sáng đó chưa?” “Nhiều sinh vật phát sáng thường xuất hiện ở đại dương, nguyên lý phát sáng là do chất hóa học được tạo thành từ tế bào, dưới tác dụng của một môi trường đặc biệt, chuyển hóa năng lượng hóa học thành quang năng.” Loại giải thích này Ngô Mặc cũng rất rõ, cậu không chen lời, lặng lẽ lắng nghe A Ninh giảng giải, đây là một thói quen rất tốt của cậu, đó là lắng nghe người khác kể, rồi từ đó phân tích ra nội dung mình cần.

A Ninh nhíu mày, “Sinh vật có thể phát sáng trong sa mạc, tốc độ còn rất nhanh, loại sinh vật này tôi không những chưa từng thấy, mà còn chưa từng nghe nói đến.” Ngô Mặc đảo mắt, hắng giọng, “Hay là, chúng ta đi kiểm tra một phen?

Theo tôi quan sát, nơi nó vừa biến mất cách đây chưa đầy hai cây số, thế nào, cô có hứng thú không?” “Đừng gây chuyện.” A Ninh trừng mắt nhìn Ngô Mặc, giữa sa mạc, hai cây số cũng không phải là khoảng cách nhỏ, không có sự chuẩn bị đầy đủ rất dễ xảy ra sự cố.

Ngô Mặc không ngừng đánh giá A Ninh từ trên xuống dưới, khóe môi nhếch lên một nụ cười, “Đừng đùa, còn có chỗ nào mà mỹ nữ đội trưởng của chúng ta phải sợ à?

Từ doanh trại đến vị trí chúng ta đang đứng cũng gần hai cây số rồi, cô lại nói với tôi là nguy hiểm sao?” A Ninh nhất thời nghẹn lời, dứt khoát không từ chối nữa, “Nói đi, hướng nào?” “Tây bắc.” Ngô Mặc chỉ về hướng sinh vật kia biến mất cuối cùng, “Đi thôi, tôi không tin là không để lại một chút dấu vết nào.” Hai người trượt xuống từ cồn cát, chạy thẳng về hướng đó.

Rất nhanh, đến gần, Ngô Mặc dừng bước, “Đợi đã, tôi thấy vị trí cuối cùng nó xuất hiện là ở đây, chúng ta tìm kỹ một chút, tôi nghĩ loại thứ này sẽ không đột nhiên biến mất đâu.” A Ninh cầm đèn pin rọi khắp sa mạc, nhưng không phát hiện bất kỳ điều bất thường nào, xung quanh ngoài tiếng gió thổi cát ra, chỉ còn lại tiếng thở của hai người.

“Có khi nào anh nhớ nhầm hướng không?” A Ninh liếc nhìn Ngô Mặc, ánh mắt nghi ngờ và không tin tưởng, “Nếu thật sự có sinh vật chạy ở đây, dấu chân không thể biến mất ngay lập tức được, từ lúc anh nhìn thấy cuối cùng và chúng ta đến đây, tổng cộng chưa đầy mấy phút.” “Yên tâm đi, với ánh mắt của bố mày, một sinh vật lớn như thế mà không thấy thì còn làm ăn cái quái gì nữa, cô mà mệt thì cứ về trước đi, tôi tự mình tìm.” Hai người lại tìm kiếm một lượt vẫn không phát hiện gì, A Ninh nhìn đồng hồ, lúc này đã là 1 giờ đêm.

“Thôi, về trước đi, sáng mai còn phải xuất phát.” “Được thôi, đúng là xui xẻo, ban đầu còn tưởng có thể thấy được thứ gì tốt đẹp cơ chứ.” Ngô Mặc bĩu môi, đi sát phía sau A Ninh quay về.

Cậu thật sự cho rằng ở đây có thứ gì đó đặc biệt, lỡ mà tìm được bảo bối thật, đến lúc đó thương lượng với hệ thống, để nó thu hồi, mình chẳng phải còn được lợi sao?

Đêm khuya tĩnh lặng, tiếng bước chân “lạch cạch lạch cạch” vang lên trong sa mạc trống trải, mỗi tiếng đều như giẫm lên trái tim người ta, khiến người ta từ trong ra ngoài cảm thấy khó chịu.

“A!” A Ninh đang đi phía trước, đột nhiên kinh hô một tiếng, rồi lập tức rơi xuống.

Ngô Mặc thấy không ổn, vươn tay túm lấy, không ngờ chân cũng hụt hẫng, một cái hố lớn bỗng nhiên xuất hiện trên cát, cả hai người trước sau đều rơi vào trong hố.

Trong khoảnh khắc, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Ngô Mặc, “Vãi chưởng, tao biết ngay cảm giác của tao không sai mà, cái thứ đó quả nhiên chẳng lành!” “Mẹ kiếp, đây là chỗ quái nào vậy?” May mà ở đây là sa mạc, bên dưới toàn là cát mềm, nếu không cho dù là người có thân thủ tốt như Ngô Mặc, rơi từ độ cao khoảng 20 mét xuống, không chết cũng bị thương.

Ngô Mặc phủi phủi cát trên đầu, mượn ánh trăng chiếu xuống để quan sát xung quanh, lập tức nhìn thấy A Ninh đang nằm dưới đất cách đó không xa.

“Không đến nỗi chứ, chết rồi sao?” Ngô Mặc trong lòng rùng mình, nhanh chóng bước tới, ngồi xổm xuống dùng tay thăm dò hơi thở của cô, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, “Phù, vẫn còn thở, thế thì tốt rồi.” Nhìn A Ninh đang bất tỉnh, Ngô Mặc trầm tư, là một chỉ đạo võ thuật, cậu đương nhiên biết một số biện pháp cấp cứu, nhưng những cách đó cậu chỉ thử trên diễn viên nam, còn nữ diễn viên khác thì căn bản không đến lượt cậu.

“Hô hấp nhân tạo?” “Không được, tôi có bệnh sạch sẽ, hơn nữa, cô ta cũng không phải người thân gì của tôi, tôi không muốn lãng phí nụ hôn đầu trong trắng quý giá của mình ở đây.” “Hay là?

Thử cách khác?” Ngô Mặc nuốt nước bọt, giơ một tay lên, có chút do dự.

Chốc chốc nhìn A Ninh dưới đất, chốc chốc lại nhìn lòng bàn tay mình, trong đầu hai tiểu nhân đang giằng co, đánh hay không đánh?

Nhất thời bất phân thắng bại.

Cậu nhìn A Ninh đang nhắm chặt mắt dưới đất, lòng kiên quyết, nói: “Xin lỗi nha, tôi làm vậy cũng là để gọi cô tỉnh dậy, cô cũng biết đấy, trong hoàn cảnh này, lỡ thật sự có chuyện gì, tôi không kịp cứu cô đâu.” Cậu vung bàn tay lớn, “Bốp!” Kèm theo tiếng vang giòn tan, Ngô Mặc giơ bàn tay như quạt mo của mình, giáng mạnh vào mặt A Ninh, trực tiếp cho cô một cái tát trời giáng.

Để cứu người, cái tát này của cậu thực sự đầy lực, hoàn toàn không lãng phí, dồn hết sức mạnh vào lòng bàn tay.

Năm dấu ngón tay hằn rõ trên mặt A Ninh, khuôn mặt sưng phồng lên nhanh chóng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trên mặt Ngô Mặc hai loại thần thái đan xen, vừa có sự áy náy vì đánh người, lại vừa có sự tự hào vì cứu người, trong lòng còn ẩn chứa một chút khoái cảm, tóm lại biểu cảm của cậu vô cùng đặc sắc.

“Ái u.” Một cái tát kết thúc, A Ninh rên khẽ một tiếng, khiến Ngô Mặc giật mình vội vàng ngồi thẳng dậy, giấu tay ra sau lưng, như thể làm chuyện sai trái bị bạn học bắt gặp vậy.

“Tỉnh rồi à?” Ngô Mặc khom người về phía trước, quan tâm hỏi, tay thì vẫn giấu sau lưng, hoàn toàn không đưa ra trước.

“A, đây là đâu?” A Ninh xoa đầu, từ từ ngồi dậy, do đầu bị va đập, nhất thời chưa phản ứng kịp.

Ngô Mặc lắc đầu, “Không biết, vừa nãy cô đột nhiên rơi xuống, tôi muốn túm nhưng không túm được, kết quả là cùng rơi xuống đây luôn.” “Nhưng mà, hai chúng ta vẫn tính là mệnh lớn.” Cậu ngẩng đầu chỉ vào miệng hố, “Cô xem, từ trên xuống dưới khoảng hơn hai mươi mét, nếu đây không phải sa mạc, chỉ một cú đó thôi, hai chúng ta chắc chắn sẽ ‘toang’.” A Ninh thuận theo hướng Ngô Mặc chỉ ngẩng đầu nhìn lên, miệng hố không lớn lắm, thẳng tắp lên xuống, nhưng độ cao thì không hề thấp, những hạt cát xung quanh vẫn không ngừng rơi xuống.

“Hít!” A Ninh vừa ngẩng đầu, đúng lúc làm co giãn cơ mặt, đau đến mức cô hít một hơi khí lạnh, tay không kìm được chạm lên mặt, cảm giác trên mặt sưng một cục to, mà còn khoa trương hơn là, một chiếc răng hàm trong miệng bị lung lay.

Chương 11

Thấy cảnh này, Ngô Mặc không kìm được chuyển ánh mắt đi chỗ khác, có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Trong đầu không ngừng hiện lên nội dung bài học hồi tiểu học, cuối cùng dừng lại ở bài ‘Nông phu và rắn’.

“Kháo, tao không thể để nó biết là tao đã làm chuyện tốt đâu, con đàn bà này chắc chắn là một con rắn độc, lỡ nó không cảm kích mà cắn tao một phát thì sao?” Nghĩ đến đây, cậu ho nhẹ một tiếng, giả vờ như không biết gì, nghi ngờ hỏi: “Mặt cô làm sao vậy?

Vừa nãy tối quá, tôi cũng không chú ý, chẳng lẽ là va vào đâu à?” “Nhưng mà cũng bình thường thôi, ở đây nhiều đá cát thế này, lại rơi từ độ cao như vậy, giữ được mạng đã là tạ ơn trời đất rồi.” A Ninh nghi ngờ nhìn Ngô Mặc, mượn ánh trăng không phát hiện thấy điều gì bất thường, trong lòng liền chấp nhận lời giải thích của cậu.

Cô lấy đèn pin rọi xung quanh, phát hiện không gian ở đây không lớn, giống như một mật thất dưới lòng đất, nhưng do sa mạc quá khô cằn, nhiều chỗ phong hóa rất nghiêm trọng, không nhìn rõ tình hình cụ thể.

Cô chỉ vào miệng hố phía trên, nhìn Ngô Mặc, “Có leo lên được không?” Ngô Mặc không nói gì, nhấc chân đá vào bức tường bên cạnh một cú, lập tức một mảng tường lớn rơi xuống, kéo theo một trận bụi mù, khiến cả hai người ho sù sụ.

“Anh có bệnh à?” A Ninh một tay bịt miệng, một bên nhanh chóng lùi lại.

Cô thực sự đã sợ hãi đủ mọi kiểu thao tác ‘điên rồ’ của Ngô Mặc, người đàn ông này không có lúc nào đứng đắn sao?

Ngô Mặc cũng không ngờ sẽ xảy ra tình huống này, cậu cũng bịt mũi, ánh mắt áy náy nhìn A Ninh.

Còn việc ở nơi tối thế này, A Ninh có nhận ra hay không thì không phải vấn đề cậu cân nhắc, dù sao thái độ của mình cũng đã thể hiện ra rồi.

Mãi một lúc, bụi mù cuối cùng cũng tan hết, A Ninh nhìn miệng hố có chút uất ức, rốt cuộc mình vì cái gì?

Nửa đêm không ngủ chạy ra sa mạc thám hiểm, để làm gì chứ?

“Đừng đứng nữa, mau tìm cách ra ngoài đi?” A Ninh bây giờ nhìn thấy Ngô Mặc là bực mình, cảm giác đau trên mặt khiến cô vô cùng khó chịu.

Lúc này thấy Ngô Mặc vẫn đứng cạnh như mọi người, càng bực bội hơn, hận không thể đá tên này vào đống cát.

“Ok, tuân lệnh!” Ngô Mặc nhún vai, cầm đèn pin dò xét kỹ lưỡng, xem chỗ nào có lối ra, đã có mật thất như vậy thì chắc chắn sẽ có lối ra, không thể nào có người mang theo cái thang đi dạo khắp sa mạc được.

Mật thất không lớn, rất nhanh đã kiểm tra xong một lượt, nhưng không phát hiện ra chỗ đặc biệt nào.

Ngô Mặc và A Ninh nhìn nhau, có chút không hiểu, nơi này cũng không có người ở, ai lại rảnh rỗi đào một mật thất ở đây làm gì?

Để làm gì?

Phơi thịt bò khô à?

“Xoẹt!” “Đừng động!” Ngô Mặc túm chặt A Ninh, dùng sức đẩy cô ra sau, đè thấp giọng nói: “Có thứ gì đó.” Hai người đứng tại chỗ không động đậy, đồng thời chuẩn bị chiến đấu.

A Ninh quay lưng về phía thứ đó, không nhìn thấy, nhưng ánh mắt Ngô Mặc thì lại luôn nhìn chằm chằm vào một khối sương mù đen kịt đột nhiên xuất hiện từ góc tối.

Thứ đó lơ lửng, như vô thức, lảng vảng xung quanh.

Nó đột nhiên đứng lại, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, một lát sau khối sương đen này điều chỉnh hướng, bay về phía sau lưng A Ninh, như thể có thứ gì đó đang hấp dẫn nó, bay càng lúc càng nhanh.

Khi sắp tiếp cận, một luồng khí lạnh ập tới, A Ninh không kìm được rùng mình.

Thấy thứ đó sắp vồ tới người A Ninh, Ngô Mặc mắt nhanh tay lẹ, kéo A Ninh văng ra ngoài, đồng thời con dao găm siết chặt trong tay bắn về phía bóng đen.

A Ninh thân thủ rất tốt, mượn lực của Ngô Mặc, nhanh chóng tránh né.

Chân nhanh chóng đạp vào bức tường bên cạnh, bay vút lên trời, sau đó mượn lực bật lên, lao xuống tấn công bóng đen.

Hai người đồng thời ra tay, triển khai tấn công vào khối vật thể màu đen kia.

“Bộp ~” Con dao găm Ngô Mặc ném ra, xuyên qua bóng đen, thẳng tắp cắm vào cát.

Sau đó, một mùi tanh tưởi nồng nặc lan tỏa trong không khí, mùi vị cay xè, cái mùi đó cứ như một người mấy năm không đi vệ sinh, vừa được giải thoát, mùi vị đó đơn giản là có thể làm người ta trúng độc.

Ngô Mặc suýt chút nữa thì bị xộc choáng váng, chỉ cảm thấy mùi vị này cứ chui thẳng vào lỗ chân lông, dạ dày một trận cuộn trào, suýt chút nữa thì nôn ra.

“Vãi chưởng, mùi gì thế này?

Thằng này vừa chui ra từ hố phân à?” Ngô Mặc một tay bịt mũi, vừa né tránh di chuyển.

Cậu thực sự bị cái mùi này kích thích, thậm chí còn nảy ra một ý nghĩ hoang đường, “Mình sẽ không phải là người xuyên việt đầu tiên bị mùi hôi xông chết đấy chứ?” Đòn tấn công này hoàn toàn chọc giận bóng đen, nó như phát điên, không ngừng quay tròn trong phòng, mỗi vòng quay lại lớn thêm một chút.

“Tránh ra.” A Ninh rút súng lục từ bên hông ra, nhắm vào bóng đen bóp cò, không ngờ bóng đen này thân pháp rất nhanh, trong nháy mắt đã trốn ra sau lưng Ngô Mặc.

Tiếng súng vang lên, viên đạn thẳng tiến về phía Ngô Mặc.

“Tao thề, cô TMD bắn đi đâu thế hả?” Đồng tử Ngô Mặc co lại, đầu nhanh chóng cúi xuống, viên đạn lướt qua đỉnh đầu cậu, vài sợi tóc mỏng manh bay lả tả trong khoảnh khắc viên đạn bay qua, vừa vặn đáp xuống lông mi cậu, lay động một lúc lâu mới rơi xuống đất.

Viên đạn bắn trúng bóng đen, rất nhanh đã phát huy tác dụng, khối khí đen đang không ngừng ngưng tụ kia, mỏng đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Ngô Mặc trừng mắt, có chút khó tin, “Súng gì của cô mà hay thế?” “Đây là đạn đặc chế, bên trong chứa rất nhiều xích tiêu, có thể khắc chế một số tà vật nhất định.” “Mỗi viên đạn đều rất đắt, không dễ có được đâu.” A Ninh vẫy vẫy khẩu súng trong tay về phía Ngô Mặc, giọng điệu có chút đắc ý, nếu bỏ qua vết sưng đỏ trên mặt cô, thì đúng là một người phụ nữ kiêu ngạo.

“Bùm bùm!” Lời vừa dứt, cô lại bắn thêm hai phát vào bóng đen.

Ngô Mặc bĩu môi, có chút cảm thán, “Đúng là TMD giàu có, bắn đạn không xót tiền.” Sau khi trúng đạn, bóng đen vốn đã mỏng đi, lại càng tăng tốc độ tiêu tán.

“Xem ra, thứ này cũng chỉ đẹp mã bên ngoài thôi.” Ngô Mặc có chút thả lỏng, vừa định nói vài câu, thì thấy cái bóng đen “xoẹt” một cái lao xuống dưới bức tường, biến mất.

Tốc độ nhanh đến kinh ngạc, khiến Ngô Mặc và A Ninh đều có chút trở tay không kịp.

“Không phải chứ, cái này cũng có thể chạy thoát à?” Ngô Mặc nghẹn nửa ngày, thốt ra một câu, khiến A Ninh trừng mắt nhìn cậu, “Nói nhảm, không nhìn xem sao?” “Gì mà hung dữ vậy?

Hèn chi không có bạn trai, người nào thích cô thì không bị cô dọa chết thì cũng bị cô đánh chết, nghĩ mà thê thảm ghê.” Ngô Mặc vừa lẩm bẩm không ngừng trong miệng, vừa cẩn thận từng li từng tí đi về phía góc tường.

Nếu không phải không đúng lúc, A Ninh thật sự muốn đá Ngô Mặc một cái, tên này không những đáng ghét, mà miệng còn ‘ngứa đòn’, hoàn toàn là hai loại tính cách khác hẳn Ngô Tà, thật không biết nhà họ Ngô rốt cuộc là gen gì, sao mà từng đứa một đều kỳ quái vậy chứ?

Ngô Mặc cúi đầu xem xét kỹ lưỡng, quả nhiên phát hiện một cái động nhỏ khó nhận ra.

“Cô xem, có một cái động này, vừa nãy thứ đó chính là chui vào từ đây.” Ngô Mặc quay đầu gọi A Ninh, “Cô gầy hơn, hay là thử xem có chui vào được không?

Tục ngữ có câu, nữ sĩ ưu tiên mà.” A Ninh đơn giản là không thể tin được, cái lời nói mặt dày như vậy, lại từ miệng cái tên hỗn đản trông có vẻ giống người trước mặt này phun ra?

Ngô Mặc hết lần này đến lần khác phá vỡ nhận thức của A Ninh về cậu, tên này đơn giản là một tên vô lại kiêm hỗn đản.

Bây giờ trong lòng cô đã bắt đầu có chút hối hận, đồng ý cho tên này gia nhập đội ngũ, cùng tiến vào Cách Nhĩ Mộc, có phải là một việc sai lầm không?

“Miệng hang nhỏ thế này tôi không vào được.” A Ninh đã từ bỏ việc tranh cãi với Ngô Mặc, giọng nói lạnh lùng, “Tôi không biết co xương.” Ngô Mặc vừa nghe, lập tức đứng thẳng dậy, một tay vẫy không ngừng, “Đừng trông mong gì ở tôi, tôi cũng không biết, hơn nữa cái miệng hang này nhìn cứ như ‘dưa cải’ vậy, tôi không muốn bị bẩn người.” “Dưa cải?” A Ninh đơn giản là bị tức đến bật cười, nhưng cô vừa cười thì lại làm co giãn cơ mặt, chỉ đành lại cố gắng giữ mặt, hết sức kiểm soát biểu cảm khuôn mặt.

Nhìn Ngô Mặc từ trên xuống dưới toàn cát, không kìm được trào phúng: “Tôi không nghĩ chỗ này lại bẩn hơn anh hiện tại, hơn nữa anh là một người đàn ông to lớn, lại còn nói ghét bẩn sao?

Anh có cần mặt mũi không đấy?” Ngô Mặc rất đúng lúc làm điệu bộ ‘hoa lan chỉ’, cố ý làm duyên nói: “Tôi không ngại cô gọi tôi là chị em đâu.” A Ninh: “…” Mật thất nhất thời im lặng không tiếng động.

“Ê, hai vị, phong cảnh bên dưới không tệ hả?” Từ miệng hang phía trên, một giọng nói quen thuộc vang lên.

Giọng nói này đầy vẻ “bụi bặm”, Ngô Mặc không cần nhìn cũng biết, chắc chắn là tên Hắc Nhãn Kính đó, nụ cười nở trên mặt, huýt sáo một tiếng, “Úi chà, Hắc gia đêm khuya cũng ra hóng gió à?” “Anh có mang dây thừng không?

Mau thả xuống đi, kéo tôi lên.” A Ninh một phút một giây cũng không muốn ở chung một phòng với tên hỗn đản trước mặt này, cô lần đầu tiên cảm thấy giọng nói của Hắc Nhãn Kính lại dễ nghe đến thế, đến mức có ý nghĩ, muốn lên rồi sẽ trả thêm tiền cho hắn.

“Dây thừng thì tôi có mang, nhưng mà…” “500, đừng nói nhảm nữa, mau thả xuống đi.” A Ninh trực tiếp đưa ra giá cả, cô muốn rút lại ý nghĩ ban nãy của mình, tên hỗn đản phía trên kia và tên ở dưới này, hai người hoàn toàn cùng một giuộc, chẳng có ai là thứ tốt đẹp gì.

Rất nhanh, dây thừng được thả xuống, A Ninh túm lấy dây thừng trực tiếp leo lên, Ngô Mặc theo sát phía sau cũng leo lên.

“Phù, vẫn là không khí bên trên tốt hơn, nhưng mà tôi nói Hắc gia này, anh đêm khuya ra ngoài làm gì vậy?

Còn mang theo dây thừng nữa?” Ngô Mặc vận động gân cốt một chút, cười hì hì nhìn Hắc Nhãn Kính, “Không lẽ, đêm khuya anh muốn làm một phi vụ ở sa mạc à?” “Thế hai người thì sao?

Nửa đêm không ngủ, ở đây hẹn hò à?

Đúng là biết tìm chỗ thật đấy, cái miệng hang này người thường khó mà phát hiện ra, làm chuyện gì cũng tiện hơn mà.” Hắc Nhãn Kính cũng không phải là đèn cạn dầu, nói về khoản ‘mồm mép’, bình thường hắn cũng không thua kém ai.

“Câm miệng, nói nhảm nữa là trừ tiền.” A Ninh đã nhẫn nhịn hết mức, đành phải dùng chiêu sát thủ với Hắc Nhãn Kính, cô biết mà, tên này yêu tiền như mạng, quả nhiên, câu này vừa nói ra, Hắc Nhãn Kính lập tức im miệng, thậm chí còn dùng tay bịt miệng lại.

Lúc này, hắn mới phát hiện có gì đó không ổn, hắn, người luôn ‘lông bông’ như vậy, chỉ vào mặt A Ninh, ngạc nhiên hỏi: “Cái này, cái này sao xuống một chuyến lại biến thành cái bánh bao rồi?” “Anh nói nhảm có phải quá nhiều rồi không?” A Ninh nghiến răng ken két nhìn Hắc Nhãn Kính, nhưng bất lực, tên này mặt còn dày hơn tường thành, căn bản không thèm để ý.

“Phụt!” Ngô Mặc bật cười thành tiếng, thành công thu hút hai ánh mắt phẫn nộ.

“Xin lỗi, nhất thời không nhịn được, hai vị đừng để ý đến tôi, nói chuyện chính quan trọng hơn.” Ngô Mặc xua tay, ý bảo bọn họ tiếp tục.

A Ninh trừng mắt nhìn Ngô Mặc, quay sang Hắc Nhãn Kính nói: “Hắc gia, bên dưới hình như có thứ gì đó, anh về gọi vài người mang theo thiết bị qua đây, tôi muốn kiểm tra kỹ một phen, không cần tất cả, giữ một phần người ở lại canh gác.” Cô luôn cảm thấy tình hình bên dưới không ổn, nhưng lúc này trên tay họ ngoài một sợi dây thừng, một khẩu súng ra, không có công cụ nào khác.

“Tôi về à?” Hắc Nhãn Kính chỉ vào mũi mình, rồi nhìn Ngô Mặc đang nhàn nhã bên cạnh, có chút bất mãn, “Sao không phải nó về?

Cô không phải thiên vị đấy chứ?” A Ninh nghiến răng nghiến lợi nhắm mắt một cái, mở mắt ra, hừ lạnh một tiếng, “Hai người, bây giờ, lập tức, ngay lập tức cút về cho tôi.” Đội ngũ của A Ninh nhân sự rất phức tạp, nhưng hành động lực lại rất mạnh, sau khi nhận được tin tức, từng người một đều vô cùng phấn khích, ai nấy đều muốn đến đây xem xét.

“Lão Cao, anh dẫn vài người đi theo tôi, mang theo những thiết bị cần thiết.” Hắc Nhãn Kính lười chọn người, tùy tiện chỉ vào Lão Cao, dù sao cũng là người của A Ninh, ai đi ai không đi cũng không có vấn đề gì lớn.

Chương 12

Đèn trong doanh trại sáng choang, bắt đầu chuẩn bị đồ đạc, không ai biết tình hình dưới lòng đất sa mạc thế nào, để đảm bảo an toàn thì mang càng nhiều thiết bị càng tốt.

“Ê, Tiểu Mặc, xảy ra chuyện gì vậy, hai đứa mày đi đâu thế?” Ngô Tà nghe thấy động tĩnh, khoác vội quần áo chui ra khỏi lều, thoáng nhìn thấy Ngô Mặc đang đứng cạnh đó không làm gì.

“Không có gì to tát đâu.” Ngô Mặc nheo mắt, nụ cười có vẻ thâm ý, “Chẳng qua là ở sa mạc, phát hiện ra một mật thất dưới lòng đất, chuẩn bị xem có thứ gì hay ho thôi.” “Mật thất dưới lòng đất?” Ánh mắt Ngô Tà đột nhiên lóe lên vẻ tò mò, vội vàng nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, “Em cũng muốn đi, cho em đi cùng.” Ngô Mặc đánh giá Ngô Tà từ trên xuống dưới, chậm rãi nói: “Được thôi, nhưng mà anh trai, anh chắc chắn muốn mặc bộ này đi à?” “What?” Ngô Tà nhất thời không phản ứng kịp, thuận theo ánh mắt Ngô Mặc cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy nửa thân dưới mình đang mặc một chiếc quần đùi mỏng.

Trong nháy mắt cảm thấy lạnh lẽo ập đến, anh bật cao ba thước, một bước lao vọt trở lại lều, “Đợi anh một lát, anh thay quần áo ngay đây.” Ngô Mặc lắc đầu, thở dài một tiếng, “Ai, tuổi trẻ thật tốt, sức lực đúng là dồi dào.” Ánh mắt liếc sang bên cạnh, chợt ngẩn người, chỉ thấy Trương Khởi Linh đang đứng ở đó, ánh mắt ngưng tụ nhìn mình.

Ngô Mặc toe toét miệng cười, nhe ra hàm răng trắng, giống như một con mèo thần tài vậy, giơ móng vuốt vẫy vẫy tay với Trương Khởi Linh, “Hai, chào buổi tối!” Trương Khởi Linh không thèm để ý, quay người bỏ đi, thái độ dứt khoát, khiến Ngô Mặc trong lòng nghẹn một cục tức, suýt nữa thì ngất.

“Vãi, sao mà lạnh lùng dữ vậy?

Ít nhất tao cũng là Nhị gia của nhà họ Ngô mà, không thể cho tao tí mặt mũi nào sao?

Dù là một cọng lông mày cũng được!” Rất nhanh, Lão Cao một tay xách hộp thiết bị, hỏi Hắc Nhãn Kính: “Ê, huynh đệ, chúng tôi chuẩn bị xong rồi, đi hướng nào?” Hắc Nhãn Kính nhìn Ngô Mặc, hắc hắc cười hai tiếng, “Đi thôi, vị đội trưởng đại nhân kia còn đang đợi chúng ta, nếu chậm trễ mà bị trừ tiền nữa, tôi sẽ khóc mất.” A Ninh vẫn luôn túc trực gần miệng hố, để an toàn, cô ngồi hơi xa, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, thứ gì có hình dạng giống một khối sương mù, lại còn tỏa ra mùi lạ.

“Ê, sếp, người đã đưa đến rồi, xin cứ phân phó đi ạ.” Giọng Hắc Nhãn Kính từ xa đến gần, cùng với khi giọng nói kết thúc, hắn cũng xuất hiện trên cồn cát.

Khi A Ninh nhìn rõ các thành viên đang đứng trước mặt, cả người cô nhất thời không nói nên lời, một lát sau mới mở miệng nói: “Không ngờ một chuyện nhỏ như vậy, lại làm phiền Trương Khởi Linh đích thân ra tay, nhưng nói trước nhé, cái tiền này tôi không trả đâu.” “Không cần.” Trương Khởi Linh vô cùng lạnh lùng, trên mặt không có một chút biểu cảm nào, lặng lẽ đứng sau Ngô Tà, dường như là một vị thần đang che chở cho con dân của mình.

“Đừng lãng phí thời gian nữa, tôi cũng tò mò không biết bên dưới rốt cuộc có thứ gì.” Ngô Mặc từ tay một người bên cạnh nhận lấy một cuộn dây thừng, giũ một cái, thuận theo miệng hố ném xuống, thấy dây thừng đã chạm đáy, cậu đứng dậy, chắp tay với A Ninh: “Được rồi, làm phiền cô đại giá, mời.” A Ninh căn bản không thèm để ý đến cậu, tùy tiện chỉ vào hai thành viên, “Hai người xuống trước đi, bên trong có một bức tường, mang công cụ phá bức tường đó ra, chú ý một chút, bên trong tường chắc là có thứ gì đó.” “Ok!” Hai người nhìn nhau, thu dọn đồ đạc, đeo mặt nạ chống độc, nhanh chóng trượt xuống theo dây thừng.

Những người còn lại đứng ở trên, nhìn xuống qua miệng hố.

Một lúc sau, bên dưới vang lên một trận tiếng cưa điện, kèm theo tiếng động vang lên, vô số bụi bẩn bốc ra, xộc vào khiến các thành viên không kịp tránh né ho sù sụ.

Mãi một lúc lâu, bụi bẩn tan hết, bên dưới gửi tin tức lên, bức tường đã được mở.

“Tôi xuống trước, các anh theo sau.” A Ninh vươn tay túm lấy dây thừng không chút do dự nhảy xuống, tốc độ cực kỳ nhanh.

Hắc Nhãn Kính đứng ở miệng hố, cười cười với Ngô Mặc, “Được rồi, cầm tiền người ta thì phải giúp người ta giải quyết tai ương thôi, huynh đệ tôi xuống trước đây.” Nói xong, hắn nhanh như chớp trượt xuống.

“Úi chà, chúc lão huynh đi đường bình an, tôi sẽ đốt nhiều vàng mã cho anh.” Ngô Mặc bắt chước vẫy tay, cười vô cùng gian xảo, cơ hội Hắc Nhãn Kính nói sai lời không nhiều, hôm nay cậu đã tóm được một lần rồi.

Ngô Tà thấy cảnh này không kìm được trợn trắng mắt, anh thật sự không hiểu, em trai mình sao lại biến thành bộ dạng này, nghe hay hơn thì có thể gọi là hài hước, còn nghe dở thì là ‘tiện tì tiện tì’*.

“Chúng ta cũng nhanh xuống thôi, đừng để lỡ mất chuyện gì mà chúng ta còn không biết.” Ngô Tà đi đến miệng hố ngồi xuống, hai tay nắm lấy dây thừng, chuẩn bị trượt xuống.

“Được rồi, tôi biết rồi.” Ngô Mặc vừa định động thân đi túm lấy dây thừng, thì thấy Trương Khởi Linh vươn tay, trực tiếp túm lấy một sợi dây thừng khác bên cạnh Ngô Tà, gật đầu với Ngô Tà, hai người trước sau trượt xuống.

"Tôi bị tổn thương rồi." Ngô Mặc thấy cảnh này, ôm ngực, có cảm giác mình bị bỏ rơi.

Đang định diễn một màn Lâm Đại Ngọc chôn hoa, một người nước ngoài phía sau mở miệng nói: "Ngô, anh còn xuống nữa không?

Không xuống thì làm ơn tránh ra một chút, hai chúng tôi cũng muốn xuống." "Xuống, sao lại không xuống, không thấy tôi đã tạo dáng sẵn rồi sao?" Ngô Mặc không vui nói một câu, không nói nhảm nữa, lật người nhảy vào trong hố.

Lúc này trong hố đã sáng đèn, bức tường phía trước cũng bị phá một lỗ lớn, ngoài hai người ở lại mật thất, những người còn lại đều đã đi vào.

Ngô Mặc thuận theo miệng hố đi vào, phát hiện bên trong là một căn nhà đá có không gian rất lớn, khoảng hơn hai trăm mét vuông, cao khoảng 15 mét, xung quanh có 6 cây cột lớn đứng sừng sững.

Dưới mỗi cây cột có một cái hố, phía trên hố được che bằng thứ giống như bệ đá, đen sì, không nhìn rõ chất liệu ban đầu.

Chính giữa căn nhà đá, đặt một cỗ quan tài hình bầu dục, phía trên khắc đầy những hoa văn kỳ lạ, khiến người ta hoa mắt.

Ngô Mặc đảo mắt nhìn xung quanh, bốn bức tường xung quanh đều là những bức bích họa và điêu khắc đá đơn giản, còn có rất nhiều hoa văn kỳ lạ, nhìn giống chữ viết, lại giống bùa chú quỷ họa.

"Mấy thứ này viết gì thế?" Ngô Mặc ghé sát Ngô Tà, khẽ hỏi: "Anh trai, anh nhận ra không?" Ngô Mặc chỉ nhận được kiến thức Đạo Mộ cơ bản từ hệ thống, hơn nữa mẹ nó còn là ba trang đầu, ước chừng ngoài tên sách thì là lời giới thiệu, đâu có nội dung thực chất gì?

Tức đến mức cậu còn chẳng thèm đọc, vì vậy nhìn thấy những hoa văn lộn xộn trước mắt này, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Ngô Tà đi vòng quanh quan tài xem xét một lúc lâu, cũng không nhìn ra manh mối gì, xoa cằm trầm tư nói: “Kỳ lạ thật, hình dạng cái quan tài này cũng quá bất thường rồi phải không?” “Ừm, cái hình dáng này đúng là khá độc đáo.” Ngô Mặc cũng xoa cằm, hai anh em giữ nguyên một tư thế, đứng cạnh chiếc quan quách kỳ lạ kia, nhấp nhổm cái mông nhìn tới nhìn lui.

“A!” Ngô Mặc chỉ vào một hoa văn trên quan quách, khẽ kêu một tiếng, khiến ánh mắt những người khác trong mộ thất đều đổ dồn về phía anh, Ngô Tà cũng ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, sốt ruột hỏi: “Tiểu Mặc, em nghĩ ra cái gì rồi?

Hay là em nhận ra lai lịch của thứ này?” Ngô Mặc nhìn nửa ngày, vẻ mặt khó nói thành lời, dường như kinh ngạc, lại như phấn khích, thay đổi liên tục vô cùng kỳ lạ.

“Anh cả, mau lại đây, anh xem cái hoa văn này, có nhìn ra nó giống cái gì không?” Ngô Tà nghe vậy, tiến lại gần, dùng đèn pin rọi vào hướng Ngô Mặc chỉ, cẩn thận quan sát.

Nhưng nhìn nửa ngày vẫn không nhận ra được điều gì đặc biệt, trên quan tài vẫn là vô số đường nét lộn xộn, hoàn toàn không theo quy luật nào cả.

Anh ngẩng đầu mơ hồ nhìn Ngô Mặc, lắc đầu: “Không nhìn ra.” “Để tôi xem thử.” Hắc Nhãn Kính từ bên cạnh nhảy tới, đẩy Ngô Tà ra bằng mông, nhìn chằm chằm quan quách bắt đầu quan sát.

Chỉ chốc lát, tất cả mọi người trong mộ thất đều tụ tập ở đây, muốn xem rốt cuộc Ngô Mặc đã phát hiện ra cái gì.

Chỉ có Trương Khởi Linh cao lãnh, khoanh tay đứng phía sau, mắt không chớp.

Nhìn nửa ngày, Hắc Hạt Tử đứng thẳng dậy, vẻ mặt kỳ quái, môi run rẩy một lúc lâu vẫn không thốt ra được một chữ.

“Rốt cuộc là cái gì, nhìn ra thì mau nói đi, đừng lãng phí thời gian của mọi người.” A Ninh nhìn dáng vẻ của Hắc Nhãn Kính, có chút mất kiên nhẫn.

Giờ cô chỉ muốn biết rốt cuộc ở đây có chuyện gì, có liên quan gì đến Tháp Mộc Đà hay Cung điện Tây Vương Mẫu không.

Hắc Nhãn Kính trầm ngâm một lát, đột nhiên giơ tay chỉ vào Ngô Mặc, nói: “Đừng, vẫn là để Ngô thiếu giải thích đi, chuyện này tôi không tiện nói ra.” “Không tiện?” A Ninh nhíu mày, nghi ngờ đánh giá Hắc Nhãn Kính, chỉ thấy cơ mặt người đàn ông này không ngừng run rẩy, cười như không cười nhìn mình.

“Tránh ra, tôi tự xem.” A Ninh đưa tay đẩy những người đứng trước quan quách ra, cô định tự mình quan sát một chút, rốt cuộc là hoa văn gì mà lại khiến Hắc Hạt Tử có biểu cảm đó, chẳng lẽ trên đó vẽ bí mật kinh thiên động địa gì sao?

Ngô Tà và Ngô Mặc bị đám đông đẩy thẳng ra phía sau.

“Tiểu Mặc, em rốt cuộc đã thấy cái gì?” Ngô Tà kéo tay áo Ngô Mặc: “Sao anh chẳng nhìn ra cái gì cả, trên đó vẽ một đống đường nét lộn xộn, không theo quy luật nào.” “Em thấy những đường nét đó có giống tằm không?” Ngô Mặc không úp mở nữa, kề sát Ngô Tà nói nhỏ: “Ngay từ cái nhìn đầu tiên em đã thấy, trên đó vẽ hình một loại động vật, sau khi quan sát kỹ hơn một chút, càng nhìn càng giống tằm.” “Tằm?” Ngô Tà khó hiểu nhìn Ngô Mặc, rồi lại nhìn quan quách phía trước, đưa tay khoa tay múa chân: “Em nói là loại tằm đáng yêu đó sao?

Tròn vo, mập mạp?” “A?” Ngô Mặc ngẩn ra, rồi giải thích: “Em nói là loại tằm ăn được, đen sì, đầu không to, dẹt dẹt, dùng để nướng, chính là cái mà người Đông Bắc gọi là nhộng tằm ấy.” Hai anh em nhìn nhau nửa ngày, nhất thời im lặng.

Kiếp trước Ngô Mặc sinh ra ở phương Bắc, nhộng tằm đối với anh mà nói hoàn toàn là một món ngon, nhìn thấy là nghĩ ngay đến cảnh chúng được chế biến thành món ăn và bày lên bàn.

Ngô Tà thì khác, anh lớn lên ở miền Nam, nơi đó rất ít khi ăn loại đồ này.

Ngay cả khi anh theo Tam Thúc vào không ít núi sâu rừng già, lúc đói bụng cũng ăn không ít rắn, côn trùng, chuột, nhưng nhộng tằm thì quả thật chưa từng ăn qua, cho nên vừa rồi khi nhìn hoa văn, anh không hề nghĩ đến loại côn trùng này.

A Ninh căn bản không chú ý đến cuộc nói chuyện của anh em nhà họ Ngô, cô vẫn đang nghiêm túc quan sát tình hình.

Chiếc quan quách này vô cùng lớn, toàn bộ có hình bầu dục, đen tuyền, cũng không biết được làm từ chất liệu gì.

Xung quanh quan quách vẽ rất nhiều hoa văn kỳ quái, không theo quy tắc nào, quấn quýt vào nhau, khiến người ta vừa nhìn đã thấy tê dại da đầu.

Điều kỳ dị hơn nữa là ở bốn góc quan quách, có bốn bức tượng người bằng đồng quỳ ở đó, mỗi bức tượng người bằng đồng có một biểu cảm khác nhau, có cười, có khóc, và có cả mặt không cảm xúc.

Ở vị trí chính giữa phía trước quan quách, vẽ một con quái vật, hai mắt to tròn sáng quắc, chăm chú nhìn vào cánh cửa mộ thất.

Vừa rồi Ngô Mặc khẽ gõ một cái, không phải gỗ, không phải sắt, vô cùng cứng rắn.

Anh nhìn sơ qua, chiếc quan quách này lại không có nắp.

Ngô Mặc biết, quan quách không phải thứ mà người bình thường có thể sở hữu.

Quan tài chỉ là một phần của quan quách, nằm ở tầng trong cùng, còn quách thì bọc bên ngoài quan tài, tức là quan tài lồng quan tài.

Nói trắng ra thì đây là thứ mà giới quý tộc cổ đại sau khi chết mới làm ra để thể hiện thân phận của mình.

Vì mộ thất này lại có quan quách, điều đó đủ để chứng minh, người nằm bên trong không phải phú thì cũng là quý.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Ngô Mặc sáng rực lên, thầm suy tính trong lòng: “Nếu thật sự có đồ tốt, mình cũng không tính là đến phí công.

Ít nhất mình cũng phải lấy một ít, không thể nào cứ như ba người anh cả, lần nào xuống mộ cũng về tay trắng được.” Trước đây khi xem phim, Ngô Mặc rất kỳ lạ, mấy người này xuống mộ rốt cuộc là vì cái gì?

Giải mã sao?

Lần nào cũng bỏ ra một đống tiền trang bị đầy đủ rồi xuống mộ, sau đó thì sao, lại từng người một mặt mũi lem luốc chạy ra ngoài, sợ không ra được.

Chủ yếu là mấy người cũng phải mang theo chút đồ ra chứ?

Ít nhất cũng phải giữ được vốn, không thể để tiền đầu tư ban đầu đều lãng phí hết được.

Nhưng kết quả lại không như vậy, chỉ cần nhìn anh cả tiện nghi của mình là hiểu, xuống mộ bao nhiêu năm rồi vẫn nghèo rớt mồng tơi, ngay cả tiền lương cho nhân viên Tiểu Vương cũng không có, thảm quá đi chứ.

Ngô Mặc hạ quyết tâm, nói gì thì nói cũng không thể học theo Ngô Tà, dù sao đã xuống mộ thất rồi thì đừng hòng mình về tay trắng.

A Ninh và mấy người nhìn nửa ngày cũng không phát hiện ra tình huống bất thường gì, cô thẳng lưng trừng mắt nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, cho rằng đối phương đang đùa giỡn mình, bèn gọi lão Cao bên cạnh nói: “Lão Cao, mấy người mau mở quan quách này ra, xem bên trong rốt cuộc là tình hình gì.” Vừa nghe nói mở quan quách, Ngô Mặc liền hứng thú, chuyện tốt thế này sao có thể để đám người A Ninh độc chiếm được.

Anh vừa định tiến lên, trong lòng chợt động, cơ thể đột nhiên căng cứng, trong lòng anh vậy mà lại có một cảm giác nguy hiểm, chỉ nghe thấy một tiếng “ầm ầm” trầm đục vang lên từ phía sau, trong khoảnh khắc, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về đó, chỉ thấy một cánh cửa đá dày nặng và khổng lồ đang từ từ mở ra.

“Lão bản, tôi, tôi không biết chuyện gì xảy ra.” Một thành viên dưới trướng A Ninh, lúc này đang đứng ở cửa, vẻ mặt có chút kinh ngạc, thấy mọi người đều đang nhìn mình, vội vàng giải thích: “Vừa nãy tôi tùy tiện kéo cái vòng đồng đó, cửa liền mở ra.” A Ninh bước nhanh mấy bước, đi đến bên cạnh cánh cửa đá đó, lúc này mới phát hiện, hóa ra cánh cửa này trước đó đã được ngụy trang thành bức tường, trên đó không chỉ có bích họa, mà còn đặt mấy bức tượng người bằng đồng.

Chương 13

Vừa rồi ánh mắt của tất cả mọi người đều bị chiếc quan quách ở chính giữa thu hút, căn bản không chú ý đến tình hình xung quanh, cũng không cẩn thận kiểm tra, cho nên căn bản không phát hiện ra đây lại là một cánh cửa.

Bên trong cửa là một hành lang dài, tối đen như mực, không có một chút ánh sáng nào.

Một luồng hơi lạnh lẽo âm u từ từ lan tỏa khắp mộ thất, mọi người cảm nhận được luồng hơi lạnh này, đều không kìm được rùng mình.

A Ninh cầm đèn pin chiếu vào bên trong, nhưng chẳng thấy gì cả, toàn bộ hành lang giống như một con quái vật khổng lồ có thể nuốt chửng ánh sáng vậy, nuốt trọn ánh sáng đèn pin vào bụng, không để lại một chút dấu vết nào.

“Chẳng lẽ trên tường hành lang này có chất liệu đặc biệt?” A Ninh trầm tư một lát, vẫy tay, gọi lão Cao qua đó: “Chuẩn bị đồ đạc, đi vào xem thử.” “Khoan đã, đừng vội vào.” Ngô Mặc đột nhiên lên tiếng, ngăn A Ninh lại.

Không biết tại sao, từ khi cánh cửa đá mở ra, cảm giác bất an trong lòng Ngô Mặc càng lúc càng mãnh liệt.

Nhìn cái cửa động đen sì kia, anh cảm thấy giống như một con đường dẫn đến U Minh, bên trong có vô số ác quỷ đang chờ nuốt chửng huyết nhục của mấy người mình.

Lúc này thấy A Ninh định dẫn người xông vào một cách mạo hiểm, anh vội vàng ngăn lại.

“Cậu cảm thấy có gì đó không ổn sao?” Sắc mặt A Ninh cũng bắt đầu cảnh giác, một tay cầm đèn pin, tay kia rút con dao găm ở thắt lưng ra.

Ngô Mặc lắc đầu: “Tôi không phát hiện ra gì cả, chỉ là cảm thấy có chút bất an thôi.” “Tôi nhìn thấy cậu là thấy bất an rồi.” A Ninh liếc Ngô Mặc một cái, vốn tưởng có thể nghe được tin tức hữu ích gì, không ngờ tên này vẫn không nói được lời nào nghiêm chỉnh.

“Muốn yên tâm thì đừng xuống mộ, bây giờ chúng ta mới đi được hơn 100 cây số, nếu cậu hối hận thì cứ lên tìm xe, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.” “Lão Cao, dẫn người vào đi.” “Tôi điên mất, cái bà chằn này có phải không biết tốt xấu không vậy?” Ngô Mặc nhất thời tức giận, mình tốt bụng khuyên nhủ, kết quả lại bị người phụ nữ A Ninh này châm chọc, tức đến mức anh quay người đi về phía sau: “Đi đi, đi đi, dù sao nếu có chuyện thật thì chết cũng không phải tôi.” Vừa đi được hai bước, anh phát hiện Ngô Tà vẫn đứng tại chỗ, hơn nữa tên này rõ ràng có chút nôn nóng, muốn đi theo A Ninh vào trong.

“Tiểu Mặc, em kéo anh làm gì?” Ngô Tà bị Ngô Mặc kéo tay, có chút khó hiểu: “Em không thấy ở đó rất kỳ lạ sao?

Anh định vào xem thử, nhỡ có thứ gì đó liên quan đến Cung điện Tây Vương Mẫu thì sao?” “Xem cái quái gì, không muốn sống nữa à?” Ngô Mặc kéo Ngô Tà đến bên cạnh Trương Khởi Linh, dùng sức đẩy một cái, Ngô Tà không phòng bị, trực tiếp đâm sầm vào lòng Tiểu Ca nhà họ Trương.

Không thèm để ý đến ánh mắt lạnh băng của Trương Khởi Linh, Ngô Mặc để lại một câu: “Trông chừng anh ấy hộ tôi, tôi cứ có cảm giác bên trong có thứ gì đó, hơn nữa thứ đó không dễ đối phó.” “Ừm!” Trương Khởi Linh gật đầu, đáp một tiếng, mặc kệ Ngô Tà giãy giụa, một tay siết chặt lấy cánh tay anh.

Tuy anh ta vẫn luôn đứng phía sau, nhưng vừa rồi khi cánh cửa đá đó mở ra, anh ta cũng cảm thấy có chút không ổn, nhưng cụ thể là chuyện gì thì không thể nói rõ, chỉ có thể nói là cảm giác nhạy bén mà một người từng trải trăm trận đã rèn luyện được.

Giao Ngô Tà cho Trương Khởi Linh xong, Ngô Mặc lúc này mới yên tâm.

Anh vốn đã quen với việc hành động một mình, đối với việc bảo vệ người khác vẫn có chút không quen.

Sợ lát nữa có chuyện bất thường xảy ra, đến lúc đó bảo vệ không kịp, Ngô Tà lại gặp chuyện gì, thì thật sự hối hận cũng đã muộn.

Ngô Tà bị Trương Khởi Linh giữ chặt, tức đến không chịu nổi: “Tiểu Mặc, em làm cái gì vậy, để Tiểu Ca trông chừng anh sao?

Anh đâu phải tội phạm, thật là, mau lên, để anh qua xem thử.” Ngô Mặc làm ngơ, ánh mắt nhìn về phía trước, ở đó có mấy thành viên đang cầm trang bị, chuẩn bị tiến vào hành lang đen kịt này.

“Ê, tôi nói Ngô thiếu này, cậu cứ yên tâm giao anh cậu cho cái thằng câm đó sao?” Hắc Nhãn Kính lững thững đi đến bên cạnh Ngô Mặc, liếc nhìn Ngô Tà một cái, có chút buồn cười hỏi: “Cậu không sợ nếu thật sự có chuyện, thằng câm đó không kêu lên được sao?” Ngô Mặc thở dài, nói với Hắc Nhãn Kính: “Ai, không còn cách nào khác, thằng câm thì vẫn hơn thằng mù.

Thời khắc quan trọng, thằng câm nhiều lắm là không kêu cứu được, nhưng thằng mù thì không được.

Nếu lỡ không nghe rõ vị trí, trực tiếp dâng mình lên cửa, chẳng phải là hỏng bét rồi sao?” Hắc Nhãn Kính: “...” “Phì!” Trong mộ thất này vậy mà lại có người bật cười thành tiếng.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy

Giải gia Tiểu Cửu gia đang lững thững từ cửa động mật thất đi về phía này.

Tiếng cười vừa rồi chính là do anh ta phát ra.

“Ồ, Giải lão bản đến rồi sao?” Hắc Nhãn Kính vội vàng tiến lên chào, nở nụ cười tiêu chuẩn: “Giải lão bản là người yêu sạch sẽ như vậy, sao lại đến nơi này chứ?

Có chuyện gì ngài cứ dặn một tiếng, tôi lập tức giúp ngài làm xong ngay.” Nhìn thấy bộ dạng cà lơ phất phơ của Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc vội quay mặt đi không dám nhìn thẳng, thậm chí còn hung hăng dụi dụi mắt, sợ tâm hồn thuần khiết của mình bị hắn ta làm ô nhiễm.

“Tôi chỉ hơi tò mò, rốt cuộc là nơi nào mà lại khiến mấy người bỏ lỡ hành trình, gióng trống khua chiêng đến đây.” Giải Ngữ Hoa một tay đút túi, đi đến bên cạnh Ngô Tà dừng bước, nhìn Ngô Tà vẫn còn được Trương Khởi Linh bảo vệ bên cạnh, cười lắc đầu: “Ngô Tà, cậu thật là không đơn giản, có thể khiến Trương Khởi Linh bảo vệ như vậy, cậu quả thật là độc nhất vô nhị.” Hắc Nhãn Kính vừa nghe, vội tiến sát Giải Ngữ Hoa, nói nhỏ: “Nếu Giải lão bản có nhu cầu, tôi cũng có thể.

Mặc dù so với thằng câm tôi có lẽ kém một chút, nhưng cũng chỉ kém có một tí tẹo thôi, hơn nữa tôi rẻ hơn mà.” “Ừm, anh đúng là rẻ rách thật.” Ngô Mặc ở bên cạnh điên cuồng gật đầu, đồng tình với lời tự đánh giá của Hắc Nhãn Kính.

Lời này vừa nói ra, Ngô Tà trực tiếp bật cười, ngay cả Trương Khởi Linh luôn lạnh lùng, khóe môi cũng không kìm được khẽ cong lên.

Nghe thấy tiếng cười, A Ninh quay đầu nhìn một cái, thấy Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính đứng cùng nhau, không kìm được trợn mắt trắng, không vui quát: “Hắc gia, anh, tôi đã trả tiền rồi đó, đứng đó chỉ xem náo nhiệt không làm việc, số tiền này kiếm có phải quá dễ dàng không?" Nghe ra sự bất mãn trong lời nói của A Ninh, Hắc Nhãn Kính cười mỉm nhìn Giải Ngữ Hoa nói: "Xin lỗi, Giải lão bản, chuyện làm ăn của chúng ta có thể lát nữa hãy nói không?

Tôi làm xong vụ này trước, sau đó sẽ nói chuyện kỹ với ngài." "Hắc gia cứ tự nhiên!" Hắc Nhãn Kính bất đắc dĩ lê bước, từ từ đi về phía A Ninh, dáng vẻ nặng nề đó, dường như đang đi đến pháp trường vậy, thật là miễn cưỡng vô cùng.

"Hắc gia, thượng lộ bình an, mong chờ anh thắng lợi trở về." Ngô Mặc nhìn thấy bộ dạng của Hắc Nhãn Kính, thật sự không nhịn được, vẫy tay phía sau anh ta, giống như đang tiễn biệt thân hữu vậy.

Đương nhiên, lúc này trong lòng anh nghĩ là, sớm biết sẽ có cảnh này, chi bằng chuẩn bị trước một cây kèn, dù sao thứ đó mà vang lên, đặt vào tình cảnh hiện tại đúng là cực kỳ hợp cảnh.

May mà Hắc Nhãn Kính không biết suy nghĩ trong lòng anh, nếu không hai người liệu có đánh nhau trong mộ thất hay không, thật sự rất khó nói.

Ngô Mặc và mấy người đứng phía sau, trơ mắt nhìn A Ninh và Hắc Nhãn Kính dẫn mấy người bước vào động huyệt, rất nhanh, bóng dáng của họ đã biến mất trong bóng tối.

"Ê, Tiểu Mặc, chúng ta còn không vào sao?" Ngô Tà nhìn Ngô Mặc chăm chú nhìn chằm chằm vào hành lang, do dự một lát, lay lay anh hỏi: "Lâu như vậy không có động tĩnh, bên trong sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?" Ngô Mặc không trực tiếp trả lời câu hỏi của Ngô Tà, anh thở dài nói: "Anh, anh có biết tại sao ông cụ hàng xóm nhà mình năm nay đã 97 tuổi rồi mà vẫn còn khỏe mạnh như vâm không?" "A?" Ngô Tà gãi đầu, nói: "Hàng xóm nhà mình không phải là một cặp vợ chồng trẻ sao?

Em nhớ họ mới kết hôn không lâu mà.” “Anh, em thấy ông nội đặt sai tên cho em rồi.” Ngô Mặc nhìn ánh mắt khó hiểu của Ngô Tà, nghiêm chỉnh nói: “Em không nên gọi là Ngô Mặc, em nên gọi là Vô Ngữ (không nói nên lời).

Ở cùng anh, em thật sự rất Vô Ngữ.” “À à, Ngô Tà, ý của em trai cậu là, phàm việc gì đừng quản nhiều quá, mới có thể sống lâu.” Giải Ngữ Hoa nói xong cười như không cười nhìn Ngô Mặc: “Tôi nói đúng không, Ngô gia đệ đệ?” “Không, anh nói sai rồi.” Ngô Mặc liếc Giải Ngữ Hoa một cái, quay người đối diện Ngô Tà, vỗ vỗ vai anh: “Anh, em muốn nói là, không có chuyện gì thì ít đến những nơi nguy hiểm đó, kẻo đến lúc chết thế nào cũng không biết.” Ngô Tà bị Ngô Mặc làm cho ngẩn người, cứ cảm thấy lời anh nói không đúng lắm, nhưng nhất thời lại không tìm được lời phản bác.

Cho đến khi ánh mắt anh quét qua Tiểu Ca đang đứng bên cạnh, lập tức tinh thần phấn chấn: “Không đúng, Tiểu Mặc, em nói sai rồi.

Em xem Tiểu Ca kìa, đều đã trăm tuổi rồi, chẳng phải vẫn sống tốt đó sao?” Trương Khởi Linh: “...” Ngô Mặc không do dự nữa, kéo Ngô Tà đi về phía trước, miệng lẩm bẩm: “Anh nói không sai, xem ra là em quá cẩn thận rồi, đi, chúng ta vào xem thử.” Hành lang tối đen như mực, Ngô Mặc dùng đèn pin chiếu xung quanh, phát hiện, hành lang này không rộng lắm, nhiều nhất chỉ có thể đi song song hai người, cao khoảng 2 mét.

Ánh sáng đèn pin chỉ có thể chiếu xạ đến phía trước khoảng 1 mét, đi xa hơn thì không còn phản ứng gì nữa.

“Tiểu Mặc, đợi chút.” Vừa đi vào được vài bước, Ngô Tà gọi Ngô Mặc đang đi phía trước lại: “Em chiếu đèn pin vào bức tường bên trái đi, anh dường như thấy trên đó có vẽ cái gì đó.” Trong chớp mắt, ánh sáng của bốn chiếc đèn pin đều tập trung vào bức tường bên trái, chỉ thấy đoạn tường đầu tiên khắc đầy những chữ dày đặc, tất nhiên, nếu những đường nét này được coi là chữ.

Ngô Tà nhìn một cái, lại tiếp tục đi về phía trước, đoạn tường tiếp theo khắc là những bức phù điêu cổ xưa.

“Tiểu Mặc, đèn pin cho anh.” Ngô Tà lấy đèn pin từ tay Ngô Mặc, hai luồng ánh sáng hội tụ vào một chỗ, anh đứng đó cẩn thận quan sát.

Ngô Mặc cũng rất hứng thú, tiến lại gần cùng xem một lúc, nhưng nhìn nửa ngày, đầu óc mù mịt, không biết trên đó vẽ rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Những thứ mà phù điêu muốn thể hiện rất nhiều, có quỳ bái, có chiến đấu, dường như còn có nghi thức gì đó, nhưng nếu nhìn hình mà kể chuyện, thì cũng có thể bịa ra một câu chuyện, nhưng có chính xác hay không thì khó nói.

Ngô Mặc lúc này mới nhận ra, kiến thức của mình thật sự quá hạn hẹp, không kìm được trong lòng hô hoán hệ thống: “Ê, hệ thống, mày có biết trên đây viết cái gì không?” Đợi nửa ngày, không có bất kỳ hồi đáp nào, tức đến mức anh chửi thầm trong lòng: “Cái hệ thống chết tiệt, lúc quan trọng thì chẳng có tác dụng gì.” “Anh, trên đây nói cái gì vậy?” Bất đắc dĩ, Ngô Mặc chuyển ánh mắt, đặt hy vọng vào người anh trai uyên bác của mình: “Em sao nhìn nửa ngày, cảm giác trên đó vẽ giống như một nghi thức gì đó vậy?” “Ừm, là một nghi thức.” Không đợi Ngô Mặc nói, Trương Khởi Linh vẫn luôn bị coi như người gỗ cuối cùng cũng lên tiếng: “Nếu tôi không nhìn nhầm, những người này dường như đang thờ bái Tây Vương Mẫu.” “Thờ bái?” Ngô Tà lại nhìn kỹ hơn, chỉ vào hoa văn nhân vật trên đó hỏi: “Nhưng em thấy quần áo của họ không giống người Tây Vực cổ đại, anh xem, trang phục được khắc trên này đặc biệt giống thời Chu triều.” “Chẳng lẽ, những người này cũng là thuộc hạ của Chu Mục Vương sao?

Truyền thuyết kể rằng Chu Mục Vương sẽ gặp Tây Vương Mẫu, chẳng lẽ trên đây vẽ chính là câu chuyện này?" "Không đúng, anh cả, em nghe nói ngày xưa Chu Mục Vương cưỡi xe kéo bởi tám con ngựa, nhưng anh xem trên đây vẽ cái gì?" Ngô Mặc chỉ vào một góc bích họa: "Thứ này tròn tròn mập mập, rõ ràng không phải ngựa lớn.

Người xưa dù có trừu tượng đến đâu, cũng không đến nỗi trừu tượng mất cả chân ngựa chứ." Mấy người đang nghiên cứu bích họa, bộ đàm trong tay Ngô Mặc vang lên, âm thanh phát ra trong không gian tĩnh mịch này đặc biệt rõ ràng.

"Ngô thiếu, mau vào đi, bên trong có đồ tốt." Tiếng Hắc Nhãn Kính truyền ra từ bộ đàm, làm gián đoạn suy nghĩ của mấy người.

Nghe thấy mấy chữ "đồ tốt", Ngô Mặc lập tức hứng thú, giơ bộ đàm lên nói: "Ờ rồi, Hắc gia, đợi tôi, tôi vào ngay đây." Ngô Tà còn định nghiên cứu bích họa thêm, kết quả bị Ngô Mặc cứng rắn kéo đi về phía bóng tối sâu thẳm: "Thôi được rồi, mấy thứ này đâu có chạy được, cùng lắm lát nữa quay lại, dùng máy ảnh chụp hết về, mang về nghiên cứu." 1.

Hành lang không dài, chỉ khoảng năm mươi mét, vì không phải đường thẳng, không nhìn rõ phía trước rốt cuộc xa đến đâu, nên mang lại một cảm giác âm u sâu thẳm.

Bước ra khỏi cửa động, đập vào mắt vẫn là một căn phòng đá, nhưng khác với căn phòng trước đó là, căn phòng đá này khắp nơi là tàn chi đoạn thể, giữa những bộ xương khô trắng hếu, sừng sững một đài tế cao khoảng 7 mét.

Ngô Mặc là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều xương khô tụ tập cùng một chỗ như vậy, trong khoảnh khắc có chút khó chịu, nhưng nghĩ lại, anh rất nhanh trấn tĩnh lại, dù sao trong thế giới trộm mộ, thứ không thiếu nhất chính là người chết.

Anh đưa mắt nhìn quanh phòng đá một vòng, cũng không phát hiện ra thứ gì đặc biệt.

A Ninh và mấy thành viên dưới trướng đang vây quanh một bức bích họa phía trước, dường như đang nghiên cứu điều gì đó.

"Khốn kiếp, đồ tốt ở đâu?" Ngô Mặc nhíu mày, quay đầu liền nhìn thấy Hắc Nhãn Kính đang đứng ở góc đông bắc của đài tế, lúc này tên đó đang cầm xẻng công binh khoét khoét trên đất, không biết đang làm gì.

Anh bỏ Ngô Tà và mấy người lại, cẩn thận đi xuyên qua đống xương khô, đi đến phía sau Hắc Nhãn Kính, đá một cước, trực tiếp đạp vào mông Hắc Nhãn Kính, chỉ vào vô số thi thể trên đất, mắng: "Đồ khốn, đây là cái anh nói là đồ tốt sao?" Hắc Nhãn Kính không biết đang tìm kiếm cái gì, nhất thời không để ý, bị Ngô Mặc đá trúng.

"Cậu đúng là chẳng có tiền đồ gì cả." Hắc Nhãn Kính cười khẩy một tiếng, nói: "Đồ tốt nhà ai lại bày ra trước mặt?

Cái này nếu không phải hợp tính với cậu, cậu nghĩ tôi muốn để cậu chia một chén canh sao?" "Này, cậu thấy cái đài tế này không?" Hắc Nhãn Kính tiến lên một bước, đứng cạnh đài tế: "Tôi vừa nhìn thấy, bên trên này dường như có một quan tài ngọc, cậu nói, bên trong có thể không có đồ tốt sao?" "Cậu nhìn lên trên nữa đi." Hắc Nhãn Kính chỉ lên không trung trong phòng đá: "Mấy thứ sáng lấp lánh trên đó, chính là dạ minh châu quý hiếm đó, thứ này tùy tiện mang một viên ra ngoài, chuyến này coi như không uổng công rồi." "Hắc gia tôi đâu có độc chiếm, cố ý gửi tin nhắn cho cậu, không ngờ, ai, cậu..., ai!" "Hắc gia, anh thật sự hiểu lầm rồi." Ngô Mặc đi đến phía sau Hắc Nhãn Kính, ân cần giúp hắn phủi phủi bụi trên quần áo, cười xun xoe nói: "Vừa nãy tôi không phải đùa thôi sao, anh em với nhau chẳng phải cứ đùa giỡn, cãi vã mới sôi nổi à." Hắc Nhãn Kính vỗ vỗ vai Ngô

Mặc: “Thôi được rồi, Hắc gia không chấp cậu.

Bất quá cái đài tế này, tôi thật sự cố ý đợi cậu đến rồi mới chuẩn bị đi lên đó.” Ngô Mặc không hiểu lời của Hắc Nhãn Kính, đợi mình?

Tên này vốn dĩ luôn đơn độc hành động, trên giang hồ ai mà không biết Hắc Nhãn Kính chưa từng sợ chuyện gì, bây giờ lại nói như vậy?

Chẳng lẽ tên này có âm mưu gì sao?

Ngô Mặc không dám dễ dàng tin tưởng ai, cái thời này, thứ đáng sợ hơn cả quỷ thần chính là lòng người, ai mà biết có ai đó sẽ đâm mình một nhát từ phía sau không.

Đừng thấy anh có thiện cảm với Hắc Nhãn Kính và những người khác, nhưng đó là dựa trên việc đã xem phim truyền hình, biết họ là người như thế nào.

Nhưng bây giờ anh biết thì không có tác dụng, phải là đối phương biết anh là người thế nào chứ?

Lỡ Hắc Nhãn Kính và họ ngầm có ý cảnh giác với mình, muốn hãm hại mình một vố, đến lúc đó, thật sự muốn khóc cũng không khóc nổi.

Với thân thủ và năng lực của Hắc gia, sóng gió lớn đến mấy cũng vượt qua, một cái đài tế cỏn con này, còn cần đợi tôi sao?” Hắc Nhãn Kính cười mỉm đưa một ngón tay ra, lắc lắc trước mặt Ngô Mặc, nói: “Vì tôi thấy cậu rất thú vị, ở cùng người thú vị thì vận may sẽ nhân đôi.” Ngô Mặc liếc xéo Hắc Nhãn Kính, căn bản không tin lời hắn ta, tên này thuộc loại điển hình là không thấy thỏ thì không thả chim ưng, chuyện không có lợi thì căn bản không làm.

“Hắc gia, lên cùng ngài thì cũng không sao, bất quá tôi muốn hỏi một chút, vừa nãy tôi vào, ngài đang làm gì trên đất vậy?” “Ai, không có gì, Hắc gia tôi có lòng thiện lương, thấy xương khô trên đất bày bừa quá, có ý muốn giúp chúng sắp xếp lại thôi.” “A a!” Ngô Mặc nhe một hàm răng trắng toát ra với Hắc Nhãn Kính: “Lời này, ngài vẫn nên đi lừa cái Thiên chân bé bỏng nhà tôi đi.

Thôi được rồi, đừng lảm nhảm nữa, ngài lên trước hay tôi lên trước?” “Đúng là lời lẽ hổ lang!” Hắc Nhãn Kính lắc đầu, từ trong túi phía sau lôi ra một cái phi hổ trảo.

Chương 14

Thứ này có móng vuốt phía trước giống như móng hổ, khớp nối linh hoạt có thể thay đổi, đoạn cuối cùng nhọn hoắt như móng gà, phía sau có dây dài đi kèm, rất được những người trộm mộ yêu thích.

Ngô Mặc khá quý trọng mạng sống của mình, không chịu lên trước, hai người nhìn nhau một lúc, Hắc Nhãn Kính có chút bất đắc dĩ: “Ai, cậu không tin Hắc gia tôi, thôi được rồi, vậy tôi lên trước.” “Hắc hắc, không phải đâu, chẳng qua tôi vốn luôn tôn trọng người lớn yêu trẻ nhỏ, ngài tuổi đã cao như vậy, đương nhiên là ngài đi trước rồi.” Hắc Nhãn Kính nheo mắt, giơ ngón giữa về phía Ngô Mặc, nhưng chẳng làm gì được anh, chỉ đành cầm lấy cái móc quăng mấy cái, chuẩn bị ném lên.

Lúc này một bóng người lướt qua bên cạnh, giẫm lên rìa đài tế, chỉ vài bước đã leo lên.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính ngẩn ra, vội ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Trương Khởi Linh đang đứng trên đài tế, mặt đối diện với hướng trung tâm mà ngẩn người.

“Tiểu Ca, trên đó tình hình gì vậy?” Ngô Tà chạy nhỏ đến, đứng cạnh Ngô Mặc, ngẩng đầu gọi Trương Khởi Linh: “Có chỗ nào kỳ lạ không?” “Anh ta lên từ lúc nào vậy, cậu có thấy không?” Ngô Mặc đầy vạch đen trên mặt, chỉ vào Trương Khởi Linh phía trên đầu, vẻ mặt kỳ lạ hỏi Hắc Nhãn Kính: “Vậy, hai chúng ta còn lên nữa không?” “Vô nghĩa, đương nhiên là lên rồi, cậu không thấy biểu cảm của anh ta không đúng sao?” Hắc Nhãn Kính bĩu môi, rồi nói tiếp: “Thứ có thể khiến Trương Khởi Linh cũng phải ngẩn người, tuyệt đối là đồ tốt.

Mau lên, cùng nhau đi.” Hắn ta ném cái phi hổ trảo trong tay lên, rồi dùng sức kéo kéo, xác định phi hổ trảo đã bám chắc vào đỉnh đài tế, kéo dây, nhảy mấy cái, liền leo lên.

Ngô Mặc vừa định leo lên, vạt áo đã bị Ngô Tà kéo lại: “Mấy người đều lên hết, vậy còn anh thì sao?

Không được, anh cũng phải lên xem thử.” Nhìn dáng vẻ kiên quyết của Ngô Tà, Ngô Mặc cười khổ một tiếng: “Anh cả, thân thủ của anh không tốt, nhưng tinh thần tò mò này cực kỳ mạnh mẽ, quả nhiên có phong thái của Tam Thúc.

Được rồi, anh lên trước, sau đó em sẽ lên.” Độ cao khoảng 8 mét, đối với Ngô Tà hiện tại không khó lắm, anh không lâu sau đã leo lên.

Vừa mới lên chưa đứng vững, Ngô Mặc đã lập tức theo sát phía sau leo lên.

“Tôi điên mất, thứ này là cái gì?” Vừa đứng vững thân thể, Ngô Mặc quét mắt nhìn vào trung tâm đài tế, khi anh nhìn rõ vật thể ở giữa, lập tức ngây người.

Đài tế này có đường kính hơn 20 mét, ở bốn góc đài tế có tám cột đồng.

Đầu của tám cột đồng có hình rồng, bề mặt mỗi cột đồng đều bị xích bởi những sợi xích dày bằng eo người trưởng thành.

Những sợi xích giữa các cột đồng nối liền với nhau, tạo thành một vòng xích sắt hình tròn.

Phía trên cùng của vòng xích có một quan tài chạm rồng khắc phượng, chất liệu được làm từ ngọc thạch mài giũa mà thành, trông vô cùng hoa lệ, lúc này đang phát ra ánh sáng đỏ.

Trên mặt đất có một rãnh sâu, bên trong có màu đỏ sẫm, không cần nhìn kỹ cũng biết, đây chắc chắn là vô số máu tươi đã khô lại mà thành.

“Rốt cuộc là ai làm ra cái này vậy, thủ bút lớn quá!” Ngô Mặc đi vòng quanh đài tế một vòng, tấm tắc khen ngợi: “Kỳ lạ thật, tại sao ngọc thạch lại phát sáng?” Ngô Tà cũng đi đến gần quan quách ngọc thạch, thò đầu nhìn mấy lần, hỏi Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca, anh xem bên trong này có thứ gì không?” “Ừm, nó vẫn còn sống.” Trương Khởi Linh ánh mắt dán chặt vào chiếc quan tài đó, thần sắc nghiêm túc: “Tôi có thể cảm nhận được nhịp tim của nó.” Ngô Mặc đang đi dạo quanh quan tài, nghe thấy lời anh ta nói, ngẩng đầu nhìn một cái, nói: “Ý anh là, thứ bên trong này ít nhất đã sống được hơn nghìn năm rồi sao?” “Tiểu Ca, anh xem, trên đây có chữ.” Ngô Tà nhìn kỹ cột đồng, đột nhiên phát hiện phần đáy cột đồng dường như có gì đó khác lạ.

Anh cúi xuống cẩn thận quan sát, phát hiện trên đó khắc rất nhiều chữ nhỏ.

“Mấy anh, đang xem đồ tốt gì vậy, sao không gọi em một tiếng.” Tiếng Giải Ngữ Hoa truyền đến từ bên cạnh, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vị gia này đang khoanh tay sau lưng, đứng phía sau mọi người, tò mò nhìn về trung tâm.

Ngô Mặc vừa nhìn thấy Hoa gia, lập tức tinh thần phấn chấn, vị gia này chính là cái kho vàng di động, làm quen tốt với anh ta, đối với việc sau này mình bán đồ có lợi.

Còn về cửa hàng đồ cổ nửa sống nửa chết của Ngô Tà, đã hoàn toàn bị anh loại bỏ khỏi danh sách lựa chọn.

Anh vượt lên trước Hắc Nhãn Kính, một bước phóng đến trước mặt Giải Ngữ Hoa: “Hoa gia, em có chuyện muốn hỏi một chút, ngài kinh doanh đồ cổ nhiều năm, ngài nói chiếc quan tài ngọc thạch này nếu mang ra ngoài, có đáng tiền không?” Đừng thấy Ngô Mặc mang theo kiến thức giám bảo đại toàn (chương một) và kiến thức cơ bản về trộm mộ (chương một), nhưng cái hệ thống khốn kiếp đó, toàn cấp nội dung chương một.

Điều đáng ghét nhất là, triều đại của nó bị đảo ngược, tức là nó giảng từ đồ cổ thời nhà Thanh trở đi.

Điều này dẫn đến việc trình độ hiện tại của anh, giỏi lắm thì cũng chỉ lừa được người không chuyên.

Hơn nữa anh cũng không hiểu rõ giá cả đồ cổ của thời đại hiện tại, may mà bên cạnh có một cao thủ có sẵn, lúc này không hỏi thì đợi đến bao giờ?

Giải Ngữ Hoa đầu tiên nhìn Ngô Mặc, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, anh ta nằm mơ cũng không ngờ, nhà họ Ngô lại có loại quái nhân như vậy?

Chuyện của Ngô Tà, gần đây anh ta nghe không ít, vẫn luôn nghĩ rằng, đây đã là nhân vật độc đáo nhất của nhà họ Ngô rồi, dù sao thân là hậu nhân của Lão Cửu Môn, lại giống như một tên gà mờ, bị Tam Thúc nhà mình xoay vòng vòng.

Nhưng từ khi anh ta nhìn thấy Ngô Mặc, không thể không thừa nhận, tên này trước mắt, không chỉ là quái nhân của nhà họ Ngô, mà còn là một nhân vật tiêu biểu có thể đứng nhất nhì trong Lão Cửu Môn nữa.

“Ngọc thạch tôi đã thấy không ít, nhưng lại phát ra ánh sáng đỏ, thì đúng là lần đầu tiên tôi thấy.

Ngô thiếu nếu có thể mang thứ này ra ngoài, tôi nghĩ ít nhất bán được mấy trăm triệu tệ cũng không khó khăn gì.” “Mẹ kiếp, trăm triệu tệ?” Ngô Mặc chép chép miệng, lẩm bẩm nói: “Mẹ kiếp, nhiều tiền thế này, tôi có làm việc từ thời khỉ tiến hóa cũng không kiếm được bấy nhiêu chứ?” Ngô Mặc chìm sâu vào thế giới của tiền bạc, hoàn toàn quên mất thân phận mới của mình, anh cũng không nghĩ kỹ một chút, bây giờ có hệ thống, có bối cảnh như anh, đừng nói mấy trăm triệu tệ cỏn con, cố gắng thêm chút nữa, bay lên trời độn thổ cũng chẳng là gì.

Chưa đợi Ngô Mặc tiếp tục mơ mộng, đột nhiên vang lên một tiếng “rắc.” “Âm thanh gì vậy?” Ngô Mặc quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, khi anh nhìn rõ mọi chuyện thì không nhịn được thốt lên một tiếng, “Vãi chưởng!” Ngô Tà cũng không biết là mình gặp vận cứt chó gì, hay là do thể chất trời sinh đặc biệt, tóm lại, giờ phút này anh đang nhìn chằm chằm vào cây cột đồng trước mặt với vẻ mặt kinh hãi.

Chuỗi khóa thô bằng đồng, to bằng cánh tay người lớn trên bề mặt cột đã bị mở ra, và từ miệng rồng ở đầu cột đồng đang phát ra tiếng “kẹt kẹt” chói tai.

Âm thanh này cực kỳ khó nghe, cứ như dùng cưa gỗ gỉ sét cưa xương vậy, thô ráp, đơn điệu, lại đặc biệt lớn, khiến người ta nghe mà sởn tóc gáy.

Điều càng khiến người ta bất an hơn là, theo chuỗi khóa đầu tiên được mở ra, những cây cột đồng còn lại cũng phát ra âm thanh tương tự.

Sau một loạt tiếng cơ quan khởi động, lòng chảo trên mặt đất tế đàn bắt đầu xoay tròn chậm rãi, tiếng “ầm ầm” vang vọng không ngừng trong mộ thất.

Do xích sắt không ngừng chuyển động, quan tài bằng đá ngọc cố định ở trung tâm đột nhiên hạ xuống, khiến người ta có thể nhìn rõ hơn bên trong nó.

“Mẹ kiếp, cái thứ quỷ quái gì đây?” Ngô Mặc thật sự không dám tin vào mắt mình.

Bình thường khi đọc tiểu thuyết, anh luôn ảo tưởng rằng khi nhìn thấy những thứ kỳ lạ, mình nhất định sẽ cực kỳ bình tĩnh.

Nhưng khi thực sự nhìn thấy mấy thứ này, bình tĩnh dị thường cái *beep* ấy!

Thứ này có thể tồn tại trên đời được sao?

Ngô Mặc chỉ vào quan tài ngọc, trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh, “Anh, anh chạm vào cái gì vậy?” Ngô Tà nhìn cảnh tượng trước mắt, đã kinh hãi đến mức không nói nên lời.

Mãi một lúc sau mới lên tiếng: “Anh vừa muốn nhìn rõ xem trên đó viết gì, ai ngờ vừa chạm vào, chuỗi khóa này liền mở ra.” Lòng chảo trên mặt đất quay càng lúc càng nhanh, như thể đã bị giam cầm ngàn năm, nay vừa được giải thoát, muốn vùng vẫy một phen thỏa thích, khiến người nhìn vào hoa cả mắt.

Ngô Mặc đã không còn tâm trí đâu mà cằn nhằn về thể chất đặc biệt của Ngô Tà nữa.

Anh rút dao găm từ sau thắt lưng ra, toàn thân cảnh giác, từng chút một tiến lại gần quan tài ngọc, muốn nhìn rõ hơn.

Đừng thấy trong lòng anh thoáng hoảng loạn, nhưng tinh thần khám phá mạnh mẽ lại thúc đẩy anh tiến về phía trước.

Càng đi về phía trước, anh càng nhìn rõ, lông mày cũng nhíu chặt hơn.

Quan tài ngọc này trong suốt, dài khoảng 3 mét, tổng thể giống như một cái kén hình bầu dục, rìa được chạm khắc hoa văn rồng bay phượng múa, khác xa với các hình vẽ hiện đại, phía dưới cùng của hoa văn khắc đầy minh văn.

Trong quan tài nằm một sinh vật, nhưng sinh vật này trông quá kỳ lạ.

Khuôn mặt là mặt người, lúc này đang nhắm chặt hai mắt, từ cổ trở xuống là thân sâu.

Vị trí tim đang đập chậm rãi, như thể có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Ánh sáng đỏ chính là phát ra từ thứ đó, cụ thể là thế nào thì Ngô Mặc nhất thời vẫn chưa nhìn rõ.

Ngô Mặc nín thở, sợ hãi rằng sẽ đánh thức thứ đáng sợ này.

“Này, sợ hả?” Một giọng nói áp sát bên tai Ngô Mặc, suýt chút nữa làm Ngô Mặc đang hoàn toàn tập trung giật mình nhảy dựng.

Dao găm trong tay anh nhanh chóng xoay một vòng, vung ngược về phía bóng người phía sau.

Đối phương phản ứng rất nhanh, giơ tay nắm chặt cổ tay Ngô Mặc, kinh hô một tiếng, “Vãi, Ngô thiếu, anh ra tay cũng ác quá vậy?” Ngô Mặc vừa định ra tay, nghe thấy giọng nói cà lơ phất phơ này mới phát hiện người xuất hiện phía sau mình lại là Hắc Nhãn Kính?

Lập tức một cỗ hỏa vô danh dâng lên đầu, anh hạ giọng nghiến răng nghiến lợi mắng: “Thằng Hạt Tử chết tiệt, mày có bị bệnh gì trong não không?

Vừa nãy ông đây mà dùng thêm chút sức, cái quan tài có sẵn này là có thể dùng thẳng cho mày luôn rồi, biết không hả?” “Được rồi, lỗi của tôi.” Hắc Nhãn Kính giơ hai tay tỏ vẻ xin lỗi, rồi lại nhướng cằm chỉ về phía quan tài, “Thứ này là cái gì vậy?” Hắc Nhãn Kính quanh năm dưới lòng đất, những sinh vật như nhện mặt người, cú mèo mặt người… anh ta đã gặp vô số, nhưng loài vật trong quan tài ngọc trước mắt thì lại là lần đầu tiên nhìn thấy, điều này khiến anh ta rất tò mò.

“Tôi sao mà biết?” Ngô Mặc trong lòng cũng nghi hoặc, cầm đèn pin chiếu lại vào quan tài ngọc một lần nữa, rồi tắt đèn đi, vuốt cằm quan sát kỹ lưỡng một lát, mãi lâu sau mới do dự nói: “Thứ này là đực hay cái?

Sao tôi lại không nhìn ra nhỉ?” Nghe thấy lời này, Hắc Nhãn Kính trong lòng không nhịn được cảm thán, “Người này quá biến thái, đơn giản là không thể dùng lẽ thường mà suy đoán.” Anh ta vỗ vỗ vai Ngô Mặc, nhẹ giọng hỏi: “Đực cái quan trọng lắm sao?

Anh bạn, điểm chú ý của cậu đặc biệt thật đấy.” “A!

Cứu mạng!” “Tránh ra, mấy thứ này là cái quái gì vậy?” “Trời ơi, càng ngày càng nhiều, mau tránh ra!” Liền nghe thấy phía dưới tế đài truyền đến tiếng kêu thảm thiết xé lòng, đầy thống khổ.

Ánh mắt mấy người trên tế đài đều bị thu hút qua đó.

Ngô Mặc vội vàng lùi lại đến rìa tế đài nhìn xuống, lập tức kinh ngây người.

Chỉ thấy xung quanh mật thất đột nhiên mở ra bốn cánh cửa đá, từ bên trong không ngừng tràn ra vô số thứ giống như sâu bọ, đang nhúc nhích trên mặt đất.

Điều đáng sợ nhất là, những thứ này lại đều có khuôn mặt người, hơn nữa mỗi con đều to bằng bắp tay người trưởng thành.

“Vãi, sâu mặt người bùng phát à?” Ngô Mặc tại chỗ trợn tròn mắt.

Anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng món ăn mỹ vị thường xuất hiện trên bàn ăn, lại có một ngày sẽ xuất hiện trước mắt mình trong tình huống này, hơn nữa mỗi con đều lớn đến vậy.

“A, cứu tôi!” Hai thành viên dưới trướng A Ninh không cẩn thận bị ngã, bị rất nhiều sâu mặt người bao vây, ngay sau đó phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Xột xột ~” Từ miệng những con sâu phát ra một trận âm thanh chói tai.

Bình thường thứ âm thanh cắn lá dâu này khiến người ta cảm thấy dễ chịu, hôm nay nghe lại đáng sợ đến vậy, như thể quỷ ác địa ngục đang nuốt chửng huyết nhục loài người.

Rất nhanh phía dưới tiếng súng vang lên liên tục, đạn găm vào người quái vật, phát ra tiếng “phốc phốc”.

Chương 15

"Tiểu Ca!" Ngô Tà kinh hô một tiếng.

Ngay khoảnh khắc Ngô Mặc quay đầu lại, một bóng người đã nhảy xuống.

Anh ta nhìn kỹ, lại là Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhảy xuống xong, rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra, không chút do dự xông vào đám sâu, chạy về phía mấy thành viên đang nằm trên đất.

Xoẹt xoẹt mấy tiếng, anh ta hất tung những con sâu mặt người đang quấn quanh họ.

Thật bất lực, những con sâu này càng lúc càng nhiều.

Vừa mới nhảy xuống mấy con, lại một đống khác xông lên, như thể sóng biển, đợt sau hung dữ hơn đợt trước.

"Bốp!" A Ninh giơ tay đập chết một con sâu, hét về phía mấy người trên tế đài: "Mấy người định đứng đó xem kịch vui à?

Đặc biệt là Hắc gia anh đó, còn muốn khoản tiền còn lại không?" "Không có việc gì nói chuyện tình cảm không tốt sao?

Cứ phải nói chuyện tiền bạc?" Hắc Nhãn Kính thở dài một tiếng, không còn do dự, giơ súng bắn mấy phát vào những con sâu bên cạnh A Ninh, sau đó nắm lấy sợi dây vừa nãy, một cú nhảy cũng lao xuống.

Lúc này trên tế đàn chỉ còn lại anh em nhà họ Ngô và Giải Ngữ Hoa ba người.

Ngô Tà vẻ mặt sốt ruột nhìn xuống, một tay nắm chặt thành quyền, như thể đang cổ vũ cho những người đang chiến đấu phía dưới.

“Ngô gia đệ đệ, cậu không xuống sao?” Ngô Mặc cười khổ một tiếng, chu môi về phía Ngô Tà, nói: “Em xuống thì không sao, nhưng anh cả thì sao?

Để tên này một mình trên tế đàn, em không yên tâm.

Chỉ bằng cái thể chất mở quan là có xác sống của anh ấy, anh dám để anh ấy một mình ở đây không?” Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Tà, lại nhìn Ngô Mặc, trầm tư một lát rồi gật đầu, “Cậu nói không sai, vậy tôi xuống trước.” Ngay khi Giải Ngữ Hoa vừa nắm lấy sợi dây, một trận rung chuyển mạnh mẽ ập đến.

Những con sâu mặt người vốn đang tụ tập trên mặt đất, trong nháy mắt như thủy triều rút đi, nhanh chóng tản ra hai bên.

Động đất sao?

Ngô Mặc kinh hãi, vội ngẩng đầu nhìn lên, nhưng không thấy cát rơi xuống.

Anh ta có chút khó hiểu, không phải động đất, vậy đâu ra chấn động lớn như vậy?

Ngay lúc anh ta thất thần, lại một trận rung động mạnh mẽ ập đến.

Anh ta phát hiện trong quan tài ngọc phía trên xích sắt, thứ đó cũng khẽ động đậy một chút.

“Vãi, thứ này không lẽ sắp mở mắt rồi sao?” Ngô Mặc kinh hãi, muốn tiến lên vài bước, xem rốt cuộc là tình hình gì.

“Tiểu Mặc, em mau nhìn kìa!” Ngô Tà sắc mặt tái nhợt, chỉ xuống phía dưới bên trái, sốt ruột kêu lên, “Đó là cái quái gì vậy?” Ngô Mặc trong lòng biết không ổn, quay đầu nhìn một cái, lập tức kinh ngây người.

Cánh cửa đá bên trái đã mở, bên trong xuất hiện một vật thể khổng lồ màu nâu, đang từ từ nhúc nhích ra ngoài.

Thứ này thân thể từng đốt từng đốt, toàn thân mọc đầy lông cứng màu đen, đặc biệt là phía lưng, lại càng dày đặc bao phủ một lớp.

Trên cái đầu lâu xấu xí có sáu con mắt đơn ở mỗi bên trái phải.

Hai bên thân còn có một số chấm đen khổng lồ, trên người còn có một số dịch thể màu vàng dính nhớp không ngừng chảy xuống, để lại một vệt dài trên hành lang mà nó đi qua.

“Mẹ kiếp, đây chẳng phải là sâu sao?” Ngô Mặc kinh hô một tiếng, “Nhưng mà nó cũng quá lớn rồi!

Đâu ra con sâu dài hơn 10 mét?

Tên này thành tinh rồi sao?” Cùng với sự xuất hiện của con sâu khổng lồ vô cùng này, những con sâu mặt người trên mặt đất đều tản ra hai bên.

Chúng áp chặt khuôn mặt xuống đất, như thể đang triều bái vương của chúng.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính cùng những người khác phía dưới, cầm vũ khí cảnh giác, vừa từ từ lùi về phía xung quanh tế đài.

Con quái vật đột nhiên phát ra tiếng “chít chít”.

Tất cả những con sâu mặt người như thể nhận được mệnh lệnh, trong khoảnh khắc đã vây kín tất cả các cửa động, không để lại một khe hở nào.

Điều đáng sợ hơn là, những thứ này lại từ miệng phun ra từng sợi tơ trắng dài.

Những sợi tơ này nhanh chóng quấn chặt vào nhau, hình thành những tấm mạng lớn, phủ kín toàn bộ bức tường xung quanh.

Hắc Nhãn Kính không tin tà, giơ tay bắn một phát vào đám tơ sâu này.

Không ngờ, viên đạn không những không xuyên thủng mạng tơ, mà ngược lại còn nhanh chóng bị bao bọc bên trong.

“Thứ này muốn nhốt chúng ta ở đây, rồi từ từ hành hạ đến chết.” Ngô Mặc nhìn con quái vật đó, nghiến răng nghiến lợi.

Anh nghĩ một lát rồi hét xuống phía dưới: “Mấy người có bình xăng không?

Đốt cháy cái *beep* nó đi!” “Đồ đạc đều ở ngoài cửa động, căn bản không mang vào.” Một thành viên dưới trướng A Ninh ngẩng đầu trả lời.

“Khốn kiếp!

Thứ trang bị đó chẳng phải là đồ cần thiết khi xuống mộ sao?

Sao mấy người không đợi đến lúc chết rồi mới dùng luôn đi?” Ngay khoảnh khắc hai người đối thoại, con sâu khổng lồ kia như thể nghe hiểu lời Ngô Mặc nói, từ từ nhấc đốt thân đầu tiên lên, trừng trừng đôi mắt to như chuông đồng nhìn chằm chằm vào tế đàn.

“Vút!” Một sợi tơ sâu mảnh bằng ngón tay lao thẳng về phía tế đàn, tốc độ kinh người.

Cũng không biết con quái vật này mắt kém, hay là đơn thuần không vừa mắt Ngô Tà, vốn dĩ sợi tơ đó phải lao về phía Ngô Mặc, nhưng ngược lại lại lao về phía Ngô Tà.

“Nguy hiểm!” Ánh mắt Ngô Mặc biến đổi, phản ứng cực nhanh, anh tung một cước đá Ngô Tà văng xa hơn một mét, sợi tơ sâu kia trực tiếp đập vào mặt đất tế đàn, phát ra tiếng “đinh” một tiếng.

Ngô Tà nằm bẹp trên đất, mãi nửa ngày mới hoàn hồn, ôm mông kêu “ái ui ui”: “Tiểu Mặc, em dùng sức mạnh quá đấy!

May mà em đá vào phía sau, chứ nếu là phía trước thì em về nhà đợi quỳ từ đường đi!” “Vớ vẩn!

Nếu anh không đá em, thì anh đã phải quỳ linh đường rồi!” Quái vật một kích không thành, rất nhanh lại phun ra sợi tơ thứ hai.

“Lại nữa à?” Ngô Mặc thấy mục tiêu của thứ này lại là Ngô Tà, muốn cứu viện, nhưng hiện tại anh cách Ngô Tà một khoảng cách, lập tức có chút sốt ruột, “Mau tránh ra, đừng có nằm bẹp ở đó!” Ngô Tà nằm bẹp trên mặt đất, vừa định ngồi dậy thì lưng đột nhiên trúng một đòn mạnh, sau đó bị kéo mạnh một cái.

Lực đạo mạnh mẽ trực tiếp kéo anh từ trên tế đàn xuống.

“Anh!” Ngô Mặc kinh hô một tiếng, lập tức như phát điên, vác dao găm chạy về phía Ngô Tà.

Đến rìa tế đàn, anh không nghĩ ngợi gì mà nhảy xuống.

Lúc này anh đã quên mất độ cao, trong đầu chỉ có hình ảnh Ngô Tà bị con sâu khổng lồ kia kéo xuống.

Mắt Ngô Mặc đỏ ngầu, trong lòng anh thề độc: “Mẹ kiếp, dám động vào anh tao, ông đây sẽ xử lý mày!” Ngô Tà ngã khỏi tế đài, lòng anh trầm xuống, đã chuẩn bị tinh thần rơi xuống đất và bị thương nặng.

Anh hiểu rõ sức lực của mình, từ độ cao hơn 8 mét không phòng bị mà rơi xuống, đúng là không chết cũng trọng thương.

Trong chớp mắt, một bóng đen nhanh nhẹn nhảy vọt lên, thân hình xẹt qua một vệt dài kinh người, lao như điện tới.

Anh ta một tay ôm lấy Ngô Tà, Hắc Kim Cổ Đao vung mạnh xuống sợi tơ sâu kia.

“Keng!” Hai thứ va chạm vào nhau, lại phát ra âm thanh kim loại.

Con sâu khổng lồ trúng đòn này, có chút đau, vặn vẹo thân thể.

Hai con mắt đen như mắt gà chọi trừng chằm chằm vào người mặc y phục đen đó.

Ngô Mặc nhảy từ tế đài xuống, thấy sắp chạm đất thì Hắc Nhãn Kính nhấc chân đá về phía anh.

Mượn lực đó, Ngô Mặc ổn định đáp xuống mặt đất.

Anh không kịp cảm ơn, lập tức nhìn về phía Ngô Tà, thấy Ngô Tà không sao mới thở phào nhẹ nhõm.

“Hắc gia, cảm ơn.” “Khách sáo.

Không có tôi, cậu cũng xuống được thôi.” Hắc Nhãn Kính nói xong, rút một khẩu súng từ thắt lưng ra, ném cho Ngô Mặc, “Cầm lấy, thứ này dùng tốt hơn con dao găm nhỏ của cậu nhiều.” Ngô Mặc cầm lấy khẩu súng lục, trước tiên tháo băng đạn, “cạch” một tiếng kéo khóa nòng, đẩy viên đạn trong nòng ra.

Anh cầm viên đạn lật qua lật lại xem xét kỹ lưỡng, “Không phải loại đặc chế à?” Sau đó anh liền nạp đạn vào băng, lắp vào súng và mở chốt an toàn.

Một loạt thao tác này cực kỳ thành thạo, không chút chậm trễ, đủ để thấy tên này cũng là một tay súng cừ khôi.

“Hừ!” Hắc Nhãn Kính bĩu môi, “Làm sao mà đặc chế được, thứ đó tốn tiền lắm.

Cậu nghĩ tôi nhiều tiền lắm sao?” “Xin lỗi, tôi đánh giá anh quá cao rồi.” Ngô Mặc xin lỗi rất không thành ý, họng súng chỉ vào con sâu khổng lồ rồi gật gật, “Hắc gia, sau khi ra ngoài, tôi mời anh ăn món sâu xào khô nhé, có hứng thú không?” “Hai người các cậu có im miệng được không?” A Ninh gần như phát điên.

Chương 16

Mấy người này là cái loại gì vậy, lúc này rồi còn không quên nhắc đến chuyện ăn uống?

“Mau chóng nghĩ cách đối phó với tên này đi.

Chúng ta không còn nhiều trang bị nữa.

Nếu không nghĩ ra cách thoát ra ngoài, không thì bị kẹt chết, không thì bị nghẹt chết.” Ngô Mặc lúc này mới chú ý, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, những con sâu mặt người xung quanh đã biến không gian thành một biển trắng xóa.

Những sợi tơ sâu đó quấn chặt vào nhau, hoàn toàn không để lại một kẽ hở nào.

Hiện tại, nơi duy nhất không bị bao phủ bởi tơ sâu, chỉ còn lại cái cửa động phía sau con sâu khổng lồ.

Anh ta không nhịn được lẩm bẩm: “Đây chẳng lẽ chính là hang tơ sâu trong truyền thuyết sao?” Những con sâu mặt người này càng ngày càng nhiều, từng con từng con bò dần về phía trước, từng chút một xâm chiếm không gian trong mộ thất.

Rất nhanh, xung quanh tế đài đã tràn ngập thứ này.

Chúng giương những khuôn mặt mang nụ cười nhe nanh, nhìn chằm chằm vào những người trong mộ thất.

“Đoàng!” Một tiếng súng vang lên, mọi người lập tức biến sắc.

Vừa định nhìn rõ là ai nổ súng, không ngờ tiếng súng lập tức làm lũ sâu mặt người kinh động.

Chúng như thể nhận được mệnh lệnh, bắt đầu điên cuồng hỗn loạn, liều mạng bò về phía tế đàn.

Nhất thời, tiếng súng vang lên khắp bốn phía, bắn vào lũ sâu mặt người, bắn tung ra từng mảng dịch thể trong suốt.

Điều càng khiến Ngô Mặc cảm thấy ghê tởm suýt chút nữa nôn ọe bữa sáng ra là, những con sâu mặt người bị bắn chết này, ngay lập tức bị đồng loại xông lên vây kín, nuốt chửng ngấu nghiến.

Rất nhanh trên mặt đất chỉ còn lại dịch thể nhầy nhụa.

Ăn xong, chúng lại tiếp tục ép sát về phía trước.

“Ối giời ơi, thứ này cũng ghê tởm quá đi.” Ngô Mặc không nhịn được lùi lại một bước, ghét bỏ bĩu môi, sợ rằng thứ dịch thể ghê tởm kia văng vào người mình.

“Cho mày chết đi!” Một thành viên dưới trướng A Ninh, thực sự không thể chịu nổi thứ ghê tởm này nữa, rút lựu đạn ra, kéo chốt an toàn, “vút” một cái ném lựu đạn đi.

Quả lựu đạn không lệch chút nào, trực tiếp rơi vào đống sâu mặt người ngay trước mặt Ngô Mặc.

Theo tiếng “ầm” cực lớn, mấy người xung quanh tế đài bị sóng xung kích hất ngã xuống đất.

Sóng khí ập vào mặt, Ngô Mặc bị chấn đến tai ù ù.

Điều càng khiến anh ta uất ức hơn là, dịch nhầy nhụa từ trên trời đổ xuống như mưa, văng vào người Ngô Mặc, từ đầu đến chân không còn chỗ nào sạch.

“Mẹ kiếp!

Mày ngắm chuẩn rồi hẵng ném chứ!” Ngô Mặc gần như muốn sụp đổ, lấy tay áo không ngừng lau chùi thứ dịch nhầy nhụa trên đầu.

Nhưng càng lau càng nhiều, sau đó dứt khoát bỏ cuộc, rút súng ra bắt đầu bắn vào lũ sâu đó.

Hiện tại đối với mọi người mà nói, tất cả các lối đi đều bị phong tỏa.

Một là tiêu diệt con sâu lớn nhất kia, tìm lối ra từ mật đạo phía sau nó.

Hai là chỉ có thể cố thủ xung quanh tế đàn, chờ đợi bị nuốt chửng.

Trong mộ thất thỉnh thoảng lại truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Không cần nhìn, chỉ nghe thôi cũng biết, những người đó đều là thuộc hạ của A Ninh.

“A!” Một tiếng kêu lớn vang lên cách Ngô Mặc không xa phía sau.

Ngô Tà vẫn đứng sau lưng Tiểu Ca, nhìn đám sâu mặt người dày đặc trước mắt, trong lòng không ngừng run rẩy, khó khăn nuốt nước bọt, thấp giọng nói: “Tiểu Ca, thứ quỷ quái gì đây?” “Không biết.” Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Tôi có thể cảm nhận được, con lớn nhất kia đã có trí tuệ.” “Trời ơi, thứ này ít nhất cũng tồn tại mấy ngàn năm rồi, vậy chẳng phải đã thành tinh rồi sao?” Trương Khởi Linh không nói nữa, hai mắt anh ta nhìn chằm chằm vào con sâu lớn nhất kia.

Không biết có phải là ảo giác hay không, anh ta lại nhìn thấy sự chế giễu trong mắt con sâu đó.

Do tiếng súng đột ngột vang lên, những con sâu mặt người này lập tức bùng nổ.

Trong mộ thất diễn ra cảnh hỗn loạn, tiếng súng, tiếng đao chém không ngớt bên tai.

Trong chớp mắt, Tiểu Ca có chút không kịp lo cho Ngô Tà.

Những con sâu này phun ra tơ, lần lượt dính vào cổ và tứ chi của Ngô Tà, kéo anh ta ngã xuống đất, rồi lôi anh ta về phía đám sâu.

Cảm giác này giống như một hình phạt thời cổ đại – ngũ mã phanh thây.

Ngô Tà kinh hãi biến sắc, muốn cố gắng giãy giụa thoát ra, nhưng sức lực của anh sao có thể là đối thủ của những con sâu mặt người đó.

Đừng nói là nhấc thân thể lên, ngay cả vặn mình cũng không làm được.

Anh dùng hết sức lực chỉ có thể nhấc đầu lên một chút, khó khăn hô lên: "Cứu mạng!" "Đậu má!" Ngô Mặc nhìn thấy cảnh này lập tức kinh hãi.

Anh nhanh nhẹn lao tới, họng súng trong tay "phanh phanh" mấy tiếng vào đám tơ sâu đang quấn quanh người Ngô Tà, miệng lớn tiếng quát: "Tụi mày CÚT HẾT CHO ÔNG ĐÂY!" Chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Những con sâu mặt người kia như thể nghe hiểu lời Ngô Mặc nói, thu hồi tơ sâu, lũ lượt tránh ra, bỏ lại Ngô Tà đang bị kéo lê giữa bãi đất.

Ngô Mặc nhìn thấy cảnh này có chút ngây người, thậm chí quên cả đỡ Ngô Tà vẫn đang nằm trên đất.

Anh lẩm bẩm: "Vãi, chẳng lẽ mấy con côn trùng này cũng bị vẻ ngoài đẹp trai của ông đây mê hoặc rồi sao?" Hắc Nhãn Kính đang đứng cách Ngô Mặc không xa, cầm súng lục bắn vào lũ sâu mặt người.

Đột nhiên, hàng đống sâu mặt người như thủy triều rút đi, khiến anh ta có chút nghi hoặc không hiểu.

Anh ta quay mặt nhìn, phát hiện Ngô Mặc đang đứng đó, còn những con sâu mặt người trước mặt anh ta thì như gặp phải sinh vật đáng sợ nào đó, liều mạng lùi lại không dám tới gần.

Hắc Nhãn Kính sờ sờ mũi, ghé sát lại trước mặt Ngô Mặc, vừa vặn nghe lọt tai lời anh ta nói.

Anh ta nghiêng đầu nhìn hồi lâu, vẻ mặt có chút kỳ quái nói: “Mấy thứ này tại sao lại tránh cậu?

Chẳng lẽ cậu có thể điều khiển chúng?” Nói xong, anh ta lại chỉ vào thứ dịch thể không ngừng nhỏ xuống trên đầu Ngô Mặc, bịt mũi lùi lại một bước, nói: “Không đúng, tôi thấy là cậu quá thối, chúng không chịu nổi mùi trên người cậu.” “Điều khiển?” Lời của Hắc Nhãn Kính như một tia chớp, mạnh mẽ xé toang một khe hở trong đầu Ngô Mặc.

Anh ta mạnh mẽ vỗ đầu một cái, “Mẹ kiếp, đúng rồi, ông đây không giống người bình thường mà.” Hắc Nhãn Kính nghe mà mù tịt, anh ta ghé lại gần nhìn Ngô Mặc nói: “Xác nhận?

Cấp cậu chứng nhận?

Loại của cậu thuộc về phương diện tinh thần, hay là thần kinh?” “Cậu nói kỹ cho tôi nghe xem, tôi từng thi bằng giải phẫu học ở Đức, vấn đề về tinh thần là hướng tôi muốn thi lần tới.” “Cút đi, mày biết cái quái gì!” Ngô Mặc khinh bỉ lườm Hắc Nhãn Kính một cái, rồi mới không nhanh không chậm nói: “Tránh ra, để ông đây thử lại xem.” Anh ta sải bước đi về phía trước, dưới ánh mắt kỳ quái của Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính, đi đến trước mặt đám sâu mặt người, chỉ vào cái cửa động phía sau chúng nói: “Đi sang bên đó!” Một trận im lặng.

“Ơ, không động tĩnh gì à?” Ngô Mặc nhìn lũ sâu mặt người luôn giữ khoảng cách một mét với mình, gãi đầu, có chút nghi hoặc, “Không dùng được à?

Không thể nào, thuật khống trùng của tôi tuy là sơ cấp, nhưng dù sao cũng là hàng do hệ thống sản xuất.

Tục ngữ nói, hàng hệ thống ắt là tinh phẩm mà.” Ngô Mặc lại giơ tay lên, chỉ về phía trước nói: “Đi, sang bên đó.” “Rốt cuộc cậu đang đứng đó làm gì vậy?” Mấy người A Ninh đứng phía sau tế đài, nơi đó hiện tại là trọng điểm bị lũ sâu mặt người tấn công.

Vô số sâu mặt người dày đặc tụ tập ở đó, từng con từng con hưng phấn phát ra âm thanh quái dị.

Mấy thành viên dưới trướng cô ta đều đã bị thương, nhìn thấy sắp không chống đỡ nổi nữa.

A Ninh né tránh trái phải, khẩu súng trong tay không ngừng xả đạn vào đám sâu mặt người trước mặt, nhưng tình hình lúc này vẫn không hề thuyên giảm.

Tranh thủ lúc né tránh, cô ta quay đầu nhìn về phía này, vừa nhìn thấy Ngô Mặc đang đứng trước mặt lũ sâu mặt người không biết làm gì, A Ninh không nhịn được kinh hô, “Sao còn không qua đây giúp một tay!” Ngô Mặc như thể không nghe thấy gì, đứng đó nhíu mày, không ngừng suy nghĩ rốt cuộc vấn đề xuất hiện ở đâu, tại sao những con sâu mặt người này dường như sợ mình, nhưng lại không hiểu lời mình nói?

“Haizz!” Trong đầu đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài – đầy bất lực.

“Túc chủ có biết, thuật khống trùng cần sử dụng tinh thần lực để điều khiển không?” Hệ thống đã lâu không xuất hiện, cuối cùng cũng mở miệng.

“Còn về lý do chúng sợ ngài, đó là vì ngài mang trong mình huyết mạch đặc biệt.

Dù sức mạnh huyết mạch chưa thuần khiết, nhưng đối với những sinh vật hạ đẳng này, vẫn có thể phát huy sức mạnh và khí tức trấn áp.” “Sao mày không nói sớm?” Ngô Mặc trong lòng uất ức muốn nổ tung, “Mày ít nhất cũng cho một gợi ý chứ!

Không có gợi ý thì cho chút ám chỉ cũng được, tổng còn hơn là tao chẳng biết gì cả, đúng không?” Hệ thống trầm mặc một lát, u u nói: “Tôi thực sự không nghĩ rằng, ngài lại là túc chủ như vậy, ở trong núi bảo mà không biết.” Một trận im lặng.

Ngô Mặc ngây người, cứng họng đến mức suýt sặc.

Mãi nửa ngày sau mới trả lời trong đầu: “Tôi làm người bình thường hơn 20 năm rồi, quen rồi, nhất thời chưa thích ứng được thân phận mới.” “Thì cũng phải cho tôi chút thời gian chứ.” Ngô Mặc liếc nhìn đám sâu mặt người cách đó không xa, trên mặt thêm một vẻ mặt nghiêm trọng.

“Mấy thứ quỷ quái này rốt cuộc là cái gì?

Thuật khống trùng của tôi nên sử dụng thế nào?” “Với lại, con sâu lớn ở cửa động kia, tôi có thể khống chế nó không?” Ngô Mặc nói đến đây, lại nghĩ đến mình còn có một kỹ năng khác, vội hỏi: “À đúng rồi, trước đây tôi còn nhận được một năng lực ngôn ngữ, sao tôi lại không nghe hiểu mấy thứ này nói gì nhỉ?” Lại một trận thở dài nặng nề.

Nếu hệ thống có thể hiện hình, Ngô Mặc bây giờ có thể thấy đối phương đang ôm đầu vò tóc, vẻ mặt cạn lời.

Rất nhanh, hệ thống lại khôi phục ngữ điệu lạnh băng: “Túc chủ xin chú ý, năng lực ngôn ngữ chỉ nhắm vào đối tượng là người.” “Thuật khống trùng cần có sức mạnh tinh thần cường đại.

Chương 17

Qua hệ thống thăm dò, với thực lực hiện tại của túc chủ, chỉ có thể khống chế 50 con sâu mặt người.” “Không đến trăm con á?” Ngô Mặc gần như muốn phát điên, trong đầu liều mạng nói: “Mày đang nói nhảm cái quái gì vậy?

Trong mộ thất này, ít nhất cũng phải cả ngàn con rồi chứ? 50 con?

Còn không đủ nhét kẽ răng nữa.” “Tùy theo thực lực của túc chủ tăng lên, năng lực tinh thần cũng sẽ tăng.

Xin túc chủ cố gắng!” Nói xong, hệ thống không còn lên tiếng nữa, mặc kệ Ngô Mặc nói thế nào cũng vô dụng, như thể chưa từng xuất hiện vậy.

Đừng thấy Ngô Mặc đối thoại với hệ thống cả nửa ngày, thực tế thời gian căn bản không đến một phút.

Nhưng trong tình huống này, một phút cũng có thể đòi mạng người.

Hiện tại trước mặt Ngô Mặc xuất hiện hai hiện tượng cực đoan: những con sâu mặt người phía trước không ngừng lùi lại, còn những con sâu mặt người phía sau vẫn đang bò về phía trước.

Những con sâu mặt người đang tiến lên và lùi lại va chạm dữ dội vào nhau, bắt đầu tàn sát lẫn nhau.

Dịch thể trong suốt không ngừng bắn tung tóe, tiếng “chít chít” xé rách vang vọng không ngừng.

Ngô Mặc thử dùng sức mạnh tinh thần khống chế hơn 50 con sâu mặt người đó.

Nhất thời, mấy con bị khống chế chiếm ưu thế.

Nhưng cảnh tượng tốt đẹp không kéo dài.

Từng đợt phía sau lại xông lên, rất nhanh đã nuốt chửng hơn 50 con sâu mặt người đó.

Do lần đầu tiên sử dụng tinh thần lực, Ngô Mặc vẫn chưa hoàn toàn điều khiển và nắm vững.

Một lát sau, trạng thái tinh thần lực cạn kiệt liền hiển hiện, anh lập tức cảm thấy đầu đau như búa bổ, khó lòng chịu đựng.

Tinh thần lực của Ngô Mặc không đủ, không thể tiếp tục khống chế những con sâu mặt người còn lại.

Rất nhanh, những thứ này lại chen lên phía trước.

Tuy nhiên, do bị huyết mạch áp chế, nhất thời chúng vẫn không dám xông lên.

Nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ.

Một con sâu mặt người hẳn là một con "ngu" trong giới sâu bọ, cũng không biết nghĩ gì, bất chấp tất cả xông thẳng về phía Ngô Mặc.

"Nghĩ gì vậy?

Không muốn sống nữa à?" Ngô Tà kéo Ngô Mặc một cái, giật anh ta lảo đảo, né tránh đòn tấn công của con sâu mặt người, hét lên: "Lúc này rồi mà em còn đứng ngây ra đó sao?" Ngô Mặc đưa tay ấn trán, sắc mặt có chút tái nhợt, "Anh, đánh thế này, rất nhanh sẽ hết đạn cạn lương thôi.

Xem ra, phải nghĩ cách khác." "Anh biết, mấy thứ này nhiều quá." Ngô Tà tay cầm một con dao găm không biết nhặt từ đâu, vừa chém xuống vừa thở hổn hển, "Anh vừa quan sát một chút, phát hiện mấy thứ quỷ quái này, hình như muốn dồn chúng ta lên tế đài." "Không sai, tôi cũng phát hiện rồi." Phía sau truyền đến giọng nói của Hắc Nhãn

Kính.

Tiếng thở dốc của anh ta có chút nặng nề, nhưng vẫn là cái giọng điệu cà lơ phất phơ ấy: “Mấy tên khốn này, không lẽ muốn xem chúng ta như lễ vật, hiến tế cho cái thứ trong quan tài ngọc kia sao?” Ngô Mặc nhìn quét một vòng, phát hiện toàn bộ mộ thất, trừ khu vực xung quanh tế đàn, những nơi khác đều đã chật cứng sâu mặt người.

Những thứ này quả thực như Ngô Tà nói, không dám quá gần tế đài, luôn giữ khoảng cách khoảng 3 mét.

Cho đến lúc này, con sinh vật khổng lồ kia vẫn chưa ra tay, chỉ không ngừng dùng âm thanh để điều khiển đám lâu la nhỏ bé này, khiến chúng bất chấp sống chết, liều mạng dồn những người trong mộ thất về phía tế đàn.

“Khốn kiếp, mặc kệ!

Người chết thì chim chóc bay lên trời, không chết thì sống vạn vạn năm.

Đã vậy thì mấy tên này muốn ông đây lên tế đàn, vậy thì ông đây sẽ xem xem, rốt cuộc ai sẽ tế ai đây.” Ngô Mặc kéo Ngô Tà một cái, quay người chạy về phía tế đàn.

Lúc này anh cách tế đàn chỉ khoảng 5 mét.

Khi đến gần tế đàn, Ngô Mặc dùng sức giật sợi dây thừng mà Hắc Nhãn Kính đã để lại lúc trước, rồi mạnh mẽ đẩy Ngô Tà một cái, thúc giục: “Mau lên!” Lại quay đầu hét lớn vào trong mộ thất: “Đừng có chần chừ nữa, mau chóng lên tế đàn đi!” Hắc Nhãn Kính tốc độ cực nhanh, Ngô Tà vừa đứng vững trên tế đàn, tên này đã leo lên rồi.

Ngay sau đó Tiểu Ca cũng nhảy lên, trực tiếp đứng cạnh Ngô Tà, cầm Hắc Kim Cổ Đao, cảnh giác nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài ngọc, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Dưới trướng A Ninh đã mất hai thành viên, bị sâu mặt người nuốt chửng huyết nhục, chỉ còn lại bộ xương bị vứt trên mặt đất.

Mấy người còn lại nghe thấy lời Ngô Mặc, liều mạng chạy về phía tế đàn, tay chân cùng dùng, bám vào những tảng đá xung quanh tế đàn, không ngừng leo lên.

Ngô Mặc nhìn thấy những người còn lại đều đã leo lên tế đàn, anh lấy một cái kíp nổ từ trong túi của thành viên vừa chết ra, dùng sức ném về phía con sâu khổng lồ, khẩu súng trong tay bắn một phát vào dây dẫn của kíp nổ.

Miệng anh lẩm bẩm: "Hắc hắc, thằng khốn, ông đây thêm cho mày chút lửa, để mày cảm nhận sức hấp dẫn của món xào khô!" Vừa ném xong, anh ta nắm lấy dây thừng, chưa đầy năm giây đã leo lên tế đàn.

Vừa đứng vững trên tế đàn, một tiếng nổ lớn làm mộ thất rung chuyển, khiến người nghe tê dại cả da đầu.

Ngô Mặc cũng giật mình thon thót, "..., Vãi chưởng, uy lực thứ này thật sự không nhỏ, xem ra, A Ninh và bọn họ thật sự chịu chi tiền vào trang bị đấy." "Tiểu Mặc, em mau nhìn kìa?" Ngô Tà vừa nói vừa dùng tay chỉ xuống phía con sâu khổng lồ bên dưới.

Ngô Mặc theo ngón tay Ngô Tà nhìn qua, phát hiện dưới sự tấn công của kíp nổ, những con sâu mặt người kia điên cuồng bám vào con sâu khổng lồ, dùng chính cơ thể mình để bảo vệ vua của chúng.

Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em nhìn nhau.

Cảnh tượng cực kỳ quỷ dị này, trong chớp mắt, khiến trong lòng cả hai đều toát ra khí lạnh.

Khẩu súng điện từ không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho con cự thú, ngược lại còn kích thích sự hung dữ của nó.

Trong đôi đồng tử lớn như quả bóng rổ, phản chiếu ánh sáng huyết sắc quỷ dị, nó chằm chằm nhìn Ngô Mặc phía trên tế đài.

Ngô Mặc hung ác trừng mắt lại, thầm nghĩ: “Thu phục tao?

Ông đây mà sợ bị người khác nhìn thì đã chẳng sống được đến tuổi này rồi.” “Tiểu Ca, cái này xuất hiện từ bao giờ vậy?” Ngô Tà kinh hãi kêu lên, “Sao tôi nhớ, vừa nãy đâu có thứ này?” Ngô Mặc giật mình, chuyện gì có thể khiến Ngô Tà ngạc nhiên thì thường không phải chuyện nhỏ.

Cậu cũng chẳng thèm so xem mắt ai to hơn với con cự thú nữa, vội vàng quay người đi về phía Ngô Tà đang đứng.

Vừa quay người lại, Ngô Mặc cũng ngây người.

Vừa rồi chỉ lo trèo lên vội vàng, hoàn toàn không chú ý đến tình hình trên tế đài.

Không biết từ lúc nào, phía trước tám cây cột đồng hình đầu rồng xung quanh tế đài, mỗi cây đều xuất hiện một pho tượng đồng quỳ gối.

Chúng quỳ một gối, một tay đỡ đèn dầu, ánh mắt độc ác, trên mặt mang nụ cười nhe nanh.

Kỳ lạ hơn nữa là mấy ngọn đèn dầu kia, không biết từ lúc nào đã được thắp sáng, nhưng ngọn lửa phát ra lại rất đặc biệt, không phải màu cam đỏ bình thường, mà là màu xanh u lam vô cùng quỷ dị.

Trong khoảnh khắc, phía trên tế đài hiển hiện một cảnh tượng đan xen giữa màu xanh u lam và màu đỏ.

Ngô Mặc cài súng vào thắt lưng, lại rút dao găm ra, cẩn thận từng li từng tí đi đến sau lưng Ngô Tà, khẽ hỏi: “Anh thắp à?” “Sao có thể chứ.” Ngô Tà xua tay, cười khổ nói: “Nếu là tôi làm thì còn kinh ngạc thế này à?

Nhưng Tiểu Mặc, em có ngửi thấy mùi gì lạ không?” “Mùi lạ?” Ngô Mặc bản năng giơ tay lên, ngửi ngửi ống tay áo của mình.

“Ọe!” Cái mùi hôi thối nồng nặc kia suýt chút nữa đã tiễn Ngô Mặc đi Tây Thiên.

Cậu ghét bỏ muốn cởi áo khoác ra, nhưng nghĩ lại, bên trong chỉ mặc một chiếc áo T-shirt.

Lát nữa không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn còn có ác chiến.

Vạn nhất chiếc T-shirt kia cũng bị nhiễm bẩn thì chẳng lẽ mình phải khỏa thân chạy trong mộ thất này ư?

Ngô Tà thấy bộ dạng của Ngô Mặc, không có ý tốt trừng mắt nhìn cậu một cái, “Tôi không nói mùi trên người em, tôi hỏi em có ngửi thấy một mùi u hương không?” Ngô Mặc bây giờ bị mùi trên người mình xông lên tận óc, làm sao còn phân biệt được mùi nào là u hương?

Cậu mờ mịt nhìn Ngô Tà, từ từ lắc đầu, “Anh, anh thấy em bây giờ thế này thì còn ngửi được mùi gì tươi mới nữa không?” “Nhưng, cái mùi anh nói, có phải xuất phát từ đây không?” Ngô Mặc vươn tay chỉ về phía pho tượng đồng nhân cách đó không xa, chỉ thấy những tên mang khuôn mặt cười quỷ dị đó, lúc này miệng đang phả ra khói trắng.

Ngay khi Ngô Mặc chỉ tay, Tiểu Ca ra tay nhanh như điện, với tốc độ sấm sét không kịp bưng tai, bịt chặt mũi Ngô Tà.

Nhưng vẫn đã quá muộn.

Khi anh ấy một lần nữa nhìn về phía Ngô Tà, đã không còn thấy bất kỳ bóng người nào.

Xung quanh xuất hiện một không gian trắng xóa, bị mây mù bao phủ, không nhìn thấy gì cả.

Tám cây cột đồng đầu rồng trên tế đài, những sợi xích sắt màu đen quấn quanh, những chiếc quan tài ngọc phát ra ánh sáng đỏ, tất cả đều biến mất không thấy tăm hơi.

“Má nó, không lẽ lại trúng chiêu rồi.” Ngô Mặc dùng sức vỗ trán, trong lòng không khỏi thầm mắng: “MD, đúng là ngu chết đi được.

Kiếp trước ít nhiều gì cũng xem nhiều phim trộm mộ và huyền nghi đến thế, sao gặp phải cảnh thực tế lại không phản ứng gì chứ?” Ngô Mặc tự trách mình yếu kém, kiếp trước vì công việc không như ý, luôn mượn rượu giải sầu, sống mơ mơ màng màng, hoàn toàn mất đi cảnh giác.

Một khi đến thế giới đạo mộ, ỷ vào hệ thống ở bên, đắc ý quên hình, hoàn toàn thả phanh tự do, coi việc xuống mộ này như nhiệm vụ phá đảo game, căn bản không để tâm.

Cậu lại hung hăng tát mình một cái, “Tất cả mọi thứ trong thế giới này đều là có thật, đồ chó chết nhà mày tỉnh táo lên đi.” Sau khi tự tát, cậu bắt đầu nghiêm túc, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Nghĩ đến những cuốn tiểu thuyết đã đọc trước đây, trong lòng cậu đã hiểu ra, đoán rằng cảnh tượng trước mắt này, hẳn là trận pháp thượng cổ mà tiểu thuyết đã giới thiệu.

Chương 18

“Trận pháp?” Ngô Mặc đứng đó suy nghĩ kỹ lưỡng, nhanh chóng huy động kho dự trữ trong đầu, rất nhanh đã đối chiếu được cảnh tượng trước mắt này với nội dung chương đầu tiên trong “Mười Sáu Chữ Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật”.

“MD, cái hệ thống chó chết này có phải đã tính trước được cảnh này không?

Đưa nội dung chương đầu tiên, lại ngẫu nhiên đụng phải sao?” Cuốn “Mười Sáu Chữ Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật” này không hề đơn giản, có người ngày xưa chỉ dựa vào nửa cuốn tàn thư mà tung hoành giới trộm mộ.

Mặc dù Ngô Mặc không có được bộ đầy đủ, nhưng nội dung chương đầu tiên mà cậu nhận được từ hệ thống cũng rất chi tiết.

Chẳng qua trước đó cậu tức giận vì hệ thống quá keo kiệt, lúc thì cho chương đầu, lúc thì cho ba trang đầu, hơn nữa những thứ này còn cần tự mình học tập để thông hiểu, nên Ngô Mặc vẫn luôn không quá để ý.

“Tế đài hình tròn, tám cây cột đồng, quan tài ngọc?” Ngô Mặc đứng nguyên tại chỗ, xoa cằm, suy nghĩ một lát, “Không lẽ cái tên xây dựng tế đài này, là phỏng theo Kình Thiên Bát Trụ?” Ngô Mặc nghĩ đến đây, càng nhìn càng thấy giống, vỗ đùi một cái, “Đúng rồi, ‘Sở Từ Thông Thích’ có viết: địa có tám núi, trấn giữ bốn phương tám hướng, khí bốc lên cao, thông với trời thì phải có chỗ dựa.

Tức là, trên mặt đất có tám ngọn núi lớn, làm trụ trời để chống đỡ trời đất.” “Thêm vào đó, khói trắng phun ra từ miệng tượng đồng nhân, khiến người ta có cảm giác phiêu phiêu như tiên, vẫn có thể phù hợp với cảnh tượng lúc này.” “MD, thứ trong quan tài ngọc này, không lẽ thật sự tự coi mình là thiên thần sao?

Còn bày ra cả thiên trụ để chống đỡ?” Nhưng lát sau, Ngô Mặc lại nhanh chóng phủ định suy đoán của mình, “Không đúng, Kình Thiên Bát Trụ chỉ là phong cách kiến trúc, căn bản sẽ không xuất hiện ảo ảnh.

Từ xưa đến nay, trận pháp tạo ra ảo ảnh, đại khái chỉ có Kỳ Môn Độn Giáp Bát Quái Trận.” Ngô Mặc ngồi trên đất không ngừng suy đoán, không ngừng suy nghĩ, muốn tìm ra phương pháp phá trận.

Đột nhiên, trên trời giáng xuống một đạo hồng quang cực mạnh, ánh sáng rực rỡ, Ngô Mặc bị ánh sáng chói mắt này kích thích, theo bản năng nhắm mắt lại.

“Đinh đang đinh đang ~” Tiếng chuông lạc đà du dương vang lên bên tai Ngô Mặc, âm thanh vô cùng êm tai.

Một trận gió thổi qua, cát bụi táp vào mặt Ngô Mặc.

Cậu từ từ mở mắt ra, kinh ngạc phát hiện, lúc này mình đang cưỡi trên lưng một con lạc đà, đi trong sa mạc.

“Mặc, đang nghĩ gì đấy?” Một tiếng cười sảng khoái của ông lão vang lên bên tai Ngô Mặc, khiến cậu giật mình, muốn quay người lại nhưng lại quên mất mình đang cưỡi lạc đà, suýt chút nữa ngã lộn cổ xuống.

“Ha ha ha ha!” Xung quanh vang lên một tràng cười, may mà Ngô Mặc thân thủ nhanh nhẹn, một tay túm lấy dây cương lạc đà, một cú xoay người như cá chép vọt mình mà ngồi thẳng dậy, khiến vô số tiếng hoan hô vang lên.

Ngô Mặc mờ mịt nhìn xung quanh, phát hiện rất nhiều người xung quanh đều mặc giáp da rách nát, tay cầm túi nước da trâu xịn, trên lưng lạc đà treo vũ khí bằng đồng, tình cảnh này giống như dã nhân đi chơi.

Nhìn về phía sau, đội ngũ lạch bạch kéo dài rất xa.

“Má nó, cái này là ý gì?

Không lẽ mình lại xuyên không?

Nhưng lần này còn thảm hơn, lại xuyên về thời cổ đại?” Nghĩ đến đây, cậu đột nhiên cúi đầu nhìn xuống người mình, phát hiện quần áo mình mặc cũng giống những người đó, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “Cũng được, may mà không phải quấn lá cây quanh eo.” “Hệ thống, tình huống gì vậy?” Ngô Mặc không ngừng gọi hệ thống trong đầu, nhưng không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Hoặc có lẽ hệ thống lười đáp lại cậu, tóm lại Ngô Mặc lúc này đang mờ mịt.

“Mặc, cháu có quan hệ rất tốt với đội trưởng, hay là đi hỏi xem chúng ta còn bao lâu nữa mới đến địa phận Tây Vương Mẫu?

Cái sa mạc này đơn giản không phải nơi người ở.” Ông lão dùng tay kéo kéo cổ áo rách nát của mình, uống một ngụm nước trong túi nước, rồi tiếp tục nói: “Cứ đi thế này nữa, không biết có bao nhiêu huynh đệ sẽ ở lại cái nơi quỷ quái này.” “Tây Vương Mẫu?” Thần sắc Ngô Mặc ngưng lại, lập tức hiểu ra, mình vẫn còn đang trong ảo cảnh, tất cả mọi thứ trước mắt đều là giả.

“Này, thằng nhóc, đang nghĩ gì đấy?” Ông lão nói chuyện với Ngô Mặc nửa ngày, thấy cậu không phản ứng, có chút tức giận, “Nếu không phải bố cháu dặn lão đây chăm sóc cháu, chỉ bằng thể lực của thằng nhóc cháu, vừa vào sa mạc đã phải chết trong trận phong ba kia rồi.” Ngô Mặc vừa nghe thấy lời lẽ không đúng, vội vàng mở miệng nói: “Lão bá, chúng ta bây giờ phải đi đến địa phận Tây Vương Mẫu à?” “Đúng vậy.” Ông lão gật đầu, lập tức nghi ngờ đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới, xác định gã này không bị người khác thay thế, lúc này mới yên tâm nói: “Mặc, cháu làm sao vậy?

Có phải bị cái mặt trời chết tiệt này làm bệnh rồi không?” Ngô Mặc vừa định lắc đầu, nghĩ đến mình căn bản không biết tình hình nơi đây, không muốn bị người khác xuyên thủng, vội vàng lại hung hăng gật đầu, “Đúng vậy, lão bá, trời này thật sự quá nóng, cháu bây giờ chóng mặt hoa mắt.” Lại chỉ vào đầu mình, “Chỗ này, một mảnh hỗn loạn, cháu chẳng nhớ gì cả.

Ông có thể kể cho cháu nghe, chúng ta là ai, rốt cuộc muốn đi đâu không?” “Ai!” Ông lão không nghi ngờ gì, thở dài một tiếng, “Trời không giúp Tây Lăng quốc ta, chiến tranh và thiên tai chết tiệt, khiến Tây Lăng quốc chúng ta gần như bị hủy diệt.

May mà đại tế sư năm đó từng nói, chỉ cần công chúa của chúng ta còn, Tây Lăng quốc sẽ không diệt vong.” “Tàm Thần đại nhân phù hộ, công chúa vĩnh sinh, Tây Lăng vĩnh sinh.” Ông lão nói xong, làm một thủ thế kỳ lạ, những người còn lại xung quanh cũng lập tức đọc theo.

Lúc này Ngô Mặc mới nhận ra, ngữ điệu nói chuyện của những người này vô cùng kỳ quái, nhưng mình không những nghe hiểu được, mà lời mình nói ra cũng y hệt.

Ngô Mặc làm bộ làm tịch nói theo một câu, sau đó hỏi tiếp: “Vậy lão bá, không lẽ chúng ta đến Tây Vương Mẫu đây là để tìm kiếm con đường trường sinh?” “Nói bậy, tìm kiếm cái gì?

Công chúa thiên tư thông minh, đã có nghiên cứu về thuật trường sinh, đến đây chẳng qua là muốn nghiệm chứng xem thuật trường sinh của mình có chính xác hay không.” “Khỉ thật, nói nhiều thế, vẫn là không được.” Ngô Mặc thầm thở dài trong lòng, đảo mắt một cái, “Lão bá, ông vừa nói công chúa?

Ở đâu vậy?

Sao cháu không nhìn thấy?” “Công chúa dưới sự bảo vệ của đội hộ vệ, đã khởi hành trước rồi.

Bọn ta những người này hộ tống vật tư đi chậm, nếu không cháu nghĩ tướng quân nghiêm khắc như vậy, có thể để cháu nói chuyện dễ dàng à?

Sớm đã bị roi da quất rồi.” Ngô Mặc lại tranh thủ hỏi mấy vấn đề, thấy ông lão có vẻ mệt mỏi, lúc này mới hứa, khi nghỉ ngơi sẽ tự mình đi hỏi đội trưởng xem còn bao nhiêu lộ trình.

Rất nhanh màn đêm buông xuống, Ngô Mặc và những người khác cưỡi lạc đà cuối cùng cũng đến nơi công chúa đang ở trước khi màn đêm buống xuống, dựng trại.

Đừng thấy đây là trong ảo cảnh, nhưng mọi cảm giác đều chân thật đến vậy.

Ngô Mặc từ trước đến giờ chưa từng cưỡi lạc đà lâu như thế, cả người bị xóc nảy như muốn rã rời.

Vừa xuống lạc đà, còn chưa kịp thở dốc, đã bị ông lão giục đi tìm đội trưởng hỏi thời gian.

Nhưng Ngô Mặc làm sao biết ai là đội trưởng?

Chỉ đành bất đắc dĩ lang thang khắp doanh trại.

May mà vì hành trình sa mạc quá mệt mỏi, rất nhiều binh sĩ mệt đến mức không mở nổi mắt, trực tiếp nằm trên cát nghỉ ngơi, căn bản không quản chuyện người khác.

Cậu vô định đi dạo xung quanh, trong đầu không ngừng hồi tưởng thông tin về Tây Lăng quốc.

Không ngờ, có lẽ là phúc lợi của việc xuyên không, bây giờ Ngô

Mặc có trí nhớ vô cùng mạnh mẽ, không lâu sau quả nhiên cậu đã nhớ ra những thông tin giới thiệu về Tây Lăng quốc.

Cảm ơn cái thời trẻ cậu thích đọc tạp nham, những thứ mà ngày xưa bị người khác nói là lãng phí thời gian, bây giờ ngược lại lại thành toàn cho cậu.

Cậu nhớ mình đã từng đọc trong "Sử Ký Ngũ Đế Bản Kỷ": "Hoàng Đế cư Hiên Viên chi khâu, thú Tây Lăng thị chi nữ, thị vi Luy Tổ.

Luy Tổ vi Hoàng Đế chính phi, sinh nhị tử, kỳ hậu giai hữu thiên hạ." Tức là, truyền thuyết về vợ của Hoàng Đế, Luy Tổ, chính là người Tây Lăng quốc.

Kết hợp với lời kể của ông lão buổi chiều, Tây Lăng quốc hiện nay đã là thời mạt vận, còn phải cống nạp cho Chu triều.

Vậy theo thời gian suy đoán, hiện tại là thời Tây Chu, cũng không biết có phải là thời Chu Mục Vương tại vị hay không.

Cậu cúi đầu suy tư, khi ngẩng đầu lên thì phát hiện, phía trước không xa xuất hiện một cái lều trắng khổng lồ, xung quanh đứng rất nhiều binh sĩ, mỗi người đều thân thể cường tráng, trang bị tinh nhuệ, trông có vẻ sức chiến đấu rất mạnh mẽ.

"Chỗ này, không lẽ chính là lều của công chúa đó sao?" Ngô Mặc nhất thời hứng thú, sinh vật như công chúa, từ trước đến giờ chỉ thấy trên TV, cậu thật sự muốn tận mắt xem xem, công chúa Tây Lăng quốc rốt cuộc trông như thế nào?

Cậu biết, trong truyền thuyết Luy Tổ trông khá xấu xí, thấp bé, da đen, môi dày, nếu không phải bà có bản lĩnh thật sự, rất cần cù, thì Hoàng Đế có cưới bà hay không, thật sự là một ẩn số.

Cậu vừa định đi thêm vài bước, không ngờ tấm rèm lều trắng đột nhiên bị vén lên.

Ngô Mặc nhất thời quên mất đây là ảo cảnh, giống như một đứa trẻ bị phát hiện làm chuyện xấu, theo bản năng cúi người xuống, chỉ sợ bị người khác phát hiện.

Chỉ thấy từ trong lều đi ra một người phụ nữ dáng vẻ thướt tha, trên mặt che khăn voan.

Phía sau người phụ nữ đó đi theo hai tên hộ vệ mặc giáp luyện.

Mặc dù giáp luyện đã khá cũ nát, nhưng từ phía sau nhìn, hai người này tinh khí thần đầy đủ, không thể xem thường.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn lên, muốn nhìn rõ hơn thì không ngờ chân trượt một cái, suýt chút nữa ngã từ trên cồn cát xuống.

“Vãi chưởng,” Cú này làm Ngô Mặc giật mình, quốc túy buột miệng thốt ra.

“Ai ở đó?” Mấy tên binh sĩ lớn tiếng hét lên, cầm vũ khí chạy về phía này.

Ngô Mặc vội vàng muốn chạy, nhưng phía sau dường như có thứ gì đó đang lôi kéo cậu, quay đầu nhìn lại.

Chỉ trong chớp mắt, cậu phát hiện, hai tên mặc giáp luyện kia sao mà quen mắt thế nhỉ?

Kỳ lạ hơn nữa là, trên mắt một người trong số họ, dường như còn bị che bởi thứ gì đó, và lúc này hắn đang quay mặt về phía mình, cười híp mắt vẫy tay.

Binh sĩ phía sau xông lên như ong vỡ tổ, muốn bắt Ngô Mặc, sợ cậu là cường đạo sa mạc, dù sao thời kỳ này, Tây Vực cổ đại vẫn còn rất nhiều quốc gia khác nhau tồn tại.

Ngô Mặc nhìn thấy người kia xong, đơn giản là phát điên.

Vừa chạy vừa chửi trong lòng, “Má kiếp nhà nó, thằng khốn đó vừa nãy không phải Hắc Nhãn Kính à?

Tôi nói sao lão tử càng nhìn càng thấy quen mắt, hóa ra gã này cũng vào cùng một ảo cảnh với tôi?” “Còn người bên cạnh kia, lạnh lẽo băng giá, vừa nhìn đã biết là Trương Khởi Linh.

Hèn chi công chúa kia che kín mít như vậy, có một gã như thế đi bên cạnh, chẳng phải là một cái tủ lạnh khổng lồ tự nhiên sao?” “Nhưng anh trai tôi đâu?

Sao anh ấy không ở đây?

Không lẽ công chúa kia là anh ấy?” “Không đúng, vóc dáng của anh tôi không hề yểu điệu thướt tha như thế.

Với cái thể trạng gà mờ của anh ấy, làm sao mà uốn éo thành cái hình dáng đó được chứ.” “Kỳ lạ, vào ảo cảnh này còn có điều kiện gì nữa sao?” Ngô Mặc liên tục suy nghĩ, tốc độ chạy càng lúc càng nhanh, rất nhanh đã chui vào doanh trại.

Binh sĩ phía sau đuổi theo nửa ngày, thấy không đuổi kịp thì cũng bỏ cuộc.

Chương 19

Cậu thấy phía sau không còn ai đuổi nữa, dừng bước, hai tay chống gối, thở hổn hển, không ngừng hồi tưởng lại cảnh tượng mình vừa nhìn thấy.

Bất chợt một ý niệm, vang lên trong đầu cậu như tiếng sấm nổ, “Khốn kiếp, chẳng lẽ công chúa kia là...” “Giải Ngữ Hoa?” “Nếu nói Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính đều vào cùng một ảo cảnh với mình, vậy Giải Ngữ Hoa không có lý do gì lại không đến.” Ngô Mặc ngồi phịch xuống cồn cát, đón gió nhẹ, lẩm bẩm trong miệng, “Hoa gia thân thủ rất giỏi, đầu óc cũng thông minh, quan trọng nhất là có tiền, mà công chúa thường có tiền, cho nên vai diễn này cực kỳ phù hợp với thân phận của anh ta.” Ngô Mặc càng nghĩ càng thấy có lý, đứng dậy, thầm suy tư, “Vì mấy người họ đều đã đến, mình có nên qua tìm họ không nhỉ?” Thời tiết sa mạc thay đổi bất thường, khiến người ta không kịp đề phòng.

Vừa rồi còn trời xanh mây trắng, chỉ trong chốc lát, gió điên cuồng kèm cát bụi đã ập đến.

Ngô Mặc không kịp trở tay, bị thổi cho một trận lạnh toát, giáp da cũ nát trên người bị cát đánh kêu lẹt bẹt.

“Cái ảo cảnh này cũng thật quá, xem ra trí tuệ của người xưa quả thực không thể xem thường.” Ngô Mặc đội gió cát đi xuống, bị gió thổi không mở nổi mắt.

Ngay khi cậu cúi đầu xuống, đột nhiên dừng bước, khẽ kêu một tiếng, “Không đúng, công chúa kia không phải Giải Ngữ Hoa.” Cậu đội gió cát, cố gắng mở to mắt, cúi đầu nhìn lướt qua người mình, nhìn giáp da bị gió thổi dính chặt vào người, thầm nghĩ: “Gió cát lớn như thế này, nếu là anh ta giả làm công chúa, thì đã sớm bị người khác phát hiện rồi chứ?” “Dù sao Giải Ngữ Hoa dù sao cũng là một người đàn ông to đùng, cho dù anh ta có súc cốt công, nhưng một số bộ phận thì có phải…” “Cái bộ quần áo này bị gió cát thổi đến nỗi suýt nữa bọc người thành xác ướp rồi, trừ phi là mù thật, nếu không chẳng phải nhất mục liễu nhiên sao?” Cậu vừa mới nghĩ thông, không ngờ lại xuất hiện tình huống mới.

Một trận trời đất quay cuồng, khi cậu mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt lại có sự thay đổi mới.

Lần này, Ngô Mặc cảm thấy mình như được mở hào quang của Thượng đế, nhìn thấy công chúa và Tây Vương Mẫu hai người trò chuyện rất vui vẻ, lại tay trong tay đi vào thành ngầm.

Hình ảnh không ngừng tua nhanh, Ngô Mặc nhìn thấy một lượng lớn nô lệ bị lùa đến đây, Tây Vương Mẫu và công chúa hai người vì thí nghiệm mà nảy sinh tranh chấp, từng đợt vật phẩm thất bại bị vứt bỏ, binh lính dưới trướng công chúa cũng không ngừng giảm bớt.

“Khốn kiếp, công chúa này cũng quá độc ác rồi, lại dùng binh lính dưới trướng của mình làm thí nghiệm sao?” Ngô Mặc đứng đó, như đang xem phim, theo góc nhìn của công chúa để xem chuyện này, “Ừm, cốt truyện không tệ, nhưng trang bị đi kèm còn thiếu nhiều.

Nếu lúc này có một cái sofa, bên cạnh lại có một ly coca và bỏng ngô, chắc sẽ phù hợp với bầu không khí hiện tại hơn.” Cậu cứ nhìn chằm chằm vào mặt công chúa, muốn xem rõ người này rốt cuộc trông như thế nào, nhưng dù cậu có cố gắng thế nào, vẫn không nhìn rõ, khuôn mặt công chúa dường như bị một tầng sương mỏng bao phủ, tăng thêm cho cô ta một tấm màn che mờ ảo.

Ngô Mặc không còn thấy bóng dáng của Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính nữa, hai người này như thể biến mất không khí.

Nhưng cậu cũng không lo lắng, với thân thủ và kinh nghiệm của hai lão già kia, dù cho mình có chết, hai người họ cũng chưa chắc có chuyện gì.

Không có cách nào, không phải Ngô Mặc không tự tin, mà hiện tại cậu quả thực không có nhiều kinh nghiệm để tham khảo.

Không phải tất cả những người có hệ thống, đều sẽ ngay lập tức biến thành siêu nhân, tầm nhìn và kinh nghiệm đều ở đó, giống như bạn chưa từng thấy lợn, làm sao biết nó có mấy chân?

Thí nghiệm không ngừng thất bại, binh lính dưới trướng công chúa từ từ giảm đi.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy khó tin là, những binh lính đó không những không oán hận, ngược lại từng người như được ban cho sứ mệnh thần thánh, cam tâm tình nguyện bị coi là vật thí nghiệm.

“Nóng quá.” Ngô Mặc xem đến đây, cảm thấy cơ thể mình có chút khó chịu, trong người như có thứ gì đó đang bốc cháy, đốt khiến cậu ngũ tạng lục phủ đều đau, cậu dùng sức kéo cổ áo ra, lộ ra lồng ngực vạm vỡ, nhưng vẫn không cảm thấy mát mẻ.

“A.” Ngô Mặc đột nhiên ôm ngực, thần sắc vô cùng đau khổ, không kìm được hét lớn một tiếng.

Cảnh tượng trước mắt trong khoảnh khắc này vỡ vụn, sa mạc, Tây Vương Mẫu, công chúa Tây Lăng, tất cả đều biến mất trước mắt cậu.

Ngô Mặc thoát khỏi ảo cảnh, lồng ngực đập thình thịch, đôi mắt dần dần khôi phục sự tỉnh táo.

Cậu thở hổn hển, mãi một lúc sau mới bình tĩnh lại.

Sau khi tỉnh táo, Ngô Mặc nhìn xung quanh, phát hiện những người khác xung quanh, vẫn còn chìm đắm trong ảo cảnh.

Miệng tượng đồng nhân vẫn còn phả ra khói trắng lượn lờ.

Quan tài ngọc trên tế đài không biết từ lúc nào đã được đặt nằm ngang trên mặt đất, những sợi xích sắt màu đen quấn quanh nó, đã đứt thành từng đoạn vòng sắt, nằm rải rác trên mặt đất.

“Anh?” Ngô Mặc vừa nhìn thấy Ngô Tà cách đó không xa, phát hiện anh ấy đang ngồi trên đất, hai tay vẽ loạn xạ trên đất, trên mặt lộ ra nụ cười nhe nanh, nhưng lại quỷ dị và vô cùng giống với pho tượng đồng nhân kia.

“Má ơi, anh ấy rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì trong ảo cảnh vậy?” Ngô Mặc liếm liếm môi, cảm thấy có chút bất an.

Cậu đã hiểu ra, mình có thể thoát khỏi ảo cảnh, không ngoài việc dựa vào hệ thống hoặc sức mạnh huyết mạch.

Nhưng trạng thái của Ngô Tà lại khiến cậu nhất thời không biết làm sao, dù sao cậu cũng không có kinh nghiệm, không rõ làm thế nào mới có thể khiến Ngô Tà thoát khỏi ảo cảnh.

Cái hệ thống nhà cậu ta, giống như một ông chủ lớn, muốn xuất hiện thì xuất hiện, không muốn xuất hiện, dù cậu có chửi mắng om sòm, nó cũng như người điếc mà không có phản ứng gì.

“Anh, mau tỉnh lại đi.” Ngô Mặc lay Ngô Tà một lúc lâu, nhưng không có tác dụng gì, cậu thở dài một tiếng, có chút bất lực, “Thôi được rồi, mình vẫn nên xem những người khác vậy.” Trương Khởi Linh đứng phía sau Ngô Tà, anh ấy căng cứng cơ thể, một tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, thân thể hơi nghiêng về phía trước, dường như có thể lập tức bước vào trạng thái chiến đấu bất cứ lúc nào.

Ngô Mặc muốn lay anh ấy, tay vừa giơ lên, lại đặt xuống, trong lòng thầm nghĩ: “Cái dao của Tiểu Ca đó không phải đồ ăn chay đâu, với cảnh giác của anh ấy, vạn nhất trong ảo cảnh lại coi mình là quái vật mà chém thì mình có oan không?” Nghĩ đến đây, ánh mắt cậu lướt qua mặt Trương Khởi Linh, trực tiếp dừng lại trên người Hắc Nhãn Kính.

“Vẫn còn cười sao?” Chỉ thấy Hắc Nhãn Kính này, trên mặt bất kể lúc nào cũng lộ ra nụ cười đểu cáng đó.

Nhìn thấy nụ cười này, Ngô Mặc lập tức nhớ lại cảnh tượng trong ảo cảnh, thằng khốn này mắt thấy mình bị người ta đuổi bắt như thỏ con, vậy mà hắn vẫn cười híp mắt vẫy tay về phía mình, lập tức cơn giận bốc lên ngùn ngụt.

“Đồ khốn.” Cậu bước chân lớn đi đến trước mặt Hắc Nhãn Kính, nhìn nụ cười trên mặt hắn, thật sự rất muốn đấm một quyền vào đó, “Thằng khốn kiếp này, không chừng đang mơ đẹp trong ảo cảnh, biết đâu, cả công chúa kia cũng bị hắn lừa vào tay rồi ấy chứ.” “Nhưng mà, mình thật sự có chút tò mò, người ta đều nói những ai từng nhìn thấy mắt của gã này đều chết hết, không lẽ mắt hắn có thể phát ra tia X sao?” Ngô Mặc là một người có tinh thần khám phá phi thường, hơn nữa cậu luôn nghĩ gì làm nấy, rất ít khi dây dưa, đã muốn xem thì còn do dự gì nữa chứ?

Dù sao gã này bây giờ đang ở trong ảo cảnh, đừng nói là tháo kính đen ra, cho dù là cởi truồng hắn ra, đoán chừng cũng chẳng có phản ứng gì đâu nhỉ?

“Đến đây nào, Hắc gia, để thiếu gia ta xem, ngươi rốt cuộc có mấy con mắt?” Ngô Mặc cười gian một tiếng, tay từ từ vươn về phía trước, ngay khi sắp chạm vào kính đen thì bất ngờ xảy ra.

Trong mộ thất một trận địa chấn sơn dao.

Phía trên tế đài, mấy khối đá sắc nhọn từ trên trời rơi xuống, bay thẳng về phía đầu Ngô Tà.

"Cẩn thận." Ngô Mặc bản năng hét lớn một tiếng, bỏ mặc Hắc Nhãn Kính chạy thẳng về phía Ngô Tà.

May mà tốc độ của cậu cực nhanh, một cú lao tới, trực tiếp đè Ngô Tà xuống dưới thân, hai người lăn sang một bên, tránh được mấy khối đá kia.

Ngô Mặc ngồi dậy, nhìn khối đá rơi thẳng vào vị trí Ngô Tà vừa ngồi, không kìm được vỗ vỗ ngực, may mắn nói: "Mẹ kiếp, lão ca, anh đúng là Conan di động, đi đến đâu là chỗ đó chết chóc một mảng." Cậu đứng dậy, muốn kéo Ngô Tà lên, nhưng lại phát hiện gã này vẫn y như lúc nãy, không có chút thay đổi nào.

"Ai, còn chưa xong à?" Ngô Mặc khẽ thở dài, có chút bất lực, "Thôi được rồi, mình vẫn nên tìm cách đánh thức Hắc Nhãn Kính thôi, dù sao gã này sống lâu, kinh nghiệm đầy mình." Nhưng khi cậu chuyển ánh mắt sang Hắc Nhãn Kính, không khỏi sợ hãi đến mức mồ hôi cũng chảy ra.

Hắc Nhãn Kính hai tay duỗi thẳng, móng tay dài hơn một thước, mặt trắng bệch như một tờ giấy trắng, đang nhe răng bổ nhào về phía Ngô Mặc.

"Vãi chưởng, chuyện gì thế này?" Ngô Mặc vội vàng né tránh, tránh được một đòn của Hắc Nhãn Kính, kinh hãi kêu lên: "Mẹ kiếp, đây là thi biến sao?

Nhưng hắn chết hồi nào?" Tình huống nguy cấp, Ngô Mặc cũng chẳng kịp nghĩ nhiều, rút dao găm ra định đấu một mình với Hắc Nhãn Kính.

Không còn cách nào, dù là người quen, nhưng tình huống sinh tử nguy hiểm trước mắt này, cũng không cho phép cậu nghĩ nhiều.

Ngô Mặc xoay xoay dao găm, chân trái ở phía trước, chân phải lùi lại một bước, cơ thể hơi cúi xuống, như một con báo săn mồi, “Đến đây, Hạt Tử, xem ra ông đây phải xử lý mày trước đã.” Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hắc Nhãn Kính trước mắt lại dừng tấn công, đứng nguyên tại chỗ.

Ngô Mặc khẽ nheo mắt, thần sắc cảnh giác nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của hắn, sợ lại xuất hiện biến cố gì.

“Thôi, không chơi nữa.” Một câu nói đột ngột của Hắc Nhãn Kính làm Ngô Mặc ngớ người ra, không kìm được hỏi: “Ý gì?” “Hắc hắc.” Hắc Nhãn Kính lại lộ ra tiếng cười gian đặc trưng đó.

Chẳng qua bây giờ mặt hắn trắng bệch dọa người, kết hợp với nụ cười này, tuyệt đối không thua kém những pho tượng đồng nhân đang quỳ gối ở bên kia.

Cảnh tượng này thật sự khiến Ngô Mặc có chút không thể hiểu nổi, cậu không chắc Hắc Nhãn Kính trước mắt rốt cuộc có còn trong ảo cảnh hay không?

Hay là gã này cơ thể đã xảy ra dị biến gì?

“Hạt Tử, đừng đùa nữa, ngươi có tỉnh táo không?” Ngô Mặc hạ thấp giọng, thần sắc nghiêm túc, “Nếu tỉnh táo rồi, giơ tay trái lên.” Chỉ thấy Hắc Nhãn Kính từ từ giơ tay phải lên, vừa giơ lên lại lập tức hạ xuống, đổi sang tay trái, miệng lẩm bẩm nói: “Xin lỗi, xin lỗi, nhất thời không phân biệt được trái phải, xin lượng thứ.” Ngô Mặc nhìn thấy cảnh này, lập tức hiểu ra, cậu dù có ngốc đến mấy cũng biết, mình đã bị Hắc Nhãn Kính này lừa rồi.

Lập tức cơn giận bốc lên ngùn ngụt, cũng chẳng quản đây là nơi nào, thù mới hận cũ cùng dâng lên trong lòng, xông đến trước mặt Hắc Nhãn Kính, đánh tới tấp.

Miệng còn không ngừng chửi bới: “Mẹ kiếp, đồ khốn, mày có biết tình hình nghiêm trọng đến mức nào không?

Lúc này còn giở trò với ông đây à?” “Chỉ là đùa thôi mà, đừng nóng thế.” Hắc Nhãn Kính tự biết mình đuối lý, cũng không dám phản kháng, trốn tránh qua lại rốt cuộc cũng bị Ngô Mặc đá mấy cú.

Mãi một lúc sau, Ngô Mặc mới nguôi giận, chỉ vào đám người xung quanh hỏi: “Đừng nói nhảm, làm sao để bọn họ tỉnh lại?

Ngươi có biết không?” Hắc Nhãn Kính vừa tháo móng tay giả trên ngón tay ra, một tay lau lớp phấn trắng trên mặt, “Hắc hắc” cười hai tiếng, lộ ra hàm răng trắng hếu, mãi một lúc sau mới nói: “Đơn giản thôi, trận phá rồi thì bọn họ tỉnh lại chứ sao.” “Mày nói bậy.” Ngô Mặc đơn giản là muốn đánh hắn thêm một trận nữa, tình hình trước mắt cấp bách như vậy, bên dưới một con tàm dũng lớn đang rình rập, bên trên một đám đồng đội đang mắc kẹt trong ảo cảnh, mà thằng khốn kiếp này vẫn không nói được một câu hữu ích nào.

Tức đến mức cậu lập tức nhảy dựng lên, mọi mệt mỏi ban nãy tan biến sạch, chửi thẳng vào mặt Hắc Nhãn Kính: “Thằng ranh con, ông đây cần mày nói à?

Đương nhiên tao biết trận phá rồi thì người tỉnh, vấn đề là phá kiểu gì?

Trận nhãn ở đâu?” Nước bọt bắn ra như mưa rào, phun thẳng vào mặt Hắc Nhãn Kính, ngay cả trên kính đen của hắn cũng lưu lại từng dấu vết.

“Quan tài ngọc.” Một giọng nói từ phía sau truyền đến, cắt ngang tiếng gầm giận dữ của Ngô Mặc.

Cậu khó chịu đáp: “Ở giữa đấy, tự mà nhìn, đừng làm phiền tôi.” “Quan tài ngọc chính là trận nhãn.” Lúc này Ngô Mặc mới nhận ra điều bất thường, nhìn sang Hắc Nhãn Kính, chỉ thấy gã này vươn một tay, chỉ về phía sau mình.

Cậu vội vàng quay người lại, chỉ thấy Trương Khởi Linh không biết từ lúc nào đã mở mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cái quan tài ngọc kia, trông thần thái dường như có chút muốn thử sức.

Ngô Mặc cảm thấy mình gần đây đã trải qua nhiều chuyện như vậy, mà không bị dọa đến mức tâm thần phân liệt, thật sự chứng tỏ mình có tiềm năng.

Hai lão già này mỗi người một vẻ lợi hại, ra vào ảo cảnh đơn giản như chơi, so với mình là người có hệ thống, thật sự không biết rốt cuộc ai mới là người xuyên không?

“Xem ra mình vẫn phải nỗ lực thôi, không thể để dân bản địa vượt mặt được.” Ngô Mặc đứng cạnh Trương Khởi Linh, chỉ vào cái quan tài ngọc kia nói: “Anh nói là, chúng ta chỉ cần phá hủy thứ này là ảo cảnh sẽ bị phá trừ đúng không?” “Ừm!” Trương Khởi Linh từ từ gật đầu, không nói một từ thừa thãi nào.

Ngô Mặc suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn về phía Trương Khởi Linh, đưa tay phải ra, “Trương tộc trưởng, không biết tôi có thể mượn Hắc Kim Cổ Đao của anh một chút được không?” Trương Khởi Linh: “…” “Tôi dùng một lát rồi trả anh.” Ngô Mặc cũng có chút ngượng, mình căn bản không có một món vũ khí nào ra hồn, khẩu súng ở eo là của Hắc Hạt Tử, con dao găm trong tay vẫn là hệ thống ban đầu tùy tiện tặng, nghĩ lại thật sự có chút đáng thương.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm vào Ngô Mặc, mãi một lúc lâu không nói gì.

“Đây.” Ngay khi Ngô Mặc định bỏ cuộc, Trương Khởi Linh đưa Hắc Kim Cổ Đao đến trước mặt Ngô Mặc.

Chương 20

“Đa tạ.” Ngô Mặc thở phào nhẹ nhõm, may mà Trương Khởi Linh này tính tình cũng không tệ, không làm khó mình.

Nếu anh ấy thật sự không cho mượn, không cần nghĩ cũng biết, quay đầu thằng khốn Hắc Nhãn Kính kia không biết sẽ trào phúng mình thế nào nữa?

“Ngươi dùng đao làm gì?

Đao sao tiện bằng súng, nếu ngươi hết đạn ta vẫn còn một ít.” Hắc Nhãn Kính có chút tò mò, Ngô Mặc này rốt cuộc muốn làm gì?

Đối với cái tên kỳ lạ có thể sánh ngang mình này, hắn thật sự nhất thời không thể đoán được suy nghĩ của đối phương.

Ngô Mặc liếc Hắc Nhãn Kính một cái, bực bội nói: “Não chú mày vào nước à?

Không nghe tiểu ca Trương này vừa nói, trận nhãn chính là cái quan tài đá ngọc kia sao?” “Tôi nghe rồi.” Hắc Nhãn Kính nhún vai, thong dong nói: “Cái tôi tò mò hơn là, cậu định làm gì?” Ngô Mặc nhìn quan tài đá ngọc phía trước, cười lạnh: “Còn làm gì nữa?

Ông đây vạch ván quan tài nó ra, tôi xem sau đó nó còn làm trò quỷ gì được nữa.” “Đừng lộn xộn, tình hình không ổn.” Trương Khởi Linh đi đến sau lưng Ngô Mặc, sắc mặt rất nghiêm túc.

Anh ấy rất ít khi mở miệng, nhưng mỗi lần mở miệng đều có nghĩa là sự việc đang phát triển theo hướng không thể kiểm soát.

Ngô Mặc hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, cậu nằm mơ cũng không ngờ, vị anh trai này một ngày nào đó lại nói nhiều lời như vậy với mình?

Khoảnh khắc đó, Ngô Mặc thậm chí còn nảy ra một ý nghĩ quỷ dị, rốt cuộc người trước mặt này có phải Trương Khởi Linh thật không?

Hay là nói, mình vẫn còn đang ở trong huyễn cảnh?

“Này, hồn về rồi!” Thấy Ngô Mặc nhìn Trương Khởi Linh chằm chằm không rời mắt, Hắc Nhãn Kính đưa một ngón tay ra vẫy vẫy trước mặt cậu, tặc lưỡi nói: “Nhìn cái vẻ không có tiền đồ của cậu kìa.” “Ca ca ~” Từ trung tâm tế đàn truyền đến một trận âm thanh rợn người, nghe vô cùng khó chịu.

Mấy người Ngô Mặc vội vàng nhìn tới, chỉ thấy những phiến đá dài màu xanh xung quanh quan tài đá ngọc đột nhiên biến thành gạch vuông, mỗi viên gạch dài khoảng 1 mét, bên trên hình như còn khắc gì đó?

Sự thay đổi đột ngột này khiến ba người càng cảnh giác hơn, cũng không còn tâm trí đùa giỡn nữa.

Ngô Mặc rút điện thoại ra, chiếu vào những viên gạch, phát hiện trên mỗi viên gạch đều khắc chữ Thập Thiên Can và Âm Dương Ngũ Hành.

“TMD cái quái gì thế này?” Ngô Mặc sờ cằm, có chút khó hiểu, “Đố vui à?

Hay là bảo chúng ta nhảy qua?” Ngay khi cậu hơi trầm ngâm, Trương Khởi Linh đã cầm dao găm đi đến gần, ngồi xổm xuống, dùng sức cắm vào khe gạch vuông, rồi hơi cạy lên, quay đầu nhìn Ngô Mặc, “Còn sống.” Nếu người trước mặt không phải Trương Khởi Linh, cho dù là Hắc Nhãn Kính hay Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc cũng đã có thể xông lên mắng cho một trận rồi, đây chẳng phải nói nhảm sao?

Thằng ngốc cũng nhìn ra, gạch này động đậy rồi, chắc chắn là sống, chẳng lẽ còn là đồ chết à?

Ngô Mặc mấp máy môi, muốn nói gì đó, nhưng nhìn người đàn ông trước mặt, lời đến miệng lại nuốt xuống, khiến cậu vô cùng khó chịu.

“Mật mã.” Mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia mờ mịt, anh không hiểu, vì sao mình đã nói rõ ràng như vậy rồi, mà vị này trước mặt vẫn còn ngây ngốc nhìn mình?

“Cơ quan mật mã?” Ngô Mặc chỉ vào viên gạch vuông trên mặt đất, lại xác nhận lại một lần nữa, cậu đâu phải cái tên Ngô Tà kia, có thể giao tiếp không chút trở ngại với Trương Khởi Linh.

Với cậu mà nói, nếu không thể nói chuyện tử tế, vậy thì dứt khoát đừng nói nữa, đoán đi đoán lại không mệt sao?

“Ừm!” Trương Khởi Linh gật đầu, sau đó không nói nữa, mà cúi đầu chuyên tâm nhìn chằm chằm cơ quan mật mã trước mặt, muốn tìm ra cách phá giải.

Ngô Mặc trong lòng một trận buồn bực, chuyện đơn giản như vậy, vì sao mình lại không thể hiểu ngay từ đầu chứ?

“Thôi được rồi, đừng buồn bực nữa.” Hắc Nhãn Kính vỗ vai Ngô Mặc, an ủi: “Cậu mới lớn bằng nào, sao mà so với anh ấy được?

Vị Ách Ba này không phải nhân vật đơn giản đâu, anh ấy ăn muối còn nhiều hơn cậu ăn cơm.” Ngô Mặc cảm thấy hôm nay mình đúng là gặp chuyện tà quái rồi.

Trương Khởi Linh vốn không thích nói chuyện, lại nói với mình mấy câu, mà Hắc Hạt Tử vốn chẳng có hình dạng gì, lại còn an ủi mình?

Cậu nhìn hai “lão già” trước mặt, lại chuyển ánh mắt về phía quan tài đá ngọc ở chính giữa, thầm nghĩ trong lòng: “Mẹ nó chứ, TMD rốt cuộc là ai đang ở trong huyễn cảnh vậy?” “Nhất định phải đi theo đúng trình tự cơ quan đã thiết lập.” Trương Khởi Linh đứng dậy, nhìn Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính, “Tôi cần thời gian.” “Trình tự cơ quan.” Hắc Nhãn Kính suy tư một lát, “Thiên Can và Ngũ Hành kết hợp với nhau, xem ra, cơ quan mật mã này hẳn là có liên quan đến Thiên Can Ngũ Hợp.” Ngay khi hai người đang nghiên cứu cơ quan, Ngô Mặc nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, cầm đèn pin, trực tiếp bước vào.

“Mày điên rồi à?” Hắc Nhãn Kính khẽ kêu một tiếng, đưa tay muốn kéo, nhưng đã không kịp, Ngô Mặc một chân trực tiếp dẫm lên chữ “Kim”, sau đó nhắm chặt mắt lại.

Ánh mắt Trương Khởi Linh như đuốc, chăm chú nhìn Ngô Mặc, thân thể hơi nghiêng về phía trước, sẵn sàng hỗ trợ bất cứ lúc nào.

Năm phút trôi qua, ba người ba động tác, nhưng những viên gạch vuông dưới đất lại không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn bình yên đứng yên ở đó.

“Khốn kiếp, xem ra Ông đây đoán đúng rồi.” Ngô Mặc lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng cậu cũng không ngừng đánh trống, chuyện này không phải đùa giỡn, nếu phán đoán sai lầm có thể mất mạng.

Cậu ta nơm nớp lo sợ, thật sự sợ mình bỏ mạng tại căn mộ thất vô danh này.

Đừng thấy Ngô Mặc hành động liều lĩnh, thực ra không phải vậy.

Nghe Hắc Nhãn Kính nói mật mã này ẩn chứa Thiên Can Ngũ Hợp, Ngô Mặc nhanh chóng lục lọi kiến thức trong đầu, đừng nói, đúng là cậu ta tìm được rồi.

Nói thật thì bây giờ Ngô Mặc cũng coi như có chút kiến thức trong người, nhưng cơ hội thực hành lại ít đến đáng thương, nói thế này, cơ bản là gần như bằng 0.

Ngũ Hợp đúng như tên gọi có năm loại, với tình hình hiện tại mà nói, đáp án chính xác về lý thuyết nên là một trong số đó, cho dù là đại sư cơ quan siêu đẳng đến mấy, không biết đáp án, về cơ bản cũng toàn là dựa vào may rủi mà đoán.

Huống chi, lúc này Ngô Mặc chỉ có thuật cơ quan sơ cấp.

Nếu tính theo hướng quan tài đá ngọc là lối vào, còn bên mình là lối ra, vậy thì Thiên Can Ngũ Hợp này nên đi ngược lại, quan tài đá ngọc trên tế đàn thuộc Thổ, Ngũ Hành tương sinh tương khắc, vậy thì là Thổ sinh Kim.

Cứ như vậy, Ngô Mặc vừa đoán vừa mò, vậy mà lại làm đúng.

“Cũng được luôn à?” Hắc Nhãn Kính có chút cạn lời, “Cái này gọi là gì?

Đoán mò à?” Trương Khởi Linh: “...” Ngô Mặc vừa nãy trong miệng vẫn lẩm bẩm không ngừng, cậu cũng hơi căng thẳng, dù sao đây là lần đầu tiên độc lập phá giải cơ quan mật mã, nhất thời không kiểm soát được âm lượng, tất cả đều bị Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh nghe thấy.

Bọn họ căn bản không ngờ, cơ quan mật mã tưởng chừng rất khó trước mặt này, vậy mà lại đơn giản như vậy đã bị Ngô Mặc phá giải.

Đoán đúng khối đầu tiên, thì khối thứ hai và thứ ba sẽ dễ xử lý hơn.

Cậu lại suy đoán lại một lần nữa, nhấc chân trái bước lên chữ “Giáp”, ngay sau đó bước thứ hai bước lên chữ “Đinh”, rất nhanh đã đến trung tâm tế đàn, cách quan tài đá ngọc chỉ một bước chân.

“Phù!” Ngô Mặc thở dài một hơi, lúc này mới yên tâm.

Cậu quay người, hơi đắc ý nhướng cằm về phía Hắc Nhãn Kính, nói: “Sao hả?

Tiểu gia tôi lợi hại không?" Rồi lại càu nhàu: "Xem ra cái cơ quan này cũng chẳng ra gì, nhẹ nhàng như không đã bị tôi phá giải rồi." "Lợi hại, đúng là không tệ." Hắc Nhãn Kính rất phối hợp, giơ ngón cái lên khen ngợi: "Đúng là mẹ nó, người ngốc có phúc ngốc." Ngô Mặc với vẻ khinh bỉ, giơ ngón giữa về phía Hắc Nhãn Kính, sau đó, không thèm để ý đến hai lão già kia nữa, chuyên tâm chuẩn bị bổ quan tài cứu người.

Nhưng khi cậu vừa chuẩn bị đi tới, lại sững sờ, nắp quan tài đá ngọc trước mặt, không biết từ lúc nào đã bị mở ra.

"Mẹ kiếp, tình huống gì đây?" Ngô Mặc giật mình, đứng nguyên tại chỗ không dám nhúc nhích, tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, thần sắc cảnh giác nhìn chằm chằm quan quách trước mặt, sợ bên trong đột nhiên xuất hiện thứ gì đó loạn xà ngầu.

Trong khoảnh khắc này, đầu óc cậu bắt đầu nghĩ lung tung, nào là yêu ma quỷ quái, phàm là những thứ không đứng đắn, cậu đều nghĩ qua một lượt, suýt chút nữa ngay cả Hạt Tử và Ách Ba hai người, cậu cũng suýt tính vào trong đó.

Một phút, hai phút, tổng cộng đợi đủ năm phút.

Cái quan tài đá ngọc đó ngoại trừ không có nắp ra, thì không có bất kỳ động tĩnh nào nữa, cứ như vậy yên tĩnh nằm ở đó.

"Không động tĩnh?" Ngô Mặc nhíu chặt mày, thò đầu muốn xem bên trong tình hình thế nào, nhưng với góc độ hiện tại của cậu, chỉ có thể thấy rõ nắp quan tài đã mở, còn bên trong ra sao thì hoàn toàn không nhìn thấy.

Cậu ta liều mạng kiềm chế cảm xúc bất an trong người, nhổ hai bãi nước bọt vào lòng bàn tay, tự cổ vũ mình.

Lúc này mới liều mạng, vác dao, một bước vọt tới bên cạnh quan tài, chỉ thấy một thi thể nữ mặc y phục trắng, mặt che khăn lụa trắng đang an tường nằm bên trong.

Ngô Mặc đang nín thở, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không khỏi cảm thán: "Trời đất ơi, may mà tôi cứ tưởng là quái vật gì ghê gớm lắm chứ, cứ phải lấy hết dũng khí mới dám đến gần, sớm biết là thế này thì cần gì phải cẩn thận thế chứ?" Suy nghĩ lại, lại cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không phát hiện ra điểm nào khác biệt, quan tài thì vẫn là quan tài, cùng lắm là chất liệu tốt hơn.

"Cái gì đây?" Ánh mắt Ngô Mặc bị một vật thể bên cạnh công chúa thu hút, cậu nhét đèn pin vào túi, tay kia không nghĩ ngợi gì, vươn tay vào trong quan tài vớ lấy.

Đã được đặt vào quan tài công chúa làm vật tùy táng, không cần tính toán cũng biết, chắc chắn là thứ gì đó tốt đẹp không tầm thường, bất kể là gì, cứ lấy được đã rồi tính.

"Một thanh đao?" Từ trong quan tài lấy ra lại là một thanh cổ đao, đao dài ba thước, toàn thân đen nhánh.

Khoảnh khắc chạm vào thân đao, hơi thở cũng không kìm được mà nghẹn lại, đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một luồng khí lạnh thấu xương, nhanh chóng lan khắp toàn thân.

Tay Ngô Mặc run lên, suýt nữa làm rơi đao xuống đất.

May mà cậu phản ứng rất nhanh, vừa định buông tay khỏi đao, lập tức lại nắm chặt chuôi đao.

Trong lòng cậu ta nghiến răng nghiến lợi: "Mặc kệ mày là hung khí gì, Ông đây còn để mày dọa được à?

Mày ngoan ngoãn nghe lời đi, nói không chừng sau này còn có thể theo tao đi nam xông bắc, dù sao cũng hơn nhiều so với việc bị nhốt trong một cái quan tài rách nát này chứ?” Có lẽ thanh đao này đã nghe hiểu tiếng lòng của Ngô Mặc, hoặc có lẽ là huyết mạch trong người cậu đã phát huy sức mạnh đáng có, tóm lại, luồng khí lạnh thấu xương vừa nãy nhanh chóng tan biến.

Ngô Mặc cắm Hắc Kim Cổ Đao vào thắt lưng quần, một tay cầm đèn pin, chiếu vào chuôi đao, muốn nhìn rõ hơn một chút.

May mà cái thắt lưng này là sản phẩm của hệ thống, nếu không với thanh Hắc Kim Cổ Đao nặng như vậy cắm vào, quần Ngô Mặc không tụt xuống đã là may mắn lắm rồi.

Chỉ thấy trên chuôi đao khắc rõ hai chữ: Minh Hồng.

“Minh Hồng?” Ngô Mặc vừa đoán vừa lẩm bẩm hai chữ này, rồi lập tức chìm vào suy tư, “Cái tên này hình như đã thấy ở đâu rồi nhỉ?” “Mẹ kiếp, không phải là cái này chứ?” Ngô Mặc hít ngược một hơi khí lạnh, lại chăm chú nhìn thanh đao trong tay, lẩm bẩm: “Nếu thật sự là thanh đao này, vậy thì Ông đây đúng là mệnh tốt thật nha, lần đầu tiên xuống mộ đã có được bảo bối như vậy.” Thanh đao Minh Hồng này không hề đơn giản, nó là một thanh cổ đao được lưu truyền từ thời thượng cổ.

Thuở xưa, khi kiếm vàng của Hiên Viên Hoàng Đế xuất lò, nguyên liệu còn dư, do nhiệt độ cao chưa tan, chất lỏng nguyên liệu đúc tự động chảy về đáy lò, sau khi nguội tự tạo thành hình đao.

Chương 21

Hoàng Đế cho rằng đao ý tự phát của nó quá mạnh, đủ để phản phệ người cầm đao.

Hoàng Đế sợ thanh đao này lưu lạc nhân gian, muốn dùng Hiên Viên Kiếm hủy nó, không ngờ thanh đao trong tay lại hóa thành một con chim sẻ đỏ trong mây, biến thành một luồng màu đỏ biến mất giữa tầng mây.

Vì vậy thanh đao này đủ sức sánh vai với Hiên Viên Kiếm, có thể liệt vào một trong mười danh đao hàng đầu thời thượng cổ.

Ngô Mặc càng nghĩ càng vui, trong đầu đã bắt đầu hiện lên cảnh cậu vác đao tung hoành thiên hạ trong thế giới Đạo Mộ, ngay khi cậu đắc ý quên mình, đột nhiên cảm giác sau lưng một trận gió độc ập đến, thế tới hung hãn, khiến Ngô Mặc trong lòng vô cớ run lên.

“Đậu má.” Cậu nhanh chóng bước một bước sang trái, né tránh nhát đao chém về phía mình, quay người nhìn lại, lập tức kinh ngạc kêu lên: “Trương Khởi Linh?” Trương Khởi Linh làm ngơ, vung đao chém thẳng vào Ngô Mặc, nhát đao này nhanh như chớp, cũng may là sau khi được hệ thống cải tạo, thân thủ Ngô Mặc không tệ, chứ nếu đổi lại là cậu của kiếp trước, cơ bản cũng đã toi đời phơi nắng rồi.

Cậu rụt cổ cúi đầu lùi lại một bước, tránh khỏi lưỡi đao, miệng lớn tiếng hô: “Anh điên rồi à?

Hay là lại trúng ảo giác nữa rồi?” “Bá bá bá!” Liên tiếp ba nhát đao, nhát nào cũng chém thẳng vào yếu hại.

Ngô Mặc không biết Trương Khởi Linh trước mắt rốt cuộc bị làm sao?

Sao lại đột nhiên ra tay với mình chứ?

Cậu vừa né tránh vừa cẩn thận quan sát Trương Khởi Linh, khi nhìn rõ xong thì lòng lạnh ngắt, chỉ thấy Trương Khởi Linh toàn thân đều là máu, trong tay lại cầm Hắc Kim Cổ Đao.

Ngô Mặc vội vàng đưa tay ra sau lưng sờ, nhưng lại sờ trượt, lúc này mới phát hiện, không biết từ lúc nào, Hắc Kim Cổ Đao vẫn còn trên người mình đã biến mất.

“Khốn kiếp, anh ta lấy đao đi từ lúc nào?

Mình lại không hề phát giác?” Ngay khi cậu ngây người, đao của Trương Khởi Linh lại chém xuống, lần này Ngô Mặc không thể né tránh, chỉ có thể giơ thanh Minh Hồng Đao vừa mới có trong tay lên, nghênh đón.

“Quang đương!” Âm thanh kim loại va chạm vang lên, Ngô Mặc chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ ập tới, không khỏi lùi lại một bước, nhìn Trương Khởi Linh đối diện, anh ta cũng tương tự.

Lúc này, cậu mới có thời gian nhìn quanh, kinh ngạc phát hiện, trên tế đàn trừ mình và Trương Khởi Linh ra, tất cả những người còn lại đều đã ngã xuống đất, toàn thân là máu.

“Anh cả.” Ngô Mặc kinh hãi biến sắc, vội vàng lùi lại một bước lớn, nhanh chóng chạy đến trước mặt Ngô Tà, phát hiện trên cổ anh ấy có một vết thương sâu hoắm, miệng vết thương lật ra, máu nóng đang ào ạt trào ra.

“Chuyện này là sao?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tay Ngô Mặc hơi run rẩy, nhưng lại không cam lòng, Ngô Tà là nhân vật chính của thế giới Đạo Mộ, sao có thể dễ dàng chết như vậy chứ?

Cậu dùng tay thử thăm dò dưới mũi Ngô Tà, hy vọng còn một tia sinh cơ, nhưng kết quả khiến cậu thất vọng rồi, Ngô Tà đã chết từ lâu.

Cậu lại chuyển ánh mắt về phía Giải Ngữ Hoa cách đó không xa, tên đó càng thảm hại hơn, bị một nhát đao chém thành hai khúc, máu tươi nội tạng chảy lênh láng khắp nơi, không cần nhìn cũng biết, không sống nổi nữa rồi.

A Ninh và những người khác cũng đều ngã xuống đất, máu tươi vương vãi khắp tế đàn.

Nhìn những người bạn vừa nãy còn sống nhăn nhở, trêu chọc nhau, giờ đây từng người một thảm tử trước mắt, cơ thể Ngô Mặc run rẩy không kiểm soát.

Cậu dồn hết hy vọng cuối cùng vào Hắc Nhãn Kính, trong lòng không ngừng cầu nguyện: “Mày cái lão vương bát đản, thân thủ ngang ngửa Trương Khởi Linh, tuổi cũng xấp xỉ, tổng không lẽ lại chết dễ dàng như vậy chứ?” Cậu nuốt nước bọt, từ từ xoay cái cổ cứng đờ.

“Cậu đang tìm anh ta sao?” Vẫn chưa đợi cậu nhìn rõ, một thứ gì đó lăn lóc bị đá đến trước mặt cậu, ngay sau đó, giọng nói lạnh thấu xương của Trương Khởi Linh vang lên trên tế đàn.

Khi Ngô Mặc nhìn rõ vật thể dưới chân, cậu cảm thấy tóc gáy dựng đứng cả lên, thậm chí còn có cảm giác sởn gai ốc.

Đầu Hắc Nhãn Kính giống như một quả bóng da, lăn qua lăn lại trên đất, cuối cùng dừng lại bất động trước chân Ngô Mặc, nằm ngay ngắn ở đó.

Anh ấy nhắm chặt hai mắt, chiếc kính râm vẫn thường đeo cũng không biết rơi đi đâu, khóe mắt và chỗ giao tiếp với cổ không ngừng rỉ ra máu đỏ, biểu cảm không thể nói là kinh ngạc hay sợ hãi, tóm lại trên mặt cuối cùng lộ ra một nụ cười dữ tợn.

Ngô Mặc ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, cậu cảm thấy mình có phải đang mơ không?

Rõ ràng hệ thống đã nói, mình đang ở trong thế giới Đạo Mộ, nhưng bây giờ những nhân vật chính này đều đã chết, vậy ý nghĩa tồn tại của mình là gì chứ?

Thay thế bọn họ sao?

Không, nếu là như vậy, thì cậu thà rằng mình chưa từng đến.

Cậu thực sự rất thích mấy người này, tình nghĩa sinh tử của Thiết Tam Giác, nghĩa khí giữa Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính, tất cả những điều này đều là Ngô Mặc hằng mong ước.

Bây giờ, tất cả đều hóa thành hư vô.

Lúc này, lòng Ngô Mặc đã bình tĩnh lại, tay cũng không còn run rẩy nữa.

Cậu ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy ánh sáng sắc bén, đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập sát khí.

Nắm chặt Minh Hồng Đao trong tay, đứng thẳng người dậy, mắt chết chằm chằm nhìn người đàn ông mà cậu luôn ngưỡng mộ nhất trước mặt - Trương Khởi Linh.

Một luồng khí tức màu đỏ, như dòng suối nhỏ chậm rãi chảy, trong khoảnh khắc, đã bao phủ toàn bộ Minh Hồng Đao, lúc này Minh Hồng Đao đã không còn vẻ ban đầu, mà như một dòng sông máu, toàn thân phát ra ánh sáng đỏ quỷ dị.

Ngô Mặc trong lòng khẽ than, hô to: “Đến đây chiến đi, Trương Khởi Linh, hôm nay không mày chết thì tao sống, tóm lại chỉ có một người sống sót.” Đã muốn chiến, vậy thì đến đây.

Ngô Mặc lớn tiếng hét lên, một tay dùng sức, vọt người nhảy lên, thanh đao trong tay hung hăng chém về phía Trương Khởi Linh, thế đao hùng dũng, dường như muốn chém đôi cả trời đất.

Nhát đao này của cậu ta mang ý nghĩ lấy mạng đổi mạng, không sử dụng chiêu thức nào, chỉ đơn thuần dùng sức chém xuống, muốn trút hết ngọn lửa giận ngút trời trong lòng ra.

Cậu hận!

Hận người trước mắt này, đã phá hủy thế giới tươi đẹp trong lòng mình.

Trương Khởi Linh đứng ở đó, lạnh lùng nhìn Ngô Mặc, thấy đao đã đến trước mặt, anh ta nhón mũi chân, mượn lực bay lên không, né tránh một đòn chí mạng.

Ngô Mặc một đao chém hụt, tiến lên một bước, nhấc chân đá thẳng vào hạ bộ Trương Khởi Linh.

Cậu ta cũng là đàn ông, đương nhiên biết chỗ đó là yếu điểm, vả lại đến lúc này, ai còn quản chiêu thức có hèn hạ hay không, chỉ cần dùng được là được.

Cậu nhanh, Trương Khởi Linh còn nhanh hơn, vươn tay nắm lấy cổ chân Ngô Mặc, dùng sức kéo một cái, nhấc chân lên là một cú thúc gối.

Ngô Mặc nhất thời không đề phòng, bị đụng cho ruột gan lộn xộn, khóe miệng rỉ máu.

Cậu ta lảo đảo lùi lại một bước, dùng tay lau máu ở khóe miệng, nghiêng mặt, quay đầu nhìn về phía Trương Khởi Linh, chậm rãi thở ra một hơi đục: “Hay lắm, không hổ danh là lão vương bát sống lâu năm như vậy, thân thủ đúng là nhanh nhẹn.” Trương Khởi Linh vẫn không có biểu cảm gì, nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Hai người lại một lần nữa giao chiến, lần này Ngô Mặc không còn giữ lại, từng nhát đao đều chém thẳng vào yếu hại của Trương Khởi Linh.

Không biết lần này là do oán hận trong lòng cậu ta quá lớn, hay là Trương Khởi Linh đã kiệt sức, tóm lại, Ngô Mặc nắm lấy một cơ hội, một cước đá ngã Trương Khởi Linh xuống đất, giơ thanh đao trong tay lên chém xuống.

Ngay khi mũi đao của cậu sắp chạm vào ngực Trương Khởi Linh, trong tai đột nhiên nghe thấy một tiếng súng vang lên, khiến Ngô Mặc giật mình.

Vội vàng quay người nhìn lại, nhưng không phát hiện ra bất kỳ điều gì, khi cậu quay người trở lại, lại kinh ngạc phát hiện, Trương Khởi Linh đang nằm trên đất đột nhiên biến mất.

“Người đâu?

Đi đâu rồi?” Ngô Mặc tìm khắp nơi, nhưng khắp nơi đều không thấy bóng dáng Trương Khởi Linh.

Không chỉ vậy, cả tế đàn trống rỗng một mảng, ngay cả thi thể những người vừa chết cũng không còn tồn tại.

“Chuyện này là sao?

Chẳng lẽ mình lại tiến vào ảo giác nữa?

MD, còn có hết hay chưa đây?” Dưới nỗi sợ hãi tột độ, Ngô Mặc ngược lại chẳng còn sợ hãi gì nữa, cậu cầm đao đứng đó, ánh mắt cảnh giác quét khắp nơi, muốn tìm ra kẽ hở.

“Tướng quân của thiếp, ngài đang tìm thiếp sao?” Âm thanh trong trẻo êm tai từ xa đến gần, nhanh chóng truyền vào tai Ngô Mặc.

Người phụ nữ trong quan tài lại không biết từ lúc nào đã đi đến trước mặt Ngô Mặc, một đôi mắt sáng ngời lại sắc sảo đang nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

“Đậu má, cái thứ này sống rồi à?” Trong khoảnh khắc, tim Ngô Mặc đập mạnh một cái, mồ hôi lạnh sau lưng lập tức túa ra.

Ngô Mặc bản năng muốn lùi lại một bước, nhưng lại phát hiện mình như bị dùng định thân thuật, đứng yên tại chỗ không thể nhúc nhích.

“Nào, tướng quân của thiếp, hãy dâng trái tim của ngài đi, thiếp cần nó.” Giọng nói của người phụ nữ này khàn khàn nhưng dường như lại mang theo một ý vị mê hoặc đặc biệt, nghe vào tai khiến người ta có một khoảnh khắc hoảng hốt.

Ngô Mặc trong mơ mơ hồ hồ giơ thanh đao trong tay lên, xoay ngược lưỡi đao, nhắm vào tim mình, hung hăng đâm xuống.

Ngay trong khoảnh khắc điện quang xẹt qua, một bàn tay hung hăng nắm chặt cổ tay Ngô Mặc, vẫn chưa đợi cậu kịp phản ứng, một bạt tai hung hăng giáng xuống mặt cậu, khiến cậu đau điếng người.

“Mẹ kiếp TMD, ai đánh tôi?” Cậu lớn tiếng mắng một câu, đầu óc lập tức tỉnh táo lại, ôm mặt đau đến nhe răng trợn mắt, cảnh tượng trước mắt cũng lập tức thay đổi, người phụ nữ kia biến mất, thay vào đó là Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Ngô Mặc.

Mà Hắc Nhãn Kính cái tên này bây giờ đang trốn sau lưng Trương Khởi Linh, đưa một ngón tay chỉ vào lưng Trương Khởi Linh, nháy mắt đưa tình với Ngô Mặc.

Ngô Mặc mất nửa ngày mới hoàn hồn, vừa định vận động cái đầu đang choáng váng, động tác kéo theo cơ bắp trên mặt, khiến cậu đau đến ôm lấy quai hàm.

Lúc này cậu đã hiểu ra, mình chắc chắn lại trúng ảo giác, trong lòng không khỏi thầm than một tiếng: “Haizz, người bình thường thì vẫn là người bình thường, chưa trải qua sự việc, cho dù liên tục tự nhắc nhở mình, khi gặp phải vẫn không phản ứng kịp.” Cảm giác đau trên mặt khiến cậu tức giận nhìn hai người đối diện, mặc dù là hai tên này đã giúp mình tỉnh táo khỏi ảo giác, nhưng thủ đoạn này cũng quá tàn nhẫn rồi.

Tục ngữ nói đánh người không đánh mặt, nào có ai ra tay tàn nhẫn như vậy chứ?

Trương Khởi Linh đột nhiên bước một bước sang trái, né tránh tầm mắt Ngô Mặc, để lộ Hắc Nhãn Kính đang đứng phía sau, sau đó đứng sang một bên im lặng không nói.

Chương 22

Đột nhiên một mình đối mặt với ánh mắt đầy sát khí của Ngô Mặc, khiến Hắc Nhãn Kính không khỏi rùng mình, anh ấy oán trách nhìn Trương Khởi Linh một cái, trong mắt tràn đầy sự tố cáo và bất mãn.

Trương Khởi Linh như không nhìn thấy, không thèm để ý đến Hắc Nhãn Kính, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía trước, dường như có thứ gì đó đã thu hút tầm nhìn của anh ta.

Hắc Nhãn Kính bất lực, trong lòng thầm mắng: “Cái tên Ách Ba chết tiệt này, cũng quá không có đạo nghĩa rồi, cứ thế đẩy tao ra sao?

Cứ tưởng hắn là người chính trực, không ngờ cũng thế này, gặp nguy hiểm một chút tinh thần cống hiến cũng không có.” Ngay khi anh ấy cúi đầu thầm mắng, một bàn tay đặt lên vai anh ấy.

“Sao thế Hắc gia?

Sao lại trưng ra vẻ mặt uất ức vậy?” Ngô Mặc đưa tay đặt lên vai Hắc Nhãn Kính, vừa định nở nụ cười, nhưng mặt lại đau, vội vàng thu lại nụ cười.

Tuy nhiên giọng điệu của cậu lại vô cùng hòa nhã, “Thật sự phải cảm ơn Hắc gia nhiều, nếu không phải anh ra tay kịp thời, e rằng bây giờ tôi đã đi uống trà nói chuyện với Diêm Vương gia rồi.” Hắc Nhãn Kính kinh ngạc ra mặt, trong lòng thầm nghĩ: “Tên này uống nhầm thuốc rồi à?

Hay là mình tát mạnh quá, làm nó ngây ngốc luôn rồi?

Hòa nhã thế này?

Không giống phong cách của nó lắm.” “Hắc gia, anh trưng ra biểu cảm gì vậy, tưởng tôi đang nói dối à?” Ngô Mặc cố ý tỏ vẻ bất mãn, lắc lắc đầu, thở dài một tiếng: “Haizz, thế thái nhân tình lạnh bạc, cái thời buổi này chân thành cảm ơn người khác, lại còn bị nghi ngờ sao?

Đúng là lòng người không như xưa nữa rồi.” “Đao.” Giọng nói lạnh lùng của Trương Khởi Linh vang lên, anh ta đưa một tay về phía Ngô Mặc.

“Hả?” Ngô Mặc sững sờ một chút, lúc này mới phản ứng lại, vừa định mở miệng nói đao không ở trong tay mình, nhưng cúi đầu nhìn xuống, Hắc Kim Cổ Đao đang được cậu nắm chặt trong lòng bàn tay.

“Kỳ lạ, thanh đao này?” Ngô Mặc nhíu mày, không hiểu vì sao Hắc Kim Cổ Đao lại vẫn còn trong tay mình?

Nhưng vẫn sảng khoái đưa đao qua, nói: “Đa tạ!” Sau khi giao đao vào tay Trương Khởi Linh, trong lòng Ngô Mặc lóe lên một tia không nỡ, bảo bối tốt như vậy vì sao không phải của mình chứ?

Phải biết rằng, đến bây giờ cậu vẫn chưa có một món binh khí thuận tay nào, khi đánh nhau thì thiệt thòi quá.

“Sao vậy?

Không nỡ à?” Hắc Nhãn Kính ngẩng đầu nhướng mày với Ngô Mặc, “Thanh đao kia, vừa nãy suýt chút nữa đã lấy mạng cậu rồi, nếu không phải anh em tôi nhanh mắt nhanh tay, ha ha.” Ngô Mặc liếc anh ta một cái, “Thôi được rồi, coi như anh em tôi nợ anh một lần, nếu lần sau Hắc gia mà trúng chiêu, anh em tôi nhất định sẽ liều mạng cứu anh.” Mấy người không nói nhảm nữa, Ngô Mặc lại một lần nữa chuyển ánh mắt về phía cái quan tài đá ngọc kia, đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, có chút khó hiểu hỏi: “Vừa nãy tôi trúng chiêu kiểu gì vậy?

Trên này cũng đâu có loại hương liệu xông ướp gì đâu?” “Xung quanh cái quan tài đá ngọc này bị người ta bôi thuốc gây ảo giác, bên trong chứa Mạn Đà La và một số dung dịch thuốc đặc biệt, có thể khiến người ta bất tri bất giác mà tiến vào huyễn cảnh." "Cậu vừa nãy không phòng bị, trực tiếp lao vào quan tài, cho nên rất nhanh trúng chiêu, tôi và Ách Ba hai người đứng đối diện có gọi cậu thế nào cũng vô dụng, chỉ có thể tranh thủ thời gian chạy đến, may mà đến kịp, nếu không, thật sự chỉ có thể thu xác cho cậu rồi." Đừng thấy Hắc Nhãn Kính nói nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng Ngô Mặc biết rõ, mọi chuyện chắc chắn không đơn giản như anh ta nói.

Mối tình này, cậu xin nhận.

Lần này ba người Ngô Mặc cẩn thận từng li từng tí, một lần nữa đi đến bên cạnh quan tài đá ngọc, đứng xung quanh nhìn vào trong, lập tức giật mình.

Cảnh tượng trước mắt này đúng là mẹ nó có chút đáng sợ thật, chỉ thấy một sinh vật nửa thân trên là người, nửa thân dưới là sâu bướm đang yên tĩnh nằm trong quan tài, trên mặt cũng không che khăn lụa như trong huyễn cảnh, cứ thế lộ ra trước mặt mọi người.

May mà liên tục hai lần tiến vào huyễn cảnh, khả năng chịu đựng của Ngô Mặc bây giờ đã tăng lên gấp bội, đừng nói trong quan tài nằm ít nhất còn là người, cho dù là sinh vật ngoài hành tinh, cậu cũng có thể bình thản đối mặt.

"Trời đất ơi, đây sẽ không phải là công chúa Tây Lăng Quốc chứ?" Ngô Mặc nghĩ nghĩ, trong điều kiện khắc nghiệt của thời cổ đại mà còn có đãi ngộ đặc biệt như vậy, phỏng chừng cũng chỉ có vị này thôi.

"Chậc chậc, cái dung mạo này, đúng là khó mà nói hết được." Hắc Nhãn Kính bĩu môi, hai tay khoanh lại, đứng đó như đang xem thứ gì lạ lùng lắm.

"Anh biết cái gì chứ?

Nghe nói Luy Tổ da đen sạm, tướng mạo vô cùng xấu xí, phỏng chừng công chúa này hẳn là di truyền từ lão nhân gia của bà ấy.

Tôi rất nghi ngờ, công chúa này được sủng ái như vậy, có phải chính vì dung mạo phản tổ không?” Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, tai nghe hai người này nói nhảm, trong mắt lóe lên một tia bất lực.

Sau đó, Ngô Mặc không thèm để ý đến Hắc Nhãn Kính nữa, tay sờ quan tài đá ngọc, mắt lại đảo qua đảo lại bên trong, muốn xem có vật tùy táng nào không.

“Cậu định thu thập cái gì?

Loại hàng này cậu cũng thích à?” Hắc Nhãn Kính vỗ vai Ngô Mặc, lắc đầu cảm thán: “Khẩu vị của cậu đúng là nặng thật, thứ không ra người không ra ma này, cậu cũng ra tay được sao?” “Anh biết cái quái gì chứ?” Ngô Mặc trả lời một câu, mắt vẫn không ngừng quét khắp quan tài.

Nhưng nhìn mãi nửa ngày, trong quan tài vẫn trống rỗng, ngay khi cậu định từ bỏ, bên dưới thân công chúa đột nhiên một đạo hồng quang lóe lên, trong khoảnh khắc đã thu hút ánh mắt của cậu.

“Chính là nó.” “Mẹ kiếp, cậu thật sự ra tay à?” Ngô Mặc không chần chừ nữa, dưới ánh mắt kinh ngạc của Hắc Nhãn Kính, rút dao găm ra, dùng sức móc một cái dưới thân công chúa, một thanh cổ đao xuất hiện trong quan tài.

Mặc dù vừa nãy vì chạm vào quan tài mà bị mê hoặc, nhưng lúc này Ngô Mặc đã có phòng bị, cộng thêm Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh ở bên cạnh, khiến cậu nhất thời dũng khí dồi dào, nóng lòng muốn cầm thanh đao vào tay.

Thanh cổ đao toàn thân đen nhánh, hàn quang lấp lánh, vừa nhìn đã biết là được chế tạo từ kim loại đặc biệt, giống hệt với thứ cậu nhìn thấy trong huyễn cảnh, Ngô Mặc không do dự nữa, cúi người từ trong quan tài lấy nó ra.

Nắm thanh đao trong tay, Ngô Mặc cẩn thận quan sát, quả nhiên, trên chuôi đao khắc hai chữ cổ "Minh Hồng".

Nhìn thanh đao này, Ngô Mặc thầm nghĩ: "Xem ra, duyên phận của tôi và mày đúng là trời định rồi, đã vậy, thì hãy để chúng ta cùng nhau tung hoành trong thế giới này một phen." Minh Hồng Đao như nghe hiểu tiếng lòng của Ngô Mặc, hồng quang lóe lên một cái, rồi lại nhanh chóng biến mất.

"Thứ gì tốt vậy?" Hắc Nhãn Kính thò đầu nhìn sang, ngón tay vừa định chạm vào chuôi đao, Ngô Mặc đã nhanh chóng phản ứng lại.

Cậu hơi nghiêng người, chỉ với một góc độ tinh tế đã khiến động tác của Hắc Nhãn Kính hụt hẫng.

"Tôi nói Hắc gia này, bảo bối này là của tôi." Ngô Mặc nửa cười nửa không nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, nói: "Tục ngữ nói, anh em ruột thịt tính toán rõ ràng, đồ trong mộ này ai lấy được thì tính của người đó." "Xì, chẳng phải một thanh đao rách thôi sao, nói cứ như Hắc gia muốn cướp đồ của cậu vậy, đúng là quá nhỏ mọn." Hắc Nhãn Kính cố làm ra vẻ không thèm để ý, nhưng ánh mắt xuyên qua kính râm lại không ngừng nhìn chằm chằm vào thanh đao, khiến Ngô Mặc thấy buồn cười không thôi.

"Thôi được rồi, Hắc gia, đợi ra ngoài rồi để anh chơi một lúc, bây giờ vẫn là làm chuyện chính quan trọng hơn." Minh Hồng Đao trong tay, Ngô Mặc trong lòng lập tức có khí thế.

Cậu ta vác đao, nhìn quái vật hình người vẫn còn thở trong quan tài, quay đầu hỏi Trương Khởi Linh, "Trương tộc trưởng, anh vừa nói tên này chính là trận nhãn đúng không?

Có phải xử lý nó xong, anh cả và mọi người sẽ thoát khỏi huyễn cảnh không?” “Ừm.” Trương Khởi Linh gật đầu, vẫn chưa đợi anh ta nói ra câu tiếp theo, đã thấy Ngô Mặc vác Minh Hồng Đao, đâm thẳng vào ngực con quái vật trong quan tài.

Tốc độ nhanh đến kinh người, ngay cả Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính bên cạnh cũng không kịp ngăn cản.

Một trận chói tai, tiếng kêu thét chói tai xé tan sự tĩnh lặng của mộ thất, quái vật hình người trong quan tài run rẩy, máu và mủ bắn tung tóe khắp nơi, không ngừng tỏa ra khí lạnh thấu xương.

Ngô Mặc nắm chặt chuôi đao, nghiến răng không buông tay.

Cậu biết, nhiều chuyện làm rồi là không có đường quay đầu, nếu không giết chết con quái vật trước mắt này, với khả năng tạo ra huyễn cảnh của nó, sau đó còn sẽ xảy ra chuyện gì, thì thật sự rất khó nói.

“Chi chi!” Trong mộ thất đột nhiên vang lên tiếng kêu thét của sâu bướm mặt người, âm thanh đó giống như quỷ dữ địa ngục đang kêu la gào thét, nghe mà thật sự sởn gai ốc.

“Bành!” Một tiếng động lớn, tế đàn vô cùng kiên cố bị thứ gì đó hung hăng đụng phải một cái.

Con quái vật trong quan tài vẫn đang giãy giụa, liên tục phát ra tiếng thét chói tai.

Con quái thú khổng lồ bên dưới nghe thấy tiếng thét này, cứ như phát điên, gầm lên một tiếng rồi bắt đầu điên cuồng lao vào đài tế.

Nhưng điều kỳ lạ là, con quái vật khổng lồ này thà hy sinh thân thể lao vào đài tế, chứ không dám bước lên một bước, cứ như trên đài tế có thứ gì đó khiến nó phải e dè.

“Bành!” Lại một cú va chạm dữ dội, Ngô Mặc đứng không vững, tay loạng choạng, trực tiếp ngã vào trong quan tài.

Mắt thấy sắp phải có một cuộc tiếp xúc thân mật với con quái vật hình người kia.

“Vãi!” Ngô Mặc nhắm mắt lại, có chút không đành lòng nhìn thẳng.

“Cẩn thận!” May mà Hắc Nhãn Kính nhanh tay, vươn ra tóm lấy thắt lưng của cậu, nhấc bổng cậu ra khỏi quan tài.

Va chạm vẫn tiếp tục, Ngô Mặc không kịp cảm ơn, rút đao ra lại hung hăng đâm xuống, miệng chửi bới lia lịa: “Mẹ kiếp, đã xấu xí thế này còn muốn hôn môi gia à?

Muốn ăn thử à?” Ngô Mặc liên tục đâm hơn mười nhát, đến khi con quái vật trong quan tài cuối cùng cũng ngừng giãy giụa, cậu mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn xung quanh đài tế.

“Đinh!

Chúc mừng Túc chủ, đánh dấu mộ công chúa Tây Lăng quốc thành công!” Trong đầu đột nhiên truyền đến giọng nói lạnh băng của Hệ thống, vốn dĩ câu nói này thường khiến Ngô Mặc vô cùng mong chờ, hôm nay lại khiến cậu đơ người.

Nghĩ lại thấy có gì đó không ổn, Hệ thống có ý gì?

Chẳng lẽ chủ nhân ngôi mộ này không chết thì không tính là mộ?

Đánh dấu vô dụng sao?

Vậy mình tính là gì?

Sư phụ an nghỉ giúp người à?

“Đinh!

Nhận thấy trình độ văn hóa của Túc chủ có hạn, hiện điều chỉnh phần thưởng: Từ điển văn học cổ điển (tập thượng), 1 mét khối không gian (có thể nâng cấp), Kỹ thuật phá hủy (sơ cấp).” Ngô Mặc:

"…" Nghe thấy phần thưởng của Hệ thống, Ngô Mặc gần như phát điên, trong lòng không ngừng chửi rủa: "Mày có ý gì?

Ai là người có trình độ văn hóa thấp?

Ông đây ít nhất cũng học hết chín năm giáo dục bắt buộc, mày có kiểu sỉ nhục người như vậy à?

Với lại, mày đã điều chỉnh được phần thưởng rồi thì không thể cho cái gì thực tế hơn à?" Nhưng mặc cho Ngô Mặc gào thét thế nào, Hệ thống vẫn im như tờ, không có bất kỳ phản ứng nào.

"Mẹ nó chứ, cái Hệ thống chó má gì thế này?

Người khác vào thế giới Đạo Mộ là hô mưa gọi gió, ông đây vào thế giới Đạo Mộ là trải qua đủ khổ lạt chua ngọt, mà phần thưởng thì chẳng có mấy cái hữu dụng." "Tránh ra!" Hắc Nhãn Kính phi thân bổ nhào, kéo Ngô Mặc còn đang ngẩn người ngã xuống đất, theo đà lăn mấy vòng dưới đất một cách lộn xộn.

Chương 23

“Bộp!” Hầu như cùng lúc đó, một tảng đá khổng lồ từ phía trên đài tế rơi xuống, trúng ngay chỗ Ngô Mặc vừa đứng.

Hắc Nhãn Kính bò dậy khỏi người Ngô Mặc, ngồi phịch xuống đất, dùng ống tay áo lau mặt, nói: “Ê, tôi nói này, cái khả năng ngẩn người khi xuống mộ của cậu là do lão Ngô gia các cậu truyền lại à?

Hay là cậu tự học mà thành thế?” Ngô Mặc chống tay ngồi dậy, nhất thời á khẩu, chẳng lẽ lại nói với Hắc Nhãn Kính rằng mình vừa cãi nhau với Hệ thống nên nhất thời không chú ý đến xung quanh à?

Cái mẹ nó, giải thích ra thì ai tin?

“Tiểu Mặc, em không sao chứ, có bị thương không?” Giọng Ngô Tà sốt ruột vang lên từ phía trên.

Ngô Mặc ngẩng đầu lên, thấy rõ là Ngô Tà, trên mặt nở nụ cười: “Anh, anh tỉnh rồi à?” Ngay khi Ngô Mặc đang giao tiếp với Hệ thống, ảo cảnh trên đài tế đã bị phá giải, tất cả mọi người lập tức tỉnh lại.

Ngô Tà từ từ mở mắt, cảm thấy toàn thân đau nhức, trong đầu một mảnh hỗn loạn, anh xoa huyệt thái dương, mãi một lúc mới hoàn hồn.

“Tiểu Ca?” Ngô Tà theo thói quen gọi Trương Khởi Linh một tiếng, vốn không mong có ai đáp lời, không ngờ lại nghe thấy phản ứng.

“Ừm!” Một bàn tay xuất hiện trước mắt anh, Ngô Tà vịn vào đó đứng dậy, nhìn quanh mới phát hiện mình vẫn đang đứng trên đài tế.

Anh vừa nhìn đã thấy Ngô Mặc đứng cách đó không xa, vừa định đi tới thì lại chứng kiến cảnh tượng kịch tính và nguy hiểm vừa rồi, lúc đó suýt nữa thì tè ra quần vì sợ, đó là em trai ruột của anh mà.

Ngô Tà nắm lấy Ngô Mặc đánh giá từ trên xuống dưới, phát hiện cậu không bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh lại hỏi: “Tiểu Mặc, chuyện này là sao?

Con quái thú khổng lồ bên dưới sao lại điên cuồng thế?” “À à, chẳng phải là do thằng em trai tốt của anh, giết chết ‘bồ già’ của người ta rồi sao.” “Anh đùa cái gì thế?” Ngô Tà trợn mắt nhìn quanh, nói: “Cái mộ thất này còn có con khác à?

Thi thể ở đâu?” Giải Ngữ Hoa xoa đầu từ phía sau đi tới, vỗ vai Ngô Tà: “Đừng ngốc thế, ‘Hạt Tử’ nói là con trong quan tài kia kìa.” Tiếp đó lại nói với Hắc Nhãn Kính: “Hai người còn có tâm trạng ở đây mà tán gẫu à?

Không mau tìm cách rời khỏi đây đi.” Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau, đồng thời nhún vai.

“Chà, đã là Giải lão bản ra lệnh rồi, Kính ca, dậy làm việc đi nào.” Ngô Mặc phủi phủi bụi trên người, siết chặt Minh Hồng Đao trong tay, hất cằm về phía Hắc Nhãn Kính.

Nghe Ngô Mặc gọi mình là “Kính ca”, Hắc Nhãn Kính cũng ngớ người, lăn lộn bao nhiêu năm nay, có người gọi mình là Hắc gia, có người gọi mình là Hạt Tử, nhưng thật sự chưa có ai gọi mình như thế.

Đầu tiên là ngớ người, sau đó ngược lại lại cảm thấy có chút thú vị.

“Được rồi.” Hắc Nhãn Kính xoa xoa tay, rồi vặn vẹo cổ, “Để tôi xem tình hình đã, rồi nghĩ cách thoát thân.” Hắn đi đến bên cạnh đài tế, thò đầu xuống nhìn, phát hiện những con trùng mặt người kia cứ như ruồi không đầu, chỉ loanh quanh dưới đài tế mà chẳng có tác dụng thực tế gì.

“Xem ra, bây giờ mà xuống dưới, chắc chắn sẽ bị mấy tên này nuốt sạch không còn mảnh xương.” Hắc Nhãn Kính sờ cằm, liên tục tặc lưỡi, “Cái này cũng khó trách, ai mà mất vợ chẳng đau đầu.” A Ninh và những người khác cũng đều vây lại, nhìn cảnh tượng bên dưới mà rợn tóc gáy.

Lúc này mọi người cứ như bị mắc kẹt trên một hòn đảo cô độc, xung quanh toàn là sát khí, đi thì không đi được, ở thì không ở được.

“Hắc gia, ngài có thể đừng nói nhiều lời thừa thãi như vậy được không?

Tôi mời ngài đến là để giải quyết vấn đề, chứ không phải để nói nhảm.

Tình hình bây giờ chính là lúc ngài và Trương Khởi Linh ra sức, hy vọng hai người xứng đáng với số tiền tôi đã bỏ ra.” A Ninh có chút mất kiên nhẫn, đã đến nước này rồi mà mấy người này vẫn còn tâm trạng tán gẫu, chẳng lẽ họ không thấy tình hình nguy cấp sao?

“Nếu không nghĩ cách ra ngoài, chúng ta sẽ chết hết ở đây.

Tôi không muốn còn chưa thấy bóng dáng cung Tây Vương Mẫu đã chết ở cái chỗ này.” Lời của A Ninh khiến Hắc Nhãn Kính méo mặt: “Đội trưởng, cô nói thế thì không đúng rồi.

Tôi mới chỉ nhận một phần ba tiền cọc, có tí tiền như vậy mà cô muốn tôi bán mạng à?

Thế thì tôi cũng quá rẻ mạt rồi.” “Trên đài tế không có lối ra, lối ra duy nhất bây giờ là ở phía sau con quái thú kia.” Giọng Trương Khởi Linh đồng thời vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người.

Ngay lúc đó, một giọng nói khác vang lên từ phía sau: “Không, còn một lối ra nữa.” “Còn một lối ra nữa?

Ở đâu?” Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Ngô Mặc, tò mò nhìn cậu.

“Ở đây.” Ngô Mặc chỉ tay lên trên, mọi người ngẩng đầu.

Lúc này mới kinh ngạc phát hiện, không biết từ lúc nào, phía trên đầu họ lại xuất hiện một cái lỗ lớn, bên trong tối đen như mực.

“Anh đùa tôi à?” A Ninh vô cùng bất mãn, cau mày nói: “Trên đó làm gì có đường?

Anh không lẽ muốn nói với tôi, là chui từ cái lỗ này ra ngoài?” “Bingo!

Nói đúng rồi đấy.” Ngô Mặc búng tay một cái, cười hì hì nói: “Cô không nghĩ ra, tôi không trách cô đâu, dù sao thì trí thông minh của cô cũng có giới hạn mà.” Ngô Tà ngẩng đầu nhìn cái lỗ đen phía trên, sờ cằm suy nghĩ một lát, gật đầu: “Đúng vậy, chỗ này thật sự có khả năng ra ngoài.” “Hai anh em các người đang nói gì khó hiểu vậy?” A Ninh xoa xoa trán, cảm thấy mệt mỏi, sao mình lại xui xẻo thế này, gặp phải mấy tên này?

Tên nào tên nấy xuống mộ chẳng đứng đắn gì, nói chuyện cứ như trên mây trên gió, khiến người ta tức cũng không được mà không tức cũng không xong.

Nếu không phải mấy tên này còn có ích, thật sự muốn lấy súng ra bắn chết hết bọn chúng, đỡ phải nhìn thấy là phiền phức.

“Tiểu Mặc, em có nghĩ đến một vấn đề không?” Ngô Tà chỉ lên trên nói: “Bây giờ chúng ta cách phía trên khoảng 7 mét, làm thế nào để cố định được thuốc nổ ở đó?

Hơn nữa, một khi đỉnh mộ bị nổ tung, cát mịn phía trên sẽ đổ xuống trong chốc lát, lấp đầy toàn bộ mộ huyệt ngay lập tức.

Đến lúc đó, dù chúng ta có bản lĩnh đến mấy cũng không thoát được.” Ngô Mặc trong lòng cũng có nỗi lo như vậy, nhưng cậu nhìn con quái thú khổng lồ vẫn đang điên cuồng lao vào đài tế bên dưới, lại càng kiên định niềm tin.

“Anh cả, em vừa kiểm tra xung quanh quan tài đá ngọc rồi, căn bản không có bất kỳ cơ quan nào có thể giúp chúng ta thoát thân.

Bây giờ có hai con đường: một là xuống dưới đánh nhau với cái thứ kia, xem có thoát ra được không; hai là thử xem có thể nổ tung một cái lỗ từ phía trên mộ thất không.

Ngoài ra, em không nghĩ ra cách nào khác.

Còn về việc đi lên, thì dễ thôi, chúng ta có dây thừng, hoàn toàn có thể trèo lên.

Hơn nữa em vừa quan sát một chút, luôn cảm thấy không gian bên trong sẽ không nhỏ.

Còn về vấn đề cát mịn anh nói, thì chỉ có thể tranh thủ thời gian thôi.” “Cái này…” Ngô Tà cũng có chút do dự, không quyết định được, anh quay đầu nhìn Trương Khởi Linh, hỏi: “Tiểu Ca, anh thấy sao?” Trương Khởi Linh trầm ngâm một lát, gật đầu, thản nhiên nói: “Có thể thử.” Lời của anh ấy cứ như thánh chỉ, lập tức truyền đầy sức mạnh khắp người Ngô Tà.

Anh kéo kéo áo Ngô Mặc: “Tiểu Mặc, Tiểu Ca nói có thể thử, vậy chúng ta phải thử thế nào?” Ngô Mặc nghe thấy lời này, thật sự muốn tát Ngô Tà dính vào tường, loại mà gỡ mãi không ra ấy.

Nhìn xem, đây là lời người nói sao?

Cái gì mà Tiểu Ca nói được là được, vậy hóa ra nãy giờ ông đây nói nửa ngày toàn là lời thừa thãi à?

“Tiểu Mặc, anh đang nói chuyện với em đấy, em lại nghĩ gì thế?” “Hừ hừ, em đang nghĩ cách dính vào tường.” Ngô Mặc trợn trắng mắt, quay đầu nhìn A Ninh, bực bội nói: “Này, đội trưởng, trong tay cô còn bao nhiêu thuốc nổ và lựu đạn?” A Ninh liếc Ngô Mặc một cái, hừ lạnh một tiếng: “Để tôi xem.” Rất nhanh, 5 quả lựu đạn, 2 bó thuốc nổ được đặt trước mặt Ngô Mặc.

“Đây, chỉ còn lại ngần này thôi.

Nếu kế hoạch không thành công, chúng ta sẽ không còn hy vọng cuối cùng nào nữa.” A Ninh lại nói tiếp: “Lý Thời, người giỏi phá hủy nhất đội, vừa rồi đã chết rồi.

Mấy người còn lại đều không giỏi lắm, không biết anh định để ai ra tay?” Ngô Mặc nhận lấy lựu đạn, nhét vào túi để dự phòng lúc cần, lại cầm lấy thuốc nổ, liếc A Ninh một cái: “Nói nhảm, đương nhiên là tôi rồi.” “Anh á?” A Ninh nghi ngờ đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới: “Không đùa chứ, anh làm được không?” “Ông đây làm được hay không cần phải nói cho cô biết à?” Ngô Mặc lườm A Ninh một cái, bĩu môi: “Không muốn chết thì tìm chỗ mà trốn đi, đừng có đứng đây cản trở.” A Ninh vừa định nổi giận, Hắc Nhãn Kính đã đi tới bên cạnh cô, không biết là cố ý hay vô tình mà lại đâm A Ninh một cái rõ đau, suýt chút nữa thì đẩy người ta xuống đài tế.

“Ôi, thật ngại quá, cái thứ bên dưới đó, vừa rồi va chạm mạnh quá, tôi nhất thời hơi choáng váng, không để ý, thật sự xin lỗi nhé.” Không đợi A Ninh nói gì, Hắc Nhãn Kính đã nhanh nhẹn lướt đến trước mặt Ngô Mặc, hỏi nhỏ: “Huynh đệ, nói thật đi, cậu rốt cuộc làm được không?

Nếu thật sự không được thì tôi còn chuẩn bị trước.” Cùng lúc bị hai người hỏi chuyện “được không”, Ngô Mặc đơn giản là cạn lời đến cực điểm, cậu giận dữ nhìn Hắc Nhãn Kính, hung tợn nói: “Anh có muốn thử không?” “Thử…” Hắc Nhãn Kính lúc này mới phản ứng lại Ngô Mặc đang nói gì, lại nhìn ánh mắt muốn ăn thịt người của cậu, cười ngượng ngùng, lùi lại một bước: “Hắc hắc, huynh đệ tôi tin cậu, cậu tuyệt đối không có vấn đề gì, mời.” Ngô Mặc không thèm để ý đến tên trước mặt nữa, mượn ánh sáng yếu ớt của đèn pin, chuyên tâm nhìn lên trên, muốn tìm ra vị trí tốt nhất để đặt thuốc nổ.

Cũng may lần này Hệ thống coi như đáng tin, đã thưởng cho cậu kỹ thuật phá hủy sơ cấp, một số vụ nổ định vị đơn giản đối với cậu mà nói là dễ như trở bàn tay.

Cậu nhanh chóng xác định được vị trí, quay người nhắc nhở mọi người: “Mấy người chuẩn bị sẵn sàng đi, lát nữa tôi đặt thuốc nổ lên rồi sẽ bắt đầu đếm ngược.

Sống hay chết, xem ý trời vậy.” Nói xong, cậu quay người đưa tay về phía Hắc Nhãn Kính, nói: “Đến đây nào, Kính ca, cho tôi mượn Phi Hổ Trảo của anh dùng một chút.” Nhận lấy Phi Hổ Trảo từ tay Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc xoa xoa trong tay một lát, trọng lượng và cấu tạo đều có khái niệm trong đầu.

Cậu đi đến phía dưới chéo của miệng hang, cánh tay dùng sức, Phi Hổ Trảo thẳng tắp bay lên trên.

Một kích trúng mục tiêu, Ngô Mặc dùng sức kéo xuống, xác định không có vấn đề gì, sau đó kẹp thuốc nổ, thoăn thoắt mấy cái đã trèo lên.

Trèo lên trên, cậu lại quan sát kỹ một lần nữa, phát hiện miệng hang phía trên đỉnh mộ có chút sụt lở, hơn nữa không gian bên trong cũng không nhỏ.

Mộ thất có môi trường kín đáo, lại được xây dựng trong sa mạc, bản thân tường đã yếu ớt, vừa rồi lại bị con quái thú khổng lồ va chạm dữ dội, nên mới dẫn đến đỉnh mộ sụt lở, tảng đá lớn kia mới rơi xuống.

Tuy nhiên, tình huống này đối với Ngô Mặc và những người khác lại là chuyện tốt, chỉ cần thuốc nổ được đặt đúng vị trí, rất dễ dàng có thể nổ ra một con đường thông lên trời.

“Ồ, nếu vậy thì phương án vừa rồi có thể điều chỉnh lại một chút.” Ngô Mặc chép chép miệng, lại bắt đầu tính toán lại vị trí tốt nhất.

Ánh mắt của tất cả mọi người bên dưới đều đổ dồn vào Ngô Mặc, cậu chính là hy vọng cuối cùng.

Nếu thất bại, vậy thì mọi người cuối cùng chỉ có thể liều mạng thôi.

“Cậu ta làm được không?

Rốt cuộc có biết phá hủy không?” 2.

A Ninh có chút lo lắng, cái tên Ngô Mặc này từ đầu đến cuối đều mang lại cảm giác không đáng tin cậy.

Hơn nữa, cậu ta không giống Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh, hai người này đã xuất đạo lâu rồi, trên giang hồ ai cũng biết danh tiếng và thân thủ của họ.

Ngô Mặc cứ như từ trên trời rơi xuống vậy, không ai biết quá khứ của cậu, cũng không biết năng lực của cậu.

Khi ở cùng cậu ta, luôn cảm thấy nguy hiểm và bất an.

Chương 24

Ngay khi A Ninh đang nghi ngờ, một tiếng nổ lớn trầm đục truyền đến từ phía trên đỉnh, toàn bộ mộ thất cứ như bị thứ gì đó va chạm, rung lắc vài cái.

Tiếng "rắc rắc" không ngừng vang lên từ đỉnh mộ thất.

Chưa kịp để mọi người phản ứng, cát đá từ miệng hang ào ào đổ xuống như không tiền.

"Khụ khụ ~" Mọi người đang ngẩng đầu nhìn, cát bụi bay tán loạn thành từng mảng, trong lúc không kịp phòng bị, ai nấy đều bị cát dính đầy đầu đầy mặt, ho sặc sụa.

"Vãi!" Ngô Tà gần như muốn sụp đổ vì mấy trò 'thần thánh' của thằng em trai mình.

Trước đó chẳng phải đã nói là sẽ báo trước sao?

Đâu rồi?

Hại mình cứ như một thằng ngốc mà lo lắng cho nó, cứ há miệng nhìn lên trên, giờ thì hay rồi, tất cả đều chui vào miệng, đúng là không lãng phí một miếng nào.

"Không đáng tin cậy là truyền thống của nhà các cậu à?" Hắc Nhãn Kính cúi đầu rũ sạch cát trên đầu, không nhịn được hỏi Ngô Tà bên cạnh.

Giải Ngữ Hoa thì càng thê thảm hơn, vốn luôn yêu thích sạch sẽ, giờ phút này lại mặt mũi lem luốc, cứ như một binh mã dũng vừa mới khai quật.

Mọi người ôm đầu tránh né hồi lâu, cũng không biết là do kỹ thuật phá hủy của Ngô Mặc tốt, hay là đỉnh mộ thất này khá kiên cố, tóm lại tình huống Ngô Tà vẫn lo lắng đã không xảy ra.

Trong lúc chờ đợi căng thẳng đó, tốc độ cát rơi xuống rõ ràng đã chậm lại, một lát sau thì chỉ còn lả tả rơi xuống.

“Mau nhìn, phía trên thông rồi!” Một thành viên của A Ninh ngẩng đầu nhìn lên, lập tức phấn khích, chỉ thấy một tia nắng xuyên qua miệng hang chiếu vào.

“Tiểu Mặc?

Em không sao chứ?” Ngô Tà đợi một lúc không thấy bóng dáng em trai mình đâu, lập tức sốt ruột, hét lớn lên trên: “Em không sao chứ?” Mãi nửa ngày không thấy hồi âm, ngay lúc anh đang sốt ruột, một sợi dây thừng được thả xuống từ miệng hang, thõng xuống trước mặt anh, giọng Ngô Mặc truyền đến từ phía trên.

“Mấy người từng người một còn đứng ngây ra đó làm gì, mau lên đây!” Ngô Tà gần như mừng phát điên, reo lên: “Em không sao thì tốt quá rồi, trên đó tình hình thế nào, có trèo lên được không?” “Đừng nói nhảm, mau trèo lên đi.” Lúc này, con quái thú khổng lồ trong mộ thất dường như nhận ra mọi người muốn trốn thoát, như phát điên lao về phía đài tế.

Nó cũng không còn quan tâm đến thứ khiến nó sợ hãi trên đài tế nữa, con quái thú mất trí này bây giờ chỉ muốn giữ tất cả mọi người lại đây, chôn cùng với chủ nhân của nó.

“Mau đi!” Ngô Mặc thấy tình huống này, hét lớn xuống dưới.

Ngô Tà không chần chừ nữa, vừa định tóm lấy dây thừng, thì thấy một bóng người lướt qua bên cạnh anh, đạp lên vai anh, nhảy vọt một cái, nắm lấy dây thừng thoăn thoắt mấy cái đã trèo lên trên.

Ngô Tà bị đạp một cái ngã phịch xuống đất, ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện, người vừa rồi lại chính là A Ninh.

Chỉ vì một chút chậm trễ đó, Ngô Tà muốn đứng dậy trèo lên cũng đã không kịp nữa, những con trùng mặt người đã xông lên đài tế, bao vây mọi người.

Ngô Mặc nhìn thấy cảnh này từ phía trên miệng hang, gần như đã hỏi thăm mười tám đời tổ tông của A Ninh một lượt.

Con đàn bà chết tiệt này, dám giẫm lên anh trai mình làm bàn đạp ư?

Thật mẹ kiếp là không muốn sống nữa rồi.

Nhưng lúc này không phải là lúc tính toán, thấy Ngô Tà sắp bị một con trùng mặt người quấn lấy, Ngô Mặc vội vàng sử dụng Khống Trùng Thuật, mấy chục con trùng mặt người bên trong bị cậu điều khiển bắt đầu phản công.

"Đừng chậm trễ nữa, tôi không giữ được lâu đâu, nhanh lên!" Thấy những con trùng mặt người tự tàn sát lẫn nhau, Ngô Tà và vài người khác có chút ngẩn người, bị Ngô Mặc gọi một tiếng liền hoàn hồn.

Mấy thành viên còn lại dưới trướng A Ninh tranh nhau chạy về phía dây thừng, muốn nắm lấy dây thừng để thoát thân.

Ngô Mặc mặc kệ bọn họ, đừng nói Hệ thống từng nói cứu một người sẽ thưởng tích phân, nhưng đó phải là trong tình huống mình có thời gian và năng lực.

Bây giờ cảnh này, ngay cả người nhà mình còn không lo xong, làm gì mà làm Bồ Tát sống chứ?

Cậu đứng trên đó mặc kệ người khác, trực tiếp lắc sợi dây, ném xuống trước mặt Ngô Tà, thúc giục: "Mau lên, anh tiếp ứng cho em." Trương Khởi Linh cầm Hắc Kim Cổ Đao đứng cạnh Ngô Tà, lúc này không ai dám tranh giành lung tung nữa.

Ngô Tà không phụ sự kỳ vọng của mọi người, mấy cái đã trèo lên, thân thủ rõ ràng đã tiến bộ hơn trước rất nhiều.

Sau khi thấy Ngô Tà trèo lên, những thành viên còn lại cũng lần lượt nhanh chóng trèo lên, trên đài tế chỉ còn lại Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa ba người.

Giải Ngữ Hoa liếc nhìn một cái, nói với hai người: "Hai vị, tôi xin phép không khách khí nữa, đi trước một bước đây." "Ách Ba, anh lên trước đi, tôi yểm hậu." Hắc Nhãn Kính giơ khẩu súng trong tay, nói với Trương Khởi Linh: "Khả năng bắn xa của tôi mạnh hơn anh." Trương Khởi Linh liếc nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, gật đầu, không khách khí nữa, vác Hắc Kim Cổ Đao mấy cái đã trèo lên.

Bây giờ trong mộ thất chỉ còn lại một mình Hắc Nhãn Kính, hắn nhìn con quái thú kia, huýt sáo một tiếng: "Tiểu ngoan ngoãn, mày cứ ở đây chơi nhé, Hắc gia tao không chơi cùng nữa đâu." Ngay khi hắn vừa nắm lấy dây thừng chuẩn bị trèo lên, dị biến đột nhiên xảy ra.

Một sợi tơ tằm thô như dây thép, lao thẳng về phía lưng hắn.

Ngô Mặc và mấy người kia thấy cảnh này từ phía trên, đều kinh hô: "Cẩn thận phía sau!" Hắc Nhãn Kính chân vừa rời đất, căn bản không kịp né tránh, bất đắc dĩ đành buông dây thừng, nhanh chóng nhảy sang một bên, tránh được đòn tấn công này.

Hắn đứng lại trên đài tế, quay người nhìn lại, lúc này mới phát hiện, không biết từ lúc nào, con quái thú khổng lồ kia đã trèo lên đài tế.

Trong đôi mắt đỏ tươi yêu dị của nó lộ rõ vẻ đau đớn, miệng không ngừng phát ra tiếng thét chói tai.

Mấy chục con trùng mặt người mà Ngô Mặc đang điều khiển, bị cơ thể to lớn của nó quật một cái, rơi xuống dưới đài tế, rất nhanh bị đồng loại nuốt chửng không còn mảnh vụn.

Những con trùng mặt người kia thấy mục tiêu xuất hiện, lại ào ào xông lên, bao vây Hắc Nhãn Kính ở giữa.

Hắc Nhãn Kính bất đắc dĩ, chỉ còn cách nghênh chiến, hắn cầm súng liên tục xả đạn vào đầu những con trùng mặt người.

Điều kỳ lạ là, những con trùng mặt người này không những không né tránh, mà ngược lại còn từng con một điên cuồng lao lên, cứ như những tín đồ sùng đạo nhất, cống hiến sinh mạng vì tín ngưỡng.

Ngô Mặc và những người khác ở trên nhìn mà sốt ruột vô cùng, nhưng lại có chút bất lực, vì vấn đề góc độ, nếu bắn xuống dưới, sợ sẽ bắn nhầm Hắc Nhãn Kính.

“Bành!” Một tiếng động lớn vang lên, Hắc Nhãn Kính nhất thời không chú ý, bị con trùng khổng lồ va mạnh vào quan tài đá ngọc.

Cú va chạm này cứ như bị một chiếc xe tải cán qua vậy, Hắc Nhãn Kính toàn thân đau nhức, ngũ tạng lục phủ đều cảm giác muốn bị chấn lệch vị trí.

“Khụ khụ!” Máu tươi rỉ ra từ khóe miệng hắn, nhưng khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười, “Thật là chủ quan, Hắc gia còn tưởng mày thứ này không có não, không ngờ lại bị vả mặt rồi.” Trong đôi mắt to như bánh xe của con quái thú, nhanh chóng hiện lên vẻ đắc ý quỷ dị.

Nó lại ngẩng cái đầu khổng lồ lên, mắt thấy phía dưới miệng nó, nơi nó thở ra, một cái lỗ nhỏ mở ra có thể nhìn thấy bằng mắt thường, một sợi tơ tằm thô lớn đột nhiên bắn ra.

Hắc Nhãn Kính giơ súng lên, bóp cò nhắm vào con quái thú, nhưng lại không có viên đạn nào bay ra khỏi nòng súng.

Lúc này phía sau Hắc Nhãn Kính là quan tài đá ngọc, hai bên đều có những con trùng mặt người đang nhìn chằm chằm như hổ đói.

Tốc độ của sợi tơ tằm cực nhanh, nhất thời thật sự không thể tránh được.

Thấy sợi tơ tằm lao thẳng vào mặt, Hắc Nhãn Kính không khỏi thầm than một tiếng: “Chẳng lẽ Hắc gia lần này phải bỏ mạng ở đây sao?” “Đang lang!” Một tiếng kim loại va chạm vang động trời đất, vang vọng trong mộ thất.

Trương Khởi Linh vừa định nhảy xuống, một bóng người nhanh hơn đã vượt qua anh, thắt dây thừng ngang eo, không chút do dự nhảy xuống.

Cậu vung Minh Hồng Đao trong tay chém mạnh vào sợi tơ tằm, “rắc” một tiếng, chém sợi tơ tằm thành hai đoạn.

Con quái thú không ngờ sợi tơ tằm vốn luôn vô kiên bất tồi của mình lại bị chém đứt, trong mắt đỏ ngầu lóe lên một tia mê mang.

Có lẽ loài tằm này thị lực không được tốt lắm, cơ thể khổng lồ của nó đứng đó, lắc lư trái phải, muốn tìm lại mục tiêu.

Tranh thủ lúc này, Ngô Mặc ném sợi dây thừng trong tay cho Hắc Nhãn Kính, nói: “Tôi nói này Kính ca, anh không yếu đến vậy chứ, bị va một cái đã không làm gì được rồi sao?” “Hắc hắc, khụ khụ, được hay không thì thử xem?” Hắc Nhãn Kính lúc này vẫn không quên cãi lại, đồng thời tay cũng không rảnh rỗi, một tay tóm lấy dây thừng, nhanh chóng quấn quanh eo.

Ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc lại lộ ra cái nụ cười đểu cáng kia.

Ngô Mặc nhìn Hắc Nhãn Kính đã buộc chặt dây thừng, hét lớn lên trên: “Nhanh lên!” Hai người nhanh chóng được kéo lên trên.

Thấy sắp đến miệng hang, Ngô Mặc cúi đầu nhìn xuống, kết quả phát hiện những con trùng mặt người kia lại từng con một chồng lên nhau, muốn theo lên trên.

"Mẹ kiếp, mấy thứ này mà chạy lên mặt đất thì thật sự gây phiền phức cho người ta.

Thôi được rồi, ông đây làm việc tốt mỗi ngày, tiện thể tiễn bọn chúng một đoạn vậy." Nghĩ đến đây, cậu quay sang Hắc Nhãn Kính bên dưới chân, nở một nụ cười thân thiết, nói: "Huynh đệ, có muốn thử cảm giác nhiệt tình như lửa không?" "Vãi, cậu muốn làm gì?" Hắc Nhãn Kính có một dự cảm không lành, hắn đã phát hiện ra, tên trên đầu này, làm việc hoàn toàn không qua não, hoàn toàn là thích làm gì thì làm.

Quả nhiên, dưới cái nhìn chằm chằm của Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc lấy ra mấy quả lựu đạn còn lại trong túi, không chút nghĩ ngợi ném hết xuống dưới.

Sau đó lấy ra khẩu súng lục ở thắt lưng, "bốp" một phát bắn vào hướng lựu đạn.

"Oành!" Một tiếng nổ lớn vang lên, lựu đạn phát nổ, toàn bộ mộ thất rung lắc kịch liệt.

Cát đá bắn lên cao bốn năm mét, có vài viên không biết vô tình hay cố ý lại bay trúng mông Hắc Nhãn Kính, khiến hắn đau điếng mà méo mặt.

Rất nhanh, tiếng nổ liên tiếp vang lên, có lẽ là trong mấy cái ba lô của những người đã chết kia còn có thuốc nổ và lựu đạn, lần này đều bị kích nổ.

May mắn là Trương Khởi Linh và những người khác trên miệng hang nhanh mắt nhanh tay, vội vàng kéo hai người ra ngoài.

Mọi người nhanh chóng rời khỏi gần miệng hang, chỉ thấy cát đá trong chốc lát đã lấp đầy lại miệng hang, không để lại một kẽ hở nào.

Có thể tưởng tượng, lúc này mộ thất bên dưới đã trở thành một đống đổ nát.

Ngô Mặc cởi dây thừng, ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

Nhìn Hắc Nhãn Kính đang nằm bên cạnh mình, Ngô Mặc không nhịn được nói: “Ai da mẹ kiếp, mệt chết gia rồi.

Chương 25

Tôi nói Hắc gia, anh bị làm sao vậy?

Chẳng lẽ nhìn trúng cái thứ bên dưới kia, muốn ở lại làm chồng hờ giữ nhà sao?” Ngô Tà ngồi xổm bên cạnh, không nhịn được xen vào: “Tiểu Mặc, em đừng nói chứ, hai người họ thật sự có tướng phu thê đấy.

Một người thì hai con mắt đen xì, một người thì quanh năm đeo kính đen, nhìn thế này đúng là một cặp trời sinh.

Anh mà nói thì, em đúng là phá hoại tình duyên.

Hắc gia khó khăn lắm mới tìm được tình yêu đích thực, lại bị em chia rẽ rồi.” “Đúng đúng, là lỗi của tôi.” Ngô Mặc liên tục gật đầu, rồi nhìn Hắc Nhãn Kính vẻ mặt thành khẩn xin lỗi: “Kính ca, tôi sai rồi, tôi cứ thế bỏ chị dâu ở dưới đó, hơn nữa có khi bây giờ còn chín rồi ấy chứ, anh nói xem phải làm sao đây?” Nhìn hai anh em trước mặt đang một người xướng một người họa, Hắc Nhãn Kính cảm thấy lồng ngực mình hình như lại khó chịu, thật sự muốn phun ra một ngụm máu già.

Trương Khởi Linh vốn ngồi cạnh Ngô Tà, thấy cảnh này anh âm thầm lùi lại, trong ánh mắt lóe lên một tia thương hại và đồng tình.

Vẻ mặt Giải Ngữ Hoa vô cùng kỳ lạ, nửa cười nửa không.

Anh ấy cảm thấy, cái thằng nhóc thứ hai nhà họ Ngô này, cũng quá thú vị rồi, thậm chí còn vui hơn anh trai Ngô Tà của nó nhiều.

Sau khi thoát hiểm, Ngô Mặc lúc này mới nhớ ra một chuyện, cậu bò dậy khỏi mặt đất, sải bước đi đến trước mặt A Ninh, không nói một lời, nhấc chân đá một cái.

A Ninh đang cúi đầu sắp xếp đồ đạc, không kịp phòng bị, bị Ngô Mặc đá thẳng vào bụng dưới một cước, trực tiếp khiến cô lùi lại hai bước.

Cô ngẩng đầu giận dữ nhìn Ngô Mặc, hét lên: “Anh điên rồi sao?” Mấy thành viên còn lại dưới trướng A Ninh có chút bối rối, muốn tiến lên nhưng lại nghĩ đến Ngô Mặc vừa cứu họ ra khỏi mộ thất, nhất thời không biết phải làm sao.

“À à, tôi đây chẳng phải đang trả ơn cú đá của cô A Ninh sao.” Ngô Mặc hoạt động cổ tay một chút, cười tươi nói: “Lão Ngô gia chúng tôi có một gia quy rất tốt, đó là nợ đồ của người khác thì phải trả ngay lập tức.

Thế nên, tôi làm sao có thể để cú đá vừa rồi qua đêm được?

Đây, lập tức trả lại cô A Ninh, nếu cô không hài lòng, tôi còn có thể trả luôn cả lãi cho cô nữa.” Nghe Ngô Mặc nói vậy, Hắc Nhãn Kính đưa tay chọc chọc Ngô Tà, hạ giọng hỏi: “Nhà cậu còn có truyền thống này nữa à?

Nhưng sao tôi nghe nói Tam gia các cậu nợ đồ của người ta đều không trả?” “Liên quan chó gì đến anh?

Gia quy nhà tôi nhiều lắm, còn có thể từng cái một nói cho anh biết à?” Ngô Tà lườm Hắc Nhãn Kính một cái, vội vàng đứng dậy đi đến phía sau Ngô Mặc.

Em trai mình vì mình mà ra mặt, làm anh cả sao có thể không đứng ra hò reo cổ vũ chứ?

“Hừ!” Hắc Nhãn Kính giơ ngón giữa về phía lưng Ngô Tà, thành công thu hút ánh mắt của Trương Khởi Linh một lần.

“Hắc hắc.” Hắn cười ngượng với Trương Khởi Linh, vỗ vỗ mông đứng dậy, khoác vai Trương Khởi Linh nói: “Đừng nghĩ linh tinh, đây là cử chỉ thể hiện thiện ý của tôi.” “Không cần đâu, anh muốn thế nào?” A Ninh khoanh tay, lạnh lùng nhìn Ngô Mặc: “Tôi thừa nhận, vừa rồi ở mộ thất có chút không đúng đắn, nhưng trong tình huống đó, chạy thoát là bản năng duy nhất.

Nếu anh để ý chuyện này, vậy tôi có thể xin lỗi Ngô Tà.” A Ninh không phải kẻ ngốc, mấy tên trước mặt này đều không phải loại dễ đối phó, hơn nữa xem tình hình thì Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh rõ ràng là cùng một phe với hai anh em Ngô Mặc.

Nhìn lại mấy người dưới trướng mình, ai nấy đều đầy thương tích, vũ khí thì lại vứt hết trong mộ thất bên dưới rồi.

Trong tình huống địch đông ta ít mà còn muốn cứng đối cứng, đó là chuyện của kẻ ngốc.

Nếu xin lỗi có thể giải quyết vấn đề, vậy thì tiện miệng nói vài câu có sao đâu?

“Cô A Ninh nói vậy cũng không sai.” Ngô Mặc sờ cằm gật đầu, ngay khi A Ninh thả lỏng, cậu nhanh chóng xông đến trước mặt cô, nhấc chân lại hung hăng đá một cú, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trực tiếp đá A Ninh lăn xuống chân đồi cát.

Rồi lại nói tiếp: “Tôi đây á, từ trước đến nay không đánh phụ nữ, nhưng mà, đã nói là trả lãi thì phải trả, nợ mà không trả không phải tác phong của tôi.” Cú đá này tương đối mạnh, A Ninh nằm sấp dưới đất mãi không đứng dậy được.

Mấy tên người ngoài kia thấy vậy, cũng không dám đứng xem náo nhiệt nữa, từng tên một trượt xuống đồi cát, chạy đến bên cạnh A Ninh, đỡ cô dậy.

“Tôi nói này, cậu cũng quá tàn nhẫn rồi đấy, đối phương là con gái mà?” Hắc Nhãn Kính ánh mắt kỳ quái, đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới, rồi nói: “Cậu vừa nói cậu không đánh phụ nữ đúng không?

Cậu có phải có vấn đề về nhận thức giới tính không đấy?” Cảnh tượng vừa rồi quá đột ngột, khi Ngô Tà phản ứng lại thì A Ninh đã bị đá xuống dưới đồi cát rồi.

Ngô Tà nuốt nước bọt, chạy nhỏ đến bên Ngô Mặc, kéo Hắc Nhãn Kính đang đứng một bên ra chỗ khác: “Tránh ra, đừng cản đường.” “Hắc, tôi nói cái chỗ rộng thế này không đủ cho anh đứng à?” Hắc Nhãn Kính tức đến bật cười, cái Tam gia nhà họ Ngô này bị làm sao vậy?

Cố tình gây sự với mình đấy à?

Anh kéo Ngô Mặc đến chỗ không người, mắt nhìn chằm chằm A Ninh ở phía dưới, nói nhỏ bên tai Ngô Mặc: “Em làm thế này có phải hơi quá rồi không?” “Hả?

Anh xót à?” Ngô Mặc nhíu mày, ánh mắt chuyển sang Ngô Tà, có chút bất mãn, trong lòng thầm nghĩ: “Ông đây vừa rồi là vì muốn trút giận giúp anh đấy, nếu anh mà nói mấy lời thánh mẫu, hừ hừ.” “Xót cái cóc khô.” Ngô Tà lườm Ngô Mặc một cái, chột dạ nói: “Hai anh em mình không tiền, không trang bị, lát nữa làm sao mà vào Tháp Mộc Đà đây?” “Ơ.” Lời của Ngô Tà đúng là một mũi tên trúng đích, đừng nói nhà họ Ngô tuy ở Lão Cửu Môn vẫn có chút địa vị, Nhị thúc và Tam thúc cũng có không ít sản nghiệp, nhưng mấy thứ đó chẳng liên quan gì đến hai anh em trước mặt cả.

Hai anh em họ nghèo đến thảm không nỡ nhìn, một người thì mở cửa hàng nhỏ nát ngày ngày sống tạm bợ, một người vừa mới đến đây, trong túi chẳng có một xu, cùng lắm trong ba lô cũng chỉ có mấy triệu.

Ngô Mặc cứng họng hừ lạnh một tiếng: “Vậy anh nói xem phải làm sao?

Người thì tôi cũng đã đá xuống rồi, chẳng lẽ bắt tôi đi xin lỗi à?” Nói đến đây, hắn càng thêm lý lẽ đầy mình, giọng điệu khinh thường nói: “Ông đây cho dù không đi Tháp Mộc Đà cũng không xin lỗi vì những gì đã làm, huống hồ tôi căn bản không sai, vừa nãy con mụ đó suýt nữa lấy mạng anh đấy!” “Ai bảo em xin lỗi?” Ngô Tà vội vàng phản bác: “Chúng ta vẫn nên bàn bạc xem, nếu bọn họ thật sự không cho chúng ta vào Tháp Mộc Đà thì chúng ta nên làm gì?” “Khoan đã.” Ngô Mặc thoáng chốc bình tĩnh lại, đột nhiên nhớ ra một chuyện, cắt ngang lời Ngô Tà: “Cô ta dựa vào cái gì mà không cho chúng ta đi?

Lại dựa vào cái gì mà không cấp trang bị cho chúng ta?” “Hả?” Ngô Tà có chút ngớ người, anh không biết thằng em mình lấy đâu ra cái khí thế lớn thế?

Đánh người ta rồi, người ta còn phải vội vàng đưa trang bị à?

Anh lại thò đầu nhìn A Ninh đang được đồng đội dìu lên, nghĩ đi nghĩ lại tác phong trước đây của đối phương, vẫn không hiểu, cô ta có tiện như vậy sao?

Thấy vẻ mặt mơ hồ của Ngô Tà, Ngô Mặc biết ngay, tên này căn bản chưa nghĩ tới một chuyện.

Hắn bực mình lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt Ngô Tà nói: “Anh có phải bị ngốc không?

Anh quên rồi à, đi Tháp Mộc Đà cần hai mảnh đĩa từ, mà đó là của thằng em này mà.

Chúng ta với A Ninh là quan hệ hợp tác, chứ không phải cấp dưới của cô ta, vừa nãy hoàn toàn có thể coi là xích mích giữa đối tác.” “Anh à, đúng là đồ ngốc mà.” Ngô Tà cúi đầu nghiền ngẫm lời Ngô Mặc, gật đầu: “Có lý, vậy anh yên tâm rồi.” Khi hai anh em nhà họ

Ngô đang bàn bạc, A Ninh và mấy người đã leo lại lên đồi cát, cô ta hất những người đồng đội bên cạnh ra, một mình đi đến trước mặt hai anh em, dừng bước.

Ngô Mặc còn tưởng A Ninh muốn động thủ, bản năng bước tới một bước, đứng chắn trước Ngô Tà.

Hắn biết rõ, tuy ông anh mình sau này cũng khá lợi hại, nhưng ở thời điểm hiện tại thì yếu như con gà con vậy.

A Ninh lạnh lùng nhìn Ngô Mặc, hồi lâu không nói gì.

“Sao?

Muốn động thủ à?” Ngô Mặc có chút mất kiên nhẫn, hắn không muốn vừa thoát chết lại đứng ngây ra đây đấu mắt với đối phương, có thời gian đó thà về ngủ một giấc, hồi phục thể lực còn hơn.

A Ninh thở dài một hơi, cười nhạt: “Ngô thiếu, cú đá của cậu thật độc, nhưng tôi vẫn phải cảm ơn cậu đã nương tay.” Không đợi Ngô Mặc nói gì, cô ta lại quay sang Ngô Tà bên cạnh, tiếp tục nói: “Xin lỗi, tôi xin lỗi về chuyện vừa rồi trong mộ thất.

Tôi không muốn giải thích nhiều, làm thì đã làm rồi, chỉ là tôi hy vọng những hành động sau này, mọi người vẫn phải hợp tác tốt.” Cô ta đưa tay về phía Ngô Tà, nhưng ánh mắt lại nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc trong lòng rõ ràng, hai cú đá vừa rồi của mình ra tay độc đến mức nào, căn bản không phải như A Ninh nói là đã nương tay.

Lúc đó hắn thực sự tức đến hoa mắt, hận không thể giết chết con đàn bà này ngay trước mặt, cho nên không những không giữ sức mà còn ra đòn rất hiểm.

Cũng may A Ninh thể chất khác với phụ nữ bình thường, lại có công phu trong người, nên mới không xảy ra chuyện gì, nếu không, chỉ bằng cú đá có thể làm gãy thân cây của hắn, sớm đã lấy đi nửa cái mạng của người phụ nữ này rồi.

“Được.” Ngô Tà nghĩ nghĩ, gật đầu, nhưng không đưa tay ra.

Anh nhìn A Ninh nói: “Vì cô đã nói thế rồi, hai anh em chúng tôi mà còn so đo thì có vẻ quá nhỏ nhen.

Vậy chuyện vừa rồi coi như xóa bỏ, sau này mọi người vẫn hợp tác tốt.” “Sảng khoái.” A Ninh không để ý, thu tay lại, ánh mắt chuyển sang Ngô Mặc: “Vì đã nói rõ ràng rồi, vậy bây giờ chúng ta nói chuyện chính sự.

Vừa nãy trong mộ, tôi bị tổn thất không ít trang bị và nhân lực, tôi cần một ngày để bổ sung.” “OK, bên tôi không vấn đề gì.” Ngô Mặc thờ ơ, tuy Trần Văn Cẩm lúc trước đặc biệt dặn phải đến trong vòng mười ngày, nhưng mấy chuyện đó liên quan gì đến hắn đâu?

Đi cung Tây Vương Mẫu chẳng qua là vì Hệ thống bắt mình đi điểm danh, nếu thật sự không kịp, cùng lắm đổi sang một khu mộ khác thôi, dù sao khắp nam bắc sông lớn, còn đầy những mộ huyệt chưa được phát hiện.

Trở về doanh trại, A Ninh dẫn theo các thành viên còn lại bắt đầu kiểm kê trang bị, đồng thời liên lạc lực lượng dự bị, nhưng những chuyện đó không phải là thứ Ngô Mặc cần bận tâm.

Hắn bước vào lều, Ngô Mặc nặng nề đổ rạp xuống giường, tứ chi duỗi thẳng, thoải mái ngủ một giấc.

Chuyến xuống mộ này thực sự khiến hắn mệt mỏi rã rời, còn hơn cả lúc hắn làm người đóng thế trước kia.

“Tiểu Mặc, dậy đi, đừng ngủ nữa.” Ngô Mặc đang ngủ say như chết, bỗng cảm giác có người ồn ào bên tai.

Hắn lật người, lẩm bẩm: “Cút đi, đừng làm phiền tôi ngủ.” Giây tiếp theo, hắn cảm thấy khó thở, như bị thứ gì đó bịt kín miệng mũi, bản năng đá một cước, nhưng lại đá hụt.

Tức đến mức không ngủ được nữa, hắn ngồi bật dậy, mở mắt, không kìm được chửi lớn: “Mẹ kiếp, vừa nãy thằng khốn nào bịt miệng tao đấy?” Hắn vừa chửi xong, giọng Hắc Nhãn Kính vang lên: “Xem xem, tôi đã bảo chiêu này hiệu nghiệm mà?

Trăm lần đều linh, đưa tiền đây.” Ngô Tà thở dài, cực kỳ không tình nguyện oán trách: “Tiểu Mặc, em cũng vô dụng quá rồi, ít nhất cũng phải gắng thêm chút chứ, cứ thế này hại anh mất 100 tệ rồi.” Anh vừa nói, vừa tiếc nuối rút 100 tệ từ túi ra đưa cho Hắc Nhãn Kính, nhìn vẻ mặt đắc ý của đối phương, thật muốn cho một cái bạt tai thật mạnh.

Ngô Mặc lúc này mới nhìn rõ, trong lều lúc này có thêm mấy người, mà người vừa nói chuyện chính là ông anh phá gia chi tử của mình và Hắc Nhãn Kính.

Thấy Ngô Mặc đang giận dữ nhìn mình, Ngô Tà vội vàng lùi lại một bước, chỉ vào Hắc Nhãn Kính nói: “Không trách anh, là anh ta nói muốn tìm em, anh bảo không gọi em dậy được, anh ta không tin, cho nên...” “Cho nên là cá cược 100 tệ à?

Hừ hừ, ông anh, anh giỏi quá rồi, bây giờ lại muốn dựa vào việc bán đứng em trai để kiếm tiền à?” Ngô Mặc tức đến nghiến răng nghiến lợi, mình từ bao giờ lại rẻ mạt thế này? 100 tệ là bị bán đi rồi sao?

Ngô Tà thở dài, với giọng điệu cực kỳ không tình nguyện nói: “Anh mày là loại người đó sao?” Sau đó lại lẩm bẩm nhỏ một câu: “Hơn nữa không phải kiếm tiền, mà còn lỗ nữa chứ.” Giải Ngữ Hoa ở bên cạnh lạnh nhạt xen vào một câu: “Thật ngại quá, Tiểu Mặc, tôi nghe anh cậu nói cậu ngủ say như chết, tôi có chút tò mò, con cháu gia tộc trộm mộ mà lại có tình huống này xảy ra sao?

Cho nên mới đi theo qua đây, hy vọng cậu đừng để ý.” “Đương nhiên, 100 tệ này có 50 của tôi, dù sao tôi vẫn cược cậu sẽ tỉnh mà.” “Khụ khụ!” Ngô Tà ho kịch liệt một trận, anh chột dạ không dám nhìn thẳng thằng em mình, chỉ có thể lén lút trừng Giải Ngữ Hoa một cái, thầm nghĩ: “Tên này nhìn thì văn văn tĩnh tĩnh, thực ra quá xấu xa.” “Tôi nói mấy anh em có phải rảnh quá không?

Chạy đến đây làm gì?” Nói xong hắn nhìn Hắc Nhãn Kính: “Hắc gia, ông nên cho tôi một lời giải thích hợp lý, nếu không...” Ngô Mặc vừa nói vừa xoay cổ tay, ra vẻ một lời không hợp là sẽ động thủ ngay.

Chương 26

Ngô Tà cảm thấy có gì đó không ổn, chân không ngừng lùi lại, trực tiếp đứng sau lưng Trương Khởi Linh.

Anh biết, thằng em mình từ nhỏ đã có cái tính cáu bẳn khi mới ngủ dậy, cũng vì cái này mà hồi nhỏ không ít lần bị Nhị thúc đánh.

Giải Ngữ Hoa bước sang trái một bước, dựa nghiêng vào mép lều, cười như không cười nhìn Hắc Nhãn Kính vẫn đang đứng giữa, lại châm thêm dầu vào lửa: "Ai, Hắc gia làm chuyện này đúng là hơi thiếu đạo đức, quá đáng rồi." Thấy ngọn lửa chiến tranh sắp lan đến mình, Hắc Nhãn Kính vội vàng chuyển đề tài: "Khụ, sếp bên kia nói, để kịp thời gian, lát nữa thu dọn xong là phải xuất phát ngay, cho nên tôi với anh cậu qua gọi cậu." "Lát nữa?" Nghe là chuyện chính, Ngô Mặc cũng không còn tâm trí đùa giỡn, hắn giơ tay xem giờ, lúc này đã là 2 giờ rưỡi sáng, xuyên qua màn lều có thể thấy bên ngoài tối đen như mực.

Ngô Mặc có chút không hiểu, hỏi: "Cách trời sáng cũng chỉ mấy tiếng thôi, đến mức phải xuất phát giờ này sao?" "Ừ, A Ninh nói, hôm qua ở dưới đó đã lãng phí một ngày thời gian rồi." Ngô Tà lại một lần nữa đi đến ngồi xuống bên giường, nói: "Vừa nãy đội hậu cần của cô ấy đã đến, cho nên cô ấy quyết định bây giờ xếp xe, sau đó lập tức xuất phát, tranh thủ bù lại thời gian đã lãng phí." "Thôi được, dù sao hai anh em mình cũng chẳng có gì, lúc nào xuất phát cũng được." Ngô Mặc đứng dậy khỏi giường, nắm Minh Hồng Đao trong tay, vận động gân cốt một chút, nhìn Ngô Tà nói: "Vậy bây giờ ra ngoài, kiểm kê lại trang bị đi, mấy thứ đó là để giữ mạng đấy.

Lần này tôi nhất định phải nhét thêm mấy quả lựu đạn và ngòi nổ, lúc quan trọng, mấy thứ đó dùng thật sự hữu dụng.” “Ôi, anh bạn, con dao của cậu này.” Hắc Nhãn Kính bước lên một bước, khoác vai Ngô Mặc, cười đến tít cả mắt: “Lại đây, để anh đây xem thử nào.” Ngô Mặc liếc Hắc Nhãn Kính một cái, nói: “Kính ca, nụ cười của anh trông giống y như thằng bán diêm.” Nói thì nói vậy, nhưng vẫn đưa con dao trong tay cho anh ta: “Đây, cẩn thận chút, thằng này trong tay tôi không phải dạng vừa đâu.” “Đây là dao gì?” Ngô Tà cũng thò đầu sang nhìn, tò mò hỏi: “So với Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca thì thế nào?” Ngô Mặc liếc Trương Khởi Linh một cái, tuy tên này bây giờ mặt không biểu cảm, nhưng Ngô Mặc biết trong lòng anh ta cũng có chút tò mò.

“Chưa thử, không biết.” Ngô Mặc thành thật đáp một câu.

Hắn biết, Hắc Kim Cổ Đao là vật truyền từ tổ tông nhà họ Trương, năm đó dùng vẫn thạch chế tạo, được xưng là vô kiên bất tồi (không gì không phá).

Nhưng Minh Hồng Đao trong tay mình cũng là hung khí thượng cổ, giữa hai thứ này ai hơn ai, chưa thử qua làm sao mà biết được?

“Dao tốt, thật sự không tệ.” Hắc Nhãn Kính cầm dao thử thử, rồi trả lại dao cho Ngô Mặc: “Không ngờ đấy, chuyến xuống mộ này cũng không phải là không có thu hoạch gì, lại kiếm được một món đồ ưng ý.” “Mặc đệ, dao phải cất giữ cẩn thận đấy, dù sao đối phương tổn binh hao tướng mà chẳng có thu hoạch gì.” Ngô Mặc nghe lời Giải Ngữ Hoa, chép chép miệng, vẻ mặt nghiêm túc: “Đúng là vậy thật, nhưng mà Giải thiếu, anh có thể đừng gọi tôi là Ngô gia đệ đệ không?

Nghe cái xưng hô này cứ thấy kỳ cục thế nào ấy.” Giải Ngữ Hoa nhướn mày: “Ồ?

Vậy Ngô gia đệ đệ, tôi nên gọi cậu là gì đây?

Mặc đệ?

Mặc Mặc?" "Anh tùy tiện đi." Ngô Mặc mặt đầy vạch đen, thực sự lười biếng không thèm trả lời cái tên Hoa gia phúc hắc này nữa, hắn tùy tay đeo dao ra sau lưng, rồi chuẩn bị ra ngoài.

Thực ra, hắn thật sự rất muốn cất con dao vào không gian vừa có được của mình, nhưng lại không thể.

Đến lúc xuống mộ thật sự đánh nhau, trong tay hắn lại không không xuất hiện một con dao, Ngô Tà và những người khác có hóa điên không?

Lại tưởng hắn mới là quái vật trong mộ thì sao?

Vừa bước ra khỏi lều, một luồng gió lạnh ập tới, Ngô Tà không kìm được rùng mình, lại siết chặt quần áo trên người, oán trách: "Cái thời tiết quỷ quái ở sa mạc này đúng là biến thái, giữa trưa nóng chết người, buổi tối lại lạnh cóng." Ngô Mặc liếc nhìn về phía trước một cái, thấy trong doanh trại đèn đuốc sáng trưng, có thêm rất nhiều người lạ, những nhân viên này đi lại bận rộn khác thường, từng hàng xe jeep đậu cách đó không xa, bật đèn xe, như thể có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

"Hai cậu cứ lo trước đi, tôi còn có chút chuyện phải xử lý, dù sao nhận tiền của người ta thì phải làm việc cho người ta." Hắc Nhãn Kính nói xong, vẫy vẫy tay, quay người đi về hướng ngược lại.

Giải Ngữ Hoa cũng cười: "Nếu đã vậy, vậy tôi cũng đi chuẩn bị một chút, Mặc đệ, lát nữa gặp nhé?" Anh ta cười với Ngô Mặc, nụ cười rạng rỡ suýt nữa làm Ngô Mặc lóa mắt.

Nhìn bóng dáng đối phương rời đi, Ngô Mặc không khỏi cảm thán: "Đù, người đàn ông đẹp nhất trong thế giới trộm mộ, đúng là không phải dạng vừa đâu, tên này cũng quá quyến rũ rồi!" Lúc này ở đây chỉ còn lại hai anh em nhà họ Ngô, đứng trước cửa lều đón gió lạnh.

"Này, hai anh em, hai cậu chuẩn bị một chút, chúng ta tùy thời xuất phát." Lão Cao vai quấn băng gạc, đi từ phía trước tới, vẫy tay với Ngô Mặc, rồi chỉ vào vị trí trung tâm doanh trại phía sau nói: "Hành lý ba lô đều ở bên kia, hai cậu tự mình qua xem, có gì cần thì có thể bổ sung bất cứ lúc nào." "OK, đa tạ." Ngô Mặc giơ tay ra dấu, kéo Ngô Tà đi về phía đó, vừa đi vừa dặn dò: "Lát nữa kiểm tra kỹ đồ trong ba lô một chút, đừng lấy mấy thứ vô dụng, nếu có lựu đạn, nhét thêm cho tôi mấy quả." Ngô Tà lườm hắn một cái: "Nói cứ như anh có nhiều kinh nghiệm lắm ấy.

Mà nói đi thì phải nói lại, em vẫn chưa giải thích cho anh biết, từ khi nào mà thân thủ lại tốt thế?" "Ơ, nói đúng đấy, hai người là anh em, tại sao thân thủ của cậu lại tốt đến thế?" Hắc Nhãn Kính như ma trơi, lại từ phía sau xuất hiện, làm Ngô Tà đang không chuẩn bị giật mình nhảy dựng lên.

"Trời ơi, anh lại đến làm gì thế?" Ngô Tà nhìn Hắc Nhãn Kính cứ như nhìn biến thái ấy, cũng không biết tên này nghĩ cái gì, mặc cả cây đen, nửa đêm còn đeo kính râm, sao vậy, sợ người khác nhìn thấy anh à?

Hắc Nhãn Kính nhe răng cười với Ngô Tà, để lộ hàm răng trắng và một chiếc răng nanh nhỏ: "Tôi xong việc rồi, nên qua tìm hai cậu." Anh ta vỗ đùi, bày ra vẻ mặt không dám hồi tưởng, than thở nói: "Hai cậu không biết đâu, trước đây tôi khổ sở thế nào đâu, Ách Ba thì không nói chuyện, mấy lão Tây thì giao tiếp lại phiền phức, để tôi một mình, đêm dài đằng đẵng không ai nói chuyện, ai, thực sự quá khó khăn rồi." Hai anh em Ngô Mặc đồng loạt lùi lại một bước, nhìn Hắc Nhãn Kính đồng thanh nói một câu: "Anh có bị bệnh không đấy?" "Bùm!" Một tiếng súng vang lên trong doanh trại yên tĩnh, thu hút ánh mắt của mọi người.

A Ninh cầm bộ đàm hô: “Tất cả chuẩn bị xong rồi, bây giờ xuất phát.” “Vãi chưởng, con mụ này cố tình đấy mà.” Ngô Mặc nhổ nước bọt một cái, hất Hắc Nhãn Kính ra, kéo Ngô Tà chạy thẳng về trung tâm doanh trại.

Hai người họ còn chưa lấy trang bị mà, nếu thật sự vào sa mạc bên trong, xảy ra vấn đề gì, chẳng lẽ hai người phải chờ chết à?

Trên mặt đất trơ trọi vứt hai cái ba lô, không cần đoán cũng biết, chắc chắn là của hai anh em Ngô Tà.

Ngô Mặc mở ba lô ra xem qua loa một lượt, bên trong có túi cứu thương, thức ăn nén, nước, xẻng công binh, và một ít dây thừng, duy chỉ có lựu đạn và ngòi nổ mà hắn muốn thì chẳng thấy một cái lông nào.

Hắn lại nhìn ba lô của Ngô Tà, trang bị bên trong hầu như chẳng khác gì cái này.

“Khốn kiếp, cô ta có phải đang đề phòng chúng ta không?” Ngô Mặc rất bất mãn, hắn vừa ném ba lô ra sau lưng, vừa nói nhỏ dặn dò Ngô Tà: “Sau này khi vào Tháp Mộc Đà, nhất định phải cẩn thận một chút, có cơ hội là tôi sẽ kiếm ít vũ khí, không thể để cô ta uy hiếp hai anh em mình được.” “Ừ, anh biết rồi.” Ngô Tà cũng đeo đồ vào sau lưng, anh nhìn người em bên cạnh, bỗng dưng có một cảm giác an tâm khó tả, cảm giác này hoàn toàn khác khi ở cùng Tam thúc.

Sau khi hai người đeo đồ xong, liền đi về phía cổng doanh trại.

Ở đó đậu một hàng dài xe jeep, nhiều hơn cả số lượng đã sắp xếp trước đó.

Xem ra A Ninh có vẻ định dùng chiến thuật biển người.

Đứng ở cổng doanh trại, Ngô Tà nhìn một vòng, kéo Ngô Mặc hỏi: “Tiểu Mặc, nhiều xe thế này, chúng ta ngồi xe nào?” Chưa đợi Ngô

Mặc mở miệng, Ngô Tà liền nói tiếp: “Nói trước nhé, anh không muốn ngồi xe của cái thằng mù đó lái đâu.” Đối mặt với ánh mắt khó hiểu của Ngô Mặc, Ngô Tà bĩu môi: “Tên đó không phải lái xe vào sa mạc đâu, mà là đi thẳng đến Hoàng Tuyền.

Ngồi thêm lần nữa, chưa đến cung Tây Vương Mẫu, anh đoán chừng đã phải bỏ mạng dọc đường rồi.” Nghe giọng Ngô Tà cằn nhằn, Ngô Mặc suýt chút nữa bật cười thành tiếng, hắn liếc nhìn Hắc Nhãn Kính đang vẫy tay với mình ở phía trước không xa, cười gian một tiếng.

Khoác vai Ngô Tà đi về phía những chiếc xe jeep đậu phía sau, vừa đi vừa nói: “Ông anh, anh phải thông cảm cho người tàn tật chứ.

Em đoán chừng anh ta cũng biết thị lực mình không tốt, nhưng lại ngại không dám nói thẳng, chỉ đành lái bừa thôi.

Kiểu người như anh ta, thân tàn chí không tàn, cố gắng ra ngoài tìm việc làm, chúng ta cần phải động viên chứ không phải kỳ thị.

Nhưng vì anh không chịu được, vậy thế này đi, hôm nay thằng em này lái xe, đảm bảo anh ngồi sẽ yên ổn.” “Ấy, ấy, tôi nói hai vị, tôi gọi hai cậu nửa ngày trời sao không trả lời tôi?” Hắc Nhãn Kính chạy nhanh một mạch, đến sau lưng hai anh em, mỗi tay đặt lên một vai, cứ thế chen vào giữa.

“Đi nào, lên xe tôi, anh em mình trò chuyện chút, nếu không lái xe chán lắm.” Ngô Tà không thèm nghĩ ngợi, dứt khoát từ chối: “Không, tôi chết cũng không ngồi xe anh lái.” “Vậy không sao, tôi ngồi xe hai cậu cũng được.” Hắc Nhãn Kính đổi lời rất nhanh, đối với anh ta mà nói, nguyên tắc ư, đó là cái thá gì?

Thấy đến bên một chiếc xe trống, Ngô Mặc không chút do dự kéo cửa ghế lái, cười tủm tỉm nhìn Hắc Nhãn Kính: “Kính ca, anh chắc chắn muốn ngồi xe tôi lái chứ?” “Ực!” Hắc Nhãn Kính không kìm được nuốt nước bọt trong lòng đầy chột dạ.

Lúc này anh ta mới nhớ ra, tên này lái xe còn điên hơn cả mình.

Hơn nữa, tự mình lái xe và ngồi xe người khác rõ ràng là hai cảm giác khác nhau.

Hắc Nhãn Kính có chút xoắn xuýt, lúc này mà rời đi có làm tổn hại danh tiếng Hắc gia không?

“Hắc gia, tôi thấy anh có lẽ nên xác định rõ vị trí của mình?” A Ninh đút túi đi từ một bên tới, nhìn Hắc Nhãn Kính giọng có chút lạnh lùng: “Anh là người tôi bỏ tiền ra thuê, anh lẽ nào không hiểu, rốt cuộc ai mới là ông chủ?” “Tôi thấy ở điểm này, Trương Khởi Linh rõ ràng làm tốt hơn anh.” Cô ta chỉ vào chiếc xe đầu tiên, nói với Hắc Nhãn Kính: “Tôi hy vọng Hắc gia có thể ngồi trên chiếc xe của tôi, tôi đang thiếu một tài xế.” Thấy A Ninh, Hắc Nhãn Kính vẻ mặt có chút không tự nhiên, cười gượng hai tiếng: “Hắc hắc, sếp nói đúng, vậy bây giờ tôi qua đó.” Nói xong, quay người đi về hướng chiếc xe đầu tiên.

Nhìn bóng lưng Hắc Nhãn Kính vội vàng rời đi, Ngô Mặc luôn cảm thấy không đúng, tên này không những không có vẻ uất ức, ngược lại còn có cảm giác vui sướng, chẳng lẽ A Ninh đến lại là giải cứu anh ta sao?

A Ninh lại nhìn sâu hai anh em Ngô Mặc một cái, không nói gì, quay người đi.

“Cô ta qua đây có ý gì?” Ngô Tà không hiểu đầu đuôi, nghi hoặc hỏi Ngô Mặc bên cạnh.

“Hừ.” Ngô Mặc cười lạnh một tiếng: “Còn có thể có ý gì nữa, qua đây tuyên bố chủ quyền chứ gì, con mụ này đại khái cảm thấy bây giờ mình nhiều người, cho nên lại bắt đầu vênh váo rồi.” Ngô Mặc lười đoán A Ninh nghĩ gì, lòng dạ người phụ nữ này còn khó dò hơn mò kim đáy biển, tóm lại hắn chỉ cần cẩn thận đề phòng là được, hà tất phải nghĩ nhiều như vậy chứ?

Hai anh em Ngô Mặc vừa định lái xe, cửa xe ghế sau lại bị kéo ra, bóng dáng Giải Ngữ Hoa nhảy lên, cười tủm tỉm nói: “Hai vị, không ngại đi chung xe chứ?” “Cực kỳ hoan nghênh!” Ngô Mặc nhún vai, không sao cả.

Nói thật, hắn rất hứng thú với Tiểu Hoa gia, dù sao tên này chính là đối tác tương lai và cái hộp tiền của hắn, có cơ hội giao tiếp nhiều hơn đương nhiên phải nắm bắt.

Rất nhanh, đoàn xe lại tiếp tục hành trình trên sa mạc, tiến sâu hơn vào vùng sa mạc hoang vu.

Phía trước chờ đợi họ là một khu không người rộng lớn vô tận.

Di chuyển trên sa mạc vào ban đêm cực kỳ nguy hiểm, tầm nhìn đặc biệt thấp, dù tất cả đèn xe đều bật, vẫn không thể xác định con đường phía dưới có thể đi được hay không.

Để đảm bảo an toàn, A Ninh dùng bộ đàm thông báo, yêu cầu Định Chủ Trác Mã dẫn đường, xe của họ sẽ đi ở phía trước nhất.

Do cô ta phải dựa vào lòng sông cạn và các hẻm núi để tìm dấu hiệu đi đường, tốc độ của toàn bộ đoàn xe lập tức giảm xuống.

Thám hiểm sa mạc ẩn chứa sự bất định cực lớn.

Từ đây phóng mắt nhìn ra, khắp nơi đều là cát vàng mênh mông, anh căn bản không tìm thấy bất kỳ sinh vật hay địa tiêu nào, chỉ cần lơ là một chút là sẽ mắc kẹt vào cát lún, sau đó rất nhanh sẽ bị sa mạc nuốt chửng.

Ngô Mặc cảm thấy vô cùng nhàm chán, hắn qua gương chiếu hậu thấy Ngô Tà có vẻ mơ màng sắp ngủ, lắc đầu: “Vãi, ông anh, anh đúng là gan to thật, lúc nào cũng có thể ngủ được.” “Vớ vẩn, em lái xe, anh có gì mà không yên tâm chứ.” Ngô Tà nhắm mắt đáp một câu.

Anh thực sự buồn ngủ đến mức không mở mắt nổi, hôm qua từ mộ thất về đến doanh trại, liền bị Trương Khởi Linh gọi sang một bên, hai người nói chuyện nửa ngày trời, cũng không biết đã nói gì.

Sau đó, anh lại xem lại cuốn sổ tay Ngô Mặc đưa cho mình một lần nữa, thoáng cái đã qua mấy tiếng đồng hồ.

Ban đầu tưởng lát nữa có thể nghỉ ngơi một đêm, không ngờ A Ninh lại muốn xuất phát ngay trong đêm, một loạt hành động này làm Ngô Tà mệt mỏi rã rời.

“A a, Tiểu Mặc, tôi gọi em như vậy, em không phiền chứ?” Giải Ngữ Hoa thò người về phía trước, dùng tay chạm vào vai Ngô Mặc: “Nếu cậu thấy nhàm chán, hay chúng ta trò chuyện chút đi?” “Tôi nói Giải thiếu, anh cứ chốc chốc lại đổi một cách xưng hô, tôi có hơi không quen.” Ngô Mặc mở cửa sổ xe, một tay lái xe, tay kia móc ra một điếu thuốc, lấy bật lửa, châm lửa hút một hơi thật sảng khoái, nói với Giải Ngữ Hoa: “Tôi hút điếu thuốc, anh không phiền chứ?” Giải Ngữ Hoa trợn trắng mắt, thầm nghĩ: “Cậu đã hút rồi, mới hỏi tôi có phiền không?

Đúng là không khách khí chút nào.” “Tôi nói Tiểu Mặc, với mối quan hệ thế giao giữa hai nhà chúng ta, lại là họ hàng, cậu gọi tôi như vậy có phải quá khách sáo rồi không?

Hay là, gọi tôi một tiếng ‘ca’ thế nào?

Dù sao tôi vẫn lớn hơn cậu một tuổi mà.” “Cái đó không thành vấn đề, chẳng phải chỉ là một cách xưng hô thôi sao, đúng không, Hoa ca?” Ngô Mặc thuận nước đẩy thuyền, đã gọi là ca rồi, vậy đối phương làm anh chẳng lẽ không nên tặng chút quà gặp mặt sao?

Hắn nghĩ nghĩ nói: “Hoa ca, vì mọi người đã là người một nhà rồi, vậy em trai mà có khó khăn, anh làm anh có phải nên thể hiện chút lòng thành không?” Giải Ngữ Hoa: “...” Một cơn gió nhẹ thổi từ cửa sổ hàng ghế trước vào, thổi thẳng vào người Giải Ngữ Hoa, khiến anh ta không kìm được rùng mình, một cảm giác không lành dâng lên trong lòng.

Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa hai người trò chuyện luyên thuyên một hồi, Ngô Tà ở hàng ghế sau ngủ khò khò, căn bản không quan tâm họ nói gì.

Thời gian chậm rãi trôi, mặt trời từ từ mọc lên từ trên không, xua tan mọi bóng tối xung quanh, nhiệt độ trên bãi Gobi cũng bắt đầu dần tăng cao.

“Tiểu Mặc, đến đâu rồi?” Ngô Tà dụi dụi mắt, ngồi dậy.

Nhìn qua cửa sổ xe ra bên ngoài, xa xa là một dải đồi cát hoang vu liên miên bất tận, xung quanh đồi cát còn xen kẽ nhiều vùng đất hoang đầy rãnh và hố, mang lại một cảm giác cô liêu vô hạn.

Chương 27

Ngô Mặc đã lái xe liên tục gần 7 tiếng đồng hồ, không những không mệt mỏi mà ngược lại càng lái càng tỉnh táo.

Hắn cũng không ngờ sau khi cơ thể được cải tạo, thể lực của mình lại tốt đến vậy.

Không khỏi có chút đắc ý, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra sau này nếu trong túi mà thật sự hết tiền, ra ngoài chạy taxi cũng là một ý hay đấy.” May mà Hệ thống không nghe thấy tiếng lòng của hắn, nếu không chắc chắn sẽ nghi ngờ, rốt cuộc là vì ý nghĩ gì mà mình lại chọn một ký chủ không đáng tin cậy và không có chí tiến thủ như vậy?

“Mới vào khu không người không lâu, bây giờ đi theo lòng sông về phía trước, con đường nát này toàn là đá vụn, tốc độ xe không thể nhanh được.” “Anh ngủ dậy rồi à?

Có muốn ăn gì không?” Ngô Mặc từ ghế phụ lái, lôi ra một cái bánh mì, ném ra sau: “Ăn tạm một miếng đã, bây giờ đang phải chạy đua với thời gian, đoán chừng còn phải lái mấy tiếng nữa mới có thể hạ trại.” “Bánh mì à, thôi, anh không có khẩu vị.” Thời tiết cực kỳ nắng nóng cộng thêm đường xóc liên tục, Ngô Tà nhìn cái bánh mì khô khốc trong tay, chẳng có chút thèm ăn nào, tùy tiện ném sang một bên.

“Ăn một miếng đi, ở sa mạc quan trọng nhất là phải giữ thể lực.

Ở đây bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra các loại tình huống, chỉ có giữ được thể lực mới có cơ hội thoát thân.” Giải Ngữ Hoa nói xong lại lấy bánh mì đến, đưa cho Ngô Tà.

Ngô Tà nghĩ nghĩ, lời Giải Ngữ Hoa nói cũng có lý, đành lại nhận lấy bánh mì, nhét khô khốc vào miệng.

Cứ như vậy, đoàn xe không ngừng nghỉ, chạy liên tục bốn ngày trời, mới đến cuối lòng sông, đi vào nữa chính là sa mạc trong bãi Gobi.

Từ đây trở đi, con đường càng khó đi hơn.

Đừng thấy đoàn xe có rất nhiều chiếc xe việt dã, trang bị trên xe cũng rất đầy đủ, thậm chí ngay cả GPS tiên tiến nhất lúc bấy giờ trên thế giới cũng có, nhưng ở đây, vẫn không có tác dụng.

Chủ yếu là A Ninh và những người khác lần đầu tiên vào loại địa phương này, kinh nghiệm không đủ.

Họ không lường trước tình hình đường xá, và các vấn đề có thể gặp phải, cho nên đoàn xe cơ bản là cứ đi được vài kilomet lại gặp tình trạng nổ lốp, điều này đã làm chậm đáng kể tốc độ tiến lên.

“Tất cả chú ý, dừng lại nghỉ ngơi!” Khi một chiếc lốp xe nữa bị mảnh đá nhọn trên bãi Gobi làm thủng, A Ninh cuối cùng đành bất lực thông báo mọi người dừng lại nghỉ ngơi tại chỗ.

Chạy đường liên tục ba ngày đêm không nghỉ, Ngô Tà sớm đã mệt mỏi rã rời, thấy xe dừng lại, anh ta nóng lòng mở cửa xe, chuẩn bị xuống hít thở không khí.

Không ngờ, vừa mở cửa xe, một trận gió thổi qua, cát bụi bay khắp đầu khắp mặt anh ta, khiến anh ta ho sù sụ.

“Cẩn thận chứ, sao lại bất cẩn thế?” Hắc Nhãn Kính không biết từ đâu lại xuất hiện, trong tay cầm một chiếc kính râm nói với Ngô Tà: “Tôi đã nói mà, ở sa mạc gió cát lớn, kính râm là vật cần thiết đấy, cậu có cần không?” Ngô Tà đối với Hắc Nhãn Kính quả thực là cạn lời, thật không biết tên này rốt cuộc đã uống nhầm thuốc gì?

Sao cứ không có việc gì là lại lảng vảng trước mặt hai anh em mình thế?

Nhưng lần này Ngô Tà không khách khí, đưa tay lấy luôn kính râm từ tay Hắc Nhãn Kính, đeo lên mặt: “Chiếc kính râm này, tiểu gia tôi lấy, còn tiền ư?

Cứ ghi nợ đi.” “Ấy?

Ghi nợ?” Hắc Nhãn Kính ngớ người, sao lại không giống với những gì mình nghĩ thế này?

“Tôi nói Hắc gia, ông làm sao vậy?

Rảnh rỗi không có việc gì chính đáng à?” Ngô Mặc ngậm điếu thuốc, đẩy cửa xe bước xuống.

Mấy ngày nay hầu như đều là hắn lái xe, thỉnh thoảng cũng chỉ có Giải Ngữ Hoa thay thế hắn một lúc.

Dù sao hắn có kỹ thuật đặc biệt, có thể đảm bảo lái xe không bị lật.

Mà đúng thật là như vậy, hầu như mỗi chiếc xe đều đã thay lốp dự phòng, duy chỉ có chiếc xe việt dã hắn lái là chưa từng gặp bất kỳ vấn đề gì.

Hắc Nhãn Kính cười hì hì lấy điếu thuốc trong miệng Ngô Mặc, rít một hơi thật sảng khoái, nói: “Thuốc ngon, ai, sớm biết cậu có thuốc, tôi nói gì cũng phải đi cùng xe với cậu.

Cậu không biết đâu, tôi sắp ngộp thở rồi.” “Đồ keo kiệt.” Ngô Mặc lườm Hắc Nhãn Kính một cái, từ túi lấy ra nửa hộp thuốc còn lại, ném vào lòng anh ta, bực mình nói: “Tiểu gia tôi ban cho anh đấy.” Nói xong không thèm để ý đến mấy người này nữa, quay người đi về phía trước, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Kỳ lạ, sao tôi nhớ trong sách nói, không lâu sau khi lái vào khu không người là sẽ gặp bão cát.

Thế mà, bây giờ đã là ngày thứ 3 rồi, trước mắt trời trong vạn dặm thế này, cũng không giống là có bão cát à?” Nghĩ đến đây, hắn không khỏi thầm oán trách Hệ thống trong lòng, tên này cũng quá không đáng tin cậy rồi.

Ở sa mạc không thưởng cho mình năng lực quan sát thời tiết, vậy mà lại thưởng cho mình năng lực dự đoán mưa?

Cái này có phải là có bệnh nặng không?

Mấy ngày nay, Ngô Mặc luôn ghi nhớ chuyện này, hắn nhớ trong sách chính vì bão cát mà bọn họ mới tiến vào thành Ma Quỷ, sau đó từ con thuyền đắm vác ra hũ đầu người, cuối cùng bị thi biệt gây thương vong thảm trọng.

Hắn đi đến đồi cát cách đó không xa nhìn về phía xa, vậy mà không nhìn ra chút dấu hiệu nào của bão.

Ngô Mặc gãi đầu, vô cùng nghi hoặc, thầm đoán: “Chẳng lẽ vì chuyện mộ công chúa Tây Lăng Vương mà thời gian bị dịch chuyển về sau, cho nên cơn bão cát này đã trôi qua rồi?” Nghĩ đến đây, trong lòng hắn bắt đầu không chắc chắn, sợ lại sẽ xuất hiện tình huống bất ngờ nào đó, đến lúc đó khiến mình không kịp trở tay.

Nhưng nghĩ lại, hắn lại cảm thấy nhẹ nhõm, cười lắc đầu: “Xì, đúng là nghĩ nhiều quá rồi.

Vì tôi đã đến thế giới trộm mộ này, điều đó có nghĩa là rất nhiều chuyện đã xảy ra thay đổi.

Vậy tôi hà tất phải nghĩ nhiều chứ, dù sao thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, nghĩ nhiều ngoài việc tự chuốc thêm gánh nặng cho mình ra, chẳng có tác dụng gì.” “Tiểu Mặc, em đứng đây nhìn gì thế?” Ngô Tà chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, vỗ vỗ vai hắn nói: “Vừa nãy bên A Ninh nói, tối nay sẽ hạ trại ở đây, anh qua gọi em đi ăn chút gì đó.”

Hai anh em trở về doanh trại, ở đây đã bắt đầu chuẩn bị lều và lửa trại, tiện cho việc cắm trại qua đêm.

“Tiểu Ca!” Vừa vào không lâu, Ngô Tà liếc một cái đã thấy Trương Khởi Linh đang đứng bên cạnh lều, lập tức như được tiêm máu gà, bỏ lại Ngô Mặc chạy vụt tới.

“Vãi, có cần phải thế không?

Lại một lần nữa à?” Ngô Mặc trân trân nhìn ông anh mình, lại một lần nữa bỏ rơi mình, chạy thẳng đến chỗ Trương Khởi Linh, lập tức cực kỳ uất ức.

Hắn thực sự rất muốn hỏi Ngô Tà, hai người có phải là nam châm không?

Sao cứ gặp mặt là phải dính lấy nhau?

Còn có tình anh em nữa không?

Hắn một mình đi đến bên lửa trại, thở dài ngồi xuống.

Ngẩng đầu nhìn Ngô Tà đang không ngừng nói chuyện với Trương Khởi Linh ở phía không xa, tức đến mức miệng lẩm bẩm: “Thời buổi này, người ta nói con lớn không theo cha mẹ, nhưng anh lớn rồi, cũng không theo em trai sao.” “A a!” Một tiếng cười khẽ vang lên bên tai hắn.

Giải Ngữ Hoa đặt tay lên vai Ngô Mặc, rồi ngồi xuống.

Một tay khác anh ta cầm cây gậy gỗ khuấy khuấy đống lửa trại, sau đó lại ném cây gậy vào đống lửa.

Quay mặt nhìn Ngô Mặc cười cười nói: “Hồi bé người nhà đưa tôi đến nhà cậu chơi, tôi nghe nói có một đứa em trai, rất muốn gặp, nhưng hồi đó thật sự không tiện, cậu đang bị ốm, nên cũng không có cơ hội gặp mặt.” “Hắc, Hoa ca, đừng buồn nữa.” Ngô Mặc quay tay vỗ vỗ vai Giải Ngữ Hoa, nhe răng cười với anh ta, nói: “Hồi đó không gặp mặt thì cũng tốt, nếu không hôm nay tôi lại nhầm anh là con gái thì lại có thêm một trường hợp nữa.” Giải Ngữ Hoa: “...” Ai đó nói cho anh ta biết, vì sao mạch não của tên này lại dị thường thế chứ?

Một cơ hội hàn huyên rất tốt lại bị hắn ta phá hỏng, hắn rốt cuộc có biết hay không biết, vạch trần khuyết điểm của người khác thì không nên, đánh người không nên đánh mặt?

Câu chuyện thành ra thế này, Giải lão bản vốn khéo ăn nói như chim hoàng oanh, nhất thời cũng không biết nói gì tiếp.

“Khụ!” Ngô Mặc đột nhiên ý thức được mình có thể đã lỡ lời, nhất thời nói ra suy nghĩ trong lòng.

Vội vàng khẽ ho một tiếng giải thích: “Cái đó Hoa ca, em không có ý đó, ý em là, anh đẹp trai như thế này, chẳng phải là khiến người ta nhất kiến chung tình sao?” Nói xong, Ngô Mặc vẻ mặt ảo não, hận không thể tự vả mình một cái, mình đang nói cái quái gì lung tung thế này?

Chẳng lẽ đầu óc mình đã bị cát trong sa mạc lấp đầy rồi sao?

“Phì!” Giải Ngữ Hoa nhìn dáng vẻ của Ngô Mặc, thật sự không nhịn được, cười phá lên, anh ta xua tay nói: “Được rồi, không cần giải thích, tôi biết cậu muốn nói gì.” “Vạn tuế thấu hiểu.” Ngô Mặc giơ ngón cái về phía Giải Ngữ Hoa, tán thán: “Hoa ca đúng là người thiện giải nhân ý, không như anh trai em, đúng là một khúc gỗ.” “Vì mọi người đều không phải người ngoài, vậy không biết tôi có thể hỏi một chút, cậu đến Tháp Mộc Đà làm gì?” Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc, trên mặt dần lộ ra một nụ cười, nụ cười của anh ta rất có sức thân thiện, như thể đang nói chuyện phiếm với em trai mình, toàn là những chuyện gia đình.

Nhìn nụ cười của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc nhất thời có chút hoảng hốt.

Người đàn ông này thực sự quá đẹp trai, đừng thấy Ngô Mặc kiếp trước lăn lộn trong đoàn làm phim, cũng coi như nửa người trong giới giải trí, nhưng những minh tinh đó đều là hóa trang ra, nào có như vị trước mắt này, đích thực là thuần tự nhiên.

Nhưng trong nháy mắt, Ngô Mặc lại tỉnh táo lại.

Trong lòng chuyển một vòng, thầm nghĩ: “Ái chà, Hoa gia này đúng là lợi hại, lại dám dùng mỹ nam kế với mình?

Thật sự coi mình là cải trắng nhỏ, cái gì cũng không biết sao?” “Ai!” Ngô Mặc thở dài một hơi, cố ý nói với vẻ bất đắc dĩ: “Hoa ca, anh không biết đâu, anh thật sự cho rằng anh em tôi muốn đến cái nơi quỷ quái đó sao?

“Chưa nói gì khác, chỉ nói vừa mới vào sa mạc đã xảy ra bao nhiêu chuyện rồi?

Không cần nghĩ cũng biết, nếu thật sự vào được Cung điện Tây Vương Mẫu, đến lúc đó có mạng vào, liệu có mạng ra không?

Đó đều là một ẩn số.” “Ai, có gì mà phải lo lắng, không sao, Hắc gia tôi bao che cho cậu.” Hắc Nhãn Kính không biết từ lúc nào đã lững thững đi tới từ phía sau, cắt ngang cuộc trò chuyện giữa Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa.

Hắn ta ngồi phịch xuống, trong ánh mắt kinh ngạc của hai người, lấy ra một mẩu giấy ghi chú mang theo bên mình đưa đến trước mặt Ngô Mặc, cười tươi rói nói: “Hai ta hợp vía, giá cả dễ nói chuyện, cậu thấy sao?” Giải Ngữ Hoa cười như không cười nhìn Hắc Nhãn Kính, nói: “Hắc gia làm ăn đúng là cao tay, lúc nào cũng không quên tìm cơ hội kiếm hợp đồng, nhưng cái thói quen tùy tiện nghe lén người khác nói chuyện, có phải nên chú ý một chút không?” “Nghe lén?” Hắc

Nhãn Kính vẻ mặt ngạc nhiên, đẩy gọng kính lên.

Ngay sau đó lại vẻ mặt gian xảo cười nói: “Giải lão bản muốn nghe gì?

Chỉ cần trả tiền, Hạt Tử tôi đây làm được hết, đương nhiên, đối tượng nghe lén khác nhau thì giá cũng khác, nhưng mọi thứ đều có thể thương lượng.” Ngô Mặc: “...” Giải Ngữ Hoa: “...” Trong lúc nói chuyện, Ngô Tà và Trương Khởi Linh hai người cũng đi tới, nhìn thấy ba vị đang ngồi dưới đất, không khí có chút không đúng lắm.

“Tiểu Mặc, có chuyện gì sao?” Ngô Tà ngồi xuống phía sau Ngô Mặc, ghé sát tai hỏi nhỏ: “Chẳng lẽ có tình huống đặc biệt gì?” Từ khi gia nhập đội A Ninh, Ngô Tà bị hết bất ngờ này đến bất ngờ khác làm cho có chút thần kinh mẫn cảm, một chút không ổn là lại suy nghĩ nhiều, sợ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Không có gì.” Ngô Mặc lắc đầu, đưa tay kéo Ngô Tà ngồi xuống bên cạnh mình: “Em chỉ là đang trò chuyện với Hoa ca về chuyện hồi bé, dù sao mọi người cũng là người thân, sau này vẫn phải đi lại nhiều hơn.” “À!” Ngô Tà gật đầu, rất đồng tình với lời Ngô Mặc nói.

Sau đó mọi người không nói thêm gì nữa, lại vây quanh đống lửa trại trò chuyện vài câu, ăn tối xong, ai nấy vào lều nghỉ ngơi.

Ngô Mặc nằm trên giường, trằn trọc không ngủ được, đừng thấy liên tục lái xe, nhưng lại không có cảm giác mệt mỏi gì.

Hắn nhìn Ngô Tà đang ngủ say bên cạnh mình, đắp chăn cho anh, rồi lật người xuống giường, vén lều bước ra ngoài.

Ban đêm trong trại tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió cát rít lên trong đại mạc, thổi những cái lều cũng lay động qua lại.

Chương 28

Ngay cả Ngô Mặc, người lần đầu tiên vào sa mạc, cũng có thể nhận ra, sa mạc sắp biến động rồi.

May mắn là nơi mọi người cắm trại là một con mương nghiêng, tuy không cao, chỉ vài mét, nhưng cũng đủ để tránh gió cát và bão táp tấn công.

“Mẹ kiếp, gió này cũng lớn quá rồi.” Ngô Mặc đợi vài phút, thực sự không chịu nổi cảm giác bị gió lạnh thổi, liền định quay về lều ngủ.

Tay vừa định vén rèm cửa lều, bên cạnh truyền đến giọng Hắc Nhãn Kính: “Ối chà, có muốn uống vài ly không?” “Uống rượu?” Ngô Mặc lại rụt tay về, quay sang Hắc Nhãn Kính, liếm liếm đôi môi khô khốc, gật đầu nói: “Không vấn đề gì, nhưng Kính ca, anh có rượu ngon không?” Hắc Nhãn Kính nghe vậy, cười híp mắt từ trong túi lấy ra một chai rượu nhỏ, lắc lắc về phía Ngô Mặc: “Nữ Nhi Hồng thượng hạng, chuẩn bị trước khi vào sa mạc, mãi không có cơ hội uống, đến nếm thử không?” “Vinh hạnh của em.” Ngô Mặc lập tức từ bỏ ý định ngủ, dứt khoát chui vào lều của Hắc Nhãn Kính.

Hắn giờ thật sự có chút may mắn, hệ thống đã chọn mình đến thế giới Đạo Mộ.

Những nhân vật mà hắn yêu thích trong truyện, từng người từng người một trở thành những con người có máu có thịt, không chỉ có thể trò chuyện ăn uống cùng nhau, mà còn có thể cùng nhau uống rượu ngon.

Khi Ngô Tà sáng hôm sau nhìn thấy Ngô Mặc đang xoa trán bước ra từ lều của Hắc Nhãn Kính, cả người anh ấy hiện lên vẻ ngơ ngác, anh ấy không biết đứa em trai của mình đã chạy vào lều người ta từ lúc nào.

Ngô Mặc đêm đó cũng rất đau đầu, vốn tưởng có thể uống vài ly với tên Hắc Hạt Tử, giết thời gian buồn chán.

Không ngờ, tên này lại còn nói phét hơn cả mình, hơn nữa mồm mép không có một câu thật thà, khiến Ngô Mặc đau đầu không chịu nổi, chỉ muốn quay về ngủ.

Ngô Mặc và những người khác ra khỏi lều, thu dọn đơn giản một chút, liền lại lên xe chuẩn bị xuất phát.

Có lẽ A Ninh đã phát ngán Hắc Nhãn Kính, hoặc có lẽ cô ta muốn nói chuyện riêng với cấp dưới của mình, tóm lại, lần này Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính đều ngồi vào xe của Ngô Mặc.

Ngô Mặc vừa kéo cửa xe ra, đã nhìn thấy Hắc Nhãn Kính ngồi ở ghế phụ lái, hắn nhíu mày hỏi: “Tôi nói Hắc gia, ông đây là bị người ta đuổi đi sao?” Hắn bây giờ nhìn thấy Hắc Nhãn Kính là đau đầu, bên tai vang lên toàn là tiếng ong ong, trước mắt hiện lên là cái miệng há ra khép vào của hắn ta.

“Sao thế được, tôi đây không phải tính chuyện lái xe buồn chán, ở đây nói chuyện với cậu một lát, tối qua chưa nói đã, hôm nay nói tiếp.” Ngô Mặc một vạn phần không vui, hắn cố sức ấn huyệt thái dương, bực bội nói: “Nói cái quái gì chứ, tối qua đó gọi là nói chuyện sao?

Anh có hiểu nhầm gì về việc nói chuyện không?

Tối qua thuần túy là show độc thoại cá nhân của ông đấy chứ hả?” Ngô Mặc còn muốn nói gì đó nữa, bên A Ninh đã vang lên tiếng súng, hắn đành bất đắc dĩ lắc đầu, khởi động ô tô, bắt đầu lái sâu vào sa mạc.

Xe chạy vài tiếng sau, thì nổi gió lớn.

Ban đầu mọi người đều không coi là chuyện gì, dù sao trong sa mạc nổi gió là chuyện rất bình thường, ngay cả Trát Tây cũng không hô dừng trước, nhưng nửa tiếng sau, mọi chuyện đã thay đổi.

Cát bụi kéo đến rất nhanh, âm thanh cuồng bạo đó giống như tiếng gào thảm thiết của quái vật thời cổ đại, khiến người ta kinh hồn bạt vía từng đợt.

Xe Land Rover bị gió thổi lung lay qua lại, cát đập vào cửa kính xe phát ra tiếng lộp bộp.

“Trời đất ơi, kia là cái gì?” Ngô Tà nhìn ra ngoài qua cửa kính xe, phát hiện phía chân trời xa xa một mảng tối đen.

Một đám cát vàng khổng lồ bao trùm cả bầu trời, đen kịt đến mức khiến người ta có cảm giác khó thở, lúc này đang từ xa đến gần với tốc độ cực nhanh đuổi theo đoàn xe.

“Bão cát khổng lồ!” Trương Khởi Linh liếc nhìn một cái, sắc mặt có chút nghiêm trọng: “Phải tìm chỗ tránh càng nhanh càng tốt.” “Tốc độ của nó rất nhanh, khoảng 4 phút nữa sẽ đến chỗ chúng ta bây giờ, phải tăng tốc độ, nếu không, tất cả chúng ta sẽ chôn thân ở đây.” Giải Ngữ Hoa cũng rất nghiêm túc, vỗ vỗ vai Ngô Mặc rồi nói tiếp: “Thông báo cho bọn họ, tăng tốc hết sức, thoát khỏi bão cát.” “Mẹ kiếp, cái thứ này đến trước không có thông báo gì sao?” Ngô Mặc lần đầu tiên cảm nhận được sự khủng khiếp của tự nhiên, con người nhỏ bé đối mặt với sức mạnh của tự nhiên, căn bản không chịu nổi một đòn, trước nó, giống như một con kiến hôi vậy.

“Tất cả các xe chú ý, tăng tốc hết sức, đi thẳng về hướng Đông Nam, nhanh lên.” Chưa kịp để Ngô Mặc cầm máy bộ đàm, giọng nói lo lắng của A Ninh đã truyền ra.

Trong tích tắc tất cả các xe như được tiêm thuốc kích thích, tăng ga hết tốc độ, lao thẳng về hướng Đông Nam.

Ngô Mặc không do dự nữa, hét một tiếng: “Mấy anh em, ngồi vững vào, ông đây sắp cất cánh rồi.” Hắn đạp mạnh ga, chiếc xe phát ra một tiếng gầm rú.

Ngô Mặc đột ngột đánh lái, xe lướt trên cát đá bay vút đi, khoảnh khắc này, mọi người không hề nghi ngờ, nếu chiếc xe này mà có thêm cánh, chắc chắn có thể bay lên được.

Đây là một cuộc đua tốc độ sinh tử, không giống như thi đấu thông thường, lần này người thua sẽ phải trả giá bằng mạng sống.

“Tiểu Mặc, anh không chịu nổi nữa rồi.” Ngô Tà lần đầu tiên biết, hóa ra trên thế giới này còn có người lái xe đáng sợ hơn cả Hắc Hạt Tử, điều không ngờ tới hơn nữa, người đó lại là em trai mình.

Anh ấy trơ mắt nhìn, chiếc xe mình đang ngồi từ vị trí giữa, trong chớp mắt đã vượt qua tất cả các xe phía trước, và dẫn trước rất xa so với xe thứ hai, ngay cả trận bão cát đáng sợ kia, dưới tốc độ xe này cũng đành cam chịu.

Hắc Nhãn Kính siết chặt tay nắm ở ghế phụ, cố gắng giữ cơ thể ổn định, cái miệng không ngừng nói, cuối cùng cũng ngừng nghỉ một lúc.

“Tiểu Mặc, những chiếc xe phía sau đều không còn dấu vết nữa rồi, chúng ta có nên đợi họ không?” Nụ cười tự tin thường ngày của Giải Ngữ Hoa đã biến mất, anh ta cứng đờ mặt gắng gượng.

Để che giấu cảm giác khó chịu của mình, anh ta giả vờ quan sát tình hình phía sau, thực ra khi quay người, lại cố nuốt ngược những thứ muốn nôn ra.

Chỉ có Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm, nhắm mắt lại, tùy theo thân xe lắc lư, đương nhiên, nếu bạn quan sát kỹ cũng có thể phát hiện, đầu ngón tay anh ấy đang hơi run rẩy.

Ngô Mặc đã lái xe với tốc độ phi thường trong 1 giờ, cố gắng tránh khỏi bão cát, lại lái thêm hơn mười cây số, lúc này mới dừng xe lại.

Hắn mở cửa xe nhìn ra ngoài, lúc này mới phát hiện phía sau không có một chiếc xe nào đuổi kịp, mà trận bão cát mạnh mẽ kia, như thể lướt qua họ vậy, đã rời xa.

"Ối!" Ngô Tà thực sự không chịu nổi nữa, nếu không phải anh ấy nhanh tay che miệng, chắc chắn sẽ nôn thẳng vào Tiểu Ca, may mắn là Trương Khởi Linh mắt nhanh tay lẹ, mở cửa xe kéo Ngô Tà xuống.

"Tiểu Mặc, cậu..." Giải Ngữ Hoa mở cửa xe từ từ bước xuống, vừa hít thở không khí trong lành, anh ta đã nhịn rất lâu không thể gượng được nữa, ngồi xổm xuống đất không ngừng nôn mửa, suýt chút nữa nôn cả mật xanh mật vàng.

Đây là thời khắc đen tối nhất trong cuộc đời Giải Ngữ Hoa, ngay cả khi đối mặt với những Bánh Chưng hung ác nhất và những ngôi mộ đáng sợ nhất, Hoa gia cũng chưa từng xuất hiện tình trạng này, lần đầu tiên trong đời, lại xuất hiện vì Ngô Mặc.

"Em trai à, thân thủ này của cậu, không đi lái máy bay thật đáng tiếc." Hắc Nhãn Kính vịn cửa xe, mất nửa ngày mới thuận được hơi.

Nếu Ngô Mặc chỉ đơn thuần lái xe nhanh, thì cũng không tính là gì.

Chủ yếu là trên loại đường xá hoang mạc này, lại còn lái như máy bay, cái cảm giác đó, người nào chưa tự mình trải nghiệm sẽ không hiểu được.

Ngô Mặc gãi đầu, trong nháy mắt có chút chột dạ, nhưng nghĩ lại, mình làm vậy cũng là để thoát thân, lập tức lại trở nên hùng hồn.

"Đây là đâu?" Hắn nhìn trái nhìn phải, phát hiện lúc này đã rời khỏi con sông khô, trên mặt đất không tìm thấy bất kỳ dấu hiệu nào, hắn lại chui vào xe thử dùng máy bộ đàm gọi, nhưng ngoài tiếng rè rè, không có bất kỳ phản hồi nào.

“Mẹ kiếp, sẽ không phải chỉ còn lại mấy người chúng ta chứ?” Ngô Mặc thở dài, nói với Hắc Nhãn Kính: “Kính ca, chúng ta đợi ở đây một lát, nếu nửa tiếng mà không thấy chiếc xe nào, chúng ta sẽ lên xe rời đi.” “Tiểu Mặc, cậu không đợi A Ninh và bọn họ nữa sao?

Vạn nhất xuất hiện nguy hiểm thì sao?” Ngô Tà nôn nửa ngày, lúc này mới cảm thấy đỡ hơn một chút, anh ấy đứng dậy vừa hay nghe thấy lời Ngô Mặc nói.

Có chút khó hiểu hỏi: “Nếu không có Định Chủ Trác Mã dẫn đường, chúng ta làm sao có thể tìm được tuyến đường đi đến Cung điện Tây Vương Mẫu ở đây chứ?” Ngô Mặc liếc Trương Khởi Linh một cái, vừa định nói vị đại ca trước mắt này cũng biết đường, nhưng lời đến miệng lại nuốt vào.

Có vài chuyện nói ra thì dễ, nhưng giải thích thì lại rất phiền phức, vẫn là đừng tự mình chuốc việc vào thân.

“Ai, tiền công tôi vẫn chưa lấy được.” Hắc Nhãn Kính thở dài một tiếng, dựa vào cửa xe nhìn về phía xa, rất có dáng vẻ đang chờ đợi người thân phương xa trở về.

Trong nhất thời, mấy người vây quanh một chiếc xe buồn chán chờ đợi, tất cả đều hy vọng những người còn lại có thể xuất hiện càng sớm càng tốt.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, thấy sắp đến nửa tiếng, từng trận tiếng gầm rú của ô tô từ xa đến gần vang lên, như thể có một đoàn xe lớn đang nhanh chóng tiếp cận.

“Họ tới rồi.” Đoàn xe phi nhanh đến, nhìn thấy dấu hiệu trên xe, Ngô Mặc và những người khác liền biết đây là đoàn xe của cấp dưới

A Ninh.

“Thiếu vài chiếc xe.” Ngô Mặc nhớ khi mới xuất phát, hắn đại khái đếm có 20 chiếc xe địa hình, nhưng nhìn những chiếc xe đang đuổi tới hiện tại chỉ có khoảng 14 chiếc.

“Kít!” Một chiếc xe dừng không xa trước mặt hắn, A Ninh mở cửa xe bước xuống, nhìn thấy Ngô Mặc và mấy người lạnh lùng nói: “Mấy vị này, tài năng chạy thoát thân đúng là mạnh thật.

“Lái xe lâu như vậy vẫn không thấy dấu vết của các người, tôi còn tưởng các người định một mình xông vào Tháp Mộc Đà chứ.” Nghe lời A Ninh nói, Ngô Mặc không đáp lại cô ta, quay đầu thì thầm vào tai Ngô Tà: “Nhìn xem, đây chính là người anh khăng khăng muốn đợi đấy, đến một câu tiếng người cũng không biết nói.” Ngô Tà một mặt đầy vạch đen, trong lòng thầm nghĩ: “Mình kiên trì lúc nào chứ?

Chẳng phải là cái tên Hạt Tử chết tiệt kia bảo đợi, em mới không đi sao?” A Ninh trừng Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em một cái, quay người nhìn Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh nói: “Hai vị, cấp dưới của tôi có vài chiếc xe đã mất dấu vết, tôi cần tìm thấy họ.” “Đặc biệt là chiếc xe của Định Chủ Trác Mã và Trát Tây, không có họ dẫn đường, chúng ta không thể tìm được tuyến đường đi đến Tháp Mộc Đà.” “Hiểu rồi.” Lần này Hắc Nhãn Kính gật đầu, không nói gì nhiều, vừa chuẩn bị quay người đi lấy thiết bị, lại dừng bước.

Quay người đi đến trước mặt Ngô Mặc, đặt tay lên vai hắn, cười nhếch mày về phía Ngô Mặc: “Em trai, có muốn đi cùng không?” “Không.” Ngô Mặc hất tay Hắc Nhãn Kính ra, dứt khoát từ chối, nói: “Em phải ở lại đây với anh trai em, em không yên tâm để anh ấy một mình.” Chưa kịp để hắn nói xong, đã thấy Ngô Tà đã sải bước đi theo Trương Khởi Linh về phía trước.

Vừa đi vừa quay đầu lại hét với Ngô Mặc: “Tiểu Mặc, anh đi với

Tiểu Ca tìm người trước nhé, không cần lo cho anh, một lát sẽ về ngay.” Ngô Mặc: “...” Hắn từ từ ôm ngực, cảm thấy một bầu nhiệt huyết của mình đổ sông đổ biển, cái tên Ngô Tà khốn kiếp này, đúng là không phải người mà.

“Hắc hắc!” Hắc Nhãn Kính cười híp mắt nhún vai, mạnh mẽ ôm vai Ngô Mặc, giọng điệu đầy vui vẻ: “Đi thôi, nếu không cậu đứng đây một mình buồn lắm.” Giải Ngữ Hoa tay xách thiết bị vừa đi đến phía sau Ngô Mặc, nghe thấy lời này lập tức dừng bước.

Anh ta nheo mắt đánh giá Hắc Nhãn Kính từ trên xuống dưới, trong lòng thầm nghĩ: “Hóa ra cái lão tử này không tồn tại trong mắt tên Hạt Tử nhà mày hả?” Những thành viên còn lại có một phần ở lại sửa xe, một phần thu dọn thiết bị, những người còn lại chia thành vài đội, đi về các hướng khác nhau tìm kiếm những người mất tích, và đã hẹn giờ, 2 tiếng sau, dù tìm được hay không cũng phải nhanh chóng quay về.

Lúc này gió trong sa mạc đã lặng, mặt trời lại xuất hiện trên bầu trời sa mạc, đốt người nóng bức khó chịu.

“Tôi nói đại ca, anh cứ phải kéo tôi ra đây làm gì?” Ngô Mặc lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Anh lợi hại thế, tự mình tìm không được sao?” “Mới có một tiếng thôi, tìm thêm chút nữa, ít nhất cũng phải xứng đáng với tiền công.” Hắc Nhãn Kính cười cười, ánh mắt nhìn khắp nơi, muốn xem có manh mối gì không, nhưng xa xa ngoài những đụn cát liên miên bất tận, không còn bất cứ thứ gì khác.

Hai người quyết định đổi hướng tiếp tục tìm, nhưng vừa định quay người, Ngô Mặc đã liếc thấy phía trước không xa.

Ở đó lờ mờ dường như có một thứ gì đó nằm trên mặt đất, hắn vội vàng nói: “Bên kia mặt đất dường như có thứ gì đó, đi, qua đó xem.” Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính nhanh chóng chạy về hướng đó, quả nhiên, một người bị chôn vùi dưới cát, chỉ lộ ra một đôi chân.

Hai người nhìn nhau, không do dự nữa, hai tay bắt đầu nhanh chóng đào xuống.

Rất nhanh khuôn mặt người lộ ra, Ngô Mặc nhìn kỹ mới phát hiện, người dưới cát này lại là Lão Cao.

“Tên này, sao lại ngã ở đây?” Hắc Nhãn Kính có chút khó hiểu, xoa xoa cằm nhìn về phía xa: “Hắn sẽ không phải bị ném xuống xe, rồi đi về phía này chứ?” “Được rồi, Kính ca, kệ hắn ta đi đến đây bằng cách nào, chúng ta vẫn nên đưa người về trước đã.” Ngô Mặc vỗ vỗ vai Hắc Nhãn Kính, cười thân thiết với hắn ta, nụ cười đó khiến mí mắt Hắc Nhãn Kính giật giật, có cảm giác không lành.

“Anh à, anh xem mặt trời gay gắt thế này, lại nhìn cánh tay bé nhỏ chân cẳng bé tí của em, giờ thể lực có hơi đuối rồi, anh có thể...” Quả nhiên, những lời không biết xấu hổ như vậy, chỉ có thể nghe từ miệng Ngô Mặc.

“Anh em ta bàn bạc chút nhé.” Hắc Nhãn Kính cắn răng: “Mỗi người một chân thì sao?” Khi Lão Cao tỉnh lại từ hôn mê, phát hiện mình lại bị người ta kéo lê đi, nỗi sợ hãi lập tức dâng lên trong lòng, tưởng mình bị quái vật nào đó tóm được, chuẩn bị làm bữa tối.

Ngay khi anh ta định la hét trong hoảng sợ, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Ồ, tỉnh rồi à?

Vậy thì tự đứng dậy mà đi đi, mệt chết ông đây rồi.” Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người, cực kỳ ăn ý quăng Lão Cao xuống đất.

Hắc Nhãn Kính cử động vai một chút, ngồi xổm xuống hỏi: “Chỉ mình anh thôi sao?

Chương 29

Những người còn lại trên xe anh đâu?

Các người bị phân tán ở đâu?” Lão Cao kể lại một chút, do bão cát đột ngột ập đến, họ điên cuồng phóng xe về phía trước, nhưng không may, chiếc xe của anh ta vô tình đâm vào một tảng đá, lốp xe bị nổ, bất đắc dĩ, chỉ có thể cầm thiết bị xuống xe bỏ chạy.

Ban đầu vài người còn đỡ nhau, nhưng một trận gió lớn thổi qua, khi anh ta mở mắt ra lần nữa, chỉ còn lại một mình, những người khác đã đi về đâu, anh ta cũng không rõ.

“Được rồi, anh đi thẳng về hướng Tây Bắc, khoảng 40 phút là có thể nhìn thấy A Ninh và bọn họ.” “Bây giờ không có gió, chắc sẽ không xuất hiện tình trạng lạc đường nữa, chúng ta lại đi tìm kiếm những người còn lại.” Ngô Mặc chỉ hướng cho Lão Cao, rồi kéo Hắc Nhãn Kính đi về phía khác tìm kiếm.

Vừa nãy hắn đã nghe thấy tiếng thông báo thưởng của hệ thống, lúc này mới nhớ ra, ban đầu hệ thống giao nhiệm vụ, cứu một người thưởng 100 điểm, tương lai có thể mua đồ tốt trong cửa hàng.

Tuy hắn bây giờ cũng không biết trong cửa hàng hệ thống cụ thể có gì, nhưng kinh nghiệm đọc sách nhiều năm thì đầy đủ, tóm lại những thứ đó chắc chắn là bảo bối hiếm có trên thế giới này.

Có tiền có động lực, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người không ngừng tìm kiếm trong sa mạc, rất nhanh, lại tìm được vài người lạc đường, trong đó, có cả gia đình ba người của Định Chủ Trác Mã.

Khi nhìn thấy Định Chủ Trác Mã và con dâu của ông ta, Ngô Mặc không nhịn được mở miệng nói: “Tôi nói ông ơi, chẳng phải ông sống ở đây quanh năm sao?

Sao bão cát đến hay không mà các ông cũng không biết gì thế?

“Ít nhất cũng phải có cảnh báo trước chứ?

Hay là nói, ông chỉ thỉnh thoảng sống ở sa mạc, thực tế căn bản không rõ về nơi này?” Trát Tây liếc nhìn bà nội mình, biện giải: “Loại bão cát này mấy năm cũng không gặp một lần, căn bản không có quy luật, chúng tôi làm sao mà biết được?” “Được rồi, các ông nói sao cũng đúng.” Ngô Mặc không thèm để ý xua tay, ánh mắt lại chuyển sang con dâu Định Chủ Trác Mã, cười hắc hắc nói: “Bà thím này, sao cổ bà tự nhiên có một mảng trắng thế?

Dùng mỹ phẩm gì tốt vậy?” Hắc Nhãn Kính khoanh tay đứng bên cạnh không nói gì, vẻ mặt như đang suy tư.

Đưa gia đình ba người của Định Chủ Trác Mã về xong, Ngô Mặc lại sốt ruột kéo Hắc Nhãn Kính đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Đi, Kính ca, tìm thêm chút nữa, xem còn có người sống nào không.” Lần này hai người đổi một hướng khác, vô định tìm kiếm trên sa mạc.

Vài tiếng sau, Hắc Nhãn Kính cũng mồ hôi nhễ nhại.

Hắn nhìn Ngô Mặc trên mặt hưng phấn đến mức toát cả dầu, không nhịn được hỏi: “Này Mặc thiếu gia, cậu chích thuốc kích thích đấy à?

Hay là cậu đột nhiên lương tâm trỗi dậy, cảm thấy làm người tốt rất quan trọng hả?” “Hai chúng ta hiện tại đã tìm kiếm khoảng 5 tiếng rồi, thấy trời sắp tối rồi, còn không về sao?” Ngô Mặc lúc này mới phát hiện, do hắn kiên trì, Hắc Nhãn Kính đã đi cùng hắn tìm kiếm trên sa mạc rất lâu, hai người tổng cộng tìm được hơn 10 người lạc đường, hắn cũng đã nhận được khoảng 1000 điểm tích lũy.

“Vâng, Kính ca dạy chí phải, đúng là nên về rồi.” Ngô Mặc mặt không đỏ tim không đập nhanh, tiếp tục nói: “Là em cứu người sốt ruột quá, không cân nhắc vấn đề thời gian, mong anh thông cảm.” Hắc Nhãn Kính ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn Ngô Mặc, luôn có cảm giác, tên này sẽ không phải bị phơi nắng đến ngốc rồi chứ?

“A K, cậu sắp xếp một chút, thu dọn thiết bị phân loại chất lên các xe khác nhau, 10 phút sau, chúng ta sẽ xuất phát.” Sau nhiều phương án tìm kiếm, vẫn còn vài người không tìm thấy, lúc này trời đã bắt đầu tối, ở đây không có chỗ trú ẩn, một khi gió lớn nổi lên, rất nhanh sẽ xuất hiện nguy hiểm, nên A Ninh quyết định lập tức di chuyển.

“Trát Tây, chúng ta bây giờ nên đi hướng nào?” Trước khi xuất phát, A Ninh hỏi Trát Tây, xem theo kinh nghiệm của anh ta, nên tìm đường quay lại con sông khô ban đầu như thế nào.

Trát Tây nhìn tình hình xung quanh, lắc đầu, thở dài nói: “Chỗ này tôi cũng chưa từng đến, sa mạc quá lớn, chỉ cần chuyển hướng một chút là sẽ lạc đường, huống chi chúng ta bây giờ đã lệch xa con sông khô rồi.” “Quay về là không thể rồi, trận bão cát vừa rồi chắc chắn sẽ vùi lấp con sông khô, ngay cả khi chúng ta quay về, cũng không nhìn thấy bất cứ thứ gì.” Mọi người trầm mặc, theo lời Trát Tây, vậy là quay về cũng không khả thi.

Xem ra, chỉ có thể nhanh chóng tìm một nơi có thể cắm trại, qua đêm nay, sáng mai trời sáng rồi tìm lối ra mới.

Nghỉ ngơi vài phút sau, A Ninh nhìn đồng hồ, đứng dậy, hét: “Lão Cao, A K, bên các cậu đã xong hết chưa?” “OK, thiết bị đã sắp xếp xong, có thể rời đi bất cứ lúc nào.” Lão Cao giơ tay ra hiệu với A Ninh, tên này thể lực thật sự không tệ, vừa nãy trong sa mạc suýt mất mạng, không ngờ quay về nghỉ ngơi một lát lại hoạt bát nhảy nhót.

A Ninh nhìn mọi người nói: “Chúng ta đi về hướng Đông Nam trước, xem có thể tìm được một nơi thích hợp không.” “OK, tôi không vấn đề gì.” Ngô Mặc gật đầu, miệng ngậm điếu thuốc, lững thững đi về phía xe Land Rover.

Vừa đi hai bước, không nghe thấy động tĩnh phía sau, hắn lại dừng bước, quay đầu nhìn Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính vẫn còn đứng yên tại chỗ, có chút nghi hoặc hỏi: “Sao thế?

Còn không đi à?” “Tiểu Mặc đệ đệ, cậu vất vả quá rồi, lần này để tôi lái vậy.” Giải Ngữ Hoa nhanh chóng đi đến trước mặt Ngô Mặc, vỗ vỗ vai hắn, mặt tươi cười: “Lộ trình còn dài, cần nghỉ ngơi thích đáng.” “Đúng đúng, Tiểu Mặc, cậu mệt quá rồi, vừa lái xe vừa tìm người, anh đây cũng xót.” “Phải đó, Mặc thiếu gia, vẫn là ngồi phía sau trò chuyện với anh đi.” Ngô Tà liếc nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, hai người lần đầu tiên ăn ý đến thế nhanh chóng tiến lên, một trái một phải khoác vai Ngô Mặc, kéo hắn về phía hàng ghế sau xe, Trương Khởi Linh không chút do dự kéo cửa xe phụ lái ra, nhanh chân ngồi vào.

“Nói còn hay hơn hát.” Ngô Mặc bĩu môi, không biện giải nữa, đi theo Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính, ngồi ở vị trí hàng ghế cuối cùng.

Đoàn xe đi về hướng Đông Nam thêm gần hai tiếng, trời đã hoàn toàn tối, nếu còn không tìm được chỗ cắm trại, thì mọi người chỉ có thể đỗ xe thành một vòng tròn, miễn cưỡng qua đêm trong đó.

Giải Ngữ Hoa lái xe rất ổn định, bám sát phía sau xe A Ninh, đường xá không tốt, Ngô Mặc lắc lư trái phải đến mức muốn ngủ thiếp đi.

“Chú ý, phía trước có tình huống.” Trong máy bộ đàm đột nhiên truyền đến giọng của tài xế Lão Cao, tên này mang theo gia đình Trát Tây lái xe ở phía trước nhất, làm xe dẫn đầu tìm đường, dù sao kinh nghiệm ẩn mình của ông ta vẫn rất phong phú.

“Ốc đảo, phía trước là ốc đảo, cách đây chỉ hai cây số, nhanh lên.” Giọng Trát Tây phấn khích truyền đến tất cả các xe, sự xuất hiện của ốc đảo trong sa mạc, khiến mọi người lập tức tỉnh táo tinh thần, cơ thể vốn mệt mỏi rã rời cũng trỗi dậy một luồng sức mạnh.

Đạp ga, từng chiếc xe lao thẳng về phía ốc đảo.

Đến ốc đảo sau, A Ninh cho người đỗ xe gọn gàng, đốt lửa trại, dựng lều, chuẩn bị tối nay sẽ cắm trại ở đây.

Ốc đảo trước mắt này không lớn lắm, nhưng trong sa mạc, đây cũng là một vùng đất quý, là nơi có thể cứu mạng người.

“Thật sự không ngờ, ở đây lại còn có ốc đảo.” Ngô Tà ngồi xổm bên bờ nước rửa mặt, cảm giác mát lạnh sảng khoái lập tức khiến anh ấy tỉnh táo tinh thần, lòng cũng không còn thấy phiền não.

“Ốc đảo này sẽ không lại xuất hiện vấn đề gì chứ?” Ngô Mặc đi tới ngồi xổm bên cạnh Ngô Tà, từ dưới đất nhặt một viên đá nhỏ, ném vào hồ.

Lời này nói ra rất đột ngột, Ngô Tà bên cạnh ngẩn người, khó hiểu hỏi: “Tại sao lại nói vậy?” “Trong phim truyền hình chẳng phải đều diễn thế sao, lúc chạy trốn, đột nhiên xuất hiện tia sáng hy vọng, rồi trong chớp mắt lại rơi vào tuyệt cảnh.” Ngô Mặc lề mề nói: “Đương nhiên, em chỉ nói vậy thôi, đừng để trong lòng.” “Hừ, phim truyền hình ư?” Ngô Tà suýt chút nữa bị Ngô Mặc chọc cười, trừng mắt nhìn hắn, bực bội nói: “Cậu cả ngày xem cái thứ vớ vẩn gì thế?

Có thể hơi đáng tin một chút không?” “Được rồi, đi ăn chút gì đi, lát nữa nghỉ ngơi sớm.” Nói xong, Ngô Tà kéo Ngô Mặc đi về phía lều, vừa đi vừa cảm thán mình làm anh trai thật quá khó khăn, sao lại có một đứa em trai khó chiều như vậy chứ?

Trong khoảnh khắc này, anh ấy nảy sinh vô hạn lòng đồng cảm với Nhị thúc.

Từ khi hai anh em gặp nhau, luôn ngủ chung một lều, nhưng không đến giờ ngủ, hai người cơ bản đều không về lều.

Một người kéo Trương Khởi Linh, hỏi những câu hỏi vĩnh viễn không có câu trả lời, người kia còn hơn, không phải nói chuyện phiếm với Hắc Nhãn Kính, thì cũng là giao lưu tình cảm với Giải Ngữ Hoa, tóm lại, hai anh em này đúng là không lãng phí thời gian.

Ăn tối xong đã là 1 giờ đêm, ban ngày liên tục bôn ba, mọi người đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi, để ngày hôm sau có thể đi đường tốt hơn, A Ninh đã sắp xếp vài người gác đêm, những người còn lại đều về nghỉ ngơi.

Do bị mất vài chiếc xe, vật tư có chút thiếu hụt, nên Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính ngủ chung một lều, Giải Ngữ Hoa được sắp xếp ngủ chung lều với Lão Cao.

Thấy hai anh em nhà họ Ngô vén lều định đi vào, Giải Ngữ Hoa mở miệng hỏi: "Ngô Tà, Tiểu Mặc, tôi có thể ngủ chung lều với hai người không?" "À?" Ngô Tà ngẩn người, vừa định nói chuyện, Ngô Mặc đã tiếp lời: "Không vấn đề, qua đây đi, dù sao hai anh em tôi cũng chưa chắc đã ngủ được, thêm một người còn có thể buôn chuyện thêm." "Ấy ấy, vậy còn tôi?

Tôi cũng có thể qua đó không?" Hắc Nhãn Kính đột nhiên xuất hiện bên cạnh lều, dọa Ngô Tà giật mình.

Không nhịn được liếc hắn ta một cái: "Tôi nói anh lần sau xuất hiện có thể báo trước một tiếng không?

Nửa đêm nửa hôm người đầy đồ đen, tự nhiên xuất hiện, anh muốn dọa chết ai hả?" "Hắc hắc!" Hắc Nhãn Kính như thể không nghe thấy, tay trực tiếp đặt lên vai Ngô Tà, mắt lại cười híp mắt nhìn Ngô Mặc.

Miệng càu nhàu: "Hết cách rồi, tôi không muốn ngủ cùng một tên câm cả đêm, đó đúng là một cực hình.” Ngô Mặc biết, chỉ cần mình nói một chữ “không”, tối nay đừng hòng ngủ được.

Với cái tính cách của tên này, hắn ta tuyệt đối có thể làm ra một chuyện, đó là ngồi ở cửa lều của cậu lẩm nhẩm cả đêm, khiến cậu ngủ không yên.

“Được rồi được rồi, vào hết đi, may mà cái lều này đủ rộng.” Ngô Mặc không chịu nổi hắn ta lải nhải, vén rèm cửa lều đi vào.

Nhưng khi hắn quay đầu lại, nhìn thấy Trương Khởi Linh đang ôm Hắc Kim Cổ Đao đứng ở cửa lều, cả người hắn hoàn toàn đơ ra.

Trong cái lều không lớn, chen chúc năm thằng đàn ông to lớn.

Một lúc, mọi người nhìn nhau trân trân, hoàn toàn không biết nên nói gì.

“Haiz, đúng là đau đầu.” Ngô Mặc thấy vậy lắc đầu, đi đến bên Ngô Tà, dùng vai huých anh một cái, nhỏ giọng nói: “Lão ca, chỗ này giao cho anh đó, tiếp khách cho tốt vào, em buồn ngủ rồi, đi ngủ trước đây.”“Tiếp khách?” Ngô Tà trừng mắt nhìn Ngô Mặc đầy kinh ngạc.

Trong lòng có ý nghĩ muốn đánh chết thằng khốn này, nhìn xem nó nói cái gì kìa, đây là coi mình là loại người nào chứ?

“Mấy vị cứ thoải mái chọn chỗ, đừng khách sáo.” Ngô Mặc chỉ vào chỗ trống trong lều, nói với ba người còn lại: “Ở đây chỉ có một cái giường dã chiến, là của tôi với anh tôi.

Anh ấy ngủ hay không tôi không quản, nhưng tôi thì chắc chắn phải ngủ.” Dưới ánh mắt chằm chằm của mọi người, Ngô Mặc trực tiếp nằm phịch xuống giường, với tay kéo chăn, đắp thẳng lên mặt.

Không bao lâu sau, tiếng ngáy đã vang lên.Ngoài tiếng ngáy của cậu ta, lúc này trong lều không hề có động tĩnh gì khác.

Ánh mắt mọi người vô thức đều đổ dồn về phía Ngô Mặc, nhìn cái chăn trên người cậu ta phập phồng theo tiếng ngáy.

Ngô Tà đưa tay xoa xoa thái dương, cảm thấy hơi đau đầu.

Anh ấy thật sự không hiểu nổi, thằng em mình rốt cuộc là làm bằng cái gì, sao trong tình huống như thế này mà cũng có thể ngủ ngay được chứ?

“À à, thú vị thật.” Giải Ngữ Hoa khẽ cười một tiếng, cầm túi ngủ của mình, quay người đi đến bên giường Ngô Mặc, trải xuống đất rồi chui vào trong, “Mấy anh em, tôi ngủ trước đây, mai nói chuyện.”“Tiểu Ca, hay là anh...” Ngô Tà có chút khó xử, anh nhìn Trương Khởi Linh không mang theo bất kỳ trang bị nào ngoài Hắc Kim Cổ Đao, rồi lại nhìn cái giường bị Ngô Mặc chiếm mất, nhất thời do dự không quyết.

“Không cần, tôi ngồi đây là được rồi.” Trương Khởi Linh nhìn ra ý định của Ngô Tà, cậu chỉ vào chỗ trống trong góc, ôm đao đi đến, ngồi xuống như một lão tăng nhập định, nhắm mắt dưỡng thần.Ngô Tà có chút khó xử, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không đành lòng để Trương Khởi Linh ngồi dưới đất cả đêm.

Anh chỉ vào nửa chỗ trống trên giường mà Ngô Mặc để lại, nhỏ giọng nói: “Tiểu Ca, anh cứ ngồi thế này cả đêm à?

Hay là anh ngủ giường đi.”“Ê?

Tôi cũng không mang trang bị, hay là để tôi ngủ đi.” Hắc Nhãn Kính đột nhiên xán lại gần, ngẩng đầu cười nịnh nọt với Ngô Tà.

Lại xòe hai tay ra cho Ngô Tà xem, ai oán nói: “Tay tôi hôm nay sắp tróc da hết rồi, cậu nhẫn tâm để một người bị thương như tôi ngủ trên nền đất lạnh lẽo sao?”“Nhẫn tâm.” Ngô Tà liếc Hắc Nhãn Kính một cái, bước nhanh đến bên giường, cũng không quản nhiều như vậy nữa, cứ nằm xuống trước đã.“Đúng là lòng người không như xưa, keo kiệt.” Hắc Nhãn Kính thở dài thườn thượt, đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, bất đắc dĩ ngồi xuống, miệng lẩm bẩm: “Đúng là người cùng cảnh ngộ mà số phận khác nhau, Ách Ba thì có người chăm sóc, tôi đây thì không ai cả, haiz.” Trương Khởi Linh lười biếng chẳng thèm để ý đến hắn, mí mắt cũng không hề hé mở.Trong lều không ai nói gì nữa.

Không biết từ lúc nào, bên ngoài bắt đầu nổi gió lớn, trong tiếng gió xen lẫn những tiếng gào thét và tiếng trống không rõ ràng, như thể địa ngục đã mở cửa, vô số ác quỷ oan hồn tràn ra khỏi Quỷ Môn Quan.

“A, cái quái gì thế này?” “Trời ơi, đây, đây là tình huống gì?” Đêm khuya tĩnh mịch, bên ngoài đột nhiên vang lên vài tiếng súng, nhất thời đèn của cả doanh địa đều sáng lên, mọi người cầm vũ khí, vén lều xông ra ngoài.Mấy người Ngô Mặc tốc độ cực nhanh, cầm theo “đồ nghề” lao ra ngoài lều ngay lập tức.

Khi họ nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, từng người đều sững sờ tại chỗ.

Lúc này, cả doanh địa đều bị một màn sương mù dày đặc bao phủ.

Xuyên qua lớp sương mù, ở phía xa ẩn hiện một tòa thành trì khổng lồ.

Chương 30

“Vãi, cái quái gì thế này?

Từ đâu xuất hiện vậy?” Ngô Mặc lắc lắc đầu, tưởng mình chưa ngủ dậy, lại dụi dụi mắt, phát hiện tòa thành vẫn sừng sững ở phía xa, hơn nữa những âm thanh đáng sợ kia cũng vọng ra từ đó.“Hồ nước đâu?

Sao lại biến mất rồi?” Ngô Tà nhìn quanh, nhận ra hồ nước cách lều không xa đã biến mất, thay vào đó là một cái hố lớn không thấy đáy.

“Đây, đây, đây là nơi của ma quỷ.” Trát Tây đột nhiên hoảng sợ kêu lên, hắn “phốc thông” một tiếng quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu, miệng nhanh chóng nói những lời mà không ai hiểu được.

Hành động bất ngờ của hắn dọa tất cả mọi người giật mình.

A Ninh đi tới, một tay kéo hắn dậy, nghiêm túc hỏi: “Đây là cái gì?

Anh nói rõ xem.”“Ma, ma thành.” Nỗi sợ hãi trong lòng Trát Tây càng lúc càng mãnh liệt, cả người hắn bắt đầu run rẩy không ngừng, môi run run không thể nói ra lời hoàn chỉnh.

Nếu không phải A Ninh đang giữ chặt cổ áo, hắn đã ngã sụp xuống đất rồi.“Tất cả mọi người cầm trang bị, lập tức rời đi.” A Ninh quả quyết, lập tức ra lệnh.

Mọi người không chần chừ nữa, lũ lượt trở về lều lấy trang bị chuẩn bị rời đi.

“Tiểu Mặc, sao anh có linh cảm chẳng lành thế.” Ngô Tà vừa nhìn thấy tòa thành đó đã cảm thấy không ổn.

Tòa thành này xuất hiện quá kỳ dị, còn cả hồ nước kia, cứ thế biến mất một cách khó hiểu ngay trước mắt.

Anh đi bên cạnh Ngô Mặc, nhỏ giọng nói: “Tòa thành này khiến anh thấy sợ hãi, hình như có thứ gì đó bên trong đang triệu hoán chúng ta.” “Đồ đạc đeo kỹ vào.” Ngô Mặc đưa trang bị cho Ngô Tà, rồi đeo đồ của mình lên người, một tay nắm chặt Minh Hồng Đao, cười khổ nói: “Tôi biết ngay thế nào cũng có chuyện mà, phim truyền hình quả nhiên không lừa tôi.”“Phim truyền hình gì?

Lần sau cho anh đây xem với, dù sao cũng có chút kinh nghiệm chứ?” Hắc Nhãn Kính một tay xách túi, một tay cầm súng.

Ngay cả trong tình huống này, trên mặt hắn vẫn nở nụ cười, như thể trên đời không có chuyện gì có thể khiến hắn phiền não.

“Đừng lải nhải nữa.” Giải Ngữ Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây đi.

Thành trì lạ xuất hiện giữa sa mạc, nghĩ thế nào cũng không phải điềm lành.”Mấy người không kịp tháo lều, cầm trang bị đi ra ngoài.

Vừa chạy đến gần xe thì đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Cứu tôi với!” Ngô Mặc và những người khác dừng bước, vội vàng quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện phía sau không biết từ lúc nào đã xuất hiện rất nhiều sinh vật kỳ lạ.

Trong số đó, một con quái vật dài hơn ba mét, đang bò trên mặt đất, há cái miệng lớn như đang treo một nụ cười nhe nanh.

Trên cái đuôi giống lưỡi hái của nó đang xiên một người, tiếng kêu thảm thiết chính là từ miệng người đó phát ra.

“Cái đ*o gì thế này?

Bọ cạp thành tinh à?” Mắt Ngô Mặc trợn tròn.

Kể từ khi đến thế giới Đạo Mộ, cậu cứ như bước vào sở thú vậy, đủ loại sinh vật kỳ hình quái trạng liên tục xuất hiện, đơn giản là đã làm mới tam quan của cậu.

“Trời ơi, bọ cạp nào mà to thế?” Ngô Tà kinh hô một tiếng, kêu lên: “Thứ này bị biến dị rồi à?” Ngay lúc đó, một trận gió dữ ập đến, một cái đuôi khổng lồ từ phía sau đâm mạnh tới.“Tránh ra!” Ngô Mặc một cước đá Ngô Tà sang một bên, quay người giơ Minh Hồng Đao trong tay, bổ mạnh xuống.

Một tiếng “rắc” vang lên, cái đuôi dài kia bị đao chém đứt làm đôi.

“Vãi, đúng là đao tốt!” Ngô Mặc cảm thán một tiếng, nhân lúc con bọ cạp đau đớn không chịu nổi, cậu nhảy lên giơ đao, vài nhát chém đứt hai cái càng lớn của con bọ cạp.

Cảm giác này giống như chém đậu phụ vậy, sảng khoái vô cùng.

“Dậy mau.” Xử lý xong con quái vật đánh lén này, Ngô Mặc chạy tới đỡ Ngô Tà dậy, miệng nói: “Lần sau có thể lanh lợi chút được không, biết không ổn thì mau chạy đi chứ.”“Ai da, cậu đừng có mỗi lần gặp nguy hiểm là đá vào mông anh có được không?

Không thể đổi chỗ khác à?” Ngô Tà rên hừ hừ, vịn mông đứng dậy, oán trách: “Thêm vài lần nữa là cái mông này thành ba mảnh mất.” “Mày lắm lời quá, đi mau.”“Tiểu Ca họ đâu rồi?” Ngô Tà vừa chạy vừa nhìn ra phía sau, chỉ thấy Trương Khởi Linh cầm Hắc Kim Cổ Đao, chém trái chém phải, đã giao chiến với bọ cạp rồi.

Ngô Mặc bực bội nói: “Thôi được rồi, đừng nhìn nữa.

Anh có chui xuống đất rồi, cậu ấy cũng chẳng sao đâu.” Cậu kéo Ngô Tà quay người chạy về phía xe, nhưng vừa chạy được vài bước lại dừng lại.Chỉ thấy ở chỗ chiếc xe cách đó không xa, bị mấy chục con bọ cạp vây quanh.

Từng con một dài gần một mét, kéo theo cái đuôi dài ngoẳng, giơ hai cái càng lớn trong tay, hung hăng nhìn chằm chằm về phía này.

“Ực.” Ngô Mặc nuốt nước bọt, kéo Ngô Tà lùi lại một bước, nhỏ giọng hỏi: “Lão ca, hỏi chút, bọ cạp cái thứ này có tính là côn trùng không?”“Hả?” Ngô Tà sững sờ, anh chớp chớp mắt, nhìn thằng em mình, trong lòng không hiểu.

Đã đến lúc này rồi, hỏi vấn đề này có ý nghĩa gì chứ?

Chẳng lẽ bị côn trùng ăn thì cao cấp hơn sao?“Đừng lắm lời, anh có biết hay không?” Ngô Mặc trừng Ngô Tà một cái, giục: “Bên này tôi cần dùng gấp, mau lên.” Ngô Mặc lần này ngay lập tức nghĩ đến Khống Trùng Thuật, nhưng cậu không chắc chắn liệu những con bọ cạp trước mắt có phải là loài côn trùng hay không.

Vạn nhất mình dùng Khống Trùng Thuật xong, tinh thần lực bị tổn hại, mà những con bọ cạp này lại không phản ứng, thế chẳng phải là thiệt thòi đủ đường sao?

Cái loại làm ăn lỗ vốn này thì thằng này không làm đâu.

Vừa hay, lão ca Ngô Tà bên cạnh có thể coi là từ điển sống, những vấn đề dạng này, hỏi anh ta thì có thể nhận được lời giải đáp.

“Bọ cạp không phải côn trùng.

Trong phân loại học động vật, bọ cạp thuộc ngành Động vật chân khớp, phân ngành Chân khớp thực sự, lớp Hình nhện, phân lớp Cận phúc, bộ Bọ cạp.” Chưa đợi Ngô Tà mở miệng nói, giọng Giải Ngữ Hoa đã vang lên bên tai Ngô Mặc, đồng thời trong miệng tuôn ra một loạt thuật ngữ.“Đậu má, không phải côn trùng à?” Nhưng những lời này đối với Ngô Mặc, chẳng có câu nào hữu dụng bằng mấy chữ đầu tiên.

Nghe thấy bọ cạp không thuộc loài côn trùng, Ngô Mặc nhất thời có chút xìu xuống.

Tuy nhiên cậu vẫn chưa từ bỏ ý định, lại lén lút thử với con bọ cạp gần nhất trước mặt, nhưng con bọ cạp kia cứ như thằng ngốc, đứng im tại chỗ không hề có phản ứng.

Ngô Mặc hoàn toàn hết hy vọng, cậu nghiến răng, nắm chặt con dao trong tay, nhìn đám bọ cạp ghê tởm kia, nói: “Xem ra lần này chỉ có thể liều mạng thôi.” Cậu nhổ một bãi xuống đất, chửi rủa: “Mẹ kiếp, rõ ràng nói sau khi lập quốc động vật không thể thành tinh, nhưng mấy thằng này là sao vậy?

Di dân rồi à?”“Có khi nào là do chỗ này quá hẻo lánh, tín hiệu không tốt, chưa nhận được thông báo không?” Hắc Nhãn Kính xách súng, cũng lùi về bên cạnh Ngô Mặc.

Nghe thấy lời cậu nói, hắn thuận miệng đáp lại một câu: “Dù sao thì đất lành chim đậu, đất xấu thì sản sinh dân lưu manh, động vật cũng vậy thôi.” A Ninh cùng các thành viên dưới quyền cũng từ từ lùi về đây.

Mọi người đều tụ tập lại một chỗ, tay cầm vũ khí và trang bị, cẩn thận đề phòng.Ngô Mặc nhìn quanh, lúc này mới chú ý thấy những con bọ cạp này hình như là từ cái hồ khô cạn kia bò ra.

Chúng tạo thành một vòng cung bao vây chặt chẽ mọi người, nằm rạp trên mặt đất, giơ cao những cái càng lớn, ánh mắt lóe lên vẻ hung ác, cứ thế lặng lẽ nhìn chằm chằm vào những người trong doanh địa.

Sương mù càng lúc càng dày đặc, lúc này toàn bộ cảnh tượng hiện lên một cảm giác yên tĩnh quỷ dị.

Ở tòa thành cách đó không xa, vẫn vang lên tiếng chém giết và gào thét.

Ở gần đây, gần trăm con bọ cạp khổng lồ, giơ càng vây quanh mọi người, bất động.“Sứ giả của ma quỷ!” Trát Tây đột nhiên gào lên một tiếng, ngã vật ra đất.

Tiếng kêu của hắn lập tức phá vỡ sự yên tĩnh.

Những con bọ cạp này như thể nhận được mệnh lệnh, giơ càng nhanh chóng bò về phía trước.

Trong nháy mắt, doanh địa lại trở nên hỗn loạn.

“Cẩn thận, vỏ của thứ này quá cứng, đạn không xuyên qua được.” A Ninh một tay kéo Trát Tây, tay kia giơ súng bắn “phanh phanh” vài phát vào con bọ cạp, nhưng ngoài việc cản trở tốc độ di chuyển của nó một chút, thì không có tác dụng gì.

Trát Tây có vai trò quá lớn.

Ở cái nơi quỷ quái này, nếu không có một người Tạng làm dẫn đường, sau này muốn tìm đến Tây Vương Mẫu Cung quả thật là khó càng thêm khó.“A!” Lại một tiếng kêu thảm thiết.

Ngô Mặc tranh thủ nhìn qua, lập tức giật mình.

Chỉ thấy một thành viên dưới quyền A Ninh bị một con bọ cạp lớn kẹp ngang eo làm đứt đôi, trên cái càng đầy sức mạnh kia dính đầy máu thịt.

Thành viên kia ngã xuống đất vẫn chưa tắt thở ngay, tiếng rên rỉ vang khắp doanh địa, càng giống như nhạc nền trong địa ngục, báo trước một hành trình đầy khó khăn phía trước.

“Mẹ kiếp, ông đây giết chết thứ quỷ này.” Máu nóng của Ngô Mặc bị kích động.

Cậu nhận ra người nằm trên đất.

Hai người họ tối hôm kia còn ngồi bên đống lửa hút thuốc, không ngờ thoáng chốc người này đã bị con bọ cạp trước mắt kẹp thành hai đoạn, nhìn là biết không sống được nữa rồi.

Cậu một bước lao lên, giơ đao trong tay, trực tiếp bổ xuống, miệng chửi rủa: “Chết tiệt đi cho ông đây!” Ngô Mặc không quản những con bọ cạp trước mắt là thành tinh hay di dân, tóm lại, cậu chỉ biết, dưới lưỡi Minh Hồng Đao của mình, những thứ này còn chẳng bằng đậu phụ.Trương Khởi Linh cầm Hắc Kim Cổ Đao và Ngô Mặc hai người chém trái chém phải trong đống bọ cạp, trong nháy mắt đã cản trở con đường tiến lên của chúng.

Ngay lúc đó, Giải Ngữ Hoa đột nhiên chỉ về phía thành trì mà hô: “Nhìn kìa, bên trái, đột phá về phía bên trái, ở đó không có bọ cạp.” Mọi người lúc này mới như tỉnh mộng, A Ninh giữ chặt Trát Tây, Lão Cao và A K cùng vài người khác kéo Định Chủ Trác Mã và vợ hắn, bất chấp tất cả mà xông về phía bên trái, cũng không quan tâm tòa thành kia có nguy hiểm gì hay không.

Tóm lại phải thoát khỏi đám bọ cạp này trước đã, phải biết rằng những con bọ cạp này quá khó đối phó, đạn đối với chúng không có tác dụng gì.

“Kính ca, bảo vệ anh tôi một chút, tôi chặn hậu.” Ngô Mặc quay đầu hét lớn về phía Hắc Nhãn Kính.

Không còn cách nào khác, ai bảo hộ vệ của Ngô Tà là Trương Khởi Linh, lúc này lại đang kề vai chiến đấu với mình chứ.

Thế nên chỉ có thể giao anh ấy cho cái tên Hắc Nhãn Kính này, nếu không mình thật sự không yên tâm.“OK, nhanh chóng đến đây nhé.” Hắc Nhãn Kính kéo Ngô Tà chạy về phía trước, vậy mà vẫn còn rảnh rỗi quay đầu lại ra dấu tay.

Điều kỳ lạ hơn là, tốc độ của hắn cực nhanh, nhưng kính mắt lại không rơi xuống, cứ như dính chặt vào mắt vậy, khiến Ngô Tà nhìn mà tấm tắc khen.

Ngô Mặc và Trương Khởi Linh hai người vừa chém vừa lùi, rất nhanh đã lùi đến cách thành trì 500 mét.

Điều kỳ lạ là, những con bọ cạp kia lại dừng truy đuổi, từng con một nằm rạp ở đó, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm tất cả mọi người.Đứng trước tòa cổ thành đột nhiên xuất hiện này, bên tai vang lên từng tiếng gào thét lớn.

Chương 31

Bên trong có đau đớn, có tiếng thét chói tai, còn có tiếng khóc than, khiến người nghe đều cảm thấy rợn tóc gáy.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm đám bọ cạp nửa ngày, phát hiện chúng chỉ tạo thành hình quạt bao vây mọi người.

Nếu có ai đó muốn đột phá về phía nào đó, mấy chục con bọ cạp sẽ ùn ùn xông tới.

Nhưng nếu bạn lùi lại, chúng lại lười biếng nằm rạp tại chỗ, tiếp tục nhìn chằm chằm bạn.

“Chúng muốn làm gì?” Ngô Tà nhỏ giọng nói: “Sao anh cứ cảm thấy tà khí thế này?

Chẳng lẽ chúng muốn chúng ta tiến vào tòa thành phía sau?”“Nhưng tòa thành này căn bản không có...” Ngô Tà quay người chỉ vào tòa thành đó vừa định nói tiếp, đột nhiên sững sờ, miệng khẽ thốt ra chữ cuối cùng, “cửa?” Không biết từ lúc nào, tòa thành quỷ dị phía sau, hai cánh cửa khổng lồ và nặng nề từ từ mở ra.

Đập vào mắt là sự u tối vô tận, như thể đó chính là lối vào U Minh.Ngô Tà trợn tròn mắt, đơn giản là không thể tin được những gì mình đang thấy.

Biểu cảm trên mặt anh ấy có kinh ngạc, có sợ hãi, lại có khó hiểu.

Các loại cảm xúc đan xen vào nhau, méo mó thành một khối.

Nhìn vẻ mặt của Ngô Tà, Ngô Mặc thật sự muốn cười.

Nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, cậu thật sự có thể ngồi dưới đất cười ra nước mắt.

“A a, anh.” Ngô Mặc trực tiếp đưa tay khoác vai Ngô Tà, lắc mạnh một cái, nói: “Anh đúng là cục cưng mà, cả đứa bé còn không nói trúng phóc như anh.

Miệng anh được khai quang rồi à?” Ngô Tà: “...” “Bây giờ có hai con đường: một là xông ra ngoài, hai là rút vào thành trì.

Nhưng hai con đường này, đường nào sống, đường nào chết, hay cả hai đều chết, tôi không rõ.

Các anh có ý kiến gì?”A Ninh xách súng đi đến gần Ngô Mặc, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Đạn của chúng ta bắn vào đám bọ cạp này không có tác dụng gì, chỉ có đao của anh và Trương Khởi Linh mới có thể gây sát thương cho chúng.” “Được rồi.” Ngô Mặc cắt ngang lời A Ninh, lạnh lùng nhìn cô ta, thong thả nói: “Cô quẳng bài toán lựa chọn này cho tôi, hơi không tử tế đó, nhưng thôi, tôi cũng không muốn so đo với cô.” “Nếu để tôi chọn, tôi đương nhiên sẽ chọn xông ra ngoài.

Dù sao thì đao trong tay ông đây cũng không phải ăn chay, bảo vệ anh em của tôi, mấy người chúng tôi vẫn có thể xông ra được.

Còn về các cô, ông đây tôi không quản được, cũng không muốn quản.” Sắc mặt A Ninh thay đổi, cô ta lại chuyển ánh mắt sang Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính: “Hai vị cũng chọn như vậy sao?

Chẳng lẽ Nam Hạt Bắc Ách lừng danh trên đạo lâu nay, cũng chỉ có thế thôi sao?”“Vào thành.” Trương Khởi Linh phun ra hai chữ, sau đó không thèm để ý đến mọi người nữa, tay nắm Hắc Kim Cổ Đao, sải bước lớn đi về phía cửa thành.

“Tiểu Ca, anh đợi em!” Ngô Tà thấy Trương Khởi Linh đi về phía thành trì, liền vội vàng kéo Ngô Mặc đuổi theo.

May mà lần này Ngô Tà cũng khá đáng tin, tay nắm chặt Ngô Mặc không buông ra.

Anh ấy không phải đồ ngốc, Ngô Tà trong lòng biết rõ nơi mà Trương Khởi Linh lựa chọn tiến vào nhất định có nguyên nhân đặc biệt.

Chẳng lẽ đây mới là lối vào thực sự của Tây Vương Mẫu Cung?"Ê, anh đừng có kéo mạnh tôi thế, tôi biết đi mà." Ngô Mặc bị Ngô Tà kéo chặt theo sát phía sau Trương Khởi Linh, cậu bất đắc dĩ nói: "Anh làm thế này, tôi sẽ cảm thấy mình là bình dầu kéo của anh đấy." "Trí thông minh của mày không được, anh không yên tâm để mày ở đó, có ở cạnh anh thì an tâm hơn một chút." Trong tình huống này, Ngô Tà miệng vẫn không tha ai, cho dù người đó là em trai ruột của mình, anh cũng muốn châm chọc vài câu.

Ai bảo sức mạnh của mình không bằng, luôn bị nó đá.

Ngô Mặc: "..." "Phụt!" Giải Ngữ Hoa thật sự không nhịn được, khẽ bật cười thành tiếng.

Anh ấy thấy Ngô Tà trừng mình, vội vàng xua tay: "Xin lỗi, nhất thời không nhịn được, chỉ là cảm thấy Tiểu Mặc nói rất có lý." Theo tiếng cười của Hoa gia, không khí căng thẳng dịu đi một chút.

Các thành viên dưới quyền A Ninh cảm thấy cơ thể mình lại ấm trở lại, không còn cứng đờ như vừa nãy nữa.Điều khiến người ta bất ngờ là, đi mãi ra khỏi con đường hầm này, những nguy hiểm và sinh vật đáng sợ mà mọi người lo lắng đều không hề xuất hiện.

"Chết tiệt, cái này là bị người ta đồ thành sao?" Ngô Mặc nhìn cảnh tượng trước mắt, không kìm được khẽ kêu lên.

Chỉ thấy trong tòa thành này, phần lớn kiến trúc đều đã sụp đổ, hơn nữa còn có dấu vết bị lửa lớn thiêu rụi.

Trên mặt đường khắp nơi là xương cốt nằm la liệt, nhìn qua một lượt, đếm không xuể.

Tiếng đau đớn và tiếng gào thét vẫn tiếp tục, nhưng không ai nhìn thấy âm thanh đó rốt cuộc từ đâu truyền đến.Trương Khởi Linh bước lên, ngồi xổm bên một bộ thi thể, quan sát kỹ lưỡng một lát, nói: “Bị chém chết, cổ bị một nhát đao cắt đứt.” “Chiến tranh?” Ngô Mặc nhìn quanh một lượt, phát hiện cảnh tượng ở đây rất giống với những gì chiếu trong phim truyền hình, chỉ có điều một bên là giả, một bên là thật.

Cậu nhìn thấy vài bộ xương cốt đổ trên mặt đất cách đó không xa, nhanh chóng đi tới.

Ngồi xuống quan sát kỹ lưỡng một lát, gật đầu: “Những người này chắc là dân thường, tất cả đều bị một nhát đao chém chết.” “Người nào mà tàn nhẫn thế, lại đồ sát cả thành?” Ngô Tà có chút không đành lòng, anh cẩn thận đi đến bên cạnh Ngô Mặc, chỉ vào một bộ xương khô rõ ràng là của trẻ con trên mặt đất, nói: “Mới lớn chừng này, sao lại nỡ lòng ra tay với nó chứ?”“Một tướng công thành vạn xương khô, lão ca, đây là thành trì thời cổ đại, khi đó con người đâu có được coi là người.

Anh lại chẳng phải không biết.” Ngô Mặc vỗ vỗ vai anh, an ủi: “Đừng cảm khái nữa, những người này sớm đã đầu thai chuyển kiếp rồi.

Biết đâu kiếp này người đòi anh đóng phí quản lý chính là họ đấy.” “À à!” Hắc Nhãn Kính đi tới, khoác vai Ngô Mặc, cười nhẹ nói: “Ngô thiếu, cậu nói rất có lý.

Nếu đã nói như vậy, tôi có nên đạp thêm vài phát nữa không nhỉ?” “Thần kinh!” Ngô Tà trừng hai người này một cái.

Anh đi đến phía sau Trương Khởi Linh, kéo kéo áo cậu hỏi: “Tiểu Ca, bây giờ chúng ta nên đi đâu?”“Thành trì Tây Vực cổ đại không lớn lắm, cạnh khoảng 20 cây số.

Chúng ta có thể đi dọc theo con phố trung tâm về phía cửa đông.” Chưa đợi Trương Khởi Linh nói, giọng A Ninh đã truyền đến từ phía sau.

Cô ta đi đến trước mặt Ngô Tà, tiếp tục nói: “Tuy nhiên nơi này rất kỳ lạ, đường phố không có quy luật nào cả.

Chúng ta phải tìm được Phủ Thành Chủ trước mới có thể xác định phương hướng.” “Đi về hướng tây nam.” Trương Khởi Linh chỉ về phía trước bên trái, nơi đó ẩn hiện một kiến trúc cao lớn, nhưng vì đổ nát nghiêm trọng nên nhất thời không thể xác định được.

“Được, dẫn đường đi.” A Ninh gật đầu, ra hiệu Trương Khởi Linh đi trước.

Người phụ nữ này rất có tâm cơ, có nguy hiểm đương nhiên để người khác đi trước.Ngô Tà vừa định bước tới, bị Ngô Mặc túm chặt lại: “Anh vội cái gì?

Đi cạnh tôi.” Tình hình ở đây chưa rõ ràng, Ngô Mặc không định để lão ca nhà mình đi trước dò đường.

Cậu và Hắc Nhãn Kính hai người, một trái một phải bảo vệ Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa theo sát phía sau.

Ngô Mặc vừa đi vừa suy nghĩ.

Trước đó Trát Tây cứ luôn kêu “thành ma quỷ”, nhưng theo những gì cậu biết, thành ma quỷ không phải chỉ địa mạo Nhã Đan sao?

Chẳng lẽ có rất nhiều thành ma quỷ?

Hay là nơi này mới là quỷ thành thực sự?

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc không kìm được nhỏ giọng chửi rủa: “Thằng cha Nam Phái Tam Thúc chết tiệt, chẳng có lời nào đáng tin cả.”“Phía nam, Tam Thúc?” Ngô Tà nghe thấy lời Ngô Mặc, trong lòng khẽ động, không kìm được hạ thấp giọng hỏi: “Tam Thúc ở phía nam à?” Cái gì?

Ngô Mặc bị Ngô Tà hỏi đến ngớ người, phía nam nào?

Ông ta làm sao biết được, Tam thúc cả ngày thần thần bí bí, ma nào biết ông ta ở đâu.

Nhưng Giải Liên Hoàn thì anh biết đang ở đâu, lão già này chắc giờ đang bám sát phía sau rồi.

Di?

Nghĩ đến đây, tư duy của Ngô Mặc dần dần rõ ràng, liền nghĩ ngay đến một chuyện.

Trong sách có nói, Trương Khởi Linh tuy ở trong đội A Ninh, nhưng dọc đường anh ta vẫn luôn để lại dấu hiệu cho Giải Liên Hoàn, để sau đó Giải Liên Hoàn mới vượt mặt A Ninh và những người khác, đi lên phía trước.

Đương nhiên, mấy cái này không quan trọng, cái quan trọng hơn bây giờ là, hai tên Vương Bàn Tử và Phan Tử kia, sẽ không cũng đi vào thành luôn rồi chứ?

Ngô Tà thấy Ngô Mặc có vẻ đang suy nghĩ, anh ta hơi sốt ruột.

Anh ta nhíu mày, khẽ đẩy Ngô Mặc: “Tiểu Mặc, em nói thật với anh đi, em thấy Tam thúc lúc nào?

Ông ấy liên lạc với em à?” “Anh cả, em thật sự không có.” Ngô Mặc thở dài, ngữ khí chân thành: “Em thật không lừa anh đâu, em đã bao lâu không gặp Tam thúc rồi, ông ấy tròn hay méo em cũng sắp quên mất rồi.” “Thật không?” Ngô Tà nghi ngờ đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới, nói: “Em không lừa anh chứ?

Giống như em lừa Nhị thúc nói là đi ôn thi cao học, nhưng thực tế lại chạy đến Cách Nhĩ Mộc.” Ngô Mặc liếc nhìn Ngô Tà, vừa định cãi lại thì phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết chói tai: “Cứu ~ tôi ~ với!!” Mọi người giật mình, vội vàng quay người nhìn lại.

Chỉ thấy một thành viên Cao gia đi cuối cùng, đang bị một con quái vật túm trong tay.

Thứ này trông giống vượn, đầu trắng chân đỏ, cao bằng người thường.

Lúc này nó đang túm lấy người của Cao gia, cúi đầu cẩn thận cắn xé chỗ cổ, trông như đang thưởng thức món ăn ngon nhất thế gian.

Một bàn tay trắng bệch nổi gân xanh từ ngực người đó xuyên ra, máu theo lỗ thủng ở lồng ngực chảy ra tí tách xuống đất.

Thấy tiếng kêu của người Cao gia càng lúc càng yếu, mọi người không màng gì khác, vội rút vũ khí ra, bắt đầu bắn vào con vượn.

“Đoàng!” Ngực con vượn “phập” một tiếng bật ra, máu đỏ xuất hiện trên lớp lông trắng.

Vốn tưởng một phát súng có thể bắn chết con vượn này, không ngờ nó chỉ bị thương nhẹ.

Tiếng súng lập tức khơi dậy tính hung tàn của nó, con vượn này lập tức cúi đầu, cắn đứt cổ người Cao gia một cách tàn nhẫn, sau đó tiện tay ném xuống đất, hai tay đấm ngực phát ra tiếng gầm rống.

Tiếng gầm như một mệnh lệnh, ngay lập tức vô số con vượn từ trên mái nhà nhảy xuống, chúng con nào con nấy tứ chi nhanh nhẹn, lực lớn vô cùng, hai móng vuốt sắc như dao.

Hàm răng dài nhọn nhô ra từ mép, bên trên còn dính máu thịt, trông cực kỳ kinh dị.

“Vãi chưởng!

Mẹ kiếp, toàn là mấy thứ quái quỷ gì thế này.” Ngô Mặc thầm mắng một tiếng, đột nhiên cảm thấy có chất lỏng nhỏ xuống đầu, anh không kịp lau, từ thắt lưng rút súng lục ra, theo bản năng giơ súng lên bắn xối xả về phía trên.

Chương 32

Vượn càng lúc càng nhiều, tiếng súng, tiếng gầm vang vọng khắp nơi, rất nhanh mọi người đã tản ra.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người đứng rất gần nhau, họ vừa chiến đấu vừa phân tâm nhìn chằm chằm Ngô Tà, sợ tên này lại bị người ta xử lý.

Ngay lúc này, một bóng đen khác thừa lúc mọi người không chú ý, từ trên trời giáng xuống, móng vuốt trực tiếp vồ lấy Hắc Nhãn Kính.

“Nguy hiểm!” Ngô Mặc phản ứng cực nhanh, phi một cước đá Hắc Nhãn Kính bay xa hơn hai mét, tránh thoát đòn tấn công hung hãn đó.

Con vượn này thấy đòn tấn công của mình trượt, trừng mắt đỏ ngầu, lập tức chuyển mục tiêu sang Ngô Mặc, dang hai tay bổ nhào về phía anh.

“Tránh ra.” Hắc Nhãn Kính giơ súng trong tay lên, bắt đầu bắn vào mắt con vượn.

Đạn từ mắt bắn vào, từ sau gáy bắn ra, “ầm” một tiếng, con vượn này ngã xuống đất không còn động đậy nữa.

Thấy lại có mấy con khác lao thẳng về phía này, Ngô Mặc từ trong túi rút ra quả lựu đạn mà anh “thuận tay” lấy từ thành viên đội A Ninh, rút chốt an toàn, hô lớn một tiếng: “Chết đi!” Một tiếng “oành” cực lớn.

Những kiến trúc vốn đã đổ nát xung quanh lập tức sụp đổ, khiến đám vượn đó kêu thét thảm thiết liên tục.

“Rút lui nhanh!” Tranh thủ lúc này, Ngô Mặc kéo Ngô Tà và Hắc

Nhãn Kính ba người, nhanh chóng chạy về phía các kiến trúc xung quanh.

Trong trận chiến vừa rồi, Ngô Mặc đã phát hiện ra một vấn đề, những con vượn này đều từ trên cao nhảy xuống, không có con nào chạy ra từ trong các căn phòng.

Thậm chí vừa nãy khi anh ném lựu đạn, chúng thà bị nổ chết cũng không chịu trốn vào trong.

Không xa có một căn nhà lớn, trông có vẻ là nơi ở của quý tộc thời đó, ba người Ngô Mặc không chút do dự lao thẳng đến đó.

“Phù!

Mệt chết ông đây rồi.” Ngô Mặc đóng cửa phòng, dựa vào tường bắt đầu thở hổn hển, đây là vận động thể lực thuần túy, cầm dao chém nhau với đám vượn đó, cánh tay đã tê dại rồi.

Quả nhiên, đám vượn đó chỉ quanh quẩn bên ngoài, phát ra tiếng kêu the thé, nhưng không con nào có ý định xông vào trong.

“Mệt chết rồi.” Tạm thời không còn áp lực bên ngoài, Ngô Tà lòng nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống đất, mệt đến mức ngón tay cũng không nhấc lên nổi.

Tuy anh ta không có võ công cao siêu như vậy, nhưng vẫn luôn vung vẩy dao găm, lại thêm mấy người kia luôn bảo vệ bên cạnh, nên cũng không bị thương.

“Ai, đúng là vừa thoát hang hổ lại vào ổ sói, Hắc gia lần này làm ăn đúng là lỗ vốn rồi.” Hắc Nhãn Kính cầm súng mân mê một lúc, lắc đầu, phát ra một tiếng cảm khái: “Mấy người này đều chạy tán loạn hết rồi, xem ra, tiền cọc cuối cùng khó mà đòi được.” Ngô Tà trừng Hắc Nhãn Kính một cái rồi nói: “Tôi nói lão mù kia, anh còn có lương tâm không?

Mạng sắp mất rồi mà vẫn còn tơ tưởng đến tiền?" "Anh sẽ không hiểu tôi đâu." Hắc Nhãn Kính cười gượng gạo nhìn Ngô Tà, buông một câu không đầu không cuối: "Tôi đâu có số sướng như anh, có người trả tiền hộ." Ngô Tà không hiểu, anh ta hơi khó hiểu nói: "Số sướng gì?

Ai trả tiền cho tôi?" "Tôi nói hai người có rảnh quá không đấy?" Ngô Mặc liếc trắng mắt, không hề khách khí nói: "Ở đây chỉ còn lại anh em mình thôi, hay là nghĩ cách làm sao thoát ra ngoài đi, tôi thấy trong thành này chắc chắn không chỉ có một loại đâu." Ngô Mặc còn chưa nói hết câu, miệng đã bị Ngô Tà bịt lại bằng tay: "Tổ tông ơi, con lạy ông đấy, ngàn vạn lần đừng nói linh tinh nữa, trước đó chính là ông nói lục châu có vấn đề, kết quả là xuất hiện con bọ lớn, giờ ông còn nói nữa à?" "Nói vậy thì, hình như đúng thật." Hắc Nhãn Kính xoa cằm, trầm tư: "Chẳng lẽ mấy thứ này, đều là nghe thấy lời của Ngô thiếu mới xuất hiện?" "Ưm ưm." Ngô Mặc đưa tay gạt tay Ngô Tà ra, trừng mắt nhìn anh ta một cái: "Anh còn dám nói tôi à?

Chính anh cũng có khá gì đâu.

Không thèm nói nhảm với hai người nữa, nói chuyện chính đi, tôi cứ thấy thứ bên ngoài đó không giống vượn chút nào?" Ngô Mặc ngồi xổm xuống, bắt đầu suy nghĩ: "Ngoại hình giống vượn, toàn thân lông trắng, chỉ có hai chân và lưng có một vệt đỏ tươi." Dựa theo những đặc điểm này, trong đầu anh nhanh chóng tìm kiếm thông tin liên quan, đột nhiên, một thông tin tương tự hiện ra.

Anh đột ngột vỗ đùi nói: "Vãi, cái thứ này không phải là Chu Yếm, một trong mười đại hung thú thời thượng cổ được ghi chép trong Sơn Hải Kinh sao?" "Chu Yếm?" Ngô Tà chỉ vào con vượn bên ngoài, hít một hơi khí lạnh, một lúc sau mới nói: "Thượng cổ hung thú?

Trông chỉ có vậy thôi à?

Tiểu Mặc, em không nhìn nhầm chứ, đây không phải là tinh tinh sao?” “Thôi, mặc kệ nó là cái gì đi, tóm lại cũng không dễ đối phó.” Ngô Mặc xua tay, nhìn ra ngoài qua cánh cửa đổ nát, rồi nói: “Mấy thứ này đều quanh quẩn bên ngoài, xem ra chúng ta nhất thời chưa ra được, hay là cứ nghỉ ngơi ở đây một lát, xem có tìm được cơ hội nào để xông ra ngoài không.” “Nhưng cũng lạ thật, tại sao chúng nó không vào đây nhỉ?” Ngô Mặc nghĩ mãi không ra.

Con Chu Yếm đó hung hãn dị thường, không sợ dao kiếm, cho dù bị chặt đứt cánh tay cũng vẫn há miệng to như chậu máu lao tới, nhưng tại sao lại không vào đây chứ, chẳng lẽ trong căn phòng này có thứ còn hung dữ hơn nó?

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc bắt đầu cẩn thận đánh giá căn phòng này.

Căn nhà rất lớn, tường đã bị đổ sập, mặt tường loang lổ, mấy cây xà gỗ đen sì nằm xiên xẹo trên đó, nhìn kỹ vẫn có thể thấy được hoa văn điêu khắc trên đó.

Ngô Mặc đoán, nơi này ban đầu hoặc là tư trạch của quan viên, hoặc là địa điểm quan trọng của chính phủ, chắc chắn không phải là chỗ ở của dân thường nghèo khó.

“Chỗ này trông rất khí phái, anh xem, loại gỗ này là gỗ thông thượng hạng, ở Tây Vực này, chỉ có quý tộc mới có thể sử dụng.” Ngô Tà nghỉ ngơi một lát, đứng dậy, theo sau Ngô Mặc, quan sát tình hình căn phòng này.

Lúc này anh ta biểu hiện cực kỳ bình tĩnh, sau những cảnh sinh tử vật lộn và quỷ dị vừa rồi, giờ anh ta đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Anh ta bình tĩnh phân tích: “Ở một nơi như Tây Vực, thường xuyên xảy ra chiến loạn, nhiều quốc gia chém giết lẫn nhau, nên những gia đình có tiền có thế thường có mật đạo và cơ quan để thoát thân, hơn nữa nhiều khi, lối đi có thể thông thẳng ra ngoài thành.

Căn nhà này lớn như vậy, hay là chúng ta tìm kiếm kỹ càng một chút, xem có tìm được mật đạo không, cho dù không tìm được, vạn nhất tìm được nguồn nước, cũng có thể cầm cự vài ngày." Nói đến đây, anh ta cười khổ một tiếng: "Ai mà biết còn phải ở đây bao lâu nữa, không có đồ ăn thì sống được, nhưng không có nước thì không sống được mấy ngày." "Anh nói đúng đấy, Kính ca, đừng ngồi nữa, làm việc đi chứ." Ngô Mặc dùng khuỷu tay thúc Hắc Nhãn Kính, nhướng mày cười nói: "Nếu không muốn làm việc cũng được thôi, tôi thấy tên kia bên ngoài toàn thân trắng toát, rất hợp với bộ đồ đen của anh đấy.

Hay là ngài thử thi triển mị lực một chút, câu kéo xem có thành một nhà được không?

Mấy tên đó cứ lao vào anh sống chết, không chừng, chúng nó thật sự muốn cướp anh về làm áp trại phu quân đấy.

Mà cũng đúng, đám đồng loại đó nhìn nhau lâu như vậy, chắc cũng ngấy rồi, giờ đột nhiên xuất hiện một người da khác màu, lại còn có quầng mắt đen, thì sao mà không tranh đoạt bằng được chứ?" "Ừ ừ, có lý đấy." Ngô Tà đứng một bên che miệng cười, anh ta phát hiện ra, khả năng ăn nói của đứa em trai mình đang tăng vọt, cũng chỉ có nó mới có thể "chửi" lại cái tên mù lòa này vài câu.

"Ngô thiếu." Hắc Nhãn Kính tay câu một cái, thuận thế ôm lấy cánh tay Ngô Mặc, dựa đầu vào vai anh, dáng vẻ như chim nhỏ nép vào người.

Hắn ta bóp giọng, nũng nịu nói: "Tử quỷ, sao anh lại nhẫn tâm thế?

Những lời anh nói với tôi lúc trước đều quên hết rồi à?" "Cút!" Ngô Mặc nghe hắn nói càng lúc càng quá đáng, đặc biệt là cái ngữ khí, cái giọng điệu đó, nghe mà người ta nổi hết da gà.

Anh cố sức hất Hắc Nhãn Kính ra, lùi mạnh một bước về sau, rùng mình một cái, vẻ mặt ghét bỏ: "Vãi chưởng, Kính ca, anh tính làm tôi buồn nôn đến chết hả?" Hắc Nhãn Kính cười mỉm đưa một ngón tay ra, khẽ lắc nhẹ, nói: "Lấy oán báo oán." Trong lúc mấy người nói chuyện, đã đi sang một căn phòng khác.

Sau khi vào đây, vì xung quanh phòng đều là vật đổ nát, nên bên trong bắt đầu tối đen, chỉ có thể dùng đèn pin để chiếu sáng.

"Chỗ này đổ nát rất nghiêm trọng, khi tìm thì cẩn thận một chút, đừng bỏ sót, nói chung mật thất lối đi chắc chắn sẽ không ở chỗ dễ thấy, các góc, và cả vách tường, đều phải xem xem có cơ quan nào không." Ngô Tà vừa tìm kiếm vừa dặn dò, đối với vấn đề kiến trúc, anh ta vẫn rất có uy quyền.

"Ừ." Ngô Mặc đáp lại một tiếng, cầm Minh Hồng Đao, dùng chuôi dao gõ liên tục vào quanh vách tường.

Trước đó đối với những thứ Hệ thống cấp cho, anh nhất thời không có chỗ dùng, nên cũng không để tâm.

Trên thực tế nhiều thứ đều như vậy, anh có, nhưng nếu không dùng, thì nó cũng chỉ là một bức tường nền, chỉ khi nào anh cần dùng đến, mới lôi nó ra.

"Chỗ này không có." Hắc Nhãn Kính chỉ vào bức tường phía đông, nói một tiếng, cầm đèn pin, lại đi thêm mấy bước: "Tôi đi đằng kia xem sao." Ba người nhanh chóng kiểm tra xong mấy căn phòng bên ngoài, rồi tiếp tục đi sâu vào trong, xuyên qua một hành lang tối đen như mực, tầm mắt Ngô Mặc đột nhiên dừng lại.

Không xa phía trước, trong góc đầy những tàn tích kiến trúc đổ nát, cột đá đổ và tường đá lung lay sắp đổ, còn có nửa tấm bia đá cắm xiên ở đó.

“Tôi qua đó xem sao.” Ngô Mặc cầm đèn pin vừa định đi qua, còn chưa kịp cất bước, trong căn phòng trống trải đột nhiên truyền đến tiếng “ba tháp”, hình như có thứ gì đó đang gõ dưới đất.

“Cẩn thận!” Ngô Tà một tay kéo Ngô Mặc lại, Hắc Nhãn Kính cũng rút súng lục ra.

Ba người cẩn thận đề phòng, vừa cầm đèn pin chiếu sáng vừa chầm chậm đi về phía đó.

Chưa đến một phút sau, từ phía sau bia đá, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người.

Ngay lúc Hắc Nhãn Kính định nổ súng, bóng người đó lên tiếng, miệng không ngừng chửi bới: “Vãi chưởng, cái chỗ quái quỷ gì thế này, làm Bàn gia tao mệt chết đi được.” “Bàn Tử?” Ngô Tà vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc này, suýt nữa giật mình, cái giọng, cái điệu này, y hệt Vương Bàn Tử.

Nghĩ đến đây, anh ta vội vàng đi nhanh mấy bước, muốn nhìn rõ hơn một chút.

“Ôi chao, Tiểu Thiên Chân, lâu rồi không gặp, Bàn gia tao nhớ mày chết đi được.” Quả nhiên, người này đúng là Vương Bàn Tử, một khuôn mặt to bè, đầy râu ria, khắp người toàn cát bụi.

Hắn dang hai tay, lao thẳng về phía Ngô Tà.

Thấy hắn sắp bổ nhào tới ôm, Ngô Mặc vươn tay lớn, kéo áo Ngô Tà, kéo anh ta ra phía sau.

Vương Bàn Tử bổ nhào hụt, bước chân loạng choạng một cái, ngẩng đầu lên vẻ hơi bất mãn.

Hắn ta nhíu mày nói: “Này, tôi nói cậu bị làm sao đấy?

Bàn gia tao ôm anh em tao một cái, có liên quan gì đến cậu đâu?”

Ngay lúc này, từ chỗ bia đá lại truyền ra một giọng nói: “Thằng Bàn Tử chết tiệt, mày chạy thì nhanh thật đấy, cũng không nói kéo tao một tay.” Vừa nói, Phan Tử chống tay xuống đất, từ bên dưới bò lên.

Hắn ta vừa nhìn thấy hai anh em nhà họ Ngô đứng phía trước, trên mặt lập tức lộ vẻ nhẹ nhõm, thở phào một hơi: “Ai, không sao là tốt rồi, thật sự dọa chết tôi rồi.” “Phan Tử?” Ngô Tà vui mừng khôn xiết, nhanh bước tiến lên, nắm cánh tay Phan Tử đánh giá từ trên xuống dưới: “Anh sao lại ở đây?

Tam thúc của tôi đâu?

Ông ấy cũng đến à?” Nói xong, anh ta nhìn về phía sau Phan Tử, lúc này mới phát hiện, phía sau bia đá có một cái lỗ không lớn, Phan Tử và Vương Bàn Tử vừa nãy chính là từ chỗ này bò ra.

“Tam gia không ở đây.” Phan Tử cười cười, nhìn Ngô Tà vẻ mặt vui mừng: “Tiểu tam gia, hai người không sao thật là tốt quá rồi.

Cậu không biết đâu, từ khi hai người vào Qua Bích Than xong, Tam gia nhận được tin tức, suýt nữa chết khiếp.

Nhưng lúc đó ông ấy không tiện ra mặt, nên đã để tôi và Vương Bàn Tử hai người, theo sau hai người, bảo vệ hai người bất cứ lúc nào.” “Cái gì?” Ngô Tà nhìn Phan Tử nghi hoặc hỏi: “Anh nói Tam thúc biết tin tức, để anh và Bàn Tử bảo vệ hai chúng tôi?

Vậy ông ấy bây giờ ở đâu?” “Thôi được rồi, toàn là một trăm ngàn câu hỏi vì sao.” Ngô Mặc đưa tay kéo Ngô Tà lại, chỉ vào Phan Tử đang mặt mày lấm lem cười nói: “Anh cứ để Phan Tử nghỉ một lát đi, anh hỏi như vậy, có thể hỏi đến đứt hơi người ta đấy.” “Mặc thiếu, cậu sao cũng ở đây vậy?” Phan Tử nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt khó hiểu: “Cậu trước đây không phải nói ở lại kinh đô để ôn thi cao học sao?

Lúc Nhị gia nói chuyện này với Tam gia, Tam gia đặc biệt vui vẻ.

Còn định đợi cậu thi đỗ xong sẽ thưởng cho cậu một món quà, đồ đạc tôi cũng đã chuẩn bị sẵn rồi, kết quả lại nghe nói cậu ở đây, lúc đó ông ấy vừa giận vừa sốt ruột suýt phun máu.” Ngô Mặc: “Ờ.” Ngay lúc Phan Tử và Ngô Mặc nói chuyện, Vương Bàn Tử kéo Ngô Tà sang một bên, chỉ vào Ngô Mặc, hạ giọng nói: “Thằng nhóc này là em trai mày à?

Ruột thịt?” “Ừ, đúng vậy.” Ngô Tà gật đầu, liếc mắt nhìn Vương Bàn Tử, hỏi: “Cùng cha cùng mẹ, sao, không giống à?” “Tôi nói Tiểu Thiên Chân, gen nhà mày có vấn đề gì à?” Vương Bàn Tử trừng mắt nhìn Ngô Tà, miệng lẩm bẩm: “Sao người sinh ra đứa nào cũng kém tin cậy hơn đứa nào thế?” “Mày nói chuyện có quá đáng không đấy?” Ngô Tà nhìn biểu cảm khoa trương của Vương Bàn Tử, bĩu môi: “Người nhà mày mới toàn là không đáng tin cậy ấy.” “Tôi nói vị huynh đệ này, công kích cá nhân không hay đâu nhé?” Ngô Mặc và Phan Tử hai người trò chuyện mấy câu, vừa đi tới, vừa hay nghe thấy lời của Vương Bàn Tử.

Anh ta cười mỉm nói: “Chúng ta là lần đầu gặp mặt mà, anh vừa lên đã nói như vậy, tôi sẽ sinh ra tự nghi ngờ bản thân đấy, anh như vậy đã ảnh hưởng đến tâm hồn tôi rồi, có phải không hả.” “Hắc, cậu nói vậy, Bàn gia tao nghe không vui đâu đấy.” Bàn Tử lập tức lấy lại tinh thần, chuyển ánh mắt sang Ngô Mặc, một tay chống nạnh, khí thế hung hăng hỏi: “Bàn gia tao hỏi cậu, lúc gặp bão cát, là cậu lái xe đúng không?” “Ừ, sao vậy?

Chương 33

Có vấn đề gì à?” Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em nhìn nhau, không hiểu ý đồ của Vương Bàn Tử khi hỏi như vậy.

Phía sau, Hắc Nhãn Kính tựa lưng vào tường, cười mỉm nhìn cảnh này không nói tiếng nào, nhưng trong ánh mắt sau cặp kính râm, ý cười gần như muốn tràn ra.

“Không vấn đề gì?” Vương Bàn Tử nhớ lại cảnh tượng lúc đó, sắc mặt hơi khó coi: “Tôi và Phan Tử hai người đi theo sau hai người không xa, lúc bão cát ập đến, còn chưa kịp phản ứng, cái xe của cậu cứ như bay mà biến mất dạng.

Bàn gia tao đạp ga muốn đứt cả bàn đạp, cũng không đuổi kịp hai người, cái đáng ghét hơn là, cậu đi toàn đường gì vậy?

Ổ gà ổ vịt, tao đuổi được nửa đường thì lốp xe đã nổ, tôi và Phan Tử hai người suýt bị bão cát cuốn bay.

Cậu biết không?

Bàn gia tao trong túi còn có một miếng ngọc bội thượng hạng cũng đánh mất ở đó, miếng ngọc bội đó là gia truyền của nhà Bàn gia, còn trông cậy bán đi để mua nhà ở kinh đô đấy.” Nhớ lại cảnh tượng lúc đó, Vương Bàn Tử quả thực là một tràng nước mắt chua xót.

Hắn ta tự nhận mình lái xe là tay lái lụa, đường nào cũng đi được, nhưng không ngờ, lại bị Ngô Mặc dạy cho một bài học thật sự, mà cái giá phải trả thì hơi lớn.

Ngô Tà vừa định mở miệng bào chữa cho Ngô Mặc, Vương Bàn Tử lại bắt đầu nói.

Hắn ta như thể nhịn lâu lắm rồi, mãi mới có cơ hội nói cho hả dạ.

“Hai chúng tôi nửa đêm mới tìm thấy hai người, còn chưa kịp liên lạc, lại xuất hiện con bọ lớn kia?

Ông đây suýt bị con bọ đó xâu thành kẹo hồ lô.” Nói đến đây, Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, hắn ta lau mồ hôi trên trán, rồi nói: “Bàn gia tao thấy lạ thật đấy, sao nhà mấy người đi trộm mộ, cứ toàn gặp mấy thứ kỳ quái vậy?

Tiểu Thiên Chân xuống mộ mở quan tài là xác chết vùng dậy, đến lượt cậu thì đi đâu cũng gặp quái vật lớn bị biến dị.

Sao vậy, mấy thứ này là họ hàng nhà cậu à?

Thấy ở đâu cũng muốn liên lạc tình cảm một chút?” “Khụ!” Phan Tử nghe càng lúc càng thấy không được, hắn ta khẽ ho một tiếng, tiến lên vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử: “Thôi được rồi, Bàn Tử, đừng ca thán nữa, Tiểu tam gia và họ không sao là tốt rồi, mấy thứ khác không quan trọng.” Vương Bàn Tử bĩu môi, trong lòng không cam, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, đứng một bên trợn mắt thở phì phò.

Ngô Mặc nghe thấy Vương Bàn Tử một tràng than vãn, nhịn không được bật cười thành tiếng: “Tôi nói vị Bàn ca này, anh nói nhiều như vậy cũng không thể trách tôi được, tôi đâu có biết anh và Phan Tử ở đâu?

Hơn nữa, tình huống lúc đó khẩn cấp như vậy, nếu tôi không chạy, mấy anh em mình lần sau gặp mặt, có khi là mấy chục năm sau rồi.” “Thôi được rồi, đừng đùa nữa, nói chuyện chính đi.” Ngô Tà nhịn không được ngắt lời hai người, sốt ruột hỏi: “Phan Tử, Tam thúc có phải cũng vào Tháp Mộc Đà không?

Ông ấy cũng vào thành rồi à?

Ông ấy dẫn bao nhiêu người?

Bây giờ tình hình bên ngoài không rõ, ông ấy có bị thương không?”

Phan Tử để Ngô Tà yên tâm, giải thích: “Tiểu tam gia, cậu yên tâm đi, Tam gia không vào thành.

Nếu tôi không đoán sai, Tam gia hẳn là đi một tuyến đường khác, chỉ là tôi và Bàn Tử không yên tâm về hai người, nên mới luôn đi theo sau.” “Là con đường Trần Văn Cẩm và họ đã đi trước đây à?” Ngô Tà hít một hơi thật sâu, hỏi tiếp: “Tam thúc làm sao mà biết con đường đó?

Chẳng lẽ năm đó ông ấy cũng từng vào Cung Tây Vương Mẫu?

Với lại Tam thúc làm sao mà biết tôi và Tiểu Mặc ở đây?

Chẳng lẽ trong đội A Ninh cũng có người của Tam thúc à?” “Đúng vậy, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính này đều là do Tam gia sắp xếp, để họ hợp tác với người nước ngoài, mục đích là trà trộn vào đội ngũ.” Phan Tử nói đến đây, tầm mắt quét qua Hắc Nhãn Kính đang bị cắt ngang ở một bên, gật đầu với hắn ta: “Hắc gia, đa tạ anh đã chiếu cố hai người họ, ân tình của anh, tôi thay Tam gia ghi nhớ rồi.” “Hắc hắc, chuyện nhỏ thôi, nhận tiền của người ta, giúp người ta giải tai ương, Hắc gia tôi là người có nguyên tắc mà.” Hắc Nhãn Kính giơ khẩu súng trong tay lên, cười cười rồi nói: “Chỉ có điều, giá cả lúc đó đàm phán không bao gồm người, lần này trở về, thế nào cũng phải thêm tiền.” “Phan Tử, anh nói cái tên đeo kính râm này cũng là bảo vệ tôi ư?” Ngô Tà vẻ mặt không thể tin được, thầm nghĩ trong lòng: “Thảo nào, tên này cứ suốt ngày nhảy nhót lung tung bên cạnh hai anh em mình, hóa ra cũng là vì kiếm tiền?

Nhưng mà thái độ phục vụ này, có hơi tệ không nhỉ?” “Ừ, đúng vậy, Hắc gia đúng là người của chúng ta.” Phan Tử tiếp tục nói: “Chủ yếu là ngay từ đầu ai cũng không ngờ, Tiểu tam gia cậu lại cùng Mặc thiếu cũng vào đây, lúc đó Tam gia tức đến mức chửi tục luôn.” Phan Tử cười khổ lắc đầu: “Cậu phải biết, thế hệ này nhà họ Ngô chỉ còn lại hai cái mầm là hai người thôi, nếu hai người mà có mệnh hệ gì, thì nhà họ Ngô coi như tuyệt hậu.” Ngô Mặc không nói gì, vẫn luôn lắng nghe nghiêm túc ở bên cạnh, anh hơi tò mò, tại sao Phan Tử lại gọi Ngô Tà là Tiểu tam gia, mà bản thân mình lại là Mặc thiếu?

Ngô Mặc nghĩ đến đây, liền gọi Hệ thống trong đầu: “Tôi nói anh bạn, có một điều phải nói thật, lúc anh sắp xếp bối cảnh nhân vật, có thể nào chi tiết hơn một chút không?

Cứ làm thế này, tôi cả ngày cứ như đang giải câu đố vậy.” “Đinh!

Tiếp nhận thông tin.” Hệ thống lạnh lùng dị thường, không nói thêm một câu thừa thãi, trực tiếp phát một số thông tin dưới dạng đoạn ngắn, phát trong đầu Ngô Mặc.

“Vãi, tôi nói mà.” Ngô Mặc rất nhanh xem xong, một lát sau, bỗng nhiên hiểu ra.

Trong lòng thầm nghĩ: “Thì ra là Ngô Nhị Bạch ghét Ngô Tam Tỉnh không đáng tin cậy, cảm thấy ông ta đã làm hư Ngô Tà, nên nói gì cũng không cho ông ta tiếp cận hy vọng cuối cùng của nhà họ Ngô -- Ngô Mặc.

Vì thế đặc biệt mang cháu trai là tôi về nuôi nấng, muốn bồi dưỡng thật tốt, rồi giáo dục lão Tam Ngô Tam Tỉnh, để ông ta xem, thế nào mới là tốt cho con cái.

Vốn tưởng có thể bồi dưỡng ra một tài tử kinh doanh, hoặc là học giả, kết quả...” Ngô Mặc liếm liếm đôi môi khô nứt, cảm thấy đau đầu như búa bổ, giao tiếp với Hệ thống: “Ông đây nói anh bạn, anh có hơi không đáng tin cậy không đấy?

Lúc anh sắp xếp bối cảnh, không xem tính cách của tôi à?

Với cái tính cách của tôi, tài tử kinh doanh, học giả?

Anh là đang đợi lần sau tôi gặp Ngô Nhị Bạch, bị ông ấy bóp chết làm tiêu bản à?” Nhưng mặc kệ Ngô Mặc nói gì, Hệ thống hoàn toàn không phản ứng, có lẽ nó cũng rất muốn xem Ngô Mặc bị mắng thế nào, dù sao tên này đúng là khiến người ta đau đầu.

“Phan Tử, Tam thúc cũng thật là, đã đến đây rồi, tại sao không nói trước với tôi một tiếng?” Ngô Tà nhịn không được than phiền một câu: “Ông ấy cứ luôn thần bí như vậy, lừa tôi xoay mòng mòng.” “Tiểu tam gia, cậu phải thông cảm cho Tam gia, ông ấy cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ.

Hơn nữa lần này đi theo Tam gia đều là người mới, họ kinh nghiệm không đủ, nếu trước đó đã nói với cậu, với tính cách của cậu, chắc chắn sẽ sống chết đòi theo, lỡ mà có chuyện gì thì sao?” Phan Tử nhìn Ngô Tà, lắc đầu, thở dài: “Ai, người tính không bằng trời tính, Tam gia thế nào cũng không ngờ, cậu lại thật sự tự mình đi Cách Nhĩ Mộc.” Tranh thủ lúc Ngô Tà và Phan Tử trò chuyện, Ngô Mặc đi đến một bên, nhìn Hắc Nhãn Kính cười mỉm nói: “Kính ca, nói thật đi, Tam thúc của tôi thuê anh tốn bao nhiêu tiền?

Hắc hắc, tiết lộ cho anh em một chút đi.” Anh ta vừa nói, vừa vươn một tay ôm lấy vai Hắc Nhãn Kính, ra vẻ anh em tốt.

Ngô Mặc thực sự lười nghe cuộc đối thoại giữa Phan Tử và Ngô Tà, những chuyện đó anh đã hiểu rõ khi đọc sách trước đây rồi.

Bây giờ đối với anh, cái anh hứng thú hơn là Giải Liên Hoàn rốt cuộc đã bỏ ra bao nhiêu tiền, mới có thể thuê được Hắc Nhãn Kính?

Anh muốn tham khảo giá cả một chút, lỡ sau này có người bị kẹp gì đó, anh cũng dễ báo giá chứ, thế nào cũng phải đắt hơn Hắc Nhãn Kính vài phần.

“Ý gì vậy?

Xót tiền cho Tam thúc cậu à?” Hắc Nhãn Kính liếc xéo Ngô Mặc một cái, từ trong túi rút ra một điếu thuốc, cũng không châm lửa, cứ thế ngậm cho đỡ ghiền.

“Cái người như tôi đây ấy mà, khi báo giá thì tùy tâm trạng, tùy duyên phận, không có tiêu chuẩn cố định, Hắc gia nếu thấy cậu hợp mắt, không cần tiền cũng có thể đi một chuyến, còn nếu không hợp mắt thì, một chuyến làm ăn, ít nhất cũng phải 7 con số.” “Bảy con số?” Ngô Mặc ước chừng tính toán trong lòng một chút, rồi lại đánh giá Hắc Nhãn Kính từ trên xuống dưới, nghi hoặc hỏi: “Kính ca, tôi muốn hỏi một chuyện, anh đừng để ý nhé, có phải gần đây người thuê anh làm việc ít quá không?

Chứ không thì sao anh lại nghèo rớt mồng tơi ra nông nỗi này?

Theo cái nết của ngài, không thể nào có cái tâm vì nhân dân phục vụ được.

Nhưng ngài vừa bần tiện vừa nghèo, tôi nghĩ đi nghĩ lại, hoặc là những người thuê anh đều chết sạch rồi, anh không lấy được tiền cọc cuối, hoặc là không có ai thuê anh làm việc, cũng chỉ có Tam thúc của tôi và hai người A Ninh kia mới đầu óc lớn.” Hắc Nhãn Kính: “...” “Hắc hắc, thú vị đấy.” Vương Bàn Tử ở một bên chứng kiến cảnh này, cảm thấy vô cùng thú vị, hắn ta lảo đảo đi tới, vỗ vai Ngô Mặc, nói: “Thằng nhóc cậu tên Ngô Mặc à?

Cái tính cách của cậu, không giống anh cậu lắm, nhưng Bàn gia tao rất thích.” Ngô Mặc cười nhe răng, không hề thành ý chắp tay: “Ôi, vậy thật là đội ơn Bàn gia đã yêu mến.” Ngô Tà và Phan Tử lại trò chuyện thêm vài câu chi tiết, biết được tình hình đại khái của Tam thúc, lúc này mới nói: “Thôi đừng đùa nữa, Bàn Tử, anh và Phan Tử làm sao mà vào đây?

Rồi lại xuất hiện ở phía dưới như thế nào?

Phía dưới này chẳng lẽ là một lối đi nào đó?” “Hừ, đúng là mẹ kiếp xui xẻo mà.” Vương Bàn Tử vỗ đùi, bĩu môi nói: “Tôi và Phan Tử hai người, liều mạng tránh né đám bọ đó, vốn định đuổi kịp hai người để đi cùng, không ngờ, tốc độ của hai người quá nhanh, trực tiếp vào trong thành.

Sau đó chuyện lạ đã xảy ra, theo sau khi hai người vào trong, đám bọ đó như thể biết hai người không ra được vậy, chúng con nào con nấy cũng bò đi hết.” “Bò đi?” Ngô Tà ngạc nhiên hỏi: “Chúng nó lại bò trở về hố sâu à?” “Không sai, đúng là như vậy.” Phan Tử gật đầu, tiếp tục nói: “Tôi và Bàn Tử hai người nấp ở một bên, trơ mắt nhìn chúng nó lại rút xuống, sau đó, chỗ đó bắt đầu phun nước ra ngoài, rất nhanh đã hình thành một ốc đảo xanh.” Mấy ngày nay liên tục xảy ra rất nhiều chuyện kỳ quái, Ngô Tà đã sớm quen với chuyện lạ rồi.

Anh ta nhìn Vương Bàn Tử nói: “Vậy nói như vậy, Bàn Tử, anh và Phan Tử là đi vào từ cửa thành sau chúng tôi, vậy hai người làm sao lại xuất hiện trong căn nhà này?” Ngô Tà nói xong cúi đầu trầm tư: “Chẳng lẽ ở đây có lối đi thẳng đến chỗ cửa thành?

Nếu là như vậy, thì chúng ta đi từ phía dưới này, có phải là có thể thoát khỏi đám vượn bên ngoài rồi không?” “Phía dưới này đúng là một lối đi, nhưng cụ thể thông đến đâu, Bàn gia tao thì không rõ.” Vương Bàn Tử bổ sung: “Tôi và Phan Tử hai người cũng là tình cờ mà gặp, thấy phía trên có một cái lỗ, liền định leo lên xem tình hình.” Nói đến đây, đôi mắt to như hạt đậu vàng của hắn ta lại nhìn Ngô Mặc.

Cười quái dị một tiếng: “Hắc, tôi nói thằng nhóc bụng dạ đen tối, Bàn gia tao thật sự không ngờ, thân thủ của cậu thật không tệ, chơi dao một tay thật là điêu luyện, chém đám vượn đó cứ như chơi vậy.” “Thằng nhóc bụng dạ đen tối?” Ngô Mặc chỉ vào mũi mình, trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử: “Anh không phải đang nói tiểu gia tôi đấy chứ?” Vương Bàn Tử cười quái dị một tiếng, tay vẽ một vòng trong không trung, cuối cùng vẫn chỉ vào Ngô Mặc: “Anh cậu Ngô Tà, tao gọi nó là Tiểu Thiên Chân, đó là vì nó thật sự ngây thơ.

Nhưng thằng nhóc cậu thì khác, cậu tên Ngô Mặc, rồi nhìn những chuyện cậu làm xem, rõ ràng là một bụng nước đen thui, vậy Bàn gia tao gọi cậu là thằng nhóc bụng dạ đen tối, có gì sai không?” Ngô Mặc đột nhiên cảm thấy tay mình hơi ngứa ngáy, rất muốn bóp chết cái tên Bàn Tử chết tiệt này ngay trước mặt.

Cái miệng của tên này, sao mà còn tiện hơn cả Hắc Nhãn Kính nữa vậy?

Ngay lúc Ngô Mặc định cãi lại, Hắc Nhãn Kính đi tới, khẽ cười một tiếng bên tai anh, thì thầm nhỏ giọng: “Có muốn ca ca giúp em xử lý hắn không?” Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau, khẽ hỏi: “Miễn phí?” “Bảy phần.” Hắc Nhãn Kính chậm rãi lắc đầu, giơ ngón tay ra hiệu số bảy, hạ giọng nói: “Ưu đãi thấp nhất rồi, không thể rẻ hơn nữa đâu.” Ngô Mặc hắng giọng một tiếng, đón ánh mắt mong đợi của Hắc Nhãn Kính, mỉm cười nhả ra một từ: “Cút!” “Haizz, định kiếm chút tiền ngoài mà không có cơ hội rồi.” Hắc Nhãn Kính thờ ơ nhún vai, cầm súng, thong thả đi về phía bia đá: “Được rồi, làm việc thôi, ai bảo Hắc gia tôi trời sinh đã là kiếp khổ sai.” Năm người nghỉ ngơi một lát, bàn bạc một hồi, quyết định đi từ cái thông đạo bên dưới này, xem có thể tìm được lối ra khác từ bên trong, tránh những con châu yếm bên ngoài.

Hắc Nhãn Kính dẫn đầu, là người đầu tiên nhảy xuống từ cửa động.

Ngô Mặc nhìn Ngô Tà nói: “Lão ca, mấy anh xuống trước đi, em ở lại đoạn hậu.” “Không được.” Phan Tử không đồng ý, dứt khoát từ chối: “Mặc thiếu, có Phan Tử tôi ở đây, sao có thể để ngài đoạn hậu được?

Chuyện này mà để Tam gia biết, chẳng phải Phan Tử tôi bị trách mắng sao?” “Vẫn là ngài với Tiểu Tam gia đi trước, sau đó là Bàn Tử, Phan Tử tôi đoạn hậu.” Ngô Mặc suy nghĩ rồi gật đầu, lúc này cũng không phải lúc tranh cãi mấy chuyện này.

Xuống dưới không có vấn đề thì tốt, nhưng nếu có vấn đề, cứ làm là xong, nghĩ nhiều làm gì.

Nói xong, cậu nhìn Ngô Tà nhảy xuống xong, liền lập tức nhảy theo.

Trên đó chỉ còn lại Phan Tử và Vương Bàn Tử.

Cái cửa động không lớn lắm, với thân hình của Vương Bàn Tử, cũng phải cố hết sức mới chen xuống được.

Tức đến mức hắn ta than vãn không ngừng: “Biết thế còn xuống, Bàn gia tôi đã chẳng tốn nửa ngày leo lên làm gì, đúng là phí công vô ích!” Sau khi xuống mới phát hiện, cái thông đạo này vừa đen vừa dài, căn bản không nhìn ra phía trước dẫn đến đâu.

Thông đạo không cao lắm, có lẽ lúc xây dựng ban đầu là để tiết kiệm sức lực, nói chung là cả bọn đều phải khom lưng đi bên trong, cái tư thế này đừng nói là khó chịu đến mức nào.

“Đậu má, cái tư thế này đúng là hành người mà!” Ngô Mặc khom lưng, ánh mắt năng lực linh nhìn chằm chằm vào cái mông của Ngô Tà phía trước, khiến cậu lúc nào cũng có chút lo lắng.

Ai cũng không biết thông đạo rốt cuộc dài bao nhiêu, để tiết kiệm năng lượng, chỉ có Hắc Nhãn Kính bật đèn pin soi đường.

Trụ sáng đèn pin lay động trong thông đạo tối đen đầy bóng tối này, dù là luồng sáng mạnh mẽ tập trung, cũng dường như bị màu đen xung quanh nuốt chửng, căn bản không nhìn rõ phía trước còn bao xa.

“Tiểu Mặc, mày nói cái thằng Hắc Nhãn Kính này, có nhìn rõ đường không vậy?” Ngô Tà nhìn Hắc Nhãn Kính đang đi không xa phía trước, vẻ mặt đầy lo lắng.

Cái tên này ở chỗ tối om thế này còn đeo kính râm, sẽ không dẫn cả bọn vào hố chứ?

Chương 34

“Suỵt.” Ngô Mặc khẽ kéo Ngô Tà từ phía sau, hạ giọng nói: “Người mù thường thính lực tốt, anh nói nó như vậy, cẩn thận nó dắt anh vào tròng đấy.” Ngô Tà lập tức ngậm miệng, quay lại ra hiệu OK với Ngô Mặc, không nói thêm lời nào, nghiêm túc nhìn chằm chằm xuống đường, sợ thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhìn bộ dạng cẩn thận dè dặt của Ngô Tà, Ngô Mặc không nhịn được, bịt miệng cười thầm phía sau.

Trong lòng nghĩ: “Ngô Tà lúc này cũng quá dễ thương rồi, trách gì Vương Bàn Tử gọi anh ấy là Tiểu Thiên Chân.” Lại đi được khoảng hai cây số, Vương Bàn Tử thực sự không chịu nổi nữa.

Hắn ta ngồi phịch xuống, đấm đấm chân nói: “Ối giời ơi, Bàn gia tôi đi không nổi nữa rồi, cái kiểu khom lưng còng rạp này, đúng là muốn mệt chết tôi!” “Nghỉ ở đây một lát, thở dốc chút.” Phan Tử nhìn về phía sau, không phát hiện nguy hiểm gì, cũng ngồi xuống.

Thông đạo hơi hẹp, lại tối đen như mực không có đích đến, trong môi trường này, năng lượng thể chất của con người tiêu hao đặc biệt nhanh.

“Này, tôi nói Tiểu Thiên Chân, chúng ta sẽ không phải đi nhầm đường chứ?” Vương Bàn Tử nhìn thông đạo phía trước vẫn không có ánh sáng, lách cách nghiến răng.

Hắn ta vô lực xoa xoa lưng: “Bàn gia tôi nhìn kiểu gì cũng không thấy ánh sáng ban mai, cái này hồi xưa thằng ngu nào xây vậy?

Cũng chẳng có cái dấu hiệu chỉ dẫn nào cả.” Ngô Tà nhìn Vương Bàn Tử, có chút bất đắc dĩ nói: “Quay về cũng vô ích, bên ngoài có nhiều vượn người canh giữ như vậy, bây giờ chúng ta chỉ có thể đi một đường đến cùng, xem tận cùng của thông đạo này là ở đâu?” Ngô Mặc vỗ vỗ Vương Bàn Tử, cười hắc hắc nói: “Đúng vậy, nếu ở đây mà dựng một cái bảng, viết rằng ‘Phía trước năm mươi mét có mỹ nữ’, tôi nói Bàn ca này, thế thì anh có phải lập tức tinh thần phấn chấn, lưng cũng không đau, chân cũng không co giật nữa không?” “Nhưng mà tôi nói Bàn ca, cái lưng anh, trông không ổn lắm đâu nhá?” “Hắc, thằng ranh con này, nói cái gì đấy?” Vương Bàn Tử trừng Ngô Mặc một cái, nhưng trong thông đạo quá tối, tên này căn bản không nhìn thấy.

Mấy người tùy ý trò chuyện vài câu, làm dịu bớt cơ thể mệt mỏi.

Hắc Nhãn Kính lấy ra một hộp từ ba lô phía sau, xé bao bì vừa chuẩn bị ăn.

Ngô Tà ngồi bên cạnh ngửi thấy mùi, hỏi: “Thơm quá, đây là cái gì vậy?” Liên tục hoạt động kịch liệt, đồ ăn Ngô Tà ăn trước đó đã tiêu hao hết sạch, lúc này ngửi thấy mùi, không tự chủ liếm liếm môi, bụng bắt đầu phát ra tiếng “ột ột”.

“Cơm rang thịt sợi Thanh Tiêu.” Hắc Nhãn Kính lấy ra một đôi đũa, tao nhã dùng miệng tách ra.

Lười biếng nói: “Cái này tôi đặc biệt đặt làm ở Công Hán, đảm bảo chất lượng mười năm, sao, muốn ăn không?” Nói xong đưa hộp cơm trong tay đến trước mặt Ngô Tà.

“Ức.” Ngô Tà do dự một lát, nuốt nước bọt, vừa định nhận lấy thì.

Không ngờ Hắc Nhãn Kính lại nhanh chóng thu hộp cơm về, cầm đũa đảo đảo bên trong.

Miệng kinh ngạc kêu lên: “Ối, mắt tôi không tốt, có khi nào lấy nhầm không, sao bên trong lại có ve sầu và côn trùng thế này?” Ngô Tà giơ tay ra đó ngây người, nửa buổi không nói nên lời.

"Không sao, cái loại này bổ sung canxi." Hắc Nhãn Kính đảo nửa ngày, lại đưa hộp cơm cho Ngô Tà lần nữa, cười mỉm nhìn anh nói: "Ăn đi, đừng khách khí, hộp này miễn phí." Ngô Tà: "…" Ngô Tà nhìn Hắc Nhãn Kính trước mặt, luôn cảm thấy tên này cười không có ý tốt.

Hắc Nhãn Kính giơ hộp cơm vẫn nhìn chằm chằm Ngô Tà.

Ngay lúc này, một bàn tay vượt qua Ngô Tà trực tiếp nhận lấy hộp cơm đó, một bàn tay khác lại nhanh chóng giật lấy đũa từ tay Hắc Nhãn Kính.

"Mấy anh không ăn thì em ăn." Ngô Mặc cầm hộp cơm, dưới ánh mắt ngạc nhiên của hai người, không chút do dự há miệng ăn ngấu nghiến.

Cơ hội chiếm tiện nghi của Hắc Nhãn Kính không nhiều, đã vậy tên này còn định giả vờ hào phóng, vậy thì mình cứ giúp hắn thành toàn vậy.

"Hắc hắc, thú vị đấy!" Hắc Nhãn Kính cười lắc đầu, dựa vào tường thông đạo bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Ngô Tà nhìn Ngô Mặc ăn ngon lành, không nhịn được đưa tay sang giành vài miếng từ chỗ cậu.

Vương Bàn Tử có chút thèm, nhưng hắn ta không quen thân với Hắc Nhãn Kính, cũng không tiện mở miệng.

Sau khi ăn no, Ngô Mặc vỗ vỗ bụng, cảm giác cơ thể lại tràn đầy năng lượng.

Cậu quay đầu vừa định nói chuyện với Hắc Nhãn Kính, thì bỗng nhiên phát hiện, phía trước lờ mờ dường như có thứ gì đó đang đứng.

"Vãi chưởng!" Ngô Mặc giật mình, giơ tay ra hiệu im lặng, tất cả mọi người đều nín thở, bắt đầu cảnh giác.

Cậu trườn qua Ngô Tà, đến bên cạnh Hắc Nhãn Kính.

Đẩy đẩy hắn, chỉ về phía trước hạ giọng nói: “Phía trước khoảng 100 mét, hình như có đồ vật gì đó, đèn pin đưa tôi, tôi qua xem thử.” “Đi cùng.” Hắc Nhãn Kính cầm đèn pin, rút dao găm từ bắp đùi, từ từ đứng dậy, khom lưng dò đường phía trước.

Ngô Mặc vừa định đi theo, Ngô Tà kéo kéo áo cậu, hạ giọng nói: “Chúng ta cũng qua đó đi, có gì thì dễ ứng phó, nếu không thật sự có vấn đề, dù có ở lại đây cũng vô dụng thôi.” Mấy người trước sau giữ khoảng cách, khom lưng từ từ dò đường về phía trước.

Đi chưa đến 50 mét, thông đạo vốn hẹp dần trở nên rộng rãi, có thể hai người đi song song, nhưng độ cao vẫn như cũ.

Ngô Mặc tay phải nắm chặt Minh Hồng Đao, cùng Hắc Nhãn Kính vai kề vai, cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

Khoảng cách càng gần, những cái bóng đó càng nhìn rõ.

“Dừng ---” Ngô Mặc ra hiệu, Ngô Tà và mấy người phía sau dừng bước, mượn ánh đèn pin, Ngô Mặc nhìn rõ, ngay trên mặt đất thông đạo không xa phía trước, có mấy người đang ngồi.

Mọi người cảnh giác cao độ, khom lưng đứng tại chỗ yên lặng chờ đợi mấy phút, nhưng không có bất kỳ động tĩnh hay âm thanh nào xuất hiện.

“Đi.” Ngô Mặc gật đầu với Hắc Nhãn Kính, hai người lại nhanh chóng đi thêm mấy bước.

Đến trước những cái bóng đen đó, lúc này mới phát hiện, hóa ra ở đây xếp ngay ngắn không ít hài cốt.

“Thi khô?” Ngô Mặc ngồi xổm xuống, đeo dao trở lại sau lưng, đếm kỹ, trên mặt đất tổng cộng có 8 bộ thi thể.

Vì nơi này là sa mạc, trong thông đạo lại vô cùng khô ráo, thi thể được bảo quản rất tốt, những bộ phận lộ ra ngoài không hề bị tổn hại chút nào, ngũ quan tương đối rõ ràng, da thịt cũng có độ đàn hồi nhất định.

Ngô Tà thò đầu ra từ phía sau nhìn vào đây, chỉ vào một bộ thi thể trong số đó nói: "Tiểu Mặc, mày có để ý không, tại sao trên mặt những thi thể này lại lộ ra nụ cười?" "Ừm, từ tư thế và biểu cảm khuôn mặt của những thi thể này mà xem, họ dường như không phải chết vì bị tra tấn." Hắc Nhãn Kính xoa xoa cằm, đánh giá lên xuống mấy bộ hài cốt này, nói: "Họ chết rất thanh thản, hơn nữa giống như là chết ngay lập tức." Nói đến đây, hắn cầm dao găm, tùy ý khều lên bộ quần áo tả tơi trên thi cốt, nói với Ngô Mặc: "Trên người họ không có bất kỳ vết thương nào, hơn nữa nhìn trang phục này, chắc là những người có tiền trong thành." "Mặc kệ họ chết thế nào, dù sao cũng đã chết nhiều năm rồi." Vương Bàn Tử từ phía sau chen lên, nhìn một cái, nói: "Hay là nhanh chóng tìm xem có lối ra không, nếu không tìm được lối ra, mấy anh em chúng ta mấy ngàn năm sau, phỏng chừng cũng sẽ bị người ta bình phẩm như vậy thôi." "Đừng lỗ mãng, Bàn Tử." Phan Tử khom lưng, đưa tay sờ sờ vách tường hai bên thông đạo, cẩn thận từng chút một gõ gõ, muốn xem gần đây có cơ quan gì không.

Ngô Mặc ngồi xổm nhìn nửa ngày vẫn không hiểu, đưa tay chọc chọc vào eo Hắc Nhãn Kính phía sau, ghé tai hắn khẽ hỏi: "Kính ca, anh nói mấy tên này trước khi chết, nghĩ cái gì vậy?

Sao đứa nào đứa nấy cười an tường thế này?" "Mẹ kiếp, cái này cho dù là đi gặp Phật tổ, cũng không đến nỗi vui vẻ đến mức này chứ?" Nói đến đây, cậu lại dùng đèn pin rọi rọi vào mấy bộ hài cốt này, châm chọc nói: "Anh nhìn xem, đứa nào đứa nấy hai chân khép lại, hai tay khoanh vào, cứ như đại gia ấy, sao vậy, tập thể đi dự tiệc dưới địa phủ à?” “Cái chết của họ hẳn là đã có sự chuẩn bị tâm lý.” Hắc Nhãn Kính quay đầu nhìn Ngô Mặc, cười mỉm nói: “Hắc gia tôi có cần phổ cập kiến thức cho cậu không?

Cậu phải biết, Hắc gia tôi hồi xưa từng học y đấy.” “Ối giời ơi, Kính ca hôm nay khó được lắm mới thế, vậy tiểu đệ tôi xin rửa tai lắng nghe đây.” Ngô Mặc biết, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai tên này, quanh năm du tẩu trong các mộ huyệt dưới lòng đất, kinh nghiệm phong phú, đôi khi một câu nói của họ, có khi chính là cọng rơm cứu mạng lần sau.

Hắc Nhãn Kính chỉ vào một bộ hài cốt trong số đó, giảng giải: “Cậu nhìn xem hàm trên và hàm dưới của họ hoàn toàn khớp vào nhau, chứng tỏ lúc chết vô cùng thong dong, hơn nữa có sự chuẩn bị tâm lý.” “Hai chân khép chặt, ngón chân hướng lên, chứng tỏ lúc chết cố ý giữ tư thế này, có lẽ là do một nghi thức nào đó yêu cầu.” Hắn lại chỉ vào ngón tay của hài cốt, tiếp tục nói: “Cậu nhìn ngón tay của họ, cong tự nhiên, chứng tỏ họ không phải tự sát.” “Hơn nữa lúc chết, không cảm thấy đau đớn, phải biết rằng thông thường khi bị giết hoặc cảm thấy đau đớn, năm ngón tay sẽ nắm chặt lại.” “Vãi, ghê gớm thật, Kính ca.” Nghe Hắc Nhãn Kính nói vậy, Ngô Mặc liền hứng thú, ngồi xổm cạnh hài cốt cẩn thận quan sát.

Nghi hoặc nói: “Cũng thật là kỳ lạ, nếu họ tiến hành một nghi thức nào đó, không phải nên có tế đàn hoặc nơi đặc biệt sao?

Trong thông đạo thì tính là chỗ tốt đẹp gì chứ?” “Hắc hắc, mặc kệ nó đi, hay là cậu thử gọi họ một tiếng xem, xem có trả lời không?” Hắc Nhãn Kính cười hắc hắc, vỗ vỗ tay, đứng dậy.

Tính cách hắn từ trước đến nay đều tin vào “binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn”, sống được thì sống, sống không được cũng chẳng sao, dù sao sống nhiều năm như vậy cũng không lỗ.

Ngô Mặc bĩu môi không nói gì, dù sao Hắc Nhãn Kính vừa phổ cập kiến thức cho cậu xong, mình cũng không thể “mặc quần vào là không nhận người” được.

“Tiểu Mặc, mày mau lại đây, bên này hình như có gì đó không ổn.” Giọng Ngô Tà truyền đến từ phía trước, Ngô Mặc nhìn tới, nhưng lại không thấy bóng dáng anh.

Cậu nhanh chóng bước tới, lúc này mới phát hiện, phía trước không xa lại là một thông đạo rẽ ngoặt, còn Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Phan Tử ba người, đang đứng trước bức tường không xa.

Ngô Mặc mấy bước đuổi kịp, hỏi: “Sao vậy?

Anh phát hiện tình huống gì?” “Mày xem, chỗ này hình như có ánh sáng, phía sau có khi nào là lối ra không?” Ngô Tà cầm dao găm lại đục mấy cái vào bức tường, một mảng đất lớn rơi xuống, thông đạo lập tức bốc lên bụi bặm.

“Khụ khụ!” Ngô Mặc bịt mũi, ho mấy tiếng, nói: “Lão ca, lần sau anh có thể nói trước một tiếng không, anh định giết em để kế thừa tài sản của em hả?” “Mày có cái quái gì mà tài sản!” Ngô Tà cũng bịt mũi, không vui đáp lại một câu: “Tiền sinh hoạt của mày vẫn là Nhị thúc mỗi tháng móc ra đấy.” “Tắt đèn pin đi.” Hắc Nhãn Kính nhắc nhở một câu, mấy người lập tức tắt hết đèn pin, vách tường thông đạo lờ mờ lộ ra một tia sáng.

Vương Bàn Tử vừa nhìn thấy, phấn khích cực độ, vỗ mạnh vào vai Ngô Tà khen ngợi: “Ối chà, Tiểu Thiên Chân, mày làm được việc đấy, cái mắt này thật không tệ, không hổ là huynh đệ mà Bàn gia tôi chọn!” Nói xong, hắn xắn tay áo lên, lấy xẻng công binh từ ba lô phía sau ra, “phì phì” nhổ hai bãi nước bọt vào lòng bàn tay, nói: “Nào, mấy người tránh ra, để Bàn gia tôi cho nó nới lỏng gân cốt!” Vương Bàn Tử ở trong thông đạo này quả thực là bị kìm nén phát ngấy, lúc này nhìn thấy hy vọng ngay trước mắt, hận không thể một xẻng xuống là mở toang cửa động.

Chất đất của bức tường này rõ ràng là tơi xốp hơn rất nhiều so với những chỗ khác, thêm vào Phan Tử cũng giúp sức cùng đào, rất nhanh, trên vách tường thông đạo đã đào được một cái lỗ rộng bằng một người.

Ngô Tà cầm đèn pin chiếu sáng, Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc hai người cầm vũ khí, toàn thân cảnh giác.

Sợ rằng sau khi cửa động được đào thông, sẽ xuất hiện tình huống đặc biệt nào đó.

Hơn mười phút sau, cửa động được đào thông.

Vương Bàn Tử xoa xoa cổ tay, cười ha ha nói: “Thế nào, tài đào động của Bàn gia tôi không tệ chứ?” Ngô Mặc giơ ngón cái về phía Vương Bàn Tử, ngay sau đó cười đểu một tiếng: “Không tệ, Bàn ca, với tay nghề của anh, sau này ra ngoài cho dù không trộm mộ, đi thông cống thoát nước, tôi thấy anh cũng có thể phát tài làm giàu đấy.” “Vãi, thằng ranh con này, thằng nhóc mày ăn nói đủ khó nghe đấy, Bàn gia tôi…” Vương Bàn Tử còn muốn nói tiếp, Hắc Nhãn Kính đi tới, ném ba lô phía sau cho hắn ta, lộ ra một nụ cười chuẩn mực: “Làm ơn tránh ra một chút, đừng cản đường.” “Ái chà!” Vương Bàn Tử ôm ba lô của Hắc Nhãn Kính, vẻ mặt không thể tin được nhìn hắn, tức giận nói: “Anh có thể tôn trọng Bàn gia tôi một chút không?

Thật sự coi Bàn gia là lao động miễn phí à?” Mấy người lần lượt từ thông đạo bên dưới leo lên, sau khi đứng vững chân mới phát hiện, không giống như tưởng tượng trước đó, nơi này lại là một mật thất.

Mật thất này rộng hơn 20 mét vuông, bốn phía là tường, chính giữa một bức tường điêu khắc đồ án kỳ lạ.

Giống như một cái đầu lâu khổng lồ vô cùng, mọc ra những dây leo dài, dây leo trải dài trên ba bức tường còn lại của mật thất, phía dưới vật thể có rất nhiều sinh vật hình người đang quỳ.

Hai bên vách tường mỗi bên thắp một hàng đèn dầu, ánh sáng mà Ngô Tà nhìn thấy trong thông đạo lúc nãy, chính là ngọn lửa từ những chiếc đèn dầu này.

Nơi đây nhìn một cái là thấy hết, rõ ràng không thấy có ám môn hay cơ quan nào cả.

“Đậu má, sao cái chỗ này lại không có cửa nữa vậy?” Tốn nửa ngày trời bò vào, kết quả vẫn không có lối đi, Vương Bàn Tử có chút nản.

Hắn ta tùy tiện ném ba lô xuống đất, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, nói: “Không được, Bàn gia tôi phải nghỉ một lát, thở dốc đã.” “Thôi được rồi, Bàn Tử, đừng than vãn nữa, ít ra mật thất này còn có thể cho người ta nghỉ ngơi một lát, dù sao cũng thoải mái hơn mật đạo bên dưới.” Ngô Tà đứng thẳng người lên, vận động vai và lưng một chút.

Vừa rồi ở trong mật đạo luôn phải khom lưng đi, bây giờ bò ra ngoài, anh cảm thấy toàn thân đau nhức.

“Tôi nói này, mấy ông nhà giàu thời cổ đại này, đầu óc có bị bệnh không vậy?” Vương Bàn Tử vừa vỗ chân vừa than vãn: “Bỏ hết tâm tư xây cái mật thất, thì ít ra cũng phải để lại chút đồ chứ, không cần nhiều, cho dù là mấy miếng ngọc bội hay thỏi vàng gì đó cũng được mà?” “Ít ra cũng đừng để Bàn gia tôi bận rộn một phen vô ích chứ, mà anh nhìn xung quanh này xem, chuột ở đây cũng có thể thành tiên, chẳng có cái gì hết.” Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, không nói gì.

Cậu đi một vòng quanh bốn phía vách tường, ánh mắt bỗng nhiên bị vật thể điêu khắc trên vách tường thu hút.

Ngô Mặc ngồi xổm xuống tỉ mỉ quan sát, chỉ thấy trên cái đầu lâu này có hai hốc mắt đen, nhìn thế nào cũng thấy khó chịu.

Cậu trầm tư một lát, khẽ cười một tiếng: “Ha ha, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán.” Ngô Mặc đưa tay nhấn vào hai hốc mắt.

Chương 35

“Cạch.” Một tiếng giòn tan vang lên, bức tường cao hơn hai mét trước mặt, vậy mà đã bị đẩy vào.

“Ối chà, thằng ranh con, được đấy, có mấy chiêu đấy chứ!” Vương Bàn Tử nghe thấy tiếng này, quay người lại đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng đó.

Hắn ta lập tức tỉnh táo lại, “cạch” một tiếng bò dậy từ dưới đất, ném ba lô ra phía sau, cầm dao tiến tới, vỗ vỗ vai Ngô Mặc, thò đầu vào nhìn.

Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính và Phan Tử cũng đi tới, mọi người đứng trước bức tường nhìn vào bên trong.

Lúc này xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người là một hành lang vô cùng rộng rãi, sâu hun hút không thấy đáy, hai bên vách tường thông đạo lát đầy gạch đá xanh.

Hắc Nhãn Kính giơ đèn pin chiếu vào bên trong thông đạo, nhưng căn bản không thể chiếu tới tận cùng.

“Tôi đi dò đường.” Thấy con đường này, Ngô Mặc không đợi mọi người mở miệng, từ thắt lưng lấy ra đèn pin, nhấc chân bước vào.

Cậu là thằng đàn ông đích thực, không muốn chuyện gì cũng trốn sau lưng người khác, có chuyện gì cũng để người khác xông lên trước, cậu sẽ khinh thường chính mình.

Hắc Nhãn Kính theo sát phía sau cậu, tiếp đó là Ngô Tà và Phan Tử, cuối cùng là Vương Bàn Tử ở phía sau đoạn hậu, mọi người tiếp tục đi vào.

Đây là một thông đạo hơi cong, bên trong lại giăng một tầng sương mỏng, đi về phía trước khoảng 50 mét, rồi quay đầu nhìn lại, đã không còn thấy lối vào mật thất lúc nãy nữa.

“Tiểu Mặc, chúng ta hình như cứ đi xuống phía dưới thì phải.” Lại đi mấy chục mét, Ngô Tà cảm thấy không đúng, mặc dù độ dốc của thông đạo không rõ ràng lắm, nhưng anh vẫn cảm nhận được.

“Ừm, cẩn thận chút, chỗ này yên tĩnh như vậy, em cảm thấy không ổn chút nào.” Ngô Mặc khẽ dặn dò Ngô Tà một câu, cậu biết cái thể chất đặc biệt của anh trai mình, chỉ cần anh ấy xuống đất, thể nào cũng xuất hiện những chuyện lung tung.

Nói khó nghe một chút, ông anh này giống như cái cờ chiêu hồn, anh ấy vừa phất một cái, vô vàn sinh vật kỳ quái, lập tức xuất hiện trước mắt.

“Haizz, cũng không biết Tiểu Ca và bọn họ thế nào rồi?

Bây giờ đang ở đâu?” Ngô Tà khẽ thở dài một tiếng, nghĩ đến Trương Khởi Linh hiện tại mất liên lạc, có chút lo lắng.

“Thành trì này xuất hiện quá kỳ dị, sơ suất một chút là sẽ có thương vong.

Tôi lật xem sổ tay của Trần Văn Cẩm, bên trong căn bản không ghi chép có một thành trì như vậy từng xuất hiện.” “Ở đó chỉ ghi lại, nói rằng cung điện Tây Vương Mẫu được bảo vệ bởi một bức tường thành vô hình, tất cả mọi người đều không nhìn thấy bức tường thành này ở đâu, nhưng đi đến đó, nhất định sẽ quay đầu lại.” “Thế nhưng bây giờ thì sao?

Bức tường thành kia không thấy, lại đột nhiên xuất hiện một tòa thành trì một cách khó hiểu?

Chẳng lẽ Trần Văn Cẩm đang lừa chúng ta?” Phan Tử ở phía sau Ngô Tà, nghe anh nói vậy, vỗ vỗ vai anh, nói: “Tiểu Tam gia, sổ tay của Trần Văn Cẩm, cùng lắm chỉ có thể dùng làm tham khảo, nhưng thực tế căn bản không đơn giản như vậy.” “Anh nghĩ xem, đây là bồn địa Hải Tây, nhiều năm qua vô số nhân viên khảo sát địa chất đều tiến hành thăm dò ở đây, nếu cung điện Tây Vương Mẫu không có một số tình huống hoặc phòng bị đặc biệt, sớm đã bị người ta phát hiện, cũng không đến lượt anh em chúng ta đi tìm rồi.” “Ngược lại, việc tòa thành trì này đột nhiên xuất hiện, lại khiến tôi có một tia hy vọng, có lẽ đây mới là lối vào thực sự dẫn đến cung điện Tây Vương Mẫu.” “Ha ha!” Hắc Nhãn Kính đột nhiên khẽ cười một tiếng.

Nhưng lại khiến Ngô Tà bất mãn, anh tưởng tên này đang chế giễu mình, không nhịn được mở miệng nói: “Anh cười cái gì?” “Hắc gia tôi biết ngay mà, với tính cách của Mặc thiếu, tuyệt đối sẽ không tay không ra khỏi Viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc đâu, quyển sổ tay đó cũng là từ trong đó lấy ra phải không?” “Ức.” Ngô Tà lúc này mới nhớ ra, chuyện quyển sổ tay của Trần Văn Cẩm, ngoài Tiểu Mặc và mình ra, người khác hẳn là không biết.

Ngô Mặc nghe thấy không vui, cãi lại: “Kính ca, anh nói vậy là không đúng rồi, miếng đất đó bây giờ là của tôi đấy, mua bằng tiền thật bạc thật, đừng nói là sổ tay, ngay cả cái Cấm Bà bên trong, hiện tại cũng thuộc sở hữu của tôi.” “Anh em tôi bây giờ không có công phu, không có thời gian, đợi sau khi mọi chuyện kết thúc, tôi có thể mở một phòng trưng bày ở đó, cho mọi người bỏ tiền mua vé, xem cái gọi là Cấm Bà là gì.” “Hắc, thằng ranh con, ý tưởng hay đấy chứ, Bàn gia tôi ủng hộ mày, đến lúc đó tính tôi một phần.” Vương Bàn Tử từ phía sau chen vào một câu, bây giờ hắn ta nhìn Ngô Mặc càng nhìn càng thuận mắt, luôn cảm thấy có một loại cảm giác “hợp cạ” với thằng nhóc này.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước, không biết đã đi bao lâu, một vật đen sì trên vách tường phía trước thu hút sự chú ý của Ngô Mặc:

"Cái gì thế này?

Vượn à?" "Không giống… là người sao?" Ngô Tà nuốt nước bọt, chỉ vào vật thể trên tường, nói: "Mày xem, nó mặc quần áo, trên người không có lông." Kể từ khi bước vào sa mạc, các loại chuyện kỳ quái liên tục xuất hiện, nhưng con người dù sao cũng là một sinh vật, đối mặt với những chuyện quỷ dị không rõ, luôn có một số cảm giác đặc biệt hoặc cảm giác rợn tóc gáy.

Đi thêm mấy bước, rẽ một góc cua mới phát hiện, trên vách tường hai bên thông đạo, xuất hiện hơn trăm chiếc xiên sắt, mỗi chiếc xiên sắt đều treo một người.

"Ý gì đây?

Tự biến mình thành xiên thịt, rồi lao lên à?" Ngô Mặc đi đến trước một chiếc xiên sắt trong số đó, dùng dao trong tay khều lớp quần áo phía trên ra xem, phát hiện đây quả thực là một người.

Da và tình trạng bảo quản của người này, giống như mấy bộ thi thể phát hiện trong thông đạo, bảo quản rất tốt.

Nhưng điểm khác biệt là, biểu cảm trên mặt người này vô cùng dữ tợn.

Rõ ràng có thể thấy, lúc chết hắn ta vô cùng đau khổ, hai tay nắm chặt cây xiên sắt trên đầu, cũng không biết là muốn rút ra, hay muốn đâm vào.

"Mẹ nó, cái này cũng quá tàn nhẫn rồi chứ?" Vương Bàn Tử bước lên, vừa hay mặt đối mặt với thi thể, nhìn biểu cảm dữ tợn của đối phương, một luồng khí lạnh từ sau gáy toát ra.

"Cái này còn đỡ đấy, còn có cái kiểu ngũ mã phanh thây và lăng trì hành hình nữa cơ mà." Phan Tử cũng đi tới, quỳ xuống trước bộ hài cốt này, dùng dao găm chọc chọc vào da thi thể, rõ ràng thấy độ đàn hồi vẫn rất tốt.

“Phan Tử, anh gạt miếng vải trước ngực nó ra xem.” Vừa rồi khi Phan Tử dùng dao găm lướt qua, dường như có thứ gì đó lóe lên ở trước ngực hài cốt.

“Được.” Phan Tử dùng dao găm lướt qua, một miếng vải trên thi cốt bị cắt ra, ở vị trí tim, một cây đinh đồng không lớn lắm đang đóng chặt ở đó.

Hắc Nhãn Kính nhìn Ngô Mặc một cái, cầm dao lại cắt hết quần áo của mấy bộ hài cốt gần đó, phát hiện ở vị trí tim của mỗi bộ hài cốt, đều có một cây đinh đồng tương tự đóng bên trong.

Cảnh tượng trước mắt này, khiến trong lòng mọi người có chút căng thẳng, cái xiên sắt trên đầu thì không nói làm gì, nhưng cái đinh đồng ở vị trí tim này lại có ý nghĩa gì chứ?

“Khốn kiếp, mấy anh nói mấy người chết này, là lúc sống tự mình đóng mình lên?

Hay là bị người ta đóng lên?” Ngô Mặc dựa theo lời Hắc Nhãn Kính vừa giảng, cẩn thận quan sát chân và tay của đối phương, nhưng lại phát hiện có chút khác biệt.

Hai chân của những thi thể này rất thả lỏng, không có dấu vết giãy giụa đạp mạnh, từ điểm này mà xem, rất giống như là bị treo lên sau khi chết.

Nhưng khi quan sát hai tay của người chết, lại thể hiện ra một cảm giác khác.

Hai tay họ nắm chặt xiên sắt, rõ ràng có thể nhìn ra họ đang dùng sức, điều này chứng tỏ họ hoặc là bị đóng lên khi còn sống, hoặc là bị làm vậy sau khi chết, tóm lại là khiến người ta không thể hiểu rõ được.

“Thôi đi, đừng có mà nhìn nữa, mau rời khỏi cái chỗ quỷ quái này đi.” Vương Bàn Tử nhìn thông đạo phía trước, vẫn không có tận cùng, “Mấy cái thứ này đều treo ở đây mấy ngàn năm, mặc kệ chúng nó chết thế nào, cho dù làm rõ cũng vô ích, chẳng lẽ lại đi lật án cho chúng nó à?” “Bàn Tử nói đúng đấy, phía trước còn không biết tình hình thế nào, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian tìm lối ra.” Phan Tử lau mồ hôi, vỗ vỗ Ngô Tà vẫn đang quan sát nói: “Tiểu Tam gia, đứng xa mấy cái thứ này ra một chút, không biết trên người chúng nó có độc tố gì không, nói chung là cẩn thận không thừa.” “Ừm, tôi biết rồi.” Ngô Tà gật đầu, vừa quay người định đi, cũng không biết là xui xẻo hay là mấy thứ kia không nỡ xa anh.

Tóm lại, ba lô phía sau anh trực tiếp mắc vào một bộ hài cốt, thân thể bộ hài cốt đó lung lay một cái, xiên sắt phát ra âm thanh “kẽo kẹt”.

Âm thanh này trong thông đạo tĩnh mịch tối đen, cực kỳ quỷ dị, nghe mà màng nhĩ vô cùng khó chịu.

“Chuyện gì thế?” Ngô Mặc và mấy người vội vàng quay người nhìn lại, chỉ thấy Ngô Tà đeo ba lô vẻ mặt bối rối đứng ở đó: “Không có gì, vừa rồi ba lô đụng vào thôi.” “Ồ, không sao thì tốt.” Vương Bàn Tử nói một câu, nhưng chưa kịp để hắn ta đặt lòng mình xuống, tất cả thi thể hai bên thông đạo đều bắt đầu lắc lư, hơn nữa biên độ càng ngày càng lớn, giống như quả lắc đồng hồ.

“Vãi chưởng, không phải là ‘trá thi’ (thi thể sống dậy) đấy chứ?” Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, không khí lập tức trở nên rất quỷ dị.

Ngay lúc này, một bộ thi thể trong số đó mở to đôi mắt xanh lục phát ra ánh huỳnh quang, hung ác trừng mắt nhìn tất cả mọi người trong ám đạo, hai bàn tay khô xương một sức dùng lực, vậy mà mang theo xiên sắt nhảy xuống khỏi vách tường.

“Không hay rồi, chạy mau!” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, quay người bỏ chạy về phía trước.

Trong khoảnh khắc này, tất cả thi thể đều nhảy xuống khỏi vách tường, há to miệng nhe nanh múa vuốt lao đến tấn công mấy người.

Lúc này muốn quay lại đã không kịp, phía sau một đống thi khô đang xông lên, phía trước cũng có rất nhiều con đang nhảy xuống, Ngô Mặc và những người khác bị kẹt giữa hai mặt, chỉ có thể xông về phía trước, hy vọng mở ra một con đường.

“Cẩn thận.” Ngô Tà tránh né không kịp, mắt thấy sắp bị một bộ thi khô túm lấy.

Hai bàn tay của bộ thi khô đó giống như móc sắt, móng tay dài sắc bén phát ra ánh sáng, nhát này mà túm được, Ngô Tà không chết cũng trọng thương.

Hắc Nhãn Kính vươn bàn tay lớn ra, kéo Ngô Tà sang một bên, con dao trong tay chém xuống, chặt đứt cánh tay của bộ thi khô kia.

“Tiểu Tam gia, thân thủ của anh không ổn rồi đấy?

Về sau có muốn học với tôi không?” “Đa tạ Hắc gia.” Ngô Tà vỗ ngực thầm may mắn, vừa rồi một nhát đó, anh suýt nữa đã phải nhắm mắt chờ chết rồi, nếu không phải Hắc Nhãn Kính kéo anh một cái, cái mạng này thật sự đã giao phó ở đây rồi.

“Tôi nói Tiểu Thiên Chân, người anh có phải đã được khai quang không vậy?

Sao đi đâu cũng có thể đụng phải cương thi thế?” Vương Bàn Tử vung con dao trong tay, trái chém phải đỡ.

Miệng hắn ta hét lớn về phía Phan Tử không xa bên cạnh: “Phan Tử, lần sau Tam gia có tìm tôi nhận việc, nói trước một tiếng nhé, tên này mà không có ở đây thì còn đỡ, nếu có, phải tăng tiền!” “Đừng lảm nhảm nữa, mau chạy về phía trước, tôi mở đường!” Ngô Mặc giơ Minh Hồng Đao mở đường phía trước, đúng là xuất hiện một con thì chém một con, nhưng tiếc là số lượng thi khô quá đông, trong chốc lát tất cả đều ùn ùn kéo đến.

Lúc này một trận gió tanh ập tới, một cái móng vuốt sắc nhọn lao đến tóm lấy lưng Ngô Mặc, cậu tránh né đã không kịp nữa rồi, đang chuẩn bị nghiêng người chịu đựng một đòn này thì, tiếng súng vang lên.

Cái móng vuốt đó bị bắn đứt, lướt qua lưng Ngô Mặc rơi xuống đất.

“Cảm ơn Kính ca.” Ngô Mặc không quay đầu lại, dùng sức mạnh, hai nhát dao xuống, chém đôi hai bộ thi khô đang quấn lấy cậu, phía trước xuất hiện một khoảng trống.

“Chạy mau!” Cậu quay tay kéo một cái, cũng không thèm nhìn người phía sau là ai, cắm đầu chạy về phía trước.

“Tiểu Tam gia, đi thôi!” Phan Tử kéo Ngô Tà theo sát phía sau, chỉ còn lại Vương Bàn Tử đoạn hậu ở cuối cùng.

“Ối vãi chưởng, thằng khốn nào tóm mông tôi vậy!” Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy mông lạnh toát, gầm lên một tiếng nhảy dựng.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc tốt để kiểm tra, hắn ta chỉ có thể bịt mông mặc kệ tất cả mà chạy về phía trước.

Mọi người liều mạng chạy về phía trước, những thi khô phía sau giống như đã chờ đợi ngàn năm, khó khăn lắm mới thấy được món ngon vậy, truy đuổi không ngừng.

Lại chạy mấy trăm mét, vốn tưởng có thể thoát ra ngoài, không ngờ phía trước mắt thường có thể thấy được một bức tường chắn mất lối đi.

“Mẹ kiếp, khô máu với bọn nó luôn đi!” Ngô Mặc nghiến răng, vừa định quay người liều mạng, một bàn tay lớn đột nhiên tóm chặt lấy cánh tay cậu.

“Vãi!” Ngô Mặc giật nảy mình, vừa định vung đao chém tới thì giọng Trương Khởi Linh vang lên: “Đi lối này.” Trong đường hầm tối om, chỉ có ánh đèn pin chao đảo theo bước chân vội vã.

Lúc nãy mọi người quá gấp gáp nên không để ý xung quanh.

Giờ Ngô Mặc mới phát hiện ở góc tường có một cánh cửa đá, Trương Khởi Linh đang đứng ở đó.

“Cẩn thận!” Vô số xác khô phía sau lao về phía họ, tốc độ rõ ràng còn nhanh hơn trước.

Chương 36

Mấy tên này cứ như quái thú đói mấy ngàn năm, thấy người là muốn vồ.

Vương Bàn Tử chạy cuối cùng, nhất thời không chú ý bị một xác khô vồ trúng, lăn ra một cục.

“Mẹ kiếp, cút ngay!” Hắn dùng sức đạp mạnh, đá văng cái xác khô trên người, nhưng ngay sau đó lại có mấy cái khác lao tới.

Vương Bàn Tử lăn lộn trên đất, muốn né tránh chúng, nhưng không ngờ trong lúc hỗn loạn lại nhìn nhầm hướng, trực tiếp rơi vào vòng vây.

“Bàn Tử!” Mắt Ngô Tà đỏ ngầu, không nghĩ ngợi gì, vung dao găm lao lên.

Trương Khởi Linh nắm Hắc Kim Cổ Đao, thấy cảnh này vừa định xông ra, nhưng không ngờ Ngô Mặc còn nhanh hơn.

Cậu ta nhanh tay lẹ mắt, túm lấy cánh tay Ngô Tà, dùng sức kéo mạnh, trực tiếp quăng anh sang cho Trương Khởi Linh đang đứng ở cửa.

Trong nháy mắt, đẩy cả hai người trở lại.

“Mấy anh vào trước đi, em qua đó.” Ngô Tà vẫn còn muốn giãy giụa, Phan Tử phía sau đẩy một cái, nói: “Tiểu Tam Gia, nghe lời đi, đi mau, chỗ này cứ để tôi.” Đẩy Ngô Tà xong, Phan Tử vừa định tiến lên thì bị Ngô Mặc quát lại: “Phan Tử, anh cũng vào đi, chỗ này cứ để tôi là được rồi.” Thấy móng vuốt sắp vồ vào đầu Vương Bàn Tử, Ngô Mặc không quản được nhiều như vậy, hít sâu một hơi, vung đao trực tiếp xông tới.

“Rắc!” Lưỡi đao bổ mạnh vào đầu cái xác khô, như chém rau, đầu xác khô vỡ làm đôi, một dòng máu đen trào ra, bắn tung tóe lên người Vương Bàn Tử đang nằm dưới đất.

Thi thể đổ “ầm” một tiếng, ngã vật xuống đất, giãy giụa mấy cái rồi bất động.

“Vãi, dọa chết Bàn Gia tôi rồi!” Vương Bàn Tử nhân cơ hội vội vàng bò dậy, lòng còn sợ hãi vỗ ngực, thở hổn hển mấy hơi.

Khoảnh khắc vừa rồi, hắn thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng đi gặp Diêm Vương, may mà đao của Ngô Mặc tới kịp, hắn mới sống sót trở lại.

“Tiểu phôi thủy, Bàn Gia cảm ơn nhé.” “Đừng lảm nhảm nữa, mau qua đó đi, tôi còn cầm cự được một lúc.” Ngô Mặc không có thời gian đôi co với Vương Bàn Tử, mấy cái xác khô này càng lúc càng nhiều, cậu cần thoát khỏi chúng càng nhanh càng tốt.

Chỉ trong lúc nói chuyện, lại có bảy tám xác khô, với móng tay dài hoắt, vồ tới chỗ hai người họ, theo sau là một mùi tanh hôi khó ngửi.

“Ối, bám dai như đỉa thế?” Hắc Nhãn Kính lao tới, một cước đá bay một xác khô.

Hắn cười gian với Ngô Mặc: “Mặc thiếu, chúng nó không phải là nhìn trúng em rồi chứ?

Nhưng ở đây hình như không có quý cô nào, không biết em có ngại không nhỉ?” “Mẹ kiếp, đừng có xàm xí nữa!

Anh thích thì ở lại đi, tôi còn có thể mừng cưới cho anh.” Ngô Mặc miệng không ngừng, tay cũng vậy, cậu và Hắc Nhãn Kính đứng đó, như một ngọn núi, chặn hết đám xác khô bên ngoài.

“Thằng Bàn Tử chết tiệt, anh đi trước đi, mau lên!” Ngô Mặc hét lớn về phía Vương Bàn Tử đang ở phía sau.

Lúc này không phải là lúc khách sáo nhường nhịn, Vương Bàn Tử nhìn Ngô Mặc, nghiến răng, chạy đến cửa, chuẩn bị đi vào.

Cánh cửa đó rất hẹp, với thân hình của Vương Bàn Tử, hắn kẹt ở đó nửa ngày không qua được.

Hắn tức giận gầm gừ: “Mẹ kiếp, không phải nói người có tiền thời cổ đại đều to béo sao?

Thằng cháu nào thiết kế cái này vậy?

Phân biệt đối xử với người béo à?” “Anh ráng lên!” Phan Tử và Ngô Tà bên trong dùng sức kéo cánh tay Vương Bàn Tử, ra sức lôi hắn vào trong.

“Mẹ kiếp, anh nhanh lên đi chứ, nhà ai trộm mộ lại béo thế này?

Không giảm cân được à?” Dài năm sáu mét, như khoảng cách giữa nhân gian và địa ngục, Ngô Mặc vung đao chém trái bổ phải.

Nghe tiếng Vương Bàn Tử càu nhàu, cậu tức đến mức quay lại chửi: “Đại ca, anh có thể hóp bụng lại một chút được không?

Anh mà còn dây dưa thế này, em thật sự phải ở lại đây làm bia đỡ đạn đấy.” “Để tôi!” Hắc Nhãn Kính thật sự không chịu nổi nữa, hắn vung đao đẩy lùi một xác khô, nhanh chóng chạy đến chỗ Vương Bàn Tử, dùng lực lao tới đá thẳng vào nửa cái mông của Vương Bàn Tử.

“Ái da, vãi!” Vương Bàn Tử kêu lớn một tiếng, trực tiếp ngã nhào vào trong cửa, cùng Phan Tử và Ngô Tà lăn thành một cục, nhất thời, bên trong cửa tiếng kêu vang trời.

“Mặc thiếu, đi thôi!” Hắc Nhãn Kính hét lớn một tiếng, rút súng lục ra, nhằm vào đầu mấy xác chết phía sau Ngô Mặc, “Bang bang” mấy phát.

Hầu như phát nào cũng trúng đầu, trong nháy mắt mấy xác chết ngã xuống đất, nhất thời cản trở tốc độ của đám xác chết phía sau.

Ngô Mặc lợi dụng thời gian này, bật người nhảy vọt, trực tiếp xông đến bên cửa.

Cậu và Hắc Nhãn Kính hai người, trước sau nhanh chóng lách vào trong cửa, cánh cửa đá nặng nề lại một lần nữa đóng lại.

“Ối, vãi chưởng, mấy cái thứ quỷ quái gì thế này?” Trốn thoát khỏi lũ xác khô, mấy người Ngô Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, ai nấy đều ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển.

Sau trận chiến vừa rồi, toàn thân Ngô Mặc đã ướt đẫm mồ hôi, mồ hôi chảy ròng ròng trên má.

Mãi sau cậu mới thở đều, rồi nhìn Ngô Tà hỏi một cách nghiêm túc: “Anh, anh nói thật với em đi, kiếp trước anh có phải Đường Tăng không?

Tại sao mấy cái thằng đó, thấy anh là cứ như điên dại vậy?

Sống chết cũng muốn bắt được anh?” “Xì!” Ngô Tà lườm Ngô Mặc một cái, tay chỉ vào Vương Bàn Tử bên cạnh, bực bội nói: “Anh mà là Đường Tăng, vậy hắn là Trư Bát Giới à?

Còn em thì sao, là ai?” “Ấy, tôi nói Tiểu Thiên Chân này, hai anh em mấy người bàn chuyện kéo tôi vào làm gì?” Vương Bàn Tử vừa nghe đã không chịu, hắn khoanh chân ngồi dậy, rất nghiêm túc nhìn Ngô Tà nói: “Bàn Gia tôi giống Trư Bát Giới chỗ nào chứ?

Với cái vẻ ngoài, cái thân hình này của tôi?

Chuẩn men là một gã cao phú soái nhé.” Nói đến đây, Vương Bàn Tử đắc ý hất đầu: “Chúng ta không nói là Ngọc Hoàng Đại Đế đi, thì cũng phải là Nhị Lang Thần chứ.” “Ha ha, Bàn Ca, Nhị Lang Thần nhà người ta con mắt thứ ba ở trên trán, còn con mắt thứ ba của ông lại mọc ở lỗ rốn à?” Ngô Mặc lườm nguýt nhìn Vương Bàn Tử, rồi nói tiếp: “Còn Nhị Lang Thần?

Anh nghĩ sao thế, mấy cái thằng ở ngoài cửa, đứa nào đứa nấy trên trán cũng có một lỗ, chẳng lẽ đều là Nhị Lang Thần?” “Phụt!” Lại một tiếng cười quen thuộc vang lên.

Cắt ngang cuộc trò chuyện của mọi người, mấy người mới chú ý đến, ở đây lại có một người khác tồn tại.

Khi nhìn rõ người đó là ai, Ngô Tà lập tức kinh hô: “Tiểu Hoa?

Sao anh cũng ở đây?” “Ừm.” Giải Ngữ Hoa bước những bước dài, thong thả đi tới, thần sắc cậu ta rất tự nhiên, cứ như thể cậu ta vốn dĩ nên xuất hiện ở đây vậy.

Giải Ngữ Hoa tùy ý ngồi xuống cạnh Ngô Mặc, ánh mắt nhìn Ngô Tà, chỉ vào Trương Khởi Linh nói: “Sau khi hai chúng tôi và mấy người lạc nhau, vô tình phát hiện ra phủ thành chủ, thế là chui vào đó.

Không ngờ lại tìm thấy một căn mật thất bên trong, nghĩ bụng có lẽ ở đây có thể tìm thấy lối ra.” “Ở đây có rất nhiều đường hầm, hai chúng tôi vốn định đi thẳng về phía trước, nhưng lại chú ý thấy ở đây có một cánh cửa, định bụng xem nó dẫn đi đâu, kết quả lại gặp được mấy người.” Nói đến đây, Giải Ngữ Hoa cười nhìn Ngô Mặc một cái: “May mà gặp được mấy người, nếu không hai chúng tôi còn định quay lại tìm mấy người đó.” “Nói vậy đúng là có duyên thật.” Ngô Mặc toét miệng cười, tay thuận thế khoác lên vai Giải Ngữ Hoa, nói: “Tôi nói Hoa ca này, đã có duyên gặp nhau, vậy không bằng sau khi ra ngoài, chúng ta nói chuyện riêng một chút nhỉ?” “Khụ!” Cậu ta ho nhẹ một tiếng, chớp chớp mắt với Giải Ngữ Hoa, rồi làm một cử chỉ: “Anh cũng nghe nói rồi đấy, Nhị Thúc nhà tôi quản tôi hơi nghiêm, ví tiền của tôi…” Giải Ngữ Hoa: “…” Giải đương gia làm ăn kinh doanh nhiều năm, đã gặp qua không ít người đủ mọi loại.

Có người giở trò ngang ngược, có người ra vẻ hung tợn, lại có người giở mánh khóe, nhưng loại người trơ trẽn mở miệng xin tiền như Ngô Mặc thì thật sự là lần đầu tiên gặp.

Ngô Tà nhìn không nổi, giật Ngô Mặc lại, lườm cậu ta một cái.

Sau đó lại cười áy náy với Giải Ngữ Hoa, nói: “Tiểu Hoa, thật sự xin lỗi, em trai tôi chỉ đang đùa thôi, anh đừng để ý nhé.” Ngô Mặc lườm nguýt, thầm nghĩ: “Anh còn dám nói tôi ư?” Ngô Tà níu chặt Ngô Mặc, sợ nhất thời không trông chừng được, tên này lại làm mất mặt nhà họ Ngô.

Anh quét mắt một lượt rồi quay sang Trương Khởi Linh, hỏi: “Tiểu Ca, sao chỉ còn hai người thôi?

A Ninh và mấy người kia đâu?

Không đi cùng các anh sao?” Ngô Tà lúc này mới phát hiện, trong đường hầm ngoài mấy người họ ra, chỉ có Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa, căn bản không thấy bóng dáng A Ninh và Lão Cao, càng đừng nói đến Đinh Chủ Trác Mã và Zha Xi cả nhà ba người họ.

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng: “Tôi nói Tiểu Thiên Chân, anh có phải lo lắng thái quá rồi không?

Anh quản bọn họ sống chết làm gì?

Cái con đàn bà A Ninh đó, một bụng quỷ kế, chắc chắn không có chuyện gì đâu.” “Đúng vậy, Tiểu Tam Gia, anh đừng lo cho bọn họ nữa.” Phan Tử cũng gật đầu theo, nói: “Con đàn bà A Ninh đó không hề đơn giản, tâm cơ của cô ta rất sâu, Tam Gia trước đây còn đặc biệt dặn dò chúng ta phải cẩn thận đề phòng cô ta.” “Được rồi, tôi biết rồi.” Ngô Tà không còn chú ý đến chuyện này nữa, anh đứng dậy, cầm đèn pin chiếu về phía trước, phát hiện đường hầm ở đây rất giống với lúc nãy.

Anh có chút lo lắng hỏi: “Tiểu Ca, lúc các anh vừa đến đây, có chú ý thấy tình huống đặc biệt nào không?

Ví dụ như xác chết?” “Không.” Trương Khởi Linh từ từ lắc đầu, trầm giọng nói: “Ở đây rất yên tĩnh, nhưng sự yên tĩnh bản thân nó đã là vấn đề lớn nhất.” “Anh nói đúng, chúng ta quả thực phải giữ cảnh giác.” Ngô Tà hít sâu một hơi, quay lại nhìn mấy người Ngô Mặc nói: “Chúng ta không có nhiều vật tư, phải nhanh chóng tìm được lối ra.” “Mẹ ơi, bao giờ mới hết đây chứ.” Vương Bàn Tử càu nhàu bò dậy khỏi mặt đất, vừa đứng lên đã cảm thấy mông lạnh toát, hắn đưa tay ra sau sờ một cái, lập tức mặt mày xanh lét.

“Vãi chưởng, cái, cái…” Trong chốc lát, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào hắn, nhìn hắn ôm phía sau, ấp úng không nói nên lời, ai nấy đều thấy lạ.

“Bàn Tử, anh sao vậy?

Phía sau bị thương à?” Ngô Tà lo lắng, vội vàng đi tới, muốn xem tình hình của Vương Bàn Tử, sợ hắn bị đám xác khô vừa nãy làm hại.

“Không cần, không sao, tôi thật sự không sao mà.” Vương Bàn Tử lùi lại một bước, dán chặt vào tường, sống chết không cho Ngô Tà xem.

“Tôi nói anh là một đàn ông con trai, có cái gì mà không thể xem chứ.” Ngô Mặc nhìn không nổi nữa, ông anh này làm gì mà lề mề thế chứ?

Cậu bước nhanh tới, dùng sức kéo Vương Bàn Tử lại, miệng nói: “Bàn Ca, ở đây lại chẳng có cô nương nào, anh cứ ẻo lả không thấy phiền à?” Ngô Tà nhân cơ hội đi đến phía sau Vương Bàn Tử, cầm đèn pin chiếu một cái, suýt nữa thì bật cười thành tiếng: “Trời ơi, Bàn Tử, không ngờ anh lại trắng trẻo thế cơ à?” “Xì, Bàn Gia tôi là thế đấy.” Vương Bàn Tử dứt khoát buông xuôi, cũng không còn trốn tránh nữa, chống nạnh đứng yên tại chỗ, mặc cho Ngô Tà nhìn ngắm.

Miệng vẫn không chịu thua: “Sao hả?

Bàn Gia tôi từ nhỏ đã trắng rồi, đây là trời sinh, mấy người có muốn cũng không được đâu.” Mấy người còn lại nghe Ngô Tà nói vậy, có chút tò mò, từng người một đi về phía sau Vương Bàn Tử.

Chỉ thấy cái quần trên người Vương Bàn Tử, bị móng vuốt sắc nhọn của mấy cái xác khô vừa nãy cào một cái, từ sau lưng đến tận bẹn, trực tiếp rách toạc một mảng lớn, sắp thành quần rách đũng rồi.

Nhìn một gã Bàn Tử to lớn, để lộ nửa cái mông, đứng đó ưỡn bụng chỉ trỏ giang sơn.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau một cái, không hề kiêng nể gì mà ngồi bệt xuống đất cười phá lên.

Hai người họ mới không quan tâm Vương Bàn Tử nghĩ gì, lúc này cứ cười sảng khoái đã rồi nói sau.

Chương 37

Vương Bàn Tử tức đến nỗi mặt mày xanh lét, hận không thể một cước đá chết hai cái tên ngứa mắt trước mặt.

Giải Ngữ Hoa mím môi, cười như không cười nhìn Vương Bàn Tử, vẻ mặt đầy vẻ trêu chọc.

Ngô Tà che miệng cũng cười không ngừng, nhưng thấy sắc mặt Vương Bàn Tử sắp biến sắc rồi, vẫn đưa tay vỗ vỗ an ủi: “Cái này không sao đâu, người không bị thương là tốt rồi.” Trong mắt Trương Khởi Linh cũng thoáng qua một tia ý cười, nhưng trong đường hầm tối om này, không ai chú ý đến cảnh tượng đó.

Mãi nửa ngày, cuối cùng Phan Tử không chịu nổi nữa, lấy ra một cái quần từ trong ba lô đưa cho Vương Bàn Tử.

“Thôi được rồi, đừng làm trò nữa, Bàn Tử, tôi có một cái quần anh mặc tạm đi, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây.” “Mẹ nó, ngoài Phan Tử ra, chẳng có đứa nào tốt cả!” Vương Bàn Tử lườm mấy người một cái, đứng ở góc tường thay quần.

Mọi người bàn bạc một lát, vì cánh cửa này không thông, nên quyết định thử đi theo một đường hầm khác.

Lại đi dọc theo đường hầm khoảng 1 km, phía trước đột nhiên rộng mở, xuất hiện một cái hang động khổng lồ.

Mấy người Ngô Mặc bước nhanh lên phía trước, đứng ở lối vào nhìn vào bên trong, chỉ thấy ở đây rộng khoảng hơn 20 mét, vì quá tối nên không nhìn rõ chiều dài.

“Đưa đèn pin đây cho tôi.” Ngô Mặc cầm đèn pin từ tay Ngô Tà, quét một vòng xung quanh.

Cậu thấy trong hang động này có những vết điêu khắc nhân tạo, nhưng những thứ được khắc họa trên đó nhất thời chưa nhìn rõ.

“Cái gì đây?” Đèn pin chiếu về phía trước, Ngô Mặc không khỏi cau mày.

Dưới ánh đèn pin, phía trước xuất hiện một cái hồ nước, xung quanh hồ nước đầy những sợi xích đen kịt, mỗi sợi đều to bằng cánh tay người trưởng thành.

Ngô Mặc đi đến bên hồ nước, ngồi xổm xuống nhìn, phát hiện nước trong hồ đen kịt, bốc ra một mùi khó ngửi, khiến người ta buồn nôn.

Nhìn từ trên xuống, căn bản không thấy đáy, mà mặt nước thấp hơn mặt đất khoảng ba mươi centimet.

“Tiểu Mặc, mấy cái này không phải xích sắt đâu.” Ngô Tà đi tới, cầm dao găm nhẹ nhàng gõ gõ mấy sợi xích thô to này, lắng nghe kỹ động tĩnh.

Anh khẳng định nói: “Là đồng, sắt bắt đầu có từ thời Xuân Thu, mà thời Tây Vương Mẫu đại khái là vào đời Chu, nhưng ở đây lại đặt nhiều xích khóa như vậy để làm gì nhỉ?” “Tóm lại không thể là chuyện tốt lành gì được.” Ngô Mặc bĩu môi, đứng dậy, nhìn Ngô Tà dặn dò rất nghiêm túc: “Anh tránh xa chỗ này ra một chút, còn nữa, chú ý đừng động chạm lung tung, cái tay của anh cứ như được khai quang vậy, đụng vào cái gì là phổ độ cái đó.” “Có ai nói chuyện với em như vậy không hả?” Ngô Tà nghe vậy, bực bội giơ tay vỗ vào đầu Ngô Mặc một cái.

“Thằng ranh con, anh mà có năng lực đó thì em cũng chạy không thoát đâu, đừng quên, hai anh em mình là chui ra từ cùng một bụng mẹ đấy.” “Không giống nhau, anh là Đường Tăng chuyển thế mà.” Ngô Mặc tiện miệng đáp lại một câu, quay người đi đến cạnh Phan Tử, hỏi: “Phan Tử, trong túi anh có đạn chiếu sáng không?

Ở đây tối quá, ánh đèn pin không nhìn rõ tình hình phía trước.” “Có.” Phan Tử gật đầu, mở ba lô ra lục lọi, rất nhanh lấy ra một viên đạn chiếu sáng, đưa cho Ngô Mặc: “Mặc thiếu, đạn chiếu sáng tôi không mang nhiều lắm, trong túi còn 4 viên.” “Biết rồi.” Ngô Mặc nhận lấy đạn chiếu sáng, bắn lên không trung trong hang động.

“Bành” một tiếng vang lên, đạn chiếu sáng nhanh chóng bay lên.

Độ sáng mà nó tỏa ra trong nháy mắt đã chiếu sáng cả cái hang động này, như ban ngày.

Lợi dụng ánh sáng, mọi người nhanh chóng thu vào tầm mắt tình hình trong hang động.

“Kỳ lạ, cái hang động này rất bình thường, ngoài mấy sợi xích đồng trong hồ nước ra, không nhìn ra có chỗ nào đặc biệt.” Phan Tử có chút không hiểu, chỉ vào phía trước hồ nước nói: “Ở đây trống trải, chỉ có một lối ra phía trước, xem ra chúng ta phải tìm cách qua đó, rồi rời đi từ đó.” “Không thể đơn giản như vậy được.” Giải Ngữ Hoa vẫn luôn đứng ngoài quan sát, lên tiếng nói: “Nước trong hồ này là nước tù, bốc ra một mùi tanh hôi khó chịu, hai bên vách tường trông có vẻ trơn nhẵn, nhưng nếu tôi không nhìn nhầm thì trên đó phủ đầy dầu thi thể.” Nói đến đây, cậu ta dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Bây giờ chúng ta một là nhảy xuống nước bơi qua, hai là tìm cách leo qua hai bên vách tường, không có con đường thứ hai.” Nói xong Giải Ngữ Hoa lại chỉ vào mấy sợi xích đồng thô to trong hồ nước: “Tôi kiến nghị cá nhân là vẫn nên tìm cách leo qua đi, mấy thứ bên dưới đó, không phải là thứ mấy người muốn được chứng kiến đâu.” Câu nói này khiến Ngô Tà rùng mình một cái, anh nhìn vách tường, rồi lại nhìn mặt nước, vẻ mặt rối rắm, cả hai lựa chọn này đều không phải là điều anh mong muốn.

“Chậc chậc, Giải lão bản nói không sai.” Hắc Nhãn Kính đi đến cạnh Giải Ngữ Hoa, vừa định vỗ vai cậu ta, thì bị Giải Ngữ Hoa bản năng né tránh, liếc hắn một cái, lạnh lùng nói: “Có gì nói thẳng, đừng động tay động chân.” “Khụ!” Hắc Nhãn Kính khẽ ho một tiếng, lập tức đổi sang vẻ mặt tươi cười: “Tôi đây chẳng phải đang khen ngài sao, dù sao cái đề nghị này của ngài, vẫn rất chính xác mà.” “Khốn kiếp, đúng là mất mặt.” Ngô Mặc khóe mắt giật giật, thầm chửi một câu.

“Tôi nói Giải đương gia này, ngài nói câu này thật là ‘lên giày không dùng dùi’ – thật hay, nói cứ như không nói gì vậy.” Vương Bàn Tử bước tới hai bước, nhìn Giải Ngữ Hoa lườm một cái, bĩu môi nói: “Leo vách tường à?

Ngài cho rằng thân thủ của mấy người còn lại ở đây đều giống ngài chắc?” “Sao, anh định đi qua đường dưới nước à?” Giải Ngữ Hoa cười, nói: “Tôi chỉ đưa ra đề nghị, còn việc chọn thế nào, tùy anh.” Trương Khởi Linh ngồi xổm bên hồ nước, nhìn chằm chằm mặt nước chìm vào suy tư, cậu cảm thấy cái thành trì này rất xa lạ, trong những năm tháng qua, chắc là chưa từng gặp qua, nên đối với cuộc thảo luận của mấy người còn lại, cứ như thể không nghe thấy gì.

“Tôi nói Tiểu Ca, anh nhìn gì thế?” Vương Bàn Tử đặt tay lên vai Trương Khởi Linh, dùng chân đá mạnh vào sợi xích đồng: “Bàn Gia tôi không tin, bên trong này thật sự có cái gì đáng sợ sao?

Cùng lắm thì cũng chỉ là một xác chết, cái thứ đó lại chẳng phải chưa từng thấy.” “Rào rào!” Từ dưới hồ nước truyền đến tiếng xích va vào nhau, nghe động tĩnh này, bên dưới hình như đang treo thứ gì đó.

“Bàn Tử, anh đừng có liều lĩnh!” Lời Ngô Tà vừa dứt, đã thấy Vương Bàn Tử lại ngồi xổm xuống, hai tay dùng sức kéo sợi xích đồng, đang kéo ra ngoài.

“Tiểu Thiên Chân, đừng lảm nhảm nữa, mau qua giúp một tay đi, anh cũng không nghĩ xem, với thân thủ của hai anh em chúng ta, có leo được qua tường không?” “Vãi, đại ca, anh chơi thật đấy à?” Ngô Mặc giơ đèn pin lên, nhìn Vương Bàn Tử mà dở khóc dở cười, hóa ra tên này người to như vậy, sức lực lại dùng hết vào mấy chuyện như thế này.

“Vớ vẩn, Bàn Gia tôi khi nào thì đùa cợt chứ.” Vương Bàn Tử dùng hết sức mạnh của hai bên hông, cứ thế kéo sợi xích đồng lên một đoạn, một vật đen kịt nhô lên khỏi mặt nước, va vào sợi xích đồng bên cạnh, phát ra tiếng động trầm đục.

“Cái mẹ kiếp gì thế này?

Lồng chim à?” Ánh đèn pin đều chiếu vào vật này, mọi người phát hiện, thứ được buộc dưới sợi xích đồng hóa ra là một cái lồng hình vuông, dài rộng đều khoảng một mét, tương tự kích thước của một chiếc vali.

Bên trong cái lồng là một khối mềm nhũn, đen kịt, theo đó là một mùi tanh tưởi khó ngửi xộc thẳng vào mũi.

“Phan Tử lại đây, anh giúp tôi kéo một chút, để Bàn Gia tôi xem rốt cuộc bên trong này là cái gì?” Ánh mắt Vương Bàn Tử lướt qua mặt Trương Khởi Linh ở bên cạnh, chỉ dừng lại một lát rồi nhanh chóng chuyển sang Phan Tử, giục giã: “Anh nhanh lên đi, Bàn Gia tôi hơi tốn sức rồi.” “Thằng Bàn Tử chết tiệt.” Phan Tử mắng một câu, nhanh chóng tiến lên, thay thế Vương Bàn Tử, dùng sức kéo sợi xích đồng, nói: “Anh muốn xem thì nhanh lên, cái thứ này nặng lắm, tôi không giữ được lâu đâu.” “Bên trong này là cái gì vậy, mềm nhũn, ghê tởm kinh khủng.” Vương Bàn Tử không để ý lời cằn nhằn của Phan Tử, bịt mũi, cầm dao găm chọc chọc vào bên trong cái lồng, cảm giác vật này mềm nhũn, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

Hắn quay người nhìn Giải Ngữ Hoa, cười đắc ý, nói: “Hừ, Bàn Gia tôi đã nói rồi mà, chúng ta thuần túy là ‘quỷ treo cổ soi gương’ – tự mình dọa mình thôi, cái mẹ kiếp này căn bản không có cái gì đáng sợ cả.” Giải Ngữ Hoa nghe hắn nói vậy, nhẹ nhàng lắc đầu, không có bất kỳ biểu hiện nào khác.

Nói đến đây, Vương Bàn Tử lại xoa xoa cằm, suy nghĩ: “Nói không chừng ấy chứ, có lẽ ngày xưa Tây Vương Mẫu muốn ăn dưa muối nên mới đặc biệt làm cái hồ nước lớn như vậy, anh nhìn xem, cái lồng này có giống vại muối dưa không?” “Anh, anh giúp Phan Tử một tay, kéo cái lồng lên cao thêm một chút, em muốn nhìn rõ hơn.” Ngô Mặc luôn cảm thấy có gì đó không ổn, vừa nãy khi cái lồng lắc lư, cậu hình như đã nhìn thấy cái gì đó.

“Được.” Ngô Tà cắm đèn pin vào sau thắt lưng, đi tới, một tay nắm lấy sợi xích đồng, hai chân dang rộng dùng hết sức bình sinh, cùng Phan Tử hai người lại kéo cái lồng lên cao thêm mấy centimet, hét lên: “Nhanh lên đi, tôi chỉ có bấy nhiêu sức thôi!” Ngô Mặc đi đến bên cái lồng, cầm đèn pin tỉ mỉ quan sát.

Cái lồng hơi lớn, một nửa vẫn còn chìm trong nước, cậu nhìn nửa ngày vẫn không thấy rõ.

Suy nghĩ một chút, cậu đưa cánh tay trái ra, trực tiếp thọc vào bên trong cái lồng, khoảnh khắc đó liền cảm thấy không ổn, cái thứ này mềm nhũn, lại còn hơi trơn nhớt, cứ như miếng thịt heo đã mất xương vậy.

“Vãi, dưa muối gì chứ, cái mẹ kiếp này là xác chết không xương!” Ngô Mặc trong lòng lập tức “thịch” một tiếng, vội vàng rút cánh tay lại.

“Ái chà, tôi không giữ nổi rồi!” Ngay lúc đó, Ngô Tà kinh hô một tiếng, tay buông lỏng, sợi xích đồng lập tức tuột ra, cái lồng "ầm" một tiếng, lại chìm xuống nước, trong nháy mắt bắn tung tóe một mảng nước lớn.

"Quang!" Một âm thanh trầm đục vang vọng trong hang động trống rỗng, kéo dài không dứt, đâm vào màng nhĩ người ta đau nhức.

"Cái mẹ kiếp này là ý gì?

Sợ chúng ta buồn quá nên cho nghe nhạc à?" Vương Bàn Tử lùi lại một bước, nhìn quanh bốn phía, muốn tìm xem tiếng động phát ra từ đâu.

"Anh mau dừng lại cho em đi, đại ca!" Ngô Mặc gần như muốn sụp đổ: "Cái thể chất của anh tôi, cái tay của anh, đơn giản là còn tà tính hơn cả móng lừa đen mẹ kiếp.

Hai người kết hợp xuống mộ, cái mộ này còn náo nhiệt hơn cả chợ." "Ý gì?

Liên quan gì đến tôi?" Ngô Tà cử động cánh tay, rồi xoa xoa vai, vừa nãy dùng sức quá nhiều, nhất thời có chút đau nhức: "Đâu phải mỗi lần có vấn đề đều là do tôi gây ra, vừa nãy không phải em bảo tôi đi kéo xích à?" "He he, Mặc thiếu nói không sai, anh nhìn xuống dưới kìa." Hắc Nhãn Kính đi tới, vỗ vỗ vai Ngô Tà, chỉ vào hồ nước phía sau anh, cười híp mắt nói: "Xem kìa, chúng nó sống lại rồi." Ngô Tà cứng đờ người, khó khăn quay người nhìn ra phía sau.

Khi nhìn rõ, anh lập tức ngây người, chỉ thấy trong hồ nước, những dòng nước đen kịt đang rút xuống với tốc độ cực nhanh, từng cái lồng một lộ ra khỏi mặt nước.

Toàn bộ hồ nước chất đầy những cái lồng, từ bên này cho đến lối ra phía trước, nối liền với nhau như một cây cầu.

Còn những thứ vốn mềm nhũn lúc trước, giờ đã trườn ra khỏi lồng, đang tựa vào mép lồng, giống như một miếng bọt biển khô héo, muốn tìm mọi cách để hấp thụ thêm nước.

"Xem ra, suy nghĩ của tôi không sai." Giải Ngữ Hoa mặt không biểu cảm liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, rồi quay đầu nói với Ngô Mặc: "Chuẩn bị chiến đấu thôi, mấy thứ này chắc là rất khó đối phó." "A a!" Ngô Mặc cười khan một tiếng, tay vô thức khoác lên vai Giải Ngữ Hoa: "Hoa ca, anh thấy em bây giờ chọn leo núi đá qua đó, còn kịp không?" Ánh mắt Giải Ngữ Hoa nhìn chằm chằm cánh tay Ngô Mặc, không phản kháng, ánh mắt khẽ động, muốn nói gì đó nhưng không mở miệng.

"Leo núi đá à?

Mệt lắm." Hắc Nhãn Kính cũng xích lại gần, tay tùy ý khoác lên người cậu, vai kề vai với Ngô Mặc nói: "Hay là cân nhắc thử trực tiếp chém giết qua đó xem sao?" Ngô Mặc liếc xéo Hắc Nhãn Kính một cái, nắm chặt con dao trong tay, lạnh lùng hừ một tiếng: "Không thành vấn đề, hay là Hắc Gia anh làm mẫu trước đi, thằng em tôi sẽ theo sát phía sau, anh thấy thế nào?" Theo mặt nước hạ xuống, những thi thể mềm nhũn như thịt nát, từ từ trương phềnh lên.

Giống như túi da được bơm khí nhanh chóng phình to, rất nhanh mọc ra chân tay và đầu lâu, há miệng không răng, ngẩng đầu phát ra tiếng cười quái dị.

Đột nhiên một luồng âm phong thổi tới, khiến người ta toàn thân lạnh toát.

"Mọi người cẩn thận, luồng gió này không đúng, chắc là oán khí do mấy thi thể này tạo ra, xem ra trước khi chết họ nhất định đã vô cùng đau khổ, nếu không sẽ không có oán khí lớn như vậy tuôn ra." Ngô Mặc vẻ mặt nghiêm túc, đây là lần đầu tiên trên mặt cậu lộ ra vẻ nghiêm nghị như vậy.

Bởi vì cậu lại nhận ra một trong số những thi thể đó, chính là lão già mà cậu đã nhìn thấy trong ảo cảnh lăng mộ công chúa Tây Lăng Quốc khi xưa.

“Mẹ kiếp, chỗ này quả nhiên có liên quan đến Tây Vương Mẫu, xem ra mấy tên này cũng là vật thí nghiệm trường sinh của Tây Vương Mẫu.” Ngô Mặc không cho rằng ảo cảnh hoàn toàn là giả, vả lại, có một số chuyện thật thật giả giả thì hà tất phải quá bận tâm làm gì?

Hiện tại đối với cậu mà nói, tìm được lối vào Cung điện Tây Vương Mẫu từ đây, mới là quan trọng nhất.

“Mẹ nó chứ.” Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử không tự chủ nuốt nước bọt, lẩm bẩm chửi rủa: “Cái mẹ kiếp này không phải là nhảy múa bô tra trong hoàng cung, nổi quỷ rồi sao?” “Còn mẹ nó phí lời gì nữa, mau chạy đi chứ!” Phan Tử gần như muốn bị Vương Bàn Tử làm cho tức chết, trước đây đã nói tên này rồi, bảo hắn đừng có liều lĩnh, nhưng hắn sống chết không nghe, giờ thì hay rồi, tiêu đời luôn.

“Đi dưới nước.” Trương Khởi Linh đứng dậy, lạnh lùng phun ra một câu.

Lời cậu vừa dứt, Vương Bàn Tử đã lập tức phản bác: “Tiểu Ca, anh không đùa chứ?

Dưới đó toàn là quái vật, đi đường đó à?

Tự động dâng mình làm mồi cho chúng nó à?” “Nhanh lên!” Trương Khởi Linh vươn tay, túm lấy cánh tay Vương Bàn Tử, rồi quăng hắn xuống.

“Vãi, anh…” Không đợi Vương Bàn Tử kịp kêu thảm thiết thành tiếng, giọng nói lạnh lùng của cậu đã lập tức vang lên: “Đạp lên cái lồng, nhanh chóng đi qua.” Vương Bàn Tử bị quăng lên trên cái lồng, nước đen nhầy nhụa, thân hình hắn loạng choạng một cái, dưới chân không đứng vững, trực tiếp quỳ trên cái lồng.

Cái lồng đồng rất cứng cáp, va vào khiến hắn nghiến răng nghiến lợi, đang đối mặt trực tiếp với cái xác khô đang hấp nước bên cạnh, cái mùi tanh tưởi khó ngửi kia trực tiếp bị hắn hít vào miệng.

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy dạ dày cuồn cuộn như sóng biển, cứ như Tôn Ngộ Không náo loạn Đông Hải vậy, hận không thể nôn hết ngũ tạng lục phủ ra ngoài.

"Ngậm miệng lại, nhất định phải nhịn, nếu không sẽ gặp đại họa đấy!" Ngô Mặc mắt tinh, vừa nhìn đã phát hiện Vương Bàn Tử tình huống không ổn, vội vàng hét lớn một tiếng, ngay sau đó nhảy vọt qua.

Kéo Vương Bàn Tử dậy, dùng sức dưới chân, trực tiếp đá bay cái xác khô đang hấp nước sang một bên: "Dậy đi!" Sau đó cậu quay sang hét với những người khác trên bờ: "Còn mẹ nó xem náo nhiệt gì nữa, nhân lúc chúng nó đang hấp nước, mau chạy đi!" Ngô Tà trơ mắt nhìn Trương Khởi Linh ném Vương Bàn Tử xuống nước, lập tức rùng mình một cái.

Đối mặt với ánh mắt của Trương Khởi Linh, anh ấp úng nói: "Tiểu Ca, không cần anh phải phiền phức đâu, tôi có thể tự mình làm được." Nói xong, anh dùng sức nhảy một cái, trực tiếp nhảy lên cái lồng đầu tiên, thân thể loạng choạng một lát, rất nhanh đã đứng vững.

Trong chốc lát, mấy người cứ như đang chạy đua với thời gian, lần lượt nhảy lên cái lồng.

Chương 38

Bất đắc dĩ, trên cái lồng quá trơn trượt, nhất thời không thể tăng tốc được, để không bị rơi xuống nước bên dưới, chỉ có thể cố gắng giữ thăng bằng cơ thể, cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước.

“Ái da!” Ngô Tà kinh hô một tiếng, “Tủm” một cái, chân trực tiếp giẫm vào nước.

Trông thấy người sắp rơi xuống, đột nhiên lại bị Trương Khởi Linh phía sau kéo lên.

“Dọa chết tôi rồi, cảm ơn Tiểu Ca.” Trán Ngô Tà đầy mồ hôi, cũng không rõ là do mệt hay do sợ, anh thở dài một hơi, nói: “Chúng ta mau đi thôi.” Ngay lúc này, dị biến xảy ra, trong nước bắt đầu sủi bọt “cô đô cô đô”, chưa đầy mấy giây, nửa cái hồ nước đen biến mất, còn những thi thể giống như bùn thịt đó, lúc này đã biến đổi lớn.

Cơ thể chúng rất linh hoạt, giống như một con cá, nhanh chóng luồn lách giữa các cái lồng.

Thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười quái dị, cứ như đã ngủ say ngàn năm, một khi được giải phong thì vui vẻ và hạnh phúc vô cùng.

“Nhanh lên, sắp không kịp rồi.” Giải Ngữ Hoa nhắc nhở một tiếng, mọi người tăng nhanh tốc độ.

Khi còn cách lối ra đối diện chỉ mười mấy mét, Phan Tử dưới chân trượt một cái, trực tiếp rơi xuống.

Phịch một tiếng, Phan Tử rơi thẳng xuống làn nước đen ngòm.

Ngay lập tức, như thể một nắm mồi câu bị ném vào ao cá, thu hút sự chú ý của đám xác mềm, chúng không còn bơi lượn tự do nữa mà điên cuồng lao về phía Phan Tử.

“Phan Tử!” Ngô Tà không biết lấy đâu ra dũng khí, gào lên một tiếng, quay người lao tới định kéo Phan Tử lên.

Nào ngờ, anh vừa chạy được hai bước, chân đã bị cánh tay dài ngoẳng của xác mềm quấn chặt, không đứng vững, bị kéo thẳng xuống, chiếc ba lô sau lưng va vào lồng sắt phát ra một tiếng động lớn.

“Cứu… ực ~” Một ngụm nước đen bị nuốt vào bụng, lập tức khoang miệng đầy mùi tanh tưởi hôi thối.

Ngô Tà căn bản không kịp nôn ra, bị xác mềm kéo xuống nước với tốc độ cực nhanh.

Thấy sắp chìm xuống đáy, Trương Khởi Linh đột ngột nhảy vọt, đạp lên lồng sắt bay vút tới, dùng sức dưới chân, đá bay con xác mềm bên cạnh lồng sắt.

Dao vung lên chém xuống, chặt đứt cánh tay của con xác mềm đang kéo Ngô Tà.

Ngô Tà nhân cơ hội đó, dùng sức đạp hai chân, thoát khỏi sự trói buộc.

Đầu thò lên khỏi mặt nước, anh thở hổn hển, chẳng thèm bận tâm đến mùi tanh tưởi của nước, có thể sống sót là tốt rồi.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử hai người chạy ở phía trước nhất, thấy chỉ còn vài bước nữa là có thể đến bờ đối diện, nghe tiếng Ngô Tà la hét, quay đầu nhìn lại, đúng lúc chứng kiến tất cả.

“Cút mẹ đi!” Vương Bàn Tử hành động cực nhanh, vung tay bắn một phát súng, đánh bay một con xác mềm khác đang định lao về phía Ngô Tà.

Nhưng viên đạn cũng chỉ làm nó lùi lại, căn bản không gây ra tổn hại thực chất.

Mấy con xác mềm này toàn thân là thịt, đạn bắn vào nhanh chóng bị khối thịt dày đặc bao bọc, như thể đấm một cú vào đống bông gòn, khiến người ta có sức mà không thể phát huy.

“Bàn Tử, ông qua trước đi, nhanh lên!” Ngô Mặc đẩy Vương Bàn Tử, giục anh ta đi trước đến lối ra bên kia.

Anh quay lại chém đứt cánh tay dài đang vươn ra ở chân, gào lớn với mấy người: “Chú ý một chút, cái thứ này hình như đang tiến hóa.” “Khốn kiếp, cái thứ này lưỡi sao mà dài thế?” Vương Bàn Tử cũng chú ý đến điểm này, lập tức kinh hô một tiếng, “Mẹ nó, bọn này toàn là quỷ treo cổ à?” “Nói nhiều làm gì, mặc xác mẹ nó lúc trước chết kiểu gì, lần này, ông đây sẽ tiễn nó vào luân hồi.” Ngô Mặc đáp lại một câu, vung dao lại lần nữa lao tới.

Anh vốn định cứu Ngô Tà trước, nhưng ánh mắt lại rơi vào Phan Tử ở phía sau cùng.

Phát hiện anh ta có chút thể lực không đủ, lập tức phi thân nhảy lên, lao tới.

Mấy con xác mềm này không có xương, nhưng trên người lại mọc ra những sợi lông đen dài, lông tóc như những chiếc kim cứng, đâm vào người, lập tức xuất hiện một vết thủng đầy máu.

Lúc này Phan Tử đã toàn thân là máu, máu và nước đen hòa lẫn vào nhau, nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Anh ta cầm dao liều mạng chém giết đám xác mềm này, nhưng vì ở dưới nước, không có điểm tựa, những con xác mềm này không có vết thương chí mạng, vì vậy nhất thời bị mắc kẹt bên trong, không thoát ra được.

“Lạc lạc!” Đám xác mềm xung quanh ngửi thấy mùi máu tanh càng thêm phấn khích dị thường, phát ra tiếng kêu chói tai, nhanh chóng bơi lượn.

“Ngô Tà.” Trương Khởi Linh đứng cách Ngô Tà không xa, thoát khỏi đám xác mềm xung quanh, gọi Ngô Tà một tiếng, rồi đưa một tay ra.

“Cảm ơn Tiểu Ca.” Ngô Tà nắm lấy tay Trương Khởi Linh, đối phương vừa dùng lực, anh đã được kéo lên khỏi mặt nước.

Đứng trở lại trên lồng sắt, nước đen nhớp nháp chảy dọc từ đỉnh đầu anh xuống, toàn thân tỏa ra một mùi vị nồng nặc.

Trương Khởi Linh như thể mất đi khứu giác, thần sắc như thường, nói với Ngô Tà: “Đi.” Ngô Tà choáng váng đầu óc, sau khi bò lên lồng sắt không ngừng nôn khan, nghe thấy lời Trương Khởi Linh, anh cắn chặt răng để mình tỉnh táo hơn một chút, nhanh chóng chạy về phía đối diện.

Sau khi hút máu người, năng lực hành động của xác mềm càng trở nên nhanh nhẹn hơn.

Ngô Mặc nắm lấy cơ hội, kéo Phan Tử lên khỏi mặt nước.

Lúc này anh ta như thể vừa lăn qua một tấm ván đinh, toàn thân trên dưới vô số vết thủng máu, trông thật kinh hoàng.

“Đa tạ, Mặc thiếu.” Phan Tử bám vào lồng sắt, sắc mặt tái nhợt, thở hổn hển từng hơi.

Toàn thân ướt sũng, quần áo chỗ đỏ chỗ đen, máu và nước đen hòa lẫn vào nhau.

Ngay lúc này, ở lối ra Vương Bàn Tử đột nhiên gào lớn một tiếng: “Nhanh, cửa sắp đóng rồi!” Mọi người vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy ở lối ra, một khối đá đoạn long nặng vài tấn đang từ từ hạ xuống.

“Mẹ nó chứ, đây là muốn giữ chúng ta lại đây làm thức ăn à?” Vương Bàn Tử đứng đó sốt ruột giậm chân, giương súng bắn vào hồ nước.

“Phan Tử, nhanh, tôi đỡ anh qua.” Ngô Mặc cúi người đỡ Phan Tử dậy, Phan Tử trượt chân, lảo đảo, suýt chút nữa lại quỳ xuống.

Đúng lúc này, một bàn tay khác nắm lấy cánh tay anh ta, giúp anh ta đứng vững.

“Đi!” Giải Ngữ Hoa gầm nhẹ một tiếng, cùng Ngô Mặc hai người, mỗi người nắm một cánh tay Phan Tử, kéo anh ta nhanh chóng chạy về phía lối ra.

Ngô Tà và Trương Khởi Linh hai người đã chạy đến lối ra trước một bước.

“Tiểu Thiên Chân, nhanh lên, đừng có rề rà nữa.” Lúc này khối đá đoạn long chỉ còn cách mặt đất chừng một mét, Vương Bàn Tử thấy Ngô Tà đang đứng ở rìa hồ, anh ta kéo một cái, đẩy thẳng Ngô Tà qua khối đá đoạn long, đến phía bên kia.

Đám xác mềm trong hồ tụ tập lại, vươn những cánh tay đầy lông đen như kim cứng, lao về phía chân Ngô Mặc và mấy người, nếu bị chúng túm được, chân mấy người sẽ lập tức xuất hiện vô số vết thương rách toác.

Thấy không còn mấy mét nữa, Ngô Mặc nghiến răng, hạ quyết tâm, nắm lấy thắt lưng Phan Tử, gào lớn với Vương Bàn Tử ở lối ra: “Bàn Tử, đỡ lấy!” Vương Bàn Tử dùng sức, trực tiếp ném Phan Tử sang phía đối diện.

“Đại Phan, nặng quá!” Vương Bàn Tử lao tới đón, hai người trực tiếp ôm nhau, rồi lăn lông lốc trên mặt đất.

Trên mặt hồ, Giải Ngữ Hoa dùng cây gậy chống một cái, tránh được đòn tấn công đó.

Thân thể anh ta cực kỳ linh hoạt, nhanh chóng nhảy trên lồng sắt, vài ba cái đã đứng ở lối ra.

Xui xẻo là Hắc Nhãn Kính, tên này không biết đã đắc tội với vị thần tiên nào mà lại bị đám xác mềm này vây chặt.

“Tiểu Mặc, mấy đứa nhanh lên!” Khối đá đoạn long không ngừng hạ xuống, càng lúc càng gần mặt đất, Ngô Tà sốt ruột nằm bẹp trên mặt đất la hét.

Không biết từ lúc nào, đám xác mềm đã bắt đầu bò lên hai bên vách tường, thấy sắp bò tới vị trí lối ra.

“Không đi nữa, Bàn gia tôi không qua được đâu!” Vương Bàn Tử hét lên một tiếng, vội vàng lăn qua dưới khối đá đoạn long.

“Tiểu Mặc.” Giải Ngữ Hoa vỗ vai Ngô Mặc, giục giã: “Khối đá đoạn long sắp rơi xuống rồi, không đi nữa là không ra được đâu.” “Hoa ca, anh với mọi người qua trước đi, em đi giúp thằng mù.” “Cẩn thận.” Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc thật sâu một cái, rồi xoay người lao qua bên dưới.

Ngô Mặc vừa định lao tới, Phan Tử đột nhiên lớn tiếng gào lên: “Mặc thiếu, lôi quản!” Một bó lôi quản từ bên dưới ném tới, trực tiếp lăn đến dưới chân Ngô Mặc.

Anh tiện tay nhặt lên, một tay vung dao lao về phía Hắc Nhãn Kính.

Vừa chạy vừa thầm mắng: “Mẹ kiếp, thằng mù chết băm, mày có phải đào mồ mả nhà người ta không đấy?” Ở bên ngoài, thời gian là tiền bạc, nhưng ở đây, thời gian là sinh mạng.

Khi Ngô Mặc lao tới, Hắc Nhãn Kính đã bị chôn vùi trong đống xác mềm, ngay cả một cái bóng cũng không thấy.

“Vãi, náo nhiệt đến mức này à?” Anh nhấc chân đá, một cước đạp bay con xác mềm ngoài cùng, chân chạm vào thứ đó, mềm oặt nhớp nháp, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hắc Nhãn Kính như thể một viên thuốc trường sinh bất lão, thu hút vô số xác mềm liên tiếp lao tới, vừa mở ra một khe hở, rất nhanh lại bị một con khác lấp đầy.

“Thằng mù chết băm, còn sống không, kêu một tiếng!” Ngô Mặc gào lớn, lúc này xung quanh anh cũng đã bị đám xác mềm dày đặc bao vây, anh điên cuồng vung dao trong tay, toàn thân tốc độ nhanh đến cực hạn.

Dao chém từng nhát vào người xác mềm, như thể xẻ thịt từng lát, chém từng mảng thịt lớn trên người xác mềm.

“Chít!” Một tiếng động truyền ra từ đống xác mềm.

Ngô Mặc ánh mắt đọng lại, nắm chặt con dao trong tay.

Vừa nghĩ rằng ở đó lại xuất hiện âm thanh đặc biệt gì đó, liền thấy Hắc Nhãn Kính từ trong đống xác mềm lật ra, mỉm cười với Ngô Mặc, miệng lại lặp lại một chữ, “Chít.” Nghe thấy âm thanh này, suýt nữa làm Ngô Mặc tức điên người.

Anh một dao chém bay con xác mềm đang quấn quanh chân bên cạnh, mắng Hắc Nhãn Kính giận dữ: “Mày Mẹ kiếp là chuột à?

Còn chít?

Chít cái đầu mày!” “Hắc hắc, không phải cậu bảo tôi kêu một tiếng sao?” Hắc Nhãn Kính cắm súng vào thắt lưng, tay cầm dao, tranh thủ lúc rảnh rỗi mỉm cười với Ngô Mặc, “Đừng ngạc nhiên quá, Hắc gia tôi chính là một người thành thật như vậy đó.” “Đầu óc ông đây mà không vào hai cân nước đen thì đã chẳng đến cứu mày rồi.” Ngô Mặc suýt nữa bị Hắc Nhãn Kính chọc tức chết, anh lần đầu tiên nảy sinh ý định muốn đá Hắc Nhãn Kính trở lại vào đó.

Có lẽ tên này và đám xác mềm dưới nước đúng là một cặp trời sinh, dù sao mấy thứ kia không có xương, còn Hắc Nhãn Kính trước mặt thì trên mặt cũng không có (ý là mặt dày).

Chương 39

“Tiểu Mặc, nhanh lên, không kịp rồi!” Ngô Tà gần như sắp phát điên.

Lúc này, khối đá đoạn long chỉ còn cách mặt đất khoảng 40 mm, mà Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người vẫn bị đám xác mềm này quấn lấy, nhất thời không thể thoát thân.

“Cậu trái tôi phải, xông ra ngoài!” Ngô Mặc gào lớn với Hắc Nhãn Kính, hai người tay không ngừng nghỉ, vung chém vào đám xác mềm bên cạnh, muốn chém ra một con đường máu.

Khi thấy chỉ còn cách lối ra một mét, trên đỉnh động đột nhiên nhảy xuống mấy con xác mềm, trực tiếp lao vào Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người.

Ngay trong khoảnh khắc đó, khối đá đoạn long đã hoàn toàn hạ xuống trong tiếng kinh hô của Ngô Tà và những người khác.

“Ai, thằng mù này đức hạnh gì mà có thể chết cùng Mặc thiếu.” Hắc Nhãn Kính hất bay xác mềm trên người, nhìn Ngô Mặc và chậm rãi thốt ra một câu như vậy.

“Cái đồ thằng ranh con, có câm cái mồm quạ lại được không?” Ngô Mặc tức điên người, quay lại mắng một câu, “Ông đây coi như mẹ nó biết rồi, tại sao đám xác mềm này lại quấn lấy mày, hóa ra cái lưỡi của mày, cũng giống như bọn chúng, cùng tông cùng tộc cả mà.” Bây giờ lối ra đã bị phong tỏa, bên trong hang động toàn là xác mềm, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người phải nhanh chóng tìm được một lối ra khác, nếu không, cả hai thực sự dễ dàng bỏ mạng ở đây.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người lưng dựa lưng, đối mặt với đám này, anh vừa chiến đấu vừa nhanh chóng suy nghĩ về con đường thoát thân.

Anh bắt đầu quan sát lại hang động này, trong khoảnh khắc đầu óc quay bảy tám vòng, nghĩ đến ‘Độn Tự Quyết’ trong cuốn “Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật”: ‘Nếu gặp nguy khó, nên đi theo hướng Trực Phù.

Thái Âm tiềm hình mà ẩn tích, Lục Hợp độn thân mà mưu nghị.’ “Mẹ kiếp, bên dưới!” Ngô Mặc xoay người, không chút do dự, phi một cước đạp thẳng Hắc Nhãn Kính xuống nước, ngay sau đó anh cũng phịch một tiếng nhảy xuống.

“Tôi...” Hắc Nhãn Kính nằm mơ cũng không ngờ, có một ngày mình lại xuống nước bằng cách này.

Điều này đã làm tổn thương nghiêm trọng tâm hồn mong manh của hắn, cặp kính râm vốn luôn đeo chặt trên mắt cũng suýt bay ra ngoài.

Vào trong nước, Ngô Mặc kinh ngạc phát hiện, hồ nước sâu hơn 20 mét, dưới nước lại không giống như trên mặt nước nhớp nháp đen kịt một mảng, mà hơi đục, nhưng vẫn có độ nhìn thấy nhất định.

Càng kỳ lạ hơn là, đám xác mềm này dường như không thích nước trong, chỉ thích loại nước đen nhớp nháp kia, chỉ bơi lượn ở tầng trên mặt nước.

Điều này lại cho Ngô Mặc một tia hy vọng, anh cậy mình thị lực tốt, nín thở nhìn quanh dưới nước, nhưng ở đây rất rộng, nhất thời không thể nhìn rõ.

“Hô!” Anh và Hắc Nhãn Kính hai người ào một tiếng, thò đầu lên khỏi mặt nước, hít sâu một hơi, rồi lại chìm xuống.

Hai người dưới nước đen thoát khỏi đám xác mềm, chìm xuống phía dưới.

Ngay khi Ngô Mặc lần nữa không nín thở được định đổi hơi, anh phát hiện ở phía sâu nhất bên trái hình như có thứ gì đó.

Ngô Mặc kéo Hắc Nhãn Kính, một tay khoa tay múa chân một chút, hai người nhanh chóng bơi xuống phía dưới.

Thời gian không chờ đợi ai, phải nhanh chóng tìm được lối ra.

Bơi đến gần, hai người mới phát hiện, đây lại là một cánh cổng đá.

Trước cổng có một con rồng đồng mình người đuôi rắn, trong miệng ngậm một viên châu phát ra ánh sáng, đuôi nó cuộn thành mấy vòng, trên cùng treo một cái vòng đồng.

Lại gần cổng đá, Ngô Mặc quan sát một lát, anh chỉ vào miệng (của rồng) với Hắc Nhãn Kính, rồi lại chỉ vào vòng đồng.

Hắc Nhãn Kính ra dấu OK.

Hai người đồng thời ra sức, một người nhanh chóng lấy đi viên châu, người kia dốc toàn lực kéo vòng đồng lên.

Một tràng âm thanh “két két” khiến người ta nhức răng vang lên, cánh cửa này từ từ mở ra với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chưa kịp để Ngô Mặc nở nụ cười, anh đã cảm thấy cơ thể mình mất kiểm soát ngay lập tức.

Trực tiếp bị một luồng lực hút mạnh mẽ hút vào bên trong, như thể bị người ta ném vào bồn cầu, rồi thằng cha nào đó ở trên ấn nút xả nước vậy.

Một trận xoay tròn dữ dội điên cuồng, Ngô Mặc bị quay đến chóng mặt hoa mắt, nếu không nhờ ý chí mạnh mẽ, lúc này anh đã sớm hôn mê rồi.

Mấy phút đồng hồ, dường như đã trôi qua cả một thế kỷ.

Tần suất xoay tròn dần chậm lại, Ngô Mặc cảm thấy dòng nước trở nên êm đềm, anh nghiến chặt môi dưới, để mình nhanh chóng tỉnh táo.

Anh điều chỉnh tư thế trong nước, để mình có thể nhìn rõ tình hình xung quanh, lập tức phát hiện phía trước không xa lại có một tia sáng.

Phát hiện này khiến anh mừng như điên, hận không thể lập tức lao ra ngoài xem thế giới bên ngoài.

“Mẹ kiếp, thằng mù đâu rồi?” Anh vừa định nhanh chóng bơi về phía trước, đột nhiên nhớ đến một người khác.

“Không đúng, tôi với thằng mù chết băm đó cùng bị cuốn vào mà, người hắn đâu?” Ngô Mặc nhìn trước, sau, trái, phải một lượt, hoàn toàn không thấy bóng dáng Hắc Nhãn Kính.

Trong lòng lập tức dấy lên một cảm giác không lành, “Mẹ kiếp, tên đó không phải thật sự bỏ mạng rồi chứ?” Ngay khi anh đang nhìn quanh, liền cảm thấy chân mình chìm xuống, lập tức bị thứ gì đó kéo xuống.

Trong lúc không kịp phòng bị, Ngô Mặc liên tục sặc mấy ngụm nước.

Anh nhanh chóng bình tĩnh lại, hai chân dùng sức đạp xuống, kết quả lại đạp hụt.

Sự trói buộc ở chân đột nhiên biến mất, Ngô Mặc trong lòng rùng mình, định lặn xuống nước xem rốt cuộc là tình huống gì.

Đúng lúc này, chỉ thấy mặt nước ào ào sôi trào, một bóng đen từ dưới nước nổi lên.

“Vãi.” Ngô Mặc vừa định ra tay, đột nhiên nhận thấy có gì đó không đúng, bóng đen này sao mà giống thằng mù chết băm kia thế?

“Ối, Mặc thiếu, cậu không sao chứ?” Quả nhiên, Hắc Nhãn Kính từ dưới nước thò đầu lên, cười ranh mãnh với Ngô Mặc, “Nước có ngon không?

Hay lát nữa mang về ít nhé?” Nhìn cái vẻ mặt đểu giả của Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc chỉ cảm thấy một luồng hỏa khí từ lòng bàn chân xông thẳng lên sau gáy.

Trong khoảnh khắc này, sắc mặt anh trở nên “đẹp đẽ” vô cùng, rực rỡ như bảng màu, khiến người ta nhìn vào có cảm giác như nhìn thấy mặt trời.

Thấy Ngô Mặc bộ dạng này, Hắc Nhãn Kính nhếch miệng, giọng điệu khù khoằm nói: “Thật sự không trách tôi được, mắt người ta không tốt, dưới nước lại quá sợ hãi, nhìn thấy bóng dáng cậu cứ như thấy hy vọng, nhất thời quá sốt ruột, cho nên mới kéo cậu xuống nước, cậu sẽ không trách tôi chứ?” “Ai ui, vãi ba đời nhà mày!” Nhìn cái vẻ diễn trò của Hắc Nhãn Kính, lúc này trong đầu Ngô Mặc chỉ có một ý nghĩ, đó là muốn “thân thiết” hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà Hắc Nhãn Kính.

Rốt cuộc là đột biến gen của thằng biến thái nào mà sinh ra cái thứ này vậy?

Hắn ta sẽ sợ hãi ư?

Không cần Hắc Nhãn Kính tháo kính ra, Ngô Mặc cũng biết, thằng cha trước mắt này trong mắt tuyệt đối đang lộ ra ý cười.

Nhưng điều khiến anh càng kỳ lạ hơn là, tên khốn này làm thế nào mà dưới nước vẫn có thể đeo kính râm?

Chẳng lẽ thật sự dính chặt vào gáy?

Thấy Ngô Mặc không hiểu, Hắc Nhãn Kính đưa tay vuốt nhẹ sau gáy, phát ra tiếng “pách”.

Hắn ta lúc này mới đắc ý mở miệng nói: “Thế nào, Hắc gia thông minh chứ, phía sau này có dây, kính của tôi đây là dùng được cả trên cạn lẫn dưới nước đó.” Ngô Mặc cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nhìn Hắc Nhãn Kính cười lạnh một tiếng, “Tôi nói Hắc gia à, ông có hơi không đàng hoàng rồi đấy nhỉ.

Lúc nãy anh em tôi đây liều sống liều chết, mới kéo ông ra khỏi đó, nhưng nhìn kiểu này, ông đang trách tôi lo chuyện bao đồng à?” Nói xong, anh lạnh mặt, đổi hướng, bơi về phía ánh sáng.

“Ơ, không phải, tôi nói Mặc thiếu, cậu thật sự giận rồi à?” Hắc Nhãn Kính lập tức đơ ra, cũng không khoe khoang kính râm của mình nữa, xoay người bơi theo sát phía sau Ngô Mặc ra ngoài.

Ngô Mặc căn bản lười trả lời Hắc Nhãn Kính, tên này chính là thiếu đòn.

Nếu không phải ở dưới nước, anh nhất thời bán khắc không thể thi triển được, ít nhất cũng phải cho Hắc Nhãn Kính biết, tại sao hoa lại đỏ như vậy.

Càng gần cửa động, tốc độ dòng nước càng chảy xiết, tiếng nước ầm ầm vang dội muốn thủng màng nhĩ.

Ngô Mặc lúc này mới chú ý thấy, phía trước dòng sông địa thế đột nhiên dốc đứng, hai bên bờ sông có vô số tảng đá lớn.

Chính vì lý do này, nên khi dòng sông trở nên hẹp hơn cũng khiến dòng nước chảy xiết hơn.

Đã có thể nhìn thấy rõ ràng những đợt sóng trắng không ngừng cuộn trào.

“Mẹ kiếp, ông đây sẽ không đâm vào đá chứ?” Ngô Mặc có chút lo lắng, nhưng bây giờ quay đầu lại là không thể, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, sống hay chết rất nhanh sẽ rõ ràng.

Càng đến lúc này, anh lại càng bình tĩnh hơn.

Nhờ ánh sáng yếu ớt, Ngô Mặc đột nhiên phát hiện, gần cửa động có một cái cây, chỉ cần bò lên cây, là có thể từ đó lên bờ, tránh được đống đá lộn xộn phía trước.

Ý tưởng thì tốt đẹp, nhưng hiện thực lại phũ phàng, tốc độ dòng nước cực nhanh, rất nhanh đã cuốn Ngô Mặc ra khỏi cửa động.

Bên ngoài trời sáng rực, Ngô Mặc nhìn thấy những khối đá khổng lồ hai bên lòng sông, sau nhiều năm bị nước xói mòn, trên đó mọc đầy rêu xanh trở nên cực kỳ trơn trượt.

Anh quay tròn ở giữa dòng nước, muốn cố gắng bơi về phía bờ, nhưng điều khiến người ta u uất là, dòng nước chảy xiết cứ cuốn anh ở trung tâm con sông, khiến anh nhất thời không cách nào bơi vào bờ được.

“Khốn kiếp, vẫn là chuẩn bị không đầy đủ, biết thế tôi cũng sắm một cái Phi Hổ Trảo gì đó.” Ngô Mặc nghĩ đến đây, thầm ghi nhớ trong lòng, lần này từ Cung Tây Vương Mẫu đi ra, ít nhất cũng phải chuẩn bị thêm vài món đồ tiện tay để vào không gian.

Mặc dù không gian đó còn chưa to bằng nhà vệ sinh ở nhà, nhưng dù sao đi nữa, cũng là một món bảo bối độc nhất của mình.

Trong dòng nước chảy xiết, nếu con người không thể nhanh chóng thoát hiểm, rất dễ xuất hiện chuột rút và tê liệt thần kinh, cuối cùng dẫn đến chân tay vô lực, càng khó tự cứu.

“Mẹ kiếp, liều thôi!” Dòng nước đẩy Ngô Mặc về phía một tảng đá lớn cách đó không xa, Ngô Mặc định liều mạng va vào, cũng muốn nắm lấy cơ hội này để thoát ra khỏi nước.

Thấy càng lúc càng gần, sắp sửa va vào thì, Ngô Mặc chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, bất ngờ bị người ta kéo ra khỏi nước.

Chương 40

“Hô!” Ngô Mặc nằm trên một tảng đá lớn bên bờ thở hổn hển, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, trong khoảnh khắc có cảm giác như cách biệt một đời, “Cảm ơn Hắc gia, hòa rồi đấy.” Anh buột miệng nói một câu với Hắc Nhãn Kính đang nằm bên cạnh, đúng vào khoảnh khắc quan trọng nhất vừa rồi, Hắc Nhãn Kính đã ném ra Phi Hổ Trảo, quấn chặt vào một tảng đá lớn trên bờ, nhờ vậy mới kéo cả hai người lên bờ.

“Hắc gia?” Hắc Nhãn Kính nghe thấy cách xưng hô này, chép chép miệng, thò đầu lại gần, cười tủm tỉm nói: “Tôi nói Mặc thiếu, cậu thật sự giận rồi à?

Lúc nãy ca ca chỉ đùa cậu thôi mà.” “Đùa à?” Ngô Mặc chống người ngồi dậy, nhìn Hắc Nhãn Kính cũng nhe ra một hàm răng trắng toát, cười ha hả đáp lại: “Hắc gia mà đã nói thế thì anh em tôi đây cũng không phải là không hiểu.

Dù sao ông cũng độc thân nhiều năm rồi, ngẫu nhiên gặp được một cảnh tượng sôi trào nhiệt huyết như vậy, lại bị cái thằng không hiểu phong tình như tôi vô tình phá hỏng, khiến ông nhất thời tức giận mà nổi giận, cũng là chuyện có thể thông cảm được.” Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính cứng đờ, chưa kịp mở miệng, Ngô Mặc đã nói tiếp: “Nhưng ông cũng đừng sốt ruột, theo tôi quan sát, phía trước có lẽ còn nhiều mỹ nữ đang đợi ông đấy.” “Để tôi nghĩ xem, cái bà Tây Vương Mẫu kia nghe nói cũng không tệ, lần này anh em tôi đây sẽ liều sống liều chết mà tóm bà ta về làm vợ cho ông.” Hắc Nhãn Kính: “...” Nói đến đây, Ngô Mặc từ trong túi lấy ra một hộp thuốc lá, đắc ý mỉm cười với Hắc Nhãn Kính, “Anh em tôi thông minh chứ, hộp thuốc lá chống nước chuẩn bị đặc biệt đấy, làm một điếu không?” “Hắc hắc, vậy ca ca không khách khí đâu.” Hắc Nhãn Kính nhận lấy thuốc lá, lấy bật lửa tự trang bị ra, trước hết châm lửa cho Ngô Mặc, sau đó lại châm điếu thuốc trong miệng mình, hai người nằm trên tảng đá bắt đầu kiểu "nuốt mây nhả khói".

Thuốc lá thứ này, vào lúc này có thể khiến tâm trạng con người được thư thái.

Hút xong một điếu thuốc, Ngô Mặc ngồi thẳng người, lúc này mới bắt đầu quan sát tình hình xung quanh, bờ sông đối diện là một khu rừng rậm rạp, không thể nhìn rõ sâu cạn.

“Đây là cái quỷ quái gì?

Hậu hoa viên của Tây Vương Mẫu à?” Ngô Mặc đứng dậy vươn vai, lúc này mới cảm thấy toàn thân ướt sũng khó chịu, anh trước mặt Hắc Nhãn Kính, tháo đôi ủng trên chân ra, đổ nước bên trong đi.

“Hắc hắc, cậu nói vậy cũng có lý đấy.” Hắc Nhãn Kính làm động tác tương tự, sau khi đi giày xong, đứng bên cạnh Ngô Mặc.

Một tay đặt lên vai anh, tay kia chỉ vào khu rừng xa xa nói: “Tây Vương Mẫu giàu có như vậy, Mặc thiếu, hay cậu làm con rể của bà ta thì sao?” “Khinh thường ai đấy?” Ngô Mặc nghe Hắc Nhãn Kính nói vậy, không thèm suy nghĩ liền đáp: “Ông đây cũng có gia sản riêng đấy chứ, đừng quên, mảnh đất ở khu an dưỡng Golmud vẫn là của tôi mà.” Nói đến đây, Ngô Mặc xoa cằm, lẩm bẩm: “Xem ra, sau khi ra ngoài, thật sự phải nói chuyện tử tế với Hoa ca, hỏi xem anh ấy có ý định đầu tư không?” “Cùng lắm thì anh ấy ăn thịt, tôi uống canh, kiểu gì cũng kiếm được một khoản chứ.” “Mảnh đất đó to được bao nhiêu mà Giải đương gia lại để mắt tới?” Hắc Nhãn Kính khinh thường bĩu môi, mạnh mẽ ôm vai Ngô Mặc.

Giọng điệu đầy rẫy sự cám dỗ, “Nếu cậu làm con rể, cả cái Cung Tây Vương Mẫu này đều là của cậu, khai thác ra, thu nhập mỗi ngày, chậc chậc, nằm mà đếm tiền thì sướng phải biết.” “Ha ha!” Ngô Mặc gạt tay Hắc Nhãn Kính xuống, liếc hắn một cái, cười lạnh một tiếng, “Khai thác cái này à?

Vậy ông đây chẳng khác nào bán quần sịp trên đỉnh Everest, tôi dám bán, có ai dám mua không?” “Cái... cái Mẹ kiếp gì mà ví von thế này?” Hắc Nhãn Kính cúi đầu suy nghĩ một lát, khi ngẩng đầu lên thì Ngô Mặc đã đi về phía khu rừng rậm phía sau.

“Ơ, Mặc thiếu, đợi tôi với.” Hắc Nhãn Kính chạy nhanh vài bước, đuổi theo.

Hai người đi vào khu rừng rậm rạp, vừa vào không lâu, đã có cảm giác ẩm ướt oi bức, quần áo còn chưa khô ráo, bây giờ lại bị mồ hôi thấm ướt.

Dưới chân toàn là lá cây rụng từ nhiều năm, sau khi trộn lẫn với nước mưa và đất bùn, mỗi bước giẫm xuống lại kéo theo một mảng bùn lầy.

Lại còn đủ loại rễ cây phức tạp, bện chặt vào nhau, chỉ cần không chú ý một chút là sẽ vấp ngã.

Càng đi sâu vào bên trong càng tối, tán cây trên đỉnh đầu rậm rạp đến mức không nhìn thấy ánh mặt trời, rõ ràng là lúc giữa trưa ánh nắng dồi dào nhất, nhưng lại cho người ta cảm giác như sắp hoàng hôn.

Hai người cầm dao, chặt đứt những dây leo cản đường, từng chút một tiến về phía trước, vì địa thế ở đây quá thấp, Ngô Mặc không thể xác định được phương vị của Cung Tây Vương Mẫu.

Liền định đi sâu vào bên trong, xem liệu có thể phát hiện ra điều gì bất thường đặc biệt hay không.

Anh còn nhớ trong sách ghi lại, phạm vi bao phủ của Cung Tây

Vương Mẫu đã đạt đến rìa lục địa.

“Mặc thiếu, cẩn thận một chút, trong khu rừng này không giống bên ngoài đâu, sinh vật gì cũng có thể tồn tại.” Hắc Nhãn Kính nghiêng đầu nhìn Ngô Mặc bên cạnh, trên mặt thần sắc vô cùng nghiêm túc, hắn đảo mắt một cái, rồi xích lại gần.

“Trong này có loại rắn hổ mang khổng lồ đó, nuốt người vào bụng chỉ trong một miếng, còn có muỗi, đỉa, đặc biệt thích loại người trẻ tuổi da mềm thịt non như cậu.” Ngô Mặc đang suy tư về cốt truyện trong sách, mặc dù bây giờ đã hoàn toàn thay đổi, nhưng vẫn có giá trị tham khảo nhất định.

Anh nghe Hắc Nhãn Kính gọi mình, vốn tưởng tên này có thể nói ra lời gì mang tính xây dựng, kết quả mồm chó không mọc ngà voi, chẳng có câu nào tử tế cả.

Đối với khả năng "xả độc" của Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc là người hiểu rõ.

Ban đầu khi xem phim truyền hình còn thấy rất vui, đặc biệt là lúc Đậu Lê Thốc ở Sa Hải, khiến anh ta vui vẻ muốn chết, luôn cảm thấy tên này như đang đùa giỡn nhân gian.

Nhưng bây giờ đối tượng bị trêu chọc đổi thành mình, Ngô Mặc lại không có chút cảm giác vui vẻ nào, chỉ muốn một cái dép tổ ong to đùng phang thẳng vào mặt hắn.

Ngô Mặc nheo mắt nhìn Hắc Nhãn Kính, đột nhiên bật cười thành tiếng, “Kính ca, ở đây cũng không có người ngoài, anh em mình tâm sự chút đi?

Coi như là giết thời gian buồn chán.” “Được thôi, Mặc thiếu muốn nói chuyện gì nào?” Hắc Nhãn Kính vẫn là cái vẻ mặt không đứng đắn đó, khiến Ngô Mặc thầm mắng trong lòng: “Thằng ranh con, tục ngữ có câu đâm người thì phải đâm vào tim, hôm nay mà ông đây không chọc tức mày nổ phổi thì đúng là phí công rồi." "Khụ!" Ngô Mặc khẽ ho một tiếng, hơi do dự, mở miệng nói: "Kính ca, nếu tôi có nói sai thì anh đừng để ý nhé, anh em tôi đây cũng vừa mới ra ngoài, nhiều chuyện không rõ, nhất thời nếu có đắc tội gì thì anh ngàn vạn lần đừng để bụng." Hắc Nhãn Kính đột nhiên có cảm giác không muốn nghe, hắn nhìn quanh một lượt tình hình xung quanh.

Hắn mở miệng nói: "Mặc thiếu, ở đây không thích hợp để nói chuyện, chi bằng chúng ta giữ chút thể lực, đợi đến phía trước tìm một chỗ nghỉ ngơi rồi nói chuyện thì sao?" "Đừng mà, đã đi mấy cây số rồi, anh em tôi đây thực sự quá mệt rồi, đúng lúc đứng đây nghỉ một lát." Nói xong Ngô Mặc dứt khoát dừng bước, cũng chẳng thèm quan tâm Hắc Nhãn Kính có muốn nghe hay không.

Anh giả vờ không hiểu nói: "Kính ca, tôi cũng không phải lần đầu tiên nghe đến đại danh của anh, trước đây tôi ở chỗ Nhị thúc đã từng nghe qua danh tiếng của anh rồi." Nói đến đây, Ngô Mặc trong lòng cảm thấy có lỗi với người Nhị thúc chưa từng gặp mặt kia, nhưng nghĩ lại một chút, sau khi mình ra ngoài sẽ phải đối mặt với những gì, tia áy náy đó lập tức tan biến như khói bụi.

Hắc Nhãn Kính ngáp một cái, "Vậy à, thế thì hai chúng ta thật sự có duyên, Mặc thiếu, trong túi tôi có ít đồ ăn, hay nếm thử không?

Yên tâm, tính cậu rẻ chút." "Đừng, tôi còn chưa nói xong mà." Ngô Mặc ngắt lời Hắc Nhãn Kính, nói tiếp: "Điều khiến tôi kỳ lạ là, Nam Hạt Bắc Ách theo lý mà nói không phải là ngang hàng sao?

Nhưng tại sao khi họ nhắc đến Trương Khởi Linh thì đều tỏ vẻ kính nể, còn đến lượt anh thì lại là một vẻ mặt khó nói hết lời thế?" "Hơn nữa tôi còn lén xem qua bảng giá của mấy người dưới trướng, giá của anh và Trương Khởi Linh có vẻ chênh lệch hơi nhiều đấy."

Hắc Nhãn Kính: "..." Ngô Mặc kiếp trước khá thích Hắc Nhãn Kính, còn đặc biệt lên mạng tìm kiếm tổng kết về người này.

Cũng không biết đã thấy ở đâu một chuyện, đó là Hắc Nhãn Kính luôn rất để bụng, rõ ràng thân thủ của mình cũng giỏi như Trương Ách Ba, tại sao luôn bị coi là "đánh tương du"?

Hắc Nhãn Kính nhìn chằm chằm Ngô Mặc, nhìn cái vẻ giả vờ nghi hoặc không hiểu của anh, lần đầu tiên có cảm giác mệt mỏi trong lòng.

Thấy Hắc Nhãn Kính vẻ mặt u uất, Ngô Mặc thầm cười trong lòng, "Hắc hắc, thằng mù chết băm, mày cũng có lúc u uất hả?

Xem ra trên mạng nói không sai, mày thật sự để bụng chuyện này, điều đó chứng tỏ một vấn đề, lão già nhà mày cũng là một tên điệu đà." Anh thấy được thì dừng, vội vàng kéo chủ đề lại, "Kính ca, anh đừng để ý, tôi cũng chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, chúng ta vẫn nên đi nhanh một chút, cũng không biết Trương Khởi Linh có chăm sóc anh tôi không nữa." "Mặc thiếu, cậu làm tổn thương trái tim tôi rồi." Hắc Nhãn Kính sắc mặt đắng như mướp đắng, một tay ôm ngực, dùng giọng điệu đầy ai oán tố cáo.

Nghe mà Ngô Mặc nổi hết da gà, có cảm giác như mình đang đối mặt với một phi tần oán giận trong hậu cung.

"Kính ca, thời gian không chờ đợi ai, chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi về phía trước thôi." Ngô Mặc dứt khoát quay người bỏ đi, căn bản phớt lờ ánh mắt oán giận của Hắc Nhãn Kính phía sau, mình đã chọc tức tên này một dao rồi, không thể để hắn ta tìm cơ hội trả đũa được.

Hai người dẹp bỏ tâm trạng trêu đùa, bước chân nặng nhẹ tiến vào trong rừng rậm.

Ban đầu còn có tâm trạng nói chuyện phiếm, nào ngờ càng đi sâu vào trong, Ngô Mặc càng cảm thấy bực bội.

Bước trên lớp lá khô dày cộp, dưới chân thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng "két két", nghe mà đầu óc người ta đau nhức, hận không thể đốt sạch đống cành khô lá rụng này đi.

Không đúng, Ngô Mặc chợt giật mình tỉnh táo lại.

Tôi không phải loại người dễ nổi nóng, trừ khi đụng chạm tới giới hạn, nếu không rất ít chuyện có thể khiến tôi tức giận.

Tôi dừng bước, cẩn thận quan sát xung quanh, đập vào mắt là rừng cây rậm rạp, cây bụi mọc um tùm, đá lởm chởm khắp nơi.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy khó tin là nơi này quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức ngoài tiếng chân đạp lên lá cây ra, không hề có bất kỳ tiếng động nào khác.

"Mặc Thiếu, cậu cũng cảm thấy không ổn à?" Hắc Nhãn Kính vỗ vỗ vai Ngô Mặc, giọng trầm xuống, "Mấy tiếng lá cây dưới chân có vấn đề, có thể làm nhiễu loạn cảm xúc của người ta." "Ừm!" Ngô Mặc lại thử bước vài bước về phía trước, âm thanh chói tai kia lại vang lên, nhưng nghe kỹ sẽ phát hiện, trong tiếng động có một tần số đặc biệt.

Tôi trầm tư một lát, đeo đao ra sau lưng, lấy xẻng công binh từ ba lô ra, đi đến một gốc cây lớn cách đó không xa, bắt đầu đào xới liên tục ở đó.

Dưới gốc cây chất đống một lớp vỏ cây dày và cành khô lá mục, Ngô Mặc rất nhanh đã đào bới lớp lá khô bề mặt ra.

Đúng lúc tôi đào sâu vào trong, chợt cảm thấy xẻng công binh chạm vào một thứ gì đó cực kỳ cứng rắn, phát ra tiếng kim loại va chạm khiến người ta ê răng.

“Vãi, xem ra tôi đoán không sai, bên trong này thật sự có thứ gì đó.” Ngô Mặc lập tức phấn chấn tinh thần, lại nhanh chóng bới thêm vài nhát, rất nhanh một pho tượng cao nửa người đã được khai quật.

“Mặc Thiếu, lợi hại thật!” Hắc Nhãn Kính ghé lại gần, giơ ngón cái về phía Ngô Mặc, “Ánh mắt cậu quả nhiên không tồi.” “Cút đi, thằng cha nội.” Ngô Mặc không thèm nể mặt mà lườm anh ta một cái, “Bớt mẹ nó mà ba hoa đi, thật sự nghĩ ông đây không nhìn ra à?

Anh phát hiện từ lâu rồi, chỉ có điều lười động tay động chân thôi.” Tôi quây quanh thứ đó, cẩn thận dọn dẹp cỏ dại xung quanh, lại cạo bỏ những vật phủ trên pho tượng, rất nhanh một pho tượng đá cực kỳ quái dị đã xuất hiện trước mắt hai người.

“Kỳ lạ thật, trong cung Tây Vương Mẫu sao lại có tượng thân rồng chứ?” Ngô Mặc vắt óc suy nghĩ không ra, tôi lấy xẻng nhẹ nhàng gõ vào pho tượng, quả nhiên phát ra một tràng âm thanh chói tai.

Tôi không nhịn được chửi thề: “Vãi, quả nhiên là do thứ này giở trò mà ra.” “Ừm, Mặc Thiếu, cậu xem, tai và miệng của nó rỗng, âm thanh chắc là phát ra từ đây.” Hắc Nhãn Kính ngồi xổm xuống quan sát nửa ngày, chỉ vào lỗ hổng không mấy rõ ràng trên pho tượng đá.

“Tần số này sẽ khiến người ta tâm trạng phiền muộn, ban đầu chỉ là có lửa giận, muốn phát tiết, nhưng lâu dần sẽ khiến người ta rơi vào trạng thái cuồng loạn, muốn giết chết mọi thứ phát ra tiếng động bên cạnh.” “Xem ra nơi này không chỉ có một pho tượng này.” Ngô Mặc đứng dậy, nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dán chặt vào một cây đại thụ khác ở phía trước bên trái.

Tôi nghĩ nghĩ, tiện tay ném thẳng xẻng công binh vào tay Hắc Nhãn Kính, vẻ mặt cười gian xảo nói: “Kính ca, lớn tuổi rồi thì vẫn nên vận động nhiều một chút sẽ tốt hơn, bên kia phiền ngài lão nhân gia rồi.” Hắc Nhãn Kính cầm xẻng công binh, làm bộ làm tịch lau mồ hôi trên trán, “Haizz, tuổi đã lớn rồi, thân thể rõ ràng không theo kịp, Mặc Thiếu, hay là cậu làm đi, cậu trẻ, thể lực tốt.” Ngô Mặc không tiếp lời, gọn gàng nhanh nhẹn ngồi xổm xuống, chỉ để lại cho Hắc Nhãn Kính một cái lưng.

Lúc này toàn bộ sự chú ý của tôi đều bị pho tượng đá trước mắt hấp dẫn, không có thời gian mà cãi nhau với Hắc Nhãn Kính.

Mặt người thân rồng?

Tôi nhớ trong Sơn Hải Kinh, 《Tây Thứ Tam Kinh》 có ghi chép, từ núi Mị về phía tây bắc bốn trăm hai mươi dặm là núi Chung, thần núi Chung Sơn là Chúc Âm (Chúc Long) có một người con trai tên là Cổ, có khuôn mặt người và thân rồng.

“Thật là lạ, Cổ này sao lại xuất hiện ở đây chứ?” Ngô Mặc gãi gãi đầu, có chút không hiểu.

Theo tôi được biết, Cổ này ban đầu tham lam sự trường sinh bất tử, vì để có được thuốc bất tử, thế mà lại cấu kết với Thiên thần Bảo Giang, người phụ trách thuốc bất tử, giết chết Vu Côn Luân Sơn Nam Lộc.

Sau khi Thiên Đế biết chuyện này, vô cùng giận dữ, phái Tây Vương Mẫu, người phụ trách hình pháp điều tra, cuối cùng phát hiện là do Cổ làm.

Cha của hắn, thần núi Chung Sơn là Chúc Âm (Chúc Long) đã cầu tình với Tây Vương Mẫu, thậm chí còn đáp ứng ơn huệ của Thập Vu Linh Sơn, hy vọng có thể tha cho con trai một mạng, kết quả bị từ chối, Cổ bị Tây Vương Mẫu xử tử.

Vậy mà tên này đã chết trong tay Tây Vương Mẫu rồi, sao lại xuất hiện ở gần cung Tây Vương Mẫu chứ?

Điều này không hợp lẽ thường chút nào.

“Này, Mặc Thiếu, bên tôi cũng đào được thứ rồi, cậu có muốn qua xem không?” Ngô Mặc đang suy tư, phía sau truyền đến giọng Hắc Nhãn Kính, ngay sau đó một cục đá ném vào lưng tôi.

Thấy Ngô Mặc quay đầu lườm mình, Hắc Nhãn Kính xoa xoa cổ tay, nụ cười trên mặt vô cùng rạng rỡ, như một đóa đào hoa nở rộ, nói: “Ôi da, trượt tay rồi, thật là ngại quá.” “Thằng ngốc.” Ngô Mặc đứng dậy, nhanh chóng đi đến bên cạnh Hắc Nhãn Kính, giật lấy xẻng công binh từ tay anh ta, kéo anh ta sang một bên, “Tránh ra, đừng cản trở.” “Ặc.” Hắc Nhãn Kính bị Ngô Mặc đẩy một cái, lùi lại một bước, nhìn Ngô Mặc đang ngồi xổm dưới đất, vẻ mặt oán trách: “Mặc Thiếu, cậu vô tình quá, dùng xong người ta rồi là vứt bỏ luôn, lòng người ta…” “Đừng nói nhảm nữa, anh xem xem, pho tượng này có phải là Đại Ngạc không?” Ngô Mặc cắt ngang màn kịch của Hắc Nhãn Kính, tôi lại dọn dẹp pho tượng đá này một chút.

Chỉ vào tạo hình của pho tượng đá, có chút không chắc chắn mà hỏi Hắc Nhãn Kính, “Đầu màu trắng, trên thân có hoa văn màu đen, miệng màu đỏ, móng vuốt như hổ, là Đại Ngạc được ghi chép trong《Sơn Hải Kinh》 đúng không?” “Ừm, không sai, đúng là loại này.” Hắc Nhãn Kính ghé lại gần xem xét kỹ lưỡng, cũng có chút bất ngờ, đẩy đẩy kính mắt nghi hoặc nói: “Tây Vương Mẫu lợi hại ghê, giết đối phương xong, còn dùng người ta để canh cửa à?” “Có khi nào còn một khả năng khác không?” Ngô Mặc đứng dậy, có chút cười khổ, “Đây là một sự răn đe đối với những kẻ xâm nhập, nói rõ rằng nếu còn đi tiếp, kết cục sẽ giống như bọn chúng, chết rồi cũng phải ở lại đây mà phát huy chút tác dụng.” “Có thể lắm, nhưng rồi sao chứ?” Hắc Nhãn Kính đặt hai tay lên vai Ngô Mặc, cười cợt nhả nói: “Đi thôi, thiếu gia của tôi, mặc kệ nó có ý nghĩa gì, chẳng lẽ chúng ta còn có con đường khác để đi à?” “Nói đúng.” Ngô Mặc phủi phủi đất trên tay, đứng thẳng người nhìn về phía xa.

“Dù sao đi nữa, nhìn thấy thứ này, đều có nghĩa là phía trước chính là địa bàn của Tây Vương Mẫu, những thứ này được đặt ở đây, bất kể là cảnh cáo hay đánh dấu, xem ra con đường phía trước, hai anh em chúng ta không dễ đi qua đâu.” Hai người nhìn nhau, gật đầu.

Chương 41

Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc lại kiểm tra một lần nữa, định xem gần đó còn có pho tượng đá điêu khắc nào như thế này không.

Quả nhiên lại tìm thấy vài cái, đều là hai loại sinh vật này, chỉ có điều hình dạng và biểu cảm khác nhau, nhưng chúng đều có một đặc điểm chung, đó là miệng và tai đều rỗng.

Hai người dùng cành khô lá cây bịt kín tất cả các lỗ trên pho tượng đá, sau đó mới sắp xếp lại ba lô, chuẩn bị đi sâu vào rừng.

Ngô Mặc có một linh cảm, phía trước không xa hình như có thứ gì đó đang chờ đợi họ.

Vì đã phát hiện ra mấy pho tượng đá bất thường kia, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính vô cùng cẩn thận.

Cầm vũ khí trong tay, toàn tâm chú ý đến mọi động tĩnh trong rừng, sợ rằng sẽ gặp phải tình huống bất ngờ.

Điều không ngờ tới là, hai người tiếp tục đi sâu vào rừng, nhưng mãi cho đến khi trời tối sầm lại, cũng không có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Đây là lần đầu tiên tôi đi xuyên rừng, lúc này tôi cảm nhận sâu sắc rằng, khu rừng này đơn giản không phải là nơi con người nên ở.

Ở đây, đi một cây số gần như mất khoảng một tiếng đồng hồ, hơn nữa bước nào cũng có hố, chỉ cần lơ là một chút là sẽ rơi vào đầm lầy.

Điều đáng ghét nhất là muỗi, tuy rằng do nguyên nhân huyết mạch, những con muỗi đó không đốt tôi, nhưng tiếng vo ve phát ra bên tai cũng khiến người ta cảm thấy phiền toái.

“Mặc Thiếu, trời sắp tối rồi, vẫn nên mau chóng tìm một chỗ nghỉ ngơi đi, rừng về đêm không phải chuyện đùa đâu.” Hắc Nhãn Kính hiếm khi nghiêm túc được một lát, ngay sau đó lại trở về bản tính ban đầu, “Đương nhiên, nếu Mặc Thiếu không đồng ý, thì Hạt Tử tôi chỉ đành miễn cưỡng đi theo cậu vậy.” “Đúng là đa tạ Hắc gia đã hậu ái.” Ngô Mặc đáp lại một câu không chút thành ý.

Cả buổi chiều hai người đi xuyên rừng, vừa oi bức vừa nóng nực, cứ như đang bị xông hơi vậy, nhưng thực tế lại không đi được bao xa.

Ngô Mặc nhìn quanh tình hình, ngoài cây đại thụ vẫn là đại thụ, nếu không thì là đầm lầy, căn bản không có chỗ nào thích hợp để nghỉ ngơi.

Tôi nhíu mày, nói: “Ở đây cũng không thích hợp để nghỉ, vậy thì, tôi trèo lên cây xem phía trước tình hình thế nào.” “Thế này không hay lắm đâu.” Hắc Nhãn Kính miệng thì nói không hay, nhưng cơ thể lại rất thành thật, mông ngồi phịch xuống gốc cây, mỉm cười nhẹ với Ngô Mặc, đưa mắt nhìn tôi trèo lên cây.

“Tốt, rất tốt.” Ngô Mặc nhìn Hắc Nhãn Kính, nghiến răng gật đầu, hít một hơi, không nói hai lời liền ôm lấy thân cây, nhẹ nhàng nhảy một cái là bắt đầu hành động leo trèo.

Cây tôi chọn, ngọn cây cao lớn vượt qua từng tầng lá cây thẳng tắp lên trời, thân cây vững chắc to lớn nhìn là biết một cây cổ thụ ngàn năm.

Ngô Mặc thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn, rất nhanh đã leo lên đến vị trí cao nhất.

Tán cây này rất lớn, phía trên phân ra rất nhiều cành cây, có thể đứng song song hai ba người, loại cây này chỉ có thể xuất hiện trong khu rừng không có người sinh sống như thế này.

Ngô Mặc đứng vững trên đỉnh cây, lấy ống nhòm ra từ ba lô nhìn về phía trước.

Phát hiện cách đây khoảng 2 cây số, lại có một vách đá cheo leo, mà phía dưới vách đá có một hang động.

“Hang động?

Loại hang động như thế này trong rừng, bình thường đều ẩn chứa mãnh thú hoặc rắn độc các loại sinh vật, không phải là một nơi tốt đẹp gì.” Ngô Mặc lắc đầu, khẽ thở dài, cầm ống nhòm lại nhìn về phía trước bên phải, tầm mắt lập tức bị hấp dẫn.

Chỉ thấy ở phía trước bên phải cách 3 cây số, lại có một cái hồ nước, xung quanh là một khoảng đất trống, đúng là một nơi tốt để nghỉ ngơi.

Ngô Mặc quan sát một lát, cảm thán: “Tàng phong tụ khí, đắc thủy vi thượng, xem ra nơi này quả nhiên không hổ là nơi Tây Vương Mẫu chọn, tùy tiện một chỗ cũng đều phù hợp với những lời giải thích về bảo địa trong phong thủy học.” “Này, tôi nói Mặc Thiếu, phong cảnh trên đó đẹp lắm à?” Giọng Hắc Nhãn Kính từ dưới truyền lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Ngô Mặc, tôi lườm một cái không thèm đáp lại tên này, khoanh chân ngồi trên cây, từ trong không gian lấy ra một hộp thịt hộp, bắt đầu ăn.

Kể từ khi có được không gian, tôi nhân lúc không ai chú ý, tìm đúng cơ hội ném một ít bánh quy nén, thịt bò hộp và Suối Nguồn Sinh Mệnh vào trong đó.

Tuy một mét khối không lớn lắm, nhưng hiện tại bên trong cũng đã chất đầy các loại đồ ăn và mấy bó thuốc nổ, để phòng khi cần đến.

Ngô Mặc vừa ăn vừa cảm thán, không gian của người khác, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đồ ra từ bên trong, cũng không thấy những người xung quanh ngạc nhiên thế nào, cũng không biết những người đó là do thần kinh quá thô, hay là đối với chuyện này mắt nhắm mắt mở.

Còn đến lượt mình đây, lấy một chút đồ vật cũng phải như làm trộm vậy, sợ bị người ta nhìn ra, rồi lại bị coi là dược liệu đặc biệt mà giải phẫu mất.

Đúng lúc tôi đang ăn ngon lành, lưng bị người ta vỗ mạnh một cái, giọng Hắc Nhãn Kính liền vang lên bên tai.

“Tôi nói Mặc Thiếu, cậu cũng quá không biết điều rồi đấy, Hắc gia ở dưới gọi cậu nửa ngày, cũng không thấy trả lời, dọa tôi phải vội vàng trèo lên, kết quả là cậu đang ăn vụng à?” Nói xong liền trực tiếp giật lấy nửa hộp đồ hộp còn lại từ tay Ngô Mặc, ngồi xổm trên tán cây bắt đầu ăn.

Vừa ăn vừa nói: “Tôi thấy trên này cũng không tồi, hay là tối nay cứ nghỉ ở đây đi?” “Phía trước 3 cây số có một hồ nước, xung quanh rất trống trải, anh thấy thế nào?” Ngô Mặc không nói nhảm, đưa ống nhòm cho Hắc Nhãn Kính, “Ở địa hình bằng phẳng nếu có vấn đề, đánh nhau tổng thể sẽ tiện hơn nhiều so với trên cây đúng không?” Hắc Nhãn Kính ăn hết hộp đồ hộp trong vài ba miếng, tiện tay vứt hộp xuống gốc cây, cầm lấy ống nhòm nhìn một chút, không phát hiện ra vấn đề đặc biệt gì, gật đầu, “Được, vậy đến đó.” Anh ta lại ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Nhưng bây giờ trời sắp tối rồi, chúng ta cần nhanh chóng đến đó.” Hai người lần lượt trượt xuống từ trên cây, lấy la bàn ra, định hướng, đi về phía gần hồ nước.

Đoạn đường ngắn ngủi 3 cây số, hai người vậy mà lại đi mất hơn hai tiếng đồng hồ.

Khi đến đó, trời đã hoàn toàn tối đen, hai người cầm đèn pin, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Phát hiện cái hồ nước này không lớn lắm, cũng chỉ cỡ một cái bể bơi, nhưng dùng đèn pin chiếu xuống, nước trong đến mức có thể nhìn rõ những tảng đá màu xanh xám bên dưới.

“Cậu cứ ngồi đây trước đi, tôi đi nhặt một ít cành khô quanh đây.” Hắc Nhãn Kính hiếm khi nhanh nhẹn một lần, vỗ vỗ Ngô Mặc, ra hiệu tôi cứ ngồi đây nghỉ ngơi, còn mình thì quay người đi về phía rừng cây cách đó không xa.

Rừng về đêm nguy cơ tứ phía, Hắc Nhãn Kính không đi quá xa, chỉ nhặt một ít cành khô lá mục gần đó rồi ôm về bên hồ nước.

Vứt đồ xuống đất, mình thì ngồi phịch xuống, ra vẻ gia chủ mà sai bảo Ngô Mặc: “Mặc Thiếu, phần còn lại cậu làm đi.” Ngô Mặc cũng không nói nhiều, nhanh nhẹn châm lửa những cành khô này, rất nhanh bên hồ nước đã cháy lên một đống lửa.

Nhìn đồng hồ, lúc này đã hơn 9 giờ tối, cả hai đều cảm thấy hơi đói.

Ngô Mặc lấy mấy hộp đồ hộp từ trong ba lô ra, tiện tay ném vào đống lửa.

Đồ hộp ném vào đống lửa, phát ra tiếng tí tách.

Với cái tính không câu nệ tiểu tiết như tôi, Hắc Nhãn Kính nhìn đến bật cười không thôi.

“Ôi, mệt chết tôi rồi!” Ngô Mặc nói xong liền nằm thẳng xuống đất, ngửa mặt nhìn trời thở dài một tiếng, hôm nay thật sự đã khiến tôi mệt rã rời, đi bộ trong rừng này đơn giản còn mệt hơn cả vác nặng năm mươi cân chạy hai mươi cây số.

Khoảng đất trống quanh hồ nước này không có cành cây, cũng không có những cây đại thụ chọc trời kia, nằm ở đây có thể nhìn thấy sao trời và mặt trăng, mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng yên tĩnh và thanh bình.

Lúc này bên hồ nước, ngoài tiếng động phát ra từ hộp thịt bò trong đống lửa ra, không còn bất kỳ động tĩnh nào khác.

Hắc Nhãn Kính ngồi bên cạnh Ngô Mặc, dùng cành cây khều khều đống lửa, khiến lửa cháy càng mạnh hơn một chút.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người, mở hộp thịt bò trong đống lửa ra, nhanh chóng giải quyết.

“Mặc Thiếu, mệt mỏi cả ngày rồi thì chi bằng sớm nghỉ ngơi một chút, cậu ngủ trước đi, tôi sẽ canh gác nửa đêm.” Hắc Nhãn Kính vỗ vỗ mặt đất, vẻ mặt cười ý nhị, “Đương nhiên, nếu Mặc Thiếu nguyện ý canh gác nửa đêm, tôi cũng sẽ không từ chối.” “Khò khò ~” Lời Hắc Nhãn Kính vừa dứt, Ngô Mặc đã nhanh chóng nằm xuống đất, nhắm mắt ngáy o o, cứ như một hơi mà làm thành vậy.

“Ặc.” Hắc Nhãn Kính đổ một vệt hắc tuyến, gặp Ngô Mặc khiến anh ta có cảm giác gặp phải kỳ phùng địch thủ, gặp được lương tài.

“U u u!” Từng tiếng còi hiệu trầm thấp liên tục vang lên bên tai, đánh thức Ngô Mặc khỏi giấc ngủ.

“Cái gì.” Ngô Mặc lật mình ngồi dậy, vừa định mở miệng nói chuyện, miệng đã bị người ta nhanh chóng bịt lại.

Ngay sau đó giọng Hắc Nhãn Kính khẽ vang lên bên tai tôi, “Đừng nói chuyện, có tình huống!” Tôi lập tức cảnh giác, từ dưới người rút Minh Hồng Đao cầm trong tay, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào, đống lửa bên hồ nước đã tắt ngấm.

“Hửm?” Ngô Mặc nhìn nửa ngày có chút nghi hoặc, ngoài tiếng còi hiệu liên tục vang lên bên tai, xung quanh cũng không xảy ra tình huống đặc biệt nào.

Nhưng càng là tình huống như vậy lại càng khiến người ta phải toàn tâm đề phòng.

Hắc Nhãn Kính vỗ vỗ vai Ngô Mặc, chỉ chỉ về phía một tảng đá lớn bên phải.

Ngô Mặc lập tức hiểu ý, hai người mang theo ba lô và vũ khí, cẩn thận từng li từng tí di chuyển về phía sau tảng đá lớn đó.

Hai người vừa trốn sau tảng đá, chỉ khoảng mười mấy giây sau, xung quanh hồ nước bỗng nhiên nổi lên một trận lốc xoáy.

Theo trận lốc xoáy này thổi qua, hồ nước vốn yên tĩnh bỗng nhiên bắt đầu sủi bọt lớn pặc pặc, giống như một ấm nước bị đun sôi.

Khi những bọt biển này phình to đến một mức nhất định, đột nhiên vỡ ra, bắn tung tóe ra một dòng nước đen đặc, cứ như thể ban đầu những dòng nước đen này bị bao bọc trong nước trong vậy.

“Vãi, không lẽ lại xảy ra chuyện gì nữa à?” Ngô Mặc hạ thấp giọng, nói nhỏ bên tai Hắc Nhãn Kính: “Bắt đầu từ khi nào vậy?

Sao vừa nãy anh không đánh thức tôi?” “Suỵt!” Hắc Nhãn Kính ra hiệu im lặng với Ngô Mặc, sau đó gương mặt cười cợt thường ngày biến mất, thuận thế kéo tay Ngô Mặc, viết vào lòng bàn tay tôi: “Đừng lên tiếng, có thứ gì đó!” Ngô Mặc gật đầu, không nói gì nữa, ánh mắt dán chặt vào hồ nước.

Chỉ trong mấy giây đó, trong hồ nước lại lảo đảo xuất hiện hơn trăm bóng người.

Mượn ánh trăng, Ngô Mặc nhìn rõ, những bóng người này mặc giáp trụ cũ nát, cánh tay và chân như được ghép lại nên dài ngắn không đều, đi đứng thì cà nhắc cà giật.

Có bóng người đầu xoay ngược 180 độ, có bóng người đầu treo lủng lẳng trên cổ, lung lay như có thể rơi xuống đất bất cứ lúc nào.

Trên người chúng chảy ra dịch đen nhớp nháp, từng bước một từ trong hồ đi đến bờ hồ.

“Đậu má.” Nhìn thấy cảnh này, mắt Ngô Mặc lập tức trợn tròn, “Địa bàn của Tây Vương Mẫu này rốt cuộc có bao nhiêu sinh vật kỳ quái vậy?” Điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là, sau khi chúng đi đến bờ, dường như có ý thức riêng, xếp thành mấy hàng dọc.

Đối với loại quỷ chết rồi mà vẫn có ý thức kỷ luật mạnh mẽ như thế này, Ngô Mặc đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Theo suy nghĩ của tôi, loại chuyện này đừng nói là chưa từng thấy, ngay cả trong phim truyền hình cũng không dám diễn như thế.

Ánh mắt tôi không khỏi nhanh chóng di chuyển đến Hắc Nhãn Kính bên cạnh.

Nghĩ đến tên Hạt Tử trước mắt này và cái tên chuyên gia mất tích Trương Khởi Linh kia, tôi không nhịn được bĩu môi, trong lòng châm chọc: “Cái tính kỷ luật tổ chức như thế này, trên người hai tên này thì cả đời cũng không thấy được.” Đối với ánh mắt của Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính cảm thấy khó hiểu, nhưng lúc này lại không tiện mở miệng nói chuyện, liền nén nghi hoặc trong lòng.

Nói cũng lạ, những bóng người từ trong hồ nước bò ra này, sau khi xếp thành hàng ngũ đều quay mặt về phía hồ, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Chương 42

Đột nhiên tiếng còi hiệu thay đổi, trở nên dồn dập và nhanh chóng.

Tim Ngô Mặc cũng theo tiếng còi hiệu mà đập mạnh một cái, trong lòng tôi bỗng có một cảm giác, dường như có sinh vật ghê gớm nào đó sắp bước ra từ trong hồ nước.

Quả nhiên, theo suy nghĩ của tôi vừa dứt, giữa trung tâm hồ nước từ từ nổi lên một bóng người cao lớn.

“Không, không phải một bóng người!” Ánh mắt Ngô Mặc ngưng lại, trong lòng thầm nghĩ: “Lại còn có cả xương ngựa chết ư?” Bóng người cao lớn cưỡi ngựa này vừa xuất hiện, những người chết trên bờ liền đồng loạt quỳ xuống, đồng thời dùng tay phải đập vào ngực, phát ra tiếng ong ong.

Bóng người cao lớn vẫy tay về phía trước, trong nháy mắt, tất cả những người chết trên mặt đất đồng loạt đứng dậy, theo sát phía sau hắn tiến về phía trước.

Mắt Ngô Mặc gần như nhìn thẳng đờ ra, tôi có ngu đến mấy thì giờ khắc này cũng đã hiểu ra, những thứ trước mắt này chính là âm binh trong truyền thuyết.

Tuy nhiên điều khiến tôi có chút nghi hoặc là, những bộ giáp trụ cũ nát mà những binh lính này mặc trên người, lại rất giống trang phục của triều Chu.

Đúng lúc tôi đang vắt óc suy nghĩ không ra, Hắc Nhãn Kính đẩy đẩy tôi, ra hiệu đi theo.

Ngô Mặc gật đầu, lập tức hiểu ý, hai người cậy mình võ nghệ cao cường gan lớn, mang theo vũ khí cẩn thận từng li từng tí đi theo sau những âm binh này.

Để không bị âm binh phát hiện, hai người giữ một khoảng cách nhất định.

“Những âm binh này mặc giáp trụ thời Chu triều, chẳng lẽ bọn chúng chính là binh sĩ dưới trướng Chu Mục Vương?” Ngô Mặc quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính bên cạnh, giọng nói vô cùng trầm thấp.

“Xem ra truyền thuyết Tây Vương Mẫu mời Chu Mục Vương, thuần túy là nói nhảm, chắc chắn là Chu Mục Vương biết trong tay Tây Vương Mẫu có thuốc bất tử, cho nên phái binh lính dưới trướng đến tấn công bà ta.” Nói xong, Ngô Mặc có chút cảm khái, “Cái tên Chu Mục Vương này cũng khá là thích khoác lác, không đánh thắng được đối phương lại còn tự viết truyện, nói là đối phương yêu mình ư?” “Haizz!” Hắc Nhãn Kính thở dài một tiếng, “Mặc Thiếu, một câu chuyện tình yêu bi tráng đẹp đẽ như thế, trong miệng cậu lại biến thành cái dạng này ư?” Ngô Mặc: “...” Ngô Mặc lườm một cái, không thèm đáp lại Hắc Nhãn Kính nữa, toàn tâm chú ý theo sau âm binh phía trước.

Trong rừng cây khô lá mục, vô cùng lầy lội, đường đi rất khó, tầm nhìn rất thấp.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người luôn giữ khoảng cách khoảng 20 mét phía sau âm binh.

“Kính ca!” Sau khi đi theo thêm một đoạn nữa, Ngô Mặc có chút không kiên nhẫn, nói với Hắc Nhãn Kính bên cạnh: “Khoảng cách xa như vậy, rất dễ bị lạc, chi bằng...” Ngô Mặc còn chưa nói dứt lời, Hắc Nhãn Kính nhe răng cười với tôi, ngay sau đó thân hình khẽ hạ thấp, nhanh chóng lao về phía trước.

“Vãi chưởng!” Ngô Mặc thầm mắng một tiếng, lập tức tăng tốc bước chân cũng lao lên, trực tiếp đứng ở hàng cuối cùng của đội ngũ, vai kề vai đi theo đội hình tiến lên.

Cũng may là Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính thân thủ không tồi, nhất thời nửa khắc không bị người ta phát hiện.

Nếu đổi thành Ngô Tà và Vương béo?

Đã sớm bị đám âm binh này bao vây rồi.

Con đường mà đám âm binh này đi vô cùng bất thường, chúng vậy mà lại tìm thấy một con đường nhỏ trong rừng, còn về việc đi về đâu, Ngô Mặc và Hắc Hạt Tử đều không rõ.

Trên con đường nhỏ trong rừng bỗng nhiên nổi lên một trận gió, gió càng thổi càng lớn, thổi khiến lá cây xung quanh xào xạc, lại thổi khiến mây đen trên trời che khuất mặt trăng.

Bốn phía chìm vào trong bóng tối mờ mịt.

Ngô Mặc không nhịn được rùng mình một cái, trong lòng hiểu ra, đây chắc hẳn chính là âm phong trong truyền thuyết.

Theo âm phong nổi lên, khí thế của đám âm binh phía trước cũng thay đổi.

Những âm binh này đều là linh hồn tử trận, khi sống chúng anh dũng vô địch, sau khi chết vẫn là anh hùng trong quỷ.

Tuy chúng tàn chi đoạn tay, nhưng toàn thân đột nhiên dâng lên một luồng khí thế cực kỳ bi tráng, là một loại khí thế thà ngọc nát chứ không chịu làm ngói lành.

Nước đen trên người chúng chảy xuống lá cây khô mục trên mặt đất, trong nháy mắt đã ăn mòn lá cây.

Trong lòng Ngô Mặc thầm nghĩ: “Người ta đều nói âm binh quá cảnh, nơi nào đi qua gà chó không còn, xem ra nói đúng là không sai, trách gì khu rừng này, không những không có rắn độc mãnh thú các thứ, ngay cả một số côn trùng cũng hiếm đến đáng thương.” Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người, vẫn luôn bám sát ở cuối đội ngũ.

Hoặc có lẽ những âm binh này còn có mục tiêu quan trọng hơn, nói tóm lại đối với Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người, chúng thậm chí còn không thèm nhìn một cái.

Cũng may là Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người khác với người thường, nếu không tiếp xúc với âm binh quá lâu, rất dễ bị hút hết dương khí, cuối cùng biến thành xác sống biết đi.

Tuy nhiên nhìn dáng vẻ của những âm binh này, Ngô Mặc trong lòng dấy lên cảnh giác.

Phải biết rằng, âm binh ở dương gian, giống như trong Thủy Hử truyện miêu tả, một đám anh hùng hảo hán tụ tập ở sơn lâm, không ai dám trêu chọc dễ dàng, cho dù là quỷ sai địa phủ nhất thời nửa khắc cũng không làm gì được bọn chúng.

Việc có thể khiến chúng bộc lộ ra khí thế và sát khí như vậy, chứng tỏ thứ mà chúng sắp đối mặt, cũng không phải là vật tầm thường.

“Cẩn thận.” Ngô Mặc ra hiệu với Hắc Nhãn Kính, hai người bắt đầu từ từ tách khỏi đội ngũ âm binh.

Nhưng để điều tra rõ tình hình, vẫn giữ một khoảng cách nhất định với chúng, như vậy tiến có thể công, lùi có thể thủ, tạo khoảng trống cho mình.

Lại đi không biết bao lâu, chỉ thấy trên mặt đất phía trước xuất hiện một khe nứt lớn dài hơn mười mét.

Trong khe nứt đen kịt một mảng, lúc này đang tỏa ra những làn khói đen đặc.

Hắc Nhãn Kính kéo Ngô Mặc lại, hai người dừng bước, không đi tiếp nữa.

Chỉ thấy những âm binh kia như thiêu thân lao vào lửa, từng tên từng tên một không chút do dự xếp hàng đi vào trong khe nứt.

Chỉ thấy sau khi âm binh cuối cùng tiến vào khe nứt, khói đen dần dần tiêu tán, gió cũng từ từ ngừng lại, một vầng trăng tròn lại xuất hiện trên trời, ánh trăng bạc trắng rải xuống Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

“Vãi, sâu thế sao?” Ngô Mặc nhanh chóng bước vài bước đến bên khe nứt, mượn ánh trăng nhìn xuống, kết quả phát hiện bên dưới sâu không thấy đáy, lúc này bên trong đã trống rỗng, không còn thấy dấu vết âm binh đâu.

“Toàn bộ khu vực này đều thuộc phạm vi thế lực của Tây Vương Mẫu, xem ra những âm binh kia cũng là đến tìm Tây Vương Mẫu gây sự.” Ngô Mặc nói đến đây, lại cười cười, “Tục ngữ nói, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè, đã có người tìm bà ta gây sự, chúng ta chi bằng cứ theo sau, xem có nhặt được hời nào không.” “Chỉ sợ cái hời này không dễ kiếm đâu.” Hắc Nhãn Kính thản nhiên đáp lại một câu, “Âm binh thứ này rất khó dây dưa, đã vậy chúng còn có cảm giác coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, thứ dưới đó, chưa chắc đã dễ đối phó.” “Có hời mà không chiếm thì là đồ ngu, dễ đối phó hay không, cứ xuống xem đã.” Ngô Mặc nói xong liền đặt ba lô xuống, kiểm tra sơ qua trang bị trong túi, lại từ bên trong lấy ra dây thừng.

Vừa định tìm chỗ buộc dây thừng, liền nghe thấy Hắc Nhãn Kính bên cạnh cười tủm tỉm mở miệng nói: “Mặc Thiếu, có muốn xem pháo hoa không?

Đẹp lắm đấy.” “Hả?” Ngô Mặc mơ hồ, nhìn Hắc Nhãn Kính như nhìn kẻ ngốc, hỏi: “Pháo hoa gì?

Anh lại giở trò gì vậy?” “Kia, xem đi.” Hắc Nhãn Kính tiện tay chỉ về phía đối diện, dùng một giọng điệu như đang ngâm thơ, nói: “Đẹp làm sao, ánh lửa này như ngọn hải đăng trong đêm tối, chiếu sáng con đường tôi đang đi.” “Vãi chưởng.” Ngô Mặc theo hướng Hắc Nhãn Kính chỉ mà nhìn tới, lập tức kinh ngạc đứng bật dậy.

Chỉ thấy không xa ánh lửa bốc thẳng lên trời, khói đặc cuồn cuộn, trong đêm tối đen như mực này, trông càng nổi bật.

“Ngâm cái quỷ gì, anh nghĩ đây là ngâm thơ à?” Ngô Mặc cắt ngang lời Hắc Nhãn Kính, từ trong ba lô lấy ra ống nhòm, cẩn thận quan sát một lát, phát hiện màu khói không đúng, lại là màu đỏ.

Tôi nhớ lại trong sách, Phan Tử từng nói về ý nghĩa của màu khói, màu vàng biểu thị phía trước có nguy hiểm, cần cẩn thận; màu cam biểu thị dừng lại, chờ xác nhận; còn màu đỏ biểu thị tuyệt đối không được lại gần, chứng tỏ đối phương đang ở trong tình huống cực kỳ nguy hiểm.

“Khói này bốc lên từ vị trí trung tâm lòng chảo, theo lời Phan Tử, Tam thúc của tôi bọn họ không tiến vào thành trì này, chẳng lẽ bọn họ đã đi đến phía trước chúng ta rồi sao?” Ngô Mặc hạ ống nhòm xuống, nói với Hắc Nhãn Kính: “Hắc gia, bây giờ có hai con đường, một là chúng ta tiếp tục đi xuống từ khe nứt này, xem bên dưới rốt cuộc là tình huống gì, thứ hai, là nhanh chóng đến chỗ có khói bốc lên, xem có phải Tam thúc của tôi bọn họ không.” Nói đến đây, tôi dừng lại một lát, rồi mở miệng: “Ý kiến của anh là gì?” Lời Ngô Mặc vừa nói ra, giọng nói đã lâu không nghe của hệ thống trong đầu vang lên.

“Đinh!

Ký chủ xin chú ý, hiện tại phát hành nhiệm vụ vòng mới.” “Vòng 3: Hội hợp với đội ngũ Giải Liên Hoàn, tiến hành lần gặp mặt đầu tiên.” “Phần thưởng nhiệm vụ: Thanh Long huyết mạch tiến hóa đến

7%, không gian nâng cấp thành mười mét khối, Từ điển Văn học cổ điển trung bộ.” Nghe thấy nhiệm vụ và phần thưởng mà hệ thống ban bố, Ngô Mặc đổ một vệt hắc tuyến, tôi thật sự muốn hỏi hệ thống một câu, ngươi phát hành phần thưởng tùy tiện như vậy, người nhà ngươi có biết không?

Nhưng nghĩ đến huyết mạch có thể tiến hóa, Ngô Mặc lại có một chút động lòng.

Mặc dù hiện tại tôi vẫn chưa rõ công năng cụ thể sau khi huyết mạch tiến hóa, nhưng cứ nói trước mắt, ở nơi rừng rậm như thế này ít ra muỗi cũng không còn đốt nữa, đây cũng coi như là một ưu điểm.

Hắc Nhãn Kính từ trong túi lấy ra một điếu thuốc, ngậm trong miệng, vừa định lấy lửa châm.

Thì thấy Ngô Mặc một tay tóm lấy cánh tay anh ta, vội vàng nói: “Tôi quyết định chọn điểm thứ hai, bây giờ lập tức, ngay lập tức đi hội hợp với Tam thúc của tôi bọn họ.” “À?” Hắc Nhãn Kính không ngờ Ngô Mặc lại thay đổi nhanh như vậy, vừa nãy còn đưa cho mình hai lựa chọn, mà thoắt cái đã tự mình quyết định rồi?

Lúc này đã là 4 giờ sáng, trời bắt đầu tờ mờ sáng, hai người đeo hành lý lên, lấy la bàn ra định vị xong, liền vội vã đi về phía làn khói.

Ngô Mặc biết, loại khói này nhiều nhất chỉ có thể cháy trong 3 tiếng đồng hồ, nếu không thể đến được địa điểm khi khói cháy hết, thì muốn tìm thấy Giải Liên Hoàn bọn họ, e rằng chỉ còn cách tìm trong cung Tây Vương Mẫu.

Cổ ngữ có câu, trông núi chạy chết ngựa, nhìn từ khoảng cách của làn khói, chỗ này cách nơi Giải Liên Hoàn đang ở không xa lắm.

Nhưng đây là rừng rậm, không thể đi đường thẳng như khoảng cách bình thường, ở đây có đầm lầy, vách đá, và cả vùng nước nữa.

Đôi khi để tránh một đầm lầy, cần phải đi một đoạn đường rất xa, nếu gặp vùng nước, còn cần phải bơi qua.

Suốt đêm qua hai người gần như không được nghỉ ngơi đàng hoàng, luôn ở trong trạng thái căng thẳng cao độ, mắt thấy khoảng cách đến chỗ lửa khói càng ngày càng gần, trong rừng phía sau, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

“Tiểu Mặc, em mau ra đây!” Nhìn Đoạn Long Thạch từng chút một phong bế lối ra, còn lại mấy ly mét cuối cùng, Ngô Tà như phát điên, thò tay vào trong, muốn dùng chút sức lực ít ỏi của mình để ngăn Đoạn Long Thạch hạ xuống.

“Thiên Chân!” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Trương Khởi Linh mắt nhanh tay lẹ, vội vàng kéo tay Ngô Tà ra.

Đoạn Long Thạch sượt qua đầu ngón tay Ngô Tà, sập mạnh xuống mặt đất.

“Anh đừng kéo em, Tiểu Mặc vẫn còn ở bên trong!” Ngô Tà liều mạng giằng thoát Trương Khởi Linh, giờ khắc này anh chẳng còn bận tâm bất cứ điều gì, chỉ muốn cứu Ngô Mặc đang bị kẹt bên trong.

Anh vã mồ hôi, giật lấy ba lô của Phan Tử, lôi ra mấy ống thuốc nổ, định bụng cho nổ tung Đoạn Long Thạch.

“Thiên Chân, cậu định làm gì?” Vương Bàn Tử chụp lấy tay Ngô Tà, chỉ vào Đoạn Long Thạch trước mặt nói: “Cái loại Đoạn Long Thạch này cực kỳ dày nặng, dù cậu có dùng thuốc nổ cũng không phá nổi đâu.

Hơn nữa cậu nhìn cái đường hầm này đi, nó không thể chịu nổi chấn động của thuốc nổ đâu.

Đến lúc đó, đừng nói Ngô Mặc không ra được, ngay cả mấy anh em mình cũng sẽ bị chôn sống ở đây thôi.” “Tiểu Tam Gia, Bàn Tử nói đúng đấy.

Chỗ này không thể dùng thuốc nổ được, chúng ta phải nghĩ cách khác thôi.” Phan Tử cũng sốt ruột không kém, đó là hai cây giống duy nhất của nhà họ Ngô, lại là đứa nhỏ nhất.

Chương 43

Nếu có chuyện gì xảy ra ngay trước mắt mình, về nhà làm sao anh đối mặt với Tam Gia đây?

Nhưng lời Vương Bàn Tử nói cũng đúng, nếu cứ để Ngô Tà dùng thuốc nổ ở đây, chưa nói Ngô Mặc có ra được hay không, Ngô Tà hôm nay cũng sẽ bỏ mạng tại chỗ này.

“Ngô Tà, em ấy sẽ không sao đâu.” Giải Ngữ Hoa rất điềm tĩnh, nhìn Ngô Tà nói: “Tiểu Mặc thân thủ rất tốt, lại còn đi cùng tên Hạt Tử kia.

Anh tin với kinh nghiệm và thực lực của họ, sẽ thoát khỏi hiểm cảnh thôi.

Bây giờ chúng ta mau chóng rời khỏi đây đi, biết đâu phía trước sẽ gặp lại họ.” Mồ hôi trên trán Ngô Tà tuôn rơi lã chã, anh siết chặt nắm đấm gân xanh nổi lên, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Đoạn Long Thạch.

Chính là cái thứ này đã khiến Ngô Mặc bị kẹt bên trong, không biết sống chết thế nào.

“Đi.” Trương Khởi Linh dứt khoát kéo Ngô Tà dậy, xoay người đi ra ngoài đường hầm.

Anh ta đã hợp tác với Hắc Nhãn Kính nhiều năm, trong lòng rất rõ, tên này không phải hạng đơn giản.

Trương Khởi Linh không cho rằng loại địa phương này có thể nhốt được hắn.

Ngô Tà bị Trương Khởi Linh kéo đi loạng choạng, nhưng ánh mắt anh vẫn luôn ngoái nhìn phía sau, mãi cho đến khi đi đến khúc cua của đường hầm, không còn thấy Đoạn Long Thạch nữa mới thôi.

Cảm giác trơ mắt nhìn người thân bị mắc kẹt, không biết sống chết thế nào, khiến lòng Ngô Tà như bị dao cắt.

Giờ khắc này anh cuối cùng cũng có chút thấu hiểu cảm giác của ông nội năm xưa.

Người thân ruột thịt ngay trước mắt gặp hiểm, nhưng mình lại chẳng thể làm được gì.

Anh lần đầu tiên cảm thấy mình quá vô dụng, ngoài một bụng đầy sự tò mò ra, chẳng có thứ gì khác.

Ngô Tà và Trương Khởi Linh cùng mấy người nữa lại đi thêm một đoạn đường dài từ cửa đường hầm.

Trên đường không xảy ra bất kỳ chuyện gì, cứ như thể đây chỉ là một hành lang bình thường vậy.

“Thiên Chân, đừng có căng mặt thế.

Theo Bàn gia tao nói, họa từ miệng mà ra sống ngàn năm, cái thằng nhãi thối kia nhìn mặt cũng không giống đứa đoản mệnh đâu.” Thấy Ngô Tà thất thần thất phách, Vương Bàn Tử gãi gãi da đầu an ủi: “Cậu đừng trách Bàn gia tao nói khó nghe, nếu là cậu bị kẹt ở trong đó, chín phần mười là toi đời rồi.

Nhưng mà thằng nhãi đó với tên Hạt Tử kia thì chưa chắc đâu, bây giờ nói không chừng hai tên hỗn đản đó đã thoát rồi ấy chứ.” Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, trong lòng Ngô Tà lại một lần nữa dấy lên hy vọng.

Nghĩ đến thân thủ xuất quỷ nhập thần của Ngô Mặc, anh gật đầu thật mạnh: “Bàn Tử, cậu nói không sai.

Tiểu Mặc nhất định sẽ không sao!” “Tiểu Ca, bây giờ chúng ta mau đi tiếp đi, biết đâu họ đã ở phía trước rồi.” Nói xong, Ngô Tà như được tiêm máu gà, vượt qua Vương Bàn Tử và Phan Tử, sải bước lớn đi về phía trước.

Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, nhất thời không phản ứng kịp.

Anh ta đưa tay chỉ vào bóng lưng Ngô Tà, hỏi Phan Tử bên cạnh: “Cái này, cái này là hồi sinh tại chỗ rồi sao?” “Đừng có mẹ nó nói nhảm nữa, mau đuổi theo!” Phan Tử không khách khí trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử một cái, sau đó tăng tốc độ, nhanh chóng đuổi theo Ngô Tà phía trước.

Anh không thể một lần nữa để Ngô Tà gặp nguy hiểm trước mắt mình được.

Đường hầm u ám khiến người ta quên đi khái niệm thời gian.

Cũng không biết đã đi bao nhiêu tiếng đồng hồ, trước mắt đột nhiên xuất hiện một tia sáng.

Tia sáng này như mặt trời vậy, lập tức mang lại hy vọng và sự ấm áp cho mọi người.

“Thiên Chân, mau nhìn!

Phía trước là lối ra rồi!” Vương Bàn Tử lập tức hưng phấn tột độ.

Luôn ở trong đường hầm, cái bầu không khí ngột ngạt đó quả thực khiến anh ta khó chịu muốn chết.

Bây giờ đi ra ngoài, dù phải đối mặt với một bầy hung thú, ít ra anh ta cũng có thể hít thở không khí trong lành.

“Cẩn thận một chút, biết đâu phía trước có cạm bẫy nào đó.” Giải Ngữ Hoa luôn cẩn thận từng li từng tí, đó là lý do anh có thể ở tuổi trẻ như vậy mà chấp chưởng Giải gia.

Anh sẽ không vì bất cứ điều gì mà lơ là cảnh giác.

Vương Bàn Tử cười ha ha, nhìn Giải Ngữ Hoa nói: “Không phải tôi nói chứ Giải đương gia, tục ngữ có câu, là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh được.

Mặc kệ phía trước là núi đao hay biển lửa, Bàn gia tao cũng muốn được chứng kiến một phen!” Tuy nói vậy, mấy người vẫn nâng cao cảnh giác, cẩn thận từng bước đi về phía ánh sáng.

Bước ra khỏi cửa động, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Lúc này họ đang đứng trên một vách núi, dưới chân là một lòng chảo khổng lồ, bên trong khói sương lượn lờ, trông như một nơi thần tiên cư ngụ.

“Đây là Tháp Mộc Đà sao?” Ngô Tà gần như không thể tin vào cảnh tượng trước mắt.

Ai có thể ngờ được, giữa trung tâm sa mạc lại có một nơi đẹp đến vậy.

Anh nhớ lại cuốn nhật ký mình đã đọc, trên đó hoàn toàn không ghi chép những điều này.

Xem ra năm xưa Trần Văn Cẩm và những người khác chắc hẳn đã đi một con đường khác để đến đây, hoặc có lẽ giống như Định Chủ Trác Mã đã nói, men theo lòng sông mà tìm đến chỗ này.

“Tiểu Tam Gia, xem ra chúng ta phải mau chóng xuống dưới thôi.

Chẳng phải cậu nói Sư mẫu có nhắn tin, chỉ đợi ở đây mười ngày thôi sao?” Phan Tử ở phía sau Ngô Tà nhìn xuống dưới, rồi nói tiếp: “Bây giờ đã trì hoãn mấy ngày rồi, chúng ta phải nhanh chóng hội hợp với cô ấy, nếu không, tôi thật sự không biết đối mặt thế nào với lời dặn dò của Tam Gia.” Ngô Tà giờ khắc này căn bản không để tâm đến tin nhắn của Trần Văn Cẩm, hay lời dặn dò của Tam Thúc.

Trong lòng anh chỉ toàn là liệu ở đây có còn lối ra nào khác không, Ngô Mặc có thể sống sót trở về không?

Chưa đợi anh mở miệng, Phan Tử nói tiếp: “Chúng ta xuống dưới trước đi, tôi không tin một cái Cung điện Tây Vương Mẫu lớn như vậy mà chỉ có một hai lối ra vào đâu.

Biết đâu Mặc Thiếu với bọn họ đã tìm được lối vào gần hơn rồi.” “Ừm, chú nói không sai.” Ngô Tà gật đầu, quay đầu nhìn Trương Khởi Linh với ánh mắt thăm dò, hỏi: “Tiểu Ca, anh có ý kiến gì không?” “Đi.” Trương Khởi Linh đơn giản nói ra một chữ, vác Hắc Kim Cổ Đao đi về phía bên trái, muốn tìm một lối vào có thể dẫn xuống lòng chảo phía dưới.

Ngô Tà quay đầu nhìn sâu vào trong đường hầm, anh quyết định ghi nhớ vị trí này vào tận đáy lòng.

Nếu Ngô Mặc thật sự không xuất hiện ở Cung điện Tây Vương Mẫu, vậy thì bất luận thế nào, anh cũng sẽ trở lại đây, bất kể sống chết, cũng phải xác định được Ngô Mặc còn sống hay đã chết.

Vị trí của Ngô Tà và những người khác đang nằm trong một ốc đảo xanh, cũng có nghĩa là, lúc này họ đã tiến vào phạm vi thuộc Cung điện Tây Vương Mẫu.

“Thiên Chân, không ngờ, đánh bừa đụng bậy, ngược lại lại đi vào từ cái thành trì đột nhiên xuất hiện kia.” Vương Bàn Tử khoác vai Ngô Tà, nhìn ốc đảo xanh dưới chân, cảm khái một tiếng: “Nếu để Tam Thúc cậu biết, bây giờ chúng ta đã vào đây rồi, không biết ông ấy sẽ nghĩ gì nhỉ?” “Bàn gia, đừng có lo Tam Gia sẽ nghĩ gì vội, cứ nghĩ cho bên mình trước đi.” Phan Tử vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử, nói: “Không còn sớm nữa rồi, chúng ta vẫn nên mau chóng tìm quanh đây xem có đường xuống núi không.” Năm người men theo rìa bắt đầu tìm lối vào dẫn xuống lòng chảo, tìm liền hơn ba tiếng đồng hồ mà vẫn không phát hiện ra nên đi vào từ đâu.

Nhìn xa xa, xung quanh toàn là cổ thụ cao vút trời xanh, từng cây từng cây vươn thẳng từ đất, hình dáng kỳ lạ, cành lá xanh biếc rậm rạp, khẽ lay động theo gió núi.

Đây vốn là một bức tranh vô cùng đẹp đẽ, nhưng lúc này lại không có ai mang tâm trạng thưởng thức.

“Mẹ kiếp, bà Tây Vương Mẫu này có phải là người yêu sinh thái không vậy?

Không có việc gì làm mà trồng nhiều cây thế làm gì?” Nóng bức ẩm ướt, cộng thêm liên tục mấy tiếng đồng hồ tìm kiếm không ngừng, quần áo của Vương Bàn Tử đã ướt đẫm mồ hôi.

Anh ta lau mồ hôi trên trán, oán trách: “Ai cũng nói muốn làm giàu thì ít sinh con nhiều trồng cây, nhưng mà nhìn Tây Vương Mẫu này xem, cây thì trồng không ít, người thì biến đâu mất rồi.” “Thôi được rồi Bàn Tử, đừng có oán trách nữa.

Nếu chú mệt thì nghỉ một lát đi.” Ngô Tà bây giờ không có tâm trạng nào mà đùa giỡn với Vương Bàn Tử.

Ngô Mặc sống chết không rõ cứ như một mũi kim, đâm thẳng vào tim anh vậy.

Anh lôi cuốn nhật ký của Trần Văn Cẩm trong ba lô ra, ngồi xuống đất xem xét kỹ lưỡng, muốn xem trên đó có ghi chép gì về nơi này không.

Nhưng điều khiến anh thất vọng là, trong nhật ký không những không ghi lại lộ tuyến xuống núi, thậm chí ngay cả ngọn núi họ đang đứng lúc này cũng không hề được nhắc đến.

Trương Khởi Linh ngồi đối diện Ngô Tà, lặng lẽ nhìn anh, không nói một lời.

“Ai, thôi bỏ đi, Bàn gia tao vẫn là đứng dậy làm việc.” Thấy Ngô Tà cau mày, Vương Bàn Tử biết anh đang sốt ruột như lửa đốt, đành vỗ vỗ mông đứng dậy khỏi mặt đất, định bụng đi xem xét xung quanh xem có phát hiện gì không.

Vương Bàn Tử vừa đi chưa đầy mười mấy phút, đã nghe thấy tiếng anh ta la lớn từ đằng xa vọng lại: “Thiên Chân!

Tiểu Ca!

Mấy người mau qua đây!” “Bàn Tử, làm sao vậy?” Ngô Tà và những người khác sợ Vương Bàn Tử gặp phải nguy hiểm gì, vội vàng đứng dậy, chạy về phía vị trí anh ta đang đứng.

Chạy đến gần, họ thấy Vương Bàn Tử đang đứng đó, ưỡn bụng, chỉ vào một đống đá lộn xộn bên cạnh, cười đắc ý với mấy người: “Xem này, đây chính là cái gọi là vấp ngã mà nhặt được vàng, vận may bùng nổ đó.

Bàn gia tao vừa ra có mấy phút, vậy mà mẹ nó lại thật sự tìm thấy đường rồi!” Mấy người vội vàng tới gần nhìn vào bên trong, kết quả phát hiện, con đường đá vụn nhỏ này vậy mà lại ẩn mình trong lùm cây, xung quanh cỏ dại mọc um tùm.

Nếu không nhìn kỹ, nhất thời nửa khắc thật sự sẽ không phát hiện ra.

Ngô Tà có chút tò mò, chỗ này vừa rồi anh cũng đã đi qua, nhưng lại không nhìn thấy con đường nhỏ này.

Anh hỏi: “Bàn Tử, chỗ này kín đáo như vậy, chú làm sao mà phát hiện ra?” “Khụ!” Vương Bàn Tử bịt miệng khẽ ho một tiếng: “Bàn gia tao đi một lát, bụng có hơi khó chịu, sợ ở gần mấy người quá sẽ bị hôi, cho nên là...” Ngô Tà: “...” “Được lắm, Bàn Tử, chú đúng là mẹ nó có tài thật đấy!” Phan Tử cười rộ lên, cũng chẳng bận tâm Vương

Bàn Tử tìm thấy bằng cách nào, giơ bàn tay to như quạt bồ ra, vỗ mạnh một cái vào người Vương Bàn Tử.

Anh ta quay người, hưng phấn nói với Ngô Tà: “Tiểu Tam Gia, chúng ta mau chóng chỉnh đốn lại, giờ xuất phát luôn!” Sau đó mấy người làm công tác chuẩn bị, lấy tất cả trang bị ra, như pháo sáng, vũ khí, tất cả đều được phân phối lại vào ba lô của mỗi người.

“Khoan đã Tiểu Tam Gia.” Thấy Ngô Tà vừa đeo ba lô lên định đi, Phan Tử vội vàng gọi anh lại.

Chương 44

Đối diện với ánh mắt khó hiểu của Ngô Tà, Phan Tử không nói nhiều, trực tiếp ngồi xổm xuống đất, dùng dây buộc chặt ống quần của Ngô Tà.

Sau đó lại cẩn thận kiểm tra tình hình quần áo và ba lô, lúc này mới mở miệng nói: “Chỗ này là thiên hạ của côn trùng độc, vì an toàn, tất cả quần áo trên người đều phải buộc chặt, nếu không chưa đến một tiếng đồng hồ, trên người sẽ không còn một mảnh da thịt lành lặn nào đâu.” Tất cả chuẩn bị xong xuôi, mấy người men theo con đường nhỏ này.

Trương Khởi Linh vác Hắc Kim Cổ Đao đi trước mở đường, Phan Tử đi sau cùng, cứ thế bắt đầu tiến về phía chân núi.

Mặc dù con đường nhỏ này đã hoang phế ngàn năm, nhưng lại không giống những nơi khác.

Không những không mọc cỏ dại và rêu xanh, ngược lại những tảng đá còn được nước mưa rửa sạch sẽ và trơn bóng.

Có lẽ ngàn năm trước, khi những người thợ của Tây Vương Mẫu quốc xây dựng con đường này, đã sử dụng một loại vật liệu đặc biệt nào đó ở phía dưới.

“Tiểu Tam Gia, đường trơn đấy, tuyệt đối phải cẩn thận.” Phan Tử không ngừng nhắc nhở Ngô Tà từ phía sau.

Trong mấy người này, anh ta quan tâm nhất chính là Ngô Tà, sợ Ngô Tà sơ ý gặp phải nguy hiểm.

Mấy người đi mãi cho đến tối đen, Vương Bàn Tử mệt đến thở hổn hển.

Anh ta ngồi phịch xuống đất, đấm đấm hai chân nói: "Không được rồi, Bàn gia tao mệt chết mất.

Nếu không cho Bàn gia nghỉ một lát, mấy người cứ chờ mà khiêng tao xuống núi đi." Ngô Tà cũng mệt đến thở không ra hơi.

Nếu không phải trong lòng còn một cỗ khí chết bám víu, anh đã sớm không trụ nổi rồi.

Giải Ngữ Hoa vẫn không mở miệng nói gì, thấy Ngô Tà vẫn muốn tiếp tục đi, anh ta kéo cánh tay anh lại: "Ngô Tà, đi trong rừng vào ban đêm cực kỳ nguy hiểm.

Chúng ta vẫn nên tìm một chỗ gần đây nghỉ ngơi một chút, sáng mai hãy lên đường." "Được rồi." Ngô Tà suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Mấy người liền tìm một chỗ thích hợp để nghỉ ngơi gần đó, đốt một đống lửa trại, chuẩn bị nghỉ lại một đêm rồi tiếp tục lên đường.

Có lẽ đây mới là con đường chính thức ra vào Tây Vương Mẫu quốc từ ngàn năm trước.

Tóm lại, Ngô Tà và mấy người đi liên tục rất lâu, cũng không xảy ra bất cứ chuyện gì, ngược lại còn có cảm giác như đang đi du ngoạn trong núi.

Có Trương Khởi Linh và Phan Tử ở đó, việc canh đêm căn bản không đến lượt Ngô Tà.

Thứ nhất là thể lực của anh không được, thứ hai là kinh nghiệm quá ít, nếu thật sự xảy ra tình huống đặc biệt, sợ rằng anh không thể một mình đối phó nổi.

Ngô Tà trong lòng có chuyện, cộng thêm việc đi đường cấp tốc, vốn tưởng rằng rất khó ngủ, không ngờ vừa nằm xuống không lâu đã chìm vào giấc mộng.

“Tiểu Tam Gia, mau tỉnh dậy!” Một trận tiếng kêu gấp gáp đánh thức Ngô Tà từ trong giấc ngủ.

Anh mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền phát hiện Phan Tử đang ngồi xổm bên cạnh anh, ra sức lay người anh.

Ngô Tà lập tức giật mình tỉnh dậy, vội vàng hỏi: “Phan Tử, có chuyện gì xảy ra vậy?” “Cậu mau nhìn đằng kia, là tin nhắn của Tam Gia!” Phan Tử chỉ vào ánh lửa và khói phía trước, vội vàng nói: “Khói màu đỏ, Tam Gia và bọn họ gặp nguy hiểm rồi!

Chúng ta phải tăng tốc độ, mau chóng đến đó!” Ngô Tà dụi dụi mắt, nhìn về phía xa, lập tức hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy đằng xa khói đặc cuồn cuộn, lửa cháy ngút trời, cực kỳ nổi bật trong đêm.

“Mau đi thôi, đừng phí thời gian!” Giải Ngữ Hoa ném ba lô xuống trước mặt Ngô Tà, thúc giục: “Loại pháo hiệu này chỉ cháy được ba tiếng đồng hồ thôi, chúng ta phải tranh thủ lúc trời còn tối, tầm nhìn cao, mau chóng đến đó!” Phan Tử xác định phương hướng xong, mấy người liền hướng về phía khói, cấp tốc tiến về phía trước.

Mấy người đi nhanh như hành quân, nhìn thấy trời dần sáng, khói cũng ngày càng nhỏ lại.

Mà ước chừng còn một đoạn đường nữa mới đến nơi xảy ra sự cố, Phan Tử tức đến mức suýt chút nữa chửi thề, miệng không ngừng thúc giục: “Mau lên!

Khói sắp tắt rồi!” Trong khu rừng rậm nguyên sinh này đầy rẫy côn trùng độc và dã thú, trong đó hai loài động vật đáng sợ nhất chính là muỗi và đỉa.

Muỗi tuy bản thân không có độc, nhưng lại dễ mang theo vi khuẩn gây bệnh chết người.

Mà nơi rừng rậm, sông suối nhiều như thế này, chính là địa điểm sinh sôi tốt nhất của muỗi.

Năm người cứ cắm đầu đi về phía trước, thỉnh thoảng ngẩng đầu định hướng.

Muốn đến được chỗ pháo hiệu, mấy người cần phải xuyên qua đáy thung lũng.

Do đường đi không tốt, lại thêm lòng nóng như lửa đốt, trong đội ngũ ngoài tiếng thở dốc và tiếng đập muỗi ra, không có ai nói chuyện.

Ngay cả Vương Bàn Tử vốn hay nói chen ngang, chọc cười, cũng không còn tinh lực dư thừa để nói chuyện phiếm.

Mồ hôi trên trán anh ta rơi xuống như chuỗi hạt đứt dây.

“Mẹ kiếp, mấy con muỗi này có phải là chuyên môn không muốn sống yên với Bàn gia tao không?” Bàn tay to như quạt bồ của Vương Bàn Tử vung qua vung lại trước mặt, mượn đó để xua đuổi lũ muỗi cứ quấn quanh người anh ta.

“Tao lạ thật đấy, chúng nó có phải là thấy Bàn gia tao dễ bắt nạt không, sao không bu Tiểu Ca đi?

Đây chính là điển hình của bọn bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh mà.” Trương Khởi Linh như thể không nghe thấy tiếng oán trách của Vương Bàn Tử, cầm dao không ngừng chặt bỏ những dây leo phía trước, để tiện cho đoàn người đi qua.

“Hù, Bàn Tử chết tiệt, chú nói chẳng phải là vô nghĩa sao?

Tiểu Ca thể chất thế nào, lũ côn trùng đó dám chọc vào anh ấy à?” Ngô Tà đi đến thở hổn hển, may mà Phan Tử và Giải Ngữ Hoa thỉnh thoảng lại đỡ anh một tay, nếu không đã mấy lần suýt ngã xuống đất rồi.

“Theo tôi quan sát, còn hơn nửa tiếng nữa là khói sẽ tắt hẳn.

Đến lúc đó muốn xác định phương hướng sẽ cực kỳ khó khăn, chúng ta phải tăng tốc độ lên.” Phan Tử cầm ống nhòm nhìn về phía trước một cái, rồi quay đầu nhìn Ngô Tà: “Tiểu Tam Gia, cố gắng thêm một chút nữa.

Đợi tìm được Tam Gia và bọn họ rồi, cậu hãy nghỉ ngơi thật tốt.” “Chú cứ yên tâm đi Phan Tử, tôi vẫn có thể cố gắng được.” Ngô Tà gật đầu, buộc mình phải lấy lại tinh thần, tiếp tục đi về phía trước.

Có lẽ là họa vô đơn chí, nhìn thấy còn cách nơi pháo hiệu cùng lắm chỉ mấy cây số đường núi, Vương Bàn Tử đột nhiên ôm mông phát ra một tiếng kêu thảm thiết: “Đậu má, thằng nào cắn tao!” Tiếng la hét của Vương Bàn Tử khiến Ngô Tà và mấy người giật mình, mọi người vội vàng vây lại: “Bàn Tử, sao vậy?

Chú khó chịu ở đâu à?” “Để tôi xem.” Ngô Tà càng không khách khí, trực tiếp đứng ra sau Vương Bàn Tử, gạt tay anh ta đang che mông ra.

Nhìn kỹ mới phát hiện, quần của Vương Bàn Tử không biết từ lúc nào lại rách toạc một đường lớn, trên đùi và mông toàn là những cục máu to bằng hạt đậu.

Cái cảnh tượng rậm rạp chi chít đó khiến Ngô Tà nhìn mà da đầu tê dại, suýt nữa thì nôn ra.

“Bàn Tử, chú làm sao mà ra nông nỗi này?

Mấy con côn trùng này cũng quá nhiều rồi!” “Đừng nhắc nữa, quần của Phan Tử cũng quá chật, Bàn gia tao khó khăn lắm mới mặc vào được.

Vừa nãy lúc chạy ra, không cẩn thận lại rách toạc một đường phía sau.

Lúc đó tao cũng không để ý, ai ngờ lại bị lũ côn trùng này bu vào.” Vương Bàn Tử liên tục oán trách, thúc giục Ngô Tà: “Cậu mau giúp tôi xử lý đi, nếu không máu của ông đây sẽ bị chúng nó hút cạn mất!

Theo Bàn gia tao nói, lũ côn trùng này cũng quá không phải thứ tốt lành gì, chuyên môn cắn vào mông sau, mẹ kiếp, đây chẳng phải là giở trò lưu manh sao?” “Bàn Tử, phía sau chú cũng quá nhiều rồi!” Ngô Tà nhìn mông của Vương Bàn Tử, cố nhịn cảm giác buồn nôn, cầm dao khoa tay múa chân nửa ngày cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cả cái mông đã bị côn trùng bao vây kín mít, căn bản không còn một khe hở nào.

“Tiểu Tam Gia, để tôi làm cho.” Phan Tử không chịu nổi nữa, kéo Ngô Tà ra, đẩy Vương Bàn Tử vào thân cây, bảo anh ta hai tay chống vào thân cây.

Rồi Phan Tử rút bật lửa ra, nung đỏ con dao găm, bắt đầu ra tay mạnh bạo vào mông Vương Bàn Tử.

“A a a a ~” Vương Bàn Tử phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương đến tột cùng.

Giọng nam cao vang vọng tận mây xanh, mở màn cho một buổi hòa nhạc đầy nhiệt huyết tại nơi ngàn năm chưa từng có người đặt chân đến này.

Vừa thấy còn mấy con côn trùng nhỏ cuối cùng sắp bị đốt ra, từ lùm cây bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói láo xược.

“Ối dào, tôi nói Bàn gia này, mới không gặp có một lát, sao cái mông đã đổi màu rồi thế?” Âm thanh này vang lên trong tai mấy người thật quen thuộc và dễ nghe, dường như ngay cả khúc ca tuyệt mỹ nhất trên thế giới cũng không bằng một phần ngàn của nó.

“Tiểu Mặc?” Ngô Tà gần như không dám tin vào tai mình.

Anh cứng đờ người, từ từ quay lại, sợ rằng âm thanh này là ảo giác do mình quá đỗi nhớ nhung mà sinh ra.

“Mặc Thiếu!” Phan Tử kinh hô một tiếng, bàn tay vốn vững như thái sơn đột nhiên run lên một cái.

Mũi dao vốn đã đỏ rực, trực tiếp cắm thẳng vào mông Vương Bàn Tử, một dòng máu đỏ tươi chảy ra, khiến tiếng nam cao ấy lại càng đột phá giới hạn, vang lên ở một âm vực cao hơn.

“Đại Phan, mẹ kiếp chú!” Vương Bàn Tử đá ngược một cái, trực tiếp đạp Phan Tử ngã lăn xuống đất.

Anh ta đau đớn nhảy tưng tưng tại chỗ, gào thét như heo bị chọc tiết, miệng chửi rủa: “Tay chú mà lệch đi một chút nữa, ông đây không cần xử lý lần hai, có thể trực tiếp đi hầu Tây Vương Mẫu rồi!” Phan Tử ngồi dưới đất, như thể không nghe thấy tiếng chửi rủa của Vương Bàn Tử, nhìn Ngô Mặc cười toe toét vui vẻ.

Ngô Mặc trơ mắt nhìn con dao trong tay Phan Tử cắm thẳng vào mông Vương Bàn Tử, lập tức rùng mình một cái, mông sau siết chặt lại, ánh mắt không ngừng quét qua quét lại trên tay Phan Tử.

Trong lòng lần đầu tiên nảy sinh cảm kích đối với hệ thống.

Nếu không phải dòng máu mà hệ thống ban cho có thể tránh được những côn trùng này, nói không chừng mình cũng sẽ giống như Vương Bàn Tử, thảm hại bị thương.

“Tiểu Mặc, thật sự là em!

Anh không nằm mơ!” Ngô Tà như phát điên, xông đến trước mặt Ngô Mặc, hai tay ôm chặt lấy cậu không buông.

Chương 45

Dường như chỉ có như vậy, anh mới có thể cảm nhận được Ngô Mặc vẫn còn sống.

“Anh, bình tĩnh, bình tĩnh đã.” Ngô Mặc cảm giác mình sắp bị Ngô Tà siết chết đến nơi.

Cậu chỉ có thể vỗ vỗ lưng Ngô Tà, nhẹ giọng an ủi: “Anh mà cứ ôm thế này nữa, em đây chưa chết trong tay cương thi mềm, chắc cũng chết trong tay anh mất.” “Phì phì phì!” Ngô Tà nghe lời Ngô Mặc nói, buông tay ra, vội vàng nhổ mấy bãi xuống đất, miệng nói: “Trẻ con nói năng không kiêng kị, gió lớn thổi đi hết!

Chết cái quái gì mà chết, sau này ít nói mấy lời đó đi.” “Phụt!” Hắc Nhãn Kính không nhịn được bật cười thành tiếng.

Thấy hai anh em Ngô Tà quay đầu trừng mắt nhìn mình, anh ta vội vàng giơ tay lên, cười hì hì nói: “Không sai, trẻ con nói năng không kiêng kị.

Mặc Thiếu, xem ra cậu bé con thật đó nha.” Cái ngữ điệu quái gở cùng ánh mắt ma quái đó, khiến Ngô Mặc bực mình.

Không cần nghĩ nhiều, thằng ngốc cũng mẹ nó biết, ý trong lời thằng ranh này rốt cuộc là gì.

Ngô Tà đang trong trạng thái hưng phấn, căn bản không chú ý đến hàm ý trong lời nói của Hắc Nhãn Kính, theo lời anh ta mà gật đầu lia lịa, hùa theo: “Đúng, chính là trẻ con nói năng không kiêng kị.” Nói xong, anh kéo tay Ngô Mặc truy hỏi: “Tiểu Mặc, mau kể cho anh nghe, hai đứa làm sao mà ra được?” Thấy Ngô Mặc bình an vô sự, trên mặt Giải Ngữ Hoa hiếm hoi lắm mới lộ ra nụ cười chân thành.

Anh ta đi đến bên cạnh Ngô Mặc, vỗ vỗ vai cậu, nói: “Không tệ, anh đã biết em sẽ sống sót mà.” Hắc Nhãn Kính ở lại chỗ cũ, cảm thấy có chút nhàm chán, đẩy đẩy kính râm, đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, đưa tay khoác lên vai anh, lả lướt nói: “Ối, Ách Ba, thấy Hắc gia có vui không hả?” Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm nhìn anh ta một cái, sau đó ánh mắt như điện xẹt nhìn chằm chằm vào cánh tay anh ta, không nói một lời.

“Khụ!” Hắc Nhãn Kính khẽ ho một tiếng, rụt tay lại, lẩm bẩm nói: “Thật là lạnh nhạt quá đi, lâu như vậy không gặp mà cũng chẳng biết lo lắng cho tôi một chút.” Trương Khởi Linh quay đầu, ánh mắt lướt qua Hắc Nhãn Kính, tiếp tục nhìn về phía xa, nơi làn khói đã dần yếu đi.

Mặc dù việc mấy người đoàn tụ là một chuyện khiến người ta vui mừng khôn xiết, nhưng thời gian trước mắt cấp bách, phải tranh thủ tìm đến địa điểm pháo hiệu được đốt.

Chỉ có thể trò chuyện qua loa mấy câu, rồi lại đeo hành lý lên, nhanh chóng tiến về phía trước.

Vừa thấy sắp đến đỉnh núi kia, xung quanh đột nhiên truyền đến tiếng cành cây rung động, ngay sau đó một mùi tanh tưởi xộc thẳng vào mũi.

Mùi tanh tưởi này xông vào khiến người ta choáng váng đầu óc, cũng khiến mọi người lập tức nâng cao cảnh giác.

“Cái mùi này đúng là nồng nặc thật, mẹ nó thằng nào không rửa chân vậy?” Vương Bàn Tử xoay người nhìn trái nhìn phải, không phát hiện ra tình huống gì.

Do mất máu ở mông quá nhiều, bây giờ sắc mặt anh ta hơi tái nhợt, mắt hơi hoa, nhìn mọi vật đều có bóng đôi.

“Bàn Tử, im miệng!” Mồ hôi trên trán Ngô Tà bắt đầu rịn ra từng giọt, anh cứng đờ người, từ từ lùi lại.

Chưa đợi Vương Bàn Tử mở miệng, anh đã đưa tay chỉ lên phía trên đầu anh ta, giọng nói yếu ớt có chút run rẩy nói: “Mãng xà.” “A ~” Vương Bàn Tử cứng đơ người, nuốt nước bọt ừng ực, từng chút một dịch chuyển cơ thể, sợ mình không cẩn thận chọc giận đối phương.

Mặc dù anh ta vẫn chưa nhìn thấy con mãng xà kia trông như thế nào, nhưng từ vẻ mặt căng thẳng của Ngô Tà và thái độ cảnh giác của Trương Khởi Linh cùng những người khác, anh ta hiểu rằng, e rằng cái tên ở phía sau kia không dễ đối phó chút nào.

Con mãng xà khổng lồ phía sau Vương Bàn Tử có thân hình vô cùng to lớn, to bằng cả một chiếc xe tải.

Lúc này nó đã ngẩng phần thân trước lên, đầu căng cứng, như một cây cung đang dồn lực chờ bắn, sát khí lộ rõ.

Đôi mắt rắn lạnh lẽo trên đỉnh đầu trừng trừng nhìn những con mồi trước mắt.

Ngô Mặc một tay kéo Ngô Tà, thoắt cái đã đứng chắn trước mặt anh, tay nắm Minh Hồng Đao, toàn thân toát ra sát khí, nheo mắt nhìn chằm chằm vào con súc sinh kia.

Mấy người còn lại cũng như Ngô Mặc, toàn thân cảnh giác, chuẩn bị liều mạng.

“Cái con trùng nhỏ bé kia, để lại con mồi của ngươi, ta tha cho ngươi một con đường sống.” Trong đầu Ngô Mặc đột nhiên xuất hiện một âm thanh.

Âm thanh này khàn khàn lạnh lẽo, mang theo một luồng khí lạnh, đồng thời lại có một cảm giác bề trên.

“Ai?” Ánh mắt Ngô Mặc khẽ đọng lại, nhìn quanh trái phải một lát, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên con mãng xà khổng lồ kia.

Đồng tử cậu co rút, đột nhiên nghĩ đến một chuyện: trong số những phần thưởng cậu nhận được từ hệ thống có cả ‘ngôn ngữ loài rắn’.

“Ngươi đang nói chuyện với ta à?” Lần đầu tiên sử dụng năng lực này, Ngô Mặc không biết nên giao tiếp với loại sinh vật này như thế nào.

Chỉ là nghĩ đến trong tiểu thuyết từng miêu tả, loại này đều là thông qua thần thức để giao tiếp, nhưng thần thức là thứ quái gì?

Sóng não ư?

Cậu thử nói một câu trong lòng, không ngờ, con mãng xà kia rất nhanh đã hồi đáp.

Vẫn là cái ngữ khí bề trên đó, trong lời nói mang theo một chút khinh thường: “Cái con trùng nhỏ bé kia, ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa, buông con mồi của ngươi xuống, mau chóng rời đi!” “Cái con trùng nhỏ bé?” Cái giọng điệu và cách xưng hô này lập tức chọc giận Ngô Mặc.

Trong lòng cậu chửi một lượt tổ tông mười tám đời con mãng xà này.

Nhất thời máu dồn lên não, cậu chỉ vào mãng xà mở miệng chửi: “Ngươi mẹ kiếp mới là trùng bò!

Cả nhà ngươi đều là trùng bò!” Cậu vừa mở miệng, suýt chút nữa khiến mấy người xung quanh phát điên.

Ngô Tà kinh hãi nhìn bóng lưng em trai mình, thật sự không hiểu rốt cuộc cậu đã bị làm sao vậy?

Chẳng lẽ là nhìn thấy mãng xà quá sợ hãi, nhất thời tinh thần sụp đổ?

Vương Bàn Tử suýt chút nữa rớt quai hàm xuống đất, trố mắt nhìn Ngô Mặc với đôi mắt to tròn, suýt nữa thì quỳ xuống đất hát "Chinh phục".

Giờ phút này anh ta mới biết, hóa ra ở đây thật sự còn có người "ngu" hơn cả mình.

Chửi một con mãng xà là "trùng bò", mẹ nó, đây là chuyện mà người bình thường có thể làm ra sao?

"Mẹ kiếp, ngươi một con trùng bò nhỏ mà giả bộ làm chó to à?

Thật sự coi mình là Long Vương gia sao?

Ông đây nhổ vào nhà ngươi!" Ngô Mặc từ kiếp trước đã có một tật xấu, đó là chỉ cần cậu bắt đầu chửi người, cậu liền có thể quên đi tất cả nỗi sợ hãi.

Đừng nói là con mãng xà khổng lồ trước mắt này, cho dù là Diêm Vương gia xuất hiện trước mặt cậu, cậu cũng dám đấu một phen.

"Mặc Thiếu nói không sai.

Đừng thấy con mãng xà này trông to cao vậy, ước chừng cũng chỉ là loại 'súng bạc đầu sáp', nhìn thì oai mà chẳng có tác dụng gì." Hắc Nhãn Kính vẫn là vẻ mặt cười hì hì không chút sợ hãi, cầm con dao trong tay, liếc mắt nhìn mãng xà, nói: "Cái thứ này, nếu nướng chín ăn, cũng coi như một món ngon." Tràng quốc mắng vừa rồi của Ngô Mặc, đối với con mãng xà này, chẳng khác nào múa thoát y trước mặt người mù, hoàn toàn là phí công vô ích.

Con súc sinh đã sống không biết bao nhiêu năm trong rừng Tây Vương Mẫu này, căn bản không hiểu cậu đang nói cái gì.

Đôi mắt rắn tràn đầy sát khí huyết tinh, lóe lên một tia mơ hồ.

Có lẽ loại sinh vật này thân hình đồ sộ, đầu óc không tốt, do dự một lát sau mới phản ứng kịp ý của Hắc Nhãn Kính khi nói “nướng chín”.

“Sinh vật hèn mọn, ngươi sẽ phải trả giá cho lời nói của mình!” Cùng với âm thanh vang lên, con mãng xà bị chọc giận này, trực tiếp há cái miệng lớn như chớp giật lao về phía Hắc Nhãn Kính cắn tới.

Nó quyết định xuống tay trước với cái sinh vật hèn mọn này.

“Cẩn thận!” Ngô Mặc và Trương Khởi Linh hai người cùng lúc ra tay, một cây Hắc Kim Cổ Đao, một cây Minh Hồng Đao, mang theo tiếng gió rít trực tiếp bổ về phía đầu mãng xà.

Côn bổng trong tay Giải Ngữ Hoa đối với mãng xà mà nói, lực công kích quá nhỏ, anh ta chỉ có thể đứng cạnh Ngô Tà, chuẩn bị sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Hắc Nhãn Kính lăn mình về phía sau một cái, tránh được đòn tấn công của mãng xà, vừa đứng dậy khỏi mặt đất, liền rút súng lục ra, nhắm thẳng vào đầu mãng xà bắn mấy phát.

Nhưng da mãng xà quá cứng rắn, đạn bắn vào thân rắn phát ra tiếng “bang bang”.

Mãng xà triệt để bị chọc giận, thân rắn cơ bắp cuồn cuộn như một cơn lốc xoáy, rồi bật mạnh ra, cái đuôi quét vào một thân cây lớn bên cạnh, lập tức khiến nó bị gãy ngang.

Một tiếng ‘rắc’ vang lên, thân cây lớn gãy đôi ở giữa, trực tiếp đổ sập về phía Ngô Tà và Phan Tử cùng những người khác.

“Tiểu Tam Gia, cẩn thận!” Phan Tử đột nhiên đẩy Ngô Tà ra, nhưng mình lại chậm một bước.

Lực va đập cực lớn, khiến chân trái Phan Tử trong nháy mắt bị đè nát bấy thịt xương lẫn lộn, đau đến mức anh ta suýt chút nữa kêu thành tiếng, cả người đổ sụp xuống đất, không thể bò dậy được nữa.

“Đại Phan!” Vương Bàn Tử, Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa ba người vội vàng chạy tới, muốn kéo Phan Tử ra khỏi gốc cây.

Nhưng vừa kéo anh ta một cái, liền nghe thấy trong miệng Phan Tử phát ra một tiếng rên rỉ nghèn nghẹn.

Ngô Tà biết, với tính cách cứng rắn như Phan Tử, cho dù dao kề cổ cũng sẽ không nhíu mày một cái, nhưng lúc này anh ta lại có thể phát ra tiếng rên rỉ nghèn nghẹn, chứng tỏ vết thương khá nghiêm trọng.

Anh muốn xem rốt cuộc bị thương ở đâu, vừa định chạm vào chân Phan Tử, liền nghe thấy Giải Ngữ Hoa bên cạnh mở miệng nói: “Ngô Tà, đừng động.” Giải Ngữ Hoa ngăn cản động tác của Ngô Tà, tự mình ngồi xổm bên cạnh Phan Tử, rút xẻng công binh ra, nhanh chóng đào bới dưới chân anh ta.

Với năng lực của anh ta, chỉ mấy nhát, đất bên dưới đã bị đào ra.

Ba người vội vàng kéo Phan Tử ra, tránh sang một bên bắt đầu băng bó khẩn cấp.

Con mãng xà kia liên tục mấy lần tấn công, đều bị Ngô Mặc và mấy người tránh thoát.

Nó không cam lòng, thân thể vạm vỡ hung hăng vặn một cái, nhanh chóng quét về phía ba người.

Nhất thời cây cối xung quanh đều bị vạ lây, tiếng “rắc” vang lên không ngừng.

Không biết vì sao, con mãng xà khổng lồ này dường như nhìn Hắc Nhãn Kính không vừa mắt, tất cả các đòn tấn công đều nhắm vào anh ta.

Há cái miệng to như chậu máu, cắn chết về phía Hắc Nhãn Kính.

Chương 46

Nhìn cái thế này, nếu không để nó cắn được một miếng, e rằng sẽ không cam lòng.

“Hạt Tử, rốt cuộc anh mẹ kiếp làm bao nhiêu chuyện thất đức vậy?

Sao tất cả sinh vật ở Tây Vương Mẫu này đều không vừa mắt anh thế?” Ngô Mặc như một con khỉ, nhảy nhót qua lại trên thân cây để né tránh đòn tấn công của mãng xà, sau đó đợi có cơ hội, lại chém thêm mấy nhát vào thân thể đồ sộ của con mãng xà.

Trương Khởi Linh và Ngô Mặc hai người lần đầu tiên phối hợp, không ngờ lại rất ăn ý.

Hai người chỉ cần một ánh mắt, liền luân phiên ra tay, chém vào thân thể mãng xà cứng như vỏ sắt, khiến nó đầy rẫy những vết thương. 'Thằng nhóc con à?

Con mồi?' Ngô Mặc chân trái đạp lên cây, tránh né đòn tấn công của mãng xà, đồng thời trong đầu nhanh chóng suy nghĩ một vấn đề, tại sao con mãng xà khổng lồ này lại nói chuyện với mình như vậy? 'Huyết mạch.' Anh ta chợt nhớ ra, mình mang trong người sức mạnh huyết mạch Thanh Long, lập tức bừng tỉnh: 'Hại, thảo nào con súc vật này lại bảo tao bỏ con mồi xuống, hóa ra nó tưởng tao cũng là đồng loại.' Nghĩ đến đây, Ngô Mặc trong lòng có khí, cằn nhằn: 'Mẹ kiếp, độ dung hợp huyết mạch này còn chưa tới 3%, còn chưa cao bằng nồng độ cồn trong rượu nữa, cũng thảm quá đi chứ?

Thảo nào bị một con súc vật coi thường.' Bị một con súc vật coi thường, chuyện này đả kích Ngô Mặc hơi lớn.

Anh ta ngầm tức tối, tự nhủ kiểu gì cũng phải nâng cao sức mạnh huyết mạch trong cơ thể lên, nếu không thì cái sức mạnh này tồn tại cũng chẳng khác gì nước hoa Lục Thần rẻ tiền cả.

Con mãng xà này ỷ vào thân hình đồ sộ, cứ như một chiếc xe tải, ngang ngược đâm sầm vào cây cối trong rừng.

Trong cái miệng to như chậu máu của nó, những chiếc răng nanh già cỗi sắc bén như thép, tỏa ra mùi tanh nồng nặc. 'Tao sẽ ăn thịt mày.' Giọng nói phẫn nộ của mãng xà khiến Ngô Mặc nhức cả đầu, cứ như có 500 con vịt vây quanh tai anh ta vậy, làm người ta bực bội không chịu nổi.

Điều khiến anh ta càng uất ức hơn là mấy từ ngữ này chẳng có gì mới mẻ, lúc nào cũng 'ăn thịt mày' hoặc 'giết mày', tóm lại là vốn từ ngữ nghèo nàn đến mức phát điên. 'Đồ ngốc.' Ngô Mặc thầm mắng một câu trong lòng, nhưng anh ta biết, loại từ ngữ này, con mãng xà khổng lồ ngu xuẩn trước mặt căn bản sẽ không hiểu.

Đánh nhau nửa ngày, xung quanh tan hoang một mảnh.

Ngô Mặc phát hiện, con mãng xà này tấn công chẳng có mấy chiêu trò, ngoài đâm, quét, quấn vài cái ra thì chỉ ỷ vào thân hình khổng lồ mà nghiền ép.

Nhưng da nó quá dày, đao chém vào chỉ để lại vết xước chứ không chí mạng.

Trong nguyên tác con mãng xà này cũng từng xuất hiện, nhưng lúc đó chỉ có Trương Khởi Linh mới có thể đấu lại nó.

Thế nhưng bây giờ thì khác, không chỉ có Trương Khởi Linh, thân thủ của Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính cũng lợi hại không kém, ba người liên thủ thế mà lại áp chế được con mãng xà này.

Chỉ trách lần này nó xuất hiện trước khi chưa xem ngày lành, vốn tưởng có thể ăn được món ngon, ai ngờ lại đụng phải kẻ khó nhằn.

'Lão Trương, chọc mù mắt nó đi!' Ngô Mặc hét lớn với Trương Khởi Linh, tránh né đòn tấn công của đuôi mãng xà, giẫm lên thân cây nhảy vọt lên, lao thẳng đến đầu mãng xà.

Con mãng xà kia đắc ý há to mồm, chờ đợi con mồi tự động chui vào, không ngờ Ngô Mặc lại bay vút lên, đứng vững trên đầu nó.

Thế nhưng khó khăn lắm mới bắt được cơ hội tốt như vậy, Ngô Mặc sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ, hai chân như hình với bóng bám theo, giơ Minh Hồng Đao trong tay lên, đâm thẳng vào mắt trái của mãng xà khổng lồ.

Cùng lúc đó, Trương Khởi Linh như một cơn gió cũng lao tới, Hắc Kim Cổ Đao đâm mạnh vào mắt phải của mãng xà.

Hai thanh cổ đao như cắt đậu phụ, không gặp chút trở ngại nào, dễ dàng đâm xuyên vào mắt mãng xà.

Con mãng xà khổng lồ mất đi đôi mắt, đau đớn không chịu nổi, như phát điên mà điên cuồng vẫy vòm thân thể khổng lồ.

Cây cối và đá xung quanh đều bị làm cho tan nát.

Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa và Vương Bàn Tử ba người thì khiêng Phan Tử tránh thật xa sang một bên, sợ Phan Tử bị thương lần thứ hai.

Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Ngô Tà từ trên xuống dưới, ngạc nhiên hỏi: 'Thiên Chân, không đùa chứ, cậu và thằng nhóc thối có phải bị bế nhầm ở bệnh viện không?

Mẹ nó chứ, thân thủ này luyện kiểu gì vậy?

Chẳng kém Tiểu Ca là bao.' 'Cậu mới là người bị bế nhầm ấy.' Ngô Tà cực kỳ uất ức, anh ta cũng không ngờ thân thủ của em trai mình lại giỏi đến kinh ngạc như vậy.

Điều khiến anh ta càng khó hiểu hơn là, tuy em trai do Nhị thúc nuôi lớn, nhưng với tính cách của Nhị thúc, sao có thể để nó tập võ chứ? 'Lão Trương, làm đẹp lắm.' Ngô Mặc lật mình nhảy xuống, đứng nép sang một bên, giơ ngón cái lên với Trương Khởi Linh, khen ngợi: 'Không hổ là người nhà họ Trương, ngón tay dài, chọc mắt cũng thuần thục thật.' Trương Khởi Linh: '...' 'Này, Mặc Thiếu, sao cậu không khen tôi?' Hắc Nhãn Kính né người, nhảy đến bên cạnh Ngô Mặc, cười nói: 'Vừa nãy nếu không phải tôi dùng tiếng súng thu hút con súc vật đó, cậu và Ách Ba Trương cũng đâu dễ dàng thoát thân như vậy.' 'Đúng, vẫn là Hắc gia phản ứng nhanh, không thì hai chúng ta đúng là hơi đau đầu.' Ngô Mặc nghe xong liên tục gật đầu, sau đó cười tủm tỉm nhìn Hắc Nhãn Kính, nói: 'Tôi nói Kính ca này, người ta nói người mù hiểu người mù, anh có muốn giao lưu tốt với nó một chút không?

Kể cho nó nghe kinh nghiệm của anh?

Không được thì bán cho nó một cặp kính râm.' Mãng xà không tìm thấy mục tiêu, trong lòng không cam tâm, nhắm mắt đâm bừa, thậm chí còn phát ra tiếng rít chói tai, từ âm thanh có thể nghe ra nó vô cùng phẫn nộ.

Có lẽ là vô tình va chạm, con mãng xà bị mù mắt này xông thẳng về phía Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính, tốc độ của nó cực nhanh, thoáng chốc đã đến nơi.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người không kịp né tránh, đồng thời ngửa người ra sau, một động tác 'thiết bản kiều' ngả về phía sau, duy trì một tư thế khá quỷ dị, toàn bộ lưng cách mặt đất chưa đầy hai phân.

Thân thể khổng lồ của mãng xà, nhìn thấy sắp chạm vào người Ngô Mặc, anh ta chợt nảy ra ý hay, giơ Minh Hồng Đao trong tay lên, mũi dao sắc bén trực tiếp mổ bụng con mãng xà.

Khi mãng xà nhận ra điều bất thường thì đã không kịp né tránh.

Thân thể đồ sộ cản trở hành động của nó, toàn bộ phần yếu ớt nhất trên cơ thể bị dao rạch từ đầu đến đuôi, quán tính cực lớn khiến nó đâm thẳng vào một cây cổ thụ chọc trời phía trước.

Cây cổ thụ gần như bị gãy đôi, lá cây và các vật thể khác rơi xuống đất như mưa.

Con mãng xà khổng lồ ngẩng đầu lên phát ra một tiếng rên rỉ bi thương, cái đầu lớn không ngừng run rẩy điên cuồng, sau đó thân thể mềm nhũn, nặng nề đổ xuống đất không còn cử động nữa, trong chốc lát lại 'rắc rắc' đè gãy rất nhiều cây.

Ngô Mặc nhân thế nằm vật xuống đất, ngửa mặt lên trời thở hổn hển.

Đấu với người thì không sợ, nhưng đối mặt với một con mãng xà hung mãnh dị thường như vậy, mà nói trong lòng không run sợ thì đúng là hơi xạo l*n. 'Mặc Thiếu, bá đạo quá đi.' Hắc Nhãn Kính nằm bên cạnh, hai người đầu kề đầu, tên này quay mặt lại cười híp mắt giơ ngón cái lên, khen ngợi: 'Thân thủ không tồi, lúc chửi người thì hùng hồn khí thế, đúng là một kẻ máu mặt.' 'Đừng có mẹ nó nói phét nữa, không biết khen thì câm mồm đi.' Ngô Mặc liếc trắng mắt, lười biếng chẳng thèm trả lời hắn.

Anh ta giờ vẫn còn đang hồi tưởng lại trận chiến vừa rồi, cái cảm giác máu nóng sôi trào ấy thật sự quá sướng, anh ta cảm thấy mình như được sống lại lần nữa vậy. 'Tiểu Mặc, hai đứa không sao chứ?' Ngô Tà chạy tới, khi đi ngang qua con mãng xà kia thì nuốt nước bọt.

Đừng nhìn nó đã chết rồi, nhưng thân thể đồ sộ vẫn tạo áp lực rất lớn cho người khác. 'Không sao, thằng em này của anh mệnh lớn lắm.'

Ngô Mặc vịn tay Ngô Tà đứng dậy.

Vận động chân tay một chút, đeo lại dao ra sau lưng, trong lòng thở dài một tiếng: 'Haizz, cái không gian của mình, chỉ có thể lén lút sử dụng thôi sao.' Vừa định nói vài câu với Ngô Tà, không ngờ, tên này lại quay người chạy thẳng đến chỗ Trương Khởi Linh.

Nhìn Ngô Mặc mà anh ta trợn mắt há hốc mồm, vốn dĩ đã tức nghẹn một cục, giờ lại càng nghẹn trong lòng. 'Này, tôi nói Mặc Thiếu, cậu cứ thế mà đi à?

Không kéo Hắc gia một tay sao?' Hắc Nhãn Kính ngồi trên đất, nhìn Ngô Mặc đứng đó, giả vờ tủi thân kêu lên: 'Vô tình quá đi, hai chúng ta vừa mới chung chăn gối mà.' Giải Ngữ Hoa vừa đi tới, nghe thấy lời Hắc Nhãn Kính nói, bước chân chợt dừng lại.

Sau đó lại bước nhanh tới, giả vờ như không cố ý, giẫm mạnh lên chân Hắc Nhãn Kính, khiến hắn ta 'ái ui' một tiếng đau điếng. 'Tôi nói Giải lão bản, anh không thấy dưới chân có một người sống sờ sờ à?' Hắc Nhãn Kính ôm chiếc giày da với vẻ mặt xót xa: 'Đây là đôi giày da bò thượng hạng của tôi đó, đắt lắm, giẫm hỏng thì sao đây?' 'Xin lỗi, trời tối, chân trượt, sơ ý một chút.' Giải Ngữ Hoa liếc nhìn Hắc Nhãn Kính đang ngồi dưới đất, ôm giày kêu 'ái ui' một cách vô cùng thiếu thành ý, vẻ mặt chán ghét nói: 'Đợi ra ngoài, tiểu gia sẽ tặng anh mười đôi giày da bò, còn đắt hơn đôi trên chân anh nữa.' 'Thật sao?' Hắc Nhãn Kính lập tức tỉnh táo lại, bật dậy từ dưới đất.

Chồm tới bên cạnh Giải Ngữ Hoa, liên tục hỏi dồn: 'Hoa gia, anh nói phải giữ lời đó, không thì thế này đi, anh chiết thành tiền mặt cũng được, giày tôi có thể tự đi mua.' 'Hừ!' Giải Ngữ Hoa hừ lạnh một tiếng, không thèm đáp lời Hắc Nhãn Kính nữa, đi thẳng đến bên cạnh Ngô Mặc.

Ngô Mặc đứng một bên nghe hai người đối thoại thì cười ha hả, không thở nổi, suýt nữa thì cười sặc sụa.

Ho liên tục mấy tiếng, nhìn Hắc Nhãn Kính nói: 'Kính ca, anh đừng đùa nữa, còn giày da bò thượng hạng à?

Với cái kiểu của anh, ăn hạt dưa còn không nỡ nhả vỏ, tôi còn nghi ngờ đôi giày trên chân anh có phải hàng chợ không đấy?' Giải Ngữ Hoa nghe Ngô Mặc nói vậy, khóe môi khẽ nhếch lên nụ cười, phụ họa: 'Tiểu Mặc, em nói không sai.

Anh dạy em một điều này, đối với loại người nghèo kiết xác này, nhất định phải cẩn thận, bọn họ không có giới hạn đâu.' 'Này, tôi nói Hoa gia, anh đang mắng bóng mắng gió đó à?' Hắc Nhãn Kính đơn giản là không thể tin được, loại lời này thế mà lại thoát ra từ miệng Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa chẳng thèm liếc hắn một cái, đưa tay vỗ vai Ngô Mặc, rồi nói: 'Thời gian không còn nhiều, nếu có thể, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt.' 'Tuy mãng xà là động vật sống độc lập, có ý thức lãnh địa rất mạnh, nhưng bây giờ là mùa mưa, đối với chúng là mùa giao phối, nói không chừng xung quanh đây không chỉ có một con đâu.' Lời này khiến Ngô Mặc lập tức rùng mình, nhớ tới ghi chép trong sách, con mãng xà này quả thực còn có một nửa khác tồn tại.

Chỉ có điều bây giờ chưa xuất hiện, xem ra mấy người vẫn cần nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Anh ta quay đầu nhìn xung quanh, lúc này mới chú ý tới Phan Tử đang tựa vào người Vương Bàn Tử ở đằng xa.

Vội vàng bước nhanh tới, cúi người hỏi: 'Bàn gia, Phan Tử bị thương rồi sao?

Có nghiêm trọng không?' 'Chân bị cây đè xuống dưới, chắc là gãy xương rồi, vừa nãy Hoa gia đã giúp xử lý qua rồi, nhưng phía sau đường không dễ đi cho lắm.' Vương Bàn Tử nhìn vết thương ở chân Phan Tử mà có chút lo lắng không yên.

Trong môi trường như thế này, ngay cả người khỏe mạnh cũng chưa chắc đã sống sót đi ra ngoài được, huống chi là Phan Tử với cái chân bị thương như vậy.

Trương Khởi Linh và Ngô Tà hai người cũng đi tới.

Đứng cạnh Phan Tử, Trương Khởi Linh đưa tay kiểm tra vết thương ở chân Phan Tử một lượt, ngẩng đầu nói: 'Gãy xương, đi tiếp rất nguy hiểm.' 'Không sao, tôi chịu được, kiếm cho tôi một cái gậy là được.' Phan Tử một tay chống xuống đất, muốn đứng dậy, nhưng dùng nửa ngày sức cũng không thành công.

Anh ta nghiến răng nhìn Ngô Tà nói: 'Tiểu Tam Gia, làm phiền cậu giúp tôi kiếm một cái gậy gỗ to một chút, tôi dùng nó chống là được, tôi nhất định phải tận mắt thấy Tam gia.' Ngô Mặc không nói nhiều nữa, trực tiếp cúi người xuống, nói với Ngô Tà bên cạnh: 'Anh, giúp em đặt Phan Tử lên lưng, em cõng anh ấy qua trước.' 'Không cần đâu, Mặc Thiếu, không cần cậu cõng, tôi, Phan Tử này đi được.' Phan Tử sống chết không đồng ý, anh ta là một người làm, sao có thể để thiếu gia trong nhà cõng được.

Đối với anh ta, bảo vệ Ngô Tà và Ngô Mặc là trách nhiệm của mình, đâu thể nào để hai người chăm sóc mình được.

Chương 47

'Được rồi, đừng có mẹ nó nói nhảm nữa, chúng ta ở đây nhiều người như vậy, luân phiên cõng anh, kiểu gì cũng đi đến nơi được.' Ngô Tà ở một bên liên tục phụ họa: 'Đúng vậy Phan Tử, anh yên tâm, tôi và Tiểu Mặc hai anh em tuyệt đối sẽ không bỏ rơi anh đâu.' Anh ta vội vàng đỡ Phan Tử dậy, bất chấp anh ta giãy giụa, trực tiếp đặt lên lưng Ngô Mặc.

Ngô Tà trong lòng hiểu rõ, trong đội tuy có mấy người, nhưng chỉ có anh và Tiểu Mặc hai anh em có trách nhiệm cứu trợ Phan Tử.

Những người khác đều không có trách nhiệm và nghĩa vụ này, huống chi Phan Tử còn là vì cứu mình mà bị thương, xét về tình hay về lý, anh ta cũng sẽ không bỏ mặc Phan Tử.

Ngô Mặc cõng Phan Tử đứng dậy, vừa định xách ba lô của mình thì ba lô đã bị Giải Ngữ Hoa cầm lấy: 'Cậu đi lại bất tiện, để tôi cầm.' Một đoàn người lại tiếp tục lên đường, bước thấp bước cao trong rừng.

Lúc này pháo hiệu đã dần tắt, nhưng mấy người đều không phải người bình thường, cứ theo hướng đã xác định trước đó mà tiến tới.

Phan Tử nằm trên lưng Ngô Mặc, vô cùng áy náy.

Anh ta cảm thấy mình là một người đàn ông cao mét tám, nặng nề như vậy, lại còn đi bộ trong khu rừng hiếm dấu chân người này, thật sự đã gây thêm vô số phiền phức cho Ngô Mặc.

Mọi người theo la bàn đi xuyên rừng thêm nửa tiếng nữa, vì trong rừng không thể đi đường thẳng, ngay cả có la bàn cũng rất dễ đi lệch hướng.

Muỗi và bọ chét quá nhiều, khiến Vương Bàn Tử không ngừng càu nhàu với Ngô Tà bên cạnh: 'Tôi nói Thiên Chân này, Bàn gia ông đây mẹ nó xem như đã hiểu ra rồi, Tam thúc của cậu lần này căn bản không phải là vì kho báu Tây Vương Mẫu mà đến đâu, lão già đó, chắc chắn có ý đồ riêng.' 'Tao nói trước nhé, Bàn gia đây không muốn người mù bắt muỗi làm công cốc đâu, ông đây còn mong lần này đào được bảo bối lớn để sau này dưỡng lão đấy.' 'Bàn ca, nói chuyện thì nói chuyện, sao lại công kích cá nhân chứ?' Ngô Mặc cõng Phan Tử, miệng thì không ngừng nghỉ, để sợ anh ta ngã xuống, còn đặc biệt dùng dây buộc Phan Tử chặt vào người.

Ánh mắt anh ta lướt qua Hắc Nhãn Kính bên cạnh, cười như không cười nói: 'Cho dù Hắc gia có đeo kính râm, anh cũng không thể coi người ta là người tàn tật chứ?' Hắc Nhãn Kính đi sau Ngô Mặc, suýt nữa thì giơ chân đạp anh ta một cái.

Thấy Ngô Mặc cõng Phan Tử đi xa như vậy, Ngô Tà mấy lần muốn thay thế anh ta.

Nhưng Ngô Mặc nhất quyết không đồng ý, theo anh ta thấy, với thân hình nhỏ bé của Ngô Tà, cõng Phan Tử đi bộ thì vẫn là đừng đùa nữa.

Do chân Phan Tử có vết thương, trên quần dính máu, máu nhỏ xuống đất đã thu hút không ít bọ chét cỏ. 'Vãi, mấy con côn trùng này nhiều quá đi.' Vương Bàn Tử cực kỳ uất ức, quần sau của hắn đã rách từ lâu, trên mông cũng có vết thương, tổng không thể chạy trần truồng trong rừng được.

Vì thế Ngô Mặc đặc biệt lấy ra băng gạc, buộc cho mông Vương Bàn Tử một cái nơ bướm, nhìn từ xa trông rất vui mắt, lúc đó Vương Bàn Tử chỉ lo đau nên cũng không chú ý lắm. 'Bàn Tử, ráng nhịn thêm chút nữa, đến được doanh địa của Tam thúc là ổn thôi, có thể nghỉ ngơi một lát.' Ngô Tà chỉ có thể an ủi Vương Bàn Tử như vậy, dù sao anh em trong nhà làm chuyện thất đức, chỉ có mình anh ta ra tay dọn dẹp hậu quả.

Để xác nhận lộ tuyến thật chính xác, Trương Khởi Linh trực tiếp trèo lên một cây đại thụ gần đó, đứng trên cao, tầm nhìn vô cùng rộng rãi, ngay phía trước khoảng 100 mét, thế mà lại xuất hiện một di tích đền thờ khổng lồ vô cùng.

Trương Khởi Linh đứng trên cây quan sát một lát, dứt khoát trượt xuống, đón ánh mắt mong đợi của Ngô Tà, gật đầu nói: 'Phía trước 100 mét.' 'Tuyệt vời quá, cuối cùng cũng đến nơi rồi.' Vương Bàn Tử không nhịn được reo lên một tiếng, hắn xoa xoa bả vai mỏi nhừ nói: 'Thiên Chân, Tam thúc của cậu lần này mang theo không ít trang bị và vật tư đâu, Bàn gia tôi phải nghỉ ngơi thật kỹ một lát, ăn chút gì đó giải tỏa mệt mỏi đã.' 'Doanh địa rất yên tĩnh.' Thấy dáng vẻ phấn khích của Vương Bàn Tử, Trương Khởi Linh dội cho hắn một gáo nước lạnh. 'Tiểu Ca, anh nói trong doanh địa không có động tĩnh gì sao?' Ngô Tà đưa tay nắm lấy vạt áo Trương Khởi Linh, liên tục hỏi dồn: 'Sao có thể chứ, Phan Tử không phải nói Tam thúc đã dẫn rất nhiều người vào sao?' 'Tiểu Tam Gia, lẽ nào Tam gia có chuyện gì rồi?' Phan Tử trên lưng Ngô Mặc sốt ruột không chịu nổi, hận không thể nhảy xuống ngay bây giờ, chạy qua xem rốt cuộc là thế nào, nhưng bất lực vì bị Ngô Mặc buộc chặt vào người, chỉ biết sốt ruột mà không dám thúc giục Ngô Mặc.

Đừng thấy Phan Tử trước mặt Ngô Tà cứ gọi 'Tiểu Tam Gia' không ngừng, đó là vì Ngô Tà từ nhỏ được Ngô Tam Tỉnh nuôi lớn, rất quen thuộc với những người làm dưới trướng ông ta.

Nhưng khi đối mặt với Ngô Mặc thì anh ta lại có chút câu nệ, trong lòng anh ta, Ngô Mặc là do Nhị gia nuôi lớn, bình thường cơ hội gặp mặt rất ít.

Quan trọng nhất là mỗi lần anh ta theo Tam gia về gặp Nhị gia, đều tận mắt thấy Nhị gia mắng Tam gia đến mức không ngẩng đầu lên được, dẫn đến việc anh ta cũng nảy sinh tâm lý sợ hãi đối với Nhị gia. 'Được rồi Phan Tử, không cần quá sốt ruột, bây giờ chúng ta qua đó xem sao.' Ngô Mặc an ủi Phan Tử xong, theo hướng Trương Khởi Linh chỉ, bước nhanh về phía đó.

Ngô Tà và những người khác vội vàng đi theo.

Chưa đầy mấy phút, mọi người xuyên qua khu rừng, bước vào phạm vi di tích này, cây cối xung quanh dần dần ít đi.

Di tích này đơn giản là lớn đến kinh người, vừa mới nhìn đã tưởng như bước vào hang động Ngô Ca vậy.

Xung quanh đều là hành lang đá, các loại tháp vuông không biết ý nghĩa, cùng với các loại điêu khắc đá hình thù kỳ dị.

Mọi người men theo hành lang đi về phía trước, cuối cùng đi đến một đài cao, đứng ở đó nhìn về phía trước, lập tức phát hiện phía sau tán cây, có một ngôi đền thần khổng lồ sừng sững đứng đó. 'Vãi, cái chỗ này cũng lớn quá đi chứ, nếu mà khai thác ra, chắc chắn sẽ là địa điểm du lịch nổi tiếng thế giới thôi.' Vương Bàn Tử đơn giản là nhìn đến ngây người, mọi thứ ở đây đều vượt xa sức tưởng tượng của hắn, thậm chí trong lòng còn nảy sinh ý nghĩ muốn chiếm nơi này làm của riêng. 'Tiểu Tam Gia, cậu mau nhìn kìa, đằng kia là lều của Tam gia, tôi nhớ rất rõ.' Phan Tử như được tiêm máu gà, toàn thân phấn khích cực độ, chỉ vào hàng loạt lều lớn trên bãi đất trống trước đền thần, hét lớn với Ngô Tà.

Ngô Tà cũng phấn khích hẳn lên, toàn thân lại một lần nữa tràn đầy sức mạnh, nếu không phải Ngô Mặc đang cõng Phan Tử, anh ta hận không thể kéo Ngô Mặc chạy thẳng về phía trước, tìm Tam thúc xem rốt cuộc là có chuyện gì. 'Khụ!' Ngô Mặc khẽ hắng giọng một tiếng, nói: 'Bình tĩnh chút đi, vẫn phải chú ý an toàn.' Nói xong anh ta thong dong đi về phía trước, nhìn Ngô Tà và Phan Tử đang phấn khích, nghĩ đến việc sắp gặp Giải Liên Hoàn, con cáo già kia, trong lòng lập tức có chút khó chịu: 'Chết tiệt, gọi anh đã đành, dù sao cũng là ngang hàng.' 'Nhưng tự dưng lại thêm mấy trưởng bối này nữa, đúng là làm người ta đau đầu.' Ngô Mặc càng nghĩ càng uất ức, trong lòng không nhịn được mà cằn nhằn: 'Haizz, gọi chú thì mình cũng chấp nhận, cứ coi như người này là hàng xóm hoặc họ hàng đi, nhưng mẹ nó sau này gặp Ngô Nhất Cùng, người kia nữa, mình nên mở miệng kiểu gì đây?' 'Mặc Thiếu, sao lại lực bất tòng tâm vậy?' Nhìn Ngô Mặc đi phía sau, Hắc Nhãn Kính lắc vai đi đến bên cạnh anh ta, cười tủm tỉm mở miệng nói: 'Trông cậu có vẻ hơi yếu rồi đó, có cần Hắc gia cõng hộ một lúc không?' Phan Tử nghe thấy lời Hắc Nhãn Kính nói, suýt nữa thì tức đến méo mũi.

Vốn dĩ anh ta bị Ngô Mặc cõng trên người đã rất khó chịu, vừa thấy doanh địa của Tam gia thì phấn khích muốn lao tới, nhưng Ngô Mặc đi không nhanh anh ta cũng không dám thúc giục, chỉ biết sốt ruột trong lòng, hy vọng Ngô Mặc có thể tăng tốc.

Ai ngờ, cái tên Hắc Hạt Tử này lại chạy đến nói nhảm, cái này mẹ nó đúng là đáng ăn đòn mà. 'Ồ, Hắc gia đúng là có tâm quá nhỉ.' Ngô Mặc cười lạnh một tiếng, nhìn Hắc Nhãn Kính nói: 'Thật không ngờ Hắc gia lại có phẩm chất sốt sắng làm việc nghĩa, nhiệt tình giúp người như vậy, anh có thường làm chuyện này không?

Kiểu như người ta treo cổ sắp chết rồi, anh lại chạy qua giúp kéo xuống?' Hắc Nhãn Kính cũng xui xẻo, đúng lúc đụng phải Ngô Mặc đang tâm trạng không tốt, phát đạn này trực tiếp nhắm vào hắn, tiếp đó lại nói: 'Hoặc là người ta rơi xuống nước, anh lại ném đá vào?' 'Này, thằng nhóc thối, cậu có ý gì vậy?' Vương Bàn Tử nghe thấy động tĩnh phía sau, vội vàng quay đầu lại hỏi đầy tò mò: 'Nói vậy là có hàm ý gì à?' Ngô Mặc liếc Hắc Nhãn Kính một cái, không thèm khách khí nói: 'Có cái quái gì đâu, ông đây mẹ nó sắp đến nơi rồi, còn cần hắn giúp sao?' Nói xong không thèm để ý đến Hắc Nhãn Kính, bước nhanh vài bước trực tiếp bỏ hắn lại phía sau. 'Không phải, tôi nói Mặc Thiếu, Hắc gia tôi có lòng tốt, sao cậu lại có thể xuyên tạc như vậy chứ?' Hắc Nhãn Kính nghe xong lập tức không chịu nổi, chỉ vào bóng lưng Ngô Mặc lẩm bẩm: 'Haizz, đúng là không biết lòng tốt của người khác mà.' 'Lòng tốt cái chó gì.' Vương Bàn Tử chen vào một câu, bĩu môi nói: 'Thật sự coi Bàn gia đây không nhìn ra sao?

Cậu mẹ nó chính là Tây Môn Khánh mời Võ Đại Lang, chẳng có ý tốt gì đâu.' Nói xong, Vương Bàn Tử cũng cà nhắc đi về phía trước, hắn ta đang nóng lòng muốn đến lều nghỉ ngơi một chút.

Hắc Nhãn Kính: '...' 'Mặc Thiếu, Hắc Nhãn Kính này không phải người bình thường đâu, cậu vẫn là đừng giao thiệp quá nhiều với hắn.' Phan Tử kề sát tai Ngô Mặc, nhỏ giọng nói: 'Người này rất tà dị, bất kể là ai, chỉ cần có tiền là làm việc, Tam gia lần này cũng là bất đắc dĩ mới bỏ tiền ra mời hắn.' 'Ừ, tôi biết rồi.' Ngô Mặc nghe Phan Tử nghiêm túc nói với mình câu này, suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

Thật không ngờ, Hắc Nhãn Kính trong mắt người khác thế mà lại là đức hạnh này, nỗi uất ức vừa nãy lập tức tan biến như mây khói. 'Yên tâm đi, Phan Tử, tôi sẽ chăm sóc Tiểu Mặc.' Giải Ngữ Hoa vẫn luôn đi sát bên cạnh Ngô Mặc, thính lực của anh ta tốt đến lạ thường.

Nghe thấy Phan Tử nói vậy, vội mở miệng nói: 'Nhưng mà cho dù hắn có tà dị đến mấy cũng vô dụng thôi, mấy nhà chúng tôi vẫn có thể áp chế được hắn.' Trong lúc nói chuyện, mấy người đi đến bãi đất trống trước di tích, nơi đây là một quảng trường được xếp từ những tảng đá lớn, bốn phía đều là những hồ nước lớn. 'Mặc Thiếu, cậu thả tôi xuống đi, tôi có thể tự đi được.' Phan Tử thật sự không muốn để Ngô Mặc cõng nữa, điều này khiến áp lực tâm lý của anh ta quá lớn, luôn cảm thấy mình là một phế vật.

Bây giờ hy vọng đã ở ngay trước mắt, anh ta muốn tự mình đi đến trước mặt Tam gia.

Ngô Mặc thả Phan Tử xuống, Ngô Tà vội vàng chạy tới, đưa cho anh ta một cây gậy gỗ đã chuẩn bị sẵn trong tay, nói: 'Phan Tử, anh ổn không?

Hay là để tôi đỡ anh đi?' Phan Tử nhận lấy cây gậy, một tay chống đỡ, từ chối sự giúp đỡ của Ngô Tà, kiên quyết muốn tự mình đi.

Trên người không còn Phan Tử, Ngô Mặc lập tức nhẹ nhõm hẳn.

Anh ta đi một vòng quanh quảng trường, muốn xem thật kỹ, nơi được miêu tả trong sách là kỳ tích thứ chín của thế giới này, rốt cuộc là trông như thế nào? 'Vãi, thế mà lại là nước chảy?' Ngô Mặc đứng bên hồ nước nhìn vào trong, phát hiện nơi này toàn bộ đều là nước chảy, hơn nữa còn rất trong vắt.

Anh ta lập tức cảm thấy kinh ngạc: 'Thật không ngờ, trong sa mạc lại có một tiên cảnh như vậy, xem ra Tây Vương Mẫu này không hề đơn giản, ban đầu nhất định là một thầy phong thủy cực kỳ bá đạo.' 'Nơi này ban đầu chắc là bị lũ lụt đột ngột, nên toàn bộ Cung điện Tây Vương Mẫu mới bị ngập.' Hắc Nhãn Kính đi đến sau lưng Ngô Mặc, đặt cánh tay lên vai anh ta.

Thuận theo tầm nhìn của Ngô Mặc nhìn xuống, nói: 'Nhìn xem, hành lang dưới hồ nước này, chứng tỏ nơi này trước đây là một kiến trúc vô cùng hoành tráng, thật đáng tiếc, cứ thế bị hủy hoại trong chốc lát.' 'Hả?' Nghe Hắc Nhãn Kính cảm khái như vậy, Ngô Mặc cảm thấy hơi kinh hãi, quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: 'Kính ca, anh đang đùa tôi đấy à?

Anh là một kẻ đào mồ trộm mộ, thế mà lại có suy nghĩ như vậy sao?' Lúc này trong lòng Hắc Nhãn Kính có cảm giác như một quân đoàn xe tăng gồm vạn con Thảo Nê Mã đang nghiền nát tâm can mình. 'Mặc Thiếu, cậu...' Hắn rất muốn kéo Ngô Mặc lại, cùng anh ta thảo luận quan điểm của mình về nghệ thuật, nhưng bất lực, ông trời căn bản không cho hắn cơ hội này. 'Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã thay đổi vận mệnh của A Ninh.' 'Phần thưởng nhiệm vụ: 1000 điểm tích lũy, kỹ năng Bạo Kích (Lưu ý: Thời gian duy trì 1 tiếng, sau khi kết thúc thể lực giảm xuống 10%)' 'Cái gì?' Ngô Mặc lập tức sững sờ tại chỗ, nếu không phải hệ thống nhắc đến A Ninh, anh ta thậm chí còn tưởng người phụ nữ này sẽ chết dưới miệng rắn như trong nguyên tác, vạn vạn không ngờ, cô ta lại sống sót. 'Đồng chí, tình huống gì đây?

Con nhỏ này không chết à?' Ngô Mặc đứng đó, hỏi hệ thống trong đầu rốt cuộc là chuyện gì: 'Vậy cô ta bây giờ ở đâu?

Cũng ở gần đây sao?' 'Vì lý do của cậu, tất cả tình tiết trong nguyên tác đều bị xáo trộn.' Giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên trong đầu Ngô Mặc: 'Thời gian, địa điểm khác nhau dẫn đến vận mệnh nhân vật thay đổi, nhưng tính mạng tuy vẫn còn, nhưng lại bị trọng thương, bây giờ cô ta đã rời khỏi đây.' Nghe thấy tính mạng có thể thay đổi, Ngô Mặc lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết rằng, cái chết của Phan Tử trong mắt tất cả các Đạo Mễ đều là một tiếc nuối cực lớn.

Vì A Ninh còn có thể sống sót, vậy thì Phan Tử cũng nhất định có thể sống sót.

Phía trước truyền đến tiếng kêu gọi của Ngô Tà và mấy người Phan Tử: 'Tam thúc, người đâu rồi?' Âm thanh vọng lại trên quảng trường trống trải, nhưng lại không có bất kỳ hồi đáp nào.

Doanh địa rộng lớn yên tĩnh như chết, ngoài tiếng của Ngô Tà và mấy người kia ra, không còn bất kỳ động tĩnh nào khác, cảm giác này khiến người ta hoảng sợ trong lòng. 'Chuyện gì vậy?

Người đâu rồi?' Ngô Tà có chút sốt ruột, anh ta thấy một cái lều vừa định chui vào, liền bị Phan Tử bên cạnh cản lại: 'Tiểu Tam Gia, cậu đợi chút, tình hình ở đây không đúng, cẩn thận một chút.' 'Phan Tử nói không sai, Ngô Tà cẩn thận một chút.' Giải Ngữ Hoa đi tới, tay cầm một cây gậy, nhìn Ngô Tà nói: 'Cậu nhìn xem, ở đây không có dấu vết đánh nhau, cũng không có vết máu, chứng tỏ khi bọn họ rời đi là có tình huống đột ngột.' 'Chắc là đã tìm thấy lối vào rồi.' Ngô Mặc đi tới, vươn tay ra, trực tiếp khoác vai Giải Ngữ Hoa.

Cười hì hì nói: 'Hoa ca, cũng không đến mức phải cẩn thận như vậy chứ, với tính cách của Tam thúc, cái lão lừa đảo đó mà bỏ lại nơi này, chắc chắn là có chuyện quan trọng hơn, ví dụ như tình nhân cũ chẳng hạn?' Phan Tử bản năng muốn mở miệng phản bác, nhưng thấy người nói lời này là Ngô Mặc, liền cứng họng nuốt lại lời đã đến miệng.

Trong lòng thầm nghĩ: 'Thôi bỏ đi, cháu trai cằn nhằn chú, mình là người ngoài thì đừng quản nữa.' 'Đi thôi, vào xem rốt cuộc là tình huống gì.' Ngô Mặc nói xong, vén rèm lều lên, một mùi chân thối nồng nặc từ bên trong tỏa ra.

Anh ta dứt khoát buông rèm xuống, vẻ mặt uất ức: 'Vãi, toàn là người gì vậy?

Không thể chú ý vệ sinh cá nhân một chút sao?' 'Được rồi, đừng cằn nhằn nữa, vẫn là mau vào tìm chút thuốc men, giúp Phan Tử xử lý vết thương.' Ngô Tà liếc em trai mình một cái, không hiểu sao nó lại làm được như vậy, bản thân từ trên xuống dưới toàn bùn đất, thế mà lại còn có thể cằn nhằn người khác?

Anh ta vượt qua Ngô Mặc, vén rèm lên, phát hiện loại lều này rất lớn, hầu như có thể ngủ được 5, 6 người.

Hơn nữa bên trong còn có rất nhiều vật phẩm, ba lô, đèn pin và cả đồng hồ không biết của ai đều để lại trong lều. 'Hú, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một lát rồi.' Vương Bàn Tử nhìn thấy giường giống như nhìn thấy mỹ nữ vậy, trực tiếp nằm ụp xuống.

Chương 48

Do quá phấn khích, nhất thời quên mất vết thương trên mông mình, vừa ngồi xuống 'oái' một tiếng lại bật dậy, động tác nhanh đến mức đủ để tham gia kỷ lục thế giới.

Tiếng hét này làm Ngô Tà giật mình, cứ ngỡ hắn phát hiện ra chân tướng về việc nhân khẩu trong doanh địa mất tích, vội vàng hỏi: 'Bàn Tử, cậu phát hiện ra cái gì rồi?' 'Không có gì.' Vương Bàn Tử mặt mày nhăn nhó, cũng không tiện nằm xuống nữa, chỉ đành nằm sấp trên giường uất ức nhắm mắt, định nghỉ ngơi một lát. 'Anh cả, đưa anh này, anh giúp Phan Tử xử lý một chút.' Ngô Mặc từ ba lô bên cạnh tìm thấy hộp thuốc, đưa hộp thuốc cho Ngô Tà, nhờ anh ta giúp Phan Tử xử lý vết thương trên người.

Còn bản thân mình thì trực tiếp tìm một cái giường gần nhất, nằm lên đó chuẩn bị nghỉ ngơi thật kỹ một lát.

Đừng thấy anh ta sau khi được hệ thống cải tạo có thể lực rất tốt, nhưng dù tốt đến mấy cũng là con người, cũng chưa thoát khỏi mức độ cơ bản, cõng Phan Tử đi xa như vậy, vẫn sẽ cảm thấy có chút mệt mỏi.

Ngô Tà giúp Phan Tử khử trùng bằng cồn thì được, nhưng khi mở băng gạc ra thấy vết thương ở chân anh ta quá sâu, cần phải khâu lại, thì nhất thời không dám ra tay. 'Vẫn là để Hắc gia tôi làm đi.' Hắc Nhãn Kính tay tung hứng một hộp kim chỉ đi tới, vỗ vai Ngô Tà ra hiệu anh ta rời đi: 'Về mặt y thuật này, Hắc gia tôi là chuyên nghiệp đấy.' 'Anh nói là người sống hay người chết?' Ngô Tà nhìn dáng vẻ đắc ý của Hắc Nhãn Kính, trong miệng ma xui quỷ khiến mà hỏi một câu: 'Anh sẽ không biến người tốt thành người chết chứ?' Một ngày trước, sau chưa đầy một tiếng đồng hồ, chịu sát thương kép từ hai anh em này, điều này khiến Hắc Nhãn Kính vô cùng uất ức.

Hắn nhìn Ngô Tà nghiến răng nghiến lợi nói: 'Hắc gia tôi có bằng chứng nhận đàng hoàng.' 'Ồ, tốn bao nhiêu tiền để làm vậy?' Ngô Tà chớp chớp mắt còn muốn tiếp tục hỏi, giao Phan Tử cho một người không đáng tin cậy như thế này, anh ta thật sự có chút không yên tâm.

Thế nhưng còn chưa kịp truy hỏi tiếp, đã bị Ngô Mặc cắt ngang: 'Tôi nói anh cả, anh có thể yên tĩnh một chút không, tôi muốn ngủ một lát.' 'Ồ, được.' Ngô Tà không nói nữa, đi đến bên giường Ngô Mặc ngồi xuống, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính, sợ hắn một mũi kim sẽ làm Phan Tử chết.

Hắc Nhãn Kính đừng thấy miệng lưỡi không đáng tin cậy, nhưng y thuật của hắn đúng là không phải dạng vừa, rất nhanh đã xử lý xong vết thương ở chân Phan Tử.

Lại tiêm cho anh ta một mũi kháng viêm, sau đó mới vứt đồ sang một bên, ai oán nhìn Ngô Tà nói: 'Xong rồi đó, tay nghề của Hắc gia, cậu xem kỹ đi.' 'Được.' Ngô Tà thuận miệng đáp một tiếng, lao đến trước mặt Phan Tử, phát hiện anh ta quả thật không sao, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Phan Tử quá mệt mỏi, rất nhanh đã chìm vào trạng thái ngủ say, Ngô Tà cũng yên tâm, quay lại giường không muốn động đậy.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Ngô Tà mới đột nhiên phát hiện, Trương Khởi Linh đã biến mất. 'Tiểu Ca đâu rồi?' Ngô Tà tưởng Trương Khởi Linh đang điều tra tình hình trong doanh địa, vội vàng đứng dậy khỏi giường, nhưng đi ra ngoài nhìn một vòng, lại không hề phát hiện bóng dáng anh ta.

Vội vàng đi vào lều hỏi mọi người: 'Mọi người vừa nãy có thấy Tiểu Ca không?

Anh ấy sao lại biến mất rồi?' “Ai, muốn ngủ một giấc yên bình cũng khó thật đấy.” Ngô Mặc nghe thấy lời Ngô Tà nói, liền lật người ngồi dậy.

Y gãi gãi tóc, bất lực nói: “Đồng chí Lão Trương có tay có chân, một người đàn ông độc lập, lành lặn hoàn toàn, người ta muốn đi đâu chẳng lẽ còn phải báo cáo trước với anh sao?” Ngô Mặc tiếp tục nói: “Em nói anh này, anh không phải là quản hơi rộng sao, em nhớ nhà mình đâu có ở ven biển đâu?” Một tràng lời nói của Ngô Mặc khiến Ngô Tà ngây người, suy nghĩ nửa ngày mới mở miệng nói: “Chúng ta không phải là đồng đội sao?

Tiểu Ca đột nhiên biến mất, anh đương nhiên phải quan tâm một chút, tình hình ở đây phức tạp, nhỡ may thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao?” “A a, cái lý do này nghe hùng hồn ghê, tôi không còn gì để nói.” Ngô Mặc lật người xuống giường, chuẩn bị ra ngoài kiểm tra tình hình.

Khi đi ngang qua Ngô Tà, y vỗ mạnh một cái vào vai anh, nghiêm túc nói: “Cá nhân tôi cho rằng, hai anh em chúng ta có chuyện, cái tên này cũng sẽ không có chuyện gì đâu.” Y tùy tay lấy ra một điếu thuốc trong túi, ngậm vào miệng, vén lều bước ra ngoài.

Ngô Mặc vừa đi vừa quan sát tình hình xung quanh, lúc này bọn họ đến đây sớm hơn nguyên tác gần một ngày, cũng có nghĩa là Giải Liên Hoàn và đội của hắn rời đi chắc chắn không xa lắm.

Nửa giờ nghỉ ngơi đủ để y tạm thời hồi phục thể lực, Ngô Mặc dọc theo khu vực trại thăm dò, muốn tìm một vài manh mối.

Y nhớ trong sách có ghi lại, ban đêm sẽ có đàn rắn mào gà xuất hiện.

Và hầu hết các thành viên trong đội của Giải Liên Hoàn đều chết dưới nanh rắn của bọn chúng, bị bọn chúng dùng làm công cụ ấp trứng rắn.

“Tiểu Mặc, đang nghĩ gì đấy?” Giải Ngữ Hoa đi đến bên cạnh Ngô Mặc, thấy y cúi đầu như đang tìm kiếm gì đó, có chút tò mò, liền đến hỏi vài câu.

“Ừm, tôi muốn xem xem, có manh mối nào không, cái kiểu bọn họ rời đi quái dị quá.” Ngô Mặc tùy tiện tìm một lý do, chứ chẳng lẽ trực tiếp nói với Giải Ngữ Hoa rằng mình biết Giải Liên Hoàn đã tìm thấy lối vào, lại gặp phải tai họa rắn à.

Nếu không thì với sự tinh minh của Giải Ngữ Hoa, chắc chắn sẽ nghi ngờ mình làm sao biết được những chuyện này, đến lúc đó rất dễ gây ra hàng loạt rắc rối.

“Cậu nói không sai, tôi cũng đang thăm dò.” Giải Ngữ Hoa có bệnh sạch sẽ, mùi trong lều y ngửi một lúc thì chịu không nổi, mượn cớ thăm dò mà ra ngoài hít thở không khí.

Y thấy Ngô Mặc ngậm thuốc trong miệng, liền vươn tay giật xuống.

“Tuổi còn trẻ bớt hút một chút đi, không tốt cho sức khỏe đâu.” Giải Ngữ Hoa vò điếu thuốc thành một cục, ném sang một bên.

Y ngẩng khuôn mặt tựa như hoa đào nở rộ lên, mỉm cười nhìn Ngô Mặc, nói: “Trước đây tôi từng gặp Ngô Nhị thúc, khi nhắc đến cậu luôn một mặt kiêu ngạo, nói cậu vừa ngoan vừa nghe lời, cứ như cậu là niềm hy vọng của học giới nhà họ Ngô vậy, nếu để ông ấy biết cậu bây giờ ra cái dạng này, tôi nghĩ…” Những lời còn lại Giải Ngữ Hoa không nói ra, nhưng y không nói Ngô Mặc cũng biết tên này muốn biểu đạt ý gì, không ngoài việc sau này mình sẽ bị Ngô Nhị Bạch lột một lớp da.

“Hoa ca, tạm thời đừng nhắc đến chuyện này được không?

Tôi đột nhiên thấy đau đầu quá.” Ngô Mặc xoa xoa thái dương, về chuyện này y thật sự rất uất ức.

Thân phận mà Hệ thống sắp xếp, một chút cũng không sát với thực tế, dù có sắp xếp mình thành thằng nhóc nghịch ngợm bị đuổi khỏi nhà cũng còn hơn bây giờ chứ?

Học giả?

Hy vọng?

Đùa cái gì vậy, học cách đào mộ à?

Hy vọng mộ địa đừng sụp đổ chôn mình ở trong đó à?

Thấy vẻ uất ức của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa cười lắc đầu, chuyển đề tài nói: “Khi chúng ta đến đây, vết thuốc lá tàn chưa lâu, chứng tỏ Tam thúc của cậu mới rời đi vài tiếng, nếu bây giờ chúng ta tìm đúng hướng, chắc vẫn có thể đuổi kịp bọn họ.” Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đi đến khu vực cây dương gai cạnh trại, nhìn thấy trên bệ đá bày đầy các loại văn kiện, Ngô Mặc dừng bước.

“Nhiều văn kiện thế này sao?” Ngô Mặc nghĩ đến một chuyện, giả vờ tò mò, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Y cầm hết các văn kiện lên, để lộ bề mặt bệ đá, ánh mắt liếc nhìn, quả nhiên phía trên có mấy hàng chữ viết bằng bút đen.

“Cái gì đây?” Giải Ngữ Hoa cũng nhìn thấy hàng chữ này, vội vàng lại gần xem xét kỹ lưỡng.

Chỉ thấy phía trên đại khái viết: Chúng ta đã tìm thấy lối vào cung điện Tây Vương Mẫu, tâm nguyện của tôi đã đạt thành, vĩnh biệt, nơi này rất nguy hiểm, các cậu nhanh chóng rời đi.

Đọc rõ nội dung phía trên, Giải Ngữ Hoa lập tức nhìn về phía Ngô Mặc.

Y vươn tay vỗ vai an ủi: “Đừng nghĩ linh tinh, Tam thúc của cậu không phải người thường, ông ấy viết như vậy có lẽ có ý nghĩa khác, chúng ta vẫn nên nhanh chóng thông báo cho những người khác, xem có thể tìm thấy bọn họ sớm nhất không.” “Được.” Ngô Mặc nội tâm không chút gợn sóng, về những chuyện này y đã sớm quen thuộc, chẳng qua để hợp tác với thân phận này, chỉ có thể giả vờ ra vẻ rất lo lắng.

May mắn là đã lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm, dù chỉ là một chỉ đạo võ thuật, nhưng về khoản diễn xuất, vẫn có chút kinh nghiệm.

Trừ Phan Tử ra, những người còn lại đều được gọi đến, xem rõ nội dung viết trên đó, mọi người nhất thời đều nhìn về phía hai anh em Ngô Tà, Ngô Mặc, lo lắng cho tâm trạng của bọn họ.

“Thiên Chân, thằng nhóc hư, hai cậu cũng đừng lo lắng nữa, cái tên Tam thúc đó còn ranh mãnh hơn cả hồ ly, chắc chắn không sao đâu.” Vương Bàn Tử khô khốc nói một câu, muốn an ủi hai anh em trước mắt, sợ bọn họ quá lo lắng và bồn chồn.

“Bang!

Bang!” Mấy tiếng súng đột nhiên truyền đến, vang vọng khắp thung lũng yên tĩnh, lập tức thu hút sự chú ý của mấy người.

“Âm thanh truyền đến từ hướng đông nam.” Hắc Nhãn Kính nhận biết hướng âm thanh truyền đến, hất cằm về phía Ngô Mặc nói: “Mặc thiếu, xem ra chúng ta không cần tìm, đã có người cho chúng ta câu trả lời rồi.” Mấy người vội vàng chạy về lều, đeo tất cả trang bị lên người, vừa chuẩn bị đi thì Ngô Tà đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Phan Tử thì sao?

Chân anh ấy không thể chịu đựng được kiểu chạy vội vàng này.” Hiện tại để Phan Tử ở lại trại một mình chắc chắn là không được, ở đây không biết đã xảy ra chuyện gì, nhỡ may thật sự có tình huống ngoài ý muốn, với trạng thái của Phan Tử lúc này chắc không ứng phó nổi.

“Tiểu Mặc?” Ngô Tà cầu cứu nhìn về phía Ngô Mặc.

Không biết tại sao, kể từ lần gặp mặt này, Ngô Tà luôn có cảm giác, hình như Ngô Mặc là anh trai, còn anh là em trai vậy.

Cũng không biết thằng nhóc Tiểu Mặc này rốt cuộc đã trải qua những gì mà sao lại trở nên lợi hại như vậy.

“Để tôi.” Ngô Mặc khẽ thở dài trong lòng, đi đến bên cạnh Phan Tử đang hôn mê, vừa chuẩn bị ngồi xuống thì bị Hắc Nhãn Kính chặn lại.

Hắn cười mị mị nhìn Ngô Mặc nói: “Mặc thiếu, lần này vẫn là Hắc gia tôi ra tay đi, đỡ để cậu nói Hắc gia tôi không có ý tốt.” “Đậu má, bao nhiêu tiền?” Đối với việc Hắc Nhãn Kính chủ động yêu cầu cõng người, phản ứng đầu tiên của Ngô Mặc chính là, tên này có phải muốn kiếm thêm tiền không?

“Khoan đã.” Lúc sắp đi, Ngô Tà lại đột nhiên mở miệng.

Anh quay người nhìn về phía trại trống trải nói: “Chúng ta cứ thế này đi luôn sao, nhỡ Tiểu Ca quay lại mà không tìm thấy chúng ta thì sao?” “Ái chà, tôi đi đây.” Ngô Mặc siết chặt nắm đấm, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ngô Tà, thật sự rất muốn đấm một phát vào mặt anh.

Cái tên này rốt cuộc có nhận thức gì về Trương Khởi Linh vậy?

“Tôi nói Thiên Chân, anh còn lo cho hắn à?

Anh chi bằng lo cho chúng ta trước đi.” Vương Bàn Tử nhịn không được mở miệng oán trách: “Bàn gia tôi bị thương thành ra thế này, cũng chẳng thấy anh lo lắng mấy.” “Thôi được rồi, Bàn Tử, thịt mông của cậu dày thế kia, lát nữa sẽ khỏi ngay thôi.” Ngô Tà qua loa trả lời Vương Bàn Tử một câu không chút thành ý.

Từ ba lô phía sau lấy ra một cuốn sổ, nhanh chóng viết mấy chữ lên trên: Chúng ta đi trước, anh chú ý an toàn.

Sau đó xếp mấy hộp đồ hộp lên nhau, đè lên tờ giấy, lúc này mới vội vàng đi theo Ngô Mặc và những người khác rời khỏi trại.

Thiếu Trương Khởi Linh dẫn đường, Ngô Mặc chỉ có thể tự mình thay thế vị trí của hắn, trong tay cầm dao, chặt đứt những cành cây leo chắn đường.

Tiếng súng ngày càng dày đặc, hình như phía trước đã gặp phải chuyện nguy hiểm gì đó, Ngô Mặc và những người khác tăng tốc bước chân, muốn đến đó trước khi tiếng súng kết thúc.

“Má nó, tiếng súng dày đặc thế này, bọn họ sẽ không phải gặp phải thứ gì đó to lớn rồi chứ?” Vương Bàn Tử một mặt lo lắng, nghĩ đến con mãng xà khổng lồ gặp trước đó, liền rùng mình một cái.

Tiếp đó nói: “Chúng ta vội vàng chạy đến đó như thế này, chẳng lẽ lại ôm hổ kêu cứu, tự tìm cái chết sao?” “Không còn cách nào khác, chúng ta chỉ có đến đó, mới có thể xác định có phải đội của Tam thúc hay không.” Ngô Tà không ngừng thở hổn hển, vốn dĩ anh cũng không nghỉ ngơi được bao lâu, lập tức lại tiến hành loại hình đi đường cường độ cao này, bây giờ còn có thể nói ra lời, đã coi như có tiến bộ.

“Tiểu Tam gia.” Mấy người đang trên đường đi, phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh rợn người, nghe mà lạnh cả người.

“Phan Tử, anh tỉnh rồi?” Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người vịn vào nhau, nghe thấy âm thanh này, vội vàng quay đầu nhìn về phía Hắc Nhãn Kính phía sau.

Nhưng lại phát hiện Phan Tử vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

“Có phải nghe nhầm không?” Ngô Tà có chút kỳ lạ, cho rằng mình quá lo lắng cho Tam thúc nên sinh ra ảo giác.

Chương 49

Nhưng lời anh vừa nói ra đã bị Vương Bàn Tử cắt ngang: “Ảo giác cái quái gì, Bàn gia tôi cũng nghe thấy.” Nói xong Vương Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, nói: “Gần đây sẽ không có người của Tam thúc chứ?

Thấy cậu nên chào hỏi một tiếng?” “Cẩn thận, âm thanh này không phải do người phát ra.” Ngô Mặc nghe thấy âm thanh này, trong lòng đột nhiên giật thót một cái, mẹ kiếp, đây rõ ràng là âm thanh mà rắn mào gà phát ra.

Vốn dĩ y nghĩ rời đi sớm có thể tránh được sinh vật này, nhưng không ngờ, ngược lại lại oan gia ngõ hẹp mà gặp phải.

“Mẹ nó ơi, sẽ không phải lại là bánh chưng khổng lồ chứ?” Vương Bàn Tử vác súng phía sau lên, lên đạn, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

“Mẹ kiếp, cái Tây Vương Mẫu này định mở tiệc Bàn Đào hội à?

Cái gì yêu ma quỷ quái cũng kéo đến đây, có nhiều đào để chiêu đãi vậy sao?” Ngay lúc Vương Bàn Tử quay người, một bóng đen từ trên cây lén lút chui ra, há cái miệng rộng nhắm thẳng vào cổ Vương Bàn Tử.

“Bang!” Ngô Mặc mắt tinh, một cái nhìn đã thấy tình huống này, nhưng lúc này có kêu lên cũng đã không kịp.

Chỉ có thể từ bên hông lấy ra khẩu súng lục, bắn một phát vào đầu Vương Bàn Tử, viên đạn lướt qua má Vương Bàn Tử, trực tiếp bắn vào đầu con rắn mào gà phía sau.

“Đậu má, thằng nhóc hư, cậu muốn giết Bàn gia à?” Vương Bàn

Tử phủi phủi khuôn mặt hơi tê dại của mình, sợ đến mức da đầu tê dại.

Y trợn một đôi mắt tròn xoe nhìn về phía Ngô Mặc, tố cáo: “Bàn gia tôi đâu có đắc tội với cậu đâu?” Tiếng rắn rớt cái ‘thịch’ một tiếng lên vai Vương Bàn Tử, cắt ngang lời chửi tục còn chưa nói ra của hắn.

Hắn quay đầu đối mặt với con rắn đã chết không nhắm mắt đó, điều này khiến hắn giật mình một cái, vội vàng hất con rắn xuống đất.

Hắn lùi lại một bước, kinh hô: “Vãi chưởng, cái tình huống gì đây?” “Đừng nói nhảm nữa, đi nhanh đi, loại rắn này có tính thù hận cực mạnh, rất nhanh bọn chúng sẽ kéo đến thành đàn để đuổi theo.” Lúc này Ngô Mặc cũng không kịp che giấu thêm chuyện gì nữa, đàn rắn mào gà không giống như một con mãng xà khổng lồ đơn lẻ dễ đối phó.

Loại này có trí thông minh nhất định, hơn nữa còn biết hành động theo nhóm, nếu thật sự chọc phải, mình thì có thể thoát thân, nhưng những người còn lại thì sao?

“Má ơi, con rắn này còn biết nói tiếng người sao?” Vương Bàn Tử kéo Ngô Tà, theo sát phía sau Ngô Mặc.

Miệng lẩm bẩm không ngừng: “Những thứ ở đây đều thành tinh rồi sao?

Còn biết cậu là Tiểu Tam gia à?

Vậy bọn chúng có biết Internet là gì không?” Cứ như những lời lảm nhảm này chính là nguồn sức mạnh, có thể khiến Vương Bàn Tử có đủ dũng khí để đối mặt với mọi khó khăn phía trước.

“Internet thì chưa chắc, nhưng bọn chúng biết ai béo hơn thì ngon hơn.” Hắc Nhãn Kính cõng Phan Tử, tăng tốc độ, trong nháy mắt vượt qua Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Đứng bên cạnh Ngô Mặc, nói: “Có lẽ Tam gia bọn họ cũng gặp phải loại rắn này, nếu chúng ta mạo hiểm xông vào, kết quả cũng chưa chắc là tốt, chi bằng chúng ta đi vòng qua đây, chờ đợi bọn họ ở phía trước.” “Hạt Tử nói đúng, Tiểu Mặc, vậy chúng ta đi về hướng đông nam.” Giải Ngữ Hoa nghĩ đến con rắn vừa rồi vậy mà lại biết nói tiếng người, nhất thời sắc mặt có chút nghiêm túc.

“Tiếng súng đang chuyển dịch, chứng tỏ những người đó cũng đang đi về hướng đông nam, chúng ta đi vòng để đuổi theo, sẽ không chậm quá nhiều.” Trong rừng cây việc tạm thời thay đổi hướng di chuyển vô cùng khó khăn, nó không giống như ở đồng bằng, có phương hướng để người ta tham khảo.

Cây cổ thụ cao vút, cỏ dại cao hơn người, dây leo mọc khắp nơi, chỉ cần hơi bất cẩn một chút, phương hướng sẽ thay đổi.

Lại đi tiếp khoảng hai kilomet nữa, cảnh tượng trước mắt đột nhiên trở nên rộng rãi, xuất hiện một khoảng đất trống.

Xung quanh có mấy cái tháp được xếp bằng đá, mỗi tháp cao hơn 10 mét, trung tâm nhất là một thứ giống như tế đàn.

“Tôi nói mấy anh em, chúng ta có phải đi nhầm đường rồi không?” Vương Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, nhìn xung quanh, chỉ vào những tháp đá đó nói: “Mấy thứ này sẽ không lại là cái gì cảnh báo chết tiệt nữa chứ?” “Mặc kệ nó cảnh báo gì, chẳng lẽ nói cho cậu biết, cậu sẽ không đi vào sao?” Ngô Mặc vừa nói vừa đi một vòng quanh tháp đá, không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

Y chuyển ánh mắt đến tế đàn ở trung tâm, tế đàn này là hình vuông, rộng khoảng 15 mét, đế cao 3 mét.

Phía trên điêu khắc đủ loại hoa văn, hầu hết đều là cảnh tế sống.

Có hai người đang đè một nô lệ, một người giống như tế sư cầm dao, đang lấy tim của nô lệ đó ra; còn có một nô lệ nằm trên ghế đá tế đàn, một con rắn đang xé xác trên ngực hắn.

Tóm lại, xung quanh tế đàn này toàn là những hoa văn như vậy, khiến người ta xem mà rợn tóc gáy.

“Quá tàn nhẫn, cái Tây Vương Mẫu này vì thuốc trường sinh bất lão mà đã đến mức tẩu hỏa nhập ma rồi.” Ngô Tà đi đến, nhìn thấy những cảnh này, có chút cảm thán.

Anh thật sự không thể hiểu nổi, trường sinh bất lão thật sự có sức cá dỗ lớn đến vậy sao?

Anh muốn nhìn rõ hơn một chút, vừa chuẩn bị đến gần tế đàn, liền thấy dưới chân lỏng lẻo, cả người lập tức rơi xuống.

“A ~” Ngô Mặc mắt nhanh tay lẹ, một tay nắm lấy cổ tay Ngô Tà, lúc này mới ngăn cản được xu thế rơi xuống của anh.

Những người khác nhìn thấy, vội vàng chạy đến kéo Ngô Tà từ dưới lên.

Mọi người lúc này mới chú ý đến bên dưới tế đàn vậy mà lại xuất hiện một lối đi, trong lối đi tối đen như mực, không nhìn rõ sâu cạn.

Nếu là bình thường, gặp phải tình huống này, với sự tò mò của mấy người có lẽ sẽ xuống dưới thăm dò một phen.

Nhưng hiện tại, bọn họ vì muốn tìm đội của Giải Liên Hoàn, căn bản không có thời gian và sức lực để xuống dưới thám hiểm.

Ngay lúc mấy người quay người chuẩn bị đi thì, phía dưới lối đi đột nhiên truyền đến một trận âm thanh.

Âm thanh này rất có quy luật, ba tiếng ngắn, ba tiếng dài, rồi lại ba tiếng ngắn, cách một phút sau lặp lại một lần, cứ như có người đang phát ra tín hiệu cầu cứu ở dưới.

“Tiểu Mặc, cậu có nghe thấy âm thanh ở dưới không?

Sẽ không phải là người của Tam thúc bọn họ, đang cầu cứu ở dưới đó chứ?” Ngô Tà rất có nghiên cứu về âm thanh, anh nghe ra tần suất gõ ở dưới, là tín hiệu cầu cứu phát ra khi gặp nguy hiểm.

Loại tín hiệu này là độc quyền của xã hội hiện đại, vậy mà có thể phát ra ở một nơi cách đây mấy ngàn năm, chắc chắn sẽ không phải là những quái vật hay là bánh chưng khổng lồ, bọn chúng chưa có điều kiện để học được những thứ này.

“Ở dưới sẽ không phải là bẫy chứ?

Vừa rồi những con rắn đó vậy mà lại biết nói tiếng người, nhỡ may…” Giải Ngữ Hoa khá cẩn thận, thấy Ngô Tà có vẻ rục rịch muốn thử.

Vội vàng nhắc nhở: “Ở đây những chuyện không hợp logic quá nhiều, nhỡ may những con rắn đó học được tín hiệu này, cố ý ở dưới dụ dỗ chúng ta thì sao?” “Giải lão bản nói đúng, tôi nói Tiểu Thiên Chân, mấy cái thứ ranh con này xấu xa lắm, vừa rồi còn giả vờ là người của Tam thúc cậu để dụ dỗ cậu.” Vương Bàn Tử hiếm khi phụ họa lời Giải Ngữ Hoa, chủ yếu là cái lối đi ở dưới này hơi hẹp, với thân hình của hắn xuống dưới khá tốn sức, cho nên lúc này hắn rất muốn thuyết phục Ngô Tà tiếp tục đi về phía trước.

Đương nhiên, nếu lúc này có người nói cho hắn biết ở dưới có kho báu, vậy thì đừng nói là động, dù chỉ là một khe nứt, Vương Bàn Tử cũng sẽ tìm mọi cách chui vào.

Hắn vỗ vỗ vai Ngô Tà, tiếp tục nói: “Bây giờ đoán chừng cũng có khả năng chơi trò này, chúng ta mà thật sự xuống dưới, thì chẳng khác nào cừu bị trói trước cửa mặc cho người ta bày trò.” “Ừm, được rồi.”

Ngô Tà suy nghĩ một chút, Giải Ngữ Hoa và Vương Bàn Tử nói đều rất có lý, bây giờ vẫn là đừng lãng phí thời gian, nhanh chóng đi về hướng tiếng súng thì hơn.

"Khoan đã." Hắc Nhãn Kính chặn mấy người lại, đặt Phan Tử xuống giao cho Ngô Tà vịn.

Hắn tự mình ngồi xổm ở cửa động nghe thêm một lúc, rồi đứng dậy nói: "Là người của Tam gia, tín hiệu đã hẹn trước khi đến." Lời này vừa nói ra, mấy người vừa chuẩn bị rời đi lập tức dừng bước, tất cả đều vây quanh cửa động.

Phan Tử lúc này đã tỉnh lại, hắn xác nhận nửa ngày rồi phấn khích nói: "Không sai, là tín hiệu Tam gia phát ra, Tiểu Tam gia, có lẽ Tam gia bọn họ chính là ở dưới này." Tiếng súng từ xa đã ngừng lại, không biết là vì mọi người đều đã rút lui, hay là một kết cục bi thảm hơn?

"Để tôi đi đầu." Ngô Mặc định là người đầu tiên xuống dưới dò đường, dù sao y cũng biết tiếng rắn, đồng thời lại có yếu tố huyết mạch.

Y xuống dò đường thì rủi ro sẽ tương đối nhỏ hơn, dù có bị rắn cắn vài phát, cũng không đến nỗi chết ngay tại chỗ.

"Mặc thiếu, vẫn là để tôi đi đi." Hắc Nhãn Kính vươn tay muốn ngăn Ngô Mặc lại, theo hắn thấy Ngô Mặc dù thân thủ rất tốt, nhưng kinh nghiệm lại không phong phú bằng mình.

Huống hồ mình đã nhận tiền của Tam gia, chuyện như thế này mà không ra sức, sau này còn làm ăn kiểu gì nữa?

Phải biết Hắc gia cũng rất có đạo đức nghề nghiệp, đương nhiên cái đạo đức nghề nghiệp này đôi khi cũng phải xem xét một số tình huống.

"Không, tôi có thể." Ngô Mặc dứt khoát từ chối đề nghị của Hắc

Nhãn Kính.

Y nhớ trong Sa Hải, Hắc Nhãn Kính sau khi bị rắn cắn cũng bị thương.

Nếu không phải nhờ ống huyết thanh cuối cùng, đoán chừng mạng của hắn cũng đã bỏ lại ở đó rồi.

Hắc Nhãn Kính còn muốn nói thêm, Ngô Mặc vỗ vỗ vai hắn, cười nói: “Kính ca, anh em tôi đây đâu phải bông hoa trong nhà kính, chút gió to sóng lớn này đâu làm khó được tôi.” “OK!” Hắc Nhãn Kính cười mị mị làm một động tác tay, nhường vị trí cửa động.

Đèn pin chiếu xuống dưới, ước tính sơ bộ khoảng cách từ cửa động đến đáy khoảng 8 mét.

Ước chừng những người lúc đó chắc là dùng thang để xuống từ đây, hoặc là ném một số nô lệ xuống, sợ những người này lại bò lên.

Ngô Mặc buộc dây thừng vào eo, Giải Ngữ Hoa buộc dây thừng vào tháp đá bên cạnh, thắt một cái nút thắt dây thừng chuyên dụng của giới trộm mộ.

Y gật đầu với Ngô Mặc, ra hiệu y có thể xuống.

Ngô Mặc nắm dây thừng nhảy xuống cửa động, rất nhanh đã đứng trong lối đi phía dưới.

Xuống dưới mới phát hiện trong lối đi vậy mà toàn là nước, khoảng đến đầu gối.

Y thầm mắng: “Mẹ kiếp, trên sa mạc thì hạn hán khủng khiếp, ở đây thì nước nhiều khủng khiếp, đúng là hai thái cực đối lập.” Y cầm đèn pin chiếu sang trái phải, phát hiện ở đây vậy mà lại có các cửa lối đi khác nhau từ bốn phương tám hướng.

Mỗi cửa lối đi có đường kính khoảng một mét rưỡi, giống như đường ống cống tròn trong xã hội hiện đại.

Và cái vị trí y đang đứng lúc này, giống như một trạm trung chuyển của mê cung, tất cả các lối đi cuối cùng đều hội tụ ở vị trí này.

Sau khi xuống đến cửa lối đi, y lắng nghe kỹ, tiếng cầu cứu vừa rồi vậy mà lại quỷ dị ngừng lại, cứ như tác dụng của âm thanh đó chính là để hấp dẫn y xuống đây vậy.

Ngô Mặc suy nghĩ một chút, nhẩm tính một phen, quẻ Khảm ở hướng bắc thuộc Thủy, tự lẩm bẩm: “Theo quẻ tượng mà nói, hẳn là cửa lối đi thứ 6, thôi được, tôi cứ vào xem tình hình đã.” Nghĩ đến đây y tháo dây thừng trên người, nhưng y sợ Ngô Tà và những người khác lo lắng, nhỡ may họ xuống tìm y, đến lúc đó đi nhầm đường thì sao?

Cho nên y đặc biệt để lại một số dấu hiệu ở cửa lối đi, sau đó dọc theo cửa lối đi thứ 6 lại tiếp tục đi vào thăm dò.

Tục ngữ nói người có tài thì gan lớn, lúc này Ngô Mặc chính là tình huống đó, kể từ khi tiến vào sa mạc sau một loạt chuyện xảy ra, đã khiến y trưởng thành nhanh chóng.

Chương 50

Kiến thức và năng lực mà Hệ thống ban thưởng, cũng không còn như vật trang trí vứt ở đó không thèm nhìn nữa, mà là căn cứ vào các loại hoàn cảnh, thỉnh thoảng lại được kiểm chứng một lần.

Lối đi vô cùng hẹp, với chiều cao của Ngô Mặc, y chỉ có thể khom lưng với một tư thế vô cùng khó chịu mà tiến lên.

"Kỳ lạ, mình đi được khoảng 50 mét rồi, sao vẫn chưa phát hiện ra tình hình gì?

Chẳng lẽ quẻ tượng của mình có vấn đề?" Y cúi đầu trầm tư một lát quyết định quay về trước, bàn bạc với Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính vài người, rốt cuộc có nên tiếp tục tiến lên hay không?

Muốn quay lại có hai cách, một là lùi lại, cách khác là quay người lại.

Ngô Mặc suy nghĩ một chút vẫn chọn lùi lại, phải biết rằng lúc y đến, phía sau cũng không có nguy hiểm gì.

Y vừa lùi lại vài bước, phía trước đột nhiên truyền đến một âm thanh rợn người: "Không còn thời gian nữa rồi." Ngô Mặc lập tức dừng bước, luồng sáng đèn pin chiếu thẳng về phía trước, phát hiện phía trước mặt đất vậy mà lại bò một cái bóng.

Nửa thân trên nâng lên, một đôi mắt đỏ như máu đờ đẫn nhìn mình, cái lưỡi dài không ngừng ve vẩy.

"Đậu má, lại là mấy con rắn chết tiệt này." Ngô Mặc ngậm đèn pin vào miệng, cầm Minh Hồng Đao lại một lần nữa đi về phía trước vài bước.

Lúc này không có Ngô Tà và mấy người khác ở trước mặt, y thật sự muốn thử xem, sức mạnh huyết mạch của mình rốt cuộc có thể áp chế được những con rắn mào gà này không?

Ý thức lãnh thổ của rắn rất mạnh, không chỉ đối với con người.

Ngay cả các loại rắn khác, muốn tiến vào phạm vi thế lực của nó, cũng sẽ diễn ra một trận long tranh hổ đấu.

Ngô Mặc tiếp tục đi về phía trước, con rắn này cảm nhận được sức mạnh huyết mạch tỏa ra từ cơ thể y, vô cùng bất an.

Từ phía dưới lưỡi của cái xác, nó uốn éo cơ thể thò ra cái đầu rắn đỏ rực như lửa.

Con rắn này không lớn lắm, đầu nó khoảng bằng nắm tay người trưởng thành, trên đầu mọc một cái mào gà khổng lồ.

Nó bò lên đầu cái xác, thân trên dựng thẳng, không ngừng thè lưỡi về phía Ngô Mặc, phát ra một loạt âm thanh lạc lạc lạc.

Âm thanh này lọt vào tai người khác, chỉ cảm thấy khủng bố hoặc khó nghe, nhưng trong đầu Ngô Mặc lại truyền ra từng tiếng cảnh cáo.

“Rời khỏi lãnh địa của ta, nếu không sẽ ăn ngươi!” Nếu là rắn bình thường tiến vào đây, rắn mào gà đã sớm phát động tấn công, cắn xé giết chết.

Nhưng nó nhìn thấy Ngô Mặc lại có chút do dự, sinh vật này và loại mình đã giết trước đó tương tự, nhưng trên người y lại tỏa ra một loại uy áp.

Loại uy áp này khiến nó cảm thấy sợ hãi, đó là một loại ký ức đến từ sự truyền thừa cổ xưa, cho nên rắn mào gà vô cùng cẩn thận, chỉ phát ra cảnh cáo.

“Súc sinh đúng là súc sinh, chỉ biết nói mấy câu đe dọa này.” Ngô

Mặc miệng không ngừng lẩm bẩm, đồng thời cắm Minh Hồng Đao vào lưng, lại từ đùi rút ra một con dao găm.

Trong lối đi này vô cùng hẹp, dùng Minh Hồng Đao để đối phó, đây không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Cho nên y chọn dùng con dao găm ngắn gọn tinh xảo, để đối phó với con rắn mào gà này.

Y khom người, hai mắt nhìn chằm chằm con rắn mào gà trước mặt, từng bước từng bước ép sát.

Con rắn này thấy lời đe dọa của mình không có tác dụng, đối phương ngược lại còn từng bước ép sát.

Có lẽ sức mạnh huyết mạch trong cơ thể Ngô Mặc quá mỏng manh, tuy có uy áp nhất định, nhưng không đủ để con rắn mào gà này phải tránh xa.

Nó đột nhiên cơ thể nhanh chóng co rút lại, ngay sau đó như mũi tên rời cung, phóng thẳng vào mắt Ngô Mặc.

Mắt Ngô Mặc lóe lên một tia hồng quang, bản năng nâng tay trái lên, một tay nắm lấy đầu rắn.

Đầu con rắn bị Ngô Mặc nắm trong tay, thân rắn lại thuận thế quấn lên cánh tay và vai y, những lớp vảy trơn tuột dán chặt vào cánh tay Ngô Mặc.

Nếu lúc này là ở sa mạc nóng bức khó chịu, chắc chắn sẽ có một trải nghiệm vô cùng tuyệt vời.

Đầu nó điên cuồng lắc lư trong lòng bàn tay Ngô Mặc, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Ngô Mặc.

Trên những chiếc răng độc dài còn lấp lánh nước bọt trong suốt, trong đôi mắt rắn màu vàng, tỏa ra ánh sáng oán độc.

Tay trái Ngô Mặc như một chiếc kìm sắt, giữ chặt đầu rắn.

Tay phải giơ dao găm nhắm thẳng vào đầu rắn, không chút lưu tình chặt xuống.

Toàn bộ động tác dứt khoát gọn gàng, không chút dây dưa, cứ như đã diễn tập qua hàng trăm, hàng ngàn lần vậy.

Con rắn trước khi chết đã phát ra một loạt âm thanh cực kỳ thảm thiết, như không cam lòng hoặc là cầu cứu đồng loại.

Sau khi đầu rắn rơi xuống đất không ngừng vặn vẹo, miệng vẫn há rộng, cố gắng vào giây phút cuối cùng muốn cắn chết Ngô Mặc, báo thù cho mình.

Cuối cùng nó hung hăng cắn vào đầu cái xác bên cạnh, dịch độc thấm ra từ nanh độc, dừng lại vài phút sau thì đầu không còn động đậy nữa.

Con rắn độc này bị Ngô Mặc giết chết, nhưng vẫn không khiến y thả lỏng cảnh giác.

Bởi vì xung quanh đột nhiên truyền đến tiếng lạc lạc lạc nối tiếp nhau, cứ như đang đáp lại tiếng kêu thảm thiết của con rắn vừa chết.

Lúc này Ngô Mặc chú ý thấy phía trước không xa, lại là những cửa lối đi thông khắp bốn phía, những tiếng lạc lạc lạc đó chính là từ bên trong truyền ra.

“Mẹ kiếp, một hai con thì dễ đối phó, cái kiểu đột nhiên kéo đến đánh hội đồng này thật sự không dễ giải quyết, đám súc sinh này quá không biết đạo đức võ lâm.” Ngô Mặc quyết định sử dụng kế thứ 36 trong Binh pháp Tôn Tử - chuồn là thượng sách, trong tình huống này không chuồn thì còn chờ cái gì?

Y chuẩn bị lùi lại, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng động.

Ngô Mặc lập tức dừng bước, cẩn thận cảnh giác, nắm chặt dao găm trong tay, chuẩn bị giáng một đòn nặng nề vào kẻ địch từ phía sau.

“Tiểu Mặc, xảy ra chuyện gì vậy, sao cậu lại tháo dây thừng ra rồi?” Giọng Ngô Tà đột nhiên truyền đến từ phía sau, khiến tay Ngô Mặc vừa chuẩn bị tấn công dừng lại.

Y quay đầu xác nhận một chút, phát hiện người phía sau quả thật là Ngô Tà.

Hơn nữa không chỉ có một mình anh, những người còn lại cũng đều đã bò xuống từ phía trên.

Ngô Mặc nhíu chặt mày, hạ thấp giọng hỏi: “Anh sao lại xuống đây rồi?

Tôi không phải đã nói đợi tin tức của tôi sao?

Sao lại có thể mạo hiểm xông xuống như vậy?” Chưa đợi Ngô Tà mở miệng, giọng Phan Tử từ phía sau truyền đến: “Mặc thiếu, không trách Tiểu Tam gia, cậu không biết đâu, cậu vừa xuống không lâu, xung quanh đột nhiên xuất hiện một đám lớn rắn mào gà, vây kín mấy anh em chúng tôi.” “Không còn cách nào khác, chúng tôi chỉ có thể nhảy xuống từ đây, hy vọng có thể tìm thấy đường ở dưới, tránh né sự tấn công của lũ rắn.” “Mẹ kiếp, lũ rắn này cứ như có thể nghe hiểu tiếng người vậy, có tổ chức có kỷ luật dồn chúng tôi vào cái cửa động này.” Vương Bàn Tử phía sau không ngừng cảm thán, hắn bây giờ đối với lũ rắn này thật sự có chút đau đầu.

Vừa rồi nếu không phải Ngô Tà kéo hắn một cái, đoán chừng con rắn đó sẽ cắn vào cánh tay hắn rồi.

Lúc này âm thanh ‘cô cô’ xung quanh ngày càng lớn, nghe động tĩnh cũng có thể tưởng tượng được, từng đàn rắn mào gà đang tụ tập về phía này.

“Đừng nói nhảm nữa, không muốn bị rắn cắn chết thì nhanh chóng xông về phía trước.” Ngô Mặc rất sốt ruột, phía sau đã không còn đường lùi, vậy thì chỉ có thể cứng đầu xông về phía trước.

“Má nó, không phải chứ, ở dưới này sẽ không phải còn nhiều hơn ở trên sao?” Vương Bàn Tử đơn giản là muốn phát điên rồi, quỷ mới biết vừa rồi hắn xuống dưới khó khăn đến mức nào.

Cái lối đi chết tiệt đó, đoán chừng đều là dành riêng cho người gầy sử dụng, thân hình béo ú của hắn kẹt ở trên đó, suýt chút nữa không bị ép chết.

Khó khăn lắm mới xuống đến dưới, vốn tưởng có thể tránh được lũ rắn đó, không ngờ ở dưới còn nhiều hơn.

Ngô Mặc dẫn đầu, Ngô Tà theo sát phía sau, mấy người khom lưng xông về phía trước, muốn tranh thủ thời gian tìm một nơi ẩn náu.

Mọi người khom người chạy như điên trong lối đi, trong tình huống này tốc độ vô cùng chậm, tiếng rắn kêu lạc lạc ngày càng gần, từng tiếng “Tiểu Tam gia” không ngừng truyền đến từ bốn phương tám hướng.

“Mẹ kiếp lão ca, anh ở cái ổ rắn này có thể coi là nổi tiếng rồi đấy, đám này mà thật sự coi anh là Tiểu Tam gia, sao không cung phụng anh lên luôn đi?” “Hô hô!” Ngô Tà phía sau không ngừng thở hổn hển, mắng: “Nói nhảm, cậu nghĩ tôi muốn à?” Đột nhiên một con rắn từ lối đi bên cạnh xông ra, đầu nó ngẩng cao, thân thể dựng thẳng, phát ra một loạt tiếng kêu như gà.

“Khốn kiếp, tôi giết chết mày.” Ngô Mặc lúc này mắt đã đỏ ngầu, đâu có thời gian tiếc nuối, y không chút do dự, ra tay trước, dao găm trực tiếp nhắm thẳng vào đầu rắn mào gà chặt xuống.

Con rắn vô cùng linh hoạt, tránh né rất nhanh, nhưng vô duyên vô cớ lại đụng phải Ngô Mặc.

Quỹ đạo hành động của nó đều bị Ngô Mặc nhìn thấu, ra tay trước nó, con dao găm trong tay dứt khoát gọn gàng chặt đứt đầu rắn.

Sau đó một cước đá đầu rắn sang lối đi bên trái, từ lúc rắn xuất hiện đến khi Ngô Mặc ra tay, chỉ chưa đầy một phút.

Ngô Mặc vừa chuẩn bị tiếp tục chạy về phía trước, còn chưa kịp nhấc chân, phía sau Ngô Tà đã phát ra một tiếng kinh hô.

“Sao thế?” Ngô Mặc lúc này đang chăm chú nhìn con rắn cơ quan ở phía đường hầm phía trước, căn bản không kịp kiểm tra tình hình phía sau.

Nghe thấy tiếng kinh hô của Ngô Tà, cậu vội vàng truy vấn.

Một lát sau, tiếng Ngô Tà truyền đến từ trên đầu cậu: “Không sao, người nhà cả.” Lúc này, đứng sau lưng cậu là Hắc Nhãn Kính, áp sát vai cậu, hạ thấp giọng nói: “Đi từ phía trên.” “Được, mấy người đi trước, tôi bọc hậu.” Ngô Mặc hoàn toàn tập trung, lúc nào cũng dán mắt vào tình hình phía trước.

Nghe Hắc Nhãn Kính nói vậy, cậu lại tạm gác lo lắng về Ngô Tà.

Nhưng lúc này cậu vẫn chưa quay đầu lại, vì phía trước đường hầm liên tiếp lại có mấy con rắn cơ quan chui ra.

Ngô Mặc đứng đó như một vị thần giữ cửa, chém trái giết phải, tiêu diệt hết những con rắn xông ra, không để một con nào vượt qua tuyến phòng thủ của mình.

Nghe thấy tiếng sột soạt truyền đến từ phía sau, Ngô Mặc hiểu rõ, mấy người kia chắc đã leo lên rồi.

Chương 51

Tuy không biết phía trên rốt cuộc là tình huống gì, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc đứng đây bị rắn nuốt chửng.

“Mặc thiếu, mau lên đây.” Ngay lúc này, tiếng Hắc Nhãn Kính truyền đến từ phía trên đầu mình.

Ngô Mặc vội vàng lùi lại mấy bước, lúc này mới chú ý thấy, không biết từ lúc nào trên đầu mình lại xuất hiện một cái cửa động.

Lúc nãy mấy người kia vội vàng đi đường, đường hầm lại tối, sợ ánh sáng đèn pin thu hút sự chú ý của rắn nên cố ý điều chỉnh độ sáng đèn pin xuống thấp, chỉ để nhìn rõ đường đi dưới chân.

Ngô Mặc đứng thẳng người vừa định leo lên, đột nhiên cảm thấy mắt cá chân bị thứ gì đó đụng vào.

Ngay sau đó có thứ gì đó cắn mạnh vào ủng da của mình.

“Mẹ kiếp, còn dám đánh lén ông đây.” Ngô Mặc thầm mắng một tiếng, nhấc chân mạnh mẽ hất ra.

Một con rắn bị cậu hất khỏi chân, rơi xuống nước trong đường hầm, nhanh chóng bơi đi.

Sau khi hất con rắn đi, cậu với tốc độ cực nhanh leo lên đường hầm phía trên.

Hắc Nhãn Kính cực kỳ phối hợp, sau khi cậu lên đến nơi liền đóng nắp đường hầm lại một cách nặng nề.

Sau khi leo lên, Ngô Mặc vừa đứng vững, còn chưa kịp nhìn rõ xem rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, thì một cái tát mạnh mẽ giáng xuống gáy cậu, phát ra tiếng “bốp”.

“Vãi, thằng cháu nào dám đánh ông đây.” Ngô Mặc bị đánh tức điên, cứ ngỡ là Hắc Nhãn Kính, hoặc Vương Bàn Tử cố ý đùa giỡn với mình, không nghĩ nhiều liền mắng một câu.

“Cái thằng ranh con, mày là ai mà dám xưng bố mày?” Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói có chút xa lạ, Ngô Mặc không nghĩ ngợi gì liền đáp lại một câu: “Mẹ kiếp, ông đây là tổ tông mày!” Đồng thời thân thể cậu nhanh chóng xoay người lại, chân đã vận đủ khí lực, chuẩn bị cho kẻ phía sau một cú chào hỏi.

Còn về tại sao không dùng đao ư?

Đó là vì Ngô Mặc cảm thấy, mắng vài câu thì cũng không đến mức giết chết đối phương.

“Thằng ranh con, dám chửi cả tao?” Người phía sau tức điên, nhấc chân định đạp vào mông Ngô Mặc.

Nhưng hắn không ngờ Ngô Mặc xoay người cực nhanh, đồng thời cũng nhấc chân lên, hai người chân đối chân trực tiếp đạp vào nhau.

“Ái chà!” Người kia kinh hô một tiếng, trực tiếp bị Ngô Mặc một cước đạp ngã xuống đất.

Nụ cười trên mặt Ngô Mặc còn chưa kịp nở, đã thấy Ngô Tà trực tiếp lao đến bên cạnh người kia.

Đỡ đối phương dậy, trong miệng nói: “Tam thúc, chú không sao chứ ạ?

Tiểu Mặc chắc là không nhìn rõ nên mới ra tay, chú đừng trách nó nha?” Nếu bỏ qua ý cười ẩn chứa trong lời Ngô Tà, thì đúng là một cảnh chú cháu tình thâm.

“Tam thúc?” Ngô Mặc lập tức cứng đờ tại chỗ, cậu căn bản không ngờ người vừa đứng sau lưng mình lại là Giải Liên Hoàn?

Cậu cứ tưởng là Trương Khởi Linh thần xuất quỷ một, vô tình phát hiện cửa đường hầm phía trên này, nên đột nhiên ra tay gọi mấy người mình lên.

Vì vậy lúc này đã xảy ra một tình huống dở khóc dở cười, đó là mình, cái thằng cháu trai luôn được người nhà khen ngợi không ngớt này, không những chửi Tam thúc của mình, mà còn nhấc chân đạp đối phương một cú ngã sấp mặt?

“Phụt!” Xung quanh vang lên vài tiếng cười khúc khích, Ngô Mặc không cần nhìn cũng biết, người đầu tiên cười chắc chắn là cái tên hỗn đản Hắc Nhãn Kính.

Giải Liên Hoàn vừa được Ngô Tà đỡ dậy, nghe thấy những tiếng cười trong đường hầm, lập tức mặt già đỏ bừng.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ, thằng cháu ruột này vừa gặp mặt đã cho mình một cước, đây mẹ kiếp chính là hy vọng của Ngô gia mà Nhị ca ngày nào cũng nhắc đến ư?

“Mày, cái thằng quỷ sứ này.” Giải Liên Hoàn tức đến nỗi nói năng không mạch lạc.

Với thân phận và địa vị của hắn đã lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm, người nào gặp hắn mà không cung kính gọi một tiếng Tam gia?

Nhưng hôm nay thì hay rồi, bị thằng cháu ruột của mình làm mất mặt, thế này thì hắn lấy gì để lập uy trước mặt cấp dưới?

Ngô Mặc nhìn kỹ, quả nhiên Giải Liên Hoàn này trông y hệt Phạm Minh, diễn viên đóng vai Tam thúc trong “Chung cực bút ký”.

Thấy một khuôn mặt quen thuộc đứng trước mặt mình, Ngô Mặc suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

May mà cậu kịp thời kiềm chế biểu cảm trên mặt, nếu không vị Tam thúc giả mạo này có nổi điên hay không thì đúng là khó nói.

Tục ngữ nói “tát một cái rồi cho một viên kẹo ngọt”, phương pháp này áp dụng được trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Ngô Mặc dang hai tay, làm ra vẻ mặt kinh ngạc, một bước lao tới ôm chặt lấy Giải Liên Hoàn.

Dùng giọng điệu cực kỳ khoa trương, đầy tình cảm nói: “Tam thúc ơi là Tam thúc, cháu cuối cùng cũng tìm được chú rồi, sao chú lại không nói một tiếng nào mà tự mình đến cái nơi khỉ ho cò gáy này chứ?” Đừng thấy Ngô Mặc cái tên này không có ưu điểm gì khác, nhưng khoản diễn trò thì rất thành thạo.

Hai tay cậu vỗ mạnh vào lưng Giải Liên Hoàn, cứng rắn vỗ tan hết những lời đối phương định nói ra.

“Chú không biết chúng cháu khó khăn thế nào đâu, để tìm được tung tích của chú mà phải trèo đèo lội suối, vượt núi băng rừng đấy.” Giải Liên Hoàn bị Ngô Mặc ôm chặt trong lòng, sao cũng cảm thấy kỳ cục.

Hắn muốn giãy ra, nhưng không biết vì sao thằng cháu trai vốn dĩ rất yếu ớt này, hai cánh tay lại như cái kìm sắt, khiến mình không thể động đậy chút nào.

“Thằng ranh con, mày mau buông ra cho tao.” Giải Liên Hoàn tức giận mắng: “Mày nghĩ nói thế là ông đây có thể tha thứ cho mày sao?

Thằng ranh con, hôm nay không dạy dỗ mày một trận ra trò thì mày đúng là không biết ai là bề trên hả?” Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Giải Ngữ Hoa mấy người ngồi dưới đất, nhìn thấy cảnh này, cố gắng bịt miệng không để mình bật cười thành tiếng.

Phan Tử thì sốt ruột không thôi, nếu không phải chân cẳng hắn bất tiện, vừa nãy Tam gia bị Ngô Mặc đạp ngã xuống đất, hắn đã sớm lao tới rồi.

Tuy Ngô Mặc đã cứu mạng hắn, lại còn cõng hắn suốt đường đi, nhưng trong mắt hắn Tam gia chính là bầu trời của hắn, bất kể ai không cung kính với Tam gia, hắn cũng sẽ xông lên hàng đầu.

Màn trình diễn của Ngô Mặc vẫn tiếp tục, cậu quyết định nhất định phải lừa dối Giải Liên Hoàn, khiến hắn quên sạch chuyện vừa rồi.

May mà đường hầm phía trên này tạm thời vẫn an toàn, ước chừng đây là nơi tạm nghỉ của Giải Liên Hoàn và những người khác.

Vì vậy nhìn thấy cảnh chú cháu tình thâm giữa Ngô Mặc và Tam gia, nhất thời không ai ngắt lời họ.

“Tam thúc ơi, chú có biết cháu nhớ chú đến mức nào không?” Tiếng khóc than của Ngô Mặc vẫn văng vẳng bên tai Giải Liên Hoàn, như một nghìn con muỗi vo ve không ngừng.

“Chú biết không?

Hồi bé cháu học bài khóa tên là “Con nòng nọc tìm mẹ”, lúc đó cháu cứ nghĩ con nòng nọc này đúng là đồ não tàn, ai ngờ lớn lên rồi lại thành cháu đi tìm ông, à không, tìm chú!” “Phụt!” Ngô Tà thật sự không nhịn được nữa, cậu nhìn lông mày Tam thúc mình giật giật, cứ như sắp có bão tố đến nơi, lập tức bật cười thành tiếng.

Hắc Nhãn Kính cũng vậy, không nể mặt Giải Liên Hoàn chút nào, cười khà khà không ngừng.

Theo Ngô Mặc nghe thấy, tiếng cười của tên hỗn đản này còn không hay bằng tiếng rắn cơ quan phía dưới.

Vương Bàn Tử còn khoa trương hơn, vỗ đùi “ái chà ái chà” không ngừng, xem ra nếu cố thêm chút nữa, có lẽ sẽ phải qua đời tại đây.

“Ai, một lũ đồng đội heo!” Ngô Mặc thở dài một hơi thật sâu, cảm thấy bi ai vì có một lũ đồng đội như vậy.

Nhưng điều khiến cậu hơi an ủi là, cậu không nghe thấy tiếng cười của Giải Ngữ Hoa.

Nửa ngày sau, khi Ngô Mặc buông Giải Liên Hoàn ra, Giải Liên Hoàn thở phào một hơi.

Lúc này hắn cảm thấy hai tai mình ù ù, quả nhiên đã bị ù tai.

Hắn lắc lắc đầu, trừng mắt nhìn Ngô Mặc một cái không chút thiện cảm, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, tiếng bước chân đã truyền đến từ đường hầm.

Những người đang ngồi dưới đất lập tức cảnh giác, nhưng rất nhanh lại thả lỏng, vì họ nhận ra tiếng bước chân là của người nhà mình.

Chỉ thấy ba người từ cửa đường hầm phía trước đi trở lại, thấy Giải Liên Hoàn liền vội vàng lắc đầu nói: “Tam gia, đường bên kia không thông, không có cách nào đi ra, bây giờ phải làm sao đây?” Giải Liên Hoàn vốn đã bực bội trong lòng, lại nghe tin xấu phía trước không có đường, lập tức nổi cáu.

Hắn gầm lên với những người đang ngồi bên dưới: “Còn mẹ kiếp ngồi đó làm cái gì?

Đều là người chết à?

Mau rời khỏi đây!” Các thuộc hạ đang ngồi trong đường hầm, từng người một bịt miệng trèo dậy khỏi mặt đất.

Khi đi qua Giải Liên Hoàn, thậm chí không ngẩng đầu lên, sợ bị hắn phát hiện mình đang lén lút cười.

“Hai đứa mày mau theo kịp.” Giải Liên Hoàn nghiến răng nghiến lợi ném lại một câu nói, không thèm nhìn hai thằng cháu tai quái kia, quay người bỏ đi.

Hắn sợ mình nhìn Ngô Mặc thêm một cái nữa, sẽ tức chết mất.

Giải Liên Hoàn vừa đi vừa nghi hoặc, thằng cháu trai này sao lại biến thành bộ dạng này?

Vẫn nhớ thằng bé này từ nhỏ đã ngoan ngoãn đáng yêu, còn nghe lời và hiểu chuyện hơn cả Ngô Tà.

Bảo học là học, không bao giờ khiến người khác phải lo lắng, khiến lão Nhị ngày nào cũng lấy nó làm tấm gương, giáo dục mình cái thói không theo khuôn phép.

Nhưng bây giờ nhìn xem, rõ ràng khác hẳn hồi nhỏ, nhìn cái dáng vẻ bất cần đời của nó, miệng đầy lời nói bậy bạ không có một câu nào đứng đắn.

Đồng thời trong thâm tâm lần đầu tiên hắn nghi ngờ Ngô Nhị Bạch, cái nhìn này cũng không ổn à?

Ngày nào cũng đặt con dưới mí mắt, mà lại nuôi dưỡng thành cái đức hạnh mẹ kiếp này?

Chương 52

Ngô Tà đi đến bên cạnh Ngô Mặc, lén lút huých cậu một cái.

Chỉ chỉ Giải Liên Hoàn phía trước, giơ ngón cái lên cho Ngô Mặc, lộ ra vẻ mặt thán phục.

Ngô Mặc giống như một đứa trẻ bị bỏ lại, mỗi người đi qua cậu đều nhìn cậu với ánh mắt kinh ngạc.

Cho đến khi Giải Ngữ Hoa đi tới, nụ cười vừa hé trên khóe môi Ngô Mặc lập tức cứng đờ.

Cậu lúc này mới phát hiện, không trách sao không nghe thấy tiếng cười của vị Tiểu Cửu gia này, hóa ra khuôn mặt xinh đẹp như hoa của anh ta cũng đã méo mó, nhưng vẫn không phát ra một tiếng nào.

Giải Ngữ Hoa sau khi từ phía dưới lên, ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy Tam gia đang ngồi bên cạnh.

Nhưng lúc đó tình hình khẩn cấp không kịp chào hỏi, đợi Ngô Mặc lên rồi, anh ta vừa định nói chuyện, không ngờ lại chứng kiến một cảnh tượng đặc sắc như vậy.

Sự giáo dưỡng tốt đẹp khiến anh ta biết không thể cười thành tiếng, nhưng màn gặp gỡ giữa Ngô Mặc và Ngô Tam Tỉnh, cặp chú cháu này, đơn giản là buồn cười chết đi được, suýt chút nữa khiến anh ta không giữ được hình tượng mà bật cười.

May mà nhờ sự tự chủ mạnh mẽ đã kiềm chế được tiếng cười.

Nhưng còn biểu cảm trên mặt?

Giải Ngữ Hoa thật sự không muốn làm khó mình nữa, cứ để nó tự nhiên thể hiện thôi.

“Ai, một lũ hỗn đản không có tình người.” Ngô Mặc thở dài một hơi, rũ đầu ủ rũ đi theo sau đội ngũ.

Vì cậu biết, chuyện này sớm muộn gì cũng truyền đến tai Ngô Nhị Bạch, đến lúc đó mình có thể đau đầu rồi.

Đường hầm này khác với đường hầm phía dưới, chiều cao và chiều rộng gần 2 mét, có thể giúp người ta đi thẳng.

Không đến mức như ở phía dưới, phải luôn cúi người rất bất tiện.

Lắc lư qua vài khúc cua, rất nhanh đã đến một ngã ba.

Phía dưới có một cái động lớn, các thành viên phía trước lần lượt nhảy xuống từ đây.

Ngô Mặc quan sát một hồi, phát hiện đây chắc là vị trí đáy của đường hầm.

Xung quanh đầy đá tảng, giống như đã trải qua sụp đổ trước đó, khiến rất nhiều rễ cây bao quanh trên những tảng đá lớn.

Trên đá tảng có rất nhiều người ngồi, thấy họ đi tới, vội vàng đứng dậy, hô: “Tam gia, các người về rồi.” “Ừm.” Giải Liên Hoàn gật đầu: “Xem ra không thể ở đây được nữa, chúng ta về doanh trại trước, ngày mai lại ra ngoài.

Anh em chuẩn bị một chút, thay đồ xong lập tức xuất phát.” Nói xong hắn quay đầu trừng mắt nhìn hai anh em Ngô gia, lại tiếp tục nói: “Hai cái thằng ranh con này, mau thay đồ vào, lát nữa theo sát sau lưng tao.” “Ở đây quá nguy hiểm, có gì về rồi nói, còn nữa, trong đường giếng tuyệt đối không được nói chuyện, nhớ chưa?” Ánh mắt hắn tập trung nhìn chằm chằm vào mặt Ngô Mặc.

Bây giờ hắn mới phát hiện, cái gì mà hiểu chuyện nhất?

Cái thằng ranh con này đúng là của lạ của lão Ngô gia, còn khiến người ta không yên tâm hơn cả anh trai Ngô Tà của nó.

Ngô Mặc đảo mắt trắng dã, vừa định đi lấy đồ, kết quả đồ liền xuất hiện trước mắt cậu.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy Hắc Nhãn Kính tay cầm đồ, đang cười tủm tỉm nhìn mình.

“Mặc thiếu, vất vả nửa ngày rồi, nào, anh giúp em thay đồ, cái thứ này một mình mặc tốn sức lắm.” “Vãi, vô sự hiến ân cần không gian thì đạo!” Ngô Mặc lùi lại một bước, nheo mắt, thần thái cảnh giác nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính.

Muốn xác nhận một chút, tên này trước mặt có phải bị con rắn cơ quan nào đó nhập hồn không?

“Đừng giỡn nữa, mau đi đi.” Giải Ngữ Hoa đi tới, vỗ tay lấy đồ từ tay Hắc Nhãn Kính.

Nhìn Ngô Mặc nói: “Tiểu Mặc, mau thay vào đi, tôi vừa hỏi rồi, phía trước là đường thủy, chúng ta cần phải lặn qua đó.” Ngô Mặc không cần hai người giúp đỡ, tự mình nhanh chóng thay đồ xong.

Trong lòng thầm lẩm bẩm: “Mẹ kiếp, hai tên cháu này khách sáo thế này, chắc chắn không có ý tốt, đặc biệt là cái tên Hạt Tử chết tiệt kia, không có lợi ích gì thì hắn có làm không?” Khi đọc sách thì yêu thích, sùng bái và khao khát Hắc Nhãn Kính, nhưng từ khi đến thế giới này, gặp được bản thân không lâu, tất cả đã tan thành mây khói.

Có lẽ Ngô Mặc bản thân cậu cũng không chú ý một điểm, đó chính là cậu đã sắp vượt qua Hắc Nhãn Kính, dần dần trở thành người gây họa số một trong thế giới trộm mộ.

Sau khi tất cả mọi người đã mặc đồ chỉnh tề, từng người một có trật tự tiến sâu vào đường giếng.

Kể từ khi có kỹ năng “nhớ như in”, Ngô Mặc đã hình thành thói quen vừa đi vừa ghi nhớ các dấu hiệu xung quanh.

Bởi vì ai cũng không thể nói trước được, con đường này sau này có thể sẽ trở thành lối thoát hiểm của mình.

Bốn phía tràn ngập sương mù, tầm nhìn cực thấp.

Trong các ngã rẽ xung quanh thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng “lạc lạc lạc”, khiến người ta sởn gai ốc.

Ngô Tà có chút căng thẳng, bước chân dừng lại một chút, đi đến bên cạnh Ngô Mặc.

Kéo kéo cánh tay cậu, chỉ chỉ xung quanh ý muốn cậu phải chú ý đến những con rắn này.

Ngô Mặc gật đầu, nhẹ vỗ vai Ngô Tà.

Lại làm một động tác bóp cổ, ngay lập tức cảm thấy cơ thể căng thẳng của Ngô Tà, từ từ bình phục lại.

Đại khái đi được khoảng hơn một tiếng, nhiệt độ bắt đầu hạ xuống, môi trường xung quanh trở nên càng lúc càng khắc nghiệt, những cây dây leo khô héo, tượng đá hư hại nghiêm trọng, và rễ cây bao quanh hiện ra không ngừng.

Thậm chí khi bò qua các rễ cây trên vách giếng, còn có thể nhìn thấy những lớp da rắn mục nát đen thui, đủ để chứng tỏ đây chắc chắn là khu vực hoạt động của bầy rắn.

Lại tiếp tục đi không biết bao lâu, mới thấy phía trước ẩn hiện ánh lửa.

Ngô Mặc vừa đặt chân vào đây, tiếng hệ thống liền vang lên ngay sau đó.

“Đinh!

Hoàn thành chi tiết 3 hợp nhất đội ngũ với Giải Liên Hoàn, nhiệm vụ thành công, chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng.” “Chúc mừng ký chủ nhận được huyết mạch Thanh Long tiến hóa lên 7%, không gian thăng cấp thành mười mét khối, Từ điển cổ văn học Trung bộ.” Ngô Mặc ngay lập tức cảm thấy một luồng năng lượng lưu chuyển trong cơ thể, loại năng lượng này khiến cậu cảm thấy toàn thân sảng khoái.

Cậu đứng yên ở đó, như thể đang đắm chìm trong một cảm giác kỳ diệu.

“Tiểu Ca, sao anh lại ở đây?” Tiếng Ngô Tà đột ngột kéo cậu trở lại từ cảm giác kỳ diệu đó.

Ngô Mặc nhíu mày nhìn về phía trước, lúc này mới phát hiện, Trương Khởi Linh đang ngồi ngây người trên tảng đá không xa, Ngô Tà đang chạy tới hỏi han tung tích của anh ta.

“Ai!

Thật là phục tên Ngô Tà này.” Ngô Mặc thầm thở dài, lầm bầm: “Chẳng lẽ cuộc đời hắn ngoài tìm chú ra thì là tìm anh?

Không thể nào có chút tiến thủ hơn sao?” Cả đoàn người đi đến mệt lử, chân cẳng mềm nhũn, thấy đến doanh trại, từng người một lê bước đi đến cạnh tảng đá, ngồi phịch xuống đất.

Giải Liên Hoàn ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy Ngô Mặc đang đứng ngây người ở đó.

Lập tức không chút thiện cảm mắng: “Cái thằng ranh con này, còn đứng ngây ra đó làm cái gì?

Mau cút lại đây!” “Ai, ông già này sao hỏa khí lớn thế nhỉ?

Chẳng lẽ đến tuổi mãn kinh?” Ngô Mặc trong lòng không ngừng lẩm bẩm, nhưng chân cẳng lại rất nghe lời, lững thững đi về phía Giải Liên Hoàn.

Sau khi được hệ thống tẩy rửa, Ngô Mặc bây giờ toàn thân tràn đầy năng lượng.

Đừng nói đến lượng vận động vừa rồi, cho dù có để cậu đánh nhau với con mãng xà trước đó?

Cậu cảm thấy cũng không có vấn đề gì lớn.

Ngô Tà còn chưa kịp nói chuyện với Trương Khởi Linh vài câu, cũng bị Giải Liên Hoàn gọi tới.

Không cần nghĩ cũng biết, lão già này định tự mình giáo dục hai thằng cháu trai lớn của gia đình.

Ngô Tà vừa đi đến trước mặt Giải Liên Hoàn, còn chưa kịp nói chuyện, có một người thuộc hạ huých chân vào người đang ngồi bên đống lửa dưới đất, cười tủm tỉm nói: “Còn mẹ kiếp ngồi ngây ra đó làm gì?

Mau nhường chỗ cho Tiểu tam gia!” “Mẹ kiếp, Hoa Tử!” Ngô Mặc nheo mắt, nhấc chân đạp mạnh người thuộc hạ kia ngã xuống đất.

Người thuộc hạ kia không kịp phòng bị, ngã nhào xuống đất, nửa ngày không hoàn hồn.

Các thuộc hạ khác xung quanh lập tức đứng dậy, từng người một nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Ngô Mặc nhớ trong sách có nói, những người mà Giải Liên Hoàn đang dẫn theo bây giờ, không có ai là tâm phúc của hắn, những tên này đều là người của kẻ tự xưng là ‘cha’ hắn.

Nghe giọng điệu của bọn chúng là biết, những tên này ỷ đông người, muốn chèn ép Giải Liên Hoàn.

Lợi dụng hắn để đoạt kho báu trong cung Tây Vương Mẫu, đương nhiên, Giải Liên Hoàn cũng tương tự, thuần túy là xem thủ đoạn và tâm tư của mỗi bên.

Ngô Mặc đã sớm nhìn bọn chúng không vừa mắt, suốt quãng đường này, tên nào tên nấy cũng làm ra vẻ ta đây.

Vừa nãy nếu không phải ở trong đường hầm bất tiện, cậu đã sớm ra tay dạy dỗ bọn chúng rồi.

"Ông đây giết chết mày!" Người thuộc hạ dưới đất bò dậy, rút dao từ thắt lưng lao đến đâm Ngô Mặc.

Chương 53

Trong suy nghĩ của hắn, Ngô gia cũng chẳng có mấy người, đừng thấy bọn chúng miệng hô Tam gia, thực tế thì chẳng là cái thá gì.

Hắn cho rằng Ngô Mặc không nhận rõ tình hình, đến đây bày ra vẻ thiếu gia trước mặt bọn chúng.

Định bụng phải dạy dỗ cậu ta một trận ra trò, để cậu ta nhận rõ, bây giờ ai mới là đại ca.

“Tiểu Mặc!” Giải Liên Hoàn kinh hãi, vội vàng đứng dậy.

Lúc này hắn chỉ là một người chú quan tâm cháu trai, huống hồ hắn chưa từng thấy Ngô Mặc ra tay.

Cứ nghĩ cậu ta vẫn là một thanh niên bình thường, nhiều lắm là đã qua rèn luyện, có chút cơ bắp mà thôi.

Hắc Nhãn Kính tựa người vào tảng đá, duỗi thẳng đôi chân dài, dáng vẻ ung dung tự tại, cười tủm tỉm nhìn về phía này.

Giải Ngữ Hoa nhìn ánh mắt của người thuộc hạ kia, như thể đang nhìn một người chết.

Trong lòng anh ta, lúc này đã tuyên án tử hình cho tên đó.

“Cẩn thận!” Ngô Tà lo lắng quá độ, vừa định lao lên, cánh tay đã bị Vương Bàn Tử giữ lại.

Hắn chậm rãi nói: “Tôi nói Tiểu Thiên Chân, mày xông lên làm gì cho thêm náo nhiệt?

Cái thằng nhãi kia có thân thủ thế nào, mày không biết sao?

Tôi thấy tên thuộc hạ này, chính là ‘không có ruột gan mà đòi ăn thuốc xổ’ – tự lượng sức mình đi.” Quả nhiên, lời vừa dứt, tên thuộc hạ cầm dao xông lên kia, lại với tốc độ cực nhanh bay ra ngoài, “hừ” một tiếng trực tiếp đập vào tảng đá.

Khác với vừa nãy, sau khi ngã xuống đất, miệng người thuộc hạ bắt đầu trào ra bọt máu.

Các thuộc hạ xung quanh hít vào một hơi lạnh, nhìn nhau một cái, hơn mười người đều cầm dao xông lên.

Lúc này cũng không quản Tam gia hay không Tam gia nữa, cứ giết chết tên này đã rồi nói.

Còn về việc không dùng súng, đó là sợ tiếng súng sẽ thu hút sự chú ý của rắn cơ quan.

Ngô Mặc không phải là muốn lập uy, chỉ là cậu cảm thấy bọn này có chút vô liêm sỉ, cầm tiền lương mà muốn làm chủ nhà, sao lại nghĩ hay thế nhỉ?

Cậu khẽ mỉm cười, hai chân dang rộng đứng tại chỗ, ngoắc ngoắc ngón tay với bọn chúng.

“Mấy thằng cháu ngoan, lại đây đi, ông dạy cho một bài học, đó là đã cầm tiền rồi thì ngoan ngoãn mà ngồi yên.” “Muốn làm đại ca à?

Cũng không nhìn xem mình có cái đầu đó không.” Ngô Mặc không muốn giết người, nhưng để xả giận, cậu vung bàn tay “bốp bốp” vang dội.

Với chưởng pháp của cậu, đánh cho hơn mười người này đều choáng váng quay cuồng, ngã xuống đất không dậy nổi.

“Trời đất mẹ ơi, đây là Tiểu Mặc thật à?” Giải Liên Hoàn mắt trợn tròn, hắn vỗ vỗ vai Ngô Tà.

Vẻ mặt không thể tin nổi hỏi: “Cái thằng ranh con này có thân thủ này từ khi nào?

Mày biết không?” “Không biết, lúc cháu gặp nó ở trại dưỡng lão Golmud, nó đã như vậy rồi.” Ngô Tà lắc lắc đầu, do dự một lát nói: “Tam thúc, chú nói xem có khi nào Nhị thúc lén lút tìm người dạy nó không?” “Không thể nào, Nhị thúc của mày chắc chắn không thể nào, ông ấy còn mong Tiểu Mặc học hành tử tế, đến lúc đó thoát ly thân phận trộm mộ, sao có thể sắp xếp người dạy nó chứ?” Giải Liên Hoàn vội vàng phủ nhận, nói đến đây hắn lại nhìn Ngô Tà trước mặt.

Lập tức trợn mắt, quát lớn: “Ta còn chưa nói đến mày đấy, cái thằng nhóc mày làm sao thế hả?

Ta không phải đã bảo mày đừng nhúng tay vào sao?

Sao đứa nào đứa nấy cũng không nghe lời là thế nào?” Nghe Giải Liên Hoàn nói vậy, Ngô Tà lập tức nổi cáu.

Hắn chỉ vào hắn ta một cách đường hoàng thẳng thắn nói: “Tam thúc, sao chú lại có thể lừa cháu chứ?

Chú rõ ràng biết chuyện này liên quan đến cháu, cháu căn bản không thể thoát ly được.” Nói đến đây, Ngô Tà nổi điên, nói một câu: “Dù sao hôm nay cháu nói thẳng ở đây, chú có đánh chết cháu, cháu làm ma cũng sẽ đi theo chú!” “Mày...

Mẹ kiếp, ông đây đã làm cái nghiệt gì mà đứa nào đứa nấy cũng đến chọc tức ông!” Giải Liên Hoàn lập tức xẹp xuống, người đến thì cũng đến rồi, chẳng lẽ còn có thể đuổi đi sao?

Hắn chuyển ánh mắt sang Ngô Mặc đang ở giữa sân, lại càng mặt mày đen như than.

Chỉ thấy Ngô Mặc miệng ngậm thuốc lá, chân đạp lên lưng ba người thuộc hạ đang chất chồng lên nhau.

Tay nghịch con dao găm, nhìn thế nào cũng thấy đáng đánh, hoàn toàn là một tên lưu manh, hơn nữa cái dáng vẻ này mẹ kiếp sao lại quen mắt thế nhỉ?

“Bốp bốp bốp!” Tiếng vỗ tay vang lên bên cạnh, thu hút sự chú ý của Giải Liên Hoàn và những người khác.

Hắc Nhãn Kính miệng ngậm thuốc lá, hai tay không ngừng vỗ tay.

Thấy Ngô Mặc nhìn mình, lập tức giơ ngón cái lên với Ngô Mặc, khen ngợi: “Mặc thiếu, thân thủ tốt đấy.” Ngô Mặc đắc ý cười một tiếng, chân dùng sức, đạp cho mấy người thuộc hạ kia kêu ái da không ngừng.

Thấy cách hai người giao tiếp, Giải Liên Hoàn vỗ đùi kêu lên: “Mẹ kiếp, cái thằng ranh con đeo kính đen này, chẳng phải y hệt một Hắc Nhãn Kính sao?” Thuê Hắc Nhãn Kính và cháu trai mình giống Hắc Nhãn Kính hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Nếu không phải Hắc Nhãn Kính thân thủ tốt và giá cả phù hợp, Giải Liên Hoàn có nói gì cũng sẽ không thuê tên này.

Bởi vì hắn biết rõ, tên Hắc Nhãn Kính này cực kỳ tà tính.

Đừng thấy hắn nhận tiền sẽ giúp mày làm việc, nhưng khi nguy hiểm xuất hiện trong mộ, rất có thể cú đạp cuối cùng chính là do hắn gây ra.

Hắn nghi ngờ nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính, lại nhìn thằng cháu trai mình đang ở giữa sân.

Trong lòng thầm suy nghĩ: “Hai tên này từ khi nào lại thân thiết với nhau?

Chẳng lẽ thân thủ của Tiểu Mặc đều do Hắc Nhãn Kính dạy?” “Mình phải chú ý một chút, tuyệt đối không thể để Hắc Nhãn Kính tiếp xúc quá nhiều với Tiểu Mặc, thằng bé quá thiên chân, đừng để bị hắn liên lụy.” “Mấy thằng cháu ngoan, học bài chưa?

Nếu không phục, ông nội không ngại dạy dỗ các cháu một lần nữa đâu.” Ngô Mặc giơ bàn tay lên, cười tủm tỉm nhìn những người thuộc hạ này.

Lúc này có một người thuộc hạ không phục, từ thắt lưng rút súng ra, vừa định chĩa vào Ngô Mặc.

Đã bị tên ‘cha’ hắn tát mạnh một cái, miệng mắng: “Mày muốn chết à?

Không biết tiếng súng sẽ kinh động rắn sao?” “Hắc hắc, Tiểu...” Tên ‘cha’ hắn vừa định nở nụ cười, đã cảm thấy trên mặt một trận đau nhói.

Chỉ có thể lộ ra một khuôn mặt khổ sở, nhìn Ngô Mặc nói: “Ngô thiếu, chúng tôi vừa rồi mạo phạm thiếu gia, hy vọng ngài xem chúng tôi là người của Tam gia, tha thứ cho chúng tôi lần này.” Hắn biết Ngô Tà là Tiểu tam gia, nhưng đối với Ngô Mặc thì hắn lại không nghĩ ra nên xưng hô thế nào, chỉ có thể dùng Ngô thiếu để thay thế.

Nhìn dáng vẻ của tên ‘cha’ hắn, Ngô Mặc trong lòng hiểu rõ, tên này trước mặt dù phục tùng, đó chẳng qua là vì bây giờ bọn chúng đang ở thế yếu.

Nếu tiến vào mộ địa, đám người này chắc chắn sẽ tìm mọi cách để giết chết mình.

“Thôi được rồi, tôi cũng không phải là loại người nhỏ mọn, sau này hãy đặt đúng vị trí của mình là được.” Ngô Mặc tùy ý xua xua tay, cử động cánh tay, đi về phía Giải Liên Hoàn.

Khi đi qua Hắc Nhãn Kính, tiện tay giật điếu thuốc trên miệng hắn xuống.

Đầu thuốc chạm đầu thuốc, châm điếu thuốc trong miệng mình, hít một hơi thật sảng khoái, lại nhét điếu thuốc vào miệng Hắc Nhãn

Kính.

Làm một động tác tay với Hắc Nhãn Kính, nói một cách vô cùng thiếu thành ý: “Cảm ơn.” Giải Liên Hoàn cảm thấy huyết áp của mình tăng vọt, nhìn Hắc Nhãn Kính càng lúc càng khó chịu.

Thậm chí nảy sinh ý nghĩ muốn hủy bỏ hợp đồng, cũng phải đuổi tên này ra khỏi đội ngũ.

Ngô Mặc đi đến gần, nhìn khuôn mặt đen như than của Giải Liên Hoàn, trong lòng lập tức lộp bộp một tiếng.

“Chết rồi, lão già này sẽ không nảy sinh nghi ngờ gì chứ?” “Phải biết bản thân hắn cũng là mạo danh thế thân, chẳng lẽ hắn nghi ngờ mình bị người khác thay thế rồi sao?” “Tam thúc, sao các chú lại đi đến trước chúng cháu?” Cậu nghĩ nghĩ quyết định ra tay trước để chặn miệng Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn đối với Ngô Mặc có chút nghi ngờ, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ rằng, có người sẽ thay thế cháu trai mình.

Bởi vì Ngô Mặc từ nhỏ đã được Ngô Nhị Bạch bảo vệ rất tốt, ngoại trừ người thân, rất nhiều người trong giới thậm chí còn không biết Ngô gia còn có một đứa trẻ.

Vì vậy trong lòng hắn, nếu có ai đó muốn giả mạo?

Ngô Tà mới là đối tượng tốt nhất.

Hắn bây giờ đang nghi ngờ là, Ngô Mặc có phải bị người khác dẫn dắt sai đường không?

Và người dẫn dắt sai đường cậu ta, rốt cuộc có phải Hắc Nhãn Kính không?

Còn về nguyên nhân nghĩ như vậy, chính là Hắc Nhãn Kính rất thần bí, thần xuất quỷ một.

Trong giới đối với thân phận của hắn chỉ biết một nửa, chỉ biết bỏ tiền ra là có thể thuê được người này làm việc.

Nhưng quan hệ xã hội, thế lực phía sau của hắn thì không ai rõ.

Ngô Mặc hỏi một câu, Giải Liên Hoàn không trả lời, mà chỉ nhìn thẳng vào cậu như đang suy tư điều gì.

"Mẹ kiếp, hắn sẽ không thực sự nghĩ mình đeo mặt nạ da người đấy chứ?" Ngô Mặc thầm kêu khổ, cậu rất lười giải thích nguyên nhân của một số chuyện với người khác.

Đột nhiên một hình ảnh lóe lên trong đầu cậu, hình ảnh này là do hệ thống ban đầu truyền cho cậu, cũng là điều cậu thường làm khi ở cùng Giải Liên Hoàn.

"Có nên làm không?" Ngô Mặc nuốt nước bọt, trong lòng thầm tính toán: "Nhiều người thế này, liệu có quá mất mặt không?" "Nhưng nếu mình không làm, Giải Liên Hoàn chắc chắn sẽ nghi ngờ thân phận và lai lịch của mình, đến lúc đó phiền phức sẽ lớn lắm." Ngô Mặc trong lòng luôn giữ một phần nghi ngờ đối với hệ thống, phải biết rằng, ngay cả kẻ ngốc cũng có suy nghĩ riêng của mình, huống hồ là Ngô Mặc chứ?

Chương 54

Cậu không cho rằng hệ thống thực sự sẽ tốt bụng ban tặng tất cả năng lực cho mình.

Làm gì có chuyện tốt đẹp như bánh từ trên trời rơi xuống.

Mình đâu phải bố nó, dựa vào cái gì mà nó lại hiếu kính mình như vậy?

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng cái bối cảnh mà hệ thống ban cho cậu và ký ức được cấy vào não người khác, đã có thể thấy hệ thống này có suy nghĩ riêng của nó.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc cắn răng, một bước lao đến trước mặt Giải Liên Hoàn.

Hai tay ôm đầu hắn, phụt một tiếng hôn lên trán hắn.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, từng người một ngây ngốc nhìn Ngô Mặc.

Không biết vị Ngô thiếu đột nhiên xuất hiện này, rốt cuộc đang làm gì?

Giải Liên Hoàn cũng sững sờ, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Ngô Mặc lại liên tục hôn thêm ba bốn cái.

Miệng nói: “Tam thúc, cái này tổng thể có thể chứng minh thân phận cháu trai của chú rồi chứ?” Giải Liên Hoàn sắp tức chết rồi, thằng cháu trai nhỏ bé yếu ớt và thằng cháu trai lớn tướng trước mặt này, có thể là một chuyện sao?

“Mẹ kiếp, cút ngay cho ông!” Giải Liên Hoàn một cái tát đẩy Ngô Mặc sang một bên, giơ tay lau nước bọt trên trán.

Chỉ vào mũi cậu mắng: “Cái thằng ranh con này, mày còn có chút hình tượng nào không hả, mẹ kiếp?” “Cháu hỏi chú mà chú cũng không nói.” Ngô Mặc hơi ủy khuất: “Cháu không phải sợ chú nghi ngờ cháu đeo mặt nạ da người, hoặc bị người khác thay thế rồi sao?” “Là mẹ kiếp mày ngu, hay Tam thúc tao ngu hả?” Giải Liên Hoàn nghe Ngô Mặc nói vậy thì đúng là tức cười.

“Thằng ngốc nào giả trang người khác mà lại thay đổi tính cách lớn như vậy?

Chẳng phải là chờ người khác nghi ngờ sao?” “Chết tiệt, thất sách rồi!” Ngô Mặc trong lòng thầm kêu một tiếng, cảm thấy đúng là không còn mặt mũi nào gặp người khác.

Không cần nhìn cũng biết, lúc này ánh mắt người khác nhìn mình, chắc chắn không khác gì nhìn một tên biến thái.

Cậu đã nghe thấy tiếng cười ‘lạc lạc lạc’ của Hắc Nhãn Kính, đôi khi cậu còn không hiểu, tại sao tiếng cười của tên này lại giống tiếng gà kêu như vậy?

Ngô Tà nín cười, kéo Ngô Mặc ngồi xuống bên cạnh mình.

Nhìn Giải Liên Hoàn hỏi: “Tam thúc, chú vẫn nên mau mau kể rõ rốt cuộc là chuyện gì đi.” “Phan Tử trước đó nói chú sẽ đợi tín hiệu của hắn ở bên ngoài, sao lại đột nhiên xuất hiện trước mặt chúng cháu chứ?” “Hắc hắc hắc, theo như tôi đoán thì chắc Tam gia biết Trần Văn Cẩm đang đợi ở đây, nhất thời nóng lòng không chịu nổi, nên mới vào trước.” Hắc Nhãn Kính cười tủm tỉm tiến lại gần, thân mật vỗ vỗ vai Giải Liên Hoàn.

“Tam gia, thật không ngờ, cụ vẫn còn si tình như vậy.

Sao tôi nhớ lúc ở trung tâm tắm rửa Trường Sa, không thấy cụ có cái lòng dạ này nhỉ?” Nhìn cái vẻ bỉ ổi của Hắc Nhãn Kính, Giải Liên

Hoàn siết chặt nắm đấm, thật sự muốn đấm cho lão một cú vào mặt.

Ngô Tà trừng Hắc Nhãn Kính một cái, mở miệng đáp trả: “Hắc gia đây, ba chú cháu tôi đang nói chuyện, phiền ngài đi ra xa một chút được không?” Anh ta phát hiện ánh mắt tam thúc nhà mình nhìn Hắc Nhãn Kính có gì đó không đúng, lập tức cảnh giác.

Hắc Nhãn Kính cười tủm tỉm vẫy tay với Ngô Tà, rồi quay người đi đến ngồi cạnh Trương Khởi Linh.

Ở đây chỉ còn lại ba chú cháu Giải Liên Hoàn, Ngô Tà và Ngô Mặc.

Đối mặt với ánh mắt gay gắt của hai đứa cháu, Giải Liên Hoàn thở dài một hơi.

“Hai đứa bây, đúng là quá không nghe lời, bất chấp tất cả mà đi theo đến nơi nguy hiểm này, không nghĩ đến nhỡ có chuyện gì thật thì bọn ta, những người lớn tuổi này biết sống sao đây?” Giải Liên Hoàn đang diễn cảnh bi tình, muốn dùng cách này để ép Ngô Tà và Ngô Mặc rời khỏi cung Tây Vương Mẫu ngay lập tức.

Theo hắn thấy, chỉ cần chưa bước vào cung điện thật sự thì nguy hiểm sẽ giảm đi rất nhiều.

“Tam thúc, không phải cháu nói chứ, khi diễn kiểu cảm xúc này, chú nên cụp mí mắt xuống, khóe miệng kéo xuống, tốt nhất là hai mắt hơi đỏ, như vậy cảm xúc sẽ đầy đặn hơn một chút.” Thấy Giải Liên Hoàn diễn, Ngô Mặc thật sự không thể kiềm chế được bản thân.

Không chỉ miệng chê bai Giải Liên Hoàn, đồng thời còn đưa tay trực tiếp kéo mí mắt của Giải Liên Hoàn xuống.

Trong nháy mắt, bầu không khí Giải Liên Hoàn tạo ra hoàn toàn bị Ngô Mặc phá hỏng.

Tức đến mức hắn hất mạnh tay Ngô Mặc ra, giận dữ quát: “Mẹ kiếp!

Mày là do trời phái xuống hành hạ lão Ngô gia chúng ta đúng không?” Chưa đợi Ngô Mặc nói gì, Ngô Tà đã nhanh nhảu mở miệng: “Tam thúc, chú đừng đùa nữa, mau nói chuyện chính đi.” Giải Liên Hoàn ôm ngực, hồi lâu mới bình tĩnh lại.

Hắn đã hiểu, dù mình có nói gì làm gì, hai cái thằng ranh con này cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời mà rời đi.

Nếu đã vậy, chi bằng nói cho chúng biết một vài chuyện.

Thông qua lời kể của tam thúc, Ngô Tà biết được thì ra tam thúc đã tiếp xúc với Đinh Chủ Trác Mã và Trát Tây từ rất lâu rồi.

Chẳng qua tam thúc tính khí không tốt, đã trói ba người này lại, uy hiếp một trận ra trò.

Từ miệng họ mà biết được thông tin của Trần Văn Cẩm và lộ tuyến hành động năm đó.

Ban đầu họ bám theo sau Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính.

Nhưng sau trận bão cát, họ vô tình tìm thấy một lối vào khác.

“Tam thúc, trong trại có chuyện gì vậy?

Sao người không thấy đâu cả?” “Ừm, sau khi dựng trại, ta dẫn người đi tìm dì Văn Cẩm của con, trở về thì phát hiện những người ở lại trại đều biến mất.

Ta thấy tình hình không ổn, liền quả quyết dẫn số người còn lại rời khỏi đó.” Những chuyện này Ngô Mặc đã xem trong sách từ lâu, đối với nó cậu không mấy hứng thú.

Đừng thấy cậu bề ngoài giả vờ chăm chú nghe giảng, thực tế cậu đang giao tiếp với hệ thống trong đầu.

“Đinh!

Ký chủ xin chú ý, hiện tại phát hành nhiệm vụ giai đoạn mới!” “Giai đoạn 4, check-in cung Tây Vương Mẫu, lấy được vương miện trên đầu Tây Vương Mẫu, tiến vào thiên thạch.” “Phần thưởng nhiệm vụ: Huyết mạch Thanh Long tiến hóa đến 18%, cường hóa cơ thể *3, phát triển não bộ 8%, Minh Hồng Đao sử dụng sơ cấp.” Có nhiệm vụ có thưởng, đối với Ngô Mặc mà nói là một chuyện rất tốt.

Nhưng điều khiến Ngô Mặc khó chịu là, từ phần thưởng nhiệm vụ mà hệ thống phát ra, cậu nhìn ra một cảm giác khinh bỉ nồng đậm.

Huyết mạch tiến hóa, cường độ cơ thể thì cậu đều có thể hiểu, nhưng cái quái gì mà phát triển não bộ?

Càng quá đáng hơn là phía sau lại ghi chú 8%, chẳng lẽ nói bộ não của mình hiện tại ngay cả 8% cũng chưa đạt tới sao?

Ngô Mặc quả thực muốn tức điên lên, phần thưởng nhiệm vụ của hệ thống tính sát thương không mạnh, nhưng tính vũ nhục lại cực lớn.

Đây chẳng phải rõ ràng đang nói mình là đồ ngốc sao?

“Anh bạn, mày ra đây cho tao, mẹ nó chứ cái này là ý gì?

Vậy mày nói rốt cuộc hiện tại não bộ của tao phát triển được bao nhiêu?” Mặc kệ cậu la hét cả buổi, hệ thống vẫn như không tồn tại, ngay cả một câu trả lời cũng không cho.

Dường như sứ mệnh tồn tại của nó chỉ là phát hành nhiệm vụ.

Tâm trạng Ngô Mặc khó chịu liền thể hiện ra mặt.

Cậu bật dậy đứng lên, nói với Giải Liên Hoàn: “Tam thúc, chú cứ kể cho anh con nghe trước đi, con đi giải quyết nỗi buồn chút.” “Ừm, chú ý an toàn.” Giải Liên Hoàn gật đầu, sau khi bình tĩnh lại, với khả năng nhìn người và quan sát của hắn thì làm sao mà không nhìn ra Ngô Mặc tuyệt đối không giống người thường.

Hiện tại trong lòng hắn nghĩ, đứa cháu nhỏ nhà mình sau này tuyệt đối không phải là cá chậu chim lồng.

Giải Ngữ Hoa ngồi ở cách đó không xa, thấy Ngô Mặc đứng dậy, anh ta cũng đứng lên theo: “Tiểu Mặc, anh đi cùng em.” Hắc Nhãn Kính vừa mới chống cánh tay lên, thấy Giải Ngữ Hoa đứng dậy liền hạ tay xuống.

Lại ngồi lại chỗ cũ, cười tủm tỉm như thể không có chuyện gì xảy ra.

“Hoa ca, em đi giải quyết nỗi buồn đó?” Ngô Mặc nhướng mày, nhìn Giải Ngữ Hoa có chút kỳ lạ, đặc biệt nhắc nhở đối phương một câu mình định làm gì.

Không ngờ Giải Ngữ Hoa lại gật đầu: “Ừm, anh biết, đi cùng.” Ngô Mặc chớp chớp mắt, nhìn Giải Ngữ Hoa.

Cậu thật sự không thể tưởng tượng nổi, trong cả thế giới Đạo Mộ Bút Ký này, vị Tiểu Cửu gia tài đại khí thô này lại đi cùng mình đứng ở một chỗ, tiểu tiện vào hố?

Đó sẽ là một cảnh tượng như thế nào chứ?

Mặc dù đều là đàn ông cả, nhưng đối với Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc càng nghĩ càng thấy có chút kỳ quặc.

Chủ yếu là cậu nghĩ vị gia này, đáng lẽ phải đến mấy cái câu lạc bộ cao cấp, nhà vệ sinh sang trọng, bên cạnh còn có thị nữ đưa giấy thì mới đúng.

Chứ không phải đứng cùng mình, so xem ai tiểu xa hơn.

Giải Ngữ Hoa đi về phía trước hai bước, quay người nhìn Ngô Mặc vẫn đứng tại chỗ, nghi hoặc hỏi: “Sao vậy, Tiểu Mặc?” Ngô Mặc lắc đầu, gạt bỏ hình ảnh trong đầu, nhanh chóng nói: “Hoa ca, em không sao, đi thôi.” Vì trại đông người, để giữ vệ sinh, mọi người đi đại tiện tiểu tiện đều phải đi xa một chút.

Trên đường, Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc, mở miệng nói: "Tiểu Mặc, sao vậy, tam thúc nói làm em không vui à?

Thật ra tam thúc cũng là nghĩ cho em và Ngô Tà thôi, nơi này quá nguy hiểm, không phải chỗ các em nên đến." "Hả?" Ngô Mặc nghe Giải Ngữ Hoa nói vậy thì ngẩn ra.

Nghe ý lời anh ta dường như đang an ủi mình, nhưng từ khi nào mà vị Tiểu Cửu gia này cũng trở thành đại sư tình cảm vậy?

"Anh nói thế này em cũng không vui sao?" Giải Ngữ Hoa nghiêng đầu nhìn Ngô Mặc cười cười, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Sau đó nói: "Mặc dù chúng ta đều là hậu duệ Lão Cửu Môn, nhưng em và Ngô Tà khác anh.

Anh từ nhỏ đã trải qua đủ loại huấn luyện, 8 tuổi đã quản lý cả Giải gia, trong đó những đắng cay ngọt bùi đã trải qua căn bản không đủ để nói cho người ngoài biết." Nói đến đây, anh ta đưa tay vỗ vỗ vai Ngô Mặc: "Chuyện ở đây quá phức tạp, thật sự không phải chỗ hai đứa có thể tham gia vào." Ngô Mặc lặng lẽ lắng nghe tiếng lòng của Giải Ngữ Hoa, trong lòng lại thấy hơi kỳ lạ.

Chương 55

Thầm nghĩ: “Vị đại thiếu gia này hôm nay bị làm sao vậy?

Nhìn cảnh sinh tình à?

Từ khi nào mà anh ta có mối quan hệ tốt với mình như vậy?” Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa hai người đứng bên ngoài trò chuyện vài câu.

Chỉ qua vài câu đối thoại, Ngô Mặc đã có thể tưởng tượng ra, bấy nhiêu năm Giải Ngữ Hoa rốt cuộc đã phải gánh vác áp lực lớn đến mức nào?

“Hoa ca, hà tất phải ép bản thân căng thẳng đến vậy?” Ngô Mặc móc thuốc lá ra, châm lửa hút một hơi thật sảng khoái.

Hút thuốc đối với cậu là một cách để thư giãn áp lực, giải tỏa tinh thần.

Đây là thói quen cậu hình thành từ kiếp trước khi làm chỉ đạo võ thuật.

Ngô Mặc biết hút thuốc đối với một võ giả là chuyện không tốt.

Nhưng trong tình huống lúc đó, cậu chỉ có thể dựa vào thuốc lá để vượt qua từng đêm khó khăn.

“Căng thẳng?” Giải Ngữ Hoa cười cười, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, trầm trầm nói: “Vì anh muốn sống sót.” “Xin lỗi, Hoa ca!” Mặt Ngô Mặc hơi đỏ, lúc này cậu mới nhớ ra thế giới này không giống với kiếp trước, giết người và bị giết mỗi ngày đều diễn ra ở thế giới này.

Cậu đưa tay ra, trực tiếp ôm lấy vai Giải Ngữ Hoa.

Với giọng điệu huynh đệ tốt nói: “Không sao đâu, Hoa ca, sau này anh em tôi che chở cho anh, đứa nào dám ức hiếp anh, cứ hô một tiếng, em đi xử nó.” Kể từ khi 8 tuổi đã quản lý Giải gia, Giải Ngữ Hoa đã gặp đủ loại người.

Những người này có kẻ muốn cướp quyền, có kẻ muốn tranh giành địa vị, lại có người sống dựa dẫm dưới cánh tay anh ta.

Nhưng chưa từng có bất kỳ ai, nói với anh ta rằng muốn che chở cho anh ta.

Dường như ai cũng coi anh ta là siêu nhân, cho rằng anh ta không gì không làm được, không sợ đau, không sợ khổ.

Ngô Mặc là người đầu tiên nói những lời như vậy với anh ta, mặc dù cậu nói rất không đứng đắn, nhưng Giải Ngữ Hoa lại nghe ra được tấm lòng thật của cậu.

“Được!” Khóe miệng Giải Ngữ Hoa nhếch lên một nụ cười, rất nhạt, nhưng rất thật.

Sau khi quay về, Ngô Mặc vừa ngồi xuống, chợt nhớ ra vừa nãy ra ngoài chỉ lo trò chuyện với Giải Ngữ Hoa, căn bản không có đi giải quyết nỗi buồn.

“Ai!

Thôi kệ, lát nữa tính.” Vì đã trở lại, Ngô Mặc liền không định đi nữa.

Bởi vì cậu không muốn người ta sau khi biết mình biến thái, lại dán lên người cậu cái nhãn thứ hai – thận không tốt.

Ngô Tà và Giải Liên Hoàn hai người đã nói chuyện rất lâu, lần này Giải Liên Hoàn nói rất nhiều, đồng thời còn phát nội dung cuộn băng video trong tay mình cho Ngô Tà xem.

Khi đến trại đã rất muộn, tất cả mọi người sau một ngày thám hiểm đều đã mệt mỏi rã rời.

Vội vàng ăn vài miếng thức ăn, sau đó liền từng người một đổ vật ra đất mà ngủ.

Tiếng ngáy của Vương Bàn Tử đã vang khắp cả trại.

Xung quanh đang đốt lửa trại, tiếng củi cháy lách tách khiến người nghe cảm thấy rất thư giãn.

Ngô Mặc sau khi được hệ thống “tẩy lễ”, lúc này trạng thái cơ thể đang ở đỉnh cao, căn bản không hề buồn ngủ.

“Anh già, vẫn còn nghiên cứu mấy chuyện này à?” Cậu nhìn Ngô Tà cứ lặp đi lặp lại cuộn băng đó, như thể bị ma ám.

Không nhịn được tiến lại gần, nói: “Cái thứ này có gì mà xem chứ?” “Anh muốn tìm manh mối từ cuộn băng.” Ngô Tà gập máy tính lại, bây giờ đầu óc anh ta loạn thành một nồi cháo, căn bản không phân biệt được đầu mối.

Ngô Mặc khẽ cười một tiếng: “Có gì mà phải tìm chứ, anh cũng không nghĩ thử xem, nếu thật sự có manh mối gì, tam thúc cái lão lừa đảo đó, có thể dễ dàng đưa đồ cho anh sao?” Lời của Ngô Mặc một lời nói thẳng vào trọng tâm, tức thì kéo Ngô Tà ra khỏi sự mơ hồ.

Biểu cảm trên mặt Ngô Tà có chút rối rắm, anh ta im lặng một lát rồi thở dài, đặt máy tính sang một bên.

“Tiểu Mặc, em nói đúng, tam thúc làm sao có thể dễ dàng đưa đồ cho anh chứ?

Là anh quá ngốc.” Ngô Mặc nhìn Ngô Tà đang tự ti, cười lắc đầu.

“Ngốc nghếch gì chứ, anh chỉ là quá chú ý đến những chuyện này thôi.” Nói đến đây, Ngô Mặc đưa tay đặt lên vai Ngô Tà, ấn mạnh một cái.

“Vì những người này đã giao manh mối cho anh, vậy có nghĩa là họ muốn dẫn anh vào cuộc, cho nên em nghĩ phàm mọi chuyện không cần nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp làm là được rồi.” Trong lúc hai anh em đang nói chuyện, Giải Liên Hoàn đi từ bên cạnh tới.

Quần áo của hắn lộn xộn, toàn là bùn đất, không biết vừa rồi đi làm gì.

“Ai da mẹ ơi tam thúc, chú có phải rơi xuống hố tiểu tiện rồi không?” Trên người Giải Liên Hoàn toát ra một mùi khai nồng nặc, xông vào mũi Ngô Mặc khiến cậu bật dậy khỏi mặt đất.

Cậu bịt mũi chỉ vào Giải Liên Hoàn, nói: “Tuổi lớn như vậy rồi, một chút cũng không trang trọng, nửa đêm không ngủ chạy đi làm cái trò vớ vẩn gì với bùn và nước tiểu vậy, chú già này nghĩ cái gì thế?” Giải Liên Hoàn lúc này thấy Ngô Mặc, đã lười cả tức giận.

Hắn thật sự phát hiện cái miệng của đứa cháu nhỏ nhà mình đúng là quá độc địa.

Cũng không biết tổ tiên lão Ngô gia rốt cuộc là vị đại thần nào, mà gen đột biến lại trực tiếp di truyền sang cậu ta.

“Đừng nói nhảm.” Hắn trừng Ngô Mặc một cái, nói: “Đồng đội phát hiện bất thường, hai đứa có muốn đi xem không?” “Được!” Ngô Tà lập tức tỉnh táo, đứng dậy khỏi mặt đất, vừa định đi về phía Giải Liên Hoàn thì lại dừng bước.

“Tam thúc, mùi trên người chú thật sự hơi nồng.” Ngô Tà cũng bịt mũi, lúc này hai anh em đứng cạnh nhau, thần thái và động tác càng lúc càng giống nhau.

“Nói nhảm!

Muốn làm cái nghề trộm mộ này mà còn sợ mùi nồng à?” Giải Liên Hoàn tranh thủ giáo huấn hai người: “Nếu ngay cả mùi này cũng không chịu nổi, vậy thì hai đứa vẫn nên mau về nhà đi.” Hai anh em bĩu môi, coi lời Giải Liên Hoàn như gió thoảng bên tai.

“Thôi được rồi, ông đây không quản nổi hai cái thằng ranh con các ngươi.” Giải Liên Hoàn thở dài, đi đến một bên đá tỉnh mấy người đồng đội đang ngủ.

“Được rồi, mẹ nó chứ đừng ngủ nữa, có việc rồi!” “Vâng, tam gia!” Mấy người đồng đội tuổi còn trẻ, thể chất không tệ, vài giây sau liền tỉnh táo lại.

Ngô Tà và Ngô Mặc hai anh em đi theo sau Giải Liên Hoàn, đến bên cạnh một cái cống không xa.

Tức thì một mùi hôi thối cực lớn xông tới.

Đây là nơi bị phá hoại khi phế tích sụp đổ, xung quanh các khối đá đều bị dịch chuyển, trên các tấm đá xuất hiện rất nhiều khe hở.

Lộ ra lớp đất cát phía sau, bên dưới lớp đất cát đen kịt là một khe nứt cực kỳ rộng.

Đây là nơi mà các đồng đội đã chọn để đi tiểu, nên mùi hôi xông tận trời.

“Tam thúc bá đạo thật đó, vì tìm được tam thẩm mà chú đây coi như dũng cảm xông vào ổ nước tiểu à?” Ngô Mặc giơ ngón cái lên với Giải Liên Hoàn, biểu cảm trên mặt vừa thán phục vừa chê bai, đan xen vào nhau rất kỳ lạ.

Còn về việc Ngô Mặc tại sao luôn chọc tức Giải Liên Hoàn?

Không phải vì cậu ghét Giải Liên Hoàn, ngược lại là rất thích.

Trong thời gian ngắn ngủi ở cạnh nhau, cậu chân thành cảm nhận được tình cảm yêu thương và quan tâm chân thành của Giải Liên Hoàn dành cho hai đứa cháu.

Điều đó khiến cậu, một người luôn một mình phiêu bạt nhiều năm bên ngoài, cảm nhận được tình yêu thương từ người lớn.

Còn một điểm nữa là Giải Liên Hoàn trông giống Phạm Minh, khiến Ngô Mặc không nhịn được cứ thấy cơ hội là muốn chọc ghẹo hắn.

“Mày cút sang một bên mà đứng đi!” Giải Liên Hoàn lười nói nhảm, một tát vỗ Ngô Mặc sang một bên.

Hắc Nhãn Kính đứng sau lưng Giải Liên Hoàn, vẻ mặt chán ghét: “Đệt, ai tiểu mà nóng tính thế nha.” Người đồng đội kia có chút ủy khuất: “Chả phải ngày nào cũng liều mạng nên mới nóng tính vậy sao.” Giải Liên Hoàn nhìn chằm chằm vào khe nứt đó, nói với người đồng đội đứng bên cạnh: “Đừng mẹ kiếp nói nhảm nữa, mày dọn dẹp chỗ này đi, lát nữa cầm dây thừng giúp tao, tao và Hắc Nhãn Kính xuống xem thử.” Ngô Tà vừa định ngăn Giải Liên Hoàn lại, Ngô Mặc đột nhiên mở miệng nói: “Tam thúc, đừng đùa nữa, nhiều người sống đứng đây thế này, đâu đến lượt chú già tay chân chậm chạp đi trước chứ?” Nói xong cậu đảo mắt nhìn, ánh mắt chuyển sang Trương Khởi Linh ở cách đó không xa.

Cười híp mắt mở miệng nói: “Không bằng cứ để đứa cháu nhỏ mà chú yêu nhất là con đây, cùng đồng chí Lão Trương đi dò đường trước, thế nào?” Giải Liên Hoàn và Tha Bả (thủ lĩnh đội A Ninh) cùng những người khác mỗi người một bụng quỷ kế.

Hắn muốn mượn những người này để dò đường cho mình, còn Tha Bả lại muốn mượn Giải Liên Hoàn để có được kho báu cung Tây Vương Mẫu.

Ban đầu Giải Liên Hoàn ở thế yếu, nhưng sự xuất hiện của Ngô Mặc và những người khác lại khiến thực lực hắn tăng mạnh.

Hắn nhìn Ngô Mặc do dự một lát, rồi gật đầu: “Tiểu Mặc, cẩn thận.” “Yên tâm đi, tam thúc.” Ngô Mặc nói xong, vẫy vẫy tay với

Trương Khởi Linh đang đứng ôm đao cách đó không xa.

Cười híp mắt gọi: “Đồng chí Lão Trương, làm việc thôi!” Trương Khởi Linh hai mắt như điện, chiếu thẳng vào Ngô Mặc, một lát sau cất bước đi tới.

Lúc này các đồng đội đang dọn dẹp khe nứt và chuẩn bị công cụ.

Ngô Mặc đặt tay lên vai Trương Khởi Linh, he he cười một tiếng, nói: “Lão Trương, đây là lần đầu anh em ta hợp tác đó, mọi việc trước tiên cứ trao đổi kỹ càng nhé.” “Đừng đến bên dưới rồi chú già đây cất chân là chạy mất, đến lúc đó anh em tôi biết tìm chú, hay là không tìm chú đây?” Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Ngô Mặc, phun ra hai chữ: “Không – sẽ!” “OK, có câu đó của chú là tôi yên tâm rồi!” Ngô Mặc buông Trương Khởi Linh ra, quay người đi đến bên cạnh khe nứt, chuẩn bị kiểm tra xem các đồng đội đã dọn dẹp đến mức nào.

Hắc Nhãn Kính vẫn đứng bên cạnh xem trò vui.

Ban đầu hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để xuống dò đường, nhưng không ngờ Ngô Mặc lại chủ động yêu cầu thay thế Giải Liên Hoàn.

Hắn đến gần Ngô Mặc, nhỏ giọng lẩm bẩm bên tai cậu: “Mặc thiếu bảo bối, hà tất phải để cái tên Ách Ba đó làm bạn đồng hành của cậu chứ, gã đó nửa ngày không phun ra được một chữ, chán ngắt.” Ngô Mặc ghét hắn lắm lời, liếc hắn một cái, nhích người sang một bước.

Với giọng không vui nói: “Xuống dò đường chứ có phải nói đối thoại hài đâu, cần gì người tung hứng à?” Nói xong cậu dường như nghĩ đến cảnh tượng thú vị nào đó.

Cười xấu xa một tiếng, hạ thấp giọng nói: “Cậu không thấy cái tên Ách Ba Trương mặt lạnh lùng, người đầy mùi hôi thối đó, rất thú vị sao?” Hắc Nhãn Kính: “...” Mấy người đồng đội này hành động rất nhanh, không lâu sau đã dọn dẹp khe nứt bên dưới thành một cái cửa lớn, đồng thời buộc chặt dây thừng.

Chương 56

“Ngô thiếu, đã dọn dẹp xong, ngài xem bây giờ có xuống không?” Tha Bả vẻ mặt tươi cười đi đến trước mặt Ngô Mặc, ngữ khí cực kỳ cung kính.

Nhưng nếu nhìn kỹ, đáy mắt hắn ẩn chứa sát ý.

Phản ứng của Tha Bả và những người khác, Ngô Mặc sớm đã nắm rõ trong lòng.

Cậu đã nghĩ kỹ, nếu tên này biết điều, thì sẽ để hắn một mạng, nếu không thì cứ để hắn vĩnh viễn ở lại cung Tây Vương Mẫu.

Ngô Mặc nhướng mày, cười như không cười nhìn Tha Bả, nói: “Dây thừng buộc chắc chắn chứ?

Ông đây không muốn giữa chừng rơi xuống chết đâu đấy.” “Ngô thiếu, ngài đừng đùa nữa, huynh đệ làm sao có thể làm loại chuyện tự tàn sát lẫn nhau này chứ?” Tha Bả nhe răng cười một tiếng với Ngô Mặc: “Ngô thiếu, trước kia anh em tôi không hiểu chuyện, ngài rộng lượng vẫn là đừng để trong lòng nữa.” Tha Bả có thể khiến một đám huynh đệ nghe lời hắn, tự nhiên cũng không phải người bình thường.

Trước kia hắn nghe lời đồn đại trên giang hồ, tiểu tam gia nhà họ Ngô chỉ là một thư sinh yếu ớt, vì vậy đối với hai anh em Ngô Mặc không hề để trong lòng.

Nhưng hiện thực lại dạy hắn làm người, Ngô Mặc không chỉ không hề yếu ớt, ngược lại thân thủ cực kỳ giỏi.

Đồng thời còn có Hắc Nhãn Kính và Tiểu Cửu gia nhà họ Giải ở bên cạnh, như vậy Tha Bả quyết định sửa đổi kế hoạch trước kia.

“À à, tôi cũng đùa thôi.” Ngô Mặc cười toe toét, như thể vô tâm vô phế đấm mạnh một cái vào ngực Tha Bả: “Được rồi, làm việc thôi!” Ban đầu ý tưởng là Hắc Nhãn Kính làm hậu thuẫn, Giải Liên Hoàn xuống kiểm tra tình hình.

Nhưng hiện tại đã biến thành Ngô Mặc và Trương Khởi Linh hai người, liền không cần phiền phức như vậy.

Hai người nắm chặt dây thừng, với tốc độ cực nhanh trượt xuống.

Xuyên qua từng lớp khe nứt đầy mùi khai, thẳng tiến vào phía dưới.

Lối đi không thẳng đứng, cần phải bò vào khe nứt đất cát, rất nhanh những người phía trên liền không nhìn thấy bóng dáng hai người.

“Tam thúc, Tiểu Mặc với họ sẽ không gặp chuyện gì chứ?” Ngô Tà rất lo lắng, ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm vào khe nứt.

Chỉ khi nhìn thấy ánh đèn pin phát ra từ bên trong, anh ta mới có thể yên tâm một chút.

“Có cái tên Ách Ba Trương đó ở trong, chắc chắn có thể bảo vệ Tiểu Mặc.” Điểm này Giải Liên Hoàn tương đối yên tâm, hắn biết với thân thủ của Trương Khởi Linh, nếu muốn bảo vệ một người thì vẫn có thể làm được.

Lúc này Vương Bàn Tử cũng bị tiếng động làm giật mình tỉnh dậy, đi đến sau lưng Ngô Tà, vừa đúng lúc nghe thấy lời anh ta nói.

Không nhịn được chen vào nói: “Tiểu Thiên Chân, không phải Bàn gia tao nói mày chứ, Tiểu Ca và thằng phá hoại kia thân thủ thế nào?

Đó là loại người có thể sống sờ sờ đập chết một con mãng xà đấy, mày lại còn lo lắng sự an toàn của hai người họ sao?” “Để Bàn gia tao nói cho mà nghe, mày đúng là mù xem náo nhiệt!” Hắc Nhãn Kính: “...” “Mẹ nó chứ câm miệng hết đi, chú ý tin tức bên dưới!” Giải Liên

Hoàn trong lòng không hề bình tĩnh như biểu hiện, vì không rõ tình hình cụ thể bên dưới, hắn rất lo lắng cho Ngô Mặc.

Ngô Mặc và Trương Khởi Linh hai người bò xuống dưới khe nứt, phát hiện nơi đây cách lối đi phía trên chỉ khoảng 20 mét, không cao như tưởng tượng.

Nhưng phía dưới cực kỳ chật hẹp, dường như một thanh kiếm sắc đã chẻ cả ngọn núi làm đôi.

Vị trí họ bò xuống chính là trong khe dao đó.

Trên dưới có hai khe nứt vừa dài vừa sâu, lần lượt thông tới hai hướng.

Chen vào trong khe nứt, Ngô Mặc sờ sờ lớp đất cát bên cạnh, phát hiện thứ này còn cứng hơn cát.

Lúc này độ dài dây thừng đã hết, Ngô Mặc tiện tay cởi dây thừng.

Hỏi Trương Khởi Linh ở phía sau: “Lão Trương, đi về hướng nào?” Trong bóng tối, ánh mắt Trương Khởi Linh hơi lóe lên, hắn nhìn Ngô Mặc hỏi ngược lại: “Cậu tại sao lại đến?” Câu hỏi này quả thực khiến Ngô Mặc ngớ người ra, không hiểu Trương Khởi Linh tại sao lại hỏi như vậy?

Trương Khởi Linh nhìn Ngô Mặc, tiếp tục nói: “Cậu và Ngô Tà không nên tham gia vào.” “Tham gia?” Ngô Mặc rất ngạc nhiên nói: “Đồng chí Lão Trương, chú bị sốt à?” Nói xong Ngô Mặc tốc độ tay cực nhanh, trực tiếp sờ lên trán Trương Khởi Linh.

Do không gian tương đối chật hẹp, hai người đứng sát rất gần, Ngô Mặc thân thủ không kém Trương Khởi Linh, vì vậy rất nhanh đã chạm được vào hắn.

Trương Khởi Linh lặng lẽ đứng đó, mặc cho tay Ngô Mặc chạm vào trán mình.

Chỉ cảm thấy một mùi khai nồng nặc, quanh quẩn chóp mũi.

“Không sốt à!” Ngô Mặc lẩm bẩm một mình, đồng thời có chút không hiểu, lời này Trương Khởi Linh chẳng phải chỉ nói với Ngô Tà sao?

Nghĩ không ra cậu liền không nghĩ nữa, lập tức chỉ vào lối đi phía trước nói với Trương Khởi Linh: “Được rồi Lão Trương, đừng nói nhảm nữa, chúng ta vẫn nên mau chóng đi xem phía trước rốt cuộc là tình hình gì?” Ngô Mặc đi đầu, bò về phía khe nứt phía trước.

Trương Khởi Linh nhìn bóng lưng cậu suy nghĩ một lát, liền đi theo sau.

Khe nứt rất sâu, lại cực kỳ chật hẹp, chiều cao chỉ khoảng 1 mét 3, chỉ có thể khom lưng mà thám hiểm bên trong.

“Kháo, cái hệ thống chết tiệt này, tại sao không thưởng công pháp co rút xương cốt chứ?” Ngô Mặc trong lòng thầm uất ức, cậu cao gần 1 mét 9, mỗi lần đều phải khom người tiến về phía trước trong lối đi, quả thực quá tốn sức.

Trương Khởi Linh đi theo sau lưng Ngô Mặc, im lặng không nói gì.

Nếu không phải nghe thấy tiếng thở nhỏ của hắn, Ngô Mặc còn tưởng người anh phía sau lại đột nhiên biến mất rồi.

Men theo khe nứt bò về phía trước, mượn ánh đèn pin chiếu sáng, Ngô Mặc phát hiện ở những chỗ lõm hai bên khe nứt, đều là những cái kén bùn được bao bọc bởi rễ cây khô và bùn đất.

Những cái kén bùn dày đặc xếp thành hàng, giống như tổ ong vò vẽ, nhìn mà da đầu tê dại.

Ngô Mặc liếc mắt một cái liền hiểu trong lòng, bên trong những cái này đều là xác chết.

Nhìn từ số lượng xác chết, chắc hẳn là những nô lệ xây dựng công trình năm đó, chết mệt hoặc chết bệnh liền chôn ngay tại chỗ.

Dùng bùn đất bao bọc thi thể của họ, trực tiếp coi như vật liệu lấp đầy kiến trúc.

Cách này vừa có thể hoàn thành công trình, lại không lãng phí thời gian xử lý thi thể.

Trong thời cổ đại, cách này có một cái tên là “Khuất Chi Táng”.

Ngô Mặc có chút cảm khái: “Ai, cát bụi về cát bụi, đất về đất, chết rồi một mồi lửa thiêu rụi có phải tốt hơn không, hà tất phải làm ra loại kiến trúc này chứ?” Trương Khởi Linh im lặng một lát, mở miệng nói: “Họ sống chết đều muốn có quyền thế.” “Ồ, tôi biết rồi Lão Trương!” Ngô Mặc vẫy vẫy tay về phía sau, tiếp đó nói: “Tôi chỉ tùy tiện cảm khái một câu thôi, nếu không có bọn họ, ông đây biết đi đâu mà phát tài làm giàu chứ?” Trương Khởi Linh: “...” Lại bò thêm một đoạn về phía trước, Ngô Mặc nghe thấy tiếng nước chảy từ cuối khe nứt truyền đến.

Phía trước lớp đất bùn nứt ra, xuất hiện một đường giếng đá.

Lối vào đường giếng một mảng hỗn độn, chắc hẳn là do động đất gây ra sụp đổ.

Tiếng nước chảy từ sâu trong giếng truyền ra.

Lúc này đã trôi qua khoảng một tiếng, ở cửa động phía trên Giải Liên Hoàn và những người khác sớm đã sốt ruột không thôi.

Ngô Tà đi vòng quanh cửa động, cuối cùng không nhịn được mở miệng nói: “Tam thúc, cháu xuống xem thử.” Anh ta nói xong liền chuẩn bị nắm dây thừng từ lối đi xuống.

Bất luận thân thủ Ngô Mặc có tốt đến đâu, nhưng trong lòng Ngô Tà, cậu mãi mãi là đứa em trai cần mình chăm sóc.

“Không cần, đợi thêm chút nữa.” Giải Liên Hoàn vội vàng đưa tay ngăn Ngô Tà lại.

“Tiểu Tà, tình hình bên dưới không rõ, hai người họ thân thủ không tệ, con đừng xuống đó gây thêm phiền phức.” “Nhưng mà…” Ngô Tà còn chưa kịp nói xong, Giải Ngữ Hoa đã chen lời: “Ngô Tà, đừng vội, đợi thêm một tiếng nữa, nếu sau một tiếng mà họ vẫn chưa ra, vậy thì anh sẽ xuống.” “Tiểu Tam gia, yên tâm đi, Mặc thiếu sẽ không có chuyện gì đâu.” Hắc Nhãn Kính vỗ vỗ vai Ngô Tà, an ủi nói: “Nói chung, kẻ gây họa sống ngàn năm, cái mà cậu nên lo lắng là mấy sinh vật bên dưới đó.” Ngô Tà: “...” Lúc này dưới giếng, Ngô Mặc và Trương Khởi Linh hai người đang ở lối vào đường hầm.

Nơi đây hơi rộng rãi một chút, có thể đứng song song hai người.

“Vãi chưởng, thằng ngốc nào lại khắc chữ cái tiếng Anh ở đây vậy?” Ngô Mặc cầm đèn pin chiếu vào một hàng chữ trên vách đất cát, nghiên cứu tới lui.

“Mẹ kiếp toàn là chữ viết tắt tiếng Anh, quỷ mới biết nó muốn biểu đạt ý gì?” “Nguy hiểm!” Ngô Mặc rút dao găm ra, cảnh giác nhìn quanh bốn phía, không phát hiện bất kỳ tình huống nào.

Cậu nghi hoặc nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, hỏi: “Chú có biết chuyện sói đến rồi không?

Nguy hiểm chỗ nào chứ?” “Ý nghĩa tượng trưng của ký hiệu.” Trương Khởi Linh chỉ vào ký hiệu trên tường, khẽ thở dài: “Nơi này tôi đã từng đến, nguy hiểm.” Ngô Mặc đập một cái vào trán, đột nhiên nhớ ra Trương Khởi Linh có thói quen để lại dấu vết ở những nơi đã đi qua.

Nhưng những ký hiệu này cậu chưa từng thấy, vì vậy nhất thời không phân biệt ra được.

Ngô Mặc nhìn ký hiệu, lại nhìn Trương Khởi Linh, hồi lâu mới thốt ra một câu: “Chú qua cấp 4 rồi à?” Trương Khởi Linh dứt khoát đứng dậy, quay người đi về.

“Này, này, tôi còn chưa nói xong mà?” Ngô Mặc vừa thấy Trương Khởi Linh đi về, liền vội vàng đứng dậy theo sau.

Miệng lầm bầm lầu bầu nói: “Tôi chỉ thuận miệng hỏi một câu thôi mà, chú đến nỗi phát giận lớn như vậy sao?” “Người ta đều nói người già tính trẻ con, trẻ con tính người già, ở chú thể hiện rõ ràng thật đó.” Bước chân Trương Khởi Linh khựng lại một chút, ngay sau đó lại với tốc độ cực nhanh đi về.

Lúc đến hai người dùng gần một tiếng đồng hồ, nhưng lúc về lại cứ thế mà rút ngắn còn 40 phút.

Đi đến chỗ dây thừng, Trương Khởi Linh không chút do dự nắm lấy dây thừng, ba bốn cái đã bò lên trên.

Ngô Mặc nhìn Trương Khởi Linh đã bò lên, bĩu môi.

“Mãn kinh rồi à?

Một câu cũng không nói được?

Sớm biết thế thà xuống cùng Hắc Nhãn Kính còn hơn, ít nhất còn có người để nói chuyện.” “Lên rồi!” Sau khi Trương Khởi Linh bò lên, Ngô Tà và những người khác vội vàng vây lại, nhưng lại phát hiện phía sau không có bóng dáng Ngô Mặc.

“Tiểu Mặc đâu?” Ngô Tà sốt ruột, nắm lấy cánh tay Trương Khởi Linh hỏi dồn: “Nó sao còn chưa lên?” Lời vừa dứt, bóng dáng Ngô Mặc từ cửa động nhô ra.

Ngô Tà vội vàng bỏ Trương Khởi Linh lại, nhanh bước đến cạnh Ngô Mặc.

Chương 57

Vừa định tiến lên ôm cậu, một mùi hôi thối cực kỳ khó ngửi truyền đến, tức thì đánh lùi anh ta ba bước.

“Trời đất quỷ thần ơi, mùi trên người mày cũng quá khó ngửi!” Ngô Tà bịt mũi, nhìn Ngô Mặc với vẻ chán ghét: “Mày quả thực còn khó ngửi hơn cả tam thúc nữa.” Ngô Mặc nào có thể chiều Ngô Tà, cậu dang rộng hai tay sải bước xông lên.

Trực tiếp ôm Ngô Tà vào lòng, lại còn cọ mạnh mấy cái vào người anh ta.

Ngô Tà giãy giụa không thoát ra được, tức đến mức miệng không ngừng mắng: “Thằng nhóc thối, mày cố tình đúng không?” “Được rồi, hai đứa bây đừng làm loạn nữa!” Giải Liên Hoàn không chịu nổi nữa, ngăn hai anh em đang đùa giỡn lại.

Hắn nhìn Ngô Mặc nói: “Tình hình bên dưới thế nào?

Có lối ra khác không?” “Tôi và Lão Trương men theo khe nứt bò hơn một tiếng, phát hiện bên trong có một đường hầm bị sập, trong đường hầm có tiếng nước chảy.” Nói đến đây, Ngô Mặc quay người chỉ vào Trương Khởi Linh bên cạnh: “Tôi vốn muốn tiến vào thám tra thêm một phen, không ngờ Lão Trương quay người bỏ đi luôn.” Về chuyện phát hiện Trương Khởi Linh từng để lại dấu vết bên dưới, Ngô Mặc không công khai nói ra.

Ánh mắt mọi người đều chuyển sang Trương Khởi Linh, muốn xác nhận phản ứng của hắn.

Hắn gật đầu, trầm ổn nói: “Có thể tiến vào!” Giải Liên Hoàn trầm tư một lát, quát với đồng đội dưới quyền: “Chuẩn bị một chút, một tiếng nữa sẽ rời khỏi đây.” “Tiểu Mặc, con mau tranh thủ nghỉ ngơi một lát đi, hành trình sau này còn có cơ hội nghỉ ngơi hay không, thì khó nói rồi.” Giải Liên Hoàn quay người nhìn hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà, còn muốn mở miệng nói gì đó, nhưng không biết vì sao lời đến miệng lại nuốt vào.

Chỉ khẽ thở dài một hơi, lắc đầu, quay người rời khỏi đó.

“Anh, anh có thấy không, diễn xuất của tam thúc càng ngày càng giỏi.” Ngô Mặc đặt tay lên vai Ngô Tà, chỉ vào bóng lưng Giải Liên Hoàn nói: “Nhìn cái bóng lưng cô đơn tịch mịch này đi, có giống dáng vẻ một đại anh hùng sa cơ lỡ vận không?” Giải Liên Hoàn đi không xa, nghe thấy lời Ngô Mặc nói ở phía sau suýt nữa bị vấp ngã.

Lúc này trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một ý nghĩ kỳ lạ, đó là lần này ở cung Tây Vương Mẫu có thể thoát thân thuận lợi không đây?

Lúc chỉnh lý trang bị, Ngô Mặc nghĩ rồi dứt khoát đến bên Giải Liên Hoàn hỏi: "Tam thúc, có đồ tốt gì không?" Giải Liên Hoàn nhìn thấy cậu ta là lại đau cả răng, chỉ vào đống trang bị trên đất nói: "Chỉ còn mấy thứ này thôi, mấy thứ trước đều để ở doanh địa rồi, mày không thấy à?" Ngô Mặc nhặt một khẩu súng dưới đất lên, thử một chút thấy cũng không tệ, liền cầm chơi đùa. "Tam thúc, khẩu súng này là của em." "Thằng nhóc mày học bắn súng từ khi nào thế?" Thấy Ngô Mặc thành thạo như vậy, Giải Liên Hoàn nhíu mày.

Với vẻ mặt âm trầm nói: "Mày nói thật cho tao nghe, thân thủ và súng pháp của mày là học từ Hắc Nhãn Kính à?" "Hạt Tử?" Ngô Mặc mân mê khẩu súng, tiện miệng đáp một câu: "Liên quan gì đến hắn?

Vả lại hắn chẳng phải là người Tam thúc thuê sao?" Giải Liên Hoàn còn định truy hỏi, một tên đồng đội bên cạnh chạy tới.

Thở hổn hển nói: "Tam gia, anh em đã chuẩn bị xong hết rồi, lúc nào cũng có thể xuất phát." "Ừ, biết rồi!" Giải Liên Hoàn ừ một tiếng, phất tay bảo tên đồng đội đi trước.

Đi đến trước mặt Ngô Mặc, hạ thấp giọng nói: "Mấy người này không đáng tin, phải cẩn thận đấy, biết không?" Ngô Mặc tay khựng lại, giả vờ không để ý gật đầu, cắm súng vào thắt lưng sau.

Cười tủm tỉm nói: "Đi thôi Tam thúc, em đã hơi nóng lòng muốn xem rốt cuộc Tây Vương Mẫu trông như thế nào rồi."Tất cả mọi người thu dọn xong trang bị, đều đứng ở khe nứt.

Trương Khởi Linh dẫn đầu, người đầu tiên trượt xuống.

Giải Liên Hoàn định là người thứ hai, nhưng bị Ngô Mặc chặn lại.

Cậu ta nhấc chân đá vào mông Hắc Nhãn Kính, nói: "Kính ca, đến lúc thể hiện sức hút cá nhân của anh rồi đó." Nói xong cậu ta lại huơ tay về phía Hắc Nhãn Kính, làm tư thế lao về phía trước, miệng phát ra một tiếng: "Đi đi, Pikachu!" Ngô Tà mặt đen sì, quả thật không đành lòng nhìn thẳng.

Đến giờ anh vẫn không thể hiểu nổi, rốt cuộc thằng em ruột này đã xảy ra chuyện gì? "Phốc!

Hahahaha." Vương Béo thực sự không nhịn được, ngồi thụp xuống đất cười điên cuồng, sự mệt mỏi mấy ngày liền cũng được xoa dịu trong tiếng cười.

Hắn phát hiện mình càng ngày càng thích Ngô Mặc, quả thực cậu ta là suối nguồn hạnh phúc của hắn.Hắc Nhãn Kính quả thực bị tức đến bật cười, hắn nhìn Ngô Mặc giơ một ngón giữa, rồi quay người nắm lấy dây thừng nhanh chóng trượt xuống.

Giải Liên Hoàn nhìn Phan Tử mà hơi sầu, nếu để Phan Tử ở lại đây, không nghi ngờ gì là đang đợi chết."Tam gia, không cần lo cho tôi, tôi có thể chống đỡ được." Phan Tử tay chống một cây gậy tạm thời được đẽo từ gỗ, nhìn Giải Liên Hoàn.

Nghiến chặt răng nói: "Ngài cứ yên tâm, dù thế nào tôi cũng sẽ theo kịp bước chân của ngài." Phan Tử bị thương ở chân, leo trèo trong khe nứt như thế này cực kỳ bất lợi cho vết thương của hắn.

Ngô Mặc cực kỳ khâm phục Phan Tử, cậu cảm thấy Phan Tử giống như một tử sĩ thời cổ đại, cực kỳ trung thành với chủ nhân.

Cậu thích kiểu người như vậy, nhưng bản thân thì tuyệt đối không muốn trở thành người như thế.Thấy Phan Tử lê cái chân tàn tật chuẩn bị xuống động, Ngô Mặc có chút không đành lòng.

Cậu không muốn Phan Tử trở thành một người tàn phế, cuối cùng chết ở Tây Vương Mẫu Cung. "Hệ thống, trong thương thành có thuốc nào có thể giúp vết thương nhanh chóng hồi phục không?" "Đinh, chỉ cần Túc chủ có tích phân, dù là lập tức thành tiên cũng có thể." "Đừng nói nhảm, mau giới thiệu một loại kinh tế, hiệu quả và đáng tin cậy đi." Ngô Mặc phát hiện gần đây hệ thống cứ thích cà khịa mình, hình như không cãi nhau với mình vài câu là không thoải mái vậy.Lần này hệ thống rất nhanh nhạy, lập tức liệt kê ra mấy loại dược phẩm, đều là những loại Ngô Mặc có thể mua với số tích phân hiện có. "Vãi, đắt thế?" Ngô Mặc nhìn số tích phân chỉ còn 2000 của mình, rồi lại nhìn mấy loại dược phẩm bên trên.

Cuối cùng nghiến răng chọn một viên Tu Phục Hoàn giá 500 tích phân.Nhìn phần mô tả hiển thị trên màn hình, Ngô Mặc biết viên thuốc này có thể giữ được chân Phan Tử.

Nó sẽ không làm vết thương tiếp tục xấu đi, mà sẽ dần dần hồi phục.

Chỉ có điều thời gian hồi phục hơi chậm, nhưng mà khá rẻ, đây mới là điểm mấu chốt để cậu lựa chọn.Dược phẩm nhanh chóng được đưa vào không gian của Ngô Mặc, cậu đút tay vào túi, nhân tiện lấy viên thuốc ra. "Phan Tử!" Ngô Mặc đi đến bên cạnh Phan Tử, vỗ vỗ vai hắn, nói: "Yên tâm đi, sẽ không bỏ mày lại đâu, trong túi tao có thuốc giảm đau, mày uống trước đi." "Mặc thiếu, tôi không cần đâu, tôi làm được mà!" Phan Tử cực kỳ quật cường, suốt quãng đường này bị Ngô Mặc cõng đằng sau, khiến hắn cảm thấy mình như một phế vật.

Lúc này nhìn xuống cái khe nứt bên dưới, hắn không muốn làm liên lụy Ngô Mặc nữa.

Thậm chí đã tính toán sẵn, nếu gặp nguy hiểm sẽ dùng thân tàn này mở đường cho Tam gia. "Đừng nói nhảm, ăn đi!" Ngô Mặc lười nói nhiều, lấy viên thuốc trong tay ra trực tiếp nhét vào miệng Phan Tử.

Thuốc vào miệng liền tan, không đợi Phan Tử phản ứng lại đã hóa thành nước chảy xuống dạ dày.

Ngô Mặc không biết tác dụng của thuốc rốt cuộc lúc nào sẽ phát huy, nhưng cậu biết chân Phan Tử đã được giữ lại. "Mặc thiếu, tôi..." Chưa đợi Phan Tử nói xong, Ngô Mặc đã ngắt lời hắn: "Được rồi, đừng có ẻo lả nữa, mau đi đi, ông đây không muốn cõng mày suốt đường, cuối cùng lại phải thu xác cho mày ở đây đâu."Xử lý xong Phan Tử, những người còn lại đã xuống gần hết.

Trên này chỉ còn Ngô Tà, Vương Béo, Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa bốn người.

Những người khác thì không sao, chỉ có Vương Béo hơi sầu, vừa nãy hắn cười vui vẻ bao nhiêu, bây giờ lại bi thương bấy nhiêu.

Khe nứt cực kỳ chật hẹp, hắn lại bị thương ở mông, cảm giác cọ xát đó quả thực khiến hắn sống không bằng chết.Thấy Vương Béo mãi không lách xuống được, Ngô Mặc gãi gãi đầu.

Quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa đang đứng một bên, nói: "Hoa ca, hay là anh xuống trước đi, em với Bàn gia sẽ đoạn hậu." Giải Ngữ Hoa đi đến trước khe nứt, nhìn Vương Béo đang kẹt cứng không tiến không lùi được mà hơi đau đầu.

Trong suy nghĩ của anh, Béo Tử căn bản không thích hợp trộm mộ.

Bởi vì rất nhiều đường hầm mộ cực kỳ nhỏ, có yêu cầu rất cao về thân hình."Tôi nói Tiểu Phôi Thủy, mày cứ đứng đó nhìn à?

Mau qua đây giúp Bàn gia đi." Vương Béo thở hổn hển một hơi, rồi nói tiếp: "Mày cũng không nghĩ xem, tao không vào được thì hai người các mày có vào được không?" Nghe lời Vương Béo, Ngô Mặc suy nghĩ một lát, mắt quét bốn phía.

Cuối cùng dừng lại ở chỗ Vương Béo bị kẹt, đột nhiên nảy ra một linh cảm.

Khóe miệng cậu ta nở một nụ cười ranh mãnh, sải bước lớn đi về phía Vương Béo.Thấy Ngô Mặc với vẻ mặt không có ý tốt, Vương Béo có dự cảm chẳng lành.

Hắn sợ hãi hô lớn: "Mẹ nó chứ Tiểu Phôi Thủy, mày muốn làm gì?" Ngô Mặc lười nói nhảm với Vương Béo, đi đến chỗ Vương Béo bị kẹt, kéo khóa quần ra và bắt đầu "xả nước" vào khe nứt đầy bùn đất.

Bãi nước tiểu này cậu ta đã nhịn cả đêm, lúc này được giải phóng ra, quả thực có cảm giác sảng khoái tột độ. "Vãi chưởng, Tiểu Phôi Thủy, mày mẹ kiếp!" Vương Béo bị tè cho kêu oai oái, lấy tay che mặt cố gắng né tránh, nhưng vẫn bị bắn đầy đầu đầy mặt.

Hắn tức đến mức chửi loạn xạ, hận không thể lao lên đánh Ngô Mặc một trận.

Cũng không biết là nước tiểu của Ngô Mặc có tác dụng bôi trơn không?

Hay là Vương Béo trong lòng có cục tức nên dùng sức thoát ra, tóm lại hắn rất nhanh chóng trượt xuống khỏi khe nứt. "Ngô Mặc, ông đây thảo tổ tông nhà mày!" Tuy nhiên, cùng lúc hắn trượt xuống, còn kèm theo những tiếng chửi rủa không ngừng nghỉ.

Ngô Mặc kéo khóa quần lên, nhìn Vương Béo đã chui vào khe nứt.

Cười tủm tỉm nói: "Cái này gọi là một bãi nước tiểu giải quyết vấn đề." Nhìn thấy cảnh này, Giải Ngữ Hoa đột nhiên có chút hối hận, vừa nãy anh ta tại sao lại kiên trì ở lại phía sau?

Dưới khe nứt, nghe tiếng chửi của Vương Béo, Giải Liên Hoàn tức đến tái mặt.Ngô Tà trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Anh không biết thằng em mình lại làm chuyện thất đức gì mà khiến Vương Béo chửi bới thậm tệ như vậy.

Phía trên cửa động.

Giải Ngữ Hoa có chút kinh ngạc nhìn Ngô Mặc, anh ta không thể hiểu nổi nhà họ Ngô đã nuôi dạy cậu ta như thế nào.

Ngô Mặc cười hì hì nhìn Giải Ngữ Hoa, nói: "Hoa ca, anh xuống trước đi, em đoạn hậu." "Mày đúng là thất đức." Giải Ngữ Hoa không có chút thiện ý nào, liếc Ngô Mặc một cái, nhìn cái khe nứt bốc ra mùi khai nồng nặc không ngừng lắc đầu.Giải Ngữ Hoa phát huy súc cốt thuật đến cực hạn, cố gắng hết sức không chạm vào mép khe nứt.

Nín thở, nhanh chóng trượt xuống.

Ngô Mặc theo sát phía sau, nắm lấy dây thừng nhảy xuống.Sau khi xuống, tiếng chửi của Vương Béo vẫn không ngừng.

Hắn một hơi chửi từ thuở khai thiên lập địa, liên tục chửi đến khi thành lập xã hội mới, những từ ngữ "hoa mỹ" và "dễ nghe" đó không ngừng vang vọng phía dưới.

Khi thấy Vương Béo ướt sũng toàn thân bùn lầy, nồng nặc mùi nước tiểu, Ngô Tà cảm thấy mình hình như đã hiểu ra điều gì đó.Anh lặng lẽ vỗ vỗ vai Giải Liên Hoàn, nói nhỏ kết quả phát hiện của mình vào tai Tam thúc.

Giải Liên Hoàn vừa tức vừa buồn cười, tức là vì Vương Béo chửi quá khó nghe.

Dù hắn không phải Ngô Tam Tỉnh, nhưng vẫn có quan hệ thân thích với lão Ngô gia.

Chương 58

Buồn cười là, cái chuyện thất đức như vậy, rốt cuộc thằng cháu nhỏ của mình đã làm cách nào mà ra được?

Tất cả mọi người sau khi xuống khe nứt, đều bò về phía trước theo sau Trương Khởi Linh.

Do số lượng người đông, phải mất gần một tiếng rưỡi mới bò đến vị trí Ngô Mặc đã phát hiện ra ký hiệu.Vị trí này hơi rộng rãi, có thể cho mọi người tạm thời nghỉ ngơi một lát.

Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính và những người khác đều ở bên cạnh, Giải Liên Hoàn không còn e dè như trong nguyên tác nữa.

Hắn yên ổn ngồi đó suy nghĩ vấn đề.Ngô Tà có một thói quen, xuống mộ luôn thích quan sát xung quanh xem có phù điêu hay hội họa nào không.

Phù điêu hội họa sẽ ghi lại toàn bộ những sự kiện đời thường của chủ mộ lúc sinh thời, cũng như cuộc sống mong muốn sau khi chết.

Có chút giống với tự truyện của nhân vật hiện đại.Anh cầm đèn pin chiếu đi chiếu lại trong đường hầm, rất nhanh phát hiện tường bên trái có chỗ lồi lõm không bằng phẳng.

Ngô Tà đến gần, phát hiện có chỗ bị đất phủ kín, nội dung điêu khắc ẩn hiện dưới lớp đất.

Anh kẹp đèn pin vào miệng, lấy dao găm từ phía sau ra, chuẩn bị dọn dẹp khối đất. "Ca, làm gì đó?" Ngô Mặc tò mò lại gần hỏi: "Thế nào, anh chuẩn bị cạo vôi cho người ta à?" "Phì!" Ngô Tà liếc trắng mắt một cái, lấy đèn pin ra khỏi miệng, đưa cho Ngô Mặc nói: "Cầm giúp anh, anh thấy trên này hình như là phù điêu." "Anh cầm cái dao găm đấy định cạy đến bao giờ?" Ngô Mặc không nhận đèn pin, lấy xẻng công binh từ ba lô sau lưng ra, nhằm vào bức tường trước mặt "bá bá bá" cạy mấy nhát.

Cái dáng vẻ đó cứ như đang đập tường sửa nhà, búa lớn 80, búa nhỏ 40 vậy.Ngô Tà đứng một bên nhìn mà còn thấy xót thay cho chủ mộ, lại nghĩ đến viện điều dưỡng Golmud bị nổ tung, nhất thời cảm thấy lo lắng cho Tây Vương Mẫu Cung.

Động tĩnh của hai người đã thu hút sự chú ý của mấy người bên cạnh.

Vương Béo chửi suốt đường, khản giọng hỏi: "Thằng thất đức đội nón xanh kia, mày lại định làm gì?" "Mù à?" Ngô Mặc chửi lại một câu, dùng xẻng chỉ vào tường nói: "Không thấy ông đây đang bảo vệ văn vật à?" Vương Béo vừa định chửi lại, một khối bùn đất lớn trên tường rơi xuống, phù điêu phía sau hiện rõ trước mắt mọi người. "Đây là..." Vương Béo thấy phù điêu liền ngẩn người ở đó, chỉ thấy trên tường khắc họa một bức Thăng Tiên Đồ.Thăng Tiên Đồ thông thường kể về việc chủ mộ sau khi chết bay lên thành tiên, tín ngưỡng này bắt đầu lưu hành từ thời Hán.

Thông thường, phía trên Thăng Tiên Đồ sẽ vẽ một số hình ảnh như Vương Mẫu Nương Nương, Ngọc Hoàng Đại Đế và các lão đại trên thiên giới.

Còn chủ mộ thì đứng trước mặt những người này, thể hiện rõ ràng rằng chúng tiên trên thiên đình đều hoan nghênh chủ mộ gia nhập.Nhưng bức này lại có chút khác biệt.

Chỉ thấy phía dưới bức Thăng Tiên Đồ này vẽ vô số con rắn kê quan, chúng cuộn tròn vào nhau.

Tất cả đều tụ tập dưới một con đại xà, con đại xà này mọc một chiếc sừng độc, há cái miệng rộng như chậu máu, lộ ra những chiếc răng nanh sắc bén đang bay lượn giữa không trung.Nhìn lên trên nữa, đỉnh đầu rắn lại có một người đứng, một tay nắm sừng rắn, tay kia cầm binh khí.

Phía trên cùng, vẽ một bức tranh bầu trời mờ ảo, trên đó điêu khắc vô số người nhỏ, dường như là thiên binh thiên tướng.

Toàn bộ phù điêu thể hiện một cảnh chiến tranh, khiến người xem phải kinh hồn bạt vía.Ngô Tà cầm đèn pin quan sát toàn bộ phù điêu hồi lâu: "Người trên đầu rắn, nếu tôi không nhìn nhầm thì chắc là Tây Vương Mẫu." "Ừ, cô ta muốn chinh chiến thiên đình." Giọng Trương Khởi Linh lạnh lùng bất chợt truyền đến từ phía sau, làm Vương Béo giật mình nhảy dựng.

Hắn không vui quay đầu nói: "Tiểu Ca, anh không biết người dọa người dọa chết người sao?" Trương Khởi Linh không nói gì, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm phù điêu. "Vãi, cưỡi rắn đánh thiên đình, mụ đàn bà này không phải là bị điên rồi chứ?" Hắn vẻ mặt kinh ngạc nhìn phù điêu, cảm thán nói: "Nếu không uống mấy cân nhị oa đầu, chắc cũng không làm ra được cái chuyện ngớ ngẩn như thế này đâu.""Hoặc là, cô ta muốn thể hiện rằng rắn là công cụ quan trọng để đi đến con đường trường sinh." Hắc Nhãn Kính hiếm khi nghiêm túc, đi đến bên cạnh Ngô Mặc nói: "Trong thần thoại thượng cổ, địa vị của Tây Vương Mẫu cực kỳ tôn quý." Ngón tay thon dài của hắn vuốt ve phù điêu một lát, rồi nói tiếp: "Tây Vương Mẫu hẳn là cho rằng chỉ có bản thân mình mới là chính thống, còn những vị tiên trên thiên đình kia căn bản không xứng được nhắc đến cùng cô ta."Nhìn Hắc Nhãn Kính thao thao bất tuyệt, Ngô Mặc nghĩ nghĩ rồi nói: "Xem ra mụ đàn bà này không chỉ muốn trường sinh, dã tâm cũng lớn thật." Nói đến đây, cậu ta quay người nhìn Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính, miệng thốt ra một câu: "Trường sinh rốt cuộc có gì tốt?

Rùa cũng trường sinh, chẳng phải cả ngày vẫn ở trong nước sao?" Hắc Nhãn Kính: "..." Trương Khởi Linh: "..." Quan điểm của Vương Béo cực kỳ giống Ngô Mặc.

Hắn bĩu môi khinh thường nói: "Nếu trường sinh phải trả giá bằng việc biến thành quái vật, vậy ông đây thà cứ như bây giờ là được rồi.""Nếu ngươi quyền thế ngập trời thì sao?" Trương Khởi Linh với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn chằm chằm Vương Béo, khiến đối phương cứng họng. "Cái này... cái này cũng đúng!" Vương Béo ấp úng nửa ngày, chỉ ấp ra được mấy chữ đó.

Hắn nghĩ nửa ngày, nếu bản thân có quyền có thế có mỹ nữ, có lẽ cũng sẽ khao khát trường sinh. "Vậy tôi cũng không muốn." Giọng Ngô Mặc vang lên, đón lấy ánh mắt nghi hoặc không hiểu của Trương Khởi Linh.

Cậu ta mở miệng nói: "Theo kiểu nghiên cứu của Tây Vương Mẫu này, khi kết quả thực nghiệm của cô ta ra đời, chắc cũng không còn xa cái chết nữa rồi." "Lúc đó chắc tóc rụng hết, răng cũng chẳng còn, bảo ông đây trường sinh trong trạng thái đó ư?

Thôi đi, ông đây lúc đó chắc còn không muốn soi gương nữa." "Lại nữa rồi!" Ngô Tà vỗ trán một cái, đột nhiên cảm thấy vẫn nên cố gắng giữ khoảng cách với thằng em mình, nếu không rất dễ bị nó dắt đi lạc lối.Giải Ngữ Hoa thần sắc cực kỳ ngưng trọng, nụ cười vẫn luôn treo trên môi đã biến mất.

Anh ta chỉ vào rắn kê quan ở phía dưới phù điêu nói: "Loại sinh vật này đã xuất hiện, vậy thì..." Nói xong, anh ta dừng lại, ánh mắt chuyển sang con đại xà bị Tây Vương Mẫu giẫm dưới chân, có chút lo lắng.

Mọi người đều nhìn theo ánh mắt anh ta, tất cả đều nhìn về phía con độc giác cự xà, nhất thời im lặng không tiếng động. "Thôi được rồi Hoa ca, anh mày vừa bói một quẻ, mệnh anh còn dài lắm." Ngô Mặc cầm xẻng công binh, mũi xẻng nhắm vào đầu rắn trên phù điêu, dùng sức một cái toàn bộ đầu rắn lập tức biến thành hai mảnh.

Cậu ta miệng thản nhiên thốt ra một câu: "Chắc chắn sẽ không chết ở cái chỗ này đâu." Ngô Mặc biết, ở Tây Vương Mẫu Cung này thực sự tồn tại một con cự xà.

Lúc đó trong sách không hề miêu tả trọng điểm tình huống của con cự mãng này, rất nhiều chuyện chỉ được đơn giản lướt qua.

Nếu không phải đến thế giới Đạo Mộ, có lẽ cậu ta sẽ giống như những đạo mễ khác mong đợi Tam thúc một ngày nào đó sẽ lấp đầy tất cả các hố.

Nhưng bây giờ thì khác, cậu ta đã đứng ở đây rồi.

Vậy thì tất cả những nguy hiểm và âm mưu trong tương lai, cậu ta đều sẽ tự mình tham gia. "Được rồi, mấy đứa đừng nhìn nữa, chuẩn bị một chút rồi xuất phát." Giải Liên Hoàn đứng dậy, gọi Ngô Mặc mấy người, chỗ này không an toàn lắm, cần phải rời đi nhanh chóng.

Do sự xuất hiện của phù điêu, không khí hơi trầm lắng.

Chẳng ai biết, con cự xà dưới chân Tây Vương Mẫu kia là hư cấu?

Hay là có thật?

Trương Khởi Linh dẫn đường phía trước, anh ta theo dấu hiệu mình đã để lại ban đầu, đi qua từng ngã rẽ.Mặt đường hầm gồ ghề, cao thấp không đều, đi lại rất tốn sức.

May mắn là độ cao có thể cho phép người đi thẳng, không như đoạn đường phía trước phải khom lưng bò lết bên trong.

Dọc theo đường hầm đi xuống, Ngô Tà phát hiện đây hẳn là hệ thống trữ nước do Tây Vương Mẫu quốc xây dựng.Càng đi xuống phía dưới, kết cấu kiến trúc càng đơn giản.

Đường hầm và bể chứa nước cũng ngày càng lớn, từ ban đầu là một cái bể tắm nhỏ dần dần biến thành một cái hồ lớn dài rộng khoảng 200 mét.

Liên tục đi bộ khoảng 5 tiếng đồng hồ, đi qua rất nhiều bể chứa nước, ngoài tiếng nước chảy ra thì không có bất kỳ tình huống nào xảy ra.

Căn bản không hề có cảnh người rắn đại chiến như mọi người tưởng tượng, ngược lại cứ như đang thám hiểm ở một vùng núi hoang dã.

Ba Gia và mấy tên đồng đội dưới quyền hơi không trụ nổi, trực tiếp ngồi phịch xuống đất. "Mẹ kiếp, mau đứng dậy đi đường!" Ba Gia hơi tức giận, đi tới đá mỗi người một cái, miệng chửi loạn xạ. "Lão đại, anh có giết tôi, tôi cũng không đi nổi nữa, ở đây cũng chẳng có tình huống gì, hay là nghỉ ngơi một lát đi."Mấy tên đồng đội rệu rã không còn sức, mặc cho Ba Gia chửi mắng thế nào cũng không chịu đứng dậy khỏi mặt đất.

Ba Gia vẻ mặt bất đắc dĩ, quay người nhìn Giải Liên Hoàn.

Cười khổ nói: "Tam gia, anh em đều đi không nổi nữa rồi, hay là nghỉ ngơi một lát ở đây đi?" Phan Tử vẫn luôn thấy Ba Gia không vừa mắt, hắn cảm thấy những tên này quá không tôn trọng Tam gia.

Vừa định đứng ra nói vài câu thì bị Giải Liên Hoàn ngăn lại. "Được, vậy nghỉ ngơi một lát ở đây." Giải Liên Hoàn gật đầu, lại dặn Ba Gia nói: "Bảo mấy anh em nhóm lửa lên, ăn chút gì đó bổ sung năng lượng." "Được rồi, Tam gia!" Ba Gia làm việc này rất chu đáo, thể hiện đầy đủ hình tượng một đồng đội tháo vát. "Phan Tử, còn trụ được không?" Giải Liên Hoàn lo lắng nhìn chân Phan Tử: "Ông đây không hy vọng chân mày hoàn toàn phế đi đâu.""Tam gia cứ yên tâm, tôi thật sự không sao, thuốc Mặc thiếu cho cực kỳ hiệu quả, tôi lại không cảm thấy đau đớn đến vậy." Phan Tử có chút nghi hoặc, từ khi uống viên thuốc Ngô Mặc cho, hắn mơ hồ cảm thấy ở chân luôn có một luồng nhiệt lưu quanh vết thương.

Cảm giác này cực kỳ kỳ diệu, nhưng lại rất thoải mái, khiến hắn nhất thời không thể hình dung ra.

Hắn không phải là kẻ ngốc, biết viên thuốc này tuyệt đối không đơn giản chỉ là thuốc giảm đau như Ngô Mặc nói.

Về điều này hắn không nói ra, sợ bị người khác phát hiện Ngô Mặc có bảo vật như vậy trên người.

Phải biết rằng, ở cái nơi mà mạng sống treo lơ lửng như thế này, một viên thuốc là đại diện cho một mạng người. "Ừ, nghỉ ngơi một chút đi!" Giải Liên Hoàn tưởng Phan Tử đang an ủi mình, tay nặng nề vỗ vỗ vai hắn.

Nói: "Lần này nếu có thể sống sót ra ngoài, mẹ nó chứ mày sau này đừng theo ông đây chạy đông chạy tây nữa." "Tam gia, ngài có ý gì?

Không cần Phan Tử nữa sao?" Phan Tử vừa nghe liền đỏ mắt, tay nắm chặt cánh tay Giải Liên Hoàn.

Vội vàng nói: "Phan Tử tôi sống là người của ngài, chết là quỷ của ngài, đời này chỉ trung thành với một mình ngài thôi." Ngô Mặc đang kiểm tra tình hình xung quanh bể chứa nước, cậu nhớ có một cái bể chứa nước giấu một con cự mãng màu đỏ.

Ở cái nơi quỷ quái này, cẩn thận một chút sẽ có thêm một cơ hội giữ mạng.

Cậu ta đi một vòng không phát hiện tình huống đặc biệt nào, lúc quay về vừa hay nghe thấy lời Phan Tử. "Ối chà, Phan Tử, mày thích Tam thúc của tao từ khi nào thế?"Ngô Mặc đến gần hai người nhìn trái nhìn phải, miệng tặc lưỡi không ngừng. "Cái này đúng là hơi cẩu huyết rồi, Tam thúc tao còn có Hoa Văn Cẩm dì, mày lại theo đuổi Tam thúc tao?

Vãi chưởng, phim truyền hình còn không dám diễn như thế này đâu nhỉ?" "Mặc thiếu, cái này chú mày không hiểu rồi nhỉ?" Hắc Nhãn Kính lững thững đi tới, khoác tay lên vai Ngô Mặc.

Cả người hắn như không có xương, hoàn toàn dựa vào Ngô Mặc để chống đỡ.

Cái giọng điệu trêu chọc quen thuộc vang lên bên tai Ngô Mặc: "Ca dạy chú mày một câu, tình yêu đích thực không phân biệt giới tính, không phân biệt tuổi tác." Nói xong, Hắc Nhãn Kính chắp tay về phía Giải Liên Hoàn, cười tủm tỉm mở miệng: "Tam gia, thật không ngờ ngài lại đắt giá đến vậy." Hai người một người tung một người hứng, cứng nhắc biến một cảnh bày tỏ lòng trung thành thành một hương vị hoàn toàn khác.Giải Liên Hoàn và Phan Tử sắc mặt ngày càng đen lại, áp suất khí quyển trên người cũng ngày càng thấp.

Chương 59

Nếu không phải do vết thương ở chân bất tiện, lúc này Phan Tử đã lao đến người Hắc Nhãn Kính, hận không thể dùng răng cắn chết hắn.

Ngô Tà vốn định đi tới, nhưng phát hiện không khí không đúng, liền dừng bước đi về hướng khác.

Đồng thời một tay một người, kéo cả Vương Béo và Giải Ngữ Hoa đi.

Thấy Giải Liên Hoàn sắp bùng nổ thì Ba Gia đột nhiên thở hổn hển chạy tới. "Tam gia, phía trước tôi đột nhiên phát hiện một cái đường hầm, chỗ đó có gì đó không ổn, ngài có muốn qua xem thử không?" Giải Liên Hoàn giống như một quả bóng bay sắp nổ, cứng nhắc bị lời của Ba Gia làm xì hơi.

Hắn sắc mặt xanh mét, nhìn Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc hai người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Ngô Mặc.

Chỉ vào mũi cậu ta mắng: "Mày mẹ kiếp thằng ranh con, mày đợi ông đây lát nữa quay lại xem tao xử mày thế nào!" Nói xong quay người, hầm hầm đi theo Ba Gia rời đi.

Chỉ còn lại một mình Phan Tử, đối mặt với hai tên thất đức đội nón xanh.

Giải Liên Hoàn vừa đi, Ngô Mặc liền đẩy Hắc Nhãn Kính sang một bên, hoạt động cánh tay một chút, vừa định mở miệng nói chuyện. "A." Một tiếng kêu thảm từ xa phá tan mọi sự tĩnh lặng ở đây.

Sau tiếng kêu thảm, tiếng súng ngay lập tức vang lên.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau, bỏ lại Phan Tử, vội vàng chạy qua đó.Chỉ thấy một con cự mãng màu đỏ, từ đường hầm phía dưới thò nửa thân trên ra, trong miệng ngậm một tên đồng đội.

Hai chiếc răng nanh sắc nhọn, ngoan cố đâm vào thắt lưng của tên đồng đội, máu theo miệng mãng xà nhỏ xuống.

Tiếng kêu của tên đồng đội ngày càng yếu ớt, dần dần tắt thở.

Những người còn lại như phát điên, cầm súng săn không ngừng bắn vào người mãng xà.

Đây là một con mãng xà vừa mới lột da xong, vảy mới không đủ cứng cáp, bị đạn bắn vào thì da thịt nát bươn.

Giải Liên Hoàn đang đứng ở phía trước nhất của đám đông, tay cầm súng không ngừng xả đạn vào người rắn.

Cảm giác đau đớn kịch liệt kích thích mãng xà nổi giận, nó quăng người trong miệng ra.

Thân thể khổng lồ quét một cái, hất mấy tên đồng đội vào tường.

Lực va chạm cực lớn khiến mấy người này đều hộc máu tươi.

Sau đó nó há miệng rộng như chậu máu lao về phía Giải Liên Hoàn.Ngô Mặc đến nơi thì vừa hay nhìn thấy cảnh này, cậu ta rút đao sau lưng ra. "Cẩn thận!" Tay trái kéo Giải Liên Hoàn ra phía sau, tay phải vung đao trực tiếp chém vào đầu mãng xà.

Mãng xà cảm thấy nguy hiểm, đầu khẽ né tránh đòn tấn công của Ngô Mặc.

Hắc Nhãn Kính theo sau Ngô Mặc, kéo Giải Liên Hoàn sang một bên, nói: "Tam gia, ngài đừng lên hóng chuyện nữa, chỗ này cứ giao cho bọn tôi đi." Hắc Nhãn Kính vừa định đi, Giải Liên Hoàn vội vàng nắm lấy cánh tay hắn, vẻ mặt rất sốt ruột: "Hắc gia, Tiểu Mặc nhờ anh đấy." "Yên tâm đi Tam gia, tôi nhận tiền làm việc mà." Hắc Nhãn Kính cười cười, không nói thêm gì nữa, quay người đi đến bên cạnh

Ngô Mặc, cầm súng nhìn chằm chằm con mãng xà này.Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa hai người cũng cùng lúc chạy tới, cục diện trở thành cảnh 4 người đối đầu với 1 rắn.

Nhưng mãng xà không thèm để ý đến mấy người kia, đôi mắt lóe lên hung quang của nó nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Cảm nhận được huyết mạch trong cơ thể Ngô Mặc, mãng xà dừng tấn công, dựng thẳng nửa thân trên đối đầu với Ngô Mặc.

Miệng nó không ngừng thè cái lưỡi đỏ như máu, phát ra tiếng xì xì. "Đây là lãnh địa của ta, kẻ xâm nhập, chết!" Ngô Mặc phát hiện, có lẽ là do nồng độ huyết mạch Thanh Long trong cơ thể mình đã tăng lên 7%, thái độ của con mãng xà này đối với mình không còn như con trước nữa.

Nó không còn coi mình là một con sâu bọ nhỏ, mà coi mình là kẻ xâm nhập.Sau khi độ dung hợp huyết mạch tăng lên, Ngô Mặc vẫn chưa có cơ hội thử sức mạnh cơ thể, cậu ta muốn lấy con mãng xà trước mắt này làm đá thử vàng.

Nhưng Ngô Mặc nghĩ rất hay, còn những đồng đội bên cạnh thì lại không hề hữu dụng.

Những tên đồng đội này nhìn thấy một con đại mãng xà như vậy, ngay lập tức kinh hãi quá độ.

Có mấy tên không nghe lệnh, chạy tháo thân về phía các lối đi khác. "Mẹ kiếp, chạy cái gì?" Giải Liên Hoàn tức đến méo cả mặt, cầm súng đứng đó chửi rủa: "Đừng mẹ kiếp chạy loạn, đó là tìm chết đấy." Vương Béo, Ngô Tà, và Phan Tử mấy người vây quanh Giải Liên Hoàn.

Có lẽ phía trước có bốn tên võ lực bạo biểu đối phó với con mãng xà, Vương Béo và Ngô Tà hai người cảm thấy áp lực tâm lý đã bớt đi không ít.

Vương Béo không nhịn được, nói: "Tôi nói Tam gia, anh tìm mấy tên đồng đội này ở đâu thế?

Cái lũ này mẹ nó đúng là tự đào hố chôn mình -- tìm chết đấy." "Ai!" Giải Liên Hoàn cười khổ một tiếng, quay đầu nói với Ngô Tà: "Nhìn bọn chúng xem, mày nghĩ Tam thúc còn khả năng bảo vệ mày không?" Ngay lúc này, trong mấy cái đường hầm kia đột nhiên truyền ra tiếng súng, tiếng súng kèm theo tiếng kêu thảm không ngừng vang vọng.

Giải Liên Hoàn đập đùi một cái, chửi: "Chết tiệt, mẹ nó cái lũ cháu nội này, không phải là đã dẫn rắn kê quan đến rồi chứ?" Lời vừa dứt, hàng chục con rắn kê quan to bằng cánh tay, phát ra tiếng "lạc lạc", nhanh chóng từ trong đường hầm chui ra.

Giải Liên Hoàn sốt ruột đến chết, hét lên với Ngô Mặc mấy người: "Tiểu Mặc, mau tìm cơ hội rút lui!" "Tao muốn ăn thịt mày!" Tiếng "lạc lạc" như tiếp thêm sức mạnh cho cự mãng, khiến nó điên cuồng vặn vẹo cơ thể tấn công Ngô Mặc.

Con mãng xà này lớn hơn cả con ở Vũ Lâm, sức mạnh cũng mạnh hơn con đó.

Nếu Ngô Mặc vẫn là cậu ta của trước đây, vậy thì hôm nay mấy người họ thật sự có khả năng sẽ bỏ mạng ở đây.

Lúc này cậu ta cảm thấy trong cơ thể mình có vô cùng sức mạnh, không đợi mãng xà đến gần, cậu ta đã lao tới trước.

Cây đao trong tay chém xuống đầu mãng xà, mãng xà muốn né tránh, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Đao chém mạnh vào người nó, như cắt đậu phụ, xuyên thủng lớp vảy của nó.

Máu đỏ tươi vừa tanh vừa hôi lập tức chảy ra.

Một đòn đắc thủ, Ngô Mặc đã có hiểu biết sơ bộ về thực lực của mình.

Điều này khiến cậu ta tự tin tăng vọt, thậm chí nảy sinh ý định muốn một mình xử lý con mãng xà này.

Mãng xà bị đau, hất Ngô Mặc ra, trực tiếp lao về phía Hắc Nhãn Kính, có lẽ con mãng xà này cho rằng người tàn tật dễ đối phó hơn chăng.

Hắc Nhãn Kính cười tủm tỉm né trái tránh phải, khẩu súng trong tay bắn vào đầu mãng xà.

Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa hai người phối hợp cũng rất ăn ý, thỉnh thoảng lại thêm vài vết thương lên người mãng xà.

Những vết thương này đối với mãng xà mà nói đều không phải là vết thương chí mạng, ngược lại còn kích thích sự cuồng tính của nó.

Khi Hắc Nhãn Kính chuẩn bị thay đạn, mãng xà chớp lấy thời cơ, há cái miệng rộng như chậu máu lao đến cắn vào eo hắn.

Ngô Mặc phi một cước đá Hắc Nhãn Kính bay ra, đồng thời chân kia giẫm lên mông hắn, mượn lực bật nhảy lên.

Giơ cây đao trong tay, vung lên về phía miệng rắn.

Minh Hồng Đao quả không hổ là bảo đao thượng cổ, vài nhát đã chém rụng hết răng nanh trong miệng rắn.

Ngô Mặc đáp xuống đất, một tay chống eo, nhìn mãng xà vô cùng đắc ý. "Mấy ngàn năm không đánh răng, gia giúp mày dọn dẹp sạch sẽ nhé." Mãng xà không ngừng há miệng ngậm miệng, nhưng vẫn không cảm thấy mấy chiếc răng nanh sắc nhọn của mình nữa. "Tôi nói Mặc thiếu, lần sau đá có thể nhìn vị trí một chút không?" Hắc Nhãn Kính một tay cầm súng, một tay ôm thắt lưng đi tới.

Nhìn Ngô Mặc với ngữ khí có chút ai oán: "Eo đàn ông quan trọng như vậy, đá hỏng thì làm sao?" "Ối giời ơi!" Ngô Mặc liếc hắn một cái, bĩu môi: "Thôi đi Kính ca, độc thân bao nhiêu năm rồi?

Anh em tôi còn nghi ngờ anh có còn biết dùng không đấy?" Hắc Nhãn Kính: "..." Ngay cả vào lúc như thế này, nghe lời Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa cũng không nhịn được muốn cười. "Tiểu Mặc nói đúng, tuổi nào làm việc nấy, Hắc gia đáng lẽ tuổi này của anh phải vào viện dưỡng lão rồi!" Giải Ngữ Hoa không phải nhân vật đơn giản, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính rốt cuộc bao nhiêu tuổi, dù anh ta không rõ tuổi cụ thể, nhưng đại khái cũng có thể ước lượng ra được.

Lúc này nghe Ngô Mặc cà khịa Hắc Nhãn Kính, với tư cách là anh em, anh ta không nhịn được chen vào một câu.

Hắc Nhãn Kính cũng không phải người dễ chịu thiệt.

Hắn hắc hắc cười một tiếng, nhìn Giải Ngữ Hoa nói: "Chẳng lẽ Hoa gia định dưỡng lão cho tôi sao?" "Dưỡng lão?

Khốn kiếp, thằng nghèo còn có tư cách nói chuyện này à?" Ngô Mặc mắng một câu, ngay sau đó lại là một đao chém về phía mãng xà, cứ như con mãng xà đó là cái bao cát để cậu ta trút giận vậy.

Mấy người không chú ý, trong mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia bất lực.

Ngay khi mấy người đang vây công mãng xà.

Từng con rắn kê quan từ các đường hầm bốn phương tám hướng xông ra, ép mọi người không ngừng lùi lại.

Tiếng súng và tiếng kêu thảm truyền khắp cả không gian.

Đối với những thứ này Ngô Mặc đều có thể không để ý, nhưng

Giải Liên Hoàn và Ngô Tà, cậu ta lại không thể không quản.

Cậu ta quét mắt nhìn về phía sau một cái, phát hiện Giải Liên Hoàn và Ngô Tà mấy người đã bị rắn kê quan dồn ép đến mức sắp không còn đường lui. "Chết tiệt, mẹ kiếp cũng quá không giảng võ đức rồi, nói là đơn đả độc đấu, mày lại gọi tiểu đệ à?" Ngô Mặc vờ chém một đao bức lui mãng xà, quay người trực tiếp chạy về phía Giải Liên Hoàn và Ngô Tà.

Chương 60

Một con rắn mào gà lao tới chỗ Ngô Tà với tốc độ cực nhanh.

Giải Liên Hoàn thấy tình huống không ổn, lập tức kéo Ngô Tà lại, xoay lưng mình đối diện với miệng rắn.

Cảm giác đau đớn như tưởng tượng không hề đến, Ngô Tà trong lòng thì vui mừng nói: "Tiểu Mặc, em giỏi quá." Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Ngô Mặc đã kịp thời đến, vung đao chém chết con rắn mào gà. "Tam thúc, chú chổng mông về phía rắn, hơi bất lịch sự đó." Giọng Ngô Mặc cợt nhả vang lên phía sau Giải Liên Hoàn.

Đồng thời, Giải Liên Hoàn cảm thấy mông mình bị vỗ một cái rõ đau. "Theo ta!" Lúc này Giải Liên Hoàn không kịp so đo với Ngô Mặc, một tay tóm lấy Ngô Tà, một tay tóm lấy Ngô Mặc, không chút do dự lao về phía cửa thông đạo không xa.

Miệng ông ta hét về phía Phan Tử phía sau: "Phan Tử, mau theo kịp!" Còn sống chết của những người khác, đối với Giải Liên Hoàn, đều không quan trọng bằng hai đứa cháu mà ông ta nhìn lớn lên.

Vương Bàn Tử thấy Giải Liên Hoàn bỏ chạy, cũng vội vàng đuổi theo.

Hắn đâu phải đồ ngốc mà đi khoe khoang một mình đối đầu với rắn mào gà. "Tam thúc, Tiểu Ca bọn họ vẫn còn ở đó mà!" Ngô Tà chỉ tay về phía không xa, nơi Trương Khởi Linh, Giải Ngữ Hoa và những người khác đang chiến đấu với mãng xà, sốt ruột nói: "Chúng ta cứ thế này bỏ đi, bọn họ làm sao bây giờ?" Giải Liên Hoàn không cần nghĩ ngợi, buột miệng nói: "Với thân thủ của bọn họ thì chắc chắn có thể thoát thân, bây giờ chúng ta chạy thoát thân mới là quan trọng." Vừa nói, hai tay ông ta càng siết chặt hơn, giữ Ngô Mặc và Ngô Tà thật chắc.

Sợ rằng chỉ cần buông lỏng một chút, hai đứa cháu sẽ chạy đi cứu người.

Ngô Tà không phải loại người có thể bỏ mặc đồng đội để chạy thoát thân.

Đối với hắn mà nói, Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa là anh em của hắn, Hắc Nhãn Kính là người đã cứu mạng hắn.

Ba người này đều có liên quan đến hắn, vậy mà bây giờ hắn lại bỏ lại ba người đó để chạy trốn cùng Tam thúc.

Điều này khiến hắn thực sự không thể chấp nhận được.

Ngô Mặc bị Giải Liên Hoàn túm chặt nên có chút bất lực, nhưng hắn lại không thể bỏ mặc Giải Liên Hoàn và Ngô Tà.

Chỉ đành quay đầu hét lớn về phía Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa: "Chọc mù mắt rắn, tìm cơ hội chạy đi!" "OK!" Trong tình thế khẩn cấp, Hắc Nhãn Kính vẫn không quên ra dấu OK cho Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa cầm cây côn trong tay chắn ngang trước người, mỉm cười với Hắc Nhãn Kính, ra tay trước lao thẳng vào mắt mãng xà.

Trương Khởi Linh vác Hắc Kim Cổ Đao chạy trợ lực hai bước, nhảy vọt lên thẳng đầu mãng xà.

Hắc Nhãn Kính dùng súng trong tay, không chút lưu tình bắn vào mắt mãng xà.

Ba người mỗi người một tay ngăn cản mãng xà, tranh thủ thời gian cho những người còn lại thoát thân.

Giải Liên Hoàn không phải hoảng loạn mà chọn đường bừa, ông ta phát hiện bên dưới hồ nước có một thông đạo, nơi đó không có rắn xuất hiện.

Vì vậy ông ta kéo Ngô Tà và Ngô Mặc, trực tiếp chạy về phía đó.

Giải Liên Hoàn có chút căng thẳng, sợ hai đứa cháu xảy ra chuyện bất trắc.

Ông ta hoàn toàn không để ý rằng, rắn mào gà khi thấy Ngô Mặc đến, liền như gặp phải thiên địch mà quay người tránh ra.

Cảnh tượng này lại bị Vương Bàn Tử đi phía sau phát hiện.

Hắn suy tư nhìn ba người phía trước, có chút không hiểu.

Trước khi Ngô Mặc đến, rắn mào gà bao vây mấy người, nhưng sau khi Ngô Mặc xuất hiện, rắn mào gà lại chủ động tránh né.

Chẳng lẽ tên Ngô Mặc này, trên người có gì đặc biệt sao?

Tiếng kêu thảm thiết phía sau vang lên không ngớt, khiến Vương Bàn Tử rùng mình, vội vàng tăng tốc bước chân muốn đến gần Ngô Mặc.

May mà hắn cũng còn có lương tâm, thấy Phan Tử chạy hơi chậm, liền đưa một tay ra nắm lấy cánh tay Phan Tử, kéo hắn về phía trước.

Đến cửa thông đạo, Giải Liên Hoàn đẩy Ngô Tà bảo hắn bò vào, miệng không ngừng thúc giục: "Tiểu Tà, mau vào đi!" Trong tình huống khẩn cấp này, Ngô Tà không còn do dự, hắn cúi người trực tiếp bò vào thông đạo.

Giải Liên Hoàn còn định đẩy Ngô Mặc, nhưng lại bị Ngô Mặc đẩy ngược vào trong. "Tam thúc, chú vào trước đi, cháu chặn hậu." "Hồ đồ!

Mau nghe lời!" Giải Liên Hoàn không chịu, miệng từ chối.

Nhưng Ngô Mặc sao có thể nghe ông ta?

Hắn dùng sức tay, trực tiếp đẩy Giải Liên Hoàn vào trong.

Vương Bàn Tử và Phan Tử thở hổn hển đuổi kịp, phía sau mấy con rắn mào gà không nhanh không chậm theo sát bọn họ.

Dường như muốn ra tay, nhưng lại cố kỵ điều gì đó. "Mẹ kiếp, theo sát dữ vậy." Ngô Mặc thầm mắng một câu, túm lấy Vương Bàn Tử, tự mình đứng sau lưng hai người họ, đối mặt với đám rắn mào gà kia.

Hắn vừa định ra tay, mấy con rắn kia lại nhanh chóng bò đi, khiến Vương Bàn Tử tặc lưỡi khen ngợi.

Nhưng bây giờ không phải lúc cảm thán, Ngô Mặc quay người hét lên với hai người họ: "Tranh thủ thời gian, mau vào đi!" Hắn biết huyết mạch Thanh Long trên người mình có khả năng trấn áp nhất định đối với rắn mào gà.

Nhưng hắn không thể chắc chắn, khi rắn mào gà xuất hiện thành đàn thành đội, mình còn có thể trấn áp được chúng hay không.

Sau khi vào cửa động, Giải Liên Hoàn phát hiện trong động có rất nhiều kén bùn, ông ta cạy đất trên kén bùn xuống, rồi từ trong túi phía sau lấy ra bình nước, đổ nước lên bùn.

Trộn đều bùn, trực tiếp trát lên người Ngô Tà. "Tam thúc, chú làm gì vậy?

Ghê tởm quá." Nghĩ đến đây là đất bùn đào từ trên người xác chết xuống, Ngô Tà bản năng muốn từ chối. "Đừng động đậy!" Giải Liên Hoàn túm lấy Ngô Tà, miệng nói: "Bùn có thể chống rắn." Vừa nói vừa nhanh chóng trát đều bùn lên người Ngô Tà.

Ông ta vừa quay người định trát bùn còn lại lên người Ngô Mặc, thì phát hiện tay Vương Bàn Tử đã đưa ra.

Không chút khách khí, hắn trát hết số bùn còn lại lên mặt mình.

Giải Liên Hoàn sững sờ một chút, vội vàng hỏi: "Tiểu Mặc đâu?

Nó chưa vào sao?" Vương Bàn Tử một tay trát bùn, một tay chỉ ra phía sau nói: "Nó đang ở phía sau yểm trợ Tiểu Ca bọn họ." Ngô Mặc thấy Phan Tử và Vương Bàn Tử đã bò vào thông đạo, hắn liền đẩy một tảng đá lớn bên cạnh đến, chặn kín cửa động.

Xác nhận rắn mào gà không thể bò vào từ đây nữa, hắn vác đao lại lao về phía mãng xà.

Lúc này, mãng xà khổng lồ và rắn mào gà đang tấn công kép ba người Trương Khởi Linh.

Bọn họ vừa phải né tránh những đợt tấn công lén lút của rắn mào gà, vừa phải tìm cách thoát khỏi sự tấn công của mãng xà, nhất thời trở nên luống cuống tay chân.

Một con rắn mào gà thừa lúc người ta không chú ý, trực tiếp lao tới cổ Giải Ngữ Hoa.

Lúc này Giải Ngữ Hoa đang né tránh sự tấn công của mãng xà, có chút lực bất tòng tâm.

Cũng không biết Ngô Mặc từ khi nào đã hình thành thói quen, gặp đồng đội gặp nguy hiểm là cứ thích nhấc chân lên đá.

Hắn từ bên cạnh đá một cước khiến Giải Ngữ Hoa văng vào người Hắc Nhãn Kính, đồng thời một tay tóm lấy bảy tấc của con rắn mào gà.

Năm ngón tay như gọng kìm dùng sức, cứng rắn bóp nát đầu con rắn mào gà.

Giải Ngữ Hoa không kịp phòng bị, đâm sầm vào Hắc Nhãn Kính.

Cây côn trong tay ông ta thật khéo không khéo, đâm thẳng vào bụng Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính đau đến méo mặt, oán trách: "Hoa gia, không có chuyện ngài 'tự chui vào lòng' kiểu này đâu nhỉ?" Giải Ngữ Hoa vốn hơi áy náy, nghe Hắc Nhãn Kính nói vậy, mặt ông ta tối sầm, cứng nhắc đáp lại: "Chó tốt không cản đường." Còn kẻ gây ra mọi chuyện là Ngô Mặc, đã bắt đầu tàn sát đám rắn mào gà xung quanh.

Thừa lúc chúng bệnh thì lấy mạng chúng, đã vậy đám rắn mào gà này còn cố kỵ mình, vậy thì không nhân cơ hội này ra tay, chẳng lẽ đợi đến khi chúng xuất hiện ồ ạt thì mới bị xử đẹp sao?

Mãng xà khổng lồ vẫn luôn quấn lấy Trương Khởi Linh, mặc dù trong miệng đã không còn răng nanh già, nhưng nó muốn dùng cơ thể siết chết Trương Khởi Linh.

Cơ thể Trương Khởi Linh vô cùng linh hoạt, né tránh khiến mãng xà nhất thời không có cách nào.

Ngô Mặc xử lý xong mấy chục con rắn mào gà, vừa quay người định đi hỗ trợ Trương Khởi Linh, thì lại nghe thấy một loạt tiếng "lạc lạc" lớn từ trong thông đạo vọng lại.

Ngô Mặc thầm nhủ một tiếng: "Vãi, không ổn, chắc là đội quân lớn đến rồi." Lúc này Trương Khởi Linh, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính ba người đều đang bận đối phó với mãng xà, căn bản không có thời gian chú ý đến hắn.

Hắn quay người lại, lấy ra một quả lôi quản từ trong không gian, rồi chạy thẳng đến chỗ mãng xà.

Hắn cố ý thu hút sự chú ý của mãng xà, hét lớn: "Đồ sâu bọ nhỏ, đến chỗ bố mày đây!" Mãng xà mất răng nanh già, hận Ngô Mặc thấu xương.

Nó bỏ lại ba người kia, há to cái miệng như chậu máu muốn nuốt chửng Ngô Mặc.

Chương 61

Giải Ngữ Hoa nhíu mày, sợ Ngô Mặc không đối phó nổi, ông ta nhảy một cái, lao đến trước mãng xà.

Nhìn mãng xà há to miệng, Ngô Mặc trong lòng vui như nở hoa.

Hắn châm lửa quả lôi quản trong tay, ném lên cao, rồi hét lớn về phía Giải Ngữ Hoa bên cạnh: "Hoa ca, đỡ lấy!" Giải Ngữ Hoa lập tức hiểu ý Ngô Mặc, ông ta cầm cây côn ngang ra, vung về phía quả lôi quản.

Quả lôi quản vẽ một đường parabol trên không trung, trực tiếp bay vào miệng mãng xà.

Mãng xà không biết đó là cái gì, há miệng lớn nuốt chửng vào bụng. "Chạy!" Ngô Mặc hét lớn một tiếng, túm lấy Giải Ngữ Hoa bên cạnh quay người bỏ chạy.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai người theo sát phía sau, bốn người với tốc độ cực nhanh chạy về phía thông đạo.

Ngô Mặc dùng sức chân đá tảng đá ra, tiện tay đẩy Giải Ngữ Hoa vào trong.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính cũng nhảy vào, cuối cùng là chính hắn.

Sau khi vào thông đạo, Ngô Mặc lại kéo tảng đá kia đến, một lần nữa chặn kín cửa thông đạo.

Vừa hoàn thành xong tất cả chuẩn bị này, bên ngoài hồ nước phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tiếng đá vỡ lách tách vang vọng không ngừng bên ngoài, ngay cả trong cửa thông đạo này cũng tạo ra rung động lớn.

Mấy người với tốc độ cực nhanh bò trong thông đạo, hy vọng mình có thể thoát khỏi lối vào này càng xa càng tốt.

Lúc này Ngô Mặc phát hiện, Giải Liên Hoàn và Ngô Tà cùng những người khác đã biến mất.

Hắn có chút sốt ruột, nhưng trong tình huống này chỉ có thể chạy thoát thân trước.

Bốn người thân thủ đều rất tốt, tốc độ bò nhanh hơn người thường rất nhiều, chỉ một lát đã bò được hơn 100 mét.

Cảm nhận thấy rung động bên ngoài càng ngày càng xa, Giải Ngữ Hoa phía trước dừng lại động tác, quay người dựa vào vách thông đạo ngồi xuống. "Trước tiên hãy nghỉ ngơi một lát ở đây đi." Liên tục chiến đấu với mãng xà, mấy người Giải Ngữ Hoa thể lực tiêu hao quá lớn, lúc này thoát khỏi nguy hiểm, cảm giác mệt mỏi ập đến.

Trương Khởi Linh ngồi xuống không nói một lời, cứ như một pho tượng, không biết trong lòng đang nghĩ gì?

Hắc Nhãn Kính khá 'khốn nạn', cũng không biết nghĩ thế nào, chân đá ngược ra sau, trực tiếp đạp vào trán Ngô Mặc.

Cú đá này rất mạnh, trên trán Ngô Mặc hiện rõ vết giày. "Mẹ kiếp thằng cha mù chết tiệt, mày muốn đạp chết hả?" Ngô Mặc tức điên lên, dùng cán Minh Hồng đao trong tay, vung một cái vào mông Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính, người luôn giữ nụ cười trên mặt, đau đến méo miệng.

Hắn uất ức oán trách: "Vãi chưởng, Mặc thiếu, cậu cũng ác quá rồi đó, vừa nãy tôi bị chuột rút, nên muốn cử động một chút thôi." Ngô Mặc mà tin lời quỷ quái của hắn thì đúng là có bệnh trong não. "Chuột rút?

Ông đây mẹ kiếp còn tưởng mày muốn thăng thiên rồi cơ." Ngô Mặc nói xong, quay người ngồi xuống.

Rồi nói tiếp: "Xem ra, cú vừa nãy của tôi rất hiệu quả, bây giờ cậu hết chuột rút rồi đúng không?" "Tiểu Mặc, Tam thúc bọn họ đâu rồi?" Giọng Giải Ngữ Hoa từ phía trước vọng lại, ông ta lấy đèn pin ra chiếu về phía trước, không phát hiện dấu vết của bất kỳ ai. "Ôi, em không biết, vừa nãy em để bọn họ vào rồi đi tìm mấy anh đây." Ngô Mặc nói xong, khẽ thở dài: "Chỉ một lát thôi, không biết bên trong này lại xảy ra chuyện gì nữa?" Nói đến đây, Ngô Mặc nhớ lại lúc nãy khi hắn di chuyển tảng đá, phát hiện bên dưới này lại xuất hiện ký hiệu mà Trương Khởi Linh đã đánh dấu từ trước.

Hắn vươn người qua Hắc Nhãn Kính, vỗ vỗ vai Trương Khởi Linh nói: "Lão Trương, anh từng đến đây rồi đúng không?" Trương Khởi Linh không biểu cảm nhìn Ngô Mặc.

Không đợi hắn mở miệng nói chuyện, lời trong miệng Ngô Mặc đã phun ra như súng máy. "Tôi nói Lão Trương này, anh đừng có giả vờ." Ngô Mặc đứng thẳng người: "Ở đây đâu đâu cũng là ký hiệu anh đã để lại từ trước, lão gia này chắc chắn biết, chỗ nào mới là lối vào chính xác của Tây Vương Mẫu Cung." Ngô Mặc lười chơi trò ông đoán tôi đoán, đã đến lúc này rồi, có vài chuyện thà hỏi thẳng ra còn hơn. "Anh yên tâm, tôi không phải anh trai tôi, không cần anh kể cho tôi nguyên do sự việc, hơn nữa tôi cũng không có hứng thú với thứ đó." Ngô Mặc lấy ra một điếu thuốc, cũng lười quản ba người kia có hút thuốc lá thụ động của mình hay không, trực tiếp châm lửa, hít một hơi thật đã.

Hắc Nhãn Kính ngửi thấy mùi thuốc, lập tức thèm thuồng, hắn liếm liếm đôi môi khô khốc.

Bản năng đưa tay vào túi, nhưng rồi sững lại, từ trong đó lấy ra một bao thuốc lá khô khốc.

Hắn nghĩ nghĩ, tay nhanh như chớp, giật nửa điếu thuốc đang ngậm trong miệng Ngô Mặc, trực tiếp cắm vào miệng mình. "Hú, thuốc ngon!" Hắn cũng hít một hơi thật sâu, rồi nhả ra một vòng khói, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Giải Ngữ Hoa ngửi thấy mùi thuốc thì có chút khó chịu, nhưng lúc này cũng không phải lúc so đo chuyện đó.

Toàn bộ sự chú ý của ông ta đều tập trung vào Trương Khởi Linh, muốn nghe xem rốt cuộc anh ta sẽ trả lời câu hỏi của Ngô Mặc như thế nào.

Trương Khởi Linh vẫn như một tảng đá, không nói một lời, cứ thế nhìn chằm chằm vào Ngô Mặc.

Dường như bằng cách đó, anh ta có thể nhìn thấu những gì Ngô Mặc đang nghĩ.

Ngô Mặc rất ghét bị người khác nhìn chằm chằm như vậy, hắn cho rằng có gì thì nói thẳng ra là được, mắc gì cứ phải nhìn chằm chằm vào mình?

Hắn đột nhiên buột miệng nói ra câu này: "Lão Trương, cái bà thím vợ của Định Chủ Trác Mã kia là Trần Văn Cẩm đúng không?" "Ừ!" Lần này Trương Khởi Linh dứt khoát thừa nhận.

Trương Khởi Linh sớm đã phát hiện Ngô Mặc có sự hoài nghi về chuyện này, nhưng anh ta tự hỏi mình không hề lộ ra sơ hở nào, không rõ Ngô Mặc lấy được thông tin từ đâu.

Giải Ngữ Hoa trầm ngâm, ông ta biết Trần Văn Cẩm là ai.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng, bà thím vợ của Định Chủ Trác Mã lại chính là cô ta.

Vậy thì Trần Văn Cẩm này, tại sao không chủ động đứng ra?

Mà lại ẩn mình trong đội ngũ, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Hắc Nhãn Kính như thể chuyện không liên quan đến mình, vẫn thản nhiên nhả khói.

Dường như chỉ có thuốc lá mới khiến hắn cảm thấy niềm vui được sống.

Xuyên qua làn khói thuốc, ánh mắt Trương Khởi Linh như điện xẹt về phía Ngô Mặc.

Đối với người em trai đột nhiên xuất hiện của Ngô Tà, Trương Khởi Linh ban đầu rất nghi ngờ, cho rằng Ngô Mặc cũng là người của anh ta.

Nhưng đi suốt chặng đường, anh ta lại phát hiện có lẽ mình đã nghĩ quá nhiều.

Từ đủ mọi dấu hiệu mà xem, Ngô Mặc có lẽ biết một số thông tin, nhưng nội dung cụ thể hơn thì hắn cũng không rõ lắm.

Đặc biệt là tính cách của Ngô Mặc, khiến Trương Khởi Linh cảm thấy kinh ngạc.

Anh ta có chút không hiểu, rốt cuộc Ngô Lão Cẩu đã sinh ra một đứa cháu như thế nào?

Nếu Ngô Mặc mà biết, trong lòng Trương Khởi Linh coi hắn như một kẻ ngốc, không biết tên này có nổi điên lên, đánh nhau một trận với Trương Khởi Linh không? "Tôi không nhớ!" Đối mặt với ánh mắt dò xét của Ngô Mặc, Trương Khởi Linh nhẹ nhàng thốt ra bốn chữ. "Quên á?" Ngô Mặc suýt bị câu nói này làm nghẹn, hắn nhíu mày.

Nghĩ đến việc Trương Khởi Linh đang cố gắng tìm lại ký ức trước đây, liền khẽ thở dài.

Vỗ vỗ vai Trương Khởi Linh, hắn cảm thán nói: "Thôi được Lão Trương, anh em tôi không làm khó anh, bệnh lão niên si ngốc này thật sự không dễ chữa." Trương Khởi Linh: "..." "Khụ khụ!" Hắc Nhãn Kính bên cạnh phát ra một trận ho khan, Ngô Mặc liền giơ tay vả một cái bịt miệng hắn lại.

Hắn không có vẻ tốt lành gì nói: "Sao hả, anh cũng mắc bệnh người già rồi à?" Vừa thốt ra chữ "cũng" này, ở nơi mọi người không chú ý, tay Trương Khởi Linh đang nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao càng siết chặt hơn.

Lúc này trong thông đạo chỉ có bốn người bọn họ, Ngô Mặc đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Hắn mở miệng nói: "Mấy anh em mình nói rõ trước nhé, sau khi vào Tây Vương Mẫu Cung, những thứ khác chưa nói, nhưng cái vương miện đội trên đầu Tây Vương Mẫu ấy, là của anh em tôi." Cái vương miện này, có liên quan đến vật phẩm quan trọng để Ngô Mặc nhận thưởng từ hệ thống.

Dù thế nào đi nữa, hắn nhất định phải lấy được nó. "Được!" Giải Ngữ Hoa không nghĩ ngợi gì liền đồng ý, đối với ông ta mà nói, chuyến đi Tamutuo này chỉ là để tìm kiếm một câu trả lời.

Kho báu hay những thứ khác, đối với ông ta lúc này không quan trọng lắm.

Hơn nữa Ngô Mặc đã nói trước, Giải Ngữ Hoa càng sẽ không tranh giành với hắn.

Ngô Mặc bỏ qua Trương Khởi Linh, trực tiếp đặt tay lên vai Hắc Nhãn Kính. "Tôi nói Hắc gia, anh sẽ không định tranh với anh em tôi chứ?" Mắt Hắc Nhãn Kính lóe lên một tia xảo quyệt, cười gian nói: "Ồ?

Vương miện đắt lắm đấy, tôi phải cân nhắc chút." "Cân nhắc cái đại gia nhà anh!" Ngô Mặc vả một cái vào sau gáy Hắc Nhãn Kính, dứt khoát nói: "Tây Vương Mẫu để lại cho anh làm vợ, vương miện là của tôi, cứ thế mà quyết định." Hắc Nhãn Kính: "..." "Được rồi Tiểu Mặc, đừng đùa nữa, chúng ta mau rời khỏi đây đi." Giải Ngữ Hoa nhắc nhở một tiếng, mấy người lại bắt đầu bò về phía trước.

Vừa bò không xa lắm, trong thông đạo đột nhiên truyền đến một tràng tiếng gõ.

Chương 62

Tiếng gõ dài ngắn xen kẽ, rất có tiết tấu. "Là Ngô Tà!" Trương Khởi Linh nghe một lát, chắc chắn gật đầu.

Giải Ngữ Hoa dẫn đầu, mấy người bò về phía phát ra âm thanh.

Bò được chưa đến 50 mét, trước mắt xuất hiện ba ngã rẽ.

Không gian ở đây bắt đầu trở nên rộng rãi hơn, độ cao gần hai mét, có thể cho một người đàn ông bình thường đứng thẳng mà đi.

Ngô Mặc đoán nơi này hẳn là trạm trung chuyển của thông đạo, để những nô lệ năm xưa tạm thời nghỉ ngơi ở đây.

Âm thanh đột nhiên biến mất ở đây.

Giải Ngữ Hoa nhìn lối vào trước mắt có chút do dự, không biết nên chọn hướng nào.

Trương Khởi Linh vượt qua Giải Ngữ Hoa, kiểm tra một lát ở những vị trí không rõ ràng tại ba ngã rẽ, rồi sải bước đi vào cửa thông đạo ngoài cùng bên phải. "Được rồi, anh em ta theo thôi." Ngô Mặc nhìn sang trái phải Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính, phất tay rồi đi theo.

Hắn không dám để Trương Khởi Linh đi quá xa, phải biết tên này là chuyên gia mất tích đó.

Trương Khởi Linh rẽ trái rẽ phải trong thông đạo, rất nhanh anh ta dừng lại. "Đến rồi à?" Ngô Mặc tiến lên nhìn một cái, suýt nữa bật cười thành tiếng, chỉ thấy trước mắt là một hàng rào bị chặn bằng bùn.

Chỉ có điều, ở khe hở chính giữa lại treo lủng lẳng một cái quần hoa. "Phụt!" Ngô Mặc cố nén cười, nói: "Mẹ kiếp thằng nào rảnh rỗi thế này, lấy cái này làm ký hiệu?

Nhìn cái thẩm mỹ này, sao lại giống Vương Bàn Tử vậy nhỉ?" Trương Khởi Linh không nói gì, giơ Hắc Kim Cổ Đao trong tay đâm vào khe hở.

Rất nhanh, từ khe hở truyền ra tiếng người nói: "Là Tiểu Mặc?" Ngô Mặc vừa nghe đã biết đó là giọng Ngô Tà.

Ban đầu hắn còn định trêu Ngô Tà, gọi một tiếng Tiểu Tam gia, nhưng sau đó nghĩ lại thì bỏ qua. "Ừ, là em." Bên trong rất nhanh dỡ bỏ hàng rào, mấy khuôn mặt đầy bùn lầy lộ ra. "Tiểu Mặc, em không sao chứ?" Ngô Tà túm lấy Ngô Mặc đánh giá từ trên xuống dưới, kiểm tra một hồi phát hiện Ngô Mặc không bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Mau vào đi!" Nói xong, hắn kéo cánh tay Ngô Mặc vào trong.

Lại nói với Trương Khởi Linh phía sau: "Tiểu Ca, mau chặn hàng rào lại, nếu không sẽ dẫn dụ đám rắn kia đến." Trương Khởi Linh quay người im lặng đóng chặt lại hàng rào, chiếc quần hoa kia vẫn hiên ngang nằm ở chính giữa hàng rào.

Ngô Mặc đi theo Ngô Tà vào trong, phát hiện trong thông đạo có thêm rất nhiều người.

Nhưng Giải Liên Hoàn lại không có trong số đó.

Ngô Mặc trong lòng giật mình, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ, chú ấy lại bị rắn cắn?" Hắn nghĩ đến trong nguyên tác Giải Liên Hoàn sau khi bị rắn cắn, không bao lâu sau liền biến mất.

Cho đến cuối cùng, không ai biết ông ta sống hay chết.

Nghĩ đến trong khoảnh khắc nguy hiểm nhất, Giải Liên Hoàn vẫn quan tâm đến đứa cháu này của mình, Ngô Mặc trong lòng có chút chua xót.

Ngô Mặc từ trước đến nay chưa từng cảm nhận được tình yêu thương của trưởng bối là như thế nào, nhưng ở Giải Liên Hoàn, hắn lại cảm nhận được thứ tình cảm quan tâm nồng đậm ấy.

Hắn là loại người mà người khác đối xử tốt với mình một chút, hắn sẽ đáp trả gấp đôi.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc túm lấy Ngô Tà, sốt ruột hỏi: "Tam thúc đâu rồi?" Khuôn mặt lấm lem bùn của Ngô Tà có chút khó coi, dường như có lời muốn nói với Ngô Mặc, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Cuối cùng hắn chỉ chỉ vị trí phía trước, nói với Ngô Mặc: "Tam thúc ở đằng kia, chú ấy bị rắn cắn rồi." Ngô Mặc vừa nghe đã vội muốn chết, buông Ngô Tà ra chạy thẳng đến chỗ Giải Liên Hoàn.

Hắn đến gần, phát hiện một người phụ nữ đang ngồi trước mặt Giải Liên Hoàn.

Còn trên cánh tay Giải Liên Hoàn có một lỗ máu, sắc mặt ông ta bây giờ tái xanh, thần trí có chút mơ hồ.

Ngô Mặc không kịp nghĩ nhiều, đẩy mạnh người phụ nữ cản đường phía trước ra, trực tiếp ngồi xổm xuống trước mặt Giải Liên Hoàn.

Người phụ nữ không kịp phòng bị bị Ngô Mặc đẩy ngã xuống đất, Ngô Tà vội vàng chạy đến.

Đỡ người phụ nữ dậy rồi nói: "Dì Văn Cẩm, dì không sao chứ?

Thật xin lỗi, Tiểu Mặc nó quá sốt ruột rồi ạ." Những lời còn lại hắn không nói ra, không biết là đang kiêng kỵ điều gì?

Nhìn Giải Liên Hoàn như vậy, Ngô Mặc trong lòng có chút khó chịu.

Hắn nghĩ đến huyết mạch Thanh Long của mình có tác dụng giải độc.

Không chút do dự rút dao găm từ thắt lưng ra, nhanh chóng rạch một nhát vào cổ tay.

Máu lập tức tuôn ra.

Ngô Tà giật mình, tưởng Ngô Mặc bị điên rồi.

Vừa định ngăn cản hắn, thì thấy Ngô Mặc đưa vết thương ở cổ tay, trực tiếp đối diện với miệng Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn vốn đã có chút khô khát, trong cơn mơ hồ cảm thấy có người cho mình uống nước, liền hút lấy. "Tiểu Mặc, em đang làm gì vậy?" Ngô Tà sốt ruột phát điên, muốn giúp Ngô Mặc băng bó, nhưng bị Ngô Mặc ngăn lại.

Ngô Mặc cũng không rõ, máu của mình đối với Giải Liên Hoàn có thật sự có tác dụng không?

Thậm chí hắn đã nghĩ kỹ, nếu không có bất kỳ phản ứng nào, vậy thì dù phải trả giá đắt cũng phải đổi thuốc giải độc từ cửa hàng hệ thống.

Mắt thấy Giải Liên Hoàn sau khi uống máu của mình, sắc mặt dần dần hồi phục, Ngô Mặc lúc này mới yên tâm.

Hắn quay đầu nhìn Ngô Tà hỏi: "Anh, Tam thúc bị rắn cắn như thế nào vậy?

Chỗ này không phải không có rắn sao?" Ngô Tà sắc mặt vô cùng khó coi, một lúc sau mới mở miệng nói: "Đều tại anh, sau khi vào thông đạo, vốn dĩ định đợi em, nhưng phía trước đột nhiên có động tĩnh?" "Anh, anh có chút tò mò, cho nên..." "Cháu là Tiểu Mặc đúng không?" Người phụ nữ dưới đất đột nhiên mở miệng: "Chuyện này không trách Tiểu Tà, nếu tôi không đột nhiên xuất hiện, nó cũng sẽ không tò mò." "Câm miệng, tôi không muốn nghe bà nói." "Tiểu Mặc, vết thương của em mau băng bó lại đi." Ngô Tà định lấy băng gạc từ trong gói ra, nhưng bị Ngô Mặc ngăn lại: "Anh, em không cần đâu, vết thương nhỏ một lát sẽ lành thôi." Ngô Tà không cãi lại Ngô Mặc được, đành chịu thua.

Nghĩ đến thái độ của Ngô Mặc đối với Trần Văn Cẩm vừa nãy không được tốt cho lắm, hắn vội vàng mở miệng: "Xin lỗi, dì Văn Cẩm, Tiểu Mặc nó tâm trạng không tốt, cho nên..." Ngô Tà nhìn Trần Văn Cẩm có chút áy náy, muốn giải thích giúp Ngô Mặc, không ngờ Trần Văn Cẩm lại bật cười. "Tiểu Tà, cháu không cần giải thích nhiều, cô hiểu tâm trạng của Tiểu Mặc, chắc là nó thấy Tam thúc cháu bây giờ như vậy nên nhất thời sốt ruột thôi." Ngô Mặc bật dậy, quay mặt về phía Trần Văn Cẩm, trên mặt cười như không cười nói: "Ôi, tôi còn tưởng ai chứ?

Đây chẳng phải bà thím vợ của Định Chủ Trác Mã sao?" "Tiểu Mặc, để anh giới thiệu cho em một chút, đây là dì Văn Cẩm." Ngô Tà tưởng Ngô Mặc không biết, vội vàng giải thích bên cạnh: "Dì Văn Cẩm là bạn gái của Tam thúc, hồi nhỏ em chắc chưa gặp bao giờ." Ngô Mặc liếc mắt trắng dã, một tay kéo Ngô Tà lại, không chút khách khí nói: "Mẹ nó, anh là chân thiên chân (ngây thơ thật) hay giả thiên chân vậy?" "Em..." Ngô Tà vừa định phản bác, đã bị Ngô Mặc cắt lời. "Bà ta nói là thì là sao?

Vậy ông đây còn nói mình là Tây Vương Mẫu tương hảo (người tình) đấy, ai tin hả?" Trần Văn Cẩm trước mắt, khiến Ngô Mặc có một cảm giác khó chịu.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt bà ta, Ngô Mặc bản năng muốn vả một cái cho bay đi.

May mà Ngô Mặc vẫn còn lý trí nên không làm như vậy, nhưng cảm giác này lại khiến hắn trong lòng nâng cao cảnh giác đối với Trần Văn Cẩm.

Thấy Ngô Mặc đối đầu với Trần Văn Cẩm, Giải Ngữ Hoa và Hắc Hạt Tử hai người đi tới.

Một người đứng bên trái, một người đứng bên phải phía sau Trần Văn Cẩm, chặn hết mọi hướng mà bà ta có thể chạy trốn.

Trương Khởi Linh đứng ở góc, lạnh lùng nhìn về phía này, không tham gia. "Tiểu Mặc, cháu hiểu lầm cô rồi, cô thật sự là dì Văn Cẩm của cháu." Trần Văn Cẩm nhìn Ngô Mặc với ánh mắt như thể đang nhìn một đứa trẻ không hiểu chuyện, đầy vẻ cưng chiều.

Bà ta cười lắc đầu: "Chuyện giả vờ làm bà thím vợ của Định Chủ Trác Mã lúc trước là có nguyên nhân, cô đã giải thích với Tiểu Tà rồi, hơn nữa..." Nói đến đây bà ta dừng lại một lát, ánh mắt chuyển sang Giải Liên Hoàn đang ngồi dưới đất, do dự một lúc rồi nói: "Ông ta không phải Tam thúc Ngô Tam Tỉnh của cháu, ông ta là Giải Liên Hoàn của Giải gia." Lời Trần Văn Cẩm vừa dứt, ánh mắt Giải Ngữ Hoa liền chết lặng nhìn chằm chằm vào Giải Liên Hoàn.

Bao nhiêu năm qua, ông ta một mình khổ sở chống đỡ Giải gia, vẫn luôn muốn tìm thấy Giải Liên Hoàn, chính là muốn hỏi ông ta một câu tử tế — tại sao?

Ông ta đã tìm kiếm khắp nơi rất lâu, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng Giải Liên Hoàn lại ở gần mình đến thế, ngay bên cạnh mình. "À à, đúng là vãi chưởng thật, một kẻ lừa đảo lại chuẩn bị vạch trần trò lừa đảo của người khác à?" Ngô Mặc lạnh lùng nhìn Trần Văn Cẩm, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Bà đây có tính là 'lừa đảo gặp cao thủ' không — bà lừa tôi, tôi lừa bà?" Ngô Tà đứng giữa hai người, có chút không biết làm sao.

Ban đầu hắn bị Trần Văn Cẩm nói cho trong lòng rất khó chịu và ngượng ngùng.

Nghĩ đến nếu Ngô Mặc mà biết Tam thúc của mình đã không còn, liệu hắn có rất đau lòng không?

Nhưng hắn không ngờ, khi Ngô Mặc đến đây lại là một diễn biến khác.

Hắn có thể cảm nhận được Ngô Mặc có ác ý rất lớn với Trần Văn Cẩm, mặc dù không biết vì sao, nhưng hắn lại bản năng tin tưởng em trai mình. "Tiểu...

Mặc." Giải Liên Hoàn đang ngồi dưới đất, khẽ mở mắt, miệng khẽ gọi tên Ngô Mặc.

Chương 63

Ngô Mặc vội vàng quay người ngồi xổm xuống, nắm lấy bàn tay Giải Liên Hoàn đang đưa ra nói: "Tam thúc, chú tỉnh rồi?" Hắn cẩn thận nhìn sắc mặt Giải Liên Hoàn, phát hiện đã không còn tái nhợt và vô lực như vừa nãy.

Ngô Mặc trong lòng hiểu rằng máu của mình đã có tác dụng.

Ngô Tà đứng đó có chút tiến thoái lưỡng nan, không biết nên đối mặt với vị Tam thúc giả này như thế nào.

Muốn thân cận, nhưng lại nghe Trần Văn Cẩm nói rằng ông ta đã hại chết Tam thúc thật của mình.

Muốn xa lánh, nhưng trong đầu lại hiện lên toàn những hình ảnh ông ta yêu thương mình. "Tiểu..." Giải Liên Hoàn hổn hển thở dốc, muốn nói chuyện nhưng lại yếu ớt.

Ngô Mặc từ trong ba lô lấy ra bình nước, vặn nắp đổ nước vào miệng Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn liên tục uống mấy ngụm nước, có chút sức lực.

Ông ta cố gắng đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay Ngô Mặc: "Tiểu Mặc." Ngô Mặc biết Giải Liên Hoàn đã không chết được.

Thấy ông ta bây giờ như vậy, nhất thời không nhịn được, mở miệng nói: "Tam thúc, vừa nãy chú gọi cháu ba lần, rốt cuộc có chuyện gì, chú nói từ khóa thôi được không?" Hắn ngồi phịch xuống trước mặt Giải Liên Hoàn, oán trách: "Chú coi đây là diễn phim truyền hình à?

Nhân vật quan trọng trước khi chết, luôn nói một đống lời vô nghĩa, ngay lúc đến thời khắc quan trọng nhất, kết quả lại đứt hơi."

Giải Liên Hoàn bị hắn chọc tức, kích động mắng: "Thả... rắm!" Mắng xong ông ta nhắm mắt lại, lại liên tục thở dốc mấy hơi.

Dường như hai chữ này đã khiến ông ta dùng hết toàn bộ sức lực.

Vương Bàn Tử kéo Ngô Tà đang ngây người đứng tại chỗ sang một bên, ghé sát tai hắn thì thầm hỏi: "Thằng nhóc thúi này có thù với Tam thúc của cậu sao?

Sao tôi cứ cảm thấy nó đang muốn tiễn Tam thúc cậu một đoạn vậy?" Vốn dĩ thấy Tam thúc như vậy, Ngô Tà trong lòng chua xót, đau khổ vô cùng.

Nhưng khi hắn thấy Ngô Mặc chọc tức Tam thúc đến mức không nói nên lời, trong lòng hắn lại có một cảm giác khoái trá kỳ lạ.

Giải Liên Hoàn bình tĩnh lại một lát, rồi từ từ mở mắt, đối diện với khuôn mặt lớn đẹp trai của Ngô Mặc.

Khoảnh khắc này Giải Liên Hoàn thật sự rất muốn nhắm mắt lại, không muốn nhìn cái tên phiền phức này nữa.

Ông ta cố gắng dời tầm mắt khỏi mặt Ngô Mặc, nhìn sang Trần Văn Cẩm bên cạnh.

Trần Văn Cẩm vội vàng đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt ông ta, hai người nhìn nhau rất lâu, không ai mở miệng trước.

Một lúc sau, Giải Liên Hoàn đột nhiên khó nhọc đưa tay về phía Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm vừa định nắm lấy tay Giải Liên Hoàn, Ngô Mặc đã nhanh chân hơn một bước, trực tiếp nắm chặt bàn tay to lớn của Giải Liên Hoàn. "Tam thúc, nam nữ thụ thụ bất thân, truyền ra ngoài không hay đâu ạ." Nói xong câu này, vẻ mặt Trần Văn Cẩm cứng đờ, nhưng bà ta rất nhanh lại phản ứng lại.

Bà ta khẽ nói với Giải Liên Hoàn: "Ông không cần giấu nữa, tôi đã kể hết mọi chuyện cho Tiểu Tà rồi, chúng tôi sẽ không trách ông đâu." Khóe miệng Giải Liên Hoàn khẽ run lên, nước mắt đột nhiên tuôn ra như suối.

Ánh mắt ông ta đảo qua Ngô Tà, Ngô Mặc và Trần Văn Cẩm, muốn nói gì đó nhưng lại không thốt nên lời.

Trần Văn Cẩm còn định nói gì nữa, Ngô Mặc đã đẩy mạnh bà ta ra.

Giọng điệu vô cùng không khách khí: "Bà thím, bà có thôi đi không?

Không thấy Tam thúc tôi bây giờ chỉ thiếu nước lên cầu Nại Hà thôi sao?

Sao lại không có chút mắt nhìn nào vậy?" Hoặc là nghe thấy Ngô Mặc vẫn gọi mình là Tam thúc, hoặc là lời của Ngô Mặc đã khiến Giải Liên Hoàn tức chết đi sống lại.

Tóm lại, ông ta đột nhiên động đậy một cái, rồi từ từ mất đi tri giác. "Tam thúc!" Ngô Tà sợ hãi, tưởng Giải Liên Hoàn đã mất, bỏ lại Vương Bàn Tử vội vàng lao tới.

Giải Ngữ Hoa vội vàng đến, ngồi xổm xuống trước mặt Giải Liên Hoàn, kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta gật đầu với Ngô Mặc nói: "Cảm xúc quá kích động, ngất đi rồi." Ngô Tà thở dài một hơi, ngồi phịch xuống đất, cảm thấy cả người có chút vô lực. "Tôi nói Mặc thiếu, cậu đúng là quá trâu bò." Hắc Nhãn Kính từ phía sau đi tới, hai cánh tay đặt lên vai Ngô Mặc.

Miệng không ngừng khen ngợi: "Có thể chọc Tam gia tức đến ngất đi, trên giang hồ cậu cũng được coi là một nhân vật số má rồi." Ngô Mặc gạt phắt bàn tay Hắc Nhãn Kính đang đặt trên vai mình, bực bội mắng: “Anh mẹ kiếp có bị mù không?

Tam thúc tôi ngất là do tức giận à?

Tam thúc tôi là đang kích động!” Ánh mắt Hắc Nhãn Kính lướt qua Ngô Mặc, nhìn Giải Liên Hoàn đang hôn mê bất tỉnh dưới đất, lần đầu tiên nảy sinh cảm giác đồng tình với hắn.

Ánh mắt Giải Ngữ Hoa cũng nhìn chằm chằm Giải Liên Hoàn, nhẹ giọng hỏi Ngô Tà đang ngồi dưới đất: “Ngô Tà, hắn thật sự là Giải Liên Hoàn sao?” “Ừ!” Ngô Tà nhắm chặt mắt, gật đầu thật mạnh.

Giờ phút này, cuối cùng anh cũng thuyết phục được bản thân, người trước mắt này quả thực không phải Tam thúc ruột của mình.

“Ha ha, thật nực cười, năm đó hắn lấy thân phận Ngô Tam Tỉnh trở về, dặn dò tôi phải giữ vững Giải gia, bản thân thì lại sang Ngô gia.” Giải Ngữ Hoa cười có chút bi thương, bấy nhiêu năm qua, tất cả những chua xót trong lòng anh đều do người đàn ông trước mắt này mang lại.

“Xin lỗi!” Trần Văn Cẩm đứng bên cạnh Giải Ngữ Hoa, mở miệng nói: “Hắn có nỗi khổ riêng.” “Nỗi khổ riêng?

Nỗi khổ của hắn chính là để bồi dưỡng Ngô Tà, đúng không?” Chưa đợi Trần Văn Cẩm mở lời, Giải Ngữ Hoa tiếp tục nói: “Hèn chi bề ngoài hắn không cho Ngô Tà tham gia vào, nhưng lần nào cũng dẫn theo anh ấy, hóa ra Ngô Tà mới là người kế thừa Cửu Môn.” Giải Ngữ Hoa lúc này cảm xúc có chút kích động, anh cảm thấy bao nhiêu năm chịu đựng khổ sở của mình chỉ là một trò cười.

Ngô Mặc nghe Giải Ngữ Hoa nói, nghĩ đến những gì anh ấy đã trải qua từ nhỏ, trong lòng có chút không thoải mái.

Anh đi tới bên cạnh Giải Ngữ Hoa, lại ngồi xuống, tay trực tiếp khoác lên cổ Giải Ngữ Hoa, dùng sức lắc hai cái.

Rồi vỗ vỗ lưng anh ấy an ủi, nói: “Tôi nói anh ơi, anh nghĩ cũng quá nhiều rồi đấy, chưa nói gì khác, anh chắc chắn anh tôi như vậy có thể làm người kế thừa Cửu Môn sao?

Vậy Cửu Môn cách giải tán cũng không xa nữa đâu nhỉ?” Ngô Tà: “…” Ngô Mặc nhìn thấy trên mặt Giải Ngữ Hoa vẫn còn vẻ bi khổ, suy nghĩ một lát, chỉ vào Giải Liên Hoàn đang hôn mê bất tỉnh trước mắt.

Anh nghiến răng nói: “Hay là thế này, đợi Tam thúc tỉnh lại, anh em tôi sẽ cố hết sức, đánh ngất hắn thêm lần nữa, giúp anh trút giận, anh thấy sao?” Vốn dĩ Giải Ngữ Hoa một lòng bi phẫn, muốn mặc kệ mọi thứ mà trút ra, nhưng nghe Ngô Mặc nói vậy, không biết vì sao lại có chút muốn cười.

“Cảm ơn!” Giải Ngữ Hoa giơ nắm đấm va vào Ngô Mặc một cái, trên mặt nở một nụ cười đã lâu không thấy.

Lúc này, Tha bả đột nhiên từ phía sau hét lên: “Chỗ này có một tấm bia đá.” Ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Ngô Mặc đứng dậy kéo Giải Ngữ Hoa đứng lên, dặn dò Ngô Tà vẫn đang ngồi dưới đất: “Anh cả, anh ở đây trông Tam thúc, tôi và Hoa ca qua đó xem sao.” Đồng thời nháy mắt với Ngô Tà, Ngô Tà lập tức hiểu ý, ánh mắt cảnh giác liếc về phía Trần Văn Cẩm.

Lúc này Ngô Mặc không hề chú ý, do huyết mạch Thanh Long, anh có một loại bản năng chán ghét tất cả những thứ tà ác.

Khi đi ngang qua Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc móc tay một cái, trực tiếp kéo hắn đi.

“Đi thôi Kính ca, làm việc đi, đừng như mấy bà thím, chỉ biết hóng chuyện.” Bàn Tử vô cùng cảnh giác, hắn phát hiện Ngô Mặc nháy mắt với Ngô Tà.

Thấy những người khác đi rồi, hắn vội vàng ngồi xuống bên cạnh Giải Liên Hoàn.

Hắn và Ngô Tà tạo thành thế bảo vệ, bao vây Giải Liên Hoàn ở giữa.

Phan Tử cầm súng đứng một bên, duy chỉ để Trần Văn Cẩm ở ngoài vòng bảo vệ.

Trần Văn Cẩm liếc Trương Khởi Linh một cái, vừa định mở miệng nói chuyện, giọng lớn của Ngô Mặc đã vang lên.

“Vãi, Lão Trương, đừng có đần ra như khúc gỗ, qua đây giúp một tay.” “Ừ!” Trương Khởi Linh ừ một tiếng, ôm Hắc Kim Cổ Đao chạy về phía Ngô Mặc.

Trần Văn Cẩm có chút bực bội, cảm thấy Ngô Mặc cứ như khắc tinh của cô ta vậy.

Ngô Mặc nghe tiếng hô của Tha bả xong, đi qua xem xét, phát hiện dưới nền hành lang có một tấm bia đá.

Chẳng qua tấm bia đá bị phủ đầy nấm mốc, lại còn bị một đống đá vụn đè lên, khiến người ta nhất thời không phát hiện ra.

Ngô Mặc nhìn thấy thì cười, vỗ vỗ vai Tha bả khen ngợi: “Được lắm Tha bả, cái tên này đặt không sai chút nào.” “Mặc thiếu quá khen rồi!” Tha bả trên mặt gắng gượng nặn ra một nụ cười.

Kể từ khi tận mắt chứng kiến Ngô Mặc đại chiến với mãng xà, và không hề kém cạnh, hắn ta liền có một nỗi sợ hãi bản năng với Ngô Mặc.

Hơn nữa, nơi đây không giống như hắn ta tưởng tượng ban đầu, có người có súng là có thể càn quét tất cả.

Bây giờ hắn ta đặc biệt tôn trọng Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính mấy người, hy vọng bọn họ có thể nhìn vào sự hiểu chuyện của mình mà dẫn mình sống sót rời đi.

“Mặc thiếu, tên hắn thì sao?” Hắc Nhãn Kính có chút tò mò, đối với những lời Ngô Mặc thốt ra, hắn luôn mang theo mười hai vạn phần tò mò.

“Anh lắm lời làm gì, mau làm việc đi.” Ngô Mặc trừng Hắc Nhãn Kính một cái, nhìn Tha bả và mấy người đang dọn dẹp nấm mốc và đá vụn trên bia đá.

Tha bả và mấy người đã sợ rắn đến tột độ, khi tấm bia đá lộ ra hình dạng ban đầu, suýt nữa thì sợ đến ngồi bệt xuống đất.

Chỉ thấy tấm bia đá được khảm chặt vào mặt đất, phía trên khắc hình đầu rắn, nhìn khiến người ta có chút rợn người.

Ngô Mặc đi lên mỗi người đá một cước, mắng: “Đồ vô dụng, một cái tượng khắc thôi mà làm tụi bây sợ đến mức này à?” Anh ngồi xổm xuống, tay khẽ vuốt trên bia đá, muốn xác nhận phía trên có cơ quan nào không.

Quan sát một lát, ánh mắt anh chú ý vào vị trí mắt rắn, duỗi hai ngón tay lại gần mắt rắn so đo một chút, rồi lại nhanh chóng rụt về.

Chương 64

“Mắt rắn là cơ quan?” Giải Ngữ Hoa tiến lại gần nhẹ giọng hỏi: “Hay là để tôi thử xem?” “Không cần!” Ngô Mặc dứt khoát từ chối, trực tiếp gọi Trương Khởi Linh ở đằng xa.

Trương Khởi Linh đi đến gần, Ngô Mặc chỉ vào mắt rắn nói với anh: “Lại đây Lão Trương, cho tôi mượn hai ngón tay dùng một chút.” Trương Khởi Linh ngồi xổm xuống, dùng ngón trỏ và ngón giữa tay phải ấn vào mắt rắn, hai ngón tay dùng sức, thi triển Phát Khâu Chỉ.

Chỉ nghe một tràng âm thanh cơ quan kẹt kẹt vang lên, phía dưới bức tường bên cạnh vậy mà xuất hiện một cái động khẩu.

Ngô Mặc vừa định đứng dậy đi thám thính, Hắc Nhãn Kính đã cản anh lại: “Mặc thiếu, tôi và Ách Ba xuống thám thính, cậu ở đây chờ.” “Ừ!” Ngô Mặc vỗ vỗ cánh tay Hắc Nhãn Kính, dặn dò: “Cẩn thận cơ quan, tôi không muốn đi thu xác cho mấy người đâu.” Hắc Nhãn Kính cười cười, xoay người đi theo Trương Khởi Linh nhảy xuống.

Ngô Mặc cầm đao trong tay, chuẩn bị sẵn sàng, nếu bên dưới xuất hiện nguy hiểm gì, anh sẽ lập tức nhảy xuống tiếp ứng.

Khoảng một tiếng sau, Hắc Nhãn Kính bò lên.

Hắn chỉ vào động khẩu phía dưới, cười híp mắt nói: “Mặc thiếu, bên dưới có một hang động, không phải do con người đào, bên trong có rất nhiều cửa đá, có lẽ là khi xây dựng hệ thống trữ nước ban đầu thì bị phát hiện rồi tận dụng.

Không khí bên dưới rất trong lành, hiện tại vẫn chưa thấy dấu vết rắn.” Mấy chữ “không có rắn” ngay lập tức khơi dậy sự phấn khích của Tha bả và mấy người, bọn họ tranh nhau muốn xuống.

Nói cho hay thì là thám thính, thực tế là muốn xem có khả năng thoát khỏi đây không.

“Tất cả mẹ kiếp im lặng hết!” Ngô Mặc lớn tiếng mắng một câu, mấy người kia lập tức ngoan ngoãn lại, quả thực còn hữu dụng hơn cả lời nói của Giải Liên Hoàn.

“Đồ không biết điều.” Ngô Mặc cầm cán đao, chỉ vào Tha bả và mấy người nói: “Đừng tưởng Ông đây giống Tam thúc tôi mà dễ tha thứ cho tụi bây, thật sự chọc Ông đây tức điên lên, thì cho dù không cho rắn ăn thịt tụi bây, Ông đây cũng có thể từng thằng một mà chém chết.” Ngô Mặc nhớ trong nguyên tác chính là mấy tên hỗn đản này, không nghe lệnh, tay chân ngứa ngáy, dẫn đến nguy hiểm chồng chất.

Hiện tại những người anh quan tâm đều ở đây, anh không hy vọng vì mấy tên hỗn đản này mà người bên cạnh mình bị thương.

Ngô Mặc bây giờ rất rõ ràng, trong thế giới đạo mộ, kẻ mạnh làm vua, chỉ cần có thực lực, ở thế giới dưới lòng đất này là có thể ra vào tự do.

Mấy người thương lượng một lát, trong tình huống này chỉ có thể cùng nhau xuống, xem phía trước có lối đi nào có thể vào cung điện Tây Vương Mẫu không.

“Mấy người, đi thu dọn tất cả trang bị cho tốt.” Ngô Mặc đứng đó, chỉ vào Tha bả và mấy người nói: “Ông đây báo trước cho tụi bây biết, xuống dưới đó, không có lệnh của Ông đây, thằng nào mẹ kiếp mà tay chân ngứa ngáy đụng lung tung, thì đừng trách Ông đây không nể mặt.” Nói đến đây, Ngô Mặc cười cười, rút khẩu súng đeo ở thắt lưng ra, vẫy vẫy trước mặt Tha bả và những người khác.

“Đương nhiên, tụi bây có quyền lựa chọn không nghe, vậy thì xem súng của tụi bây nhanh hơn, hay súng của Ông đây nhanh hơn.” Anh thực sự rất muốn bỏ Tha bả và mấy người lại, nhưng nhiều năm giáo dục tốt đẹp nói cho anh biết, vẫn phải làm một số việc mà con người nên làm.

Các thuộc hạ nhìn nhau, không dám lên tiếng.

“Vâng, Mặc thiếu, ngài cứ yên tâm, chúng tôi xuống dưới nhất định sẽ quản tốt tay của mình.” Tha bả đứng đó, khom lưng cung kính đảm bảo với Ngô Mặc.

“Hắc, Mặc thiếu, oai phong ra phết nha.” Hắc Nhãn Kính vừa cười, vừa dùng hai tay chống cằm, làm ra vẻ mê mẩn.

“Tránh ra chút đi, đừng cản đường.” Giải Ngữ Hoa thực sự không nhìn nổi nữa, đi tới, cứng rắn đẩy Hắc Nhãn Kính sang một bên.

Hỏi Ngô Mặc: “Tiểu Mặc, tình hình bên dưới không rõ ràng, Tam thúc, Giải Liên Hoàn thì sao?” “Tôi cõng.” Ngô Mặc không thèm suy nghĩ, buột miệng nói ra.

Giao Giải Liên Hoàn cho người khác, Ngô Mặc không yên tâm.

Khó khăn lắm mới cứu được Giải Liên Hoàn về, anh không hy vọng lão già này cứ thế ở lại cung điện Tây Vương Mẫu mà chôn theo.

Hơn nữa bên cạnh còn có Trần Văn Cẩm, ai biết mục đích cuối cùng của người phụ nữ này rốt cuộc là gì?

Ngô Mặc đi đến bên cạnh Giải Liên Hoàn, thấy hắn vẫn hôn mê bất tỉnh.

Anh lắc lắc đầu, nói với Ngô Tà: “Đồ đạc chuẩn bị xong hết đi, Tam thúc tôi sẽ cõng.” “Được!” Ngô Tà gật đầu không từ chối nữa, anh biết lão đệ nhà mình chiến đấu lực sung mãn, cõng một mình Tam thúc, chắc hẳn không thành vấn đề.

Ngô Mặc cúi người xuống, Ngô Tà giúp anh đặt Giải Liên Hoàn lên lưng.

Để phòng ngừa gặp nguy hiểm trên đường đi, Ngô Mặc suy nghĩ một lát, liền từ trong túi lấy ra dây thừng, buộc chặt Giải Liên Hoàn vào người mình.

Cõng Giải Liên Hoàn, Ngô Mặc không kìm được cảm thán: “Dưới gầm trời này, tìm đâu ra một đứa cháu hiếu thuận như tôi chứ?” Ngô Tà bước chân dừng lại một chút, không dám lên tiếng.

Tại động khẩu, tất cả mọi người đã chuẩn bị chỉnh tề, có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

Trương Khởi Linh vẫn còn ở bên dưới, chưa đi lên.

Hắc Nhãn Kính ra hiệu cho Ngô Mặc, dẫn đầu tiến vào động.

Theo sau là Phan Tử, Vương Bàn Tử, Ngô Tà và mấy thuộc hạ của Tha bả.

Lúc này trên đó chỉ còn lại Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa, cùng với ba người cõng Giải Liên Hoàn phía sau.

“Tiểu Mặc, em đối với Trần Văn Cẩm…” Nơi đây không có người ngoài, Giải Ngữ Hoa hỏi ra điều mình muốn hỏi.

Đối mặt với câu hỏi của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc gật đầu, anh đối với người mình tin tưởng từ trước đến nay rất thẳng thắn, không thích quanh co lòng vòng.

Anh mở miệng nói: “Hoa ca, người phụ nữ này rất kỳ lạ, tôi có cảm giác ghê tởm với cô ta, xuống dưới nhất định phải cẩn thận.” “Ừ, anh hiểu rồi, em cũng vậy.” Giải Ngữ Hoa và Ngô Mặc nhìn nhau một lát, cả hai đều đã có tính toán trong lòng, lần lượt đi xuống động.

Sau đó lại đi một đoạn đường, phía trước bỗng nhiên rộng mở, nhìn xuống thì thấy bên dưới vậy mà là một hang đá lớn hình tròn.

Tha bả và mấy người vội vàng tiến lên giơ cao đèn pin trong tay.

Lại nịnh nọt cười với Ngô Mặc: “Mặc thiếu, ngài mời xem.” Nhìn cái dáng vẻ này, hoàn toàn coi Ngô Mặc là người dẫn đầu.

Theo ánh sáng đèn pin, mọi người phát hiện bên dưới này quả nhiên là một thế giới khác.

Cả hang động là một mộ thất hình tròn, nhìn lên không thấy đỉnh, nhìn xuống không thấy đáy.

Cụ thể lớn đến mức nào, với độ sáng của đèn pin căn bản không thể nhìn rõ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy, xung quanh dường như có rất nhiều cửa đá.

“Vãi, cái này cũng quá lớn rồi.” Vương Bàn Tử đứng bên cạnh, hai tay chống nạnh, cảm thán một tiếng: “Cái này mẹ nó hồi đó phải tốn bao nhiêu nhân lực vật lực chứ.” “Đúng vậy, hao người tốn của, cũng có khả năng Tây Vương Mẫu quốc chính là vì cái này mà bị diệt vong.” Ngô Tà cũng rất cảm khái, trải qua Lỗ Vương Cung, Tần Lĩnh Thần Thụ và cả Vân Thiên Cung, anh không có một chút thiện cảm nào với những quyền quý thời cổ đại muốn cầu trường sinh bất lão này.

“Tha bả, pháo sáng.” Ngô Mặc muốn nhìn rõ hơn một chút.

Anh biết Tam thúc trước khi đến đã trang bị rất nhiều pháo sáng và vũ khí, lúc này không dùng, chẳng lẽ còn muốn cõng ra ngoài sao?

“Được rồi, Mặc thiếu.” Tha bả vô cùng nghe lời, quả thực coi lời nói của Ngô Mặc như thánh chỉ, có ý muốn theo anh về sau.

Tha bả vừa mới lấy pháo sáng ra, đã bị Hắc Nhãn Kính bên cạnh cướp lấy.

“Vẫn là Hắc gia tôi làm đi.” Hắc Nhãn Kính cười cười với Ngô Mặc: “Kỹ thuật của mấy người đó, vẫn là đừng lãng phí pháo sáng.”

Cái Tha bả lấy ra là pháo sáng tầm thấp, thích hợp dùng trong hang động, tầm bắn không xa, nhưng độ sáng lại rất cao.

Hắc Nhãn Kính bắn một quả lên trời, quả cầu lửa nhanh chóng bùng cháy trong bóng tối, cả hang động được chiếu sáng như ban ngày.

Hắn lại bắn liên tiếp hai phát vào các góc xung quanh, tất cả tình hình xung quanh đều thu vào mắt.

Hang động này không giống như mọi người tưởng tượng là hình thành tự nhiên, mà là do con người đào đắp sau này.

Cả hang động giống như một sân vận động lớn, xung quanh là từng tầng từng tầng bậc thang.

Mỗi bậc thang phía trên, dày đặc bày biện những pho tượng điêu khắc màu đen tạo hình sưng phù.

Cùng với pháo sáng rơi xuống, tầm mắt mọi người cũng dịch xuống phía dưới.

Chỉ thấy ở vị trí dưới cùng đặt mấy chục cái bình đồng lớn, ở giữa là một đĩa đá tròn khổng lồ.

Lại còn có mấy tấm bia đá lớn, sừng sững xung quanh, cụ thể là dùng để làm gì?

Khoảng cách quá xa, không nhìn rõ lắm.

Vương Bàn Tử vốn dĩ đặt hy vọng cực lớn vào cung điện Tây Vương Mẫu, thậm chí cho rằng tiền dưỡng lão nửa đời sau của mình, đều có thể kiếm được từ nơi này.

Nhưng khi hắn nhìn rõ mọi thứ, trong lòng lập tức nổi giận.

Hắn chửi rủa: “Mẹ kiếp, đây chính là thánh địa của Tây Vương Mẫu sao?

Mẹ kiếp cũng quá tồi tàn rồi, bọn họ chưa từng thấy đồ tốt sao?" Nói đến đây, hắn lại chỉ vào Giải Liên Hoàn trên lưng Ngô Mặc, mắng: "Còn cái lão già này nữa, ban đầu thề thốt với tôi rằng ở đây kho báu rất nhiều, nhưng kết quả thì sao?

Mẹ kiếp cái lão hỗn đản này, đúng là 'con rùa đội bình rượu' – đồ chẳng ra gì!" Ngô Tà nghe Vương Bàn Tử mắng, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Anh nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng ra, Tam thúc lúc đó rốt cuộc đã lừa gạt Vương Bàn Tử như thế nào.

"Phụt!" Ngô Mặc không nhịn được bật cười thành tiếng, thấy mọi người đều nhìn mình.

Anh xua xua tay, tùy tiện nói: "Xin lỗi, lần đầu tiên thấy một nơi hùng vĩ như vậy, nhất thời không kiềm chế được cảm xúc, xin lượng thứ." Hắc Nhãn Kính tiến lại gần, đầu áp sát tai Ngô Mặc, hỏi nhỏ: "Mắng Tam thúc của cậu mà vui vậy sao?" Chưa đợi Ngô Mặc mở miệng nói chuyện, Trần Văn Cẩm chỉ vào những pho tượng đá màu đen xếp thành hàng nói: "Đó không phải tượng đá, đó là ngọc dũng!" Câu nói này vừa thốt ra, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều hít một hơi khí lạnh, đồng thời nhớ lại cảnh tượng ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung năm xưa.

"Ngọc dũng?

Tất cả đều là sao?" Giọng Ngô Tà có chút run rẩy, anh đơn giản là không dám tin, trong nhiều ngọc dũng như vậy, lẽ nào đều là xác sống sao?

Cùng lúc đó, Trương Khởi Linh tay phải ôm trán phát ra một tiếng rên rỉ.

Anh cau mày chặt, dường như những hình ảnh này, đối với anh tạo ra kích thích cực lớn.

Ngô Mặc cõng Giải Liên Hoàn đi về phía trước, khi đi ngang qua Trương Khởi Linh, nghe thấy tiếng rên rỉ của anh, lập tức dừng bước.

Chương 65

Anh quan tâm hỏi: “Sao vậy Lão Trương, lại phát bệnh à?” Dù sợ hãi đến mấy, nghe Ngô Mặc hỏi Trương Khởi Linh như vậy, Vương Bàn Tử vẫn suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

Hắn phát hiện Ngô Mặc ngày càng khoan dung với anh, thậm chí trong lòng nảy sinh một ý nghĩ, chuyến đi Tây Vương Mẫu Cung này cũng không phải là không có gì thu hoạch.

“Tôi không sao!” Trương Khởi Linh từ từ lắc đầu, chỉ vào những hàng ngọc dũng trên bậc thang phía trước nói: “Cẩn thận!” Ngô Mặc cười một tiếng, bàn tay to như quạt nan, mạnh mẽ vỗ vào vai Trương Khởi Linh, miệng trêu chọc nói: “Nghe cậu nói được một câu, thật mẹ kiếp không dễ dàng gì.” Cũng may là Trương Khởi Linh, nếu đổi thành Ngô Tà, một cái vỗ này chắc hẳn có thể khiến anh ấy văng xuống dưới bậc thang.

“Ở đây thật sự đều là xác sống sao?” Vương Bàn Tử vô cùng tò mò, chuẩn bị leo lên bậc thang để xem xét kỹ lưỡng.

“Ông định làm gì?” Ngô Tà một tay kéo hắn lại, bực bội nói: “Không nghe Tiểu Ca vừa nói phải cẩn thận sao?

Ông cứ hấp tấp thế này, lỡ thật sự biến thành cương thi thì sao?” Vương Bàn Tử nghe xong có chút không vui, bĩu môi nói: “Tôi nói Tiểu Thiên Chân, cậu nói thế là sai rồi, sao lại gọi là hấp tấp chứ?

Tổ tông từng nói, phải dũng cảm khám phá, thực tiễn sinh chân lý, Bàn gia tôi đây là nghe lời tổ tông, cậu hiểu không?” Vương Bàn Tử tuy miệng không phục, nhưng cũng dừng động tác.

Không phải nói hắn tin phục lời Ngô Tà, mà là hắn phát hiện bên dưới bậc thang còn có rất nhiều ngọc dũng.

Thay vì tốn sức leo lên, chi bằng xuống dưới rồi xem xét kỹ hơn.

Ngô Tà cũng không có cách nào với Vương Bàn Tử, chỉ có thể tự nhủ phải nâng cao cảnh giác, cố gắng chú ý động tác của hắn.

Mọi người theo bậc thang đi xuống, rất nhanh liền đến bậc cuối cùng.

Vương Bàn Tử sớm đã không kìm được sự tò mò của mình, cầm đèn pin chạy tới chạy lui chiếu vào các thi thể.

"Tôi nói Bàn ca, ông già này đang đi xem mắt à?" Ngô Mặc nhìn Vương Bàn Tử, cái dáng vẻ đó cứ như sắp thò đầu vào khe ngọc dũng, thực sự không nhịn được mà trêu chọc hắn một câu: "Thế nào?

Có ưng ý không?

Hay là mang hết về cho ông sưởi ấm chăn ấm nệm?" "Đừng mẹ kiếp nói nhảm nữa, mau qua đây xem." Vương Bàn Tử gọi Ngô Mặc lại gần.

Chỉ vào một cái ngọc dũng trong số đó nói: "Không giống cái xác sống thấy ở Lỗ Vương Cung lúc trước, sao bên trong đây toàn là xác khô vậy?" Ngô Mặc một tay tóm lấy cổ áo Vương Bàn Tử, kéo hắn lùi lại phía sau.

"Tôi nói Bàn ca, ông có phải là hơi thiếu tự nhận thức không?

Đối với những thứ tà tính này, phiền ông tránh xa một chút." Ngô Mặc nhớ rất rõ, lúc trước chính là mấy thuộc hạ của Tha bả tay chân ngứa ngáy đụng lung tung vào đồ vật ở đây, dẫn đến tất cả ngọc dũng đều biến thành cương thi.

Anh không muốn vô duyên vô cớ lại phải đại chiến 300 hiệp với đám xác chết này, cho nên có thể tránh thì vẫn phải cố gắng tránh.

Nghĩ đến đây, anh quay đầu nhìn về phía mấy thuộc hạ kia.

May mắn là, lần này mấy thuộc hạ nhìn thấy mộ huyệt, tuy có chút động lòng, nhưng lại không dám động thủ.

Điều này khiến Ngô Mặc có chút cảm khái: “Mẹ kiếp, xem ra lúc nào võ lực cũng quan trọng hơn.” “Tiểu Mặc, em mau qua đây xem này.” Đúng lúc Ngô Mặc đang nói chuyện với Vương Bàn Tử, Ngô Tà một mình đi đến chỗ những bình đồng lớn ở giữa.

Anh đi một vòng quanh những bình đồng khổng lồ này, tay khẽ vuốt lên trên một lát, cảm nhận được dấu vết của thời gian.

“Xem ra đây chính là nơi hoàng tộc Tây Vương Mẫu quốc tu luyện lúc trước.” Giải Ngữ Hoa nhìn quanh một vòng, đi đến bên cạnh Ngô Tà.

Nhìn những bình đồng khổng lồ vô tận này, anh tiếp lời nói: “Những bình đồng này chắc hẳn có liên quan đến nghi thức tôn giáo.” Hắc Nhãn Kính đứng trước một tấm bia đá khổng lồ, sờ cằm hắc hắc cười.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử nhìn nhau một cái, lập tức có chút tò mò, tiến lại gần.

“Vãi, mẹ kiếp một mình anh đứng trước tấm bia đá cười cái gì vậy?” Ngô Mặc một tay vươn ra trực tiếp khoác lấy vai Hắc Nhãn Kính, dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên người hắn.

Hắc Nhãn Kính chỉ cảm thấy vai trĩu xuống, liếc Ngô Mặc một cái.

Hắn chỉ vào bia đá cười híp mắt nói: “Mặc thiếu, cậu nghĩ đây là cái gì?” Ngô Mặc cõng Giải Liên Hoàn, không tiện đi vòng quanh bia đá, nhưng anh cũng đại khái nhìn qua.

Chỉ thấy tấm bia đá này có chút kỳ lạ, chiều cao chưa đến 2 mét, trên hẹp dưới rộng, có hình bậc thang.

Hai bên có rãnh lõm, phía trên một lỗ lớn, giữa một lỗ nhỏ, trên bia đá có 5 vòng đồng được khảm vào trong.

“Vãi, đây là cái quỷ quái gì vậy?” Vương Bàn Tử nhìn nửa ngày, dùng tay so đo một chút, có chút không hiểu ý nghĩa của nó.

“Mấy cái rãnh này trông giống chỗ để chảy máu, nhưng cái lỗ ở giữa này dùng để làm gì?” “Vãi chưởng!” Lời nói của Vương Bàn Tử nhắc nhở Ngô Mặc, khiến tư duy của anh lập tức rộng mở.

“Lại đây Bàn ca, tôi làm một thí nghiệm.” Anh đi qua xoay Vương Bàn Tử lại, mặt đối diện với bia đá rồi đẩy về phía trước.

Trực tiếp đẩy Vương Bàn Tử dính vào bia đá, Vương Bàn Tử tức giận quay người muốn mắng anh: “Mẹ kiếp, mày lại định làm gì?” “Đừng động!” Ngô Mặc ấn giữ Vương Bàn Tử, bảo hắn giữ nguyên tư thế không động đậy.

Anh tự mình đi vòng quanh Bàn Tử, suy nghĩ một lát, rồi hắc hắc cười.

Động tĩnh của anh thu hút sự chú ý của những người còn lại, Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà và Trương Khởi Linh đều tiến lại gần.

“Tiểu Mặc, em cười cái gì?” Ngô Tà không hiểu lão đệ nhà mình lại lên cơn điên gì, nhưng đối với việc Ngô Mặc thỉnh thoảng lên cơn, anh đã dần dần thích nghi.

“Mặc thiếu, cậu hiểu rồi sao?” Hắc Nhãn Kính dùng vai va vào Ngô Mặc, chỉ vào những hàng ngọc dũng phía trên, vẻ mặt cười gian: “Chẳng lẽ bọn họ phải làm thủ tục này trước, rồi mới thành tiên?” “Hắc hắc hắc, hay là lột da ra xem thử?” Ngô Mặc cười đến mức mắt không thấy lông mày, anh bị ý nghĩ trong đầu mình chọc cười không ngừng.

Phải biết rằng trong phim truyền hình, lúc đó đâu có diễn cảnh này.

Bàn Tử đứng đó nửa ngày thấy không ai trả lời mình, mà phía sau Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc lại cười không ngừng, lập tức tức giận đi tới.

“Vãi, hai thằng ranh con này, đúng là ‘khỉ kéo ruột ra ngoài’, cứ vứt Bàn gia tao ở đó, rốt cuộc tụi bây cười cái quái gì?” Giải Ngữ Hoa nhìn tấm bia đá, lại nhìn Ngô Mặc.

Anh nhướng mày, tò mò hỏi: “Tiểu Mặc, có chuyện gì vậy?” Ngô Mặc dừng cười, chỉ vào tấm bia đá nói: “Mấy người xem, cái thứ này có phải dùng để tra tấn người không?” Giải Ngữ Hoa gật đầu, giải thích: “Ừ, nhìn mấy cái rãnh này chắc là dùng để xả máu, nhưng cái này cũng không có gì lạ, thời cổ đại thông thường dùng người làm vật tế, nơi đây đã là nơi làm nghi thức tôn giáo thì việc dùng người để tế cũng rất bình thường.” Nói xong anh nghi ngờ đánh giá Ngô Mặc, không hiểu anh vì sao lại cười như vậy.

“Khụ!” Ngô Mặc khẽ ho một tiếng, nén cười, đi đến chỗ lỗ nhỏ phía dưới bia đá, dùng tay so đo khoảng cách giữa hai lỗ.

“Đây là đầu, vậy còn bên dưới này?” Anh lại chỉ vào bụng nói: “Có phải dùng để đặt ở đây không?” Ngô Mặc xoa xoa tay, từ trong lòng cảm thán: “Thật không ngờ, hoàng tộc Tây Vương Mẫu muốn thành tiên, còn phải luyện ‘Quỳ Hoa Bảo Điển’ trước, cái mẹ kiếp giá quá đắt rồi!” Vẻ mặt Giải Ngữ Hoa cứng đờ, kinh ngạc nhìn Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa nằm mơ cũng không ngờ, mạch não của Ngô Mặc lại dị thường đến vậy.

Một hình phạt tàn khốc, vậy mà lại khiến anh ta nghĩ thành cái dạng không đứng đắn.

Ngô Mặc cười rất vui vẻ, sau gáy đột nhiên bị người ta đánh một cái.

Giọng nói hơi yếu ớt của Giải Liên Hoàn vang lên bên tai anh: “Thằng ranh con, cái đó mẹ nó dùng để lột da.” “A?

Tam thúc, chú không sao rồi à?” Ngô Mặc trong lòng rất vui, anh biết máu của mình đã phát huy tác dụng.

Còn một điểm nữa là sau khi Giải Liên Hoàn tỉnh lại, anh sẽ không cần phải cõng đối phương nữa.

Sớm biết thám hiểm trong mộ thất kiểu này, cõng một người thật sự không tiện.

“Hừ, Lão tử lại bị mày chọc cho tức đến sống lại rồi.” Giải Liên Hoàn hừ lạnh một tiếng, khẽ vỗ vỗ vai Ngô Mặc.

Trong giọng nói mang theo một chút cưng chiều: “Thằng nhóc con, thả Lão tử xuống đi, Lão tử không sao rồi.” Ngô Tà vừa thấy Giải Liên Hoàn tỉnh lại, trong lòng vô cùng vui mừng, vội vàng chạy tới hỗ trợ Ngô Mặc đặt Giải Liên Hoàn xuống.

Đứng trên mặt đất, Giải Liên Hoàn vẫn còn chút yếu ớt, nhưng sắc mặt đã không còn xanh xao như lúc nãy nữa.

Giải Liên Hoàn thở mấy hơi, đẩy Ngô Mặc ra đi đến trước bia đá.

Quan sát kỹ lưỡng một lát, quay người nói với Ngô Mặc: “Đây có lẽ là một loại tà thuật cổ xưa của Tây Vương Mẫu quốc, họ sẽ úp người xuống cố định trên đó, rạch một nhát dao từ xương sống phía sau, rồi từ từ tháo rời xương cốt bên trong ra, cả người sẽ biến thành một xác mềm.” Nói đến đây, Giải Liên Hoàn lắc lắc đầu, tiếp lời nói: “Để oán khí đọng lại trong cơ thể, họ còn bôi thuốc đặc biệt lên thất khiếu và bụng dưới, sau đó ném thứ đó vào lò luyện đan, sẽ tạo ra đan dược kỳ lạ.” Nghe Giải Liên Hoàn giảng giải xong, Ngô Mặc nheo mắt, nhìn về phía Hắc Nhãn Kính bên cạnh.

Chỉ thấy tên này che miệng, cười vô cùng quái dị.

"Mẹ kiếp, lại bị tên hỗn đản này gài bẫy." Ngô Mặc không cần nghĩ cũng biết, mình lại bị Hắc Nhãn Kính lừa gạt, lập tức tức giận không chịu nổi.

Hắc Nhãn Kính suýt chút nữa thì cười sặc sụa.

Hắn thật sự không ngờ, ý nghĩ trong đầu Ngô Mặc vậy mà lại có thể lệch lạc đến mức độ đó.

Ban đầu khi nhìn thấy cái đài đá này, hắn đã biết đây hẳn là dùng để lột da.

Chẳng qua khi hắn quay đầu nhìn Ngô Mặc bên cạnh, lập tức nảy sinh ý đồ xấu.

Muốn xem tên này rốt cuộc có nhận ra hay không.

Quả nhiên như hắn dự đoán, tư duy của Ngô Mặc hoàn toàn chạy lệch hướng.

Thậm chí còn nghĩ đến thuyết tu tiên tự cung tự thiến, suýt chút nữa thì làm Hắc Nhãn Kính cười đến phát điên.

Hắn bây giờ nhìn Ngô Mặc càng nhìn càng thuận mắt.

Trong giới đạo mộ mà có một tên như vậy làm bạn đồng hành, thì quả thực cũng là một loại vui vẻ đặc biệt.

Ngô Mặc hận không thể bóp chết Hắc Nhãn Kính, anh trừng mắt nhìn đối phương một cái thật mạnh, quay đầu đi về phía đài đá trung tâm.

Lúc này Trần Văn Cẩm đang đứng bên cạnh đài đá, thấy Ngô Mặc đi tới, vẻ mặt cô ta kích động.

Chỉ vào đài đá nói với Ngô Mặc: "Trời ơi, thật không ngờ, lò luyện đan của Tây Vương Mẫu lại thực sự tồn tại, chứ không phải là truyền thuyết." Ngô Mặc quan sát Trần Văn Cẩm từ bên cạnh, phát hiện tuy trên mặt cô ta lộ vẻ kích động, nhưng nhìn kỹ vào mắt cô ta lại rất bình tĩnh.

Chương 66

Dường như sự kích động đó là do cô ta cố ý làm ra.

“Cung điện Tây Vương Mẫu còn tồn tại, một lò luyện đan thì có là gì chứ?” Ánh mắt anh lướt qua Trần Văn Cẩm, nhìn lên đài đá, chỉ thấy cái đài đá này là một tinh bàn khổng lồ.

Phía trên tinh la kỳ bố đều là các loại chấm nhỏ, tượng trưng cho những vì sao trên trời.

Nhìn kỹ, những chấm nhỏ dày đặc đó, đều là những viên đá nhỏ màu xanh đen.

Ngô Mặc biết những viên đá nhỏ này chính là cái gọi là đan dược, nhưng đây cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy vật phẩm thật.

Trần Văn Cẩm đột nhiên chỉ vào những viên đá nhỏ này lớn tiếng nói: “Tiểu Mặc, đây chính là thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết.” Mấy chữ “trường sinh bất lão” giống như một tiếng sấm nổ, vang vọng khắp mộ thất.

Ngay lập tức thu hút tất cả những người còn lại trong mộ thất, ngay cả mấy thuộc hạ của Tha bả, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hỉ.

Ngô Mặc cảm thấy không đúng, trong lòng sinh cảnh giác, tiện tay rút Minh Hồng Đao ra khỏi lưng.

Lạnh lùng nhìn Trần Văn Cẩm, khẽ cười nói: “Nghe khẩu khí của Đại thẩm, cô rất khao khát trường sinh bất lão nhỉ.” Trần Văn Cẩm quay người lại, nhìn Ngô Mặc, ánh mắt có chút mờ mịt, không hiểu hỏi: “Tiểu Mặc, cậu nói vậy là có ý gì?” Lúc này một thuộc hạ đột nhiên tiến lại gần, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm vào thuốc trường sinh trên tinh bàn.

Hắn liếm môi khô khốc, lén lút nhìn Ngô Mặc và Trần Văn Cẩm bên cạnh, tay nhanh như chớp vươn lên.

“Ái chà!” Chưa đợi tay hắn chạm vào tinh bàn, một tiếng kêu thảm thiết từ miệng hắn phát ra, ôm cánh tay đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

“Ông đây đã nói trước với tụi bây rồi, ở đây tay chân đừng có ngứa ngáy quá.” Ngô Mặc giọng nói rất băng lãnh, cầm con dao trong tay, liếc xéo thuộc hạ dưới đất một cái.

“Lần này cho mày một bài học, tao dùng là sống dao, lần sau thì sẽ không có chuyện dễ dàng như vậy đâu.” Tha bả vừa định động, khẩu súng trong tay Hắc Nhãn Kính đã dí vào sau gáy hắn.

Giọng nói cười híp mắt vang lên sau lưng hắn: “Không nghe Mặc thiếu nói, bảo tụi bây giữ yên lặng sao?

Đương nhiên mày cũng có thể tiếp tục cử động, nhưng súng trong tay tao, không được nghe lời tao lắm đâu.” Tha bả vội vàng giơ hai tay lên, không dám nhúc nhích.

Cười khổ nói: “Hắc gia, mọi người đều là một phe, vẫn là đừng làm tổn thương hòa khí thì hơn.” Phía sau có một thuộc hạ không phục, muốn rút súng.

Cây côn của Giải Ngữ Hoa đã dí vào eo hắn, giọng nói rất lạnh: “Nếu không muốn tàn phế, anh cứ tự nhiên.” Không khí trong trường bỗng chốc trở nên căng thẳng.

“Thôi được rồi, tất cả mẹ kiếp đừng làm loạn nữa, mau làm việc chính đi.” Giải Liên Hoàn vẫy tay, ý bảo Ngô Mặc và họ bỏ vũ khí xuống.

Ngô Mặc lại đeo dao về sau lưng.

Cười với Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa: “Được rồi, các anh, cứ tha cho bọn họ trước, nếu bọn họ dám lảm nhảm nữa, thì đừng khách sáo, trực tiếp giết luôn.” Tha bả lau lau mồ hôi lạnh trên trán, hắn cảm nhận được sát khí vừa rồi của Hắc Nhãn Kính, biết mình suýt chút nữa thì giao phó cái mạng nhỏ này.

Hắn đỡ đồng bọn dưới đất dậy, đứng sang một bên không dám động đậy nữa.

Xung quanh dần dần tối đi, độ sáng của pháo sáng dần dần tắt.

Vương Bàn Tử có chút không cam lòng, hắn luôn cho rằng Tây Vương Mẫu đã hao phí quốc lực, xây dựng một mộ thất như vậy, chắc chắn sẽ không chỉ có những thứ đồng nát sắt vụn này.

Hắn tùy tay từ trong ba lô lại lấy ra hai quả pháo sáng, trực tiếp bắn hai phát lên không trung.

Lần này trực tiếp chiếu sáng toàn bộ đỉnh hang động.

“Mau nhìn, phía trên còn có đồ vật!” Vương Bàn Tử chỉ vào đỉnh động lớn tiếng la hét: “Bảo bối có ở trong đó không?” Ngô Mặc và những người khác ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ở đỉnh cao nhất của động khẩu có mười mấy sợi dây xích.

Chúng vươn ra từ trong đá, nối liền với nhau, tạo thành một mạng lưới lớn.

Ở giữa sợi dây, treo một quả cầu đen kịt, đang lơ lửng ở trung tâm mộ thất.

“Huyền Không Lô?” Trần Văn Cẩm kinh hô: “Thật không ngờ, Tây Vương Mẫu vậy mà lại tìm được một nơi phong thủy bảo địa như vậy, có thể hấp thu tinh hoa của cả long mạch vào trong đan dược.” Ngô Mặc phát hiện một chuyện, Trần Văn Cẩm dường như cố ý làm ra vẻ kinh ngạc để thu hút sự chú ý của người khác.

Giải Liên Hoàn quay người, nhìn Trần Văn Cẩm thật sâu.

Ông mở miệng nói: “Đây chẳng qua là phòng luyện đan, không có vật phẩm quý giá gì.

Hay là xem thử có lối đi nào đến cung điện Tây Vương Mẫu không.” Ngô Tà đi đến bên cạnh Giải Liên Hoàn, miệng quen miệng gọi hai tiếng Tam thúc: “Tam thúc, vừa nãy cháu đã quan sát một lượt rồi, đoán chừng đây đã là nơi sâu nhất của thành Tháp Mộc Đà, bốn phía không phát hiện ra lối đi nào.” Trần Văn Cẩm thấy không ai để ý đến mình thì quay người đứng sang một bên, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn chiếc lò treo lơ lửng phía trên.

Ngô Mặc biết, bên dưới cái bàn đá ở giữa chính là lối vào vương thành.

Nhưng lúc này có một điều khá khó khăn là, những viên đan dược trên tinh đồ bàn đá lại là nơi đặt cơ quan.

Loại đồ này cần phải được lấy ra theo một trình tự cụ thể, tuân thủ nghiêm ngặt.

Nếu tùy tiện lấy loạn, vậy thì sự cân bằng trên bàn đá sẽ lập tức bị phá hủy.

Cả cái mật thất này có gần ngàn con huyết thi, sẽ lập tức thi biến.

Cậu đứng đó nhìn nửa ngày, cũng không dám động bậy.

“Tiểu Mặc, em phát hiện ra cái gì à?” Ngô Tà thấy thằng em mình không nói gì thì có chút bất ngờ, đi tới, theo ánh mắt cậu nhìn lên bàn đá.

“Em thấy mấy viên đan dược trên bàn đá này, chắc chắn có vấn đề.” Ngô Mặc vừa nói vừa dùng tay chỉ vào bàn đá, “Anh xem, trên này được sắp xếp theo tinh hệ đồ, không biết có phải đây chính là cơ quan không?” Nói đến đây, cậu xoa xoa cằm, “Người bình thường, ai luyện xong đan dược mà không ăn ngay?

Mà lại cứ như thằng đần bày ra đây cho người ta xem?” “Ừm.” Ngô Tà trầm ngâm một lát, cảm thấy thằng em mình có kiến giải.

Anh gật đầu lia lịa, phụ họa nói: “Nói rất có lý, xem ra cái tinh hệ đồ này thật sự có vấn đề.” Thường thì những đạo lý đơn giản nhất lại có thể chỉ ra trọng tâm vấn đề ngay lập tức.

Phàm là người trộm mộ thì thường rất nhiều tâm nhãn, gặp vấn đề thì luôn thích vòng vo mấy lượt.

Kết quả là thường đi vào đường vòng mà không hề hay biết.

Ngô Tà vây quanh bàn đá quan sát tỉ mỉ, thậm chí bò sấp xuống đất, muốn xem bên dưới có khe hở nào không.

Trương Khởi Linh từ khi bước vào mật thất này, vẫn luôn có cảm giác không thoải mái.

Dường như toàn thân máu huyết đều đang sôi trào, hình xăm Kỳ Lân đạp lửa dưới lớp áo đã hiện ra.

Tay phải anh siết chặt Hắc Kim Cổ Đao, dốc toàn bộ tinh lực, tựa như đang chống lại điều gì đó.

“Này lão ca, anh cẩn thận một chút được không?” Nhìn Ngô Tà bò sấp trên mặt đất, chổng mông kiểm tra qua lại, Ngô Mặc không nhịn được đá anh một cái.

“Chỗ này có tới hàng ngàn con ngọc dũng đấy nhé, ông anh mà lỡ tay run một cái, thật sự làm chúng nó tỉnh dậy, đến lúc đó thằng em này của anh thật sự sẽ phát điên mất.” Có lẽ là định mệnh, Ngô Mặc chỉ chú ý đến Ngô Tà mà không để ý đến một nhân vật đặc biệt khác – Vương Bàn Tử.

Đột nhiên phía trên truyền đến một tiếng hét lớn: “Tiểu Thiên Chân, hai đứa mày tránh xa ra, vạn nhất Bàn gia đây rớt xuống, đừng có để bị tao đè trúng.” Ngô Mặc theo tiếng nhìn lên, lập tức một câu từ ngữ ‘tuyệt đẹp’ bật thốt: “Vãi chưởng cái nhà tam cữu mỗ mày, thằng Bàn Tử chết tiệt, cái đồ thằng ranh con, mày bò lên trên đó từ bao giờ vậy?” Chỉ thấy Vương Bàn Tử đang leo trèo trên vách tường, một tay móc vào sợi xích phía trên, cài khóa an toàn lên, chuẩn bị leo đến chỗ lò treo lơ lửng.

Ngô Mặc suýt nữa thì phát điên, cậu nằm mơ cũng không ngờ Vương Bàn Tử có thể làm ra chiêu này.

Trong lòng cậu rõ ràng, chỉ cần Vương Bàn Tử chạm vào lò treo lơ lửng, không cần nghĩ, đám huyết thi bên dưới nhất định sẽ thi biến.

Theo cậu thấy, thể chất của Ngô Tà và bàn tay của Vương Bàn Tử, chính là thứ mà những sinh vật kỳ dị trong thế giới Đạo Mộ này yêu thích nhất, là nhân vật then chốt giúp chúng có thể sống lại.

Tiếng cười hơi đắc ý của Vương Bàn Tử từ phía trên truyền xuống: “Hắc hắc, tiểu phá hoại, thấy bản lĩnh của Bàn gia đây kinh ngạc lắm chứ gì?” Hắn dùng sức kéo một sợi xích, lò treo lơ lửng bắt đầu rung lắc, kéo theo những sợi xích khác phát ra tiếng kẽo kẹt.

Giải Liên Hoàn tức đến tái mét mặt, ông thật không ngờ Vương Bàn Tử lại gan lớn đến vậy, trong hoàn cảnh đặc biệt này mà vẫn dám tùy tiện động vào.

Ông ngẩng đầu nói: “Vương Bàn Tử mày mau xuống ngay, nhỡ đâu trên đó có cơ quan, xảy ra chuyện thì làm sao?” “Tam gia, lời ông nói bây giờ tôi không tin lắm đâu, dù sao ông còn nợ tôi tiền cuối đấy.” Vương Bàn Tử bĩu môi chẳng hề bận tâm, rồi nói tiếp: “Yên tâm đi, Bàn gia tôi biết tính toán mà, cái dây xích này rất chắc chắn, tuyệt đối có thể chịu được trọng lượng của Bàn gia tôi.” Thấy Vương Bàn Tử cố chấp, khăng khăng muốn leo lên lò treo lơ lửng, muốn xem trên đó có bảo bối gì không.

Ngô Mặc chỉ có thể thở dài thầm than một tiếng: “Có lẽ đây chính là ý trời.” Cậu kéo Ngô Tà đứng dậy, rồi lần lượt ra hiệu cho Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, cầm dao đứng cạnh Giải Liên Hoàn.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đồng thời cảnh giác, họ cho rằng Ngô Mặc sẽ không vô cớ làm vậy, chắc chắn là có ý đồ của cậu.

“Thôi được rồi tiểu phá hoại, không cần căng thẳng thế đâu, cái lò này mà thật sự có bảo bối, yên tâm đi, Bàn gia tuyệt đối sẽ chia cho mày một phần. ” Nói đến đây hắn vỗ vỗ ngực mình, “Phải biết Bàn gia ta đây là loại người thò tay vào quan tài – ham tiền không cần mạng mà.” Vương Bàn Tử rất hào phóng với những người vừa mắt, giống như hắn có thể vứt bỏ mạng sống vì Ngô Tà vậy.

Ngô Mặc suýt nữa thì tức đến bật cười, nếu tình hình cho phép, cậu thật sự muốn hát cho Vương Bàn Tử nghe một bài “Lương Lương”.

Lúc này Ngô Mặc có chút tiến thoái lưỡng nan.

Nếu người đang leo trèo phía trên là đám thủ hạ kia, cậu sẽ không chút do dự rút súng bắn hạ đối phương.

Nhưng bây giờ đổi thành Vương Bàn Tử, cậu lại không thể làm như vậy.

“Tiểu Ca, anh sao vậy?” Ngô Tà lúc này mới phát hiện, Trương Khởi Linh vẫn luôn đứng yên một chỗ không động đậy.

Anh vội vàng chạy qua, phát hiện sắc mặt Trương Khởi Linh đỏ bừng, hô hấp có chút nặng nề, lập tức có chút lo lắng.

“Không sao.” Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu, động tác chậm hơn bình thường một chút.

Ngô Tà nhíu mày, tay trực tiếp chạm vào trán Trương Khởi Linh, vừa chạm vào liền kinh hô một tiếng: “Sao lại nóng thế này, sốt rồi à?” Tay Ngô Tà có chút lạnh, dán lên trán Trương Khởi Linh, cảm giác mát lạnh tức thì khiến đầu óc anh tỉnh táo lại.

Ánh mắt anh vượt qua Ngô Tà, nhìn về phía Ngô Mặc và những người đang tụ tập.

Khẽ nói với Ngô Tà: “Chỗ này không ổn, cẩn thận Trần Văn Cẩm.” Giọng nói này nhẹ như thì thầm, nhẹ nhàng bay vào tai Ngô Tà.

Chương 67

Nói xong, anh sải bước đi về phía bàn đá.

Ngô Tà hơi sững sờ, ánh mắt vẫn đảo một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Trần Văn Cẩm ở đằng xa.

Ngô Mặc và Tiểu Ca đều có thái độ khác lạ với Trần Văn Cẩm, điều này khiến Ngô Tà trong lòng gióng lên hồi chuông cảnh báo.

Anh bắt đầu dần dần nghi ngờ người phụ nữ tự xưng là dì Văn Cẩm này.

Nhìn Vương Bàn Tử bò trên dây xích, chiếc lò treo lơ lửng phía trên lắc lư qua lại.

Ngô Mặc thật sự muốn bất chấp xông lên, đánh Vương Bàn Tử một trận.

Ban đầu cậu dự định là hy vọng mọi người cùng nhau nghiên cứu, tìm ra quy luật của tinh hệ đồ, như vậy có thể không kinh động đám huyết thi này mà mở cơ quan phía dưới.

Ai ngờ Vương Bàn Tử nghe lời Trần Văn Cẩm nói, lại tưởng trong lò treo lơ lửng có kho báu.

Điều này buộc Ngô Mặc phải chuẩn bị sẵn sàng, nghênh đón trận chiến sắp tới.

Vương Bàn Tử tốc độ rất nhanh, chỉ một lát đã đến bên cạnh lò treo lơ lửng.

Thân thủ của hắn vô cùng linh hoạt, hoàn toàn không hề mất cân đối với thân hình to lớn của hắn, một cú xoay người, người đã vững vàng đứng trên dây xích.

Vịn vào lò treo lơ lửng, hắn đắc ý cười cười với mọi người bên dưới.

Ngô Tà lúc này đột nhiên phát hiện, khi tay Vương Bàn Tử chạm vào lò treo lơ lửng, trên mặt Trần Văn Cẩm lộ ra một nụ cười quái dị.

Bên trong lò treo lơ lửng phát ra một trận tiếng ong ong chói tai, ngay sau đó từng làn khói xanh lượn lờ từ các khe hở bốc ra.

Vương Bàn Tử phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cả người như con gà bị vặt lông, tiếng kêu cao vút và kéo dài.

"Vãi chưởng, mau bịt mũi lại!" Ngô Mặc thầm nghĩ không ổn, hét lớn một tiếng, nhưng bản thân lại trực tiếp lao về phía Trần Văn Cẩm.

Ban đầu cậu muốn xem Trần Văn Cẩm rốt cuộc muốn làm gì, bây giờ thì phát hiện, người phụ nữ này thật sự không thể giữ lại.

Ngô Mặc với tốc độ cực nhanh xông đến trước mặt Trần Văn Cẩm, con dao trong tay không nghĩ ngợi gì, chém thẳng vào cổ cô ta.

Trần Văn Cẩm xúi giục Vương Bàn Tử leo lên lò treo lơ lửng, hơi có chút đắc ý.

Vừa định thực hiện động tác tiếp theo, lại không ngờ dao của Ngô Mặc lại nhanh đến vậy.

Nhát dao này lực mạnh mẽ, nếu chém trúng Trần Văn Cẩm, đủ để chém cô ta thành hai đoạn.

Ai ngờ thân hình Trần Văn Cẩm cực kỳ nhanh nhẹn, né tránh nhát dao này bằng một tư thế cực kỳ quỷ dị.

Ngô Mặc một đao chém hụt, liền nhấc chân đá.

Lần này Trần Văn Cẩm né tránh không kịp, bị một cú đá mạnh vào ngực, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Trần Văn Cẩm lăn hai vòng trên mặt đất, miệng đột nhiên phát ra tiếng rít kỳ quái.

Âm thanh này mang một tần số nhất định, tựa như đang hô ứng với tiếng ong ong phát ra từ lò treo lơ lửng.

Sắc mặt Trương Khởi Linh lập tức trắng bệch, một tay túm lấy Ngô Tà bên cạnh, khẽ nói: “Bắt đầu rồi!” Ngô Tà lúc này toàn bộ sự chú ý đều bị Vương Bàn Tử phía trên thu hút.

Thấy Vương Bàn Tử sau tiếng kêu thảm thiết vẫn treo lủng lẳng trên dây xích, tim Ngô Tà như thắt lại.

Anh ngẩng đầu hét lớn với Vương Bàn Tử: “Bàn Tử, mày sao rồi?” “Nóng, nóng chết Bàn gia ta rồi!” Vương Bàn Tử treo lơ lửng giữa không trung, không ngừng vẫy tay, hy vọng làn gió yếu ớt này có thể làm dịu đi cảm giác bỏng rát trên tay.

Ngô Tà nhìn Vương Bàn Tử, trông như một con quay bị treo lơ lửng giữa không trung, có chút buồn cười.

Vừa định mắng hắn mấy câu, chỉ thấy Vương Bàn Tử đột nhiên trợn to hai mắt, chỉ vào phía sau Ngô Tà hét lớn: “Thiên Chân, thi biến!” Lời vừa dứt, mọi người bịt mũi, ánh mắt nhìn về bốn phía, ngay sau đó tiếng lạch cạch vang lên không ngừng.

Những mảnh ngọc trên ngọc dũng từng khối từng khối rơi xuống.

Rơi xuống đất phát ra tiếng lách tách, lộ ra những bộ cổ thi nanh vuốt sắc bén bên trong.

Ngô Tà lập tức ngây người, từ sau chuyến đi Lỗ Vương Cung, anh đã đặc biệt tìm hiểu chuyện về ngọc dũng.

Anh biết loại đồ này một khi thoát ly ngọc dũng, thi thể sẽ rất nhanh thi biến.

Trong ngôi mộ này ít nhất có hàng ngàn bộ cổ thi, tập thể thi biến, dù là người bằng sắt cũng sẽ bị nghiền thành bã.

“Mau rút lui!” Ngô Tà lập tức hét lớn, muốn rút lui khỏi nơi đã đến.

Nhưng khi anh quay đầu nhìn về phía lối vào, mới phát hiện không biết từ lúc nào, cánh cửa đá kia đã bị khóa lại.

“Hắc hắc, thú vị thật đấy, miệng tiểu tam gia có lẽ đã khai quang rồi, mỗi lần nói rút lui là cửa lại đóng.” Hắc Nhãn Kính dùng tay đẩy gọng kính lên, cười ha ha vỗ vỗ vai Ngô Tà.

“Thằng Hạt Tử chết tiệt, mày còn có tâm trạng xem náo nhiệt à?” Ngô Tà quay đầu lườm Hắc Nhãn Kính một cái, tức giận nói: “Không nghĩ ra cách, hôm nay tất cả sẽ ở lại đây luôn đấy.” Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn tình hình xung quanh, không nhịn được vỗ vỗ trán, “Mẹ kiếp, đúng là lời hay khó khuyên kẻ muốn chết, thằng Vương Bàn Tử cái đồ thằng ranh con, ông đây nhớ kỹ mày.” Đám huyết thi này vừa thoát khỏi ngọc dũng, thân thể hơi cứng ngắc, xếp thành hàng đi về phía đám người.

Mấy tên thủ hạ của anh ta không chịu nổi kích thích này, rút súng ra bắn thẳng vào huyết thi.

Đạn bắn vào thân xác khô cứng của chúng, không những không cản được bước chân của chúng, mà còn giúp chúng loại bỏ lớp da khô cứng trên người, khiến tốc độ của chúng càng thêm nhanh nhẹn.

Dù vậy, tiếng súng vẫn không ngừng nghỉ, dường như chỉ có súng mới có thể khiến người ta cảm thấy có chỗ dựa trong lòng.

Giải Liên Hoàn hét lớn một tiếng: “Đừng có mẹ nó đứng ngây ra đó, mau tìm xem có cơ quan nào có thể rời khỏi đây không?” “Bên dưới bàn đá có lối đi!” Ngô Mặc cũng không còn bận tâm che giấu việc mình biết vị trí cơ quan.

Lúc này chần chừ thêm một phút thôi, là có thể mất đi một sinh mạng.

Khói từ lò treo lơ lửng bốc lên ngày càng dày đặc, cả mật thất rất nhanh bị bao phủ trong khói dày.

Đám huyết thi này sau khi ngửi thấy khói mù, dường như được tiêm chất kích thích.

Trên khuôn mặt xấu xí của chúng lộ ra vẻ mặt mê mẩn, khiến người ta nhìn vào mà buồn nôn.

Ngô Mặc lúc này cũng không còn bận tâm đến Trần Văn Cẩm, trực tiếp xông đến bên cạnh bàn đá.

“Má ơi, cái loại đồ này nên dựa theo thứ tự nào đây?

Cung Bạch Dương?

Hay là Xử Nữ?” Nhìn tinh hệ đồ phía trên, Ngô Mặc đúng là đau đầu.

“Tam thúc, lão ca, ai trong các anh có nghiên cứu về tinh hệ đồ thì mau qua đây xem đi.” Vì đã không giải quyết được, Ngô Mặc dứt khoát chọn cách nhờ vả.

Thật bất lực, lúc này tất cả mọi người đều phân thân không dứt, gần như đều bị đám huyết thi này bao vây.

“Tiểu Mặc, tinh hệ đồ cổ đại bao gồm hai mươi tám chòm sao, nó chia các vì sao cố định ở trung thiên phía nam thành hai mươi tám nhóm.” Giải Ngữ Hoa một cước đá bay một con huyết thi, xoay người đứng trước Ngô Mặc.

Một bên cản trở đám huyết thi còn lại tấn công, một bên chỉ dẫn Ngô Mặc kiến thức về tinh hệ đồ.

“Dừng lại, anh ơi, anh đùa em à?

Lúc này anh còn phổ cập kiến thức cho em ư?” Ngô Mặc suýt nữa bị Giải Ngữ Hoa đánh bại, lúc này còn giảng nhiều như vậy thì có tác dụng gì?

“Mẹ nó chứ, cái gì mà hai mươi tám chòm sao đồ, ông đây cứ nổ tung nó cho xong chuyện!” Ngô Mặc phát hiện mình đã đi vào một ngõ cụt, cậu muốn mở cơ quan mà không tổn hại gì, để từ bên dưới tiến vào địa cung.

Nhưng thực tế lại căn bản không cho phép cậu làm vậy.

Nếu đã như vậy, trong sách Vương Bàn Tử cũng dùng bom để mở đường đi xuống, vậy đổi thành mình tại sao lại không được?

Thời gian không chờ đợi ai, Ngô Mặc phát hiện mọi người không biết từ lúc nào đã hít phải khói này, sắc mặt đều có chút không tốt.

Nhưng bản thân cậu lại không có bất kỳ phản ứng nào, suy đi nghĩ lại chắc là do huyết mạch trong người, có tác dụng bách độc bất xâm.

“Tất cả mẹ kiếp cẩn thận một chút, ông đây sắp đặt bom đây!” Ngô Mặc hét lớn một tiếng về bốn phía, nhắc nhở mọi người chú ý tránh né.

Cậu từ trong ba lô lấy ra ống kíp nổ, trực tiếp đặt lên phía trên bàn đá.

Theo cậu thấy, đám huyết thi này đã thi biến rồi, cơ quan trên bàn đá có mở hay không cũng chẳng quan trọng nữa.

“Thằng Bàn Tử chết tiệt, mày mẹ kiếp cẩn thận đấy, ông đây sắp châm lửa rồi, đừng có biến thành heo sữa quay.” Ngô Mặc hét lớn một tiếng về phía Vương Bàn Tử ở trên cao.

Không kịp nghĩ nhiều, chạy về phía trước mấy bước, quay người một phát súng trực tiếp bắn vào dây cháy chậm của ống kíp nổ.

“Bùm!” một tiếng nổ long trời lở đất truyền đến trong mật thất, làm tai mọi người ù đi.

Cả khối bàn đá bị nổ tung, những mảnh đá vỡ như những viên đạn, bay thẳng về phía mọi người.

Ngô Mặc trực tiếp xông đến trước mặt Giải Liên Hoàn, đè ông xuống dưới thân mình.

Chương 68

Ngô Tà trực tiếp bị Trương Khởi Linh kéo ngã xuống đất, bảo vệ những chỗ hiểm yếu của anh.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính hai người vô cùng cảnh giác, trốn sau lưng huyết thi, dùng chúng làm bia đỡ đạn.

Còn lại đám thủ hạ kia thì bị đá đánh cho đầu rơi máu chảy.

Chỉ có Vương Bàn Tử phía trên, lên trời không đường, xuống đất không lối, dùng sức lắc lư thân thể đồ sộ của mình, hy vọng có thể tránh né những mảnh đá vỡ tấn công.

Sau khi ống kíp nổ phát nổ, Ngô Mặc vốn tưởng bàn đá sẽ bị nổ nát thành tro bụi, không ngờ do diện tích bàn đá quá lớn, vẫn còn một phần lớn kiên cố cắm chặt vào mặt đất.

Ngô Mặc đầu óc choáng váng, bò dậy từ mặt đất, chạy đến gần kiểm tra tỉ mỉ.

Chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện từng vết nứt, nhưng lại không có cái lỗ như trong tưởng tượng.

Cậu không nhịn được chửi thề: “Mẹ kiếp, đây là công trình của đội nào làm thế?

Chất lượng cũng tốt quá rồi đấy.” Đám huyết thi trên mặt đất lảo đảo bò dậy, lề mề tiến về phía mọi người.

Mọi người vì tránh né huyết thi, không ngừng chạy vòng vòng trong mật thất.

Dù vậy, mấy tên thủ hạ của anh ta vẫn thảm chết dưới tay huyết thi.

Huyết thi sau khi thấy máu tươi, tốc độ hiển nhiên tăng lên.

Trương Khởi Linh né tránh luồn lách giữa đống huyết thi, Hắc Kim Cổ Đao trong tay không ngừng vung lên, vững vàng bảo vệ Ngô Tà phía sau.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Phan Tử ba người, đứng trước Giải Liên Hoàn, cũng dốc toàn lực cản trở huyết thi.

“Anh em, nhịn một chút, làm thêm phát nữa!” Ngô Mặc lại từ trong túi lấy ra ống kíp nổ, rút dây cháy chậm, trực tiếp nhét ống kíp nổ vào khe nứt.

Hét lớn một tiếng: “Đến đây!” Cậu lao vọt ra, ngay sau đó phía sau lại truyền đến một tiếng nổ lớn.

Liên tục hai lần nổ, khiến mọi người choáng váng hoa mắt, suýt nữa nôn ra một ngụm máu.

Lúc này cũng không kịp nghĩ nhiều, có thể thoát thân mới là quan trọng nhất.

Ngô Mặc ho khan mấy tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía bàn đá, phát hiện trên mặt đất xuất hiện một cái khe.

Lập tức vui mừng hô lên: “Thành rồi!” Do tiếng nổ quá lớn, mấy người đều bị ù tai.

Chỉ là thấy trên mặt Ngô Mặc lộ ra nụ cười, nhưng căn bản không nghe rõ cậu đang nói gì.

Nhưng theo hướng ngón tay cậu chỉ, mọi người vẫn rất nhanh hiểu được ý đồ của cậu.

Vừa định bò dậy từ mặt đất, chỉ thấy Vương Bàn Tử phía trên đột nhiên gào lên: “Mau tránh ra, cái lò sắp rơi xuống rồi!” Lời vừa dứt, tiếng dây xích đứt liên tiếp vang lên.

Liên tục hai lần kích hoạt bom trong không gian kín, cảm giác chấn động mạnh mẽ, cùng với việc Vương Bàn Tử né tránh qua lại không ngừng làm rung lắc dây xích, vậy mà lại làm đứt dây xích từ trong vách tường.

Vương Bàn Tử kêu thảm thiết liên tục từ trên không rơi xuống, nếu cứ thế này mà đập xuống đất, không chết cũng tàn phế.

“Bàn Tử!” Ngô Tà trợn tròn mắt kinh hô một tiếng, nhưng căn bản không kịp cứu viện.

Trương Khởi Linh đang bị huyết thi vây khốn, nhất thời không thể ra tay.

Thấy Vương Bàn Tử sắp rơi xuống đất, Ngô Tà thậm chí không đành lòng nhắm mắt lại.

Chéo đối diện đột nhiên bay ra một cú đá, trực tiếp đá vào mông và lưng Vương Bàn Tử.

Lực lượng này vô cùng mạnh mẽ, cưỡng ép biến sức mạnh rơi xuống thành sức mạnh ngang, trực tiếp đá Vương Bàn Tử vào một con huyết thi.

Một người một thi, đã có một cuộc tiếp xúc thân mật “khác loài”.

“Vãi chưởng, hắn ta cũng xuống tay được à!” Ngô Mặc bịt mắt lại, có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Nhưng đổi ý nghĩ một cái, những chuyện này đều do Vương Bàn Tử gây ra, lập tức tâm an lý đắc.

Tiếng dây xích đứt trên đỉnh đầu càng lúc càng lớn.

Cuối cùng khi tiếng “két” cuối cùng vang lên, chiếc lò treo lơ lửng khổng lồ trực tiếp đập xuống đất.

Trọng lượng khổng lồ của lò treo lơ lửng trực tiếp đập xuống bàn đá, cưỡng ép bàn đá lún sâu xuống mặt đất, làm lộ ra cái lỗ bên dưới.

Lực xung kích này vô cùng mạnh mẽ, nắp lò treo lơ lửng bị chấn bung, một viên đan dược to bằng nắm tay trẻ con từ trong lò rơi ra.

Viên đan dược lăn không ngừng trên mặt đất, tỏa ra một mùi hương nồng nặc khó chịu.

Ngô Mặc vừa định đi qua nhặt viên đan dược lên, một con huyết thi nhân lúc Giải Ngữ Hoa không chú ý, hung hăng lao về phía sau anh.

Giải Ngữ Hoa vừa giải quyết xong một con huyết thi, căn bản không kịp né tránh.

“Vãi chưởng!” Ngô Mặc không thèm bận tâm đến viên đan dược, xông lên phía trước, vươn tay lớn trực tiếp kéo Giải Ngữ Hoa vào lòng mình, tránh khỏi cú đánh của huyết thi.

Huyết thi với bộ vuốt sắc bén như sắt, vồ hụt phía sau Giải Ngữ Hoa, phát ra tiếng gầm rít không cam lòng.

“Hoa ca, quay về mời em một bữa đại tiệc nhé!” Ngô Mặc trong lòng thầm tự chúc mừng, may mà mình cơ trí, nếu không chậm một bước nữa, cái “hòm tiền” của mình đã phải “thăng thiên” rồi.

Giải Ngữ Hoa xoa xoa mũi, đứng thẳng người khỏi lòng Ngô Mặc, không có hơi sức mà nói: “Mạng của anh mày, chỉ đáng một bữa cơm thôi sao?” Ngô Mặc vừa định mở miệng, cách đó không xa, Hắc Nhãn Kính liền xía vào một câu: “Hai vị, lúc này không thích hợp thân thân ta ta đâu nhỉ?

Có nên cân nhắc đến ảnh hưởng một chút không?” Ngô Mặc nghe xong lời của Hắc Nhãn Kính, suýt nữa thì tức đến lệch mũi, há miệng liền chửi: “Cái thân thân ta ta nhà mày!” Chửi xong, cậu mới nhớ ra viên đan dược vẫn còn trên mặt đất, vừa định đi tìm.

Thì thấy một bóng người, với tốc độ cực nhanh cướp lấy viên đan dược trong tay, rồi trực tiếp nhảy vào cái lỗ vừa bị đập vỡ.

“Trần Văn Cẩm.” Ngô Mặc tức giận gào lên một tiếng, hận không thể lột da sống người phụ nữ Trần Văn Cẩm này.

Mặc dù tức chết đi được, nhưng Ngô Mặc lại không hề hối hận vì để mất viên đan dược.

Dù sao Giải Ngữ Hoa, còn quan trọng hơn nhiều so với một viên đan dược không rõ lai lịch.

“Bàn đá chỗ này có lỗ, nhanh lên!” Ngô Mặc dùng hết sức lực như bú sữa mẹ gào lên.

Đồng thời xông qua, đánh lùi huyết thi bên cạnh Giải Liên Hoàn, kéo cánh tay ông chạy về phía bàn đá.

Vừa chạy vừa hét lớn với Hắc Nhãn Kính: “Kính ca, anh xuống trước tiếp ứng đi.” Hắc Nhãn Kính nhảy một cái đá đổ hai con huyết thi, giẫm một cước lên đầu chúng, trực tiếp lộn đến chỗ cái lỗ.

Anh ra hiệu với Ngô Mặc, rồi trực tiếp chui vào trong lỗ.

“Tam thúc, ông mau vào đi!” Ngô Mặc nhét Giải Liên Hoàn vào trong lỗ, vừa nhét vừa dặn dò: “Tam thúc, nếu ông dám lén lút bỏ chạy, đừng trách cháu ông sẽ dán truy nã khắp chân trời góc bể, nói ông lừa gạt tình cảm thiếu nữ.” Trong khoảnh khắc nguy hiểm như vậy, nghe xong lời của Ngô Mặc, Giải Liên Hoàn vẫn tức đến phát hỏa, miệng mắng: “Thằng ranh con, chú ý nguy hiểm đấy.” Giải Liên Hoàn biết, với bản lĩnh của Ngô Mặc, không thể nào bỏ mặc người khác mà tự mình bỏ trốn.

Chỉ có thể đơn giản dặn dò một câu.

Thấy Giải Liên Hoàn chui vào trong lỗ, Ngô Mặc lại đẩy Giải Ngữ Hoa bên cạnh vào.

Giải Ngữ Hoa có chút không muốn, nhưng lại không cãi lại được Ngô Mặc có sức lực lớn hơn mình.

“Cẩn thận.” Anh vỗ vỗ vai Ngô Mặc, không còn do dự nữa, gọn gàng lanh lẹ nhảy vào.

Lúc này trong mật thất chỉ còn lại Trương Khởi Linh, Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Phan Tử mấy người.

Bọn họ bị huyết thi vây chặt, không thoát được.

“Khốn kiếp, không được thì nổ chết mẹ chúng nó.” Bàn Tử đỏ mắt, chuẩn bị từ trong túi lấy ra ống kíp nổ để tiêu diệt đám huyết thi này, nhưng bị Ngô Tà một tay giữ lại.

“Mày điên rồi à, vất vả lắm mới nổ ra được lối ra, nhỡ đâu lại nổ mất thì sao?” “Vậy mày nói xem làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ đứng đây chờ chết?” Hắn xuyên qua từng tầng khe hở giữa đám huyết thi quan sát, phát hiện ở đây chỉ còn lại mấy người bọn họ.

Tức đến mức chửi thẳng: “Tam thúc bọn họ thiếu đức quá, sớm đã chạy rồi, căn bản không thèm quan tâm mấy đứa mình.” “Thằng Bàn Tử chết tiệt, mày mẹ nó nói câu đó không thấy lương tâm cắn rứt à?

Gia đây không nên qua cứu mày.” Ngô Mặc từ trên đầu một con huyết thi lộn qua, vừa hay nghe thấy lời của Vương Bàn Tử, tức đến mức chửi bới.

“Ôi, tiểu phá hoại, Bàn gia đây biết ngay mày không nỡ bỏ bọn ta mà.” Vương Bàn Tử bây giờ nhìn thấy Ngô Mặc cứ như nhìn thấy cứu tinh vậy, thậm chí còn xếp Trương Khởi Linh ở vị trí thứ hai.

Không phải Vương Bàn Tử cho rằng bản lĩnh của Ngô Mặc tốt hơn Trương Khởi Linh, mà là hắn cảm thấy, trong bụng Ngô Mặc có nhiều ý đồ xấu xa hơn Trương Khởi Linh.

Trong mật thất khói mù ngày càng lớn, độ linh hoạt của huyết thi cũng ngày càng cao.

Vương Bàn Tử toàn thân rách nát, né tránh trái phải, không ngừng hét lớn.

“Mau nghĩ cách đi, đợi thêm nữa, Bàn gia đây sẽ không trụ nổi mất.” Ngô Mặc phản tay một đao chém ngã một con huyết thi.

Nghe tiếng Vương Bàn Tử kêu la, suýt nữa thì tức chết, “Nếu không phải mày cái đồ thằng ranh con tay ngứa, thì có xảy ra chuyện như bây giờ không?” Mắng thì mắng, nhưng sự việc vẫn cần phải giải quyết.

Chương 69

Trương Khởi Linh không nói tiếng nào, vẫn luôn ở phía trước chiến đấu với huyết thi.

Thấy huyết thi dần dần tăng lên, anh hét lớn với Vương Bàn Tử: “Dao!” Vương Bàn Tử vừa định ném dao găm ra, Ngô Mặc đột nhiên nghĩ đến, máu tươi trong cơ thể mình chắc không kém Trương Khởi Linh, có lẽ còn có thể tốt hơn một bậc.

Cậu vỗ tay cướp lấy dao găm từ tay Vương Bàn Tử, vừa định nhắm vào cánh tay mình mà rạch một nhát.

Còn chưa kịp động thủ, Vương Bàn Tử bị huyết thi đâm một cái, trực tiếp đâm vào tay Ngô Mặc đang cầm dao.

Dao trực tiếp đâm vào cánh tay Ngô Mặc, máu tuôn ra xối xả.

“Vương Bàn Tử, ông đây mẹ kiếp thề không đội trời chung với mày!” Ngô Mặc tức giận ôm cánh tay ngửa mặt lên trời gào thét, âm thanh vang vọng trong hang động, khiến Vương Bàn Tử không nhịn được rùng mình.

Nhưng lúc này không phải là lúc tính toán mấy chuyện này, vì máu đã chảy ra, Ngô Mặc cảm thấy không thể lãng phí.

Cậu trực tiếp vẩy máu lên con huyết thi gần nhất, muốn xem rốt cuộc sẽ tạo ra hiệu quả gì.

Đây là lần đầu tiên cậu dùng máu để tấn công, không biết đám huyết thi này sẽ né tránh không?

Hay là sẽ bị thu hút?

Máu vẩy lên mấy con huyết thi xung quanh, rất nhanh phát ra tiếng xì xì.

Với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, có thể thấy những giọt máu này như axit sulfuric, đang ăn mòn thân thể huyết thi.

“Vãi chưởng, tốt thế này sao?” Ngô Mặc lập tức hứng thú, nhanh chóng vung cánh tay lên.

Tốc độ nhanh như cánh quạt máy bay quay vòng, vẩy toàn bộ máu lên đám huyết thi này.

Huyết thi đứng yên tại chỗ, kêu thảm thiết liên tục.

Tranh thủ lúc này, Ngô Tà xông lên, một tay túm lấy cánh tay Ngô Mặc, mắng: “Mày có bị bệnh không?

Mày định vẩy hết máu toàn thân ra ngoài à?” “Má ơi, hai anh em nhà mày còn có tâm trạng nói chuyện phiếm à?

Còn không mau ba chân bốn cẳng mà chạy đi.” Vương Bàn Tử xông lên, mỗi tay một người, nắm lấy cánh tay Ngô Mặc và Ngô Tà chạy về phía bàn đá.

“Mau đi!” Lúc này Trương Khởi Linh thoát khỏi huyết thi cũng chạy đến, thấy Phan Tử hành động quá chậm, tiện tay kéo anh ta một cái.

Mấy người chạy đến cửa hang không chút do dự nhảy vào.

Ngô Mặc đoạn hậu, vừa định phong bế cửa hang, bên cạnh truyền đến một tiếng nói yếu ớt.

“Mặc thiếu, cầu xin ngài cứu tôi với!” Ngô Mặc lúc này mới phát hiện, Tha Bả đang trốn gần lò treo lơ lửng, thò đầu ra cầu cứu cậu.

Cũng không biết người Tha Bả này là số mệnh tốt?

Hay là bát tự tương đối cứng?

Tóm lại, nhiều người chết như vậy, hắn ta vậy mà không bị thương gì.

Ngô Mặc nhíu mày, hét lớn với Tha Bả: “Còn mẹ kiếp ngây ra đó làm gì?

Mau cút vào đây!” Tha Bả vừa lăn vừa bò nhảy vào.

Ngô Mặc liền sau đó đậy tấm đá phía trên lại, rồi dùng đá vụn chặn kín cửa hang, ngăn không cho huyết thi tiến vào.

Sau khi đi vào, Ngô Mặc phát hiện phía dưới là một tầng trung gian, không gian không lớn lắm.

Dùng đèn pin chiếu qua, cũng chỉ khoảng mười mấy mét vuông.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa cùng những người khác, đã ngồi phía dưới chờ Ngô Mặc mấy người đến.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử suýt nữa thì mệt đến phát điên, mông ngồi phịch xuống đất thở hổn hển.

Trong bóng tối, thị lực của Hắc Nhãn Kính cực kỳ mạnh, anh phát hiện cánh tay Ngô Mặc đang nhỏ máu xuống.

Anh nhíu mày, từ trong túi lấy ra thuốc men và băng gạc đi tới.

Nắm lấy cánh tay Ngô Mặc bắt đầu băng bó, miệng thản nhiên thốt ra một câu: “Đây là vị đại năng nào, có thể làm Mặc thiếu của chúng ta bị thương thành ra nông nỗi này?” Ngô Mặc mặc kệ Hắc Nhãn Kính băng bó, ánh mắt lại hung hăng trừng về phía Vương Bàn Tử đang ngồi một bên.

Cậu nghiến răng nghiến lợi nói: “Bàn gia, hai chúng ta có phải nên tính sổ chuyện vừa nãy không?” Vương Bàn Tử toàn thân run lên, thấy ánh mắt Ngô Mặc như muốn nuốt sống hắn.

Hắn gãi gãi đầu: “Hắc hắc hắc, tiểu phá hoại, Bàn gia tôi vừa nãy cũng không phải cố ý mà.” Nói đến đây, hắn chỉ chỉ vết thương trên người mình, vẻ mặt khổ sở nói: “Mày xem Bàn gia tôi đây, bây giờ là ếch nhảy qua ngưỡng cửa – vừa ê mông vừa đau mặt, toàn thân không có chỗ nào lành lặn, mày còn nỡ tính toán với Bàn gia tôi sao?” Thấy vẻ mặt không biết xấu hổ của Vương Bàn Tử, Ngô Mặc cũng lười tính toán với hắn.

Cậu quay người nhìn về phía Giải Liên Hoàn hỏi: “Tam thúc, cái bà Trần Văn Cẩm kia đâu rồi?

Sau khi xuống đây mọi người có thấy bà ta không?” “Không có, sau khi xuống đây thì nơi này trống rỗng.” Giải Liên Hoàn lắc đầu, cơ thể ông vừa mới hồi phục một chút, thể lực không tốt lắm, ngồi ở đây thở dốc nửa ngày mới từ từ bình phục lại.

Lúc này thấy hai đứa cháu đều an toàn thoát xuống, ông mới yên tâm.

“Xong rồi Mặc thiếu, băng bó xong rồi, 500 tệ, ra ngoài thanh toán cùng nhé!” Băng bó xong, Hắc Nhãn Kính cười tủm tỉm vỗ vỗ vai Ngô Mặc, lại từ trong túi lấy ra một cuốn sổ nhỏ, cẩn thận ghi chép lại.

Ngô Mặc nhìn nơ bươm bướm bị băng bó trên cánh tay mình, lại nhìn cuốn sổ trong tay Hắc Nhãn Kính, thật sự rất muốn một phát tát thẳng vào mặt anh ta.

“Tam thúc, khói từ lò treo lơ lửng tỏa ra là chuyện gì vậy?

Tại sao đám huyết thi đó ngửi thấy lại cứ như được tiêm chất kích thích vậy?” Ngô Tà ổn định lại tinh thần, lúc này mới nhớ ra vừa nãy trong mật thất toàn là khói dày đặc, không biết sau khi mình và mọi người hít phải sẽ có vấn đề gì không?

“Đúng rồi Tam thúc, trong lò treo lơ lửng rơi ra một viên đan dược, bị người đàn bà Trần Văn Cẩm đó mang đi rồi, đó là đan dược gì vậy?” Ngô Mặc nghĩ đến đây thì có chút hận bản thân, mặc kệ là đan dược gì, ra tay trước chiếm đoạt thì tốt biết mấy.

Cho dù mình không dùng, hỏi hệ thống xem có thể thu hồi không, nhỡ đâu có thể đổi được một số tài nguyên thì sao?

“Nếu ta không nhầm, thứ này là đan dược được luyện chế từ giao xỉ trong truyền thuyết kết hợp với đan phương thượng cổ, tương truyền loại đan dược này có thể nghịch chuyển âm dương. ” Nói đến đây, Giải Liên Hoàn có chút cảm khái: “Loại sinh vật này vẫn luôn tồn tại trong cổ tịch, nhưng chưa ai thực sự nhìn thấy, ban đầu cứ tưởng là truyền thuyết, không ngờ lại thực sự tồn tại ở cung điện Tây Vương Mẫu.” “Khoan đã.” Ngô Mặc cắt ngang lời Giải Liên Hoàn, trầm tư một lát, mở miệng nói: “Tam thúc, cháu có một vấn đề muốn hỏi ông, cái bà Trần Văn Cẩm này có phải là người phụ nữ mà ông từng thích hồi xưa không?” Giải Liên Hoàn nhìn chằm chằm Ngô Mặc, nửa ngày sau cười khổ nói: “Cô ấy là người phụ nữ mà tam thúc Ngô Tam Tỉnh của cháu thích, nhưng nhiều năm không gặp, ta không biết trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì?

Đây chính là lý do ta không ngừng tìm kiếm.” “Xì, tam thúc, diễn xuất của ông không tệ, có tiến bộ hơn lần trước đấy.” Ngô Mặc mới không tin lời Giải Liên Hoàn nói, lão hồ ly này một bụng toàn tâm địa quỷ quái, luôn muốn giấu nhẹm mọi chuyện.

Cậu vừa nãy đã phát hiện, ánh mắt Giải Liên Hoàn nhìn Trần Văn Cẩm tràn đầy sự kiêng kị và dè chừng.

Không cần nghĩ cũng biết, Giải Liên Hoàn chắc chắn đã nhận ra điều gì đó, chỉ là ông ta sẽ không nói ra sự thật.

Giải Liên Hoàn: “...” Trải qua hai lần nổ lôi quản liên tiếp, mọi người đều cảm thấy ù tai chóng mặt.

Ngồi trong khoang nghỉ ngơi một lát, mới dần dần hoàn hồn.

Vương Bàn Tử có chút rầu rĩ, hắn biết do sơ suất của mình mới dẫn đến sự cố lần này.

Thấy Ngô Mặc ngồi đối diện, hắn bĩu môi, nhích lại gần chọc chọc cánh tay Ngô Mặc, “Huynh đệ, còn giận à?

Chuyện lần này là Bàn gia không đúng, Bàn gia xin lỗi cậu.” “Thôi được rồi, tôi nói Bàn ca này, lần sau trước khi động thủ chúng ta có thể chào nhau một tiếng không?” Ngô Mặc vẫy tay, Vương Bàn Tử là loại người gì, tính cách ra sao hắn đã sớm hiểu rõ.

Tức giận với loại người này, hắn sợ dù có hệ thống cũng không sống quá một năm.

“Đúng đúng, cậu nói đúng, là tôi lỗ mãng.” Vương Bàn Tử thái độ vô cùng thành khẩn, về chuyện Ngô Mặc cứu mạng hắn, hắn đã ghi lòng tạc dạ.Ngồi ngẩn ra một lúc, Ngô Mặc có chút vô vị, hắn nghĩ đến sau khi Trần Văn Cẩm nhảy xuống đây liền biến mất, chứng tỏ trong khoang chắc chắn có lối ra khác.

Hắn cầm đèn pin chiếu loạn xạ khắp nơi, muốn xem có cơ quan hay khe hở nào không.

Đột nhiên tầm mắt Ngô Mặc dừng lại, hắn phát hiện bức tường bên phải hình như có thứ gì đó.

Đến gần dùng tay lau lau bề mặt tường, phát hiện phía trên có khắc văn.

Hoa văn lõm vào bên trong đen sì, giống như được làm từ một loại dược liệu đặc biệt.

“Mẹ kiếp, thứ này sao mà quen mắt thế nhỉ?” Hắn nhìn chằm chằm khắc văn một lúc lâu, quay đầu gọi Trương Khởi Linh phía sau: “Lão Trương, đây có phải ký hiệu anh để lại không?” Lời Ngô Mặc vừa dứt, tất cả mọi người đều đi tới.

Ngô Tà ghé sát lại, nhìn vài lần rồi nói: “Tiểu Ca, anh xem cái này có ý gì?

Có phải là phía trước còn có đường không?” Trương Khởi Linh nhìn rõ xong sắc mặt liền thay đổi.

Ngô Tà vội vàng hỏi dồn: “Rốt cuộc cái này có ý gì?” Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu, không mở miệng nói chuyện.

“Ối giời ơi, Lão Trương, tôi thật sự không chịu nổi anh, ở cạnh anh tôi có thể bị nghẹn chết mất.” Ngô Mặc tát mạnh vào vai Trương Khởi Linh.

Đón lấy ánh mắt ngơ ngác không hiểu của Trương Khởi Linh, hắn mở miệng nói: “Phiền ngài già lùi ra một chút, không cần giải thích, tôi đều biết cái đó trên đó của anh đại biểu cho ý nghĩa gì.” “Tiểu Mặc, đừng làm loạn, lỡ có cơ quan thì sao?” Giải Ngữ Hoa nhận ra ngữ khí Ngô Mặc không đúng, vội vàng nhắc nhở một câu.

Đối với thiếu gia nhà họ Ngô này, đủ loại hành vi khác thường của hắn, Giải Ngữ Hoa đã cực kỳ mẫn cảm.

“Yên tâm đi, tôi có chừng mực.” Hắn khoanh tay lại, chắn Giải Ngữ Hoa và những người khác phía sau.

Đối diện với vị trí ký hiệu của Trương Khởi Linh, hắn giơ chân lên giáng một cú đá mạnh.

Chương 70

Cú đá này vừa mạnh vừa chuẩn, nhìn Vương Bàn Tử không nhịn được mà xoa xoa mông.

Một tiếng "loảng xoảng", tất cả đá trên bức tường này đều vỡ vụn.

Một lối đi đen kịt xuất hiện, nhưng lối đi này không cao lắm, chỉ vừa đủ cho một người miễn cưỡng chui qua.

"Đạo động?" Vương Bàn Tử vô cùng kinh ngạc, "Mẹ nó, đây là cao nhân phương nào?

Lại có thể đào ra con đường này ngay dưới mí mắt Tây Vương Mẫu?" "Không, đây không phải đạo động, đây là ống dẫn cơ quan, tất cả cơ quan phía trên đều được điều khiển ở đây." Nói xong Muộn Du Bình trực tiếp cúi đầu chui vào.

"Được rồi, các anh em mau theo sát đi." Ngô Mặc vẫy tay với những người còn lại, đi ngay sau Trương Khởi Linh mà bò.

Lối đi cơ quan này vô cùng chật hẹp, chỉ có thể tiến về phía trước, không thể quay đầu.

Bò về phía trước khoảng 30 mét, phía trước đột nhiên thẳng đứng đi xuống.

Cảm giác đầu cắm xuống không đẹp chút nào, Ngô Tà và những người khác cảm thấy mình sắp ngất xỉu.

Hoàn toàn dựa vào sức chân và cánh tay chống đỡ, mới miễn cưỡng leo xuống phía dưới.

Ra khỏi cửa động, phát hiện phía trước có một bệ đá, mấy người ngồi thẳng lên đó thở hồng hộc.

Vương Bàn Tử vừa vỗ đùi, miệng không nhịn được mà cảm thán, "Mẹ nó, nếu lần này không kiếm được bảo bối gì, ông đây thật sự lỗ to rồi." "Á!" Hắn ta đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, ôm mông nhảy dựng lên khỏi mặt đất.

"Sao thế?" Ngô Mặc trừng mắt, dọa hắn ta lắp bắp chỉ vào phía sau nói: "Có, có thứ gì đó cắn tôi." "Đồ vô dụng, côn trùng thôi mà cũng dọa thành cái bộ dạng này à?" Ngô Mặc vừa mắng xong, Ngô Tà cũng "tạch" một cái nhảy dựng lên khỏi mặt đất, không ngừng run rẩy.

"Vãi chưởng, nhiều tiền xuyến tử thế?" Ngô Mặc lúc này mới phát hiện, bức tường phía sau không biết từ lúc nào đã bò đầy những con sên đen sì.

"Tiền xuyến tử gì chứ, đó là sên." Ngô Tà vừa nhảy múa tại chỗ, vừa nhanh chóng phản bác Ngô Mặc, "Thứ này có độc." Nếu là sinh vật khác, Ngô Mặc cũng có chút đau đầu, nhưng đối mặt với côn trùng, hắn thật sự không sao cả.

"Tam gia, anh xem, phía trước có một cánh cửa sắt." Khi Phan Tử đang phủi côn trùng trên người, đèn pin vừa vặn chiếu tới phía trước, nhìn thấy một cánh cửa sắt cách đó 30 mét.

Giải Liên Hoàn vừa định nhấc chân đi tới đó, cánh tay đột nhiên bị Ngô Tà kéo lại.

Anh ta sốt ruột nói: "Tam thúc, anh xem trên dưới trái phải toàn là côn trùng, căn bản không thể qua được." "Mẹ nó, đã đi đến đây rồi, dù thế nào ông đây cũng phải qua xem thử." Giải Liên Hoàn vô cùng quật cường, lúc này cái tính ương ngạnh trong người ông cũng nổi lên, kiên quyết muốn xuyên qua đàn côn trùng đi tới đối diện.

"Để tôi!" Trương Khởi Linh rút dao găm ra, vừa định cứa một đường vào lòng bàn tay, liền bị Ngô Mặc giữ lại.

“Tôi nói Lão Trương này, anh nghiện tự ngược à?

Phàm sự có thể động não một chút không?” Nói xong Ngô Mặc lấy ra một cái chai nước đã dùng hết từ ba lô phía sau, trên mặt lộ ra nụ cười quái dị.

Hắc Nhãn Kính đang đứng đối diện hắn, thấy nụ cười trên mặt Ngô Mặc, không kìm được lùi lại một bước.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của hắn, Ngô Mặc cởi khóa quần ra, cầm chai nước tiểu đầy một chai.

Động tác của hắn vô cùng phóng khoáng tự nhiên, khiến Giải Liên Hoàn và Ngô Tà cùng những người khác khóe mắt giật giật.

Ngay cả Trương Khởi Linh vốn luôn bình tĩnh, cũng nhìn hắn bằng ánh mắt kinh ngạc.

“OK!” Ngô Mặc kéo quần lên, xách chai nước tiểu đi về phía Giải Liên Hoàn.

“Mày, mày mẹ kiếp đứng yên đó, đừng có qua đây.” Giải Liên Hoàn lùi lại một bước, suýt nữa ngã khỏi bệ đá.

Chỉ vào Ngô Mặc quát lớn: “Thằng ranh con này, lúc nào rồi mà còn đùa giỡn?” “Tam thúc, cháu đâu có đùa, nước tiểu của cháu có thể phòng côn trùng!” Ngô Mặc nói vô cùng tự nhiên, nhưng lời này lọt vào tai những người khác, lại cảm thấy vô cùng hoang đường.

“Không tin à?” Ngô Mặc bĩu môi, quyết định dùng thực tế để thuyết phục mọi người.

Hắn cẩn thận đổ nước tiểu lên nắp chai, rồi vung nắp chai vào giữa đàn côn trùng.

Quả nhiên những con côn trùng đó như gặp phải thiên địch vậy, lập tức né tránh.

Cảnh tượng này, khiến mọi người đều đứng đờ ra đó.

“Tiểu Mặc, nước tiểu của em có DDVP à?” Ngô Tà cảm thấy em trai mình càng ngày càng thần kỳ, máu có thể ăn mòn huyết thi, nước tiểu lại có thể đuổi côn trùng, lẽ nào cả người nó đều là bảo bối?

Ánh mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia sáng, không kìm được cúi đầu nhìn xuống.Ngô Mặc biết mình có thuật khống trùng, nhưng khi sử dụng cần đến sức mạnh tinh thần.

Đối mặt với Tây Vương Mẫu Mẫu phía trước không biết hiểm nguy, Ngô Mặc hy vọng giữ trạng thái đỉnh cao nhất có thể.

Khi hắn đổ nước tiểu lên người Vương Bàn Tử, đã chú ý đến một chuyện.

Khi nước tiểu đổ xuống đất, một số côn trùng nhỏ bò lổm ngổm đều né tránh, điều này khiến hắn nghi ngờ.

Lúc này thấy Trương Khởi Linh muốn dùng máu đuổi sên, hắn nảy ra một ý, chuẩn bị thử nghiệm một phen.

Kết quả như hắn dự đoán, hiệu quả rất tốt.

Hắn nhắm mục tiêu đầu tiên vào Giải Liên Hoàn, cầm chai đứng trước mặt ông cười hì hì.

“Tam thúc, ngài là trưởng bối, có quyền ưu tiên, không phải chỉ là nước tiểu của cháu sao?

Hơn nữa hồi nhỏ cháu chắc cũng không ít lần tè lên người ngài đâu.” Giải Liên Hoàn vừa trợn trắng mắt, vừa mắng: “Mẹ nó, ngày xưa đó là nước tiểu đồng tử tịch tà, sao có thể giống bây giờ được?” Mắng thì mắng, ông vẫn đứng vững tại chỗ, mặc cho Ngô Mặc rảy nước tiểu lên hai bên ống quần.

Ngô Mặc cười toe toét, “Hắc hắc, bây giờ cũng là nước tiểu đồng tử thôi.” “Ối, đồ nhãi ranh, cậu thật sự là đồng tử à?” Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức hứng thú, đứng phía sau chen lời nói: “Đợi ra ngoài rồi, Bàn gia dẫn cậu đi khai trai.” Một câu nói khuấy động ngàn con sóng, Vương Bàn Tử lập tức nhận về rất nhiều ánh mắt trắng trợn.

Sau khi xong phần chân, Giải Liên Hoàn nhìn Ngô Mặc phát ra một tiếng cảm thán, “Hồi nhỏ con yếu ớt, Nhị thúc con đã dùng cổ phương để giúp con ngâm thuốc ăn không ít dược liệu tốt, mẹ nó thật không ngờ, lại còn có công hiệu này.” Ngô Mặc thầm cười trong lòng, thật không ngờ Giải Liên Hoàn vô tình một câu nói, đã giúp mình giải quyết phiền toái lớn.

Khi quay người, Ngô Mặc tiện tay bôi phần nước tiểu còn lại lên cổ Giải Liên Hoàn, “Tam thúc đừng lãng phí, cái này là bảo bối đó.” Giải Liên Hoàn: “...” Mục tiêu tiếp theo là Ngô Tà, chuyện này chỉ có thể “mở hàng” với anh em mình thôi.

“Ai, sao mình lại không có năng lực này chứ.” Ngô Tà không muốn Trương Khởi Linh lãng phí máu, ngoan ngoãn chấp nhận sự sắp xếp của Ngô Mặc.

Anh vừa cảm thán, vừa đưa hai tay ra, mặc cho Ngô Mặc đổ nước tiểu vào lòng bàn tay anh.

“Đến đây nào, Mặc thiếu.” Hắc Nhãn Kính chủ động tiến lại gần, cười như không cười nhìn Ngô Mặc, mở miệng nói: “Để ca ca đây xem thử, uy lực của nước tiểu đồng tử này.” Ngô Mặc liếc hắn một cái, cười hắc hắc, “Nước tiểu của lão tử đây là bảo bối đấy, uống vào còn có thể chữa mắt mù.” Hắc Nhãn Kính: “...” Trương Khởi Linh vô cùng sảng khoái, bình tĩnh đi đến trước mặt Ngô Mặc, đứng đó không nói gì.

Sau khi tất cả mọi người xong xuôi, chỉ còn lại Giải Ngữ Hoa.

Vị Tiểu Cửu Gia này nhíu mày nhìn Ngô Mặc, trong mắt rõ ràng treo hai chữ “ghét bỏ”.

“Ca, thật sự không làm à?” Ngô Mặc vẻ mặt gian xảo, giơ chai nước tiểu chỉ còn sót lại một ít dưới đáy, lắc lắc, “Thấy ít à?

Hay là bây giờ em làm thêm chút nữa nhé?” “Anh làm người đi!” Giải Ngữ Hoa lắc đầu, vẻ mặt bất lực cầm lấy cái chai, đổ nước tiểu lên ống quần và đế giày.

Sau khi chuẩn bị xong, Trương Khởi Linh đi đầu về phía cánh cửa sắt.

Ngô Tà lúc đầu vẫn còn chút cẩn thận, sợ những con côn trùng này sẽ đột nhiên xông lên.

Không ngờ anh vừa đặt chân xuống đất, côn trùng hai bên liền “sưu” một cái tránh ra.

“Hắc, thật sự hữu dụng nha.” Ngô Tà rất phấn khích, gọi Giải Liên Hoàn: “Tam thúc, Nhị thúc làm cổ phương gì thế?

Cháu về ngâm mình một phát, còn kịp không?” “Để em trai mày lấy nước tiểu cho mày tắm đi.” Giải Liên Hoàn bực mình mắng lại một câu.

Khoảng cách 30 mét đối với mọi người mà nói, mấy hơi thở là tới nơi.

Cánh cửa sắt này không phải cửa đặc, nó được tạo thành từ những thanh chắn đồng lớn, những thanh chắn đồng.

Ngô Mặc và những người khác đứng dưới bệ đá, hai bên có dòng nước chảy xuống, cành khô lá mục ngàn năm đều bị thanh chắn đồng chặn lại.

Phía sau thanh chắn không có bệ đá, dòng nước hai bên hợp thành một con sông rộng lớn.

Vương Bàn Tử đưa tay lay lay thanh chắn, nhưng lại phát hiện căn bản không thể lay chuyển chút nào.

“Cái này cũng quá chắc chắn rồi.” Nói đến đây, hắn ta nhìn sang hai bên, “Lẽ nào chúng ta lại phải đi dưới nước?” “Mặc thiếu, kia là cái gì?” Hắn ta chỉ vào phía trước lan can hét lên: “Ở đó hình như có một quái vật.” Hắn ta đi theo phía sau mấy người, luôn sợ Ngô Mặc nhẫn tâm bỏ rơi mình ở đây, nên đi đến đâu cũng phải nhìn xem xung quanh có nguy hiểm gì không.

Thuận theo hướng tay hắn ta chỉ nhìn lại, chỉ thấy ở giữa dòng nước phía trước sừng sững một bức tượng đồng.

Đèn pin chiếu vào, phát hiện đó là một bức tượng đồng chim mặt người, cao gần ba mét.

Trương Khởi Linh cau chặt mày, trực tiếp nhảy xuống dòng nước, bơi qua phía dưới hàng rào.

“Tiểu Ca, đợi em!” Ngô Tà vội vàng bám theo, anh biết, chỉ cần không chú ý một chút là tên Trương Khởi Linh này lại biến mất không thấy tăm hơi.

Giải Liên Hoàn bất lực thở dài một tiếng, sợ Ngô Tà xảy ra chuyện, liền đi sát phía sau.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính cùng những người khác cũng lần lượt nhảy xuống nước.

Bơi qua phía dưới hàng rào, Ngô Mặc phát hiện dòng nước phía trước vô cùng rộng, nhưng dòng chảy êm đềm.

Ánh đèn pin chiếu vào trong nước, sẽ thấy trong nước có rất nhiều côn trùng nhỏ màu thịt.

Chương 71

Những con côn trùng nhỏ này như bị kinh hãi vậy, lần lượt lặn xuống nước.

Hắc Nhãn Kính phía sau Ngô Mặc, đột nhiên vỗ vỗ vai hắn.

Ngô Mặc vừa quay đầu lại, chỉ thấy Hắc Nhãn Kính với tốc độ cực nhanh, nhét thứ trong tay vào miệng Ngô Mặc.

Sau đó lùi xa Ngô Mặc một mét, khóe miệng dưới kính râm nhếch lên, cười gian nói: "Mặc thiếu, hải sản bổ thận đó." "Phì phì!" Ngô Mặc nhổ thứ trong miệng ra, lúc này mới phát hiện Hắc Nhãn Kính nhét vào miệng hắn, lại là một sinh vật trong suốt giống như tôm.

Hắc Nhãn Kính vừa đắc ý cười toe toét, Giải Ngữ Hoa bên cạnh hắn tốc độ cũng không hề chậm.

Nắm một nắm trực tiếp nhét vào miệng Hắc Nhãn Kính, giọng nói lạnh lùng nói: "Hắc gia tuổi tác lớn rồi, cũng nên bổ bổ." "Phì!" Ngô Mặc bật cười thành tiếng, tiếng cười vang vọng trong đường hầm tối tăm, xua tan nỗi sợ hãi trong bóng tối.

Nghe thấy tiếng cười của Ngô Mặc, Giải Liên Hoàn vỗ trán một cái, có chút bất lực.

Phía trước một đứa cháu, phía sau một đứa cháu, hai tên tiểu tử thối, không có đứa nào khiến người ta yên lòng.

Sinh vật không rõ nguồn gốc ở đây quá nhiều, mọi người không dám nghỉ ngơi, tiếp tục đi sâu vào theo đường hầm, hy vọng có thể tìm thấy điểm cuối.

May mắn là dòng chảy ở đây tương đối êm đềm, phía trước chắc không có vách đá, có thể cho phép mọi người tiếp tục khám phá.

Càng đi về phía trước, nhiệt độ trong nước càng thấp, Ngô Tà lạnh đến mức răng va vào nhau lập cập.

Thấy Ngô Tà run rẩy khắp người, Ngô Mặc lấy ra một chai rượu trắng từ không gian, giả vờ như lấy từ ba lô phía sau ra.

Hắn nhanh chóng bơi đến bên cạnh Ngô Tà, kéo cơ thể Ngô Tà lại, để anh đối mặt với mình, giơ chai rượu trong tay lên nói: "Há miệng." Ngô Tà nhìn thấy chai rượu trong tay Ngô Mặc, bản năng bắt đầu kháng cự, "Tiểu, Tiểu Mặc, nước tiểu còn có thể giữ ấm à?" "Phì, muốn thử à, cái này là rượu." Ngô Mặc suýt bị Ngô Tà làm tức chết, hắn coi như đã biết, mạch não của ông anh mình cũng có chút không bình thường.

Ngô Tà nghe là rượu, liền cầm lấy chai, uống một hơi lớn.

"Khụ khụ!" Uống quá nhanh khiến anh ho sặc sụa, nhưng rượu chảy xuống dạ dày, lập tức làm ấm cơ thể anh.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, vẻ mặt đầy thèm muốn nhìn Ngô Mặc, "Huynh đệ, cho Bàn gia tôi cũng làm vài ngụm đi." Một chai rượu rất nhanh bị mấy người uống hết, mọi người lúc này mới cảm thấy máu lại bắt đầu lưu thông trong cơ thể.Càng đi về phía trước, lòng sông càng rộng, cả hang động giống như một cái loa, tiếng nước chảy trong đó đều được phóng đại vô hạn.

"Xem ra phía trước không xa chính là lối ra." Giải Liên Hoàn rất có kinh nghiệm, chỉ vào phía trước nói: "Nhanh lên, cố gắng chút nữa, ra phía trước tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát." Mọi người lập tức tăng tốc bước chân, đi chưa đầy 100 mét, thoát khỏi dòng nước, đi lên một bãi cát cạn.

Để tiện cho việc bơi lội, mấy người đều đội đèn pin trên đầu, trước đó trong đường hầm vì để tiết kiệm điện, cố ý điều chỉnh độ sáng thấp.

"A a a!" Vương Bàn Tử phát ra tiếng kêu "a", tiếng kêu vang vọng không ngừng trong hang động, truyền càng lúc càng xa.

"Vãi, Tây Vương Mẫu Mẫu này là chuột nước à?

Đào hang khắp nơi." Ngô Mặc nghe thấy tiếng vang, hiểu rằng hang động này chắc chắn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng.

Giải Ngữ Hoa điều chỉnh độ sáng đèn pin lên mức lớn nhất, chiếu xung quanh, "Đây chắc là động nước ngầm hình thành tự nhiên." Hắn chiếu ánh đèn pin về phía xa, nơi đó cắm vô số cột đá khổng lồ từ đỉnh hang đến đáy hồ.

Những cột đá khổng lồ này, cao khoảng ba tầng lầu, phía trên khắc đủ loại hoa văn hình rắn uốn lượn.

Đỉnh cột là đôi mắt rắn khổng lồ lạnh lẽo quỷ dị, nhìn chằm chằm nơi đây, giống như những người bảo vệ thần miếu.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, nhanh chóng biến thành một loại màu sắc bất thường.

Cả hang động giống như một thần miếu, cổ kính mà thần bí, tràn đầy cảm giác tang thương.

"Tam thúc, xem ra đây chính là điểm cuối của hồ chứa nước thành cổ Tây Vương Mẫu." Ngô Tà là học bá ngành kiến trúc, hệ thống kiến trúc cổ kim trong ngoài, anh ta đại khái đều có chút hiểu biết.

"Tôi nói Tiểu Ca này, anh dọc đường để lại nhiều ký hiệu như vậy, đến đây rồi mà vẫn chưa nhớ ra gì à?" Vương Bàn Tử tay vừa đặt lên vai Trương Khởi Linh, liền bị ánh mắt của anh ta dọa lùi lại.

Hắn ta gãi gãi đầu, phàn nàn nói: "Tôi nói Tiểu Ca, anh đừng dùng ánh mắt đó nhìn Bàn gia, đáng sợ lắm." "Được rồi, Bàn ca, đừng nói nhảm nữa." Ngô Mặc mặc kệ ánh mắt Trương Khởi Linh, trực tiếp đặt tay phải lên vai anh ta, nghiêng người lười biếng tựa vào người

anh ta.

Nhướng mày với Vương Bàn Tử, mở miệng nói: “Đối với loại bệnh Alzheimer của người già này, chúng ta phải dùng tình yêu để bao dung anh ta.” Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm, đột nhiên nhấc chân bước một bước lớn.

Cánh tay Ngô Mặc hụt hẫng, suýt nữa trẹo lưng, nhìn bóng lưng Trương Khởi Linh, lẩm bẩm nói: “Ông già này, tính khí cũng không tệ lắm.” Bàn Tử nhìn Ngô Mặc một cái, giơ ngón cái lên.

“Được rồi, đừng đùa nữa, mau tìm xem có ký hiệu nào không.” Giải Liên Hoàn nhẹ nhàng thở dài một hơi, ông cảm thấy số lần thở dài trong cả đời mình, cộng lại cũng không nhiều bằng lần này.

“Tam thúc, anh không thấy nửa sau chặng đường chúng ta đi quá thuận lợi sao?” Ngô Tà luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nửa sau quãng đường không có rắn, không có cơ quan.

Yên tĩnh đến mức giống như một thắng cảnh bình thường, chờ du khách đến tham quan.

Đặc biệt là khi nhìn thấy bức tượng đồng chim quái vật mặt người ở giữa đường hầm, càng khiến Ngô Tà tim đập thình thịch.

Anh ta biết chim quái vật mặt người là do tiền dân nước Tây Vương Mẫu nuôi, chủ yếu dùng để cảnh cáo người ngoài.

Hơn nữa dọc đường đi, mỗi khi nhìn thấy một bức tượng, nguy hiểm gặp phải còn hiểm ác hơn lần trước.

“Ừm, anh cả nói rất đúng.” Ngô Mặc đi đến bên cạnh Ngô Tà gật đầu, sau đó hắn chuyển giọng, “Không nói gì khác, chỉ riêng thể chất đặc biệt của anh cả, chặng đường phía sau chắc chắn sẽ không dễ dàng đâu.” Ngô Tà nghe lời Ngô Mặc nói, ngẩn người một giây, quay mặt lại gọi Giải Liên Hoàn: “Tam thúc, Tiểu Mặc bắt nạt cháu.” Ngô

Mặc: “...” “Tất cả im lặng.” Giải Liên Hoàn vẻ mặt nghiêm túc, nghiêng tai như đang lắng nghe điều gì?

Mọi người đều im lặng, nắm chặt vũ khí trong tay, nín thở, tập trung cảnh giác nhìn về phía xa.

Sau khi im lặng, mọi người thật sự nghe thấy tiếng bước chân người đi trên mặt nước.

Ngô Mặc ra hiệu, tất cả ánh đèn lập tức tắt, chỉ còn lại một chiếc đèn pin, chiếu sáng xung quanh một cách yếu ớt.

“Hoa lạp!” Âm thanh càng lúc càng lớn, dường như không phải một người, mà là một đội người đang lội nước tiến lên.

Ngô Tà có chút căng thẳng, lén lút dịch người đến bên cạnh Ngô Mặc.

Hạ thấp giọng nói: “Sẽ không lại xuất hiện quái vật mới chứ?” Lời của anh ta khiến Ngô Mặc trong lòng run sợ, hắn giơ tay bịt miệng Ngô Tà.

Ghé sát tai anh ta, nghiến răng nói: “Anh cả, anh im miệng!” Thuận theo ánh sáng yếu ớt, trên mặt nước phía xa phản chiếu một đội bóng kỳ lạ.

Giống người mà cũng không giống người, tóm lại hình thù kỳ quái khiến người ta khó hiểu.

Chưa đợi mọi người nhìn rõ, trong hang nước đột nhiên truyền đến tiếng hét thê lương.

Âm thanh vô cùng thảm thiết, dường như vạn người cùng nhau gào thét, có một cảm giác bi tráng.

Ngô Tà bị dọa cho giật mình, không kìm được kéo lấy cánh tay Ngô Mặc.

Thịt mỡ trên mặt Vương Bàn Tử không ngừng run rẩy, vô cùng kinh hoàng.

Hắn ta còn thảm hơn, suýt nữa tè ra quần vì sợ hãi.

Trương Khởi Linh ánh mắt như điện, bắn về phía trước.

Nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay, hơi cúi người về phía trước, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Giải Liên Hoàn thầm nghĩ không ổn, phía trước có kẻ địch phía sau không có đường lui, khiến Tam Gia vốn luôn sáng suốt cũng trở nên sốt ruột.

Ngô Mặc đang quan sát, liền cảm thấy thắt lưng bị ai đó nhẹ nhàng chọc một cái.

Sau đó bên tai truyền đến tiếng của Hắc Nhãn Kính, “Âm binh.” Ngô Mặc lập tức nhớ lại, trước đó hắn và Hắc Nhãn Kính đã nhìn thấy một đội âm binh tiến vào khe hở rồi biến mất, không ngờ lại gặp lại bọn họ ở đây.

Ngô Mặc gật đầu, giơ một ngón tay cái ra hiệu OK với Hắc Nhãn Kính.

Lại ghé sát Giải Liên Hoàn, đại khái kể mấy câu về chuyện âm binh.

Giải Liên Hoàn suy nghĩ một lát, cắn răng nói: “Theo sau bọn họ, bọn họ chắc chắn đang đi về phía cung điện thành cổ Tây Vương Mẫu.” “Tam gia, ngài không đùa chứ, để chúng cháu theo âm binh?

Ngài chắc chắn không phải là muốn vào địa phủ âm ti?” Vương Bàn Tử vẻ mặt kinh hãi, ngón tay run rẩy không ngừng chỉ về phía trước, “Cháu không có hai ngón đó như Tiểu Ca, có thể giả làm âm binh, hơn nữa ngài đã thấy âm binh nào béo như vậy chưa?” “Cậu có thể không đi.” Giải Liên Hoàn ghét bỏ Vương Bàn Tử quá lằng nhằng, lạnh lùng liếc hắn một cái.

Vương Bàn Tử bị ánh mắt khinh thường này kích thích, lập tức máu nóng dồn lên đầu.

Cắn răng, vén tay áo lên nói: “Được Tam gia, hôm nay Bàn gia tôi liều mạng bồi quân tử, lên trời xuống địa ngục, ông đây sẽ đi cùng đến cùng.” Ngô Mặc tát một cái vào gáy Vương Bàn Tử, ngữ khí không tốt nói: “Mày mẹ kiếp ai là ông đây, chiếm tiện nghi của ông à?” Giải Ngữ Hoa kéo cánh tay Ngô Mặc, chỉ chỉ phía xa, khẽ nói: “Đừng đùa nữa, anh nghe này, bọn họ đã đi xa rồi.” Trương Khởi Linh không còn do dự, trực tiếp bước xuống nước, theo hướng âm thanh, cẩn thận tiến về phía trước.

Giải Liên Hoàn và Ngô Tà cùng những người khác đi sát phía sau.

Ngô Mặc vừa định đi theo, Hắc Nhãn Kính đột nhiên kéo cánh tay hắn lại.

Trên khuôn mặt vốn luôn tươi cười, hiếm hoi trở nên nghiêm túc.

Đón lấy ánh mắt khó hiểu của Ngô Mặc, vỗ vỗ vai hắn, khẽ nói: “Cẩn thận!”Ngô Mặc nuốt nước bọt, nhìn Hắc Nhãn Kính khô khan nói: “Anh mẹ kiếp đừng có cái vẻ mặt đó, tôi sợ đó.” Nói xong quay người bước vào trong nước, lẩm bẩm: “Diễn cái gì mà thiện giải nhân ý, mẹ nó thật dọa người.” Hắc Nhãn Kính: “...” Theo âm thanh phát ra từ âm binh, mọi người cẩn thận đi theo phía sau.

Để tránh bị âm binh phát hiện, cố gắng làm động tác thật nhẹ nhàng.

Không ngờ tốc độ hành tiến của âm binh rất nhanh, không lâu sau liền biến mất trong hang động.

May mắn là hang động này chỉ có một hướng, không đến mức khiến người ta lạc đường.

Càng đi về phía trước nước càng sâu, từ mắt cá chân dần đến thắt lưng.

Nhưng đáy nước vô cùng trong suốt, ánh sáng đèn pin chiếu xuống đáy nước, có thể nhìn rõ phía dưới trải đầy sỏi đá vụn.

Chương 72

“Kỳ lạ, vừa nãy những con côn trùng nhỏ và tôm trong suốt sao lại biến mất rồi?” Ngô Tà đi phía trước, vẫn luôn chú ý tình hình dưới đáy nước.

Phát hiện những con côn trùng vừa nãy còn bơi lội khắp nơi trong nước, giờ khắc này không còn thấy một con nào.

“Dòng nước này chắc đã tồn tại hàng vạn năm, có lẽ khi hang động hình thành đã tích tụ ở đây, chứa rất nhiều khoáng chất, có thể những khoáng chất này chứa thành phần nào đó, khiến côn trùng không dám bơi lội ở đây.” Giải Liên Hoàn khẽ giải thích, “Vì vậy vạn lần chú ý, đừng uống những dòng nước này.” Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, “Quái lạ sao ông đây lại ngứa khắp người thế này, lẽ nào dòng nước này thật sự có độc?” Nói đến đây, hắn ta đẩy đẩy Trương Khởi Linh đang đi phía trước, “Tiểu Ca, anh có cảm giác đặc biệt gì không?” Trương Khởi Linh quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, lập tức khiến hắn ta nghẹn hết những lời còn lại vào trong.

“Thôi đi Bàn ca, anh ngứa khắp người, chắc nửa năm rồi chưa tắm đúng không?” Ngô Mặc thuận miệng tiếp lời, “Ở đây không có ai, hay là anh làm một pha lướt ván trượt nước nhỉ?” Hắc Nhãn Kính vốn đang đi cuối, đã đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

Nghe thấy lời Ngô Mặc nói, vẻ mặt gian xảo nhìn Vương Bàn Tử, tạo thành sự đối lập rõ rệt với khuôn mặt lạnh lùng của Trương Khởi Linh.

“Phù!” Phía trước đột nhiên vang lên một tiếng động.

Tiếng Giải Liên Hoàn vang lên, “Phan Tử, không sao chứ?” Ngô Mặc chiếu đèn pin về phía trước, phát hiện Giải Liên Hoàn đang đỡ

Phan Tử, còn cây gậy tạm thời của Phan Tử thì rơi xuống đáy nước.

“Tam gia, cháu không sao.” Phan Tử sắc mặt có chút tái nhợt, thở hổn hển.

Mặc dù Ngô Mặc đã cho anh uống thuốc, nhưng loại thuốc này có tác dụng rất chậm, lại liên tục hành quân gấp gáp, luôn lội nước với cái chân tàn tật, khiến cơ thể Phan Tử tiêu hao vô cùng lớn.

“Còn có thể chịu đựng được không?” Giải Liên Hoàn có chút lo lắng, Phan Tử đi theo ông nhiều năm, sớm đã vượt qua khái niệm chủ tớ, đối với ông mà nói Phan Tử chính là người thân của mình.

Phan Tử cố gắng cười một cái, “Tam gia, cháu thật sự không sao, chỉ là vừa nãy chân bị thứ gì đó vướng một cái.” “Dưới này sao lại có nhiều lỗ đen thế?” Ngô Tà chiếu đèn pin xuống dưới, phát hiện dưới đáy nước xuất hiện rất nhiều vết đen.

Vết đen xuất hiện thường có nghĩa là dưới đáy nước có hố sâu lớn.

Anh ta điều chỉnh độ sáng đèn pin lên cường độ mạnh, chiếu sâu vào vết đen, kết quả phát hiện căn bản không chiếu tới đáy.

Còn thứ làm Phan Tử vấp ngã chính là những mảnh đá vụn xung quanh vết đen.

“Mọi người cẩn thận, cố gắng tránh những hố này.” Giải Liên Hoàn vẫy tay, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Ước chừng đi được hơn hai tiếng, tiếng âm binh đã hoàn toàn biến mất trong hang động.

Lúc này xung quanh lại xuất hiện những cột đá mới, hoa văn trên những cột đá này đã thay đổi, không chỉ có rắn, mà còn có một số chim mặt người được khắc.

Nhiệt độ trong nước thật sự quá lạnh, Ngô Tà đã hắt xì liên tục mấy cái.

“Ở đây có bệ đá, mọi người nghỉ ngơi một lát.” Giải Liên Hoàn phát hiện đã không thể đuổi kịp những âm binh đó, nhìn Ngô Tà và Phan Tử cùng những người khác mệt đến mức thở hổn hển, ông quyết định nghỉ ngơi một lát ở đây.

Nghe thấy hai chữ “nghỉ ngơi”, Ngô Tà và Vương Bàn Tử mấy người liền ngồi bệt xuống đất, không muốn động đậy chút nào.

“Tiểu Mặc, lúc nào em nhìn thấy những âm binh đó?” Giải Ngữ Hoa ngồi cạnh Ngô Mặc, nghịch cây côn trong tay, có chút tò mò, “Nhìn dáng vẻ của bọn họ, hình như là muốn đi đánh nhau.” “Ừm, chắc chắn không phải đi xem mắt.” Lời nói không đứng đắn của Ngô Mặc, khiến Giải Ngữ Hoa liếc hắn một cái.

Ngô Mặc đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vỗ đùi một cái nói: “Mẹ kiếp, anh không nhắc em còn chưa nghĩ ra, những âm binh này xuất hiện ở đây, chứng tỏ lối vào không chỉ có cái chúng ta đã đi vào.” Nói đến đây, hắn lấy hộp thuốc lá trong túi ra, rút một điếu, vừa định đưa cho Giải Ngữ Hoa bên cạnh, đột nhiên nhớ ra vị Hoa gia này từ nhỏ hát hí kịch, không hút thuốc uống rượu.

Hắn tiện tay ngậm điếu thuốc vào miệng, phần còn lại ném cho Hắc Nhãn Kính, “Tôi nói Kính ca, có khi nào cái khe hở kia cũng dẫn vào đây không?” Hắc Nhãn Kính giơ tay lên, vững vàng nắm chặt hộp thuốc.

Cười để lộ hàm răng trắng nhọn, “Có lý, hay là lần sau thử xem?” “Thử đại gia mày, đến đây một lần là đủ rồi, lần sau ông đây không đến cái nơi quỷ quái này nữa, chả có tí dầu mỡ nào.” Ngô Mặc châm thuốc, hít một hơi thật sâu, như thể làm vậy có thể xua tan hết mệt mỏi trên người.

Nhìn Ngô Mặc đầy vẻ "bĩ tử khí", khóe mắt Giải Liên Hoàn giật giật.

Hận không thể giật lấy cây côn trong tay Phan Tử, đánh Ngô Mặc một trận tơi bời.

"Thật kỳ lạ, thành cổ Tây Vương Mẫu này tại sao lại có âm binh chứ?

Lẽ nào là tiền dân của thành Tây Vương Mẫu hay là nô lệ năm xưa?" Ngô Tà rất hứng thú với những chuyện kỳ lạ này, ngay cả khi cơ thể mệt mỏi, cũng không ảnh hưởng đến bộ não anh ta vận hành nhanh chóng.

Ngô Mặc liếc Ngô Tà một cái, đảo mắt cười gian nói: "Đây là một câu chuyện tình yêu bi tráng, anh có muốn nghe không?" "Không!" Ngô Tà từ chối dứt khoát, nhìn biểu cảm của Ngô Mặc là anh ta biết, cái miệng chó của tên hỗn đản này không phun ra được ngà voi đâu.

"Xì, chán phèo." Ngô Mặc đứng dậy, đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

Vỗ anh ta một cái, "Lão Trương, ở đây có nhiều cột như vậy, xem thử có ký hiệu nào anh để lại không." Trương Khởi Linh không động đậy, ngẩng đầu mặt không biểu cảm nhìn Ngô Mặc.

Ánh mắt này đối với người khác thì hữu dụng, nhưng đối với Ngô Mặc thì vô hiệu.

Khuôn mặt hắn còn dày hơn tường thành, đừng nói anh lạnh lùng, dù anh có mặt mày đau khổ, hắn cũng có thể cười ra tiếng trước mặt anh.

"Anh làm sao vậy?" Ngô Mặc kéo tay anh ta, phàn nàn nói: "Những thứ anh viết đó cứ như phù chú quỷ vẽ vậy, ông đây mà xem hiểu được thì đã không gọi anh rồi." Trương Khởi Linh khẽ thở dài không thể nghe thấy, đứng dậy đi về phía cột đá gần đó.

Hai người dọc theo các cột đá xung quanh kiểm tra từng cái một, quả nhiên ở giữa một cột đá, phát hiện ký hiệu Trương Khởi Linh để lại.

Ký hiệu lần này khác với phù hiệu trước đó, mũi tên chỉ hướng về phía Tây Bắc.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm phù hiệu một lúc lâu, gãi gãi đầu, “Lão Trương, tôi chỉ muốn hỏi, anh có biết viết chữ giản thể không?” Trương Khởi Linh không thèm nhìn Ngô Mặc, chăm chú nhìn phù hiệu, như thể có thứ gì đó đã hút hồn anh ta.

Giải Liên Hoàn và Ngô Tà cùng những người khác đều đứng dậy khỏi mặt đất, vây quanh ký hiệu trên cột đá nhìn không ngừng.

Lần này không đợi Ngô Tà mở miệng hỏi, Trương Khởi Linh mở miệng nói: “Đây là ký hiệu cuối cùng, phía trước chính là điểm cuối.” Nghe nói phía trước chính là điểm cuối, tất cả mọi người đều như được tiêm máu gà, lập tức kích động.

Trải qua bao nhiêu gian nan cuối cùng cũng sắp đến đích, bất kể là muốn tìm kho báu hay muốn tìm kiếm một câu trả lời, chỉ cần đi đến đó, có lẽ mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Sắp xếp lại trang bị, mọi người lấy lại tinh thần, tiến bước trong dòng nước chảy đến ngang lưng.

Có lẽ đến lúc này, tất cả đều vứt sinh tử ra sau đầu, thân thể không còn cảm thấy mệt mỏi, cũng chẳng còn sợ hãi.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính đi đầu, điều chỉnh đèn pin gắn trên đầu sáng nhất có thể.

Ánh sáng chiếu xuống đáy nước, làm lộ rõ mọi đá sỏi và mảnh vỡ lộn xộn phía dưới.

Ngô Tà cúi người nhặt một mảnh sứ từ dưới nước lên, phát hiện nó trông giống mảnh vỡ của một cái vại.

Bàn Tử chồm tới, cầm mảnh sứ từ tay Ngô Tà, chiếu đèn pin vào, nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ người Tây Vương Mẫu quốc thích ăn cải muối chua?" "Cải muối chua cái quần!

Cái này mẹ nó là muối đầu người." Ngô Mặc nghĩ đến những cái vại này, nhốt từng cái đầu người vào trong, sau đó dùng nó để nuôi thi miết vương, liền thấy ghê tởm.

"Đầu người?

Thật hay giả vậy?" Vương Bàn Tử có chút không tin, lấy xẻng công binh ra từ balô sau lưng.

Đào vài cái xuống dưới, rất nhanh một ít xương sọ vỡ nát hiện ra.

Trên hộp sọ thậm chí còn dính không ít tóc đen, trông rợn cả tóc gáy.

"Vãi chưởng, đúng là đầu người thật!" Vương Bàn Tử xoa xoa cánh tay nổi da gà, lùi lại một bước, nói: "Đầu đội vại, cái quái gì mà tập tục này?

Làm mũ bảo hiểm à?" "Làm mũ bảo hiểm cái quái gì, ở đây làm gì có xe máy." Ngô Mặc không vui chỉ vào đống xương sọ phía dưới, nói: "Tôi đoán mấy thứ này chính là vật tế, nói không chừng là cho mấy con rắn ăn." Ngô Mặc biết những cái vại đầu người này là để nuôi thi miết vương, nhưng ở đây không có thi miết vương, anh không thể nói tùy tiện.

Dễ gây nghi ngờ cho Giải Liên Hoàn và Ngô Tà, chỉ có thể lấy rắn làm cái cớ.

Nghe anh nói vậy, Tha Bả suýt nữa khóc không thành tiếng: "Mặc thiếu, còn… còn có rắn nữa sao?" "Đừng có lải nhải nữa, hỏi nữa là ném mày cho rắn ăn đấy.” Ngô Mặc lườm Tha Bả một cái, dọa hắn ta không dám phát ra tiếng, hai tay bịt miệng liên tục gật đầu.

Phía trước, mảnh vỡ gốm sứ dưới nước càng ngày càng nhiều, chỉ cần không cẩn thận là dễ bị cứa vào chân.

Mọi người không dám lơ là, toàn tâm toàn ý quan sát đường đi dưới chân.

“U… u…” Một trận tiếng hú cổ xưa trầm thấp từ phía trước vọng lại, như thể muốn đánh thức những con thú khổng lồ của thời hồng hoang.

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, nhìn nhau một cái, tăng tốc bước chân, chạy về phía phát ra âm thanh.

Chạy quanh cột đá chưa đầy 50 mét, phía trước đột nhiên rộng mở.

Khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, mọi người lập tức sững sờ.

Chỉ thấy một đài tế lễ khổng lồ vô cùng, hiện ra trước mắt mọi người.

Đài tế lễ tựa núi mà xây, cao chín tầng.

Tầng thấp nhất là chân đế của đài tế, ở lối vào bậc thang có hai pho tượng đồng người mặt chim.

Phía trước đài tế là một con đường lát bạch ngọc Hán rộng rãi, từ dưới lên thẳng tầng thứ chín của đài tế.

Ngẩng đầu nhìn lên, hàng ngàn vạn viên dạ minh châu khảm trên đỉnh.

Như những vì sao trên trời, chiếu sáng toàn bộ hang động như ban ngày.

Nhiều dạ minh châu như vậy, khiến Vương Bàn Tử lộ ra vẻ mặt si mê.

Hắn lẩm bẩm: “Vãi chưởng, nhiều dạ minh châu thế này, bố mày sắp phát tài rồi.” “Đừng có mẹ nó chỉ nghĩ đến tiền!” Giải Liên Hoàn sắc mặt trở nên rất nghiêm trọng, “Chỗ này không ổn chút nào, mọi người tuyệt đối phải cẩn thận.” “Yên tâm đi, Tam thúc, chúng cháu hiểu mà.” Ngô Mặc kiểm tra vũ khí và trang bị trên người, gật đầu với Giải Liên Hoàn.

Tiếng tù và vẫn văng vẳng quanh đài tế lễ, nhưng không thấy bóng dáng âm binh đâu.

Cảm giác không nhìn thấy, không chạm vào được này khiến trái tim mọi người thắt lại.

Chương 73

Nhìn thấy đài tế lễ này, trong mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia mờ mịt, dường như có thứ gì đó lướt qua mắt anh, nhưng lại không thể nắm bắt được.

Anh không do dự nữa, sải bước tiến lên, là người đầu tiên đặt chân lên bậc bạch ngọc Hán ngàn năm chưa từng có ai đặt chân tới này.

Nhìn thấy Trương Khởi Linh bước lên đài tế, Ngô Mặc nghiến răng nói: "Mặc kệ mẹ nó tình huống gì!

Cứ lên xem đã rồi tính." Cảnh tượng trước mắt cũng nằm ngoài dự đoán của Ngô Mặc.

Anh nhớ trong sách không hề nhắc đến đài tế lễ này, chỉ nói trong hang động có vẫn ngọc tồn tại.

Nhưng bây giờ sai lệch quá lớn, âm binh và đài tế lễ đều xuất hiện ở đây, khiến Ngô Mặc có chút không kiểm soát được những chuyện sẽ xảy ra.

Bước lên bậc bạch ngọc, cúi đầu nhìn xuống chân, mới phát hiện phía trên khắc hoa văn tường vân.

Dẫm lên đó, khiến anh có cảm giác như đang đi lại trong thiên cung.

Trên lan can hai bên bậc đá, khắc đủ loại hình dáng rắn triều bái, tạo cho người ta một cảm giác quỷ dị.

Ngô Mặc cầm đèn pin cẩn thận quan sát hoa văn phía trên, nói: "Tây Vương Mẫu Mẫu này hình như đặc biệt yêu thích rắn nhỉ." "Truyền thuyết Tây Vương Mẫu Mẫu là hậu duệ của Phục Hy thị, mà

Phục Hy thân rắn đầu người, có lẽ đây chính là lý do bà ta lợi dụng rắn để đạt được sự trường sinh chăng.” Giải Ngữ Hoa thông thạo những điển cố cổ xưa này, anh đi bên cạnh Ngô Mặc, nhẹ nhàng tỉ mỉ kể những điển cố đó cho anh nghe.

Ngô Mặc nhìn Giải Ngữ Hoa, lại liếc xéo Ngô Tà đang ở phía trước một cái, trong lòng thầm nghĩ: “Tổ cha nó, ban đầu sao không sắp xếp thân phận của ông đây thành em trai Giải Ngữ Hoa chứ?” “Nhãi ranh thối tha, mau lại đây.” Bàn Tử vẫy tay gọi Ngô Mặc, ý bảo anh mau lại.

“Chuyện gì?” Ngô Mặc bước nhanh hai bước, lại gần Vương Bàn Tử.

Thấy hắn đang quỳ một chân trên mặt đất, cầm dao găm không biết đang làm gì.

Anh có chút tò mò hỏi: “Tôi nói ông đang quỳ ai thế?” “Mày mau nhìn này.” Vương Bàn Tử kéo Ngô Mặc lại gần, đèn pin chiếu xuống.

Chỉ thấy ở khe hở rìa bậc bạch ngọc Hán, có một cái gương đồng đặt ở đó.

Cái gương đồng hình tròn này rất cổ kính, xung quanh khắc đồ Bát Quái, yên tĩnh đặt ở đây, hòa làm một thể với toàn bộ đài tế lễ.

Đối mặt với ánh mắt khó hiểu của Ngô Mặc, Vương Bàn Tử hận sắt không thành thép nói: “Đồ ngốc, cái thứ này tuy không lớn, nhưng mang ra ngoài đáng giá không ít tiền đâu đấy.” Nói xong, hắn hơi đắc ý cười với Ngô Mặc: “Thế nào, có chuyện tốt, Bàn gia tôi vẫn nhớ đến mày đấy chứ.” “Bàn Tử, lúc nào rồi mà mày vẫn còn nghĩ đến tiền?” Ngô Tà đang vịn lan can quan sát hoa văn chạm khắc phía trên, ngẩng đầu lên thấy Ngô Mặc và Vương Bàn Tử hai người đang xúm lại một chỗ.

Anh không yên tâm nên đi tới, vừa lúc nghe thấy lời của Vương Bàn Tử.

Tức đến mức tiến lên, dùng hết sức bình sinh kéo Vương Bàn Tử từ dưới đất dậy.

Hắc Nhãn Kính đi tới, vươn tay khoác vai Ngô Mặc, nói: “Mặc thiếu, một cái gương đồng tính là gì?

Nghe nói Tây Vương Mẫu Cung tài bảo vô số, lát nữa ưng cái gì thì nói với anh, anh giúp em lấy xuống.” Tiền tài động lòng người, vài người vừa nói vừa cổ vũ nhau đi lên.

Dường như chỉ có bàn luận những nội dung này mới có thể xua tan hết nỗi sợ hãi.

Ngô Mặc động lòng, vừa đi vừa thầm tính toán số bậc thang, khi đi đến tầng cao nhất thì vừa đúng chín mươi chín bậc.

Anh thầm nghĩ trong lòng: “Thang lên trời chín mươi chín bậc, xem ra phía trên đài tế lễ này e rằng cực kỳ hung hiểm.” Đứng trên đài tế lễ tầng thứ chín, mọi người có một cảm giác không chân thật.

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử với vẻ mặt ngây dại, hỏi Ngô Tà bên cạnh: “Bố mày không nhìn nhầm đấy chứ, đây là đang họp à?” “Không, không biết.” Ngô Tà cảm thấy thế giới quan của mình lại một lần nữa bị làm mới.

Anh muốn biểu hiện ra sự kinh ngạc, chấn động, nhưng lúc này căn bản không có sức lực để lộ ra trên mặt.

Theo thói quen kiến trúc, đài tế lễ thường có chân đế tầng dưới cùng lớn nhất, càng lên cao diện tích càng nhỏ.

Nhưng đỉnh đài tế lễ trước mắt này lại không như vậy, toàn bộ đài tế lễ lớn như một sân bóng đá.

Xung quanh thắp những ngọn đèn dầu thi thể vạn năm không tắt, tỏa ra một mùi vị kỳ lạ.

Ở chính giữa đài tế lễ, một ngai vàng tinh xảo bằng đá bạch ngọc Hán sừng sững ở đó.

Trên ngai vàng, một người phụ nữ đội kim quan đang ngồi ngay ngắn.

Phía dưới hai bên đứng mười hai người vàng, lúc này đều hơi nghiêng người, nhìn về phía bậc thang.

Dường như sự xuất hiện của Ngô Mặc và những người khác đã làm gián đoạn buổi triều hội của họ, lại dường như đang chờ đợi những người đến bái kiến nữ vương của họ.

“Tiểu Mặc, người phía trên đó chắc là Tây Vương Mẫu Mẫu nhỉ?” Ngô Tà kéo kéo cánh tay Ngô Mặc, hạ thấp giọng nói: “Bà ta sẽ không còn sống chứ?” “Anh đi hỏi thử xem.” Ngô Mặc lúc này ánh mắt đang đặt trên tảng thiên thạch phía sau Tây Vương Mẫu Mẫu, tùy tiện trả lời Ngô Tà một câu.

Nền đài tế lễ được làm bằng bạch ngọc Hán, rất bằng phẳng và rộng rãi.

Nhưng ngẩng đầu nhìn lên, từ đỉnh động phía trên đầu Tây Vương Mẫu Mẫu, đến nơi sâu thẳm không rõ cụ thể phía sau, đều là những lỗ đen chi chít, như thể một tổ ong mục nát.

Vô số lỗ ở phía trên đỉnh, qua hình bóng phản chiếu từ nền bạch ngọc Hán, giống như bị hàng vạn con mắt nhìn chằm chằm, khiến toàn thân người ta có cảm giác khó chịu.

Những cảnh diễn trên TV dù chân thực đến đâu, cũng không bằng tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, mang lại sức tác động lớn hơn nhiều.

Giải Liên Hoàn nhíu mày nói: “Xem ra tảng thiên thạch này, chính là thứ mà Uông Tàng Hải muốn tìm khi xưa, cũng là bí mật mà Tây Vương Mẫu Mẫu muốn bảo vệ nhất.” “Thứ này, chẳng lẽ cũng là do con người đào ra?” Nhìn từng cái lỗ đen sì, Ngô Tà bỗng nhiên linh cảm, thốt ra một câu như vậy.

Hắc Nhãn Kính nghiêm mặt nói: “Không, cái này là hình thành tự nhiên, thiên thạch thường có hình dạng tổ ong, độ cứng của nó không phải con người có thể khai thác được, nếu tôi không đoán sai, nó chính là biểu tượng thần quyền trời ban của Tây Vương Mẫu Mẫu.” Ngô Tà ngạc nhiên nhìn về phía Hắc Nhãn Kính, không hiểu vì sao anh ta lại nghiêm túc như vậy?

“Kính ca, cái vẻ mặt bỉ ổi bỉ ổi đó mới hợp với anh hơn.” Ngô Mặc đột nhiên ghé sát Hắc Nhãn Kính, tay phải chạm vào lưng anh ta, một con dao găm xuất hiện trong tay.

Đôi mắt phía sau kính râm của Hắc Nhãn Kính hơi nheo lại, cơ thể bản năng căng cứng, nhưng cảm nhận được hơi thở của Ngô Mặc, lại nhanh chóng thả lỏng.

Quay đầu cười gian xảo nói: “Mặc thiếu, em sờ anh, là phải trả tiền đấy.” “Không thành vấn đề, tính luôn tiền dao găm vào đấy.” Lời vừa dứt, tay Ngô Mặc run lên, con dao găm trong tay như mũi tên rời dây cung, phi thẳng về phía vương miện trên đầu Tây Vương Mẫu Mẫu, đâm thẳng vào.

“Tiểu Mặc, em quá liều lĩnh.” Động tác này của Ngô Mặc nằm ngoài dự liệu, suýt chút nữa dọa Giải Liên Hoàn và những người khác chết khiếp.

Tất cả đều nắm chặt vũ khí, chuẩn bị nghênh đón trận đại chiến sắp tới.

Trên đài tế lễ yên tĩnh như tờ, trừ tiếng thở yếu ớt của mọi người, không có bất kỳ động tĩnh nào.

Con dao găm vẫn vững vàng cắm trên vương miện trên đầu Tây Vương Mẫu Mẫu, như thể thay cho bà ta một cây trâm cài tóc mới.

Vương Bàn Tử đột nhiên vỗ ngực, thở hắt ra một hơi, nói: “Mẹ kiếp, dọa chết bố mày rồi, hóa ra Tây Vương Mẫu Mẫu này chính là con cóc ghẻ lột da – sống thì đáng ghét, chết rồi còn dọa người.” Vừa thấy không phải người sống, Vương Bàn Tử lập tức hứng thú.

Hắn ta hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm mười hai người vàng phía trước, mặt đầy si mê: “Đúng là mẹ nó chơi lớn thật, nhiều vàng thế này, cho dù chỉ vác đi một cái, bố mày ở Kinh Thành mua một căn tứ hợp viện chắc cũng đủ rồi nhỉ.” “Mày thôi đi, mẹ kiếp cái thứ này còn to hơn mày, bố mày không có sức mà vác giúp mày đâu.” Ngô Mặc liếc Vương Bàn Tử một cái, sau đó nói: “Bàn ca, nói trước nhé, chỗ này quá nguy hiểm, tay chân mày đừng có thiếu đòn như thế, nếu thật sự xảy ra chuyện, ai cũng không bảo vệ được ai đâu.” “Thôi được rồi, nhân phẩm của Bàn gia mày còn không tin à?” Vương Bàn Tử bĩu môi, có chút không phục: “Mỗi lần bố mày đều quan sát không có vấn đề gì mới ra tay, nhưng khó tránh khỏi xảy ra bất ngờ.” Trương Khởi Linh từ khi đứng trên đó, trong mắt anh ta luôn lướt qua vẻ mờ mịt.

Dường như rất nhiều hình ảnh đang lướt qua trước mắt, nhưng anh ta đưa tay ra lại không nắm bắt được.

“Tiểu Ca, anh không sao chứ?” Ngô Tà phát hiện tình huống dị thường của Trương Khởi Linh, nắm lấy cánh tay anh ta, nhỏ giọng hỏi: “Anh có nhớ ra điều gì không?” “Tôi phải vào trong.” Trương Khởi Linh ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm tảng thiên thạch phía trước, lẩm bẩm nói: “Ngô Tà, các cậu rời khỏi đây, đừng đi theo.” “Rời đi?” Ngô Mặc nghe thấy lời của Trương Khởi Linh, nhịn không được mở miệng nói: “Lão Trương, anh lại lên cơn rồi à?

Đã đi đến đây rồi, chó má còn chưa lấy được, anh bảo ông đây rời đi?

Là tôi có bệnh, hay là anh có bệnh?” Tuy nhiên, anh nhận thấy trạng thái của Trương Khởi Linh có chút không đúng, trầm tư một lát nói: “Tôi không biết anh đã trải qua điều gì ở đây, nhưng dù sao cũng không phải chuyện tốt lành gì, trạng thái của anh bây giờ không ổn, đừng hành động lung tung trước đã.” Nói xong Ngô Mặc nhấc chân định đi về phía ngai vàng ở giữa.

Anh bây giờ đang để mắt đến vương miện trên đầu Tây Vương Mẫu Mẫu, dù sao thứ này cũng liên quan đến phần thưởng của hệ thống.

“Tiểu Mặc.” Vừa cất bước, cánh tay liền bị người khác kéo mạnh lại.

Ngô Mặc ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Giải Ngữ Hoa thần tình vô cùng nghiêm túc: “Phía trên này rất không ổn, mọi việc phải cẩn thận, đừng quá liều lĩnh.” “Yên tâm đi, ca.” Ngô Mặc vỗ vỗ tay Giải Ngữ Hoa, ý bảo anh ta yên tâm, nhỏ giọng nói: “Em biết rồi.” Đừng nhìn Ngô Mặc bề ngoài phóng khoáng, thực tế bây giờ anh còn cẩn thận hơn những người còn lại.

Bởi vì hệ thống vừa nãy đã nhắc nhở anh trong não, mức độ nguy hiểm ở đây rất cao, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ chết hoàn toàn, ngay cả cơ hội chuyển thế cũng không tồn tại.

Vẫn chưa đợi Ngô Mặc trả lời, hệ thống đã để lại một câu: “Đồ phế vật, không xứng sống ở đây.” Rồi hoàn toàn im lặng.

Ngô Mặc trong lòng thầm than một tiếng, anh cảm thấy hệ thống nói không sai.

Trong thế giới dưới lòng đất này, phế vật chỉ sẽ trở thành gánh nặng của người khác, thà chết sớm đầu thai sớm, còn đỡ tốn tiền mua mộ địa.

“Tam thúc, mọi người ở lại đây, cháu đi thám thính đường trước.” Ngô Mặc chặn Giải Liên Hoàn và những người khác lại, nắm chặt con dao trong tay, cẩn thận từng li từng tí tiến lên.

Vừa đi được vài bước, nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, lập tức sững sờ.

Quay người nhìn lại, chỉ thấy Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa hai người đang đi sát phía sau anh.

Đối mặt với ánh mắt khó hiểu của Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính cười mỉm mở miệng nói: “Mặc thiếu, đây là người vàng lớn đấy, Hắc gia nghèo thế này, phải nghĩ đến tiền thuê phòng trọ chứ.” “Không phải cậu nói muốn vương miện của Tây Vương Mẫu Mẫu sao?

Tôi đã hứa với cậu rồi, giúp cậu lấy được.” Giải Ngữ Hoa thẳng thắn đưa ra lý do ban đầu, giơ cây gậy trong tay nói: “Đi thôi, Tiểu Mặc, ca giúp cậu trợ trận.” Nghe lý do của hai người, Ngô Mặc bật cười từ tận đáy lòng.

Cảm giác có anh em, có thể hoàn toàn giao lưng cho đối phương, đối với anh mà nói, thật sự đã lâu lắm rồi.

Ba người tạo thành hình tam giác, hình thành một thế trận tam giác vững chắc.

Tương trợ lẫn nhau, một bên có chuyện, hai bên còn lại có thể nhanh chóng phản kích, cứ như vậy từ từ dò xét tiến lên.

Ngô Mặc vừa đi vừa thầm suy nghĩ: “Nơi này hấp thu phong thủy tứ cực, hội tụ âm dương linh khí, lăng mộ của các hoàng đế bình thường căn bản không thể sánh bằng, xem ra Tây Vương Mẫu Mẫu quả nhiên là một đại sư phong thủy." Ngô Mặc từng bước dò dẫm tiến lên, sợ dưới chân giẫm phải cơ quan.

Kỳ lạ là, khi ba người đi đến chỗ mười hai người vàng, toàn bộ đài tế lễ vẫn rất bình tĩnh, không hề xuất hiện bất kỳ tình huống bất ngờ nào.

"Cái này thật sự là người làm bằng vàng ròng sao?" Ngô Mặc đi vòng quanh người vàng một vòng, phát hiện người vàng này giống như được đúc nguyên khối, căn bản không có bất kỳ khe hở nào.

Chương 74

Anh liếm liếm đôi môi khô khốc, thật sự rất muốn bất chấp tất cả, thu khối vàng lớn này vào không gian của mình.

Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Mặc liếm môi, tưởng anh có chút căng thẳng, an ủi nói: “Đừng căng thẳng, ở nơi thế này, căng thẳng sẽ làm ảnh hưởng đến phán đoán của cậu.” “Phì!” Hắc Nhãn Kính cười nhẹ một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ đã nhìn thấu Ngô Mặc, nói: “Tiểu Cửu gia có phải nghĩ sai rồi không?

Mặc thiếu đây rõ ràng là nhìn thấy đồ tốt mà tay chân ngứa ngáy thôi.” “Khụ!” Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc lườm Hắc Nhãn Kính một cái.

Ho nhẹ một tiếng: “Ca, đừng nghe anh ta nói bậy, em thấy là lão mù này tâm ngứa ngáy thì có.” Giải Ngữ Hoa bất lực lắc đầu, nhìn về phía trước.

Hắc Nhãn Kính dùng vai va vào Ngô Mặc, chỉ vào bóng lưng Giải Ngữ Hoa, hạ thấp giọng nói: “Mặc thiếu, nói thật đi, em gọi Tiểu Cửu gia là ca, có phải là để chiếm tiện nghi không?” Nói đến đây, anh ta cười mỉm dùng tay làm động tác xin tiền.

Ngô Mặc lần này không nhịn được, một cái bạt tai giáng thẳng vào sau gáy Hắc Nhãn Kính, phát ra một tiếng “Bốp” rõ to.

Cú này dọa Giải Liên Hoàn, Ngô Tà và Trương Khởi Linh đang ở bên ngoài giật mình.

Tưởng Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính bị trúng ảo thuật gì đó, sắp tự tương tàn.

Trương Khởi Linh không chút do dự lao tới, đứng thẳng trước mặt Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Nắm chặt cổ đao hắc kim trong tay, nhìn qua lại trên mặt hai người, muốn phán đoán Ngô Mặc có thật sự bị trúng chiêu hay không.

Giải Ngữ Hoa cũng tương tự lao đến, anh ta có chút tự trách, cho rằng mình chỉ rời đi một lát mà Ngô Mặc đã trúng ảo thuật.

Vẻ mặt Ngô Mặc vô cùng vặn vẹo, thật sự rất muốn chặt cái bàn tay thiếu đòn của mình đi.

Trong lòng thầm mắng: "Đều tại cái lão mù này, không có chuyện gì cũng bày ra chuyện." Trương Khởi Linh thấy thần sắc anh có vẻ lạ thường, giơ tay trái cứa một nhát lên cổ đao hắc kim, máu trực tiếp trào ra.

Anh ta ấn ngón tay dính máu trực tiếp lên trán Ngô Mặc, lùi lại một bước, yên tĩnh quan sát phản ứng của Ngô Mặc.

"Phụt, ha ha ha!" Nhìn vệt máu hình bàn tay đỏ chót trên trán Ngô Mặc, trông như một chấm đỏ giữa trán trẻ con.

Hắc Nhãn Kính cuối cùng cũng không kiểm soát được, một tay khoác lên vai Ngô Mặc, cười phá lên.

Cũng không quản lúc này đang ở trong tình huống nào, cứ thế cười ngả nghiêng.

Trên đài tế lễ trống rỗng, tiếng cười của Hắc Nhãn Kính vang vọng khắp nơi.

Những tiếng cười này, qua các lỗ hổng thiên thạch phía trên truyền đi truyền lại, cứ thế quanh quẩn khắp đài tế lễ, mãi không dứt.

"Mẹ kiếp, im miệng!" Ngô Mặc trực tiếp đưa tay lên, bịt chặt mũi và miệng Hắc Nhãn Kính, cứ thế ép tiếng cười của anh ta trở lại.

Hắc Nhãn Kính bị nghẹn đến trợn trắng mắt, nhưng Ngô Mặc cứ thế không buông tay.

Anh ngượng ngùng nhìn Trương Khởi Linh, lộ ra vẻ mặt khổ sở: “Xin lỗi lão Trương, lãng phí máu của anh rồi, nhưng chủ yếu vẫn là tại cái lão mù này.” Gân xanh trên trán Giải Liên Hoàn nổi lên, anh ta cảm thấy mình đã hạ mộ cả đời, chưa từng có lần nào gian nan như lần này.

Vốn dĩ cho rằng trước đây dẫn Ngô Tà xuống mộ đã là chuyện rất thống khổ.

Nhưng anh ta nằm mơ cũng không ngờ tới, cộng thêm vị tiểu điệt tử trước mắt này, độ khó trực tiếp sánh ngang địa ngục.

Đi mộ cùng những người này, chẳng khác nào nhảy múa trên mũi dao, đánh cờ trên bàn của Diêm Vương, căn bản chính là tìm đường chết.

“Thiên Chân, các cậu mau lại đây xem, ngai vàng của Tây Vương Mẫu Mẫu này làm bằng dược liệu gì, có đáng tiền không?” Mọi người quay đầu lại mới phát hiện, Vương Bàn Tử không biết từ lúc nào đã lẻn đến bên cạnh ngai vàng của Tây Vương Mẫu Mẫu, không ngừng quan sát ngai vàng.

May mắn là lần này hắn ta cẩn thận, không tự mình động tay chạm vào.

“Bàn Tử, mày qua đó từ khi nào vậy?” Ngô Tà mắt đã đờ đẫn, anh phát hiện chỉ cần Vương Bàn Tử ra tay, thế nào cũng gây ra đủ loại bất ngờ.

“Đừng có lải nhải nữa, mau lại đây, Tây Vương Mẫu Mẫu này là người chết.” Vương Bàn Tử hai mắt sáng rực, nhìn chằm chằm y phục kim tuyến trên người Tây Vương Mẫu Mẫu.

Giống như nhìn thấy vô số tờ tiền vẫy cánh nhỏ, chủ động bay vào ví tiền của mình vậy.

Ngô Tà nổi lên sự tò mò tột độ, cất bước đi đến phía trước Tây Vương Mẫu Mẫu.

Cách khoảng hai mét, cẩn thận quan sát vị nữ thần tiên nổi tiếng khắp thiên hạ này.

Tây Vương Mẫu Mẫu đội trên đầu một cái mũ miện, thứ này là một loại vương miện có một phần giữa hình tròn, hai đầu có vật hình bảng thang, nối với nhau bằng một trục.

Trên người mặc y phục ngọc kim tuyến, trông vô cùng ung dung hoa quý.

Nhìn tiếp lên mặt, Ngô Tà nhíu mày. 3.

Chỉ thấy sắc mặt Tây Vương Mẫu xanh mét, trông như loại quỷ mặt xanh răng nanh già, dưới ánh đèn pin chiếu vào, càng hiện rõ vẻ âm u đáng sợ.

“Cái con mẹ nó Tây Vương Mẫu Mẫu này, trông cũng đủ rùng rợn.” Ngô Mặc đi đến phía sau Ngô Tà, nhìn dáng vẻ Tây Vương Mẫu Mẫu, xoa xoa cằm.

Một lát sau, mở miệng nói: “Chẳng trách Chu Mục Vương sau khi rời đi, không bao giờ quay lại nữa, mẹ kiếp, nếu tôi là Chu Mục Vương, tôi cũng không quay lại.” “Mày mẹ nó quản bà ta rùng rợn hay không rùng rợn làm gì, trên người bà ta toàn là đồ tốt đấy.” Vương Bàn Tử xắn tay áo, vừa định đưa tay lên lột vương miện trên đầu Tây Vương Mẫu Mẫu, liền bị Ngô Mặc đánh mạnh xuống.

“Ông đây trước đây đã nói rồi, vương miện trên đầu Tây Vương Mẫu Mẫu thuộc về tôi, những thứ khác mọi người tùy ý.” Ngô Mặc rất cố chấp về điểm này, anh biết những người khác sẽ không tranh giành với mình, duy chỉ có Vương Bàn Tử cái tên này, nhìn thấy đồ tốt là như muốn mạng.

“Được, Bàn gia tôi không tranh với mày.” Bàn Tử xua xua tay, ánh mắt chuyển sang y phục trên người Tây Vương Mẫu Mẫu.

“Đừng động.” Tay vừa vươn ra, lại bị Trương Khởi Linh ngăn lại.

Anh ta chỉ vào những điêu khắc hình tròn xung quanh nền ngai vàng, nói: “Trên hoa văn có khe hở, là cơ quan cân bằng, đừng lại gần.” Trương Khởi Linh nói xong, vòng qua ngai vàng, đi về phía tảng thiên thạch phía sau.

Giải Liên Hoàn nhíu nhíu mày, đi theo.

Đứng bên cạnh Trương Khởi Linh, nhìn tảng thiên thạch hình thù kỳ dị xấu xí không thể tả đó, nói: “Nơi này rốt cuộc là như thế nào?

Cậu đã vào trong, đúng không?” “Tôi không nhớ.” Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Có một giọng nói đang gọi tôi.” Giải Liên Hoàn không nói nữa, nhìn chằm chằm tảng thiên thạch, hơi thở dần trở nên gấp gáp.

Ngô Mặc bị Giải Ngữ Hoa kéo sang một bên, anh ta chỉ vào Tây Vương Mẫu Mẫu trên ngai vàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu Mặc, tôi có cảm giác, Tây Vương Mẫu Mẫu này hình như có chút vấn đề.” “Ừm, tôi cũng nghĩ vậy.” Ngô Mặc trầm tư một lát: “Cái bà cô này trông còn khó coi hơn cả Lỗ Trí Thâm, trường sinh có ý nghĩa gì chứ?” Giải Ngữ Hoa: “...” Lúc này, xung quanh ngai vàng chỉ còn lại một mình Vương Bàn Tử.

Hắn ta liếc Trương Khởi Linh một cái, lẩm bẩm một mình: “Yên tâm đi, Tiểu Ca, Bàn gia tôi biết chừng mực mà.” Vương Bàn Tử ngậm dao găm trong miệng, lấy xẻng công binh ra từ balô phía sau.

Hắn ta lại thêm hai ống vít vào, chiều dài xẻng công binh tức thì gần 1 mét 5.

Hắn ta bẻ cong một đầu xẻng công binh, dùng làm cán dài, trực tiếp vươn tới y phục ngọc kim tuyến trên người Tây Vương Mẫu Mẫu.

Vương Bàn Tử cong mông, xẻng công binh vươn về phía trước, cố gắng không để mình bước vào phạm vi vòng tròn.

Mũi xẻng nhanh chóng móc vào y phục ngọc kim tuyến của Tây Vương Mẫu Mẫu, Vương Bàn Tử yên tĩnh chờ đợi một lát, thấy không có bất kỳ dị động nào, trên mặt mới lộ ra nụ cười.

Hắn ta một tay cầm xẻng công binh, tay còn lại cắm dao găm vào sau lưng.

Như vậy hai tay sẽ tiện hơn để lột bỏ bộ ngọc y này.

"Hắc hắc hắc, Bàn gia tôi đã bảo không có gì mà, Tiểu Ca thật sự quá cẩn thận rồi." Vương Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, phát hiện những người còn lại không chú ý đến mình.

Hắn ta lau mồ hôi trong lòng bàn tay lên mông, bắt đầu toàn tâm toàn ý, chuẩn bị lột bộ y phục ra một cách nguyên vẹn.

Giải Ngữ Hoa ở phía sau quan sát tảng thiên thạch này, muốn xem thứ này rốt cuộc có khả năng đặc biệt gì?

Vì sao Uông Tàng Hải và Tây Vương Mẫu Mẫu lại cố chấp với thứ này như vậy?

Ngô Mặc không yên tâm Giải Ngữ Hoa, cứ thế kéo Hắc Nhãn Kính cùng đứng phía sau anh ta.

Ngô Tà đã nhìn thấy ngọc dũng, anh đứng đó càng nhìn càng cảm thấy có chút không ổn: "Kỳ lạ, chất liệu của thứ này, sao lại rất giống ngọc dũng?" Để kiểm chứng suy đoán của mình, Ngô Tà nhảy lên vươn tay chạm vào, kinh hô: "Trời ơi, cái này sẽ không phải là vẫn ngọc chứ?" Vẫn ngọc này ở thời cổ đại vô cùng quý giá, truyền thuyết nó có năng lượng đặc biệt, có thể khiến thi thể người trường cửu bất hủ.

Nhưng loại này số lượng cực kỳ ít, chỉ có các đế vương vào thời kỳ cực thịnh mới có may mắn có được một khối, dùng nó làm thành y phục ngọc thạch, bảo vệ thân thể mình.

Ai cũng không ngờ tới, lại có thể ở Tây Vương Mẫu Mẫu này nhìn thấy một khối lớn như vậy.

“Tiểu Tam gia, ngài nói thứ này có đáng tiền không ạ?” Tha Bả cứ như một con đỉa bám theo, đột nhiên ghé sát Ngô Tà.

Hắn ta nuốt nước bọt, chỉ vào vẫn ngọc cẩn thận nói: “Ở đây nhiều thế này, cháu có thể lấy đi một khối không?” Nói đến hai chữ “đáng tiền”, mọi người lúc này mới phát hiện, Vương Bàn Tử vốn dĩ tham tiền, sao lại không mở miệng nói gì?

Ngô Mặc thầm nhủ không hay, vội vàng quay đầu đi tìm Vương Bàn Tử.

“Đậu má, Bàn Tử chết tiệt, mày mẹ kiếp khẩu vị cũng nặng quá đấy chứ?

Cái bà cô này mày cũng có thể động thủ à?” Ngô Mặc nhìn thấy Vương Bàn Tử, đã lột y phục ngọc trên người Tây Vương Mẫu Mẫu xuống một nửa, lập tức mắt trợn tròn.

Vương Bàn Tử tay rất vững, nghe thấy lời của Ngô Mặc, quay đầu lại với vẻ mặt đắc ý: “Hắc hắc, Bàn gia tôi thực tế lắm, bà cô này nhiều tiền như vậy, tôi giúp bà ta tiêu một ít, coi như tích phúc cho bà ta vậy.” Tục ngữ nói người có lúc sai, ngựa có lúc vấp.

Vương Bàn Tử đang đắc ý, nơi vết thương ở mông phía sau truyền đến một trận ngứa ngáy khó chịu.

Hắn ta muốn chịu đựng, làm xong rồi mới gãi, nhưng vô ích, cảm giác này cào tim cào gan, như lông vũ không ngừng cào lòng bàn chân, khiến người ta phát điên.

“Nhãi ranh thối tha, giúp huynh đệ một tay, mông bố mày ngứa quá, mày gãi giúp bố mày cái.” Vương Bàn Tử gọi Ngô Mặc một tiếng, muốn anh qua giúp đỡ.

Chương 75

Đúng lúc này, tay hắn run lên, mũi xẻng trượt đi, trực tiếp chạm vào một miếng ngọc bội trước ngực Tây Vương Mẫu Mẫu.

“Rắc!” Ngọc bội rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu giòn tan.

Chưa đợi Vương Bàn Tử kịp tiếc nuối, toàn bộ đài tế lễ đột nhiên đất rung núi chuyển, như thể xảy ra động đất cấp mười.

Nền đài tế lễ bạch ngọc Hán, xuất hiện những vết nứt có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Các vết nứt càng lúc càng lớn, như những con rắn dài uốn lượn, bò trên mặt đất.

Vương Bàn Tử đứng không vững, một cái ngồi bệt xuống đất, tay không cẩn thận, trực tiếp ấn vào vòng tròn.

Với một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, bậc thang lên trời chín mươi chín bậc ở lối vào đài tế lễ, như không chịu nổi trọng lượng, ầm ầm sụp đổ.

Mọi người đứng không vững, như một con thuyền nhỏ, trên biển cả sóng dữ dội, chao đảo không ngừng.

“Vương Bàn Tử, mày mẹ kiếp đúng là nhân tài.” Ngô Mặc một tay vịn Giải Ngữ Hoa, nhìn lối vào sụp đổ phát ra cảm khái sâu sắc: “Mày mẹ kiếp kiếp trước là vợ Khương Tử Nha – sao chổi đầu thai đấy à?” Trong lòng anh đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ kỳ lạ, nguy hiểm mà hệ thống nói, có phải là chỉ Vương Bàn Tử và Ngô Tà không?

“Đừng mẹ nó đứng đực ra đó, mau tìm chỗ trú ẩn, chỗ này sắp nứt toác rồi.” Giải Liên Hoàn hét lớn với mọi người, tay nắm chặt Ngô Tà không buông.

Vừa lùi về phía sau, đầu vẫn ngoảnh lại nhìn, muốn xác nhận Ngô Mặc an toàn.

Nước chảy chỗ trũng, chuyện xui xẻo cứ nối tiếp nhau.

Lúc này, Vương Bàn Tử đang ngồi bệt trên mặt đất đột nhiên gầm lớn một tiếng: “Đậu má, bà cô này sống lại rồi, chạy mau!” Hắn ta vừa định lăn lộn bò về phía sau, một thanh kim đao chém thẳng vào lưng hắn.

Nhát đao này nếu chém trúng, Vương Bàn Tử sẽ bị chém làm đôi, đời này không cần giảm cân nữa.

Cảm nhận được luồng gió lạnh buốt càng lúc càng gần từ phía sau, Vương Bàn Tử gầm nhẹ một tiếng.

Trực tiếp làm tư thế chó gặm shit, bổ nhào xuống đất, thân hình đồ sộ cực kỳ linh hoạt lăn sang một bên, tránh được nhát đao này.

“Mẹ ơi, cái tên vàng này mẹ kiếp sống lại rồi sao?” Lúc này hắn mới nhìn rõ, mười hai người vàng vẫn luôn bị coi là vật trang trí, như thể được cắm điện vậy, lúc này đang cầm đao di chuyển qua lại trên đài tế lễ.

Bọn họ như những thị vệ trung thành, đang thanh lý những kẻ quấy rầy giấc ngủ của vương hậu trên đài tế lễ, hoặc có lẽ là muốn bảo vệ những tảng thiên thạch này không bị người ngoài chạm vào.

Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính ba người, cùng nhau đánh lui hai người vàng, bảo vệ Ngô Tà và Giải Liên Hoàn lùi về phía sau.

“Ca, mấy thứ này chắc là bị cơ quan điều khiển.” Ngô Mặc một đao chém vào người vàng, nói với Giải Ngữ Hoa bên cạnh: “Anh và Kính ca ở đây bảo vệ Tam thúc và anh trai tôi, tôi đi phá cơ quan.” “Cậu biết cách phá giải cơ quan sao?” Trong ánh mắt Giải Ngữ Hoa lộ ra vẻ lo lắng, mở miệng nói: “Hai cậu ở lại đây đi, hay là để tôi qua đó.” Nhìn hai người tranh cãi không ngừng, Hắc Nhãn Kính cười hắc hắc, nói: “Thôi được rồi, vẫn là Hắc gia tôi qua đó, hai vị công tử bột nhà ta, nếu thật sự bị sứt chút da, Hắc gia tôi sẽ đau lòng lắm đấy.” “Im miệng!” Giải Ngữ Hoa và Ngô Mặc hai người đồng thanh mắng Hắc Nhãn Kính một câu.

Ngô Mặc lười tranh cãi nữa, nhân lúc người vàng tránh né, anh liền lóe lên, vọt ra ngoài: “Được rồi, tôi qua đó, hai người cẩn thận đấy.” Vương Bàn Tử trên mặt đất vừa lật người lại, liền nhìn thấy người vàng to lớn trước mặt, một lần nữa giơ cao thanh đao vàng lấp lánh trong tay.

Hắn ta nghiến răng định liều chết chống cự.

Hắn vừa giơ cao xẻng công binh đang nắm chặt trong tay, liền nghe thấy một tiếng động lớn, cánh tay cầm đao của người vàng rơi xuống.

“Tiểu Ca!” Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn Trương Khởi Linh như thiên thần giáng trần trước mắt, khoảnh khắc này hắn ta thậm chí còn nảy sinh một ý nghĩ, có nên lấy thân báo đáp luôn không?

“Đi.” Trương Khởi Linh giơ đao ngang trước mặt Vương Bàn Tử, trong ánh mắt bình tĩnh lạnh lùng thường ngày, lộ ra một vẻ sắc bén.

“Tiểu Ca, Bàn gia tôi yêu chết anh mất rồi.” Vương Bàn Tử nói xong, bò dậy rồi chạy.

Chạy thẳng vào Ngô Mặc đang vội vàng chạy tới, cấp thiết nói: “Huynh đệ, xin lỗi nhé, vương miện vàng của mày mất rồi, bà cô đó chạy mất rồi.” Ngô Mặc suýt chút nữa bị Vương Bàn Tử làm cho tức chết, tên này chính là tổ tông gây họa, gốc rễ tai ương.

Thấy hắn ta, Ngô Mặc lập tức không vui nói: “Tây Vương Mẫu

Mẫu đó còn không thèm nhìn mày, mày mẹ nó cũng không tự kiểm điểm lại, trông còn không bằng cả Chu Mục Vương nữa.” “Tiểu Tà!” Giải Liên Hoàn hét lên thảm thiết một tiếng, khiến Ngô Mặc giật mình, vội vàng nhìn qua.

Chỉ thấy Ngô Tà bị một người vàng kẹp chặt cổ, hai mắt trợn trắng, bọt trắng từ miệng nhỏ giọt xuống, tứ chi không ngừng giãy giụa.

Giải Liên Hoàn như phát điên, kéo mạnh cánh tay người vàng ra, dao găm trong tay chém loạn xạ vào cánh tay người vàng, tóe ra tia lửa.

Phan Tử vứt cây gậy sang một bên, hai tay dùng sức kéo cánh tay kia của người vàng, hy vọng có thể chuyển sự chú ý của người vàng sang mình.

Mặc cho hai người đẩy rồi lại đụng, nhưng căn bản không có hiệu quả.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa đồng thời bị ba người vàng tấn công, muốn cứu viện nhưng có lòng mà không đủ sức.

Trương Khởi Lân ở khá xa, anh đứng ở rìa tế đàn.

Đang chiến đấu với người vàng, muốn xông qua đó thì thời gian không kịp.

“Mẹ kiếp, liều thôi!” Ngô Mặc gầm lên một tiếng, cùng Vương Bàn Tử hai người như hai quả pháo, bất chấp tất cả lao thẳng về phía người vàng.

Lúc này đã không còn lo được việc giải mã cơ quan.

Nếu không thể kịp thời cứu Ngô Tà xuống, khi cơ quan được giải mã thì Ngô Tà đã sớm mất mạng tại chỗ.

“Tam Thúc, tránh ra!” Ngô Mặc hét lớn một tiếng, anh và Vương Bàn Tử đồng thời dùng sức, hung hăng va vào người vàng.

Người vàng bị va mạnh đến lảo đảo, tay nới lỏng, ném Ngô Tà xuống đất.

Ngô Mặc vốn định dùng dao, nhưng Ngô Tà đang trong tay người vàng, sợ dùng dao sẽ ngộ sát anh, đành phải dùng sức mạnh cơ bắp.

May mà cơ thể này đã được cải tạo, sức mạnh không nhỏ, cộng thêm Vương Bàn Tử, mới cứu được Ngô Tà.

“Khụ khụ!” Ngô Tà ngồi trên đất, ôm cổ ho không ngừng.

Khoảnh khắc vừa rồi, anh thậm chí còn tưởng mình đã bước lên cầu Nại Hà rồi.

“Tiểu Tà, không sao chứ?” Giải Liên Hoàn chạy tới, kéo Ngô Tà đứng dậy lùi lại phía sau, cảnh tượng vừa rồi đã khiến anh sợ chết khiếp.

Nhìn cháu trai lớn lên từ nhỏ, nếu có chuyện gì bất trắc, Giải Liên Hoàn có chết cũng cam lòng.

Tục ngữ nói họa vô đơn chí.

Người vàng một đòn không thành, không chịu bỏ qua, dang rộng hai tay lao thẳng vào Giải Ngữ Hoa gần đó.

Giữa chúng dường như có chiến thuật, tạo thành thế bao vây, kẹp Giải Ngữ Hoa từ trước và sau.

Người vàng cao gần 2 mét, thân hình to lớn.

Dao kiếm thông thường chém vào người chúng, chỉ tóe ra tia lửa, nhưng không hề gây ra bất kỳ tổn hại nào.

Giải Ngữ Hoa thân hình cực kỳ nhẹ nhàng, không ngừng né tránh.

Liên tục thay đổi vị trí giữa những người vàng, muốn tìm ra điểm yếu của chúng.

Vô hiệu, những người vàng này được tạo thành một khối, không có bất kỳ khe hở nào.

Cũng không biết Tây Vương Mẫu rốt cuộc dùng bí thuật gì mà có thể điều khiển chúng.

Côn từng nhát đập mạnh vào người vàng, phát ra tiếng keng keng, tay Giải Ngữ Hoa bị chấn đến run rẩy không ngừng.

Sức mạnh này đập vào đá, đủ để khiến đá nát tan tành, nhưng đập vào người vàng, lại không hề xuất hiện một vết nứt nào.

Sức mạnh và tốc độ của Giải Ngữ Hoa càng ngày càng chậm, sau một hồi giằng co liên tục, dường như anh đã cảm thấy kiệt sức.

Một lúc không để ý, bị người vàng nắm lấy cơ hội quăng xa ba mét.

Chỉ nghe một tiếng “phịch”, anh ngã mạnh xuống mặt đất tế đài, nửa ngày không dậy nổi.

“Đậu má bà nội nhà mày!” Ngô Mặc mắt giận đến đỏ cả lên, không thể che giấu bí mật được nữa, trực tiếp lấy ra máy phun lửa cầm tay từ trong túi.

Máy phun lửa này là anh thó được từ đội của A Ninh.

Lúc đó anh cảm thấy thứ này rất tốt, chắc chắn sẽ dùng được, liền ném nó vào không gian.

Vừa đặt chân lên tế đài, khi lần đầu tiên nhìn thấy người vàng, điều đầu tiên anh nghĩ đến là thó nó đi, nung chảy thành vàng thỏi rồi bán đi.

Sau này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh cũng không có cơ hội nghĩ đến những chuyện linh tinh nữa.

Lúc này nhìn thấy Giải Ngữ Hoa bị thương, máu nóng xông lên đầu, hận không thể nung chảy hết đống vàng này thành cục sắt lớn.

Nghĩ đến hai chữ “nung chảy”, anh đột nhiên nhớ ra, điểm nóng chảy của vàng là 1064.4 độ, mà máy phun lửa, nhiệt độ tối đa có thể đạt tới 1200 độ C.

Nhiệt độ này đủ để nung chảy hoàn toàn vàng.

Anh giơ máy phun lửa cầm tay, trực tiếp xông đến trước mặt người vàng kia, mắng: “Mẹ kiếp, dám làm anh tao bị thương?

Ông đây giết mày!” Lời vừa dứt, một luồng lửa, trực tiếp cuộn về phía người vàng, người vàng này lập tức bị lưỡi lửa bao trùm.

Tuy là máy phun lửa cầm tay, nhưng vật tư mà A Ninh và những người khác mua đều là loại tiên tiến vào thời điểm đó.

Chương 76

Không bao lâu, người vàng này liền chảy thành một cục vàng, nằm bẹp trên đất không động đậy nữa.

“Vãi, dùng thật là vãi chưởng!” Ngô Mặc tắt máy phun lửa, nhanh như tên bắn chạy đến trước Giải Ngữ Hoa.

Ngồi xổm xuống đỡ anh ấy dậy, quan tâm hỏi: “Ca, không sao chứ?” “Không sao.” Giải Ngữ Hoa lau đi vệt máu tươi rỉ ra ở khóe môi, thở dốc một lúc rồi lắc đầu, vịn tay Ngô Mặc đứng dậy.

“Này, tôi nói Mặc thiếu, mau đến giúp anh một tay đi.” Hắc Nhãn Kính trong lúc né tránh, vẫy vẫy tay về phía Ngô Mặc.

Kêu quái dị: “Em mà không qua đây, anh đây sắp bị chúng nó bắt đi rồi.” “Xì, đồ mặt dày, anh nghĩ mình là Đường Tăng chắc?

Cùng lắm là một con gấu đen thôi.” Máy phun lửa trong tay, Ngô Mặc trong lòng có khí thế, bắt đầu trở lại trạng thái bình thường.

Anh vừa mắng vừa nhanh chóng chạy về phía Hắc Nhãn Kính.

Giơ máy phun lửa lên, hét lớn với Hắc Nhãn Kính: “Không muốn biến thành heo sữa quay thì mau cút đi!” Cứ thế Ngô Mặc nắm bắt cơ hội, mà biến mười hai người vàng lớn thành mười hai cục vàng.

Tây Vương Mẫu biết trước năm trăm năm, biết sau năm trăm đời, nhưng bà ta lại không tính được mấy nghìn năm sau, sẽ xuất hiện một kẻ kỳ quái như Ngô Mặc.

Nếu không thì đánh chết bà ta cũng không chọn dùng người vàng làm vệ sĩ.

Nhìn mười hai cục vàng bày trên tế đàn, nước miếng Ngô Mặc chảy ròng ròng.

“Mặc thiếu, thèm hả?” Hắc Nhãn Kính lại gần, nhìn vẻ mặt Ngô Mặc, nhịn không được trêu chọc: “Hay là anh giúp em, cắt nhỏ thành từng cục bỏ vào túi nhé?” Khóe môi Ngô Mặc giật giật, trong lòng thầm mắng: “Thằng Đen chết tiệt, mày mà không lại gần thì ông đây đã cho nó vào không gian rồi!” “Ôi mẹ ơi, nhiều vàng thế này, đáng giá bao nhiêu tiền đây?” Vương Bàn Tử cũng mặt đầy vẻ xoắn xuýt.

Nhìn những cục vàng nặng đủ một tấn, anh ta thật hận không thể mình có sức mạnh vô song, có thể mang hết những thứ này đi.

“Thôi mà Tiểu Mặc, đừng xoắn xuýt nữa, nếu em thích vàng thì về chỗ anh lấy tùy ý.” Giải Ngữ Hoa đi tới, vỗ vỗ vai Ngô Mặc.

Lại chỉ vào Giải Liên Hoàn đang đứng phía trước, nói: “Thứ này nặng quá, mang theo bất tiện, chúng ta vẫn nên mau đi lên phía trước, xem rốt cuộc là tình huống gì?” “Được rồi!” Ngô Mặc bị Giải Ngữ Hoa kéo đi về phía trước, mặt đầy vẻ không muốn rời.

Anh không ngừng quay đầu nhìn đống cục vàng dưới đất, cứ như Ngưu Lang Chức Nữ bị buộc phải chia lìa vậy.

Vẻ mặt đáng thương tội nghiệp đó, khiến Giải Ngữ Hoa buồn cười không chịu nổi.

Anh thật sự không nghĩ ra, thằng em mới ra lò của nhà mình sao lại hám tiền đến thế?

Đi đến nửa đường, Ngô Mặc linh quang lóe lên.

Vỗ vỗ cánh tay Giải Ngữ Hoa, nói: “Ca, em thấy vừa rồi có đồ vật trên người một người vàng, các anh đi trước đi, em xem rồi sẽ qua ngay.” Lời anh vừa dứt, một giọng nói khác vang lên.

“Ôi, tôi nói Mặc thiếu, em có phải vẫn còn tơ tưởng đến đống vàng đó không?” Hắc Nhãn Kính đột nhiên chen vào một câu, nghe đến mức gân xanh Ngô Mặc giật giật, thật sự muốn một cước đá anh ta bay xuống tế đài.

Đối diện với vẻ mặt cười như không cười của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc đành phải nhận mệnh, cúi đầu ủ rũ theo mấy người đi về phía thiên thạch.

Cầu thang chín chín bậc lên trời của tế đài đã đổ sập, lúc này đã không còn đường lui, chỉ có thể tiến tới.

Đi dưới thiên thạch, trên đỉnh đầu là những lỗ đen dày đặc, mang đến cho mọi người một cảm giác bị áp bức cực độ.

Nghĩ đến nhiều vàng thỏi bị vứt ở trung tâm tế đàn, Vương Bàn Tử và Ngô Mặc hai người như anh em đồng cảnh ngộ, cúi gằm đầu, mày ủ mặt ê.

“Tam Thúc, chú nói sự hình thành của những thi huyết đó, có phải có liên quan đến những ngọc thiên thạch này không?” Giải Liên Hoàn gật đầu: “Loại ngọc thạch này chắc chắn có năng lượng đặc biệt, Tây Vương Mẫu dùng nó để thí nghiệm trường sinh, có lẽ thí nghiệm thất bại nên mới sinh ra thi huyết.” Ngô Tà nghe xong, nhíu chặt mày suy nghĩ kỹ lưỡng.

Một lát sau mở miệng nói: “Chẳng trách kim lũ ngọc y thời nhà Hán, được cho là có thể ngăn chặn thi thể phân hủy, nhưng thực tế, không chỉ thi thể đã phân hủy, mà cả những khối ngọc trên đó cũng đều mục nát.” Nói đến đây, anh dừng lại một lát, tiếp tục nói: “Chẳng trách Uông Tàng Hải luôn tham gia các hoạt động trộm mộ, có lẽ hắn ta chính là muốn tìm thấy ngọc thiên thạch thật sự.” “Không, ngọc thiên thạch không phải mục tiêu của Uông Tàng Hải.” Vẻ mặt Giải Liên Hoàn rất bình tĩnh, không giống với nụ cười thân thiện thường ngày.

Anh ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ tay vào hang động, nói: “Tôi cảm giác, thứ hắn ta muốn tìm ở đó.” Trong lúc nói chuyện, phía trước

Trương Khởi Lân đột nhiên dừng bước, trầm giọng nói: “Đến rồi!” Lời vừa thốt ra, Ngô Tà trong lòng giật mình.

Anh nhìn bóng lưng Trương Khởi Lân, đưa tay ra, bản năng muốn ngăn cản.

Nhưng tay đưa ra được một nửa, lại vô lực buông thõng xuống, nắm chặt thành nắm đấm.

Trương Khởi Lân quay người đối diện Giải Liên Hoàn, mặt không cảm xúc: “Tôi muốn vào, còn cậu...” “Tôi cũng vào, tôi đã đợi lâu như vậy, chỉ muốn tìm một câu trả lời.” Chưa đợi Trương Khởi Lân nói hết lời, Giải Liên Hoàn không chút do dự ngắt lời anh ta.

Trương Khởi Lân chậm rãi gật đầu, không nói gì nữa.

Ánh mắt chăm chú nhìn vào hang động thiên thạch lớn nhất phía trên.

Đột nhiên, tay trái anh ta đột nhiên ấn vào vai Vương Bàn Tử bên dưới.

Mượn lực này, vút lên trên, trực tiếp chui vào trong hang, nhanh đến mức mọi người không kịp phản ứng.

“Đậu má, Tiểu Ca, chú làm cái quái gì vậy?” Vương Bàn Tử bị ấn đến choáng váng, vội vàng hét lớn: “Chú cứ thế đi vào một mình?

Đợi anh em với chứ!” Trương Khởi Lân không để ý, rất nhanh liền biến mất trong hang động.

“Tiểu Ca!” Ngô Tà vừa định tiến lên, nhưng bị Giải Liên Hoàn chặn lại.

“Tiểu Tà, Tiểu Mặc, hai cháu cứ ở đây đợi chú, đừng đi theo nữa.” Giải Liên Hoàn đứng trước mặt hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc, vỗ vỗ vai họ.

Anh nói với giọng điệu chân thành, nghiêm túc: “Nhiều năm nhìn các cháu lớn lên, chú luôn nghĩ mình là Ngô Tam Tỉnh, đã sớm quên thân phận Giải Liên Hoàn rồi.” Giải Liên Hoàn nói đến đây, trong mắt lóe lên chút nước.

Giọng nói hơi nghẹn lại: “Hai cháu là hy vọng của Ngô gia, chú không muốn các cháu tham gia vào nữa, nghe lời Tam Thúc, về nhà đi, nếu chú thật sự không ra được, hãy nói tất cả mọi chuyện cho Nhị Thúc các cháu.” Ngô Tà có chút cảm động, đồng thời cũng có cảm giác bất lực.

Anh thầm hận mình không đủ mạnh, luôn là gánh nặng cho Tam Thúc và Trương Khởi Lân.

“Ái chà chà, Tam Thúc, chú...” Ngô Mặc kéo kéo cánh tay anh ấy, nhìn vẻ mặt Giải Liên Hoàn, anh cảm thấy cả người không thoải mái.

Nhịn không được mở miệng nói: “Ông xem phim truyền hình nhiều quá hả?

Đừng làm như thể là chuyện tình sinh tử vậy, được không?” Giải Liên Hoàn cố gắng kìm nén cảm xúc, nhưng bị một câu nói của Ngô Mặc phá vỡ.

Anh thầm nghiến răng, trong lòng mắng chửi: “Thằng ranh con này, càng ngày càng tinh ranh, đúng là không dễ lừa.” Giải Liên Hoàn cố gắng giữ chặt vẻ mặt, không để mình lộ ra, nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt bi thương.

“Tiểu Mặc, tìm kiếm một câu trả lời là tâm nguyện nhiều năm của Tam Thúc, không có bất kỳ điều gì có thể ngăn cản, nhưng chuyện này cực kỳ nguy hiểm, cháu và Tiểu Tà thật sự đừng tiến lên nữa.” Ngô Mặc lén lút trợn trắng mắt, lợi dụng lúc Giải Liên Hoàn không đề phòng, một nhát chém tay thẳng vào gáy anh ta.

Giải Liên Hoàn căn bản không phòng bị cháu trai nhà mình sẽ đột nhiên ra tay, mắt trợn trắng, trực tiếp ngã vào lòng Ngô Mặc.

“Tiểu Mặc!” “Tam gia!” Ngô Tà và Phan Tử hai người kinh ngạc thốt lên, nhìn vẻ mặt Ngô Mặc với biểu cảm kinh hãi.

Ngô Mặc đỡ Giải Liên Hoàn đứng thẳng, nói với Hắc Nhãn Kính bên cạnh: “Kính ca, đến giúp một tay, đưa cho em sợi dây trong túi anh.” Hắc Nhãn Kính rất phối hợp, từ ba lô sau lưng lấy ra dây thừng, đưa cho Ngô Mặc.

Tay trái giơ ngón cái lên, mặt đầy vẻ khâm phục nói: “Được đó, Mặc thiếu, tay chân gọn gàng nhanh nhẹn, đúng là hảo thủ lừa thầy phản tổ.” “Đừng có mà nói nhảm nữa, giữ chặt lấy!” Ngô Mặc giao Giải Liên Hoàn cho Hắc Nhãn Kính, mình nhận lấy dây thừng, rất dứt khoát trói Giải Liên Hoàn ngũ hoa.

Thao tác thuần thục, khiến khóe mắt Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa cùng những người khác giật giật.

“Tiểu Mặc, em làm gì vậy?” Giải Ngữ Hoa đi đến sau lưng Ngô Mặc, liếc nhìn Giải Liên Hoàn đang hôn mê bất tỉnh, bị trói thành bánh chưng.

Anh nhẹ giọng hỏi: “Tại sao phải làm vậy?” “Lảm nhảm nhiều quá, nghe mệt tai.” Giải Ngữ Hoa không mở miệng, ánh mắt nhìn thẳng vào Ngô Mặc, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Một lát sau, anh mỉm cười rạng rỡ: “Anh không biết em vì sao lại làm vậy, nhưng anh tôn trọng quyết định của em, yên tâm đi, chỗ này cứ giao cho anh.” Ngô Mặc cười hắc hắc, gật đầu.

Hét lớn với Ngô Tà: “Anh ơi, anh lại đây, dây này cho anh, trông chừng Tam Thúc đấy, đừng để chú ấy chạy thoát.” Đối với việc Ngô Mặc trói Giải Liên Hoàn, trừ Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa hai người có phần hiểu ra, những người còn lại đều có chút không hiểu.

Ngô Mặc lười giải thích nhiều như vậy, sau khi giao Giải Liên Hoàn cho Ngô Tà, dặn dò: “Nếu muốn Tam Thúc sống, thì hãy trông chừng chú ấy.” Ngô Tà có chút không biết phải làm sao, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh.

Tay vội vàng túm lấy cánh tay Ngô Mặc, liên tục hỏi dồn: “Tiểu Mặc, em muốn đi vào, đúng không?” “Xin lỗi anh già, em có lý do của mình.” Ngô Mặc nhìn Ngô Tà đang lo lắng, thở dài một tiếng.

Trong lòng thầm nghĩ: “Thật là xin lỗi, nếu không tìm được Tây Vương Mẫu thì ông đây sẽ không có thưởng mất.” Nhìn ánh mắt kiên định của Ngô Mặc, Ngô Tà chậm rãi buông tay.

Anh nói một cách không thể nghi ngờ: “Được, tôi sẽ không ngăn cản em, nhưng tôi sẽ luôn ở đây đợi em, dù bao lâu đi nữa.” “Đói chết thì sao?” Ngô Mặc đột nhiên nhớ ra, Ngô Tà và họ không có không gian, vật tư dự trữ cũng không nhiều, ở lại đây, chẳng phải là đang đợi chết sao?

Ngô Tà: “...” Khoảnh khắc đó, Ngô Tà thật sự muốn vỗ một bạt tai cho Ngô Mặc bay đi, thằng khốn này đúng là kẻ phá hoại cảm xúc.

“Bảo trọng!” Ngô Mặc không nói nhiều nữa, ánh mắt hơi nheo lại.

Một cú nhảy vọt, đạp lên vai Vương Bàn Tử, trực tiếp lao về phía hang động phía trên.

“Đậu má, một đứa rồi hai đứa, coi Bàn gia là cái gì vậy?” Vương Bàn Tử giận dữ, vừa định mở miệng chửi, vai lại nặng trịch, một giọng nói khác vang lên: “Hắc hắc, cảm ơn.” Chui vào trong hang, Ngô Mặc phát hiện cái lỗ này có góc độ hầu như thẳng đứng xuống.

Muốn leo lên trong đó, nhất định phải dùng đầu gối hoặc lòng bàn chân dùng sức.

Anh cao gần 1m90, cả người cứng như dùi cui, ở nơi thế này, đầu gối căn bản không thể uốn cong.

Chỉ có thể dựa vào sức mạnh của hai tay, chống vào vách hang, từng chút một như một con sâu trườn lên trên.

Hình dạng cái lỗ rất không quy tắc, như ruột người vậy, chín khúc mười tám cua.

Ngô Mặc chống đỡ leo lên chưa đến 10 mét, lại thay đổi phương hướng, leo chéo lên phía trên.

“Tây Vương Mẫu này đúng là một kẻ biến thái, ống thoát nước nhà mình còn thông hơn cái này.” Ngô Mặc nhịn không được buột miệng chửi thề, anh cảm thấy mình lúc này giống như một món ngon.

Từ miệng tiến vào thực quản, còn việc từ đâu ra thì khó nói ra miệng.

Chương 77

“Rắc!” Một tiếng vang giòn giã, truyền đến từ phía dưới.

Ngô Mặc căng cứng người, một tay và đầu gối phối hợp chống vào vách hang, tay kia sờ ra sau lưng, lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu.

Hang động rất chật hẹp, không thích hợp chiến đấu, nhưng lúc này Ngô Mặc không còn lựa chọn nào khác.

Lắng nghe kỹ một lát, Ngô Mặc lại lập tức thả lỏng.

Tầm nhìn xuyên qua khe hở của chân nhìn xuống dưới, nghi hoặc hỏi: “Kính ca?

Sao anh cũng vào đây?” “Tôi không yên tâm về em!” Hắc Nhãn Kính hiếm khi nói với giọng điệu nghiêm túc như vậy, khiến Ngô Mặc trong lòng có chút rợn người.

Nghĩ đến kiếp trước khi quay phim truyền hình, đa số nam chính đều có những lời thoại như vậy.

Ngô Mặc thầm nuốt nước bọt.

Trong lòng thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, thằng Đen chết tiệt này sao lại nghiêm túc vậy?

Ý gì đây?

Chẳng lẽ nhìn trúng ông đây rồi?

Đậu má, không phải chứ?

Hắn ta dễ dãi đến thế sao?” Nếu là người khác, Ngô Mặc sẽ không có ý nghĩ kỳ quái như vậy.

Dù sao thì Trương Khởi Lân, ít nhất cũng là người bình thường.

Nhưng Hắc Nhãn Kính dưới chân lại khác, trong truyền thuyết vị ca này ăn chay ăn mặn đều được.

Ngô Mặc hiếm khi bí từ, vừa định mở miệng nói mấy câu.

Hắc Nhãn Kính liền cười xấu xa một tiếng: “Hắc hắc, đồ tốt của Tây Vương Mẫu chắc chắn ở bên trong, vạn nhất em lấy hết rồi thì Hắc gia đây nửa năm tiền thuê nhà phải làm sao?” Ngô Mặc một hơi nghẹn ứ không lên không xuống.

Vốn tưởng là lần đầu tiên trong đời được tỏ tình, thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng để từ chối một cách duyên dáng.

Nhưng kết quả lại là mẹ nó, mình nghĩ nhiều rồi sao?

Ngô Mặc lần đầu tiên cảm thấy, việc ban đầu chọn đi làm ở đoàn phim, có lẽ là sai lầm lớn nhất trong đời anh.

Anh xấu hổ đến mức có thể dùng đầu gối khoét ra một cái cầu thang trong hang động.

Phản ứng im lặng của Ngô Mặc khiến Hắc Nhãn Kính có chút không thích ứng.

Anh ta tưởng Ngô Mặc xảy ra chuyện gì, sự lo lắng lóe qua trong mắt, nhanh đến mức không ai kịp bắt lấy.

Đột nhiên, Ngô Mặc một cước đạp lên đầu Hắc Nhãn Kính, ngay sau đó ngượng ngùng ném xuống hai chữ: “Đi theo!” Mượn lực, lại nhảy vọt lên một mét.

Hắc Nhãn Kính không kịp đề phòng, suýt chút nữa bị đạp xuống.

May mà sức mạnh cánh tay anh ta cực kỳ mạnh mẽ, rất nhanh ổn định cơ thể.

Ngẩng đầu nhìn bóng lưng Ngô Mặc, khóe môi cong lên nụ cười quen thuộc, nhanh chóng theo sau.

Trong môi trường này, hai người hợp tác nhanh hơn rất nhiều so với một người, có thể mượn lực của nhau.

Hang động thiên thạch tự nhiên hình thành, bên trong không hề bằng phẳng, hai bên thỉnh thoảng xuất hiện những khối đá sắc nhọn nhô ra.

Chỉ cần không để ý là dễ dàng cắt đứt tay và đầu gối.

Ở nơi tối tăm này, càng tiến về phía trước càng ngột ngạt.

Xung quanh cực kỳ yên tĩnh, thường dễ dàng bỏ qua khái niệm thời gian, trong đại não sẽ sản sinh những ý nghĩ kỳ lạ.

Trạng thái này sẽ khiến người ta sản sinh cảm giác mệt mỏi.

Nếu là kẻ có ý chí yếu ớt, đại khái sẽ chọn tự sát.

May mà hai người này đều không phải người bình thường.

Hắc Nhãn Kính quanh năm lảng vảng dưới lòng đất, đối với loại hang động này đã quen thuộc như cơm bữa, thậm chí có cảm giác an tâm khó hiểu.

Ngô Mặc là một trường hợp khác, anh thích suy nghĩ vẩn vơ ở những nơi yên tĩnh, để giải tỏa sự cô đơn.

Liên tục leo trèo khoảng mười tiếng đồng hồ, Ngô Mặc cảm giác hai tay đã bắt đầu run rẩy.

Mượn cớ điều chỉnh tư thế, anh liếc nhìn Hắc Nhãn Kính ở phía dưới.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một sự khâm phục.

“Vãi, lão Trương và thằng Đen này cũng quá trâu bò đi, lại có thể sống thường xuyên trong môi trường này sao?

Chẳng lẽ hai người họ đều bị tự kỷ?” Lại tiếp tục leo trèo thêm hai tiếng, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính cả hai đều mồ hôi đầm đìa.

Mồ hôi chảy dọc trán xuống, mãi đến khóe miệng.

“Mặc thiếu, nghỉ ngơi một lát.” Hắc Nhãn Kính hơi thở dốc, đưa tay vỗ vỗ chân Ngô Mặc, nói: “Cái nơi quỷ quái này cũng không biết còn phải leo bao lâu, chi bằng nghỉ ngơi một chút, điều chỉnh thể lực.” May mà ở đây cửa hang đã nằm ngang, Ngô Mặc cố gắng nghiêng người, để mình có thể thoải mái hơn một chút.

Lau lau mồ hôi trên trán, thở hổn hển vài hơi.

Bực bội nói: “Kính ca, đã leo lâu như vậy rồi, sao vẫn không thấy bóng dáng lão Trương kia đâu?” “Người câm Trương tài giỏi, em đâu phải không biết, ở nơi này đối với hắn ta như cá gặp nước.” Hắc Nhãn Kính nói xong, ánh mắt liếc nhìn Ngô Mặc, phát hiện anh hơi có chút không phục.

Lại mở miệng nói: “Mặc thiếu, tuy thân thủ của em không tệ, nhưng kinh nghiệm còn quá ít.” Nói đến đây, Hắc Nhãn Kính cười gian một tiếng: “Hay là học với anh một chút nhỉ?

Học phí giảm 30%, em thấy sao?” “Cút đi, ông đây...” Ngô Mặc vừa định đáp trả, đột nhiên nghe thấy có tiếng động phía trước, vội vàng ra dấu cho Hắc Nhãn Kính.

Hai người lập tức nín thở, cẩn thận đề phòng.

Ngô Mặc cố gắng nhìn về phía trước qua khe hở cơ thể, mờ mờ ảo ảo phát hiện phía trước hình như có một người.

Trong hang động góc độ không tốt, tầm nhìn không rõ, Ngô Mặc không thể nhìn rõ hơn, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng đại khái.

Vì hang động đặc biệt chật hẹp, Ngô Mặc chỉ có thể nhìn thấy từ chân người này trở xuống.

Ngô Mặc nheo mắt quan sát, phát hiện trên mặt đất hình như có một chiếc váy dài lê thê.

“Phụ nữ?” Ngô Mặc lập tức giật mình, ở nơi như thế này có thể nhìn thấy phụ nữ chỉ có hai người, trừ Trần Văn Cẩm thì chỉ có Tây Vương Mẫu.

Người phía trước mặc chiếc váy dài lê thê kia, không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là Tây Vương Mẫu.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc như được tiêm máu gà vậy, từ sau lưng lấy ra dao găm.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ Hắc Nhãn Kính, lại chỉ chỉ phía trước.

Hắc Nhãn Kính lập tức hiểu ý, làm động tác đề phòng tương tự.

Hai người nín thở, với động tác cực nhẹ, từng chút một bò về phía trước.

Lòng bàn tay Ngô Mặc đầy mồ hôi, có căng thẳng có kích động.

Trong lòng thầm tự động viên: “Mẹ kiếp, con mẹ già chết tiệt, hại ông đây chui lủi trong hang như con chuột, xem ông đây không giết được mày thì thôi!” Tục ngữ nói người dũng cảm thắng khi gặp nhau trên đường hẹp, Ngô Mặc lúc này một lòng nhiệt huyết dâng trào.

Muốn chiến đấu một trận thật tốt với Tây Vương Mẫu.

Nhưng kỳ lạ là, Ngô Mặc bò rất lâu, lại không bò tới trước mặt người đó.

Anh nhịn không được lấy đèn pin ra chiếu về phía trước, kết quả phát hiện, người đó đã biến mất không một dấu vết.

“Đậu má, cái quái gì thế này, người đâu rồi?” Ngô Mặc bực bội cực kỳ, để người biến mất ngay trước mắt, đối với anh mà nói, đúng là một sự sỉ nhục tột độ.

Ngô Mặc tức đến đau cả háng, đưa nắm đấm ra đấm mạnh một cái vào vách hang phía trên đầu.

Không ngờ vách hang phát ra tiếng “phịch”, nắm đấm của Ngô Mặc như đâm vào một khối đậu phụ, trực tiếp xuyên thủng.

Hắc Nhãn Kính thò đầu thò cổ lén lút đi ra từ phía sau.

Nhìn thấy Ngô Mặc giơ tay lên, cắm vào vách hang phía trên, nhịn không được cười nói: “Em định học Bàn Cổ, muốn khai thiên lập địa sao?” “Ha!” Ngô Mặc cười lạnh một tiếng, buột miệng mắng: “Ông đây một tiếng rắm hóa tam thanh, nên mới văng anh ra ngoài đấy.” Hắc Nhãn Kính cười lắc đầu, từ sau lưng khó khăn lắm mới rút được cái xẻng công binh ra.

Đưa cho Ngô Mặc, hỏi: “Vừa rồi là cái gì vậy?” Anh ta luôn ở sau lưng Ngô Mặc, hang động chật hẹp tối đen, căn bản không thể nhìn rõ phía trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Mẹ kiếp, cái thứ đó nhanh quá, còn chưa nhìn rõ đã chạy mất rồi.” Ngô Mặc đạp lên vai Hắc Nhãn Kính, ổn định cơ thể, nhận lấy xẻng công binh đập mạnh mấy cái lên phía trên.

Chương 78

Bực tức nói: “Nếu em không nhầm, chắc là Tây Vương Mẫu, nhưng con mụ này chạy cũng nhanh quá, kiếp trước là chuột tinh đầu thai hay sao?” Ngô Mặc vừa đập vừa cảm thấy không đúng, thiên thạch cực kỳ cứng rắn.

Ngay cả ở bên ngoài, cũng phải hao phí một lượng thể lực nhất định, mới có thể đập được một cái hố nông.

Nhưng bây giờ, chỉ bằng một tay, anh đã đập ra một cái lỗ phía trên, điều này rõ ràng không hợp lý.

Miễn cưỡng đào ra một cái lỗ vừa bằng người lớn.

Ngô Mặc thử thăm dò một chút, cảm thấy mình miễn cưỡng có thể chui vào, lúc này mới trả lại xẻng công binh cho Hắc Nhãn Kính.

Anh ngậm đèn pin trong miệng, hai tay dùng sức, từ chỗ lỗ hổng leo lên.

Phía trên không khí lan tỏa một mùi hương, như thể sự kết hợp giữa mùi hôi tanh và hương ngọt.

Anh cẩn thận ngồi xổm trên mặt đất, dùng đèn pin chiếu khắp xung quanh một lượt.

Phát hiện nơi này hóa ra lại là một hang động đá vôi, hình dạng đại khái là hình rắn, uốn lượn khúc khuỷu.

Anh cầm đèn pin chiếu về phía trước, phát hiện phía trước không xa cửa hang dường như rẽ một khúc cua, rồi thông đến đâu, không thể nhìn rõ.

“Ôi, Mặc thiếu, trình độ đào hang của em đúng là khó nói hết lời.” Hắc Nhãn Kính từ phía sau khó khăn chen lên.

Vừa đứng trên mặt đất, liền kêu ca liên tục: “Với tay nghề của chú, nông thôn đào hố xí còn không thèm gọi chú.” Ngô Mặc lười trả lời Hắc Nhãn Kính, cầm đèn pin tiếp tục quan sát tình hình xung quanh.

Hang động đá vôi này so với tế đài phía dưới thì hơi thô ráp.

Trên mặt đất lát đầy những phiến đá xanh, trên phiến đá điêu khắc những sinh vật hình thù kỳ quái, giống rồng mà không phải rồng.

Ngô Mặc ngồi xổm xem nửa ngày, không hiểu đây rốt cuộc là cái gì.

Anh quay đầu hỏi Hắc Nhãn Kính: “Kính ca, anh nói thứ này là gì?

Loài tạp chủng do rồng sinh ra sao?” “Ừm, có lý.” Hắc Nhãn Kính lại gần, giả vờ xem một lúc.

Xoa xoa cằm khẳng định: “Chắc là lúc sinh bị khó đẻ, em xem này, cái đầu còn bị ép dẹp lép.” Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Một lát sau, Ngô Mặc mở miệng, nhẹ nhàng thốt ra hai chữ: “Đồ ngốc!” Hắc Nhãn Kính nhếch môi cười, đứng thẳng người.

Ánh mắt dưới kính đen không ngừng quét khắp cảnh vật xung quanh, nói: “Nơi này năm đó chắc chắn đã được tu sửa, dấu vết nhân tạo rất rõ ràng.” “À, nói không chừng, đây mới là nơi Tây Vương Mẫu ẩn cư hiện tại.” Ngô Mặc hai tay chống đầu gối, đứng thẳng người, vận động lại tứ chi cứng ngắc, vừa định ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Phía trước đột nhiên lóe qua một bóng người, tốc độ cực nhanh, vù một cái biến mất ở khúc cua.

“Đậu má, Tây Vương Mẫu!” Ngô Mặc mắt tinh, một cái nhìn thấy thân dưới thứ đó mặc một chiếc váy dài lê thê, thầm mắng một tiếng, cầm dao đuổi theo.

“Tôi nói Mặc thiếu, tán gái không phải như vậy đâu.” Hắc Nhãn Kính dưới chân như có gió, miệng cũng không rảnh rỗi, cứ như không chọc Ngô Mặc mấy câu, anh ta sẽ ngứa ngáy khắp người.

Ngô Mặc toàn tâm toàn ý nhìn chằm chằm bóng người phía trước, căn bản không có thời gian trả lời Hắc Nhãn Kính.

Lần này anh quyết tâm, nhất định không để kẻ này chạy thoát trước mắt.

Bóng người đó bay lượn bất định, như thể cố ý dẫn đường phía trước, sợ Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính không tìm được đường vậy.

Dọc theo hành lang hình rắn chạy thêm một đoạn, trước mắt đột nhiên xuất hiện hai cánh cửa đá khổng lồ.

Cửa đá cao 20 mét, rộng khoảng 15 mét, khảm hoàn hảo vào vách đá xung quanh.

Trên cửa bên trái điêu khắc một quái vật đầu người thân chim khổng lồ, nhìn dáng vẻ đó, giống như Cửu Thiên Huyền Nữ trong thần thoại cổ đại.

Bên phải điêu khắc lại là một con mắt.

Con mắt này tà khí bức người, lạnh lùng nhìn chằm chằm phía trước, như thể đang chờ đợi con mồi tự động đến cửa.

Giữa hai cánh cửa có một khe hở, nhìn qua khe hở vào trong, bên trong hình như có một chút ánh sáng.

Bóng người đó chạy đến chỗ cửa đá, dường như quay đầu nhìn một cái, xoay người vụt vào trong cửa đá.

Tiếng “lạch cạch” giòn giã vang lên, cửa lại đóng lại, không để lại khe hở nào.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người vội vàng dừng bước, đứng trước cửa đá quan sát kỹ lưỡng, sợ phía trước có cạm bẫy, không dám tùy tiện đi vào.

“Đừng động, để tôi.” Hắc Nhãn Kính chặn Ngô Mặc lại, sợ gần đó có cơ quan, tiến lên hai bước dọc theo hai bên gõ gõ đập đập, nhưng không phát hiện tình huống đặc biệt nào.

“Kính ca, anh không thấy con mắt kia rất kỳ lạ sao?” Ngô Mặc đứng phía sau, chăm chú nhìn vào con mắt điêu khắc trên cửa, càng nhìn càng thấy có gì đó không ổn.

Một lát sau, kinh ngạc thốt lên: “Vãi, sao trong một con mắt lại có hai con ngươi?

Chẳng lẽ đây là mắt gà chọi bẩm sinh?” Hắc Nhãn Kính lùi lại một bước, đứng bên cạnh Ngô Mặc.

Nhìn cánh cửa đá, trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói: “Một mắt trùng đồng, người cổ đại cho rằng đây là tướng đế vương, khắc ở đây, chứng tỏ phía sau cánh cửa có khả năng là nơi chúng ta cần tìm.” Ngô Mặc gật đầu, rất tán đồng với lời nói của Hắc Nhãn Kính.

Người cổ đại đối với việc điêu khắc trên cửa rất có ý nghĩa, đặc biệt là lăng mộ dưới lòng đất, các tầng lớp khác nhau của đế vương, tướng lĩnh đều có yêu cầu đặc biệt, căn bản không có chuyện điêu khắc lung tung.

Ngô Mặc trầm tư một lát, nói: “Nếu nó dẫn chúng ta đến đây, chứng tỏ nó muốn chúng ta đi vào cánh cửa này.” Nói đến đây, Ngô Mặc tiến lên mấy bước, đi đến trước cửa đá.

Đứng trước cánh cửa đá khổng lồ, anh cảm thấy mình như một sinh vật nhỏ bé.

Đẩy mở cánh cửa này, có nghĩa là sắp sửa đối mặt với một thế giới chưa biết.

“Mặc thiếu, sao tôi thấy em còn căng thẳng hơn cả gặp mẹ vợ vậy?” Tay phải Hắc Nhãn Kính đột nhiên đặt lên vai Ngô Mặc, trên mặt nụ cười tươi rói.

Cứ như thể trên thế gian này, không có gì đáng để anh ta phải mày ủ mặt ê.

Nhìn nụ cười của Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc đột nhiên thả lỏng.

Thầm mắng mình một câu: “Đồ bỏ đi, có gì mà phải căng thẳng?” Anh cũng đưa tay ôm vai Hắc Nhãn Kính, hai người như cặp song sinh dính liền, đứng trước cửa đá.

Ngô Mặc nhẹ giọng nói: “Kính ca, dù sau cánh cửa thật sự là Thiên Đình, hôm nay anh em cũng phải làm Tôn Hầu Tử một lần, nhất định phải đâm thủng cái Thiên Đình này một lỗ hổng, anh, có hứng thú cùng anh em đi một chuyến không?” Khóe môi Hắc Nhãn Kính cong lên một nụ cười phóng đãng bất cần, miệng nhẹ nhàng thốt ra bốn chữ: “Rất sẵn lòng!” Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người đi đến trước cửa đá, sau khi nhìn nhau một cái thì đồng thời dùng vai đẩy cửa vào trong.

Hai người gân xanh nổi đầy hai cánh tay, nghiến chặt răng, trán nổi gân xanh, dốc hết toàn bộ sức lực.

Cửa đá bị đẩy nhích từng chút một, khe hở dần lớn hơn, lộ ra một khoảng rộng khoảng 40mm, đủ để một người nghiêng người chui qua.

“Hù!” Ngô Mặc thở phào một hơi dài, vung vẩy cánh tay, “Anh đây dốc hết sức bú sữa rồi đấy.” Hắc Nhãn Kính xoa xoa vai, khóe môi nhếch lên nụ cười xấu xa: “Cơ thể em có hơi yếu đấy, bú sữa thôi mà đã mệt đến mức này rồi sao?

Ra ngoài rồi, anh kiếm ít thuốc bắc bồi bổ cho em." Ngô Mặc nhìn chằm chằm vào khe hở giữa cửa đá, nói đầy ẩn ý: "Em thấy nên là em bồi bổ cho anh thì đúng hơn, dù sao vợ anh còn đang ở trong cửa kia kìa." Vừa dứt lời, Ngô Mặc đã nhanh chân chui tọt vào khe hở trước.

Cậu biết nếu để Hắc Nhãn Kính có cơ hội, đối phương nhất định sẽ không để mình thăm dò trước.

Vào trong động thiên thạch tìm Tây Vương Mẫu là nhiệm vụ của chính cậu, cậu không muốn người bên cạnh vì chuyện này mà bị thương.

Sau cửa đá, một đại điện hùng vĩ xuất hiện trước mắt Ngô Mặc.

Trên đỉnh đại điện vô số viên dạ minh châu quý giá, chiếu sáng cả không gian như ban ngày, cũng làm hiện rõ toàn cảnh cung điện.

Cung điện này có kích thước bằng một sân bóng đá.

Trong điện đầy rẫy các cột đá bạch ngọc lớn nhỏ đều nhau, mỗi cột đá đều khắc họa hình người đuôi rắn với đủ hình dạng khác nhau.

Các bức điêu khắc tinh xảo đến mức sống động như thật, giống như vật sống đang quấn quanh cột đá.

Điều kỳ lạ nhất là, chính giữa cột đá lơ lửng một cỗ quan tài lớn.

Quan tài thông thường đều đặt nằm ngang, nhưng cỗ quan tài này lại dựng đứng ở đó.

Tục ngữ xưa nói quan tài thiên hạ cao bảy thước ba.

Thế nhưng cỗ quan tài này lại phá vỡ lời nói đó, nhìn có vẻ còn lớn hơn quan tài của hoàng đế một vòng.

Xung quanh lóe lên quầng sáng thần bí khó lường, tạo cho người ta cảm giác cổ xưa và áp bức.

Còn về Tây Vương Mẫu, người đã dẫn Ngô Mặc và Hắc Nhãn

Kính vào đây, ngay cả một chút dấu vết cũng không tồn tại.

Hai bên trái phải đại điện, lần lượt có hai sinh vật khổng lồ, trên người đều cõng một tấm bia đá.

Bên cạnh bia đá có một vật thể giống như bàn cờ, trên đó rải rác mấy chục viên bảo thạch hình tròn.

Sinh vật bên trái giống như một con rùa lớn, cổ dài ngẩng lên trời nhìn, miệng ngậm một viên châu.

Sinh vật bên phải, giống như một con ngựa, nhưng lại có móng rồng, không thể nói rõ rốt cuộc đó là sinh vật gì.

Trên bia đá dường như có khắc thứ gì đó, nhưng khoảng cách có hơi xa, nhất thời không nhìn rõ.

Chương 79

Ngô Mặc nhấc chân vừa định đi về phía trái.

Hắc Nhãn Kính đã cản cậu lại, cười híp mắt nói: “Lần này đến lượt anh đi trước.” Ngô Mặc đưa tay ra, giữ chặt cánh tay Hắc Nhãn Kính.

Cười lắc đầu: “Có gì mà lượt này lượt kia, em đây có phải cô gái yếu ớt không chịu nổi gió đâu, không cần anh phải chăm sóc từng li từng tí.” Hắc Nhãn Kính nhe răng cười, “Hắc gia đây đã nhận tiền của Tam thúc em rồi, sao có thể không làm việc?” Ngô Mặc không buông tay.

Hắc Nhãn Kính đành chịu thua, trơ mắt nhìn Ngô Mặc đi đến trước tượng thần rùa.

Đi đến trước tượng, Ngô Mặc dừng lại một lát.

Cẩn thận lắng nghe xem có tiếng cơ quan nào không, đồng thời kiểm tra tình hình xung quanh.

Sau khi xác định không có nguy hiểm, cậu vẫy tay về phía Hắc Nhãn Kính.

Thấy Hắc Nhãn Kính đi đến, Ngô Mặc chỉ vào văn tự trên bia đá nói: “Kính ca, anh xem đây có phải Lạc Thư trong truyền thuyết không?” “Lạc Thư ngoại viên nội phương, viên giả hắc bạch cộng bốn mươi số, lấy năm số lẻ thống trị bốn số chẵn mà mỗi cái ở vị trí của nó.” Hắc Nhãn Kính tỉ mỉ nhìn văn tự trên bia đá và đồ án phía dưới, miệng lẩm bẩm.

Ngô Mặc xoa xoa trán, không nhịn được mở miệng nói: “Em chỉ muốn từ miệng anh xác nhận một câu, phải hay không phải?” Hắc

Nhãn Kính giơ tay, nhẹ nhàng vỗ một cái lên vai Ngô Mặc.

Giống như an ủi mà nói: “Phải, nhưng cái này quá mức thâm sâu, với IQ của Mặc thiếu em thì chắc khó mà hiểu nổi.” Ngô Mặc suýt chút nữa bị lời hắn chọc tức chết.

Cậu vỗ một chưởng vào tay Hắc Nhãn Kính, mặt trầm xuống, chăm chú nhìn đồ hình Lạc Thư phía trên.

Trong lòng thầm nghĩ: “Trong sách ghi chép Hà Đồ được tạo thành từ các vòng tròn đen trắng, màu trắng biểu thị dương, màu đen biểu thị âm, trong đó tổng số dương là 25, tổng số âm là 30, âm dương cộng lại là 55.” Ngô Mặc nhanh chóng tìm kiếm trong đầu những truyền thuyết hoặc ghi chép liên quan đến Hà Đồ.

Cậu đoán Lạc Thư xuất hiện ở đây tuyệt đối không phải vô nghĩa, khẳng định có liên quan đến phía trước.

Thấy Ngô Mặc trầm tư không nói, Hắc Nhãn Kính cho rằng mình nói lời quá nặng.

Vừa định mở miệng nói chuyện, Ngô Mặc đột nhiên quay đầu lại.

Chỉ vào cột đá phía sau nói: “Anh, anh giúp em đếm xem, mấy cái cột đá này rốt cuộc có bao nhiêu cây?” Hắc Nhãn Kính nhướng mày, hơi ngạc nhiên nhìn Ngô Mặc, “Ôi chao, Mặc thiếu, đây là hiểu được nội dung bên trên rồi à?” Ngô Mặc lườm một cái, rồi quay đầu tiếp tục nhìn đồ hình bên trên.

Hắc Nhãn Kính tự thấy mất mặt, đành ngoan ngoãn bắt đầu đếm cột đá trong đại điện.

Để chính xác hơn, Hắc Nhãn Kính đã đếm tận ba lần, nhíu mày nói: “60 cây cột đá, khác với số liệu ghi trong Lạc Thư, nhưng chênh lệch không lớn.” “Xem ra, cột đá này có vấn đề.” Ngô Mặc gật đầu, chỉ vào bia đá bên phải nói: “Đi, xem khối kia ghi chép cái gì?” Nhìn sinh vật tựa rồng tựa ngựa kia, Ngô Mặc trầm giọng nói: “Khối kia khắc là Lạc Thư, lẽ nào khối này là Hà Đồ?” “Cũng có khả năng.

Tương truyền thời Phục Hy, trên sông Hoàng Hà xuất hiện một con long mã, trên lưng có hoa văn hình thành một đồ án số học kỳ lạ, người xưa đã chỉnh lý nó thành đồ hình số học, đây chính là nguồn gốc của Hà Đồ.” Hắc Nhãn Kính hiếm khi nghiêm túc, kể những truyền thuyết thượng cổ này cho Ngô Mặc nghe.

“Em biết, Khổng Tử từng nói Hà xuất đồ, Lạc xuất thư, thánh nhân tắc chi.” Ngô Mặc thở dài, ngón tay chỉ vào cỗ quan tài lơ lửng giữa không trung phía trước, nói: “Em có cảm giác, muốn đi đến đó, nhất định phải phá giải các ký hiệu trên Hà Đồ và Lạc Thư trước.” Hắc Nhãn Kính hiểu ý Ngô Mặc.

Chỉ vào bàn cờ bên cạnh, “Cái này chắc là cơ quan, anh nhìn mấy viên bảo thạch đen trắng trên đó xem, có giống ký hiệu trên Hà Đồ Lạc Thư không?” Ngô Mặc gãi gãi đầu, có chút cảm khái, “Mẹ kiếp, con mụ Tây Vương Mẫu này có bệnh không vậy?

Tự dưng bày ra cái khóa mật mã làm gì?

Cái nơi chuột rút này, người bình thường ai thèm đến đây chứ?” Hắc Nhãn Kính cúi đầu nhìn mình, rồi lại nhìn Ngô Mặc, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa.

Dù bất lực cũng phải tiến hành suy luận.

Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc hai người, mỗi người đứng trước bia đá Hà Đồ và Lạc Thư, so sánh vị trí của các cột đá, lặp đi lặp lại suy luận.

Tuy nhiên, suy luận quá tốn trí não, nếu không phải tinh thần lực của Ngô Mặc còn khá mạnh, thì đã sớm đau đầu như búa bổ, không thể kiên trì nổi.

Mấy giờ sau, hai người cuối cùng đã xác định được vị trí của cột đá đầu tiên.

Từ vị trí đầu tiên đã định, việc suy luận tiếp theo sẽ dễ hơn rất nhiều.

Một khi suy luận đã bắt đầu thì không thể dừng lại, nếu không sẽ đổ sông đổ bể, mọi thứ cần phải bắt đầu lại từ đầu.

Mười mấy giờ liền, hai người đứng đó như tượng gỗ cột đá, không hề động đậy.

Ngô Mặc chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, tai ong ong, một ngụm máu chảy ra từ khóe miệng, cuối cùng vị trí của cột đá cuối cùng đã được suy luận hoàn chỉnh.

Từ khi vào đây, Ngô Mặc luôn cảm thấy đầu hơi đau nhói, như thể có ai đó dùng kim châm từng chút vào não.

Nhưng trong tình huống vừa rồi, nếu cậu nói ra, chỉ làm tăng thêm phiền phức, không giúp ích gì cho mọi chuyện.

Ngô Mặc cố gắng nhịn, không hề biểu lộ ra, vẫn nói cười bông đùa với Hắc Nhãn Kính.

Cậu hiểu, Hắc Nhãn Kính vì tình nghĩa huynh đệ mà cùng mình mạo hiểm.

Nhưng mọi chuyện trước mắt đã vượt quá dự liệu của cậu.

Mình có thể chết, nhưng dù thế nào cũng không thể để anh ấy bỏ mạng ở đây, đây là trách nhiệm của một người đàn ông.

Khi suy luận, cậu dựa vào tinh thần lực khá mạnh của mình, để phòng ngừa Hắc Nhãn Kính gặp bất trắc, 55 cây cột đá, cậu đã tự mình phá giải 39 cây.

Lúc này cậu chỉ cảm thấy mắt tối sầm, cơ thể ngã ra sau.

May mà Hắc Nhãn Kính nhanh chóng chạy đến, ôm cậu vào lòng, trầm giọng hỏi: “Sao rồi?

Còn chịu nổi không?” Ngô Mặc ngay cả sức nhấc mí mắt cũng không có, nhịn cơn đau nhói, miễn cưỡng nở nụ cười.

Cố gắng mở miệng nói: “Tôi muốn tè, thật sự không nhịn nổi nữa rồi.” Hắc Nhãn Kính: “...” Sau khi giải quyết nhu cầu sinh lý, cậu dựa vào người Hắc Nhãn Kính, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chỉ cảm thấy cảm giác đau nhói trong đầu ngày càng dữ dội, lồng ngực khó chịu, như có thứ gì đó nghẹn lại ở đó, không lên không xuống, khiến người ta thở cũng khó khăn.

“Đúng là mẹ nó, bình thường chả bao giờ dùng não, giờ tự dưng dùng tí mà mệt vãi.” Ngô Mặc sợ Hắc Nhãn Kính nhìn ra vấn đề, lén lút véo mạnh vào đùi mình một cái, cơn đau dữ dội khiến cậu tỉnh táo hơn một chút.

Mở miệng tự giễu: “Ra ngoài rồi, mong Nhị thúc đừng bắt tôi khảo nghiệm nữa, cái này đúng là việc phi nhân tính mà.” Mọi hành động của Ngô Mặc đều bị Hắc Nhãn Kính nhìn vào mắt.

Hắn khóe miệng vẫn treo nụ cười, nhưng ánh mắt phía sau cặp kính lại lóe lên một tia trầm lắng.

“Ngô Nhị gia không phải dễ lừa đâu, em cẩn thận cái chân.” Nói rồi một tay đỡ Ngô Mặc, tay kia lấy ra hộp cơm từ ba lô.

Đưa đến trước mặt Ngô Mặc, mở miệng nói: “Nào, Mặc thiếu, ăn chút gì đi, bổ sung năng lượng.

Cái dáng yếu ớt này cứ như con gái vậy.” “Kính ca, em thật sự muốn hỏi anh một chuyện.” Ngô Mặc từ từ ngồi thẳng dậy, nhận lấy hộp cơm.

Đón ánh mắt Hắc Nhãn Kính, hít một hơi.

Cười nói: “Em cứ thấy anh gọi Mặc thiếu là đang chửi em ấy.

Anh thấy thiếu gia nào như em không, mặt mũi thì bẩn thỉu, tính cách thì cợt nhả?” Nói xong chưa đợi Hắc Nhãn Kính mở miệng, cậu lại nói: “Để em trèo cao tí nhé, sau này anh gọi em là Tiểu Mặc hay Lão đệ đều được, chứ Mặc thiếu thì thôi đi.” “Được.” Khóe miệng Hắc Nhãn Kính lần đầu tiên nở một nụ cười ấm áp, nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ, “Anh em thân thiết sòng phẳng, hộp cơm này 300.” “Khụ khụ khụ.” Ngô Mặc suýt chút nữa bị một ngụm cơm sặc chết.

Cậu có chút bi ai, nếu thật sự vì chuyện này mà sặc chết, hậu nhân đến đây sẽ nhìn cậu thế nào?

Sau khi ăn xong, Ngô Mặc cảm thấy cơ thể có chút hồi phục.

“Đi thôi, Kính ca, đến lúc làm việc nghiêm túc rồi.” Hai người đứng dậy từ dưới đất, đi đến bên bàn cờ.

Nhìn bàn cờ lớn tựa như một ván cờ vây, Ngô Mặc lắc đầu.

Cảm thán: “Thật không ngờ, tôi, Ngô Mặc, lại biết chơi cờ vây đấy.” Hai người dựa theo số liệu đã suy luận ra, từng viên đá đen trắng được sắp xếp lại.

Khi viên đá cuối cùng được đặt vào bàn cờ, trong đại điện đột nhiên vang lên tiếng “cạc cạc”.

Từng trận tiếng nghiến răng vang lên, các cột đá không ngừng di chuyển, tốc độ nhanh đến mức người thường căn bản không kịp phản ứng.

Mười phút sau, đại điện lại khôi phục tĩnh lặng. 60 cây cột đá, thành hai hàng, xếp ở hai bên đại điện.

Chính giữa để trống một con đường ngọc thạch chỉ đủ một người đi qua, thẳng đến chỗ quan tài lơ lửng.

Mọi chuyện đã đến nước này, chần chừ cũng vô nghĩa, chỉ lãng phí thời gian.

Ngô Mặc cười ha ha nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, giành nói trước: “Anh, anh nói không sai, anh em thân thiết sòng phẳng, nhưng em đây kinh nghiệm không phong phú bằng anh, cái món ngon này, cứ để em xơi trước đã.” Vừa dứt lời, Ngô Mặc nhấc chân bước lên con đường ngọc thạch.

Cơ thể dường như vô tình, hoàn toàn che chắn Hắc Nhãn Kính phía sau.

Con đường dài 50m, Ngô Mặc cầm đao, cẩn thận đề phòng.

Nhưng càng đến gần vị trí trung tâm, cảm giác đau nhói trên đầu cậu càng dữ dội.

Cậu liếc mắt ra sau, lại phát hiện Hắc Nhãn Kính không có phản ứng đặc biệt gì.

Trong lòng không khỏi nghi hoặc: “Lẽ nào vì mình đẹp trai quá, nên ở đây có sinh vật nào đó ghen tị với mình sao?” Gần đến chỗ quầng sáng thì cậu đã cắn rách môi dưới ra máu.

Để giữ tỉnh táo, cậu dùng móng tay trái mạnh mẽ cấu vào lòng bàn tay.

Dùng cảm giác đau đớn thể xác để xua đi cảm giác đau nhói tinh thần.

Chương 80

Qua quầng sáng, Ngô Mặc phát hiện cỗ quan tài này lại hoàn toàn làm từ vẫn ngọc, trên đó khắc đủ loại phù văn.

Loại phù văn này không thuộc bất kỳ triều đại nào đã biết, uốn lượn cong queo như những con sâu nhỏ.

Nhìn chằm chằm quá lâu, lại có cảm giác hoa mắt chóng mặt.

Ngô Mặc không nhịn được lắc lư người.

Phía sau Hắc Nhãn Kính đặt tay thẳng lên vai cậu, vững vàng đỡ cậu.

Giọng nói lạnh lùng: “Đừng nhìn chằm chằm vào nó, đây là phù chú thượng cổ.” Ngô Mặc cảm thấy đầu óc mình như muốn nổ tung, ngay cả việc trả lời Hắc Nhãn Kính cũng không làm được.

Cậu chuẩn bị hô hoán hệ thống, hỏi rốt cuộc là chuyện gì?

Đột nhiên nhớ đến lời của hệ thống “phế vật, không xứng sống ở đây”, lại cố gắng nhịn xuống.

Cậu đoán, có lẽ lần này mới là khảo nghiệm thật sự của hệ thống dành cho mình.

Chỉ có sống sót từ đây ra ngoài, mới có tư cách nói về chuyện sau này.

“Ha ha!” Khóe miệng Ngô Mặc nhếch lên nụ cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ: “Đồng tử, có lẽ mày thật sự coi thường tao rồi.

Ông đây đến chết còn không sợ, còn sợ cái gì khác?” Ngay lúc này, nắp quan tài vẫn ngọc đột nhiên mở ra, từ bên trong đột nhiên phát ra một trận bạch quang chói mắt.

Ngô Mặc vừa định nhắm mắt lại, thì cảm giác một cỗ hấp lực mạnh mẽ từ phía trước truyền đến.

Kéo cả cậu và Hắc Nhãn Kính vào bên trong quan tài vẫn ngọc.

Tốc độ rất nhanh, cậu muốn phản kháng nhưng không có cách nào.

Tứ chi như không nghe sai khiến, trơ mắt nhìn cơ thể mình tiến vào quan tài.

Ngay vào khoảnh khắc sắp chui vào đó, Ngô Mặc nghiến răng, cắn mạnh một cái vào lưỡi, cơ thể lập tức khôi phục hành động.

Cậu vịn lấy mép quan tài, xoay người 180 độ, đối mặt với Hắc Nhãn Kính.

Dốc hết toàn bộ sức lực, tung một cú đá, ép Hắc Nhãn Kính bay ra ngoài.

Nhìn thấy Hắc Nhãn Kính bay ra, trên mặt Ngô Mặc lộ ra nụ cười chân thành.

Cơ thể bị sức mạnh phản lại, trực tiếp ngã vào trong quan tài.

Hắc Nhãn Kính luôn ở phía sau Ngô Mặc, khi ánh sáng chói lóa xuất hiện, hắn đã cảm thấy không ổn, nhưng ngay sau đó cơ thể đã không còn nghe theo khống chế.

Vốn tưởng rằng sẽ vào trong quan tài rồi xem rốt cuộc là tình hình gì, nhưng không ngờ, đúng vào khoảnh khắc cuối cùng, Ngô Mặc lại đá hắn ra ngoài.

Nhìn Ngô Mặc rơi vào trong, ngay khoảnh khắc nắp quan tài đóng lại.

Hắc Nhãn Kính chỉ cảm thấy lòng mình chùng xuống, một cỗ sát khí mãnh liệt dâng trào từ người hắn.

Ngay khoảnh khắc nắp quan tài đóng lại, trong lòng Ngô Mặc đột nhiên dâng lên một cảm giác nhẹ nhõm.

Không có cảm giác huynh đệ bị kéo vào hiểm cảnh vì mình, đối với cậu mà nói, thật sự quá tuyệt vời.

Cho dù biết Hắc Nhãn Kính võ nghệ và kinh nghiệm phong phú đến mức nào.

Nhưng Ngô Mặc vẫn không làm được, an tâm để đối phương vì mình mà trả giá bằng sinh mạng, hoặc là gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Bạch quang chói mắt trong quan tài, khiến Ngô Mặc không mở được mắt.

Cậu chỉ có thể nhắm mắt cảm nhận tình hình xung quanh.

Nhưng xung quanh không có bất kỳ âm thanh nào, yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Khoảnh khắc này, Ngô Mặc cảm thấy mình như một người thực vật, trừ hô hấp, không làm được gì cả.

Cứ như vậy lơ lửng, bị lực hút kéo đi.

Hướng lên?

Hướng xuống?

Hướng về phía trước?

Cậu căn bản không cảm nhận được.

Dần dần, ý thức của Ngô Mặc tiến vào trạng thái hỗn loạn.

Cậu không cảm nhận được thời gian trôi qua, như thể đã trôi qua một năm, lại như thể chỉ trôi qua một phút.

Trong mơ mơ màng màng, cậu cảm thấy mình tiến vào một nơi kỳ lạ.

Ở đây có rất nhiều quan tài đồng cao lớn, trên đó đầy những phù văn thượng cổ không hiểu được, bên dưới mỗi quan tài đồng, đều có một nhóm sinh vật giống như người vây quanh.

Sở dĩ nói giống, là vì trán của họ chỉ có một con mắt.

Trong đó dường như còn có con mụ Tây Vương Mẫu điên khùng kia, đang nhảy thứ vũ điệu gì đó.

Nhưng, phải hay không phải, cậu đã không còn phán đoán được nữa.

“Mẹ nó, xấu vãi, mấy ông già dưới lầu nhảy quảng trường còn đẹp hơn.” Ngô Mặc vẫn không nhịn được mà chửi thầm.

Nhưng lúc này đại não đã không còn nằm dưới sự khống chế của cậu.

Cậu giống như đã uống mấy cân rượu mạnh, đại não ở trong trạng thái tê liệt, ý thức có chút đứt đoạn.

Cậu dường như đã động thủ với ai đó.

Đánh sảng khoái đến mức kiệt sức.

Nhưng là với ai?

Thứ đang nắm chặt trong tay trái lại là gì?

Giữa lúc lờ mờ, một đạo bạch quang trùng thiên mang theo khí thế sắc bén áp xuống.

Khoảnh khắc cuối cùng, một bóng đen chắn trước người cậu.

Nhưng Ngô Mặc mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

“Aizz!” Một tiếng thở dài nặng nề, vang lên trong đầu Ngô Mặc, kéo cậu từ hôn mê tỉnh dậy.

Cậu cố gắng mở mắt, nhưng ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên nổi.

Toàn thân mệt mỏi dị thường.

Giống như bị một gã béo hơn 500 cân liên tục đạp mấy trăm cái vậy.

“Tôi thắng rồi, phải không?” Ngô Mặc biết đây là tiếng của hệ thống.

Không biết vì sao, nghe thấy tiếng thở dài này, cậu rất muốn cười, nhưng không có sức lực.

“Đúng vậy, anh hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi.

Vốn dĩ là kết cục chết chắc, vậy mà anh lại kiên cường trụ lại được.” Hệ thống hiếm khi mở miệng, giọng nói không còn lạnh băng như lúc đầu.

Ngược lại có chút cảm khái, “Trong số bao nhiêu ký chủ, năng lực cá nhân của anh là kém nhất, nhưng lại là người duy nhất sống sót.” “Mẹ kiếp, cái này mà tính là khen à?” Ngô Mặc bị khen đến mức hơi tỉnh táo, lại có chút tò mò, “Tôi đã vượt qua kiểu gì vậy?

Tôi chả nhớ gì cả, mày, nói cho tao biết được không?” Hệ thống rõ ràng bị kẹt.

Một lát sau, mang theo một tia bất lực nói: “Nói ngắn gọn, kiểu chiến đấu lưu manh của anh nằm ngoài dự liệu của tôi, càng khiến tôi không ngờ tới hơn là, lại có người thật lòng vì anh mà dùng đến bí thuật tế tự.” Lời phía sau, hệ thống có lẽ nhận ra mình đã nói lỡ gì đó, không còn mở miệng nữa.

“Tế tự?

Cái gì thế?” Ngô Mặc muốn hỏi dồn, nhưng hệ thống lại bắt đầu giả chết.

Biết cái thói của hệ thống, Ngô Mặc lười phí lời nữa.

Không nói thì thôi, có những chuyện mình sớm muộn gì cũng sẽ làm rõ.

Đột nhiên, Ngô Mặc chợt nhớ đến một chuyện, đã vượt qua khảo hạch, vậy phần thưởng đâu?

Chương 81

Hệ thống dường như đã nghe lén được tiếng lòng của Ngô Mặc, giọng nói lạnh băng vang lên.

“Đinh!

Hoàn thành Chương 4: Đột nhập Cung điện Tây Vương Mẫu, lấy được vương miện trên đầu Tây Vương Mẫu, tiến vào thiên thạch.

Nhiệm vụ thành công, chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng.” Ngô Mặc nghe thấy âm thanh này, tâm trạng rất sảng khoái.

Phần thưởng có được sau nỗ lực luôn khiến người ta thoải mái nhất, đặc biệt là cảm giác thoải mái sau lần tiến hóa huyết mạch trước đó, khiến cậu có chút chưa thỏa mãn.

Ngay khi cậu đang vui vẻ chờ phần thưởng đến, âm thanh của hệ thống liền vang lên tiếp.

“Nhắc nhở thân thiện: Huyết mạch Thanh Long tiến hóa đến 18% sẽ gây ra nhiều hiện tượng bất thường, hiện tại không tiện tiến hành.

Xác nhận nhận thưởng?” “À?” Ngô Mặc lần đầu tiên gặp loại nhắc nhở này, có chút ngẩn người.

Suy nghĩ một lát nói: “Thôi được, vậy em vẫn cứ nhận sau vậy.” Hệ thống lại như chết rồi, nhanh chóng biến mất.

Kết thúc đối thoại, tâm trạng căng thẳng của Ngô Mặc thả lỏng, một trận mệt mỏi dữ dội nhanh chóng ập đến.

Mặc dù không biết mình đang ở đâu.

Nhưng vì hệ thống không có nhắc nhở, chứng tỏ mình vẫn an toàn.

Ngô Mặc thật sự không chịu nổi, cứ thế chìm vào giấc ngủ sâu.

Không biết đã ngủ bao lâu, Ngô Mặc bị một trận buồn tiểu đánh thức.

Vừa mới tỉnh lại, ý thức của cậu vẫn còn hơi hỗn loạn.

Dựa vào bản năng muốn chống cơ thể ngồi dậy, tay lại chạm vào một nơi ấm áp.

“Hả?

Cái gì thế này?

Mềm mềm?” Cậu không nhịn được, lại véo một cái, ngay sau đó ngón tay bị người ta nắm chặt, cắn mạnh một cái.

“Vãi chưởng.” Khoảnh khắc này, Ngô Mặc hoàn toàn tỉnh táo.

Mười ngón tay liền tim, đau đến mức cậu suýt chút nữa nhảy dựng lên, lúc này mới phát hiện, mình dường như bị người ta cõng trên lưng.

Bên tai lại vang lên tiếng cười xấu xa quen thuộc: “Đây là mơ thấy mỹ nữ nhà nào rồi?

Nói anh nghe đi, anh ra ngoài giúp em cưới về.” “Hạt Tử?” Ngô Mặc thuận miệng liền gọi biệt danh của Hắc Nhãn Kính, sau đó đầu liền bị thứ gì đó gõ một cái.

“Gọi anh.” “Anh.” Ngô Mặc lần đầu tiên ngoan ngoãn như vậy, hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt.

Lúc này cậu yếu ớt vô cùng, nếu không phải bị Hắc Nhãn Kính cõng, chắc đến đứng cũng khó khăn.

Điều Ngô Mặc không để ý là, ngay khoảnh khắc cậu tỉnh lại, Hắc Nhãn Kính phía trước thở phào một hơi, trên khuôn mặt căng thẳng lại nhếch lên nụ cười xấu xa.

“Anh, sao anh lại ở đây?

Em không phải đã đá anh ra ngoài rồi sao?” Ngô Mặc mặt đầy kinh ngạc, cậu nhớ rõ khoảnh khắc cuối cùng mình quả thực đã tung một cú đá, nhưng Hắc Nhãn Kính thì sao?

Sao mình lại bị anh ấy cõng trên lưng?

“Aizz!” Hắc Nhãn Kính khẽ thở dài một tiếng, khiến tim Ngô Mặc đập thình thịch, sợ lại xảy ra chuyện gì đó.

Chưa đợi cậu mở miệng hỏi, chỉ nghe Hắc Nhãn Kính nói: “Anh thật không ngờ bên nhà gái lại vội vàng thế, lễ hỏi còn chưa kịp mang đến đã lôi em đi rồi, thế này sao được?

Ông đây nuôi em lớn như vậy, không thu tiền thì ai lo cho ông đây dưỡng lão?” Ngô Mặc vốn đã nhịn tiểu, bị hắn chọc tức thế này, suýt chút nữa trực tiếp vãi ra.

May mà vào thời khắc quan trọng, cậu kịp thời đóng van lại, mới không tè ra sàn ngay tại chỗ.

Nhưng không trút giận thì lòng không cân bằng.

Ngô Mặc tay phải sờ lên cánh tay Hắc Nhãn Kính, vừa định vặn mạnh một cái, nhưng lại thấy chỗ tay áo sao lại dính dính?

Cậu chấm một cái, đưa xuống mũi ngửi, một mùi máu tươi nồng nặc xộc vào mũi.

Ngô Mặc lập tức đơ ra.

Nhìn Hắc Nhãn Kính đang cõng mình chậm rãi đi về phía trước, trong mắt cậu lóe lên một cảm giác phức tạp.

Ngô Mặc sờ sợi dây đang trói trên người, vỗ vỗ vai Hắc Nhãn Kính.

Khẽ nói bên tai hắn: “Anh, thả em xuống.” “Đừng động đậy, Hắc gia đang luyện thể lực, giờ em có tác dụng như bao cát thôi.” Bước chân Hắc Nhãn Kính không dừng lại, vững vàng cõng Ngô Mặc, lê bước, rất chậm rãi tiến về phía trước trong đường hầm.

Còn về phía trước rốt cuộc dẫn đến đâu, hắn cũng không rõ lắm.

Ngô Mặc có thể cảm nhận được bước chân của Hắc Nhãn Kính rất chậm.

Cậu biết, đối phương khẳng định đã bị thương.

Nếu không với thực lực của hắn dù không đi như bay, cũng sẽ không chậm chạp như vậy.

Tốc độ này, ngay cả một bà lão tám mươi tuổi với đôi chân nhỏ bé, e rằng cũng sẽ vượt qua hắn.

Ngô Mặc nhíu chặt mày, cơ thể hơi động một cái.

Hắc Nhãn Kính lảo đảo, suýt chút nữa đứng không vững.

Dừng bước, bất lực mở miệng nói: “Em, chịu được không?” “Không được cũng chịu thôi, anh, anh đòi giá cao quá rồi.

Cõng em thế này, có phải tính tiền theo bước không?” Ngô Mặc khẽ cười, nhẹ nhàng ấn vào vai Hắc Nhãn Kính.

Thở dài một tiếng, “Mệt thì không sợ, nghèo mới đáng sợ, em sợ ra ngoài không trả nổi, anh đến đòi nợ tận nhà.” Hắc Nhãn Kính không lay chuyển được Ngô Mặc, tháo sợi dây ở thắt lưng, từ từ đặt Ngô Mặc xuống.

Hai người ngồi trong đường hầm đen kịt, thở hổn hển.

“Anh, cảm ơn.” Lời cảm ơn này, Ngô Mặc nói rất nhẹ nhàng, nhưng cậu lại ghi nhớ chuyện này thật sâu trong lòng.

Mặc dù không nhìn rõ, nhưng từ hơi thở, cậu cảm nhận được Hắc Nhãn Kính rất mệt mỏi, là cảm giác kiệt quệ thể lực.

Ngô Mặc không rõ, Hắc Nhãn Kính rốt cuộc đã tìm thấy mình và cõng mình ra ngoài bằng cách nào.

Nhưng cậu không cần nghĩ cũng biết, đối phương khẳng định đã trả một cái giá rất lớn.

Điều này khiến cậu cảm thấy lòng mình nặng trĩu.

Sau đó cậu lại cười sảng khoái, thầm nghĩ: “Thôi, không cần nghĩ nhiều, không phải chỉ là mạng thôi sao?

Sớm muộn gì mình cũng sẽ trả lại.” Nghĩ thông suốt xong, Ngô Mặc mở miệng nói: “Anh, đây là đâu?

Chúng ta bây giờ có hướng đi không?” “Không biết.

Trừ sợi dây này ra, tất cả đồ đạc khác đều mất hết rồi.” Hắc Nhãn Kính tựa vào tường đường hầm, nhắm mắt, nhanh chóng điều hòa hơi thở, muốn mình hồi phục thể lực nhanh nhất có thể.

“Khốn kiếp, ba lô mất rồi, giờ khó mà lấy đồ từ không gian ra.” Ngô Mặc có chút đau đầu, Hắc Nhãn Kính còn tinh ranh hơn chuột.

Tên này mà phát hiện ra gì đó, đến lúc đó khó mà giải thích.

Chẳng lẽ nói mình là ảo thuật gia, giỏi không tay bắt cướp sao?

Nghĩ đến vết thương trên cánh tay Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc nhíu mày.

Khó khăn lắm mới thò tay vào túi quần, giả vờ lấy đồ, thực chất lại là lấy ra một cuộn băng gạc từ không gian.

Cảm nhận được động tác của Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính mở mắt.

Giọng nói rõ ràng mang theo ý trêu chọc: “Lại không nhịn được nữa à?

Có cần anh giúp không?” “Cút!” Ngô Mặc nghỉ ngơi một lát, cảm giác cơ thể đã hồi phục đôi chút, đứng thẳng dậy, đưa tay sờ về phía Hắc Nhãn Kính bên cạnh.

Miệng không ngừng nói: “Đừng lảm nhảm, lại đây, để Gia sờ sờ xem anh đáng giá bao nhiêu tiền.” Vừa nói, cậu một tay túm lấy cánh tay Hắc Nhãn Kính, cầm băng gạc bắt đầu băng bó.

Trong bóng tối, cậu cũng không nhìn rõ Hắc Nhãn Kính rốt cuộc bị thương ở đâu.

Chỉ có thể dựa vào cảm giác trên tay, không quan tâm gì mà bắt đầu băng bó.

Chương 82

Hai cánh tay nhanh chóng được băng bó xong, cậu nghĩ Hắc Nhãn Kính đi rất chậm, liệu chân có bị thương không?

Tay vừa đặt lên chân, liền bị Hắc Nhãn Kính giữ lại.

Tiếng "sột soạt" ấy vang lên: "Gia đây bán nghề chứ không bán thân, em định trả bao nhiêu tiền?" "Vãi chưởng!" Ngô Mặc rùng mình một trận.

Ngay cả trong bóng tối, dựa vào phương hướng nói chuyện, cậu vẫn rất chính xác nhét nửa cuộn băng gạc còn nguyên vẹn vào miệng Hắc Nhãn Kính.

Nửa giờ sau, hai người khó khăn bắt đầu đi về phía trước.

Ngô Mặc lấy cớ trong túi còn một cái bánh quy nén, và Hắc Nhãn Kính hai người cứ thế cầm cự được hai ngày.

Liên tục bò trong đường hầm đen kịt, mệt thì nghỉ ngơi một lát, ngay sau đó lại tiếp tục tiến lên.

Khi một tia sáng xuất hiện phía trước, Ngô Mặc đều có chút hoảng hốt, cho rằng mình bị ảo giác.

Khi hai người nhảy ra khỏi đó, Ngô Mặc thậm chí cảm thấy, mình lại một lần nữa trở về nhân gian.

"Tiểu Mặc!" Một tiếng kinh hô từ góc truyền đến.

Ngay sau đó một bóng người xông tới, chưa đợi Ngô Mặc nhìn rõ là ai, đã bị người ta ôm chặt vào lòng.

Liên tục đi trong bóng tối, mắt Ngô Mặc nhất thời có chút không thích ứng với độ sáng.

Cả người giật mình một cái, cơ thể bản năng muốn tấn công.

Nhưng cảm nhận được nhiệt độ quen thuộc đó, cậu lại dừng động tác, nghi hoặc gọi: “Anh?” Lúc này Ngô Mặc mới nhìn rõ, người ôm chặt mình là lão ca Ngô Tà.

Cậu vừa định tiếp tục nói, tai liền đau nhói.

Ngay sau đó là tiếng hỏi thăm đầy “thân thiết” của Giải Liên Hoàn, vang vọng khắp động huyệt: “Thằng ranh con, thằng nhãi ranh, mẹ nó chứ, mày giỏi giang thật đấy!

Đúng là lớn rồi, cánh cứng rồi, đến cả trưởng bối cũng dám đánh hả?” Chuỗi lời mắng chửi liên tục này, đủ để chứng minh tình trạng cơ thể của Giải Liên Hoàn không tồi.

Một câu dài ngoằng, vậy mà giữa chừng không hề hụt hơi.

Bản thân Giải Liên Hoàn bị rắn cắn, cơ thể rất yếu, cho dù có uống máu Ngô Mặc, cũng chỉ là giải độc.

Quãng đường còn lại hoàn toàn dựa vào một hơi mà trụ, bị Ngô Mặc bất ngờ đánh ngất, cả người như rơi vào trạng thái hôn mê.

Khi hắn mở mắt ra, đã qua hơn 20 giờ.

Vừa định động đậy, lại phát hiện mình bị trói chặt cứng.

Mà bên cạnh chỉ còn lại Vương béo, Phan Tử, Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa, cùng với gã Trương Khởi Linh hoàn toàn vô dụng kia.

Từ miệng Ngô Tà nghe nói, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính đã tiến vào động thiên thạch, Giải Liên Hoàn suýt chút nữa thổ huyết.

Nhưng dù hắn có mở miệng thế nào, Ngô Tà vẫn không chịu cởi dây trói, Giải Ngữ Hoa càng lạnh lùng đứng bên cạnh nhìn chằm chằm hắn.

Cuối cùng là Phan Tử không chịu nổi nữa, hứa sẽ trông chừng

Tam gia, Ngô Tà lúc đó mới chịu buông lời cởi trói.

Để trông chừng Giải Liên Hoàn, mấy người vây thành một vòng, bao vây hắn ở giữa.

Cứ như vậy, canh giữ cửa động phía dưới suốt bảy ngày.

Không ai biết, liệu còn có bảy ngày thứ hai hay không.

Nhìn thực phẩm trong túi, mọi người đều có chút mơ hồ, không biết còn phải chờ đợi bao lâu.

Để duy trì thể lực, trừ việc giải quyết nhu cầu sinh lý, mọi người đều nằm ngủ, để giết thời gian nhàm chán.

Vào nửa đêm ngày thứ bảy, Ngô Tà thức dậy, theo thói quen đi đến cửa động đó, muốn xem có dấu hiệu gì không?

Nhưng cũng như mọi lần, lại khiến hắn thất vọng.

Khi hắn quay người định trở về, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng động.

Hắn vội vàng quay đầu nhìn lại, phát hiện Trương Khởi Linh lại từ bên trong rơi xuống.

Cả người như một đứa trẻ sơ sinh, run rẩy cuộn tròn trên mặt đất.

Miệng lẩm bẩm không rõ, như thể đã trúng tà vậy.

“Tiểu Ca.” Ngô Tà hét lớn một tiếng, làm mấy người đều giật mình tỉnh giấc, lũ lượt chạy đến vây quanh Trương Khởi Linh.

Hắn một trận bất an, vội vàng đỡ thân trên của Trương Khởi Linh dậy.

Ôm vào lòng, tha thiết gọi hắn, muốn hỏi hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng lại phát hiện, dù họ có gọi thế nào, Trương Khởi Linh cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Dường như vẫn chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Ngô Tà toàn thân phát lạnh, hắn không dám tin, người đàn ông thần thánh này lại biến thành bộ dạng hiện tại?

Vậy Ngô Mặc thì sao?

Có gặp vấn đề gì không?

Cậu ấy còn có thể trở về không?

Thấy Ngô Tà đờ đẫn, Giải Liên Hoàn thở dài.

Hắn tiến lên vạch mí mắt Trương Khởi Linh, phát hiện đồng tử của anh giãn to, trông rất ngây dại.

Giải Liên Hoàn mở miệng nói: “Anh ấy bị sốc quá độ rồi.” Vương Bàn Tử mặt đờ ra, không dám tin lời Giải Liên Hoàn.

Phải biết rằng tâm lý Trương Khởi Linh cực kỳ vững vàng.

Trước đó, Bàn Tử thậm chí không dám tin trên đời này còn có thứ gì có thể khiến anh ấy bị sốc đến vậy.

Hắn không nhịn được nói: “Vãi, ý của anh là, Tiểu Ca thành thằng ngốc rồi sao?

Vậy, vậy còn thằng nhãi ranh kia…” “Vớ vẩn!” Ngô Tà nghe xong như gà xù lông, từ ngữ thô tục buột miệng.

Bất kể người trước mặt là ai, hắn xối xả mắng vào mặt: “Mày mới là thằng ngốc, cả nhà mày đều là thằng ngốc!” Vương Bàn Tử lỡ mồm, biết mình nói sai, liền cúi xuống gãi đầu, không dám hé răng nữa.

Nhìn Trương Khởi Linh bộ dạng này, Ngô Tà chỉ cảm thấy như có tảng đá lớn đè nặng trong lồng ngực.

Cái cảm giác nặng nề, khó chịu đó, đúng là muốn lấy mạng hắn.

Hắn không dám, cũng không muốn nghĩ.

Rốt cuộc trong hang động có thứ gì mà lại dọa anh ấy ra nông nỗi này?

Giải Ngữ Hoa nhìn Trương Khởi Linh, nghĩ đến Ngô Mặc đã vào hang động mà đến giờ vẫn bặt vô âm tín, sắc mặt càng lúc càng âm trầm.

Nhớ lại dáng vẻ ham tiền, gọi mình là anh, cười tủm tỉm nói sẽ che chở cho mình của thiếu niên ấy, Giải Ngữ Hoa cảm thấy lòng đau như cắt.

“Hai ngày, anh sẽ đợi em thêm hai ngày nữa.” Hắn nghiến răng tự nhủ, nhiều nhất là đợi thêm hai ngày.

Thời gian đến, nếu Ngô Mặc vẫn không có tin tức, vậy thì phía trước dù có là núi đao biển lửa, hắn cũng phải xông vào một phen.

Giải Liên Hoàn cũng có ý định tương tự.

Sau khi tiêm thuốc an thần cho Trương Khởi Linh, nhìn anh ấy ngủ say, nỗi lo lắng trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt.

Ánh mắt hắn chuyển lên phía trên hang động, lộ ra một tia hung ác.

Trong khoảng thời gian còn lại, trừ Trương Khởi Linh vẫn hôn mê, những người còn lại đều ngồi đó.

Mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào cửa hang, chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, ngày thứ tám cứ thế kết thúc.

Giải Ngữ Hoa không nói gì nữa, sau khi sắp xếp lại ba lô xong, hắn nhắm mắt dựa vào vách tường.

Hắn ép mình điều chỉnh tâm trạng, hy vọng có thể nhanh chóng hồi phục thể lực, chuẩn bị hành động vào lúc mười hai giờ đêm.

Ngô Tà nhận thấy trạng thái của Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa không ổn.

Chương 83

Lúc này hắn cũng rất phiền não, một mặt lo lắng cho Ngô Mặc, mặt khác nhìn Trương Khởi Linh nằm trên mặt đất mà cau mày.

Muốn đi tìm Ngô Mặc, nhưng lại lo cho Trương Khởi Linh, nhất thời lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan.

“Nếu cậu muốn đi tìm Ngô Mặc, thì đi đi.” Vương Bàn Tử nhìn thấu tâm tư Ngô Tà, vỗ vai hắn thở dài nói: “Chỗ Tiểu Ca cứ giao cho tôi, chỉ cần Bàn Gia tôi không chết, nhất định sẽ đưa anh ấy ra ngoài.” “Ừm!” Ngô Tà gật đầu thật mạnh, một tay đặt lên vai Vương Bàn Tử.

Giọng nói trầm thấp: “Bàn Tử, tôi giao Tiểu Ca cho cậu, hai người các cậu, nhất định phải sống sót.” Tính toán thời gian cũng gần đủ, mấy người đồng loạt đứng dậy.

Không ai nói gì, đeo thiết bị ra sau lưng, chuẩn bị đi về phía cửa hang.

Phan Tử chân cẳng không tiện, chỉ đành ở lại cùng Vương Bàn Tử để chăm sóc Trương Khởi Linh.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân lạo xạo vang lên, chặn lại bước chân của mấy người.

Còn chưa kịp phản ứng, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính đã nhảy xuống từ phía trên cửa hang.

Mấy người vừa mới đề phòng, Ngô Tà nhìn một cái đã phát hiện người dẫn đầu lại là Ngô Mặc?

Một niềm vui sướng tột độ dâng trào trong lòng.

Hắn không nghĩ ngợi gì, ném cái túi trong tay xuống đất, cả người nhào tới.

Cây côn sắt Giải Ngữ Hoa nắm chặt trong tay lại buông lỏng, trên mặt lộ ra vẻ như trút được gánh nặng.

Thế nhưng, khi hắn nhìn rõ trạng thái của Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính, hàng lông mày đẹp lại hơi nhíu lại.

Sự nhiệt tình của Ngô Tà khiến Ngô Mặc có chút ngạc nhiên, từ trước đến nay, hắn vẫn tưởng đãi ngộ này chỉ có Trương Khởi Linh mới được hưởng.

Không ngờ địa vị của mình trong lòng lão ca lại cao đến thế, điều này khiến hắn có chút đắc ý.

Mãi đến khi Giải Liên Hoàn bắt đầu mắng, Ngô Tà mới buông tay ra.

Khi mọi người nhìn rõ tình trạng của Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính, tất cả đều ngớ người ra.

Chỉ thấy áo khoác trên người Ngô Mặc không biết đã vứt đi từ lúc nào, một chiếc áo ba lỗ rộng thùng thình như vải rách khoác trên người.

Quần dài đã biến thành quần cụt, chỉ vừa đủ che đi chỗ hiểm.

Trên cổ và cánh tay hắn toàn là vết cào, từng vệt máu đông lại trên đó.

Nhìn Hắc Nhãn Kính phía sau, hình tượng càng quái dị hơn, toàn thân bị băng bó.

Sau một thời gian dài ma sát, băng gạc đen sì một mảng, trông như xác ướp vừa bò ra từ quan tài.

Nếu không phải Hắc Nhãn Kính chủ động giơ tay chào, Ngô Tà và những người khác thậm chí còn tưởng hắn là quái vật theo sau Ngô Mặc xuất hiện.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính cả hai hoàn toàn dựa vào một hơi cuối cùng mà chống đỡ đến đây.

Lúc này, từ thể chất đến tinh thần đều có chút không chịu nổi, thân hình hơi loạng choạng.

Giải Ngữ Hoa bước nhanh lao lên đỡ Ngô Mặc, không nói hai lời liền dìu hắn sang một bên.

Phan Tử cực kỳ nhanh mắt, vội vàng theo sau đỡ Hắc Nhãn Kính.

Mặt mày cười nịnh nọt nói: “Hắc Gia, tôi đỡ ngài sang bên kia nhé?” Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc quay về, đối với Phan Tử mà nói, điều này có nghĩa là có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này, cho nên hắn ta còn phấn khích hơn bất kỳ ai.

Khi gặp được người nhà, cảm giác mệt mỏi ập đến, Ngô Mặc chỉ cảm thấy hai chân đều run lẩy bẩy, đầu óc ong ong.

Nhìn thằng em trai luôn hoạt bát, nhảy nhót mà giờ suy yếu đến mức này, Ngô Tà có chút đau lòng.

Hắn vừa định lấy bình nước từ trong ba lô ra, thì một giọng nói vang lên từ bên cạnh.

“Tiểu Mặc, uống chút nước đi.” Giải Ngữ Hoa lấy bình nước từ trong ba lô ra, vặn nắp đưa đến miệng Ngô Mặc.

Nhìn thấy bình nước của Giải Ngữ Hoa, trong mắt Ngô Mặc lộ ra một tia phức tạp.

Giải Ngữ Hoa tưởng Ngô Mặc đã tinh thần và thể lực cạn kiệt, vội vàng đổ từng chút nước vào miệng hắn.

Ngô Mặc uống hết nửa bình nước mới hoàn hồn.

Trong lúc đó, Giải Ngữ Hoa vẫn luôn quan sát tình trạng cơ thể Ngô Mặc, phát hiện hắn không giống như Trương Khởi Linh, lúc này mới yên tâm.

Có tinh thần hơn, Ngô Mặc nhìn quanh bốn phía, đột nhiên phát hiện Trương Khởi Linh đang nằm trên mặt đất.

“Lão Trương?

Anh ấy làm sao vậy?

Về từ lúc nào?” Ngô Mặc vô cùng ngạc nhiên, kể từ khi theo bước chân Trương Khởi Linh tiến vào hang động, hắn liền không còn nhìn thấy đối phương nữa.

Ngay cả sau đó tiến vào cái nơi kỳ lạ kia, hắn vẫn không nhìn thấy bóng dáng Trương Khởi Linh.

“Thằng nhãi ranh, mày không ở cùng Tiểu Ca sao?” Bàn Tử mắt tinh, thấy biểu cảm Ngô Mặc không đúng, vội vàng hỏi.

Ngô Mặc lắc đầu: “Không, sau khi tôi đi vào thì không thấy anh ấy nữa.” “Tiểu Mặc, rốt cuộc bên trong là chuyện gì?

Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Giải Liên Hoàn vẫn luôn quan sát động thái của đứa cháu nhà mình, mắng thì mắng, nhưng nỗi lo lắng vẫn luôn đè nặng trong lòng hắn.

Những gì gặp phải mấy ngày nay, Ngô Mặc đúng là không muốn nhớ lại.

Không có một người xuyên không nào có không gian lại xui xẻo như hắn.

Thức ăn thì dễ giải quyết, nhưng vấn đề nước uống thì sao?

Nghe Giải Liên Hoàn nói, Ngô Mặc không biết nên kể câu chuyện đó ra sao.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hắc Nhãn Kính đang dựa tường ngồi đối diện, ánh mắt liền dừng lại ở đó.

Chỉ thấy Hắc Nhãn Kính miệng ngậm thuốc lá, đang cười tủm tỉm nhìn mình.

Cái biểu cảm cổ vũ kia, hệt như muốn nghe xem Ngô Mặc rốt cuộc sẽ kể chuyện này ra sao.

Nhìn thấy điếu thuốc trong miệng Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc mắt híp lại.

Trong lòng thầm nghĩ: “Thằng khốn này, trước đó nói với ông đây là không có thuốc, muốn tỉnh táo thì véo đùi cơ mà, vậy điếu thuốc trong miệng hắn bây giờ từ đâu ra thế?” Ngô Mặc vô cùng không hiểu, hắn nhớ rõ khi mình băng bó cho Hắc Nhãn Kính, sờ khắp người cũng không thấy bất kỳ thứ gì.

Dường như hiểu được sự nghi hoặc của Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính cười càng vui vẻ hơn.

Cả hàm răng trắng lớn của hắn dưới ánh sáng Dạ Minh Châu lóe lên những tia sáng.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính, điều này gây ra sự bất mãn cho Giải Liên Hoàn.

Hắn nhíu mày, vỗ vỗ Ngô Mặc nói: “Thằng nhãi con, rốt cuộc mày đã gặp phải chuyện gì bên trong?

Trong Vẫn Ngọc rốt cuộc có thứ gì?” “Ối, Tam Thúc, chuyện này có chút phức tạp, chú nghe cháu bịa… ối không đúng, là nghe cháu kể đây.” Ngô Mặc gãi gãi đầu, liền bắt đầu kể từ lúc tiến vào hang động Vẫn Ngọc.

Thế nhưng hắn cũng không kể hết, bỏ qua những chuyện xảy ra sau khi vào trong quan tài.

Chỉ nói rằng mình đột nhiên rơi vào hôn mê, khi tỉnh lại thì đã được Hắc Nhãn Kính cứu.

Không phải Ngô Mặc cố ý giấu giếm đoạn kinh nghiệm này, mà là có một số chuyện chính bản thân hắn cũng không rõ, muốn điều tra kỹ lưỡng một phen.

Hắc Nhãn Kính trên mặt luôn nở nụ cười, hút thuốc, im lặng lắng nghe Ngô Mặc kể về tình hình bên trong.

Hệt như đang xem đứa em trai ngỗ nghịch nhà mình lừa dối người lớn vậy.

Sau khi nghe Ngô Mặc kể xong, mọi người chìm vào suy tư.

Ngô Mặc và Trương Khởi Linh cùng lúc tiến vào một hang động, tại sao tình huống gặp phải lại khác nhau?

Giải Liên Hoàn có chút không cam lòng, vẫn muốn truy hỏi.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Ngô Mặc, đành thôi.

Thế nhưng Giải Liên Hoàn vô cùng không cam lòng, vạn dặm xa xôi đến đây, muốn tìm một câu trả lời, lại không nhận được gì.

Điều này đối với hắn là một đả kích khá lớn.

Nhận ra sự không cam lòng trên mặt hắn, Vương Bàn Tử đột nhiên chen vào nói: “Tam Gia, thức ăn không còn nhiều, nếu không nhanh chóng rời đi, e rằng mấy người chúng ta đều sẽ chết đói ở đây.” Câu nói này như một gáo nước lạnh, dội thẳng từ đầu đến chân Giải Liên Hoàn. 4.

Chương 84

Nhìn đứa cháu ruột thịt trước mặt, một đại kiêu hùng như Giải Liên Hoàn cũng lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Nếu là người khác, hắn sẽ dùng hết tâm cơ, không chút do dự mà mang một phần thức ăn đi.

Thế nhưng mẹ nó chứ, đáng ghét là đứa cháu mình lại ở đây.

Chẳng lẽ mình thật sự đành lòng nhìn bọn chúng gặp chuyện?

Một lúc lâu, Giải Liên Hoàn trong lòng thở dài một hơi, thầm nghĩ: “Thôi bỏ đi, số trời đã định, lần này không thành công, chỉ đành lần sau tìm cơ hội quay lại tìm hiểu vậy.” Đã quyết định rời đi, Giải Liên Hoàn nhìn Ngô Mặc ăn mặc rách nát như cái bang, nhíu chặt mày: “Mấy đứa đứa nào còn quần áo, mau lấy ra, cho nó thay vào.” “Phụt cười!” Vương Bàn Tử đã sớm không nhịn được rồi, nếu không phải Giải Liên Hoàn cứ truy hỏi mãi, hắn đã cười phá lên từ lâu.

Trong hang động tối đen như mực, Ngô Mặc căn bản không cảm giác gì.

Giờ khắc này bị Vương Bàn Tử trêu chọc như vậy, hắn mới cảm thấy toàn thân trên dưới lạnh toát.

Cúi đầu nhìn xuống, khuôn mặt điển trai lập tức sụp đổ.

Đồng thời trong lòng không khỏi may mắn thầm nghĩ: “May mà vương miện của Tây Vương Mẫu bị Hệ thống thu đi rồi, nếu không thứ đó chắc chắn cà vào mông mình mất.” Đồ đạc trong ba lô của mấy người trên đường vứt thì vứt, ném thì ném, chỉ miễn cưỡng gom góp được một bộ quần áo không vừa đưa cho Ngô Mặc.

Còn về Hắc Nhãn Kính ư?

Mọi người đồng lòng cho rằng, bộ băng bó kia của hắn vẫn rất thời trang, cứ giữ lại đi.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính ăn chút đồ để bổ sung năng lượng, lại nghỉ ngơi hơn hai tiếng.

Giải Liên Hoàn một lời quyết định, nhanh chóng rời khỏi đây.

“Tam Thúc, đây đã là điểm cuối, xem ra chúng ta chỉ đành quay về đường cũ thôi.” Ngô Mặc an toàn trở về, khiến bộ não của Ngô Tà lại bắt đầu vận hành nhanh chóng.

Mấy ngày nay, mấy người bọn họ để giết thời gian, đã đi quanh quẩn một vòng, cuối cùng xác định ở đây thực sự không có lối ra thứ hai.

Giải Liên Hoàn gật đầu: “Ừm, hiện tại không còn cách nào khác, chỉ đành như vậy.” Hắn là trưởng bối, lại kinh nghiệm phong phú, mấy ngày nay nếu không phải hắn ngồi đó trấn tĩnh, Ngô Tà trong lúc bốc đồng có lẽ đã làm ra những chuyện không thể vãn hồi rồi.

“Tiểu Mặc, em có thể không?” Giải Ngữ Hoa nhìn sắc mặt Ngô Mặc tái nhợt, có chút lo lắng: “Phía trước nguy cơ trùng trùng, em, còn chịu đựng nổi không?” “Anh, yên tâm đi.” Ngô Mặc nắm lấy tay Giải Ngữ Hoa, từ từ đứng dậy.

Trên mặt lộ ra nụ cười phóng khoáng, tự tin nói: “Anh tin không, bây giờ nếu phía trước có một quả cầu vàng lớn, em có thể vác nó chạy ba vòng quanh cung điện Tây Vương Mẫu.” “Được thôi, ra ngoài rồi anh sẽ làm cho em một quả cầu vàng.” Giải Ngữ Hoa dở khóc dở cười nhìn thằng em mê tiền này, bất lực lắc đầu, nhưng chỗ trống trong lòng lại dường như được lấp đầy bởi thứ gì đó.

Ngô Mặc muốn dò đường, nhưng Giải Ngữ Hoa và Giải Liên Hoàn cùng những người khác nhất trí phản đối, cuối cùng Giải Ngữ

Hoa tự mình đi đầu.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người, theo sát phía sau, làm hậu thuẫn cho hắn.

Trương Khởi Linh thần trí không tỉnh táo, Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người dìu anh ấy, một lần nữa bước lên đường trở về.

Khi mấy người một lần nữa bước lên đài tế bằng đá ngọc, đều có cảm giác như cách một thế giới.

Nhưng khi nhìn thấy mười hai quả cầu vàng lớn trên mặt đất, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đúng là còn phấn khích hơn cả gặp cha ruột.

Lập tức bỏ lại những người khác bên cạnh, chạy đến, ngồi xổm xuống đất, si mê vuốt ve.

Cái bộ dạng không ra dáng một chút nào đó, khiến Giải Liên Hoàn gân xanh nổi đầy.

Lúc này hắn thực sự muốn nhanh chóng trở về, hỏi kỹ Ngô Nhị Bạch xem đứa trẻ này rốt cuộc bắt đầu hư hỏng từ khi nào?

Giải Ngữ Hoa xoa xoa trán, đi đến nhìn Ngô Mặc, vừa định mở miệng.

Thì thấy Hắc Nhãn Kính nhanh chóng ngồi xổm xuống, lấy dao găm từ thắt lưng ra, cắt tới cắt lui trên vàng.

Thủ đoạn thành thạo đó hiển nhiên cho thấy hắn kinh nghiệm đầy mình.

“Hắc hắc.” Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau, đồng thời lộ ra một nụ cười nhe răng.

Cầu thang chín chín bậc lên trời của đài tế đã bị hủy hoại, muốn từ đây đi xuống, vô cùng khó khăn.

May mắn là trong ba lô của mấy người vẫn còn một ít dây thừng dự phòng, nối chúng lại với nhau, thận trọng thử dò đường đi xuống.

Ngô Mặc không màng sự phản đối của mọi người, đặc biệt chọn người cuối cùng xuất phát.

Lúc đi, cuối cùng hắn cũng ném được hai quả cầu vàng lớn mà mình vẫn hằng mong nhớ vào không gian, lúc này mới vẫy vẫy tay với Tây Vương Mẫu, nhanh chóng trượt xuống.

Khó khăn lắm mới từ đài tế đi xuống, mấy người còn chưa kịp nghỉ ngơi, liền đi về phía hồ nước đầy mảnh gốm vỡ.

Ngô Mặc đột nhiên nhớ ra một chuyện mà hắn đã bỏ qua.

Trong sách có ghi chép, Ngô Tà và những người khác chính là trên đường trở về mới gặp phải con rắn mẹ kia, chẳng lẽ là bây giờ?

Thấy Vương Bàn Tử vừa định bước vào trong nước, Ngô Mặc vội vàng kéo hắn lại.

Đối mặt với ánh mắt khó hiểu của hắn, Ngô Mặc nói: “Cẩn thận, tôi cảm thấy ở đây không ổn.” Lời vừa dứt, hồ nước phía dưới bắt đầu sôi sục, một cột nước phóng thẳng lên trời, đồng thời trong không khí tràn ngập một mùi tanh hôi khó ngửi.

Mọi chuyện xảy ra vô cùng đột ngột, còn chưa kịp để mọi người phản ứng, dưới chân hẫng một cái, mặt đất bắt đầu sụt lún.

“Vãi!” Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng kinh ngạc, hai chân đứng không vững, sau khi mất thăng bằng, cắm đầu lao xuống nước.

May mà Ngô Mặc đứng ngay phía sau hắn, tay duỗi ra, trực tiếp tóm lấy thắt lưng hắn.

Một tay dùng sức, vậy mà lại nhấc bổng Vương Bàn Tử lên như nhấc con gà con.

Hắn ta vốn dĩ toàn thân vô lực, cảm thấy cánh tay đau nhức.

Không nhịn được chửi: “Mẹ kiếp, thằng béo chết tiệt nhà mày, về mà không giảm béo, ông đây giết chết mày!” “Hắc hắc, cảm ơn huynh đệ.” Vương Bàn Tử vừa định cười hề hề cảm ơn, khi nhìn rõ tình hình phía sau, sắc mặt biến đổi, hét lớn: “Cẩn thận!” Từ một bên, một cột nước sắc bén lao thẳng về phía Ngô Mặc.

Khoảng cách quá gần, tốc độ cực nhanh, Ngô Mặc hiển nhiên không kịp né tránh.

Hắn nghiến chặt răng, không nghĩ ngợi gì, dốc toàn lực một tay vung mạnh, trực tiếp ném Vương Bàn Tử lên bờ.

Lực của Ngô Mặc quá lớn, Vương Bàn Tử quá nặng, thắt lưng không chịu nổi trọng lượng mà đứt lìa, quần hắn lập tức tuột xuống.

Trên quần lót của Vương Bàn Tử, một con gà con màu vàng óng nổi bật khác thường.

Hắn ta trong không trung vẽ ra một đường cong duyên dáng, như tiên nữ hạ phàm vậy, mặt mũi chạm đất trước, ngã oạch xuống.

Ngô Mặc bản thân né tránh không kịp, chỉ đành chịu đòn tấn công.

Bị cột nước đánh bay trực tiếp, bay xa mấy mét, lập tức chìm xuống nước.

“Tiểu Mặc!” Nhìn thấy một cột nước khác lại lao về phía chỗ Ngô Mặc rơi xuống nước, Giải Ngữ Hoa cầm gậy lao tới.

Hắc Nhãn Kính giơ súng trong tay lên, nhằm vào phía sau cột nước pằng pằng hai phát súng.

Cột nước dừng lại.

Một con mãng xà cực kỳ khổng lồ, rít gào bay lên từ trong nước.

Cơ thể dài toàn thân đỏ rực, chính giữa trán có một con mắt lóe lên ánh sáng tà ác.

Cái đuôi của nó dài như không có điểm cuối, tùy tiện quẫy vài cái, mặt nước liền nổi lên những đợt sóng lớn.

Vảy trên thân như từng tấm thép, dưới sự phản chiếu của Dạ Minh Châu, lộ ra ánh sáng kinh người.

Ngô Mặc rơi xuống nước, nửa ngày không có động tĩnh, điều này khiến mấy người trên bờ lo lắng sốt ruột.

Ngô Tà từ sau thắt lưng rút súng ra, một tay dìu Trương Khởi Linh, một tay nhắm vào mãng xà.

“Chúc Long?” Giải Liên Hoàn nhìn con cự thú thượng cổ nổi tiếng này, không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

“Mẹ kiếp, kệ cha nó là rồng hay rắn, dám làm em tao bị thương, ông đây giết chết nó!” Vương Bàn Tử tức điên, quần còn chưa kịp kéo lên, một tay giật lấy khẩu súng trong tay Ngô Tà, nhằm vào mắt mãng xà, bắn liền mấy phát.

Đạn bắn vào đầu rắn, không có bất kỳ phản ứng nào.

Cự mãng thậm chí còn không cảm thấy đau đớn, chỉ là cảm thấy hơi ngứa, lắc nhẹ cái đầu to lớn.

Giải Ngữ Hoa đứng dưới đầu rắn, nhìn con cự mãng này, như kiến đối diện voi.

Thế nhưng hắn ta không hề cảm thấy sợ hãi, mà nhìn ngang nhìn dọc, muốn tìm thấy tung tích Ngô Mặc.

Nhưng trên mặt nước sóng nước cuồn cuộn, căn bản không nhìn rõ Ngô Mặc rốt cuộc ra sao.

“Bàn Tử, đạn đối với thứ này vô dụng!” Ngô Tà hét lên với Vương Bàn Tử: “Nó quá lớn rồi, vảy như lớp giáp bảo vệ, căn bản không xuyên thủng được!” Vương Bàn Tử gào thét khản cả cổ họng:

“Ông đây biết, nhưng thằng nhãi ranh vẫn còn dưới nước, không thu hút sự chú ý của nó, làm sao nó thoát lên được?” Hắn liên tục bóp cò, đạn như tên rời cung, ào ào bắn về phía đầu mãng xà.

Bắn đến khi nòng súng đỏ rực, hắn mới ném khẩu súng trong tay đi.

Mãng xà dường như không chịu nổi tiếng súng kích thích.

Chương 85

Đầu rắn co rụt lại, há cái miệng to như chậu máu, trực tiếp lao tới cắn Vương Bàn Tử.

Cơ thể nó vừa động, mặt nước không ngừng cuồn cuộn, cái khí thế ngút trời đó đúng là khiến người ta không thể hình dung nổi.

Mang lại cho người ta cảm giác như đối mặt với ác quỷ địa ngục.

"Bàn Tử, mau tránh ra!" Ngô Tà da đầu tê dại, vừa định đi giúp Vương Bàn Tử, Giải Liên Hoàn lại nắm chặt cánh tay hắn, dốc toàn lực kéo hắn và Trương Khởi Linh về phía sau.

"Tam Thúc, Bàn Tử gặp nguy hiểm!" Ngô Tà sốt ruột đến mức suýt nhảy dựng lên, muốn hất tay Giải Liên Hoàn ra, nhưng cố gắng mấy lần cũng không có tác dụng gì.

"Im miệng, cháu ở lại đây, ta qua đó." Giải Liên Hoàn kéo Ngô Tà xuống dưới đài tế, sau khi dặn dò vài câu, hắn tháo khẩu súng đeo sau lưng xuống, bắn vài phát về phía mãng xà.

Hy vọng có thể thu hút sự chú ý của nó, để Vương Bàn Tử tranh thủ thời gian thoát khỏi kiếp nạn này.

Trong hồ nước một trận hỗn loạn, tiếng súng, tiếng nước và tiếng mãng xà rít gào, hòa lẫn vào nhau.

Không ai chú ý, hai bóng người đã áp sát cơ thể mãng xà, nhanh chóng lặn xuống đáy nước.

Dưới đáy nước đục ngầu, hy vọng có thể tìm thấy tung tích Ngô Mặc.

Nhưng điều khiến bọn họ thất vọng là, dù tìm kiếm thế nào cũng không thấy bóng dáng Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính không cam lòng, thò đầu lên mặt nước để thở, chuẩn bị lặn xuống lần nữa.

Không ngờ hành động của hai người bọn họ lại bị mãng xà phát giác.

Cơ thể nó uốn éo, sức mạnh khổng lồ mang theo bọt nước, trực tiếp lao về phía hai người.

Đó như lực va chạm của một chiếc xe tải, nếu thật sự đâm trúng hai người, vậy thì bọn họ không chết cũng trọng thương.

Đúng lúc này, dưới nước đột nhiên truyền đến một tiếng nổ trầm đục.

Âm thanh trầm thấp, như có thứ gì đó bị nổ tung.

Hồ nước như nồi nước sôi, mặt nước sôi sục, cuồn cuộn, hình thành từng xoáy nước.

Mãng xà dừng lại tấn công, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Chốc lát sau, nó dường như nghĩ ra điều gì đó, bỏ rơi mấy người trước mắt, xoay chuyển cơ thể khổng lồ, rất linh hoạt chui vào trong nước, nhanh chóng biến mất.

"Tiểu Mặc?" Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính sống sót sau tai nạn, hai người nhìn nhau, trong lòng đồng thời hiện lên một cái tên – Ngô Mặc.

Đúng lúc này, một bóng người từ trong nước nhô lên, toàn thân trên dưới rách nát tả tơi, phía sau còn cõng một cái ba lô rách.

Hắn ta hét lớn với mấy người: "Chạy mau, chạy nhanh lên!" Nói xong, một tay nắm Hắc Nhãn Kính, tay kia kéo Giải Ngữ Hoa.

Với tốc độ cực nhanh, bơi nhanh về phía bên kia hồ nước.

"Đi theo!" Giải Liên Hoàn phản ứng cực nhanh, hắn và Vương

Bàn Tử, một người nắm Ngô Tà, một người kéo Trương Khởi Linh vẫn còn mê man bất tỉnh, nhanh chóng bơi theo.

Phan Tử và một người khác cầm súng, cẩn thận đề phòng theo sát phía sau.

Phía dưới mặt nước, tiếng nổ vẫn tiếp tục.

Mọi người cũng không còn bận tâm nhiều như vậy.

Tất cả đều ôm suy nghĩ thà bị nổ chết còn hơn bị súc sinh nuốt sống, dốc toàn bộ sức lực bắt đầu bơi.

Sau khi thoát khỏi nơi này, mấy người không chịu nổi nữa, toàn bộ ngã vật xuống đất.

Há miệng thở hổn hển, nhìn nhau.

Dường như không dám tin, vậy mà mình lại thoát khỏi miệng con mãng xà kia như thế?

Ngô Tà hồi phục một lúc, vừa định hỏi tình hình Ngô Mặc.

Đột nhiên phát hiện hắn toàn thân đỏ bừng, cả người như một con tôm hùm nướng chín.

Hắn bất chấp mệt mỏi, vội vàng lao đến trước mặt Ngô Mặc.

Gấp gáp hỏi: “Tiểu Mặc, em làm sao vậy?

Có chỗ nào không thoải mái sao?” Ánh mắt mấy người còn lại đều chuyển sang Ngô Mặc.

Phát hiện tình huống của hắn lúc này hiển nhiên không đúng, miệng thở hổn hển, gân xanh trên trán nổi rõ, toàn thân trên dưới đỏ rực một mảng.

Ngô Mặc cảm thấy mình như một quả bóng bay, toàn thân mạch máu đều đang giãn nở, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung.

Cảm giác này, còn đau khổ gấp trăm lần so với lần đầu tiên tiếp nhận cải tạo huyết mạch.

Suốt dọc đường trốn chạy, hắn cắn chặt môi dưới, chỉ sợ mình rên rỉ thành tiếng.

Thậm chí để giữ cho mình tỉnh táo, hắn còn tàn nhẫn đâm dao găm vào đùi.

Nếu không phải thật sự không chịu nổi nữa, hắn căn bản sẽ không bại lộ ra ở đây.

Nhưng tất cả những điều này đều là lựa chọn của chính hắn, trừ việc nghiến răng chịu đựng, không còn cách nào khác.

Ngô Mặc lúc đó bị mãng xà đánh một cú, bay thẳng vào hố nước.

Sức mạnh của mãng xà quá lớn, Ngô Mặc cảm thấy mình như một quả bóng đá, bị người ta tung cước đá lên không trung, bay thẳng vào khung thành.

May mà hắn trước khi xuống nước có chuẩn bị, nên không bị đụng chết.

Nhìn thấy lớp bùn dày đặc dưới nước ngay trước mắt, Ngô Mặc nín thở, nhắm mắt lại.

Trong đầu không khỏi lóe lên một ý nghĩ: “Vãi, chỗ này không phải có phân của nó chứ?” Mang theo ý nghĩ kỳ quái đó, Ngô Mặc như một quả đạn pháo, xuyên qua lớp bùn dày, trực tiếp rơi xuống không gian bên dưới.

Tất cả những điều này đều xảy ra trong chớp mắt, khi Ngô Mặc ngã mạnh xuống đất, cảm giác đau đớn lập tức lan khắp toàn thân.

Hắn từ từ mở mắt, mới kinh ngạc phát hiện, không gian này lại không có nước.

“Vãi, tình huống gì đây?” Ngô Mặc khó khăn lắm mới bò dậy từ mặt đất, trong lồng ngực không ngừng cuộn trào, thật sự không nhịn được mà phun ra một ngụm máu.

Sau khi phun máu ra, hắn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, lúc này mới bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Càng nhìn càng kinh ngạc.

Chỉ thấy không gian bên dưới này có kích thước bằng một sân bóng đá, toàn bộ được xây dựng thành một đại điện xa hoa lộng lẫy, nhưng lại tanh hôi dị thường.

Bốn phía khắc đủ loại đồ án, Ngô Mặc nhìn chằm chằm một lúc, phát hiện đều là nội dung cúng bái và tế tự.

Giữa không gian có một cây cột lớn chống trời, điều này khiến Ngô Mặc cảm thấy rất quen mắt, dường như đã từng thấy ở đâu đó.

Trên mặt đất xương khô vô số, bốn phía đại điện treo ngược rất nhiều tượng người bị trói, như những chiếc chuông gió bay lượn qua lại.

“Chẳng lẽ, đây là sào huyệt của con rắn cái kia?” Ngô Mặc nhìn thấy cảnh này đúng là giật mình.

Trong lòng thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, đầu của Tây Vương Mẫu bị thiên thạch đập lõm à, nơi súc sinh ở mà cũng xa xỉ đến mức này?” Ở đây không chỉ không có nước, còn có dưỡng khí, điều này khiến Ngô Mặc vô cùng kinh ngạc.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện màn nước trên đỉnh đầu dường như là một lớp bảo hộ, hoàn toàn cách ly nơi này với thế giới bên trên.

Nghĩ đến tình hình bên trên, Ngô Mặc lòng nóng như lửa đốt.

Hắn không màng kiểm tra tình hình xung quanh, cho dù ở đây có núi vàng núi bạc, cũng không ngăn cản được ý muốn ra ngoài của hắn.

Thế nhưng bất kể hắn làm thế nào, thậm chí không hề để ý có cơ quan hay không, leo lên cây cột đá ở giữa.

Tay chạm vào màn nước, nhưng vẫn không ra được.

Nơi này giống như một cái lồng giam.

Trừ chủ nhân có thể tự do ra vào, bất kỳ ai và sinh vật nào tiến vào đây, đều chỉ có thể vĩnh viễn ở lại.

“Khốn kiếp, liều thôi!” Ngô Mặc nghiến răng, trực tiếp lấy ra mấy cây lôi quản từ trong không gian, đặt trên mặt đất.

Hắn định thử xem, sức mạnh của thuốc nổ có thể phá vỡ màn nước một khe hở hay không.

Ngay khoảnh khắc hắn vừa định châm lửa, giọng nói của Hệ thống vang lên trong đầu.

“Cảnh cáo!

Chương 86

Túc chủ làm như vậy, hậu quả là thân thể tan biến, ngay cả cơ hội chuyển thế cũng không tồn tại.” Ngô Mặc một bụng lửa giận: “Ngươi nói lời vô nghĩa, ông đây không làm vậy, làm sao ra ngoài?” Hắn trong đầu đang giao tiếp với Hệ thống, nhưng tay lại không nhàn rỗi, vẫn đặt các lôi quản xung quanh, như vậy có thể khiến sức mạnh nổ càng mạnh mẽ hơn.

Ngô Mặc biết, lúc này, mình không thể trông cậy vào bất kỳ ai.

Nếu không liều một phen, có lẽ những chiếc chuông gió phía trên chính là kết cục tốt nhất của mình.

Đột nhiên, tay hắn dừng lại, nghĩ đến một chuyện.

Nhanh chóng hỏi: “Đồng chí, tôi không phải còn có phần thưởng chưa nhận phải không?

Bây giờ tôi muốn nhận.” Hệ thống trầm ngâm một lát, mở miệng nói: “Túc chủ lúc này tình trạng cơ thể vô cùng tệ, nếu tiếp nhận phần thưởng, rất có khả năng sẽ không chịu nổi mà nổ tung mà chết, nhưng…” “Nhưng cái gì?” Ngô Mặc cái tên này đã quen với việc “moi lông dê” (tận dụng lợi ích) rồi, vô cùng mẫn cảm với những lời người khác chưa nói ra.

Vội vàng truy hỏi: “Ngươi muốn nói gì thì nói thẳng đi, đến lúc này rồi còn lề mề cái quái gì nữa.” “Ta có thể đảm bảo sau vụ nổ sẽ đưa Túc chủ sống sót rời khỏi đây, nhưng Túc chủ cần phải trả một cái giá đắt.

Cải tạo huyết mạch vốn cần tiến hành một ngày một đêm mới có thể dung hợp hoàn mỹ, nhưng Túc chủ hiện tại muốn đẩy nhanh tốc độ, liền phải chịu đựng đau khổ gấp trăm lần.” Hệ thống dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Đồng thời sau này liên tục mười năm, vào ngày rằm âm lịch mỗi tháng, Túc chủ cần phải chịu đựng cảm giác lửa thiêu, để kích thích huyết mạch đạt đến độ dung hợp hoàn mỹ, Túc chủ có thể chấp nhận không?” “Vãi, chết thì thôi, không chết thì sống muôn đời, ông đây không tin không chịu đựng nổi!” Ngô Mặc lúc này không còn kịp nghĩ nhiều, lau lau vết máu ở khóe miệng.

Hắn nghiến răng nói: “Đến đi, nhưng mà Đồng chí, ngươi có thể giúp tôi khống chế một chút, cố gắng để tôi đưa bọn họ ra ngoài rồi mới phát tác được không?” “Có thể!” Hệ thống nói xong, Ngô Mặc lập tức cảm thấy một luồng nhiệt lượng chảy trong cơ thể.

Khác hẳn với sự thoải mái tột độ trước đây, lần này mang theo một cảm giác đau đớn bá đạo đến xé rách da thịt, khiến hắn không nhịn được rên lên một tiếng.

Hắn cố gắng chịu đựng, châm lửa từng cây lôi quản.

Một trận tiếng nổ lớn như trời long đất lở, khiến cả tòa đại điện rung chuyển sụp đổ.

Cây thiên trụ ở giữa ầm ầm đổ sập, màn nước phía trên bị lực xung kích xuyên thủng, dòng nước lập tức ào xuống.

“Mẹ kiếp, lại đến nữa!” Màn nước từng chút một nứt ra, hình thành một xoáy nước, Ngô Mặc cảm thấy mình như bị ném vào máy giặt, lăn lên lăn xuống.

Cho dù cơ thể đã được cường hóa, nhưng vô số mảnh đá vụn đập vào người vẫn khiến hắn liên tục phun ra mấy ngụm máu.

Hắn nhìn màn nước từng chút một mở rộng, nắm lấy cơ hội cuối cùng, nhanh chóng xông ra ngoài.

Lúc rời đi, vừa vặn lướt qua con mãng xà đó.

Vừa nhô lên khỏi mặt nước, hắn đã thấy Giải Ngữ Hoa và Hắc

Nhãn Kính đứng đó.

Hắn không kịp giải thích, hét lớn một tiếng, tóm lấy hai người liền xông về phía trước.

Chống đỡ cho đến khi thoát ly nguy hiểm, hắn thật sự không chịu nổi nữa.

Cái cảm giác đau đớn như khoét xương đốt tim, dường như xương tủy cũng muốn bị ngọn lửa đốt khô.

Khiến hắn không thể chịu đựng thêm được nữa, cả người rơi vào nỗi thống khổ tột cùng.

“Tiểu Mặc, em làm sao vậy?” Ngô Tà đưa tay chạm vào trán Ngô Mặc, lập tức kinh hô: “Nóng quá, chẳng lẽ là bị trúng độc?” “Nơi này tà khí đến vậy, cậu xem Tiểu Ca cũng biến thành ngốc nghếch rồi, thằng nhãi ranh này có phải bị phát tác muộn rồi không?” Vương Bàn Tử thần tình cũng rất sốt ruột, nhưng cũng không nghĩ ra lý do nào tốt hơn để giải thích tình huống này.

“Đừng nói nhảm, phải nhanh chóng rời khỏi đây, ra ngoài doanh trại xem có thuốc không.” Giải Liên Hoàn đúng là muốn phát điên rồi, ai có thể ngờ, đã thoát ly nguy hiểm rồi, đứa cháu nhà mình lại xuất hiện tình huống ngoài ý muốn thế này.

Hắc Nhãn Kính không nói nhiều nữa, trực tiếp ngồi xổm xuống trước mặt Ngô Mặc, nói với Giải Ngữ Hoa: “Giúp một tay, đặt cậu ấy lên lưng tôi.” “Không cần, để tôi.” Giải Ngữ Hoa nhìn Hắc Nhãn Kính, toàn thân trên dưới đều là máu, biết hắn cũng sắp kiệt sức.

Bản thân hắn cũng ngồi xổm xuống, nói với Ngô Tà: “Lại đây.” Chuyến đi Tây Vương Mẫu Cung lần này, chín người đi thì toàn bệnh tật với thương tích đầy mình, có thể nói là tổn thất nặng nề.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử ba người thay phiên nhau cõng Ngô Mặc.

Ngô Tà, Giải Liên Hoàn và mấy người nữa thì kéo Trương Khởi Linh, loạng choạng mãi mới thoát được khỏi địa cung.

Tổn thất hai chiến lực mạnh nhất, bảy ngày chạy trốn này chẳng khác nào giành giật mạng sống với tử thần.

May mà Giải Liên Hoàn và Hắc Nhãn Kính kinh nghiệm phong phú.

Không có gì ăn, bọn họ bới tìm côn trùng trong rễ cây và kẽ đá, tuy những con côn trùng này còn chưa to bằng hạt dưa, nhưng có còn hơn không.

Bọn họ gom những con côn trùng tìm được lại, giã nát thành bùn, rồi cạy miệng Ngô Mặc ra, ép cậu nuốt vào.

Lần nghỉ ngơi đầu tiên, Giải Ngữ Hoa nhận thấy thân thể Ngô Mặc càng ngày càng nóng, vội vàng cẩn thận đặt cậu xuống đất.

Giải Liên Hoàn và mấy người kia cũng đồng thời vây lại.

Ai nấy sốt ruột vô cùng, ngoài việc dùng nước ngầm để hạ nhiệt cho cậu, không ai biết làm thế nào mới có thể làm dịu cơn đau của cậu.

Cái nóng như lửa đốt thiêu thân đó khiến Ngô Mặc vô thức xé toạc hết quần áo.

Hình xăm khí thế hừng hực trên người cậu lộ rõ mồn một, lần đầu tiên chính thức phô bày trước mặt mọi người.

“Vãi, cái, cái hình xăm này bá khí thật.” Vương Bàn Tử nhìn thấy hình xăm trên người Ngô Mặc, lập tức ngẩn người.

Hắn quay đầu nhìn Giải Liên Hoàn từ trên xuống dưới rồi hỏi: “Tam gia, phong cách hình xăm này là truyền thống của Ngô lão gia à?" "Cút, ông đây họ Giải." Giải Liên Hoàn mặt đầy vạch đen, lần đầu tiên dứt khoát thừa nhận họ của mình.

Hình xăm trên người Ngô Mặc có họa tiết vô cùng đặc biệt, sống động như thật, mang lại cho người ta một cảm giác áp bức.

Nhưng mà, mẹ kiếp, cái miệng rồng này là sao?

Giải Liên Hoàn suýt chút nữa thì tức chết, hoàn toàn không hiểu, rốt cuộc là thằng khốn nạn đội nón xanh nào đã xăm thứ này cho cháu mình?

Ngay cả trong tình huống cực kỳ nguy hiểm, căng thẳng như vậy, khi nhìn thấy hình xăm trên người Ngô Mặc, cả đám vẫn rơi vào cảnh cạn lời.

Đặc biệt là Hắc Nhãn Kính, suýt chút nữa thì cười đến sặc.

Hắn nghĩ mình Hắc gia đây đã đi khắp nam bắc, gặp vô số kẻ kỳ quái, nhưng loại như Ngô Mặc trước mắt thì đúng là lần đầu tiên trong đời.

Cũng không biết thằng nhóc này nghĩ gì, chẳng lẽ hình xăm này là bão xoáy à?

Ngô Tà không kìm được cúi đầu nhìn mình.

Kéo Giải Liên Hoàn bên cạnh, anh hạ giọng hỏi: "Tam thúc, hình xăm của Tiểu Mặc cũng có từ nhỏ à?

Sao cháu lại không có?" "Ông đây làm sao mà biết được, Nhị thúc mày phòng tao như phòng giặc, mẹ nó, kết quả lại thành ra thế này?" Giải Liên Hoàn tức điên lên, bắt đầu chửi rủa Ngô Nhị Bạch, thậm chí quyết định sau khi ra ngoài phải hỏi cho ra nhẽ, rốt cuộc là ai xăm?

Nếu không chặt tay đối phương thì ông ta không phải Giải Liên Hoàn.

Lời này khiến Ngô Tà giật mình, bản năng lùi lại một bước.

Trong lòng thầm nhủ: “Hỏng rồi, Tam thúc điên rồi, dám chửi cả Nhị thúc, xem ra đúng là tức điên rồi.” Giải Ngữ Hoa vừa tức vừa buồn cười, nhưng lại rất lo lắng, các loại cảm xúc đan xen vào nhau, suýt chút nữa khiến biểu cảm trên mặt anh bị méo mó.

Anh xen vào: “Tiểu Mặc bây giờ thế này, có phải liên quan đến hình xăm không?” Một câu nói thức tỉnh người trong mộng.

Giải Liên Hoàn và Ngô Tà mấy người vội vàng vây quanh Ngô Mặc, cẩn thận quan sát tình hình hình xăm trên người cậu.

Hình xăm trên người càng lúc càng rõ ràng, nhưng nhìn nửa ngày, ngoài vị trí rất khó xử ra, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Cả đám đành bất lực, chỉ có thể tăng nhanh tốc độ, gửi gắm toàn bộ hy vọng vào việc giải quyết sau khi ra ngoài.

May mắn thay, mấy ngày sau trạng thái của Trương Khởi Linh đã hồi phục phần nào.

Tuy vẫn còn hơi mơ hồ, nhưng ít nhất cũng không cần người khác chăm sóc, có thể tự mình đi theo.

Cuối cùng bọn họ cũng tìm thấy miệng giếng đi lên.

Từng người một bò ra khỏi đó, đứng trên mặt đất mới phát hiện, chỗ này lại gần doanh địa ban đầu của Giải Liên Hoàn vô cùng.

Lúc này mặt trời chói chang giữa không trung, nheo mắt nhìn bầu trời xanh, mấy người đều có cảm giác như cách một đời.

Do lo lắng tình trạng cơ thể của Ngô Mặc, bọn họ không kịp nghỉ ngơi, sau khi bổ sung lương thực và trang bị còn sót lại trong doanh địa, liền nhanh chóng lên đường trở về.

Suốt chặng đường gian nan khổ sở không nói, khi Ngô Mặc mở mắt ra thì đã là mấy ngày sau.

“Lách tách!” Tiếng đó vang lên liên tục, rất có tiết tấu.

Nhưng nghe vào tai Ngô Mặc lại khiến cậu phiền não không thôi, cậu dứt khoát cố gắng hết sức, mở to hai mí mắt.

Vừa mới tỉnh lại, vẫn còn hơi mơ màng.

Nhìn trần nhà, nhất thời không phân biệt được đây rốt cuộc là ở đâu.

“Ôi, người đẹp ngủ của chúng ta tỉnh rồi à?” Một người đàn ông đeo kính râm, mặc áo da đen, xuất hiện trong tầm mắt Ngô Mặc.

Giọng điệu khốn kiếp như mọi khi đó, Ngô Mặc không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là thằng cháu Hắc Nhãn Kính này rồi.

Vốn dĩ sau khi cải tạo huyết mạch, cơ thể sẽ rất cường tráng, nhưng tình huống của Ngô Mặc đặc biệt, vẫn còn hơi yếu ớt.

Không biết đã nằm bao nhiêu ngày, Ngô Mặc cảm thấy toàn thân đau nhức.

Chương 87

Cậu vươn tay phải về phía Hắc Nhãn Kính, cổ họng đã lâu không nói chuyện, phát ra âm thanh khàn khàn, "Tiểu Hắc tử, đỡ Gia dậy." "Được thôi, Hắc gia đây sẽ đỡ cậu dậy." Hắc Nhãn Kính đặt túi hạt dưa trong tay xuống, một tay đỡ Ngô Mặc dậy, tay kia lấy gối kê sau lưng cậu.

Miệng lầm bầm phàn nàn: "Hắc gia một tay bón shit một tay bón đái nuôi mày lớn, sau này mày không được bất hiếu đâu đấy, biết chưa?" Nếu không phải lúc này điều kiện cơ thể không cho phép, Ngô Mặc thật sự muốn một phát điện pháo đánh bay Hắc Nhãn Kính ra ngoài.

Ngồi dậy xong, Ngô Mặc đảo mắt nhìn quanh mới phát hiện, đây hình như là phòng bệnh, mà tay trái của cậu vẫn còn đang truyền dịch.

Cậu nhìn qua Hắc Nhãn Kính sang bên cạnh, lập tức mặt đầy vạch đen.

Chỉ thấy trên bàn trà bên cạnh, các loại hoa quả lê đào giờ chỉ còn lại hạt ở đó, chứng minh chúng từng tồn tại.

Nhìn xuống đất, trên đó toàn là vỏ hạt dưa, ngoài thiếu mấy chai rượu ra, cả một hiện trường KTV quy mô lớn.

Hèn chi bên tai cậu tiếng động không ngừng, hóa ra thằng khốn này ngồi đây cắn hạt dưa không ngừng nghỉ?

Mẹ nó, nó ở đây là để chăm sóc cậu sao?

Hay là để tiễn cậu về trời?

Ngô Mặc vừa định mở miệng chửi người, cửa đột nhiên bị đẩy ra, Giải Ngữ Hoa vội vàng bước vào.

Vừa nhìn thấy Ngô Mặc ngồi trên đầu giường, mắt anh sáng lên.

Vội vàng đi tới, đẩy Hắc Nhãn Kính sang một bên, ngồi xuống trước mặt Ngô Mặc.

Quan tâm hỏi: “Tiểu Mặc, em tỉnh rồi à?

Có chỗ nào không thoải mái không?

Anh đi gọi bác sĩ.” Sự lo lắng của Giải Ngữ Hoa khiến Ngô Mặc lập tức cảm thấy thoải mái.

Cậu đắc ý liếc Hắc Nhãn Kính một cái, cười híp mắt nói: “Anh à, em không sao, chỉ hơi đói thôi, có cá lớn thịt lớn gì không?

Em không kén chọn, anh làm cho em vài chậu là được.” “Vài chậu?

Mày coi mày là heo à?” Hắc Nhãn Kính không nhịn được, mở miệng nói: “Hay để tao giúp mày kiếm một cái bồn, mày cứ thế mà ăn trong đó?” “Mày cút sang một bên đi!” Ngô Mặc dùng hết sức bình sinh, rút cái gối sau lưng ra, trực tiếp ném vào người Hắc Nhãn Kính.

Cậu chửi: “Mày biết cái quái gì, đây là từ ngữ hình dung đấy.” Nhìn Ngô Mặc như vậy, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cả hai đều thầm thở phào nhẹ nhõm.

Từ miệng Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc biết được, nơi cậu đang ở là bệnh viện tư do Giải gia mở.

Cơ sở y tế ở đây vô cùng tiên tiến, bác sĩ đa phần đều có trình độ từ khá giỏi trở lên trong ngành.

Nghe đến đây, Ngô Mặc không khỏi thầm than: “Hèn chi Giải gia có tiền, nhìn cái đầu óc người ta kìa, ăn uống phục vụ một đường rồng.” May mà Giải Ngữ Hoa không biết đọc suy nghĩ, nếu không liệu có bị Ngô Mặc tức chết hay không thì vẫn còn là một ẩn số.

Chẳng mấy chốc, Ngô Tà xách theo bình giữ nhiệt đi vào.

Nhìn thấy Ngô Mặc tỉnh lại, anh vô cùng phấn khởi, vây quanh cậu ân cần hỏi han, thể hiện đầy đủ hình tượng một người anh trai tốt.

“Anh à, mọi người đều không sao chứ?” Ngô Mặc lúc này mới nhớ ra, mình suốt chặng đường đều mơ mơ màng màng, căn bản không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì.

“Anh và Tam thúc không sao, Bàn Tử là do mệt mỏi quá độ, truyền dịch mấy ngày là hồi phục, chân của Phan Tử cũng khá nhanh, bây giờ đang dưỡng thương.” Ngô Tà nói đến đây, nghĩ đến Trương Khởi Linh, có chút đau đầu.

Anh nói tiếp: “Chỉ là Tiểu Ca hơi phiền phức, tuy bây giờ cậu ấy đã hồi phục ý thức, nhưng hình như bị kích thích nghiêm trọng, tư duy hỗn loạn, không nhớ gì cả, bác sĩ nói, tình huống này cần từ từ tĩnh dưỡng.” “Anh à, đừng buồn nữa.” Ngô Mặc đưa tay vỗ vỗ Ngô Tà, an ủi nói: “Người già rồi, ai cũng vậy thôi.” Ngô Tà: “...” Rất nhanh tin tức Ngô Mặc tỉnh lại được truyền ra.

Trừ Giải Liên Hoàn về Sa Thành xử lý công việc ra, Vương Bàn Tử, Phan Tử và mấy người khác, đều vội vàng chạy tới.

Nhất thời, mấy người anh em vào sinh ra tử này tụ tập trong phòng bệnh.

Vương Bàn Tử đến rất nhanh, vừa bước vào cửa, cái loa to như cái chiêng của hắn đã vang lên: “Huynh đệ, mày tỉnh rồi à?

Mẹ nó, không bị ngu như Tiểu Ca chứ?” “Khụ khụ!” Ngô Mặc đang ôm tô cháo uống, nghe thấy lời này suýt chút nữa thì bị sặc.

May mà Hắc Nhãn Kính tay nhanh mắt lẹ, giật lấy tô từ tay cậu.

Miệng may mắn nói: “Tô cháo lớn này dinh dưỡng phong phú, giá cả không rẻ, đổ xuống đất thì tiếc lắm." Nói xong, hắn giơ tay lên, trực tiếp đổ vào miệng mình.

Ăn xong chép chép miệng, có chút cảm khái nói: "Không hổ là đầu bếp riêng của Hoa gia, tay nghề đúng là không tồi, cháo cũng có thể làm ngon đến vậy." "Mày mẹ nó là chăm sóc bệnh nhân đấy à?

Hay là tranh giành đồ ăn với chó đấy hả?" Vương Bàn Tử vừa đi vừa mắng Hắc Nhãn Kính.

Mấy người sau chuyến hành trình này, nói chuyện với nhau không còn khách sáo như ban đầu, đều khá tùy tiện.

Ngô Mặc ôm ngực nhìn hai thằng khốn này, mặt đầy vạch đen.

Lúc này cậu thật sự rất nhớ Giải Ngữ Hoa.

Cho dù vị Gia đó lấy lý do cơ thể mình vừa hồi phục, cần tĩnh dưỡng mà không cho mình ăn linh tinh, nhưng ít nhất anh ấy là một người bình thường.

Còn Hắc Nhãn Kính thì sao?

Ngày nào cũng lấy danh nghĩa chăm sóc mình, sợ mình cô đơn trống trải lạnh lẽo, thực tế thì ngày nào cũng tranh ăn tranh uống với mình.

Hoặc là ngồi bên cạnh cắn hạt dưa xem tivi.

Quỷ mới biết, mấy đại gia này, tại sao lại thích xem phim truyền hình tình cảm đến vậy?

Sự có mặt của Vương Bàn Tử mang lại niềm vui vô tận cho Ngô Mặc.

Thêm cả Hắc Nhãn Kính, ba người luôn tìm mọi cách tránh mặt nhân viên y tế, ngồi trên sân thượng bệnh viện phì phèo khói thuốc, tận hưởng cảm giác hạnh phúc đó.

Chỉ có điều có lần bị Giải Ngữ Hoa phát hiện, ba người cứ như học sinh mắc lỗi bị giáo viên bắt được, cúi gằm mặt chờ đợi cơn bão sắp ập đến.

Tiểu Cửu Gia mặt lạnh nhìn Hắc Nhãn Kính, "Hắc gia gần đây rất nhàn rỗi, không biết còn tiền đóng tiền thuê nhà không?" "He he, Hoa gia nói đúng lắm." Hắc Nhãn Kính nghe thấy hai chữ "tiền thuê nhà", nịnh nọt cười với Giải Ngữ Hoa.

Hắn giơ điện thoại lên kêu: "Ôi chao chao chao, vừa nói đến đã có việc rồi, Hoa gia, tôi đi chạy xe trước đây, lát nữa nói chuyện nhé." Nói xong liền chuồn mất.

Ngô Mặc hận không thể lấy hai tay che mặt, thật sự muốn không nhận biết cái thứ khốn nạn này.

"Hoa gia, Bàn gia tôi ở cửa hàng còn chút việc phải xử lý, xin phép không làm phiền nữa, ngài cứ bận việc nhé." Nghe thấy cái cớ này của Vương Bàn Tử, Ngô Mặc suýt chút nữa thì tức khóc.

Thằng cháu này vừa về đã đóng cửa hàng rồi, có cái việc quái gì mà bận chứ?

Chẳng lẽ quay về gặm tường à?

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa, không khí nhất thời có chút ngưng đọng.

Khi Giải Ngữ Hoa quay người lại, Ngô Mặc đã với tốc độ cực nhanh nằm vào chăn, thậm chí bắt đầu ngáy khò khò.

Giải Ngữ Hoa thật sự bị chọc cười.

Anh đi đến bên giường Ngô Mặc, đứng đó lặng lẽ nhìn cậu.

Muốn xem thằng nhóc khốn kiếp này có thể giả vờ đến bao giờ?

Lúc này là cuộc đối đầu của ý chí và sức chịu đựng.

Nhưng Ngô Mặc giả vờ không đến mười phút, đành cúi đầu ủ rũ mở mắt ra.

Cậu vốn định hút thuốc xong quay lại đi vệ sinh, ai ngờ bị Giải Ngữ Hoa bắt tại trận?

Cậu cam chịu ngồi dậy, ngẩng đầu nịnh nọt cười với Giải Ngữ Hoa.

Biểu cảm đó không thể nói là giống hệt, chỉ có thể nói là hoàn toàn tương tự với Hắc Nhãn Kính vừa chạy trốn.

Giải Ngữ Hoa từ nhỏ đã khá ghét mùi thuốc lá.

Nhưng mấy thằng cha bên cạnh anh, lại như những con ma thuốc lá, một lát không hút là toàn thân khó chịu, anh cũng rất bất lực.

“Được rồi, đừng giả vờ như thỏ trắng nhỏ nữa.” Anh giúp Ngô Mặc kê gối, để cậu ngồi thoải mái hơn.

Lắc đầu bất lực nói: “Em còn trẻ, cơ thể không dưỡng tốt, sau này làm sao đây?

Già rồi lại bệnh tật đầy mình à?” Ngô Mặc thì ăn mềm không ăn cứng.

Nếu là loại như Hắc Nhãn Kính, cho dù cậu nằm trong quan tài, cũng có thể bật dậy cãi nhau ba trăm hiệp với hắn.

Nhưng cách thức của Giải Ngữ Hoa lại khiến cậu nhất thời bối rối.

Bắt đầu suy nghĩ sâu sắc, có phải mình không hiểu chuyện, lãng phí tâm ý của người khác không?

Ngay khi Ngô Mặc đang tự trách, mắt Giải Ngữ Hoa lóe lên một tia ranh mãnh.

Chương 88

Anh khẽ nói với Ngô Mặc: "Tiểu Mặc, bên Tam thúc em đã xong việc rồi, chuyến bay ngày mai, nghe nói là đưa em về lão trạch Dư Hàng." Khoảnh khắc đó, như một chậu nước lạnh từ trời đổ xuống, dội cho Ngô Mặc một trận lạnh thấu xương, toàn thân cậu lập tức cứng đờ.

Cậu không dám tin ngẩng đầu nhìn Giải Ngữ Hoa, nuốt nước bọt, khó khăn hỏi: "Anh, anh đang đùa em đấy à?" Mặc dù sớm đã biết có ngày này, nhưng có thể trì hoãn được lúc nào thì hay lúc đó.

Không còn cách nào khác, trí tuệ của Ngô Nhị Bạch xuyên suốt cả Đạo Mộ Bút Ký.

Ai cũng biết, Nhị gia nhà họ Ngô lão luyện gian xảo, không dễ đối phó.

Ngô Mặc không sợ Ngô Nhị Bạch phát hiện mình là hàng giả, có hệ thống sắp xếp, điều này căn bản không thể bị phát hiện.

Cậu sợ là những trải nghiệm quá khứ mà hệ thống khốn kiếp kia đã sắp xếp.

Cái gì mà tri thư đạt lý, hiểu chuyện nghe lời?

Cái gì mà thành tích học tập tốt, ngoan ngoãn đáng yêu, niềm hy vọng của Ngô lão gia?

Xàm bậy!

Tiểu thiếu gia nhà họ Ngô cậu đây, ngoài ăn được, uống được, chửi được người ra, mấy cái còn lại có tí nào dính dáng đến cậu đâu chứ?

Nhìn Ngô Mặc vẻ mặt kinh hãi như vậy, Giải Ngữ Hoa hài lòng đứng dậy.

Anh đặt tay lên vai Ngô Mặc, an ủi nói: “Đừng sợ, khi về đó, chỗ anh có thuốc trị thương cực tốt, anh sẽ chuẩn bị cho em thêm một ít.” Nói xong, anh ung dung quay người rời khỏi phòng.

Sa Thành một mảnh hỗn loạn, Giải Liên Hoàn ban đầu vì đi Tây Vương Mẫu Cung, đã bỏ đi một lượng lớn tài sản.

Lúc đó đối mặt với sự chèn ép của Trần Bì A Tứ, Giải Liên Hoàn căn bản không có tâm trạng đối kháng, dẫn đến rất nhiều đối tác cũ bị đối phương mua chuộc, tài sản cũng bị hao hụt không ít.

Chuyến đi Tây Vương Mẫu Cung lần này, đối với ông ta mà nói là công cốc, lại tổn thất nặng nề.

Vì đã không có được câu trả lời mong muốn, vậy tất yếu sẽ có chuyến đi thứ hai.

Giải Liên Hoàn chỉ có thể sắp xếp lại tài sản, để chuẩn bị số tiền tương ứng cho mình.

Sau khi đưa Ngô Mặc đến bệnh viện, từ miệng bác sĩ biết được cơ thể Ngô Mặc không có nguy hiểm gì lớn, Giải Liên Hoàn liền giao phó Ngô Mặc cho Giải Ngữ Hoa, mình quay người trở về Sa Thành.

Trong thời gian đó, Giải Liên Hoàn chủ động liên lạc với Ngô Nhị Bạch, kể hết toàn bộ sự việc một cách hoàn chỉnh.

Ông ta luôn rất hiểu Ngô Nhị Bạch, không chỉ vì chuyện ông ta giả làm Ngô Tam Tỉnh.

Mà là vì Ngô Nhị Bạch trong lứa tuổi của bọn họ, mưu lược và dũng khí đều là số một.

Hai nhà là họ hàng, Ngô Nhị Bạch dù không phải anh ruột, cũng là biểu huynh của ông ta.

Sự áp chế tự nhiên này khiến ông ta khi đối mặt với Ngô Nhị Bạch có chút không đủ tự tin.

Nghe xong lời kể của Giải Liên Hoàn, Ngô Nhị Bạch nhàn nhạt đáp lại ba chữ – "Biết rồi", rồi cúp điện thoại.

Từ ba chữ đơn giản đó, Giải Liên Hoàn lại nghe ra một loại bình tĩnh trước cơn bão ập đến.

Ông ta đẩy nhanh tiến độ sắp xếp tài sản ở Sa Thành, hy vọng sớm quay về lão trạch Dư Hàng đích thân gặp Ngô Nhị Bạch.

Ngô Mặc ở bệnh viện thấp thỏm lo âu, chờ Tam thúc Giải Liên Hoàn đến.

Kỳ lạ là ngày thứ hai, ngày thứ ba, cho đến một tuần trôi qua, bóng dáng Giải Liên Hoàn vẫn không xuất hiện.

Trong một tuần này, Ngô Mặc không hề buông thả mình tiếp tục lười biếng.

Ngược lại, cậu xin Giải Ngữ Hoa một cuốn sổ tay, ngoan ngoãn ở trong phòng, bắt đầu ôn tập một số kiến thức cơ bản.

Từ hình ảnh hệ thống cho thấy, Ngô Nhị Bạch từ nhỏ đã rất nghiêm khắc trong việc bồi dưỡng Ngô Mặc.

Cổ văn thi từ chỉ là nhập môn, giám bảo thưởng bảo là bắt buộc, cầm kỳ thư họa không yêu cầu tinh thông, nhưng nhất định phải biết.

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Mặc suýt chút nữa thì đập đầu vào tường.

Trong đầu điên cuồng mắng hệ thống không đáng tin: "Đại ca, ông có nhầm không đấy?

Cầm kỳ thư họa?

Ông đây chỉ biết thổi kèn sona thôi, hay để tôi tặng ông một khúc nhé?” Đối mặt với hệ thống im lặng không nói, Ngô Mặc nhìn đôi tay mình, trong lòng thầm than: “Bây giờ trốn chạy còn kịp không?” Không trốn được, không tránh được, chỉ có thể nghiêm túc đối mặt, dù sao đàn ông sao có thể nói không được?

Ngô Mặc về phương diện âm nhạc này, có thể nói là bảy khiếu thông sáu khiếu, nói trắng ra là hoàn toàn không hiểu gì.

Nhưng may mà hệ thống vẫn khá đáng tin, thưởng cho cậu khả năng ghi nhớ như chụp ảnh, đồng thời não bộ phát triển đạt 8%.

Điều này giúp cậu có tự tin đạt đến trình độ sơ cấp, để đối phó với bài kiểm tra của Ngô Nhị Bạch.

“Tôi nói này, Hắc gia, thằng nhóc hư hỏng này có phải bị di chứng hậu phẫu thuật không?” Ngoài cửa phòng bệnh, Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử hai người ngồi xổm bên ngoài, lén nhìn qua khe cửa, thấy Ngô Mặc trong phòng đang chăm chú đánh cổ cầm.

Hắc Nhãn Kính đẩy kính râm lên, trầm tư một lát rồi nói: “Có lẽ cậu ấy đang luyện tập một loại cổ kỹ, có thể giúp ích cho việc xuống mộ chăng.” “Mày mẹ nó đừng có mà nói nhảm.” Vương Bàn Tử lườm Hắc Nhãn Kính một cái, “Bài ‘Ngôi Sao Nhỏ’ này nó đã đàn cả buổi sáng rồi, thế nào, nó định xuống mộ tặng chủ mộ chút âm khí à?” Trong phòng, Ngô Mặc tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Nghe điệu nhạc mình tự đánh, trong lòng hơi đắc ý: “Nhìn xem, Gia đây chính là thiên tài, cái thứ này cũng đâu có khó học đâu chứ.” Nhờ Giải Ngữ Hoa ban cho, Ngô Mặc đưa ra yêu cầu là mình buồn chán, muốn học tập.

Vị Hoa gia này trong vòng một tiếng đồng hồ, đã chuẩn bị toàn bộ vật phẩm, và đưa đến phòng để Ngô Mặc tùy ý sử dụng.

Thậm chí còn chu đáo hỏi Ngô Mặc, có cần mời giáo viên đến phòng bệnh dạy cậu học không?

Điều này khiến Ngô Mặc một lần nữa cảm khái, tại sao mình lại không trở thành em trai của Giải Ngữ Hoa chứ?

Suốt một tuần liền, Ngô Mặc căn bản không hề ra khỏi phòng, điều này khiến mấy người còn lại đều có chút ngạc nhiên.

Họ nhao nhao chạy đến phòng bệnh, hỏi cậu có chỗ nào không thoải mái không?

Ngô Mặc sau khi đuổi tất cả mọi người ra ngoài, cảm thấy mình một mình luyện nhạc mà không có khán giả thì có chút buồn tẻ.

Nửa đêm, cậu kẹp cổ cầm đẩy cửa phòng.

Phát hiện hành lang không có ai chú ý đến mình, cậu một bước phóng vào phòng bệnh của Trương Khởi Linh.

Giải Ngữ Hoa đặc biệt sắp xếp phòng bệnh của Trương Khởi Linh và Ngô Mặc ở hai phòng liền kề, như vậy tiện cho mọi người đến thăm bệnh.

Từ sau khi trở về từ Tây Vương Mẫu Cung, qua kiểm tra, cơ thể Trương Khởi Linh không có vấn đề gì, nhưng thần trí vẫn không được tỉnh táo lắm.

Ngô Tà không cam tâm, nhờ người già ở Trường Sa muốn hỏi thăm về bối cảnh quá khứ của Trương Khởi Linh, nhưng lại không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Điều này khiến anh rất bất lực, thậm chí nảy sinh một ý nghĩ, nếu Trương Khởi Linh vẫn không thể khôi phục ký ức, vậy mình sẽ nuôi cậu ấy cả đời.

Có lẽ quên đi, đối với Trương Khởi Linh mà nói cũng là một chuyện tốt.

Trong phòng, Trương Khởi Linh nằm trên giường, hai mắt nhìn trần nhà như đang suy tư điều gì.

Nhưng nếu nhìn chằm chằm vào đôi mắt cậu ấy, bạn sẽ thấy bên trong có một tia mơ màng.

Ngô Mặc đẩy cửa bước vào, cũng không khiến cậu ấy chú ý, vẫn giữ nguyên tư thế bất động.

“Lão Trương à?” Ngô Mặc đứng bên giường Trương Khởi Linh, cúi đầu nhìn cậu ấy hỏi: “Không ngủ được à?” Trương Khởi Linh không phản ứng, cứ như Ngô Mặc chỉ là một tấm phông nền, không khiến cậu ấy hứng thú.

“Haizz, ông già cô độc thì khó khăn thật.” Ngô Mặc thở dài, khẽ vỗ cánh tay Trương Khởi Linh.

An ủi nói: “Không sao, còn có huynh đệ đây mà, nghe tôi diễn tấu khúc ru ngủ cho cậu, có thể nhanh chóng giúp cậu đi vào giấc ngủ.” Nói xong, cậu kéo cái bàn nhỏ bên cạnh lại, đặt cổ cầm lên trên.

Đứng phía sau cổ cầm, Ngô Mặc vận động cổ tay, hít một hơi thật sâu, bắt đầu diễn tấu.

Nửa đêm, Giải Ngữ Hoa đang họp, một mình anh gánh vác việc làm ăn của Giải gia.

Mọi việc lớn nhỏ đều phải nắm rõ, thông thường phải bận đến hai ba giờ sáng mới có thể nghỉ ngơi một lát.

Đang nghe cấp dưới báo cáo, một tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên.

Tiếng chuông này khá đặc biệt, là anh đặc biệt dặn dò viện trưởng bệnh viện.

Chủ yếu là để đề phòng Ngô Mặc và Trương Khởi Linh xảy ra chuyện gì, như vậy anh có thể nhận được tin tức ngay lập tức.

Giải Ngữ Hoa nhíu mày, vẫy vẫy tay với cấp dưới, vội vàng nghe điện thoại.

Từ miệng viện trưởng, Giải Ngữ Hoa biết được, phòng bệnh của Trương Khởi Linh thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh quỷ quái, như có thứ gì đó đang diễn tấu.

Nhưng khi nhân viên y tế đi kiểm tra phòng, lại không phát hiện ra hiện tượng đặc biệt nào.

Biết thân phận của Trương Khởi Linh đặc biệt, điều này khiến bọn họ vô cùng căng thẳng.

Chương 89

Vì vậy bất chấp thời gian đã khuya, kiên quyết gọi điện thoại cho Giải Ngữ Hoa.

“Biết rồi, tôi đến ngay!” Giải Ngữ Hoa dặn dò mấy câu đơn giản, cúp điện thoại xong lại gọi cho Ngô Tà và những người khác. 3:30 sáng, một đoàn người vội vàng chạy đến bệnh viện.

Khi đi ngang qua phòng Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa trong lòng có linh cảm, đẩy cửa ra đặc biệt nhìn một cái.

Kết quả lại phát hiện trong phòng không một bóng người.

Trong lòng Giải Ngữ Hoa có một dự cảm không tốt.

Ngô Tà lo lắng cho Trương Khởi Linh, đi đến cửa, không nghĩ ngợi gì liền đạp cửa ra.

Khi anh nhìn rõ tình hình trong phòng, lập tức sững sờ tại chỗ.

Trương Khởi Linh vẫn nằm trên giường, lúc này đã ngồi dậy.

Mặt không biểu cảm, ánh mắt nhìn thẳng lên phía trên cửa.

Nhưng Ngô Tà vẫn nhìn ra được một tia tủi thân trên mặt cậu ấy.

Ngô Tà trong lòng có chút sốt ruột, vội vàng đi tới.

Đỡ vai Trương Khởi Linh hỏi: “Tiểu Ca, sao vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?” Hắc Nhãn Kính theo sát phía sau bước vào.

Vừa bước chân vào cửa, hắn dừng lại một chút, khóe miệng nở một nụ cười ranh mãnh.

Từ khi cơ thể Ngô Mặc có chuyển biến tốt, Hắc Nhãn Kính liền kết thúc cuộc sống nằm viện.

Mỗi ngày vì trả tiền thuê nhà cho Hoắc Tú Tú, hắn lại bắt đầu sự nghiệp taxi ở các con phố lớn nhỏ của kinh đô.

Tối nay vừa mới thu xe, nhận được điện thoại liền vội vàng chạy tới.

Hắn khá tò mò, cái yêu ma quỷ quái nào to gan như vậy, lại dám nhảy nhót trên đầu Trương Khởi Linh?

Vương Bàn Tử vừa vào phòng đã la làng: “Tiểu Ca, ai dọa cậu?

Nói cho Bàn gia, mặc kệ là yêu ma quỷ quái, tôi xử lý nó!” Ngoài cửa, viện trưởng liên tục xin lỗi Giải Ngữ Hoa.

Là người quản lý bệnh viện trực thuộc Giải gia, để xảy ra vấn đề như vậy, tạ tội là chuyện không thể chối từ.

Lúc này Giải Ngữ Hoa có chút bất lực, chỉ có thể đơn giản an ủi viện trưởng mấy câu, rồi tiễn người rời đi.

Sau khi vào phòng, anh quay người đóng cửa.

Đứng đó khẽ thở dài, nói: “Chơi đủ chưa?

Còn không chịu xuống?” Dưới ánh mắt chú ý của mấy người trong phòng, Ngô Mặc nhảy xuống từ trên tường.

Cậu mặt mày nịnh nọt nhìn Giải Ngữ Hoa, trên mặt nở một nụ cười như hoa đào thối rữa.

Cậu chơi nhạc trong phòng Trương Khởi Linh, phát hiện Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm, điều này khiến cậu có cảm giác như đàn gảy tai trâu.

Vì vậy, cậu thêm cả tiếng hát vào, không ngờ lại gây chú ý cho y tá.

Ngô Mặc lập tức nhét cổ cầm vào chăn của Trương Khởi Linh, mình thì trực tiếp leo lên phía trên khung cửa.

Cũng không biết cô y tá này có phải xem phim ma nhiều quá không, trí tưởng tượng vô cùng phong phú.

Sau khi đẩy cửa, chỉ nhìn qua loa hai cái, không phát hiện ra ai, liền vội vàng báo cáo với viện trưởng.

Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc, xoa xoa trán, khẽ hỏi: “Vui không?” “Anh à, em chỉ là nửa đêm không ngủ được, tìm Lão Trương thảo luận một chút về nghệ thuật thôi.” Lúc này bị bắt tại trận, Ngô Mặc chỉ có thể cãi cùn, đẩy vấn đề sang chủ đề giao lưu nghệ thuật.

“Khoan đã, Bàn gia tôi giờ mới hiểu ra, hóa ra chuyện phòng Tiểu Ca bị ma quỷ quấy phá là do mày thằng nhãi hư hỏng này gây ra à?” Vương Bàn Tử trừng to hai mắt, kinh ngạc nhìn Ngô Mặc.

Giơ ngón cái lên khen ngợi: “Mày mẹ nó đúng là nhân tài, nửa đêm chạy vào phòng Tiểu Ca hát, cái đầu mày mọc thế nào vậy hả?” Hắc Nhãn Kính đi tới, đưa tay khoác vai Ngô Mặc.

Cười xấu xa nói: “Xưa có 《Phượng Cầu Hoàng》, huynh đệ, nói thật đi, mày có ý gì với Ách Ba Trương không?

Có cần anh giúp một tay không?” Ngô Tà nhìn Trương Khởi Linh, lại nhìn Ngô Mặc, lắc đầu, đưa tay từ trong chăn kéo cổ cầm ra.

Anh coi như đã biết tại sao Trương Khởi Linh không nằm, cây cổ cầm lớn thế này chiếm nửa cái giường, nằm xuống được mới là lạ.

Sáng sớm, dưới sự tiễn đưa của viện trưởng và những người khác, Ngô Mặc và Trương Khởi Linh được “đóng gói” đưa ra khỏi cửa bệnh viện.

Bệnh nhân của bệnh viện Giải gia, không phú thì quý, không chịu nổi Ngô Mặc quậy phá như vậy.

Sự tồn tại của cậu đối với viện trưởng mà nói, không khác gì một quả bom hẹn giờ.

Nhà họ Ngô ở kinh đô không có bất động sản, Giải Ngữ Hoa không yên tâm về tình trạng sức khỏe của cậu, trực tiếp đưa Ngô Mặc về lão trạch Giải gia.

Còn về Trương Khởi Linh, thì được Ngô Tà đưa về căn phòng trọ của mình.

Một tháng thời gian thoáng cái đã trôi qua, Giải Liên Hoàn vẫn không hề xuất hiện.

Ngoài việc gọi điện thoại một lần, dặn dò Ngô Tà chăm sóc Ngô Mặc thật tốt, thì không có tin tức nào khác.

Từ miệng Giải Ngữ Hoa biết được, tình hình Sa Thành vô cùng phức tạp, dù Giải Liên Hoàn đích thân quay về, cũng không phải một sớm một chiều có thể giải quyết vấn đề.

Tin tức này khiến Ngô Mặc mừng như điên.

Dưới sự dung túng của Giải Ngữ Hoa, mỗi ngày cậu hoặc là theo Hắc Hạt Tử đi lang thang khắp nơi, hoặc là ở lão trạch Giải gia tìm kiếm bảo vật.

Nếu không phải Ngô Tà thỉnh thoảng xuất hiện, cậu thậm chí đã quên rằng đời này mình họ Ngô, không phải họ Giải.

Để giúp Trương Khởi Linh khôi phục ký ức, Ngô Tà mỗi ngày kéo cậu ấy đi khắp kinh đô, hy vọng có thể giúp ích cho cậu ấy.

Bây giờ Trương Khởi Linh hoàn toàn biến thành một người vô dụng.

Không có người thân, không có chỗ ở, không có thông tin thân phận, tất cả mọi thứ đều lưu lại ở Tây Vương Mẫu Cổ Thành.

Nếu không phải Ngô Tà và những người khác cưu mang, có lẽ cậu ấy chỉ có thể lang thang đầu đường xó chợ.

Vương Bàn Tử gần đây làm ăn phát đạt, mở lại một cửa hàng ở Lưu Ly Hán, mỗi ngày bận rộn vô cùng tinh thần.

“Bàn Tử, mày nói Tiểu Ca thế này, còn có khả năng hồi phục không?” Ngô Tà ngồi trong cửa hàng, nhìn Vương Bàn Tử thở dài.

Những lời này anh chỉ có thể nói với Vương Bàn Tử, nếu nói với Ngô Mặc, anh sợ mình sẽ bị đối phương chọc tức chết mất.

Vì Trương Khởi Linh, Ngô Tà căn bản không thể rời kinh đô trở về Dư Hàng.

May mà cửa hàng nhỏ của anh vẫn có Vương Minh trông coi, điều này mới khiến anh yên tâm ở lại đây.

Vương Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh, thở dài, “Trước đây bác sĩ nói cậu ấy bị kích thích, cần phải dùng kích thích để đánh thức cậu ấy, như vậy mới có thể chuyển biến tốt, nhưng mẹ nó, kiếm đâu ra nhiều kích thích như vậy để kích thích cậu ấy chứ?” Trương Khởi Linh nhìn hai người, suy tư một lát rồi nói: “Tôi muốn đi ra ngoài đi dạo, đến những nơi các anh đã nhắc đến trước đây, tìm kiếm ký ức.” Ngô Tà trong lòng lập tức siết chặt, đây là điều anh không muốn nghe nhất.

Anh không muốn nhìn thấy Trương Khởi Linh liên tục lặp lại việc tìm kiếm, mất trí nhớ, loại đau khổ không có hồi kết này.

“Bàn Tử, trước đây mày không phải đã nhờ người hỏi thăm về quá khứ của Tiểu Ca sao?

Thế nào rồi, có tin tức gì không?” Ngô Tà nhớ lại trước đây Vương Bàn Tử từng nói, sẽ nghĩ mọi cách nhờ người dò hỏi.

Nếu thật sự có một số manh mối, ít nhất cũng tốt hơn nhiều so với việc tìm kiếm vô định.

“Mẹ nó, đừng nhắc đến nữa, mấy thằng ranh con đó, đứa nào đứa nấy miệng còn kín hơn khe quan tài.” Vương Bàn Tử tức đến bốc hỏa, chửi: “Trước đây ngày nào cũng làm những chuyện không biết xấu hổ, bây giờ đứa nào đứa nấy lại đóng vai đại nhân vật gì chứ?” “Ơ hớ, Bàn ca, ai chọc anh mà anh lại nổi giận đùng đùng thế?” Giọng Ngô Mặc đột nhiên truyền đến từ ngoài cửa, khiến Vương Bàn Tử không khỏi rùng mình.

Mặt hắn đầy vẻ khổ sở, mở miệng nói: “Tôi nói huynh đệ, sao mày lại đến nữa?

Không thể để Bàn ca mày, an ổn ở yên hai ngày sao?” Ngô Tà gần đây luôn bận rộn chuyện của Trương Khởi Linh, đối với Ngô Mặc có chút phân thân bất lực.

Hơn nữa Ngô Mặc luôn ở lão trạch Giải gia, Ngô Tà vô cùng yên tâm về sự an toàn của cậu.

Nghe vậy có chút ngạc nhiên, hỏi: “Sao vậy Bàn Tử?” Ngô Mặc nghênh ngang bước vào, kéo ghế ngồi xuống cạnh Trương Khởi Linh.

Cậu nhướn mày với Vương Bàn Tử, nói: “Yên tâm đi, Bàn ca, tôi đến đây không phải để gây phiền phức cho anh đâu.” “Haizz, lần trước Bàn gia tôi nhất thời mềm lòng, đưa mày ra ngoài mở mang tầm mắt, kết quả suýt chút nữa bị Hoa gia làm thịt.” Nói đến đây, Vương Bàn Tử thở ngắn than dài, rồi nói tiếp: “Hoa nhi gia đã ra thông báo, những nơi tam giáo cửu lưu đó, không cho phép tôi đưa mày đi nữa.” Nhìn Vương Bàn Tử vẻ mặt than vãn, Ngô Mặc lườm một cái, bĩu môi, “Được rồi, đừng giả vờ nữa, tôi đến tìm anh trai tôi.” Nói xong, Ngô Mặc chuyển tầm mắt sang Ngô Tà, từ trong túi móc ra một tấm ảnh, “bộp” một tiếng ném lên mặt bàn.

Ngô Tà nhìn Ngô Mặc một cái, tò mò cầm bức ảnh trên bàn lên.

Chỉ thấy bức ảnh đã rất cũ, ố vàng, vừa nhìn đã biết là đã trải qua mấy chục năm sương gió.

Chương 90

Bức ảnh hẳn là được chụp trong một tòa trạch viện cổ kính.

Bối cảnh hơi âm u, chi tiết không nhìn rõ.

Nhưng đại khái vẫn có thể thấy một bóng người đang tháp vai đứng sau một tấm bình phong.

Điều khiến người ta thấy kinh sợ là, bóng người này dường như đang treo lơ lửng giữa không trung.

Sau khi nhìn kỹ hồi lâu, Ngô Tà có một cảm giác không thoải mái.

Anh ta nghi hoặc nhìn Ngô Mặc hỏi: “Tiểu Mặc, bức ảnh này cũ vậy, em lấy từ nhà cũ của Giải gia à?

Trên đó có ý gì?” Ngô Mặc xoa xoa trán, chỉ vào mặt sau bức ảnh nói: “Anh xem xong rồi nói, đúng là bó tay với anh, em trai anh trong mắt anh rốt cuộc là loại người gì, thổ phỉ chắc?” Ngô Tà nghe lời lật mặt sau bức ảnh, xem xét kỹ lưỡng, lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy phía trên có một hàng chữ nhỏ, nét chữ đã mờ không rõ.

Nhưng sau khi nhận diện, anh vẫn lờ mờ nhìn ra mấy chữ “Năm 1984, Viện điều dưỡng Golmud”.

“Tiểu Mặc, em lấy bức ảnh này từ đâu?” Viện điều dưỡng Golmud đối với Ngô Tà mà nói, luôn mang theo một nỗi sợ hãi.

Người đàn ông bò trên mặt đất, trông giống hệt mình rốt cuộc là ai?

Trong viện điều dưỡng bỏ hoang đó, rốt cuộc bọn họ đã làm thí nghiệm gì?

Những chuyện này có liên quan gì đến mình?

Hàng loạt chuyện như một mớ bòng bong, không ngừng cuộn trào trong đầu Ngô Tà, nhưng anh lại không tìm thấy nguyên nhân giải quyết.

Nghe thấy Ngô Tà hỏi, Ngô Mặc trầm tư một lát.

Anh mở miệng nói: "Bức ảnh này với cuốn sổ tay là em lấy được cùng lúc, chỉ là lúc đó tình hình đặc biệt, không tiện giao cho anh." "Bên trong viện điều dưỡng Golmud, rốt cuộc có thứ gì?" Ngô Tà đứng dậy, đi đến trước mặt Ngô Mặc, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Mặc, em biết chuyện đó rất quan trọng với anh, có vài chuyện anh cần phải tìm ra nguyên nhân." Ngô Mặc khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn Ngô Tà.

Anh ta rất thành khẩn nói: "Anh à, anh đừng hỏi nữa, có vài chuyện nhất thời nửa khắc khó giải thích, hơn nữa hiện tại em cũng không có đầu mối, mấy chuyện này đúng là một mớ bòng bong." Miệng tuy nói như cố ý thần bí, thực ra trong lòng thầm nhủ: "Làm sao mà ông đây biết bên trong có gì chứ?

Lúc đó vừa kích động là cho nổ banh xác rồi, quỷ mới biết bên trong còn có thứ gì lung tung nữa." Bức ảnh này không phải Ngô Mặc lấy được từ viện điều dưỡng, mà là anh ta dùng điểm tích lũy đổi từ hệ thống.

Ba ngày trước, cũng chính là rằm tháng này (âm lịch).

Để không bị người khác phát hiện cơ thể có tình huống bất thường, Ngô Mặc viện cớ có việc, một mình đến khách sạn sầm uất nhất kinh đô, thuê một phòng.

Nơi đây ở giữa khu phố sầm uất, lại ở kinh đô, về mặt an toàn không có vấn đề gì.

Anh ta đặc biệt dặn dò nhân viên khách sạn, mình cần yên tĩnh, không muốn bị làm phiền.

Sau đó liền bắt đầu trải qua cảm giác như bị lửa thiêu đốt, khiến huyết mạch trong cơ thể dung hợp.

Để đạt được hiệu quả hoàn mỹ, Ngô Mặc nhất định phải luôn giữ cho đại não tỉnh táo.

Nếu không phải nhờ chửi rủa hệ thống, Ngô Mặc cảm thấy mình có lẽ đủ điên rồ để cứng rắn chịu đựng.

Vừa kết thúc quá trình “sướng rơn” này, Ngô Mặc lúc này toàn thân mồ hôi đầm đìa, yếu ớt ngồi trên mặt đất.

Cả người đỏ bừng như vừa bị người ta hấp chín.

Nhiệm vụ mới của hệ thống, chính là lúc này được công bố.

“Đinh!

Ký chủ xin chú ý, hiện tại công bố nhiệm vụ chính tuyến mới: Cổ lâu Trương gia.” “Giai đoạn 1: Trong vòng nửa tháng cùng Ngô Tà và những người khác đến Ba Nai, Lĩnh Nam, tranh thủ trước Ngô Nhị Bạch, lấy được vật phẩm dưới giường của Trương Khởi Linh.” “Phần thưởng nhiệm vụ: Cảm giác đau đớn khi dung hợp huyết mạch, giảm 2 lần (thời gian có thể tự chọn).” Nghe thấy phần thưởng này, Ngô Mặc đúng là mừng như điên.

Đừng thấy hai lần và mười năm khác biệt nhiều, nhưng đối với người vừa trải qua thống khổ như anh ta mà nói, một lần cũng đủ để anh ta liều mạng hoàn thành nhiệm vụ.

Trong nguyên tác, để điều tra thân phận và bối cảnh của Trương Khởi Linh, Ngô Tà nhờ Phan Tử lấy ảnh và thông tin từ Sở ca.

Nhưng đối với Ngô Mặc hiện tại mà nói, thời gian quá chậm, hiệu suất quá thấp.

Anh ta cần nhanh chóng đến Ba Nai, lấy được phần thưởng.

Thời gian không chờ đợi ai.

Anh ta nghĩ đến cửa hàng hệ thống cái gì cũng có thể đổi, liền dùng điểm tích lũy đổi bức ảnh cũ này với hệ thống, dùng để thu hút sự chú ý của Ngô Tà.

“Anh à, lúc đó ở đó còn có một bức ảnh nữa, trên đó là Trương Khởi Linh và đội khảo cổ chụp chung, nhưng bối cảnh là ở một nơi rất hẻo lánh ở Ba Nai, Lĩnh Nam.” Ngô Mặc thu lại vẻ mặt cợt nhả, nghiêm túc nói: “Mấy hôm trước em đã tra qua nơi đó, là một đường khẩu của Trần Bì A Tứ năm xưa ở Lĩnh Nam.” “Ảnh đâu?

Ở đâu?” Tin tức này đối với Ngô Tà có chút bất ngờ, anh vội vàng truy hỏi: “Đường khẩu có vị trí cụ thể không?” “Vị trí thì em có.” Ngô Mặc nhún vai, dang hai tay, bất đắc dĩ nói: “Xin lỗi anh, hôm đó rút lui vội quá, ảnh để quên ở Tháp Mộc Đà rồi.” Đối với thằng em trai nhà mình, Ngô Tà có một trăm hai mươi cái bất lực.

Anh chỉ đành tiếc nuối gật đầu, nói: “Được rồi, anh biết rồi.” Nói xong, anh quay về chỗ ngồi, trầm tư không nói gì.

Nhìn Ngô Tà ngồi đó suy nghĩ lung tung, Ngô Mặc đúng là sốt ruột như lửa đốt.

Rất muốn tiến lên túm cổ áo anh ta hỏi: “Bình thường anh đụng chuyện của Trương Khởi Linh chẳng phải sốt sắng lắm sao?

Hôm nay bày đặt làm cái gì lão Phật gia, mau đứng dậy đi người ta đi chứ?” Nhưng để không gây ra nghi ngờ cho Ngô Tà, Ngô Mặc đành cứng đờ mặt.

Giả vờ như không có chuyện gì, ổn định ngồi đó, bưng chén trà trên bàn Vương Bàn Tử lên, nhấp một ngụm.

“Thiên Chân, thông tin của anh em tôi đây khá quan trọng đấy, theo Bàn gia tôi thấy, dù sao chúng ta cũng đang tìm kiếm vô mục đích, chi bằng trước tiên đi Lĩnh Nam xem có manh mối gì không.” Vương Bàn Tử từ khi được Ngô Mặc cứu, tình cảm hai người tiến triển rất nhanh.

Dưới sự đồng điệu về sở thích, chỉ còn thiếu giết gà vàng uống máu kết nghĩa huynh đệ.

Ngày nào cũng một tiếng “anh em tôi”, cứ như Ngô Mặc với anh ta là anh em ruột sinh ra từ một mẹ vậy.

Ngô Mặc nghe thấy lời Vương Bàn Tử, hận không thể ôm lấy cái đầu to của anh ta, cắn một miếng thật mạnh.

Trong lòng thầm khen: “Đúng là anh em tắm chung bồn, có khác!” Đồng thời đối với Ngô Tà có một loại suy nghĩ 'hận sắt không thành thép', sâu sắc cảm thấy tên này đúng là có thể chọc người ta tức chết.

Mình rốt cuộc đã làm cái nghiệt gì, vì sao lại trở thành em trai của anh ta chứ?

“Được, vậy chúng ta sẽ đi Lĩnh Nam xem rốt cuộc là chuyện gì.” Ngô Tà chốt hạ một câu, quay người nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt quan tâm nói: “Tiểu Mặc, em đưa địa chỉ cho anh, anh với Bàn Tử đưa Tiểu Ca qua đó, em ở chỗ Tiểu Hoa nghỉ ngơi cho tốt, đừng đi lung tung, nghe lời, đợi Tam Thúc đến tìm em.” “Đừng mà, anh!” Ngô Mặc vừa nghe, suýt nữa thì tức chết.

Thầm chửi: “Lúc mấu chốt này, anh bày đặt làm cái gì anh trai tốt chứ?” Anh ta khoác vai Ngô Tà, có lý có cứ nói: “Anh và Bàn ca hai người đưa Lão Trương đi, em không yên tâm, anh ấy bây giờ cái gì cũng không biết, lỡ thật sự có chuyện gì, đó không phải chuyện đùa đâu.” Anh ta dừng lại một lát, rồi nói tiếp: “Hơn nữa anh có nghĩ chưa, nơi Ba Nai đó núi non hiểm trở, từ xưa đến nay đều là nơi thổ phỉ hoành hành, lỡ có người nhìn trúng vẻ ngoài đẹp trai của anh và Lão Trương, cứng rắn giữ hai người lại làm áp trại lão công thì sao?”

Vương Bàn Tử: “…” Đã quyết định, vậy thì không trì hoãn nữa.

Ngô Tà dẫn Trương Khởi Linh, quay về chỗ ở bắt đầu chuẩn bị vé máy bay và hành lý.

Vương Bàn Tử xử lý đơn giản một chút chuyện làm ăn ở đường khẩu, dù sao chuyến đi Ba Nai này rốt cuộc cần bao lâu, lúc này mấy người họ đều không rõ lắm.

Ngô Mặc thì về cần phải dặn dò Giải Ngữ Hoa một tiếng.

Phải biết, bấy lâu nay, Giải Ngữ Hoa hoàn toàn coi Ngô Mặc như em trai ruột mà đối đãi, mỗi ngày đều cho ăn ngon uống tốt, chiêu đãi tử tế.

Chỉ cần anh ta muốn, mà nhà cũ Giải gia có, Giải Ngữ Hoa tuyệt đối sẽ không từ chối, rất nhanh sẽ đem đồ đưa đến trước mặt Ngô Mặc.

Điều này khiến Ngô Mặc rất cảm động, sâu sắc cảm nhận được, có một ông anh giàu có là chuyện hạnh phúc biết bao.

“Em muốn đi Ba Nai à?” Giải Ngữ Hoa đặt công việc trong tay xuống, nhìn Ngô Mặc, trầm tư một lát nói: “Nhị Thúc của em trước đây có liên hệ với anh, dặn anh phải trông chừng em đừng chạy lung tung.” Nghe thấy hai chữ “Nhị Thúc”, Ngô Mặc cảm thấy như Đường Tăng đang niệm Kim Cô Chú, toàn thân trên dưới không chỗ nào không khó chịu.

“Anh à, anh yên tâm, có anh trai em và Bàn ca ở đó, em còn có thể chạy đi đâu được chứ?” Ngô Mặc đứng trước mặt Giải Ngữ Hoa, hệt như học sinh tiểu học đứng trước mặt giáo viên chủ nhiệm, đúng là cung kính, ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Người trước mắt này tuy không phải anh trai ruột, nhưng các biểu hiện đều chu đáo hơn cả anh trai ruột.

Khiến Ngô Mặc không kìm được mà nảy sinh tình cảm thân thiết với anh ta.

Nhìn ánh mắt khẩn thiết của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa bất đắc dĩ thở dài.

Thầm nghĩ: “Thôi được rồi, để nó ra ngoài ‘phóng phong’ một chút cũng tốt, đỡ hơn mấy ngày nữa về nhà cũ Ngô gia ở Dư Hàng lại bị Ngô Nhị Gia nhốt cấm túc.” Ngô Nhị Bạch gọi điện đến, nằm trong dự đoán của Giải Ngữ Hoa.

Vốn tưởng là bảo mình phái người áp giải hai anh em Ngô Mặc, Ngô Tà về Dư Hàng.

Nhưng không ngờ lại là, Ngô Nhị Bạch đặc biệt dặn dò mình trông chừng Ngô Mặc, không cho anh ta rời khỏi kinh đô.

Từ giọng điệu bình tĩnh như nước của Ngô Nhị Bạch, Giải Ngữ Hoa vẫn nghe ra được cảm giác không yên bình.

Hiểu rõ tính khí của Ngô Nhị Bạch, trong lòng anh ta nảy sinh sự đồng tình vô hạn với Ngô Mặc, đây cũng là một trong những lý do anh ta không ngừng dung túng Ngô Mặc vui vẻ.

“Chỗ Lĩnh Nam đó rất phức tạp, đa số là dân tộc thiểu số, đến đó rồi, tôn trọng phong tục địa phương, có thể tránh được rất nhiều rắc rối.” Giải Ngữ Hoa đứng dậy, đi đến trước mặt Ngô Mặc.

Giúp anh ta chỉnh lại quần áo, rồi lại móc ra một tấm thẻ nhét vào túi áo trên của anh ta.

Rồi nói tiếp: “Trong thẻ có tiền, mật khẩu là ngày sinh của em, đây là tiền khối vàng em mang về từ Cung Tây Vương Mẫu, mấy hôm trước muốn đưa cho em, nhưng mãi không có thời gian.” Nói xong vỗ vỗ vai Ngô Mặc, trên mặt lộ ra một nụ cười phức tạp.

Ám chỉ nói: “Chơi cho thật vui, hết mình vào, dù sao về rồi là phải lo chuyện mới đấy.” “Em biết rồi, anh à, anh yên tâm đi, chúng em sẽ sớm quay lại thôi.” Ngô Mặc cảm động trước tình nghĩa anh em của Giải Ngữ Hoa, căn bản không chú ý đến hàm ý trong lời nói của anh ta.

Chương 91

Ngược lại còn vẻ mặt nghiêm túc cam đoan với đối phương, nào ngờ Hoa gia trong lòng đã nghĩ đến cảnh Ngô Mặc sau khi về sẽ gặp phải, thầm cảm thấy đồng tình.

Vốn kế hoạch bốn người đi Lĩnh Nam, đến lúc sắp đi lại cứng rắn biến thành năm người.

Hắc Nhãn Kính từ miệng Vương Bàn Tử biết được Ngô Mặc muốn đi Lĩnh Nam, thế mà bỏ bê chuyện làm ăn cho thuê, mặt dày mày dạn muốn tham gia vào.

“Cái đồ quỷ chết tiệt nhà mày, sao mà độc ác thế, định bỏ tao lại một mình đi hưởng lạc à?” Hắc Nhãn Kính ngồi trước cửa phòng Ngô Mặc, hệt như quả phụ khóc tang, vỗ đùi kéo dài giọng.

Cả người trên dưới đầy vẻ ai oán, hát liên tục hơn một tiếng đồng hồ.

“Mày có bệnh không đấy?” Ngô Mặc vốn định ra ngoài bắt máy bay, kết quả cứng rắn bị Hắc Nhãn Kính chặn lại trong phòng.

Nhìn bộ dạng vừa hát vừa làm trò của anh ta, Ngô Mặc thật sự muốn xông lên đánh cho anh ta một trận.

“Đúng vậy, tôi chính là có bệnh, cậu không thấy tôi lúc nào cũng đeo kính đen à?” Hắc Nhãn Kính ngẩng đầu lên, nói một cách hùng hồn.

Như nhìn một tên bạc tình, anh ta nhìn Ngô Mặc, mở miệng nói: “Tại sao cậu không nói với tôi?

Sao không dẫn tôi đi?

Cậu quên chúng ta từng ngủ chung giường chung gối rồi à?” Ngô

Mặc thật sự không thể nhịn nổi nữa, vớ lấy cái gối ôm trên ghế sofa bên cạnh, trực tiếp ném vào đầu Hắc Nhãn Kính.

Miệng chửi: “Mẹ kiếp, mày khóc tang cái gì thế?

Vừa sáng sớm đã giở cái trò này à?” Đối với Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc không hề muốn anh ta đi Lĩnh Nam cùng.

Từ sau khi trở về từ Cung Tây Vương Mẫu, Ngô Mặc đã nghiêm túc quan sát anh ta.

Tuy cơ thể Hắc Nhãn Kính hoàn toàn bình thường, thậm chí có lúc năng động đến mức Ngô Mặc muốn đánh anh ta.

Nhưng theo bản năng, Ngô Mặc cứ cảm thấy Hắc Nhãn Kính có chỗ nào đó không ổn.

Lần này đi Ba Nai, Ngô Mặc không chắc hệ thống có thay đổi chủ ý tạm thời, khiến mình đi vào cổ lâu Trương gia hay không.

Vì nghĩ đến tình trạng cơ thể của Hắc Nhãn Kính, anh ta không muốn đối phương đi chuyến này cùng.

Bởi vậy, định nhân lúc Hắc Nhãn Kính ra ngoài, lén bỏ trốn trước.

Ai mà biết, ngay trước khi lên đường hai tiếng, tên này lại mò đến tận cửa, sống chết đòi đi cùng.

Với lý do là không yên tâm về Ngô Mặc, sợ anh ta có cơ hội phát tài thì sẽ một mình nuốt trọn.

Cuối cùng Ngô Mặc thỏa hiệp, đoàn người năm người, lên đường đi Ba Nai.

Do Hắc Nhãn Kính gia nhập, mấy người vốn định đi máy bay đến Lĩnh Nam, đành phải cứng rắn hủy vé máy bay, bị buộc đổi sang vé tàu hỏa.

“Tôi nói Hắc gia này, anh nói anh không có việc gì đi theo làm cái quái gì?

Mẹ kiếp, anh đúng là mù đi chợ góp vui mà.” Mấy tiếng máy bay, thế mà biến thành 20 tiếng tàu hỏa.

Vương Bàn Tử đúng là than vãn liên tục, tuy chuyện này không gấp gáp lắm, nhưng đi tàu hỏa xa hơn nhiều so với máy bay.

May mà mấy người họ cũng không quá bạc đãi bản thân, mua vé giường cứng, có thể nằm xuống ngủ một giấc, cũng coi như miễn cưỡng chấp nhận được.

“Thôi được rồi Bàn ca, đến lúc này rồi, than vãn có ích gì?” Ngô Mặc giơ bộ bài poker trong tay lên, lắc lắc về phía mấy người kia nói: “Nào, chơi bài đi, ai thua thì dán giấy lên trán.” “Tiểu Mặc, chúng ta bốn người chơi bài, Tiểu Ca thì sao?” Ngô Tà có chút động lòng, ngồi không trên xe thật sự rất buồn chán.

Đánh bài còn có thể giết thời gian, nhưng quay đầu nhìn Trương Khởi Linh đang ngồi ở giường dưới, anh lại hơi do dự.

“Chuyện này có gì đâu, Lão Trương chẳng qua là mất trí nhớ, chứ có phải biến thành ngốc tử đâu.” Ngô Mặc nói xong, trực tiếp nhảy tới bên cạnh Trương Khởi Linh.

Khoác vai anh ta, nghiêm chỉnh nói: “Lão Trương, tôi nói cho anh biết, thực ra, trước đây anh là một cao thủ đánh bài đấy, không nói là đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, nhưng ở sòng bạc thì tuyệt đối không có đối thủ.” Nghe Ngô Mặc ba hoa chích chòe, sau khi cải biên câu chuyện về “vua cờ bạc” rồi cứng rắn gán ghép lên người Trương Khởi Linh, Vương Bàn Tử và Hắc Nhãn Kính hai người suýt chút nữa cười điên.

“Tiểu Mặc, em đừng nói linh tinh với Tiểu Ca nữa.” Ngô Tà nín cười nghe nửa buổi, nghe Ngô Mặc càng nói càng tào lao, quay đầu lại nhìn dáng vẻ mơ màng của Trương Khởi Linh, lòng không đành.

Vội kéo Ngô Mặc lại ngăn cản nói: “Được rồi, để anh giảng luật cho Tiểu Ca, mọi người cùng chơi một lát đi.” Ngô Mặc còn chút chưa đã thèm, chỉ đành tiếc nuối dừng lại việc giảng giải.

Nhìn bên kia Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử hai người cười như thằng ngốc, hừ lạnh một tiếng, nhẹ giọng nói: “Ngốc tử!” Ngô Tà kéo Trương Khởi Linh, cẩn thận giảng luật cho anh ta nghe.

Vừa giảng xong một lượt, định hỏi thì bị Ngô Mặc cắt lời.

“Anh à, được rồi, đừng lảm nhảm mãi, Lão Trương thông minh lắm đấy.” Nói xong, nhét bộ bài poker trong tay vào tay Trương Khởi Linh.

Trên mặt anh ta cười liên tục: “Đừng nghe anh tôi, anh thiên phú dị bẩm, cái này, một ván là biết ngay.” “Đúng đúng, Tiểu Ca, anh không vấn đề gì đâu, phải biết ngày xưa anh đỉnh lắm đấy, Bàn gia còn là fan của anh mà.” Vương Bàn Tử cười đến lộ cả răng hàm, rất hợp tác với lời Ngô Mặc.

Đề nghị: “Thế này nhé, ai thua, lát nữa xuống tàu đến chỗ ở, phải chịu trách nhiệm giặt tất cho mọi người.” Trong suy nghĩ của anh ta, Trương Khởi Linh dù là người đàn ông như thần, thì đó cũng là ở trong mộ địa thôi.

Chứ chỗ khác thì làm sao mà sánh bằng Bàn gia anh ta được.

Không nhân lúc anh ta mất trí nhớ mà bắt nạt một chút, sau này đâu còn cơ hội tốt thế này nữa.

Nghĩ đến cảnh Trương Khởi Linh đứng đó giặt tất cho mình, Vương Bàn Tử lập tức cảm thấy ngón chân cũng phân biệt.

Dưới đề nghị của Ngô Mặc, hai vị “lão nhân trăm tuổi” thành một phe, đối đầu với ba anh em còn lại.

Năm tiếng sau.

Ngô Mặc đầu đầy những mảnh giấy trắng, vẻ mặt ai oán quay sang Vương Bàn Tử nói: “Mày chắc chắn anh ta thật sự mất trí nhớ à?

Haiz, gia đã tính sai rồi.” Vương Bàn Tử còn thê thảm hơn Ngô Mặc.

Khi lắc đầu, những mảnh giấy trên đầu anh ta cũng theo gió bay phấp phới, như một con cá đầu to mọc ra vô số xúc tu.

Ngô Tà cũng chẳng khá hơn là bao, hai anh em thế mà bị đối phương đánh cho tè ra quần.

Bỏ qua Hắc Nhãn Kính đang cười như điên.

Ba người đồng thời nhìn về phía Trương Khởi Linh vẫn không cảm xúc, nhưng đang nhìn chằm chằm vào bài trong tay, ánh mắt toát ra sát khí.

Ai có thể ngờ người đàn ông như thần trước mắt này, trước khi mất trí nhớ, chém bánh chưng trong mộ địa dễ như thái rau.

Nhưng sau khi mất trí nhớ, ngược đãi người khác vẫn không chút nương tay.

“Tự bê đá đập chân mình” chính là nói về hai anh em Vương Bàn Tử và Ngô Mặc.

Nhìn Hắc Nhãn Kính cởi giày da, lộ ra đôi tất đen trên chân, sắc mặt hai anh em trông thật “hay ho”.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, rất khó tưởng tượng, trên mặt một người thế mà lại xuất hiện màu xanh cứt ngựa.

Thời gian còn lại, cho dù Vương Bàn Tử đề nghị mấy lần, Ngô Mặc cũng tuyệt đối không chơi bài cùng phe với anh ta nữa, anh ta không muốn tự tìm việc để làm.

Mấy tiếng sau, tàu hỏa dừng tạm thời nửa tiếng tại ga Thái Bình, Lĩnh Nam.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính, Vương Bàn Tử ba lão “ma men” tranh thủ cơ hội, vội vã xuống xe.

Đứng trên sân ga bắt đầu phì phèo nhả khói.

Nhìn về phía dãy núi trùng điệp và khu rừng rậm rạp ở xa, Ngô Mặc nghĩ đến nhiệm vụ sắp bắt đầu, lòng lại bất ngờ bình tĩnh lại.

Như thể sau khi trải qua Cung Tây Vương Mẫu, mọi chuyện đối với anh ta chỉ chia làm hai loại -- sống hoặc chết.

Hắc Nhãn Kính ngậm điếu thuốc, khoác tay lên vai Ngô Mặc, lười nhác hỏi: “Tiểu Hắc, nhập thần thế, nghĩ gì đấy?” Nghe thấy cách xưng hô của Hắc Nhãn Kính, mặt Ngô Mặc dài ra như núi Thái Bạch, cằm suýt nữa chạm đất.

Anh ta không có khí tốt nói: “Ông đây nghe nói vùng Lĩnh Nam nghèo khó có chiêu ‘con rể thượng môn’, định xuống xe liên hệ một chút, bán mày đi.” Về cái tên “Tiểu Hắc” này, phải kể từ lúc Ngô Mặc vừa tỉnh lại.

Lúc đó Hắc Nhãn Kính ở lại bệnh viện trông nom.

Nghĩ đến Ngô Mặc từng nói, đừng gọi Mặc thiếu, mà gọi Tiểu Mặc hoặc lão đệ.

Cách xưng hô giống người ngoài này, đối với Hắc Nhãn Kính mà nói quá vô vị.

Không thể hiện được sự dí dỏm và độc đáo của Hắc gia.

Sau khi anh ta suy nghĩ, quyết định gọi Ngô Mặc là Tiểu Hắc.

Đối mặt với sự phản đối của Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính hùng hồn nói.

“Mặc chẳng phải do ‘hắc thổ’ (đất đen) tạo thành sao?

Tôi là Lão Hắc, cậu là Tiểu Hắc, như vậy người khác vừa nghe đã biết quan hệ của hai chúng ta, tốt biết mấy.” Anh ta gọi rất sướng miệng.

Nhưng mỗi khi anh ta gọi “Tiểu Hắc”, nụ cười gian xảo trên mặt lại luôn khiến Ngô Mặc cảm thấy anh ta hình như đang gọi chó.

Chương 92

Vì địa điểm đến của mấy người họ, ở một thị trấn nhỏ trong núi thuộc Lĩnh Nam.

Nơi đó giao thông vô cùng bất tiện, không có tàu hỏa, chỉ có thể từng đoạn đổi sang xe khách đường dài.

May mà lúc này đang là giữa hè, phong cảnh trên đường vô cùng đẹp.

Khiến người ta nhìn mà lòng khoáng đạt, bỏ qua mùi mồ hôi, mùi chân và các mùi khác trong xe khách đường dài.

Ngay cả Trương Khởi Linh nhìn cảnh sắc như vậy, trong mắt cũng hiếm khi xuất hiện thần thái.

Tình cảnh này, Vương Bàn Tử không kìm được mà ngâm một bài thơ: “Núi Lĩnh Nam, nước Lĩnh Nam, mỹ nữ Lĩnh Nam há miệng cười.” Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người ngồi ở hàng ghế sau, nghe bài thơ này, đúng là muốn đá một cước vào cái mặt '46' của Vương Bàn Tử.

Anh ta mở miệng nói: “Cái thơ rách nát của mày, có khác gì ‘đại dương toàn là nước, tuấn mã bốn cái chân’ đâu?” “Phụt!” Một cô gái Dao tộc bên cạnh không kìm được bật cười thành tiếng.

Thấy ánh mắt của Ngô Mặc và mấy người kia nhìn về phía mình, mặt cô đỏ bừng.

Cắn chặt môi dưới vẫy tay nói: “Thật sự xin lỗi, tôi thật sự không nhịn được.” Vương Bàn Tử đối với mỹ nữ luôn khoan dung, huống hồ cô gái nhỏ này lại có dung mạo xuất chúng.

Khi lên xe, tên này đã giả vờ như không có chuyện gì, liếc đối phương mấy cái.

Nếu không phải Ngô Mặc thật sự không nhịn nổi, đá anh ta một cước, nếu không với cái tính “trời đánh” của Vương Bàn Tử, tuyệt đối có thể xáp lại gần cô gái nhỏ mà tỏ vẻ ân cần.

“Em gái, em cũng đi Ba Nai à?” Vương Bàn Tử cố sức kéo kéo áo T-shirt xuống, để mình trông nghiêm túc hơn một chút.

Hỏi cô gái nhỏ: “Một mình à?

Mang nhiều đồ thế, không mệt sao?” “Không mệt, quen rồi, mấy vị cũng là khách du lịch đến Ba Nai à?” Cô gái nhỏ cười rất ngọt, dường như hoàn toàn không có đề phòng gì với mấy người họ, vui vẻ trò chuyện với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử làm ăn là một tay thiện nghệ, nói chuyện với cô gái nhỏ cũng không thành vấn đề.

Vài câu nói đã khiến đối phương, thổ lộ không ít về tình hình nhà mình.

Ngô Mặc vẫn cúi đầu, cầm điện thoại chơi xếp hình Tetris.

Thời đại này không có điện thoại thông minh, để giết thời gian buồn chán, chỉ có thể chơi loại game đơn giản này.

Hắc Nhãn Kính ở một bên không ngừng phá rối, nhân lúc Ngô Mặc không chú ý, thỉnh thoảng lại đưa tay qua ấn vài phím.

Mỗi khi nghe thấy “Game Over”, đối mặt với ánh mắt giết người của Ngô Mặc, anh ta luôn cười rất vui vẻ.

Ngô Mặc nén giận, vừa định chơi lại một ván thì.

Đúng lúc nghe thấy cô gái nhỏ này nói nhà mình mở khách sạn, còn mình tên là Vân Thải.

Anh ta cuối cùng không nhịn được ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn chằm chằm đối phương hồi lâu.

Muốn nhìn kỹ xem, cô gái nhỏ khiến Vương Bàn Tử “tình thương nửa đời người” này, rốt cuộc trông như thế nào?

Ngô Mặc ôm theo lòng hiếu kỳ, bởi vậy ánh mắt không chút che giấu.

Nhưng trong mắt người ngoài, lại hoàn toàn không phải chuyện như vậy.

Ngay cả Vân Thải, cũng không kìm được cúi đầu, có chút ngại ngùng.

Ngô Mặc nhìn hồi lâu, cũng không phát hiện ra điểm đặc biệt nào.

Cô gái này chỉ là một cô bé Dao tộc bình thường, cùng lắm thì tính cách cởi mở hơn một chút.

Khi anh ta đang nghi hoặc không hiểu thì, Hắc Hạt Tử đột nhiên xích lại gần anh ta.

Động tác đột ngột đó, suýt chút nữa đẩy Ngô Mặc văng ra khỏi cửa sổ xe.

Chưa kịp để Ngô Mặc nổi giận.

Anh ta kề sát Ngô Mặc, thì thầm bên tai: “Thế nào?

Ưng mắt rồi à?

Hay là đánh ngất xỉu vác về kinh thành?” Đường đèo dù phong cảnh đẹp suốt, nhưng lại rất hiểm trở.

Đường xá gồ ghề, quanh năm không ai bảo trì.

Nếu tài xế không phải người địa phương, đổi một người tự lái từ nơi khác đến, xe chắc là chỉ có thể đậu ở lề đường, không dám đi tiếp.

Khoảng bảy giờ tối, xe cuối cùng cũng đến Ba Nai.

Sau khi xuống xe, Ngô Mặc vươn vai lười biếng than vãn: “Trình độ lái xe của tài xế này tệ quá, nếu đổi thành tôi...” Chưa kịp để Ngô Mặc nói xong, Vương Bàn Tử đã chen vào: “Thôi được rồi mày ơi, đổi thành mày à?

Vậy thì mẹ kiếp đúng là ‘vẫy tay trong mộ’ -- dẫn người ta vào đường chết.” Vương Bàn Tử tuy chưa từng ngồi xe Ngô Mặc lái, nhưng chuyện năm xưa anh ta suýt nữa đạp ga xuyên sàn xe mà vẫn không đuổi kịp Ngô Mặc, khiến anh ta nhớ mãi không quên.

Nói xong, Vương Bàn Tử quay người nhìn về phía Vân Thải, lập tức đổi thành một bộ dạng tươi cười.

“Vân Thải muội tử, nhà chúng ta ở đâu thế?

Mấy đồ này nặng quá, Bàn ca ca giúp em vác, em một cô gái nhỏ yếu ớt, làm sao làm được việc nặng này.” Vương Bàn Tử tự thấy mình cười rất thành khẩn, cũng rất có thành ý.

Nhưng trong mắt Ngô Mặc, lại như một con chuột béo thành tinh, dụ dỗ cô gái nhỏ thuần khiết vậy, đúng là khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Khi ở trên xe, nghe thấy nhà Vân Thải ở Ba Nai, hơn nữa còn mở khách sạn, Vương Bàn Tử đã mạnh mẽ kiến nghị mấy ngày này cứ ở lại đó.

Với danh nghĩa là “gặp gỡ tức là duyên phận”.

“Cảm ơn Bàn ca ca.” Vân Thải cười rất ngọt, cả người trên dưới tỏa ra khí tức thanh xuân, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Dưới sự dẫn đường của Vân Thải, sau hai tiếng đi bộ, cuối cùng cũng kịp đến khách sạn trước gần mười giờ.

“A Đa, con về rồi!” Vừa bước vào sân, Vân Thải đã vui vẻ gọi lớn, “Con còn đưa mấy vị khách về nữa.” Gia đình Vân Thải ở địa phương điều kiện cũng khá tốt.

Trong nhà có hai tòa nhà gỗ kiểu Dao tộc, một tòa là nhà ở của gia đình, tòa còn lại là quán trọ.

Đây cũng là một trong những lý do Vân Thải thấy người lạ cũng rất nhiệt tình.

Cha của Vân Thải tên A Quý, hơn 40 tuổi, có hai con gái một con trai, Vân Thải là con thứ hai.

Để nuôi sống ba đứa con, ông thường xuyên ra ngoài dẫn du khách về, lấy đó làm nguồn sống.

Vương Bàn Tử để lấy lòng Vân Thải, khi đối mặt với A Quý, thế mà khoe khoang mình là ông chủ lớn ở kinh đô, đến đây là để phát triển ngành du lịch địa phương.

Còn về tiền thuê phòng ư?

Bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, Bàn lão bản không thiếu tiền.

A Quý rất có đầu óc, đối với loại "cá đầu to" tự động dâng đến cửa này, không cắt một dao, đúng là có lỗi với ví tiền của mình.

Hai người một người có thể "nổ", một người có thể đón ý, rất nhanh như người thân thất lạc nhiều năm vậy, trò chuyện vô cùng vui vẻ.

"Tôi nói hai vị, cho dù hai người muốn nhỏ máu nhận thân, có thể nào đợi lát nữa hẵng làm không?" Ngô Mặc xoa bụng, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Tôi thật sự sắp chết đói rồi, bây giờ tôi không có suy nghĩ nào khác, chỉ muốn lấp đầy bụng." Ngô Tà cũng vẻ mặt mệt mỏi tương tự.

Thể lực của anh ta trong số mấy người là kém nhất, lúc này đã đói đến mức bụng dán vào lưng.

Nếu không phải vì muốn xem Bàn Tử “nổ banh xác”, anh ta đã sớm không nhịn được mở miệng nói chuyện rồi.

A Quý vội vàng bảo hai cô con gái nhà mình đi nấu cơm, ông chủ động dẫn mấy người họ đến tòa nhà gỗ phía sau.

“Lão bản, chỗ này, ông có biết ở đâu không?” Ngô Tà có chút gấp gáp, nếu chưa đến Ba Nai thì còn có thể kiểm soát được.

Nhưng khi đặt chân lên mảnh đất này, cái lòng muốn biết câu trả lời khẩn thiết đó, lại bắt đầu rục rịch.

“Chỗ lão bản nói đây, tôi biết, nó ở phía trên trại, cách nhà tôi không xa lắm.” A Quý nhìn địa chỉ ghi trên mảnh giấy trong tay Ngô Tà, chỉ về phía trước bên trái nhà gỗ nói: “Anh xem, cách đây cũng chỉ mười mấy phút đi bộ thôi, đúng rồi, Vân Thải cũng biết chỗ đó, ngày mai có thể để con bé dẫn mấy vị lão bản qua.” “Thôi được rồi Thiên Chân, ăn cơm trước đi, có chuyện gì thì ngày mai hẵng nói.” Vương Bàn Tử cắt ngang lời Ngô Tà hỏi, nhìn chằm chằm Vân Thải ở phía xa nói: “Không thấy em gái đang nấu cơm à, bây giờ đâu có thời gian dẫn chúng ta qua.” Hai chị em Vân Thải tay chân lanh lẹ, rất nhanh đã bưng tất cả món ăn lên.

Có thịt hầm và rượu ngọt đặc sản địa phương, loại rượu này uống vào ngọt thanh, khiến người ta lưu luyến không dứt.

Vương Bàn Tử vừa uống rượu vừa khoe khoang.

Nói gì cũng chém gió, mây núi sương mù gì cũng vứt, cứ đà này, chỉ còn thiếu nói mình là minh chủ võ lâm thống nhất giang hồ thôi.

Từ khi đến đây, lòng Trương Khởi Linh có chút không yên.

Anh ta vốn dĩ tâm tĩnh như nước, cũng hơi có chút sốt ruột.

“Tiểu Ca, không cần vội.” Ngô Tà nhìn ra thần thái Tiểu Ca không ổn, gắp một miếng thịt bỏ vào bát anh ta.

Chương 93

An ủi: “Chuyện này phải từ từ, sáng mai chúng ta sẽ qua đó.” “Ai, sao không ai an ủi tôi một chút chứ?” Nhìn thấy cảnh này, Ngô Mặc hơi chút buồn bực, nếu nói trong số này ai là người sốt ruột nhất, thì ngoài anh ta ra không có người thứ hai.

Anh ta còn đang nhớ phần thưởng mà hệ thống đã hứa.

Lỡ thật sự vì mình sơ ý, bị người ta “cắt mất tay trên”, thì anh ta thật sự có thể hắc hóa mà giết chết đối phương.

Anh ta không mở miệng nói chuyện, bưng bát lớn lên uống một ngụm rượu ngọt.

Trong lòng thầm tự suy nghĩ, có nên nửa đêm, nhân lúc không ai chú ý, đi qua đó xem một chút không?

Ngô Mặc có chút mất tập trung, vừa nghĩ vừa tiện tay gắp một miếng thịt, chuẩn bị cho vào miệng.

Nhưng ngay sau đó anh ta lại cắn một miếng vào đũa, hoàn hồn lại, lúc này mới phát hiện miếng thịt đột nhiên không cánh mà bay.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng cười khẽ.

Ngô Mặc vừa ngẩng đầu, phát hiện trên đũa Hắc Nhãn Kính gắp một miếng thịt, đang giơ lên lắc lư trước mặt mình.

“Nghĩ gì đấy, tâm sự với Hắc gia một chút?” Hắc Nhãn Kính dưới cái nhìn chằm chằm của Ngô Mặc, thản nhiên đưa miếng thịt trên đũa vào miệng.

Để bày tỏ sự tôn trọng, anh ta còn đặc biệt nhai thêm mấy cái.

Nhìn vẻ mặt “đáng ăn đòn” của Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc trong lòng thầm chửi: “Mẹ kiếp, sao anh ta không nghẹn chết đi cho rồi?” Anh ta vừa định ra chân, lại dừng động tác, bắt đầu suy nghĩ.

Tòa nhà gỗ mà Trương Khởi Linh từng ở, Ngô Mặc vốn định một mình đi qua đó.

Nhưng nghĩ lại, năm xưa Ngô Tà và mấy người kia chính là bị người ta “điều hổ ly sơn” (dụ hổ ra khỏi núi), đến khi chạy về thì tòa nhà gỗ đã bị cháy rụi rồi.

Loại chuyện thất đức này, mình tuyệt đối không thể làm.

Đã có người tự đưa đến cửa, không dùng thì thật phí.

Nghĩ đến đây, anh ta lại đặc biệt gắp một miếng thịt, bỏ vào bát Hắc Nhãn Kính.

Trên mặt nở nụ cười vô cùng thân thiết, chu đáo nói: “Anh à, mệt lắm rồi đúng không, ăn tẩm bổ đi.” Hắc Nhãn Kính nhìn Ngô Mặc, trong đầu lại bất giác hiện lên một câu nói -- “Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.” Thấy thời gian sắp đến mười hai giờ đêm.

Vương Bàn Tử đã uống say mèm, vẫn còn lè nhè khoe khoang, nhất quyết đòi A Quý gả hai cô con gái cho mình.

Ngô Mặc nháy mắt với Hắc Nhãn Kính, hai người đứng dậy từ bàn ăn, đồng thời giả vờ vươn vai.

“Anh à, em hơi mệt rồi, em với Kính ca về nghỉ ngơi trước đây.” Ngô Mặc chào Ngô Tà một tiếng, chưa kịp để anh ta mở miệng, đã quay người kéo Hắc Nhãn Kính đi về phía phòng.

Nhà gỗ tuy là khách sạn, nhưng phòng ốc không nhiều.

Lúc này lại đang mùa vắng khách, để chuẩn bị cho mùa đông khách, có mấy phòng còn đang sửa chữa.

Bởi vậy chỉ có thể dọn ra ba phòng khách để cho mấy người họ.

Vương Bàn Tử giỏi ngáy, tiếng ngáy của anh ta còn to hơn cả sấm sét.

Ngô Mặc không muốn xảy ra chuyện nửa đêm “chém người”.

Cuối cùng mấy người họ nhất trí quyết định, để Vương Bàn Tử hưởng đãi ngộ khách quý, một mình một phòng.

Còn Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em đáng lẽ ra nên ở chung một phòng, nhưng Ngô Tà lại có chút không yên tâm về Trương Khởi Linh.

Đặc biệt là tên này có tiền án, thuộc loại “chuyên nghiệp mất tích”.

Cái vùng núi mười vạn đại sơn này, lỡ thật sự chui vào trong, thì biết tìm anh ta ở đâu?

Bởi vậy, anh ta quyết định trông chừng Trương Khởi Linh, do đó hai người được phân vào một phòng.

Còn Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính?

Hai người đồng điệu về sở thích, lại đều là “ma men” (nghiện thuốc), ở chung một phòng lại càng thích hợp hơn.

Hắc Nhãn Kính tiện tay đóng cửa phòng, nửa cười nửa không nhìn Ngô Mặc nói: “Sao, lại muốn làm chuyện gì à?” “Khẽ thôi.” Ngô Mặc ra hiệu im lặng, chỉ ra bên ngoài, hạ thấp giọng nói: “Ăn no rồi, ra ngoài đi dạo không?” “Được thôi.” Hắc Nhãn Kính cử động cổ tay, vừa đi đến cửa sổ thì lại dừng bước.

Anh ta quay người nhìn Ngô Mặc, cười mỉm nói: “Cậu mặc bộ đồ này thôi à?

Không thay cái khác sao?” “À?” Ngô Mặc ngớ người, cúi đầu nhìn mình.

Áo thun trắng trên người, quần đùi trắng bên dưới, chân đi đôi giày du lịch trắng.

Nhìn thế nào cũng ra dáng một đứa trẻ ngoan ngoãn, vâng lời.

Nhìn Ngô Mặc vẻ mặt khó hiểu, nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính càng rõ rệt hơn.

Anh ta mở miệng nói: “Ở thời cổ đại, nửa đêm mà lên cửa phục vụ thì thường cần thay bộ đồ đi đêm, cậu thế này…” Nói xong, anh ta lắc đầu, thở dài: “Mấy đứa trẻ bây giờ, chả có tí đạo đức nghề nghiệp nào cả.” “Phi, đừng có mẹ kiếp nói nhảm, hai chúng ta phối hợp với nhau thế này là vừa, Hắc Bạch Vô Thường, không hù chết người thì thôi.” Ngô Mặc tiến lên kéo mạnh Hắc Nhãn Kính ra.

Tiện tay mở cửa sổ phía sau phòng, thò đầu ra nhìn bên ngoài.

Lúc này đã là nửa đêm, cả trại Dao yên tĩnh một mảnh.

Chỉ có mấy ngọn đèn treo trước cửa phòng, theo gió núi không ngừng đung đưa, tạo ra những cái bóng kỳ quái lung linh.

“Đi thôi.” Tay Ngô Mặc cực kỳ nhanh nhẹn, một tay chống cửa sổ, cả người nhảy vọt xuống.

Hắc Nhãn Kính cười xoa xoa mũi, cũng nhanh chóng nhảy xuống theo.

Đi phía sau Ngô Mặc, nhìn cậu ta khéo léo tránh đèn, cả người cẩn thận ẩn mình trong bóng tối.

Hắc Nhãn Kính không nhịn được ghé lại, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Hắc, nghiệp vụ thành thạo lắm nhỉ, có mối làm ăn nào ngon, nghĩ đến anh trai với?” “Ông đây bây giờ chỉ muốn bán anh đi thôi.” Mỗi lần nghe Hắc Nhãn Kính nói chuyện, Ngô Mặc lại muốn cởi giày nhét vào mồm anh ta, bịt được lúc nào hay lúc đó.

Hai người đi rất nhanh, vài phút sau đã đến nơi.

Nhìn qua ánh đèn lốm đốm từ xa, Ngô Mặc phát hiện đây là một tòa nhà gỗ sàn cao rất cổ kính.

Nhà gỗ xây trên sườn núi, phía sau tựa vào núi.

Trên núi cây cối rậm rạp, bị gió thổi qua phát ra tiếng xào xạc, trong đêm nghe đặc biệt rõ ràng.

Mái nhà gỗ lợp ngói đen, xung quanh là tường trát bùn vàng, hơn nữa chỉ có một tầng.

So với những nhà gỗ khác xung quanh, đơn giản là vừa nhỏ vừa nát.

“Chắc ở đây lâu lắm rồi không có ai ở.” Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc rất cẩn thận, nấp ở một góc khuất bên dưới để quan sát.

Ngô Mặc nhìn xung quanh tình hình.

Cậu nhớ, người của Trương gia có vai tháp cũng đang theo dõi ở gần đây.

Còn Ngô Nhị Bạch nữa, không biết bây giờ đã đến chưa?

Tóm lại, cẩn thận vẫn hơn.

Có lẽ là do mấy người hôm nay mới đến đây, vẫn chưa gây sự chú ý của đối phương.

Hoặc có lẽ Ngô Mặc đến vào nửa đêm quá nhanh, nằm ngoài dự đoán của đối phương.

Dù sao thì xung quanh đều yên tĩnh, không có bất kỳ tình huống đặc biệt nào xảy ra.

Ngô Mặc ra hiệu lên phía trên, Hắc Nhãn Kính gật đầu.

Hai người như tên rời cung, cực nhanh lao lên.

Lên đến nhà gỗ, Ngô Mặc phát hiện, căn nhà này nát đến thảm không nỡ nhìn.

Cửa sổ không có cái nào nguyên vẹn, hầu như đều hỏng hết.

Cửa bên cạnh lại nguyên lành, bên trên treo một ổ khóa sắt lớn, khóa cửa chặt cứng.

Trên cửa còn dán tranh thần giữ cửa, nhưng niên đại quá lâu, màu sắc trên tranh đã gần như biến thành màu trắng.

Nếu đổi lại là Ngô Tà và mấy người kia, nhất định sẽ chọn cách vào từ cửa sổ.

Bởi vì cái khóa này không có chìa khóa thì rất khó mở, tốn thời gian tốn sức.

Nhưng hai vị trước mắt này lại khác, đối với hai người họ, mở khóa còn dễ hơn mở nắp chai.

Ngô Mặc hắc hắc cười, từ túi quần rút ra một sợi dây thép, cắm vào lỗ khóa.

Chương 94

Chọc chọc hai ba cái, “Cạch” một tiếng, ổ khóa nhanh chóng được mở ra.

Cậu đẩy cửa ra, nhe răng cười với Hắc Nhãn Kính, nói: “Hắc hắc, nghề của gia không tệ chứ.” Hắc Nhãn Kính đi vào phòng, khi đi ngang qua Ngô Mặc, trên mặt lộ ra nụ cười quái dị.

Nhẹ nhàng buông một câu: “Nghe nói từ đường nhà họ Ngô rất lớn, xem ra Hắc gia có cơ hội tham quan rồi.” “Cút!” Ngô Mặc bị Hắc Nhãn Kính chọc tức chết, nhưng lúc này chính sự quan trọng, phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Căn nhà gỗ này vốn đã rất âm u, lúc này lại đã là nửa đêm.

Đóng cửa lại sau, bên trong phòng tối om, căn bản không nhìn rõ tình hình cụ thể.

Ngô Mặc lấy đèn pin ra, điều chỉnh độ sáng tối nhất, lại dùng áo phông bọc đèn pin lại.

Như vậy vừa có thể lợi dụng ánh sáng yếu ớt để xem xét tình hình trong phòng, lại không gây sự chú ý của người bên ngoài.

Cấu trúc căn phòng này rất đơn giản, chỉ là một phòng ăn và một cái bệ bếp.

Trên tường treo không ít dụng cụ làm ruộng, nhưng do lâu ngày không sử dụng đã bắt đầu gỉ sét.

“Này, tôi nói anh, anh với Lão Trương trên đạo giang hồ danh tiếng lừng lẫy như vậy, rốt cuộc làm sao mà lại trở thành cái đức hạnh này?” Nhìn thấy cảnh này, Ngô Mặc cảm khái vô cùng.

Hai vị này quanh năm ra vào mộ địa, nơi nào cũng đầy rẫy đồ tốt.

Tùy tiện lấy ra một món bán đi, không nói kiếm được vài chục triệu, nhưng ít nhất vài trăm ngàn cũng phải có chứ?

Trương Khởi Linh thì còn dễ nói, ông anh này là vì tìm kiếm ký ức, có lẽ không để ý đến những thứ thân ngoại vật này.

Nhưng Hắc Nhãn Kính thì sao?

Với tính cách ‘nhạn qua bạt mao’ (nhổ lông chim khi bay qua) của tên này, Ngô Mặc thực sự không nghĩ ra, tiền của anh ta đã đi đâu hết rồi?

Chưa đợi Hắc Nhãn Kính mở miệng, Ngô Mặc đột nhiên như đả thông Nhâm Đốc nhị mạch, nghĩ thông một chuyện.

Cậu mở miệng nói: “Tôi biết rồi, có phải tiền anh kiếm được, còn không đủ để bồi thường đúng không?

Hay là chủ nhân chết rồi, chưa nhận được tiền công cuối cùng?” Hắc Nhãn Kính: “...?” Cậu ta càng nghĩ càng thấy có lý, chỉ riêng chuyến đi Tây Vương Mẫu này, đơn giản là tổn thất thảm trọng.

Đừng nói lông cừu không nhổ được, đến mông cừu còn chưa sờ tới, thật là thảm không nỡ nhìn.

Ngô Mặc vừa nói vừa đi về phía trước, giữa phòng có một bức tường gỗ.

Không cần nghĩ cũng biết, phía sau bức tường gỗ đó chắc chắn là giường, tức là, thứ mình cần đang ở đây.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc không còn đùa giỡn với Hắc Nhãn Kính nữa, nhanh chóng đi vài bước, vén rèm đi vào phòng trong.

“Khụ khụ!” Ngô Mặc bịt mũi, khẽ ho vài tiếng.

Căn phòng nhiều năm không có người ở, đầy bụi bặm.

Bước chân giẫm lên, làm bụi bay mù mịt, khiến người ta ho sặc sụa.

Nơi đây không có cửa sổ, rất kín đáo.

Ngô Mặc điều chỉnh đèn pin về độ sáng bình thường, nhìn xung quanh, phát hiện căn phòng nhỏ đến đáng thương.

Xung quanh tường bày một kệ sách, bên trên trống không, dưới đất có mấy quyển sách và hộp.

Ngoài ra, chỉ còn lại một cái giường cũ nát và một cái bàn gỗ.

“Xem ra chỗ ở của Ách Ba Trương cũng chẳng ra sao.” Hắc Nhãn Kính liếc mắt vài cái, bĩu môi: “So với chỗ ở của Hắc gia, còn kém xa.” “À à, Tú Tú trước khi đến đã đặc biệt dặn tôi nói với anh, sau khi về, nếu anh không trả đủ tiền thuê nhà cô ấy nợ, thì chắc chỉ có thể ngủ ngoài đường thôi.” Không chịu nổi vẻ đắc ý của Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc vỗ vỗ vai anh ta, tiện tay giúp anh ta dội một gáo nước lạnh cho hạ hỏa.

Để đề phòng bất trắc, Ngô Mặc đi đến bên bàn, quả nhiên phát hiện dưới tấm kính đè rất nhiều ảnh cũ.

Cậu lười xem từng tấm, trực tiếp nhấc tấm kính lên, nhẹ nhàng nhặt hết ảnh bên dưới.

Bề ngoài là nhét vào túi quần, thực chất là bỏ vào không gian.

Hắc Nhãn Kính dựa vào khung cửa, miệng ngậm điếu thuốc chưa châm lửa, lười biếng nhìn Ngô Mặc.

Phát hiện động tác cẩn thận của Ngô Mặc, không nhịn được mở miệng nói: “Cẩn thận thế, chẳng lẽ bên trên là ảnh chân dung của Ách Ba Trương ư?” “Ừm, còn có ảnh anh mặc quần thủng đũng nữa.” Ngô Mặc mặt không biểu cảm đáp một câu, ánh mắt lại chuyển sang cái giường hỏng trong phòng.

Cậu đi qua, trực tiếp ngồi xổm xuống.

Cầm đèn pin chiếu vào bên trong, ngoài rất nhiều mạng nhện ra, bên dưới không có gì cả.

“Đúng rồi, hình như là dưới sàn nhà.” Ngô Mặc suy nghĩ một lát, nhớ đến những gì viết trong sách, Trương Khởi Linh là nhấc sàn nhà lên mới phát hiện ra cái hộp bên trong.

Cậu ngậm đèn pin trong miệng, vừa định chui xuống gầm giường, thì bị một bàn tay giữ chặt vai.

Ngay sau đó giọng Hắc Nhãn Kính vang lên.

“Cậu mà cứ thế chui xuống gầm giường, quay đầu lại là thành tiểu hắc cẩu thật đấy, thôi, lần này cứ giao cho Hắc gia đi.” Nói xong, anh ta dùng mông đụng một cái, đẩy Ngô Mặc đang ngồi xổm sang một bên.

Nếu không phải Ngô Mặc tay nhanh mắt lẹ chống đỡ cơ thể, thì cú này, chắc chắn sẽ là một cú ngã ngồi.

“Lão nương, phi, mẹ kiếp ông đây sớm muộn gì cũng nhét anh vào bồn cầu, tiện tay xả nước trôi đi.” Ngô Mặc tức đến mức nhất thời nói nhầm lời.

Nhưng lọt vào tai Hắc Nhãn Kính, lại càng khiến anh ta vui vẻ vô số.

Lại một lần nữa khiến anh ta cảm thấy, mình đi theo thật là một lựa chọn sáng suốt.

Ở đây không có cơ quan gì, đối với Hắc Nhãn Kính mà nói, đơn giản là một việc quá dễ dàng.

Chẳng có chút độ khó thử thách nào cả.

Khi anh ta gỡ ván sàn ra, từ bên trong lấy ra một cái hộp thiếc màu đen.

Ngồi xổm dưới đất nhìn Ngô Mặc, có chút tò mò mở miệng hỏi: “Đây là đồ của Ách Ba Trương à?

Chẳng lẽ bên trong cất giấu thứ gì tốt đẹp sao?” “Khốn kiếp, cho dù bên trong có giấu quần lót chưa giặt của Lão Trương, thì cái thứ này, ông đây cũng lấy đi.” Ngô Mặc vừa nói vừa nhấc cái hộp lên, trên mặt cười tủm tỉm như một chú chó nhỏ vừa ăn trộm được bánh bao.

Lúc này tâm trạng cậu cực kỳ sảng khoái.

Khi tay cậu chạm vào hộp thiếc, tiếng nhắc nhở của hệ thống lập tức vang lên.

Khiến trái tim cậu treo lơ lửng bấy lâu cuối cùng cũng trở lại vị trí cũ.

Đồng thời cũng có nghĩa là chuyến đi đêm nay về cơ bản là không có gì nguy hiểm.

“Tê, thật không ngờ, Tiểu Hắc, cậu biến thái thật đấy.” Hắc Nhãn Kính cố ý run run vai, như thể lời nói của Ngô Mặc đã khiến anh ta bị tổn thương.

“Hắc hắc, gia thích!” Tránh được hai lần trải nghiệm khó chịu, đối với Ngô Mặc mà nói, giống như trúng số năm triệu vậy.

Cái cảm giác không phải người bình thường nào cũng có thể trải nghiệm, một lần thôi cũng đủ để khắc cốt ghi tâm.

Hai người đi đến cửa, cẩn thận mở ra một khe hở.

Quan sát một lát không thấy tình huống gì, vội vàng luồn ra ngoài.

Ngô Mặc đóng cửa phòng lại, rồi khóa ổ khóa lần nữa.

Trước khi xuống lầu, cả hai cùng Hắc Nhãn Kính xóa sạch dấu chân xung quanh, tạo ra vẻ như chưa từng có ai đến.

Hai người phối hợp rất ăn ý.

Như thể loại chuyện thất đức này, không phải làm nghìn lần thì ít nhất cũng vài trăm lần rồi.

Khi quay về nhà A Quý theo đường cũ, phát hiện đèn vẫn còn sáng, ẩn ẩn truyền đến tiếng nói chuyện.

Ngô Mặc thầm nghĩ: “Xem ra tên Bàn ca này, vẫn còn đang khoác lác.” Cậu và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau một cái.

Hắc Nhãn Kính nhận lấy cái hộp rồi trèo lên từ tầng dưới trước, Ngô Mặc cũng nhanh chóng nhảy lên theo.

Rất nhanh, trong phòng ngoại trừ có thêm một cái hộp ra, không còn thay đổi gì khác.

“Phù, xong rồi.” Ngô Mặc trực tiếp đổ vật xuống giường, ngay cả cử động cũng không muốn.

Mấy ngày nay đi lại mệt mỏi, nếu không phải vì muốn bất ngờ, cậu tuyệt đối sẽ không chọn ra tay vào đêm nay.

Hắc Nhãn Kính châm điếu thuốc trong miệng, tựa vào cửa sổ nhìn Ngô Mặc.

Nhả ra một vòng khói sau, khóe miệng cong lên một nụ cười gian xảo.

Chương 95

“Sao anh nhớ hình như có người thua bài rồi nhỉ?

Có phải nên làm gì đó không?” Ngô Mặc vốn đang hơi mơ màng buồn ngủ, bị lời nói của anh ta làm cho tỉnh cả người.

Nếu là người khác, có lẽ chuyện này cứ thế cho qua.

Nhưng Hắc Nhãn Kính trước mắt tuyệt đối không thể nào.

Tên khốn này không có chuyện gì còn tự tạo chuyện, đợi đến khi có cơ hội chỉnh mình còn có thể bỏ qua sao?

Đừng thấy Ngô Mặc ham chơi ham đùa, nhưng cậu có một phẩm chất rất tốt, đó chính là nguyện đánh cuộc thì phục thua.

Cậu mặt mày đen sạm ngồi dậy khỏi giường.

Đi đến trước mặt Hắc Nhãn Kính, hai người mắt đối mắt.

Cậu hung tợn nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính nửa ngày, trong mắt đầy sát khí.

Có ý nghĩ hận không thể chôn sống tên mù trước mắt này.

Hắc Nhãn Kính bị nhìn đến toàn thân lạnh toát, điếu thuốc đang châm trên tay cũng quên hút.

“Đưa đây.” Ngô Mặc nghiến răng nghiến lợi, sâu thẳm trong lòng không ngừng chửi rủa Vương Bàn Tử ở bên ngoài cửa.

Tên khốn này đặt cược kiểu gì vậy?

Cho dù là nhảy múa cột, cũng tốt hơn giặt vớ chứ?

Hắc Nhãn Kính không ngờ, Ngô Mặc thực sự sẽ làm như vậy.

Anh ta chỉ tùy tiện nói một câu, chủ yếu là muốn chọc tức cậu ta, đâu ngờ, cậu ta thật sự muốn đi giặt?

“Có phải không hả gia, đừng có mẹ kiếp lề mề.” Ngô Mặc đã nguyện đánh cuộc thì phục thua, thấy Hắc Nhãn Kính cứ lề mề là cậu ta lại bực.

Dứt khoát ngồi xổm xuống, túm lấy đôi giày da của Hắc Nhãn Kính, trực tiếp cởi ra.

Lập tức, cả căn phòng tràn ngập một mùi vị khó tả.

“Ôi mẹ kiếp, cái mẹ nó của anh, còn ‘chính tông’ hơn đậu phụ thối nữa.” Ngô Mặc suýt chút nữa bị xông cho ngất xỉu.

Mặc dù sau khi cậu ta tự cởi giày ra thì mùi vị cũng không dễ chịu gì, nhưng ai lại ghét bỏ chính mình chứ?

Có lẽ là sau khi đi một chuyến xuống địa cung, Ngô Mặc đã có chút thành thạo trong việc ‘lột’ đồ.

Dưới cái nhìn kinh ngạc của Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc ba hai cái đã cởi xong hai chiếc vớ trên chân anh ta.

Ngô Mặc nín thở, ném vớ vào chậu nước bên cạnh, vẻ mặt ghét bỏ, khóe miệng gần như méo xệch lên tận trời.

“Cậu còn đi đâu nữa?” Nhìn Ngô Mặc quay người định đi ra ngoài, lần này Hắc Nhãn Kính thật sự không hiểu gì, vội vàng gọi Ngô Mặc lại.

“À à, ông đây đi lấy vớ của Lão Trương.” Ngô Mặc dừng bước, mặt không biểu cảm quay người lại.

Nếu cậu ta duỗi thẳng hai tay, vẻ mặt này, buổi tối tuyệt đối có thể giả ma giả quỷ.

Nói xong, kéo cửa ra trực tiếp đi ra ngoài.

Hắc Nhãn Kính cũng không kịp đi vớ lại, xỏ chân vào giày vội vàng đi theo ra.

Trong đại sảnh, Vương Bàn Tử đã say bí tỉ, Ngô Tà đang giúp Vân Thái và mấy người thu dọn đồ đạc.

Chỉ còn lại Trương Khởi Linh một mình ngồi đó, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

“Cởi giày.” Ngô Mặc đi đến trước mặt Trương Khởi Linh.

Đón lấy ánh mắt khó hiểu của Trương Khởi Linh, dùng chân đá đá giày của anh ta.

Không vui vẻ gì nói: “Nhanh lên Lão Trương, không thì ông đây động thủ đấy.” Thấy Trương Khởi Linh vẻ mặt mơ màng, Ngô Mặc trong lòng lại bực mình.

Đầu óc tên khốn này rốt cuộc mọc kiểu gì, mất trí nhớ rồi mà đánh bài còn bá đạo như vậy?

Đồng thời trong lòng cậu cũng bắt đầu nghi ngờ, có phải chính mình cũng rất bá đạo, lừa gạt người cũng lợi hại đến thế sao?

“Tiểu Mặc, em không phải ngủ rồi sao?” Ngô Tà vừa từ phòng bếp đi ra, thấy Ngô Mặc đứng bên cạnh Trương Khởi Linh, không biết muốn làm gì, vội vàng đến hỏi một câu.

Ngô Mặc nín thở, cứng ngắc nặn ra một câu từ kẽ răng: “Ông đây nguyện đánh cuộc thì phục thua, giặt vớ.” Dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngô Tà, Ngô Mặc không còn do dự.

Cả người ép lên vai Trương Khởi Linh, buộc đối phương chủ động cởi vớ ra.

Lão Trương tuy mất trí nhớ, nhưng vẫn rất hợp tác với hành vi của Ngô Mặc.

Nhưng ai ngờ, đúng lúc Ngô Mặc chuẩn bị quay người, trước mắt đột nhiên lại có thêm một đôi vớ thối khác.

Giọng Ngô Tà ngay sau đó vang lên bên tai: “Hắc hắc, Tiểu Mặc, một con dê cũng là đuổi, hai con dê cũng là chăn, hay là giặt cả của anh luôn đi?” Nhìn ánh mắt đầy sát khí của Ngô Mặc, Ngô Tà bản năng muốn lùi lại.

Nhưng đột nhiên lại nghĩ đến điều gì đó, lập tức ưỡn ngực.

Hiên ngang lẫm liệt nói: “Là cả ba chúng ta thua, vậy thì hôm nay em giặt, ngày mai là Bàn Tử chết tiệt, ngày mốt là anh, thế nào?” “Mẹ kiếp, tên mù chết tiệt kia, giữa ban ngày mà mặc giày da, hoặc là não có vấn đề, hoặc là thần kinh không ổn định.” Ngô Mặc đứng bên chậu nước, vừa giặt vừa chửi mắng liên tục.

Cũng không trách cậu ta uất ức đến thế, đây đã là chậu nước thứ ba cậu ta thay.

Mấy đôi vớ này đặt cùng nhau, đơn giản là còn hữu ích hơn cả huyết mạch của cậu ta và Trương Khởi Linh.

Muỗi bay khắp phòng loạn xạ mà nhất quyết không bay đến gần đây.

Nhìn bóng lưng Ngô Mặc, nghe tiếng chửi bới không ngừng từ miệng cậu ta, Hắc Nhãn Kính cảm nhận được luồng oán niệm nồng đậm đã hóa thành thực thể.

Anh ta ngồi trên đầu giường, lần đầu tiên nín thinh không dám hó hé một tiếng, sợ Ngô Mặc hất cả chậu nước lẫn vớ vào mặt mình.

Giặt giũ xong xuôi, đã gần hai giờ sáng.

Hắc Nhãn Kính ghé sát Ngô Mặc, nhỏ giọng nói: “Huynh đệ, còn giận à?

Anh trai chỉ đùa thôi mà.” “Cút đi đồ chết tiệt.” Ngô Mặc chửi một tiếng, ngồi phịch xuống giường, ánh mắt di chuyển đến cái hộp thiếc màu đen dưới đất.

Suy nghĩ một lát lại đi qua ngồi xổm xuống, muốn mở ra xem bên trong rốt cuộc là cái thứ quái quỷ gì?

Tay cậu vừa chạm vào khóa cài trên hộp thiếc, Hắc Nhãn Kính lập tức giữ chặt tay cậu.

Lắc lắc đầu, hạ giọng nói: “Đừng động linh tinh, đồ của Ách Ba Trương không đơn giản như vậy đâu, bên trong nhỡ có cơ quan thì sao?” “À à, bây giờ đối với tôi mà nói, cái gì cũng không nghiêm trọng bằng vũ khí sinh học của anh đâu.” Ngô Mặc gạt phắt tay Hắc Nhãn Kính ra, không vui vẻ gì nói: “Tránh ra, đừng cản gia làm việc.” Cậu lòng biết rõ, bên trong này căn bản không có ám khí gì, chỉ là một cái hộp thiếc kiểu cũ bình thường thôi.

“Đừng, để tôi.” Hắc Nhãn Kính bây giờ đâu còn dám chọc Ngô Mặc nữa.

Tận tình đặt tay Ngô Mặc về chỗ cũ, cười mỉm nói: “Chuyện này sao có thể để thiếu gia làm được chứ, để tôi làm là được rồi.” Nói xong anh ta cầm cái hộp lên trước mắt, cẩn thận xem xét nửa ngày.

Xác định không có cơ quan gì, lúc này mới mở khóa cài ra.

Giờ phút diễn kịch đến rồi.

“Đây là cái gì thế, cục sắt à?” Ngô Mặc nhìn thứ không phải sắt cũng chẳng phải sắt trong hộp thiếc, cố ý kinh ngạc hỏi: “Một cái thứ rách nát như vậy mà Lão Trương còn xem là bảo bối à?” Hắc Nhãn Kính tiện tay rút khăn lông, lót tay nhấc đồ vật lên.

Cân cân trọng lượng, nói: “Thứ này bị bọc bởi lớp thiếc, xem ra đồ tốt chắc chắn ở bên trong.” Nói đến đây, anh ta nhìn Ngô Mặc, nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

Giơ thứ trong tay lên hỏi: “Ách Ba Trương đang ở ngoài cửa, cậu chắc chắn chúng ta sẽ mở nó sau lưng anh ta chứ?” Nụ cười trên mặt Ngô Mặc cứng đờ, trong lòng chửi thầm: “Mẹ kiếp, toàn hỏi kiểu này, ông đây nên trả lời thế nào đây?” “Ngủ.” Cậu cứng nhắc buông một câu, tức tối đổ vật xuống giường, lười nói chuyện với tên khốn này nữa.

Giấc ngủ này, Ngô Mặc ngủ đến khi trời sáng trưng.

Nếu không phải tiếng gõ cửa vang lên, cậu ước chừng có thể ngủ đến giữa trưa.

“Tiểu Mặc, mau tỉnh dậy, đừng ngủ nữa.” Ngô Mặc đang ngủ rất ngon, liền cảm thấy có người đang lay mình, cứng nhắc bị lay tỉnh từ trạng thái ngủ say.

Cậu mở mắt ra, phát hiện Ngô Tà đang đứng cạnh giường.

Ngáp một cái uất ức nói: “Tôi nói anh, anh là đồng hồ báo thức à?

Ngày nào cũng đến gọi tôi.” “Mấy giờ rồi, mau dậy đi, lát nữa còn có việc chính mà.” Ngô Tà trong lòng có việc, sớm đã tỉnh dậy, ngồi trong sân nhìn trời dần dần sáng.

Nhưng mặt trời đã lên cao rồi, trừ Trương Khởi Linh ngồi phía sau anh, mấy người còn lại vẫn không có động tĩnh.

Ngô Tà đi đến cửa phòng Vương Bàn Tử.

Nghe tiếng ngáy rung trời từ bên trong truyền ra, tay vừa định gõ cửa lại buông xuống.

Chương 96

Dừng lại một lát sau, bước chân trực tiếp chuyển hướng đến phòng Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Anh vừa định gõ cửa, Hắc Nhãn Kính đã từ bên trong mở cửa.

Nhìn Ngô Tà cười nói: “Tiểu Tam Gia, sớm thế đã có việc rồi sao?” “Tiểu Mặc đâu?

Vẫn chưa dậy à?” Ngô Tà thò đầu vào nhìn một cái, lập tức bịt mũi lại.

Ghét bỏ nói: “Mùi khói trong phòng các cậu cũng nồng quá rồi đó, đơn giản là xông chết người.” “Nó vẫn chưa tỉnh đâu, tôi không dám chọc nó đâu.” Hắc Nhãn Kính nhún vai, nhường lối đi ở cửa.

Chỉ vào Ngô Mặc vẫn đang ngủ say trên giường nói: “Tiểu Tam Gia tự mình động thủ đi.” Sau khi gọi Ngô Mặc tỉnh dậy, ánh mắt Ngô Tà đột nhiên bị cái hộp thiếc đó hấp dẫn.

Anh nhớ mình và mấy người kia khi đến đây, chỉ coi như đi du lịch, không chuẩn bị gì, mỗi người một cái ba lô leo núi.

Vậy cái hộp thiếc kiểu cũ trên đất kia là của ai?

“Tiểu Mặc, đây là cái gì vậy?” Bắt nguồn từ thói quen tốt không hiểu thì hỏi, Ngô Tà trực tiếp mở miệng hỏi em trai mình.

Dù sao cũng là em ruột, muốn nói gì thì nói đó, đâu có nhiều kiêng kỵ như vậy?

Ngô Mặc vừa định vươn vai, tay dừng lại, nháy mắt với Hắc Nhãn Kính ở cửa.

Không hổ là bạn bè tốt cùng nhau trộm gà móc chó, Hắc Nhãn

Kính lập tức hiểu ý.

Quay người đi ra ngoài, đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại hai anh em.

Ngô Mặc lười chơi trò ú tim với Ngô Tà.

Lấy lý do mình nửa đêm không ngủ được, muốn đi dạo, kể lại chuyện đã sửa đổi một lượt.

“Em nói là, cái hộp này là em lấy từ phòng Tiểu Ca ra?” Ngô Tà khẽ nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi mở miệng nói: “Bên trong hộp là cái gì?

Còn có thứ gì khác không?” “Anh tự mình xem đi, chỉ là một cái thứ rách nát, không có gì đáng giá đâu.” Ngô Mặc tiện tay lật nắp hộp lên.

Chỉ vào thứ bên trong nói: “Thứ này bên ngoài có một lớp thiếc, theo em phỏng đoán Lão Trương chắc là đã giấu đồ vật bên trong rồi, nhưng đây là của Lão Trương, không có sự đồng ý của anh ấy, em không thể tùy tiện mở ra được.” Ngô Tà nghi ngờ nhìn chằm chằm Ngô Mặc, thầm nghĩ: Em trai mình còn có giác ngộ này à?

“À đúng rồi, anh, em còn mấy tấm ảnh nữa.” Nói xong, cậu từ không gian lấy ảnh ra, đưa đến trước mặt Ngô Tà.

Hạ thấp giọng nói: “Trên mấy tấm ảnh này có Trần Văn Cẩm và bọn họ, xem ra chuyện này không đơn giản như vậy đâu.” Rất nhiều lời, Ngô Mặc thực sự muốn tuôn ra hết, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại nuốt vào.

Nói thì rất dễ dàng, nhưng sau đó nên giải thích thế nào đây?

Nghĩ đến trại Dao này không chỉ có Ngô Nhị Bạch và mấy người, còn có rất nhiều thế lực không rõ tên.

Cậu nhìn Ngô Tà nhắc nhở: “Vốn dĩ coi như đi du lịch, bây giờ xem ra, chúng ta có thể đã chọc phải ổ ong vò vẽ rồi.” Hai anh em nhìn nhau, sắc mặt đều có chút nghiêm túc.

Ngô Tà suy nghĩ một lát sau, mở miệng nói: “Tiểu Mặc, tuy em đã lấy đồ ra, nhưng anh nghĩ vẫn nên tự mình dẫn Tiểu Ca đi một chuyến.” “Ừm, anh nói cũng có lý.” Ngô Mặc gật đầu, cười với Ngô Tà: “Để anh ấy qua xem thử, có lẽ có lợi cho việc khôi phục ký ức của anh ấy.” Hai anh em cuối cùng quyết định, ảnh và hộp thiếc đều giao Ngô Mặc bảo quản, chuyện này không thể để A Quý và những người địa phương biết.

Về căn nhà gỗ của Trương Khởi Linh, họ quyết định lát nữa sau bữa sáng sẽ tự mình qua xem xét.

“Ôi, Tiểu Tam Gia về rồi sao?” Cửa vừa mở, Hắc Nhãn Kính vội vàng từ dưới đất đứng dậy, vẫy một tay cười mỉm chào Ngô Tà.

Nhìn thấy Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà liền nghĩ đến đứa em trai đáng yêu của mình, bị tên khốn này làm hư rồi.

Tức giận không đánh mà tự đến.

Anh giống như những người khác trong nhà họ Ngô, luôn tin rằng con cái là ngoan ngoãn, chỉ là người bên cạnh không đáng tin.

“Hắc gia, Tiểu Mặc còn nhỏ, anh đừng có suốt ngày dẫn nó đi hút thuốc.” Nói xong trừng mắt nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, quay người rời đi.

Hắc Nhãn Kính miệng ngậm điếu thuốc, nghiêng đầu nhìn bóng lưng Ngô Tà, không biết tên này lại lên cơn gì nữa.

Ngô Mặc vội vàng đi theo ra ngoài.

Thuận tay giật điếu thuốc trong miệng Hắc Nhãn Kính xuống, nhét vào miệng mình hít một hơi thật đã.

Sau đó lê dép, ngậm thuốc, lảo đảo đi về phía đại sảnh.

Lúc này đại sảnh không một bóng người.

Ngô Tà từ chỗ Ngô Mặc ra, liền kéo Trương Khởi Linh về phòng mình.

Anh biết Trương Khởi Linh tuy mất trí nhớ, nhưng đối với nhiều chuyện lại có độ nhạy cảm rất cao.

Vì vậy sau khi về phòng, anh đã kể lại những gì nghe được từ Ngô Mặc cho Trương Khởi Linh nghe không hề giữ lại gì.

Trương Khởi Linh ngồi đó lặng lẽ lắng nghe.

Mặc dù anh mất trí nhớ, nhưng bản năng mách bảo anh rằng mấy người trước mắt này, sẽ không làm hại mình.

Khách sạn nhà A Quý để thu hút khách du lịch, đã dùng gỗ hoặc tre địa phương làm rất nhiều đồ vật nhỏ.

Có ghế dựa, đình hóng mát, còn có ao cá, đầy đặc sắc địa phương, tạo cho người ta một cảm giác rất thoải mái.

Ngô Mặc nằm trên ghế mây, tay cầm một chiếc quạt lá lớn, thoải mái đến mức gần như ngủ thiếp đi.

“A Quý, A Quý?” Một giọng nói lớn đột nhiên từ cửa truyền đến, đánh thức Ngô Mặc khỏi cơn mơ màng.

Cậu ngồi dậy nhìn về phía cửa, chỉ thấy một người đàn ông trung niên ăn mặc kiểu địa phương, vừa gọi tên A Quý, vừa đi vào sân.

Ngô Mặc vừa thấy là người địa phương, liền nghĩ đối phương là đến tìm A Quý nói chuyện.

Nhưng khi người đàn ông trung niên này đi ngang qua Ngô Mặc, cậu lập tức cảm thấy không đúng.

Trong lòng thầm nghĩ: “Không đúng, người này không phải người địa phương bình thường, tư thế đi và góc độ của anh ta luôn giữ cảnh giác, chắc là một người luyện võ.” Người dân miền núi bình thường cho dù thường xuyên lao động, nhưng loại người cường tráng và biết võ công là hoàn toàn khác.

“Ôi, tiểu huynh đệ, cậu là khách mới đến nhà A Quý à?” Người đàn ông trung niên vừa đi về phía trước, lại nhanh chóng dừng bước.

Lộ ra nụ cười chất phác, hỏi Ngô Mặc: “Các cậu là tối qua mới đến trại Dao đúng không?” Ngô Mặc vốn định không đáp lời đối phương, nhưng nghĩ lại một chút, đã chủ động tìm mình nói chuyện, chứng tỏ là đã để mắt đến mấy người mình.

Thay vì để đại ca Ngô Tà đối phó với anh ta?

Chi bằng mình tự mình ra trận.

“Đúng vậy, chú ơi!” Ngô Mặc cười rất ngọt ngào.

Dựa vào diễn xuất tuyệt vời, cậu đã thể hiện trọn vẹn hình ảnh một đứa trẻ ngây thơ, mười vạn câu hỏi vì sao.

Một giờ sau, khi A Quý xách con mồi từ bên ngoài về.

Chỉ thấy Ngô Mặc đang túm lấy cánh tay của người đàn ông trung niên đó, liên tục truy hỏi.

“Chú ơi, con nghe người già nói trên núi này có rất nhiều ma quỷ, chúng nó có cánh không?

Chú đã gặp bao giờ chưa?

Đã nói chuyện với chúng nó chưa?” Một giờ đồng hồ trôi qua, Ngô Mặc hoàn toàn không cho đối phương cơ hội mở miệng.

Một loạt câu hỏi dồn dập, khiến đối phương á khẩu không nói nên lời.

Tình hình trong trại Dao có chút đặc biệt, rất ít khách du lịch từ nơi khác đến đây tham quan núi.

Hầu như mỗi khi có khách du lịch đến, những người này đều sẽ đến dò hỏi một phen.

Khi anh ta vừa vào cửa, thấy Ngô Mặc một mình ngồi đó, trong lòng thầm vui mừng.

Nhìn tuổi của Ngô Mặc, anh ta nghĩ đây chắc là một tay mơ.

Không có nhiều kinh nghiệm, ba hai câu chắc có thể hỏi ra không ít tin tức.

Một giờ nói chuyện trôi qua, tay mơ hay không anh ta không cảm thấy, nhưng cậu bé trẻ tuổi trước mắt này là một kẻ nói nhiều, thì không cần nghi ngờ gì nữa.

Thậm chí anh ta nhìn Ngô Mặc ánh mắt còn có chút thương hại.

Nghi ngờ sâu sắc rằng cậu bé trước mắt này có phải đầu óc không bình thường, nên gia đình mới đưa cậu ta ra ngoài giải khuây không?

Khi anh ta thấy A Quý vào cửa, lập tức như nhìn thấy cứu tinh.

Dưới mông như có đinh, vội vàng từ ghế đứng dậy: “A Quý à, cậu về rồi, bên tôi còn có việc nên đi trước đây, hôm khác tôi lại đến tìm cậu uống rượu.” Nói xong vội vàng rời khỏi đây, nhìn bóng lưng có vẻ như là chạy trối chết.

Ngô Mặc nhìn dáng vẻ đó trong lòng cười lạnh: “Đồ tép riu, muốn gài lời ông đây à?

Chương 97

Mơ đi!" A Quý mù tịt, nhưng cũng không để ý.

Mỗi lần nhà mình có khách, những người này luôn tìm cơ hội đến xem xét một phen.

Tuy không biết họ rốt cuộc cần xem cái gì?

Nhưng điều này đã trở thành thói quen.

"Ông chủ, đói bụng rồi đúng không?" A Quý hỏi một tiếng, rồi cười ha ha giơ con mồi trong tay lên nói: "Mấy vị ông chủ hôm nay có lộc ăn rồi, bác Mã lão đa, thợ săn già trong trại chúng ta, sáng nay vào núi, vô tình bắn được mấy con thú rừng, vừa hay tôi mua về cho mấy vị ông chủ nếm thử đồ tươi." "Thú rừng?

Được thôi, Bàn gia vừa hay thèm cái món này, đã thèm lâu lắm rồi." Chưa đợi Ngô Mặc nói, tiếng Vương Bàn Tử đã truyền đến từ lầu gỗ.

Ngô Mặc vừa nhìn thấy Vương Bàn Tử là lại bực mình.

Tên khốn này cứ đến việc chính là lại say, vừa nghe thấy thịt là tỉnh, thật là mẹ kiếp Thiên Bồng Nguyên Soái chuyển thế.

Nụ cười trên mặt A Quý vô cùng rạng rỡ, nhìn Vương Bàn Tử và mấy người kia như nhìn thấy Thần Tài vậy.

Cần biết là gần đây không có khách du lịch, đây có lẽ là nguồn thu nhập duy nhất của gia đình họ trong gần nửa năm qua.

Hai chị em Vân Thái làm việc rất nhanh nhẹn, rất nhanh đã thái và nấu chín thú rừng.

Mang hai chậu thịt lớn, hào hứng đi đến đại sảnh.

“Bàn ca ca, mau đến nếm thử thú rừng của địa phương chúng ta.” Miệng cô bé gọi là Vương Bàn Tử, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh Ngô Tà.

Trừ Vương Bàn Tử, mấy người còn lại đều chú ý đến điểm này, nhìn nhau cười mà không nói.

“Đến đây, Vân Thái muội tử!” Bàn Tử rất biết giữ thể diện, chạy vài bước nhỏ.

Nhận lấy chậu thịt trong tay Vân Thái, nói: “Cái loại việc nặng nhọc này đâu phải tiểu cô nương làm, sau này cứ gọi Bàn ca ca là được rồi.” Ngô Tà trong lòng có việc, ăn cơm xong vội vàng muốn đi đến căn nhà gỗ của Trương Khởi Linh, muốn xem rốt cuộc ở đó có chuyện gì?

Anh không muốn chậm trễ thời gian, gọi mấy người nhanh chóng ăn cơm xong để đi làm việc chính.

Ngô Mặc vừa cắn một miếng thịt, ngẩng đầu phát hiện Hắc Nhãn Kính vẫn luôn nhìn mình cười.

Cậu lau lau miệng, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, mình cũng không có gì không ổn.

Vừa định tiếp tục ăn cơm, giọng Hắc Nhãn Kính u u vang lên bên tai: “Anh trai dẫn em đi xem yêu quái nhé?” Ngô Mặc túm lấy một khúc xương lớn trong chậu, nhét thẳng vào miệng Hắc Nhãn Kính, chửi: “Nhìn cái gì mà nhìn, mẹ kiếp, mày trông như lão yêu quái núi Đen ấy, còn nhìn ai nữa hả?” “Khụ!” Vương Bàn Tử nghe Ngô Mặc chửi người, lén nhìn Vân Thải một cái.

Vội vàng ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Phẩm chất!

Trước khi đến đây không phải đã nói với mấy đứa là ra ngoài phải lịch sự sao?” Nếu không phải vì có Vân Thải ở đây, và mấy người họ muốn giữ thể diện cho Vương Bàn Tử, thì giờ phút này anh ta đã nhận được mấy ngón tay giữa thẳng tắp rồi.

Sau bữa cơm, Vương Bàn Tử thấy Vân Thải dọn dẹp đồ đạc, liền vội vàng lân la đến.

Cười tủm tỉm nói: “Vân Thải muội muội, lát nữa em có rảnh không?

Có muốn đi dạo với Bàn ca ca không?” “Bàn ca, vào phòng tôi, tôi có chuyện muốn nói.” Ngô Mặc sớm đã ngứa mắt anh ta, một tay túm lấy dây lưng quần của Vương Bàn Tử, kéo người vào phòng.

“Ái ái, đừng mạnh tay thế, quần sắp tuột rồi!” Vương Bàn Tử kêu ai ui cả buổi, nhưng cũng không giãy giụa nhiều, thuận thế để Ngô Mặc kéo đi.

Chẳng qua anh ta cũng không rảnh rỗi, vươn một cánh tay về phía Vân Thải hô lên: “Em gái, Bàn ca ca đi làm việc đây, lát nữa quay lại nói chuyện với em nhé.” Sau khi kéo Vương Bàn Tử vào phòng, Hắc Nhãn Kính vừa định đi theo vào, không ngờ Ngô Mặc động tác còn nhanh hơn.

Mũi chân khẽ móc, cánh cửa liền sập mạnh lại, trực tiếp chặn Hắc Nhãn Kính ở bên ngoài.

Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử lập tức thu lại nụ cười.

Nhìn cánh cửa, kéo Ngô Mặc đi vào trong, hạ giọng hỏi: “Sao thế, Hắc gia này, có vấn đề à?” “Ừ, đầu óc có vấn đề.” Ngô Mặc tùy tiện đáp một câu, kéo Vương Bàn Tử đến bên chiếc vali da.

Chỉ vào vali nói: “Bàn ca, cái này là em lấy từ căn nhà gỗ của lão Trương đó.” “Vãi chưởng, chú em, mày làm việc đúng là như ăn trộm – chẳng kể ngày đêm gì cả.” Vương Bàn Tử kinh ngạc ra mặt, mấy người họ tối qua mới đến Ba Nãi, nửa đêm mới đi ngủ.

Không ngờ Ngô Mặc tốc độ nhanh đến thế, quả thực nằm ngoài dự liệu của anh ta.

Ngay sau đó Vương Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, ghé sát Ngô Mặc, cười nhe răng: “Hắc hắc hắc, chú em, mày nói thật đi, nhà Tiểu Ca có bảo bối gì không?

Mày yên tâm, Bàn gia tao chỉ tò mò thôi, hỏi bừa một chút ấy mà.” “Đừng có làm trò nữa, em nói chuyện nghiêm túc đây.” Ngô Mặc mở vali da, đưa đồ bên trong cho Vương Bàn Tử xem, đồng thời kể lại sự việc đã xảy ra một lượt.

Đừng thấy Vương Bàn Tử này mặt dày mày dạn, ham tiền, thực ra tâm tư anh ta đặc biệt kín kẽ.

Anh ta giống như Trương Phi thời cổ đại vậy, vẻ ngoài thô kệch nhưng lại có thể làm những việc tinh tế nhất.

Rất nhiều khi bàn bạc mọi chuyện với anh ta sẽ giúp tìm ra một hướng đi khác.

“Nếu mày nói như vậy, xem ra chuyện này không hề đơn giản, vừa nãy đã có người đến dò la mày, chứng tỏ ở đây lúc nào cũng có người chú ý đến động thái của Tiểu Ca.” Vương Bàn Tử xoa xoa cằm, mở miệng nói: “Bàn gia tao ngược lại càng ngày càng tò mò, rốt cuộc Tiểu Ca đã trêu chọc thế lực nào vậy?” “Mặc kệ thế lực gì, cho dù là Lăng Tiêu Bảo Điện, anh em tao cũng phải đại náo Thiên Cung.” Ngô Mặc bĩu môi cười một tiếng, tiếp lời: “Bàn ca, em có một ý tưởng, thay vì bị động chịu đòn, chi bằng chủ động tấn công, anh thấy thế nào?” Vương Bàn Tử đó cũng là một tổ tông gây họa, cho anh ta cái thang là anh ta có thể trèo lên trời.

Bình thường không có chuyện gì còn phải tự kiếm chuyện, huống hồ là đi với Ngô Mặc?

Đấy chẳng khác nào được buff gấp đôi.

Hai người nhìn nhau, lộ ra nụ cười ngầm hiểu.

Vương Bàn Tử vừa mở cửa, suýt nữa bị dọa giật mình.

Chỉ thấy Hắc Nhãn Kính lúc này đang đứng đối diện với cánh cửa, thân thể thẳng tắp, đứng im bất động giả làm tượng điêu khắc.

“Tôi nói Hắc gia, ông đứng đây làm thần gác cửa à?

May mà là ban ngày, chứ nếu là ban đêm, với cái bộ dạng này của ông?

Chắc chắn dọa chết người ta.” Vương Bàn Tử càu nhàu mấy câu rồi rời khỏi đó, về phòng mình.

Mười phút sau, mấy người lại tập trung ở đại sảnh.

Khi Ngô Tà thấy Vương Bàn Tử mặc áo phông hoa, quần đùi hoa thì gần như sụp đổ: “Béo, mày tưởng đây là bãi biển à?” Vương Bàn Tử lườm Ngô Tà một cái, không thèm trả lời.

Quay đầu, mặt mày hớn hở nói với Vân Thải bên cạnh: “Em gái, hôm nay vất vả cho em rồi, dẫn anh em ta đi dạo một vòng trong trại, xem có chuyện gì hay ho không?” “Được ạ, nhưng mà Bàn ca ca, em không biết các anh thích gì, em sẽ dẫn các anh đi dạo một vòng, xem phong tục tập quán ở chỗ chúng em.” Dẫn du khách tham quan trong trại, đối với Vân Thải mà nói đã là chuyện thường ngày, dù sao đây cũng là phương tiện sinh tồn của gia đình cô.

Mấy người giả vờ làm du khách, đi theo Vân Thải dạo một vòng trong trại.

Ngô Mặc đã quen thuộc đường đi, giả vờ vô tình nhìn thấy căn nhà gỗ cũ nát kia.

Hỏi Vân Thải: “Ô, căn nhà gỗ này cũ nát thế này, chẳng lẽ không có người ở?

Vậy sao không phá đi?” “Vâng, căn nhà này đã mấy chục năm không có người ở rồi, nhưng trong trại vẫn giữ lại căn nhà gỗ này, không hề phá bỏ.” Vân Thải tùy ý nhìn thoáng qua căn nhà cũ, rồi chỉ về phía trước nói: “Đi thêm một đoạn nữa không xa có một cái đình nhỏ, ở đó có món rượu ngọt nổi tiếng nhất của chúng em, ngon lắm ạ.” Ngô Mặc đột nhiên dừng bước, đảo mắt một cái, mở miệng nói: “Vân Thải, hay là thế này, em đi trước giúp bọn anh mua ít rượu ngọt mang về nhà em, mấy anh em bọn anh sẽ dạo quanh đây thêm một lát.” “A?” Vân Thải có chút ngẩn người, vội hỏi: “Mấy vị lão bản, là những nơi em dẫn các anh đi, các anh không hài lòng sao?” “Không, không, Vân Thải muội muội em nghĩ nhiều rồi.” Vương Bàn Tử chỉ vào Ngô Mặc, vội chen lời: “Là thằng em trai này của anh, nó thích kiến trúc cổ, đặc biệt là rất hứng thú với những căn nhà cũ nát kiểu này, nên muốn ở đây xem thêm một lát.” Mấy người tiễn Vân Thải đi xong, giả vờ muốn tham quan căn nhà gỗ, đi dạo một vòng bên dưới.

Lúc này đang giữa trưa, nắng gắt nhất, rất nhiều người đang nghỉ ngơi ở nhà, bên ngoài căn bản không có ai.

Mấy người bàn bạc một phen, quyết định lên xem.

Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc hai người đã đi qua rồi, lên nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Chi bằng ở lại bên dưới tùy thời quan sát, xem có ai khác chú ý đến đây không.

Trương Khởi Linh, Ngô Tà và Vương Bàn Tử ba người bước lên lầu gỗ, thấy cửa bị khóa sắt khóa chặt.

Ngô Tà nhíu mày, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ tối qua là Hắc Nhãn Kính mở khóa cửa sao?” Vừa định ra hiệu với Hắc Nhãn Kính ở bên dưới, đã thấy Vương Bàn Tử gỡ mấy thanh gỗ ở cửa sổ xuống.

“Thiên Chân, mau vào đây!” Thấy động tác thành thạo này của Vương Bàn Tử, Ngô Tà cạn lời.

Vừa định nói mấy câu móc mỉa Vương Bàn Tử, chợt phát hiện Trương Khởi Linh đã chui vào từ cửa sổ.

Sau khi vào phòng, Trương Khởi Linh và mấy người họ không ngừng tìm kiếm trong phòng, muốn xem Ngô Mặc tối qua có để quên thứ gì không?

Ngô Tà thấy Trương Khởi Linh đứng bên bức tường treo đầy nông cụ, trầm tư một mình.

Vội vàng đi tới hỏi: “Tiểu Ca, anh có nhớ ra điều gì không?” “Ừ!” Trương Khởi Linh chậm rãi gật đầu.

Đến căn nhà gỗ này, một số ký ức xa xưa, như những thước phim quay chậm, nhanh chóng lướt qua trong đầu anh.

Ngô Tà vô cùng phấn khích, nắm lấy Trương Khởi Linh truy hỏi: “Tiểu Ca, anh nhớ ra gì rồi?

Có nhớ ra, ban đầu anh vì sao lại xuất hiện ở đây không?” “Rất mơ hồ.” Trương Khởi Linh lắc đầu, lại chuyển tầm mắt sang một chỗ khác.

Ngô Tà thuận theo ánh mắt của Trương Khởi Linh nhìn sang bên trái, chỉ thấy ở đó có một cái vại nước.

Vại nước vô cùng cũ nát, bên trên bám đầy bùn đất, nhìn là biết ngay đây là một vật cũ kỹ.

Ngô Tà hơi nhíu mày, khó hiểu nhìn Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca, chẳng lẽ cái vại nước này có vấn đề gì sao?” Trương Khởi Linh không nói gì, đi đến gần vại nước, đưa tay sờ lên xuống một vòng quanh vại.

Suy nghĩ một lát, anh dứt khoát đưa ngón tay cắm vào phần dưới của vại nước.

Chương 98

Chỉ nghe tiếng “hoa lạp” vang lên, như thể đã chạm vào cơ quan nào đó, nhưng trong phòng lại không có động tĩnh gì khác.

Ngô Tà gần như không dám tin vào mắt mình, vội vàng lại gần, cúi đầu xem xét kỹ phần dưới của vại nước.

Lúc này mới phát hiện vị trí ngón tay Trương Khởi Linh đang đặt, trước đó trông chỉ là một vết bùn đất bình thường.

Vương Bàn Tử đang lục lọi khắp nhà, xem còn có thứ gì đáng tiền không?

Nghe tiếng cơ quan vang lên liền vội vàng chạy tới.

“Thiên Chân, mày với Tiểu Ca phát hiện ra đồ tốt gì rồi à?” “Tao cũng không biết.” Ngô Tà chỉ Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca hình như đã khôi phục được một phần ký ức.” Vương Bàn Tử lập tức phấn khích, cùng Ngô Tà hai người ngồi xổm đó xem động tác tiếp theo của Trương Khởi Linh.

Ngón tay Trương Khởi Linh cắm vào bên trong giữ nguyên không động, trầm tư một lát rồi xoay một vòng sang trái, lại xoay một vòng sang phải, lặp đi lặp lại mấy lần.

“Rắc!” Phía sau vang lên một tiếng giòn tan.

Ngô Tà và mấy người vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên bức tường treo đầy nông cụ, xuất hiện một lỗ hổng nhỏ hẹp.

“Đúng là có đồ tốt thật!” Vương Bàn Tử vỗ vai Trương Khởi Linh khen: “Tiểu Ca vẫn là anh thông minh nhất, biết giấu quỹ đen.” Nói xong anh ta như con chuột béo thoắt cái chui qua, từ trong lỗ hổng lấy ra một cái hộp nhỏ.

Cái hộp nhỏ này to bằng bàn tay, trông cổ kính.

Ngửi có một mùi hương, không biết là được khắc từ loại gỗ quý nào.

“Béo, mau xem bên trong là cái gì?” Ngô Tà rất tò mò, thúc giục Vương Bàn Tử mau mở ra, muốn xem rốt cuộc bên trong có gì.

Hộp được mở ra, ba người phát hiện bên trong lại có một con dấu.

Vương Bàn Tử cầm con dấu lên, quan sát kỹ lưỡng, phát hiện con dấu này được khắc rất tinh xảo.

Xung quanh có một vòng hoa văn chìm, ẩn hiện có thể nhìn ra là họa tiết rồng.

Điều kỳ lạ là con rồng này mang lại cho người ta một cảm giác tà ác.

Chứ không giống như họa tiết thần rồng chính khí lẫm liệt trong thần thoại cổ đại.

Anh ta vừa định lật ngược con dấu lại, xem bên dưới là chữ gì, thì bên ngoài căn nhà gỗ đột nhiên truyền đến tiếng ho khan.

Đồng thời, tiếng của mấy người lạ cũng vọng lên: “Các người là ai?

Ở đây muốn làm gì?” Vương Bàn Tử tay tốc cực nhanh, đặt con dấu trở lại hộp gỗ.

Lại nhét hộp gỗ vào túi của mình.

Một loạt động tác nhanh gọn như mây trôi nước chảy này, cho thấy anh ta rất giỏi nghề này.

Ba người như kẻ trộm, ép sát vào tường nhà gỗ, nhìn xuống qua khe cửa sổ rách nát.

Phát hiện bên dưới căn nhà gỗ có ba người dân địa phương đang vây quanh, nói chuyện với Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Kể từ khi Ngô Tà ba người vào nhà gỗ, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người liền đứng gác ở phía dưới.

Bởi vì lúc này là ban ngày, xung quanh có rất nhiều hộ dân, hai người không tiện trốn tránh như nửa đêm.

Chỉ có thể giả vờ hứng thú với lầu gỗ, lang thang xung quanh.

Hai người họ là người lạ mặt, ở trong trại này liền đặc biệt nổi bật, rất nhanh ba người dân địa phương đã vây tới.

Ngô Mặc nhìn kỹ một cái, ôi chao, người quen đây mà.

Trong ba người, có một người chính là người đàn ông trung niên sáng nay đã dò hỏi cậu.

“Ôi, đại thúc, thật là trùng hợp quá, lại gặp ông ở đây.” Ngô Mặc mặt mày hớn hở nghênh đón, chủ động nắm chặt hai tay người đàn ông trung niên, ra sức lắc lư.

“Thúc ơi, sáng nay cháu còn chưa nói chuyện xong với thúc mà, bây giờ thúc có rảnh không?” Ngô Mặc nhìn thần thái của người đàn ông trung niên, như thể phát hiện ra chuyện gì đó thú vị.

Sự tò mò, phấn khích và đủ loại cảm xúc đan xen vào nhau.

Người đàn ông trung niên có chút sốt ruột, nhưng đối mặt với Ngô Mặc nhiệt tình lại không tiện lạnh mặt.

Chỉ đành đè nén cảm xúc hỏi: “Các cậu không phải ở nhà A Quý sao?

Sao lại đến đây?” “Ái chà, thúc ơi, thúc quên rồi sao?

Sáng nay cháu đã hỏi thúc rồi, ở đây có chuyện ma quỷ gì không?" Ngô Mặc cứ một tiếng "thúc" một tiếng "thúc" gọi rất thân mật, cứ như thể người đàn ông trước mặt thật sự là chú ruột hoặc bạn thân lâu năm của cậu vậy.

Sáng nay, Ngô Mặc nói chuyện thật sự quá giỏi, khiến người đàn ông trung niên nói đến mức chóng mặt hoa mắt.

Căn bản không nhớ mình đã nói gì.

Giờ phút này đối mặt với khuôn mặt nhiệt tình của Ngô Mặc, ông ta chỉ đành gật đầu bừa bãi.

Thấy người đàn ông trung niên gật đầu, Ngô Mặc trong lòng gần như muốn cười vỡ bụng.

Cậu kéo đối phương, nói tiếp: "Cháu đặc biệt hứng thú với những căn nhà cổ không người ở như thế này, vì ở đây thường xuất hiện ma quỷ, vạn nhất cháu mà gặp phải, về nhà có thể khoe khoang một phen với bạn học." Ngô Mặc lại luyên thuyên nói một đống, khiến người đàn ông trung niên đau cả đầu.

Hai người đàn ông bên cạnh nghi ngờ nhìn người đàn ông trung niên, có chút khó hiểu hỏi: "Thổ ca, hai người quen nhau à?" "Ừ, đây là khách mới đến nhà A Quý, đến đây du lịch thôi." Hai người đàn ông đánh giá Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính từ trên xuống dưới.

Ngô Mặc trông rất bình thường, chỉ là một cậu bé lớn tuổi bình thường.

Nhưng Hắc Nhãn Kính cái tên này, nhìn thế nào cũng không giống người tốt.

Điều này khiến họ có chút cảnh giác.

Một người trong số đó vừa định mở miệng, thì Hắc Nhãn Kính đột nhiên bước lên một bước, trực tiếp ghé sát bên cạnh người đàn ông trung niên.

Hạ giọng nói: “Đại ca, thật sự xin lỗi, ông ngàn vạn lần đừng để bụng, em trai tôi hồi nhỏ đầu óc bị tổn thương, bây giờ tuổi tác vẫn dừng lại ở 6 tuổi.” Đừng thấy Hắc Nhãn Kính hạ giọng rất thấp, nhưng thính lực của Ngô Mặc vô cùng tốt, nghe rõ từng chữ không sót một từ nào.

Tuy trên mặt vẫn giữ nụ cười, lộ ra vẻ ngây thơ vô tà, nhưng thực chất trong lòng đã chửi mười tám đời tổ tông của Hắc Nhãn Kính một lượt rồi.

Vốn dĩ như vậy đã đủ rồi, không ngờ Hắc Nhãn Kính lại thêm một câu: “Em trai tôi đã đến tuổi thích hợp, không biết nhà ông có cô nương nào phù hợp không?

Yên tâm, điều kiện nhà tôi không tệ, sính lễ tuyệt đối đầy đủ.” Người đàn ông trung niên thương hại nhìn Ngô Mặc, lại đánh giá Hắc Nhãn Kính một lượt từ trên xuống dưới, xua tay đối phó nói: “Không có, không có.” Nói xong liền quay người bỏ đi, vừa đi được hai bước lại quay đầu đặc biệt dặn dò: “Các cậu đừng có chạy lung tung, có những nơi ở đây không được đến đâu.” “Được được, đại ca yên tâm!” Hắc Nhãn Kính vẫy vẫy tay với ba người, tỏ vẻ vô cùng ngoan ngoãn.

Lời Hắc Nhãn Kính nói bị hai người kia nghe thấy, kéo kéo tay A Thổ hỏi: “A Thổ, con gái ông chẳng phải vừa tròn 18 sao?

Tôi thấy cũng rất xứng đôi với thằng nhóc này.” “Con gái mẹ nó mới gả cho cái thằng ngốc đấy!

Huống hồ ông nhìn thằng anh nó xem, mắt không sao mà đeo kính râm làm gì?

Chắc là cũng có bệnh di truyền trong gia đình, loại gia đình này dù có cho nhiều tiền đến mấy cũng không thể đẩy con nhà mình vào chốn lửa bỏng được.” Hắc Nhãn Kính: “…” Người miền núi nói chuyện giọng khá to, tiếng vọng thẳng lên trên.

Trong căn nhà gỗ, Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người cắn chặt cánh tay, mới nhịn được tiếng cười sắp bật ra.

Ngay cả Trương Khởi Linh vốn luôn lạnh lùng, ánh mắt cũng hơi dịu đi một chút.

Nhìn theo bóng lưng ba người đàn ông trung niên rời đi, Ngô Mặc thực sự không nhịn được nữa.

Cậu nhấc chân đạp một cú vào mông Hắc Nhãn Kính, miệng chửi: “Mày mới là đầu óc có vấn đề ấy, mẹ kiếp, mày đúng là đồ khốn nạn!” Hắc Nhãn Kính chẳng hề để ý, mặt dày mày dạn cười cợt nhả lại gần: “Ngoan nào em trai, anh đây chẳng phải là để mê hoặc bọn họ sao, em xem, bọn họ không phải đã tin rồi à?” “Cút!” Ngô Mặc chửi một tiếng, ra dấu lên phía nhà gỗ, thúc giục mấy người nhanh chóng kết thúc việc tìm kiếm.

Trong nhà gỗ, Ngô Tà ba người không còn chậm trễ nữa.

Đại khái lại xem xét một lượt, phát hiện không có gì bị bỏ sót, lúc này mới vội vàng chui ra ngoài.

Năm người hội họp xong không còn chậm trễ nữa, vội vàng rời khỏi nơi này.

Trên đường về nhà A Quý, Vương Bàn Tử và Ngô Tà hai người, vừa đi vừa nhìn Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính cười không ngừng.

“Một đứa bệnh di truyền, một đứa thiểu năng?

Mẹ kiếp, hai đứa mày đúng là tài tình quá đi.” Vương Bàn Tử gần như muốn cười chết.

Chưa từng thấy ai tự đào hố chôn mình, hôm nay đúng là khiến

Bàn gia anh ta mở rộng tầm mắt.

Mãi đến khi về đến nhà A Quý, Vương Bàn Tử vẫn cười không ngớt.

Khiến Vân Thải tò mò hỏi: “Bàn ca ca, các anh thấy chuyện gì hay ho vậy, sao mà vui thế?” Vương Bàn Tử vừa định mở miệng, Ngô Mặc đại thủ vung lên, trực tiếp một bàn tay bịt miệng anh ta lại.

“Bàn ca ca của em vừa nãy thấy một con heo nhảy ba-lê, chuẩn bị tối nay thử một lần, anh ấy cảm thấy mình đã tìm thấy ý nghĩa cuộc đời, nên rất vui vẻ.” Loại lời vớ vẩn này Ngô Mặc há miệng là nói ra ngay, căn bản không cần suy nghĩ.

Chương 99

Vương Bàn Tử bị bịt miệng chỉ biết ậm ừ, nhưng căn bản chẳng có cách nào với Ngô Mặc.

“Được rồi, hai đứa đừng có làm loạn nữa.” Ngô Tà thu lại nụ cười, hỏi Vân Thải bên cạnh: “Vân Thải muội muội, anh hơi tò mò, cái lầu gỗ bỏ hoang đó trước đây có người ở không?

Sao không sửa sang lại thành khách sạn mới?” Để tránh Vân Thải nghi ngờ, Ngô Tà cố ý đặt ra câu hỏi như vậy.

“Em cũng không rõ, cái lầu đó đã tồn tại rất nhiều năm rồi, nghe nói sớm nhất là một bà lão ở đó.” “Bà lão?” Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em nhìn nhau, ánh mắt chuyển sang Trương Khởi Linh bên cạnh, mặt đầy ý cười gian xảo.

“Mấy vị lão bản, vừa nãy em đã lấy rượu xong cho các anh rồi, đang ướp lạnh trong giếng, bây giờ em đi mang đến cho các anh.” Vân Thải tính cách rất hoạt bát, lại cởi mở, nói xong liền nhanh nhẹn đi về phía sân.

Vương Bàn Tử nhìn bóng lưng Vân Thải, mặt mày si mê, cảm thán: “Thật là một cô gái tốt biết bao, đúng là rất xứng đôi với Bàn gia mà.” Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em đồng loạt lườm một cái, lười biếng chẳng thèm trả lời cái con heo đang chìm đắm trong bể tình kia.

Trong lúc chờ Vân Thải, Ngô Tà đi dạo trong sảnh giữa, vô tình phát hiện nơi âm u trên tường treo một bức ảnh.

Anh tò mò đến gần xem, lập tức giật mình.

Chỉ thấy trong ảnh là Trần Văn Cẩm và một người đàn ông trung niên chụp chung, không xa còn có một cậu bé bảy tám tuổi.

“Lão bản, rượu đến rồi đây.” Ngô Tà vội quay đầu lại, phát hiện Vân Thải đang bưng bình rượu đứng phía sau mình.

Anh chỉ vào bức ảnh hỏi: “Vân Thải muội tử, bức ảnh này chụp khi nào?

Người trong ảnh em có biết không?” “Đương nhiên là biết rồi ạ, người đàn ông trung niên đó là ông nội em, đứa trẻ con bên cạnh chính là cha em, nghe nói năm đó ở đây có một đội khảo cổ đến, bức ảnh được chụp vào lúc đó.” Ngô Tà gật đầu không hỏi thêm, theo Vân Thải đến sảnh giữa.

Sau khi bữa trưa kết thúc, đoàn năm người đến phòng Ngô Mặc.

Vương Bàn Tử lấy con dấu đã tìm thấy ra, đưa cho Ngô Mặc.

“Chú em xem này, đây là thứ bọn anh tìm thấy trong phòng Tiểu Ca.” Ngô Mặc nhận lấy con dấu cẩn thận quan sát, phát hiện chất liệu của thứ này vô cùng đặc biệt.

Tựa gỗ chẳng phải gỗ, tựa kim chẳng phải kim, điều duy nhất có thể xác định, chất liệu này tuyệt đối không phải vẫn ngọc.

“Lạ thật, sao con dấu này lại có một cỗ tà khí vậy?” Ngô Mặc nhìn hoa văn xung quanh con dấu, càng nhìn trong lòng càng khó chịu.

Thậm chí có cảm giác muốn ném con dấu đi.

“Ừ, anh cũng có cảm giác này.” Ngô Tà ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh, nhíu mày hỏi: “Tiểu Ca, thứ này dùng để làm gì, anh thật sự không nhớ ra sao?” Trương Khởi Linh lắc đầu, không nói gì.

Mấy người nhất thời có chút nản lòng.

Ngô Mặc nghĩ nghĩ rồi nói: “Thôi được, trước tiên không cần biết nó rốt cuộc có tác dụng gì, lão Trương giấu nó đi, khẳng định là có nguyên nhân, chúng ta cứ cất giữ cẩn thận đã, sau này tính tiếp.” Nói xong, cậu nhanh gọn lẹ nhét vào lòng, động tác đó với Vương Bàn Tử đúng là một chín một mười.

“Tiểu Mặc, đó là Tiểu Ca.” Chưa đợi Ngô Tà nói xong, Hắc Nhãn Kính bước tới khoác vai anh.

Cười tủm tỉm mở miệng nói: “Tiểu tam gia, trưa nay trời cũng nóng quá rồi, bận rộn cả buổi sáng, chi bằng nghỉ ngơi một lát đi.” Vừa nói vừa đẩy Ngô Tà ra ngoài.

“Đúng đúng, Tiểu Ca, anh cũng nên nghỉ ngơi đi thôi, ngủ trưa có lợi cho não mà.” Vương Bàn Tử cũng đứng dậy, vừa định đưa tay về phía Trương Khởi Linh.

Kết quả bị đối phương lườm một cái lạnh lẽo, lập tức nhanh chóng rụt tay lại.

Sau khi đẩy Trương Khởi Linh và Ngô Tà hai người ra khỏi phòng.

Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử ba người nhìn nhau, ghé sát vào nhau, bắt đầu nghiên cứu xem thứ này rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền?

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, Ngô Tà gần như muốn tức chết.

Mình lại bị cái tên hỗn đản Hắc Nhãn Kính này đẩy ra ngoài, hắn muốn làm gì chứ?

Trong phòng ba người nói chuyện một lát, vừa định hút thuốc giải tỏa mệt mỏi.

Ngô Mặc đột nhiên chú ý thấy, trong căn lầu gỗ đối diện hình như có người cầm ống nhòm, đang nhìn về phía này.

“Ca, có người đang theo dõi chúng ta.” Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử hai người đi tới, đẩy hé một khe nhỏ ở cửa sổ, nhìn sang đối diện.

Đúng lúc này thấu kính của ống nhòm phản sáng, lập tức khiến mấy người phát hiện ra.

Vương Bàn Tử trầm ngâm nói: “Mẹ kiếp, xem ra người ở chỗ này không đơn giản, chẳng lẽ những người này đều là người của lão khốn nạn Trần Bì A Tứ đó sao?” “Quỷ mới biết ở đây rốt cuộc là người của ai.” Ngô Mặc bĩu môi, “Lão Trương cứ như thịt Đường Tăng vậy, bị nhiều người theo dõi như thế, xem ra chuyến đi Ba Nãi lần này, đúng là sẽ vui đây.” Sau bữa tối, Ngô Mặc kéo Vương Bàn Tử và Hắc Nhãn Kính đi lang thang khắp trại.

Bề ngoài là đi dạo chơi, thực chất là muốn xem rốt cuộc là ai đang theo dõi mấy người họ.

Để duy trì hình tượng ngây thơ thuần khiết, Ngô Mặc lúc thì kéo Hắc Nhãn Kính hỏi đông hỏi tây, lúc lại kéo Vương Bàn Tử nói chuyện trời đất.

Cứ thế mà khắc họa trọn vẹn hình ảnh một thiếu niên.

Còn về Ngô Tà và Trương Khởi Linh?

Hai người họ, một người quá nghiêm túc, một người là ‘ông già mất trí nhớ’, đưa ra ngoài không tiện.

Dạo một vòng xong, trời đã rất tối, trong trại nhà nhà hộ hộ bắt đầu thắp đèn nấu cơm, trên đường đã không còn bóng người.

Ba người nhìn nhau, lại nhanh chóng chạy trở lại chỗ căn nhà gỗ.

Nhìn tòa lầu gỗ đổ nát trước mắt, Ngô Mặc hắc hắc cười một tiếng.

Từ trong túi lấy ra hai cái lọ nhỏ, đưa cho Vương Bàn Tử và Hắc Nhãn Kính bên cạnh.

Vương Bàn Tử mở nắp bình ngửi ngửi, nghi hoặc hỏi: “Xăng à?” “Đúng vậy, lại đây, đừng có đứng chơi, giúp một tay, rải xung quanh đây.” Ngô Mặc tay không lại từ túi quần sau mông lấy ra một lọ nhỏ nữa.

Cậu nhìn trái nhìn phải, phát hiện xung quanh không có ai, mở nắp cẩn thận đổ lên lầu gỗ.

“Thú vị đấy.” Hắc Nhãn Kính hắc hắc cười một tiếng, lật người nhảy lên trên lầu gỗ, đổ hết xăng trong bình lên đó.

Nhìn thấy động tác thuần thục của hai người này, Vương Bàn Tử không nhịn được cảm thán: “Mẹ kiếp, hai thằng khốn này vừa nhìn đã biết không ít lần làm mấy chuyện thất đức này rồi.” Tuy không biết Ngô Mặc muốn làm gì, nhưng thân là đại ca, anh ta có nghĩa vụ hỗ trợ thằng em giải quyết công việc.

Rải hết xăng xong, ba người Ngô Mặc lại chui vào góc, quan sát khắp nơi.

“Này chú em, mày mang xăng từ lúc nào vậy?

Sao tao không biết?” Vương Bàn Tử khoác vai Ngô Mặc, hạ giọng nói: “Mày rốt cuộc muốn làm gì?

Mau nói cho Bàn gia nghe xem nào?” “Bàn ca, đồ đạc chúng ta đã lấy được rồi, nhưng người khác không biết, thay vì mấy ngày nữa bị lộ, chi bằng tạo ra một sự cố, khiến người ta không nắm rõ động hướng của chúng ta, không phải sẽ vui hơn sao?” Ngô Mặc nói xong, từ túi áo trên lấy ra một cái ná cao su gấp gọn.

Lại lấy ra một viên bi nhỏ, nhắm vào phía trên căn nhà gỗ bắn ra.

“Vãi chưởng, nhà Tiểu Ca cháy rồi sao?” Vương Bàn Tử trợn tròn mắt.

Anh ta trân trân nhìn căn nhà gỗ này, từ một đốm lửa nhỏ bắt đầu, cho đến khi cả căn nhà bùng cháy dữ dội, căn bản không quá mấy phút.

Đây căn bản không phải xăng bình thường có thể làm được.

Anh ta kinh ngạc nhìn Ngô Mặc: “Đây không phải xăng sao?

Sao hiệu quả lại tốt đến thế?” “Đừng nói nhảm nữa, mau rút lui!” Ngô Mặc một tay kéo một người, quay người chui vào trong bóng tối, chạy về nhà A Quý.

Không lâu sau nghe thấy tiếng la hét từ phía sau truyền đến, vô số người chạy về phía căn nhà gỗ.

Vừa về đến phòng, cửa đã bị người từ bên ngoài gõ, ngay sau đó tiếng Vân Thải vang lên bên ngoài.

“Lão bản, các anh có ở trong phòng không ạ?” Vương Bàn Tử vừa định trả lời, Ngô Mặc một tay kéo anh ta lại.

Cậu một mình đi tới mở hé cửa ra một khe, giả vờ như vừa ngủ dậy hỏi: “Có chuyện gì?” Không biết vì sao, Vân Thải hình như có chút sợ Ngô Mặc.

Cô đối với mấy người kia đều không có cảm giác này, duy chỉ trước mặt Ngô Mặc, nói năng làm việc luôn có chút thận trọng.

“Trong trại có một căn lầu cũ bị cháy rồi, cha em bảo em qua xem mấy vị lão bản có ở đây không?

Sợ lúc này người đông tai mắt phức tạp, mấy vị lão bản gặp phải phiền phức.” Ngô Mặc ngáp một cái, giả vờ vẻ rất mệt mỏi: “Tối qua ra ngoài dạo một vòng, cũng không xảy ra chuyện gì, sao tự nhiên lại cháy rồi nhỉ?” “Có lẽ là mấy hôm nay thời tiết quá khô hanh nên bị cháy thôi ạ, đã thế mấy vị lão bản đều ở đây, vậy thì em yên tâm rồi.” Vân Thải nói xong, vội vàng quay người đi, như thể muốn báo cáo tình hình ở đây cho cha mình.

Ngô Mặc đóng cửa xong, vừa quay người lại, đã thấy Vương Bàn Tử cứ như hòn vọng phu, muốn nhìn Vân Thải qua khe cửa.

“Mày có thể có chút tiền đồ không?

Nước dãi sắp chảy ra rồi kia kìa!” Ngô Mặc lườm Vương Bàn Tử một cái, đi đến bên cửa sổ, nhìn về phía nơi đang cháy ở đằng xa.

“Có lẽ là đến kỳ động dục rồi.” Hắc Nhãn Kính cười toe toét, ghé sát lại, khoác vai Ngô Mặc, tò mò hỏi: “Ngoan nào, nói cho ca ca nghe xem, xăng của em từ đâu ra thế?” “Cái gì mà từ đâu ra, ông đây vác từ Kinh Đô về đấy!” Số xăng này là Ngô Mặc đặc biệt điều chế khi rảnh rỗi ở nhà cũ Giải gia.

Nó có khả năng cháy mạnh hơn xăng truyền thống rất nhiều lần, tuyệt đối là vật phẩm thiết yếu khi ở nhà hay đi du lịch.

“Mẹ kiếp, đi du lịch mà mang xăng theo?

Mày có phải là đặt thuốc nhỏ mắt vào rốn – bị tâm thần à?” Vương Bàn Tử liếc xéo Ngô Mặc một cái, lại chỉ vào Hắc Nhãn Kính nói: “Hắc gia, mày tiêu rồi, mày dạy hư thằng em rồi, quay về Hoa gia chắc chắn sẽ trừ tiền thuê phòng của mày.” Đừng thấy Vương Bàn Tử có quan hệ rất tốt với Ngô Tà và Trương Khởi Linh, tục xưng là Tam Giác Sắt.

Chương 100

Nhưng nói đến việc quậy phá, anh ta vẫn ăn ý hơn với Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Ba người có cảm giác như cùng một giuộc.

Khoảng mười phút sau, Ngô Tà và Trương Khởi Linh vội vã chạy đến.

Ngô Tà vừa đẩy cửa, một cỗ mùi khói nồng nặc lẫn với mùi chân xộc thẳng vào mặt, suýt nữa sặc chết anh.

"Trời ơi, trong phòng các cậu mùi gì thế này, khó ngửi quá đi." Ngô Tà bịt mũi, vẻ ghét bỏ đi vào.

Lúc này anh vẫn chưa phải là Tà Đế mười năm sau, người mỗi ngày sống bằng khói thuốc.

Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm đi theo sau Ngô Tà, nếu nhìn kỹ, vẫn có thể phát hiện trên mặt anh hơi có chút không bình tĩnh.

Cửa vừa đóng lại, Ngô Tà xông tới, túm lấy cánh tay Hắc Nhãn Kính, hạ giọng hỏi: "Hắc gia, ông thành thật nói cho tôi biết, có phải ông phóng hỏa không?" Hắc Nhãn Kính: "…" Chưa đợi Hắc Nhãn Kính trả lời, Ngô Tà tiếp lời: "Vừa nãy tôi với Tiểu Ca muốn đi xem thêm một chút, vừa đến gần, thì đã thấy căn nhà gỗ bốc cháy.

Hai chúng tôi sợ bị người ta hiểu lầm, nên đã trốn đi.

Vừa trốn xong thì thấy một người đàn ông vai thõng, với tốc độ cực nhanh xông vào bên trong." Nói đến đây, Ngô Tà nhìn Tiểu Ca, lại tiếp lời: "Hai chúng tôi sợ đánh cỏ động rắn, nên lại đợi một lát, người đàn ông đó rất nhanh đã chui ra, đứng ở đó đợi một lát, rồi mới biến mất." "Vai thõng?

Chẳng lẽ là cái tên khốn kiếp trong bức ảnh đó sao?" Vương Bàn Tử lúc trước đã xem qua bức ảnh, ngay lập tức nghĩ đến điều này.

Anh ta vuốt cằm phân tích: "Xem ra thằng em tao nói không sai, ngọn lửa này quả nhiên đã thiêu ra không ít yêu ma quỷ quái." "Khoan đã, thằng em mày?" Ngô Tà kinh ngạc nhìn Vương Bàn Tử, lại chuyển ánh mắt sang Ngô Mặc.

Không thể tin nổi nói: "Mày nói, ngọn lửa này không phải Hắc gia phóng, mà là Tiểu Mặc phóng sao?" "Tôi nói Tiểu tam gia, thằng mù tôi rốt cuộc là hình tượng gì trong lòng ông vậy?" Hắc Nhãn Kính có chút bất lực, ba lần bảy lượt bị Ngô Tà hiểu lầm, anh ta cũng phiền muộn muốn chết đó chứ.

"Tiểu Mặc, em phóng hỏa chắc chắn là có lý do, nói cho anh nghe xem, em nghĩ thế nào?" Ngô Tà không thèm nhìn Hắc Nhãn Kính.

Lướt qua anh ta, kéo Ngô Mặc đi đến một bên, hạ giọng hỏi: "Có phải em cảm thấy có vấn đề gì không?" "Em cảm giác ở đây ngoài chúng ta ra, ít nhất còn có ba nhóm người thuộc các phe phái khác nhau đang theo dõi." Ngô Mặc biết ở đây còn có những người khác.

Nhưng lúc này cậu không có bằng chứng rõ ràng, chỉ có thể dùng lý do suy đoán này để nhắc nhở Ngô Tà.

"Theo dõi căn nhà gỗ này ư?

Tiểu Mặc, anh hơi không hiểu, bọn họ ở đây bao nhiêu năm như vậy, vì sao không sớm lấy đồ ra đi?" Ngô Tà nghĩ mãi không thông, đám người này canh giữ căn nhà gỗ của Trương Khởi Linh, nhưng lại không lấy đồ, vậy mục tiêu của bọn họ là gì chứ?

"Tiểu tam gia, có lẽ mục tiêu của bọn họ không phải là căn lầu gỗ, mà là đang đợi chủ nhân căn lầu gỗ xuất hiện thì sao?" Hắc Nhãn Kính không cam lòng bị lơ đi, cố tình chen vào giữa hai anh em nói chen vào một câu.

Mấy người đang bàn chuyện thì dưới lầu bỗng truyền đến tiếng người nói.

Năm người lập tức im bặt, ghé mắt qua khe cửa nhìn xuống sân.

Chỉ thấy ở sảnh lớn tầng một có mấy người địa phương đang nói gì đó với A Quý.

Ánh mắt của họ thì thỉnh thoảng lại nhìn lên lầu.

Người trong núi nói chuyện rất lớn, mấy người này dường như có chỗ dựa, không sợ hãi gì mà cố ý gân cổ hỏi A Quý, mấy người trên lầu tối qua có ra ngoài không?

Cái giọng điệu, cái thái độ đó, cứ như thể muốn nói thẳng ra là đám người họ đã phóng hỏa vậy.

“Bọn họ đang nghi ngờ chúng ta.” Ngô Tà có chút lo lắng.

“Chúng ta vừa mới đến đã phóng hỏa, quả thật có hơi liều lĩnh.” Vương Bàn Tử cũng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lúc đó cảm xúc dâng trào, nên quên béng mất chuyện này.

Ngô Mặc bĩu môi: “Sợ cái quái gì, người ta nói làm kẻ trộm thì chột dạ, tâm lý mấy người kém quá.

Đợi đấy, xem ông đây này.” Nói rồi, cậu trực tiếp mở cửa phòng, sải bước đi đến lan can tầng hai.

Tựa người vào tay vịn, đứng ở đó nhìn xuống.

“Cậu ta định làm gì thế?” Ngô Tà mặt mày kinh hãi.

Vừa nãy chỉ suýt chút nữa là anh không giữ được Ngô Mặc, giờ thấy bộ dạng của Ngô Mặc, một dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng anh.

“Thôi nào Tiểu Tam Gia, đừng nóng vội.” Hắc Nhãn Kính vứt một điếu thuốc vào miệng, vỗ vỗ vai Ngô Tà.

Anh ta khẽ móc chân kéo cái ghế bên cạnh lại, vắt chéo chân, thong dong ngồi xuống, cười tủm tỉm nhìn về phía Ngô Mặc.

“Tôi đi xem sao.” Vương Bàn Tử tay vừa chạm vào cửa, tiếng Ngô Mặc đã vang lên.

“Chú A Quý, chỗ này của mấy người thú vị phết nhỉ.” Giọng nói đột ngột này đã thu hút toàn bộ ánh mắt của mấy người phía dưới lên người cậu.

“A Quý, đây là khách nhà chú à?” Một người đàn ông trung niên dẫn đầu, tay cầm một khẩu súng săn.

Hắn ta nghiêng đầu nhìn lên Ngô Mặc, hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Thằng nhóc, tao hỏi mày, ngọn lửa này có phải mày phóng không?” “Ừm, tôi phóng đấy.” Ngô Mặc khẽ cười, thản nhiên đáp lại một câu.

Không ngờ câu nói này lại giống như chọc thủng trời.

Sắc mặt mấy người địa phương phía dưới lập tức đại biến, tất cả đều hung ác trừng mắt nhìn Ngô Mặc.

Ngô Tà suýt chút nữa bị sặc nước bọt, không thể tin nổi nhìn Ngô Mặc.

Anh không hiểu, thằng bé này bị làm sao vậy?

Sao nó lại thành thật thế này?

Ngay cả Hắc Nhãn Kính cũng suýt bị sặc thuốc, ôm miệng ho khan nửa ngày.

Trương Khởi Linh đứng thẳng người, tay bản năng sờ ra sau lưng tìm Hắc Kim Cổ Đao, nhưng lại sờ vào khoảng không.

Hóa ra để ngụy trang thành du khách, Hắc Kim Cổ Đao đã được

Ngô Tà bọc lại bằng vải, cố ý đặt vào trong vali.

“Ông, ông chủ, anh, anh nói ngọn lửa này là do anh phóng?” A Quý mặt đầy kinh ngạc, sững sờ nhìn Ngô Mặc, trong lòng có chút sốt ruột, cảm thấy mình có lẽ đã rước họa vào thân rồi.

“Tôi còn chưa nói xong mà.” Ngô Mặc xua xua tay, mặt đanh lại, bắt đầu chửi: “Tôi phóng cái con khỉ khô ấy!

Ông đây đến đây du lịch, không phải đến đây để chịu đựng ấm ức của mấy người!

Mấy người cháy nhà thì liên quan quái gì đến ông đây?

Sao nào, vợ mấy người đẻ con cũng là công lao của ông đây hả?” Miệng cậu ta mà đã chửi thì người khác không thể nào chen vào được.

Một tràng lời lẽ không lặp lại, cứ thế mắng cho mấy người phía dưới đơ ra.

Sắc mặt người đàn ông trung niên dẫn đầu tái mét, nắm chặt tay không thể nhịn được nữa, muốn xông lên lầu động thủ.

“Sao nào, muốn động thủ à?” Ngô Mặc cười lạnh một tiếng, dưới ánh mắt cảnh giác của mấy người kia, cậu rút ra một cuốn sổ nhỏ.

Cậu vẫy vẫy xuống phía dưới: “Thấy chưa, ông đây có chứng nhận, giết mấy người cũng không phải chịu án đâu.” Tất cả ánh mắt đều tập trung vào cuốn sổ nhỏ màu đỏ đó, chỉ thấy trên đó viết mười chữ lớn: “Chứng rối loạn tinh thần cấp tính tạm thời.” “Mẹ kiếp, đại ca, thằng này là thằng điên.” Một người đàn ông khác kéo tay người dẫn đầu nói: “A Thổ trước đây có nhắc đến, nói là có một thằng ngốc ở đây, hình như là người nhà đưa nó đến làng tìm vợ, chắc là thằng nhóc này rồi.” Tuy nơi này có hơi hẻo lánh, nhưng cũng không phải là có thể tùy tiện giết người.

“Khạc!

Xúi quẩy, phí nửa ngày với một thằng ngốc, đi thôi.” Người đàn ông nhìn Ngô Mặc một cái thật sâu, khạc một bãi xuống đất rồi quay người bỏ đi.

Cứ như thể ở thêm một phút nữa sẽ bị lây bệnh gì đó vậy.

Sắc mặt A Quý cũng rất khó coi, vốn tưởng mấy vị ông chủ này là khách sộp, ai ngờ lại có một người tâm thần?

Hơn nữa những lời đối thoại của mấy người kia, ông nghe rõ mồn một, không khỏi bắt đầu lo lắng cho hai cô con gái nhà mình.

Nhìn Ngô Mặc đắc ý bước vào phòng, Ngô Tà thật sự chỉ muốn vùi mặt vào chăn.

Thật sự quá mất mặt rồi.

Anh cảm thấy sống đến từng này tuổi, chưa bao giờ mất mặt như hôm nay.

Trong lòng thậm chí còn nảy sinh một suy nghĩ, rốt cuộc thì anh và Ngô Mặc, năm đó ai mới là người bị bế nhầm đây?

Hắc Nhãn Kính ra tay cực nhanh, giật cuốn sổ từ tay Ngô Mặc.

Khi nhìn rõ bức ảnh bên trong, anh ta liếc nhìn Trương Khởi Linh rồi lập tức cười ngặt nghẽo.

Chiếc ghế dưới thân anh ta cũng vui vẻ phát ra tiếng kẽo kẹt.

“Cái quái gì mà cười như thế?” Vương Bàn Tử giật lấy cuốn sổ.

Vừa nhìn, cả người hắn ta lập tức không nhịn được, ngồi thụp xuống đất cười đến chảy cả nước mắt.

Chỉ thấy trên cuốn sổ dán đúng là ảnh của Trương Khởi Linh.

Ánh mắt ngơ ngác kia đủ để cho thấy người này quả thực có vấn đề.

Chương 101

“Tao nói mày thằng nhóc này, mày chuyên đi hãm hại người già, đào mồ tổ tiên, làm mấy chuyện thất đức không à.” Vương Bàn Tử lau nước mắt cười, vỗ vỗ vai Ngô Mặc.

“Xì, xàm.

Tao thấy Lão Trương không có thân phận nên mới đặc biệt nhờ Hoa ca tìm người làm đấy, có cuốn sổ này sau này làm việc tiện hơn nhiều.” Ngô Mặc giật lại cuốn sổ, tiện tay nhét vào túi áo khoác của Trương Khởi Linh.

Cậu ta nghiêm túc dặn dò: “Lão Trương, giữ cho kỹ vào, thứ này lúc chém người đặc biệt tiện lợi đấy.” Ngô Tà biết Giải Ngữ Hoa rất cưng Ngô Mặc, nhưng anh thật sự không ngờ, tên này lại được cưng chiều đến mức độ này?

So sánh như vậy, anh trai ruột là anh đây hình như hoàn toàn bị đối phương đánh bại, khiến anh trong lòng có chút không thoải mái.

Sáng hôm sau trời tờ mờ sáng, mấy người Ngô Tà đến sảnh chính, định ăn chút gì đó, kết quả lại phát hiện người đang bận rộn bên trong lại là đích thân A Quý.

“A Quý, Vân Thải đâu rồi?” Vương Bàn Tử không thấy Vân Thải, trong lòng cứ như thiếu vắng điều gì đó.

A Quý cảnh giác nhìn mấy người một cái.

Cẩn thận trả lời: “Vân Thải có chút chuyện, đã vào núi rồi.

Mấy vị ông chủ, mạo muội hỏi một câu, mấy vị định ở lại mấy ngày?” Chưa kịp đợi mấy người trả lời, trong sảnh bước vào một người đàn ông.

Dáng người lùn tịt, đầu to tai lớn, sắc mặt đen như người dân Châu Phi, nhưng lại ăn mặc rất sạch sẽ gọn gàng.

Hắn ta vừa vào đã lớn tiếng nói: "A Quý, mau rót cho tao chén nước, tao khát chết rồi." "Lão ca, hôm nay sao anh lại có thời gian qua đây?" A Quý đặt đồ trong tay xuống, quay người xách ấm trà, đến trước mặt người đàn ông trung niên, rót một bát nước.

Người đàn ông trung niên bưng bát lớn, một hơi uống cạn một nửa.

Hắn ta lau miệng, bực bội nói: "Đừng nói nữa, ông đây tức chết mất.

Trước chẳng phải tao đã nói với mày rồi sao, thằng em họ tao cố ý bảo tao, nhà nó có một cục sắt vụn, bảo tao xem có đáng tiền không chứ gì?" "Ông đây từ xa chạy đến đây, vốn nghĩ đều là họ hàng, giúp được thì giúp một tay, ai ngờ, cái lão già cứng đầu kia, chết sống không chịu nhả ra, còn đuổi cả ông đây về nữa chứ, mày nói có tức không chứ?" Ba chữ "thiết ngật đáp" khiến Ngô Tà sững sờ, trong đầu không khỏi nghĩ đến món đồ trong vali của mình.

"Bác ơi, mạo muội hỏi một chút, cục sắt vụn gì mà đáng tiền đến vậy?" Ngô Tà ghé qua hỏi.

Người đàn ông lúc này mới chú ý đến, nhà A Quý còn có mấy người ngoài.

Hắn ta nhíu mày: "A Quý, nhà chú có khách à, vậy thôi tao đi trước đây, khi nào rảnh lại nói chuyện." "Đừng mà bác ơi, gặp nhau là có duyên, cứ nói chuyện đi." Ngô Mặc đi tới, đặt tay lên vai người đàn ông trung niên, dùng sức một cái, người đàn ông cứ thế bị ấn trở lại ghế.

Cậu ta quay người ngồi đối diện người đàn ông, cười tủm tỉm nói:

“Bác ơi, cháu thấy bác có khí chất hơn người thế này, không giống người trong núi đâu, sao nào, bác phát tài ở đâu thế?” “Khụ!

Chú em có mắt nhìn đấy, phát tài thì không dám nhận, cũng chỉ là ở Kinh Đô lang bạt kiếm sống thôi.” Người đàn ông ưỡn ngực, mặt mày đắc ý.

Đối với hắn ta mà nói, việc có thể từ trong núi đi đến Kinh Đô là một trong những điều thành công nhất trong đời.

“Kinh Đô?

Chỗ tốt đấy chứ, đại ca có thể làm nên chuyện ở đó, chứng tỏ đại ca là người tài giỏi mà.” Ngô Mặc nhìn ra người đàn ông trước mặt có lòng hư vinh rất lớn.

Cậu ta bắt đầu tâng bốc đối phương, khiến đối phương cứ thế bỏ đi lòng cảnh giác.

Hắn ta cho rằng Ngô Mặc chỉ tò mò, bắt đầu khoe khoang hết lời về năng lực và kinh nghiệm cá nhân của mình.

Kinh nghiệm làm việc ở kiếp trước khiến Ngô Mặc sớm đã quen với việc “gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.” Còn về việc tại sao cậu lại sống tệ như vậy?

Thật ra có rất nhiều nguyên nhân cá nhân, cậu không muốn cúi đầu trước những loại người đó, nhưng hiện thực lại luôn ép buộc cậu phải như vậy.

Nhưng bây giờ không liên quan đến việc xu nịnh, khả năng ăn nói lại càng nổi bật hơn.

Ngô Tà muốn hỏi chuyện cục sắt vụn, nhưng thấy Ngô Mặc cứ nói chuyện trên trời dưới biển với người đàn ông này, không hề đả động đến chuyện chính, nên hơi sốt ruột.

Anh vừa định nhắc nhở thì thấy Ngô Mặc chuyển chủ đề, hỏi: “Đại ca, em trước đây vẫn luôn nghe người ta nói ở Phan Gia Viên có rất nhiều nhân tài, trên TV diễn cứ như thần thông quảng đại vậy, nhưng chưa bao giờ được tận mắt nhìn thấy họ thu mua đồ vật như thế nào.” “Vậy nên hôm nay đã gặp ở đây rồi, bác lại đúng lúc cũng muốn thu mua đồ, hay là bác dẫn tiểu đệ đi tận mắt xem một chút đi, em chỉ tò mò thôi, bác thấy sao ạ?” Người đàn ông này trước đây ở trong làng cũng chỉ là một tên lưu manh côn đồ nhỏ.

Cho dù bây giờ nhìn có vẻ đàng hoàng tử tế, nhưng thực tế hắn ta biết rõ trong lòng, ở Kinh Đô, hắn ta cũng chẳng khác gì những người thu mua phế liệu trên đường phố.

Chưa bao giờ có ai tâng bốc hắn ta, cũng chưa ai từng khen hắn ta.

Một tràng lời lẽ của Ngô Mặc hôm nay cứ thế nói trúng tim đen của hắn.

Cộng thêm ánh mắt thành khẩn, giọng điệu sùng bái kia, khiến hắn ta cảm thấy mình thật ra rất có năng lực, chỉ là thời vận không tốt thôi.

“Anh em, đi thôi, hôm nay anh sẽ dẫn chú đi mở mang tầm mắt.” Người đàn ông trung niên đặt bát nước lên bàn, đứng dậy vỗ ngực hùng hồn nói: “Anh em chúng ta hợp duyên, chuyện này cũng không phải là việc gì lớn, anh sẽ thỏa mãn tâm nguyện của chú.” Ngô Tà ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Anh không hiểu, chuyện này là sao?

Mới được bao lâu, sao thằng em lại có thêm một người anh trai nữa rồi?

“Được thôi, anh ơi, hôm nay cứ để tiểu đệ mở rộng tầm mắt đi, về sau cũng dễ khoe khoang với bạn bè một chút, em đây đã từng cùng nhân tài Phan Gia Viên đi thu mua bảo bối rồi.” Vương Bàn Tử trong lòng thầm cười: “Mẹ nó chứ, thằng nhóc này đúng là diễn trò lừa người lớn mà, đừng nói Phan Gia Viên, cả cái Kinh Đô chỗ nào mà nó chưa đi qua?” Khi người đàn ông trung niên đi đến cửa nhà Bàn Mã, hắn ta mới phản ứng lại, hình như mình đã làm gì đó sai rồi.

Nhưng vì sĩ diện, hắn ta cũng không thể nuốt lại những lời đã nói ra, chỉ đành cứng rắn gõ cửa lớn nhà Bàn Mã.

“Anh ơi, sao anh lại qua đây nữa rồi?” Cửa được mở ra, một người đàn ông trung niên cởi trần thò đầu nhìn một cái.

“Lão già kia vẫn chưa về à?” Người đàn ông trung niên đẩy cửa ra, đi thẳng vào trong.

Cứ như thể rất quen thuộc với nơi này, không chút do dự đi vào sân.

Mấy người Ngô Tà mỉm cười với người đàn ông mở cửa, vội vàng đi theo.

Con trai của lão già kia nghi hoặc nhìn mấy người, dùng giọng địa phương rất nặng hỏi: “Anh họ, tôi đã nói rồi mà, cha tôi đi vào núi rồi, không biết khi nào mới về, anh có bám riết lấy tôi cũng vô dụng thôi, đồ vật không có ở chỗ tôi.” “Anh ơi, có phải hắn ta chê anh đưa ít tiền không?” Ngô Mặc khẽ chạm vào người đàn ông trung niên, nhắc nhở: “Em nghe trong tiểu thuyết nói rồi, rất nhiều người cố ý như vậy, chỉ để nâng giá lên thôi.” Vốn đã nghi ngờ trong lòng, bị Ngô Mặc nhắc nhở như vậy, sắc mặt người đàn ông trung niên lập tức trở nên khó coi.

Hắn ta hừ lạnh một tiếng nói: “Mày thằng cháu này không biết điều à, cố ý gọi tao về nói có đồ tốt, lẽ nào là lừa tao?

Cố ý dùng tao để nâng giá lên hả?” Con trai của lão già Bàn Mã khá thật thà, lại biết người này ở bên ngoài làm ăn không tệ, cũng không dám đắc tội.

Vội vàng giải thích: “Anh họ, chúng ta là họ hàng mà, tôi thật sự không lừa anh đâu, tính khí cha tôi thế nào anh còn không biết sao?” “Thứ này trước đây ông ấy cứ đòi tôi tìm người bán đi, mấy ngày nay không biết giở chứng gì, lại chết sống nói không bán, anh em tôi cũng khó xử lắm.” “Đồ vật ở nhà mày, lẽ nào mày không biết trộm ra sao?

Tao nói cho mày biết, nếu thứ đó đáng tiền, bán đi rồi có thể cho con trai mày vào trường tốt, mày nghĩ kỹ đi.” Trên mặt con trai lão già lộ ra vẻ khó xử, rối rắm, rõ ràng có thể thấy, hắn ta rất muốn bán món đồ đó đi.

Ngay lúc đó, cửa lớn bên ngoài bị người ta gõ mạnh.

Một giọng nói đầy nội lực hô lên: “Anh ơi, có chuyện rồi, mau mở cửa!” Con trai lão già vội vàng mở cửa, túm lấy cánh tay người kia hỏi: “Sao vậy?

Có phải con trai tôi xảy ra chuyện rồi không?” “Không phải, là lão già kia gặp chuyện rồi, tôi vừa nãy vào núi phát hiện quần áo của lão già, trên đó toàn là máu, tôi tìm một vòng không thấy ông ấy đâu, nên vội vàng quay về báo cho anh biết đây.” “Phát hiện ở đâu?” Con trai lão già vô cùng sốt ruột.

“Ở Thủy Ngưu Đầu Câu Tử.” Nói xong, con trai lão già về phòng từ trên tường lấy một khẩu súng săn, cũng chẳng thèm để ý đến mấy người Ngô Mặc, theo người đến vội vàng chạy ra ngoài.

Ngô Mặc kéo tay Ngô Tà, nháy mắt với anh một cái, nói: “Anh ơi, đi, theo thôi, cái loại chuyện giúp người làm vui này, chúng ta nhất định phải tham gia.” Từ cuộc đối thoại giữa người đàn ông trung niên và lão già Bàn Mã, Ngô Tà nghe ra, cái cục sắt vụn này là do lão già Bàn Mã năm đó tìm được.

Nói cách khác, chỉ cần tìm được người này, có lẽ có thể biết món đồ đó rốt cuộc dùng để làm gì.

Người đàn ông trung niên cũng canh cánh trong lòng chuyện thu mua bảo bối, vội vàng cũng đi theo.

Nhất thời, trong làng tập hợp hơn hai mươi thanh niên trai tráng.

Họ chuẩn bị đuốc và đèn pin, còn có chó săn, cùng nhau đi về phía Thủy Ngưu Câu.

Không ai biết sẽ mất bao lâu để tìm thấy, chuẩn bị đồ đạc đầy đủ một chút vẫn an toàn hơn.

Ngô Tà và những người khác muốn tham gia cứu viện, vừa nói ra đã bị người ta từ chối.

May mắn thay A Quý xuất hiện ở gần đó, sau khi Vương Bàn Tử dùng ba tấc lưỡi không thối nát thuyết phục, người dẫn đầu mới đồng ý cho mấy người họ tham gia.

A Quý tuy lo lắng cho con gái nhà mình, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn mấy người Ngô Tà gặp chuyện.

Ông đành phải để Vân Thải đi theo mấy người họ, dặn dò đừng để họ đi lạc, còn đặc biệt căn dặn cô bé phải tránh xa Ngô Mặc một chút.

Thủy Ngưu Đầu Câu Tử cách làng khá xa, đi bộ từ trên núi qua đó phải mất gần nửa ngày.

Mấy ngày trước khi Ngô Mặc và những người khác đến, trong núi vừa mới mưa xong, đường đi vô cùng lầy lội, không ít vũng nước còn có đỉa và các loại côn trùng khác.

Nhưng người trong núi hoàn toàn không để ý đến những thứ này, kinh nghiệm của họ rất phong phú, leo núi vượt rừng chẳng là gì.

Từ chiều đến tối mịt, dân làng đã gọi khản cả cổ họng, cũng không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Chó săn tuy đã đánh hơi được mùi máu tanh, nhưng vẫn cứ như ruồi không đầu vậy.

Chúng chạy vòng quanh trong núi tìm kiếm, nhưng không tìm thấy dấu vết của lão già Bàn Mã.

Mấy người Ngô Mặc không quen đường núi lắm, vẫn luôn đi ở phía sau.

Càng đi sâu vào núi, đường càng gập ghềnh hiểm trở.

Nhưng so với Tháp Mộc Đà thì, cái này chẳng khác gì hạt cát so với đại dương.

Chương 102

Ngay cả thể lực của Ngô Tà cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

“Mấy vị ông chủ, không ngờ thể lực của mấy vị lại tốt đến vậy?” Vân Thải có chút tò mò, trừ Vương Bàn Tử và người đeo kính, ba người còn lại trông trắng trẻo sạch sẽ, vừa nhìn đã biết là con cái nhà giàu được nuông chiều ở thành phố lớn.

Thật không ngờ, thể lực của họ lại tốt đến thế, lại có thể theo kịp bước chân của người trong núi.

“Vân Thải muội muội, cái này em không hiểu rồi phải không, đừng nhìn mấy anh gầy gò thế này, nhưng bên trong toàn là thịt đấy.” Vương Bàn Tử hắc hắc cười một tiếng, tiếp lời: “Đặc biệt là anh Bàn này đây, em xem, cái thân hình rắn chắc này tuyệt đối có thể mang lại cho em cảm giác an toàn.” “Ừm, mày mà ở nhà, cho dù có gặp năm mất mùa đói kém, cũng đủ ăn mười ngày nửa tháng đấy.” Ngô Mặc đi nhanh mấy bước vượt qua Vương Bàn Tử, vỗ vỗ vai hắn.

Hắc Nhãn Kính đi song song với Ngô Mặc, nghe vậy hắc hắc cười một tiếng: “Nếu dùng muối tốt ướp một chút, tiết kiệm mà ăn, nửa năm cũng được đấy.” “Này, Bàn Tử, mày nói câu đó có xứng với cái tên của mày không hả?” Ngô Tà đi tới chen vào một câu, cũng vượt qua Vương Bàn Tử tiếp tục đi về phía trước.

Vương Bàn Tử bị mấy người kia trêu chọc, suýt chút nữa tức chết.

Đặc biệt là mấy thằng nhãi này lại nói linh tinh trước mặt Vân Thải, điều này khiến Bàn Gia hắn vô cùng mất mặt.

Hắn ta chuyển ánh mắt về phía Trương Khởi Linh đang đi cuối cùng, mặt đầy mong đợi nhìn đối phương.

Hy vọng vị Tiểu Ca này có thể hiểu ý hắn, dù không nói gì đi nữa, ít nhất cũng là một sự khẳng định.

Quả nhiên Trương Khởi Linh không làm hắn ta thất vọng, dưới sự mong đợi của Vương Bàn Tử, anh đi đến bên cạnh hắn.

Ngay khi Vương Bàn Tử tưởng rằng anh sẽ không nói gì, anh lạnh lùng thốt ra hai chữ: “Hút khói.” “Hút khói á?” Mắt Vương Bàn Tử suýt nữa rớt xuống chân.

Hắn ta đưa tay ra, chỉ vào mấy người phía trước chửi: “Mấy thằng nhãi ranh chúng mày, có thể nào tôn trọng Bàn Gia tao một chút được không hả?

Đặc biệt là mày, Tiểu Ca, nhất định phải đâm tao một nhát à?” Ngô Mặc, Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính ba người, đồng loạt giơ ngón giữa lên.

Còn về Tiểu Ca Trương Khởi Linh ư?

Khuôn mặt không biểu cảm có lẽ chính là sự tổn thương lớn nhất đối với Vương Bàn Tử.

Khi đi đến Thủy Ngưu Đầu Câu, đã là mười hai giờ đêm.

Xung quanh rừng cây tối đen như mực, ngoài ngọn đuốc trong tay dân làng ra, không có bất kỳ ánh sáng nào.

“Cha ơi, cha ở đâu rồi?” Con trai lão già đã gọi khản cả cổ không nói ra lời.

Nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc, muốn thử thêm xem có thể nghe thấy hồi đáp không.

Ngô Tà nghe thấy có chút không đành lòng, đi đến bên cạnh Vân Thải, hỏi nhỏ: “Vân Thải, cái Thủy Ngưu Đầu Câu này có tình hình gì vậy?

Có mãnh thú gì không?” “Thủy Ngưu Đầu Câu là ranh giới giữa khu rừng và rừng già sâu thẳm, trước đây thường có mãnh thú từ rừng già ra tìm thức ăn, nhưng mấy năm gần đây thì không nghe nói đến nữa.” Vân Thải do dự một lát rồi nói tiếp: “Lão già kia là thợ săn nổi tiếng nhất trong làng chúng tôi ở đây, cho dù có mãnh thú bình thường cũng khó mà làm khó được ông ấy chứ?” “Anh ơi, em chính là nhìn thấy quần áo của lão già ở đây.” Người dân báo tin chỉ vào một cái cây lớn: “Anh xem, chính là chỗ này, trước đây em cứ tưởng là dã thú gì, đến gần nhìn kỹ mới phát hiện đây là quần áo của lão già.” Mọi người vây quanh cái cây kiểm tra nửa ngày, cuối cùng xác định lão già kia có lẽ đã gặp nguy hiểm sau đó leo lên cây.

Còn về việc tại sao người lại biến mất, chỉ để lại quần áo?

Câu trả lời này có lẽ chỉ có chính lão già mới biết.

“Vết máu, có vết máu ở đây, mau lần theo vết máu mà tìm.” Con trai lão già phát hiện xung quanh có một số vết máu không rõ ràng lắm.

Bốn phía đều có, điều này khiến hắn ta hơi đau đầu.

Cuối cùng, họ bàn bạc và chỉ có thể chia thành nhiều đội, lần lượt đi về các hướng khác nhau để tìm kiếm.

Mấy người Ngô Mặc đi theo hai dân làng, dắt 4 con chó săn đi về hướng đông bắc.

Chó săn trong núi tuy trông không đẹp mắt, nhưng thân hình to lớn, được huấn luyện nghiêm chỉnh, vừa nhìn đã biết là cao thủ đi săn.

Chúng cứ thế lần theo mùi hương chạy về phía trước, dẫn Ngô Mặc và đoàn người tiếp tục tiến vào trong thung lũng.

“Anh ơi, đi sát vào chút đi, cái nơi hoang sơn dã lĩnh này, người ta đồn là thường có yêu tinh xuất hiện, chúng nó chỉ thích mấy loại da trắng thịt mềm như anh thôi đấy.” Ngô Mặc thấy Ngô Tà có chút lơ đễnh.

Cậu ta ôm vai anh, nói: “Em nói cho anh biết nhé, nếu anh mà thật sự bị yêu tinh bắt đi rồi, em đây sẽ không quản anh đâu, quay đầu lại gia sản sẽ đều là của em hết.” “Đừng có giở trò nữa.” Ngô Tà bất lực thở dài: “Bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy lão già Bàn Mã, hỏi ông ấy cái món đồ đó rốt cuộc là từ đâu ra, có công dụng gì.” “Em có một cảm giác khó tả, cái cục sắt vụn này chắc có liên quan đến đội khảo cổ của Trần Văn Cẩm và họ năm đó.” Ngô Mặc trầm tư một lát: “Thôi được rồi, anh nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, đợi tìm thấy lão già kia rồi, xem có thể hỏi ra được gì không?” “Nhưng từ miệng con trai ông ấy có thể biết, cái lão già này chắc là rất cứng đầu, em thấy vẫn đừng quá lạc quan thì hơn.” Ngô Mặc đương nhiên biết, lão già Bàn Mã này không phải người bình thường, tâm ngoan thủ lạt, quả thực không phải thứ tốt đẹp gì.

Cứ thế đi đến ba giờ sáng, lũ chó cuối cùng cũng ngừng chạy.

Chúng cứ quanh quẩn bên một con dốc, dường như đang chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của chủ nhân.

“Vãi, cái dốc này dốc đứng thật đấy, lão già không phải từ đây mà rơi xuống rồi đấy chứ?” Vương Bàn Tử đứng trên dốc nhìn xuống, chỉ thấy con dốc này vô cùng dựng đứng, hơn nữa phía trên toàn là đất sét, bị nước ngấm vào, trông như một cái cầu trượt bùn cỡ lớn vậy.

“Đi thôi, xuống xem sao.” Ngô Mặc nhặt mấy cành cây từ bên cạnh, dùng dao gọt bỏ những chỗ lồi lõm trên đó.

Đưa cho Ngô Tà và Vương Bàn Tử: “Cầm lấy, cẩn thận chút, đừng có trượt chân.” “Của tôi đâu?” Vừa quay người lại, khuôn mặt lớn của Hắc Nhãn Kính đột nhiên xuất hiện trước mắt Ngô Mặc.

Anh ta chỉ vào mũi mình hỏi: “Cậu không thể thiên vị được, nếu tôi mà không có gậy, tôi sẽ không chịu đâu đấy.” “Không chịu á?

Anh xem phim truyền hình nhiều quá rồi đấy à?” Ngô Mặc vung tay lớn, gạt đầu Hắc Nhãn Kính sang một bên.

Cậu ta bực mình nói: “Đi ra một bên đi, đừng có làm phiền tôi, anh chẳng phải quen đi đường mù rồi sao?

Dùng hay không dùng gậy cũng như nhau thôi.” Hắc Nhãn Kính: “...” Cả đoàn mấy người khó khăn lắm mới đi xuống khỏi con dốc.

Thấy phía dưới có một cây cổ thụ, phía sau cây là một đám cỏ rậm rạp, đen ngòm, bị gió thổi phát ra tiếng xào xạc.

Chó săn không còn đi tiếp nữa, đối diện với đám cỏ rậm rạp đó bắt đầu điên cuồng sủa không ngừng.

Cứ như thể có thứ gì đó đang ẩn nấp ở đó vậy.

Người trong núi gan lớn, một trong số đó cầm súng săn cẩn thận đi về phía đám cỏ.

Vừa định vạch cỏ dại ra xem bên trong có gì.

Từ xa đột nhiên truyền đến tiếng kêu kinh hãi, tiếng kêu thê lương vô cùng, vang vọng khắp rừng núi.

“Chuyện gì vậy?” Hai người dân núi nhìn nhau, nghĩ đến lời các cụ già trong làng nói rằng, sau nửa đêm tốt nhất đừng vào Thủy Ngưu Đầu Câu Tử.

Nếu không dễ nhìn thấy những thứ không sạch sẽ, sắc mặt họ lập tức lộ ra vẻ kinh hoàng.

Nhưng người trong núi vốn dũng mãnh, cho dù nhất thời có chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến lúc này người đông, trong tay có súng lại có chó, lập tức dũng khí lại tăng lên.

Một trong số họ huýt sáo, định thả chó săn ra.

Nhưng không ngờ, những con chó săn trước đó còn hung hăng khí thế, giờ lại cứ như những con cừu non chờ bị làm thịt, nằm sấp trên mặt đất run rẩy bần bật.

“Anh Bàn, em sợ.” Vân Thải sợ hãi đến mức hồn vía lên mây, túm chặt lấy Vương Bàn Tử bên cạnh, cả người rụt vào sau lưng hắn.

“Đừng sợ, anh Bàn sẽ bảo vệ em.” Vương Bàn Tử thừa cơ vỗ vỗ bàn tay nhỏ của Vân Thải, trong lòng hí hửng.

“Tình hình không ổn, mọi người cẩn thận chút.” Ngô Mặc kéo Ngô Tà lại, che anh phía sau mình.

Từ thắt lưng rút ra một con dao găm, cảnh giác nhìn xung quanh.

Con dao găm này dài 35 cm, chiều rộng chỉ bằng một phần bảy chiều dài, cũng có thể gọi là đoản kiếm.

Thân dao được đúc từ vẫn thạch, trên đó ẩn hiện những đường vân hình rồng.

Rõ ràng có thể thấy, nó đã trải qua sự tôi luyện của thời gian.

“Chú em, con dao găm này của chú không đơn giản đâu.” Vương Bàn Tử trời sinh có hứng thú với đồ cổ, hắn thấy con dao găm trong tay Ngô Mặc, lập tức hứng thú.

Hắn ta thò đầu tới gần, hạ giọng hỏi: “Con dao găm này tao đã thấy hình vẽ rồi, hình như là Giải Cửu Gia năm đó mua từ Tân Nguyệt Phạn Điếm, không ngờ lại xuất hiện trong tay chú đấy?” Ngô Mặc không rõ lắm về cách cậu ta có được con dao găm này.

Minh Hồng Đao vừa lớn vừa nặng, trong xã hội hiện đại không tiện mang theo người mọi lúc, nên đã được cậu thu vào không gian.

Trong tay không có thứ gì phòng thân khiến cậu nhất thời có chút không quen.

Cậu tiện miệng nhắc một câu với Giải Ngữ Hoa, không ngờ buổi tối đã nhận được con dao găm này.

Mở hộp ra nhìn lần đầu, cậu đã vô cùng yêu thích con dao găm này.

Cầm trong tay thật sự là yêu không muốn rời, chơi đùa rất lâu, chọc cho Giải Ngữ Hoa cứ cười cậu là trẻ con.

Tuy rằng cậu biết rõ trong lòng, đồ mà Giải Ngữ Hoa đưa chắc chắn không thể tệ được.

Nhưng nếu không phải Vương Bàn Tử hôm nay nhắc đến, cậu chắc chắn không nghĩ tới, thứ này lại chính là thứ Giải Cửu Gia năm đó mua về.

Phía trước lại vang lên một tiếng kêu thảm thiết, nhưng lần này âm thanh có chút khác.

Lúc này, người đàn ông vừa huýt sáo sắc mặt đại biến, hô lên: “Là em trai tôi!” Nói xong, hắn ta như phát điên, vác súng bất chấp tất cả mà xông về phía trước.

Người còn lại nhìn lũ chó đang nằm sấp dưới đất, cắn răng tiến lên đá mấy cước.

Muốn chúng đi theo, nhưng những con chó này thà chịu đòn cũng tuyệt đối không đi thêm một bước nào.

Chương 103

“Mẹ kiếp, về rồi tao sẽ hầm thịt chúng mày.” Người này tức giận chửi mấy câu, không yên tâm người phía trước.

Hắn ta mặc kệ lũ chó và mấy người Ngô Mặc, vác súng cũng xông tới.

Lúc này ở đây chỉ còn lại năm người bọn họ và Vân Thải.

“Đi thôi, mấy anh em, theo lên xem sao.” Ngô Mặc hô một tiếng, dẫn đầu đi về phía trước.

Nhưng nhìn bước chân của cậu ta, rõ ràng có thể thấy, đối với chuyện này cậu ta căn bản không hề sốt ruột.

Đối với Ngô Mặc mà nói, chỉ cần không phải mấy người họ gặp chuyện, cho dù những người còn lại trong làng đều chết sạch, cũng chẳng liên quan gì đến cậu.

Hắc Nhãn Kính cười cười, nhấc chân đi theo.

Anh ta khoác vai Ngô Mặc nói: “Đừng có lúc nào cũng đi một mình về phía trước chứ, đợi anh với, cái nơi hoang sơn dã lĩnh này, bị bắt đi thì sao đây?” Cùng một câu nói, từ miệng những người khác nhau thốt ra, lại hoàn toàn mang đến một cảm giác “đểu giảu” khác hẳn.

Ngô Mặc đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn Hắc Nhãn Kính với vẻ mặt nghiêm túc.

Cậu ta mở miệng nói: “Nếu ông đây bị bắt đi, vậy nhất định sẽ điểm danh bắt anh phải đi cùng, đến lúc đó, tôi sẽ ở trên cùng yêu tinh, anh ở dưới kéo nhị hồ.” “Phụt!” Vương Bàn Tử thật sự không nhịn được, cho dù trong tình huống nguy hiểm, nghe thấy lời này hắn ta cũng không thể kiềm chế được mà bật cười thành tiếng: “Ừm, Hắc

Gia, về rồi làm một bản Nhị Tuyền Ánh Nguyệt nhé.” Không khí căng thẳng trong tiếng cười đã dịu đi phần nào, nỗi sợ hãi trong lòng Vân Thải cũng dần dần bình ổn lại.

Ngô Tà thật sự muốn vỗ trán thở dài.

Anh đã phát hiện ra, kể từ khi thằng em đến, những người xung quanh dường như từng người một trở nên càng ngày càng không đứng đắn.

Anh quay đầu nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh.

Nghĩ đến những chuyện gần đây xảy ra, anh thầm than một tiếng: “Thật không ngờ, ngay cả Tiểu Ca, cũng không còn lạnh lùng như trước, mà đã có thêm một chút tình người.” Đi chưa đầy ba trăm mét, phía trước xuất hiện bóng dáng hai người đàn ông, chính là hai người dân núi đi cùng.

Một người đàn ông quỳ dưới đất khóc lóc thảm thiết, người còn lại thì ngây người đứng đó.

Cứ như thể nhìn thấy chuyện gì đó không thể tin nổi, miệng lẩm bẩm không ngừng.

Mấy người Ngô Mặc nhìn nhau, cảm thấy không ổn, vội vàng đi tới.

“A!” Vân Thải chỉ nhìn một cái, liền sợ hãi nhắm mắt lại, toàn thân run rẩy, túm chặt lấy Vương Bàn Tử sống chết không buông tay.

“Đậu má, cái tình huống chó má gì thế này?” Vương Bàn Tử kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy trong hố sâu phía trước xuất hiện một cái quan tài gỗ đen, phía trên quan tài có một người đang khoanh chân ngồi.

Điều khiến người ta kinh sợ là, người này khoác áo choàng đỏ rực, lưỡi thè ra thật dài.

Hốc mắt trống rỗng, không ngừng nhỏ máu xuống.

Máu theo ván quan tài chảy xuống, để lại từng vệt dài trên quan tài.

“Mới chết không lâu.” Hắc Nhãn Kính nhìn một cái, dứt khoát phán đoán.

Ngô Tà nhận ra người này, chính là người đàn ông báo tin cho con trai A Quý.

Thật không ngờ, chiều mới gặp mặt, tối lại biến thành ra nông nỗi này.

Anh nhất thời có chút không đành lòng, đi đến bên cạnh người đàn ông đang quỳ khóc lóc thảm thiết.

Vừa định an ủi vài câu, không ngờ người đàn ông kia ngẩng đầu nhìn thấy Ngô Tà, như phát điên, vươn tay định bóp cổ Ngô Tà.

Trương Khởi Linh mắt nhanh tay lẹ, một tay kéo Ngô Tà ra phía sau.

Cả người anh che chắn phía trước, lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông này.

“Đều là tại bọn mày, nhất định là mấy người ngoài này đến đây, đã chọc giận Sơn Thần, nếu không cuộc sống yên bình của chúng tôi sẽ không trở thành thế này!” “Trước hết là làng bị cháy, lão già Bàn Mã mất tích, bây giờ em trai tôi lại chết thảm, đều tại bọn mày, tao muốn giết bọn mày để tế thần!” Người đàn ông không thèm để ý đến Trương Khởi Linh, bây giờ đối với hắn ta mà nói, không có gì quan trọng hơn việc xoa dịu cơn giận của Sơn Thần, và trả thù cho em trai mình.

“Anh bình tĩnh lại đi, chuyện này không liên quan gì đến chúng tôi.” Ngô Tà vẫn muốn khuyên ngăn, dù sao thì cái thuyết Sơn Thần gì đó thật sự quá hoang đường.

Nhưng lúc này người đàn ông đã vô cùng phẫn nộ, căn bản không nghe lọt bất kỳ lời nào.

Hắn ta giơ súng săn lên nhắm vào Trương Khởi Linh, định nổ súng.

Không ngờ, hắn ta nhanh, Ngô Mặc còn nhanh hơn.

Cậu ta lao nhanh đến bên cạnh người đàn ông, một tay duỗi ra, trực tiếp bóp chặt lấy cổ họng hắn.

Một cánh tay dùng sức, cứ thế nhấc bổng đối phương lên.

Người đàn ông bị bóp cổ sắc mặt tái mét, hai chân đạp loạn xạ, giãy giụa muốn thoát khỏi Ngô Mặc, nhưng vô ích.

“Bảo mày nói tiếng người, không hiểu à?

Nhất định phải để tao động tay sao?” Ngô Mặc mặt mày âm trầm đáng sợ, hai mắt đầy sát ý lạnh lẽo.

Cách hành xử của người đàn ông rõ ràng đã chạm đến giới hạn của cậu ta.

Người bên cạnh cậu, cậu có thể bắt nạt, có thể trêu chọc, nhưng người khác mà động đến một sợi tóc, vậy thì chính là tìm chết.

Người đàn ông trung niên liều mạng giãy giụa, hai tay cố gắng gỡ tay Ngô Mặc ra.

Nhưng đối mặt với năm ngón tay cứng như kìm sắt thì hoàn toàn không có khả năng.

Sắc mặt người đàn ông dần dần tái xanh, chỉ cảm thấy hô hấp khó khăn, đầu váng mắt hoa, cổ họng càng đau đớn vô cùng.

Dần dần, nhãn cầu hắn lồi ra, lực giãy giụa càng ngày càng yếu, nhìn thấy người sắp không xong rồi.

“Mấy ông chủ, cầu xin mấy ông, đừng giết hắn ta.” Vân Thải vừa mở mắt ra đã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sợ đến mức suýt khóc thành tiếng.

Cô thấy Ngô Mặc đang bóp cổ một người, Hắc Nhãn Kính thì nghịch con dao găm, dưới chân giẫm lên một người khác, chính là hai thôn dân cùng đi tìm lão Bàn Mã.

Vân Thải không hiểu, tại sao chỉ chớp mắt một cái, lại xảy ra chuyện như vậy?

Cô muốn cầu xin, nhưng thấy bộ dạng âm hiểm của Ngô Mặc thì căn bản không dám mở miệng.

Chỉ có thể quay đầu sang cầu xin Vương Bàn Tử: “Bàn ca, em cầu xin mấy anh, tha cho chú Côn đi, chú ấy chỉ là tính khí không tốt thôi, bình thường chú ấy rất tốt bụng.” Ngô Mặc từ trước đến nay toàn cười hì hì, ngay cả khi xuống mộ cũng thường xuyên chêm vào mấy câu đùa cợt, nói giỡn.

Chưa bao giờ như bộ dạng hiện tại, điều này khiến Vương Bàn Tử nhất thời cũng không chắc chắn, không biết có nên mở lời khuyên can không?

Nhưng Vân Thải cứ nắm chặt tay anh cầu xin, Vương Bàn Tử nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là đừng làm ra án mạng thì hơn.

Dù sao đây cũng là địa bàn của người ta, nếu thực sự xảy ra chuyện, mấy anh em muốn chạy cũng không dễ dàng như vậy.

Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử mở lời nói: “Thôi được rồi em trai, tha cho hắn đi, chắc hắn cũng bị nóng đầu thôi, không đáng để làm ra án mạng.” Ngô Mặc liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, lại nhìn thấy

Vân Thải bên cạnh mặt mày lo lắng.

Nghĩ nghĩ, cậu buông tay, trực tiếp ném người đàn ông xuống đất.

Vỗ vỗ tay, nói: “Vì Bàn ca tao đã cầu xin cho mày, vậy thì ông đây sẽ tha cho mày một cái mạng chó.” Người đàn ông rơi xuống đất, phải mất một lúc lâu mới thở lại được, ôm cổ họng không ngừng ho khan, ngay cả một câu cũng không nói ra lời.

Ngô Mặc nhấc chân đá hắn sang một bên, không vui nói: “Sau này nói chuyện làm việc thì dùng não một chút đi, vừa nãy ông đây suýt nữa đã xử lý mày rồi, sơn thần đại nhân của mày đâu?

Sao hả, đi vệ sinh không rảnh để ý đến mày à?” Hắc Nhãn Kính vừa nhấc chân lên, người đàn ông còn lại lập tức bò lồm cồm, nước tiểu chảy ra, chạy vội đến.

Đỡ người đàn ông đang nằm dưới đất dậy, hắn vội vàng giải thích: “Cảm ơn ông chủ đã tha mạng, anh em tôi nhất thời kích động, hắn thật sự không cố ý muốn hại người.” Vừa nãy hắn bị Hắc Nhãn Kính giẫm dưới chân, rõ ràng cảm nhận được sát ý tỏa ra từ người đàn ông trông có vẻ cười mỉm đó.

Khoảnh khắc ấy hắn thậm chí cảm thấy mình đã đặt một chân vào quỷ môn quan rồi.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Lúc các anh tới đây, đã xảy ra chuyện gì?” Ngô Tà nghi hoặc hỏi.

Người đàn ông còn lại nghĩ đến cảnh tượng vừa thấy, mặt đầy bi thương.

“Hai chúng tôi nghe thấy tiếng A Bảo kêu thảm thiết, vội vàng chạy tới, không ngờ, không ngờ lại thấy hắn chết thảm trên cỗ quan tài đó.” “Anh Côn và A Bảo là hai anh em nương tựa lẫn nhau từ nhỏ, cùng nhau lớn lên, nhìn thấy anh em mình chết thảm, cho nên mới phát điên như vậy, mấy ông chủ, cầu xin mấy ông hãy nhìn mặt hắn vừa mất anh em mà tha cho hắn đi.” Ngô Mặc bĩu môi chửi: “Mẹ kiếp, anh em nó chết thì liên quan gì đến ông đây, lại còn dám động đến anh tao?

Đúng là mẹ nó tìm chết.” Nói xong, cậu đi về phía trước vài bước, định xem rốt cuộc cỗ quan tài này là thế nào?

Ngô Mặc có một loại cảm giác, chuyện này, hình như là nhắm vào mấy người bọn họ.

Mấy người bỏ lại hai người dưới đất, vây quanh hố sâu nhìn một lúc.

Phát hiện trong hố có không ít bùn lầy, chắc là mấy ngày trước mưa lớn đã làm sạt lở chỗ này, nên cỗ quan tài mới lộ ra.

Lại nhìn cỗ quan tài gỗ đen sì này, kích thước không nhỏ, hơn nữa còn rất nặng.

Cả cỗ quan tài có một nửa cắm sâu vào hố đất, chất liệu nhìn cũng giống như hàng thượng hạng.

Chương 104

Thứ này không phải gia đình bình thường có thể sở hữu được, ước chừng cũng là của địa chủ giàu có thời Minh Thanh.

Trương Khởi Linh vẫn nhìn chằm chằm vào cái xác ngồi khoanh chân trên quan tài, suy nghĩ một lát, rồi trực tiếp nhảy xuống hố.

“Tiểu Ca, cẩn thận một chút.” Ngô Tà vội vàng nhắc nhở.

Trương Khởi Linh đi đến gần quan tài, kéo chiếc áo bào đỏ trên người xác chết xuống.

Chỉ thấy trên ngực thi thể xuất hiện một cái lỗ rỗng, trái tim đã biến mất.

Anh nhìn vào lồng ngực trống rỗng, cau mày, nghi hoặc nói: “Phát Khâu Chỉ?” “Đừng nói linh tinh, Phát Khâu Chỉ gì chứ.” Ngô Mặc đi tới, vội vàng cắt ngang lời Trương Khởi Linh, nháy mắt với anh.

Nhìn cái xác trước mặt, cậu cố ý nâng cao giọng.

Mặt mày nghiêm túc nói: “Chuyện này đúng là quái lạ thật, vừa mới nói lão Bàn Mã mất tích, sau đó người báo tin lại chết.

“Có khi nào là các người thực sự đã trêu chọc phải thứ gì đó không sạch sẽ không?” Cậu quay đầu nhìn hai người kia, âm trầm nói: “Không lẽ là báo ứng?” Đúng lúc này, từ xa đột nhiên truyền đến từng tràng tiếng gọi, nghe kỹ hình như là đang gọi tên A Côn.

“Ở đây, chúng tôi ở đây.” Người đàn ông còn lại dường như có lại tinh thần.

Vội vàng đứng dậy la lớn, hận không thể biến toàn bộ sức lực thành âm thanh.

Rất nhanh, phía trước sáng lên vô số bó đuốc, một nhóm người đang tiến về phía này.

Một trong số đó lớn tiếng hô: “A Côn, A Sơn là hai người ở đây sao?” Vừa dứt lời, những thôn dân cùng đi tìm lão Bàn Mã đã xuất hiện ở đây.

Khi họ nhìn thấy quan tài và xác chết trong hố, từng người đều ngây ra đó, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thấy người của mình đến, người đàn ông tên A Sơn như thấy người thân, vội vàng chạy tới.

Kéo người đàn ông dẫn đầu, vừa sụt sịt vừa khóc lóc kể lại mọi chuyện.

Nhưng hắn không dám đổ tội cho Ngô Mặc và những người khác.

Hắn thông minh hơn A Côn đang nằm dưới đất, cảm nhận được mấy người này căn bản không phải là loại người dễ chọc.

Nếu thật sự đổ vạ lung tung lên đầu đối phương, đến lúc đó cái mạng nhỏ của hắn có khi không giữ được.

“Khóc cái gì mà khóc, đồ vô dụng.” Một lão già đột nhiên quát lớn.

Lão già này gầy gò, mái tóc bạc trắng cho thấy tuổi tác đã rất cao.

Cơ bắp phần thân trên rắn chắc như những thanh sắt, ánh mắt sáng quắc có thần.

Điều khiến Ngô Tà và những người khác ngạc nhiên là hình xăm trên người lão lại là Kỳ Lân đen.

Sừng hươu vảy rồng, hình dạng y hệt hình xăm trên người Trương Khởi Linh.

Lão cởi trần, cầm thanh miêu đao đặc trưng của dân tộc Miêu, đi đến bên hố sâu.

Vây quanh quan tài nhìn một lát, lạnh lùng nói: “A Bảo sẽ không chết uổng, giết người trong trại thì phải đền mạng.” Trong lúc nói chuyện, ánh mắt lão thỉnh thoảng lại lướt qua Ngô Mặc và những người khác.

“Lão già, ông nói ai đấy?” Ngô Mặc biết lão già này chính là Bàn Mã, nhưng cậu không phải là người chịu nhịn.

Thấy ánh mắt lão già không đúng, cậu lập tức đáp trả: “Nếu tôi không nhầm, ông chính là lão Bàn Mã đúng không?

Nghe nói ông mất tích, mấy anh em tôi tốt bụng làm việc thiện, cùng lên núi tìm ông, sao hả, còn làm sai à?” Cậu khoanh tay, cười lạnh nói: “Theo tôi thấy thì trại các người nên đổi tên đi, gọi là trại 'Lại', cái mẹ nó, cái gì cũng đổ lên đầu người khác, cháy nhà cũng vậy, chết người cũng vậy, trách sao, mấy anh em tôi đến trại các người du lịch, còn bị oan à?” “Mẹ nó chứ, may mà lúc đến đây các người chưa có ai sinh con, chứ mấy cái việc đổ vấy này, tôi không làm được đâu.” Miệng Ngô Mặc cực kỳ độc, khiến những thôn dân nghe thấy đều mặt mày khó coi.

Nếu không phải có người đàn ông dẫn đầu ngăn lại, có mấy người thậm chí đã muốn động thủ rồi.

“Thằng ranh con, nói năng lung tung sẽ chết người đấy.” Lão Bàn Mã mặt mày âm trầm.

Lão hung ác nhìn Ngô Mặc một cái, rồi quay người bỏ đi.

Nhìn bóng lưng lão, khóe miệng Ngô Mặc nhếch lên một nụ cười.

Miệng đột nhiên thốt ra một câu phương ngữ rất địa phương: “Lão già, gạo đó có ngon không?” Câu nói không đầu không cuối này vừa thốt ra, lão Bàn Mã bỗng nhiên dừng bước.

Lão quay đầu lại nhìn Ngô Mặc đầy kinh ngạc.

Như thể câu nói này có ma lực gì đó, có thể ngăn cản bước chân của lão.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử mấy người đều có chút không hiểu.

Không rõ câu nói của Ngô Mặc có ý gì, trừng mắt nhìn cảnh tượng này.

Thấy lão già dừng lại, Ngô Mặc đi tới, dưới ánh mắt của mọi người, vỗ vỗ vai lão.

Lại gần lão, hạ giọng hỏi: “Cái thằng Nhị Quý đó thơm không hả?

Bọn chúng hình như đã để mắt đến cháu trai của ông rồi.” Đồng tử Bàn Mã giãn lớn, trong lòng như bị sét đánh, sóng gió cuồn cuộn.

Hắn đơn giản là không thể tin được mình vừa nghe thấy gì?

“Ngươi là ai?

Rốt cuộc ngươi là ai?” Lão như bị trúng tà, cơ thể cứng đờ, nhìn chằm chằm Ngô Mặc không ngừng truy vấn.

Bàn Mã dùng phương ngữ địa phương, trừ người bản địa ra, Ngô Tà mấy người đều không hiểu.

“Tôi à?

Khách du lịch thôi.” Ngô Mặc cười đầy ẩn ý.

Quay người nhìn người đàn ông dẫn đầu, dùng tiếng phổ thông nói: “Chú à, cháu thấy ở đây chỉ có chú là hiểu chuyện hơn cả, tuy nói vừa nãy cháu nói không hay, nhưng mà, nếu đổi lại là chú làm việc tốt ở đây mà bị người ta oan uổng, chắc cũng rất uất ức đúng không?” “Cậu trai trẻ, cậu rất biết nói, nhưng mà gần đây trong trại có quá nhiều chuyện, nếu các cậu không có việc gì thì nhanh chóng rời khỏi đây đi.” Người đàn ông dẫn đầu nhìn sâu vào Ngô Mặc.

Nói xong, liền muốn gọi những người dân núi khác, nhanh chóng đưa thi thể xuống, khiêng về trại mai táng.

“Không được, không thể đi!” Bàn Mã đột nhiên quát lớn, một tay túm chặt cánh tay Ngô Mặc.

Giận dữ hô: “Ngươi không thể rời đi, ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi là ai?

Có phải là đến tìm ta không?” Bàn Mã là thợ săn già duy nhất còn lại trong thôn, tuy tính cách có chút cổ quái, nhưng địa vị vẫn rất cao.

Lời nói của lão khiến người đàn ông dẫn đầu có chút không vui.

Nhưng nhìn bộ dạng gân xanh nổi đầy trên người lão Bàn Mã, hắn chỉ cau mày không nói thêm gì.

“Lão già, em trai tôi da mềm thịt non, không chịu nổi ông cào cấu như vậy đâu.” Hắc Nhãn Kính một tay đút túi, đi đến bên cạnh Bàn Mã, lạnh lùng hừ một tiếng: “Bỏ móng vuốt của ông ra.” Bàn Mã căn bản không để ý lời Hắc Nhãn Kính, toàn bộ sự chú ý của lão đều tập trung vào Ngô Mặc.

Sợ rằng mình vừa buông tay, người trước mắt này sẽ biến mất không thấy tăm hơi.

Thấy Bàn Mã nghe lời mình mà không có bất kỳ hành động nào.

Hắc Nhãn Kính nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào tay lão già, vừa định ra tay.

Ngô Mặc xua xua tay, cười ha ha nói: “Anh ơi, không sao đâu, cái này chứng tỏ em có duyên với lão già này mà, hắc hắc, đúng không hả, lão Bàn Mã?” Hiểu được ý trong mắt Ngô Mặc, lão Bàn Mã ánh mắt lóe lên không ngừng, lát sau mới buông tay.

Gật gật đầu, lại khôi phục lại dáng vẻ lão già lạnh lùng.

Dùng phương ngữ địa phương nặng giọng nói: “Phải, rất có duyên, không biết tiểu huynh đệ có tiện không, lát nữa đến nhà ta chơi?” “Được thôi, lão đại đã mời, em nào dám không nể mặt chứ.” Ngô Mặc nhe răng cười, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

Lại khôi phục lại dáng vẻ đáng yêu ngoan ngoãn đó, hoàn toàn khác với hình tượng hung thần ác sát vừa nãy.

Bàn Mã vừa nãy toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào Ngô Mặc, căn bản không để ý đến những người còn lại.

Khi lão nhìn thấy Trương Khởi Linh và Ngô Tà, sắc mặt có chút cổ quái.

Muốn mở miệng, nhưng nhìn thấy Ngô Mặc bên cạnh, lời nói đến miệng lại nuốt vào.

Ngô Tà vẫn luôn quan sát Bàn Mã, phát hiện tình huống này, anh nhanh chóng đi vài bước kéo Ngô Mặc lại.

Hạ giọng nói: “Tiểu Mặc, em đã nói gì với lão già đó vậy?

Anh thấy lão ấy nhìn anh và Tiểu Ca ánh mắt không đúng, có một cảm giác cổ quái không thể nói rõ.” Ngô Mặc nín cười, thuận miệng nói một câu: “Có lẽ lão già này nhìn thấu bản chất qua hiện tượng rồi.” “Hả?” Ngô Tà mù tịt, không biết lời của em trai mình có ý gì.

Vừa định truy hỏi, kết quả phát hiện Ngô Mặc đã đi về phía trước rồi.

Còn không xa đó, Hắc Nhãn Kính đang cười đến run cả vai, như thể mắc bệnh hiểm nghèo gì đó.

Khẽ rụt cổ, Ngô Mặc lập tức tăng tốc độ thoát khỏi Ngô Tà.

Chương 105

Cậu không muốn để anh trai mình phát hiện ra hàm ý trong lời nói, thật sự rất dễ bị đánh.

Vương Bàn Tử nín cười, lén lút nhìn Trương Khởi Linh đang mặt không biểu cảm.

Anh ta kéo tay Ngô Tà, nói: “Mẹ nó đừng có hỏi linh tinh nữa, nhanh lên, về xem rốt cuộc là chuyện gì.” Cũng không trách Vương Bàn Tử lại hiểu nhanh như vậy, trong khoảng thời gian ở kinh đô, anh ta ngày ngày lăn lộn cùng Ngô Mặc.

Hai người cứ đến tối là đi quán bar.

Thường xuyên nhìn thấy đủ loại tình huynh đệ xã hội chủ nghĩa, đối với những chuyện này từ chỗ kinh ngạc ban đầu, về sau cũng thành quen.

Nếu không phải sau này Giải Ngữ Hoa phát hiện, ra tay quyết đoán ngăn cản Vương Bàn Tử, không cho anh ta dẫn Ngô Mặc đi chơi lung tung.

Hai người này thật sự có khả năng chạy đến những nơi tà đạo hơn nữa, mỹ miều gọi là “kiến thức xã hội”.

Lúc đến thì vội vàng đi tìm người, không ngờ lúc về lại khiêng theo một cái xác.

Vừa vào trại đã gây ra chấn động, gia đình người chết bi thương tột độ, những thôn dân khác cũng cảm thấy rất bi thương.

Đồng thời còn có một chút sợ hãi.

Từ những năm 90 bắt đầu, trong trại đã nhiều năm không xuất hiện loại án mạng này.

Những chuyện này do cán bộ trong thôn xử lý, Bàn Mã căn bản không để ý.

Lão ta bây giờ chỉ muốn giữ chặt Ngô Mặc, muốn hỏi cậu ta, rốt cuộc là từ đâu mà biết được những chuyện này?

Hay là nói, cậu ta cũng là người của năm đó?

Quan trọng nhất là, trong số mấy người đó, còn có một người trên người có cái mùi vị đặc biệt kia.

Trở về trại, A Quý đang lo lắng chờ đợi.

Sợ rằng mấy người này sẽ xảy ra chuyện ở chỗ hắn, đến lúc đó thì cái khách sạn của hắn không cần phải tiếp tục kinh doanh nữa.

Thấy Bàn Mã kéo Ngô Mặc, hắn mù tịt.

A Quý biết Bàn Mã tính khí không tốt, sợ có vấn đề phát sinh, vội vàng đi theo.

Mấy người đến nhà Bàn Mã.

Dưới ánh đèn, Ngô Tà mấy người mới phát hiện lưng lão già toàn là vết máu, từng vết thương trông rất đáng sợ.

“Ngồi đi.” Bàn Mã đuổi con trai ra ngoài, nhưng lại giữ A Quý ở lại, không màng đến vết thương trên người, hùng dũng khoanh chân ngồi xuống.

Lão nghiêm túc nhìn chằm chằm Ngô Mặc nói: “Ngươi rốt cuộc là người thế nào?

Có quan hệ gì với bọn chúng?” Ngô Mặc cũng rất bất đắc dĩ, rất nhiều chuyện cậu đều biết.

Nhưng lại luôn phải tìm một lý do, để người khác tự nói ra, nếu không bị người ta nghi ngờ thì thực sự quá phiền phức.

“Lão già, thứ này, ông nhận ra chứ?” Ngô Mặc lấy cục Thiết Ngật Đáp từ trong túi ra, vẫy vẫy trước mặt Bàn Mã.

Ánh mắt Ngô Tà nhìn về phía quần của Ngô Mặc, anh không hiểu, em trai mình có bệnh gì vậy?

Cái thứ này cứ nhét vào túi quần, không sợ cộm đít à?

Ánh mắt Bàn Mã chết lặng nhìn chằm chằm vào thứ trong tay Ngô Mặc, khóe miệng không ngừng run rẩy, như thể đột nhiên bị trúng gió.

Nửa lúc sau, lão ta như quả bóng xì hơi, lão già vốn tinh thần phấn chấn, trong phút chốc già đi mấy tuổi.

Cúi đầu ủ rũ gật đầu, giọng khàn đặc: “Nhận ra.” “Lão già, kể chuyện đi, ông đã làm những gì rồi?” Khóe miệng Ngô Mặc nhếch lên một nụ cười, từ túi áo trên lấy ra một điếu thuốc, châm lửa.

Ánh mắt sắc lạnh, xuyên qua làn khói mờ ảo trực tiếp bắn về phía Bàn Mã.

Bàn Mã bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, ánh mắt lóe lên không ngừng.

Điều này đủ cho thấy tâm trạng lão hiện tại rất không ổn định.

Nhưng lão già này không phải người bình thường, sống đến hơn tám mươi tuổi, chuyện gì cũng đã trải qua, tâm tính rất kiên định.

Nếu không phải Ngô Mặc ngay từ đầu đã nhắc đến người thôn dân Bàng Nhị Quý cùng lão giết người, lão cũng sẽ không đến mức mất bình tĩnh ngay lúc đó.

Lúc này ngồi trong nhà mình, lão đã bình tĩnh lại.

Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Ngô Mặc, lạnh lùng hỏi: “Những chuyện này, ngươi nghe nói từ đâu?” Nếu là Ngô Tà và những người khác, không biết sự thật, có lẽ sẽ bị thủ đoạn này của lão già làm cho mơ hồ, khiến lão phát hiện ra sơ hở.

Nhưng Ngô Mặc thì khác, chuyện lão Bàn Mã năm đó đã làm gì, cậu sớm đã thuộc nằm lòng.

Nếu không phải nhất định phải dùng cái truyền thanh đồng này, cậu căn bản lười biếng không muốn tìm lão già này.

“Lão già, ông đúng là không thấy quan tài không đổ lệ mà.” Ngô Mặc thầm than một tiếng, phương ngữ lưu loát bật ra khỏi miệng.

A Quý nghe thấy, mặt đầy kinh hãi nhìn Ngô Mặc, không hiểu sao bây giờ bệnh nhân tâm thần lại lợi hại đến vậy?

Năng khiếu ngôn ngữ mạnh thế?

“A Quý, bọn họ đang nói gì vậy?” Ngô Tà nhận thấy không khí không đúng, anh thấy em trai mình hình như đang đối đầu với Bàn Mã.

Nghĩ nghĩ, anh kéo A Quý bên cạnh hỏi.

A Quý nhìn Ngô Tà, rồi lại nhìn Ngô Mặc, trong lòng có chút sợ hãi.

“Những người này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Tôi không phải đã rước họa vào nhà rồi chứ?” Nhưng Ngô Tà đã hỏi, hắn vẫn dịch đại khái cuộc đối thoại của hai người sang tiếng phổ thông.

“Tôi không biết các người đang nói gì, thứ trong tay các người, chẳng qua là tôi nhặt được bên bờ sông, lão già tôi chưa từng thấy qua vật này, không biết nó là gì, mới muốn bán đi đổi tiền.” Bàn Mã ban đầu còn chột dạ, nhưng lão đột nhiên nghĩ thông suốt.

Mấy người trước mắt này, trừ người đàn ông mặt không biểu cảm kia, những người còn lại căn bản không thể có liên quan gì đến những người năm đó.

Có lẽ bọn họ không biết từ đâu đó ngẫu nhiên nghe được vài lời, cố ý đến đây để gài bẫy mình.

Phải biết rằng năm đó sau khi Bàng Nhị Quý thắt cổ tự sát, vợ hắn ta đã chạy về nhà mẹ đẻ.

Có lẽ chuyện là truyền ra từ đó.

Lão chỉ tay ra cửa, nói: "Nếu không có chuyện gì, các người nhanh chóng rời khỏi nhà tôi đi." Nói đến đây, lão giơ điếu thuốc lá trong tay lên hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn Ngô Tà và Trương Khởi Linh.

Lạnh lùng hừ một tiếng: "Vì thiện ý, lão già này nhắc nhở các ngươi một câu, hai người các ngươi ở bên nhau, sớm muộn gì cũng có một người sẽ bị đối phương hại chết." A Quý nghi hoặc dịch câu nói này ra, khiến Ngô Tà và những người khác mù tịt.

Không hiểu lão già này bị làm sao, lão ta còn chưa từng gặp mấy người này, sao lại biết mình và Trương Khởi Linh sẽ hại chết đối phương?

Kể từ khi nhìn thấy Bàn Mã, Trương Khởi Linh vẫn luôn trầm tư.

Ánh mắt mơ hồ dường như cũng trở nên sáng rõ, như thể giữa hai người có sự liên kết nào đó.

Trương Khởi Linh đứng dậy, xé toạc áo trên, chỉ vào hình xăm trên người, nói: "Ông nhận ra tôi, đúng không?" Lão Bàn Mã ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh một cái, mặt không biểu cảm.

Như thể căn bản không thèm nói chuyện với anh, lão cầm tẩu thuốc hút vài hơi.

Lão già ra vẻ rất ngầu, nhưng xui xẻo là, lần này đối thủ của lão lại là Ngô Mặc cái tên không chịu chơi theo lẽ thường này.

"Mẹ kiếp, bày đặt cái gì mà bày đặt, có phải là cho ông thể diện không hả?" Ngô Mặc vỗ tay giật lấy tẩu thuốc của lão già, trực tiếp ném sang một bên.

Lại từ túi quần sau mông lấy ra một cái sổ nhỏ, trực tiếp ném vào mặt lão già.

Đứng dậy ghé sát tai lão, hạ giọng nói: "Lão già thối, nhìn ảnh trên chứng minh thư xem, năm đó ông giết người có sướng không?

Tưởng diệt khẩu thì không ai biết à?" "Ông đây nói cho ông biết, cái thằng lính nhỏ mà các người dùng bao tải gạo bịt chết đó, gia đình có gia thế rất lớn, nhiều năm nay vẫn luôn truy tìm chuyện này, nếu không muốn cháu trai ông xảy ra chuyện, thì nói rõ mọi chuyện đi." "Đến lúc đó, ông đây tâm trạng tốt, thấy ông tuổi cũng cao rồi, sẽ giúp ông cầu xin một tiếng, tha cho con trai và cháu trai ông." "Nếu không, hắc hắc, bây giờ là xã hội pháp trị đấy, đừng nói cháu trai ông, đến chắt ông cũng đừng hòng sống yên." Phương ngữ của Ngô Mặc rất chuẩn, giọng lại hạ rất thấp, trừ lão Bàn Mã ra, những người còn lại đều không nghe thấy cậu ta đang nói gì.

Sắc mặt Bàn Mã trong nháy mắt cực kỳ khó coi, lão mở chứng minh thư ra.

Khi nhìn rõ bức ảnh một người trẻ tuổi mặc quân phục trên đó, ánh mắt lão đờ đẫn.

Những ký ức năm đó như suối trào dâng lên trong lòng, cánh cửa ký ức bị phong ấn nhiều năm, trong khoảnh khắc đã mở ra.

Khi Ngô Tà nhìn thấy Ngô Mặc lại lấy ra một cái sổ nhỏ nữa, vẻ mặt cũng cực kỳ thú vị.

Sự tò mò thúc đẩy anh rất muốn xem, đây lại là chứng minh thư gì nữa?

Hắc Nhãn Kính vẫn ngồi sau lưng Ngô Mặc, như thể vệ sĩ giúp cậu ta giữ vững tình thế.

Chương 106

Ngô Mặc lấy ra nhanh, ném đi cũng nhanh, anh ta nhất thời cũng không nhìn rõ.

Nhưng anh ta nhìn thấy chiếc quần leo núi có mấy cái túi của Ngô Mặc, thật sự rất muốn tiến lên sờ xem, bên trong chứa toàn những thứ lộn xộn gì?

Cái sổ nhỏ này lấy ra, Ngô Mặc cũng rất uất ức.

Người khác làm nhiệm vụ đều được tích phân, còn cậu thì ngược lại, phải tốn ngược tích phân, thật là hết nói nổi.

Để tạo áp lực cho Bàn Mã, cậu đã tốn 100 tích phân từ cửa hàng hệ thống để đổi ra một chứng minh thư.

Chủ yếu là để lừa Bàn Mã, nói với lão rằng, người bị giết năm đó có gia thế thế lực rất mạnh.

Nếu không muốn liên lụy đến con cháu, thì hãy nói ra sự thật.

Nếu không, con trai và cháu trai của lão có sống được hay không, thật sự còn là chuyện khó nói.

Người đến tuổi già, chỉ cầu mong con cháu một đời bình an.

Mà lời nói của Ngô Mặc như con dao, khoét một lỗ thủng trong tim lão.

Lần này Bàn Mã thật sự sụp đổ, lão đứng dậy đẩy A Quý ra ngoài, rồi lại gọi con trai đang ở ngoài cửa vào.

Cửa vừa đóng lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lão trực tiếp quỳ xuống, thực hiện nghi thức lớn nhất của địa phương với Ngô Mặc.

Ngẩng đầu thành khẩn cầu xin: “Chuyện năm đó đều là do một mình tôi làm, người cũng là tôi giết, hoàn toàn không liên quan đến người nhà tôi, tôi cầu xin ngài, đừng liên lụy đến con cháu tôi, bọn chúng vô tội.” “A đa, cha đang nói gì vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Con trai Bàn Mã đứng bên cạnh vô cùng lo lắng.

Không hiểu cha mình bị làm sao, sao lại quỳ xuống trước một người trẻ tuổi?

Muốn đỡ cha dậy, nhưng lại không dám động thủ, sốt ruột đến mức đi vòng vòng.

Ngô Tà có chút kinh ngạc, xuất phát từ lòng tôn trọng người già và yêu thương trẻ nhỏ, anh bản năng muốn đỡ Bàn Mã.

Nhưng nghĩ lại một chút, anh lại vững vàng ngồi tại chỗ.

Tuy anh không biết lão già nói gì, nhưng nhìn tình hình, hiện tại rõ ràng là em trai mình đang chiếm thế thượng phong.

Ngô Mặc nhả một vòng khói về phía Bàn Mã, thong thả nói: “Cái đó còn phải xem biểu hiện của ông, nếu ông nói không khớp với những gì tôi điều tra ra, thì chuyện này, sẽ khó giải quyết rồi đó.” “Được, tôi sẽ nói ra tất cả.” Bàn Mã quay đầu nhìn con trai mình, trong lòng thở dài một hơi.

Lão nhắm mắt lại, rồi khi mở ra, có một cảm giác buông bỏ, bắt đầu kể lại toàn bộ sự việc một cách đầy đủ.

Dưới lời kể của Bàn Mã, câu chuyện năm đó đã bị chôn vùi bấy lâu, cuối cùng cũng tái hiện lại nhân gian.

Giữa những năm 70, một đội khảo cổ được lính canh gác đã đến Lĩnh Nam, muốn tiến vào khu vực núi, cần có người dẫn đường.

Thời đại đó xung đột biên giới rất thường xuyên, nếu đội ngũ muốn vào núi, thông thường đều cần người địa phương làm hướng dẫn viên, như vậy có thể tiết kiệm thời gian hiệu quả, đồng thời còn tránh được nguy hiểm.

Mà năm đó, thợ săn nổi tiếng nhất trong trại chính là Bàn Mã, những khu rừng sâu núi già xung quanh lão thường xuyên một mình đi vào, rất phù hợp với nhiệm vụ dẫn đường.

Huống hồ làm hướng dẫn viên còn có thể nhận tiền công.

Đối với lão lúc đó còn phải nuôi vợ con, đây càng là một công việc tốt.

Đội quân cần tiến vào núi Dương Giác, nơi đó lão cũng không thường xuyên đến.

Vẫn là năm đó vì muốn lấy vợ, lão đặc biệt đến đó săn bắn mới biết được phương hướng, đương nhiên cũng chỉ mới đi qua một lần.

Ở đó có một cái hồ chết, ngoài lão ra, cả thôn không ai biết nơi này.

Lão không biết những người này vì sao lại đến đây, nhưng năm đó đây đều thuộc về cơ mật quân sự, lão chỉ là một người dân núi bình thường, không dám hỏi cũng không dám nói.

Vì lão thể hiện rất tốt, họ đặc biệt chọn lão cứ vài ngày lại đến đưa tiếp tế.

Cứ như vậy, khi lão đến đây lần thứ hai, đã phát hiện bên hồ có rất nhiều hộp, lính canh gác rất nghiêm, lão muốn chạm vào cũng không có cơ hội.

Nhưng lão cũng không để ý, cho đến vài lần sau khi quay lại, phát hiện bên hồ xuất hiện rất nhiều mùi khó ngửi, hình như là từ những cái hộp này tỏa ra.

“Mùi khó ngửi?” Ngô Tà chen lời: “Là mùi của cục Thiết Ngật Đáp đúng không?” “Phải, loại mùi này rất khó tả.” Lão Bàn Mã gật đầu, thở dài một tiếng kể: “Lúc đó tôi còn trẻ, khí thế hừng hực, có một chút tâm lý phản nghịch, càng không cho tôi chạm vào, tôi lại càng muốn chạm, lợi dụng lúc người ta không chú ý, mở hộp ra lấy một cục.” “Nhưng thứ này đều có số hiệu, tôi cũng không dám trộm đi, chỉ là xem xem rốt cuộc là cái gì.” “Thôi được rồi lão già, tôi không muốn nghe ông năm đó phản nghịch thế nào, nhanh tiếp tục đi.” Ngô Mặc vội vàng cắt ngang lời cảm thán của Bàn Mã, cậu định thừa thắng xông lên, không thể cho lão già này thời gian phản ứng.

Nếu không thật sự để lão ta im miệng không nói, chẳng phải mình đã tốn tích phân đổi chứng minh thư vô ích sao?

Những ký ức tiếp theo đối với Bàn Mã cũng rất nặng nề.

Sắc mặt lão rất đáng sợ, nắm chặt nắm đấm, như thể đang ở trong trạng thái cực kỳ căng thẳng, rồi tiếp tục kể lại.

Có một lần lão dẫn bốn anh em cùng nhau vào núi đưa tiếp tế, như vậy trên đường về còn có thể săn bắn, một công đôi việc.

Kết quả một trong số những người anh em đó nhìn thấy vật tư tiếp tế trong doanh trại, nổi lòng tham, muốn trộm một ít gạo về nhà cho con ăn thử.

Vào cái năm đó, mức độ nghèo đói ở Lĩnh Nam vô cùng nghiêm trọng, nhà nhà đều có hiện tượng người chết đói, một bát gạo đủ để cứu sống một mạng người.

Bàn Mã ban đầu không muốn đồng ý, nhưng bốn người còn lại đều có chút động lòng.

Để không làm mất hòa khí anh em, lão liền định nhắm mắt làm ngơ.

Ai ngờ lại xảy ra chuyện, khi họ đang trộm gạo thì bị lính tuần tra phát hiện.

Đây là khu vực kiểm soát, bắt được có thể bắn chết ngay lập tức.

Bàn Mã phát hiện cảnh này, liền lén lút ở phía sau dùng bao tải trùm lấy người lính.

Cứ như vậy, mấy người đã bóp chết người lính.

Bọn họ vốn định hủy thi diệt tích, không ngờ lại bị người khác phát hiện.

Dứt khoát làm liều, lợi dụng lúc đêm tối phần lớn mọi người đều đang ngủ.

Lẻn vào lều bạt giết hết tất cả mọi người, sau đó ném tất cả xác người xuống hồ, vật tư thì lén lút mang về thôn.

“A, A đa, cha...” Con trai Bàn Mã đơn giản là không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Kinh hoàng nhìn cha mình, run rẩy hỏi: “Cha, cha đã giết nhiều người như vậy sao?” Ngô Tà và những người khác dưới sự phiên dịch của con trai Bàn Mã, cũng nghe mà dựng tóc gáy.

Không ngừng đánh giá Bàn Mã, không hiểu sao lão già này lại tàn nhẫn đến vậy?

Hắc Nhãn Kính thì không có phản ứng gì, anh ta đã tự mình trải qua rất nhiều chuyện như thế này.

Vào những năm tháng đặc biệt, đừng nói là giết người cướp thức ăn, ngay cả chuyện vì để sống sót mà ăn thịt con ruột, năm đó cũng xảy ra không ít.

“Lão già, ông ghê gớm thật đấy, vì miếng ăn mà giết nhiều người như vậy, đỉnh của chóp.” Vương Bàn Tử giơ ngón cái lên, giọng điệu trào phúng.

Lão già không đáp lời Vương Bàn Tử, hoặc có thể nói lúc này lão đang chìm đắm trong hồi ức, toàn thân run rẩy.

Lão lẩm bẩm: "Tôi cứ nghĩ bọn họ chết rồi thì sẽ không có chuyện gì nữa, nhưng không ngờ mấy ngày sau tôi quay lại kiểm tra, bọn họ vậy mà lại xuất hiện, hơn nữa trên người đều có cái mùi vị cổ quái đó." "Hơn nữa những người mà tôi tự tay giết chết, vậy mà chẳng biết gì cả, vẫn ở đó nói chuyện phiếm." "Khoan đã, lão già, ông đang kể chuyện ma cho mấy anh em tôi nghe đấy à?" Vương Bàn Tử đưa tay ra, cắt ngang lời lão già, nói: "Ông đừng có mà bịa chuyện tào lao với mấy anh em tôi." Nghe con trai dịch lại, Bàn Mã mặt lạnh đi, "Tôi không lừa các người, tôi thật sự đã tự tay giết bọn họ, nhưng bọn họ cũng thật sự sống lại rồi." Lão lại chỉ vào Trương Khởi Linh nói: "Trên người hắn cũng có cái mùi này, hắn và những con yêu quái chết đi sống lại kia đều không phải là người." "Ánh mắt những người đó rất quỷ dị, còn có hai người anh em của tôi, cũng đều treo cổ chết trong nhà, chuyện này tôi cả đời cũng không quên, tuyệt đối không nói dối." Nói xong, lão lấy cục Thiết Ngật Đáp của mình ra, đưa cho Ngô Mặc nói: "Cậu xem, đây là cái tôi lấy được năm đó, cậu ngửi xem có mùi không?

Nhưng mà nhiều năm như vậy rồi, mùi vị đã nhạt đi rất nhiều." "Không tệ, ông quả nhiên không nói dối." Ngô Mặc nhận lấy Thiết Ngật Đáp, vươn vai đứng dậy.

Từ trên bàn nhặt lấy cuốn sổ đỏ, tiện tay nhét vào túi.

Dưới ánh mắt mong đợi của Bàn Mã, cậu cười tủm tỉm nói: "Xét thấy ông đã nói thật, chuyện này tôi sẽ báo cáo với cấp trên, chắc là sẽ không liên lụy đến con cháu của ông đâu." Lúc này Bàn Mã mới thở phào nhẹ nhõm.

Cả người lão như già đi mười mấy tuổi, tinh thần và khí lực đều mất sạch.

“À phải rồi, lão già, vị trí cái hồ đó ông có biết không?” Ngô Mặc đột nhiên nhớ ra một chuyện, tuy cậu biết câu chuyện, nhưng lại không biết vị trí.

Cậu không muốn tốn thêm tích phân để đổi bản đồ, đối với cậu mà nói, tốn tích phân không khác gì cắt thịt mình.

“Không, tôi không muốn đến đó nữa, cả đời này tôi cũng không muốn đến đó nữa.” Bàn Mã điên cuồng lắc đầu, chết sống không muốn quay lại cái nơi khiến lão cảm thấy kinh sợ đó.

Ngô Mặc nghĩ nghĩ trong nguyên tác là Vân Thải dẫn mấy người kia đi qua, cũng không bức ép lão già nữa.

Vừa đi về phía cửa vừa nói: “Mấy anh em, đi thôi, về làm việc.” “Khoan đã.” Ngô Tà đột nhiên mở miệng nói: “Lão đại, hình xăm trên người ông là sao vậy?” Con trai Bàn Mã giải thích: “Mấy vị, hình xăm trên người cha tôi là do một người Miêu đi ngang qua giúp xăm lên năm đó, là để đền ơn cứu mạng của ông nội tôi, nói rằng hình xăm này có thể chống lại cổ trùng.” Câu trả lời này không giống với suy đoán của Ngô Tà, khiến anh nhất thời có chút thất vọng.

Gật đầu không nói thêm gì, đi theo Ngô Mặc ra ngoài.

Bên ngoài A Quý vẫn đang đợi, hắn bị đuổi ra ngoài vô duyên vô cớ nên hơi uất ức.

Thấy mấy người đi ra, hắn vội vàng lại gần, hỏi: “Ông chủ, không sao chứ?” Ngô Mặc không trả lời hắn, cậu đang suy nghĩ xem chuyện này sau đó sẽ phát triển thành như thế nào?

Vừa về đến nhà A Quý, Ngô Mặc đã bị Ngô Tà vội vàng kéo vào phòng.

Chương 107

“Tiểu Mặc, rốt cuộc chuyện này là sao?

Sao em biết chuyện của Bàn Mã?

Còn nữa, cái giấy tờ tùy thân của em là cái gì vậy?

Sao hắn vừa nhìn thấy là nói tuốt tuột ra hết?” Ngô Tà lúc này bụng đầy thắc mắc.

Anh ta không thể chờ đợi thêm một phút một giây nào nữa, nhất định phải hỏi cho ra lẽ, nếu không sẽ cảm thấy mình bị nghẹn chết mất.

Những câu hỏi của Ngô Tà cũng là điều mà những người còn lại đang tò mò.

Vương Bàn Tử đóng cửa lại, bốn người vây Ngô Mặc thành một vòng tròn, sợ rằng tên nhóc này lại lẻn mất.

Ngô Mặc xoa xoa trán, giơ hai tay lên, vẻ mặt bất lực nói: “Được rồi, tôi sợ mấy người thật đấy, tôi khai còn không được sao?” “Đúng, ngoan như vậy mới phải chứ, lại đây ngồi này, ca lấy ghế cho em.” Hắc Nhãn Kính vỗ Ngô Mặc một cái, rất ân cần kéo cái ghế lại.

Hắn giả vờ lau đi lớp bụi trên đó, đẩy Ngô Mặc ngồi xuống rồi đặt hai tay lên vai cậu, cười mỉm nói: “Mệt mỏi lắm rồi phải không, ca xoa bóp cho em một chút.” Cái tư thế đó, nếu trên vai còn có thêm một cái khăn trắng nữa thì y chang một tiệm mát xa của người mù trên phố.

Ngô Tà thật sự không thể nhìn nổi nữa, lên tiếng nói: “Hắc gia, anh có thể đừng làm loạn nữa không?

Tiểu Mặc, em mau nói đi.” “Bắt đầu kể từ đâu đây?” Ngô Mặc chép miệng, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Rốt cuộc phải bắt đầu bịa thế nào mới có thể lừa được mấy lão già gian xảo kia, trừ anh trai mình ra?

“Em nói trước đi, sao em biết chuyện của Bàn Mã?” Chuỗi sự việc này khiến Ngô Tà có chút nhận ra, có lẽ thằng em mình căn bản không ngoan ngoãn như mình nghĩ, thằng nhóc này có quá nhiều bí mật.

“Ài, nói sao nhỉ?” Ngô Mặc nghĩ nghĩ, vừa định móc thuốc lá từ túi ra thì Hắc Nhãn Kính phía sau đã châm sẵn một điếu, trực tiếp nhét vào miệng cậu, cười cổ vũ: “Nào, nghĩ cho kỹ xem bịa thế nào cho hợp lý đây.” Ngô Mặc: “…” Nếu không phải để giữ vẻ mặt, Ngô Mặc thật sự muốn quay người một cái tát bay hắn ta.

Tên khốn này ở đây chẳng qua là để phá đám mình thôi.

“Ca, lúc trước em từ viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc lấy ra không chỉ có một cuốn sổ tay, chỉ là lúc đó thời gian gấp gáp, em chỉ xem qua loa nên không đưa cho ca.” Ngô Mặc bất đắc dĩ, chỉ có thể bịa chuyện này vào nhật ký, dù sao Trần Văn Cẩm cũng không biết đã đi đâu rồi?

Cái bà nương ở Tháp Mộc Đà lần trước, chắc chắn không phải Trần Văn Cẩm thật sự, cho nên chuyện này căn bản là không có đối chứng.

Chỉ cần khả năng chém gió của mình đủ mạnh, ai cũng không nói được gì.

“Em nói là trong cuốn nhật ký có ghi lại chuyện này sao?” Ngô Tà sờ cằm, trầm ngâm.

“Nhưng sao có thể chứ?

Lúc Bàn Mã giết người, Trần Văn Cẩm sao lại biết rõ ràng như vậy?” “Cũng không phải là không thể.” Vương Bàn Tử đột nhiên chen vào: “Thiên Chân, cậu thật sự tin trên thế giới này có chuyện chết đi sống lại sao?

Lại còn là cả một đội đều sống lại?” “Tôi đương nhiên không tin rồi, chuyện hoang đường như vậy, sao có thể xuất hiện trong thế giới thực được.” Ngô Tà cười khổ một tiếng.

“Nhưng tôi thấy vẻ mặt của Bàn Mã cũng không giống nói dối, chứng tỏ năm đó hắn thật sự nhìn thấy những người bị giết kia lại xuất hiện lần nữa.” “Vậy có khả năng này không?” Vương Bàn Tử đầu óc rất linh hoạt, lập tức suy đoán: “Những người bị giết năm đó là đợt thành viên khảo cổ đầu tiên, còn mấy ngày sau Bàn Mã nhìn thấy là đội thứ hai, và những người này đã hóa trang, chính là để thay thế đợt người đầu tiên.” “Như vậy thì nói xuôi rồi, Trần Văn Cẩm ở Cung điện Tây Vương Mẫu kia chính là người của đội thứ hai, bọn họ vốn định tự mình động thủ, không ngờ Bàn Mã lại ra tay trước, cho nên bà ta mới ghi lại mọi chuyện vào nhật ký.” Ngô Mặc nghe Vương Bàn Tử nói vậy, suýt nữa nhảy lên hôn hắn một cái.

Bàn ca này đúng là có ý tứ, không uổng công chơi với nhau, hoàn toàn giúp mình bịa ra hết rồi.

“Đúng, Bàn ca nói đúng, chính là ý đó.” Ngô Mặc liên tục gật đầu, thành khẩn nhìn Ngô Tà: “Ca, trên nhật ký đại khái ghi lại một số nội dung, cho nên em mới dựa vào thông tin trên đó, cố ý lừa ông già Bàn Mã, lão ta làm việc khuất tất nên mới khai ra hết.” “Nhật ký đâu?

Lấy ra đây, anh xem.” Ngô Tà giơ một tay lên, lắc qua lắc lại trước mặt Ngô Mặc: “Đừng nói với anh là em làm mất rồi nhé, anh không tin đâu.” “Khụ, ca, ca thông minh quá, sao ca biết em làm mất rồi chứ?” Ngô Mặc lộ vẻ mặt lúng túng, chắp tay nói: “Em thật sự không lừa ca đâu, lúc đó tình huống đặc biệt, em, em xé cái sổ để lau chân.” Nói xong chỉ vào Hắc Nhãn Kính phía sau: “Không tin thì ca hỏi anh ấy, lúc đó hai đứa mình có phải bị rơi xuống nước không?” Ngô

Mặc bĩu môi, giả vờ đáng thương: “Từ nhỏ đến lớn em đâu có chịu tội này bao giờ?

Cũng không nghĩ nhiều, liền lấy cuốn sổ từ trong túi chống nước ra, xé xé rồi lau chân luôn.” Lý do này mạnh mẽ đến mức mấy người có mặt đều câm nín.

Đặc biệt là Ngô Tà.

Rõ ràng biết Ngô Mặc lại chém gió, nhưng nhìn vẻ mặt đáng thương giả vờ của cậu ta, giận cũng không được, cười cũng không được, tóm lại là khó xử vô cùng.

Khóe mắt Hắc Nhãn Kính ý cười, gần như không thể kiềm chế mà tràn ra.

Ngay từ đầu, hắn đã nhận ra Ngô Mặc căn bản đang nói dối.

Tuy nhiên, ở thời đại này có chút đầu óc thì vẫn là chuyện tốt, ít nhất sẽ không đến nỗi bị người ta bán còn phải đếm tiền.

Trong mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia bất lực.

Người đàn ông thần thánh này, từ khi gặp Ngô Mặc, cuộc đời bỗng tràn ngập những trò đùa ác ý.

“Ài, còn cái giấy tờ tùy thân kia thì sao?

Lại là cái gì?” Ngô Tà xoa xoa trán, cảm thấy thái dương giật giật.

“À, ca nói cái này à?” Ngô Mặc tùy tiện móc cái sổ nhỏ ra, ném lên bàn: “Không phải nói muốn đến đây sao, em liền nghĩ đến chuyện này, đặc biệt chuẩn bị trước đó.” Ngô Tà cầm lên xem, chỉ thấy cái giấy tờ này rất cũ kỹ, trên đó viết “Thẻ binh sĩ”.

Mở ra bên trong có một tấm ảnh chứng minh thư rất cũ.

Anh ta nghi hoặc hỏi: “Đây chính là người bị giết kia sao?

Sao em biết được?” “Tôi biết cái quái gì chứ, cái chứng minh thư này Phan Gia Viên bán 5 tệ một cuốn, ảnh trên đó tôi kiếm đại đó, dù sao lúc đó ảnh cũng không rõ, chả nhìn ra ai với ai đâu.” Ngô Mặc thản nhiên nói, rồi đứng dậy, kéo cái ba lô của mình, từ trong đó lại lôi ra mấy cuốn giấy tờ khác.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người ném lên bàn: “Này, còn mấy cái này nữa, người ta nói tôi mua nhiều, tính tôi 3 tệ một cuốn.” Vương Bàn Tử tò mò tiến lên lật xem, lẩm bẩm: “Chứng chỉ đầu bếp?

Chứng chỉ sĩ quan?

Chứng nhận tàn tật?” Nói xong, ánh mắt hắn chợt đọng lại, từ trong đó rút ra hai cuốn đưa đến trước mặt Ngô Mặc hỏi: “Mẹ kiếp, cái chứng chỉ ngầu lòi này và chứng chỉ thần bài là sao vậy?

Thằng nhóc mày giở trò gì thế?

Cái gì mà lộn xộn thế này?” “Phụt!” Hắc Nhãn Kính lần này thật sự không kiềm chế được, bám vào tay vịn của ghế cười đến suýt ngất.

Từ khi quen Ngô Mặc đến nay, hắn cảm thấy số lần mình cười phá lên ngày càng nhiều.

Tên nhóc trước mặt này, quả thực là một cây hài sống, thêm vào cuộc đời dài đằng đẵng của hắn một nét màu đậm.

Khiến trái tim lạnh lẽo cô độc kia của hắn, lại bắt đầu đập mạnh trở lại.

“Cười cái mẹ gì, cái chứng tàn tật này là cho anh đấy.” Ngô Mặc không chiều Hắc Nhãn Kính, thừa cơ hắn đang cười to, trực tiếp nhét giấy tờ vào miệng hắn.

Mọi người náo loạn một lúc, rồi lại bắt đầu bàn chuyện chính sự.

Vì Bàn Mã đã nhắc đến cái hồ kia, vậy thì nói gì đi nữa cũng phải tự mình đến điều tra một phen.

Tuy nói đã mấy chục năm trôi qua rồi, nhưng nơi đó rất ít người qua lại, có lẽ sẽ còn lưu lại một vài manh mối.

Ý tưởng thì rất hay, nhưng hiện thực lại có chút khó khăn.

Do xảy ra vụ án có người chết, để làm rõ nguyên nhân tử vong, cán bộ trong làng đã nghiêm cấm những người khác vào núi.

Đồng thời tổ chức thanh niên địa phương, vào núi khám sát, nhất định phải tìm ra, rốt cuộc là ai đã giết người trong làng.

Nếu chuyện này không tìm ra manh mối, mấy làng xung quanh đều sẽ hoang mang, không có lợi cho việc quản lý.

“Mẹ kiếp, cái này là diễn tuồng gì đây?” Ngô Mặc cũng không ngờ sự việc lại phát triển thành ra thế này.

Vốn tưởng rằng sẽ bỏ tiền thuê Vân Thải dẫn người vào núi.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, đừng nói là vào núi, ngay cả đi lung tung trong làng cũng sẽ bị người ta nghi ngờ.

Nhưng Ngô Mặc nghĩ lại, lại thấy thoải mái, trong lòng thầm nhủ: “Thiết, dù sao thì gia đây cũng không vội, giờ thì tôi muốn xem người của Khâu Đức Khảo sẽ vào núi bằng cách nào đây?” Ở lại trong làng không có việc gì làm, Ngô Mặc mỗi ngày giống như một lão gia, nằm phơi nắng giữa sân.

Vẻ ung dung tự tại đó, cứ như cậu ta đến đây không phải để làm việc, mà là để dưỡng lão.

Bàn Tử ở đây buồn bực vô cùng, nếu không phải Vân Thải, hắn đã sớm xúi giục mấy người rời đi rồi.

Cùng lắm là chuẩn bị đầy đủ rồi quay lại lén lút vào núi.

Dù sao mười vạn đại sơn rộng lớn như vậy, không vào từ lối này cũng có thể đổi lối khác.

Ngô Tà rất hứng thú với cái khối sắt kia, mấy ngày nay chỉ muốn nghiên cứu một chút, rốt cuộc bên trong là cái gì?

“Hay là thế này đi, Thiên Chân, Bàn gia tôi ra ngoài kiếm ít axit về, tôi không tin là còn có thứ gì mà axit không hòa tan được.” Vương Bàn Tử cũng muốn nhân cơ hội đi dạo một vòng, đương nhiên, tốt nhất là có Vân Thải bầu bạn thì càng hoàn hảo.

Nghĩ đến đây, hắn quay đầu nhìn Vân Thải không xa.

Cười mỉm nói: “Vân Thải muội tử, hay là em đi cùng Bàn ca ca chuyến này nhé?” “Được ạ, Bàn ca ca, vậy em đi cùng anh.” Vân Thải gật đầu, đứng dậy về phòng chuẩn bị đồ đạc.

Liên tục mấy lần đều là Vương Bàn Tử bảo vệ Vân Thải, khiến Vân Thải đối với Vương Bàn Tử nảy sinh cảm giác đặc biệt.

Dường như chỉ cần ở bên cạnh ca ca này, sẽ rất an tâm.

“Oa, Bàn ca, anh đây là mượn công đi du lịch tán gái à.” Ngô Mặc đi tới, vẻ mặt cười gian, “Có cần huynh đệ giúp anh xoa bóp một chút, lát nữa sẽ sung sức hơn không?” “Tránh ra một bên, thằng nhóc thối, Bàn ca tôi là người đàng hoàng, nghĩ gì thế?” Vương Bàn Tử bề ngoài nói năng chính nghĩa.

Chương 108

Thực tế lén nhìn về phía Vân Thải vừa đi, hạ giọng nói: “Xoa bóp có hiệu quả không?

Thủ pháp của mày đừng xoa cho tao thành liệt nửa người đấy nhé?” “Thôi Bàn Tử, đừng có mơ mộng hão huyền, anh cũng không sợ Tiểu Mặc xoa cho anh thành bán thân bất toại.” Ngô Tà vỗ Vương Bàn Tử một cái, nhắc nhở: “Axit nguy hiểm lắm, anh cầm cẩn thận chút, đừng làm đổ, với lại, mua được bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, tôi sợ ít quá không hòa tan được đâu.” “Yên tâm đi, Bàn gia tôi biết tính toán mà.” Vương Bàn Tử và Vân Thải đi không lâu, một cán bộ trong làng vội vã đi vào nhà A Quý.

Vừa vào cửa đã gọi: “A Quý, ra đây một chút, tôi có chuyện tìm ông.” “Sao vậy?” A Quý vội vàng đặt công việc đang làm xuống, chạy ra.

Ông ta hiện tại rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Muốn Ngô Mặc và họ mau chóng rời đi, nhưng phí ở trọ mà họ đưa đủ để cả nhà ông một năm không cần làm việc.

Không cho họ đi thì lại sợ người chết thật sự là do mấy người này giết.

Đặc biệt là thằng nhóc tuổi trẻ kia, vậy mà đối đầu với lão già Bàn Mã mà không hề thua kém, rõ ràng là có lai lịch.

Ông ta đã nhìn rõ rồi, cái gì mà bệnh thần kinh?

Thằng nhóc này chắc chắn là đang lừa ai đó, nhưng những lời này ông ta lại không dám nói thẳng ra.

“A Quý, tôi đến báo cho ông biết một tiếng, gần đây trong làng giới nghiêm, không tiếp đãi du khách từ nơi khác đến, ông cẩn thận chút, đừng ai cũng mời vào nhà.” Cán bộ kéo A Quý dặn dò: “Ông không biết đâu, sáng nay có một đội người đến, khoảng 50, 60 người gì đó, nói là muốn vào núi khám thám, nhưng trưởng tộc kêu họ lấy chứng minh, họ lại không lấy ra được, cho nên, họ đều bị chặn ngoài làng rồi.” “Trưởng tộc sợ có người bị dụ dỗ, lén lút dẫn họ vào núi, cho nên bảo tôi đi từng nhà thông báo một, tôi nói cho ông biết, lúc này ông đừng có dại dột, nếu thật sự xảy ra chuyện, tôi không bảo vệ ông được đâu.” A Quý liên tục gật đầu: “Yên tâm đi, tôi hiểu rồi.” Kể từ khi người đàn ông bước vào cửa, Ngô Mặc đã giả vờ ngủ với chiếc quạt che mặt.

Thực tế toàn bộ tâm trí cậu đều chú ý đến hắn, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Do đó, toàn bộ cuộc đối thoại của hai người đều lọt vào tai cậu.

Cậu thầm suy đoán, rốt cuộc đây là nhóm người nào?

Thủ đoạn lừa người cũng kém cỏi quá đi.

“Có muốn ra ngoài dạo một chút không?” Hắc Nhãn Kính xuất hiện phía sau Ngô Mặc, nhấc chiếc quạt trên mặt cậu lên, cười nhẹ: “Không phải tò mò ai đến sao?

Không xem thì ngủ nổi à?” Ngô Mặc ngồi dậy từ ghế tựa, nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính như đang suy nghĩ điều gì, đột nhiên lên tiếng: “Ca, nói thật, vụ làm ăn này anh kiếm được bao nhiêu tiền?” Trong mắt Hắc Nhãn Kính lóe lên một tia sáng.

Hắn giả vờ ngạc nhiên hỏi: “Vụ làm ăn gì?

Gần đây anh không phải vẫn luôn ở cùng em sao?” “Bớt mẹ nó giả vờ đi.” Ngô Mặc bĩu môi, đứng dậy một tay vươn ra, khoác vai Hắc Nhãn Kính.

Tàn nhẫn nói: “Anh dám thề với trời không, nếu lừa em thì ra cửa bị bí tiểu chết?” Hắc Nhãn Kính: “…” Hai người đầu kề đầu, dán chặt vào nhau.

Nếu lúc này người ngoài nhìn thấy cảnh này, có lẽ sẽ che mắt lại, lén lút qua kẽ tay muốn nhìn cho kỹ.

Hắc Nhãn Kính nghĩ mãi nửa ngày, cũng không ngờ Ngô Mặc lại hỏi câu này?

Khiến hắn dở khóc dở cười, cười lắc đầu, bất lực lên tiếng: “Được, ca thề, lừa em thì bí tiểu chết, thế này được rồi chứ?” Ngô Mặc cũng không mong Hắc Nhãn Kính nói phải hay không, dù sao cậu biết, tên Hắc Nhãn Kính này sẽ không làm hại mình.

Chẳng qua là cậu rảnh rỗi vô vị, muốn tìm cớ bắt nạt tên này một chút, ai bảo hắn không có việc gì lại cứ phá đám mình chứ?

Hai người thu dọn nhanh gọn, nghênh ngang đi ra ngoài, như thể lệnh cấm trong làng đối với họ vô dụng vậy.

Nhưng mà thực sự cũng không có tác dụng lớn, hai tên này vốn không phải người bình thường, căn bản không đi theo lối mòn.

Đừng nói là một ngôi làng nhỏ, dù là xuống mộ, hai người họ cũng dám nhảy múa trên đầu chủ mộ.

Hai người đi đến cửa làng, nhìn thấy ở đây có mấy người qua lại tuần tra.

Ngô Mặc tùy ý chào hỏi một tiếng, kéo Hắc Nhãn Kính đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý đến mấy người phía sau đang thì thầm to nhỏ.

Kể từ khi Ngô Mặc và những người khác đến đây, trong làng liên tiếp xảy ra chuyện.

Người già mê tín, sau lưng nói mấy người bọn họ mang sát khí, chọc giận sơn thần, đặc biệt là Hắc Nhãn Kính, một thân tà khí, nhất định không phải người tốt.

Tuy nói cách nói này bị cán bộ phủ nhận, nhưng vẫn được lưu truyền trong làng.

Ra khỏi làng không xa, phía trước có một thung lũng nhỏ.

Nơi đó bình thường căn bản không có ai, vẫn luôn trống rỗng.

Nhưng bây giờ bên trong lại cắm đầy lều bạt, không ít người mặc đồ rằn ri đang bận rộn, trông cực kỳ náo nhiệt.

Xung quanh thung lũng là một khu rừng rậm rạp, mọc đầy những cây cổ thụ cao lớn.

Giống như những người bảo vệ tự nhiên, che chắn thung lũng kiên cố.

“Ca, lên đó xem sao.” Ngô Mặc chỉ về phía một cây cổ thụ cao vút trời xanh.

Cây này cao hơn 40 mét, thân cây rất to, cần hai ba người đàn ông trưởng thành nắm tay nhau mới ôm xuể.

Ước tính ít nhất cũng đã sống mấy trăm năm, tuy nhiên loại cây này ở Lĩnh Nam rất phổ biến, người dân địa phương cũng không mấy để ý.

Hai người thân thủ rất tốt, leo cây đối với họ chẳng khác nào chơi đùa, loáng cái đã leo lên đến đỉnh cây.

Vén cành lá ra, Ngô Mặc vừa định nhìn rõ xem đội người phía dưới là ai, thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một chiếc ống nhòm.

“Dùng cái này này, hàng mới nhất, nhìn rõ hơn.” Hắc Nhãn Kính cười mỉm nói: “Kể cả em muốn nhìn con gái trưởng thôn tắm cũng được.” “Xì, con gái trưởng thôn còn lớn tuổi hơn chú ba của em, em bị bệnh à.” Ngô Mặc nhận lấy ống nhòm, không vui trừng Hắc Nhãn Kính một cái, mỉa mai: “Em biết tại sao mắt anh không tốt rồi, chắc là do nhìn mấy thứ cay mắt nhiều quá.” “Vãi, sao lại là bà nương này?” Ngô Mặc cầm ống nhòm nhìn nửa ngày, kinh hô một tiếng, “Bà ta sao lại đến nữa?” Hắc Nhãn Kính nhận lấy ống nhòm, vừa lúc nhìn thấy A Ninh và một người phụ nữ khác từ trong lều đi ra.

Một người đẩy một ông lão ngồi xe lăn, người còn lại cầm sổ ghi chép nói gì đó bên cạnh.

Cả hai đều mặc đồ rằn ri, trông rất gọn gàng và nhanh nhẹn.

Ngô Mặc cúi đầu trầm tư, trong lòng thầm nhủ: “Xem ra ông lão xe lăn này chính là Khâu Đức Khảo, vì người của ông ta đã đến, vậy thì ông chú hai tiện nghi của mình còn xa không?” “Đinh!

Túc chủ xin chú ý, hiện tại phát hành nhiệm vụ phụ mới, check-in Âm Sơn Cổ Lâu.” “Giai đoạn 1, túc chủ cần tìm được nơi ẩn náu của Trương gia nhân cuối cùng, và chế phục hắn.” “Giai đoạn 2, túc chủ cần tiến vào tiền sảnh của cổ lâu dưới đáy hồ, lấy ra chiếc chuông đồng lục giác đang treo trên đó.” “Giai đoạn 3, túc chủ cần tiến vào Trương gia cổ lâu, lấy được ấn chương trong tay chủ nhân quan tài đầu tiên ở tầng cao nhất.” “Phần thưởng nhiệm vụ: Gói quà ngẫu nhiên của hệ thống!” Nghe thấy phần thưởng của hệ thống, Ngô Mặc liền ngây người.

Từ khi hệ thống xuất hiện đến nay, mỗi lần phần thưởng đều nói rõ ràng mạch lạc.

Kiểu mơ hồ không rõ ràng như thế này, quả thực là lần đầu tiên.

“Đồng tử, mày không nhầm đấy chứ?

Lỡ gói quà này toàn đồ lôm côm thì tao chẳng lỗ to à?” “Đinh!

Túc chủ xin chú ý, từ bỏ nhiệm vụ, hình phạt là lửa thiêu thân ba lần.” Ngô Mặc gần như tức điên.

Trong đầu không nhịn được mắng: “Mẹ nó, lão tử liều sống liều chết từ kinh đô chạy đến cái nơi rách nát này, mới chỉ giảm được hai lần, cái nhiệm vụ này không làm lại tăng thêm ba lần?

Mày mẹ nó là Chu Bái Bì à?” Nhưng bất kể Ngô Mặc phản đối thế nào, hệ thống cứ như chết rồi vậy, quả thực là im lặng đến cực điểm.

Nó dường như đã nắm được thóp của Ngô Mặc, biết phải làm thế nào mới khiến tên này có động lực hơn.

Ngô Mặc càng nghĩ càng tức giận, nhưng lại không có cách nào với hệ thống, chỉ đành ủy khuất chấp nhận nhiệm vụ này.

May mắn thay, lần này hệ thống cũng khá nhân tính hóa, không quy định thời gian cho cậu.

Nếu không Ngô Mặc thà chịu đau đớn chứ tuyệt đối không thỏa hiệp.

Vì đã chấp nhận nhiệm vụ, vậy thì Ngô Mặc cũng phải bắt đầu nghiêm túc đối đãi.

Cậu đứng đó không ngừng suy nghĩ.

Mấy người bọn họ lấy danh nghĩa du lịch đến Banai, căn bản không có chuẩn bị thiết bị lặn.

Nếu bây giờ quay về chuẩn bị, chắc chắn sẽ bị A Ninh và những người khác bỏ lại phía sau.

Lỡ đám người này lấy mất chuông đồng thì mình chẳng thiệt thòi sao?

Vậy thì chỉ còn lại một phương pháp – trộm.

“Nghĩ gì mà nhập tâm thế?

Không phải thấy tình nhân nhỏ là tâm lại động rồi đấy chứ?” Hắc Nhãn Kính đột ngột vỗ vai Ngô Mặc một cái, trong giọng nói có một ý vị khó tả.

Ngô Mặc bị hắn cắt ngang suy nghĩ, nghe rõ lời hắn nói liền mặt đen xì.

“Tình nhân nhỏ chó má, ông đây đang nghĩ, vì cô ta đã xuất hiện ở đây, chứng tỏ dưới hồ chắc chắn có chuyện bất thường.

Xem ra chúng ta phải mau về lập kế hoạch, không thể để đám quỷ sứ này nuốt chửng đồ tốt mà tổ tiên để lại được.” Lời Ngô Mặc nói ra vô cùng chính nghĩa, khí phách ngút trời.

Nếu bên cạnh không phải Hắc Nhãn Kính mà là một người lạ không quen biết, có lẽ còn thật sự nghĩ tên này là một thanh niên yêu nước cực kỳ.

Ngô Mặc là người của hành động, vì đã quyết định rồi nên không chần chừ nữa.

Cậu kéo Hắc Nhãn Kính vẫn đang mơ hồ, nhanh chóng quay về khách sạn nhà A Quý.

Chương 109

Về đến khách sạn, Ngô Tà đang ăn dưa hấu nói chuyện với Trương Khởi Linh.

Dù sao cũng là anh trai ruột, thấy Ngô Mặc bước vào, trên đầu có mồ hôi, vội vàng đứng dậy, xót xa nói: “Tiểu Mặc, nóng nực lắm rồi phải không, mau lại đây ăn miếng dưa hấu, mát mẻ một chút.” Lúc này Ngô Mặc nào có tâm tư ăn dưa hấu.

Trực tiếp đi lên một tay túm lấy Ngô Tà, một tay kéo Trương Khởi Linh, lôi vào phòng mình: “Ca, Lão Trương, hai người đi theo em, em có chuyện cần bàn với hai người.” Nhìn thấy mình bị bỏ lại phía sau, Hắc Nhãn Kính bất lực nhún vai, đi theo vào phòng.

Quay người một cước đá vào cửa, chu đáo đóng chặt cửa lại.

“Tiểu Mặc, sao vậy?

Chẳng lẽ em phát hiện ra manh mối gì sao?” Thấy Ngô Mặc như vậy, Ngô Tà đoán.

Ngô Mặc vẻ mặt nghiêm trọng: “Ca, ca biết ai đã đến không?” Nhìn Ngô Tà và Trương Khởi Linh vẻ mặt mơ hồ.

Ngô Mặc tiếp tục nói: “A Ninh dẫn người đang ở ngay ngoài làng, lúc nãy em cùng Kính ca qua đó xem một chút, cô ta chắc là đến cùng lão già Khâu Đức Khảo, bọn họ mang theo rất nhiều thiết bị.” Ngô Mặc đại khái kể lại tình hình mình nhìn thấy cho hai người.

Tuy nhiên lần này cậu không dám thêm mắm thêm muối, chỉ nói một vài suy đoán.

“Đồ khốn, thật không ngờ, người của Khâu Đức Khảo đến nhanh như vậy.” Ngô Tà vẻ mặt có chút lo lắng.

Vốn tưởng thời gian còn rất dài, mấy người tìm cơ hội vào núi xem tình hình, ai ngờ A Ninh và bọn họ lại đến đây ngay sau đó.

Điều này đủ để nói lên một vấn đề rất quan trọng, dưới hồ đó quả thực có thứ gì đó rất quan trọng.

Còn Khâu Đức Khảo muốn cái gì?

Chỉ có trường sinh.

Trương Khởi Linh trầm tư một lát, đứng dậy định đi.

Ngô Mặc tay nhanh mắt lẹ, một phát tóm lấy cánh tay hắn.

"Tôi nói Lão Trương này, anh vội cái gì?

Chúng ta có đồ đạc gì đâu?

Chẳng lẽ anh định cởi trần nín thở lặn xuống nước à?" Trương Khởi Linh dừng bước, vẻ mặt rất nghiêm túc nhìn chằm chằm Ngô Mặc, nói: "Có thể." "Có thể cái chó gì!

Anh có thể, mấy người kia có thể à?" Ngô Mặc lườm một cái, chỉ vào Ngô Tà nói: "Như anh tôi đây này, anh không sợ anh ấy ở dưới nước lâu quá mà chết ngạt à?" "Không." Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu, như thể chuyện Ngô Mặc nói, căn bản không thể xảy ra.

Ngô Mặc bị lời của Trương Khởi Linh làm cho nghẹn họng.

Chớp chớp mắt, nhất thời không biết nên phản bác thế nào.

Hai người nhìn nhau hồi lâu.

Một lát sau, Ngô Mặc thở dài, quay người một phát tóm lấy cánh tay Hắc Nhãn Kính.

Kéo hắn lại, nói: "Nào, Kính ca, anh giải thích ý của em cho Lão Trương nghe, em với anh ấy có rào cản lớn quá, nói không rõ ràng." Hắc Nhãn Kính bị đẩy vào thế khó.

Đối mặt với Trương Khởi Linh, hắn đứng thẳng tắp.

Đẩy gọng kính râm, nghiêm chỉnh nói: “Thiếu gia nhà tôi ý là, cậu ấy nhắm trúng đồ đạc của Khâu Đức Khảo, muốn kiếm một hai bộ về chơi cho sướng.” Nói xong, quay đầu nhìn Ngô Mặc, như thể thay đổi kịch bản vậy, lập tức đổi một vẻ mặt khác.

Cười xu nịnh: “Thiếu gia, tôi nói đúng không ạ?” Nhìn dáng vẻ này của Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc cảm thấy thái dương giật giật.

Cậu ta nghĩ mãi không thông, một anh chàng đẹp trai ngầu lòi như vậy, tại sao làm việc lại hèn hạ đến thế chứ?

“Tiểu Mặc, em nói là, chúng ta đi trộm đồ đạc của A Ninh sao?” Ngô Tà chen vào: “Nhưng theo lời em nói, lần này bọn họ mang theo rất nhiều người, chỉ dựa vào mấy anh em mình muốn lẻn vào, rồi trộm đồ, có được không?” “Nói bậy, cái gì mà trộm đồ, khó nghe quá.” Ngô Mặc đứng dậy, bàn tay nặng nề vỗ vào vai Ngô Tà.

Giọng điệu chân thành nói: “A Ninh còn nợ Kính ca tiền lương, chúng ta đây chỉ là lấy vật cấn trừ nợ thôi.” “Khoan đã, đó là tiền của tôi.” Hắc Nhãn Kính giữ Ngô Mặc lại, chỉ vào mũi mình, không cam lòng nói: “Đó là tiền bán mạng của tôi, để dành dưỡng già đó, cậu không nỡ lòng nào tước đoạt nó đi chứ?” Ngô Mặc đưa tay đẩy khuôn mặt to lớn của hắn ra.

Không vui nói: “Đừng có nói nhảm, anh già rồi thiếu gia đây nuôi anh, cơm gạo trộn nước lã, chắc chắn sẽ đưa anh đến tận nơi anh đi.” Nói xong cậu ta không thèm để ý đến Hắc Nhãn Kính nữa, nói với Ngô Tà: “Ca, tối nay em đi trước xem sao, các anh đừng động, đợi tin tức của em trong làng.” Ngô Mặc sờ cằm, lên tiếng nói: “Một người thì mục tiêu nhỏ, đi lại thuận tiện hơn.” Thực ra Ngô Mặc có tính toán riêng của mình.

Cậu ta muốn xem trong đội ngũ của Khâu Đức Khảo, rốt cuộc có thứ mình muốn hay không – axit sunfuric đậm đặc?

Thứ này là vũ khí tốt nhất để đối phó với lạc đà mật, nhưng vì quá nguy hiểm, trên thị trường rất khó mua được.

Chỉ có thể lấy từ phòng thí nghiệm hoặc nhà máy hóa chất.

Nhưng bây giờ thời gian không kịp, cho nên cậu ta định đến doanh địa của Khâu Đức Khảo thử vận may.

Ngô Mặc đề nghị, Ngô Tà căn bản không đồng ý.

Nhưng sau cuộc tranh cãi lại không thể nói lại cậu ta, cuối cùng Ngô Tà miễn cưỡng đồng ý.

Tuy nhiên vẫn đưa ra một yêu cầu, hoặc là Trương Khởi Linh đi cùng Ngô Mặc?

Hoặc là Hắc Nhãn Kính đi cùng?

Tóm lại Ngô Mặc muốn đi một mình, căn bản là không thể.

Nếu Ngô Mặc cố chấp như vậy, thì anh ta thà ôm chân Ngô Mặc, cũng tuyệt đối không để cậu ta ra khỏi cửa một bước.

Cuối cùng Ngô Mặc dưới sự mong đợi của Hắc Nhãn Kính, trực tiếp chọn Trương Khởi Linh.

Đối mặt với sự phản đối của Hắc Nhãn Kính, cậu ta nói có lý có cứ: “Anh hiểu cái quái gì, làm cái việc này cần yên tĩnh, anh thì như con vịt 500 cân, ồn ào chết đi được, làm ăn thế nào được?” Hắc Nhãn Kính ủy khuất bĩu môi, không dám cất lời, dáng vẻ đó y như cô dâu mới về nhà ai bị bắt nạt.

Vì đã quyết định rồi, mấy người liền bắt đầu điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị buổi chiều nghỉ ngơi một chút.

Đợi tối Vương Bàn Tử về rồi, hắn và Trương Khởi Linh sẽ đi làm việc.

“Ách Ba Trương làm chuyện này, đâu có thuận tiện bằng ca đây chứ?

Anh đi cùng hắn ta chán ngắt lắm?” Hắc Nhãn Kính ngồi trên đầu giường, nhìn Ngô Mặc vẫn không chịu bỏ cuộc, trong miệng lẩm bẩm không ngừng.

Cái dáng vẻ đó y chang mấy bà thím ngồi ở đầu thôn cắn hạt dưa, nói chuyện phiếm.

Khiến Ngô Mặc bực mình đến mức hận không thể đá hắn ra ngoài.

Cuối cùng chỉ đành buồn bực vùi đầu xuống gối, lúc này mới từ từ chìm vào giấc ngủ dưới làn mưa nước bọt tấn công.

Tối ăn cơm xong, mấy người ngồi đó đợi Vương Bàn Tử về.

Nhưng nhìn đồng hồ đã mười giờ tối, Vương Bàn Tử vẫn chưa xuất hiện.

Ngô Tà không nhịn được gọi điện thoại cho hắn, nhưng trong ống nghe truyền đến lại là tiếng tút tút.

“A Quý, hợp tác xã cách đây có xa không?” Ngô Tà gọi vọng xuống A Quý ở tầng dưới: “Đi đi về về mất mấy tiếng đồng hồ?” Vân Thải không về, A Quý cũng có chút lo lắng.

Vẫn luôn đứng ở dưới nhà nhìn chằm chằm cửa lớn, nghe thấy lời Ngô Tà thì đáp: “Bốn tiếng là đủ rồi, theo thời gian thì Bàn lão bản và họ lẽ ra phải về từ sớm rồi.” Ngô Tà nhíu mày nói: “Thằng Bàn Tử chết tiệt này không phải là nhân cơ hội, dụ dỗ Vân Thải chạy trốn rồi đấy chứ?” Lời vừa dứt, cửa lớn bị đẩy ra.

Vân Thải lảo đảo chạy vào, vừa khóc vừa kêu: “A Đa, cứu mạng.” Tiếng kêu này, suýt nữa khiến Ngô Tà sợ đến mức ngã từ trên lầu xuống.

Ngô Mặc và mấy người khác cũng vội vàng đứng dậy, thò đầu xuống nhìn.

Chỉ thấy quần áo của Vân Thải toàn là bùn đất, cả người như vừa bị người ta bắt nạt vậy, trông rất yếu ớt.

“Vãi, Bàn ca không phải ra tay thật rồi đấy chứ?” Ngô Mặc liếm liếm đôi môi khô khốc, kinh ngạc nói: “Mẹ kiếp, từ bao giờ mà gan to thế?” “Bàn Tử làm vậy, là phạm pháp rồi phải không?” Ngô Tà xoa trán, nhìn Ngô Mặc, hạ giọng nói: “Chúng ta có nên chạy trốn trước không?” Ánh mắt Trương Khởi Linh dịch chuyển đến trên mặt Ngô Tà, nhìn chằm chằm anh ta, bước chân lại hơi đổi hướng.

Hắc Nhãn Kính cười gian: “Không ngờ thằng Bàn Tử này, ra tay cũng nhanh phết, nhưng nhìn cô bé khóc lóc thảm thương thế kia, chắc là không vừa ý hắn rồi.” “Ừ, rất vừa ý anh, anh đi đi.” Ngô Mặc liếc Hắc Nhãn Kính một cái, kéo hắn ra.

Tay chống vào lan can, trực tiếp nhảy từ lầu hai xuống.

Cậu ta phát hiện vẻ mặt Vân Thải không đúng, không giống trạng thái bị bắt nạt.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

Nhìn thấy Vân Thải khóc thành ra như vậy, A Quý trong lòng lần đầu tiên, xác định là Vương Bàn Tử đã bắt nạt con gái mình.

Ông ta tức đến bốc hỏa, túm lấy Vân Thải gặng hỏi: “Cái tên khốn bắt nạt con đâu?

Hắn ở đâu?

A Đa đi giết hắn.” Nói xong định đi lấy súng săn, lại bị Vân Thải kéo lại.

“A Đa, con cũng không biết người đó là ai, người mau đi cứu Bàn ca, nếu không phải vì cứu con, anh ấy cũng sẽ không bị người ta bắt đi.” Vân Thải nắm lấy cánh tay A Quý, khóc không ngừng.

A Quý có chút ngây người, dường như sự việc không giống như mình nghĩ, vội vàng hỏi: “Vân Thải rốt cuộc là sao, con đừng khóc nữa, nói cho A Đa nghe.” Ngô Mặc đi tới, một phát kéo Vân Thải từ trong lòng A Quý ra.

Lạnh lùng hỏi: “Vân Thải, Bàn Tử đâu rồi, hai đứa không phải đi mua đồ sao?

Chương 110

Bây giờ hắn ở đâu?” Vân Thải đối mặt với A Quý có thể nũng nịu khóc lóc, nhưng trước mặt Ngô Mặc, cô bé lại có chút không dám.

Cô bé luôn cảm thấy chàng trai trước mặt này, sự nhiệt tình của cậu ấy dường như chỉ dành cho mấy người đi cùng.

Đối với người ngoài, mặc dù trên mặt vẫn là nụ cười híp mắt, trông rất tươi tắn.

Nhưng thực tế, Vân Thải có thể cảm nhận được, trong đó có một sự thiếu kiên nhẫn và lạnh lẽo.

“Bàn ca ca vì cứu con, bị người ta bắt đi rồi.” Vân Thải lau khô nước mắt, kể lại sự việc một lần.

Hai người buổi trưa đi ra ngoài làng mua axit sunfuric.

Vương Bàn Tử khó khăn lắm mới được ở riêng với Vân Thải, căn bản không muốn về sớm.

Cố tình kéo Vân Thải đi dạo một vòng.

Mãi đến khi trời sắp tối, hai người mới lên đường trở về.

Trời tối đường không dễ đi, để kịp về sớm nhất có thể, hai người quyết định đi đường tắt, chuẩn bị cắt ngang qua núi để đến thẳng phía sau làng.

Không ngờ, ngay trên đường đi, sự cố đã xảy ra.

Hai người đi đến một đoạn đường dốc, Vân Thải không để ý đường đi, không cẩn thận dẫm phải một tảng đá lớn, chân mềm nhũn rồi trượt xuống.

“Vân Thải!” Vương Bàn Tử phản ứng rất nhanh, tóm chặt lấy cánh tay Vân Thải.

Nhưng vì mấy hôm trước trong núi có mưa, mặt đường ẩm ướt trơn trượt, với thân hình to lớn của mình, hắn cũng theo Vân Thải ngã lăn xuống.

May mà hắn ôm Vân Thải vào lòng, không để cô bị thương nặng, nhưng bản thân hắn lại đâm vào một cái cây, rồi bất tỉnh.Khi Vân Thải tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình bị trói vào cây.

Còn Vương Bàn Tử thì gục đầu, trên đầu vẫn đang rỉ máu, bị trói vào gốc cây bên cạnh, sống chết chưa rõ.

“Bàn ca ca, anh tỉnh lại đi!” Vân Thải muốn giãy giụa thoát khỏi dây trói.

Cô cố sức giật vài cái nhưng dây trói rất chắc, dù cố gắng thế nào cũng vô ích.

Cô gọi mấy tiếng nhưng Vương Bàn Tử không có phản ứng, khiến trái tim cô lập tức chùng xuống.Đúng lúc này, từ một cái cây bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói khàn khàn, già nua: “Đừng gọi nữa, hắn chưa chết đâu, chỉ là bất tỉnh thôi.” “Ông là ai?

Ông muốn làm gì?” Vân Thải dù sao cũng là cô gái miền núi, tuy trong lòng rất hoảng sợ, nhưng bản năng cầu sinh đã buộc cô phải nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Ta là ai ngươi không cần quản, bây giờ ta có thể thả ngươi đi, nhưng ngươi phải giúp ta nhắn một câu cho mấy người đang ở nhà ngươi.” Người này căn bản không lộ mặt.

Giọng nói phát ra cực kỳ khó nghe, như thể bị cắt đứt dây thanh quản vậy, nghe rất khó chịu trong tai.Vân Thải làm sao có thể bỏ mặc Vương Bàn Tử mà tự mình bỏ trốn.

Không ngờ đối phương trực tiếp nói cho cô biết, hoặc là cả hai cùng chết ở đây, hoặc là mang lời nhắn về, hắn sẽ tha cho Vương Bàn Tử một mạng.Cứ như vậy, Vân Thải vừa bò vừa lăn từ trong núi chạy ra.

Trong lúc hoảng loạn, cô đại khái nhìn về hướng người kia đang ở.

Dưới ánh trăng, một cái bóng méo mó xuất hiện trên mặt đất, hình thù quỷ dị hoàn toàn không giống hình người.“Mẹ kiếp, quả nhiên là thằng khốn nạn này.” Ngô Mặc ngay lập tức nghĩ đến tên Tháp Kiên Bàng đó.

Hắn thầm chửi trong lòng: “Cái tên chết tiệt này, dám làm bị thương anh em của ông đây, đúng lúc đang muốn tìm mày đây, không ngờ mày tự động dâng mình tới cửa.” “Vân Thải, hắn bảo cô nhắn gì?” Ngô Tà sốt ruột hỏi.

Từ lời Vân Thải, anh biết Vương Bàn Tử lúc này đã bị thương, nên vô cùng lo lắng.“Hắn bảo các anh phải đến Ngư Sơn Câu vào ba giờ sáng nay, nói là nếu đến muộn thì đến đó nhặt xác Bàn ca ca.” Vân Thải nói đến đây thì đã nức nở không thành tiếng.

Cô kéo tay Ngô Tà khóc nức nở: “Mấy anh ơi, mau đi cứu Bàn ca ca đi, đầu anh ấy chảy rất nhiều máu, em sợ anh ấy không chịu nổi.” “Đệt, Ngư Sơn Câu ở đâu, cô có biết không?” Ngô Mặc không nói nhiều nữa, nắm lấy Vân Thải nói: “Đừng khóc nữa, dẫn đường cho bọn tôi.” Vân Thải gật đầu, lau khô nước mắt: “Em đại khái biết vị trí, nhưng chưa từng đến đó, chỗ đó ở sâu trong khe Thủy Ngưu Đầu, trong trại trừ những người già trước đây thì không ai đi đến đó cả.” “Được rồi, đợi bọn tôi vài phút, lát nữa dẫn bọn tôi qua đó.” Ngô Mặc chạy về phòng, giả vờ lục lọi đồ trong túi, thực chất là lấy ra mấy con dao nhỏ từ không gian của mình, cắm vào sau lưng.Ngô Tà thoáng thấy khẩu súng săn treo trên tường nhà A Quý, liền đi tới tháo xuống:

“A Quý, khẩu súng này dùng được không?” Người miền núi trọng nghĩa khí, nghĩ đến việc Vương Bàn Tử gặp chuyện vì cứu con gái mình, A Quý không nói hai lời, tìm được hơn mười viên đạn trong kho súng, giao hết cho Ngô Tà.

Ông nói: “Lão bản, khẩu súng này của tôi bảo dưỡng cũng ổn, chỉ là uy lực không lớn lắm, cự ly gần thì được, cự ly xa sát thương có hạn.” Lúc này có súng đã là tốt lắm rồi, còn cần gì phải kén chọn nữa?

Cứ thế, mấy người lại theo Vân Thải dẫn đường, một lần nữa tiến vào núi.Ban đầu A Quý muốn dẫn đường, nhưng bị Ngô Mặc và những người khác ngăn lại.

Thêm một người là thêm một chuyện, nhưng bọn họ đảm bảo sẽ đưa Vân Thải về an toàn.Lúc sắp ra cửa, Ngô Mặc có linh cảm, ngẩng đầu nhìn trời, thầm nghĩ: “Chết tiệt, còn ba tiếng nữa là trời mưa, mà cơn mưa này còn không nhỏ đâu.” Hắn nghĩ một lát, lại quay lại chỗ A Quý lấy mấy cái áo mưa.

Bất chấp ánh mắt ngạc nhiên của Ngô Tà, hắn trực tiếp nhét vào tay anh nói: “Khí hậu trong núi thay đổi rất nhanh, giờ trời âm u thế này, nói không chừng lát nữa sẽ mưa, chuẩn bị thêm một chút không sai đâu.” Còn Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc lười nói, trực tiếp quăng áo mưa vào người hai người họ.Đi được khoảng hai tiếng, trong gió đã bắt đầu có chút se lạnh.

“Anh, chúng ta phải nhanh chân lên, một tiếng nữa sẽ mưa lớn, đường sẽ lầy lội, muốn vào núi rất khó.” Ngô Mặc nhíu mày nhắc nhở: “Tên khốn nạn kia chắc chắn rất quen thuộc địa hình, đến lúc đó sẽ rất bất lợi cho chúng ta.” Ý tưởng thì hay đấy, nhưng vì trời tối, Vân Thải không quen thuộc con đường này, thời gian cứ thế trì hoãn, cuối cùng vẫn bị mưa bắt kịp.Trời như thủng một lỗ, nước mưa như trút thẳng từ trên cao xuống, rơi tí tách không ngừng.

Dù đã mặc áo mưa, mấy người vẫn bị cơn mưa lớn làm ướt sũng thấu xương.Tiếng động trong mưa căn bản không nghe rõ, Ngô Tà chỉ đành kéo Ngô Mặc hét lớn: “Tiểu Mặc, mưa lớn quá, chẳng nhìn thấy gì cả!” “Em biết, nhưng thời gian không kịp nữa rồi, còn hơn hai tiếng nữa thôi, dù thế nào chúng ta cũng phải đến đó.” Ngô Mặc giơ tay nhìn đồng hồ, sắc mặt có chút lo lắng, hắn sợ Vương Bàn Tử thực sự xảy ra chuyện gì.

Phải biết rằng tên Tháp Kiên Bàng đó căn bản không phải loại hiền lành gì, hắn đã đặt ra thời gian, nghĩa là chỉ cần chậm trễ một phút thôi, hắn cũng sẽ giết người.“Nhưng mấy anh em mình thì không sao, còn Vân Thải thì sao?” Ngô Tà chỉ vào Vân Thải đang run lẩy bẩy phía sau, nhíu mày nói: “Cô ấy chạy đi chạy về cả đêm, anh sợ cô ấy không chịu nổi.” “Vãi, phiền thật.” Ngô Mặc nhìn trời ngầm tính toán một chút, cơn mưa này sẽ kết thúc sau nửa tiếng nữa.

Hắn ước chừng thời gian, chắc vẫn kịp đến đó.

“Thôi được, vậy chúng ta mau tìm chỗ nào đó nghỉ một lát, tránh mưa đã.” Có Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh là hai gã có kinh nghiệm cực kỳ phong phú trong núi, vài phút sau, mọi người đã trú vào một hang động để tránh mưa.Ngô Mặc nhìn cơn mưa xối xả bên ngoài, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Ban đầu hắn không mấy để tâm đến nhiệm vụ mà hệ thống giao, nhưng giờ thì hắn hận không thể dùng dao róc thịt cái tên Tháp Kiên Bàng đó.

“Đừng vội, thằng Vương Bàn Tử đó, nhìn mặt cũng không phải loại yểu mệnh.” Hắc Nhãn Kính đi tới bên cạnh Ngô Mặc, đặt tay lên vai hắn an ủi: “Đã cho người mang lời nhắn cho chúng ta, chứng tỏ mục tiêu của hắn không chỉ là Vương Bàn Tử, mà là tất cả chúng ta.”Nửa tiếng sau, mưa tạnh trời quang, Ngô Mặc và mấy người không dám lãng phí thời gian nữa, lội bùn lầy hối hả đi đến Ngư Sơn Câu.

Cuối cùng, trước 3 giờ sáng, họ cũng đến được nơi.

Lúc này mấy người cực kỳ thảm hại, toàn thân dính đầy bùn đất, trông như vừa lăn lộn trong vũng bùn vậy."Vân Thải, đây có phải là Ngư Sơn Câu mà tên khốn nạn kia nói không?" Ngô Mặc nhìn quanh, phát hiện không xa có một con suối nhỏ, rộng khoảng 3 mét.

Do vừa mưa lớn, lượng nước suối lúc này rất lớn.

Bờ đối diện toàn là cây cối cao lớn, bên trong tối om, không nhìn rõ tình hình cụ thể.

"Ngư Sơn Câu được đặt tên theo con suối này, em cũng chỉ đến đây một lần hồi còn nhỏ." Vân Thải cũng có chút thấp thỏm không yên.

Cô sợ mình nhớ nhầm phương hướng, đến lúc đó vì đi sai chỗ, bỏ lỡ thời gian mà hại chết Vương Bàn Tử.

"Biết rồi." Ngô Mặc không để ý đến Vân Thải nữa.

Hắn và Hắc Nhãn Kính hai người đi vòng quanh gần con suối một lượt, cũng không nhìn thấy bóng dáng Vương Bàn Tử.Lúc này, mặt trăng lại xuất hiện trên bầu trời.

Mượn ánh trăng, Ngô Mặc đột nhiên phát hiện, bên bờ đối diện con suối, trên một cái cây lớn hình như có buộc thứ gì đó, đang lắc lư không ngừng.

"Bàn Tử!" Ngô Mặc gân cổ hét lớn một tiếng.

Tiếng hét này đầy nội lực, vừa có sự sốt ruột vì không tìm thấy người, lại vừa có lửa giận vì bị trêu đùa.

Tóm lại, Ngô Mặc chỉ muốn xả một chút bực bội trong lòng.

Nhưng vạn vạn không ngờ, trong rừng cây đối diện lại thực sự truyền ra một tiếng đáp lại yếu ớt.

Âm thanh này mơ hồ không rõ, như thể miệng bị bịt lại, nhưng vẫn đủ khiến Ngô Mặc và những người khác mừng như điên.“Anh, mấy anh ở đây đợi em, em qua đó xem sao.” Ngô Mặc quay người dặn dò Ngô Tà và những người khác.

Hắn không dám để mọi người cùng qua đó.

Tên Tháp Kiên Bàng kia không phải nhân vật đơn giản, hắn đã dám gọi tất cả bọn họ đến, chứng tỏ hắn đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Nếu không, một chọi nhiều sao?

Đó là chuyện mà kẻ ngốc mới làm thôi.Ngô Mặc vừa nói xong với Ngô Tà, liền thấy Trương Khởi Linh nhảy một cái, trực tiếp vượt qua con suối rộng gần ba mét, vững vàng đứng ở bờ đối diện.

“Vãi chưởng, Lão Trương cả ngày thần thần bí bí, không thể lên tiếng một câu à?” Ngô Mặc trợn trắng mắt, nhìn Ngô Tà, bất đắc dĩ nói: “Đi cùng nhau đi, nếu không để anh và Vân Thải ở lại đây, em cũng không yên tâm.” “Nếu Ách Ba Trương mà mở miệng nói chuyện, thì còn là hắn nữa sao?” Hắc Nhãn Kính cười hắc hắc, rút dao găm từ ống quần ra: “Đi thôi, mấy ngày rồi Hắc gia chưa vận động gân cốt, hôm nay Hắc gia phải chơi cho đã.” “Đúng thế, lần này thiếu gia tao phải cho hắn biết, ai là người có thể chọc, ai là người không thể đụng vào.” Ngô Mặc nhe răng cười, trong mắt lại lóe lên một tia độc ác, lúc này hắn thật sự đã nảy sinh sát tâm.Nhảy qua suối, đến bờ đối diện, Ngô Mặc và mấy người không chần chừ nữa, chạy thẳng đến cái cây lớn đó.

Khi gần đến nơi, mấy người dừng lại, cảnh giác quan sát tình hình xung quanh, sợ ở đây có cạm bẫy.“Bàn Tử, là anh đấy à?” Ngô Mặc cầm đèn pin chiếu lên cây.

Quả nhiên, Vương Bàn Tử bị trói chặt năm sợi, treo lơ lửng trên cây.

“Ư...

ư!” Miệng hắn bị nhét một miếng giẻ rách, không nói được gì, chỉ có thể sốt ruột kêu ư ử.

“Đừng động đậy, đợi anh em tao qua giúp mày cởi trói.” Ngô Mặc vừa an ủi Vương Bàn Tử, vừa nhặt mấy tảng đá lớn từ dưới đất lên.

Hắn ném theo các hướng khác nhau về phía gốc cây chỗ Vương Bàn Tử, để phán đoán xem bên dưới có bẫy hay không.Đá rơi xuống đất, lộc cộc lăn sang một bên, mà trên mặt đất không xuất hiện bất kỳ tình huống nào.“Mấy anh ơi, mau cứu Bàn ca ca đi, anh ấy hình như vẫn đang chảy máu.” Vân Thải thấy Vương Bàn Tử ra nông nỗi này, rất sốt ruột.

Cô không dám giục Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính, chỉ đành cầu xin Ngô Tà.

“Cô yên tâm đi, Vân Thải, hắn là anh em của chúng tôi, chúng tôi sẽ cứu hắn.” Ngô Tà tuy cũng rất sốt ruột, nhưng vẫn cố gắng hết sức an ủi Vân Thải.Trương Khởi Linh muốn ra tay, Ngô Mặc cản hắn lại: “Lão Trương, em và Kính ca qua là được rồi, anh trông chừng anh trai em và Vân Thải nhé.” Nói xong, hắn và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau, cả hai đồng thời lao tới.Nếu có người quan sát kỹ bước chân của họ.

Sẽ phát hiện hai người này căn bản không đi đường thẳng, mỗi bước đều có chuyển hướng, tựa như một loại công phu đặc biệt.Trong lúc chạy, Ngô Mặc rút ra một con dao nhỏ từ sau lưng, nhắm vào sợi dây trói trên người Vương Bàn Tử mà phi đi.

Thị lực và lực tay của hắn giờ vô cùng lợi hại, con dao bay ra, vững vàng rơi trúng sợi dây.Thấy Vương Bàn Tử sắp rơi xuống đất, Hắc Nhãn Kính quăng dây thừng ra, một lực khéo léo trực tiếp quấn vào thắt lưng Vương Bàn Tử.

Dùng sức kéo người về, cứ thế lôi hắn ngang qua.Sau khi Hắc Nhãn Kính kéo Vương Bàn Tử qua, bàn tay lớn vững vàng giữ lấy hắn.

Hắn cố sức nhấc nhấc, trêu chọc nói: “Tao nói Vương Bàn Tử, mày có phải nên giảm béo không?

Mày mà nặng thêm nữa, tay Hắc gia tao còn bị chuột rút mất.” “Bàn ca, không sao chứ?” Ngô Mặc nhảy qua, lấy miếng giẻ rách trong miệng Vương Bàn Tử ra.

Chương 111

Nhìn một cái, chán ghét vứt sang một bên: “Vãi chưởng, thằng khốn này sao lại lấy giẻ rách bịt mồm mày, cũng mẹ nó thất đức quá rồi chứ?” Vương Bàn Tử bị treo đã lâu, lại thêm chảy máu quá nhiều, lúc này cả người đều có chút suy yếu.

Còn chưa đợi hắn thở lấy hơi, xung quanh đột nhiên truyền đến từng trận tiếng sột soạt.

“Aoo...” Một tiếng sói tru vang lên.

Ngay sau đó, hơn mười con sói hung ác mắt phát ra ánh sáng xanh, từ sâu trong rừng cây đi ra, bao vây mấy người lại.

“Sói, sao lại có sói ở đây?” Vân Thải gần như không dám tin vào mắt mình.

Kể từ những năm 80, trong núi đã rất lâu không nhìn thấy loại động vật hung dữ này rồi.

Người trong trại thậm chí còn nghĩ rằng, loài sói sống theo bầy đàn này, chắc là đều ở trong rừng sâu núi thẳm, sẽ không dễ dàng xuất hiện trước mặt người.Loài sói này vô cùng xảo quyệt, chúng sẽ hợp tác theo bầy đàn.

Bởi vậy, trong rừng nếu gặp một con sói đơn độc, còn có thể đấu một trận.

Nhưng nếu gặp phải bầy sói, chỉ cần một chút bất cẩn, liền có nghĩa là cái chết.“Mẹ kiếp, thảo nào cái thằng ranh này dám một mình khiêu chiến nhiều người như chúng ta, hóa ra hắn dùng sói làm trợ thủ.” Ngô Mặc nghĩ đến đây, rút dao găm từ ống quần ra, nắm chặt trong tay.

Hắn quay sang Hắc Nhãn Kính bên cạnh nói: “Anh, có muốn so tài không?

Ai thua về nhà rửa chân với massage?” Kể từ lần trước rửa chân cho Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc vẫn luôn muốn tìm cơ hội trả thù.

Nhưng mãi vẫn chưa tìm được thời cơ thích hợp, lúc này đối mặt với bầy sói, hắn không những không sợ hãi, ngược lại còn hưng phấn hẳn lên.Hắc Nhãn Kính nhướn mày, nhìn Ngô Mặc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa: “Được thôi, vậy anh đây sẽ chờ đợi sự phục vụ của bảo bối.” “Phỉ nhổ, nói không chừng, lần này là thiếu gia tao được hưởng thụ massage chính tông của người mù thì có.” Ngô Mặc nói xong, ra tay trước, lao thẳng đến con sói gần mình nhất.

Tốc độ của hắn cực nhanh, khi hắn xông đến trước mặt con sói, con sói đó còn chưa kịp phản ứng.Dao găm trong tay Ngô Mặc chém xiên lên, một vệt sáng bạc lóe qua.

Con sói đó lập tức đầu nghiêng sang một bên, máu tươi trào ra ồ ạt từ cổ họng.Thấy Ngô Mặc đùa giỡn, Hắc Nhãn Kính cười lắc đầu, xoay người lao về phía một con sói khác.

Chưa đầy một cái chớp mắt, hai con sói lần lượt ngã gục dưới lưỡi dao của hai người.Tốc độ cực nhanh không chỉ khiến bầy sói kinh hãi, mà ngay cả Tháp Kiên Bàng đang ẩn nấp trong bóng tối rừng cây cũng giật mình.Ngô Mặc một hàng năm người vừa đến Bàn Nãi, Tháp Kiên Bàng liền để mắt đến họ.

Hắn liếc mắt đã nhận ra Trương Khởi Linh trong đám người.

Nhưng vì cẩn thận, hắn không lập tức ra tay, mà muốn ẩn mình trong bóng tối để quan sát.Ngô Mặc không chơi theo lẽ thường, ngay nửa đêm hôm đó đã lấy đi đồ vật, quả thực nằm ngoài dự liệu của hắn.Nhưng hắn không hề biết thứ này là do Ngô Mặc lấy ra, chỉ nghĩ rằng Trương Khởi Linh nôn nóng muốn có được đồ vật.Một số hành vi lộn xộn của Ngô Mặc trong trại càng khiến hắn nghĩ rằng gã này chỉ là một kẻ vô dụng.Đối với hắn mà nói, trong năm người này, người nguy hiểm hơn cả, ngoài Trương Khởi Linh, thì chính là gã đeo kính đen kia.Còn về anh em Ngô Tà, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử, trong mắt hắn căn bản không đáng để lo ngại.Nhiều năm nay hắn vẫn luôn canh giữ lầu cổ Trương gia, trong lòng tự nhận mình là Trương Khởi Linh độc nhất vô nhị.

Mọi thứ trong lầu cổ đều nên thuộc về hắn, không thể để người ngoài có được.Ngay cả khi người kia cũng họ Trương giống hắn, cũng tên Trương Khởi Linh, hắn cũng sẽ không chút do dự ra tay loại bỏ đối phương.Để thăm dò Trương Khởi Linh, lần trước hắn cố ý giết chết dân làng, đặt chân thối rữa lên quan tài, hy vọng có thể dọa mấy người đó.Ngay cả khi không thể dọa họ bỏ chạy, thì việc khiến dân làng chán ghét họ hoặc trục xuất họ khỏi trại.

Đối với Tháp Kiên Bàng mà nói, cũng là một chuyện rất tốt.Nhưng, sự việc phát triển căn bản không đi theo kịch bản hắn nghĩ.

Ngô Mặc và mấy người không những không bị trục xuất khỏi trại, ngược lại bên ngoài lại đến thêm một nhóm người mới.

Điều này khiến Tháp Kiên Bàng cảm thấy có chút lo lắng.Bởi vậy hắn đã chớp lấy cơ hội bắt Vương Bàn Tử đi, lại dùng bầy sói đặt bẫy ở đây, hy vọng có thể tiêu diệt tất cả mấy người đó.Hắn thường xuyên đi lại trong núi.

Để tránh bị thiệt thòi khi đơn độc, hắn đã đặc biệt huấn luyện sói và rắn, cùng với mấy loại mãnh thú khác làm trợ thủ.Tháp Kiên Bàng tính toán rất kỹ, dùng sói quấn lấy Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc cùng những người khác, còn lại Trương Khởi Linh thì hắn sẽ tự mình đối phó.Nhưng vạn vạn không ngờ rằng, thân thủ của Ngô Mặc lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Sau khi Ngô Mặc hạ gục một con sói, vừa định quay sang trêu chọc Hắc Nhãn Kính, thì phát hiện tốc độ của gã này cũng nhanh không kém.Điều này khiến hắn vừa nhếch khóe miệng lại phải thu về, xoay người chạy thẳng đến con sói tiếp theo.

Hắn không muốn bị lật thuyền trong mương, tự mình đề xuất đánh cược kết quả lại tự mình thua.Cảnh tượng đó đẹp quá, hắn căn bản không dám tưởng tượng.Mùi máu tanh lan ra, bầy sói bắt đầu xao động, tiếng gào rú vang lên không ngừng.

Tháp Kiên Bàng đưa ngón tay vào miệng, thổi ra một âm hiệu đặc biệt.

Trong nháy mắt, mười mấy con sói hung ác đồng loạt tấn công mấy người.Những con sói này rất thông minh, biết là mềm nắn rắn buông, chúng xông thẳng đến Ngô Tà và Vân Thải trước.Vân Thải đâu đã từng thấy trận chiến thế này, gần như sợ phát khóc.

Sói đến quá nhanh, khoảng cách lại gần, khẩu súng săn trong tay Ngô Tà căn bản không phát huy tác dụng.Anh dứt khoát vác súng săn ra sau lưng, nắm chặt con dao phay lấy từ nhà A Quý ra, chuẩn bị liều chết chiến đấu với bầy sói.Một con sói thừa lúc Ngô Tà không đề phòng, từ phía sau trực tiếp vồ tới.

Nó há to cái miệng đầy máu, bên trong tỏa ra mùi hôi thối khó ngửi.

Trông thấy sắp cắn vào cổ Ngô Tà, đôi mắt xanh lè đã bắt đầu lóe lên vẻ độc ác.“Xoẹt” một tiếng, Hắc Kim Cổ Đao chém thẳng vào đầu con sói.

Như chặt dưa thái rau, dễ dàng chia đầu sói và thân sói thành hai đoạn.

“Tiểu Ca!” Ngô Tà vội vàng quay đầu lại, lúc này mới phát hiện thi thể con sói nằm cách đó không xa.

Nghĩ đến việc vừa rồi mình suýt bị cắn chết, không khỏi bắt đầu sợ hãi.Trương Khởi Linh tay nắm Hắc Kim Cổ Đao, như một vị chiến thần thời cổ đại, vững vàng bảo vệ Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Vân Thải ba người phía sau.Sự hiện diện của hắn khiến Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính yên tâm, toàn tâm toàn ý bắt đầu cuộc cá cược giữa họ.Đừng thấy bầy sói đến nhanh, nhưng tốc độ chúng chết còn nhanh hơn.

Chưa đầy năm phút, trên mặt đất đã đầy rẫy xác sói.Lúc này trong trận chỉ còn lại một con sói cuối cùng.

Cái đuôi vẫn luôn vẫy cao đã rũ xuống, thân thể không ngừng lùi lại.“Vãi, hóa ra lại hòa.” Ngô Mặc thầm tính toán trong lòng, rốt cuộc là ai giữa hắn và Hắc Nhãn Kính giết được nhiều hơn?

Nhưng tính đi tính lại, phát hiện hai người lại hòa nhau.Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào con sói cuối cùng còn sót lại này.

Lúc này con sói này trong đầu hắn căn bản không phải sói, mà đã hóa thành chậu rửa chân và giường massage.Hắn liếc xéo Hắc Nhãn Kính đang sốt ruột muốn ra tay bên cạnh, nhãn cầu đảo quanh.

Tay trái chỉ lên phía trên, hét lớn: “Kính ca, anh nhìn kìa, bên kia có một con heo ra!” Tay phải rút phi đao, phi thẳng về phía đầu sói.Hắc Nhãn Kính là người thế nào?

Gã đó chỉ cần bứt một sợi lông ra thổi thổi cũng có thể làm kèn, nói trắng ra là lão gian xảo vô cùng.Mấy trò vặt vãnh này của Ngô Mặc, hắn đã sớm nhìn thấu trong mắt, cười thầm trong lòng.

Nhưng để phối hợp với Ngô Mặc, hắn vẫn giả vờ nhìn sang bên đó một cái.

Cố ý làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Ối chà, thật sự có một con heo, béo thật đấy nha.” Hắn cứ thế vừa ngạc nhiên vừa giật mình, ngược lại khiến Ngô Mặc ngớ người ra.

Đầu hắn vô thức nhìn về hướng đó một cái, thầm nghĩ: “Vãi chưởng, không phải chứ, ông đây đánh bừa mà lại thật sự có một con heo xuất hiện sao?” Đúng vào khoảnh khắc đó, đầu sói nghiêng đi, con dao tránh được chỗ hiểm, ghim vào thân nó.

Tuy bị thương nhưng không chí mạng.Cơn đau kích thích sự hung hãn của nó, nó bỏ Ngô Mặc, ngược lại lao thẳng về phía Hắc Nhãn Kính.“Vãi chưởng, mày mẹ nó có phải đồ ngu không?

Kẻ làm mày bị thương là tao, không phải hắn!” Ngô Mặc gần như tức chết, tiền thưởng đến tay cứ thế bay mất.Hắc Nhãn Kính suýt nữa thì cười vỡ bụng, nhưng tay hắn không rảnh rỗi, dao giơ lên chém xuống hạ gục con sói này.

Hắn vẩy vẩy vết máu trên dao, cười hì hì mở miệng nói: “Ai, đúng là hết cách rồi, buôn bán tự động đưa tới tận cửa, anh đây mà không nhận thì chẳng phải trông như thiếu đức sao?” Hắc Nhãn Kính hoạt động cổ, lại nắn bóp cánh tay, thở dài một hơi: “Vận động một chút đúng là mệt thật, nhưng về có người massage chắc sẽ thoải mái hơn nhiều, trước khi ngủ lại ngâm chân nữa, ừm, đúng là mỹ sự lớn nhất của đời người.” Nhìn Hắc Nhãn Kính vẻ mặt đắc ý, Ngô Mặc lại nhìn con sói nằm trên đất.

Khoảnh khắc này, hắn thật sự hận không thể lột da xẻ thịt con sói chết tiệt này, để giải tỏa nỗi hận trong lòng.Đồng thời hắn cũng có nhận thức sâu sắc về tính mê cờ bạc của mình.

Đó chính là sau này có chuyện gì hay không có chuyện gì, hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ đánh cược với Hắc Nhãn Kính nữa.May mà lúc này là nửa đêm, không ai có thể nhìn rõ sắc mặt Ngô Mặc.

Nếu không giữa ban ngày mà nhìn thấy một khuôn mặt đen sì, liệu người khác có nghĩ hắn bị sét đánh không?“Tiểu Mặc, em không sao chứ?” Ngô Tà đi tới kéo cánh tay Ngô Mặc, hạ thấp giọng nói: “Em vừa có nghe thấy, trong rừng truyền đến một loại tiếng huýt sáo kỳ lạ không?” “Ừm, nghe thấy rồi.” Ngô Mặc thu lại tâm tư, vỗ vỗ tay Ngô Tà.

Nói: “Em nghĩ những con sói này chắc là do hắn làm ra, nhưng hắn muốn dùng sói để đối phó chúng ta, thuần túy mẹ nó là nghĩ nhiều rồi.”Trong rừng cây, Tháp Kiên Bàng nhìn xác sói trên đất, sắc mặt âm trầm.

Mọi thứ trước mắt đều đã vượt quá dự liệu của hắn.Ban đầu hắn còn có chút đắc ý.

Tưởng rằng mình thả bầy sói ra, có thể tiêu diệt mấy người thừa thãi này.

Sau đó mình sẽ ra mặt đại chiến với Trương Khởi Linh một trận.Nhưng vạn vạn không ngờ, sức chiến đấu của mấy người này lại mạnh đến thế.

Dễ dàng tiêu diệt sạch bầy sói mà hắn đã nuôi dưỡng nhiều năm.Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, Tháp Kiên Bàng nghĩ đi nghĩ lại, một mình hắn đối phó mấy người họ không có nhiều phần thắng.

Hắn quyết định rời khỏi đây trước, đợi sau này tìm cơ hội sẽ tiêu diệt từng người một.“Mẹ kiếp, muốn chạy à?” Vì tiếng huýt sáo, Ngô Mặc đã nhìn chằm chằm vào vị trí của Tháp Kiên Bàng.Tháp Kiên Bàng nhúc nhích chân, lá cây phát ra tiếng động khẽ.

Trong đêm tĩnh mịch này, rõ ràng truyền vào tai Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.Nhận thấy hắn muốn chạy, Trương Khởi Linh xách đao dẫn đầu xông vào rừng cây.Hắc Nhãn Kính vừa định theo sau, Ngô Mặc đã tóm lấy cánh tay hắn: “Kính ca, anh ở lại đây chăm sóc anh trai em và Bàn Tử đi, tên khốn nạn bên trong cứ giao cho em.” Nói xong cũng không quản Hắc Nhãn Kính có đồng ý hay không, bản thân cũng xông vào.Đừng nói là hệ thống giao nhiệm vụ cho hắn phải xử lý tên Tháp Kiên Bàng này, cho dù không giao, vì chuyện Vương Bàn Tử bị bắt, Ngô Mặc cũng đã ôm một bụng tức.Vừa nghĩ đến việc về nhà còn phải rửa chân massage cho Hắc Nhãn Kính?

Lúc này Ngô Mặc quả thực giận đến bốc hỏa, định bụng sẽ xử lý Tháp Kiên Bàng thật tốt.Không đánh cho hắn một trận nở hoa đào khắp mặt, hắn sẽ không biết vì sao hoa lại đỏ tươi thế này.Nhìn bóng lưng Ngô Mặc giận dữ bốc hỏa, Ngô Tà đi tới.

Anh huých huých Hắc Nhãn Kính, nghi hoặc hỏi: “Hắc gia, Tiểu Mặc làm sao vậy?

Anh lại bắt nạt nó à?” Nghĩ đến Ngô Mặc vừa rồi, khi nhìn thấy con sói cuối cùng chết trong tay mình, cái biểu cảm không thể tin nổi đó, gần như khiến Hắc Nhãn Kính cười chết mất.Hắn vốn đã định nhường, để Ngô Mặc thắng ván này.

Nhưng ai mà ngờ người tính không bằng trời tính, ông trời lại cố tình thiên vị gã mù, khiến con sói tự động dâng mình tới cửa.Nếu hắn mà không ra tay nữa, thì chẳng phải là hành vi của kẻ ngốc sao?Đối mặt với câu hỏi của Ngô Tà, khóe miệng Hắc Nhãn Kính nhếch lên một nụ cười.

Nhưng miệng vẫn biện bạch: “Tiểu Tam Gia, câu này anh nói sai rồi nhé, Hạt Tử tôi lúc nào bắt nạt Tiểu Mặc Mặc chứ?” “Tiểu Mặc Mặc?

Có cần phải dùng cái xưng hô ghê tởm như vậy không?” Ngô Tà chán ghét liếc Hắc Nhãn Kính một cái.

Nghe hắn gọi Ngô Mặc như vậy, lập tức cảm thấy da gà nổi đầy người, không kìm được run rẩy.“Hắc gia, tôi nói ngài lần sau kéo người có thể nhìn xuống đất một chút không?” Vương Bàn Tử hồi phục một lúc, lúc này đã có chút sức lực, dưới sự dìu dắt của Vân Thải, vừa đi vừa tập tễnh bước tới.Nhìn Hắc Nhãn Kính, hắn méo mặt phàn nàn: “Ngài nhìn cái cục u to tướng trên đầu tôi đây này?

Vốn dĩ một bên đã bị vỡ rồi, bên còn lại bị ngài kéo một phát, trực tiếp đập vào tảng đá.” “Giờ thì hay rồi, trên đầu có hai cục u to tướng, lại còn đối xứng, trông có giống sừng rồng con không?” Nhìn Vương Bàn Tử thảm hại vô cùng, ngay cả trong hoàn cảnh có chút nguy hiểm này, Ngô Tà vẫn không nhịn được bật cười.“Bàn Tử, nếu mà thêm mấy cục u nữa, mày có thể thành Phật tổ rồi đấy.” “Ai, tao nói Thiên Chân này, sao giờ mày lại học xấu thế?” Vương Bàn Tử tức đến nỗi, hận không thể tóm lấy Ngô Tà cắn cho một miếng thật đau, để xả cục tức trong lòng.Hắc Nhãn Kính nghịch dao găm, vẻ ngoài có vẻ lơ đãng, nhưng thực chất vẫn luôn lắng nghe động tĩnh trong rừng cây.Nếu không phải vừa rồi Ngô Mặc ngăn lại, bảo hắn chăm sóc Ngô Tà và mấy người kia, hắn đã sớm xông vào rồi.Đâu còn như bây giờ, đứng ngoài này mà còn phải lo lắng tình hình bên trong.Chỉ vì chần chừ một phút này, khi Ngô Mặc xông vào, Trương Khởi Linh đã cùng Tháp Kiên Bàng giao chiến.Hắc Kim Cổ Đao trong tay Trương Khởi Linh có đao pháp giản dị, thế đao thẳng thắn gọn gàng, từng nhát chém thẳng vào Tháp Kiên Bàng.Ngược lại Tháp Kiên Bàng, trong tay hắn cầm một thanh đao không rõ tên.

Một tay biến hóa nhanh nhẹn, không có chiêu thức cố định, vậy mà vẫn ngang sức ngang tài với Trương Khởi Linh.“Vãi, mới đó mà đã đánh nhau rồi à?” Ngô Mặc dừng bước, cầm dao găm đứng bên cạnh xem.Nhưng để ngăn Tháp Kiên Bàng bỏ trốn, hắn cố ý chặn hướng đối phương có thể chọn để chạy.Xem một lúc, Ngô Mặc phát hiện, Trương Khởi Linh nhìn thì đao pháp hung mãnh, nhưng thực chất căn bản không hề có ý định lấy mạng Tháp Kiên Bàng.Nhưng Tháp Kiên

Bàng thì khác, hắn từng nhát đao chém thẳng vào chỗ hiểm của Trương Khởi Linh, rõ ràng là muốn giết chết đối phương.“Mẹ kiếp, dám bắt nạt anh em của ông đây, tao giết mày!” Ngô Mặc nhìn đến mức khó thở, thật sự hận không thể lấy Minh Hồng Đao từ trong không gian ra, chém chết cái thằng ranh con trước mặt này.Đừng thấy hắn luôn bắt nạt Trương Khởi Linh, đó là vì hắn coi Lão Trương là anh em, nhà nào anh em mà chẳng cãi cọ đùa giỡn?Nghĩ đến đây, hắn hét lớn một tiếng: “Lão Trương, tránh ra, để tao!” Trương Khởi Linh không hiểu tại sao, thu đao, lùi lại một bước, rút khỏi vòng chiến.Lợi dụng lúc hai người giao thoa, Ngô Mặc trực tiếp xông vào, vung dao găm đâm thẳng vào chỗ hiểm của Tháp Kiên Bàng.Chiêu này của hắn vừa độc vừa nhanh, ngay cả khi Tháp Kiên Bàng đã cảnh giác, cố gắng né tránh, vẫn bị một nhát đao đâm mạnh vào vai phải.Tháp Kiên Bàng chịu một đòn đau, trong mắt lóe lên sát ý, nhấc chân đá thẳng vào hạ bộ của Ngô Mặc.Cú đá này mà trúng thật, Ngô Mặc không chết cũng tàn phế.Ngô Mặc là ai?

Tên này sớm đã quen thuộc với những chiêu đánh hạ bộ.

Bản thân hắn rất thích dùng chiêu “khỉ trộm đào”, lẽ nào lại để Tháp Kiên Bàng đắc thủ?Ngô Mặc chân trái trượt sang một bên, né tránh đòn tấn công này, hai người cứ thế qua lại đánh nhau.Hắn đâu phải Trương Khởi Linh, mới không thèm quan tâm Tháp Kiên Bàng sống chết thế nào.Nếu không phải con dao găm trong tay quá nhỏ, dễ bị thiệt thòi, hắn đã sớm chém chết tên khốn già trước mặt này rồi.Khi hai người đang đánh nhau, Ngô Mặc chớp lấy một cơ hội, chuyển dao găm sang tay trái, tay phải thành chưởng, trực tiếp vỗ vào Tháp Kiên Bàng.Cú chưởng này dùng mười phần lực độ, trực tiếp đánh vào lưng Tháp Kiên Bàng.

Cứ thế đánh hắn bay đi, sau khi rơi xuống đất còn tạo thành một cái hố trên mặt đất.Sau khi rơi xuống đất, khóe miệng Tháp Kiên Bàng rỉ máu, hắn vừa bò dậy từ đất đã muốn chạy.Nếu thật sự để hắn chạy thoát, vậy thì muốn tìm được hắn lại càng khó.Dù sao hắn đã sống ở đây mấy chục năm, địa hình xung quanh sớm đã vô cùng quen thuộc.Ngô Mặc đã sớm đề phòng chiêu này, khi đi ngang qua Trương Khởi Linh, tiện tay lấy luôn Hắc Kim Cổ Đao trong tay hắn.Hắn giơ Hắc Kim Cổ Đao, hai chân dạng ra, chặn Tháp Kiên Bàng, cười lạnh nói: “Thằng ranh con, muốn chạy à?

Đã hỏi ông nội mày chưa?” Tháp Kiên Bàng khom lưng, miệng nhỏ máu, cảnh giác nhìn Ngô Mặc, trong mắt trực tiếp bốc hỏa.Nghe thấy động tĩnh trong rừng cây, Ngô Tà và mấy người không kìm được, lo lắng cho sự an nguy của Ngô Mặc và Trương Khởi Linh, bàn bạc một lát, liền xông vào.Vừa vào đã thấy hình tượng của Ngô Mặc.

Ngô Tà lập tức sững sờ.

Anh kéo cánh tay Hắc Nhãn Kính, hỏi nhỏ: “Hắc gia, tôi không nhìn nhầm đấy chứ, rốt cuộc là ai cướp ai vậy?” Hắc Nhãn Kính ho nhẹ một tiếng, thong thả nói: “Tiểu Tam gia, anh không thấy đổi thành từ ‘thế thiên hành đạo’ sẽ thích hợp hơn à?” “Hai thằng mẹ nó chúng mày đừng có nói nhảm nữa!

Lão tử lát nữa nhất định phải làm thịt cái thằng ranh con này.” Vương Bàn Tử nghĩ đến chuyện miệng mình bị nhét gián hôi thối, giờ vẫn còn cảm giác buồn nôn.

Hắn nhìn Tháp Kiên Bàng trước mặt, nếu không phải thể lực không đủ, thì đã sớm xông lên một cước đạp chết đối phương rồi.Lúc này, Tháp Kiên Bàng trông khá thê thảm.

Chương 112

Khóe miệng chảy máu, quần áo trên người bị đao của Ngô Mặc chém rách tả tơi.

Gió nhẹ trong rừng thổi qua, những mảnh vải rách phất phơ.

Nếu mấy mảnh vải này màu trắng, thì hắn trông y hệt một xác ướp vừa được khai quật.

Hắn nhìn quanh, phát hiện mình đã bị bao vây, khàn giọng nói: “Mày muốn làm gì?”“Ô hay, câu hỏi của mày đúng là không biết xấu hổ nhỉ.” Ngô Mặc nghe xong vừa tức vừa buồn cười, đưa tay chỉ vào hắn mắng: “Hèn chi vai mày cứ sụm xuống, hóa ra là dung lượng não bộ không cân bằng à?

Tao thắc mắc, trong đầu mày chứa ruột heo à?

Không thì sao mày có thể hỏi ra câu hỏi não tàn như vậy?

Rõ ràng là thằng cháu mày gây sự với bọn tao, giờ lại giả vờ như trinh tiết liệt nữ?”Trước đó, Tháp Kiên Bàng trốn trong bóng tối, nghe Ngô Mặc chửi người cũng chẳng có cảm xúc gì.

Chỉ thấy tên này là kẻ khoe khoang miệng lưỡi.

Giờ tận tai nghe hắn chửi mình, mới biết từ ngữ chửi người của tên này thật sự quá độc địa.

Khiến Tháp Kiên Bàng nghiến răng nghiến lợi, lửa giận bốc lên đầu.

Vừa nãy bị Ngô Mặc một chưởng đánh vào sau lưng, phải cố nhịn lắm mới ép được dòng máu đang cuồn cuộn trong lồng ngực xuống.

Nhưng giờ nghe lời hắn nói, hắn ta không thể kiềm chế được nữa, máu trực tiếp phun ra.Ngô Mặc không phải Trương Khởi Linh, hắn là loại người thừa lúc mày ốm mà đòi mạng mày.

Một khi Tháp Kiên Bàng đã cho hắn cơ hội, Ngô Mặc đâu có lý do gì mà không nắm bắt?

Mắt hắn nheo lại, một cú đá quét tới, giáng thẳng vào eo Tháp Kiên Bàng.

Ngay sau đó, Hắc Kim Cổ Đao trong tay hắn bổ xuống, cười ha hả nói: “Ông đây giúp mày làm phẳng cái vai này!”Tháp Kiên Bàng co eo tránh được cú đá, nhưng lại không kịp tránh đòn tấn công của đao.

Khảm đao trong tay hắn đã rơi xuống đất trong trận đấu vừa rồi, lúc này đối mặt với nguy hiểm, hắn bản năng giơ cánh tay lên định chống đỡ.

“Soạt!” Ngô Mặc vung đao chém xuống, Tháp Kiên Bàng kêu thảm một tiếng.

Cánh tay phải từ gốc, trực tiếp bị chặt đứt, máu tươi bắn tung tóe trong tích tắc.Đòn này của hắn nằm ngoài dự đoán của những người khác.

Họ biết Ngô Mặc ra tay rất tàn độc khi đối phó với lũ ma quỷ trong mộ, nhưng đây là lần đầu tiên họ thấy hắn ra tay như vậy với con người.

Cánh tay phải của người Trương gia rất quan trọng, xuống mộ thám hiểm đều phải dùng đến ngón trỏ phải.

Thậm chí ngay cả khi chết bên ngoài, cánh tay phải cũng sẽ bị chặt xuống và đưa về cố trạch.

Tháp Kiên Bàng tuy là người ngoại tộc Trương gia, nhưng nhiều năm qua hắn luôn tự coi mình là người Trương gia chính tông.

Thậm chí còn hiển nhiên cho rằng mình chính là tộc trưởng đời này của Trương gia.

Nhưng sự xuất hiện của Ngô Mặc đã phá tan ảo tưởng của hắn.

Nhìn cánh tay phải rơi trên mặt đất, hắn từ từ đứng dậy, phun ra một ngụm máu tươi.

Đôi mắt đỏ ngầu, đầy sát ý nhìn Ngô Mặc, dữ tợn nói: “Tao sẽ giết mày!”Đối mặt với lời đe dọa của hắn, Ngô Mặc hoàn toàn không hề lay động.

Hắn cử động cổ, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Tháp Kiên Bàng.

Phải biết rằng tên này chính là nhiệm vụ mà hệ thống đã ban bố, vì gói quà ngẫu nhiên, nói gì thì nói cũng phải khuất phục hắn.

Nghĩ đến hệ thống nói phải chế phục Tháp Kiên Bàng, Ngô Mặc nghĩ mãi nửa ngày cũng không hiểu rốt cuộc làm thế nào mới tính là chế phục?

Tháp Kiên Bàng này tâm tính rất cứng rắn, chính sách mềm mỏng chắc chắn vô dụng.

Huống hồ, Ngô Mặc cũng chẳng biết gì về cái gọi là mềm mỏng cả.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, thôi thì đừng phí não nữa, cứ trực tiếp làm thịt hắn là được.

Người chết chắc hẳn cũng tính là chế phục rồi chứ?Ánh mắt Tháp Kiên Bàng liếc về phía khảm đao cách đó không xa trên mặt đất, muốn tạo ra một ảo giác cho Ngô Mặc, khiến hắn nghĩ mình muốn đi lấy đao.

Thực tế, hắn vừa nhấc chân lên, đá đất cát trên mặt đất về phía

Ngô Mặc, thân thể xoay một vòng, lao thẳng về phía Ngô Tà.

Hắn đã hiểu ra, trong số mấy người này, chỉ có Ngô Tà là có thực lực kém nhất.

Chỉ cần bắt được anh ta làm con tin, mình sẽ có thể sống sót.

Hắn nhanh, Ngô Mặc còn nhanh hơn.

Một cú đá bay, trực tiếp giáng vào sau eo Tháp Kiên Bàng.

Cú đá này giáng xuống, Tháp Kiên Bàng trực tiếp ngã nhào dưới chân Ngô Tà, nằm trên đất không thể bò dậy được nữa.“Trời đất ơi.” Ngô Tà bị hành động đột ngột này dọa nhảy dựng, vội lùi lại mấy bước.

Anh ta cẩn thận quan sát Tháp Kiên Bàng trên mặt đất, mới phát hiện, cơ thể tên này vặn vẹo dị thường.

Dường như eo và cột sống đều bị cú đá kia làm đứt đoạn.

Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử ba người, không tự chủ được mà sờ sờ vào eo mình.

Trong lòng đồng thời nảy ra một ý nghĩ quái lạ: “Lần sau gặp nguy hiểm, có thể nào thương lượng với hắn một chút, đừng đạp vào eo được không?”Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống trong đầu, Ngô Mặc từ từ thở ra một hơi.

Hắn thong thả đi đến bên cạnh Tháp Kiên Bàng.

Chân vững vàng đạp lên sau eo hắn.

Hắn cười tủm tỉm nói: “Sao lại bò xuống rồi?

Không phải nói muốn làm thịt mày à?

Tao đây đã chuẩn bị sẵn tư thế rồi, sao mày lại nằm vật ra thế?

Chẳng lẽ mày muốn dùng gia truyền ‘công pháp cóc’?” Trương

Khởi Linh: "…"Giờ Tháp Kiên Bàng cột sống đứt lìa, cánh tay phải bị chặt đứt, cả người như một đống bùn nhão, ngay cả động đậy cũng không thể.

Trương Khởi Linh đi tới, một tay xé toạc áo trên của hắn.

Nhìn thấy hình xăm giống hệt trên người Tháp Kiên Bàng, anh lạnh lùng hỏi: "Mày là người Trương gia?" "Trương Khởi Linh." Tháp Kiên Bàng khó khăn lắm mới xoay đầu về phía Trương Khởi Linh, để lộ ra khuôn mặt cực kỳ khủng khiếp dưới tóc.

Trong đôi mắt, tràn đầy căm hận nhìn Trương Khởi Linh, nhấn mạnh: "Tao mới là Trương Khởi Linh thật sự!""Cái quần què mày, cũng không tự xem mày trông cái đức hạnh gì, mày xứng đáng làm Trương Khởi Linh à?" Ngô Mặc dưới chân dùng sức, lại vặn mạnh một cái.

Tháp Kiên Bàng không thể nhịn được nữa, đau đớn khiến hắn không ngừng run rẩy khắp người."Tiểu Mặc, hay là em nhấc chân lên đi, anh sợ lát nữa hắn chết mất." Ngô Tà nuốt nước bọt, bây giờ anh ta vẫn chưa phải là Tà Đế sát phạt quả quyết mấy năm sau.

Lúc này, anh ta có chút sợ Ngô Mặc giết người, không hy vọng đứa em trai sạch sẽ của mình biến thành sát nhân."Anh em, để tao." Vương Bàn Tử đã sớm không nhịn được, chậm rãi đi tới.

Hắn ngồi xổm xuống, một tay túm tóc Tháp Kiên Bàng, kéo đầu hắn lên.

Bàn tay to như quạt lá vung lên.

Hắn chửi rủa ầm ĩ: "Mẹ kiếp, dám trói Bàn gia, dám nhét gián vào mồm tao, ông đây đánh chết mày!"Cú đánh độc địa này, sau khi Vương Bàn Tử hả giận xong, nhìn lại Tháp Kiên Bàng đã thở ra nhiều hơn hít vào.

Cả người xem chừng sắp không xong rồi.

Trương Khởi Linh có chút bất đắc dĩ.

Anh vốn muốn hỏi thêm Tháp Kiên Bàng một vài chuyện, nhưng nhìn tình hình này, rõ ràng đã không thể hỏi được gì nữa.Vân Thải nép một bên run rẩy.

Tuy Tháp Kiên Bàng đã bắt cóc cô và Vương Bàn Tử, nhưng nhìn người trước mặt đã sắp chết, cô vẫn có chút không đành lòng.

Ngô Mặc biết, không thể giữ lại tên Tháp Kiên Bàng này, chỉ cần để hắn còn một hơi thở, sớm muộn gì cũng là tai họa.

Hắn nghĩ nghĩ, vừa định ra tay, cánh tay đã bị Hắc Nhãn Kính nắm lấy.Đón lấy ánh mắt khó hiểu của Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính cười tủm tỉm tiến lên.

Hắn đưa tay nhẹ vỗ ngực Ngô Mặc, giúp hắn điều hòa hơi thở.

Hắn nói: “Bảo bối, việc này đâu phải em có thể làm?

Dơ tay rồi, anh sẽ đau lòng đấy.”Câu nói này đúng là phải tùy người mà nói.

Nếu trước mặt là loại người đa cảm, hoặc là cô bé nhỏ nhắn, giờ phút này có lẽ đã cảm động đến mức muốn lấy thân báo đáp rồi.

Nhưng xui xẻo thay, người Hắc Nhãn Kính đang đối mặt lại chính là Ngô Mặc.

Ngô Mặc nghe giọng điệu đó của Hắc Nhãn Kính mà nổi hết cả da gà.

Hắn ghét bỏ hất tay Hắc Nhãn Kính ra.

Không vui nói: “Mày bị bệnh à?

Chương 113

Có thể đừng suốt ngày dùng giọng điệu trong phim truyền hình được không?

Nghe mà tao nổi hết cả da gà lên rồi.”Ngô Mặc giật tay hắn, ngay sau đó đẩy mạnh Hắc Nhãn Kính ra, “Cút đi, đừng có đứng đây cản đường.” Nói xong, hắn cúi người, một tay dùng sức, vậy mà nhấc bổng Tháp Kiên Bàng lên.

Tay trái hắn xách Hắc Kim Cổ Đao, tay phải xách Tháp Kiên Bàng.

Vừa đi sâu vào rừng cây, miệng hắn còn bất mãn chửi: “Khốn kiếp, coi thường ai chứ?

Thật sự coi tiểu gia tao là Lâm Đại Ngọc à?” Hắc Nhãn Kính: “…”Hắn nhìn bóng lưng Ngô Mặc, cả người có chút ngây người, thậm chí còn quên thu cánh tay về.

“Hắc hắc, Hắc gia, thật không ngờ, anh cũng có ngày hôm nay?” Vương Bàn Tử thấy cảnh này, không nhịn được xáp lại gần, mặt béo cười đến tít mắt.

Hắn vỗ vỗ vai Hắc Nhãn Kính, nói: “Anh đây có tính là Ách Ba bị oan ức mà có miệng khó nói không?”Mấy người có mặt ở đó, trừ Vân Thải, đều từng chứng kiến giết người, đương nhiên cũng có người thân bị giết.

Do đó, trừ Ngô Tà còn có chút khó chấp nhận, ba người còn lại hoàn toàn không để tâm đến chuyện này.Khoảng mười phút sau, Ngô Mặc ngậm thuốc lá trong miệng, lững thững đi từ sâu trong rừng cây ra.

Mặc dù là lần đầu tiên đích thân giết người, nhưng Ngô Mặc lại không hề có bất kỳ cảm giác không thích nghi nào.

Thời gian này hắn cũng đã giết không ít bánh chưng và quái vật lớn nhỏ, tâm thái đã sớm hoàn toàn khác so với lúc mới đến đây.

Bây giờ, suy nghĩ của hắn rất đơn giản, ai muốn làm hại người thân bên cạnh mình, thì phải trả giá bằng mạng sống.“Tiểu Mặc, em, em không sao chứ?” Thấy bóng dáng Ngô Mặc, Ngô Tà vội vàng chạy tới.

Anh ta một tay nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, cẩn thận đánh giá hắn.

Sợ Ngô Mặc có chỗ nào không thoải mái.Ngô Mặc bị sự “quan tâm” đột ngột của Ngô Tà làm giật mình.

Thuốc lá trong miệng suýt chút nữa phun ra, “Tôi có thể có chuyện gì chứ?

Tôi đâu có thiếu tay cụt chân đâu.”“Anh em tốt, đúng là đàn ông!” Vương Bàn Tử nhìn không nổi, đi tới, bàn tay lớn vỗ mạnh vào vai Ngô Mặc, “Bàn ca tao đây nhận tình mày, về kinh đô sẽ mời mày ăn vịt quay.” “Được thôi, Bàn ca, về rồi đi bar quẩy tưng bừng!” Ngô Mặc lúc này tâm trạng rất sảng khoái, giải quyết Tháp Kiên Bàng chính là hoàn thành một nhiệm vụ.

Tuy còn hai nhiệm vụ nữa đang chờ mình, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt đẹp lúc này của hắn.Vân Thải không phải kẻ ngốc, Ngô Mặc xách người vào rừng, rồi lại một mình đi ra.

Điều này có ý nghĩa gì?

Ngay cả khi cô không tận mắt chứng kiến, cũng có thể đoán được tám chín phần.

Trên đường trở về, Vân Thải cứ nép chặt vào Vương Bàn Tử, thậm chí còn không dám nhìn Ngô Mặc.

Cô thực sự không hiểu, cậu con trai trắng trẻo sạch sẽ trước mắt này, sao thủ đoạn lại có thể tàn độc đến vậy?Nhìn thấy Trương Khởi Linh dường như đang suy nghĩ gì đó, Ngô Mặc nghĩ nghĩ rồi đi tới.

Hắn trực tiếp choàng vai anh, an ủi nói: “Lão Trương, đừng nghĩ nhiều, tên kia thuần túy là có vấn đề về não, mới ảo tưởng mình là Trương Khởi Linh.

Vừa nãy hắn còn la hét với tôi, nói mình là cái gì tộc trưởng Trương gia đó.

Hắn cũng không rắc nước tiểu soi xem mình trông cái đức hạnh gì, chỉ dựa vào việc hắn nói chuyện còn không rõ ràng, thì tộc nhân nào chết hết rồi mới dùng hắn làm tộc trưởng chứ?”Ngô Tà nghe Ngô Mặc còn muốn tiếp tục nói nhảm, thực sự không chịu nổi nữa.

Anh ta một tay bịt miệng Ngô Mặc, kéo hắn ra khỏi Trương Khởi Linh.

Anh ta nói với giọng xin lỗi: “Tiểu Ca, anh đừng để ý, Tiểu Mặc không có ác ý đâu, nó chỉ là đang an ủi anh thôi.” “Ừ!” Trương Khởi Linh phá lệ đáp lại một tiếng, khiến hai anh em giật mình lùi lại một bước.

Động tác đồng loạt quay trái quay phải nhìn xung quanh, sợ anh bị thứ gì đó không sạch sẽ trong núi nhập vào người.Trương Khởi Linh dừng bước, đứng đó bất đắc dĩ nhìn hai anh em nhà họ Ngô.

Khuôn mặt vốn dĩ luôn vô cảm, vậy mà lại khẽ có chút thay đổi rất nhỏ.

Dường như trở nên mềm mại hơn một chút.

May mắn là trời tối, hai anh em Ngô Tà không nhìn ra.

Nếu không, với mạch suy nghĩ quái dị hiện tại của hai anh em, thật sự có thể sẽ có một màn trừ tà tại chỗ.Lúc trở về, đường núi lầy lội, mấy người đi rất chậm.

Mãi đến khi trời sáng rõ, mới lờ mờ nhìn thấy trại ở phía trước.

“Đậu má, cuối cùng cũng đến rồi.” Ngô Mặc vươn vai, dừng bước.

Hắn quay người nhìn về phía Vân Thải, khẽ nheo mắt suy nghĩ một lát.

Hắn cười như không cười nói: “Vân Thải, em là cô gái thông minh, sau khi về rồi cái gì nên nói, cái gì không nên nói, anh nghĩ em hẳn là rất rõ chứ?”“Mấy vị lão bản, em, em chẳng biết gì cả.” Vân Thải sợ hãi vội xua tay.

Dáng vẻ đáng thương đó khiến Vương Bàn Tử có chút đau lòng.

Hắn vội chen lời nói: “Thôi được rồi, anh em, đừng dọa con bé nữa, Vân Thải không phải loại con gái nói lung tung đâu.” Nói xong, hắn nhỏ giọng an ủi Vân Thải: “Vân Thải, đừng sợ, bọn anh không phải người xấu, em quên tên kia muốn giết bọn anh à?

Bọn anh đây là tự vệ chính đáng thôi.” Vân Thải đâu còn dám nói gì nhiều, chỉ có thể không ngừng gật đầu, bày tỏ là mình đã hiểu.Ngô Mặc vừa quay người lại, đã cảm thấy vai mình nặng trĩu.

“Ái chà chà, cả đêm nay mệt chết anh rồi, mau cho ca ca dựa một lát, nghỉ ngơi một chút.” Hắc Nhãn Kính từ phía sau áp sát lại.

Hắn như một đống thịt không xương, toàn bộ trọng lượng đều đè lên người Ngô Mặc.

Ngô Mặc lười biếng chẳng thèm để ý đến hắn, cứ thế cõng một “cục tạ” hình người, sải bước đi về phía trước.

Mãi đến gần cửa nhà A Quý, Hắc Nhãn Kính vẫn còn bám trên người Ngô Mặc.Ngô Tà ở phía sau nhìn mà tức, thật sự muốn một cước đạp mạnh lên.

“A Đà, bọn con về rồi.” Vân Thải cả đêm nay thực sự đã sợ hãi lắm rồi.

Lúc này trở về nhà, giống như trở về một bến cảng an toàn vậy.

Cô ta nóng lòng đẩy cửa lớn, chạy vào.Nhưng điều kỳ lạ là, A Quý, người đáng lẽ phải sốt ruột chờ đợi, lúc này lại không đứng ở cửa lớn.

Mà ông ta đang ở lan can tầng hai vẫy tay về phía Vân Thải, ý bảo cô yên tĩnh.

Phản ứng bất thường này đã thu hút sự chú ý của Ngô Mặc và những người khác.

Mấy người cảnh giác, lập tức rút vũ khí ra, cẩn thận bước vào cửa lớn.

Chỉ thấy trong đại sảnh tầng một, có một người đang đứng quay lưng về phía cửa, dường như đang thưởng thức bức bích họa treo trên tường.

Hai bên có mấy người đàn ông vạm vỡ ăn mặc như người địa phương đứng đó, thấy mấy người họ đi vào, ánh mắt đều chuyển động trên người họ.

Và điều bất ngờ nhất, tên A Thổ bị Ngô Mặc lừa gạt, vậy mà cũng đang đứng trong đám người.

Lúc này hắn đang dùng một ánh mắt phức tạp khó tả, đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới.Cảnh tượng này, hệt như cảnh đại ca xã hội đen ra vẻ ta đây trong phim truyền hình, mỗi lần Ngô Mặc nhìn thấy đều rất muốn cười.

Không phải nói hắn ghen tị người khác có quyền có thế.

Mà là mỗi khi thế này, nhân vật chính luôn hành hạ cái tên đại ca đó rất thảm.

Điều này khiến hắn nhớ đến cảnh Đại Náo Thiên Cung trong Tây Du Ký.

Ban đầu Ngọc Hoàng rất ngầu, nhưng kết quả thì sao?

Cuối cùng phải bò dưới gầm bàn duỗi tay ra hét lớn, mau đi thỉnh Như Lai Phật Tổ.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc không nhịn được bật cười thành tiếng.

Hắn mở miệng nói: "Ô hay, thú vị đấy nhỉ, ngài là vị nào vậy?

Ở đây bày đặt cái trò ra vẻ ta đây gì vậy?""Tiểu Mặc." Ngô Tà kinh hãi kéo Ngô Mặc một cái.

Anh ta nuốt nước bọt, nhỏ giọng gọi: "Đừng nói lung tung, đó là Nhị…" Còn chưa đợi anh ta nói xong, đã bị Ngô Mặc cắt ngang.

"Nhị?

Nhị cái gì mà Nhị, tôi thấy là thằng hai khùng thì có, được rồi, ca, xem anh bị dọa đến nói năng lộn xộn rồi kìa, tuy bọn họ đông người, nhưng chúng ta cũng không phải dạng vừa.

Nói thế này đi, hôm nay đến dù là Ngọc Hoàng Đại Đế, tôi cũng cho ông ta giẫm dưới chân, khốn kiếp, ông đây ghét nhất loại người thích ra vẻ ta đây này."Điều Ngô Mặc không để ý là, khi hắn nói xong câu này, Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính cả hai đều có vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Cả hai đều lùi lại mấy bước, cố gắng giữ một khoảng cách nhất định với hắn."Rất tốt, lúc Lão Tam nhắc đến con, ta còn tưởng nó nói bậy, bây giờ xem ra, đúng là ta đã sai sót trong việc giáo dục rồi." Người đàn ông chắp tay sau lưng, chậm rãi quay người lại.

Với vẻ mặt không giận mà uy nghiêm nhìn Ngô Mặc ở giữa sảnh, ông ta thong thả nói: “Ta khá tò mò, con sẽ làm thế nào để giẫm ta dưới chân đây?”Khi nhìn rõ mặt người đến, Ngô Mặc hoàn toàn ngây người.

Cơ thể hắn như bị người ta dùng định thân thuật, cứng đờ đứng yên tại chỗ.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ tới, người đến lại chính là Nhị Thúc nhà họ Ngô – Ngô Nhị Bạch.

Cũng không trách hắn không nhận ra Ngô Nhị Bạch ngay lập tức.

Lý do thứ nhất, tuy hệ thống đã truyền cho hắn hình dáng của Ngô Nhị Bạch, nhưng rốt cuộc hắn vẫn chưa từng gặp mặt thật.

Hơn nữa, Ngô Nhị Bạch trong toàn bộ Đạo Mộ Bút Ký, số lần xuất hiện không nhiều, hoàn toàn không thể so sánh với Giải Liên Hoàn. 5.

Chương 114

Lý do thứ hai là, hắn nhớ Ngô Nhị Bạch sau khi biết Ngô Tà gặp chuyện mới vội vàng từ Dư Hàng hỏa tốc tìm đến.

Mà theo thời gian mà xem, ít nhất cũng phải nửa tháng sau.

Lúc này, Ngô Mặc thực sự rất muốn tự tát mình một cái.

Hắn thầm mắng trong lòng: “Mày sao lại thiếu đòn thế?

Lần sau có thể nào có cái cửa miệng không?”Hắn liếc mắt ra sau, ngạc nhiên phát hiện Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính hai người, lúc này đã tránh xa hắn, hơn nữa nhìn biểu cảm, rõ ràng là đang nhịn cười.“Sao không nói gì, vừa nãy không phải còn hùng hồn lắm sao?” Ngô Nhị Bạch sải bước vuông vức, đi đến trước mặt Ngô Mặc.

Vẻ mặt bình tĩnh, căn bản khiến người ta không thể nhìn ra trong lòng ông ta đang nghĩ gì.

Đối mặt với ánh mắt áp bức đó của Ngô Nhị Bạch, Ngô Mặc không ngừng nuốt nước bọt.

Khí thế kiêu ngạo lập tức tan biến, cả người hắn như lùn đi một đoạn.

Bây giờ, não hắn nhanh chóng hoạt động, muốn tìm cách giải quyết tình cảnh khó khăn trước mắt.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng chẳng có chiêu nào hay.

Tuy nhiên, tục ngữ có câu, tay không đánh người mặt cười, nghĩ đến đây, Ngô Mặc trên mặt nhanh chóng nở một nụ cười ngây thơ.

Hắn ngọt ngào gọi Ngô Nhị Bạch một tiếng: “Nhị Thúc, ngài sao lại đến đây, Tiểu Mặc nhớ ngài chết đi được ấy ạ.”Âm thanh này chứa lượng đường cực cao, người bình thường nghe xong chắc cũng mắc bệnh tiểu đường mất.

Ngô Tà vốn còn có chút đồng tình với đứa em trai mình, nhưng sau khi nghe tiếng “Nhị Thúc” đó, giờ anh ta toàn thân đều khó chịu.

Cứ như bị đường trắng bao bọc vậy, ngọt đến phát ngấy.Ngô Nhị Bạch không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ thấy khóe mắt ông ta khẽ co giật mấy cái.

Nhìn Ngô Mặc ra vẻ như vậy, Ngô Nhị Bạch trong lòng sâu thẳm có chút bất lực.

Nghĩ đến sau khi nghe chuyện Ngô Mặc từ miệng Giải Liên Hoàn, ông ta đơn giản là không dám tin vào tai mình.

Để xác nhận Ngô Mặc có học hư hay không, ông ta đặc biệt lại liên lạc với Giải Ngữ Hoa.

Qua thăm dò khéo léo, ông ta đã nhận được sự thật khiến mình tan nát cõi lòng.

Sau khi cúp điện thoại, Ngô Nhị Bạch tự nhốt mình trong thư phòng, hút thuốc cả đêm.

Ông ta không ngừng suy đoán, rốt cuộc là khâu nào đã xảy ra vấn đề?

Tại sao đứa con do chính mình giáo dục lại trở nên lệch lạc như thế này?

Thậm chí phá lệ, ông ta lần đầu tiên liên tục than phiền trước di ảnh Lão Đại Ngô Lão Cẩu.

Ông ta cho rằng chính là gen tổ tiên nhà họ Ngô không tốt, dẫn đến việc con cái có dạy thế nào cũng không được.

Nhưng dù đã nghe quá nhiều từ miệng người khác, Ngô Nhị Bạch trong thâm tâm vẫn còn giữ một tia hy vọng.

Nhưng tia hy vọng này, ngay khi Ngô Mặc vừa mở miệng, đã hoàn toàn tan biến.

Khiến trái tim ông ta trực tiếp chìm xuống biển, có một cảm giác lạnh thấu xương.“Nếu ta không đến đây, làm sao biết Mặc thiếu con lại lợi hại như vậy chứ?” Tiếng “Mặc thiếu” vừa thốt ra, tim Ngô Mặc liền đập thình thịch, có cảm giác đại họa sắp ập đến.

Ngô Nhị Bạch đứng đó, cẩn thận đánh giá Ngô Mặc, thở dài nói: “Con đi theo ta, thúc cháu ta cần nói chuyện tử tế.” Nói xong ông ta lại nhìn Ngô Tà cách đó không xa, nghĩ nghĩ rồi nói: “Tiểu Tà, con cũng qua đây đi.”“Vâng, Nhị Thúc.” Ngô Tà ngoan ngoãn đến lạ thường, từ nhỏ đến lớn anh ta sợ nhất chính là Ngô Nhị Bạch.

Bởi vậy vừa nãy khi vừa nhìn đã nhận ra Nhị Thúc, mới kinh hãi muốn nhắc nhở Ngô Mặc.

Ai ngờ, cái miệng của đứa em trai mình như súng máy vậy, lốp bốp liên tục tuôn ra lời lẽ tục tĩu.

Để không bị liên lụy, anh ta chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho Ngô Mặc trong lòng.

Còn mình thì đứng xa tít tắp, hy vọng Nhị Thúc có thể đại phát từ bi, tha thứ cho mình.Hai anh em nhà họ Ngô như hai con chó con bị ướt sũng nước, dưới ánh mắt của mọi người, kẹp chặt đuôi theo sau Ngô Nhị Bạch, đi vào trong phòng.

Vừa đi đến cửa, Ngô Nhị Bạch đột nhiên dừng bước.

Ông ta quay đầu nói với Hắc Nhãn Kính vẫn còn đứng giữa sân: “Hắc tiên sinh, đa tạ anh thời gian qua đã chiếu cố hai đứa cháu trai không nên người của nhà tôi, tiền thù lao tôi sẽ chuyển vào tài khoản của anh.”“Đậu má!” Ngô Mặc không nhịn được thốt ra một câu chửi thề, trừng mắt nhìn Hắc Nhãn Kính đầy giận dữ.

Hắn thực sự không ngờ, với tình giao hữu sinh tử của hai người, thằng cha này lại dám lén lút kiếm thêm tiền ngoài sau lưng mình?

Càng quá đáng hơn, hắn ta lại vặt lông dê từ chính người mình?

Hắn tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể cắn chết Hắc Nhãn Kính.Hắc Nhãn Kính nhìn ánh mắt như muốn giết người của Ngô Mặc, thân thể khẽ run rẩy.

Niềm vui khi nhận được tiền thù lao ban đầu liền bay biến hết.

Thậm chí hắn ta còn quái dị nảy ra một ý nghĩ, có phải mình đã nhận sai việc này rồi không?Nghe Ngô Mặc nói ra lời tục tĩu, Ngô Nhị Bạch nhíu mày, liếc hắn một cái.

Chỉ một ánh mắt đó đã khiến Ngô Mặc lập tức tỉnh táo lại.

Hắn vội vàng la lớn: “Nhị Thúc, không thể trả tiền thù lao cho hắn!”“Ồ, vì sao?” Ngô Nhị Bạch hơi khó hiểu, “Con nói thử xem.” Ngô Mặc nghiến răng, thầm mắng trong lòng: “Thằng Hạt Tử chết tiệt, dám lừa ông đây, muốn tiền hả, mơ đi!” Vẻ mặt hắn thay đổi, trong mắt còn cố nặn ra nước mắt, “Nhị Thúc, hắn, hắn căn bản không hề bảo vệ cháu, suốt đường đi toàn bắt nạt cháu, bắt cháu rửa chân, rửa gián, không tin ngài hỏi ca cháu xem?

Hai đứa cháu cũng không đánh lại hắn, chỉ có thể để hắn bắt nạt thôi.”Ngô Tà đối với hành vi vô sỉ của đứa em trai mình cực kỳ khâm phục.

Nhưng điều này không cản trở anh ta giẫm thêm một cú, “Nhị Thúc, không thể không nói, ngài mời hắn ta thật sự là một sai lầm.”Ngô Nhị Bạch là người thế nào, vừa nãy chẳng qua chỉ là nhất thời bị hai đứa cháu lừa gạt.

Nghe Ngô Tà nói vậy, ông ta lập tức phản ứng lại.

Chuyện này chắc chắn có uẩn khúc, sắc mặt ông ta rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

“Nhị Kinh, chuyển tiền cho Hắc tiên sinh.”Cái tên Nhị Kinh này, Ngô Mặc không có ấn tượng sâu sắc.

Khi hắn xuyên đến, bộ phim truyền hình Trùng Khởi còn chưa chiếu.

Chỉ là dựa theo thông tin hệ thống cung cấp, biết người này là trợ thủ đắc lực bên cạnh Ngô Nhị Bạch, tương tự như Phan Tử bên cạnh Ngô Tam Tỉnh.

“Vâng, Nhị gia.” Nhị Kinh rút điện thoại ra, vừa chuẩn bị gọi điện, Hắc Nhãn Kính mấy bước lao tới, chặn lại nói: “Nhị gia, khoan đã, chuyện tiền nong không vội, ngài vẫn là nên nghe tôi giải thích một chút.”“Cái thời này giải thích chính là che đậy, Hắc gia, Bàn gia tôi đã sớm nói với anh rồi, nhóc hư, không phải Tiểu Mặc vẫn còn nhỏ sao, anh đừng có suốt ngày dạy hư nó, xem kìa, dọa nó sợ đến mức nào.” Vương Bàn Tử xáp lại gần, lạnh nhạt chen vào một câu, “Còn nữa, chuyện bán đứng anh em, sao có thể làm được chứ?

Dù có cho Bàn gia thêm bao nhiêu tiền, tôi cũng không thể bán đứng anh em.”Trương Khởi Linh sau đó đi tới, anh không mở miệng nói chuyện.

Khi đi ngang qua Hắc Nhãn Kính thì nhìn hắn ta thật sâu một cái, ánh mắt đó ẩn chứa rất nhiều thâm ý.Khi Hắc Nhãn Kính bước tới, Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em lén lút nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời lùi lại một bước.

Giả vờ sợ hãi, đồng thời đưa tay nắm lấy tay áo Ngô Nhị Bạch.

Ngô Nhị Bạch không nói gì, lạnh lùng liếc nhìn mấy người một cái.

Ông ta gạt tay Ngô Mặc và Ngô Tà ra, xoay người đi về phía căn phòng, thản nhiên nói: “Đi theo.”Hắc Nhãn Kính không cam lòng, vẫn muốn đi theo.

Nhị Kinh đưa tay ra, chặn hắn lại, “Hắc gia, chúng ta vẫn là nên nói chuyện tiền thù lao đi.” Hắc Nhãn Kính: “…”Theo Ngô Nhị Bạch bước vào phòng, Ngô Mặc trong lòng không ngừng đánh trống.

Đến mức hắn bắt đầu suy tính, lát nữa có nên tìm cơ hội chuồn đi không?

Ngô Tà là người cuối cùng vào cửa, rất chu đáo đóng chặt cửa phòng.

Sau đó liền ngoan ngoãn đứng đó, hai tay buông thõng, cả người ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Vô dụng.” Ngô Mặc liếc thấy dáng vẻ đó của Ngô Tà, trong lòng khinh thường một phen.

Nhưng cơ thể hắn lại rất thành thật mà nhanh chóng làm theo.Ngô Nhị Bạch quay lưng về phía hai người, mở miệng nói: “Cái tên Hắc Nhãn Kính bên ngoài đó, họ Tề, thân thế lai lịch rất phức tạp, hai đứa đừng có tiếp xúc quá nhiều với hắn.

Còn cái tên họ Trương kia, Tiểu Tà, con đi quá gần với hắn, sớm muộn gì hắn cũng sẽ hại con đấy.”“Nhị Thúc, Tiểu Ca đã cứu cháu rất nhiều lần rồi.” Ngô Tà vội vàng giải thích, nhưng Ngô Nhị Bạch căn bản không để ý đến anh ta.Trong phòng có một chiếc ghế tre, Ngô Nhị Bạch nói xong liền trực tiếp ngồi xuống.

Tay ông ta cầm quạt phe phẩy, lơ đễnh mở miệng nói: “Kể đi, con không phải nói là đi nghiên cứu sao, sao lại xuất hiện ở Golmud?”“Khụ, Nhị Thúc, ngài sao lại đến đây?

Nơi hoang sơn dã lĩnh thế này, liệu cơ thể ngài có thích ứng được không ạ?” Ngô Mặc không trả lời câu hỏi của Ngô Nhị Bạch.

Chuyện này thực sự quá khó giải thích, chẳng lẽ lại nói là hệ thống bị chập mạch, cứ phải sắp xếp cho ông đây một bối cảnh như thế này sao?

Hắn xoa xoa hai tay, cười tủm tỉm xáp lại gần, đứng phía sau Ngô Nhị Bạch.

Hắn trực tiếp đặt tay lên vai ông ta, vừa xoa bóp vừa nói: “Nhị Thúc, vai ngài cứng quá, có phải thời gian này ngài lại bận rộn nhiều không ạ?”Trong ký ức của Ngô Nhị Bạch, Ngô Mặc hồi nhỏ hễ phạm lỗi là lại lộ ra dáng vẻ nịnh nọt như thế này.

Mỗi lần đều khiến người ta không biết nên tức giận hay nên cười.

Nhưng những chuyện đó thì còn dễ nói, chuyện trước mắt này đã chạm đến giới hạn của Ngô Nhị Bạch.

Ông ta nhất định phải làm rõ, rốt cuộc là sai sót ở đâu?

Đồng thời trong lòng cũng đã hạ quyết tâm, phải cho Ngô Mặc một bài học sâu sắc.

Để hắn biết điều gì có thể làm, điều gì không thể làm.“Thành thật mà đứng yên đó cho ta.” Chiếc quạt trong tay Ngô Nhị Bạch đánh mạnh vào tay Ngô Mặc.

Đau đến mức hắn bĩu môi, nhỏ giọng than vãn: “Nhị Thúc, cháu đây là cháu ruột được ngài nuôi từ nhỏ đến lớn mà, sao vừa gặp mặt đã nghiêm túc như vậy, đáng sợ quá.”Không biết vì sao, khi hai tay Ngô Mặc chạm vào Ngô Nhị Bạch, có một dòng ấm áp tuôn vào tận đáy lòng.

Chương 115

Dường như vào lúc này, hắn mới cảm nhận được giữa mình và Ngô Nhị Bạch có một mối quan hệ huyết thống sâu sắc.Ngô Mặc không dám nói nhiều, lại đứng trở lại giữa phòng, cùng Ngô Tà hai người đứng thành hàng, chuẩn bị lắng nghe Ngô Nhị Bạch giáo huấn.

“Nói, vì sao lại xuất hiện ở Golmud.” Ngô Nhị Bạch dùng quạt chỉ vào Ngô Mặc, mặt lạnh tanh, “Cho ta một lời giải thích hợp lý.”Vấn đề này cũng là điều Ngô Tà muốn biết.

Anh ta quay đầu nhìn về phía Ngô Mặc, muốn nghe hắn sẽ giải thích vấn đề này như thế nào.“Nhị Thúc, chuyện là thế này ạ.” Ngô Mặc gãi đầu, vắt óc bắt đầu bịa chuyện.

“Vốn dĩ cháu đang ôn tập đàng hoàng, nhưng học mãi thấy nhức đầu quá, liền tính đi ra ngoài đi dạo giải khuây một chút, vô tình thế nào lại đi đến chỗ Golmud đó.

Vốn dĩ, cháu ở lại hai ngày có lẽ sẽ quay về rồi, không ngờ bỗng nhiên nhìn thấy di tích của cái viện điều dưỡng đó, đột nhiên nghĩ đến bây giờ giới trẻ đều thích thám hiểm nhà ma, cháu liền hứng thú, tính toán làm thêm một nghề tay trái, thế là bỏ tiền ra mua cái chỗ đó luôn.” Nói đến đây, Ngô Mặc nheo mắt cười hì hì, “Cháu dùng tiền lì xì mua đấy ạ, vả lại, cháu đây đã thành niên rồi, cũng không thể cứ để Nhị Thúc ngài nuôi mãi được phải không ạ?

Ngài yên tâm, Nhị Thúc, cháu tuyệt đối không thể chịu thiệt đâu, cháu đã nói chuyện với Hoa ca rồi, anh ấy sẽ đầu tư thêm cho cháu một ít, chắc chắn có thể biến nó thành một điểm du lịch nổi tiếng.”Ngô Nhị Bạch nghiêm túc trừng mắt nhìn Ngô Mặc.

Ông ta muốn nhìn rõ xem, đứa cháu trai miệng lưỡi lèo lẹo này, liệu có chịu nổi mấy cây gậy của mình không?Ngô Tà nghe xong, đơn giản là muốn giơ ngón cái cho đứa em trai mình.

Cái gan này cũng quá lớn rồi, trước mặt Nhị Thúc mà còn dám bịa đặt lung tung như vậy, thuần túy là không thấy quan tài không đổ lệ.Ngô Mặc nói xong, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Ngô Nhị Bạch.

Hắn cũng biết câu chuyện ma quỷ này của mình căn bản không thể lừa được đối phương.

Nhưng, đây là lời giải thích hợp lý nhất mà hắn có thể đưa ra lúc này.

Dù sao cũng mạnh hơn cái ý nghĩ ban nãy hắn định nói là Ngô Lão Cẩu báo mộng chứ?

“Chuyện kia có thể bỏ qua đã, bây giờ nói chuyện ở đây.” Ngô Nhị Bạch gõ quạt vào lòng bàn tay, từ tốn nói: “Chuyện ở đây rất phức tạp, hai đứa đừng nhúng tay vào, chú sẽ cho người đưa hai đứa về lão trạch ở Dư Hàng.” “Nhị thúc, con không về đâu.” Ngô Tà vội vàng từ chối, “Chúng ta khó khăn lắm mới tìm được một ít tin tức về quá khứ của Tiểu Ca, vẫn chưa điều tra rõ chân tướng sự việc.

Bây giờ mà về thì có nghĩa là công toi hết.” Ngô Mặc đương nhiên cũng không thể về.

Cậu còn có nhiệm vụ hệ thống cần hoàn thành.

Vội vàng phụ họa: “Đúng đó, Nhị thúc, chú từ nhỏ đã dạy con làm việc không thể bỏ dở giữa chừng.

Bây giờ mà về thì chẳng phải là chú dạy dỗ sai rồi sao?” Ngô Nhị Bạch rút một điếu thuốc từ túi ra, châm lửa rồi nhìn Ngô Mặc.

Nhíu mày u u nói: “Chẳng lẽ bây giờ chưa xuất hiện sai lầm sao?” Lời nói đầy ẩn ý này khiến Ngô Mặc thoáng chột dạ.

Nhưng tên này da mặt còn dày hơn cả tường thành, cố chấp giả vờ không hiểu.

Biện giải: “Con có thể kiên trì ở lại đây, điều đó chứng tỏ con không phụ lòng dạy dỗ của chú bao năm qua.” Ngô Nhị Bạch nhìn chằm chằm Ngô Mặc trước mặt, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Ngô Tam Tỉnh nhiều năm về trước.

Lúc đó, ông ta cũng y hệt thế này.

Cố chấp đứng trước mặt mình, sống chết đòi tham gia chuyện đó, dù mình nói thế nào cũng không khuyên giải được.

Nghĩ đến đây, Ngô Nhị Bạch cảm thấy bất lực.

Trong lòng thầm nhủ: “Chẳng lẽ đây thật sự là vận mệnh của lão Ngô gia?

Dù mình có cố gắng thế nào cũng không thể thay đổi được sao?” “Không, không có cái vận mệnh nào hết, mọi việc do con người làm ra.” Ngô Nhị Bạch cứng rắn lòng, lạnh lùng hừ một tiếng: “Quỳ xuống.” “Hả?” Ngô Mặc còn đang ngây người thì phía sau đã vang lên tiếng 'phịch' một cái.

Quay đầu lại nhìn, Ngô Tà đã ngoan ngoãn quỳ xuống rồi.

Ngô Tà đâu phải kẻ ngốc, từ nhỏ anh đã biết Nhị thúc và Tam thúc không giống nhau.

Anh có thể làm nũng, cãi cọ với Tam thúc, nhưng đối mặt với Nhị thúc thì anh thật sự không dám.

Trong ký ức tuổi thơ của anh, có lần vô tình làm vỡ một món đồ cổ ông nội yêu thích nhất.

Kết quả ông nội chẳng hề để tâm, nhưng không ngờ quay đi lại bị Nhị thúc đánh cho một trận tơi bời.

Lý do là không muốn anh trở thành công tử bột.

Trận đòn đó khiến anh nằm liệt giường ba ngày mới lết dậy nổi.

Từ đó về sau, mỗi lần gặp Nhị thúc, anh đều ước gì có thể đi đường vòng.

Vì vậy, đối với Ngô Mặc, người từ nhỏ đã được Nhị thúc nuôi nấng, anh vô cùng xót xa.

Luôn cảm thấy thằng em mình thật không dễ dàng gì, sống trong tay đại ma đầu quá khổ sở rồi.

“Sao nào, lời của chú không còn tác dụng à?

Hay là chú nghĩ cánh mình cứng rồi?” Giọng Ngô Nhị Bạch lạnh lẽo như mùa đông Siberi, nghe mà tim Ngô Tà cũng run rẩy.

Anh đưa tay kéo kéo Ngô Mặc, nhỏ giọng nói: “Đừng cứng đầu nữa, mau quỳ xuống đi.” Nhưng mặc cho anh có dùng sức thế nào, Ngô Mặc vẫn đứng im.

Cơ thể thẳng tắp đứng đó, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Ngô Nhị Bạch.

Ngô Mặc trong lòng có ngạo khí của riêng mình.

Tuy cậu đến thế giới này với danh nghĩa con cháu Ngô gia.

Nhưng muốn cậu vô cớ quỳ xuống, đừng nói là Ngô Nhị Bạch trước mặt, cho dù Ngô Lão Cẩu có bật dậy từ trong quan tài, cũng tuyệt đối không thể nào.

Ngô Nhị Bạch có chút bất ngờ, ông ta đứng dậy đi đến trước mặt Ngô Mặc.

Hai chú cháu lần đầu tiên bốn mắt nhìn nhau, trong không khí thậm chí còn tràn ngập mùi thuốc súng.

“Cháu có biết chuyện này phức tạp đến mức nào không?” Ngô Nhị Bạch kẹp điếu thuốc, nghiêm túc nhìn đứa trẻ do chính mình một tay nuôi lớn trước mặt.

Bình tĩnh nói: “Nhiều chuyện không đơn giản như các cháu nghĩ đâu, chúng ta đã cố gắng rất lâu, chính là hy vọng đến đời các cháu, có thể thoát khỏi sự ràng buộc này.” “Nhưng Nhị thúc, hiện thực căn bản không thể trốn tránh được.” Ngô Mặc cất đi vẻ mặt cười cợt, quay người chỉ vào Ngô Tà: “Cứ như anh con ấy, Thiên Chân Vô Tà bao nhiêu năm nay, kết quả thì sao, chẳng phải vẫn bị kéo vào một màn sương mù đó sao.” Nghe Ngô Mặc nói, Ngô Nhị Bạch đưa thuốc vào miệng, im lặng không nói gì.

Ngô Mặc tiếp lời: “Con không nghĩ là gặp chuyện mà giả vờ không thấy thì mọi chuyện sẽ ổn đâu.” Nói đến đây, cái vẻ “bĩ khí” của Ngô Mặc lập tức dâng trào.

Cậu giật phắt điếu thuốc từ miệng Ngô Nhị Bạch, nhét vào miệng mình rít hai hơi thật mạnh.

Sau đó ném xuống đất, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ông đây không quan tâm phía sau rốt cuộc có người nào, thế lực nào, đã dám ức hiếp đến đầu lão Ngô gia chúng ta, thì cho dù nó là Như Lai Phật Tổ, ông đây cũng phải tè bậy vào tay nó một bãi, nếu không thì chết cũng không yên.” Lời nói này của Ngô Mặc khiến Ngô Tà nóng máu.

Anh đứng dậy từ dưới đất không ngừng gật đầu: “Nhị thúc, Tiểu Mặc nói đúng, đàn ông Ngô gia chúng ta không sợ chết!” Ngô Nhị Bạch liếc nhìn đầu thuốc lá dưới chân, trầm tư một lát, rồi một bạt tai giáng thẳng vào sau gáy Ngô Mặc.

“Bốp” một tiếng, vang dội giòn tan.

Khiến mấy người đang đứng chờ ở cửa giật mình.

Trong ánh mắt lo lắng của mọi người, ngay sau đó trong phòng bắt đầu vang lên tiếng chửi bới.

“Lão tử?

Mày mẹ nó là lão tử của thằng nào?

Đồ thằng ranh con, tao thấy mày đúng là thiếu đòn!” Ngô Nhị Bạch giận sôi lên, nhiều năm không tự tay đánh người, nhất thời có chút gượng gạo.

Ông ta nhìn ngang nhìn dọc, phát hiện trong góc phòng có một cái then cửa, nhanh chân bước mấy bước, trực tiếp nhặt nó lên.

Cầm thử thấy kích thước và trọng lượng khá vừa tay, cực kỳ thích hợp để giáo dục mấy đứa thiếu niên hư hỏng trong nhà.

“Mẹ kiếp, thật sự cho là ông đây mấy năm nay tu thân dưỡng tính, tính tình tốt lắm phải không!” Ngô Nhị Bạch vung côn, với tốc độ cực nhanh vụt thẳng vào lưng Ngô Mặc.

Ngay sau đó lại một côn nữa giáng xuống, mắng: “Đồ thằng ranh con, hút thuốc, bỏ trốn, ăn nói ba hoa xích đế, đều mẹ nó học từ thằng nào ra đấy?” Nghe Ngô Nhị Bạch chửi mắng liên tục, Ngô Mặc thật sự đơ người.

Cậu đúng là không ngờ rằng Ngô Nhị Bạch, người vốn được ca ngợi là tài hoa nhất Ngô gia, khi chửi người cũng chẳng khác gì thổ phỉ.

Chỉ trong thoáng ngây người đó, trên người đã ăn mấy côn.

Với lực độ này, cũng chỉ có cậu da dày thịt béo mới chịu được, nếu đổi lại là Ngô Tà, e là giờ đã nằm bẹp dưới đất rồi.

“Nhị thúc, chú đừng đánh nữa.” Ngô Tà nuốt nước bọt, cắn răng vẫn xông lên.

Nhưng chưa kịp chạm tay vào Ngô Nhị Bạch, cây côn đã đập vào mông anh.

“Tao thấy mày cũng thiếu đòn!

Càng không cho chúng mày làm gì thì chúng mày lại càng không nghe, cứ suốt ngày học theo cái tên Tam thúc chẳng ra thể thống gì đó, ông đây phải dạy dỗ chúng mày một trận cho ra trò!” Ngô Mặc cứng rắn chịu mấy cú, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà bắt đầu né tránh.

“Mẹ kiếp, mày không phải không sợ chết à?

Mày trốn cái gì?

Ông đây xem rốt cuộc mày có sợ chết không?” “Nói nhảm, Nhị thúc, con đâu có ngu, đó là từ ngữ hình dung mà, con nói là giết chết người khác chứ đâu phải bị chú đánh chết!” Ngô Mặc kéo Ngô Tà, lấy anh làm lá chắn trước người, thò đầu ra cãi lại đầy bất mãn: “Nhị thúc, con là do chính tay chú nuôi lớn đó, chú đánh chết con rồi, đợi chú về trời, con xem ai sẽ đập chậu cho chú đây?” Lời này vừa thốt ra, Ngô Nhị Bạch tức đến mức mũi cũng sắp lệch.

Cái thằng ranh con này chẳng phải đang nguyền rủa mình sớm chết sao?

Cơn giận càng bùng lên không thể kìm nén, cây côn trong tay vung lên vù vù, đuổi theo Ngô Mặc bắt đầu đánh túi bụi.

Chương 116

Đừng thấy Ngô Nhị Bạch bây giờ nho nhã văn vẻ, chứ năm xưa đánh nhau cũng là tay thiện nghệ.

Nhất thời trong phòng bắt đầu gà bay chó sủa, ba chú cháu bắt đầu đại hỗn chiến.

Đương nhiên rồi, là Ngô Nhị Bạch chấp hai, hai thằng nhóc kia chạy loạn khắp phòng, đâu dám đánh trả chứ?

“Ông đây hỏi mày, có về không?” Ngô Nhị Bạch giơ côn, lửa giận ngút trời.

Bấy nhiêu năm nay, rất nhiều chuyện đều do người dưới xử lý.

Ông ta đã lâu lắm rồi không tự mình động tay như hôm nay, vừa nãy cây côn suýt nữa bay ra ngoài.

Ngô Mặc nấp sau lưng Ngô Tà, hét lớn một tiếng: “Anh con không về, con cũng không về, con tuyệt đối không bỏ lại anh con mà tự mình chạy trốn đâu!” Cậu thừa biết, chuyện Trương Khởi Linh chưa điều tra rõ ràng thì Ngô Tà sẽ không rời đi.

Lúc này có cái cớ tốt như vậy, không dùng thì đúng là ngu.

Hơn nữa, anh trai để làm gì chứ?

Chính là để gánh tội!

Ngô Tà đứng ngây ra đó, quay đầu nhìn Ngô Mặc, không dám tin mình lại bị bán đứng như vậy?

“Nói không sai, mày làm anh trai mà không làm gương tốt, đúng là đáng đánh.” Trong khoảnh khắc, hướng cây côn trong tay Ngô Nhị Bạch thay đổi, nặng nề vụt vào mông Ngô Tà.

Cú này khiến Ngô Tà không thể nhịn được nữa, kêu thảm một tiếng.

Khi hai anh em bị đánh trong phòng, vì giữ thể diện nên không ai dám hé răng.

Vì vậy, những người bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng chửi mắng đầy nội lực của Ngô Nhị Bạch và tiếng đồ đạc va chạm.

Hoàn toàn không nghe thấy tiếng hai anh em xin tha.

Tiếng kêu thảm của Ngô Tà truyền ra ngoài cửa, nghe mà Vương Béo không kìm được rùng mình.

Anh ta nuốt nước bọt, hạ giọng nói với Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca, nghe tiếng này, Thiên Chân hình như bị đánh thảm rồi, chúng ta có nên xông vào cứu cậu ta ra không?” Ngón tay Trương Khởi Linh khẽ động, đối mặt với ánh mắt dò hỏi của Vương Béo, anh từ từ lắc đầu.

Nhấc chân đi đến hành lang sảnh chính, dựa vào cột, chậm rãi nhắm mắt lại.

Dường như mọi thứ xung quanh đều không liên quan gì đến anh.

Vương Béo nhìn thấy Trương Khởi Linh như vậy, lập tức ngớ người ra.

Anh ta chỉ vào Trương Khởi Linh rồi nói với Hắc Nhãn Kính: “Hắc gia, ý anh ta là sao, không thèm quan tâm nữa à?” Hắc Nhãn Kính đâu có thời gian mà trả lời anh ta?

Lúc này, toàn bộ tinh lực của anh ta đều dồn vào trong phòng, rướn cổ cố sức lắng nghe động tĩnh phát ra từ đó.

Anh ta không dám quên vẻ mặt tức giận đùng đùng của Ngô Mặc trước khi vào phòng.

Điều đó khiến anh ta có một cảm giác không lành, cứ như thể mình đã chọc phải ổ ong vò vẽ.

Trong tình cảnh hai anh em “anh em tương tàn,” Ngô Nhị Bạch thật sự đã được thỏa mãn.

Ông ta đánh hai anh em một trận ra trò, đến nỗi cây côn gỗ cuối cùng cũng gãy thành hai khúc.

“Hù, mệt chết ông đây rồi.” Ngô Nhị Bạch thở dài một hơi, ném cây côn gãy thành hai khúc sang một bên.

Ông ta vặn vẹo cánh tay, vừa định ngồi xuống ghế nghỉ ngơi một lát.

Nhưng quay đầu lại thì phát hiện, chiếc ghế trúc kia giờ đã hoàn toàn tan nát, trở lại hình dạng ban đầu của nó – tre.

“Hai thằng ranh con chúng mày, lại đây cho tao!” Ngô Nhị Bạch hoàn toàn vứt bỏ vẻ nho nhã, trực tiếp khoanh chân ngồi bệt xuống đất.

“Nhị thúc, chú vẫn chưa hả giận à?” Ngô Mặc ngay cả eo cũng không đứng thẳng lên nổi, từ khi trưởng thành đến nay, khi nào cậu từng bị người ta đánh như thế này?

Nếu người trước mặt không phải Ngô Nhị Bạch, cậu đã sớm đánh trả cho đối phương sống không bằng chết rồi.

Đâu còn như bây giờ, né cũng không dám né, chỉ có thể cứng rắn chịu đựng trận đòn này.

Tuy nói cơ thể cậu đã được hệ thống cải tạo và cường hóa không ít, nhưng đó chỉ là đánh không chết, chứ đâu phải không đau chứ?

“Đừng nói nhảm, mau lại đây, tao có chuyện muốn nói với hai đứa mày.” Ngô Nhị Bạch chỉ về phía trước mặt, không kiên nhẫn nói: “Hôm nay tạm tha cho hai thằng ranh con chúng mày, đợi về lão trạch, tao sẽ cho chúng mày nếm thử thế nào là gia pháp!” Ngô Tà gần như muốn khóc thành tiếng.

Nghĩ đến cây roi da đặc chế được thờ trong từ đường lão trạch, anh cũng nảy ra ý định bỏ trốn.

Hai anh em tủi thân đi tới, mông vừa chạm đất lại đồng loạt bật dậy.

“Vãi, đau chết tôi rồi.” Ngô Mặc xoa xoa mông, ôi chao, cái cảm giác này, cái độ cong này, không cần nhìn cũng biết, chắc chắn sưng thành hai múi dưa hấu rồi.

Ngô Tà cũng vậy, nghiến răng rên hừ hừ.

Hai anh em nhìn nhau, nghĩ đến vừa nãy chính là cái tên khốn này kéo mình làm lá chắn, khiến Nhị thúc nhân cơ hội đánh cho mấy côn, liền đồng thời “hừ” một tiếng, quay mặt đi không nhìn đối phương.

Ngồi thì không ngồi được, hai người cũng lười giữ thể diện nữa.

Dứt khoát trực tiếp nằm sấp xuống, hai tay chống cằm, đồng loạt nhìn Ngô Nhị Bạch đang khoanh chân ngồi bệt.

“Hai đứa chúng mày thật sự làm chú tức chết rồi.” Ngô Nhị Bạch thở dài, đối mặt với hai đứa cháu cứng đầu, ông ta thật sự cảm thấy đau đầu.

Nghĩ nghĩ, từ trong túi rút ra một tấm ảnh đưa tới.

“Có một số chuyện chú không muốn nói, chính là sợ các cháu bị cuốn vào.

Chú có một tấm ảnh đây, hai anh em các cháu xem kỹ đi, sẽ hiểu được mức độ nghiêm trọng của sự việc.” Ngô Tà đưa tay đón lấy xem, là một tấm ảnh đen trắng, nghi hoặc hỏi: “Cái này là sao ạ?” Ngô Mặc cũng có chút tò mò, rõ ràng cậu đã lấy hết ảnh trong phòng

Trương Khởi Linh ra rồi, vậy tấm trước mắt này lại từ đâu ra chứ?

“Thằng nhóc con, không ngờ phải không?

Mày nghĩ lấy đồ ra trước, rồi đốt nhà đi, là có thể giở trò đục nước béo cò à?” Ngô Nhị Bạch cười lạnh nói: “Ông đây vì đề phòng vạn nhất, năm đó sớm đã có một nước đi rồi.” “Vãi, vẫn là chú gian xảo xảo quyệt nhất!” Ngô Mặc giơ ngón giữa về phía Ngô Nhị Bạch, phát hiện sắc mặt Ngô Nhị Bạch không đúng, vội vàng đổi thành ngón cái, cười tủm tỉm nói: “Thất lễ, thất lễ.” Ngô Tà lười trả lời thằng em phá phách, anh chăm chú nhìn tấm ảnh.

Khi anh nhìn rõ người đàn ông trung niên đang nói chuyện với Trần Văn Cẩm trong ảnh, không kìm được hít vào một hơi khí lạnh.

Tay cầm ảnh không khỏi khẽ run, anh đột ngột ngẩng đầu nhìn chằm chằm Ngô Nhị Bạch nói: “Nhị thúc, cái này, sao lại là ông ta?” “Ai vậy?” Ngô Mặc tò mò thò đầu nhìn một cái.

Hồi đó, khi đọc đến đoạn này trong sách, nó mơ hồ không rõ, cậu căn bản không biết đang nói đến ai.

“Đậu má, đúng là ông ta thật!” Ngô Mặc vừa nhìn đã nhận ra người trong ảnh, cũng kinh ngạc không kém.

“Nhị thúc, trách không được mấy người làm mọi chuyện thần thần bí bí như vậy, xem ra thế lực phía sau này quả thật không nhỏ.” “Nhị thúc, tại sao lại như vậy?” Ngô Tà có chút không hiểu, anh không rõ, đâu phải thời cổ đại, sao còn có chuyện như thế này xảy ra?

Không khí trong phòng bỗng chìm xuống.

Ngô Nhị Bạch lại châm một điếu thuốc, nhìn hai anh em nói: “Có một số chuyện chú không thể nói quá nhiều, hai đứa cũng lớn rồi, đọc không ít sách bao năm nay, chắc cũng hiểu được sự cố chấp của các vị đế vương cổ đại đối với trường sinh sâu sắc đến mức nào.” “Kiểu suy nghĩ đã khắc sâu vào xương tủy này, sẽ không vì thời gian trôi qua mà biến mất, ngược lại sẽ càng ngày càng mãnh liệt hơn.” Ngô Nhị Bạch nhả ra một vòng khói, ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Nhưng từ sau khi Tần Thủy Hoàng đốt sách chôn Nho, những điển tịch quý giá đó đều biến mất trong dân gian, thậm chí hoàng thất đời sau cũng không tìm thấy một cổ phương nào.” “Để có được những phương thuốc trường sinh bất lão này, các đời đế vương không tiếc hao phí tinh lực, chuyên môn tổ chức những người tài dị sĩ trong dân gian, lấy việc thám hiểm làm vỏ bọc, thực chất là tìm kiếm manh mối trong các cổ mộ tiền triều.” Nói đến đây, Ngô Nhị Bạch ngẩng đầu nhìn hai anh em, giọng điệu thấm thía nói: “Các cháu phải biết, dưới quyền lực mạnh mẽ, không ai có thể không cúi đầu, cho dù cháu có thể chạy trốn, nhưng người nhà thì sao?” “Các cháu phải hiểu, sự cám dỗ của trường sinh rất lớn, sự cám dỗ này không chỉ đối với những vị hoàng đế nổi tiếng như Tần Thủy Hoàng, Chu Nguyên Chương, mà còn cả đối với những dị sĩ dân gian này cũng vậy.” “Vì vậy, có người động lòng nhưng không dám hành động, nhưng một số người khác lại gan to tày trời, kể tin tức cho anh em và gia đình, từ đó từng kế hoạch một bắt đầu được thực hiện.” Ngô Nhị Bạch dừng lại, thần thái nghiêm túc nhìn chằm chằm hai anh em.

“Chúng ta vẫn luôn hy vọng, mọi chuyện đều kết thúc ở đời chúng ta, vì điều này Tam thúc của các cháu cam nguyện hy sinh cả đời mình, nhưng người tính không bằng trời tính, chúng ta sống chết cũng không ngờ rằng hai anh em các cháu rốt cuộc lại bị cuốn vào.” Sắc mặt Ngô Tà hơi đắng chát, trầm mặc không nói.

Anh không dám khẳng định mình đã hoàn toàn nghe hiểu lời Ngô Nhị Bạch kể, nhưng đại khái sự việc thì anh cũng đã đoán ra.

Anh thực sự không ngờ rằng, đằng sau chuyện này lại phức tạp đến vậy, thậm chí còn liên quan đến mấy nghìn năm lịch sử.

Nội dung Ngô Nhị Bạch giảng có tác động rất lớn đối với Ngô Tà, nhưng đối với Ngô Mặc thì lại hoàn toàn không có tác dụng gì.

Những chuyện này cậu đã sớm biết rõ mồn một từ trong nguyên tác rồi.

Thậm chí có một số nội dung lúc này chưa xuất hiện, cậu cũng đã nắm rõ trong lòng.

Tuy nói hiện tại mọi chuyện đã xảy ra những thay đổi rõ rệt, nhưng việc có thể biết trước một số nội dung, đối với cậu mà nói tác dụng cũng rất lớn.

“Nhị thúc, chú có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích thôi.” Ngô Mặc nhún vai, nói: “Người ta đuổi chúng ta vào đây như đuổi lợn, chú nghĩ họ sẽ dễ dàng bỏ qua cho chúng ta sao?” “Thay vì ngồi yên chờ bị người ta coi như lợn để giết, ông đây thà vác bừa chín răng, làm một Thiên Bồng Nguyên Soái náo loạn một trận còn hơn.

Dù sao ông đây cũng là đàn ông có súng ống, cho dù kết cục không tốt, thì ít ra cũng không hổ thẹn với chính mình.” Lời Ngô Mặc tuy không hay ho gì, nhưng thô mà không tục.

Bỏ qua nhiệm vụ hệ thống giao cho cậu, riêng việc khi đọc sách năm đó, cậu đã cảm thấy rất bất bình thay Ngô Tà.

Tất cả mọi người đều như thể đang nghĩ cho anh.

Thực tế thì chính những người này không ngừng đặt chướng ngại vật cho anh, khiến anh như một con ruồi không đầu, chạy vạy khắp nơi.

Chỉ để tìm kiếm một câu trả lời không thể nào biết được.

Ngô Nhị Bạch suy nghĩ một lát, đưa tay vỗ vỗ vai Ngô Mặc: “Từ trước đến nay, chú vẫn luôn hữu ý vô ý cách ly cháu với lão Tam, chính là sợ những thói quen và tính cách không tốt của lão ta sẽ làm cháu hư hỏng.” “Vì thế chú đặc biệt cho cháu học cầm kỳ thư họa, cố gắng bồi dưỡng khí chất văn học cho cháu, nhưng chú nằm mơ cũng không ngờ rằng, đứa giống lão ta nhất trong nhà này, lại chính là cháu.” “Phụt!” Nghĩ đến cảnh Ngô Mặc và Giải Liên Hoàn gặp nhau, Ngô Tà không kìm được bật cười thành tiếng.

Ngay sau đó anh nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng, lên tiếng hỏi: “Nhị thúc, mấy anh em chúng con đến Ba Nãi, căn bản không nói cho người khác biết vị trí cụ thể, sao chú lại theo đến được?

Chương 117

Chẳng lẽ…” Ngô Nhị Bạch gật đầu: “Cháu không đoán sai, đúng là cái tên họ Tề kia đã liên lạc với chú.

Khi chú nghe nói các cháu muốn đến đây, đã có linh cảm không lành, nên lập tức dẫn người đến ngay.” “Thằng chết tiệt!” Ngô Mặc trong lòng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nếu lúc này Hắc Nhãn Kính ở ngay trước mặt, cậu nhất định sẽ túm lấy đối phương đánh cho một trận tơi bời, đánh đến nỗi gỡ kính râm ra mà vẫn có hai quầng thâm đen.

Ngô Nhị Bạch đứng dậy từ dưới đất, nhìn xuống hai anh em nói: “Được rồi, những gì cần nói chú đã nói hết rồi.

Chuyện ở đây cứ giao cho chú, hai anh em các cháu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về Dư Hàng đi.” Hai anh em Ngô Mặc nhìn nhau, đồng thanh nói: “Nhị thúc, con không đi đâu!” Dù sao trong phòng cũng không có người khác, cũng không sợ bị người khác nhìn thấy mất mặt.

Hai anh em trực tiếp duỗi tay chân ra, nằm sấp xuống đất giở trò vạ vật.

Ngô Nhị Bạch đứng đó, nhìn hai đứa cháu lì lợm.

Thật muốn bây giờ lôi gia pháp ra mà dạy dỗ chúng một trận tử tế, tốt nhất là đánh cho chúng nằm liệt giường nửa tháng.

“Nhị thúc nói thế này đi, chú dù có đánh gãy chân con, con cũng sẽ hai tay vịn xe lăn mà chạy ra ngoài!” Ngô Mặc nói gì cũng không chịu rời đi.

Quỷ mới biết nếu ba nhiệm vụ mà chỉ hoàn thành một cái, cái hệ thống xui xẻo kia lại giở trò gì nữa chứ?

Cuối cùng Ngô Nhị Bạch chỉ có thể thỏa hiệp, không phải là ông ta đồng tình với việc hai đứa cháu nhúng tay vào chuyện này.

Mà là ông ta sợ mình không theo dõi chúng, hai thằng nhóc hỗn xược này sẽ lén lút tiến hành điều tra sau lưng ông.

Tuy nhiên, ông ta đặc biệt đặt ra một quy tắc.

Đó là Ngô Tà và Ngô Mặc hai người, nhất định phải đi sát bên cạnh ông, không được phép tự ý rời đi.

Cửa phòng bật mở, Ngô Nhị Bạch chắp tay sau lưng bước ra.

Vương Béo và Hắc Nhãn Kính vội vàng thò đầu nhìn vào phía sau, nhưng không thấy bóng dáng Ngô Tà và Ngô Mặc đâu.

Vương Béo trong lòng thầm nhủ: “Chết rồi, hai anh em không phải bị Ngô Nhị gia đánh ngất rồi chứ?” Nhị Kinh vội vàng bước tới, thì thầm: “Nhị gia, tiểu thiếu gia bọn họ…” “Đưa hai đứa nó về phòng, sắp xếp người canh chừng 24 tiếng, tuyệt đối không được để chúng tự ý rời đi.” Ngô Nhị Bạch thản nhiên dặn dò một câu.

Ánh mắt như có như không liếc nhìn Hắc Nhãn Kính và Vương Béo một cái.

Quay người rời khỏi đây, đi về phía cổng lớn.

Mấy tên thuộc hạ vội vàng đi theo.

Thấy Ngô Nhị Bạch rời đi, Vương Béo lập tức lấy lại tinh thần.

Vừa định xông vào phòng thì bị Nhị Kinh chặn lại: “Mấy vị, Nhị gia đặc biệt dặn dò hai vị tiểu thiếu gia cần được nghỉ ngơi.” Vương Béo đâu có quen cái thói này của gã, hiện tại anh ta đặc biệt lo lắng cho hai anh em Ngô gia, sợ hai người bị đánh hỏng rồi.

Anh ta vừa định động thủ, mấy tên thuộc hạ Ngô gia đang túc trực bên cạnh liền vây tới, trừng mắt nhìn anh ta chằm chằm.

“Hắc, muốn đánh nhau à?” Vương Béo xắn tay áo lên, ra vẻ một lời không hợp là sẽ ra tay ngay.

“Béo ca, mau vào đây!” Giọng Ngô Mặc đột nhiên truyền ra từ trong phòng, nghe mà Vương Béo mừng rỡ ra mặt.

Anh ta đắc ý nhướng mày với Nhị Kinh: “Nghe thấy chưa, anh em tao bảo tao vào phòng, mau tránh ra đừng cản đường!” Nhị Kinh hơi nhíu mày định ngăn cản, nhưng suy nghĩ một lát rồi nhường đường ra khỏi cửa phòng.

Không ai chú ý, khi giọng Ngô Mặc truyền đến, Hắc Nhãn Kính bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Thần kinh căng thẳng cũng dần dần thả lỏng, khóe miệng lại nở nụ cười gian xảo thường thấy.

Vương Béo hùng hổ xông vào, khi anh ta nhìn rõ bộ dạng hai anh em trong phòng thì suýt nữa bật cười thành tiếng.

“Tao nói hai anh em chúng mày đây là tạo hình gì thế?

Nằm sấp dưới đất luyện giãn gân giãn cốt à?

Thêm cái mai rùa trên người nữa là có thể đóng vai rùa được rồi đấy!” Lời này suýt chút nữa khiến Ngô Tà và Ngô Mặc tức chết.

Trận đòn ác liệt của Ngô Nhị Bạch thật sự đã đánh cho hai anh em thê thảm.

Lưng và chân của hai người gần như bầm tím một mảng, bây giờ hễ cử động là đau khắp người.

Tuy nói không đến mức bị đánh cho không cử động được, nhưng cả hai đều có mưu tính riêng.

Nếu cứ từ từ đi ra ngoài, giả vờ như không có chuyện gì.

Ngô Nhị Bạch vạn nhất thấy không vừa mắt, lại tặng thêm một trận đòn nữa, thì thật không đáng.

Chi bằng giả vờ yếu ớt, đáng thương một chút, vạn nhất Nhị thúc mềm lòng, gia pháp có khi sẽ không dùng đến nữa?

Cuộc đối thoại giữa Nhị Kinh và Vương Béo vừa nãy ở ngoài cửa, Ngô Mặc nghe rõ mồn một, điều này khiến cậu nảy sinh bất mãn với Nhị Kinh.

“Béo ca, mày mẹ nó đừng có đứng đó nói nhảm nữa, mau đến đỡ anh em một tay đi!” Ngô Mặc nằm sấp dưới đất, vươn tay về phía Vương Béo kêu: “Tao bây giờ toàn thân trên dưới đều muốn rã rời rồi!” “Hắc hắc, thằng nhóc mày cũng có ngày hôm nay à?” Vương Béo cười gian đi tới, vừa định đỡ Ngô Mặc, còn chưa kịp cúi người xuống, cả người đã như bị ấn nút tạm dừng, đứng im tại chỗ.

Tay phải chống eo, miệng rên hừ hừ: “Ai da, chết tiệt, đau quá, Béo gia tao cũng không cúi xuống được nữa rồi!” Vương Béo bị thương ở vai khi tháp sụp, lại bị treo trên cây nửa đêm, trên người cũng chi chít vết thương.

Lại đi bộ nửa đêm đường núi, lúc này đã kiệt sức.

Vừa nãy thuần túy là trong lòng có một ngọn lửa cố gắng chống đỡ, bây giờ định đỡ Ngô Mặc thì mới phát hiện, thắt lưng bị dây thừng siết đau, nhất thời không dùng được sức lực.

“Tiểu Ca, anh từ từ thôi, chân em không dùng được sức.” Giọng Ngô Tà rõ ràng truyền đến tai Ngô Mặc từ bên cạnh.

Cậu quay đầu nhìn, Trương Khởi Linh không biết từ lúc nào đã đi theo vào.

Một tay đỡ Ngô Tà, từ từ dìu anh đứng dậy khỏi mặt đất.

“Đậu má, còn có tình anh em nữa không vậy?

Có biết tôn trọng người già yêu thương trẻ nhỏ không?” Ngô Mặc lườm một cái, liếc Vương Béo một cái, không kiên nhẫn nói: “Béo ca, nhìn Lão Trương kìa, rồi nhìn lại anh xem, cái eo rách này còn không bằng một ông lão nữa.” Không thể trông cậy vào mấy người này, Ngô Mặc cũng lười tiếp tục nằm sấp dưới đất giả vờ nữa.

Chỉ đành thầm than một tiếng: “Ai, cái thân cải trắng đáng thương này của mình chẳng có ai thương, thôi vậy, thiếu gia đây vẫn nên tự lực cánh sinh thôi.” Ngô Mặc vừa định chống tay đứng dậy, một bàn tay lớn từ bên cạnh vươn tới.

Xuyên qua nách cậu, vững vàng đỡ lấy cậu, cẩn thận nói: “Từ từ, từ từ, đừng vội, anh trai đỡ em.” “Anh trai?” Không cần nhìn, chỉ nghe cái giọng điệu cà lơ phất phơ này, Ngô Mặc dùng gót chân cũng đoán được, chắc chắn là thằng ranh con Hắc Nhãn Kính này.

Nghĩ đến trận đòn này hoàn toàn là do hắn mà ra, cơn giận của Ngô Mặc từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đến đỉnh đầu.

Cậu quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hắc gia, ông già này đúng là giỏi thật đấy à?

Truyền tin đúng là có một tay, huynh đệ tôi bái phục!

Nhưng mà lúc tiêu tiền cẩn thận một chút, tôi sợ ông ăn cơm nghẹn chết, đi vệ sinh rặn chết, uống nước sặc chết, ngủ bị nhà đè chết!” Cả một tràng chửi rủa này, Ngô Mặc căn bản không hề ngừng nghỉ.

Mấy người còn lại nghe mà trong lòng thầm sướng, chỉ thiếu nước trực tiếp giơ ngón cái cho Ngô Mặc.

Hắc Nhãn Kính cười khổ: “Anh trai thật sự không cố ý, chuyện này em nghe anh giải thích, thực ra…” “Giải thích cái khỉ mốc!

Tư tưởng mẹ nó xa đến đâu, thì mày cút xa cho ông đây bấy nhiêu!” Ngô Mặc lười nghe cái tên khốn này nói nhảm.

Hai người bọn họ vốn ăn ý, rất hiểu nhau.

Năng lực nói nhảm của đối phương ra sao, trong lòng đều rõ, chỉ có thằng ngu mới nghe hắn ta bịa đặt linh tinh thôi.

Ngô Mặc trực tiếp đẩy Hắc Nhãn Kính ra, vừa định tự mình bò dậy thì phía sau truyền đến giọng Nhị Kinh: “Tiểu thiếu gia, để tôi đỡ cậu dậy.” Mượn sức của Nhị Kinh, Ngô Mặc đứng thẳng người lên.

Nghĩ đến cách xưng hô trong trí nhớ, cậu vô cùng khách khí nói: “Kinh thúc, cảm ơn.” “Khách khí gì chứ, tiểu thiếu gia, để tôi đỡ cậu về phòng.” Nhị Kinh vừa dìu Ngô Mặc, vừa nhỏ giọng nói: “Cậu lần này thật sự quá mạo hiểm rồi, chuyện lần trước đã làm Nhị gia giận hỏng người rồi, nếu không phải lúc đó bị chuyện khác vướng bận, thì đã sớm đích thân đi Kinh đô đưa cậu về lão trạch rồi.” Trong ký ức của Nhị Kinh, Ngô Mặc là đứa trẻ do chính tay ông ta chăm sóc.

Cái cảm giác đó giống hệt Phan Tử nhìn Ngô Tà, trong lời nói mang theo sự thân mật.

Hai anh em được người ta dìu ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Vương Béo đang chống eo và Hắc Nhãn Kính.

“Tôi nói Hắc gia, ông cái này có phải là tự chui đầu vào rọ – tự tìm khổ mà ăn không?” Vương Béo nhìn bóng lưng Ngô Mặc, không kìm được hả hê nói: “Ông nói xem ông làm cái chuyện gì vậy chứ?

Nói cách khác, ông đắc tội Thiên Chân thì còn dễ xử lý, nhưng ông lại không nghĩ thông mà đi đắc tội Tiểu Mặc à?

Hắc hắc, nó không hành chết ông thì mới lạ đó!” Hắc Nhãn Kính từ trong túi lấy ra một điếu thuốc, ngậm vào miệng.

Cười mị mị nói: “Béo à, cậu vẫn nên giảm cân trước đi, lần sau mà có nữa, tôi sợ tay run, không đỡ nổi cậu đâu.” Nói xong, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Vương Béo, anh ta sải bước dài, thong dong đi ra khỏi phòng.

“Tiểu thiếu gia, cậu nằm sấp xuống đi, tôi có thuốc trị thương đây, bôi vào, bôi nhiều lần sẽ mau khỏi.” Nhị Kinh dìu Ngô Mặc vào phòng, bảo cậu nằm sấp trên giường, rồi từ trong túi lấy ra một lọ cao thuốc nhỏ, chuẩn bị vặn nắp giúp Ngô Mặc bôi thuốc.

“May mà trước khi đến đây, tôi đã dự cảm được chuyện này, nên đặc biệt chuẩn bị một lọ cao thuốc hoạt huyết thượng hạng.” Nhị Kinh nhìn Ngô Mặc, giơ lọ thuốc trong tay lên, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Cậu đó, thật sự là quá không nghe lời rồi, tôi thấy Nhị gia lần này chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu đâu, về đến lão trạch, còn có chuyện đau đầu nữa đây.” “Kinh thúc, lần này mấy chú dẫn theo bao nhiêu người?

Định làm gì trước?

Chương 118

Lúc mấy chú vào trong trại có thấy bên ngoài còn một đội quân nữa không?” “Cậu nói người của Khưu Đức Khảo à?

Nhìn thấy rồi, nhưng những chuyện này cậu đừng lo, Nhị gia sẽ xử lý.” Nhị Kinh pha thuốc xong, đi đến bên cạnh Ngô Mặc, vén áo cậu lên.

Chỉ thấy lưng Ngô Mặc bầm tím một mảng, ông ta nhíu mày nói: “Nhị gia ra tay cũng ác thật, sẽ không đánh ra nội thương đó chứ?” Ông ta đặt thuốc xuống một bên, dùng tay ấn mấy cái vào lưng Ngô Mặc, động tác này suýt chút nữa khiến Ngô Mặc đau chết.

Từ khi Ngô Mặc trải qua lôi hỏa thiêu đốt, không biết vì sao, độ nhạy cảm của cậu đối với cơn đau đã tăng lên rất nhiều.

Nửa lúc sau Nhị Kinh thở phào nhẹ nhõm: “May quá, chỉ là vết thương ngoài da, không bị thương bên trong, tôi sẽ bôi thuốc cho cậu, rồi xoa bóp cho thuốc ngấm.” Trận xoa bóp này khiến Ngô Mặc có cảm giác như bị lột da.

Cậu cảm thấy mình giống như một cục bột, bị Nhị Kinh nhào nặn qua lại trên thớt, đau đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Xoa bóp xong phần trên, Nhị Kinh vừa định cởi quần Ngô Mặc ra, tay đã bị cậu giữ lại.

Ngô Mặc cười gượng gạo: “Kinh thúc, phía dưới chắc không cần đâu nhỉ?

Hay là chú cứ để thuốc lại đây, cháu tự mình làm.” Cậu thật sự cảm thấy ngại.

Một ông chú hơn hai mươi tuổi, bị người lớn trong nhà đánh cho mông sưng tấy như bánh bao, cho dù Ngô Mặc có mặt dày đến mấy, cũng hơi cảm thấy xấu hổ.

Nhị Kinh gần như bị tức đến bật cười.

Nhìn Ngô Mặc nói: “Thằng nhóc mày cũng có lúc biết ngại sao?

Từ nhỏ đến lớn bị đánh, lần nào chẳng phải tao giúp mày xử lý vết thương?” Nhưng mặc cho ông ta nói thế nào, Ngô Mặc vẫn không buông tay, hai người nhất thời giằng co.

Nhị Kinh không thể làm gì hơn Ngô Mặc, chỉ đành đặt lọ thuốc sang một bên.

Bất đắc dĩ nói: “Được rồi, cậu lớn rồi, vậy lúc tự bôi thuốc thì cẩn thận một chút.

Tôi đi phòng khác xem anh cậu thế nào, hai anh em các cậu đó, thật sự là quá làm người ta tức chết mà!” Ngô Mặc mong Nhị Kinh mau chóng rời đi.

Cậu thật sự không ngờ rằng, thuộc hạ của Nhị thúc lại còn lải nhải hơn cả Phan Tử.

Nhị Kinh vừa đẩy cửa ra, đã thấy Hắc Nhãn Kính đứng ở cửa.

Ông ta hơi nhíu mày: “Hắc gia, ông đây là…?” “Đây là phòng của tôi, tôi định vào trong.” Hắc Nhãn Kính cười cười, đưa tay chỉ vào phòng nói: “Phiền nhường đường, tôi muốn vào lấy chút đồ.” Nhị Kinh biết bối cảnh của Hắc Nhãn Kính rất phức tạp, muốn ngăn cản, thậm chí muốn đưa Ngô Mặc đi đổi một phòng khác.

Nhưng nhớ lại kết quả điều tra trước đó, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người ở Kinh đô chơi rất thân, thường xuyên kề vai sát cánh, điều này khiến Nhị Kinh lại có chút do dự.

Ông ta phát hiện tính cách Ngô Mặc bây giờ rất khác so với trước đây.

Nếu cứ tùy tiện giúp cậu ta đưa ra quyết định, liệu có khiến cậu ta càng thêm phản nghịch không?

Thôi vậy, thời kỳ đặc biệt, vẫn là đừng tự rước thêm phiền phức.

Nghĩ đến đây, Nhị Kinh lùi sang một bước.

Nhìn Hắc Nhãn Kính cảnh cáo: "Hắc gia, người của Ngô gia, không dễ chọc đâu." Hắc Nhãn Kính nhếch mép cười cười, không nói gì thêm.

Anh ta lướt qua Nhị Kính, đi thẳng vào phòng, tiện tay đóng chặt cửa lại.

Nhị Kính nhìn cánh cửa đóng chặt, như có điều suy nghĩ.

Một lát sau, anh ta cầm lọ thuốc đi về phía phòng Ngô Tà.Khi Hắc Nhãn Kính bước vào, Ngô Mặc vừa kéo quần xuống một nửa.

Cậu ta nghẹo cổ, một tay cầm thuốc chuẩn bị đổ lên.

Trước khi xuyên không, cậu ấy thường xuyên làm công tác chỉ đạo võ thuật.

Nhiều lúc, vết thương trên người đều tự mình xử lý, đối với những chuyện này Ngô Mặc đã quen rồi."Để tôi, để tôi." Hắc Nhãn Kính vừa thấy, vội vàng vứt mẩu thuốc lá xuống đất.

Bước nhanh mấy bước, giật lấy thuốc từ tay Ngô Mặc, ân cần nói: "Anh không tiện, cứ để tôi giúp anh thoa thuốc.""Mẹ kiếp nhà anh, còn mặt mũi nói câu đó à?" Lúc này trong phòng chỉ có hai người họ, Ngô Mặc liền mở miệng chửi: "Anh có thất đức không hả?

Lấy anh em ra đổi tiền?

Nếu không phải tại anh, ông đây có phải ăn đòn này không?" Cậu ta vừa chửi, lập tức kéo theo vết thương trên người, đau đến méo cả mồm.“Đừng giận, nói từ từ thôi.” Hắc Nhãn Kính vội vàng đỡ Ngô Mặc, an ủi nói: “Tôi đây chẳng phải cũng vì cậu mà nghĩ sao, cậu nghĩ xem, đau dài không bằng đau ngắn, nhỡ đâu Nhị thúc thật sự bắt cậu về nhà, thì cậu đâu còn được đối xử thế này.” Lợi dụng lúc Ngô Mặc đang suy tư, khóe miệng anh ta nở một nụ cười khẩy.

Tiếp tục nói: “Ít nhất ở đây không tiện, nên đánh còn nhẹ tay, về nhà thì khó nói lắm.”“Xì, cũng có lý đấy.” Ngô Mặc nghĩ một lát thấy cũng đúng.

Ít nhất ở bên ngoài, Ngô lão nhị nói gì cũng phải nương tay.

Nếu thật sự về lão trạch, e rằng sẽ nằm liệt giường mười bữa nửa tháng mất.

Nhưng cho dù vậy, cậu ta cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho Hắc Nhãn Kính.Hai người sau khi mặc cả, cuối cùng quyết định, Hắc Nhãn Kính sẽ móc ra bảy phần thù lao làm phí bồi thường tinh thần, giao cho Ngô Mặc.

Ngoài ra, Ngô Mặc còn ép Hắc Nhãn Kính ký mấy điều khoản bất bình đẳng, cậu ta mới quyết định tha cho tên này.“Chà, Hắc gia lần này thiệt hại nặng nề thật.” Hắc Nhãn Kính vừa thoa thuốc cho Ngô Mặc, vừa nhăn mặt than vãn: “Biết thế, tôi đã không nhận vụ này rồi, chẳng được lợi lộc gì, lại còn mất nhiều thế này.”“Ừ, đáng đời.” Ngô Mặc nhắm mắt mơ màng buồn ngủ.

Tối qua giày vò cả đêm, sáng nay lại ăn một trận đòn, lúc này cậu ta cũng hơi mệt mỏi.

Đừng thấy Hắc Nhãn Kính không đáng tin, nhưng kỹ thuật xoa bóp này lại thật sự không tệ.

Ngô Mặc nhắm mắt hưởng thụ massage của người mù, lúc này đã rơi vào trạng thái nửa mơ nửa tỉnh.Nhìn Ngô Mặc dần dần đi vào giấc ngủ, Hắc Nhãn Kính cười gian một tiếng, tay dùng sức, trực tiếp xoa vào chỗ vết thương nặng nhất trên đùi Ngô Mặc."Áu! —Thằng mù chết băm, ông đây giết mày!" Cú đó, Ngô Mặc lập tức giật mình tỉnh giấc khỏi giấc ngủ mơ màng, cậu ta kêu một tiếng, suýt chút nữa bật dậy khỏi giường.

Tiện tay vớ lấy đồ bên cạnh giường, liền ném về phía Hắc Nhãn Kính.

Nhất thời, trong phòng truyền ra tiếng mắng chửi giận dữ.

Vô vàn từ ngữ tiếng Hán phong phú, cùng tiếng gầm gừ đầy nội lực, khiến những người nhà họ Ngô đi ngang qua cửa đều sững sờ.Cả đêm đó, Ngô Mặc giày vò Hắc Nhãn Kính một trận tơi bời.

Không phải đòi uống nước, thì là hút thuốc, tệ nhất cũng phải đi vệ sinh.

Tóm lại, tên cháu Hắc Nhãn Kính này, đừng hòng ngủ một giấc yên ổn.

Hai người cứ thế náo loạn đến hơn 4 giờ sáng, Ngô Mặc lúc này mới quyết định đại phát từ bi, tạm thời tha cho tên này.

Đương nhiên, quan trọng nhất là cậu ta muốn dưỡng sức thật tốt, tìm cơ hội vào núi, đến tòa cổ lâu Âm Sơn kia hoàn thành nhiệm vụ.Ngô Mặc ngủ mơ mơ màng màng, cảm thấy có người đang vén chăn của mình, theo bản năng vung tay đánh tới, kết quả lại đánh hụt.

"Ai?" Cậu ta chợt tỉnh giấc, vừa mở mắt định ngồi dậy thì bị người ta ấn xuống.

Ngay sau đó một giọng nói quen thuộc vang lên: "Đừng động, để tôi xem vết thương thế nào?""Hoa ca?" Ngô Mặc lập tức tỉnh táo, dụi dụi mắt, nhìn về phía giường.

Chỉ thấy Giải Ngữ Hoa mặc đồ thường, lúc này đang ngồi trên ghế đẩu cạnh giường, kiểm tra vết thương trên người Ngô Mặc.“Nhị thúc của cậu ra tay cũng ác thật, cả lưng đều tím bầm một mảng.” Giải Ngữ Hoa nhíu mày, tay xoa đi xoa lại trên người Ngô Mặc.“Không sao, chỉ là vết thương ngoài da, nghỉ vài hôm là khỏi thôi.”“Anh, sao anh lại đến?” Ngô Mặc mắt sáng rực nhìn Giải Ngữ Hoa, giống như một chú chó lớn nhìn thấy chủ nhân đã xa nhà lâu ngày vậy.

Cả người trên dưới tràn ngập một cảm giác vui vẻ.

Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Mặc như vậy, trong lòng cảm thấy buồn cười.

Không nhịn được, đưa tay xoa xoa đầu cậu ta, nhẹ giọng nói: “Anh nhận được tin Nhị thúc cậu đến, sợ cậu gặp chuyện, nên vội vàng chạy tới, không ngờ trên đường có việc bị chậm mất một ngày, vẫn là đến muộn một bước.”“Anh, vẫn là anh tốt nhất.” Ngô Mặc nắm lấy cánh tay Giải Ngữ Hoa, vẻ mặt cảm động.

Ngay lúc này trong lòng cậu ta, Giải Ngữ Hoa chỉ thiếu hai cái cánh, nếu không thì chắc chắn là một thiên thần nhỏ.

Ở nơi cậu ta không chú ý, trong mắt Giải Ngữ Hoa lóe lên một tia nghịch ngợm.

Nếu Ngô Mặc mà biết, Giải Ngữ Hoa không phải là có việc bị chậm trễ, mà là cố ý đến muộn một ngày, chỉ vì muốn cậu ta ăn đòn này.

Hơn nữa rất nhiều chuyện lúc đầu, đều là anh ấy liên lạc với Ngô Nhị Bạch, không biết cậu ta sẽ nghĩ thế nào?Sự xuất hiện của Giải Ngữ Hoa khiến Ngô Mặc rất sảng khoái.

Phải biết, cậu ta đã sớm ngứa mắt Hắc Nhãn Kính rồi.

Lúc này, chủ nợ lớn nhất của thằng mù chết băm đã đến đây, nếu cậu ta không nhân cơ hội này mà thêm dầu vào lửa, thì thật có lỗi với trận đòn này.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc vội vàng bò dậy khỏi giường: “Anh ơi, em nói anh nghe, em bị bắt nạt rồi, anh phải báo thù cho em đó.”“Từ từ thôi, vết thương không đau à?” Giải Ngữ Hoa đứng dậy, vội vàng đỡ Ngô Mặc, không vui nói: “Lớn ngần này rồi mà vẫn cứ như con nít, hấp tấp vội vàng.” Ngô Mặc đâu quản nhiều như vậy, túm lấy Giải Ngữ Hoa nói một tràng như pháo, kể hết những uất ức của mình.

Cuối cùng nhấn mạnh: “Anh ơi, em nói anh nghe, thằng mù chết băm đó giàu lắm, nó cố tình không trả tiền thuê nhà đấy, lát nữa anh thu hồi nhà lại, đuổi nó ra đường mà ở.” Khóe miệng Giải Ngữ Hoa nở nụ cười liên tục gật đầu, trong lòng lại không nhịn được thở dài: “Haiz, vẫn là đứa trẻ không lớn nổi.”Dưới sự dìu đỡ của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc bước ra khỏi phòng.

Nhìn người ra kẻ vào trong lầu gỗ, cậu ta ngẩn ngơ, nghi hoặc hỏi: “Anh, bọn họ định làm gì?”“Ngô Nhị thúc định tự mình dẫn người vào núi, hiện đang chuẩn bị đồ đạc.” Giải Ngữ Hoa giải thích: “Thời gian khá gấp, bọn họ chiều nay sẽ xuất phát.”“Vào núi?” Ngô Mặc trầm tư một lát, ngẩng đầu hỏi: “Anh, bên ngoài trại có người của Cừu Đức Khảo, rốt cuộc Nhị thúc định làm thế nào?

Hợp tác hay đánh lẻ?”“Anh không rõ lắm, nhưng sáng nay khi anh đến, bên ngoài trại đã không còn người nào nữa rồi.” Một câu nói nhẹ nhàng của Giải Ngữ Hoa suýt chút nữa khiến Ngô Mặc bật dậy.“Cái gì?

Người đâu mất rồi?

Chẳng lẽ bọn họ đã vào núi rồi sao?” Ngô Mặc bắt đầu có chút lo lắng.

Hiện tại cậu ta sợ nhất là bị A Ninh lấy mất đồ trước, đến lúc đó nhiệm vụ thất bại, còn không biết phải chịu tội gì?Vết thương trên người Ngô Mặc tuy nhìn đáng sợ, nhưng thực chất đều là thương ngoài da, căn bản không động đến gân cốt.

Nếu không phải vì giả vờ yếu ớt để Ngô Nhị Bạch đau lòng, cậu ta cũng sẽ không đến mức đi lại cũng cần người dìu.

Lúc này vừa nghe câu đó, lập tức quên béng chuyện giả vờ yếu ớt.

Chương 119

Vội vàng đứng thẳng người, sốt sắng hỏi: “Anh, Nhị thúc của em đâu rồi?

Em muốn đi tìm ông ấy.”“Sao vậy, không giả vờ nữa à?” Giải Ngữ Hoa khóe miệng nở nụ cười, nhìn Ngô Mặc nói: “Dục tốc bất đạt, vì Ngô Nhị thúc đã để cậu ở lại đây, thì sớm muộn gì cậu cũng sẽ biết bọn họ đang làm gì thôi.” Ngô Mặc lúc này đâu có tâm trạng mà đứng đợi ở đây.

Nếu người trước mặt không phải Giải Ngữ Hoa, cậu ta đã sớm phủi tay bỏ đi rồi.

Làm việc quan trọng, ai có rảnh rỗi nghe những lời vô dụng này chứ?

Nhận thấy vẻ mặt lo lắng của Ngô Mặc, tuy Giải Ngữ Hoa không hiểu vì sao cậu ta lại như vậy, nhưng vẫn chiều ý cậu ta nói: “Nhị thúc ở trong trại, đi thôi, anh đưa cậu qua đó.” Giải Ngữ Hoa hiểu lòng người, so với Hắc Nhãn Kính thất đức còn mang thuốc lá, khiến Ngô Mặc một lần nữa cảm thán sâu sắc, người có tiền tầm nhìn quả thật lớn.“Tiểu Mặc, đợi anh với.” Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa vừa đi đến cổng lớn, phía sau truyền đến tiếng gọi của Ngô Tà.

Hai người quay đầu lại, chỉ thấy Ngô Tà chống một cây tre, lết từng bước khó khăn xuống lầu.

Bộ dạng thảm hại đó, khiến Ngô Mặc suýt chút nữa bật cười thành tiếng.“Ồ, anh, một đêm không gặp, anh mọc thêm cái chân thứ ba à?” Ngô Mặc đánh giá Ngô Tà từ trên xuống dưới, miệng trêu chọc: “Em nói thật, cái Vạn Đại Sơn này hay thật, trồng gì mọc nấy, không ngờ cái chân lại mọc nhanh thế.”“Mày làm người đi chứ, nếu không phải tại mày, anh có đến nỗi thảm thế này không?

Nhị thúc cứ nói là anh làm hư mày, mày thế này, anh có muốn làm hư cũng có tư cách sao?” Ngô Tà lườm Ngô Mặc một cái, không vui nói: “Mày có phải đi tìm Nhị thúc không?

Anh cũng đi.” Ngô Tà là bị đánh thật sự rất thảm.

Cơ thể anh ta mọi mặt đều không bằng Ngô Mặc, trận đòn hôm qua suýt chút nữa lấy đi nửa cái mạng của anh ta.

May mà thuốc trị thương của Nhị Kính có hiệu quả rất tốt, lại qua sự giúp đỡ xoa bóp của Trương Khởi Linh, anh ta mới miễn cưỡng bò dậy khỏi giường.

Khi anh ta tỉnh dậy, Trương Khởi Linh đã không còn trong phòng, bên giường có thêm một cây tre.

Ngô Tà nhìn độ dài, đoán chắc là Trương Khởi Linh đã giúp anh ta kiếm được.

Dùng thứ này làm gậy chống, tiện cho anh ta đi lại.

Nhìn Ngô Tà chống gậy đi lại rất khó khăn, Giải Ngữ Hoa có chút không đành lòng.“Ngô Tà, hay là cậu cứ ở lại đây đợi tin tức đi, tôi và Tiểu Mặc qua đó trước, có chuyện gì sẽ về nói cho cậu.”“Không cần, Tiểu Hoa, anh có thể mà, anh còn có chuyện muốn hỏi Nhị thúc nữa.” Ngô Tà vội vàng từ chối đề nghị của Giải Ngữ Hoa.

Nhìn hai anh em quật cường, Giải Ngữ Hoa bất lực lắc đầu: “Được rồi, vậy chúng ta đi chậm lại vậy.” Đoạn đường vốn chỉ vài phút, vì Ngô Tà mà ba người phải đi hết hơn hai mươi phút.Kể từ khi tự mình đánh cho hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc một trận hôm qua, Ngô Nhị Bạch cảm thấy ngọn lửa giận dữ kìm nén trong lòng đã tiêu tan không ít, cả người đều sảng khoái tinh thần.

Vừa chuẩn bị ăn sáng, Nhị Kính vội vàng từ ngoài cửa đi vào.

Ghé sát tai ông ấy nói nhỏ: “Nhị gia, bên Cừu Đức Khảo có tin nhắn, muốn gặp mặt ngài một lần, ngài xem, gặp hay không gặp?” Ngô Nhị Bạch ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn, suy nghĩ một lát rồi nói: “Được, một tiếng nữa, gặp mặt ở ngoài trại đi.”Trong lều bên ngoài trại.

Ngô Nhị Bạch ngồi vắt vẻo trên ghế, tay trái chơi đùa chiếc nhẫn phỉ thúy, tay phải phe phẩy quạt.

Trên mặt treo một nụ cười đầy ẩn ý, khí định thần nhàn nhìn Cừu Đức Khảo tóc bạc đối diện.“Ngô lão bản mang nhiều người đến đây, không biết có chuyện gì vậy?” Cừu Đức Khảo tay nắm gậy chống, thân thể ngồi thẳng tắp, hoàn toàn không giống một ông lão hơn 80 tuổi.“À à, sao vậy, tôi làm việc còn cần phải báo cáo cho ông à?” Ngô Nhị Bạch khinh thường cười cười, “Tôi nghĩ ông hẳn không có tư cách đó đâu nhỉ.”“Không, Ngô lão bản, ông hiểu lầm rồi.” Cừu Đức Khảo xua tay, bình tĩnh nói: “Tôi và cha ông, Cẩu Ngũ gia, là bạn cố tri, nhìn thấy con của cố nhân, trong lòng rất vui mừng, luôn muốn quan tâm thêm một chút.” Ngô Nhị Bạch không nói một lời, cứ thế vắt chéo chân, phe phẩy quạt từ tốn, lặng lẽ nhìn chằm chằm Cừu Đức Khảo.

Nhị Kính hai tay chắp sau lưng, đứng phía sau Ngô Nhị Bạch, luôn chú ý tình hình xung quanh.

Hắc Nhãn Kính một tay đút túi, khóe miệng treo nụ cười, cùng Trương Khởi Linh hai người đứng ở một bên khác.Cừu Đức Khảo nắm chặt tay, trầm mặc một lát rồi mở miệng nói: “Theo tôi được biết, Nhị công tử xưa nay không quan tâm đến chuyện Cửu Môn, không biết vì sao lần này lại đột ngột nhúng tay vào?” Nói đến đây, ông ta chỉ tay về phía Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đứng phía sau Ngô Nhị Bạch.

Ý vị thâm sâu nói: “Hơn nữa còn đặc biệt thuê hai vị này, chẳng lẽ Nhị công tử cũng muốn — trường sinh?” Hai chữ cuối cùng, Cừu Đức Khảo nói rất đầy ẩn ý.“Trường sinh?

Người nhà họ Ngô chúng tôi không giống ông, thứ này đối với chúng tôi mà nói, chẳng là cái gì cả.” Ngô Nhị Bạch khẽ cười một tiếng, trong giọng nói ẩn chứa sự khinh thường, khiến sắc mặt Cừu Đức Khảo thay đổi.“Không phải?

Vậy ông mang nhiều người đến đây làm gì?” Một cô gái khác phía sau Cừu Đức Khảo mở miệng nói: “Ông nói câu này, e rằng chính mình cũng không tin đâu.”“Người của ông quá vô lễ.” Ngô Nhị Bạch gập quạt lại, nhìn Cừu Đức Khảo, lắc đầu: “Nếu là người nhà họ Ngô của tôi, tôi đã không đưa ra ngoài làm trò cười cho thiên hạ rồi.” Cừu Đức Khảo vẫy tay ra phía sau, cô gái kia không phục lùi lại.

A Ninh nhíu mày nhìn cô ta một cái, không mở miệng nói chuyện.“Ngô tiên sinh, người minh không nói lời ám, ông mang nhiều người đến đây, tuyệt đối không phải để du lịch, vì mục đích của mọi người đều giống nhau, vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa.” Cừu Đức Khảo nâng chén trà trên bàn nhấp một ngụm, “Không bằng chúng ta hợp tác thế nào?”“Hợp tác?” Ngô Nhị Bạch trầm ổn mở miệng, “Trước khi nói chuyện này, chúng ta có nên tính một khoản nợ trước không?

Ông phí hết tâm cơ dẫn hai đứa cháu tôi đến đây, chuyện này có phải nên cho tôi một lời giải thích không?” Ngô Nhị Bạch căn bản không tin, tấm ảnh trong tay Ngô Mặc là cậu ta lấy được từ viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc.

Sau khi Ngô Mặc mấy người rời khỏi Kinh Đô, Ngô Nhị Bạch liền phái người bắt đầu điều tra chuyện này.

Dựa trên kết quả điều tra, ông ấy phát hiện người của Cừu Đức

Khảo, thỉnh thoảng sẽ giở trò sau lưng, để làm sai lệch phán đoán của Ngô Tà.

Do đó ông ấy suy đoán trong chuyện này, người của Cừu Đức Khảo cũng đã đóng vai trò không mấy vẻ vang.

A Ninh nghe vậy có chút kinh ngạc, nghi hoặc nhìn về phía cô gái bên cạnh.

Kể từ lần trước thoát chết từ Quỷ Thành Tử, cô ấy bị trọng thương, phải dưỡng rất lâu mới hồi phục lại.

Khi A Ninh trở lại bên cạnh Cừu Đức Khảo, mới phát hiện rất nhiều nhiệm vụ trong tay đã được giao cho người mới bên cạnh này.

Do đó cô ấy không rõ lắm tình hình bên trong."Giải thích?

Cháu trai của ông đến đây thì liên quan gì đến chúng tôi?" Cô gái kia rất tức giận, bước tới một bước nói: "Cái gì mà không quan tâm trường sinh, nói nghe còn hay hơn hát.""Tôi cho phép cô mở miệng nói chuyện à?" Ngô Nhị Bạch chân đá về phía trước, chiếc bàn trà nhỏ trước mặt suýt chút nữa bị lật đổ.

Ông ấy nhìn cô gái kia, lạnh lùng mở miệng nói: "Nếu tôi còn nghe thấy từ miệng cô bật ra một chữ nào nữa, tôi sẽ khâu miệng cô lại." Ngừng một lát, sắc mặt Ngô Nhị Bạch thay đổi, khẽ mỉm cười nói tiếp: "Tôi đã lâu rồi không khâu miệng người khác, cảm giác này thật khiến người ta hoài niệm."Cừu Đức Khảo gậy chống xuống đất một cái, cô gái kia không dám mở miệng nữa, lí nhí lùi ra phía sau.

"Ngô lão bản, nếu tôi nói lần này chuyện của cháu trai ông, tôi đã nghĩ đến, nhưng vẫn chưa kịp ra tay, không biết ông có tin không?" Cừu Đức Khảo vẻ mặt rất nghiêm túc, ông ta thật sự không muốn trở mặt với Ngô Nhị Bạch.

Hiện tại ông ta đã không còn quá nhiều thời gian để lãng phí.

Nếu lần này vẫn không thể có được thứ mình muốn, có lẽ thật sự phải đi gặp Thượng đế thân yêu rồi.

Trước đó từ thuộc hạ nghe nói anh em nhà họ Ngô đến Ba Nãi, Cừu Đức Khảo rất kinh ngạc.

Ông ta đã từng nghĩ kéo Ngô Tà xuống nước, nhưng còn chưa kịp hành động, mấy người này lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Điều này khiến ông ta, vốn luôn thâm sâu mưu lược, cũng bắt đầu có chút đề phòng.

Sợ rằng lại xuất hiện thế lực không rõ tên, giở trò sau lưng, ảnh hưởng đến đại sự của ông ta.“Ồ?

Nếu ông đã nói vậy, thì không cần nói chuyện tiếp nữa.” Ngô Nhị Bạch dùng quạt gõ gõ mặt bàn, thản nhiên mở miệng nói: “Trước hết không nói ông căn bản không có tư cách nói điều kiện với tôi, cho dù nói đi nữa, ông lại có thể đưa ra con át chủ bài gì?”“Nhân lực và trang bị của ông đều kém xa tôi, hơn nữa, ông không thấy tin tức mà Ngô gia chúng tôi nắm giữ, không hề ít hơn ông sao?

Ông lấy cái gì để nói chuyện hợp tác với tôi?” Nói xong, Ngô Nhị Bạch đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Cừu Đức Khảo.

Khóe miệng khinh miệt cười, “Ông biết tại sao tôi đặc biệt đến đây không?

Tôi chỉ muốn tận mắt xem xem, ông đã tính toán cả đời, cuối cùng sẽ lấy dáng vẻ thế nào mà đi gặp Thượng đế.” Cừu Đức Khảo sắc mặt không đổi, trong lòng lại nổi lên sát khí.

Trường sinh là chuyện ông ta cả đời luôn theo đuổi.

Ông ta đã đổ vô số tâm huyết, mắt thấy sắp có được câu trả lời cuối cùng, tuyệt đối không cho phép ai đến phá hoại.

Ngô Nhị Bạch vừa chuẩn bị rời đi, lại dừng bước.

Quay người nhìn chằm chằm vào mắt Cừu Đức Khảo, nói: “À, quên nhắc ông một câu, người nhà họ Ngô chúng tôi khi làm việc không thích bị người khác quấy rầy, nếu thuộc hạ của ông có kẻ không biết điều muốn gây rối, vậy thì đừng trách tôi không khách khí.” Nói đến đây, Ngô Nhị Bạch ngừng một lát, từng chữ từng câu nói: “Ông không phải muốn trường sinh sao?

Vậy tôi sẽ dìm cả đội quân của các ông, toàn bộ xuống đáy hồ, biến thành rùa rụt cổ hết.” Hai chữ “rùa rụt cổ” vừa thốt ra, Hắc Nhãn Kính suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Nghĩ đến quan điểm của Ngô Mặc về trường sinh lúc trước, anh ta không nhịn được liếc nhìn Ngô Nhị Bạch một cái.

Trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra Ngô Nhị gia dạy dỗ cũng không sai, cái khí chất lưu manh này, thằng nhóc đó đã kế thừa toàn bộ rồi.” Bất kể Cừu Đức Khảo trong phòng phản ứng thế nào, Ngô Nhị Bạch một tay chắp sau lưng, một tay cầm quạt, thong thả đi ra ngoài.“Boss, cứ thế để bọn họ đi sao?” Người phụ nữ rất không phục, ghé sát tai Cừu Đức Khảo nghiệt ngã nói: “Không bằng chúng ta điều thêm người, giữ bọn họ lại đây?” “Câm miệng, đồ ngu ngốc.” Cừu Đức Khảo quát mắng: “Đây là địa bàn của bọn họ, cứng đối cứng chúng ta sẽ thiệt, hơn nữa tôi cần là đồ vật, không phải mạng của bọn họ, sau khi lấy được đồ, có khối thời gian để dạy dỗ bọn họ.” “A Ninh, cô lại đây.” Cừu Đức Khảo gọi A Ninh phía sau: “Cô ra ngoài, kêu người lập tức thu dọn đồ đạc, chúng ta phải tranh trước bọn họ vào núi.” “Vâng, boss.” A Ninh đáp một tiếng, vén lều, đi ra ngoài.

Người phụ nữ kia nhìn bóng lưng A Ninh, trên mặt lộ ra vẻ ghen tỵ.“Nhị Kính, bảo mấy người dưới đó cảnh giác một chút, bọn này mà dám làm chuyện gì quá đáng, thì cứ giết thẳng tay.” Trên đường, Ngô

Nhị Bạch dặn dò Nhị Kính một câu.

Ông ấy lại quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh, mở miệng nói: “Hai vị, chuyện tiếp theo, còn cần phải nhờ cậy hai vị.”“Yên tâm đi, Nhị gia, với thân thủ của tôi và Ách Ba Trương, tuyệt đối sẽ xử lý mọi chuyện đâu ra đấy.” Hắc Nhãn Kính vừa nói vừa vắt cánh tay phải lên vai Trương Khởi Linh, tay trái xoa xoa vai anh ấy, khóe miệng nở một nụ cười: “Nhưng mà giá cả lần này, có lẽ sẽ hơi…” Ngô Nhị Bạch ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính.

Khẽ nói: “À à, giá cả không phải vấn đề, tôi muốn hai người bảo đảm là, đồ vật nhất định phải lấy được.”Khi Ngô Mặc, Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa ba người đi tới, Ngô Nhị Bạch đang đứng trên sườn núi nhìn về phía xa.

Phía sau có mấy người trung niên đi theo, miệng mấp máy, như thể đang nói gì đó với ông ấy.

Mấy người trung niên này, Ngô Tà nhìn thấy có chút quen mắt.

Hình như là trưởng bối trong nhà, nhưng anh ta đã nhiều năm không về, nhất thời cũng không nhớ rõ lắm.“Nhị thúc, ông đứng đây làm gì vậy?” Thấy sắp đi đến trước mặt Ngô Nhị Bạch, Ngô Mặc vội vàng giả vờ yếu ớt.

Tay trực tiếp đặt lên vai Giải Ngữ Hoa, làm ra vẻ yếu ớt như sắp ngất đi được.

Mấy bước còn lại, cậu ta cố ý đi rất chậm, như thể người đi nhanh như bay trên đường vừa nãy không phải là cậu ta.

Tận mắt chứng kiến cảnh này, Giải Ngữ Hoa cố nén ý cười trong lòng, thầm nghĩ: “Thằng nhóc thúi này, càng ngày càng biết giả bộ, xem ra đúng là bị đánh ít quá rồi.” Ngô Nhị Bạch quay người nhìn thấy ba người, thản nhiên mở miệng nói: “Các cậu sao lại đến đây?”“Nhị thúc, cháu vừa mở mắt không thấy ông, trong lòng không yên tâm.” Ngô Mặc dưới ánh mắt chú ý của mọi người, mặt dày từng bước di chuyển đến trước mặt Ngô Nhị Bạch.

Tay đặt lên vai Ngô Nhị Bạch, thở hổn hển mấy hơi: “Ông đã lớn tuổi thế này rồi, còn vì chuyện của chúng cháu mà chạy đôn chạy đáo, cháu đây trong lòng, khó chịu quá.”“Nói tiếng người đi.” Ngô Nhị Bạch gạt cánh tay Ngô Mặc xuống, không vui nói: “Nếu mày thích bộ dạng hiện tại, tao không ngại tự tay giúp mày thực hiện.”“Khụ, Nhị thúc, cháu đang đùa với ông mà.” Ngô Mặc lập tức đứng thẳng người, trong lòng thở dài: “Ngô lão nhị này một chút cũng không thích đùa, vẫn là Tam thúc vui tính hơn.” Ngô Tà nhìn thấy cảnh này thì hả hê.

Thật là hận không thể đưa cây tre trong tay cho Nhị thúc, để ông ấy lại dạy dỗ thằng nhóc thúi này một trận nữa.

Theo anh ta thấy, hôm qua Nhị thúc ra tay với Ngô Mặc vẫn còn nhẹ, đáng lẽ phải đánh cho cậu ta nằm liệt giường mới phải.“Bây giờ tôi rất bận, có chuyện gì thì nói nhanh.” Ngô Nhị Bạch nhìn thấy Ngô Mặc, trong lòng lại bực mình.

Thằng nhóc này rõ ràng là sản phẩm thất bại của việc giáo dục của ông ấy.

Thật là nhìn nó một cái là đau đầu, đơn giản là hận không thể ném nó vào lò nung lại.“Nhị thúc, chiều nay vào núi, cháu cũng đi.” Ngô Mặc không nói nhảm nữa, thẳng thắn nói ra yêu cầu của mình: “Đương nhiên, nếu ông không đưa cháu đi, thì cháu chỉ có thể tự mình đi thôi, nhỡ đâu thật sự lạc mất, ông có thể sẽ không bao giờ nhìn thấy đứa cháu yêu quý này nữa đâu.” Nghe xong lời Ngô Mặc, Ngô Nhị Bạch xoa xoa thái dương nổi gân xanh.

Ông ấy cảm thấy lúc này trong lòng có một ngọn lửa muốn phun ra ngoài.

Nếu không phải thời gian địa điểm không thích hợp, ông ấy thật sự có thể nhảy dựng lên đánh Ngô Mặc một trận nữa.

Cố gắng nén giận, Ngô Nhị Bạch mở miệng nói: “Vào núi cần mấy ngày, hai đứa sức khỏe có chịu nổi không?

Chương 120

Tôi cần gấp thời gian, không thể đợi các cậu.""Yên tâm đi Nhị thúc, đừng nói là vào núi, cho dù là lên trời, cháu đây cũng không vấn đề gì." Ngô Mặc vỗ vỗ ngực, hết sức đảm bảo tình trạng sức khỏe của mình tốt.

Ngô Nhị Bạch lười trả lời cậu ta, thậm chí không thèm nhìn cậu ta một cái.

Ánh mắt chuyển sang Ngô Tà đang chống gậy tre: "Tiểu Tà, còn cậu thì sao?

Cũng muốn kiên trì à?" Không đợi Ngô Tà trả lời, Ngô Mặc ra chân cực nhanh, nhấc chân đá bay cây tre trong tay Ngô Tà.

Nhanh chóng thay anh ta trả lời: "Đương nhiên rồi, Nhị thúc, anh em cũng không sao, anh ấy cố ý giả vờ yếu ớt, muốn lấy được sự đồng tình của ông đó." Ngô Tà không kịp đề phòng, cây tre trong tay đột nhiên bay ra, cả người lảo đảo hai cái.

Nếu không phải Giải Ngữ Hoa nhanh tay đỡ lấy anh ta, thì người đã ngã xuống đất rồi.

Nếu không phải cùng Ngô Mặc chui ra từ một cái bụng mẹ, thì lúc này Ngô Tà chắc chắn có thể nhảy dựng lên chửi mắng tổ tông mười tám đời của Ngô Mặc. 6.

Sau khi đứng thẳng, đối mặt với ánh mắt dò hỏi của Ngô Nhị Bạch, Ngô Tà cố nhịn ý định muốn đánh Ngô Mặc một trận.

Nghiến răng kiên trì gật đầu nói: "Nhị thúc, Tiểu Mặc nói không sai, cháu không sao, sức khỏe rất tốt.""Được rồi, nếu hai đứa không có vấn đề gì, vậy thì về chuẩn bị đi, chiều nay vào núi." Ngô Nhị

Bạch vẫy vẫy tay, ý bảo hai anh em mau rời khỏi trước mắt ông ấy, bây giờ ông ấy nghe thấy giọng Ngô Mặc là đã đau đầu rồi.

Để chứng tỏ với Nhị thúc rằng cơ thể mình không có vấn đề, Ngô Tà vẫn cứ ưỡn thẳng lưng, nghiến chặt răng, chậm rãi quay người đi về.

Bộ dạng bi tráng đó, giống như một binh sĩ sắp ra trận chiến đấu vậy.

Mỗi bước đi, Ngô Tà trong lòng lại hận không thể cắn Ngô Mặc một miếng, cái đồ hãm hại anh em thất đức này, thật là hư hỏng hết rồi."Phì!" Một người đàn ông trung niên bên cạnh Ngô Nhị Bạch nhìn thấy cảnh này, thật sự không nhịn được bật cười thành tiếng.

"Nhị ca, đây là Tiểu Mặc phải không, mấy năm không gặp, lại lớn đến thế này rồi, không giống bộ dạng ngoan ngoãn đáng yêu hồi nhỏ chút nào." Mấy người đàn ông trung niên này đều là người nhà họ Ngô cũ, bình thường trong tộc khá có tiếng nói.

Nhiều năm nay vẫn luôn đi theo bên cạnh Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh, xét về vai vế thì là biểu thúc của Ngô Tà và Ngô Mặc.

"Ngoan ngoãn?

Nó suýt chút nữa làm tôi lên cơn đau tim đây này." Ngô Nhị Bạch thở dài, xua tay: "Thôi, đừng nhắc đến thằng nhóc thúi đó nữa, tôi đau đầu lắm."Xa khỏi tầm mắt Ngô Nhị Bạch, Ngô Tà không thể giả vờ được nữa.

Anh ta huých vào cánh tay Ngô Mặc, gọi: "Thằng nhóc chết băm, mau đỡ anh một tay, đau chết anh rồi." Dưới sự dìu đỡ của Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà đi về khách sạn đã đổ đầy mồ hôi."Tôi nói hai anh em mấy cậu đi đâu thế?

Bàn gia tôi vừa dậy đã không thấy bóng dáng mấy cậu đâu, còn tưởng hai thằng nhóc các cậu nửa đêm không qua khỏi, bị kéo ra ngoài chôn rồi chứ?” Vừa bước vào cửa lớn, giọng nói ồm ồm như cái la bàn hỏng của Vương Bàn Tử đã truyền từ trên lầu xuống.

Lời nói thốt ra lại đâm một nhát thật mạnh vào tâm hồn ngây thơ của Ngô Tà.“Yên tâm đi Bàn ca, thiếu gia tôi mà có chết, nhất định kéo anh đi cùng, đến lúc đó hai anh em mình kéo Diêm Vương gia ra đánh bài.” Ngô Mặc cười nói, “Sau đó diệt sạch cả điện Diêm Vương, anh bao hết.”“Thằng béo chết tiệt, mồm chó không mọc ngà voi.” Ngô Tà chửi lại một câu, ngẩng đầu nói: “Đừng nói nhảm nữa, mau chuẩn bị một chút, chiều nay cùng Nhị thúc bọn họ vào núi.”“Vào núi?” Vương Bàn Tử từ tầng hai thò đầu xuống nhìn, liếc mắt thấy Giải Ngữ Hoa đang đứng bên cạnh Ngô Mặc.

Vội vàng chào hỏi: “Ồ, gió gì mà thổi Hoa gia ông đến đây vậy?” Giải Ngữ Hoa một tay đút túi, nhìn Vương Bàn Tử trên lầu, cười nói: “Vương Bàn Tử, mấy ngày không gặp, sao cậu lại béo thêm một vòng rồi?

Tôi còn tưởng chỗ này đồ ăn không ngon, cậu sẽ gầy đi chứ.” “Hắc hắc, Bàn gia tôi uống nước lạnh cũng béo ra.” Vương Bàn Tử cười ha ha đáp lại một câu, vội vàng đi xuống lầu.

Hắn ta đâu phải thằng ngốc, Ngô Nhị Bạch đến đây, liền sau đó Giải Ngữ Hoa cũng đến, đủ để nói lên trong núi này quả thật có thứ tốt.

Mấy người tán gẫu vài câu, để Ngô Tà có thể đi lại thuận lợi, Ngô Mặc liền bôi tất cả cao dược mà Nhị Kính mang đến lên người Ngô Tà.

Hơn nữa còn quấn lên trên từng vòng băng gạc, với danh nghĩa là có thể giúp thuốc phát huy hiệu quả tốt hơn, đồng thời còn có thể phòng tránh côn trùng trong núi.

Nhìn Ngô Mặc đứng bên giường, Ngô Tà lần đầu tiên nảy sinh một ý nghĩ, mình có nên nâng cao chỉ số võ lực một chút không?Ngô Nhị Bạch lần này đến Ba Nãi chuẩn bị rất chu đáo, mang theo hơn ba mươi người cộng sự cũ, đều là những người được bồi dưỡng nhiều năm, ai nấy đều thân thủ nhanh nhẹn, kinh nghiệm phong phú.

Dưới trướng các đệ huynh trẻ cũng mang theo mấy trăm người, những người này ai nấy đều thân hình nhanh nhẹn.

Thắt lưng cài vũ khí, chuyên trách vận chuyển vật tư trang bị.

Nghe những cộng sự nhà họ Ngô này gọi mình là Tiểu gia, Ngô Mặc trong lòng cảm khái, thầm nghĩ: “Đừng nói, những tiếng Tiểu gia này, nghe đúng là thuận tai thật, thật không ngờ, mình cũng có ngày được làm thiếu gia.”Trong núi vừa mưa xong, đường lầy lội.

Mấy chục người cộng sự trẻ dắt hơn ba mươi con ngựa, trên lưng ngựa chất đầy các loại vật tư và trang bị, khó khăn đi trên đường núi.

Ngô Mặc từ sáng sớm đã không thấy Hắc Nhãn Kính, còn tưởng tên cháu này là vì trốn mình.

Lúc này nhìn thấy anh ta đi theo bên cạnh Ngô Nhị Bạch, như thể đang nói gì đó, lập tức hiểu ra, không cần suy nghĩ, tên này lại định kiếm tiền.

Còn Trương Khởi Linh ở đâu?

Ngô Mặc liếc một vòng, không thấy bóng dáng anh ấy, nhưng cậu ta không phải Ngô Tà, đối với chuyện này cũng không lo lắng.

Phải biết tên này xưa nay thần xuất quỷ nhập, e rằng lại đi làm chuyện gì đó rồi.

Giải Ngữ Hoa mang theo hơn mười người cộng sự nhà họ Giải, lúc này đang ở phía sau dặn dò gì đó, cũng không đi cùng hai anh em.

Cứ như vậy, đoàn người chậm rãi đi mấy tiếng đồng hồ.“Anh, anh còn chịu nổi không?” Ngô Mặc nhìn Ngô Tà mồ hôi đầm đìa, hơi lo lắng.

Vội đưa tay đỡ lấy cánh tay anh ấy, nói nhỏ: “Hay là, em kiếm một con ngựa cõng anh đi?”“Nói nhảm, mày sắp băng anh thành xác ướp rồi, không nóng sao?” Ngô Tà trừng Ngô Mặc một cái.

Nói xong nhìn trái nhìn phải, hạ giọng nói: “Mày nói Nhị thúc rốt cuộc muốn làm gì?

Làm ra trận lớn thế này, chẳng lẽ trong hồ thật sự có thứ đó sao?”“Khó nói, Nhị thúc lão hồ ly này giấu nhiều chuyện quá, hai anh em mình căn bản không chơi lại ông ấy, thà cứ đi đến đâu xem đến đó, em không tin, cứ đi theo ông ấy, lại không thể làm rõ được?” Ngô Mặc biết Ngô Nhị Bạch muốn tìm cổ lâu nhà họ Trương.

Nhưng biết là biết, cụ thể vào bằng cách nào, đi từ đâu, cậu ta thật sự không rõ.

Chỉ có thể dựa vào phong thủy học mà mình nắm giữ, để phán đoán đại khái phương vị.

Đổi bản đồ từ hệ thống?

Thật sự đừng có mơ, chuyện này, hệ thống hoàn toàn không thèm để ý.

Còn trong cổ lâu nhà họ Trương rốt cuộc có gì?

Có thuốc trường sinh bất lão không?

Lúc đó trong sách giới thiệu rất mơ hồ, các cảnh quay trên TV cũng căn bản không thể làm tham khảo, nên cậu ta cũng mù tịt.

Nhưng theo cậu ta suy đoán, bên trong này có lẽ không có thuốc trường sinh bất lão thật sự.

Cùng lắm là có một vài manh mối, nếu không cũng sẽ không xuất hiện những chuyện của mười năm sau.“Hai anh em mấy cậu đang nói chuyện gì bí mật vậy?” Vương Bàn Tử đột nhiên thò đầu qua, thần thần bí bí nói: “Tôi vừa nãy lén nhìn một cái, Nhị thúc của mấy cậu mang không ít thuốc nổ và súng ống, xem ra lần này động tĩnh không nhỏ đâu.”“Tôi nói Bàn ca, anh chịu khó qua đây rồi à?” Ngô Mặc cười gian: “Không nói chuyện với cô vợ nhỏ của anh nữa à?

Đừng nói anh em không nghĩa khí không nhắc anh, anh không phát hiện ánh mắt cô nương kia nhìn Lão Trương không đúng sao?” Lần này vào núi, để an toàn và đáng tin cậy hơn, Ngô Nhị Bạch đặc biệt thuê A Quý và Vân Thải làm người dẫn đường.

Do đó Vương Bàn Tử vẫn luôn ở phía sau nói chuyện với Vân Thải, thỉnh thoảng trêu chọc Vân Thải che miệng cười trộm không ngớt.

Ngô Mặc đã sớm chú ý đến một chuyện.

Đừng thấy Vân Thải và Vương Bàn Tử quan hệ rất tốt, cứ luôn đi sau gọi Bàn ca ca không ngừng, thực chất ánh mắt cô ấy nhìn Vương Bàn Tử rất trong trẻo và sạch sẽ, hoàn toàn không có bất kỳ cảm xúc bất thường nào.

Ngược lại có mấy lần, Ngô Mặc bắt gặp cô ấy lén nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt đó rất cẩn thận, như thể thiếu nữ tuổi xuân gặp được chàng trai mình thầm mến.

Mỗi lần nhìn một cái liền nhanh chóng quay ánh mắt lại, như sợ bị người khác phát hiện.“Hừ, nhìn thì sao chứ, Bàn gia tôi không tin, dựa vào sức hút độc đáo của tôi, lại không thể bằng Tiểu Ca cái đồ Muộn Du Bình đó sao?” Vương Bàn Tử vô cùng không phục, hắn ta vẫn luôn cho rằng mình phong lưu phóng khoáng, rất được phụ nữ hoan nghênh.

Vương Bàn Tử kiên tin, chỉ cần công phu sâu, gậy sắt mài thành kim, do đó đối với việc hạ gục Vân Thải, hắn ta vô cùng tự tin.

Đoàn người vượt qua Thủy Ngưu Đầu Câu, đi đến Dương Giác Sơn thì đã gần mười giờ tối.

Từ đây xuyên qua chính là rừng sâu núi thẳm.

Để đảm bảo an toàn, Ngô Nhị Bạch quyết định đóng trại nghỉ ngơi ở đây, đợi trời sáng sẽ tiếp tục lên đường.

Trong núi vừa trải qua một trận mưa lớn, nhiều nơi bị sạt lở.

Đoạn mương ban đầu chỉ vài chục mét có thể đi qua, giờ lại phải đi vòng thành mấy cây số.

Vì thế cả đoàn đều có chút mệt mỏi.

“Anh ơi, còn trụ nổi không?” Ngô Mặc đỡ Ngô Tà ngồi xuống đất.

Cậu ta lấy bình nước ra khỏi ba lô, vặn nắp đưa đến trước mặt Ngô Tà nói: “Nào, uống chút nước bổ sung thể lực đi.” Ngô Tà bây giờ vừa nóng vừa mệt, hơn nữa lưng và đùi đau nhức khó chịu.

Nếu không phải nhờ ý chí lực, cậu đã sớm ngồi phịch xuống đất, chẳng muốn nhúc nhích gì rồi.

Ngô Tà nhận lấy bình nước, ừng ực uống cạn hơn nửa bình, lúc này mới cảm thấy mình như sống lại.

Cậu lau miệng, nói: “Tiểu Mặc, em giúp anh tháo băng trên người ra đi, anh nóng chết mất.” Ngô Mặc rút một cây quạt xếp từ thắt lưng ra, “xoẹt” một tiếng mở ra.

Vừa quạt cho Ngô Tà vừa giải thích: “Hay là đừng tháo vội, em hỏi chú Kinh rồi, thuốc đó hiệu nghiệm lâu lắm, nếu tháo ra mà bị mồ hôi xả trôi mất thì phí.” Ngô Tà khó lắm mới được hưởng sự quan tâm của thằng em mình.

Cậu ta tựa vào người Ngô Mặc, nhắm mắt lại, cảm nhận thứ tình huynh đệ nồng đậm đó.

Điều này khiến cậu có cảm giác như trở về thời thơ ấu.

Khi ấy, hai anh em thường ngồi trên mái nhà cổ, tựa vào nhau ngắm trăng trên trời.

Chương 121

Mấy người làm của nhà họ Ngô nhanh tay nhanh chân, rất nhanh đã đốt lên từng đống lửa trại trên bãi đất trống.

Bắt đầu dùng nồi sắt nấu thức ăn, mùi cơm thơm lừng lan tỏa khắp rừng.

Ngô Mặc điều chỉnh tư thế ngồi, để Ngô Tà dựa thoải mái hơn, một tay quạt quạt một tay suy nghĩ miên man.

Mọi chuyện trước mắt đang diễn biến khác với nguyên tác.

Điều này đòi hỏi cậu phải bắt đầu chú ý nhiều chi tiết hơn, để có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ mà hệ thống giao phó.

Ngô Mặc đang mải suy nghĩ, liền nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc truyền đến từ phía sau.

Cậu ta thậm chí không quay đầu lại, lười biếng mở miệng nói: “Hắc gia không phải đang bận kiếm tiền sao?

Sao lại có thời gian qua đây quan tâm anh em thế?” “Nói bậy, tiền đâu quan trọng bằng em.” Hắc Nhãn Kính một tay đặt lên vai Ngô Mặc, nhân tiện ngồi xuống cạnh cậu ta.

Liếc nhìn Ngô Tà đang tựa vào người Ngô Mặc, cười đểu: “Ôi, Tiểu Tam Gia, yếu ớt thật đấy, không xong rồi hả?” “Mày mới yếu ớt ấy.” Ngô Tà lười biếng không thèm trả lời Hắc Nhãn Kính.

Cậu thừa biết, chỉ bằng miệng lưỡi thì mình không phải đối thủ của hắn.

Thà tiết kiệm chút sức lực dưỡng sức, chuẩn bị thể lực cho ngày mai vào núi còn hơn.

“Anh bớt chọc anh tao đi.” Ngô Mặc trừng mắt nhìn hắn, không có ý tốt nói: “Có phải lại nhận tiền của Nhị thúc tao rồi không?

Nói xem, lần này là việc gì?” “Cái này thì…” Hắc Nhãn Kính cố ý lộ vẻ khó xử.

Hắn ta cố sức ôm lấy vai Ngô Mặc, lay lay: “Huynh đệ tốt, đừng làm khó ca ca, em cũng biết đó, ca ca luôn giữ chữ tín, nhận tiền làm việc, có vài lời không tiện nói thẳng.” Ngô Mặc lúc này mới nhớ ra, tục ngữ có câu nhà có gia pháp, nghề có quy tắc riêng.

Những người như Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh, khi đã nhận tiền của chủ thì phải tuân thủ quy tắc nghề nghiệp.

Dù sao có vài chuyện cần phải kiêng kỵ.

Cậu ta vừa định chuyển đề tài, Hắc Nhãn Kính liền bổ sung một câu: “Hay là em đi hỏi Ách Ba Trương xem?” Ngô Mặc: “…” “Tiểu Mặc, lại đây ăn chút gì đi.” Giải Ngữ Hoa từ phía trước đi tới.

Anh ta đưa hộp đồ hộp đã mở trong tay cho Ngô Mặc, nói: “Ăn xong rồi vào lều, anh giúp em thay thuốc.” “Đúng đúng, ăn nhanh đi, ăn xong sớm nghỉ ngơi.” Vương Bàn Tử theo sau cũng xán lại.

Trong tay cầm hai hộp đồ hộp, tay trái đưa đến trước mặt Ngô Tà: “Thiên Chân, cái này của cậu, đồ hộp thịt bò Bàn gia tôi tự tay chế biến, mùi vị tuyệt đối chính tông.” Thấy mỗi người một hộp đồ hộp, Hắc Nhãn Kính bĩu môi.

Hắn ta chỉ vào mũi mình hỏi: “Của tôi đâu?

Sao không ai nghĩ đến tôi vậy?

Mấy người có thể chiếu cố chút cho người tàn tật này không?” Không chịu nổi hắn ồn ào, Ngô Mặc gắp một miếng thịt bò trực tiếp nhét vào miệng hắn.

“Mày câm miệng đi, lão tử khó lắm mới được yên tĩnh một lát, mày đừng có kêu oa oa như vịt thế được không?” Hắc Nhãn Kính “hắc hắc” cười, chậm rãi nhai miếng thịt bò trong miệng, vẻ mặt hưởng thụ vô cùng, như thể vừa ăn xong một bữa đại tiệc Việt toàn vậy.

“Bàn Tử, Tiểu Ca đâu rồi?” Ngô Tà ăn được vài miếng, nhớ ra đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng Trương Khởi Linh, vội vàng hỏi: “Sao hôm nay tôi không thấy anh ấy đâu cả?” Hắc Nhãn Kính ăn xong miếng thịt này, thừa lúc Ngô Mặc không chú ý, lén lút thò tay qua, lấy một miếng thịt từ hộp đồ hộp trên tay cậu ta, ném vào miệng mình.

Hắn ta quay đầu nhìn Ngô Tà, cười đểu: “Ách Ba Trương đang đi thăm dò đường phía trước, sao thế, chẳng lẽ Tiểu Tam Gia mới không gặp Ách Ba Trương một lát đã nhớ anh ấy rồi sao?” “Ông đây nhớ mày đấy, lát nữa đi sưởi ấm ổ chăn cho ông đi.” Ngô Mặc ba hai miếng ăn hết hộp đồ hộp, một tay lật lại, hộp đồ hộp úp lên đầu Hắc Nhãn Kính.

Người cậu ta trực tiếp đứng dậy đi về phía sau Giải Ngữ Hoa.

Anh trai mình đã đủ thảm rồi, cái tên mù chết tiệt này còn bắt nạt anh ấy nữa.

Điều này khiến Ngô Mặc trong lòng có chút áy náy, khó lắm mới chịu bảo vệ người nhà.

“Lại đây, lau tay đi.” Giải Ngữ Hoa lấy khăn tay từ túi áo trên ra, kéo Ngô Mặc từ phía sau lại.

Bắt đầu tỉ mỉ lau chùi, “Mấy thứ sưởi ấm ổ chăn thì nhiều, thứ không sạch sẽ này đừng mang vào phòng, buổi tối dễ gặp ác mộng lắm.” Hắc Nhãn Kính: “…” Nhìn Ngô Mặc như đứa bé ngoan, mặc cho Giải Ngữ Hoa lau tay giáo huấn, Ngô Tà đơn giản là ghen tị chết đi được.

Tuy thằng em này rất hay hố người, nhưng đa phần lúc cần vẫn rất đáng tin cậy.

Ngô Tà hận không thể một tay kéo thằng em mình lại, tuyên thệ chủ quyền với tất cả mọi người, đây là người nhà mình, họ Ngô.

Hiếm khi thấy thằng em út ra cái vẻ này, Vương Bàn Tử “hắc hắc” cười không ngừng.

Hắn ta quay đầu nói với Ngô Tà bên cạnh: “Tôi nói Thiên Chân này, học Hoa gia đi, xem người ta làm anh trai thế nào, rồi xem cậu xem?

Mất mặt quá đi.” Ngô Tà trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử, cái tên hỗn đản này thuần túy là chọc đúng chỗ ngứa.

“Đừng đùa nữa, Kính ca, anh nói Lão Trương đang đi thăm dò đường phía trước?

Có phát hiện gì mới không?” Ngô Mặc bây giờ muốn tìm hiểu thêm tình hình phía trước.

Cậu ta bị Ngô Tà giữ lại đi phía sau, nhiều chuyện không tiện xử lý.

Hắc Nhãn Kính ném cái hộp đồ hộp trên đầu xuống, lắc lắc đầu.

Bất đắc dĩ nhìn Ngô Mặc, mở miệng nói: “Cậu ta xuất phát sớm hơn chúng ta nửa ngày, vừa rồi nhận được tin tức của cậu ta, người của Cừu Đức Khảo đã đi trước chúng ta rồi.” “Khốn kiếp, cái lão bất tử đó, tốc độ cũng nhanh thật.” Ngô Mặc có chút sốt ruột, cậu nghĩ nghĩ, nói với Giải Ngữ Hoa: “Hoa ca, mấy anh cứ nghỉ ngơi trước đi, em đi tìm Nhị thúc có việc.” Cậu quyết định đi nói chuyện với Ngô Nhị Bạch một chút, không muốn cứ đi theo đội ngũ chậm rãi.

Tin rằng với thân thủ và tốc độ của cậu, nếu bây giờ xuất phát ngay trong đêm, chắc chắn có thể đến được bờ hồ trước Cừu Đức

Khảo.

“Em định làm gì?” Giải Ngữ Hoa đứng dậy, kéo Ngô Mặc lại nói: “Anh vừa từ bên đó qua, Nhị thúc em đang nói chuyện với người ta, em bây giờ qua đó chẳng phải tự chuốc rắc rối vào thân sao?” Ngô Mặc nhất thời á khẩu, không biết nên giải thích thế nào.

Cậu biết, nếu mình trực tiếp nói với mấy người này là muốn hành động trước, thì cho dù họ không khuyên được mình, cũng tuyệt đối sẽ bỏ lại đoàn quân lớn, theo sát bên mình.

Dù sao thì mấy người này đều là những người trọng tình trọng nghĩa, sẵn sàng vì anh em mà xả thân.

Đối mặt với sự quan tâm của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc vừa định gãi đầu, chợt nhận ra tay mình đang cầm thứ gì đó.

Cậu liếc mắt một cái, trong lòng thầm cười: “Hắc, đúng là muốn gì được nấy, lý do có sẵn đây rồi.” “Khụ, hắc hắc, anh ơi, em đi đưa quạt cho Nhị thúc.” Cậu ta giơ chiếc quạt trong tay lên: “Nè, chính là cái này, vừa rồi nóng quá, em tiện tay lấy quạt của Nhị thúc qua quạt một lát.” Ngô Tà vốn đang mơ màng buồn ngủ, nghe thấy lời này lập tức tỉnh hẳn.

Chẳng trách vừa rồi Ngô Mặc quạt cho cậu, cậu lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Bây giờ nghĩ lại, chắc là vấn đề ở cái quạt này.

Với tính cách của Ngô Mặc, bảo cậu ta mang theo cây côn thì còn có khả năng.

Mang quạt, loại chuyện văn nhã này?

Căn bản không dính dáng gì đến cậu ta.

“Tiểu Mặc, cái quạt trong tay em là lấy từ chỗ Nhị thúc ra sao?”

Ngô Tà nuốt nước bọt, “Cái quạt đó của Nhị thúc là vật cưng của ông ấy, đồ cổ thời Nam Tống đấy, em vậy mà lại cầm đi rồi sao?” “Đúng vậy, nên giờ em đi đưa cho Nhị thúc đây.” Ngô Mặc liên tục gật đầu: “Được rồi, anh, mấy anh cứ nghỉ ngơi trước đi, em lát nữa quay lại nói chuyện.” Nói xong liền cất bước chạy, như thể sợ mình chậm một chút là có thứ gì đó phía sau đuổi theo vậy.

Nhìn bóng lưng của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa có vẻ trầm tư.

Anh ta luôn cảm thấy thằng nhóc này có bí mật giấu mọi người.

Hắc Nhãn Kính dựa lưng vào cây lớn, chân phải gập lại, lấy một điếu thuốc ra ngậm trong miệng, trên mặt lộ ra nụ cười mê hoặc.

Ngô Tà đối với khả năng ‘tự tìm đường chết’ liên tục của thằng em mình càng ngày càng bội phục.

Nếu là cậu ta bình thường đều hận không thể tránh Nhị thúc, mà Ngô Mặc thì khác, vậy mà lại dám đối đầu trực diện.

Thật sự là không có khó khăn, cũng phải liều mạng tự tìm đường chết để đào hai cái hố lớn trên con đường nhân sinh của mình.

Ngô Nhị Bạch ở phía trước đội ngũ, lúc này vừa ăn cơm xong, đang cùng mấy người làm cũ bàn bạc kế hoạch hành động lần này.

Vừa rồi nhận được tin tức, người của Cừu Đức Khảo để giành lợi thế trước người nhà họ Ngô, đã cho nổ sập một hẻm núi nhỏ dẫn ra bờ hồ phía trước.

Điều này có nghĩa là, cần phải phái người đi tìm một con đường khác để tiến vào.

“Nhị thúc, con đến rồi.” Giọng Ngô Mặc từ xa vọng lại gần, khiến tay Ngô Nhị Bạch đang cầm điếu thuốc run lên, suýt nữa châm vào ngón tay.

Ngô Nhị Bạch có chút bất đắc dĩ, ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc nói: “Sao cháu lại qua đây nữa?

Chú bên này đang bận lắm, không có việc gì thì mau đi đi.” “Ôi, mấy vị đường thúc, lâu rồi không gặp, đúng là càng ngày càng trẻ ra.” Ngô Mặc không trả lời câu hỏi của Ngô Nhị Bạch trước, mà chào hỏi mấy người xung quanh.

Mấy người đàn ông trung niên này, trong ký ức được truyền lại của cậu, đều là những người từng chơi đùa với cậu hồi nhỏ.

Chỉ là sau này mỗi người một nơi luôn bận rộn, rất ít khi có thể gặp lại.

“Nhị gia, vậy mấy chúng tôi bận trước đây, tôi sẽ lập tức kêu anh em đi thăm dò đường, xem có con đường nào khác dẫn đến đó không.” Mấy người này đều rất có mắt nhìn, sau khi nói với Ngô Mặc vài câu liền lấy cớ có việc, rồi lần lượt rời đi.

Ngô Nhị Bạch nhìn Ngô Mặc, đứng dậy.

Thở dài nói: “Thúc cháu mình lâu rồi không tâm sự, đi thôi, ra phía trước nói chuyện một lát.” Hai người đi về phía trước khoảng 50 mét, tránh khỏi đại đội, đứng trước một sườn đồi nhỏ.

Nơi đây rất yên tĩnh, từng gốc cây gần như tách biệt hẳn tiếng lửa trại và âm thanh từ khu trại.

“Nhị thúc, mấy vị đường thúc vừa nói là có ý gì vậy?” Ngô Mặc ghé sát vào Ngô Nhị Bạch, cẩn thận hỏi: “Tại sao phải tìm đường khác?” Ngô Nhị Bạch chắp tay sau lưng, liếc cậu ta một cái: “Người của Cừu Đức Khảo đã cho nổ sập đường rồi, chúng ta cần tìm một con đường khác để vào núi.” “Khốn kiếp, cái lão bất tử này, ra tay cũng độc thật.” Ngô Mặc “xì” một tiếng, lập tức thay đổi vẻ mặt, cười nịnh nọt: “Nhị thúc, nếu đã vậy, hay là để cháu đi thăm dò đường ngài thấy thế nào ạ?” “Cháu đi à?” Ngô Nhị Bạch xoay người, nhìn chằm chằm Ngô Mặc, cười lạnh nói: “Cho chú một lý do, thuyết phục chú tại sao phải đồng ý cháu làm như vậy?” Không đợi Ngô Mặc mở miệng, Ngô Nhị Bạch liền nói tiếp: “Đừng lấy mấy lý do vớ vẩn đó ra lừa chú, bây giờ ở đây chỉ có hai chú cháu mình, chú cần nghe cháu nói lời thật lòng.” Dưới ánh trăng, Ngô Mặc đối mặt với thái độ nghiêm túc của Ngô Nhị Bạch, những lời nói lung tung đến miệng lại nuốt ngược vào.

Chương 122

Cậu trầm tư một lát, từ từ đứng thẳng người.

Ánh mắt trong trẻo, mở miệng nói: “Nhị thúc, con không muốn cứ mãi trốn dưới cánh chim của ngài, con muốn làm sói đầu đàn, muốn sau này có thể tiếp quản Ngô gia, mà để làm được tất cả những điều đó, con cần phải lập uy trước mặt cấp dưới.” “Con hy vọng họ gọi con là Tiểu gia là xuất phát từ tận đáy lòng, chứ không phải là một cách gọi xã giao.” “Giải Ngữ Hoa tám tuổi đã có thể tiếp quản Giải gia, tuy con không có năng lực đó, nhưng con không muốn Ngô gia suy tàn dưới thế hệ của chúng ta, Ngô gia không thể chỉ dựa vào ngài và Tam thúc hai người chống đỡ, con cũng có thể làm được.” Những lời này, Ngô Mặc nói ra từ tận đáy lòng.

Thời gian trước dưỡng thương ở bệnh viện Kinh Đô, Ngô Mặc mỗi khi đêm về nằm trên giường, luôn suy nghĩ vẩn vơ.

Nghĩ đến số phận của Cửu Môn, nghĩ đến người nhà họ Uông đằng sau, Ngô Mặc liền cảm thấy như có một tảng đá lớn đè nặng trên người.

Cậu hiểu, mình đã đến đây rồi, vậy thì rất nhiều chuyện sẽ tham dự vào.

Muốn đứng ngoài quan sát?

Căn bản là không thực tế.

Mà muốn đối kháng tất cả những điều này, thì không chỉ cần tài lực khổng lồ, mà còn cần thế lực mạnh mẽ để chống đỡ.

Cậu biết vì để ủng hộ Ngô Tà đối kháng người nhà họ Uông, Giải Ngữ Hoa nhiều năm sau đã tán hết gia tài.

Mấy trăm tỷ ném vào, thậm chí tự mình giả chết để làm ván cờ.

Không chỉ Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử cùng tất cả mọi người đều dùng tính mạng để đánh đổi, chỉ vì giành lấy một tia hy vọng đó.

Còn người nhà họ Ngô thì sao?

Ngô Tam Tỉnh mất tích không thấy, Ngô Nhị Bạch có lòng mà không có lực.

Đành để Ngô Tà một mình chín chết một sống, đi phá cục, đi đối kháng với một gia tộc tồn tại hơn ngàn năm.

Cái cảm giác ấm ức này, Ngô Mặc không thể chấp nhận được.

Cậu không muốn mọi chuyện đều dựa dẫm vào người khác.

Trong lòng cậu lần đầu tiên nảy sinh một ý nghĩ, muốn thế lực, muốn tiền, muốn kiểm soát Ngô gia.

“Cháu muốn làm gia chủ?” Ngô Nhị Bạch châm một điếu thuốc, hút một hơi.

Im lặng một lát, chậm rãi mở miệng nói: “Cháu biết điều đó cần phải trả giá đắt thế nào không?

Cháu nghĩ làm gia chủ rất phong quang ư?

Phía sau có một đám người tung hô, nịnh bợ cháu sao?” “Nhị thúc, con đâu phải con nít, đương nhiên biết làm gia chủ không phải chỉ nói miệng là được.” Ngô Mặc nghiêm túc không được bao lâu, lại khôi phục vẻ mặt cười cợt.

“Gia đình chúng ta khác với người khác, cần phải tâm ngoan thủ lạt, điểm này thì cháu đây tuyệt đối có thiên phú.” Ngô Nhị Bạch suýt nữa bị sặc khói thuốc chết.

Ông ta rít một hơi thật mạnh, ném tẩu thuốc xuống đất, giẫm một

cái.

“Mẹ kiếp, ông đây từ nhỏ đã bồi dưỡng mày, lại bồi dưỡng ra cái thứ này hả?

Tâm ngoan thủ lạt?

Mày có phải còn muốn khi sư diệt tổ nữa không?” Ngô Nhị Bạch nhấc chân lên liền đá.

Hai ngày gần đây, ông ta yêu thích sâu sắc môn thể thao này – vừa có thể xả giận, vừa có thể vận động, quả thực là nhất cử lưỡng tiện.

Ngô Mặc căn bản không dám né tránh, chỉ có thể đứng đó mặc cho Ngô Nhị Bạch động thủ.

Nơi hai người đứng, phía trước là một sườn đồi nhỏ.

Ngô Mặc biết rõ, nếu mình thật sự đột nhiên né tránh, thì vạn nhất Ngô Nhị Bạch trượt chân ngã xuống, mọi chuyện rất có thể sẽ xảy ra biến hóa mới.

Không nói gì khác, vị nhị gia nhà họ Ngô văn nhã trước mặt này, liệu có lập tức biến thành rồng giận phun lửa thiêu chết mình không?

“Nhị thúc, ngài có nói lý lẽ không vậy, quân tử động khẩu chứ không động tay, ngài lớn tuổi như vậy mà tính khí cũng nóng nảy quá rồi.” Ngô Mặc đứng tại chỗ, lầm bầm trong miệng: “Hơn nữa, ngài nói là bồi dưỡng con, nhưng ngài cũng không nghĩ xem, chỉ bằng cái tên xấu mà ông nội đặt cho con, thì có thể bồi dưỡng ra được người thanh cao nào không?” Ngô Nhị Bạch xắn tay áo, chỉ vào Ngô Mặc giận mắng: “Nói bậy, mày hiểu cái gì?” “Mặc, là chữ hội ý kiêm hình thanh.

Từ thổ, từ hắc, hắc cũng là thanh.

Bản nghĩa là mực màu đen dùng trong thư họa, thường dùng bồ hóng cây tùng và các nguyên liệu khác chế thành mực tàu, cũng chỉ thi văn hay thư họa, cũng đại biểu học thức, ngũ hành thuộc thổ, đây là ông nội cháu năm đó đặc biệt tra từ điển cả đêm mà chọn ra, cháu vậy mà dám nói không hay?” “Hay cái chó gì.” Ngô Mặc cũng không phục, cứng cổ đáp: “Có hay thì có tác dụng gì, họ Ngô, tức là không có, Ngô Mặc, cũng có nghĩa là trong bụng không có nửa điểm mực nước (chữ nghĩa), ngài nói ông nội có phải là coi thường con, đặt cho con cái tên của thằng vô dụng không?” Tay Ngô Nhị Bạch khựng lại một lát, sau đó cơn giận bùng lên.

“Thằng nhãi con, ngay cả ông nội mày cũng dám bịa đặt hả?

Ông đây đúng là bình thường đánh mày nhẹ quá rồi.” Ông ta theo bản năng sờ về phía thắt lưng, nhưng không ngờ lại sờ phải chỗ trống không.

Nghi hoặc quay đầu nhìn, lại phát hiện trên đất không có gì cả.

“Nhị thúc, ngài có phải đang tìm cái này không?” Ngô Mặc đưa chiếc quạt đến trước mặt Ngô Nhị Bạch.

“Quạt của ông đây sao lại ở trong tay mày?” Ngô Nhị Bạch vừa định nhận lấy, tay Ngô Mặc rụt lại.

Cậu ta mở quạt ra, chỉ vào mặt quạt uy hiếp: “Nếu ngài còn đánh con, con sẽ xé nát cái quạt này, dù sao cũng khó thoát đòn, chi bằng trong lòng sảng khoái một chút đã.” Ngô Nhị Bạch trừng mắt nhìn tay Ngô Mặc, đau lòng rít lên một tiếng.

Cái quạt này chính là bảo bối yêu quý của ông ta.

Bình thường gần như không rời tay, mấy chục năm ngày ngày vuốt ve, cũng không biết từ lúc nào, vậy mà lại chạy đến trong tay thằng hỗn tiểu tử này.

“Thằng nhóc thối tha, mày đưa quạt cho tao.” Ngô Nhị Bạch vừa định tiến lên, Ngô Mặc lập tức lùi lại: “Không được, ngài phải đảm bảo nói chuyện đàng hoàng trước, lớn tuổi như vậy rồi, ngày nào cũng động tay động chân, không sợ trật eo à?” Nếu trước mặt là Ngô Tà, Ngô Nhị Bạch thật sự không để ý.

Thằng nhóc đó trước mặt mình như đứa trẻ ngây thơ, căn bản không dám làm chuyện vượt quá khuôn phép.

Nhưng đổi thành Ngô Mặc, ông ta thật sự không dám đảm bảo, cái thằng ranh con này bây giờ cho nó một cây sào, nó còn có thể lên tận trời.

“Được, ông đây không đánh mày, mày đưa đồ cho ông đây.” Ngô Nhị Bạch bất đắc dĩ đành thỏa hiệp.

Nếu để những người làm cũ trong gia tộc thấy cảnh này, chắc chắn sẽ kinh ngạc lớn.

Ai có thể ngờ được, từ sau khi Ngô Lão Cẩu qua đời, người đàn ông một tay chống đỡ cả Ngô gia này, vậy mà lại có một ngày phải thỏa hiệp với cháu mình.

“Nhị thúc, vậy ngài có đồng ý cho con đi thăm dò đường không?” Ngô Mặc nắm chặt thời gian đưa ra điều kiện.

Nói nhiều như vậy, đây mới là mục đích chính cậu ta đến đây.

Nếu vẫn không thành, thì chỉ có thể nửa đêm lén lút chuồn đi thôi.

“Thằng ranh con, dám ra điều kiện với ông đây.” Ngô Nhị Bạch vừa định phát hỏa, nhìn thấy chiếc quạt Ngô Mặc giơ lên, lại cố nén cơn giận, “Được, nhưng cháu có thể đảm bảo an toàn không?” “Ngài cứ yên tâm đi, Nhị thúc, cháu của ngài tuyệt đối sẽ không làm ngài mất mặt đâu.” Ngô Mặc cười tươi rói, gập quạt lại, cẩn thận đưa đến trước mặt Ngô Nhị Bạch.

Cười nịnh nọt: “Nhị thúc, cháu tuyệt đối sẽ cố gắng tự mình gánh vác, đến lúc đó, ngài có thể về hưu làm lão thái gia rồi.” Ngô Nhị Bạch nhận lấy chiếc quạt, cẩn thận quan sát một lát, phát hiện trên đó không có hư hại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta đột nhiên xoay người, một cước đá mạnh vào người Ngô Mặc.

Cước này vừa nhanh vừa mạnh, Ngô Mặc nhất thời không kịp phản ứng, trực tiếp bị đá xuống sườn dốc.

“Vãi chưởng, Nhị thúc, ngài không nói võ đức, chơi đánh lén.” “Đây là bài học đầu tiên ông đây dạy mày, muốn làm gia chủ?

Thì phải đề phòng sự phản bội của những người bên cạnh.” Ngô Nhị Bạch nhìn chằm chằm Ngô Mặc dưới dốc, chỉ cảm thấy một luồng khí trong lòng cuối cùng cũng xả ra được.

Những gì cần nói cũng đã nói, những gì cần đánh cũng đã đánh xong, hai chú cháu lại đứng cùng nhau.

Ngô Nhị Bạch trầm tư một lát, mở miệng nói: “Nếu cháu không muốn đi con đường chú đã chọn cho cháu, cố chấp một mình muốn tiếp quản Ngô gia, vậy thì hãy thể hiện năng lực của cháu cho chú xem.” Nói đến đây, ông ta đối mặt với Ngô Mặc, vỗ vỗ vai cậu ta.

Trầm giọng nói: “Chú sẽ không hỏi cháu, thân thủ của cháu học từ ai, cháu đã lớn rồi, có bí mật riêng của mình, chú sẽ tôn trọng cháu, nhưng, chú chỉ muốn nói với cháu một câu, chỉ có sống sót, mới có thể thay đổi tất cả.” Lời của Ngô Nhị Bạch khiến Ngô Mặc trong lòng có một cảm giác khác lạ.

Cái cảm giác được trưởng bối quan tâm lo lắng, như có một dòng nước ấm chảy tràn trong lòng.

“Nhị thúc, con sẽ không làm ngài mất mặt đâu.” Ngô Mặc tiến lên một bước, ôm chặt Ngô Nhị Bạch, nói vào tai ông: “Con sẽ khiến ngài tự hào về con.” “Hừ, mày thằng nhóc đừng gây rắc rối cho ông đây là được rồi.” Ngô Nhị Bạch vỗ vỗ lưng Ngô Mặc: “Được rồi, đi tìm Thất thúc của cháu, đi theo ông ấy dẫn mấy người ra phía trước xem sao.” Được sự đồng ý của Ngô Nhị Bạch, cũng có nghĩa là sau này rất nhiều chuyện sẽ thuận lợi hơn không ít, điều này khiến Ngô Mặc cả người đều vui vẻ hẳn lên.

Chào Ngô Nhị Bạch một tiếng, liền không kịp chờ đợi chạy về phía khu trại.

Nhìn bóng lưng Ngô Mặc, Ngô Nhị Bạch chìm vào suy tư.

Ông ta không biết mình làm như vậy là đúng hay sai?

Một người vốn luôn sáng suốt như ông, khó lắm mới rơi vào trạng thái mơ hồ.

Ngô Mặc quay về khu trại, trực tiếp đi tìm đường thúc, gọi 6, 7 người làm, chuẩn bị vũ khí xong là xuất phát.

“Súng trường tự động kiểu 95?” Ngô Mặc từ trong hòm lấy ra một khẩu súng, thử qua thấy rất thuận tay.

Cậu ta mở miệng nói với người đàn ông trung niên bên cạnh: “Thất thúc, lần này mang theo không ít vũ khí, có lôi quản nào cho cháu mấy cái không?” “Tiểu thiếu gia, cậu làm được không?

Cái này không phải trò đùa đâu, hay là để tôi tự mình dẫn người đi qua đó đi.” Người đàn ông trung niên này nhìn Ngô Mặc lớn lên, biết đứa bé này từ nhỏ học chỉ là các môn bình thường.

Hơn nữa Nhị gia họ Ngô vì bảo vệ cậu, chưa bao giờ cho cậu tham gia vào công việc gia tộc.

Chương 123

Không ngờ, lúc này lại phái cậu ta dẫn người đi thăm dò đường, thật sự khiến người ta có chút lo lắng.

Mấy người làm bên cạnh cũng nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ mặt vi diệu.

Những người làm này là người nhà họ Ngô, biết Ngô Mặc là tiểu thiếu gia của họ, nhưng từ trước đến nay chưa từng tiếp xúc với Ngô Mặc.

Nghe những người làm cũ nhắc đến cậu ta nói là một học bá, liền cho rằng tên này là loại mọt sách yếu ớt, không thể xách nặng vác vai.

Tuy nói miệng thì “Tiểu gia” gọi không ngừng, nhưng thực tế trong lòng mỗi người đều có chút coi thường cậu ta, không hề để cậu ta vào mắt.

“Thất thúc, ngài cứ yên tâm đi, ngài không tin cháu, chẳng lẽ còn không tin Nhị thúc cháu sao?” Ngô Mặc không phải kẻ ngốc, những người này nghĩ gì, không cần nói cũng đoán ra được.

Nhưng cậu ta không phải Ngô Tà, không có cái tính khí tốt như vậy.

Nếu những người làm này thật sự dám không nghe lời, Ngô Mặc bây giờ, tuyệt đối sẽ không dung túng bọn họ.

Tuyệt đối sẽ khiến bọn họ hiểu rõ, ai mới là lão đại, ai mới là gia?

Ngô Mặc nhanh chóng nhét mấy quả lôi quản và băng đạn vào ba lô, sau khi gói ghém xong xuôi, đeo ba lô lên.

Miệng cậu ta ngậm thuốc, tay trái cầm súng, chân phải giẫm lên hòm, nói với mấy người làm: “Tôi đây, thích nói trước mọi chuyện, đỡ sau này có chuyện, mấy người lại trách tôi không báo trước.” “Tôi là ai, chắc mấy vị cũng rõ, bất kể mấy người nghĩ thế nào, nhìn thế nào, mấy người cầm tiền của Ngô gia tôi, tôi nói gì, mấy người phải nghe.” Nói đến đây, Ngô Mặc dừng lại một lát, từ thắt lưng rút ra một con dao găm ra nghịch.

“Đương nhiên rồi, mấy người cũng có thể chọn không nghe, cái này không sao cả, tôi đây tính tình rất tốt, rất dễ nói chuyện, chỉ là…” Lời vừa dứt, tay cậu ta vung lên, dao găm trực tiếp bay vút đi.

Chỉ thấy một luồng hàn quang, điếu thuốc trong miệng người làm đứng bên trái bị cắt mất một đoạn.

Dao găm mang theo tàn lửa trên điếu thuốc, hóa thành một vệt sao băng, mạnh mẽ cắm phập vào thân cây lớn phía sau.

Chuỗi động tác này của Ngô Mặc, gọn gàng dứt khoát, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Đúng như câu nói người trong nghề vừa ra tay là biết ngay.

Họ nằm mơ cũng không ngờ tới, tiểu thiếu gia nhà họ Ngô này, vậy mà còn có một chiêu này, lập tức thu lại cái thái độ khinh miệt trong lòng.

Thất thúc ngớ người một lát, cẩn thận đánh giá Ngô Mặc.

Ông ta phát hiện đứa trẻ mình nhìn lớn lên này, trên mặt tuy mang theo nụ cười, nhưng ý cười lại không chạm tới đáy mắt, toàn thân ngược lại toát ra khí tức lạnh lẽo.

Ngô Mặc biết, từ xưa đến nay, thế hệ thứ hai muốn lên vị, nếu chỉ dựa vào đức hạnh để thu phục lòng người, thuần túy là nói nhảm.

Những người năm đó theo thế hệ đi trước xây dựng giang sơn, sẽ chỉ coi cậu là một đứa trẻ bú sữa.

Tuy nói gọi cậu là thiếu gia, nhưng khi thực sự gặp chuyện, những tên này rất có thể sẽ ỷ già lên mặt, thậm chí cản trở cậu gay gắt nhất chính là bọn họ.

Vì vậy, cách nhanh nhất, chính là thể hiện năng lực của mình.

Để đám người này biết, theo cậu đi, họ cũng sẽ có thịt ăn, thậm chí còn ăn ngon hơn, thơm hơn cả trước đây.

Mấy người làm nhìn nhau, người đàn ông bị cắt mất đầu thuốc lá vội vàng nói: “Thiếu gia, ngài yên tâm, chúng tôi đều là người nhà họ Ngô, tuyệt đối sẽ không làm chuyện không tuân thủ quy củ.” “OK, xuất phát.” Ngô Mặc xách súng lên, dẫn theo mấy người làm, rất nhanh trong màn đêm, vội vã tiến vào rừng sâu núi thẳm.

Rừng sâu núi thẳm vào ban đêm không hề an toàn, thỉnh thoảng sẽ có dã thú xuất hiện.

Ngô Mặc trong lòng có chút sốt ruột, nhưng con người lại vô cùng cảnh giác.

Vì người của Cừu Đức Khảo có thể phá sập hẻm núi nhỏ, vậy thì họ có khả năng sẽ mai phục trên con đường phía trước.

Gió núi thổi qua, khiến cây cối xung quanh xào xạc.

Cậu ta như một con báo săn, vác súng nhanh chóng xuyên qua khu rừng.

Ngô Mặc không chỉ cần quan sát tình hình xung quanh, đồng thời còn phải dựa vào phong thủy học để phán đoán phương hướng.

Không biết từ lúc nào, điếu thuốc đã bị ném đi, miệng cậu ta thay bằng một cây bút.

Thỉnh thoảng từ túi quần lấy ra một cuốn sổ nhỏ, vừa chạy vừa vẽ bản đồ tuyến đường lên đó, để giao cho đoàn quân lớn phía sau.

Dù sao thì một khi một nơi bị phá hủy, địa thế và khí tức sẽ thay đổi, chỉ cần hiểu rõ điểm này, liền sẽ tìm được một lối vào khác.

Nhưng cũng may mắn nhờ bộ não đã được khai phá, nên cậu ta mới có thể hoàn thành công việc như vậy.

Mấy người làm phía sau lúc đầu không để ý, họ quanh năm làm việc trong đủ loại môi trường phức tạp, thể lực và sức bền đều rất xuất sắc, đi đường núi đối với họ mà nói giống như chuyện cơm bữa.

Nhưng càng đi theo lại càng thấy không đúng, tốc độ tiến lên của Ngô Mặc luôn rất nhanh.

Không những tránh được đủ loại cạm bẫy, còn xử lý tốt mấy quả mìn sót lại trên mặt đất.

Phải biết rằng Thập Vạn Đại Sơn năm đó từng xuất hiện rất nhiều thổ phỉ, để cản trở việc truy bắt hiệu quả, những người này đã chôn rất nhiều địa lôi trong núi.

Một số quả mìn này đã bị phá hủy, nhưng phần lớn vẫn còn tồn tại ở đó.

Ngay cả khi đã trải qua nhiều năm mưa gió, nhưng rất nhiều quả mìn vẫn có thể bị kích hoạt nổ tung.

Điều khoa trương hơn nữa là, mấy người bọn họ dốc toàn lực theo sát, mà vẫn suýt không theo kịp Ngô Mặc, chỉ cần lơ là một chút là sẽ bị bỏ lại phía sau.

Ba tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ bôn tập trong rừng, mấy người làm này ai nấy đều thở hổn hển.

Nhìn chằm chằm bóng lưng Ngô Mặc cuối cùng không còn là khinh miệt, mà biến thành một tia kính sợ.

Phải biết rằng trên thế giới này, chỉ có kẻ mạnh mới đáng để đi theo và kính sợ, kẻ yếu chỉ sẽ trở thành bàn đạp của người khác.

Ngô Tà mấy người ngồi bên gốc cây, vẫn luôn chờ Ngô Mặc quay lại, nhưng chờ mãi chờ mãi cũng không thấy bóng dáng cậu ta.

“Tôi nói, thằng nhóc này đi nửa ngày rồi phải không?

Sao vẫn chưa quay lại?” Vương Bàn Tử ăn xong đồ, dựa vào cây ngồi nửa ngày.

Bây giờ đã gần mười hai giờ đêm, hắn ta không muốn qua đó làm phiền Vân Thải nghỉ ngơi, vì thế vẫn ở lại đây nói chuyện với Ngô Tà mấy người.

Hắn ta giơ cổ tay xem thời gian, Ngô Mặc rời đi đã hơn một tiếng đồng hồ rồi.

Hướng Ngô Tà, nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ nó lại bị Nhị thúc cậu đánh cho một trận rồi?

Tôi nói thằng nhóc này đúng là lì lợm, lấy đồ xong không chạy, còn chủ động đưa mình đến tận cửa, đây chẳng phải là ‘tiểu quỷ bái kiến Trương Thiên Sư’ – tự chui đầu vào lưới sao?” “Đúng vậy, cái quạt đó là thứ Nhị thúc thích nhất, tôi trước đây chạm vào một cái cũng bị nói nửa ngày, thằng nhóc này vậy mà lại dám lấy ra quạt gió sao?” Ngô Tà cũng bắt đầu có chút lo lắng.

Cậu ta thậm chí không dám tưởng tượng, Ngô Mặc liệu có bị Nhị thúc đánh cho một trận nữa không?

“Tôi đi xem sao.” Giải Ngữ Hoa trực tiếp đứng dậy, tay đút túi đi về phía lều của Ngô Nhị Bạch.

Tuy trước đây anh ta cũng cảm thấy thằng nhóc Ngô Mặc này, đôi khi thực sự nên được giáo dục một chút.

Nhưng tận mắt thấy lưng cậu ta bị Ngô Nhị Bạch đánh cho bầm tím, trong lòng lại nảy sinh một cảm giác không thoải mái, ẩn ẩn trách đối phương ra tay quá nặng.

Hắc Nhãn Kính chống tay xuống đất cũng đứng dậy, lững thững đi về phía sâu trong rừng cây.

“Hắc gia, anh đi đâu vậy?” Vương Bàn Tử có chút tò mò, cái này cái kia, sao ai cũng không bình thường vậy?

“Đi vệ sinh.” Hắc Nhãn Kính vẫy vẫy tay, tiện miệng nói một câu, bóng dáng rất nhanh biến mất trước mắt Vương Bàn Tử.

“Bàn Tử, đỡ tôi một chút, hai chúng ta cũng qua đó xem sao.” Ngô Tà nắm cánh tay Vương Bàn Tử, dùng hết sức lực đứng dậy.

Mở miệng nói: “Tôi phải nhanh chóng qua đó, cái thằng nhóc thối tha này vạn nhất thật sự chọc Nhị thúc nổi giận, may ra tôi còn có thể cản lại một chút.” “Cậu nói đúng, cho dù không cản được, mấy anh em mình còn có thể khiêng người về.” Vương Bàn Tử nói lời không hay, khiến Ngô Tà tức đến mức không chịu nổi.

“Cậu vẫn nên mong nó bình an đi, Nhị thúc tôi thì thôi không ra tay, đã ra tay thì tuyệt đối là một đòn tất sát, tôi còn sợ tôi qua đó, mấy người khiêng về không phải một người, mà là biến thành cả hai anh em chúng ta đấy.” Dù sao đã hạ quyết tâm, Ngô Nhị Bạch liền không còn vướng bận nữa.

Ông ta quay lại lều, ngồi trên ghế dựa, mượn ánh đèn lấy một cuốn sách ra từ từ lật xem.

Đây là thói quen ông ta đã hình thành trong nhiều năm, chỉ có như vậy, mới có thể nhanh chóng điều chỉnh tâm thái, giữ cho mình luôn ở trạng thái bình tĩnh.

“Ngô Nhị thúc, cháu có thể vào không ạ?” Giải Ngữ Hoa đứng bên ngoài lều, vô cùng lễ phép hô vào bên trong một tiếng.

Ánh mắt Ngô Nhị Bạch không rời khỏi sách, thản nhiên mở miệng nói: “Là Vũ Thần à?

Vào đi.” “Vâng.” Giải Ngữ Hoa vén rèm lều, đi vào.

Anh ta nhanh chóng lướt mắt một lượt, lại phát hiện trong lều chỉ có một mình Ngô Nhị Bạch, căn bản không có bóng dáng Ngô Mặc.

“Nhị thúc Ngô.” Giải Ngữ Hoa rất lễ phép, sau khi bước vào thì chắp hai tay đứng trước mặt Ngô Nhị Bạch, cung kính gọi một tiếng.

Ngô Nhị Bạch đặt sách sang một bên.

Ông ngẩng đầu nhìn đứa trẻ ưu tú trước mắt, trong lòng thầm thở dài, “Hai anh em Tiểu Tà và Tiểu Mặc, bao giờ mới có thể trầm ổn như thế này?” “Vũ Thần, tìm ta có chuyện gì?” Ngô Nhị Bạch có thái độ rất ôn hòa, ông vẫn luôn thưởng thức Giải Ngữ Hoa.

Chương 124

Đứa trẻ này tám tuổi đã một mình chống đỡ Giải gia.

Trải qua bao năm tháng mưa gió, Giải gia không những không sa sút mà ngược lại còn bắt đầu phát triển hưng thịnh.

Tuy nói vẫn còn một vài lão già giở trò sau lưng, nhưng dưới thủ đoạn sắc bén của Giải Ngữ Hoa, tất cả đều bị trấn áp.

Bởi vậy Ngô Nhị Bạch đối mặt với Giải Ngữ Hoa, rất ít khi lấy tư thái bề trên tự cho mình là hơn, thông thường đều giao tiếp với thái độ bình đẳng.

"Nhị thúc, Tiểu Mặc đâu rồi?" Giải Ngữ Hoa dứt khoát nhanh gọn, trực tiếp đưa ra nghi vấn, "Nó nói đến tìm chú, sao cháu không thấy bóng dáng nó đâu?" "À, cháu hỏi thằng nhóc thối đó à." Ngô Nhị Bạch châm một điếu thuốc, hít một hơi.

Rồi từ tốn mở miệng nói: "Con đường phía trước bị người của Khâu Đức Khảo cho nổ sập, nó dẫn mấy anh em đi thám thính trước rồi." "Nhị thúc, Tiểu Mặc trên người có vết thương, tại sao không để người của mình đi?" Giải Ngữ Hoa khẽ nhíu mày.

Trầm mặc một lát rồi nói: "Tình hình ở đây phức tạp, người của Khâu Đức Khảo có mang theo vũ khí hạng nặng, Tiểu Mặc chỉ dẫn mấy người, liệu có xảy ra tình huống không thể kiểm soát không?" "Yên tâm đi, nó dẫn mấy anh em đó kinh nghiệm phong phú lắm." Ngô Nhị Bạch cười cười, nhàn nhạt nói: "Nó cũng nên lớn rồi, một số trách nhiệm cũng cần phải gánh vác, đó là số mệnh." Ông ta tay phải gẩy gẩy tàn thuốc, tay trái nhẹ nhàng gõ vào thành ghế.

Nửa buổi sau ông mở miệng nói: "Vũ Thần, theo ta quan sát, Tiểu Mặc quan hệ với cháu rất tốt, mà Ngô gia chúng ta và Giải gia các cháu lại có quan hệ thân thích, cho nên hy vọng sau này hai anh em các cháu có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Nói đến đây, Ngô Nhị Bạch dừng lại một lát, thở dài, “Thằng nhóc thối đó tính cách có hơi bồng bột, ta hy vọng cháu có thể hết sức chăm sóc nó, dù sao người trẻ tuổi các cháu giao tiếp với nhau cũng tiện hơn một chút.” “Đương nhiên, cháu có thể chọn từ chối, đây chỉ là một chút tâm nguyện của ta thân là thúc thúc mà thôi.” “Nhị thúc, chú yên tâm, cháu sẽ cố hết sức bảo vệ Tiểu Mặc.” Giải Ngữ Hoa không chút do dự.

Không biết là nói với chính mình hay là cam đoan với Ngô Nhị Bạch.

Tóm lại câu nói đó buột miệng mà ra, “Chỉ cần cháu còn đây, sẽ không để nó phải chịu ủy khuất.” Nói xong, Giải Ngữ Hoa chính mình cũng giật mình.

Nhiều năm nay, cậu ta chưa từng hứa hẹn với bất kỳ ai, bởi vì lời nói ra là phải làm được là nguyên tắc của cậu.

Lời này vừa nói ra, có nghĩa là cậu ta sẽ gánh vác lời thề cả đời.

Đồng thời cũng có nghĩa là, cậu ta sẽ hoàn toàn đưa Ngô Mặc vào vòng bảo vệ của mình.

Nhưng nghĩ đến ánh mắt trong trẻo sạch sẽ, khoác vai nói sẽ bảo vệ mình của cậu con trai đó, trong chớp mắt, Giải Ngữ Hoa lại cảm thấy nhẹ nhõm.

“Thiếu gia, chúng ta đã đi hơn ba tiếng đồng hồ rồi, cậu có muốn nghỉ một lát không?” Phía sau một anh em thở hổn hển, gọi Ngô Mặc đang đi phía trước: “Mấy anh em bọn tôi thật sự hơi theo không kịp rồi.” Ngô Mặc đang quan sát tình hình xung quanh, nghe vậy thì dừng bước.

Hắn quay đầu liếc mắt nhìn mấy anh em đã đổ mồ hôi đầm đìa, nhíu mày nói: “Mấy người cũng là người cũ của Ngô gia mà, thể lực chỉ có thế thôi à?” “Không phải, thiếu gia, không phải là mấy anh em bọn tôi thể lực kém.” Anh em dẫn đầu vịn đầu gối, không ngừng thở dốc, “Là thể lực của cậu quá tốt, chúng tôi thật sự không ngờ, thiếu gia cậu lại mạnh mẽ như vậy.” “Được rồi, mấy người nghỉ ở đây trước đi, tôi lên xem xét tình hình địa thế xung quanh.” Ngô Mặc chỉ vào một cây cổ thụ cao chót vót bên cạnh, không đợi mấy người nói gì, ba hai phát đã trèo lên.

Mấy anh em nhìn nhau, trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

Trong lòng họ hiểu rõ, cảnh vừa rồi chẳng qua là thiếu gia ra oai cho họ thấy.

Để mấy người biết rõ, rốt cuộc ai mới là lão đại?

Ngô Mặc đứng trên cành cây, mượn ánh trăng nhìn về phía xa.

Xa xa có một ngọn núi, thế núi nhấp nhô, uốn lượn, như một con mãng xà khổng lồ nằm trên đỉnh núi.

“Mãng xà?” Ngô Mặc nhíu mày, lẩm bẩm nói: “Mãng xà trăm năm thành nhím, nghìn năm thành rồng, mỗi lần hóa hình đều cần phải chịu thiên kiếp, sống sót dưới sét đánh mới có thể tiến vào giai đoạn tiếp theo, nếu không sẽ hóa thành tro bụi.” Hắn sờ cằm suy nghĩ hồi lâu, nghi hoặc nói: “Người nhà họ Trương này có bệnh à?

Chọn cái nơi hẻo lánh thế này?

Chẳng lẽ bọn họ thật sự rất thích cảm giác bị sét đánh?” Nghĩ đến đây, hắn hít vào một hơi khí lạnh, lẩm bẩm nói: “Sau này những ngày mưa, ông đây có nên tránh xa Lão Trương một chút không?

Lỡ sét đánh trật thì sao.” “Thiếu gia, cậu xem xong chưa?” Dưới gốc cây vọng lên tiếng gọi của anh em, khiến Ngô Mặc đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình giật mình tỉnh giấc.

Hắn phun phun hai cái, tống mấy ý nghĩ lung tung trong đầu ra ngoài, rồi nhanh chóng trượt xuống.

“Thiếu gia, cậu vất vả rồi, hút điếu thuốc, nghỉ ngơi một lát?” Sau khi xuống, mấy anh em vội vàng vây lại.

Thái độ rõ ràng đã khác so với trước, không chỉ cung kính mà còn có chút ý lấy lòng.

Ngô Mặc nhận lấy điếu thuốc, đưa lên mũi ngửi ngửi, rồi ngậm vào miệng.

Cười ha ha nói: “Sao, mấy người nghỉ ngơi xong rồi à?” “Vâng, thiếu gia, nghỉ ngơi xong rồi ạ.” Một anh em lấy bật lửa ra, ân cần châm thuốc cho Ngô Mặc.

Gật đầu cúi mình nói: “Mấy anh em bọn tôi trước đây không đủ tôn trọng cậu, mong cậu rộng lượng đừng để bụng.” Ngô Mặc hít một hơi, cười cười vẻ không quan tâm, “Thôi, đều là người một nhà cả, ông đây cũng không phải loại người nhỏ mọn.” Hắn gẩy gẩy tàn thuốc, thong thả nói: “Nhưng mà nhắc nhở thân tình một câu, làm cái nghề này quan trọng nhất là phải có mắt nhìn người, ai có thể đắc tội, ai không thể, vẫn phải biết rõ trong lòng, nếu không chết thế nào cũng không biết đâu.” Mấy anh em liên tục gật đầu.

Bọn họ xem như đã hiểu rõ, vị thiếu gia trước mắt này, tuyệt đối không phải là loại người mềm lòng.

Ước chừng nếu thật sự chọc giận hắn, không cần đợi gia quy, trực tiếp có thể bị vị gia này xử lý ngay.

Đồng thời mấy người bọn họ cũng nảy sinh nghi ngờ với Ngô Tà.

Vị tiểu tam gia Thiên Chân Vô Tà trong truyền thuyết cực kỳ dễ nói chuyện kia, chẳng lẽ cũng là giả heo ăn thịt hổ?

Ngô Mặc hút xong một điếu thuốc, ném đầu thuốc xuống đất giẫm một cái.

Lấy sổ ghi chép ra, xé một tờ giấy.

Chỉ vào một anh em trẻ tuổi bên trái nói: “Cậu bây giờ về doanh địa, đưa tấm bản đồ này cho Nhị thúc bọn họ, mấy anh em chúng ta tiếp tục đi, tôi sẽ để lại dấu vết trên cây, đến lúc đó, mấy người cứ theo dấu vết mà theo lên.” “Vâng, thiếu gia.” Anh em đó hai tay nhận lấy tờ giấy, hành lễ với Ngô Mặc, rồi xoay người biến mất vào màn đêm mịt mùng.

Nhìn thấy anh ta rời đi, Ngô Mặc vẫy tay, mấy người lại bắt đầu lên đường.

Suốt đêm cấp hành, đi mãi đến khi mặt trời lên cao, phía trước không còn đường đi, mấy người mới dừng bước.

Ngô Mặc suy tư một lát, vén bụi cây đi về phía trước một đoạn đường, đi thẳng đến bên vách núi.

Hắn thò đầu từ trên xuống nhìn, chỉ thấy dưới chân xuất hiện một hồ nước.

Có lẽ là vừa có một trận mưa bão, hồ nước lớn hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Bốn phía bãi cát toàn là những khối đá khổng lồ, những ngọn núi trùng điệp xung quanh hoàn toàn bao vây hồ nước ở giữa.

“Thiếu gia, bên hồ trống không, xem ra chúng ta đã vượt qua những người kia rồi.” Một anh em quan sát hồi lâu, ghé sát vào Ngô Mặc khen ngợi: “Vẫn là thiếu gia cậu lợi hại, lại phát hiện ra một con đường tắt.” Ngô Mặc cũng không ngờ, mình lại vô tình vượt trước Khâu Đức Khảo.

Hắn nhớ trong nguyên tác đã nói, Ngô Tà và những người khác ban đầu dưới sự dẫn dắt của Vân Thải, đi gần hai ngày rưỡi mới vào được đây.

Nhưng mình bây giờ tính toán kỹ lưỡng, cũng chỉ mất một ngày rưỡi.

Nghĩa là, hắn lại vượt trước một ngày.

“Có ý tứ.” Ngô Mặc cười cười, nói với mấy anh em bên cạnh: “Tục ngữ nói ‘có qua có lại mới toại lòng nhau’, Ngô gia chúng ta lại là gia đình lễ nghi, đã vậy bọn họ tặng chúng ta một món quà lớn, nếu gia ta không trả lại, chẳng phải là không hiểu lễ tiết sao?” “Thiếu gia, cậu nói là…” Trong đó một tiểu anh em phản ứng rất nhanh, từ trong ba lô sau lưng lấy ra mấy quả lựu đạn.

Híp mắt cười nói: “Chúng ta tặng bọn họ một bữa tiệc lớn à?” “Thằng nhóc, có tiền đồ, thiếu gia ta rất coi trọng mày.” Ngô Mặc vỗ vỗ vai anh em đó, rồi chỉ vào một con đường nhỏ bị cây cối che phủ bên phải, “Đi, mấy anh em, xuống đây trước, rồi sau đó chuẩn bị một bữa tiệc lớn cho những vị khách quý của chúng ta.” Trên mặt mấy anh em đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Bọn họ đều là những người trẻ tuổi chưa đến 30, từ trước đến nay vẫn làm việc dưới trướng mấy lão già của Ngô gia.

Những lão già này tuy kinh nghiệm phong phú, nhưng có một tật chung là quá câu nệ.

Gia quy gia pháp như một con dao treo trên đầu.

Những người trẻ tuổi này cần phải luôn tự nhắc nhở bản thân, vì vậy làm việc có chút rụt rè.

Lúc này được Ngô Mặc dẫn dắt, sức sống của tuổi trẻ lập tức bộc lộ ra.

Ai nấy đều xoa tay hầm hè, mắt sáng rực, như thể sắp làm điều gì đó vui vẻ lắm.

Vừa định rời đi, Ngô Mặc trong lòng khẽ động.

Hắn trực tiếp rút phi đao từ sau lưng ra, quay đầu nhìn chằm chằm vào bụi cây không xa quát: “Ai ở đó, cút ra đây, nếu không đừng trách gia ta giết chết mày!” Mấy anh em giật mình, vội vàng giơ súng lên, tất cả đều chĩa vào bụi cây.

Chỉ cần phát hiện tình huống có chút bất thường, bọn họ sẽ lập tức nổ súng.

Bất kể là dã thú gì, cũng sẽ bị đánh nát bét.

“Ai da, liên đêm cắm đầu đi đường, vốn dĩ tưởng rằng mày nhìn thấy anh sẽ cảm động, nhưng anh thật sự không ngờ, vừa gặp mặt đã động dao động súng, trái tim anh đây, ôi chao…” Một giọng nói than vãn truyền ra từ bụi cây, ngay sau đó một người đàn ông bước ra.

Chỉ thấy hắn đeo một cặp kính râm trên mắt, mặc áo gi lê chiến thuật màu đen.

Bên ngoài khoác áo khoác đen, trước ngực đeo một mặt dây chuyền.

Miệng ngậm điếu thuốc, lảo đảo đi về phía này, đáng giận hơn là, người này tuy miệng nói vô cùng ủy khuất, nhưng trên mặt lại lộ vẻ cười cợt.

“Mày sao lại đến đây?” Ngô Mặc lườm một cái, cắm dao lại vào thắt lưng.

Hắn bực bội nói: “Lén la lén lút, may mà tôi hỏi một câu, nếu không giờ mày đã thành tổ ong vò vẽ rồi.” “Hắc gia?” Mấy anh em đều nhận ra Hắc Nhãn Kính, biết người này là người làm việc cho Nhị gia của mình.

Bởi vậy buông súng xuống, tùy tiện chào hỏi một tiếng.

Hắc Nhãn Kính gật đầu, đi nhanh hai bước, ghé sát vào Ngô Mặc, một tay vươn ra khoác vai hắn.

Đầu nghiêng một cái gọn gàng, trực tiếp gối lên vai trái của Ngô Mặc.

Hắn ai oán mở miệng nói: “Mày không ở bên cạnh, anh đây trằn trọc không ngủ được, cho nên chỉ đành ngàn dặm truy tìm tung tích của mày.” Câu nói này vừa thốt ra, mấy anh em lập tức mắt trợn tròn.

Bọn họ đơn giản là không dám tin mình vừa nghe thấy cái gì?

Chương 125

Từng người không kìm được lùi lại một bước, sợ nghe phải lời không nên nghe.

“Mẹ kiếp, mày có nói tiếng người không?” Ngô Mặc trợn mắt, một tay đẩy đầu Hắc Nhãn Kính ra.

Tay phải xoa xoa cánh tay mình, “Nhìn xem, ông đây nghe mày nói mà nổi cả da gà rồi đây này.” “Đùa chút thôi mà.” Hắc Nhãn Kính đứng thẳng người, tay vẫn đặt trên vai Ngô Mặc.

“Mày cứ thế không nói tiếng nào mà bỏ đi, anh đây thật sự lo lắng, cho nên mới theo qua đây, thế nào, có cảm động không?” “Ừ, cảm động thì không thấy đâu, dù sao tôi thì không cảm động nổi rồi, đơn giản là sắp buồn nôn chết mất.” Ngô Mặc xoa xoa thái dương, hắn thật sự hết cách với Hắc Nhãn Kính.

Thật sự không hiểu nổi, những lời buồn nôn như vậy, tên này làm sao nói ra lại trôi chảy đến thế?

Chẳng lẽ tác dụng phụ của trường sinh, chính là da mặt dày hơn sao?

Ngô Mặc giơ tay nhìn đồng hồ, quyết định làm việc chính trước đã.

Dù sao muốn xử lý tên Hắc Nhãn Kính này, sau này còn nhiều thời gian mà.

Một đoàn người men theo đường núi đi xuống, đại khái đi hơn một tiếng đồng hồ thì đến bãi hồ.

Liên tục đi cấp hành cả một đêm, mấy anh em này đều muốn chết nóng.

Lúc này nhìn thấy nước hồ, vội vàng chạy tới múc nước dội lên đầu.

Nước hồ lạnh buốt, khiến tinh thần người ta lập tức tỉnh táo.

Ngô Mặc không động, hắn chắp tay sau lưng ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Phát hiện địa thế ở đây rất đặc biệt, trong lòng thầm nghĩ: “Theo thuyết phong thủy, nơi bình dương lấy nước làm rồng.

Nơi bình dương, núi non tiềm ẩn, nước chảy cũng là long mạch.” Hắn đang suy tư, chỉ cảm thấy sau gáy lạnh toát.

Quay đầu lại nhìn, Hắc Nhãn Kính lúc này đang đứng sau lưng hắn, trên tay tí tách nhỏ nước xuống.

“Mày có bệnh à.” Ngô Mặc nhịn hắn nửa buổi rồi, lười nói nhảm, nhấc chân lên đá.

Hắn mặc kệ ba bảy hai mốt gì, trực tiếp nhắm vào chỗ hiểm hạ thân của Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính vội vàng lùi lại, miệng không ngừng kêu ca: “Mày cũng độc ác quá rồi đó, đây là cái rễ sinh mệnh của anh đây, đá hư rồi làm sao?” “Hắc hắc, đá hư rồi à?” Ngô Mặc nhanh chóng tiến lên một bước, làm giả một chiêu, trực tiếp đá vào mông Hắc Nhãn Kính.

Miệng đắc ý nói: “Vậy ông đây sẽ gọi mày là chị gái.” Hai người đùa giỡn một lát, lại xích lại gần nhau.

Ngồi xổm trên đất, đầu kề đầu thì thầm bàn bạc một lát, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười hắc hắc.

Mấy anh em nhà họ Ngô, căn bản không dám tiến lên, bọn họ luôn cảm thấy trên đỉnh đầu hai tên này đang bốc khói đen sì.

Có Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc càng như cá gặp nước.

Hai người thu thập ống thuốc nổ và lựu đạn trong tay anh em.

Dặn dò bọn họ ở lại bãi cát cảnh giới, rồi lại chui vào rừng.

Bắt đầu bố trí bãi mìn theo hướng tiến lên của đội Khâu Đức Khảo.

Hai người này, một người có năng lực do hệ thống ban cho, một người bản thân đã trải qua các loại chiến tranh, đối với việc bố trí bãi mìn đơn giản như đang chơi.

Ống thuốc nổ trong tay bọn họ lại một lần nữa phát huy tác dụng.

Bị hai người bố trí trong rừng với đủ loại hướng và phương pháp quỷ dị.

Cũng là do ống thuốc nổ quá ít, khu vực bọn họ có thể bố trí không lớn.

Nếu không đừng nói người của Khâu Đức Khảo, chỉ là một đám lính đánh thuê bình thường ở nước ngoài.

Cho dù hắn mời đặc chủng giáo quan lợi hại nhất Tam Giác Châu đến, đi qua khu rừng này cũng phải cẩn thận lại càng cẩn thận, nếu không mạng sẽ bỏ lại đây.

Sau khi bố trí xong, Ngô Mặc quay người nhìn khu vực bãi mìn kia, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối.

“Sớm biết thì mang thêm trang bị, tôi đã rải đầy mìn khắp cả khu rừng rồi, ông đây không tin, không làm nổ chết lão vương bát đản đó!” Nói xong hắn nhìn bùn trên tay, tiện tay túm lấy áo khoác của Hắc Nhãn Kính, rất tự nhiên lau mấy cái.

Lại nói với Hắc Nhãn Kính: “Nghe nói lão già đó tài sản vô số, mày nói cứ thế mà chết, tiền sẽ thuộc về ai đây?” Hắc Nhãn Kính: “…” “Ai, đương nhiên rồi, khẳng định là không thể cho tôi, dù sao ông đây cũng không phải bố nó.” Ngô Mặc trong giọng nói có chút ý tiếc nuối, nghe đến mức Hắc Nhãn Kính khóe miệng không ngừng giật giật.

Càng ở bên cạnh Ngô Mặc lâu, hắn càng cảm thấy, tên này da mặt sao lại còn dày hơn cả mình?

“À phải rồi, tôi còn chưa hỏi mày đây, sao mày lại theo kịp nhanh thế?” Bận rộn cả nửa buổi, Ngô Mặc mới nhớ ra chuyện này.

Hắn nghi hoặc hỏi: “Tôi lại không đi đường cũ, chẳng lẽ mày cài thiết bị định vị trên người tôi à?” Tối qua mấy người bọn họ một đường cấp hành, cho dù giữa đường có nghỉ một đoạn thời gian, nhưng Hắc Nhãn Kính rốt cuộc làm sao theo kịp được?

Hơn nữa còn nhanh chóng tìm thấy mình như vậy?

“Tôi có thể nói là tâm hữu linh tê (tâm linh tương thông) sao?” Hắc Nhãn Kính giơ tay phải lên, đẩy đẩy gọng kính.

Hắn nghiêm mặt mở miệng nói: “Cho nên, sau này bất kể mày đi đâu, gặp phải khó khăn gì, chỉ cần hét lớn một tiếng, anh sẽ xuất hiện trước mặt mày.” “Khốn kiếp!” Ngô Mặc giơ ngón giữa lên, xoay người bỏ đi.

Vốn dĩ hắn thật sự muốn hỏi thăm một chút, tên này có phải có năng lực đặc biệt gì không?

Nếu thật sự có, ít nhất cũng học được một chiêu.

Ai ngờ, tên khốn này nói toàn chuyện tầm phào, không có một câu nào nghiêm túc.

Nhìn bóng lưng Ngô Mặc sải bước rời đi, Hắc Nhãn Kính cười mà không nói.

Đứng ở đó, hắn chìm vào suy tư.

Nghĩ đến ở Cung điện Tây Vương Mẫu, vì tìm kiếm tung tích của Ngô Mặc, hắn không tiếc sử dụng thuật tế tự cổ xưa.

Lấy máu của bản thân làm dẫn, cứng rắn buộc chặt vận mệnh hai người lại với nhau, như vậy mới phá vỡ kết giới cứu người trở về.

Nhưng Hắc Nhãn Kính cũng không hối hận.

Cho dù phải trả giá đắt, người này cũng đáng để hắn làm như vậy.

"Thiếu gia." Mấy anh em đang chặt cây dựng lều, thấy Ngô Mặc đi tới, đều bỏ việc trong tay xuống, cung kính chào hỏi.

Bây giờ mấy người bọn họ đã nhận thức rõ ràng, đi theo vị thiếu gia không theo lẽ thường này, cuộc đời sẽ có rất nhiều trải nghiệm phong phú.

"Ừ!" Ngô Mặc đáp một tiếng, không nói thêm gì nữa, đi về phía hồ.

Hắn tựa vào một tảng đá lớn, nhìn chằm chằm vào mặt hồ suy nghĩ.

Lúc này hắn không vội vàng xuống nước.

Theo hắn thấy, chỉ cần chặn người của Khâu Đức Khảo ở phía sau, thì cơ hội xuống nước hoàn thành nhiệm vụ còn nhiều lắm.

Bây giờ còn có một chuyện khác, đáng để hắn suy nghĩ.

Ngô Mặc không phải kẻ ngốc, hắn vừa rồi đã kiểm tra khắp người, căn bản không có bất kỳ thiết bị theo dõi nào.

Hơn nữa hắn đối với năng lực của mình có một sự tự tin nhất định, tuyệt đối sẽ không để người khác theo sát phía sau mà mình lại không hề hay biết.

Vậy tên mù lòa này, rốt cuộc làm sao nhanh chóng tìm thấy mình được?

Một lát sau, ánh mắt Ngô Mặc ngưng lại.

Một ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu hắn: Chẳng lẽ tên này, thật sự biết xem bói?

“Ối, Ách Ba, mày cũng qua đây rồi à?” Nghe thấy giọng nói lười biếng của Hắc Nhãn Kính truyền đến, Ngô Mặc vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh vác Hắc Kim Cổ Đao, lặng lẽ đứng dưới một vách núi.

Thần sắc bình tĩnh nhìn chằm chằm vào nơi đây.

“Ai, có phải tuổi già thì trâu bò à?

Sao ai cũng theo kịp nhanh thế?” Ngô Mặc thở dài, đứng dậy.

Đi nhanh vài bước, đến bên cạnh Trương Khởi Linh, khoác tay lên vai hắn, càu nhàu nói: “Tôi nói Lão Trương, tối qua anh đi đâu vậy?

Cũng chẳng báo trước một tiếng, hại anh tôi lo lắng cả nửa buổi, còn tưởng anh bị sơn quỷ bắt cóc rồi chứ?” “Không có.” Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu, sải bước đi về phía hồ.

Tay Ngô Mặc khoác hụt, suýt chút nữa trật eo, hắn không kìm được lườm một cái.

Đi theo phía sau với vẻ mặt bất lực, cằn nhằn nói: “Đại ca, anh có thể đừng lúc nào cũng như vậy được không?

Chương 126

Anh em chẳng qua chỉ khoác vai một cái thôi mà?

Làm cứ như muốn lấy mạng anh vậy.” “Nhìn xem, vẫn là anh tốt đúng không.” Hắc Nhãn Kính tranh thủ thời gian ghé sát lại, chỉ chỉ vào vai mình, “Ở đây này, mày cứ khoác thoải mái, anh tuyệt đối không né tránh.” Ngô Mặc trợn mắt, nói: “Mày cút sang một bên cho ông!” Rồi lại nói thêm một câu: “Còn không mau làm việc đi, sao thế, tiền của Nhị thúc tôi dễ kiếm vậy à?” “Ai, trái tim anh đây, bị tổn thương rồi.” Hắc Nhãn Kính bĩu môi, vẻ mặt ủy khuất khiến Ngô Mặc rất đau đầu.

Khi Ngô Tà và Vương Bàn Tử đến bên ngoài lều của Ngô Nhị Bạch, Giải Ngữ Hoa vẫn chưa rời đi.

Cậu ta đứng ở cửa nghe lén nửa buổi, không nghe thấy tiếng Ngô Mặc bị đánh.

Suy nghĩ một lát, gọi một tiếng “Nhị thúc” rồi cũng đi vào.

“Tiểu Tà, cháu qua đây có chuyện gì?” Ngô Nhị Bạch nhìn Ngô Tà, nghĩ đến đứa cháu này cũng coi như hiểu chuyện, giọng nói liền dịu lại.

“Nhị thúc, Tiểu Mặc đâu rồi?

Nó có phải lại chọc chú giận rồi không?” Ngô Tà cẩn thận từng li từng tí mở miệng, sợ câu nào đó chọc giận Ngô Nhị Bạch, ngay tại chỗ bị đánh một trận.

Nghe một người rồi hai người đều hỏi Ngô Mặc, Ngô Nhị Bạch khẽ nhíu mày.

Hắn bực bội mở miệng nói: “Sao, sợ ta đánh nó à?” “Không phải, Nhị thúc, Tiểu Mặc đúng là đáng đánh, chú đánh nó cũng là vì tốt cho nó.” Cảm thấy giọng Ngô Nhị Bạch không đúng, Ngô Tà lập tức phụ họa một câu.

Vương Bàn Tử bên cạnh không kìm được liếc hắn một cái.

Trong lòng thầm nghĩ: “Tôi đi, Thiên Chân hành sự ghê, nói đỡ nhanh thật, chỉ là không biết thằng nhóc hư hỏng nghe thấy sau đó, sẽ phản ứng thế nào?” “Đừng nói nhảm nữa, Tiểu Mặc dẫn người đi thám thính phía trước, mấy đứa nếu không có việc gì thì ra ngoài trước đi, ta muốn nghỉ ngơi.” Ngô Nhị Bạch càng nhìn Ngô Tà và Ngô Mặc càng tức giận.

Không đứng cùng nhau thì còn đỡ, vừa đứng cùng Giải Ngữ Hoa, rõ ràng bị đối phương lấn át, thế này để mặt mũi lão ta biết để đâu?

Bị đuổi ra khỏi lều, Vương Bàn Tử vỗ vai Ngô Tà, cảm khái nói: “Thiên Chân, cậu học hư rồi, cậu không còn là Thiên Chân Vô Tà của năm đó nữa.” “Bớt nói nhảm đi, anh lại chẳng thấy khí thế của Nhị thúc mạnh cỡ nào à, tôi nào dám cãi lại?” Ngô Tà vỗ vỗ ngực, “Anh không biết đó thôi, từ nhỏ đến lớn, tôi là người bị Nhị thúc đánh nhiều nhất, cho nên vừa nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của ông ấy, trong lòng đã thấy rụt rè rồi.” Vương Bàn Tử trong nhà không có trưởng bối, không thể nào thể hội được cảm giác này của Ngô Tà.

Chỉ đành lắc đầu, dìu hắn đi về phía lều.

Giải Ngữ Hoa rời khỏi lều sau đó, suy nghĩ một lát, xoay người đi về phía thuộc hạ của mình.

Nếu không phải cậu ta thân là người đứng đầu Giải gia, nhiều chuyện cần tự mình xử lý và kiêng kỵ, cậu ta đã sớm bỏ lại đại đội nhân mã, một mình đuổi theo Ngô Mặc rồi.

Khoảng 5 giờ sáng, sau khi tin tức báo về, cả doanh trại lập tức sôi sục.

Để không lãng phí thời gian, Ngô Nhị Bạch dặn dò xuống, tất cả mọi người chỉnh lý trang bị, lập tức xuất phát.

Một đoàn người căn cứ vào bản đồ Ngô Mặc vẽ tay mà tiến lên.

Cho dù tốc độ hành tiến của bọn họ rất nhanh, nhưng do nhân viên đông đảo, còn có ngựa và trang bị, vẫn đi đến trời tối mới đến chỗ vách núi.

“Nhị thúc, chú nhìn xem, bên dưới có ánh lửa, chắc là Tiểu Mặc bọn nó.” Ngô Tà thò đầu từ dốc núi nhìn xuống, chỉ vào phía dưới, trên mặt có chút hưng phấn, “Xem ra con đường Tiểu Mặc tìm thấy này, quả nhiên gần hơn không ít, không ngờ thằng nhóc này lại lợi hại thật.” “Ừ, được rồi, bảo anh em chuẩn bị, chúng ta xuống thôi.” Ngô Nhị Bạch nhàn nhạt phân phó một vị anh em lớn tuổi bên cạnh.

“Bành ~” Lời vừa dứt, “Ầm!” một tiếng nổ lớn, tiếng nổ liên tiếp vang lên ở phía xa.

“Chuyện gì vậy?” Ngô Nhị Bạch và đoàn người vội vàng lấy ống nhòm ra, nhìn về phía xa.

Chỉ thấy trong rừng rậm phía xa, từng luồng ánh lửa bốc lên trời.

Do rừng quá rậm rạp, không nhìn rõ tình hình cụ thể, chỉ nghe thấy tiếng nổ “Oanh long long” vang vọng không ngừng.

Mọi người kinh ngạc không thôi, nhao nhao lấy vũ khí ra bắt đầu cảnh giới.

Ngô Tà hít vào một hơi khí lạnh, nắm lấy cánh tay Ngô Nhị Bạch vội vàng nói: “Nhị thúc, có khi nào Tiểu Mặc xảy ra chuyện không?

Khâu Đức Khảo bọn họ mang theo không ít vũ khí, nhỡ đâu…” Ngô Nhị Bạch cau chặt mày, quay đầu phân phó anh em bên cạnh:

“Chuẩn bị vũ khí, dẫn mấy anh em theo ta xuống.” Ông ta ra lệnh, thuộc hạ đáp một tiếng, liền chuẩn bị đi tập hợp nhân sự.

“Nhị thúc Ngô, chú vẫn nên ở lại đây, cháu dẫn người xuống.” Giải Ngữ Hoa cầm súng trường tiến lại, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

Chặn Ngô Nhị Bạch nói: “Chú ở đây đợi tin tức, cháu đi thăm dò xem rốt cuộc là sao.” “Đúng, Nhị thúc, chú vẫn nên ở lại đây, cháu cùng Tiểu Hoa bọn họ xuống.” Ngô Tà nhìn trái nhìn phải, giật lấy một khẩu súng từ tay anh em bên cạnh.

Thử thử, thấy cũng khá thuận tay, nói: “Tiểu Hoa, Tiểu Mặc mang vũ khí và người không đủ, chúng ta phải tăng tốc độ.” “Đúng đúng, Bàn gia tôi cũng đi cùng.” Vương Bàn Tử vác súng, thắt lưng đeo dây chiến thuật, cắm gần mười mấy băng đạn.

Một tay vỗ ngực nói: “Ông đây không tin, bằng trang bị của chúng ta, sẽ bị lão già bất tử kia áp chế sao?” “Được, cẩn thận.” Ngô Nhị Bạch trên mặt lộ ra sát khí, dặn dò: “Kẻ nào phản kháng, trực tiếp giết chết.” Giải Ngữ Hoa gật đầu, xoay người bỏ đi, Ngô Tà và Vương Bàn Tử vội vàng theo sau.

Mấy người cầm vũ khí dẫn theo anh em, vừa đi xuống con đường nhỏ chưa đầy 50 mét, liền đụng mặt Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

“Ối, mấy anh em đều xuống đây rồi à?

Lão gia tử đâu rồi?

Vẫn còn ở trên đó ra vẻ bề trên sao?” Ngô Mặc vừa nhìn thấy Giải Ngữ Hoa dẫn đầu, lập tức trở lại bộ dạng cười cợt.

“Hắc hắc, cũng khó trách, Nhị thúc dù sao cũng là lão gia chủ, cần phải giữ cái khí phách của lão đại chứ.” Muốn nói vì sao hai người này lại xuất hiện ở đây?

Thì thật là chuyện dài kể mãi không hết.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người, ở dưới đó thực sự buồn chán chết đi được.

Nhưng cả hai lại lười biếng đến chết, thà chọn buồn chán, cũng tuyệt đối không đứng dậy giúp anh em làm việc.

Ngẩn người một lát, hai người nhìn nhau, đồng thời chuyển ánh mắt sang Trương Khởi Linh đang ngồi bên hồ ngẩn người.

“Lão Trương, nghĩ gì vậy?” “Ách Ba, lại đây nói chuyện phiếm chút đi?” Hai người lập tức đứng dậy, một trái một phải ngồi bên cạnh Trương Khởi Linh.

Đồng thời vươn tay ra, khoác lên vai hắn, cứng rắn kẹp Trương Khởi Linh ở giữa.

Trương Khởi Linh quay đầu nhìn Ngô Mặc một cái, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

Một lát sau lại quay lại, tầm mắt vẫn nhìn chằm chằm vào mặt hồ.

Trên mặt không có chút biểu cảm nào thay đổi, như thể có thứ gì đó ở đó đang hấp dẫn ánh mắt của hắn.

“Khụ!” Ngô Mặc khẽ ho một tiếng, nắm chặt tay phải giả làm micro.

Đưa đến bên miệng Trương Khởi Linh, cười tủm tỉm mở miệng nói: “Anh em tôi phỏng vấn anh một chút, đến đây có cảm tưởng gì không?” “Không có.” Trương Khởi Linh không thèm nhìn Ngô Mặc, khẽ nói ra hai chữ.

Nếu có thể dễ dàng bỏ qua Trương Khởi Linh, Ngô Mặc cũng coi như là một người bình thường.

Nhưng vấn đề là, lúc này hắn buồn chán chết đi được, nói trắng ra là thuần túy ăn no rửng mỡ.

Nghĩ đến vừa rồi bị Trương Khởi Linh né tránh, mắt hắn đảo một vòng.

Tiếp đó nói: “Lão Trương, nói thật lòng, anh em tôi thật sự hơi tò mò, người ở thời đại của anh đều lập gia đình sớm, nói thật đi, anh có con dâu nuôi từ bé hay gì đó không?” “Khụ khụ ~” Hắc Nhãn Kính trở tay không kịp, suýt nữa bị sặc nước bọt.

Hắn thật sự không ngờ, Ngô Mặc lại mở miệng là “phóng pháo” (nói sốc), nhất thời không kìm được ho khan thành tiếng.

“Im mồm!” Hắn ngẩng mắt đối diện với ánh mắt “ăn thịt người” của Ngô Mặc, vội vàng nhịn cười.

Hắn phối hợp nói: “Đúng, tôi cũng hơi tò mò, nếu có, anh cứ nói ra đi.” Trương Khởi Linh buộc phải thu lại ánh mắt, bất lực nhìn Ngô Mặc một cái, trong lòng khẽ thở dài.

Từ khi đến bên hồ, Trương Khởi Linh luôn cảm thấy tâm thần bất an.

Máu chảy nhanh hơn, một cảm giác bực bội khó hiểu từ trong lòng tuôn ra.

Bởi vậy hắn vẫn ngồi bên hồ, không ngừng suy tư, muốn xem thử mình, có thể nhớ lại năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

Đối diện với ánh mắt dò xét của Ngô Mặc, Trương Khởi Linh không nói gì, chỉ im lặng lắc đầu.

Ngay sau đó một tay chống đất trực tiếp đứng dậy.

Sải bước đi về phía rừng thông, một lát sau ở đó truyền đến một trận tiếng chặt cây.

Nhìn bóng lưng Trương Khởi Linh, Ngô Mặc trừng mắt nhìn Hắc Nhãn Kính.

Một cái nồi lớn trực tiếp úp lên đầu hắn, oán trách nói: “Đều tại mày, ho khan cái gì chứ, nếu không Lão Trương chẳng phải đã nói ra lời trong lòng rồi sao?” Nói xong trực tiếp ngã vật xuống bãi cát, lẩm lẩm nói: “Chán quá đi mất, Nhị thúc bọn họ chậm quá à.” Sau khi bình tĩnh một thời gian, có lẽ là đầu óc có vấn đề, Ngô Mặc lại bắt đầu hoài niệm cuộc sống kích thích trong mộ.

Luôn cảm thấy, đó mới là cuộc sống mà gia môn nên trải qua.

“Hay là chúng ta lên trên xem sao?” Hắc Nhãn Kính đẩy đẩy Ngô Mặc, chỉ về phía đỉnh núi, cười nói: “Trên đó ngắm pháo hoa tầm nhìn tốt hơn, thế nào, có hứng thú không?” Hai tên lười biếng lập tức hợp ý, dặn dò mấy câu với thuộc hạ, rồi đi lên núi.

Vừa đến gần đỉnh núi thì một loạt tiếng nổ vang lên.

Âm thanh sảng khoái này, nghe đến mức Ngô Mặc mày nở mắt vui.

Nếu không phải có kính che mắt, khóe miệng hắn có thể cười đến tận mang tai.

Hắn đột nhiên vỗ mạnh một cái vào vai Hắc Nhãn Kính, nói: “Sướng quá, mày nghe tiếng này vui tai làm sao?

Có giống cảm giác đón năm mới không?” Hắc Nhãn Kính nhìn khu rừng phía xa lửa cháy khắp nơi, lắc đầu nói: “Số lượng ống thuốc nổ và lựu đạn quá ít, nếu không tuyệt đối sẽ khiến bọn họ uống một trận đòn đau.” Hai người vốn dĩ cũng không hy vọng đòn này có thể tiêu diệt Khâu Đức Khảo.

Chương 127

Chẳng qua là Ngô Mặc trong lòng không cam tâm, muốn “báo đáp” lại thủ đoạn của đối phương một chút.

Đồng thời cũng muốn ra oai cho bọn họ, để Khâu Đức Khảo biết, người Ngô gia không phải dễ chọc đâu.

Không chỉ là thế hệ trước hắn không đắc tội nổi, mà thế hệ trẻ cũng vậy.

Hai người đang xem rất hào hứng, nghe thấy tiếng bước chân từ phía trên truyền đến, vội vàng cảnh giác.

Đợi nhìn rõ mới phát hiện, hóa ra là Giải Ngữ Hoa dẫn người vội vàng đi xuống.

Ngô Mặc lúc này mới lên tiếng chào hỏi.

“Tiểu Mặc, em sao lại ở đây?” Giải Ngữ Hoa hơi kinh ngạc, vội vàng đi nhanh vài bước lên phía trước.

Nắm lấy cánh tay hắn săm soi, sợ Ngô Mặc xảy ra chuyện gì.

Ngô Tà cũng vây lại, mắt không chớp nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Truy vấn: “Tiểu Mặc, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ vụ nổ bên dưới không phải nhắm vào em sao?” Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau, cười hắc hắc mấy tiếng.

Quay sang Giải Ngữ Hoa nói: “Anh, đây là quà em tặng cho Khâu Đức Khảo, em nghĩ bây giờ hắn ta chắc chắn sướng rơn lên trời rồi.” Thấy Ngô Mặc toàn thân trên dưới vẫn lành lặn, Giải Ngữ Hoa lúc này mới yên tâm.

Nhìn ánh mắt hắn hưng phấn sáng lên, Giải Ngữ Hoa định trách mắng nhưng lại nuốt lời vào trong.

Khoác vai Ngô Mặc, nhẹ nhàng vỗ mấy cái, dịu giọng nói: “Ừ, hắn ta sẽ thích món quà này.” “Mẹ kiếp, mày đúng là muốn dọa chết lão tử!” Vương béo cầm súng, từ phía sau chen lên, nói: “Mấy anh em cứ tưởng mày đánh nhau với đám thủ hạ của Khưu Đức Khảo, nên mới cuống cuồng chạy xuống đây.” “Đi thôi, Nhị thúc lo cho em lắm, qua báo cho ông ấy một tiếng đã.” Giải Ngữ Hoa giao súng cho thủ hạ rồi nắm lấy Ngô Mặc kéo lên dốc, nói: “Khưu Đức Khảo rất xảo trá, lần này chưa chắc đã xảy ra chuyện gì, nhiều nhất cũng chỉ là đám thuộc hạ bị thương thôi, em đừng hy vọng quá nhiều.” Ngô Mặc nghe ra hàm ý trong lời Giải Ngữ Hoa, cười hắc hắc, nói: “Anh à, anh không cần an ủi em đâu, em có phải trẻ con đâu mà không biết mấy cái trò vặt này không làm gì được lão ta.” “Cái thằng này.” Giải Ngữ Hoa bất lực cười cười, nhưng trong lòng lại an tâm hẳn.

Nhìn bóng lưng hai người đi phía trước, Vương béo trầm tư một lát rồi ghé sát lại Ngô Tà, huých cậu một cái, nói: “Thiên Chân, tao nghe nói nhà họ Giải với nhà mày có quan hệ thông gia, vậy có nghĩa là Hoa gia cũng là biểu ca của Tiểu Mặc à?” “Ừ, đúng vậy, sao thế?” Ngô Tà nghi hoặc nhìn Vương béo.

Cậu nhớ chuyện này đã nói với Vương béo rồi, sao thằng cha này giờ lại nhắc lại lần nữa?

“À, Thiên Chân, mày nói có khi nào thế này không?” Vương béo vuốt cằm, ngập ngừng nói: “Hoa gia mới là anh ruột của Tiểu Mặc đó?” “Thần kinh.” Ngô Tà lườm Vương béo một cái, quay người bỏ đi.

“Ấy, cái này nói không chừng đâu đấy.” Vương béo bước nhanh hai bước, đuổi kịp.

Ghé sát tai Ngô Tà, nói nhỏ: “Cũng như Tam thúc mày và Giải Liên

Hoàn ấy, nếu không phải tự bọn họ nói ra, ai mà biết hai người bị tráo đổi đâu?” Ngô Tà không nói gì.

Trong đầu cậu thì đang cố gắng nhớ lại, năm đó khi mẹ sinh Tiểu Mặc thì mình rốt cuộc đang làm gì?

“Nhị thúc, cháu về rồi đây!” Ngô Mặc nhìn thấy Ngô Nhị Bạch đang đứng cách đó không xa, vội vàng chạy lộc cộc đến.

Giơ hai tay ra, cười rạng rỡ nói: “Nhị thúc, đứa cháu trai được ngài cưng chiều nhất đây đã về rồi, ngài có nhớ cháu không ạ?” “Mày đứng yên đó cho tao, giữ khoảng cách một mét.” Ngô Nhị Bạch lùi lại một bước, cầm quạt chỉ vào Ngô Mặc: “Đừng có lại đây, tao nhìn mày thấy chóng mặt.” Ngô Mặc đành phải dừng bước, đứng đó cười đắc ý: “Nhị thúc, thế nào, con đường cháu tìm được rút ngắn không ít đúng không?” “Đừng có nói nhảm, vụ nổ phía dưới là sao?” Thấy đứa cháu trai nhà mình lành lặn xuất hiện trước mặt, Ngô Nhị Bạch thở phào nhẹ nhõm, rồi bắt đầu chú ý đến tình hình bên dưới.

“À, cháu làm đó.” Ngô Mặc thờ ơ nói: “Cái lão khốn nạn đó không nói võ đức, phá sập đường, vậy thì lão… à mà thôi, cháu đây sẽ cho lão ta nếm mùi vị tương tự.” Nói đến đây, Ngô Mặc khoanh tay, xoa cằm, có chút tiếc nuối: “Chỉ tiếc là bom ít quá, chứ không thì cháu đây đã tiễn hết bọn chúng về chầu diêm vương rồi.” Nghe những lời bĩ bựa của Ngô Mặc, Ngô Nhị Bạch không khỏi đánh giá từ trên xuống dưới.

Thấy cậu mặc chiếc áo ba lỗ chiến thuật màu trắng, khoác bên ngoài chiếc áo khoác đen, trong túi áo lộ ra bao thuốc.

Eo đeo thắt lưng vũ trang, trên đó lỏng lẻo cài mấy con phi đao, nhìn kiểu gì cũng có khí chất thổ phỉ.

Lại nghĩ đến năm đó Ngô Tam Tỉnh cũng là cái kiểu đức hạnh này.

Một mình tay không tấc sắt, ở Sa Thành gây dựng cả một giang sơn, cũng là nhờ cái khí chất đặc biệt này.

Ngô Nhị Bạch chỉ đành xoa xoa thái dương, trong lòng không ngừng tự an ủi: “Thôi được rồi, có lẽ đây chính là gen di truyền của nhà họ Ngô thôi.” “Nhị thúc, ngài không sao chứ?” Ngô Mặc có chút lo lắng, tiến lên đỡ lấy cánh tay Ngô Nhị Bạch, quan tâm hỏi: “Chỗ nào không thoải mái ạ?

Cháu xoa bóp giúp ngài thư giãn nhé?” Phải biết rằng Ngô Nhị Bạch đã qua tuổi trung niên, thể lực và sức chịu đựng chắc chắn không thể so với thời trẻ.

Mấy ngày nay lại liên tục đi đường núi, Ngô Mặc sợ ông ấy có vấn đề gì.

Lời nói của Ngô Mặc khiến Ngô Nhị Bạch trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Mặc dù đứa cháu này không theo quy củ, nhưng sự quan tâm dành cho mình thì lại xuất phát từ tận đáy lòng.

Điều này cũng chứng tỏ việc mình giáo dục nó từ nhỏ vẫn có tác dụng nhất định.

Ít nhất là ở khoản hiếu thảo này, nó làm rất tốt.

Ngô Nhị Bạch rất an ủi, vỗ vỗ cánh tay Ngô Mặc, vừa định mở miệng nói chuyện thì Ngô Mặc liền nói nhỏ một câu: “Nhị thúc, ngài có phải là thân thể yếu quá rồi không?

Chứ không thì sao bao nhiêu năm nay ngài vẫn chưa kiếm cho cháu một người Nhị thẩm vậy?” Nụ cười trên mặt Ngô Nhị Bạch lập tức cứng đờ, ông ngoảnh đầu, mắt tóe sát khí, gằm gằm nhìn Ngô Mặc.

Nhưng thằng cha này lại hoàn toàn không nhận ra, mồm vẫn còn lảm nhảm: “Nếu không được thì mau đi chữa trị đi, kìm nén lâu ngày không tốt cho sức khỏe đâu.” Lời vừa dứt, Ngô Nhị Bạch giơ bàn tay lên, vỗ bốp một cái rõ mạnh vào gáy Ngô Mặc.

Tiếng “bốp” giòn tan vang lên, lập tức khiến tất cả mọi người xung quanh đều kinh hãi.

Vừa nãy để tiện cho hai chú cháu nói chuyện, Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà đều đứng cách xa một chút.

Bọn họ đứng xung quanh, cầm ống nhòm nhìn xuống phía dưới, theo dõi tình hình bên phía Khưu Đức Khảo bất cứ lúc nào.

Do đó, họ hoàn toàn không nghe rõ Ngô Mặc rốt cuộc đã nói gì?

Ngô Nhị Bạch lúc này mới hiểu, vì sao lần trước Giải Liên Hoàn nhắc đến Ngô Mặc trong điện thoại lại tức đến nghiến răng nghiến lợi?

Cái thằng ôn con này đúng là đồ chọc tức người.

Không mở miệng nói thì khiến người ta đau đầu, mà vừa mở miệng nói thì lại khiến người ta đau tim.

Mẹ nó chứ, năm đó chị dâu mình đã sinh ra cái thứ yêu nghiệt này kiểu gì vậy?

Bàn tay này khiến ánh mắt mọi người đều đổ dồn về đây.

Giải Ngữ Hoa nhíu chặt mày, lập tức bước nhanh tới.

Giơ tay kéo Ngô Mặc ra sau mình, nhẹ giọng khuyên: “Ngô Nhị thúc, Tiểu Mặc làm ngài giận rồi sao?

Nó còn nhỏ, có chỗ nào không phải thì ngài đừng chấp nhặt với nó.” Ngô Mặc xoa xoa gáy, ở phía sau kéo cánh tay Giải Ngữ Hoa.

Mặt đầy uất ức: “Anh, Nhị thúc cũng quá đáng, vô duyên vô cớ lại đánh em.” “Em chỉ là quan tâm ông ấy một chút, sợ ông ấy thân thể yếu quá, kìm nén lâu ngày sẽ hỏng mất, tốt bụng nhắc ông ấy về kiểm tra, thế mà lại bị ăn một trận đòn.” Giải Ngữ Hoa trừng lớn mắt, quay đầu liếc Ngô Mặc một cái.

Anh ta đơn giản là không dám tin, mình rốt cuộc đã nghe thấy cái gì?

Giải Ngữ Hoa khó khăn quay đầu lại, đối mặt với ánh mắt đầy sát khí của Ngô Nhị Bạch, lần đầu tiên cảm thấy, chuyện này còn khó hơn cả việc giải quyết chuyện của mấy lão già nhà họ Giải.

Nhưng chuyện là do mình chủ động xen vào, nên chỉ đành cứng rắn nói: “Nhị thúc, tiếng nổ đã dừng lại rồi, chúng ta, vẫn nên mau chóng xuống xem sao, lỡ đâu đối phương chó cùng rứt giậu thì sao?” Ngô Nhị Bạch ôm ngực, mãi mới thở phào được một hơi.

Ông run rẩy đưa tay phải, chỉ vào Ngô Mặc đang đứng sau Giải Ngữ Hoa.

Một lúc sau, ông hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói với đám thủ hạ: “Tất cả chuẩn bị đồ đạc xong xuôi, xuống ngay.” Nói xong, ông sải bước nhanh về phía con đường nhỏ, sợ đi chậm một bước nữa lại bị Ngô Mặc chọc tức chết.

“Anh, cái lão già này cũng quá là không nói lý rồi đấy chứ.” Ngô Mặc có chút bất bình: “Em tốt bụng quan tâm ông ấy, kết quả lại thế này?

Ông ấy cũng chỉ là Nhị thúc của em thôi, đổi lại là người khác, dám thử thế này xem?” “Tổ tông ạ, mày mau câm miệng cho anh đi!” Giải Ngữ Hoa nghiến răng khó khăn phun ra mấy chữ, anh ta bây giờ một hơi nghẹn ở ngực không lên không xuống được.

Lúc này anh ta thật sự có chút đồng cảm với Ngô Nhị Bạch.

Hèn chi Nhị thúc Ngô, người vốn dĩ ôn văn nho nhã, lại tức đến mức nổi trận lôi đình.

Nghe xem cái thằng khốn nạn này nói có phải tiếng người không?

Đổi lại là mình, chắc cũng sẽ không nhịn được mà đánh cho Ngô Mặc một trận tơi bời quá.

Ngô Nhị Bạch thay đổi hẳn vẻ nho nhã, chửi bới ầm ĩ dẫn theo đám người vội vã xuống núi.

Khi đi ngang qua Ngô Tà và những người khác, ông còn không thèm nhìn lấy một cái.

Ông sợ mình nhìn thấy Ngô Tà lại nghĩ đến Ngô Mặc, đến lúc đó dễ "đại nghĩa diệt thân".

Vương béo rất có mắt nhìn, thấy Ngô Nhị Bạch mặt đầy giận dữ đi tới, vội vàng kéo Ngô Tà né sang một bên.

Sợ thằng cha này lỡ không cẩn thận lại chọc phải xui xẻo.

Tiễn đưa bóng lưng Ngô Nhị Bạch, Vương béo gãi gãi đầu, nghi hoặc nói: "Thiên Chân, lão tử ban đầu nghe người ta nói, trong thế hệ già của Cửu Môn này, Nhị thúc mày là người có mưu lược nhất, bốn chữ 'ôn văn nho nhã' cứ như là thương hiệu của ông ấy vậy." "Thế mà mấy ngày nay tiếp xúc, sao tao lại cảm thấy ông ấy cứ như củi khô đổ thêm dầu – đụng cái là bốc hỏa vậy?" Ngô Tà cũng rất tò mò, nhìn dáng vẻ của Nhị thúc, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là bị thằng em trai mình chọc tức rồi.

Nhưng vấn đề là, thằng nhóc này lại làm chuyện gì nữa?

Nhìn dáng vẻ bất bình của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa bất lực xoa xoa thái dương.

Anh ta cảm thấy mình cứ như bị hạ đường huyết, hoặc là thiếu máu não, nếu không thì sao lại chóng mặt hoa mắt, còn đi giúp cái thằng khốn nạn này lên tiếng chứ?

“Anh.” Ngô Mặc vừa định mở miệng nói chuyện, Giải Ngữ Hoa lập tức xua tay: “Dừng lại, em đừng nói chuyện với anh nữa, anh đau đầu quá.” Nói xong, anh ta dứt khoát quay người bỏ đi.

Chương 128

“Haizz, làm người nhỏ thật khó mà.” Ngô Mặc thở dài một hơi, mặt lộ vẻ uất ức, nhưng trong lòng lại cười thầm một tiếng.

Nói Ngô Mặc không ngốc thì tại sao lại cố ý chọc tức Ngô Nhị Bạch?

Nguyên nhân chủ yếu chính là để báo thù cho cú đá tối qua.

Ai bảo cái lão già đó không nói võ đức, nói động chân là động chân, trực tiếp cho mình một cú đá trời giáng.

Ông ta đã làm mùng một, vậy thì đừng trách mình làm rằm.

Đương nhiên, trong lòng Ngô Mặc cũng thật sự có chút tò mò, Ngô Nhị Bạch tại sao không lấy vợ sinh con nhỉ?

Chẳng lẽ, thật sự bị mình đoán trúng rồi – ông ấy yếu sinh lý?

“Tiểu Mặc, em lại làm gì rồi?” Ngô Tà ghé lại, kéo Ngô Mặc hỏi nhỏ: “Em mau nói cho anh nghe, Nhị thúc sao tự nhiên lại nổi nóng vậy?” “Haizz, anh à, thế giới của người già anh chẳng phải rõ hơn em sao?” Ngô Mặc đặt hai tay lên vai Ngô Tà, đẩy anh đi về phía trước.

“Em cũng chẳng nói gì, chỉ là quan tâm thân thể Nhị thúc, sợ ông ấy yếu quá, đến lúc đó, khụ khụ, không dùng được.” “Vãi!” Ngô Tà trừng lớn mắt, đột nhiên dừng bước.

Cậu quay người lại nhìn Ngô Mặc như nhìn quái vật, mãi không thốt ra được lời nào.

Cậu đã không biết phải đánh giá thằng em trai mình thế nào nữa, trong lòng chỉ lặp đi lặp lại hai chữ “quốc túy”.

Mãi cho đến chân núi, Ngô Tà vẫn cảm thấy mình có chút hoảng hốt.

Dưới chân cứ như giẫm phải kẹo bông gòn, bước một bước lại mềm hơn một bước, bồng bềnh hơn một bước.

Nếu không phải Vương béo mắt nhanh tay lẹ kéo cậu lại, mấy lần Ngô Tà suýt nữa ngã xuống hố.

Thậm chí ngay cả khi nhìn thấy Trương Khởi Linh, cậu nhất thời vẫn chưa hoàn hồn.

Trong đầu cậu toàn là cảnh mình bị Ngô Mặc liên lụy, rồi Nhị thúc bị đánh nằm liệt giường.

Đến bên hồ, mấy người thủ hạ ở lại trước đó đã dựng xong lều bạt.

Ngô Nhị Bạch vung tay, mấy lão thủ hạ nhà họ Ngô lập tức tập hợp người, bắt đầu sắp xếp công việc.

Cái hồ này cũng chỉ rộng bằng hai sân bóng đá, mọi người vừa dựng trại trên bãi cát, vừa nhanh chóng cảnh giới.

Chỉ sợ đám thủ hạ của Khưu Đức Khảo chó cùng rứt giậu, đến lúc đó đột nhiên tấn công thì không kịp trở tay.

Để đảm bảo an toàn, Ngô Mặc chủ động dẫn theo mười mấy thủ hạ.

Tay xách đủ loại vũ khí, định canh ở con đường Khưu Đức Khảo chắc chắn sẽ đi qua, để đãi lão ta thêm vài món khai vị.

Hắc Nhãn Kính vừa định đi theo, đã bị Nhị Kinh chặn lại: “Hắc gia, Nhị gia có chuyện muốn tìm ngài.” “Ồ?” Hắc Nhãn Kính nhướn mày, nhìn bóng lưng Ngô Mặc rời đi, bĩu môi: “Haizz, lại bỏ lỡ một cơ hội vui chơi rồi.” Tục ngữ nói người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc sáng suốt.

Ngô Nhị Bạch vẫn luôn cho rằng Ngô Mặc là học hư từ Ngô Tam Tỉnh, nhưng Nhị Kinh lại có ý kiến khác.

Qua mấy ngày quan sát, ông phát hiện Ngô Mặc, dù là từ thần thái đến hành động, hay cái dáng vẻ không đứng đắn đó, đều cực kỳ giống với Hắc Hạt Tử trước mắt.

Điều này khiến ông bắt đầu âm thầm đề phòng.

Sợ rằng Hắc Nhãn Kính cố ý tiếp cận Ngô Mặc, có âm mưu đặc biệt gì.

Hắc Nhãn Kính vén lều ra, liền thấy Ngô Nhị Bạch đang nằm trên ghế bập bênh.

Tay kẹp điếu thuốc thon dài, trầm mặc nhả khói.

Còn Trương Khởi Linh thì đứng một bên, mặt không biểu cảm.

“Ông chủ, ngài tìm tôi có việc à?” Hắc Nhãn Kính cười tủm tỉm nói.

Đối với chủ của mình, thái độ của thằng cha này thường rất tốt.

Dù sao thì những người này đều là “hộp tiền” của hắn mà.

“Tiên sinh Tề, cậu đến rồi.” Ngô Nhị Bạch nhả ra một vòng khói, chậm rãi nói: “Ngô mỗ tìm hai vị đến đây, chủ yếu là muốn bàn bạc một chút về kế hoạch tiếp theo, không biết hai vị có ý kiến gì không?” “Tôi không có ý kiến gì.” Hắc Nhãn Kính nhún vai, thờ ơ nói: “Ông chủ bỏ tiền, tôi bỏ sức, công bằng hợp lý.” Ngô Nhị Bạch không nói gì, nhìn sâu vào Hắc Nhãn Kính một cái, ánh mắt dần dần chuyển sang Trương Khởi Linh.

Đối với hai người được xưng là Nam Hạt Bắc Ách nổi tiếng trên giang hồ này, ông mang theo vài phần đề phòng và cảnh giác.

Một mặt muốn dùng sức của họ.

Nhưng mặt khác, ông lại không tin hai người này.

Trương Khởi Linh không chút do dự mở miệng, nói: “Tôi xuống.” Hắn đã đợi rất lâu, nếu không phải Ngô Mặc cứ canh giữ ở hồ, có lẽ hắn đã sớm nhảy xuống hồ, kiểm tra xem bên trong rốt cuộc có gì.

“Tôi cũng không thành vấn đề, có thể đi cùng.” Hắc Nhãn Kính chen vào một câu: “Nhưng mà ông chủ, đến giờ cả hai chúng tôi vẫn chưa biết, rốt cuộc ông muốn tìm thứ gì?” “Được, vậy thì làm phiền hai vị tiên sinh.” Ngô Nhị Bạch khẽ cười, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy đưa cho Trương Khởi Linh, nói: “Thứ ghi trên này chính là thứ tôi muốn, hy vọng hai vị sẽ không phụ lòng mong đợi của tôi.” Trương Khởi Linh nhận lấy tờ giấy xem xét kỹ lưỡng, chỉ thấy trên đó vẽ một cuộn sách cổ bằng đồng, phía trên viết bốn chữ lớn “Thương Vương Bí Lục”.

Hắc Nhãn Kính ghé đầu nhìn một cái, cúi đầu suy nghĩ một lát, nói: “Ông chủ, nói trước nhé, ngài chắc chắn bên dưới thật sự có thứ này chứ?” Không đợi Ngô Nhị Bạch trả lời, Hắc Nhãn Kính lại nói tiếp: “Nếu xuống đó mà không có, tiền thì tôi sẽ không trả lại đâu đấy.” “Theo thông tin chúng tôi có được, có năm phần chắc chắn là đồ vật ở bên dưới.” Ngô Nhị Bạch châm lại điếu thuốc, hít một hơi thật sâu: “Cho dù bản gốc không có, thì cũng sẽ có manh mối tồn tại, vậy nên phần còn lại phải xem bản lĩnh của hai vị rồi.” Trương Khởi Linh gập tờ giấy lại, cho vào túi áo trên, không nói một lời quay người rời khỏi lều.

Vì Trương Khởi Linh đã rời đi, Hắc Nhãn Kính cũng không cần ở lại nữa.

“Vậy ông chủ, ngài nghỉ ngơi cho khỏe, tôi đi trước đây.” Hắc Nhãn Kính vẫy tay với Ngô Nhị Bạch, liền định rời đi.

“Tiên sinh Tề, xin đợi một lát.” Chưa đợi hắn vén tấm màn lều, giọng Ngô Nhị Bạch lại vang lên.

“Ngô mỗ có một chuyện muốn nhắc nhở cậu, đứa cháu trai còn trẻ không hiểu chuyện, tôi hy vọng tiên sinh Tề có thể cố gắng giữ khoảng cách với nó.” “Ngô lão bản, tôi chỉ nhận tiền làm việc của ngài thôi, những chuyện khác, ngài không quản được nhiều thế đâu nhỉ?” Hắc Nhãn Kính dừng bước, quay người nhìn Ngô Nhị Bạch.

Với vẻ mặt bất cần đời, hắn lười biếng nói: “Đương nhiên rồi, nếu Ngô Nhị gia mà bao tôi cả người, thì tôi có lẽ sẽ nghe theo lời dạy của ngài đấy.” Hai người nhìn nhau trong chớp mắt, không khí xung quanh dường như ngưng đọng lại.

Ngô Nhị Bạch để mặc điếu thuốc cháy dần giữa các ngón tay, ánh mắt đăm chiêu nhìn Hắc Nhãn Kính, trong con ngươi ánh lên một tia lạnh lẽo.

Một lát sau, Ngô Nhị Bạch thu lại vẻ mặt, khẽ cười một tiếng: “Tiên sinh Tề nói đùa rồi, với thân phận của cậu, nhà họ Ngô chúng tôi không bao nổi đâu.” “Haha, đùa chút thôi mà.” Hắc Nhãn Kính cười cười, chỉ ra ngoài cửa nói: “Nếu Ngô lão bản không còn dặn dò gì khác, tôi xin phép đi trước.” “Mời.” Ngô Nhị Bạch khẽ cười, đưa tay làm một động tác mời.

Hắc Nhãn Kính đẩy gọng kính lên, cười tủm tỉm rời khỏi lều.

Hắn vừa đi không lâu, Nhị Kinh vén màn bước vào.

Đứng bên cạnh Ngô Nhị Bạch, khom lưng nói nhỏ: “Nhị gia, có cần tìm người theo dõi sát hắn không?” “Đừng hành động thiếu suy nghĩ.” Ngô Nhị Bạch xua tay, trầm ngâm một lát, nói: “Người này rất tà khí, không biết thuộc thế lực nào, tùy tiện ra tay e là sẽ xảy ra vấn đề.” Dừng một lát, Ngô Nhị Bạch nói tiếp: “Hơn nữa bây giờ tôi vẫn chưa rõ, hắn tiếp cận Tiểu Mặc rốt cuộc có ý đồ gì?

Haizz, hai thằng nhóc thối này, không đứa nào khiến người ta bớt lo.” “Nhị gia, ngài thật sự quyết định để thiếu gia tham gia vào sao?” Nhị Kinh nhíu chặt mày, lo lắng nói: “Ngài vẫn luôn hy vọng Tiểu thiếu gia có thể sống một cuộc sống bình thường, quyết định này bây giờ, có nghĩa là hơn hai mươi năm nỗ lực trước đây của ngài đều đổ sông đổ biển rồi.” “Nhị Kinh, con đường là do Ngô Mặc tự mình lựa chọn.” Ngô Nhị Bạch rất bình tĩnh, trầm ngâm nói: “Hơn nữa, nhà họ Ngô cũng đến lúc phải đưa thế hệ tiếp theo ra rồi.” “Nhị gia, nếu ngài nói như vậy, vậy Tiểu Tam gia chẳng phải là lựa chọn tốt hơn sao?

Cậu ấy là trưởng tôn của trưởng phòng nhà họ Ngô, lý ra phải gánh vác trách nhiệm chứ.” Nhị Kinh có chút không hiểu, Ngô Nhị Bạch tại sao lại từ bỏ Ngô Tà, chuyển sang bồi dưỡng Ngô Mặc?

Cách làm từ bỏ trưởng tử như thế này, đối với một gia tộc lớn mà nói, không phải là một quyết định sáng suốt.

Mặc dù nhà họ Ngô không phải loại thế gia thư hương hay đại gia tộc phức tạp gì.

Nhưng dưới tay Ngô Nhị Bạch vẫn đang quản lý rất nhiều sản nghiệp.

Nếu bỏ qua Ngô Tà mà bồi dưỡng Ngô Mặc, Nhị Kinh sợ cuối cùng sẽ gây ra hiềm khích giữa anh em.

Nhị Kinh đã theo Ngô Nhị Bạch hơn mười năm, thuộc về tâm phúc của ông.

Rất nhiều chuyện thầm kín không thể bày ra ánh sáng, thường đều do ông ta phụ trách xử lý.

Do đó, Ngô Nhị Bạch vẫn khá yên tâm với ông ta, một số chuyện cũng sẽ nói riêng với ông ta.

Ngô Nhị Bạch im lặng rất lâu rồi nói: “Ông thấy nhà họ Ngô tương lai, cần một gia chủ như thế nào?

Gia chủ lại cần có những năng lực gì?” “Cái này…” Nhị Kinh chần chừ một lát: “Nhị gia, nhiều việc làm ăn của nhà họ Ngô đều liên quan đến mặt tối, những người kia vì lợi ích mà giết người không chớp mắt, ý của ngài là Tiểu Tam gia cậu ấy…” “Đúng vậy, Tiểu Tà bản tính đơn thuần, cho dù từ nhỏ đã lớn lên cùng lão Tam, vẫn giữ được tâm hồn trong sáng.” Ngô Nhị Bạch gạt tàn thuốc, lắc đầu khẽ nói: “Thế giới đấu đá, giết người như ngóe, cậu ấy không phù hợp, cho dù có miễn cưỡng chấp nhận, thì cả đời này cậu ấy cũng sẽ không vui vẻ.” “Nhị gia, Tiểu thiếu gia cũng rất đơn thuần.” Nhị Kinh có chút không cam lòng.

Ngô Mặc là do ông ta nhìn từ nhỏ đến lớn, đứa trẻ đó tuy nghịch ngợm, nhưng ánh mắt cũng trong sáng, ngây thơ.

Ông ta không hy vọng Ngô Nhị Bạch thật sự đặt gánh nặng lên vai Ngô Mặc.

“Ha ha, đơn thuần?” Ngô Nhị Bạch khẽ cười một tiếng, dựa vào lưng ghế, thong thả nói: “Nhị Kinh, chúng ta đều bị cái thằng nhóc thối này lừa rồi.” Mặc dù Ngô Nhị Bạch miệng nói vậy, nhưng nếu quan sát kỹ biểu cảm của ông, lại phát hiện trong mắt ông tràn đầy sự vui mừng.

Đồng thời còn có cảm giác tự hào.

“Nhị Kinh, chỉ riêng về gan dạ và thể lực của Tiểu Mặc thôi, đã vượt xa Tiểu Tà rồi, quan trọng hơn nữa là, thằng nhóc này mặt dày, tâm lý vững vàng, có nó ở đây, tôi nghĩ sau này sẽ không ai dám ức hiếp Tiểu Tà nữa.” Ngô Nhị Bạch càng nói càng cảm thấy hài lòng về Ngô Mặc.

Đừng thấy hai ngày nay ông bị Ngô Mặc chọc tức đến mức nhảy dựng lên, thực tế trong lòng lại thích không tả nổi.

Bao nhiêu năm nay, ông đã từ bỏ việc bồi dưỡng hai anh em nhà họ Ngô.

Thậm chí đã nghĩ kỹ, định từ trong thôn nhà họ Ngô chọn ra vài mầm non tốt để bồi dưỡng, sau này tiếp quản vị trí của mình.

Nhưng ông nằm mơ cũng không ngờ tới, Ngô Mặc đột nhiên trỗi dậy mạnh mẽ, mang đến cho ông hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Năng lực tay chân của cậu ta, năng lực giao tiếp của cậu ta, và cả năng lực “mặt dày” của cậu ta, đều giáng cho Ngô Nhị Bạch một đòn mạnh mẽ.

Chương 129

Điều này cũng khiến Ngô Nhị Bạch nghiêm túc suy nghĩ, bắt đầu cân nhắc liệu quyết định năm đó có thật sự chính xác hay không?

“Nhị gia, nếu ngài đã quyết định, vậy sau này chúng ta nên làm gì?” Nghĩ đến lần này sau khi gặp lại Ngô Mặc, tính cách sát phạt quả quyết, cách làm việc, và cả năng lực giao tiếp của cậu ta, đều khiến Nhị Kinh kinh ngạc.

Nếu không phải Ngô Nhị Bạch cũng không rõ, rốt cuộc chuyện này là sao?

Nhị Kinh thậm chí còn nghĩ rằng Ngô Mặc căn bản không phải đi học, mà là đi trải qua huấn luyện đặc biệt.

“Chuyện lần này, ngược lại là một cơ hội rất tốt, tiện thể có thể để tôi xem thủ đoạn và dã tâm của thằng nhóc này.” Ngô Nhị Bạch dùng tay trái gõ vào tay vịn ghế, từ từ ngẩng đầu, mắt hơi nheo lại: “Nhị Kinh, ông đi tìm Tiểu Mặc, nói với nó, đừng có liều mạng với người của Khưu Đức Khảo, bọn chúng rất thích hợp làm bia đỡ đạn.” “Vâng, Nhị gia.” Nhị Kinh không còn do dự, quay người rời khỏi lều, chỉ còn lại một mình Ngô Nhị Bạch, chìm vào trầm tư.

Ngô Mặc dẫn theo thủ hạ đang canh giữ ở lối vào bên hồ.

Nếu Khưu Đức Khảo và đám người của hắn thoát ra khỏi rừng, thì chắc chắn sẽ đi qua đây.

Cậu ta cũng không phải muốn giết sạch, đương nhiên rồi, nếu thật sự có cơ hội như vậy, Ngô Mặc tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Trong quan niệm của cậu ta, một khi đã kết oán, thì hoặc là hai bên “lão tử” không qua lại với nhau, hoặc là triệt để giết chết đối phương, không cho hắn có cơ hội hồi sinh.

Ngô Mặc xách súng, miệng ngậm thuốc lá, lúc này đang ngồi trên một cây đại thụ nhả khói.

Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, Ngô Nhị Bạch dẫn theo nhiều người đến đây, rốt cuộc là muốn tìm kiếm thứ gì?

Theo giới thiệu trong sách, Cổ Lâu nhà họ Trương tổng cộng có mười một tầng, từng tầng đều chứa đựng những thứ khác nhau.

Bí ẩn nhất chính là tầng trên cùng.

Nhưng ở đó có gì?

Trông như thế nào?

Trong sách chỉ nhắc qua loa vài dòng, căn bản không có giới thiệu chi tiết.

“Thiếu gia, ngài ở trên đó sao?” Ngô Mặc đang trầm tư, giọng Nhị Kinh đột nhiên truyền đến từ dưới gốc cây, cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu.

“Kinh thúc, ngài tìm cháu à?” Ngô Mặc gạt cành cây, thò đầu xuống.

Chỉ thấy Nhị Kinh dẫn theo mấy thủ hạ, đang đứng bên dưới, ngẩng đầu nhìn lên.

Thấy Ngô Mặc xuất hiện, trên gương mặt nghiêm túc của ông ta hiện lên một nụ cười.

Sau một thời gian tiếp xúc, Ngô Mặc phát hiện, sự quan tâm của Nhị Kinh dành cho cậu là xuất phát từ tận đáy lòng.

Điều này giống như Phan Tử đối với Ngô Tà, là kiểu tồn tại có thể liều mạng vì đối phương.

Điều này khiến Ngô Mặc thay đổi cách nhìn về Nhị Kinh.

Mặc dù không thể đối xử như với Ngô Nhị Bạch và Giải Liên Hoàn, nhưng cũng bắt đầu dần dần tôn trọng ông ta như một trưởng bối.

“Nhị gia bảo tôi đến tìm ngài.” Nhị Kinh nhìn Ngô Mặc đang ngậm thuốc lá, khẽ nhíu mày khuyên: “Tiểu thiếu gia, ngài còn nhỏ, vẫn nên bớt hút thuốc đi, không tốt cho sức khỏe đâu.” “Hắc hắc, Kinh thúc, ngài trẻ thế này mà sao cứ như Nhị thúc cháu, biến thành một lão cổ lỗ sĩ vậy?” Ngô Mặc trực tiếp nhảy từ trên cây xuống, mặt tươi cười nói: “Thấy ngài cao to đẹp trai thế kia, mà cứ trưng cái mặt lạnh ra, thế này dễ dọa mấy cô gái chạy mất, đến lúc đó không tìm được vợ, thì lại phải như Nhị thúc cháu, sống cô đơn cả đời.” Nhị Kinh: “…” Mấy thủ hạ phía sau cúi đầu cười trộm, bị ánh mắt sắc bén của Nhị Kinh quét qua một cái, lập tức lại nín cười.

“Mày đấy.” Nhị Kinh bất lực lắc đầu: “Hèn chi mấy ngày nay Nhị gia bị mày chọc tức đến bốc hỏa, cái thằng nhóc thối mày đúng là đồ chọc tức người.” “Kinh thúc, không đùa nữa, Nhị thúc bảo ngài tìm cháu có chuyện gì ạ?” Ngô Mặc có chút tò mò, tối muộn thế này, Ngô Nhị Bạch bảo Nhị Kinh tìm mình, chẳng lẽ có chuyện quan trọng gì sao?

“Nhị gia bảo tôi nói với ngài, đừng có giết sạch người của Khưu Đức Khảo.” Nhị Kinh cười cười, nói tiếp: “Tình hình bên dưới không rõ ràng, thiếu người dò đường, bọn người của lão ta, rất thích hợp.” Ngô Mặc lập tức hiểu ra, khẽ gật đầu.

Trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt: “Hắc hắc, Kinh thúc, ngài nói chuyện uyển chuyển thật đấy, cháu thích.” “Thôi được rồi, để đám thủ hạ canh chừng ở đây, ngài với tôi về nghỉ ngơi một chút đã.” Nhị Kinh khoác vai Ngô Mặc, đi về phía bờ sông: “Tối qua hành hạ cả đêm, có muốn nghỉ ngơi một chút không?

Qua hai hôm nữa bận rộn rồi, sẽ không còn thời gian yên tĩnh như thế này đâu.” Nghĩ đến nghi vấn của mình, Ngô Mặc mở miệng nói: “Kinh thúc, cháu hỏi một câu được không?

Nhị thúc dẫn đại đội nhân mã đến đây, rốt cuộc là muốn tìm kiếm thứ gì?” “Đừng nói với cháu những lời hư vô phiêu miểu như trường sinh bất lão, cháu không tin Nhị thúc sẽ cho rằng dưới nước tồn tại thứ đó.” “Nhị gia muốn tìm một cuộn sách cổ.” Nhị Kinh vỗ vỗ vai Ngô Mặc, nói nhỏ: “Cuộn sách cổ này ghi lại rất nhiều thông tin về cổ mộ, còn có một số văn hiến quan trọng khác.” Nói đến đây, Nhị Kinh trở lại bình thường, nói tiếp: “Nhưng nội dung cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, nếu ngài muốn biết, chi bằng trực tiếp đi hỏi Nhị gia?” “Cảm ơn Kinh thúc.” Ngô Mặc biết, nhiều chuyện quan trọng, nếu Nhị Kinh không được Ngô Nhị Bạch cho phép, sẽ không trực tiếp nói với mình.

Có thể nói cho mình những thông tin này, chắc là cũng vì tình nghĩa từ nhỏ đến lớn.

Điều này cũng chứng tỏ, ông ta thật lòng coi mình như con cháu mà đối đãi.

Trên bãi cát, từng đống lửa trại được đốt lên.

Thủ hạ nhà họ Ngô có người đang dựng lều bạt, có người đang nấu thức ăn, lại có người vây quanh bờ sông dùng máy móc định vị, tất cả đều bận rộn với công việc của mình.

“Kinh ca, Tiểu thiếu gia.” Một thủ hạ đi tới, chặn hai người lại.

Nói với Nhị Kinh: “Kinh ca, bên phía hồ có chút chuyện cần ngài xử lý, không biết bây giờ ngài có tiện không ạ?” “Ừ, tôi qua xem sao.” Nhị Kinh đáp một tiếng, quay người nói với Ngô Mặc: “Tôi đi làm việc đây, ngài đi ăn chút gì đi, lều bạt tôi đã cho người dựng sẵn cho ngài rồi, ăn xong thì nghỉ ngơi sớm đi, ở đây nhân lực đủ rồi, không cần ngài phải lo lắng nhiều thế đâu.” “Biết rồi, Kinh thúc.” Ngô Mặc xua tay, đi về phía bờ sông, miệng nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ: “Cháu đi tìm Hạt Tử tán gẫu đây, ngài cứ bận việc của ngài đi.” Nhị Kinh nhìn bóng lưng Ngô Mặc, trong khoảnh khắc có một suy nghĩ, muốn tóm cổ thằng nhóc này về, dạy dỗ một trận thật tốt.

Nhất định phải cho nó biết, loại người nào có thể tiếp cận, loại người nào phải tránh xa.

Trương Khởi Linh bước ra khỏi lều, đi thẳng đến bờ hồ.

Mặt lạnh như băng, lẳng lặng đứng đó, bất động suy nghĩ.

“Tiểu Ca, anh đang nghĩ gì vậy?” Ngô Tà cả ngày hôm qua không thấy Trương Khởi Linh, lúc này thấy bóng dáng hắn, vội vàng đi tới hỏi: “Trong cái hồ này rốt cuộc có thứ gì?

Anh thật sự không nhớ chút nào sao?” Trương Khởi Linh chậm rãi quay người lại, ánh mắt thờ ơ lướt qua Ngô Tà.

Trong mắt rất tĩnh lặng, nói: “Bên trong rất nguy hiểm.” “Nguy hiểm?” Ngô Tà cười khổ một tiếng: “Tiểu Ca, trước đây chúng ta đi những chỗ nào mà chẳng nguy hiểm chứ?” Đêm xuống, một vầng trăng sáng khảm giữa bầu trời, rải ánh trăng lạnh lẽo xuống mặt hồ.

Mặt hồ và ánh trăng hòa quyện vào nhau, tạo thành một bức tranh sơn thủy tuyệt đẹp.

Ngô Tà bước lên, đứng song song với Trương Khởi Linh, nhìn về phía trước.

Nghĩ đến dưới cảnh sắc tươi đẹp này, lại từng trải qua những chuyện quỷ dị năm xưa, nhất thời cảm khái vạn phần.

Cậu khẽ nói: “Tiểu Ca, anh nói vạn vật trên đời này thật ra đều rất đơn giản, nhưng tại sao lòng người lại phức tạp đến vậy chứ?” Ngô Tà không trông mong Trương Khởi Linh sẽ trả lời câu hỏi này, cậu chỉ là lúc này nghĩ đến điều đó thì nói ra thôi.

Nghĩ đến ông nội năm đó từng nói, thứ đáng sợ hơn cả quỷ thần chính là lòng người.

Ngô Tà có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Nghĩ đến trước đây mình cứ như ruồi không đầu, khắp nơi truy tìm bí ẩn, kết quả lại lạc vào những tầng sương mù mới.

Muốn từ bỏ, lại không cam lòng, cậu cảm thấy lòng mình thật mệt mỏi.

Hai người cứ thế, lẳng lặng đứng bên bờ hồ, mặc thời gian trôi đi.

Tâm cảnh của Ngô Tà cũng từ từ bình tĩnh lại như mặt hồ.

Cả người trong mơ màng, dường như đã bước vào một trạng thái hoảng hốt.

Ngô Mặc đi một vòng, cũng không thấy Hắc Nhãn Kính ở đâu.

Bĩu môi, lẩm bẩm một câu: “Mẹ kiếp, thằng Hạt Tử chết tiệt lại chạy đi đâu rồi?

Chẳng lẽ ở đây không có manh mối gì, hắn ta rớt xuống hồ rồi sao?” Cậu ta đang chán nản định về lều ngủ, thì kết quả một cái liếc mắt đã thấy Ngô Tà và Trương Khởi Linh đang đứng bên bờ hồ.

Ngô Mặc gãi gãi đầu, nghi hoặc nói: “Hai thằng cha này đang làm cái gì vậy?

Tắm trăng à, định thành tinh chắc?” Nghĩ nghĩ, cậu ta nhấc chân đi tới.

Trực tiếp khoác vai Ngô Tà, trêu chọc nói: “Tôi nói anh, anh đang ở đây hấp thu tinh hoa nhật nguyệt à?

Sao thế, anh định thăng thiên hay là định biến hình đấy?” Ngô Mặc đến, kéo Ngô Tà từ trạng thái mơ màng trở về.

Cậu ấy mất nửa ngày mới hoàn hồn, đáp lại: “Thằng nhóc thối, mày mới là yêu tinh ấy, mà này, vừa nãy mày chẳng phải dẫn người đi làm việc rồi sao?” “Ừ, Nhị thúc bảo em về, nói là không cần quản bọn Khưu Đức Khảo.” Ngô Mặc đáp một câu, nghĩ đến biểu cảm của Ngô Tà vừa nãy, kỳ lạ hỏi: “Anh, vừa nãy anh đang nghĩ gì mà nhập tâm thế?” “Không có gì, anh chỉ là nghĩ đến lời ông nội năm đó nói, nhất thời chìm vào trầm tư.” Nói xong, Ngô Tà nặn ra một nụ cười: “Tối nay em vẫn chưa ăn gì phải không?

Đi, anh dẫn em đi ăn chút gì đi, đừng để đói hỏng người.” Hai anh em vừa định rời đi, giữa hồ đột nhiên truyền đến tiếng “ba tháp ba tháp”.

Cứ như có thứ gì đó đang đi lại bên trong, lại giống như có dã thú đang liếm nước.

“Động tĩnh gì vậy?” Ngô Tà dừng bước, cẩn thận lắng nghe.

Tiếng động này nhanh chóng truyền đến từ bốn phía, hơn nữa rất có tiết tấu, căn bản không phải động vật có thể phát ra.

Huống hồ trên bãi cát có rất nhiều người, không có con dã thú nào dám lộ diện vào lúc này.

Vậy thì tiếng động đó là sao?

Âm thanh dần lớn hơn, tất cả mọi người trên bãi cát đều dừng động tác, ánh mắt dịch chuyển về phía giữa hồ.

Chỉ thấy mặt hồ yên ả bắt đầu có sự thay đổi.

Nước hồ dao động có nhịp điệu, giống như sóng biển vỗ vào bãi cát, khiến bóng trăng không ngừng kéo dài.

Ngô Tà kéo Ngô Mặc đi về phía trước, nhìn bãi đá dưới chân, phát hiện mực nước bắt đầu dần hạ xuống, để lộ bùn cát bên dưới.

Chương 130

“Không sao, chắc là hiện tượng siphon.” Ngô Tà học hành rất giỏi, biết đây là một hiện tượng vật lý phổ biến.

Anh giải thích: “Xem ra dưới hồ này chắc chắn thông với sông ngầm, ước chừng không xa còn có một cái hồ lớn tồn tại, nên mới bị ảnh hưởng bởi áp suất khí quyển mà xảy ra tình huống này.” Nói đến đây, Ngô Tà bắt đầu có chút lo lắng.

Nếu thật sự là như vậy, mỗi ngày đều phải trải qua một lần hiện tượng siphon, vậy thì trong hồ này còn lại cái gì nữa?

Ngô Tà trầm tư một lát, ngẩng đầu lên, vừa lúc đối mặt với ánh mắt của Ngô Mặc, nghi hoặc hỏi: “Em nhìn anh làm gì?

Anh nói sai chỗ nào à?” “Không có gì.” Ngô Mặc thu hồi ánh mắt, vỗ lưng Ngô Tà.

Khá cảm khái nói: “Tôi chỉ là thấy sinh ra trong cái nhà này thật là oan ức cho anh, rõ ràng anh có thể trở thành một học giả rất giỏi, không ngờ lại sa vào vũng lầy này.” “Tiểu Mặc.” Ngô Tà nắm cánh tay Ngô Mặc, mặt có chút xúc động.

Anh khẽ thở ra, nói: “Anh chưa từng hối hận, con đường này là do anh tự chọn, cho dù phía trước đầy gai góc, anh cũng sẽ cố gắng tiến về phía trước.” Dừng lại một lát, Ngô Tà lộ ra vẻ buồn bã: “Anh chỉ cảm thấy có lỗi với ông nội, ông đặt cho anh cái tên này là hy vọng anh có thể thiên chân vô tà, thoát ly số mệnh, nhưng ông già ấy nằm mơ cũng không ngờ, anh lại chủ động dấn thân vào.” Nghe những lời thật lòng có chút đau buồn của Ngô Tà, Ngô Mặc nhất thời á khẩu, không biết nên an ủi người trước mặt thế nào.

Nghĩ nửa ngày, chỉ có thể vỗ mạnh một cái vào vai Ngô Tà.

Dứt khoát nói: “Nói bậy!

Anh là cái thằng cháu nội này!” “Hả?” Ngô Tà đang buồn bã, không ngờ lại nghe thấy câu này từ miệng Ngô Mặc.

Anh đột ngột ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Ngô Mặc, không hiểu sao cậu ta lại mắng mình?

“Phì!” Ngô Mặc tự tát vào miệng mình một cái.

Vội giải thích: “Anh, em không mắng anh, nhất thời vội quá nói nhầm thôi, ý em là, anh đừng nghĩ nhiều như vậy, anh là một cháu nội tốt.” Bất cứ loại cảm xúc bi thương nào, trước mặt Ngô Mặc đều sẽ tan thành mây khói.

“Tôi thật sự cảm ơn em đấy, em trai.” Ngô Tà xoa xoa vai đau nhức bị đánh, không vui nói: “Cái kiểu an ủi của em đúng là có thể làm người ta tức chết, sau này nếu anh mà còn than khổ với em nữa thì anh đúng là có bệnh.” Nói xong, anh quay đầu bỏ đi, ngay cả Trương Khởi Linh ở gần đó cũng lười để ý.

Ngô Mặc nhìn bóng lưng Ngô Tà rời đi, có chút ngẩn người, lẩm bẩm: “Cái này cũng quá nhỏ mọn rồi, tôi chẳng qua là lỡ lời thôi mà?” “Hahaha!” Một tràng cười lớn liên tục truyền đến từ phía sau, kéo ánh mắt Ngô Mặc trở lại.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử đang ngồi xổm trên đất, vừa vỗ bãi cát vừa cười điên cuồng.

Thỉnh thoảng còn lau khóe mắt.

Ngô Mặc nheo mắt, nhanh chóng bước hai bước, trực tiếp đến sau lưng Vương Bàn Tử.

“Ông đây cho mày cười này.” Thừa lúc hắn không đề phòng, Ngô Mặc đạp một cước.

Trực tiếp khiến hắn lộn nhào như quả bầu.

“Mau nhìn, giữa hồ là cái gì thế kia?” Một người làm ở gần đó hét lớn một tiếng, lập tức, tất cả đèn đều chiếu về phía giữa hồ.

Vương Bàn Tử từ dưới đất bò dậy, xoa xoa mông, rụt rè đến bên cạnh Ngô Mặc, cùng nhìn vào trong hồ.

Chỉ thấy mặt hồ vừa nãy còn dao động, lại một lần nữa khôi phục yên ả.

“Đậu má, quan tài?” Vương Bàn Tử kêu khẽ một tiếng, quay đầu nhìn Ngô Mặc nói: “Cái đ*o gì thế này?

Chào đón chúng ta à?” Ban đêm, một cỗ quan tài lớn trôi nổi giữa hồ, nếu đây là người bình thường, chắc chắn sẽ bị dọa đến phát điên.

May mà những người làm của nhà họ Ngô này đều là người thường xuyên đi dưới lòng đất, đối với những chuyện kỳ lạ này, đã thành quen rồi.

Ngô Mặc nhìn một lát, vẫy tay với mấy người làm bên cạnh nói: “Mấy người lại đây, đi với tôi, kéo cái đồ đó lên.” “Vâng, thiếu gia.” Một người làm vội vàng chạy về trại, không lâu sau ôm dây thừng và móc câu các thứ chạy về.

Đến trước mặt Ngô Mặc hỏi: “Thiếu gia, đồ đã mang đến rồi, chúng ta đi ngay bây giờ chứ?” “Ừ, đẩy bè gỗ xuống, mấy người đi với tôi xuống xem sao.” Ngô Mặc gật đầu, tiện miệng dặn dò vài câu.

Đối với cỗ quan tài đột nhiên xuất hiện này, Ngô Mặc có chút tò mò.

Muốn xem ngay lập tức, rốt cuộc là chuyện gì?

“Tiểu thiếu gia, vẫn là để người làm đi qua đi.” Nhị Kinh đi tới, chặn Ngô Mặc lại, “Chuyện này không cần cậu phải tự mình ra tay.”

“Không sao đâu, chú Kinh.” Ngô Mặc xua tay, “Cháu hơi tò mò, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì?” Cỗ quan tài này đột nhiên xuất hiện trong hồ, khiến Ngô Mặc nảy ra ý nghĩ.

Chẳng lẽ dưới đáy hồ xảy ra biến cố gì sao?

Nếu nói cỗ quan tài này đã tồn tại trong hồ mấy trăm năm, mỗi lần hiện tượng siphon đều xuất hiện, vậy tại sao đội khảo cổ mấy chục năm trước lại không phát hiện?

Theo tư duy bình thường, năm đó Trần Văn Cẩm và những người khác nhất định sẽ kéo quan tài lên, và kiểm tra xem bên trong có gì?

Cho dù không có gì, họ cũng sẽ không vứt quan tài trở lại hồ.

Vậy thì cũng có nghĩa là, cỗ quan tài này đột nhiên xuất hiện trong vài chục năm gần đây, do đó mới không bị ai phát hiện.

Nhưng nó từ đâu mà ra?

“Được rồi, cẩn thận nhé.” Nhị Kinh bất đắc dĩ, chỉ có thể dặn dò người làm dưới quyền: “Đi theo thiếu gia, cẩn thận một chút, có chuyện gì lập tức bắn tín hiệu.” Ngô Mặc có chút bất lực, tuy rằng cậu biết Nhị Kinh là quan tâm mình, nhưng nhìn chú ấy coi mình như con nít, vẫn thấy đau đầu.

Giải Ngữ Hoa vẫn luôn bận rộn sắp xếp mọi việc trong lều.

Anh không chỉ phải lo chuyện ở đây, mà cả bên Kinh đô cũng có rất nhiều chuyện cần xử lý.

Nếu không, mấy ông già nhà họ Giải kia, không chừng lại gây ra chuyện gì nữa.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, anh vén màn đi ra.

Chưa kịp đợi người dưới quyền báo cáo, vừa nhìn đã thấy Ngô Mặc đang đứng bên bờ hồ chuẩn bị lên bè gỗ.

Anh nhanh chóng đi vài bước đến, mở miệng hỏi: “Tiểu Mặc, xảy ra chuyện gì vậy?” “Anh?

Anh bận xong rồi à?” Ngô Mặc quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa, rồi quay lại chỉ vào giữa hồ: “Ở đó xuất hiện một cái quan tài, em định qua kéo nó về.” Giải Ngữ Hoa nhíu mày, nhìn Ngô Mặc nói: “Chuyện này giao cho người làm là được rồi, sao em cứ phải tự mình đi qua làm gì?” “Không sao đâu, anh, người làm đi qua em không yên tâm lắm, cứ cảm thấy cái thứ này xuất hiện quá đột ngột.” Ngô Mặc vừa nói vừa đứng trên bè gỗ, dặn dò người làm: “Chèo ra giữa hồ, chú ý tình hình xung quanh một chút.” Chưa đợi bè gỗ chèo rời bờ, Ngô Mặc đã cảm thấy bè trầm xuống, một bóng người đột nhiên nhảy lên.

“Lão Trương?” Ngô Mặc vừa quay đầu lại, Trương Khởi Linh cầm dao đã đứng vững vàng trên bè gỗ.

“Ừm.” Đối mặt với ánh mắt dò hỏi của Ngô Mặc, Trương Khởi Linh gật đầu.

Biểu cảm của anh rất bình tĩnh, có phong thái của một cao thủ võ lâm.

“Đại ca, anh ừ cái gì vậy?

Em chỉ là dẫn người qua kéo nó lên bờ thôi.” Ngô Mặc xoa xoa thái dương, bất lực thở dài: “Cái việc nhỏ này thì không làm phiền ông già anh ra tay đâu nhỉ?” “Nguy hiểm.” Trương Khởi Linh chăm chú nhìn quan tài giữa hồ, dường như ở đó có thứ gì đó đáng sợ tồn tại.

“Ai, được rồi.” Ngô Mặc vẫy tay với người làm: “Đừng lề mề nữa, nhanh chèo qua đi.” Lời vừa dứt, bè gỗ lại chìm xuống một chút.

Ngay sau đó một giọng nói cà lơ phất phơ truyền đến: “Chuyện vui như vậy, sao có thể thiếu anh đây được chứ?” “Đậu má.” Ngô Mặc vỗ trán, không nhịn được nói: “Tôi thật sự bó tay với hai người rồi, chỉ cần hai người xuất hiện, không có chuyện gì cũng thành có chuyện.” Bè gỗ không lớn lắm, ban đầu Ngô Mặc cộng thêm bốn người làm là năm người.

Bây giờ Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính hai người lại đứng lên, bè gỗ rõ ràng chìm xuống không ít.

Chỉ còn một chút nhỏ nổi trên mặt nước, miễn cưỡng chịu đựng trọng lượng của bảy người.

“Mấy người xuống trước đi, giao sào tre cho hai người họ.” Ngô Mặc chỉ vào bốn người làm, bảo họ xuống trước.

Đã có hai người này đến rồi, vậy thì không cần người khác tham gia nữa.

Nhưng với tính cách của cậu, sẽ không chiều chuộng hai người này đâu.

Muốn làm đại gia à?

Nằm mơ đi, ngoan ngoãn làm việc mới là đúng đắn.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính hai người chống sào tre, rất nhanh đã chèo đến giữa hồ.

Để an toàn, bè gỗ giữ khoảng cách khoảng một mét với quan tài.

“Đây là thứ quỷ quái gì thế?” Ngô Mặc chiếu đèn pin vào quan tài.

Chỉ thấy cỗ quan tài đen sì này, đứng thẳng trôi nổi trong nước.

Phần đỉnh quan tài lộ ra khỏi mặt nước, dường như có khắc một đồ án.

Nhưng do trời quá tối, vị trí không đúng, Ngô Mặc nhất thời không nhìn rõ.

Ba người chèo bè vòng quanh quan tài quan sát nửa ngày, cũng không phát hiện điều gì bất thường.

Mặt hồ vẫn yên ả như trước, dường như cỗ quan tài này vẫn luôn nổi ở đây vậy.

“Ở đây tối quá không nhìn rõ, hai người đợi tôi, tôi xuống quấn dây thừng lên.” Ngô Mặc xắn tay áo lên, cầm một cuộn dây thừng liền muốn nhảy xuống.

Nơi này có quá nhiều chuyện quỷ dị, hơn nữa tình hình trong hồ lúc này không rõ ràng, ở lại trên mặt hồ quá lâu không phải là lựa chọn sáng suốt.

Chi bằng tốc chiến tốc thắng, kéo thứ đó lên bờ rồi nói sau.

“Ấy đừng, cái việc nặng nhọc này làm sao mà hợp với bảo bối được chứ, vẫn là để anh đây làm đi.” Hắc Nhãn Kính đặt sào tre lên bè gỗ, đưa tay qua định lấy sợi dây trong tay Ngô Mặc.

Chương 131

Nhiệt tình nói: “Trong quan tài này còn chưa biết chứa gì?

Vạn nhất là nữ quỷ nghìn năm nào đó, thấy bảo bối trắng trẻo sạch sẽ lại kéo bảo bối đi thì sao?” “Anh cút sang một bên cho tôi.” Ngô Mặc trợn mắt, không vui nói: “Nghe xem, mẹ kiếp anh nói tiếng người đấy à?

Sao hả, ý anh là ông đây là tiểu bạch kiểm, ăn bám à?” Hắc Nhãn Kính nhất thời á khẩu.

Hắn cảm thấy đôi khi mình thật sự không theo kịp suy nghĩ của Ngô Mặc, tại sao tên này lại có khả năng hiểu quỷ dị như vậy chứ?

Trong lúc hai người nói chuyện, phía sau truyền đến một tiếng “phù”.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người dừng cãi cọ, nhìn nhau một cái.

Tưởng rằng xảy ra chuyện gì bất ngờ, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh đã nhảy xuống hồ, đang ôm dây thừng nhanh chóng bơi về phía quan tài.

Cũng không biết Ngô Mặc có nhìn lầm hay không, cậu cứ cảm thấy nhìn tư thế bơi của Trương Khởi Linh, ẩn ẩn lộ ra một loại cảm giác đang trút giận.

“Lão Trương, cái này là sao vậy?” Ngô Mặc gãi đầu, nhìn Hắc Nhãn Kính có chút khó hiểu hỏi: “Bị trúng tà à?

Hay là trong quan tài này có thứ gì hấp dẫn anh ta?” “Bảo bối nói xem, có khả năng nào không?” Hắc Nhãn Kính xoa xoa cằm, ra vẻ nghiêm túc đoán: “Bên trong đó là lão tình nhân của anh ta?” Giữa hồ rất yên tĩnh, tiếng ồn ào từ bờ gần như không truyền đến đây.

Vì vậy cuộc đối thoại của Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính, truyền rõ ràng vào tai Trương Khởi Linh.

Anh vừa bơi đến bên quan tài, đang chuẩn bị buộc dây thừng lên trên.

Nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, tay anh dùng sức, sợi dây trực tiếp bay lên quan tài, phát ra tiếng kêu giòn tan.

Ngô Mặc: “...” Hắc Nhãn Kính: “...” “Lão Trương, tiếp lấy.” Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau, cũng không đùa nữa, vội vàng chèo bè lại gần, rồi ném mấy cuộn dây thừng cho Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhận lấy dây thừng, lặn xuống nước.

Lúc này mới phát hiện, cỗ quan tài này rất lớn, nhưng không biết vì sao, trên đó lại quấn đầy xích sắt.

Anh vừa định nhìn rõ, giọng Ngô Mặc đã truyền xuống từ phía trên.

Ngô Mặc đợi một lúc không thấy Trương Khởi Linh lên, sợ anh xảy ra chuyện, vội vàng thúc giục từ trên: “Lão Trương, đừng nghiên cứu nữa, đợi kéo lên bờ rồi nghiên cứu.” Trương Khởi Linh buộc chặt dây thừng, nổi đầu lên khỏi mặt nước.

Đưa mấy sợi dây cho Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính, tự mình chống bè nhảy lên.

Ba người quấn dây thừng quanh bè gỗ, chống sào tre liền định chèo về phía bờ.

Nhưng kỳ lạ là, dù ba người có dùng sức thế nào, bè gỗ vẫn không hề nhúc nhích, yên lặng trôi nổi tại chỗ cũ.

Cỗ quan tài kia cũng tương tự, vẫn sừng sững giữa hồ.

“Ối chà, ý gì đây, chẳng lẽ thứ này thật sự nhìn trúng hai người các anh rồi?” Ngô Mặc vẻ mặt rất ung dung, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa.

Dường như chuyện trước mắt đối với cậu ta mà nói, căn bản không đáng là gì.

“Oán khí.” Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm quan tài, ánh mắt lạnh như băng sương, lạnh lùng thốt ra hai chữ này.

“Xem ra tên này trước đây rất không cam tâm, đến bây giờ vẫn muốn kéo người khác làm thế thân.” Hắc Nhãn Kính cười khẩy một tiếng, quay đầu liếc nhìn nửa thân dưới của Ngô Mặc, cười quái dị nói: “Hay là, bảo bối cố gắng thêm chút nữa, cho nó một chút thánh thủy đi?” “Anh hiểu cái gì?

Thật sự nghĩ ông đây chỉ có mỗi chiêu này thôi à?” Ngô Mặc đẩy Hắc Nhãn Kính sang một bên, đi đến ngay phía trước quan tài.

Xắn tay áo lên cười nói: “Hai người đó, tư tưởng cứng nhắc quá, thời buổi này tư duy phải cởi mở, phải tiến cùng thời đại, đừng động một tí là dùng máu hoặc bùa chú, thỉnh thoảng cũng phải đổi mới chứ.” Ngô Mặc trong khoảng thời gian này đã xem đi xem lại những thứ hệ thống đưa cho, từ đầu đến cuối một lượt.

Tuy nói những nội dung này chỉ là vài trang đầu, nhưng cũng khiến cậu ấy thu hoạch không ít.

Không chỉ vậy, cậu còn dùng điểm tích lũy đổi một số chuyện kỳ văn dị sự thời cổ đại.

Mỗi ngày xem rất thú vị, biết được rất nhiều nội dung bát quái mà chính sử không nhắc đến.

Trong đó có một câu chuyện nhỏ đã kể về tình huống trước mắt này, lúc đó khiến mắt cậu sáng lên, định có cơ hội thì thử xem.

Nhưng cậu thật sự không ngờ, cơ hội lại đến nhanh như vậy, cảnh tượng trước mắt này đơn giản là được thiết kế riêng cho cậu.

“Không phải, bảo bối muốn làm gì vậy?” Hắc Nhãn Kính có chút không hiểu ra sao.

Nhìn cái thế này của Ngô Mặc, hắn luôn có một dự cảm không lành, dường như tên này giây tiếp theo lại muốn dùng chiêu trò gì đó.

“Khụ!” Ngô Mặc khẽ ho vài tiếng, nói: “Anh hiểu gì, chưa từng nghe qua Tô Thức 《Ngải Tử Tạp Thuyết》 à?” Nói xong, không đợi Hắc Nhãn Kính trả lời, Ngô Mặc chắp tay sau lưng, lắc đầu ngúng nguẩy đọc: “Vương viết ‘người xưa đã không thể trụ vững, lại còn dám vẽ vời ư?’ Ngải Tử viết: ‘Đúng là quỷ sợ kẻ ác mà.’” “Đừng giỡn, cái này không phải chuyện đùa đâu.” Hắc Nhãn Kính vội bước lên một bước chặn Ngô Mặc lại, khuyên giải: “Thứ trong quan tài này rõ ràng có chút tà khí, vẫn là để tôi và Ách Ba Trương xử lý đi.” Trương Khởi Linh bước lên một bước, đứng bên trái Ngô Mặc.

Rút Hắc Kim Cổ Đao vừa định rạch một nhát vào tay, liền bị Ngô Mặc ngăn lại.

“Tôi nói hai người làm cái gì vậy?

Tôi với hai người có thù lớn à?

Hay là tôi nói không phải tiếng phổ thông?” “Lão Trương, anh tưởng mình là máy tạo máu à?

Cứ có chuyện là rạch một nhát?” Ngô Mặc vỗ vai Trương Khởi Linh, nghiêm túc nói: “Có lúc, làm việc cần phải động não, lát nữa xem tôi làm thế nào, sau này học hỏi thêm.” Trương Khởi Linh chăm chú nhìn Ngô Mặc, ánh mắt ngưng trọng.

Một lát sau, Trương Khởi Linh từ từ lùi lại nửa bước, tay phải nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, luôn đề phòng động thái của giữa hồ.

“Kính ca, để anh em hôm nay cho anh xem một chiêu.” Ngô Mặc nhe răng với Hắc Nhãn Kính, cười hì hì nói: “Cho bốn con mắt to tổ chảng của anh mở lớn ra mà xem thiếu gia tôi xử lý cái loại chuyện này như thế nào.” Hắc Nhãn Kính bất lực, chỉ có thể lùi lại nhường chỗ, để Ngô Mặc tự do phát huy.

Nhưng hắn vẫn lén rút dao găm từ bắp chân, chăm chú nhìn Ngô Mặc, hễ có gì bất ổn, liền chuẩn bị ra tay trước.

Ngô Mặc từ túi áo trên lấy ra bao thuốc lá, rút ba điếu thuốc ra, rồi lấy bật lửa châm thuốc.

Lúc này mới đối diện với quan tài giữa hồ, từ tốn mở miệng nói: “Tục ngữ nói một nén hương kính trời, nhưng mà, tôi đến vội vàng cũng không mang hương, điếu thuốc này xem như chút lòng thành vậy.” Nói xong cậu giơ điếu thuốc đầu tiên lên trời.

Tay búng một cái, điếu thuốc vẽ một đường cong giữa không trung, bay vào trong nước không thấy tăm hơi.

Ngay sau đó cậu lại giơ điếu thuốc thứ hai lên: “Điếu thuốc thứ hai này kính đất.” Nói xong cậu ném điếu thuốc xuống bè gỗ, tự mình bước lên giẫm mạnh một cái, dập tắt điếu thuốc.

“Còn điếu thuốc thứ ba này... thì.” Ngô Mặc kéo dài giọng, cười với quan tài, trực tiếp ngậm điếu thuốc vào miệng.

“Là kính tổ tông mày đây, cũng không biết ông đây lúc trước thần kinh nào không đúng, lôi mày ra, mẹ kiếp, giờ tao đến đây rồi, mày lại còn dám không đi theo tao à?” Mặt hồ vẫn yên ả như trước, không có chuyện gì xảy ra, bè gỗ vẫn dừng lại ở chỗ cũ không động đậy.

“Khụ, có lẽ người trong quan tài ngủ rồi, không nghe thấy.” Hắc Nhãn Kính sợ Ngô Mặc xấu hổ, vội vàng tiến lên bổ sung một câu: “Hay là anh đây đi nói chuyện với nó một chút nhỉ?” Ánh mắt Trương

Khởi Linh hơi dịch sang trái, dường như làm vậy Ngô Mặc sẽ không rơi vào tình thế khó xử.

Lúc này bè gỗ cách quan tài rất gần, khoảng cách giữa không quá một mét.

Ngô Mặc hút mạnh một hơi thuốc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt.

Một bước vọt thẳng lên đỉnh quan tài, đứng vững vàng trên đó.

Động tác này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh, hai người vội vàng nhìn về phía Ngô Mặc.

“Cẩn thận.” Hắc Nhãn Kính cầm đèn pin chiếu sáng cho Ngô Mặc, sợ cậu không cẩn thận rơi xuống nước, xảy ra chuyện bất ngờ.

Đứng trên đỉnh quan tài, Ngô Mặc cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới phát hiện, phía trên quan tài lại khắc một cái đầu quỷ hung tợn.

Bên trong đầu quỷ có hoa văn rất phức tạp, trừng trừng đôi mắt to lồi, hai bên đều có một chiếc răng nanh.

Miệng đầu quỷ ngậm vài sợi xích sắt, những sợi xích sắt màu đen này lúc này đang quấn quanh thân quan tài.

Nhưng cụ thể hơn thì không nhìn ra được, vì phần lớn quan tài đều nằm dưới mặt nước.

Ngô Mặc nhân lúc trời tối, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính không chú ý, xòe năm ngón tay trái ra, đầu ngón tay hướng lên.

Ngón út vòng từ ngón áp út ra sau, móc vào ngón giữa, ngón cái ấn vào ngón giữa, ngón áp út ấn vào ngón cái, sử dụng Huyền Thiên Thượng Đế Quyết.

Nhấc chân trái lên giậm mạnh xuống, trực tiếp đạp lên đầu quỷ.

“Bốp!” Một tiếng, trong đêm tĩnh mịch vang lên rất rõ ràng.

Đây là thủ pháp Đạo gia cậu vừa học, từ trước đến nay chưa từng sử dụng.

Nếu không phải hôm nay vừa đúng lúc gặp phải, cậu cũng định tìm cơ hội, thử xem thủ pháp này rốt cuộc có hiệu quả không?

Nếu không được cậu cũng không lo lắng, vì cậu vẫn còn một chiêu chưa dùng.

Ban đầu cậu xem trong Bí Văn Lục, thủ pháp này còn cần phải phối hợp với một kỹ năng, mà kỹ năng này chính là thứ cậu giỏi nhất.

Chỉ thấy Ngô Mặc đứng thẳng người, hít một hơi thật dài.

Chương 132

Ngay dưới ánh mắt kinh ngạc của Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh, cậu bắt đầu một tràng chửi rủa quốc ngữ.

Âm thanh vang dội, trung khí đầy đủ, tràn đầy khí chất dương cương, lượng từ ngữ phong phú đến nỗi ngay cả Hắc Nhãn Kính cũng phải thốt lên kinh ngạc.

Cả giữa hồ vang vọng tiếng chửi rủa của cậu, có thể nói là dư âm vương vấn ba ngày không dứt. 7.

Ba người từ khi đến giữa hồ, mọi người trên bờ liền bắt đầu lo lắng, đèn chiếu sáng lần lượt chiếu về phía này.

Ban đầu còn có thể nhìn thấy bóng dáng mấy người, nhưng không lâu sau, một lớp sương mù mỏng đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn ngăn cách bè gỗ và những người trên bờ, và tiếng nói chuyện của họ cũng dần biến mất.

“Chuyện gì vậy?” Nhị Kinh có chút sốt ruột, vội vàng nói với người làm bên cạnh: “Tìm vài người, đi với tôi qua đó.” Ngô Tà tuy hơi sốt ruột, nhưng anh vẫn khá bình tĩnh, vội vàng ngăn lại nói: “Chú Kinh, trước tiên đừng vội, có Tiểu Ca ở đó, chắc sẽ không có vấn đề lớn đâu.” “Yên tâm đi, có Tiểu Ca, Hắc gia với thằng nhóc phá phách kia bọn họ ở cùng nhau, chưa biết chừng là ai xui xẻo đâu.” Vương Bàn Tử rất yên tâm.

Theo hắn thấy, nếu ba người này hợp lại mà còn xảy ra chuyện, thì những người trên bờ này có bó lại thành một bó ném qua cũng chẳng có tác dụng gì.

Giải Ngữ Hoa quay đầu dặn dò mấy người làm nhà họ Giải, mấy người làm vội vàng chạy sang bên cạnh, đẩy một chiếc bè gỗ mới xuống sông.

Anh nói với Ngô Tà và những người khác: “Tôi dẫn người qua xem sao, mọi người cứ ở lại đây.” “Khoan đã.” Giọng Ngô Nhị Bạch truyền đến từ phía sau.

Ông đang nghỉ ngơi trong lều, nghe người dưới quyền báo cáo nói Ngô Mặc và mấy người đi ra giữa hồ, kết quả bị sương mù che khuất, không nhìn rõ tình hình.

Ngô Nhị Bạch vội vàng đi ra khỏi lều, vừa lúc thấy Giải Ngữ Hoa chuẩn bị đi qua, mở miệng nói: “Trước tiên đừng vội, xem xét tình hình rồi nói.” Giải Ngữ Hoa bất lực chỉ có thể dừng động tác, nếu người nói lời này không phải Ngô Nhị Bạch, anh sẽ chẳng thèm để ý.

Nhất thời ánh mắt mọi người trên bờ đều đổ dồn về giữa hồ.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, sương mù càng lúc càng dày, tạo thành một vòng vây ở giữa hồ.

“Ngô Nhị thúc, cháu vẫn là nên dẫn người qua xem rốt cuộc là chuyện gì.” Giải Ngữ Hoa không muốn đợi thêm nữa.

Tuy nói Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính đều ở đó, nhưng khi gặp nguy hiểm, ai có thể đảm bảo hai người này sẽ ưu tiên chăm sóc Ngô Mặc?

Ngô Nhị Bạch nhíu chặt mày, hút một hơi thuốc, nhàn nhạt gật đầu, dặn dò: “Qua đó cẩn thận một chút, có gì bất thường lập tức bắn pháo hiệu.” Giải Ngữ Hoa vừa chuẩn bị hành động, giữa hồ đột nhiên truyền đến một tiếng rống lớn.

Chưa kịp đợi mọi người nghe rõ chuyện gì xảy ra, ngay sau đó một tràng chửi rủa vang lên.

Âm thanh này đầy vẻ lưu manh, từ ngữ vô cùng phong phú, nghe đến nỗi những tay đao đầu thấy ghê tởm, những người làm miệng lúc nào cũng chửi bới cũng phải tự thấy hổ thẹn không bằng.

Khi nghe ra đó là giọng Ngô Mặc, Ngô Nhị Bạch suýt nữa bóp nát điếu thuốc trong tay.

Ngô Mặc chửi rất sảng khoái, đương nhiên cậu chửi người không phải là chửi bậy liên miên, mà là rất có logic.

Chỉ vào quan tài dưới chân, cậu ta chửi từ chuyện “thị phi trước cửa nhà quả phụ” cho đến “mấy nhà kia bước đi không nổi”, cứ thế mà tiến triển từng bước.

Hoàn toàn thể hiện rõ khả năng lập luận sắc bén và tài ăn nói xuất sắc của cậu.

Đồng thời cũng trút hết oán khí dồn nén trong lòng bấy lâu nay.

Nếu dưới chân không phải giẫm lên quan tài, mà là tay đang cầm hạt dưa, thì lại có phong thái của một mụ đàn bà nhà quê chửi đổng ngoài chợ.

Trương Khởi Linh mở to mắt, có chút mờ mịt.

Mặc dù anh đã mất đi nhiều ký ức, nhưng trong đầu vẫn còn chút ấn tượng về thủ đoạn trấn áp tà vật của Quan Vũ.

Anh có thể khẳng định, không có điển tịch nào từng nói rằng có thể phá tà khí bằng cách này.

Trương Khởi Linh quay đầu mơ hồ nhìn Hắc Nhãn Kính.

Ngạc nhiên phát hiện, đối phương đang nhìn chằm chằm Ngô Mặc với vẻ mặt thưởng thức, dường như Ngô Mặc không phải đang chửi đổng, mà là đang tổ chức concert vậy.

Ngay lúc Ngô Mặc chửi đến khô cả họng, một tràng âm thanh “ù ù” đột nhiên phát ra từ trong quan tài.

Ngay sau đó mặt nước bắt đầu nổi sóng, bè gỗ dưới tác động của dòng chảy bắt đầu trôi nổi.

Hắc Nhãn Kính phấn khích hẳn lên, cái kiểu trừ tà của Ngô Mặc này đúng là quá hợp khẩu vị của hắn.

Hắn quay đầu nhướn mày, khoe khoang với Trương Khởi Linh: “Sao hả Ách Ba, ngầu không?” Cái vẻ đắc ý đó, cứ như chuyện này là do hắn làm vậy.

Trương Khởi Linh nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, khẽ nhíu mày.

Suy nghĩ một lát, anh khẽ mím môi, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai người nắm lấy cơ hội, dùng sào tre chống bè gỗ, và thử thăm dò chèo về phía trước hai cái.

Điều khiến người ta không ngờ là, bè gỗ không còn bị mắc kẹt tại chỗ như vừa nãy, mà ngược lại thật sự tiến về phía trước, và cỗ quan tài kia cũng theo đó mà trôi nổi về phía trước.

“Được rồi!” Ngô Mặc vỗ tay một cái, phấn khích nói: “Mẹ kiếp, xem ra người xưa không lừa mình, chiêu này đúng là hiệu nghiệm thật.” “Lợi hại!” Hắc Nhãn Kính giơ ngón cái về phía Ngô Mặc, cười híp mắt nói: “Anh đây xuống đất nhiều năm rồi, chưa từng thấy nhân tài ưu tú như bảo bối.” Ngay sau đó Hắc Nhãn Kính đổi giọng, cười xấu xa nói: “Nhưng mà anh hình như quên nhắc bảo bối, nếu không có gì bất ngờ, Nhị thúc của bảo bối bây giờ chắc đang ở trên bờ, không biết ông ấy nghe thấy bảo bối bác học đa tài như vậy, sẽ có phản ứng gì nhỉ?” Ngô Mặc gần đây liên tục bị Ngô Nhị Bạch đánh cho một trận, vừa nãy khi chửi người, không cẩn thận lại nhập vai quan tài dưới chân, nên có chút đắc ý quên mình.

Nghe lời này, Ngô Mặc trượt chân một cái, suýt nữa ngã khỏi quan tài.

Nếu không phải Trương Khởi Linh đưa sào tre qua, giúp cậu giữ vững cơ thể, thì e rằng lúc này đã rơi xuống hồ uống nước rửa chân rồi.

Ngô Mặc nhảy trở lại bè gỗ, bĩu môi không vui mắng: “Mẹ kiếp anh đúng là thiếu đức, đúng là bình nào không mở thì nhắc bình đó, không thể cho tôi vui vẻ mấy phút à?” “Hắc hắc, anh đâu phải trà bác sĩ, đương nhiên không thể bình nào mở thì nhắc bình đó.” Hắc Nhãn Kính miệng không tha người, đáp lại cực nhanh.

Tiếng ù ù trong quan tài vẫn vang không ngừng, nhưng ba người họ căn bản không để ý.

Đồng thời dùng sức tay, nhanh chóng chống sào tre, chèo bè gỗ về phía bờ.

Kể từ khi tiếng chửi rủa của Ngô Mặc truyền đến, đám sương mù dày đặc giữa hồ liền dần tan biến, Ngô Nhị Bạch và những người khác cũng yên tâm trở lại.

Dù sao thì cái giọng đầy trung khí đó, vừa nghe là biết tên này chẳng có chuyện gì cả.

Cùng với việc Ngô Mặc chửi càng lúc càng khó nghe, sắc mặt Ngô Nhị Bạch cũng càng lúc càng khó coi.

Bất cứ lúc nào cũng ở trong trạng thái bùng nổ, chỉ cần châm lửa là cháy.

Ngô Tà lén lút nhìn Ngô Nhị Bạch một cái, bước chân nhẹ nhàng dịch sang bên phải, thân thể cố gắng trốn ra sau lưng Vương Bàn Tử.

Anh thật sự không muốn làm bia đỡ đạn cho Ngô Mặc nữa.

Với cái trình độ gây họa của thằng em mình, thêm vài lần nữa, chính anh cũng dễ mà chết yểu.

Giải Ngữ Hoa cũng không dám nhìn Ngô Nhị Bạch, không phải nói sợ Ngô Nhị Bạch đánh anh, mà là sợ bản thân không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Nhiều năm như vậy, Nhị gia nhà họ Ngô đối ngoại luôn ôn văn nhĩ nhã, nho nhã lễ độ.

Mang lại cho người ta cảm giác mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của ông.

Ngay cả Giải Ngữ Hoa mỗi lần gặp Nhị gia Ngô, đều cung kính và vô cùng tôn trọng.

Trước đây anh không biết nhiều thông tin về Ngô Mặc, chỉ dựa vào một số thông tin biết được người này đang học tập bên ngoài.

Còn về tính cách các mặt, Giải Ngữ Hoa không hiểu rõ lắm, bởi vì đối với anh mà nói, Ngô Mặc chỉ là một người ngoài.

Cùng lắm thì hai nhà có chút quan hệ họ hàng xa, xa không bằng mức độ quan tâm đối với Ngô Tà, dù sao anh và Ngô Tà cũng coi như là bạn thanh mai trúc mã.

Nhưng kể từ khi đụng phải Ngô Mặc ở Tháp Mộc Đà, Giải Ngữ Hoa luôn có một cảm giác kỳ lạ.

Anh không hiểu nổi, với cái tính cách của Ngô Nhị Bạch, sao lại có thể nuôi dạy ra một người như Ngô Mặc chứ?

Sau này anh phát hiện đối với tính cách của Ngô Mặc, Giải Liên Hoàn dường như cũng rất kinh ngạc, điều này càng khiến anh thêm tò mò.

Cùng với việc cùng nhau trải qua sinh tử, giao thiệp càng sâu, mức độ quan tâm của anh đối với Ngô Mặc càng cao.

Cũng càng thêm tò mò, rốt cuộc hồi nhỏ cậu ấy đã trải qua những gì?

Sau khi trở về Kinh đô, anh đặc biệt gọi điện cho Ngô Nhị Bạch để trò chuyện.

Sau một hồi thăm dò, anh kinh ngạc phát hiện, đừng nhìn Ngô Nhị Bạch trong điện thoại rất bình tĩnh.

Nhưng với kinh nghiệm nhìn người vô số của anh, vẫn phát hiện từ hơi thở nhỏ nhặt, Ngô Nhị Bạch đã rối loạn trong lòng.

Sau đó anh lại thăm dò Ngô Mặc, kết quả phát hiện chỉ cần nhắc đến Ngô Nhị Bạch, Ngô Mặc liền như chuột gặp mèo vậy.

Điều này khiến Giải Ngữ Hoa có chút đau lòng, cuối cùng cũng hiểu ra, trạng thái hiện tại của Ngô Mặc chính là cái mà người ta thường nói “vật cực tất phản”.

Cũng có nghĩa là, Ngô Mặc từ nhỏ lớn lên dưới áp lực cao của Ngô Nhị Bạch, có lẽ sau khi trưởng thành, không muốn tiếp tục cuộc sống như vậy, nên bây giờ mới hoàn toàn giải phóng bản tính.

Ngô Mặc bị Ngô Nhị Bạch đánh cho một trận, Giải Ngữ Hoa vừa buồn cười lại vừa đau lòng.

Anh luôn cảm thấy Ngô Mặc không dễ dàng gì, do đó mọi chuyện đều muốn che chở cho cậu.

Chương 133

Nhưng những cảnh tượng xảy ra sau đó, đơn giản là khiến anh mở rộng tầm mắt.

Anh nằm mơ cũng không ngờ, Ngô Mặc gây họa đến mức này, lại còn dám công khai trêu chọc Ngô Nhị Bạch là không được nữa à?

Mà phản ứng của Ngô Nhị Bạch càng khiến anh kinh ngạc không thôi.

Người đàn ông ôn văn nhã nhặn kia, dường như là một thùng thuốc súng, còn Ngô Mặc chính là tia lửa, hai người vừa chạm mặt là sẽ tạo ra hiệu ứng nổ.

Suy nghĩ một lát, Giải Ngữ Hoa bước chân hơi nhích về phía trước, cố gắng đứng chắn trước Ngô Nhị Bạch, ít nhất cũng tạo cơ hội cho Ngô Mặc có thời gian hòa hoãn.

Bè gỗ chèo rất nhanh, thoáng cái đã đến bờ.

“Chú Kinh, tìm mấy người làm qua đây kéo quan tài lên.” Ngô Mặc vừa nhìn thấy Nhị Kinh đang đợi ở bờ, liền trực tiếp nhảy từ bè gỗ lên bờ, vội vàng dặn dò: “Mọi người cẩn thận một chút, trong quan tài này vẫn luôn phát ra âm thanh, không biết bên trong có thứ gì.” Nhị Kinh vẫn luôn lo lắng cho Ngô Mặc, lúc này thấy cậu an toàn trở về, vội vàng tiến lên, hạ giọng nhỏ nhẹ nhắc nhở: “Nhị gia sắc mặt không tốt, lát nữa cậu cẩn thận chút.” Ngô Mặc bĩu môi, tâm trạng có chút u uất, cái này gọi là chuyện gì đây?

Con nhà người khác có thành tựu, cha mẹ chẳng phải đều cố gắng biểu dương, sao đến lượt mình lại khác vậy chứ?

Rốt cuộc là có vấn đề ở chỗ nào?

Mấy người kinh nghiệm đầy mình, tay cầm mấy cái móc dài, dùng sức kéo quan tài lên bờ.

Cái quan tài lớn này vô cùng nặng, sáu người tay chân kia vậy mà kéo mãi không nhúc nhích.

Cuối cùng lại thêm mấy người nữa, hợp sức mới kéo được nó lên.

Trong quá trình kéo, Ngô Mặc vừa định qua giúp một tay, một giọng nói âm trầm vang lên từ phía sau cậu, “Mày đi đâu đấy?” Giọng nói này quá đỗi quen thuộc, dọa Ngô Mặc giật mình rụt cổ lại.

Chẳng cần quay đầu cũng biết, chắc chắn là nhị thúc thân yêu nhất nhà mình, Ngô Nhị Bạch rồi.

Ngô Mặc cứng đờ cổ, quay người lại cười gượng gạo: “Nhị thúc, sao ông lại ra đây?

Cháu còn tưởng ông đã đi nghỉ sớm rồi chứ.” “Ha ha, mày nghĩ tao ngủ được sao?” Ngô Nhị Bạch híp mắt, đưa tay ra, trực tiếp vặn tai Ngô Mặc.

Ông ta cười lạnh một tiếng đầy âm hiểm: “Xem ra mày học nhiều năm cũng không uổng, vốn từ ngữ cũng không tồi đấy nhỉ, mấy vị Đường Tống Bát Đại Gia chắc cũng không bì được mày đâu, sao mày không đi xuất bản sách đi?” “Ối ối, nhị thúc, ông nhẹ tay thôi, đông người thế này, giữ thể diện cho cháu chứ.” Ngô Mặc kêu la ối ối không ngừng, cậu ta nào có quan tâm thể diện là gì.

Đối với cậu ta, không chịu thiệt trước mắt mới là quan trọng nhất.

Giải Ngữ Hoa cũng không ngờ, ý đồ của mình vừa rồi bị Ngô Nhị Bạch nhìn thấu, đành bất lực nhường đường.

Đồng thời trong lòng âm thầm chúc phúc Ngô Mặc, hy vọng cậu ta sẽ bị đánh nhẹ một chút thôi.

“Mẹ kiếp mày còn biết thể diện là gì à?

Mặt mũi ông đây đều bị mày làm mất hết rồi.” Ngô Nhị Bạch tức đến xanh cả mặt, nếu mà trang điểm nhẹ một chút, là có thể cosplay cương thi luôn.

Mấy tay chân trên bờ này đều là những người đi theo ông ta nhiều năm, ai cũng biết Ngô Mặc là do Ngô Nhị Bạch một tay nuôi lớn.

Hơn nữa rất nhiều lúc, khi Ngô Nhị Bạch nhắc đến Ngô Mặc với họ, luôn có chút đắc ý, khoe khoang việc mình dạy dỗ ưu tú đến mức nào.

Nhưng hôm nay Ngô Mặc bày ra trò này, đơn giản là tát thẳng vào mặt Ngô Nhị Bạch.

Con cái nhà ai ưu tú mà chửi bậy đỉnh thế này à?

Cái mẹ kiếp này, không có mấy năm luyện tập thì không thể nói ra cái tiết tấu như nó được.

Vừa rồi những tay chân kia lén nhìn mình bằng ánh mắt gì, Ngô Nhị Bạch đều thấy rõ cả, trong lòng suýt chút nữa thì tức phát nổ.

Bởi vậy Ngô Mặc vừa lên bờ, ông ta cũng lười nghĩ đến hình tượng cá nhân gì nữa, cứ xả giận cái đã.

Ngô Mặc đúng là bị dạy dỗ một trận, tai cứ thế bị Ngô Nhị Bạch vặn xoắn thành hình bánh quai chèo.

Nếu không phải có tay chân chạy đến truyền lời, nói quan tài đã được kéo lên, Ngô Nhị Bạch còn chưa chắc đã buông tay.

Ông ta liếc Ngô Mặc hừ lạnh một tiếng: “Cút qua xem đi, nếu tao còn phát hiện mày nói năng luyên thuyên nữa, xem tao xử lý mày thế nào!” Ngô Mặc xoa xoa cái tai bị vặn đỏ, lén lút oán giận: “Chính ông chẳng phải cứ một câu là 'mẹ nó' đó sao?

Tục ngữ nói 'thượng lương bất chính hạ lương oai', chẳng phải cháu đều học từ ông sao?” Nhưng lời này cậu ta không dám nói to.

Ngô Nhị Bạch đang lúc nổi cáu, nếu cậu ta thật sự nói ra, thì không chỉ đơn giản là vặn tai nữa.

Chắc là cái quan tài vừa kéo lên này, rất nhanh sẽ đổi chủ nhân thôi.

Nghĩ đến cái quan tài quỷ dị đó, Ngô Mặc vội bước nhanh mấy bước đến bên bờ cát.

Lúc này xung quanh quan tài đã chật kín tay chân, đèn pin đều chiếu lên trên.

Vừa nãy dưới nước không nhìn rõ, giờ kéo lên bờ dưới ánh đèn, liền hiện ra vô cùng rõ ràng.

Từ khi bị kéo lên bờ, tiếng ong ong liền ngừng lại, cứ như rời khỏi nước, nó liền mất đi hoạt lực.

Ngô Mặc đi đến gần quan sát kỹ, chỉ thấy cái quan tài lớn này đen kịt, trên đó quấn đầy các loại xích sắt.

Phía trước quan tài chính là cái đầu quỷ đồng xanh mà Ngô Mặc vừa nhìn thấy, còn phía đuôi nó thì điêu khắc một đóa hoa sen.

“Hoa sen?

Lạ thật, thông thường trên quan tài sẽ khắc hoa sen, là mong con cháu đông đúc phúc lộc dồi dào, vậy hoa sen này có ý nghĩa gì?” Ngô Mặc có chút nghi hoặc, đi quanh quan tài một vòng, vuốt cằm suy tư: “Ma quỷ và hoa sen, rốt cuộc là có ý gì đây?” Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh sau khi lên bờ, liền đứng cách quan tài không xa.

Quan tài đã được đưa về, những việc còn lại nên giao cho tay chân nhà Ngô.

Ngô Tà đi tới, huých Ngô Mặc một cái, khẽ nói: “Không sao chứ, vừa nãy tôi thấy nhị thúc lại xử lý cậu à?” “Mày biết cái quái gì, đó là biểu hiện của tình yêu đấy.” Ngô Mặc phì nhổ Ngô Tà một tiếng, rồi chỉ vào quan tài nói: “Lão ca, anh nói xem tại sao trên quan tài này lại khắc hoa sen?

Anh đã thấy cái loại này bao giờ chưa?” “Thấy thì chưa thấy bao giờ, nhưng tôi nghe nói quan tài Từ Hy là đầu đội lá sen phỉ thúy, chân đạp hoa sen bích tỳ.” Ngô Tà cũng khoanh tay nói: “Nhưng cũng không giống cái quan tài này, hoàn toàn điêu khắc ra như vậy.” “Tao nói hai anh em chúng mày là chuột gặm tượng gỗ -- mài nhàn răng đấy à?” Vương Bàn Tử chen tới, tay đặt lên vai Ngô Mặc: “Trên này giờ toàn là xích sắt, có nhìn cũng chẳng ra cái gì, chi bằng cứ thế mà mở ra xem bên trong rốt cuộc có gì?” “Phải, Bàn ca nói quá đúng!” Ngô Mặc vỗ tay cái đét đồng tình: “Mặc kệ nó khắc cái quái gì, ông đây trực tiếp cho nó mở toang thiên linh cái ra, xem bên trong rốt cuộc là thứ chó má gì!” Cậu ta và Vương Bàn Tử vừa hợp ý, liền chuẩn bị tìm dụng cụ cạy quan tài ra.

“Tiểu Mặc, đợi đã.” Giải Ngữ Hoa không chịu nổi, vội chen lời: “Tình huống chưa rõ ràng, đừng manh động, lỡ trong quan tài thi biến thì sao?

Cậu đừng vội, cứ chuẩn bị kỹ lưỡng rồi hẵng ra tay.” Ngô Nhị Bạch đứng bên cạnh không nói gì, vẫn luôn chú ý Ngô Mặc.

Ông ta muốn xem thử thằng cháu này của mình, rốt cuộc có thủ đoạn gì?

Đối với năng lực của Ngô Mặc, Ngô Nhị Bạch hiện tại mù mịt.

Tuy nói ông ta đã đảm bảo với Ngô Mặc là tuyệt đối không can thiệp, nhưng trong lòng vẫn có đủ loại suy đoán.

Đặc biệt là bây giờ Ngô Mặc dự định tiến vào cái vòng này, vậy thì Ngô Nhị Bạch cần phải biết, Ngô Mặc rốt cuộc có năng lực để chống đỡ gia đình này không?

“Ca, làm mấy chuyện này ấy mà, cứ như đánh bài ấy.” Ngô Mặc khẽ cười, khoác vai Giải Ngữ Hoa: “Thắng thua năm ăn năm thua, làm gì có cái gì an toàn một trăm phần trăm?

Anh là quá cẩn thận rồi, không mệt sao?” “Mệt sao?” Giải Ngữ Hoa tự hỏi lòng mình.

Anh nói không rõ là mệt hay không mệt, chỉ biết nếu không cẩn thận, anh có thể thật sự không sống được đến bây giờ.

“Hắc hắc, ca, đừng nghĩ nữa, mệt hay không mệt cũng qua rồi, dù sao sau này có chuyện gì còn có thằng em này gánh giúp anh.” Thấy Giải Ngữ Hoa im lặng, Ngô Mặc xắn tay áo lên, an ủi: “Mấy lão già khốn nạn nhà anh cứ lải nhải không ngừng, thằng em này sẽ đánh gãy cái chân thứ ba của bọn họ, để bọn họ đi làm tổng quản thái giám hết đi.” Mỗi lần Giải Ngữ Hoa có chút buồn bã, đều sẽ bị cách an ủi của Ngô Mặc chọc cười.

Dường như tên này không biết phiền não là gì vậy, lúc nào cũng vui vẻ như thế khiến người ta nhìn vào tâm trạng sảng khoái.

“Được thôi, vậy sau này anh sẽ nhờ Mặc thiếu gia đây chiếu cố rồi.” Giải Ngữ Hoa cười lắc đầu, khẽ nói: “Thôi được rồi, cậu muốn mở quan tài vẫn phải cẩn thận đấy, cái loại quan tài bị xích sắt quấn quanh này, tôi đã từng thấy trong một số hung mộ, thông thường là để ngăn người trong quan tài đầu thai chuyển thế, có thể nói là một thủ đoạn rất âm hiểm.” “Ừm, tôi hiểu rồi.” Ngô Mặc gật đầu, trực tiếp đi đến phía trước quan tài, nhìn chằm chằm vào cái đầu quỷ kia bắt đầu nghiên cứu.

Mặt quỷ đầu dữ tợn, hai con mắt to lồi ra, tóc tai bù xù.

Hai chiếc răng nanh nhọn hoắt trực tiếp chìa ra ngoài môi, lộ rõ vẻ hung ác, khiến người nhìn thấy đều không rét mà run.

“Hả?

Cái gì thế này?” Ngô Mặc cảm thấy không đúng, nhìn chằm chằm vào chiếc răng nanh quan sát hồi lâu, lúc này mới phát hiện trên đó lại khắc đầy những chữ nhỏ li ti.

“Huynh đệ, nhìn gì thế?

Còn không mau động thủ?” Vương Bàn Tử chen mấy tay chân ra, cầm cái xẻng lại gần, vỗ vỗ vai Ngô Mặc, nói: “Mày đứng đây nói chuyện với nó à?” “Bàn ca, anh thô thiển quá rồi, tục ngữ nói tiên lễ hậu binh, đừng có vừa ra là động đao động thương.” Ngô Mặc liếc Vương Bàn Tử một cái, khinh bỉ bĩu môi, chỉ vào quan tài nói: “Hiểu không hả, đây toàn là văn vật đấy, phải cẩn thận đối đãi.” “Đúng thế, Bàn Tử, cậu lúc nào cũng hấp tấp.” Ngô Tà chen lời: “Mấy lần đều không cẩn thận, sau đó lật thuyền.” Nói xong, anh quay đầu nhìn Ngô Mặc: “Tiểu Mặc, cậu phát hiện ra gì rồi à?” Trời quá tối, Ngô Tà lại đứng phía sau, nhất thời không chú ý đến chi tiết trên quan tài.

“Anh xem trên cái răng nanh này, có phải khắc bùa chú không?” Ngô Mặc ngồi xổm xuống, cầm đèn pin cẩn thận quan sát chữ viết trên đó, càng nhìn càng thấy giống một loại bùa chú.

Gần đây cậu ta rất có hứng thú với một loạt thứ của Đạo gia.

Luôn cảm thấy học mấy thứ này xuống mộ, tổng cộng cũng tiện hơn là trong túi chỉ có móng lừa đen, bởi vậy đối với một số bùa chú cũng định bắt đầu nghiên cứu một chút.

Tuy nói trong máu của cậu ta có công hiệu tránh tà, gặp một số sinh vật cấp thấp còn có thể tiến hành áp chế huyết mạch, nhưng ai lại muốn tự tìm cái chết không?

Tuy nhiên học thuyết Đạo gia uyên bác tinh thâm, cậu ta cũng chỉ có thể chọn vài cái có hứng thú để nghiên cứu trước.

Còn về những thứ cao cấp hơn, cậu ta định mặc cả với hệ thống xem có thể biến thành phần thưởng nhiệm vụ không.

“Quả thực rất giống một loại chú ngữ, chỉ có điều loại này tôi chưa nghiên cứu, cũng không nói ra được thông tin cụ thể.” Ngô Tà cong mông nhìn một lúc, do dự nói: “Hay là hỏi nhị thúc?

Chương 134

Ông ấy đối với loại này chắc là có thể hiểu được.” Ngô Mặc lén liếc Ngô Nhị Bạch ở gần đó, hạ thấp giọng nói: “Thôi bỏ đi, tôi nào có rảnh rỗi mà đi chọc ông ấy, bỏ đi, mặc kệ nó là chú ngữ gì, tôi cứ cạy tấm ván quan tài ra xem trước đã.” Ngô Nhị Bạch vẫn luôn đứng cách đó không xa không nói gì, ông ta không muốn nhúng tay vào chuyện này, muốn xem thử thằng cháu này có thủ đoạn gì để xử lý.

Nhìn chằm chằm vào xích sắt trong miệng quỷ đầu, Ngô Mặc suy tư một lát, xắn tay áo đứng thẳng người.

Cậu ta rất dứt khoát đưa ngón giữa tay phải, cắm vào vị trí trung tâm nhất của mấy sợi xích sắt trong miệng quỷ đầu.

Nghĩ đến kỹ thuật cơ quan cấp thấp mà hệ thống đã dạy cho mình, cảm nhận xúc cảm nhỏ bé ở đầu ngón tay, có tiết tấu nhẹ nhàng nhấn vào bên trong.

Đồng thời tay trái vặn mắt trái quỷ đầu, ấn xuống.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngô Tà và những người khác, một trận tiếng xích sắt lạch cạch vang lên, quỷ đầu từ từ há to miệng, nhả ra xích sắt trong miệng.

Từng sợi xích sắt như mang theo gai nhọn, lướt qua tay phải Ngô Mặc, mang đến cho cậu ta từng trận đau nhói.

Nhưng Ngô Mặc dường như không hề hay biết, ngón tay vẫn vững vàng cắm ở bên trong.

Rất nhanh, chuyện kỳ lạ hơn đã xảy ra.

Những sợi xích sắt lỏng lẻo này, như thể không chịu nổi oán khí trong quan tài, từng sợi bắt đầu đứt rời, tiếng vỡ lốp bốp trên bãi cát vang lên đặc biệt rõ ràng.

Ngô Mặc rút ngón tay ra khỏi miệng quỷ đầu, lông mày khẽ cau lại, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Không biết tại sao, vừa rồi khi đưa tay vào, cậu ta đột nhiên có cảm giác cực kỳ ghét bỏ đối với cái quan tài này.

Với chút kinh nghiệm sẵn có, cậu ta hiểu rằng, có lẽ thứ trong quan tài này rất tà ác.

Bởi vậy cậu ta mới có phản ứng lớn như vậy, dù sao huyết mạch Thanh Long cũng khắc chế tà vật.

“Được lắm huynh đệ, mày đúng là đỉnh của chóp rồi, không tồi, có nghề đấy!” Vương Bàn Tử mạnh mẽ vỗ vai Ngô Mặc, giơ ngón cái lên khen ngợi: “Thật không ngờ, công lực ngón tay của mày cũng không tồi, sắp đuổi kịp Tiểu Ca rồi đấy.” “Mẹ kiếp mày khen người đúng là quái đản.” Ngô Mặc liếc trắng mắt, nói với Vương Bàn Tử: “Lấy cây xà beng lại đây, chuẩn bị mở quan tài, ông đây muốn xem bên trong rốt cuộc có yêu ma quỷ quái gì!” “Tay không sao chứ?” Giải Ngữ Hoa đi tới, nắm lấy tay Ngô Mặc.

Phát hiện trên đó lại xuất hiện mấy chấm đỏ nhỏ, vội nói: “Trên quan tài có độc à?” “Ca, không sao, chỉ là vừa nãy xích sắt có gai nhọn, bị đâm mấy cái thôi.” Ngô Mặc rút tay ra, tùy tiện bịa một lý do.

Phủi phủi tay chẳng chút để tâm: “Chuyện nhỏ thôi, lát nữa là khỏi rồi.” Tuy Ngô Mặc có khả năng giải độc bằng huyết mạch, nhưng độ dung hợp của cậu ta hiện tại không cao.

Bởi vậy đối với loại oán độc khí trong quan tài, nhất thời khó mà thanh trừ.

Tuy nhiên cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là thời gian thanh độc cần lâu hơn một chút, cũng sẽ không ảnh hưởng đến cơ thể.

Giải Ngữ Hoa làm sao có thể tin lý do của cậu ta.

Nhưng cũng không có cách nào với Ngô Mặc, chỉ có thể khẽ thở dài, quay đầu dặn dò tay chân Giải gia đi lấy thuốc giải độc về.

Người của Lão Cửu Môn quanh năm xuống mộ, thường xuyên phải đối phó với thi thể tà vật, cho nên hầu như mỗi nhà đều có thủ đoạn giải độc riêng của mình.

Trong đó Giải gia tài lực dồi dào, thuốc giải độc dùng nguyên liệu đầy đủ nhất, dược hiệu tốt nhất.

Nhưng Giải Cửu Gia năm đó là người làm ăn, loại phương thuốc này làm sao có thể dễ dàng truyền cho người khác, vẫn luôn giữ chặt trong tay mình.

Lúc này xích sắt trên quan tài đã hoàn toàn đứt lìa, lộ ra bản thân quan tài.

Chỉ thấy cái quan tài này toàn thân đen kịt, hai bên ván quan tài dùng mực son vẽ đầy các loại bùa chú, dày đặc đến chóng mặt.

“Cẩn thận, đây là một loại nguyền rủa.” Hắc Nhãn Kính lại gần phía sau Ngô Mặc, khẽ nói: “Trên quan tài khắc thứ này, chứng tỏ đối phương muốn người chết vĩnh viễn ở lại đây.” “Khốn kiếp, vậy là, bên trong này có đủ đồ bồi táng à?” Ngô Mặc nghiến răng, “Chuyện không có dầu mỡ gì, thật khiến người ta không có động lực.” Nói là vậy, Ngô Mặc vẫn đưa tay nhận lấy xà beng từ tay một tay chân bên cạnh.

Cầm lên ước lượng một chút, nói với Hắc Nhãn Kính: “Thôi được rồi, không tiền thì không tiền, chửi bới nửa ngày, ông đây cũng phải xem xem, bên trong rốt cuộc là nam hay nữ.” “Tiểu Mặc, cậu xem đây là gì?” Ngô Tà đột nhiên chỉ vào một vị trí không đáng chú ý trên đỉnh quan tài, kinh ngạc hô: “Cái đinh quan tài này sao lại màu đỏ?” Người xưa rất chú trọng đến quan tài, sớm nhất trước đây quan tài đều dùng dây da buộc chặt toàn bộ quan tài và nắp lại với nhau.

Ngang ba sợi, dọc hai sợi, thông thường sợi ngang dài hơn, sợi dọc ngắn hơn, vì thế có một câu nói là "tam trường lưỡng đoản" (ba dài hai ngắn).

Còn "đinh quan tài" còn có tên là đinh trấn quan, thông thường nói là có thể trấn trạch tránh tà.

Đồng thời còn có một cách nói, đó là một khi quan tài đã đóng đinh, người sống và người chết liền âm dương cách biệt, mỗi người một nẻo.

Đóng đinh trên quan tài, cũng có ý nghĩa con cháu hưng vượng, vì thế những cây đinh này còn gọi là "đinh tử tôn".

Bất kể gọi thế nào, những cây đinh này đều là đinh thông thường, rất ít khi dùng loại đinh lớn màu đỏ rực như thế này.

Ngô Mặc nhìn những cây đinh trên quan tài, lại quay đầu nhìn Ngô Tà đang kinh ngạc hô, trên mặt lộ ra vẻ mặt phức tạp khó chịu.

"Ca, anh có thể tránh xa cái thứ này một chút được không?" Ngô Mặc ho khan một tiếng: "Anh cứ như quả bom nguyên tử vậy, đi đến đâu kích nổ đến đó, bất kể sinh vật chết bao lâu, chỉ cần đụng phải anh, y như dẫm phải bẫy điện, tất cả đều nhảy dựng lên." Nói đến đây, Ngô Mặc nghiêm túc nói tiếp: "Thằng em này đề nghị anh, sau khi về đừng mở tiệm nữa, anh chi bằng đến phòng cấp cứu bệnh viện làm thêm đi, nói không chừng mấy người sắp lìa đời, đụng phải anh còn có thể sống lại đấy." Xung quanh có mấy tay chân là người đi theo Ngô Tam Tỉnh, cũng từng nghe nói về tin đồn thể chất đặc biệt của Ngô Tà, nghe Ngô Mặc nói như vậy đều cúi đầu cười thầm.

Ngô Tà nghe xong suýt chút nữa thì tức đến lệch mũi, biện giải:

“Chuyện này liên quan gì đến tôi, lần nào cũng là mấy thứ kỳ quái kia đuổi theo tôi, cậu tưởng tôi muốn à?” Anh ta tuy miệng rất cứng rắn, nhưng cơ thể lại rất thành thật mà lùi về sau mấy bước.

Đồng thời còn tiện tay kéo Vương Bàn Tử đi: “Thằng mập chết tiệt, mày cười cái quái gì, mày tưởng nó chỉ nói tao thôi à?

Mày cũng chẳng tốt đẹp gì hơn đâu.” Ngô Mặc nhìn chằm chằm vào đinh quan tài màu đỏ một lúc, nhắm đúng vị trí đinh đỏ, dùng mặt phẳng của cây xà beng trong tay mạnh mẽ cắm vào khe hở của cây đinh.

Hai tay dùng sức ấn xuống, cây đinh từ từ bị nhổ ra.

“Dài chín tấc?” Cậu ta cầm cây đinh trong tay, lẩm bẩm: “Vãi chưởng, chẳng lẽ trong quan tài này thật sự là nhân vật lớn nào đó?

Nhưng mà nhân vật lớn nào não tàn mà dùng đinh quan tài màu đỏ chứ?” Từ xưa đến nay, dân gian đối với độ dài của đinh quan tài không có quy định thống nhất, chỉ có đế vương tướng tướng mới có các loại quy định.

Trong đó lấy số chín làm tôn, ngụ ý thuyết Cửu Ngũ Chí Tôn.

Bởi vậy đinh chín tấc, thông thường chỉ có hoàng đế mới có thể sử dụng.

Nhưng đinh quan tài màu đỏ thông thường là để trấn áp thần hồn, tức là hoàn toàn giam cầm người chết trong một thước ba tấc đất của quan tài này.

Đừng nói là còn muốn hưởng phúc sau khi chết, ngay cả muốn tiến vào luân hồi, đó cũng là không thể.

“Cho tao xem.” Vương Bàn Tử ở phía sau tò mò nửa ngày, thoát khỏi Ngô Tà trực tiếp chen vào.

Từ tay Ngô Mặc cầm cây đinh trong tay, ước lượng trọng lượng, kinh ngạc hô: “Vãi chưởng, cái trọng lượng này, cảm giác cầm trên tay này, chẳng lẽ là vàng ròng?” Vương Bàn Tử quanh năm đi lại trong mộ và chợ ma đồ cổ.

Đối với các loại kim bạc, dựa vào cảm giác tay, đoán cũng có thể đoán được tám chín phần mười, dù sao đây cũng là nghề kiếm cơm của hắn.

Vừa nói Vương Bàn Tử vừa rút dao găm ra, đối diện cây đinh bắt đầu cạo.

Liên tục mấy cái, lớp vỏ ngoài của cây đinh rất nhanh bị cạo ra lộ ra màu sắc nguyên bản bên trong.

Mượn ánh đèn pin Vương Bàn Tử nhìn, lập tức cười phá lên: “Hắc, Bàn gia ta nói gì mà chả đúng, quả nhiên là vàng thật.” “Đây là chu sa à?” Ngô Tà dùng ngón tay nhéo một chút thứ bị cạo ra.

Lại ngửi mùi, nói: “Chu sa và vàng ròng làm đinh, đúng là có sáng tạo.” “Trước đừng quản mấy thứ này, cạy quan tài ra rồi nói.” Ngô Mặc ngắt lời Ngô Tà.

Chớp chớp mắt, nhìn anh ta nói: “Sao anh lại qua đây nữa rồi?

Anh lùi về sau trước đi, đợi tôi mở xong rồi anh hãy qua.” “Hắc hắc, Tiểu Tam gia cái thể chất này đúng là tuyệt vời ông mặt trời.” Hắc Nhãn Kính khẽ cười thành tiếng, xen vào nói: “Còn thu hút yêu ma hơn cả Thập toàn đại bổ đan nữa chứ.” Ngô Tà: “...” “Tiểu Mặc, lại đây.” Trong lúc mấy người nói chuyện, Giải Ngữ Hoa đi tới, kéo Ngô Mặc sang một bên, nói: “Há miệng.” “A?” Ngô Mặc không hiểu rõ nên, ngoan ngoãn há miệng.

Giải Ngữ Hoa trực tiếp nhét một viên thuốc trong tay vào miệng cậu ta.

Dặn dò: “Ngậm, đừng nuốt xuống, chắc là có thể giải trừ độc tố trên tay cậu.” Đan dược vào miệng, Ngô Mặc chỉ cảm thấy trong miệng một trận hương thơm thanh khiết, trực tiếp thấm vào tâm tỳ, trong nháy mắt cảm thấy có một luồng hơi ấm lan khắp toàn thân.

Giải Ngữ Hoa lại từ trong túi lấy ra mấy viên thuốc, đưa đến trước mặt Ngô Tà và mấy người khác, nói: “Mỗi người một viên, ngậm thuốc dưới lưỡi, có thể tránh thi khí.” “Ôi chao, đây đúng là hàng tốt rồi, đúng là tốn kém cho Hoa gia rồi.” Vương Bàn Tử vươn bàn tay to ra, giành lấy một viên trước, không nghĩ ngợi gì liền ném thẳng vào miệng.

Hắn ta nào có phải kẻ ngốc, đồ Giải Ngữ Hoa đích thân mang đến, không có món nào là không tốt cả.

Tục ngữ nói có tiện nghi không chiếm thì là đồ vương bát đản, tóm lại hắn Vương Bàn Tử không muốn làm cái đồ vương bát đản đó.

Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà, cũng ngậm đan dược trong miệng.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng từ bên cạnh đi tới, không nói một lời nào, trực tiếp lấy viên thuốc cuối cùng trong tay Giải Ngữ Hoa bỏ vào miệng.

Chuẩn bị xong xuôi, mấy người họ lần lượt đứng quanh quan tài.

Ngô Mặc miệng đếm một hai ba, mấy người cầm xà beng vào khe hở quan tài, đồng thời dùng sức.

“Kẽo kẹt kẽo kẹt”, nắp quan tài nặng nề phát ra từng tiếng động.

Âm thanh này vô cùng chói tai, khiến người nghe cảm thấy rất khó chịu.

Từ từ, một khe hở lộ ra, Ngô Mặc hô: “Mấy anh em tăng thêm sức, chúng ta cho nó mát mẻ luôn.” Tuy nói nắp quan tài nặng đến mức tà dị, nhưng không chặn được mấy người này thân thủ và thể lực đều vượt xa người thường.

Không lâu sau nắp quan tài liền bị mấy người hất xuống đất, phát ra tiếng động nặng nề.

“Xong rồi, xử lý xong.” Ngô Mặc ném cây côn sang một bên, rút dao găm từ thắt lưng ra, nói: “Nào, để tiểu gia đây xem, rốt cuộc mày là người hay là yêu, hay là thứ kết hợp giữa người và yêu đây?” Ngô Nhị Bạch đã lười quan tâm Ngô Mặc, ông ta xem như đã phát hiện ra rồi, cái thằng cháu này mồm nó không thể nói ra lời hay lẽ phải.

Nếu mà thật sự vì mấy chuyện này mà giận nó sao?

Ha ha, vậy đúng là sống phí đời rồi.

“Ối trời, cái này...” Khi Ngô Mặc nhìn rõ người trong quan tài, cậu ta liền sững sờ: “Sao lại là người hiện đại?

Chương 135

Mà còn là phụ nữ nữa chứ?” “Sao thế?” Hắc Nhãn Kính bước nhanh một bước, đi đến bên cạnh Ngô Mặc.

Tay trái khoác vai Ngô Mặc, thò đầu nhìn vào quan tài, trong mắt sau cặp kính râm cũng lóe lên một tia nghi hoặc.

“Vãi chưởng, sao lại là một người phụ nữ hiện đại?

Cái quan tài này nhìn niên đại ít nhất cũng phải nghìn năm rồi.” Vương Bàn Tử gãi đầu, “Chẳng lẽ người này thấy quan tài đáng giá?

Nhịn không được mà chiếm làm của riêng à?” Ngô Tà liếc trắng mắt Vương Bàn Tử, bực bội nói: “Nhà mày thích quan tài, tự mình nằm xuống đi?” Vẻ mặt của Ngô Mặc khiến mọi người tò mò, họ lần lượt đi đến bên quan tài, nhìn vào trong, kết quả ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Chỉ thấy trong quan tài nằm một người phụ nữ trẻ tuổi, nhìn khoảng 20 tuổi, sắc mặt hồng hào.

Nhưng đây không phải nguyên nhân chính, điều quan trọng nhất là người phụ nữ này lại là một người hiện đại.

Trên đầu buộc kiểu tóc đuôi ngựa thịnh hành thời đó, trên người mặc quân phục thập niên 70, lúc này đang yên bình nằm trong quan tài.

Nếu không phải Ngô Mặc đích thân kéo quan tài ra khỏi nước, chỉ nhìn vào trạng thái và độ đàn hồi của làn da người này, còn tưởng người phụ nữ này vừa mới ngủ say.

Ngô Nhị Bạch vẫn luôn đứng phía sau, nghe thấy Ngô Mặc kinh ngạc hô, liền bước nhanh tới.

Khi ông ta nhìn rõ người phụ nữ trong quan tài, sắc mặt bắt đầu xanh mét, nhịn không được khẽ nói: “Sao lại là cô ta?” “Nhị thúc, ông nhận ra người phụ nữ này sao?” Ngô Mặc quay đầu nhìn Ngô Nhị Bạch, thấy sắc mặt ông ta vô cùng khó coi, vội vàng hỏi: “Người này là ai?” Ngô Nhị Bạch im lặng hồi lâu, một lúc sau mới khẽ thốt ra hai chữ qua kẽ răng: “Hoắc Linh.” “Hoắc Linh?” Ngô Mặc sững sờ, thầm nghĩ: “Hoắc Linh chẳng phải đã biến thành Cấm Bà, bị giam giữ trong Viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc rồi sao?

Sao lại xuất hiện trong quan tài này nữa chứ?” Ngô Nhị Bạch không biết chuyện Viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, nhưng ông ta biết năm đó Hoắc Linh quả thực đã gia nhập đội khảo cổ, tham gia vào dự án này.

Chỉ có điều ông ta nhớ không lâu sau Hoắc Linh đã quay về Kinh Đô, vì thế Hoắc lão thái thái còn đặc biệt mở tiệc tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, để đón mừng con gái.

Lúc đó ông ta vừa hay có việc ở Kinh Đô, đồng là hậu duệ Cửu Môn, liền cũng tham gia bữa tiệc này.

Khi đó Ngô Nhị Bạch đứng dậy đi vệ sinh, trên đường vô tình thấy Hoắc Linh.

Phát hiện cô gái này biểu hiện có chút kỳ lạ.

Vẻ mặt căng thẳng, trên mặt âm trầm, không hề có chút biểu cảm vui vẻ nào.

Ngô Nhị Bạch có chút kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, tưởng là cô gái đang ở tuổi dậy thì nên mâu thuẫn với mẹ.

Phải biết cái năm tháng đó, rất nhiều con cháu danh môn để thể hiện cá tính của mình, luôn phải biểu hiện khác biệt một chút.

Từ đó về sau, Ngô Nhị Bạch liền không còn gặp lại Hoắc Linh nữa.

Nhưng lại nghe được một tin đồn, nói rằng Hoắc Linh đột nhiên bỏ nhà ra đi, không thấy tung tích.

Ngô Nhị Bạch nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trong quan tài, trầm giọng nói: “Nếu ta không nhìn lầm, chính là cô ta.” “Ngô nhị thúc, ông có thể xác định không?” Giải Ngữ Hoa đi tới, khẽ hỏi: “Hoắc nãi nãi vẫn luôn tìm kiếm manh mối của cô ấy, nếu thật sự là Hoắc Linh, vậy cháu cần phải liên hệ với lão nhân gia.” “Khoan đã.” Ngô Mặc vội chen lời: “Nhị thúc, sao ông lại khẳng định chắc chắn người này là Hoắc Linh?

Nhìn dáng vẻ hiện tại của cô ta, đoán chừng lúc nằm vào đây nhiều nhất cũng chỉ hơn 20 tuổi, tức là, thời gian đã trôi qua hơn 30 năm, trí nhớ của ông tốt đến vậy sao?” “Sao, mày nghi ngờ tao sẽ nhận nhầm à?” Ngô Nhị Bạch không chút biểu cảm nhìn Ngô Mặc, giọng nói lạnh lẽo: “Nhị thúc tao đây còn chưa đến mức già yếu lẩm cẩm, không nhớ được chuyện.” “Vậy ông rất hiểu cô ta?

Biết đặc điểm trên người cô ta, ví dụ như vết bớt các thứ?” Ngô Mặc nào có quan tâm Ngô Nhị Bạch đen mặt, nói tiếp: “Lão già Bàn Mã từng nói, sau khi đội khảo cổ năm đó bị hắn giết chết, chưa đầy hai ngày lại xuất hiện trở lại trên bãi cát, làm sao ông có thể khẳng định chắc chắn rằng người trong quan tài là Hoắc Linh thật?” Ngô Nhị Bạch tức đến mặt đen sì, chỉ vào Ngô Mặc mắng: “Mẹ kiếp mày nói tiếng người đấy à?

Nhị thúc tao đây là một thằng đàn ông, làm sao biết được dấu vết trên người con gái nhà người ta?

Tao năm đó có gặp nó một lần, nhớ được gương mặt nó, nên tao mới nói người này là nó.” “Hứ, nói nghe hay ghê, không có gian tình gì, ai lại rảnh rỗi mà nhớ một cô gái ba mươi mấy năm chứ?” Ngô Mặc bĩu môi, lén lút lẩm bẩm một câu.

Ngô Nhị Bạch: “...” Thấy sắc mặt Ngô Nhị Bạch từ đen chuyển sang xanh, sắp hóa đen, Ngô Mặc vội vàng chuyển chủ đề.

Nói với Giải Ngữ Hoa bên cạnh: “Ca, cá nhân em đề nghị vẫn là đừng thông báo cho Hoắc gia vội, chuyện chưa điều tra rõ ràng, vội vàng thông báo cho đối phương, lỡ Hoắc gia cũng nhúng tay vào, biến số quá nhiều.” Giải Ngữ Hoa vẫn luôn đứng bên cạnh Ngô Mặc, nghe thấy những lời lẩm bẩm của cậu ta, suýt chút nữa thì bật cười thành tiếng.

May mà công phu của anh không tồi, cố gắng khống chế cơ mặt, lúc này mới không mất thái độ trước mặt Ngô Nhị Bạch.

Nghe xong đề nghị của Ngô Mặc, anh nghiến răng từng chữ từng chữ nói: “Ừm, cậu nói đúng, vậy lát nữa rồi nói.” Anh không dám nói thêm một lời nào dư thừa, sợ vừa mở miệng sẽ cười phá lên.

“Bùm bùm!” Hai tiếng súng vang lên từ rừng cây phía sau.

Ngay sau đó không lâu, một tay chân vội vàng chạy tới, thì thầm mấy câu vào tai Nhị Kinh.

“Nhị gia, Cừu Đức Khảo dẫn người ở trong rừng, muốn gặp ngài?” Nhị Kinh đi đến trước mặt Ngô Nhị Bạch, khẽ nói: “Tay chân nói, dưới trướng hắn ta nhiều người đều bị thương, ngài xem, có gặp hay không?” “Được thôi, dẫn hắn ta đến lều của ta.” Ngô Nhị Bạch thờ ơ cười, “Xem ra hắn ta thấy mình ở thế hạ phong, còn muốn hợp tác với chúng ta.” “Nhị Kinh, mày bảo người đậy kỹ quan tài lại, đừng lung tung chạm vào, tìm mấy tay chân canh chừng cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Ông ta dặn dò Nhị Kinh một câu, quay người đi về phía lều.

Hiện tại ông ta một phút một giây cũng không muốn nhìn thấy Ngô Mặc.

Cái thằng ranh con này đánh tám bận một ngày cũng vô dụng, đúng là tức chết ông rồi.

“Đỉnh, đúng là quá đỉnh rồi.” Hắc Nhãn Kính lại gần Ngô Mặc, giơ ngón cái lên, cười xấu xa: “Cố gắng thêm chút nữa, vị trí gia chủ Ngô gia chỉ còn chờ ngày thôi.” “Mày cút sang một bên cho ông đây.” Ngô Mặc vung tay, trực tiếp đẩy đầu Hắc Nhãn Kính sang một bên: “Mày là đàn ông con trai, sao ngày nào cũng như bà tám vậy, phiền phức không?” Ngô Mặc nói xong, lại quay người cẩn thận quan sát người phụ nữ trong quan tài, lẩm bẩm: “Rốt cuộc là ai làm?

Tại sao lại phải đặt cô ta vào quan tài, và dùng đinh quan tài màu đỏ giam cầm chứ?” “Tiểu thiếu gia, làm phiền ngài nhường một chút, chúng ta trước tiên đậy nắp quan tài lại.” Mấy tay chân cầm sợi chỉ đỏ đi tới, đối với Ngô Mặc vô cùng cung kính.

Bọn họ xem như đã hiểu rõ, tên này chắc chắn là người thừa kế của nhị gia Ngô gia rồi.

“Ừm, cẩn thận một chút.” Ngô Mặc gật đầu lùi lại mấy bước.

Nhường vị trí phía trước, tiện miệng nói: “Mấy người các cậu khi canh gác vào buổi tối, nhất định phải chú ý an toàn, tốt nhất là không chớp mắt nhìn chằm chằm vào cô ta.” “Tiểu Mặc, tôi luôn cảm thấy có chút kỳ lạ.” Ngô Tà đi tới, kéo cánh tay Ngô Mặc.

Anh ta hạ thấp giọng nói: “Bàn Mã nói lúc đó hắn ta là ném người từng người một vào hồ, nếu thật sự là như vậy, vậy thì Hoắc Linh này là sao?” “Nhị thúc rất khẳng định cô ta năm đó đã tham gia dự án này, vậy thì tôi suy đoán có hai khả năng.” Ngô Tà dừng lại một chút, “Thứ nhất, Hoắc Linh này là nhân viên khảo cổ đợt đầu, nhưng năm đó đã xảy ra chuyện gì, vì thế bị người ta ám hại, ném vào cái quan tài này.” “Thứ hai, chẳng lẽ lúc đó cô ta không chết?

Bị nhóm người thứ hai phát hiện, kiêng dè bối cảnh của cô ta nên...” “Ai nói với anh là chỉ có hai khả năng đó?” Ngô Mặc ngắt lời Ngô Tà.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của anh, cậu ta u u nói: “Còn có khả năng thứ ba, đó chính là người phụ nữ này căn bản không phải Hoắc Linh.” “Vậy, vậy chắc là không thể xác định được nhỉ, nhưng...” Ngô Tà có chút không chắc chắn.

Nhưng trong suy nghĩ của anh ta, nhị thúc Ngô Nhị Bạch là người không gì là không thể.

“Không có gì ‘nhưng’ cả, năm xưa Trần Văn Cẩm anh còn nhớ không?

Tam thúc cũng tin chắc rằng cô ấy là thật.” Ngô Mặc vuốt cằm giải thích: “Anh biết tại sao em lại ghét người phụ nữ đó như vậy không?

Đó là vì em phát hiện hành vi và thần thái của cô ấy có chút không đúng.” “Trong cuốn nhật ký có một trang ghi lại một số chuyện cá nhân của cô ấy, nhưng khi em thăm dò cô ấy trên đường đi, cô ấy lại chẳng biết gì cả, cứ như cuốn nhật ký đó căn bản không phải do cô ấy viết vậy.” Ngô Mặc không cách nào giải thích với Ngô Tà, cậu ta nghi ngờ Trần Văn Cẩm là vì nguyên nhân huyết mạch.

Chỉ có thể đẩy chuyện sang cái cuốn nhật ký vốn không tồn tại đó.

Lần này cũng vậy, cậu ta luôn có một cảm giác kỳ lạ.

Người phụ nữ trước mắt này và cái Cấm Bà ở Viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, đều không phải là Hoắc Linh thật.

Nhớ lại Ngô Mặc từng nói trước đây hắn đã dùng quyển nhật ký đó để lót chân, Ngô Tà liền muốn đánh hắn một trận.

Cuối cùng vẫn không nhịn được, anh khẽ trách móc: “Sau này những thứ quan trọng, vẫn nên để anh giúp em quản lý, em cả ngày qua loa đại khái, chẳng chú ý gì cả.”“Đưa cho anh, rồi để anh vứt trong mộ à?” Ngô Mặc khẽ thở dài, vẻ mặt bất lực, “Ca, anh em mình đừng có nói người này người kia nữa, anh cũng chẳng khá hơn là bao, quyển còn lại chẳng phải cũng vứt ở cung điện Tây Vương Mẫu sao?”Ngô Tà nhất thời nghẹn lời, không biết phải biện giải thế nào.Mấy người của Ngô gia đặt lại nắp quan tài, dùng một loại dây thừng đặc biệt buộc chặt quan tài lại, sau đó mới khiêng nó sang bên kia bãi cát, cố gắng tránh xa hồ nước.Từ xa, ánh đèn sáng lên trong rừng, tiếng người nói chuyện vọng tới.

Ngô Mặc lúc này mới nhớ ra, vừa rồi Nhị Kinh nhận được tin tức, Cừu Đức Khảo muốn gặp Nhị thúc.Hắn lập tức hứng thú, rất muốn tự mình xem xem, cái lão vương bát đản Cừu Đức Khảo kia ở trong rừng, bị nổ thành cái đức hạnh quỷ quái gì?

“Tiểu Mặc, em đi đâu đấy?” Ngô Tà túm lấy Ngô Mặc đang định rời đi, nghi ngờ đánh giá hắn từ trên xuống dưới nói: “Thằng nhóc này sẽ không lại muốn đi chọc Nhị thúc nữa chứ?”Nói đến đây, Ngô Tà xụ mặt, ủ rũ cúi đầu nói: “Tiểu tổ tông, em tha cho anh một con đường sống đi, em da dày thịt béo kháng đòn, chứ anh em thật sự không chịu nổi nữa rồi, cái tiệm của anh còn có mấy người làm đang đợi anh về trả lương, nếu mà thật sự bị Nhị thúc đánh chết, ai, như thế chẳng phải hại người ta sao?”Ngô Mặc nghe Ngô Tà nói xong, ngây người mất một giây.Hừ một tiếng, nói: “Ca, anh có thể bớt ảo tưởng một chút được không, thật sự tưởng em không biết à?

Một tháng anh chỉ trả lương cho người ta có 600 đồng, còn hay nợ lương của người ta, em còn không biết thằng nhóc đó ham gì, nhất định phải làm việc cho anh.”“Chẳng lẽ là tình yêu đích thực?” Bên cạnh, Hắc Nhãn Kính đột nhiên chen vào một câu.Anh ta nhìn Ngô Tà cười hắc hắc nói: “Tiểu Tam gia, cậu trắng trẻo sạch sẽ như vậy, bây giờ trong xã hội rất nhiều kẻ xấu thích loại như cậu đấy, cậu phải cẩn thận nha.”“Hắc gia nói đúng, lần trước ở Kinh Đô, tôi với Mặc Tử buổi tối đi quán bar chơi, mấy cậu thanh niên kia trắng trẻo sạch sẽ, chậc chậc.”Vương Bàn Tử còn định nói tiếp, thì thấy Ngô Mặc vừa nháy mắt vừa nhíu mày.Hắn chợt quay đầu lại, liền thấy Giải Ngữ Hoa đang khoanh tay đứng đó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm mình.Nhớ lại lần trước cũng vì chuyện này mà bị Giải Ngữ Hoa chỉnh cho một trận thê thảm, Vương Bàn Tử hận không thể tự vả miệng mình một cái.Hắn ngượng ngùng cười khan mấy tiếng, “Anh em, tối qua tôi không ăn ngon, đột nhiên thấy bụng hơi đau, tôi đi tìm chỗ giải quyết một chút đã.”Nói xong, tay cầm cây đinh, xoay người bỏ chạy.“Khụ, cái đó, tôi nhớ ra rồi, tôi còn phải đến chỗ Nhị thúc xem sao, lỡ Cừu Đức Khảo lão vương bát đản kia lên cơn, làm hại Nhị thúc thì sao?”Ngô Mặc đổi hướng chân, vừa định chạy, cánh tay đã bị người khác giữ lại.Giọng nói lạnh lùng của Giải Ngữ Hoa vang lên bên tai hắn: “Xem ra, chúng ta cần phải nói chuyện tử tế rồi.”Ngô Mặc quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa một cái.Dưới ánh mắt hóng chuyện của mấy người xung quanh, hắn vắt óc suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng nặn ra được một câu: “Ca, hay là lần sau em dẫn anh đi cùng?

Em bao.”Giây phút này, Giải Ngữ Hoa cuối cùng cũng hiểu được cảm giác của Nhị gia và Tam gia nhà họ Ngô, đánh thì đau tay, không đánh thì tức chết.Một lát sau, anh đột nhiên cười.Trong ánh mắt ngạc nhiên của Ngô Mặc, anh khẽ thốt ra một câu: “Được thôi, vậy tôi phải xem thật kỹ, là mỹ thiếu niên kiểu gì mà khiến em trai thân yêu của tôi đến bây giờ vẫn còn nhớ mãi không quên.”“Ngọa tào, lại điên thêm một người nữa à?” Ngô Mặc trong lòng có vô số con thảo nê mã chạy tán loạn.Hắn vừa nãy chỉ thuận miệng nói thôi, đã chuẩn bị tinh thần bị Giải Ngữ Hoa mắng một trận rồi.Đâu ngờ, ông anh này lại không đánh theo bài bản gì cả chứ?Hắn trong lòng quyết tâm, thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, chết thì cũng chết rồi, cứ giả vờ ngây ngô đi.”Mở miệng nói: “Ca, anh yên tâm, hắn ta chắc chắn không đẹp bằng anh.”Tiếp đó ưỡn ngực, hào khí nói: “Được, đợi về Kinh Đô, em trai tôi bao, đến lúc đó sẽ để anh thư giãn thật thoải mái, cả ngày quản lý một gia đình lớn như vậy, anh không mệt, tôi nhìn thôi cũng thấy mệt rồi.”Giải Ngữ Hoa: “...”Hắn tiện tay khoác cánh tay lên vai Trương Khởi Linh, người vẫn luôn đứng cạnh mà không nói một lời.Hắn cười nói: “Đúng, còn có Lão Trương nữa, anh em tôi dẫn anh đi mở mang tầm mắt, để anh biết, cuộc đời không phải chỉ có chạy, thỉnh thoảng còn cần dừng chân thưởng thức phong cảnh tươi đẹp.”Trương Khởi Linh quay đầu nhìn nụ cười của Ngô Mặc, một lát sau, khẽ gật đầu.Anh không rõ lắm Ngô Mặc nói có ý gì.Nhưng từ khi đi xuống mộ cùng Ngô Mặc, Trương Khởi Linh có cảm giác, người trước mắt này đáng để anh tin tưởng.Ngô Mặc: “...”Ngô Tà: “...”Thấy Trương Khởi Linh gật đầu, lần này đến lượt Ngô Mặc phát điên.Hắn đơn giản là không dám tin, cái người này rốt cuộc có biết mình đang nói gì không?

“Mẹ kiếp, chẳng lẽ cái quan tài đó thật sự có vấn đề?” Ngô Mặc trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, “Đây sẽ không lại là cái ảo giác quỷ quái gì chứ?”Nhìn Giải Ngữ Hoa mặt đỏ bừng, Hắc Nhãn Kính thật sự không thể kiềm chế được bản thân.Đi đến phía sau Ngô Mặc, tựa đầu lên vai hắn cười khúc khích.Tiếng cười của Hắc Nhãn Kính kéo Ngô Mặc về với thực tại, biết mình không ở trong ảo giác khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.Hắn chắp tay, “Mấy vị đại ca, mấy ngài cứ bận việc, tiểu đệ tôi vẫn nên đi xem Nhị thúc đã, lỡ ông ấy bị bắt nạt thì sao?”Nói xong, hắn mặc kệ mấy người phía sau thế nào, đẩy Hắc Nhãn Kính đang tựa vào mình ra, quay đầu bỏ chạy.Tốc độ chạy cực nhanh, sợ chậm một chút sẽ bị người khác đuổi kịp rồi lại bị mắng một trận.Ngô Mặc chạy đến bên ngoài lều của Ngô Nhị Bạch thì Cừu Đức Khảo vừa dẫn người vào chưa bao lâu.Bên ngoài cửa đứng mấy người làm của Ngô gia, thấy Ngô Mặc gật đầu, không nói gì.

“Suỵt.” Ngô Mặc làm động tác im lặng.Rón rén bước vào lều, dưới ánh mắt ngạc nhiên của người làm, hắn vén tấm rèm lên một khe hở, đường hoàng ngồi xổm xuống đất chuẩn bị nghe lén.Nhìn qua khe hở vào trong, vừa nhìn một cái, Ngô Mặc đã không nhịn được muốn cười thành tiếng.Chỉ thấy Cừu Đức Khảo mái tóc xoăn kia đen kịt một mảng, trông như vừa bị sét đánh qua, quần áo trên người nhìn kỹ còn có không ít lỗ thủng.Có lẽ là hắn ta vội vàng muốn đến đây đàm phán với Ngô Nhị Bạch càng sớm càng tốt, cho nên vẫn chưa kịp chỉnh sửa lại hình tượng của mình.Nhìn ra phía sau, Cừu Đức Khảo đi sau có hai người phụ nữ, trong đó Ngô Mặc nhận ra một người, chính là A Ninh.Người còn lại thì không quen lắm, nhưng quen hay không cũng không quan trọng, ấn tượng đầu tiên về người phụ nữ đó lại rất sâu sắc.Mặt cô ta cũng đen kịt, cánh tay quấn băng gạc, sắc mặt xanh mét còn không bằng người phụ nữ nằm trong quan tài vừa nãy.Ngô Mặc không cố ý làm rất cẩn thận, dù sao cũng là ở địa bàn nhà mình, hắn muốn làm gì thì làm, Cừu Đức Khảo dám nói một chữ không sao?Bàn tay đang kẹp điếu thuốc của Ngô Nhị Bạch khựng lại, khẽ thở dài, quay đầu nói với Nhị Kinh: “Để nó vào đi.”Nhị Kinh bước ra thì vừa lúc nhìn thấy Ngô Mặc đang ngồi xổm bên ngoài lều.Anh bất lực lắc đầu, đi đến bên cạnh Ngô Mặc, nói nhỏ: “Đừng ngồi xổm nữa, đứng dậy nhanh lên, Nhị gia bảo cậu vào.”“He he, Kinh thúc.” Ngô Mặc cười đứng dậy, thì thầm vào tai Nhị Kinh: “Thúc à, lát nữa cháu vào, nếu Nhị thúc muốn đánh cháu, thúc giúp cháu cản lại một chút, ông ấy lớn tuổi như vậy sao tính tình vẫn nóng nảy thế?”“Cậu còn có mặt mũi mà nói à.” Nhị Kinh dừng bước, hơi bất lực nhìn Ngô Mặc.Bất mãn nói: “Cái thằng nhóc thối này không chọc Nhị thúc tức giận, ông ấy có muốn đánh cậu không?

Tôi đã bao lâu không thấy Nhị gia nổi trận lôi đình rồi, cậu đó.”Nói xong anh khẽ vỗ vai Ngô Mặc, an ủi: “Yên tâm đi, chỉ cần cậu thành thật một chút, tôi sẽ khuyên Nhị gia, được rồi, mau vào đi.”Nhị Kinh vén rèm, Ngô Mặc đi theo vào.Nhìn Ngô Nhị Bạch, hắn thân mật gọi một tiếng: “Nhị thúc, cháu đến rồi.”Vốn dĩ Ngô Nhị Bạch đang ngồi trên ghế, tay kẹp điếu thuốc, vắt chéo chân, dáng vẻ điềm tĩnh ung dung.Chỉ có điều nghe thấy tiếng gọi ngọt xớt của Ngô Mặc, ông vẫn không nhịn được, ngón tay hơi run rẩy một chút.May mà ông định lực đầy đủ, mới không mất mặt trước mặt Cừu Đức Khảo.Nếu không, một đời anh danh, đều sẽ bị hủy hoại trong tay cái thằng vương bát đản này.Ngô Nhị Bạch không thèm nhìn Cừu Đức Khảo, chỉ vào bên cạnh mình chậm rãi nói: “Qua đây, đến bên cạnh ta.”Thấy Ngô Mặc đi vào, nhớ lại những cảnh tượng xảy ra ở Tháp Mộc Đà, khóe mắt A Ninh giật giật.Cúi đầu nói nhỏ vào tai Cừu Đức Khảo: “Boss, đây là con trai út của Ngô Nhất Cùng, Ngô Mặc.”“Ừm.” Cừu Đức Khảo gật đầu.Tuy rằng nhân lực dưới trướng hắn tổn thất nặng nề trong rừng, nhưng hắn, người đã trải qua nhiều sóng gió, vẫn rất bình tĩnh.Hắn chống gậy mở miệng nói: “Đây là lệnh điệt của Ngô gia?”“Ôi, Nhị thúc, đây là vị nào thế?” Ngô Mặc giả vờ ngạc nhiên, nhìn Ngô Nhị Bạch với vẻ mặt ngây thơ, “Ông thật sự là bạn bè rộng rãi nha, bạn bè của ông thật là đủ loại từ khắp nơi trên thế giới.”Ngô Nhị Bạch nhướng mày, biết đứa cháu nhà mình lại không nói được lời hay ho, nhưng cũng không lên tiếng.Chỉ nghe Ngô Mặc tiếp tục nói: “Nhìn vị đại gia này với kiểu tóc nổ tung và bộ trang phục rách rưới thời thượng, ai da, đây chẳng lẽ chính là pháp sư phương Tây trong truyền thuyết?”Ngô Nhị Bạch suýt nữa bật cười thành tiếng, để giữ hình tượng, ông giả vờ gạt tàn thuốc, cúi đầu xuống.Ông lần đầu tiên phát hiện, cái miệng của đứa cháu nhà mình thật sự rất lanh lợi.Chỉ có điều cái thằng ranh con này, đừng dồn hết sức lực lên người nhà mình là được.Nhị Kinh đứng sau Ngô Nhị Bạch, nếu bạn nhìn kỹ, sẽ thấy khuôn mặt anh vốn dĩ cứng đờ, lại đang khẽ run rẩy.Hai tay anh giấu sau lưng, nắm chặt lấy quần áo, mới kiểm soát được biểu cảm khuôn mặt.Cừu Đức Khảo vốn dĩ đang mỉm cười, nghe Ngô Mặc nói như vậy, lập tức cứng đờ.Nhưng một lát sau, hắn lại khôi phục vẻ mặt vân đạm phong khinh, mở miệng nói: “Trẻ con thật là thích đùa, thật không ngờ, thế hệ tiếp theo của Ngô gia lại có nhiều nhân tài như vậy, Cẩu Ngũ gia chắc hẳn dưới suối vàng cũng sẽ rất vui mừng.”“Ôi da, muốn dùng ông nội tiện nghi của ông đây để áp chế ông đây à?” Ngô Mặc liếc Cừu Đức Khảo một cái, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra ông đây nói còn quá nhẹ rồi, được thôi, lão vương bát đản, không mắng mày một trận, đều không xứng với cái miệng này của ông đây.”Hắn đi về phía trước mấy bước, nhếch miệng cười với Ngô Nhị Bạch: “Thế nào, Nhị thúc, đây là cố giao của nhà mình à?

Có quen biết với ông nội cháu không?”Ngô Nhị Bạch quản lý biểu cảm rất thành công, không có chút thay đổi nào, lạnh lùng nói: “Hắn chính là Cừu Đức Khảo.”Khóe miệng Ngô Mặc nhếch lên một nụ cười ranh mãnh, tùy tiện chắp tay với Cừu Đức Khảo.“Xin lỗi, xin lỗi, nói sớm đi chứ, cháu còn tưởng ngài là pháp sư, đã không phải, vậy tạo hình của ngài thật sự rất thời thượng, thật không ngờ, lớn tuổi như vậy rồi, lại vẫn còn đi đầu xu hướng thời trang.”Nói đến đây, hắn dừng lại một chút.Giả vờ nghi hoặc hỏi: “Kỳ lạ, làm sao ngài biết ông nội cháu nhìn thấy cháu thế này rất vui mừng?

Chẳng lẽ, gần đây ngài đã gặp ông ấy?”“Đừng nói, thật sự có khả năng này.” Ngô Mặc xoa cằm.Nói rất to một mình: “Nhìn tuổi tác của ngài, gần như là nửa bước đã đặt chân vào quan tài rồi, có thể gặp mặt ông nội cháu cũng là chuyện bình thường, dù sao không bao lâu nữa, hai anh em ngài lại có thể cùng nhau nâng chén.”So với sự ung dung thoải mái của Ngô Nhị Bạch, sắc mặt Cừu Đức Khảo xanh mét.Hắn nắm chặt cây gậy trong tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Ngô Mặc.Hắn dùng cả đời để truy tìm con đường trường sinh.Thời trẻ không quản nguy hiểm, đích thân đi đến các ngôi mộ cổ lớn, chín chết một đời cũng không nhận được tin tức gì.Trở về nước ngoài, lợi dụng những bảo vật thu được để kiếm được rất nhiều tiền, thuê rất nhiều người để tiếp tục tìm kiếm, cứ thế kéo dài cho đến bây giờ.Nếu không phải trước đó bác sĩ riêng nói mình không còn sống được bao lâu, hắn căn bản sẽ không lặn lội đường xa đích thân đến đây.Vì vậy điều hắn quan tâm nhất, chính là việc người khác nói hắn chết.Nhưng thằng nhóc trước mắt này, không những nói, còn đường hoàng nói thẳng trước mặt hắn.Điều khiến hắn tức giận hơn là, hắn lại không có cách nào đối phó với tên này, dù sao hắn còn có việc cần Ngô Nhị Bạch giúp.

"Boss, hắn ta quá đáng rồi." Một người phụ nữ khác đứng sau Cừu Đức Khảo kêu lên, "Tôi muốn dạy dỗ hắn ta."Người phụ nữ này tên là Tang Ni, cô ta cũng lớn lên trong viện mồ côi do Cừu Đức Khảo thành lập.Sau khi trưởng thành, trải qua huấn luyện và kiểm tra đều đạt tiêu chuẩn, Cừu Đức Khảo đã đưa cô ta về bên cạnh mình.Tang Ni rất kiêu ngạo, luôn cảm thấy mình ưu tú hơn A Ninh, vì thế mọi việc đều muốn tranh giành.Do Cừu Đức Khảo có tiền và thế lực ở nước ngoài, nên Tang Ni trong xương tủy có một tính cách kiêu căng tự đại của người nước ngoài.Cừu Đức Khảo không nói gì, thái độ im lặng của hắn đã cho Tang Ni một tín hiệu.Đó là cô ta có thể ra tay dạy dỗ Ngô Mặc.

"Thằng nhóc, mày muốn chết à." Tang Ni xông ra, tung một cú đấm vào Ngô Mặc.Theo điều tra của cô ta, trong số những hậu duệ của Lão Cửu Môn, ngoại trừ Tiểu Cửu gia nhà họ Giải ra, còn lại không có ai không phải là phế vật.Chỉ là được sinh ra trong gia đình tốt, cho nên mới ngang ngược như vậy.A Ninh đương nhiên biết Ngô Mặc thân thủ rất tốt, nhưng cô ta và Tang Ni cũng không hòa thuận.Vì vậy cũng không mở miệng nhắc nhở, thậm chí thầm hy vọng Ngô Mặc có thể cho Tang Ni một bài học thích đáng.Nhị Kinh vừa định ra tay, Ngô Nhị Bạch đã đưa tay cản lại.Chuyện này vẫn cần Ngô Mặc tự mình giải quyết.Nếu ngay cả người phụ nữ này hắn còn không đối phó được, vậy làm sao làm gia chủ tương lai được chứ?

“Mẹ kiếp, có bệnh à, ông đây nói chuyện tử tế với mày, mày lại dám đánh lén?” Ngô Mặc đã sớm đề phòng những người dưới trướng Cừu Đức Khảo, vì vậy Tang Ni vừa ra tay, Ngô Mặc liền phản ứng lại.Tay trái hắn đỡ một cú đấm, hóa giải đòn tấn công này.Thừa lúc Tang Ni ngây người, hắn giơ tay phải lên, vả một cái vào khuôn mặt kiêu ngạo của Tang Ni.“Bốp!”Không kịp đề phòng, Tang Ni căn bản không ngờ Ngô Mặc lại có thể tránh được đòn tấn công của mình.Vì vậy, má trái của cô ta ăn trọn một cái tát.Tiếng này giòn tan, vang vọng khắp lều.“Má nó, da mặt cô dày thật đấy, may mà ông đây có sức lực.” Ngô Mặc vung tay, khinh bỉ nói với Tang Ni: “Để thể hiện lòng hiếu khách của chủ nhà, cái tát này ông đây chỉ dùng có ba phần sức lực thôi, thế nào, có cảm nhận được sự nhiệt tình của lão Ngô gia chúng tôi không?”Tang Ni chỉ cảm thấy miệng mình có vị tanh, trong miệng hình như có thêm thứ gì đó.Nhổ ra nhìn, hóa ra là một chiếc răng lớn.

“Hỗn đản.” Cô ta nhất thời tức giận cực độ, rút dao găm từ thắt lưng ra, bất chấp tất cả xông thẳng vào Ngô Mặc.Ngô Mặc nghiêng người tránh đòn tấn công, chửi mắng: “Cái bà cô này sao lại không có chút lòng biết ơn nào vậy?

Nói thật, cô so với A Ninh đơn giản là kém xa.”A Ninh lườm Ngô Mặc một cái.Biết thằng cha này không có ý tốt cố tình nói như vậy, nhưng Cừu Đức Khảo ở đây, cô ta cũng không thể nói gì nhiều.Bị người khác vả mặt trước mặt, đối với bất kỳ ai mà nói đều là sỉ nhục lớn.Đặc biệt là còn trước mặt đối thủ cạnh tranh của mình là A Ninh, điều này càng khiến Tang Ni tức giận bất thường.

“Cút đi chết đi.” Lời nói của Ngô Mặc đã hoàn toàn chọc giận Tang Ni.Trái tim kiêu ngạo của cô ta không cho phép mình kém hơn A Ninh, đặc biệt là khi câu nói đó lại được thốt ra từ miệng người khác.Tang Ni múa dao găm bay lượn, đâm thẳng vào các yếu huyệt của Ngô Mặc.Ngô Nhị Bạch sắc mặt âm trầm, nói với Cừu Đức Khảo: “À à, thuộc hạ của ngài thật là không có lễ phép, đây là địa bàn của tôi.”“Không, không, Ngô lão bản ngài hiểu lầm rồi, đây chỉ là những người trẻ tuổi giao lưu học hỏi lẫn nhau.” Cừu Đức Khảo khẽ cười, “Năm đó khi tôi và Cẩu Ngũ gia ở cùng nhau, cũng thường xuyên như vậy, dù sao cũng phải để cho người trẻ tuổi rèn luyện nhiều hơn chứ.”“Ừm, nói có lý.” Ngô Nhị Bạch trầm tư một lát, chậm rãi mở miệng nói, “Tiểu Mặc, cháu cứ biểu hiện thật tốt đạo đãi khách của Ngô gia chúng ta đi.”“Được thôi, Nhị thúc, ông yên tâm, cháu tuyệt đối sẽ nhiệt tình như lửa.” Ngô Mặc cười ranh mãnh một tiếng, nhanh chóng đồng ý.Nghĩ đến trong phim truyền hình, người phụ nữ này dùng khóa điện tử trói Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa trên cây suốt một đêm, Ngô Mặc trong lòng liền bốc hỏa.Hắn thầm chửi: “Mẹ kiếp, dám bắt nạt anh em của ông đây, xem ông đây không làm thịt mày thì thôi.”Ngô Mặc hình như rất thích dùng tát để chiêu đãi khách.Mỗi lần tránh được đòn tấn công của Tang Ni, hắn lại đáp trả đối phương một cái bạt tai lớn.“Bốp bốp” tiếng vang liên tục không ngừng trong lều.Ban đầu Cừu Đức Khảo không mấy để tâm, hắn cho rằng thế hệ thứ ba của Ngô gia chỉ có Ngô Tà là đầu óc tương đối minh mẫn.Còn về cái tên Ngô Mặc chưa từng nghe nói đến này, chắc chắn lại là một công tử bột phá gia chi tử.Phải biết rằng, những gia tộc trộm mộ như thế này, thế hệ thứ hai vẫn còn khá tiến bộ.Đến thế hệ thứ ba, gần như rất ít có ai xuất chúng, đặc biệt là con trai út và cháu trai út trong nhà.Về điều này, hắn giữ thái độ hóng chuyện, muốn Tang Ni dạy cho Ngô Mặc một bài học.Đương nhiên không phải muốn lấy mạng hắn, chỉ là muốn hắn biết, lời nào có thể nói, lời nào không thể nói.Đồng thời cũng là để cho Ngô Nhị Bạch thấy, mình vẫn còn rất nhiều sức mạnh.Muốn hợp tác, chỉ là muốn đôi bên cùng có lợi.Nhưng Ngô Mặc liên tiếp mấy cái tát vả vào mặt Tang Ni, khiến

Cừu Đức Khảo mặt mày xanh lét, cứ như thể những cái tát này đều đánh vào mặt hắn vậy.Đồng thời hắn cũng sinh ra bất mãn với Tang Ni.Tang Ni bị đánh đến choáng váng mắt hoa.Trên đất có thêm mấy đốm trắng nhỏ, mặt cô ta cũng sưng lên mấy vòng, tóc tai bù xù trông như một con điên.Cái gì cục diện, cái gì kiêng kỵ, cô ta đều không muốn suy nghĩ, bây giờ cô ta chỉ muốn liều mạng với Ngô Mặc.Nhưng con người một khi đã hồ đồ, thì dễ ra chiêu sai, Tang Ni nhất thời không đề phòng, trước người lộ ra sơ hở.“Được rồi, thiếu gia không có thời gian chơi với cô nữa, cô cứ thành thật cút ra ngoài cho tôi.”Ngô Mặc hung hăng đá một cước vào ngực Tang Ni, mười phần sức lực khiến Tang Ni bay thẳng ra ngoài lều.Thừa thắng xông lên là tôn chỉ của Ngô Mặc, hắn sẽ không cho kẻ địch cơ hội phản ứng.Đối với hắn mà nói, đã đối phương muốn động thủ, vậy bất luận là nam nữ già trẻ, tất cả đều chỉ có một cách gọi – kẻ địch.

“Má ơi, sao lại có một người bay ra thế này?” Vương Bàn Tử mấy người vừa đi đến cửa, Tang Ni đã từ trong lều bay ra, trực tiếp lăn dưới chân bọn họ.Tang Ni cố gắng ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy toàn thân không chỗ nào không đau.Đặc biệt là chỗ xương sườn, nếu không nhầm, chắc là đã gãy mấy cái.

“Mẹ nó, cái này, chẳng lẽ trong lều Nhị gia thật sự xuất hiện nữ quỷ à?” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.Vuốt cằm bình luận: “Không phải, con nữ quỷ này trông cũng hơi đáng sợ quá rồi, kiểu này cũng có mặt mũi ra nhận việc à?”Cái miệng của Vương Bàn Tử vốn dĩ đã cực kỳ cay nghiệt.Gần đây lại suốt ngày lẫn lộn với Ngô Mặc, khả năng chửi bới của hắn lại lên một tầm cao mới.Lúc này mặt Tang Ni sưng như đầu heo, khóe miệng rỉ máu, tóc tai bù xù, nhìn thế nào cũng rất giống nữ quỷ.Cô ta đang rất khó chịu vì mất mặt như vậy trước A Ninh, nghe thấy lời của Vương Bàn Tử, lập tức không nhịn được, trong miệng trực tiếp phun ra một ngụm máu, đổ xuống đất rồi không thể đứng dậy được nữa.Trong lều, Ngô Mặc phủi phủi bụi không tồn tại trên người, quay đầu đối mặt với Cừu Đức Khảo, tự mình thở dài một tiếng.Lười biếng nói: “Cũng là vì hai nhà chúng ta là cố giao, tôi mới nói lời này, lão già, không phải tôi nói ngài đâu, loại thuộc hạ như thế này ngài cũng dám mang ra làm mất mặt à?”“Phải biết rằng, ngay cả một thư sinh yếu ớt như tôi, vai không thể gánh, tay không thể xách còn không đánh lại, làm sao mà bảo vệ ngài được?”A Ninh nhắm mắt lại, quay đầu đơn giản là không muốn nhìn thấy khuôn mặt này của Ngô Mặc.Cái người này phải không biết xấu hổ đến mức nào, mới có thể nói ra câu mình là thư sinh yếu ớt này chứ?

“Nhị thúc, cháu đau tay.” Nói xong Ngô Mặc chạy đến trước mặt Ngô Nhị Bạch.Đưa tay ra trước mặt ông, bày ra vẻ mặt tủi thân, tố cáo: “Ông xem này, tay cháu bị con đàn bà kia đánh đỏ hết cả rồi, thật sự rất đau.”“Ừm, yên tâm, Nhị thúc sẽ không để ai bắt nạt cháu đâu.” Ngô Nhị Bạch khẽ vỗ cánh tay Ngô Mặc.Quay người dặn dò Nhị Kinh: “Nhị Kinh, con đưa Tiểu Mặc xuống bôi thuốc, vết thương ở tay không thể chậm trễ.”“Không cần đâu, Nhị thúc, cháu vẫn chịu được.” Ngô Mặc tay vịn lưng ghế sau Ngô Nhị Bạch, giả vờ rất mệt mỏi, “Vẫn là nên chiêu đãi khách trước thì hơn, dù sao đây cũng là – cố giao.”Hai chữ “cố giao” hắn nhấn rất mạnh, tràn đầy ý vị châm chọc.Hai chú cháu một người tung một người hứng, Cừu Đức Khảo bị chọc tức đến mặt mày xanh mét.Nhiều năm qua hắn vẫn luôn ở vị trí cao, đâu đã từng chịu đựng cái loại tức giận này?Nhưng người ở dưới mái nhà người ta, không thể không cúi đầu, nếu không phải hắn không còn sống được bao lâu, căn bản sẽ không đến đây chịu đựng sự khó chịu này.Chắc chắn sẽ điều động lại máy móc và nhân lực từ nước ngoài, đối đầu trực diện với người Ngô gia.Nhưng bây giờ hắn đã không còn nhiều thời gian để lãng phí, nhất định phải nhanh chóng lấy được thứ bên dưới.Chỉ có như vậy mới có thể sống tiếp, còn về những sỉ nhục và uất ức phải chịu đựng trước mắt, hắn sau này sẽ từ từ tính sổ với người Ngô gia.Cừu Đức Khảo nén lửa giận, giả vờ bình tĩnh, mở miệng nói: “Ngô lão bản, thật sự xin lỗi, thuộc hạ không có lễ phép, tôi sẽ bảo cô ta xin lỗi Ngô thiếu gia.”“Ừm.” Ngô Nhị Bạch gật đầu, không nói gì nữa.Cừu Đức Khảo liếc mắt một cái, chỉ có thể vẫy tay với A Ninh phía sau nói: “Đi, đưa cô ta vào, xin lỗi tiểu thiếu gia.”“Vâng, Boss.” A Ninh khẽ cúi chào, liếc nhìn Ngô Mặc một cái rồi quay người đi ra ngoài lều.Lúc này trong lòng A Ninh có một cảm giác khó tả, từ trước đến nay cô vẫn luôn coi Cừu Đức Khảo như cha mà đối đãi.Nhưng không ngờ chuyến đi cung điện Tây Vương Mẫu lần trước, vì thuộc hạ cô dẫn theo tổn thất nặng nề, nên sau khi được cứu về không lâu, đã bị Cừu Đức Khảo ghẻ lạnh.Khi vết thương của cô bình phục xuất viện, Tang Ni đã thay thế công việc của cô, và thường xuyên chế giễu cô.A Ninh rất có tâm cơ, cô biết chỉ cần Cừu Đức Khảo không từ bỏ việc truy tìm trường sinh bất lão, thì sẽ phải giao thiệp với người của Lão Cửu Môn.Với tính cách tự đại của Tang Ni, nếu đối mặt với Ngô Tà, mọi chuyện còn dễ nói.Nhưng nếu cô ta không may mắn, đụng phải Ngô Mặc, lão nhị nhà họ Ngô?À à, vậy thì chỉ có thể chúc cô ta may mắn thôi.Vì vậy cô ta đặc biệt giấu diếm chuyện của Ngô Mặc.Khi báo cáo với Cừu Đức Khảo, chỉ đơn giản nhắc qua một chút, chứ không nói rõ chi tiết.Vì thế Cừu Đức Khảo căn bản không biết Ngô Mặc thân thủ lợi hại, cũng không tiến hành điều tra sâu về hắn.Quả nhiên, cái thằng hỗn đản Ngô Mặc này đã không làm cô thất vọng.Từ khi bị phục kích trong rừng, A Ninh đã cảm thấy có gì đó không ổn.Với sự hiểu biết của cô về người của Lão Cửu Môn, những người này tuy thủ đoạn xuống mộ rất hung ác, nhưng sẽ không bố trí ra cái trận địa quỷ dị như vậy.Đặc biệt là bên trong lại còn xuất hiện mấy cái tổ ong vò vẽ?Những con ong vò vẽ này trong rừng hung hãn bất thường, chích người và ngựa sưng đầu khắp nơi phải né tránh.Kết quả không cẩn thận dưới chân, lại giẫm phải mìn mới, cuối cùng khiến thuộc hạ của Cừu Đức Khảo thảm không nỡ nhìn.May mắn là A Ninh vẫn luôn cẩn thận, cho nên không bị thương.Đồng thời để thể hiện lòng trung thành, lại liều mạng bảo vệ Cừu Đức Khảo, điều này khiến Cừu Đức Khảo một lần nữa phải nhìn cô bằng con mắt khác.Trước đó cô hơi nghi ngờ, cho rằng mọi chuyện này là do Hắc Nhãn Kính sắp đặt.Nhưng khi Ngô Mặc vén rèm bước vào, A Ninh lập tức hiểu ra.Cái ý tưởng đội nón khuyết đức này, chắc chắn là do cái thằng đàn ông vô liêm sỉ trước mắt này làm ra.Cô giữ thái độ hóng chuyện đứng đó, muốn xem cái thằng Ngô Mặc này đối mặt với Cừu Đức Khảo, còn muốn làm gì?Nhưng A Ninh thật sự không ngờ, Tang Ni lại bốc đồng như vậy.Dám ra tay bất chấp sống chết ở địa bàn nhà người khác, cô ta trong lòng thầm cười: “À à, đồ ngu xuẩn.”Quả nhiên Ngô Mặc không hề nương tay, mấy cái tát đó vả vào mặt Tang Ni, khiến A Ninh trong lòng sướng vô cùng.Mặc dù cô luôn cảm thấy cảm giác này có chút quen thuộc, nhưng cũng không suy nghĩ kỹ.A Ninh đi ra ngoài lều, vừa nhìn thấy Ngô Tà và Trương Khởi Linh mấy người, cô khẽ cười, lên tiếng chào hỏi: “Ngô Tà, lâu rồi không gặp.”“A Ninh, cô cũng đến à?” Ngô Tà gật đầu, rồi chỉ vào Tang Ni đang nằm trên đất, nghi hoặc hỏi: “Có chuyện gì vậy?”“Ừm, cô ta đắc tội tiểu thiếu gia nhà họ Ngô của các cậu.” A Ninh liếc nhìn Tang Ni đang nằm trên đất giả chết, cố ý nói to: “Boss bảo tôi đưa cô ta vào xin lỗi.”Tang Ni thấy A Ninh bước ra cố ý nhắm mắt lại.Cô ta không muốn nhìn thấy ánh mắt khinh thường của A Ninh, nhưng không ngờ, lại nghe được câu nói như vậy từ miệng A Ninh.Vừa tức vừa gấp, cô ta không thể kiểm soát được cảm xúc của mình nữa, liên tục phun ra mấy ngụm máu.

“Đừng giả chết nữa, Boss bảo cô nhanh chóng vào.” A Ninh lạnh mặt, nhấc chân đá Tang Ni một cái, giọng nói lạnh lùng: “Nhanh lên, đừng làm Boss không vui.”Tang Ni chống xuống đất cố gắng đứng dậy.Lau vết máu ở khóe miệng, hậm hực lườm A Ninh một cái: “Đồ ăn cây táo rào cây sung, tôi sẽ nói với Boss.”Nghe thấy Tang Ni đắc tội

Ngô Mặc, Ngô Tà mấy người lập tức lo lắng, không màng đến những chuyện khác, vội vàng đi về phía lều.Vừa bước vào lều, Ngô Tà lập tức nhìn thấy Ngô Mặc đang đứng phía sau với vẻ mặt tủi thân.Anh, người hộ em trai như mạng, thậm chí còn không kịp chào Ngô Nhị Bạch.Nhanh chóng bước lên giữ lấy Ngô Mặc, vội vàng hỏi: “Tiểu Mặc, sao vậy?

Chương 136

Em bị thương à?"Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cùng những người khác, chào Ngô Nhị Bạch, cũng đi đến phía sau hắn, vây Ngô Mặc ở giữa.

"Ai." Ngô Mặc khẽ thở dài, đưa hai tay ra trước mặt Ngô Tà, phàn nàn: "Con đàn bà kia da mặt cũng dày quá, làm đau cả đôi tay non nớt của cháu rồi, ca, anh xem này, đỏ hết cả rồi."Ngô Tà mấy người cúi đầu, nhìn đôi tay to lớn như bàn sắt của Ngô Mặc, lại nghĩ đến khuôn mặt sưng như đầu heo của người phụ nữ vừa nãy, nhất thời có chút không biết phải tiếp lời thế nào.Anh ta ít nhiều còn có chút lương tâm, thật sự không thể trái lương tâm an ủi em trai mình.

"Ai làm thế?

Dám bắt nạt em trai nhỏ của bố à?" Vương Bàn Tử mặt tối sầm lại.Quay đầu hậm hực về phía Cừu Đức Khảo, "Mẹ nó, cái này là ở cạnh nhà vệ sinh đánh sàn – cách cái chết không xa rồi."Hắc Nhãn Kính rút dao găm ra, nghịch trong tay.Môi mỏng khẽ nhếch lên một tia lạnh lẽo: "Không sao, ca ca lát nữa sẽ giúp em xả giận.""Ông Cừu Đức Khảo, tôi cần một lời giải thích, không biết em trai tôi đã đắc tội gì với ngài, mà ngài lại cần phải phái thuộc hạ ra tay?" Giải Ngữ Hoa một tay đút túi, lạnh lùng nhìn về phía Cừu Đức Khảo, cả người khí thế ngút trời, hoàn toàn thể hiện phong thái của người đứng đầu Giải gia.Trương Khởi Linh rút Hắc Kim Cổ Đao phía sau lưng ra, nắm chặt trong tay, đứng nghiêng bên cạnh hai anh em nhà họ Ngô.Ngô Tà nhìn trái nhìn phải, trong khoảnh khắc có một ảo giác.Nếu không phải anh ta rõ ràng biết, em trai mình không có chuyện gì.Thì với thế trận của mấy người trước mắt này, anh ta còn tưởng em trai mình sắp vào quan tài rồi chứ?Ngô Nhị Bạch không nói gì, tĩnh lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng đối với Ngô Mặc lại càng ngày càng hài lòng.Trong tích tắc, không khí trong lều lập tức trở nên căng thẳng.Cừu Đức Khảo nhíu chặt mày, trong lòng thầm mắng Tang Ni là đồ phế vật, đồ ngu xuẩn.Đồng thời trong lòng mức độ nguy hiểm của Ngô Mặc, lại tăng thêm một cấp.Hắn cũng không ngờ, một Ngô Mặc lại có thể gây ra phiền phức lớn đến vậy.Tang Ni và A Ninh sau đó đi vào, Cừu Đức Khảo vừa nhìn thấy Tang Ni, tức giận không thể kiềm chế.Đều là do người phụ nữ ngu xuẩn này ra tay bừa bãi, làm rối loạn kế hoạch của mình, khiến mình lãng phí nhiều thời gian như vậy."Tang Ni, lập tức xin lỗi Ngô thiếu gia." Cừu Đức Khảo không muốn lãng phí thêm thời gian, chỉ vào Tang Ni mắng: "Không có sự cho phép của tôi, ai cho cô ra tay bừa bãi?

Nhớ kỹ, nếu không thể nhận được sự tha thứ của Ngô thiếu gia, vậy thì bây giờ cô hãy cút ra khỏi đây cho tôi."Tang Ni trong miệng bị đánh rụng mấy chiếc răng, cô ta nhìn sắc mặt Cừu Đức Khảo, biết nếu mình không xin lỗi, vậy thì hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi.

"Xin lỗi, là tôi sai, xin ngài tha thứ." Tang Ni nói chuyện bị hở răng, nghe Ngô Mặc suýt nữa bật cười thành tiếng.

"Khụ, được rồi, tôi là đại lão gia lười chấp nhặt với cô." Ngô Mặc lúc này còn có chuyện quan trọng phải xử lý, lười tiếp tục nói nhảm với Tang Ni.Hắn khoát tay bất mãn nói: "Tôi nói cho cô biết, cũng chỉ có thiếu gia tôi đây tâm địa thiện lương, đổi thành người khác, cái đầu cô đã bị bổ ra rồi, được rồi, cút sang một bên đi, đừng đứng đây cản mắt."Tang Ni hậm hực lùi về phía sau Cừu Đức Khảo, không nói một lời nữa.

"Ông chủ Ngô, chúng ta vẫn là đừng lãng phí thời gian vào mấy chuyện nhỏ nhặt này." Thấy tình hình có vẻ vượt khỏi tầm kiểm soát, Cừu Đức Khảo vội nói: "Ông chủ Ngô đưa người tới đây cũng là vì đồ vật bên trong cổ lầu, tôi cũng vậy, đã thế tại sao chúng ta không hợp tác tốt đẹp với nhau?” “Hợp tác?

Tôi tưởng những gì nói trước đó đã rất rõ rồi.” Ngô Nhị Bạch vắt chéo chân, mũi giày chĩa thẳng vào Cừu Đức Khảo, khóe miệng nhếch lên, khinh thường nói: “Ông, không có tư cách nói chuyện hợp tác với tôi, trước đây đã vậy, bây giờ thì, ha ha.” “Không, tôi có tư cách.” Cừu Đức Khảo nói rất dứt khoát.

Ông ta quay đầu dặn dò A Ninh phía sau một câu: “Đi, đem thứ ta mang tới vào đây.” “Vâng, boss.” A Ninh khẽ khom người, nhanh chóng bước ra khỏi lều.

Vừa đi vừa dùng bộ đàm dặn dò gì đó.

Ngô Mặc tựa vào ghế của Ngô Nhị Bạch, trầm tư.

Nhớ tới trong phim truyền hình, cấp dưới của Cừu Đức Khảo mang theo thiết bị tiên tiến nhất nước ngoài, lùng sục khắp núi để tìm lối vào, đủ để chứng minh ông ta không hề có bản đồ lối vào cổ lầu.

Nhưng nhìn bộ dạng tự tin hiện tại của ông ta, vậy thì ông ta sẽ dùng thứ gì để đạt được mối quan hệ hợp tác?

Ngô Mặc vừa nghĩ vừa theo thói quen lấy một điếu thuốc trong túi ra, ngậm vào miệng.

Cậu có một cơn nghiện thuốc lá rất nặng.

Chuyện này không hề thay đổi sau khi xuyên không, ngược lại, sau khi gặp Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử, hai ông thần hút thuốc, nó lại càng trở nên trầm trọng hơn.

Ngô Mặc đang suy nghĩ thì cảm giác mu bàn chân nhói lên.

Cậu hơi nheo mắt nhìn xuống, thấy chân Ngô Tà đang giẫm lên giày của mình.

Hình như sợ mình không cảm nhận được, tên này còn cố sức nghiến thêm mấy cái.

“Hả?” Ngô Mặc chớp chớp mắt, không biết ông anh nhà mình lại lên cơn gì.

Chẳng lẽ anh ta thấy mình lùn quá, muốn tăng chiều cao à?

Nhìn thấy thằng em lộ ra vẻ ngốc manh đó, Ngô Tà liếc một cái.

Trực tiếp đưa tay lấy điếu thuốc ra khỏi miệng Ngô Mặc.

Cẩn thận chỉ về phía Ngô Nhị Bạch, ra khẩu hình im lặng: “Hút thuốc?” Tấm màn cửa lều được vén lên, A Ninh hai tay bưng một cái hộp bước vào.

Đưa đến trước mặt Cừu Đức Khảo, nói: “Boss, đồ vật đã mang tới.” Cái hộp này to bằng hộp giày, được chế tác rất tinh xảo.

Nhìn từ bên ngoài, toàn bộ chắc hẳn được làm từ gỗ tử đàn thượng hạng, xung quanh khắc đủ loại hoa văn, nhìn là biết giá trị không nhỏ.

Cừu Đức Khảo lấy trong người ra một chiếc chìa khóa nhỏ.

Cắm vào chiếc ổ khóa nhỏ trên hộp, chỉ nghe “cạch” một tiếng, khóa được mở ra.

Ông ta mở nắp, A Ninh đưa cái hộp đến trước mặt Ngô Nhị Bạch.

Cừu Đức Khảo làm một động tác mời Ngô Nhị Bạch.

Với nụ cười trên mặt, ông ta nói: “Ông chủ Ngô xin xem, đây chính là con át chủ bài để tôi đàm phán hợp tác.” Ngô Nhị Bạch tùy ý liếc một cái.

Chỉ thấy trong hộp đặt một miếng ngọc bội văn rồng cuộn, toàn thân màu vàng nhạt, mỏng dẹt.

Chốc lát sau, anh liền dời tầm mắt, trên mặt vẫn là vẻ mây trôi nước chảy.

Dường như trong cái hộp này, dù có đặt ngọc tỷ của Tần Thủy Hoàng, cũng sẽ không khiến anh ta động lòng.

A Ninh bưng nửa ngày, cũng không thấy Ngô Nhị Bạch cầm lên, có chút bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía Cừu Đức Khảo.

Cô ta vừa định nói gì đó, chỉ cảm thấy trong tay nhẹ bẫng, ngay sau đó giọng Ngô Mặc vang lên: “Cái gì thế, để tôi xem nào.” Ngô Mặc tò mò nửa ngày, chỉ muốn xem trong cái hộp này rốt cuộc chứa đựng thứ gì tốt?

Cậu biết, với gia sản của Cừu Đức Khảo, thứ mà ông ta đối đãi cẩn thận như vậy, thường không phải vật tầm thường.

“Ngọc bội văn rồng?” Ngô Mặc cầm ngọc bội lên xem xét kỹ lưỡng.

Chỉ thấy trên miếng ngọc bội này, đầu rồng có sừng hình nấm, không giống với hình rồng hiện đại, hẳn là tạo hình rồng trước thời nhà Thương Chu.

Nhưng điều đặc biệt hơn là, móng rồng trên miếng ngọc bội này lại có chín móng.

Điều này khiến Ngô Mặc cảm thấy hơi kỳ lạ.

Phải biết rằng trước thời Tây Kinh, rồng chỉ có ba móng, đến thời Tống mới dần dần diễn biến thành hình dạng hiện tại.

Hơn nữa cũng chưa từng xuất hiện rồng chín móng, thông thường nhiều nhất cũng chỉ là rồng năm móng, và được coi là biểu tượng của hoàng đế.

“Sao con rồng này lại có chín móng vậy?” Ngô Tà lại gần, lấy ngọc bội từ tay Ngô Mặc.

Soi dưới ánh đèn quan sát chốc lát, nói: “Ngọc bội hẳn là khắc theo thủ pháp của thời Thương, nhưng chín móng này là sao?” “Ông chủ Ngô, tôi nói thẳng, năm đó tôi đã tốt bụng cứu một người, nhưng người đó bị trọng thương, trước khi chết để cảm ơn tôi, đặc biệt giao miếng ngọc bội này vào tay tôi, và còn đặc biệt dặn dò tôi, miếng ngọc bội này có liên quan đến một cổ lầu.” Cừu Đức Khảo chống gậy, nghiêm túc giải thích: “Sau khi tôi về nước ngoài, liền bắt đầu nghiên cứu miếng ngọc bội này, sau nhiều năm điều tra, cuối cùng đã có kết luận, miếng ngọc bội này là một chiếc chìa khóa của cổ lầu Trương gia dưới hồ.” Nói đến đây, ông ta nhìn Ngô Nhị Bạch, trên mặt lộ ra một tia đắc ý: “Ông chủ Ngô, ông và tôi đều rõ, cổ lầu Trương gia bên dưới hung hiểm đến mức nào, vì tôi có chiếc chìa khóa này trong tay, ông hà tất phải để người của Ngô gia lãng phí sinh mệnh vô ích?” “Ha ha, thật nực cười.” Ngô Mặc ném miếng ngọc bội trở lại vào hộp.

Hành động của cậu khiến A Ninh giật mình.

Cô ta vội vàng cầm ngọc bội lên kiểm tra kỹ lưỡng, sợ Ngô Mặc làm hỏng ngọc bội.

Ngô Mặc vỗ vỗ tay, cười nói: “Lão già, ông kể chuyện tệ thật đấy, chúng ta đừng nói là có phải ông lấy oán trả ơn giết người rồi lấy được miếng ngọc bội này không, riêng việc ông chỉ muốn dựa vào cái thứ này để nói chuyện hợp tác với chúng tôi thôi á?” “Ngô thiếu gia, cậu có kiến giải gì?” Cừu Đức Khảo cau mày, “Tôi muốn biết, câu nói này cậu đại diện cho ông chủ Ngô nói sao?” Ông ta không ngờ, khi Ngô Nhị Bạch còn chưa mở miệng, Ngô Mặc lại có thể tự do nói chuyện như vậy, không hề có chút lễ nghi của một hậu bối.

“Lão già, ông đừng có mơ chia rẽ quan hệ chú cháu chúng tôi.” Ngô Mặc vừa nói, lại rút hộp thuốc từ túi áo trên ra, rút một điếu thuốc, trực tiếp châm lửa hút một hơi.

Nhẹ nhàng nhả ra một vòng khói, chậm rãi nói: “Ông tùy tiện lấy một miếng ngọc bội, rồi nói đó là chìa khóa cổ lầu bên dưới, bằng chứng đâu?” Cậu bước đến trước mặt Cừu Đức Khảo, dưới ánh mắt kinh ngạc của lão già, một chân giẫm lên cạnh ghế mà Cừu Đức Khảo đang ngồi.

Từ túi quần sau mông lấy ra một tờ giấy, mở ra trước mặt Cừu Đức Khảo, cười xấu xa nói: “Thấy tờ giấy này không?

Bây giờ ông đây nói với ông, nó là Vô Tự Thiên Thư, tự cung rồi luyện công là có thể thành tiên, ông có tin không?” “Ngô thiếu gia, tôi không đùa với cậu.” Sắc mặt Cừu Đức Khảo tối sầm lại.

“Cá nhân tôi rất có thành ý, nếu người nhà Ngô gia các cậu cứ đùa cợt tôi như vậy, thì bản thân tôi cũng không phải hạng dễ bắt nạt.” “Lão già, ông dọa tôi à?” Ngô Mặc cười khẩy một tiếng.

Vỗ vỗ vai Cừu Đức Khảo, ghé sát tai ông ta nói nhỏ: “Nếu ông chỉ dựa vào miếng ngọc bội này mà muốn hợp tác?

Thì ông đang mơ đấy.” “Nhưng mà…” Ngô Mặc đổi giọng, Cừu Đức Khảo liền hỏi: “Nhưng mà gì?

Ngô thiếu gia không ngại xin chỉ giáo.” Ngô Mặc vỗ vai Cừu Đức Khảo, cười híp mắt nói: “Ý tôi là, tuy hợp tác không thành, nhưng chúng ta có thể bàn một vụ mua bán.” Ngô Nhị Bạch nhướn mày, không biết thằng cháu trai nhà mình lại muốn làm gì?

Nhưng anh ta cũng không mở miệng nói gì, mặc cho Ngô Mặc tự do phát huy.

Tóm lại, trước mặt Ngô Nhị Bạch anh ta, chưa có ai dám để Ngô Mặc chịu thiệt thòi.

Đã vậy thằng cháu muốn chơi, thì cứ để nó chơi đi.

“Mua bán?” Cừu Đức Khảo cau mày, “Tôi không có thứ gì muốn mua, Ngô thiếu gia xin đừng vòng vo, có yêu cầu gì cứ đưa ra, nếu có thể làm được, tôi sẽ cố gắng hết sức.” “OK, vậy tôi nói thẳng.” Ngô Mặc cũng lười vòng vo nữa.

Mở miệng nói: “Chỗ này là do tôi tìm thấy, bờ hồ là do người nhà Ngô gia tôi chiếm giữ, nghĩa là cho đến hiện tại, quyền khai thác dưới hồ thuộc về Ngô gia tôi.” “Ông muốn vào bên dưới à, vậy thì đơn giản cực kỳ, rút tiền ra là được.” Ngô Mặc nhún vai, nói tiếp: “Chỉ cần ông ra giá đủ khiến tôi động lòng, thì mọi chuyện đều dễ nói.” Ngô Mặc không ngốc, cậu biết Cừu Đức Khảo người này đã phát điên rồi.

Ông ta theo đuổi con đường trường sinh bất lão cả đời, làm sao có thể vì người nhà Ngô gia mà từ bỏ chứ?

Đằng nào cũng không cản được, vậy tại sao không nhân cơ hội có lợi này, vơ vét của ông ta một mẻ lớn?

“A ha ha, nói nửa ngày, hóa ra Ngô thiếu gia chỉ muốn nói đến chuyện này, vậy không biết Ngô thiếu gia muốn bao nhiêu?” Cừu Đức Khảo cười cười, mỉa mai nói: “Xin lỗi vì mạo muội hỏi một câu, chẳng lẽ kinh tế Ngô gia đang gặp khủng hoảng?” “Ôi, đừng nhắc nữa, một lời khó nói hết.” Ngô Mặc khẽ thở dài.

Đột nhiên đập mạnh vào đùi, hậm hực chửi rủa: “Vốn dĩ ông nội tôi năm đó phát hiện ra cổ vật, cũng không biết bị cái thằng ranh con thích quả phụ, đào mộ tuyệt hậu, bú sữa cữ, chửi người câm nào cướp mất rồi, nếu không thì ông đây bây giờ còn đến nỗi phải xuống đất làm việc à?

Đã sớm thoải mái nằm trên giường mặc người hầu hạ rồi.” Ngô Mặc chửi mắng sảng khoái, phía sau Giải Ngữ Hoa nghe mà khóe mắt giật giật, trong lòng thầm nghĩ: “Thằng ranh thối này bao giờ mới chịu nằm yên trên giường đây?” Ngay cả lần trước ở bệnh viện, cũng thỉnh thoảng gây ra đủ thứ rắc rối, hại mình còn phải lấy tiền an ủi tâm hồn yếu ớt của viện trưởng.

Quả nhiên là anh em ruột, Ngô Tà lập tức hiểu ra, Ngô Mặc đang ám chỉ tấm gấm Tề quốc bị Cừu Đức Khảo lừa đi năm đó, đó là nỗi hận cả đời của ông nội.

Vương Bàn Tử lén lút cười thành tiếng, sợ bị người khác nghe thấy, vội vàng bịt miệng lại.

Đánh nhẹ vào Trương Khởi Linh một cái, nói nhỏ: “Tiểu Ca, anh nói ai khốn nạn vậy mà chửi người câm?” Lời vừa dứt, bụng liền bị ai đó dùng khuỷu tay thúc một cái.

Ngay sau đó Ngô Tà hạ thấp giọng mắng: “Bàn Tử chết tiệt, đừng có bắt nạt Tiểu Ca mãi thế.” Hắc Nhãn Kính vẫn đứng bên cạnh xem náo nhiệt, nghe thấy lời Vương Bàn Tử, lại nhìn Trương Khởi Linh có vẻ hơi mơ hồ, suýt nữa thì không nhịn được cười thành tiếng.

Chương 137

Cừu Đức Khảo vốn còn có chút hứng thú, tưởng rằng có thể nghe được tin tức nội bộ gì của Ngô gia.

Nhưng không ngờ càng nghe càng thấy không đúng, hình như tên Ngô Mặc này trong lời nói đều đang chửi mình?

Ông ta vừa định mở miệng nói chuyện, Ngô Mặc liền ngắt lời ông ta, khóe miệng khẽ nhếch lên, lơ đễnh nói: "Lão già, tôi cũng không đòi ông nhiều, một giá 500 triệu cộng thêm tấm gấm Tề quốc, sau khi giao tiền, chúng ta coi như là quan hệ mua bán, mọi chuyện còn lại đều dễ nói." A Ninh đơn giản là không thể tin vào tai mình.

Cô ta trên dưới đánh giá Ngô Mặc, thực sự không hiểu nổi, người đàn ông trước mắt này lấy đâu ra dũng khí mà dám hét giá trên trời như vậy?

Phải biết rằng ở Tháp Mộc Đà, cậu ta mở miệng là đòi 2 triệu tệ, lúc đó cô ta đã cảm thấy cậu ta rất vô liêm sỉ rồi.

Nhưng thực sự không ngờ, mới bao lâu không gặp, da mặt tên này lại dày lên chóng mặt như vậy?

Điều càng khiến cô ta bất ngờ hơn là, Cừu Đức Khảo lại đồng ý điều kiện này.

A Ninh nhất thời không phân biệt rõ, chẳng lẽ vừa rồi tai mình bị ù?

Ngô Mặc nói không phải 500 triệu, mà là 50 triệu?

Đối với Cừu Đức Khảo, người mà sinh mệnh đã bước vào đếm ngược, ngoài mạng sống của mình ra, không có gì là không thể từ bỏ.

Đừng nói là số tiền này, cho dù là lấy tất cả tài sản ở nước ngoài ra.

Chỉ cần có thể mua được trường sinh bất lão, ông ta đều nguyện ý làm.

Còn có tấm gấm Tề quốc, ông ta đã nghiên cứu nửa đời người, dù bây giờ trả lại cho Ngô gia cũng không sao.

Dù sao ông ta đã sớm giải mã được bí mật bên trong.

Tiền chân Cừu Đức Khảo vừa nói xong, hậu chân Ngô Mặc đã bắt đầu hối hận.

Trong lòng thầm mắng mình: “Mẹ kiếp, mày bị hâm à?

Sao không đòi thêm tí nữa?

Lần này lỗ to rồi.” Nhưng mà mắng thì mắng, tiền vẫn là phải lấy được đã rồi tính.

Ngô Mặc vội vàng lấy thẻ ngân hàng của mình ra, trực tiếp đưa đến trước mặt Cừu Đức Khảo: “Nào, lão già, tiền trao cháo múc.” Cái kiểu vô liêm sỉ này, Ngô Tà đứng sau Ngô Nhị Bạch nhìn mà thèm muốn cực kỳ.

Anh ta hận tại sao vừa rồi mình không đứng ra?

Cừu Đức Khảo gật đầu với A Ninh, A Ninh vội vàng tiến lên một bước, sắc mặt phức tạp nhìn Ngô Mặc một cái.

Từ tay cậu ta nhận lấy thẻ ngân hàng, sau khi gọi một cuộc điện thoại, lại trả thẻ cho Ngô Mặc, nói: “Ngô thiếu, tiền rất nhanh sẽ về tài khoản, lát nữa nhớ đếm kỹ xem có mấy số 0.” “Xì, ông đây muốn đếm thế nào thì đếm, liên quan quái gì đến cô.” Ngô Mặc bĩu môi, “Đừng nói nhảm, mau đưa tấm gấm Tề quốc đây, ông đây không có thời gian lề mề với các người.” Nhận tấm gấm Tề quốc không lâu, điện thoại của Ngô Mặc reo một tiếng.

Cậu rút ra nhìn một cái, cả người như được tắm nước lạnh giữa mùa hè oi bức, sảng khoái thấu xương.

Lập tức tươi cười rạng rỡ, gật đầu với Cừu Đức Khảo: “Được, lão già, biết điều đấy, tiền bạc sòng phẳng, bây giờ chúng ta đều là người một nhà rồi, mọi chuyện đều dễ nói dễ thương lượng.” Ngô Nhị Bạch nhìn Ngô Mặc cứ thế mà đòi lại được tấm gấm Tề quốc, nhất thời không biết nên khen ngợi cậu ta, hay nên đánh cậu ta một trận?

Khen ngợi là vì, tấm gấm Tề quốc này là nỗi hận trong lòng ông nội, cho đến lúc lâm chung vẫn luôn canh cánh.

Muốn đánh cậu ta là vì, nhìn cái bộ dạng ham tiền này của cậu ta xem, mình có thiếu cậu ta ăn sao?

Hay thiếu cậu ta uống?

Không phải chỉ là 500 triệu thôi sao, đến nỗi phải làm cái bộ dạng chưa từng thấy thế giới bao giờ vậy?

Đơn giản là làm mình mất mặt.

“Được, vậy chúng ta bây giờ bàn bạc một chút về kế hoạch ngày mai.” Cừu Đức Khảo không kịp chờ đợi mà đưa ra kế hoạch của mình, cuối cùng nói: “Ông chủ Ngô, tôi đã mang theo một số thiết bị lặn tiên tiến của nước ngoài, tuy nói vừa rồi có một số bị hư hao, nhưng vẫn còn một phần có thể sử dụng được.” Ánh mắt Ngô Nhị Bạch vẫn luôn nhìn chằm chằm vào tấm gấm Tề quốc trong tay.

Chính là thứ này, đã mở ra nửa thế kỷ mưa gió máu tanh.

Nghe xong lời kể của Cừu Đức Khảo, anh ta chậm rãi ngẩng đầu.

Trầm tư chốc lát rồi mở miệng nói: “Được thôi, nhưng ngày mai người của ông cần phải xuống dưới thăm dò trước một phen, xem bên dưới rốt cuộc là tình hình thế nào.” Cừu Đức Khảo liếc một cái, suýt nữa bị tức chết.

Hai cha con nhà Ngô gia này một người còn vô liêm sỉ hơn người kia, cũng không biết Ngô Lão Cẩu đã sinh ra những hậu duệ này bằng cách nào?

Mình đã nhượng bộ rất nhiều, nhưng bọn họ lại cứ ép buộc từng bước.

Bất đắc dĩ vì đã hy sinh quá nhiều phía trước, nếu bây giờ lật mặt, thì tất cả những nỗ lực trước đó đều sẽ đổ sông đổ biển.

Nghĩ thông suốt, Cừu Đức Khảo cố gắng nén giận, trầm giọng nói: “Được, vậy như Nhị gia Ngô đã nói, ngày mai người của tôi sẽ xuống dò đường trước.” Bàn bạc xong những việc cụ thể, A Ninh đẩy Cừu Đức Khảo rời khỏi đây.

Sandy trước khi đi ác độc nhìn Ngô Mặc một cái.

Vừa định đi theo Cừu Đức Khảo ra ngoài, chỉ cảm thấy một mùi hôi thối ập đến, ngay sau đó sau gáy liền cảm thấy một trận đau nhói.

“Cái gì thế?” Cô ta ôm lấy sau gáy cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên mặt đất vứt một chiếc giày.

Nhìn ra phía sau, Ngô Mặc đang đi một chân mà cười xấu xa với cô ta.

Miệng mỉa mai nói: “Ông đây đích thân tiễn cô ra cửa, đừng có cảm động quá đấy nhé.” Sandy không dám nói nhiều, vội cúi đầu bước ra ngoài.

Hiện tại toàn thân cô ta đều đau, thực sự không còn sức để đôi co với người này.

Hơn nữa cô ta cảm thấy Ngô Mặc đơn giản là một tên điên, đối với phụ nữ cũng ra tay tàn nhẫn, căn bản không có chút phong thái quý ông nào.

Lúc này, sau khi tất cả người ngoài đều rời đi, Ngô Nhị Bạch buông chân xuống.

Trừng mắt nhìn Ngô Mặc nói: “Mẹ kiếp, mày mau xỏ giày vào cho ông, cái mùi nặng thế này, mày muốn xông chết ông à?” Ngô Mặc là một thanh niên trẻ tuổi, liên tục mấy ngày đi đường núi, căn bản không kịp thay giặt.

Chiếc giày này vừa cởi ra, toàn bộ lều trại ngay lập tức tràn ngập một mùi đặc trưng.

Nếu vừa rồi không phải để giữ hình tượng, mấy người trong phòng đều ước gì có thể rời khỏi đây ngay lập tức.

Mùi này đơn giản là sánh ngang với vũ khí sinh hóa.

Ngô Mặc hiện tại tâm trạng cực kỳ tốt, đừng nói Ngô Nhị Bạch mắng cậu ta hai câu, cho dù là đá cậu ta một cước, cậu ta cũng không bận tâm.

Thậm chí còn có thể quay người, chĩa mông vào Ngô Nhị Bạch, để lão nhân gia đá tiện hơn một chút.

“Lão Trương, giúp một tay, đá giày cho tôi.” Ngô Mặc nói với Trương Khởi Linh một câu, “Yên tâm, lần này anh em có tiền rồi, lát nữa sẽ đưa anh đi xả hơi thật đã.” Trương Khởi Linh đứng ở cửa lều, khá gần chiếc giày.

Nghe thấy Ngô Mặc gọi, anh nhấc chân đi tới.

Không hề nghĩ ngợi cúi xuống nhặt giày lên, mặt không biểu cảm đi đến trước mặt Ngô Mặc, đưa cho cậu ta.

Đối với Trương Khởi Linh, chút mùi hôi này căn bản không là gì.

Suốt bao năm tháng đi lại trong mộ địa, đủ loại mùi hôi thối mục nát không đếm xuể.

Tùy tiện lấy ra một loại, đều khó ngửi hơn mùi giày này rất nhiều.

“Ôi trời đất ơi, đúng là huynh đệ sắt son.” Ngô Mặc nhận giày đi vào xong, khoác vai Trương Khởi Linh.

Giống như anh em thân thiết nói: “Lão Trương anh yên tâm, anh em tôi không phải loại người keo kiệt đâu, đợi chuyện này xong, mấy anh em mình sẽ đi hưởng thụ một phen, đến lúc đó yến tiệc no say, anh muốn chọn kiểu nào tùy thích.” Nghe Ngô Mặc ba hoa chích chòe, gân xanh trên trán Ngô Nhị Bạch giật giật, quát: “Câm miệng, mày nhìn mày bây giờ thành cái dạng gì rồi?

Thổ phỉ hay tiểu lưu manh?

Yến tiệc no say?

Ông đây bây giờ sẽ cho mày nếm thử mùi vị biến thành heo quay.” Anh ta càng nói càng tức, bật dậy từ ghế.

Rút dây lưng ở thắt lưng ra, cũng không thèm để ý ở đây có Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính hai người ngoài, trực tiếp chạy đến mông Ngô Mặc mà quất một cái.

Nhưng lần này Giải Ngữ Hoa lại không ngăn cản Ngô Nhị Bạch, trong mắt cô, thằng nhóc Ngô Mặc này đúng là đáng đánh, nghe những lời cậu ta nói xem?

Nếu không phải mình không tiện ra tay, bây giờ cô cũng muốn tham gia vào.

“Sướng thật.” Ngô Tà vẻ mặt xem kịch vui.

Cảm giác không bị đánh mà được xem kịch thật sự quá thoải mái rồi.

Tốt nhất Nhị thúc cứ đánh thêm mấy cái nữa, để mình xả hết sự bực bội trong lòng ra.

Nghe thấy lời Ngô Mặc, trong mắt Hắc Nhãn Kính lóe lên một tia sáng.

Khóe miệng anh nhếch lên nụ cười xấu xa, đưa tay kéo Vương Bàn Tử nói: “Nào nào, chúng ta cá cược một ván, xem Nhị gia Ngô có thể đánh mấy cái?” Vương Bàn Tử cũng là người thích xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, liền bắt sóng với Hắc Nhãn Kính.

Sảng khoái lấy ra tờ tiền 100 tệ ném xuống đất, hung hăng nói: “Được, 100 tệ, tôi cược 15 cái.” Cuối cùng vẫn là Nhị Kinh thực sự không thể nhìn nổi nữa.

Chương 138

Tiến lên ngăn Ngô Nhị Bạch lại, khuyên nhủ: “Nhị gia, thôi đừng đánh nữa, tiểu thiếu gia chẳng qua là tuổi nhỏ, tính hiếu kỳ nặng, tiện miệng nói vậy thôi, cậu ấy sẽ không thật sự đi làm đâu.” Đánh Ngô Mặc mấy cái xong, sự mệt mỏi tích tụ của Ngô Nhị Bạch liền tan biến hết.

Anh ta hoạt động cánh tay, thở dài một hơi.

Chỉ vào Ngô Mặc nói: “Vì Kinh thúc đã cầu xin cho mày, vậy ông đây tha cho mày một lần, bây giờ mau cút về lều nghỉ ngơi đi, nhìn mày là ông đã thấy bực mình rồi.” “Kinh thúc, cảm ơn.” Ngô Mặc chu môi thổi gió về phía Nhị Kinh, rồi quay người chạy ra ngoài lều.

Cậu sợ Ngô Nhị Bạch lát nữa phản ứng lại sẽ đòi tiền về.

Đối với cậu mà nói, số tiền này đã vào túi mình rồi, đừng nói là Ngô Nhị Bạch, cho dù Ngọc Hoàng Đại Đế có đến, cũng đừng hòng lấy đi một xu.

Ngô Tà nhìn bóng lưng Ngô Mặc mà mắt trợn tròn, miệng há hốc.

Anh ta không thể tin được, thằng em lại tuyệt tình bỏ mình ở đây như vậy?

Còn có chút tình anh em nào không?

Ngô Nhị Bạch quay đầu nhìn Ngô Tà đang ngẩn người, trong lòng thở dài.

Thầm nghĩ: “Anh em ruột cùng một mẹ, sao lại khác nhau nhiều đến thế?

Một đứa ngây thơ đơn thuần, đi theo Lão Tam bao năm, vẫn y như vậy, còn một đứa mình từ nhỏ dốc lòng bồi dưỡng, kết quả bây giờ da mặt dày hơn cả thành quách, cái quái gì thế này?” “Thôi Tiểu Tà, con cũng về nghỉ sớm đi, đừng thức khuya nữa.” Ngô Nhị Bạch vẫy tay với Ngô Tà, lại dặn dò Giải Ngữ Hoa: “Vũ Thần, nếu cháu có thời gian thì giúp chú trông chừng thằng nhóc Ngô Mặc đó, chú sợ nó đến lúc đó lại gây ra chuyện quỷ quái gì nữa.” Dựa vào sự hiểu biết về Ngô Mặc mấy ngày nay, Ngô Nhị Bạch luôn cảm thấy thằng nhóc này muốn làm gì đó.

Nhưng anh ta công việc bận rộn, không thể lúc nào cũng trông chừng Ngô Mặc.

Mà Ngô Tà tuy nói là anh trai, nhưng nhìn tình hình hiện tại, căn bản không thể trông nom được Ngô Mặc.

Vì vậy anh ta chuyển ánh mắt sang Giải Ngữ Hoa.

Vị tài năng kiệt xuất trẻ tuổi của Lão Cửu Môn này, hy vọng cô ấy có thể nói chuyện nhiều hơn với Ngô Mặc.

“Cháu biết rồi, Nhị thúc, ngài yên tâm, cháu sẽ trông chừng cậu ấy.” Giải Ngữ Hoa gật đầu, quay người bước ra ngoài lều.

Không còn cách nào khác, không khí ở đây thực sự quá tệ, cô ấy thật sự không muốn ở thêm một giây một phút nào nữa.

Khi Ngô Tà trở về lều, Ngô Mặc đang nằm trên giường chơi điện thoại.

Lúc này đã là khoảng 4 giờ sáng, trời đã bắt đầu hửng sáng.

Ngô Mặc vừa kiếm được một khoản tiền lớn, đang lúc hưng phấn tột độ, căn bản không thể nào ngủ được.

“Tiểu Mặc, em vẫn chưa ngủ à?” Ngô Tà lại gần Ngô Mặc, khẽ khàng thúc vào tay cậu ta.

Anh ta dò hỏi nói: “Cái đó, nhiều tiền như vậy, em xem, có phải không.” “Không có, đừng hòng nghĩ đến, tất cả là của tôi.” Ngô Mặc trừng mắt nhìn Ngô Tà một cái, trực tiếp lật người quay đi.

Hừ một tiếng nói: “Lúc tôi bị đánh, anh cười vui vẻ lắm mà?

Tôi còn nhìn thấy cả răng hàm của anh đấy.” Ngô Tà vừa định vắt óc, bịa ra một lý do huynh đệ tình sâu, thì bên ngoài lều đột nhiên truyền đến một trận ồn ào.

“Chuyện gì thế?” Ngô Mặc trực tiếp lật người ngồi dậy, liếc nhìn Ngô Tà.

Vội vàng xỏ giày, vén màn bước nhanh ra ngoài.

Tiện tay kéo một người hỏa kế hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?

Tại sao lại ồn ào như vậy?” “Thiếu gia?” Người hỏa kế bị kéo lại đang có chút bất mãn.

Ngẩng đầu lên phát hiện ra đó là Ngô Mặc, vội vàng cung kính trả lời: “Vừa rồi mấy người hỏa kế canh giữ quan tài chạy đến báo lại, nói là nắp quan tài bị mở ra rồi, cái xác nữ bên trong biến mất rồi.” “Biến mất rồi?” Ngô Tà từ phía sau chạy ra, truy hỏi: “Ý gì?

Mấy người họ không phải vẫn luôn canh chừng quan tài sao?

Chẳng lẽ không nhìn thấy là chuyện gì?” Nhìn vẻ mặt khó xử của người hỏa kế, Ngô Mặc kéo Ngô Tà nói: “Đi thôi, chắc hắn cũng không biết chuyện gì, hai anh em mình qua đó xem sao.” Khi hai anh em Ngô Mặc đến bên quan tài, ở đây đã tụ tập rất nhiều người.

Nhị Kinh đang sắp xếp người hỏa kế kiểm tra tình hình xung quanh.

Ngẩng đầu nhìn thấy Ngô Mặc đến, vội vàng đi tới nói nhỏ: “Tôi vừa nhận được tin nhắn của hỏa kế, nói là nắp quan tài mở ra, thi thể bên trong biến mất rồi, tôi vừa kiểm tra một lượt, nhưng không có manh mối gì, trên bãi cát người quá đông, nhất thời không thể tra ra được tình hình gì.” “Kinh thúc, là mấy người đó sao?” Ngô Mặc gật đầu, ánh mắt lướt qua bên cạnh, chỉ thấy có ba người hỏa kế đang đứng cách đó không xa, vẻ mặt kinh hãi.

Nhị Kinh gật đầu, vẫy tay gọi ba người đó lại.

Với vẻ mặt nghiêm nghị mắng: “Đồ phế vật, mấy người mà lại không canh chừng được một cái quan tài ư?

Cái bộ dạng của các người như vậy, còn muốn xuống đất sao?” “Kinh thúc, để tôi hỏi xem chuyện gì đã xảy ra.” Ngô Mặc chặn Nhị Kinh lại, quay đầu quan sát thần sắc của những người hỏa kế.

Cậu phát hiện ba người hỏa kế quả thực có chút sợ hãi, nhưng không phải là kiểu sợ hãi khi gặp quỷ.

Mà giống như học sinh phạm lỗi, sợ bị giáo viên bắt gặp vậy.

Ngô Mặc mặt trầm xuống, từ sau lưng rút ra con dao găm ra nghịch.

Nheo mắt nhìn ba người, nói: “Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?

Đừng có giở trò tinh ranh lừa gạt ông đây, có một câu nói dối thôi, đừng trách tao ra tay tàn nhẫn lấy chúng mày tế hồ.” Ba người hỏa kế này vẫn luôn ở bên ngoài, đi theo Ngô Thất, một người hỏa kế lâu năm của Ngô gia.

Vì lần này sự việc khá nghiêm trọng, nên những người hỏa kế già này cũng mang theo không ít tâm phúc đến.

Dù sao xuống mộ, điều đáng sợ nhất chính là bị người khác đâm sau lưng.

Những người hỏa kế này ở bên ngoài quen với việc làm mưa làm gió, đôi khi người khác cũng cung kính gọi họ là gia.

Vì vậy, khi họ trở về bản gia, nhất thời không thích nghi được với sự chênh lệch này.

Đừng thấy bề ngoài họ rất tôn trọng Ngô Tà và Ngô Mặc, thực tế căn bản không mấy để tâm.

Đối với họ, những kẻ kiêu ngạo bất tuân, không phải cứ tùy tiện đến một thiếu gia nào đó, là có thể trở thành chủ nhân của họ.

Họ chỉ nhận một đại ca duy nhất, đó chính là Ngô Thất.

Vì vậy, nghe xong lời Ngô Mặc nói, ba người hỏa kế nhìn nhau, nhưng không ai mở miệng trước.

Thậm chí một trong số đó còn nghĩ rằng không ai chú ý đến mình, trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

Nhưng không ngờ, tất cả đều bị Ngô Mặc nhìn thấy.

“Mẹ kiếp, cho mày mặt mũi không muốn à?” Ngô Mặc đột nhiên nhấc chân, giáng một cú đá mạnh vào bụng hắn.

Cú đá này khiến người hỏa kế bay thẳng ra xa ba mét, đau đớn kêu thảm một tiếng, nửa ngày không bò dậy nổi.

“Cho mặt mũi không biết điều.” Ngô Mặc nhanh chóng bước tới, chân phải trực tiếp giẫm lên ngực người hỏa kế.

Giống như núi Thái Sơn đè đỉnh, đè hắn ta không thể nhúc nhích.

Cậu cúi người xuống, cười tủm tỉm nhìn người hỏa kế dưới chân, “Thằng nhóc, vẫn không chịu nói thật à?” Nói xong, con dao găm trong tay không kịp đề phòng vạch một đường sâu trên mặt người hỏa kế, máu tươi lập tức chảy xuống.

Ban đầu người hỏa kế còn khá cứng đầu, nghĩ rằng Ngô Mặc cái tên thiếu gia nhỏ này cùng lắm là hù dọa người thôi, căn bản không dám thật sự làm gì mình.

Dù sao mình đi theo đại ca cũng là người cũ của Ngô gia.

Tục ngữ nói đánh chó cũng phải nhìn chủ, hắn ta còn có thể không nể mặt Ngô Thất sao?

Nhưng khi hắn ta nhìn thấy sát ý lóe lên trong mắt Ngô Mặc, hắn ta thực sự sợ hãi.

Người hỏa kế quả thực không ngờ, cái tên thiếu gia nhỏ từ trước đến nay chỉ nghe danh chứ không thấy mặt này, lại cũng là một kẻ máu lạnh.

Hắn ta vừa do dự, hai mắt Ngô Mặc đã phóng ra một tia lạnh lẽo sắc bén.

Con dao găm trong tay trực tiếp cắm vào xương bả vai của hắn ta, xoay nhẹ một vòng, lạnh lùng quát: “Nói, nếu không tao giết mày!” Động tĩnh bên này thu hút sự chú ý của những người hỏa kế khác trên bãi cát, họ kinh ngạc nhìn về phía này, lũ lượt vây quanh.

Nhìn chằm chằm ba người này, có kẻ xem kịch hay, có kẻ trong mắt đầy cảnh giác, tóm lại mỗi người đều có tâm tư riêng.

Nhưng chỉ riêng ánh mắt nhìn về phía Ngô Mặc, đã thay đổi rất lớn.

Ngô Mặc cũng không phải vô duyên vô cớ ra tay.

Đừng thấy cậu ta bình thường đại khái, nhưng năm đó cũng từng lăn lộn trong giới giải trí, nơi đó cá rồng lẫn lộn, điều cần nhất chính là một đôi mắt tinh tường.

Khi đó vì cuộc sống mà bức bách, cậu ta không thể không kìm nén nhiệt huyết, cam nguyện làm một người bình thường, chỉ để kiếm miếng cơm manh áo.

Nhưng sau khi đến đây, trải qua nhiều lần tự sát, cái sự tàn nhẫn trong xương tủy Ngô Mặc đã bị kích thích hoàn toàn.

Hai ngày nay cậu ta phát hiện một chuyện, đừng thấy Nhị thúc dẫn rất nhiều hỏa kế đến, thực tế mấy người hỏa kế già này cũng không phải tất cả đều đồng lòng, khá có cảm giác kéo bè kết phái.

Bản thân cậu ta và Ngô Tà trong mắt những lão già này, chắc chỉ là một vật linh.

Chương 139

Nghe hay thì gọi là tiểu thiếu gia, sau lưng chỉ chực mắng là phá gia chi tử thôi.

Ngô Mặc muốn đứng vững trong Ngô gia, thì nhất định phải xây dựng một hình tượng mới.

Cái thứ chó má tiểu thiếu gia gì đó, cậu ta làm thì phải làm đại gia.

"Thiếu gia, tôi, tôi nói." Mồ hôi lạnh trên trán người hỏa kế trực tiếp chảy xuống.

Run rẩy nói: "Tối hôm qua, tôi, tôi nhất thời có cảm giác, có chút không nhịn được, nghĩ rằng thi thể nữ trong quan tài trông khá đẹp, giống như đang ngủ vậy, vì vậy…" Những lời còn lại không cần nói hết, tất cả mọi người xung quanh đều hiểu ý trong lời hắn ta.

Sắc mặt Nhị Kinh tối sầm lại, đi tới đá mỗi người hỏa kế còn lại một cước, "Mẹ kiếp, nó nhớ đàn bà nhớ đến phát điên rồi, hai đứa mày cũng bị điên theo sao?" "Ôi chà, thật không ngờ đấy, mày chơi cũng hoa phết nhỉ." Ngô Mặc nhìn người hỏa kế dưới chân đầy rẫy mụn nhọt, trêu chọc nói: "Cũng khó trách, với cái mặt đầy mụn bọc như mày, chắc muốn hôn người khác cũng không với tới miệng, trách gì đến cả nữ thi cũng muốn." "Thiếu gia, tôi thật sự là bí bách quá, liên tục mấy ngày nay, tôi…" Người hỏa kế lúc này vẫn còn đang biện minh.

Nhưng bị Ngô Mặc ngắt lời, cậu ta dùng chân ấn mạnh xuống, hung hăng nói: "Đừng có mẹ kiếp nói nhảm nữa, ông đây không quan tâm đời sống riêng tư của mày, nói, nữ thi đi đâu rồi?

Có phải bị mày mang đi không?" Người hỏa kế không dám nói thêm lời nhảm nhí nào nữa, vội vàng giải thích: "Ba chúng tôi đẩy nắp quan tài ra, tôi liền đuổi hai người kia đi, vừa định cởi quần thì cảm giác có một trận gió thổi qua, sau đó tôi liền ngã xuống bất tỉnh, vài phút sau mới bò dậy được, rồi liền phát hiện người trong quan tài biến mất rồi.” Người hỏa kế kể lại sự việc một cách hoàn chỉnh, không dám giấu diếm nửa điểm.

Ngô Mặc trầm tư chốc lát, một lúc sau mới rút chân khỏi người hỏa kế.

Cúi người rút con dao găm ra khỏi người hắn ta, đá cho hắn ta một cái, lạnh lùng hừ một tiếng: “Lần này ông đây tạm tha cho mày, lần sau nếu còn không quản được cái thứ trong quần của mình, ông đây không ngại giúp mày cắt cụt nó đi, bây giờ mau cút đi tìm xác chết.” “Vâng, thiếu gia.” Ba người hỏa kế này vừa lăn vừa bò rời khỏi đây.

Thậm chí không dám quay đầu lại, sợ Ngô Mặc lật mặt lấy mạng họ.

Ngô Mặc lạnh lùng quét mắt một vòng, những người hỏa kế xung quanh không dám đối mặt với cậu ta, vội vàng tìm cớ rời khỏi đây.

“Tiểu Mặc, em…” Ngô Mặc đột nhiên ra tay, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Ngô Tà.

Anh ta đứng đó ngây người nhìn cảnh tượng này, trong khoảnh khắc đó anh ta dường như nhìn thấy hình bóng Tam thúc từ Ngô Mặc.

“Chíu chíu!” Tiếng vỗ tay từ phía sau truyền đến.

Ngô Tà vội vàng quay đầu lại, liền thấy Hắc Hạt Tử đang tươi cười nhìn Ngô Mặc.

Cái thần thái đó, cái biểu cảm đó, cứ như thể Ngô Mặc vừa rồi không phải đang trừng phạt cấp dưới, mà là vừa làm được chuyện tốt đẹp gì vậy.

Ngô Mặc không quay đầu lại, ánh mắt của cậu hướng thẳng về

Ngô Thất phía trước.

Trên mặt cậu nhanh chóng nở nụ cười, từ trong túi rút ra điếu thuốc, rồi đi tới.

Đưa tay khoác vai Ngô Thất, cậu cười mỉm nói: “Thất thúc, chú sẽ không trách cháu thay chú dạy dỗ thủ hạ chứ?” “Thiếu gia nói đùa rồi, nào có thủ hạ của cháu, đến cả cháu Ngô Thất cũng là người làm của Ngô gia.” Ngô Thất cười gượng gạo nói: “Ba đứa chúng nó bất tài, chọc Thiếu gia tức giận, cháu xin lỗi Thiếu gia thay chúng nó.” Ban đầu Ngô Thất không hề biết chuyện này, chú ấy vẫn luôn bận rộn với nhiệm vụ mà Ngô Nhị Bạch giao phó.

Nếu không phải một thằng nhóc thủ hạ lén đến báo tin, chú ấy căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Khi chú ấy vội vã chạy đến, Ngô Mặc đã giẫm thủ hạ kia dưới chân.

Mấy lão thủ hạ vốn không ưa chú ấy đứng xung quanh nhìn chú ấy đến, vẻ mặt cười như không cười khiến Ngô Thất lập tức sa sầm mặt.

Chú ấy cho rằng Ngô Mặc muốn lập uy, cố ý gây khó dễ cho mình.

Vì vậy chú ấy thầm trách Ngô Mặc không nể mặt mình, ẩn ẩn sản sinh một loại phẫn hận.

“Thất thúc, chú nói gì vậy chứ.” Ngô Mặc đưa chú ấy một điếu thuốc, còn tự tay châm lửa cho Ngô Thất, nheo mắt cười nói: “Nào có hạ nhân với không hạ nhân, cháu có thể vỗ ngực nói rằng, bấy nhiêu năm nay vẫn luôn coi chú như chú ruột.” “Cháu vẫn còn nhớ hồi nhỏ, mỗi lần chú về nhà đều lén cho cháu tiền tiêu vặt, đúng rồi, còn có một khẩu súng đồ chơi khiến cháu thích mê không rời tay, khi đó cháu mong nhất mỗi năm là chú về.” Lời nói của Ngô Mặc khiến sắc mặt Ngô Thất dịu đi không ít.

Nghĩ lại năm đó mình quả thật coi Ngô Mặc như hậu bối mà đối đãi, mỗi lần đều tốn công tốn sức mang quà cho cậu.

Cứ tưởng với tuổi tác ngày càng lớn, Ngô Mặc đã quên những chuyện này, nhưng không ngờ cậu lại nhớ hết trong lòng.

“Ai, tiểu thiếu gia, lần này là do cháu Ngô Thất không quản tốt thủ hạ, làm mất mặt ngài rồi.” Ngô Thất dừng bước, khẽ thở dài.

“Hai năm nay tuổi đã cao, đối với thủ hạ cũng khoan dung không ít, không ngờ mấy thằng ranh con này lại được nước lấn tới, thật là làm mất hết mặt mũi già nua của cháu rồi.” “Thất thúc, đừng tức giận, giận quá hại thân, là do bọn họ không hiểu chuyện lãng phí khổ tâm của chú, sau này cháu sẽ giúp chú dạy dỗ chúng cho tử tế.” Ngô Mặc trên mặt luôn treo nụ cười, thể hiện đúng phong thái của một thiếu gia đại gia tộc, lễ độ, chiêu hiền đãi sĩ một cách rất đúng mực, vừa thân thiết lại không hạ mình.

Sau một hồi khuyên giải, sắc mặt Ngô Thất mới khá hơn.

Chú ấy biết Ngô Mặc không cố ý gây khó dễ cho mình, mà là do thủ hạ bất tài tự mình dâng tới cửa.

Nghĩ lại cũng không thể trách Ngô Mặc được.

“Thiếu gia, vậy cháu đi làm việc đây, chuyện Nhị gia giao phó cháu vẫn chưa xử lý xong, sáng mai nếu hỏi đến, cháu không biết trả lời thế nào.” Ngô Mặc nhạy bén nhận ra thái độ và cách xưng hô của Ngô Thất đối với mình đã thay đổi.

Tuy không quá rõ ràng, nhưng cũng coi như một khởi đầu tốt đẹp.

“Được, Thất thúc, chú cứ đi làm việc đi, chú ý sức khỏe, đợi chuyện kết thúc, cháu về Kinh Đô sẽ tự mình đặt một bàn tiệc, đến lúc đó hai chú cháu mình sẽ uống một chén thật đã.” Nhìn bóng lưng Ngô Thất rời đi, khóe miệng Ngô Mặc cong lên một nụ cười.

Cậu biết nếu không có gì ngoài ý muốn, Ngô Thất này sẽ là người lão thủ hạ đầu tiên của Ngô gia mà cậu kéo về phía mình.

Tuy nói đào tạo lại một nhóm người mới sẽ trung thành hơn với mình, nhưng Ngô Mặc không có nhiều thời gian như vậy, đã có người có sẵn, cần gì phải lãng phí chứ?

Nhị Kinh vẫn luôn đứng yên bên cạnh.

Nhìn Ngô Mặc gọn gàng dứt khoát xử lý thủ hạ, nhìn cậu nói cười vui vẻ nhanh chóng hóa giải oán khí của Ngô Thất.

Khoảnh khắc này, ông ta mới thực sự công nhận lời của Ngô Nhị Bạch, Ngô Mặc quả thực thích hợp làm chủ gia tộc hơn Ngô Tà.

Chưa nói đến những chuyện khác, chỉ riêng việc cậu ra tay vừa tàn nhẫn vừa độc ác, sau đó lại có thể lập tức thay đổi sắc mặt, điểm này đã rất phù hợp với một gia tộc như Ngô gia.

Thủ đoạn mềm dẻo chỉ thích hợp để ban ơn, không thích hợp để trấn áp, chỉ có trấn áp được anh em thủ hạ, mới có thể ngồi vững vị trí lão đại.

Ngô Mặc đang suy nghĩ chuyện tiếp theo, chỉ cảm thấy vai trĩu xuống, một bóng người đã đè lên người cậu.

Cảm giác quen thuộc này, không cần nhìn cũng biết là Hắc Nhãn Kính.

“Tao nói mày không có xương à?

Suốt ngày dựa dẫm vào tao.” Ngô Mặc liếc mắt trắng dã, bĩu môi nói: “May mà ông đây thân cường thể tráng, không thì chẳng phải bị mày đè bẹp dí sao?” “Hắc hắc, sao vậy, nhắm vào lão già kia à?” Hắc

Nhãn Kính không những không đứng dậy, trái lại còn dùng sức đè xuống nữa.

Tức đến mức Ngô Mặc lùi chân lại, giẫm thẳng lên giày da của hắn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mẹ nó, mày coi ông đây là cây nạng của mày à?” “Ai, đau lòng quá, mày vừa nãy đối với lão già kia thì hòa nhã vui vẻ, nào là đưa thuốc nào là nhẹ nhàng thủ thỉ.” Hắc Nhãn Kính cố làm ra vẻ đau khổ.

Than thở ai oán: “Sao đối với tao thì cứ cau mày lạnh lùng hoài vậy?

Mày quên rồi à, vì mày mà tao có thể lên trời xuống đất, nhưng mày, haiz, chẳng lẽ, mày cứ thế mà ghét tao sao?” Nếu bỏ qua nụ cười đểu trên khóe miệng hắn, chỉ nghe những lời này, người không rõ sự thật còn có thể lầm tưởng Ngô Mặc là tra nam.

Trương Khởi Linh từ phía sau đi tới, chuẩn bị đi về phía bờ hồ, đi ngang qua vừa hay nghe thấy lời Hắc Nhãn Kính nói.

Bước chân anh hơi dừng lại một chút, quay đầu lạnh lùng nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, lát sau lại mặt không biểu cảm tiếp tục đi tới.

“Phụt, đậu má, Lão Trương bá đạo quá.” Ngô Mặc bật cười thành tiếng, không biết có phải ảo giác không, cậu dường như cảm nhận được một cảm giác khinh bỉ từ ánh mắt Trương Khởi Linh nhìn về phía Hắc Nhãn Kính.

“Tao không chịu đâu, Ách Ba Trương bắt nạt tao.” Hắc Nhãn Kính như thể vẫn chưa chơi đủ, cứ lì lợm dựa vào người Ngô Mặc không chịu dậy.

Càng quá đáng hơn, tên này còn như một con sâu, vặn vẹo trên vai Ngô Mặc.

Ngô Mặc đâu có thời gian ở đây nói nhảm với Hắc Nhãn Kính, cậu muốn ra bờ hồ xem thử, cái nữ thi kia rốt cuộc đã đi đâu rồi?

Ngay khi cậu vừa định ra tay, vai cậu chợt nhẹ bỗng, Hắc Nhãn Kính bị người ta kéo dậy.

Ngay sau đó một giọng nói lạnh lùng nhưng đầy uy hiếp vang lên: “Hắc gia có phải rất nhàn rỗi không?

Xem ra tôi cần phải bàn bạc với Ngô Nhị thúc một chút, số tiền còn lại có lẽ…” “Hoa gia, Hạt Tử đã nghèo lắm rồi, anh còn nỡ lòng nào đâm thêm một nhát dao sao?” Hắc Nhãn Kính nhìn Giải Ngữ Hoa với vẻ mặt nghiêm túc, bĩu môi: “Đúng là không có lòng trắc ẩn gì cả, ngay cả chút tiền cỏn con này cũng muốn bớt xén, haizz.” Ngô Mặc chỉnh lại quần áo, chậm rãi đi đến trước mặt Hắc Nhãn Kính, thừa lúc hắn không đề phòng mà đấm một quyền vào bụng hắn.

Lợi dụng lúc Hắc Nhãn Kính cúi gập người, cậu lập tức túm lấy cổ áo hắn, kéo hắn lại trước mặt mình.

Ghé sát tai hắn nói nhỏ: “Mẹ nó, mày lại lén tao nhận tiền à?” “Đậu má, mày ra tay mạnh thật đấy?” Hắc Nhãn Kính đau đến méo cả miệng, ngẩng đầu cười khổ nói: “Mày nghe tao giải thích, lần này tao thật sự không nhận tiền trông chừng mày đâu, tao…” Không đợi hắn nói xong, Ngô Mặc đã ngắt lời hắn: “Đừng nói nhảm, cơ hội kiếm thêm này, mày cũng không chia sẻ với tao à?

Mẹ nó, còn phải là anh em tốt không?” Hắc Nhãn Kính: “…” Nhìn hai người này trước mặt, Giải Ngữ Hoa cảm thấy có chút đau đầu.

Anh không kìm được xoa xoa thái dương, im lặng hồi lâu rồi nói với Ngô Mặc: “Thôi nào Tiểu Mặc, đừng đùa nữa, trời sắp sáng rồi, chuyện nữ thi cứ để anh lo, em về nghỉ ngơi trước đi.” Ngô Mặc nào có ngủ được?

Cậu một tay túm lấy cánh tay Hắc Nhãn Kính, lôi hắn về phía bờ hồ.

Miệng không ngừng cằn nhằn: “Sớm mẹ nó nói mày nhận tiền rồi, vậy thì đừng có nhàn rỗi nữa, lại đây xem rốt cuộc chuyện gì vậy?” “Được được được, Thiếu gia nói đúng.” Hắc Nhãn Kính mặt mày cười tươi.

Ngay sau đó lại thêm một câu: “Có muốn xem xét thuê anh lâu dài không?

Anh đây đẹp trai lương thiện, tuyệt đối sẽ không để em chịu thiệt đâu, huống hồ với mối quan hệ giữa chúng ta, anh chắc chắn sẽ giảm giá nhiều cho em.” “Muốn chiếm tiền của tao à?” Ngô Mặc quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, khinh bỉ nói: “Vậy mày đúng là nằm mơ giữa ban ngày rồi, thiếu gia tao là tì hưu, chỉ có vào chứ không có ra.” Giải Ngữ Hoa theo sau, nhìn hai thằng ôn con hỗn xược phía trước, tai nghe cuộc đối thoại của hai người, khoảnh khắc này anh có một loại ảo giác, mình không phải gia chủ Giải gia, mà là hiệu trưởng nhà trẻ.

“Thiếu gia, ngài mau nhìn, ở đây có một hàng dấu chân.” Ngô Mặc vừa đi tới, lập tức có một thủ hạ xúm lại. 8.

Cung kính nói: “Vừa nãy cháu dẫn người kiểm tra khu vực này, phát hiện trên mặt đất xuất hiện một hàng dấu chân, dấu ấn rất nông, cứ thế hướng về phía hồ, theo cháu quan sát dựa trên hoa văn và kích thước của dấu chân, hẳn là giày cao gót kiểu cũ của phụ nữ.” “Vất vả rồi.” Ngô Mặc khẽ vỗ vai thủ hạ, đi theo cậu ta đến bờ hồ.

Cầm đèn pin chiếu xuống mặt đất, chỉ thấy dấu chân từ chỗ này trở đi thì biến mất.

Chương 140

Trương Khởi Linh ngồi xổm xuống, nhặt một nắm cát nhỏ từ mặt đất, đưa lên mũi ngửi.

Lát sau, anh ném cát đi đứng dậy, nhìn Ngô Mặc bình tĩnh nói: “Có thi khí.” “Thú vị đấy.” Ngô Mặc nhìn chằm chằm vào hồ, xoa cằm lẩm bẩm: “Cái bà cô này cũng thích sạch sẽ ghê, bị phong ấn mấy chục năm, vừa được thả ra đã chạy đi tắm rồi?” Trương Khởi Linh dường như đã quá quen với sự bất thường của Ngô Mặc, không thèm liếc cậu một cái, trầm giọng nói: “Trời sáng, cô ta không thể tiếp xúc với ánh nắng mặt trời.” “À à, dù sao thì, xem ra cái hồ này sẽ rất náo nhiệt.” Vừa nói Ngô Mặc đột nhiên giơ tay lên, một cái tát vào lưng Hắc Nhãn Kính.

Không vui nói: “Mày xem Lão Trương kìa, làm việc nghiêm túc biết bao, còn mày xem mày?

Cũng là nhận tiền làm việc, mày làm việc với thái độ đó sao?” Cái tát này lực đạo rất mạnh, suýt nữa thì đánh Hắc Nhãn Kính rơi xuống hồ.

Đủ để chứng minh Ngô Mặc oán niệm sâu sắc đến mức nào khi hắn kiếm tiền mà không báo cho mình.

Hắc Nhãn Kính oán giận nhìn Trương Khởi Linh một cái, thầm nghĩ trong lòng: “Cái tên Ách Ba Trương này cũng thật là không biết làm người, chỗ nào cũng thể hiện tốt hơn mình, đúng là giỏi giả bộ.” “Kinh thúc, người của Cừu Đức Khảo đến chưa?” Ngô Mặc hỏi Nhị Kinh bên cạnh: “Thiết bị của họ thế nào?

Có cao cấp hơn chúng ta chuẩn bị không?” Cậu lười để ý đến Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc luôn cảm thấy tên này đi trộm mộ thật là phí tài.

Nhìn cái biểu cảm ủy khuất nhỏ nhoi của hắn, cái điệu bộ than thở ai oán kia.

Chỉ với trình độ diễn xuất đó, nếu ở trong giới giải trí ngày xưa, đừng nói diễn thiếu gia nhà giàu, chỉ đơn thuần diễn một tên đào mộ, cũng có thể dễ dàng trở thành ảnh đế.

“Ừm, vừa nãy người của họ đã mang thiết bị đến rồi, tôi xem qua rồi, đều là những thiết bị dò tìm tiên tiến nhất của nước ngoài.” Nhị Kinh gật đầu, tiếp lời nói: “Tiểu thiếu gia, theo như đã hẹn, ngày mai thủ hạ của ông ta sẽ xuống thăm dò tình hình trước.” Nói xong, ông ta chỉ vào Hắc Nhãn Kính và Ách Ba Trương: “Hai vị này, sẽ xuống nước đợt hai.” “Kinh thúc, lát nữa giúp cháu chuẩn bị trang bị, cháu cũng muốn xuống.” Ngô Mặc thẳng thừng đưa ra yêu cầu.

Cậu nhất định phải vào hồ để hoàn thành nhiệm vụ.

Tuy nói cậu có thể lén lút đi vào, nhưng với thân phận của cậu, rất nhanh sẽ bị người khác phát hiện báo cho Ngô Nhị Bạch, đến lúc đó dễ gây ra những rắc rối không cần thiết.

“Không được.” Nhị Kinh còn chưa nói gì, Giải Ngữ Hoa đã dứt khoát từ chối yêu cầu của Ngô Mặc.

“Tình hình dưới nước không rõ ràng, kinh nghiệm của em không đủ, mạo hiểm đi vào quá nguy hiểm.” Ngô Mặc biết Giải Ngữ Hoa vì mình mà lo lắng cho sự an toàn của mình.

Nhưng cậu là một đại gia hai mươi mấy tuổi, đâu phải là bông hoa trong nhà kính, sao có thể cứ trốn sau lưng người khác mà hưởng lợi được chứ?

“Ca, anh yên tâm, em biết chừng mực, sẽ không làm bậy đâu.” Để tăng thêm sức thuyết phục, cậu kéo Trương Khởi Linh lại: “Hay là thế này, xuống dưới rồi, em sẽ đi theo sau Lão Trương, tuyệt đối sẽ không làm loạn, anh thấy thế này được không?” Hai người nhìn nhau hồi lâu, Giải Ngữ Hoa thở dài một hơi: “Nếu em kiên trì xuống nước, vậy thì phải hứa với anh một chuyện, xuống dưới rồi phải đi theo sau anh, không được tự ý hành động.” “Hả?” Ngô Mặc đơ người.

Cậu không ngờ, kết quả cuối cùng lại là như vậy, vội nói: “Ca, anh cũng muốn xuống sao?

Không cần đâu, có mấy anh em chúng ta là đủ rồi.” “Im miệng, cứ quyết định vậy đi, anh đi chuẩn bị trước một chút, nếu anh chưa đến mà em đã xuống trước rồi, hừ hừ.” Giải Ngữ Hoa trừng Ngô Mặc một cái, để lại một câu uy hiếp rồi xoay người đi về phía lều bạt.

Nhìn Ngô Mặc kiên trì như vậy, Giải Ngữ Hoa không nói ra được lời từ chối.

Nhưng anh lại không yên tâm Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính hai người, suy đi tính lại, đành phải quyết định tự mình xuống nước để trông chừng Ngô Mặc.

Dù sao thì chỉ có đặt người dưới mí mắt, anh mới có thể yên tâm.

“Không phải, cô ta có ý gì?” Hắc Nhãn Kính vẻ mặt không thể tin nổi nhìn bóng lưng Giải Ngữ Hoa.

Bất bình nói: “Cả hai người này đều khinh thường Hắc gia tôi đúng không?

Tôi cũng rất lợi hại đó chứ.” Ngô Mặc nhìn Hắc Nhãn Kính xù lông, có chút buồn cười.

Lần đầu tiên thấy tên này bị người ta coi thường đến mức này, trong lòng thầm chấm điểm cho Giải Ngữ Hoa.

Nhưng vì chủ nghĩa nhân đạo, cậu vẫn vỗ vai Hắc Nhãn Kính an ủi: “Đúng, ca, anh lợi hại nhất rồi, kinh tế thực tế, ai thuê anh thì đúng là nhặt được của hời.” Hắc Nhãn Kính: “…” Ngô Tà và Vương Bàn

Tử vừa mới đến, cả hai đều có chút không đành lòng nhìn Hắc Nhãn Kính, tên này bị bắt nạt cũng thảm quá rồi.

Thời gian rất nhanh đã đến 6 giờ sáng.

Trời sáng trưng, trên bãi cát đã bày đầy đủ các loại thiết bị dò tìm.

A Ninh cũng thúc giục Cừu Đức Khảo, dẫn theo thủ hạ chạy đến.

“Ngô lão bản, có thể bắt đầu được rồi.” Cừu Đức Khảo bên ngoài rất bình tĩnh, thực chất trong lòng rất kích động.

Ông ta đã chờ đợi ngày này quá lâu rồi, ông ta đặt tất cả hy vọng vào tòa cổ lầu Trương gia dưới hồ.

“Ừm.” Ngô Nhị Bạch ngồi trên ghế bập bênh, khẽ gật đầu.

Cừu Đức Khảo quay đầu dặn dò A Ninh: “Bảo nhóm đầu tiên xuống nước cẩn thận một chút, nhất định phải quay lại tình hình cụ thể dưới nước, và nhớ kỹ lời tôi nói.” “Vâng, boss.” A Ninh đáp một tiếng, nhanh chóng đi về phía bờ hồ.

Lúc này bên bờ hồ đã có năm thủ hạ trang bị đầy đủ đứng chờ.

Ai nấy đều thân cường lực tráng, vừa nhìn đã biết là những tinh anh đã được huấn luyện đặc biệt ở nước ngoài.

“Boss bảo tôi dặn dò các cô cậu, xuống dưới rồi, nhất định phải làm việc theo yêu cầu.” A Ninh không nói nhiều, chỉ hàm súc nói một câu.

Mấy người này ra dấu OK, lần lượt đi xuống hồ.

“Ôi, lời nói không rõ ràng gì cả, sao vậy, ông boss của cô lại bày trò mới à?” Ngô Mặc vẫn luôn đứng bên cạnh, nghe lời A Ninh nói xong, cười lạnh một tiếng: “Tao nói A Ninh, mày cứ suốt ngày theo sau lão già kia, vì cái gì chứ?

Vì ông ta già yếu dễ lừa bịp à?” “Liên quan gì đến mày?” A Ninh trừng Ngô Mặc một cái, quay người bỏ đi.

Cô ta biết tên Ngô Mặc này không nói thì thôi, một khi đã nói thì căn bản không có câu nào lọt tai, đúng là không chọc người ta tức chết thì không chịu thôi.

“Con nhỏ này có bệnh không vậy?

Sao lại không phân biệt tốt xấu gì hết?” Ngô Mặc chỉ vào bóng lưng A Ninh, nói với Hắc Nhãn Kính: “Tao hoàn toàn nghi ngờ, đầu óc cô ta có phải bị lừa đá qua rồi không?” Sau khi thủ hạ của Cừu Đức Khảo xuống nước, Ngô Mặc và mấy người khác đi đến bên thiết bị giám sát, chăm chú nhìn dữ liệu hiển thị trên đó.

Bộ thiết bị này rất tiên tiến, có thể hiển thị nhịp tim và vị trí của người xuống nước.

Đây là Cừu Đức Khảo đã tốn kém đặt làm riêng, chỉ vì hành động lần này, ông ta gần như đã đầu tư một nửa gia sản vào đó.

May mắn thay, vì an toàn, bộ thiết bị này được bọc nhiều lớp trong hộp chống cháy nổ chuyên dụng, nhờ đó mới sống sót sau vụ nổ trong rừng.

Nước hồ không sâu lắm, nhiều nhất cũng chỉ hơn 50 mét, năm người này đều được huấn luyện chuyên nghiệp, tốc độ lặn rất nhanh.

Ba mươi mét, năm mươi mét, dần dần lặn xuống.

Thoáng chốc độ sâu đã đạt đến bảy mươi mét, dữ liệu truyền về từ màn hình vẫn rất bình thường, không xuất hiện bất kỳ tình huống nào.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, ban đầu năm người này vẫn tụ lại với nhau, nhưng không lâu sau mấy người đột nhiên tản ra.

“Tít tít tít ~” Thiết bị giám sát phát ra tiếng kêu báo động, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Cừu Đức Khảo ngồi thẳng dậy, quát hỏi: “A Ninh, chuyện gì vậy?” “Boss, dữ liệu của năm người trong thiết bị giám sát, tất cả đều hiển thị trạng thái bất thường.” A Ninh ôm thiết bị giám sát nhanh chóng đi mấy bước, đến bên cạnh Cừu Đức Khảo.

Chỉ vào dữ liệu trên màn hình giải thích: “Ngài xem, vị trí của họ cũng đứng yên ở đây, có lẽ dưới nước có nhiễu loạn, dẫn đến thông tin xuất hiện bất thường.” Cừu Đức Khảo biết dưới hồ rất nguy hiểm, nhưng không hề nghĩ rằng những người này vừa xuống chưa được bao lâu, tất cả đều đã trúng chiêu.

Ông ta trầm tư một lát, hỏi: “Nhân viên kỹ thuật đâu?

Bảo anh ta đến xem, phán đoán xem rốt cuộc là do máy móc có vấn đề, hay là dưới đó xuất hiện chuyện gì?” “Boss, vị nhân viên kỹ thuật đó bị trọng thương trong rừng, tôi đã sắp xếp người đưa anh ta đến bệnh viện cấp cứu rồi.” Nói đến đây, A Ninh trừng Ngô Mặc một cái.

Nếu không phải tên này bày ra chiêu hiểm, vị nhân viên kỹ thuật đó cũng sẽ không xui xẻo bị ong bắp cày đốt trọng thương.

Giờ thì hay rồi, anh ta không có ở đây, những người còn lại chỉ biết thao tác, căn bản không biết bảo trì.

“Mày bị bệnh à, trừng tao làm gì?” Ngô Mặc sẽ không nuông chiều A Ninh.

Cậu cười khẩy nói: “Trước kia thì thổi phồng bộ máy này ghê gớm lắm, giờ nhìn lại cũng chẳng qua chỉ đến thế, ngay cả chuyện cơ bản nhất mấy người cũng không phán đoán ra được, giữ lại có ích gì, bán phế liệu người ta còn chê nhỏ.” A Ninh nhìn Ngô Mặc một cái, không nói gì, cúi người nói với Cừu Đức Khảo: “Boss, có cần tôi tự mình dẫn người xuống xem thử không?” Trong số năm người xuống nước, có hai người là đồng đội luôn đi theo cô ta.

Trải qua sinh tử cùng nhau thời gian dài, A Ninh vẫn có chút lo lắng cho sự an toàn của họ.

"Được, cô dẫn vài người xuống xem tình hình." Cừu Đức Khảo không hề nghĩ ngợi đã đồng ý.

Có lẽ ông ta cũng cảm thấy mình nói quá nhanh, ngay sau đó lại bổ sung một câu: "Nếu có nguy hiểm, lập tức rời đi, sự an nguy của cô mới là quan trọng nhất." Nghe A Ninh muốn xuống, Ngô Mặc không thể ngồi yên được nữa, cậu thầm nghĩ: "Cái nương môn này không phải người bình thường, nếu cô ta giành quyền tiến vào tiền sảnh cổ lầu, lấy được lục giác đồng linh phía trên, chẳng phải lão tử sẽ thất bại nhiệm vụ sao?" Nhưng nghĩ lại, nếu dưới đó thật sự có nguy hiểm, cậu đề xuất xuống xem xét, không cần suy nghĩ, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa cùng những người khác chắc chắn cũng sẽ đi theo, chẳng phải vậy là đẩy người nhà mình vào hố lửa sao?

Trong chốc lát Ngô Mặc có chút lưỡng nan.

Không biết nên tìm một lý do như thế nào, cậu mới có thể một mình lặn xuống nước.

Nhưng suy đi tính lại đều không có cơ hội tốt.

Tuy nói cậu biết Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh chắc chắn sẽ xuống nước, nhưng thêm một người chia sẻ rủi ro, mức độ nguy hiểm sẽ giảm đi một phần.

Mà sự an toàn của người nhà mình sẽ tăng lên một phần, loại giao dịch này cậu đâu phải đồ ngốc, sao có thể không làm chứ?

"Ai, thôi vậy, nhiệm vụ rồi sẽ có cơ hội hoàn thành, vẫn là đợi thêm chút nữa đi, cùng lắm thì những thứ tổn thất, tao sẽ đòi từ thằng cha Hạt Tử và Lão Trương, nếu không phải hai người đó, anh đây có đến mức tổn thất lớn như vậy không?” Ngô Mặc thở dài trong lòng, so với mấy người này, phần thưởng nhiệm vụ vẫn nên xếp sau đi.

Hắc Nhãn Kính đang xem trò vui, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân không được thoải mái, dường như bị thứ gì đó theo dõi.

Trương Khởi Linh khẽ nhíu mày, đôi mắt đen phẳng lặng quét qua hướng Ngô Mặc một cái, không phát hiện bất thường, lại chậm rãi quay trở lại.

A Ninh vừa định rời đi, đột nhiên lại dừng bước.

Quay đầu nói: “Boss, tôi có một đề nghị, không biết có thích hợp không?” “Nói đi.” Cừu Đức Khảo vẫn khá tin tưởng A Ninh, khi so sánh với Tang Ni, Cừu Đức Khảo không thể không thừa nhận, mình gần đây đúng là đã nhìn lầm người.

Chương 141

A Ninh liếc Ngô Mặc một cái, mở miệng nói: "Theo như đã hẹn, đội viên của chúng tôi sẽ xuống thăm dò trước, hiện tại xuất hiện tình huống bất ngờ, Ngô lão bản có phải cũng nên phái người cùng chúng tôi xuống cứu viện không?

Dù sao theo lời Ngô thiếu gia, chúng ta hiện tại là quan hệ mua bán." Cô ta dừng lại một chút, tiếp lời nói: "Huống hồ vừa nãy Ngô thiếu gia lại nghi ngờ chúng tôi, cho rằng chúng tôi sắp xếp nhân viên xuống làm chuyện khác, chi bằng thế này, lần này Ngô thiếu gia cùng tôi xuống xem tình hình thế nào?

Dù sao trong một khoảng thời gian tới, hai nhà chúng ta vẫn cần phải hợp tác chặt chẽ, ít nhất cũng phải dành cho nhau một sự tin tưởng nhất định chứ." "Tôi nói A Ninh tiểu thư, cô vừa nhìn đã thấy là loại dưa chuột thối đít vẹo sưng, không phải người tốt lành gì rồi." Vương Bàn Tử khoanh tay, liếc xéo A Ninh khinh bỉ nói: "Có phải cô nhìn trúng tiểu lão đệ nhà tôi rồi không?

Xuống nước cũng không quên kéo nó theo là sao?" Lời nói của Vương Bàn Tử vừa thiếu đức vừa hiểm ác, khiến A Ninh tức đến mức hận không thể xé nát miệng hắn.

Nghe thử xem đây có phải là lời người nói không?

Cô ta đến mức nào mới có thể nhìn trúng tên hỗn đản Ngô Mặc đó chứ?

Sắc mặt Giải Ngữ Hoa rất khó coi, trên mặt dường như phủ một lớp sương lạnh.

Nhìn A Ninh lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Tôi không đồng ý, A Ninh tiểu thư đã bận tâm đến chuyện này, chi bằng tôi phái vài thủ hạ cùng cô xuống.” “A Ninh, sao cô có thể như vậy?” Ngô Tà rất tức giận, dù sao mấy người cũng từng cùng nhau trải qua sinh tử, đây chẳng phải là đẩy em trai mình vào chỗ chết sao?

“Được.” Vừa dứt lời, một loạt tiếng phản đối vang lên, nhưng nghe kỹ bên trong lại xen lẫn một giọng nói khác biệt.

Trong khoảnh khắc tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Ngô Mặc.

Chỉ thấy cậu đang cười mỉm giơ tay nói: “Ừm, cô nói không sai, tôi thấy có thể.” A Ninh cũng đơ người, cô ta vốn dĩ chỉ muốn làm Ngô Mặc khó chịu một chút.

Chỉ cần cậu ta nói một tiếng không, mình có thể tìm lý do mà châm biếm, xả cục tức trong lòng.

Nhưng không ngờ, tên này lại thực sự đồng ý xuống sao?

“Mày điên rồi sao?” Ngô Tà một tay kéo Ngô Mặc, buột miệng nói: “Tình hình dưới đó còn chưa rõ ràng gì hết, mày đã muốn xuống rồi sao?” Ngô Nhị Bạch im lặng nhìn Ngô Mặc, không nói một lời.

Sau một lúc lâu ánh mắt dời sang A Ninh, cười lạnh nói: “Cô, thân phận là gì?

Để thiếu gia Ngô gia tôi đi cùng cô, cô, xứng sao?” Đừng thấy Ngô Nhị Bạch văn nhã, nhưng khí chất vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ tùy ý ngồi trên ghế, cũng có thể khiến A Ninh không dám lên tiếng.

“Thôi, lão gia tử đã nói vậy rồi, xem ra hết hy vọng rồi.” Ngô Mặc thầm than trong lòng: “Mình chỉ muốn nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ thôi, sao mà khó khăn vậy chứ?” “Nhưng mà.” Ngô Nhị Bạch chuyển giọng, tiếp lời nói: “Có một chuyện cô nói không sai, tôi quả thực không tin tưởng các người.” Ngô Nhị Bạch trong ánh mắt kinh ngạc của Ngô Mặc, thản nhiên phân phó: “Tiểu Mặc, con dẫn theo vài thủ hạ, cùng cô A Ninh này xuống xem thử.” Ngô Mặc đơn giản là không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Nhị thúc bị điên rồi sao?

Ông ấy không phải vẫn luôn giám sát mình, sợ mình xảy ra chuyện gì sao?

“Ngô Nhị thúc!” Giải Ngữ Hoa cau chặt mày, không đồng tình nói: “Nếu vậy, chi bằng cháu dẫn người tự mình xuống.” “Nhị gia, hay là để cháu đi.” Nhị Kinh đến gần Ngô Nhị Bạch, nói nhỏ: “Tình hình dưới đó có chút quỷ dị, cháu sợ tiểu thiếu gia không đối phó nổi.” Ngô Nhị Bạch xua tay, quay mặt về phía Ngô Mặc trầm giọng nói: “Con tự mình nghĩ sao?

Có vấn đề gì không?” “Yên tâm đi, Nhị thúc.” Ngô Mặc cười hắc hắc, dùng sức vỗ vỗ ngực, tiện miệng buột ra một câu: “Ai tin ta sẽ được vĩnh sinh.” Trong khoảnh khắc Ngô Nhị Bạch có chút bối rối, mình đưa ra quyết định này có quá vội vàng không?

Ban đầu Ngô Nhị Bạch sẽ không để Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em mạo hiểm, nhưng tối qua khi chỉ còn một mình trong lều, ông ta không khỏi hồi tưởng lại lời nói và cách làm việc của Ngô Mặc.

Ông ta đi ra từ thời đại đặc biệt, trong lòng hiểu rõ, muốn phục chúng thì phải thể hiện bản lĩnh của mình.

Một gia đình như họ, bằng thân phận thiếu gia thì không thể trấn áp được người khác.

Chỉ có để thủ hạ biết rằng đi theo mình có thể sống tốt hơn, thông suốt hơn, như vậy mới có thể phục chúng.

Giống như Giải Liên Hoàn, chỉ là truyền ra tin người gặp chuyện, địa bàn và thủ hạ của ông ta lập tức bị người khác xâm chiếm.

Nhưng chỉ cần ông ta lộ diện, những đối thủ đó liền phải run rẩy ba phần, tự cân nhắc xem mình có chọc nổi vị Tam gia này không?

Ngô Mặc muốn lập uy muốn làm gia chủ, thì không thể như bông hoa trong nhà kính, cứ mãi trốn sau lưng mình.

Vì vậy Ngô Nhị Bạch quyết định thay đổi chiến lược, trong phạm vi khả năng của mình, cố gắng cho Ngô Mặc cơ hội.

Còn việc cậu ta có thể làm được hay không, thì phải xem quyết tâm của cậu ta lớn đến mức nào?

Ngô Mặc trong lòng đơn giản là nở hoa.

Cậu lười đi nghĩ Ngô Nhị Bạch tại sao đột nhiên bị điên lại cho mình ra ngoài.

Đối với cậu mà nói, vẫn là nhanh chóng lấy trang bị xuống hồ mới là quan trọng nhất.

Vạn nhất vị Nhị thúc này lại đột nhiên thay đổi ý định, chẳng phải mình lại trở thành công cốc sao?

Ngô Mặc không chần chừ nữa, xoay người đi về phía bờ hồ.

Tiện tay chỉ vào ba thủ hạ hôm trước đã cùng cậu dò đường mà hô: “Ba người các cậu chuẩn bị một chút, cùng tôi xuống nước.” “Vâng, Thiếu gia.” Ba thủ hạ nhìn nhau, đều có chút hưng phấn.

Có thể giữa mọi con mắt mà được Thiếu gia điểm danh, đủ để chứng minh mấy người mình khá ưu tú, có thể lọt vào mắt Thiếu gia.

“Này, mày thật sự chuẩn bị xuống nước à?” A Ninh cầm trang bị đi tới, khó hiểu nói: “Vị đại thiếu gia như mày, khi nào lại siêng năng đến vậy?” Ngô Mặc đang được thủ hạ giúp mặc trang bị vào người.

Nghe lời A Ninh nói, cười lạnh một tiếng: “Mày bị lão niên si ngốc à?

Không phải mày sống chết muốn kéo lão tử xuống nước sao?

Tao nói mày có bệnh thì đi chữa đi, đừng cuối cùng tiền tiêu không hết, người lại ngu ra.” A Ninh thật muốn tát mình một cái, rốt cuộc là thiếu nợ bao nhiêu mới phải nói chuyện với tên này?

Ngô Mặc vừa định đeo mặt nạ thở vào, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cùng những người khác đi tới, gọi cậu lại: “Tiểu Mặc, đợi chút.” “Ca?” Ngô Mặc dừng động tác, xoay người nhìn Giải Ngữ Hoa nghi hoặc nói: “Còn chuyện gì sao?” “Lại đây, anh có chuyện muốn dặn dò em.” Giải Ngữ Hoa lạnh lùng liếc A Ninh một cái.

Kéo Ngô Mặc đi đến một bên, hạ thấp giọng nói: “Tình hình dưới nước không rõ ràng, anh nghi ngờ mấy người kia có thể đã trúng ảo thuật, em xuống dưới rồi, nếu phát hiện tình hình không đúng thì lập tức rời đi, tuyệt đối đừng liều lĩnh, biết không?” Giải Ngữ Hoa rất bực bội, anh không tán thành việc Ngô Mặc một mình xuống nước.

Nhưng chuyện này là do Ngô Nhị Bạch tự miệng nói ra, dù xét từ phương diện nào, anh cũng không có lý do để phản đối.

Hơn nữa anh cũng đã hiểu rõ nguyên nhân Ngô Nhị Bạch đồng ý.

Ngô Mặc chỉ có tự mình đứng vững, mới có thể gánh vác Ngô gia.

Cũng giống như anh năm tám tuổi tiếp quản Giải gia vậy, không ai có thể thay thế anh hoàn thành chuyện này.

Nghe xong lời này, Ngô Mặc thở phào một hơi, cười nói: “Ca, anh đừng lo lắng nhiều như vậy, em đâu phải trẻ con, Cung điện Tây Vương Mẫu cũng đã xông ra rồi, anh còn có gì mà phải lo lắng?” Vừa nãy cậu còn tưởng Giải Ngữ Hoa là đến để ngăn cản mình xuống nước.

Nếu là như vậy, cậu chỉ có thể từ bỏ nhiệm vụ, dù sao cậu hiểu Giải Ngữ Hoa thật sự quan tâm mình.

“Chỉ sợ em không coi là chuyện lớn.” Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô

Mặc, bất đắc dĩ lắc đầu: “Tính cách của em quá bốc đồng, phải biết làm cái nghề này nếu không cẩn thận, rất dễ thất bại.” Ngô Mặc cười hì hì nói: “Anh trai thân yêu của em, anh yên tâm, lần này xuống nước, em tuyệt đối sẽ đi theo sau bọn họ, nếu thật sự xuất hiện nguy hiểm, em đảm bảo sẽ đá A Ninh và những người kia qua, anh cứ yên tâm đi.” Giải Ngữ Hoa nhíu mày, cười như không cười nhìn Ngô Mặc: “Lão già?” “Ca, anh đẹp như hoa, ngọc ngà như tiên nữ giáng trần.” Ngô Mặc vừa nói vừa lùi lại.

Thừa lúc Giải Ngữ Hoa không đề phòng mà xoay người chạy, miệng vẫn lẩm bẩm: “Dù sao thì trong cả nhà, anh là đẹp trai nhất.” Nhìn bóng lưng Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa đơn giản là dở khóc dở cười.

Bấy nhiêu năm nay, cũng chỉ có tên tiểu tử hỗn xược này dám nói chuyện như vậy trước mặt anh.

Nếu đổi thành người khác dùng những từ ngữ này để hình dung mình, e rằng người đó hiện tại đã không thể mở miệng nói chuyện được nữa rồi.

Ngô Mặc quay lại bờ, A Ninh và những người khác đều đã mặc xong trang bị, chỉ chờ cậu đến là cùng nhau xuống nước.

“Đi thôi.” Ngô Mặc gật đầu với Trương Khởi Linh và Ngô Tà, hô một tiếng với thủ hạ, dẫn đầu đi xuống nước.

Mấy người rất nhanh đã bơi đến giữa hồ, đây chính là nơi mà năm người kia vừa nãy xuống nước.

A Ninh nóng lòng cứu người, không chần chừ nữa, đi trước một bước lao đầu xuống hồ lặn đi, mấy thủ hạ của cô ta cũng lập tức lặn theo.

Cứ thế lặn xuống độ sâu 40 mét thì ánh sáng bắt đầu mờ dần.

Mọi người bật đèn pha trên đầu, chiếu xuống sâu trong lòng hồ.

Thế giới dưới đáy hồ trầm mặc mấy chục năm, cứ thế hiện ra trước mắt mọi người.

Họ giống như đang đứng trên mây nhìn nhân gian vậy, tỉ mỉ quan sát tòa cổ trại dưới chân.

Chỉ thấy phía dưới là một thung lũng hiểm trở kỳ lạ, bên trái thung lũng có một con dốc dài rất dốc, trên đó dày đặc những căn nhà gỗ.

Bên phải là một hẻm núi sâu dưới đáy hồ, do khoảng cách quá xa, bên trong quá tối, không thể nhìn rõ tình hình cụ thể.

Nhưng xét từ số lượng nhà gỗ, nơi này ban đầu chắc chắn cũng rất phồn vinh và thịnh vượng.

Ngô Mặc vừa định nhìn xuống xem tình hình cụ thể, đột nhiên trong lòng chợt động, vội vàng nhìn sang bên trái.

“Cái quái gì thế?” Ánh sáng dưới nước không tốt lắm, Ngô Mặc vừa rồi chỉ cảm thấy trước mắt loáng một cái, hình như có thứ gì đó từ bên trái nhanh chóng bơi qua.

Tuy nói không nhìn rõ tình hình cụ thể, nhưng Ngô Mặc có thể khẳng định, thứ đó chắc chắn không phải cá.

Ngay lập tức, trong lòng hắn có một dự cảm không lành.

Có lẽ ngôi trại cổ dưới nước này còn nguy hiểm hơn nhiều so với tưởng tượng.Ngô Mặc nháy đèn pha trên đầu ba lần.

Đây là ám hiệu đã thống nhất từ trước khi xuống nước, dùng để nhắc nhở mọi người chú ý tình hình xung quanh.

Chương 142

Mọi người rút vũ khí ra, tiếp tục lặn xuống.

Chỉ là lần này họ vô cùng cẩn thận, thỉnh thoảng lại dừng lại quan sát xung quanh, sợ xảy ra tình huống bất ngờ.

Lúc này, khoảng cách đến ngôi trại cổ dưới nước đã ngày càng gần, Ngô Mặc điều đèn pha lên mức sáng nhất.

Nhìn xuống, những ngôi nhà sàn trong trại cổ vô cùng cổ kính.

Phong cách kiến trúc mang đặc trưng rõ rệt của dân tộc Dao cổ, hoàn toàn khác với những ngôi nhà sàn nửa tây nửa ta thời hiện đại.A Ninh chỉ về phía trước, lại làm một động tác.

Ngô Mặc hiểu ý cô ta, biết cô ta nói phía trước không xa chính là nơi năm người kia gặp chuyện.

Nhưng hắn không hề nhúc nhích, chỉ đáp lại bằng một cử chỉ mời, khiến A Ninh tức giận vẫy tay với mấy thuộc hạ rồi quay người bỏ đi.

Ngô Mặc nhìn bóng lưng A Ninh, trong lòng cười lạnh một tiếng, “Mẹ kiếp, muốn lấy ông đây ra làm bia đỡ đạn à?

Cô nằm mơ đi, năm tên đó lại không phải cháu nội của ông, ông mắc gì phải gấp gáp?”Đằng sau, một tiểu đồng bơi tới, huých huých cánh tay Ngô Mặc, rồi chỉ về phía A Ninh và những người khác đã bơi xa, dường như đang hỏi Ngô Mặc có cần theo kịp không?

Ngô Mặc lại cẩn thận nhìn kỹ tình hình dưới nước, phát hiện không có gì đặc biệt, lúc này mới gật đầu dẫn đầu bơi về phía trước.

Dưới sự dẫn dắt của Ngô Mặc, mấy người nhà họ Ngô không nhanh không chậm theo sau A Ninh.

Nếu không phải đang ở trong một hoàn cảnh đặc biệt, chỉ nhìn dáng vẻ này đã có cảm giác như công tử ăn chơi dạo phố.Càng bơi xuống sâu gần trại cổ, nhìn càng rõ ràng, Ngô Mặc phát hiện ở rìa trại có rất nhiều bia đá cũ nát.

Đèn chiếu lên, phát hiện trên bia đá toàn là lỗ thủng, chắc là do ngâm trong nước lâu ngày, đá đã bị nước ăn mòn.

Khoảng thời gian này ở trại Dao, Ngô Mặc đã trau dồi không ít kiến thức về dân tộc Dao cũng như các truyền thuyết thần thoại cổ xưa.

Cần biết rằng, trong những trại cổ như thế này, các truyền thuyết thần thoại truyền miệng thường có bối cảnh lịch sử rất sâu sắc, đối với những người như họ có giá trị tham khảo vô cùng quan trọng.

Do đó, hắn biết những tấm bia đá này rất quan trọng đối với dân tộc Dao.

Người Dao sẽ biến những điều liên quan đến sản xuất nông nghiệp, trật tự xã hội và pháp luật thành các điều khoản.

Sau đó khắc từng điều lên bia đá để toàn bộ thành viên tuân thủ, ngay cả Dao vương cũng không ngoại lệ, nhằm duy trì sự ổn định và sinh tồn của tộc nhân.

Sau đó sẽ có một người đứng đầu bia đá chuyên trách, phụ trách kiểm tra tình hình chấp hành hoặc xử phạt những người vi phạm pháp luật bia đá.

Đáng tiếc là Ngô Mặc không hiểu chữ viết cổ của dân tộc Dao, hơn nữa chữ khắc trên bia đá đã hoàn toàn mờ nhạt.

Vì vậy, những bí mật cổ xưa này, có lẽ chỉ có thể chờ đợi người hữu duyên tiếp theo đến giải mã.Bơi qua khu bia đá, bên dưới chính là ngay phía dưới trại.

Ếch nhái thỉnh thoảng lại chạm vào đỉnh của những căn nhà gỗ đổ nát, tạo ra từng đợt sóng lăn tăn.

Ngôi trại cổ ngàn năm ngủ yên này, sau vài chục năm, lại một lần nữa đón tiếp những vị khách mới.

Giao tiếp dưới nước thực sự khá vất vả, ngay cả khi gặp tình huống khẩn cấp, muốn nhắc nhở nhau cũng cần tốn một chút thời gian.

Ngay khi Ngô Mặc đang quan sát trại cổ, đèn pha phía trước đột nhiên nháy một cái, theo thỏa thuận, biểu thị đã đến vị trí.Ngô Mặc trầm tư một lát, vẫn bơi về phía trước.

Không phải nói hắn lương tâm trỗi dậy, muốn làm người tốt việc tốt.

Mà là hắn đột nhiên nhìn thấy phía trước xuất hiện một tòa tháp lầu phức hợp khổng lồ.

Nếu không có gì bất ngờ, đó chính là nơi hắn muốn đến.

“Hửm?” Khi Ngô Mặc bơi đến bên cạnh A Ninh, nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, lập tức nhíu chặt mày.Chỉ thấy ở vị trí cách đó khoảng mười mét, năm thành viên đã mất liên lạc, lúc này đều đang trong tư thế chân sau cong gập, hai tay chống xuống đất.

Họ lơ lửng trên mặt nước, bất động, làm động tác quỳ bái trước tòa tháp lầu đó.

Sắc mặt A Ninh thay đổi, cô ta với kinh nghiệm phong phú hiểu ra, mấy người trước mắt này chắc chắn đã trúng chiêu.

Nhưng khoảng cách khá xa, không rõ mấy người đó còn sống hay không?

Tình huống này rất quỷ dị, trong khi chưa rõ tình hình phía trước, A Ninh sẽ không mạo hiểm đi cứu người.

Cô ta gắn móc ba chấu vào thiết bị phóng, nhắm vào một trong số họ rồi bắn.

Cái móc nhanh chóng móc vào ba lô phía sau lưng một thành viên.

A Ninh và một thuộc hạ khác đồng thời nắm chặt sợi dây, dùng sức kéo người đó về, những người còn lại cầm vũ khí cảnh giác nhìn xung quanh.

May mắn đây là trong hồ, lực cản rất nhỏ, một lát sau thành viên này đã bị kéo về, nguy hiểm mà mọi người tưởng tượng cũng không xuất hiện.

Mấy người A Ninh tốn rất nhiều công sức mới đưa cơ thể thành viên đó về trạng thái bình thường.

Tháo mũ lặn của anh ta ra, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, phát hiện người này không mất mạng, mà là rơi vào trạng thái hôn mê sâu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó làm theo cách tương tự, lại kéo những người còn lại về.

Nhìn năm thành viên đang hôn mê, A Ninh có chút đau đầu.

Vì đã đến đây, cô ta rất muốn tiếp tục thám hiểm xuống dưới.

Nhưng nếu bỏ lại mấy người này, với trạng thái hiện tại và lượng bình dưỡng khí còn lại của họ, không quá một tiếng, những người này sẽ hoàn toàn mất mạng.Ngô Mặc không thèm trả lời A Ninh, lúc này toàn bộ sự chú ý của hắn đều bị tòa cổ lầu này thu hút.

Quả nhiên giống như ghi chép trong sách, phần ngoài của tòa cổ lầu này là kết cấu đá, phần kiến trúc phía trên mang phong cách huy phái, gần như là kiến trúc kiểu Hán.

Điều đặc biệt hơn nữa là, để che giấu kiến trúc này, người ta đã cố ý làm màu ngói phía trên giống hệt nhau.

Nếu ngôi trại này không bị nước nhấn chìm, mà ở trên đất liền.

Chỉ cần bạn không bước vào đó, thì căn bản sẽ không phát hiện ra, trong trại Dao lại có một tòa cổ lầu mang phong cách Hán như vậy.“Bức tường chắn?” Một từ ngữ nhanh chóng hiện lên trong đầu Ngô Mặc.

Qua quan sát vừa rồi, hắn phát hiện một chuyện, khi A Ninh kéo thành viên về, mặt nước cách hắn khoảng 5 mét về phía trước, xuất hiện một gợn sóng nhẹ.

Giống như một lớp giấy mỏng, bị người ta nhẹ nhàng chọc thủng một lỗ nhỏ vậy.

“Xem ra, nơi này đã bị người ta động tay chân, chỉ cần bước vào cổ lầu là sẽ trúng chiêu.” Ngô Mặc nheo mắt suy nghĩ, thầm nhủ: “Không được, mấy tên này vướng víu quá, phải bảo họ rời đi, mình nhất định phải tự mình vào đó thám thính một phen.” Nghĩ đến đây, hắn quay người ra ám hiệu với ba người mà hắn mang theo, rất nhanh ba người này lập tức bơi đến.“Hửm?” Ánh mắt Ngô Mặc chợt đọng lại, hắn đột nhiên phát hiện một trong số mấy người kia hình như có gì đó không ổn.

Hắn nhìn chằm chằm đối phương hồi lâu.

Từ động tác bơi lội và dáng người, càng nhìn càng thấy quen thuộc, một lát sau, Ngô Mặc bĩu môi, trong lòng thầm mắng: “Vãi chưởng, tên mù này theo xuống từ lúc nào vậy?”Phát hiện Ngô Mặc nhận ra mình, Hắc Nhãn Kính cũng lười giả vờ nữa.

Anh ta uể oải vẫy tay với Ngô Mặc.

Ngô Mặc không cần nhìn cũng biết, tên này sau mặt nạ chắc chắn đang cười toe toét.

“Vãi chưởng, tên mù này sao cứ bám đít theo thế?” Ngô Mặc bực mình cực độ, cũng tự trách mình không cẩn thận.

Hắn vừa nãy xuống nước chỉ lo thoát khỏi Giải Ngữ Hoa, lại không để ý đến Hắc Nhãn Kính.

Cũng không biết từ lúc nào, tên khốn này đã mặc đồ của một tên đồng đội khác.

Nhưng đã đến đây rồi, còn làm được gì nữa?

Chỉ có thể nói, trong đời có đến tám chín phần là chuyện không như ý.

May mắn là người đến là Hắc Nhãn Kính, tên này cùng một giuộc với mình.

Nếu là Giải Ngữ Hoa, thì mới thực sự là tiêu đời.

Với khả năng quản lý mình của vị đại ca kia, muốn đi làm chuyện nguy hiểm?

Đó là mơ giữa ban ngày.Ngô Mặc liếc nhìn A Ninh và những người bên cạnh, phát hiện mấy tên đang hôn mê, mũi đều đeo ống thở, mũ lặn chống áp suất bị treo trên ba lô phía sau.

Trên người mỗi người đều buộc một sợi dây thừng, nhìn dáng vẻ này cô ta đang chuẩn bị một người kéo một người đưa họ lên.

“Hai cậu, theo lên trên đi.” Ngô Mặc ra hiệu cho hai người còn lại, ý bảo họ theo A Ninh và mấy người kia lên.

Hai người kia có chút không muốn, nhưng thực tế là bất lực như vậy.

Họ biết Ngô Mặc tính khí không tốt, không dám chống đối lệnh của hắn.

Chỉ có thể uất ức gật đầu, bơi về phía A Ninh.A Ninh rất thông minh, liếc nhìn hai người kia, lập tức hiểu ra.

Tên Ngô Mặc này chắc là chê họ vướng víu, nên tìm cớ đẩy người sang bên mình.

Nhưng cô ta cũng có ý đó, mang theo mấy thuộc hạ đó mà muốn thám thính mọi việc thì thực sự rất tốn sức.

Sau khi không còn người cản trở, trong hồ chỉ còn lại bốn người.

Chương 143

Ngoài Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính ra, A Ninh cố ý giữ lại một lão đội viên, nếu không cô ta sợ mình một đấu hai sẽ bị thiệt.

Ngô Mặc làm động tác tiến lên, bốn người cẩn thận từng li từng tí bơi về phía trước.

Hắc Nhãn Kính áp sát bên trái Ngô Mặc, hộ tống hắn.Thấy sắp đến bức tường chắn, Ngô Mặc dừng lại.

Hắn rút dao găm từ chỗ buộc ở đùi, từ từ đâm vào phía trước.

Quả nhiên, Ngô Mặc nghĩ không sai, mặt nước xuất hiện gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Hơn nữa, lực cản phía trước trở nên lớn hơn, dao găm như đâm vào một bức tường vô hình, phải dùng sức mới có thể từ từ đẩy vào trong.

Ngô Mặc dùng cách tương tự, thử ở vài vị trí để quan sát trạng thái sóng gợn, trong lòng đưa ra một kết luận: “Kỳ môn độn giáp.”Hắc Nhãn Kính sớm đã nhận ra nơi này có trận pháp đặc biệt, nhưng anh ta không lên tiếng nhắc nhở Ngô Mặc.

Mà là yên lặng hộ tống phía sau hắn, muốn xem rốt cuộc hắn có thể phát hiện và phá giải hay không?

A Ninh đối với những chuyện kỳ lạ này vẫn có một mức độ hiểu biết nhất định, nhưng đồng đội bên cạnh cô ta thì khác.

Đối với những người tín ngưỡng Thượng Đế như họ mà nói, những thứ này chẳng qua là do ác quỷ gây rối.

Anh ta nắm chặt cây thánh giá đeo trước ngực, liếc nhìn về phía Ngô Mặc.

Bĩu môi có chút khinh thường, dường như việc Ngô Mặc đang làm trong mắt anh ta hoàn toàn là vô ích.Để chứng tỏ Thượng Đế của anh ta vô sở bất năng, nhân lúc A Ninh không để ý, người đàn ông này liền lao thẳng vào bức tường chắn.

Ngay sau đó, trước mặt ba người Ngô Mặc xuất hiện một cảnh tượng kỳ diệu.

Mặt nước nhanh chóng xuất hiện từng gợn sóng, giống như một tấm kính bị đá đập vỡ thành vô số mảnh.

Mà tên lỗ mãng này, lại khác với mấy người trước đó.

Anh ta đột nhiên tháo mũ lặn, giật ống thở ra, ngẩng đầu, trợn to mắt, như con cá thoát ly khỏi nước, há miệng lớn liên tục thở dốc.

A Ninh muốn vươn tay ra túm lấy, nhưng căn bản không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn tên này lâm vào hiểm cảnh.“Mẹ kiếp, lời hay khó khuyên kẻ chết rồi quỷ ám.” Ngô Mặc thầm mắng một tiếng, “Mẹ nó chứ, cái tên đại ngốc này từ đâu chui ra vậy?

Trừ cái mã ra thì chẳng được tích sự gì.” Hắn đã phát hiện ra, nhân viên dưới trướng Khâu Đức Khảo chất lượng không đồng đều.

Cũng không biết lão già này có phải lẫn lộn rồi không, lại chiêu mộ một đám đại ngốc từ nước ngoài.

Đối với những chuyện trong mộ này, chỉ biết dùng khoa học để giải quyết.

Chả trách mỗi lần làm nhiệm vụ đều tổn thất thảm trọng, gần như toàn bộ đều hi sinh làm bia đỡ đạn.

Với cái đức hạnh này, không làm bia đỡ đạn thì cũng có lỗi với những biện pháp chống trộm mà các thợ thủ công tài ba năm xưa đã tạo ra.

Ngô Mặc nhìn A Ninh đột nhiên có chút khâm phục cô ta.

Trong lòng thầm nghĩ: “Vãi chưởng, con mụ này không phải là gián điệp đấy chứ?

Để làm giảm dân số nước ngoài, không tiếc tự mình dẫn đám ngu ngốc này đi ngàn dặm xa xôi đến đây chịu chết à?

Mẹ nó chứ, cũng quá có tinh thần cống hiến rồi đấy.” May mắn là A Ninh không biết suy nghĩ của Ngô Mặc, nếu không có đánh nhau với hắn hay không thì khó mà nói trước được.

Nhưng lúc này cô ta thực sự muốn bị đồng đội nhà mình chọc tức chết rồi, chưa từng thấy ai ngu xuẩn như vậy.

Rõ ràng phía trước đã có năm người gặp chuyện, vậy mà vẫn còn lao đầu vào?

Cái này đơn giản không thể dùng hai từ 'ngu xuẩn' để hình dung, hoàn toàn là thiểu năng trí tuệ, ngớ ngẩn, hai trăm rưỡi.Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau, cả hai suýt nữa cười chết.

Tuy nói phía trước nguy hiểm trùng trùng, nhưng gặp phải loại ngốc xít này thì vẫn khiến người ta rất sảng khoái, đặc biệt là tên này lại thuộc phe địch.

Cười một lúc, Ngô Mặc ước chừng thời gian.

Nếu không vào cổ lầu nữa, chờ mấy người kia lên trên, Giải Ngữ Hoa phát hiện mình vẫn ở dưới, chắc chắn sẽ theo xuống.

Đến lúc đó muốn làm gì thì thực sự không dễ dàng nữa.Hắn ổn định lại tâm trạng, bắt đầu hồi tưởng nội dung của thuật Kỳ môn độn giáp.

Ngô Mặc nhớ rằng cuốn sách “Kỳ môn độn giáp” là do Đại Vũ ra lệnh cho Phong Hậu chỉnh lý các thuật pháp rồi sáng lập ra.

Lúc đầu tổng cộng có một nghìn tám mươi cục.

Sau đó qua Khương Tử Nha cải biên, từ phức tạp hóa đơn giản, trở thành bảy mươi hai cục.

Cuối cùng lại qua tay Trương Lương thời Hán, biến thành mười tám cục hiện tại, tức Âm Độn Cửu Cục và Dương Độn Cửu Cục.

Trong đó Ất, Bính, Đinh gọi là Tam Kỳ; Khai, Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Kinh, Tử gọi là Bát Môn.

Tòa cổ lầu trước mắt này đã sử dụng thuật Kỳ môn độn giáp, nhốt những kẻ cố gắng xâm nhập ở vòng ngoài.

Còn về việc tại sao người này lại có trạng thái khác với năm người vừa rồi?

Thì chỉ có thể nói là trận pháp đã xuất hiện biến hóa, ai bảo Kỳ môn độn giáp ít nhất cũng có tám mươi mốt loại biến hóa chứ.Ngô Mặc từ túi áo trên lấy ra một chiếc la bàn nhỏ vô cùng tinh xảo.

Chiếc la bàn này lúc trước được phát hiện trong nhà cũ của Giải gia, rất nhỏ nhắn tinh xảo, vừa vặn bỏ túi.

Do đó lúc ấy hắn liền mặt dày xin từ tay Giải Ngữ Hoa.

Lúc này kim chỉ nam đang chỉ thẳng về hướng chính Nam.

Ngô Mặc tính toán một chút phương vị, phát hiện chỉ có thể từ hướng Tây Bắc bên tay phải “Sinh môn” bơi vào, sau đó chuyển sang hướng Tây Nam “Hưu môn” thoát ra, cuối cùng từ hướng Đông Bắc “Khai môn” đi vào, thì có thể đến được cửa chính của lầu gỗ.

Nghĩ rõ ràng xong, Ngô Mặc bề ngoài thì bỏ la bàn vào túi, nhưng thực chất là hắn đã ném vào không gian bên trong.

Cần biết rằng chiếc la bàn này vừa tinh xảo vừa chống nước, đơn giản là vật dụng cần thiết khi du lịch, xuống mộ trộm mộ.

Hắn sợ nhỡ không cẩn thận lại làm mất.

Nhìn dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí của Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính rơi vào trầm tư, não nhanh chóng suy nghĩ, trong nhà cũ của mình còn có thứ gì tiện tay không nhỉ?Điểm cao thâm nhất của Kỳ môn độn giáp, ở chỗ cơ hội phá trận chỉ có một lần.

Tức là nếu đi sai phương vị, nhẹ thì bị nhốt, nặng thì mất mạng.

Nếu chỉ có một mình Ngô Mặc, hắn sẽ không chút do dự mà tiến vào theo phương vị mình đã tính toán.

Nhưng còn có Hắc Nhãn Kính đi theo, điều này khiến Ngô Mặc nhất thời có chút chần chừ.

Dù sao đây là lần đầu tiên hắn sử dụng Kỳ môn độn giáp để tính toán phương vị, lỡ đâu thật sự sai sót làm bị thương vị đại ca này, Ngô Mặc đơn giản không dám tưởng tượng, liệu anh ta có đánh chết mình không?Nhìn Ngô Mặc dừng lại bất động ở đó, Hắc Nhãn Kính có chút nghi hoặc.

Anh ta nắm lấy tay Ngô Mặc, viết ba chữ vào lòng bàn tay hắn: “Sao thế?” Ngô Mặc nghĩ một lát, Hắc Nhãn Kính kinh nghiệm phong phú, đối với những chuyện này hẳn là có cách nhìn riêng của mình, liền cũng bắt đầu viết suy nghĩ của mình vào lòng bàn tay anh ta.

Hai người vừa viết vừa ra hiệu, khiến A Ninh bên cạnh bực bội không thôi.

Cô ta thực sự không hiểu, vị Hắc gia này không phải luôn lười biếng hết mức có thể sao, từ bao giờ lại chủ động làm việc thế này?

Chẳng lẽ bên Ngô gia ra giá cao à?Nghe Ngô Mặc giải thích xong, Hắc Nhãn Kính gật đầu.

Anh ta làm động tác đi trước, rồi dẫn đầu bơi về hướng Ngô Mặc đã tính toán.

“Vãi!” Ngô Mặc thầm mắng một tiếng, vội vàng theo sau.

Ngay khi Hắc Nhãn Kính vừa định chạm vào mặt nước, Ngô Mặc sợ xảy ra bất trắc, liền nhanh chóng bơi vọt lên trước anh ta, lao thẳng vào.

Chuyện lấy anh em mình ra làm bia đỡ đạn, hắn không thể làm được.

Tốc độ của Hắc Nhãn Kính cũng không chậm, hai người gần như là trước sau lao vào.

A Ninh vừa thấy liền vội vàng theo sát.

Cô ta đâu phải kẻ ngốc, vì Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc đều đã vào, điều đó chứng tỏ họ đã tìm thấy lối vào, lúc này không theo còn đợi gì nữa?Ngô Mặc đè Hắc Nhãn Kính xuống, theo phương vị mình đã tính toán, luôn dẫn đường ở phía trước.

Hắn vừa giữ tốc độ, vừa tập trung tinh lực tính toán phương vị.

Cứ thế không ngừng điều chỉnh hướng, vòng đi không biết bao nhiêu vòng, cuối cùng cũng đứng được trước cửa chính của lầu gỗ.

Đứng trước cửa chính của tòa cổ lầu kiểu Hán này, Ngô Mặc kinh ngạc phát hiện, nơi đây lại không có nước.

Kỳ môn độn giáp bên ngoài giống như một lá chắn bảo vệ, hoàn toàn tách biệt cổ lầu với thế giới nước bên ngoài.

Nếu những người tiên dân kia vô tình xông vào, có lẽ sẽ tưởng mình đã đến Thủy Tinh Cung của Long Vương.Đeo thiết bị thở thực sự không tiện, Ngô Mặc trầm tư một lát liền tháo nó ra.

Hắn thử hít thở một chút, quả nhiên nơi đây tự thành một hệ thống, dưỡng khí và môi trường không có bất kỳ khác biệt nào so với mặt đất.

Ngô Mặc vừa định đi hai bước về phía trước, định quan sát tòa cổ lầu này, thì cổ hắn đã bị người ta siết chặt.

Chương 144

Ngay sau đó, giọng của Hắc Nhãn Kính vang lên bên tai hắn: “Sao thế, Mặc thiếu, đây là coi thường tên mù này à?

Chẳng lẽ trong lòng em, anh thật sự không bằng Ách Ba Trương?”Nghe cái giọng mang theo ba phần ai oán, bảy phần u sầu này, Ngô Mặc đầy vạch đen trên mặt.

Hắn thật sự không hiểu nổi, cái tên mù này rốt cuộc là sao vậy?

Cứ động một tí là lại làm ra vẻ si tình oán nữ.

Nếu không phải biết mình vẫn còn là trai tân, hắn đã tưởng mình đã 'thượng' tên này rồi.

Nhưng tên này đã lâu không gọi mình là Mặc thiếu, Ngô Mặc đoán chẳng lẽ là do hành động vừa rồi của mình, làm tổn thương lòng tự tôn đàn ông của vị đại ca này?

Nhưng nghĩ lại, đây không phải là nói bậy à.

Tên này mặt dày còn hơn mặt đường, mình chút thủ đoạn này mà có thể làm anh ta đau lòng sao?“Anh cút sang một bên cho ông đây!” Ngô Mặc đẩy Hắc Nhãn Kính ra.

Hắn xoa xoa cổ, bực mình nói: “Tôi nói anh cũng đừng xuống mộ nữa, thà đi làm thêm ở rạp hát của Hoa ca đi, với cái điệu bộ của anh mà vào vai quả phụ nhỏ khóc tang, chắc cũng nổi danh khắp Kinh đô ấy chứ.” Nói xong Ngô Mặc lười trả lời anh ta, thong thả đi một vòng quanh tòa cổ lầu này.

Hắn phát hiện phía sau cổ lầu là đường phố, mặt đất lát đầy đá xanh.

Mặt đá bằng phẳng, chắc là đã qua xử lý đặc biệt, nên bao năm qua không hề mọc rêu xanh.

Nhìn ra bên ngoài, qua bức tường chắn đến những ngôi nhà sàn của trại Dao, do ngâm nước quanh năm, những vật liệu gỗ đó đã bắt đầu mục nát.

Mà tòa cổ lầu bên cạnh hắn thì khác.

Trải qua bao nhiêu năm như vậy, vẫn giữ được dáng vẻ ban đầu.

Thậm chí vì nằm ở giữa hồ nước, trên bề mặt gỗ ngay cả một lớp bụi cũng không có.Ngô Mặc nhẹ nhàng gõ vào một cây cột, phát ra tiếng trầm đục, trong lòng thầm nghĩ: "Xem ra năm xưa xây tòa lầu này đã đầu tư không ít tiền bạc nhỉ, tùy tiện một cây cột cũng dùng gỗ tốt nhất, đơn giản là quá xa xỉ." Hắc Nhãn Kính luôn theo sau Ngô Mặc.

Cũng mặc kệ Ngô Mặc có để ý mình hay không, miệng anh ta vẫn không ngừng lải nhải: "Em lần nào cũng theo sau Ách Ba Trương, đến lượt anh thì lại toàn xông lên trước, em khinh thường anh đến mức nào vậy?

Tay nghề của anh thật sự không kém hắn đâu." A Ninh nghe mà đầu to cả ra, chỉ hận không thể ném cái bình dưỡng khí vào đầu tên mù kia, chỉ cần anh ta chịu im miệng thì thế nào cũng được."Anh có thể im miệng được không?

Coi như em cầu xin anh đấy." Ngô Mặc cuối cùng không nhịn được, dừng bước lại.

Hắn chắp hai tay lại, nói: "Anh, đại ca, chỉ cần anh đừng lải nhải nữa, sau khi về Kinh đô, anh muốn đi đâu chơi, em đều sẽ đi cùng được không?" "Một năm tiền thuê nhà." Hắc Nhãn Kính không cần nghĩ ngợi đã đưa ra điều kiện.

Cơ hội tốt như vậy mà không hớt tay trên Ngô Mặc một vố, anh ta chắc chắn ngủ cũng không yên.Mặt Ngô Mặc lập tức tối sầm lại, thật muốn tát một cái vào cái mặt to như mã 43 của Hắc Nhãn Kính.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: “Nửa năm, không hơn không kém, anh mà không đồng ý, tùy anh lải nhải, ông đây cứ coi như mình đang đi theo sau một bầy vịt.” “Thành giao.” Hắc Nhãn Kính cười rất đắc ý.

Dường như có thể moi tiền từ tay Ngô Mặc, đối với anh ta mà nói là một chuyện vô cùng đáng tự hào.

Ngô Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đã nhìn ra rồi, mình kiếm được năm trăm triệu này, mấy tên cháu nội này ngày nào cũng tơ tưởng.

Chắc là sợ mình chết rồi, tiền vẫn còn đấy.Trở lại cửa chính của cổ lầu, Ngô Mặc đẩy cửa lớn ra, bước vào.

Chỉ thấy trong sân đặt bàn đá ghế đá.

Tại giếng trời có bốn cây cột lớn, hai bên cửa cũng có hai cây.

Hắn đếm tổng cộng có mười hai cây cột đá, chắc là được thiết kế theo Thập Nhị Thời Thần của Thiên Can Địa Chi.

Hai bên là hành lang gỗ đá liền nhau, nhìn xa hơn nữa, chắc là phòng ở của chủ nhân hậu viện.

Vì đã đến đây, Ngô Mặc cũng không còn vội vàng hoàn thành nhiệm vụ nữa.

Hắn muốn xem kỹ tòa cổ lầu này, rốt cuộc có câu chuyện gì?

Hắn cứ như một ông lão đang thong thả dạo bước trong sân, không vội vàng không hấp tấp quan sát cảnh sắc xung quanh.

Gặp đối liễn liền dừng bước, xem xem trên đó viết gì?

Thời cổ đại, đối liễn trong nhà của các gia đình quyền quý rất được chú trọng, thường sẽ thể hiện thân phận và tình hình của chủ nhân trong câu thơ.

Đối với những người trộm mộ chuyên nghiệp như họ mà nói, chỉ có hiểu rõ tình hình của chủ nhân, mới có thể tiện lợi hơn để đạt được thứ mình muốn.“Xem ra chủ nhân gia này là một quan quân, hơn nữa còn có công lao trong quân.” Hắc Nhãn Kính ghé sát vào, chỉ vào đối liễn ở cửa chính tiền đường, nói: “Anh nhìn xem, trong đối liễn này viết về tấu khải.” “Ừm, bây giờ tôi chỉ muốn anh tránh ra.” Ngô Mặc lườm Hắc Nhãn Kính một cái, bất lực nói: “Ông đây bỏ tiền ra mua anh im miệng, anh ít nhất cũng nhịn được năm phút chứ?” Đang nói chuyện thì một trận động tĩnh nhẹ truyền đến.

Ngay sau đó, cả tòa cổ lầu như thể bị người ta nhấn công tắc điện, sáng bừng lên.Tiếng hí hí hoét hoét vang lên trong chính đường phía trước.

Ngay sau đó bên trong truyền ra tiếng hò la mời rượu, độ náo nhiệt không kém gì quán bar hiện đại.

“Ối chà, hay ho đấy.” Ngô Mặc vỗ tay một cái, quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, cười tủm tỉm nói: “Anh ơi, nhìn kìa, sân khấu kịch phía trước đã dựng sẵn cho anh rồi, anh không lên diễn một khúc à?” Khóe miệng Hắc Nhãn Kính nở một nụ cười xấu xa, đi đến bên cạnh Ngô Mặc khẽ nói: “Muốn nghe đến vậy à?

Thế anh có muốn ca ca đây biểu diễn riêng cho em một đoạn không?

Không tính tiền.” “Được thôi.” Ngô Mặc trên mặt cũng nở nụ cười tương tự.

Dưới cái nhìn mong đợi của Hắc Nhãn Kính, hắn liền ác độc nói một câu: “Về rồi thì diễn cho ông đây xem Trư Bát Giới ăn dưa hấu, nếu anh mà diễn không ra hồn?

Coi chừng tôi nhét anh vào chuồng heo đấy.”“Hai người bị bệnh à?” A Ninh càng nghe càng tức.

Cô ta không nhịn được đảo mắt một cái, nhanh chóng đi tới, chỉ vào chính đường nói: “Tình hình bên trong không rõ ràng, hai người còn có tâm trạng ở đây đùa cợt tán tỉnh à?” Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau, đồng thời lùi lại một bước, làm động tác tương tự, đồng thanh nói: “Mời!” “Đồ ngốc.” A Ninh hầm hầm quay đầu bỏ đi.

Cô ta cảm thấy mình theo sau hai người này, cho dù không bị ám khí ở đây giết chết, thì cũng sẽ bị hai người họ chọc tức chết.

Hai vị đại gia này đâu phải đến để xuống mộ, rõ ràng là đến đây để bồi đắp tình cảm thì có.Vừa bước vào chính đường, A Ninh đã sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy trong đại đường đèn lồng giăng mắc, khách khứa đầy bàn, náo nhiệt phi thường, người hầu đi lại trong sảnh phục vụ.

Trên đài dựng sân khấu kịch, một nữ tử giả trang nhân vật đang hát hí, giữa những cử chỉ tay chân toát lên một vẻ phong lưu.

“Cái quái gì mà hát thế này, nghe mà ê cả răng?” Ngô Mặc thực sự không hiểu hí kịch.

Đừng thấy hắn thỉnh thoảng trêu chọc Hắc Nhãn Kính, nhưng nếu tên này thật sự hát cho hắn nghe một đoạn, chắc hắn có thể đạp đối phương xuống lầu ngay lập tức.“Đây là 'Từ Mộc Lan' của Từ Vị thời Minh triều.” A Ninh hừ lạnh một tiếng, mỉa mai nói: “Tôi thật sự không hiểu nổi, Giải lão bản một đại gia hí kịch như vậy, sao lại dung túng một người bất học vô thuật như anh chứ?” Đừng thấy A Ninh lớn lên ở nước ngoài, nhưng để hoàn thành nhiệm vụ, cô ta đã học rất nhiều kiến thức.

Trong đó những khúc hát này cũng là môn học bắt buộc của cô ta.

Bởi vì trong các khúc hát địa phương sẽ có truyền thuyết địa phương, mà những truyền thuyết này thường không phải là hư không vô căn cứ.

Nếu nghiên cứu kỹ sẽ phát hiện, bên trong ẩn chứa rất nhiều thông tin.

“Ai, hết cách rồi, ai bảo Tiểu Mặc Mặc nhà chúng ta đáng yêu đến thế cơ chứ.” Hắc Nhãn Kính đi tới, liếc xéo A Ninh, cười khẩy nói: “Có vài chuyện là không thể đố kỵ được đâu, đúng không, cô A Ninh?”A Ninh nghẹn lời, suýt nữa bị lời của Hắc Nhãn Kính làm nghẹn chết.

Cô ta đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới, căn bản không nhìn ra tên khốn này đáng yêu ở chỗ nào.

Suy nghĩ hồi lâu cuối cùng đưa ra một kết luận, chắc là mấy tên này quanh năm xuống mộ, mắt mũi chắc cũng hỏng hết rồi.

Ba người Ngô Mặc đứng ở cửa, như những vị khách xem kịch, lặng lẽ nhìn mọi chuyện đang diễn ra trong sảnh.

“Ôi, ba vị gia, cũng đến tham gia tiệc thọ của lão thái gia nhà chúng tôi sao?” Một người trông như quản gia, đột nhiên từ phía sau xuất hiện.

Hắn ta mặc trang phục thời Minh triều, khom lưng nói năng vô cùng khách khí, như thể ba người Ngô Mặc là những vị khách rất quan trọng.“À à, phải rồi.” Ngô Mặc cười ha ha gật đầu.

Trong lòng thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, nhìn cái thế này, chủ nhân đây đúng là đỉnh của chóp, dùng Kỳ môn độn giáp những huyễn thuật này đến cực hạn rồi, xem ra mình phải tìm xem vật chủ chốt để phá giải ảo cảnh là gì.” Tâm cảnh của Ngô Mặc bây giờ hoàn toàn khác so với lúc mới đến.

Lúc đó hắn tuy có một loại cảm giác ưu việt, nhưng gặp chuyện vẫn sẽ bản năng hoảng loạn và căng thẳng.

Thế nhưng sau khi trải qua đủ loại nguy hiểm ở Cung điện Tây Vương Mẫu, hắn đã bắt đầu học được cách ứng phó với mọi biến cố mà không nao núng.

Cho dù thân ở hiểm cảnh, hắn vẫn bình tĩnh tự nhiên, thậm chí trên mặt còn nở nụ cười."Mấy vị gia, mời vào trong." Quản gia cúi đầu, dẫn đường phía trước.

Ngô Mặc vừa định đi, A Ninh vội gọi hắn lại, thấp giọng nói: "Anh làm cái quái gì vậy?

Nơi này rõ ràng có vấn đề, anh còn theo vào trong à?" "Vô nghĩa, không vào thì làm sao biết bên trong có tình huống gì?" Ngô Mặc khinh thường đáp lại một câu: "Tôi thật sự không hiểu, Khâu Đức Khảo sao lại để mắt đến cô, ngu ngốc như một con lợn vậy." Ngô Mặc nói xong, lười trả lời A Ninh nữa, cùng Hắc Nhãn Kính vai kề vai, thong thả đi vào trong.Bước vào chính đường, những người này dường như không nhìn ra Ngô Mặc đang mặc trang phục hiện đại, vẫn ngẩng đầu cười tủm tỉm gật đầu chào hỏi.

Nhưng Ngô Mặc chú ý một chuyện, nụ cười của những người này vô cùng quỷ dị, như thể ba người Ngô Mặc là món ngon nhất trên bàn tiệc.

"Ba vị, mời ngồi." Quản gia dẫn ba người Ngô Mặc đến vị trí hàng đầu, đối diện với đoàn hát trên sân khấu: "Mấy vị đợi một lát, tôi đi bẩm báo lão gia một tiếng, có khách quý đến thăm."Nhìn bóng dáng quản gia rời đi, Hắc Nhãn Kính trêu chọc nói: "Đi dự tiệc thọ mà không chuẩn bị lễ vật, có phải hơi thất lễ rồi không?" "A Ninh, hay là cô hi sinh một chút đi?" Ngô Mặc cười xấu xa nói: "Lão thái gia này chắc là già rồi mà lòng vẫn còn ham hoa, cô chi bằng ở lại làm tiểu thiếp, như vậy hai anh em chúng ta cũng coi như người nhà, muốn làm gì cũng dễ dàng hơn nhiều chứ?" Ngô Mặc vừa nói vừa quan sát tình hình xung quanh.

Hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nhiệm vụ Hệ thống giao cho mình là lấy ra lục giác đồng linh, vậy tất cả những gì đang diễn ra trước mắt này có phải là do lục giác đồng linh tạo ra không?Trong chính đường đủ loại tiếng ồn ào không ngừng.

Ngô Mặc cố gắng gạt bỏ đủ loại âm thanh, muốn từ bên trong phân biệt ra động tĩnh đặc biệt.

Dần dần, hắn dường như đi vào một trạng thái đặc biệt, tất cả âm thanh xung quanh như bị một bức tường chắn cách ly.

Ngô Mặc tập trung toàn bộ sự chú ý vào thính giác, dần dần hắn dường như nghe thấy một loại tiếng gõ rất có tiết tấu, như thể từ một loại nhạc cụ nào đó truyền đến.

Tầm mắt của hắn di chuyển theo nguồn âm thanh, chỉ thấy trên xà ngang phía trên sân khấu kịch, treo một quả tú cầu.

Chương 145

Hắn có thể khẳng định, âm thanh chính là từ đó truyền ra.Vì đã tìm thấy mục tiêu, Ngô Mặc lười diễn trò với mấy thứ này nữa.

Hắn nói làm là làm, tay phải rút dao găm từ chỗ buộc ở đùi, trực tiếp nhảy lên sân khấu kịch.

Ngay lập tức gây ra một trận hỗn loạn.

Những người thổi kéo đàn hát trên sân khấu, lập tức đều đứng dậy.

Ánh mắt hung ác nhìn Ngô Mặc, trong cái miệng há to, trên dưới toàn là răng nhọn hoắt, phát ra tiếng cười khà khà.

Nhìn lại những nhạc khí trong tay họ, giờ đây cũng biến thành đủ loại hung khí.

Từng người một chặn trước mặt Ngô Mặc, có cảm giác như muốn xé nát hắn ra.

“Chỗ này giao cho anh.” Hắc Nhãn Kính nhanh nhẹn xông lên, vung vung dao găm trong tay, cười nói: “Mấy hôm rồi không hoạt động, cảm giác người cứng ngắc cả ra, hôm nay chơi đùa với chúng nó một trận đã.” Ngô Mặc đương nhiên hiểu ý anh ta, cười nói: “Vậy em không khách khí nữa, quả tú cầu này em thấy cũng khá đấy, không biết về rồi bán được bao nhiêu tiền nhỉ?” Đối phó với mấy thứ này, hai người họ đương nhiên chẳng cần nói làm gì.

Hắc Nhãn Kính vung dao găm như gió, thỉnh thoảng lại nghe thấy vài tiếng kêu thảm thiết.

Ngô Mặc tìm cơ hội, nhảy vút lên không, trực tiếp đạp lên đầu cái tên giả trang nữ kia.

Giơ dao găm trong tay lên vung một cái.

Quả tú cầu cứ thế rơi thẳng xuống, vừa vặn nằm gọn trong lòng hắn.

Từ quả tú cầu đỏ bỗng chốc chui ra một con côn trùng, nó mọc vô số xúc tu, trông như một con rết, lao thẳng về phía mặt Ngô Mặc với tốc độ cực nhanh.

Nó nhanh, Ngô Mặc còn nhanh hơn.

Một nhát dao găm trong tay phải vung lên, trực tiếp bổ con côn trùng thành hai mảnh.

Tiếng rít chói tai của con côn trùng trước khi chết, tựa như tuyên bố bộ phim đã kết thúc.

Trong khoảnh khắc, một làn khói đen cổ quái bốc lên.

Tất cả những khách khứa và người của đoàn hát đều hóa thành khói vụ, biến mất trước mắt ba người.

Cả tòa cổ lầu lại trở về trạng thái tối tăm trống rỗng như trước.

Cứ như thể những cảnh tượng náo nhiệt vừa rồi chỉ là ảo ảnh hiện lên trong đầu người.

Ngô Mặc cúi đầu nhìn chuông đồng sáu cạnh trong lòng bàn tay.

Trong đầu nghe tiếng nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, lòng cậu không khỏi cảm thán: “Trời ạ, cuối cùng cũng lấy được đồ xong nhiệm vụ.” Đối với Ngô Mặc mà nói, xuống đây lấy chuông đồng vốn không phải chuyện khó.

Khó là ở chỗ, Ngô Nhị Bạch và Giải Ngữ Hoa cùng những người khác canh giữ cậu quá nghiêm ngặt, cứ như thể không giữ chặt cậu thì sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn vậy.

“Ôi chao, tú cầu đỏ biến thành chuông đồng rồi mà sao lại không vui thế, bảo bối?” Hắc Nhãn Kính vắt tay lên vai Ngô Mặc, trêu ghẹo: “Có phải là không nhìn thấy cô nương kén rể nào nên hơi thất vọng không?” “Hắc hắc, đúng vậy, lỡ đâu là quốc sắc thiên hương thật.” Ngô Mặc đang rất vui vẻ, không ngại tếu táo với Hắc Nhãn Kính.

Ngay khi cậu định nói tiếp, cả tòa lầu bắt đầu rung lắc.

Chưa đầy mấy giây, các tấm biển và xà ngang trong chính điện ào ào rơi xuống.

Đáng sợ hơn là, không gian này dường như bị vặn vẹo và nứt vỡ, bàn ghế gỗ đều bị nghiền nát tan tành.

Trong chốc lát, cả tòa nhà gỗ như một chiếc máy xay lớn, muốn nghiền nát tất cả mọi thứ bên trong.

“Tiểu…” Ngô Mặc thậm chí còn chưa kịp nhắc nhở Hắc Nhãn Kính, một lực hút kinh khủng, như hố đen truyền đến từ phía dưới.

Thoáng chốc, cả người Ngô Mặc đều bị nuốt chửng vào trong, ngay sau đó miệng động bị vô số đá tảng và xà ngang bịt kín.

Hắc Nhãn Kính và A Ninh thì khác.

Hai người họ dường như bị không gian này đẩy ra, lần lượt bị ném ra khỏi không gian đó.

Dù Hắc Nhãn Kính cố gắng thoát ra thế nào, nhưng con người khi đối mặt với sức mạnh của tự nhiên đều nhỏ bé và yếu ớt như vậy.

Ngay sau khi Ngô Mặc bị hút vào không lâu, một trận âm thanh trời long đất lở vang lên.

Hắc Nhãn Kính và A Ninh trong quá trình nhanh chóng dâng lên, trơ mắt nhìn tấm chắn nứt ra.

Tòa nhà gỗ đã tồn tại không biết bao nhiêu năm ở trung tâm hồ, bắt đầu sụp đổ từng tấc từ trên xuống dưới.

Trong tình huống này, nước hồ bị khuấy động như nồi nước sôi, đáy hồ vốn yên tĩnh hoàn toàn trở nên đục ngầu.

Dị biến trong hồ khiến tất cả mọi người trên bờ đều kinh ngạc.

Họ không rõ đã xảy ra chuyện gì bên trong, từng người một chạy đến bờ hồ ngơ ngác nhìn cảnh tượng này.

Từ khi mấy người đồng đội kéo năm người lên bờ, Giải Ngữ Hoa và những người khác phát hiện Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính không lên, trong lòng bắt đầu có chút bất an.

Sự bất an này đến một cách khó hiểu, nhưng không ảnh hưởng đến tâm trạng lo lắng của họ.

Theo lời Vương Bàn Tử nói thì hai vị này đều là tổ tông gây họa, ai mà biết dưới đó bọn họ lại bày trò gì nữa, lỡ mà làm sập nhà người ta thì sao?

Có lẽ tất cả mọi người nằm mơ cũng không ngờ tới, cái mồm quạ của Vương Bàn Tử lại nói trúng phóc, tòa nhà dưới đó thật sự sập rồi.

“Thôi được, tôi xuống xem sao.” Giải Ngữ Hoa không muốn cứ đứng đợi trên bờ.

Anh chào Ngô Nhị Bạch, không do dự nữa, trực tiếp cầm thiết bị lặn biển lên chuẩn bị đeo vào.

“Hoa gia, đợi đã, Bàn Tử tôi đi cùng anh.” Vương Bàn Tử cũng không nhịn được nữa, cứ đợi mãi trên này thật sự quá chán, chi bằng xuống xem dưới đó rốt cuộc có thứ gì tốt.

Ngô Tà cũng muốn xuống xem, không ngờ vừa mới nói ra đã bị Giải Ngữ Hoa và Vương Bàn Tử đồng thời từ chối.

“Tôi nói Thiên Chân này, coi như Bàn gia tôi cầu xin cậu đấy, cậu cứ ngoan ngoãn ở trên này đi.” Vương Bàn Tử chắp tay vái Ngô Tà, “Cậu không xuống thì Bàn gia tôi còn có thể xuống dạo một vòng, chứ cậu mà xuống, Bàn gia tôi e là có lên được nữa hay không còn khó nói.” “Thằng béo chết tiệt, mày còn dám nói tao à?” Ngô Tà suýt nữa tức chết.

Cậu phồng má nói: “Lần đó không phải vì mày tay nhanh hơn não nên mới xảy chuyện sao?

Mày mà không ham tiền thì có gây ra bao nhiêu phiền phức thế không?” “Cái đó sao gọi là ham tiền?

Cái đó gọi là giúp bọn họ tiêu xài!” Vương Bàn Tử không phục, hai người Ngô Tà và cậu ta lời qua tiếng lại bắt đầu đấu võ mồm, khiến Giải Ngữ Hoa nghe mà phiền không thôi.

Anh không để ý đến hai người này nữa, chuẩn bị xuống nước xem tình hình cụ thể.

Giải Ngữ Hoa vừa quay người, đã thấy Trương Khởi Linh đã đeo xong thiết bị lặn.

Anh gật đầu với Trương Khởi Linh, coi như đã hiểu ý anh ta.

Giải Ngữ Hoa biết Ách Ba Trương thân thủ rất tốt, hai người liên thủ xuống, về mặt an toàn cũng có phần bảo đảm.

Ngay lúc này, hồ nước đột nhiên xảy ra biến cố.

Một xoáy nước khổng lồ xuất hiện ở trung tâm hồ, cả hồ như một chiếc máy giặt lồng xoay, không ngừng chuyển động, nhanh chóng văng ra.

Thoáng chốc hai bóng người liền bị văng ra.

Do tốc độ quá nhanh, thậm chí khiến họ thoát khỏi mặt nước, trực tiếp bị ném lên bờ.

“Hắc gia?” Hai người đồng đội đứng ở bờ là hai người vừa rồi đi xuống nước.

Họ vừa nhìn đã nhận ra Hắc Nhãn Kính, vội vàng chạy tới định đỡ đối phương.

Hắc Nhãn Kính mượn lực trực tiếp điều chỉnh cơ thể, vững vàng đáp xuống bãi cát.

Hắn nhìn chằm chằm vào trung tâm hồ, toàn thân toát ra sát khí, mặt mày âm trầm như nước.

Mấy người đồng đội sợ đến nỗi lùi lại mấy bước, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

A Ninh thì thảm hơn, thủ hạ của Cừu Đức Khảo đứng cách bờ hồ khá xa, không kịp tiếp ứng, thế là cô ấy bị ném thẳng lên bãi cát, ngã đau đến nửa ngày không bò dậy nổi.

“Tiểu Mặc đâu?” Giải Ngữ Hoa thấy chỉ có Hắc Nhãn Kính và A Ninh lên bờ, vội vàng chạy tới.

Anh túm lấy cổ áo Hắc Nhãn Kính, nghiến răng nghiến lợi truy hỏi: “Cậu ấy đâu?

Không phải anh đi cùng cậu ấy sao?” “Tránh ra.” Giọng Hắc Nhãn Kính lạnh như băng.

Hắn đẩy Giải Ngữ Hoa ra, lạnh lùng buông một câu: “Tôi sẽ cứu cậu ấy về.” Rồi đi về phía trung tâm hồ.

“Không cần, tôi tự mình cũng làm được.” Giải Ngữ Hoa siết chặt hai nắm đấm, hai mắt đỏ hoe.

Anh không do dự nữa, trực tiếp chạy xuống hồ.

Chương 146

Nhưng dù mấy người này cố gắng đi vào hồ thế nào, đều bị nhanh chóng đẩy văng ra.

Cả hồ nước như phát điên, không ngừng xoay tròn, liều mạng đẩy những vật thể không thuộc về nó lên bờ.

Ngô Mặc mất tích dưới đáy hồ, khiến trái tim tất cả mọi người trên bờ đều thắt lại.

Ngô Nhị Bạch trong chốc lát dường như già đi mấy tuổi.

Cả người lo lắng bất an, bắt đầu hối hận vì sự mạo hiểm của mình, tại sao lại để cháu trai mạo hiểm như vậy?

Họ vây quanh bờ hồ hết lần này đến lần khác thử xuống nước, rồi lại hết lần này đến lần khác thất bại.

Dù vậy, cũng không thể ngăn cản quyết tâm của họ.

Đối với mấy người này mà nói, đừng nói dưới đó là đáy hồ, cho dù là điện Diêm La, họ cũng phải tìm mọi cách xông vào một phen.

Ngay khi mấy người đang liều mạng muốn xuống nước cứu Ngô Mặc, thì cậu ở bên này cũng rất khó chịu.

Ngô Mặc chỉ cảm thấy một lực hút khổng lồ, không ngừng kéo mình xuống.

Cảm giác quen thuộc này khiến cậu buồn nôn.

Trong lòng không khỏi thầm mắng: "Mẹ kiếp, lần nào cũng như bị hút vào bồn cầu vậy, rốt cuộc là thằng ngốc nào thiết kế cái cơ quan kiểu này vậy, chẳng lẽ đều do cùng một sư phụ dạy ra à?" Có lẽ ông trời không muốn thấy Ngô Mặc quá kiêu ngạo, muốn cho cậu một cơ hội tự mình rèn luyện.

Bầu trời vốn quang đãng đột nhiên mây đen giăng kín, chưa đầy một lát đã bắt đầu đổ mưa như trút nước.

Mặt đất đột nhiên cuộn lên một trận gió, nước hồ cuồn cuộn và mây đen trên trời nối liền với nhau.

Nước hồ dưới dạng xoáy nước, xoay tròn quanh trục, trực tiếp từ mặt nước dâng lên trời.

Thế là trước mắt mọi người diễn ra một cảnh tượng hiếm có nhất trong tự nhiên – "rồng hút nước".

Vẻ mặt Giải Ngữ Hoa lạnh như băng, đội mưa không ngừng cố gắng xuống nước cứu viện.

Nhưng dù họ thử cách nào, cũng không thể tiếp cận trung tâm hồ.

Cứ như thể đây là một khu cấm địa, tạm thời không chào đón khách đến.

Giải Ngữ Hoa toàn thân ướt sũng vì nước mưa, nhưng căn bản không để ý đến những điều đó.

Anh siết chặt nắm đấm, lòng nóng như lửa đốt, lúc này anh cực kỳ hối hận.

Nghĩ đến mình từng thề thốt với Ngô Nhị gia, nhất định sẽ bảo vệ Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa chỉ muốn tự mình đánh mình một trận.

Anh rốt cuộc là vô dụng đến mức nào, mới để Ngô Mặc xảy ra chuyện ngay dưới mắt mình?

"Lần thứ hai." Hắc Nhãn Kính giận dữ bùng lên, hắn trơ mắt nhìn Ngô Mặc lần thứ hai gặp chuyện dưới tay mình, nhưng hắn lại bất lực.

Thậm chí còn không kịp đưa tay ra, cảm giác bất lực này khiến hắn hận đến điên cuồng, có cảm giác muốn lật tung cái hồ này lên.

Ngô Tà bị Ngô Nhị Bạch sai người trông chừng kỹ lưỡng, tuyệt đối không cho cậu ta đến gần bờ hồ.

Cháu trai nhỏ bây giờ sống chết không rõ, hắn không thể để Ngô Tà tiếp tục gặp chuyện nữa, nếu không Ngô gia sẽ không còn hy vọng nào.

“Nhị thúc, Tiểu Mặc ở dưới đó kìa, chú mau thả cháu ra!” Ngô Tà bị người ta trói vào ghế, tức đến nỗi giãy giụa, nhưng căn bản không thoát ra được.

Ngô Nhị Bạch dưới chân đầy tàn thuốc, lông mày cau chặt, gầm lên: “Câm miệng!

Mày ngoan ngoãn ở đây, đừng có gây thêm rắc rối cho ông đây, không thì bây giờ tao sẽ cho người áp mày về lão trạch!” “Thiên Chân, cậu yên tâm đi, Bàn gia tôi với Tiểu Ca nhất định sẽ tìm thấy Tiểu Mặc.” Vương Bàn Tử vỗ vai Ngô Tà, an ủi: “Cậu đừng có mà gây thêm rắc rối nữa, cậu mà xuống bây giờ, tôi sợ độ khó cứu viện sẽ tăng cấp đấy.” A Ninh được người ta khiêng về, không lâu sau cũng tỉnh lại.

Cô thuật lại tình hình dưới đó cho Cừu Đức Khảo nghe một lượt, cuối cùng nói: “Boss, tòa cổ lâu đó đã sập hoàn toàn rồi, nhưng không biết tình hình dưới đó cụ thể thế nào, ngài xem chúng ta bây giờ cần làm gì ạ?” Vẻ mặt Cừu Đức Khảo cứng ngắc như cương thi, hắn không quan tâm Ngô Mặc sống chết thế nào, hắn chỉ quan tâm thứ mình muốn.

Thứ có thể khiến hắn trường sinh bất lão.

“A Ninh, cô đi nói với ông Ngô, nhân lực của chúng ta có thể cho họ mượn, hy vọng hai nhà có thể hợp tác toàn lực, nhất định phải làm rõ tình hình dưới đó.” Cừu Đức Khảo trầm tư một lát, vẫn quyết định không xé toạc mặt với Ngô gia.

Tình hình lúc này, chỉ có hợp tác mới có thể đạt được thứ mình muốn.

Đồng thời hắn cũng coi như nể mặt Ngô Nhị Bạch.

Mình đã giúp hắn tìm cháu trai, vậy thì thứ mình muốn, Ngô gia có thể không làm loạn nữa không?

Tạm không nhắc đến tâm trạng lo lắng của mọi người, chỉ nói về tình huống của vị Tiểu thiếu gia Ngô gia lúc này.

Ngô Mặc thật sự đã nếm trải cảm giác bị quay cuồng, cậu cứ như món rau trong nồi, bị người ta không ngừng tung lên hạ xuống.

Lại còn kết hợp với các nguyên liệu khác, như ván gỗ, đá tảng, v.v., bị nghiền nát không ngừng trong không gian chật hẹp này.

“Ái chà, vãi chưởng, mặt ông đây không thể bị thương được!” Thấy một miếng ván gỗ bay tới, Ngô Mặc vội vàng dùng hai tay che mặt.

Đồng thời, cậu đạp chân lên một tảng đá, mượn lực đổi hướng, trong lòng thầm mắng: “Mẹ kiếp, ông đây còn phải dựa vào cái mặt đẹp trai này để kiếm cơm, mà hỏng mất rồi thì đi đâu mà câu dẫn người ta nữa?” Mặt thì tránh được rồi, nhưng mông thì không thoát, bị một miếng ván đánh trúng đau điếng, khiến cậu nhăn nhó.

“Khốn kiếp, cái này rốt cuộc bao giờ mới hết đây?

Cái đường hầm này rốt cuộc dài bao nhiêu?

Trời ơi, điểm cuối không lẽ là – hồ phân à???” Ngô Mặc tuy rằng đề phòng, nhưng trong quá trình xoay tròn tốc độ cao này thì chẳng có tác dụng gì.

Chỉ có thể dựa vào việc suy nghĩ lung tung để giải tỏa tâm trạng lo lắng bất an.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, ngay khi Ngô Mặc không nhịn được muốn nôn ra, sự xoay tròn cuối cùng cũng dừng lại.

Cậu như một viên đạn pháo, bị bắn thẳng ra ngoài, "Phù" một tiếng, rơi tõm xuống nước.

"Khụ khụ!" Ngô Mặc ngóc đầu khỏi mặt nước, vì không kịp phòng bị, nước tràn vào khiến cậu ho sặc sụa.

Cậu làu bàu với hệ thống trong đầu: "Khốn kiếp, đồng chí, cậu xuống đây nói cho ông đây biết xem, chẳng lẽ đây chính là phần thưởng à?" Hệ thống vẫn giữ im lặng, cứ như ngoài việc truyền tống Ngô Mặc đến đây và đưa nhiệm vụ ra, nó không muốn liên lạc quá nhiều với Ngô Mặc.

"Thôi bỏ đi, cậu với Lão Trương cùng một đức tính, ba gậy cũng không đánh ra được cái rắm nào, ông đây hỏi cậu lời nào cũng là thừa thãi." Ngô Mặc cằn nhằn một hồi, lấy đèn đội đầu từ không gian ra, trực tiếp đội lên đầu.

Trong lòng hơi đắc ý: "Đúng là trong nhà có lương thực thì lòng không hoảng, may mà tôi thông minh, trước đó đã nhét đầy đồ vào không gian rồi, nếu không thì ông đây bây giờ phải như Đường Tăng, ngồi chờ đồ đệ đến cứu viện rồi." Cậu luôn đeo một cái ba lô trên người, bình thường là để làm dáng, che giấu sự tồn tại của không gian.

Bây giờ vì rắc rối cũng ném ba lô vào không gian, nổi trên mặt nước, tay phải nắm dao găm, dùng ánh đèn soi xét tình hình trước mắt.

Chỗ này dường như là một con đường nước, nhìn về phía trước tối đen như mực không biết dẫn đến đâu, nhìn về phía sau cũng tương tự.

Cậu cứ như bị người ta tùy tiện ném từ miệng giếng xuống, rơi vào cống thoát nước vậy, quỷ mới biết cái ống này thông ra biển lớn hay là cống thoát nước nữa?

“Thôi bỏ đi, đàn ông thì lùi bước sao được, ông đây cứ đi về phía trước.” Ngô Mặc nghĩ một lát, vẫn quyết định đi về phía trước, đằng nào cũng không biết tình hình phía trước ra sao, đi hướng nào cũng như nhau.

Ngô Mặc thuận theo dòng nước lại bơi về phía trước khoảng 1000 mét.

Trong đó trải qua mấy lần rẽ ngoặt, cuối cùng mới nhìn thấy một khoảng trống xuất hiện phía trước.

“Hù, mệt chết ông đây rồi.” Cậu khó khăn bò lên, không cần biết ba bảy hai mốt, trực tiếp nằm phịch xuống, thở hổn hển.

May mà ở đây tuy là dưới lòng đất, nhưng không khí lại rất bình thường.

Chắc là có chỗ thông gió nào đó, mới đảm bảo không khí bên trong tuần hoàn.

Nghỉ ngơi một lát sau, cậu lại ngồi dậy, cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Lúc này mới phát hiện, mình dường như đang ở trong một ngọn núi.

Đá xung quanh bị đèn pin chiếu sáng hiện ra màu xanh lục đậm, trông vô cùng đẹp mắt.

“Ục ục ~” Một trận tiếng động truyền đến, Ngô Mặc cúi đầu nhìn bụng mình.

Cậu bất lực thở dài: “Vẫn còn chưa biết đây là đâu nữa, mày hóng hớt cái gì?

Thật là không có cảm giác nguy hiểm gì cả.” Mười phút sau, cậu bưng hộp mì ăn liền, ngửi mùi thơm ngào ngạt, vẻ mặt say sưa.

“Người ta bảo mà, không gian này đúng là vật phẩm cần thiết khi ở nhà hay đi du lịch, tuy không gian của ông đây nhỏ, nhưng không ngăn được việc ông đây sắp xếp gọn gàng.” Vừa ăn vừa không nhịn được cảm thán, đã lâu lắm rồi, cậu cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại lấy đồ từ trong không gian ra.

Ăn no uống đủ xong, Ngô Mặc lau vết dầu mỡ trên miệng, thỏa mãn ợ một cái.

Lúc này cậu mới đá chân một cái, hất hộp mì ăn liền và vỏ lon xuống con sông phía dưới.

Cậu lẩm bẩm: “Cũng không biết đây là cái quỷ quái gì, có thứ lộn xộn gì, nhưng nghĩ lại chắc bọn chúng cũng chưa từng ngửi qua mùi vị này, thiếu gia đây cứ coi như làm việc thiện, cho các ngươi nếm thử vị tươi ngon.” Ngô Mặc vận động cổ tay một chút, ném con dao găm đang cầm trong tay vào không gian, rồi lại lấy ra cây Minh Hồng Đao vẫn luôn để trong đó.

Cầm đao trong tay, Ngô Mặc tức khắc có thêm tự tin.

Chương 147

Cậu híp mắt, khẽ vuốt thân đao nói: “Ôi, huynh đệ thật là ủy khuất cho mày, nhưng mày yên tâm, lần này tao nhất định sẽ để mày được xõa một phen thật đã, mặc kệ đây là nơi quái quỷ gì, cho dù là Quỷ Môn Quan, anh em ta cũng phải xông vào một phen.” Thân Minh Hồng Đao lóe lên một tia hàn quang, như thể đang đáp lại Ngô Mặc, hoặc có lẽ đang cảm thấy hưng phấn trước trận chiến sắp tới.

Ngô Mặc lấy đèn pin ra bắt đầu tìm kiếm lối ra xung quanh.

Theo suy đoán của cậu, nơi này chắc cách bờ hồ không xa lắm, nhiều nhất cũng chỉ trong phạm vi 10 kilomet.

Dù sao đây cũng không phải thế giới tu tiên.

Chẳng lẽ lại như kiểu trận pháp truyền tống trong tiểu thuyết huyền huyễn tu tiên, mình đột nhiên bị ném xa mấy nghìn kilomet sao?

Ngô Mặc men theo đường nước ngầm đi về phía trước, bốn phía trống rỗng, ngoài đá ra thì chẳng có gì cả.

Cậu thỉnh thoảng gõ vào vách đá bên cạnh, muốn xem có lối đi bí mật nào ẩn giấu không.

Lại men theo đường nước đi về phía trước khoảng hai dặm, đường nước đột nhiên bắt đầu hẹp lại.

Phía trước chia thành hai ngã rẽ, một bên trái, một bên phải.

Ngô Mặc dừng bước, ghé sát vào hai cửa động lần lượt nhìn vào trong, muốn quan sát tình hình phía trước.

Nhưng hai cửa động ngoài tiếng nước chảy ra thì chẳng có gì cả.

Hơn nữa, kích thước và độ cao của hai cửa động gần như hoàn toàn giống nhau, nhìn thế nào cũng là do con người cố ý đào đẽo mà thành.

“Vãi, câu hỏi lựa chọn à?” Ngô Mặc xoa cằm, bắt đầu băn khoăn: “Nên đi hướng nào đây?

Haizz, nếu Lão Ca ở đây thì tốt rồi, chỉ cần anh ấy chọn một hướng, tôi có thể đi hướng còn lại, hoàn toàn không cần phải tính toán nhiều như vậy.” Chỗ này không phải ảo cảnh, không có cơ quan, những gì cậu học được về Kỳ Môn Độn Giáp và phong thủy từ hệ thống, ở đây hoàn toàn không áp dụng được.

Đương nhiên, chủ yếu cũng vì nội dung hệ thống cấp quá ít, kiến thức cậu học được có hạn.

“Haizz, xem ra chỉ còn cách dùng chiêu này thôi.” Ngô Mặc suy nghĩ một lát, vẫn không quyết định đi lối nào.

Cuối cùng chỉ có thể khẽ thở dài, thầm nghĩ: “Đã vậy, tôi đành phải dùng thuật toán thượng cổ này để suy đoán xem đi lối nào.” Cậu lấy một đồng xu từ trong túi quần ra, xoa xoa trong lòng bàn tay, lại khẽ thổi một hơi, lẩm bẩm: “Mặt ngửa trái, mặt sấp phải, nhờ mày đấy.” Nói xong tùy tiện tung lên, đồng xu vẽ ra một đường vòng cung đẹp mắt trên không trung.

Dưới sự chú ý của Ngô Mặc, nó rơi xuống đất, xoay tròn không ngừng.

Thấy sắp dừng lại, không biết từ đâu đột nhiên có một cơn gió thổi tới, trực tiếp thổi đồng xu đang lăn vào đường nước.

“Vãi chưởng, có nhầm không vậy?

Ông đây có mỗi một đồng xu đó thôi!” Nhìn đồng xu rơi xuống nước, thậm chí không bắn ra một giọt nước nào, đã không còn tiếng động, Ngô Mặc suýt nữa tức chết.

Cái này mẹ kiếp thật sự là người xui xẻo, uống nước lạnh cũng tắc răng.

“Mẹ kiếp, không nghĩ nữa, nam tả nữ hữu, ông đây đi bên trái!” Ngô Mặc không nghĩ ngợi nữa, cầm Minh Hồng Đao trực tiếp chui vào cửa động bên trái.

Cậu đã nghĩ thông rồi, nhân vật chính nhà người ta đến đây là để nghỉ mát, nhưng tôi thì khác, tôi đến để độ kiếp!

Thuận theo cửa động bên trái đi vào trong, ban đầu vẫn rất bình thường, không xảy ra chuyện gì.

Nhưng càng đi sâu vào trong, dần dần trong cửa động xuất hiện một lớp sương mù mỏng.

Sương mù dường như bốc ra từ vách đá hai bên.

Ngô Mặc vội vàng nín thở, đưa tay bịt mũi định lùi lại.

Nhưng khi cậu quay người nhìn lại phía sau, thì phát hiện lối vào lúc đến đã biến mất.

Phía sau không biết từ đâu xuất hiện một bức tường, chặn cậu lại trong cửa động.

Trong không gian của cậu không có chuẩn bị mặt nạ phòng độc, nghĩ một lát, cậu lấy ra một đôi tất mới từ trong đó.

Cậu buộc hai chiếc vào nhau rồi bịt lên mũi, dùng làm mặt nạ phòng độc dã chiến.

Tuy nói máu của cậu có thể giải độc, nhưng bịt cái này vào, ít nhất trong lòng cũng có chút an ủi.

Xong xuôi, Ngô Mặc tự an ủi mình: “Được rồi, dù sao cũng còn đôi tất, nếu mà không có tất, ông đây chắc chỉ còn cách dùng quần lót trùm đầu thôi, may mà ở đây không có người ngoài, không thì thật dễ bị người ta coi là biến thái mất.” Xử lý xong, cậu siết chặt Minh Hồng Đao trong tay, cơ thể căng thẳng, vừa cảnh giác, vừa chậm rãi di chuyển về phía trước.

Cứ thế đi tiếp khoảng hơn 100 mét, sương mù càng lúc càng dày đặc.

Cậu gần như không thể nhìn rõ bất kỳ tình huống nào trong phạm vi một mét phía trước.

“Rắc!” Một tiếng động nhỏ truyền đến.

Ngô Mặc đột nhiên cảm thấy hình như mình đã giẫm phải thứ gì đó dưới chân.

Cậu nhẹ nhàng nghiền một chút, hơi cứng, cứ như là xương cốt vậy.

Cậu ngồi xổm xuống dùng đèn pin cẩn thận nhìn, lúc này mới phát hiện, hóa ra thật sự là hộp sọ người.

Chỉ có điều bị cậu giẫm nát bét.

Bên cạnh, dựa vào vách đá là phần thi thể còn lại, quần áo rách nát tả tơi, căn bản không thể nhìn ra niên đại cụ thể.

Nhưng có thể khẳng định, gã này ít nhất cũng đã chết mấy trăm năm rồi.

“Lão huynh, kiểu như anh dùng đầu để “ăn vạ” thế này, huynh đệ tôi đúng là lần đầu thấy.” Ngô Mặc vừa nói vừa dùng chân đá hộp sọ về phía thi thể, miệng lẩm bẩm: “Tục ngữ nói cát về cát, bụi về bụi, bây giờ xương sọ cũng thành bột rồi, anh cứ yên tâm siêu thoát đi nhé.” Xong xuôi, Ngô Mặc tiếp tục đi về phía trước, lần này mọi chuyện bắt đầu không ổn.

Từ ban đầu mấy bước mới giẫm phải xương, đến cuối cùng gần như hoàn toàn đi trên xương.

Tiếng xương vỡ "răng rắc" dưới chân, không ngừng vang vọng trong cửa động, nghe mà người ta ê cả răng.

Lúc này Ngô Mặc đã hoàn toàn chìm trong sương mù dày đặc.

Cho dù ánh đèn pin chiếu về phía trước, trước mắt cũng chỉ là một màu trắng xóa.

Cậu cứ như một người mù mở mắt vậy, ở đây không nhìn thấy gì cả.

Trong tình huống này, con người chỉ có thể dựa vào tai.

Ngô Mặc cố gắng điều chỉnh hơi thở, cẩn thận lắng nghe tình hình xung quanh.

Nhưng ngoài tiếng xương vỡ dưới chân ra, không còn động tĩnh nào khác.

Cứ thế đi tiếp khoảng mười phút, sương mù trước mắt bắt đầu dần tan bớt.

Ngô Mặc lúc này mới phát hiện, không biết từ lúc nào, cậu đã đi ra khỏi cửa động này.

Cậu đi hai bước cảm thấy không đúng, cúi đầu nhìn rõ, dưới chân không biết từ lúc nào đã xuất hiện mặt đường đá xanh, thẳng tắp dẫn đến một cổng đá phía trước.

"Cổng đá?

Thật thú vị, trong núi này đúng là muốn gì có nấy." Ngô Mặc cười lạnh một tiếng, đứng đó bắt đầu quan sát cổng đá này.

Chỉ thấy trên hai trụ đá hai bên cổng khắc tượng mặt quỷ.

Điều khiến Ngô Mặc kinh ngạc nhất là, mặt quỷ này giống hệt trên cái quan tài vớt lên từ dưới nước, đều cười nhe nanh, lộ ra hàm răng già nua.

Tầm mắt lại dịch lên trên, phát hiện phía trên có treo một tấm biển, trên đó dùng chữ Kim viết hai chữ lớn – “U Đô”.

“U Đô chỉ phủ thành âm gian.

Cũng có thể chỉ U Đô Sơn, U Đô Quốc trong Sơn Hải Kinh, những điều này đều xuất phát từ các chú giải trong ‘Sơn Hải Kinh’, ‘Sở Từ Chiêu Hồn’, ‘Thượng Thư Nghiêu Điển’, ý là phủ thành âm gian.” Ngô Mặc nghĩ đến phần giới thiệu về U Đô trong Sơn Hải Kinh, thầm suy tư: “Nhưng đây không phải cổ lâu của Trương gia sao?

Chẳng lẽ dưới cổ lâu còn có nơi khác tồn tại?” Tầm mắt của cậu lại nhìn chằm chằm vào tấm biển đó, lẩm bẩm: “Chữ Kim chắc là văn tự thời nhà Thương, tộc Dao không có văn tự riêng, truyền thuyết cổ xưa hầu như đều truyền miệng.” “Nhìn trình độ điêu khắc tấm biển và phong cách kiến trúc này, chẳng lẽ nơi đây được xây dựng từ thời nhà Thương sao?” Ngô Mặc lại nghĩ một lát, rồi lắc đầu.

“Thôi bỏ đi, không phí tế bào não nữa, mặc kệ là quỷ thành địa phủ gì, đã bị dồn đến bước này rồi, không đi vào thì còn làm gì được nữa?” Cậu tháo chiếc tất trên mặt xuống, tùy tiện ném lại vào không gian.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn về phía trước, nơi đó là một nơi nguy hiểm chưa biết và đầy bí ẩn.

Bất kể nguy hiểm nào đang chờ đợi cậu phía trước, điều duy nhất cậu có thể làm là xông ra.

Ngô Mặc cười sảng khoái một tiếng, cất bước đi về phía trước.

Trên bờ, Ngô Nhị Bạch và những người khác lo lắng đến đỏ cả mắt.

Hồ nước xảy ra dị thường lớn như vậy, Ngô Mặc một mình dưới đó sẽ gặp tình huống gì, họ còn không dám nghĩ tới.

Tình cảnh này cứ kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ.

Trong sự chờ đợi sốt ruột và những lần thử không ngừng của mọi người, cuối cùng mưa tạnh trời quang.

Chương 148

Mặt hồ bắt đầu bình tĩnh, mây đen tan đi, mặt trời lại một lần nữa xuất hiện trên bầu trời.

Ngoại trừ Ngô Tà vẫn bị trói trên ghế, Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử bốn người, không ai nói một tiếng nào, mặc thiết bị lặn biển trực tiếp lao về phía trung tâm hồ.

Họ không thể chờ đợi thêm một giây một phút nào nữa, nóng lòng muốn biết dưới nước rốt cuộc có tình huống gì?

“Nhị thúc, chú cho cháu xuống xem với.” Ngô Tà sốt ruột lắc lư ghế, “Tiểu Mặc chỉ mang có một cái ba lô, lỡ mà thật sự bị mắc kẹt dưới nước, cháu xuống ít nhất cũng là thêm một người thêm một sức lực.” “Mày câm miệng cho ông đây!” Ngô Nhị Bạch bị Ngô Tà làm cho đau đầu muốn nứt ra.

Hắn dặn dò Nhị Kinh bên cạnh: “Bảo người trông chừng nó, nếu nó dám chạy thì đánh gãy chân nó!” “Nhị gia, Tiểu Tam gia cũng là huynh đệ tình sâu nghĩa nặng, lo lắng cho Tiểu thiếu gia thôi, ngài đừng trách cậu ấy.” Nhị Kinh đi theo Ngô Nhị Bạch bao nhiêu năm nay, đã trải qua không ít sóng gió.

Tuy nói trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng vì để thủ hạ thấy, trên mặt hắn vẫn giữ vẻ trấn tĩnh.

Ngô Nhị Bạch ổn định lại tâm trạng, trầm giọng nói: “Được, cậu dẫn người xuống, chú ý an toàn, có bất kỳ tình huống nào lập tức báo cáo cho tôi.” Kể từ khi Ngô Lão Cẩu qua đời, Ngô Nhị Bạch đã bỏ qua Ngô Nhất Cùng, một mình gánh vác cả Ngô gia.

Người đàn ông này dù gặp phải chuyện khó khăn đến mấy, cũng có thể giữ được vẻ mặt không đổi sắc.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Nhị Kinh vẫn luôn đi theo hắn, đều cho rằng người đàn ông này nội tâm rất mạnh mẽ.

Chắc không có chuyện gì có thể đánh bại hắn, đè bẹp hắn.

Cho đến ngày hôm nay, nhìn thấy vẻ lo lắng hoảng loạn của hắn, Nhị Kinh lúc này mới hiểu, Ngô Mặc rốt cuộc có ý nghĩa gì đối với Ngô Nhị Bạch?

Có lẽ nói là mạng sống cũng không quá lời.

Giải Ngữ Hoa đâm đầu xuống nước, nhanh chóng lặn sâu.

Bây giờ trong đầu anh không có chuyện gì về gia chủ Giải gia, trách nhiệm, đồng đội nữa.

Trong đầu anh chỉ có một việc, đó là lo lắng tình huống của Ngô Mặc bây giờ rốt cuộc thế nào?

Tốc độ của Hắc Nhãn Kính cũng không chậm.

Hắn từng đến đây trước đó, biết vị trí cụ thể, vì vậy với tốc độ cực nhanh đã vượt qua Giải Ngữ Hoa, dẫn đầu bơi về phía trước.

Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử hai người bám sát phía sau họ.

Bốn người cứ như những con cá, dốc hết sức mình muốn đạt đến đích.

Khi họ đến nơi, hoàn toàn ngây người ra đó.

Chỉ thấy hồ nước vốn trong vắt lúc này một màu đục ngầu.

Cái trại Dao cổ lâu và những tấm bia đá mà Hắc Nhãn Kính từng thấy trước đây, bây giờ đã hoàn toàn sụp đổ thành một đống phế tích.

Tình huống này, cho dù có kéo đội phá dỡ giỏi nhất trong nước đến, e là cũng không làm được đến mức độ này.

“Vãi chưởng, cái trại này không lẽ cây đổ bầy khỉ tan – sụp đổ hoàn toàn rồi sao?” Vương Bàn Tử kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ngay sau đó bắt đầu lo lắng: “Trời ạ, động tĩnh lớn thế này, thằng nhóc thối đó sẽ không thật sự xảy ra chuyện chứ?” “Phi phi phi.” Vương Bàn Tử thầm nhổ nước bọt mấy tiếng, trong lòng mặc niệm: “Không thể nào, tục ngữ nói tai họa sống ngàn năm, thằng nhóc đó phá phách đến mức đó rồi, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện đâu.” Giải Ngữ Hoa quay đầu nhìn về phía Hắc Nhãn Kính, ra mấy thủ thế với hắn, hỏi Ngô Mặc xảy ra chuyện ở đâu?

Hắc Nhãn Kính chỉ về phía trung tâm trại, hướng cổ lâu kiểu Hán.

Vị trí này rõ ràng khác biệt so với những chỗ khác, không chỉ vì ở đó có đá tảng và những tấm đá xanh.

Quan trọng hơn là, nơi đây bị phá hủy nghiêm trọng nhất.

Các tấm đá xanh lớn gần như đều bị vỡ thành nhiều mảnh.

Thậm chí có một số dưới tác động của lực va đập cực lớn, biến thành những tảng đá nhỏ bằng nắm tay.

Giải Ngữ Hoa cầm xẻng bơi về phía đó.

Bây giờ anh chỉ có một suy nghĩ, tìm thấy Ngô Mặc, bất kể sống chết.

Ba người còn lại cũng không trì hoãn nữa, đồng loạt bơi về phía đó.

Không lâu sau những người đồng đội phía sau cũng lần lượt bơi đến.

Trong chốc lát, cả dưới nước trở thành một công trường xây dựng lớn, họ không ngừng đào bới, chỉ muốn tìm thấy bóng dáng Ngô Mặc.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Từ lúc trời sáng đến trời tối, bình dưỡng khí đã thay không ít lần, nhưng vẫn không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào.

Ngay cả miệng động ban đầu hút Ngô Mặc vào, cũng không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Cứ như thể Ngô Mặc đã biến mất không khí dưới nước vậy.

Hắc Nhãn Kính trong mờ mịt cảm nhận được Ngô Mặc vẫn còn sống, điều này khiến hắn an lòng.

Nhưng không hiểu sao, dù hắn cố gắng thế nào, lần này hắn cũng không cảm ứng được vị trí của đối phương.

Dường như có thứ gì đó đã cắt đứt liên kết giữa hắn và Ngô Mặc.

Khi mấy người cùng nhau nổi lên mặt nước định thay bình dưỡng khí, Ngô Nhị Bạch đã gọi họ lại.

“Vũ Thần, số lượng bình dưỡng khí không đủ, không thể tiếp tục thi công dưới nước được.” Ngô Nhị Bạch trầm giọng nói: “Nơi này cách ngoài núi hai nghìn dặm đường, lô hàng mới vận chuyển đến, bao gồm cả việc thu mua, nhanh nhất cũng cần 3 ngày.” “Không sao đâu, Nhị thúc.” Giải Ngữ Hoa trực tiếp mở miệng nói: “Không cần bình dưỡng khí, cho dù là nín thở, tôi cũng có thể làm được.” “Làm càn!” Ngô Nhị Bạch sắc mặt trầm xuống.

Hắn nhìn chằm chằm Giải Ngữ Hoa nhíu mày nói: “Cậu là gia chủ Giải gia, trên người gánh vác nhiều trách nhiệm như vậy, sao có thể làm bừa được?” “Nhị thúc.” Giải Ngữ Hoa còn muốn nói thêm mấy câu, nhưng bị Ngô Nhị Bạch trực tiếp cắt ngang.

“Ta biết cậu lo lắng tình huống của Tiểu Mặc, nhưng cậu cũng là người ta nhìn lớn lên, ta không thể trơ mắt nhìn cậu tiếp tục mạo hiểm.” Nói đến đây, Ngô Nhị Bạch khẽ nhắm mắt lại, cố gắng kìm nén sự lo lắng.

Hắn nghiêm mặt nói: “Đây là chuyện của Ngô gia tôi, Vũ Thần, cậu, đừng tham gia nữa.” “Xin lỗi Nhị thúc Ngô, tôi không làm được.” Giải Ngữ Hoa đứng thẳng người, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm nhìn thẳng vào Ngô Nhị Bạch.

Từng chữ từng câu, anh nói: “Tôi Giải Ngữ Hoa sẽ không bao giờ từ bỏ anh em của mình.” Nói xong, anh quay người bỏ đi, dứt khoát không chút dây dưa.

Bởi vì Ngô Mặc bây giờ sống chết chưa rõ, anh không muốn lãng phí thời gian vào những cuộc tranh cãi vô ích.

Đã Ngô Nhị Bạch không muốn anh tham gia vào chuyện nhà họ Ngô, vậy thì chuyện này, anh sẽ dùng cách của người nhà họ Giải để giải quyết.

Giải Ngữ Hoa bước ra khỏi lều, vẫy tay gọi thuộc hạ của mình đến, dặn dò nhỏ giọng: “Ngươi bây giờ hãy đưa vài người ra khỏi núi để mua sắm thiết bị cần thiết, nhất định phải nhanh chóng.” “Ông chủ cứ yên tâm, tôi đi ngay.” Thuộc hạ đáp lời một tiếng rồi chạy vội đi.

Người này đã theo Giải Ngữ Hoa nhiều năm, là cánh tay phải của anh, đương nhiên biết ông chủ của mình coi trọng Ngô Mặc đến mức nào.

Khi Ngô Mặc dưỡng bệnh ở Kinh Đô, chỉ cần Giải Ngữ Hoa bận công việc không có thời gian quan tâm cậu, thường là do người thuộc hạ này chịu trách nhiệm làm tài xế cho Ngô Mặc, đưa cậu và Vương Bàn Tử đi quậy khắp thành.

Ngô Mặc là người tính tình thẳng thắn, phóng khoáng, chỉ cần không chạm vào điểm mấu chốt của cậu ta thì vẫn rất dễ nói chuyện.

Ba người họ thường xuyên la cà ở quán bar nào đó, chơi một trận là nửa đêm.

Do đó, đối với nhiệm vụ Giải Ngữ Hoa giao phó, cả về công lẫn tư, người thuộc hạ này đều rất để tâm, không dám chậm trễ dù chỉ một khắc.Cứu viện gặp nhiều gian nan trùng điệp, thời tiết trong núi vô cùng bất thường, thường là phút trước trời xanh ngắt không một gợn mây, phút sau đã cuồng phong bão táp.

Mưa bão và thiếu bình oxy đã trực tiếp chấm dứt hành động cứu viện.

Dù mọi người có sốt ruột đến cháy cả ruột gan thế nào, đối mặt với tình huống này cũng đành bất lực.

Mưa lớn kéo dài đến 4 giờ sáng ngày thứ hai.

“Ối, cái thời tiết quỷ quái này, mẹ kiếp đúng là phiền chết đi được.” Vương Bàn Tử bước ra khỏi lều, chuẩn bị đi giải quyết nỗi buồn, tiện thể hút một điếu thuốc để giải tỏa tâm trạng uất ức.

Ngô Mặc mất tích, hắn cũng rất lo lắng.

Nhưng nhìn Ngô Tà sốt ruột đến phát hỏa, cứ đi đi lại lại trong phòng, hắn còn phải trấn an, an ủi.

Dù sao Tiểu Thiên Chân cũng là anh em của hắn, không thể để một người gặp chuyện, người kia cũng lao vào.

“Hoa gia, không ngủ à?” Hắn thoáng thấy Giải Ngữ Hoa đang đứng bên hồ.

Hắn đi tới nói: “Nghe Hắc gia nói, Tiểu Mặc đột nhiên bị hút xuống lòng đất, tối qua tôi đã suy nghĩ cả một đêm, anh xem xung quanh chúng ta, toàn là núi cao chọc trời, anh nói có khả năng nào cậu ta rơi vào trong bụng núi không?” Vương Bàn Tử đừng xem hắn thô kệch, nhưng lòng dạ lại rất tinh tế, bình thường thích suy nghĩ vấn đề từ nhiều góc độ khác nhau.

Giải Ngữ Hoa nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Trầm tư một lát, anh mạnh tay vỗ vào vai Vương Bàn Tử, nói: “Cảm ơn Bàn Tử, tôi nợ cậu một ân tình.” Lời nói của Vương Bàn Tử giống như một tia sét, đánh tan mọi màn sương mù trước mắt Giải Ngữ Hoa.

Tục ngữ có câu quan tâm thì loạn, bình thường Giải Ngữ Hoa có thể bình tĩnh đối mặt với mọi chuyện, nhất thời cũng có chút mơ hồ.

Anh đã dồn hết sự chú ý vào dưới nước, nhưng lại không nghĩ rằng cái hồ này lớn bao nhiêu chứ?

Hơn nữa, còn có một điểm quan trọng nhất, anh đột nhiên nghĩ đến một chuyện, khu trại dưới nước năm đó được xây dựng trên đất liền, chỉ là vì sự vận động của địa chất nên mới bị nước nhấn chìm.

Từ xưa đến nay, mười vạn đại sơn có vô số ngôi mộ lớn.

Chương 149

Theo suy luận của họ, việc xây dựng lầu cổ kiểu Hán trong khu trại Dao, trong đó khả năng lớn nhất là để che giấu hành động trộm mộ.

Không ai là kẻ ngốc mà lại xây lầu cổ cách mộ rất xa.

Những kẻ trộm mộ này thường sẽ xây dựng nơi che giấu ở phía trên hoặc trong phạm vi vài cây số tính từ vị trí mà họ đã tính toán.

Giải Ngữ Hoa dựa vào lời nói của Vương Bàn Tử để phân tích, quả thực rất có khả năng xảy ra tình huống này.

Anh vội vã đi tìm Ngô Nhị Bạch để bàn bạc.

Trong mấy ngày thuộc hạ đi mua sắm thiết bị này, lấy hồ làm trung tâm, trong phạm vi vài cây số xung quanh, hãy dò xét xem có nơi nào đặc biệt không?

“Vũ Thần, anh có lòng rồi.” Ngô Nhị Bạch thở dài một tiếng, ngay sau đó dặn dò Nhị Kinh: “Theo lời Giải đương gia nói, dẫn người đi dò xét xung quanh, còn nữa, tôi nhớ Cừu Đức Khảo có mang theo một số thiết bị thăm dò, bảo hắn giao ra đây.” Trương Khởi Linh sau khi từ dưới hồ lên, vẫn luôn ngồi tĩnh lặng trong lều.

Anh ấy dường như đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng nhất thời lại không có đầu mối.

“Tiểu Ca, tình hình xung quanh đây, anh thực sự không nhớ ra chút nào sao?” Ngô Tà sau khi bảo đảm hết lần này đến lần khác, tuyệt đối sẽ không gây chuyện linh tinh, mới được Ngô Nhị Bạch cho ra ngoài.

Nhưng vẫn bị phái hai thuộc hạ đi theo sau, để đề phòng cậu đột nhiên chạy trốn.

Bên ngoài lều, mưa càng lúc càng lớn, Trương Khởi Linh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào một đỉnh núi dốc đứng phía đối diện hồ.

Sau một hồi suy nghĩ, anh đột nhiên đứng dậy, không màng tiếng Ngô Tà gọi phía sau, cứ thế lao thẳng vào màn mưa lớn.

“Tiểu Ca, anh đi đâu đấy?” Ngô Tà vừa định theo sau, đã bị hai thuộc hạ chặn lại.

Một trong số đó cười khổ nói: “Tiểu Tam gia, anh đừng làm khó hai anh em chúng tôi, Nhị gia đã đặc biệt dặn dò rồi, nếu để anh rời đi, hai chúng tôi không những bị đánh gãy chân, mà còn phải xách đồ biến khỏi Ngô gia nữa.” Đó là Ngô Tà đấy, chứ nếu đổi lại là Ngô Mặc, chắc là cậu ta sẽ tự tay đánh gãy chân hai người này, rồi sau đó mới chạy trốn.

“Các người…” Ngô Tà không đành lòng để người khác vì chuyện của mình mà bị thương.

Cậu biết Nhị thúc đã nói là làm được, cuối cùng đành bất lực từ bỏ giãy giụa.

Cậu trơ mắt nhìn Trương Khởi Linh cứ thế biến mất trước mắt.

Mưa rất lớn, đường núi lầy lội, nhưng Trương Khởi Linh vẫn đi rất vững vàng.

Anh nắm lấy dây leo nhanh chóng leo trèo, dựa theo hướng anh phán đoán mà tiến về phía trước.

Xuyên qua đầm lầy và bụi rậm, sau hai giờ đi bộ, anh đến một thung lũng nhỏ.

Tuy nơi này cách khu cắm trại bên hồ chỉ 3 cây số, nhưng do đường núi phức tạp, dù là Trương Khởi Linh ra tay, vẫn phải mất một thời gian dài mới đi đến nơi.

Ở thung lũng có một con mương nhỏ, bình thường dòng nước hẳn rất cạn.

Nhưng gần đây trong núi mưa lớn liên tục, mực nước ngầm dâng cao, con mương nhỏ đã biến thành một con suối nhỏ.

Hai bên ngoài cỏ dại và đá núi ra, cũng không có gì đặc biệt.

Trương Khởi Linh liên tục gõ vào các tảng đá xung quanh, thỉnh thoảng lại quan sát trong bụi cây, nhưng không thu hoạch được gì.

Bất đắc dĩ anh chỉ có thể dừng lại, nhíu mày suy tư.

Một lúc sau, anh giãn mày, trong mắt lóe lên một tia thất vọng.

Ngay khi anh vừa định quay người rời đi, trong con mương nhỏ đột nhiên trôi ra một vật, ngay lập tức thu hút sự chú ý của anh.

Giải Ngữ Hoa vừa định bước ra khỏi lều, thì thấy Trương Khởi Linh ướt sũng, trong tay cầm một thứ gì đó đang đứng ở cửa lều.

“Có chuyện gì à?” Giải Ngữ Hoa có ấn tượng không tệ về Trương Khởi Linh, cảm thấy anh ấy đáng tin hơn cái tên Hắc Nhãn Kính nhiều.

Trương Khởi Linh gật đầu, “Ừm” một tiếng.

Vừa chuẩn bị vào lều, tiếng Ngô Tà từ phía sau vang lên: “Tiểu Ca, anh về rồi à.” Trương Khởi Linh dừng bước, quay người nhìn về phía Ngô Tà.

“Tiểu Ca, anh đói à?” Vương Bàn Tử cũng đi tới, vừa nhìn thấy hộp mì ăn liền trong tay Trương Khởi Linh, nghi hoặc nói: “Cái hộp đã ăn xong thì vứt đi chứ, có phải bảo bối gì đâu mà anh cứ cầm làm gì?”Trong lều, mọi người vây quanh bàn, nhìn hộp mì ăn liền đặt trên đó, nhất thời rơi vào im lặng.

“Tiểu Ca, hộp mì này có phải là do người khác vào núi đi săn, rồi vứt bừa không?” Ngô Tà không dám tin mọi chuyện lại trùng hợp đến thế.

Tuy rằng cậu ấy mong Ngô Mặc bình an hơn bất cứ ai, nhưng làm sao có thể chỉ dựa vào một hộp mì ăn liền mà dám khẳng định đây là do Ngô Mặc vứt chứ?

Trương Khởi Linh nói với giọng điệu bình tĩnh: “Nó trôi ra từ khe núi.” “Khụ, Thiên Chân, cái này thật sự có khả năng là em trai tôi đấy.” Vương Bàn Tử hắng giọng, phá vỡ sự tĩnh lặng.

Hắn nhặt hộp mì ăn liền lên xem xét một lát, ngần ngại nói: “Vị này là vị thằng nhóc đó thích ăn nhất, đặc biệt đắt, chỉ có siêu thị lớn mới có, hơn nữa tôi nhớ trước khi đến nó hình như đã mua vài hộp, đều nhét trong vali da.” Hắc Nhãn Kính cầm thứ đó từ tay Vương Bàn Tử.

Khi hắn nhìn rõ trong hộp mì ăn liền có một chiếc dĩa xuyên ngang qua, khuôn mặt lạnh như băng ở Siberia của hắn cuối cùng cũng nở nụ cười quen thuộc kia.

Ngô Mặc có một thói quen nhỏ ít người biết.

Đó là mỗi lần ăn xong mì ăn liền, cậu ta đều theo thói quen cắm dĩa từ trái sang phải xuyên qua thân hộp.

Thói quen này ở đây hầu như không ai biết.

Chỉ là có lần Ngô Mặc ăn mì tôm ở nhà Hắc Hạt Tử, sau khi hai người ăn uống no say, hắn mới vô tình phát hiện ra hành động nhỏ của Ngô Mặc.

“Anh tìm thấy nó ở đâu?” Giải Ngữ Hoa nhìn Trương Khởi Linh.

Anh thẳng thừng đưa ra yêu cầu của mình: “Phiền anh đưa tôi đến đó ngay.” Cái hộp mì tôm rách nát này, tựa như một viên pháo hiệu.

Nó mang đến tin tức về Ngô Mặc, giúp tâm trạng lo lắng của mọi người được giải tỏa.

Thuộc hạ của Cừu Đức Khảo vẫn luôn theo dõi bên Ngô gia.

Thấy Giải Ngữ Hoa và những người khác dẫn theo thuộc hạ vào núi, liền vội vàng báo cáo cho Cừu Đức Khảo.

Lão già vừa nghe, cho rằng người nhà họ Ngô đã phát hiện ra bí mật gì đó.

Nghĩ đến A Ninh thường xuyên giao thiệp với đám người này, khá quen thuộc, nên vội phái A Ninh đi theo.

Yêu cầu cô ta nhất định phải theo dõi sát sao động tĩnh của những người này.

"Này, tôi nói A Ninh, cô đúng là âm hồn bất tán nhỉ, sao chỗ nào cũng có cô vậy?" Vương Bàn Tử quay đầu liếc nhìn A Ninh đang theo sau, không khách khí nói: "Cô thành thật khai báo đi, có phải cô nhìn trúng em trai tôi rồi không?

Muốn trâu già gặm cỏ non à?" "Tôi mà nhìn trúng cậu ta á?" A Ninh lườm nguýt.

Vốn dĩ đã có chút bực bội vì mệnh lệnh của Cừu Đức Khảo, bây giờ lại bị Vương Bàn Tử chọc tức như vậy.

Cô ta lập tức bốc hỏa, buột miệng nói: "Trừ khi mắt tôi mù rồi, nếu không thì dù cả đời tôi độc thân, tôi cũng sẽ không bao giờ ở với người đàn ông như vậy." Vương Bàn Tử vừa định cãi lại vài câu, Giải Ngữ Hoa lạnh mặt, mở miệng nói: "Cô A Ninh, đạo bất đồng bất tương vi mưu, nếu cô không thật lòng cứu viện, xin mời cô rời đi." A Ninh tức giận, vốn định hất áo bỏ đi, nhưng nghĩ đến lời dặn của Cừu Đức Khảo, chỉ đành bất đắc dĩ nuốt cục tức này xuống.

Cô ta nhỏ giọng biện minh: "Giải lão bản hiểu lầm rồi, tôi và Ngô thiếu ít nhiều gì cũng đã hợp tác, tôi cũng rất lo lắng cho sự an nguy của cậu ấy.” “Mong là như vậy.” Giải Ngữ Hoa nhìn A Ninh thật sâu, thốt ra bốn chữ rồi không thèm để ý đến người phụ nữ này nữa.

Từ khi biết tin Ngô Mặc vẫn còn sống, lòng Giải Ngữ Hoa cũng yên tâm phần nào.

Tuy nhiên, trong lòng anh cũng có chút bất lực.

Mình và mọi người ở bên ngoài sốt ruột đến ba tấc lửa, suýt chút nữa là rút cạn cả nước hồ, vậy mà thằng nhóc thối này thì hay rồi, lại còn có tâm trạng ăn mì tôm?

Điều khiến anh càng cạn lời hơn là, thằng nhóc này đã nhét mì tôm vào túi từ lúc nào?

Ai đi lặn khảo sát tình hình mà lại mang mì tôm chứ?

Cái đầu nó, cả ngày rốt cuộc chứa toàn những thứ vớ vẩn gì thế?

Nghĩ lại những chuyện Ngô Mặc đã làm, Giải Ngữ Hoa chỉ đành tự an ủi mình, thở dài một hơi, thầm nghĩ: “Thôi được rồi, chỉ cần người còn sống là tốt rồi.” Hắc Nhãn Kính đi tới, tay đang nghịch con dao găm, nhìn A Ninh cười hề hề nói: “Nghe lời cô A Ninh nói, hình như rất bất mãn với Mặc thiếu nhà tôi, không biết cậu ấy đã đắc tội gì với cô A Ninh, không ngại nói ra cho Hạt Tử tôi nghe thử xem, có lẽ tôi có thể thay cậu ấy xin lỗi?” “Có bệnh.” A Ninh trừng mắt nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, rồi lại nhanh chóng bước thêm vài bước.

Trong lòng cô ta không ngừng nguyền rủa Vương Bàn Tử.

Đều là do cái tên ăn no rửng mỡ này gây sự trước, nếu không mình đâu có nhiều rắc rối như vậy?

“Phì!” Vương Bàn Tử bĩu môi, nhổ bọt một tiếng, hắn đã sớm thấy người phụ nữ này không vừa mắt.

Một người con dân Trung Quốc mà cứ lẽo đẽo theo đít bọn Tây, mang hết những đồ cổ và của tốt trong mộ ra nước ngoài.

Càng tức hơn là, cầm tiền đổi được về, lại còn giương oai diễu võ trước mặt Bàn gia, đúng là quá đáng hết sức.Ngô Mặc xuyên qua cổng đá có khắc hai chữ "U Đô", chỉ thấy phía trước xuất hiện một con đường nhỏ uốn lượn đi lên.

Con đường nhỏ này dường như được xây dựng trong khe núi, chiều rộng chỉ đủ cho một người đi qua.

Mặt đất lát bằng những phiến đá xanh, trên đó điêu khắc những khuôn mặt quỷ có thể nhìn rõ.

Tựa như đang nhắc nhở du khách, đây chính là địa phủ.

Hơn mười phút sau, lối đi bắt đầu rộng ra, gần như có thể cho ba người đi song song.

Chương 150

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía trước xuất hiện một cánh cổng đá xanh khổng lồ cao năm mét, rộng khoảng ba mét.

Hai bên cổng dường như có một hàng tượng đá đứng.

Tuy nhiên khoảng cách hơi xa, đèn pin chiếu lên không nhìn rõ lắm, Ngô Mặc nhất thời cũng không thể xác định.

“Khốn kiếp, làm cái trò quỷ gì thế, làm như trung tâm tắm rửa vậy.” Ngô Mặc dừng bước, trầm tư một lát rồi lấy ra một quả táo từ không gian, cắn mấy miếng, quả táo đã bị cậu ăn gần hết.

Cậu cầm quả táo còn lại, lại đi thêm một đoạn.

Sau đó, đối với cái thứ giống như tượng đá kia, sau một động tác ném, nửa quả táo chính xác không sai lệch rơi trúng mặt tượng đá.

“Phốc!” Một tiếng động nhỏ truyền đến, quả táo trực tiếp dính trên tượng đá.

Ngô Mặc dừng lại đó lắng nghe kỹ âm thanh, lại quan sát tình hình xung quanh.

Một lát sau, cậu mới gật đầu, lẩm bẩm nói: “Xem ra đúng là tượng đá thật.” Cậu mới từ từ đến gần, đi đến sát mới nhìn rõ, hai bên mỗi bên có mười tượng đá đứng.

Những tượng đá được điêu khắc này cao lớn, đôi mắt có thần, thần thái nghiêm túc.

Thân mặc giáp trụ, phần chính diện giáp trụ được điêu khắc hoa văn hình thú Thao Thiết.

Hoa văn khắc họa vô cùng tinh xảo, tay nắm trường mâu, đang không biểu cảm nhìn thẳng về phía trước.

“Chuyện này càng ngày càng thú vị rồi đây.” Ngô Mặc sờ cằm, không ngừng đánh giá những tượng đá này.

Miệng lẩm bẩm: “Trên địa bàn của Dao tộc lại xuất hiện tượng đá của người Thương Triều?

Chẳng lẽ ở đây còn có những ngôi mộ lớn khác sao?” Cậu suy nghĩ vài phút rồi bĩu môi: “Thôi được rồi, kệ nó đi, dù ở đây có người ngoài hành tinh đến nữa, thì tôi làm được gì đây?

Vẫn phải đi vào tìm đường thôi.” Không nghĩ thông thì cứ tạm gác sang một bên, đây là một ưu điểm rất tốt của Ngô Mặc.

Cậu không thích lãng phí thời gian vào một chuyện vô dụng.

Dù sao thì dù có nghĩ thông hay không, cậu cũng phải đi vào cánh cửa đá này.

Vậy thì hà tất phải đứng ở đây, chơi trò đoán già đoán non với mấy lão cổ nhân chứ?Hai cánh cửa đá trông rất nặng nề, Ngô Mặc thử dùng vai đẩy vài cái, nhưng cửa đá vẫn không hề nhúc nhích.

Cậu phỏng đoán phía sau cánh cửa hẳn có cơ quan, chỉ bằng sức mình thì chắc chắn không thể đẩy ra được.

Ngô Mặc dừng động tác, đứng trước cửa bắt đầu tỉ mỉ quan sát cánh cửa đá xanh này.

Chỉ thấy trên cửa đá khắc đầy những phù văn, dày đặc gần như phủ kín cả hai cánh cửa.

Hai vòng đồng treo lơ lửng ở giữa cửa, trông như hai vị thần giữ cửa Hanh Cáp Nhị Tướng canh gác đại môn.

“Thôi được rồi, thân là một nhân viên thám hiểm có phẩm chất, tôi vẫn là không nên dùng thuốc nổ.” Ngô Mặc suy nghĩ một lát, vẫn từ bỏ ý định dùng thuốc nổ để phá cửa đá.

Tuy nói khả năng phá hoại của cậu rất mạnh, định điểm phá nổ không thành vấn đề.

Nhưng không gian của mình không lớn, thuốc nổ bên trong cũng không nhiều.

Đôi khi vẫn phải học cách sống tiết kiệm, có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm, dù túi tiền có nhiều đến mấy cũng không chịu nổi việc tiêu xài hoang phí.

May mắn là cậu còn biết một ít cơ quan thuật, lúc này thì hoàn toàn có ích.

Cậu đi đi lại lại trước cánh cửa đá này, thỉnh thoảng lại gõ vào cửa đá hoặc là bức tường xung quanh, để quan sát xem xung quanh có cơ quan hay dấu vết gì không.

Nhưng đáng tiếc là, dù gõ thế nào đi nữa, cửa đá vẫn không hề nhúc nhích.

Ngô Mặc cầm đèn pin, lúc thì chiếu lên trên, lúc thì chiếu xuống dưới.

Vô tình đèn pin đột nhiên chiếu vào đầu một tượng đá ở bên phải, một chuyện kỳ lạ cứ thế xảy ra.

Ánh đèn pin xuyên qua nhãn cầu của tượng đá bên phải, trực tiếp chiếu vào đầu tượng đá thứ hai bên trái.

Cứ thế sau một loạt các lần phản xạ liên tục, trên cửa đá lại hiển thị ra một hình ảnh thiên văn.

“Vãi, còn có thể chơi như thế này sao?” Ngô Mặc vừa nhìn thấy lập tức có tinh thần.

Cậu vội vàng đi đến trước cửa đá, quan sát hình ảnh phía trên, một lát sau, cảm thấy có chút nghi hoặc: “Không đúng lắm, cái bản đồ tinh tượng này sao lại cảm thấy có gì đó không ổn nhỉ?” Cậu lại quay trở lại chỗ tượng đá, vừa rồi ở đây quá tối, cậu cũng không chú ý lắm, lúc này mới nhìn rõ nhãn cầu của tượng đá là trong suốt.

Không chỉ nhãn cầu là như vậy, tai và mũi cũng có lỗ, còn có vị trí trung tâm thắt lưng.

“À, ra là vậy, thảo nào tia sáng lại phản xạ.” Ngô Mặc suy nghĩ một chút, thầm nhủ: “Phù văn trên cửa đá là nổi lên, chẳng lẽ tia sáng chiếu lên trên, tạo thành bản đồ tinh hệ chính xác, chính là mật mã mở cửa sao?” Nghĩ đến đây, Ngô Mặc cầm đèn pin chiếu vào từ nhãn cầu của tượng đá thứ nhất.

Cậu bắt đầu thử nghiệm, liên tục phán đoán bản đồ tinh hệ xuất hiện trên cửa đá có chính xác hay không.

Sau vài chục lần so sánh, Ngô Mặc dựa vào các vị trí sao chủ chốt xuất hiện và bản đồ tinh hệ thời Thương Triều, suy đoán rằng trên cửa đá hẳn phải hiển thị ra bản đồ hệ sao Bắc Đẩu.

Nhưng trong đó lại luôn thiếu một ngôi Thiên Cơ Tinh.

Dù cậu thử thế nào đi nữa, Thiên Cơ Tinh vẫn không xuất hiện.

“Chẳng lẽ mình nghĩ sai rồi?” Ngô Mặc nhíu chặt mày, ngồi xuống đất bắt đầu suy tư lại.

“Bóng đổ lên cửa, xuất hiện bản đồ sao Bắc Đẩu, nhưng lại thiếu Thiên Cơ Tinh.

Làm cái trò quỷ gì thế, đây không phải là máy chiếu hình sao?” Vài phút sau, cậu đột nhiên linh quang lóe lên, mạnh tay vỗ vào trán chửi: “Mẹ kiếp, đúng là ngu chết đi được, vị trí Thiên Cơ Tinh này chẳng phải là chìa khóa cơ quan sao!” Ngô Mặc đứng dậy, bắt đầu thử nghiệm lại.

Cậu loại bỏ những bản đồ tinh hệ thất bại vừa rồi, cuối cùng trên cửa đá xuất hiện một bản đồ hệ sao Bắc Đẩu thiếu Thiên Cơ Tinh.

Để cố định đèn pin, Ngô Mặc tháo dây giày xuống.

Dùng dây giày buộc đèn pin vào đầu tượng đá, cố gắng giữ cho tia sáng đèn pin có thể xuyên qua mắt chiếu ra ngoài.

Mọi thứ đã sẵn sàng, Ngô Mặc quay quanh hai mươi tượng đá.

Cuối cùng dừng lại trước tượng đá thứ tư đếm ngược từ trái sang, dừng bước.

“Trời ạ, cuối cùng cũng tìm thấy mày rồi.” Ngô Mặc nhìn lỗ ở vị trí rốn của tượng đá, có chút cảm khái: “Mẹ kiếp, cái thằng cháu thiếu đạo đức nào thiết kế cái này thế, sao nó không đặt cái lỗ ở phía sau nhỉ?

Không phải sẽ hợp cảnh hơn sao?” Ngô Mặc thò ngón tay vào lỗ, nhưng luôn thiếu một chút khoảng cách so với cơ quan.

Cậu điều chỉnh hướng, lại thử vài lần, vẫn không thể chạm tới ổ khóa cơ quan bên trong.

“Vãi, cái cơ quan này sẽ không phải do người nhà họ Trương thiết kế đấy chứ?” Cậu biết cơ quan này chưa chắc đã do người nhà họ Trương thiết kế, nhưng trong lòng vẫn không khỏi uất ức.

Ngô Mặc nhìn bàn tay thon dài mạnh mẽ của mình, bĩu môi nói: “Bàn tay ông đây đẹp trai thế này, vừa dài vừa đẹp, sao lại thiếu một chút nhỉ?” Nhìn một lúc, nghĩ đến mỗi lần gặp chuyện như thế này, Trương Khởi Linh đều chỉ cần một ngón tay thò vào là giải quyết được vấn đề, cái vẻ đẹp trai phong độ đó đúng là khiến Ngô Mặc ghen tị muốn chết.

Cậu nghiến răng nghiến lợi nói: “Mẹ nó chứ, tôi cứ thắc mắc, chẳng lẽ người nhà họ Trương, bọn họ từ khi sinh ra đã tự khoét ngón tay sao?

Nên ngón tay mới dài như vậy?" Không có cách nào khác, ngón tay vẫn luôn thiếu một chút khoảng cách, Ngô Mặc gãi đầu, cuối cùng nghĩ ra một cách hay.

Cậu từ trong không gian lấy ra một đôi đũa ăn liền, tách ra.

Nhìn hai chiếc đũa dài, cậu lẩm bẩm: "Một chiếc là đủ dùng rồi, không thể lãng phí, biết đâu phía sau còn cần dùng nữa, lão tử tổng cộng cũng chẳng mang mấy đôi, không thể vứt hết ở đây được." Nói xong lại ném chiếc còn lại vào không gian.

Ngô Mặc bẻ gãy một chiếc đũa làm đôi.

Rồi lại so sánh độ dài với ngón tay của mình, vừa vặn dài hơn ngón tay của mình một đốt.

Cậu từ từ thò chiếc đũa vào lỗ, cẩn thận cảm nhận xúc giác bên trong, nhẹ nhàng điều chỉnh vị trí.

Vài phút sau, một tiếng "cách tách" giòn tan vang lên, ngay sau đó là tiếng "lọc cọc!" chói tai theo sau.

Cánh cửa lớn nặng nề theo tiếng động chuyển động vào trong, từ từ mở ra.

"Vãi, thật sự thành công rồi." Ngô Mặc nhìn cánh cửa lớn đã mở, đứng thẳng người dậy.

Cậu lười quan tâm đến chiếc đũa ăn liền vẫn đang cắm trong tượng đá, vẻ mặt hưng phấn nói: "Lão tử đúng là một thiên tài, hắc hắc, sau khi ra ngoài gặp lão Trương, nhất định phải khoác lác với hắn một trận ra trò, hắn có Phát Khâu Chỉ, lão tử có đũa, ha ha ha." Ngô Mặc bây giờ tâm trạng vô cùng sảng khoái, buộc lại dây giày, lấy đèn pin xuống, hoạt động cơ thể một chút.

Nhìn hai cánh cửa đã mở, nghênh ngang bước vào.

Bước vào đại môn, Ngô Mặc cầm đèn pin soi xét khắp nơi.

Phát hiện nơi này vẫn là một lối đi, phía trước tối đen như mực, không biết dẫn đến đâu.

Đi được hai bước, ánh đèn pin chiếu lên hai bên bức tường, Ngô Mặc chú ý thấy phía trên dường như được điêu khắc rất nhiều bích họa.

Điều này đã khơi gợi hứng thú của cậu.

Chương 151

Phải biết rằng người xưa rất thích điêu khắc một số nghi thức lên tường.

Giống như bây giờ có các công ty, luôn treo các giải thưởng đạt được và ảnh chụp chung với người nổi tiếng ở hành lang, để khách đến có thể chiêm ngưỡng phong thái.

Cậu bắt đầu nhìn từ bức tường bên trái, những đường nét điêu khắc trên đó rất thô ráp.

Chỉ thấy trên bức họa thứ nhất là một con chim lớn bay lượn trên bầu trời cao, phía dưới là một đội quân đang hành quân.

Bức thứ hai là hai đội quân đang chiến đấu, đánh nhau vô cùng sôi nổi.

Bức thứ ba là những người này đang cúng bái thứ gì đó.

Bức thứ tư họ dường như đang ném thứ gì đó vào một cái hố.

Cứ thế, Ngô Mặc xem từng bức một.

May mắn là cậu nhận ra tượng đá ở cửa là người Thương Triều, nên mới dựa vào thông tin lịch sử nắm được và truyền thuyết thời Thương Triều, đoán mò ra được một số manh mối.Dựa trên nội dung bích họa, Ngô Mặc suy đoán những chuyện được kể trên đó.

Hẳn là có một đội quân Thương Triều, dưới sự dẫn dắt của chim mặt trời mà họ sùng bái, không quản nghìn dặm từ nơi rồng bay lên trời di cư đến đây.

Sau một chặng đường dài bôn ba, trên đường đã có không ít người già yếu bệnh tật qua đời, cuối cùng chỉ còn lại vài vạn thanh niên tráng kiện, đến Thập Vạn Đại Sơn.

Ở đây họ gặp thổ dân, sau trận chiến, cuối cùng chiếm lĩnh được mảnh đất này.

Người Thương Triều tin ngưỡng tổ tiên, đối với họ, tổ tiên đã khuất chính là thần.

Vì vậy, mỗi khi đến một nơi nào đó đều sẽ xây dựng nơi tế tự.

Dưới sự dẫn dắt của đại vu, họ cầu nguyện tổ tiên phù hộ cho họ mưa thuận gió hòa, có thể sinh sôi nảy nở ở nơi này, và chức vụ vu thường do thủ lĩnh đảm nhiệm.

Ngô Mặc nhìn bích họa, trên đó tập trung điêu khắc một kẻ đầu cắm lông chim, suy đoán hắn hẳn là vu sư, cũng chính là thủ lĩnh của đội quân này.

“Theo truyền thuyết, năm đó sau khi Thương Triều diệt vong, quả thực có một đội quân không muốn khuất phục Chu Võ Vương, ngàn dặm xa xôi đến Thập Vạn Đại Sơn sinh sôi nảy nở.” Ngô Mặc xoa cằm, lẩm bẩm nói: “Nhưng đó không phải là tổ tiên của thủy tộc sao?

Sao bây giờ lại xuất hiện trên địa bàn của Dao tộc chứ?” Ngô Mặc xem từng bức một, khi xem đến bức bích họa cuối cùng, cậu mới phát hiện không biết từ lúc nào mình đã đi ra khỏi lối đi.

Phía trước xuất hiện một hang động lớn.

Ngay sau đó một mùi lạ khó tả trực tiếp xộc thẳng vào mặt, cái mùi này khó chịu đến không thể diễn tả được.

“Vãi, mùi gì thế này?

Ai chưa rửa chân à?” Ngô Mặc hít hít mũi, suy nghĩ kỹ một chút, không nhớ đã ngửi thấy ở đâu.

Nhưng lại mơ hồ cảm thấy có một chút quen thuộc.

Cậu có thể khẳng định, trước đây mình tuyệt đối đã ngửi thấy cái mùi này.

Trong lòng không khỏi oán thán: “Mẹ kiếp, cái mùi ở đây, đúng là y hệt cái giày thối của lão Hạt Tử.” Nói xong cậu nhíu mày, dùng tay bịt mũi, từ từ bước về phía trước.

“Vãi, sao ở đây lại có hố vậy?

Chẳng có lời nhắc nhở gì cả.” Trong động vừa rộng vừa tối, Ngô Mặc chỉ ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhất thời không chú ý dưới chân.

May mắn là cậu phản ứng nhanh, thấy bước tiếp theo là sẽ bước vào hố, cậu cảm thấy không ổn liền vội vàng dừng bước.

Đèn pin chiếu xuống, lúc này mới phát hiện không biết từ lúc nào dưới chân xuất hiện một cái hố sâu.

Vì nơi này tối đen như mực, độ sáng đèn pin có hạn, cậu nhất thời không nhìn rõ cái hố này rốt cuộc lớn bao nhiêu, sâu bao nhiêu.

Suy nghĩ một chút, cậu từ trong không gian lấy ra chiếc đèn pin siêu sáng Lang Nha mới mua.

Điều chỉnh độ sáng đến mức cao nhất, đứng ở mép hố thò đầu ra, cẩn thận nhìn vào trong.

Ngay lập tức một câu chửi thề bật ra khỏi miệng: “Vãi chưởng, cái hố lớn thế này, nhưng đây là cái thứ vớ vẩn gì thế?” Chỉ thấy cái hố dưới chân này sâu khoảng mười mấy mét, bên trong đầy rẫy những tàn chi cụt tay.

Nhưng không phải là của người, mà là những sinh vật toàn thân xanh biếc, có màu sắc giống như phỉ thúy.

“Ôi vãi, lạc đà mật?” Ngô Mặc dụi dụi mắt, quả thực không dám tin cảnh tượng mình vừa nhìn thấy này.

Chỉ trong phạm vi đèn pin của cậu, số lượng lạc đà mật ước chừng đã có đến hàng nghìn con.

Huống hồ những nơi phía trước không chiếu tới được thì sao?

“Mẹ kiếp, đúng là đại thủ bút a, nhưng tất cả những thứ này đều là do những người Thương Triều đó làm sao?” Ngô Mặc đứng đó không ngừng cảm khái.

Cậu nhớ rõ lúc trước trong sách có nói, vài trăm con lạc đà mật đã khiến Ngô Tà và họ tổn thất nặng nề, cuối cùng còn mất cả Phan Tử ở đây.

Nhưng ngay trước mắt đây ít nhất cũng phải hàng nghìn con.

Những người Thương Triều này rốt cuộc là nhân vật bá đạo đến mức nào, mới có thể biến nhiều lạc đà mật như vậy thành trạng thái bị xé xác chứ?Mỗi người một câu chuyện, riêng về phía đội cứu viện.

Giải Ngữ Hoa và những người khác dưới sự dẫn dắt của Trương Khởi Linh, một mạch cấp tốc đi.

Sau hơn hai giờ di chuyển, cuối cùng cũng đến được thung lũng nhỏ nơi phát hiện hộp mì ăn liền.

“Ở đây.” Trương Khởi Linh chỉ vào con mương nhỏ, ám chỉ mọi người rằng hộp mì ăn liền trôi ra từ đây.

Thực ra, theo hành vi quen thuộc của Trương Khởi Linh, khi anh ấy nhìn thấy cái hộp này, lẽ ra phải lập tức đi vào từ đây để khảo sát tình hình, chứ không phải lại quay trở lại trại.

Nhưng không biết có phải vì ở chung với Ngô Mặc nhiều rồi không, anh ấy bây giờ cũng có thêm chút tình người.

Nghĩ đến tâm trạng sốt ruột chờ đợi của Ngô Tà và những người khác, anh ấy mới quay về trại báo tin.

“Xem ra là mấy ngày nay trong núi mưa lớn liên tục, dòng nước lớn hơn, cái hộp này mới trôi ra.” Vương Bàn Tử nhìn dòng nước suối đã ngập đến bắp chân, cảm khái nói: “Em trai tôi đúng là gà mù vớ được giun, tùy tiện vứt chút đồ mà cũng bị Tiểu Ca phát hiện ra, chẳng lẽ nó chính là con riêng của Thượng Đế trong truyền thuyết sao?” Nói xong, hắn ghét bỏ liếc nhìn Ngô Tà đang đứng bên cạnh.

Hắn bĩu môi: “Thiên Chân, mày mẹ kiếp đúng là con ruột của Diêm Vương!

Đi đến đâu là có chuyện đến đấy, đôi khi tao còn nghi ngờ mày có phải đang kéo doanh số cho Âm Phủ không nữa!” “Mày câm miệng đi, thằng Bàn Tử chết tiệt.” Ngô Tà lườm một cái, hậm hực nói: “Cái đôi móng giò heo của mày cũng chẳng tốt đẹp gì, mỗi lần nếu không phải mày tay ngứa, chúng ta có đến nỗi luôn phải rèn luyện thân thể trong địa cung không?” Giải Ngữ Hoa không có thời gian để ý đến hai tên gây sự này.

Anh cầm chiếc xẻng công binh, chạy đến nguồn nước suối để khảo sát, rất nhanh liền phát hiện một khe nứt trên vách đá.

Khe nứt không lớn lắm, chỉ đủ cho một đứa trẻ chui vào.

Xung quanh có không ít đá lộn xộn, hẳn là do trong núi mưa lớn liên tục, đá bị sạt lở, nên khe nứt này mới lộ ra.

Giải Ngữ Hoa vừa định dùng xẻng, Hắc Nhãn Kính đi tới.

Hắn đưa tay ngăn lại nói: “Chuyện như thế này đâu cần Hoa gia tự tay động thủ, cứ để Hạt Tử tôi làm cho.” “Hiếm khi Hắc gia lại siêng năng như vậy.” Giải Ngữ Hoa siết chặt hàm dưới, ngẩng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính trước mặt, từ chối nói: “Nhưng không phiền anh nữa, công việc này tôi vẫn làm được.” Nói xong nhanh chóng vung xẻng công binh, vài nhát đã khiến khe nứt lớn hơn một chút.

Hắc Nhãn Kính bị từ chối, không nói thêm gì, trực tiếp giơ xẻng lên hợp tác với Giải Ngữ Hoa, bắt đầu khai quật.

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, chưa đầy một lát, khe nứt này đã được mở rộng đủ cho người trưởng thành đi vào.

Các thuộc hạ phía sau hoàn toàn không thể tham gia vào, chỉ có thể đứng đó, ngơ ngác nhìn hai vị lão đại làm việc, nhất thời có chút không biết làm gì.

“Hoa gia, Bàn Tử qua giúp anh đây.” Vương Bàn Tử xắn tay áo đi tới.

Vừa đi vừa nói với Ngô Tà: “Thiên Chân, nhìn Hoa gia người ta kìa, em trai gặp chuyện mà sốt ruột đến mức nào, còn nhìn mày xem, thằng anh ruột này, còn có tâm trạng cãi nhau với Bàn gia, đúng là quá vô tâm rồi.” Ngô Tà nghe lời nói chạm lòng của Vương Bàn Tử, không khỏi cúi đầu nhìn bàn tay bị dây thừng siết đến đỏ ửng.

Trong lòng cậu ấy đúng là uất ức cực kỳ.

Đó là em trai ruột của cậu, cùng một mẹ sinh ra, cậu ấy lúc nào mà không quan tâm chứ?

Nếu không phải Tiểu Ca phát hiện hộp mì ăn liền, cậu ấy thậm chí còn định tối nay lẻn xuống nước tìm người rồi.

Nhìn Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đang bận rộn không ngừng phía trước, Ngô Tà hạ quyết tâm, nhất định phải tự mình xuống dưới tìm em trai.

Em trai ruột của mình, dù thế nào mình cũng phải tự tay cứu cậu ấy về.

Ngô Tà bước nhanh vài bước, khi đi qua Vương Bàn Tử, cậu vỗ tay lấy chiếc xẻng công binh từ tay hắn.

Cậu xắn tay áo, nhanh chóng đi đến chỗ khe nứt trên vách đá.

Nhìn cái lỗ đã được đào ra, cậu trực tiếp mở miệng nói với Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính: “Tôi vào trước xem tình hình.” “Không phải đâu, Thiên Chân, đừng gây sự nữa.” Vương Bàn Tử kéo Ngô Tà lại, nói với giọng chân thành: “Không phải Bàn gia tôi nói cậu, với cái thể chất của cậu, cậu xác định xuống đó là cứu Tiểu Mặc, chứ không phải tiễn em ấy một đoạn à?” “Ngô Tà, đừng đùa nữa, tình hình dưới đó không rõ ràng, Ngô Nhị thúc sẽ không đồng ý cho cậu xuống đâu.” Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Tà, nhàn nhạt nói: “Ở đây có tôi, tôi sẽ đưa Tiểu Mặc về, cậu cứ đợi tin tức của tôi ở trên đi.” Đề nghị của Ngô Tà bị mọi người liên thủ phản đối.

Mấy người bọn họ không phải lần đầu tiên cùng Ngô Tà xuống địa cung, đối với cái thể chất thần kỳ của cậu ấy đã có nhận thức rõ ràng.

Ngay cả A Ninh cũng không nhịn được mà châm chọc một câu: “Ngô Tà, cậu xác định xuống đó là dò đường, chứ không phải đi chịu chết?” “Mấy người...” Ngô Tà tức muốn chết, chuyển ánh mắt sang Trương Khởi Lân bên cạnh, cầu cứu: “Tiểu Ca, anh cũng nghĩ vậy à?” Trương Khởi Lân nhìn thẳng Ngô Tà.

Đối mặt với ánh mắt hơi tủi thân của cậu, chớp chớp mắt, nhẹ giọng đáp: “Ừ.” Ngô Tà: “...” “Phụt, khụ!” Hắc Nhãn Kính cúi đầu cười trộm hai tiếng.

Chương 152

Thấy Ngô Tà trừng mình, anh ta nhe răng đáp lại bằng một nụ cười, cái vẻ mặt đáng ăn đòn đó khiến Ngô Tà tức không chịu nổi.

Ngô Mặc không xảy ra chuyện gì khiến tâm trạng Hắc Nhãn Kính lập tức tốt lên, lại trở về dáng vẻ cả ngày nhăn nhở cười cợt, chẳng có chút đứng đắn nào.

Nhìn khe nứt càng lúc càng lớn, có thể một người đi qua.

Giải Ngữ Hoa buộc dây thừng vào người, dặn dò Hắc Nhãn Kính bên cạnh: “Tôi xuống dò đường trước, nếu không có vấn đề gì thì mọi người hãy xuống sau.” “Vất vả Hoa gia.” Hắc Nhãn Kính đưa tay nhận lấy một đầu dây thừng khác trong tay Giải Ngữ Hoa.

Buộc nó quanh eo mình, cười nói: “Tôi giúp ngài làm hỗ trợ, có tình huống gì, ngài cứ báo một tiếng, Hạt Tử lập tức kéo dây lên.” “Phiền anh.” Giải Ngữ Hoa không nói thêm gì nữa, kiểm tra trang bị trên người, hoạt động vai một chút, rồi thoắt cái chui vào khe nứt.

Tất cả mọi người ở cửa động đều tập trung chú ý vào khe nứt, ngay cả hô hấp cũng cẩn thận từng li từng tí, sợ bỏ lỡ tin tức Giải Ngữ Hoa phát ra.

Giải Ngữ Hoa rất cẩn thận, anh chỉnh đèn pin sáng nhất, cứ đi được một đoạn lại dừng lại, quan sát kỹ tình hình xung quanh.

Độ dài sợi dây có hạn, chưa đầy 100 mét đã căng chặt.

Giải Ngữ Hoa suy nghĩ một lát liền cởi dây thừng trên người, cầm gậy tiếp tục đi về phía trước kiểm tra tình hình.

Cứ như vậy đi được khoảng 1 km, ngoài tiếng nước chảy phát ra từ khe nứt, không phát hiện thấy động tĩnh gì khác.

Nhưng Giải Ngữ Hoa cẩn thận, anh chú ý đến một điểm, khe nứt này không phải hình thành tự nhiên, mà là có dấu vết người xây dựng.

Phát hiện này khiến anh động lòng, phỏng đoán đây có lẽ là đường hầm thoát hiểm mà các công nhân xây dựng năm đó đã lén lút đào ra.

Nếu không phải lần này núi liên tục mưa lớn, có lẽ lối đi này vẫn ẩn mình trong đống đá vụn, khiến người ta lầm tưởng chỉ là một khe nứt bình thường.

Di chuyển trong khe nứt khá chậm, mọi người bên ngoài đợi có chút sốt ruột.

Hắc Nhãn Kính thử kéo sợi dây, kết quả phát hiện sợi dây rất nhẹ.

Anh vội vàng rút dây về, lúc này mới phát hiện, Giải Ngữ Hoa ở đầu kia sợi dây đã biến mất.

“Tiểu Hoa đâu?” Ngô Tà có chút sốt ruột.

Tuy rằng lo lắng cho an nguy của em trai, nhưng Giải Ngữ Hoa cũng là bạn thân từ nhỏ của mình, cậu không hy vọng 'mua một tặng một'.

“Tôi vào xem.” Hắc Nhãn Kính ném sợi dây xuống đất, cầm đèn pin gọn gàng chui vào.

Trương Khởi Lân nhìn Ngô Tà một cái, không nói nhiều, đeo ba lô sau lưng, cầm hắc kim cổ đao cũng đi theo vào.

“Ấy ấy, sao mấy người đều đi vào vậy?” Vương Bàn Tử thấy thế thì sốt ruột.

Vừa định đuổi theo, đột nhiên nhớ ra Ngô Tà, vội vàng dừng bước dặn dò: “Thiên Chân, cậu đừng xuống nữa, cứ thành thật đợi chúng tôi ở trên là được, cậu yên tâm, mấy anh em chắc chắn sẽ đưa Tiểu Mặc về sống nhăn răng.” “Mẹ kiếp.” Ngô Tà chửi một tiếng giận dữ, nắm chặt xẻng công binh trong tay, lại còn giành trước Vương Bàn Tử mà chạy vào trong.

Tốc độ nhanh đến nỗi Vương Bàn Tử nhất thời không kịp phản ứng.

Mấy người nói đi là đi, hoàn toàn không dặn dò đồng đội bên cạnh.

May mắn thay Giải Ngữ Hoa có mang theo một người tâm phúc.

Người này thường xuyên cùng Giải Ngữ Hoa làm nhiệm vụ, biết tính tình Hoa gia, nên đã trấn an được anh em cấp dưới, có trật tự phòng thủ xung quanh.

A Ninh nhìn Ngô Tà và những người khác đều đã đi vào, cô suy nghĩ một lát, dặn dò người của mình vài câu, cầm vũ khí cũng đi theo sau.

Khe nứt lúc rộng lúc hẹp, có chỗ đá nhô ra, chỉ cần không chú ý sẽ làm xước cơ thể.

Có thể thấy các công nhân xây dựng năm đó hẳn là rất vội vàng, đại khái chỉ muốn nhanh chóng tạo ra lối thoát hiểm, căn bản không quan tâm có bị thương hay không.

Nhưng những chuyện này đối với Giải Ngữ Hoa mà nói căn bản không là gì, với thân thủ của anh thì dù rộng hay hẹp cũng không thành vấn đề.

Dọc theo dòng nước đi thêm một đoạn nữa, phía trước bị một tảng đá lớn chặn đường.

Giải Ngữ Hoa dừng bước, cầm đèn pin bắt đầu quan sát tình hình.

Anh phát hiện ở đây lại xuất hiện mấy cái cửa động, dòng nước chảy ra từ các cửa động khác nhau, cuối cùng tập hợp lại mới hình thành con suối nhỏ bên ngoài.

Anh thầm nghĩ: “Thằng nhóc thối này đúng là may mắn thật, nếu không phải mưa lớn liên tục, có lẽ cái bình đó căn bản sẽ không chảy ra từ đây.” Nói thì nói vậy, nhưng ở đây có rất nhiều cửa động, Giải Ngữ Hoa nhất thời không thể phán đoán rốt cuộc nên vào từ đâu.

“Hoa gia, có ở đó không?” Không lâu sau, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó là giọng Hắc Nhãn Kính vang lên.

“Ừ, ở đây.” Giải Ngữ Hoa rất trầm ổn.

Anh quay người nhìn lại, chỉ thấy Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Lân cùng những người khác lần lượt từ bên ngoài đuổi tới.

Tạm không nói đến việc Giải Ngữ Hoa và những người khác dò đường, chỉ nói riêng về Ngô Mặc.

Cảnh tượng trước mắt thực sự đã cho cậu một cú sốc lớn.

Cái hố lớn này đơn giản giống như một hiện trường ghép hình khổng lồ, đủ loại mảnh vỡ của lạc đà quái dị đều có thể tìm thấy ở đây.

“Ai cha, sức chiến đấu của người Thương Triều này thật là mạnh.” Ngô Mặc ngồi trên đó cầm đèn pin, nhìn những xác lạc đà quái dị dưới chân, cảm khái: “Người ta nói binh lính Thương Triều thiện chiến, không ngờ đúng là rất ghê gớm, nhưng cũng rất đáng tiếc, nếu không phải Trụ Vương hôn dung vô năng, cũng không đến nỗi bị Chu Triều thay thế.” Đi liên tục nửa ngày, Ngô Mặc cũng có chút buồn chán.

Để giải tỏa tâm trạng, cậu rút một điếu thuốc ra ngậm vào miệng, dù sao mùi thuốc cũng có thể át đi cái mùi quái dị mà lạc đà tỏa ra.

Nghĩ đến Chu Triều thì nghĩ đến Phong Thần Bảng.

Ngô Mặc tự lẩm bẩm: “Người ta đều nói Thương Triều diệt vong là lỗi của Đát Kỷ, nhưng thật mẹ nó vớ vẩn, nếu không phải Trụ Vương háo sắc vô năng, chỉ bằng một nước chư hầu xa xôi của Tây Chu, sao có thể diệt được Thương Triều lớn như vậy?” “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Đát Kỷ rốt cuộc đẹp đến mức nào?

Mà lại khiến Trụ Vương mê luyến quên lối về chứ?” Ngô Mặc nhả một vòng khói thuốc, trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của Giải Ngữ Hoa.

Cậu thầm nghĩ: “Khốn kiếp, nếu Đát Kỷ mà đẹp như Hoa ca, nếu lão tử là Trụ Vương, chắc cũng chỉ yêu mỹ nhân không yêu giang sơn thôi.” Ngô Mặc ném tàn thuốc xuống chân, giẫm vài cái, sau đó mới chuẩn bị tìm lối ra.

Để nhìn rõ tình hình cụ thể trong động, Ngô Mặc chỉ có thể lấy pháo sáng từ không gian ra, cái này là cậu thuận tay nhét vào ba lô trước khi xuống nước.

Lúc đó vì sợ bị người khác phát hiện không gian, cậu cũng không lấy nhiều, trong không gian cùng lắm cũng chỉ có năm sáu quả, vì vậy cái thứ này dùng một quả là ít đi một quả.

Ngô Mặc đi được vài bước, nhắm vào phía trên cửa động bắn một quả pháo sáng.

Một quả pháo sáng kéo dài khoảng 1 phút, khi pháo sáng bay lên không trung, cậu nhanh chóng quan sát tình hình trong động.

Chỉ thấy cái hố lớn này có hình vuông, mỗi cạnh khoảng ba mươi mét.

Trong hố đầy rẫy tàn hài của lạc đà, bị người ta vứt bừa bãi vào trong.

Đối diện cái hố có một tế đài, cao khoảng hơn 20 mét.

Dưới ánh sáng của pháo sáng, Ngô Mặc mới nhìn rõ, phía trước chính giữa hố xuất hiện một cây cầu đá nhỏ dẫn thẳng đến tế đài.

Trong động trước đó tối đen như mực, nhìn rất không rõ ràng.

Nếu không phải cậu dùng pháo sáng, chắc sẽ không chú ý đến tình huống này.

Ngô Mặc khẽ thở dài: “Sao lại là tế đài nữa?

Không thể để lão tử phát hiện ra cái kho báu nào à?” Kể từ khi cậu đến thế giới này, mỗi lần nhìn thấy tế đài đều xuất hiện đủ loại bất ngờ.

Ngay sau đó không phải là thi biến thì cũng là dị biến, khiến Ngô Mặc suýt chút nữa nghĩ rằng mình là chìa khóa mở ra những sinh vật này.

Cậu nhìn sang trái phải, không có lối ra nào khác.

Đoán: “Chẳng lẽ phía sau tế đài mới là lối ra?

Cũng phải, sau khi tế tự rất ít khi đi ngược đường cũ, thôi, qua đó xem sao.” Lúc này pháo sáng đã sắp tắt, Ngô Mặc nắm chặt thời cơ, lợi dụng ánh sáng đi đến chỗ cầu đá.

Càng đến gần trong hố, cái mùi lạ càng rõ ràng.

Ngô Mặc suýt nữa bị xông cho nôn mửa, thầm nghĩ: “Kính ca, anh em tôi thật sự đã trách lầm anh, trước giờ tôi vẫn nghĩ cái mùi hôi của anh là vô địch thiên hạ, hôm nay tôi mới phát hiện, so với cái thứ này, mùi của anh đơn giản là nước hoa.” Bất đắc dĩ, cậu chỉ đành buộc lại chiếc khăn mặt lên mặt.

Dù sao thì cái thứ này cũng mang theo mùi của chính mình, dù sao cũng hơn cái mùi quái dị không rõ nguồn gốc nhiều.

Cậu vừa bước một bước lên cầu đá, dị biến đột nhiên xảy ra.

Ngô Mặc chỉ cảm thấy dưới chân lún xuống, thầm nghĩ không ổn, một cú lộn ngược ra sau nhảy về bờ.

Bên tai chỉ nghe "vút vút" mấy tiếng, vô số phi tiễn từ hai bên vách đá bắn ra, trực tiếp bắn về hướng cậu đang đứng.

Ngô Mặc động tác nhanh như chớp, trong lúc né tránh, đã tránh được vô số phi tiễn.

Đồng thời tay phải vung Minh Hồng Đao đánh rơi mũi tên, nhất thời tiếng "rắc rắc" vang lên, vô số tia lửa bắn ra trong động, coi như đã tránh được đợt tấn công này.

Cậu tiến lên hai bước nhặt mũi tên trên đất, nhìn đầu mũi tên sắc bén, tặc lưỡi.

Chương 153

"Mẹ kiếp, may mà lão tử phản ứng nhanh, thân thủ nhanh nhẹn, nên mới tránh được, nếu không bây giờ đã phải kết nghĩa anh em với nhím rồi." Cậu bình tĩnh lại, một lần nữa quan sát cây cầu đá trước mắt.

Lúc này mới chú ý, phía trên lát gần như toàn bộ là những viên gạch vuông dài nửa mét.

Cầu rộng được tạo thành từ chín viên gạch vuông, tức là chiều rộng khoảng bốn mét rưỡi, hơn nữa trên mỗi viên gạch vuông đều khắc chữ số từ một đến chín bằng văn kim.

"Mật mã cổ đại?" Ngô Mặc nhìn chằm chằm mặt cầu, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, "Một hàng chín chữ số, phía trước này khoảng ba mươi mét, tức là chiều dài ít nhất có sáu mươi viên gạch vuông, tôi cần phải tìm đúng số trong năm trăm bốn mươi viên gạch vuông mới có thể đi qua." Tính toán đến đây, Ngô Mặc không nhịn được mím môi, tự lẩm bẩm: "Xem ra ông cha nói không sai, học tốt toán lý hóa, đi khắp thiên hạ không sợ, người xưa thành không lừa ta, mẹ nó nếu mà toán không giỏi, không nhớ mật mã, đừng nói tế tự, chắc còn có thể tự mình tế trời luôn." Khoảnh khắc này, Ngô Mặc thậm chí còn nảy sinh một ý nghĩ, có nên đi từ phía dưới qua không?

Tuy nói mùi vị khó ngửi, nhưng dù sao cũng đỡ hơn tính toán nhiều chứ?

Vạn nhất đi sai một bước, ở trung tâm cầu nơi đầy rẫy cơ quan, muốn né tránh phi tiễn, độ khó sánh ngang với nhảy quảng trường vũ trên đỉnh núi Everest.

Cậu vừa chuẩn bị thực hiện, đèn pin chiếu xuống, lập tức lại rút ý nghĩ đó lại.

Bĩu môi, khổ não nói: “Mẹ kiếp, đám cháu trai này cũng quá thất đức rồi, trong hố làm nhiều ám tiễn như vậy, là sợ đám lạc đà này không chết à?” Thì ra toàn bộ hố chôn chung, dựng đứng vô số cây giáo dài sáng lạnh, dày đặc phủ kín cả phía dưới.

Chỉ có điều bên trong quá nhiều lạc đà, từng lớp phủ lên trên, che giấu mũi giáo, không cố ý quan sát căn bản không phát hiện ra.

“Đây đúng là một chuyện nan giải.” Ngô Mặc ngồi xổm trên đất, bắt đầu quan sát tình hình gạch vuông, nhưng cái thứ này không hề có chút gợi ý nào, khiến người ta hoàn toàn mù mịt.

Cậu xoa xoa lòng bàn tay, lẩm bẩm: “Lão Trương và Hạt Tử hai lão già đó quanh năm dưới lòng đất, chắc chắn kinh nghiệm phong phú, nếu họ gặp phải cái này thì sẽ bắt đầu từ đâu?” Ngô Mặc thử đặt mình vào vị trí của Trương Khởi Lân và Hắc Nhãn Kính, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn từ bỏ.

Đứng thẳng người, uất ức nói: “Thôi được rồi, lão tử là lão tử, họ là họ, hai người họ xuống địa cung còn nhiều hơn lão tử đi KTV, tôi vẫn nên nghĩ cách khác vậy, tục ngữ nói tận nhân sự nghe thiên mệnh, nếu vẫn không được, vậy thì đi chết tiệt đi.” Nghĩ thông suốt xong, Ngô Mặc nhìn quanh, muốn xem xung quanh còn có manh mối nào khác không.

Lỡ như vì ở đây quá tối mà bỏ lỡ thì chẳng phải đáng tiếc sao?

Nhưng điều khiến cậu thất vọng là, cậu đi đi lại lại mấy vòng, ngoài cây cầu đá trước mắt, căn bản không có lối đi nào khác.

Tức đến nỗi cậu không nhịn được chửi một tràng ‘quốc túy’, thậm chí còn cảm thấy đồng cảm với những con lạc đà trong hố.

Phải biết rằng kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, tóm lại hiện tại cậu và lạc đà đều bị đám người Thương Triều này chơi một vố.

“Lạc đà?” Ngô Mặc nghĩ đến lạc đà, đột nhiên linh quang chợt lóe.

Cậu vỗ mạnh một cái, cười nói: “Mẹ kiếp, đúng rồi, có thể dùng lạc đà để dò đường mà.” Nghĩ đến đây Ngô Mặc không còn do dự nữa, cậu lấy ra một sợi dây thừng, lại nhịn mùi hôi từ trong hố vớt ra nửa cái xác lạc đà.

Nhìn con lạc đà xanh biếc khắp người, giống như chai rượu bia màu xanh, cậu thầm niệm: “Nằm lâu vậy rồi, có phải mệt mỏi rồi không?

Đừng sợ, anh em hôm nay cho mày hoạt động một chút, làm một pha bay lượn trên không nhé.” Ngô Mặc dùng dây thừng buộc vào thân lạc đà, lại dùng sức nhấc lên một chút.

Cảm thấy nặng hơn sáu mươi cân, gần bằng trọng lượng một đứa trẻ, cậu mới hài lòng gật đầu.

Cậu cất Minh Hồng Đao vào không gian, kéo sợi dây đứng cách cầu đá vài mét.

Hai tay dùng sức, vung sợi dây nhắm vào viên gạch số một trên cầu đá mà ném qua.

Chỉ nghe tiếng “rắc”, vô số mũi tên từ hai bên lại bắn ra.

Xác lạc đà trên sợi dây lập tức biến thành một con nhím lớn, gần như vỡ nát thành vô số mảnh nhỏ.

Ngô Mặc một hơi thử hết ba hàng cơ quan đầu tiên.

Loại trừ viên gạch thứ ba của hàng thứ nhất, viên gạch thứ năm của hàng thứ hai, viên gạch thứ tư của hàng thứ ba không xuất hiện tình huống bất thường.

Chỉ riêng việc thử ba hàng, mảnh vỡ lạc đà và phi tiễn gần như đầy khắp mặt đất.

Ngô Mặc không những không có chút áy náy nào, ngược lại còn liên tục oán trách.

“Ôi, con lạc đà này cũng quá không bền rồi, sao mấy mũi tên thôi đã nát bét thế này?

Hại lão tử còn phải nhịn mùi thối mà hết lần này đến lần khác thay con mới.” Do cậu không chuẩn bị móc câu hay thứ gì tương tự, nên mỗi lần thay thế đều phải nằm bò ra mép hố, dùng tay cố sức từ dưới hố kéo lên nửa xác lạc đà.

Cái cảm giác trực diện với mùi hôi thối này, rất giống như điện thoại rơi xuống hố xí nông thôn, dù thế nào cũng chỉ có thể nín thở mà vớt lên.

“Hù, không được rồi, lão tử phải nghỉ một lát.” Ngô Mặc thực sự không chịu nổi, đành phải lùi về phía sau.

Cậu lấy một điếu thuốc từ không gian ra châm lửa, hít một hơi thật sâu, lúc này mới kìm nén được cảm giác buồn nôn.

Đúng lúc Ngô Mặc đang buồn bực, giọng Hệ thống đã lâu không nghe lại vang lên trong đầu.

Lập tức kéo sự chú ý của cậu trở lại.

“Đinh!

Túc chủ xin chú ý, hiện tại phát hành nhiệm vụ nhánh mới của Cổ Lâu Âm Sơn.” “Hoàn tiết 1, Túc chủ cần lấy được Thần Điểu Đoản Trượng trong tay Thương Vu.” “Hoàn tiết 2, Túc chủ cần lấy được Quỷ Tỳ, tiến vào Cổ Lâu Trương gia.” “Hoàn tiết 3, Túc chủ cần tiến vào tầng cao nhất của Cổ Lâu Trương gia, lấy Định Hồn Châu từ miệng chủ nhân quan tài đầu tiên.” “Phần thưởng nhiệm vụ: Gói quà ngẫu nhiên của hệ thống!” “Khoan đã.” Ngô Mặc nghe thấy phần thưởng nhiệm vụ, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, lần trước mình hoàn thành nhiệm vụ, hình như còn chưa nhận phần thưởng.

Cậu vội hỏi Hệ thống: “Phần thưởng nhiệm vụ lần trước của tôi còn chưa nhận, khi nào thì cấp cho tôi?” “Túc chủ xác nhận nhận phần thưởng bây giờ?” “Nói nhảm, không nhận thì tôi lằng nhằng với anh làm gì?” Ngô Mặc không vui nói: “Cảm tình lão tử không nói thì anh không cấp à?

Đồng tử, anh cũng quá chó rồi đó.” “Vòng quay ngẫu nhiên đang khởi động.” Trong đầu Ngô Mặc hiện lên một cái vòng quay lớn, đang không ngừng quay.

Tốc độ nhanh đến nỗi cậu căn bản không nhìn rõ phía trên rốt cuộc có những thứ gì.

“Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Băng Tằm Tam Trảo Câu (dây thừng là tơ tằm ngàn năm, móc câu được chế tạo từ thiên thạch quý hiếm), không gian nâng cấp lên ba mươi mét khối, Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật (chương thứ tư), bật lửa *1, gạt tàn *1.” Nhìn thấy phần thưởng Hệ thống liệt kê, khóe miệng Ngô Mặc không ngừng co giật, nhất thời không biết nên nói gì.

“Khụ, chúng ta nói từng cái một, đầu tiên là tại sao Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật lại là chương thứ tư?

Chương hai và ba đâu?

Anh ăn rồi à?” Nếu bây giờ Hệ thống có thể hóa hình xuất hiện trước mặt Ngô Mặc, chắc cậu đã sớm ném một cái dép to vào nó, để nó biết thế nào là nhân sinh.

Hệ thống rất cao lãnh, trả lời đơn giản hai chữ, “Ngẫu nhiên.” Sau đó mặc cho Ngô Mặc chất vấn thế nào, nó lại bắt đầu bộ dạng đó, anh nói thì anh nói, lão tử không thèm để ý, anh cũng chẳng làm gì được tôi.

Ngô Mặc nhìn cái bật lửa và gạt tàn, đúng là dở khóc dở cười.

Bất đắc dĩ nói: “Mẹ kiếp, toàn là cái thứ lộn xộn gì vậy?

Lão tử dù có yêu hút thuốc đến mấy, cũng không thể cho cái thứ này chứ?

Hơn nữa, dù sao cũng phải cho một điếu thuốc cũng được chứ?” Cậu thở dài, lại lấy Băng Tằm Tam Trảo Câu ra, cẩn thận quan sát một chút.

Phát hiện sợi dây này tuy rất mảnh, nhưng lại rất dai, ước chừng treo một ngàn tám trăm cân đồ vật cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Móc câu không phải hình dạng móng vuốt bình thường, mà giống như lưỡi hái.

Phía trên ánh sáng lạnh lẽo bức người, sắc bén vô cùng, vừa nhìn đã biết đây là được chế tạo từ dược liệu thượng hạng.

“Hắc, đúng là đánh kẻ ngốc ra hòa thượng, cái thứ này đến thật đúng lúc.” Ngô Mặc vung vài cái, cảm thấy rất thuận tay.

Nghĩ đến việc mình đang dùng lạc đà để thử cơ quan, bây giờ có cái móc câu này, mình sẽ không cần phải bò xuống đất vất vả mà vớt đồ nữa.

Cậu hút xong thuốc, lại bắt đầu thử cơ quan.

Lần này có tam trảo câu, làm việc đơn giản là hiệu quả gấp đôi.

Không những tốc độ tăng lên không ít, mà còn có thể đánh chính xác vào giữa viên gạch vuông.

Để tránh việc mình quên mất cơ quan chính xác, Ngô Mặc trầm tư một lát, lại nhìn những con lạc đà trong hố, lẩm bẩm: “Xin lỗi, mượn các vị một ngón tay.” Cậu từ trong hố tinh chọn kỹ lưỡng vớt ra một loạt ngón tay, từng cái từng cái đặt lên những viên gạch vuông an toàn mà mình đã phán đoán ra.

Cứ như vậy, mỗi khi cậu thử ra một hàng, lại đặt lên đó một ngón tay lạc đà.

Cứng rắn tận dụng triệt để xác lạc đà trong hố.

Nếu có người lúc này xông vào, sẽ phát hiện ra, trước mắt xuất hiện một cây cầu ngón tay xanh biếc, dẫn thẳng đến tế đài phía bờ bên kia.

Tin rằng cảnh tượng này đủ để khiến người đến sau chết đứng.

Dù sao thì không có thằng nào đầu óc bình thường lại nghĩ ra cái phương pháp này.

Ngô Mặc vừa ném vừa nghĩ về nhiệm vụ Hệ thống phát ra, hai điều còn lại thì không sao, chỉ có điều thứ ba có chút nan giải.

Cậu thực sự không dám tưởng tượng, mình trước mặt Trương Khởi Lân, cạy quan tài móc Định Hồn Châu từ miệng người nhà Trương.

Lúc đó có bị lão Trương một đao chém chết không?

“Thôi vậy, dù sao cũng là móc Định Hồn Châu từ miệng.” Ngô Mặc chỉ có thể tự an ủi mình.

Cậu thở dài một tiếng, thầm nghĩ: “Cái mẹ nó Hệ thống này mà bắt lão tử từ phía sau nó móc Giang Tắc?

Thế thì thà trực tiếp giết chết tôi còn đỡ phiền hơn.” Đoạn cơ quan dài ba mươi mét này, khiến Ngô Mặc lãng phí mấy tiếng đồng hồ.

Toàn bộ cầu đá đầy rẫy mũi tên và mảnh vỡ lạc đà.

Chương 154

Ngô Mặc cứng rắn làm cho lạc đà sau khi chết vẫn phát huy công dụng.

Đúng lúc Ngô Mặc đang bận rộn phá giải cơ quan, Giải Ngữ Hoa và những người khác cũng đang bận rộn không ngừng.

Giải Ngữ Hoa đang phân vân chọn tuyến đường nào, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Lân cùng những người khác cũng đã đuổi kịp.

Anh quay đầu nhìn thấy Ngô Tà theo sát phía sau, hàng lông mày đẹp khẽ nhíu lại.

“Ngô Tà, không phải tôi đã nói với cậu, để cậu đợi ở trên sao?

Tình hình ở đây không rõ ràng, cậu mạo hiểm xuống đây, Nhị thúc Ngô gia sẽ rất lo lắng.” “Không sao, tôi đã nói với đồng đội rồi, Nhị thúc có hỏi thì cứ nói là do chính tôi quyết định.” Ngô Tà biết Giải Ngữ Hoa và những người khác có ý tốt, sợ mình xuống theo sẽ lại xảy ra bất ngờ.

Nhưng cậu cũng là đàn ông, người khác đều bất chấp nguy hiểm tự mình xuống cứu em trai mình, cậu một mình thảnh thơi đợi ở trên, tính là cái gì?

Giải Ngữ Hoa hiểu sự kiên trì của Ngô Tà, cũng không còn cố chấp bắt cậu quay về.

Anh gật đầu với Ngô Tà, quay người chỉ vào mấy cửa động phía trước nói: “Ở đây có mấy ngã rẽ, chúng ta nên vào từ đâu trước?

Mấy người có ý kiến gì không?” Trương Khởi Lân vượt qua Giải Ngữ Hoa, im lặng kiểm tra từng cửa động một.

Lại trầm tư một lát, cuối cùng chỉ vào khe nứt thứ hai phía dưới nói: “Ở đây.” “Hả?” Giải Ngữ Hoa nhướng mày, nhìn Trương Khởi Lân, nghi hoặc hỏi: “Vì sao lại là ở đây?” “Trực giác.” Trương Khởi Lân nói xong, đeo đao sau lưng, không thèm chào hỏi mà chui thẳng vào đó.

“Tiểu Ca, em đi cùng anh.” Thấy Trương Khởi Lân đã bò vào, Ngô Tà vội vàng đi theo.

Đối với Ngô Tà mà nói, dù Trương Khởi Lân có mất trí nhớ, nhưng từ trước đến nay cảm giác tin tưởng đối với anh ấy đã ăn sâu vào tận xương tủy.

Hắc Nhãn Kính nhìn Giải Ngữ Hoa “hắc hắc” cười hai tiếng, nói: “Hoa gia, ngài có ý gì?” Giải Ngữ Hoa trầm ngâm, là gia chủ Giải gia nhiều năm, anh đã quen nhìn sinh tử, đối với nhân tính có cái nhìn riêng, sẽ không dễ dàng tin tưởng phán đoán của người khác.

Nhưng không biết vì sao, từ khi cùng Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính cùng những người khác trải qua sinh tử ở Tây Vương Mẫu Cung, Giải Ngữ Hoa lại bắt đầu tin tưởng những người này một cách khó hiểu.

Thậm chí còn nguyện ý coi họ là bạn bè của mình.

Có lẽ là vì từ trước đến nay, dù gặp nguy hiểm gì, anh đều một mình chống đỡ.

Một mặt phải đề phòng cấp dưới phản bội, một mặt còn phải đề phòng cơ quan trong mộ.

Dù kiệt sức, vẫn phải giữ vẻ mặt không biểu cảm, không thể để người khác phát hiện mình đã không còn sức lực.

Mà chuyến đi lần trước, anh đã chân thật cảm nhận được cái cảm giác tuyệt vời khi có thể yên tâm giao phó phần lưng cho anh em, không cần lo lắng bị phản bội.

Giải Ngữ Hoa không còn do dự, quyết định tin tưởng phán đoán của Trương Khởi Lân.

“Đi thôi.” Anh và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau, cả hai cũng đi theo Trương Khởi Lân, chọn cửa động đó.

Lúc này trong đường hầm chỉ còn lại Vương Bàn Tử và A Ninh, hai người này dường như khí trường không hợp, nhìn nhau không thuận mắt.

A Ninh vừa định đi theo, Vương Bàn Tử khuỷu tay gạt một cái, trực tiếp đẩy A Ninh sang một bên.

A Ninh nhất thời không kịp phòng bị, suýt nữa bị đụng vào một tảng đá nhô ra.

Tức đến nỗi cô không nhịn được chửi: “Thằng mập chết tiệt, mày có bệnh à?” “Hừ, đây là anh em của tao dò đường, mày dựa vào cái gì mà giành tiện nghi?” Vương Bàn Tử hừ một tiếng, ngẩng cằm vênh váo nói: “Tao nói mày con đàn bà này có phải nên đặt đúng vị trí của mình không?

Thật sự cho rằng mấy anh em Bàn gia tao là đồ ăn chay, không biết mày muốn làm gì sao?” A Ninh nhìn vẻ đắc ý của Vương Bàn Tử, nếu không phải vốn từ quá nghèo nàn, cô thực sự rất muốn hỏi thăm cả nhà Vương Bàn Tử.

Nín nhịn nửa ngày, cuối cùng chỉ thốt ra hai chữ, “Đồ ngốc.” Vương Bàn Tử đã chiếm thế thượng phong, cũng lười tranh chấp với A Ninh nữa.

Anh ta biết tốc độ của Trương Khởi Lân nhanh cỡ nào, vạn nhất vì con đàn bà này mà chậm trễ việc của mình, thì lại được không bù mất.

Nhìn cửa vào hơi hẹp trước mắt, Vương Bàn Tử nghiến răng ken két, chửi: “Mẹ kiếp, thế giới này đối với người mập thật sự quá không thân thiện, quá không bao dung.” Chửi thì chửi, nhưng cứu người là quan trọng.

Vương Bàn Tử đành cố gắng hóp bụng, để mỡ bụng không vướng víu như vậy, lúc này mới khó khăn bò vào.

Anh ta bò phía trước, A Ninh theo sát phía sau.

Nhìn thân hình mập mạp của anh ta lấp kín cả cửa động, cô thực sự không nhịn được, nói: “Mày không thể giảm béo đi à?

Ngoài mày ra, bao nhiêu năm nay tao chưa thấy ai vừa mập vừa xuống mộ như mày.” “Nói nhảm nữa, Bàn gia đây cho mày một cái rắm chết luôn.” Vương Bàn Tử vốn đã rất khó chịu, A Ninh lại còn ở phía sau chọc tức anh ta, cái người vốn không chịu thiệt trên lời nói như anh ta còn có thể tha cho A Ninh sao?

“Phụt~” Vừa dứt lời, một luồng mùi hôi thối ập đến, trực tiếp xông thẳng vào mặt A Ninh.

Cái thằng Vương Bàn Tử này lại cứng rắn đánh một cái rắm thối trong tình huống này.

Vốn dĩ không gian đã nhỏ, Vương Bàn Tử lại còn lấp kín phía trước.

Cái rắm này không chút lãng phí, toàn bộ bị A Ninh hít vào bụng, xông cho cô suýt nữa trợn mắt trắng.

“Vương Bàn Tử.” A Ninh nghiến răng ken két, nhìn Vương Bàn Tử phía trước, nhất thời nổi giận đùng đùng.

Cô cúi đầu nhìn con dao găm trong tay, thực sự rất muốn một đao đâm thẳng vào cho anh ta một nhát cho sướng.

“Ối, thật xin lỗi, ở đây lạnh quá, nhất thời không nhịn được.”

Vương Bàn Tử miệng nói xin lỗi, thực tế tay chân nhanh chóng bò về phía trước.

Khác hoàn toàn với dáng vẻ chậm chạp vừa nãy.

Anh ta không phải đồ ngốc, mình đã làm cái chuyện thất đức này, không chạy thì đợi A Ninh trả thù à?

Vạn nhất con đàn bà này cho mình một nhát dao từ phía sau, thì cô Vân Thái chẳng phải sẽ phải chịu cảnh góa bụa sao?

Bò được khoảng một cây số, tiếng nước chảy phía trước dần lớn hơn.

Trương Khởi Lân và những người khác chui ra khỏi khe nứt, lúc này mới phát hiện phía trước là một đường thủy đạo, còn cái cửa động mà mình vừa bò qua, chẳng qua chỉ là lối thoát hiểm mà các công nhân ngày xưa xây dựng trong khe nứt.

Còn về việc bình đựng xác chảy ra từ khe nứt như thế nào?

Chắc là do mưa lớn liên tục, mực nước ngầm dâng cao, nên bị nước đẩy vào khe nứt.

Đồng thời điều này cũng chứng tỏ vận may của Ngô Mặc thực sự không tệ.

Nếu không thì cái bình đó mà cứ trôi theo đường thủy đạo về phía trước, thì không biết sẽ trôi đến đâu rồi.

“Tránh ra tránh ra.” Vương Bàn Tử vừa hô vừa nhanh chóng xông ra.

Vừa ra khỏi khe nứt, liền đứng ngay sau lưng Trương Khởi Lân.

Miệng nói: “Tiểu Ca, có người bắt nạt tôi, anh phải giúp Bàn gia tôi đó.” Trương Khởi Lân có chút ngơ ngác, không biết Vương Bàn Tử có ý gì.

Nhưng vẫn theo bản năng rút hắc kim cổ đao xuống, nắm chặt trong tay, cảnh giác nhìn chằm chằm vào cửa động lúc đến.

Giải Ngữ Hoa và mấy người cũng cảnh giác.

Tuy không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng ở nơi này, thêm một phần cẩn thận chính là thêm một mạng sống.

Khi A Ninh bò ra từ bên trong, suýt nữa bị dáng vẻ của mấy vị đại Phật này dọa nhảy dựng.

Cô vội vàng đứng dậy quay người nhìn lại, nhưng phía sau trống rỗng, không hề có bất thường nào.

“Thằng mập chết tiệt, chuyện gì vậy?” Ngô Tà kéo Vương Bàn Tử lại, hỏi nhỏ: “Ai bắt nạt mày?” Vương Bàn Tử lý do đuối lý cũng không tiện nói thêm gì, chỉ có thể ấp úng nói: “Thiên Chân, không sao rồi, vừa nãy chỉ là một sự hiểu lầm.” Giải Ngữ Hoa nhìn A Ninh rồi lại nhìn Vương Bàn Tử, lập tức hiểu ra chuyện gì.

Anh đã hiểu rõ tính tình của Vương Bàn Tử, biết gã này xưa nay chẳng có chút đứng đắn nào.

Chỉ đành khẽ thở dài, nhắc nhở: “Đi thôi, đừng lãng phí thời gian.” Đường thủy đạo rất rộng, cao khoảng hai mét, rộng có thể cho phép hai người đi song song.

Một đoàn sáu người lội qua dòng nước sâu đến đầu gối, cầm đèn pin chậm rãi đi về phía trước.

Bọn họ cũng không biết Ngô Mặc rốt cuộc ở đâu, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm mà dò đường tiến lên.

Ngô Mặc vừa chuẩn bị bước lên cầu đá, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lại dừng bước.

Cậu tự lẩm bẩm: “Lão Trương mỗi lần vào địa cung đều để lại ký hiệu, tiện cho việc hành sự sau này, lão tử có nên học theo chiêu này không?" Nói đến ký hiệu, lúc này cậu mới nghĩ đến một khả năng.

Lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, mình đột nhiên mất tích thế này, Nhị thúc bọn họ có xuống tìm mình không?" "Cái dãy núi lớn như vậy, bên trong không biết tình hình thế nào, đừng lại xảy ra bất ngờ gì nữa?

Không được, mình thực sự phải để lại chút tin tức, nhỡ đâu bọn họ vô tình cũng đi đến đây, thì ít nhất cũng có thể tránh được hiểm nguy." Nghĩ đến đây Ngô Mặc không còn do dự.

Cậu lấy ra cây bút ký hiệu mình mua ở chợ đen từ không gian ra, chuẩn bị để lại dấu vết xung quanh.

Theo lời người bán, cây bút này có thể viết ở bất kỳ đâu.

Không những không thể xóa, còn có đủ loại ánh sáng xuất hiện, rất thích hợp để lại tên tuổi của mình ở các địa điểm khác nhau, đơn giản là vật bất ly thân khi đi du lịch.

Lúc này cửa đá đã đóng, Ngô Mặc trái phải nhìn quanh, cuối cùng đi đến bức tường bên trái.

Chương 155

Nhìn vách núi gồ ghề phía trên, cầm xẻng công binh lên là “xoẹt xoẹt” mấy nhát.

Cứng rắn san phẳng một mảng này, để tiện cho cậu viết ký hiệu lên đó.

Vẽ cái quái gì bây giờ?" Ngô Mặc ôm xẻng công binh có chút do dự. "Mình từng đến đây một chuyến?

Không được, quá Low, không có vẻ gì bí ẩn cả.

Lão Trương mỗi lần để lại ký hiệu, người thường nhìn không hiểu, đầy vẻ bí ẩn, gia đây không thể để hắn hơn được." Nghĩ đến Trương Khởi Linh, ý chí thắng thua của tên đàn ông chết tiệt Ngô Mặc lại trỗi dậy.

Hắn thầm nghĩ: "Mình cũng phải làm cái gì đó thật oách, để người ta nhìn là biết ngay mình để lại dấu." Ngô Mặc không còn băn khoăn nữa, cầm bút dạ quang vung tay một cái, bắt đầu vẽ vời nguệch ngoạc lên tường.

Sau một hồi bận rộn, hắn lùi lại một bước, đứng đó ngắm nhìn kiệt tác của mình, gật đầu đầy mãn nguyện.

Miệng không ngừng tán thán: "Không hổ là bổn thiếu gia, chữ đẹp, vẽ cũng đẹp, ừm, được rồi, cứ thế đi." Nói xong, hắn vứt bút lại vào không gian, phủi phủi bụi trên tay.

Lại rút Minh Hồng Đao ra, bước lên cây cầu đá mà hắn đã phải khổ sở lắm mới kiểm tra xong.

Bên cạnh cửa động chỉ còn lại một ký hiệu nhấp nháy sáng, và trên cầu đá đầy rẫy những ngón tay lạc đà khô.

Ngay khi Ngô Mặc đặt chân lên viên gạch cuối cùng, một tiếng "kẽo kẹt" vang lên, như thể đã chạm vào cơ quan nào đó.

Trên mặt đất tế đài đột nhiên nứt ra từng khe nhỏ, từ bên trong chậm rãi nhô lên những người đồng.

Trên cánh tay cong của người đồng là những ngọn đèn dầu.

Đèn dầu đã được thắp sáng, tỏa ra một mùi dầu xác khó ngửi. "Vãi chưởng, ông đây thật sự, lần sau có nói gì thì cũng phải để thêm vài cái khẩu trang hoặc mặt nạ phòng độc vào không gian." Ngô Mặc kéo ống tay áo lên một chút, suýt nữa thì nôn.

Vì vừa rồi hắn đã vã mồ hôi đầm đìa, lại còn liên tục tiếp xúc với lạc đà, mùi trên ống tay áo còn khó ngửi hơn mùi dầu xác nhiều.

Tức đến mức hắn giật phắt ống tay áo xuống, ném thẳng lên mặt cầu.

Chửi đổng nói: "Chả trách cơ quan tượng đá ở cửa lại thiết kế ở rốn, mẹ nó chứ, rõ ràng là nhắc nhở người khác, bên trong mùi khó ngửi quá, bịt mũi cũng vô dụng." Lúc này, tất cả đèn dầu trên tế đài đều được thắp sáng, sáng như ban ngày.

Ngô Mặc định thần lại, bắt đầu quan sát tình hình tế đài.

Chỉ thấy tế đài này được xây dựng rất hoành tráng.

Không giống những kiến trúc khác điêu rồng khắc phượng, sợ người ta không biết thứ đó đáng tiền.

Nơi Ngô Mặc đứng là tầng một của tế đài, không gian rất rộng rãi.

Xung quanh không chỉ có người đồng quỳ gối giơ đèn, mà còn có hai hàng binh sĩ thời Thương Triều đứng thẳng.

Ai nấy đều khoác trọng giáp, tay cầm trường mâu, vẻ mặt trang trọng, vô cùng uy nghiêm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm về phía

Ngô Mặc.

Ngẩng đầu nhìn lên, một con đường nhỏ lát đá xanh, chạy thẳng từ giữa hai hàng binh sĩ đến trung tâm tế đài.

Tế đài cao chín mét, được xây bằng những khối đá lớn, phía trên có dựng một cây cột cờ, không biết dùng để làm gì.

Ở giữa có một bậc thang đủ cho một người đi qua, hai bên bậc thang có những rãnh lõm, bên trong ẩn hiện dấu vết máu.

Ngô Mặc đi vòng quanh tầng dưới tế đài một lúc, phát hiện tế đài tựa vào vách đá, hoàn toàn không có lối ra như hắn tưởng tượng.

Hắn sờ cằm thầm nghĩ: "Không có lối ra?

Sao có thể chứ?

Mấy người Thương Triều này lẽ nào mỗi lần tế tự đều tự giết mình?" "Không đúng, chắc chắn không phải vậy." Ngô Mặc nhanh chóng phủ nhận suy đoán của mình. "Người Thương Triều đi xa vạn dặm đến đây không phải để tìm chết, đằng sau vách đá này chắc chắn có cơ quan, tiện cho họ rời đi sau khi tế tự, chỉ là mình chưa tìm thấy thôi." Theo Ngô Mặc suy đoán, thân phận vu sư rất tôn quý, sẽ không dễ dàng để mình rơi vào hiểm cảnh.

Vậy chỉ có một khả năng, đó là nút cơ quan nằm ở phía trên tế đài, chỉ có vu sư mới có thể kích hoạt.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc cắn răng, quyết định leo lên tế đài xem xét tình hình.

Nhưng vì an toàn, trước khi lên tế đài, Ngô Mặc còn định xem mấy binh sĩ này là sao đã.

Hắn đâu có ngu, kiếp trước bao nhiêu phim ảnh và tiểu thuyết đều viết rồi.

Rất nhiều khi, nhân vật chính vừa làm gì đó, mấy binh sĩ đứng im như pho tượng này sẽ biến dị.

Sau đó đuổi theo nhân vật chính đánh một trận, khiến nhân vật chính chạy như chó, thật là tức chết.

Dù cuối cùng có phản sát được, thì nhân vật chính cũng phải trải qua không ít khó khăn.

Đặc biệt là ở cung Tây Vương Mẫu, mười hai pho tượng vàng kia để lại ấn tượng quá sâu sắc cho hắn.

Dù sao thì mấy cái cục vàng to đùng kia vẫn còn nằm trong không gian của hắn. "Vãi, đây là người thật hay tượng đá vậy?" Ngô Mặc bước đến trước mặt binh sĩ gần nhất, nhìn kỹ một chút.

Phát hiện binh sĩ này căn bản không phải tượng đá điêu khắc mà là người thật.

Hắn dùng ngón tay chọc chọc vào mặt binh sĩ, cảm thấy vẫn còn chút đàn hồi.

Không kìm được lùi lại hai bước, hít một hơi khí lạnh. "Trời đất ơi, mấy thứ này không phải cương thi đấy chứ?" Ngô Mặc nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào mấy binh sĩ này.

Đằng đằng sát khí nói: "Không được, ông đây phải dẹp nguy hiểm từ trong trứng nước, đã vậy mấy thằng cha này giờ không động, thì cứ thế mà đừng động luôn đi." Hắn làm việc thích dứt khoát gọn gàng, đã quyết tâm thì sẽ không chần chừ.

Còn một điểm nữa là, hắn nghĩ nếu thật sự có người đến cứu hắn, vậy gặp nguy hiểm thì sao?

Thà rằng bây giờ hắn giải quyết hết những nguy hiểm phía trước.

Như vậy cũng có thể tránh cho bọn họ xảy ra chuyện, không thể vì mình mà để anh em gặp nguy hiểm được.

Hắn đếm một lượt, ở đây tổng cộng có hai mươi binh sĩ, chia thành hai hàng.

Ngô Mặc xách Minh Hồng Đao, bắt đầu đánh giá binh sĩ đầu tiên trước mặt.

Liếm môi, lẩm bẩm: "Bất kể là cương thi hay cái thứ lộn xộn quái gì, ông đây cứ chém cụt chân mày, xem mày nhảy nhót kiểu gì." Vừa dứt lời, Ngô Mặc bất ngờ vung một đao chém thẳng vào bắp chân binh sĩ đầu tiên. "Xoẹt!" Tay vung đao chém xuống, binh sĩ đổ ập ra sau, giáp trụ va chạm mặt đất phát ra tiếng kim loại.

Đừng thấy binh sĩ này toàn thân giáp trụ, nhưng dưới Minh Hồng Đao, những thứ đó yếu ớt như đậu phụ, dễ dàng bị chém đứt hai chân.

Một chiêu thành công, Ngô Mặc lập tức có thêm tự tin.

Hắn tiện tay vung một đao, lại chém đứt bắp chân của binh sĩ đầu tiên ở bên kia bằng thủ pháp tương tự.

Nhìn mười tám binh sĩ còn lại phía trước, Ngô Mặc bắt đầu bình tĩnh.

Rất nhanh, cái tính 'chó má' trong xương cốt hắn lại trỗi dậy. "Binh sĩ đứng hai bên, vậy con đường ở giữa này có cơ quan không?

Chờ ông đây đi vào giữa, rồi bị chúng nó chém loạn đao mà chết à?" "Hừ, muốn lừa ông đây đi vào à?

Mơ đi." Ngô Mặc hừ lạnh một tiếng, rút móc câu ra, chuẩn bị bắt đầu 'câu cá'.

Hắn như vừa rồi bắt lạc đà, ném phi trảo ra.

Dùng hết sức kéo từng binh sĩ lại, sau đó chém cụt tay chân.

Những binh sĩ này cộng thêm giáp trụ trên người, trọng lượng gần như đều vượt quá 200 cân.

Sau khi giải quyết xong hai mươi binh sĩ, Ngô Mặc đã toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Mồ hôi trên trán như vòi nước chảy ào ào xuống.

Ngay cả người sắt, liên tục làm nhiều việc như vậy cũng mệt như chó.

Ngô Mặc ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

Nhìn lên tế đài, đầy rẫy binh sĩ Thương Triều cụt chân, hắn oán trách: "Vãi chưởng, mấy thứ này nặng vãi, nếu là cục vàng thì ông đây còn chấp nhận, đằng này chẳng phải cái quái gì, lại còn làm ông đây mệt như thằng cháu ba đời, đúng là quá thất đức." Ngô Mặc nghỉ ngơi một lát rồi đứng dậy, tuy nói hắn đã hạ gục hết binh sĩ Thương Triều xuống đất, nhưng vẫn không dám lơ là.

Chương 156

Hắn từng bước di chuyển về phía tế đài, động tác lúc trái lúc phải, sợ dẫm phải cơ quan dưới chân.

Nhưng nếu lúc này có người nhìn thấy động tác của hắn từ phía sau, chắc sẽ tưởng hắn bị liệt.

Cho đến khi Ngô Mặc đặt chân lên bậc thang, vẫn không có bất kỳ trạng thái nào xuất hiện.

Hắn lau mồ hôi trên trán, bực bội nói: "Không phải chứ, vậy ông đây không phải làm không công nửa ngày sao?

Miễn phí giúp chúng nó bắp chân thông khí à?" Đứng trên bậc thang, Ngô Mặc bắt đầu đánh giá tế đài này.

Chỉ thấy giữa tế đài sừng sững một tượng thần chim mặt trời cao ba mét, và cây cột cờ mà hắn vừa thấy ở phía dưới, đang nằm trong móng vuốt của chim mặt trời.

Trên cột cờ treo một dải lụa trắng, trên đó vẽ phù chú, khiến người ta nhìn vào thấy rất quỷ dị.

Bên trái tế đài có ba cái đỉnh đồng cao một mét.

Bên cạnh có một chiếc giường đá, Ngô Mặc dùng đèn pin chiếu vào, phát hiện toàn bộ giường đá có màu đỏ sẫm.

Hắn thoáng suy nghĩ liền hiểu ra, cái này hẳn là vu sư dùng để tế sống người.

Theo tư liệu hắn có được, người Thương thích tế sống.

Họ thường lấy nội tạng của những người được dùng làm vật tế, nấu theo cách chế biến món ăn, rồi dâng lên tiên nhân, cầu mong được tiên nhân phù hộ.

Bên phải có một đài chiêm bốc.

Người Thương kính sợ quỷ thần, từ tế tự cầu thần cho đến cảm mạo phát sốt, bất kể việc gì cũng đều tiến hành chiêm bốc.

Vì vậy trên đài rải rác vài miếng xương bói, hẳn là do vu sư năm xưa để lại.

Toàn bộ tế đài vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức Ngô Mặc còn không tin. "Lạ thật, lẽ nào đây thật sự chỉ là một nơi tế tự bình thường?" Ngô Mặc gãi đầu, vô cùng khó hiểu. "Không lẽ mình căng thẳng quá mức rồi?

Không phải chứ." Hắn chậm rãi đi lên, men theo tế đài bắt đầu tìm xem có cơ quan mật đạo nào không.

Ngô Mặc thậm chí còn thò đầu nhìn vào mấy cái đỉnh đồng vài lần, nhưng vẫn không phát hiện ra cơ quan gì.

Nơi này cho người ta cảm giác chỉ là một địa điểm rất bình thường, không có bất kỳ điểm đặc biệt nào.

Cuối cùng hắn chuyển ánh mắt sang tượng chim thần mặt trời ở chính giữa.

Trong lòng thầm nghĩ: "Người Thương sùng bái thần mặt trời, cho rằng mặt trời được chim mặt trời cõng đi, cho nên cũng coi chim thần mặt trời là thần, hơn nữa còn coi như vật tổ, vậy có khi nào trên người chim thần có động tĩnh gì không?" Hắn lại gần chim thần mặt trời, ngẩng đầu nhìn tượng thần, càng nhìn càng thấy không ổn, đôi mắt kia hình như đang động đậy.

Đúng lúc này, trong mắt chim mặt trời đột nhiên bắn ra một luồng sáng, chiếu thẳng vào Ngô Mặc. "Vãi chưởng, cái quái gì thế này?" Ngô Mặc không kịp phòng bị, vội lùi lại một bước, chật vật né tránh luồng sáng đó.

Cùng với luồng sáng đó, một trận gió lạnh thổi qua, dải lụa trắng trên cột cờ bắt đầu bay phấp phới.

Ngay sau đó, cả hang động vang lên một trận tiếng quỷ khóc sói gào.

Âm thanh này như tiếng quỷ hồn trong địa ngục đang gào thét, khiến người ta nghe mà rợn tóc gáy, toàn thân lạnh toát.

Cùng với âm thanh vang lên, nhiệt độ trong hang động giảm mạnh.

Trên vách tường xung quanh xuất hiện những ngọn lửa ma trơi xanh lè, mang lại cảm giác như đang ở âm phủ địa phủ.

Khi Ngô Mặc nhìn thấy những binh sĩ Thương Triều mà hắn vừa chém đứt bắp chân, giờ xuất hiện dưới hình thức âm binh đi lên tế đài, đầu hắn "ong" lên một tiếng.

Ngọn lửa giận dữ lập tức bùng phát như núi lửa phun trào, từ trong lòng trào ra.

Hắn chửi rủa: "Mẹ nó, mày không phải hành ông đây sao?

Làm ông đây mệt muốn chết, kết quả chém đứt chân có tác dụng quái gì đâu, lừa người quá đáng." Hai mươi âm binh này đi lên, thành kính quỳ bái tượng chim mặt trời.

Nghi lễ này rất cổ xưa, mang một nét đặc trưng.

Ngay sau đó đứng dậy, cơ thể phát ra từng luồng sát khí.

Chúng giận dữ nhìn Ngô Mặc, như thể hắn đã làm điều gì đó kinh thiên động địa, hận không thể diệt trừ hắn cho hả dạ.

Dải lụa trắng như súng lệnh, lại rung động một cái.

Những âm binh này như nhận được lệnh, lũ lượt xông về phía

Ngô Mặc.

Giơ trường mâu trong tay, đâm thẳng vào chỗ hiểm của hắn.

Tục ngữ nói, hai hổ tranh nhau, kẻ dũng thắng.

Trong tình huống một mình đối phó nhiều kẻ địch như thế này, chỉ có thể liều mạng.

Chỉ có như vậy mới có một tia hy vọng thoát thân, nếu không còn chưa đợi đối phương ra tay đã sợ hãi, thứ chờ đợi ngươi chỉ là cái chết thảm. "Mẹ kiếp, ông đây giết chết tụi mày!" Ngô Mặc nghiến chặt răng, nắm chặt Minh Hồng Đao, cũng xông lên.

Hắn giơ đao trong tay, chém thẳng vào đầu âm binh dẫn đầu.

Thật ra Ngô Mặc cũng không biết nên đối phó âm binh thế nào, tuy nói lần trước từng gặp cùng Hắc Nhãn Kính, nhưng lúc đó cả hai đều chưa từng giao chiến với chúng.

Hơn nữa sau khi về, Ngô Mặc đã cố ý tra cứu về sự hình thành của âm binh.

Trong cổ thư có nói chúng là quỷ binh âm gian, phụ trách áp giải quỷ hồn; một thuyết khác thì nói chúng là binh sĩ năm xưa, chỉ là trước khi chết đã được xử lý đặc biệt, hồn phách bị phong trong cơ thể.

Chỉ khi có điều kiện kích hoạt mới xuất hiện, thường dùng để bảo vệ quan quách chủ mộ, hoặc làm lính gác địa cung tiêu diệt đạo mộ tặc.

Một đao chém qua, Ngô Mặc vốn tưởng không có hiệu quả, không ngờ âm binh này yếu ớt đến mức bị hắn chém đứt nửa đầu lâu. "Đao tốt!" Hắn lúc này mới hiểu, Minh Hồng Đao trong tay trời sinh có thể khắc chế tà vật.

Đừng nói là mấy âm binh này, ngay cả quỷ vương cũng có thể đấu một trận.

Nếu không phải sợ dao kéo môi, Ngô Mặc còn suýt nữa hưng phấn hôn lên lưỡi đao một cái. "Ô ngao~" Âm binh này dường như không quan tâm đến hình tượng của mình, đội nửa cái đầu lâu vẫn xông về phía Ngô Mặc.

Một trận đại chiến cứ thế bắt đầu.

Giải Ngữ Hoa và mấy người vẫn luôn men theo dòng sông mà đi, nước sông lạnh thấu xương, đèn pin chiếu lên có thể thấy từng tia khí lạnh.

Nhưng không ai để ý những chuyện đó, bọn họ bây giờ chỉ muốn nhanh chóng tìm được tung tích Ngô Mặc.

Họ cho rằng Ngô Mặc mang theo không nhiều đồ đạc, trong hoàn cảnh này, càng lãng phí thời gian thì càng có thêm một phần nguy hiểm. "Tiểu Ca, chúng ta cứ thế này mà đi tới vô định sao?" Vương Bàn Tử không chịu nổi cái cảm giác nặng nề này, không kìm được mở miệng gọi Trương Khởi Linh đang đi phía trước: "Cái thủy đạo này, phía trước thông đến những nơi khác nhau, chúng ta sẽ không đi ngày càng xa chứ?" Trương Khởi Linh còn chưa kịp mở miệng nói, Hắc Nhãn Kính đã xen vào một câu: "Không đâu." "Hả?" Vương Bàn Tử nghe Hắc Nhãn Kính khẳng định như vậy, nghi hoặc nói: "Hắc gia, sao anh lại chắc chắn vậy?

Ở đây cũng chẳng có ký hiệu gì, lẽ nào anh thật sự biết bói toán sao?" Giải Ngữ Hoa và mấy người cũng chuyển ánh mắt nhìn Hắc Nhãn Kính, họ không hiểu sao tên này lại chắc chắn là hướng này?

Hắc Nhãn Kính nhìn vẻ mặt nghi hoặc của mọi người, khóe miệng nhếch lên một nụ cười gian tà.

Lười biếng thốt ra hai chữ: "Trực giác." Giải Ngữ Hoa vốn tưởng Hắc Nhãn Kính có cao kiến gì, không ngờ tên này lại nói mấy lời vô nghĩa như vậy.

Tức đến mức hắn không kìm được châm chọc: "Vậy Hắc gia không phiền dùng trực giác nói cho tôi biết, tiền thuê nhà của anh khi nào thì đủ?" "Ặc." Khuôn mặt vốn hơi đắc ý của Hắc Nhãn Kính, lập tức cứng đờ.

Hắn cười gượng gạo, quay sang Giải Ngữ Hoa nói: "Hoa gia, đều là anh em tốt cả, lúc này mà nói tiền thì làm tổn thương tình cảm quá phải không?

Anh cũng biết đó, hạt tử gần đây kẹt tiền, không nhận được việc lớn nào, nhất thời không xoay sở được, anh cứ khoan dung cho một thời gian đi." "Đó là chuyện của anh, không liên quan đến tôi." Giải Ngữ Hoa đã sớm không ưa Hắc Nhãn Kính.

Tên này cả ngày lẽo đẽo theo sau Ngô Mặc ăn chực uống chực, còn quá đáng hơn là toàn quẹt thẻ của mình.

Bản thân mình thì vất vả thức đêm họp hành, mà tên khốn này thì hay thật, dẫn Ngô Mặc đi khắp thành chơi bời.

Cái đáng ghét là, tên mù chết tiệt này còn gửi hết ảnh ăn chơi cho mình, nếu lúc đó không phải muốn Ngô Mặc giải khuây, hắn đã sớm ra tay thu dọn tên khốn này rồi. "Ai da, tôi một tên mù, không ai thuê thì kiếm tiền ở đâu ra, lẽ nào dưới đất này còn có thể mọc ra tiền sao?" Hắc Nhãn Kính vừa định giả vờ tủi thân khóc lóc kể khổ với Giải Ngữ Hoa, nhưng chưa kịp nói xong, đột nhiên cảm thấy dưới chân như dẫm phải thứ gì đó, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hắc Nhãn Kính thử dùng chân giẫm một cái, trong mắt lóe lên một tia sáng, ngay sau đó hắn nhanh chóng cúi người, vớt lên một vật từ dưới nước.

Chỉ nhìn một cái liền giơ lên, quay đầu cười tủm tỉm nói với Giải Ngữ Hoa: "Hoa gia, không biết thứ này có đổi được nửa năm tiền thuê nhà không?" "Cái quái gì?" Vương Bàn Tử vừa nghe đến tiền, lập tức hứng thú.

Chương 157

Lắc lắc cái mông to, ngang nhiên đẩy Ngô Tà sang một bên.

Len lén đến sau lưng Hắc Nhãn Kính, thò đầu hỏi: "Hắc gia, anh nhặt được bảo bối gì vậy?" Giải Ngữ Hoa cầm lấy thứ đó từ tay Hắc Nhãn Kính, dưới ánh đèn pin nhìn một cái, lòng liền bình ổn lại.

Trên mặt hắn cũng hiếm hoi nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, cười nhạt nói: "Hắc gia thật là có số, đất bằng cũng nhặt được tiền, vậy thì nửa năm tiền thuê nhà này miễn cho anh." Mấy người còn lại nghe cuộc đối thoại của hai người thì mù tịt, không biết rốt cuộc họ nhặt được thứ gì? "Hoa gia, rốt cuộc là thứ gì vậy?

Sao lại đáng giá nửa năm tiền thuê nhà?" Vương Bàn Tử tò mò muốn chết, cứ thò đầu thò cổ ra muốn nhìn rõ xem trong tay Giải Ngữ Hoa rốt cuộc là thứ gì?

Giải Ngữ Hoa đưa thứ trong tay đến trước mặt Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử nhìn xong liền ngây người.

Hắn chớp mắt nhìn Giải Ngữ Hoa, vô cùng khó hiểu nói: "Không phải, đây chẳng phải một đồng xu bình thường sao?

Sao lại đáng tiền?

Là vì trong cổ mộ này chưa thấy thứ này sao?

Lẽ nào đây là của hiếm à?" "Đây là Tiểu Mặc, phải không?" Ngô Tà phản ứng rất nhanh.

Hắn vươn tay lấy đồng xu, xem niên đại trên đó, vẻ mặt hớn hở nói với Giải Ngữ Hoa: "Đây là tiền sản xuất năm ngoái, ở đây mấy chục năm không có ai vào, nhất định là Tiểu Mặc để lại, thằng nhóc thối này từ nhỏ đã thích dùng đồng xu để quyết định, xem ra chúng ta quả nhiên không đi nhầm đường." Vương Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, vỗ đùi cái bốp, khen ngợi: "Không hổ là huynh đệ của tôi, thật là đại gia, ném đồng xu làm ký hiệu, đúng là quá tài năng!" A Ninh nghe mà trợn trắng mắt muốn lộn cả tròng.

Cô ta nghĩ đến Ngô Mặc ngay cả đi xe của mình còn tiếc tiền xăng, trong đầu thật sự không thể nghĩ ra, tên này lại hào phóng ném tiền làm ký hiệu ư?

Hừ, biết đâu hắn dùng tiền này làm gì khác.

Có lẽ thật sự là duyên phận giữa những kẻ nghèo, hoặc cũng có thể là ý trời.

Ai có thể ngờ được, đồng xu Ngô Mặc dùng để chọn cửa động, lại cứ thế bị Hắc Nhãn Kính phát hiện ra?

Chuyện tưởng chừng như mò kim đáy bể này, cứ thế diễn ra một cách quỷ dị.

Ngô Mặc cũng không ngờ, nếu lúc đó hắn quay đầu đi ngược lại một đoạn.

Chỉ cần tìm kiếm kỹ một chút, sẽ phát hiện ra con đường thoát thân này không xa phía trước.

Nhưng mọi chuyện không có nếu như, chỉ có thể cảm thán một câu: "Thời thế, mệnh số!" Nhìn vẻ mặt hớn hở của Ngô Tà, Trương Khởi Linh khẽ thở phào nhẹ nhõm đến mức không nghe thấy.

Mặc dù hắn không giỏi biểu lộ cảm xúc, nhưng khi biết tin tức của Ngô Mặc, trong lòng Trương Khởi Linh vẫn cảm thấy một chút nhẹ nhõm.

Biết rõ Ngô Mặc từng xuất hiện ở đây, Giải Ngữ Hoa và nhóm người như được tiêm huyết gà, ai nấy đều tràn đầy tinh thần.

Tuy nhiên, khi họ đi chưa được vài mét, trước mắt xuất hiện hai cửa động, chặn lại mấy người.

Trương Khởi Linh quan sát xung quanh hai cửa động một lượt, không phát hiện bất kỳ ký hiệu nào.

Hắn trầm tư một lát, ngẩng đầu nhìn Giải Ngữ Hoa và những người khác, khẽ lắc đầu. "Lạ thật, thằng nhóc thối này vào cửa động nào?" Ngô Tà không cam lòng, lại kiểm tra một lần nữa, vẫn không phát hiện ra ký hiệu nào.

Hắn khẽ nhíu mày, nhìn hai cửa động mà rơi vào suy tư. "Thiên Chân, Bàn gia hỏi mày, hai cái cửa động này, nếu là mày, mày chọn cái nào?" Vương Bàn Tử đảo mắt một vòng, túm lấy Ngô Tà đang băn khoăn hỏi: "Mày đừng nghĩ nhiều, dựa vào bản năng trả lời Bàn gia, nhanh lên." "Tôi?" Ngô Tà ngơ ngác nhìn Vương Bàn Tử, không hiểu ý nghĩa câu hỏi của hắn. "Đúng, đừng lề mề, chính là mày." Vương Bàn Tử chỉ vào hai cửa động, mặt nghiêm túc nói: "Bây giờ phía sau có yêu quái đuổi chúng ta, phía trước chỉ có hai cửa động này, nói đi, mày chọn cái nào?" Ngô Tà nhìn cửa động, tưởng tượng cảnh Vương Bàn Tử nói.

Trong chớp mắt, hắn chỉ vào cửa động bên phải, trầm giọng nói: "Bên phải, khi gặp nguy hiểm, nếu không rõ đường phía trước, tôi sẽ theo thói quen dựa vào bên phải để thoát thân." "Được rồi." Vương Bàn Tử vỗ tay một cái, quay sang Giải Ngữ Hoa và mấy người nói: "Mấy anh em, đừng bàn nữa, đi bên trái." "Thằng béo chết tiệt, mày có ý gì?" Ngô Tà tóm lấy Vương Bàn Tử.

Mắt trợn tròn, tức tối hỏi: "Mày coi tao là công cụ lựa chọn à?" "À, đúng rồi." Vương Bàn Tử gật đầu.

Vỗ vỗ vai Ngô Tà, nghiêm túc hẳn hoi nói: "Thiên Chân, mày phải tự hiểu về bản thân mình đi, cái nơi mày chọn có lần nào không nguy hiểm dị thường đâu?

Tin Bàn gia đi, Tiểu Mặc chắc chắn đi bên trái." "Hahahahaha." Hắc Nhãn Kính cười đến run cả người, thấy Ngô Tà cái vẻ ấm ức kia, hắn thấy lòng sảng khoái hẳn. "Tại sao?" Ngô Tà không tin Vương Bàn Tử lại hiểu Ngô Mặc hơn mình.

Nắm lấy áo hắn, nhất quyết bắt hắn nói ra nguyên nhân, truy vấn: "Mày dựa vào cái gì mà cho rằng Tiểu Mặc sẽ chọn bên trái?" "Vì Tiểu Mặc thích bên trái." Chưa đợi Vương Bàn Tử trả lời, Giải Ngữ Hoa khẽ cười một tiếng, chen lời: "Trong tình huống có nhiều lựa chọn, hắn sẽ bắt đầu từ bên trái, theo lời hắn nói thì là nam trái nữ phải." Ngô Tà: "..." Mọi người bàn bạc một lát, cuối cùng vẫn quyết định đi bên trái.

Trừ Ngô Tà còn hơi ấm ức, những người còn lại đều đầy tự tin.

Rất nhanh thực tế chứng minh, Giải Ngữ Hoa nói không sai, Ngô Mặc thật sự đi bên này.

Khi họ phát hiện xương sọ bị giẫm nát khắp nơi trong màn sương mù, cùng với dấu giày rõ ràng trên đó, đồng thời bắt đầu tăng tốc bước chân.

Cứ thế, họ men theo lộ trình Ngô Mặc đã đi, thẳng đến dưới cổng đá có tên "U Đô".

Giải Ngữ Hoa suốt đường đều quan sát tình hình xung quanh, sợ phát hiện dấu vết giao chiến.

Nhưng cho đến đây, vẫn không phát hiện dấu vết chiến đấu nào.

Điều này khiến hắn đang lo lắng trong lòng hơi thả lỏng, nhưng ngay sau đó lại lập tức bắt đầu lo lắng.

Vì hắn với kinh nghiệm phong phú biết rằng, ở nơi như thế này nếu ban đầu rất yên tĩnh, thì phía sau thường sẽ rất nguy hiểm.

Giải Ngữ Hoa không còn do dự, nhấc chân đi thẳng vào cổng đá.

Hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng đuổi kịp Ngô Mặc, theo tính toán thời gian, khoảng cách giữa họ đã rất gần rồi. "Đi thôi." Hắc Nhãn Kính tiêu sái ném một điếu thuốc vào miệng.

Sau đó vẫy tay với Ngô Tà và mấy người, cười tủm tỉm nói: "Hoan nghênh quý vị đến U Đô, xin xếp hàng ngay ngắn, từng người theo bước chân của tôi, tuyệt đối đừng để lạc đội nhé." Mấy người còn lại, không ai thèm để ý lời hắn.

Ai nấy đều mặt không biểu cảm bước nhanh vài bước, khi đi qua hắn còn cố ý tránh xa một chút, như thể sợ bị hắn lây bệnh gì đó.

Men theo con đường núi mà đi, thẳng đến trước cánh cửa đá. "Dừng lại." Giải Ngữ Hoa vẫy tay một cái, mấy người đều dừng bước.

Cảnh giác nhìn hai hàng tượng đá phía trước, cùng với hai cánh cửa lớn đóng chặt.

Trong động quanh năm không thấy dương khí, vốn đã âm lạnh dị thường, bây giờ lại xuất hiện một đội âm binh, lúc này đã trở thành nơi cực âm cực hàn.

Tình huống này cực kỳ có lợi cho âm binh, có thể khiến sức mạnh và năng lực của chúng tăng gấp bội.

Vì âm binh trước khi chết, đều là những binh sĩ ưu tú được vu sư tinh chọn kỹ lưỡng.

Do đó chúng không chỉ có sức chiến đấu xuất sắc, mà còn phối hợp vô cùng ăn ý.

Chúng dùng trận pháp bao vây Ngô Mặc, chỉ cần một kẻ bị chém ngã, một âm binh khác lập tức nhanh chóng xông lên bù vào, thề phải vây khốn Ngô Mặc đến chết ở giữa. "Vãi chưởng, không nói võ đức gì cả, nhiều người thế này mà đánh hội đồng tao một mình à?" Ngô Mặc hiểu rõ điểm mấu chốt của đánh hội đồng, đó là tóm lấy một người mà chém cho đến chết.

Chỉ cần mày không sợ chết, cách này thường có thể dọa lùi những người khác.

Nhưng có một điều kiện tiên quyết, đó là chiêu này chỉ có tác dụng với người.

Bây giờ những kẻ này đều là âm binh đã mất đi nhân tính, căn bản không quan tâm sợ hãi hay không sợ hãi.

Chỉ cần không bị chém thành từng mảnh, chúng sẽ bất chấp tất cả mà xông lên.

Ngô Mặc vừa chém đứt cánh tay một âm binh, sau lưng một luồng gió độc ập tới.

Một âm binh khác nhân cơ hội này, trường mâu đâm thẳng vào sau lưng Ngô Mặc.

Nếu nhát này mà đâm trúng, chắc Ngô Mặc cũng chẳng cần chiến đấu nữa, trực tiếp ở lại đây gia nhập tổ chức mới luôn đi.

Ngô Mặc lòng dạ độc ác, trực tiếp tóm lấy âm binh phía trước, xoay người một cái, dùng nó làm khiên chắn, ngang nhiên đỡ đòn này.

Đồng thời nhấc chân đá thẳng vào bụng đối phương, khiến âm binh đó bay xa vài mét.

Ngô Mặc vừa chiến đấu vừa chú ý tình hình xung quanh.

Ngay cả trong tình huống này, hắn vẫn tin rằng trên tế đài chắc chắn có cơ quan.

Hắn đoán chừng là lúc lên tế đài bước chân không đúng, nên mới kích hoạt cơ quan, khiến những âm binh này xuất hiện.

Khi âm binh ngày càng hung hãn, Ngô Mặc cũng chẳng thèm để ý đến quy tắc gì nữa, mọi loại chiêu thức 'thất đức' đều được tung ra.

Dù cho dùng 'khỉ trộm đào' (đá hạ bộ) đối với âm binh không có tác dụng, nhưng đao chém đùi thì vẫn dùng tốt chứ?

Những âm binh này có kẻ bị chém mất nửa đầu, có kẻ lê lết một chân, có kẻ thì mất cả tay, nhưng chúng vẫn cứ bám riết Ngô Mặc không buông.

Chương 158

Cái thế đó như thể nghìn năm chưa từng ăn món ngon, vừa gặp là sống chết cũng muốn nếm thử một lần. "Thế này không được, cứ tiếp tục thế này, ông đây cũng sẽ bị chúng nó hành đến chết." Ngô Mặc càng đánh càng bình tĩnh, hắn vừa chống đỡ công kích của âm binh, vừa suy nghĩ làm sao để thoát khỏi đây.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, cây cột cờ trong tay chim thần mặt trời chỉ cần rung động một cái, những âm binh kia liền như được tiếp thêm sức mạnh mới. "Vãi chưởng, cái cột cờ rách nát gì thế này, mẹ nó chứ, đây là chiêu hồn phiên mà." Ngô Mặc chợt tỉnh ngộ, thứ này chính là dùng để triệu hồn.

Hắn thầm chửi một tiếng, "Mẹ kiếp, mày làm ông đây không yên, ông đây đốt cái cột rách này của mày." Nghĩ đến đây Ngô Mặc không còn do dự, hắn từng bước lùi lại, dần dần tiến gần chim mặt trời.

Thấy còn cách khoảng hai mét, hắn chớp lấy cơ hội, bay người lên.

Chân đạp thẳng lên đầu âm binh, một cú nhảy vọt thẳng đến đầu chim thần mặt trời.

Tượng chim thần mặt trời bằng đồng này dường như là sinh vật thật, hình như có cảm giác gì đó, miệng phát ra một tiếng kêu chói tai.

Âm binh phía dưới nghe thấy tiếng kêu, như thủy triều xông đến đây, muốn lôi Ngô Mặc xuống khỏi tượng chim thần mặt trời. "Muốn bắt ông đây à, mơ đi." Ngô Mặc cưỡi trên tượng thần, một cước đá bay một âm binh xuống.

Nhìn dải lụa triệu hồn trên cột cờ, hắn cười nhe răng nói: "Mày không rung động sao?

Ông đây đốt mày thành tro bụi." Hắn từ trong không gian lấy ra cái bật lửa do hệ thống thưởng, vươn tay trực tiếp nắm lấy cột cờ, chĩa ngọn lửa bật lửa vào dải lụa triệu hồn bắt đầu đốt.

Mà này, đồ hệ thống thưởng quả nhiên không phải đồ thường.

Cái bật lửa này dễ dàng đốt cháy dải lụa triệu hồn. "Cái bật lửa này đã bá đạo thế này, vậy cái gạt tàn thuốc không lẽ cũng có ích sao?" Ngô Mặc vuốt vuốt cằm, bắt đầu suy nghĩ, cái gạt tàn thuốc có thể làm gì?

Trong chớp mắt, trên cột cờ lửa bùng lên, trong dải lụa triệu hồn cư nhiên hiện ra các loại bóng đen giãy dụa.

Tiếng gào thét không ngừng, âm binh trong động cũng ngửa mặt lên trời gào thét, cùng với bóng ma trong dải lụa triệu hồn tranh nhau hưởng ứng.

Lửa càng lúc càng lớn, dải lụa triệu hồn đã bị cháy mất một nửa.

Âm binh như mất đi nguồn sức mạnh, từng kẻ bò lết trên mặt đất không ngừng giãy giụa.

Tục ngữ nói thừa thắng xông lên, Ngô Mặc vừa định nhảy xuống chém chúng thành từng mảnh, đột nhiên nghĩ đến con chim thần mặt trời mà hắn đang cưỡi hình như không bình thường.

Nếu không phải mắt của tên này bắn ra ánh sáng, những âm binh này cũng sẽ không đột nhiên sống lại.

Hắn nhảy tới một cái, nắm lấy đầu chim, nghiêng đầu chuẩn bị xem xét, rốt cuộc mắt con chim này là sao? "Ái, đây là bảo thạch sao?" Ngô Mặc nhìn một cái, hai mắt lập tức sáng rực.

Hắn liếm môi, lẩm bẩm: "Thứ này là đồ thời Thương Triều đó, hoàn toàn khác với mấy món trang sức bây giờ, chắc chắn đáng tiền lắm, vất vả một hồi lớn, ông đây không thể về tay trắng được." Nghĩ đến đây, hắn vứt Minh Hồng Đao vào không gian, từ bên trong lấy ra một con dao găm bình thường, bắt đầu hăm hở 'thử nghiệm' với mắt chim.

Còn về con dao găm Giải Ngữ Hoa tặng hắn, hắn tiếc không dám dùng ở đây.

Nhưng Ngô Mặc thử cạy vài lần, mắt chim này như thể khảm sâu vào tượng đá đồng, căn bản không cạy ra được. "Ông đây còn không sửa được mày à?" Ngô Mặc không tin tà, đối với hắn mà nói, chỉ cần cuốc tốt thì không có góc tường nào không đào đổ được.

Hắn đảo mắt một vòng, lấy cái gạt tàn thuốc ra.

Cầm cái gạt tàn thuốc không biết làm bằng chất liệu gì đó, hắn cười gian một tiếng. "Hắc hắc, ông đây còn có vũ khí bí mật, hôm nay nếu không móc được mắt mày ra, ông đây theo họ Thái, sau này đổi tên là Thái Mặc." Hắn đặt dao găm vào mép nhãn cầu, lấy cái gạt tàn thuốc làm búa, dùng sức đập mạnh vào cán dao.

Liên tục vài nhát, liền nghe thấy tiếng "cộp" nhỏ, nhãn cầu thần chim thật sự bị hắn cạy xuống.

Làm y hệt, Ngô Mặc lại cạy nốt con mắt còn lại.

Đặt hai nhãn cầu vào lòng bàn tay, trong lòng hắn vui sướng khôn tả.

Không kìm được cảm thán: "Đồng tử, ta thật sự đã oan uổng ngươi, hóa ra mỗi phần thưởng ngươi phát ra đều có ích." Ngay khi hắn vừa ném nhãn cầu vào không gian, phía sau tế đài ở vách đá truyền đến tiếng cơ quan "kẽo kẹt" khởi động.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên vách đá xuất hiện một thông đạo, bên trong thông đạo tối đen như mực, không biết dẫn đến đâu. "A a, mình quả nhiên là thiên tài, biết ngay đây chắc chắn có thông đạo cơ quan mà." Ngô Mặc nhìn lối vào thông đạo, vẻ mặt đắc ý.

Nếu bỏ qua hình tượng của hắn lúc này, thì cũng khá có khí chất mưu tính.

Nhưng vấn đề là hắn bây giờ quần áo rách nát.

Áo trên phía sau bị vuốt nhọn của âm binh xé thành từng mảnh vải, lưng thậm chí còn rỉ ra những giọt máu.

Quần dài đã biến thành quần cộc.

Cũng không biết là tên âm binh thất đức nào, nằm trên đất mà cũng không yên, ngang nhiên xé rách nửa ống quần của hắn.

Nhìn lên nữa, tóc bị mồ hôi làm ướt sũng, từng lọn bám chặt vào da đầu.

Trong đó có một sợi kiên cường dựng đứng ở chính giữa, nhìn qua trông dở dở ương ương chẳng khác gì gà trụi lông.

“Hoa gia, chuyện gì vậy?” Vương Bàn Tử đứng phía sau, nhất thời không nhìn rõ tình huống phía trước, liền hỏi Giải Ngữ Hoa: “Sao rồi, phía trước có cơ quan à?” Giải Ngữ Hoa dừng lại, nhẹ giọng nói: “Phía trước có một hàng tượng đá, không biết có cơ quan gì không?

Mọi người cẩn thận một chút, đừng chạm lung tung.” “Yên tâm đi Hoa gia, anh em bọn tôi ai cũng là lão làng rồi, sao có thể mắc phải sai lầm sơ đẳng đó chứ?” Vương Bàn Tử nói với vẻ không quan tâm: “Hơn nữa, các người cũng nghĩ mà xem, thằng nhóc đó đã đi đường này, chứng tỏ nó đã vào sau cánh cổng đá rồi.

Nó làm được, chẳng lẽ bọn tôi ở đây, trừ Thiên Chân ra, ai cũng là lão làng, lại không bằng cái thằng nhãi ranh đó sao?” Giải Ngữ Hoa vốn luôn cẩn thận, nghe Vương Bàn Tử nói xong, trầm tư một lát.

“Bàn Tử cậu nói không sai, nhưng cánh cổng đá đã đóng lại, chứng tỏ cơ quan đã được kích hoạt trở lại, vẫn nên cẩn thận thì hơn.” “Hoa gia, anh lúc nào cũng quá cẩn thận.” Vương Bàn Tử chen qua người Giải Ngữ Hoa, miệng nói: “Theo lời huynh đệ của tôi mà nói, nhìn anh cứ như mệt mỏi lắm vậy, tuy nói cẩn thận không mắc lỗi lớn, nhưng cứ căng thẳng mãi thế, người sống còn có ý nghĩa gì nữa?” “Hừ, chẳng lẽ còn muốn Tiểu Hoa giống như mày à?” Ngô Tà hừ một tiếng.

Vương Bàn Tử cứ “đấu võ mồm” với hắn suốt đường, suýt nữa làm hắn tức chết.

Dù là huynh đệ sống chết, nhưng miệng mồm thì không thể chịu thiệt.

Lúc này có cơ hội đáp trả vài câu, sao mà không nói chứ?

Hắn nhìn bóng lưng Vương Bàn Tử, bực bội nói: “Thấy cái gì có tiền là cứ đi chạm vào, rồi bị người ta rượt chạy khắp địa cung sao?” “Mày không hiểu đâu, Bàn gia đang làm việc tốt đấy.” Vương Bàn Tử vừa nói vừa nhanh chân đi vài bước đến cạnh tượng đá.

Hắn nhìn những pho tượng được khắc sống động như thật, nói: “Mấy cái thứ này làm cứ như người thật vậy, vừa nãy Bàn gia còn tưởng mấy thứ này là tượng ngọc nhân dũng trong Cung điện Tây Vương Mẫu chứ.” Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính hai người lao thẳng đến cánh cổng đá.

Họ quan sát trên dưới một lát, dùng vai đẩy mạnh cánh cổng, thử xem có thể đẩy ra không.

Nhưng dù hai người dùng sức thế nào, cánh cổng đá vẫn không hề nhúc nhích.

“Hoa gia, không ăn cơm à?” Hắc Nhãn Kính nhìn Giải Ngữ Hoa, cười cợt nói: “Trong túi tôi có cơm rang thịt băm ớt xanh đấy, vừa rẻ vừa tiện, thế nào, có muốn một hộp không?” “Hắc gia cứ giữ mà ăn đi.” Giải Ngữ Hoa trừng mắt nhìn hắn một cái.

Rồi quay người đi về phía tượng đá, chỉ để lại một mình Hắc Nhãn Kính đứng canh cổng đá, gõ gõ đập đập xem có cơ quan gì không.

Trương Khởi Linh quan sát bức tượng đá đầu tiên bên trái.

Với kinh nghiệm phong phú, hắn nhanh chóng phát hiện ra những tượng đá này có lỗ tai và lỗ mũi thông suốt.

Hắn thử dùng ngón tay cắm vào, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

“Tiểu Ca, anh phát hiện ra gì rồi?” Ngô Tà đi tới, thấy ngón tay Trương Khởi Linh vẫn còn cắm trong lỗ, liền hỏi: “Ủa, chẳng lẽ cơ quan có liên quan đến mấy cái lỗ này à?” Trương Khởi Linh gật đầu, rồi lại chầm chậm lắc đầu.

Chỉ có Ngô Tà mới hiểu được ý hắn, đổi sang người khác, chắc là sẽ bị hành động của hắn làm cho chóng mặt.

Ngô Tà từ Trương Khởi Linh biết được, lỗ trên tượng đá có lẽ chính là cơ quan, điều này khiến hắn lập tức tỉnh táo lại.

Hắn bắt đầu kiểm tra những bức tượng ở hàng khác.

“Tiểu Ca, anh mau lại đây.” Khi Ngô Tà đứng trước bức tượng đá thứ tư đếm ngược từ bên trái, đột nhiên phát hiện vị trí rốn của bức tượng này hình như bị thứ gì đó bịt kín.

Hắn vội vàng gọi Trương Khởi Linh bên cạnh: “Chỗ này hình như bị bịt rồi.” Tiếng gọi này lập tức thu hút sự chú ý của vài người.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử đều xúm lại, nhất thời mọi người vây Ngô Tà và bức tượng đá ở giữa.

“Tiểu Ca, anh xem, chính là chỗ này.” Ngô Tà chỉ vị trí lỗ rốn của tượng đá cho Trương Khởi Linh, trầm giọng nói: “Em không dám tùy tiện động vào, anh xem có phải cơ quan không?” Khi Trương Khởi Linh dùng “phát khâu chỉ” (ngón tay dò mộ) moi ra một nửa chiếc đũa từ trong lỗ, mọi người lập tức im lặng như tờ.

Ngay cả Vương Bàn Tử, người vốn lanh mồm lanh miệng, lúc này cũng không biết nên nói gì.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm chiếc đũa, suy nghĩ một lát, không do dự nữa, trực tiếp đưa phát khâu chỉ trở lại vào lỗ.

Dựa vào cảm giác truyền đến từ đầu ngón tay, hắn liên tục điều chỉnh vị trí.

Rất nhanh sau một tiếng động cơ quan, cánh cổng đá lại được mở ra.

Chương 159

“Khụ!” Nhìn cánh cổng đá đã mở ra, Vương Bàn Tử khẽ ho một tiếng, ngần ngừ nói: “Anh em ơi, tôi có một vấn đề, không biết ai có thể giải đáp giúp không?” Không đợi ai mở miệng, Vương Bàn Tử tiếp tục nói: “Thằng nhãi ranh Ngô Mặc đó, cái đầu nó rốt cuộc mọc kiểu gì vậy?

Tiểu Ca từ nhỏ đã luyện phát khâu chỉ, thế mà lại bị nó dùng đũa thay thế?

Cái mẹ nó chứ, đây là chuyện người bình thường có thể nghĩ ra sao?” Nói xong hắn nhìn Ngô Tà, vẻ mặt khó hiểu: “Thiên Chân, chẳng lẽ tổ tiên nhà mày chôn lệch hướng, nên mới sinh ra cái thằng ôn con này hả?” Ngô Tà: “...” Trương Khởi Linh tay trái cầm nửa chiếc đũa, chầm chậm giơ tay phải lên.

Hắn nhìn ngón trỏ và ngón giữa, nhất thời không biết đang nghĩ gì.

Giải Ngữ Hoa cũng có chút bất lực, bây giờ anh rất muốn biết một chuyện, đó là trong ba lô của Ngô Mặc rốt cuộc đựng những thứ lộn xộn gì?

Rốt cuộc là nó đi trộm mộ, hay là đi chơi vậy?

Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính không sao kìm nén được.

Không nói gì khác, chỉ riêng cái vẻ mặt cạn lời của Trương Khởi Linh cũng đủ khiến hắn cười nửa năm rồi.

Lúc này hắn bắt đầu có chút mong chờ, không biết phía trước Ngô Mặc lại làm trò con bò gì đang chờ bọn họ đây?

A Ninh khoanh tay đứng phía sau, trong lòng có chút bất lực.

Suốt chặng đường này, cô đã quen dần với những chuyện kỳ quái.

A Ninh coi như đã hiểu rõ, thằng cha Ngô Mặc này không phải người bình thường, hoàn toàn không thể dùng lẽ thường mà phán đoán.

Khi họ đi qua cánh cổng đá, một mùi hôi thối khó ngửi xộc thẳng vào mặt, làm vài người không kịp đề phòng mà bị sốc.

May mắn là trước khi xuống, để phòng ngừa bất trắc, trong túi họ đều có mặt nạ phòng độc.

Sau khi đeo mặt nạ vào, họ mới bắt đầu quan sát tình hình trước mắt.

Họ ngay lập tức phát hiện ra một cái hố lớn.

Nhưng chưa kịp đi tới, Giải Ngữ Hoa vô tình liếc nhìn bức tường.

Chỉ một cái liếc đó, anh đã nhận ra có gì đó không đúng.

Vội vàng mở miệng nói: “Khoan đã, tắt hết đèn pin đi, nhìn sang bức tường bên trái.” Mọi người không hiểu, nhưng vẫn tắt đèn pin.

Nhất thời trong động tối đen như mực, còn trên bức tường bên trái lại xuất hiện một hàng tranh vẽ và một dòng chữ.

Giải Ngữ Hoa và vài người bước nhanh đến chỗ bức tường.

Khi họ nhìn những bức tranh và dòng chữ trên tường, trong đầu chỉ có một suy nghĩ.

Đó là Ngô Mặc tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt, nếu không mấy người bọn họ nhất định sẽ xúm lại đánh cho nó một trận, để nó hiểu rõ một điều: “Láo là phải trả giá!” Trên bức tường bên trái, năm nhân vật Q-version được vẽ bằng bút dạ quang, mỗi người đều sống động như thật, rõ ràng dễ thấy.

Chỉ thấy người thứ nhất tay cầm một lá bài, tay phải bịt mũi, có thể dễ dàng nhận ra người này đang nhìn chằm chằm bức tượng thứ hai với vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Nhân vật thứ hai trên mặt vẽ một cặp kính đen to đùng, trên đầu đặt một chiếc giày, đang ôm chân cười rất đắc ý.

Nhân vật thứ ba vẻ mặt ngơ ngác đáng yêu, một chữ "Nghèo" to tướng dán trên đầu.

Nhân vật thứ tư mặc bộ đồ liền thân có mũ, biểu cảm bình tĩnh, chỉ có trên miệng vẽ một cái khóa kéo to tướng.

Nhân vật thứ năm bụng to tròn, tay phải ôm một thỏi vàng, khóe miệng chảy nước dãi.

Và ở phía trước nhất của năm nhân vật Q-version này, vẽ một nhân vật nhỏ bé đang quay đầu cười toe toét, làm dáng ngón tay hoa lan, kiễng chân.

Điều đáng ghét hơn là bên cạnh bức vẽ này, có một hàng chữ lớn viết bằng nét rồng bay phượng múa: "Mau đến đây, mau đến đây đuổi theo ta!" Phải nói là Ngô Mặc vẽ thật sự rất hình tượng, quả nhiên đã thể hiện được hết đặc điểm của từng người.

Chẳng trách nó có tài này, hồi trước ở đoàn làm phim rảnh rỗi, nó đã đặc biệt học vài kiểu vẽ truyện tranh từ người khác.

Lúc đó cũng chỉ để giết thời gian, chưa từng nghĩ có ngày sẽ áp dụng vào việc này.

A Ninh đứng phía sau nhìn thấy bức vẽ và lời nhắn này, cuối cùng cũng không thể kìm nén được cảm xúc của mình nữa, cô lập tức ngồi thụp xuống.

Bất chấp mùi hôi thối nồng nặc trong động, cô tháo mặt nạ phòng độc ra, bịt miệng, suýt chút nữa bật khóc vì cười.

Cô nằm mơ cũng không ngờ, có một ngày lại nhìn thấy những nhân vật hoạt hình phiên bản hiện đại trong một ngôi mộ có từ mấy nghìn năm trước.

Đặc biệt là câu nói cuối cùng, cô thử đặt mình vào Ngô Mặc.

Rõ ràng có thể cảm nhận được cái giọng điệu cà khịa, trơ trẽn đến tận xương tủy đó.

Hắc Nhãn Kính gần như cười đứt hơi.

Hắn căn bản không để ý Ngô Mặc vẽ mình thành cái dạng gì, chỉ là cảm thấy những bất ngờ Ngô Mặc mang lại cho hắn thực sự quá lớn, quá nhiều.

Lúc này hắn bắt đầu có chút mong chờ, không biết phía trước Ngô Mặc lại làm trò con bò gì đang chờ bọn họ đây?

"Khụ!" Vương Bàn Tử nhìn hình tượng Q-version của mình, không nhịn được ho khan một tiếng.

Hắn đề nghị: "Anh em ơi, hay là bọn mình quay đầu về đi, tôi thấy thằng nhóc này chơi vui quá rồi." Lời đề nghị của Vương Bàn Tử, suýt chút nữa khiến ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng muốn gật đầu.

Khoảnh khắc này, trong đầu anh chợt lóe lên một ý nghĩ — hay là bỏ luôn cái thằng nhãi ranh này đi nhỉ?

Ngô Tà gần như tức chết, nếu đây không phải em trai ruột của mình, hắn thậm chí đã muốn quay đầu bỏ đi rồi.

Chủ yếu là chưa từng thấy Ngô Mặc nào lại vô đức như vậy, cái chữ "Nghèo" vẽ còn to hơn cả người hắn.

Trong số những người này, chỉ có Trương Khởi Linh vẫn giữ vẻ mặt không biểu cảm, vô cùng trấn tĩnh.

Đương nhiên, nếu bỏ qua việc trong lòng bàn tay hắn, chiếc đũa kia lại vô tình gãy làm đôi một lần nữa.

Điều đó cũng phù hợp với hình tượng cao lãnh quen thuộc của hắn.

Phải mất một lúc lâu, vài người mới miễn cưỡng kìm chế cảm xúc, bật đèn pin lên.

Khó khăn lắm mới rời mắt khỏi bức tranh, họ bắt đầu quan sát lại tình hình trong động.

“Mẹ kiếp, cái thằng vô đức này.” Vương Bàn Tử vừa đi vài bước về phía trước, vừa lẩm bẩm chửi rủa: “Sau này ai mà vào đây, thấy cái bức tượng này, Bàn gia tôi còn mặt mũi nào nữa?” Giải Ngữ Hoa khẽ thở dài, anh bây giờ thực sự rất hiểu cảm giác của Ngô Nhị Bạch và Giải Liên Hoàn.

Thằng nhóc Ngô Mặc này thật sự quá đáng ghét rồi.

Ở một nơi nguy hiểm như vậy, nó không nghĩ đến việc nhanh chóng thoát thân, vậy mà còn rảnh rỗi vẽ truyện tranh lên tường sao?

Bút dạ quang từ đâu ra?

Dây thần kinh não của nó làm bằng xi măng cốt thép à?

Trong số mọi người, chỉ có Hắc Nhãn Kính là không thể kiểm soát biểu cảm trên mặt, cười lộ cả hàm răng trắng toát.

Trong lòng hắn cũng nảy ra một suy nghĩ.

Có lẽ việc đúng đắn nhất mình làm trong đời này, chính là nhận lời làm việc cho A Ninh, rồi tình cờ gặp Ngô Mặc ở viện điều dưỡng Golmud.

Vốn dĩ Ngô Tà rất tự trách, cảm thấy mình quan tâm Ngô Mặc chưa đủ.

Đến nỗi hắn nảy sinh ý định muốn bù đắp cho Ngô Mặc, chăm sóc nó thật tốt.

Nhưng bây giờ thì sao?

Đậu má nó chứ, cái thằng em này ai thích thì nhận, hắn chịu không nổi nữa rồi, ai bảo anh nó nghèo quá chứ.

“Cái gì đây?” Vương Bàn Tử đang bực bội, nhưng khi hắn đi đến bên miệng hố thì lập tức đứng sững lại.

Không thèm mắng Ngô Mặc nữa, vội quay đầu gọi Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca, các anh mau lại đây xem, đây là quái vật gì?” Trương Khởi Linh nhanh chân đi vài bước, trực tiếp đến bên miệng hố.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, khi nhìn rõ trong hố đầy những khối thi thể quái vật màu xanh lục, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cùng vài người cũng vội vàng đi tới.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào trong hố, lập tức hít một hơi khí lạnh.

“Chẳng trách hôi thối thế này, hóa ra là do thứ này bốc ra.” Vương Bàn Tử đeo mặt nạ phòng độc, nói chuyện ồm ồm: “Nhưng đây là quái vật gì?

Sao lại xanh lét cả vậy?” Trương Khởi Linh nhìn thẳng vào trong hố, vẻ mặt ngưng trọng, suy nghĩ rất lâu rồi trầm giọng nói: “Mật Lạc Đà.” “Cái đà gì cơ?” Vương Bàn Tử mù mịt.

Hắn chưa từng nghe cái tên này, quay đầu nhìn Trương Khởi Linh với vẻ ngạc nhiên, truy hỏi: “Tiểu Ca, anh nói thế nghĩa là sao?” “Mật Lạc Đà, nữ thần trong thần thoại Dao tộc?” Ngô Tà có chút hiểu biết về thần thoại Dao tộc.

Hắn biết trong truyền thuyết Dao tộc, nữ thần Mật Lạc Đà khai thiên lập địa tạo ra loài người, cũng giống như truyền thuyết Nữ Oa tạo người thời thượng cổ ở vùng Thăng Long.

Chương 160

“Đùa cái gì vậy, nữ thần á?

Cả một vũng mảnh vụn này là nữ thần sao?

Mày nói là trò xếp hình thì còn tạm được.” Vương Bàn Tử bĩu môi, căn bản không tin cách nói này.

Hắn chỉ vào những tàn chi đoạn hài bên trong, nói: “Tiểu Ca, anh có phải bị mất trí nhớ rồi không?

Anh xem, bên trong có nhiều cái đầu như vậy, làm sao có thể là một nữ thần chứ?” “Không, còn có một cách nói khác.” Giải Ngữ Hoa nhìn Vương Bàn Tử giải thích: “Họ cho rằng Mật Lạc Đà là tổ tiên của Dao tộc, trong thần thoại Dao tộc truyền lại, nữ thần đầu tiên được sinh ra từ trong núi.” “Nhưng bây giờ không phải lúc để tranh cãi mấy chuyện này.” Giải Ngữ Hoa đổi giọng, nhìn mấy người nghiêm túc nói: “Vẫn nên nhanh chóng tìm lối ra trước, đi tìm tung tích Tiểu Mặc là quan trọng nhất.” “Đúng, Hoa gia nói không sai.” Vương Bàn Tử gật đầu, vỗ vai Trương Khởi Linh, nói: “Tiểu Ca, đừng nghiên cứu nữa, đợi tìm thấy cái thằng nhóc ranh đó rồi nói sau, dù sao mấy thứ này cũng không chạy đi đâu được, rồi sẽ có lúc tìm ra lời giải thôi.” “Đúng vậy Tiểu Ca, Bàn Tử nói đúng đấy.” Ngô Tà cũng khá đồng tình với cách nói của Vương Bàn Tử.

Tuy nói em trai quá đáng ghét, nhưng đó cũng là ruột thịt, sao mà thật sự nỡ bỏ rơi chứ?

Hắc Nhãn Kính không đứng bên miệng hố, hắn vẫn luôn lảng vảng xung quanh.

Khi đèn pin của hắn chiếu đến cây cầu đá kia, hắn cũng sững người lại.

“Hoa gia, anh qua đây xem, chỗ này hình như có gì đó.” Hắc Nhãn Kính vẫy tay gọi Giải Ngữ Hoa.

Rồi chỉ vào cây cầu đá, cười cợt nói: “Xem ra Mặc Thiếu nhà ta không ít bận rộn ở đây rồi, nhìn xem, chẳng phải lại để lại manh mối cho chúng ta đó sao.” Tất cả đèn pin đồng loạt chiếu theo hướng Hắc Nhãn Kính chỉ, liền thấy trong hố xuất hiện một cây cầu đá, từ dưới chân kéo dài thẳng về phía trước.

Nhưng đó không phải là gì.

Trọng điểm là trên cầu đá chất đầy những ngón tay của Mật Lạc Đà, hơn nữa còn được đặt rất có quy luật vào những viên gạch vuông khác nhau.

Trong số vài người này, trừ Ngô Tà ít xuống địa cung hơn một chút, thì những người còn lại hầu như quanh năm đều xuống mộ.

Họ đã từng chứng kiến đủ loại cảnh tượng hiểm ác, cơ quan, mật đạo, tự tương tàn sát, phá quan xuất quan tài... những cảnh thường thấy trong mộ.

Nhưng vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

“Cái này là ý gì?

Món ăn à?” Vương Bàn Tử gãi đầu, hắn cảm thấy mình hình như hơi già rồi, sắp không theo kịp tư duy của Ngô Mặc nữa.

“Dấu địa tiêu.” Ngô Tà đáp: “Tiểu Mặc để lại, chắc là để nói cho chúng ta biết viên gạch nào an toàn, anh xem xung quanh còn có rất nhiều mũi tên, chắc là do nó vô tình chạm vào cơ quan mà để lại.” Dù sao cũng là anh ruột, nói đến đây, Ngô Tà không nhịn được lo lắng nói: “Ai, nhiều cơ quan thế này, không biết nó thử kiểu gì, có bị thương không nhỉ?” “Cũng không đúng.” Vương Bàn Tử chỉ vào vài viên gạch ở giữa, nghi hoặc nói: “Thiên Chân, mày nhìn xem, ở đây không chỉ có ngón tay, ở giữa còn có mấy cái đùi, mày nhìn xa hơn chút, đó là cái mông à?” “Khụ, có lẽ nó muốn nhắc nhở chúng ta, mấy viên gạch này có thể chịu được trọng lượng của mày chăng.” Ngô Tà lần này đầu óc chuyển rất nhanh.

Dưới sự kích thích của một loạt “thao tác con bò” của thằng em, mạch tư duy của hắn cũng bắt đầu đi theo hướng bất thường.

“Xì.” Vương Bàn Tử mắng lại một câu.

Trương Khởi Linh quay đầu nhìn Ngô Tà một cái, trong mắt lóe lên một tia bất lực.

Hắn khẽ thở dài một tiếng mà không ai nghe thấy.

Không để ý đến những người khác, hắn trực tiếp vác Hắc Kim Cổ Đao nhảy lên viên gạch vuông đầu tiên đặt ngón tay.

Ngay khi Ngô Tà đang suy nghĩ, đột nhiên phát hiện Trương Khởi Linh đã nhảy lên.

Hắn vội vàng giơ tay nhắc nhở: “Tiểu Ca, chú ý an toàn.” “Ừm.” Trương Khởi Linh đáp một tiếng, cúi đầu nhìn xuống viên gạch dưới chân.

Lúc này hắn đứng trên cầu đá, từ góc độ này có thể nhìn rõ hơn.

Những ngón tay trên đó được đặt rất cẩn thận, gần như tất cả đều chỉ thẳng về phía trước.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm những ngón tay này, từ từ hắn nhận ra cơ quan này thực ra có quy luật.

Chắc là được thiết kế theo quy luật của “tung hoành đồ”, tức là phiên bản cửu cung cách thời cổ đại.

Hắn trầm tư một lát, rồi triển khai thân pháp nhanh chóng lao đi.

Đầu ngón chân hắn đạp lên những viên gạch vuông mà Ngô Mặc đã đánh dấu, một mạch lao đến trung tâm cầu đá.

Hàng gạch vuông này có chút khác biệt.

Trên đó không có ngón tay, mà thay vào đó là một cái đùi và một cái mông, điều này cũng khiến Trương Khởi Linh có chút nghi hoặc.

Hắn suy đoán một lát, trong lòng rất nhanh hiểu ra.

Quyết đoán chọn viên gạch đá có hình cái mông, sau đó cũng chọn tương tự.

Nửa sau quãng đường, trên cầu đá không hề xuất hiện tình huống bất thường nào.

Cứ như vậy, khi Trương Khởi Linh đạp lên viên gạch vuông cuối cùng, cơ quan trên đài tế lại một lần nữa kích hoạt.

Những chiếc đèn dầu vốn đã hạ xuống lại được nâng lên, chiếu sáng cả cửa động rực rỡ như ban ngày.

“Hửm?” Trương Khởi Linh bị một vật trên viên gạch đá thu hút ánh mắt.

Hắn cúi người nhặt thứ đó lên, cầm trong tay nhìn nhìn, trên mặt lập tức hiện lên một biểu cảm gọi là “ngơ ngác”.

“Ách Ba, cái gì tốt vậy?” Hắc Nhãn Kính xuất hiện phía sau Trương Khởi Linh.

Hắn thò một tay ra, trực tiếp lấy thứ trong tay Trương Khởi Linh.

Cười cợt nói: “Nào, để Hạt Tử xem xem, đây lại là bảo bối gì.” Vừa nãy Hắc Nhãn Kính vốn định là người đầu tiên xông qua, nhưng tiếc là lại bị Trương Khởi Linh dẫn trước.

Vì vậy, không cam chịu kém cỏi, hắn đi sát ngay sau Trương Khởi Linh ở vị trí thứ hai.

Trương Khởi Linh quay người lại, lúc này mới thấy Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa cùng vài người khác đã đều đứng trên cầu đá.

Lúc này họ đang tò mò nhìn chằm chằm thứ vừa rồi trong tay hắn.

Vương Bàn Tử đứng phía sau giục: “Hắc gia, chỗ này không an toàn, vẫn nên lên trên rồi nghiên cứu sau đi.” Viên gạch vuông dưới chân hắn chính là viên có hình cái mông của Mật Lạc Đà.

Điều này khiến hắn có chút lo lắng cho bản thân, vì vậy thúc giục Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính cùng vài người phía trước, nhanh chóng đi lên nhường chỗ.

Vương Bàn Tử vừa đứng vững, không kịp quan sát tình hình xung quanh, đã nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính hỏi: “Hắc gia, trong tay anh là thứ gì vậy?

Sao Tiểu Ca vừa nãy lại ngẩn người ra thế?” Hắc Nhãn Kính tay cầm thứ đó, khóe miệng không ngừng co giật.

Hắn nghĩ nghĩ, rồi quay người dứt khoát nhét thứ đó vào tay Giải Ngữ Hoa.

Ngay sau đó lùi lại một bước, nghiêm mặt nói: “Hoa gia, đây là manh mối mới nhất, anh xem thử.” “Thứ gì?” Giải Ngữ Hoa khẽ nhíu mày, dáng vẻ này của Hắc Nhãn Kính khiến anh bản năng cảm thấy có gì đó không ổn.

Dưới ánh đèn dầu, khi Giải Ngữ Hoa nhìn rõ thứ trong tay mình là gì, anh hận không thể bóp chết Hắc Nhãn Kính.

Nhất thời anh không biết có nên ném thứ này đi không?

Giải Ngữ Hoa biết ngay, khi có thứ tốt thì cái tên khốn Hắc Nhãn Kính này sẽ không hào phóng như vậy.

“Ai u vãi chưởng!

Đây là vớ bẩn à?" Vương Bàn Tử dứt khoát ra tay, giải cứu Giải Ngữ Hoa.

Để nhìn rõ thứ này là gì, hắn đặc biệt tháo mặt nạ phòng độc ra.

Kết quả vãi chưởng, một mùi thối xông thẳng lên trời, suýt chút nữa xông cho Vương Bàn Tử nôn mửa.

Hắn trực tiếp ném chiếc vớ bẩn ra phía sau, thật trùng hợp, chiếc vớ bẩn gọn gàng rơi trúng đầu Ngô Tà.

Mất một lúc lâu Vương Bàn Tử mới lấy lại hơi, bắt đầu suy xét diễn biến sự việc, càng nghĩ càng thấy không đúng.

Hắn nghiêm mặt hỏi Giải Ngữ Hoa: "Hoa gia, anh nói có phải Tiểu Mặc làm mất đồ không?

Không có vũ khí à?

Nên mới cởi giày ra ném?" Môi Giải Ngữ Hoa mấp máy, không biết nên trả lời thế nào.

"Thằng Bàn Tử chết tiệt, mày ném đi đâu vậy?" Ngô Tà một tay gạt phắt chiếc vớ bẩn trên mặt.

Hắn chỉ vào những nhân dũng nằm ngổn ngang trên đài tế, bực bội nói: "Mày có bị ngốc không, mày nhìn xem khắp nơi đầy rẫy nhân dũng, tất cả đều không có chân, nhà mày dùng giày có thể tạo ra loại chiến trường này à?" Trương Khởi Linh đi một vòng quanh đài tế, rồi lại quay về bên cạnh mấy người, trầm giọng nói: "Do dao cắt." "Vậy nó cởi vớ bẩn ra, rốt cuộc là muốn làm gì?" Vương Bàn Tử nhìn mãi vẫn rất băn khoăn.

Hắn luôn cảm thấy đây có lẽ là manh mối Ngô Mặc để lại.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không hiểu nổi, cái vớ bẩn thối hoắc này rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì?

Giải Ngữ Hoa đưa tay xoa trán, có chút bất lực, nhắm mắt lại chầm chậm thốt ra hai chữ: “Khẩu trang.” Anh đã không biết nên đánh giá Ngô Mặc thế nào nữa.

Kể từ khi thằng nhóc ranh này xuất hiện trong cuộc sống của anh, Giải Ngữ Hoa cảm thấy cuộc sống thật sự đầy sóng gió, tim đập nhanh liên hồi.

Chương 161

Anh mãi mãi cũng không thể hiểu nổi, bước tiếp theo Ngô Mặc rốt cuộc sẽ gây ra vấn đề gì?

“Khẩu trang?” Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng.

Hắn quay người nhìn Ngô Tà, ngơ ngác hỏi: “Thiên Chân, Bàn gia muốn hỏi mày một chuyện, Nhị thúc nhà mày năm đó có phải cũng như thế này không?

Nếu không thì sao mà nuôi ra cái thằng em tính cách như mày thế?” Câu hỏi này khiến Ngô Tà rơi vào trầm tư.

Nhất thời hắn cũng bắt đầu nghi ngờ, liệu có phải Nhị thúc đã “ngôn truyền thân giáo” (dạy dỗ bằng lời nói và hành động), nên Ngô Mặc mới biến thành cái dạng này không?

“Mấy vị, đừng băn khoăn nữa, phía sau đài tế có một lối đi, hay là anh em mình nhanh chân đi vài bước, lên đó hỏi thẳng nó?” Hắc Nhãn Kính chỉ về phía sau đài tế, cái miệng lối đi tối đen như mực, cười nói: “Nhiều bí ẩn chưa giải đáp thế này, chi bằng tìm thẳng nó mà hỏi, chẳng phải hợp lý hơn sao?” Ngô Mặc đi dọc theo lối đi vào trong, sau mười phút đi bộ, hắn nhận ra có gì đó không ổn.

Hắn phát hiện một mẩu thuốc lá dưới chân, mà mẩu thuốc lá này chính là thứ hắn vừa đi vừa tiện tay vứt xuống mười phút trước đó.

“Quỷ đả tường (ma che mắt)?” Ngô Mặc dừng bước, lấy đèn pin chiếu về phía trước.

Hai bên vách tường như thể có thể hấp thụ năng lượng ánh sáng, nuốt chửng ánh sáng, khiến người ta không thể nhìn rõ tình hình phía trước.

“Không đúng, không phải quỷ đả tường.” Ngô Mặc suy nghĩ một lát, dứt khoát bác bỏ cách nói trước đó.

Hắn lẩm bẩm: “Quỷ đả tường thường nhằm vào những người dương khí yếu, hoặc là con gái, mà mình đây là một thằng đàn ông trẻ tuổi khí thịnh, chẳng hợp tí nào.” “Ha ha, lại là trò cơ quan vặt, nhưng mà thật sự không làm khó được ông đây đâu.” Ngô Mặc cười lạnh một tiếng, tắt đèn pin.

Hắn đứng đó cẩn thận cảm nhận hướng luồng không khí trong lối đi, một lát sau, hắn nhấc chân đi về phía trước.

Nhưng để lại dấu vết, Ngô Mặc lại một lần nữa lấy bút dạ quang ra, dọc theo vách tường vẽ một đường đi về phía trước.

Hắn vẽ thẳng đến ngã ba, mới dừng bước, rồi lại bật đèn pin lên quan sát kỹ lưỡng.

Quả nhiên, trước mắt có một lối rẽ cực kỳ hẻo lánh, không khí chính là từ đó lưu thông.

Khi ánh sáng chiếu xạ đến đây, trong một khoảnh khắc sẽ khiến mắt người ta tự động bỏ qua chỗ này, rồi dịch chuyển hướng, trở lại điểm ban đầu.

Ngô Mặc vừa bước vào một bước, đột nhiên nghĩ nghĩ, lại lùi về.

Cầm bút dạ quang vẽ một cái cổng hình vòm dọc theo khe nứt lên xuống, tiện tay ở bên trái phẩy một nét lớn viết ba chữ --- “Phòng Bán Vé”.

Sau khi làm xong mọi thứ, hắn mới hài lòng rời khỏi đây.

Phải thừa nhận một điều, trong suốt mấy nghìn năm qua, dù là người trộm mộ phái Nam hay phái Bắc, chưa từng xuất hiện một kỳ nhân như thế này.

Hắn đơn giản chính là cái lương tâm bị chó ăn mất của giới trộm mộ.

Ngô Mặc sợ lại xảy ra tình huống như vừa nãy, đặc biệt điều đèn pin đến mức tối nhất.

Như vậy vừa có thể nhìn rõ đường dưới chân, lại không khiến bản thân bị ảo giác.

Đi bộ khoảng nửa tiếng, phía trước lờ mờ xuất hiện một tia sáng trắng.

Giống như những vì sao trên bầu trời đêm, chỉ đường cho người ta.

Ngô Mặc lập tức nâng cao cảnh giác, cầm dao trong tay, cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

Khi hắn thò đầu ra khỏi lối đi nhìn ra ngoài, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Mãi một lúc sau, Ngô Mặc mới hoàn hồn, chầm chậm thốt ra hai chữ: “Kỳ tích.” Một quảng trường di tích khổng lồ xuất hiện bên ngoài lối đi, xương cốt vụn và đá tảng vương vãi khắp nơi.

Những cột đá tròn và thô to cùng các loại đá lớn chồng chất lên nhau, mang đến cho người ta một cảm giác tang thương.

Bốn cột đồng cao tới ba mươi mét, sừng sững đứng xung quanh quảng trường như những người bảo vệ.

Dường như đang kể cho mọi người nghe về sự huy hoàng mà nó từng có trong quá khứ.

Tia sáng vừa thấy trong lối đi, chính là phát ra từ mâm đèn dầu ở dưới đáy cột, khiến cả quảng trường hiện rõ ràng trước mắt Ngô Mặc.

Không cần nhìn, ngửi mùi Ngô Mặc cũng biết, đây lại là thứ được chế tác từ dầu thi thể và dược liệu đặc biệt.

Loại này cháy ngàn năm không tắt.

Nhưng điều khiến Ngô Mặc kinh ngạc nhất là, ở trung tâm quảng trường sừng sững một pho tượng quỷ bằng đồng cao tới hai mươi mét.

Biểu cảm trên khuôn mặt nó vô cùng hung tợn, hai chiếc răng nanh rất sắc bén.

Tóc xõa tung, tay phải đưa ra, dường như đang nâng một vật, phong cách chế tác tổng thể nửa người nửa thú.

Cần biết rằng, loại công trình này vào triều Thương mấy nghìn năm trước, ngay cả trên mặt đất cũng cần tiêu tốn một lượng nhân lực và vật lực khổng lồ, huống chi là trong hang động dưới lòng núi?

Điều này khiến người ta thật sự không dám tưởng tượng, năm đó rốt cuộc đã hy sinh bao nhiêu sinh mạng nô lệ, mới xây dựng được quảng trường này.

Không thể không thừa nhận, tài lực của triều Thương quả thực vô cùng hùng hậu.

Ngay cả những người chạy trốn ra được này, vẫn có vốn để xây dựng loại kiến trúc quy mô lớn như vậy.

“Cái tượng quỷ này chẳng phải là cái trên quan tài sao?” Ngô Mặc nhìn chằm chằm tượng quỷ một lát, so sánh với đầu quỷ trên quan tài trong ký ức.

Hắn phát hiện giữa hai cái, ngoại trừ phù chú ở chính giữa đầu quỷ khác nhau, thì không có gì khác biệt.

Trên mặt đất đặt bảy cỗ quan tài bằng đồng, trên các quan tài đầy rẫy phù chú, bao quanh tượng quỷ.

Toàn bộ quảng trường trừ chỗ tượng quỷ ra, những nơi còn lại hầu như đều đổ nát tan hoang.

Trên mặt đất đầy xương khô, dường như đã trải qua một trận chiến.

“Chẳng lẽ ở đây bị người ta đánh vào?” Ngô Mặc có chút nghi hoặc, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ quân đội nhà Chu đã đánh tới?

Tiêu diệt hết những tàn dư này rồi?” Hắn đi một vòng quanh quảng trường, phát hiện xương cốt trên mặt đất có loại mặc giáp da triều Thương, cũng có loại không mặc gì.

Không chỉ vậy, ở đây còn có rất nhiều thi hài trẻ con, nằm rải rác ngổn ngang.

Mất cả buổi cũng không tìm thấy manh mối gì, Ngô Mặc quyết định nghỉ ngơi một lát rồi tính.

Sau một trận đại chiến, lại liên tục di chuyển, hắn lúc này cũng cảm thấy có chút mệt mỏi rã rời.

Hắn tùy tiện tìm một tảng đá dựa vào ngồi xuống, định hút một điếu thuốc giải tỏa mệt mỏi.

Hút xong một điếu thuốc, Ngô Mặc định tiếp tục tìm lối ra.

Hắn không chắc người của Nhị thúc có tìm được mình không, vì vậy phải nhanh chóng ra ngoài, để tránh họ lo lắng.

Lại xem xét một lần nữa, trong quảng trường vẫn không có manh mối hay lối ra nào.

Cuối cùng Ngô Mặc dừng ánh mắt lại trên bảy cỗ quan tài bên dưới tượng quỷ, trong lòng thầm nghĩ: “Toàn bộ quảng trường gần như là phế tích, chỉ có bảy cỗ quan tài này còn nguyên vẹn, xem ra, bí mật nằm ở đây.” “Không phải bảy cái, phía trên còn một cái nữa.” Ngô Mặc đi đến gần, theo thói quen ngẩng đầu lên.

Lúc này mới nhìn rõ, trong lòng bàn tay phải của tượng quỷ còn nâng một cỗ quan tài, chỉ là vừa nãy khoảng cách hơi xa, không nhìn rõ lắm.

“Tôi lên xem thử.” Ngô Mặc định trèo lên tượng quỷ để nhìn cho rõ.

Để tiện trèo, hắn ném Minh Hồng Đao về không gian, miệng ngậm dao găm, xoa tay chuẩn bị trèo lên xem tình hình.

Lúc này hình tượng Ngô Mặc vô cùng độc đáo, tóc tai bù xù, toàn thân trên dưới rách rưới tả tơi, trên bắp chân còn cắm mấy con dao nhỏ.

Hai tay ôm đùi tượng quỷ, nhìn từ xa còn tưởng là một kẻ phi chủ lưu muốn nhảy múa cột vậy.

Không phải nói Ngô Mặc cố ý khoe cơ bắp.

Trong không gian của hắn cũng có chuẩn bị vài bộ quần áo, chỉ là hắn không biết phía trước còn gặp phải nguy hiểm gì?

Vạn nhất lại xảy ra tình huống bị đánh hội đồng, thì quần áo mới chắc cũng sẽ có kết cục này, vậy hắn việc gì phải thay đi thay lại chứ?

Hắn vừa ôm đùi còn chưa kịp trèo, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hét lớn: “Thằng lưu manh từ đâu ra, mày muốn làm gì?” “Vãi!

Ai vậy?” Tiếng hét này làm Ngô Mặc giật bắn mình, con dao găm trong miệng suýt chút nữa bay ra ngoài.

Hắn vội vàng quay đầu nhìn, liền thấy ở cửa lối đi mình vừa bước vào, xuất hiện vài bóng người quen thuộc.

Và người vừa hét lớn kia, đang ưỡn bụng, vẻ mặt cười tủm tỉm nhìn hắn.

“Vãi!

Bàn ca, các anh đến rồi à?” Ngô Mặc phấn khích tột độ, như đứa trẻ xa nhà nhìn thấy người thân lâu ngày không gặp, dang rộng hai tay lao như bay về phía mấy người.

Đồng thời trong lòng thầm mừng thầm, may mà mình đã ném dao về không gian, nếu không thì sẽ bị lộ tẩy.

Chương 162

Hắn vừa chạy vừa kêu: “Anh em ơi, em nhớ mọi người chết mất!” Ngô Mặc vốn nghĩ rằng sau bao ngày xa cách gặp lại sẽ nhận được sự an ủi của mọi người, nhưng thực sự không ngờ, diễn biến sự việc lại đi chệch hoàn toàn khỏi quỹ đạo.

“Anh trai, nhớ em chết đi được, nào nào, thơm một cái!” Ngô Mặc lao thẳng về phía Ngô Tà.

Trong suy nghĩ của cậu, mình ít nhất cũng là cục vàng của anh trai, gặp lại nhau ở nơi hiểm nguy này, chẳng lẽ không thể cho mình một cái ôm yêu thương sao?

Ngô Tà nhìn Ngô Mặc đang lao tới, trên mặt lộ ra nụ cười.

Thấy Ngô Mặc sắp đến gần, anh nhanh chóng lấy một vật từ trong túi ra, nhét thẳng vào miệng Ngô Mặc một cách chuẩn xác và mạnh mẽ.

Anh cười gian xảo nói: “Em trai yêu quý, anh đây sẽ cho em một ‘thơm’ nhé.” “Khụ khụ, phì, cái quái gì thế này, thối hoắc!” Ngô Mặc phanh gấp dừng bước.

Cậu lôi thứ đó từ miệng ra ném xuống đất, mùi vị của nó quá kinh khủng, Ngô Mặc còn chưa kịp nhìn đã nôn khan mấy tiếng.

Một lát sau, cậu ngẩng đầu nhìn Ngô Tà, khó hiểu nói: “Anh trai, anh làm cái gì vậy?” Vừa dứt lời, Ngô Mặc lùi lại một bước, kinh hãi chỉ vào Ngô Tà: “Chẳng lẽ anh bị thứ gì đó nhập vào rồi sao?” “Nào nào, anh trai cho em một cái ôm yêu thương nào.” Khóe môi Hắc Nhãn Kính nhếch lên, dang rộng hai tay đi về phía Ngô Mặc.

Ánh mắt hắn không ngừng dò xét xuống dưới, cười tủm tỉm nói:

“Mau để anh trai kiểm tra kỹ xem, có thiếu linh kiện nào không?” “Mày biến sang một bên cho ông đây!” Ngô Mặc lườm Hắc Nhãn Kính một cái, không khách khí mắng: “Nghe cái giọng điệu của mày xem, y như cái kiểu sói xám dụ thỏ con của mẹ nó vậy.” Bỏ mặc Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc một tay ôm lấy Giải Ngữ Hoa đang đứng bên cạnh, vui vẻ nói: “Anh ơi, sao anh lại xuống đây?

Không có em bên cạnh, có phải anh nhớ thằng em này lắm không?” Giải Ngữ Hoa bị Ngô Mặc ôm chặt, trái tim nơm nớp lo sợ cuối cùng cũng trở về vị trí cũ.

Ngay sau đó, nhớ lại cảnh tượng trong đường hầm vừa rồi, khi nhìn thấy ba chữ “QUẦY BÁN VÉ” viết trên tường, sự ngạc nhiên và điểm nộ khí lại dâng lên.

“Bốp” một tiếng, anh giơ tay tát thẳng vào gáy Ngô Mặc, đánh cho cậu ta choáng váng quay cuồng.

Trừ Giải Ngữ Hoa và vài người ra, không ai có thể hiểu được cảm giác sụp đổ của họ lúc đó.

Khi bạn bước vào đường hầm tối đen như mực, vừa chuẩn bị nâng cao cảnh giác, kết quả trên tường lại xuất hiện một vệt sáng lấp lánh.

Vệt sáng này có mũi tên dẫn lối, kéo dài mãi vào bên trong.

Bạn cứ tưởng đó là chỉ dẫn, vì thế lòng vui vẻ nở rộ, đầy mong đợi bước tới, thì trên tường lại xuất hiện một cánh cổng đá vòm sáng lấp lánh.

OK, chuyện này còn có thể hiểu được.

Nhưng vấn đề là ba chữ lớn “QUẦY BÁN VÉ” ở bên trái bức tường kia, rốt cuộc là cái quái gì?

“Anh ơi, anh đánh em làm gì?” Ngô Mặc xoa gáy, vẻ mặt vô tội.

Cậu chớp chớp mắt không hiểu, chẳng phải người ta nói xa cách lâu ngày gặp lại như người một nhà sao?

Nhưng sao đến chỗ mình lại biến thành một nhà "ăn hiếp" thế này?

Vương Bàn Tử sớm đã không nhịn được nữa, hắn xoa xoa tay, nhân lúc Ngô Mặc đang ngây người, bàn tay to lớn ôm chặt lấy lưng Ngô Mặc.

Hắn cười hắc hắc nói: "Mấy anh em ơi, chúng ta cho thằng nhóc thối này một màn 'tung hứng' đi!" Đề nghị này ngay lập tức nhận được sự hưởng ứng của Ngô Tà.

Anh tiến lên một bước, nắm lấy cánh tay trái của Ngô Mặc, hừ một tiếng nói: "Anh mày nghèo lắm, trên người chỉ còn lại tình yêu thôi, bây giờ cho mày hết!" "Ôi, chuyện này sao có thể thiếu Hạt Tử tôi đây chứ?" Hắc Nhãn Kính không hề yếu thế, ôm lấy phía bên phải Ngô Mặc.

Trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa, nói: "Bảo bối, anh đây cũng nhớ em muốn chết đi được." "Vãi, mấy người muốn làm cái gì?" Ngô Mặc muốn giãy giụa, nhưng Vương Bàn Tử và Hắc Nhãn Kính ôm chặt cứng lấy cậu.

Cậu lại không dám dùng sức quá mạnh, nhỡ làm hai người họ bị thương thì sao?

Vì thế, Ngô Mặc chỉ có thể kêu la oai oái, mắt dán chặt vào Giải Ngữ Hoa, hy vọng có thể khơi dậy lòng thương xót của anh ấy để giải cứu mình.

"Mày đúng là đáng bị ăn đòn." Giải Ngữ Hoa một cước đá vào Ngô Mặc, thuận thế tay phải tóm lấy, nhấc bổng chân trái cậu lên.

Lúc này Ngô Mặc chỉ còn mỗi chân phải chạm đất, nếu không thì chắc chắn đang trong trạng thái ngũ mã phanh thây rồi.

“Tiểu Ca.” Ngô Tà gọi Trương Khởi Linh một tiếng, “Mau đến giúp một tay!” Trương Khởi Linh phản ứng cực kỳ nhanh, lời Ngô Tà vừa dứt, anh ta chân phải hất lên, đá thẳng vào bắp chân Ngô Mặc.

Ngô Mặc vốn chỉ dựa vào một chân để chống đỡ, bị cú đá này lập tức ngã ngửa ra sau.

Trương Khởi Linh dứt khoát cúi người, nắm lấy chân phải Ngô Mặc, nhấc bổng lên, xách ngược cả người cậu.

Động tác nhanh nhẹn này đủ để chứng minh một điều, đó là đồng chí Lão Trương đã nhịn Ngô Mặc từ rất lâu rồi.

Năm vị đại gia cường tráng cứ thế mà nhấc Ngô Mặc lên.

Sau một tiếng hô lớn của Vương Bàn Tử, mấy người cùng nhau phát lực, đồng loạt ném cậu lên.

Sau đó cùng lúc buông tay, lùi lại một bước, nhìn cậu rơi tự do xuống.

Cứ thế liên tiếp ba lần, Ngô Mặc ngã đến nửa ngày không bò dậy nổi.

“Đậu má, mấy người... ai đỡ tôi một cái đi?” Mãi nửa ngày sau không thấy ai đáp lời, cậu mới vừa ôm eo “ai u” kêu la, vừa từ từ bò dậy.

Ánh mắt cậu lộ ra vẻ uất ức, oán trách nhìn mấy người.

Bĩu môi, nói: “Mấy người cũng thất đức quá rồi đó!

Chẳng lẽ tình yêu sẽ biến mất sao?

Chẳng phải tôi là thằng em được mấy người cưng chiều nhất sao?” “Tiểu Ca, anh xem chỗ này là sao?” Ngô Tà hoàn toàn phớt lờ Ngô Mặc, kéo Trương Khởi Linh quay người đi sang một bên.

Vừa đi vừa chỉ vào những khối đá chất đống trên quảng trường nói: “Anh xem, chỗ này hình như vừa trải qua chiến tranh, đến cả những đứa trẻ nhỏ thế này cũng bị giết hại, thật là quá tàn nhẫn.” “Ừ.” Trương Khởi Linh đáp một tiếng, đi theo Ngô Tà một vòng quanh quảng trường, quan sát tình hình nơi đây.

“Vãi, đây là anh trai ruột hả?” Ngô Mặc tức đến mức suýt nhảy dựng lên.

Cậu chỉ vào bóng lưng Ngô Tà, giận dữ nói: “Anh cứ đợi đấy, em nhất định sẽ mách Nhị thúc, nói anh bỏ rơi em trai ruột, chạy theo người khác!” “Anh em ơi, Bàn ca thấy mày đúng là đáng bị ăn đòn.” Vương Bàn Tử vươn bàn tay to lớn, khoác vai Ngô Mặc.

Hắn nói với giọng điệu chân thành: “Bàn gia cả đời này chưa từng thấy ai thất đức như mày.

Mày gặp chuyện, mấy anh em lo đến mức suýt thì lật tung cả nồi hầm.” “Thế mà mày thì hay rồi, an ổn ở trong đó ăn mì tôm à?

Đáng ghét hơn là, mày lại còn vẽ truyện tranh trong địa cung nữa chứ, cái đầu của mày rốt cuộc mọc ra thế nào vậy?” “Đồ mày mang theo đâu?

Đánh rơi hết rồi à?” Không đợi Ngô Mặc mở miệng, cậu đã bị Giải Ngữ Hoa kéo lại.

Giải Ngữ Hoa đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới.

Nhìn cậu toàn thân rách nát tả tơi, trên người đầy vết máu, anh lại bắt đầu thấy đau lòng.

Anh nhẹ giọng nói: “Vết thương ở đâu?

Anh băng bó cho.” Nhắc đến đồ đạc, Ngô Mặc bỗng nhiên cảnh giác.

Cậu đảo mắt một vòng, thoát khỏi tay Giải Ngữ Hoa, quay người chạy về phía quan tài, miệng la lên: “Anh ơi, anh đợi em chút, túi của em còn vứt ở đằng kia!” “Ôi, tôi còn tưởng trên người Bảo bối chỉ còn mỗi cái quần đùi thôi chứ.” Hắc Nhãn Kính châm chọc nói: “Không ngờ, túi vẫn chưa mất.” “Phì, mỗi mày là lắm lời!” Ngô Mặc đáp lại một câu, tiếp tục chạy về phía trước.

“Phù, thật là may, suýt nữa thì bại lộ.” Ngô Mặc đến chỗ tượng quỷ, nhân lúc không ai chú ý, nhanh chóng ném cái ba lô từ không gian ra đất.

Ngay sau đó lại giả vờ như vừa mới nhặt lên, chạy trở lại.

Miệng la lên: “Anh ơi, em cho anh xem thứ hay ho này, anh xem cái này có đáng tiền không?” Nhìn bộ dạng vô tư vô lo của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa xoa xoa trán.

Anh cảm thấy thái dương mình giật liên hồi, mỗi tế bào trong cơ thể đều không ngừng hét lên một câu – “Một tát tát chết nó đi!” Ngô Mặc mặc một cái quần đùi rách một ống, trên người là chiếc áo ba lỗ tả tơi.

Tay áo bên trái xắn lên, tay áo bên phải rách nát, xách theo chiếc ba lô cũ kỹ chạy thẳng về phía Giải Ngữ Hoa.

“Anh ơi, anh xem giúp em, cái này đáng giá bao nhiêu tiền?” Cậu thò đầu vào chiếc túi rách, lục lọi mãi nửa ngày mới lấy ra được con ngươi chim thần Mặt Trời.

Cậu dâng bảo vật ra trước mặt Giải Ngữ Hoa, mặt đầy phấn khích nói: “Chính là cái này, ra ngoài anh giúp em bán được không?” Chiếc ba lô trong tay Ngô Mặc, khi cậu bị lực hút đáy hồ kéo vào, đã bị vách đá mài mòn hư hại.

Nếu không phải cậu dứt khoát ném chiếc túi về không gian, thì có lẽ bây giờ chiếc túi này đã hỏng hoàn toàn rồi.

Với bộ dạng hiện tại và chiếc túi rách trong tay, ra ngoài tùy tiện tìm một cái cầu vượt hoặc cửa trung tâm thương mại, chắc chắn cũng có thể kiếm được không ít tiền.

“Có đồ tốt gì thế, ai thấy thì có phần chứ!” Hắc Nhãn Kính mắt nhanh tay lẹ, trực tiếp giật lấy một viên mắt từ tay Ngô Mặc.

Hắn cầm viên châu ngắm nhìn một lát, rồi nhét thẳng vào túi của mình.

Cả loạt động tác gọn gàng dứt khoát, không chút dây dưa.

Loạt động tác của Hắc Nhãn Kính khiến Vương Bàn Tử đứng một bên tặc lưỡi không ngừng, thầm than thở tay mình chậm.

“Thằng Hạt Tử chết bầm, mẹ kiếp nhà mày!” Ngô Mặc tức điên lên, vỗ tay nắm lấy cổ áo Hắc Nhãn Kính, giận dữ mắng: “Mày dám cướp đồ của ông à?

Mau lên, móc ra cho ông đây!” “Bảo bối, đừng giận mà.” Hắc Nhãn Kính hai tay nắm chặt tay Ngô Mặc, vẻ mặt nhanh chóng thay đổi.

Hắn liếc xéo Giải Ngữ Hoa một cái, ai oán nói với Ngô Mặc: “Em cũng biết anh trai nghèo mà, mấy hôm nay Hoa gia cứ bám theo sau đòi tiền thuê nhà, anh trai thật sự là hết cách rồi, chẳng lẽ em thật sự nhẫn tâm nhìn anh trai lang thang đầu đường xó chợ sao?” Giải Ngữ Hoa lạnh lùng liếc Hắc Nhãn Kính một cái, anh nhớ hình như mình vừa mới miễn tiền thuê nhà cho cái tên hỗn đản này mà.

Chương 163

“Mày có ở nhà xí tao cũng chẳng quản, đừng nói nhảm nữa, mau móc đồ ra!” Ngô Mặc đối với tiền bạc cố chấp không kém gì Hắc Nhãn Kính.

Cậu nhìn Hắc Nhãn Kính nghiến răng nghiến lợi nói: “Mẹ kiếp, mày đâu phải lần đầu tiên thiếu tiền thuê nhà?

Cùng lắm thì mày lén lút bán đồ trong nhà đi, rồi thuê nhà khác chẳng phải được sao?” Giải Ngữ Hoa càng nghe càng thấy không ổn, hóa ra trước mặt mình là chủ nhà, mà Ngô Mặc còn dám xúi bậy cho Hắc Nhãn Kính à?

Anh hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Hai đứa im miệng cho anh, Tiểu Mặc, đưa viên châu cho anh xem.” “Thằng Hạt Tử chết bầm, tao với mày chưa xong đâu!” Ngô Mặc trừng Hắc Nhãn Kính một cái.

Cậu hậm hực đưa viên châu còn lại trong tay cho Giải Ngữ Hoa, theo phản xạ nói: “Anh ơi, viên này anh cũng không lấy đi chứ?” Lời vừa ra khỏi miệng, Ngô Mặc bỗng nhiên phản ứng lại, vị trước mặt này đâu có giống cái thằng Hạt Tử chết bầm kia.

Đối diện với ánh mắt tức giận của Giải Ngữ Hoa, cậu vội giải thích: “Anh ơi, em không có ý đó, em là… Thôi bỏ đi, anh ơi, viên châu này cho anh đấy.” Càng giải thích càng rối, Ngô Mặc dứt khoát không cần nữa.

Đừng thấy miệng cậu hào phóng, trong lòng lại không ngừng rỏ máu.

Nhưng mà không còn cách nào, trước mặt đây là Giải Ngữ Hoa, người thương mình đến thế.

Đừng nói là rỏ máu, cho dù máu chảy như suối, cậu cũng phải nhịn.

Giải Ngữ Hoa không muốn nhìn thấy hai tên hỗn đản này nữa, anh nhìn chằm chằm viên châu trong lòng bàn tay, trầm tư.

Một lát sau, Giải Ngữ Hoa ho khan một tiếng, chậm rãi mở miệng nói: “Nếu anh không nhầm, đây hẳn là Âm Hồn Châu.” “Âm Hồn Châu?” Ngô Mặc nghe cái tên là hiểu ngay, viên châu này tuyệt đối không phải vật phẩm bình thường.

Cậu giả vờ đá Hắc Nhãn Kính một cước, giận dữ nói: “Chẳng trách mày ra tay nhanh thế, hóa ra mày đã đoán ra từ sớm rồi!” Hắc Nhãn Kính cười hắc hắc, mặc cho Ngô Mặc có ra tay thế nào, hắn cũng tuyệt đối không trả lại.

Đồ đã vào tay hắn rồi, tuyệt đối không có lý do gì để lấy ra.

“Hoa gia, Âm Hồn Châu là cái gì vậy?” Vương Bàn Tử lại gần, chỉ vào viên châu trong tay Giải Ngữ Hoa, nghi hoặc nói: “Nghe cái tên này, sao cứ cảm giác nó là tà vật thế?” “Khắc chế âm hồn.” Trương Khởi Linh đi tới, đối mặt với Vương Bàn Tử, ngữ khí bình thản giải thích: “Là vật chứa, cũng là công cụ điều khiển.” “Đúng vậy, nhưng cổ tịch ghi chép, nó còn có một công năng khác.” Giải Ngữ Hoa tiếp lời nói: “Người bình thường đeo nó trên người quanh năm, có công hiệu kéo dài tuổi thọ.” “Đồ tốt thật!” Vương Bàn Tử thán phục một tiếng, quay đầu nhìn Ngô Mặc mày nở mắt cười: “Anh em ơi, mày xem Bàn ca này, tuy rằng trông vạm vỡ, nhưng bên trong thì rệu rã, mày có muốn không?” “Muốn cái quái gì!” Ngô Mặc cảnh giác nhìn Vương Bàn Tử, cười lạnh nói: “Vừa nãy ném tôi đau nhất chính là mày và cái thằng Hạt Tử chết bầm này.” Ngô Mặc quay đầu lại định mắng Hắc Nhãn Kính thêm một trận nữa, thì thấy A Ninh đang đứng ở phía sau, cậu liền gọi: “Ê, tôi nói A Ninh, cô xuống đây từ lúc nào thế?" A Ninh vẫn luôn đi theo sau Giải Ngữ Hoa và mấy người kia, không hề có ý định xuất đầu.

Không biết vì sao, kể từ lần trước từ cung Tây Vương Mẫu trở về, nhìn thấy một loạt thao tác của Khưu Đức Khảo, cô dần dần có những suy nghĩ của riêng mình.

Không còn như lúc đầu, chuyện gì cũng tranh giành đầu tiên, chuyện gì cũng liều mạng nữa.

Chỉ là cô dù không tranh giành, nhưng một người sống sờ sờ lớn như thế này đứng phía sau nửa ngày rồi, cái tên hỗn đản này lại hoàn toàn không nhìn thấy à?

Không đợi A Ninh nói chuyện, Ngô Mặc khinh thường nhìn cô nói: "Cô quả nhiên vẫn là tác phong cũ, đi theo sau lưng có phải muốn nhặt đồ thừa không?

Hừ, nhưng cô nghĩ nhiều rồi, đừng nói nhặt đồ thừa, ông đây một mẩu rác cũng không để cô nhặt được đâu." "Ai thèm cái mẩu rác nát của mày chứ!" A Ninh suýt chút nữa thì tức chết, cô chỉ vào Ngô Mặc châm biếm nói: "Cũng không biết là ai, bị quái vật đuổi đến nỗi dép cũng chạy mất rồi." "Mày nói bậy!" Ngô Mặc trừng mắt, gầm lên: "Mày nghĩ ông đây là mày chắc?

Suốt ngày đi lau mông cho cái lão già không chết kia à?" "A Ninh, Tiểu Mặc nói đúng đấy, Khưu Đức Khảo không phải người tốt lành gì, có cơ hội cô vẫn nên suy nghĩ cho bản thân mình đi." Ngô Tà dù sao bản chất vẫn thiện lương, liên tục mấy lần hợp tác với A Ninh, tuy nói là thế lực đối địch, nhưng ít nhiều cũng có chút tình đồng đội.

"Anh ơi, anh quản cô ta làm gì nhiều thế?" Ngô Mặc kéo Ngô Tà đi sang một bên.

Miệng lẩm bẩm: "Con đàn bà này nói không chừng đang chuẩn bị chờ lão già đó chết, để kế thừa di sản ấy chứ, nếu không, anh xem mấy nhiệm vụ vừa rồi của cô ta, lần nào mà chẳng trắng tay, hao binh tổn tướng?” “Phì.” Hắc Nhãn Kính phì cười không ngậm được mồm.

Hắn giơ ngón tay cái về phía A Ninh, cười nói: “Không ngờ tiểu thư A Ninh lại có ý định này, không tồi, có tiền đồ đấy.” Nếu không phải mấy tên trước mặt này lực chiến đấu quá mạnh, A Ninh tuyệt đối sẽ hung hăng xông lên đánh một trận với Ngô Mặc.

Cô thật sự muốn lấy đồ bịt miệng tên này lại, sao mà hắn lại đáng ghét thế chứ?

Sau khi niềm vui gặp lại kết thúc, mấy người bắt đầu bàn chuyện chính sự, là quay về theo đường cũ?

Hay tiếp tục tiến lên?

Ngô Mặc lại rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, cậu phát hiện Hệ thống quá đáng ghét, lần nào cũng bắt cậu đưa ra lựa chọn.

Tiến thì dễ gặp biến cố, nhiều anh em như thế này chẳng lẽ lại cùng nhau mạo hiểm?

Lui?

Nhiệm vụ phải làm sao đây?

“Còn về nhiệm vụ ư?

Thôi kệ đi, dù sao cũng kiếm được hai viên châu, ít nhiều cũng an ủi được lòng mình.” Ngô Mặc quyết tâm, quyết định từ bỏ nhiệm vụ, quay về đường cũ.

Nhìn thấy mấy anh em không quản nguy hiểm, tự mình đến đây tìm cậu.

Ngô Mặc thật sự không đành lòng, không muốn để họ tiếp tục mạo hiểm cùng mình.

Tuy biết Lão Trương muốn đến Cổ lầu Trương gia, nhưng đây đâu phải đó.

Ma nào biết phía trước còn sẽ xảy ra bất trắc gì nữa?

“Mấy anh em ơi, hay là chúng ta...” Ngô Mặc vừa định mở miệng.

Trương Khởi Linh đứng dậy, nhíu chặt mày, chậm rãi nói: “Tôi đi trước, các cậu quay về.” “Vậy tôi đi cùng anh.” Ngô Tà im lặng một lát, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Tôi đã hứa với anh là sẽ giúp anh tìm lại ký ức, đã vậy anh muốn tiếp tục tiến lên, thì phía trước dù có tình huống gì, tôi cũng sẽ đi cùng anh đến cùng.” Ngô Mặc ngồi trên đất ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng này.

Cậu không hiểu vừa rồi rõ ràng vẫn là không khí thảo luận bình thường, sao chớp mắt một cái đã biến thành phim tình cảm rồi?

“Thiên Chân mày đã nói thế rồi, Bàn Tử tao cũng không phải loại người tham sống sợ chết đó.” Vương Bàn Tử từ dưới đất bò dậy, mạnh mẽ vỗ vào vai Trương Khởi Linh.

Hắn dứt khoát nói: “Bàn gia xem anh là anh em, cho dù phía trước là núi đao hay biển lửa, anh em chúng ta cũng sẽ cùng nhau xông pha.” “Anh ơi, hay là, hay là anh với Hạt Tử về trước đi?” Ngô Mặc quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa, ngập ngừng nói: “Anh dẫn theo nhiều thuộc hạ như vậy, nếu họ lâu ngày không có tin tức của anh, sẽ rất lo lắng.

Nói đến đây, Ngô Mặc chỉ vào Hắc Nhãn Kính, giải thích: “Anh với Kính ca hai người cùng đi, gặp chuyện còn có người giúp đỡ, em cũng yên tâm, anh thấy thế nào?” Giải Ngữ Hoa nhướng mày, cười như không cười nhìn Ngô Mặc, nhàn nhạt mở miệng nói: “Sao, muốn đuổi anh đi à?

Rồi mày tiếp tục quậy phá hả?” Anh lấy chiếc ba lô sau lưng xuống, kiểm tra một chút đồ bên trong.

Đứng dậy, đeo ba lô trở lại, nhìn Trương Khởi Linh nói: “Đi cùng đi, tôi cũng rất muốn biết, phía trước rốt cuộc còn có cái gì nữa.” Hắc Nhãn Kính cuối cùng cũng lên tiếng, hắn đút dao găm về chỗ bắp chân, tay chống đất đứng dậy.

Tay phải đặt lên vai Ngô Mặc, cúi người ghé sát tai cậu nhẹ giọng nói: “Muốn cắt đuôi anh đây à?

Chuyện đó không dễ dàng đâu, bảo bối.” Ngô Mặc nhìn mấy anh em đứng dậy, không nhịn được cười khẽ.

Có lẽ đây chính là tình bạn sinh tử, chỉ cần mày muốn, tao sẽ đi theo, đơn giản là vậy.

Cậu trực tiếp bật nhảy từ dưới đất lên, tay lớn vươn ra ôm lấy vai Trương Khởi Linh.

Cười hắc hắc nói: “Lão Trương, anh em đây cũng đi cùng anh, nhưng mà nói trước nhé, đồ tốt anh phải cho tôi ưu tiên lựa chọn, dù sao tôi cũng nghèo mà.” Có thể nói sự nghèo khó và lòng tham một cách lý lẽ hùng hồn, khí thế mạnh mẽ như thế này, chắc chỉ có Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai cái tên vô liêm sỉ này thôi nhỉ.

Trương Khởi Linh lặng lẽ nhìn Ngô Mặc, ánh mắt bình tĩnh đó khiến Ngô Mặc toàn thân dựng lông.

Cậu liếm liếm môi khô khốc, khó hiểu nói: “Lão Trương, anh làm gì mà nhìn tôi ghê thế?

Chẳng lẽ tôi đẹp trai quá à?

Anh sẽ không có suy nghĩ đặc biệt gì với tôi chứ?” “Quần.” Trương Khởi Linh khẽ phun ra hai chữ, rồi quay người bỏ đi.

Cứ như thể ở lại thêm một giây, đối với anh ta cũng là một sự giày vò.

“Vãi.” Ngô Mặc nghi hoặc cúi đầu kiểm tra một lượt, suýt chút nữa thì khóc.

Chỉ thấy chiếc quần vốn đã rách nát tả tơi, giờ đây đã hoàn toàn rách toạc.

Nếu không phải dây lưng khá chắc chắn, thì có lẽ nó đã rơi xuống đất rồi.

Không cần suy nghĩ cũng biết, chắc chắn là do cậu vừa nãy bật nhảy lên mà ra.

May mà Giải Ngữ Hoa đã chuẩn bị trước, lấy ra một bộ quần áo từ ba lô đưa cho Ngô Mặc, nhờ vậy mới giải tỏa được sự xấu hổ của cậu.

Nếu không, trần truồng đi lại trong địa cung, tuy nói cũng là một cảnh đẹp, nhưng xét cho cùng thì cũng không mấy văn minh.

Vì đã quyết định tiếp tục tiến lên, nên mọi người phải tìm lối ra trong quảng trường.

Mấy người chia nhau hành động, bắt đầu tìm manh mối dọc theo rìa.

Họ tìm kiếm kỹ lưỡng gần các cột đá và khối đá, nhưng không có phát hiện mới nào.

Ngô Mặc trước đó đã xem qua một lần, lúc này sự chú ý của cậu đều tập trung vào gần tượng quỷ, đặc biệt là mấy cỗ quan tài bên dưới.

Vừa nãy nếu không phải Vương Bàn Tử và mọi người đột nhiên xuất hiện, thì có lẽ cậu đã leo lên tượng quỷ từ sớm, xem xem rốt cuộc bên trên đó có chuyện gì.

“Lạ thật, chẳng lẽ đây không phải bảy cỗ quan tài sao?” Ngô Mặc đi một vòng quanh mấy cỗ quan tài này, đột nhiên phát hiện một vấn đề, trên mặt đất lát đá xanh xuất hiện vết xước.

Điều này ở trong tay các thợ thủ công cổ đại là hoàn toàn không thể xảy ra.

Họ có yêu cầu cực kỳ cao về chất lượng, nếu xuất hiện vấn đề rõ ràng như thế này, kết cục chỉ có một, chính là tru di cửu tộc.

Vậy thì chỉ có một khả năng, đó là mấy cỗ quan tài này hình như đã bị người khác động vào rồi.

“Phát hiện vấn đề gì à?” Giải Ngữ Hoa đi tới, thấy Ngô Mặc đang ngồi xổm trên đất quan sát tấm đá, hỏi: “Gạch lát nền này có vấn đề sao?” “Anh ơi, anh xem những dấu vết trên này, có giống như là do vật rất nặng bị người ta di chuyển mà thành không?” Ngô Mặc lại chỉ vào mấy cỗ quan tài, trầm giọng nói: “Ở đây có bảy cỗ quan tài, trước đây em không quá để ý, nhưng vừa nãy em phát hiện, theo quỹ tích di chuyển trên mặt đất, nơi đây vốn dĩ phải có chín cỗ quan tài, vậy thì hai cỗ quan tài còn lại đi đâu rồi?” Cậu đứng dậy, nhìn cỗ quan tài bằng đồng xanh cao tới hai mét, nặng bất thường, hơi do dự một chút, rồi trực tiếp nhảy vọt lên.

“Cẩn thận!” Giải Ngữ Hoa bị động tác đột ngột của Ngô Mặc làm cho giật mình.

Chương 164

Anh rút vũ khí từ sau thắt lưng ra, vừa cảnh giác vừa dặn dò: “Chú ý, đừng để có cơ quan nào.” “Vâng, anh cứ yên tâm đi.” Ngô Mặc không còn cười đùa nữa, thái độ vô cùng trầm ổn.

Cậu biết ở cái nơi quỷ quái này, nếu thật sự chạm vào cơ quan, thì sẽ không chỉ có một mình cậu gặp chuyện.

Tức là, mỗi cử chỉ hành động của cậu đều liên quan đến sự an nguy của tất cả anh em.

Vì vậy, cậu không còn như trước, có thể tự do phóng túng bản thân vô hạn, thích làm gì thì làm, mà trở nên cẩn thận từng li từng tí.

Ngô Mặc ngồi xổm trên nắp quan tài, bắt đầu nghiêm túc quan sát các loại phù chú bên trên.

Cậu phát hiện những đường nét phù chú này được khắc rất tinh xảo, nhưng khi nối lại với nhau lại giống như một khuôn mặt quỷ.

Có cảm giác tương ứng với tượng quỷ ở giữa quảng trường.

Vị trí mũi của tượng quỷ ở phía trước quan tài, lại xuất hiện hai lỗ ngón tay, nhìn từ trên xuống giống như con quỷ này đang thở dốc.

Ngô Mặc nhìn ngón tay mình, lại so sánh với lỗ hổng, trầm tư không nói gì.

“Tiểu Mặc, trên đó có tình huống gì vậy?” Giọng Ngô Tà truyền từ phía dưới lên, lo lắng nói: “Nếu có cơ quan, em ngàn vạn lần phải cẩn thận, đừng lơ là bất cẩn.” Động tác của Ngô Mặc đã thu hút tất cả mọi người, họ đều vây quanh quan tài, ngẩng đầu lo lắng nhìn cậu.

Đặc biệt là Ngô Tà, anh đã hiểu ra rồi, thằng em nhà mình cũng không phải là đèn tiết kiệm dầu, tuyệt đối thuộc loại điển hình “không có việc gì thì kiếm việc, có việc thì kiếm chết” đó.

“Lão Trương, hay là anh lên đây xem thử một chút đi?” Ngô Mặc vẫy tay với Trương Khởi Linh.

Dừng lại rất lâu mới nói: “Tôi cứ cảm thấy chuyện này, sao lại liên quan đến Trương gia của mấy người vậy?” Ngô Mặc sợ mình nhìn nhầm, đặc biệt bảo Trương Khởi Linh lên cùng kiểm tra.

“Lão Trương, tôi còn quên nói với anh, dọc đường này có mấy cái cơ quan, tôi phát hiện đều liên quan đến Phát Khâu Chỉ.” Ngô Mặc chỉ vào lỗ nhỏ trên quan tài, bổ sung: “Trước đây trong sông có xuất hiện cổ lầu kiểu Hán, trên đó ghi rõ chủ nhân họ Trương, xem ra chuyện này thật sự có khả năng liên quan đến Trương gia của mấy người.” Nhắc đến Phát Khâu Chỉ, Trương Khởi Linh dừng lại một chút, quay đầu nhìn sâu vào Ngô Mặc.

Một lát sau, anh lấy một vật từ trong túi áo khoác ra, mặt không cảm xúc đưa cho Ngô Mặc.

“Cái quái gì thế?” Ngô Mặc hoàn toàn mơ hồ.

Đừng thấy Ngô Mặc biết Trương Khởi Linh đã là lão nhân trăm tuổi, nhưng trong lòng cậu vẫn xem anh ta như thằng ăn mày.

Chưa từng nghĩ tới, có một ngày tên này lại chủ động cho mình đồ?

Trương Khởi Linh trực tiếp đặt thứ đó vào tay Ngô Mặc, rồi không để ý đến cậu nữa.

Anh ngồi xổm xuống, bắt đầu nghiên cứu cái lỗ hổng này.

“Đũa à?” Khi Ngô Mặc nhìn rõ thứ trong tay, biểu cảm cậu lập tức ngây người.

Trong lòng thầm nghĩ: “Anh ta cho mình đôi đũa làm gì?

Là đang ám chỉ mình điều gì?” Đối với Trương Khởi Linh, Ngô Mặc có chút bất lực, cậu luôn cảm thấy tên này ngày nào cũng cùng một vẻ mặt.

Trừ Ngô Tà ra, ai mà biết anh ta muốn biểu đạt ý gì chứ?

Cậu nhìn Trương Khởi Linh đang ngồi xổm, thầm đoán nửa ngày, ngập ngừng nói: “Lão Trương, anh đây là...

đói rồi sao?” Trương Khởi Linh đang tập trung toàn bộ tinh thần chuẩn bị dùng Phát Khâu Chỉ, bị câu nói đột ngột của Ngô Mặc làm cho ngón tay suýt chút nữa thì cắm sai.

“Haizz.” Ngô Tà vỗ trán, hơi bất lực nói: “Tiểu Mặc, em đừng đùa nữa, đôi đũa này chẳng phải là cái mà trước đó em cắm vào trong tượng đá sao?” “Hả, có mỗi chuyện này thôi à?” Ngô Mặc lúc này mới phản ứng lại.

Mặt cậu hơi đắc ý nói: “Anh không nhắc tôi còn quên, Lão Trương, tôi nói cho anh biết, đừng thấy anh em đây chưa luyện ra Phát Khâu Chỉ, nhưng đầu óc anh em đây rất linh hoạt đó.” Trương Khởi Linh như thể tự động bỏ qua Ngô Mặc, cắm ngón tay vào lỗ, toàn tâm toàn ý tập trung điều tra tình huống bên trong.

Ngô Mặc vừa nhìn thấy, vội vàng ngậm miệng lại.

Lúc này cậu không dám làm phiền Trương Khởi Linh, phải biết những cơ quan bí thuật này, chỉ cần lơ là một chút là sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Trương Khởi Linh đứng dậy, mắt nhìn chằm chằm cỗ quan tài dưới chân, nhìn một lát.

Anh quay đầu lại trầm giọng nói với Ngô Mặc: “Mở quan tài.” Nói xong, anh nhảy vọt một cái từ trên quan tài xuống.

“Mở quan tài?

Được thôi, Tiểu Ca, Bàn gia thích nhất mấy chuyện này!” Vương Bàn Tử cực kỳ mẫn cảm với hai chữ này.

Hắn lấy xẻng công binh từ trong ba lô ra, lắp ráp xong, mong đợi nhìn Trương Khởi Linh vui vẻ nói: “Tiểu Ca, anh cứ nói mở từ đâu đi?” “Lão Trương, bên trong không có động tĩnh gì sao?” Ngô Mặc lập tức nhảy xuống theo, vỗ vỗ nắp quan tài, đoán: “Chẳng lẽ trong quan tài này, thật sự chỉ là thi thể bình thường?” “Mặc kệ nó, Tiểu Ca đã bảo mở thì đừng khách khí nữa!” Vương Bàn Tử xắn tay áo, đứng ở một góc quan tài, nhìn Ngô Mặc và mấy người kia la lên: “Mấy anh em đừng ngẩn người ra nữa, giúp một tay đi, chúng ta cố gắng chút, bật nắp quan tài nó ra nào!” Mấy vị này, ở thời đại hiện tại, ai nấy đều là những tay cao thủ trong giới trộm mộ, mở quan tài đối với họ cứ như mở nắp chai vậy.

Họ đứng ở các vị trí khác nhau, đồng thời cắm xẻng công binh vào bốn góc.

Theo tiếng hô lớn của Vương Bàn Tử, cánh tay cùng lúc dùng lực, cứ thế mà cạy nắp quan tài bằng đồng xanh ra một khe hở.

Khi nắp quan tài được đẩy ra, thi thể bên trong cũng xuất hiện trước mắt mọi người.

Chỉ thấy thi thể trong quan tài mặc áo ngắn thân trên, cổ áo giao nhau lệch sang phải, tay áo dài đến cổ tay, ống tay áo nhỏ, thân dưới là quần dài hoa văn, thắt lưng có dây buộc, quấn chân.

Trang phục trải qua ngàn năm thời gian, vẫn không hề thối rữa biến chất.

Chỉ cần nhìn cách ăn mặc là hiểu ngay, đây hoàn toàn là quý tộc chính tông thời Thương.

Hơn nữa còn là loại nhân vật quyền thế ngút trời trong giới quý tộc.

Khi mọi người chuyển ánh mắt đến khuôn mặt thi thể, đều cảm thấy một chút kỳ lạ.

Mặt thi thể vàng vọt, đôi mắt lớn mở trừng trừng, vẻ mặt vô cùng dữ tợn.

Nhưng miệng lại ngậm chặt, xem ra thế này không phải là trước khi chết không cam lòng, thì cũng là sau khi chết có oán khí.

“Vãi, thằng cha này không phải vừa mới định biến thành cương thi thì bị người ta giết chết đấy chứ?” Ngô Mặc nhìn thi thể với vẻ chết không nhắm mắt đó, lẩm bẩm nói: “Xem ra trước khi chúng ta đến, nơi này đã từng bị người khác phát hiện rồi, nếu không cỗ quan tài bằng đồng xanh sẽ không dễ dàng bị mở ra như vậy.” “Anh trai.” Ngô Mặc vừa định nói chuyện với Ngô Tà, thì nghe Vương Bàn Tử đột nhiên la lên: “Mấy anh em ơi, mọi người xem, trên cổ thằng cha này hình như có thứ gì đó?” “Thứ gì?” Ngô Mặc vội vàng chiếu đèn pin vào phần cổ thi thể, liền thấy ở cổ thi thể quấn quanh một vòng sợi tơ nhỏ, nếu không nhìn kỹ, hoàn toàn không dễ phát hiện.

Không chỉ vậy, ở vị trí ngực thi thể, rõ ràng xuất hiện hai lỗ ngón tay.

Chỉ cần nhìn lực đạo và độ sâu, Ngô Mặc lập tức hiểu ra, không cần suy nghĩ, đây khẳng định là Phát Khâu Chỉ.

Trương Khởi Linh cũng phát hiện điểm này, anh nhìn chằm chằm vào vị trí ngực thi thể, nhíu chặt mày trầm tư.

“Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của tôi.” Hắc Nhãn Kính tiến lên, tay trái kẹp chặt hàm dưới thi thể, tay phải thò vào miệng thi thể, gọn gàng dứt khoát lấy ra một viên châu từ sâu trong cổ họng.

Hắn nhìn qua một cái rồi giải thích: “Tên này năm đó hẳn là đã dùng thân mình hiến tế, để giữ cho thi thể không bị hư thối, vì thế lại đặc biệt nuốt Âm Hồn Châu xuống, phong bế thần hồn trong cơ thể, kỳ vọng có hy vọng phục sinh.” “Nhưng mà này, người tính không bằng trời tính.” Ngô Mặc lập tức chen vào một câu: “Chắc là hắn nằm trong đó bao nhiêu năm đều không nghĩ tới, vừa mới định biến thành cương thi hoạt động một chút, thì lại bị người ta giết chết, hơn nữa lần này còn chết khó coi như vậy, cho nên mới nói chứ, người ta ấy mà, không có việc gì thì đừng làm quá nhiều chuyện thất đức, đặc biệt là loại cướp đồ của người khác nhét vào túi mình.” “Nói không sai.” Hắc Nhãn Kính vươn tay, khoác vai Ngô Mặc, cười hắc hắc nói: “Vẫn còn giận à?

Keo kiệt thế?

Thật sự coi anh trai cướp đồ của em à, bảo bối?” “Mày không phải nói nhảm à?” Ngô Mặc liếc xéo Hắc Nhãn Kính một cái.

Không khách khí mắng: “Mẹ nó, mày đã nhét đồ vào túi rồi, lại còn hỏi tao có giận không?” Ngô Mặc vừa định mắng Hắc Nhãn Kính thêm vài câu để xả giận.

Không ngờ ông tổ của sự trầm mặc ít nói – Trương Khởi Linh, lại phá lệ mở miệng giải thích: “Âm Hồn Châu chia âm dương, âm châu cần trấn hồn mới có thể đeo.” “Ý gì cơ?” Ngô Mặc đơ ra, cậu không ngờ mọi chuyện lại còn có khúc mắc.

Nghĩ một lát, cậu nghiêng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, nghi ngờ nói: “Thời buổi này, châu còn phân đực cái à?

Vậy hai viên châu đặt cạnh nhau, có thể sinh ra châu nhỏ không?” Hắc Nhãn Kính liếc mắt đưa tình với Trương Khởi Linh.

Thấy Ngô Mặc quay đầu nhìn mình, hắn vừa định làm ra vẻ mặt ủy khuất, hy vọng có thể khơi dậy lòng thương xót của Ngô Mặc.

Ai dè, trọng tâm chú ý của Ngô Mặc lại lệch sang chỗ khác rồi.

“Đừng đùa nữa, vẫn là lo việc chính quan trọng hơn.” Giải Ngữ Hoa thở dài một hơi, nói với Ngô Mặc: “Tranh thủ thời gian đi, nếu còn kéo dài nữa, anh sợ Nhị thúc của em sẽ tự mình xuống đây đấy.” Giải Ngữ Hoa cảm thấy nếu anh không lên tiếng nữa, cứ để Ngô Mặc suy nghĩ tiếp tục lan man.

Vậy thì trong năm nay, mọi người cũng đừng hòng bước ra khỏi địa cung này.

Trong quan tài, ngoài viên Âm Hồn Châu ra, chẳng có vật tùy táng gì khác.

Điều này khiến Vương Bàn Tử vô cùng thất vọng, oán trách: “Không phải Bàn gia tôi nói chứ, mấy thằng cháu này cũng keo kiệt quá thể, đúng là củ cải trắng đâm dao -- đến tí máu cũng không ra.”“Thôi cậu đừng có lải nhải nữa, không có thi biến đã là may mắn lắm rồi.” Ngô Tà đi quanh quan tài nhìn một lượt, nghe Vương Bàn Tử nói vậy, không nhịn được dặn dò: “Béo à, mày đừng có lúc nào cũng tơ tưởng lấy đồ, an toàn là quan trọng nhất.”“Không không, lão ca, anh nói thế không đúng rồi.” Ngô Mặc đứng hai bên quan tài, tay cầm xẻng công binh, đang cúi người lục lọi trong quan tài.

Nghe vậy, quay đầu nói với Ngô Tà: “Mấy anh em mình có phải đi làm từ thiện đâu, ngày nào cũng xuống địa cung giúp bọn họ lật người à?

Ngay cả người trông mộ còn có tiền công nữa là, chúng ta không thể cứ bỏ tiền ra mà không kiếm được đồng nào chứ?”“Đúng, chú em tôi nói đúng.” Vương Bàn Tử cười tủm tỉm không khép được miệng, lời của Ngô Mặc đúng là nói vào tận tâm can hắn.

Từ trước đến nay, hắn biết mình trong mắt Ngô Tà chính là cái đồ tổ tông gây họa, lão già tham tiền.

Tuy nói mấy người là anh em sinh tử, nhưng mỗi lần bị Ngô Tà nói như vậy, dù có vô tâm vô phế đến mấy, Vương Bàn Tử cũng có chút buồn bực.“Khốn kiếp, thằng cháu này đúng là nghèo thật.” Ngô Mặc từ trên nhảy xuống, buồn bực nói: “Hoặc là chúng ta đến muộn rồi, đồ tốt đều bị người ta lấy đi hết rồi, ơ!

Mà cũng không đúng nha, vừa nãy các anh bảo Âm Hồn Châu này rất khó kiếm, vậy sao nó lại không bị lấy đi?” Ngô Mặc cảm thấy không đúng, tiếp lời: “Trừ khi trong quan tài này có thứ gì đó quan trọng hơn, nên nhóm người trước mới không thèm Âm Hồn Châu, chứ không thì cổ bị kẹp đến nơi rồi, còn ai rảnh rỗi mà đi lấy cái châu?”“Có lẽ bọn họ muốn tìm thứ gì đó.” Giải Ngữ Hoa chỉ vào vết thương trên ngực thi thể, trầm ngâm: “Anh xem vị trí vết thương này, có dấu vết cạy mở, chứng tỏ bọn họ đã lấy đi một thứ gì đó từ đây.”“Đừng có xoắn xuýt nữa, ra ngoài rồi, ca ca bán viên châu đi, số tiền đó, dẫn em đi chơi một bữa thế nào?” Hắc Nhãn Kính tung viên Âm Hồn Châu vừa mới đào ra trong tay lên, rồi lại nhanh chóng bắt lấy.

Hắn khoác vai Ngô Mặc, ha ha cười: “Muốn đi đâu chơi, ca ca bao hết.”“Anh á?” Ngô Mặc nhìn Hắc Nhãn Kính, bĩu môi, vẻ mặt khinh thường: “Cái đồ quỷ nghèo anh đừng có nói chuyện với em, anh nói đi chơi, sẽ không phải là dẫn em đi bán nghệ ngoài đường chứ?

Mỗi lần đến chỗ anh, ngoài cho em ăn mì gói ra, còn gì nữa không?” Trương Khởi Linh không nói tiếng nào, kiểm tra hết mấy chiếc quan tài còn lại.

Cuối cùng, hắn quay lại bên chiếc quan tài thứ hai, rút xẻng công binh ra định cạy nắp.“Ấy, Lão Trương, đợi anh em cùng làm chứ.” Ngô Mặc vừa nhìn thấy, vội vàng bỏ Hắc Nhãn Kính lại, bước nhanh tới.

Chương 165

Vừa đi vừa nói: “Đừng có lúc nào cũng làm hiệp khách đơn độc thế chứ, có bao nhiêu anh em ở đây, anh làm vậy không hợp với tập thể đâu.” Mấy người mở tất cả các quan tài ra, phát hiện các thi thể bên trong gần như đều giống hệt thi thể đầu tiên.

Mặt biểu cảm hung tợn, cổ có dây thừng mảnh siết chặt, ngực có lỗ thủng, bụng hơi chướng lên.“Lão Trương, tôi nhớ Phát Khâu Chỉ có nguồn gốc từ thời Tam Quốc.” Ngô Mặc nhìn Trương Khởi Linh nói: “Nhưng thi thể này lại là người thời Thương Triều, hai cái này cách nhau gần hai ngàn năm, giờ có hai khả năng, hoặc đây không phải Phát Khâu Chỉ, hoặc là ngàn năm sau, có người nhà họ Trương xuất hiện ở đây.”“Phát Khâu Chỉ.” Trương Khởi Linh nói ngắn gọn, cực kỳ khẳng định lỗ thủng trên ngực thi thể chính là do Phát Khâu Chỉ gây ra.“Haizz, uổng công một trận.” Ngô Mặc nghĩ đến nhiệm vụ mà hệ thống giao, có chút phiền muộn.

Trong lòng thầm nhủ: “Bảy cái thi thể này đều bị làm ra nông nỗi này, chứng tỏ người nhà họ Trương đã ra tay trước rồi, vậy cái lão vu sư chó má kia còn có nguyên vẹn không?

Mình biết tìm cái thứ này ở đâu bây giờ?”“Thất vọng rồi à?” Giải Ngữ Hoa nhìn vẻ mặt u sầu của Ngô Mặc, thấy rất buồn cười.

Anh ta bước tới, nhẹ nhàng hỏi: “Không phải vừa nãy mới moi được năm trăm triệu từ tên Khâu Đức Khảo sao, sao?

Vẫn thấy chưa đủ à?

Em cần nhiều tiền thế để làm gì?”“Nuôi gia đình chứ sao.” Ngô Mặc buột miệng nói.

Nói xong, thấy không ổn, ho nhẹ một tiếng giải thích: “Anh à, anh nhìn lão ca nhà em xem, cái đồ phá gia chi tử ấy, nếu em không cố gắng kiếm tiền, nhà họ Ngô chúng ta e rằng cái tổ trạch kia có ngày cũng bị tên này đem cầm cố mất.” Ngô Tà nắm chặt tay, so sánh chiều cao và thể lực của hai anh em, cuối cùng vẫn không nhịn được, vỗ một cái vào lưng Ngô Mặc.

Giận dỗi nói: “Thằng nhóc thối này, tao còn là anh ruột mày không?

Có đứa em nào vô lễ như mày không hả?”“Thôi đừng đùa nữa, ca.” Ngô Mặc thu lại vẻ mặt, nghiêm túc nói: “Tình huống nguy hiểm thế này, sao anh lại không phân biệt được mà đùa giỡn vậy?” A Ninh vẫn luôn như một nhân vật bên lề, cần phối hợp mở cơ quan thì mở cơ quan.

Cô ta chỉ không mở miệng nói chuyện, chủ yếu cũng vì sợ vừa nói chuyện sẽ bị Ngô Mặc chọc tức chết.

Nhưng cô ta cũng đang quan sát tình hình xung quanh, dù sao cô ta vẫn còn nhiệm vụ Khâu Đức Khảo giao cho.

Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn lên phía trên tượng quỷ, trong cả quảng trường, chỉ có chiếc quan tài được đặt trong tay tượng quỷ là chưa được kiểm tra.

Hắn suy nghĩ một lát, đeo Hắc Kim Cổ Đao ra sau lưng, hai tay vịn vào chân tượng quỷ, ba hai cái đã nhanh chóng leo lên.

Ngô Tà và mấy người kia vừa quay đầu lại, Trương Khởi Linh đã nhanh nhẹn trèo lên tượng quỷ, điều này khiến mấy người căng thẳng.

Phải biết rằng chiếc quan tài kia cách phía dưới hơn mười mét.

Nếu trên đó thật sự có cơ quan gì, Trương Khởi Linh muốn tránh né cũng cần phải tốn kha khá công sức.

Ngô Tà lo lắng ngẩng đầu nhìn lên.

Nhưng với kinh nghiệm ở sa mạc lần trước, bây giờ dù có ngẩng đầu thế nào, anh cũng sẽ ngậm chặt miệng, tuyệt đối sẽ không để bị nuốt lần nữa.“Mà này, chú em, lão ca còn muốn hỏi chú đây.” Vương Bàn Tử kề sát Ngô Mặc, dùng khuỷu tay thúc thúc hắn.

Hỏi nhỏ: “Cái cầu đá cơ quan đằng trước, chú giải quyết kiểu gì thế?

Với lại trên đó không chỉ có ngón tay, còn đặt mấy cái đùi và mông nữa là sao?

Mấy cái đó có ý gì?” Vương Bàn Tử vẫn luôn tò mò về chuyện này.

Hắn cũng đã nghiên cứu ở cầu đá đó, nhưng mãi vẫn không hiểu Ngô Mặc rốt cuộc đã phán đoán thế nào?

Tình hình trong mộ này thiên hình vạn trạng, hiểu thêm một số phương pháp giải quyết, vạn nhất sau này gặp phải, cũng là một cách thoát thân.

Ngô Mặc vừa nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, vừa tiện miệng nói: “Nhiều Mật Lạc Đà thế, dùng chúng nó dò đường chứ sao.”“Cổ ngữ nói hay mà, 'trà cạn thành tro, nước mắt khô', anh em tôi tính toán để chúng nó phát huy chút nhiệt lượng còn sót lại, nằm cả ngàn năm rồi, cho hoạt động gân cốt một chút, haizz, ai mà biết mấy cái thứ này lại yếu ớt đến thế, không mấy chốc đã tan nát bét.”“Mày mẹ nó đúng là đủ thất đức.” Vương Bàn Tử khóe miệng giật giật.

Từ hố người chết mà vớt xác dò đường, chắc chỉ có thằng nhóc trước mặt này mới nghĩ ra được thôi.

Hắn tiếp tục truy hỏi: “Vậy trên đó bày đùi và mông là có ý gì?” Ngô Mặc nghe vậy, bĩu môi nói: “Chỗ đó thật sự quá thối rồi, em không muốn ở đó như một tên biến thái mà chặt ngón tay, nên sau đó có gì dùng nấy thôi.""Nhưng em cũng cố ý tạo ra sự khác biệt, mông thì an toàn, đùi thì có vấn đề, chủ yếu là để phòng trường hợp sau này không phải các anh, dùng để gây nhiễu loạn thôi.""Khoan đã, đợi chút." Vương Bàn Tử chặn Ngô Mặc lại, gãi gãi đầu, nghi hoặc nói: "Chú em, sao tôi càng nghe càng thấy mơ hồ thế?

Tại sao mông an toàn mà đùi lại nguy hiểm?

Chú giải thích cho lão ca tôi nghe cái.""Đúng vậy, đây cũng là chỗ tôi thắc mắc." Ngô Tà cũng xích lại gần.

Tuy anh lo lắng cho Trương Khởi Linh ở phía trên, nhưng đối với chuyện của Ngô Mặc, anh cũng vô cùng tò mò.

Dù hai người là anh em ruột thịt cùng mẹ, Ngô Tà cũng phát hiện ra, đối với cái mạch não của thằng em mình, anh thật sự không thể hiểu nổi.

Thậm chí còn tự trách mình, có lẽ từ nhỏ anh đã quan tâm nó quá ít rồi chăng?"Cái này có gì mà phải giải thích chứ?" Ngô Mặc kinh ngạc nhìn hai người, cứ như thể vấn đề họ đưa ra chẳng đáng nhắc đến.

Nhưng thấy Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cũng tham gia vào, đối mặt với ánh mắt đầy khao khát tri thức của mấy người, hắn vẫn kiên nhẫn giải thích: "Mông chắc chắn, đương nhiên là an toàn rồi, ví dụ như Bàn ca anh, mỗi lần đều là mông tiếp đất, chẳng phải cũng có sao đâu?""Còn về cái đùi ấy hả, lần trước em vì cứu anh, đá anh một cước, chân suýt nữa thì bị chuột rút." Ngô Mặc nói xong, giang hai tay ra, cảm khái: "Nhìn xem, đơn giản thế thôi, thật sự không hiểu các anh có gì mà không hiểu nổi.""Thiên chân, là tôi già rồi, não không dùng được nữa à?

Hay là tư duy của nó quá quỷ dị?" Vương Bàn Tử hai tay nắm chặt Ngô Tà, trong mắt đầy vẻ mơ hồ.

Một câu nói của Ngô Mặc khiến hắn nghi ngờ tư duy của chính mình.

Mặc dù hắn lớn hơn Ngô Mặc vài tuổi, nhưng tự nhận vẫn rất theo kịp thời đại.

Nhưng tại sao mỗi lần ở cùng Ngô Mặc, hắn lại bị tư duy của nó đánh bại?

Chẳng lẽ thật sự có một khoảng cách lớn?“Không, tôi cũng không hiểu.” Ngô Tà vỗ vỗ tay Vương Bàn Tử, an ủi: “Nhưng không sao cả, tôi đã nghĩ thông rồi, giống như nhị thúc tôi không hiểu tam thúc vậy, cũng không ảnh hưởng đến tình cảm anh em.” Ngay khi mấy người đang nói chuyện, bên trong tượng quỷ đột nhiên vang lên tiếng cơ quan “cạch cạch”.

Mọi người vội lùi lại một bước, tập trung chú ý.

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh ở phía trên, hỏi lớn: “Tình huống thế nào?” Trương Khởi Linh không nói gì, thò đầu xuống nhìn một cái.“Lão Trương, ngầu vãi chưởng.” Ngô Mặc chỉ vào cái lỗ hổng đột nhiên xuất hiện ở bệ tượng quỷ.

Hắn giơ ngón cái lên về phía Trương Khởi Linh ở trên, khen ngợi: “Đừng thấy bình thường cứ như thằng câm ấy, ba gậy đánh không ra hơi, nhưng lúc quan trọng thì đúng là đáng tin thật.”“Ngậm mồm vào đi, tổ tông, không biết nói thì bớt nói lại.” Ngô Tà tuy nói vẫn luôn tự xây dựng tâm lý cho mình, nhưng mỗi lần nghe thằng em khen người, anh lại có một thôi thúc muốn đánh nó.

Trương Khởi Linh từ trên trượt xuống, vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: “Trên đó chỉ có cơ quan, không thấy thi thể.”“Lão Trương, kệ đi, đã có lối đi cơ quan ở đây, vậy chúng ta cứ vào xem sao.” Ngô Mặc nhét xẻng công binh vào cái túi rách, rút dao găm từ chỗ buộc vào đùi.

Cười nói với mấy người còn lại: “Mấy vị lão ca, các anh lớn tuổi rồi, chân cẳng không tốt, gặp chuyện phản ứng chắc chắn không nhanh bằng chú em đây, hay là cứ để em đi trước dò đường cho.” Nói xong, sợ lại bị mấy người kia hội đồng, nhân lúc họ chưa kịp phản ứng, “xoẹt” một cái đã lao thẳng vào cửa động.

Vừa chạy vừa thầm nhủ: “Haizz, Bảo bối Minh Hồng Đao, lại phải chịu thiệt thòi ở trong không gian rồi, hết cách rồi, ai bảo huynh đệ trước đó lại nói cho mày ở trong vali da chứ?”“Mẹ kiếp, nó nói ai lớn tuổi hả?” Vương Bàn Tử xắn tay áo lên, tức giận nói: “Đuổi theo, không đánh nó một trận, tao thật sự khó chịu.”“Hắc hắc, đây là chê bai ca ca rồi.” Hắc Nhãn Kính xoay xoay con dao găm, nheo mắt cười: “Xem ra Hạt Tử phải cố gắng một chút, kiểu gì cũng phải lấy lại thể diện.”“Tốt lắm.” Giải Ngữ Hoa cũng bị chọc cho bật cười.

Anh ta siết chặt cây gậy trong tay, cười lạnh: “Thằng nhóc thối này cần được giáo dục lại rồi, lần này ra ngoài, tôi sẽ cho nó biết thế nào là tác dụng của người làm anh.” Anh ta hiếm khi đứng cùng chiến tuyến với Hắc Nhãn Kính.

Hai người nhìn nhau, lộ ra nụ cười nguy hiểm, cầm vũ khí lao thẳng vào cửa động.

Tốc độ của hai người cực nhanh.

Trên người như mang theo một bụng lửa giận, thề sẽ tóm được cái thằng nhóc thối mồm mép lung tung kia.

Vương Bàn Tử bám sát phía sau.

Lúc này chỉ còn lại Trương Khởi Linh và Ngô Tà, cùng với A Ninh vẫn luôn làm nền.

Trương Khởi Linh mọi chuyện vẫn luôn xông pha phía trước, rất ít khi tụt lại phía sau.

Nhưng hôm nay bị Ngô Mặc kích động liên tục, nhất thời có chút ngơ ngác không biết làm sao.

Đặc biệt là câu nói “lớn tuổi rồi, chân cẳng không tốt” vừa rồi, khiến bước chân hắn vừa định cất lên lại dừng lại.

Hắn dừng ở đó, bắt đầu suy nghĩ về cách thức phá giải cơ quan và những ký hiệu mà Ngô Mặc đã để lại.“Tiểu Ca, anh đừng nghe Tiểu Mặc nói bậy.” Ngô Tà nhìn ra một tia ngơ ngác thoáng qua trong mắt Trương Khởi Linh, khuyên giải: “Não nó không giống người bình thường đâu, không cần quá để tâm, anh nhìn tôi xem, đã sắp miễn dịch rồi đây này.”“Phi, đồ đàn ông chó má.” A Ninh trong lòng thầm mắng Ngô Tà.

Cô ta thầm nghĩ: “Vì người ngoài mà dám nói em ruột mình như thế, quả nhiên người nhà họ Ngô không có ai bình thường cả.”“Ừm.” Trương Khởi Linh gật đầu, nhìn Ngô Tà vẻ mặt nghiêm túc, khẽ nói: “Đi.” Ba người lần lượt cũng lao vào trong động.

Phát hiện ngoài lối vào ở bệ tượng hơi hẹp một chút, nhưng sau khi vào bên trong, lối đi lại trở nên vô cùng rộng rãi.

Thậm chí ngay cả xe ngựa thời cổ đại cũng có thể đi lại bên trong.

Chắc là được xây dựng đặc biệt cho những quý tộc thời Thương Triều, dù sao thời đại đó phân chia giai cấp rất nghiêm trọng.

Khi ba người bọn họ đuổi kịp Ngô Mặc, thì thấy hắn đang cúi gằm mặt, bị Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa kẹp ở giữa.

Còn Vương Bàn Tử thì cười toét miệng ở phía sau, vui không tả xiết.

Hoàn toàn không còn cái không khí nghiêm túc như lúc trước khi vào cổ mộ địa cung, trái lại cứ như đang đến đây du ngoạn vậy.

Ngô Tà không cần hỏi cũng biết, thằng nhóc này chắc chắn là bị ba người kia sửa cho một trận rồi.

Anh không khỏi tiếc nuối vì mình đến muộn, nếu không dù thế nào anh cũng sẽ tham gia một chân.

Cho thằng nhóc này biết thế nào là tình yêu thương của người làm anh.

Đi dọc theo lối đi, không lâu sau, hai bên lối đi xuất hiện rất nhiều hài cốt.

Sơ lược đếm qua, ít nhất cũng có hơn một trăm bộ.

Mấy người cúi người kiểm tra, phát hiện trên hài cốt có cắm trường mâu, có cắm đao.

Nhìn qua là biết hai đội quân đã từng giao tranh ác liệt ở đây.“Đây là bị người ta đâm chết à?” Ngô Mặc chỉ vào một bộ hài cốt trong số đó nói: “Xem ra chỗ này đúng là từng bị người ta xâm nhập rồi, chỉ là không biết là đội quân nào làm.”“Người Dao cổ.” Giải Ngữ Hoa nhặt một chiếc sừng trâu từ dưới đất lên.

Anh ta nhìn mọi người giải thích: “Sừng trâu là vật may mắn của tộc Dao, đã xuất hiện ở đây, chứng tỏ năm xưa người Dao cổ chắc chắn đã từng chiến đấu với người Thương Triều, nhìn mức độ hư hại bên trong, rất có thể là người Dao cổ đã chiếm ưu thế.”“Cũng có nghĩa là rồng mạnh không đè được rắn đất à?” Ngô Mặc bĩu môi, ủy khuất nói: “Cứ như em vậy, dù có cố gắng thế nào, chẳng phải vẫn bị mấy anh xử đẹp sao?”“Ngậm miệng lại, đợi ra ngoài rồi, tôi sẽ cho em biết thế nào là xử đẹp.” Giải Ngữ Hoa xem như đã nhận ra, thật sự không thể quá nuông chiều cái thằng nhóc thối này.

Mới không để ý một chút đã muốn bay lên trời rồi, nếu không kéo nó lại, sau này còn không biết phải dọn dẹp hậu quả cho nó thế nào nữa.

Tục ngữ nói người thức thời là tuấn kiệt, thấy sắp chọc giận mọi người, Ngô Mặc dứt khoát ngậm miệng lại.

Chương 166

Nhưng thằng cha này là loại tính cách không chịu ngồi yên, dù không nói chuyện, cũng không ngăn được hắn nhìn đông nhìn tây.

Lúc thì nhìn sang trái xem vách tường có cơ quan gì không.

Lúc lại cúi xuống đất xem mấy thi thể kia có thứ gì đáng tiền không.

Tóm lại, cứ như một đứa trẻ tăng động vậy, không lúc nào chịu ngơi nghỉ.

Mà đừng nói, cứ tìm kiếm như vậy thật sự đã khiến hắn phát hiện ra thứ.“Anh, các anh qua đây xem, sao chỗ này còn có Mật Lạc Đà nữa vậy?” Ngô Mặc từ dưới một bộ thi thể binh sĩ Thương Triều, lại phát hiện ra những mảnh vụn của Mật Lạc Đà.

Đối với loại thứ này, mấy người có mặt ở đây hiện tại không ai quen thuộc bằng hắn.

Dù sao hắn đã xử lý vô số thi thể Mật Lạc Đà, quả thực có thể được gọi là bạn tốt của Mật Lạc Đà.“Mày đừng nói chứ, bên này cũng có.” Vương Bàn Tử chen qua, lại phát hiện thêm một mảnh ở chỗ khác.

Càng đi về phía trước, các khối thi thể Mật Lạc Đà càng lúc càng nhiều.

Đồng thời còn xen kẽ không ít hài cốt người Dao cổ, mùi hôi trong lối đi dần trở nên khó ngửi.

Mùi tanh tưởi, ghê tởm, tồn tại trong không gian chật hẹp như thế này suốt ngàn năm, đủ để sánh ngang với hố phân hóa chất.

Ngô Tà và mấy người kia đều âm thầm lấy mặt nạ phòng độc từ trong ba lô ra, duy chỉ có Ngô Mặc hai tay trắng trơn chẳng có gì.

Nhưng lại có thể trách ai đây, chẳng phải tự hắn mà ra, vì đã để hết vật phẩm quan trọng vào không gian riêng.

Giải Ngữ Hoa và những người khác tới quá gấp, Ngô Mặc nhất thời không kịp sắp xếp ba lô.

Vì vậy, cái túi rách của hắn đã bị Giải Ngữ Hoa và những người khác kiểm tra một lượt.

Phát hiện bên trong ngoài mì gói ra thì là đũa, hoặc là mấy quả táo và lê, suýt nữa thì không đánh hắn một trận.

Thằng nhóc này đúng là quá bất cẩn, cả ngày trong đầu nó chỉ toàn nghĩ đến chuyện ăn uống thôi sao?“Cầm lấy.” Ngay khi Ngô Mặc đang tủi thân nhìn về phía mọi người, trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện một chiếc mặt nạ phòng độc.

Hắn thuận theo tay ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra lại là Trương Khởi Linh.“Vãi chưởng, Lão Trương, anh đúng là tiểu thiên sứ hạ phàm!” Ngô Mặc vỗ tay cầm lấy mặt nạ phòng độc, xông tới ôm Trương Khởi Linh một cái thật chặt.

Miệng cảm khái: “Chú em, không nói gì khác, chỉ vì cái mặt nạ phòng độc này thôi, ra ngoài rồi ăn uống vui chơi từ A đến Z, tôi sẽ cho chú hưởng trọn gói, dù chú muốn tìm mấy em xinh tươi, anh em tôi cũng kiếm về cho.” Bị Ngô Mặc ôm chặt, Trương Khởi Linh nhất thời không quen.

Tuy trên mặt hắn không biểu cảm, nhưng cơ thể lại vô cùng cứng ngắc.

Phải biết rằng ngay cả Ngô Tà và Vương Bàn Tử, cũng chưa bao giờ nhiệt tình như vậy.

Nhưng khi hắn nghe Ngô Mặc nói nửa câu sau, dù có không hiểu ý nghĩa trong đó đến mấy.

Trong lòng hắn cũng vô duyên vô cớ nảy sinh một ý nghĩ -- hay là lấy lại cái mặt nạ phòng độc nhỉ?

Ngay khi lời Ngô Mặc vừa dứt, một bàn tay trực tiếp túm lấy cổ áo hắn, kéo hắn ra khỏi người Trương Khởi Linh.

Tiếp theo là một cơn đau nhói ở tai.

Chỉ nghe giọng nói trầm ấm đầy từ tính của Giải Ngữ Hoa vang lên bên tai hắn: “Xinh tươi á?

Mặc thiếu gia, hay là về rồi cũng dẫn ca ca đi chơi một chuyến đi?

Tôi lại không biết, ở Kinh Đô còn có loại địa điểm này?

Chẳng trách em lại nói nuôi gia đình chứ, chắc những chỗ như thế này tốn kém không ít nhỉ.”“Đáng đời, cho mày láo.” Ngô Tà chậm tay, không túm được tai Ngô Mặc.

Nhưng không ngăn được anh bấu vào eo Ngô Mặc, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mày không phải nói nuôi gia đình là vì tao sao?

Sao mày còn có tiền đi chơi khắp nơi?

Với lại mày mới bao nhiêu tuổi, hai mươi tư tuổi, đã cả ngày tơ tưởng đến mấy chỗ đó rồi?”“Đau, ca, nhẹ tay chút.” Sự tấn công kẹp đôi vào tai và eo khiến Ngô Mặc không ngừng cầu xin.

Trong tình huống này, đổ lỗi cho người khác là cách tốt nhất.

Ngô Mặc đảo mắt, kêu lên: “Anh, em nói sai rồi, em thật sự chưa từng đến mấy chỗ đó đâu, chỉ là nghe Bàn ca trước đây kể, anh ấy còn bảo em, chỗ đó là thiên đường của đàn ông, em mới tính dẫn Lão Trương đi cùng, đồ tốt thì phải chia sẻ với anh em chứ.” Vẻ mặt đáng thương của Ngô Mặc lại khiến trái tim Ngô Tà mềm nhũn ra.

Hết cách rồi, tuy hai người là anh em ruột, nhưng Ngô Mặc trời sinh đã có khuôn mặt búp bê.

Đừng thấy năm nay hắn hai mươi tư, nhưng trông cũng chỉ vừa hai mươi đầu.

Người còn trắng trẻo hơn cả Ngô Tà, mỗi lần trợn tròn đôi mắt to, nhìn người ta khiến trái tim mềm nhũn như một vũng nước.

Trong ký ức của Ngô Tà, lão cha Ngô Nhất Cùng ngày nào cũng nghiên cứu đề tài, căn bản không có thời gian quan tâm đến mình.

Lão mẹ sau khi sinh Ngô Mặc thì sức khỏe không tốt, vì vậy Ngô Mặc từ nhỏ được nhị thúc nuôi lớn.

Mỗi lần anh thấy Ngô Mặc, Ngô Mặc đều đang học bài, điều này khiến Ngô Tà vô cùng xót em trai.

Đặc biệt là mỗi lần Ngô Mặc ngậm ngón tay, trợn tròn mắt kêu "ca ca" thì càng khiến Ngô Tà xót đến tột độ.

Dù trong túi chỉ có một chút tiền lẻ, anh cũng sẽ lén lút mua đồ ăn ngon cho Ngô Mặc.

Vì vậy khi anh thấy Ngô Mặc dễ dàng đánh gục thuộc hạ của A Ninh, thì tâm trạng kinh ngạc đó không khác gì nhìn thấy sao chổi đâm vào trái đất."Đậu má." Đối mặt với ánh mắt nguy hiểm của Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà, Vương Bàn Tử không nhịn được thốt ra một câu "quốc túy".

Hắn đang xem kịch vui thì vui vẻ, chết sống không ngờ tên hỗn đản này lại dẫn họa về phía mình.

Cánh tay béo múp chỉ vào Ngô Mặc, khóe mắt không ngừng giật giật.

Mãi mới nặn ra được một câu: "Ngô Mặc, mày thằng nhóc mẹ nó đúng là đốt nhang vòng trên mộ tổ -- thất đức đội mũ rơm." Giải Ngữ

Hoa với vẻ mặt âm trầm nhìn Vương Bàn Tử, cười lạnh: “Béo à, xem ra chúng ta cần tìm một lúc để nói chuyện cho tử tế.” Vương Bàn Tử: “...” Hắn thừa biết Ngô Mặc đang lấy Vương Bàn Tử ra làm bia đỡ đạn.

Nhưng khi đôi mắt cún con ướt át kia nhìn mình, dù giận dữ đến mấy cũng chỉ có thể nén xuống.

Nhưng cục tức thì luôn cần chỗ để trút ra, nếu không nhỡ đâu bị nghẹn hỏng thì sao?

Vì vậy, Vương Bàn Tử đáng thương cứ thế lọt vào mắt xanh của Hoa gia.

Cũng chỉ có thể trách Vương Bàn Tử tự mình xui xẻo, trước đó đã chẳng làm được chuyện gì tốt đẹp.

Lớn tuổi thế rồi mà ngày nào cũng lôi Ngô Mặc đi lung tung đến những nơi đèn xanh đèn đỏ.

Ngô Mặc trong lòng không ngừng xin lỗi Vương Bàn Tử, hy vọng gã anh em này có thể tha thứ cho mình.

Nhưng trên mặt hắn vẫn là vẻ vô tội đó, cuối cùng hắn vừa xin lỗi vừa cam đoan, Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà mới tha cho hắn.“Ai da, tại sao mình lại là út chứ?” Ngô Mặc trong lòng có chút oán trách về thân phận mà hệ thống đã sắp đặt.

Hắn quay người đi sang bên cạnh kiểm tra tình hình, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Nếu mình là đại ca, xem ai dám đè đầu mình, đều phải gọi mình một tiếng ca ca.”“Ồ, muốn làm ca ca à?” Hắc Nhãn Kính bước chân cực nhẹ nhàng áp sát lưng Ngô Mặc.

Từ cổ họng hắn bật ra một tiếng cười khẽ khàn: “Lông mọc đủ chưa?” Ngô Mặc vẻ mặt bi phẫn, cái thời buổi này còn cho người ta sống không?

Sao hết người này đến người khác, đều coi mình dễ bắt nạt là sao?

Hắn nhất thời bị tức đến mức đầu óáng váng, trực tiếp túm lấy mái tóc đã bết lại vì mồ hôi.

Quay người trừng mắt nhìn Hắc Nhãn Kính, chửi: "Anh có phải bị mù thật không?

Cái mẹ nó đây không phải lông à?

Dài thế này rồi mà anh không nhìn ra sao?" Nhìn Ngô Mặc vẻ mặt đầy uất ức, Hắc Nhãn Kính nhất thời nghẹn lời không nói được gì.

Hắn hình như không phải có ý đó.

Nhưng câu hỏi của Ngô Mặc cũng thật sự không có gì sai, điều này khiến hắn phải tiếp lời thế nào đây?"Khốn kiếp, đều bắt nạt ông đây, ông đây không chọc nổi thì trốn không được à?" Ngô Mặc hung ác trừng Hắc Nhãn Kính một cái, rồi đi thẳng.

Hắn sợ nếu ở thêm vài phút nữa, sẽ xảy ra cảnh anh em tương tàn.

Lúc này, A Ninh vẫn luôn im lặng lên tiếng: "Mấy vị, các anh có từng nghĩ tới, người Dao cổ tấn công nơi này là để cứu Mật Lạc Đà không?""Hả?" Ngô Tà kinh ngạc nhìn A Ninh.

Anh suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Theo lối suy nghĩ của cô, thật sự có khả năng đó, người Dao cổ coi Mật Lạc Đà là tổ tiên, mà tổ tiên lại bị người Thương Triều dùng làm vật tế, xét về tình về lý họ đều sẽ ra tay thôi.""Các anh nói cả buổi, có ai nghĩ tới Mật Lạc Đà từ đâu ra không?" Vương Bàn Tử đột nhiên vẻ mặt trở nên ngưng trọng, hắn chỉ vào những khối thi thể trên đất nói: "Mấy cái thứ này trông cứ như quái vật, bình thường chúng nó ở đâu?""Hơn nữa cái hố tế tự vừa nãy ít nhất cũng có hơn ngàn bộ, không nói gì khác, hơn ngàn người này cũng bằng cả một trại nhỏ rồi, vậy bây giờ thì sao?

Chẳng lẽ đều chết hết rồi à?" Câu nói của Bàn Tử khiến mọi người bắt đầu cảnh giác, đề phòng quan sát tình hình xung quanh.

Bởi vì trong truyền thuyết, Mật Lạc Đà là “từ trong núi đi ra”.

Nhưng cái chữ “từ” này lại rất có chuyện để nói, chúng nó là từ chân núi hay giữa núi?

Hay là giống như người rừng, sống trong rừng rậm nguyên thủy?

Ngô Mặc thì biết Mật Lạc Đà sống và sinh sôi nảy nở trong vách đá.

Nhưng không có bằng chứng gì, vạn nhất hắn nói ra, với cái thói quen truy hỏi đến cùng của mấy vị đại ca này, đến lúc đó lại phải tốn bao nhiêu tế bào não để giải thích đây?“Khoan đã.” Ngô Mặc đập tay vào trán, đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Hắn cau mày chặt, nghiêm túc hỏi: “Anh, các anh còn nhớ cái quan tài kéo lên từ hồ không?

Chương 167

Em vừa nãy đột nhiên nhớ ra, chiếc quan tài đó, bất kể là vẻ ngoài hay chất liệu, gần như giống hệt bảy chiếc quan tài ở quảng trường vừa nãy, chẳng lẽ cũng là từ chỗ đó mang ra sao?"“Ừm, rất có khả năng là như vậy, có người đã mang quan tài từ quảng trường đi, nhưng không biết vì lý do gì, họ chỉ mang đi hai chiếc.

Ngô Tà rất bình tĩnh phân tích: “Trong đó một chiếc quan tài bị người khác phát hiện, không biết là cố ý hay vô ý, đã ném người phụ nữ giống Hoắc Linh vào, và phong bế bằng bí pháp.”“Ngô Tà, cậu nói không phải là không có khả năng, xem ra những chuyện bên trong này ngày càng phức tạp rồi.” Giải Ngữ Hoa suy nghĩ hồi lâu nói: “Tôi có cảm giác, đội khảo cổ năm xưa vội vàng rời đi, rất có thể là gặp phải chuyện gì đó rất khó giải quyết, xem ra sau này chúng ta cũng phải cẩn thận hơn một chút.” Mọi người bàn bạc một chút, cuối cùng quyết định vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Từ tình trạng thi thể trong lối đi mà xem, có lẽ phía trước có nhiều bí mật hơn nữa đang chờ họ khám phá.

Đi dọc theo lối đi, Ngô Mặc dứt khoát đẩy Trương Khởi Linh ra phía sau, một mình hắn vẫn đi ở phía trước.

Hắn bây giờ đang ấm ức, rất muốn tìm người để gây sự một trận.

Đối với sinh vật chưa biết phía trước, trong lòng ẩn ẩn còn có chút mong đợi.“Hoa hoa ~” Tiếng nước chảy dần lớn hơn.

Phía trước lối đi bỗng nhiên quang đãng, một con sông rộng hơn hai mươi mét xuất hiện trước mắt mọi người.

Nước trong veo, thậm chí có thể nhìn rõ những tảng đá xanh phía dưới, cứ thế chắn ngang mấy người.

Loại sông rộng như thế này, chỉ xuất hiện trong những địa cung quy mô lớn.

Thường thì chúng đóng vai trò như sông bảo vệ thành, canh giữ lăng tẩm của đế vương.“Anh, các anh mau nhìn, chỗ này có cầu kìa.” Ngô Mặc tinh mắt, theo thói quen cứ thấy sông là tìm cầu trước.

Hắn cầm đèn pin quơ loạn xạ khắp nơi, thật sự đã khiến hắn phát hiện ra một cây cầu nhỏ trên mặt sông.

Nhìn chất liệu thì chắc là được ghép nối từ mấy thân gỗ lớn, rộng tới khoảng 4, 5 mét.“Chỗ quái quỷ này rốt cuộc là cái gì?” Vương Bàn Tử đi lại gần Ngô Mặc, chỉ vào một tấm bia đá phía trước nói: “Thằng nhóc thối, chú xem xem, trên đó có khắc chữ gì không?” Đừng thấy Ngô Mặc thường xuyên lừa Vương Bàn Tử, nhưng Vương Bàn Tử vẫn cứ thích thằng em trai nhỏ này.

Hai người dù là tính khí hay bản tính, gần như rất giống nhau.

Có đôi khi Vương Bàn Tử thậm chí còn nghi ngờ, Ngô Mặc có phải là em trai cùng cha khác mẹ của hắn không?

Hai người xích lại gần, dùng đèn pin chiếu vào bia đá.

Chỉ thấy trên bia đá, mấy chữ lớn “Vong Xuyên Hà” được khắc bằng chữ Tiểu Triện, rồng bay phượng múa.

Ngô Mặc có chút không dám chắc, đối với thể chữ Tiểu Triện hắn không nghiên cứu nhiều.

Hắn do dự nói: “Bàn ca, em không nhìn nhầm chứ, ba chữ này đọc là Vong Xuyên Hà?”“Ừm, chắc không sai đâu.” Vương Bàn Tử thường xuyên buôn bán đồ cổ.

Hắn đối với việc nghiên cứu các thể chữ này vẫn có kiến thức nhất định, dù sao đây cũng là nghề hắn lừa bịp người khác để kiếm cơm mà.

Ngô Mặc đứng dậy, nhìn chằm chằm cây cầu trong sông hồi lâu, rồi dừng lại nói: “Vậy cây cầu này không lẽ là Cầu Nại Hà đó chứ?”“Vãi chưởng, chú đừng nói chứ, sao tôi lại cảm thấy chỗ này âm u thế nào ấy?” Vương Bàn Tử rụt cổ lại, xoa xoa cánh tay.

Ngờ vực nói: “Mẹ kiếp, chỗ này sẽ không thật sự xuất hiện Ngưu Đầu Mã Diện chứ?”“Chắc là do độ ẩm quá lớn thôi.” Ngô Tà đi tới giải thích: “Chỗ này vốn là khu núi, mưa liên tục, nhiệt độ lại thấp, hơn nữa nước sông ngầm này rất lạnh, nên anh mới có cảm giác như vậy.”“Xem ra chúng ta đang đi ngược hướng rồi.” Giải Ngữ Hoa nói: “Chúng ta từ U Đô đến đây, chỗ này là Vong Xuyên Hà và Cầu Nại Hà, không nghi ngờ gì nữa, phía trước hẳn là Hoàng Tuyền Lộ và Quỷ Môn Quan.”“Nhưng, các anh có từng nghĩ đến một vấn đề không?” Giải Ngữ Hoa quay người nhìn mấy người, vẻ mặt bình thản, hỏi ngược lại: “Những thuyết pháp về Cầu Nại Hà và Quỷ Môn Quan này đều lưu truyền từ cuối thời Đông Hán, nhưng chỗ này lại là địa giới của người Thương Triều, vậy trong đó lại có bí mật gì đây?” Mấy người nhìn nhau, ai cũng hiểu Giải Ngữ Hoa nói là có ý gì.

Xem ra bí mật trong núi này, ngày càng quỷ dị rồi.“Bàn ca, anh nói chỗ này còn có đồ tốt không?” Ngô Mặc lén lút huých Vương Bàn Tử một cái.

Hai người lùi lại một bước, đầu kề đầu thì thầm bàn bạc: “Cái cửa tiệm nhỏ của anh mấy tháng rồi không khai trương, nếu không kiếm được chút đồ tốt, em sợ anh về đến nơi còn không trả nổi tiền thuê nhà.”“Nói nhảm, nếu chú trước đó không lừa tôi một vố, tôi đã định mượn Hoa gia một ít rồi.” Vương Bàn Tử lườm một cái.

Bực bội nói: “Cái thằng ranh con nhà mày, lần nào chuyện tốt cũng không tìm tao, chuyện xấu thì đổ hết lên đầu tao, lần trước là ai uống say rồi, nhìn chằm chằm vào cái eo thon dài của người ta cả buổi?”“Khốn kiếp.” Ngô Mặc vội vàng bịt miệng Vương Bàn Tử lại.

Hắn nhìn sang trái sang phải, thấy mấy vị ca ca kia đều đang bận rộn, lúc này mới vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, hắn hạ giọng nói: “Đại ca, có thể trách em được sao?

Anh vừa nãy chẳng phải cũng thấy rồi đó, ca em với Hoa ca suýt nữa thì xử chết em rồi, ai bảo anh là đại ca của em chứ, lúc này không cứu anh em thì còn lúc nào?”“Đừng nói nhảm nữa, năm ăn năm thua.” Vương Bàn Tử đưa một bàn tay ra, vẫy vẫy về phía Ngô Mặc.

Cũng dùng giọng cực nhỏ nói: “Phía trước bất kể gặp được đồ tốt gì, đều làm như vậy, thế nào?”“Thành giao.” Ngô Mặc rất dứt khoát đồng ý với Vương Bàn Tử.

Hai người nhất trí, nhìn nhau, cười hắc hắc hai tiếng.

Ngay lúc đó, trước mắt hai người đột nhiên thò ra một ngón tay.

Cú này suýt chút nữa khiến hai tên có ý đồ xấu giật bắn mình, tưởng bị Giải Ngữ Hoa để mắt tới, lại sắp bị “dọn dẹp” rồi.“Tiểu Ca?” Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là Trương Khởi Linh.

Lúc này hắn đang mặt không biểu cảm nhìn hai người, tay phải giơ một ngón tay đặt giữa hai người.

Ngô Mặc mù mịt, không biết Trương Khởi Linh lại bị làm sao.

Hắn nghi ngờ nhìn Trương Khởi Linh hồi lâu, trong lòng do dự không quyết.

Một lát sau, hắn đưa tay nắm lấy ngón tay Trương Khởi Linh, thăm dò nói: “Bị chuột rút à?” Nếu như mặt không biểu cảm được coi là một kiểu chửi người, vậy thì với năng lực của Trương Khởi Linh, chắc là có thể hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà họ Ngô một lượt.

Gã tĩnh lặng nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc không hiểu mô tê gì, trong lòng thầm nghĩ: “Rốt cuộc là

ý gì đây?

Mình lại chẳng hiểu kịch câm, ít nhất cũng cho một gợi ý chứ.” Nhưng vì để quan tâm “người già tàn tật”, anh nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

Tay phải nhẹ nhàng giúp Trương Khởi Linh xoa xoa, an ủi nói: “Có phải anh hay dùng Phát Khâu Chỉ nên dễ bị chuột rút không?

Hay lần sau thử dùng búa đi.” Lời còn chưa dứt, Trương Khởi Linh đã nhanh chóng rút tay về.

Dứt khoát xoay người rời đi, động tác gọn gàng dứt khoát, cứ như đã diễn qua hàng ngàn lần.

Ngô Mặc nghẹn một cục tức giữa chừng.

Anh chỉ vào bóng lưng Trương Khởi Linh, tức giận nhìn Vương Bàn Tử nói: “Anh ta là ý gì?

Ý gì hả?

Có phải thấy tôi dễ bắt nạt nên cũng muốn đạp một phát không?” “Anh em, ý của Tiểu Ca...” Vương Bàn Tử xòe xòe ngón tay, ngập ngừng nói: “Có phải anh ấy cũng muốn tham gia một chân không?” “Mày bớt xàm đi.” Ngô Mặc không thèm nghĩ ngợi mà phản bác: “Anh ấy cần tiền làm gì?

Có biết xài không?

Đến cái quần lót còn chẳng phải mày mua cho sao?” Ngô Mặc tức điên lên, hừ hừ nói: “Tôi thấy lão ta là thấy tôi dễ bắt nạt, mẹ kiếp, cái năm này hết đường sống rồi, một ông già mất trí nhớ cũng không quên bắt nạt tôi một phen.”“Huynh đệ, xả hơi đi.” Vương Bàn Tử cho rằng suy đoán của mình không sai.

Nhưng nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Ngô Mặc, lại không biết có nên giải thích thay Trương Khởi Linh hay không.

Chỉ đành vỗ lưng Ngô Mặc để anh ta thuận khí, trong lòng thầm than: “Thằng nhóc này, sao nóng tính thế không biết?” Ngô Mặc đoán chừng bây giờ trừ nhìn tiền ra, nhìn ai cũng thấy khó chịu.

Vẻ mặt anh ta phùng mang trợn má, trông chẳng khác gì cá nóc.

Dù ở cái nơi quỷ dị này, Vương Bàn Tử nhìn vẫn không nhịn được cười.

“Cầu Nại Hà?” Ngô Tà nhìn mặt cầu, lẩm bẩm nói: “Truyền thuyết Mạnh Bà đứng ở đầu cầu, đưa cho người ta một bát canh Mạnh Bà, có thể quên đi kiếp trước kiếp này, hôm nay Mạnh Bà ở đâu đây?” “Có cái chó gì canh Mạnh Bà, chắc là đến cái nồi cũng bị lão Trương húp sạch rồi.” Ngô Mặc vừa hay đi ngang qua, nghe Ngô Tà nói vậy, nghĩ đến Trương Khởi Linh vừa nãy cũng bắt nạt mình, liền buột miệng nói: “Nếu không thì thằng cha này sao mất trí nhớ được?

Kiếp này chắc chắn không ít lần uống rồi.” “Hả?” Ngô Tà mù tịt, quay đầu nhìn Ngô Mặc, khó hiểu nói: “Cái này liên quan gì đến Tiểu Ca?

Sao em lại giận rồi?” “Không sao, tôi có bệnh.” Ngô Mặc lườm Ngô Tà một cái, một bước xông thẳng lên cầu.

Động tác này làm những người còn lại giật mình, vội vàng chạy tới nói: “Cẩn thận, đừng liều lĩnh.” “Không sao, tôi có tính toán rồi.” Ngô Mặc vẫy tay về phía sau.

Anh không phải là nóng giận mà xông bừa.

Mà là cảm thấy chuyện thế này, kiểu gì cũng phải có người ra làm “chuột bạch” đầu tiên nếm thử.

Huống hồ theo quan sát của anh, cơ quan của cây cầu đá này chắc không nằm ở đầu cầu.

Ngô Mặc giậm giậm chân, cảm thấy mặt cầu dưới chân rất chắc chắn.

Hơn nữa ẩn ẩn còn phát ra tiếng kim loại, không giống như hoàn toàn được làm bằng gỗ.

Anh thử thận trọng đi vài bước về phía trước, mặt cầu không hề xuất hiện bất kỳ vấn đề gì, cứ như đây chỉ là một cây cầu bình thường.

“Không có cơ quan?” Ngô Mặc càng thêm cẩn thận, anh không tin người xưa lại tốt bụng như vậy.

Quả nhiên, khi anh lại bước thêm một bước, bên tai chỉ nghe thấy tiếng “xuy xuy” vang lên không ngừng.

Ngay sau đó, mặt cầu và hai bên bờ sông, đồng thời xuất hiện các loại ám khí, trực tiếp tấn công Ngô Mặc.Dòng nước sông Vong Xuyên bắt đầu sôi sùng sục.

Dòng nước vốn trong vắt nhìn thấy đáy giờ đây bắt đầu hóa đen, như thể nước bị đun sôi, sùng sục nổi bong bóng.

“Vãi chưởng.” Ngô Mặc kinh hãi.

Anh vừa định né tránh ám khí hai bên, đã thấy mặt cầu đột ngột nhô lên rất nhiều mũi nhọn sắc bén.

Các mũi nhọn cao khoảng 1 cm, hàn quang bức người, dày đặc thành một hàng, phủ kín toàn bộ mặt cầu.

“Tiếp lấy!” Đúng lúc Ngô Mặc không có chỗ nào để né tránh, một sợi dây thừng bay tới.

Giọng Hắc Nhãn Kính vang lên, anh ta hét với Ngô Mặc: “Nắm lấy dây, tôi kéo cậu qua!” Ngô Mặc tóm chặt sợi dây thừng, mũi chân nhón trên mũi tên, mượn lực một cái, lại lần nữa lùi về đầu cầu.

Sau khi đứng vững, anh không ngừng mừng rỡ nói: “May mà ông đây không đi xa đến thế, nếu không chẳng phải thành con nhím to rồi sao?” “Nhím thì khó nói, nhưng xiên thịt dê thì rất giống đấy.” Hắc Nhãn Kính đỡ Ngô Mặc, cười đểu nói: “Thêm chút gia vị ớt bột vào, chắc mùi vị không tệ đâu.” “Mùi bọ cạp cũng không tệ đâu, hay là về tôi mời Hắc gia nếm thử nhé?” Giải Ngữ Hoa nghe không chịu nổi, lườm Hắc Nhãn Kính một cái.

Chương 168

Anh ta đi tới kéo Ngô Mặc lên xuống đánh giá.

Phát hiện không bị thương, anh mới bất lực lắc đầu, nói: “Cậu quá liều lĩnh rồi, nếu hôm nay là một mình cậu, kết cục của cậu sẽ là gì?

Dù cậu có né được mũi tên, nhưng nếu đứng không vững thì vẫn sẽ bị trọng thương.” “Em biết rồi, ca.” Ngô Mặc ngoan ngoãn gật đầu.

Anh biết Giải Ngữ Hoa nói là có ý tốt, nhưng trong lòng anh rõ ràng, nếu hôm nay là một mình anh, có lẽ sẽ cố gắng thử một lần dù bị thương.

Bởi vì kiểu thiết kế cơ quan này rất tinh xảo, hoàn toàn không có bất kỳ quy luật nào, muốn giải quyết gần như chỉ có thể dựa vào vận may.

“Xem ra, Cầu Nại Hà này là chỉ có vào mà không có ra rồi.” Vương Bàn Tử nhíu nhíu mày, chỉ vào mũi nhọn trên mặt cầu nói: “Thứ này hàn quang bức người, nhìn kiểu gì cũng khó nhằn, nhưng nếu không đi từ đây, mọi người nhìn xem tình hình dưới nước bây giờ, Bàn gia tôi cho rằng không thể xuống được.” Cảnh tượng quen thuộc này khiến Ngô Mặc có chút xúc động.

Anh ngồi xuống đất quan sát các mũi nhọn xuất hiện trên cầu.

Phát hiện thứ này nhiều nhất cũng chỉ đâm xuyên mu bàn chân, đoán chừng tác dụng chính là ngăn cản người đã bước lên cầu trốn thoát, điều này khiến anh có ý tưởng.“Mấy lão ca, mọi người thấy thế này được không?” Ngô Mặc đứng dậy, cười hì hì nói: “Chúng ta tìm ít đồ, trải chúng lên mặt cầu, như vậy thì, cho dù hai bên có xuất hiện mũi tên, nhưng với thân thủ của mấy anh em mình thì chắc không có vấn đề gì.” “Cậu định làm gì?” Ngô Tà luôn có cảm giác không lành, em trai mình có phải lại giở trò gì không?

Rất nhanh, suy nghĩ của anh đã linh nghiệm.

Khi mấy người họ đeo mặt nạ chống độc, kéo xác lạc đà từ đường hầm ra, ai nấy đều có vẻ mặt quái dị.

Luôn cảm thấy mình hình như bị Ngô Mặc dẫn dắt mà bắt đầu lệch lạc.

Rất nhanh, một bên mặt cầu đã phủ đầy những khối xác lạc đà, lần này Ngô Mặc không chọn loại "linh kiện" nhỏ như tay chân.

Mà là tinh tế chọn ra một loạt thân thể và mông, dù sao thì mấy thứ này có diện tích ngang lớn, trải lên rồi đạp lên sẽ tiện hơn.

"Thiên Chân, Bàn gia tôi cứ cảm thấy mình giống biến thái ấy nhỉ?" Vương Bàn Tử nghĩ đến vừa nãy trong đường hầm, Ngô Mặc kéo anh ta lại giảng giải chỗ nào chắc, chỗ nào dễ vỡ, đơn giản là có cảm giác muốn sụp đổ.

Ngô Tà cũng có cùng cảm giác, tuy nói lạc đà là quái vật, nhưng thứ này trông rất giống người.

Nhưng khi anh nhìn thấy Giải Ngữ Hoa nhíu mày, vẻ mặt đầy vẻ ghét bỏ, lập tức lại thấy thoải mái hơn một chút.

Ngay cả Tiểu Hoa sạch sẽ như vậy còn đang làm việc, anh còn có gì mà phải bận tâm nữa chứ?

Trong số những người này, trừ Hắc Nhãn Kính cười tủm tỉm theo Ngô Mặc bàn luận chỗ nào trông đẹp, thì chỉ còn Trương Khởi Linh là vẫn giữ được vẻ mặt lạnh lùng nhất quán.Kiểu vượt cầu này đối với Ngô Tà ở thời điểm này còn trẻ tuổi mà nói, đơn giản là không thể tin được.

Vốn dĩ trong suy nghĩ của anh, người chết là lớn.

Đã chết rồi thì đừng làm phiền linh hồn người đã khuất, hãy để họ an an tĩnh tĩnh đi vào luân hồi.

“Tôi nói ca à, anh có phải ấm ớ như bà thím không thế?” Ngô Mặc kéo Ngô Tà ra giáo huấn: “Mấy thứ này sau khi chết còn có thể phục vụ chúng ta, đối với chúng mà nói là một việc công đức vô lượng đấy, anh mà không đi, là không cho chúng nó có công đức, ngược lại còn hại chúng nó đấy.” “Hả?” Ngô Tà mặt đầy hắc tuyến.

Mình chỉ hơi do dự một chút thôi mà, thằng em trai có cần nói nhiều đến thế không?

Lại còn cố tình đổ tội cho mình nữa.

“Hả cái chó gì mà hả, mau đi nhanh.” Ngô Mặc túm chặt Ngô Tà, dặn dò: “Anh ở giữa tôi và lão Trương, hai chúng tôi sẽ bảo vệ anh, anh tự mình lanh lẹ một chút, chạy nhanh lên, tốt nhất là dùng hết sức bú sữa mà chạy.” Nhìn những cái mông lạc đà bị cắm trên mũi kiếm trên mặt cầu, Ngô Tà đã không biết nói gì nữa.

Chỉ đành ngơ ngác gật đầu.

Trong số mấy người, trừ Ngô Tà thân thủ có hơi yếu, những người còn lại giẫm chân lên xác lạc đà, đối phó với những mũi tên này đơn giản như chơi vậy.

Có lẽ cơ quan thiết kế thời nhà Thương không phát triển lắm, hoặc có lẽ trong các triều đại sau này, có người đã phá giải các cơ quan còn lại.

Tóm lại, cả nhóm mấy người đã vượt qua Cầu Nại Hà mà không gặp nguy hiểm gì.

“Mẹ kiếp, mông của mấy thằng cha này cứng như đá ấy, thật là cứng.” Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại, không nhịn được cảm thán: “Ông đây còn nghi ngờ, rốt cuộc chúng nó làm ăn kiểu gì?

Chẳng lẽ đều từ trong kẽ đá chui ra à?” “Dù sao thì chọn nửa ngày, tôi cũng chẳng phân biệt được giống đực giống cái, nhưng cái đề tài về hệ liệt sinh sản này, tôi thấy ra ngoài rồi, mày có thể nghiên cứu kỹ một chút.” Ngô Mặc vỗ vai Vương Bàn Tử, cười nói: “Đương nhiên rồi, huynh đệ tôi càng kiến nghị mày tự mình thử một phen.” Bất kể ở trong hoàn cảnh hiểm ác đến đâu, dường như chỉ cần có Ngô Mặc tồn tại, trong lòng mọi người luôn có một cảm giác nhẹ nhõm.

Thằng cha này cứ như một cây hài trời sinh, luôn có thể mang đến cho người ta những bất ngờ hoặc kinh hoàng.

Sau khi vượt qua Cầu Nại Hà, dọc theo Hoàng Tuyền Lộ đi đến Quỷ Môn Quan.

Suốt dọc đường đi vô cùng yên tĩnh, cứ như đây là U Minh địa phủ thật sự, yên tĩnh mới là trạng thái bình thường.

Nhưng khi mấy người đứng ở Quỷ Môn Quan thì tình huống xuất hiện thay đổi.

Quỷ Môn Quan ở đây, không giống như trong tưởng tượng của người thường.

Cũng không giống như loại diễn trên tivi, một cổng núi, bên trên treo hai chiếc đèn lồng đỏ, xung quanh đứng mấy tên quỷ sai, làm trông như một cái văn phòng vậy.

Mà là dựa vào vách núi, xuất hiện một cái động cửa khổng lồ.

Phía dưới động cửa được chia thành hai chỗ, mỗi chỗ đều có một cánh cửa đá.

Lúc này cửa đá đóng chặt, bên trên lần lượt khắc hai chữ bằng chữ triện cổ – “Sinh” và “Tử”.“Thật có ý tứ, Quỷ Môn Quan vậy mà còn có ‘Sinh’?” Ngô Mặc nhìn một cái, cảm thấy vô cùng thú vị.

Không nhịn được cười nói: “Cũng không sai, Âm phủ Địa phủ còn có một chức năng là luân hồi, cũng có nghĩa là nơi này là một trạm trung chuyển, theo cách hiểu này, ‘Sinh tử’ cũng nói thông được.” “Xem ra từ Quỷ Môn Quan đi ra, chắc là không còn xa cửa thoát hiểm nữa rồi.” Vương Bàn Tử hoạt động cổ.

Mọi người đã đi liên tục, gần như không có thời gian nghỉ ngơi, lúc này anh ta cũng cảm thấy toàn thân hơi đau nhức.

Anh ta lại xoa xoa cánh tay, hỏi thêm: “Mấy anh em, có gợi ý gì không, chúng ta đi cửa nào?” “Thiên Chân, mày...” Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến Ngô Tà, vừa quay đầu nói một câu, đã bị Ngô Tà chặn họng lại: “Thằng mập, mày bớt hỏi tao đi, mày coi tao là công cụ loại trừ à?” “Ai, ghét nhất mấy loại câu hỏi lựa chọn này rồi, nếu không phải tôi làm mất đồng xu rồi, bây giờ cũng không cần phiền phức thế này.” Ngô Mặc thở dài.

Đối với đồng xu đã làm mất trong đường hầm trước đó, vẫn còn canh cánh trong lòng.

Theo anh thấy, đó không phải là một đồng xu bình thường, mà là một công cụ thuật toán thượng cổ.

So với mai rùa bói toán của người xưa, chức năng hầu như không có gì khác biệt.

“Cậu nói là cái này à?” Giải Ngữ Hoa lấy đồng xu từ trong túi ra, đưa đến trước mặt Ngô Mặc.

Anh ta véo véo thái dương, kìm nén giận dữ nói: “Cậu chính là dựa vào cái thứ này để phán đoán cơ quan à?” “Ai tôi đi, ca, sao cái này lại ở trong tay anh?” Ngô Mặc cầm đồng xu lên.

Lật đi lật lại nhìn hai lần, phát hiện đúng là cái mình làm mất.

Lý do khẳng định là, trên đồng xu có một vết xước, là lần trước anh dùng dao nhỏ khắc, chủ yếu cũng là muốn thử chất lượng con dao.

“Cậu rốt cuộc có mấy mạng để tùy ý lãng phí?” Giải Ngữ Hoa căng mặt, nắm chặt nắm đấm nhìn Ngô Mặc.

Anh ta thật sự tức giận rồi, cách làm bừa bãi của Ngô Mặc, một lần hai lần có thể dựa vào vận may, nhưng đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, vạn nhất có một lần thất thủ thì sao?

“Ca, em...” Nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc vốn dĩ giỏi ăn nói thật sự có chút cạn lời.

Anh biết Giải Ngữ Hoa nói không sai.

Mình quả thật ỷ có hệ thống, thỉnh thoảng vận may không tệ, nên mới tùy ý làm bừa.

“Được rồi Hoa gia, bây giờ vẫn nên nghiên cứu một chút, rốt cuộc đi cửa nào đã.” Hắc Nhãn Kính kéo Ngô Mặc, trực tiếp che chắn anh ta phía sau.

Đối mặt với Giải Ngữ Hoa cười hì hì nói: “Còn về việc giáo huấn thì, sau khi ra ngoài rồi, tha hồ mà có cơ hội.” Giải Ngữ Hoa cũng biết lúc này không phải là lúc nói những chuyện này, nhưng nhìn thái độ tùy tiện của Ngô Mặc, anh ta thật sự không kiềm chế được cảm xúc của mình.

Phải biết rằng kể từ khi tiếp quản Giải gia, anh ta đã rất lâu không bộc lộ cảm xúc như vậy.

Bởi vì chỉ có không để người khác biết mình đang nghĩ gì, mới có thể sống lâu hơn, sống tốt hơn.“Lại đây, cùng ca ca xem thử, rốt cuộc là đi cửa nào.” Hắc Nhãn Kính kéo Ngô Mặc đi về phía cửa đá.

Cố gắng để anh ta tránh xa Giải Ngữ Hoa, vừa đi vừa nói: “Ca ca vì cậu, lần này đã đắc tội với Hoa gia rồi đấy, sau này nếu phải ngủ đầu đường xó chợ, cậu đừng có mà không quản ca ca nhé.” “Yên tâm đi, cho dù có ở nhà xí công cộng, em cũng giúp anh chiếm một buồng.” Ngô Mặc đưa tay khoác vai Hắc Nhãn Kính, khẽ thở dài nói: “Ca, có phải em thật sự hơi quá đà rồi không?” “Vận may vốn dĩ cũng là một loại thực lực mà.” Hắc Nhãn Kính nhếch mép cười tà mị, động viên: “Sao vậy, Mặc tiểu gia xưa nay chẳng sợ trời sợ đất, bị người ta nói vài câu liền biến thành tiểu công chúa à?” “Cũng không phải, chỉ là cảm thấy Hoa ca nói không sai, em đã khiến mọi người lo lắng rồi.” Ngô Mặc hiếm khi cảm thấy mình đã làm sai.

Anh cúi đầu ủ rũ như một chú chó con mắc lỗi.

Hắc Nhãn Kính ngạc nhiên nhướng mày, nhìn chằm chằm Ngô Mặc một lúc, thật sự không nhịn được, xoa đầu anh một cái.

Mái tóc trông có vẻ lộn xộn ấy, lại mềm mại đến bất ngờ.

Ngay lúc Ngô Mặc sắp xù lông, Trương Khởi Linh đột nhiên mở miệng nói: “Cửa tử.” Chỉ một câu nói này đã cứu được Hắc Nhãn Kính, cũng khiến sự chú ý của Ngô Mặc hoàn toàn chuyển sang Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc vừa định hỏi nguyên nhân, quay đầu đã thấy Giải Ngữ Hoa vẫn đang đứng phía sau với vẻ mặt lạnh tanh.

Cái khả năng bẩm sinh tránh né nguy hiểm của loài chó, đột nhiên xuất hiện.

Anh co người lại, trốn sau lưng Hắc Nhãn Kính.

Giống như con cua, di chuyển ngang từng bước một sang bên cạnh Trương Khởi Linh.

“Lão Trương, vì sao lại là cửa tử?” Anh dùng cánh tay huých huých Trương Khởi Linh, hỏi nhỏ: “Nhanh, giải thích cho anh em nghe xem nào.” “Ừm.” Trương Khởi Linh quay đầu nhìn Ngô Mặc một cái.

Đúng lúc Ngô Mặc tưởng rằng “thằng câm nghìn năm” này cuối cùng cũng mở lớp dạy học, Trương Khởi Linh lại sải bước thẳng về phía cửa Tử.

“Không phải, anh ta là ý gì?” Ngô Mặc vẻ mặt mờ mịt.

Chương 169

Anh ta cầu cứu nhìn về phía vị “phiên dịch viên” cấp mười của thằng câm – người anh trai yêu quý Ngô Tà.

“Đi thôi, Tiểu Ca đã nói vậy chắc chắn có dụng ý của anh ấy.” Ngô Tà khoác vai em trai, an ủi: “Tiểu Ca không thích nói chuyện, em đừng có bắt nạt anh ấy mãi.” Ngô Mặc: “...”Tay Trương Khởi Linh dọc theo cửa đá không ngừng mò mẫm, rất nhanh đã phát hiện cơ quan ở phía dưới cửa.

Gã trầm tư một lát, dứt khoát đưa Phát Khâu Chỉ vào, ngón tay thon dài mạnh mẽ, rất nhanh đã kích hoạt chốt khóa cơ quan.

Một trận âm thanh “kẽo kẹt” già nua vang lên, hai cánh cửa đá khắc chữ Tử, chậm rãi mở ra hai bên.

Cửa đá vừa mở ra, một mùi khó ngửi xộc thẳng vào mặt, khiến Vương Bàn Tử đang đứng ở cửa ho sặc sụa.

“Khụ khụ, cái mùi quái quỷ gì thế này?” Vương Bàn Tử ho vài tiếng, phàn nàn: “Ông đây nửa năm không rửa chân, còn thơm hơn cái mùi này.” “Đừng có khoác lác, mùi trong phòng mày cũng chẳng kém gì ở đây đâu,” Ngô Mặc đi ngang qua Vương Bàn Tử, thuận tay vỗ vai anh ta, mỉm cười với anh ta, “Thôi được rồi, đừng lằng nhằng nữa, vào xem đi.” Nói xong, Ngô Mặc một tay cầm dao găm, tay kia cầm đèn pin, theo sát phía sau Trương Khởi Linh đi vào.

Anh ta bây giờ không dám chọc giận Giải Ngữ Hoa.

Cái vẻ mặt lạnh tanh của Tiểu Cửu gia nhìn anh ta toát mồ hôi hột, sợ bị đối phương tóm được lại là một trận “bài học yêu thương”.

“Thằng nhóc thối, trốn nhanh thật đấy.” Giải Ngữ Hoa nhìn thấy

Ngô Mặc cẩn thận liếc mình một cái rồi quay người chạy, quả thật có chút dở khóc dở cười.

Nhưng Giải Ngữ Hoa biết, Ngô Mặc là loại người “cho mặt mũi là trèo lên đầu ngồi”.

Để cho anh ta nhớ bài học, Giải Ngữ Hoa vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh, toàn thân tản ra áp suất lạnh lẽo.

Bước vào cửa Tử, cảnh tượng bên trong hoàn toàn khác với bên ngoài, thật sự thể hiện hoàn toàn chữ “Tử”.

Trong đường hầm rộng lớn vậy mà xuất hiện một vũng nước tù đọng, sâu bao nhiêu, dài bao nhiêu, căn bản không thể nhìn rõ.

Dùng đèn pin chiếu thử, mặt nước đen ngòm và sền sệt, hơn nữa mùi hôi thối khó ngửi.

Khiến người ta ngửi một hơi hận không thể nôn ra đồ ăn của nửa năm, cũng coi như là một loại thần khí giảm cân.

Nhìn xa hơn về phía trước, trên mặt nước trôi nổi đầy những ván quan tài nát bươm.

Từng bộ xương người nằm la liệt trên đó, bị nước đen ngâm tẩm, đã hoàn toàn biến thành màu đen và mục nát.

“Tôi đi, chẳng lẽ mấy anh em mình là vào miếu Thành Hoàng lạy Quan Âm – đi nhầm cửa rồi à?” Vương Bàn Tử mấp máy môi, chỉ về phía trước kinh ngạc nhìn Trương Khởi Linh nói: “Tiểu Ca, anh có phải chọn nhầm cửa không?” “Tiểu Ca, hay là chúng ta quay lại xem cái cửa Sinh kia?” Ngô Tà cũng có chút do dự, ngập ngừng nói: “Ở đây toàn là nước đen, cũng không có công cụ để đi qua.” Lời vừa dứt, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng động lớn.

Mấy người vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cánh cửa đá kia đã đóng chặt lại, hoàn toàn không chừa một kẽ hở nào.Trương Khởi

Linh nhìn Ngô Tà, trầm tư một lát, tay phải nhẹ nhàng đặt lên vai anh, vỗ hai cái an ủi.

"Vãi chưởng, ca, kiếp trước anh có phải quạ đen đầu thai không thế?" Ngô Mặc nhìn cánh cửa đá đã đóng, lại nhìn Ngô Tà, vẻ mặt phức tạp.

Anh ta đã từng không chỉ một lần nghi ngờ, công đức của mấy đời nhà họ Ngô có phải đều dồn hết vào cái miệng của Ngô Tà rồi không?

"Em..." Ngô Tà trừng mắt to, đơn giản là không dám tin những gì mình vừa thấy.

Vương Bàn Tử không tin tà, lại cố ý đến chỗ cửa đá nhìn thêm vài lần.

Kết quả lắc đầu rồi quay lại, thở dài nói: "Ai, đúng là tà môn ngoại đạo, được rồi, mấy anh em, cửa đã đóng rồi, chỉ có thể đi tiếp thôi." Giải Ngữ Hoa nghĩ không thông, rõ ràng bạn thân thuở nhỏ trông rất bình thường, là từ khi nào bắt đầu lệch lạc vậy?

Nhưng vừa nghĩ đến Ngô Mặc, anh ta lại có chút bừng tỉnh.

Có lẽ gen nhà họ Ngô thật sự rất quái dị.

Nếu không thì hai anh em cùng một mẹ sinh ra, sao ai cũng đều đặc biệt như vậy chứ?

Hắc Nhãn Kính đẩy gọng kính râm lên, ghé đầu qua, cười đểu nói: "Ai nha nha, Hạt Tử tôi đột nhiên rất tò mò, Tiểu Tam gia với mấy thứ ở đây, rốt cuộc cái nào tà khí hơn nhỉ?" A Ninh nhìn Ngô Tà, biểu cảm tương tự, một lời khó nói hết.

Mức độ tà môn của người đàn ông này, gần như không kém gì mấy con quái vật cô từng gặp dưới đất.

Mặc dù đã nhìn thấy rất nhiều lần, nhưng mọi người đối với thể chất tà môn của Ngô Tà, vẫn như cũ cảm thấy không thể tin được.

“Mẹ nó, ở đây cũng không có đồ gì, chúng ta làm sao đi qua?” Vương Bàn Tử quay một vòng, không phát hiện ra gì cả, anh ta gãi đầu nói: “Cái nước này trước không nói sâu cạn, chỉ riêng cái vẻ đen kịt này thôi, Bàn gia tôi đã sợ trong đó có độc rồi.” Có lẽ đã quen với những cảnh tượng lớn, Trương Khởi Linh đối mặt với tình huống này vẫn rất bình tĩnh.

Gã tĩnh lặng đứng ở đó, quan sát tình hình phía trước.

Ngô Mặc không nói nữa, anh ta ngồi xuống đất bắt đầu suy nghĩ.

Đột nhiên linh cơ chợt lóe, đứng dậy nói với Hắc Nhãn Kính đang ở bên cạnh: “Ca, lấy cái phi trảo của anh ra đây, em có việc cần dùng.” Không còn cách nào, ai bảo cái phi trảo mới lấy được của anh ta còn đang nằm trong không gian chứa đồ, vì vậy chỉ có thể mượn của Hắc Nhãn Kính.“Ôi chao, đây là nghĩ ra cách hay rồi sao?” Hắc Nhãn Kính lấy phi trảo từ trong ba lô ra.

Một tay đưa cho Ngô Mặc, một tay động viên: “Vừa nãy còn ra vẻ tiểu công chúa tủi thân, sao?

Giờ lại hồi sinh tại chỗ rồi à?” Ngô Mặc nhận lấy phi trảo, liếc Hắc Nhãn Kính một cái trắng mắt: “Ông đây cho dù là tiểu công chúa, thì cũng là tiểu công chúa đẹp trai nhất, sao hả, anh còn định ăn thịt tôi à?” Phải biết rằng không có đại lão gia nào, bị người ta nói là công chúa mà còn vui vẻ cả.

Nhưng vị trước mặt này thì khác, lời này nói ra, vậy mà còn có chút cảm giác kiêu ngạo.

Cái vẻ mặt trơ trẽn này, khiến Hắc Nhãn Kính nhất thời cũng có chút bội phục.

“Tiểu Mặc, cậu định làm gì?” Ngô Tà đi tới, nhìn Ngô Mặc cầm phi trảo, lo lắng nói: “Cậu định leo vách đá à?

Nơi này tuy không rộng lắm, nhưng tình hình phía trước không rõ ràng, vạn nhất đi được nửa đường, xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao?” “Ca, thân ca, tổ tông.” Ngô Mặc vội vàng đặt phi trảo xuống, một tay bịt miệng Ngô Tà, cầu xin: “Anh đừng nói nữa có được không?

Vốn dĩ không có gì, bị anh nói một câu, em đột nhiên lại lo lắng cho phía trước rồi.” “Đúng đúng, Thiên Chân, anh cứ tựa vào nghỉ ngơi một lát đi.” Vương Bàn Tử xông tới, một tay kéo Ngô Tà sang một bên, dặn dò: “Huynh đệ, anh có muốn học Tiểu Ca, làm người câm một lát không?” Ngô Mặc lười đáp lời hai cây hài này.

Anh thử thận trọng vung phi trảo một cái, ngay sau đó nhắm thẳng vào một chiếc quan tài cũ nát không xa phía trước, trực tiếp ném qua.

Liên tục sử dụng phi trảo, Ngô Mặc đã rất thuần thục với thứ này rồi.

Móc câu rất nhanh đã móc vào một chiếc quan tài, Ngô Mặc dùng hết sức kéo chiếc quan tài này lại.

“Lại đây, huynh đệ, ca giúp mày.” Vương Bàn Tử vội dùng xẻng công binh móc lấy ván quan tài, giúp Ngô Mặc cố định quan tài, nghi hoặc nói: “Lão đệ, mày định dùng cái này để lót chân à?” “Lót chân?

Không không.” Ngô Mặc phủ nhận lời Vương Bàn Tử, sau đó nhe răng cười: “Tôi định dùng nó làm thuyền.” Nói đến đây, Ngô Mặc dùng xẻng công binh xúc xương cốt trong quan tài ra ngoài.

Anh vừa làm vừa giải thích: “Mọi người nhìn xem, chiếc quan tài này tuy trông rất nặng, nhưng lại luôn nổi trên mặt nước đen, cho dù bên trong có mấy bộ xương cốt, cũng vẫn không chìm xuống, vì vậy tôi nghĩ chắc là nó có thể chịu được trọng lượng của chúng ta.”Nhìn những chiếc quan tài đầy nước đen và xương cốt, Vương Bàn Tử cúi đầu nhìn mình, hơi ngập ngừng nói: “Cái thứ này thật sự chắc chắn không?” “Mấy anh em chúng ta chắc chắn không có vấn đề gì, còn về Bàn ca mày thì...” Ngô Mặc cũng có chút do dự, nhưng rất nhanh lại kiên định: “Không sao, cùng lắm thì buộc hai chiếc quan tài lại với nhau, như vậy lực nổi cũng lớn, dù sao ở đây nhiều như vậy, mày ưng chiếc nào, anh em sẽ giúp mày kéo lại.” Lúc này ở đây không có vật phẩm nào khác, muốn đi về phía trước thì chỉ còn cách này.

Mọi người bất đắc dĩ, rất nhanh đã gia nhập vào hàng ngũ của Ngô Mặc, lần lượt bắt đầu chọn những chiếc quan tài trông vừa mắt.

Tuy nói ở đây có hàng trăm hàng nghìn chiếc quan tài, nhưng rất nhiều chiếc đã nát bươm.

Hơn nữa độ dài phi trảo có hạn, muốn kéo chúng lại cũng tốn không ít công sức.

Do tình hình phía trước không rõ ràng, để an toàn, Ngô Mặc cùng mấy người dùng dây thừng nối liền mấy chiếc quan tài phía trước và phía sau lại với nhau, tạm thời tạo thành một đội thuyền quan tài.

Như vậy cho dù có xảy ra sự cố, cũng không đến nỗi bị lạc, hơn nữa còn tiện di chuyển qua lại.

Sau khi mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi, Trương Khởi Linh trực tiếp nhảy lên chiếc quan tài đầu tiên.

Chiếc quan tài chao đảo vài cái, rồi lại ổn định nổi trên mặt nước.

“OK, không vấn đề gì.” Ngô Mặc giơ tay ra dấu, quay đầu nói với Ngô Tà: “Ca, anh vào chiếc quan tài thứ hai đi, anh không đi trước mắt tôi, tôi không yên tâm.” “Khụ, lão đệ, cái cách nói của em có thể đổi một chút không?” Ngô Tà giật giật khóe miệng, nói: “Nghe câu này, anh cứ có cảm giác em muốn tiễn anh đi đoạn cuối ấy.” “Nói cái gì mà nói, nhanh lên." Ngô Mặc hai tay đỡ eo Ngô Tà, hai cánh tay dùng sức, vậy mà nhấc bổng anh ta lên.

Thuận tay ném vào trong, miệng nói: "Anh vào đó cho tôi." "Thằng nhóc thối này." Bị thằng em nhấc bổng lên rồi ném vào quan tài, Ngô Tà cảm thấy mình đơn giản là không còn mặt mũi nào gặp người nữa.

Nhìn chiếc quan tài đầy nước đen, Giải Ngữ Hoa hơi nhíu mày.

Tuy nói xuống đất sẽ gặp đủ loại trạng thái, nhưng vì bản tính sạch sẽ, bất kể tình huống nào, trong lòng ít nhiều vẫn sẽ có chút để ý.

"Ca, đợi đã." Ngô Mặc vội vàng gọi Giải Ngữ Hoa.

Dưới ánh mắt khó hiểu của anh ta, Ngô Mặc lục lọi trong ba lô phía sau, rất nhanh lấy ra mấy chiếc túi ni lông.

Ngô Mặc đưa túi ni lông đến trước mặt Giải Ngữ Hoa, cười nịnh nọt: "Lại đây lại đây, ca, trong quan tài bẩn quá, anh cứ dùng cái này bọc chân lại đi." "Ai, nhóc con à." Giải Ngữ Hoa có giận đến mấy, nhìn thấy dáng vẻ này của Ngô Mặc, cũng tan biến hết mây khói.

Dù sao thì không ai có thể từ chối một chú cún con đáng yêu, đang chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh nhìn bạn.

Ngô Tà đứng trong quan tài, nhìn mấy khúc xương khô dưới chân, vẻ mặt ai oán hét lên: "Tôi mới là anh ruột của em, sao em không quan tâm tôi?" Anh ta thật sự không nhịn được, cuối cùng cũng nói ra những lời ấm ức đã giữ trong lòng bấy lâu.

Ai bảo thằng nhóc thối Ngô Mặc này quá tiêu chuẩn kép, vừa nãy còn ném mình vào.

"Xì, tôi còn không quan tâm anh à?

Vì sự an nguy của anh, tôi chỉ thiếu nước bế anh vào lòng thôi đấy." Ngô Mặc liếc trắng mắt một cái, không chút khách khí đáp trả:

“Anh còn mặt mũi nói là anh ruột tôi, nếu anh không nói câu này, tôi còn tưởng anh là anh ruột lão Trương đấy.”Nhìn thấy Giải Ngữ Hoa và mấy người đều đã nhảy lên quan tài, Ngô Mặc quay đầu nói với Hắc Nhãn Kính: “Ca, anh cũng lên đi, em đoạn hậu.” Vốn dĩ Ngô Mặc định để A Ninh đoạn hậu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, con mụ này cũng khá tà dị.

Tuy nói thân thủ cô ta không tệ, nhưng không hiểu vì sao, trừ Ngô Tà và mấy người ra, phàm là người nào tổ đội với cô ta, gần như không bị trọng thương thì cũng tử vong, không có một ngoại lệ nào.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc đột nhiên có chút cảnh giác.

Nhiều thằng tà khí ngút trời tụ tập lại một chỗ thế này, thật sự không có vấn đề gì sao?

Hắc Nhãn Kính nhìn vẻ kiên trì của Ngô Mặc, cười cười, ra dấu OK một cái, trực tiếp nhảy lên.

Ngô Mặc dùng hết sức bú sữa, đẩy từng chiếc quan tài vào nước đen.

Chương 170

Cuối cùng, anh cũng đẩy chiếc mình định dùng vào, rồi tung mình nhảy lên, trực tiếp bổ nhào vào.

Đội thuyền quan tài nhỏ này, cứ thế bắt đầu hành trình trên mặt nước.

Mấy người vừa quan sát tình hình xung quanh, vừa dùng xẻng công binh làm mái chèo.

Thỉnh thoảng còn phải cúi đầu chào hỏi những chiếc quan tài và xương cốt xung quanh.

Giúp chúng hoạt động cơ thể một chút, phòng tránh nằm yên nghìn năm nên thân thể cứng đờ.

Ở đây ngoài tiếng mái chèo và tiếng chạm vào quan tài, một khoảng tĩnh lặng.

Ngay cả Vương Bàn Tử vốn dĩ hay nói chuyện, cũng hiếm khi ngậm miệng, sợ tiếng nói chuyện sẽ át đi tín hiệu nguy hiểm.

Mất gần hơn hai tiếng đồng hồ, phía trước vẫn là một mảng đen kịt, không nhìn rõ điểm cuối.

Không chỉ vậy, những chiếc quan tài và xương cốt hư hỏng xung quanh cũng ngày càng nhiều.

Thậm chí chất thành núi chặn đường nước phía trước.

“Trời đất ơi, chúng ta đi vào đâu rồi thế này?” Vương Bàn Tử dùng hết sức lực, đẩy mấy chiếc quan tài nặng nề bên cạnh ra.

Thuận tay lau mồ hôi trên trán, nói: “Không cần tính toán gì nữa, mẹ nó, đúng là Trư Bát Giới đầu thai – đi nhầm cửa rồi.” “Thằng mập, đừng có phàn nàn.” Ngô Tà vừa mới gạt vài bộ xương khô ra, nghe thấy Vương Bàn Tử phàn nàn, quay đầu nói: “Hay là mày nghỉ một lát đi, tao để tao đẩy cho.” Bởi vì giới hạn chịu đựng của con người sẽ không ngừng bị hạ thấp.

Lúc đầu Ngô Tà còn có chút không nỡ, nhưng bây giờ đã hoàn toàn không còn những suy nghĩ ban đầu đó nữa.

Chỉ là một cách máy móc đẩy quan tài, gạt xương cốt, dọn ra một lối đi.

Lại tiếp tục đi thêm hơn một tiếng đồng hồ nữa.

Phía trước quan tài đã chất thành núi, mấy người dù có cố gắng dọn dẹp cũng không có tác dụng lớn.

“Vãi chưởng, Bàn gia mệt chết rồi.” Vương Bàn Tử tựa vào ván quan tài, mệt đến thở hổn hển.

“Bàn gia đời này chưa từng thấy nhiều quan tài như vậy, hôm nay coi như mở rộng tầm mắt rồi.” Ngô Mặc chen vào nói: “Chủ yếu là không có tiền, nếu có tiền, tôi có thể khiêng mấy cái quan tài này chạy tới chạy lui đấy.” Anh ta cũng có chút ấm ức, mấy ván quan tài này nát bươm, có lúc đẩy vài cái thì chúng tan ra thành từng mảnh, rồi làm nước đen bắn tung tóe khắp người.

“Em rớt vào đống tiền à?” Ngô Tà nhìn dáng vẻ hám tiền của thằng em trai, không khỏi nói: “Từ nhỏ chú hai cũng không bạc đãi em, thật sự không hiểu, sao em lại trở nên hám tiền như vậy?” Mấy người dựa vào quan tài tùy ý nói chuyện phiếm vài câu, tiện thể hồi phục lại thể lực.

“Vãi chưởng, cái gì thế kia?” Nói chuyện một lúc, Ngô Mặc vừa định tiếp tục dọn dẹp quan tài xung quanh, đột nhiên cảm thấy chiếc quan tài dưới chân chao đảo dữ dội.

Ngay sau đó tiếng “lộp bộp” bắt đầu vang lên.

“Các anh cẩn thận, dưới nước có thứ gì đó!” Ngô Mặc gào lớn một tiếng, ý bảo mọi người chú ý.

Cậu một tay giữ mép quan tài, tay kia nắm chặt con dao găm, mắt gắt gao nhìn chằm chằm mặt nước đen ngòm.

Nhưng một lát sau, mặt nước lại đột nhiên trở lại bình tĩnh.

Quan tài lại ổn định, vẫn lềnh bềnh trên mặt nước đen.

Hơn nữa, cái âm thanh rợn người kia cũng biến mất, cứ như mọi chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác do mọi người sinh ra trong không gian chật hẹp. "Cẩn thận một chút, ở đây không ổn." Giải Ngữ Hoa thấp giọng nhắc nhở vài người.

Rồi quay đầu dặn dò Ngô Mặc: “Tiểu Mặc, đừng có liều lĩnh, phải xem xét tình hình kỹ lưỡng rồi mới ra tay.” "Cứ yên tâm đi, Hoa ca." Hắc Nhãn Kính giơ khẩu súng trong tay lên, cười xấu xa nói: "Lâu như vậy rồi, anh thấy vị thiếu gia nhà chúng ta chịu thiệt bao giờ chưa?

Giờ em chỉ lo mấy thứ dưới đó thôi, sống yên ổn không tốt sao?

Cứ phải học theo mấy con lạc đà thối rữa kia làm gì?" "Này Kính ca, anh mà không biết khen người thì quay đầu em giúp anh đăng ký một lớp đi, không thì kiểu nói chuyện này của anh dễ ăn đòn lắm đấy." Ngô Mặc vừa cảnh giác nhìn xung quanh, vừa không quên đáp trả Hắc Nhãn Kính một câu, phải biết cậu ta giỏi nhất là khẩu nghiệp. "Ở đây là cửa Quỷ Môn Quan, không lẽ thật sự có mấy thứ quỷ quái linh tinh gì đó sao?" Vương Bàn Tử đoán: "Không lẽ là Ngưu Đầu Mã Diện trong truyền thuyết?" "Đại ca, anh im miệng đi." Lời hắn vừa dứt, lập tức bị mấy người đồng loạt quát mắng.

Đặc biệt là Ngô Mặc, mắng người thì đúng là không nể nang gì.

Cậu nói thẳng: "Bàn ca, tính ra em cầu xin anh đấy, cái miệng quạ của anh y như anh tôi vậy, linh nghiệm lắm.

Theo lời anh nói, nhỡ lát nữa Hắc Bạch Vô Thường cũng xuất hiện thì mấy anh em còn đường sống không?" Ngô Tà đầy vạch đen trên mặt, uất ức nhìn thằng em mình.

Rõ ràng mình còn chưa mở miệng nói gì, sao lại tự nhiên đổ hết lên đầu mình thế này? "Được rồi, được rồi, Bàn gia tôi chỉ đoán mò thôi mà." Vương Bàn Tử xua xua tay, lại hạ thấp giọng nói: "Mấy người nghe xem, hình như không còn động tĩnh gì nữa." Chờ đợi yên lặng vài phút, quả nhiên không xuất hiện bất kỳ dị thường nào. "Đi nhanh." Trương Khởi Linh chỉ vào núi quan tài chất đống phía trước, nói: "Tìm đường về phía đó." "Tiểu Ca nói không sai, thời gian không chờ đợi ai, mau đi về phía trước." Vương Bàn Tử lo lắng nhìn xung quanh, nói: "Mẹ nó, nếu dưới nước mà thật sự có thứ gì đó, mấy anh em chúng ta bốn bề trống trải, ở lại đây là quá thiệt thòi." Hắn nghĩ nghĩ rồi nhét xẻng công binh vào ba lô.

Từ thắt lưng rút ra một khẩu súng, nhanh chóng lên đạn, toàn thân cảnh giác nhìn bốn phía.

Chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể cho thứ dưới nước một nhát.

Một nhóm người phân công rất rõ ràng, ba người cảnh giới, bốn người chèo thuyền, tốc độ nhanh chóng chèo về phía trước.

Hy vọng có thể tìm được một chỗ đứng vững trước khi dị biến ập đến, ít nhất còn có thể phản công.

Thấy còn cách núi quan tài chất đống phía trước chỉ mười mấy mét, mặt nước đen ngòm đột nhiên bắt đầu sôi sục.

Từng bọt khí lớn màu đen xuất hiện trên đó. "Đậu má." Ngô Mặc chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh từ phía sau ập đến, còn chưa kịp quay đầu, cúi người tránh một luồng khí đen.

Bên tai liền nghe thấy mấy tiếng súng "bang bang", không cần nhìn cũng biết, chắc là Hắc Nhãn Kính ra tay rồi.

Bởi vì tần suất nổ súng của anh ta khác với người khác, nhịp điệu rất mạnh, hoàn toàn khác với kiểu bắn loạn xạ của người khác. "Phù!" Quái vật tấn công không thành, lại chìm xuống nước để lẩn trốn.

Nhưng rất nhiều thi cốt xung quanh lại gặp tai ương.

Vốn đã chết thảm, giờ lại thảm hại hơn khi bị nghiền xương thành tro bụi, bị quái vật kéo xuống nước phát ra tiếng xương bị nghiền nát "rắc rắc rắc rắc". "Mẹ kiếp, đây là thứ quỷ quái gì vậy?" Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, chỉ vào mặt nước nói: "Mấy người xem, nó cứ quay quanh chúng ta, giữ vững quan tài đi, đừng để nó lật ván." Có đôi khi, không phục không được, có người trời sinh miệng phun hoa sen.

Có người thì trời sinh cứ nói là xui xẻo, không tự mình vướng họa thì tuyệt đối không chịu ngậm miệng.

Vương Bàn Tử chính là kỳ nhân được trời chọn như vậy.

Lời hắn vừa thốt ra, chưa đầy mấy giây, liền nghe thấy tiếng "ầm" một tiếng, cả quan tài dưới thân hắn bị quái vật từ dưới nước trực tiếp húc tung lên. "Vãi!" Vương Bàn Tử kêu thảm một tiếng.

Còn chưa kịp phản ứng, thân hình to lớn như con gà con, cứ thế bị hất tung lên không trung. "Bàn Tử!" Ngô Tà vừa định giúp, nhưng không ngờ, quan tài dưới chân anh cũng bị húc một cái.

Nếu không phải Trương Khởi Linh nhanh tay lẹ mắt, lao đến chỗ Ngô Tà tóm lấy anh, thì e rằng giờ phút này anh cũng đã rơi xuống nước đen rồi.

Bởi vì mấy chiếc quan tài này đều được buộc chặt bằng dây thừng.

Một chiếc bị húc lật, mấy chiếc còn lại cũng đồng thời bị kéo về phía trước cùng lúc, phát ra tiếng va chạm.

Lúc then chốt vẫn là Hắc Nhãn Kính đáng tin hơn.

Phi trảo ở thắt lưng nhanh chóng vồ tới, anh ta dùng sức quăng một cái, sợi dây quấn quanh eo Vương Bàn Tử.

Một tay dùng sức kéo hắn về, vừa vặn tránh được cái miệng lớn đang há ra của quái vật. "Mẹ kiếp, dám ức hiếp Bàn gia tao sao?

Thật sự coi ông đây là người dễ tính à?" Vương Bàn Tử cũng không yếu thế, một tay giơ súng, bắn mấy phát về phía quái vật.

Chỉ thấy đạn bắn vào thân quái vật, như bắn vào tấm sắt vậy, phát ra tiếng lộp bộp. "Gào gào ~" Quái vật bị đau, phát ra tiếng gầm rú.

Âm thanh như tiếng lợn kêu, rất chói tai, khiến người nghe ù tai, cực kỳ khó chịu.

Nhân lúc quái vật né tránh, Ngô Tà liền bắn một viên đạn chiếu sáng, cả hang động lập tức sáng như ban ngày.

Có lẽ vì quái vật thường sống trong môi trường tối tăm này, không chịu nổi sự kích thích của ánh sáng mạnh.

Sau khi gào thét mấy tiếng, nó lại quay trở lại dưới nước.

Mọi người nhân cơ hội này nhìn rõ hình dạng của quái vật.

Chương 171

Khi nhìn rõ, ánh mắt mọi người nhìn Vương Bàn Tử đều thay đổi. "Bàn ca, cái miệng anh đúng là không phải được khai quang, mà là thần bút Mã Lương trong truyền thuyết phải không?" Ngô Mặc không kìm được mà cảm thán: "Người khác thì dùng bút vẽ ra vật sống, còn ông lại cao cấp hơn, dùng miệng là có thể nói ra vật sống." Thì ra con quái vật dưới nước này có hình thù cực kỳ kỳ dị.

Đầu bò đuôi cá, tiếng kêu như lợn.

Tuy rằng mọi người chưa từng thấy Ngưu Đầu sứ giả câu hồn trong truyền thuyết trông như thế nào, nhưng cái thứ này trước mắt e rằng cũng không kém là bao.

Tính chất công việc thì rất phù hợp, đều là ăn người không chớp mắt, làm công cho sự nghiệp địa phủ. "Mẹ kiếp, tao nào biết thật sự có thứ quỷ quái này chứ?" Chiếc quan tài của Vương Bàn Tử đã vỡ thành mấy mảnh ván, hắn chỉ có thể cưỡi trên hai chiếc quan tài của Tiểu Ca và Ngô Tà.

Hắn thở hổn hển nói: "Sớm biết linh nghiệm thế này, tao nói mấy con số xổ số có phải tốt hơn không?

Còn đào cái mộ khỉ gió gì nữa?" "Khoan đã, loại quái vật này, hình như tôi từng thấy ghi chép trong 《Sơn Hải Kinh Đông Sơn Kinh》." Giải Ngữ Hoa nhìn mặt nước nói: "Nếu tôi không nhớ nhầm, thứ này còn có tên là 'Dong', là một loại thủy quái giống như trâu rừng, thân cá đầu bò, tiếng kêu như lợn." "Có nhầm lẫn gì không vậy?" Ngô Mặc tức giận nói: "Mấy người cổ đại này có bệnh không vậy?

Coi cổ mộ là sở thú sao?

Nuôi cái gì loạn xạ cả lên?" "Thằng nhóc thối tha, còn không phải tại mày sao?" Vương Bàn Tử bắn hai phát súng xuống nước, hắn vừa nãy suýt bị quái vật cắn trúng, giờ nghe Ngô Mặc nói vậy thì oán trách: "Mày cái thằng nhóc chết tiệt, cứ phải viết 'quầy bán vé' lên bức tường phía trước làm gì, giờ thì hay rồi, thật mẹ kiếp đến sở thú thật rồi." Ngô Mặc nghẹn lời, lúc đó cậu cũng bị điên, thuận tay viết mấy chữ đó, đương nhiên chủ yếu cũng là để cho vui.

Nhưng ai có thể ngờ, cái nơi quỷ quái này lại thật sự giống sở thú chứ?

Điểm khác biệt duy nhất là, đây là sở thú thời thượng cổ.

Nuôi toàn là mấy thứ tốt để trông nhà giữ cửa, ăn người không chớp mắt.

Độ sáng của viên đạn chiếu sáng dần tối đi, ngoài phạm vi chiếu của đèn pin, những nơi khác lại từ từ trở lại một màu đen kịt. "Xoạt ~" Tiếng nước chảy ngày càng lớn.

Thân hình to lớn như xe tải của quái vật, vẫn luôn linh hoạt lượn lờ dưới nước quanh mấy người.

Các tấm ván quan tài dưới chân bị thân quái vật va chạm, phát ra tiếng bốp bốp.

Mọi người hiển nhiên có thể cảm nhận được, con quái vật này đã bắt đầu lo lắng. "Cẩn thận một chút, nó đang tìm cơ hội." Giải Ngữ Hoa ra hiệu, dặn dò mọi người: "Răng của thứ này rất sắc bén, lại sinh trưởng ở nơi này, cẩn thận có độc." Quái vật bơi dưới nước càng lúc càng nhanh, tạo thành từng xoáy nước trên mặt.

Mấy chiếc quan tài nối liền nhau, theo dòng nước bắt đầu trôi nổi không ngừng. "Rắc!" Một tiếng động giòn tan, đột nhiên truyền đến.

Chỉ thấy Ngô Tà đang đứng trên chiếc quan tài phía trước, thân thể đột nhiên run lên.

Ngay sau đó, anh ta trồng cây chuối, đầu chúc xuống, trực tiếp muốn ngã vào nước đen. "Anh!" Ngô Mặc kinh hô một tiếng.

Nhưng cậu cách Ngô Tà vẫn còn một đoạn, muốn lao tới thì hơi không kịp.

May mắn thay Trương Khởi Linh lại một lần nữa xuất hiện kịp thời, cứu Ngô Tà xuống, lúc này Ngô Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rất nhiều lúc là như vậy, khi bạn vừa thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm lớn hơn đã chờ đợi bạn phía trước. "Tiểu Ca, cảm ơn anh." Ngô Tà vừa cảm ơn Trương Khởi Linh, đột nhiên trừng lớn mắt chỉ vào phía sau, kinh hô: "Cẩn thận phía sau!" Quái vật không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau Trương Khởi Linh.

Há cái miệng lớn như chậu máu, lộ ra hàm răng sắc nhọn, trên răng còn dính các mảnh xương vụn, đang trừng ánh mắt hung ác chuẩn bị đánh lén. "Tiểu Ca, cúi đầu!" Vương Bàn Tử gào lớn một tiếng, giơ tay lên liền bắn mấy phát súng, đạn trực tiếp bắn vào đầu quái vật.

Hắn vốn tưởng có thể đẩy lùi quái vật, giúp Trương Khởi Linh và Ngô Tà tránh được nguy hiểm này.

Nhưng điều không ngờ tới là, mấy phát súng này ngược lại đã kích thích tính hung hãn của quái vật.

Quái vật không những không lùi lại, mà ngược lại còn lao mạnh về phía trước.

Cái miệng lớn trực tiếp nhắm vào vai Trương Khởi Linh mà cắn.

Nếu nhát cắn này mà trúng thật, đừng nói là Trương Khởi Linh, ngay cả Ultraman, e rằng cũng phải đi đến bãi phế liệu thu mua.

Không hổ danh là đồng chí Lão Trương, loại người ít nói nhưng ra tay thì dứt khoát.

Anh ta lập tức tóm lấy Ngô Tà bằng tay trái, dùng sức quăng thẳng về phía Giải Ngữ Hoa.

Đồng thời mũi chân khẽ chạm mép quan tài, bật người nhảy lên không trung.

Trên không trung xoay một vòng 180 độ, cây hắc kim cổ đao trong tay, bổ mạnh xuống đầu quái vật.

Toàn bộ động tác diễn ra gần như chưa đến mấy giây.

Ngay cả con quái vật định đánh lén kia cũng không ngờ, con mồi ngon lành trước mắt này, lại còn có khả năng phản kháng. "Gào gào." Dao chém vào đầu quái vật, đau đến mức quái vật điên cuồng lắc đầu.

Điều kinh ngạc là, vết thương của quái vật lại chảy ra máu xanh.

Thân hình to lớn của nó không ngừng va chạm loạn xạ.

Đâm vỡ tan tành mấy chiếc quan tài của Giải Ngữ Hoa và Vương Bàn Tử, biến chúng thành từng tấm ván gỗ.

Mọi chuyện đều xảy ra trong chớp nhoáng.

Khi Ngô Mặc và mấy người còn chưa kịp phản ứng, bảy chiếc quan tài trong chớp mắt chỉ còn lại ba chiếc nguyên vẹn.

Bốn chiếc còn lại gần như đều thành mảnh vụn.

May mắn thay vẫn còn dây thừng liên kết, Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa và Vương Bàn Tử ba người vội vàng túm chặt dây thừng, nhờ vậy mới không rơi xuống vùng nước đen không biết sâu cạn này.

Trương Khởi Linh và con quái vật này đã bắt đầu chiến đấu.

Anh ta vung vẩy hắc kim cổ đao, né tránh bay lượn, từng nhát dao đều bổ thẳng vào đầu quái vật.

Nếu lúc này Trương Khởi Linh đối mặt với sinh vật khác, thì với mức độ sát thương này, e rằng đã hạ gục đối phương từ lâu rồi.

Nhưng con quái vật trước mắt thì khác.

Trên người nó như thể bọc một lớp sắt, cho dù dao chém vào có chảy máu bị thương, nhưng vẫn không thể lấy mạng nó.

Nhân lúc Trương Khởi Linh đang giao chiến với quái vật, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính vội vàng lao tới.

Vươn tay ra và gọi Ngô Tà ba người: "Túm lấy tay, tôi kéo mấy người lên." "Không được, quan tài không chịu nổi sức nặng của mấy người." Ngô Tà túm chặt dây thừng, chân đạp lên tấm gỗ rất bình tĩnh.

Anh ta nhìn chiếc quan tài đã bắt đầu chìm xuống nói: "Nếu ba chúng ta nhảy lên, mấy chiếc quan tài này đều sẽ chìm xuống nước, đến lúc đó sẽ càng phiền phức hơn." Do quái vật liên tục va chạm vào mấy chiếc quan tài này, mấy người họ ngày càng đến gần núi quan tài chất đống phía trước.

Giải Ngữ Hoa quay đầu nhìn núi quan tài cách đó ba mét, trầm ngâm một lát nói: "Tiểu Mặc, mấy chúng ta đi về phía đó, chỉ cần đứng vững chân, đối phó với con quái vật này sẽ tiện hơn rất nhiều." "Được." Ngô Mặc gật đầu nói: "Được, Hoa ca, em đi trước, nếu không có vấn đề gì, mấy anh hãy qua." Tình hình hiện tại, quan tài dưới chân có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Chỉ cần rơi xuống nước, thì họ sẽ không chiếm ưu thế.

Trong lúc bất đắc dĩ, chỉ có thể tìm một chỗ đứng chân trước, như vậy mới có cơ hội chiến đấu với quái vật.

Ngô Mặc vừa định hành động, Hắc Nhãn Kính giơ tay chặn cậu lại.

Anh ta quăng phi trảo trong tay hai cái, rồi trực tiếp ném sang phía đối diện.

Thử kéo hai cái, phát hiện nó quấn rất chặt.

Anh ta mới không vội vàng nói: "Cái loại việc thăm dò đường này cứ giao cho anh đây đi, phải biết anh đây già rồi chân cẳng cũng yếu rồi, cũng không làm được việc gì lớn lao, chỉ có thể làm mấy việc lặt vặt ở rìa này, kiếm miếng cơm thôi." Nói xong còn nhe ra một hàm răng trắng toát với Ngô Mặc.

Ngay sau đó, như thể cố ý khoe khoang tay chân của mình vậy, với tốc độ vượt xa bình thường, loáng cái đã vọt sang phía đối diện.

Hắc Nhãn Kính đứng trên núi quan tài, như một đứa trẻ tăng động vậy, lúc thì nhảy mấy cái, lúc thì lại dậm chân mạnh.

Khi anh ta phát hiện ở đây không có tình huống gì, hơn nữa còn có thể chịu được trọng lượng, lúc này mới vẫy tay với Ngô Mặc.

Và trong miệng còn phát ra cái âm thanh đáng ghét đó, kêu lên: "Đến đây, mấy người mau đến đuổi tôi đi." "Hắn ta có bị bệnh không vậy?" Khóe miệng Ngô Mặc không ngừng co giật.

Chỉ vào Hắc Nhãn Kính nói với Giải Ngữ Hoa: "Anh, hay là mấy anh cứ lên đi, cái quan tài này thiếu một người chắc vẫn trụ được, em cứ có cảm giác hắn ta hình như bị thứ gì đó nhập hồn rồi." Giải Ngữ Hoa nhất thời không biết nên nói gì.

Rõ ràng tên Hắc Nhãn Kính này là đang học Ngô Mặc, chẳng lẽ anh ta còn có thể nói Ngô Mặc không phải sao? "Vãi, tao nói huynh đệ, mày mẹ nó còn mặt mũi mà nói Hắc gia à?" Vương Bàn Tử cười quái dị một tiếng, mắng: "Theo Bàn gia tao mà xem, hai đứa mày đúng là chồn hôi và cáo kết thân - cùng một giuộc!" "Đừng giỡn nữa, Tiểu Ca bên đó sắp không trụ nổi rồi." Ngô Tà chỉ vào Trương Khởi Linh, sốt ruột nói: "Chúng ta vẫn nên nhanh chóng qua đó, đến lúc đó dẫn quái vật về phía đó, kiểu gì cũng nghĩ ra cách tiêu diệt thứ này." Khoảng cách ba mét đối với Giải Ngữ Hoa mà nói, quả thực như trò chơi vậy.

Chương 172

Anh ta túm lấy dây thừng, nhẹ nhàng nhảy vọt qua. "Thiên Chân, cái ván dưới chân Bàn gia sắp vỡ rồi, tao đi trước đây." Vương Bàn Tử thấy sắp rơi xuống nước, vội vàng kêu lên: "Hắc gia, anh túm lấy dây thừng, Bàn gia tôi sắp qua đây!" Vương Bàn Tử thật sự rất xui xẻo, tấm ván quan tài dưới chân hắn liên tục bị quái vật va chạm mấy lần, lúc này chỉ còn mấy tấm ván vụn chống đỡ thân hình hắn.

Hắn vừa kêu xong thân hình chao đảo, không màng chân bị nước đen ngâm, dùng sức dậm xuống, một tay giữ dây thừng, liều mạng nhảy qua.

Trương Khởi Linh bên kia đang đánh nhau tưng bừng với quái vật.

Quái vật không chỉ có răng sắc bén, cái thứ quỷ quái này còn có hai xúc tu dài.

Xúc tu vung vẩy qua lại trên không trung, hoàn toàn cản được hắc kim cổ đao của Trương Khởi Linh. "Mấy người mau qua đó đi, cái quan tài này sắp vỡ rồi." A Ninh đột nhiên hét lớn một tiếng, chỉ vào quan tài dưới thân Ngô Mặc nói: "Dưới này hình như còn có thứ gì đó." Lời vừa dứt, một con quái vật khác từ dưới nước lao vọt lên, cái miệng lớn trực tiếp nhắm vào Ngô Mặc mà cắn.

Không ai ngờ tới, dưới nước đen này lại còn có một con quái thú khác.

Nó vẫn luôn ẩn nấp bên trong, chỉ để tìm cơ hội đánh úp. "Tiểu Mặc, tránh ra!" Giọng Giải Ngữ Hoa đột nhiên vang lên, ngay sau đó tiếng súng liên tục vang lên bên tai Ngô Mặc.

Cậu ta không kịp quay đầu nhìn xem rốt cuộc là thứ gì, liền ngửa người ra sau, thuận thế nằm gọn vào trong quan tài.

Không ngờ cái độ rộng này lại vừa vặn đến thế.

Quái vật bị bắn kêu gào, rồi phù một tiếng lại chìm xuống nước.

Ngô Mặc vừa tránh xong, đột nhiên nhớ ra lão ca Ngô Tà vẫn còn ở phía bên kia.

Cậu ta lộn người đứng dậy, vịn vào mép quan tài nhìn xuống, nhưng không thấy bóng dáng Ngô Tà đâu. "Anh, anh ở đâu?" Ngô Mặc sợ đến suýt tè ra quần.

Cậu ta biết rõ, Ngô Tà cái tên này đúng là loại người đánh rắm cũng đạp trúng gót chân - xui xẻo tới đỉnh điểm. "Khụ khụ, Tiểu Mặc, mau kéo anh một cái, anh sắp rơi xuống rồi." Ngô Mặc gọi mấy tiếng, giọng Ngô Tà cuối cùng cũng xuất hiện.

Nhưng giọng anh ta hơi khàn khàn, như thể bị thứ gì đó bịt miệng vậy. "Trời ạ, anh, anh ở dưới đó ăn vụng gì vậy?" Vừa nãy trời tối quá, Ngô Mặc nhất thời không nhìn rõ.

Lúc này mới phát hiện Ngô Tà một tay túm dây thừng, thân thể đang kề chặt lên tấm ván quan tài.

Không chỉ vậy, khóe miệng hình như còn sưng vù một cục lớn. "Ăn vụng cái khỉ gì, anh còn có thể cắn ván quan tài sao?" Ngô Tà đau đến nhe răng trợn mắt, trong lòng thì uất ức vô cùng.

Nghe Ngô Mặc nói vậy, càng nghẹn một cục tức suýt nữa không thở được, giận dữ nói: "Thằng nhóc thối tha, mày có thể quan tâm anh một chút được không, anh đây là vừa nãy tránh né quá gấp, đâm thẳng vào cái đinh quan tài rồi." Cũng không biết lúc đó mình đã chọn quan tài kiểu gì.

Đinh của nhà người ta đều ở trên nắp, còn cái quan tài của anh ta thì hay rồi, đinh lại chạy quanh mép.

Vừa nãy bị va chạm mạnh như vậy, suýt nữa không đau chết anh ta. "Được rồi, đợi em kéo anh." Ngô Mặc vừa tóm lấy cổ tay Ngô Tà, chợt nghĩ lại, tên này lên đây cũng vô dụng, vẫn phải nhảy sang bờ bên kia.

Nhưng nhìn dáng vẻ anh ta bây giờ, chắc là xui xẻo tới đỉnh điểm rồi, chi bằng mình chịu khó một chút, dứt khoát ném anh ta qua đó.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc ngậm con dao găm vào miệng.

Một tay kéo cánh tay Ngô Tà, tay kia dùng một lực cánh tay, gọn gàng nhanh nhẹn nhấc bổng Ngô Tà lên. "Thằng nhóc thối tha, mày muốn làm gì?" Trong ánh mắt kinh hoàng của Ngô Tà, Ngô Mặc hét lớn một tiếng về phía Hắc Nhãn Kính và mấy người khác: "Mấy anh em, đỡ lấy!" Nói xong, Ngô Tà vẽ ra một đường cong trên không trung, cứ thế bị Ngô Mặc ném đi.

May mắn thay Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử ba người khá đáng tin.

Vội vàng tiến lên đỡ lấy Ngô Tà, nếu không tên này chắc phải ngã vào đống quan tài rồi.

Giải quyết xong Ngô Tà cái đồ dầu bình kia, Ngô Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu quay người nhìn về phía Trương Khởi Linh, trong lòng có chút bất lực.

Thầm nghĩ: "Đao của ông đây cũng không lấy ra được, chỉ có con dao găm nhỏ này, đối phó với tên to xác này cũng bất tiện thật." "Nghĩ cái gì đó?

Còn không mau đi." A Ninh một tay cầm súng.

Vốn định nhảy qua, thấy Ngô Mặc còn đứng ở đó, không kìm được nói: "Mày không phải có nhiều ý kiến quỷ quái lắm sao?

Mau nghĩ cách dẫn hai con quái vật này sang bên kia đi." "Ơ?

Sao cô còn ở đây?" Ngô Mặc lúc này mới phát hiện, A Ninh vậy mà vẫn đứng trong quan tài.

Cậu nghĩ nghĩ, điều này cũng quá không phù hợp với tính cách của người phụ nữ này rồi, nghi hoặc nói: "Sao hả, cô không lẽ là nhìn trúng tiểu gia tôi rồi à?

Nếu vậy thì cô dẹp cái ý nghĩ đó đi, thiếu gia đây không có hứng thú với cô đâu." A Ninh cầm súng quay người bỏ đi, một lời cũng không muốn nói với Ngô Mặc.

Cô cảm thấy mình đúng là bị bệnh, ăn no rửng mỡ mà nói chuyện với cậu ta làm gì?

Vừa nãy nắm chặt cơ hội chạy trốn không phải tốt hơn sao?

Ở đây bây giờ chỉ còn lại Ngô Mặc và Trương Khởi Linh hai người.

Tấn công của quái thú lại càng lúc càng dữ dội, rất nhanh con còn lại cũng gia nhập vào.

Chúng nó dường như đã nhắm vào Trương Khởi Linh, chuyên môn cắn xé một mình anh ta.

Tiếng súng, tiếng nước, tiếng đao chém vào thân quái vật, cùng với tiếng kêu thảm của quái vật vang dội không ngừng trong hang, gần như loạn thành một nồi cháo. "Mẹ kiếp, dám ức hiếp huynh đệ tao vì nó là người câm không biết kêu à?" Ngô Mặc nghe tiếng quái thú kêu gào, tức giận không chịu nổi, mắng: "Mày không phải thích kêu à?

Ông đây cũng cho mày nếm thử mùi vị của người câm." Nghĩ đến đây, cậu hét lên với Vương Bàn Tử: "Bàn ca, ném cho tôi mấy quả lựu đạn, nhanh lên." Vương Bàn Tử không hề do dự, nhanh chóng lật tìm lựu đạn trong túi, ném cho Ngô Mặc, "Thằng nhóc, đỡ lấy, Bàn gia tôi cũng không còn mấy quả, tiết kiệm chút đi." Hai tên này mê lựu đạn hơn hẳn người khác.

Đối với họ mà nói, cái gì bảo vệ văn vật, cái gì Nam phái Bắc phái, chỉ cần đồ về tay, thì quản nó đào bới kiểu gì chứ. "Lão Trương, tránh ra!" Thấy quái thú lại một lần nữa há cái miệng lớn nhắm vào Trương Khởi Linh mà cắn.

Ngô Mặc lấy bật lửa ra, không chút do dự châm ngòi lựu đạn.

Ném thẳng vào cái miệng lớn như chậu máu đó, lẩm bẩm một mình: "Ông đây cho mày nếm thử mỹ thực!" Trương Khởi Linh phản ứng rất nhanh, Ngô Mặc vừa hét, anh ta lập tức đạp một cước vào đầu quái thú.

Một cú lộn ngược giữa không trung, thẳng tắp đứng trên đống quan tài cách đó ba mét. "Vãi, thân thủ giỏi thật." Ngô Mặc cảm thán một câu, đồng thời đạp lên ván quan tài phóng qua bờ bên kia.

Còn chưa kịp đứng vững. "Bùm!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa, lựu đạn hoàn hảo nổ tung bên trong thân quái thú.

Nước đen ngập trời, cùng với thi cốt và ván quan tài bị vỡ nát, lúc này như tiên nữ rải hoa, bắn tung tóe khắp hang động.

Thấy mấy tấm ván lớn, bay thẳng về phía lưng Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa nhanh tay lẹ mắt, một tay kéo Ngô Mặc vào lòng.

Ngay sau đó, xoay người một cách hoa mỹ, dùng lưng mình che chắn cho Ngô Mặc. "Bốp bốp ~" Một trận động tĩnh, những mảnh vỡ đó gần như toàn bộ đều đập vào người Giải Ngữ Hoa.

Tấm ván đập vào người Giải Ngữ Hoa, cơn đau do va chạm khiến anh ta không kìm được mà rên khẽ một tiếng.

Do tiếng nổ vang lên, Ngô Mặc để bảo vệ chỗ yếu hại, bản năng rụt đầu nhắm mắt.

Nhưng không ngờ Giải Ngữ Hoa đột nhiên che chắn trước mặt cậu, điều này khiến cậu nhất thời có chút ngây người.

Nghe thấy âm thanh Giải Ngữ Hoa phát ra, Ngô Mặc lập tức phản ứng lại.

Cậu mở mắt nhìn, một tấm nắp quan tài nguyên vẹn đang bay thẳng về phía này, nếu đâm vào người Giải Ngữ Hoa, rất dễ khiến anh ta bị trọng thương. "Vãi!" Mắt Ngô Mặc trợn tròn.

Trong chớp nhoáng, thân thể cậu phản ứng cực kỳ nhanh chóng.

Ngô Mặc tay trái ôm chặt eo Giải Ngữ Hoa, cả người trực tiếp ngửa ra sau.

Chương 173

Vào khoảnh khắc sắp ngã xuống, cậu vừa vặn liếc thấy A Ninh bên cạnh.

Ngô Mặc không nghĩ nhiều, tay phải vươn ra tóm lấy cánh tay cô ta.

Liều mạng quăng A Ninh ra phía trước Giải Ngữ Hoa, biến cô ta thành bia đỡ đạn.

Sau đó cậu ôm Giải Ngữ Hoa, ngã mạnh xuống đống quan tài trên mặt đất.

Đống quan tài phía sau chất đống như núi, bày bừa lộn xộn.

Cú va chạm này, suýt nữa không làm gãy lưng Ngô Mặc.

Đau đến mức cậu không kìm được mà rên rỉ mấy tiếng, mắng: "Mẹ kiếp, eo của ông đây là bảo bối đó, nếu bị thương thật, hạnh phúc nửa đời sau coi như mất hết." Đừng thấy Giải Ngữ Hoa trông rất thanh tĩnh thư sinh, nhưng đó cũng là một người đàn ông trưởng thành.

Hai người họ cùng lúc ngã mạnh xuống đất, dù là người tốt bụng đến mấy, e rằng cũng phải đau đến muốn chửi mẹ.

Nhưng Ngô Mặc trong lòng vẫn có chút may mắn, may mà đây là Giải Ngữ Hoa.

Nếu đổi lại là Hắc Nhãn Kính, không nói gì khác, chỉ riêng cái kính râm anh ta đeo trên mặt, với góc độ và sức mạnh này mà ngã xuống, chắc chắn sẽ đập vào hốc mắt mình.

Đến lúc đó không cần tính toán, mình cũng sẽ biến thành mắt đen sì.

Cậu muốn mắng người, còn A Ninh bị quăng ra thì càng hận không thể mắng hết cả dòng họ Ngô từ trên xuống dưới. "Ngô Mặc, mày cái đồ hỗn đản!" A Ninh thật sự muốn bóp chết Ngô Mặc.

Ban đầu cô đang tránh vật nổ, đâu ngờ Ngô Mặc lại thất đức đến mức dùng cô làm bia đỡ đạn.

Nếu không phải cô phản ứng nhanh, tung một cước đá bay tấm ván.

Lúc này e rằng đã không còn xa cách với việc hủy dung rồi, dù là như vậy, chân cô vẫn bị tấm ván đập trúng. "Tiểu Mặc, em không sao chứ?" Giải Ngữ Hoa nghe tiếng Ngô Mặc rên rỉ, lo lắng cực độ, vội vàng bò dậy từ người Ngô Mặc.

Vừa định đỡ cậu dậy, Hắc Nhãn Kính từ bên cạnh nhảy qua.

Anh ta hai tay đưa ra, gọn gàng nhanh nhẹn luồn vào nách Ngô Mặc.

Hai tay dùng sức nhấc bổng cậu lên, ghé sát tai Ngô Mặc, chậc chậc nói: "Ôi, đây là diễn vở kịch gì vậy?

Mặc thiếu đây có được coi là anh hùng cứu mỹ nhân không?" "Anh cút ra chỗ khác cho ông đây!" Ngô Mặc một tay ôm eo, đau đến nhe răng trợn mắt, căn bản không có thời gian để ý đến Hắc Nhãn Kính.

May mà Vương Bàn Tử đang bắn súng bên cạnh, tiếng súng khá lớn.

Nếu không Giải Ngữ Hoa mà nghe thấy Hắc Nhãn Kính nói vậy, không giết anh ta thì cũng phải thu hồi nhà để anh ta ngủ đường. "Mẹ nó, cái thứ này nổi điên rồi!" Vương Bàn Tử gào lớn một tiếng, hét lên với mấy người: "Mấy anh em, đừng có đứng ngây ra đó nữa, cầm vũ khí lên giết chết nó đi!" Ngô Mặc vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con quái thú trong số đó bị lựu đạn nổ tung tan tành.

Máu xanh chảy khắp nơi, hòa lẫn vào nước đen, trông vô cùng quỷ dị.

Còn con quái thú kia, nhìn thấy bạn đời chết như thể bị kích thích.

Bất chấp tất cả, điên cuồng tấn công mọi người.

Trương Khởi Linh vẫn luôn giao chiến với nó, nhưng quái thú ỷ vào thân hình to lớn, sức mạnh và nhiều xúc tu, thật sự là không hề yếu thế.

Miệng lớn của nó cứ há ra ngậm vào như muốn cắn chết Trương Khởi Linh, còn hai xúc tu dài cũng không ngừng vung vẩy trên không trung.

Quái thú rất thông minh, nhận thấy Trương Khởi Linh không dễ đối phó, liền chuyển tầm nhìn sang một bên.

Nó lại phát hiện Ngô Tà đang đứng cách đó không xa.

Nó nắm lấy cơ hội né tránh tấn công của Trương Khởi Linh, xúc tu mọc đầy gai nhọn như kim cương, phóng thẳng về phía Ngô Tà. "Thiên Chân, cẩn thận!" Vương Bàn Tử cách Ngô Tà rất gần, vội vàng lao tới.

Nhưng vì hắn quá vội, nhất thời quên mất mình đang đứng ở đâu.

Một tấm ván dưới chân trượt ra khiến hắn ngã nửa cái lộn nhào.

Thân hình Vương Bàn Tử như một viên đạn pháo, trực tiếp bắn ra.

Loảng xoảng một tiếng đâm vào người Ngô Tà, đè anh ta xuống đất.

Nếu không phải Ngô Tà nghiêng đầu sang trái, với góc độ của Bàn Tử lúc đó, Ngô Tà liệu có còn nụ hôn đầu hay không, thật sự là khó nói.

Nhưng phúc họa tương y, hai người rất nhanh cuộn tròn thành một cục, nhờ đó cũng tránh được đòn tấn công của quái thú. "Ôi trời đất ơi, cái này cũng quá nhiệt tình rồi chứ." Ngô Mặc đúng là không đành lòng nhìn thẳng, thấy cảnh chướng mắt này, suýt nữa khóe mắt không co giật.

Cậu vừa dụi mắt, vừa chạy về phía Ngô Tà.

Dù sao cũng là lão ca nhà mình, đâu nỡ để anh ta làm mồi cho quái thú chứ?

Ngô Mặc chạy đến bên Vương Bàn Tử, nhặt khẩu súng hắn đánh rơi trên đất, bắn mấy phát về phía quái vật.

Quay đầu hét lên với Trương Khởi Linh: "Lão Trương, tôi còn một quả lựu đạn nữa, dứt khoát giết chết nó đi, cho chúng nó hai vợ chồng cùng lên đường!" Ngô Mặc nghĩ rất hay, tình hình ở đây không rõ ràng, trước tiên giết chết quái thú, còn sau đó đi thế nào, tính sau.

Nhưng người xưa nói rất đúng, nhà dột đúng lúc trời mưa, người xui xẻo đến uống nước lạnh cũng tắc răng.

Nhiều người được trời ưu ái như vậy tụ tập lại với nhau, mà chiến đấu có thể kết thúc đơn giản như vậy sao?

Đáp án hiển nhiên là -- không thể.

Ngay khi Ngô Mặc vừa định ra tay, phía sau đột nhiên truyền đến một trận tiếng xột xoạt.

Âm thanh này rất chói tai, như thể thứ gì đó đang cào ván quan tài.

Còn con quái thú kia như thể gặp phải thiên địch, không màng báo thù cho bạn đời.

Nó gạt Trương Khởi Linh ra, rồi lại chìm xuống nước đen, không còn lộ mặt nữa. "Đây là tiếng gì vậy?" Vương Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, nuốt nước bọt lo lắng nói: "Mấy anh em, cái thứ đó chạy nhanh như vậy, không lẽ lại có con to xác nào xuất hiện nữa sao?" "Thế còn chờ cái khỉ gì nữa!" Ngô Mặc quay đầu hét lên với mấy người: "Mau chạy đi!" Ngô Mặc hét xong, quay người chạy ngược lại.

Mặc dù không biết phía trước còn có thứ gì, nhưng cậu ta không muốn làm một kẻ ngốc to xác, đứng đó chờ quái vật từ từ xuất hiện. "Đúng đúng, mau chạy!" Vương Bàn Tử lập tức phản ứng lại, một tay túm lấy cánh tay Ngô Tà, quay người chạy.

Trương Khởi Linh mấy bước nhảy vọt tới, che chắn ở phía bên kia Ngô Tà, nhất thời mọi người bắt đầu chạy về phía trước. "Tiểu Mặc, em không sao chứ." Giải Ngữ Hoa không yên tâm về Ngô Mặc.

Cú va chạm vừa nãy mạnh đến mức nào, anh ta nghe rất rõ ràng, vẫn luôn lo lắng nội tạng Ngô Mặc có bị tổn thương hay không. "Không sao." Ngô Mặc xua xua tay, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Quay đầu nói với Giải Ngữ Hoa: "Anh, mấy anh đi trước đi, nghe động tĩnh vừa nãy, em cứ có cảm giác không lành." "Hả?

Em muốn làm gì?" Giải Ngữ Hoa dừng bước, nhíu mày nhìn Ngô Mặc nói: "Tình huống không rõ ràng, đừng làm bừa." Ngô Mặc từ trong túi lấy ra quả lựu đạn còn lại vừa nãy.

Cười hắc hắc với Giải Ngữ Hoa: "Huynh đệ em quyết định bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước, mặc kệ bên trong là thứ gì, quả lựu đạn này ném xuống, cũng đủ cho nó tiêu đời rồi." Chuyện vui như vậy, sao có thể thiếu anh em tôi được chứ?” Hắc Nhãn Kính khóe miệng nhếch lên, lại móc ra lựu đạn từ trong túi, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa, “Hay là chơi song bảo hiểm, cho bọn nó nghe một bản giao hưởng nhỉ.” Ngô Mặc hắc hắc cười, “Có lý, chỉ là thiếu kèn tuba thôi, nếu không còn có thể cho chúng nó trải nghiệm một phen lạc thú thăng thiên nữa.” Hai người nhìn nhau, ngầm hiểu ý, xoay người chạy ngược lại.

“Cẩn thận.” Giải Ngữ Hoa bất lực, chỉ có thể đứng tại chỗ, lo lắng nhìn hai người.

Ngô Tà bị Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử kéo đi, ba người chạy phía trước.

Một lát sau, Trương Khởi Linh phát giác phía sau không có tiếng bước chân, cảm thấy không đúng, kéo Ngô Tà lại, ba người đồng thời dừng bước.

Quay người nhìn lại, liền phát hiện Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính đã biến mất, chỉ còn Giải Ngữ Hoa đứng tại chỗ.

Ngô Tà mặt đầy căng thẳng, tưởng rằng em trai mình gặp chuyện ngoài ý muốn gì đó, vội vàng kêu lên: “Tiểu Hoa, chuyện gì thế?

Tiểu Mặc bọn họ đâu?” “Bọn họ...” Giải Ngữ Hoa còn chưa nói hết.

“Bùm!” Một tiếng nổ lớn từ phía sau không xa truyền đến, không có bất kỳ dấu hiệu nào, phía sau đột nhiên lửa khói ngút trời.

Ngay sau đó một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc hai người đang chạy phía trước, phía sau từng đống xương khô đang truy đuổi không ngừng.

“Mẹ kiếp, chạy mau!” Ngô Mặc nhìn thấy mấy người phía trước đang đứng ngây người, lập tức tức giận, gào lên: “Mấy người còn đứng ngẩn ra đó làm gì, mau chạy đi, cái thứ này nổ không chết đâu!” “Tiểu Ca, Bàn gia tôi nghiêm túc nghi ngờ, lần này anh đúng là cầu con ở miếu Quan Đế mà lại bước nhầm cửa rồi.” Vương Bàn Tử kêu quái dị một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Chương 174

Tốc độ đó không hề khoa trương, đằng sau mông cắm một cọng lông cũng có thể biến thành gà tây, quả thực là hoàn toàn không phù hợp với thể hình.

Trong chốc lát, mấy người trên núi quan tài chất đống, liều mạng triển khai cuộc đua vượt rào.

Bất quá lần này phần thưởng có chút khác biệt, thắng thì sống, thua thì...

ở lại làm mỹ thực đi.

“Hô hô, tôi nói anh em, cái thứ này từ đâu ra thế?” Vương Bàn Tử vừa chạy như điên, vừa thở hổn hển hỏi: “Vừa nãy quả lựu đạn đó không phải cậu ném à?

Sao không nổ chết chúng nó?” “Mẹ nó tôi biết đâu!” Ngô Mặc thỉnh thoảng quay đầu nhìn một cái, đáp: “Tôi với Kính ca vừa mới kích nổ bom, mấy thứ này giống như mở hộp mù vậy, vừa vén ván lên là tự chúng nó xông ra rồi.” Mấy bộ xương khô này lúc đầu rất chậm, nhưng dần dần tốc độ càng lúc càng nhanh.

Hơn nữa xương cốt của chúng vô cùng cứng rắn, đạn bắn vào trên đó giống như bắn vào tấm thép vậy.

Trương Khởi Linh vì bảo vệ Ngô Tà, vẫn luôn ở phía sau chiến đấu với đám xương khô.

Bất quá số lượng xương khô rất nhiều, thuần túy sử dụng chiến thuật biển người, rất nhanh liền bao vây Trương Khởi Linh vào giữa.

“Các cậu đi trước đi, tôi chặn hậu.” Giải Ngữ Hoa dừng bước, cây côn trong tay ngang ra, nói: “Thứ này đạn bắn không thủng, chỉ có thể đọ sức mạnh.” Nhìn thấy đám xương khô binh ngày càng gần.

Giải Ngữ Hoa phát hiện, trừ hắc kim cổ đao của Trương Khởi Linh có tác dụng, những vũ khí trong tay mấy người còn lại đều không được thuận tay cho lắm.

Anh ta nghĩ một chút liền chuẩn bị đại chiến một trận với chúng, tranh thủ kéo dài thời gian để Ngô Mặc mấy người đào thoát.

“Tôi biết làm thế nào rồi!” Ngô Mặc đầu óc linh quang lóe lên.

Hắn đột nhiên nghĩ đến, máu trong cơ thể mình có thể khắc chế tà vật.

Tuy nói nồng độ không cao lắm, hắn không xác định hiệu quả rốt cuộc thế nào.

Nhưng mà nghĩ chắc đối phó với đám xương khô này, vẫn có thể phát huy tác dụng nhất định chứ?

Lúc này đã không nhìn thấy bóng dáng Trương Khởi Linh, anh ta đã hoàn toàn bị xương khô bao vây bên trong.

Ngô Mặc không do dự nữa, trực tiếp vượt qua Giải Ngữ Hoa, nhanh chóng chạy vọt về phía đám xương khô.

Vừa chạy vừa thầm than trong lòng: “Mẹ kiếp, nồng độ này thấp quá.

Nếu nồng độ cao hơn, có phải ông đây chỉ cần đái một bãi là giải quyết được hết không?” Hắn uất ức cực kỳ, nhưng cũng không có cách nào.

Chỉ có thể cầm dao găm rạch nhanh một đường ở cổ tay, máu tức khắc tuôn ra.

“Lão Trương, anh em tới đây!” Ngô Mặc gào lớn một tiếng, giơ tay vẩy máu về phía đám xương khô.

Quả nhiên như hắn dự liệu, máu của hắn đích thực là khắc tinh của tà vật.

Những bộ xương khô đó nhao nhao lùi lại mấy bước, dừng ở đằng xa, há to miệng kêu kẽo kẹt.

Chúng lưu luyến không rời thả Trương Khởi Linh ra.

“Má ơi, đúng là hiệu nghiệm thật.” Ngô Mặc lại vẩy một cái, những bộ xương khô đó lại lùi thêm một bước.

Động tác hoảng loạn đó, cứ như máu của hắn có axit vậy.

Trương Khởi Linh nhìn bộ dạng của Ngô Mặc, lông mày hơi nhíu lại.

Nghĩ một chút cũng chuẩn bị tự rạch một đường trên tay mình.

“Anh làm gì thế?” Ngô Mặc mắt tinh, một ánh nhìn liền thấy động tác của Trương Khởi Linh.

Hắn xông lên một phát ấn chặt tay Trương Khởi Linh lại, mắng: “Anh bị ngốc à?

Một người là đủ rồi, sao thế, còn muốn đổi cả nhóm máu cho chúng nó nữa à?” “Đừng nói nhảm nữa, quỷ biết máu của ông đây trụ được bao lâu.

Ba mươi sáu kế, không chạy thì đợi chết à.” Ngô Mặc kéo Trương Khởi Linh, hai người lại bắt đầu chạy ngược lại.

Những bộ xương khô đó nhìn thấy bóng dáng hai người bỏ chạy, từng cái một bắt đầu quay vòng tại chỗ.

Muốn xông lên phía trước, lại có chút kiêng kỵ uy lực máu của hắn, nhất thời có chút bó tay không biết làm sao.

“Tiểu Mặc, em lại dùng máu à?” Ngô Tà nhìn thấy hai người chạy về, vội vàng đón lên.

Khi anh thấy cánh tay Ngô Mặc vẫn chảy máu, sốt ruột nói: “Nhanh, anh băng bó cho em.” Nhớ đến thể chất kỳ lạ của anh trai mình, Ngô Mặc trong lòng khẽ động.

Hắn một phát kéo Ngô Tà qua, nhắm thẳng máu trên cánh tay mình vào mặt Ngô Tà mà vẩy mạnh mấy cái.

Nhìn thấy Ngô Tà trong nháy mắt biến thành mặt hoa, Ngô Mặc lúc này mới thả lỏng lòng.

Kéo cánh tay Ngô Tà nói: “Đi mau, em cũng không biết cái thứ đó trụ được bao lâu đâu.” “Em làm gì thế?” Ngô Tà một đầu đầy sương mù, cảm giác mặt mình dính dính.

Anh vừa định lau thì bị Ngô Mặc ngăn lại, nói: “Đừng lau, máu của em trừ tà.” “Anh em, nhanh lên, bôi cho Bàn ca mấy phát nữa đi.” Vương Bàn Tử nhìn thấy uy lực máu của Ngô Mặc không kém gì Tiểu Ca, lập tức hứng thú.

Gương mặt to lớn của Bàn Tử ghé sát vào, nói: “Nhanh, tốt nhất là bôi nhiều một chút.” “Khốn kiếp!” Ngô Mặc dứt khoát không làm thì thôi, đã làm thì làm tới bến, một phát kéo mấy người lại.

Hắn vẽ một chữ Vương trên trán mỗi người.

Ngay cả A Ninh, người vốn dĩ không hợp mắt cũng không ngoại lệ, dù sao mấy người cũng coi như là một đội nhỏ.

Sau khi làm xong hết, mấy người lại bắt đầu chạy tiếp.

Theo lời Ngô Mặc: “Quỷ biết cái thứ đó trụ được mấy phút, bây giờ không chạy?

Đó không phải là có dũng khí, đó là não có vấn đề.” Quan tài ở đây thực sự quá nhiều, cũng không biết rốt cuộc là yếu tố gì, mà lại biến nơi này thành nơi thu gom quan tài.

Vài ngàn cỗ đã là nói ít, theo quan sát của mọi người, ở đây ít nhất cũng có vài vạn cỗ.

Cứ như vậy, ở bên trong không ngừng leo trèo, nhảy nhót.

Không lâu sau đó, những bộ xương khô kia lại một lần nữa bắt đầu truy kích đến.

Hơn nữa tốc độ vô cùng nhanh, cứ như trong cơ thể chúng có oán khí rất lớn vậy.

Ngô Mặc bất lực, chỉ có thể lại một lần nữa rạch rách cánh tay, lần nữa chặn chúng ở phía sau.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, hai giờ sau, mọi người cuối cùng cũng thoát khỏi cái núi quan tài nước đen này.

Trước mắt lại một lần nữa xuất hiện một cánh cửa đá, lần nữa chặn mấy người lại.

“Đây là mê cung à?” Nhìn cánh cửa đá trước mắt, Ngô Mặc uất ức nói: “Bên trái một cánh cửa đá, bên phải một cánh cửa đá, hồi đó bọn họ làm ăn kiểu bán buôn à?” “Đừng động, anh băng bó cho em một chút.” Ngô Tà trong mắt toàn là em trai mình, vừa nãy tình huống quá khẩn cấp, điều kiện không cho phép.

Bây giờ vừa có cơ hội thở dốc, anh ta không nhịn được nữa.

Lật tìm băng gạc từ trong ba lô ra, một phát kéo cánh tay Ngô Mặc qua, nhìn những vết rạch trên đó, đau lòng nói: “Em xuống tay không nhẹ chút nào à?” “Vừa nãy không phải là gấp sao, em thì muốn vãi đậu thành binh, vãi đái đuổi địch, nhưng điều kiện không cho phép mà.” Ngô Mặc đau đến nhe răng trợn mắt.

Lúc này hắn mới cảm thấy toàn thân trên dưới chỗ nào cũng không thoải mái.

Đặc biệt là sau lưng, càng có cảm giác nóng rát, rõ ràng là chỗ bị va chạm vừa nãy bị thương có chút nghiêm trọng.

Nhìn Ngô Tà cầm thuốc giúp Ngô Mặc bôi thuốc, Vương Bàn Tử đi tới.

Anh ta nhìn lại phía sau mấy lần, vẫn còn sợ hãi nói: "Mấy con khô lâu binh đó trong thời gian ngắn chắc sẽ không qua được đâu nhỉ?" "Chắc là trụ được một thời gian." Ngô Mặc âm thầm tính toán thời gian, nói: "Vừa nãy cú cuối cùng, anh em tôi đây đã đại xuất huyết, thiếu chút nữa lấy đi nửa cái mạng của tôi, nhìn xem, cái mặt nhỏ này của tôi bây giờ khẳng định không còn là cái vẻ hồng hào như lúc đầu nữa rồi." "Thiên chân, cậu cũng bôi chút thuốc cho Bàn gia đi, Bàn gia tôi cũng không biết đã chọc ai rồi?

Cái lũ khô lâu binh này cứ như tè vào quan tài, quá bắt nạt người khác rồi." Vương Bàn Tử xoay người lộ lưng cho Ngô Tà, vẻ mặt uất ức nói: "Cậu nhìn lưng Bàn gia tôi này, bị móng vuốt của chúng nó cào, đau chết đi được rồi." Ngô Tà cầm đèn pin chiếu vào lưng Vương Bàn Tử, vừa nhìn suýt nữa giật mình.

Anh ta kinh hô: "Bàn Tử, lưng cậu bị thương từ lúc nào thế?" Chỉ thấy trên lưng Vương Bàn Tử toàn là vết cào.

Không chỉ vậy, những vết cào này còn chảy ra máu đen, hơn nữa còn phát ra một mùi hôi thối.

Tiếng của Ngô Tà, thu hút sự chú ý của mấy người còn lại.

Sau khi xem xong vết thương trên lưng Vương Bàn Tử, mọi người đều nhíu mày.

"Móng vuốt của những bộ xương khô đó có độc." Giải Ngữ Hoa trầm tư một lát, từ trong ba lô lật ra một hộp nhỏ.

Anh ta lấy ra một viên thuốc đưa cho Vương Bàn Tử, "Chỗ tôi có thuốc giải độc, nhưng không chắc có thể khắc chế loại độc tố trên người cậu không, cậu có muốn thử không?” “Cảm ơn Hoa gia.” Vương Bàn Tử từ tay Giải Ngữ Hoa nhận lấy viên thuốc, không thèm nhìn trực tiếp ném vào miệng.

Tuy nói anh ta không nhìn thấy tình hình sau lưng thế nào, nhưng nhìn thấy mấy người này vẻ mặt nghiêm túc như vậy, trong lòng vẫn thót một cái.

Trương Khởi Linh đi tới, giơ tay về phía Ngô Tà, nói: “Dao găm.” “Đây.” Ngô Tà rút dao găm từ chỗ bắp chân ra, đưa cho Trương Khởi Linh, nghi hoặc nói: “Tiểu Ca, anh muốn làm gì?” Trương Khởi Linh đứng phía sau Vương Bàn Tử, nhìn cái lưng đã bắt đầu có chút thối rữa, bình tĩnh nói: “Cắt bỏ thịt thối.” “Cái gì?” Vương Bàn Tử vừa định xoay người, tay trái Trương Khởi Linh đột nhiên ấn chặt vai anh ta, khống chế anh ta lại.

Tay phải anh ta nắm chặt dao găm, nhanh chóng lướt một đường sau lưng Vương Bàn Tử.

Chương 175

Dao xuống tay dứt khoát trực tiếp cắt một miếng thịt thối xuống, nhìn kích thước ít nhất cũng phải hai lạng thịt.

“Oao ô~” Vương Bàn Tử đau đến không còn là tiếng người, mồ hôi lạnh chảy dọc trán.

Bất quá anh ta trong lòng cũng hiểu, Trương Khởi Linh là vì tốt cho mình.

Thứ này nếu không cắt bỏ, ngược lại dễ dàng nguy hiểm đến tính mạng.

“Bàn ca, anh cắn cái này.” Ngô Mặc nhìn cũng thấy đau thay cho Vương Bàn Tử.

Để tránh Vương Bàn Tử ý thức không rõ cắn phải lưỡi, Ngô Mặc nghĩ một chút, trực tiếp cởi giày ra.

Hắn kéo hai chiếc tất trên chân xuống, xoắn lại thành một cục, đưa đến miệng Vương Bàn Tử, nói: “Nào, nhất định phải cắn chặt vào, đừng cắn phải lưỡi đấy.” Vương Bàn Tử đã đau đến không còn lý trí, cũng không chú ý Ngô Mặc rốt cuộc lấy cái gì.

Chỉ là thuận theo há miệng, cắn đồ vật vào trong miệng.

Giải Ngữ Hoa nhìn thấy cảnh này, bản năng lùi lại mấy bước.

Khóe mắt không ngừng co giật, trong lòng thầm nhủ: “Thằng nhóc này càng ngày càng thiếu đức rồi.” “Em xem em, cởi tất ra lạnh lẽo biết bao, sao không dùng của anh đây này?” Hắc Nhãn Kính kéo Ngô Mặc ra phía sau, đè thấp giọng cười xấu xa nói: “Cái này của anh đây mùi vị còn thuần hậu hơn, có thể áp chế đau đớn.” Nghe thấy lời của Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc nhớ đến lần trải nghiệm ở nhà A Quý, sắc mặt lập tức đen lại.

Hắn liếc Hắc Nhãn Kính một cái, lạnh lùng nói: “Ừ, ông đây vẫn còn nhớ như in, không cần nhắc lại lần nữa đâu.” “Ấy.” Hắc Nhãn Kính ngẩn người.

Anh ta vạn vạn không ngờ, mình nịnh nọt lại đụng phải móng ngựa, vội vàng giải thích: “Khụ, lần đó không phải là tai nạn sao, chưa kể lần trước cá cược, ai thua thì xoa bóp, ca ca cũng đâu có bắt em xoa bóp đâu.” “À à, Hắc ca, trí nhớ của anh đúng là không tệ.” Ngô Mặc vừa nghe trong lòng đã nổi giận.

Hắn nhìn Hắc Nhãn Kính, cười lạnh nói: “Yên tâm, anh em không phải loại người thua không nổi, anh không cần đặc biệt nhắc nhở em đâu.

Nếu anh thấy bây giờ muốn xoa bóp, em cũng không ngại đâu, chỉ là không biết anh muốn loại nào?

Anh em có cần đổi trước bộ đồ không?” Hắc Nhãn Kính nhìn ánh mắt híp lại của Ngô Mặc, khí tức toàn thân tỏa ra, lập tức cảm thấy không ổn, nói: “Em nghe anh giải thích đã.” “Giải thích cái rắm, đợi tôi về sẽ xoa bóp cho anh.” Ngô Mặc quẳng lại một câu, trực tiếp đi về phía cửa đá phía trước.

Trong lòng hắn hiểu rõ, bây giờ không phải lúc nhàn rỗi nói nhảm, vẫn là nghĩ cách nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này thì hơn.

Trương Khởi Linh tay rất vững, gọn gàng dứt khoát cắt bỏ hết tất cả những chỗ thối rữa trên lưng Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đau đến chỉ còn biết rên hừ hừ, nếu không phải Ngô Tà vẫn luôn đỡ anh ta, chắc là đứng cũng không vững rồi.

“Bôi cái này lên lưng, có thể nhanh chóng cầm máu.” Giải Ngữ Hoa lại đưa qua một gói thuốc cầm máu nhỏ, những thứ này là đồ vật anh ta luôn mang theo bên người.

Phải biết rằng từ khi anh ta xuống mộ đến nay, bên cạnh không có ai có thể dựa dẫm.

Duy nhất có thể dựa dẫm chỉ có chính mình, vì vậy những thuốc cầm máu giải độc này, anh ta thường đều mang theo bên mình.

“Tiểu Ca, để tôi làm đi.” Ngô Tà nhận lấy gói thuốc trong tay Giải Ngữ Hoa, rắc nó lên vết thương của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử bị thuốc kích thích, cơ thể run lên, nếu không phải Trương Khởi Linh đỡ anh ta, cả người đã đổ rạp xuống đất rồi.

Ngô Tà tranh thủ thời gian, sau khi rắc hết thuốc, rất nhanh chóng quấn băng gạc quanh người Vương Bàn Tử.

Nhưng bất lực vết thương trên lưng Vương Bàn Tử rất nặng, cho dù đã bôi thuốc, máu cũng không ngừng chảy ra trong chốc lát.

May mắn là mấy người đều có mang theo băng gạc, quấn mấy lớp mới cầm được máu.

“Ai za, đau chết Bàn gia tôi rồi.” Vương Bàn Tử lôi cái thứ trong miệng ra, thở hổn hển.

Anh ta đỡ Trương Khởi Linh yếu ớt nói: “Tiểu Ca, lần sau trước khi ra tay anh có thể nói một tiếng không?

Để Bàn gia tôi đây ít nhất cũng có chút chuẩn bị tâm lý.” “Phì, cái quái gì thế, sao trong miệng mặn mặn thế này?” Vương Bàn Tử nói xong, cảm thấy trong miệng không đúng, nhổ ra mấy ngụm xuống đất.

Anh ta cầm cái thứ trong tay lên nhìn một cái, do mất máu quá nhiều, đầu óc nhất thời không tỉnh táo, mắt vẫn còn hơi hoa, cũng không nhìn ra cái cục đó là cái gì.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Ngô Mặc, khó hiểu nói: “Đệ à, cái thứ cậu đưa cho Bàn ca cắn là cái quái gì thế?” “Mẹ kiếp, ông đây tốt bụng lại bị hiểu lầm rồi.” Ngô Mặc đang quan sát tình hình cửa đá, nghe thấy Vương Bàn Tử hỏi mình, trong lòng kêu không tốt.

Hắn đảo mắt một cái, vội vàng chạy về bên cạnh Vương Bàn Tử, quan tâm hỏi: “Bàn ca, có thấy đỡ hơn không?” “Đau chết Bàn gia tôi rồi, ai, lần này thật là thảm quá.” Vương Bàn Tử đỡ Trương Khởi Linh, than vãn: “Cậu nói Bàn gia tôi đã chọc ai rồi?

Sao cái thứ này cứ nhằm vào mỗi mình tôi mà bắt nạt chứ?” “Đúng vậy, quá đáng thật.” Ngô Mặc miệng thì phụ họa, thân mình chen vào giữa Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh.

Hắn khẽ húc mông, trực tiếp đẩy Trương Khởi Linh sang một bên.

Tay phải giả vờ đỡ cánh tay Vương Bàn Tử, tay trái vươn tới, giật lấy chiếc tất trong tay Vương Bàn Tử, nhanh chóng nhét vào túi.

Cả một bộ động tác trôi chảy như nước chảy mây trôi, không chút dây dưa.

Trương Khởi Linh nắm chặt dao găm, chớp mắt nhìn Ngô Mặc, không hiểu vì sao mình lại bị đẩy ra ngoài?

“Tiểu Ca, anh qua đây đi.” Ngô Tà thở dài một hơi, kéo Trương Khởi Linh ra phía sau.

Sợ anh ta hiểu lầm Ngô Mặc, thấp giọng giải thích: “Vì sợ Bàn Tử cắn phải lưỡi, Tiểu Mặc đã nhét tất vào miệng nó.” Trương Khởi Linh: “…” “Chuyện gì thế?” Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy tay mình trống không.

Mất máu khiến anh ta bây giờ đầu óc không tỉnh táo, ngơ ngác nhìn Ngô Mặc, không hiểu hỏi: “Đệ, cậu đây là…” “Không có gì, anh lần này thật là chịu khổ rồi.” Ngô Mặc chỉ vào miếng thịt thối bị cắt xuống đất, chuyển chủ đề: “Nhìn xem, cái này ít nhất cũng phải hai cân, làm một nồi thịt kho tàu cũng đủ rồi." "Không sao, tục ngữ nói ăn gì bổ nấy, ra ngoài rồi, anh em mua mấy con heo, anh cứ tha hồ mà ăn, bồi bổ cho tốt vào." Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa mấy người thực sự không thể nghe tiếp được nữa, từng người một xoay đầu đi về phía cửa đá phía trước.

Nghe Ngô Mặc nói tiếp, mấy người bọn họ lần sau nhìn thấy thịt kho tàu, chắc là trong đầu sẽ hiện ra cảnh Vương Bàn Tử nằm trong nồi mất.

"Ngô Tà, mấy cậu qua đây xem, cái này cũng là hai cánh cửa." A Ninh kêu Ngô Tà: "Cửa bên trái hơi lớn hơn một chút, cửa bên phải hơi nhỏ hơn một chút." Cô ta vẫn luôn đứng trước cửa đá quan sát, chủ yếu là thực sự không chịu nổi Ngô Mặc.

Bây giờ A Ninh có thể cách Ngô Mặc bao xa thì cách bấy nhiêu, sợ thằng khốn này lần sau lại coi mình là bia đỡ đạn.

"Để tôi xem." Ngô Tà nhanh chân đi hai bước, đến trước cửa đá.

Anh ta cầm đèn pin chiếu dọc cửa đá xem nửa ngày, phát hiện cánh cửa đá này hoàn toàn khác với trước đây.

Đầu tiên, hai cánh cửa đều là khép hờ, chứ không phải như trước đây đóng chặt.

Thứ hai, mấy cánh cửa đá trước đây trên có khắc phù chú, có vẽ đầu quỷ, làm cho âm u kinh khủng.

Nhưng cánh cửa đá này thì khác, trên cánh cửa đá lớn hơn bên trái điêu khắc một bức tranh thăng thiên rất lớn.

Ở nơi đầy xương khô quan tài này, lại cho người ta một cảm giác quỷ dị khó tả.

Trên cánh cửa nhỏ bên phải điêu khắc cảnh quỷ vương yến hội.

Một người đội vương miện, oai phong lẫm liệt ngồi ở vị trí chủ tọa, toàn thân tỏa ra khí tức uy nghiêm.

Phía dưới một đám tiểu quỷ đang quần ma loạn vũ, cứ như đang biểu diễn cho vị vương của chúng.

Giữa sân có một cái đỉnh lớn, lửa bùng bùng cháy, phía trên đang nướng một người sống, đang không ngừng giãy giụa.

Tất cả cảnh tượng điêu khắc vô cùng sống động, khiến người ta nhìn vào cũng có thể cảm nhận được người bị nướng kia, rốt cuộc đau khổ đến mức nào.

Mà trên mặt đất bên cạnh, xương khô rải rác khắp nơi, quan tài ngổn ngang chất thành núi, nhìn vô cùng rợn người.

“Tranh quỷ vương thì tôi có thể hiểu được, dù sao tất cả mọi thứ ở đây đều không khác gì âm phủ địa phủ, nhưng tranh thăng thiên.” Ngô Mặc sờ sờ cằm có chút không hiểu, lẩm bẩm nói: “Tranh thăng thiên, đổi một ý nghĩa có phải có thể hiểu là tử vong không?

Dù sao chỉ có chết mới thăng thiên.” “Ngô Tà, tôi chọn bên phải.” Giải Ngữ Hoa suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Theo nguyên tắc ngược lại, nếu cậu từ bên ngoài tiến vào đây, vậy thì hoa văn trên cửa vừa vặn phù hợp tình huống, tất cả mọi thứ ở đây đều do quỷ vương thống trị, hơn nữa cậu nhìn xương khô trên mặt đất, có phải rất ăn khớp với chỗ núi quan tài vừa nãy không?” “Ừ, tôi hiểu ý cậu nói.” Ngô Tà gật đầu, tiếp tục nói: “Thế nhưng tôi không hiểu lắm, vì sao ở đây lại khắc tranh thăng thiên?

Nếu điểm này không suy nghĩ rõ ràng, rất có khả năng phán đoán sai.” Đúng lúc Ngô Tà đang suy tư, tiếng Trương Khởi Linh đột nhiên từ phía sau truyền đến, anh ta bình tĩnh nói: “Bên trái.” “Hả?

Vì sao?” Lúc này Giải Ngữ Hoa cũng bắt đầu nghi hoặc, cùng Ngô

Tà, A Ninh ba người nhao nhao nhìn về phía Trương Khởi Linh, hy vọng anh ta có thể giải thích nguyên nhân.

Động tĩnh của mấy người, thu hút Ngô Mặc và Vương Bàn Tử từ phía sau đi tới.

Ngô Mặc đỡ Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, hai người như ngọn núi chặn trước mặt anh ta.

Vương Bàn Tử nghĩ đến vết thương của mình, vẫn còn sợ hãi.

Nhìn Trương Khởi Linh vẻ mặt lo lắng nói: “Tiểu Ca à, lần này anh thật sự đã chọn kỹ rồi chứ?

Bàn gia tôi thật sự không có nhiều thịt để mà cắt đâu, thêm mấy nhát nữa tôi có khi thật sự biến thành bộ xương không còn thịt trong mộ cổ mất.” “Bàn ca, đây chính là lỗi của anh rồi.” Ngô Mặc vỗ một cái vào lưng Vương Bàn Tử, nhưng lại quên mất tên này chân bước không vững.

Một cái vỗ này, trực tiếp đẩy Vương Bàn Tử về phía Trương Khởi Linh.

“Ai ui mẹ kiếp!” Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng kinh hãi, lao thẳng vào lòng Trương Khởi Linh, lần này hai anh em có một cái ôm thân mật.

Trương Khởi Linh vốn dĩ chân hơi động muốn né tránh, nhưng rất nhanh lại dừng lại.

Anh ta đứng thẳng như một ngọn tháp sắt, tay phải vững vàng đỡ lấy Vương Bàn Tử.

“Bàn ca, xin lỗi xin lỗi.” Ngô Mặc đầy vẻ xin lỗi, hắn thật sự quên mất sức tay mình biến lớn, vội vàng tiến lên một bước, kéo Vương Bàn Tử ra khỏi lòng Trương Khởi Linh.

Lại nhe răng cười với Trương Khởi Linh, “Hắc hắc, Lão Trương anh đừng đa tâm, anh em thật sự không cố ý bắt nạt anh đâu, anh nghĩ mà xem, với mối quan hệ của hai anh em mình, cho dù có tặng người cho anh, cũng tuyệt đối sẽ tặng mỹ nữ.” “Bên trái.” Trương Khởi Linh yên lặng nhìn Ngô Mặc, cứ như không nghe thấy hắn đang nói gì cả, lại một lần nữa nhấn mạnh sự lựa chọn của mình.

Hai người nhìn nhau một cái, Ngô Mặc sảng khoái cười, giơ ngón tay ra hiệu, “OK, anh em tin anh.” Nói xong hắn không hề do dự, xoay người trực tiếp chạy về phía cửa đá, đưa tay đẩy cánh cửa đá bên trái ra.

Chương 176

Động tác dứt khoát gọn gàng, ngay cả Trương Khởi Linh cũng có chút kinh ngạc.

Tuy nói anh ta mất trí nhớ, nhưng cũng không biến thành kẻ ngốc.

Anh ta không ngờ Ngô Mặc lại tin tưởng mình như vậy, ngay cả một câu lý do cũng không hỏi, cứ thế đẩy cửa đi vào.

Giải Ngữ Hoa mấy người vừa thấy Ngô Mặc đẩy cửa đi vào, vội vàng đi theo.

Vương Bàn Tử nhìn thấy mọi người đã đi hết, vội vàng nắm chặt Trương Khởi Linh đang ở phía trước.

Ai oán nói: "Tôi nói Tiểu Ca, anh không thể bỏ rơi Bàn gia tôi được đâu, không nói gì khác, Bàn gia tôi đây vì anh mà đã mất đi nhiều xương thịt như vậy, anh không thể không chịu trách nhiệm." Bàn tay Trương Khởi Linh vốn định đưa ra, trong nháy mắt lại rụt về.

Anh ta nhàn nhạt liếc Vương Bàn Tử một cái, xoay người đi.

Tốc độ đó nhanh không kém gì vừa nãy gặp xương khô binh.

"Ấy ấy?

Tiểu Ca, anh thật sự không cần tôi nữa sao?" Vương Bàn Tử vươn ngón tay về phía Trương Khởi Linh, nhưng không nhận được hồi đáp.

Anh ta nhìn về phía trước, lại quay đầu nhìn về phía sau.

Không biết có phải ảo giác của anh ta không, Vương Bàn Tử hình như nghe thấy vô số tiếng bước chân.

Anh ta lập tức rùng mình, cũng không quan tâm mình mất máu quá nhiều, chân bước không vững, tóm lại là không thèm quay đầu lại mà đi theo sau Trương Khởi Linh, xông vào trong cửa đá.

Không khí trong cửa đá rất khô ráo, trên mặt sàn đá xanh không có rêu xanh.

Hoàn toàn khác với môi trường bẩn thỉu lộn xộn vừa nãy, hai bên so sánh, ngược lại thật sự có cảm giác như tiên cảnh.

Hành lang hơi rộng, đủ cho hai người đi song song.

Đi một đoạn đường, không phát hiện ra tình huống đặc biệt nào.

Cứ như ở đây ngoài mấy người bọn họ ra, không tồn tại sinh vật khác.

“Ê, anh em, sao cậu dứt khoát như vậy mà đi vào thế?” Vương Bàn Tử cảm thấy thể lực có chút hồi phục, ghé sát vào Ngô Mặc.

Anh ta kéo mạnh Ngô Mặc, đè thấp giọng nói: “Cậu không sợ Tiểu Ca chọn nhầm sao?

Phải biết, anh ta đang ở trạng thái mất trí nhớ.” Nói rồi chỉ vào đầu mình nói: “Chỗ này đang không tỉnh táo.” “Suỵt, nhỏ tiếng một chút, cái tai của Lão Trương đó, chắc muỗi đánh rắm hắn cũng nghe thấy.” Ngô Mặc kéo Vương Bàn Tử nhanh chóng đi hai bước, dùng giọng cực thấp nói: “Anh hiểu cái rắm gì, dù sao tôi cũng không biết chọn cái nào, không bằng nghe lời hắn ta còn hơn?” “Không phải, cậu không biết?” Vương Bàn Tử suýt nữa kêu thành tiếng.

Phát giác không đúng lập tức đè thấp giọng, nói: “Bàn gia tôi còn tưởng cậu cũng chọn bên này chứ, lần này thì gay rồi, cậu nhìn con đường vừa nãy đi xem, lần này phía trước không chừng quái vật gì lại đang đợi chúng ta nữa.” “Anh nhường cái rắm.” Ngô Mặc lườm một cái, không tốt bụng nói: “Có chút tình anh em nào không?

Có thể quan tâm một chút đến người già cô đơn không?

Hơn nữa anh có phải là mất máu quá nhiều đầu óc không dùng được không?

Anh dùng gót chân mà nghĩ xem, Lão Trương có mấy lần phán đoán sai lầm chưa?” “Cái này…” Vương Bàn Tử do dự một lát, lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Tôi quen anh ta lâu như vậy, hình như thật sự chưa từng phát hiện anh ta sai lầm bao giờ.” “Thôi được rồi, Bàn ca, đừng xoắn xuýt mấy chuyện này nữa.” Ngô Mặc khoác vai Vương Bàn Tử, lơ đễnh nói: “Nhập gia tùy tục, đã chọn đi đường này, vậy thì cứ nhìn về phía trước đi, mặc kệ phía trước có quái thú gì, cùng lắm thì cứ một chữ -- “quất”, không phải là xong chuyện à?” Ở đây không có tình huống gì cả, hành lang phía trước cũng không biết còn dài bao lâu.

Ngô Mặc càng đi càng vô vị, dứt khoát kéo Vương Bàn Tử, hai người bắt đầu thấp giọng thảo luận Trương Khởi Linh rốt cuộc có gia tài không.

“Bàn ca, tôi vẫn luôn có một nghi vấn, anh nói Lão Trương đã xuống nhiều địa cung như vậy, tiền của anh ta…” “Bàn gia tôi cũng đang suy nghĩ chuyện này, cậu nói anh ta có phải sau khi mất trí nhớ, giấu đồ ở đâu rồi quên không?

Thằng cha này cũng không có thẻ ngân hàng.” Hai người nói chuyện hăng say, không ngừng suy đoán Trương Khởi Linh rốt cuộc có tài sản không?

Bao nhiêu năm trước có cô vợ nuôi nào không, hoặc là có cô gái nhỏ nào thích hắn không?

Hoặc giả thằng cha này rốt cuộc có con riêng không?

Hai tên này giống như mấy bà thím ở đầu làng bàn tán chuyện bát quái, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười quỷ dị.

Trong chốc lát thậm chí suýt chút nữa quên mất đây là cổ mộ.

Tuy nói bọn họ tự nhận là âm thanh rất nhỏ, nhưng ở đây vô cùng yên tĩnh.

Đừng nói là tiếng nói chuyện, ngay cả tiếng hô hấp thở dốc cũng nghe rất rõ ràng.

Cuộc thảo luận này, đều bị mấy người phía sau nghe lọt vào tai.

Hắc Nhãn Kính rất muốn tham gia vào, nhưng nghĩ đến vừa nãy vừa đắc tội Ngô Mặc, sợ dẫn chiến hỏa lên người mình, nghĩ một chút liền đi theo phía sau lén cười.

Giải Ngữ Hoa cảm thấy mình bó tay chấm com với Ngô Mặc rồi.

Một chàng trai đẹp trai đĩnh đạc, lại cứ làm ra vẻ giống như một tên côn đồ đầu đường xó chợ vậy.

Anh ta phát hiện mình bây giờ có chút trạng thái chưa già đã yếu, số lần thở dài trong năm nay, sắp đuổi kịp số lần thở dốc trong cả đời rồi.

Ngô Tà xoa xoa thái dương, cái cảm giác gân xanh nổi lên khiến anh ta hiểu mình rốt cuộc mệt mỏi đến mức nào.

Vì sao anh ta lại lo lắng em trai mất máu quá nhiều không có sức lực chứ?

Nghe hắn bàn tán chuyện bát quái hăng say như vậy, so với trạng thái của hắn, mình hình như mới là người có chút yếu ớt thì phải.

A Ninh phát giác mình lại một lần nữa bị Ngô Mặc làm mới thế giới quan.

Trên thế giới này, lại còn có ông chú mê bát quái như vậy sao?

Hắn rốt cuộc là vật chủng gì tiến hóa ra thế?

“Không có.” Một giọng nói đột nhiên chen vào, cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương Khởi Linh đang đứng phía sau hai người.

Trên mặt Trương Khởi Linh biểu cảm vô cùng nghiêm túc, cứ như đang nghiêm túc giải thích với Ngô Mặc và Vương Bàn Tử rằng, chính anh ta thật sự không có những thứ kỳ quái đó.

Nhìn Ngô Mặc và Vương Bàn Tử, Trương Khởi Linh từng chữ từng câu giải thích: “Tôi không nhớ là có.” Bị người ta bắt quả tang ngay tại trận, cho dù là hai tên mặt dày hơn đế giày này, cũng hơi có chút xấu hổ.

“Khụ!” Ngô Mặc kéo Vương Bàn Tử, nhanh chóng chuyển chủ đề.

Hắn chỉ vào phía trước nói: “Bàn ca, anh nhìn xem phía trước có cái gì không?

Em sao lại thấy giống một bức tường thế?” “A, phải đấy, mẹ kiếp, thật sự có à?” Vương Bàn Tử vội vàng phụ họa một câu.

Nhưng không ngờ, khi anh ta cầm đèn pin chiếu về phía trước, quả nhiên ở phía trước phát hiện một bức tường bằng đồng xanh.

Mấy người vội vàng tiến lại gần, phát hiện là một bức tường hoàn toàn được làm bằng đồng xanh, chặn hoàn toàn hành lang phía trước.

“Vẫn chưa xong hả, có cái đầu nào không hả, mẹ nó đây là mê cung à?

Có tiền đó sao không làm thêm chút đồ tùy táng cho ngon hơn?” Ngô Mặc nhìn bức tường đồng này, hận không thể móc Minh Hồng Đao ra bổ nát nó.

Thực sự là bên trái một cánh cửa, bên phải một cánh cửa, khiến người ta phiền không thể tả.

“Được rồi, mấy anh em giờ đúng là rùa bò trên ngưỡng cửa, tiến thoái lưỡng nan.” Vương Bàn Tử xòe tay ra rất bất lực.

Anh ta nhìn Trương Khởi Linh nói: “Tiểu Ca à, chúng ta có phải lại đi nhầm rồi không?” “Khoan đã, mấy cậu nhìn xem, chỗ này có một cái lỗ.” Ngô Mặc đang uất ức nhìn lên nhìn xuống bức tường đồng, đột nhiên ở vị trí góc dưới bên phải phát hiện một cái lỗ nhỏ.

“Tình huống gì thế?” Ngô Tà mấy người đi tới, nhao nhao ngồi xổm xuống, nhìn về phía ngón tay Ngô Mặc chỉ.

Do vị trí này rất kín đáo, Ngô Mặc dứt khoát trực tiếp bò xuống đất.

Hắn cầm đèn pin chiếu vào trong, càng nhìn cái dấu vết trên lỗ nhỏ này, càng có cảm giác quen thuộc.

Hắn nghĩ một chút nói với Ngô Tà: “Anh, ba lô cho em.” Dựa trên việc tay Ngô Mặc bị thương, Ngô Tà đau lòng em trai, vì vậy đã đeo ba lô của hắn lên người, dù sao cũng để em trai có thể nghỉ ngơi thêm một lát.

Ngô Mặc nhận lấy ba lô xong, giả vờ lật tìm bên trong.

Thực tế là nhanh chóng bỏ đồ vật từ không gian vào, cuối cùng từ một cái túi kín đáo móc ra.

Hắn đưa đồ vật đến trước mặt mọi người, nói: “Anh, mấy người xem, cái lỗ này với cái ấn chương mà Lão Trương lấy được ở nhà, có phải rất giống nhau không?” “Cái ấn chương của Tiểu Ca, em vẫn luôn mang theo bên mình à?” Ngô Tà kinh ngạc nhìn Ngô Mặc.

Lại nhìn cái ba lô rách nát của hắn, khóe miệng co giật hai cái, “Em cứ thế mà vứt vào ba lô, không sợ mất à?” “Mấy cái đó không quan trọng.” Ngô Mặc xua tay, nghiêm chỉnh nói: “Trước tiên đừng nói mấy cái đó, anh nhìn hoa văn phía trên, và hoa văn trong cái lỗ trên cửa đồng này có phải giống nhau không?” Giải Ngữ Hoa không biết chuyện ấn chương.

Anh ta nhận lấy ấn chương, lại đối chiếu với cái lỗ một chút, gật đầu, khẳng định: “Không sai, chắc là giống nhau.” Thảo luận một lát sau, mấy người nhất trí quyết định, cắm cái ấn chương này vào trong cửa đồng, xem rốt cuộc có tác dụng gì không?

Ngô Mặc cẩn thận chèn con dấu vào lỗ.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, con dấu và cái lỗ khớp hoàn hảo.

Cậu dùng sức ấn một cái, chỉ nghe “cạch” một tiếng, con dấu rơi vào rãnh.

Chương 177

Tiếp theo là tiếng “lạch cạch” bắt đầu vang lên, bức tường đồng chậm rãi nhấc lên.

Ngô Mặc vội vàng bò dậy khỏi mặt đất, lùi lại vài bước, tay nắm chặt con dao găm, sợ rằng sẽ có quái vật gì xuất hiện phía sau cánh cửa.

Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa cũng tương tự, lần lượt chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng khi mấy người nhìn rõ cảnh tượng phía sau bức tường đồng thì lại đứng sững tại chỗ.

Họ đơn giản là không thể tin vào mắt mình.

Bởi vì không ai ngờ rằng, phía sau bức tường lại xuất hiện một cảnh tượng như vậy.

“Vãi chưởng, Bàn ca, mau để tôi cắn một phát xem có phải đang mơ không?” Ngô Mặc vẻ mặt ngơ ngác.

Cậu đưa tay kéo cánh tay Vương Bàn Tử, theo bản năng cắn mạnh một miếng.

Bên tai liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết: “Vãi, Ngô Mặc, thằng khốn này, mẹ nó mày muốn cắn chết bố à?” Vương Bàn Tử cố sức rút tay về, phát hiện trên đó đã xuất hiện một vòng xanh tím.

Có thể thấy được, thằng cháu Ngô Mặc này đã dùng sức đến mức nào.

“Không phải ảo giác là tốt rồi.” Ngô Mặc nghe thấy tiếng chửi của Vương Bàn Tử, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu quay đầu nhìn mấy người phía sau, nói: “Mấy anh em, xem ra chỗ này chỗ nào cũng cổ quái, thật không ngờ, ở đây lại xuất hiện một thủy trại nữa.” “Chuyện này là sao?

Tại sao chỗ này lại giống hệt cái trại dưới nước trước kia?” A Ninh hít một hơi khí lạnh.

Cô đưa tay chạm vào màn nước phía trước, kinh ngạc nói: “Mấy người nhìn xem, đây là màn nước thật, không phải ảo giác.” Lần trước cô ấy cùng Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính đã xuống nước, nên rất hiểu rõ tình hình dưới nước lúc đó.

Do đó, khi cô nhìn thấy cái trại y hệt này, mới kinh ngạc đến vậy.

Thì ra sau khi bức tường đồng nâng lên, phía trước xuất hiện một màn nước kỳ lạ.

Giống như một tấm rèm cửa, từ trên xuống dưới chắn trước mặt mọi người.

Cảnh tượng trong màn nước càng kỳ quái hơn, hoàn toàn giống hệt cái hồ trước đây.

Cổ trại, bia đá, những kiến trúc đổ nát, tất cả mọi thứ đơn giản là một bản sao hoàn chỉnh.

Chỉ là không biết hai nơi này cái nào có trước cái nào có sau.

Một bên là hành lang khô ráo, một bên là thế giới nước thần kỳ.

Hai thứ cứ thế khớp nối hoàn hảo với nhau, không một chút gượng gạo.

Một lúc lâu sau, Ngô Mặc chấp nhận hiện thực, cũng đã hiểu ra đây là một thế giới thật sự tồn tại, không phải ảo giác.

Cậu mở miệng nói: “Chả trách đồ án trên cửa đá là đồ án thăng thiên, thì ra là chỉ việc đi ra từ dưới nước, chẳng phải là từ dưới lên trên sao?” “Anh em, mày đã nghĩ chưa, mấy anh em bọn mình căn bản không mang thiết bị lặn, cái hồ này cũng không biết sâu bao nhiêu, làm sao mà ra ngoài được?” Vương Bàn Tử xoa cánh tay, nhìn tình hình cái hồ phía trước, gãi đầu nói: “Bàn gia bây giờ thể lực suy yếu, xuống nước còn không biết trụ được bao lâu.” “Bàn Tử, thời gian nín thở lâu nhất của anh là bao lâu?” Giải Ngữ Hoa đột nhiên nói: “Nếu anh có thể kiên trì mười phút, vậy chúng ta vẫn có cơ hội ra ngoài, tiền đề là tình hình ở đây hoàn toàn trùng khớp với trước đó.” Lần trước để tìm kiếm tung tích của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa đã liên tục đi lại giữa bờ và đáy hồ, nên đối với thời gian cần thiết đã có thể tính toán chính xác đến từng giây.

“Haizz, cũng không còn cách nào khác.” Vương Bàn Tử thở dài một tiếng, buồn bực nói: “Không đi ra từ đây, chẳng lẽ lại đi ngược về sao?

Bàn gia tôi không muốn lại có ‘tiếp xúc thân mật’ với mấy bộ xương khô đó nữa đâu.” “Yên tâm đi, Bàn Tử.” Ngô Tà vỗ vai Vương Bàn Tử, an ủi nói: “Chúng ta có thể chuẩn bị một chút, như vậy vạn nhất không đủ oxy, vẫn có thể chịu đựng thêm vài phút.” Ngô Mặc nhìn Vương Bàn Tử, rồi lại nhìn Trương Khởi Linh đang đứng bên cạnh.

Cậu đột nhiên cười gian xảo: “Bàn ca, anh yên tâm, lão Trương tuyệt đối sẽ không để anh xảy ra chuyện đâu, dù sao thì anh ấy đã ‘thương tổn’ anh nhiều xương thịt như vậy, nhất định sẽ phải gánh vác trách nhiệm thôi.” “Phụt!” Hắc Nhãn Kính bật cười thành tiếng.

Anh ta đặt tay phải lên vai Ngô Mặc, đứng một bên điên cuồng gật đầu: “Nói đúng lắm, Ách Ba Trương, mày không thể phụ tấm lòng của Bàn gia được, đã là đàn ông mà, thì phải dũng cảm gánh vác trọng trách.” Không thể không nói, bộ ba thất đức phối hợp rất ăn ý.

Nghe Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính nói, Vương Bàn Tử lập tức túm lấy cánh tay Trương Khởi Linh.

Vẻ mặt ai oán nói: “Tiểu Ca, anh vừa rồi đã bỏ rơi tôi một lần rồi, lần này nói gì anh cũng không được thế nữa, không thì Bàn gia tôi hóa quỷ cũng phải bám riết lấy anh cả đời, đúng vậy, cả đời!

Anh đi vệ sinh Bàn gia tôi cũng theo.” Trương Khởi Linh bị Vương Bàn Tử kéo lại, anh bản năng muốn dùng sức hất ra.

Nhưng rồi đột nhiên nghĩ đến vết thương trên người Vương Bàn Tử, chỉ đành bất đắc dĩ đứng yên ở đó, mặc cho hắn thao thao bất tuyệt nói mấy lời không đâu.

Ngô Tà đã lười không thèm chấp mấy người này nữa.

Anh lùi lại một bước, bắt đầu lục túi, muốn tìm xem có thứ gì có thể chứa oxy không.

Nhưng lục tới lục lui, trong túi ngoài thuốc cấp cứu ra thì chỉ còn lại vũ khí và thiết bị.

Căn bản không có thứ gì có thể dùng làm bình oxy tạm thời.

“Anh, anh tìm gì đấy?” Ngô Mặc thấy Ngô Tà suýt nữa thì lục tung cái túi lên trời.

Cậu có chút tò mò hỏi: “Anh muốn tìm cái gì?

Nói ra xem, em xem trong túi có không.” Nói đến ba lô, Giải Ngữ Hoa đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Anh đưa tay kéo Ngô Mặc lại hỏi: “Vừa nãy cái con dấu kia mày giấu đâu?

Trước đó lúc tôi lục túi sao không thấy?” “Ai ai, Hoa gia, trước khi kéo người, anh có thể báo trước một tiếng không?” Hắc Nhãn Kính xoa eo, oán trách nói: “Cái eo già này của tôi không chịu nổi cái cú đó của ngài đâu.” Hắc Nhãn Kính vừa nãy cả người đều dựa vào Ngô Mặc.

Kết quả Ngô Mặc đột nhiên bị Giải Ngữ Hoa giật đi, cái cú bất ngờ không hề phòng bị này suýt nữa làm trật eo anh ta.

“Hắc gia đúng là nghĩ nhiều rồi.” Giải Ngữ Hoa liếc xéo Hắc Nhãn Kính một cái.

Khinh thường nói: “Tôi đối với anh không có hứng thú gì khác, chỉ có một điểm tương đối quan tâm, đó là tiền thuê nhà của anh khi nào thì giao đủ?” “Khụ, Hoa gia, không phải nói đã miễn phí nửa năm rồi sao?” Hắc Nhãn Kính chớp mắt cười nịnh nọt với Giải Ngữ Hoa: “Hoa gia là người thế nào?

Đó là nhổ nước bọt ra cũng thành đinh vàng, ở Kinh Đô ai mà không biết nhà họ Giải?

Đó là giàu có sánh ngang một nước, cái chút tiền thuê nhà cỏn con này của tôi, căn bản không đáng để Hoa gia nhắc đến, đúng không?” “Hắc gia nói sai rồi, tài sản của Giải gia đều là tích cóp từng chút một, tục ngữ nói tích tiểu thành đại, đừng nói tiền thuê nhà nửa năm, cho dù là một ngày tiền thuê nhà, cũng không thể nợ được.” Giải Ngữ Hoa càng nhìn Hắc Nhãn Kính càng thấy ngứa mắt, tên này cả ngày chẳng làm gì đứng đắn, nói chuyện làm việc hoàn toàn có thể khiến người ta tức chết.

Càng khiến người ta tức giận hơn là, chỉ cần hai người anh ta và Ngô Mặc ở cùng nhau, hệ số nguy hiểm lại tăng gấp bội.

Hai người này chỉ cần không nhìn thấy một lúc, thể nào lại làm ra chuyện gì bất ngờ, đúng là phòng không kịp.

“Không phải… Hoa gia, anh không thể tàn nhẫn như vậy.” Hắc Nhãn Kính còn muốn kéo Giải Ngữ Hoa lại, tranh thủ thêm một chút phúc lợi cho mình.

Nhưng không ngờ, Giải Ngữ Hoa không thèm nhìn anh ta một cái, như thể anh ta là một đám không khí đen xì vậy.

“Anh, anh nói con dấu à?” Ngô Mặc há miệng, vừa định giả ngu.

Nhưng đối mặt với vẻ mặt nửa cười nửa không của Giải Ngữ Hoa, chỉ đành nuốt nước bọt.

Cậu giải thích: “Khụ, anh, em nói ra anh đừng đánh em.” “Mày nói thử xem.” Giải Ngữ Hoa nhìn chằm chằm Ngô Mặc, thấy vẻ mặt chột dạ của cậu, anh bản năng cảm thấy không ổn.

Tuy nhiên anh cũng không nói gì, chỉ muốn xem, tên này rốt cuộc lại bày ra trò quái quỷ gì nữa?

“Thật là có chút ngại ngùng.” Ngô Mặc lẩm bẩm, dưới ánh mắt của Giải Ngữ Hoa, cậu trực tiếp cởi dây lưng ra.

Hành động này khiến mấy người xung quanh đều kinh ngạc đến ngây người.

Từng người dứt khoát bỏ dở việc nghiên cứu tình hình màn nước, tất cả đều vây lại, chỉ muốn xem thằng nhóc này rốt cuộc đang làm gì?

Khóe mắt Giải Ngữ Hoa giật giật không ngừng.

Anh thực sự không hiểu, mình hỏi tình hình ba lô của Ngô Mặc, tại sao thằng nhóc này lại cởi dây lưng?

Đồng thời trong lòng thầm hạ quyết tâm: “Lần này ra ngoài, nói gì cũng phải dạy dỗ thằng nhóc hư hỏng này một trận.” Trương Khởi Linh lùi lại một bước, im lặng quay đầu đi.

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm màn nước phía trước, vẻ mặt như đang suy tư điều gì.

Thực ra rốt cuộc đang nghĩ gì, e rằng không ai biết.

Hắc Nhãn Kính ngược lại rất hứng thú, tùy tiện lấy một điếu thuốc từ trong túi ra châm.

Lông mày anh ta hơi nhếch lên, khóe môi nở nụ cười phóng đãng bất cần.

Một tay đút túi, đầy hứng thú nhìn Ngô Mặc, cả người toát lên một khí chất bặm trợn.

Cho dù sau trận chiến, quần áo có chút rách nát, cũng không thể che giấu cảm giác tà khí tràn đầy trên người anh ta.

"Tao nói anh em, mày đây là đồ trong túi muốn lòi ra à?" Vương Bàn Tử vẻ mặt cười đểu.

Hắn ý tứ sâu xa nói: "Chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, dù sao còn có cả nữ giới đồng bào nữa." "Tôi thì không ngại." A Ninh khoanh tay đứng phía sau, lạnh lùng nói: "Chỉ là không biết Thiếu gia Mặc có ngại không?" "Tiểu Mặc, em muốn làm gì?" Ngô Tà nhanh tay, một tay giữ Ngô Mặc lại.

Tay kia giúp cậu kéo quần lên, khóe miệng không ngừng giật giật, lo lắng nói: "Thằng nhóc thối tha nhà em sẽ không lại muốn tè chứ?

Trong nước đó em đừng có mà làm bậy, anh thật sự không muốn uống nước tiểu đồng tử đâu." "Mấy người có bệnh à?" Ngô Mặc gạt tay Ngô Tà ra, buồn bực nói: "Trong đầu từng người các anh, toàn nghĩ mấy thứ vớ vẩn gì thế hả?" Ngô Mặc một tay giữ quần, tay kia chỉ vào quần lót nói: "Anh, anh nhìn xem, trên này của em có một cái túi nhỏ, có thể để đồ quý giá, trước đó cái con dấu kia em cũng để ở đây." Nói đến đây, lại có chút ngại ngùng.

Cố làm vẻ ngây thơ cười nói: "Nhưng mà lúc nãy chạy trốn, cọ vào đùi quá nhiều, cho nên em mới lấy đồ ra bỏ vào túi." Giải Ngữ Hoa nhìn chằm chằm vào cái túi nhỏ trên quần lót của Ngô Mặc, hít một hơi thật sâu, lúc này mới kìm nén được ý định bật cười thành tiếng.

Chương 178

Anh cắn môi dưới gật đầu, cố nhịn cười nói: “Ừm, rất an toàn.” Anh thực sự không ngờ Ngô Mặc lại có chiêu này.

Thằng nhóc hồn này rốt cuộc có bao nhiêu tài hoa, mới có thể nghĩ ra việc giấu đồ trong quần lót?

Hơn nữa điều đáng cười hơn là, cái túi trên quần lót của cậu ta, rõ ràng là cậu ta tự thêm một mảnh vải, rồi khâu lên đó.

“Phụt~ ha ha ha ha, chọc cười Bàn gia tôi chết mất.” Vương Bàn Tử không kiềm chế được, trực tiếp bật cười thành tiếng.

Hắn giơ ngón cái lên, giọng run rẩy nói: “Mày đúng là đặt rắm trong nồi có thể văn (ngửi) có thể võ (ô nhiễm)!” Mặc dù hắn cũng tham tiền, nhưng không ảnh hưởng đến việc hắn trêu chọc Ngô Mặc.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử cũng nhìn ra được, cái túi vải hoa nhỏ trên quần lót của Ngô Mặc là do cậu ta tự khâu lên, điểm này càng khiến Vương Bàn Tử cười đến run cả người.

Tuy nhiên do lưng hắn có vết thương, nên bây giờ là vừa đau vừa sướng, ngay cả bắp chân cũng rung theo.

Đương nhiên rồi, nếu lúc này bên cạnh có một cái cột điện, với tư thế run chân của hắn, chắc người khác đều sẽ tưởng hắn bị điện giật.

Hắc Nhãn Kính trực tiếp đưa tay ra, kéo quần lót của Ngô Mặc xem một lúc.

Anh ta cười nói: “Ồ, thật không ngờ, tay nghề Thiếu gia Mặc nhà ta cũng không tệ nha?

Vải hoa nhỏ?

Cũng khá có ‘tâm hồn thiếu nữ’ đấy chứ.” Ngô Mặc vốn dĩ không cảm thấy có gì, ban đầu cậu cũng chỉ là để đề phòng một chiêu.

Dù sao đôi khi một số vật nhỏ không tiện giải thích nguồn gốc, thì có thể thoái thác nói là mình mang theo bên người.

Mà vị trí này người khác không nhìn thấy, chẳng phải mình nói thế nào cũng được sao?

Thế là cậu đã khâu một cái túi nhỏ lên mấy chiếc quần lót.

Nhưng chuyện này không tiện nói với người khác.

Cậu lại không muốn tốn công đi mua vải, vì vậy đã cắt một mảnh ga trải giường hoa thành mấy mảnh vải, cứ thế khâu vào quần lót.

May mắn là trước đó để tiết kiệm tiền, việc khâu vá đều do cậu tự làm, chút việc nhỏ này cũng không đáng kể.

“Mày câm cái mồm lại cho ông đây!” Ngô Mặc nhìn Hắc Nhãn Kính, nghiến răng nghiến lợi, từng chữ từng câu nói: “Mày không nói gì, không ai coi mày là thằng câm đâu.” “Mày không thể học lão Trương à?

Mày có bậy miệng nó ra cũng không nói một chữ.” “Còn nhìn mày xem, suốt ngày như cái máy phun thuốc, mồm mép không lúc nào ngơi, có phải sợ người khác tưởng mày vừa mù vừa câm song trọng tàn tật không?” Cú “khẩu pháo” mạnh mẽ này, khiến Ngô Tà thầm sướng rơn.

Nhưng chợt nghĩ lại, lúc này hình như không nên nói chuyện này thì phải?

“Đừng làm loạn nữa, chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm cách ra ngoài đi.” Ngô Tà đi tới giúp Ngô Mặc kéo quần lên, lại giúp cậu thắt dây lưng.

Kiểm tra một lượt thấy rất chắc chắn, lúc này mới tiếp tục nói: “Trong túi mấy người có thứ gì có thể chứa oxy không?” “Không có, trong túi tôi ngoài bánh quy nén ra thì toàn là thiết bị.” Vương Bàn Tử không cần lục ba lô, buột miệng nói ra.

“Bàn gia tôi ngoài mang đồ ăn ra, thì chỉ mang vũ khí, làm sao có thể mang thứ khác được?” Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đều lắc đầu.

Chủ yếu là không ai ngờ rằng từ trong núi đi vào, lại còn xuất hiện tình huống này.

“Em có!” Ngô Mặc đập đùi một cái, phấn khích nói: “Mấy người đúng là, sao không hỏi em trước, trong túi em có rất nhiều túi ni lông, cái này không phải là để chú ý bảo vệ môi trường, ăn xong thì dọn dẹp một chút sao?” Giải Ngữ Hoa đập trán một cái, đột nhiên nhớ ra, lúc nãy mình kiểm tra quả thực phát hiện trong ba lô của Ngô Mặc có một cuộn túi ni lông.

Lúc đó mình còn phê bình cậu ta một trận, nói cậu ta lung tung thu gom đồ, mang mấy thứ này thuần túy là lãng phí không gian ba lô.

Nhưng ai mà ngờ được, quay đầu lại đã bị vả mặt.

“Nào nào, đừng khách sáo, mỗi người hai cái, em đây còn rất nhiều này.” Ngô Mặc chia túi ni lông cho mỗi người hai cái.

Đến lượt Giải Ngữ Hoa, cậu ta hơi đắc ý: “Hì hì, anh, anh xem xem, không có thứ gì là vô dụng cả, vừa nãy anh còn nói em như thế, haizz, em thật sự thấy tủi thân quá đi.” Không đợi Giải Ngữ Hoa mở miệng, Ngô Mặc lập tức chuyển giọng.

Cậu nhe răng cười hắc hắc: “Anh, để bù đắp cho tâm hồn yếu đuối của thằng em này, anh xem cái tỳ hưu ngọc báu ở lão trạch nhà mình ấy…” “Về thì đưa cho mày.” Giải Ngữ Hoa đơn giản là bị tức đến bật cười.

Anh ta xem như đã hiểu, những món đồ tốt trong nhà mình, sớm muộn gì cũng bị Ngô Mặc moi móc mang về nhà họ Ngô.

“Hoa gia, vậy tiền thuê nhà của tôi?” Hắc Nhãn Kính cẩn thận nhích tới, chớp thời cơ hỏi: “Có phải có thể…” “Ra ngoài lập tức trả đủ, thiếu một xu thôi.” Giải Ngữ Hoa nở nụ cười tươi tắn với Hắc Nhãn Kính.

Nhưng lời nói thốt ra lại như hàn băng vạn năm, khiến Hắc Nhãn Kính tối sầm mặt.

Chỉ nghe anh ta từng chữ từng câu nói: “Lãi suất nhân đôi.” “Ấy.” Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính lập tức cứng lại.

“Đáng đời!” Ngô Mặc không thèm dung túng Hắc Nhãn Kính, bĩu môi khinh bỉ nói: “Đợi anh ngủ ngoài đường, thằng em này sẽ tặng anh một chai nước hoa, để phòng muỗi đốt.” Có túi ni lông Ngô Mặc đưa, mấy người bắt đầu tiến hành công tác chuẩn bị trước khi xuống nước.

Mấy người bọn họ đều mặc quần áo leo núi, để tránh tình trạng quần áo ngấm nước gây cản trở, nhất định phải dùng dây buộc chặt ống quần.

Ngô Mặc vừa định làm thì Vương Bàn Tử đột nhiên dừng động tác.

Hắn đi tới chỉ vào mắt cá chân Ngô Mặc nói: “Anh em, sao mày lại đi chân đất?

Vớ của mày đâu?

Vừa nãy chạy mất rồi à?” “Vớ?” Ngô Mặc nhất thời có chút cạn lời.

Cậu thực sự không ngờ điểm chú ý của Vương Bàn Tử lại kỳ lạ đến vậy, lúc này sao còn nhìn chằm chằm vào mình chứ?

Còn chưa kịp nghĩ xem giải thích thế nào, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bàn tay.

Người này với tốc độ cực nhanh từ túi quần Ngô Mặc, kéo ra một cuộn vớ.

Rồi đưa thẳng đến trước mặt Vương Bàn Tử.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đều ngây người ra, cùng nhìn về phía chủ nhân của bàn tay.

Thấy Vương Bàn Tử không động, Trương Khởi Linh lại đẩy cuộn vớ về phía trước.

Anh mím môi, nhẹ nhàng nói ra một chữ: “Cầm!” “Cái gì đấy?” Vương Bàn Tử nghi hoặc nhìn Trương Khởi Linh.

Thấy vẻ kiên trì của anh, nghĩ nghĩ rồi cầm lấy đồ vật.

Ngô Mặc căn bản không kịp ngăn cản, Vương Bàn Tử đã mở một cuộn vớ ra.

Ngửi thấy mùi thối quen thuộc, lại nhìn màu sắc của chiếc vớ, suýt nữa thì “Ọe” một tiếng mà nôn ra.

“Ngô Mặc, mày cái thằng nhãi ranh, đúng là ị trên bàn, đái vào chậu rửa mặt lại còn mẹ nó làm cái trò thất đức! ” Vương Bàn Tử nôn khan mấy tiếng, trực tiếp ném cuộn vớ lại vào mặt Ngô Mặc.

Đập tay túm lấy cậu ta, mắng: “Mày đúng là rùa ăn rùa con – lục thân không nhận, anh em ruột mày cũng hãm hại, mày còn có chút nhân tính nào không?

Ọe~” Ngô Mặc môi run run quay đầu nhìn Trương Khởi Linh.

Cậu thực sự không thể tin được, cái tên trông có vẻ vô tội, ngơ ngác không biết làm gì trước mặt này, lại dám hãm hại mình một vố.

Nhưng lúc này cậu đã không còn kịp tìm Trương Khởi Linh gây phiền phức, vì Vương Bàn Tử đã túm lấy cánh tay cậu mà chửi bới rồi.

Cộng thêm vừa nãy cậu cắn Vương Bàn Tử một miếng, bây giờ tất cả đều bị Vương Bàn Tử trả thù lại.

Nhìn Ngô Mặc bị Vương Bàn Tử giáo huấn, trong mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia cười.

Nhưng ở đây quá tối, không ai chú ý đến điểm này.

Lưng Vương Bàn Tử bị thương, Ngô Mặc cũng không dám dùng sức quá mạnh.

Chỉ đành nhịn bị Vương Bàn Tử phun nước bọt một trận, thỉnh thoảng yếu ớt biện giải vài câu: "Bàn ca à, thằng em này chẳng phải sợ anh cắn vào lưỡi sao?

Lúc đó cũng không có thứ gì khác, em tổng không thể lấy cái ván quan tài cho anh cắn chứ?" Giải Ngữ Hoa và mấy người khác mỉm cười nhìn, không ai tham gia vào, dù sao thằng nhóc Ngô Mặc này quả thực quá xấu xa rồi.

Không phải nói Ngô Mặc sợ Vương Bàn Tử bị thương là không đúng, mà là mọi người đều thấy, trong túi của cậu ta còn có một đôi găng tay leo núi mới.

"Thôi được rồi, Bàn Tử, Tiểu Mặc cũng không cố ý mà." Cuối cùng vẫn là người anh ruột Ngô Tà không chịu nổi.

Anh đi tới kéo Vương Bàn Tử lại, nói: "Tiểu Mặc lúc đó cũng đang gấp, anh đừng chấp nhặt nhiều như vậy nữa." Vương Bàn Tử cũng không thật sự tức giận, hắn chỉ muốn tìm cơ hội giáo huấn Ngô Mặc một trận.

Ai bảo từ khi quen Ngô Mặc đến giờ, thằng nhóc thối tha này luôn hãm hại hắn.

“Anh, vẫn là anh thương em nhất.” Ngô Mặc ôm chầm lấy Ngô Tà, đầu cọ cọ vào cổ anh, tủi thân nói: “Haizz, thế giới người lớn phức tạp quá, tại sao lòng tốt của em luôn bị người khác hiểu lầm chứ?” Nếu không phải là em ruột, Ngô Tà tuyệt đối có thể vỗ cậu ta xuống đất, loại mà đào cũng không đào lên được.

Anh trong lòng không ngừng niệm mấy chữ “em ruột”, lúc này mới nhịn xuống được.

Mấy người đều đã chuẩn bị sẵn sàng, Trương Khởi Linh đi đầu.

Anh không chút do dự lao vào màn nước, tiến vào một thế giới khác.

Chương 179

Ngô Mặc vốn định theo sau thứ hai, nhưng nghĩ nghĩ lại dừng lại.

Thấy A Ninh cuối cùng cũng đã tiến vào màn nước, Ngô Mặc đưa tay, lại kéo con dấu trên cửa đồng xuống, lúc này mới theo vào thế giới màn nước.

Phía sau truyền đến tiếng "ầm ầm ầm", không cần quay đầu cũng biết, bức tường đồng lại một lần nữa đóng lại.

Mọi người nín thở nhanh chóng bơi trong nước, căn bản không kịp nhìn xung quanh có tình hình gì.

Bây giờ họ chỉ có một suy nghĩ, đó là nhanh chóng từ dưới nước nổi lên mặt nước.

Cái hồ này hiển nhiên sâu hơn cái trước đó một chút, may mắn nhờ có túi ni lông Ngô Mặc mang theo bên người, mấy người này mới an toàn nổi lên mặt nước.

"Hô hô~" Ngô Mặc và mấy người đều nổi trên mặt nước, không ngừng thở hổn hển.

Vừa nãy ở dưới nước suýt chút nữa thì bị ngạt chết rồi.

Bây giờ cuối cùng cũng được hít thở không khí trở lại, ai nấy đều hận không thể hít thêm vài hơi.

Khi họ trở lại bờ, tất cả đều ngã vật xuống đất.

Thậm chí không muốn động đậy, từng người há to miệng, giống như những con cá thiếu oxy.

Nằm được tròn một khắc đồng hồ, Ngô Mặc chống người ngồi dậy.

Cậu nhìn xung quanh một lượt, chỉ tay vào một ngọn núi cao ở đằng xa, nói: “Anh, mấy người nhìn xem, ngọn núi phía trước kia, có phải là nơi trước đó chúng ta đến không?” Nhìn theo hướng tay Ngô Mặc chỉ, mọi người lúc này mới phát hiện, vị trí họ đang ở, cách cái hồ trước đó ước tính khoảng 20 cây số đường núi.

Dù sao đường núi không giống đường bằng, khoảng cách phải xa hơn rất nhiều.

“Thật không ngờ, lại xuất hiện hai thủy trại giống hệt nhau.” Vương Bàn Tử ngồi dậy, sờ cằm suy tư nói: “Chẳng lẽ chỗ trước đó là giả, chỗ này mới là thật sao?” “Rất có khả năng.” Ngô Tà chen vào nói: “Chỗ này so với bên ngoài ẩn giấu kỹ hơn rất nhiều, nói không chừng chỗ bên ngoài chỉ là nghi vấn, cổ lâu thật sự nằm ở trong hồ này.” “Cái lũ này đúng là nhiều tiền.” Ngô Mặc cảm thán: “Đều là ăn no rửng mỡ phải không, cho dù là muốn cố làm ra vẻ thần bí, tại sao lại phải làm ra một nơi giống hệt nhau chứ?” Nói đến đây cậu ta chợt bừng tỉnh.

Vỗ đùi mạnh một cái nói: “Em biết rồi, bọn họ đang khoe của, giống hệt em vậy, luôn nghĩ nếu có tiền rồi, em sẽ mua sữa đậu nành cũng mua hai cốc, một cốc uống, cốc còn lại để ngắm chơi.” Vốn dĩ tưởng Ngô Mặc đã phát hiện ra cái gì mới mẻ.

Không ngờ sau khi nghe xong lời cậu ta nói, mấy người đều có chung một suy nghĩ.

Đó là thằng nhóc này, có phải lại muốn bị sửa lưng rồi không?

“Haizz, lát nữa anh thật sự nên nói chuyện tử tế với Nhị thúc, xem ông cụ đối xử với em thế nào.” Ngô Tà đúng là dở khóc dở cười.

Tuy nói nhà họ Ngô không phải gia đình giàu có sánh ngang nhà họ Giải, nhưng dù sao cũng coi là gia đình khá giả.

Rốt cuộc là khâu nào đã xảy ra sai sót, mà lại nuôi ra một thằng phá gia chi tử như vậy chứ?

“Đừng mà anh, sao anh có thể làm ra chuyện bán đứng anh em chứ?” Ngô Mặc trực tiếp dựa vào vai Ngô Tà, cười hắc hắc nói: “Nếu anh dám nói với Nhị thúc về em, thì đừng trách thằng em này không nể mặt, em nhớ Tam thúc có một cái chén lưu ly cửu long, hình như đã bị ai đó bán với giá cao thì phải.” Không đợi Ngô Mặc nói xong, Ngô Tà một tay bịt miệng cậu lại.

Anh ho khan một tiếng nói: “Anh nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là không nên giao tiếp quá nhiều với Nhị thúc, dù sao thanh niên chúng ta với ông cụ vẫn có khoảng cách lớn.” Nụ cười trên mặt Ngô Mặc càng sâu hơn, chậm rãi thốt ra một câu: “Vậy tiền…” “Hết rồi!” Ngô Tà vừa nghe đến việc chia tiền, cũng giống như chó xù lông vậy, tai đều muốn dựng đứng lên.

Anh trợn tròn mắt, quát: “Tiền thuê nhà, tiền điện nước của anh còn đang nợ đây, đâu ra tiền mà chia cho em?” Ngô Tà hận không thể tự tát mình một trận, trong lòng oán thán: “Đúng là rỗi hơi, tự dưng đi chọc thằng nhóc hồn này làm gì?

Giờ thì hay rồi, bị nó theo dõi rồi.” “À à, hết rồi sao?” Ngô Mặc vỗ vỗ vai Ngô Tà.

Cười đầy ẩn ý: “Anh, anh nói Tam thúc mà biết chìa khóa két sắt nhỏ bị sao chép…” “Về anh sẽ chuyển thẻ ngân hàng cho em.” Ngô Tà nói xong, dứt khoát đứng dậy.

Anh sợ nếu cứ ngồi đó, về đến nơi ngay cả tiền vé xe cũng không móc ra được.

Đây đâu phải là em trai ruột chứ, đây là con tỳ hưu thì đúng hơn.

Cả ngày ngoài lừa chú thì lừa anh, đúng là trẻ con cũng không tha, tất cả đều không bỏ qua.

Vương Bàn Tử và mấy người khác nhìn thấy cảnh này, lập tức hiểu ra.

Hóa ra hai anh em nhà họ Ngô này, đều không phải loại đèn cạn dầu, lừa gạt bề trên thì chẳng nương tay chút nào.

Đừng thấy Ngô Mặc từ chỗ Ngô Tà lại kiếm được một khoản tiền ngoài luồng, nhưng thực tế trong lòng cậu ta rất buồn bực.

Nhiệm vụ hệ thống giao phó, vậy mà một cái cũng chưa hoàn thành.

Đừng nói là lấy được cây trượng ngắn thần điểu trong tay Thương Vu, cậu ta ngay cả cái tên Thương Vu chết tiệt đó ở đâu cũng chưa nhìn thấy.

Đi một vòng xuống đây, ngoài kiếm được mấy viên châu hồn âm ra, thì gần như tương đương với chơi công cốc.

“Mấy anh em nghỉ ngơi thế nào rồi?” Giải Ngữ Hoa chống tay đứng dậy.

Anh nhìn Ngô Mặc và mấy người hỏi: “Nếu không có vấn đề gì, vậy chúng ta vẫn nên nhanh chóng quay về doanh trại, tôi nghĩ Ngô Nhị thúc nhất định rất lo lắng tình hình của Tiểu Mặc.” “Tiểu Hoa nói đúng.” Ngô Tà gật đầu, nói: “Nhị thúc trước đó đã bị một vố rồi, mấy anh em chúng ta không thông báo cho ông cụ một tiếng, lại đều chạy đi hết, chắc bây giờ nhất định rất lo lắng cho sự an nguy của chúng ta.” Mọi người lần lượt đứng dậy.

Ngoài vết thương ở lưng của Vương Bàn Tử có chút nặng, tình hình của những người còn lại vẫn coi là rất tốt.

Đối với những người thường xuyên xuống mộ như họ, lần này có thể coi là toàn thân mà rút lui.

Kể từ khi nhận được tin tức từ nhà họ Giải, nói rằng Ngô Tà đã theo Giải Ngữ Hoa và mấy người khác tiến vào núi, Ngô Nhị Bạch đơn giản là muốn tức điên lên.

Tình hình sống chết của Ngô Mặc bên này vốn đã khiến người ta lo lắng.

Nhưng không ngờ, Ngô Tà lại không nghe lời, cố tình làm trái lời dặn của mình, lén lút chạy vào khu vực nguy hiểm.

Thế hệ tiếp theo của nhà họ Ngô tổng cộng cũng chỉ có hai đứa trẻ này.

Nếu thật sự tất cả đều xảy ra chuyện, vậy cho dù mình có chết, cũng không mặt mũi nào đi gặp ông già Ngô Lão Cẩu.

Ông ta dẫn người đích thân đến khe núi, nếu không phải Nhị Kinh Tử kiên quyết ngăn cản, Ngô Nhị Bạch nói gì cũng sẽ đích thân đi vào tìm hiểu tình hình.

Không ai ngờ rằng, việc chờ đợi này lại kéo dài gần một tuần.

“Nhị gia, ngài ăn chút gì đi ạ.” Nhị Kinh bưng đồ ăn đến trước mặt Ngô Nhị Bạch, khuyên giải: “Ngài yên tâm, Ách Ba Trương và Hắc Hạt Tử hai người thân thủ rất giỏi, nhất định sẽ đưa hai vị thiếu gia ra ngoài an toàn.” “Đồ ăn cứ để đó đi, ta không đói.” Ngô Nhị Bạch hiển nhiên có chút tiều tụy.

Ông không ngừng hút thuốc, như thể chỉ có cách đó mới có thể làm cho trái tim nóng nảy của ông bình tĩnh lại.

Nhị Kinh thở dài một tiếng, đặt đồ ăn sang một bên.

Anh nghĩ nghĩ về tin tức đã nhận được, lại cúi sát xuống trước mặt Ngô Nhị Bạch.

Hạ thấp giọng nói: “Nhị gia, chuyện kia, ngài định xử lý thế nào?

Bọn họ vẫn đang chờ ngài trả lời.” “Hừ, bây giờ hai đứa cháu ta sống chết không rõ, lão tử không có tâm trí đâu mà đáp lời bọn chúng.” Ngô Nhị Bạch ánh mắt đột nhiên trở nên âm trầm, cười lạnh một tiếng, nói: “Nếu Tiểu Tà và Tiểu Mặc hai đứa không sao, vậy mọi chuyện còn dễ thương lượng, nhưng nếu hai đứa có một đứa xảy ra vấn đề, đừng nói gì đến cục diện?

Lão tử còn lật cả bàn cờ của bọn chúng.” Nói đến đây, Ngô Nhị Bạch ném tàn thuốc xuống đất, dùng sức nghiền nát một cái.

Độc ác nói: “Ha ha, nhà họ Ngô của chúng ta nếu không còn tương lai, mấy nhà khác cũng đừng hòng có kết cục tốt đẹp.” “Tôi hiểu rồi Nhị gia.” Nhị Kinh gật đầu, tiếp tục báo cáo: “Bên Cừu Đức Khảo cũng không yên phận, ông ta đã phái rất nhiều người mang theo thiết bị dò tìm tiên tiến, tiến hành dò tìm trên núi xung quanh.” “Ừm, cứ để ông ta làm loạn đi.” Ngô Nhị Bạch căn bản không coi Cừu Đức Khảo là gì.

Ông ta phất tay, không mấy bận tâm nói: “Cái lão già không chết đó đã không thể chờ đợi được nữa rồi, cứ để ông ta tìm trước, nếu tìm được, chúng ta còn có thể nhặt được cái tiện nghi có sẵn, nhưng vẫn phải phái người theo dõi, đừng để ông ta làm điều xấu.” Ngô Nhị Bạch nói vậy, Nhị Kinh lập tức hiểu ra ý ông ta.

Bất kể bước tiếp theo làm gì, tiền đề là Ngô Tà và Ngô Mặc hai người phải bình an vô sự.

Nếu không Ngô Nhị Bạch tuyệt đối sẽ chọc thủng cả trời đất.

Bởi vì hy vọng đã không còn, còn cần phải bận tâm chuyện gì khác nữa sao?

Tục ngữ nói nhìn núi chạy chết ngựa.

Đừng thấy ước tính khoảng cách chỉ khoảng 20 cây số, thực tế mấy người họ leo núi vượt đèo, đi bộ ròng rã đến nửa đêm mới nhìn thấy ánh lửa trại.

“Ôi mẹ ơi, Bàn gia tôi đói chết mất.” Vương Bàn Tử nhìn thấy lửa trại, lập tức cảm thấy vừa mệt vừa đói.

Lúc này bụng hắn cũng rất hợp tác mà kêu réo ùng ục.

Vương Bàn Tử chép chép miệng nói: “Lát nữa về tôi phải ăn một bữa thật ngon, thịt bò hộp và những miếng thịt kho tàu lớn, nghĩ đến là nước miếng đã muốn chảy ra rồi.” “Haizz, thật đáng tiếc.” Ngô Mặc đúng lúc chen vào, cố làm ra vẻ đáng tiếc nói: “Bàn ca bị cắt đi nhiều thịt như vậy, nếu mà làm một nồi, có thể ăn được mấy bữa liền.” “Phì!” Vương Bàn Tử nghe Ngô Mặc nói vậy, trong chốc lát nghĩ đến mấy sợi thịt thối rỉ máu đen của mình bị cắt xuống.

Một cảm giác buồn nôn lại dâng lên, nôn khan mấy tiếng mắng: “Mày thằng nhóc này đúng là cáo đội lốt cừu – bụng dạ hiểm độc!” “Anh xem anh, sao suy nghĩ phức tạp thế chứ?” Ngô Mặc trong lòng thầm cười trộm.

Vừa nãy cậu cố ý nói vậy, chính là để trả thù mối hận bị Vương Bàn Tử giáo huấn trước đó.

Ngô Tà bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhưng bây giờ anh cũng không dám chọc ghẹo Ngô Mặc, ai bảo thằng nhóc hồn này lại nắm giữ nhiều chuyện của mình như vậy chứ?

Ngô Nhị Bạch căn bản không ngủ được, cái cảm giác lo lắng cho người thân, có lẽ chỉ người trong cuộc mới hiểu.

Mấy người Ngô Mặc vừa bước vào doanh trại, lập tức bị người nhà họ Ngô trực ban đêm phát hiện.

Lập tức cả doanh trại như vỡ tổ, tất cả đèn đều bật sáng.

“Có chuyện gì vậy?”, Ngô Nhị Bạch lòng như lửa đốt, nghe thấy bên ngoài lều ồn ào, bản năng nhíu mày.

Chương 180

Ông đứng dậy, vừa định ra ngoài xem tình hình thì rèm lều đột nhiên bị vén lên.

Chưa đợi Ngô Nhị Bạch kịp phản ứng, Ngô Mặc đã như một quả pháo nổ, trực tiếp từ bên ngoài xông vào.

Hắn dang hai tay, một cái ôm chầm lấy Ngô Nhị Bạch đang ngây người tại chỗ.

Xoa xoa mấy cái, miệng hưng phấn hô: “Nhị thúc, cháu trai bảo bối của chú về rồi, còn không mau thu nhận?” “Ngô Mặc?”, Ngô Nhị Bạch đột nhiên đứng hình.

Ngô Mặc cười rất vui vẻ, “Đúng đó, chính là cháu trai ruột của chú đây, có thấy hạnh phúc không?” Một lát sau, cảm nhận được hơi ấm của thằng nhóc Ngô Mặc, trái tim Ngô Nhị Bạch vẫn treo lơ lửng cuối cùng cũng trở về vị trí cũ.

Nụ cười trên khóe miệng ông cũng từ từ nở ra.

Giọng nói rõ ràng mang theo chút ý cười, mắng: “Thằng nhãi ranh, mày buông ông đây ra, cả ngày chẳng có dáng vẻ đứng đắn gì cả.” “Hắc hắc, em không buông, em nhớ chú chết đi được.” Ngô Mặc mặt dày hơn cả gót chân, hắn mới không thèm để ý người khác nghĩ gì.

Hắn hai tay ôm chặt lấy Ngô Nhị Bạch, nhất quyết không buông.

Ngô Tà theo sát phía sau bước vào.

Khi anh thấy Ngô Mặc ôm Ngô Nhị Bạch trong lòng, hệt như chim ưng ôm gà con, suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

“Khụ, Nhị thúc, chúng cháu về rồi.” Ngô Tà cố cắn chặt môi dưới.

Để tránh bị Nhị thúc nhìn thấy nụ cười trên mặt mình, anh khẽ cúi đầu nói: “Xin lỗi, đã để chú lo lắng rồi.” Ngô Nhị Bạch bị Ngô Mặc ôm quá chặt, căn bản không thoát ra được, chỉ có thể cố gắng nghiêng đầu nhìn về phía Ngô Tà.

Ông đánh giá Ngô Tà từ trên xuống dưới, phát hiện trừ việc quần áo có chút rách nát, tóc tai rối bù ra, không có vấn đề gì khác, lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

“Tiểu Tà, cháu quá tùy hứng rồi.” Ngô Nhị Bạch cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm nghị.

Nhưng ý cười nơi khóe mắt và chân mày lại không cách nào kiềm chế được.

Người sáng mắt nhìn vào là biết, ông già đang vui mừng đến mức sắp nổ tung rồi.

Nếu là bình thường, Ngô Tà hận không thể tránh xa Ngô Nhị Bạch.

Thật sự là từ nhỏ anh đã bị ông già này đánh cho hỏng người, căn bản là bóng ma cuộc đời.

Nhưng giờ thì khác, anh nhìn Ngô Nhị Bạch như chim non nép vào lòng Ngô Mặc, bụng anh sắp cười nổ tung rồi.

Nghiêm túc gì?

Sợ hãi gì?

Tất cả đều tan biến.

“Vâng vâng, Nhị thúc, cháu sai rồi.” Ngô Tà thật sự không nói được lời nào khác, anh sợ mình nói thêm mấy chữ nữa là sẽ bật cười thành tiếng.

Chỉ có thể như gà con mổ thóc, nhanh chóng gật đầu, một mực nhận lỗi.

Mấy người Giải Ngữ Hoa đứng sau Ngô Tà, nhìn anh siết chặt nắm đấm, cơ thể không ngừng run rẩy.

Lại nhìn Ngô Mặc và Ngô Nhị Bạch hai chú cháu, từng người đều cắn chặt môi, tay cố véo đùi, lúc này mới kiềm chế được biểu cảm trên mặt.

“Nhị gia.” Nhị Kinh vẫn luôn bận rộn kiểm tra tình hình xung quanh, ông ta nhận được tin hai anh em Ngô Tà trở về, vội vàng chạy lại.

Khi ông ta nhìn thấy tình hình trong lều, cả người sững sờ tại chỗ.

Khuôn mặt vốn luôn nghiêm nghị kia, cũng lập tức trở nên ngơ ngác.

Ngô Nhị Bạch nhìn dáng vẻ của mấy người, rất nhanh bình tĩnh lại.

Ông nhận thấy không ổn, lập tức vỗ vào eo Ngô Mặc một cái, giận dữ nói: “Mày buông ông đây ra, không lớn không nhỏ gì cả.” “Ai u ~” Ngô Mặc kêu đau một tiếng, vội vàng buông tay.

Hắn ôm eo sau lưng oán trách: “Nhị thúc, tay chú cũng độc quá đi, cháu trai bảo bối gặp hiểm trở về, không nói lời an ủi thì thôi, còn động tay động chân?” “Cởi áo khoác ra, để ông đây xem rốt cuộc là chuyện gì?” Ngô Nhị Bạch nhận thấy không ổn, kéo Ngô Mặc lại, ép hắn cởi áo khoác ra, rồi vén áo ba lỗ lên.

Khi ông nhìn thấy vết bầm tím đen trên lưng Ngô Mặc, lông mày khẽ nhíu lại.

Quay đầu nói với Nhị Kinh bên cạnh: “Đi, lấy thuốc hoạt huyết qua đây.” “Dạ, Nhị gia.” Nhị Kinh lo lắng nhìn Ngô Mặc một cái, xoay người vội vã rời khỏi lều.

Mấy người Giải Ngữ Hoa vừa nãy không hề chú ý đến vết thương trên người Ngô Mặc.

Lúc này thấy lưng hắn như vậy, cũng bắt đầu lo lắng.

Chưa đầy mấy phút, Nhị Kinh lại vội vàng chạy về.

Tay ông ta nắm chặt chai thuốc, nhìn Ngô Nhị Bạch nói: “Nhị gia, tôi đến thoa thuốc cho thiếu gia.” “Không cần, để tôi.” Ngô Nhị Bạch nhận lấy chai thuốc, chỉ vào giường quân dụng nói: “Đi, lên giường nằm sấp xuống, tôi giúp mày thoa thuốc.” “Nhị thúc, chú đánh người thì là cao thủ, nhưng thoa thuốc...?” Ngô Mặc trừng mắt nhìn Ngô Nhị Bạch, do dự nói: “Chú già rồi, sẽ không ấn cháu thành người thực vật chứ?” Ngô Mặc chính là có năng lực thần kỳ này.

Bất kể chuyện gì nghiêm túc đến mấy, chỉ cần từ miệng hắn nói ra, thường khiến người ta dở khóc dở cười.

Ngô Nhị Bạch nhịn hết nổi, một cước đá vào mông Ngô Mặc.

Ông không vui nói: “Đừng nói nhảm, cho dù mày là người thực vật, ông đây cũng nuôi mày cả đời.” “Xem cái mồm quạ của chú già này, nếu cháu là người thực vật, chẳng lẽ chú là người làm vườn?” Ngô Mặc lầm bầm lầu bầu nằm sấp xuống giường, chưa đợi tay Ngô Nhị Bạch đặt lên lưng, hắn lại bồi thêm một câu, “Nhị thúc, eo đàn ông rất quan trọng, chú già nhất định phải cẩn thận.” “Bốp ~” Ngô Nhị Bạch một cái tát bốp vào mông Ngô Mặc.

Lạnh lùng cười: “Thằng lớn hai mươi mấy tuổi, đến cả đối tượng còn chưa có, chó độc thân thì cái eo có tác dụng chó gì.” Lời Ngô Nhị Bạch vừa dứt, mấy người phía sau đều ngớ người ra một chút.

Đặc biệt là mấy vị lớn tuổi hơn, biểu cảm trên mặt gần như đều cứng đờ khó coi.

“Anh cháu cũng chưa có mà.” Ngô Mặc đau đến nhe răng trợn mắt.

Hắn đưa tay chỉ về phía Ngô Tà sau lưng, oán trách: “Anh cháu cả ngày trừ việc chạy theo Tam thúc khắp nơi, cũng chẳng làm gì nên hồn, sao chú không nói anh ấy?” Ngô Tà đang đứng phía sau cười trộm.

Trong mắt anh, thằng nhãi Ngô Mặc này hoàn toàn đáng đời.

Dám hết lần này đến lần khác khiêu khích quyền uy của Nhị thúc, đúng là tự tìm khổ mà ăn.

Anh xem rất vui vẻ, nhưng lại không đề phòng bị thằng em ruột đâm một nhát.

“Thằng ranh con, anh thật sự cảm ơn mày rồi đó.” Ngô Tà trong lòng nghiến răng nghiến lợi thầm mắng Ngô Mặc.

Anh bây giờ thật hận không thể xông lên, đẩy Ngô Nhị Bạch sang một bên.

Rồi đánh Ngô Mặc một trận tơi bời, để hắn không có việc gì lại lôi mình ra làm bia đỡ đạn.

“Câm miệng, bây giờ đang nói mày đó.” Ngô Nhị Bạch hừ lạnh một tiếng, đổ thuốc mỡ ra tay xoa đều, trực tiếp ấn lên lưng Ngô Mặc.

“Ngao ~” Cú này đau đến Ngô Mặc suýt chút nữa thì kêu thành tiếng.

Hắn kinh hô: “Chú ơi, sao chú lại công báo tư thù vậy?

Cháu chẳng qua nói mấy câu thật lòng thôi mà?

Chú muốn đau chết cháu, để nhường chỗ cho con riêng của chú à?” Ngô Nhị Bạch cảm thấy gân xanh trên trán mình giật giật, ông cảm thấy mình đúng là hồ đồ rồi, cả tuần nay rốt cuộc đang lo lắng cái gì?

Sao lại phải lo lắng đến mức đó?

Cái loại tai họa này, làm sao có thể xảy ra chuyện được?

Không nói gì khác, chỉ cần hắn ta mở miệng, e là Diêm Vương gia cũng phải bị hắn làm cho sụp đổ.

Làm sao có thể thu hắn về địa phủ được chứ?

Ba chữ "con riêng" vừa thốt ra, Ngô Tà vội lùi lại mấy bước.

Anh lén lút giơ ngón cái về phía Ngô Mặc, đồng thời ánh mắt nhìn hắn hệt như nhìn một nghĩa sĩ.

Sau khi thoa thuốc xong cho Ngô Mặc, Ngô Nhị Bạch lau tay, ngồi xuống ghế bên cạnh, lại khôi phục dáng vẻ ung dung tự tại.

Ông nhìn mấy người còn lại trong lều, từ tốn nói: "Nói xem, mấy đứa gặp phải tình huống gì?

Gặp Tiểu Mặc ở đâu, sao ai nấy cũng đều bị thương?" Thấy dáng vẻ đói lả mệt mỏi của mấy người, Nhị Kinh sai người mang vào mấy cái ghế, lại bưng vào một ít đồ ăn.

Đợi bọn họ ngồi xuống nghỉ ngơi, ông ta mới xoay người đi ra ngoài.

Tiện tay vén rèm cửa lều lên, đồng thời canh giữ bên ngoài để tránh bị làm phiền.

Ngửi thấy mùi cơm thơm lừng, Ngô Tà mấy người thật sự không chịu nổi, bưng bát lên bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Trừ Giải Ngữ Hoa vẫn giữ được lễ nghi nhất định, mấy người còn lại thì như heo ăn cám, kêu ực ực không ngừng.

Nếu không có ai ăn thì còn đỡ, nhưng bây giờ cả lều đều là mùi thức ăn, Ngô Mặc suýt nữa thì chảy cả nước dãi.

“Tôi nói mấy người còn có tính người không?” Ngô Mặc trên lưng có thuốc, chỉ có thể nằm sấp trên giường, giận dữ hét: “Cái thời buổi này còn có tình anh em nữa không?

Chương 181

Mấy người ăn uống tẩm bổ, không thể đút cho tôi một miếng à?” Nhưng trong lều trừ tiếng nhai nuốt ực ực ra, không có ai đáp lại Ngô Mặc.

Dường như mấy gã này nhất trí coi hắn là không khí.

“Ai nha, thơm thật đó, miếng thịt lớn này, chậc chậc.” Vương Bàn Tử gắp một miếng thịt từ trong bát, như đang thưởng thức đồ cổ, nhìn không ngừng dưới ánh đèn.

Cử chỉ này của hắn khiến Ngô Mặc tức đến mức muốn nhào xuống đất cắn chết Vương Bàn Tử.

Nhưng Ngô Mặc cũng không phải loại đèn cạn dầu, cho dù không ăn được, cũng không thể để Vương Bàn Tử ăn uống vui vẻ.

Hắn cười lạnh: “Eo, Bàn ca, đây là đang thưởng thức dáng vẻ vợ mình à?

Tiếc thật đó, không để hai vợ chồng anh gặp mặt, đã bị quẳng vào nồi rồi, nhưng mà không sao, vợ chồng quan trọng nhất là hòa làm một thể.” Nói đến đây, Ngô Mặc dừng lại một chút, rồi cười xấu xa nói: “Chỉ là có một điểm tôi hơi khó nói ra, mấy anh ở đây miệng ai cũng không nhàn rỗi, đầu anh có chút xanh rồi đó?” “Vãi.” Vương Bàn Tử nhìn miếng thịt đó, thật muốn ném thẳng vào đầu Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa vừa gắp một miếng thịt, nghe Ngô Mặc nói vậy, lập tức cảm thấy không còn chút khẩu vị nào.

Anh ta bất đắc dĩ nhìn Ngô Mặc một cái, lặng lẽ gắp rau xanh bên cạnh.

Ngô Tà nhìn miếng thịt trong tay, ăn cũng không được, không ăn cũng không được.

Sau đó cắn răng, vẫn nhét vào miệng, dù sao thịt thà thứ này ai ăn cũng thơm.

Còn việc đầu Vương Bàn Tử có biến thành đồng cỏ xanh rì hay không, cùng với những đòn tấn công không phân biệt của Ngô Mặc, trước mặt cơn đói, đều chẳng là cái thá gì.

Trương Khởi Linh cực kỳ bình tĩnh, cầm đũa lặng lẽ ăn cơm.

Dường như tất cả mọi chuyện xảy ra xung quanh, đối với anh căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Đương nhiên, nếu bỏ qua việc anh ta còn chừa lại mấy miếng thịt, thì lời nói này quả thật có chút đáng tin.

Chắc là dù không hiểu sự đời, nhưng về lý lẽ “vợ bạn không thể ăn”, đồng chí Lão Trương vẫn có sự hiểu biết nhất định.

Trong số mọi người, chỉ có Hắc Nhãn Kính là khuyết đức nhất.

Lều không lớn lắm, người ngồi lại đông, Hắc Nhãn Kính vừa hay ngồi gần đầu giường Ngô Mặc.

Gã này không chỉ ăn thịt nhồm nhoàm, cố ý nhóp nhép miệng, thậm chí còn gắp mấy miếng thịt còn lại trong bát Trương Khởi Linh sang bên mình.

Mỗi khi cắn một miếng, hắn đều dùng đũa gắp miếng thịt, vung vẩy trước mặt Ngô Mặc một vòng.

Rồi mới đưa vào miệng, sau đó vui vẻ nuốt xuống.

“Chú ơi, chú xem kìa, tàn nhẫn chưa.” Ngô Mặc tay vẫy một vòng, cuối cùng chỉ vào người Hắc Nhãn Kính.

Chua loét nói: “Cái tên này, ăn của nhà cháu, uống của nhà cháu, còn ngược đãi cháu trai bé bỏng đáng yêu của chú, chú nói đây có phải việc người làm không?” Ngô Nhị Bạch không thèm nhìn Ngô Mặc một cái, ông bây giờ coi như đã hiểu ra, ít nhìn Ngô Mặc một lần, thọ mệnh sống thêm một năm.

Giải Ngữ Hoa ăn mấy miếng, đặt bát sang một bên.

Đối mặt với Ngô Nhị Bạch nghiêm túc nói: “Ngô Nhị thúc, lần này sự tình có bước ngoặt, là như thế này.” Anh ta bắt đầu kể từ việc Trương Khởi Linh phát hiện thùng mì ăn liền, cho đến khi bọn họ bơi ra khỏi nước.

Ngô Mặc như nghe kể chuyện, nghe rất say sưa, nếu không phải trong túi không có tiền, hắn đã có thể hô to một tiếng “thưởng!” Ngô Tà thỉnh thoảng bổ sung mấy câu bên cạnh, cứ như vậy khi mấy người kể xong chuyện đã xảy ra, trời đã bắt đầu sáng rõ.

Ngô Nhị Bạch châm điếu thuốc, trầm tư nói: “Ừm, xem ra chuyện năm đó quả thực có uẩn khúc.” “Uẩn khúc gì cơ?” Ngô Mặc đơn giản là tò mò muốn chết rồi.

Hắn duỗi tay kéo mạnh Ngô Nhị Bạch một cái, truy hỏi: “Chú ơi, chú nói mau đi, tục ngữ nói, nói chuyện nói một nửa, sau này không có bạn già đâu, chú xem, tuổi này rồi cháu còn chưa có thím hai, chính là do chú luôn nói chuyện không hết lời đó.” “Mày câm miệng cho ông đây!” Ngô Nhị Bạch vung tay gạt phắt tay Ngô Mặc ra, giận dữ gầm lên: “Mày còn nói mấy câu nhảm nhí nữa, tin hay không ông đây khâu miệng mày lại?” Ông thật sự sắp bị tức chết rồi, người bình thường có bình tĩnh đến mấy, chỉ cần đụng phải Ngô Mặc, lập tức sẽ núi lửa bùng phát.

Ngô Mặc mà biết nghe lời, thì cương thi trong địa cung cũng phải ăn mừng ba ngày.

Hắn mạnh mẽ vỗ một cái vào giường, sau đó vùi mặt vào gối.

Ngay sau đó khóc thút thít nói: “Gia ơi, người già trên trời linh thiêng hãy nhìn xem?

Con trai thứ hai của người muốn khâu miệng đứa cháu trai yêu quý của người lại, ô ô, sau này người ở dưới đó, sẽ không còn nghe thấy tiếng cháu gọi người nữa đâu.” Ngô Nhị Bạch: “…” Giọng điệu này quả thực là lên bổng xuống trầm, khiến mấy người còn lại không thể kiềm chế cảm xúc, từng người đều bật cười thành tiếng.

Ngô Tà cười đến chảy cả nước mắt.

Hiếm khi thấy Nhị thúc cạn lời, anh cảm thấy cho dù bây giờ có bị đánh một trận cũng đáng.

Giải Ngữ Hoa hai tay ôm mặt, cúi đầu cười tủm tỉm.

Nếu không phải vai anh ta vẫn đang run, người khác còn tưởng gã này đang massage mặt.

Vương Bàn Tử vỗ đùi cười không ngừng, cho dù lưng đau dữ dội cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của hắn.

Hắc Nhãn Kính suýt nữa thì nghẹn, hắn càng nghe điệu bộ này của Ngô Mặc càng quen thuộc, cuối cùng chợt bừng tỉnh.

Đây chẳng phải là cái điệu bộ mình khóc lóc tố khổ trước đây sao?

Trong số mọi người chỉ có Trương Khởi Linh là bình tĩnh nhất.

Chẳng qua khi anh thấy Ngô Nhị Bạch nhìn quanh trái phải, anh liền lặng lẽ đưa một cây gậy gỗ trong góc qua.

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Tà không dám tin vào mắt mình.

Anh đầy vẻ kinh ngạc, vì Ngô Tà nằm mơ cũng không ngờ, Tiểu Ca lại còn có thể như thế này?

Khi Ngô Nhị Bạch nhìn thấy cây gậy gỗ trước mặt, ông ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh đang vô cảm.

Bỗng nhiên ông có cảm giác, vị Trương Khởi Linh Bắc Ách nổi tiếng trên giang hồ này, e là cũng bị "hun hỏng" rồi?

Cuối cùng Ngô Nhị Bạch nhịn hết nổi, ra lệnh Nhị Kinh dẫn người quẳng Ngô Mặc ra ngoài.

Trong lều chỉ còn lại Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa ba người.

Ngay cả Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người, cũng bị ông ta đuổi ra ngoài.

Không phải nói Ngô Nhị Bạch xem thường Vương Bàn Tử.

Mà là ông ta phát hiện Vương Bàn Tử cứ nhe răng trợn mắt, biểu cảm trên mặt có chút méo mó, sợ rằng gã này ở dưới đó đã bị trúng tà khí gì đó.

Vì thế Ngô Nhị Bạch đặc biệt dặn dò Nhị Kinh, bảo ông ta tìm bác sĩ đi cùng đội kiểm tra kỹ lưỡng cho Vương Bàn Tử một lượt.

Còn về Ngô Tà thì, đó thuần túy là thấy anh ta chướng mắt.

Hai đứa cháu này đứa nào cũng khiến người ta phiền lòng hơn đứa nào.

Ngô Nhị Bạch sợ rằng nếu còn nhìn thêm mấy lần nữa, ông cũng chỉ có thể dựa vào phương thuốc cổ xưa để trường mệnh trăm tuổi thôi.

"Kinh thúc, mấy ngày gần đây tình hình thế nào ạ?" Ngô Mặc nằm sấp trên cáng, túm lấy Nhị Kinh bên cạnh truy hỏi: "Khâu Đức Khảo cái lão bát đản đó không gây ra chuyện gì chứ?" Thuốc trị thương Nhị Kinh mang đến có hiệu quả rất tốt, nhưng có một điều kiện tiên quyết là Ngô Mặc cần phải nằm sấp để dưỡng mấy tiếng đồng hồ.

"Phải đó, Kinh thúc." Ngô Tà cũng mắt mở to nhìn chằm chằm

Nhị Kinh, muốn từ miệng ông ta biết được tình hình mới nhất.

“Hai đứa nhóc các cậu, lúc nào cũng hứng thú với loại chuyện này.” Nhị Kinh lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Khâu Đức Khảo đã phái người mang thiết bị mới, dọc theo khu núi tiến hành thăm dò, nhưng từ tình hình gần đây mà nói, cũng không có phát hiện mới nào.” “Hắc, chắc là ông già đó bây giờ đang nóng lòng như lửa đốt rồi.” Ngô Mặc cười xấu xa một tiếng, hả hê nói: “Chỉ là không biết, khi ông ta không có được sự trường sinh mong muốn, trước khi chết có hối hận vì cả đời bận rộn vô ích không?” “Sao cậu biết ông ta sẽ không có được phương thuốc trường sinh?” Nhị Kinh buồn cười nhìn Ngô Mặc, “Không nói người khác, căn cứ vào thông tin chúng ta có được, thì hai vị Nam Hạt Bắc Ách đó.” Những lời còn lại Nhị Kinh không nói ra.

Nhưng ý tứ trong lời nói, hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc đều hiểu rõ.

“Kinh thúc, hai gã đó không giống nhau.” Ngô Mặc không thèm nghĩ ngợi, buột miệng nói: “Tục ngữ nói không tim không phổi thì sống lâu, hai người đó một người quanh năm mất trí nhớ, người kia thì khốn nạn đến tận cùng, làm sao có thể không sống lâu được?” “Cũng giống như con rùa trong sông, cả ngày trừ ăn thì là ngủ, nếu không phải bị người ta hầm thịt, thì chắc sống nghìn tám trăm năm cũng không thành vấn đề.” Nhị Kinh: “…” “Mày lấy đâu ra lắm tục ngữ thế?” Ngô Tà đen cả mặt.

Anh quay đầu nhìn Nhị Kinh, đánh giá từ trên xuống dưới một lát rồi nghi ngờ hỏi: “Kinh thúc, chú nhìn Tiểu Mặc lớn lên từ nhỏ, nó học mấy câu nói đùa này với ai vậy?

Chẳng lẽ là học với chú?” “Phụt ~” Có một người lính khiêng cáng bên cạnh, thật sự không nhịn được, cứ thế bật cười thành tiếng.

Nhưng khi anh ta nhìn thấy khuôn mặt đen sì của Nhị Kinh, lúc này mới phản ứng lại.

Lập tức mồ hôi lạnh chảy xuống, lắp bắp nói: “Kinh gia, tôi không có cười ông.” Để thể hiện sự rộng lượng, Nhị Kinh chỉ có thể trừng mắt nhìn người lính một cái thật dữ.

Nhưng chỉ với một cái nhìn đó, thằng lính nhỏ suýt nữa thì tè ra quần.

Ai mà không biết những chuyện dơ bẩn bên cạnh Ngô Nhị Bạch đều do Nhị Kinh xử lý.

Vị Kinh gia này đúng là kẻ giết người không chớp mắt, lúc nào cũng giữ vẻ mặt lạnh tanh, trẻ con nhìn thấy cũng có thể lập tức nín khóc.

Nhị Kinh đưa Ngô Mặc về lều xong, dặn dò: “Tiểu thiếu gia, cậu đừng có lộn xộn, cứ nằm sấp mà dưỡng thân thể, có gì cần cứ gọi tôi.” “Dạ được, Kinh thúc, chú cứ bận việc đi.” Ngô Mặc rất ngoan ngoãn vẫy tay.

Cười hì hì nói: “Chú già cứ yên tâm đi, cháu đảm bảo sẽ nằm yên trên giường nghỉ ngơi, không đi lung tung đâu.” Nhị Kinh vừa rời đi, Ngô Mặc đã lập tức bật dậy.

Do Vương Bàn Tử bị người ta đưa đến chỗ khác xử lý vết thương, lúc này trong lều chỉ còn lại hai anh em này.

Ngô Mặc một cước đá vào Ngô Tà, hỏi: “Anh, anh nói Nhị thúc sẽ nói gì với mấy người kia?

Sao em lại tò mò thế này?” “Anh làm sao mà biết?” Ngô Tà trừng Ngô Mặc một cái, oán trách: “Nếu không phải mày không ra thể thống gì, Nhị thúc có đuổi hai anh em mình ra ngoài không?

Chương 182

Vốn dĩ không có chuyện gì của anh, kết quả mày thì hay rồi, cái nồi hỏng nào cũng đổ lên đầu anh, đúng là thất đức chết đi được.” “Anh bớt đi, rõ ràng là anh liên lụy em.” Ngô Mặc không phải là loại tính cách chịu thiệt.

Cho dù là anh em ruột nói hắn, hắn cũng phải lập tức phản kích lại.

Chỉ nghe hắn nói: “Anh không nghe Nhị thúc nói à?

Tuổi tác lớn thế rồi, làm gì cũng không được, ăn gì cũng không đủ, tiền nhà tiền điện nước không trả nổi, cả ngày không tìm thấy người, không phải nói anh thì nói ai?” Bàn về đấu võ mồm, ba Ngô Tà gộp lại cũng không phải đối thủ của một Ngô Mặc.

Nhìn dáng vẻ đắc ý dương dương của Ngô Mặc, Ngô Tà thật sự không nhịn được, trực tiếp cởi giày ra, ném vào mặt Ngô Mặc.

Thế là xong, trong lều lập tức trở nên náo nhiệt.

Hai anh em không quản tay có thứ gì, đều ném vào người đối phương.

Giống như hồi nhỏ đánh nhau vậy, tao không ổn, mày cũng đừng hòng chạy.

Chơi mệt rồi, hai người lại nằm sấp trên một chiếc giường.

Đầu kề đầu bắt đầu nhỏ giọng thảo luận, Ngô Nhị Bạch rốt cuộc đang tìm thứ gì?

“Anh, em luôn cảm thấy Nhị thúc giấu rất nhiều chuyện.” Ngô Mặc một tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn Ngô Tà.

Giảm giọng nói: “Những chuyện này nhà họ Giải cũng nhất định biết, nếu không Nhị thúc kéo Hoa ca làm gì?

Chẳng lẽ vì anh ấy đẹp trai hơn hai anh em mình nên nhìn nhiều hơn mấy cái à?” “Ừm, nói rất có lý.” Ngô Tà gật đầu.

Nhỏ giọng lẩm bẩm: “Tiểu Hoa quả thật đẹp trai hơn hai anh em mình, nếu không anh cũng sẽ không luôn nghĩ anh ấy là con gái.” Nếu trong lều còn có người thứ ba tồn tại, thì người đó sẽ phát hiện, Ngô Tà vốn luôn đầu óc rất tỉnh táo, lúc này đã hoàn toàn bị Ngô Mặc dẫn dắt sai hướng rồi.

Hai người thảo luận nửa ngày cũng không ra kết luận.

Cuối cùng Ngô Mặc vỗ bàn quyết định, bảo Ngô Tà ra ngoài lều nghe lén, rồi quay lại kể cho hắn.

Ngô Tà vừa định đứng dậy, rèm cửa lều đã bị người từ bên ngoài vén lên.

Người còn chưa vào, giọng oang oang của Vương Bàn Tử đã vang lên trước, “Tiểu Mặc, ngủ chưa đó?” “Bàn ca, thoa thuốc xong rồi à?” Ngô Mặc vẫy tay gọi: “Mau vào đi, em với anh cháu đều sắp chán chết rồi, đang đợi anh qua nói chuyện đây.” “Ai cha, cái thứ quái gì đây?” Vương Bàn Tử vào nhà căn bản không chú ý dưới chân, kết quả một cước dẫm phải chai nước suối.

Nếu không phải hắn nhanh tay, lúc này đã ngã sấp mặt rồi.

Trong lều bây giờ lộn xộn khắp nơi, chăn, chậu rửa mặt, gối đầy đất.

Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh này mắt cũng đơ ra.

Hắn đứng ở cửa ngạc nhiên nói: “Thế nào vậy?

Động đất à?

Hay có trộm vào rồi?” “Mẹ nó, cái này đúng là dẫm lên cổ gõ đầu, quá bắt nạt người ta rồi.” Nghĩ đến điểm không hay, sắc mặt Vương Bàn Tử nghiêm trọng.

Hắn xắn tay áo lên giận dữ nói: “Anh em, mày nói đi, rốt cuộc là ai làm?

Bàn gia tao không vặn đầu nó xuống làm bô tiểu, thì tao coi như nó đã trưởng thành rồi.” Hai anh em im lặng giơ tay phải lên, đồng thời chỉ vào đối phương.

“Khụ ~” Vương Bàn Tử khẽ ho một tiếng, bước qua chậu, tránh cái gối.

Hắn kéo một cái ghế đẩu ngồi xuống bên giường Ngô Mặc.

Nhanh chóng chuyển đề tài, “Thiên Chân, tao nói Tam thúc của mày bình thường làm việc thì cứ lén lút, không ngờ Nhị thúc của mày còn hơn thế, thế nào, nhà chúng mày làm chuyện gì cũng lén lén lút lút vậy à?” “Có gì mà phàn nàn, hai anh em cháu cũng có biết gì đâu.” Ngô Mặc bĩu môi.

Ngay sau đó hắn đảo mắt, nói: “Bàn ca, anh và anh cháu hai người lén ra ngoài lều nghe lén thế nào?” “Anh cứ qua đó đánh lạc hướng người khác trước, anh cháu thừa cơ qua nghe lén, nghĩ lại thì cho dù Nhị thúc biết thì sao chứ, còn có thể đánh anh cháu một trận trước mặt mọi người à?” “Tiểu Mặc, thằng khốn nạn mày lại lừa anh đúng không?” Ngô Tà chỉ vào mũi Ngô Mặc, không vui nói: “Thảo nào mày cứ khuyến khích anh, hóa ra mày đã tính toán kỹ rồi, cho dù có chuyện gì, người bị đánh cũng không phải mày, đúng không?” Ngô Tà ban đầu không nghĩ nhiều như vậy.

Chỉ là bản thân anh cũng tò mò, lại bị Ngô Mặc lừa gạt một trận, căn bản quên mất Ngô Nhị thúc có tính khí thế nào rồi.

Bây giờ nghe Ngô Mặc nói vậy, anh mới chợt bừng tỉnh, thật hận không thể đánh thằng nhãi này một trận nữa cho hả giận.

“Tao nói anh em, hai anh em mình bây giờ coi như thịt nát trong nồi rồi -- không phân biệt được nữa.” Vương Bàn Tử kéo tay Ngô Mặc, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nói: “Mày không thể cứ nhắm vào một mình người ta được chứ?

Không nói gì khác, cái nhà họ Hoa đó mày sao không...” “Vương Bàn Tử, anh tìm tôi có việc gì à?” Rèm cửa vén lên, Giải Ngữ Hoa bước vào.

“Ưm.” Vương Bàn Tử như bị vịt thắt cổ, những lời còn lại đột ngột dừng lại, nửa ngày mới nặn ra được hai chữ, “Hoa gia.” “Ừ.” Giải Ngữ Hoa gật đầu.

Anh ta một tay đút túi, đứng ở cửa với vẻ mặt trêu chọc nhìn Vương Bàn Tử, nói: “Nói tiếp đi, vừa nãy tôi nghe anh nhắc đến tên tôi, câu sau là muốn nói gì vậy?” Ngô Mặc thấy Vương Bàn Tử nói xấu sau lưng người khác, bị bắt gặp ngay tại chỗ vẻ mặt xấu hổ đó, trong lòng cười thầm, nghĩ: “Hắc hắc, đáng đời, ai bảo mày ăn thịt không cho tao.” Nhưng nghĩ lại, Vương Bàn Tử thường xuyên dẫn mình đi chơi khắp nơi, đây là chiến hữu thân thiết, làm sao có thể để hắn quá xấu hổ được.

“Anh, anh nói chuyện với Nhị thúc xong rồi à?” Ngô Mặc vẫy tay với Giải Ngữ Hoa.

Hắn thu hút sự chú ý của anh ta về phía mình, rồi xen vào nói: “Mệt mỏi lâu như vậy, sao không về lều nghỉ ngơi một chút?” “Tôi qua xem vết thương của cậu.” Giải Ngữ Hoa nhìn cái lều bừa bộn, bất đắc dĩ thở dài, nói: “Không phải đã bảo cậu phải dưỡng thương cho tốt à, sao lại náo loạn nữa rồi?” “Anh, cái này đâu có trách em, không phải là ông anh của em, thừa lúc em bị bệnh, cứ nhất định bắt nạt em.” Ngô Mặc đắc ý liếc Ngô Tà một cái, hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi đẩy hết trách nhiệm lên người anh ta.

“Bốp!” Ngô Tà nhịn hết nổi đột nhiên giơ tay, một cái tát bốp vào gáy Ngô Mặc.

Anh mắng: “Thằng nhãi ranh, không đánh mày, mày có phải quên ai là đại ca của nhà mình rồi không?” “Vãi, anh muốn mưu sát em ruột à?” Ngô Mặc đau đến xoa xoa sau gáy.

Lẩm bẩm nói: “Em coi như đã nhìn ra rồi, anh chắc chắn là không muốn chia tiền cho em, nên muốn đánh chết em.” Ngô Tà: “…” “Thôi được rồi, đừng ầm ĩ nữa.” Giải Ngữ Hoa đưa tay ngăn Ngô Tà lại.

Lại nói với Ngô Mặc: “Trước hết nói chuyện chính sự, Ngô Nhị thúc bảo tôi thông báo cho mấy cậu một tiếng, thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.” “Cái gì, rời đi?” Trong lều vang lên tam tấu.

Hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc cùng với Vương Bàn Tử, ba người đều trừng mắt to tròn nhìn Giải Ngữ Hoa.

“Ừ, đúng vậy.” Giải Ngữ Hoa gật đầu, giải thích: “Tình hình bây giờ có chút thay đổi, xin lỗi, nguyên nhân cụ thể, không có sự cho phép của Ngô Nhị thúc, tôi hiện tại không tiện nói rõ, tóm lại mấy cậu cứ nghỉ ngơi một chút, khoảng giữa trưa chúng ta sẽ rời khỏi đây.” “Thật sự không thể nói sao?” Ngô Mặc đánh giá Giải Ngữ Hoa từ trên xuống dưới.

Một lát sau, hắn quay đầu nói với Ngô Tà: “Anh già, thấy chưa, hai anh em mình tuyệt đối là nhặt về, Hoa ca mới là người nhà họ Ngô chính tông, nếu không phải Hoa ca đẹp trai quá, em thậm chí còn tưởng anh ấy là con riêng của Nhị thúc đó.” “Thằng nhãi ranh, lại không đứng đắn rồi.” Giải Ngữ Hoa tùy tiện xoa xoa tóc Ngô Mặc, dở khóc dở cười: “Ngô Nhị thúc đặc biệt dặn dò không được nói, tôi đâu thể thất tín được chứ?

Hay là thế này, để bù đắp sự áy náy của tôi, cậu muốn quà gì tôi cũng sẽ trả tiền, thế này được chưa?” Giọng điệu dỗ trẻ con này của Giải Ngữ Hoa khiến Ngô Mặc rất đau đầu.

Hắn không nhịn được oán trách: “Anh, em chỉ nhỏ hơn anh một tuổi thôi, đâu phải trẻ con, nhưng nghe giọng anh nói, em còn tưởng mình vừa mới ra khỏi bụng mẹ đó.” “Không phải trẻ con à?” Giải Ngữ Hoa nhướn mày, nhìn Ngô Mặc không nhanh không chậm nói: “Nếu đã vậy, là anh nói sai rồi, vậy quà cáp thì…” Ngô Mặc phản ứng cực nhanh, một tay kéo Giải Ngữ Hoa lại.

Đanh thép có lý nói: “Anh, người trưởng thành cũng cần quà an ủi, huống chi em tuy thân thể đã trưởng thành, nhưng tâm hồn vẫn còn rất trẻ, tuy nói không phải hai ba tuổi, nhưng nhiều nhất cũng chỉ bốn năm tuổi mà thôi.” Cái dáng vẻ không biết xấu hổ của thằng em, hết lần này đến lần khác làm mới tam quan của Ngô Tà.

Khiến anh một mặt rất khinh bỉ Ngô Mặc, mặt khác lại có chút ghen tị.

“Thôi được rồi, quà cáp về rồi đưa cho cậu, tôi còn có việc phải xử lý, cậu tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi, về còn phải đi đường núi nữa.” Giải Ngữ Hoa dặn dò Ngô Mặc mấy câu, rồi xoay người rời khỏi lều.

Nhìn bóng dáng mệt mỏi của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc nghĩ nghĩ rồi cảm khái nói: “Anh già, anh nhìn Hoa ca kìa, anh lại nhìn lại anh xem, một người quản lý xí nghiệp gia tộc, đi lại giữa một đám cáo già.” “Còn một người thì sao, trong túi không có một xu, ngay cả tiền của em trai cũng lừa, ai, đều là người cùng tuổi, sao chênh lệch lại lớn đến thế này?” “Mày không nói chuyện có chết được không?” Ngô Tà nheo mắt, chua loét nói: “Thích Tiểu Hoa đến thế, sao mày không đổi sang họ Giải luôn đi, dù sao trong lòng mày, anh mày cũng chẳng được tích sự gì.” “Eo, Thiên Chân đây là ghen rồi à?” Vương Bàn Tử vỗ vỗ vai Ngô Tà, hắc hắc cười một tiếng: “Mày đừng nói, nếu có cơ hội làm em trai Hoa gia, Bàn gia tao nhảy cẫng lên cũng đồng ý đó, ai mà không muốn nằm trên giường đếm tiền chứ?” “Anh, đừng nghe Bàn ca nói bậy.” Ngô Mặc một tay ôm vai Ngô Tà, cố sức lay lay, an ủi: “Em chỉ thích nhà mình, chỉ thích làm em trai anh.” “Thật không?” Ngô Tà nghi ngờ nhìn Ngô Mặc, do dự nói: “Thằng nhóc mày cho anh một lý do đi, nếu không anh mới không tin lời mày nói.” “Lý do ư?” Ngô Mặc không thèm nghĩ ngợi, buột miệng nói: “Cái này cần cái lý do chó gì, Ngô Mặc ít ra còn là một cái tên, Giải Mặc?

Coi là cái thứ quái gì?

Nghe chối tai muốn chết!” “Ai u trời ạ, Bàn gia tao cười chết mất.” Vương Bàn Tử cái bộp ngồi xuống đất, vỗ đùi cười nói: “Anh em ơi, cái đầu mày rốt cuộc mọc kiểu gì vậy?

Cái suy nghĩ này mẹ nó sao lại không giống người bình thường vậy?” Ngô Tà vòng tay ôm lấy Ngô Mặc, cũng vui đến chảy cả nước mắt.

Anh run rẩy nửa ngày mới nặn ra được một câu nói, “Ừm, anh tin rồi, Giải Mặc quả thật không hay nghe.” Hai anh em Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đang trò chuyện trong lều, bên ngoài doanh trại lại bận rộn một phen.

Từ khi nhìn thấy hai anh em nhà họ Ngô an toàn trở về, Ngô Nhị Bạch cuối cùng đã đưa ra quyết định, lập tức dẫn người rời khỏi đây.

“Ngô lão bản, chúng ta đã nói là muốn hợp tác, bây giờ ông cứ thế dẫn người rời đi, có phải quá thiếu tinh thần hợp tác không?” Khâu Đức Khảo mặt đầy tức giận.

Ông ta đã đưa ra bao nhiêu điều kiện, nào là tiền bạc, nào là nhân lực, kết quả Ngô Nhị Bạch nói đi là đi.

Hoàn toàn không coi ông ta ra gì, điều này khiến Khâu Đức Khảo đơn giản là tức không thể chịu nổi.

“Ồ?

Hợp tác à?” Ngô Nhị Bạch hít một hơi thuốc, vắt chéo chân, khinh thường liếc Khâu Đức Khảo một cái.

Từ tốn nói: “Có hợp đồng không?

Hay có văn bản giải thích?

Sao tôi không nhớ giữa chúng ta có thỏa thuận gì nhỉ?” “Ông...” Khâu Đức Khảo nắm chặt gậy, cố sức thở mấy hơi, lúc này mới miễn cưỡng kiềm chế được lửa giận.

Ông ta lạnh lùng nói: “Nếu Ngô lão bản đã nói như vậy, thì là tôi, Khâu mỗ, suy nghĩ không chu toàn, nhưng núi xanh không đổi, nước biếc vẫn chảy, Ngô lão bản vẫn nên cẩn thận một chút, dù sao ông cũng không thể lúc nào cũng đi theo sau lưng lớp trẻ được, phải không?” “A Ninh, đẩy tôi về.” Khâu Đức Khảo bỏ lại một câu đe dọa, mang theo đầy bụng căm phẫn, rời khỏi đây.

“A Ninh, anh vừa về, nghỉ ngơi một lát đi, để Tang Ni dẫn thủ hạ vào cổ trại dưới hồ.” Khưu Đức Khảo ngồi trên xe lăn, khẽ gõ tay vịn, một lát sau phân phó: “Cô đi nói với Tang Ni, nếu lần này còn không tìm được thứ tôi muốn, thì bảo cô ta cút về đi, chỗ tôi không nuôi phế vật.”“Vâng, BOSS.” A Ninh đáp một tiếng, không nói thêm gì.

Cô đẩy Khưu Đức Khảo về doanh địa xong, liền rời lều đi tìm Tang Ni.“Mày đến làm gì?

Xem tao cười hả?” Tang Ni đang nằm trên giường ngẩn ngơ.

Từ sau chuyện lần trước, cô ta bị Khưu Đức Khảo ghẻ lạnh.

Rất nhiều việc quan trọng lại được giao lại cho A Ninh, khiến cô ta tức đến mức sắp phát điên.

Lúc này nhìn thấy A Ninh, cô ta hận đến đỏ cả mắt.

Chương 183

Nhìn chằm chằm A Ninh, cay nghiệt mắng: “Đừng tưởng mày lại được BOSS trọng dụng là có thể đắc ý quên mình, đường phía trước còn dài lắm.”“BOSS bảo tôi đến thông báo cho cô, dẫn một đội người xuống cổ trại dưới hồ kiểm tra tình hình.” A Ninh lười biếng đáp lời con ngốc này, lạnh lùng nói: “À phải rồi, BOSS vừa nãy còn đặc biệt dặn dò một câu, nếu vẫn không có tin tức, cô từ đâu đến thì lập tức cút về đó, ông ấy không muốn nhìn thấy một phế vật nữa.”“Mày…” Tang Ni bật dậy khỏi giường.

Cô ta muốn tranh cãi với A Ninh một trận, nhưng không ngờ A Ninh chẳng thèm để ý đến cô ta.

Dặn dò xong liền quay người bỏ đi, căn bản không cho Tang Ni cơ hội mở miệng.Từ khi quen Ngô Mặc, A Ninh xem như đã hiểu ra một đạo lý.

Con người có thể xấu xa, có thể đốn mạt, nhưng tuyệt đối không thể ngu xuẩn.

Cứ như Ngô Mặc vậy, tuy tên khốn này vừa thất đức vừa đê tiện đến cực điểm.

Nhưng mà làm đồng đội với kiểu tên này, vẫn có chút lợi ích.

Đó chính là vào những thời khắc quan trọng, khả năng phán đoán của hắn thường rất chuẩn xác.

Chỉ riêng điểm này thôi, đã khiến hy vọng thoát thân tăng lên rất nhiều phần trăm.“Nhị gia, chúng ta cứ thế này mà rời đi sao?” Nhìn bóng lưng Khưu Đức Khảo rời đi, Nhị Kinh thấp giọng hỏi: “Vậy còn người của Khưu Đức Khảo…”“Yên tâm đi, ông ta sẽ không lấy được thứ mình muốn đâu.” Ngô Nhị Bạch khinh miệt cười một tiếng, ý tứ thâm sâu nói: “Không những vậy, ông ta có sống sót rời khỏi đây được không, thì còn phải nói.”Nhị Kinh nhíu mày, không hiểu rõ ý của Ngô Nhị Bạch lắm.

Nhưng ông biết, nếu Ngô Nhị Bạch không nói, bản thân là một cấp dưới đủ tiêu chuẩn, có vài chuyện vẫn là không nên hỏi nhiều.“À phải rồi, cậu để ý Tiểu Mặc hơn một chút.” Ngô Nhị Bạch đột nhiên nhớ đến Ngô Mặc, ngẩng đầu nhìn Nhị Kinh dặn dò: “Thằng nhóc hỗn đản này không có một phút nào thành thật, lần này trên đường về, cậu phải trông chừng nó thật kỹ, tuyệt đối đừng để nó lại tìm cơ hội chuồn mất.”“Vâng, Nhị gia.” Nhị Kinh liền hỏi thêm một câu: “Nhị gia, lần này ngài thật sự định đưa Tiểu thiếu gia về lão trạch sao?”“Ừ.” Ngô Nhị Bạch lười biếng ngồi dựa vào ghế, chậm rãi nói: “Nó muốn làm gia chủ, thì không thể cứ buông thả như bây giờ được nữa, rất nhiều chuyện nó cần phải học tập và tìm hiểu, cũng đến lúc để nó biết, Ngô gia rốt cuộc là một gia tộc như thế nào.”Nghĩ đến cái vẻ lầy lội của Ngô Mặc, Nhị Kinh nén cười.

Miệng nói những lời không thật lòng: “Tôi nghĩ Tiểu thiếu gia sẽ hiểu được tấm lòng khổ sở của ngài.”“Hiểu được?

Ha ha.” Ngô Nhị Bạch lắc đầu, bất lực nói: “Còn bao nhiêu chuyện chưa giải quyết, tôi chỉ mong mình đừng bị nó chọc cho tức chết.”Nhị Kinh là tâm phúc của Ngô Nhị Bạch, hai người quen biết nhiều năm.

Ngô Nhị Bạch dù không coi ông là người thân, nhưng ít nhất cũng là bạn bè, có vài lời cũng có thể nói với ông.“Cậu nói xem thằng nhóc hỗn đản này giống ai chứ?

Cậu cũng là người nhìn nó lớn lên, từ nhỏ nó đâu có như vậy, rốt cuộc là chỗ nào lệch lạc vậy?” Ngô Nhị Bạch nghĩ mãi không ra, nhíu mày nói: “Gần đây tôi vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này, trên dưới gia tộc nhiều người như vậy, cộng lại da mặt cũng không dày bằng nó, may mà anh tôi mất sớm, chứ nếu nhìn thấy Tiểu Mặc ra cái bộ dạng này, ôi, e là cũng bị tức chết mất.”Trưởng bối phàn nàn, là cấp dưới thì Nhị Kinh lẽ ra phải hùa theo.

Nhưng Ngô Mặc là đứa trẻ do ông nhìn lớn lên, Nhị Kinh sao nỡ lòng nào đâm một nhát vào Ngô Mặc.“Nhị gia, Tiểu thiếu gia rất có năng lực mà.” Nhị Kinh khuyên giải: “Ngài không phát hiện sao?

Gần đây rất nhiều thủ hạ nhắc đến Tiểu thiếu gia, thái độ hoàn toàn khác, điều này chứng tỏ Tiểu thiếu gia vẫn rất có thủ đoạn.”“Hừ, lưu manh, tiểu thổ phỉ à?” Ngô Nhị Bạch nghĩ đến đây là lại tức, bản thân ông vốn nổi tiếng nho nhã, ai nhắc đến ông mà không giơ ngón cái lên khen ngợi?

Ông đập mạnh vào tay vịn, lạnh lùng hừ một tiếng: “Cái thằng ranh con này từ trên xuống dưới không có chút khí chất trầm ổn nào, đối với mấy đứa thủ hạ trẻ tuổi thì có thể trấn áp được, nhưng còn mấy lão già kia thì sao?

Từng tên một gian xảo như quỷ, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị bọn chúng nuốt chửng cả da lẫn thịt sạch sẽ.”“Nhị gia, có ngài ở đây, Tiểu thiếu gia sẽ không thiệt thòi đâu ạ.” Nghĩ đến tình hình của mấy gia tộc còn lại trong Cửu Môn, Nhị Kinh cau chặt mày.

Trong lòng ông thầm nhắc nhở bản thân, nhất định phải theo dõi sát sao tình hình của mấy gia tộc kia, tuyệt đối không thể để Ngô Mặc vấp ngã được.Mãi đến chiều tối thu dọn đồ đạc để đi, Ngô Mặc vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

“Anh, anh có thấy tên Hạt Tử với lão Trương đó đâu không?” Hắn kéo Ngô Tà bên cạnh, nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ hai tên đó lại lén lút đi làm chuyện khác rồi à?”“Anh em mình vẫn ở cùng nhau, anh biết đâu mà biết.” Ngô Tà bĩu môi, bắt đầu cằn nhằn: “Nhị thúc với Tam thúc đúng là y chang nhau, anh em mình đâu còn là trẻ con nữa, có chuyện gì không thể nói rõ ràng với nhau à?"“Không sao đâu, anh, đừng giận nữa.” Ngô Mặc vươn tay khoác vai Ngô Tà, an ủi: “Sau này nếu anh có con, em cũng sẽ dạy dỗ nó như vậy, cái truyền thống tốt đẹp ‘gài bẫy cháu trai’ của lão Ngô gia chúng ta, phải tiếp tục giữ gìn chứ.”Ngô Tà: “…”“Hay là mày đẻ đi.” Ngô Tà không cam chịu yếu thế, cãi lại: “Đến lúc đó tao cũng sẽ như Nhị thúc, nhất định sẽ yêu thương nó hết mực, từ nhỏ dạy dỗ cầm kỳ thư họa đủ kiểu, tuyệt đối không để nó đi vào vết xe đổ của mày.”“Xì, ông đây mới không đẻ.” Ngô Mặc dứt khoát nói: “Nếu thật sự đẻ ra một đứa giống anh, tao tức chết mất.”“Gì mà đẻ với không đẻ?” Vương Bàn Tử từ phía sau đi tới, chen vào giữa hai anh em.

Hắn nhìn trái nhìn phải, kỳ lạ hỏi: “Hai đứa bây đang nói gì đấy?”Ngô Mặc liếc thấy Ngô Nhị Bạch đang đi về phía này.

Mắt hắn đảo một vòng, đột nhiên nâng cao âm lượng: “Bàn ca, là thế này, anh trai em vừa nói, sau này một lứa đẻ năm đứa, anh em mình mỗi người phụ trách một đứa trẻ vấn đề giáo dục.”“Mày nói bậy, tao nói lúc nào?” Ngô Tà suýt bị sặc nước bọt, cái khả năng nói dối trắng trợn của Ngô Mặc đúng là ngày càng mạnh rồi!Ngô Nhị Bạch vừa định đi lên phía trước giải quyết công việc, nghe thấy lời của Ngô Mặc liền đột ngột dừng bước.

Ông nhìn Ngô Tà với ánh mắt có chút mong chờ hỏi: “Tiểu Tà, sao vậy, cháu có người trong mộng rồi à?”Nhìn Ngô Tà, Ngô Nhị Bạch lần đầu tiên cảm thấy đứa cháu này vẫn có rất nhiều ưu điểm.

Ông hòa nhã hỏi Ngô Tà: “Tiểu Tà, cháu kể cho Nhị thúc nghe đi, người cháu thích ngoại hình thế nào?

Tính cách ra sao, điều kiện gia đình thế nào?” Nói đến đây Ngô Nhị Bạch lại đặc biệt giải thích: “Đương nhiên rồi, Nhị thúc không phải loại cổ hủ đó, điều kiện gia đình không tốt cũng không sao, chỉ cần người tốt, cháu thích, Nhị thúc đều có thể chấp nhận.”“Nhị thúc, cháu…” Ngô Tà cứng họng không nói nên lời, hầm hầm nhìn Ngô Mặc một cái, vừa định mở miệng giải thích thì lại bị Ngô Nhị Bạch ngắt lời.“Tiểu Tà, cháu không cần ngại, tục ngữ nói trai lớn phải cưới vợ gái lớn phải gả chồng, cháu xem lúc nào tiện, mời trưởng bối hai bên gia đình gặp mặt nói chuyện xem sao?” Ngô Nhị Bạch kéo tay Ngô Tà, vẻ mặt mơ mộng: “Thời gian trôi thật nhanh nha, không ngờ Tiểu Tà nhà chúng ta chớp mắt đã sắp kết hôn sinh con rồi, yên tâm, đợi cháu có con, nếu không muốn nuôi, cái thân già này của Nhị thúc vẫn có thể giúp cháu trông nom một chút.”Ngô Nhị Bạch cứ như bao trưởng bối bình thường khác trong gia đình.

Nghe thấy vấn đề hôn sự của vãn bối, lời nói cứ tuôn ra như nước sông Trường Giang.

Ngô Tà mấy lần mở miệng muốn biện giải, đều bị Ngô Nhị Bạch chặn lại.

Hắn chỉ đành uất ức đứng đó, nghe Ngô Nhị Bạch từ chuyện đối phương trông thế nào, nói một mạch đến vấn đề con cái học hành sau này.Ngô Mặc bên cạnh nghe mà trợn tròn mắt.

Hắn thật sự không ngờ, một câu nói của mình lại khiến Nhị thúc nói nhiều đến thế.

Không khỏi vô cùng đồng tình nhìn Ngô Tà, trong lòng thầm nghĩ: “Ông đây xem ra vẫn là may mắn, đẻ ra làm em trai hắn, chứ nếu đẻ ra làm anh trai hắn, Nhị thúc chẳng phải sẽ túm cổ mình đi xem mắt sao?”Lúc này Ngô Nhị Bạch cũng chẳng màng đến chuyện của đám thủ hạ nữa.

Đối với ông mà nói, chẳng có chuyện gì quan trọng bằng thế hệ tiếp theo của Ngô gia.

Nhìn cái tình hình này, Ngô Mặc cũng không dám tiến lên.

Hắn sợ Ngô Nhị Bạch lại kéo lửa chiến tranh sang mình, thế là lẳng lặng lùi lại mấy bước.Ngô Nhị Bạch nói liên tục hơn mười phút.

Cuối cùng bức Ngô Tà không nhịn được phải nói: “Nhị thúc, Tiểu Mặc cũng là do ngài nuôi lớn, ngài chắc chắn muốn lại bồi dưỡng thêm một đứa như nó nữa sao?” Ngô Tà lần này coi như đã liều.

Thà liều bị chính Nhị thúc đánh cho một trận, cũng không muốn cứ nghe ông già cằn nhằn mãi.

Lời hắn nói cứ như một con dao, đâm thẳng vào tim Ngô Nhị Bạch.

Khiến Ngô Nhị Bạch đang tươi cười, lập tức cứng đờ.Ngô Nhị Bạch và Ngô Tà hai chú cháu mắt to trừng mắt nhỏ, nhất thời không khí có chút gượng gạo.

Nhưng hai người họ lại khá ăn ý, trong lòng đồng loạt mắng Ngô Mặc.

Ngô Nhị Bạch mắng là thằng ranh con Ngô Mặc này không chịu phấn đấu, khiến danh tiếng anh minh cả đời của ông phút chốc bị hủy hoại.

Ngô Tà mắng là tên khốn Ngô Mặc này không có việc gì lại cứ hãm hại mình, lần này lại bị Nhị thúc tóm được rồi.“Vãi!” Ngô Mặc nghe Ngô Tà nhắc đến tên mình, trong lòng cũng không yên.

Thầm chửi: “Thằng anh chết bầm, anh cũng thất đức quá rồi, rõ ràng biết Nhị thúc ngày nào cũng tìm cớ để bắt bẻ em, còn đẩy em ra trước mặt ông ấy, hai anh em mình chưa xong đâu!”Ba chú cháu đều rất uất ức, trên mặt không tự chủ mà lộ rõ ra, khiến Vương Bàn Tử đứng bên cạnh xem trò vui suýt nữa thì cười chết.

May mà vừa nãy Nhị Kinh phát hiện tình hình không ổn, vẫy tay ra hiệu cho tất cả thủ hạ Ngô gia rời khỏi đây.

Bằng không, Ngô Nhị Bạch sẽ còn mất mặt hơn nữa.“Ngô Nhị thúc, cháu có chút chuyện muốn tìm ngài, không biết bây giờ ngài có tiện không ạ?” 9.

Vào lúc then chốt, Giải Ngữ Hoa từ trên trời giáng xuống, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này.Vũ Thần, tìm ta có chuyện gì?” Ngô Nhị Bạch trong lòng thầm thở phào một hơi.

Đối mặt với Giải Ngữ Hoa, ông lại trở về dáng vẻ bình thường, nhẹ nhàng, thanh thoát.Giải Ngữ Hoa không hề biết chuyện gì đã xảy ra ở đây.

Cô nhìn ba người này, phát hiện tâm trạng của họ có chút không ổn, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Dù sao trong mắt Giải Ngữ Hoa, chỉ cần Ngô Mặc và Ngô Nhị Bạch ở cùng nhau, Ngô Nhị Bạch tuyệt đối không thể nào bình tĩnh được.

Chuyện như vậy bây giờ đã trở thành chuyện thường tình, chẳng có gì lạ cả.“Cái này…” Giải Ngữ Hoa hơi do dự.

Ngô Nhị Bạch lập tức hiểu ra, chỉ về phía trước bên phải nói: “Đi thôi, chúng ta sang đó nói chuyện.”“Vâng!” Giải Ngữ Hoa gật đầu xin lỗi Ngô Mặc và Ngô Tà, rồi đi theo Ngô Nhị Bạch sang bên phải.Ngô Nhị Bạch vừa đi khuất, Ngô Tà liền xông thẳng vào Ngô Mặc.

Hai tay vươn ra, tóm lấy hai tai Ngô Mặc không buông.

Như chú cún con làm nũng, hậm hực nói: “Thằng chết dẫm, tao liều với mày, mày bây giờ có phải là một lúc không hãm hại tao thì toàn thân khó chịu đúng không?”“Ối giời, cười chết mất, anh, anh thích đối tượng thế nào?

Nam hay nữ?

Già hay trẻ?

Chỉ cần anh nói ra, em trai sẽ lập tức đánh ngất xỉu người ta, kéo về phòng anh.” Nghĩ đến vẻ mặt bẽ bàng của Ngô Tà vừa nãy bị Nhị thúc tóm được, Ngô Mặc mặc kệ tai đau, cười đến nghiêng ngả.

Vương Bàn Tử cũng cười không ngậm được mồm.

Đồng thời trong lòng thầm may mắn, may mà mình không có trưởng bối nào, nếu không tuổi này còn độc thân, e là cũng bị mắng chết mất.Hai anh em đùa giỡn một lúc.

Ngô Mặc liếc nhìn Giải Ngữ Hoa đang nói chuyện với Ngô Nhị Bạch, nói: “Anh, tìm cơ hội thăm dò khẩu khí của Nhị thúc xem, em sao lại cảm thấy mọi chuyện không ổn thế nào ấy?” Ngô Mặc thật sự có chút tò mò, rất nhiều chuyện đã hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo.

Không chỉ là xuất hiện hai cổ trại dưới nước y hệt nhau.

Ngay cả Ngô Nhị Bạch, người lẽ ra vẫn luôn ở lại đây điều tra trong sách, cũng đã chọn rời đi cùng đoàn.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì, mà lại khiến Ngô Nhị Bạch từ bỏ Trương gia cổ lâu chứ?“Nói đùa cái gì, khẩu khí của Nhị thúc kín như bưng, làm sao có thể lấy được tin tức từ chỗ ông ấy?” Ngô Tà không thèm suy nghĩ mà phản bác: “Anh khuyên mày vẫn nên lý trí một chút, đừng chọc Nhị thúc nữa, với tính khí của Nhị thúc, nếu ông ấy muốn nói cho mày biết, sẽ nói thẳng ra; nếu ông ấy không muốn nói, mày có hỏi thế nào cũng không nói một chữ.”Đối với cách nói của Ngô Tà, Ngô Mặc có chút khinh thường.

Theo ý hắn, chỉ cần hắn dai dẳng bám riết, chắc chắn sẽ moi được tin tức từ miệng Ngô Nhị Bạch.Do đó, hai ngày trên đường về, Ngô Mặc hễ có cơ hội là lại sáp đến bên cạnh Ngô Nhị Bạch, thỉnh thoảng lại bất ngờ hỏi vài câu: “Nhị thúc, ngài có chuyện gì chưa nói với cháu

không?

Hay là ngài muốn giấu anh cháu, lén lút nói cho cháu biết?"“Không có.” Ngô Nhị Bạch bị hắn làm phiền đến mức muốn chết.

Bây giờ ông nghe thấy Ngô Mặc gọi hai tiếng ‘Nhị thúc’ là đầu óc lại ong ong.

Cứ như vậy, cho đến khi bước vào cửa nhà A Quý, Ngô Mặc vẫn không moi được một chữ nào từ miệng Ngô Nhị Bạch.Vì A Quý và Vân Thải hai cha con đã rời khỏi núi từ trước, nên Vương Bàn Tử đã lâu không gặp Vân Thải.

Lúc này vừa bước vào cửa, hắn vừa nhìn thấy Vân Thải, mắt liền sáng rực lên.

Vội vàng sáp tới, thân mật gọi: “Vân Thải muội tử, Bàn ca ca của em về rồi!"“Bàn ca ca, các anh về rồi.” Nghe thấy tiếng Vương Bàn Tử, Vân Thải rất vui mừng, lập tức đặt công việc đang làm xuống, quay người chạy tới đón.

Thế nhưng khi nhìn rõ dáng vẻ thảm hại của Vương Bàn Tử, cô bé lại bắt đầu lo lắng, vội vàng kêu lên: “Ôi, Bàn ca ca, anh bị làm sao vậy?”Cô gái ở núi rất thuần phác, ai tốt với mình, ai xấu với mình, trong lòng đều rõ như ban ngày.

Từ khi quen Vương Bàn Tử, Vân Thải cảm thấy mình dường như có thêm một người anh trai lớn.

Người này biết dỗ dành cô bé vui vẻ, biết chọc cô bé cười, còn biết bảo vệ cô bé vào lúc nguy hiểm nhất, đúng là người anh trai mà cô bé hằng mơ ước.“Không sao, Bàn ca ca chỉ là không cẩn thận bị thương thôi.” Vương Bàn Tử cười tít mắt, để Vân Thải yên tâm, hắn đặc biệt giơ cánh tay lên làm động tác tập thể hình.

Cười hì hì nói: “Xem xem, Bàn ca ca của em vẫn rắn chắc và mạnh mẽ như xưa.""Đúng vậy, Bàn ca của mày rất rắn chắc." Ngô Mặc từ phía sau đi tới.

Hắn vỗ mạnh một cái vào vai Vương Bàn Tử, nhấn mạnh hai chữ "rắn chắc".

Vương Bàn Tử đau đến suýt nữa thì kêu oai oái.

Chương 184

May mà lúc nguy cấp, hắn nhớ đến Vân Thải đang ở ngay trước mặt.

Để duy trì hình tượng anh minh thần võ của mình, hắn mới gắng gượng nén tiếng kêu lại.

Nhưng vẻ mặt có chút vặn vẹo, nhìn như ngũ quan đều dịch chuyển vị trí.“Bàn ca ca, anh, anh thật sự không sao chứ?” Vân Thải không dám trách Ngô Mặc, chỉ đành tiến lên một bước đỡ lấy Vương Bàn Tử.

Cô bé quan tâm hỏi: “Bàn ca ca, hay là em đỡ anh vào nhà nghỉ ngơi một lát nhé?”“Được, được, cảm ơn Vân Thải muội tử.” Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, nghiến răng gật đầu, cố nặn ra nụ cười: “Em vất vả rồi.”“Ối giời ơi, cay mắt quá.” Chứng kiến cảnh này, Ngô Tà và Ngô Mặc hai anh em nhìn nhau, đồng thời xoa xoa cánh tay.

Cảm giác nổi hết cả da gà.Không biết là vì nguyên nhân gì, đoàn người Ngô Nhị Bạch dường như đang chạy đua với thời gian.

Sáng sớm đến nhà A Quý, sau khi điều chỉnh một chút, buổi chiều đã phải khởi hành quay về.“Nhị thúc, sao lại vội vàng thế ạ?” Ngô Mặc có chút không hiểu, truy hỏi: “Chuyện gì vậy ạ?

Đến mức không có cả thời gian nghỉ ngơi một ngày sao?”“Đừng nói nhảm, bảo mày đi thì đi, đâu ra lắm vấn đề thế?” Ngô Nhị Bạch vẫy tay, sốt ruột nói: “Lần này hai anh em mày đi cùng tao về lão trạch, tao nói cho mày biết, nếu mày dám bỏ trốn giữa đường, đừng trách Nhị thúc ra tay độc ác, nghe rõ chưa?”“Yên tâm đi, Nhị thúc.” Ngô Mặc thở dài.

Trong giọng điệu mang theo một tia ưu sầu: “Cháu nói thật thúc ơi, sao thúc không thể tin đứa cháu đáng yêu của thúc một chút chứ?

Nhìn cái thái độ của thúc đối với cháu gần đây xem, cái vẻ ghét bỏ đó cứ như muốn tràn ra ngoài rồi, rốt cuộc cháu đã chọc gì đến thúc ạ?""Haha." Ngô Nhị Bạch liếc Ngô Mặc một cái, lạnh lùng cười, "Cút sang một bên, giả bộ sầu não gì chứ."Ngô Mặc: "…"Ngô Nhị Bạch lười biếng nhìn Ngô Mặc, nhắm mắt nằm trên ghế bập bênh nghỉ ngơi một lát.

Còn chuyện rời đi này nọ đều do Nhị Kinh xử lý, ông căn bản không cần tham gia.Ngô Mặc mắt không ngừng đánh giá cái ghế bập bênh dưới thân Ngô Nhị Bạch.

Mũi chân khẽ nhúc nhích, trong lòng thầm suy nghĩ: "Mình có nên đá một phát không nhỉ?

Nếu lão già đó bị lật ghế úp vào trong, có khi nào bò dậy đánh chết mình không?"Có lẽ là do cái giác quan bẩm sinh đối với nguy hiểm, Ngô Nhị Bạch bỗng nhiên mở bừng mắt, vừa vặn nhìn thấy Ngô Mặc khóe miệng đang vương ý cười xấu xa."Mày, cái thằng ranh con này muốn làm gì?" Ngô Nhị Bạch ngồi thẳng dậy, nghiến răng lạnh lùng hừ một tiếng: "Có phải lại đang nghĩ mưu hèn kế bẩn gì không?""Không có, làm sao có thể." Ngô Mặc vội vàng phủ nhận.

Hắn nào biết Ngô Nhị Bạch nói mở mắt là mở mắt, nghĩ đến vừa nãy mình suýt nữa thì ra chân, Ngô Mặc ho khan một tiếng gượng gạo.

Lại dừng một chút, hơi không tự nhiên nói: "Thúc, cháu không phải sợ thúc lạnh sao?

Tính xem có nên lấy cái gì đó đắp cho thúc không?"Nghe cái lý do không đáng tin này, Ngô Nhị Bạch thật sự bị tức đến bật cười.

Ông tiện tay vớ lấy đồ vật bên cạnh ném thẳng vào người Ngô

Mặc.

Chỉ về phía sân giận dữ mắng: “Lần sau mày tìm lý do có thể có tâm một chút không hả?

Bây giờ bên ngoài nhiệt độ gần 40 độ, mày bảo sợ tao lạnh?

Mày có phải muốn hầm chết Nhị thúc tao không?”Ngô Nhị Bạch thực sự tức giận, căn bản không để ý ông ném là cái quạt yêu quý của mình.

Nhưng Ngô Mặc thì khác, từ khi học được nhiều kiến thức đồ cổ, hắn đã thèm muốn cái quạt này từ lâu.

Giờ phút này được Ngô Nhị Bạch chủ động đưa đến tận tay, với tâm thái không lấy thì phí, Ngô Mặc nhanh gọn lẹ nhét cái quạt vào thắt lưng sau.

Hắn đồng thời cúi người, miệng nói xin lỗi, lùi ra khỏi phòng.Ngô Nhị Bạch bị tức đến nửa ngày không hoàn hồn.

Muốn mắng người thì Ngô Mặc lại chạy mất, muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, nhưng nóng quá khiến ông không tài nào yên tĩnh được.“Ê, quạt của ta đâu?” Ông vừa định lấy quạt phe phẩy cho mát, nhưng tìm một vòng cũng không thấy.

Chợt ông nhớ ra vừa nãy mình hình như đã ném cái gì đó.

Lại liên tưởng đến dáng vẻ khác thường của Ngô Mặc, lập tức hiểu ra.

Trong lòng thầm chửi: “Thằng ranh con, đồ của lão tử mà mày cũng dám cướp hả?

Lần này về lão trạch, nếu không khiến mày lột mấy lớp da, lão tử đây không phải Nhị thúc của mày!”Khi đoàn người Ngô Mặc đến đây, vì lý do cá nhân của Hắc Nhãn Kính, họ chỉ có thể đi tàu hỏa rồi chuyển sang ô tô, mất rất nhiều thời gian, vô cùng phiền phức.

Nhưng trên đường về lại không như vậy, mấy chục chiếc xe xếp thành một hàng dài, trên đó chất đầy vật tư.

Theo lệnh của Ngô Nhị Bạch, tất cả các xe bắt đầu chậm rãi chạy về hướng Dư Hàng.Từ lúc ra khỏi núi cho đến khi lên xe, Ngô Mặc vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Điều này khiến hắn bắt đầu nghi ngờ, hai tên này có phải lại nhận nhiệm vụ gì rồi không?

Thế nhưng mặc cho hắn bóng gió thăm dò, hoặc là hỏi thẳng, Ngô Nhị Bạch và Giải Ngữ Hoa vẫn không nói ra một chữ.“Thôi rồi, anh ơi, tình cảm anh em mình nhạt phai rồi, em không còn là đứa em trai được anh cưng chiều nhất nữa.” Ngô Mặc đặc biệt chen sang xe Giải Ngữ Hoa.

Ngồi bên cạnh Giải Ngữ Hoa, nắm lấy cánh tay cô.

Ai oán nói: “Ai, có phải anh lại có người cưng mới rồi không?

Nên mới không để tâm đến đứa em trai này?

Quả nhiên mà, em chính là một cọng cỏ dại không ai yêu thương.”Trán Giải Ngữ Hoa gân xanh giật giật.

Anh véo mạnh thái dương, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn khẽ thở dài, dịu giọng nói: “Rốt cuộc mày muốn làm gì?”“Không có gì đâu.” Ngô Mặc vẻ mặt vô tội.

Hắn chớp chớp mắt, đáng thương nói: “Em chỉ là cảm khái một chút thôi, gần đây Nhị thúc nhìn em không thuận mắt, ngày nào cũng muốn tìm lý do đánh em một trận, anh cũng chẳng thèm để ý đến em, có chuyện gì cũng không nói cho em biết.”Giải Ngữ Hoa nhìn chằm chằm Ngô Mặc, khóe mắt giật giật, thật sự không nhịn được nói:

“Mày lấy mất cái quạt yêu thích nhất của Ngô Nhị thúc, ông ấy không tìm mày thì tìm ai?””“Sau đó mày lại lấy danh nghĩa hiếu thuận, cứ khăng khăng tự mình lái xe cho Ngô Nhị thúc, với cái kỹ thuật lái xe như lái máy bay của mày, có mấy ai chịu nổi?

Kết quả là ông ấy say xe.””“Nhưng mà say xe thì mày im lặng được không?

Mày cứ nhất định phải nói Nhị thúc có bầu?

Mày có em trai rồi?

Mày nói xem Ngô Nhị thúc có muốn đánh mày không?”Giải Ngữ Hoa đếm từng ngón tay, liệt kê từng chuyện thất đức mà Ngô Mặc đã làm.

Càng nói anh càng thấy Ngô Nhị Bạch thật sự quá đáng thương, anh hùng cả đời, đến già lại bị cháu trai chọc tức đến mức này.“Khụ.” Ngô Mặc hiếm khi thấy hơi đỏ mặt.

Hắn lẩm bẩm biện giải: “Không phải tại Nhị thúc đó sao, ngày nào cũng như cái thùng thuốc súng, thấy em là quát, em cũng chẳng hiểu với cái tính khí này, ai lại đồn ra ông ấy nho nhã, nói bậy bạ hả?”Giải Ngữ Hoa: “…”Giải Ngữ Hoa thật sự không còn cách nào với Ngô Mặc, chỉ đành thỏa hiệp.

Anh lấy tay xoa trán, chậm rãi mở miệng nói: “Tiểu Mặc, hay là thế này, mày nói đi, mày muốn gì?

Chỉ cần anh có, mày cứ tự nhiên lấy, chỉ xin mày tha cho anh một lần, anh chỉ muốn tĩnh tâm.””“Em đã bảo mà.” Ngô Mặc đập đùi một cái, tặc lưỡi.

Với giọng điệu than thở nói: “Ai, Tĩnh Tĩnh cái tên này nghe là biết con gái rồi, quả nhiên, tình huynh đệ vẫn không bằng gối đầu phong.”Lời vừa dứt, Giải Ngữ Hoa không thể nhịn nổi nữa.

Anh lạnh giọng quát người tài xế một câu: “Dừng xe!”“Két…” Tài xế không dám chậm trễ, một chân đạp phanh.

Vì đây là dừng xe khẩn cấp, nên rất nhiều chiếc xe đi phía sau cũng đều dừng lại.

Một loạt tiếng phanh chói tai, nối tiếp nhau vang lên.Ngô Tà đang ngồi trong xe có chút mơ màng, xe bỗng giật mạnh một cái, suýt nữa thì hất hắn ngã ra ghế trước.“Xảy ra chuyện gì vậy?” Ngô Tà vỗ vai tài xế hỏi: “Sao lại phanh gấp thế?”“Tiểu Tam Gia, xe của Giải gia chủ phía trước đột nhiên dừng lại, tôi cũng không biết chuyện gì.” Người này trước đây theo Phan Tử, nên vẫn luôn gọi Ngô Tà là Tiểu Tam Gia.“Tiểu Hoa?” Ngô Tà vừa nghe là xe của Giải Ngữ Hoa, lập tức tỉnh táo.

Hắn ngồi thẳng người dậy, vừa định thò người ra trước nhìn thì thấy cửa sau chiếc xe phía trước mở ra, ngay sau đó một người từ trong xe rơi xuống.“Ối, anh ơi, anh cũng độc ác quá rồi đấy.” Ngô Mặc bị Giải Ngữ Hoa đuổi xuống xe, tay bám vào cửa xe than vãn: “Em là em trai ruột của anh mà, sao anh có thể đối xử với em như vậy chứ?” Nói đến đây Ngô Mặc kinh ngạc trợn tròn mắt, lời nói không qua não, buột miệng thốt ra: “Vãi, chẳng lẽ anh thật sự có Tĩnh Tĩnh nào hả?”Giải Ngữ Hoa chỉ là nhất thời tức giận, nên mới dám đuổi Ngô Mặc xuống xe.

Ban đầu nhìn hắn như đứa trẻ con vô lại bám vào cửa xe, còn có chút dở khóc dở cười.

Nhưng khi anh nghe thấy câu nói cuối cùng của Ngô Mặc, sắc mặt lập tức đen lại.

Anh nghiến răng nghiến lợi nói: “Thằng nhóc thối, mày buông cửa xe ra, nếu không tao xuống xe đánh mày đó!”Nhìn Ngô Mặc buông tay, Giải Ngữ Hoa vươn tay đóng cửa xe lại, ngồi vào chỗ rồi với vẻ mặt trầm trọng phân phó tài xế lái xe.

Để có thể chọc tức Giải Ngữ Hoa, người vốn luôn có tính khí tốt với hắn, đến mức này, không thể không nói công lực của Ngô Mặc lại có sự thăng tiến đáng kể.“Ai, anh.” Nhìn chiếc ô tô phóng đi, Ngô Mặc gãi gãi đầu, có chút không hiểu: “Không phải chỉ là nói đùa thôi sao?

Hoa ca đến mức phải tức giận như vậy à?

Chẳng lẽ đàn ông mỗi tháng cũng có lúc tâm trạng không ổn định sao?”“Tiểu Mặc!” Ngô Tà nhìn rõ người bị đuổi xuống xe là em trai mình, lửa bát quái lập tức bùng cháy dữ dội.

Hắn vội vàng mở cửa sổ xe, thò đầu ra gọi: “Lên xe anh!”“Được thôi, anh.” Ngô Mặc nhún vai, kéo cửa xe lên ngồi vào.

Còn chưa kịp ngồi ổn định, Ngô Tà trợn tròn mắt sáng ngời, tò mò hỏi: “Mày làm chuyện gì mà có thể khiến Tiểu Hoa tức đến mức đuổi mày xuống xe vậy?”“À, cũng chẳng có gì.” Ngô Mặc vươn vai một cái, chậm rãi nói: “Hoa ca bảo muốn tĩnh tâm, em tiện mồm hỏi một câu, Tĩnh Tĩnh có phải bạn gái anh ấy không?

Kết quả là thế đấy.”Ngô Tà: “…”Màn đêm buông xuống, tốc độ của đoàn xe dần chậm lại, rất nhanh đã dừng bên một thôn núi nhỏ.

“Nhị thúc, tối nay chúng ta nghỉ lại đây sao?” Ngô Mặc phát hiện thôn núi nhỏ này có chút hoang tàn, không hiểu tại sao Ngô Nhị Bạch lại cho đoàn xe rẽ từ đường cao tốc xuống, đặc biệt đến đây.

Hắn sáp đến bên cạnh Ngô Nhị Bạch, hỏi: “Đây là chỗ nào vậy?

Hẻo lánh ghê.”“Mày đi theo tao.” Ngô Nhị Bạch không nói nhiều, gật đầu với Ngô Mặc.

Ông chắp tay sau lưng, chậm rãi như dạo chơi, dẫn Nhị Kinh và mấy thủ hạ đi vào thôn.“Dạ được, thúc.” Ngô Mặc vội vàng đáp một tiếng, tí tởn đi theo sau Ngô Nhị Bạch.Trơ mắt nhìn Ngô Mặc đi theo

Ngô Nhị Bạch rời đi, Ngô Tà đờ người.

Hắn vội vàng chạy mấy bước đuổi theo, vươn tay tóm lấy cánh tay Ngô Mặc.

Chỉ vào mũi mình, nhỏ giọng hỏi: “Mày đi với Nhị thúc, vậy còn tao?

Tao có đi không đây?”“Anh muốn đi thì cứ theo đi, Nhị thúc cũng đâu có bắt trói chân anh lại đâu.” Ngô Mặc lườm một cái, không hiểu sao Ngô Tà lúc này lại ngu ngốc vậy.

Hắn không có thiện cảm nói: “Em nói anh nghe, Nhị thúc cũng đâu có ăn thịt người, anh sợ ông ấy làm gì?

Cùng lắm là ăn một trận đòn, Nhị thúc tuổi tác ngày càng cao, chính là lúc cần vận động nhiều, cứ xem như anh em mình hiếu kính ông ấy đi.”Giải Ngữ Hoa vừa xuống xe, vừa vặn nhìn thấy Ngô Mặc và Ngô Tà hai người đang đứng đó.

Kể từ khi đuổi Ngô Mặc xuống xe, Ngô Mặc không còn đến tìm anh nữa, điều này khiến Giải Ngữ Hoa bắt đầu có chút tự trách.

Có phải mình hơi quá đáng rồi không?

Tuy nói thằng nhóc thối Ngô Mặc này quá đáng ghét, nhưng dù sao đi nữa, hắn cũng là người kế thừa tiếp theo của Ngô gia.

Chương 185

Mình đối xử với hắn không nể mặt như vậy, liệu đám thủ hạ Ngô gia sẽ nhìn hắn thế nào?

Nghĩ đến đây, Giải Ngữ Hoa vừa định đi tới nói vài câu.

Không ngờ lại vừa đúng lúc nghe lọt tai từng câu từng chữ của Ngô Mặc.

Khóe mắt anh giật giật mấy cái, lập tức thay đổi ý định.

Bước chân chuyển hướng, đi thẳng về phía ngược lại.Những lời nói vô liêm sỉ, đường hoàng của Ngô Mặc đã lay động được lòng Ngô Tà.

Hắn hơi trầm tư một lát, rồi bắt đầu điên cuồng gật đầu.

Giơ ngón cái lên, đồng tình nói: “Mày nói đúng, trước đây là anh nghĩ sai rồi, Nhị thúc dù sao cũng không thể đánh chết hai anh em mình, nếu không bà nội nhất định sẽ không tha cho ông ấy.”Ngô Tà có thêm dũng khí, cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Hắn và Ngô Mặc hai anh em vai kề vai, nghênh ngang đi về phía trong thôn.Thôn không lớn lắm, chỉ khoảng hai ba chục hộ.

Có vài sân vườn và mái nhà hơi hư hỏng, nhưng nhìn chung thì rất sạch sẽ.

Điều này cho thấy dân làng ở đây vẫn rất chăm chỉ.Mấy người từ phía đông thôn đi vào, đi khoảng 5 phút, thì gặp mấy người trung niên đang đi tới.

Mấy người này vừa nhìn thấy Ngô Nhị Bạch, vội vàng đi nhanh hai bước lên đón.

Kính cẩn gọi: “Nhị gia, ngài đến rồi, thật xin lỗi, anh em chúng cháu vừa mới nhận được tin tức, nên đến chậm ạ.”“Không sao, ta cũng là tiện đường ghé qua xem.” Ngô Nhị Bạch xua tay.

Ông ngẩng đầu nhìn mấy người trước mặt, không nhanh không chậm mở miệng nói: “Chuyện xử lý thế nào rồi?”“Nhị gia, ngài không đến, cháu đang định vội vã về Dư Hàng để báo cáo chuyện này với ngài đây.” Người đàn ông trung niên dẫn đầu sáp lại gần, thấp giọng nói với Ngô Nhị Bạch: “Chuyện có chút khó giải quyết, cần ngài đưa ra ý kiến.”Ngô Nhị Bạch trầm ngâm một lát, chỉ về phía sân trước, nói: “Ừ, vào trong nói.”“Vâng, Nhị gia, mời!” Người đàn ông trung niên dẫn đường, một đoàn người rất nhanh đi vào sân nhỏ cách đó không xa.Sân vườn nhìn từ bên ngoài không lớn, nhưng bên trong lại biệt hữu động thiên.

Trong sân bày bàn đá ghế đá.

Trên bàn đá còn có một ván cờ, xem ra đã chơi được một nửa.

Có lẽ mấy người này trước khi nhận được tin tức đang chơi cờ.Trong chính đường bày một bộ bàn ghế gỗ lim nguyên bộ, theo giá cả thời đó, ít nhất cũng phải mấy triệu.

Trên bàn trà đặt một bộ ấm trà tử sa chính tông, đi kèm mấy tách trà tử sa.Nhìn toàn bộ tình hình trong nhà, Ngô Mặc thầm chửi trong lòng: “Còn có thiên lý nữa không, cái chỗ tồi tàn thế này mà cũng gặp được người có tiền à?” “Trình bày đi!” Ngô Nhị Bạch sải bước vào chính đường, ngồi chễm chệ ở ghế chủ vị.

Vài tên thủ hạ đứng giữa sân, Nhị Kinh chủ động đứng phía sau Ngô Nhị Bạch.

Ngô Tà vừa định đi đến bên cạnh Nhị Kinh thì Ngô Mặc liền kéo anh lại, lôi anh ngồi xuống chiếc ghế bên trái.

Vị trung niên trong sảnh nhìn qua chừng hơn ba mươi tuổi, dáng người cao gầy.

Hắn hơi ngạc nhiên nhìn Ngô Mặc và Ngô Tà.

Phải biết Ngô Nhị Bạch rất nghiêm khắc với quy tắc, không ai dám càn rỡ trước mặt ông.

Mỗi lần báo cáo sự việc đều phải cung kính khép nép, sợ xảy ra một chút sai sót.

Việc Ngô Mặc lại đường đường chính chính ngồi trước mặt ông mà không được ông cho phép, nhưng Ngô Nhị Bạch lại không có phản ứng gì, đối với đám thủ hạ này mà nói, là một chuyện không thể tin nổi.

Nhiều người trong số họ đều biết Ngô gia có hai vị thiếu gia, nhưng rất ít ai từng gặp mặt, căn bản không biết hai vị ấy trông như thế nào.

Người đàn ông trung niên đang suy nghĩ rốt cuộc Ngô Mặc và Ngô Tà là ai thì nghe thấy tiếng ho nhẹ từ phía trên.

Hắn vội vàng thu hồi suy nghĩ, hơi cúi người cung kính đáp: “Nhị gia, sự tình là thế này, thằng nhóc Lý Vĩ sống chết không chịu khai, hắn giấu đồ ở đâu?

Hơn nữa ngài còn căn dặn chúng tôi không được tổn hại tính mạng hắn, nên anh em đành bó tay.” Ngô Nhị Bạch không nói gì, khẽ gõ tay xuống bàn, ngay cả liếc nhìn người đàn ông cũng không.

“Đồ vô dụng!” Nhị Kinh mặt mày âm trầm, bước lên một bước mắng: “Chút chuyện nhỏ như vậy cũng không giải quyết được, cần các người làm gì?” “Kinh ca, chuyện này anh em cũng rất khó xử.” Người đàn ông trung niên lộ vẻ khó xử trên mặt, biện giải: “Tên này trông như heo chết không sợ nước sôi, dầu muối không vào, Nhị gia lại đặc biệt dặn dò không được làm hại tính mạng hắn, nên anh em thực sự không biết phải làm sao.” “Các người không phải tự xưng thủ đoạn rất độc địa sao?” Nhị Kinh đi vòng quanh người đàn ông trung niên một lượt, lạnh lùng nói: “Sao, hắn không có điểm yếu nào à?” “Kinh ca, tôi cũng không sợ bị Nhị gia trách phạt, nói thật, tôi đúng là đã tra tấn hắn, nhưng tên này miệng cứng lắm, cứ thế cắn chặt răng không hé nửa lời.” Người đàn ông trung niên thở dài, nói tiếp: “Không chỉ vậy, tên này còn là cô nhi, nên thực sự không tìm ra điểm yếu của hắn.” Ngô Tà và Ngô Mặc ngồi đó, lắng nghe cuộc đối thoại giữa Nhị Kinh và người đàn ông trung niên, đều đoán xem rốt cuộc là tình huống gì.

Ngô Mặc có thêm một tâm nhãn.

Cậu nghĩ Ngô Nhị Bạch đưa hai anh em đến đây, chắc chắn có dụng ý của riêng mình.

Trong đó, khả năng lớn nhất là muốn cậu dần bắt đầu tiếp xúc với sự nghiệp của Ngô gia, hoặc là muốn rèn luyện năng lực xử lý vấn đề của cậu.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc đột nhiên đứng dậy, xen vào: “Nhị thúc, có thể để cháu thử không?” Người đàn ông trung niên bị cách xưng hô của Ngô Mặc làm cho ngẩn người.

Một lát sau mới phản ứng lại, hóa ra hai thanh niên này lại là hai thiếu gia chủ nhà.

Chỉ là không biết vị vừa nói chuyện là đại thiếu gia hay tiểu thiếu gia?

Ngô Nhị Bạch không chút thay đổi biểu cảm, chậm rãi mở miệng: “Cháu đã nghĩ kỹ chưa?” Ngô Mặc vốn định một tay chắp sau lưng, ngẩng đầu 45 độ nhìn trời, làm ra vẻ trầm tư.

Nhưng khóe mắt lại phát hiện sắc mặt Ngô Nhị Bạch không đúng.

Cậu vội vàng nghiêm chỉnh gật đầu, trầm giọng nói: “Nhị thúc, người yên tâm, cho dù hắn có là người câm, cháu cũng sẽ khiến hắn a a vài tiếng!” Nếu không phải không đúng chỗ, Ngô Nhị Bạch thật sự rất muốn đứng dậy đạp Ngô Mặc một cước.

Bây giờ ông chỉ có thể cứng rắn nuốt cục tức này xuống, vẫy tay với Ngô Mặc, ý bảo cậu mau rời đi.

Ngô Mặc đi đến trước mặt người đàn ông trung niên, khẽ mỉm cười: “Vị huynh đệ này, dẫn đường đi!” Cậu không như thường ngày làm ra vẻ cười cợt, mà toàn thân toát ra một vẻ trầm ổn.

Vẻ khó có được này khiến Ngô Nhị Bạch và Ngô Tà không khỏi nhìn cậu thêm vài lần.

Thầm đoán, thằng nhóc hỗn láo này lại muốn làm chuyện thất đức gì nữa?

Người đàn ông trung niên hơi do dự, không biết có nên nghe lời Ngô Mặc không.

“Còn không mau dẫn thiếu gia đi!” Nhị Kinh hừ một tiếng, quay người nói với Ngô Nhị Bạch: “Nhị gia, hay là cháu đi cùng tiểu thiếu gia qua đó xem sao?” Ngô Nhị Bạch gật đầu, lại dặn dò thêm một câu: “Tiểu Tà, cháu và Tiểu Mặc cùng đi.” “Vâng, Nhị thúc!” Ngô Tà không hiểu chuyện gì nhưng vẫn đáp lời, Ngô Mặc và Nhị Kinh lại ngạc nhiên nhìn Ngô Nhị Bạch.

Ngô Nhị Bạch cũng có suy nghĩ riêng của mình.

Ban đầu ông khá tán thành quyết định của lão gia tử, là để Ngô Tà trưởng thành vô ưu vô lo.

Nhưng kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Ngô Tà từ nhỏ đã có tính tò mò cực lớn, cứ thế từ những manh mối nhỏ mà bị cuốn vào cục diện.

Mặc dù tình cảm hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà rất sâu đậm, chỉ cần có Ngô Mặc ở đó, Ngô Tà sẽ không chịu thiệt.

Nhưng Ngô Nhị Bạch suy đi tính lại, vẫn quyết định không để Ngô Tà ngây thơ nữa.

Một số chuyện cũng nên bắt đầu đối mặt.

Không ai biết tương lai sẽ ra sao?

Kể từ giây phút hai anh em họ bước chân vào đó, nguy hiểm đã ở bên cạnh họ rồi.

Chỉ có tự mình mạnh mẽ mới có thể phá vỡ mọi thứ mà sống sót.

Mà vấn đề lớn nhất của Ngô Tà chính là mềm lòng, nếu lão Tam không thể thay đổi anh ấy, vậy thì để Nhị thúc này làm đi.

Ngô Mặc và Ngô Tà cùng với Nhị Kinh, theo người đàn ông trung niên đi về phía một nơi hẻo lánh trong làng.

“Kinh thúc, Nhị thúc muốn biết chuyện gì vậy?” Ngô Tà nhịn nửa ngày, lén lút kéo Nhị Kinh, hạ giọng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy ạ?” “Ừm, là thế này.” Nhị Kinh suy nghĩ một lát, nói: “Tên này lấy trộm một thứ rất quan trọng đối với chúng ta, và giấu đi, bây giờ chúng ta tìm được hắn, muốn đòi lại đồ từ tay hắn, nhưng hắn lại sống chết không chịu nói địa điểm cất giấu vật phẩm.” “Kinh thúc, người này đã có thể tiếp xúc với vật phẩm quan trọng, thì thân thủ hoặc năng lực đều phải rất tốt.” Ngô Mặc dừng lại, ánh mắt hơi nheo lại, lạnh lùng cười một tiếng: “Hoặc là phía sau hắn còn có người khác.” “Chúng ta cũng đang điều tra, nhưng thời gian quá gấp, vẫn chưa có kết quả cụ thể.” Nhị Kinh rất đồng tình với lời Ngô Mặc.

Trong mắt hắn, người này rất có thể phía sau là một con cá lớn.

Còn về việc có phải là người của Cửu Môn hay không?

Hiện tại vẫn chưa chắc chắn, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng này.

Mặc dù người đàn ông trung niên đi phía trước dẫn đường, nhưng tai hắn lại vểnh lên lắng nghe tiếng nói chuyện của mấy người phía sau.

Những người như họ quanh năm lăn lộn dưới mộ, nếu không có thêm vài cái tâm nhãn, thì không chết dưới tay quái vật cũng bị đồng đội biến thành bia đỡ đạn.

Thế nên ai nấy đều đầu óc nhanh nhạy.

Hắn càng nghe càng thấy tính cách của hai vị thiếu gia Ngô gia này khác biệt một trời một vực.

Vị mở lời trước, ngữ khí và giọng điệu đều rất phù hợp với lứa tuổi.

Còn vị thiếu gia phía sau thì khác, toàn thân đầy vẻ lưu manh.

Có cảm giác như chỉ cần một lời không hợp, là có thể bị cậu ta giết chết vậy.

Vừa nãy mình nhìn thẳng vào mắt cậu ta, không ngờ lại bị khí thế của cậu ta đè bẹp.

Tóm lại không phải là nhân vật dễ chọc.

Cả đoàn mấy người thất tha thất thểu đi vào một hang núi.

Sau khi đẩy một cánh cửa sắt lớn hoen gỉ, một mùi khó ngửi xộc thẳng vào mặt.

Chương 186

“Mẹ kiếp, chỗ này thối thế.” Ngô Mặc hơi nhíu mày.

Cậu đánh giá tình hình bên trong, phát hiện đây là một căn phòng tối được cải tạo từ một hang núi bỏ hoang.

Mùi thối rình bắt nguồn từ thức ăn thừa vứt trên nền đất, vỏ mì ăn liền và một số vật phẩm không thể miêu tả.

“Xin lỗi, thiếu gia, anh em không biết ngài sẽ đến đây, cũng không dọn dẹp trước.” Người đàn ông trung niên nhìn theo ánh mắt Ngô Mặc xuống phía dưới, ánh mắt lập tức dán chặt vào mấy cái bóng bay nước đã sử dụng.

Hắn ngượng ngùng giải thích: “Mấy anh em thủ hạ đều là thanh niên trai tráng, dạo này không có việc gì làm, cứ thế quanh quẩn trong làng khó chịu quá, vì vậy… thiếu gia, ngài tuyệt đối đừng tức giận, đều là đàn ông cả, ngài cũng hiểu mà phải không?” Sắc mặt Nhị Kinh rất khó coi, vừa định mở miệng mắng thì bị Ngô Mặc một ánh mắt ngăn lại.

“Ừm, chuyện này không đáng gì.” Ngô Mặc cười cười, với giọng điệu như nói chuyện phiếm thường ngày: “Nhưng tôi thấy cái làng này hoang vu lắm, anh em muốn giải tỏa tôi không ý kiến, nhưng không thể quá đáng đâu.” Nói đến đây, Ngô Mặc dừng bước, tay phải đặt lên vai người đàn ông trung niên, tùy tiện nói: “Ngô gia chúng tôi, không chơi trò cưỡng bức đâu.” Cảm nhận được áp lực từ phía vai, đồng tử người đàn ông khẽ rùng mình.

Hắn thực sự không ngờ, vị tiểu thiếu gia trông trắng trẻo sạch sẽ này lại có sức lực kinh người như vậy.

Năm ngón tay cậu ta như gọng kìm sắt, bóp vai mình đau điếng.

Hắn vội vàng cam đoan: “Ngài yên tâm, tuyệt đối là giao dịch bình thường, chúng tôi nhất định sẽ không làm Ngô gia mất mặt.” Ngô Tà không nói gì, chỉ đứng sau Ngô Mặc.

Đến bây giờ, anh vẫn hơi không quen với sự thay đổi của Ngô Mặc.

Trong đầu thỉnh thoảng lại hiện lên hình ảnh Ngô Mặc ngây thơ đáng yêu.

“Đại ca, ngài về rồi.” Mấy thanh niên nhìn thấy người đàn ông trung niên đi tới, từng người đứng dậy chào hỏi.

Nhưng khi họ nhìn thấy Ngô Mặc và những người khác đi theo phía sau, họ có chút nghi hoặc.

Không hiểu đại ca tại sao lại dẫn mấy người này đến đây?

“Còn không mau chào thiếu gia và Kinh gia!” Người đàn ông trung niên quát một tiếng.

Đợi mấy thủ hạ chào xong, hắn rất áy náy nói: “Thiếu gia, mấy anh em này chưa từng thấy sự đời, ngài đừng để bụng.” Ngô Mặc phát hiện người đàn ông trung niên này rất có thủ đoạn.

Nắm bắt cấp dưới vô cùng khéo léo, chỉ vài câu nói đã khiến cấp dưới càng thêm tin tưởng và dựa dẫm vào hắn.

“Người đâu rồi?

Hiện tại tình hình thế nào?” Ngô Mặc lười trả lời loại người này.

Cậu trầm giọng hỏi: “Nói cho tôi biết, các người đã dùng những thủ đoạn gì rồi?” “Giáp côn, tiên tử, thiết bản thiêu, những hình phạt thông thường này, anh em đều đã dùng hết một lượt rồi.” Người đàn ông trung niên đáp: “Không dám quá đáng, chủ yếu là sợ hắn không chịu nổi mà chết.” Ngô Tà nghe mà tặc lưỡi.

Anh vẫn luôn sống trong ánh sáng, dù những năm gần đây theo Ngô Tam Tỉnh chạy khắp nơi, cũng từng thấy không ít xác chết gì đó, nhưng đó cũng là trong hoàn cảnh đặc biệt.

Còn việc nhốt người vào mật thất để tra tấn như thế này, anh thật sự chưa từng tận mắt chứng kiến.

Dù sao Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử vì bảo vệ anh, những chuyện dơ bẩn này đều sẽ giải quyết riêng.

Tuyệt đối sẽ không làm ô uế mắt anh.

Khi ba người đi đến trước mặt Lý Vĩ, chỉ thấy người đàn ông này bị trói trên ghế gỗ.

Thân trên trần truồng, khắp người bầm tím, nhưng tổng thể nhìn tinh thần vẫn khá tốt.

Phần thân dưới mặc một chiếc quần rộng thùng thình, cũng không biết người này có gu gì, mỗi ống quần rộng đến mức có thể dùng làm túi đựng mì.

Lúc này hắn đang không ngừng chửi rủa người Ngô gia, trong miệng hắn Ngô lão gia dường như là kẻ thập ác bất xá vậy.

Những lời lẽ thô tục này lọt vào tai Ngô Tà, khiến lửa giận trong lòng anh bùng lên, xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Nếu không phải Ngô Mặc một tay giữ chặt, Ngô Tà thật sự có thể xông đến trước mặt người đó mà tranh cãi một phen.

“Chát!” Ngô Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, bước lên một cước đá vào ngực người đàn ông.

Sau khi thu chân lại, cậu quay đầu căn dặn người đàn ông trung niên: “Anh lại đây, tôi có việc muốn giao cho anh, bây giờ anh đi ra ngoài, giúp tôi chuẩn bị một số thứ.” “Vâng, vâng.” Người đàn ông trung niên trong lòng có chút ngạc nhiên, không biết Ngô Mặc bảo mình chuẩn bị những thứ này có tác dụng gì.

Nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, Ngô Tà kéo kéo cánh tay Ngô Mặc, khẽ hỏi: “Tiểu Mặc, em định làm gì?” “Đừng hỏi, lát nữa nhìn là biết.” Ngô Mặc không nói nhiều, đứng đó lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Vĩ, trong lòng thầm nhủ: “Xem ra Nhị thúc quả nhiên muốn xem thủ đoạn của mình, đã vậy thì, bất kể miệng tên này có cứng đến đâu, ông đây cũng phải cạy ra.” “Mẹ kiếp, chó của Ngô lão gia, đều là lũ tạp chủng!” Người đàn ông này vẫn thao thao bất tuyệt chửi rủa không ngừng.

Rất nhanh, người đàn ông trung niên và một thủ hạ cầm đồ chạy về.

Hắn nhìn thấy Ngô Mặc, vội vàng tiến lên hỏi: “Thiếu gia, đồ đã chuẩn bị xong cả rồi, ngài muốn làm thế nào?” “Buộc chặt ống quần ở mắt cá chân của hắn lại bằng dây thừng, ném cả chuột và mèo vào trong cho tôi.” Ngô Mặc thản nhiên căn dặn: “Cuối cùng thắt chặt cả thắt lưng của hắn lại, ông đây muốn xem, lát nữa hắn còn có sức mà chửi mẹ nữa không.” “Vâng, thiếu gia.” Người đàn ông trung niên hình dung ra cảnh tượng đó, khóe miệng giật giật.

Hắn thầm nghĩ: “Thằng nhóc văn văn tĩnh tĩnh này, làm sao lại nghĩ ra được cái chiêu tổn hại này?

Cả mèo và chuột đều ném vào trong quần, một con chạy một con đuổi bắt, cái thứ rễ mệnh của tên kia...” Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được cúi đầu nhìn xuống đùi mình, bất giác rùng mình một cái.

“Mẹ kiếp, nghĩ vậy thì lão tử sẽ sợ cái lũ Ngô gia tụi bây à?

Mơ đi!” Lý Vĩ cười quái dị: “Đồ tao đã giấu rồi, trên đời này trừ tao ra, không ai biết nó ở đâu, chúng mày chỉ cần cúng tao như tổ tông, tao tâm trạng tốt rồi, ha ha ha ha ha.” “Ngươi tốt nhất lát nữa cũng cứng miệng như vậy.” Ngô Mặc cười khẩy một tiếng: “Đương nhiên rồi, cá nhân tôi vẫn mong ngươi chịu đựng được thêm một lát, dù sao tôi cũng ít khi thấy một thái giám phiên bản đời thực ra đời.” Ngô Mặc an ổn ngồi đối diện Lý Vĩ.

Miệng ngậm điếu thuốc, vắt chéo chân, nhìn đám thủ hạ dùng dây thừng buộc ống quần của Lý Vĩ.

Thấy đã chuẩn bị xong, cậu lấy điện thoại ra xem giờ.

Lại điều chỉnh đồng hồ bấm giờ, cười lạnh nói: “Nào, để thiếu gia đây xem, cái xương cứng của ngươi có thể trụ được mấy phút.” Ban đầu khi chuột và mèo được ném vào trong quần, Lý Vĩ còn không coi là gì, miệng vẫn chửi bới ầm ĩ.

Nhưng rất nhanh hắn bắt đầu biến sắc.

Vẻ mặt dần trở nên dữ tợn, thân thể không ngừng vặn vẹo như con sâu, muốn thoát khỏi mèo và chuột trong quần.

Một phút, hai phút, chưa đầy ba phút, Lý Vĩ bắt đầu phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Âm thanh này nghe thập phần thê lương.

Thực sự là loại khiến người nghe thương tâm, người nghe lệ rơi, đặc biệt là đồng bào nam giới sẽ rất có cảm xúc với điều này.

Ngô Tà vẫn luôn đứng sau Ngô Mặc, thấy cảnh này anh nuốt nước bọt.

Cơ thể bất giác rụt lại.

Nhìn bóng lưng ung dung của thằng em mình, Ngô Tà thực sự không thể tưởng tượng nổi, tên này rốt cuộc là từ đâu nghĩ ra cái chiêu bẩn thỉu này?

Cái trò này tuy không gây sát thương lớn nhưng tính sỉ nhục cực kỳ cao.

Không có bất kỳ đấng nam nhi thiết huyết nào có thể chịu đựng được cảm giác biến mình từ một người đàn ông bình thường thành thái giám.

Cả căn phòng ngoài tiếng kêu thảm thiết của Lý Vĩ ra, những người còn lại đều không dám lên tiếng, đứng một bên kẹp chặt hai chân.

Đều dùng một ánh mắt kỳ quái, lén nhìn Ngô Mặc đang ngồi như ông hoàng giữa phòng.

Khóe mắt Nhị Kinh giật giật vài cái, hắn xem như đã biết, Nhị gia nhìn thằng nhóc này quả thực rất chuẩn.

Ngô Mặc thằng nhóc này chỉ cần được rèn giũa tốt, tuyệt đối là một gia chủ đủ tiêu chuẩn.

Không nói gì khác, chỉ riêng việc nghe tiếng kêu thảm thiết mà sắc mặt cậu ta vẫn trấn định tự nhiên, cũng đủ để chứng minh cậu ta có khả năng gánh vác trọng trách của Ngô gia.

Nhị Kinh lại nhìn Ngô Tà bên cạnh, trong lòng không nhịn được thở dài.

Thầm nghĩ: "Vị đại thiếu gia này vẫn còn hơi non nớt, xem ra đôi khi tính cách con người quả thật là trời sinh định sẵn." Ngô Mặc hút thuốc, nhìn Lý Vĩ đang kêu gào thảm thiết, chậm rãi nói: "Thế nào?

Kiểu mát xa này có phải rất thoải mái không?

Phải biết, đây là bí quyết độc quyền của tôi, người thường còn không được hưởng thụ cảm giác này đâu." Nói đến đây cậu nghiêng người về phía trước, lắc lắc ngón tay khẽ mỉm cười: "Ồ, đúng rồi, quên khen anh một câu, giọng của anh rất hay, đặc biệt là âm vực cao, nếu được bồi dưỡng kỹ lưỡng một chút, làm ca sĩ chắc chắn là thừa sức, cho nên nhé, bây giờ anh tuyệt đối đừng nói ra, vì tôi còn chưa thưởng thức đủ." Sắc mặt Ngô Tà hơi đắng ngắt, nhìn Lý Vĩ không ngừng giãy giụa, anh có thể tưởng tượng được đối phương lúc này rốt cuộc đang đau khổ đến mức nào.

Môi anh khẽ mấp máy, muốn nói gì đó, nhưng rồi lại không mở miệng.

"A!

Buông tôi ra!" Lý Vĩ kêu toáng lên.

Lúc đầu hắn còn có sức hét lớn chửi bới, nhưng dần dần âm thanh yếu đi, chuyển thành cầu xin nhỏ nhẹ.

"Tôi nói, tôi nói hết, mau buông tôi ra, cầu xin các người đấy!" Người đàn ông trung niên lén nhìn Ngô Mặc một cái, kinh ngạc phát hiện, Ngô Mặc vậy mà lại bắt đầu chơi game điện thoại.

Dường như tiếng kêu thảm thiết của Lý Vĩ, chỉ là nhạc nền cho trò chơi của cậu.

Một ván game kết thúc, Ngô Mặc tắt điện thoại.

Liếc nhìn Lý Vĩ yếu ớt nhưng vẫn cố gắng giãy giụa, cười tủm tỉm nói: "Thật ngại quá, để anh đợi lâu rồi, thế nào?

Bây giờ anh cảm thấy ra sao?

Chương 187

Có muốn không…” Ngô Mặc còn chưa nói dứt lời, Lý Vĩ đã vội vàng kêu lên: “Mau, mau mang bọn chúng ra ngoài, tôi sẽ nói hết cho các người biết.” “Đi, mang hai bé cưng kia ra trước.” Ngô Mặc thản nhiên căn dặn người đàn ông trung niên: “Chăm sóc chúng thật tốt, nếu lát nữa hắn không nói, hoặc nói không đúng thì cứ tiếp tục.” Người đàn ông trung niên vội vàng tiến lên giúp Lý Vĩ cởi trói, trước khi bắt mèo và chuột ra còn tiện thể liếc nhìn một cái.

Chỉ ánh mắt đó thôi đã khiến hắn kinh hồn bạt vía, nếu dùng một từ để hình dung, thì đó chính là thảm!

Lần này không cần người khác thúc giục, Lý Vĩ liền kể ra tất cả mọi chuyện.

Cuối cùng cầu xin Ngô Mặc, hy vọng có thể cho hắn một cái chết nhẹ nhàng.

Từ lời kể của người đàn ông, Ngô Mặc và những người khác biết được phía sau tên này quả nhiên có người.

Ngô Mặc đi đến bên cạnh người đàn ông, vỗ vỗ mặt hắn.

Đột nhiên thở dài: “Anh xem, hà tất phải thế này?

Sớm nói rõ mọi chuyện, chúng ta vẫn là người nhà, bây giờ thành ra thế này, ai, lòng tôi khó chịu biết bao.” Nói xong Ngô Mặc thẳng người, căn dặn người đàn ông trung niên: “Đưa hắn xuống, tìm người chữa thương cho hắn trước.” Cứ như vậy Lý Vĩ bị thủ hạ đưa đi, còn người đàn ông trung niên lại tiến lên, cung kính hỏi: “Thiếu gia, tiếp theo ngài xem chúng ta nên làm gì?” Người hành nghề vừa ra tay, liền biết có hay không.

Sự bình tĩnh, quyết đoán, dứt khoát và tàn nhẫn của Ngô Mặc khi xử lý sự việc đã làm mấy tên thủ hạ này chấn động.

Đối với họ mà nói, thế hệ tiếp theo của Ngô gia càng xuất sắc thì càng tốt, chỉ có như vậy họ mới có thể nương nhờ đại thụ mà hưởng mát.

"Sau khi lấy đồ ra, đánh gãy tứ chi của hắn, không cần nói gì hết, trực tiếp ném hắn về Trần gia, còn về sống chết của hắn, liên quan quái gì đến tôi." Ngô Mặc nói xong quay người bỏ đi, không phải là cậu cảm thấy áy náy vì đã tra tấn Lý Vĩ, mà là chỗ này thực sự quá thối.

Đám người này cứ như mấy trăm năm không rửa chân vậy, khiến không gian kín mít này bốc lên mùi xú uế nồng nặc.

Nếu không phải cậu dựa vào ý chí lực mạnh mẽ, giờ này đã nôn ra hết rồi.

Ra khỏi hang núi, Ngô Mặc hít sâu mấy hơi không khí, lúc này mới kìm nén được cảm giác phiền muộn trong lòng.

"Mẹ kiếp, Kinh thúc, đây là người của chú dẫn theo à?

Có thể huấn luyện đám người này cho đàng hoàng một chút được không, ít nhất cũng phải chú ý vệ sinh cá nhân chứ?" Ngô Mặc quay đầu oán trách Nhị Kinh: "Mùi trên người đám người này, cách cả mười dặm cũng có thể ngửi thấy, cứ tiếp tục thế này, người ta nhắc đến Ngô lão gia chúng ta, điều đầu tiên nghĩ đến sẽ không phải là một thân hôi thối chứ?" "Khụ." Nhị Kinh hiếm khi thấy hơi ngượng.

Hắn khô khan giải thích: "Không phải tất cả người Ngô gia đều như mấy người này đâu, mấy người này chắc là quanh năm làm việc trên núi, nên ít chú ý đến vấn đề vệ sinh." "Kinh thúc, cháu chỉ nói vậy thôi, chú đừng để bụng." Thấy khuôn mặt nghiêm túc của Nhị Kinh đỏ bừng, Ngô Mặc nhe răng cười: “Kinh thúc, chú đẹp trai như vậy, đừng có lúc nào cũng mặt mày cau có chứ, nếu không thì cô nương, thím nhỏ nào, nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của chú, dám tiến lên một bước chứ?” Nhị Kinh: “...” Chuyện đã giải quyết xong, Nhị Kinh liền quay về báo cáo với Ngô Nhị Bạch.

Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em lại không quay về, mà đi về phía đoàn xe.

“Tiểu Mặc, em...” Ngô Tà có chút rối rắm, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì.

Ngô Mặc vừa nhìn thấy vẻ mặt Ngô Tà, liền hiểu ra, lòng lương thiện của ông anh mình lại bắt đầu phát tác rồi.

Cậu đưa tay ra, khoác vai Ngô Tà, lắc đầu nói: “Ca, anh có phải thấy em thủ đoạn rất tàn nhẫn không?” “Cũng không phải, chỉ là...” Ngô Tà dừng lại, nói tiếp: “Anh chỉ là nhất thời không thể chấp nhận được, em biến thành cái dạng này, anh nhớ hồi nhỏ em còn giẫm chết một con kiến cũng phải lầm bầm nửa ngày, mà bây giờ...” Nghe lời Ngô Tà, Ngô Mặc trong lòng lại bắt đầu chửi cái hệ thống quỷ này.

“Mẹ nhà mi rốt cuộc đã viết mình hồi nhỏ thành cái dạng gì, chẳng lẽ là hòa thượng Thiếu Lâm Tự, nếu không thì lòng từ bi đâu ra?” Ngô Mặc không dám tưởng tượng, hồi nhỏ giẫm chết côn trùng còn khóc nửa ngày mình, rốt cuộc là cái đức hạnh quái gì?

Chửi thì chửi, một số lời vẫn phải giải thích cho Ngô Tà.

“Ca, Ngô gia đời tiếp theo chỉ có hai anh em mình, không phải anh lên, thì là em lên.” Ngô Mặc dùng sức lắc lắc vai Ngô Tà, nghiêm chỉnh nói: “Em biết anh không thích tham gia vào những chuyện dơ bẩn này, cho nên sau này những chuyện này cứ để em xử lý, chỉ cần thằng em này của anh còn ở đây một ngày, anh vẫn có thể yên tâm làm ông chủ nhỏ của mình, đứa nào dám đụng vào một sợi tóc của anh, em sẽ làm trụi hết lông trên người nó.” Ngô Tà thực sự có chút cảm động, từ mình suy ra người khác.

Anh cho rằng Ngô Mặc biết mình không thích gánh vác sự nghiệp gia tộc, nên mới cố gắng làm những chuyện này.

Nghĩ đến đây, anh quay người ôm chặt lấy Ngô Mặc.

Thầm thì xin lỗi bên tai cậu: “Tiểu Mặc, xin lỗi em, anh không phải là một người anh tốt, anh đã để em chịu uất ức rồi.” Ngô Tà bộc lộ chân tình như vậy, khiến Ngô Mặc nhất thời hơi không quen.

Đừng thấy tên này tính cách rất cởi mở, nhưng khi đối mặt với tấm lòng chân thành của người khác, cậu luôn cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Lúc này cơ thể Ngô Mặc hơi cứng đờ, đại não nhất thời bị đoản mạch.

Mãi nửa ngày sau mới nặn ra được một câu: “Anh em ruột cũng phải sòng phẳng, phí bảo kê cần giao vẫn phải giao.” Ngô Tà: “...” “Này, em, anh muốn hỏi em một chuyện.” Ngô Tà đẩy Ngô Mặc ra, mặt đầy bất lực nói: “Rốt cuộc em học được cái đức tính này từ ai vậy?

Em nói cho anh biết, anh liều mạng cũng phải đi đánh chết người đó.” Khi Ngô Tà nói câu này, đối tượng nghi ngờ đầu tiên hiện lên trong đầu anh, chính là Hắc Nhãn Kính.

Anh thậm chí bắt đầu suy nghĩ nếu võ lực của mình không đủ, không đánh lại Hắc Nhãn Kính, có thể thuê Trương Khởi Linh không?

“Ca, anh nói gì vậy?

Sao em nghe không hiểu ý anh?” Ngô Mặc mở to mắt, nghiêm chỉnh hỏi.

“Em bớt giả ngu đi, anh nói gì mà em không rõ?” Ngô Tà cong ngón tay búng vào trán Ngô Mặc một cái.

Trong ký ức của Ngô Tà, đây là trò chơi mà hai anh em thích nhất hồi nhỏ.

Anh búng một cái là sẽ cho Ngô Mặc một viên kẹo.

Vì vậy, hồi nhỏ Ngô Mặc thường kéo áo anh, chủ động bảo Ngô Tà búng trán.

“He he he, hiểu rồi, hiểu rồi!” Ngô Mặc không giả ngu nữa, đưa tay khoác vai Ngô Tà.

Vừa đi về phía trước vừa nói: “Ca, em lớn thế này rồi, anh không thể cứ mong em suốt ngày lẽo đẽo theo anh khóc nhè chứ?” “Nhưng em thay đổi cũng quá nhanh rồi.” Ngô Tà bị Ngô Mặc đẩy đi về phía trước, miệng lầm bầm lầu bầu: “Trước đây em bé tí, đáng yêu lắm, mà nhìn bây giờ xem, đúng là có thể làm người ta tức chết.” Khoảnh khắc này Ngô Tà như bị người nói nhiều nhập vào, tất cả những gì anh đã nghĩ trong lòng suốt thời gian qua, đều tuôn hết ra với Ngô Mặc.

Ngô Mặc không nói gì, lặng lẽ lắng nghe tâm sự của Ngô Tà.

Đồng thời cũng muốn từ Ngô Tà biết được, trong trí nhớ của anh ấy, mình hồi nhỏ rốt cuộc là như thế nào?

Không trách Ngô Mặc lại có suy nghĩ như vậy.

Chủ yếu là hệ thống cấp phát ký ức cho mỗi người đều có chút khác biệt.

Ngô Mặc không thể hiểu rõ tất cả mọi chuyện, chỉ có thể từ lời nói của người khác, để phân tích trước đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

“Thiên Chân, Phôi Thủy, hai anh em làm gì mà đi đâu vậy?” Hai anh em đang trò chuyện, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng của Vương Bàn Tử.

“Ai da, tôi đang nghĩ là ai chứ, đây không phải là đại tình thánh Vương đại gia của chúng ta sao?

Sao mà lão nhân gia ngài lại hồi sinh rồi?” Ngô Mặc nhìn thấy Vương Bàn Tử đi tới, lập tức cười toe toét.

Vừa thêm lời nói: “Tôi nói Bàn ca, anh không phải là thật sự đã sa vào lưới tình rồi chứ?” Kể từ khi rời khỏi nhà A Quý, Vương Bàn Tử vẫn luôn ủ rũ không vui.

Cả Ngô Mặc anh ta cũng không thèm để ý, cũng không nói chuyện với Ngô Tà, một mình ngồi trong một chiếc xe phía sau tự mình cảm thán.

“Ai, tôi đột nhiên rời đi như vậy, Vân Thải muội muội nhất định rất nhớ tôi.” Vương Bàn Tử thở dài, ai oán nói: “Tôi nói Ngô Nhị gia rốt cuộc có chuyện gì gấp mà cứ phải gấp gáp rời đi như vậy?

Dù có cho thêm hai ba ngày để điều chỉnh cũng được, hà cớ gì phải vội vàng thế?” “Bàn Tử, anh không phải là thật sự có ý với Vân Thải đó chứ?” Ngô Tà nhìn Vương Bàn Tử với vẻ ủ rũ nửa sống nửa chết, vỗ vỗ vai anh ta nói: “Vân Thải nhỏ hơn anh rất nhiều, anh không phải là thật sự định trâu già gặm cỏ non đấy chứ?” “Ca, anh không hiểu đâu.” Ngô Mặc cười xấu xa: “Chính vì Bàn ca tuổi lớn, răng không tốt, gặm cỏ non mới càng thơm.” Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử lập tức không chịu được.

Mặt đầy uất ức nói: “Tôi nói hai anh em mấy người có hơi thất đức không đấy, Bàn gia tôi đã thế này rồi, mấy người còn không quên châm chọc tôi sao?

Ai, cũng không biết Vân Thải có ăn uống tử tế không, lỡ vì quá nhớ tôi mà mất ăn mất ngủ thì sao đây?" Ngô Mặc lườm Vương Bàn Tử một cái, nói: "Bàn ca anh tỉnh táo lại đi, nói không chừng sau khi anh đi Vân Thải sẽ đại tiệc ba ngày, dù sao thì cô ấy không cần phải dọn chuồng heo nữa." "Nói chuyện với hai cái đứa FA như mấy người thì không nói rõ được." Vương Bàn Tử không nói lại Ngô Mặc, dứt khoát chuyển đề tài: "À mà, vừa nãy tôi ở trong xe thấy hai người theo Ngô Nhị gia vào làng, có chuyện gì sao?

Chỗ này rốt cuộc là nơi nào?" "Ồ, đây là một chỗ làm việc của Ngô gia." Ngô Mặc tùy tiện giải thích: "Nhị thúc thấy tiện đường, ghé qua xem đường khẩu một chút, vừa nãy dẫn hai anh em chúng tôi vào gặp gỡ mấy thủ hạ, cũng không có chuyện gì đặc biệt." Không phải là Ngô Mặc muốn giấu giếm Vương Bàn Tử mà không nói thật.

Mà là dù là anh em tốt, giữa nhau vẫn nên giữ lại một chút không gian riêng tư.

Huống hồ những chuyện này là chuyện nội bộ gia tộc, không liên quan đến Vương Bàn Tử, vì vậy Ngô Mặc chỉ đề cập qua loa một câu.

Bàn Tử vừa nghe liền hiểu ra, cũng không truy hỏi nữa.

Một thủ hạ của Ngô gia đột nhiên chạy tới, nhìn thấy Ngô Mặc cung kính nói: "Thiếu gia, Kinh gia phái tôi đến nói với ngài một tiếng, Nhị gia căn dặn, tối nay cứ nghỉ lại trong làng, sáng mai sẽ khởi hành rời đi." Ngô Mặc nghe xong gật đầu, thản nhiên căn dặn thủ hạ: "Được, tôi biết rồi, anh đi chuẩn bị ít đồ ăn mang đến, tôi và anh tôi sẽ không vào làng, nghỉ tạm trong lều ở bên ngoài là được." Thủ hạ đáp một tiếng rồi quay người rời đi.

Ngô Mặc chỉ vào một cây đại thụ bên cạnh nói: "Ca, lát nữa bảo người dựng một cái lều ở đó, hai anh em mình tối nay ngủ tạm bên ngoài một đêm." "Được!" Ngô Tà không có ý kiến gì, đồng ý.

Đối với anh mà nói, thà suốt ngày bị thằng em mình chọc tức đến nhảy dựng lên, cũng không muốn ngủ chung phòng với Nhị thúc.

Vương Bàn Tử sống chết cũng muốn gia nhập hàng ngũ của hai anh em, anh ta không muốn lại một mình trốn trong góc mà u sầu nữa.

Đợi khi mấy thanh niên bưng đồ ăn đến, ba người ngồi bệt dưới gốc cây, vừa ăn vừa trò chuyện.

Ăn được vài miếng, Ngô Mặc đặt đũa xuống.

Cậu hơi lo lắng nói: "Ca, anh nói Hoa ca có phải là thật sự giận rồi không?

Kể từ lần trước anh ấy đuổi em xuống xe, đã lâu như vậy rồi, cũng không nói với em một lời nào." Hai ngày nay Vương Bàn Tử chỉ lo than vãn, cũng không chú ý đến chuyện này.

Nghe vậy liền vô cùng tò mò, truy hỏi: "Cậu lại chọc Hoa gia giận à, làm sao có thể?

Hoa gia cưng chiều cậu đến mức sắp lên trời rồi, còn có thể giận cậu sao?" "Ai, trên đời này không có gì là không thể cả." Ngô Mặc uất ức nói: "Nhưng mà, đến bây giờ em vẫn không biết, Hoa ca rốt cuộc đang giận chuyện gì?" Ngô Tà thực sự muốn quỳ xuống trước thằng em mình.

Cậu ta chọc người ta tức giận, bây giờ lại nói không biết đối phương vì sao tức giận?

Vương Bàn Tử lòng hiếu kỳ bùng nổ, ngay cả ăn cũng không thèm, thò đầu ra hỏi: "Hay là thế này, cậu kể cho Bàn ca nghe, rốt cuộc cậu đã làm gì rồi?

Tôi giúp cậu phân tích phân tích." "Cũng không làm gì cả, chỉ là...

Chương 188

Bàn ca, anh nói Hoa ca có phải là quá đáng không?

Em cũng không nói gì, anh ấy liền đuổi em xuống xe rồi.” Ngô Mặc kể lại toàn bộ sự việc, cuối cùng tổng kết: “Chẳng lẽ đúng là em đoán đúng, anh ấy giận quá hóa thẹn hay là xấu hổ nên mới như vậy?” Vương Bàn Tử á khẩu.

Anh ta thử đặt mình vào vai Giải Ngữ Hoa.

Nghĩ đi nghĩ lại nếu mình là Giải Ngữ Hoa, lúc này có lẽ không chỉ đơn giản là đuổi Ngô Mặc xuống xe thôi đâu.

Mà là sẽ tóm lấy đầu cậu ta, nhất định phải bổ não cậu ta một phát, để cậu ta tỉnh táo lại.

“Đúng rồi Thiên Chân, tao nghe nói hai anh em mày lần này sẽ theo Nhị gia về lão trạch.” Vương Bàn Tử nghĩ đến đây, liền mở miệng nói: “Vậy Bàn gia tao không đi cùng bọn mày nữa, tao phải nhanh chóng về kinh đô, nếu không kiếm thêm tiền thì cái tiệm của tao sẽ sập mất.” Nhắc đến chủ đề này, Vương Bàn Tử có chút u uất, thở dài nói: “Ai, mày nói xem đây là chuyện gì không, lăn lộn một hồi, vấn đề mất trí nhớ của Tiểu Ca vẫn chưa giải quyết, Bàn gia tao thì còn bị thương đầy mình, nếu kiếm được đồ thì còn nói làm gì, đằng này xuống cái địa cung, chó má gì cũng không vớ được.” “Bàn ca, chụp lấy.” Ngô Mặc lấy ra một viên châu từ túi quần, ném thẳng cho Vương Bàn Tử.

“Thôi được rồi, đừng có cằn nhằn như mấy bà thím đầu làng nữa, viên châu này anh cầm đi bán, hai anh em mình chia đôi, dù sao cũng đủ chi phí cho anh một thời gian.” “Vãi, huynh đệ, mày nói thật à?” Nhìn viên Âm Hồn Châu trong tay, Vương Bàn Tử đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Hắn ta biết thừa, cái thằng Ngô Mặc này mà keo kiệt lên thì còn tà ma hơn cả Hắc Nhãn Kính.

Để nó chủ động moi đồ ra, đúng là vừng rắc lên đầu kim – hiếm lắm à nha.

“Có lấy không?

Không lấy thì tao lấy lại đấy?” Ngô Mặc vờ đưa tay ra, không ngờ Vương Bàn Tử phản ứng còn nhanh hơn, nhét thẳng viên châu vào túi quần sau mông.

Vương Bàn Tử nhếch mép, cười hì hì nói: “Huynh đệ tốt của Bàn gia, Bàn gia tao thật sự không nhìn lầm mày, mày yên tâm, tuy Bàn gia tao không có nhiều mối như Giải gia, nhưng tao chắc chắn sẽ bán viên châu này cho mày được giá tốt.” Có tiền tức là có khí thế.

Vương Bàn Tử lập tức hết nhức eo mỏi gối, sức mạnh từ tận xương tủy tuôn trào.

Chắc giờ mà đánh rắm, cũng có thể làm nứt cả mặt đất.

“Được, bán được bao nhiêu tiền thì tùy năng lực của Bàn ca, dù sao huynh đệ tao cũng chỉ lấy một nửa thôi.” Ngô Mặc cười thờ ơ, nói: “Bàn ca lần này bị thương chủ yếu cũng vì cứu tao, huynh đệ tao sao có thể không biểu lộ chút gì chứ?” Ngô Mặc vừa nói xong, liền cảm giác một ánh mắt u oán đang nhìn chằm chằm vào mình.

Hắn quay đầu nhìn, suýt nữa thì bật cười thành tiếng: “Anh, anh làm gì đấy?

Chẳng lẽ đang biểu diễn màn biến diện kinh kịch cho thằng em này xem à?” “Thế của anh đâu?” Ngô Tà chỉ vào mũi mình, khổ sở hỏi: “Anh mày cũng nghèo mà, sao mày không nghĩ đến anh mày?” “Tiểu Mặc, em lại đây, anh có chuyện muốn nói.” Ngô Mặc vừa định cãi vài câu với anh trai mình, thì một giọng nói từ phía sau ngắt lời hắn.

Ba người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Giải Ngữ Hoa đang đứng cách hai mét, vẫy tay với Ngô Mặc.

“Hoa ca?” Ngô Mặc vội vàng đứng dậy khỏi mặt đất.

Nhanh chân bước hai bước đến trước mặt Giải Ngữ Hoa, nhe răng cười: “Hắc hắc, anh, anh không giận nữa à?” Giải Ngữ Hoa từ khi xuống xe vẫn luôn bận rộn không ngừng, điện thoại trong tay cứ như chuông đòi mạng, thỉnh thoảng lại vang lên.

Do anh ấy bị kẹt trong núi một thời gian, nhiều việc không xử lý kịp thời, tất cả đều chất đống lại.

Bây giờ điện thoại có tín hiệu, tất cả mọi chuyện đều ập đến.

Vừa làm xong việc này lại phải xử lý việc khác.

Không chỉ chuyện công ty, mà còn cả chuyện nội bộ gia tộc Giải gia, tóm lại bận rộn như con quay.

Bận rộn mãi đến tận bây giờ.

Tuy đã giải quyết được rất nhiều công việc, nhưng anh ấy luôn cảm thấy hình như thiếu mất thứ gì đó?

Một lát sau anh ấy mới bừng tỉnh, thì ra là thằng nhóc Ngô Mặc vẫn chưa đến.

Đừng thấy Ngô Mặc ngày nào cũng lải nhải bên tai anh ấy làm người ta dở khóc dở cười, nhưng một khi thằng nhóc này biến mất, lại vô duyên vô cớ cảm thấy có chút nhớ nhung.

Nghĩ đến đây Giải Ngữ Hoa liền không thể ngồi yên, hỏi rõ Ngô Mặc đang ở đâu từ cấp dưới, rồi tự mình đến tìm người.

Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt tươi cười, đến hơi giận cũng lười giận.

Chỉ khẽ hừ một tiếng: “Nếu mà giận thật với em, chắc anh đã bị em chọc tức chết từ lâu rồi.” Ngô Mặc đặt cánh tay thẳng lên vai Giải Ngữ Hoa.

Cười đến không thấy mắt đâu, “Anh, anh nói gì lạ thế, anh thương em như vậy, sao em có thể làm anh giận được?

Em có chọc chết anh ruột em đi chăng nữa, cũng không nỡ chọc anh đâu!” Giải Ngữ Hoa đưa mắt nhìn Ngô Tà đang ngồi phía trước, trong mắt không khỏi dâng lên một tia đồng tình.

Anh ấy lườm Ngô Mặc một cái: “Em cũng không sợ anh em đánh em à.” “Không sao, anh em đánh không lại em!” Ngô Mặc tâm trạng cực tốt, hỏi tiếp: “Anh, anh vẫn chưa nói tìm em có chuyện gì mà?” “Ngày mai sau khi rời khỏi đây, anh sẽ về thẳng kinh đô.” Giải Ngữ Hoa tựa thẳng vào cây đại thụ phía sau, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời qua kẽ lá.

Tiếp lời: “Anh qua đây chủ yếu là muốn nhắc nhở em, chuyện lần này có chút phức tạp, nếu được, tốt nhất em vẫn đừng nên nhúng tay vào.” Nghe Giải Ngữ Hoa nói vậy, Ngô Mặc trong lòng liền chuyển một vòng.

Nghĩ đến cốt truyện sau này, thầm nghĩ: “Xem ra Hoa ca đang ám chỉ việc Hoắc gia cũng tham gia vào chuyện này.” Nhưng suy đoán dù sao cũng chỉ là suy đoán, có đúng là như vậy hay không thì vẫn phải hỏi Giải Ngữ Hoa.

“Anh, rốt cuộc là chuyện gì?

Sao cứ phải giấu giếm, có gì không thể nói thẳng ra sao?” Ngô Mặc có vạn phần không vui, hắn rất ghét cái kiểu nói chuyện nửa vời này.

“Thằng nhóc thối, anh còn có thể hại em sao?” Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng đấm vào ngực Ngô Mặc một cái, giọng điệu ôn hòa nói: “Nếu có thể, anh càng hy vọng em có thể sống cuộc sống bình thường như bao thiếu niên khác, không hy vọng em bị cuốn vào vũng bùn này.” Lời nói của anh ấy khiến Ngô Mặc trong lòng thẳng thừng nổi da gà, nghĩ mãi một hồi, cuối cùng đưa mu bàn tay áp lên trán Giải Ngữ Hoa.

Dừng lại vài giây sau, nghi hoặc nói: “Không nóng nha, anh, anh cũng không sốt à?” Giải Ngữ Hoa suýt nữa thì tức cười.

Anh ấy vung tay gạt cánh tay Ngô Mặc ra, bực bội nói: “Cái thằng nhóc thối này có lúc nào nghiêm túc không hả?” Ngay sau đó anh ấy lại thở dài một tiếng: “Thôi được rồi, đúng là em chẳng bao giờ chịu nghe lời.” “Anh, không phải em không nghe lời, mà là mọi chuyện đã đến nước này rồi.” Ngô Mặc biện giải: “Nhiều chuyện không phải cứ trốn tránh là có thể giải quyết được, em không muốn số phận nằm trong tay người khác, em muốn trở thành người chủ động bày cờ.” Nói rồi hắn nắm chặt nắm đấm, trên mặt lộ ra một tia hung tợn: “Em không muốn làm hại bất kỳ ai, nhưng em muốn bảo vệ những người em quan tâm, chỉ cần ông đây còn chưa chết, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai động đến một sợi tóc của mấy người.” Trong đêm tối, Ngô Mặc lần đầu tiên nói ra suy nghĩ của mình với người khác.

Không sai, kể từ khi có được hệ thống, Ngô Mặc đã suy nghĩ rất nhiều điều.

Hắn nghĩ đến rất nhiều nhân vật chính trong tiểu thuyết, sau khi có hệ thống thì bay trời độn đất, không gì là không thể.

Nhưng những người đó cả đời bận rộn, ngoài việc theo đuổi sức mạnh cường đại, dường như chẳng quan tâm đến những chuyện khác.

Ban đầu, hắn cũng từng nghĩ nếu mình biến thành nhân vật giống như thần tiên, liệu có thể phất tay một cái là dời núi lấp biển không?

Rồi tiền bạc địa vị, trường sinh bất lão, tất cả mọi thứ đều có thể đạt được nhờ sức mạnh.

Nhưng dần dần hắn bắt đầu tỉnh táo lại, việc mù quáng theo đuổi sức mạnh, có thật sự là điều hắn muốn không?

Nghĩ đến những người xung quanh vì cứu mình, ngay cả mạng sống cũng có thể không cần.

Ngô Mặc rất khẳng định nói với bản thân, không, đó không phải là điều hắn muốn.

Hắn muốn trân trọng tình thân tình bạn khó khăn lắm mới có được này.

Hắn muốn bảo vệ những hỉ nộ ái ố của những người này.

Nếu có được sức mạnh là có thể làm được những điều này, vậy thì hắn cam lòng.

Trong mắt Giải Ngữ Hoa lóe lên ánh sáng dịu dàng, anh ấy lặng lẽ nhìn Ngô Mặc.

Dần dần khóe môi khẽ cong lên, tạo thành một nụ cười đẹp.

Ngay sau đó, những ngón tay thon dài đẹp đẽ của anh ấy, với tốc độ bất ngờ, thẳng thừng vươn đến tai Ngô Mặc.

“Ái chà chà, anh, anh làm gì đấy?” Tai Ngô Mặc bị Giải Ngữ Hoa vặn thành bánh quai chèo, đau đến mức hắn la hét ầm ĩ.

Tay Giải Ngữ Hoa không buông ra, ngược lại còn dùng sức vặn thêm một cái.

Anh ấy từ từ lại gần Ngô Mặc, nhướng mày, khẽ nói: “Thằng nhóc thối, mày là lão tử của ai hả?” Ngô Mặc vừa nãy kiêu ngạo bao nhiêu, giờ liền hèn mọn bấy nhiêu.

Hắn nắm lấy tay Giải Ngữ Hoa, miệng không ngừng cầu xin: “Anh, anh ruột ơi, em chỉ lỡ lời thôi mà, anh người lớn có lòng rộng lượng, tha cho huynh đệ một lần này đi.” Động tĩnh bên này của hai người, đã kinh động đến Ngô Tà và Vương Bàn Tử cách đó không xa.

Hai người đàn ông thích hóng chuyện đó lập tức tỉnh cả người.

“Thiên Chân, mày đoán xem, thằng em mày lại làm chuyện gì mà chọc Hoa gia ra nông nỗi này?” Vương Bàn Tử hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm về phía này, miệng chậc chậc kêu.

“Nếu không nói thì Hoa gia đúng là có tính tốt thật, chứ nếu là tao á?

Hận không thể cầm gậy to đuổi nó chạy khắp phố.” “Mày á?

Mày đuổi kịp nó trước đã rồi nói.” Ngô Tà hừ một tiếng: “Không phải anh khinh thường mày đâu, mày muốn dạy dỗ nó à?

Hừm, đúng là phải luyện tập thêm đấy.” Không phải nói Ngô Mặc đánh không lại Giải Ngữ Hoa, mà là hắn sao có thể động chân động tay với anh em ruột thịt của mình chứ?

Để Giải Ngữ Hoa buông tay, Ngô Mặc không ngừng nói lời ngon tiếng ngọt.

Thuyết phục đến nỗi Giải Ngữ Hoa vui vẻ, lúc này mới buông tay ra.

Nhìn hai tai Ngô Mặc đỏ bừng, Giải Ngữ Hoa cảm thấy phiền muộn trong lòng liền tan biến.

“Em nói anh, anh cũng quá độc ác rồi đấy chứ?” Ngô Mặc lùi lại hai bước, xoa hai tai mình, oán giận nói: “Cố thêm chút nữa, tai em sắp bị anh vặn đứt luôn rồi, chẳng lẽ sau này người ta nhắc đến người thừa kế Ngô gia, trong đầu lại nghĩ đến một cái đầu hói à?” “Phụt ~” Giải Ngữ Hoa không nhịn được, vịn cành cây bật cười thành

tiếng.

“Anh còn cười?” Ngô Mặc u uất cực độ.

Hắn ngồi xổm xuống đất nhặt một cục đá to bằng nắm tay, không thèm nhìn quăng về phía sau, bĩu môi nói: “Hết yêu rồi, em chỉ là một thằng nhỏ đáng thương.” Lời còn chưa nói xong, một giọng nói trung khí mười phần, như sấm nổ vang lên phía sau hắn: “Thằng nhãi ranh, mày có phải thấy tao đến nên cố ý không?” Ngô Mặc kinh ngạc quay người nhìn lại, chỉ thấy Ngô Nhị Bạch một tay chống nạnh, vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn mình.

Chương 189

“Hả?” Ngô Mặc không hiểu mô tê gì, đứng dậy khỏi mặt đất, nghi hoặc nói: “Nhị thúc, sao thế ạ?” Ngô Nhị Bạch cố nén lửa giận, nhanh chóng bước đến đá vào mông Ngô Mặc một cái.

Miệng mắng xối xả: “Ông đây mà không né nhanh, thì đầu đã bị mày bổ ra rồi, mày ném đá cái gì?

Đó cái *** mẹ nó là ném lựu đạn thì có!” Duyên phận cái thứ này thật là khó nói.

Ngô Mặc và Ngô Nhị Bạch hai chú cháu có lẽ là trời sinh bát tự không hợp.

Hai người vừa gặp mặt, không phải chú bị tức chết, thì cháu bị đánh.

Tóm lại rất ít khi có cảnh thân thiết yêu thương nhau xuất hiện.

Giải Ngữ Hoa cũng không ngờ, mọi chuyện lại trùng hợp đến thế này.

Anh ấy cố gắng hết sức kiểm soát cảm xúc, nhưng thật sự không kiểm soát được.

Chỉ có thể trong lòng cảm thấy có lỗi với Ngô Nhị Bạch, vì anh ấy đã quay mặt vào cây mà cười không ngừng.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng ôm nhau cười thành một đống.

Nhất thời, ngoài Ngô Nhị Bạch và Ngô Mặc ra, những người còn lại đều vui vẻ không thôi.

“Nhị thúc, chú nghe cháu giải thích.” Ngô Mặc lùi lại hai bước, xoa tay nói khô khan: “Cháu tuyệt đối không có ý xấu.” “Giải thích cái

*** gì, mày rõ ràng là muốn thử chú.” Ngô Nhị Bạch lười nghe Ngô Mặc giải thích, đối với chú ấy mà nói, ngày nào không đá Ngô Mặc hai cước thì tâm trạng không thoải mái.

May mắn thay, Nhị Kinh đã quen rồi.

Chỉ cần Ngô Nhị Bạch và Ngô Mặc hai người ở cùng nhau, anh ta nhất định sẽ phân tán những người khác xung quanh.

Sau khi hai chú cháu thân thiết một lúc, Giải Ngữ Hoa cuối cùng cũng lên tiếng.

Anh ấy ngăn Ngô Nhị Bạch lại, khuyên giải: “Tiểu Mặc vừa nãy thật sự không cố ý, em ấy chỉ đang đùa với cháu thôi, em ấy thực sự không thấy Nhị thúc nâm đến.” “Ừm, Vũ Thần, cháu cũng là anh nó, không có gì thì trông chừng nó một chút, thật sự là quá chọc người rồi.” Ngô Nhị Bạch nói xong, chắp tay sau lưng thong dong quay người rời đi.

Từ bước chân của chú ấy có thể thấy, lúc này tâm trạng lão nhân gia vô cùng thoải mái.

Ngô Nhị Bạch vừa rời đi, Ngô Tà và Vương Bàn Tử liền xúm lại, hai người nói líu lo hỏi không ngừng.

“Hai cái ông đàn ông các người, có thể đừng có nhiều chuyện như vậy không?” Ngô Mặc tức giận hừ một tiếng lườm Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Bực bội nói: “Một người vừa mới lấy tiền của ông đây xong, quay lưng đã không nhận người, người kia thì còn nợ tiền của tôi, lại còn đứng ngoài xem náo nhiệt, hai người các người giỏi thật đấy.” Thấy anh em mình thật sự không vui, Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau một cái, vội vàng tiến lên an ủi: “Mày nói xem Nhị gia này cũng thật là vô lý, mày cũng đâu có cố ý, vậy mà chú ấy cứ cố tình kiếm chuyện.”

Hai người anh một câu em một câu, khiến Ngô Mặc vô cùng bực bội.

Cuối cùng hắn hất cánh tay, ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng không thèm để ý, đi thẳng vào lều.

“Ngô Tà, đợi một chút.” Ngô Tà vừa định đuổi theo, Giải Ngữ Hoa đã gọi anh lại.

Ngô Tà quay đầu hỏi: “Sao thế, Tiểu Hoa?” “Anh bây giờ sẽ rời đi, có rảnh thì đến kinh đô tìm anh chơi.” Giải Ngữ Hoa nói đến đây, từ trong túi lấy ra một cái hộp nhỏ bằng bàn tay đưa đến trước mặt Ngô Tà.

Tiếp lời: “Anh nhờ em đưa cái này cho Tiểu Mặc, bên anh có chuyện gấp, nên không qua tìm em ấy được.” “Tiểu Hoa, anh cũng chiều em ấy quá rồi đấy.” Ngô Tà nhận lấy cái hộp, giọng điệu chua loét nói: “Dù sao hai chúng ta cũng là bạn thân từ nhỏ, cũng chưa thấy anh quan tâm tôi như vậy bao giờ.” “Ngô Tà ca ca, em nhớ có người hồi nhỏ từng nói muốn cưới…” Chưa đợi Giải Ngữ Hoa nói hết, Ngô Tà vội vàng ngắt lời anh ấy: “À à, chuyện đùa hồi nhỏ thôi mà, anh vậy mà vẫn nhớ rõ như vậy.” “Đúng vậy, trí nhớ của tôi vẫn luôn rất tốt, chuyện này anh biết mà.” Giải Ngữ Hoa một tay đút túi, cười tủm tỉm nói: “Tôi không chỉ nhớ chuyện này, tôi còn nhớ hồi nhỏ anh đã khóc.” Ngô Tà liếc nhìn Vương Bàn Tử, phát hiện tên này đang ở bên cạnh nghe rất say mê.

Anh vội vàng mở miệng nói: “Tiểu Hoa, coi như tôi sợ anh, đồ tôi sẽ đưa cho Tiểu Mặc thay anh, nhưng anh không nói một tiếng nào đã đi, em ấy có buồn không?” “Không sao, lát nữa anh sẽ liên lạc điện thoại với em ấy, thôi được rồi, không nói nhiều nữa, anh còn có chuyện phải xử lý, đi trước đây.” Giải Ngữ Hoa cười với Ngô Tà và Vương Bàn Tử, liền định quay người rời đi.

“Hoa gia, đợi một chút.” Bàn Tử vội vàng mở miệng gọi Giải Ngữ

Hoa: “Tôi cũng phải về kinh đô, có thể đi cùng anh không?” Giải Ngữ Hoa gật đầu.

Vương Bàn Tử quay đầu chào Ngô Tà, rồi đi cùng Giải Ngữ Hoa rời khỏi đây.

Cứ như vậy, hai đội người từ đây bắt đầu chia tay.

Giải Ngữ Hoa và Vương Bàn Tử, đi trước về kinh đô.

Anh em Ngô Tà, Ngô Mặc thì theo Ngô Nhị Bạch rời khỏi thôn, đi thẳng về Dư Hàng.

Ngô Tà vừa định đi tìm Ngô Mặc, nói cho hắn biết chuyện Giải Ngữ Hoa đi trước, thì bị Ngô Nhị Bạch cách đó không xa gọi qua.

Đợi anh ấy nói chuyện xong với Nhị thúc, Giải Ngữ Hoa đã đi được một tiếng.

Ngô Tà vội vàng quay về lều, đưa cái hộp trong tay đến trước mặt Ngô Mặc nói: “Đây, Tiểu Hoa nhờ anh đưa cho em đấy.” “Cái quái gì vậy?” Ngô Mặc mù mờ, ngẩng đầu nhìn Ngô Tà nghi hoặc nói: “Sao Hoa ca không tự mình đưa đồ cho em?” “Bên kinh đô có chuyện gấp cần xử lý, anh ấy vừa nãy đã đi trước rồi.” Ngô Tà nói xong, thấy Ngô Mặc không hề mở hộp.

Tính tò mò bùng nổ, anh thúc giục: “Tiểu Hoa tặng em cái gì thế, mau mở ra xem đi.” “Anh, anh còn tò mò hơn cả mụ góa phụ họ Vương đầu làng ấy.” Ngô Mặc mở hộp ra, phát hiện bên trong là một khối ngọc bài màu trắng.

Hắn cầm lên nhìn trái nhìn phải, thấy chất liệu ngọc rất tốt.

Tinh xảo trong suốt, ánh sáng dịu nhẹ, nhưng trên đó lại không khắc bất cứ thứ gì.

Ngô Mặc có chút không hiểu, lẩm bẩm tự nói: “Hoa ca, rốt cuộc đây là ý gì?

Sao lại tặng em một bộ mạt chược, mà còn là quân trắng trơn nữa?” “Chẳng lẽ…” Ngô Mặc nghĩ không thông, xoa cằm suy đoán: “Chẳng lẽ Hoa ca thấy em ngây thơ quá, muốn nhắc nhở em à?” Ngô Tà vẫn luôn đứng bên cạnh, muốn xem Tiểu Hoa rốt cuộc tặng Ngô Mặc món quà gì?

Sau khi hộp được mở, Ngô Tà liếc nhìn một cái liền hiểu.

Anh ấy vừa định nói vài câu, không ngờ lại nghe thấy Ngô Mặc tự lẩm bẩm, lập tức sắc mặt bắt đầu đỏ bừng.

Trông như muốn mắng Ngô Mặc vài câu, lại như muốn bật cười thành tiếng, cuối cùng vẫn cố nín nhịn.

Nhưng sắc mặt có chút khó coi, giống như bị táo bón mấy ngày không đi vệ sinh được vậy.

Ngô Mặc liếc nhìn anh ấy: “Có gì thì anh nói thẳng đi, nhìn cái vẻ mặt của anh cứ như mấy ngày chưa đi vệ sinh được ấy.” “Mày nói cái thứ này là cái gì?” Ngô Tà đưa tay cầm lấy miếng ngọc bài nhỏ từ tay Ngô Mặc, khóe mắt cơ mặt không ngừng giật giật: “Mạt chược?

Quân trắng trơn?

Mày ngây thơ?” “Em nói anh, anh có bị bệnh không?

Có rắm thì mau mà thả.” Ngô Tà cái dáng vẻ này, khiến Ngô Mặc có chút bất mãn: “Anh tự đi soi gương đi, dẹp ngay cái vẻ mặt như bị trúng gió ấy đi.” “Mày mới bị trúng gió ấy.” Ngô Tà đưa tay vỗ vào trán Ngô Mặc một cái, nói: “Thằng ngốc nhà mày, đây là thẻ bình an vô sự, có ý nghĩa là bình an vô sự, vạn sự như ý.” Nói đến đây, Ngô Tà đảo mắt lên trời.

“Phì, mày còn ngây thơ á?

Tao không dám tưởng tượng, nếu Tiểu Hoa biết cái thẻ bình an vô sự mà anh ấy tặng mày, lại bị mày coi là quân mạt chược thì sẽ có biểu cảm thế nào?" "Đưa đây, mày đâu ra lắm lời thế?" Ngô Mặc hất tay giành lấy thẻ bài từ tay Ngô Tà, cẩn thận đặt lại vào hộp.

Lại cẩn thận nhét vào túi mình.

Lúc này mới vui vẻ nằm trên giường.

Trong lòng thầm nghĩ: "Không hổ là Hoa ca, đúng là có tâm ghê, mạnh hơn mấy con sói mắt trắng kia nhiều, đặc biệt là anh tao, đúng là bắt được con dế chó cũng không nỡ chia cho tao một con." Sói mắt trắng số một Ngô Tà, còn không biết mình bị thằng em phúc nghị thành ra sao.

Trên đường về Ngô Mặc có chút buồn chán, cầm điện thoại cũ chơi trò xếp hình một lúc, rồi lại ném sang một bên.

Khi hắn thở dài lần thứ mười tám, Ngô Tà cuối cùng cũng không nhịn được.

Anh ấy mở miệng hỏi: "Mày lại sao nữa rồi?

Suốt dọc đường mày cứ thở dài mãi, rốt cuộc là không vui ở chỗ nào?" Ngô Mặc mở to mắt, ai oán nhìn Ngô Tà: "Anh, em có một dự cảm không lành, cứ cảm thấy về Dư Hàng sẽ phải đối mặt với một tai họa." Tuy Ngô Tà trong lòng biết rõ, thằng em mình đã từ tiểu thiên sứ tiến hóa thành đại ác ma.

Nhưng anh ấy mỗi lần nhìn thấy Ngô Mặc cái biểu cảm này, lại luôn không tự chủ được mà mềm lòng.

Ngô Tà nhẹ nhàng xoa đầu Ngô Mặc, an ủi: "Yên tâm đi, sẽ không sao đâu, bà nội sẽ không để Nhị thúc ra tay với chúng ta đâu." Ngô Mặc trong lòng căn bản không có khí thế, dựa theo tin tức hắn nhận được, Ngô gia lão thái thái tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường.

Năm đó vị lão thái thái này đã nắm giữ Ngô lão gia tử chặt chẽ, lại sinh ra ba tên không ra gì là Ngô Nhất Cùng, Ngô Nhị Bạch, Ngô Tam Tỉnh.

Dùng gót chân nghĩ cũng biết, lão thái thái này phải trâu bò đến mức nào.

"Hy vọng vậy!" Ngô Mặc rất bất lực.

Nhưng lại không thể bỏ trốn giữa đường, dù sao hắn cũng mang danh cháu đích tôn của Ngô gia.

Sớm muộn gì cũng phải về lão trạch gặp lão thái thái.

Khi Ngô Mặc đứng ở cổng lớn lão trạch Ngô gia, thầm tặc lưỡi.

"Vãi, nhà họ Ngô cũng giàu quá đi mất, ở thành phố này vậy mà lại có một mảnh đất lớn như vậy làm lão trạch sao?" "Nghĩ gì thế?

Về nhà rồi còn không mau vào trong đi." Khi Ngô Mặc đang kinh ngạc, Ngô Nhị Bạch từ phía sau đi đến, vỗ mạnh vào đầu hắn một cái, nói: "Nhanh lên, bà nội mày còn đang đợi hai anh em mày đấy." Ngô Mặc cắn răng, thầm nghĩ: "Nơi nguy hiểm đến mấy ông đây cũng đã xông qua rồi, còn sợ cái tổ trạch Ngô gia bé tẹo nhà mày sao?" Nghĩ đến đây hắn không còn do dự, theo sát sau lưng Ngô Nhị Bạch, sải bước vào lão trạch Ngô gia.

Để tránh người khác phát hiện sự bất thường của mình, Ngô Mặc dọc đường đều lén lút dùng ánh mắt quan sát tình hình xung quanh.

Càng nhìn càng kinh ngạc.

Toàn bộ lão trạch Ngô gia giống như một khu vườn mà hắn từng đi qua.

Cầu nhỏ nước chảy, đình đài lầu gác, xây dựng vô cùng tinh xảo và tỉ mỉ.

“Bà nội!” Đang lúc Ngô Mặc thưởng thức phong cảnh trong vườn, liền nghe thấy tiếng Ngô Tà hét lớn bên tai, lập tức kéo suy nghĩ của hắn trở về.

Theo tiếng Ngô Tà, Ngô Mặc nhìn về phía trước.

Chương 190

Chỉ thấy cách đó không xa có một lão thái thái đang chống gậy đứng đó, trên mặt nở nụ cười hiền từ.

Khi Ngô Mặc nhìn rõ khuôn mặt lão thái thái, cả người hắn như bị sét đánh, lập tức đứng sững tại chỗ.

Từ từ trong lòng bắt đầu xót xa, hai mắt dần dần ướt đẫm.

Môi không ngừng run rẩy, "Bà nội" hai chữ từ sâu trong cổ họng bật ra.

Ngô Mặc nằm mơ cũng không ngờ, vị Ngô gia lão thái thái trước mắt này, lại có dáng vẻ gần như y hệt bà nội đã nuôi dưỡng hắn lớn lên.

Khi bà nội qua đời, hắn không kịp về, đây là nỗi đau cả đời của hắn.

Hắn cứ nghĩ có lẽ chỉ đến ngày chết mới có thể gặp lại bà nội, nói với bà lời xin lỗi.

Nhưng không ngờ ở thế giới này, lại nhìn thấy bà nội.

"Tiểu Mặc, sao thấy bà nội mà không lại đây?" Ngô lão thái thái thấy Ngô Mặc đứng đó, như đang ngây người, chống gậy đi qua.

Ngô Mặc như một người gỗ, không biết cử động không biết nói, chỉ có ánh mắt chết lặng nhìn chằm chằm vào Ngô lão thái thái.

Sợ rằng chỉ chớp mắt một cái, người trước mắt liền hóa thành hư ảnh.

Lão thái thái đưa tay kéo Ngô Mặc, trên dưới đánh giá nửa ngày.

Xót xa nói: "Mới bao lâu không gặp mà đứa cháu bảo bối của bà sao lại gầy gò thế này?” Tục ngữ nói, con út cháu đích tôn là mệnh căn của lão thái thái.

Nhưng ở Ngô lão thái thái đây, lại khác.

Bà đối xử với ba người con trai như nhau, thương yêu cháu đích tôn Ngô Tà, nhưng đặc biệt chiều chuộng nhất lại là cháu út Ngô Mặc.

Ngô Mặc cái dáng vẻ này khiến lão thái thái đau lòng đến thắt ruột.

Bà quay đầu nhìn Ngô Nhị Bạch oán trách: “Chú làm chú kiểu gì thế hả, sao lại chăm sóc thằng bé ra nông nỗi này?

Nhìn thằng bé khổ sở thế này, chắc chắn là bị chú ức hiếp rồi.” “Mẹ, con…” Ngô Nhị Bạch có miệng cũng khó biện minh, đơn giản là muốn tức chết.

Thầm nghĩ: “Thằng nhãi ranh này càng ngày càng biết diễn trò, cố tình diễn trước mặt lão thái thái để trêu mình phải không?

Được lắm, hai chú cháu mình cứ chờ mà xem, xem lão tử mày lát nữa thu thập mày thế nào.” Ngô Mặc như một con rối dây, bị lão thái thái nắm tay đi vào chính đường.

Hiện tại những đồ trang sức xa hoa đến mấy, cũng không hấp dẫn được bất kỳ hứng thú nào của hắn.

Ngô Mặc toàn bộ chú ý lực đều dồn vào Ngô lão thái thái.

Ngô lão thái thái cũng dồn tâm thần vào Ngô Mặc.

Kéo hắn ngồi bên cạnh mình, quan tâm hỏi: “Tiểu Mặc, đừng sợ, nói cho bà nội biết cháu làm sao?

Bị ức hiếp gì, có phải Nhị thúc cháu lại nói cháu không?” Giọng nói, động tác và phong thái của Ngô lão thái thái, đều giống y hệt bà nội đã khuất của Ngô Mặc.

Khiến Ngô Mặc kích động đến run rẩy cả người.

Hắn là lần đầu tiên chân thành cảm kích hệ thống đến vậy.

Cảm ơn hệ thống đã đưa hắn đến thế giới này, để hắn một lần nữa nhìn thấy bà nội của mình.

Sự dị thường của Ngô Mặc đã thu hút sự chú ý của Ngô Nhị Bạch và Ngô Tà, hai người trong lòng nảy sinh những suy nghĩ khác nhau.

Ngô Tà đơn thuần là tiện ngưỡng mộ và ghen tị.

Anh ấy cảm thấy thằng em mình diễn xuất càng ngày càng giỏi, thầm nghĩ: "Nhị thúc lần này chắc chắn khó thoát kiếp nạn rồi, cái vẻ mặt ấm ức của Tiểu Mặc này, bà nội chắc chắn đau lòng chết mất, ai, sao mình lại không nghĩ ra nhỉ?" Ngô Nhị Bạch thì có chút thấp thỏm bất an.

Đừng thấy chú ấy bây giờ là gia chủ Ngô gia, người ngoài đều tôn xưng một tiếng Nhị gia, đi đến đâu cũng uy phong lẫm liệt.

Nhưng trước mặt mẹ ruột, chú ấy vẫn có chút khí nhược.

Trước đây Ngô Mặc rất ngoan ngoãn nghe lời, chỉ cần mình trừng mắt một cái, thằng nhóc này ngay cả thở mạnh cũng không dám, còn dám đi mách lão thái thái?

Bây giờ Ngô Nhị Bạch không dám nghĩ như vậy nữa.

Ngô Mặc không chỉ mặt dày, mà còn thiếu đức.

Ai biết nó có nói lung tung với lão thái thái không, cuối cùng chọc lão thái thái đại nộ giáo huấn mình một trận?

Ngô Mặc dù sao cũng là người rộng lượng, qua cơn kích động liền nhanh chóng bình tĩnh lại.

Hắn trực tiếp xông lên ôm lấy lão thái thái.

Cúi lưng đặt đầu vào cổ lão thái thái, dùng sức cọ cọ.

Miệng ngọt ngào kêu: “Bà nội, cháu nhớ bà chết đi được.” “Ngoan, bà nội cũng nhớ cháu.” Ngô lão thái thái đưa tay nhẹ nhàng xoa lưng Ngô Mặc.

Cháu trai nhỏ nũng nịu như vậy, khiến lão thái thái vô cùng vừa lòng, trên khuôn mặt vốn đã hiền từ, nụ cười càng thêm rạng rỡ.

Bên này tình bà cháu thâm sâu, bên kia hai chú cháu thì ghen tị, nhất thời, không khí trong cả sảnh đường vô cùng hài hòa.

Mãi nửa ngày sau, lão thái thái dường như mới nhớ đến người con trai thứ hai và cháu đích tôn.

Bà để Ngô Mặc ngồi bên cạnh mình, nắm chặt tay hắn.

Nói với Ngô Nhị Bạch: “Lão Nhị, nếu không có chuyện gì thì con về nghỉ ngơi đi, để Tiểu Mặc và Tiểu Tà ở đây bầu bạn với mẹ là được rồi.” Ngô Nhị Bạch có chút bất lực, mình vừa mới ngồi ghế chưa được bao lâu, đã bị mẹ đuổi đi rồi.

Chú ấy đứng dậy khẽ cúi chào lão thái thái, nói: “Mẹ, vậy con đi xử lý việc đây, tối con sẽ đến ăn cơm với mẹ.” “Đi đi đi.” Ngô lão thái thái thậm chí không thèm nhìn chú ấy một cái, tùy ý vẫy tay.

Ngô Nhị Bạch lắc đầu quay người rời đi, nhưng trước khi đi, chú ấy lại quay đầu hung hăng lườm Ngô Mặc một cái.

Ánh mắt đó chứa đựng ý cảnh cáo.

Chủ yếu là nhắc nhở Ngô Mặc đừng nói linh tinh, nếu không chú ấy tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Nếu là trước đây, Ngô Mặc chắc chắn không dám nói lung tung gì, nhưng lúc này thì khác.

Ngô Nhị Bạch không làm vậy thì còn đỡ, Ngô Mặc đang trong lúc cảm xúc kích động, có lẽ nhất thời còn chưa nghĩ đến chú ấy.

Nhưng Ngô Nhị Bạch bây giờ làm vậy, lại khơi dậy lòng phản nghịch của Ngô Mặc.

Bà nội ở thế giới này, khiến Ngô Mặc thực sự có cảm giác thuộc về nơi đây.

Bây giờ hắn mới thực sự nhận ra, mình chính là người Ngô gia, là cháu ruột của Ngô lão thái thái.

Nhìn thấy Ngô Nhị Bạch rời khỏi chính sảnh.

Ngô Mặc nắm lấy tay Ngô lão thái thái, ấm ức nói: “Bà nội, vừa nãy Nhị thúc ở đây cháu không dám nói, bà không biết đâu, chú ấy quãng thời gian này đã đánh cháu thê thảm lắm.” Ngô Mặc thêm dầu vào lửa, kể lại những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này một cách sống động như thật.

Giọng điệu hắn nói chuyện rất giống bình thường, nhưng lại khiến người ta nghe ra một chút ấm ức.

Cái cảm giác đó giống như đứa trẻ biết người lớn làm sai, nhưng lại không dám nói nhiều.

Ngô lão thái thái càng nghe càng tức giận, sắc mặt dần dần âm trầm xuống.

Bà dùng sức chống cây gậy, phát ra tiếng “đông”.

Tức giận nói: “Lão Nhị là sao vậy?

Càng lớn tuổi càng không phân biệt được phải trái à?” “Cháu ngoan đừng sợ, bà nội ở đây rồi, Nhị thúc cháu không dám làm gì cháu đâu.” Ngô lão thái thái nhẹ nhàng vỗ tay Ngô Mặc, an ủi: “Cái gia đình này tuy Nhị thúc cháu là gia chủ, nhưng bà nội còn chưa chết đâu, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn chú ấy ức hiếp cháu.” Ngô Tà đơn giản là muốn quỳ lạy thằng em.

Anh ấy rất khó tưởng tượng, cái kiểu kể chuyện trắng trợn bóp méo sự thật, dùng xuân thu bút pháp (viết lách dựa trên sự kiện lịch sử nhưng lược bỏ/thêm chi tiết để thể hiện quan điểm của tác giả) lại có thể tuôn ra từ miệng Ngô Mặc.

Điều này khiến Ngô Tà có một nhận thức mới về Ngô Mặc.

Ngô Tà đột nhiên có một cảm giác, có lẽ chuyến đi lão trạch lần này, Ngô Nhị Bạch còn khó sống hơn cả Ngô Mặc.

Mọi chuyện phát triển quả nhiên như Ngô Tà dự đoán.

Đến tối, Ngô Nhị Bạch hiếu thảo đến bầu bạn ăn cơm với mẹ, kết quả bị mẹ lườm nguýt.

Không chỉ vậy, sau bữa cơm lão thái thái hiền từ bảo anh em Ngô Mặc và Ngô Tà về phòng nghỉ ngơi trước, chỉ riêng Ngô Nhị Bạch bị giữ lại.

Ngô Nhị Bạch nhất thời không hiểu gì, cứ nghĩ mẹ muốn nói chuyện gì với mình.

Sau khi anh em Ngô Mặc rời đi, cửa phòng bị đóng lại.

Chương 191

Ngô Nhị Bạch còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, đã bị mẹ chửi bới tới tấp.

Đừng thấy Ngô lão thái thái xuất thân từ gia đình quyền quý.

Nhưng đã sống cả đời với Ngô lão cẩu, lại trải qua những năm tháng đặc biệt, trong xương cốt cũng có chút tính cách cay nghiệt.

“Lão Nhị con giỏi thật đấy, mẹ vốn tưởng con ổn trọng đáng tin hơn lão Tam, nên mới đồng ý để con đưa Tiểu Mặc đi, nhưng con xem, con đã ức hiếp thằng bé thành ra thế nào rồi?” “Thằng bé một bụng ấm ức không dám nói, nếu không phải mẹ cố sống cố chết hỏi ra, thằng bé còn muốn giấu cho con, con làm chú kiểu gì vậy?” “Mẹ, không phải, mẹ nghe con giải thích.” “Giải thích cái *** gì, thằng bé còn có thể nói dối sao?

Mẹ thấy con mấy năm làm gia chủ, càng ngày càng quá đáng.” Ngô Nhị Bạch: “…” Ngô lão thái thái càng nói càng tức giận, căn bản không cho Ngô Nhị Bạch cơ hội giải thích, giơ cây gậy trong tay vụt thẳng vào lưng Ngô Nhị Bạch một cái.

Ngô Nhị Bạch không dám động, chú ấy sợ mình né tránh, mẹ lại bị vẹo lưng, chỉ có thể đứng đó cứng đờ chịu đòn.

Miệng muốn giải thích, nhưng mẹ lại không nghe, khiến chú ấy ấm ức đến mức muốn nổ tung.

Trong phòng mẹ già giáo huấn con trai, ngoài phòng Ngô Mặc ló qua khe cửa sổ, cầm điện thoại đang quay video.

Ngô Tà ở phía sau kéo kéo quần Ngô Mặc, hỏi dồn: “Được chưa vậy, nếu bị Nhị thúc phát hiện, hai anh em mình đứa nào cũng đừng hòng yên ổn.” Ngô Mặc lật tay gạt tay Ngô Tà ra: “Suỵt, anh nhỏ tiếng thôi, yên tâm đi, có bà nội ở đây, Nhị thúc không dám làm gì đâu.” Sau khi anh em Ngô Mặc và Ngô Tà rời phòng, Ngô Tà vốn định về nghỉ ngơi.

Nhưng bị Ngô Mặc một tay tóm lấy cánh tay: “Anh, anh không tò mò bà nội và Nhị thúc nói gì sao?” “Có gì mà tò mò, Nhị thúc lâu rồi không về, bà nội nói chuyện với chú ấy mấy câu chẳng phải rất bình thường sao?” Ngô Mặc không nói gì, từ trong túi lấy điện thoại ra, huơ huơ trước mặt Ngô Tà, cười gian: “Em không tin, nhất định phải tận mắt xem.” “Mày không định rình mò đấy chứ?” Ngô Tà cảm thấy da đầu tê dại.

Anh ấy không ngờ thằng em mình lại thiếu đức đến mức này, cuộc nói chuyện của bà nội và Nhị thúc nó cũng muốn quay lén.

Ngô Nhị Bạch đúng là ăn đòn của mẹ già một trận ra trò.

Với cái tuổi của Ngô Nhị Bạch, vốn dĩ Ngô lão thái thái sẽ không thực sự nổi giận.

Nhưng trạng thái của Ngô Mặc ngày hôm qua, quả thật là bộc lộ cảm xúc thật.

Bà lão đã sống cả đời, nhìn người không biết bao nhiêu mà kể.

Bộ dạng của Ngô Mặc, vừa nhìn là biết đã thực sự chịu ấm ức trong lòng.

Vì thế bà mới giận Ngô Nhị Bạch đến vậy.

Trong lòng bà biết Ngô Nhị Bạch chắc chắn không phải như Ngô Mặc nói, vô cớ đánh nó.

Nhưng lý do bà đánh Ngô Nhị Bạch là: nhà Ngô gia lớn như vậy, thế mà lại để một đứa trẻ vô duyên vô cớ chịu ấm ức lớn đến thế.

Cái gia chủ như anh làm ăn kiểu gì vậy?

Nhưng lời không thể nói thẳng, bà lão ra tay, điều này làm Ngô Nhị Bạch tức chết đi được.

Hận không thể bây giờ lập tức ra ngoài tóm Ngô Mặc, tẩn cho một trận ra trò để hả giận trong lòng.Ngô Mặc đứng ngoài cửa sổ xem mà kêu sướng tai quá.

Nếu điều kiện cho phép, cậu ta thậm chí còn muốn cầm một lá cờ nhỏ đứng bên cạnh bà lão, vẫy cờ hò reo, cổ vũ cho bà.

Ngô Tà cũng xem mà tặc lưỡi liên tục.

Anh ta chưa bao giờ thấy bà nội đối xử với Nhị thúc như vậy, không khỏi lén nhìn Ngô Mặc một cái, trong lòng thầm nghĩ: “Thằng nhãi này đúng là cục cưng của bà nội mà.” Ngô Mặc quá phấn khích, không cẩn thận làm đầu đập vào cửa sổ, phát ra tiếng “coong”.

Trong phòng, tay bà lão đang giơ gậy lên khẽ dừng lại một chút, khóe môi hiện lên một nụ cười mỉm.

Tiếp đó, bà lại dùng toàn thân sức lực, một gậy đánh mạnh vào mông Ngô Nhị Bạch.

Cú này lực đủ mạnh, làm Ngô Nhị Bạch đau điếng người.“Đi đi tổ tông, anh lạy em đó, lát nữa Nhị thúc ra ngoài phát hiện hai anh em mình đang lén xem, lần tới người thảm chính là hai anh em mình đấy.” Vừa nãy tiếng động kia làm hồn vía Ngô Tà đều muốn bay ra ngoài.

Anh ta không màng xem náo nhiệt nữa, sống chết kéo Ngô Mặc rời khỏi đây, về phòng nghỉ ngơi.Mấy ngày này là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời Ngô Mặc.

Sáng sớm vừa mở mắt, bà nội đã hiền từ nhìn cậu bên giường.

Buổi tối trước khi ngủ, cậu cũng phải chúc bà ngủ ngon rồi mới về phòng nghỉ.

Tóm lại, mấy ngày ở Ngô gia lão trạch, Ngô Mặc lúc nào cũng kè kè bên cạnh bà nội Ngô.

Cậu dứt khoát bỏ cả gậy chống của bà lão sang một bên, tự mình làm người đỡ tay cho bà.

Với cậu mà nói, cái gì mà trộm mộ điểm danh check-in, cái gì mà trường sinh bất lão...

đều không bằng được ở bên cạnh bà nội của mình, càng khiến cậu vui vẻ và hạnh phúc hơn.

Đứa cháu trai nhỏ cứ bám dính lấy mình như vậy, Ngô lão thái thái cũng cầu còn không được.

Cả đời bà lão chỉ mong con cháu bình an, hy vọng chúng có thời gian thì ở bên cạnh mình.Ngô Mặc và bà lão, hai ông cháu vui vẻ hòa thuận, còn Ngô Nhị Bạch thì tức chết đi được.

Sau khi bị bà lão đánh xong, ông ta toàn thân đau nhức mấy ngày liền.

Cái tuổi này mà bị chính mẹ già giáo huấn một trận, thật sự là khó nói ra, mất mặt vô cùng.

Ông ta làm sao dám sai người làm giúp bôi thuốc chứ.

Không bôi thuốc thì đi lại rất đau, không còn cách nào khác, đành gọi Nhị Kinh vào phòng.

Đặt thuốc vào tay cậu ta, không nói lời nào, chỉ bảo cậu ta bôi thuốc cho mình.“Nhị gia, ngài bị làm sao vậy?

Phía sau sao lại xanh tím một mảng thế này?” Nhị Kinh cầm thuốc nhìn lưng Ngô Nhị Bạch, thật sự có chút kinh ngạc.

Cậu ta căn bản không thể tưởng tượng được, ở Ngô gia lão trạch thì Ngô Nhị Bạch bị thương bằng cách nào?

Lẽ nào có người nào đó chạy đến đây làm Ngô Nhị Bạch bị thương?

Ngô Nhị Bạch trong lòng đang nén giận, vốn định im lặng, nhưng thật sự không nhịn được.

Ông ta nghiến răng ken két, nghiến nghiến răng nặn ra hai chữ: “Ngô Mặc.”“Tiểu thiếu gia?” Mắt Nhị Kinh muốn rớt ra ngoài, sự kinh ngạc khiến cậu ta quên cả nói.

Mở to miệng đứng ở đó, trong đầu hiện lên cảnh chú cháu tương tàn.

“Nói nhảm, trừ cái thằng ranh con đó ra, còn ai có thể làm tôi ra nông nỗi này chứ?” Ngô Nhị Bạch hận đến ngứa răng, dặn dò Nhị Kinh: “Mấy ngày này cậu để mắt đến tôi, nếu cái thằng ranh con đó mà dám bước một bước ra khỏi cửa Ngô gia, cậu lập tức đến báo tôi.

Nếu tôi không đánh gãy chân nó thì tôi không mang họ Ngô nữa.”“Nhị gia, có khi nào là hiểu lầm không?

Tiểu thiếu gia sao có thể ra tay với ngài được?” Nhị Kinh vẫn không tin Ngô Mặc có thể đánh Ngô Nhị Bạch ra nông nỗi này.

Cậu ta khô khan biện giải thay Ngô Mặc: “Tiểu thiếu gia quậy thì quậy, nhưng vẫn rất hiếu thuận, làm sao có thể đối...” Lời còn chưa nói hết đã bị Ngô Nhị Bạch cắt ngang: “Tôi nói lúc nào nó tự mình ra tay?

Tôi nói là...

Thôi được rồi, cậu đừng hỏi nữa, mau giúp tôi bôi thuốc đi, đau chết tôi rồi.”Nhị Kinh vừa nghe, trong lòng liền hiểu ra.

Rõ ràng chuyện này có ẩn tình, cậu ta cũng không tiện hỏi nhiều, vội vàng bôi thuốc lên người Ngô Nhị Bạch.Ngô Nhị Bạch vẫn luôn muốn dạy dỗ Ngô Mặc, nhưng lại mãi không tìm được cơ hội.

Thật sự là thằng nhãi này quá tinh ranh.

Ngày nào cũng kè kè bên cạnh Ngô lão thái thái, không rời nửa bước, khiến ông ta muốn ra tay cũng không có cơ hội.

Cho dù là ông ta, muốn tìm một lý do để gọi cậu ta ra ngoài, bà lão cũng bảo vệ như bảo con trai độc nhất, nhìn chằm chằm ông ta như hổ rình mồi.

Sợ ông ta làm gì cháu trai bảo bối của bà sao?Nhưng mọi chuyện đâu có tuyệt đối, trời không phụ người có lòng, Ngô Nhị Bạch cuối cùng cũng đợi được một cơ hội.

“Nội ơi, nội về sớm nhé.” Ngô Mặc kéo tay bà lão, làm nũng nói: “Con không nỡ xa nội lâu đâu.”“Được được, bà nội sẽ về sớm thôi.” Bà lão xoa xoa tay Ngô Mặc, cười tủm tỉm an ủi: “Con ở nhà ngoan ngoãn nhé, muốn ra ngoài chơi thì cứ đi chơi, muốn ăn gì thì cứ ăn, bà nội hai ngày nữa sẽ về, được không?” “Được ạ, nội yên tâm, con nhất định sẽ rất ngoan.” Ngô Mặc cười cực kỳ ngoan ngoãn, khiến khóe mắt Ngô Tà bên cạnh cứ giật giật.Một người chị em thân thiết của Ngô lão thái thái tổ chức tiệc mừng thọ lớn, nên bà lão cần rời nhà hai ngày.

Vốn dĩ những dịp như thế này rất thích hợp để đưa cháu trai đi cùng.

Nhưng bà lão nghĩ đến việc, đã đưa Ngô Mặc đi thì phải đưa cả Ngô Tà, dù sao cũng phải đối xử công bằng.

Ngô Tà từ nhỏ đã không thích tham gia những buổi tụ họp như thế, vì vậy bà lão suy nghĩ một chút, thôi thì cứ để hai đứa trẻ ở nhà thư giãn đi.Bà lão vừa rời khỏi cửa nhà, Ngô Mặc đã cảm thấy chán chết đi được.

Cậu ta đi loanh quanh khắp sân, tính toán tìm việc gì đó để giết thời gian.Khi Ngô Nhị Bạch biết mẹ già của mình đã rời khỏi lão trạch, ông ta đập mạnh đùi một cái, đứng bật dậy.

Cười gằn nói: “Hừ hừ, thằng ranh con, để mày vênh váo mấy ngày nay, hôm nay ông đây nhất định phải dạy cho mày một bài học.” Nói xong, Ngô Nhị Bạch liền đứng dậy đi tìm Ngô Mặc.Ngô Mặc khác Ngô Tà.

Nếu là Ngô Tà, ông ta chắc chắn sẽ sai vài người hầu đi đưa Ngô Tà đến đây.

Nhưng Ngô Mặc thì không giống, cái thằng ranh con này ý thức nguy hiểm cực kỳ mạnh.

Nếu để người hầu đi qua, nói không chừng nó sẽ đánh ngất người hầu, rồi trèo tường chạy đi tìm bà lão.

Chuyện như thế này, Ngô Nhị Bạch tin là nó chắc chắn có thể làm được.Ngô Nhị Bạch hăm hở đi về phía hậu viện, vừa vào sân, Ngô Tà vừa hay đi thẳng về phía ông ta.

Ngô Tà dừng bước, nhìn Ngô Nhị Bạch có chút tò mò hỏi: “Nhị thúc, ngài vội vàng thế, là muốn...” “Khụ, Tiểu Tà, cháu đi đâu đấy?” Ngô Nhị Bạch khẽ ho một tiếng, chắp tay sau lưng đứng ở đó.

Ông ta nói một cách hời hợt: “Dạo này đừng chạy lung tung, khó khăn lắm mới về nhà, nên ở bên người lớn nhiều hơn.” “Cháu biết rồi, Nhị thúc.” Ngô Tà hai tay buông thõng, cung kính đứng ở đó.

Chương 192

Ai nhìn cũng biết là gia giáo cực kỳ tốt.Sau khi dặn dò Ngô Tà xong, Ngô Nhị Bạch lại giả vờ như vô tình hỏi: “À, phải rồi, Tiểu Mặc đâu?

Cháu có thấy nó không?” “Tiểu Mặc?” Ngô Tà trong lòng giật thót, nhận thấy không ổn, do dự nói: “Cháu...” “Hử?

Cháu ấp úng cái gì?” Ngô Nhị Bạch mặt trầm xuống, không kiên nhẫn nói: “Tôi hỏi cháu nó đâu?

Cháu có thấy không?

Sao, ngay cả cháu bây giờ cũng không nghe lời tôi à?”“Không, Nhị thúc, ngài hiểu lầm rồi, cháu làm sao dám không nghe lời ngài.” Ngô Tà nuốt khan một cái, trong lòng thầm nghĩ: “Em ơi, lần này em đúng là đã chọc tổ ong vò vẽ rồi, anh chỉ có thể xin lỗi em thôi.

Em yên tâm, Nhị thúc mà đánh em nằm liệt giường không dậy nổi, anh nhất định sẽ mang cơm cho em.” Nghĩ đến đây, Ngô Tà liền cứng rắn lòng.

Chỉ vào vị trí khu vườn phía sau, nói: “Nhị thúc, cháu vừa từ bên đó qua, Tiểu Mặc đang ở trong đình ạ.”“Được rồi, cháu đi đi.” Ngô Nhị Bạch phất tay, nhấc chân đi về phía đình.

Vừa đi được hai bước lại dừng lại.

Ông ta quay người nhìn chằm chằm Ngô Tà, trầm giọng nói: “Tiểu Tà, cháu là một đứa trẻ thông minh, bà nội cháu tuổi đã cao rồi, khó khăn lắm mới ra ngoài tụ họp, cháu đừng làm bà lão ấy phải lo lắng, biết chưa?” Ngô Tà nghe vậy ngẩn người ra, nhưng rất nhanh đã hiểu ra ý trong lời nói của Nhị thúc.

Anh ta mặt mày méo xệch nói: “Nhị thúc, ngài yên tâm, cháu nhất định sẽ không nói lung tung, nhưng mà, ngài ra tay có thể nhẹ nhàng một chút không?

Nó, nó vẫn còn là một đứa trẻ.”Lý do này vừa nói ra, Ngô Tà suýt nữa thì tự mình thấy buồn nôn.

Anh ta thầm mắng: “Đồ ngốc, lý do gì không dùng, lại dùng cái này?

Lần này còn độc hơn nữa, thằng em chắc chắn sẽ bị đánh thảm hơn.” “Ha ha, trẻ con, đúng vậy.” Ngô Nhị Bạch cười gằn nói: “Lần này tôi sẽ dạy dỗ nó một trận thật đàng hoàng.”Nhìn bóng lưng Ngô Nhị Bạch rời đi, Ngô Tà rất đỗi phân vân.

Anh ta muốn đi mách lẻo cho Ngô Mặc, nhưng lại sợ bị Ngô Nhị Bạch phát hiện sau đó, ngay cả mình cũng bị ăn đòn.

Ngô Tà nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng thở dài một hơi.

Anh ta lẩm bẩm một mình: “Thôi vậy, tục ngữ nói chết bạn chứ không chết mình, Tiểu Mặc à, không phải anh không giúp em, chỉ trách em quá biết tìm chết.

Anh ở đây sẽ thầm lặng chúc phúc cho em vậy.”Khi Ngô Nhị Bạch đến đình, Ngô Mặc đang một chân gác lên lan can.

Miệng cậu ta ngậm điếu thuốc, tay cầm thức ăn cho cá.

Dáng vẻ ung dung tự tại đó trông cực kỳ thoải mái.

Khoảng thời gian ở cùng Ngô lão thái thái, Ngô Mặc tâm tình cực kỳ sảng khoái, nhưng lại không thể hút thuốc.

Cậu ta sợ mùi thuốc lá trên người sẽ làm bà lão khó chịu.

Vì vậy, con ma thuốc lá này đã phải cưỡng chế nhịn mấy ngày, làm cậu ta khó chịu đến mức suýt nữa thì cào tường.

Bây giờ bà lão đã đi ra ngoài giải quyết công việc, Ngô Mặc hận không thể nhét cả bao thuốc vào miệng.

Cậu ta vội vàng chạy đến chỗ đình, hút mấy điếu thật mạnh để giải tỏa cơn thèm.“Tiểu Mặc.” Giọng Ngô Nhị Bạch rất bình tĩnh, “Cháu lại đây một chút, Nhị thúc có chuyện muốn nói với cháu.” Ông ta sợ Ngô Mặc quay người bỏ chạy, nên cố ý giả vờ như bình thường.

Không hổ là Ngô Nhị Bạch, lão hồ ly nhiều năm, ngay cả đến nước đến chân, vẫn có thể giữ được tâm thái bình tĩnh, vững vàng.“Nhị thúc?” Ngô Mặc quay đầu nhìn ra ngoài đình, liền thấy Ngô Nhị Bạch chắp hai tay sau lưng, đứng đàng hoàng, vững vàng ở đó.

“Ngài tìm cháu có chuyện gì ạ?” Cậu ta chớp chớp mắt, ném hết thức ăn cho cá trong tay vào hồ, phủi phủi tay rồi đi tới.

Miệng cười toe toét nói: “Sao thế, có phải ngài nhớ đứa cháu trai thân yêu của ngài không?

Ôi chao, cháu chẳng qua là ở với bà nội nhiều hơn một chút thôi mà, sao ngài còn ghen tị với bà nội thế?”Cuộc sống tươi đẹp mấy ngày này đã khiến Ngô Mặc hoàn toàn quên mất mình rốt cuộc đã làm chuyện thất đức gì.

Theo cậu ta nghĩ, chỉ cần ở lão trạch, có bà nội ở đây, đừng nói là Ngô Nhị Bạch, cho dù là Ngô Lão Cẩu sống lại, chắc cũng không động được đến một sợi tóc của mình.

Bảo sao người ta không thể vênh váo, vênh váo quá đà thì ông trời cũng không chịu nổi, sớm muộn gì cũng có người đến dạy dỗ mày thôi.Ngô Mặc vừa đi đến trước mặt Ngô Nhị Bạch, còn chưa kịp nói tiếp, cánh tay đã bị ông ta túm lấy.

Ngay sau đó, Ngô Nhị Bạch tay phải cầm gậy baton, cứ thế đánh mạnh vào mông Ngô Mặc, phát ra tiếng “bốp”.

“Mẹ kiếp, Nhị thúc, ngài đánh lén à?” Ngô Mặc đau đến suýt nhảy dựng lên, miệng lầu bầu: “Ngài cũng âm hiểm quá đi chứ, gậy cũng giấu sau mông?

Ngài không sợ rớt sao?

Ghê gớm thế, sao ngài không giấu phía trước?”“Thằng ranh con, còn dám nói linh tinh, hôm nay Nhị thúc sẽ dạy dỗ mày một trận thật đàng hoàng, cho mày biết thế nào là trên dưới phân biệt.” Bảo sao thiên đạo luân hồi, trời xanh đâu tha ai.

Cái đình không lớn, Ngô Mặc không có chỗ nào để trốn.

Cậu ta lại không dám thực sự dùng sức, sợ không cẩn thận ném Ngô Nhị Bạch xuống nước, đến lúc đó e rằng mình sẽ chết còn thảm hơn.

Không còn cách nào khác, đành phải đứng đó chịu một trận đòn tơi bời.“Thằng nhóc con, tao cho mày cái tội nói linh tinh, tao cho mày cái tội chọc tức tao.” Ngô Nhị Bạch cầm gậy baton, lần này thật sự là đánh cho Ngô Mặc một trận ra trò.

Cuối cùng, tay ông ta trượt một cái, gậy baton bay xuống hồ thì trận đòn này mới kết thúc.“Nhị thúc, ngài cũng độc ác quá đi chứ.” Ngô Mặc bây giờ động đậy cũng không dám, toàn thân không có chỗ nào là không đau.

Cậu ta oán trách: “Hai nhà mình có thù oán gì chứ, mà ngài lại dùng gậy baton?

Ngài thà dùng luôn long đầu trảm đi, còn được tiếng tốt đại nghĩa diệt thân nữa.”“Mẹ nó, bớt nói nhảm đi.” Ngô Nhị Bạch xoa xoa cổ tay, cười lạnh nói: “Chuyện này chưa xong đâu, bây giờ mau đến từ đường mà quỳ, quỳ đủ 24 tiếng.

Chuyện trước đó tôi sẽ không truy cứu mày nữa, nếu không...”

“Nếu không?

Nhị thúc, ngài thà đánh chết cháu đi.” Ngô Mặc liếc nhìn trái phải mấy lần, phát hiện xung quanh không có ai.

Cậu ta dứt khoát nằm sấp xuống đất, giả khóc nói: “Ối trời ơi, còn gì là thiên lý nữa, chú cháu tương tàn à, Nhị thúc tôi muốn đánh chết tôi để nhường chỗ cho con riêng của ông ta!”“Khóc đi, xem ai sẽ đến cứu mày.” Ngô Nhị Bạch ngồi xổm xuống, một cái tát vào gáy Ngô Mặc, cười âm hiểm nói: “Mày có thể chọn không đến từ đường quỳ, nhưng mà...” Ông ta kéo dài giọng, không đợi Ngô Mặc hỏi, liền nói tiếp: “Thì tôi sẽ kể hết chuyện mày lén đi Golmud, và chuyện theo lão Tam xuống địa cung bị trọng thương này nọ, kể cho bà nội mày nghe một lần.

Mày cũng biết đấy, bà nội tuổi đã cao, sức khỏe không tốt lắm, lỡ đâu bà ấy lo lắng cho mày...”Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết.

Mấy ngày nay Ngô Nhị Bạch coi như đã hiểu ra, thằng ranh con Ngô Mặc này cũng không có gì có thể uy hiếp được nó, chỉ duy nhất bà lão bây giờ là điểm yếu của nó.

Không nói gì khác, chỉ riêng việc Ngô Mặc sợ bà lão biết nó hút thuốc, lại có thể nhịn được điều này là đủ thấy, đứa trẻ này vẫn tính là hiếu thuận.

Thế là Ngô Nhị Bạch trực tiếp dùng bà lão ra uy hiếp Ngô Mặc, cứ xem thằng nhãi này rốt cuộc có mắc bẫy không.Từ đường Ngô gia.

“Ôi, các cụ ơi, con thật sự ngại quá, trời nóng thế này mà còn phải để các cụ ngồi trò chuyện với con, trong lòng con thật sự áy náy vô cùng.” Ngô Mặc ngồi xổm dưới đất, nhìn về phía các bài vị trên đài phía trước thở dài nói: “Nhưng mà chuyện này không trách con, chủ yếu vẫn là Nhị thúc con quá thất đức, nếu các cụ có linh thiêng, làm ơn đều đến báo mộng cho ông ta.”Cậu ta lẩm bẩm một tràng.

Mười câu thì có chín câu rưỡi là oán trách Ngô Nhị Bạch âm hiểm xảo trá, không nghĩ đến tình thân.

Ngô Mặc thật sự là quá uất ức rồi.

Khi Ngô Nhị Bạch dùng Ngô lão thái thái ra uy hiếp cậu ta, cậu ta liền chấp nhận số phận.

Ngoan ngoãn đến từ đường mặt hướng vào tường suy nghĩ lỗi lầm.

Không chỉ vậy, để đề phòng Ngô Mặc bỏ trốn, Ngô Nhị Bạch cố ý khóa chặt cửa lớn từ đường.

Lại còn sắp xếp hai người làm đứng ngoài cửa, lúc nào cũng theo dõi sát sao động tĩnh bên trong.Ngô Mặc toàn thân đau nhức, bây giờ ngồi cũng không được, đứng cũng không xong.

Cuối cùng chỉ có thể nửa ngồi xổm hoặc nằm sấp để giảm bớt mệt mỏi.

Cậu ta đang trò chuyện với các vị tiền bối Ngô gia, đột nhiên tim bắt đầu quặn đau.

Cảm giác này như bị người ta dùng dao đâm loạn xạ vào tim vậy.

Đau đến mức cậu ta kêu cũng không kêu nổi, trực tiếp ngã vật xuống đất.“Đậu má, sao lại đến lúc này chứ.” Ngô Mặc sợ mình kêu lên, cắn chặt môi dưới.

Trong lòng cậu ta biết rõ, hình phạt huyết mạch mỗi tháng một lần lại đến rồi.

Khoảng thời gian này cậu ta thật sự quá vui vẻ.

Mỗi ngày được ở bên bà nội là khoảnh khắc hạnh phúc của cậu ta, vì vậy căn bản đã quên mất chuyện hình phạt huyết mạch này.

Để kích hoạt huyết mạch, mỗi lần hình phạt đều lợi hại hơn lần trước.

Cảm giác như bị lăng trì này khiến Ngô Mặc đau đến lăn lộn khắp nơi.

Tay phải cậu ta nắm chặt ngực, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ bị kìm nén.

Mồ hôi lạnh trên trán như vòi nước, chảy ròng ròng xuống.

Cuối cùng, cả người cuộn tròn thành một cục, rơi vào trạng thái bán hôn mê.“Ai đang nói chuyện?

Không, không có ai đâu.” Không biết qua bao lâu, Ngô Mặc mơ mơ hồ hồ cảm thấy bên tai hình như có người đang gọi tên cậu ta.

Nhưng cậu ta quá đau, căn bản không phân biệt được là ảo giác hay thật.“Hắc gia, Tiểu Mặc bị làm sao thế này?” Ngô Tà suýt nữa thì khóc, căn bản không biết nên làm thế nào cho phải.

Anh ta lại quay đầu nhìn sang Trương Khởi Linh bên cạnh, cầu cứu: “Tiểu Ca, anh đã từng thấy chuyện như thế này chưa?” Anh ta nằm mơ cũng không ngờ tới, Ngô Mặc lại bị Ngô Nhị Bạch đánh ra nông nỗi này.

Trong lòng tự trách, hận không thể tự vả mình mấy cái.“Chưa.” Trương Khởi Linh chầm chậm lắc đầu, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Hắc Nhãn Kính mặt mày xanh lét, nhìn Ngô Mặc đang được mình ôm trong lòng, chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng không ngừng sôi sục.

Chương 193

Giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung vậy.

Anh ta nắm chặt tay lại, cố nén giận nói: “Đưa Tiểu Mặc về phòng trước đã, sau đó hẵng nói.”“Được, vậy anh bế Tiểu Mặc đi, tôi đi trước dẫn đường.” Ngô Tà vội vàng đứng dậy, đứng che chắn bên cạnh Hắc Nhãn Kính, dẫn đường cho anh.Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh vì sao lại xuất hiện ở đây?

Chuyện này thật sự có chút trùng hợp.

Lúc đầu Ngô Nhị Bạch đã giữ Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính lại một mình trong lều.

Mấy người họ đã bàn bạc lại một lần nữa về chuyện 《Thương Vương Bí Lục》.

Cuối cùng quyết định những người còn lại sẽ rời đi trước, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính hai người, tiếp tục ở lại tìm kiếm cuốn cổ tịch này.Hai người họ theo sát phía sau đoàn người Cừu Đức Khảo.

Dựa theo manh mối họ điều tra được, đã tìm thấy lối đi vào Cổ lâu Trương gia.

Vốn dĩ cho rằng có thể từ trong đó lấy được thứ mình muốn, đồng thời Trương Khởi Linh còn có thể biết được bí mật của chính mình.

Nhưng ai cũng không ngờ tới, Cổ lâu Trương gia khắp nơi đều có cơ quan, phòng bị cực kỳ nghiêm ngặt.

Ngay lúc mọi người đang bận rộn phá giải cơ quan, một lượng lớn mật lạc đà đột nhiên xuất hiện từ trong vách đá.

Những thứ không phải người cũng không phải quỷ này đã giết cho đội ngũ của Cừu Đức Khảo người ngã ngựa đổ, đội trưởng Sunny càng bị trọng thương.Bảo sao ngay cả Tần Cối cũng có vài ba người bạn.

Nếu không phải mấy lão Tây liều chết cứu hắn, chắc tên này cũng đã bỏ mạng ở đây, làm thức ăn cho mật lạc đà rồi.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính hai người khó khăn lắm mới thoát khỏi mật lạc đà, trong lúc bất đắc dĩ phải chạy trốn ra từ một lối đi khác.

Cừu Đức Khảo tổn thất một lượng lớn người, giận dữ khác thường.

Hắn tập hợp những người còn lại, sai A Ninh một lần nữa dẫn đội tiến vào.

Đồng thời hạ đạt lệnh chết, nhất định phải lấy được thứ mình muốn.Có lẽ là ông trời không chịu nổi hắn có tiền mà quá ngông cuồng, lần này vẫn là về tay không.

Không những những người còn lại chết thảm bên trong, mà ngay cả A Ninh cũng chín phần chết một phần sống mà chạy ra được.

Đám người dưới trướng Cừu Đức Khảo không phải là lũ ngốc.

Bọn họ đến đây là để kiếm tiền, chứ không phải để ngủ vĩnh viễn ở đây.

Chết nhiều đồng đội như vậy, từng người từng người đều rất bất mãn với Cừu Đức Khảo.Cừu Đức Khảo vì muốn sống sót mà căn bản không quan tâm đến mạng người.

Hắn vốn định tiến vào lần thứ ba, nhưng lần này không có bất kỳ ai ủng hộ hành động của hắn.

Cho dù hắn có cho tiền nhiều đến đâu, những người này cũng không hề lay chuyển.

Tiền là thứ tốt, nhưng có mạng mà lấy, cũng phải có mạng mà tiêu chứ.

Cuối cùng Cừu Đức Khảo đành tiếc nuối kết thúc, dẫn theo tàn binh còn sót lại rời khỏi đây.

Tuy nhiên hắn sẽ không bỏ cuộc, chuẩn bị sau khi trở về sẽ chỉnh đốn lại lực lượng rồi quay lại đây một lần nữa.Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai người suy nghĩ một chút, sau đó cũng từ bỏ việc tiếp tục tìm kiếm.

Họ định quay về liên lạc với Ngô Nhị Bạch, lấy được trang bị rồi mới tính toán làm sao để tiến vào cổ lâu.

Hai người họ lái xe, một đường phi như bay đến Dư Hàng.

Nghĩ đến việc có thể gặp được Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính tâm trạng rất tốt.

Phải biết rằng mấy ngày nay làm việc cùng cái tên Trương Khởi Linh này, suýt nữa thì làm anh ta nghẹt thở.

Nói mười chữ, gã này cũng không đáp lại một chữ, làm Hắc Nhãn Kính phiền đến mức suýt cào tường.Dựa theo địa chỉ Ngô Nhị Bạch đưa, hai người đến Ngô gia lão trạch.

Vừa đỗ xe xong thì gặp Ngô Tà vừa đi ra ngoài rồi quay về.

Bảo sao Ngô Tà cũng không phải là người thiếu mưu mẹo.

Anh ta sợ mình ở nhà không tiện, đến lúc đó Tiểu Mặc bị đánh xong chắc chắn sẽ trách anh không báo tin.

Thế là anh ta nghĩ nghĩ rồi phủi mông đi ra ngoài ăn một bữa lớn.

Sau khi ăn no uống say, anh ta lững thững đi về nhà, vừa hay nhìn thấy Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính hai người vừa xuống xe.“Tiểu Ca?” Ngô Tà còn tưởng mình hoa mắt, cố ý dụi dụi mắt, phát hiện quả nhiên là hai người này.

Anh ta vội vàng phấn khích chạy đến, túm lấy Trương Khởi Linh hỏi: “Tiểu Ca, mấy ngày nay hai người đi đâu vậy?

Tôi hỏi Nhị thúc ông ấy cũng không nói.” “Khụ khụ!” Hắc Nhãn Kính thấy mình bị ngó lơ, cố ý ho khan hai tiếng, nói: “Này Tiểu Tam Gia, đây còn có một người sống sờ sờ nữa này, sao thế?

Mắt cậu cũng không tốt à?”“Xin lỗi, trời tối quá, không nhìn thấy.” Ngô Tà liếc Hắc Nhãn Kính một cái, xin lỗi một cách vô thành ý.

Ngay sau đó lại tiếp tục hỏi Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca, trước đó anh đi sao không nói với tôi một tiếng?” Trương Khởi Linh trông hiếm khi tâm trạng rất tốt, vỗ vỗ vai Ngô Tà, nhẹ giọng đáp: “Ừ, có việc.” “Tôi bảo cậu hỏi anh ta, thà hỏi tôi còn hơn?” Hắc Nhãn Kính khịt mũi một tiếng, bĩu môi: “Cái gã này xì hơi cũng không ra tiếng, cậu còn hy vọng hỏi ra được nguyên nhân gì chứ?”“Tôi thích thế.” Ngô Tà cười lạnh một tiếng, đáp trả: “Tôi nói Hắc gia, lẽ nào anh xì hơi như còi tàu, liên thanh?” “Ôi chao, một thời gian không gặp, Tiểu Tam Gia ăn nói lanh lẹ hẳn ra nhỉ.” Hắc Nhãn Kính nháy mắt ra hiệu với Ngô Tà, thêm dầu vào lửa nói: “Lẽ nào, cậu thấy người câm đó không thích nói, nên định nói hết phần của anh ta luôn sao?”Không đợi Ngô Tà nói chuyện, Trương Khởi Linh lạnh lùng liếc Hắc Nhãn Kính một cái.

Trong ánh mắt hàm chứa ý cảnh cáo.

“OK, tôi không nói nữa.” Hắc Nhãn Kính nhún vai, thờ ơ nói: “Không hổ là Tiểu Tam Gia, đi đâu cũng có người câm Trương che chở.”Ngô Tà lười không thèm trả lời anh ta, anh ta coi như đã phát hiện ra, cái tên Hắc Nhãn Kính này mồm đúng là thiếu đòn.

Chỉ cần cậu không trả lời anh ta, lát nữa anh ta sẽ thấy chán.

Ngược lại, cậu càng trả lời anh ta, anh ta càng được đà, có vẻ như không chọc cậu điên lên thì không chịu bỏ qua.Hắc Nhãn Kính thấy Ngô Tà một mình từ bên ngoài về, kỳ lạ hỏi: “Ê, Tiểu Tam Gia, sao lại có mỗi mình cậu, tiểu Bảo bối của nhà chúng ta đâu rồi?” “Phỉ, cái gì mà của nhà anh, đó là của nhà tôi.” Ngô Tà đã sớm muốn cãi lại Hắc Nhãn Kính rồi.

Tên này ngày nào cũng nói Ngô Mặc là của nhà anh ta, tức đến nỗi Ngô Tà mấy lần muốn xắn tay áo lên đánh nhau một trận lớn với anh ta.

Nếu không phải Ngô Tà sức mạnh không đủ, thì giờ này Hắc Nhãn Kính đã thành gấu trúc rồi, hơn nữa còn là loại gấu trúc “nguyên bản” đấy.Ngô Tà cãi lại Hắc Nhãn Kính xong, chợt nhớ ra thằng em mình hôm nay bị Nhị thúc dạy dỗ một trận.

Thế mà mình lại chạy ra ngoài ăn uống linh đình, trong chốc lát có chút chột dạ.

“Khụ, Tiểu Mặc hôm nay có chút không tiện.” Ngô Tà ho khan hai tiếng, cười gượng nói: “Phải rồi, hai người tìm Nhị thúc của tôi đúng không, mau vào đi, tôi đưa hai người đi tìm ông ấy.”Mặc dù anh ta cố gắng chuyển đề tài, nhưng Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai người không phải là người bình thường.

Nói một ví dụ khó nghe, hai gã này là loại người tinh quái hơn cả khỉ.

Đừng thấy Trương Khởi Linh bây giờ mất trí nhớ, nhưng muốn lừa gạt anh ta, vẫn là có chút khó.

Dáng vẻ này của Ngô Tà rõ ràng là chột dạ, điều này làm Hắc Nhãn Kính có hứng thú.

Sau cặp kính râm, mắt anh ta khẽ nheo lại.

Anh ta hắc hắc cười nói: “Không thoải mái à?

Từ bao giờ mà tiểu Bảo bối của nhà chúng ta lại yếu ớt đến thế rồi, lẽ nào nó cũng như con gái, bắt đầu 'đến tháng' mỗi tháng một lần sao?”Lời này Ngô Tà nghe cực kỳ khó chịu, phản bác: “Tôi nói Hắc gia, anh cả ngày có thể đừng nhiều chuyện như thế không?

Người ta ăn ngũ cốc tạp lương, sao lại không thể có lúc không thoải mái?” Ngô Tà thật sự không muốn chuyện em mình bị đánh lại rêu rao cho cả thành phố biết.

Tuy nói anh ta không thấy Nhị thúc ra tay dạy dỗ Ngô Mặc thế nào, nhưng nghĩ thôi cũng biết trận đòn này chắc chắn không nhẹ.“Ối chao chao, đã thế tiểu Bảo bối của tôi bị bệnh rồi, thân là anh trai tôi sao có thể không đến thăm nó chứ?” Hắc Nhãn Kính căn bản không ăn cái kiểu của Ngô Tà, trực tiếp tiến lên tóm lấy cánh tay Ngô Tà kéo vào lão trạch.

Anh ta vừa đi vừa nói: “Nào nào nào, Tiểu Tam Gia, tôi đây là lần đầu đến nhà cậu đấy, cậu thân là chủ nhà mà còn không dẫn thằng mù này đi tham quan một chút à?”“Anh là một thằng mù, tính tò mò cũng nặng thật.” Ngô Tà cãi lại một câu.

Anh ta bị Hắc Nhãn Kính kéo đi, chỉ có thể quay đầu vẫy vẫy tay gọi Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca mau vào đi, lát nữa tôi đưa hai người đi tìm Nhị thúc.”Ngô gia lão trạch dù cảnh đẹp đến mấy đi nữa, đối với Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính hai người mà nói, cũng không có sức hấp dẫn lớn đến vậy.

Vốn dĩ Ngô Tà muốn trực tiếp đưa Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai người đi gặp Nhị thúc của mình.

Còn bản thân anh ta thì lén lút đi xem Ngô Mặc rốt cuộc tình hình thế nào, có thích hợp gặp người không.Chuyện là trùng hợp như vậy.

Ngô Tà từ miệng người nhà biết được, Ngô Nhị Gia đã đi ra ngoài giải quyết công việc, căn bản không có ở lão trạch.

Lần này anh ta không còn cớ gì nữa, để đẩy Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai người ra ngoài.Ngô Tà trong lòng thầm nghĩ: “Em trai ơi, anh đã tận lực rồi, chuyện em bị đánh thì anh thật sự không giấu được nữa.

Nhưng may mà cái mồm rộng của Vương Béo không có ở đây, em ít ra còn giữ lại chút mặt mũi.” Theo suy nghĩ của Ngô Tà, Ngô Mặc da dày như vậy, bị đánh xong chắc cũng không sao.

Lát nữa sẽ lại sống động như rồng như hổ, nhảy nhót lung tung.

Bây giờ rất có thể cậu ta đang ở trong sân.

Hoặc là nằm trên ghế bập bênh hút thuốc phơi nắng, hoặc là ngồi xổm bên bờ ao, nhìn con cá nào ngon miệng, chuẩn bị bắt nó làm mồi nhắm rượu.Ngô gia lão trạch rất lớn, Ngô Tà dẫn theo Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai người đi qua các đình đài lầu gác, tiến về phía trung tâm sân.

Nhưng vẫn không thấy bóng dáng Ngô Mặc đâu.“Tôi nói Tiểu Tam Gia, đã đi lâu như vậy rồi, sao vẫn chưa thấy thằng nhãi đó đâu?” Hai mắt Hắc Nhãn Kính không hề nhàn rỗi.

Lúc thì nhìn đông, lúc thì nhìn tây, muốn tìm bóng dáng Ngô Mặc.

Nhưng nhìn đi nhìn lại, cũng không thấy cái tên này rốt cuộc ở đâu.Ngô Tà cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, anh ta thật sự không ngờ Nhị thúc lại bắt Ngô Mặc quỳ từ đường.

Vì vậy, khi anh ta từ miệng lão quản gia trong nhà biết được Ngô Mặc bị ném vào từ đường, cằm anh ta suýt nữa thì rớt xuống đất.

Lời trong lòng bật thốt ra: “Trời ơi, Nhị thúc chẳng lẽ không sợ Tiểu Mặc làm các cụ tổ tức sống dậy sao?”Từ đường Ngô gia, nằm ở nơi sâu nhất trong sân lão trạch.

Đó là một tiểu viện độc lập, vị trí hơi hẻo lánh, chủ yếu là để yên tĩnh.

Chương 194

Bước vào sân, Ngô Tà liền thấy trước cửa từ đường có hai người làm đứng đó.“Đại thiếu gia.” Hai người làm thấy Ngô Tà đến, cung kính hành lễ.

“Hai người sao lại gác ở đây?” Ngô Tà liếc mắt sang bên cạnh, phát hiện trên cửa treo một cái khóa lớn.

Anh ta hơi nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi hỏi thẳng: “Tiểu Mặc có phải đang ở bên trong không?

Mở cửa ra cho tôi vào.”Hai người làm nhìn nhau cười khổ nói: “Đại thiếu gia, ngài đừng làm khó chúng tôi nữa, Nhị gia đã dặn dò rồi là phải canh giữ ở đây, đợi đến giờ này ngày mai mới thả tiểu thiếu gia ra ngoài.” “Ối chao, thật không ngờ, lời còn phải để tôi nói ra.” Nghe thấy Ngô Mặc ở trong từ đường, Hắc Nhãn Kính có chút hả hê.

Anh ta cười nói: “Thật không ngờ, có một ngày Hắc gia lại thật sự đến tham quan từ đường Ngô gia.”“Đừng nói nhảm!” Ngô Tà trừng Hắc Nhãn Kính một cái.

Quay đầu nói với hai người làm: “Hai người mở cửa ra trước đi, tôi vào nói vài câu với nó rồi ra ngay, sẽ không để Nhị thúc biết đâu.” Hai người làm này biết rõ tính khí của Ngô Nhị Gia, làm sao dám nghe lời Ngô Tà.

Cứ đứng đó cản lại, cười khổ, lắc đầu, nói gì cũng không chịu mở cửa.Làm Ngô Tà tức đến mức đau đầu, nhưng lại không có cách nào với mấy người làm này.

Dù sao thì hai người này đều là thủ hạ của Nhị thúc.

May mà anh ta cũng không đến nỗi ngu, nhớ ra bên cạnh từ đường còn có một cái cửa sổ nhỏ.

Có thể từ đó nhìn thấy Ngô Mặc, và trò chuyện vài câu với cậu ta.Ngô Tà hừ một tiếng với người làm.

Quay người dẫn theo Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai người, nghênh ngang đi về phía cửa sổ nhỏ.

Chỉ cần Ngô Tà không từ cửa lớn mà vào từ đường, hai người làm mới không quản vị Đại thiếu gia này muốn làm gì.“Nào nào nào, Tiểu Tam Gia, để thằng mù này xem náo nhiệt trước đã.” Khi Ngô Tà đẩy mở cửa sổ nhỏ vừa chuẩn bị nhìn vào, liền bị Hắc Nhãn Kính đẩy sang một bên.

Đồng thời, tên này còn cực kỳ thất đức lấy điện thoại ra.

Chuẩn bị quay lại bộ dạng xui xẻo đó của Ngô Mặc trong từ đường, lưu làm kỷ niệm.

“Hắc hắc hắc, thằng ranh con, xem Hắc gia đây lần này tóm được thóp của mày kiểu gì!” Hắc Nhãn Kính trong lòng đắc ý lắm, hắn muốn tóm được thóp của Ngô Mặc không phải ngày một ngày hai.

Nhưng khi hắn nhìn qua ô cửa sổ nhỏ, thấy Ngô Mặc đang co quắp nằm giữa từ đường, thì lập tức ngây người ra đó.

Ngay sau đó, Hắc Nhãn Kính bắt đầu không giữ được bình tĩnh nữa, hắn không nói một lời, trực tiếp chạy thẳng ra cổng chính.

“Ê, anh đi đâu đấy?” Ngô Tà hơi ngạc nhiên, không biết tên Hắc Nhãn Kính này lại lên cơn gió gì nữa.

Anh nhíu mày liếc Hắc Nhãn Kính một cái, lẩm bẩm: “Cả ngày lầm bầm lẩm cẩm, em trai đáng yêu của tôi chính là bị tên này làm hư.” Ngô Tà nói xong, cũng thò đầu vào ô cửa sổ nhỏ nhìn.

Khi anh nhìn rõ cảnh tượng bên trong, trong khoảnh khắc đã hiểu ra rốt cuộc Hắc Nhãn Kính bị làm sao rồi.

“Tiểu Mặc!” Ngô Tà kinh hô một tiếng, vội vàng chạy ra cổng chính từ đường.

Khi anh và Trương Khởi Linh chạy đến cổng chính thì đã chậm hơn Hắc Nhãn Kính một bước.

Chỉ trong vài phút, hai tên gia đinh nhà họ Ngô đã bị Hắc Nhãn Kính đánh cho sưng mũi tấy mặt nằm la liệt trên đất.

Chiếc khóa lớn trên cổng chính từ đường bị treo lệch một bên, cánh cửa đã bị đạp tung.

Ngô Tà đã không còn bận tâm an ủi hai gia đinh, trực tiếp xông vào từ đường.

“Chuyện này là sao vậy?” Ngô Tà nhìn Ngô Mặc vẫn không ngừng run rẩy trong lòng Hắc Nhãn Kính, vội nói: “Tiểu Mặc bị làm sao?

Sao lại ra nông nỗi này?” “Người thằng bé sao mà nóng thế?” Anh đặt tay lên trán Ngô Mặc, phát hiện trán cậu nóng đến kinh người.

“Tôi cũng rất muốn biết chuyện này là sao?” Vẻ mặt tươi cười phóng khoáng thường ngày của Hắc Nhãn Kính giờ đây âm trầm như nước, giọng nói của hắn rất lạnh, nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Tà.

Ngô Tà lần đầu tiên không dám nhìn thẳng vào mắt Hắc Nhãn Kính.

Ngay cả khi tên này đeo kính đen, Ngô Tà vẫn có thể cảm nhận được áp lực từ ánh mắt phía sau cặp kính.

Không phải nói Ngô Tà sợ Hắc Nhãn Kính, mà là anh thật sự nhận ra mình đã làm sai.

“Nhị thúc cũng quá tàn nhẫn rồi, sao lại có thể đánh Tiểu Mặc ra nông nỗi này, rồi vứt vào từ đường chứ?” Nhìn bộ dạng Ngô Mặc lúc này, trong lòng Ngô Tà đau thắt lại.

Anh bắt đầu hận mình tại sao không ngăn Ngô Nhị Bạch lại?

Cho dù Tiểu Mặc có nghịch ngợm đến mấy, nhưng Nhị thúc ra tay cũng quá tàn nhẫn rồi.

Nghe nói là Ngô Nhị Bạch đã đánh Ngô Mặc ra nông nỗi này, Hắc Nhãn Kính nổi giận đùng đùng.

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, "Nhị gia Ngô gia đúng là thủ đoạn cao minh, ngay cả với cháu ruột cũng ra tay tàn nhẫn như vậy." Những lời còn lại Hắc Nhãn Kính không nói thêm, dù sao Ngô Nhị Bạch cũng là trưởng bối của hai anh em Ngô Tà.

Hắc Nhãn Kính cúi đầu nhìn Ngô Mặc trong lòng run rẩy càng lúc càng dữ dội, biết cậu đang đau đớn khó mà chịu đựng được.

Hắn không chần chừ nữa, trực tiếp ôm cậu bé lên.

Quay sang Ngô Tà nói: "Đừng nói nữa, mau đưa Tiểu Mặc về phòng, rồi tìm người xem rốt cuộc là chuyện gì." Ba người ôm Ngô Mặc vội vã đi thẳng về phòng cậu.

Trên đường, Ngô Tà đặc biệt dặn dò gia đinh, bảo anh ta nhanh chóng thông báo cho quản gia đi tìm bác sĩ.

Một gia tộc như nhà họ Ngô thường có bác sĩ riêng.

Đôi khi một số bệnh không tiện đến bệnh viện, thường sẽ mời bác sĩ riêng đến nhà.

Vì vậy, sau khi quản gia nhận được tin tức, liền vội vàng đi mời bác sĩ đến biệt thự cổ.

Hắc Nhãn Kính cẩn thận đặt Ngô Mặc lên giường.

Nhìn thấy cậu vì đau đớn mà cắn môi dưới đến chảy máu.

Hắc Nhãn Kính không hề nghĩ ngợi mà nắm lấy miệng cậu, nhét cánh tay mình vào.

Như vậy có thể ngăn cậu vô thức cắn đứt lưỡi.

Ngô Mặc lúc này đã đau đến mất gần hết ý thức, hoàn toàn không biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì, cậu cố gắng giữ một hơi thở, sợ xảy ra ngoài ý muốn.

Nhưng Ngô Mặc trong lòng cũng hiểu rõ, cho dù có thật sự xảy ra ngoài ý muốn, thì bây giờ cũng đã vô phương cứu chữa.

Không lâu sau, Ngô Mặc chỉ cảm thấy mình như bay bổng lên, được người ta ôm đi.

Cho đến khi ngửi thấy mùi quen thuộc, được đặt vững vàng trên giường, trái tim đang căng thẳng của cậu mới hơi thả lỏng một chút.

Vừa thả lỏng, cậu liền không thể chống đỡ được nữa, cả người hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Tuy nhiên, ngay cả như vậy, vào khoảnh khắc chìm vào hôn mê.

Ý nghĩ cuối cùng hiện lên trong đầu Ngô Mặc vẫn là --- Nhị thúc lần này chú tiêu đời rồi.

“Hắc gia, cánh tay anh.” Ngô Tà nhìn cánh tay Hắc Nhãn Kính bị Ngô Mặc cắn chảy máu, đứng dậy nhíu mày nói: “Anh đợi một lát, tôi đi tìm khăn.” Khi Ngô Tà cầm khăn quay lại, cánh tay Hắc Nhãn Kính đã bắt đầu rỉ máu.

Nhưng hắn không hề để tâm, vẫn túc trực bên cạnh Ngô Mặc.

Tin tức Ngô Mặc xảy ra chuyện ở biệt thự cổ, đối với tất cả mọi người trong Ngô gia mà nói, không khác gì một trận động đất cấp mười.

“Xin lỗi, tôi thực sự không tìm ra nguyên nhân tiểu thiếu gia hôn mê.” Bác sĩ riêng dùng thiết bị kiểm tra nửa ngày, cũng không tìm ra nguyên nhân bệnh của Ngô Mặc.

Ông chỉ có thể áy náy nói với Ngô Tà: “Ngô thiếu gia, năng lực của hạ tài có hạn, thật sự ngại quá, tôi đề nghị cậu nên nhanh chóng đưa tiểu thiếu gia đến bệnh viện lớn, ở đó thiết bị đầy đủ hơn, chuyên gia cũng nhiều, có lẽ có thể tìm ra bệnh tình.” “Đa tạ bác sĩ, tôi tiễn ông ra ngoài.” Ngô Tà lo lắng nhìn Ngô Mặc đang nằm trên giường một cái, rồi đứng dậy tiễn bác sĩ ra ngoài.

Hắc Nhãn Kính cầm khăn, giúp Ngô Mặc lau mồ hôi trên trán.

Nhớ lại lúc thay quần áo cho Ngô Mặc, trên người cậu bé xanh tím một mảng.

Nhìn qua là biết tất cả đều là vết roi quật, lửa giận trong lòng Hắc Nhãn Kính suýt nữa thì bùng phát.

Nếu không phải có chút lý trí cuối cùng ngăn lại, Hắc Nhãn Kính thật sự có thể xông ra ngoài tìm Ngô Nhị Bạch tính sổ.

Ngay cả bác sĩ riêng cũng không đưa ra được nguyên nhân, Ngô Tà lúc này không dám giấu diếm.

Anh sợ Ngô Mặc thật sự xảy ra chuyện, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Vì vậy, vội vàng báo tin này cho Nãi của mình.

Dù anh nói rất úp mở, nhưng Ngô lão thái thái vẫn vội vàng trở về.

“Tiểu Mặc à, con đừng làm bà sợ mà.” Ngô lão thái thái ngồi bên giường Ngô Mặc, nhìn đứa cháu trai nhỏ hôn mê bất tỉnh, lòng bà đau như cắt.

Đúng lúc này, lão quản gia đỡ một ông lão đi vào.

Ngô lão thái thái nhìn thấy liền vội vàng đứng dậy.

Thái độ vô cùng cung kính nói: “Lão ca ca, thật sự ngại quá, còn làm phiền ông đến nhà một chuyến, ông xem đây...” Ông lão xua tay, “Muội tử, người nhà không nói chuyện khách sáo, mau để ta xem, thằng bé thế nào rồi?” Ông lão này không hề tầm thường, y thuật của ông vô cùng tinh thông, tổ tiên mấy đời đều làm thái y trong cung.

Chương 195

Chỉ là vào thời kỳ đặc biệt năm xưa xảy ra vài chuyện, trùng hợp được Ngô lão thái thái cứu giúp.

Vì vậy hai người nhiều năm qua vẫn xưng hô huynh muội, một số hậu bối trong Ngô gia cũng là do ông nhìn mà lớn lên.

Ông lão đến bên giường, nhìn thấy Ngô Mặc mặt đỏ bừng.

Sờ sờ trán cậu, vén mi mắt nhìn một chút, rồi lại nâng cổ tay cậu lên bắt mạch.

Mấy người trong phòng căng thẳng nhìn ông lão, không dám thở mạnh, sợ làm ảnh hưởng đến việc chẩn mạch của ông.

Một lát sau, ông lão buông tay, thở dài nói: “Muội tử à, thằng bé không phải bệnh, là do trong người có quá nhiều dược lực, xung đột với nhau mà ra nông nỗi này.” “Dược lực, ý ông là sao?” Ngô lão thái thái hơi khó hiểu.

“Ừm, thằng bé này trong người có rất nhiều loại dược lực hỗn hợp, chắc là do hồi nhỏ chúng đã xâm nhập vào cơ thể, chỉ là nhiều năm qua vẫn không có động tĩnh gì, lần này không biết vì lý do gì mà đột nhiên bùng phát, nên thằng bé mới ra nông nỗi này.” Ông lão từng chút một nói ra kết quả chẩn đoán, cuối cùng kết luận: “Bây giờ cũng không có cách nào tốt, chỉ có thể dựa vào ý chí của nó mà vượt qua.” “Nhưng mà...” Ông lão nói đến đây thì ngừng lại, chỉ vào vết thương trên cánh tay Ngô Mặc.

Tiếp tục nói: “Thằng bé này sao lại nhiều vết thương thế?

Tôi nói lão muội à, dù thằng bé có nghịch ngợm không nghe lời thì cũng không thể đánh như vậy chứ, nói thật, trận đòn này rất có thể là một trong những nguyên nhân gây ra bệnh tình của nó đấy.” “Vâng, lão ca ca nói đúng.” Ngô lão thái thái càng nghe càng giận, trong lòng cứ như muốn bốc khói.

Hình xăm trên người Ngô Mặc, chỉ cần máu huyết sôi trào là sẽ hiện ra.

Khi Hắc Nhãn Kính ôm Ngô Mặc về phòng, đã phát hiện hình xăm của cậu hiện ra.

Để tránh bị bác sĩ nhà họ Ngô mời đến phát hiện, Hắc Nhãn Kính đặc biệt cài chặt quần áo trên người Ngô Mặc.

Lại bật điều hòa, đắp một tấm chăn mỏng lên người Ngô Mặc, để phòng ngừa ngoài ý muốn.

Nhưng loại xung đột dược lực trong huyết mạch này, đừng nói là điều hòa, ngay cả khi ném Ngô Mặc vào băng lạnh cũng không thể giải quyết vấn đề thực tế.

Ngô Mặc chỉ cảm thấy trong lòng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, nóng đến mức cậu cào cấu, gãi xé.

Cậu hất tung tấm chăn mỏng, hai tay vô thức cào loạn trên người, xé toạc tất cả cúc áo.

Hắc Nhãn Kính vừa định tiến lên giúp cậu đắp lại, liền bị lão Trung y ngăn lại.

“Khoan đã!” Ông lão chăm chú nhìn Ngô Mặc, lúc này quần áo trên người cậu đã bị xé toạc, hình xăm Thanh Long xuất hiện trên cơ thể.

Ngô lão thái thái cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hình xăm trên người cháu trai.

Vừa nãy khi đi vào bà quá vội vàng, chỉ lo nắm tay Ngô Mặc, mà không nhìn thấy tình trạng trên người cậu.

“Cái, cái hình xăm này...” Ngô lão thái thái nhất thời nghẹn lời, không biết nên nói gì.

“Hình xăm này có gì đó không ổn.” Lão Trung y không quan tâm đến hình dáng hình xăm, ông chỉ cảm thấy hình xăm này có chút gì đó bất thường.

Ông lão trầm tư một lát, rồi nói: “Các cô nhìn xem, chỗ hình xăm trên người nó ửng đỏ bất thường, chứng tỏ những dược lực này đang di chuyển trong cơ thể theo đường hình xăm.” Vừa nói ông lão vừa tự nhiên đưa tay, kéo quần Ngô Mặc xuống một chút.

Lại chỉ vào vị trí đầu rồng nói: “Nếu tôi không đoán sai, cuối cùng tất cả dược lực sẽ tập trung ở chỗ này.” Ngô lão thái thái cũng không còn bận tâm che đậy cho cháu trai, nhìn theo hướng ngón tay của ông lão.

Đây là lúc Ngô Mặc đang hôn mê bất tỉnh, không hề biết trong phòng đang xảy ra chuyện gì.

Nếu không, bị ông lão chỉ chỏ trên người như vậy, cậu chắc chắn sẽ chửi cho ông lão tức đến ngất xỉu.

“Lão ca ca, tình trạng của thằng bé thế này thì phải làm sao đây?” Ngô lão thái thái thật sự lo lắng rồi.

Vấn đề trên người cháu trai cứ cái này nối tiếp cái kia xuất hiện, khiến bà lão vốn đã trầm ổn suốt nửa đời người phải lo đến phát điên.

Ông lão đã hơn tám mươi tuổi, cả đời gặp qua không ít bệnh lạ khó chữa.

Nhưng bộ dạng của Ngô Mặc thế này ông quả thật là lần đầu tiên thấy.

“Muội tử, tình trạng của thằng bé này đúng là nan giải, nếu tôi không đoán sai, thì triệu chứng này không phải là lần đầu tiên xảy ra.”

Ông lão nhíu chặt mày, đi đi lại lại trong phòng, tay chắp sau lưng.

Trong đầu suy nghĩ phải giải quyết vấn đề này thế nào?

Nghe ông lão nói vậy, Ngô Tà đột nhiên nhớ lại trên đường từ Tây Vương Mẫu cung về thành, Tiểu Mặc hình như cũng từng xuất hiện triệu chứng này rồi.

Anh vội vàng kể lại tình hình cho ông lão nghe, ông lão nghe xong trầm tư không nói gì.

Ngô lão thái thái nghe xong thì nổi giận đùng đùng, đưa tay trực tiếp véo tai Ngô Tà.

Giận dỗi nói: “Hay lắm, đứa nào đứa nấy lớn rồi, cánh cứng rồi à, em trai mày bệnh mà mày dám không nói cho bà biết một tiếng?” Ngô Tà chỉ biết cười khổ, xin lỗi Nãi.

Nhưng trong miệng lại không nói ra sự thật, anh sợ nói ra thì bà cụ sẽ càng lo lắng hơn.

Ông lão đi đi lại lại một lúc, thở dài, “Muội tử, hình xăm này trên người thằng bé rốt cuộc là ai làm?

Có tìm được người đó không?

Dược lực trong người nó rất bá đạo, nếu không thể giải quyết được, e rằng thằng bé sẽ còn phải chịu khổ nữa.” Sắc mặt Ngô lão thái thái bắt đầu tái nhợt.

Cháu trai đau đớn đến nhường này, bà hoàn toàn không dám tưởng tượng, nếu còn đau thêm vài lần nữa, cái bộ xương già này của bà liệu có chịu đựng nổi không?

“Tiểu Tà, gọi Nhị thúc mày về đây cho bà!” Ngô lão thái thái nghiến răng ken két, từng chữ một nói với Ngô Tà.

Ngô Tà không dám chậm trễ, vâng một tiếng rồi quay người ra ngoài gọi điện thoại cho Nhị thúc.

Ngô Nhị Bạch sau khi đánh Ngô Mặc một trận, cảm thấy sảng khoái tinh thần.

Vốn dĩ ông ta định về thư phòng đọc sách, hoặc viết vài bức thư pháp.

Nhưng vừa bước vào thư phòng, liền nhận được tin tức từ Nhị Kính mang đến, nói là bên ngoài có vài việc cần ông ta đích thân đi xử lý.

Ngô Nhị Bạch liền cùng Nhị Kính và vài gia đinh rời khỏi biệt thự cổ.

Việc vừa xử lý xong, đang ngồi trong xe trên đường quay về, điện thoại của Ngô Nhị Bạch vang lên.

Ông ta nhìn thấy tên Ngô Tà trên màn hình hiển thị cuộc gọi đến, khẽ nhíu mày.

Trong lòng thầm nghĩ: “Thằng ranh con này chắc chắn là thay Ngô Mặc cái thằng nhãi ranh kia đến cầu tình, hừ, lần này ai nói gì cũng vô ích, ông đây mà không trị nó đàng hoàng, thằng hỗn đản này còn dám lên trời.” Ngô Nhị Bạch lười nghe Ngô Tà lằng nhằng, trực tiếp cúp điện thoại.

Ngô Tà nhìn chiếc điện thoại bị cúp, đơn giản là uất ức chết đi được.

Anh lại thử gọi thêm vài lần, nhưng kết quả cũng y như vậy.

Ngô Tà bất đắc dĩ, chỉ có thể quay về kể rõ sự thật cho Ngô lão thái thái.

Ngô lão thái thái tức đến mức ôm ngực, phẫn nộ nói: “Lão Nhị, mày giỏi lắm!” Cứ thế, khi Ngô Nhị Bạch vừa bước vào đại sảnh, một chén trà bằng sứ bay thẳng tới, vỡ tan ngay trước mặt ông ta.

“Mẹ?” Ngô Nhị Bạch ngẩng đầu nhìn, mẹ mình đang ngồi ở ghế chủ vị trong chính sảnh.

Lòng ông ta lập tức giật thót, thầm chửi: “Hay lắm, Tiểu Tà, mày dám học cả trò mách lẻo sao?” Trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên mặt lại giả vờ khó hiểu nói: “Mẹ sao lại về rồi?

Không phải bảo là ở lại hai hôm sao?” Con trai mình ra sao, Ngô lão thái thái lại không nhìn ra được sao?

Đừng thấy Ngô Nhị Bạch tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng Ngô lão thái thái vẫn nhìn ra được sự chột dạ thoáng qua của ông ta.

Nghĩ đến Ngô Mặc lúc này vẫn còn đang trong phòng, bị lão Trung y châm cứu, lửa giận của Ngô lão thái thái càng bùng lên.

Bà không nói hai lời liền vớ lấy cây gậy quật Ngô Nhị Bạch một trận.

Lần này đánh còn đau hơn lần trước.

“Mẹ, mẹ làm cái gì thế này?” Ngô Nhị Bạch ôm đầu, né trái né phải.

Trong miệng kêu lên: “Mẹ, có gì thì nói từ từ, con có lỗi gì mẹ cứ nói thẳng, đừng để mẹ mệt.” Sau khi đánh một lúc, bà lão ném cây gậy xuống đất, nước mắt giàn giụa chảy xuống.

Lúc này Ngô Nhị Bạch mới thật sự hoảng sợ.

Từ sau khi bố qua đời, bao nhiêu năm qua chưa từng thấy mẹ mình đau lòng như vậy, điều này khiến Ngô Nhị Bạch có chút luống cuống.

Ông ta vội vàng tiến lên đỡ mẹ, vội nói: “Mẹ, mẹ rốt cuộc bị làm sao?

Có chuyện gì mẹ nói cho con nghe đi.” Bà lão nắm lấy cánh tay người con trai thứ hai, kể lại mọi chuyện về Ngô Mặc.

Cuối cùng nói với Ngô Nhị Bạch: "Năm đó mày thề thốt sẽ nuôi lớn và chăm sóc Tiểu Mặc thật tốt, vì thế mẹ mới đồng ý cho mày nuôi thằng bé từ nhỏ, nhưng bây giờ thì sao, thằng bé sống chết không rõ, mày có xứng đáng với anh chị mày và bố mày đã khuất không?" Từ lời của bà lão mà biết Ngô Mặc trong từ đường bị khắp người đầy thương tích hôn mê bất tỉnh, Ngô Nhị Bạch đơn giản như nghe chuyện trên trời vậy.

Ông ta căn bản không thể tưởng tượng được, cái thằng nhãi nháo như khỉ con đó lại có thể bị bệnh?

Phản ứng đầu tiên của Ngô Nhị Bạch là Ngô Mặc giả bệnh, cố ý lừa lấy lòng thương hại của bà lão.

Nhưng nghĩ lại thì lại cảm thấy không đúng.

Chương 196

Mẹ mình xưa nay tinh minh, không thể nào bị cái thằng ranh con này lừa được.

Chẳng lẽ thằng nhóc này thật sự xảy ra chuyện?

Nghĩ đến đây Ngô Nhị Bạch bắt đầu căng thẳng.

Ông ta nắm chặt tay mẹ, vội vàng truy hỏi: “Mẹ, Tiểu Mặc bây giờ thế nào?

Nó ở đâu?” Bà lão kéo người con trai thứ hai Ngô Nhị Bạch, từ chính sảnh kéo thẳng đến bên giường Ngô Mặc.

Bà chỉ vào Ngô Mặc đang hôn mê bất tỉnh nói: “Lão Nhị mày nói thật với mẹ, dược lực trong người Tiểu Mặc rốt cuộc là chuyện gì?

Còn cái hình xăm trên người nó là do ai làm?” Nhìn Ngô Mặc mặt đỏ bừng, hôn mê bất tỉnh, Ngô Nhị Bạch hiểu ra vì sao mẹ mình lại tức giận đến vậy.

Đừng nói là mẹ, ngay cả ông ta bây giờ cũng hận không thể tự tát mình một cái.

Từ lời của bà lão và lão Trung y, ông ta biết trong người Ngô Mặc có đủ loại dược lực.

Vì vậy mới dẫn đến tình trạng này, Ngô Nhị Bạch nhớ lại một chuyện đã xảy ra năm đó.

Năm Ngô Mặc năm tuổi, Ngô Nhị Bạch có việc phải đến Miêu Cương một chuyến.

Lúc đó Ngô Mặc khóc lóc, la hét, nhất quyết đòi đi cùng Ngô Nhị Bạch.

Nhìn đứa cháu nhỏ khóc đến nấc cụt, Ngô Nhị Bạch mềm lòng.

Lúc đó ông ta còn khá trẻ, hơn nữa Ngô Mặc từ nhỏ đã do ông ta nuôi lớn, hai chú cháu tình cảm vô cùng tốt.

Ngô Nhị Bạch nghĩ việc không nguy hiểm lắm, liền đồng ý đưa Ngô Mặc đi cùng, coi như đưa thằng bé đi chơi.

Theo ông ta thấy, mình dẫn theo vài gia đinh, nhiều người như vậy trông chừng một đứa trẻ, làm sao mà xảy ra chuyện được.

Nhưng không ngờ tai nạn lại ập đến như vậy.

Sau khi xử lý xong công việc, một đêm trước khi rời Miêu Cương, Ngô Mặc đột nhiên bị rắn độc cắn.

Nhìn đứa cháu nhỏ trắng trẻo sạch sẽ, nằm đó bất tỉnh nhân sự, Ngô Nhị Bạch như muốn phát điên.

Nhưng lúc đó nơi họ ở vô cùng hẻo lánh, thiếu thốn thuốc men, căn bản không thể cứu chữa Ngô Mặc.

May mắn thay, lão tộc trưởng trong trại đột nhiên nhớ đến một người, liền dẫn Ngô Nhị Bạch ôm Ngô Mặc, tìm đến một ông lão kỳ quái nọ.

Theo lời lão tộc trưởng kể lại, ông lão này rất có bản lĩnh, nhưng lai lịch bất minh.

Y thuật của ông vô cùng cao siêu, nhưng tính cách rất kỳ quái.

Nếu không làm theo yêu cầu của ông ta, thì cho dù có là Thiên Vương Lão Tử đến, ông ta cũng không chữa bệnh cho đối phương.

Ngô Nhị Bạch thời trẻ là một tay chơi liều lĩnh, thủ đoạn xử lý công việc tàn nhẫn vượt xa Ngô Tam Tỉnh.

Lúc đó ông ta trong lòng thầm hạ quyết tâm, bất kể thế nào, chỉ cần lão già kia chữa khỏi cho Tiểu Mặc, muốn ông đây làm gì cũng

được.

Còn nếu lão ta không chữa khỏi ư?

Vậy thì xin lỗi, lão già này sẽ phải chôn cùng Tiểu Mặc.

Lão tộc trưởng dẫn Ngô Nhị Bạch đến trước cửa nhà ông lão, kể lại toàn bộ sự việc.

Ông lão trầm tư không nói gì, dường như không nghe thấy, vẫn đang loay hoay với thảo dược.

Ngô Nhị Bạch cảm thấy hơi thở của Ngô Mặc trong lòng càng lúc càng yếu, ông ta không bận tâm nhiều, rút súng từ thắt lưng ra trực tiếp dí vào trán ông lão.

Ác độc nói: “Lão già, mày có muốn chết không?” Ông lão đặt thảo dược trong tay xuống, khuôn mặt già nua lạnh tanh nhìn Ngô Nhị Bạch.

Một lát sau mở miệng nói: “Ta có thể cứu thằng bé, nhưng ta có một điều kiện.” Lúc này chỉ cần có người có thể cứu Ngô Mặc, đừng nói một điều kiện mà là mười điều kiện, Ngô Nhị Bạch cũng sẽ không chút do dự mà đồng ý.

Theo ông ta thấy, ông lão này nghèo như vậy, có lẽ là muốn tiền.

Nhưng cho dù là muốn tiền thì cũng là chuyện đương nhiên, dù sao tính mạng của Ngô Mặc đối với Ngô Nhị Bạch mà nói là vô giá.

Ngô Nhị Bạch vốn nghĩ ông lão sẽ đòi giá trên trời, nhưng không ngờ ông lão chỉ đưa ra một điều kiện.

Đó là ông ta sẽ giữ Ngô Mặc lại, chữa trị thế nào, người khác không được xem.

Ba ngày sau Ngô Nhị Bạch đến đón người, nếu đồng ý thì ông ta sẽ chữa trị.

Bằng không thì cho dù Ngô Nhị Bạch có đánh chết ông ta, ông ta cũng sẽ không ra tay cứu chữa.

Trong hoàn cảnh bất đắc dĩ, Ngô Nhị Bạch chỉ có thể đồng ý điều kiện này.

Đương nhiên Ngô Nhị Bạch cũng không phải người dễ bắt nạt.

Để ngăn chặn ông lão giở trò, ông ta ra lệnh cho gia đinh bao vây nơi này, canh chừng căn nhà gỗ nhỏ này từng giây từng phút.

Ba ngày này đối với Ngô Nhị Bạch mà nói, còn khó chịu hơn cả một đời.

Ông ta cứ ngồi cách căn nhà gỗ không xa, chằm chằm nhìn cánh cửa.

Sáng ngày thứ ba, khi cánh cửa mở ra, Ngô Nhị Bạch là người đầu tiên xông tới.

Ông lão dẫn Ngô Mặc ra giao vào tay Ngô Nhị Bạch.

Nhìn đứa cháu nhỏ mặt đỏ hồng, Ngô Nhị Bạch ôm chặt Ngô Mặc vào lòng.

Cảm giác đó cứ như đang ôm bảo vật quý giá nhất trên thế gian vậy.

Trở về phòng, Ngô Nhị Bạch kiểm tra Ngô Mặc từ trên xuống dưới một lượt.

Phát hiện trên người cậu không có gì bất thường, ông ta mới yên tâm từ Miêu Cương trở về Dư Hàng.

Sau khi về, Ngô Nhị Bạch lại ôm Ngô Mặc đi bệnh viện lớn kiểm tra toàn thân.

Kết quả nhận được vẫn là không có bất kỳ vấn đề gì, rất khỏe mạnh, ông ta lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

Để tránh người nhà lo lắng, Ngô Nhị Bạch đặc biệt dặn dò các gia đinh dưới quyền, giữ kín chuyện này trong lòng, không được tiết lộ ra ngoài.

Vì vậy chuyện này cho đến bây giờ, ngoại trừ vài người liên quan năm đó, không có bất kỳ ai biết.

Bây giờ nghe lời của lão Trung y, điều đầu tiên Ngô Nhị Bạch nghĩ đến chính là ông lão kỳ quái kia.

Lần này Ngô Nhị Bạch không dám giấu diếm nữa, kể lại toàn bộ sự việc.

“Mày, mày...” Bà lão tức đến run rẩy cả người, chỉ vào Ngô Nhị Bạch nửa ngày không nói nên lời.

Ngô Nhị Bạch cũng không ngờ trên người Ngô Mặc lại bị ông lão xăm hình xăm đó, trong cơ thể còn có dược tính còn sót lại năm xưa.

“Ngô Nhị gia, Tiểu Mặc năm đó bị cắn ở đâu?” Hắc Nhãn Kính lạnh lùng hỏi một câu.

Từ khi Ngô Nhị Bạch vào phòng, Hắc Nhãn Kính nhìn ông ta đã thấy rất chướng mắt.

Cũng chỉ là vì hoàn cảnh không phù hợp, Ngô lão thái thái vẫn còn ở đây.

Nếu không với bản tính tà khí của Hắc Nhãn Kính, hắn tuyệt đối không ngại để Ngô Nhị Bạch cũng trải nghiệm cảm giác bị gậy gộc quật.

Ngô Nhị Bạch không thèm nhìn Hắc Nhãn Kính một cái.

Lúc này toàn bộ sự chú ý của ông ta đều tập trung vào Ngô Mặc, đâu có thời gian để ý đến cái tên Hắc Hạt Tử lai lịch bất minh này?

Cuối cùng lão Trung y quyết định, dùng châm cứu cố gắng giúp

Ngô Mặc giảm bớt dược lực trong cơ thể.

Còn hiệu quả hay không, chỉ có thể thử trước rồi mới nói.

Y thuật của ông lão này quả thật cao minh, sau khi châm cứu Ngô Mặc đã hơi dịu đi một chút.

Không còn giãy giụa dữ dội như lúc đầu nữa.

Cứ thế, khi Ngô Mặc tỉnh dậy vào ngày hôm sau, cậu phát hiện mình quần áo xộc xệch, và xung quanh có một vòng người, lập tức giật mình nhảy dựng lên.

“Vãi chưởng, chuyện gì thế này?” Cậu vội vàng kéo cái chăn bên cạnh, che kín người mình.

Bộ dạng gấp gáp đó, cứ như cô bé nhỏ bị lưu manh bắt nạt vậy.

Chương 197

“Đừng đắp nữa, con ra làm sao mà Nãi chưa từng thấy chứ?” Bà lão thấy Ngô Mặc tỉnh lại, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Nãi?

Bà về khi nào vậy?” Ngô Mặc mù mịt.

Cậu biết loại hình phạt huyết mạch này chỉ kéo dài một ngày, mà bà lão lúc đó nói sẽ đi chơi hai ngày, vậy sao bây giờ lại ở bên giường cậu?

Ngô Mặc lúc đó đã ý thức hỗn loạn, căn bản không biết xung quanh đã xảy ra chuyện gì.

Nên mới xảy ra tình huống này.

“Đứa bé ngốc này, đến nước này rồi còn định giấu Nãi sao?” Bà lão nắm tay Ngô Mặc, chết sống không buông.

Trong lòng lại cảm thán Ngô Mặc đứa bé này quá hiếu thảo.

Để tránh mình lo lắng, chuyện gì cũng tự mình gánh vác, im lặng chịu đựng.

“Tiểu Mặc, em đỡ hơn chưa?” Ngô Tà ở bên cạnh chen vào nói: “Em có biết không?

Em bị bệnh làm Nãi lo muốn chết, giờ em cảm thấy thế nào?

Để anh đi gọi bác sĩ cho em.” Sự quan tâm hiếm hoi của người anh trai khiến Ngô Mặc hơi ngẩn người.

Nhưng chỉ một lát sau, đầu óc cậu xoay chuyển, lập tức hiểu ra.

Chắc là mình ở trong từ đường đột nhiên xuất hiện tình huống này, mà Ngô Tà lúc đó chắc là đi tìm mình, nên mới phát hiện ra chuyện này.

Chắc là thấy bộ dạng đau đớn của mình đã dọa Ngô Tà sợ chết khiếp, nên mới báo cho gia đình, và Nãi mới vội vàng trở về từ bên ngoài.

Cơ thể Ngô Mặc vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, mơ mơ màng màng nghe loáng thoáng.

Ngay cả như vậy cũng như nghe chuyện trên trời, nghe Ngô Tà kể lại chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Cậu thực sự không ngờ, lần trừng phạt đột ngột này của mình, lại gây ra chấn động lớn như vậy trong Ngô gia.

Mặc dù Ngô Mặc có hai cơ hội miễn trừ hình phạt, nhưng cậu vẫn luôn cẩn thận giữ lại.

Chủ yếu là sợ khi xuống mộ, đột nhiên xảy ra tình huống ngoài ý muốn.

Nhưng nếu cậu biết sẽ khiến Nãi lo lắng, thì nhất định sẽ không chút do dự mà sử dụng.

“Nãi, con thật sự không sao đâu, bà đừng lo nữa.” Ngô Mặc ôm vai Nãi, an ủi nói: “Anh con cũng thật là, có mỗi chuyện bé tí mà cũng làm kinh động đến Nãi.” “Nói bậy, chuyện lớn như thế này, nếu anh con dám không nói cho Nãi biết, Nãi sẽ đánh nát mông nó.” Ngô lão thái thái nắm tay Ngô Mặc, nhẹ nhàng vỗ vỗ, thở dài, “Tiểu Mặc à, đều tại Nãi không tốt, không sớm phát hiện ra tình trạng trong cơ thể con, để con chịu nhiều khổ sở như vậy.” Bà lão nói như vậy, càng khiến Ngô Mặc cảm thấy hổ thẹn hơn.

Cậu cảm thấy mình đơn giản là một thằng hỗn đản, sao lại làm việc bất cẩn như vậy chứ?

Để tránh bà lão đau lòng quá độ, hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà đã dốc hết sức mình, cuối cùng tạm thời an ủi được bà lão.

Nhìn Ngô Tà đỡ bà lão rời khỏi phòng, Ngô Mặc thở phào một hơi.

Bị nhịn cả ngày lẫn đêm, cậu chuẩn bị đứng dậy đi giải quyết vấn đề cá nhân.

Vừa hất chăn ra Ngô Mặc đột nhiên cảm thấy không đúng, cúi đầu nhìn, kinh hô: "Vãi chưởng, quần của tôi đâu?" Trước đó bận an ủi bà lão, Ngô Mặc căn bản không chú ý đến mình không mặc gì.

Lúc này bị gió điều hòa thổi qua, lập tức cảm thấy hai chân lạnh buốt.

Lời Ngô Mặc vừa dứt, trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái quần.

Chưa kịp cầm lấy, một giọng than vãn ai oán lập tức vang lên.

"Oan oan oan, tối qua anh đã làm cái chuyện không tốt đó với người ta, giờ tỉnh lại mà không thèm để ý đến người ta chút nào sao?" "Cái quái gì?" Lời Hắc Nhãn Kính vừa nói ra, Ngô Mặc lập tức ngơ ngác.

Cậu theo cái quần ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hắc Nhãn Kính một tay giả vờ che mắt kính, trên mặt lộ ra vẻ mặt thê lương đó.

Trong miệng thì than thở ai oán như tụng kinh, cũng không biết con ma nào có diễm phúc mà nghe hiểu hắn đang lẩm bẩm cái quái gì?

Trước đó Ngô lão thái thái vẫn ở trong phòng, Hắc Nhãn Kính không tiện tiến lên.

Vì vậy vẫn luôn cùng Trương Khởi Linh đứng ở cửa, từng giây từng phút quan tâm tình trạng cơ thể của Ngô Mặc.

Thấy Ngô Mặc tỉnh lại, trái tim vẫn luôn lo lắng cũng từ từ trở lại vị trí cũ.

Đồng thời nảy sinh ý định trêu chọc cậu.

Tuy nói vẫn rất lo lắng cho tình trạng cơ thể Ngô Mặc.

Nhưng có một số chuyện giữ trong lòng là đủ rồi, không cần phải biểu lộ ra mặt.

“Haizz, nhìn xem, đàn ông các anh đó, đều là như vậy đấy.” Hắc Nhãn Kính nhẹ nhàng vỗ vai Ngô Mặc một cái.

Hắn cố ý làm ra vẻ bị bắt nạt, trong miệng cứ oan oan không ngừng.

Khiến Trương Khởi Linh đang quay lưng lại với hai người, ngón tay từ từ nắm chặt thành nắm đấm.

“Eo ôi, cái này thì...

Gia uống nhiều quá, không nhớ gì hết à.” Ngô Mặc cũng không phải đèn cạn dầu, vỗ tay lấy cái quần từ tay Hắc Nhãn Kính, trực tiếp mặc vào trước mặt hai người.

Trong suy nghĩ của cậu, dù sao trong phòng cũng toàn là đàn ông, cấu tạo cơ thể đều giống nhau, có gì mà phải ngại ngùng.

Ngô Mặc cài xong quần, vừa định khoác áo ngoài thì đột nhiên nhớ đến chuyện hình xăm.

Tay cậu lập tức ngừng động tác, cổ cứng ngắc quay sang Hắc Nhãn Kính.

Cẩn thận thăm dò hỏi: “Kính ca, cái đó, hôm qua tôi không có tình huống đặc biệt gì đúng không?” “Ồ, cậu muốn nói gì cơ?” Hắc Nhãn Kính khoanh tay đứng trước mặt Ngô Mặc, ánh mắt lướt xuống phía dưới cậu, cười gian xảo nói: “Chẳng lẽ là... nhỏ?” Mặt Ngô Mặc lập tức tối sầm lại.

Cậu vừa định chửi Hắc Nhãn Kính vài câu, Trương Khởi Linh ở cửa bên cạnh đột nhiên chen vào một câu: “Hình xăm.” Chỉ hai chữ đơn giản này, suýt chút nữa đã khiến tim Ngô Mặc ngừng đập.

Liên tưởng đến cảnh mọi người nhìn thấy hình xăm của mình, cậu không nhịn được mà gào thét trong lòng: “Ối vãi chưởng, mất mặt chết mất, lão tử lần này nổi tiếng rồi.” Cậu vẫn luôn trốn tránh, bất kể lúc nào cũng cố gắng mặc áo, chính là sợ hình xăm của mình xuất hiện để người khác nhìn thấy.

Cái hình xăm xui xẻo này, bá khí thì bá khí thật, nhưng mẹ nó, vị trí đầu rồng không đúng chỗ à.

Ai nhìn thấy mà không cười chết chứ?

Đầu óc Hắc Nhãn Kính xoay chuyển một cái liền hiểu ra.

Hắn tiến lên một bước ôm lấy Ngô Mặc, hắc hắc cười nói: “Chà, Mặc thiếu nhà ta đúng là bá khí, hình xăm này thật sự khác biệt, để ca ca nói này, ngay cả hình xăm Kỳ Lân trên người cái tên Ách Ba Trương kia cũng không đẹp bằng của cậu đâu.” Trương Khởi Linh: “.” Đã bị người ta phát hiện rồi, Ngô Mặc đơn giản là phá lọ vứt bình.

Cậu lườm Hắc Nhãn Kính một cái, hừ một tiếng, “Nếu vẻ mặt anh không gian xảo như vậy, có lẽ tôi đã tin rồi, nhưng cái bộ dạng hiện tại của anh, cứ như bà mai nhà quê ấy, nhìn một cái là biết mồm chẳng có câu nào thật.” Hắc Nhãn Kính: “.” “Anh, Nãi không sao chứ?” Ngô Mặc ngẩng đầu vừa nhìn thấy Ngô Tà đi vào.

Cậu vội vàng tiến lên quan tâm hỏi: “Bà cụ ổn định tinh thần chưa?” “Yên tâm đi, Nãi đỡ nhiều rồi.” Ngô Tà nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi: “Tiểu Mặc, sau này em có chuyện gì nhất định phải nói với anh, lần này thật sự suýt chút nữa dọa chết anh.” “Yên tâm đi anh, em không sao.” Trong lúc nói chuyện, Ngô Mặc chợt nhớ đến Ngô Nhị Bạch.

Hình như từ khi tỉnh lại không thấy bóng dáng ông ta đâu.

Vội vàng nắm lấy Ngô Tà truy hỏi: “À phải rồi, anh, Nhị thúc đâu rồi?

Không phải là sợ bị Nãi phát hiện nên trốn đi rồi chứ?” “Ừm.” Ngô Tà trầm ngâm một lát, chậm rãi mở miệng nói: “Nhị thúc, ông ấy, ông ấy bị Nãi phạt quỳ ở từ đường.” “Trời cao có mắt!” Ngô Mặc vỗ một cái.

Hai tay chống nạnh, ngẩng mặt lên trời cười dài: “Ha ha ha, bảo sao phong thủy luân phiên chuyển chứ, cái lão già, không phải, Nhị thúc cũng có ngày hôm nay.” Ngô Mặc không biết Ngô Nhị Bạch bị phạt quỳ ở từ đường vì lý do gì.

Trong suy nghĩ của cậu, chắc là chuyện mình bị Ngô Nhị Bạch đánh đã bị Nãi phát hiện.

Để trút giận cho mình, nên Nãi mới phạt Nhị thúc quỳ từ đường.

Ngô Mặc suýt chút nữa thì cười tè ra quần.

Để tránh mình xảy ra chuyện mất mặt, cậu vội vàng chạy ra ngoài giải quyết vấn đề.

Sau khi quay lại, cảm thấy cơ thể vẫn còn hơi yếu.

Cậu ngồi phịch xuống ghế thái sư trong phòng, thở phào một hơi hỏi: “Kính ca, anh với Lão Trương mấy hôm nay đi đâu thế?” Ngô Mặc mấy ngày nay không thấy Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Lúc này chính là cơ hội để nói chuyện với hai người này, tiện thể thăm dò xem mấy hôm nay họ đã làm những gì?

“Thu tiền người ta, giải tai ương cho người ta.” Hắc Nhãn Kính cười cười không nói nhiều.

Nhưng dù miệng hắn không nghiêm túc, tay hắn lại không nhàn rỗi.

Hắc Nhãn Kính từ bàn bên cạnh giúp Ngô Mặc rót một cốc nước, đưa đến trước mặt cậu nói: “Ra nhiều mồ hôi như vậy, uống thêm nước bổ sung đi.” “Anh, tay anh...” Ngô Mặc vừa định cầm lấy cốc nước, không ngờ lại nhìn thấy vết răng cắn trên cánh tay Hắc Nhãn Kính, trong lòng đột nhiên giật thót.

Chương 198

Ngô Mặc nhận lấy cốc nước trong tay Hắc Nhãn Kính, đặt lên chiếc bàn bên cạnh.

Hai tay cậu nắm lấy cánh tay Hắc Nhãn Kính, cẩn thận xem xét dấu răng trên đó.

Hồi lâu sau, cậu ngẩng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, trong mắt loé lên một tia phức tạp.

Trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác chua xót khó tả.

Ngô Mặc gắng gượng đè nén cảm giác khó chịu này xuống.

Cậu hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng: "Anh, rốt cuộc anh sống kiểu gì mà thảm vậy?

Thích đồng hồ thì cứ nói với em một tiếng, đến mức phải cắn một hàng dấu răng lên tay thế này à?" Nói rồi Ngô Mặc dùng tay chỉ vào vòng dấu răng trên cánh tay Hắc Nhãn Kính, tiếp tục nói: "Anh xem đi, mẹ nó trông như bị chó gặm vậy, cắn cũng chẳng đều đặn gì cả." Hắc Nhãn Kính vốn thấy Ngô Mặc phát hiện vết thương trên tay mình, còn định nhân cơ hội trêu ghẹo cậu vài câu, hoặc là chiếm chút hời.

Ai ngờ đột ngột nghe Ngô Mặc nói vậy, hắn kinh ngạc đến độ trố cả mắt ra.

Lần đầu tiên cặp kính râm trên mặt không giữ được, suýt nữa thì rơi xuống.

"Phụt ~" Ngô Tà chạy tới chạy lui mấy vòng, khát khô cả họng.

Anh vừa cầm cốc nước lên uống một ngụm, nghe thấy lời của Ngô Mặc thì không nhịn nổi nữa.

Nước bắn ra tứ tung như tiên nữ tung hoa, phun hết cả lên mặt Trương Khởi Linh đang đứng đối diện.

“Ngô Tà.” Trương Khởi Linh đờ người, khẽ gọi tên Ngô Tà.

“Khụ khụ, Tiểu… khụ khụ, Tiểu Ca xin lỗi, khụ, anh không cố ý.” Ngô Tà vừa ho vừa luống cuống tìm đồ, muốn giúp Trương Khởi Linh lau nước trên mặt.

Trương Khởi Linh hứng chịu tai bay vạ gió, ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ mặc cho Ngô Tà loay hoay.

Nếu không phải trán và mặt hắn không ngừng có nước chảy xuống, cảnh tượng này trông cũng có chút cảm giác năm tháng tĩnh lặng.

“Vãi chưởng, anh hai, anh cũng ghê tởm quá rồi đấy.” Ngô Mặc bĩu môi, chán ghét nói: “Lão Trương không thích nói chuyện thì thôi, chứ anh cũng không thể dùng ‘súng nước’ bắt nạt người ta được, đây chẳng phải là điển hình của việc bắt nạt người câm không biết nói sao?” Dù nghĩ vậy có hơi thất đức, nhưng lúc này Ngô Tà thật sự có chút nhớ nhung thằng em trai im lặng nằm trên giường ngày hôm qua.

Ngô Mặc quay đầu lại nhìn Hắc Nhãn Kính, trầm tư một lát.

Cuối cùng, cậu cắn răng, quay người lấy chiếc đồng hồ từ tủ bên cạnh.

Với vẻ mặt kiên định, cậu nói: “Anh, cái đồng hồ này của em tuy không phải loại xịn, nhưng dù sao cũng hơn là anh không có.” “Nào, anh em đeo cho.” Trong ánh mắt kinh ngạc của ba người trong phòng, Ngô Mặc đeo chiếc đồng hồ lên cánh tay Hắc Nhãn Kính.

Đeo xong, cậu còn rất hào phóng vỗ vỗ vai hắn: “Sau này thiếu cái gì cứ nói với em, đồ đắt tiền thì không có, nhưng hàng rẻ tiền thì em sẽ đáp ứng cho anh.” Trái tim Hắc Nhãn Kính tan nát.

Hắn ôm ngực, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Trong đầu hắn nghĩ mãi không ra, rốt cuộc mạch não của tên này thông đến cái xó xỉnh nào vậy?

Trương Khởi Linh ngước mí mắt lên, liếc nhìn Hắc Nhãn Kính một cái.

Ánh mắt này vô cùng phức tạp, đủ loại suy nghĩ quyện vào nhau, gần như đã đạt đến giới hạn cảm xúc mà Trương Khởi Linh có thể biểu đạt trong cả cuộc đời này.

Ngô Tà xem từ đầu tới cuối, lần này anh thật sự bắt đầu có chút đồng tình với Hắc Nhãn Kính.

Đồng thời anh cũng đã hiểu ra, tại sao Hắc Nhãn Kính lại chơi thân với em trai mình như vậy.

Với cái lối tư duy không bình thường của Ngô Mặc, người có thể ở cùng cậu ta, e rằng đầu óc cũng có vấn đề không nhỏ.

“Không phải, cánh tay của tôi, cái đồng hồ này…” Hắc Nhãn Kính nhìn Ngô Mặc, một người vốn lanh mồm lanh miệng, giỏi ăn nói như hắn, giờ đây giọng nói cũng có chút run rẩy: “Tôi…” “Không sao, không cần cảm kích tôi quá.” Ngô Mặc xua tay, thản nhiên nói: “Cũng chẳng phải đồ đáng bao tiền, lần trước đi chơi với Bàn ca, tiện tay mua thôi.” Khóe mắt khóe miệng Hắc Nhãn Kính co giật liên hồi, nhưng lại chẳng làm gì được Ngô Mặc.

Trong khoảng thời gian còn lại, Hắc Nhãn Kính không muốn mở miệng nói chuyện nữa.

Hắn cần chút thời gian để xoa dịu trái tim bị tổn thương của mình.

“Anh, em hơi mệt, muốn đi ngủ, mọi người cũng về nghỉ ngơi đi.” Sau khi ăn xong bữa tối, Ngô Mặc đuổi cả đám Ngô Tà ra ngoài.

Đợi một lúc, cậu khẽ mở cửa nhìn trái nhìn phải, thấy không có ai chú ý đến mình, liền nhét túi thịt bò sốt được đóng gói chân không lấy từ nhà bếp lúc chiều vào lòng, rồi ba chân bốn cẳng chạy về phía từ đường.

Ngô Nhị Bạch bị bà Ngô phạt quỳ ở từ đường, xung quanh không thấy bóng dáng một tay chân nào.

Chuyện này cũng không lạ, lúc bà Ngô đánh Ngô Nhị Bạch, cảm xúc quá kích động, hoàn toàn không để ý thấy Nhị Kinh đang đi theo sau ông.

Vì vậy, Nhị Kinh đã được xem một màn mẹ dạy con.

Lúc này hắn mới hiểu rõ, vết thương trên người Ngô Nhị Bạch rốt cuộc từ đâu mà có.

Do đó, khi biết Ngô Nhị Bạch đến từ đường, hắn và quản gia già đã hợp tác đuổi hết đám tay chân ra ngoài.

“Chú hai!” Ngô Mặc khẽ đẩy cửa, thò đầu vào trong từ đường ngó nghiêng.

Cậu vừa nhìn đã thấy Ngô Nhị Bạch đang quỳ trước bài vị.

Cậu sững người, chạy đến bên cạnh Ngô Nhị Bạch ngồi xổm xuống, nói: “Cháu nói này chú hai, chú không phải quỳ thật từ nãy đến giờ đấy chứ?

Từ khi nào mà chú lại cố chấp như vậy?” Ngô Nhị Bạch quỳ từ chiều đến giờ, một giọt nước cũng chưa uống.

Ông không phải cố ý hờn dỗi với mẹ mình, mà là cảm thấy hối hận từ tận đáy lòng.

Ông cảm thấy mẹ nói không sai.

Bản thân ông trước nay luôn tự phụ mình thông minh hơn người, vậy mà lại để cho cháu trai chịu thiệt thòi lớn như vậy ngay dưới mí mắt mình.

Ông nhìn chằm chằm bài vị của cha mình không nói một lời, cứ thế quỳ từ chiều đến giờ.

Khoảnh khắc cửa bị đẩy ra, Ngô Nhị Bạch không cần quay đầu cũng biết, chắc chắn là thằng nhóc Ngô Mặc.

Ngô Nhị Bạch quay đầu lại nhìn Ngô Mặc từ trên xuống dưới, thấy cậu lại hoạt bát nhảy nhót như xưa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, sắc mặt ông trầm xuống, quát lên: “Ai cho cháu tới đây?

Người vừa khỏe lại đã chạy lung tung khắp nơi?” Ngô Mặc nào có sợ kiểu đó của Ngô Nhị Bạch.

Vừa rồi cậu đã nhận ra rõ ràng ông già này thở phào nhẹ nhõm, điều đó đủ để chứng minh Ngô Nhị Bạch chỉ là miệng cứng lòng mềm.

“Chú, chẳng phải cháu sợ chú đói, nên đặc biệt mang đồ ăn đến cho chú sao!” Ngô Mặc giơ túi thịt bò sốt được đóng gói chân không trong tay lên, cười hì hì nói: “Đừng nói cháu không quan tâm chú nhé, cháu còn mang cả món thịt bò sốt mà chú thích ăn nhất đến đây này.” “Hồ đồ, sao lại có thể ăn uống trong từ đường?” “Sao lại không thể?

Chẳng lẽ các cụ tổ lại trơ mắt nhìn con cháu chết đói sao?” Ngô Mặc lẩm bẩm một câu.

Nói xong, cậu ngồi phịch xuống bên cạnh Ngô Nhị Bạch.

“Xoẹt” một tiếng, xé toạc bao bì thịt bò.

Ngô Mặc cắn một miếng thịt bò lớn, nhai mấy cái trong miệng, thỏa mãn nói: “Ừm, thơm thật!” Con người là vậy, nếu không có ai ăn uống bên cạnh, có lẽ cũng không cảm thấy gì.

Nhưng một khi có người như Ngô Mặc, vừa ăn vừa chép miệng bên cạnh, thì cảm giác đói bụng trong lòng sẽ lập tức bị khơi dậy.

Ngô Nhị Bạch bất giác nuốt nước bọt.

Ông cố gắng kiềm chế cơn đói trong người, dù sao ông cũng vừa mới mắng Ngô Mặc xong, không thể tự vả mặt mình được.

Ngô Nhị Bạch nghĩ thì hay đấy, nhưng không chịu nổi sự vô lại của Ngô Mặc.

Ngô Mặc hươ miếng thịt bò trước mũi Ngô Nhị Bạch, rồi lại cắn một miếng thật mạnh.

Lần này, Ngô Nhị Bạch không muốn nhịn nữa.

“Khụ, cái thằng ranh con này!” Mặt già của Ngô Nhị Bạch đỏ lên, dùng sự tức giận để che giấu vẻ lúng túng, “Nhanh lên, đưa miếng thịt đó cho ông đây.” Hai chú cháu, người một miếng ta một miếng, ăn sạch cả túi thịt bò lớn.

Ngô Mặc liếm liếm ngón tay, có chút cảm khái: “Chú hai, sớm biết chú ăn khỏe thế này, cháu đã mang thêm chai rượu với ít hạt dưa, hai chú cháu mình làm một bữa ra trò rồi.” Ngô Nhị Bạch vỗ một phát vào đầu Ngô Mặc, bực bội nói: “Cháu tưởng đây là tiệc trà à?” “Cũng gần giống mà.” Ngô Mặc cười hề hề nói: “Chủ yếu cũng là để giao lưu với tổ tiên.” “Thằng ranh con, cả bụng toàn lý lẽ xiên xẹo.” Ngô Nhị Bạch cười lắc đầu.

Đêm đó, hai chú cháu không ngừng tán gẫu, trên trời dưới biển, nghĩ gì nói nấy.

Ngô Nhị Bạch trong xương cốt cũng là người kiêu ngạo bất tuân, chỉ là mấy năm nay làm gia chủ phải làm gương.

Lúc này bị Ngô Mặc kích thích, cũng không còn ra vẻ bề trên nữa.

Không giống như trước đây, luôn lạnh mặt quát mắng Ngô Mặc.

Ngược lại, ông khoanh chân ngồi bệt xuống, kể cho Ngô Mặc nghe những trải nghiệm nam chinh bắc chiến thời trẻ của mình.

Tuy rằng những câu chuyện này lúc Ngô Mặc còn nhỏ, ông cũng đã kể xen kẽ một vài.

Nhưng bây giờ kể cho Ngô Mặc lúc đã trưởng thành nghe, lại có một hương vị khác.

Chương 199

Ngô Mặc khoanh chân, hai tay chống cằm, chăm chú lắng nghe Ngô Nhị Bạch kể chuyện.

Cậu thỉnh thoảng còn phối hợp vỗ tay, kinh ngạc thốt lên: “Oa, chú hai lợi hại quá.” Ánh mắt sùng bái của cháu trai ruột khiến Ngô Nhị Bạch có chút đắc ý, kể chuyện càng lúc càng hăng say.

Hai người cứ thế ở trong từ đường, trước mặt mấy vị lão gia nhà họ Ngô, bật chế độ chém gió.

Bà Ngô đêm đó ngủ cũng không yên.

Vừa giận con trai không đáng tin, lại lo ông tuổi đã cao, không biết đêm nay có chịu nổi không.

Trời vừa tờ mờ sáng, bà lão đã thức dậy, chống gậy đi về phía từ đường.

Vừa bước vào sân nhỏ, đã nghe thấy một tiếng hét lớn từ trong từ đường vọng ra: “Chú hai, tên khốn đó ở đâu?

Sao lúc đó chú không giết quách nó đi?” Kể từ khi từ đường được xây xong, chưa bao giờ nghe thấy tiếng động lớn như vậy ở đây.

Giọng nói quen thuộc này, bà lão không cần nhìn cũng biết, chắc chắn là cháu trai cưng của mình.

Chỉ là bà có chút tò mò, không biết tại sao cháu trai lại ở đây, và đang hét cái gì.

Nhưng nghĩ lại, bà liền hiểu ra.

Chắc chắn là cháu trai lo lắng cho sức khỏe của Ngô Nhị Bạch, nên nửa đêm đã chạy tới.

Nghĩ đến đây, bà lão dừng bước, khóe miệng nở nụ cười.

Đối với cảnh tượng chú hiền cháu thảo này, bà cảm thấy vô cùng vui mừng.

Chuyện lần này, theo sự tỉnh lại của Ngô Mặc, dường như đã tan thành mây khói, nhưng thực tế lại không phải vậy.

Ngô Nhị Bạch bí mật tìm lại người cộng sự cũ năm đó.

Ông để hắn ta dẫn theo mấy tay chân quay lại Miêu Cương, điều tra tình hình của lão già kia.

Không chỉ vậy, Ngô Nhị Bạch còn lấy cớ khác để đi khắp nơi tìm kiếm các phương thuốc cổ.

Ông muốn biết, trước đây có từng xảy ra tình huống tương tự không.

Nếu có, thì giải quyết như thế nào?

Những việc này Ngô Nhị Bạch làm vô cùng cẩn thận, sợ bị người khác phát hiện ra sự bất thường trên người Ngô Mặc.

Còn về nguyên nhân Ngô Mặc hôn mê bất tỉnh, những người biết chuyện đều thống nhất nói là do bị Ngô Nhị Bạch đánh.

Hai ngày nay Hắc Nhãn Kính rất uất ức, mỗi lần nhìn thấy chiếc đồng hồ trên cổ tay, hắn lại cảm thấy trong lòng tức anh ách.

Sống bao nhiêu năm, trải qua vô số lần sinh tử, nhưng chưa có lần nào khiến hắn nghẹn lòng như bây giờ.

Hắn cảm thấy nếu không nói rõ ràng, dễ bị tức ngực mà chết.

Vì vậy, ngoài ngày đầu tiên không muốn nhìn thấy Ngô Mặc, ngày thứ hai hắn gần như quẩn quanh Ngô Mặc, chỉ muốn tìm cơ hội nói cho rõ ràng.

Hắc gia hắn chưa bao giờ chịu thiệt như vậy, sao có thể làm việc tốt mà không lưu danh được?

Từ khi xảy ra chuyện này, Ngô Mặc giống như gấu trúc, được bảo vệ trọng điểm.

Cả nhà già trẻ nhìn cậu như nhìn búp bê sứ, khiến cậu có một gánh nặng ngọt ngào.

Trong đình nghỉ mát, Ngô Mặc đang nằm trên ghế xích đu nghe nhạc nghỉ ngơi, vừa ngẩng đầu đã thấy Hắc Nhãn Kính đi tới.

“Tôi nói này anh, anh có thôi đi không?” Ngô Mặc ngồi thẳng dậy, thở dài: “Chẳng phải chỉ là một cái đồng hồ thôi sao?

Anh có cần phải bám theo đít tôi để cảm ơn không?

Tôi khó khăn lắm mới trốn được anh để nghỉ một lát, sao anh lại tới nữa rồi?” Ngô Mặc sắp bị Hắc Nhãn Kính làm cho phiền chết rồi.

Cũng không biết hắn bị làm sao, bất kể mình làm gì, Hắc Nhãn Kính đều đứng ngay bên cạnh.

Hắn cũng không nói gì, chỉ tủi thân nhìn mình.

Ngay cả lúc mình đi vệ sinh cũng không ngoại lệ, không thể nhịn được nữa, cậu đành đá Hắc Nhãn Kính ra ngoài.

Nhưng tên này cũng không biết bị chập mạch gì, dù vậy cũng không chịu đi.

Ngược lại còn ngồi xổm ngay cửa nhà vệ sinh, như con sư tử đá giữ cửa.

“Anh xem anh kìa, sao lại thế nữa rồi.” Ngô Mặc thật sự sắp bị Hắc Nhãn Kính đánh bại rồi.

Cậu nhìn Hắc Nhãn Kính với vẻ mặt khó hiểu: “Anh, rốt cuộc anh đang dỗi dở cái gì vậy?” “Điều tôi muốn nói là…” Hắc Nhãn Kính cuối cùng cũng phát hiện ra, tên Ngô Mặc này đúng là não có vấn đề.

Nếu không nói thẳng, với cái mạch suy nghĩ kỳ quái của cậu ta, không biết sẽ nghĩ đi đâu nữa.

Hắn cắn răng định mở miệng, không ngờ ông trời lại chẳng cho hắn cơ hội này.

Không đợi Hắc Nhãn Kính nói xong, Ngô Mặc liên tục lắc đầu, cắt ngang lời hắn: “Thôi được rồi, anh đừng nói nữa, tôi biết anh muốn nói gì rồi, nếu anh đã để ý như vậy.” “Anh thấy đĩa vải thiều bên cạnh không?” Ngô Mặc nhìn trái nhìn phải, vừa hay liếc thấy đĩa vải thiều trên bàn đá.

Cậu tiếp tục nói: “Nếu anh nhất định phải cảm ơn tôi, vậy thì bóc vải thiều giúp tôi đi, tôi đang muốn ăn mà lười làm.” Hắc Nhãn Kính: “…” Lúc Ngô Tà đến, Ngô Mặc đang nằm trên ghế xích đu ngân nga hát.

Còn Hắc Nhãn Kính thì bĩu môi, giống như một cô vợ nhỏ bị bắt nạt, ngồi xổm dưới đất bóc vải thiều cho Ngô Mặc.

Trong đĩa đã có một nửa là cùi vải đã bóc sẵn, xung quanh toàn là vỏ vải.

Ngô Tà lùi lại một bước, dụi dụi mắt, nhìn lại lần nữa.

Anh nhìn chằm chằm hồi lâu cuối cùng cũng xác nhận, không sai, tên này chính là Hắc Nhãn Kính.

“Tiểu Mặc, Hắc gia đây là…” Ngô Tà đi tới, chỉ vào Hắc Nhãn Kính trên mặt đất, do dự nói: “Hắn, hắn lại lên cơn gì vậy?

Lẽ nào nghèo đến mức phải đến chỗ em làm thêm kiếm tiền thật à?” Tay Hắc Nhãn Kính run lên, một quả vải tròn trịa xinh đẹp, bị hắn bóp nát thành bánh dẹp.

“Anh, anh tìm em có việc gì à?” Ngô Mặc dừng ghế xích đu, nghi hoặc hỏi: “Anh đang bận gì vậy?

Em thấy anh ra ra vào vào, có chuyện gì sao?” “Ài, đúng vậy.” Ngô Tà kéo một chiếc ghế, ngồi xuống.

Tiện tay lấy một quả vải từ trong đĩa.

Dưới ánh mắt như hổ rình mồi của Hắc Nhãn Kính, anh nhét vào miệng, còn cố ý chép miệng một cái.

Thán phục nói: “Đừng nói chứ, vải do Hắc gia bóc đúng là ngọt thật.” “Ha ha, Tam gia đúng là có phúc ăn.” Hắc Nhãn Kính nghiến răng kèn kẹt, nói từng chữ một: “Cẩn thận có hột bên trong nghẹn chết đấy.” “Kính ca, đừng quậy nữa.” Ngô Mặc vỗ vỗ vai Hắc Nhãn Kính, an ủi: “Còn một phần ba nữa thôi, nhanh bóc cho xong đi.” Hắc Nhãn Kính: “…” Ngô Tà suýt nữa thì cười phun ra, nhưng có kinh nghiệm lần trước, lần này anh cố gắng bịt miệng nhịn không cười thành tiếng.

Ngô Tà trước mặt Hắc Nhãn Kính, ăn hết nửa đĩa vải thiều một cách bình thản.

Vẻ mặt đắc ý của anh, khiến Hắc Nhãn Kính suýt nữa thì lật bàn.

Cuối cùng không thể nhịn được nữa, Hắc Nhãn Kính bưng chỗ vải còn lại và cái đĩa, đi đến góc đình.

Tiếp tục tủi thân ngồi xổm dưới đất bóc vải.

“Này em trai, em trả bao nhiêu tiền mà hắn ta lại nhiệt tình thế?” Ngô Tà lần này thật sự kinh ngạc.

Anh nhìn Hắc Nhãn Kính đang ngồi xổm trong góc, hoàn toàn không thể tưởng tượng được một kẻ giết người như chơi lại có ngày trông như cái bị bông.

“Tiền nong gì chứ, tục tĩu quá.” Ngô Mặc cười hắc hắc, tiếp tục nói: “Chẳng phải em tặng Kính ca một cái đồng hồ sao, anh ấy ngại, cứ nhất quyết đòi cảm ơn em, anh nói xem em có thể làm gì được?

Chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận lòng thành của anh ấy thôi, nếu không em sợ anh ấy ngủ cũng không ngon.” Ngô Tà nghe lời Ngô Mặc, vẻ mặt có chút phức tạp.

Anh chép miệng, hồi lâu không nói được câu nào.

Chỉ là nhìn bóng lưng Hắc Nhãn Kính, sự đồng cảm trong mắt sắp tràn ra ngoài.

Cùng lúc đó, trong đầu Ngô Tà hiện lên một câu --- quả nhiên, chỉ có ma pháp mới đánh bại được ma pháp.

“Thôi được rồi, anh, nói chuyện chính trước đã, mấy ngày nay rốt cuộc anh đang làm gì vậy?” Ngô Mặc vừa nói vừa lôi một điếu thuốc từ trong túi ra.

Cậu quen thói ngậm điếu thuốc vào miệng, vừa định tìm bật lửa.

Trước mắt đột nhiên lóe lên một ngọn lửa, điếu thuốc đã được châm.

Ngô Mặc sững người, điếu thuốc trong miệng suýt nữa thì rơi xuống.

Cậu ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Hắc Nhãn Kính cầm bật lửa châm thuốc xong, lại nhanh chóng ngồi xổm về góc tiếp tục bóc vải.

Chương 200

Tư thế đó giống như Ngô Mặc là đại lão gia trong nhà, còn hắn là một nha hoàn nhỏ bé chịu đủ mọi tủi hờn.

Ngô Tà nuốt nước bọt khan, nhớ lại lúc người đàn ông này xuống địa cung giết quái vật, trên mặt còn mang theo nụ cười.

Vậy mà bây giờ lại cố nặn ra vẻ tủi thân, khiến anh nhất thời có chút không quen với dáng vẻ này của Hắc Nhãn Kính.

Hai anh em nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính hồi lâu.

Nhất thời trong đình nghỉ mát ngoài tiếng lách tách của vỏ vải, không còn bất kỳ tiếng động nào khác.

Cho đến khi đĩa vải thiều xuất hiện trước mặt Ngô Mặc, cậu mới hoàn hồn.

"Ăn đi, vừa bóc xong ăn ngon hơn." Hắc Nhãn Kính đẩy đĩa về phía trước.

Thấy Ngô Mặc không có phản ứng.

Hắn nghĩ một lát rồi trực tiếp cầm một quả đưa đến bên miệng Ngô Mặc, nhẹ giọng nói: "Nào, há miệng ra, anh đút cho." "Ờ." Ngô Mặc đã ngây người.

Cậu máy móc há miệng, không nhai mà nuốt thẳng quả vải xuống.

May mà Hắc Nhãn Kính có tầm nhìn xa, đã bỏ cả hột vải đi.

Nếu không Ngô Mặc có trở thành người trộm mộ đầu tiên trong lịch sử bị nghẹn chết vì quả vải hay không, thật khó nói.

Hắc Nhãn Kính như thể trả thù, đút hết quả này đến quả khác vào miệng Ngô Mặc, hoàn toàn không cho cậu cơ hội thở.

Chẳng mấy chốc trong đĩa chỉ còn lại một nửa cùi vải.

“Dừng lại.” Ngô Mặc bị nghẹn đến suýt trợn trắng mắt.

Cậu gạt tay Hắc Nhãn Kính ra, nói: “Tôi nói này anh, anh đang cho ăn lấy được à?

Có ai đút đồ ăn kiểu này không?” “Người ta tân tân khổ khổ bóc cho cậu, lại cẩn thận từng li từng tí đút cho cậu ăn, cậu không thương người ta thì thôi, lại còn mắng người ta, số nô tài sao mà khổ thế này.” Hắc Nhãn Kính đặt đĩa lên bàn đá bên cạnh, trực tiếp ngồi xổm dưới đất bắt đầu diễn tuồng.

Toàn bộ quy trình này hắn bây giờ đã vô cùng thành thạo, gần như là tùy tay mà có.

“Anh, em giết hắn, anh giúp em chôn hắn thì thế nào?” Ngô Mặc tức đến bật cười.

Cậu nhìn trái nhìn phải, muốn tìm một món đồ vừa tay.

Dù không giết được tên này, cũng phải cho hắn một trận ra trò.

Hắc Nhãn Kính diễn tuồng thật sự quá ghê tởm rồi.

“Thôi được rồi, đừng quậy nữa, cậu còn muốn nghe tôi nói không.” Ngô Tà bất đắc dĩ ngăn Ngô Mặc lại.

Lại nói với Hắc Nhãn Kính bên cạnh: “Tôi nói này Hắc gia, ngài có thể yên lặng một chút không, chuyện chính của tôi còn chưa nói xong.” “Ừ, đúng, anh nói đi, em nghe.” Ngô Mặc lườm Hắc Nhãn Kính một cái, không nói gì nữa.

Chăm chú nhìn Ngô Tà, muốn nghe xem rốt cuộc anh đã làm chuyện gì.

“Chúng ta trước đây không phải vẫn luôn tìm kiếm thân thế của Tiểu Ca sao?” Ngô Tà chậm rãi mở miệng: “Tôi đột nhiên nghĩ, tại sao chúng ta không thể đi theo con đường chính quy nhỉ?

Dù sao những năm tám mươi cậu ấy có thể vào đội khảo cổ, chắc chắn là đã đi theo thủ tục chính quy, phải biết rằng thời kỳ đó muốn gia nhập đội ngũ này, tổ chức nhất định sẽ thẩm tra rất nghiêm ngặt." Ngô Mặc nhớ lại trong sách có ghi, Ngô Tà quả thực đã tìm thấy một số tài liệu trong một kho lưu trữ cũ.

Nhưng vị trí cụ thể của kho lưu trữ đó ở đâu, trong sách lúc đó chỉ nhắc qua, không nói rõ.

Chỉ nghe Ngô Tà tiếp tục nói: "Tiểu Ca năm đó gia nhập đội ngũ ở Sa Thị, vậy có nghĩa là hồ sơ năm đó hẳn là được lưu trữ tại kho lưu trữ Sa Thị, vì vậy tôi dự định mấy ngày nữa sẽ đến đó điều tra một chuyến." "Anh muốn đến Sa Thị?" Ngô Mặc lập tức hứng thú.

Cậu ngồi thẳng người hỏi tới: "Khi nào xuất phát?

Em cũng muốn đi cùng." "Em muốn đi?" Ngô Tà khẽ cau mày.

Nghĩ đến tình hình đặc biệt của Ngô Mặc, anh từ chối: "Không được, tình trạng sức khỏe của em không tốt, ra ngoài lỡ có chuyện gì, đến lúc đó sẽ phiền phức." "Em có cái quái gì đâu." Ngô Mặc đảo mắt.

Cậu nắm lấy cánh tay Ngô Tà nói: "Em trai anh bây giờ đánh chết một con trâu cũng không tốn sức, làm gì có chuyện khoa trương như anh nói." Ngô Mặc thật sự hối hận vì mình đã không sử dụng số lần miễn phạt, nếu không bây giờ đi đâu cũng không khó khăn như vậy.

"Vẫn không được, không nói đâu xa, chỉ bà nội và chú hai cũng sẽ không đồng ý." Ngô Tà lắc đầu như trống bỏi, trong lòng cũng âm thầm có chút hối hận vì đã đến nói với Ngô Mặc những điều này.

Anh bây giờ có chút hiểu được chú Ba.

Có chuyện muốn nói với đối phương, nhưng lại sợ đối phương tham gia vào, cảm giác này thật sự quá rối rắm.

"Thôi được rồi, anh đừng quản nữa, em bây giờ đi tìm bà nội và chú hai." Ngô Mặc trực tiếp đứng dậy, bỏ lại Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính, chạy thẳng đến chỗ bà Ngô ở sân sau.

Vừa chạy vừa hét về phía sau: "Anh cứ chờ tin chiến thắng của em đi." "Tiểu Mặc." Nhìn Ngô Mặc đã chạy mất dạng, Ngô Tà quả thực không biết nên nói gì cho phải.

Cũng không biết Ngô Mặc rốt cuộc đã giao tiếp với bà Ngô và Ngô Nhị Bạch như thế nào.

Tóm lại là sau bữa tối, khi nhìn thấy Ngô Mặc đắc ý vênh váo đứng bên cạnh, còn bà nội thì nắm tay mình, dặn dò anh phải chăm sóc em trai thật tốt, Ngô Tà đã bắt đầu tê liệt.

Ngô Tà cam đoan với bà nội và chú hai hết lần này đến lần khác rằng sẽ chăm sóc Ngô Mặc thật tốt, cuối cùng bốn người cũng lên xe ô tô.

"Anh, hay là để em lái xe đi." Ngô Mặc xoa xoa tay, hưng phấn nói: "Mấy ngày rồi không được sờ vào xe, hôm nay để em qua cơn nghiện, dù sao bây giờ cũng mới hơn 5 giờ sáng, trên cao tốc cũng không có nhiều xe." "Không." Một câu nói dậy sóng, ngay cả Hắc Nhãn Kính, người vốn luôn chiều theo cậu, cũng kiên quyết không đồng ý cho Ngô Mặc lái xe.

Cuối cùng để an ủi Ngô Mặc, không để cậu buồn chán.

Ba người nhất trí đồng ý, Ngô Tà lái xe, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai người cùng Ngô Mặc chơi bài, cốt là để phân tán sự chú ý của cậu.

Ngô Tà quay đầu lại nhìn Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm, trong lòng thầm niệm: "Tiểu Ca, vất vả cho cậu rồi." Ngô Mặc sở trường nhất thực ra là đánh mạt chược, chỉ cần có bài mạt chược trong tay, thiên hạ mặc cậu tung hoành.

Kiếp trước lúc thảm nhất, cậu cũng lén lút chạy đến sòng mạt chược chơi mấy ván, kiếm chút tiền sinh hoạt.

Nhưng khả năng tự chủ của cậu cũng không tệ, biết làm vậy là không đúng.

Vì vậy trừ phi thật sự trong túi không có tiền ăn cơm, nếu không cậu tuyệt đối không bước vào sòng mạt chược một bước.

Nhưng lúc này trong xe chỉ có bốn người, trong đó Ngô Tà còn là tài xế.

Bất đắc dĩ cậu chỉ có thể cùng Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh chơi Đấu Địa Chủ.

“Vãi, sao lại thua nữa rồi.” Ngô Mặc ném bài trong tay ra.

Uất ức nhìn Trương Khởi Linh nói: “Lão Trương, nói thật đi, bình thường có phải mày giả nai tơ bắt con hổ không?” Trương Khởi Linh hơi sững người một chút, nghiêm túc nhìn Ngô Mặc, chậm rãi lắc đầu, khẽ nói: “Không có.” “Anh em, nói thật đấy, mày cũng đừng đi trộm mộ, tìm ký ức làm gì.” Ngô Mặc ra sức vỗ vai Trương Khởi Linh, nghiêm túc đề nghị: “Với cái tướng mạo này của mày, với cái khả năng chơi bài này, không cần mấy năm, trong bảng xếp hạng người giàu nhất thế giới cũng phải có tên mày.” Trương Khởi Linh chớp chớp mắt, lại cúi đầu nhìn những lá bài vương vãi.

Nghĩ một lát rồi bắt đầu xào bài lại, xem ra hắn thật sự có chút nghiện rồi.

Ngô Mặc thật sự rất ấm ức, đương nhiên điều này cũng có thể hiểu được, đổi lại là ai thua liên tiếp mười mấy ván, e rằng cũng phải phát điên.

Hắc Nhãn Kính cũng rất đau đầu, lần nào Ngô Mặc cũng là địa chủ.

Hắn đã cố gắng nhường hết sức, thậm chí còn ra bài lung tung để chặn Trương Khởi Linh.

Nhưng dù vậy cũng không cản nổi vận may của Ngô Mặc quá tệ, cộng thêm Trương Khởi Linh chơi bài quá cẩn thận.

Bất kể mình cố gắng thế nào, kết quả Ngô Mặc vẫn là thua.

"Đây." Trương Khởi Linh rất nhanh đã xào bài xong, đẩy bộ bài tú lơ khơ đến trước mặt Ngô Mặc, ra hiệu cậu mau bốc bài.

Biểu cảm trên mặt Ngô Mặc bắt đầu trở nên kỳ quái.

Cậu nheo mắt nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh.

Phát hiện tên này tuy trông mặt không biểu cảm, nhưng đáy mắt dường như ẩn hiện ánh sáng hưng phấn.

"Được, tao không tin tà, còn không thắng được mày." Ngô Mặc quyết định chơi thêm mấy ván nữa, cậu không tin mình lại xui xẻo đến vậy, lần nào cũng thua Trương Khởi Linh?

Có lẽ Trương Khởi Linh mới là con cưng của ông trời.

Sau khi chơi thêm mấy ván nữa, trên mặt Ngô Mặc đã không còn chỗ để dán giấy nữa.

Cũng may là Ngô Tà bật điều hòa không mở cửa sổ xe, nếu không gió thổi một cái, giấy trên đầu Ngô Mặc chắc sẽ kêu sột soạt.

Lúc này nếu có người ở xe bên cạnh tò mò nhìn sang, e rằng sẽ tưởng Ngô Mặc là một xác ướp được giải phong ấn.

"Không chơi nữa." Ngô Mặc bóc hết giấy trên mặt xuống.

Ấm ức nói: "Lão Trương, tao thề, lần sau mà còn chơi bài với mày nữa, tao ra ngoài chạy khoả thân.” “Ặc, hay là chơi thêm một ván nữa?” Hắc Nhãn Kính đột nhiên chen vào, cười gian: “Trời nóng thế này, ra ngoài chạy một vòng hóng gió cũng mát mà.” “Mày cút sang một bên cho ông.” Ngô Mặc vớ lấy bộ bài, ném thẳng vào người Hắc Nhãn Kính, giận dữ nói: “Hay là mày đi chạy một vòng đi?

Dù sao mày đeo kính râm, cũng không ai nhận ra.” Từ Dư Hàng đến Sa Thị hơn 900 cây số, lái xe khoảng 11 tiếng.

Giữa đường đến khu dịch vụ, mấy người xuống xe hút điếu thuốc nghỉ ngơi, Ngô Mặc một bước nhảy vọt vào vị trí lái xe, sống chết không chịu xuống.

Chương 201

Cậu hai tay nắm chặt vô lăng, la lối: “Nửa sau để tôi lái, tôi không ngồi sau với Lão Trương nữa, bây giờ nhìn thấy cái mặt đó của hắn, trong đầu tôi chỉ hiện lên con K bích thôi.” “Hay là em chơi game điện thoại?” Ngô Tà vịn cửa xe, giống như dỗ trẻ con, khổ tâm khuyên giải: “Nếu em thật sự buồn chán, anh mua cho em ít đồ ăn, em muốn ăn gì cũng được, em xem được không?” Nói xong, Ngô Tà oán trách nhìn Trương Khởi Linh một cái.

Trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu Ca của tôi ơi, sao cậu không biết nhường một chút vậy?

Bây giờ thì hay rồi, phân tán sự chú ý không thành công, ngược lại còn kích động tính khí của nó.” “Tiểu Mặc Mặc, anh dạo này sức khỏe không tốt.” Hắc Nhãn Kính ngồi ở ghế phụ, nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, bán thảm: “Tốc độ xe quá nhanh dễ bị say xe, em thật sự nỡ lòng nào để anh khó chịu sao?” Trương Khởi Linh không nói gì, hắn trầm tư một lát, đưa bộ bài từ phía sau tới.

“Vãi, mấy người làm gì vậy?” Ngô Mặc đập vô lăng, đảo mắt một cái: “Bây giờ là xã hội pháp trị, cao tốc có giới hạn tốc độ, tôi còn có thể bay lên được à?” “Ờ, cũng đúng.” Ngô Tà lúc này mới phản ứng lại, bây giờ đang ở trên đường cao tốc, không phải ở sa mạc, nơi không ai quản.

Tuy nhiên để phòng ngừa tai nạn xảy ra, anh lại đặc biệt dặn dò: “Vậy em lái xe cũng được, nhưng nhất định phải ổn định một chút, đừng có chỗ nào có ổ gà thì đi vào chỗ đó được không?

Lần trước chú hai suýt nữa bị em làm cho nôn ra đấy.” Ngô Mặc: “…” Khi xe chạy trên cao tốc, Ngô Mặc chỉ cảm thấy sảng khoái tinh thần, tâm trạng bực bội vừa rồi tan biến hết.

Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính, vì lý do an toàn, đều thắt dây an toàn cẩn thận. 10.

Họ sợ Ngô Mặc đầu óc nhất thời chập mạch, lại tăng tốc vọt đi.

Đoạn đường phía trước có hai làn, hai chiếc xe thương vụ màu đen đi song song.

Tuy tốc độ của hai chiếc xe này gần như đều vượt quá 100km/h, nhưng bị kẹt ở phía sau, Ngô Mặc vẫn rất khó chịu.

“Vãi, hai chiếc xe này có bị bệnh không vậy?” Ngô Mặc bám sát phía sau bên trái, tức giận nói: “Có chút ý thức công cộng nào không, không biết làn bên trái là làn vượt à?” “Thôi bỏ đi, dù sao chúng ta cũng không vội.” Ngô Tà từ hàng ghế sau thò đầu qua, an ủi: “Chiều là đến nơi, không vội một lúc này.” “Không được, ông đây không thể nuông chiều bọn họ.” Ngô Mặc có chút hội chứng nổi nóng khi lái xe, đối với cậu, hai tay nắm vô lăng, ngoài mình ra tất cả đều não tàn.

Cậu chớp thời cơ, lách qua khe hở giữa hai chiếc xe.

Sau khi vượt qua, cậu đạp phanh một cái, ổn định đè chiếc xe bên trái lúc nãy ra sau mình.

Bây giờ xe cậu đang đi song song với chiếc xe bên phải. 11.

Ngô Mặc hạ cửa sổ xe bên phải, nói với Hắc Nhãn Kính: “Anh, anh lùi ra sau một chút, để ông đây xem xem, thằng não tàn nào lại lái xe như vậy.” Trùng hợp là, tài xế bên phải cũng hạ cửa sổ xe xuống, Ngô Mặc mắt nhanh tay lẹ, giơ ngón giữa lên trước.

Cậu vừa định đạp ga rời đi, ánh mắt vô tình liếc thấy người ngồi ở hàng ghế sau của chiếc xe đó, và đối phương cũng đang nhìn về phía cậu.

“Kỳ lạ, người này trông quen quen?” Ngô Mặc cảm thấy mình hình như đã gặp người này ở đâu đó, nhưng nhất thời không nhớ ra.

Cậu muốn nhìn thêm vài lần để nhận ra, nhưng đối phương đã đóng cửa kính xe lại.

Hơn nữa chiếc xe đó dán phim đen, bên ngoài không nhìn rõ tình hình bên trong.

Hai chiếc xe vẫn đi song song, chiếc xe phía sau mấy lần muốn vượt qua Ngô Mặc, đều bị cậu đè xuống.

“Sao thế, muốn đánh nhau à?” Hắc Nhãn Kính cười hì hì: “Hay là phía trước ép nó dừng lại, anh xuống xe nằm trước đầu xe nó, chúng ta ăn vạ nó nhé?” Hắn phát hiện Ngô Mặc thỉnh thoảng lại liếc sang bên phải vài cái, nhưng Hắc Nhãn Kính có thể xác nhận, Ngô Mặc chắc chắn không phải đang nhìn hắn.

Hắc Nhãn Kính đảo mắt một vòng, tưởng rằng Ngô Mặc ngứa mắt với tài xế xe kia, muốn cho đối phương một trận.

“Tôi sợ người ta đè chết anh đấy.” Ngô Mặc càu nhàu một câu.

Cậu lười không muốn đấu khẩu với người khác nữa.

Cậu đạp mạnh chân ga, xe tức thì phóng đi như tên bắn, biến thành tia chớp biến mất ở phía trước.

Ai mà ngờ Ngô Mặc nói tăng tốc là tăng tốc ngay.

Bị bất ngờ không kịp trở tay, cả ba người đều giật mình.

Đầu đập mạnh vào ghế xe, phát ra tiếng “đông” rõ to.

Trong quãng đường còn lại, Ngô Mặc luôn suy nghĩ, rốt cuộc người này là ai?

Không phải cậu cố chấp vụ này.

Chỉ là nếu người mà Ngô Mặc thấy quen mắt, vậy thì chứng tỏ người đó chắc chắn rất quan trọng ở đây.

Thấy sắp xuống đường cao tốc, Ngô Mặc chợt nghĩ ra trong đầu.

“Vãi, là hắn ta!” Một cái tên bỗng hiện lên trong đầu Ngô Mặc.

Cậu đạp phanh gấp.

Tốc độ xe tức thì giảm xuống, khiến Ngô Tà giật mình suýt nôn ra.

“Tiểu Mặc, em muốn mưu sát anh ruột mình à?” Ngô Tà xoa xoa gáy, phàn nàn: “Em lúc nhanh lúc chậm thế này, có thể báo trước một tiếng không?

Thêm vài lần nữa, em không sợ anh phun hết lên đầu em à?” “Nghĩ gì mà nhập thần thế?” Hắc Nhãn Kính vẫn luôn quan sát Ngô Mặc.

Phát hiện từ khi gặp hai chiếc xe kia, cậu vẫn luôn trầm tư suy nghĩ.

Điều này khiến Hắc Nhãn Kính tò mò, không nhịn được hỏi: “Sao thế, trong xe vừa nãy có người quen của cậu à?” “Không quen.” Ngô Mặc trả lời rất dứt khoát.

Thực ra trong lòng cậu thầm nghĩ: “Vãi, đúng là cái người đóng Trương Nhật Sơn năm đó à?

Thật không ngờ, lại thấy tên này sớm thế này rồi?” Trước khi Ngô Mặc đến đây, 《Sa Hải》 khi đó đang quay.

Trùng hợp thay, hai đoàn phim ở rất gần nhau.

Lúc rảnh rỗi Ngô Mặc cũng xem vài cảnh, nên đối với người đóng vai Trương Nhật Sơn, cậu chỉ thấy quen mắt chứ không thực sự quen thuộc.

Vừa nãy cậu đã nghĩ lại toàn bộ bộ phim truyền hình mình từng xem, cuối cùng mới nhớ ra nhân vật này.

"Thật không quen à?" Hắc Nhãn Kính không bỏ cuộc.

Anh nháy mắt với Ngô Mặc, thăm dò hỏi thêm: "Không sao, cậu cứ nói với ca, nếu trong xe đó có người đắc tội cậu, ca nửa đêm trèo cửa sổ giả ma dọa chết hắn, thay cậu trút giận." "Thần kinh." Ngô Mặc lười trả lời Hắc Nhãn Kính, tên này mồm mép luyên thuyên, chẳng có câu nào nghiêm chỉnh.

Xe chạy thẳng vào Sa Thị, Ngô Tà mới gọi điện cho Phan Tử.

Hai người nói vài câu.

Cúp máy xong, Ngô Tà nói với Ngô Mặc: "Tiểu Mặc, Phan Tử nói Tam Thúc bây giờ bận lắm, ông ấy bảo chúng ta mấy đứa cứ đến biệt thự nghỉ ngơi trước, đợi Tam Thúc tối bận xong sẽ về." "Hắc hắc, anh à, anh không để bụng chuyện đó nữa hả?" Ngô Mặc nghe Ngô Tà gọi Giải Liên Hoàn là Tam Thúc một cách tự nhiên, liền châm chọc: "Hồi đó là ai mặt nặng như đưa đám, như thể ngũ quan muốn dọn nhà ấy, giờ sao lại nghĩ thông rồi?" "Ai, chuyện mà cả bà nội và Nhị Thúc đều biết, lại giấu mình, lúc đó anh không sốc mới lạ à?" Ngô Tà cười khổ nói: "Bao nhiêu năm nay, cứ Tam Thúc Tam Thúc, ai mà ngờ thoắt cái chú ruột lại biến thành biểu thúc." "Cũng đúng." Ngô Mặc gật đầu, đồng tình nói: "Lỡ mà có ngày nào đó có người nói với em là Nhị Thúc cũng giả, em đoán phản ứng đầu tiên của em là làm thịt tên đó.

Em mặc kệ thật giả, người nuôi em lớn là vị này, thì em nhận là vị này." Biệt thự của Giải Liên Hoàn ở khu phố cổ Sa Thị.

Anh ta đã kinh doanh ở đây nhiều năm, tranh thủ lúc giá nhà đất rẻ năm đó đã mua lại rất nhiều đất trống xung quanh, vì vậy nơi đây vô cùng yên tĩnh.

"Đến rồi.

Anh à, anh có chìa khóa không?” Ngô Mặc đỗ xe ổn định, quay đầu hỏi: “Nếu không có, em không ngại dùng biện pháp phi bạo lực để mở cửa đâu.

Trời nóng thế này, em không muốn ngồi trong xe đợi đâu.” “Nếu em không muốn Tam Thúc đuổi theo mông em mà chạy, thì em cứ làm thế đi.” Ngô Tà nói xong, mở cửa xe bước xuống.

Anh lấy chìa khóa từ trong túi ra, mở cổng lớn, vẫy Ngô Mặc: “Được rồi, lái vào đi.” Ngồi trên chiếc sofa da thật trong phòng khách của Giải Liên Hoàn, Ngô Mặc vươn vai, cười đểu nói: “Anh à, em đã bảo anh làm thêm mấy cái chìa khóa mà.

Nói thật đi, trong kho báu của Tam Thúc có đồ gì hay ho không?

Anh đưa chìa khóa cho em, em đi dạo một vòng.” “Xì!

Anh mày là loại người đó à?” Ngô Tà hơi chột dạ.

Để che giấu sự ngượng ngùng, anh mở tủ lạnh, lấy vài chai bia ném cho mấy người: “Nóng quá, uống chút gì đi.

Chỗ Tam Thúc ngoài bia ra cũng chẳng có gì khác.” Ngô Mặc đã nói trúng tim đen của anh.

Hồi đó anh đúng là đã nghĩ đến chuyện đó, không còn cách nào khác, tiền thuê nhà, điện nước, rồi lương nhân viên đều là tiền.

Nhưng Tam Thúc canh quá chặt, Ngô Tà nhất thời không ra tay được.

Lúc này khoảng 4 giờ chiều, theo lời Phan Tử, anh ta và Giải Liên Hoàn sớm nhất cũng phải 7 giờ mới về đến nhà.

Ngô Mặc bật điều hòa nửa tiếng, thấy hơi chán.

Đây là lần đầu cậu đến Sa Thị, rất hứng thú với phong tục tập quán và món ngon nơi đây, không muốn lãng phí thời gian chờ đợi.

Ngô Mặc đề nghị: “Anh ơi, chán quá đi.

Tam Thúc còn chưa biết mấy giờ mới về.

Hay là mấy anh em mình ra ngoài đi dạo một chút đi?

Nghe nói Sa Thị có rất nhiều món ngon, muốn ăn gì, em đây bao hết.” Có người bỏ tiền mời khách, không đi chẳng phải là đồ ngốc sao?

Chương 202

Không rõ tình hình giao thông Sa Thị thế nào, bốn người cũng không lái xe.

Đóng kỹ cổng lớn, ung dung đi bộ ra phố.

Ngô Tà trước đây cứ nghỉ hè là lại đến đây chơi, vì vậy anh rất quen thuộc với Sa Thị.

Chỗ nào có ăn, chỗ nào có chơi, anh ta gần như là một bản đồ sống.

Đừng thấy Ngô Mặc trông có vẻ keo kiệt, thực ra cậu rất tốt với anh em.

Hễ Ngô Tà nói món nào ngon, chỗ nào vui, cậu chắc chắn sẽ vung tay một cái, hô to một câu: “Mấy anh em, vào đi, quẹt thẻ của tôi!” Bốn người đều cao ráo đẹp trai, đi trên đường phố Sa Thị, tỷ lệ quay đầu nhìn tăng vù vù.

Mấy cô gái lớn, mấy cô vợ trẻ thì khỏi nói, đến cả mấy ông già cũng quay đầu nhìn lại với ánh mắt ghen tị.

“Ôi, Lão Trương, anh có thấy cái gã vừa nãy không?” Ngô Mặc vòng tay ôm lấy Trương Khởi Linh, chỉ vào một chàng mập bên kia đường nói: “Tên đó nhìn anh mắt cứ đờ ra.

Ánh mắt tình tứ đến thế, nếu hắn không phải đàn ông, anh đây còn tưởng anh đang quyến rũ người ta đấy.” Trương Khởi Linh hờ hững liếc Ngô Mặc một cái, tiếp tục bước đi.

Cứ như thể những lời Ngô Mặc vừa nói chẳng khác gì đánh rắm.

Ngô Tà nhìn chàng mập gần 300 cân kia.

Anh nhịn cười nói: “Tiểu Ca gầy thế này, cho dù có tìm hoa cũng không thể tìm loại này chứ?

Xuống mộ địa, không sợ bị kẹt trong đường hầm à?” Trương Khởi Linh dừng bước, quay người nhìn Ngô Tà một cái, ánh mắt trong veo tràn đầy sự bất lực.

“Anh à, cái này anh không hiểu rồi.

Tục ngữ nói 'nồi nào úp vung nấy', ai quy định chân ái phải có vóc dáng giống nhau chứ?” Ngô Mặc cười tít mắt, lại hung hăng đâm thêm một nhát vào tim Trương Khởi Linh.

Hoàn toàn trút bỏ sự uất ức trong xe chiều nay.

“Ôi, Tiểu Tam Gia, cậu hư rồi đấy.” Hắc Nhãn Kính cười nói: “Tôi còn tưởng cậu phải che chở Ách Ba chứ, không ngờ cậu lại còn hùa vào.” Ba người anh qua tôi lại trêu chọc Trương Khởi Linh, kiểu cuộc sống bình thường này khiến tâm trạng mọi người đặc biệt thư thái.

Nếu không phải Phan Tử gọi điện thoại nói Giải Liên Hoàn đã về đến nhà, bốn vị này còn định đi dạo chợ đêm sầm uất nhất một phen.

Giải Liên Hoàn quãng thời gian này sống không dễ chịu chút nào.

Trước khi đi Tây Vương Mẫu Cung, anh ta mang theo quyết tâm phải chết.

Vì vậy không quan tâm lắm đến anh em thuộc hạ và địa bàn quản lý.

Điều này dẫn đến việc trong khoảng thời gian đó, rất nhiều anh em dưới trướng đã phản bội, địa bàn cũng bị đối thủ thôn tính.

Một khi đã không chết, vậy thì cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Sau khi Giải Liên Hoàn trở về Sa Thị, anh ta nhanh chóng bắt tay vào chỉnh đốn.

Nhưng cái thời buổi này, tiền và quyền mới là ông tổ, những cái danh hão khác đều là đồ bỏ đi.

Đừng thấy những người này bề ngoài Tam Gia Tam Gia mà gọi, sau lưng căn bản chẳng coi anh ta ra gì.

Nhưng Giải Liên Hoàn cũng không phải là kẻ ăn chay, anh ta vẫn dựa vào thủ đoạn để tạm thời trấn áp các ban khẩu dưới trướng.

Khoảng thời gian này hao tâm tốn sức, khiến Giải Liên Hoàn cả người lẫn tâm trí đều mệt mỏi, tóc cũng hơi bạc đi chút ít.

Ngô Mặc, Ngô Tà hai anh em cùng Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh bốn người vừa bước vào phòng khách, liền nhìn thấy Giải Liên Hoàn đang ngồi trên ghế sofa.

"Ai da, Tam Thúc của cháu!

Cháu nhớ Thúc chết đi được!" Ngô Mặc dang rộng hai tay, lao thẳng đến trước mặt Giải Liên Hoàn.

Nhào tới ôm chầm lấy anh ta một cái thật chặt.

Giải Liên Hoàn đang ngồi trên ghế sofa, thấy hai đứa cháu bước vào, tâm trạng vẫn rất tốt.

Vừa định nói chuyện, nhưng không ngờ Ngô Mặc lại đột nhiên chơi chiêu này.

Anh ta lập tức bị cậu đè chặt xuống ghế sofa, suýt nữa thì ngạt thở.

"Thằng ranh con, buông ra!

Ông đây sắp nghẹt thở rồi!" Giải Liên Hoàn thở không ra hơi, tay phải dùng sức vỗ mạnh vào lưng Ngô Mặc.

Ngô Tà đứng nguyên tại chỗ, nhìn Ngô Mặc như một con gấu, đè chặt Tam Thúc vào ghế sofa.

Còn Tam Thúc thì hai chân đạp thẳng, trong mắt anh lóe lên một tia không đành lòng.

Nhưng trong lòng lại thấy rất sảng khoái, thầm nghĩ: “Chiêu này của Tiểu Mặc thật sự không tệ, lần sau mình có nên thử không nhỉ?” Phan Tử thật sự không chịu nổi nữa, đi đến bên cạnh hai chú cháu Ngô Mặc.

Anh hắng giọng một tiếng, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Ngô Mặc, nói: “Mặc Thiếu, cậu vẫn nên để Tam Gia thở một chút đi.” Anh ta biết tính khí của Ngô Mặc, không dám trực tiếp thò tay kéo quần áo Ngô Mặc.

Nếu đổi thành người khác dám làm thế à?

Phan Tử tuyệt đối không nói hai lời, túm lấy cổ áo mà ném thẳng ra ngoài.

“Hắc hắc, cháu đây không phải là quá nhớ ngài sao, nhất thời cảm xúc quá kích động không khống chế được.” Ngô Mặc buông Giải Liên Hoàn ra, cái “rầm” ngồi xuống ghế sofa bên cạnh anh ta.

Cậu chống tay cười nói: “Tam Thúc, nói thật đi, ngài rốt cuộc có nhớ cháu không?” Thằng ranh Ngô Mặc này thật sự quá thất đức.

Để trả thù lần trước Giải Liên Hoàn không từ mà biệt, thậm chí còn không chào hỏi một tiếng.

Khi ôm Giải Liên Hoàn, cậu dùng sức đè chặt đầu anh ta, trực tiếp bịt kín cả mũi và miệng.

Khiến Giải Liên Hoàn suýt nữa thì trợn trắng mắt.

Giải Liên Hoàn thở mấy hơi mới bình tâm lại được.

Anh ta chỉ tay vào Ngô Mặc, giận dữ mắng: “Mày cái thằng ranh con này cũng quá thất đức rồi đấy!

Lần trước gặp mặt mày đánh tao một trận, lần này gặp mặt mày suýt nữa thì bóp chết tao, chẳng lẽ lần sau gặp mặt mày định cho tao thẳng vào quan tài à?

Sao hả?

Mày định giết chú à?” “Ngài xem ngài nói lời này, có thấy lương tâm cắn rứt không?” Ngô Mặc cười đểu, “Cháu nhiệt tình cũng không được, lạnh nhạt cũng không được, ngài cái lão già này cũng khó chiều quá đấy.” Giải Liên Hoàn căn bản không ăn cái bộ đó của cậu.

Anh ta liếc xéo cậu một cái, hừ một tiếng: “Thằng nhóc thối, cơ thể mày không sao nữa rồi hả?” Cơ thể Ngô Mặc xuất hiện dị thường, Ngô Nhị Bạch đặc biệt gọi điện thoại liên lạc với Giải Liên Hoàn một lần.

Chủ yếu là muốn từ miệng anh ta biết được, lần trước Ngô Mặc xuất hiện tình trạng này thì có triệu chứng gì, và thời gian chính xác là khi nào.

Tuy nói Ngô Tà cũng là một trong những người trong cuộc.

Nhưng Ngô Nhị Bạch vì cẩn thận, cần hỏi thăm mọi người có liên quan.

Khi Giải Liên Hoàn nghe Ngô Nhị Bạch nói Ngô Mặc lại một lần nữa tái phát bệnh, cả người anh ta bắt đầu lo lắng không yên.

Nếu không phải Ngô Nhị Bạch ngăn cản anh ta, e rằng Giải Liên Hoàn tối hôm đó đã vội vã quay về Dư Hàng ngay lập tức.

Khoảng thời gian này anh ta vừa phải bận xử lý chuyện ban khẩu, vừa phải lo lắng tình trạng sức khỏe của Ngô Mặc.

Gần như là một lúc lo nhiều việc, mệt mỏi vô cùng.

“Không sao cả, ngài xem cơ thể cháu đây tuyệt đối là siêu đỉnh.” Ngô Mặc khoa trương đấm đấm vào ngực, “Ngài nghe xem tiếng này có trong trẻo không?” Giải Liên Hoàn đã không muốn nhìn Ngô Mặc nữa.

Anh ta sợ mình còn chưa hoàn thành sự nghiệp, đã bị thằng hỗn đản này chọc tức chết rồi.

Anh ta chuyển ánh mắt sang Ngô Tà.

Chỉ vào chiếc sofa bên cạnh nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Từ khi nào đến chỗ tôi lại khách khí thế này hả?” Ngô Tà vẫn đứng đó xem náo nhiệt, đã quên mất việc ngồi xuống.

Anh và Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính ba người đứng đó như những người dân ăn dưa, xem cách giao tiếp của hai chú cháu bên này.

Giải Liên Hoàn lấy hộp thuốc ra, rút một điếu kẹp vào miệng.

Châm lửa xong, anh ta rít một hơi thật đã, nhả ra một vòng khói.

Nhìn Ngô Tà hỏi: “Tiểu Tà, mấy đứa qua đây có chuyện gì à?” Mấy người đến Sa Thị là quyết định tạm thời.

Đừng nói Giải Liên Hoàn không biết, ngay cả Ngô Lão Thái Thái cũng không rõ bọn họ cụ thể muốn làm gì.

Chương 203

Lý do Ngô Mặc đưa ra lúc đó là, ở nhà chán quá, muốn ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa.

Lý do này nghe đã thấy rất vớ vẩn.

Nhưng Ngô Lão Thái Thái thương cháu như vàng.

Chỉ cần Ngô Mặc vui vẻ, bà không ngại để cháu trai ra ngoài chơi.

Thậm chí còn lén lút đưa cho Ngô Mặc một cái thẻ.

Bảo cậu muốn mua gì thì mua, đừng khách sáo, bà có rất nhiều tiền riêng.

Ngô Nhị Bạch thì đoán ra được một chút.

Nhưng anh cũng không định ngăn cản, dù sao Ngô Mặc đã trưởng thành, không thể như trẻ con mà nhốt cậu ở nhà được.

"Tam Thúc, Tiểu Mặc ở nhà chán quá, bà nội bảo chúng cháu đưa nó ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa." Ngô Tà không dám nói thật với Giải Liên Hoàn.

Với sự hiểu biết của anh về Giải Liên Hoàn, nếu đối phương biết bọn họ muốn làm gì, chắc chắn sẽ tìm mọi cách ngăn cản.

Thậm chí có khả năng sẽ hủy diệt những tài liệu đó từ trước.

Phải biết rằng Giải Liên Hoàn làm loại chuyện này không phải một hai lần.

Hai chú cháu, tương kế dùng lời lẽ vòng vo, tương giấu diếm tâm sự.

Ngô Tà đối với kiểu cách đối xử này, đã sắp quen rồi.

Giải Liên Hoàn nghe xong lý do của Ngô Tà, trầm tư không nói.

Một lát sau anh ta ngẩng đầu nhìn Ngô Tà, nói: “Tiểu Tà, chẳng lẽ con cũng nghĩ Tam Thúc già rồi đầu óc không còn minh mẫn, có thể tùy ý bị con lừa gạt sao?” Không đợi Ngô Tà mở miệng phản bác.

Ngô Mặc đột nhiên chen lời: “Tam Thúc đừng động, trên đầu ngài có mấy sợi tóc bạc.” Vừa nói, cậu liền túm lấy đầu Giải Liên Hoàn, dùng tốc độ cực nhanh giật mấy sợi tóc trên đỉnh đầu anh ta.

Hành động bất ngờ này, khiến những lời còn lại của Giải Liên Hoàn đều nghẹn lại trong miệng.

Anh ta hung hăng gạt tay Ngô Mặc ra, giận dữ nói: “Thằng nhóc thối, còn có quy củ không hả?” “Ai da da, Tam Thúc ngài xem ngài cứ động loạn thế.” Ngô Mặc đưa mấy sợi tóc vừa giật được đến trước mặt Giải Liên Hoàn.

Với vẻ mặt tiếc nuối nói: “Xem này, nếu ngài không động loạn, cháu có thể giật được mấy sợi tóc đen không?” Giải Liên Hoàn: “...” Ngô Mặc chen ngang nói nhảm khiến Giải Liên Hoàn tức điên lên, nhất thời quên mất việc hỏi Ngô Tà.

Hắc Nhãn Kính ngồi trên ghế sofa xem rất ngon lành.

Cảm giác nhìn người khác gặp xui xẻo, quả nhiên thoải mái hơn mình gặp xui xẻo.

Trương Khởi Linh ngồi thẳng tắp ở một góc sofa, hơi thở đều đặn khiến người ta căn bản không chú ý đến anh.

Phan Tử trong lòng thấy hơi buồn cười.

Anh ta cho rằng Ngô Mặc đến cũng không phải chuyện xấu, ít nhất trên mặt Tam Gia cũng có nhiều nụ cười hơn không ít.

Ngô Tà xem như đã hiểu rõ, chỉ cần thả thằng Ngô Mặc này ra, đối phó với người lớn thì một đứa nó cân hai.

Anh nháy mắt với Ngô Mặc, hai anh em ngầm hiểu ý nhau.

Để đối phó với Giải Liên Hoàn, Ngô Tà và Ngô Mặc hai anh em đã lên kế hoạch từ trước.

Ngô Mặc chủ yếu chịu trách nhiệm quấn lấy Giải Liên Hoàn, không cho anh ta phân tâm phá hỏng chuyện của Ngô Tà.

Còn Ngô Tà thì nhân cơ hội đi điều tra thân thế của Trương Khởi Linh.

Còn về Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính thì sao?

Trương Khởi Linh thì khỏi nói, chắc chắn sẽ đi theo Ngô Tà.

Thứ nhất là anh muốn sớm biết thân phận của mình, thứ hai cũng có thể bảo vệ an toàn cho Ngô Tà.

Sa Thị là nơi cá rồng lẫn lộn.

Kẻ thù của Giải Liên Hoàn cũng không ít, rất có khả năng có người biết tin Ngô Tà đến đây sau đó sẽ chọn ra tay với anh.

Hắc Nhãn Kính thì càng khỏi phải nói, tên này Ngô Mặc đi đâu anh ta đi đó.

Thể hiện cái thân phận "kẻ bám dính" một cách triệt để.

Ngô Mặc rất thích nhiệm vụ này.

Cậu cảm thấy cứ lẽo đẽo theo Ngô Tà, chạy hết thư viện này đến phòng lưu trữ kia để tra tài liệu thì chán quá.

Chi bằng theo sát Giải Liên Hoàn, xem anh ta rốt cuộc chỉnh đốn thuộc hạ thế nào?

Giải Liên Hoàn dậy rất sớm, định đi ban khẩu xử lý công việc.

Anh ta bước vào sân, chuẩn bị đợi Phan Tử đi lái xe.

Phan Tử cầm chìa khóa đi vào gara, vừa mở cửa xe, không ngờ Ngô Mặc tốc độ cực nhanh, lao thẳng tới.

Cậu dùng tay phải giật lấy chìa khóa từ tay Phan Tử, đồng thời cái “rầm” đụng anh ta sang một bên.

Phan Tử lùi lại một bước, vẻ mặt ngạc nhiên, không hiểu nói: “Mặc Thiếu, ngài đây là...” Kể từ khi Ngô Mặc cứu Phan Tử, tình cảm của Phan Tử dành cho cậu đã rất khác.

Tuy không đến mức chết sống vì Tam Gia, nhưng nếu Ngô Mặc thực sự có chuyện, Phan Tử cũng sẽ bỏ cả mạng mình ra để giúp cậu.

Trên mặt Ngô Mặc lộ ra nụ cười gian xảo, quay đầu nói với Phan Tử: “Phan Ca, hôm nay để em lái xe đi.” “Hả?” Phan Tử ngớ người ra nói: “Ngài lái xe?

Nhưng hôm nay Tam Gia phải đến đường khẩu xử lý chuyện.” “Yên tâm, tôi biết mà.” Ngô Mặc ngồi vào vị trí ghế lái, vẫy vẫy tay cười nói: “Tam Thúc bình thường thương cháu như vậy, làm cháu trai không có gì báo đáp, chi bằng cứ để cháu thể hiện chút lòng hiếu thảo của mình.

Phan Ca cứ yên tâm, cháu chắc chắn sẽ không gây rối cho Tam Thúc đâu.” “Cái này...” Bất đắc dĩ, Phan Tử đành đồng ý để Ngô Mặc lái xe.

Anh ta ngồi vào ghế phụ lái, trong lòng thầm niệm: “Tam Gia, Phan Tử đã cố hết sức rồi.” Phan Tử chưa từng ngồi xe Ngô Mặc lái, anh ta không rõ tình hình lái xe của tên này thế nào.

Lý do anh ta nghĩ vậy là, chỉ cần Ngô Mặc xuất hiện trước mặt Tam Gia, Tam Gia luôn dễ dàng tức đến cứng tim.

Khi Giải Liên Hoàn nhìn thấy Ngô Mặc lái xe, xuất hiện trước mắt mình.

Anh ta ngớ người ra, nói: “Mày thằng nhóc này giở trò quỷ gì thế?

Còn không mau xuống đi, bên này tao còn đang vội.” “Tam Thúc, ngài chê cháu sao?” Ngô Mặc trưng ra cái mặt cún con, đáng thương nói: “Ngài đưa anh cháu đi ban khẩu rồi, mà chưa bao giờ cho cháu đi cả, ngài cũng thiên vị quá đấy chứ?” Cái giọng điệu này của cậu khiến Giải Liên Hoàn rùng mình.

Giải Liên Hoàn nheo mắt lại, nghi ngờ nhìn chằm chằm Ngô Mặc, muốn xem thằng ranh con này lại định giở trò quỷ gì nữa?

Nhưng dù anh ta nhìn thế nào, Ngô Mặc vẫn giữ vẻ mặt buồn bã, lộ ra biểu cảm tủi thân.

“Thôi được rồi, vậy hôm nay mày cứ đi theo tao đến ban khẩu.” Giải Liên Hoàn nhìn đi nhìn lại một hồi, cũng không nhìn ra cái trò gì.

“Nhưng chúng ta phải nói trước, đến ban khẩu, mày không được nói linh tinh hay nhúng tay vào, nghe rõ chưa?” Ngô Mặc gật đầu, cố gắng khiến mình trông thành khẩn.

“Tam Thúc, ngài còn không tin cháu sao?

Cháu đây là cục cưng ngoan ngoãn được cả nhà công nhận đó, đây là bà nội đích thân chứng thực đấy.” Nếu Ngô Mặc không nói câu cuối cùng đó, thì cái thứ “quốc túy” (nước bọt) trong miệng Giải Liên Hoàn lẽ ra đã phun ra rồi.

Bây giờ chỉ có thể phanh gấp, nuốt ngược những lời đến khóe miệng vào.

Giải Liên Hoàn đang vội xử lý công việc, không có thời gian để lằng nhằng với Ngô Mặc.

Anh ta kéo cửa sau xe ra và ngồi vào.

Vừa định đóng cửa, đột nhiên một bàn tay giữ lấy cửa xe, ngay sau đó Hắc Nhãn Kính cũng nhảy lên.

“Hắc Gia, đây là ý gì?” Giải Liên Hoàn lạnh giọng hỏi, nghe ra được, giọng điệu anh ta lúc này rất khó chịu.

Từ hôm qua thấy Hắc Nhãn Kính cứ kè kè bên Ngô Mặc, tâm trạng Giải Liên Hoàn đã không tốt rồi.

Trong lòng anh ta có chút oán trách Ngô Nhị Bạch.

Cảm thấy với năng lực của Ngô Nhị Bạch, sao lại không nhìn ra Hắc Nhãn Kính có ý đồ xấu chứ?

Mặc dù không biết Hắc Nhãn Kính rốt cuộc muốn gì.

Nhưng tên này quá tà khí, ai biết anh ta có bất ngờ gây tổn hại cho Ngô Mặc không?

Mặt Hắc Nhãn Kính cũng dày như tường thành.

Chương 204

Anh ta chỉ vào Ngô Mặc, nghiêm túc nói: “Tam Gia thật sự ngại quá, tôi đã nhận tiền của Ngô Lão Thái Thái, phải đích thân bảo vệ Mặc Thiếu, nên xin ngài thông cảm.” Để phối hợp hành động, Ngô Mặc gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: “Tam Thúc là thế này, bà nội không yên tâm về an toàn của cháu, nên đặc biệt bảo Kính Ca đi theo bảo vệ cháu suốt.” Tục ngữ nói, vật này trị vật kia, nước chua rưới đậu phụ (nhất vật hàng nhất vật).

Ngô Lão Thái Thái là nhân vật đứng đầu trong gia tộc họ Ngô.

Vì bà cụ đã lên tiếng, cho dù Giải Liên Hoàn không phải Ngô Tam Tỉnh thật sự, anh ta cũng không dám nói thêm gì nữa.

Cứ thế Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người đi cùng Giải Liên Hoàn và Phan Tử đến đường khẩu.

“Tiểu Ca, chúng ta cứ đi đến kho lưu trữ Sa Thị tra xem có manh mối nào không đã.” Thấy Giải Liên Hoàn lái xe rời khỏi biệt thự, Ngô Tà kéo Trương Khởi Linh.

“Chúng ta phải tranh thủ thời gian, lỡ Tam Thúc phản ứng lại, đến lúc đó muốn tìm manh mối sẽ khó khăn vô cùng.” Trương Khởi Linh “Ừ” một tiếng, cùng Ngô Tà lên chiếc xe mà họ đã đi đến.

Hồ sơ nhân sự vào thời đại này thuộc dạng mật.

Đặc biệt là những hồ sơ cũ, nếu không có văn kiện đỏ (mật lệnh), muốn lấy ra là chuyện hoàn toàn không thể.

Ngô Tà nghĩ đến đội khảo cổ được thành lập vào đầu những năm 80, hơn nữa lúc đó còn xảy ra sự cố rất nghiêm trọng.

Vậy thì tài liệu của họ nên thuộc mức độ bảo mật.

Ngô Tà vắt óc suy nghĩ xem rốt cuộc nên bắt đầu từ đâu thì tốt hơn?

Nghĩ đi nghĩ lại, anh ta cho rằng đội khảo cổ năm đó thuộc hạng mục nghiên cứu khoa học.

Vậy thì anh ta nên bắt đầu điều tra từ các viện nghiên cứu.

Anh ta lái xe chở Trương Khởi Linh, đến kho lưu trữ thành phố trước.

Ở đây bắt đầu tra tìm xem năm đó có những viện nghiên cứu nào, những viện nghiên cứu đó lại ở vị trí nào?

Những năm 80 không có mạng internet, không như bây giờ thông tin phát triển.

Có vấn đề tra trên mạng là có thể nhận được toàn bộ thông tin.

Khi đó tất cả tài liệu đều là giấy, chất thành đống trong thư viện hoặc kho lưu trữ hồ sơ.

Bất kể bạn muốn tra tìm nội dung gì, đều cần phải tìm kiếm từng chút một.

Là một việc vô cùng tốn thể lực và tâm lực.

Tạm không nói chuyện của Ngô Tà và Trương Khởi Linh ở thư viện.

Chỉ nói riêng về phía Ngô Mặc.

Để giữ chân Giải Liên Hoàn tốt hơn, lần này Ngô Mặc lái xe vô cùng ổn định.

Gần như đã đạt đến cảm giác nếu không nhìn ra ngoài cửa sổ, Giải Liên Hoàn còn không biết xe đã khởi động.

Hắc Nhãn Kính ngồi ở phía sau, u oán nhìn chằm chằm gáy Ngô

Mặc.

Anh ta biết ngay, thằng Ngô Mặc này bình thường chắc chắn là cố ý, nếu không tại sao lần này lái xe lại ổn định như vậy?

Xuống xe, Giải Liên Hoàn vỗ vỗ vai Ngô Mặc, an ủi nói: "Thằng nhóc thối lái xe không tồi, sau này cứ lái xe như vậy, ra ngoài Tam Thúc cũng yên tâm rồi." Ngô Mặc cười rất xán lạn, "Tam Thúc, ngài yên tâm, cháu lái xe rất tuân thủ luật giao thông." Đôi mắt sâu thẳm của Hắc Nhãn Kính nhìn chằm chằm vào Ngô Mặc, oán niệm trên người anh ta càng lúc càng sâu, đậm đặc đến mức gần như hóa thành thực chất.

Ngô Mặc hiếm khi ngoan ngoãn, khiến Giải Liên Hoàn không khỏi nhìn cậu thêm mấy lần.

Trong lòng anh ta nghi hoặc, không khỏi thầm nghĩ: "Thằng ranh con này, lại đang có ý đồ xấu gì đây?" "Vãi, diễn quá rồi!" Ngô Mặc vừa nhìn biểu cảm của Giải Liên Hoàn, lập tức hiểu ra mình đã diễn lố.

Khuôn mặt cậu như biến đổi kịch, với tốc độ phi thường lập tức điều chỉnh biểu cảm trở lại.

"Hắc hắc, Tam Thúc, cháu nghĩ kỹ rồi, quãng thời gian gần đây cháu giúp ngài lái xe, ngài thấy thế nào?" Ngô Mặc khoác vai Giải Liên Hoàn, nghiêm túc nói: "Hai chú cháu mình lâu rồi không thân thiết, cháu thật sự nhớ ngài, cho cháu một cơ hội, để cháu hiếu thảo với ngài thật tốt." Nếu lúc này Giải Liên Hoàn mà biết, chính vì Ngô Mặc quá hiếu thảo, Ngô Nhị Bạch đã bị Ngô Lão Thái Thái đánh hai trận, rồi lại quỳ từ đường một đêm.

E rằng anh ta sẽ dứt khoát từ chối đề nghị của Ngô Mặc.

Tuy nói Ngô Nhị Bạch đã liên lạc với Giải Liên Hoàn.

Nhưng chuyện mất mặt như vậy, làm sao có thể để em trai biết được chứ?

“Tam Gia, sắp đến giờ rồi, chúng ta mau vào thôi.” Phan Tử giơ tay xem đồng hồ, nhắc nhở: “Mấy tên kia, chắc đã đến rồi.” Nơi đậu xe, bên cạnh là một quán trà.

Quán trà cao ba tầng, trang trí cổ điển, vô cùng khí phái, nhưng cửa ra vào trông rất vắng vẻ.

Ngô Mặc không biết rằng, cửa trước trông rất vắng vẻ, nhưng thực tế con đường phía sau quán trà đã chất đầy các loại xe cổ.

Nếu là Ngô Mặc của kiếp trước, đi đến chỗ này chắc chắn sẽ tránh xa.

Vì đối với cậu ta mà nói, những nơi kiểu này mà dám bước chân vào, thì hoặc là trong túi có tiền, hoặc là trong đầu có vấn đề.

“Ừ!” Giải Liên Hoàn gật đầu.

Lại quay đầu dặn dò Ngô Mặc: “Hôm nay trong quán trà người rất phức tạp, ông đây muốn kiểm tra sổ sách, lát nữa mày đừng nói nhiều, cứ nhìn ánh mắt tao mà làm.” Ngô Mặc cũng không ngờ mọi chuyện lại trùng hợp như vậy, Giải Liên Hoàn tập hợp tất cả ban khẩu dưới trướng lại, chuẩn bị kiểm tra sổ sách.

Cũng chính vì Giải Liên Hoàn biết Ngô Mặc có thân thủ không tồi, nên mới dẫn cậu ta theo.

Nếu đổi thành Ngô Tà cố chấp muốn đi theo anh ta?

Với tình huống hôm nay, Giải Liên Hoàn nói gì cũng sẽ không đồng ý.

Phải biết Sa Thị khác với những nơi khác, ở đây có một hệ thống trộm mộ tiêu tang (tiêu thụ tang vật) đã tồn tại rất nhiều năm.

Hệ thống này được truyền lại từ thời Dân Quốc.

Năm đó thời kỳ quân phiệt hỗn loạn, thế lực nước ngoài hoành hành.

Chuyện trộm mộ tiêu tang liên tục xảy ra, thị trường lớn mạnh, các loại hệ thống cũng sẽ hình thành.

Vì vậy vào thời đại đó, sau khi bọn trộm mộ nổi danh lấy được đồ, thường sẽ mang những thứ này đến các thành phố lớn như Kinh Đô, rồi từ đó tiêu thụ ra nước ngoài.

Lão Cửu Môn chính là từ thời đại đó mà đi tới.

Cùng với sự tiến bộ của thời đại, việc buôn lậu ra nước ngoài bị kiểm soát nghiêm ngặt.

Nhưng các phú hào và các nhà sưu tầm trong nước lại liên tục xuất hiện.

Điều này cũng dẫn đến giao dịch đồ cổ lại phát sinh sức sống mới.

Tục ngữ nói “người xưa trồng cây, người sau hưởng mát”.

Giải Liên Hoàn chính là lợi dụng vị trí cổ mộ và thông tin triều đại mà thế hệ trước để lại, mới ở Sa Thị xây dựng được ban khẩu của mình.

Ở ban khẩu Sa Thị, anh ta có hai mảng kinh doanh, một là xuống đất trộm minh khí, hai là tiêu thụ tang vật.

Giải Liên Hoàn loại này tục xưng “Thiết Khoái Tử” (đũa sắt), là đỉnh cao của toàn bộ chuỗi ngành nghề.

Họ nắm giữ thông tin mộ địa, kiến thức thăm mộ, cũng như sau khi lấy được minh khí sẽ do họ giám định.

Thiết Khoái Tử sẽ phái ra Khoái Tử Đầu.

Để họ giao thông tin cho các Lạt Ma Ban bên dưới, và cùng với những Lạt Ma đó xuống đất lấy hàng, đó gọi là Giáp Lạt Ma.

Phan Tử chính là Khoái Tử Đầu dưới trướng Giải Liên Hoàn.

Sau khi lấy được đồ về, trực tiếp giao cho Mã Ban.

Bọn họ đã sớm liên hệ với người mua, thiết kế lộ trình xuất hàng.

Khi đồ vật được giao cho người mua, giao dịch hoàn thành, toàn bộ hoạt động trộm mộ cũng kết thúc.

Chẳng phải nói, kiến thức chính là sức mạnh.

Chuyện này nếu không bị bắt thì không sao, một khi bị bắt, chỉ có Mã Ban là chết.

Không liên quan gì đến Thiết Khoái Tử và Lạt Ma Ban cả.

Giải Liên Hoàn có vô số Mã Ban dưới trướng, nhưng Lạt Ma Ban thì chỉ có bốn.

Mà bốn tên đầu lĩnh Lạt Ma Ban xuống đất này lại khiến Giải Liên Hoàn khá kiêng kỵ.

Bọn chúng đều là những kẻ liều mạng, giết người không ghê tay.

Mối quan hệ giữa bọn chúng và Giải Liên Hoàn khá phức tạp.

Chương 205

Một mặt họ mong muốn nhận được thông tin mộ địa từ tay Giải Liên Hoàn.

Mặt khác họ lại muốn chiếm tiện nghi của Giải Liên Hoàn, cố gắng vơ vét càng nhiều lợi ích từ anh ta càng tốt.

Một thời gian trước Giải Liên Hoàn bận rộn chuyện Tây Vương Mẫu Cung, vì vậy bị Trần Bì A Tứ chen ngang một tay.

Bốn Lạt Ma Ban này nhất thời đều nghiêng về phía Trần Bì A Tứ, ngấm ngầm giở không ít trò xấu.

Nhưng bọn chúng nằm mơ cũng không ngờ, Giải Liên Hoàn lại an toàn trở về, còn Trần Bì A Tứ thì lại gặp chuyện.

Những Thiết Khoái Tử khác ở Sa Thị thông tin đều không bằng hai người này.

Trong tình thế bất đắc dĩ, bốn người này lại một lần nữa liên lạc với Giải Liên Hoàn.

Và hôm nay chính là ngày Giải Liên Hoàn gặp lại bọn họ để kiểm tra sổ sách.

Giải Liên Hoàn mặt không biểu cảm dẫn theo Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính và Phan Tử ba người đi vào quán trà.

Đẩy cửa quán trà ra, Ngô Mặc phát hiện bên trong đã chật kín người.

Những người này thấy Giải Liên Hoàn đều đứng dậy, tự động chia thành hai hàng, cung kính hô “Tam Gia”.

“Trời đất, không hổ là Tam Thúc, khí thế đúng là khác hẳn!” Ngô

Mặc nghĩ đến cảnh trong sách miêu tả khi Giải Liên Hoàn gặp chuyện, Ngô Tà vì cứu Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử mà dùng mặt nạ da người giả dạng Giải Liên Hoàn.

Cậu không khỏi cảm thán: “Cảm giác hoàn toàn khác so với lúc anh cả giả dạng Tam Thúc năm đó.” Giải Liên Hoàn chắp tay sau lưng, không thèm nhìn những người này, bước chân đi thẳng lên lầu.

Để phối hợp với Giải Liên Hoàn, đồng thời giúp anh ta trấn áp cục diện.

Ngô Mặc cũng mặt không biểu cảm, đi sát phía sau “lão gia tử”.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, khí chất trên người Ngô Mặc sớm đã thay đổi.

Bây giờ cậu, khi cười có cảm giác như hoa đào nở rộ.

Khi mặt lạnh, thì đầy sát khí, như Diêm Vương sống giáng trần.

Sau khi đoàn Ngô Mặc lên lầu, những người bên dưới bắt đầu xôn xao bàn tán.

Bọn họ từng gặp Ngô Tà, nhưng chưa bao giờ thấy Ngô Mặc.

Nhìn thấy tên đầy sát khí này, từng người ghé đầu vào tai nhau, muốn dò hỏi xem Ngô Mặc rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Lầu hai quán trà là một hành lang dài, hai bên là từng phòng nhỏ.

Cửa các phòng nhỏ đều treo rèm, bên trong có tiếng động khe khẽ.

Phan Tử chủ động đi trước, dẫn mấy người đến phòng cuối hành lang.

Phan Tử vén rèm cửa, cung kính nói: “Tam Gia, mời!” Giải Liên Hoàn gật đầu, bước đi oai vệ đi vào.

Không phải Giải Liên Hoàn cố ý ra vẻ.

Mà là trước mặt những người ngoài này, nhất định phải thể hiện đủ uy nghiêm, cũng như khả năng kiểm soát đối với thuộc hạ.

Trong phòng riêng không gian rất lớn, chính giữa bày một chiếc bàn dài bằng gỗ lim.

Phía trước bàn dài đặt một chiếc ghế bành chạm rồng, hai bên trái phải đặt sáu chiếc ghế tựa.

Giải Liên Hoàn đi đến trước ghế bành chạm rồng, đĩnh đạc ngồi xuống.

Giải Liên Hoàn ngồi vắt chân chữ ngũ xong, vẫy tay ra hiệu cho Phan Tử.

Phan Tử lập tức hiểu ý, nhanh nhẹn tiến lên, hô to một tiếng: "Các vị gia, Tam gia mời, bắt đầu giao đồ!" Ngô Mặc đứng sau lưng Giải Liên Hoàn.

Để tỏ ra nghiêm túc, hắn cố gắng giữ mặt lạnh tanh.

Thế nhưng nhìn cảnh này trong lòng hắn suýt chút nữa bật cười thành tiếng, không phải nói hắn không phân biệt trường hợp, mà là cảnh tượng trước mắt này rõ ràng giống như cảnh hoàng đế thượng triều trong phim vậy.

Còn Phan Tử thì y hệt vị thái giám tổng quản đương triều.

Lời Phan Tử vừa dứt, từ những phòng bao bên cạnh bắt đầu truyền đến tiếng bước chân lạch bạch.

Chẳng mấy chốc sau, tấm rèm cửa được vén lên.

Những người này từng người một bước vào, rất nhanh căn phòng đã chật kín người.

Ngô Mặc chú ý quan sát, hắn phát hiện những người này đủ nam nữ già trẻ, cao thấp béo gầy.

Duy chỉ có một điểm chung là: tất cả đều rất đỗi bình thường, thuộc loại người mà ném vào đám đông sẽ chẳng ai nhận ra.

Hắn suy nghĩ kỹ lại, thì ra cũng đúng.

Những chuyện mà những người này làm đều là phạm pháp.

Nếu bề ngoài quá đặc sắc, ví dụ như trên mặt có nốt ruồi, quầng mắt thâm đen, vậy thì rất dễ khiến người mua ghi nhớ, đến lúc bị tra ra thì sẽ bị hốt gọn cả ổ.

Đầu não của bốn bang khẩu, sau khi bước vào liền trực tiếp ngồi xuống.

Ngoài họ ra, còn có vài người khác có khí chất hơi khác biệt.

Người đàn ông trung niên đầu tiên bên trái, mặc một chiếc áo phông trắng ở trên, quần đen ở dưới, tổng thể rất tùy tiện.

Kế bên là một phụ nữ trung niên hơi phát phì một chút.

Ăn mặc khá giống quý phu nhân, cổ tay đeo một chiếc vòng ngọc, năm ngón tay đeo ba chiếc nhẫn.

Ngô Mặc liếc nhìn người phụ nữ béo kia một cái, trong lòng thầm nghĩ: “Con mụ này, không lẽ coi nhẫn là cái đinh đóng tường à?”.

Hắn di chuyển tầm mắt sang bên cạnh, ở đó có một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đang đứng.

Cô ta búi tóc đuôi ngựa, vóc dáng, khí chất và làn da gần như đều là thượng đẳng, cho người ta cảm giác vô cùng tháo vát.

Nhìn thấy người phụ nữ này, Ngô Mặc đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Trong sách, Ngô Tà từng đoán rằng mối quan hệ giữa người phụ nữ này và Giải Liên Hoàn không bình thường.

Thực tế đúng là như vậy, từ khi Giải Liên Hoàn bước vào, ánh mắt cô ta luôn dán chặt lên người anh ta.

Cái cảm giác khó nói thành lời đó khiến người ta thấy mối quan hệ giữa hai người này rất mờ ám.

Điều này khiến Ngô Mặc không khỏi nhìn người phụ nữ thêm vài lần.

Đột nhiên Ngô Mặc cảm thấy bàn chân đau nhói.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy đôi giày da của Hắc Nhãn Kính đang giẫm lên chân mình.

Thấy Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn mình, Hắc Nhãn Kính cứ như không có chuyện gì.

Giày da vẫn vững vàng giẫm trên chân Ngô Mặc, ánh mắt thì liếc xéo về phía trước, cứ như chân Ngô Mặc đối với hắn chỉ là một cái bục giậm chân vậy.

Nếu không phải không đúng trường hợp, Ngô Mặc chắc chắn sẽ nổi đóa.

Hiện tại hắn chỉ có thể âm thầm rút chân về phía sau, đồng thời trong lòng âm thầm ghi nợ Hắc Nhãn Kính một khoản.

Cũng may hai người đứng sau Giải Liên Hoàn, hành động nhỏ của họ không bị những người khác trong phòng chú ý.

Giải Liên Hoàn nâng tách trà lên chậm rãi uống một ngụm, rồi lại đặt tách trà xuống bàn.

Sau đó anh ta mới thong thả nói: “Các vị, đã lâu không gặp, hôm nay tụ tập các vị lại đây, kiểm tra sổ sách là chuyện đầu tiên, thứ hai chủ yếu cũng là để bàn bạc chuyện sau này.” Lời Giải Liên Hoàn vừa dứt, người đàn ông trung niên kia liền chen lời: “Tam gia, ngài có phải hơi thất lễ rồi không?

Dạo trước ngài nói biến mất là biến mất, cũng chẳng dặn dò gì anh em cấp dưới.

Giờ người bên dưới hỏi tôi tình hình cụ thể, tôi còn chẳng biết thì làm sao mà nói ra được?” Giọng người đàn ông này rất the thé, hoàn toàn không hợp với vóc dáng vạm vỡ của hắn.

Hắn tùy tiện ôm quyền với Giải Liên Hoàn, rồi nói tiếp: “Giờ ngài trở về bảo kiểm tra sổ sách là kiểm tra sổ sách, thật ngại quá, anh em không rảnh làm sổ sách, thật xin lỗi Tam gia.” Nói xong, hắn ta đánh rụp ngồi xuống, lắc la lắc lư đầu, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Hắn ta bất kính với Giải Liên Hoàn như vậy, nếu Giải Liên Hoàn không lên tiếng, vậy thì những người còn lại chắc chắn sẽ bắt chước y chang.

Phan Tử vừa định tiến lên một bước, Ngô Mặc đột nhiên mở miệng nói: “Tam thúc, cái thằng cha này từ đâu chui ra vậy?

Mới từ trong cung bị thái giám thiến à?

Chương 206

Ngài xem cái điệu bộ, động tác với giọng điệu của hắn kìa?

Chẳng lẽ tổ tiên nhà hắn là đại thái giám Lý Liên Anh à?” Lời này của Ngô Mặc cực kỳ thiếu đức, tổ tiên nhà ai lại là thái giám chứ?

Có người thì có giang hồ.

Đừng thấy vừa nãy tên này rất ngông cuồng, nhưng thực tế bên dưới có rất nhiều người không ưa hắn ta.

Ngô Mặc vừa nói xong, bên dưới liền truyền đến tiếng cười khúc khích.

Một người đàn ông hói đầu trong số đó cười nói: “Mà này, Lão Lục, chẳng lẽ tổ tiên mày đúng là vị này thật à?” “Mày nói bậy bạ gì đấy, tổ tiên nhà mày mới là đại thái giám ấy!” Người đàn ông tên Lão Lục giận dữ gằn giọng: “Tam gia, người dưới trướng ngài là người mới đến à, sao mà không có quy củ gì hết vậy?” Vừa nãy Ngô Mặc gọi “Tam thúc”, hắn ta đang đắc ý nên không chú ý nghe rõ.

Vì vậy liền coi Ngô Mặc là thuộc hạ của Giải Liên Hoàn.

“Tam thúc, ngài moi đâu ra cái thằng cha hoạt bát này vậy?

Không những đầu óc không dùng được, mà tai cũng không nghe rõ nữa.” Giải Liên Hoàn mặt không biểu cảm, trong lòng lại thầm thương xót cho gã đàn ông này.

Anh ta biết cái miệng của Ngô Mặc, người chết cũng có thể bị chọc tức sống dậy, huống chi bây giờ tên này còn chọc đến hắn?

Nhưng trong lòng Giải Liên Hoàn lại thấy rất an ủi, anh ta biết đứa cháu này đang đứng ra bảo vệ mình, vì vậy anh ta cứ ngồi đó bất động vững như núi Thái Sơn.

Ngô Mặc tiến lên một bước, một tay đút túi quần.

Hắn liếc xéo nhìn người đàn ông này cười lạnh nói: “Chẳng trách hắn ta không có sổ sách trong tay, với cái IQ này, tôi đoán chắc hắn ta còn không biết đếm từ một đến chín nữa.” Nói rồi Ngô Mặc nhướng cằm về phía người đàn ông này, ung dung nói: “Ê, vị công công kia, không biết đếm không sao, thiếu gia đây có thể cho mượn một đôi chân, hay là ông đếm thử xem nào?” Ngô Mặc nói những lời chọc tức người khác nhất.

Thông qua quan sát vừa rồi, hắn phát hiện những người trong phòng này căn bản là mặt ngoài hòa thuận nhưng lòng thì bất hòa.

Một phần có lẽ là muốn một lòng theo Giải Liên Hoàn.

Một phần khác thì gió chiều nào che chiều ấy, vẻ mặt do dự.

Phần còn lại, thì hẳn là giống như người đàn ông trung niên này, kiên định đứng đối diện với Giải Liên Hoàn.

Đối phó với loại người này nhất định phải chắc chắn, chính xác và tàn nhẫn.

Bởi vì nếu mình lùi một bước, họ sẽ được đằng chân lân đằng đầu, coi mình là quả hồng mềm tùy tiện nắn bóp.

Nhưng nếu mình cứng rắn lên, họ lại sẽ lo ngại, cảm thấy mình còn có hậu chiêu.

Ngô Mặc âm thầm tính toán một chút.

Với thân thủ của hắn và Hắc Nhãn Kính hai người, cộng thêm Phan Tử, dù có thật sự náo loạn lên, cũng tuyệt đối có thể bảo vệ được Giải Liên Hoàn.

Cho nên khi người đàn ông này là người đầu tiên mở miệng, Ngô Mặc đã cảm thấy nên lấy hắn ta làm mục tiêu đầu tiên.

“Mẹ kiếp, mày tìm chết à!” Người đàn ông trung niên tức giận đến biến sắc, vớ lấy cái ghế bên cạnh, lao thẳng tới chỗ Ngô Mặc.

“Lão Lục, mày làm gì đấy?” “Đặt cái ghế xuống!” Vài người có quan hệ tốt với Giải Liên Hoàn đứng dậy.

Muốn ngăn cản người đàn ông trung niên, nhưng không ngờ lại bị vài người khác cản đường.

Người phụ nữ trung niên hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Tam gia, đứa cháu này của ngài ra tay ác quá rồi!

Lão Lục dù tính khí có hơi nóng nảy, nhưng cũng không đến mức phải chịu tội như vậy chứ.” Người phụ nữ trung niên có quan hệ rất tốt với Lão Lục.

Cô ta biết người đàn ông này tuy giọng nói có hơi khác thường, nhưng thân thủ lại vô cùng giỏi.

Theo cô ta nghĩ, chỉ cần Lão Lục ra tay, đối phó với một tên thanh niên cỏn con này, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

Đồng thời cũng có thể dằn mặt Giải Liên Hoàn, đạt được mục đích mình muốn.

Nhưng cô ta đâu phải con riêng của ông trời, mọi chuyện làm sao có thể như ý cô ta được?

Ngay khi lời cô ta vừa dứt, liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Lão Lục.

Âm thanh thê thảm đó, giống như tiếng gà kêu đồ chơi, đã vượt quá giới hạn mà hắn ta bình thường có thể đạt được.

Ngô Mặc từ trước đến nay luôn có một sở thích, ngoài việc chọc tức người khác ra, hắn còn giỏi phế bỏ người.

Hắn cho rằng đàn ông đã nói ra lời thì phải chịu trách nhiệm cho lời nói của mình.

Đã vậy thì mình đã miệng lưỡi gọi vị này là thái giám.

Vậy Ngô Mặc quyết định, sẽ tự tay giúp thằng cha này “cải tạo” lần thứ hai.

Đối mặt với chiếc ghế mà người đàn ông ném tới, Ngô Mặc lướt người né tránh đòn tấn công.

Người đàn ông trung niên không đánh trúng mục tiêu, trong lòng không phục.

Lại lao tới chỗ Ngô Mặc.

Đối mặt với người đàn ông trung niên đang lao về phía mình, Ngô Mặc không còn do dự nữa, gọn gàng dứt khoát tung ra một cú đá hạ bộ.

Cú đá này trúng đích.

Nếu lúc này có một thiết bị khuếch đại đặt gần gốc đùi của người đàn ông trung niên, bạn sẽ nghe thấy âm thanh “vỡ trứng” trong truyền thuyết.

Người đàn ông trung niên đau đớn lăn lộn trên sàn, hai tay ôm lấy hạ bộ, miệng không ngừng rên rỉ.

“Mẹ kiếp, tiếng la của mày nghe chối tai quá đi!” Ngô Mặc nhíu mày.

Chân phải trực tiếp giẫm lên ngực người đàn ông, với giọng điệu tiếc nuối nói: “Mày làm ồn ào thế này, lỡ người ta mách lẻo thì sao?” Nói đến đây, hắn liếc nhìn trái phải, với tay lấy một ấm trà trên bàn bên cạnh.

“Mày, mày muốn làm gì?” Người đàn ông trung niên cảm thấy không ổn, muốn thoát khỏi Ngô Mặc.

Nhưng chân Ngô Mặc như một tảng đá lớn, đè chặt hắn ta xuống.

Ngô Mặc một tay xách ấm trà, cúi người dùng tay kia bóp chặt khóe miệng người đàn ông trung niên.

Hắn giơ chiếc ấm trà nghi ngút hơi nóng trong tay lên, nhắm thẳng vào miệng người đàn ông trung niên, không chút do dự đổ xuống.

Ấm trà này vừa mới pha.

Dù có để nguội một lát, thì cũng còn gần 90 độ.

Cứ thế đổ thẳng vào miệng người đàn ông trung niên, khiến hắn ta bị bỏng đến giãy giụa.

Ngô Mặc đột nhiên ra tay, khiến những người khác trong phòng ngớ người ra một lúc.

Không phải nói Ngô Mặc ra tay tàn nhẫn đến mức nào.

Với những người như họ, giết người, ngược đãi gần như là chuyện thường.

Điều họ quan tâm là thái độ của Tam gia.

Có thể khiến Ngô Mặc ra tay ngang ngược như vậy, thì điều đó chứng tỏ Tam gia chắc chắn còn có hậu chiêu.

Người phụ nữ trung niên thì khác, cô ta và gã Lão Lục này là một phe.

Thấy Lão Lục gặp bất lợi, cô ta vội vàng la lên: “Tam gia, đứa cháu này của ngài ra tay ác quá rồi đấy!

Lão Lục dù tính khí có hơi nóng nảy, nhưng cũng không đến mức phải chịu tội như vậy chứ.” Giải Liên Hoàn thậm chí còn không thèm nhìn cô ta một cái, lại lần nữa nâng tách trà lên uống một ngụm.

“Này bà thím, bà xem bà kìa, trông cứ như cá đầu bẹt ấy, bà có nên giảm cân đi không?” Hắn cười lạnh một tiếng, rồi nói tiếp: “Hay là nói, vị đại thái giám dưới chân tôi đây có quan hệ gì với bà?

Ồ, chẳng lẽ hai người chính là cái gọi là – đối thực?” Nói rồi dồn sức xuống chân, người đàn ông trung niên đến sức rên rỉ cũng không còn.

Họng hắn ta đã bị bỏng rát hết cả, chỉ còn lại tiếng ư ử.

Giải Liên Hoàn ngậm trà trong miệng, nghe xong lời Ngô Mặc suýt chút nữa sặc.

Trong lòng không khỏi thầm mắng: “Cái thằng ranh con này, cả ngày không chịu học hành tử tế, có phải chỉ toàn xem mấy bộ phim cung đấu không hả?” Chỉ cần là một người phụ nữ bình thường, nghe Ngô Mặc nói như vậy đều sẽ nổi điên.

Người phụ nữ tức giận, hét lớn ra bên ngoài: “Tiểu Bì, dẫn người lên!” Còn chưa đợi cô ta hét xong, ấm trà trong tay Ngô Mặc đã nhắm thẳng vào đầu con cá đầu bẹt kia mà bay tới.

Với khả năng nhắm chuẩn và lực tay của hắn, ấm trà bay thẳng vào đầu người phụ nữ này.

Cô ta không kịp rên lấy một tiếng, ngã thẳng cẳng xuống sàn.

“Ồn ào!” Ngô Mặc phủi tay.

Chương 207

Rút chân khỏi người đàn ông trung niên, trở lại đứng sau Giải Liên Hoàn.

Trong chốc lát, bầu không khí trong phòng hơi ngưng đọng.

Phan Tử mặt lạnh lùng đi đến giữa sảnh, lục soát trên người người đàn ông trung niên và người phụ nữ, lần lượt lấy ra một cuốn sổ sách.

Anh ta đưa sổ sách cho Giải Liên Hoàn nói: “Tam gia, tên này nói dối, đồ ở đây.” Phan Tử đâu phải đồ ngốc, anh ta đã giao thiệp với những người này rất lâu, biết họ sẽ luôn mang theo sổ sách bên người.

Vừa nãy người đàn ông trung niên nói như vậy, chẳng qua là hắn ta không muốn giao ra mà thôi.

Giải Liên Hoàn nhận lấy sổ sách, tiện tay lật vài trang, rồi ném nó lên bàn.

Tiếng sổ sách rơi trên bàn khiến những người còn lại giật mình tỉnh.

Những người còn lại nhìn nhau không còn do dự nữa, lần lượt giao sổ sách trong tay ra.

Tiếng ồn ào trong phòng khiến người phụ nữ nằm dưới đất hơi tỉnh lại, cô ta xoa đầu ngồi dậy.

Lập tức cô ta cảm thấy tay mình dính dính, nhận ra không đúng, cúi đầu nhìn xuống thấy toàn là máu.

Rồi nhìn những người khác xung quanh, đang lần lượt đưa sổ sách lên.

Người phụ nữ trung niên chợt tỉnh ngộ, vội vàng sờ vào túi áo khoác bên ngoài, nhưng sờ trúng khoảng không.

Thấy đại cục đã mất, cô ta không dám nói thêm lời nào, trừng mắt nhìn Ngô Mặc một cái thật dữ tợn rồi lùi sang một bên.

Giải Liên Hoàn mở từng cuốn sổ sách ra, bắt đầu quá trình kiểm tra.

Anh ta xem sổ sách rất kỹ và rất nhanh.

Chẳng mấy chốc Giải Liên Hoàn phát hiện sổ sách của những người khác ít nhiều đều có vấn đề, nhưng đều không phải là vấn đề lớn.

Duy chỉ có sổ sách của người đàn ông trung niên và người phụ nữ trung niên hai người này có sự chênh lệch lớn.

Nếu theo tính khí của Giải Liên Hoàn trước đây, anh ta nhất định sẽ giơ gạt tàn thuốc trong tay lên, đập vào đầu người đàn ông trung niên.

Thế nhưng lúc này gã đó đã thê thảm không nỡ nhìn, không chỉ bị nát bi, mà họng còn hỏng nữa.

Anh ta lại chuyển ánh mắt sang người phụ nữ trung niên bên cạnh, cũng dừng lại một chút.

Người phụ nữ đó cũng rất thảm, mặt bị Ngô Mặc dùng ấm trà đánh trúng.

Mảnh sứ trên ấm trà đã cào rách mặt cô ta thành từng vết, gần như hủy dung.

Cuối cùng Giải Liên Hoàn chỉ có thể bất lực ném sổ sách trở lại bàn.

Anh ta vừa định mở miệng nói chuyện, dưới lầu đột nhiên vang lên một loạt tiếng còi xe ô tô.

Người phụ nữ trung niên vừa nghe thấy tiếng này, liền như được tiêm thuốc kích thích.

Cô ta mặt mũi đầy máu, méo mó cười nói: “Tam gia, Lão Bát Khâu đến rồi đấy, hắn ta không dễ nói chuyện như chúng ta đâu.” Ngô Mặc thực sự không thể chịu nổi con mụ này nữa rồi.

Hắn nhìn trái phải, đột nhiên hắn phát hiện bên cạnh dưới đất có một cây gậy tre đang dựng, có lẽ là dùng để chắn cửa.

Hắn không còn do dự nữa, nhanh nhẹn bước tới cầm lấy cây gậy trong tay.

Xoay người sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm người phụ nữ trung niên, cười nhe răng nói: “Con mẹ chết tiệt này, lắm lời thật đấy, ông đây cho mày chém gió nữa này!” Lời vừa dứt, cây gậy trong tay lại bay thẳng vào người phụ nữ.

Người phụ nữ trung niên sống chết cũng không ngờ tới, Ngô Mặc tên này một chút cũng không làm theo lẽ thường.

Chỗ dựa của mình đã đến rồi, mà hắn ta vẫn dám ra tay ư?

Cứ như vậy, khi cô ta lại một lần nữa ngã sấp mặt xuống đất, không may thay lại trực tiếp đập vào một vật nhô ra.

Máu lập tức chảy ra như suối.

Ngô Mặc hoạt động cổ tay, đi đến bên cạnh Giải Liên Hoàn.

Hắn cười nói: “Tam thúc, ngài cứ ngồi đây trước, cháu xuống dưới giúp ngài giải quyết một chút, ngài thấy sao ạ?” Trong tình huống này, Giải Liên Hoàn không thể do dự.

Ánh mắt anh ta lạnh lùng quét qua những người khác trong phòng.

Cuối cùng khẽ “ừm” một tiếng.

“Anh Phan, anh ở trên lầu bồi Tam thúc uống trà, em với Kính ca xuống dưới hoạt động gân cốt chút.” Nói xong, Ngô Mặc nhướng mày về phía Hắc Nhãn Kính, cười gian nói: “Có muốn cược thêm ván nữa không?” “Sẵn lòng hết mực!” Hắc Nhãn Kính nhe răng cười nói: “Lần này ai thua không được giở trò ăn vạ đâu đấy.” Ngô Mặc vừa đề nghị xong đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Hình như mỗi lần hắn với Hắc Nhãn Kính cá cược, người thua cuộc luôn là mình.

Lòng tự trọng của đàn ông khiến hắn không cam tâm nhận thua.

Ngô Mặc bĩu môi, rõ ràng có chút bất mãn với lời Hắc Nhãn Kính nói.

Hắn nói: “Ăn vạ á, không thể nào?

Lần này nói gì thì nói tôi cũng phải thắng anh.” “Được thôi.” Hắc Nhãn Kính tặc lưỡi một tiếng, ý cười càng rõ rệt, “Vậy không biết lần này cược cái gì đây?” Hai người hoàn toàn không thèm để những người khác trong phòng, cũng như lão Bát Khâu dưới lầu vào mắt.

Ngang nhiên bắt đầu bàn bạc nội dung cá cược.

Suy nghĩ một lát, Ngô Mặc hừ một tiếng về phía Hắc Nhãn Kính.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười khiêu khích: “Đừng nói nhảm nữa, người thua tối về phải rửa chân và xoa bóp.” “Ừm, vậy à?” Hắc Nhãn Kính xoa xoa cằm, đề nghị: “Hay là đổi thành tắm rửa và xoa bóp thì sao?” Giải Liên Hoàn càng nghe sắc mặt càng âm trầm, thật hận không thể đứng dậy đánh cho hai tên này một trận.

Những người khác trong phòng nghe cũng nhìn nhau ngẩn tò te.

Không hiểu Tam gia đây rước đâu ra mấy tên thuộc hạ như vậy, sao mà không đứng đắn gì hết vậy?

Ngô Mặc vừa định đồng ý, nghĩ đi nghĩ lại lại thấy có gì đó không đúng.

Để an toàn, hắn lườm Hắc Nhãn Kính một cái.

Mắng: “Mẹ nó chứ, thân đen như cục than thế kia, còn muốn thiếu gia đây giúp anh tắm à?

Mơ đi nhé.” Lời vừa ra khỏi miệng, hắn đột nhiên chợt nhận ra, mình nói hớ rồi, đây chẳng phải ngụ ý mình lại sẽ thua sao?

Hắc Nhãn Kính há to miệng, cười rất đắc ý.

Tâm trạng uất ức bấy lâu, cuối cùng dường như cũng được giải tỏa.

Giải Liên Hoàn thực sự không thể nhìn thêm nữa.

Anh ta ho khan một tiếng thật mạnh, cắt ngang cuộc đối thoại của hai người.

Ngô Mặc lúc này mới nhận ra, mình và Hắc Nhãn Kính hình như đã hơi phí thời gian.

Ngô Mặc hơi lúng túng ho nhẹ một tiếng, xoa xoa mũi, xoay người đi về phía cửa sổ bên cạnh.

Hắn đẩy cửa sổ ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người trực tiếp nhảy xuống từ trên đó.

“Tam gia, Hạt Tử xuống dưới chơi với Mặc thiếu đây.” Hắc Nhãn Kính nói với Giải Liên Hoàn xong, cũng nhảy xuống theo sau Ngô Mặc.

Xuống dưới lầu, Ngô Mặc phát hiện Vương Bát Khâu đã lái hơn chục chiếc xe, dẫn theo hơn ba mươi tên đàn em đến gây sự.

Mỗi tên đàn em đều cầm dao găm trong tay.

Nhìn cái thế này, hôm nay chúng nó cố tình muốn phế Giải Liên Hoàn.

Đối với chuyện đánh nhau, Ngô Mặc trong xương tủy thực sự rất hưng phấn.

Nhưng trước đây đánh nhau dù thắng hay thua, đối với Ngô Mặc đều rất bất lợi.

Hắn thắng thì phải đền tiền thuốc men cho đối phương.

Hắn thua thì phải tự trả tiền thuốc men cho mình, cái loại buôn bán lỗ vốn này hắn là thằng ngốc mới làm.

Nhưng bây giờ thì khác.

Bất kể hắn có đánh cho mấy tên này tàn phế đến mức nào?

Dù có đánh cho chúng tàn phế, hắn cũng không cần móc một xu nào, ngược lại còn có thể thỏa mãn cơn nghiện.

Hắn và Hắc Nhãn Kính hai người lần lượt nhảy từ trên lầu xuống, khiến những người bên dưới đứng đực mặt ra.

Chương 208

Những người này vốn định cầm vũ khí xông lên lầu, nhanh chóng giải quyết Giải Liên Hoàn.

Nhưng lại không ngờ tới, lại có người chủ động tự dâng đến cửa.

Trong suy nghĩ của họ, bên cạnh Giải Liên Hoàn đắc lực nhất, cũng giỏi đánh nhất, chỉ có Phan Tử một mình.

Chỉ cần giải quyết Phan Tử, vậy thì Giải Liên Hoàn sẽ như cá nằm trên thớt, mặc người xẻ thịt.

Họ đâu biết, hôm nay Giải Liên Hoàn lại dẫn theo đứa cháu mình và Hắc Nhãn Kính hai người.

Hai tên này giống như sát thần, đâu dễ đối phó.

Ngô Mặc có thói quen thừa thắng xông lên, thừa lúc đối phương bệnh thì giết luôn.

Thấy có một người đang ngẩn người.

Ngô Mặc một quyền vung lên đánh ngã đối phương, tiện tay cướp lấy con dao trong tay hắn.

Để thử độ sắc bén của dao, Ngô Mặc lại thuận tay bổ cho đối phương một nhát, trực tiếp chặt đứt cổ tay hắn ta.

“Cũng không tệ.” Ngô Mặc huýt sáo một tiếng, cầm dao khen ngợi: “Con dao này chắc không phải hàng rẻ tiền, khá bén đấy.” Hành động này của Ngô Mặc khiến đàn em của Vương Bát Khâu như ong vỡ tổ, vung dao chém xối xả vào Ngô Mặc.

“Đừng vội chứ, ở đây còn có một vị nữa này.” Hắc Nhãn Kính cười tủm tỉm nghênh đón.

Hắn đưa tay lên nắm chặt cổ tay một tên đàn em.

Tay kia cướp lấy con dao từ tay đối phương.

Sau đó lại nâng chân, đá văng tên đàn em này bay xa ba mét.

Cứ như vậy Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người, phía dưới cùng đám đàn em của Vương Bát Khâu đánh thành một đoàn.

Có lẽ ông trời không muốn thấy Vương Bát Khâu lấy đông hiếp yếu, cố ý tạo thêm khó khăn cho chúng.

Trên trời đột nhiên xuất hiện một tia chớp, ngay sau đó là tiếng sấm vang rền.

Chẳng mấy chốc, mưa như trút nước, hạt mưa như chuỗi hạt đứt dây, cứ thế rơi xuống.

Trong mưa lớn, Ngô Mặc càng đánh càng hưng phấn.

Con dao trong tay vung vẩy nhanh chóng, chém đàn em của Vương Bát Khâu tan tác.

Đối với những người này Ngô Mặc một chút cũng không hề đồng tình.

Ra đường lăn lộn thì kiểu gì cũng phải trả giá thôi.

Một số cái giá là bộ phận cơ thể, nghiêm trọng hơn thì là cả mạng sống.

Mấy tên này trong mắt Ngô Mặc, chính là tiền cược cho hắn và Hắc Nhãn Kính.

Hắn chém thêm một tên, hy vọng chiến thắng lại tăng thêm một phần.

Hắc Nhãn Kính cũng không chịu thua kém.

Hiếm khi Ngô Mặc lại đề nghị cá cược, cơ hội tốt như vậy hắn ta sẽ không bỏ qua.

Chẳng mấy chốc, máu chảy thành sông trên mặt đất, đàn em của Vương Bát Khâu gần như nằm la liệt trên sàn.

Vương Bát Khâu vốn tự tin mang theo đám đàn em này, đến gây sự với Giải Liên Hoàn.

Thế nhưng lý tưởng thì đẹp đẽ, hiện thực thì xương cốt.

Không gây sự được không nói, ngược lại còn chuốc lấy một thân phiền phức.

Hắn thấy tình hình không ổn, muốn chạy đến cạnh xe mở cửa bỏ chạy.

Nhưng Ngô Mặc sẽ không cho hắn cơ hội này.

Vừa nãy lúc giao chiến, hắn đã tranh thủ đếm số người.

Hắn không hiểu Vương Bát Khâu này có phải não tàn không?

Dẫn đàn em đến, không biết dẫn thêm vài người sao?

Cứ thích dẫn số chẵn.

Hiện tại hắn với Hắc Nhãn Kính hai người vừa khéo là 1:1, còn Vương Bát Khâu chính là mục tiêu cuối cùng của hắn.

Vì vậy nói gì thì nói, hắn cũng không thể để tên này rời đi.

Hắc Nhãn Kính cũng đã tính đến điểm này, hắn vừa định xông lên.

Thế nhưng hôm nay ông trời lại không phù hộ hắn, một tên đàn em dưới đất, đột nhiên túm chặt lấy chân Hắc Nhãn Kính.

Chỉ chậm trễ có một chút như vậy, Ngô Mặc đã giành được tiên cơ.

Hắn một tay tóm chặt lấy cánh tay trái của Vương Bát Khâu.

Cười đắc ý nói: “Lão rùa, để cảm ơn ông đã cho thiếu gia đây thắng cuộc, thiếu gia tôi sẽ tặng ông một nhát dao, cho ông sảng khoái nhé.” Nói đoạn, Ngô Mặc ra tay chém xuống, trực tiếp chặt đứt cánh tay phải của Vương Bát Khâu.

“A a a.” Vương Bát Khâu kêu gào thảm thiết liên hồi, muốn thoát khỏi Ngô Mặc bỏ chạy, nhưng cánh tay trái của hắn vẫn đang nằm trong tay Ngô Mặc.

Người đã bắt được rồi, nếu Ngô Mặc còn để hắn chạy mất, thì sẽ giống như con sói lần trước, tức chết hắn mất.

Hắn nghĩ nghĩ, để ngăn Vương Bát Khâu nhân cơ hội bỏ chạy, Ngô Mặc một cước đá hắn ta xuống đất.

Ngay sau đó con dao liền vung xuống.

Lần này thì hay rồi, nhất tiễn song điêu.

Hai cẳng chân của Vương Bát Khâu, đều bị Ngô Mặc chặt đứt hết. 12.

“Ôi chà, người ta bảo chuyện tốt thành đôi, số lẻ thế này cũng không may mắn lắm.” Ngô Mặc chép miệng, nghĩ nghĩ rồi nói: “Hay là thế này đi, xuất phát từ thiện ý, tôi chừa lại cho ông một cánh tay, ít ra còn có thể đi vệ sinh được.” Nhưng nếu chừa cánh tay để đi vệ sinh, thì lại không thể thành “hảo sự thành song”.

Ánh mắt Ngô Mặc liếc nhìn xuống, đột nhiên dán mắt vào “cái chân thứ ba” của Vương Bát Khâu.

Cứ như vậy, Ngô Mặc với đao pháp cực nhanh đã hoàn thành tâm nguyện của mình.

Còn Vương Bát Khâu thì trên dưới toàn thân, chỉ còn lại một cánh tay coi như là bộ phận nguyên vẹn.

Hắc Nhãn Kính sau khi xử lý xong tên đàn em kia, vừa đi đến sau lưng Ngô Mặc.

Còn cách vài bước, liền nhìn thấy hành động này của Ngô Mặc.

Thủ pháp gọn gàng dứt khoát, khiến Hắc Nhãn Kính trong lòng rùng mình, từ từ lùi lại một bước.

Hắn không kìm được mà nuốt khan vài ngụm nước bọt, đồng thời không khỏi kẹp chặt hai đùi.

Tiếng đánh nhau dưới lầu, cùng với tiếng kêu thảm thiết của đám đàn em, truyền rõ mồn một lên trên lầu.

Giải Liên Hoàn ngồi đó, bề ngoài không động sắc, thực chất trong lòng lo lắng vô cùng.

Tuy anh ta biết thân thủ của Ngô Mặc rất tốt, nhưng hổ dù mạnh cũng khó chống lại bầy sói.

Không cần nhìn tình hình dưới lầu, Giải Liên Hoàn đoán cũng có thể đoán được, Vương Bát Khâu để giết mình, chắc chắn sẽ dẫn theo không ít người đến.

Mà đám vong mạng đó, vì tiền cái gì cũng làm, Ngô Mặc lỡ may có một chút sơ suất thì sao?

Cảnh tượng tiếp theo, Giải Liên Hoàn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Những người khác trong phòng từng người một không ngồi yên được nữa.

Dưới lầu động tĩnh lớn như vậy, trong lòng họ như có thứ gì đó đang cào cấu.

Họ nhìn Giải Liên Hoàn, phát hiện Tam gia vẫn vững như núi Thái Sơn.

Từng người một trong lòng bắt đầu trống đánh.

Muốn xem rốt cuộc tình hình dưới lầu là như thế nào?

Chương 209

Họ ghé sát vào cửa sổ nhìn xuống lầu.

Chỉ thấy trong mưa lớn Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người, con dao trong tay, dưới ánh chớp phản chiếu, như cánh bướm chập chờn bay lượn, chém bổ loạn xạ giữa đám đông.

Có vài tên mắt rất tinh, còn nhìn ra trên mặt Ngô Mặc luôn mang theo nụ cười, như thể rất hưởng thụ trận đánh này.

Trận chiến này đến nhanh đi cũng nhanh, hơn mười phút sau liền kết thúc.

Ngô Mặc một tay xách Vương Bát Khâu, nhướng mày về phía Hắc Nhãn Kính, đắc ý nói: “Sao rồi?

Lần này tôi thắng rồi chứ.” Nếu là bình thường, vẻ mặt này của Ngô Mặc chắc chắn sẽ rất đẹp trai.

Dù sao hắn là người chiến thắng.

Trong tay xách theo kẻ địch, cái cảm giác bất khả chiến bại đó, sẽ khiến người ta cảm thấy độ đẹp trai tăng gấp bội.

Nhưng bây giờ thì khác.

Dưới cơn mưa như trút nước, Ngô Mặc ướt sũng toàn thân.

Tóc từng lọn bết lại, cả người cứ như gà rớt nồi vậy.

Trong tay còn xách theo Vương Bát Khâu, tổng thể hình tượng chẳng khác nào một người tị nạn đang vác hành lý chạy nạn.

Thê thảm đến mức không thể thê thảm hơn.

Nếu không phải vừa nãy nhát dao đó đã tạo ra bóng ma cho Hắc Nhãn Kính, thì lúc này hắn ta đã bật cười thành tiếng rồi.

Hắc Nhãn Kính hiện tại không dám đắc tội Ngô Mặc lắm, tên này hôm nay liên tục phế hai người rồi.

Lỡ hắn ta nhìn mình không thuận mắt, lại chơi trò “Tam Dương Khai Thái” nữa thì mình biết kêu ai?

Ngô Mặc nói xong, nửa ngày không đợi được Hắc Nhãn Kính trả lời.

Hắn không khỏi lườm đối phương một cái, nói: “Sao thế, anh còn định giở trò ăn vạ à?” “Làm gì có.” Hắc Nhãn Kính ghé sát vào Ngô Mặc.

Hắn bấm ngón tay nói: “Tôi đang nghĩ xem, tối nay dùng kiểu mát xa nào đây?

Kiểu Thái à?

Hay là kiểu Hàn, hay là…” “Không cần mấy cái thứ hoa hòe hoa sói đó đâu, mát xa kiểu mù chính tông là được rồi.” Ngô Mặc nói xong, lười biếng không muốn đôi co với Hắc Nhãn Kính nữa.

Hắn sải bước chân của người chiến thắng, trực tiếp đi về phía cổng chính của quán trà.

Hai cẳng chân của Vương Bát Khâu đều bị chặt đứt, bị Ngô Mặc xách đi về phía trước.

Các chi cụt cứ thế lê trên mặt đất, máu theo nước mưa không ngừng chảy về phía trước.

Ngô Mặc tùy tiện ném Vương Bát Khâu xuống đất, nói: “Tam thúc, người cháu đã mang đến rồi.” Giải Liên Hoàn lập tức đánh giá Ngô Mặc.

Phát hiện trên người hắn không có vết thương nào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt của tất cả mọi người trong sảnh đều tập trung vào Vương Bát Khâu.

Nhìn hắn ta như một con heo chết nằm la liệt trên đất, hạ thân máu chảy không ngừng.

Cẳng chân bị chặt đứt, một cánh tay không biết đâu mất rồi.

Cả người thê thảm vô cùng, giống như một đống thịt nát.

Ngô Mặc hoạt động cánh tay, rồi nói tiếp: “Ngài nói xem, đại ca này cũng nhiệt tình quá mức rồi!

Theo lễ phép lịch sự, vừa nãy tôi xuống lầu đón hắn, hắn ta sống chết cứ đòi đâm sầm vào người tôi.

Tay tôi cầm dao nhất thời không tránh kịp, tốt lắm, hắn ta tự đâm đứt cả tay lẫn chân mình rồi.” Nghe xong lời Ngô Mặc nói, những người còn lại trong phòng, nhất thời không ai mở miệng.

Cái kiểu giải thích của Ngô Mặc, có đánh chết họ cũng không nghĩ ra được.

Thường thì những thanh niên có thân thủ tốt, hoặc là kiêu ngạo hống hách, hoặc là ngạo khí ngút trời.

Còn loại trơ trẽn, miệng mồm lại độc địa như Ngô Mặc, họ thật sự rất ít gặp.

Giải Liên Hoàn cũng không biết nên mở miệng như thế nào, mãi nửa ngày mới thốt ra được một chữ: “Ừm!” Có lẽ là do tâm linh tương thông giữa những người có tình.

Ngay khi Vương Bát Khâu bị ném xuống đất, con cá đầu bẹt kia lại uể oải tỉnh lại.

Trong phòng lúc này yên lặng như tờ, tiếng động cô ta tạo ra ngay lập tức thu hút sự chú ý của Ngô Mặc.

Ngô Mặc thực sự ghét cô ta đến tận xương tủy, thật sự không muốn nghe thấy giọng người phụ nữ này nữa.

Hắn không thèm nghĩ ngợi gì, nhanh nhẹn bước tới.

Không đợi người phụ nữ kia chống tay xuống đất ngồi dậy, Ngô Mặc tiến lên một cước lại đá cô ta ngã.

Cú đá này hơi mạnh, người phụ nữ này chắc chắn không tỉnh lại được trong chốc lát.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt những người này nhìn Ngô Mặc đều có chút khác lạ.

Một màn náo kịch cứ thế kết thúc.

Trước mắt không cần biết những người trong phòng nghĩ gì?

Chỉ từ bề ngoài mà nói, họ tạm thời đã bị Giải Liên Hoàn áp chế.

Sau khi rời khỏi quán trà, Ngô Mặc lại chủ động lái xe.

Xe vừa khởi động.

Nhớ đến ánh mắt của người phụ nữ trẻ trung tháo vát kia khi rời đi.

Ngô Mặc tò mò hỏi: “Tam thúc, người phụ nữ kia là ai thế?” Giải Liên Hoàn nhất thời không phản ứng kịp, cứ ngỡ Ngô Mặc hỏi người phụ nữ béo kia.

Anh ta trầm ngâm nói: “Người phụ nữ đó là tay trong của Vương Bát Khâu, tính cách luôn hung hãn.

Lần này cháu đánh cô ta bị thương, chắc chắn cô ta sẽ tìm mọi cách trả thù.” “Em không hỏi con cá đầu bẹt đó,” Ngô Mặc lườm một cái, ngay sau đó lại cười gian xảo, “Em nói là cái cô trẻ tuổi, trông rất gọn gàng, tháo vát ấy.” Hắc Nhãn Kính sớm đã phát hiện Ngô Mặc cứ chốc chốc lại nhìn chằm chằm người phụ nữ đó.

Lòng hắn thắt lại, quay đầu nhìn chằm chằm Ngô Mặc, muốn nhìn ra manh mối gì đó từ vẻ mặt hắn.

“Mày hỏi cô ta làm gì?” Giải Liên Hoàn lập tức cảnh giác, “Thằng nhóc mày đang nghĩ gì đấy?” Lần này, Hắc Nhãn Kính ngồi ở ghế phụ lái, Phan Tử và Giải Liên Hoàn ngồi phía sau.

Phan Tử biết người phụ nữ này là ai, cứ ngỡ Ngô Mặc đã để ý đến đối phương.

Anh ta nghĩ vậy, người phụ nữ kia trẻ trung, nhìn lại rất xinh đẹp.

Ngô Mặc là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, huyết khí phương cương.

Nhìn thấy loại phụ nữ trẻ đẹp như vậy, trong lòng có ý nghĩ cũng là chuyện bình thường.

Nếu là người phụ nữ khác bị Ngô Mặc để ý, với suy nghĩ hiện tại của Phan Tử, anh ta tuyệt đối có thể đánh ngất đối phương, trực tiếp ném lên giường Ngô Mặc.

Nhưng người phụ nữ này thì không được.

Cô ta là người phụ nữ của Tam gia, nếu thật sự bị cháu trai mình để ý, lời này mà truyền ra ngoài thì nghe làm sao được?

Trong đầu Phan Tử đã hiện lên một cảnh tượng.

Hai chú cháu cùng tranh giành một người phụ nữ, kết quả gây ra một thảm án.

May mà Ngô Mặc không biết suy nghĩ của Phan Tử.

Bằng không hắn tuyệt đối sẽ đề nghị tên này đổi nghề, hoặc là viết tiểu thuyết, hoặc là làm biên kịch.

Làm đạo mộ làm gì, đơn giản là không có tiền đồ gì hết.

Phan Tử vừa định nói, thì nghe Ngô Mặc cười nói: “Tam thúc, vừa nãy em thấy ánh mắt cô ta nhìn anh không đúng lắm, có một cảm giác thâm tình trìu mến.

Anh nói thật đi, người phụ nữ này có quan hệ gì với anh?

Anh không chơi trò kim ốc tàng kiều đấy chứ?” Ngô Mặc càng nói càng hưng phấn, đột nhiên hắn nhớ ra một chuyện.

Sau một cú phanh gấp, hắn quay đầu nhìn Giải Liên Hoàn.

Chương 210

Trên mặt lộ ra một vẻ mặt kỳ quái: “Không đúng à, Tam thúc, người phụ nữ kia trẻ như vậy, anh ở bên cô ta lâu thế rồi, sao lại không có con riêng gì hết nhỉ?

Chẳng lẽ nói…” Ngô Mặc nhìn Giải Liên Hoàn từ trên xuống dưới, ánh mắt hàm chứa ý tứ, không nói cũng đủ hiểu.

Bất cứ thằng đàn ông nào bị nghi ngờ về năng lực 'ấy' đều sẽ phát điên, huống chi lại bị vãn bối chỉ thẳng mặt.

Giải Liên Hoàn lập tức biến thành một con rồng phun lửa.

Y vung tay tát bốp một cái rõ đau vào đầu Ngô Mặc.

Gầm lên: “Nói bậy!

Ông đây sao lại không được?

Ông đây một đêm...” Nói đến giữa chừng, Giải Liên Hoàn chợt bừng tỉnh.

Chuyện này sao có thể nói với cháu mình chứ?

“Tốt cái gì cơ?” Ngô Mặc chẳng thèm để ý đầu mình có đau hay không.

Cậu ta trừng mắt nhìn Giải Liên Hoàn, hai mắt sáng rỡ, liên tục truy hỏi: “Tam Thúc, mấy lần ạ?

Kể xem nào.” Hắc Nhãn Kính nào thèm quan tâm Giải Liên Hoàn nghĩ gì, khóe miệng y sắp kéo tới mang tai rồi.

Thấy có cơ hội liền chêm vào một câu: “Ê nhóc con, chú mày không biết đâu, Tam gia đó đúng là lợi hại vô cùng, lần trước ở Thanh Thủy Cung là đại triển hùng phong đấy.” “Hắc gia, chú mày đúng là lắm lời thật đấy." Giải Liên Hoàn nghiến răng nghiến lợi, ngăn lại: "Cháu tôi còn nhỏ, chuyện này đừng có dạy hư nó." Nếu trên xe là người khác, không khoa trương chút nào, Giải Liên Hoàn tuyệt đối có thể khoác lác thổi phồng lên trời.

Không ba hoa chích chòe đến trời đất tối sầm thì không xứng với cái miệng chuyên lừa người không đền mạng của y.

Nhưng giờ thì không được.

Đối mặt với đứa cháu mình, Giải Liên Hoàn dù mặt dày đến mấy, trơ trẽn đến mấy, cũng không thể nào bình tĩnh mà nói chuyện này với nó.

"Mau lái xe đi, mẹ nó chứ, lắm lời vãi!" Giải Liên Hoàn mặt đầy ngượng ngùng.

Y đá mạnh vào ghế trước, giận quá hóa rồ mắng: "Mày cái thằng ranh con này mà còn không đứng đắn nữa, sớm muộn gì cũng cút về Dư Hàng cho ông đây, đỡ cho ông đây phải bực mình nhìn mày!" "Xì, chán phèo." Không moi được tin tức bát quái, Ngô Mặc hơi tiếc nuối.

Cậu ta bĩu môi quay người lại, khởi động xe lần nữa.

Thở dài thườn thượt, lẩm bẩm nhỏ giọng: "Ôi dào, Gia ơi là Gia, nói xem kiếp trước ông đây tạo nghiệt gì mà sinh tám đứa con trai, trừ bố con ra, mấy người còn lại đều không đẻ được, đúng là phí công vô ích mà." Tuy Ngô Mặc tự cho là mình nói rất nhỏ, nhưng thật ra những người khác trên xe đều nghe rõ mồn một.

Sắc mặt Giải Liên Hoàn từ đen xì chuyển sang xanh mét.

Lúc này, bên ngoài xe mưa như trút nước, sấm chớp đùng đoàng.

Nếu không phải vì an toàn, Giải Liên Hoàn chắc chắn đã đá Ngô Mặc xuống xe rồi.

Rồi dạy dỗ cho nó một trận, để nó biết thế nào là tôn trọng người lớn.

Với tính cách của Ngô Mặc thường ngày, Giải Liên Hoàn vừa tát cậu ta một cái, nếu cậu ta không giở trò phá phách lại thì có lỗi với cái biệt danh “Tiểu phôi thủy” (thằng phá hoại nhỏ) mà Vương Bàn Tử đặt cho rồi.

Nhưng hôm nay thì không được.

Khoảng thời gian này, để Ngô Tà có thể yên tâm tra cứu tài liệu, Ngô Mặc buộc phải bám riết lấy Giải Liên Hoàn mỗi ngày.

Giả như cậu ta vì nhất thời hả giận mà chọc Giải Liên Hoàn nổi điên, đến lúc đó lão già này mà thật sự đuổi cậu ta đi, thì Ngô Tà muốn tìm tài liệu chắc chắn sẽ khó càng thêm khó.

Về đến biệt thự, Giải Liên Hoàn và Phan Tử xuống xe trước.

Ngô Mặc lái xe vào hầm, tắt máy xong, cậu ta đẩy cửa xe bước xuống.

Hắc Nhãn Kính cũng từ ghế phụ bước xuống, hai người đi trước đi sau chuẩn bị lên lầu.

Chưa đi được hai bước, Ngô Mặc đi phía trước bỗng dừng lại.

Cậu ta quay đầu liếc xéo Hắc Nhãn Kính một cái, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa: “Ối chà, anh ơi, không ngờ nha, Thanh Thủy Cung cái loại chỗ đó mà anh lại là khách quen, trách gì anh nghèo rớt mồng tơi, hóa ra anh đây là vì hồng nhan mà đi cứu nghèo à.” Nói đến đây, Ngô Mặc chợt nhớ ra một chuyện rất quan trọng.

Cậu ta đột ngột ra tay, nắm lấy cổ áo Hắc Nhãn Kính.

Dùng sức đẩy y áp vào tường, ngay sau đó người cũng ép sát vào.

“Ối chà, Mặc thiếu, cậu đây là muốn 'phi lễ' Hạt Tử à?” Hắc Nhãn

Kính bất ngờ bị đẩy vào tường.

Nhưng y đâu phải dạng vừa.

Biểu cảm trên mặt thay đổi, y cố tình bóp giọng nói: “Đừng vội nha, nếu thật sự thích, cứ nói với ca ca, ca ca tuyệt đối sẽ...” “Anh câm miệng đi!” Ngô Mặc không chịu nổi cái giọng điệu đó của y, tay phải trực tiếp bịt miệng Hắc Nhãn Kính lại.

Cơ thể dán sát vào y, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi mới nhớ ra, lần trước anh lấy của tôi mấy viên Âm Hồn Châu, tiền đâu?

Đi đâu rồi?

Anh mà dám dùng tiền của ông đây đi tiêu xài, hừ hừ, tôi sẽ khiến anh cả đời này không ngóc đầu lên được!” Hắc Nhãn Kính ngớ người ra một lúc.

Khoảng thời gian này bận rộn, y đúng là có hơi quên mất.

Nếu Ngô Mặc không nhắc chuyện châu, y căn bản không nghĩ đến chuyện đó.

Ngô Mặc nghĩ đến lần trước kiếm được mấy viên Âm Hồn Châu, nhiều châu như vậy, cậu ta giữ cũng chẳng có ích gì.

Hít một hơi, rồi nói tiếp: “Hay là thế này, châu biếc gì đó không quan trọng, anh chuyển tiền mặt cho tôi đi, dạo trước Nhị Thúc chẳng phải vừa chuyển cho anh một khoản tiền sao?

Anh em tôi cũng không đòi nhiều, anh chia cho tôi tám phần, số châu đó coi như cho anh.” Hắc Nhãn Kính mắt trợn tròn.

Ban đầu tưởng chọc ghẹo Ngô Mặc, không ngờ chọc người không thành công, tiền trong túi còn bị người ta lừa mất.

“Không phải, tôi giữ nhiều châu như vậy cũng chẳng có ích gì mà.” Hắc Nhãn Kính muốn giãy giụa một chút.

Nhưng Ngô Mặc căn bản không cho y cơ hội mở miệng nói chuyện.

Ngô Mặc buông Hắc Nhãn Kính ra, giúp y chỉnh lại áo.

Vỗ vỗ vai y, cười tủm tỉm nói: “Anh à, anh em mình đừng tính toán nhiều vậy, châu anh muốn bán bao nhiêu tiền thì bán, em đây không để ý đâu.

Thôi được rồi, đi thôi, lát lên lầu anh chuyển khoản cho em là được.” “Tiểu Mặc, lại đây!” Ngô Mặc vừa bước vào phòng khách, Ngô Tà vội gọi: “Hôm nay đi làm việc với Tam Thúc, mệt lắm đúng không?

Anh mua đồ ăn vặt em thích rồi, mau lại ăn chút đi.” “Anh, có gì ngon vậy?” Ngô Mặc đi tới, cởi chiếc áo T-shirt ướt sũng ra, tiện tay vứt xuống sàn.

Cậu ta trần nửa trên, ngồi phịch xuống ghế sofa bên cạnh Ngô Tà.

Gác chân lên bàn trà, lười biếng nói: “Hôm nay mệt chết em rồi, lâu lắm không được chơi sảng khoái như vậy, giờ đúng là hơi đói.” “Đây, ngon lắm.” Ngô Tà bưng đồ ăn vặt đưa đến trước mặt Ngô Mặc.

Anh liếc nhìn Giải Liên Hoàn đang uống rượu vang ở bên cạnh, hạ thấp giọng nói: “Đã tìm được một vài manh mối, nhưng không nhiều, ngày mai vẫn phải tiếp tục.” Đang nói chuyện, Ngô Tà thấy trên người Ngô Mặc đầy vết xanh vết tím, lập tức căng thẳng.

Anh nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, lo lắng hỏi: “Tiểu Mặc, em làm sao thế này?

Chẳng lẽ...” Ngô Tà do dự một lát, lén nhìn Giải Liên Hoàn.

Khó khăn mở miệng: “Chẳng lẽ em lại chọc Tam Thúc?

Bị đánh à?” “Qua một bên đi, anh mới là người bị đánh ấy.” Ngô Mặc trợn trắng mắt, bực bội nói: “Hôm nay giúp Tam Thúc giải quyết chút vấn đề nhỏ, xử lý mấy con tôm tép không nghe lời, động tác hơi mạnh, nhất thời không chú ý, nên mới bị chút vết thương nhỏ thôi.” Đừng thấy Ngô Mặc nói nhẹ bẫng, nhưng Ngô Tà biết, mọi chuyện chắc chắn không đơn giản.

Anh không khỏi bắt đầu hối hận.

Sớm biết bên chỗ Tam Thúc hôm nay có chuyện, chi bằng kéo Trương Khởi Linh cùng đi.

Dù sao lúc nguy cấp Tiểu Ca một mình cũng có thể cân hết mà.

Giang hồ loạn lạc cái gì quan trọng nhất?

Đương nhiên chỉ có một đáp án -- thông tin.

Mấy người Ngô Mặc vừa về đến biệt thự, chuyện cậu ta hạ Vương Bát Khâu đã lan truyền khắp giới.

Mặc dù lúc đó ở hiện trường, không có nhiều người chứng kiến.

Nhưng tục ngữ nói, một đồn mười, mười đồn trăm, trăm đồn ngàn vạn.

Qua sự tô vẽ của những gã đại lão thô kệch kia, hình tượng Ngô Mặc với vẻ ngoài đẹp trai, thân thủ tàn độc và cái miệng độc địa nhanh chóng lan truyền khắp chốn.

Cũng không biết thằng cha nào thiếu đức tám đời lại đặt cho Ngô Mặc một biệt danh, gọi là “Thiết Chủy Phán Quan”.

Phán quan có nghĩa là định đoạt sinh tử.

Chương 211

Điều này thì không có gì đáng trách, Ngô Mặc ra tay quả thực tàn nhẫn, mỗi chiêu mỗi thức đều muốn lấy mạng người.

Còn về hai chữ “Thiết Chủy” ư?

Thì là mấy vị có mặt ở hiện trường, sau khi nghe Ngô Mặc mở miệng chửi người, đã đạt được một sự đồng thuận.

Bọn họ luôn cho rằng cái miệng của đứa cháu Tam gia này quá là thiếu đức, đúng là chỗ nào đau thì đâm vào chỗ đó.

Giang hồ bình thường là đao qua búa lại, đánh chết người cũng thôi.

Nhưng như Ngô Mặc, không chỉ đánh người tàn phế một nửa, còn dùng lời lẽ để bổ thêm mấy nhát dao nữa lên đối phương.

Thật sự làm những chuyện không phải của con người!

Ban đầu bọn họ muốn đặt cho Ngô Mặc cái tên là “Tổn Chủy Phán Quan” (Phán quan miệng độc).

Sau nghĩ đi nghĩ lại, nhỡ đâu Ngô Mặc truy ra được ai là người đặt cái tên này thì sao?

Kết cục chắc sẽ không đẹp mắt đâu.

Suy đi suy lại, bọn họ đổi hai chữ “Tổn Chủy” thành “Thiết Chủy”.

Như vậy cho dù có bị Ngô Mặc bắt được là ai đặt đi nữa, đối phương cũng có thể biện minh rằng là vì khâm phục tài ăn nói của Ngô Mặc, nên mới đặt một biệt danh như vậy.

Trong biệt thự.

Ngô Mặc đứng dậy nói với Ngô Tà: “Anh, em đi tắm đã, lát nữa nói chuyện tiếp.” Mặc dù cậu ta đã vứt áo T-shirt xuống sàn, nhưng tóc và quần vẫn còn nhỏ nước.

Cái cảm giác ướt sũng đó khiến Ngô Mặc cực kỳ khó chịu.

“Đi đi, lát nữa anh sẽ giúp em đặt quần áo sạch ở cửa.” Ngô Mặc “ừ” một tiếng, đi thẳng vào phòng tắm trong phòng.

Cậu ta bước vào phòng tắm, đang chuẩn bị đóng cửa.

Hắc Nhãn Kính đột nhiên đưa tay chặn cửa lại, cười tủm tỉm nói: “Đi cùng đi, ca ca vừa hay có chuyện muốn nói với cậu.” “Có cái chuyện gì quái quỷ chứ?” Ngô Mặc liếc xéo Hắc Nhãn Kính một cái, sốt ruột nói: “Lén lút như ma, anh định đi trộm gà à?

Có chuyện gì thì nói nhanh đi, đừng có lề mề.” “Ca ca muốn bàn bạc với cậu một chút chuyện,” Hắc Nhãn Kính dựa vào khung cửa, xua tay nói: “Khụ, cái khoản tiền đó có thể đòi ít đi một chút không, cậu cũng biết ca ca đây lương thiện thế nào, không chịu được nhìn người khác chịu khổ, nên bình thường tiền đó đều...” “Khốn kiếp!” Ngô Mặc đời nào chịu chiều Hắc Nhãn Kính, cậu ta giơ chân đá y văng ra ngoài.

Ngay sau đó đóng sầm cửa phòng tắm lại, còn khóa trái vào.

“Tiểu Hắc, Hắc Hắc, Mặc Mặc, thân thân.” Hắc Nhãn Kính không chịu bỏ cuộc, liên tục đập cửa bên ngoài.

Các loại cách gọi cứ thay phiên nhau xuất hiện trong miệng, y gọi không ngừng: “Cho ca ca một con đường sống đi, số tiền đó là mạng sống của tôi đấy!” Ngô Tà mang quần áo sạch đến cho Ngô Mặc, thì thấy Hắc Nhãn Kính đang bám vào cửa phòng tắm.

Miệng lẩm bẩm: “Tôi có thể bán thân để trả nợ.” “Hắc gia, anh đang làm gì vậy?” Ngô Tà thấy bộ dạng của Hắc Nhãn Kính, sắc mặt trở nên khó coi.

Anh túm lấy cổ áo sau của Hắc Nhãn Kính, dùng hết sức bình sinh kéo mạnh về phía sau.

Nghiến răng nghiến lợi nói: “Anh cứ bám cửa rình Tiểu Mặc tắm như vậy không hay lắm đâu.” Tuy nói đều là đàn ông cả, ai cũng không hơn kém gì ai.

Nhưng hành động vừa rồi của Hắc Nhãn Kính thật sự quá là hèn hạ.

Cứ như một tên chuyên rình mò vậy, khiến Ngô Tà nổi trận lôi đình.

Chưa đợi Hắc Nhãn Kính giải thích nguyên nhân, cửa phòng tắm đã mở ra.

Ngô Mặc quấn khăn tắm ở nửa thân dưới bước ra, nói: “Anh, mặc kệ anh ta đi, anh ta bị bệnh.” “Anh cũng thấy vậy.” Ngô Tà tiếp lời: “Tiểu Mặc, giờ Tam Thúc đang ở dưới nhà, chúng ta mau bàn bạc kế hoạch hai ngày tới đi.” Ngô Mặc nhận lấy quần áo từ tay Ngô Tà, đi vào phòng.

Cậu ta vừa thay quần áo vừa thắc mắc: “Anh qua đây rồi, vậy Lão Trương đâu?

Chẳng lẽ anh ấy vẫn ở phòng khách, trừng mắt nhìn Tam Thúc sao?” Ngô Tà nhặt chiếc khăn tắm Ngô Mặc vứt trên sàn, thở dài nói: “Không thì sao đây?

Bốn người chúng ta tụ tập lại, Tam Thúc chắc chắn sẽ nghi ngờ.” Ngô Mặc nghe lời Ngô Tà nói, ngớ người ra một giây.

Đột nhiên quay mặt về phía Hắc Nhãn Kính phía sau kêu lên: “Kính ca, còn ngớ ra làm gì?

Đã thua thì chịu, qua đây bóp cho tôi.” Nói xong, Ngô Mặc trần nửa trên, nhanh nhẹn nằm phịch xuống giường.

“Đến đây, đến đây.” Hắc Nhãn Kính vội vàng đáp một tiếng.

Cũng không biết y từ lúc nào đã thuận tay lấy một chiếc khăn trắng, vắt lên vai.

Rồi hai tay đưa về phía trước, giả vờ làm người mù, đi về phía giường Ngô Mặc.

Đối với hành vi quái đản của Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc đã lười biếng chẳng thèm để ý.

Cậu ta chuyển sự chú ý sang Ngô Tà: “Anh, anh đang đùa gì vậy?

Tam Thúc tinh ranh như cáo già ngàn năm, sao có thể không nghi ngờ chuyện của mấy anh em mình chứ?” “Anh biết.” Ngô Tà hơi bất lực: “Cho nên mới phải nhờ em bám lấy Tam Thúc, câu kéo được ngày nào hay ngày đó.” “Thiếu gia, thủ pháp này thế nào?” Hắc Nhãn Kính không cam lòng bị bỏ rơi, xen lời: “Đây là massage kiểu Thái, nếu cậu không thích, tôi có thể đổi sang kiểu Hàn Quốc ngay, chỉ có điều về giá cả thì...” Hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà hoàn toàn coi Hắc Nhãn Kính như không khí.

Bất kể y nói gì, hai người đều không để tâm.

Hai anh em đơn giản bàn bạc hành trình hai ngày tới.

Để phòng tránh Giải Liên Hoàn nảy sinh nghi ngờ, bọn họ quyết định ngày mai Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính hai người đi tra tài liệu.

Còn Ngô Mặc sẽ dẫn Trương Khởi Linh đi theo bên cạnh Giải Liên Hoàn.

“Tôi phản đối!” Hắc Nhãn Kính rất bất mãn, giơ tay kêu lên: “Còn có công lý không vậy, không hỏi ý kiến người trong cuộc mà đã tự mình quyết định à?” “Lắm lời vãi, phản đối vô hiệu!” Ngô Mặc không muốn lằng nhằng với y.

Quay người chỉ vào mũi Hắc Nhãn Kính, lớn tiếng nói: “Tôi không bắt anh rửa chân cho tôi đã là may lắm rồi, anh bớt mượn cớ nói chuyện mà lười biếng đi, mau bóp đi!” Hắc Nhãn Kính phản kháng thất bại, chỉ đành ấm ức tiếp tục massage cho Ngô Mặc.

Cứ thế liên tục ba ngày, trừ Ngô Tà ra, ba người còn lại thay phiên nhau ở bên cạnh Giải Liên Hoàn.

Cũng nhờ sự sắp xếp này mà Giải Liên Hoàn đã thoát được một lần truy sát.

Hôm đó chính là Ngô Mặc và Trương Khởi Linh hai người, ở bên cạnh Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn muốn đến đường khẩu xử lý công việc, trên đường đi bị mười mấy chiếc xe bao vây.

Nhìn qua cửa kính xe, Giải Liên Hoàn phát hiện kẻ cầm đầu lại là người phụ nữ trung niên đó.

Y lập tức hiểu ra.

Người phụ nữ này chắc chắn đã mua chuộc tay chân ở đường khẩu.

Biết được hành tung của mình, nên cố ý chặn ở đây định báo thù.

Ngô Mặc vừa nhìn thấy tình huống này lập tức cười phá lên, cậu ta dừng xe lại, rút roi côn từ dưới gầm xe ra.

Dặn dò Phan Tử chăm sóc tốt cho Tam Thúc xong, liền lao thẳng vào đám đông.

Trương Khởi Linh thấy Ngô Mặc xuống xe, anh im lặng đi theo sau.

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý.

Từ đầu đông đánh sang đầu tây, gần như đánh gục tất cả thủ hạ của mụ trùm.

Trương Khởi Linh không ra tay chết người.

Thường thì anh đánh ngã một người xuống đất, rồi chuyển ánh mắt sang người tiếp theo.

Nhưng Ngô Mặc thì khác.

Sau khi phát hiện thói quen này của Trương Khởi Linh, cậu ta bắt đầu có biện pháp bổ cứu.

Cứ hễ Trương Khởi Linh đánh gục ai, cậu ta lập tức lao tới chém một đao.

Tuyệt đối không cho bọn này cơ hội lần thứ hai đứng dậy.

Trước đó vì tâm lý ưu tiên phụ nữ, Ngô Mặc đã không ra tay giết chết con mụ này.

Chỉ đánh rụng hết răng miệng của nó, rồi cho đầu nó nở hoa cũng coi như xong.

Nhưng phàm sự có một có hai.

Con mụ này không chịu bỏ cuộc, lại còn dám dẫn người đến báo thù ư?

Vậy thì thật xin lỗi, Ngô Mặc quyết định lần này sẽ không chiều bệnh nó nữa.

“Lão Trương, anh giải quyết mấy thằng này trước đi, tôi đi xử lý con mụ trùm kia.” Ngô Mặc một đao chém ngã một tên tay chân, kêu về phía Trương Khởi Linh: “Con mụ đó rụng hết răng rồi, còn học anh nói chuyện ú ớ, tôi thật sự không chịu nổi nữa!” Trương Khởi Linh vừa chuẩn bị đá ngã tên tay chân phía trước, nghe xong lời Ngô

Mặc thì im lặng thu chân lại.

Chương 212

Anh từ phía sau rút Hắc Kim Cổ Đao ra, bổ thẳng xuống tên tay chân đó.

Nhìn thấy Ngô Mặc đang lao về phía mình, người phụ nữ trung niên liên tục hét chói tai.

Miệng không ngừng thúc giục đám đàn em nhanh chóng chặn cậu ta lại.

Nhưng con người đều có một cái tật chung, đó là ngang ngược thì sợ thằng liều, thằng liều thì sợ thằng không sợ chết.

Với một kẻ tàn độc như Ngô Mặc, chém người như chém dưa, đám tay chân này sớm đã vỡ mật.

Không quay đầu chạy đã là vì chút tôn nghiêm đàn ông còn sót lại, có mấy thằng dám liều mạng xông lên chứ?

Hơn nữa, người phụ nữ trung niên này cũng đâu phải mỹ nữ gì, làm sao đáng để người khác phải trả giá nhiều đến vậy.

“Bà chủ, mau rút thôi, hai thằng này đúng là không phải người.” Trong số đó, có một tên tay chân trung thành kéo cánh tay người phụ nữ trung niên, vội nói: “Còn núi xanh thì không lo không có củi đốt, chúng ta cứ tránh mũi nhọn này đi đã, đến lúc đó tìm cơ hội quay lại báo thù.” “Ừ.” Người phụ nữ trung niên quay đầu trừng mắt ác độc nhìn Ngô Mặc, như muốn dùng ánh mắt giết chết cậu ta.

Bà ta vừa định mở cửa xe để lên xe.

Không ngờ tốc độ của Ngô Mặc cực nhanh, với thế sét đánh không kịp bưng tai đã túm lấy tóc của mụ trùm kia.

Cậu ta cười gằn: “Mụ đàn bà chết tiệt, đường lên trời không đi, đường xuống địa ngục không cầu lại cứ muốn lội, ông đây thấy bà đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi mà." "Mày cút đi!" Người phụ nữ trung niên đưa tay về phía sau, muốn gạt tay Ngô Mặc ra.

Nhưng vô ích, bàn tay của cậu ta như chiếc kìm sắt, làm sao người phụ nữ này có thể dễ dàng lay chuyển được?

Tên tay chân trung thành kia thấy tình hình không ổn, quay đầu bỏ chạy ngay.

Nhưng không ngờ lại đâm sầm vào Trương Khởi Linh.

Không thể không nói là số trời, mệnh trời.

Tên tay chân này cũng coi như kiếp trước tích được đại đức, vì gặp phải Trương Khởi Linh.

Nếu đâm vào tay Ngô Mặc, e rằng giờ hắn đã biến thành một đống linh kiện rồi.

Ngô Mặc toàn thân sát khí, vừa chuẩn bị dọn dẹp con mụ này một trận.

Giải Liên Hoàn từ trên xe bước xuống, ngăn cậu ta lại nói: "Tiểu Mặc, đợi chút, anh có chuyện muốn hỏi nó." "Được thôi, Tam Thúc, anh hỏi nhanh đi." Ngô Mặc tiện tay ném người phụ nữ xuống đất.

Cậu ta rút một điếu thuốc ra hút một hơi, thản nhiên nói: "Con mụ này đúng là tai họa, anh hỏi xong thì em xử lý nó nhanh lên." Cái cảm giác cận kề cái chết vừa rồi khiến người phụ nữ trung niên run rẩy khắp người.

Bà ta như một đống bùn nhão nằm trên mặt đất, cầu xin Giải Liên Hoàn: "Tam gia, tôi sai rồi, tôi thật sự bị người ta lừa, ngài tha cho tôi đi, bàn khẩu của tôi, việc làm ăn của tôi, ngài cứ tùy tiện lấy đi, chỉ cần tha cho tôi một mạng, tôi thế nào cũng được." Đừng thấy người phụ nữ này bình thường rất đanh đá, dẫn theo một đám đàn em giết người phóng hỏa không gì không làm, trên giang hồ cũng coi là một nhân vật số má.

Nhưng khi bà ta đã hưởng thụ cảm giác được người khác tung hô, được tiền tài bao vây.

Thì khi bị người ta dí dao vào cổ, tất cả dũng khí lập tức biến thành hư vô.

Thứ duy nhất cầu xin chỉ có một, đó là được sống.

Bởi vì dao kề cổ, ta là cá thịt.

Sau khi tình thế thay đổi, Giải Liên Hoàn còn chưa kịp đặt câu hỏi, người phụ nữ này đã tuôn ra tất cả mọi chuyện như súng liên thanh.

Không chỉ vậy, bà ta còn kể hết tình hình của Vương Bát Khâu và lão lục trung niên kia.

Tóm lại là vì muốn sống, bà ta cũng chịu chơi lắm.

Có được câu trả lời mong muốn, Giải Liên Hoàn đứng đó hút một điếu thuốc.

Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ xem nên làm thế nào mới có lợi hơn cho y.

Trầm tư một lát, y quay người nói với Phan Tử: “Giải quyết nó đi.” “Vâng, Tam gia.” Phan Tử đáp một tiếng.

Hắn vừa định tiến lên giải quyết người phụ nữ này, Ngô Mặc vội đưa tay ngăn lại.

Cậu ta cười tủm tỉm nói: “Đừng mà Tam Thúc, chuyện này cứ giao cho em đi, lần trước em nương tay nó không biết điều, lần này kiểu gì em cũng phải tự mình xử lý một phen.” “Không, vị thiếu gia này, tôi thật sự sai rồi.” Người phụ nữ trung niên như phát điên quỳ rạp bò lên, hai tay ôm chặt lấy đùi Ngô Mặc.

Nước mắt nước mũi tèm lem cầu xin: “Chỉ cần ngài tha cho tôi một mạng, tôi...” Bà ta giờ đầu óc rất hỗn loạn, nghĩ nửa ngày cuối cùng cũng nói ra: “Chỗ tôi có rất nhiều cô gái trẻ đẹp, đều còn tươi mới, chỉ cần thiếu gia thích, ngài muốn làm gì cũng được.” “Hửm?” Giọng Ngô Mặc đầy ẩn ý, khiến người phụ nữ hiểu lầm.

Bà ta lập tức đổi lời: “Trai đẹp cũng rất nhiều, đủ loại dáng người và dung mạo, chỉ cần thiếu gia thích, tôi tự mình giúp ngài điều giáo cũng được.” “Nói bậy bạ!” Phan Tử hừ lạnh một tiếng, chuẩn bị tiến lên kéo người phụ nữ ra.

Hắn vừa nhấc chân còn chưa kịp bước một bước, thì thấy Trương Khởi Linh một tay như đao chém xuống.

Người phụ nữ trung niên thậm chí còn chưa kịp kêu một tiếng, đã mềm oặt ngã xuống đất.

“Lão Trương?” Ngô Mặc chớp chớp mắt, mặt đầy khó hiểu: “Anh làm gì vậy?

Ra tay nhanh quá vậy, tôi còn chưa nghe xong điều kiện mà.” Trương Khởi Linh cũng không nói gì, chỉ là mặt không cảm xúc nhìn Ngô Mặc.

Cho đến khi nghe cậu ta nói xong, mới khẽ thốt ra một chữ: “Bẩn.” “Cái gì cơ?

Bẩn á?” Cằm Ngô Mặc sắp rớt xuống đất rồi.

Cậu ta trừng mắt tròn xoe, nhìn Trương Khởi Linh.

Kinh ngạc nói: “Anh có hiểu nó đang nói cái gì không?

Tôi còn định hỏi xem có tiểu thư tỷ nào xinh đẹp không, tính đến lúc đó dẫn anh đi hưởng thụ chút, thế mà anh đánh người ta ngất xỉu rồi, cũng chẳng hỏi được nữa.” Trương Khởi Linh không thèm để ý Ngô Mặc, cúi người nhấc người phụ nữ trung niên lên.

Quay người đối mặt với Giải Liên Hoàn mà không nói một lời.

Giải Liên Hoàn có ấn tượng rất tốt với Trương Khởi Linh.

Biết người này đã liều mạng bảo vệ Ngô Tà rất nhiều lần, phải nói là nếu không có Trương Khởi Linh, Ngô Tà có lẽ đã chết trong cổ mộ từ lâu rồi.

"Vất vả rồi." Giải Liên Hoàn gật đầu với Trương Khởi Linh.

Lại dặn dò Phan Tử: "Cậu cho người đến xử lý một chút, tôi vừa thay đổi ý định rồi, tính mạng người phụ nữ này cứ giữ lại đã, một thời gian nữa tôi có việc cần dùng." "Rõ rồi, Tam gia." Phan Tử giơ điện thoại lên, rồi nói: "Tôi vừa liên hệ với đám tay chân rồi, bọn họ sẽ đến rất nhanh thôi, hay là ngài cứ cùng Mặc thiếu bọn họ về nghỉ ngơi trước đi, chỗ này tôi trông là được." Giải Liên Hoàn suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Nhưng vì lý do an toàn, y đặc biệt giữ Trương Khởi Linh lại.

Như vậy, bất kể có tình huống bất ngờ nào xảy ra, với thân thủ của Trương Khởi Linh và Phan Tử, việc bảo toàn tính mạng chắc chắn không thành vấn đề.

"Ài, Tam Thúc, anh nói giữ con mụ này lại có ích gì chứ?" Ngô Mặc vừa lái xe vừa càu nhàu: "Em còn tính để con mụ trùm này hoàn toàn trở về với tự nhiên cơ, thậm chí còn nghĩ kỹ sẽ phóng sinh ở đâu nữa, anh thế này là phá hỏng hết kế hoạch của em rồi." Giải Liên Hoàn có chút mệt mỏi trong lòng.

Đứa cháu này cái gì cũng tốt, chỉ có cái mạch não và cái miệng là hơi có vấn đề.

Đến nỗi y nảy ra một ý nghĩ, có nên liên hệ với Ngô Tam Tỉnh một chút, để hắn ta dẫn đứa trẻ này đi mấy ngày không?

Trấn áp cấp cao, cần có vũ lực mạnh mẽ để thực thi.

Một khi đã phế Vương Bát Khâu, Giải Liên Hoàn không còn nương tay nữa.

Ngay lập tức quyết định mở một cuộc thanh trừng lớn ở các bàn khẩu Sa Thị.

Ngô Mặc dẫn theo những tay chân đắc lực của Giải Liên Hoàn, dựa theo danh sách Phan Tử đưa, nhanh chóng, chính xác và tàn nhẫn xử lý tất cả những người này.

Những kẻ này, ban đầu cứ nghĩ pháp luật không trách tội số đông.

Hoặc là tự cho mình có thể ôm thành một nhóm để đối kháng với Giải Liên Hoàn.

Ai ngờ, Ngô Mặc căn bản không cho bọn họ cơ hội phản ứng.

Đây định là một đêm đẫm máu.

Có lẽ ông trời cũng đang góp vui cho Ngô Mặc, nên mưa cứ rơi không ngớt.

Cậu ta lợi dụng trời mưa lớn, đối phương cảnh giác không cao, dẫn người xuyên đêm đột kích vào các bàn khẩu này.

Chém đứt tứ chi từng kẻ phản đối, khiến bọn họ không còn khả năng chống cự nữa.

Cứ như vậy, một nhà rồi một nhà.

Ngô Mặc liên tục càn quét bốn năm bàn khẩu, trong suốt thời gian đó ngay cả một ngụm nước bọt cũng chưa kịp uống.

Năm giờ sáng.

Ngô Mặc nhìn người cuối cùng nằm trên mặt đất.

Quay người dặn dò đám tay chân phía sau: “Đi, nhắn cho Tam Thúc của tôi một tin, nói là mọi chuyện đã giải quyết xong xuôi rồi.”

“Vâng, Gia!” Tên tay chân cúi người hành lễ, cung kính đáp lời, tuyệt đối không dám có chút chậm trễ nào.

Lúc này, ánh mắt bọn họ nhìn Ngô Mặc mang theo sự cung kính lẫn kinh hãi.

Chương 213

Mấy tên tay chân này theo Giải Liên Hoàn vào sinh ra tử nhiều năm, tự hào là đã từng chứng kiến sóng to gió lớn.

Nhưng cảnh tượng tối qua đã mang lại cho bọn họ một cú sốc thật sự lớn lao.

Trước đó Phan Tử bảo bọn họ đi theo Ngô Mặc để chấp hành nhiệm vụ, mấy tên này trong lòng đều mang theo sự hoảng sợ.

Trong mắt bọn họ, Tam gia đã mất thế rồi.

Vậy thì mấy con cá con tép như mình, đi theo một vị đại thiếu gia như vậy đi càn quét bàn khẩu của người khác ư?

Chẳng phải tương đương với dê vào miệng hổ, chủ động tìm chết sao?

Mấy tên đó thậm chí trong lòng đã lên kế hoạch sẵn.

Nếu sự tình bất khả thi, mấy người sẽ xúm lại, bắt Ngô Mặc xuống, coi như lễ gặp mặt giao cho những kẻ kia.

Nhưng điều mà bọn họ nằm mơ cũng không ngờ tới là, khi tiến vào các bàn khẩu này, Ngô Mặc căn bản không cho bọn họ vào.

Dặn dò bọn họ canh giữ ở cửa xong.

Cậu ta một tay cầm đao, sau lưng cài súng, một mình xông vào càn quét một lượt.

Đến khi bọn họ bước vào sân để dọn dẹp tàn cuộc thì bên trong đã là cảnh tàn chi khắp nơi, không còn một ai sống sót.

Giải Liên Hoàn đang giao thiệp với mấy con cáo già.

Sau khi nhận được tin tức Ngô Mặc truyền về, y mới hoàn toàn yên tâm.

Lúc này, tiếng điện thoại trong phòng vang lên hết cái này đến cái khác.

Y nhìn chằm chằm mấy kẻ ba phải đang bận rộn nghe điện thoại trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười khó nhận thấy.

Hắc Nhãn Kính dựa vào cửa, vẫn luôn chú ý động thái của Giải Liên Hoàn.

Phát hiện biểu cảm của y có thay đổi nhỏ, lập tức hiểu ra, bên Ngô Mặc chắc hẳn đã thành công.

Ban đầu Hắc Nhãn Kính muốn đi theo bên cạnh Ngô Mặc.

Nhưng Ngô Mặc nghĩ đến, bên cạnh Giải Liên Hoàn chỉ có một mình Phan Tử.

Vì sự an toàn của y, Ngô Mặc cứng rắn ngăn Hắc Nhãn Kính lại, bảo y thay mình bảo vệ Giải Liên Hoàn.

Còn về Ngô Tà ư?

Anh ấy căn bản không hay biết gì về những chuyện này.

Hiện tại Ngô Tà toàn bộ tinh lực đều tập trung vào việc tra cứu tài liệu, trong đầu đã không còn dung chứa được chuyện gì khác.

Chuyện Ngô Tam Tỉnh đại khai sát giới, chỉnh đốn các bàn khẩu ở Sa Thị nhanh chóng lan truyền khắp giới.

Đồng thời, danh tiếng của Ngô Mặc cũng ngày càng lan rộng, thậm chí còn phát sinh thêm một biệt danh mới, Huyết Tu La.

Tại Giải gia Kinh Đô.

Tám giờ tối, Giải Ngữ Hoa đang làm việc trong sân, Hoắc Tú Tú cầm mấy tấm ảnh đi vào.

“Tiểu Hoa ca ca, anh vẫn còn bận à?” Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu thấy là Hoắc Tú Tú, hơi bất lực thở dài nói: “Tú Tú, sao em vẫn chưa bỏ cuộc vậy?” Hoắc Tú Tú nhăn nhăn mũi, hậm hực nói: “Ai bảo anh với bà nội cứ giấu em mãi, em đã lớn thế này rồi, có chuyện gì mà không thể cho em tham gia chứ?” “Chuyện này em không thể trách anh được, Hoắc nãi nãi không cho anh nói với em, em muốn biết thì cứ về hỏi bà nội em đi.” Giải Ngữ Hoa nói xong liền không thèm để ý Hoắc Tú Tú nữa, tiếp tục xử lý công việc trong tay.

Còn về chuyện gì đang vướng mắc giữa Hoắc Tú Tú và Giải Ngữ Hoa?

Thì phải kể từ ngày Giải Ngữ Hoa trở về Kinh Đô.

Ngay ngày y về Kinh Đô, đã có một cuộc nói chuyện với Hoắc gia lão thái thái.

Nội dung chính của cuộc nói chuyện là về chuyện Cổ Lâu của Trương gia.

Kể từ khi Hoắc Linh mất tích, Hoắc lão thái thái luôn muốn tìm tung tích con gái mình.

Mà Cổ Lâu Trương gia chính là dự án cuối cùng năm đó Hoắc Linh tham gia.

Hai người bàn bạc thâu đêm, sau đó Giải Ngữ Hoa rời khỏi Hoắc gia.

Còn về việc hai người đã nói gì?

Đến cả Hoắc Tú Tú cũng không rõ.

Hoắc Tú Tú rất tò mò, ba lần năm lượt muốn dò la nội dung cuộc nói chuyện của hai người từ miệng Giải Ngữ Hoa.

Nhưng tất cả đều bị Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng thoái thác.

“Được thôi, nhưng Tiểu Hoa ca ca, hôm nay em đến đây không phải vì chuyện này.” Hoắc Tú Tú đẩy những tấm ảnh trong tay về phía trước.

Đặt trước mặt Giải Ngữ Hoa nói: “Chỗ em có vài thứ hay ho muốn cho anh xem.” Giải Ngữ Hoa vốn định tùy ý nhìn qua một cái, rồi tống Hoắc Tú Tú đi để còn bận rộn công việc.

Nhưng chỉ một cái nhìn đó, lập tức khiến y nhíu mày.

Y cầm tấm ảnh lên, xem xét kỹ lưỡng nửa ngày, rồi nghiêm túc hỏi: “Mấy tấm ảnh này em lấy từ đâu ra vậy?” Hoắc Tú Tú nhìn Giải Ngữ Hoa một cái, cười ranh mãnh nói: “Tiểu Hoa ca ca, anh đừng quan tâm em lấy từ đâu ra, em chỉ hỏi anh có hứng thú không?” “Cứ nói thử xem.” Giải Ngữ Hoa đặt tấm ảnh xuống bàn, cả người thả lỏng dựa vào lưng ghế phía sau.

“Được thôi.” Hoắc Tú Tú trợn trắng mắt, bĩu môi nói: “Hai hôm trước em nhận được tin tức từ bà nội, nghe nói bên Sa Thị có biến động, vì tò mò nên em đã chú ý đến.” Hoắc Tú Tú kể lại một lượt những tin tức mình có được, khiến Giải Ngữ Hoa liên tục nhíu mày.

Giải Ngữ Hoa căn bản không ngờ tới, chỉ trong hai ngày y bận rộn xử lý chuyện Giải gia, Sa Thị lại xảy ra biến cố lớn đến vậy?

Kể từ khi y và Ngô Mặc chia tay, hai người ít liên lạc.

Ngô Mặc mỗi ngày đều ở bên cạnh Ngô lão thái thái.

Cứ bà nội dài bà nội ngắn, căn bản không có thời gian rảnh rỗi để ý đến người khác.

Còn Giải Ngữ Hoa cũng bị cuốn vào công việc bận rộn lạ thường.

Y nghĩ, Ngô Mặc bị Ngô Nhị Thúc kèm cặp về lão trạch, thì dù sao cũng sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Đã vậy, y chi bằng cứ xử lý xong công việc trong tay và chuyện gia tộc, rồi đến lúc đó sẽ yên tâm đến Dư Hàng tìm Ngô Mặc.

Do đó hai người gần như không liên lạc gì.

Cả hai đều không biết đối phương rốt cuộc đang làm gì.

Lúc này Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Mặc xuất hiện trong ảnh, hơn nữa còn đang chém giết với người khác, lập tức lo lắng.

Sau khi mô tả đơn giản lại diễn biến sự việc, Hoắc Tú Tú cười nói: “Tiểu Hoa ca ca, thật sự không ngờ Ngô gia đời tiếp theo lại có một nhân vật lợi hại đến vậy, trước đây em cứ nghĩ nhân vật dẫn đầu thế hệ sau của Ngô gia là Ngô Tà ca ca, giờ xem ra phải là Ngô Mặc này rồi.” Chưa đợi Giải Ngữ Hoa mở miệng nói, Hoắc Tú Tú như chợt nghĩ ra điều gì.

Bà ta vỗ tay cái bốp, rồi nói: “À đúng rồi, em còn nghe nói một chuyện buồn cười nữa, nghe đồn bên Sa Thị có người đặt cho Ngô Mặc này hai biệt danh, trong đó có một cái biệt danh đúng là muốn chọc em cười chết mất, gọi là cái gì mà Thiết Chủy Phán Quan, hình như là nói cái miệng cậu ta đặc biệt giỏi nói, người chết cũng có thể bị nói cho sống lại.” Nghe Hoắc Tú Tú nói vậy, Giải Ngữ Hoa trầm mặc một lúc.

Lát sau, anh nhìn thẳng vào mắt cô, lên tiếng: “Tú Tú, giọng điệu này của em khiến anh rất khó chịu.

Anh còn có việc phải xử lý, em về trước đi.” “Hả?” Hoắc Tú Tú tưởng mình nghe nhầm.

Từ nhỏ đến lớn, Giải Ngữ Hoa luôn giống như một người anh cả, vô cùng bao dung với cô.

Chưa bao giờ anh thẳng thừng đuổi cô đi như bây giờ, khiến Hoắc

Tú Tú có lúc còn tưởng mình bị ảo giác.

Hoắc Tú Tú ho nhẹ một tiếng, thăm dò hỏi: “Tiểu Hoa ca ca, anh không khỏe à?

Lẽ nào là vì em nói về biệt danh của Ngô Mặc?” “Đúng vậy.” Giọng điệu của Giải Ngữ Hoa không khác gì ngày thường, nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm túc.

Thấy bộ dạng của Giải Ngữ Hoa không giống đang nói đùa, Hoắc Tú Tú nhất thời ngây người.

Cô đang định giải thích thì điện thoại của Giải Ngữ Hoa đột nhiên reo lên.

Giải Ngữ Hoa cầm điện thoại lên xem, phát hiện người gọi đến là Ngô Tà.

Anh nhanh chóng bắt máy: “Ngô Tà, tìm tôi có việc gì à?” “Đúng vậy, Tiểu Hoa, anh muốn nhờ cậu một việc.” Giọng Ngô Tà ở đầu dây bên kia có chút khó xử, dường như cuộc gọi này anh cũng bất đắc dĩ lắm mới gọi.

“Chuyện gì?” Giải Ngữ Hoa cảm thấy bên Ngô Tà hơi ồn, anh kỳ quái hỏi: “Bên cậu sao ồn thế?

Hình như tôi nghe thấy cả giọng Tiểu Mặc.” Đã nhắc đến Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa cũng không giấu giếm suy nghĩ của mình nữa.

Anh hỏi thẳng: “Hai ngày nay rốt cuộc là có chuyện gì?

Tiểu Mặc vẫn ổn chứ?” “Phụt!” Nghe Giải Ngữ Hoa hỏi thăm tin tức của Ngô Mặc, Ngô Tà quay đầu liếc nhìn em trai mình.

Chương 214

Không kìm được cảm xúc, anh bật cười thành tiếng: “Cũng… cũng ổn mà, ha ha ha!” Cũng không thể trách Ngô Tà kích động như vậy, thật sự là bộ dạng của Ngô Mặc lúc này quá buồn cười.

Sau khi Ngô Mặc huyết tẩy các địa bàn, những kẻ gió chiều nào theo chiều nấy còn lại lập tức thay đổi thái độ, lũ lượt quay về đầu quân cho Chú Ba.

Giải Liên Hoàn mất hai ba ngày để bắt đầu chỉnh đốn lại các địa bàn này.

Tuy không thể được như thời kỳ đỉnh cao, nói một câu là cấp dưới răm rắp thực hiện, nhưng cũng đã tốt hơn nhiều so với tình trạng bằng mặt không bằng lòng trước đó.

Mấy tay trùm của vài địa bàn cấp dưới, vì muốn làm Chú Ba vui lòng, đã cố ý chạy đến trước mặt ông ta nhắc đến danh hiệu mà giới giang hồ đặt cho Ngô Mặc.

Mấy gã này tưởng Chú Ba nghe xong danh hiệu này chắc chắn sẽ rất vui.

Dù sao thì con cháu nhà mình lợi hại như vậy, vừa ra tay đã trấn áp được bao nhiêu người ở Trường Sa, quả thực là tuổi trẻ tài cao, tương lai thành tựu không thể đo lường.

Nhưng chúng tuyệt đối không ngờ rằng, khi Ngô Mặc nghe thấy danh hiệu này, suýt chút nữa đã đá bay cái bàn trước mặt.

“Được rồi, mấy người đi làm việc trước đi, có gì tôi sẽ liên lạc sau.” Giải Liên Hoàn cảm thấy cảm xúc của cháu trai có chút không ổn, vội vàng phất tay đuổi mấy người này đi.

Người vừa bước ra khỏi cửa, Ngô Mặc đã bùng nổ ngay sau đó.

Cậu đập mạnh bàn một cái, gầm lên: “Mẹ nó, thằng vô học nào đặt cái tên khó nghe như vậy?

Còn Thiết Chủy Phán Quan?

Ông đây cắn chết chúng nó bằng một hàm răng thép.” Ngô Mặc tức đến sôi máu.

Thằng đàn ông nào mà chưa từng ảo tưởng mình sẽ có một danh hiệu lẫy lừng trên giang hồ chứ?

Nghe lại mấy biệt danh của Lão Cửu Môn năm đó xem, Trương Đại Phật Gia, Nhị Nguyệt Hồng, cái nào mà không uy phong lẫm liệt, vừa hay vừa dễ nhớ.

Không nói đâu xa, chỉ riêng sau này Ngô Tà có biệt danh Tiểu Phật Gia và Tà Đế, đó cũng là những danh hiệu vang dội, ai nghe mà không giơ ngón tay cái lên khen một tiếng hay?

Vậy mà giờ nghe biệt danh của mình xem, Thiết Chủy Phán Quan?

Cái quái gì thế này.

“Tiểu Mặc, cái tên này cũng ổn mà.” Ngô Tà cũng cảm thấy cái tên này nghe không hay lắm, nhưng thấy em trai mình tức giận như vậy, chỉ có thể gượng gạo an ủi: “Em cũng biết mấy gã này đều là dân cục súc, đặt được cái tên này chắc cũng vắt óc suy nghĩ lắm rồi.” Sau mấy ngày điều tra sâu, cuối cùng Ngô Tà cũng tìm ra manh mối mới.

Anh hứng khởi chạy về, định chia sẻ với Ngô Mặc, không ngờ lại đúng lúc đám đàn em của Giải Liên Hoàn đến biệt thự nói chuyện này.

Thấy Ngô Mặc vẫn còn đang tức giận, Ngô Tà tiếp tục khuyên giải: “Nghĩ thoáng ra đi, dù sao cũng là một danh hiệu, còn hơn chúng nó đặt cho em là ‘Tay Mổ Xẻ’ hay mấy cái tên linh tinh khác.” Giải

Liên Hoàn cũng rất bất lực.

Cháu trai có được danh hiệu trên giang hồ, đối với ông vừa mừng vừa lo.

Mừng là vì thực lực của Ngô Mặc càng mạnh thì càng có lợi cho Ngô gia.

Lo là vì thằng nhóc cuối cùng cũng bị cuốn vào vũng nước đục này.

Đối với những kẻ liếm máu trên lưỡi đao như họ, nguyện vọng lớn nhất chính là thế hệ sau có thể sống bình an vui vẻ, hưởng thụ cuộc sống giàu sang.

Phải biết rằng không có bậc cha chú não úng nước nào lại mong con cháu mình ngày nào cũng dầm mưa dãi nắng, nhảy múa trên lưỡi đao.

“Chú Ba, không phải cháu nói chứ, vấn đề trình độ học vấn của đám đàn em chú có phải nên nâng cao một chút không?” Ngô Mặc đứng trước mặt Giải Liên Hoàn, tức giận nói: “Lũ này chẳng lẽ đều là những kẻ lọt lưới của chương trình giáo dục phổ cập chín năm à?” “Không thể đặt cho cháu một cái danh hiệu văn nhã hơn được sao, ví dụ như Ngọc Diện Tiểu Lang Quân?

Hay Ưu Uất Tiểu Vương Tử?

Mẹ nó chứ, dù là Vượng Tử Tiểu Ngưu Nãi cũng còn hơn cái tên Thiết Chủy Phán Quan này nhiều chứ?” “Phụt, ha ha ha.” Hắc Nhãn Kính vừa nâng cốc nước lên uống một ngụm, nghe Ngô Mặc than vãn xong, không còn một giọt nào mà phun hết cả ra ngoài.

May là đối diện anh ta không có ai, nên mới không gây ra thảm án.

Nhưng dù vậy, Trương Khởi Linh ngồi bên cạnh cũng lạnh lùng liếc anh ta một cái rồi hơi nhích người ra xa.

Tiếng cười của Hắc Nhãn Kính như đổ thêm dầu vào lửa, khiến Ngô Mặc lập tức chĩa hỏa lực về phía anh ta.

“Cười, cười cái ông nội nhà mày.” Ngô Mặc chỉ vào Hắc Nhãn Kính, chửi bới: “Sau này mày tránh xa ông đây ra, đừng có sáp lại gần.” Bị chửi một cách vô cớ, Hắc Nhãn Kính có chút ngơ ngác.

Anh ta lại gần Ngô Mặc, nghi hoặc hỏi: “Không phải, tôi chỉ cười một tiếng thôi, làm gì chọc giận cậu?” “Mày biết cái đếch gì,” Ngô Mặc liếc Hắc Nhãn Kính một cái rồi hừ lạnh: “Biệt danh của mày là Hạt Tử (Thầy mù), biệt danh của tao bây giờ là Thiết Chủy Phán Quan (Thầy phán mồm sắt).

Hai đứa mình mà đi chung, người biết chuyện thì bảo anh em ta tình sâu nghĩa nặng, người không biết lại tưởng hai đứa mình lập nhóm đi xem bói đấy?” Nói đến đây, Ngô Mặc ngước mắt lên vừa hay nhìn thấy Trương Khởi Linh, trong lòng dâng lên một nỗi bi ai.

Cậu hít một hơi, chỉ tay vào Trương Khởi Linh, bĩu môi nói tiếp: “Còn cả Lão Trương nữa, sau này ba đứa mình hành động riêng lẻ, tuyệt đối đừng đi chung.” “Tại sao?” Phan Tử vô cùng khó hiểu, không nhịn được xen vào: “Mặc thiếu gia, lại là lý lẽ gì đây?” “Còn có thể là lý lẽ gì nữa?

Một thằng mù, một thằng câm, thêm cả tôi là một thầy phán mồm sắt, người không biết chuyện còn tưởng Hội Người Khuyết Tật giải thể, ba anh em mình ra ngoài tự kiếm sống đấy.” Phan Tử thật sự không nhịn nổi nữa, ngồi thụp xuống đất cười như điên.

Anh ta phát hiện ra rồi, vị thiếu gia này mà điên lên thì đúng là chửi cả chính mình.

Ngô Mặc không nói đùa, cậu thật sự có chút tức giận.

Danh hiệu đối với người trên giang hồ rất quan trọng, thường sẽ gắn bó với người đó cả đời.

Nghĩ đến việc sau này bị người ta chỉ trỏ sau lưng, nói: "Nhìn kìa, gã đó là Thiết Chủy Phán Quan." Ngô Mặc tự nhiên cảm thấy có chút bi ai.

Cậu tức giận, vung tay loạn xạ.

Chỉ nghe một tiếng "choang", hình như có thứ gì đó rơi xuống đất.

"Cái chén Cửu Long của tôi." Mắt Giải Liên Hoàn trợn tròn, lảo đảo bước tới.

Ông run rẩy nhặt những mảnh vỡ từ dưới đất lên.

Cả người như con gà bị bóp cổ, gào lên: "Đây là cái chén mà hoàng đế Gia Tĩnh triều Minh từng dùng, là cái chén ta thích nhất đó!" "A?" Phản ứng đầu tiên của Ngô Mặc là nhanh chóng lùi lại mấy bước, tránh xa hiện trường vụ án.

Khi thấy ngũ quan của Giải Liên Hoàn đau lòng đến mức méo mó, cậu lập tức ngây người.

Cậu không ngờ mọi chuyện lại trùng hợp đến vậy.

Mình chỉ tùy tiện vung tay một cái, vậy mà lại làm hỏng món đồ yêu quý của Giải Liên Hoàn?

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cậu là: "Chú Ba không phải đang ăn vạ đấy chứ, lẽ nào chú ấy định đổ tội cho mình?" Tim Giải Liên Hoàn đang rỉ máu, không nhịn được lại cầm một cái chén khác lên tay để cảm nhận sự tồn tại của nó.

Bộ chén này có tổng cộng chín cái, là vật ông yêu quý nhất.

Năm đó để sưu tầm đủ bộ chén này, ông đã tốn không biết bao nhiêu tâm tư.

Mỗi khi tâm trạng không tốt, ông lại dùng bộ chén này pha trà, ngắm nghía một hồi, tâm trạng sẽ nhanh chóng thả lỏng.

Chính vì vậy, ông mới để bộ chén trong phòng khách, tiện cho mình thưởng thức bất cứ lúc nào.

Nhưng ông làm sao có thể tưởng tượng được, cái chén đã tồn tại mấy trăm năm này, lại bị chính tay cháu trai mình làm hỏng hoàn toàn.

Ngô Tà trước đây thường đến biệt thự, biết bộ chén này có ý nghĩa đặc biệt với Chú Ba.

Lúc này thấy em trai làm vỡ chén, sắc mặt lập tức thay đổi.

Anh nghĩ tới nghĩ lui, đang chuẩn bị mở miệng nhắc em trai mau chạy đi.

Không ngờ Ngô Mặc đột nhiên lên tiếng: “Chú Ba, cháu thật sự không để ý, nhưng mà chú để thứ quan trọng thế này ở phòng khách, chẳng lẽ là để gài bẫy ăn vạ à?” “Thằng ôn con.” Ngô Tà nghe Ngô Mặc nói vậy, hai tay run lên.

Anh thầm cầu nguyện trong lòng: “Em trai à, lần này anh thật sự không giúp được em, lên đường bình an nhé.” Quả nhiên không ngoài dự đoán, lời nói của Ngô Mặc như một quả bom nguyên tử, lập tức nổ tung khiến Giải Liên Hoàn đầu óc choáng váng.

Ông “vụt” một tiếng đứng dậy từ dưới đất, hai mắt đằng đằng sát khí, nhìn chằm chằm vào Ngô Mặc.

Lúc này Ngô Mặc trong mắt ông không còn là đứa cháu trai tài năng, đáng yêu nữa, mà đã đổi sang một thân phận mới -- bị cáo.

“Cháu nói này chú Ba, chú bình tĩnh lại, nghe cháu giải thích.” Ngô Mặc liên tục xua tay, lùi lại một bước, “Cái đó là vật chết, còn đứa cháu thân yêu của chú, cháu đây là người sống sờ sờ, chú không phải vì cái chén vỡ mà định bắt cháu đền tiền đấy chứ?” Cậu cố gắng thuyết phục Giải Liên Hoàn, để ông bình tĩnh đối mặt với sự việc này, nhưng xem ra hiệu quả không được tốt lắm.

Giải Liên Hoàn đau lòng đến mức khóe mắt không ngừng co giật.

Ông cầm chiếc dép lê trên chân lên tay, chỉ vào Ngô Mặc cười gằn: “Thằng ranh con, hôm nay ông đây phải cho mày biết thế nào là tôn ti trật tự.” Lúc này, bốn người trong phòng là Ngô Tà, Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính và Phan Tử thấy tình hình không ổn, lập tức lùi về phía sau.

Xem náo nhiệt thì vui, nhưng bị vạ lây thì không hay chút nào.

Ngô Mặc đời nào chịu ngoan ngoãn đứng yên đó để Giải Liên Hoàn đánh?

Cậu chạy vòng quanh cái bàn, miệng nói không ngừng: “Chú Ba chú bình tĩnh lại, lớn tuổi rồi, dễ nổi nóng dễ nổ tung lắm đấy.” “Mày câm mồm cho lão tử.” Giải Liên Hoàn muốn tóm lấy Ngô Mặc, nhưng Ngô Mặc né rất nhanh, ông căn bản không bắt được.

Cuối cùng, bị tức đến hồ đồ, Giải Liên Hoàn liền ném thẳng chiếc dép trong tay đi.

Có lẽ ông trời thấy cơn giận của Giải Liên Hoàn vẫn còn hơi nhỏ, muốn đổ thêm dầu vào lửa cho ông.

Chiếc dép lê, trong ánh mắt kinh ngạc của mấy người, bay thẳng về phía mấy cái chén còn lại trên bàn.

Chương 215

“Choang choang.” Một loạt tiếng vỡ vang lên.

Ngoài chiếc chén duy nhất mà Giải Liên Hoàn đang cầm trong tay, mấy chiếc còn lại đều rơi xuống đất vỡ tan thành từng mảnh.

Cứ như vậy, bộ chén Cửu Long đã truyền lại mấy trăm năm, giờ chỉ còn lại một con “độc nhãn long”.

Giải Liên Hoàn không thể tin vào mắt mình.

Ông cúi đầu nhìn chiếc chén duy nhất còn lại trong tay, hoàn toàn chết lặng tại chỗ.

“Chú Ba, nén bi thương!” Ngô Mặc nuốt nước bọt, gượng gạo an ủi: “Tục ngữ nói cửu cửu quy nhất, có lẽ đây mới là ý nghĩa thực sự của chén Cửu Long chăng.” Hắc Nhãn Kính đã cười đến không thở nổi.

Anh ta cảm thấy Ngô Mặc đúng là một thiên tài, đủ loại ý tưởng kỳ quái cứ tuôn ra như suối, căn bản không cần suy nghĩ.

Để lưu lại khoảnh khắc đặc sắc này, anh ta lại lôi điện thoại ra, “tách tách” chụp không ít ảnh. 13.

Phan Tử muốn cười mà không dám cười, nhịn đến mặt đỏ bừng, trông như người vào nhà vệ sinh rặn nửa ngày mà không có kết quả.

Trương Khởi Linh vẫn như cũ đứng đó, mặt không biểu cảm.

Nhưng nếu người có tâm quan sát kỹ, sẽ phát hiện ánh mắt anh đang để ý đến cán chổi ở góc tường.

Ngô Tà bây giờ chỉ có một cảm giác, đó là một trận đại chiến sắp bắt đầu.

Phải nói rằng quan hệ huyết thống đôi khi rất kỳ diệu.

Giải gia quả không hổ là có quan hệ thân tình với Ngô gia.

Bộ dạng tức giận của Giải Liên Hoàn bây giờ rất giống một con chó xù lông.

Ông cũng chẳng quan tâm đến đồ cổ hay không, cháu trai có xem náo nhiệt hay không.

Có thứ gì trong tay là ném thứ đó về phía Ngô Mặc.

Đừng thấy thằng nhóc Ngô Mặc này láu cá, nhưng cậu vẫn rất tôn trọng trưởng bối.

Giải Liên Hoàn ném cậu thì được, chứ cậu không thể ném trả lại.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể là Giải Liên Hoàn ném cái gì qua, cậu liền bắt lấy ôm vào lòng.

Rất nhanh, trên người cậu đã chất đầy gối ôm, chậu rửa mặt, ấm nước và những thứ linh tinh khác.

Nhìn từ xa, còn tưởng cậu là một siêu thị di động.

Ngô Tà đang xem rất hứng thú, đột nhiên nhớ ra chuyện chính, thế là gọi điện cho Giải Ngữ Hoa.

Nghe Ngô Tà kể xong, Giải Ngữ Hoa nửa ngày không nói nên lời.

Không cần nhìn anh cũng có thể tưởng tượng ra, thằng cha Ngô Mặc này bây giờ đang có biểu cảm và hình tượng gì?

Để nén cười, Giải Ngữ Hoa cắn chặt môi dưới.

Một lúc sau anh mới hoàn hồn, nhẹ giọng nói: “Ngô Tà, cậu đưa điện thoại cho chú Ba cậu đi, tôi có chuyện muốn nói với ông ấy.” Mặc dù Giải Ngữ Hoa đã biết vị Chú Ba này chính là Giải Liên Hoàn, cũng tức là cha trên danh nghĩa của mình.

Nhưng trong lòng có oán khí, anh không muốn thừa nhận điều này, vẫn xem ông ta là Ngô Tam Tỉnh thật sự.

Nghe là điện thoại của Giải Ngữ Hoa, Giải Liên Hoàn hơi bình tĩnh lại một chút.

Ông trừng mắt nhìn Ngô Mặc một cái, rồi nhận điện thoại từ tay Ngô Tà.

“Khụ, có chuyện gì?” Đối mặt với Giải Ngữ Hoa, Giải Liên Hoàn cuối cùng cũng có chút yếu thế.

Dù sao cũng là quyết định của mình năm đó, đã biến anh từ một đứa trẻ ngây thơ thành người đứng đầu Giải gia hiện tại.

“Chú Ba, dạo trước cháu có được một bộ chén mã não vân rồng đầu thú, tổng cộng ba cái.

Nếu chú thích chén, hay là lấy đi.” “Cái này…” Giải Liên Hoàn nhất thời không biết nên nói gì.

Ông vốn rất yêu thích những thứ như chén, đây là chuyện mà người trên giang hồ ai cũng biết.

“Chén mã não vân rồng đầu thú” này ông quá rõ.

Đó là đồ vật lưu truyền từ thời nhà Đường, còn quý giá hơn cả bộ chén Cửu Long của ông.

Điều này khiến Giải Liên Hoàn rất động lòng.

Nhưng nghĩ đến việc phải nhận đồ từ tay Giải Ngữ Hoa, ông lại có chút do dự.

Ngay lúc Giải Liên Hoàn đang có chút rối rắm, chỉ cảm thấy lòng bàn tay trống không.

Nhìn lại thì điện thoại đã bị Ngô Mặc giật mất.

Cậu nghe Ngô Tà nhắc đến tên Giải Ngữ Hoa trong điện thoại, liền luôn chú ý đến tình hình bên này.

Sau đó phát hiện Giải Liên Hoàn nhận điện thoại, càng chú ý hơn đến động tác của ông.

Khi cậu nhận thấy vẻ mặt do dự của Chú Ba, trong lòng bắt đầu suy đoán không biết Hoa ca đã nói gì với lão già này?

“Ca, gần đây bận gì thế?

Cũng không có tin tức gì.

À đúng rồi, anh vừa nói gì với chú Ba của em thế?” Để đề phòng Giải Liên Hoàn tấn công lén, Ngô Mặc trực tiếp nhảy ra sau ghế sofa.

Cậu cầm điện thoại, vừa nói chuyện với Hoa ca, vừa cảnh giác nhìn chằm chằm Giải Liên Hoàn.

Nghe thấy giọng Ngô Mặc trong điện thoại, ở đầu dây bên kia, trên mặt Giải Ngữ Hoa xuất hiện một nụ cười nhẹ nhõm.

Cảm giác cả người đều thả lỏng theo.

Anh dựa vào lưng ghế, vắt chéo chân, cười nhẹ nói: “Em lại gây họa rồi phải không?” “Em ngoan thế này, sao có thể gây họa được?” Ngô Mặc không cần suy nghĩ, nhanh chóng phản bác: “Ca, lần này thật sự không trách em, chú Ba cũng quá chó má, chú ấy cố ý để đồ tốt ra ngoài, để sau này còn tính chuyện ăn vạ người khác.” Lời vừa dứt, một chiếc gối sofa bay tới.

Ngô Mặc vội ngồi thụp xuống, né được đòn tấn công này.

Ngay sau đó, nghe thấy tiếng “loảng xoảng” phía sau.

Cậu vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bình rượu nho mà Giải Liên Hoàn vừa uống đã rơi xuống đất, vỡ tan thành một đống mảnh vụn.

“Sao vậy?” Giải Ngữ Hoa từ trong điện thoại nghe thấy tiếng đồ vật vỡ ở phía đối diện, vội ngồi thẳng người, mặt đầy lo lắng: “Tiểu Mặc, em không sao chứ?” “Hù, không sao.” Ngô Mặc thở phào một hơi.

Cậu né sang một bên oán giận: “Chú Ba tự mình làm sai, lại còn đổ hết trách nhiệm lên đầu em.

Em thật sự còn oan hơn cả Đậu Nga, sau này thà gọi em là Đậu Phụ còn hơn.” Nói đến chuyện biệt danh, Ngô Mặc đột nhiên tỉnh ngộ.

Nguyên nhân của chuyện này chính là cái danh hiệu khó nghe đến cực điểm của mình.

“Ca, anh không biết đâu, em tức chết đi được, cũng không biết thằng ngốc nào đặt cho em hai cái biệt danh vớ vẩn.” Ngô Mặc như thể chịu ấm ức trời cao, khó khăn lắm mới gặp được người có thể chống lưng cho mình, bắt đầu đếm trên đầu ngón tay liệt kê từng điều bất mãn, mách tội với Giải Ngữ Hoa.

Cuối cùng, cậu bĩu môi nói: “Anh nói xem, em vốn đã rất buồn bực rồi, chú Ba còn cố tình đâm em thêm một nhát.

Tim em này, lạnh như băng ở vùng cực hàn vậy.” Giải Ngữ Hoa nghe Ngô Mặc kể lể, càng nghe càng muốn cười.

Trong đầu đã hiện ra cảnh Ngô Mặc gây họa xong còn ấm ức không ngừng.

Khóe miệng anh không kiểm soát được mà cong lên.

Toàn thân toát ra ánh sáng ấm áp như mặt trời, khiến người ta nhìn thấy đều có cảm giác muốn lại gần.

Hoắc Tú Tú hoàn toàn ngây người.

Trong nhận thức của cô, Tiểu Hoa ca ca luôn tỏ ra rất nghiêm nghị.

Dù là cười, cũng có thể thấy anh đang kìm nén cảm xúc của mình.

Nhưng Giải Ngữ Hoa trước mắt đang cười rất ấm áp, cả người hoàn toàn thả lỏng, mang lại cho người ta một cảm giác rất thoải mái, là dáng vẻ mà cô từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy qua.

Giây phút này, Hoắc Tú Tú bắt đầu có chút tò mò.

Cô rất muốn biết, người tên Ngô Mặc ở đầu dây bên kia rốt cuộc có ma lực gì?

Chương 216

Cậu ta làm sao có thể khiến Tiểu Hoa ca ca của mình biến thành bộ dạng bây giờ?

“Haha.” Giải Ngữ Hoa nghiêm túc nghe xong lời than phiền của Ngô Mặc, trong mắt ánh lên ý cười.

Anh ôn hòa nói: “Năm đó trong Lão Cửu Môn, biệt danh của Tề Bát gia cũng là Tề Thiết Chủy.

Đương nhiên, nếu em thật sự không thích, vậy em tự đặt một cái, anh bảo người giúp em tuyên truyền, em thấy thế nào?” Giọng điệu cưng chiều này, nghe mà Hoắc Tú Tú cũng phải ghen tị chết đi được.

Cô bắt đầu nhớ lại Ngô Mặc mà mình gặp ở Tháp Mộc Đà.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu, chỉ là một gã mở miệng ngậm miệng đều nói chuyện tiền bạc, coi tiền như mạng, rốt cuộc làm sao mà chiếm được trái tim của Tiểu Hoa ca ca?

“Không cần đâu, ca.” Ngô Mặc thở dài, có chút chán nản nói: “Nếu người khác biết em tự đặt biệt danh cho mình, chắc còn mất mặt hơn.

Thôi bỏ đi, Thiết Chủy Phán Quan thì Thiết Chủy Phán Quan vậy, nghe qua dù sao cũng coi như là một nghề chính đáng.

Còn cái tên Huyết Tu La?

Mẹ nó chứ, người không biết còn tưởng em là đồ tể mổ lợn đấy.” “Được rồi, đừng buồn nữa.” Giải Ngữ Hoa cười lắc đầu nói: “Gần đây anh rảnh, em có muốn đến Kinh đô chơi không?” Đề nghị này của Giải Ngữ Hoa khiến Ngô Mặc có chút động lòng, dù sao chuyện tốt được đi chơi miễn phí như thế này, tìm đâu ra?

Nhưng nghĩ đến bên Trường Sa vẫn còn một số việc cần xử lý, Ngô Mặc suy đi tính lại, cuối cùng vẫn từ chối.

“Ca, bên chú Ba còn có chút việc cần xử lý, đợi em làm xong mấy ngày này, em sẽ qua tìm anh.” “Được, đợi em bất cứ lúc nào.” Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu đơn giản rồi mới kết thúc cuộc gọi.

Ngô Mặc vung tay, ném thẳng điện thoại cho Ngô Tà.

Ngô Tà buột miệng nói một chữ “Alô”, còn chưa kịp nói câu thứ hai, bên tai đã nghe thấy giọng của Giải Ngữ Hoa ở đầu dây bên kia: “Ngô Tà, bên này tôi còn có chút việc phải xử lý, có chuyện gì thì nói thẳng.” Ngô Tà trợn mắt, không thể tin vào những gì mình vừa nghe.

Đây cũng là vì có việc cần nhờ Giải Ngữ Hoa giúp, nếu không Ngô Tà tuyệt đối sẽ tức giận cúp máy.

Phải biết rằng câu nói đột ngột của Giải Ngữ Hoa suýt chút nữa khiến anh bị sặc nước bọt.

Đây là cái gì vậy?

Bạn thân nhà ai lại tiêu chuẩn kép như thế?

Quá đáng quá rồi.

Hoắc Tú Tú cũng cảm thấy mình hình như nghe nhầm.

Cô đưa cổ tay lên xem đồng hồ, tính toán sơ qua.

Hình như Tiểu Hoa ca ca vừa rồi nói chuyện với gã tên Ngô Mặc ở đầu dây bên kia ít nhất cũng hơn hai mươi phút.

Ngô Tà nén giận.

Để đề phòng Giải Liên Hoàn nghe thấy, anh cố ý đè thấp giọng nói: “Lát nữa tôi gửi cho cậu một ít tài liệu, cậu giúp tôi tra xem vị trí hiện tại của mấy viện nghiên cứu này.” “Được.” Giải Ngữ Hoa chỉ đáp lại một tiếng đơn giản, rồi lập tức cúp máy.

Cái kiểu dứt khoát gọn gàng này, khiến khóe mắt Hoắc Tú Tú giật giật.

Cô cố gắng chớp mắt mấy cái, nhìn chằm chằm Giải Ngữ Hoa một lúc lâu.

Trong đầu thậm chí còn nảy ra một ý nghĩ hoang đường -- Tiểu Hoa ca ca không phải bị người khác thay thế rồi chứ?

“Alô, alô.” Ngô Tà nằm mơ cũng không ngờ, Giải Ngữ Hoa lại nói cúp máy là cúp máy.

Hoàn toàn không báo trước một tiếng, khiến anh nhất thời không phản ứng kịp.

Một lúc sau, khi anh hiểu ra, chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn một cục tức.

Chỉ hận không thể bây giờ lập tức xông đến Kinh đô, tóm lấy thằng cha Giải Ngữ Hoa này, hỏi cho ra nhẽ, còn tình bạn bè gì nữa không?

Đêm đó, ngoại trừ Giải Liên Hoàn tổn thất nặng nề, ngủ không ngon giấc, mấy người còn lại ai làm việc nấy, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Đương nhiên, ảnh hưởng ít nhiều vẫn có.

Sáng hôm sau, Giải Liên Hoàn nói chết cũng không cho Ngô Mặc đi theo mình nữa.

Thậm chí để sống thêm vài năm, ông đành bất đắc dĩ lựa chọn bỏ tiền bảo toàn tính mạng.

“Thằng ranh con, cầm lấy, đây là thẻ của lão tử.” Giải Liên Hoàn ném cho Ngô Mặc một chiếc thẻ ngân hàng, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mày muốn mua gì thì mua, chỉ cần mày đừng bám theo lão tử, mày muốn làm gì, tao cũng không quản nữa.” Thấy cảnh này, Ngô Tà ghen tị đến mức nước miếng sắp chảy ra.

Anh oán trách nhìn Giải Liên Hoàn, không hiểu tại sao em trai mình chọc giận chú Ba như vậy mà chú Ba vẫn còn cho nó tiền?

Lẽ nào chú Ba thật sự như lời Tiểu Mặc nói, đầu óc có chút vấn đề?

“Ôi, chú Ba, thế thì ngại quá.” Ngô Mặc một tay nhét thẻ vào túi, khách sáo nói: “Nếu chú đã nói vậy, cháu đây cũng không khách khí nữa.

Yên tâm, có đồ tốt cháu nhất định sẽ mang về cho chú.” “Lão tử cảm ơn mày nhé.” Giải Liên Hoàn nghiến răng, quay người lên xe.

Giờ phút này, ông một giây cũng không muốn nhìn thấy Ngô Mặc.

Ông sợ mình nhìn thêm một cái nữa sẽ gây ra thảm án, rồi phải về quỳ trước từ đường của Ngô gia và Giải gia.

Thấy Chú Ba rời đi, Ngô Tà một tay kéo Ngô Mặc lại nói: “Anh tìm được một số manh mối, vừa hay hôm nay cùng nhau đi qua đó.” “Hầy, giật cả mình.” Ngô Mặc vỗ vỗ ngực, nghiêm túc nói: “Em còn tưởng anh kéo em lại để chia của chứ.” “Khụ, thế em nghĩ sao?” Ngô Tà có chút ngượng ngùng.

Nhưng nghĩ đến túi tiền rỗng tuếch của mình, vẫn mặt dày mở miệng: “Anh dạo này hơi khó khăn, cửa hàng cũng không có thu nhập, em xem có phải là..., hơn nữa, tiền của chú Ba không lấy thì phí, em nói có đúng không?” “Chuyện này không vội, lát nữa nói sau.” Ngô Mặc chuyển chủ đề, nói: “Nói chuyện chính trước, anh tra được tin tức gì rồi?

Vậy chúng ta mau qua đó xem thử.” Mặc dù biết em trai rõ ràng đang chuyển chủ đề, nhưng Ngô Tà cũng không làm gì được cậu.

Anh đột nhiên cảm thấy, những biệt danh mà người trên giang hồ đặt cho Ngô Mặc đều không phù hợp.

Chỉ dựa vào cái đức tính chỉ vào không ra của Ngô Mặc, danh hiệu thực sự của gã này phải là Thiết Tỳ Hưu.

Ngô Tà lái xe chở ba người Ngô Mặc đến khu ngoại ô Trường Sa.

Nơi đây từng có một trường đại học rất nổi tiếng của thành phố.

Nhưng do thời gian xây dựng quá lâu, kiến trúc xuống cấp, lúc này trường đã chuyển đến địa điểm mới.

Ngô Tà chỉ vào cổng trường cũ nát, giọng điệu đầy may mắn, nói: "Mảnh đất ở đây chắc đã bán rồi, nếu đến muộn vài ngày nữa, e rằng chỉ có thể thấy một bãi đất trống." Thời gian này, Ngô Tà để tra cứu tài liệu đã bận tối tăm mặt mũi.

Anh nghĩ những người năm đó đều là sinh viên đại học, nên tập trung vào các đơn vị trong trường.

Sau khi tra cứu kỹ lưỡng, quả nhiên không ngoài dự đoán, đã tìm được một viện nghiên cứu phù hợp với những tình huống này.

Chỉ là viện nghiên cứu đó năm xưa đã bị sáp nhập, địa chỉ chính là trong khuôn viên trường đại học trước mắt.

Biết được vị trí cụ thể, nhưng lại không rõ tình hình hồ sơ cũ, bất đắc dĩ Ngô Tà chỉ có thể bắt đầu dùng quan hệ.

Anh tránh mặt Chú Ba, nhờ vả quan hệ của mấy người, đi đường vòng rất nhiều, cuối cùng cũng hỏi thăm được một người từng làm việc tại viện nghiên cứu năm đó.

Ngô Tà vừa biếu thuốc lá, vừa biếu rượu, cuối cùng cũng moi được một số thông tin từ miệng người này.

Hóa ra sau khi viện nghiên cứu sáp nhập với trường học, rất nhiều người đã ở lại trường làm giáo viên.

Hồ sơ năm đó cũng được lưu lại trong khuôn viên trường.

Người này nhận thuốc lá rượu của Ngô Tà, cũng coi như là người biết điều, đích thân dẫn anh vào phòng lưu trữ hồ sơ cũ để tìm tài liệu.

Trong phòng lưu trữ hồ sơ cũ đều là những hồ sơ giấy tờ từ trước năm 95.

Những thứ này mấy chục năm không ai xem, cơ bản là chờ lúc giải tỏa thì tiêu hủy cùng.

Hai người tìm cả một đêm, kết quả không thu được gì, căn bản không có một tập hồ sơ nào liên quan đến dự án đội khảo cổ Tây Sa.

Ngô Tà không từ bỏ, còn muốn hỏi xem có phòng lưu trữ hồ sơ nào khác không?

Nhưng thông tin nhận được từ đối phương là, những hồ sơ này hoặc là ở đây, hoặc là đã bị tiêu hủy.

Trừ khi là những thứ đặc biệt quan trọng, sẽ được đặt trong phòng lưu trữ hồ sơ mật.

Nhưng nơi đó, với cấp bậc của ông ta thì không vào được.

Ngay lúc rời đi, Ngô Tà đột nhiên phát hiện ở góc cầu thang có một cánh cửa sắt.

Cửa sắt bị khóa bằng xích sắt, trên đó còn có một dải niêm phong dài.

Nhưng trời quá tối, cũng không nhìn ra được là niêm phong từ năm nào.

Từ miệng đối phương được biết, đây là phòng lưu trữ hồ sơ từ trước những năm 50.

Chương 217

Sau này không ai dùng nên đã niêm phong lại, bây giờ bên trong chắc là rất bẩn.

Ngô Tà vốn tính hiếu kỳ rất cao.

Anh đi về phía trước mấy bước, lại phát hiện xích sắt đã sớm bị người ta cắt đứt, chỉ treo ở trên đó cho có lệ.

Nếu không ai đi đến gần, căn bản sẽ không chú ý đến điểm này.

Trước cửa toàn là mạng nhện, dải niêm phong vẫn còn nguyên vẹn dán trên cửa.

Rõ ràng có thể thấy, nơi này đã rất nhiều năm không có người đến.

Anh cầm đèn pin chiếu lên dải niêm phong, phát hiện trên đó viết: "Ngày 6 tháng 7 năm 1990, Viện Khảo cổ XXX niêm phong." Mấy chữ này khiến anh cảm thấy rất quen mắt.

Vừa định xem kỹ hơn, đối phương kéo tay anh nói: "Muộn quá rồi, vẫn là mau rời đi thôi, bị người ta phát hiện tôi dẫn người ngoài vào, ảnh hưởng không tốt." Không còn cách nào khác, Ngô Tà chỉ có thể từ bỏ ý định đi vào, theo người này rời khỏi khuôn viên trường cũ.

Sau khi trở về biệt thự, anh càng nghĩ càng thấy không ổn.

Cứ cảm thấy ở đó như có thứ gì đó đang hấp dẫn mình, vì vậy anh muốn quay lại một lần nữa, xem bên trong rốt cuộc có thứ mình muốn tìm hay không?

Vừa hay Ngô Mặc bị Chú Ba đuổi đi, Ngô Tà lập tức quyết định, kéo em trai cùng đi.

Phải biết rằng thêm một người là thêm một sức mạnh, nếu không bên trong nhiều tài liệu như vậy, một mình anh tìm đến năm nào tháng nào mới xong?

Nơi này sắp bị giải tỏa, bảo vệ canh gác cũng không quá nghiêm ngặt.

Ngô Tà ném cho đối phương một bao thuốc lá, bốn người hiên ngang đi vào.

Càng đến gần phòng lưu trữ hồ sơ dưới lòng đất, tim Ngô Tà đập càng mạnh.

Cảm giác này, giống như phía trước có một mối nguy hiểm chưa biết đang chờ đợi anh đến.

“Anh làm chuyện mờ ám nên chột dạ à?” Ngô Mặc quay đầu lại thấy mặt Ngô Tà đỏ bừng, không nhịn được hỏi: “Không phải em nói anh chứ, ca, bộ dạng của anh bây giờ giống như đi ăn trộm gà vậy, có cần phải thế không?” “Đi ra một bên, anh mới đi ăn trộm gà ấy.” Ngô Tà phản bác xong, cười khổ nói: “Mấy người chúng ta không có giấy tờ, nơi này dù sắp giải tỏa cũng là đơn vị chính quy, nếu thật sự bị người ta bắt được, thì khó nói lắm đấy.” “Không sao, Tiểu Tam gia.” Hắc Nhãn Kính vỗ vỗ vai Ngô Tà, cười an ủi: “Đến lúc đó ba chúng tôi chắc chắn chạy nhanh hơn cậu.” 14.

“Phì, Hạt Tử chết bầm, anh thiếu đức vừa thôi.” Ngô Tà trừng mắt nhìn Hắc Nhãn Kính.

Anh bực bội nói: “Đến lúc đó tôi chắc chắn sẽ khai anh ra, tôi không xong thì anh cũng đừng hòng chạy.” “Tiểu Tam gia bây giờ đúng là mồm mép sắc bén, không tha cho ai nhỉ.” Hắc Nhãn Kính nhe răng cười, cảm thán: “Thật hoài niệm một cậu Ngô Tà ngây thơ trong sáng ở Tháp Mộc Đà quá.” Ngô Mặc lười để ý đến hai người này.

Cậu sớm đã nhìn ra, gã Hắc Nhãn Kính này luôn thích trêu chọc anh trai mình.

Cũng không biết anh ta nghĩ gì, lẽ nào thật sự không sợ Lão Trương một ngày nào đó đập cho một trận túi bụi?

Đến lúc đó hai người mà thật sự đánh nhau, mình rốt cuộc nên làm gì đây?

Là nên mua một cái máy ảnh xịn, hay là tìm một đội ngũ chuyên nghiệp quay lại?

Đây thật sự là một vấn đề nan giải.

Trương Khởi Linh đi theo sau ba người không nói một lời, dường như anh đã quen với kiểu hòa hợp này của họ.

Đùa giỡn một hồi, tâm trạng Ngô Tà dần dần thả lỏng, bước chân cũng bắt đầu có chút nhẹ nhàng hơn.

Không lâu sau đã đến trước phòng lưu trữ hồ sơ dưới lòng đất, Ngô Tà chỉ về phía trước nói: “Chính là ở đây, nhưng phía trước nhiều mạng nhện quá, lúc vào mọi người cẩn thận một chút.” Nói xong, anh đi đầu đến trước cửa.

Vừa định xé dải niêm phong trên cửa, nhưng khi anh nhìn rõ chữ viết trên đó, tay lại dừng lại.

Lát sau, trán anh lấm tấm mồ hôi lạnh, cơ thể bắt đầu run rẩy.

“Sao vậy?

Anh bị điện giật à?” Ngô Mặc đứng sau Ngô Tà, không nhịn được hỏi: “Em nói này ca, anh nhanh lên, ở đây thấp quá không thoải mái.” Phòng lưu trữ hồ sơ ở dưới gầm cầu thang, không gian vừa thấp vừa hẹp, khiến cậu rất khó chịu.

Đang chờ Ngô Tà mau chóng mở cửa để vào, không ngờ anh lại đứng yên ở đó không nhúc nhích.

Ngô Tà không nói gì, cả người như ngây dại đứng đó.

Mắt anh nhìn chằm chằm vào nét chữ trên dải niêm phong, trong đầu chỉ hiện lên một câu --- Đây là bút tích của mình. "Sao thế, run run rẩy rẩy à?" Ngô Mặc nghển cổ nhìn chữ viết trên giấy niêm phong, nghi hoặc hỏi: "Cái bộ dạng này của anh, em còn tưởng trên đó viết giấy nợ cơ đấy." "Cái, cái giấy niêm phong này, trên đó là bút tích của anh." Ngô Tà ngắc ngứ hồi lâu mới nói được một câu hoàn chỉnh.

Cậu ta lắc lắc đầu muốn mình tỉnh táo lại.

Hiện tại Ngô Tà chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Hình ảnh gã đàn ông trông rất giống mình đang bò trên sàn trong cuốn băng lại hiện lên trong đầu cậu.

Cậu không tài nào hiểu nổi rốt cuộc đây là chuyện gì?

Lẽ nào trên đời này thật sự có một bản thân khác sao?

Hay là trên người mình đã xảy ra chuyện gì đặc biệt?

Nếu không thì tại sao trên tờ giấy niêm phong trước mắt này lại xuất hiện bút tích của chính mình?

Còn những người trong viện điều dưỡng kia là sao?

Từng câu hỏi này như một mớ bòng bong, không ngừng cuộn xoáy trong đầu Ngô Tà.

Nó giày vò khiến cậu tâm phiền ý loạn, có cảm giác muốn nôn. "Anh dẹp cái bộ dạng như đang mang thai này đi." Ngô Mặc đảo mắt khinh bỉ.

Cậu ta vươn tay kéo Ngô Tà lùi lại, để cậu tránh xa tờ giấy niêm phong, miệng nói: "Nào, để tôi xem xem, cái quái gì mà khiến anh biến thành thế này." Ngô Mặc nhìn chằm chằm vào tờ giấy niêm phong một lúc, rồi chỉ vào kiểu chữ Sấu Kim Thể trên đó, nói: "Anh, người biết viết kiểu chữ này, cả nước ít nhất cũng phải có năm con số chứ, anh có cần phải kích động đến cái bộ dạng chết tiệt đó không?" Kích động?

Ngô Tà thật muốn cho thằng em mù này một cái tát trời giáng.

Lẽ nào nó thật sự không nhìn ra, bây giờ mình đang sợ hãi sao? "Em quên rồi à, trước đây anh đã nói với em, có người gửi cho anh một cuốn băng, trong đó có một người rất giống anh đang bò trên sàn." Mỗi lần nghĩ đến cảnh đó, Ngô Tà lại thấy tim đập chân run.

Cậu thở hổn hển, oán trách: "Lúc đầu nếu em không phá sập cái viện điều dưỡng đó, anh ít nhiều còn có thể vào điều tra xem sao, giờ thì hay rồi, chẳng còn manh mối nào cả." "Khoan đã, anh." Ngô Mặc ngắt lời Ngô Tà.

Cậu suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Em muốn hỏi, cho dù anh tận mắt nhìn thấy người bò trên đất đó rất giống anh, thì điều đó có thể nói lên cái gì chứ?" "Em không thấy rất đáng sợ sao?" Ngô Tà nhìn thẳng vào Ngô Mặc, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, hỏi ngược lại: "Trên thế giới này còn có một người khác, trông giống hệt em, bút tích, tư duy đều giống, lẽ nào em không muốn biết đây là chuyện gì sao?" "Không." Ngô Mặc trả lời dứt khoát.

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Ngô Tà, cậu nói tiếp: "Tôi không những không muốn biết chuyện gì xảy ra, mà ngược lại còn rất có khả năng sẽ khử luôn thằng cha đó.

Phải biết rằng, người đẹp trai như tôi đây, trên đời có một là đủ rồi, không cần xuất hiện người thứ hai." Nói đến đây, Ngô Mặc làm động tác đếm tiền, cười đắc ý: "Khử nó xong, dựa vào việc hai đứa mình trông giống hệt nhau, nó chính là tôi, đồ của tôi vẫn là của tôi, tốt quá còn gì, nghĩ nhiều làm gì, không mệt à?" Ngô Tà: "..." Cậu nghiêm túc quan sát biểu cảm của Ngô Mặc, phát hiện thằng cha này vậy mà lại rất nghiêm túc.

Rõ ràng có thể thấy câu nói này là phát ra từ tận đáy lòng. "Nói có lý quá." Hắc Nhãn Kính vươn tay, khoác lấy cổ Ngô Mặc.

Cả người hắn treo lên sau lưng cậu, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa: "Không hổ là Tiểu Mặc Mặc nhà ta, đầu óc đúng là nhạy bén, cái kiểu làm giàu phát tài đột xuất này, người thường căn bản không nghĩ ra được đâu." "Tránh xa tôi ra." Ngô Mặc giật cùi chỏ ra sau, bực bội mắng: "Trời nóng nực, mày muốn làm tao chết ngốt à?" Nhưng mặc cho Ngô Mặc nói thế nào, Hắc Nhãn Kính vẫn cứ mặt dày không chịu đứng dậy.

Thấy Ngô Tà rơi vào mông lung, trong mắt Trương Khởi Linh loé lên một tia lo lắng.

Anh muốn tiến lên an ủi.

Oái oăm thay, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người cứ như hai con lạc đà lớn, chặn cứng lối đi phía trước, không chừa một kẽ hở nào. "Nhưng..." Ngô Tà do dự, vẫn muốn nói thêm gì đó. "Lắm nhưng với nhưng nhị thế, anh đang đặt câu cho em đấy à?" Ngô Mặc có chút mất kiên nhẫn, tiến lên giật phắt tờ giấy niêm phong xuống. "Tờ giấy đó để..." Ngô Tà muốn ngăn Ngô Mặc lại.

Nhưng thằng cha này độc thân nhiều năm, tốc độ tay quá nhanh, căn bản không cho cậu cơ hội.

Ngô Mặc vò tờ giấy thành một cục rồi ném sang một bên, bĩu môi: "Trên đời này chuyện kỳ lạ cổ quái nhiều lắm, anh tưởng là đang đào mộ tổ à?

Còn đòi chuyện nào cũng phải làm cho rõ ràng rành mạch sao?" "Thôi được rồi, lời em nói cũng có lý." Lời của Ngô Mặc khiến Ngô Tà có chút thông suốt.

Cậu ngẫm lại, Ngô Mặc nói quả thực không sai.

Cho dù người kia thật sự giống mình về mọi mặt, thì đã sao chứ?

Lẽ nào mình không còn là mình nữa sao? "Thế mới phải chứ, ngày nào cũng nghĩ nhiều thế làm gì?" Ngô Mặc ấn vai Ngô Tà, nói với giọng sâu xa: "Anh, nghe thằng em này một câu, có những chuyện cứ tàm tạm là được rồi, sống vui vẻ ở hiện tại mới là quan trọng nhất.

Không nói đâu xa, chỉ nói mấy vị đế vương tướng lĩnh kia, cầu trường sinh cả đời, cuối cùng chẳng phải cũng nằm trong cái quan tài bé tí tẹo đó sao?

Chương 218

Rốt cuộc là để làm gì chứ?" Những lý lẽ xiên xẹo của Ngô Mặc luôn có thể mang lại năng lượng mới cho Ngô Tà, khiến cho tâm trạng u uất của cậu được giải tỏa ngay lập tức. "Anh biết rồi." Ngô Tà thở phào một hơi, chỉ về phía trước: "Đi thôi, đừng lãng phí thời gian nữa." Phía trước tối om như mực.

Nếu một mình đến đây, rất dễ có cảm giác như đang thám hiểm trong nhà ma.

Sợi xích sắt lớn trên cửa vừa thô vừa nặng, Ngô Tà thử nhấc lên, ít nhất cũng phải hơn chục cân.

Trên đó gỉ sét loang lổ, đưa tay sờ một cái là dính đầy gỉ sắt. "Anh né qua một bên đi." Ngô Mặc không chịu nổi cái tính lề mề này của Ngô Tà, cậu tiến lên giật phăng sợi xích khóa xuống, ném xuống đất.

Với tâm lý tận dụng đồ phế thải, cậu ta quay tay chùi hết gỉ sắt dính trên tay vào người Hắc Nhãn Kính đang đứng sau lưng.

Sau đó, cậu lại nhấc chân đạp tung cửa, giật lấy đèn pin trong tay Ngô Tà, kéo theo Hắc Nhãn Kính, sải bước đi vào trong.

Cả một chuỗi hành động gọn gàng dứt khoát, y như tính cách của cậu ta, thẳng thắn trực diện, lười vòng vo tam quốc.

Ngô Tà vừa chuẩn bị theo kịp bước chân Ngô Mặc, Trương Khởi Linh đã đứng sau lưng cậu.

Anh nhẹ nhàng đặt tay lên vai Ngô Tà, trầm giọng nói: "Đừng nghĩ nhiều." "Yên tâm đi, Tiểu Ca, lúc nãy tôi chỉ nhất thời chưa nghĩ thông thôi." Ngô Tà cười với Trương Khởi Linh: "Tiểu Mặc nói không sai, có lẽ tôi thật sự đã suy nghĩ luẩn quẩn rồi." "Ừm." Trương Khởi Linh gật đầu, trong mắt đầy vẻ khích lệ và vui mừng. "Ái chà, chỗ này loạn quá." Ngô Mặc nhìn bàn ghế cũ nát đầy đất, bịt mũi nói giọng ồm ồm: "Mấy anh em, nhanh lên đi, muốn tìm cái gì thì tìm nhanh lên, cái chỗ rách này mùi khó ngửi quá, xong việc sớm thì đi sớm." Trên mặt đất phủ một lớp bụi dày, chỉ cần đi vài bước là bụi đã bay mù mịt.

Bốn người vừa bịt miệng, vừa cầm đèn pin tìm đồ.

Ngô Tà đột nhiên phát hiện, trên mặt đất có một chuỗi dấu chân, chỉ vào sâu bên trong nhà kho.

Cậu đi theo dấu chân vào trong, rất nhanh phát hiện phía trong cùng bày đầy những chiếc hòm cũ nát.

Mỗi chiếc đều rất lớn, gần như có thể chứa được một người trưởng thành. "Trong này không phải là bảo bối gì đấy chứ?" Ngô Mặc ghé lại gần, cầm đèn pin soi qua soi lại, tò mò hỏi: "Em nghe nói năm đó lúc nhiều kho lưu trữ chuyển nhà, đều dùng loại hòm lớn này để đựng đồ cổ, chỗ này có khi nào cũng vậy không?" "Khó nói lắm, thời đó loạn lạc, chuyện gì cũng có thể xảy ra." Ngô Tà đi quanh chiếc hòm quan sát hồi lâu, suy nghĩ rồi nói: "Vẫn nên tìm hồ sơ trước đi, bất kể trong hòm này có gì, chúng ta đều không thể lấy đi được." "Cũng phải, trên mặt đất và dưới lòng đất là hai chuyện khác nhau." Ngô Mặc tán thành gật đầu, quay người lại đá một phát vào mông Hắc Nhãn Kính đang đứng bên cạnh hóng chuyện, quát: "Đừng có lười, mau tìm đồ đi." Phòng lưu trữ dưới hầm không gian không lớn lắm, nhưng đồ đạc linh tinh bừa bãi bên trong lại rất nhiều.

Bốn người như châu chấu quét qua, lục soát phòng hầm từ đầu đến cuối.

Nhưng lại chẳng thu hoạch được gì, cuối cùng mấy người dừng bước ở cuối nhà kho.

Nơi này có một chiếc hòm gỗ khổng lồ, trên đó phủ đầy vải dầu bừa bãi. "Tiểu Mặc, em xem, dấu chân bị đè dưới hòm." Ngô Tà cầm đèn pin chiếu xuống đất.

Trong lớp bụi, một chuỗi dấu chân hiện ra rõ ràng trước mắt mọi người.

Ngô Tà trầm tư một lát rồi nói: "Dấu chân đã ở bên dưới, chứng tỏ chiếc hòm này sau đó mới bị đẩy tới.

Vị trí đặt hòm hiện tại và bức tường có một khoảng trống, liệu thứ chúng ta cần tìm có bị giấu ở trong đó không?" "Đẩy ra xem là biết chứ gì." Ngô Mặc nhìn trái nhìn phải, kéo Ngô Tà lùi lại một bước, vẫy tay nói: "Nào, Kính ca, Lão Trương, hai vị thể lực tốt, đừng khách sáo, lên đi." "Không phải, sao mày không lên?" Hắc Nhãn Kính quay đầu nhìn Ngô Mặc, lắp bắp nói: "Cái hòm to thế này, mày nỡ lòng nào để một mình tao với Trương Câm đẩy à?" "Nỡ chứ." Ngô Mặc ưỡn ngực, lý lẽ hùng hồn nói: "Chẳng phải mày nói đã nhận tiền của bà nội để bảo vệ tao sao?

Vậy thì loại việc nặng nhọc này đương nhiên mày phải làm rồi.

Còn Lão Trương nữa, hai người nhận của nhị thúc tôi nhiều tiền như vậy, bỏ chút sức ra không phải là nên làm sao?" "Tao chỉ nói vậy thôi, cũng chưa có tiền mà, này, Trương Câm, mày làm thật đấy à?" Hắc Nhãn Kính không chịu từ bỏ, vẫn muốn biện giải.

Không ngờ vừa quay đầu lại, đã thấy Trương Khởi Linh đứng bên cạnh hòm, đang nhìn hắn chằm chằm. "Xem sự giác ngộ của Lão Trương kìa, rồi nhìn lại mày đi." Ngô Mặc châm chọc: "Ăn thì nhiều hơn ai hết, làm thì ít hơn ai hết, sức của mày dồn hết vào mồm rồi.

Chẳng trách người ta nói vẫn là người câm tốt, không nói nhiều, chỉ biết làm việc." "Loảng xoảng!" Tiếng động đột ngột cắt ngang lời Ngô Mặc, mấy người nhìn theo hướng âm thanh.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh đang dùng sức đẩy chiếc hòm, và chiếc hòm khổng lồ này đã bị anh dịch chuyển một chút.

Nhìn bắp tay Trương Khởi Linh nổi lên cuồn cuộn, Ngô Mặc mấp máy môi, có chút chột dạ.

Cậu lúc này mới nhận ra, lời mình vừa nói có chút không ổn. "Khụ." Ngô Mặc ho nhẹ một tiếng, cứng đầu giải thích: "Lão Trương, tôi không có ý chửi anh đâu, tôi đang khen anh đấy." "Tổ tông của tôi ơi, cậu ngậm miệng lại đi." Ngô Tà nghe không nổi nữa.

Cậu hất tay Ngô Mặc ra, cam chịu đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, dồn sức bắt đầu đẩy chiếc hòm lớn. "Còn đứng đó làm gì, đi thôi." Ngô Mặc lườm Hắc Nhãn Kính một cái, bất đắc dĩ gia nhập vào đội ngũ cu li.

Mấy gã đàn ông cùng nhau dùng sức, đẩy chiếc hòm sang một bên. "Ở đây quả nhiên có hồ sơ." Ngô Tà cầm đèn pin soi một cái, phát hiện trên mặt đất trong khe hở có đặt mười mấy chồng hồ sơ.

Những hồ sơ này cũ nát không chịu nổi, bị chuột gặm nham nhở.

Trên đó còn có không ít phân chuột và bụi bặm, bẩn thỉu không thể tả.

Ngô Tà rất tỉ mỉ, cậu phát hiện trên mặt đất có bốn chồng hồ sơ được xếp rất ngay ngắn, tạo thành hình vuông, giống như bị ai đó dùng làm ghế đẩu.

Nghĩ đến đây, Ngô Tà đặt đèn pin lên kệ, bắt đầu hình dung lại tình huống lúc đó trong đầu.

Nhưng loại chuyện không có manh mối này rất phiền phức.

Bạn sẽ không biết người ngồi ở đây trước đó có thói quen gì, tính cách ra sao, vì vậy việc mô phỏng sẽ có sai lệch.

Thấy Ngô Tà như con ruồi không đầu, Ngô Mặc nghĩ đến tình tiết ghi trong sách, nhắc nhở: "Này anh, lúc nãy anh còn nói chữ viết trên tờ niêm phong kia giống anh, vậy anh nghĩ xem, thói quen của người đó có giống anh không?" Câu nói này như một tia sét lóe lên trong đầu Ngô Tà, khiến cậu lập tức bừng tỉnh.

Ngô Tà cũng chẳng buồn để tâm đến chuyện kinh khủng hay không kinh khủng nữa, hoàn toàn ngồi lên chồng hồ sơ theo thói quen của mình.

Quả nhiên, bên tay phải cậu có một chiếc hòm, trên hòm có một tập tài liệu.

Khoảng cách vừa vặn là tầm tay cậu có thể với tới.

Tay cậu hơi dừng lại một chút, có chút kháng cự sự thật này. "Dẹp cái bộ dạng vô dụng đó của anh đi, để tôi." Ngô Mặc cúi người nhặt tập tài liệu lên, vừa mở vừa lẩm bẩm: "Anh, anh yên tâm đi, trên thế giới này làm sao có thể có hai người là anh được chứ?

Cho dù trông giống hệt nhau thì nói lên được điều gì?

Bây giờ kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ đỉnh như vậy, đừng nói là sửa thành anh, mà sửa thành quỷ cũng dễ như trở bàn tay." Mở ra xong, Ngô Mặc lấy thứ bên trong ra, đưa cho Ngô Tà, rồi nói tiếp: "Anh cứ nghĩ theo cách ngốc nhất đi, trên thế giới này, cái thể chất mở quan tài là gặp xác sống ngoại trừ anh ra, còn có mấy người nữa?" Tình anh em sâu đậm đến đâu, cũng không chịu nổi cái miệng này của Ngô Mặc. "Em muốn chọc chết anh trai em phải không?" Ngô Tà tức đến mức nắm chặt nắm đấm, vung vẩy trong không khí, giận dữ nói: "Chuyện đó có thể trách anh sao?

Anh nào biết mấy kẻ kỳ quái đó nghĩ gì?

Lần nào cũng bị đuổi như chó, anh cũng buồn bực lắm chứ." "Rồi

rồi, em biết rồi." Thấy ông anh nhà mình xù lông, Ngô Mặc vỗ nhẹ vai cậu, vội vàng an ủi: "Không trách anh, anh giống như Đường Tăng ấy, quá thu hút người ta." "Phì." Ngô Tà trợn mắt nhìn trời, lười để ý đến Ngô Mặc nữa.

Cậu bắt đầu xem thông tin trên tay.

Những trang này đều bị xáo trộn, trên đó là bảng biểu và tên người, cuối cùng là con dấu.

Mấy trang tài liệu đầu tiên đều là bút tích lạ, vẽ bảng biểu, trong bảng ghi chép tổng hợp tài liệu, ngày tháng hiển thị là năm 1956.

Lật liên tiếp hơn mười trang, Ngô Tà mới phát hiện trên đó xuất hiện một bản vẽ mặt bằng được vẽ bằng bút lông.

Dựa theo chuyên ngành cậu đã học, đây là một bản "Dạng thức lôi" thời nhà Thanh.

Ngô Tà vốn học chuyên ngành kiến trúc, bản vẽ này đối với cậu không quá khó.

Cậu xem qua một lượt, trên đó vẽ một khu nhà rất lớn.

Dựa vào kết cấu và kiểu dáng để suy đoán, hẳn là nhà dân.

Hơn mười trang sau đều là bản vẽ tương tự, nhưng ở giữa lại thiếu mất mấy trang nội dung.

Ngô Tà xem rất chăm chú, Ngô Mặc lại cảm thấy rất nhàm chán.

Cậu gật đầu với Hắc Nhãn Kính, đối phương lập tức hiểu ý.

Từ trong túi lôi ra một điếu thuốc ném qua, cười nói: "Lại thèm à?

Không phải thuốc ngon đâu, hút tạm một điếu nhé." Nơi này toàn là hồ sơ cũ nát, Ngô Mặc sợ tàn thuốc làm cháy tài liệu, đến lúc đó Ngô Tà sẽ khóc cho cậu xem.

Vì vậy cậu kéo Hắc Nhãn Kính đi ra ngoài vài bước.

Hai người đến một góc khác, bắt đầu phì phèo nhả khói.

Hút xong một điếu thuốc, Ngô Mặc ném đầu thuốc xuống đất.

Vừa dập mấy cái, đột nhiên phát hiện bên cạnh có một cái lồng sắt.

Chương 219

Lồng được hàn bằng các thanh sắt ngang dọc, cao đến nửa người.

Trên đó gỉ sét loang lổ, nhìn vào trong còn có một cái bát vỡ.

Phát hiện Ngô Mặc đang nhìn chằm chằm vào cái lồng, Hắc Nhãn Kính đi tới khoác tay lên vai Ngô Mặc, lười biếng nói: "Đây là lồng chó nhỉ." "Không đúng, lồng chó đâu cần phải hàn kín mít thế này?" Ngô Mặc xoa cằm, suy nghĩ một lát rồi nói: "Mày không thấy cái lồng sắt này giống như để nhốt người à?" Ngô Mặc quay đầu liếc Ngô Tà một cái, thấy cậu vẫn đang nghiên cứu đống tài liệu kia.

Suy nghĩ một chút rồi nói với Hắc Nhãn Kính: "Dù sao cũng không có việc gì làm, hay là xem xem cái lồng này rốt cuộc dùng để làm gì?" Hắc Nhãn Kính ngoài chuyện tiền nong với Ngô Mặc ra, những chuyện khác gần như là tâm đầu ý hợp.

Hai người ngồi xổm xuống đất, bắt đầu nghiên cứu công dụng của cái lồng sắt này.

Lồng được hàn rất kín, các thanh sắt ngang dọc phong tỏa không gian bên trong nghiêm ngặt.

Trên đó treo một ổ khóa, do năm tháng lâu dài, lõi khóa đã bị gỉ chết.

Nếu là người bình thường đối mặt với tình huống này, có lẽ chỉ có thể lấy cưa sắt cưa ổ khóa ra.

Nhưng đối với hai gã Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc này, mở loại đồ vật này quả thực dễ như trở bàn tay.

Ngô Mặc tiện tay rút từ túi quần sau ra một sợi dây kẽm nhỏ được vo thành cục.

Cậu kéo thẳng sợi kẽm, đưa cho Hắc Nhãn Kính, cười xấu xa: "Nào, ca, đừng khách sáo nữa, cái việc cạy cửa bẻ khóa này, chẳng phải là sở trường của anh sao." "Ôi, cái số khổ của Hạt Tử này." Hắc Nhãn Kính nhận lấy sợi kẽm, ai oán nhìn Ngô Mặc một cái, miệng lẩm bẩm: "Tiền nhà họ Ngô này đúng là khó kiếm thật, một đồng bạc mà phải làm nhiều việc thế này, lần này Hạt Tử lỗ to rồi." "Lắm lời nhảm thế." Ngô Mặc vỗ một phát vào vai Hắc Nhãn Kính, cười lạnh: "So đo với tôi à?

Cho dù anh có sống thêm nghìn năm, anh cũng phải gọi tôi là sư phụ." "Được được, tiểu sư phụ, cậu lợi hại nhất." Hắc Nhãn Kính bất đắc dĩ lắc đầu, cầm sợi kẽm ngồi xổm xuống bắt đầu loay hoay với ổ khóa cũ.

Động tĩnh của hai người bị Trương Khởi Linh và Ngô Tà phát hiện.

Nhưng Ngô Tà bây giờ không có tâm trạng để ý bên này, toàn bộ tâm trí của cậu đều đặt vào đống tài liệu trên tay.

Còn Trương Khởi Linh như một vệ sĩ trung thành của cậu, luôn đứng bên cạnh Ngô Tà.

Tay nghề của Hắc Nhãn Kính rất tốt, không mấy chốc chỉ nghe "cạch" một tiếng, ổ khóa đã được mở. "Thế nào, tay nghề của anh đây không phải dạng vừa đâu nhỉ?" Hắc Nhãn Kính tháo ổ khóa ra, đứng thẳng người dậy cười đắc ý với Ngô Mặc.

Mỗi lần nhìn thấy vẻ đắc ý đó của hắn, Ngô Mặc mà không châm chọc mấy câu thì cứ như mấy tháng không tắm, cả người ngứa ngáy.

Cậu giơ ngón tay cái lên khen Hắc Nhãn Kính: "Đỉnh, không hổ là Kính ca của em.

Nhưng em thấy nếu anh với Bàn ca lập nhóm đi thông cống với mở khóa cho người ta, chắc cũng kiếm được khối tiền đấy nhỉ." Nói xong không thèm để ý đến Hắc Nhãn Kính đang uất ức, đẩy hắn sang một bên, ngồi xổm xuống bắt đầu quan sát tình hình cái lồng sắt. "Lần nào cũng vậy, dùng xong là vứt người ta đi." Hắc Nhãn Kính bĩu môi ngồi xổm sau lưng Ngô Mặc.

Hắn cố ý đè giọng cực thấp, lại sụt sịt hai cái, giả giọng khóc lóc hát: "Sao số nô tỳ lại khổ thế này a." "Mày mà còn lải nhải nữa, tin tao ném mày vào lồng không?" Ngô Mặc quay đầu lại trừng mắt giận dữ với Hắc Nhãn Kính.

Lần này Hắc Nhãn Kính không dám quậy nữa, hắn biết nếu thật sự chọc giận Ngô Mặc, thằng nhãi này chắc chắn sẽ không do dự mà đập cho mình một trận.

Không có Hắc Nhãn Kính phá rối, Ngô Mặc chui người vào trong lồng, cẩn thận tìm xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Thấy Ngô Mặc chui cả người vào trong lồng, Hắc Nhãn Kính lại nảy sinh ý xấu.

Hắn lén lút đứng dậy, lùi lại một bước, nhấc chân đá một phát vào mông Ngô Mặc.

Không kịp đề phòng, Ngô Mặc bị đạp thẳng vào trong lồng. "Khụ khụ, vãi, khụ, thằng mù chết tiệt, lát nữa lão tử xử mày." Trong lồng toàn là bụi, Ngô Mặc chống tay xuống đất để giữ thăng bằng.

Kết quả bụi bay lên mù mịt, sặc đến mức cậu ho không ngừng.

Hắc Nhãn Kính cười rất đắc ý.

Hắn cảm thấy mình như đang uống một chai bia lạnh giữa ngày hè nóng nực, cả người từ trong ra ngoài đều rất sảng khoái.

Ngô Mặc vừa định lùi ra ngoài để tính sổ với Hắc Nhãn Kính, đèn pin vô tình lại chiếu vào góc sâu nhất trong lồng. "Ủa, đây là cái gì?"

Lòng tò mò thúc giục Ngô Mặc vươn tay lấy vật đó ra, cậu nhìn một cái, phát hiện đó lại là một tấm ảnh.

Trên ảnh có bốn người, mặc đồng phục lao động kiểu cũ.

Nhưng lại không nhìn ra mấy người này là ai, vì đây không phải là một tấm ảnh hoàn chỉnh.

Có lẽ là chuột đói quá, vớ được cái gì ăn cái đó.

Vị trí từ vai trở lên của các nhân vật trong ảnh đều bị chuột gặm nham nhở.

Ngô Mặc lật tấm ảnh ra mặt sau.

Trên tấm ảnh rách nát, chỉ có hai chữ có thể nhận ra, đó là "giới, giai". "Giận thật rồi à, sao còn ngồi lì trong đó không ra?" Hắc Nhãn Kính sợ Ngô Mặc ra ngoài đạp hắn, cố ý trốn ở phía sau.

Nhưng đợi một lúc mà Ngô Mặc không có động tĩnh, vẫn ở trong lồng.

Phải biết rằng con người càng kìm nén lâu, năng lượng bộc phát ra càng lớn.

Nghĩ đến mấy lần liên tiếp bị Ngô Mặc túm cổ áo đòi tiền, Hắc Nhãn Kính bắt đầu có chút thấp thỏm bất an.

Hắn ngồi xổm ở miệng lồng, cẩn thận hỏi: "Đừng giận nữa, hay là cậu ra ngoài đánh tôi một trận đi?" "Đừng nói nhảm nữa, tôi phát hiện một tấm ảnh ở đây." Ngô Mặc đưa tay ra sau đưa tấm ảnh cho Hắc Nhãn Kính, "Anh đưa tấm ảnh cho anh trai tôi, để anh ấy xem có nhận ra được gì không?" Ngô Mặc bây giờ không có thời gian để ý đến Hắc Nhãn Kính, tục ngữ có câu quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Hơn nữa phòng hầm này toàn là bụi, lại không thi triển được, đến lúc đó mình lại bị sặc thì sao?

Tốt hơn là đợi về biệt thự rồi, lại nghĩ cách đập cho thằng cha này một trận.

Hắc Nhãn Kính nhận lấy tấm ảnh, nhìn dấu răng còn sót lại trên đó, miệng tiện nói: "Tiểu Mặc Mặc à, nếu cậu đói thì nói với anh một tiếng, sao lại có thể ngồi trong đó gặm ảnh được chứ?" "Ngậm cái miệng thối của mày lại cho ông đây, mau đi làm việc đi." Ngô Mặc suýt nữa thì nghiến nát cả chân răng.

Cậu hung hăng nói: "Thêm một câu nhảm nữa, lão tử lập tức gọi điện cho Hoa ca, bảo anh ấy thu lại căn nhà ở kinh đô của mày." Nhắc đến chuyện khác có lẽ không có tác dụng, nhưng nhắc đến chuyện tiền bạc, Hắc Nhãn Kính lập tức bịt miệng không nói thêm lời nào.

Ngô Tà nhận lấy tấm ảnh từ tay Hắc Nhãn Kính, cầm trên tay xem xét hồi lâu.

Cuối cùng, ánh mắt cậu dừng lại ở bàn tay của người thứ hai trong ảnh. "Tiểu Ca, anh qua đây một chút." Ngô Tà gọi Trương Khởi Linh đến bên cạnh, nắm lấy tay phải của anh cẩn thận so sánh với người trong ảnh.

Để xác nhận xem có thật sự giống như cậu nghĩ không, Ngô Tà nhìn rất chăm chú. "Khụ, này anh, anh cũng vừa vừa phải phải thôi, anh sờ tay Lão Trương gần ba phút rồi đấy." Ngô Mặc ho nhẹ một tiếng, châm dầu vào lửa: "Người biết thì là anh đang so sánh đồ vật, người không biết còn tưởng anh đang trêu ghẹo Lão Trương đấy." Nếu Ngô Mặc không nói vậy, mọi người còn không thấy có gì.

Nhưng nghe cậu nói như vậy xong, Ngô Tà như bị bỏng, lập tức hất tay Trương Khởi Linh ra.

Hành động này khiến Trương Khởi Linh ngây người.

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh cười ngượng ngùng: "Tiểu Ca, anh đừng nghe Tiểu Mặc nói bậy, tôi thật sự là để so sánh với tấm ảnh." Trương Khởi Linh chớp mắt nhìn chằm chằm Ngô Tà, một lúc sau mới gật đầu, đáp lại: "Ừm!" Ngô Mặc suýt nữa thì cười méo miệng.

Cậu cảm thấy kiểu tương tác giữa ông anh nhà mình và Trương Khởi Linh, thật sự quá thú vị.

Ngoài mấy bản vẽ Dạng thức lôi này và tấm ảnh cũ nát mà Ngô Mặc tìm thấy ra, Ngô Tà không có thêm thu hoạch nào khác.

Mấy người bàn bạc một chút, quyết định rời khỏi đây trước.

Dù sao không khí trong căn phòng tồi tàn này thực sự quá tệ.

Bước ra khỏi cổng trường, Ngô Mặc giơ cổ tay lên xem, lúc này đã khoảng 3 giờ chiều.

Ngô Mặc khoác vai Ngô Tà hỏi: "Anh, tiếp theo anh định làm gì?" Cậu thực sự rất muốn nói ra toàn bộ sự thật.

Bảo Ngô Tà đừng nghiên cứu nữa, bản vẽ này chính là cổ lâu nhà họ Trương.

Ngô Mặc cảm thấy nếu mình có năng lực báo mộng, thì có thể làm như vậy, nhưng vấn đề là cậu không có. "Về biệt thự tra tài liệu trước, xem có manh mối gì mới không?" Ngô Tà kéo cửa xe, vừa định ngồi vào ghế lái thì bị Ngô Mặc kéo lại.

Không đợi Ngô Mặc mở miệng nói, Ngô Tà vội vàng xua tay từ chối: "Hôm nay em có giết anh, anh cũng không ngồi xe em lái đâu." Nhìn thấy bộ dạng run rẩy của Ngô Tà, Ngô Mặc ngẩn người, tức thì hiểu ra cậu đang nghĩ gì.

Ngô Mặc vỗ vào cửa xe, bất đắc dĩ nói: "Đang nói chuyện chính với anh đây, đừng có đánh trống lảng, không phải anh học kiến trúc

sao?

Mấy bản vẽ này nếu không hiểu, sao không tìm giáo viên hoặc bạn bè thân quen của anh hỏi xem." Ngô Mặc đã cố hết sức để nhắc nhở Ngô Tà.

Nếu vị đại ca này vẫn không thể lĩnh hội được ý của mình, cậu chỉ có thể tự mình nghĩ cách ra tay giải quyết.

Lời của Ngô Mặc đã cho Ngô Tà một nguồn cảm hứng lớn.

Trong đầu cậu bắt đầu suy nghĩ nhanh chóng, đột nhiên nhớ đến một người - lão Vương đầu.

Chương 220

Người đó là bạn tốt của ông nội năm xưa, lúc nhỏ còn hay bế cậu.

Cũng học chuyên ngành kiến trúc, trước đây chuyên làm thiết kế sân vườn, kiểm tra sửa chữa cho các công trình kiến trúc cũ.

Người này năng lực chuyên môn rất mạnh, trong ngành kiến trúc cũng có chút danh tiếng. "Tiểu Mặc, anh nghĩ đến một người rồi, nhưng lão đầu này tính tình có chút cổ quái, anh chỉ có thể đi một mình đến thăm." Ngô Tà càng nghĩ càng ngồi không yên, nói thẳng: "Vậy đi, anh đưa ba đứa về biệt thự trước, sau đó anh sẽ đi tìm người này." Ngô Mặc nghĩ nghĩ, lúc này về biệt thự cũng quá nhàm chán.

Cậu bèn đề nghị: "Vậy đi, anh trai, anh thả ba chúng em ở khu trung tâm, chúng em đi chơi một lát, anh tự đi làm việc, xong việc thì gọi điện cho chúng em là được." Ngô Tà tính toán một chút, thời tiết đẹp thế này mà bắt Ngô Mặc ru rú trong biệt thự, quả thực có chút không tử tế. "Được, vậy em cẩn thận nhé, biết chưa?" Ngô Tà đặc biệt dặn dò: "Trường Sa tam giáo cửu lưu đều có, dạo này em lại làm nhiều chuyện như vậy, lỡ có người để mắt đến em thì sao?" "Được rồi, đừng lải nhải nữa." Ngô Mặc ngắt lời Ngô Tà, "Anh mà còn nói không dứt, em lái xe đấy nhé." Câu nói này vừa thốt ra, Ngô Tà lập tức ngồi vào ghế lái.

Tốc độ đó chẳng kém gì lúc bị cương thi đuổi trong hầm mộ.

Ngô Tà lái xe đưa ba người đến khu vực sầm uất nhất của Trường Sa.

Hôm nay là cuối tuần, nơi đây người qua kẻ lại, náo nhiệt vô cùng.

Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh ba người vừa xuống xe, một hồi chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Ngô Tà vốn định rời đi, nghe thấy tiếng chuông điện thoại lại dừng lại.

Cậu sợ có chuyện gì gấp cần xử lý, đến lúc đó cậu lái xe đi, mấy người còn lại sẽ bất tiện.

Hắc Nhãn Kính nhận điện thoại nhưng không nói gì.

Một lát sau hắn cúp máy, nhún vai bất đắc dĩ nói: "Thôi rồi, Trương Câm, có việc rồi." Anh em Ngô Tà và Ngô Mặc nhìn nhau, có chút không hiểu. "Việc gì?" Ngô Mặc tò mò hỏi: "Chẳng lẽ anh lại tìm được việc mới à?

Có phần cho anh em không?

Tiền công có nhiều không?" "Việc mới cái con khỉ, điện thoại của chú Ba em đấy." Hắc Nhãn Kính lộ vẻ mặt đưa đám, miệng đầy oán trách, "Phải nói là Tam gia cũng keo kiệt thật, bỏ ra có chút tiền đó mà bắt tôi với Trương Câm làm nhiều việc như vậy, chuyến này đúng là lỗ to rồi." "Chú Ba tôi tìm hai người làm gì?" Ngô Mặc vừa nói, vừa kéo cửa xe lên xe lại.

Nào ngờ hành động của cậu bị Hắc Nhãn Kính ngăn lại. "Ý gì đây?" Đối diện với ánh mắt khó hiểu của Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính ho khan một tiếng.

Do dự hồi lâu mới nói: "Tam gia đặc biệt dặn trong điện thoại, chuyện hôm nay không cho cậu qua." "Vãi, chú Ba làm cái gì vậy?" Ngô Mặc đóng sầm cửa xe lại, bực bội nói: "Cả ngày cứ lén lén lút lút, chẳng lẽ chuyện chú ấy bao nuôi mấy bà vợ, sợ tôi biết mách bà nội à?" Ngô Tà suýt nữa thì bật cười, cậu thầm mặc niệm cho chú Ba.

Cậu luôn có một cảm giác, nếu có một ngày chú Ba bị đồn thổi khắp nơi, thì kẻ chủ mưu đứng sau tung tin đồn, chắc chắn là thằng em Ngô Mặc của mình.

Ngô Tà nén cười đề nghị: "Tiểu Mặc, hay là thế này, anh đưa em về biệt thự trước, sau đó anh đưa Tiểu Ca và Hắc gia đến chỗ chú Ba, cuối cùng mới đi làm việc của anh, em thấy được không?" Trong chốc lát, ánh mắt của ba người đều đổ dồn về phía Ngô Mặc, chờ đợi câu trả lời của cậu. "Thôi," Ngô Mặc thẳng thừng từ chối.

Cậu xua tay nói: "Mấy ngày nay toàn bận chuyện vớ vẩn của chú Ba, em còn chưa được chơi ở Trường Sa cho đã, mấy người đi làm việc đi, em tự đi dạo một lát." Nói xong cậu lười đợi mấy người này trả lời, chắp tay sau lưng thong thả đi về phía phố đi bộ. "Tiểu Mặc." Ngô Tà còn định vươn tay ngăn Ngô Mặc lại, thì bị Hắc Nhãn Kính ngắt lời: "Tiểu Tam gia, cậu đừng làm mất hứng của nó, nếu không nó mà nổi quạu lên, tôi dỗ không nổi đâu." Ngô Tà nghĩ đến tính tình và cá tính của thằng em nhà mình, cảm thấy Hắc Hạt Tử nói cũng có lý.

Thế là cậu bất đắc dĩ gật đầu, kéo Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính hai người, thẳng tiến đến địa chỉ chú Ba gửi.

Ngô Mặc một mình, đi trên con phố đi bộ sầm uất nhất của Trường Sa.

Nhìn xung quanh toàn là những đám người đi cùng nhau, đột nhiên cảm thấy có chút nhàm chán.

Cậu đứng giữa đường, chắp tay sau lưng ngửa mặt lên trời cảm thán: "Haiz, nghĩ lại ngày xưa túi không có tiền thì phiền lòng, bây giờ túi có tiền rồi cũng phiền lòng.

Con người ơi, rốt cuộc muốn cái gì đây?" Ngô Mặc tướng mạo đẹp trai, quần áo giày dép đều là hàng hiệu.

Đứng trên phố đi bộ như một cảnh đẹp, lập tức thu hút ánh mắt của vô số cô gái trẻ.

Có mấy cô gái bạo dạn xông thẳng tới, chặn Ngô Mặc lại muốn xin phương thức liên lạc, thậm chí còn có người muốn mời Ngô Mặc ăn cơm.

Cậu lùi lại một bước, cảnh giác nhìn chằm chằm những người này.

Trong lòng thầm nghĩ: "Mẹ kiếp, với mấy cái nhan sắc này của các cô mà cũng định lừa ông đây tiêu tiền à, nằm mơ đi." Nhớ kiếp trước, một người anh em của Ngô Mặc từng nói một câu.

Đó là nếu có một ngày Nguyệt Lão muốn buộc tơ hồng cho Ngô Mặc, cho dù có buộc dây tơ hồng bằng thép, thằng cha này cũng có thể bẻ gãy nó.

Sau khi đuổi đám con gái phiền phức này đi, Ngô Mặc lại không biết nên đi đâu.

Suy đi tính lại, vô tình lại nhìn thấy một quán KTV cao cấp ở đầu phố đối diện.

Quán KTV này trang trí rất cao cấp, nhìn là biết hẳn là có tiếng ở Trường Sa.

Kiếp trước Ngô Mặc rất thích hát hò, mặc dù cậu hát năm tông không đủ, nhưng không cản được việc cậu thích gào.

Mỗi lần uống rượu xong, đều phải lôi mấy người bạn đi KTV gào một trận.

Chính vì cậu hát quá dở, đến nỗi mấy ông bạn đó phải lén mua nút bịt tai.

Tất nhiên với tài chính trong túi của họ, chỉ có thể đến những quán KTV bình dân, không giống như nơi cao cấp trước mắt này.

Nhưng bây giờ Ngô Mặc trong túi có tiền, trong lòng có tự tin.

Cậu rất muốn xem xem loại KTV cao cấp này, có gì khác so với loại bình thường không?

Ở những nơi như khách sạn, KTV hay nhà hàng cao cấp, nhân viên lễ tân phải có con mắt tinh đời.

Ngô Mặc vừa bước vào, mắt cô lễ tân liền sáng lên.

Họ đoán từ cách ăn mặc và khí thế đi đứng của Ngô Mặc rằng gã này chắc chắn rất nhiều tiền.

Điều đó cũng có nghĩa là khả năng hắn boa tiền sẽ rất cao.

Một cô lễ tân nhanh chân hơn bước đến trước mặt Ngô Mặc, rất cung kính hỏi: “Thưa anh, anh cần dịch vụ gì ạ?” Ngô Mặc thầm nghĩ: “Mẹ nó, đây không phải là nói nhảm à?

Ông đây đến KTV đương nhiên là để hát, chẳng lẽ lại là để ngâm chân?” Dù trong lòng chửi thầm không thôi, nhưng mặt hắn không hề biểu lộ ra.

Hắn bình tĩnh nói: “Giúp tôi mở một phòng bao, môi trường tốt một chút.” Hắn cũng không rõ khách sạn này rốt cuộc là thế nào, hình thức ra sao?

Nhưng nói thế này chắc chắn không sai.

Cô lễ tân dẫn Ngô Mặc lên một phòng bao trên tầng ba.

Vừa lên tầng ba, Ngô Mặc đã cảm thấy nơi này không giống KTV, vì thực sự quá yên tĩnh.

“Chỗ các người, chẳng lẽ không có ai đến hát à?” Hắn nhíu mày hỏi nhân viên phục vụ bên cạnh.

Nhân viên phục vụ cười đáp: “Anh không phải người ở đây đúng không ạ, có lẽ anh không biết, quán chúng tôi tuy tên là KTV, nhưng thực tế rất nhiều người đến không phải để hát, mà là để bàn chuyện làm ăn hoặc uống trà chiều.” Nói đến đây, mặt nhân viên phục vụ lộ vẻ tự hào, “Trà đạo và các món điểm tâm của chúng tôi rất nổi tiếng khắp Sa Thị, rất nhiều người giàu có đều dẫn bạn bè đến đây.” Ngô Mặc bĩu môi, trong lòng hừ lạnh một tiếng, “Đúng là dở hơi, KTV không hát hò mà lại uống trà bàn chuyện làm ăn?” Sau khi vào phòng bao, Ngô Mặc ngồi trên sofa chỉ đạo lễ tân và phục vụ.

Theo lời hắn, họ mang đến một két bia, đĩa trái cây, hạt dưa và những thứ khác.

Sau khi mọi thứ được mang đến, cô lễ tân đứng đó nhìn Ngô Mặc chằm chằm, hy vọng hắn sẽ cho ít tiền boa.

Nào ngờ Ngô Mặc hoàn toàn không hiểu ý cô.

Hắn xua tay, mất kiên nhẫn nói: “Được rồi, tôi không có việc gì, cô xuống trước đi.

Nếu cần gì tôi sẽ gọi.” Cô lễ tân và nhân viên phục vụ đành bất lực rời khỏi phòng.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại một mình Ngô Mặc, hắn mở một chai bia rồi tu một hơi cạn sạch.

Rượu vừa xuống bụng, cảm giác quen thuộc đã lâu lại quay về.

Ngô Mặc nhìn qua bàn chọn bài hát, phát hiện ở đây cũng tương tự như kiếp trước, rất nhiều bài hát đều có.

Hắn không do dự chọn một bài 《Chết Vẫn Yêu》, chuẩn bị dùng bài này để khởi động giọng.

Ngô Mặc vặn âm thanh và micro lên mức lớn nhất.

Tất cả đèn đóm đều được bật lên, tạo ra một không khí y như năm đó, rồi hắn bắt đầu gào thét.

Trong phòng bao bên cạnh, Trương Nhật Sơn đang uống trà tán gẫu với một người bạn cũ.

Hai ngày nữa là ngày giỗ của Tề Bát Gia.

Cứ mỗi năm năm, Trương Nhật Sơn lại tranh thủ về Sa Thị vào thời gian này.

Trước tiên là viếng Tề Bát Gia, sau đó hàn huyên với bạn cũ, dù sao thì cơ ngơi của họ năm xưa đều ở Sa Thị.

Chương 221

Người có thể trở thành bạn của Trương Nhật Sơn thì tuổi tác cũng không nhỏ.

Ông lão này không thuộc bất kỳ nhà nào trong Lão Cửu Môn, nhưng cũng là một gia tộc lớn ở Sa Thị.

Trong thời kỳ đặc biệt năm đó, cha của ông lão đã cống hiến rất nhiều cho Trương Đại Phật Gia.

Vì vậy, cậu bé mười tuổi khi đó rất thân quen với Trương Phó quan.

Đừng thấy ông lão năm nay đã ngoài bảy mươi, nhưng tâm hồn vẫn rất sôi nổi.

Ông đặc biệt thích trà đạo ở KTV này.

Thường ngày hễ rảnh là lại đến ngồi, gọi thêm một người hát tiểu khúc là có thể giết hết một ngày.

Theo lời ông lão, người già rồi chỉ cầu một chữ thoải mái.

“Phó quan, mỗi lần gặp ngài, tôi lại nhớ về dáng vẻ thời niên thiếu.” Ông lão nâng tách trà nhấp một ngụm, có chút cảm khái nói: “Từ khi các vị rời Sa Thị năm đó, tình hình ở đây ngày càng loạn.” “Ha, thời đại tiến bộ, lòng người cũng đổi thay.” Trương Nhật Sơn thản nhiên nói: “Bây giờ là thiên hạ của người trẻ, những bộ xương già như chúng ta đã lạc hậu rồi.” Từ sau khi Trương Đại Phật Gia qua đời, lòng Trương Nhật Sơn cũng nguội lạnh đi.

Chàng phó quan nhiệt huyết năm nào đã không còn, người hiện tại là hội trưởng Cửu Môn họ Trương.

“Phải, Phó quan nói đúng.” Ông lão gật đầu, khá đồng tình với cách nói của Trương Nhật Sơn.

Nghĩ đến mục đích của Trương Nhật Sơn khi đến đây, ông tiếp lời: “Đúng rồi, Phó quan, mấy ngày nay Sa Thị có biến động rất lớn, hậu duệ của Cẩu Ngũ Gia trong Cửu Môn năm xưa, bây giờ ở Sa Thị ghê gớm lắm đấy.” Mấy ngày nay Trương Nhật Sơn bận chuẩn bị một số việc, hoàn toàn không để ý đến tình hình ở Sa Thị.

Nghe ông lão nói vậy, ông cũng có chút tò mò.

Ông vừa định hỏi thì nghe thấy một tiếng gầm trời long đất lở từ phòng bên cạnh vọng sang.

Ngô Mặc hát bài 《Chết Vẫn Yêu》 như thể núi lở đất sụt, đinh tai nhức óc.

Cho dù thiết bị cách âm của khách sạn này có tốt đến đâu cũng không cản nổi cái giọng vịt đực như hợp kim titan của hắn.

Ông lão đã lớn tuổi, tim không tốt, bị âm thanh đột ngột này dọa cho giật nảy mình.

Tay run lên, tách trà “loảng xoảng” một tiếng rơi xuống đất.

Tách trà này là do ông cố ý mang từ nhà đến, ông lão xót của đến nhăn cả mặt.

Nói là KTV, nhưng thực tế chẳng có ai đến đây hát thật.

Đặc biệt là các phòng bao trên tầng ba, gần như toàn là người giàu sang quyền quý.

Nhân viên lễ tân dưới lầu cũng không ngờ Ngô Mặc thật sự đến đây để hát, mà cứ ngỡ hắn đến tìm trò vui.

Giữa những hiểu lầm, tiếng hát của Ngô Mặc vang vọng khắp tầng ba.

Cảm giác như âm thanh văng vẳng ba ngày, dư âm không dứt.

Hắn càng hát càng hăng, các nốt cao cứ thế vút lên không ngừng.

Bên phía Trương Nhật Sơn thực sự không thể nói chuyện tiếp được nữa.

Bởi vì giọng nói của ông và ông lão gần như bị tiếng hát của Ngô Mặc lấn át hoàn toàn.

Trương Nhật Sơn không đến một mình, ngoài cửa còn có hai vệ sĩ.

Hai gã này thuộc Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Thường ngày ở kinh đô đã quen thói ngang ngược, lần này theo Trương Nhật Sơn đến Sa Thị chủ yếu là để làm tài xế cho ông.

Tiếng hát của Ngô Mặc thật sự quá khó nghe, hai người nhìn nhau rồi quyết định vào trong gây sự với hắn.

Cứ thế, hai gã này lén Trương Nhật Sơn, một cước đá văng cửa phòng bao của Ngô Mặc.

Ngô Mặc đang hát đến cao trào, đột nhiên cửa bị người ta đá văng.

Cảm giác này giống như đang có một giấc mộng đẹp đặc biệt, lại bị người ta đánh thức giữa chừng.

Hắn đang dở dở ương ương, khó chịu vô cùng.

Hai gã này thấy trong phòng của Ngô Mặc có một đống bia và đồ ăn ngon.

Chúng cũng không khách khí, bước tới cầm chai bia trên bàn lên rồi ném thẳng xuống đất.

Vừa đập vừa chửi: “Mẹ kiếp, hát dở như thế, mày đang gào đám ma à?” Câu nói này như mồi lửa, Ngô Mặc lập tức nổi nóng.

Hắn ném micro sang một bên, không nói hai lời, xông lên tung một cước thẳng vào một tên.

Gã này không kịp đề phòng, bị Ngô Mặc một cước đá bay ra ngoài.

Tên còn lại ngây người một lúc, hoàn toàn không ngờ Ngô Mặc ra tay nhanh, chuẩn, độc đến vậy.

Hắn còn tưởng Ngô Mặc chỉ là một cậu ấm bình thường.

Hai người bọn họ có thể dễ dàng xử lý đối phương, có khi còn kiếm được chút cháo từ hắn.

Phải biết rằng từ khi theo sau Trương Nhật Sơn, hai người họ đã lâu không kiếm được khoản ngoài luồng nào.

Dù sao thì vị hội trưởng Trương này quản khá nghiêm, khiến hai người có chút khó chịu.

“Khốn kiếp, mày tìm chết.” Tên còn lại thấy đồng bọn bị Ngô Mặc đá bay, vớ lấy chai rượu bên cạnh, xông thẳng tới định đập Ngô Mặc.

Nếu Ngô Mặc để hắn đánh trúng thì cũng không cần lăn lộn trên giang hồ nữa.

Hắn nghiêng đầu né chai rượu, tung một cú đấm thẳng vào mặt tên này.

Với sức mạnh của Ngô Mặc, một đấm này khiến mũi tên kia lập tức chảy máu.

Ngô Mặc vốn đang hát rất vui vẻ, bị hai gã này cắt ngang, tâm trạng cực kỳ khó chịu.

Hắn không nương tay nữa, đóng cửa phòng bao lại rồi cho hai người này một trận no đòn.

Trên TV, tiếng nhạc vẫn đang phát.

Tiếng la hét thảm thiết của hai người cũng đồng thời vang lên, hoàn toàn hòa thành một bản giao hưởng.

“Nói, ai phái chúng mày đến gây sự?” Ngô Mặc một chân đạp lên lưng một người, ngồi xổm trên người cả hai.

Hắn xách chai bia, vỗ vỗ lên đầu bọn họ, hỏi: “Đại ca của chúng mày là ai?

Nói ra thì ông đây tha cho chúng mày một mạng, nếu không đừng trách tao chôn sống cả hai.” Ngô Mặc còn tưởng là người của mấy bàn khẩu mà mình đã đắc tội, thấy mình đến KTV nên phái người đến gây sự.

Hai tên dưới chân hắn trông vô cùng thảm hại.

Răng rụng hết, đầu mặt toàn là máu, tay chân cũng bị đánh gãy.

Cả người như một đống bùn nhão mềm oặt trên đất.

Ngô Mặc xưa nay vẫn vậy, nếu ngươi không đến gây sự thì còn đỡ.

Ngươi chủ động chọc ta, lại còn muốn ta nương tay?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Tên ra tay đầu tiên trong lòng vô cùng bi thương.

Hắn không ngờ hai kẻ quen thói ngang ngược ở kinh đô như chúng lại đụng phải thứ dữ ở cái chốn Sa Thị quèn này.

Nhưng hắn nghĩ lại, hội trưởng Trương ở phòng bên cạnh cũng không phải nhân vật đơn giản.

Nghe nói ông ta ở Sa Thị cũng có thế lực nhất định.

Nếu lôi ông ta ra, có lẽ có thể giúp mình báo được thù này.

Hai người bây giờ nói chuyện cũng khó khăn, Ngô Mặc nghe một lúc lâu mới hiểu ra đại ca của chúng ở phòng bên cạnh.

Đã tìm ra đầu sỏ, Ngô Mặc cũng lười lãng phí thời gian nữa.

Phải biết là phòng bao này một giờ cũng tốn không ít tiền.

Hắn xách hai gã này như lôi hai con lợn chết, mỗi tay một người, đi đến phòng bao bên cạnh.

Chương 222

Nhìn cánh cửa đóng chặt, hắn nhấc chân đá thẳng vào.

Trong phòng, ông lão mãi mới hoàn hồn lại được.

Ông vừa cầm ấm trà lên, định rót thêm cho Trương Nhật Sơn.

Kết quả chỉ nghe một tiếng “Rầm”, cửa phòng bao bị người ta từ bên ngoài đá văng.

Mẹ ơi, lần này ông lão sợ đến mức tay run lên.

Ấm trà vừa cầm lên tay đã rơi thẳng xuống đất.

Nước nóng trong ấm văng lên mu bàn chân ông lão, đau đến mức ông kêu “ái da” một tiếng.

Ngô Mặc vào phòng không thèm nhìn, ném hai gã trong tay xuống đất.

Hắn mở miệng chửi: “Mẹ kiếp, là cái thằng cháu trời đánh nào chuyên đi phá cửa nhà góa bụa, đào mồ mả tổ tiên nhà người khác đến gây sự với ông đây vậy?” Chửi xong hắn mới phát hiện trong phòng chỉ có hai người, một là ông lão, người còn lại không ngờ là Trương Nhật Sơn.

Nhưng Ngô Mặc chẳng quan tâm Trương Nhật Sơn hay Trương Nhật Núi gì hết.

Đối với hắn, tâm trạng tốt đẹp hiếm có hôm nay bị người ta cắt ngang, khiến hắn nổi giận đùng đùng.

“Lão già, tuổi đã cao mà tâm hồn cũng lẳng lơ phết nhỉ.” Ngô Mặc đứng đó, giọng sang sảng chửi: “Đồ không biết xấu hổ, ngần này tuổi rồi còn chạy đến KTV?

Không biết ở nhà giữ lấy tấm ván thiên à?

Sắp xuống lỗ rồi mà còn chạy lung tung.” Một tràng chửi rủa mạnh mẽ của Ngô Mặc khiến cả Trương Nhật Sơn và ông lão đều ngây người.

Dù hai người đã sống từ thời chiến loạn đến giờ, đã nghe qua đủ loại lời lẽ bẩn thỉu.

Nhưng cũng chưa từng nghe ai chửi như Ngô Mặc.

Hắn đã dung hợp sự thô tục và nghệ thuật làm một.

Chửi đến mức người ta thất khiếu bốc khói, dù có chết rồi thì nắp quan tài cũng phải bật tung lên.

Cả hai người họ đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hành vi vừa rồi là do hai gã ngoài cửa tự ý làm.

Ngô Mặc bình thường chửi người đã đủ thất đức, lúc này lại càng hỏa lực toàn khai, hoàn toàn không cho hai người cơ hội mở miệng nói chuyện.

Ông lão càng nghe càng tức.

Tức đến mức phải ôm tim, tay run rẩy chỉ vào Ngô Mặc mà không nói nên lời.

Trương Nhật Sơn liếc nhìn ông lão, nhận ra nếu cứ để Ngô Mặc chửi tiếp, ông lão này có thể sẽ ra đi sớm.

Ông suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy, chỉ vào hai người trên đất, lạnh lùng hỏi: “Cho phép tôi cắt ngang một chút, xin hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hai vị trên đất là người của tôi, tại sao lại bị cậu đánh bị thương?” Ngô Mặc không thèm nể nang Trương Nhật Sơn, cười lạnh nói: “Ông phái người đến chỗ tôi gây sự, kết quả ông lại cắn ngược một phát, ông đang đùa tôi đấy à?” Trương Nhật Sơn nhíu mày, có chút không hiểu, “Cậu và tôi không quen biết, sao tôi có thể phái người đến chỗ cậu gây sự được?” Ngô Mặc lười nói nhảm với Trương Nhật Sơn nữa, sự thật là người của ông ta đã khiến hắn không vui.

Vậy thì hắn phải đòi bồi thường từ tay Trương Nhật Sơn.

“Không cần nói nhiều lời vô nghĩa, sự thật là người của ông đã gây sự với tôi.” Ngô Mặc lạnh mặt, trông cũng rất có khí thế.

Ông lão bên cạnh càng nhìn Ngô Mặc càng thấy quen mắt.

Đột nhiên ông nhớ đến tấm ảnh nhận được hai ngày trước, cùng với người đang nổi đình nổi đám trên giang hồ gần đây.

Ông không kìm được kinh ngạc thốt lên: “Cậu là Thiết chủy phán quan?” Biệt danh này vừa thốt ra, Ngô Mặc chỉ muốn phun nước bọt vào mặt ông lão.

“Thiết chủy phán quan?” Trương Nhật Sơn chưa từng nghe danh hiệu này, quay lại hỏi với vẻ kỳ quái: “Ông quen cậu nhóc này à?” “Ây, nói quen thì không hẳn, cậu nhóc này chính là người mà tôi vừa định nói với Phó quan, cháu trai út của Cẩu Ngũ Gia.” Ông lão giải thích xong với Trương Nhật Sơn, rồi quay sang Ngô Mặc cười khổ nói: “Cậu nhóc này, đây thật sự là một hiểu lầm, tôi và Ngũ gia năm xưa từng có qua lại, tuy không phải thân như người một nhà, nhưng cũng có chút tình nghĩa.” “Hơn nữa tôi và chú Ba Ngô Tam Tỉnh của cậu thỉnh thoảng cũng cùng nhau uống trà, cậu xem, sao tôi có thể ra tay với cậu được chứ?” Nghe nói là cháu trai của Cẩu Ngũ Gia, Trương Nhật Sơn bắt đầu nghiêm túc quan sát Ngô Mặc.

Nhưng ông nhìn tới nhìn lui cũng không thấy Ngô Mặc giống Cẩu Ngũ Gia ở điểm nào.

Ngô Mặc không quan tâm đến mấy chuyện linh tinh đó, đừng nói người này chỉ quen biết Cẩu Ngũ Gia.

Cho dù là ông nội của hắn đang đứng trước mặt, cũng đừng hòng để hắn chịu thiệt.

Trương Nhật Sơn buồn cười nhìn cháu trai của Cẩu Ngũ Gia, phát hiện cậu nhóc này quả thực rất bụi bặm.

Từ tình trạng thảm hại của hai kẻ trên đất, lại thêm lời của Ngô Mặc, ông đã xâu chuỗi được sự việc.

Suy nghĩ một lúc, ông nghiêm túc nói: “Chuyện hôm nay là do người của tôi làm sai, nếu đã vậy, không biết cậu có điều kiện gì?” Có hời không chiếm là đồ ngu.

Món hời Trương Nhật Sơn chủ động dâng đến cửa, Ngô Mặc mà không nhận, chẳng phải còn không bằng đồ ngu sao?

Cuối cùng, Ngô Mặc đắc ý tống tiền được một khoản lớn từ tay Trương Nhật Sơn, lúc này mới hài lòng rời khỏi phòng bao.

Sau khi Ngô Mặc rời đi, ông lão chỉ vào bóng lưng hắn, nói với Trương Nhật Sơn: “Phó quan, ngài xem đám trẻ bây giờ đã sa đọa thành cái dạng gì rồi?

Cẩu Ngũ Gia năm đó cũng không phải thế này, thằng cháu này chửi người cũng quá khó nghe.” Trương Nhật Sơn nhìn dáng vẻ tức giận của ông lão, cười lắc đầu mà không nói nhiều.

Ông và Cẩu Ngũ Gia là bạn cũ.

Tình hình của con trai và cháu trai lớn của Ngũ gia, ông đều biết sơ qua, chỉ riêng người cháu út này là ông không biết.

Đây là lần đầu tiên ông gặp Ngô Mặc, không ngờ lại bị đối phương chỉ vào mũi mắng một trận.

Bao nhiêu năm nay, người dám lớn tiếng trước mặt ông không phải là không có, nhưng thường kết cục rất thảm.

Giống như Ngô Mặc vừa chửi vừa tống tiền một trận, xong rồi phủi mông đi, đúng là lần đầu tiên ông thấy.

Kiếm được một khoản tiền từ tay Trương Nhật Sơn khiến Ngô Mặc cảm thấy rất sảng khoái.

Vì vậy, sau khi trở lại phòng bao, hắn gào thét càng hăng hái hơn.

Thậm chí trong đầu còn nảy ra một ý nghĩ, hay là tham gia thêm vài hoạt động như thế này?

Vừa có ích cho sức khỏe thể chất và tinh thần, vừa làm ví tiền căng phồng, đúng là chuyện tốt một công đôi việc.

Nghe tiếng gào khóc như ma kêu sói tru lại vang lên từ phòng bao bên cạnh, ông lão liên tục vỗ ngực, nói với Trương Nhật Sơn: “Phó quan, lão già này thực sự chịu không nổi nữa rồi, ngồi thêm vài phút nữa, tôi sợ là không qua nổi hôm nay.” Trương Nhật Sơn nhìn bộ dạng khó chịu của ông lão, trong lòng thấy buồn cười một cách khó hiểu.

Ông cảm thấy đứa cháu út này của Cẩu Ngũ Gia thật sự quá thú vị.

Tiền từ trên trời rơi xuống, không tiêu thì phí.

Ngô Mặc ở KTV hát liền mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đã thỏa cơn nghiện.

Hắn ở bên này rất thảnh thơi, còn Ngô Tà thì bận tối mắt tối mũi.

Anh đặc biệt mua một ít rượu và đồ nhắm, rồi trực tiếp đến nhà bái phỏng.

Nhiều năm không gặp, ông lão vẫn giữ tính cách thẳng thắn.

Vừa thấy Ngô Tà liền đi thẳng vào vấn đề, hỏi anh tìm mình có chuyện gì.

Ngô Tà lấy bản vẽ ra, đưa cho ông lão xem.

Ông lão xem xét một hồi lâu, rồi khẳng định chắc nịch rằng đây không phải là nhà cho người sống.

Chính câu nói này của ông đã khiến Ngô Tà bắt đầu nghiên cứu lại bản vẽ.

Lúc này anh mới phát hiện ra, tất cả các phòng dưới mái hiên của toàn bộ ngôi nhà đều hoàn toàn không thấy được ánh nắng mặt trời.

Ngô Tà bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc nơi nào lại cần kiểu thiết kế như vậy?

Ông lão nói thời cổ đại nhà xác được thiết kế theo kiểu này, nhưng không thể nào lớn đến thế.

Ngô Tà cũng nghĩ vậy.

Nhìn vào kết cấu, Ngô Tà cảm thấy ngôi nhà này có lẽ là một công trình dân dụng được xây dựng vào thời Minh-Thanh.

Ông lão rất hứng thú với bản vẽ này, muốn Ngô Tà bán lại cho ông.

Ngô Tà sao có thể đồng ý yêu cầu này?

Dù sao bây giờ trong tay anh chỉ có mấy tờ bản vẽ này làm manh mối.

Nhưng Ngô Tà lại nghĩ, ông lão này trong ngành có quan hệ khá rộng, hay là cho ông ta chút lợi, để ông giúp mình thăm dò.

Chương 223

Ngô Tà nói với ông lão, hy vọng ông có thể giúp hỏi thăm về lai lịch của thứ này.

Nếu có tiến triển gì, anh sẽ tặng ông lão những bản vẽ này.

Lần này ông lão lập tức có động lực, gật đầu lia lịa, nhận lời ngay.

Ông lão sống một mình đã nhiều năm, khó khăn lắm mới gặp được một người nói chuyện hợp cạ, liền giữ Ngô Tà lại không cho đi.

Cứ thế, Ngô Tà vừa uống rượu vừa trò chuyện với ông lão.

Suốt một đêm gần như chỉ bàn luận về chuyện bản vẽ Dạng thức Lôi.

Mãi đến khoảng 4 giờ sáng, Ngô Tà mới rời khỏi nhà ông lão.

Khi trở về biệt thự, anh phát hiện trong nhà không có một bóng người.

Không chỉ chú Ba chưa về, mà ngay cả Ngô Mặc cũng chưa về.

Chú Ba về hay không Ngô Tà không lo.

Nhưng gã Ngô Mặc này không về, khiến Ngô Tà lập tức lo sốt vó.

Anh gọi liên tục mấy cuộc cho Ngô Mặc, nhưng không có ai nghe máy.

Nghĩ đến những chuyện Ngô Mặc gây ra ở Sa Thị gần đây, Ngô Tà càng lo lắng cho sự an toàn của cậu.

Thậm chí trong đầu anh đã tưởng tượng ra cảnh Ngô Mặc bị người ta vây đánh, dẫn đến bị thương.

Anh đi đi lại lại trong biệt thự.

Vừa định gọi điện cho chú Ba, nhờ chú phái người đi tìm Ngô Mặc thì cửa lớn biệt thự được đẩy ra.

Ngay sau đó, Ngô Mặc nồng nặc mùi rượu, lảo đảo bước vào.

“Em đi đâu vậy?

Sao không nghe điện thoại?” Ngô Tà vội vàng chạy đến trước mặt Ngô Mặc, nhìn kỹ cậu từ trên xuống dưới.

Thấy không có vấn đề gì, anh mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “Anh sắp bị em dọa chết rồi, em không nghe điện thoại anh suýt nữa đã gọi cho chú Ba.” “He he, anh, vẫn là anh tốt nhất.” Ngô Mặc có chút say.

Cậu cười rất vui vẻ, móc từ trong túi ra một xấp tiền nhét thẳng vào lòng Ngô Tà, say khướt nói: “Đây, cầm lấy tiêu đi, không đủ em trai lại cho.” Nhìn xấp tiền trong lòng, Ngô Tà suýt nữa thì sợ ngây người.

Cảm giác này giống như thấy gà trống sắt vặt hết lông toàn thân, cây sắt trổ cả một chùm hoa, quả thực khiến người ta kinh ngạc vô cùng.

“Số tiền này là…” Ngô Tà cầm tiền trong tay, nhìn độ dày cũng phải đến 2 vạn.

Anh không hiểu nổi, em trai chỉ ra ngoài một vòng, sao trở về lại như biến thành người khác thế này?

Ngô Mặc đã uống một két bia cộng thêm mấy chai rượu trắng, lúc này rượu ngấm lên đầu, cậu cũng không muốn nói nhiều với Ngô Tà.

Cậu đi thẳng vào phòng mình, nằm lên giường là ngủ thiếp đi.

Đã lâu rồi Ngô Mặc không được thả lỏng như vậy.

Cậu ngủ mê man, lại khiến Ngô Tà sợ hãi lạ thường.

Ngô Tà nhìn chằm chằm vào số tiền trong tay, suy đi nghĩ lại cuối cùng vẫn gọn gàng nhét vào túi mình.

Anh đã uống rượu với ông lão cả đêm, lúc này cũng cảm thấy hơi buồn ngủ.

Vừa lơ mơ được vài phút, điện thoại reo lên, nghe máy mới biết là lão Vương.

Ông lão không nói nhiều trong điện thoại.

Chỉ nói muốn dẫn hai người đến gặp Ngô Tà, có chuyện cần bàn bạc kỹ.

Ngô Tà thầm nghĩ: "Ông lão này đúng là không thấy thỏ không thả chim ưng, mình hôm qua vừa nói sẽ tặng đồ cho ông ta, sáng nay ông ta đã tìm được người, xem ra ông lão này thật sự rất để tâm đến thứ này." Ngô Tà mặc quần áo xong, chuẩn bị rời đi, lại có chút không yên tâm về em trai mình.

Anh đặc biệt vào phòng xem một lát, phát hiện Ngô Mặc vẫn đang ngủ say sưa.

Từ khi ở cùng em trai, Ngô Tà luôn cảm thấy mình ngày càng trở nên lẩm cẩm.

Không lo Ngô Mặc có bị làm sao không, thì lại lo cậu có gây họa không.

Anh đặt một ly nước bên giường Ngô Mặc, lại chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên một chút, lúc này mới rời khỏi biệt thự.

Ngô Tà và ông lão hẹn gặp ở một quán trà.

Khi anh đến, ông lão và hai người kia đã đợi sẵn.

Sau một hồi khách sáo, hai người kia đi thẳng vào vấn đề, nói muốn mua bản vẽ Dạng thức Lôi trong tay Ngô Tà với giá cao.

Sau một hồi thăm dò, đối phương ra giá, quả nhiên vượt quá dự đoán của Ngô Tà.

Nhưng dù vậy, Ngô Tà vẫn không đồng ý bán bản vẽ cho đối phương.

Ngược lại, anh đưa ra một điều kiện, muốn hai người này nói với ông chủ đằng sau một tiếng.

Muốn bản vẽ cũng được, nhưng phải gặp mặt nói chuyện.

Yêu cầu của Ngô Tà khiến hai người này rất khó xử.

Nhưng cuối cùng họ vẫn tiết lộ một chút thông tin.

Hóa ra ông chủ này địa vị rất cao, thuộc dòng dõi danh giá ở kinh đô.

Họ chỉ biết sơ qua một vài thông tin.

Người này họ Hoắc, là một phụ nữ, bên ngoài đều gọi bà là Hoắc Lão Thái, nhưng người trên giang hồ lại tôn xưng bà là Hoắc Tiên Cô.

Lão Vương cũng không biết, ông chủ đằng sau lại có lai lịch lớn đến vậy.

Ông từng gặp Hoắc Tiên Cô một lần, cũng biết trong Lão Cửu Môn ở Sa Thị năm đó, nhà họ Hoắc chiếm một ghế.

Hai người này thấy Ngô Tà nói gì cũng không chịu bán bản vẽ Dạng thức Lôi, đành phải đồng ý quay về trao đổi với chủ.

Nói xong liền vội vã rời đi.

Hai người vừa đi, ông lão và Ngô Tà liền nói chuyện thoải mái hơn.

Từ miệng ông lão, Ngô Tà biết được ông nội mình và Hoắc Tiên Cô từng có duyên nợ.

Nhưng thời đại đó ân oán tình thù quá nhiều, ông lão cũng không rõ mối quan hệ giữa họ rốt cuộc là gì.

Là tốt hay xấu?

Chỉ có thể dặn dò Ngô Tà khi gặp mặt thì nói ít nhìn nhiều, nếu không dễ xảy ra chuyện.

Lão Vương và Cẩu Ngũ Gia là bạn cũ.

Ông sợ Ngô Tà một mình đi gặp người nhà họ Hoắc, đến lúc đó làm mất mặt, cũng là làm mất mặt nhà họ Ngô.

Ông không biết Ngô Tà đang giấu Ngô Tam Tỉnh làm những việc này.

Xuất phát từ lòng tốt, ông còn đặc biệt nói với Ngô Tà tốt nhất nên dẫn theo nhiều người một chút.

Đặc biệt là những người lão làng có danh vọng, như vậy có thể giúp anh trấn được trận.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh sau khi giải quyết xong việc chú Ba giao, liền cùng Phan Tử trở về biệt thự.

Lúc này đã là hai giờ chiều, nhưng trong biệt thự lại không có động tĩnh gì.

Ba người đang định xem xét có chuyện gì thì nghe thấy trên lầu đột nhiên vọng lại tiếng ngáy như sấm.

Hắc Nhãn Kính nhướn mày cười nói: “Ây da da, mấy người chúng ta bận tối mắt tối mũi, thế mà có con heo nhỏ nào đó lại ngủ ngon lành thế này, Hạt Tử trong lòng thấy không thoải mái chút nào nha.” Trương Khởi Linh lạnh nhạt liếc Hắc Nhãn Kính một cái, quay người đi đến ghế sofa bên cạnh ngồi xuống.

Tuy Trương Khởi Linh không thích nói chuyện, nhưng anh và Hắc Nhãn Kính đã hợp tác nhiều năm, từ mấy lời đơn giản của gã là có thể biết, gã này rõ ràng là muốn gây sự.

Hắc Nhãn Kính nói xong, quay người đi lên lầu.

Phan Tử muốn ngăn cản, nhưng nghĩ lại quan hệ giữa Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc bình thường đã rất tốt, hai người thường xuyên đùa giỡn.

Chương 224

Anh ta dứt khoát không tham gia vào chuyện này nữa.

Ngô Mặc đang ngủ say, thì cảm thấy bên tai vang lên một trận cười biến thái, ồn ào khiến cậu vô cùng bực bội.

Cậu không thèm nghĩ, vung một đấm qua, rồi lại lật người ngủ tiếp.

Hắc Nhãn Kính chẳng quan tâm nhiều như vậy, Ngô Mặc càng ngủ, gã càng muốn chọc cậu.

Biệt thự này được gã trang trí theo phong cách cổ điển, gần như mỗi phòng ngủ đều có một thư phòng nhỏ.

Hắc Nhãn Kính cười gian mấy tiếng, đi thẳng vào phòng nhỏ, lấy một cây bút lông trên bàn sách xuống.

Gã cầm bút lông bắt đầu cù vào lòng bàn chân Ngô Mặc, rất nhanh Ngô Mặc đã bị kích thích tỉnh lại.

Khi cậu nhìn rõ là Hắc Nhãn Kính đang giở trò, liền tức giận như sấm sét.

Nghĩ đến chuyện hôm qua, Ngô Mặc dứt khoát tính cả thù mới lẫn nợ cũ.

Cậu túm cổ áo Hắc Nhãn Kính, đè gã xuống giường, rồi cho một trận đòn nhừ tử.

Trên lầu vọng lại tiếng đánh nhau kịch liệt, dưới lầu Phan Tử và Trương Khởi Linh như không nghe thấy gì, như lão tăng nhập định, vẫn việc ai nấy làm.

Ngô Tà sau khi chia tay Lão Vương thì lòng đầy lo lắng.

Nhà họ Hoắc của Lão Cửu Môn, tuy Ngô Tà không quá quen thuộc, nhưng cũng không phải hoàn toàn không biết gì.

Anh từng nghe chú Hai, chú Ba và Tiểu Hoa nhắc đến.

Khi những người này nhắc tới Hoắc Lão Thái, vẻ mặt đều có chút phức tạp.

Ngô Tà không rõ tại sao họ lại có biểu cảm như vậy.

Nhưng không ai cho anh câu trả lời, vì thế anh đoán rằng Hoắc Lão Thái này có lẽ rất khó giao tiếp.

Nghĩ đến lời đề nghị của Lão Vương, Ngô Tà bắt đầu suy nghĩ trong đầu, rốt cuộc nên tìm ai?

Ai có thể giúp mình trấn được trận này.

Anh vừa đi vừa suy nghĩ, cứ thế về đến biệt thự.

Vừa bước vào sảnh chính, đã thấy Trương Khởi Linh và Phan Tử đang ngồi đó.

Ngô Tà nghi hoặc hỏi: “Tiểu Ca, anh và Phan Tử về rồi, Tiểu Mặc đâu?

Vẫn chưa tỉnh à?” “Ừm!” Nghe câu hỏi của Ngô Tà, Trương Khởi Linh gật đầu đáp một tiếng.

Chưa đầy một giây sau, anh lại nghĩ đến câu hỏi thứ hai của Ngô Tà.

Trương Khởi Linh trầm tư một chút, rồi chậm rãi giơ tay phải chỉ lên lầu.

Phan Tử vừa định giải thích, thì trên lầu lại vang lên tiếng loảng xoảng.

Ngô Tà nhìn quanh một vòng, không thấy bóng dáng Hắc Nhãn

Kính đâu.

Kết hợp với âm thanh trên lầu, Ngô Tà lập tức hiểu ra, hai gã này lại bắt đầu đánh nhau.

Nếu là bình thường, Ngô Tà cũng mặc kệ hai gã này.

Cứ để chúng nó đánh đến trời đất tối tăm, chỉ cần Ngô Mặc không chịu thiệt, anh cũng không xen vào.

Nhưng hôm nay thì không được, anh thật sự có chuyện cần tìm Ngô Mặc, vì vậy nghĩ rồi đi thẳng lên lầu.

Nhưng để phòng bất trắc, khi lên đến lầu, Ngô Tà cố ý gọi lớn một tiếng: “Tiểu Mặc, anh có chuyện cần tìm em.” Nghe thấy tiếng Ngô Tà, Ngô Mặc liếc nhìn Hắc Nhãn Kính đang nằm co quắp trên giường bị mình đánh cho một trận.

Cậu cười lạnh nói: “Đợi thiếu gia đây làm xong chính sự, quay lại xử lý ngươi sau.” Khi Ngô Tà bước vào phòng Ngô Mặc, cảnh tượng anh thấy chính là một màn ác bá cường đoạt thiếu nữ.

Đôi lúc anh thật sự không thể hiểu được cách chung sống của Hắc Nhãn Kính và em trai mình.

Nói quan hệ hai người tốt đi, thì có thể vì một đồng mà đánh nhau đến trời đất u ám.

Nhưng nói quan hệ không tốt đi, thì hai người hợp tác lại có thể lừa người ta đến mất cả quần lót.

Cuối cùng Ngô Tà chỉ có thể quy cách chung sống của họ là “bạn đểu”.

Trong phòng đã loạn thành một đống, Ngô Mặc nghĩ rồi kéo Ngô Tà sang một phòng khác.

Nghe xong lời kể của Ngô Tà, trong đầu Ngô Mặc hiện lên đầu tiên là cảnh châm thiên đăng năm đó, cùng với việc Ngô Tà nợ một đống tiền.

Cậu nhìn Ngô Tà từ trên xuống dưới, thầm nghĩ: “Ông anh phá gia chi tử quá, nếu mình không nỗ lực kiếm tiền, e là phải ra đường mà ở mất?” “Sao vậy?” Ngô Tà thấy em trai cứ nhìn mình mà không nói gì, kỳ quái hỏi: “Em nói xem chúng ta nên tìm ai giúp trấn trận đây?

Mấy người lão làng phiền phức quá, bên chú Ba chắc chắn là không được rồi, anh còn sợ chú ấy biết tin lại cố tình phá đám.” Ngô Tà thật sự có chút phiền muộn, anh biết những người lão làng như Hoắc Tiên Cô thường có rất nhiều quy tắc.

Không giống như người trẻ thẳng thắn, giao tiếp với bà ta phải chú ý rất nhiều chuyện.

Nhìn dáng vẻ rầu rĩ của Ngô Tà, Ngô Mặc cười khoái hoạt.

Cậu vỗ vai anh, nói: “Chuyện cỏn con mà cũng đáng để anh sầu não thế à?

Lão làng hay không lão làng, nói trắng ra chẳng phải là sống lâu hơn thôi sao.” Ngô Mặc lại vỗ vỗ ngực mình, nghiêm túc nói: “Không cần tìm ai khác, anh em tôi giúp anh trấn trận, tôi không tin, hai anh em mình ra tay mà còn có chuyện không giải quyết được à?” “Tiểu Mặc, anh là tìm người giúp trấn trận, không phải tìm người phá quán.” Ngô Tà nghĩ đến những chiến công lừng lẫy của em trai mình.

Anh nuốt nước bọt, khổ sở nói: “Nhà họ Hoắc ở kinh đô rất có danh tiếng, lỡ như em thật sự đánh bà cụ bị thương, đến lúc đó không dễ xử lý đâu.” Ngô Mặc cảm thấy đầu óc ông anh mình không được tốt cho lắm, quả nhiên là có nguyên nhân.

Cậu hít một hơi thật sâu, đưa tay vỗ mạnh vào vai Ngô Tà, tức giận nói: “Anh ngốc à?

Anh coi em trai anh là cái máy đập người di động à?

Gặp ai cũng đập à?” Ngô Tà cũng cảm thấy mình lỡ lời, cười ngượng ngùng.

Anh lại dỗ dành em trai vài câu, lúc này mới cho qua chuyện.

Hai anh em thương lượng xong, quyết định tối nay sẽ nói với chú Ba một tiếng, sáng mai lái xe rời Sa Thị, thẳng tiến kinh đô.

Từ khi có hai cái bình dầu như Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính, hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà gần như đã tạm biệt máy bay.

May mà chuyện lái xe Ngô Mặc cũng không phản đối, nếu không cậu chắc chắn có thể tìm cớ đánh Hắc Nhãn Kính một trận nữa.

Cứ tưởng chuyện này rất dễ giải quyết, chỉ cần báo với chú Ba một tiếng là được.

Nhưng không ngờ khi chú Ba tối về, biết họ muốn đi kinh đô, lại ngăn Ngô Mặc lại.

“Tiểu Mặc, con đừng vội đi, chú Ba còn có chút việc muốn giao cho con.” Tam Gia châm một điếu thuốc, dựa vào sofa.

Ông nhìn Ngô Mặc, nghiêm túc nói: “Ngày kia là ngày giỗ của Tề Bát Gia trong Lão Cửu Môn năm xưa, ông cụ và ông nội con cả đời quan hệ rất tốt, năm đó khi con mới sinh, ông cụ còn bế con, cho nên lần này giỗ của ông, con cùng ta đi viếng một chút.” Bảo mình đi viếng Tề Bát Gia, Ngô Mặc không có ý kiến phản đối.

Nhưng điều cậu không hiểu là, tại sao không cho Ngô Tà đi cùng?

Cậu vừa hỏi câu này, đã nghe chú Ba giải thích: “Anh con trước đây đã viếng rồi, hơn nữa còn một điểm rất quan trọng, Tiểu Tà không có ý định lăn lộn trên giang hồ, lần này tham gia viếng còn có một số gia tộc khác, con đã muốn đi con đường này, vậy thì chú Ba sẽ dẫn con đi gặp những người này.” Theo lời của chú Ba, hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc đành phải tạm thời tách ra.

Thế là sáng sớm hôm sau, Ngô Tà dẫn theo Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính lái xe đi Kinh Đô trước.

Còn vì sao Hắc Nhãn Kính lại đi cùng nhóm Ngô Tà trước?

Đó là vì Ngô Mặc đột nhiên nghĩ tới, lỡ như mình không đến Kinh Đô kịp, mà Ngô Tà lại đến Tân Nguyệt Phạn Điếm trước, thì Hắc Nhãn Kính cũng coi như một sức chiến đấu đáng gờm.

Dù sao cũng không thể để Ngô Tà chịu thiệt được.

Đây chỉ là Ngô Mặc muốn chuẩn bị trước cho chắc.

Dù sao thì bây giờ cậu cũng không biết thời gian Hoắc lão thái thái và Ngô Tà hẹn gặp mặt là khi nào.

Lần này Hắc Nhãn Kính lại không có ý kiến gì, rất nhanh đã đồng ý với sự sắp xếp của Ngô Mặc.

Thực ra còn một nguyên nhân chính nữa.

Đó là hắn đột nhiên nghĩ ra, nếu mình ở lại, vậy thì sẽ phải đối mặt với cảnh tranh xe với Ngô Mặc.

Với cái khả năng gây họa gần đây của mình, Ngô Mặc chắc chắn sẽ báo thù hắn đến chết.

Anh hùng không chịu thiệt trước mắt, vì thế hắn rất dứt khoát chọn đi cùng Ngô Tà.

Sau khi ba người Ngô Tà rời đi, biệt thự bỗng chốc yên tĩnh hẳn.

Chương 225

Để phòng Ngô Mặc buồn chán gây rối, chú Ba đành bất đắc dĩ phải ngày ngày mang Ngô Mặc theo bên mình.

Mấy ngày ở riêng với Ngô Mặc này, e rằng là khoảng thời gian uất ức nhất trong cuộc đời ông.

Bạn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó không?

Một ông lớn năm mươi mấy tuổi, bên cạnh kè kè một cậu trai hai mươi mấy.

Kết quả là ngày nào cũng bị đối phương thúc giục đi bệnh viện khám nam khoa.

Lý do là, lăn lộn chốn hoa lá bao nhiêu năm mà đến một quả trứng cũng không đẻ nổi, không phải cơ thể có vấn đề thì cũng là tâm lý có vấn đề.15.

Thất đức hơn nữa là, cậu ta luôn cố tình vô ý gán ghép Phan Tử với mình.

Thỉnh thoảng lại ghé vào tai nói một câu, tình yêu đích thực không phân biệt giới tính, không phân biệt tuổi tác, không phân biệt địa vị.

Đến nỗi gần đây ánh mắt Phan Tử nhìn mình cũng không đúng, né được là né.

Sợ đứng gần mình quá lại bị Ngô Mặc nói ra nói vào.

Nếu không phải vì không muốn tự vả mặt mình, chú Ba bây giờ đã đá Ngô Mặc đi rồi.

Nhưng nghĩ đến tương lai của nhà họ Ngô, ông chỉ có thể nghiến răng nuốt hận, gắng gượng chống đỡ những đòn tấn công bằng lời nói của Ngô Mặc.

Mãi mới chịu đựng được đến bốn ngày sau, hôm đó chính là ngày giỗ của Tề Bát gia.

Sáng sớm, chú Ba đã lên kế hoạch xong xuôi.

Sau khi chuyện hôm nay kết thúc, sáng mai sẽ tống cổ Ngô Mặc ra khỏi biệt thự.

Vé máy bay ông đã lén sai Phan Tử mua rồi.

Phải đảm bảo rằng chân trước vừa xong việc, chân sau đã gói ghém người đi.

Phan Tử cũng giống chú Ba, thực sự không chịu nổi vị tiểu thiếu gia này nữa.

Mình chẳng qua là vì ơn cứu mạng của chú Ba nên mới một lòng một dạ với ông.

Thế mà qua miệng vị thiếu gia này, lại biến thành yêu mà không được nên cam tâm ở bên cạnh.

Phan Tử cảm thấy nếu mình còn để vị thiếu gia này tẩy não nữa, có khi lại thật sự bước nhầm một bước cũng nên.

Mộ của Tề Bát gia nằm ở ngoại ô Sa Thị.

Phong thủy môi trường ở đây rất tốt, là nơi ông đặc biệt chọn cho mình trước khi qua đời.

Sáng sớm, nơi này đã đậu đầy xe cộ.

Có người đến đây bái tế vì trưởng bối trong nhà là bạn cũ của Tề Bát gia.

Một số người khác thì mang theo mục đích không thể nói rõ.

Phải biết rằng nơi đây quy tụ rất nhiều gia tộc có danh vọng ở Sa

Thị. "Chú Ba, cháu nhớ Bát gia không phải là thầy bói sao, sao lại có giao tình với nhiều người như vậy?" Ngô Mặc đi sau chú Ba, nhìn hàng xe dài dằng dặc có chút không hiểu.

Cậu nhớ trong phim truyền hình Lão Cửu Môn năm đó có viết về Tề Bát gia, chỉ là một ông thầy bói mở một cửa tiệm nhỏ.

Nhưng nhìn cái thế trận này, chẳng lẽ ông anh này còn có thân phận nào khác không ai biết sao? "Có những chuyện cháu còn nhỏ, chưa hiểu rõ đâu." Nghe Ngô Mặc hỏi, chú Ba chắp tay sau lưng, hạ giọng nói: "Năm đó trong thời kỳ đặc biệt, Phật gia đã tiến hành một cuộc đại thanh trừng ở Sa Thị, Bát gia vốn tính lương thiện, không nỡ nhìn những người này bước vào con đường không lối thoát, nên đã âm thầm giúp rất nhiều người rời khỏi đây." "Sau khi những người này nhận được tin, họ đã đưa cả gia đình rời khỏi Sa Thị, sau khi mọi chuyện kết thúc lại quay về đây lạc nghiệp quy căn." "Họ có nền tảng ở Sa Thị, nên rất nhanh đã phát triển trở lại, đó cũng là lý do tại sao họ năm nào cũng đến bái tế, chủ yếu là để cảm ơn." Những nội dung này trong sách hoàn toàn không ghi lại.

Ngô Mặc nghe mà thấy vô cùng thú vị, thầm nghĩ: "Xem ra năm đó cuộc đại thanh trừng của Phật gia có lẽ cũng là cố tình nương tay, nếu không với năng lực của ông ấy, làm sao có thể không biết Tề Bát gia âm thầm báo tin cho những người này chứ?" Hai chú cháu vừa đi vừa trò chuyện, chậm rãi tiến về phía khu mộ.

Mộ của Tề Bát gia nằm trên núi, xe không thể vào được, chỉ có thể đi bộ.

Dọc đường có rất nhiều đại diện của các gia tộc có danh tiếng ở Sa Thị.

Có người là thanh niên đi một mình, có người là người già được con cháu dìu dắt.

Một số người trong số họ có quan hệ khá tốt với nhà họ Ngô, thấy chú Ba sẽ đặc biệt chào hỏi.

Một số người khác thì tỏ vẻ khinh thường.

Cứ như thể nhà họ Ngô là mãnh thú hồng thủy gì đó.

Giống như nói thêm một câu cũng sẽ làm mất đi thân phận của họ.

Bất kể là thân thiết hay không, Ngô Mặc đều ghi nhớ khuôn mặt của những người này.

Cậu phải nắm rõ đặc điểm ngoại hình của họ để tiện cho việc hành động sau này.

Ví dụ như, giả sử đối phương chọc giận cậu.

Nếu là người quen, cậu có thể sẽ đòi ít đi một chút.

Nếu là người không quen, cậu đoán chừng sẽ đánh cho đối phương đến mẹ cũng không nhận ra, rồi tống tiền một cú thật mạnh.

Cứ như vậy, hai chú cháu đi thẳng đến bên bia mộ của Tề Bát gia.

Vừa đến gần, chú Ba đã nhìn thấy Trương Nhật Sơn.

Ông vội vàng kéo Ngô Mặc đi nhanh mấy bước đến trước mặt anh. "Chú Nhật Sơn!" Chú Ba rất cung kính gọi một tiếng.

Tuy Trương Nhật Sơn trông rất trẻ, chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi.

Nhưng không còn cách nào khác, người ta trường sinh bất lão, bạn cũng chẳng làm gì được. "Tam Tỉnh, cậu đến rồi!" Trương Nhật Sơn đã đến đây từ rất sớm, chắp tay sau lưng nói chuyện với Tề Bát gia một lúc lâu.

Bao nhiêu năm qua, những người thân quen bên cạnh anh đều lần lượt rời đi.

Chỉ còn lại một mình lão bất tử này chống đỡ Cửu Môn.

Có những lời anh không thể đến trước mộ Phật gia để nói, anh sợ nói xong Phật gia sẽ cười nhạo anh, sẽ trách mắng anh.

Người duy nhất anh có thể trút hết tâm sự chỉ còn lại vị Tề Bát gia này.

Dù cho lúc này Tề Bát gia đã qua đời, cũng không cản trở Trương Nhật Sơn có một cuộc trò chuyện xuyên không gian với ông.

Trương Nhật Sơn nói xong lời trong lòng, cảm thấy tảng đá đè nặng trong ngực đã nhẹ đi một chút.

Vừa định rời đi, thì nghe thấy có người chào hỏi mình.

Anh quay đầu lại, thấy chú Ba đã đứng trước mặt, đang cung kính nói chuyện với mình.

Chuyện Ngô Tam Tỉnh hai người hoán đổi thân phận, Trương Nhật Sơn hoàn toàn không biết.

Vì thế anh tưởng người trước mặt chính là con trai thứ ba của Ngô Lão Cẩu.

Chú Ba kéo Ngô Mặc, lôi cậu đến trước mặt mình.

Chỉ vào Trương Nhật Sơn rồi nói với Ngô Mặc: "Tiểu Mặc, lại đây chào người ta đi, vị này con phải gọi là ông Nhật Sơn." Ngô Mặc suýt nữa thì phun ra một ngụm máu.

Dù biết Trương Nhật Sơn đã sống đến từng này tuổi.

Nhưng đối mặt với một người có ngoại hình gần như tương đương với mình, hai chữ "ông" này cậu thật sự không gọi nổi.

Huống hồ người này còn là kẻ mới bị mình tống tiền mấy hôm trước.

Nghĩ đến chuyện tống tiền, Ngô Mặc chợt phản ứng lại.

Sau khi tỉnh dậy vào ngày thứ hai, sao cậu lại cảm thấy số tiền không đúng nhỉ?

Chú Ba đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy Ngô Mặc mở miệng.

Ông nhíu mày, thấp giọng quát: "Thằng nhãi ranh đang nghĩ gì vậy?

Mau chào người ta đi." "Ấy, chú Ba, chú đừng đùa nữa, anh bạn này trẻ như vậy, cháu gọi anh ta là ông á?" Ngô Mặc cố tình giả ngu, "Chú không sợ cháu vừa gọi xong, ông nội cháu từ trong quan tài nhảy ra đuổi đánh chú à?" Muốn Ngô Mặc gọi Trương Nhật Sơn là ông, đúng là nằm mơ.

Chương 226

Cậu thầm nghĩ: "Tộc trưởng nhà Trương các người, ông đây còn gọi là lão Trương, một tên Trương Nhật Sơn như ngươi mà muốn ta gọi ngươi là ông à?

Đúng là nằm mơ ăn đào tiên, nghĩ cũng hay thật đấy." Chú Ba nói mấy lần, Ngô Mặc vẫn nhất quyết không chịu mở miệng.

Trương Nhật Sơn đứng đó, lặng lẽ quan sát phản ứng của Ngô Mặc.

Anh rất muốn biết, đứa cháu này của Ngũ gia sau khi gặp mình sẽ có phản ứng như thế nào?

Chú Ba thực sự hết cách với Ngô Mặc.

Ông chỉ có thể quay sang Trương Nhật Sơn, ngượng ngùng giải thích: "Chú Nhật Sơn, thật sự xin lỗi, cháu trai cháu hơi nhút nhát, không dám chào hỏi." Trương Nhật Sơn nghe lý do này của Ngô Tam Tỉnh, suýt nữa thì cười phá lên.

Trương Nhật Sơn đột nhiên cảm thấy, đứa con trai thứ ba này của Cẩu Ngũ gia cũng rất thú vị.

Sao ông ta có thể thản nhiên nói ra câu cháu trai mình nhút nhát được nhỉ?

Chẳng lẽ ông ta thật sự không biết đứa bé này là dạng gì sao?

Khi Phật gia còn sống, Trương Nhật Sơn cũng là một thiếu niên hoạt bát, thích đùa nghịch.

Nhưng năm tháng đã mài mòn đi góc cạnh của anh.

Không hiểu sao, hôm nay nhìn hai chú cháu trước mặt, anh đột nhiên lại nảy sinh ý muốn trêu chọc.

Anh rất muốn biết, khi Ngô Tam Tỉnh biết cháu trai mình đắc tội với anh, sẽ có biểu cảm và thái độ như thế nào?

Nghĩ đến đây, Trương Nhật Sơn cố tỏ ra nghiêm túc, ho nhẹ một tiếng.

Xua tay nói: "Ông hay không ông cũng không sao, chỉ cần vị tiểu hữu này đừng gọi tôi là lão già là được rồi." Chú Ba: "..." Ông ngơ ngác, không hiểu câu nói này của chú Nhật Sơn có ý gì?

Ngô Mặc tức điên, cậu biết Trương Nhật Sơn đang cố tình.

Trong lòng thầm chửi: "Lớn từng này tuổi rồi mà bụng dạ hẹp hòi như lỗ kim." Thấy chú Ba đang ngạc nhiên nhìn mình, rõ ràng là đang đợi mình giải thích.

Bất đắc dĩ, Ngô Mặc chỉ có thể buồn bực nói: "Anh bạn này, anh trông trẻ như vậy, chắc là tuổi nhỏ vai vế lớn nhỉ, mọi người đều là người trẻ, tôi gọi anh bằng cái xưng hô kia chắc anh cũng không nhận nổi, hay là chúng ta cứ gọi theo vai vế của mình, không giống như thế hệ trước của họ." Trương Nhật Sơn không nói gì, ngũ quan góc cạnh không chút biểu cảm.

Vẫn đứng đó bình tĩnh nhìn Ngô Mặc, như thể đang đợi cậu nói tiếp.

Nhìn bộ dạng ra vẻ của Trương Nhật Sơn, Ngô Mặc bĩu môi, "Nhìn bộ dạng của anh chắc tuổi cũng lớn hơn tôi, thôi được, tôi gọi anh là anh em vậy." "Đại ca, không nói chuyện khác, chuyện lần trước không phải tôi gây sự trước, là hai tên thuộc hạ của anh đến gây sự với tôi, lúc đó đã nói rõ ràng rồi, bây giờ anh lại lật lại chuyện cũ trước mặt chú Ba tôi, thật sự quá vô vị rồi phải không?" "Còn nữa, tôi cũng đâu có lấy của anh nhiều tiền?

Năm trăm nghìn tệ có nhiều không?" "Chưa kể đến phí bao phòng, chỉ nói phí tổn thất tinh thần của tôi và các loại linh tinh khác, tính ra tôi có đòi anh tám trăm nghìn một triệu cũng là bình thường phải không?" Trương Nhật Sơn trầm tư một lúc, rồi từ tốn nói: "Tiểu hữu nghĩ nhiều rồi, tôi không phải muốn mách lẻo với chú Ba cậu, cũng không phải lật lại chuyện cũ, chỉ là không hy vọng giữa chúng ta tồn tại hiểu lầm." Ngô Mặc thật sự rất muốn chỉ vào mũi Trương Nhật Sơn, chửi lại một câu hiểu lầm cái ông nội nhà ngươi.

Ngay khi cậu định mở miệng nói tiếp, bên cạnh vang lên giọng nói của một ông lão. "Tam gia, đứa cháu này của cậu không phải dạng vừa đâu, lần trước lão già này bị nó làm cho tức đến nỗi về nhà phải uống hết một lọ thuốc trợ tim." Hai chú cháu đồng loạt quay đầu lại.

Chỉ thấy một ông lão mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn, đang thong thả đi về phía này.

Còn chưa đến nơi, miệng đã bắt đầu lải nhải kể tội.

Ông lão này quả thực có quan hệ không tệ với chú Ba, ngày thường hay cùng nhau uống trà, bàn luận chuyện đồ cổ.

Vì thế ông ta mới có thể vừa gặp mặt đã không kiêng nể gì mà kể hết mọi chuyện.

Nghe xong lời kể tội của ông lão, cùng với thái độ của Trương Nhật Sơn.

Chú Ba bây giờ chỉ có một suy nghĩ.

Đó là ông lão này phiền phức quá, chuyện bé tí cũng đáng để lải nhải cả buổi.

Bạn gái thì của người khác mới tốt, còn cháu trai đương nhiên là của mình mới tốt.

Đừng thấy chú Ba ngày thường hay phiền Ngô Mặc, nhưng đến lúc quan trọng, ai nói cháu mình một câu không tốt, ông là người đầu tiên trở mặt.

Ông lão này cũng chỉ vì quan hệ ngày thường không tệ, chú Ba mới không mở miệng đáp trả.

Nếu không phải vì nể mặt chú Ba, Ngô Mặc đã sớm phất tay áo bỏ đi rồi.

Chứ đâu có đứng đó ngoan ngoãn nghe ông lão này lải nhải?

Vẻ mặt cậu càng lúc càng thiếu kiên nhẫn.

Ngay khi sắp bùng nổ, Trương Nhật Sơn xua tay ngắt lời ông lão. "Lần trước quả thực là người của tôi làm sai, chuyện này chỉ là một hiểu lầm, nói ra là được rồi." Một khi Trương Nhật Sơn đã nói là hiểu lầm, vậy thì chú Ba lập tức xuống nước.

Ông kéo Ngô Mặc ra sau lưng, áy náy nói với Trương Nhật Sơn: "Chú Nhật Sơn, lát nữa cháu còn có việc phải xử lý, nên xin phép đi trước, khi nào có thời gian đến Kinh Đô, sẽ đến thăm chú sau." "Được!" Trương Nhật Sơn gật đầu.

Chú Ba lại nói qua loa vài câu với ông lão bên cạnh, rồi mới kéo Ngô Mặc ra ngoài.

Lên xe, lúc này trong xe chỉ còn lại hai chú cháu, chú Ba mới tức không chịu nổi.

Chỉ vào trán Ngô Mặc, giận dữ nói: "Cái thằng nhãi ranh chuyên gây họa nhà mày, không thể để chú Ba mày có một ngày yên ổn được à?" "Liên quan quái gì đến tôi, người của ông ta kiếm chuyện đánh tôi, chẳng lẽ tôi phải đứng yên cho ông ta đánh à?" Chú Ba nghĩ lại thấy lời Ngô Mặc nói rất có lý, người khác chịu thiệt vẫn tốt hơn là người nhà mình chịu thiệt.

Nhưng nghĩ đến việc Ngô Mặc ngày mai cũng phải đến Kinh Đô, ông đặc biệt dặn dò: "Kinh Đô không giống Sa Thị, ở đó thế lực nhà họ Ngô chúng ta không mạnh, con làm gì cũng phải cẩn thận một chút, biết chưa?" "Yên tâm đi chú Ba, con biết chừng mực mà." Cứ như vậy, ngày hôm sau, Ngô Mặc một mình lên máy bay đến Kinh Đô.

Trước khi lên máy bay, Ngô Mặc còn thầm tự nhủ, nhất định phải ngăn cản Ngô Tà đốt thiên đăng.

Nhưng cậu có nằm mơ cũng không ngờ, hệ thống đột nhiên hiện ra một nhiệm vụ tạm thời, trong nháy mắt đã làm đảo lộn toàn bộ kế hoạch của cậu. "Ting, phát động nhiệm vụ phụ tuyến mới, ký chủ cần phá hoại Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau khi nhiệm vụ thành công sẽ được thưởng hai lần cơ hội miễn giảm trừng phạt và một lần rút thưởng ngẫu nhiên." Cơ hội miễn giảm trừng phạt này là thứ Ngô Mặc cần nhất.

Bởi vì cậu không muốn thấy người nhà lo lắng vì mình nữa, đặc biệt là dáng vẻ đau lòng của bà nội.

Không nói đâu xa, chỉ riêng phần thưởng của nhiệm vụ này thôi.

Đừng nói là bảo Ngô Mặc phá hoại Tân Nguyệt Phạn Điếm, dù có bảo cậu lấy một cái sào bẩy cả Trái Đất lên, cậu cũng có thể nghĩ ra cách mà làm.

Sau khi xuống máy bay, Ngô Mặc lập tức gọi điện cho Ngô Tà.

Vốn tưởng chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ xảy ra sau vài ngày nữa.

Nhưng cậu hoàn toàn không ngờ, hôm nay chính là ngày diễn ra tình tiết ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lần này Ngô Mặc bắt đầu sốt ruột.

Cậu sợ mình không đến kịp, đến lúc đó phần thưởng lại bay mất, vậy thì cậu có mà hối hận chết.

Vì chuẩn bị đến Kinh Đô, Ngô Tà đã liên lạc với Vương Bàn Tử ngay từ đầu.

Sau khi hẹn xong địa điểm và thời gian gặp mặt, anh liền lái xe đến đó.

Trên đường đi, anh suýt nữa bị Hắc Nhãn Kính làm cho phiền chết.

Gã này không chê Ngô Tà lái xe chậm thì cũng chê Ngô Tà nhạt nhẽo, tóm lại ba câu không rời khỏi Ngô Mặc.

Với cái vẻ cà lơ phất phơ này của Hắc Nhãn Kính, không chỉ Ngô Tà bó tay mà Trương Khởi Linh cũng vậy.

Cuối cùng hai người dứt khoát coi hắn như không khí, mặc kệ hắn châm chọc nói chuyện, cứ không đáp lại là được.

Sau khi xe đến Kinh Đô, Ngô Tà lái thẳng đến nơi đã hẹn với Vương Bàn Tử.

Vừa gặp mặt, Vương Bàn Tử đã nhiệt tình lao tới, ôm chầm lấy Ngô Tà. "Thiên Chân, Bàn gia nhớ cậu chết đi được." Nói rồi hắn lại quay đầu chào Trương Khởi Linh: "Tiểu Ca, còn cả cậu nữa, tôi cũng nhớ cậu chết đi được." Ánh mắt Vương Bàn Tử vừa lướt qua Hắc Nhãn Kính.

Thì thấy Hắc Nhãn Kính lùi lại một bước, xua tay nói: "Thôi thôi, Hạt Tử tôi không có nhớ cậu đâu." Mấy người bình thường đã quen đùa giỡn, Vương Bàn Tử cũng không để bụng, "Hắc gia, không nể nang gì cả, lâu rồi không gặp anh em, vừa gặp đã chơi trò này à?" Tán gẫu vài câu, Vương Bàn Tử dẫn ba người vào phòng riêng của nhà hàng.

Hắn vừa đi vừa kể công, "Thiên Chân, biết mấy người các cậu đến, Bàn gia tôi đã đặc biệt đặt một phòng riêng, đồ ăn ở nhà hàng này nổi tiếng lắm đấy." "Được rồi Bàn Tử, ăn gì cũng không quan trọng, tôi tìm cậu là có chuyện chính sự cần bàn." Bước vào phòng riêng, Ngô Tà đóng cửa lại.

Vừa ngồi xuống, anh đã kể lại toàn bộ những chuyện xảy ra gần đây cho Vương Bàn Tử nghe.

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Vương Bàn Tử vỗ ngực.

Hùng hồn nói: "Bàn gia tôi hiểu rồi, vừa hay dạo này tôi không có việc gì, chuyện đàm phán cứ giao cho Bàn gia, tôi chắc chắn sẽ giúp cậu vặt trụi một lớp lông cừu từ nhà họ Hoắc." Nói đến đây, Vương Bàn Tử bỗng vỗ mạnh vào vai Ngô Tà, tự tin nói: "Anh em cậu cứ yên tâm, có Bàn gia đi cùng, chắc chắn sẽ làm cậu nở mày nở mặt, không nói đâu xa, ở đất Kinh Đô này Bàn gia vẫn có thể xoay xở được." Nhìn bộ dạng này của Vương Bàn Tử, nghĩ đến những chiến công hiển hách trước đây của gã này, Ngô Tà lúc này có chút hối hận.

Nhưng lời đã nói ra, nuốt lại chẳng phải là tát vào mặt Vương Bàn Tử sao?

Hơn nữa ở Kinh Đô ngoài Vương Bàn Tử ra, Ngô Tà cũng không quen biết mấy nhân vật có năng lực.

Còn vì sao không tìm Tiểu Hoa?

Chương 227

Ngô Tà cho rằng chút chuyện nhỏ này mà làm phiền cậu ấy thì thực sự không đáng.

Sau bữa ăn, Hắc Nhãn Kính nhận được một cuộc điện thoại, có chút việc cần hắn tự mình xử lý, sau khi nói với Ngô Tà và Trương Khởi Linh một tiếng, hắn liền tách khỏi hai người.

Ít lời thừa, rất nhanh Ngô Tà đã nhận được lời mời của Hoắc Tiên Cô.

Hai người hẹn gặp nhau vài ngày sau tại Tân Nguyệt Phạn Điếm để bàn bạc chi tiết về bản vẽ Dạng Thức Lôi.

Cúp điện thoại, Ngô Tà nhìn lại trang phục của mình, rồi lại chỉnh lại áo hoodie trên người Trương Khởi Linh.

Anh trầm tư một lúc rồi nói: "Tiểu Ca, quần áo của hai chúng ta không hợp để đi đàm phán lắm, hay là chúng ta đổi một bộ vest đi." Trương Khởi Linh đương nhiên không có ý kiến gì.

Đối với những chuyện như thế này, anh vốn không quan tâm lắm, nếu không thì quần lót của anh cũng không phải do Vương Bàn Tử mua tùy tiện.

May mà trước khi đi Ngô Mặc đã đưa cho anh hai vạn tệ.

Nếu không thì hai người đừng nói là mua quần áo, ngay cả tiền ở khách sạn cũng không có.

E là cuối cùng chỉ có thể ở nhà trọ nhỏ ba mươi tệ một đêm bên cạnh ga tàu hỏa.

Ngô Tà và Trương Khởi Linh đều có ngoại hình tuấn tú, thân hình cân đối.

Tùy tiện mặc thử một bộ vest cũng đủ làm cho mấy cô nhân viên bán hàng bên cạnh mê mẩn.

Để được ngắm trai đẹp thêm vài lần, mấy cô nhân viên này đã dùng hết khả năng của mình để chọn quần áo khắp cửa hàng.

Hơn nữa thỉnh thoảng lại nhìn hai người họ bằng ánh mắt kỳ lạ, nở nụ cười của dì ghẻ.

Khiến Ngô Tà sởn hết cả da gà, cảm thấy còn đáng sợ hơn cả ở dưới địa cung.

Nếu không phải quản lý cửa hàng nói sẽ giảm giá cho họ, Ngô Tà chắc chắn đã kéo Trương Khởi Linh chạy mất dép rồi.

Hai tiếng sau, Ngô Tà kéo Trương Khởi Linh khó khăn lắm mới thoát khỏi những người này, đứng ở cửa trung tâm thương mại, Ngô Tà một tay xách túi lớn, tay kia vỗ vỗ ngực.

Vẫn còn sợ hãi nói: "Tiểu Ca, con gái Kinh Đô nhiệt tình quá nhỉ, tôi thấy ánh mắt của họ như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy." "Ừm." Hình tượng của Trương Khởi Linh lúc này cũng có chút vấn đề, tóc anh hơi rối.

Nghĩ đến cảnh tượng bị các nhân viên bán hàng vây quanh lúc nãy, trong đôi mắt to tròn của anh thoáng qua một tia hoang mang.

Không hiểu tại sao những người phụ nữ này lại còn đáng sợ hơn cả bánh chưng.

Ngày hôm sau, Ngô Tà và Trương Khởi Linh đến khu phố thương mại gần Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Họ định sẽ tập hợp với Vương Bàn Tử ở đây rồi cùng nhau đi vào.

Khi Vương Bàn Tử nghênh ngang xuất hiện từ góc phố, khóe mắt

Ngô Tà giật giật.

Anh cảm thấy đầu óc mình đúng là có vấn đề, tại sao lại tin rằng gã này có thể làm mình nở mày nở mặt chứ? "Bàn Tử chết bầm, đây là cái mà cậu nói làm tôi nở mày nở mặt à?" Ngô Tà chỉ vào bộ vest cực kỳ không vừa vặn trên người Vương Bàn Tử, thở dài bất lực nói: "Bộ vest này của cậu đào đâu ra vậy?

Cà vạt bé như quẩy, quần áo cũng nhỏ đi bao nhiêu, nhìn xem, cúc áo trên bụng sắp bung ra rồi kìa." Vương Bàn Tử đi suốt đường, bị chật ních đến khó chịu chết đi được.

Nhưng bị Ngô Tà chỉ ra như vậy, hắn vẫn cảm thấy rất mất mặt.

Với suy nghĩ thà chết chứ không chịu mất mặt, hắn hùng hồn nói: "Cậu hiểu cái gì?

Bàn gia dạo này ngày nào cũng ăn ngon uống sướng, sống quá sung túc, nên bộ vest này mới nhỏ đi một chút, nhưng cũng chỉ nhỏ một chút thôi." Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử lôi từ trong túi ra mấy tờ tiền.

Hất cổ tự đắc nói: "Đừng nói Bàn gia còn mặc vest, cho dù hôm nay Bàn gia mặc quần cộc áo ba lỗ, chỉ cần trong túi có tiền, tôi không tin cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này không cho Bàn gia vào?" "Được rồi, cậu nói gì cũng đúng, cậu có đánh rắm cũng thơm." Ngô Tà lười nói nhảm với Vương Bàn Tử nữa.

Lúc này anh chỉ có một suy nghĩ, cảm thấy hôm nay mình có lẽ thật sự sẽ mất mặt đến tận cùng.

Chỉ mong sau này nhị thúc tam thúc biết chuyện này, có thể cho mình một con đường sống.

Sắp đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, Ngô Tà nhận được điện thoại của Ngô Mặc. "Anh, anh đang ở đâu vậy?" Giọng Ngô Mặc vẫn nhẹ nhàng như mọi khi, khiến người nghe cũng cảm thấy vui vẻ.

Ngô Tà dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía Tân Nguyệt Phạn Điếm phía trước.

Anh hạ giọng nói: "Anh hẹn với Hoắc lão thái lát nữa gặp mặt, anh đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi." "Cái gì?

Gặp mặt hôm nay?

Sao anh không nói sớm với em?" Giọng Ngô Mặc lập tức cao lên tám độ, làm tai Ngô Tà ù đi.

Mãi một lúc sau Ngô Tà mới hoàn hồn, cười khổ nói: "Hôm qua không phải em bận à?

Anh định xong việc rồi mới nói với em, đúng rồi, khi nào em đến Kinh Đô?" "Bận cái con khỉ, em vừa xuống máy bay." Ngô Mặc cực kỳ buồn bực.

Nhưng nghĩ đến việc mình nhất thời không thể đến kịp, cậu đặc biệt nhắc nhở Ngô Tà: "Không nói chuyện khác, lát nữa anh đến Tân Nguyệt Phạn Điếm nhất định phải bình tĩnh, theo em được biết, cái nơi quái quỷ đó là một cái động đốt tiền, đi một lần là dễ tán gia bại sản đấy." "Hả?" Ngô Tà ngơ ngác, không hiểu Ngô Mặc nói vậy có ý gì. "Tiểu Mặc, em yên tâm, anh sẽ không gọi món gì đâu, chỉ là đi bàn chuyện làm ăn, bà ấy tìm anh mua đồ, chẳng lẽ lại bắt anh trả tiền à?" "Đừng nói nhảm nữa, anh vào trước đi, cẩn thận một chút, nhìn nhiều nói ít, em sẽ đến nhanh nhất có thể." Ngô Mặc không nói nhảm nữa, dứt khoát cúp điện thoại, tìm một chiếc xe, thẳng tiến đến Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Thiên Chân, điện thoại của em trai tôi à?" Vương Bàn Tử ưỡn bụng đến gần, vẻ mặt mong đợi hỏi: "Thằng nhóc đó khi nào đến?

Bàn gia tôi cũng nhớ nó lắm." Ngô Tà nghĩ đến lời của Ngô Mặc, hơi nhíu mày đáp: "Nó vừa gọi điện nói đã xuống máy bay, đang trên đường đến đây, nhưng mà Tiểu Mặc có đặc biệt nhắc anh trong điện thoại, nói đồ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm rất đắt, Bàn Tử, cậu biết không?" "Ối, vậy là mấy anh em mình phải đánh nhanh thắng nhanh rồi, không thể để em trai tôi đợi suông được, chán chết đi được." Vương Bàn Tử nghe nói Ngô Mặc đã đến Kinh Đô, hưng phấn vỗ tay nói: "Tối nay Bàn gia mời, vịt quay nguyên bộ cộng thêm mát-xa, coi như là đón gió tẩy trần cho em trai tôi." Ngô Tà liếc nhìn cái bụng như có chửa của Vương Bàn Tử, thở dài, "Tôi nói này Bàn Tử, đừng có cứ nhắc đến ăn là lại như tiêm máu gà thế, tôi đang hỏi cậu là đồ trong Tân Nguyệt Phạn Điếm có thật sự đắt như vậy không?" "Khụ, thấy cậu chẳng biết gì cả, Bàn gia tôi sẽ phổ cập kiến thức cho cậu." Vương Bàn Tử chỉ về phía trước, nghiêm túc nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải là nơi bình thường, người già ở Kinh Đô đều biết, đây là một nhà hàng lâu đời, hơn nữa nó không chỉ là nhà hàng mà còn là nơi những người sành sỏi thực sự trong giới đồ cổ lui tới." "Đồ chơi ở đây không phải là hàng vỉa hè, thời vua còn tại vị, mấy tên thái giám cấu kết với người nước ngoài buôn bán đồ cổ đều giao dịch ở đây." Nói đến đây, Vương Bàn Tử đột nhiên khoác vai Ngô Tà.

Lắc mạnh một cái, rồi nói tiếp: "Anh em, nói thẳng ra là thế này, nơi nào có người thì nơi đó có giang hồ, Tân Nguyệt Phạn Điếm này đã tồn tại nhiều năm, người đến đây không giàu thì cũng sang." "Hơn nữa những người này ai cũng rất thính tin, nên hôm nay cậu phải tỉnh táo lên, dù sao thì bây giờ cậu đang đại diện cho nhà họ Ngô, tôi và Tiểu Ca sẽ làm vệ sĩ cho cậu, chống lưng cho cậu, cậu hiểu ý tôi không?" Ngô Tà cảm thấy hơi đau đầu, anh không hiểu, chẳng phải chỉ là một bản vẽ Dạng Thức Lôi thôi sao?

Có cần phải làm như đi tiếp đầu với ai đó không? "Được rồi, ưỡn ngực lên, ra vẻ một chút." 16.

Vương Bàn Tử vỗ lưng Ngô Tà, dặn dò: "Lát nữa vào trong, hãy thể hiện cái phong thái thiếu gia của cậu ra, chuyện còn lại cứ giao cho tôi xử lý." Ngô Tà chỉ có thể nhắm mắt đưa chân.

May mà gần đây ngày nào cũng đi cùng Ngô Mặc, cái khả năng ra vẻ này cũng luyện tập đến thành thạo.

Ba người hùng hổ đi về phía Tân Nguyệt Phạn Điếm, nào ngờ vừa đến cửa đã bị vệ sĩ chặn lại. "Ba vị, có thư mời không ạ?" Vệ sĩ giơ tay chặn lại, nghiêm túc giải thích: "Tân Nguyệt Phạn Điếm hôm nay có sự kiện, nếu muốn vào phải có thư mời hoặc phải kiểm tra tài sản của khách, mong quý vị thông cảm." Ngô Tà rất lịch sự, nhẹ nhàng hỏi: "Chào anh, tôi được người mời đến, không biết có thể vào được không?" "Xin lỗi, không có thư mời không thể vào." Vệ sĩ hoàn toàn không để ý đến Ngô Tà, vẫn như một cái máy nhắc lại câu nói này. "Này, có nhầm không đấy, chúng tôi được mời đến để bàn chuyện làm ăn mà." Vương Bàn Tử tiến lên một bước, tức giận nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm các người đối xử với khách như vậy à?" Bên cạnh liên tục có người đi vào, nghe thấy động tĩnh bên này, ai nấy đều tò mò nhìn sang.

Giây phút này Ngô Tà chỉ cảm thấy thật may là không ai nhận ra mình, nếu không thì mất mặt chết đi được.

Quản lý bên cạnh nghe thấy động tĩnh liền đi tới.

Sau khi hỏi tình hình từ vệ sĩ, anh ta đến nói: "Thưa các vị, nếu không có thư mời, không biết vị nào có thể cung cấp thẻ cá nhân, chúng tôi sẽ kiểm tra tài sản, nếu đủ điều kiện, thì các vị có thể vào trong." Yêu cầu này thực sự làm khó ba người.

Ngô Tà nghĩ đến 1 vạn tệ vừa nạp vào thẻ, rồi lại ngẩng đầu nhìn cách trang trí của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Thầm nghĩ: "Chỉ có từng này tiền, chắc đến một tách trà cũng không uống nổi." Vương Bàn Tử thì khỏi phải nói.

Hắn kéo Ngô Tà sang một bên, hạ giọng nói: "Thiên Chân, Bàn gia tôi thì cậu đừng trông mong gì, trong túi tôi giờ còn sạch hơn cả mặt, cậu thì sao?

Dù gì cậu cũng là đại thiếu gia nhà họ Ngô, không lẽ không có một đồng nào à?" "Tôi có cái quái gì đâu." Ngô Tà mặt mày khổ sở, nói: "Nếu không phải trước khi đi Tiểu Mặc đưa cho tôi một ít, tôi và Tiểu Ca ngay cả tiền mua quần áo, ở khách sạn cũng không đủ." Hai người nói xong nhìn nhau, đồng thời chuyển ánh mắt sang Trương Khởi Linh bên cạnh, rồi nhanh chóng quay lại.

Cả hai cùng thở dài.

Đối với Trương Khởi Linh, hai người này hoàn toàn không hy vọng gì.

Theo lời của Ngô Mặc, cũng không biết anh chàng này sống kiểu gì, xuống bao nhiêu mộ, kết quả là trên người không có một xu.

Thật không biết có phải anh ta quá cô đơn, cố tình xuống mộ chỉ để quẩy với bánh chưng không nữa?

Ngay lúc hai người đang bó tay, Trương Khởi Linh từ trong túi lôi ra một chiếc thẻ đưa cho vệ sĩ.

Chỉ một hành động bình thường như vậy, nhưng trong mắt Ngô Tà và Vương Bàn Tử, nó không khác gì người câm diễn hài độc thoại, kẻ mù ngồi đầu cầu ngắm gái đẹp, khiến người ta kinh ngạc.

Rất nhanh sau khi vệ sĩ kiểm tra tài sản xong, đã trả lại thẻ cho Trương Khởi Linh.

Hơi cúi người, cung kính nói: "Mời ba vị." Mãi cho đến khi bước vào cửa chính của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Ngô Tà và Vương Bàn Tử vẫn chưa hoàn hồn.

Hai người nghiêng đầu nhìn Trương Khởi Linh, như thể đang nhìn quốc bảo quý hiếm. "Tiểu Ca, cái thẻ này của cậu ở đâu ra vậy?" Vương Bàn Tử thực sự không nhịn được, tò mò hỏi: "Không phải cậu không có tiền sao?

Cướp à?" Đối diện với ánh mắt khó hiểu của hai người, Trương Khởi Linh mặt không đổi sắc, trầm giọng nói: "Của tôi." "Của cậu?" Hai giọng nói đồng thanh vang lên.

Khiến các vị khách bên cạnh liên tục nhìn về phía này, không hiểu mấy tên nhà quê này từ đâu đến?

Chương 228

Ngô Tà vừa định hỏi thêm vài câu, điện thoại lại reo lên.

Vừa bắt máy, đã nghe thấy Ngô Mặc ở đầu dây bên kia liên tục hỏi dồn: "Anh, mọi người vào trong chưa? 17.

Em trai nhắc anh một câu, anh vạn lần tuyệt đối đừng thắp đèn." Ngô Mặc chưa kịp nói xong, một nhân viên phục vụ đi tới, "Thưa các vị, xin đừng đứng ở cửa, mời vào trong." 18.

Ngô Tà lúc này mới phát hiện, ba người vẫn cứ đứng mãi ở cửa chính.

Anh có chút ngượng ngùng cười với nhân viên phục vụ, cầm điện thoại lên nói: "Tiểu Mặc, anh vào trong trước nhé, em tìm chỗ nghỉ ngơi đi, lát nữa xong việc anh liên lạc với em." "Này, anh, đèn..." Ngô Mặc còn muốn nói thêm vài câu, nhưng Ngô Tà ở đầu dây bên kia đã cúp máy. "Mẹ kiếp." Nhìn chiếc điện thoại bị cúp máy, Ngô Mặc suýt nữa thì tức chết.

Cậu lại gọi lại mấy lần.

Nhưng Ngô Tà vì sợ bị làm phiền lúc bàn chuyện làm ăn nên đã đặc biệt chuyển điện thoại sang chế độ im lặng. "Cậu em, nhà cậu dùng đèn gas à?" Bác tài nghe một lúc lâu, thực sự không nhịn được tò mò: "Cậu yên tâm đi, bây giờ mấy thiết bị này làm an toàn lắm, cho dù có hút thuốc bên cạnh cũng không sao đâu." Ngô Mặc thật sự muốn giơ ngón tay cái cho bác tài này, não của mấy ông tài xế ở Kinh Đô này hoạt động kiểu gì vậy? "Bác tài, đến Tân Nguyệt Phạn Điếm còn bao lâu nữa?" Ngô Mặc nhìn tình hình đường xá kẹt cứng phía trước, buồn bực nói: "Bác có nhiều kinh nghiệm, cho cháu một khoảng thời gian áng chừng, cháu có việc gấp cần xử lý." Bác tài nghiến răng, "Theo kinh nghiệm của tôi, ít nhất cũng phải một tiếng rưỡi, sao thế cậu em, có việc gấp à?" Ngô Mặc nghĩ đến việc Ngô Tà vừa mới vào, lại ước lượng thời gian trên đường.

Cậu hiểu rằng mình chắc chắn không thể tự mình đến ngăn cản Ngô Tà đốt thiên đăng được.

Một con đường không thông, vậy thì phải nghĩ con đường khác.

Cậu trầm tư một lúc, rồi dặn dò bác tài: "Anh bạn, anh có quen thuộc khu vực Kinh Đô này không?

Nếu quen, tôi cho anh một ngày công, anh giúp tôi một việc, thế nào?" Nửa giờ sau, chiếc xe dừng lại gần một công trường xây dựng.

“Ọe…” Cửa xe vừa mở, gã tài xế ngồi ở ghế phụ đã lao ra như một cơn gió, nôn thốc nôn tháo bên vệ đường.

Nước mắt nước mũi chảy ròng ròng trên mặt.

Ai biết thì hiểu là ông anh này say xe, chứ không biết lại tưởng bị ai đó hãm hại.

Liếc nhìn gã tài xế đang nôn không ngừng, Ngô Mặc chẳng có thời gian để ý đến hắn.

Bây giờ trong đầu Ngô Mặc chỉ toàn là hai trăm triệu tệ, lòng dạ như bị mèo cào, rối bời cả lên. 19.

Anh đột nhiên nghĩ, nếu đã không gọi được cho Ngô Tà, sao không liên lạc thẳng với Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh?

Vừa rồi do quá vội nên đầu óc có hơi tắc nghẽn.

Giờ thì anh không tin hai tên này cũng không nghe máy chắc?

Nghĩ vậy, anh lại lôi điện thoại ra, gọi thẳng đi.

Trong khách sạn Tân Nguyệt, nhân viên dẫn ba người Ngô Tà đi thang máy lên tầng ba.

Cửa thang máy vừa mở, một cảm giác sang trọng quý phái ập đến.

Đầu tiên đập vào mắt là một lối kiến trúc theo phong cách Trung Hoa.

Nhìn sang bên cạnh, ngay cả cửa sổ và bình phong cũng được điêu khắc đủ loại hoa văn tinh xảo.

Nhân viên dẫn ba người đến một vị trí cạnh cửa sổ ngồi xuống, Ngô Tà tò mò quan sát tình hình bên trong.

Anh phát hiện nơi này vốn là một nhà hát được cải tạo thành khách sạn.

Tầng trên là phòng riêng thanh lịch, tầng dưới là bàn lẻ, ở giữa thông tầng, có một sân khấu, tổng thể mang đậm phong cách truyền thống xưa cũ.

Vương Bàn Tử có vẻ rành nghề hơn, liếc nhìn xuống dưới.

Y hắng giọng một tiếng: “Hôm nay đúng là không tệ nha, thảo nào vào cửa khó khăn thế, hóa ra là có buổi đấu giá.” Ngô Tà cũng từng đi đấu giá cùng Tam thúc, nhưng cảm giác lúc đó khác hẳn bây giờ.

Anh tò mò hỏi: “Ở đây thường đấu giá những thứ gì vậy?

Trước đây tôi cũng từng đi đấu giá, chưa thấy ở đâu yêu cầu xác minh tài sản trước cả.” “Toàn là đồ xịn thôi, nhưng mà, đều là loại cỡ bự.” Vương Bàn Tử xoa cằm, giải thích: “Ví dụ như mấy bộ biên chung lớn, đỉnh đồng xanh các loại, những thứ không thấy trên thị trường, gần như đều được bán ra từ khách sạn Tân Nguyệt.” “Tôi đoán, hôm nay Hoắc lão thái thái chủ yếu đến đây để dự buổi đấu giá, còn việc gặp cậu, chắc là tiện đường thôi.” Nói đến đây, Vương Bàn Tử vẫy tay gọi nhân viên bên cạnh, chỉ vào thực đơn nói: “Cho tôi một ấm trà, mang thêm ít hạt dưa nữa.” Chẳng mấy chốc, nhân viên đã bưng trà và hạt dưa đến, đặt lên bàn rồi quay người rời đi.

“Vãi, Bàn Tử chết bầm, có nhầm không vậy, một ấm trà gần 2000?” Ngô Tà cầm lấy thực đơn liếc qua, cảm giác như muốn ngạt thở.

Anh hạ thấp giọng, cằn nhằn với Vương Bàn Tử: “Nước này uống vào có cải tử hoàn sinh được không?

Đây rõ ràng là cướp tiền mà.” “Nói nhảm, đến nơi thế này mà còn keo kiệt à?” Vương Bàn Tử cúi người ghé sát lại, chỉ tay sang bên cạnh nói: “Nhìn xem, bàn nào không có đồ?

Cậu mà không gọi chút đồ ăn thức uống, ai thèm coi trọng cậu?” “Nhưng một ấm trà đã gần 2000, gọi thêm chút đồ ăn nữa à?

Cậu giết tôi luôn đi.” Ngô Tà nghĩ đến việc tài khoản của mình bay mất hai nghìn, tim đau như nhỏ máu.

Anh ném thực đơn sang một bên, coi như mắt không thấy tim không phiền.

“Mày không ra dáng cậu ấm một chút được à?” Vương Bàn Tử tuy túi rỗng nhưng khí thế rất hùng hồn.

Y ưỡn thẳng lưng, vỗ vai Ngô Tà, khuyên nhủ: “Đây đều là tiền lẻ, lát nữa nếu làm ăn thành công, không nói đâu xa, chỉ riêng Hoắc gia gia nghiệp lớn như vậy, còn thiếu chút tiền trà nước này sao?” Đang nói chuyện, điện thoại của Vương Bàn Tử reo lên.

Y cúi đầu nhìn, ngạc nhiên: “Ủa, điện thoại của em trai tôi.” “Em trai, sao thế, nhớ Bàn ca rồi à?” Vương Bàn Tử bắt máy, cười ha hả nói: “Anh đây đi cùng anh mày làm xong việc, tối về sẽ đón gió tẩy trần cho chú.” Nghe thấy giọng của Vương Bàn Tử, Ngô Mặc lúc này chỉ muốn lao vào ôm hôn y một cái.

Mẹ nó, giọng nói này mới thân thương làm sao, đây là hơn hai trăm triệu tệ đấy.

“Bàn ca, đừng nói nhảm, nghe tôi nói đây.” 20.

Ngô Mặc sợ không kịp, vội vàng nói: “Chuyện ở khách sạn Tân Nguyệt, trước đây tôi đã đặc biệt hỏi Tam thúc rồi, ở đó có rất nhiều quy củ, đặc biệt là có một thứ gọi là ‘Đốt đèn trời’, tôi không biết anh đã nghe qua chưa, nhưng thứ này cực kỳ hại người.” “Đốt đèn trời?” Vương Bàn Tử chưa từng nghe qua chuyện này, nghi hoặc hỏi: “Thứ quái gì vậy?” Ngô Tà nghe thấy Ngô Mặc gọi điện, đã rướn người qua.

Nghe câu hỏi của Vương Bàn Tử, trong đầu anh đột nhiên nhớ lại một bí mật mà anh từng nghe ông nội kể.

“Anh đừng ngắt lời đã.” Ngô Mặc không thể tự mình đến ngăn cản Ngô Tà, chỉ có thể đặt hy vọng vào Vương Bàn Tử.

Anh nói tiếp: “Trương Đại Phật Gia năm đó anh biết chứ, ông ấy chính là vì đốt đèn trời mà khuynh gia bại sản, nói vậy anh hiểu chưa?” “Tóm lại, Hoắc lão thái thái đó không phải người tốt, anh nhất định phải giữ chặt anh tôi, bàn chuyện làm ăn thì được, nhưng phải đứng suốt buổi, dù có phải giả làm cháu con cũng đừng ngồi xuống, biết chưa?” Vương Bàn Tử đầu óc mông lung, không hiểu Ngô Mặc rốt cuộc đang nói cái gì.

“Tiểu Mặc, rốt cuộc là có chuyện gì?” Ngô Tà nhìn bộ dạng của Vương Bàn Tử, đành lắc đầu.

Anh cầm lấy điện thoại nói: “Em vội vàng hấp tấp như vậy, rốt cuộc có vấn đề gì?” Ngô Mặc lúc này cũng chẳng quan tâm tiết lộ tình tiết hay không nữa, anh đã nghĩ thông rồi, thứ quái gì cũng không quan trọng bằng tiền.

Để không làm Ngô Tà nghi ngờ, anh đặc biệt giải thích rằng những chuyện thú vị ở Kinh thành này đều là do anh nghe ngóng được lúc rảnh rỗi.

Trong điện thoại, anh nhấn mạnh miêu tả lại một lượt, năm đó Trương Đại Phật Gia thê thảm đến mức nào, đến cái quần lót cũng sắp phải đền sạch.

Cuối cùng, anh dặn dò: "Anh, giả làm cháu con không mất mặt, không có tiền mà thành cháu con thật mới mất mặt.

Mông của anh đừng có nặng như vậy, gặp Hoắc lão thái thái kia, dù bà ta có đánh rắm liên hoàn, anh cũng đừng ngồi xuống, biết chưa?" Phải nói là anh em ruột có khác.

Ngô Tà và Ngô Mặc quả thực có một điểm rất giống nhau, đó là khi nhắc đến vấn đề tiền bạc, mức độ chú ý lập tức tăng lên trạng thái cảnh giác cao độ. 21.

"Em yên tâm, nếu đã nói vậy, dù thế nào anh cũng sẽ chú ý." Vẻ mặt Ngô Tà rất nghiêm túc, không ngừng gật đầu đảm bảo: "Anh vào đây thế nào thì sẽ ra thế ấy, một xu cũng không tiêu." "Tốt, anh, em tin anh." Cúp điện thoại, Ngô Mặc mới tạm thời yên lòng một chút.

Nhưng nghĩ đến nhiệm vụ mà hệ thống giao cho mình, anh lại bắt đầu đau đầu.

Anh nhìn gã tài xế đang ngồi bệt dưới đất, thở dài.

Lấy một chai nước khoáng từ trong xe đi tới, đưa cho gã tài xế: "Anh bạn, không sao chứ?" Thấy hắn nôn đến mức phát tởm, anh quay đầu sang một bên nói: "Thân thể anh trông cũng khỏe mạnh, sao lại say xe thế?

Say xe thì không làm nghề lái taxi được đâu." "Cậu em, tôi chỉ lấy của cậu một nghìn tệ thôi mà." Gã tài xế nhận lấy chai nước khoáng, dội từ đầu xuống, dùng tay lau mặt, khàn giọng nói: "Anh đây trên có già dưới có trẻ, chỉ trông vào việc lái xe mỗi ngày để kiếm tiền, cậu làm thế này khiến tôi bây giờ ám ảnh với xe cộ luôn rồi.” “Được rồi, đừng lảm nhảm nữa, thêm cho anh 1000.” Ngô Mặc cũng cảm thấy hơi áy náy, vì để tranh thủ thời gian, quả thực anh đã lái xe nhanh hơn một chút.

Tục ngữ có câu có tiền sai khiến được cả ma quỷ, một nghìn tệ đủ để gã tài xế kiếm cả tuần.

Hắn ta lập tức như được tiêm máu gà, sống lại tại chỗ.

Bật dậy nói: “Cậu em, thẳng thắn, tay tổ trưởng nhỏ ở công trường phía trước rất thân với tôi, bọn họ làm việc rất ổn, tôi dẫn cậu qua đó ngay.” Ngô Mặc giơ cổ tay lên xem giờ, có chút không yên tâm, lại đặc biệt hỏi lại một lần nữa: “Từ đây đến khách sạn Tân Nguyệt còn bao xa?” “Không xa, cũng chỉ hơn mười phút đường.” Gã tài xế vỗ ngực đảm bảo: “Cậu yên tâm, tuyệt đối không làm lỡ việc của cậu.

Mà cậu em này, thật không ngờ, tuổi còn trẻ mà đã làm quản lý ở khách sạn Tân Nguyệt, đúng là tiền đồ vô lượng.” Ngô Mặc lười nói nhảm với hắn, “ừ à” đối phó vài câu rồi đi theo hắn vào công trường.

Bước vào công trường, Ngô Mặc liếc một vòng, phát hiện nơi này dường như đã ngừng thi công.

Nhưng bên trong bày đầy các loại máy móc thiết bị lớn như máy phá dỡ, máy đục tường, máy xúc búa phá.

Gã tài xế đi nhanh vài bước, dẫn một tay cai thầu ra.

Chương 229

Hắn giới thiệu Ngô Mặc cho ông ta, nói: "Em trai, đừng nói anh không chiếu cố em, cậu em này không phải dạng vừa đâu, là người phụ trách một khách sạn lớn, tìm em đến bàn công việc đấy." Tay cai thầu này là người ngoại tỉnh, tướng tá to cao vạm vỡ, vừa nhìn đã biết là kiểu đàn ông chất phác, tháo vát.

Ông ta và gã tài xế là họ hàng xa tám đời, đây là lần đầu tiên ông ta đưa người đến Kinh thành làm việc.

Ai ngờ ông chủ thuê họ lại quỵt tiền bỏ trốn.

Đừng nói đến việc thanh toán, mấy chục công nhân bây giờ đến ăn cũng khó, mỗi ngày chỉ có thể gặm bánh bao với nước lã mà cầm cự.

Muốn tìm việc khác, tiền lộ phí cũng không có.

Bất đắc dĩ, họ chỉ có thể ở lại công trường, hy vọng ông chủ lương tâm trỗi dậy, có thể thanh toán nốt phần tiền còn lại cho họ.

Lúc này nghe nói có việc để làm, giống như người chết đuối vớ được cọc cứu sinh.

Chỉ cần việc Ngô Mặc giao không phải là vi phạm pháp luật, bảo họ làm gì cũng được.

Ngô Mặc nhìn những người công nhân này, dáng vẻ thê thảm, không nói nhiều.

Anh kéo tay cai thầu sang một bên bàn bạc vài câu.

Gã tài xế muốn đi theo, liền bị Ngô Mặc lườm cho một cái, phải lùi lại.

Ngô Mặc sau khi nói chuyện xong với tay cai thầu, để ông ta yên tâm, liền kéo thẳng ông ta đến ngân hàng không xa công trường.

Anh rút ra năm trăm nghìn tệ từ bên trong, nhét thẳng vào lòng tay cai thầu.

Anh hào phóng nói: “Năm trăm nghìn này chỉ là tiền đặt cọc, sau khi xong việc tôi sẽ đưa thêm cho các anh năm trăm nghìn nữa.” “Yên tâm, chuyện này các anh không có tổn thất gì, những việc sau này tôi sẽ xử lý.” Tay cai thầu ban đầu còn tưởng Ngô Mặc đang nói đùa.

Nhưng khi nhìn thấy những tờ tiền thật trong lòng, ông ta cảm giác như mình đang mơ.

Một triệu tệ đối với một đội thi công tư nhân như họ, làm cả năm cũng chưa chắc đã kiếm được nhiều như vậy.

Nghĩ đến người nhà vẫn đang chờ mình gửi tiền về sống qua ngày, tay cai thầu cắn răng, quyết đoán nói: “Làm!” Tại khách sạn Tân Nguyệt, sau khi cúp điện thoại, Vương Bàn Tử hạ giọng nói: “Thiên Chân, nếu theo lời em trai tôi nói, chuyện hôm nay thật sự phải cẩn thận một chút, đừng để lật thuyền trong mương.” Ngô Tà gật đầu.

Ba người ngồi đó vừa nói chuyện nhỏ, vừa cắn hạt dưa.

Đã bỏ tiền ra mua thì phải nhai cho hết cả vỏ, nếu không Ngô Tà cảm thấy quá lỗ.

Nói chuyện một lúc, Ngô Tà phát hiện ánh mắt Vương Bàn Tử cứ liếc về phía trước.

Anh đá vào chân Vương Bàn Tử dưới bàn, khẽ hỏi: “Nhìn mỹ nhân nào mà say mê thế?” “Mỹ nhân cái con khỉ.” Vương Bàn Tử lườm Ngô Tà một cái, “Tôi vừa nhìn thấy Lưu Ly Tôn.” Thấy Ngô Tà ngơ ngác, Vương Bàn Tử giải thích: “Gã này không phải dạng vừa đâu, gia thế hiển hách, mấy buổi đấu giá nhỏ hắn ta căn bản không thèm để mắt tới. 22.

Hễ nơi nào hắn xuất hiện, tuyệt đối có đồ vật ghê gớm, đúng là cái phong vũ biểu của Kinh thành.” Nói đến đây, Vương Bàn Tử muốn đi tìm một cuốn sổ tay đấu giá.

Y vừa định đứng dậy, một nhân viên bên cạnh đã đi tới ngăn lại, nhẹ giọng nói: “Thưa các vị, Hoắc lão thái đã đến, mời các vị lên lầu.” Thái độ của nhân viên vô cùng cung kính, khom lưng làm động tác mời.

Vẻ mặt không một chút nịnh bợ, nhưng lại cho người ta cảm giác như đang ép buộc họ phải đi.

Ngô Tà khẽ cau mày, liếc nhìn Vương Bàn Tử.

Cả hai đều có cảm giác không lành, dường như cuộc gặp mặt hôm nay giống như một bữa Hồng Môn Yến. 23.

Phải biết rằng hai người họ cứ nhìn chằm chằm cửa, nhìn nửa ngày cũng không thấy bà lão nào đi vào.

Điều đó có nghĩa là bà lão này đã sớm ở trong phòng chờ sẵn, chưa đến giờ thì không cho người xuống gọi họ.

Ngô Tà đột nhiên nhớ lại lời dặn của Ngô Mặc lúc nãy, thầm nghĩ: “Bà lão này cũng ra vẻ quá nhỉ, nhưng tiểu gia đây cũng không phải dễ chọc.” Ở nhà, người ta cũng thường gọi Ngô Tà là đại thiếu gia, hoặc là tiểu tam gia.

Trừ việc Ngô Mặc thường xuyên bắt nạt anh, hoặc là Nhị thúc, Tam thúc ngày ngày đánh anh ra, thì người khác gặp anh gần như đều cung kính hết mực.

Nghĩ vậy, Ngô Tà bất giác ưỡn thẳng lưng, quyết định khi gặp Hoắc lão thái thái tuyệt đối không thể yếu thế.

Vương Bàn Tử bình thường cũng là kẻ trời không sợ đất không sợ.

Bây giờ bị người ta coi thường, lửa giận trong lòng y cũng bùng lên.

Y ưỡn bụng, quay đầu liếc Trương Khởi Linh một cái, bĩu môi nói: “Tiểu Ca, hai anh em mình hôm nay cố gắng lên, giữ thể diện cho Thiên Chân.” Trương Khởi Linh không nói gì, nhưng chủ động đứng sau lưng Ngô Tà.

Ba người ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, đi theo nhân viên về phía cầu thang.

Đi vòng quanh hành lang nửa vòng, họ đến trước cửa một phòng bao rất lớn.

Phòng bao này khác thường, cửa là loại cửa lớn điêu khắc, trông còn hoành tráng hơn cả cửa chính của khách sạn.

Trước cửa có hai thanh niên mặc đồ thường phục đứng, vừa nhìn đã biết là vệ sĩ.

Đúng là tiền nào của nấy, ở nơi này ngay cả nhân viên phục vụ cũng ra vẻ.

Hắn ta nhất quyết phải đọc xong câu thơ trên cửa, rồi mới nói với ba người Ngô Tà: “Mời các vị!” May mà lần này người đến là Ngô Tà, chứ không phải Ngô Mặc.

Nếu không, Ngô Mặc chắc chắn sẽ cho gã nhân viên này một cái tát trời giáng, để hắn biết cái giá của việc làm màu.

Nói xong, người phục vụ quay người bỏ đi, không một chút do dự.

Thấy cảnh này, Ngô Tà thầm tính toán, không hổ là khách sạn cổ có tiếng ở Kinh thành.

Mấy người phục vụ này ai nấy đều lanh như khỉ, đi nhanh như vậy, chắc là sợ lát nữa có chuyện gì sẽ liên lụy đến mình.

Ngay lúc Ngô Tà đang suy nghĩ, hai thanh niên ở cửa đã mở cửa ra.

Ba người Ngô Tà lập tức chấn chỉnh tinh thần, vén rèm châu bước vào.

Ngay khi bước vào, họ ngửi thấy một mùi hương rất thơm, Ngô Tà biết đây là loại hương dùng trong Phật giáo, có tác dụng dưỡng sinh.

Không gian trong phòng rất lớn, trần nhà, đèn pha lê, quạt trần cổ, cột nhà điêu khắc, gần như là phong cách của phòng bao hí kịch ngày xưa.

Ngô Tà vốn tưởng vào là sẽ thấy Hoắc lão thái thái, ai ngờ trong phòng còn có người khác.

Bảy tám người, có nam có nữ, có cả trẻ con.

Ngô Tà đảo mắt một vòng, phát hiện mấy người phụ nữ này còn rất trẻ, chắc không phải là Hoắc lão thái thái.

Vương Bàn Tử có chút không nén được lửa giận, hừ lạnh một tiếng: “Nghe nói Hoắc gia ở Kinh thành là gia tộc danh giá, lẽ nào đây là cách họ tiếp khách sao?” Câu nói này vừa thốt ra, mấy người trong phòng lập tức trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử.

Nhưng gã này mặt dày, anh trừng tôi, tôi cũng trừng lại anh, dù sao tôi cũng không thể chịu thiệt.

Ngay lúc này, từ sau tấm bình phong vang lên một giọng nói ánh: “Bên này.” Ngô Tà nghe thấy giọng nói, thầm nghĩ: “Giọng này còn khá trẻ, lẽ nào bà lão này rất chú trọng bảo dưỡng?” Vương Bàn Tử ở phía sau thúc vào eo anh, hạ giọng nói: “Tập trung tinh thần vào, tôi và Tiểu Ca ở sau chống lưng cho cậu, đừng làm mất mặt nhà họ Ngô.” Ngô Tà trong lòng thực sự rất căng thẳng, bình thường anh đều đi theo

Tam thúc, rất ít khi phải một mình trải qua những tình huống thế này.

Vương Bàn Tử nhìn bộ dạng nhút nhát của Ngô Tà, đảo mắt một cái, nhắc nhở: “Nghĩ lại thằng em Ngô Mặc của mày xem, cái tướng du côn của nó thế nào?

Cứ học theo là được.” Lời của Vương Bàn Tử lập tức gợi ý rất lớn cho Ngô Tà.

Lúc này tay anh không run nữa, lòng không hoảng nữa, dù sao cũng đã có mục tiêu để bắt chước.

Ngô Tà bắt đầu tưởng tượng, Ngô Mặc bình thường đối mặt với người lớn tuổi thì ra cái vẻ gì?

Rất nhanh, Ngô Tà điều chỉnh lại trạng thái, trên mặt nở một nụ cười bất cần đời kiểu Ngô Mặc.

Ngô Tà nhếch khóe môi lên một chút, lộ ra cái dáng vẻ trời không sợ đất không sợ.

Nhưng “Đông Thi bắt chước” chính là nói về loại người như Ngô Tà.

Đừng thấy hai người là anh em ruột, nhưng Ngô Tà bình thường ngoại hình là hình tượng bé ngoan.

Hoàn toàn khác với kiểu vô pháp vô thiên của Ngô Mặc.

Anh học được vài chiêu, cuối cùng chỉ giống về hình chứ không giống về thần.

Nhưng lúc này đã không còn để ý được nhiều như vậy nữa.

Sắp phải đối mặt với Hoắc lão thái thái, điều chỉnh nữa cũng không kịp.

Ngô Tà nín một hơi, cố gắng hết sức bắt chước dáng vẻ của Ngô Mặc.

Anh bước đi với những bước chân lắc lư như một ông lớn, đi về phía sau tấm bình phong.

Vòng qua tấm bình phong, Ngô Tà phát hiện không gian phía sau cũng rất lớn.

Chương 230

Bên trong có ba người, trong đó người ngồi ở vị trí chủ tọa là một bà lão tóc bạc trắng.

Bà lão mặc một bộ Đường trang, trên mặt không có nhiều nếp nhăn, đang cầm chén trà từ từ thưởng thức.

Bên cạnh có hai người trẻ tuổi đứng.

Một trong số đó là một cô gái mà Ngô Tà đã gặp, chính là Hoắc Tú Tú mà anh có duyên gặp một lần ở Golmud.

Bên kia là một thanh niên trẻ tuổi, vẻ mặt kiêu ngạo bất tuân.

Hai tay khoanh trước ngực, dựa vào lan can bên cạnh, không thèm liếc nhìn mấy người Ngô Tà vừa bước vào.

“Chào bà, tôi là Ngô...” Ngô Tà vừa định đưa tay ra khách sáo như những lần bàn chuyện làm ăn khác.

Đột nhiên nhớ lại lời của Ngô Mặc, liền thu tay lại.

Để che giấu sự lúng túng, anh nắm tay thành quyền đặt lên môi ho nhẹ một tiếng.

Giả vờ tùy tiện nói: “Nghe nói bà muốn mua bản vẽ Dạng thức lôi trong tay tôi, mạo muội hỏi một câu, bà cần bản vẽ đó để làm gì?” Bà lão không trả lời, ngồi đó nhìn Ngô Tà từ trên xuống dưới vài lượt.

Bà ta uống một ngụm trà, lạnh lùng nói: “Quả nhiên rất giống tên hỗn đản Ngô Lão Cẩu nhà ngươi, ta còn tưởng loại người đó sớm đã tuyệt hậu rồi, không ngờ vẫn còn cháu trai tồn tại.” Nghe giọng điệu như giấm chua lâu năm của bà lão, Ngô Tà thầm than: “Ông nội ơi, không ngờ năm xưa ông già ngài quả nhiên có chuyện.” Lúc này, Ngô Tà vô cùng nhớ Ngô Mặc.

Anh cảm thấy với cái giọng điệu này của bà lão, mình thực sự không tiện mồm mà đáp trả lại.

Nhưng Ngô Mặc thì khác, nếu cậu ta ở đây, chắc chỉ vài câu là có thể tiễn bà lão này đi rồi.

Không đợi Ngô Tà mở lời, bà lão nói tiếp: “Trông giống, cái vẻ ngốc nghếch trên người cũng giống, chắc cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì.” “Thôi, đừng nói nhảm nữa, đồ vật cậu bán hay không?

Một chuyện đơn giản như vậy, lại cứ phải đòi gặp mặt ta, chẳng lẽ bà nội cậu nhớ người bạn già này của ta, nên muốn cậu đến thăm ta sao?” Dù Ngô Tà có khó xử đến đâu, nhưng khi bà lão đã mở lời, anh không thể cứ đứng ngây ra như một thằng ngốc được.

Bất đắc dĩ, anh thầm véo vào đùi mình một cái.

Cố gắng hết sức bắt chước giọng điệu của Ngô Mặc, nói: “Hoắc lão thái, chỉ bằng giọng điệu này của bà, tôi đoán rằng bà và ông nội tôi chắc là thuộc loại yêu mà không được đúng không?” “Nếu bà có suy nghĩ gì, hay là cứ trực tiếp gửi thư cho ông nội tôi, hai người tự nói chuyện riêng với nhau được không?

Nói với một đứa cháu như tôi thì có vẻ không hợp lắm.” Đây đã là những lời nghiêm trọng nhất mà Ngô Tà vắt óc mới có thể nói ra được.

Lời này vừa thốt ra, ngay cả Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử cũng có chút kinh ngạc.

Cả hai đều không ngờ những lời như vậy lại có thể phát ra từ miệng của Ngô Tà.

“Hỗn xược!” Hoắc lão thái đặt mạnh chén trà xuống bàn.

Bà ta trừng mắt nhìn Ngô Tà với vẻ mặt giận dữ, quát: “Tuổi còn trẻ mà ăn nói hàm hồ, quả nhiên giống hệt ông nội Ngô Lão Cẩu của ngươi.” Ngô Tà xoa xoa mũi, lần đầu tiên nói những lời như vậy với người lớn tuổi, anh cũng cảm thấy có chút chột dạ.

Hoắc lão thái nhìn bộ dạng của Ngô Tà ngày càng giống Ngô Lão Cẩu, trong lòng tức giận.

Bà ta hừ lạnh một tiếng: “Không muốn nói nhảm với ngươi nữa, ngươi nói thẳng đi, thứ đó ngươi muốn bán bao nhiêu tiền?” “Hoắc lão thái, nói thật với bà, thứ này đối với tôi…” Ngô Tà theo bản năng muốn nói ra mấy chữ “không quan trọng”.

Nhưng nghĩ lại, thời buổi này ai lại đi ngược với tiền chứ?

Bà lão này ngay cả uống trà cũng ra vẻ như vậy, đủ để thấy bà ta không thiếu tiền.24.

Nếu đã như vậy, thì mình cũng không cần khách sáo.

Không bòn rút của bà ta một khoản lớn, thì thật có lỗi với sự bực tức phải chịu hôm nay.

Phải nói là gần mực thì đen gần đèn thì rạng, hai anh em ngày nào cũng ở bên nhau.

Khí chất của Ngô Mặc đã âm thầm thay đổi Ngô Tà.

Anh chuyển giọng nói: “Quan trọng như mạng sống, gần đây tôi đang điều tra một việc có liên quan đến thứ này, nên tôi muốn biết tại sao bà lại muốn mua nó với giá cao?” Bà lão ngả người ra sau, liếc Ngô Tà một cái.

Khinh bỉ nói: “Dù thứ này để làm gì, ngươi cũng không có tư cách biết sự thật từ miệng ta, nếu ngươi muốn biết, thì bảo bà nội ngươi tự mình đến nói chuyện với ta, nếu ngươi không muốn, bây giờ có thể rời đi.” Lời nói của bà lão rất không khách khí, đã châm ngòi lửa giận trong lòng Ngô Tà. 25.

Vốn dĩ từ lúc vào phòng đến giờ, Ngô Tà suốt cứ đứng nói chuyện với Hoắc lão thái thái.

Cảm giác đó giống như mình là một phạm nhân bị bà ta thẩm vấn.

Hơn nữa, bây giờ bà lão rõ ràng là đang dùng thái độ của người bề trên để áp chế mình, điều này càng khiến Ngô Tà cảm thấy bực bội.

"Ngu thế, bà ta ăn vạ thì mày cũng ăn vạ theo đi chứ." Vương Bàn Tử không chịu nổi, ở phía sau nghiến răng nhắc nhở Ngô Tà.

"Đúng, Bàn Tử nói đúng." Ngô Tà quyết tâm, hôm nay sống chết cũng phải moi được câu trả lời từ miệng bà lão.

Không phải là anh cứ nhất quyết phải nhắm vào bà lão, mà là thời gian không đợi người.

Anh khó khăn lắm mới tìm được một người biết sự thật như Hoắc lão thái thái, nếu bỏ lỡ, sau này anh biết đi đâu tìm người thứ hai?

Ngô Tà không trả lời câu hỏi của bà lão, mắt nhìn trái phải, phát hiện bên cạnh có một cái ghế đẩu.

Anh vừa định bước qua đó, đột nhiên nhớ lại lời dặn của Ngô Mặc, bước chân lại dừng lại.

Ngô Mặc đã dặn đi dặn lại trong điện thoại, bảo anh nhất định không được tùy tiện ngồi xuống.

Điều đó có nghĩa là những chiếc ghế này, chắc chắn có nguyên nhân đặc biệt nào đó.26.

Nếu đã ghế không được, vậy thì thứ khác có được không?

Nghĩ đến đây, Ngô Tà không còn quan tâm nhiều nữa.27.

Đã không cần mặt mũi, thì cứ không cần mặt mũi đến cùng đi.

Anh không do dự nữa, đi thẳng đến bên cạnh ghế của bà lão.

Dứt khoát, một mông ngồi thẳng xuống cái bàn trà bằng gốc cây.

Cái bàn vốn đã không lớn.

Anh vừa ngồi xuống, chén trà và ấm trà trên đó bị anh đè cho loảng xoảng rơi vỡ đầy đất.

Hoắc lão thái thái đi đến đâu là ra vẻ đến đó, bộ ấm chén trà này đều là do bà ta tự mang từ nhà đến.

Nhiều năm nay vẫn luôn dùng bộ này để uống trà, thưởng trà.

Bà ta nằm mơ cũng không ngờ, hôm nay bị Ngô Tà một mông ngồi cho hỏng hết.

Tiếng động này đã khiến bà lão nổi giận, hét lớn: “Người đâu, ném mấy tên này ra ngoài cho ta.” Vương Bàn Tử thấy vậy liền không chịu, y kéo Trương Khởi Linh, hai người trực tiếp che chắn trước mặt Ngô Tà.

“Lão thái thái có hơi quá đáng rồi đấy, từ lúc vào cửa đến giờ, bà cứ nhìn thiếu gia nhà chúng tôi không vừa mắt.” “Đến ngụm nước, cái ghế cũng không cho, thiếu gia nhà chúng tôi không màng hiềm khích trước đây mà hạ mình ngồi trên bàn trà, sao thế, bà cũng không vừa lòng à?” “Hôm nay nói thẳng với bà luôn nhé, nếu bà muốn bàn chuyện làm ăn, thì cứ làm theo lời thiếu gia nhà chúng tôi nói, còn nếu bà không thành tâm, thì thật xin lỗi, hôm nay có đập nát nơi này, ảnh hưởng đến thanh danh của bà, thì đó cũng là do bà tự chuốc lấy.” Hoắc lão thái thái không thèm nhìn Vương Bàn Tử, ra lệnh cho vệ sĩ bên cạnh: “Không cần nói nhảm với chúng nó, ném hết ra ngoài cho ta.” Mấy gã vệ sĩ liếc nhau, xông thẳng lên, định lôi ba người Ngô Tà ra ngoài.

“Ối chà, còn thật sự động thủ à.” Vương Bàn Tử xắn tay áo lên, cười lạnh nói: “Tục ngữ nói dao sắc không gọt được chuôi, Bàn gia hôm nay cho các ngươi mở mang tầm mắt, biết thế nào là người không nên chọc.” Trương Khởi Linh không nói hai lời, nhấc chân bước một bước đứng trước mặt Ngô Tà.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm mấy gã vệ sĩ, ra thế chuẩn bị đánh nhau.

“Đợi đã.” Ngô Tà thấy tình hình không ổn, nghĩ đến mục đích mình đến đây, vội hét lớn một tiếng: “Lão thái thái, tôi đến đây là vì chính sự, không phải để đánh nhau, bà làm vậy có chút không ổn đâu.” “Bà nội ta là người thế nào, có chuyện chính sự gì để bàn với loại nhà quê như ngươi.” Thanh niên bên cạnh đẩy vệ sĩ ra, bước tới.

Vẻ mặt hắn lộ rõ sự khinh miệt, cười lạnh nói: “Ta vừa nghe qua một chút, mấy người các ngươi tình cờ có được một món đồ, liền không biết trời cao đất dày mà muốn đến đây tống tiền à, cũng không nhìn xem, Hoắc gia chúng ta là gia tộc như thế nào.” Nói rồi hắn cởi áo khoác ngoài, quay đầu nói với Hoắc lão thái: “Bà nội, loại tạp nham này cứ giao cho con đi, về nước lâu như vậy rồi, vẫn chưa có cơ hội hoạt động gân cốt.” “Bà nội, nhị ca làm vậy không tốt lắm đâu, đây là khách sạn Tân Nguyệt, làm ầm lên cuối cùng cũng không hay.” Hoắc Tú Tú đã gặp Ngô Tà, biết anh cũng là hậu nhân của Lão Cửu Môn.

Lúc này thấy không khí trong phòng rất căng thẳng, vội cúi người ghé vào tai Hoắc lão thái thái.

Nhỏ giọng nói: “Hay là thế này, để con đi nói chuyện với anh ta, xem còn có điều kiện nào khác không, để anh ta bán bản vẽ cho chúng ta.” Tai của thanh niên kia giật giật.

Nghe thấy lời của Hoắc Tú Tú, hắn bĩu môi: “Tú Tú, em là con gái, vẫn là không nên tham gia vào những chuyện này, theo nhị ca thấy, em vẫn nên học tập những cô gái khác, không có việc gì thì đi dạo phố, mua túi xách gì đó, chuyện trong nhà cứ giao cho đám đàn ông chúng anh lo.” “Hơn nữa, dù là khách sạn Tân Nguyệt thì đã sao?

Có thứ gì bị đập vỡ, cùng lắm thì đền tiền, được rồi, chuyện này em đừng quản nữa, qua một bên đi.” Thanh niên này không phải ai khác, chính là con trai của con cả Hoắc lão thái thái, tên là Hoắc Phi Bằng.

Trong thế hệ trẻ của gia tộc, hắn xếp thứ hai.

Hoắc Phi Bằng từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, gần đây mới về nước.

Hắn vô cùng bất mãn với việc Hoắc gia do phụ nữ làm chủ.

Vì vậy, hắn luôn nhằm vào Hoắc Tú Tú, muốn Hoắc Tiên Cô sửa đổi gia quy.

Theo hắn thấy, thời buổi này ai có tiền, ai có thế lực, người đó mới là ông lớn.

Còn những quy tắc cũ của thế hệ trước quả thực quá nực cười, cũng không biết giữ lại còn có ý nghĩa gì.

Hoắc Tú Tú vừa định phản bác, không ngờ cánh cửa “Rầm” một tiếng bị người ta đá văng từ bên ngoài.

Chương 231

Hai vệ sĩ trẻ tuổi ở cửa ngã sõng soài trên mặt đất.

Ngay sau đó, một giọng nói trẻ trung vang lên: "Ối chà, cũng náo nhiệt ghê nhỉ, ông đây đời này không có sở thích gì khác, chỉ thích hóng chuyện náo nhiệt thôi.

Nào, để ta xem, có chuyện gì vui nào." Giọng nói này mang một cảm giác bất cần đời, kết hợp với hành động đá cửa, tổng thể trông vô cùng kiêu ngạo.

Ngô Tà nghe thấy giọng điệu quen thuộc này, khoảnh khắc đó như tìm thấy được chỗ dựa vững chắc.

Anh mắt trợn to, khóe môi phấn khích cong lên, kinh ngạc kêu lên: "Tiểu Mặc?

Sao em lại đến đây." "Ối, anh, cái tạo hình gì đây?" Ngô Mặc bước vào, liếc mắt một cái đã thấy bộ dạng hiện tại của Ngô Tà, lập tức bật cười: "Sao thế, ngồi trên đó đóng vai Phật Tổ à, không biết còn tưởng anh đang làm tổ tông trong phòng này, chờ đám cháu chắt đến bái kiến đấy." Lúc này hình tượng của Ngô Tà quả thực không ổn.

Vừa rồi anh sợ bị người ta ném ra ngoài, nên đã ngồi khoanh chân trên bàn trà gốc cây.

Hai tay bám chặt vào hai bên mép, như thể làm vậy là có thể hợp nhất với cái bàn, mặc cho họ có dùng sức thế nào cũng không lay chuyển được mình.

Câu nói này của Ngô Mặc có sức công kích rất mạnh.

Nó trực tiếp bao gồm cả những người khác trong phòng, khiến

Hoắc lão thái thái tức đến nỗi mắt cũng dựng đứng lên.

“Tên ở đâu ra, đến tiếng người cũng không biết nói à?” Bà ta đập mạnh vào tay vịn ghế, giận dữ nói: “Xem ra Hoắc gia ta đã lâu không ra tay rồi, mèo hoang chó dại nào cũng dám hỗn xược trước mặt ta, Tú Tú...” Hoắc lão thái thái chưa nói xong đã bị Ngô Mặc cắt ngang.

Anh xua tay, nghiêm túc nói: “Bà chính là Hoắc lão thái thái của Hoắc gia đúng không, thật thất kính, thất kính, cho phép tôi tự giới thiệu, tôi tên Ngô Mặc, người nhà họ Ngô.” “Cháu của Ngô Lão Cẩu?” Sắc mặt bà lão âm trầm.

Cùng với đôi mắt đen láy của bà ta, bất chợt nhìn qua giống như một nữ quỷ trong lăng mộ cổ.

“Bà xem, tôi vừa nói họ Ngô, bà đã biết cả ông nội tôi là ai, thảo nào giang hồ đồn đại, năm đó bà vì muốn gả cho ông nội tôi mà cả ngày lẽo đẽo theo sau ông ấy, kết quả dọa ông nội tôi sợ đến mức phải chạy ra ngoại tỉnh.” “Phụt!” Vương Bàn Tử không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Nhưng gã này cũng là loại thích xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Bình thường không có gió cũng tự tạo sóng ba thước, vừa nghe thấy bí mật động trời như vậy lập tức hứng thú.

“Chà chà, em trai, thật không ngờ, ông nội chúng ta còn có chuyện tình phong lưu như vậy đấy.” “Đó là đương nhiên rồi, ông nội tôi năm đó cũng là người phong độ ngời ngời, nghe nói lúc đó Hoắc lão thái thái vì muốn gả cho ông nội tôi, vừa tặng nhà vừa tặng tiền, cuối cùng còn nói, chỉ cần ông nội tôi cưới bà ta, muốn lấy cái gì cũng được.” Nói đến đây, Ngô Mặc vỗ tay, toe toét cười: “Ây da da, thật là si tình, nhưng mà, không còn cách nào khác, ông nội tôi chỉ yêu bà nội tôi thôi, duyên phận là do trời định rồi.” Ngô Tà mắt trợn tròn.

Anh thực sự quỳ lạy thằng em của mình rồi, trước mặt cả nhà người ta, thằng nhóc này cũng dám ăn nói bừa bãi như vậy sao?

Anh cảm thấy vừa rồi mình quả thực quá văn minh rồi.

Chỉ với tài ăn nói và khả năng chọc tức người khác của Tiểu Mặc, anh có học một trăm năm nữa chắc cũng chỉ mới nhập môn.

Trong mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia cười, nhưng trong lòng lại nâng cao mức độ cảnh giác.

Công bằng mà nói, chính Trương Khởi Linh cũng có một cảm giác.

Dường như chỉ cần Ngô Mặc xuất hiện ở đâu, nơi đó sẽ không bao giờ yên bình.

Giống như việc Ngô Tà xuống mộ gặp cương thi, Ngô Mặc xuất hiện ở đâu, nơi đó sẽ đánh nhau không ngừng.

“Đồ hỗn đản.” Hoắc lão thái thái tức đến nỗi tóc bạc cũng muốn dựng đứng lên.

Bà ta nghiến răng ken két, nói từng chữ một: “Phi Bằng, thay bà nội vả miệng nó.” Động tĩnh trong phòng bao đã sớm kinh động đến người nghe ngóng ở dưới lầu, hắn đã báo cáo chuyện này với ông chủ Doãn Nam Phong.

“Ngươi nói người nhà họ Ngô của Lão Cửu Môn, đang ở trong phòng bao của Hoắc gia?” Doãn Nam Phong ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, nhấp một ngụm trà, từ tốn nói: “Tạm thời không cần quan tâm đến họ, chỉ cần là chuyện không liên quan đến khách sạn Tân Nguyệt của chúng ta, thì không cần để ý.

Nếu có đồ vật gì hư hỏng, cứ bắt đền theo giá là được.” “Vâng, thưa ông chủ.” Người nghe ngóng gật đầu, cung kính lui ra.

Doãn Nam Phong trầm tư một lát, lẩm bẩm: “Ngô gia, Hoắc gia, Lão Cửu Môn, thật là thú vị.” "Thằng nhãi ranh!" Hoắc Phi Bằng thẹn quá hóa giận, hét lên một tiếng rồi lao thẳng về phía Ngô Mặc.

Một mặt gã thực sự tức giận, vì lời lẽ của Ngô Mặc quá độc địa, mắng người còn lôi cả gã vào.

Mặt khác, gã muốn thể hiện bản thân trước mặt bà nội.

Gã thừa hiểu muốn thay thế Hoắc Tú Tú thì phải chứng tỏ được sự mạnh mẽ của mình.

Tóm lại, gã muốn lấy Ngô Mặc ra làm bia đỡ đạn để bà nội thấy mình ưu tú đến nhường nào. "Chậc, chỗ tốt thế này, uống trà trò chuyện không phải sướng sao, cứ phải đánh đánh giết giết mới chịu được à." Ngô Mặc khẽ thở dài, làm ra vẻ bất lực.

Nếu chỉ nghe lời hắn nói, có khi người ta lại tưởng hắn là người hiểu lễ nghĩa, biết Tân Nguyệt Phạn Điếm là nơi nào.

Thế nhưng nhìn vào hành động của hắn thì sẽ rõ ngay, những lời vừa rồi chẳng khác gì bốc phét.

Chỉ thấy Ngô Mặc nhanh chóng áp sát, nghiêng đầu né cú đấm của Hoắc Phi Bằng.

Tay phải hắn túm lấy cánh tay gã, dùng sức kéo mạnh, đồng thời đầu gối thúc mạnh vào bụng dưới đối phương.

Cả bộ động tác cực kỳ dứt khoát, gọn gàng, không một chút động tác thừa. "Oẹ." Cú va chạm này khiến Hoắc Phi Bằng suýt thì nôn thốc nôn tháo.

Ngô Mặc vốn chẳng phải hạng người chịu thiệt.

Gã đã tự dẫn xác đến cửa đòi ăn đòn, hắn mà bỏ qua thì đúng là mặt trời mọc đằng Tây.

Hoắc lão thái thái cùng đám vệ sĩ xung quanh đều ngây người.

Bà ta biết thằng cháu mình lông bông, nhưng không ngờ nó lại phế vật đến mức này.

Vừa giáp mặt đã bị đánh cho ra bã, có lẽ từ "phế vật" cũng không đủ để hình dung nữa.

Ngô Tà thì thong dong ngồi khoanh chân trên bàn trà gỗ lũa, chẳng lo lắng gì cho sự an nguy của Ngô Mặc.

Anh biết tỏng thằng em mình tuyệt đối sẽ không để bản thân chịu thiệt. "Chà, người anh em, thân thủ khá đấy!" Vương Bàn Tử nhe răng cười, suýt chút nữa là nhảy vào hò reo cổ vũ cho Ngô Mặc.

Trương Khởi Linh hiểu rõ thân thủ của Ngô Mặc, anh biết dù tất cả người trong phòng này có xông lên cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Mặt Hoắc Phi Bằng tái mét vì tức.

Vốn định ghi điểm với bà nội, ai ngờ lại bị Ngô Mặc phá hỏng hoàn toàn.

Giờ gã nhìn Ngô Mặc chẳng khác gì kẻ thù giết cha. "Tao giết chết mày!" Hoắc Phi Bằng như phát điên, lại lao lên một lần nữa.

Đám vệ sĩ thấy thiếu gia đã động thủ thì không thể đứng nhìn mãi được.

Mấy tên nhìn nhau, cũng định xông lên.

Sự việc trong bao sương đã kinh động đến rất nhiều người.

Nhưng những người đến đây đều là bậc quyền quý, họ biết cái gì nên xem, cái gì không nên xem.

Kẻ thân với nhà họ Hoắc thì nể mặt thế lực của họ nên chẳng lo gì.

Kẻ không ưa nhà họ Hoắc lại càng không can thiệp, ngược lại còn đứng xem kịch hay.

Đúng lúc trận chiến sắp nổ ra, đột nhiên một hồi chuông vang lên từ tầng dưới.

Theo tiếng chuông, toàn bộ rèm cửa trong tòa nhà đều được kéo lại.

Xung quanh tối sầm, đèn chùm trung tâm sáng rực lên.

Cả tòa nhà im phăng phắc, ai cũng biết buổi đấu giá sắp bắt đầu.

Ngô Mặc liếc xuống dưới, thấy trên sân khấu đã bày biện đài đấu giá và bục ngồi, nhân viên công tác đang cầm micro điều chỉnh âm thanh.

Hoắc Phi Bằng chẳng quan tâm bắt đầu hay chưa, với gã thì xử đẹp Ngô Mặc mới là quan trọng nhất.

Gã có thể ngông cuồng, nhưng đám vệ sĩ thì không.

Họ quá rõ quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tiếng chuông đã vang lên nghĩa là buổi đấu giá đã bắt đầu.

Nếu lúc này gây rối thì chính là khiêu khích Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ngay lúc họ còn đang do dự, Ngô Mặc đã bóp chặt cổ Hoắc Phi Bằng.

Hoắc lão thái thái thực sự muốn tức chết, chỉ hận không thể tát một phát cho thằng phế vật Hoắc Phi Bằng bay về nước ngay lập tức.

Ngô Mặc dùng một tay nhấc bổng Hoắc Phi Bằng lên, cười xấu xa: "Ái chà chà, để phù hợp với thân phận của Hoắc thiếu gia, cái ghế ở hàng đầu này kiểu gì cũng phải mời ngài tọa mới đúng." Vừa nói, Ngô Mặc vừa xách Hoắc Phi Bằng sải bước tới hàng ghế đầu, ấn thẳng gã xuống ghế.

Chương 232

"Mau cản nó lại!" Hoắc lão thái thái thấy cháu trai bị ấn xuống cái ghế đó thì mặt cắt không còn giọt máu.

Ngô Mặc làm gì để họ có cơ hội phản ứng.

Hắn hướng xuống phía dưới hét lớn một tiếng: "Nhà họ Hoắc thắp thiên đăng!" Tiếng hét vừa dứt, cả tòa nhà lập tức xôn xao, mọi người đồng loạt ngó đầu về hướng này.

Hoắc Phi Bằng dù không hiểu quy tắc nhưng thấy Ngô Mặc hét lên như vậy cũng biết là điềm chẳng lành, gã vùng vẫy muốn đứng lên.

Nhưng sức gã sao chống lại được Ngô Mặc?

Dù gã có vùng vẫy thế nào thì trong tay Ngô Mặc vẫn như một con gà con chờ thịt, không thoát nổi bàn tay Phật Tổ. "Nhà họ Hoắc giàu thật đấy, Bàn gia tôi cả đời này chưa thấy thắp thiên đăng bao giờ, hôm nay đúng là mở mang tầm mắt." Vương Bàn Tử thuộc hạng thích thêm dầu vào lửa, thấy Ngô Mặc đã châm ngòi, gã lập tức hùa theo tạo thế.

Ngô Tà thấy cảnh này mà trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Anh thầm nghĩ: "May mà Tiểu Mặc nhắc nhở trước, nếu không lúc mới vào mà ngồi nhầm chỗ này thì có khi phá sản cả cái nhà họ Ngô mất." Quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm rất đặc thù.

Nếu buổi đấu giá chưa bắt đầu, ngồi ở vị trí đó thì không sao.

Nhưng một khi đã bắt đầu, chỉ cần có người ngồi đó thì đồng nghĩa với việc chuẩn bị thắp thiên đăng, không có cơ hội hối hận.

Vì hối hận đồng nghĩa với việc phá vỡ quy tắc, tức là đối đầu với

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sắc mặt Hoắc lão thái thái chuyển từ trắng sang đen rồi sang xanh, chẳng khác gì bảng pha màu.

Hoắc Tú Tú cũng há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình.

Qua lời Ngô Mặc tự giới thiệu ban nãy, cô đã biết gã này chính là "Thiết Chủy Phán Quan" mới nổi trong giới, cũng chính là người có thể khiến Tiểu Ca ca mỉm cười.

Nghe tin nhà họ Hoắc thắp thiên đăng, không chỉ những người này kinh ngạc mà cả Giải Ngữ Hoa vừa bước vào cũng sững sờ.

Việc Ngô Tà và Vương Bàn Tử đến Bắc Kinh anh hoàn toàn không hay biết.

Mấy hôm trước Ngô Tà nhờ anh tra vị trí mấy cái viện nghiên cứu, tra xong anh đã gửi mail cho Ngô Tà, sau đó hai người không liên lạc gì thêm.

Từ khi nhận được thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Giải Ngữ Hoa đã nghĩ ngay đến Ngô Mặc.

Anh biết thằng nhóc này thích mấy món đồ kỳ quái nên định đến xem có gì hay thì mua tặng hắn.

Sau khi bận rộn xong việc công ty, anh vội vàng chạy đến đây.

Vừa vào cửa không lâu thì đèn tắt.

Anh chọn một chỗ ở hàng ghế đầu vừa ngồi xuống, định lật xem danh sách vật phẩm đấu giá thì nghe thấy tiếng hét lớn trên lầu: "Nhà họ Hoắc thắp thiên đăng!" Cái giọng này với anh mà nói thì quá đỗi quen thuộc.

Tay Giải Ngữ Hoa run lên, cuốn danh sách rơi bịch xuống đất.

Anh ngẩng phắt đầu lên nhìn.

Khi nhìn rõ Ngô Mặc đang đứng trong bao sương của nhà họ Hoắc ở tầng hai, cảm giác đó chẳng khác gì giữa ban ngày thấy ma.

Anh kinh ngạc đứng bật dậy, không thốt nên lời.

Anh vắt óc cũng không hiểu nổi tại sao Ngô Mặc lại ở Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Lại còn xuất hiện trong bao sương nhà họ Hoắc?

Nhìn thấy Ngô Mặc, trong lòng Giải Ngữ Hoa dấy lên một linh cảm không lành.

Anh quá hiểu Ngô Mặc, cái thằng này đúng là tổ tông gây họa.

Hơn nữa nghe cái giọng hét ban nãy là biết ngay hắn đang xung đột với nhà họ Hoắc. "Sao Tiểu Mặc lại gây gổ với nhà họ Hoắc thế kia?" Giải Ngữ Hoa rất rõ thế lực đứng sau nhà họ Hoắc nên bắt đầu lo lắng cho Ngô Mặc.

Nhưng buổi đấu giá đã bắt đầu, anh biết quy tắc nơi này, rời đi lúc này là khiêu khích.

Suy đi tính lại, Giải Ngữ Hoa đành ngồi xuống vị trí cũ.

Anh nhíu mày, thầm nghĩ: "Thằng ranh con, Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải nơi bình thường đâu, em đừng có làm bậy." Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng vì biết thừa cái đức hạnh của Ngô Mặc nên Giải Ngữ Hoa vẫn nâng cao cảnh giác, trong lòng thầm quyết định: Nếu Ngô Mặc thực sự gây chuyện ở đây, chẳng còn cách nào khác anh đành phải ra tay.

Trong bao sương trên lầu, tay phải Ngô Mặc ấn chặt Hoắc Phi Bằng, quay đầu cười với Hoắc lão thái thái: "Đúng là nhà họ Hoắc, tiền nhiều như nước, tùy tiện phái một vị thiếu gia ra thôi cũng đủ bản lĩnh ngồi vào vị trí này." Hoắc lão thái thái nghiến răng trắc trắc, đôi mắt nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Bà ta hiểu rõ, cái đèn này hôm nay nhà họ Hoắc không muốn thắp cũng phải thắp.

Tóm lại, cái thiệt này phải ngậm đắng nuốt cay mà chịu! "Vị Ngô thiếu gia này, anh có thể buông nhị ca tôi ra trước được không, có chuyện gì chúng ta bình tĩnh thương lượng." Hoắc Tú Tú sợ bà nội tức đến mức xảy ra chuyện gì, một mặt vuốt lưng bà, một mặt dịu giọng nói với Ngô Mặc: "Hai nhà chúng ta vốn có duyên nợ, chuyện này rất dễ giải quyết, hà tất phải làm khổ nhau như vậy?" Ngô Mặc trợn mắt, vỗ một phát lên đầu Hoắc Phi Bằng, lạnh giọng: "Cô bé nói nghe hay đấy, nhưng sao lúc nãy không nói đi?

Bây giờ thấy sắp phải móc tiền túi ra mới bàn chuyện vui vẻ, cô không thấy hơi muộn rồi sao?" Hoắc Phi Bằng bị tát một phát choáng váng, gầm lên: "Mày có biết nhà họ Hoắc là ai không?

Những gì mày làm với ông hôm nay, tao sẽ bắt mày trả giá gấp trăm lần." Vương Bàn Tử đứng canh phía sau Ngô Mặc, không thể để anh em mình chịu thiệt, bèn mắng lại: "Thằng cháu kia, đừng có mồm mép, chuyện sau này tính sau, giờ mày muốn yên ổn thì phải xem anh em tao có đồng ý không đã." Hoắc Tú Tú thấy khuyên Ngô Mặc không xong, bèn chuyển hướng sang Ngô Tà: "Anh Ngô Tà, lẽ nào anh thực sự muốn chuyện này trở nên không thể cứu vãn sao?" Ngô Tà vẫn như lão tăng nhập định ngồi trên bàn, tư thế như thể mông anh đã được dán keo 502 vào mặt bàn vậy. "Xin lỗi Tú Tú, từ lúc vào phòng đến giờ em đều chứng kiến hết, chuyện này không phải do bọn anh khơi mào, có trách thì trách vị ca ca này của em ấy." Ngô Tà cũng bắt đầu nhiễm thói xấu rồi.

Anh biết nếu đổ lỗi cho Hoắc lão thái thái thì sau này sẽ phiền phức, chi bằng cứ đổ hết lên đầu Hoắc Phi Bằng, dù sao gã cũng đã mang một cái nồi rồi, thêm cái quan tài nữa cũng chẳng sao.

Đúng lúc này, có người đẩy bình phong ra, phục vụ của Tân Nguyệt Phạn Điếm bưng khay đi vào.

Ngô Tà nhận ra đây chính là gã hỏa kế dẫn họ vào lúc nãy.

Gã hỏa kế bước vào, vừa thấy Ngô Tà ngồi trên bàn gỗ lũa thì khựng lại, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt không cảm xúc.

Làm việc ở đây nhiều năm, họ đã luyện được thói quen: Dù khách trong bao sương có xảy ra chuyện gì, chỉ cần không liên quan đến Tân Nguyệt Phạn Điếm thì họ coi như không thấy.

Nhưng khi ánh mắt gã dời lên phía trước, nhìn thấy Hoắc Phi Bằng đang ngồi ở vị trí chính, thần sắc trên mặt gã không thể kìm nén được nữa. "Ngây ra đó làm gì?" Ngô Mặc thấy gã hỏa kế như vậy liền mắng: "Cái gì thế này, hỏa kế Tân Nguyệt Phạn Điếm toàn dân nhà quê à?

Không thấy hôm nay nhà họ Hoắc thắp thiên đăng sao?

Còn không mau bưng đồ lên cho Hoắc thiếu gia." "Được rồi!" Gã hỏa kế cũng ngẩn tò te, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng tuân thủ quy tắc không xen vào việc của khách, gã vẫn quay người đưa danh sách vật phẩm cho Hoắc Phi Bằng.

Ngô Mặc giật lấy danh sách, chẳng thèm nhìn, tiện tay ném cho Vương Bàn Tử. "Bàn ca xem có món nào ngon không?

Nhỡ đâu anh thích món nào, Hoắc lão thái thái thấy anh em mình nhiệt tình giúp bà cụ thắp thiên đăng, biết đâu lại cảm động quá mà tặng luôn cho mình không chừng." Vương Bàn Tử rất khoái cái kiểu này của Ngô Mặc, bất kể hoàn cảnh nào cái miệng cũng không để ai yên. "Được rồi, để anh xem cho chú." Bàn Tử nhận lấy danh sách, lật vài trang, đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Vì buổi đấu giá đã bắt đầu, nếu không muốn đối đầu với Tân

Nguyệt Phạn Điếm thì lúc này tốt nhất là nên giữ im lặng.

Vì vậy Hoắc lão thái thái đã vẫy tay ra hiệu cho đám vệ sĩ lui ra ngoài bao sương.

Vương Bàn Tử cầm danh sách đi tới bên cạnh Ngô Tà, chỉ vào một bức ảnh, hạ thấp giọng: "Thiên Chân, nhìn cái này đi." Ngô Tà nhìn theo hướng tay Bàn Tử, thấy trên ảnh là một chiếc ấn tỳ trông rất quen mắt.

Chiếc ấn này có kích thước rất lớn, có hình ác quỷ, vảy cá và rồng.

Phía dưới bức ảnh ghi: Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ.

Ngô Tà hít một hơi lạnh, món đồ này cực kỳ hiếm thấy.

Bình thường ai có được cũng đều giấu như mèo giấu cứt, vậy mà hôm nay lại dám công khai đấu giá ở đây?

Điều này khiến Ngô Tà không khỏi lo lắng, chẳng lẽ ông chủ đứng sau Tân Nguyệt Phạn Điếm thực sự có quyền năng lớn đến vậy?

Vậy anh em mình đại náo một trận ở đây liệu có ổn thỏa không?

Lúc này Ngô Tà không kịp nghĩ nhiều nữa.

Phía dưới sân khấu, người dẫn chương trình đã bắt đầu lên tiếng: "Thưa các vị ông chủ, buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm chính thức bắt đầu.

Bây giờ chuẩn bị lên hàng, mời các vị xem cho kỹ, cơ hội chỉ có một, bỏ lỡ là không có lần sau đâu." Dứt lời, giữa sân khấu đẩy lên một chiếc tủ kính lớn.

Bên trong đặt chiếc Quỷ Tỳ như trong ảnh.

Cạnh đó xuất hiện một hỏa kế mặc áo ba lỗ, hai cánh tay cơ bắp cuồn cuộn như dùi cui, tay cầm một cây sào tre dài.

Chương 233

Trên sào có móc, trên tủ kính có vòng.

Gã hỏa kế như đang câu cá, dùng sào tre nhấc tủ kính lên, sau đó đưa tủ kính lên không trung tiến về phía các bao sương.

Đây chính là một đặc sản của Tân Nguyệt Phạn Điếm, gọi là "Cưỡi ngựa xem hoa", chú trọng vào sự phô trương.

Những vật phẩm quý giá này chủ yếu để cho những người có tiền trong bao sương xem.

Còn đám người ngồi ở sảnh dưới thì xem hay không cũng chẳng quan trọng, dù sao họ cũng chẳng mua nổi.

Tay gã hỏa kế cực kỳ vững, gã giơ sào tre đi dọc theo rìa bao sương tầng hai, đưa vào từng phòng một.

Phía trước không có vấn đề gì, nhưng khi đến bao sương của Hoắc lão thái thái, Ngô Mặc đột nhiên lên tiếng: "Các người có ý gì đây?

Nhà họ Hoắc chúng tôi đã bảo thắp thiên đăng rồi, các người còn mang đi cho đứa nào xem nữa?" "Có phải khinh thường nhà họ Hoắc chúng tôi không?

Nghĩ nhà họ Hoắc không có tiền, không có địa vị à?" "Không nghe Phi Bằng thiếu gia chúng tôi nói sao, thắp cái thiên đăng rẻ rách này bõ bèn gì." "Nếu hôm nay có kẻ nào dám đối đầu cướp đồ với nhà họ Hoắc thì chính là không tôn trọng nhà họ Hoắc.

Chút nữa đừng trách Phi Bằng thiếu gia đến từng nhà tính sổ đấy nhé." Lời này vừa thốt ra, xung quanh lập tức im bặt, ngay sau đó là một sự hỗn loạn.

Doãn Nam Phong lúc này đang ngồi trong bao sương uống trà.

Nghe thấy lời Ngô Mặc, cô đặt chén trà xuống, khẽ nhíu mày.

Côn Nô đứng bên cạnh, hơi khom người hỏi: "Ông chủ, có cần tôi dẫn người..." Doãn Nam Phong trầm ngâm giây lát, xua tay nói: "Đừng nhiều chuyện, tuy nhà họ Hoắc và nhà họ Ngô xảy ra xung đột nhưng liên quan gì đến Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta?

Tuy nhiên, hiện tại người ngồi ở vị trí thắp thiên đăng là người nhà họ Hoắc, vậy thì phải tuân theo quy tắc của chúng ta." Nói rồi, cô dặn dò Thính Nô bên cạnh: "Không cần quản tranh chấp giữa họ, bảo người tiến hành bước tiếp theo." Nhận được chỉ thị, Thính Nô ra ngoài dặn dò người dẫn chương trình vài câu.

Ngay sau đó, người dẫn chương trình lên tiếng: "Mời các vị giữ trật tự, chúng ta tiến hành bước tiếp theo." Vừa rồi vì Ngô Mặc xen ngang làm gián đoạn quy trình, gã hỏa kế cầm sào nhất thời ngẩn người, không di chuyển món đồ sang bao sương tiếp theo.

Ngô Tà nhìn rất rõ, anh phát hiện chất liệu của món đồ này chính là loại đá vẫn ngọc đó.

Trong khoảnh khắc ấy, anh thực sự muốn mặc kệ tất cả mà cướp lấy món đồ rồi bỏ chạy, nhưng lý trí đã kìm anh lại.

Trương Khởi Linh nhận ra sự bất thường của Ngô Tà, quay đầu nhìn anh đầy lo lắng.

Ngô Tà thấy Tiểu Ca muốn hỏi gì đó, anh khẽ lắc đầu, ra hiệu đừng lo.

Khi lời người dẫn chương trình kết thúc, món đồ được hạ xuống, đặt lại giữa sân.

Tiếp đó lại là gã hỏa kế ấy cầm chuông, giơ sào đưa từng chiếc chuông lên.

Những bao sương khác đều nhận lấy chuông, duy chỉ có bao sương nhà họ Hoắc là không.

Ngô Tà có chút khó hiểu, nhưng lúc này không tiện hỏi.

Ngô Mặc biết rõ tình hình, thầm cười trong bụng: "Bà cụ non, trước đây bà lừa anh tôi, làm nhà họ Ngô mất hơn hai trăm triệu, lần này ông đây mà không khiến bà đền đến mức không mua nổi cái quần sịp thì phí cả buổi kịch hôm nay." Chẳng mấy chốc, sau khi chia xong chuông, gã hỏa kế lại cầm một chiếc lồng đèn nhỏ đưa lên.

Lồng đèn không lớn lắm, nhỏ hơn quả dưa hấu một chút, bên trong là một cây nến nhỏ, bên ngoài bọc vải xanh.

Món đồ này vừa xuất hiện, bầu không khí lập tức bùng nổ.

Ban đầu là những tiếng xì xào nhỏ, ngay sau đó biến thành tiếng hò reo vang dội, cuối cùng là những tràng pháo tay sấm dậy.

Không khí cuồng nhiệt chẳng kém gì buổi biểu diễn của ngôi sao ca nhạc.

Tình huống này cũng chẳng có gì lạ, vì thắp thiên đăng mấy chục năm mới thấy một lần.

Lần cuối cùng thấy thắp thiên đăng là từ thời Trương Đại Phật Gia.

Đám người ở đây chỉ được nghe kể về cảnh tượng đó chứ chưa từng tận mắt chứng kiến.

Họ có nằm mơ cũng không ngờ hôm nay chỉ đi đấu giá mà lại được thấy cảnh tượng thắp thiên đăng huyền thoại.

Ngô Mặc không đợi hỏa kế mang lên, hắn trực tiếp cầm lấy thiên đăng treo lên một cây cột phía trước.

Sau khi treo xong, Ngô Mặc lên tiếng tán thưởng: "Nghe nói Tân

Nguyệt Phạn Điếm đã nhiều năm không có ai thắp thiên đăng, hôm nay Hoắc thiếu gia làm một vố này, sau này trong giới ai mà không biết, ai mà không hay cơ chứ." Đúng là phong thủy luân chuyển, câu nói này kiếp trước Hoắc lão thái thái đã nói với Ngô Tà, không ngờ hôm nay Ngô Mặc lại trả lại nguyên văn.

Hoắc lão thái thái chẳng còn muốn nói lời nào nữa, thậm chí không muốn nhìn mấy người trong phòng, đặc biệt là thằng cháu phế vật kia.

Bà ta cảm thấy nhìn thêm một cái thôi là sẽ hối hận tại sao ngày xưa sinh nó ra mà không bóp chết quách cho xong.

Vương Bàn Tử giờ cũng đã hiểu thắp thiên đăng là cái quái gì, mồ hôi hột suýt rơi xuống.

Trong lòng gã không ngừng niệm A Di Đà Phật, thật may là Ngô Mặc đến kịp lúc.

Hoắc Tú Tú cũng cạn lời, cô không ngờ sự việc lại phát triển đến mức này.

Cô không biết nên trách bà nội tuyệt tình, hay trách nhị ca không biết nhìn xa trông rộng, hay trách bản thân lúc nãy không ngăn cản?

Tóm lại tâm trạng cực kỳ phức tạp.

Giải Ngữ Hoa vẫn ngồi phía dưới, luôn ngẩng đầu quan sát động tĩnh phía trên.

Việc người nhà họ Hoắc thắp thiên đăng thực sự khiến anh thở phào nhẹ nhõm.

Hỏa kế gõ một vòng la, cả khán phòng im phăng phắc.

Ngô Tà tò mò cực độ, không muốn ngồi trên bàn nữa, bèn chạy ra bám vào lan can nhìn xuống.

Người dẫn chương trình bắt đầu công bố quy tắc, mỗi lần nâng giá thấp nhất là 100 nghìn, cao nhất là 1 triệu, không giới hạn mức trần.

Sau đó, mọi người bắt đầu hô giá nhiệt liệt.

Hôm nay Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ bán mỗi món đồ cổ này, ai cũng hiểu nó giá trị liên thành.

Nếu thực sự may mắn có được, chưa nói đến giá trị sưu tầm, chỉ tính riêng chuyện bán đi chắc chắn cũng lời to.

Đúng là không phải tiền mình tiêu nên không thấy xót, Ngô Tà và Ngô Mặc nghe mà khoái chí vô cùng, chỉ hận không thể bảo đám người dưới kia hô giá cao thêm chút nữa. "Vãi chưởng, một trăm triệu rồi." Vương Bàn Tử vừa nghe thấy báo giá mới nhất, mắt tròn xoe kinh ngạc.

Ngô Mặc cười lắc đầu: "Bàn ca, một trăm triệu đã là gì, kịch hay còn ở phía sau kìa." Nghe thấy lời Ngô Mặc có ẩn ý, Ngô Tà nghi ngờ nhìn hắn.

Định hỏi cho rõ nhưng chợt thấy không tiện, lại thôi.

Hoắc Phi Bằng thì ngây người luôn rồi, dù tài sản và tiền tiêu vặt của gã nhiều thật đấy, nhưng cũng chưa tới một trăm triệu.

Gã quay sang cầu cứu bà nội nhưng thấy bà đã nhắm mắt.

Gã không bỏ cuộc, nhìn sang Hoắc Tú Tú, nhưng Tú Tú cũng chẳng thèm đếm xỉa đến gã. "Đừng có ngọ nguậy!" Ngô Mặc dùng sức bẻ đầu gã hướng về phía trước. "Nhìn cho kỹ vào, hôm nay là khoảnh khắc tỏa sáng nhất đời mày đấy, cả đời có một lần thế này, chết cũng phải cười toe toét ấy chứ." Sau khi nghỉ giữa giờ vài phút, hiệp hai nhanh chóng bắt đầu.

Người dẫn chương trình thông báo hiệp hai mỗi lần nâng giá là 2 triệu.

Lúc này, nhiều người ở sảnh dưới bắt đầu rút lui vì túi tiền không đủ để gánh cuộc chơi này.

Đối tượng sát phạt chính của hiệp hai là các vị khách quý trên bao sương.

Đừng nhìn nhà họ Hoắc thắp thiên đăng mà lầm, chỉ cần họ có thể khiến cái đèn đó nổ tung thì vừa nổi danh vừa áp đảo được nhà họ Hoắc, chuyện tốt như vậy chỉ có kẻ ngốc mới không làm.

Hiệp hai bắt đầu với giá 150 triệu, khiến Ngô Tà và Vương Bàn Tử tặc lưỡi không thôi.

Ngô Tà giờ càng nhìn thằng em càng thấy vừa mắt, chỉ hận không thể lao tới ôm hôn nó một cái.

Anh hạ quyết tâm, sau này bất kể tình huống nào, chỉ cần thằng em bảo không ổn thì anh nhất định phải nâng mức cảnh giác lên cao nhất.

Trương Khởi Linh thì chẳng mấy quan tâm đến con số.

Anh vẫn bình thản đứng đó, chú ý quan sát xung quanh.

Giá được hô lên rất nhanh, chớp mắt giá ngọc tỷ đã phá mốc 500 triệu.

Đạt đến mức này, cả khán phòng bỗng im lặng hẳn.

Có vẻ như những người trong bao sương đang tính toán xem miếng ngọc tỷ này có thực sự đáng giá như vậy không.

Hoắc Phi Bằng đờ đẫn trên ghế, không nói được câu nào.

Chương 234

Trong lòng gã giờ chỉ có một ý nghĩ: Xong đời rồi.

Ngô Mặc liếc gã một cái, rồi lén ra hiệu xuống phía dưới.

Một lát sau, ở một góc hẻo lánh dưới sảnh tầng một, đột nhiên vang lên một tiếng hô yếu ớt: "550 triệu!" Giọng hô này không có lực, thậm chí còn hơi run, nhưng lại khiến tim Ngô Mặc giật thót. "Mẹ kiếp, đây là toàn bộ gia sản của ông đây đấy." Hắn liếm môi, thầm nghĩ: "Cầu trời cho mấy thằng ngu trên lầu vì giữ thể diện mà nâng giá lên thêm chút nữa." Đúng vậy, người hô giá dưới kia chính là "chim mồi" do Ngô Mặc sắp xếp.

Trước khi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, hắn đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Hôm nay kiểu gì cũng phải bẫy nhà họ Hoắc một vố.

Vì vậy sau khi rút tiền đưa cho Đội trưởng Đội thi công, hắn nảy ra ý tưởng và quay lại ngân hàng.

Hắn kéo một quản lý sảnh ra ngoài, hứa trả thù lao hậu hĩnh để nhờ giúp một tay.

Quản lý ngân hàng dù sao cũng quen thấy khách mang nhiều tiền đi gửi nên ở những nơi này không quá sợ hãi.

Ngô Mặc dặn gã quản lý cứ nhìn theo thủ thế của hắn mà làm.

Hắn để gã ở sảnh tầng một rồi vội vàng chạy lên lầu.

Gã quản lý này cũng lanh lợi, chọn một góc khuất rồi nhìn chằm chằm lên lầu.

Ban đầu gã không biết Ngô Mặc ở phòng nào, mãi đến khi Ngô Mặc hét lên gã mới xác định được vị trí.

Nghe tiếng hô giá liên tiếp xung quanh khiến gã run cầm cập.

Ngay khi gã tưởng Ngô Mặc định bỏ cuộc thì thấy hắn ra ám hiệu.

Gã vội xốc lại tinh thần, nuốt nước bọt, lấy hết can đảm hét lên: "550 triệu!" Gã cũng chẳng biết Ngô Mặc có bao nhiêu tiền, hoàn toàn làm theo dặn dò là nếu không thấy ai hô nữa thì cứ cộng thêm 50 triệu.

Quả nhiên khi tiếng hô vang lên, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía sau, tập trung lên người gã quản lý.

Cả đời gã chưa bao giờ được nhiều đại gia chú ý như vậy.

Khoảnh khắc ấy, gã bỗng thấy tự hào lạ thường, cứ như đống tiền đó là của mình vậy, gã bất giác ưỡn thẳng lưng.

Những người đến đây hầu hết đều có danh tiếng trong giới, nhìn mặt nhau là quen.

Thế nhưng người đàn ông vừa báo giá thì chẳng ai biết là ai.

Nếu ở nơi khác, đám đại gia này sẽ nghi ngờ có chim mồi của ban tổ chức, nhưng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm thì họ tuyệt đối không nghi ngờ.

Vì cái tiệm trăm năm này không bao giờ làm mấy chuyện mất mặt đó. "Vãi, mấy lão này không định im luôn đấy chứ?" Tim Ngô Mặc đập loạn xạ, hắn không muốn mất sạch vốn liếng đâu.

Đúng lúc hắn định làm thêm gì đó thì từ bao sương đối diện vang lên một giọng trẻ tuổi: "600 triệu!" Tiếng vừa dứt, gã đó lại nói với giọng cực kỳ hống hách: "Bản thiếu gia vừa mới tới, không biết có quy tắc thắp thiên đăng này, đã vậy thì thiếu gia tôi cũng thắp một ngọn.

À không, một ngọn thì chán quá, tục ngữ có câu niềm vui nhân đôi, đã thắp thì thắp hai ngọn đi, kiểu gì cũng không để ai đè đầu cưỡi cổ nhà họ Vương chúng tôi được." "Ầm!" Lời vừa thốt ra, cả hội trường như vỡ tổ.

Đấu đèn!

Đã bao nhiêu năm rồi họ chưa được thấy cảnh này?

Họ đều cho rằng hôm nay đến đây dù không mua được gì cũng cực kỳ xứng đáng.

Ngô Mặc suýt thì phì cười, thầm nghĩ: "Tiểu thiên sứ ở đâu ra mà đáng yêu thế này?

Mấy thằng ngu thế này mà nhiều thêm chút nữa thì thế giới này tràn ngập tình yêu mất." Hoắc Phi Bằng thở phào nhẹ nhõm, giờ gã mới hiểu thắp đèn là gì.

Nghe thấy có người thắp hai ngọn đèn, gã cảm giác như mình vừa được hồi sinh.

Ngô Mặc thấy gã thả lỏng, thầm cười lạnh: "Nhà họ Hoắc tưởng thế này là thoát nạn à?

Mơ đi cưng." Hắn đột nhiên cao giọng nói với Hoắc lão thái thái: "Lão thái thái, ở đất Bắc Kinh này mà cũng có kẻ dám đối đầu với nhà họ Hoắc, xem ra họ chẳng coi bà ra cái gì rồi." "Là cháu thì cháu không nhịn được đâu.

Đương nhiên, nếu nhà họ Hoắc muốn làm rùa rụt cổ thì cứ nhịn.

Có điều sau này nhắc đến nhà họ Hoắc, người ta chắc chỉ nghĩ đến rùa thôi nhỉ." "Hừ, thằng ranh, mày chỉ được cái mồm mép thôi à?" Hoắc lão thái thái ngước mắt nhìn chằm chằm Ngô Mặc, lạnh lùng nói: "Mày tưởng mấy cái khích tướng rẻ tiền này có tác dụng với lão già này sao?" "Khích tướng?

Lão thái thái, bà hiểu lầm rồi." Ngô Mặc nhún vai, rút từ túi ra một bức ảnh, vẩy một phát bay thẳng đến trước mặt Hoắc lão thái thái. "Vốn dĩ anh em cháu mang theo thành ý đến đây bàn chuyện làm ăn, vậy mà bà cứ nắm chặt chuyện cũ của ông nội cháu không buông." "Cháu cũng chẳng rõ nữa, bà nói xem đến ông nội cháu bà còn không cưa đổ thì có gì mà tự hào?

Là cháu ấy à, hận không thể giấu nhẹm chuyện mất mặt đó đi cho xong." Bức ảnh bay tới, lão thái thái bắt lấy.

Khi nhìn rõ nội dung trong ảnh, khuôn mặt vốn bình tĩnh của bà ta cuối cùng cũng biến đổi.

Bà ta ngẩng phắt đầu, nhìn trừng trừng Ngô Mặc, gắt gao hỏi: "Bức ảnh này, mày lấy ở đâu ra?" Ngô Mặc rút một điếu thuốc ngậm lên miệng, bật lửa châm thuốc.

Hắn rít một hơi sâu rồi phà ra vòng khói, cười vẻ bất cần: "Giờ không phải lúc nói chuyện đó.

Cháu tốt bụng nhắc bà một câu, miếng ngọc tỷ dưới kia có liên quan đến người trong ảnh đấy, bà có thể không lấy, dù sao người này cũng chẳng liên quan gì đến cháu." Trong đầu Hoắc lão thái thái là một cuộc chiến của vô số ý nghĩ.

Con gái mất tích là nỗi đau cả đời của bà ta.

Bà ta đã tốn không biết bao nhiêu công sức tìm kiếm tung tích Hoắc Linh nhưng vẫn bặt vô âm tín.

Thế mà không ngờ, cái thằng nhóc trơn như chạch, đầy mùi lưu manh, chẳng khác gì Ngô Lão Cẩu năm xưa này lại đưa ra bức ảnh của con gái mình.

Bà ta không hề nghi ngờ bức ảnh là giả, vì trên tai người con gái trong ảnh có một chiếc khuyên tai nhỏ, đó chính là món quà sinh nhật bà ta tặng cô năm ấy.

Lão thái thái trầm tư giây lát, rồi nghiến răng nói với Hoắc Tú Tú: "Thêm đèn!" "Bà nội?" Hoắc Tú Tú đứng cạnh, nhưng vì lúc nãy bà nội xem quá nhanh nên cô không để ý người trong ảnh là ai.

Nghe bà bảo thêm đèn, cô rùng mình một cái, không nhịn được khuyên ngăn: "Bà nội, rốt cuộc là có chuyện gì, chúng ta thực sự phải đấu tiếp sao?" Hoắc Tú Tú không giống Hoắc Phi Bằng.

Cô lớn lên ở Bắc Kinh nên quá rành mấy cái quy tắc cũ.

Cô hiểu rõ, ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, thêm đèn nghĩa là chuẩn bị đấu đèn với người ta.

Dù có thắng thì nhà mình cũng thiệt hại một khối tài sản khổng lồ. "Sao, đến cả cháu cũng không nghe lời bà nữa à?" Sắc mặt Hoắc lão thái thái cực kỳ tệ, tay bà ta run run.

Thấy cảnh này, Hoắc Tú Tú không dám tranh cãi thêm, hướng xuống dưới hô một câu: "Nhà họ Hoắc, thêm một ngọn đèn!" "Không, hai ngọn!" Hoắc Tú Tú vừa dứt lời, Hoắc lão thái thái đã lên tiếng đính chính.

Hoắc gia thắp lên ba ngọn đèn, toàn trường lặng ngắt như tờ.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều đã hiểu rõ quyết tâm của Hoắc gia.

A, nói sai rồi, cũng không phải là tất cả mọi người.

Trong bao sương đối diện, vị thiếu gia Vương gia kia lại đếch hiểu gì cả.

Trong mắt hắn, cái bộ dạng này của Hoắc gia chính là đang khiêu khích hắn.

Vị thiếu gia này bối cảnh cũng không đơn giản.

Gia tộc đời đời kinh thương, cũng làm cả buôn bán dưới lòng đất, cho nên cực kỳ nhiều tiền, thế lực tại Tây Bắc vô cùng lớn mạnh.

Có họ hàng thân thích với tên thổ phỉ Tây Bắc Bành Tam Tiên từng đến Tân Nguyệt Phạn Điếm cầu hôn năm xưa.

Vị thiếu gia này tính tình kiêu ngạo hống hách, là cháu trai nhỏ nhất trong nhà, từ nhỏ đã được người nhà cưng chiều đến tận trời.

Bất luận gây ra chuyện gì ở Tây Bắc, đều có người giúp hắn chùi đít.

Lần này đến Kinh đô cũng là vì hắn cảm thấy ở Tây Bắc chán ngắt, muốn tới đây xem náo nhiệt.

Vừa tới nơi liền nghe nói Tân Nguyệt Phạn Điếm có đấu giá hội.

Hắn mang theo người vội vội vàng vàng chạy tới, ỷ vào danh tiếng gia tộc và tiền trong túi mà mở một gian bao sương.

Mới đầu hắn cũng chẳng rõ quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng lão quản gia đi theo bên cạnh đã phổ cập kiến thức cho hắn.

Khi hắn nghe nói Hoắc gia là Lão Cửu Môn, lại còn điểm thiên đăng, trong nháy mắt liền nhớ tới những câu chuyện bà nội kể cho nghe hồi bé.

Phải biết rằng Bành Tam Tiên kia chính là anh ruột của bà nội hắn, cứ thế chết thảm trong tay Trương Đại Phật Gia của Lão Cửu Môn.

Mỗi lần bà nội kể chuyện đều khóc không ngừng, điều này đã cắm rễ sâu trong lòng vị Vương thiếu gia thuở ấu thơ.

Chương 235

Lúc này nghe thấy Hoắc gia lại thắp thêm hai ngọn đèn, cái tính "trẻ trâu" trong lòng đột nhiên dâng lên.

"A, vậy thêm một ngọn đèn nữa, thiếu gia ta đây chính là không thiếu tiền." Vương thiếu gia cười lạnh một tiếng, "Bản thiếu gia ngược lại muốn nhìn một chút, Hoắc gia các người có bao nhiêu tiền để tranh với ta." Ngô Mặc trợn trắng mắt, trong lòng thầm mắng: "Sớm biết có cái thứ ngu si đần độn này ở đây, ông đây đã chẳng chuẩn bị nhiều đồ như thế, bây giờ thì hay rồi, phí công tốn của tốn cả tích phân." Kể từ sau khi Ngô Mặc ném tấm ảnh ra, Ngô Tà và Vương Bàn Tử tò mò đến cào gan xé ruột.

Nhưng bây giờ lại không tiện hỏi, chỉ có thể gắng gượng nhịn xuống.

Giải Ngữ Hoa ngồi ở lầu dưới cũng rất nghi hoặc.

Anh không hiểu, Hoắc lão thái thái xưa nay vốn rất tinh minh, hôm nay vì sao lại xuất hiện tình huống bất thường, tiến hành đấu đèn với đối phương?

Giải Ngữ Hoa ngẫm nghĩ, cuối cùng hoài nghi đến trên người Ngô Mặc.

"Haizz, thằng nhóc thối, lơ là một chút là gây chuyện ngay." Đây đã là lần thứ không biết bao nhiêu Giải Ngữ Hoa thở dài trong ngày hôm nay rồi.

Nếu là người khác, với sự tinh ranh của Giải Ngữ Hoa đã sớm có thể suy đoán ra đối phương bước tiếp theo muốn làm cái gì.

Nhưng đối với Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa có nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra thằng nhóc này bước tiếp theo muốn làm trò gì?

Muốn nói cái gì?

Bởi vì cái tên tiểu hỗn đản này chưa bao giờ ra bài theo lẽ thường.

Cậu ta làm việc hoàn toàn là tùy tâm sở dục, muốn làm thế nào thì làm thế ấy.

Giải Ngữ Hoa vừa lo lắng cho Ngô Mặc ở trên lầu, vừa nghe Vương gia và Hoắc gia đấu đèn.

Trong nháy mắt, giá của chiếc ngọc tỷ này đã đạt tới tám trăm triệu.

Tám trăm triệu nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít.

Ít nhất thì thân gia của những phú thương có mặt ở đây đều vượt xa con số này.

Nhưng bỏ ra tám trăm triệu để mua một chiếc ngọc tỷ, đầu óc đám người này nếu không phải bị úng nước thì thông thường sẽ không ai làm như vậy.

Hoắc Phi Bằng ngồi trên ghế, lòng đã như tro tàn.

Hắn biết sau khi buổi đấu giá hôm nay kết thúc, những ngày tháng tươi đẹp của mình cũng chấm dứt theo.

Nghe giá cả bị đẩy lên tới tám trăm triệu, tròng mắt Ngô Mặc đảo một vòng, tay lặng lẽ thò vào trong túi quần.

Dựa vào bản năng, bấm vài cái phím trên điện thoại.

Xong xuôi, cậu ta điềm nhiên như không rút ra điếu thuốc, ngửi ngửi, rồi kẹp ở trên tai.

Mạnh mẽ cao giọng, hướng về phía bao sương đối diện hét lớn: “Ở đâu ra thằng ngu to xác thế hả, dám đối đầu với Hoắc Phi Bằng thiếu gia của chúng ta, có phải là không muốn sống mà rời khỏi Kinh đô nữa không?” Câu này là trần trụi khiêu khích Vương thiếu gia.

Hoắc lão thái thái cũng không màng cái gì khác nữa, hướng về phía Ngô Mặc quát lạnh: “Câm miệng!” Đừng nhìn sắc mặt Hoắc lão thái thái rất dọa người, nhưng nếu Ngô Mặc mà chịu nghe bà ta, thì đó mới đúng là ban ngày gặp ma.

Mượn lời của Hoắc lão thái thái, Ngô Mặc tiếp lời: “Cháu trai, nghe thấy không?

Bà cụ nhà ông bảo mày ngậm mồm đấy.” Cú này triệt để chọc giận vị Vương gia thiếu gia kia.

Tên này vốn dĩ ở Tây Bắc đã là nhân vật hoành hành bá đạo, chưa từng có bất kỳ ai dám thở mạnh trước mặt hắn.

Bây giờ liên tiếp bị Ngô Mặc chỉ thẳng vào mũi mắng chửi.

Hắn cũng không biết Ngô Mặc căn bản không phải người Hoắc gia, tức đến mức hất toàn bộ trà cụ bên tay xuống đất.

Hét lên với đám hỏa kế thủ hạ: “Mẹ kiếp, đập cái tiệm cơm rách nát này cho ông, cướp đồ đi!” Phải nói là vô xảo bất thành thư, cũng có thể nói Ngô Mặc đúng là số đỏ.

Ngay khi Vương thiếu gia vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên truyền đến mấy tiếng “uỳnh uỳnh”.

Ngay sau đó, ngói vụn mảnh vỡ trên đại sảnh toàn bộ rơi lả tả xuống.

Trong tiệm cơm lập tức huyên náo hẳn lên, mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì?

Còn tưởng là động đất, nhao nhao muốn tìm chỗ trốn nhưng lại không biết trốn đi đâu.

Vương thiếu gia cũng ngẩn người, còn tưởng rằng mình quá trâu bò, vừa ra lệnh một tiếng là ông trời cũng ra tay giúp hắn.

Bất quá tên này không hổ là tay hảo thủ đánh nhau ẩu đả, mắt thấy cảnh tượng này vội vàng phân phó cho thủ hạ: “Mau cướp đồ đi cho gia.” Đang ngồi thưởng trà trong bao sương, Doãn Nam Phong cũng giật nảy mình.

“Xảy ra chuyện gì?” Thính Nô và Côn Nô nhìn nhau, hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đừng thấy Thính Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm thính lực cực kỳ linh mẫn, nhưng đó cũng là có phạm vi nhất định.

Dù sao cô ta là người chứ không phải thần.

Từ lúc đấu giá hội bắt đầu, toàn bộ tinh lực của cô ta đều tập trung vào cuộc đối thoại của những người trong thính phòng.

Sợ bên trong xuất hiện đảo loạn hoặc tình huống dị thường, căn bản không chú ý tới bên ngoài khách sạn xảy ra chuyện gì.

Đột ngột xuất hiện động tĩnh lớn như vậy, quả thực cũng khiến cô ta kinh ngạc đến ngây người.

Mắt thấy tình huống trong sảnh càng lúc càng loạn.

Ngô Mặc phát hiện thủ hạ của Vương thiếu gia đối diện đã lao xuống dưới, cậu ta túm lấy Hoắc Phi Bằng, trực tiếp ném từ trên lầu xuống.

Ngay sau đó cậu ta cũng nhảy theo, vừa nhảy vừa hét lớn: “Mẹ kiếp, đồ là của Hoắc gia chúng ta, các người muốn chiếm hời cũng phải hỏi xem Hoắc gia chúng ta có đồng ý hay không đã.” Chiêu này của Ngô Mặc đừng nói là Hoắc lão thái thái, ngay cả anh ruột cậu ta là Ngô Tà cũng không ngờ tới.

Ngô Tà vốn định nhảy xuống theo, nhưng nhìn độ cao lại khựng lại.

Anh và Vương Bàn Tử hai người xuýt xoa chậc lưỡi, đồng thời gật đầu một cái, chọn hướng ngược lại chạy từ cửa lớn ra ngoài.

Trương Khởi Linh nhìn Ngô Tà và Vương Bàn Tử đi ra xong, trực tiếp nhảy từ lan can xuống.

Giải Ngữ Hoa từ khi nghe thấy động tĩnh, toàn bộ tâm thần đều đặt ở trên lầu.

Khi anh nhìn thấy Ngô Mặc nhảy từ trên lầu xuống, trong nháy mắt liền lao vọt tới.

Lúc này dưới sảnh đã loạn thành một đoàn, bên ngoài tiếng va chạm uỳnh uỳnh vang lên không dứt, rất nhanh ở chỗ góc tường xuất hiện một cái lỗ lớn.

Sau khi xuất hiện lỗ hổng lớn, mọi người dường như nghe thấy tiếng loa phát thanh.

Bên trong không ngừng tuần hoàn phát đi thông báo: “Xin chú ý, Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉnh sửa trang hoàng lại, người không phận sự chú ý tránh né.” Thanh âm này khiến tất cả mọi người đều ngơ ngác, không biết Tân Nguyệt Phạn Điếm rốt cuộc đang làm cái gì?

Ngô Mặc vừa đáp xuống mặt đất, nghe thấy âm thanh kia xong, thầm tự like cho mình một cái.

“Nhìn xem, không hổ là tiểu soái ca tâm địa thiện lương như ta, thời khắc mấu chốt còn không quên nhắc nhở đám cặn bã này.” Khoảnh khắc nhìn thấy Ngô Mặc từ trên lầu nhảy xuống, Giải Ngữ Hoa theo bản năng nín thở.

Cũng không suy nghĩ quá nhiều, người trực tiếp lao tới.

Hiện tại cả Tân Nguyệt Phạn Điếm đã loạn như nồi cháo heo, căn bản không ai chú ý tới anh.

Anh một tay túm lấy cánh tay Ngô Mặc, cấp thiết nói: “Thằng nhóc thối em điên rồi hả?

Cao như vậy mà cứ thế nhảy xuống.” “Khụ, Giải lão bản!” Ngô Mặc vừa rồi đã nhìn thấy Giải Ngữ Hoa, nhưng để không kéo anh vào vũng nước đục này, đặc biệt cố ý không chào hỏi đối phương.

Giải Ngữ Hoa túm lấy tay cậu, Ngô Mặc bản năng muốn gọi một tiếng “Ca”.

Nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở về.

Cậu chợt nghĩ đến trong Tân Nguyệt Phạn Điếm này, thính lực của Thính Nô vô cùng lợi hại.

Nếu mình gọi anh ở đây, dễ dàng khiến đối phương biết quan hệ giữa Giải Ngữ Hoa và mình.

Nói cậu tự lừa mình dối người cũng được, không biết xấu hổ cũng xong.

Tóm lại Ngô Mặc đã quyết định chủ ý, không để chuyện này liên lụy đến Giải Ngữ Hoa.

Do Ngô Mặc rất rõ ràng Giải gia cũng chẳng thái bình gì, hơn nữa mấy lão khốn kiếp kia quan hệ rất tốt với một số nam đinh của Hoắc gia.

Nếu có người vin vào cớ này để công kích Giải Ngữ Hoa, thì sẽ đem lại cho anh vô tận phiền toái.

“Em...” Nghe thấy Ngô Mặc xưng hô như vậy, mày Giải Ngữ Hoa nhíu chặt lại thành cái bánh quẩy.

Cái xưng hô bình thường anh nghe đến quen tai, giờ thốt ra từ miệng Ngô Mặc lại chói tai đến thế.

Ngô Mặc đã không kịp giải thích nhiều, đám hỏa kế Vương gia kia đã tới gần tủ kính đặt ngọc tỷ.

Cậu trở tay giữ chặt cánh tay Giải Ngữ Hoa, lặng lẽ bóp hai cái, sau đó buông ra lao về phía cái tủ.

Chương 236

Giải Ngữ Hoa cũng không hiểu rõ Ngô Mặc rốt cuộc muốn làm gì, bất quá xuất phát từ sự tin tưởng đối với Ngô Mặc, anh cũng không nói thêm gì nữa.

Đừng nhìn đả thủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm thực lực rất mạnh, người Vương gia thân thủ cũng giỏi không kém.

Để bảo đảm an toàn thân thể cho Vương gia thiếu gia, Vương gia thuê rất nhiều hảo thủ làm vệ sĩ bảo vệ hắn.

Thông thường chỉ cần hắn ra khỏi cửa, sau lưng ít nhất cũng phải đi theo hơn mười người, lần này tới Kinh đô lại càng mang theo gần ba mươi mấy người.

Đám người này đi theo sau lưng Vương thiếu gia nhiều năm, ở Tây Bắc hoành hành bá đạo.

Mấy chuyện đập tiệm cướp đồ đối với bọn họ mà nói cũng như cơm bữa.

Dù sao trời có sập xuống cũng có người Vương gia chống đỡ.

Đám vệ sĩ đả thủ bọn họ chỉ cần phụ trách làm thiếu gia vui vẻ là được, căn bản không cần suy xét đối tượng bị đánh liệu có thân phận bối cảnh hùng hậu hay không.

Bên ngoài tiếng phá lầu ầm ĩ vang dội, nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm lúc này đã loạn thành một đoàn, căn bản không có ai lo được tình huống bên ngoài.

Ngô Mặc cũng không phải thật sự muốn Hoắc gia kết tử thù, cho nên lúc cậu ném Hoắc Phi Bằng xuống là nhắm vào chỗ đông người mà ném.

Tên tiểu tử kia da dày thịt béo, lúc bị ném xuống trực tiếp đè mấy vị khách ngã lăn quay ra đất.

Nhất thời trong Tân Nguyệt Phạn Điếm tiếng mắng chửi, tiếng đánh nhau, tiếng ném bát đập đĩa vang lên thành một mớ hỗn độn.

Mọi người muốn chạy cũng chạy không thoát.

Bởi vì bên ngoài máy xúc, máy phá dỡ và các loại công cụ đã hoàn toàn chặn kín lối ra, gạch vụn đá nát vương vãi đầy đất.

Ngô Mặc thời khắc nhìn chằm chằm động tĩnh của người Vương gia.

Phải biết rằng, muốn làm “bọ ngựa bắt ve sầu chim sẻ rình sau lưng”, đầu tiên quan sát lực và ánh mắt phải tốt.

Vừa rồi cậu giật lấy cây dùi cui từ tay một tên hỏa kế, giờ thấy vệ sĩ Vương gia đập vỡ tủ kính, vội vàng sấn tới.

Cậu phang một gậy vào sau gáy đối phương, tay nhanh chóng thò vào trong tủ kính lấy ngọc tỷ ra.

Tâm tư xoay chuyển cực nhanh, đánh tráo ngọc tỷ thật với ngọc tỷ giả mà cậu đã chế tạo trước trong không gian.

Sau đó giơ ngọc tỷ giả trong tay lên hét lớn: “Mẹ kiếp, dám cướp đồ với Hoắc gia chúng ta, đúng là chán sống rồi.” Ngô Mặc vừa hét xong, vừa thầm thấy may mắn trong lòng: “Thời buổi này có hệ thống có không gian, làm mấy chuyện trộm gà bắt chó này quả thực tương đối tiện lợi, chỉ là cái hệ thống chó má này cũng quá hố người rồi đi, làm một cái ngọc tỷ giả mà dám đòi ông ba trăm tích phân, quá đắt.” Tuy nhiên khi nghĩ đến khoảnh khắc tường Tân Nguyệt Phạn Điếm bị đập vỡ vừa rồi, hệ thống thông báo khen thưởng đã tới tay, tâm tình lập tức lại vui vẻ trở lại.

Ngô Mặc đã nghĩ kỹ rồi, giả sử có người thật sự phát hiện ngọc tỷ trong tay cậu là giả, vậy thì cậu cứ một mực khẳng định Tân Nguyệt Phạn Điếm bán hàng giả.

Dù sao cũng chẳng ai ngờ tới, ở trong loại trường hợp này cậu lại có thể lấy giả tráo thật.

Đợi đến lúc thật sự tới Trương gia cổ lâu hoặc là Thanh Đồng Môn, nếu như còn cần dùng đến chiếc Quỷ tỷ này, cậu sẽ lại lấy cớ khác để đem ra.

Doãn Nam Phong thật sự sắp bị chọc cho tức điên rồi, cô ta nghiêm giọng phân phó: “Bắt hết đám người Vương gia này lại cho tôi.” Côn Nô đáp một tiếng, chiêu đãi đám hỏa kế còn lại xông lên.

Ngô Mặc tay cầm Quỷ tỷ, một cước đá văng mấy tên vệ sĩ Vương gia xong liền trốn sang một bên.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà hai người cũng đã xông xuống.

Khi bọn họ tới dưới lầu, nhìn thấy tràng diện này nhất thời cũng có chút phát lăng, lập tức bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Ngô Mặc trong đám đông.

“Bàn Tử, Tiểu Mặc ở bên kia, chúng ta mau qua đó.” Ngô Tà tay trái chỉ hướng Ngô Mặc ở góc Tây Bắc, tay phải kéo Vương Bàn Tử, hai người chạy thẳng tới chỗ Ngô Mặc.

Tới gần Ngô Mặc, hai người phát hiện trong tay cậu đang cầm một món đồ.

“Tiểu Mặc, em không sao chứ?” Ngô Tà thập phần quan tâm tình huống của em trai, sợ cậu bị thương trong đám đông.

Cái cảm giác này chính là tuy rằng em đã thành niên, nhưng trưởng bối trong nhà vẫn coi em như trẻ con mà đối đãi.

Kế hoạch ban đầu của Ngô Mặc cũng không phải như thế này, nhưng cậu phát hiện giờ phút này tình huống đã hoàn toàn khác với những gì cậu dự tính.

Cậu đảo mắt một cái nói với Ngô Tà: "Ca, em không sao, cái tên Vương gia này cũng quá kiêu ngạo rồi, giữa ban ngày ban mặt mà dám cướp đồ?" Nói rồi cậu giơ ngọc tỷ trong tay lên: "Em đoạt lại đồ rồi, lát nữa chúng ta đem trả lại cho Tân Nguyệt Phạn Điếm, dù sao bây giờ cũng là xã hội pháp trị, chúng ta sao có thể trơ mắt nhìn người xấu làm xằng làm bậy được chứ?" Ngô Tà nhìn cái dáng vẻ nghiêm túc đàng hoàng của thằng em, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Mấy chuyện loạn cào cào trước mắt này rõ ràng là do Ngô Mặc giở trò quỷ, nhưng nó lại có thể lý trực khí tráng nói ra được những lời này.

Ngô Tà cảm thấy có lẽ đến ngày mình xuống lỗ cũng chưa chắc đã thích ứng được cái kiểu cực kỳ không biết xấu hổ, đổi trắng thay đen này của thằng em.

Trương Khởi Linh cũng đi tới, anh nhìn chằm chằm ngọc tỷ trên tay Ngô Mặc, vẻ mặt như có điều suy tư.

Ngô Mặc ngược lại không lo lắng Trương Khởi Linh phát hiện ngọc tỷ này là giả.

Đây là cậu tốn tích phân đặc biệt đổi từ hệ thống, nếu không phải ở trong hoàn cảnh đặc thù thì cũng đủ để dĩ giả loạn chân.

Giải Ngữ Hoa đứng ở cách đó không xa, ánh mắt của anh thủy chung vẫn chú ý trên người Ngô Mặc.

Ngô Mặc đã thay đổi chủ ý, vậy thì cũng không cần kiêng dè Giải Ngữ Hoa nữa.

Cậu kéo ba người Ngô Tà và Vương Bàn Tử, tránh đi đám đánh nhau ẩu đả, chạy đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa.

“Ca, anh có quen bà chủ ở đây không?” Cậu một tay kéo cánh tay Giải Ngữ Hoa, hỏi: “Nếu mà quen, phiền anh giúp em dẫn tiến một chút.” Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc, tuy nói anh không biết thằng nhóc này muốn làm gì, nhưng đã quen với việc không cự tuyệt thỉnh cầu của Ngô Mặc.

Một lát sau anh gật đầu, trầm giọng nói: “Có quen.” Thấy Hoa ca hiểu chuyện như vậy, trong lòng Ngô Mặc quả thực muốn cười nở hoa.

Bất quá ngay sau đó, cậu lại nghĩ đến Hắc Nhãn Kính cái tên vương bát đản kia.

Thầm mắng: “Tử hạt tử, mỗi lần làm chính sự thì người đâu không biết lại chạy đi đằng nào mất, cũng may lần này ông đây tới kịp, bằng không số tiền này lão Ngô gia chúng ta đền là cái chắc.” Giải Ngữ Hoa nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy bóng dáng Doãn Nam Phong.

Anh ngẫm nghĩ, kéo cánh tay Ngô Mặc khẽ nói: “Doãn lão bản chắc là ở bao sương trên lầu, đi, anh dẫn em qua đó.” Mấy người né tránh cái thang bay tới, cái ấm trà ném qua, từ cầu thang đi lên bao sương lầu hai.

Lầu hai cũng đồng dạng loạn thành một đoàn.

Để chế ngự người Vương gia, Tân Nguyệt Phạn Điếm toàn viên xuất động.

Không chỉ là hỏa kế, ngay cả bảo an và đầu bếp hậu trù cũng đều xông vào.

Đả thủ Vương gia và người của Tân Nguyệt Phạn Điếm tả xung hữu đột trong lầu.

Có điều đám người này cũng rất tinh khôn, biết lầu hai không phú thì quý, cho nên cố ý tránh đi từng cái bao sương.

“Ui cha cha, sao có thể như vậy chứ?

Chẳng lẽ bọn họ chưa nghe qua dĩ hòa vi quý sao?” Ngô Mặc chậc lưỡi xuýt xoa, cảm khái nói: “Hết cách rồi, loại thanh niên năm tốt như em ghét nhất là nhìn thấy mấy kẻ gây chuyện thị phi này.” Nói xong cậu xách dùi cui liền xông lên.

“Tiểu...” Ngô Tà nào ngờ tới thằng em mình còn có lúc thích làm việc thiện giúp người làm niềm vui thế này, nhất thời ngẩn người ngay tại chỗ.

Cứ như vậy mấy người bọn họ đứng ở đó, nhìn Ngô Mặc vung dùi cui lên, phang đám hỏa kế Vương gia nằm rạp xuống đất.

Nhìn đám hỏa kế Vương gia từng tên từng tên bị dùi cui táng vào sau gáy, Ngô Tà cũng thấy đau thay cho bọn họ.

“Thiên Chân, đây đúng là Thanh Long Yển Nguyệt Đao chọc mông — mở mang tầm mắt nha.” Vương Bàn Tử cứ như đang nằm mơ.

Hắn nhẹ nhàng vỗ vai Ngô Tà một cái, phun tào nói: “Huynh đệ của tôi còn biết giúp người làm niềm vui, chẳng lẽ hôm nay là rằm tháng bảy gặp quỷ rồi?” Ngô Tà trợn trắng mắt, tức giận nói: “Tiểu Mặc từ nhỏ cũng là thiếu niên năm tốt, bằng khen cũng không ít đâu, Nhị thúc dán đầy tường đấy.” Cứ như vậy Ngô Mặc dưới ánh mắt kinh ngạc của hỏa kế Tân Nguyệt Phạn Điếm, đánh ngã người Vương gia xuống đất.

Cậu vỗ vỗ tay lễ phép nói: “Tục ngữ nói giữa đường thấy chuyện bất bình rút dao tương trợ, tôi làm việc tốt này cũng không phải vì báo đáp, đúng rồi, bà chủ các người đâu?

Tôi tìm cô ấy có việc.” Thính Nô đang ở trong đám người, cô ta nhìn chằm chằm Ngô Mặc, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Từ giọng nói của Ngô Mặc, cô ta nghe ra người này chính là kẻ châm ngòi thổi gió trong bao sương Hoắc lão thái thái lúc trước.

Nhưng bất luận thế nào, người đàn ông trước mắt này xác thực là giúp đỡ bọn họ chế ngự ác hành của Vương gia.

Về công về tư đều nên tỏ vẻ cảm tạ với cậu ta.

“Vị Ngô tiên sinh này, thật sự vô cùng cảm ơn ngài đã giúp đỡ.” Thính Nô từ phía sau đám người đi tới, thập phần lễ phép nói: “Bà chủ chúng tôi hiện tại đang ở phía sau, không biết ngài gặp cô ấy là có chuyện gì?

Nếu là chính sự, tôi có thể thay mặt dẫn tiến.” “Nè, ngọc tỷ trong tiệm các cô, để tôi đoạt lại từ tay Vương gia giúp cho.” Ngô Mặc giơ Quỷ tỷ trong tay lên, nghiêm trang nói: “Người nhà họ Vương này quá kiêu ngạo hống hách, tôi có chút nhìn không quen bọn họ, cho nên đặc biệt giúp các cô cướp đồ về từ tay bọn họ, vật quy nguyên chủ.” Ngô Mặc con người này rất có đặc điểm.

Đó chính là khi cậu ta muốn giở trò lưu manh, bạn có thể nhìn ra trên người cậu ta đầy khí chất thổ phỉ.

Nhưng khi cậu ta nghiêm túc đứng đắn, bạn lại sẽ cảm thấy tướng mạo cậu ta thập phần đáng tin cậy.

Ngô Mặc đối với ngọc tỷ không hề lưu luyến, tay vừa hất, ngọc tỷ trực tiếp ném vào trong lòng Thính Nô.

Thính Nô giật nảy mình, vội vàng ôm lấy ngọc tỷ, cẩn thận kiểm tra xem bên trên có tổn hại gì không.

Khi phát hiện ngọc tỷ hoàn hảo không chút tổn hao gì, Thính Nô rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Cô ta hướng về phía Ngô Mặc hơi cúi người chào, cung kính nói: “Ngô tiên sinh, tôi xin thay mặt Tân Nguyệt Phạn Điếm, cảm ơn những chuyện ngài đã làm vì chúng tôi.

Chương 237

Bà chủ ở phía sau, tôi dẫn ngài qua đó, mời!” “Có làm phiền rồi.” Ngô Mặc gật gật đầu, pha chút phong độ thân sĩ.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử ở phía sau nhìn mà đau cả răng.

Trương Khởi Linh vẫn là mặt không biểu tình, có điều nắm tay anh lại đang siết chặt, thời khắc phòng bị người khác đánh lén.

Giải Ngữ Hoa có chút buồn cười, anh phát hiện mỗi lần nhìn thấy Ngô Mặc, đều sẽ thấy được một mặt khác nhau của cậu.

Thằng nhóc này cứ như cái túi bách bảo vậy, cũng không biết trong đầu cậu rốt cuộc còn chứa những bảo vật gì?

Kể từ khi Tân Nguyệt Phạn Điếm xuất hiện động loạn, Doãn Nam Phong đã ngồi không yên ở lầu hai.

Cô ta đuổi hết đám hỏa kế thủ hạ đi, một mình đi tới hậu lâu.

Đi đến trước một cánh cửa, cô ta cũng không gõ cửa, rầm một tiếng đẩy cửa đi vào.

“Lão bất tử, Tân Nguyệt Phạn Điếm bị người ta đập rồi, ông không quản sao?” Người còn chưa đi vào, giọng nói đã truyền tới trước.

Trong phòng Trương Nhật Sơn đang viết thư pháp.

Từ sau khi Phật Gia và phu nhân qua đời, viết thư pháp là phương thức duy nhất để ông tĩnh tâm.

Nghe thấy lời Doãn Nam Phong, ông ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Nhàn nhạt nói: “Loại chuyện nhỏ này, còn đáng để cô đặc biệt chạy qua đây một chuyến?” “Chuyện nhỏ?” Doãn Nam Phong tức anh ách ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Mạnh mẽ đập bàn trà giận dữ nói: “Tiệm sắp bị người ta dỡ rồi, cái này cũng gọi là chuyện nhỏ à?” Phải nói là người sống qua trăm tuổi, chọc tức người khác cũng có bài bản cả.

Trương Nhật Sơn ngay cả nói cũng không nói, chỉ ừ một tiếng.

Cái âm thanh này giống như cái bật lửa, trong sát na đem hỏa khí của Doãn Nam Phong toàn bộ dẫn bạo.

“Lão bất tử, ông ăn của Tân Nguyệt Phạn Điếm tôi, ở của Tân Nguyệt Phạn Điếm tôi, Tân Nguyệt Phạn Điếm xảy ra chuyện ông cư nhiên không quản, ông cũng không biết ngại à?” Trương Nhật Sơn nhẹ nhàng đặt bút lông xuống.

Ngẩng đầu nhìn về phía Doãn Nam Phong, “Nam Phong, cho dù là cô nãi nãi của cô năm đó lúc còn sống, cũng không dám nói với ta những lời này.” Cũng chính là Doãn Nam Phong, không biết năm đó rốt cuộc là tình huống gì?

Cái này nếu đổi thành Ngô Mặc biết rõ kịch bản Lão Cửu Môn, tuyệt đối sẽ chửi lại ngay.

Đúng lúc này, cửa bị gõ vang.

Ngay sau đó Thính Nô rảo bước đi vào, đứng bên cạnh Doãn Nam Phong cung kính nói: “Bà chủ, có mấy vị tiên sinh muốn gặp ngài.” Nói xong câu này, cô ta lại ghé vào tai Doãn Nam Phong nhỏ giọng kể lại chuyện Ngô Mặc giúp Tân Nguyệt Phạn Điếm đoạt lại ngọc tỷ, cùng với việc chế ngự ác hành của Vương gia một lần nữa.

Doãn Nam Phong mày hơi nhíu lại, trầm tư một lát nói: “Mời người vào đi, tôi gặp một chút.” Mấy người Ngô Mặc cũng không đi theo Thính Nô vào phòng, mà là đứng ở bên ngoài hành lang.

Rất nhanh Thính Nô đi ra, mời mấy người vào trong.

Ngô Mặc là lần đầu tiên nhìn thấy Doãn Nam Phong.

Người phụ nữ này ở trong Đạo Mộ Bút Ký, cũng được coi là một nữ trung hào kiệt hiếm có.

Đã muốn từ Tân Nguyệt Phạn Điếm lấy được chỗ tốt, Ngô Mặc cũng không còn bày ra cái khí chất lưu manh bĩ tử kia nữa.

Cậu vừa đi tới trước mặt Doãn Nam Phong, còn chưa đợi mở miệng nói chuyện.

Doãn Nam Phong đứng dậy, chỉ về phía ghế ngồi bên cạnh nói: "Thật sự cảm ơn mấy vị đã giúp đỡ, mời ngồi xuống nói chuyện!" Ngô Mặc cũng không khách sáo, đặt mông ngồi xuống.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử vừa thấy thằng em đã ngồi xuống, mình cũng không cam lòng yếu thế.

Đồng thời Ngô Tà kéo Trương Khởi Linh một cái, để anh ngồi xuống cái ghế bên cạnh mình.

Giải Ngữ Hoa với Doãn Nam Phong là chỗ quen biết, cũng không khách sáo, trực tiếp ngồi xuống bên kia Ngô Mặc.

Ngô Mặc đã sớm phát hiện trong phòng còn có Trương Nhật Sơn, chẳng qua lúc này cũng không thích hợp nói nhiều.

Nhưng cậu không nói, không đại biểu Trương Nhật Sơn không nói.

Chỉ thấy Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm Ngô Mặc, cười như không cười nói: "Tiểu gia hỏa thật sự là có duyên, không ngờ chúng ta nhanh như vậy đã gặp lại." Ngô Mặc nhìn Trương Nhật Sơn, trong lòng thầm mắng: "Lão già khú đế, cười cái rắm, tộc trưởng gia tộc các người đang ở đây, ông còn cười đến vui vẻ như vậy, xem ra là không để Lão Trương vào trong mắt nha.” Trong lòng nghĩ thế nào là một chuyện, nhưng trên mặt lại còn phải lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Ngô Mặc hơi nhổm người dậy, hô lên: “A, huynh đệ, sao ngài cũng ở chỗ này vậy?” Câu “huynh đệ” này vừa thốt ra, trà trong miệng Doãn Nam Phong suýt chút nữa phun ra ngoài.

Cô ta đặt chén trà trong tay lên bàn.

Quay đầu nhìn Trương Nhật Sơn, nghi hoặc nói: “Trương hội trưởng, ông quen biết vị tiểu huynh đệ này?” “Ừ, có duyên gặp qua vài lần.” Trương Nhật Sơn không giải thích quá nhiều với Doãn Nam Phong.

Tùy tiện cầm lên một cuốn cổ tịch bên cạnh, ngồi ở đó ung dung xem.

Đừng nhìn Trương Nhật Sơn mặt ngoài có vẻ rất bình tĩnh, thực ra trong lòng cũng có chút phức tạp khó tả.

Ông biết Trương Khởi Linh ngồi phía trước là tộc trưởng đương nhiệm của Trương gia, những năm đầu mọi người cũng đã gặp qua vài lần.

Nhưng mà thế thì có thể làm gì?

Hiện tại Trương gia đã sớm phân băng ly tích, tộc nhân cũng tứ phân ngũ liệt.

Thiên nam hải bắc, khắp nơi đều có tung tích người Trương gia.

Mà Trương Nhật Sơn ông, cả đời này cũng chỉ nhận một mình Trương Đại Phật Gia.

Cho dù là tộc trưởng, cũng không có quyền bắt ông làm bất cứ chuyện gì.

Trương Khởi Linh nhàn nhạt nhìn Trương Nhật Sơn một cái, không nói gì.

Anh di chuyển tầm mắt đến chén trà bên cạnh, cứ như trên cái chén kia có đồ họa gì hấp dẫn ánh mắt anh vậy.

Nơi này là Tân Nguyệt Phạn Điếm, là sân nhà của Doãn Nam Phong.

Cô ta không thể để bầu không khí xấu hổ, tiếp lời nói với Ngô Mặc: "Tiểu huynh đệ, tôi nghe người dưới nói, cậu giúp Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi đoạt lại ngọc tỷ, ở đây tôi thay mặt Tân Nguyệt Phạn Điếm tỏ vẻ cảm tạ đối với cậu." "Ai, chuyện nên làm ấy mà." Ngô Mặc xua xua tay, cố tỏ ra đại độ nói: "Tôi con người này có cái tật xấu, chính là tâm địa thiện lương, luôn nhìn không được mấy kẻ xấu làm ác." "Ha ha, tiểu huynh đệ nói đùa rồi." Doãn Nam Phong cười cười nói: "Bất luận như thế nào, lần này cậu giúp đỡ Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, chính là khách nhân trân quý nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm." Nói đến đây, Doãn Nam Phong ra hiệu cho Thính Nô một cái.

Thính Nô lập tức tâm lĩnh thần hội, xoay người rời đi.

Không bao lâu sau, bưng một cái hộp gỗ nhỏ đi vào.

Thính Nô khom người đưa hộp gỗ đến trước mặt Ngô Mặc.

Nhìn cái hộp gỗ cổ hương cổ sắc trước mắt này, Ngô Mặc hơi nhíu mày, không biết bên trong đựng cái gì?

Giải Ngữ Hoa từ nhỏ lớn lên ở Kinh đô, đương nhiên biết hàm nghĩa của thẻ quý tân Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Anh ngẫm nghĩ, Ngô Mặc cho dù nhận tấm thẻ cũng không có ảnh hưởng gì, liền không xen vào.

Doãn Nam Phong mở miệng nói: "Tiểu huynh đệ, đây là thẻ quý tân của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, mời cậu nhận lấy!" Ngô

Mặc không rõ thẻ quý tân Tân Nguyệt Phạn Điếm đại biểu hàm nghĩa gì, bất quá điều này cũng không ảnh hưởng cậu chiếm hời.

Cậu nhận lấy hộp gỗ nhỏ, thưởng thức một lát cười ha hả nói: “Đã là bà chủ thịnh tình như thế, vậy tôi cũng không khách sáo nữa.” “Sảng khoái!” Doãn Nam Phong rất thích tính cách sảng khoái này của Ngô Mặc.

Bản thân cô ta cũng là một người phụ nữ can luyện dứt khoát, không thích loại con trai lề mề chậm chạp ẻo lả.

Đúng lúc này chỉ nghe bên ngoài “oanh” một tiếng vang thật lớn.

Mấy người vội quay đầu nhìn về phía âm thanh truyền tới.

Chỉ thấy cửa sổ vốn đóng kín mít, lúc này đã vỡ thành một cái lỗ lớn.

Tiếng máy móc ầm ầm bên ngoài đã từ miệng lỗ truyền vào.

Trong lòng Ngô Mặc “tách” một cái, thầm nhủ: “Cái tay cai thầu này cũng quá nhiệt tình rồi đi, trước đó không phải đã dặn dò kỹ hắn là chỉ dỡ phía trước không đụng phía sau sao?

Sao hắn lại dỡ cả phía sau thế này?” Kỳ thực chuyện này cũng thật không trách vị cai thầu bên ngoài kia, toàn bộ sự tình quả thực có chút phức tạp.

Ngô Mặc bỏ ra một triệu, để cai thầu mang theo công nhân lái xe xúc, máy phá dỡ các loại đem tiền lâu (lầu trước) của Tân Nguyệt Phạn Điếm dỡ bỏ.

Nhưng nói mồm tay trắng cho dù là đưa tiền, mấy tay cai thầu này cũng không vào được Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Dù sao cậu tự nhiên chạy đến nhà người ta dỡ nhà, có khả năng sao?

Phải biết rằng Ngô Mặc chó thì chó thật, nhưng cậu sẽ không làm hại người bình thường.

Mấy người công nhân này đã rất thảm rồi, cậu làm sao có thể để bọn họ phạm hiểm được chứ?

Để cho việc bọn họ dỡ lầu được hợp pháp hóa và không có nỗi lo về sau.

Ngô Mặc trước tiên nghĩ tới hệ thống.

Chương 238

Phải nói là có hệ thống có tích phân, có một số việc xác thực làm tương đối dễ dàng.

Cậu tích phân không còn lại bao nhiêu, nhưng Ngô Mặc vẫn quyết tâm bỏ ra hai trăm tích phân, đổi toàn bộ giấy tờ thủ tục với hệ thống.

Bình thường loại hợp đồng này cuối cùng đều cần người phụ trách tiến hành ký tên, khi hệ thống hỏi cậu ký tên ai?

Ngô Mặc không chút do dự nói ra tên Trương Nhật Sơn.

Không chỉ có như vậy, ngay cả dấu vân tay cũng là của Trương Nhật Sơn.

Có những hợp đồng và thủ tục này, đã có thể bảo hộ đầy đủ cho an toàn nhân thân của đám công nhân.

Cậu làm như vậy, một phương diện là vì trả thù chuyện Trương Nhật Sơn lần trước mách lẻo.

Một phương diện khác, chính là vì Trương Nhật Sơn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm địa vị rất đặc thù.

Viết tên hắn dỡ lầu, về tình về lý cũng nói được, dù sao tên này hình như rất thích trang hoàng nhà cửa.

Để cho an toàn, cậu lại cố ý đổi thêm “Pháp thế thân ký ức”.

Đổi cái cách nói đơn giản thông tục một chút.

Chính là mấy tay cai thầu này cho dù trải qua nghiêm hình tra tấn, bức hỏi bọn họ rốt cuộc là ai an bài bọn họ dỡ lầu?

Bọn họ cũng tuyệt đối nhớ không nổi khuôn mặt của Ngô Mặc, ngược lại trong đầu hiện lên đều là dáng dấp của Trương Nhật Sơn.

Ngô Mặc rất ít sử dụng hệ thống, lần này đúng là được mở mang tầm mắt, cảm thấy công năng hệ thống xác thực không tồi.

Bất quá khuyết điểm duy nhất chính là giá cả quá cao, nhưng cái này cũng không có cách nào, chung quy tiền nào của nấy.

Ngô Mặc đem các phương diện toàn bộ kế hoạch xong xuôi, lúc này mới chạy tới Tân Nguyệt Phạn Điếm xảy ra tất cả chuyện phía sau.

Cai thầu sau khi nhận được điện thoại của Ngô Mặc, ngay lập tức mang theo thủ hạ lái xe chạy tới, không ngờ vừa đến cửa liền bị bảo an ngăn lại.

Khi cai thầu lấy ra thủ tục cùng với chữ ký của Trương Nhật Sơn, bảo an đúng là mộng bức.

Hắn đứng ở đó ngây người hơn nửa ngày.

Muốn gọi điện thoại cho cấp trên hỏi thăm một chút, lại không ngờ lúc này trong đại sảnh đã loạn thành một mớ bòng bong.

Cai thầu nhìn dáng vẻ của bảo an, lại nghĩ tới lời dặn dò của Ngô Mặc lúc đó, hừ lạnh một tiếng nói: "Huynh đệ, mọi người đều là lăn lộn kiếm cơm ăn, tôi nói cho cậu biết, cố chủ đã giao phó cho tôi, nhất định phải giờ này chạy tới, đến lúc đó thật sự làm lỡ chuyện, tôi thấy cái chân bảo an này của cậu cũng đừng làm nữa." Tân Nguyệt Phạn Điếm vì che giấu bối cảnh chân thực của mình, thực tế là có hai bộ sậu nhân sự.

Một bộ là thuộc về tâm phúc, như Thính Nô Côn Nô mấy người đi theo xuống đất tra xét sự tình.

Bộ còn lại chính là nhân viên bình thường phổ thông, bọn họ ứng tuyển tới đây cũng chỉ tưởng Tân Nguyệt Phạn Điếm là một cái quán ăn trăm năm tuổi.

Tên bảo an này chính là một nhân viên bình thường.

Nghe cai thầu nói như vậy, nghĩ đến chữ ký Trương Nhật Sơn là cao tầng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong nháy mắt không do dự nữa.

“Được rồi, các người vào đi.” Hắn mở barie ra, chỉ vào bên trong nói: “Bất quá hôm nay trong tiệm có hoạt động, các người đi vào xong, tốt nhất vẫn là hỏi một chút, đừng đến lúc đó lại xuất hiện vấn đề gì.” Cai thầu gật gật đầu, không nói thêm gì nữa, một đạp chân ga dấn xuống.

Lái xe xúc trực tiếp xông vào, cái tư thế kia cứ như là muốn đi đào mộ phần nhà người ta vậy.

“Chuyện gì vậy?” Doãn Nam Phong thật sự không thể ngồi yên được nữa, cô ta đứng dậy chỉ vào Thính Nô nói: “Bây giờ, lập tức, mau đi xem rốt cuộc là chuyện gì!”“Vâng, lão bản.” Thính Nô không dám chậm trễ, trực tiếp chạy từ cầu thang bên cạnh ra ngoài.

Khi cô ta thấy bên ngoài hai chiếc xe ủi và máy xúc đang ra sức làm việc, cùng với mấy cái lỗ lớn xuất hiện trên tường, cô ta cũng hơi ngây người.

“Dừng lại, ai cho mấy người làm vậy?” Cô ta một bước vọt tới, chặn máy móc lại.

Giận dữ nói: “Mấy người là công nhân ở đâu?

Có biết đây là chỗ nào không?” “Cô bé, nguy hiểm quá.” Người công nhân dừng xe ủi, thò đầu nhìn Thính Nô, “Cô đột nhiên xông ra như vậy, nếu tôi không chú ý, xảy ra chuyện thì sao?” Thính Nô võ công cũng rất tốt, cô ta một tay túm lấy tay vịn bên cạnh xe, trực tiếp nhảy lên xe, lớn tiếng hô: “Mau dừng lại, tắt máy ngay!” Rất nhanh, Thính Nô dẫn theo tổ trưởng quay trở lại phòng.

"Lão bản, chuyện vừa rồi, chính là hắn ta dẫn người làm đấy." Thính Nô chỉ vào tổ trưởng, bực bội nói: "Tôi hỏi ai chỉ thị, hắn ta cũng không nói thật." "Ôi, cô bé này sao lại nói vậy chứ?" Tổ trưởng nghe xong liền không chịu, từ trong túi nhỏ phía sau lấy ra một bản hợp đồng.

Hắn phản bác: "Đây rõ ràng là người phụ trách cửa hàng của các cô cho chúng tôi làm, sao bây giờ lại đổ lỗi cho tôi?

Cô xem, giấy trắng mực đen viết rõ ràng, trên đó không chỉ có chữ ký, còn có cả dấu vân tay nữa." Nói xong, hắn tức tối quăng bản hợp đồng lên bàn, vừa ngẩng đầu lên thì chạm mặt Trương Nhật Sơn.

Tổ trưởng lập tức phấn chấn hẳn lên, chỉ vào Trương Nhật Sơn hào hứng nói: "Ôi, cậu em cũng ở đây à, vậy cậu phải nói hộ tôi một câu công bằng, cái vụ phá nhà này có phải cậu yêu cầu không?" Nhất thời, ánh mắt những người còn lại trong phòng đều đổ dồn vào Trương Nhật Sơn.

Doãn Nam Phong cầm lấy hợp đồng, nhanh chóng lật xem.

Cho đến khi lật đến trang cuối cùng, nhìn thấy chữ ký và dấu vân tay của Trương Nhật Sơn trên đó.

Cô ta chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn ứ một cục tức, khó chịu vô cùng.

Doãn Nam Phong đặt mạnh bản hợp đồng xuống trước mặt Trương Nhật Sơn, mặt lạnh hỏi: "Lão… Trương hội trưởng, tôi muốn hỏi một chút, là anh không hài lòng với bố cục của Tân Nguyệt phạn điếm, hay là cảm thấy Tân Nguyệt phạn điếm quá cũ kỹ rồi?" Trương Nhật Sơn thậm chí không thèm nhìn hợp đồng.

Hắn dựa lưng vào ghế, bắt chéo chân, thản nhiên nói: "Nam Phong, tôi nói chuyện này không liên quan đến tôi, cô tin không?"

"Anh đi đâu, làm gì, làm sao tôi biết được." Doãn Nam Phong lạnh lùng hừ một tiếng: "Rõ ràng hôm qua ba giờ chiều anh xuống máy bay, vậy mà sáu giờ mới về, giữa khoảng thời gian đó ba tiếng đồng hồ, ai biết anh đi đâu rồi." Trương Nhật Sơn không nói nữa, vẫn giữ cái vẻ lạnh lùng đó.

Ngô Mặc rất ghét người khác giả vờ ngầu trước mặt mình, huống chi là cái tên Trương Nhật Sơn này.

Cậu ta đảo mắt, chen lời nói: "Tôi nói anh bạn, anh làm việc này không đúng đắn chút nào đâu, với tư cách là một người bị hại, hôm nay tôi phải nói một câu công bằng." Ngô Mặc đứng dậy, chỉ vào bức tường đổ nát phía sau, nói: "Hôm nay Tân Nguyệt phạn điếm mở đấu giá, anh cho dù có không ưa mấy tên đại gia gì đó đi chăng nữa, cũng không thể chọn hôm nay để phá nhà chứ, đây đâu phải phá nhà, đây là anh định chôn sống hết bọn họ thì có!" Vương Bàn Tử ôm ngực, phối hợp nói: "Ây da, đúng là vậy mà, vừa nãy suýt chút nữa dọa Bàn… khụ, dọa tôi chết khiếp, bây giờ tim vẫn còn đập thình thịch không ngừng đây này." Ngô Mặc thầm khen Vương Bàn Tử trong lòng, nghĩ bụng: "Bàn ca đúng là nhiệt tình, không như ông anh mình, đúng là đồ gỗ mục, ngu ngốc." Cậu ta quay người vỗ vỗ vai tổ trưởng, đối mặt với Trương Nhật Sơn tiếp lời: "Khụ, với lại, anh xem mấy người công nhân này chất phác biết bao, anh bảo người ta làm việc, quay đầu lại đã bán đứng người ta rồi, anh làm cái trò gì vậy?" "Đúng vậy, cậu em nói không sai." Tổ trưởng ấm ức vô cùng, lại từ trong túi lục ra một tấm ảnh và biên lai, đưa đến trước mặt Doãn Nam Phong.

Giọng khàn khàn: "Cô ơi, cô xem này, hắn ta trước khi đi còn đặc biệt để lại cho tôi tấm ảnh, nói là bằng chứng, à đúng rồi, còn năm mươi vạn tiền công, nói là khi tôi đến đây làm việc rồi sẽ thanh toán." Doãn Nam Phong xem xong, nhắm mắt lại.

Khi mở ra lần nữa, cô ta đã khôi phục vẻ bình tĩnh thường ngày:

“Thính Nô, cô đưa ông này xuống trước đã, có chuyện gì lát nữa hãy nói.” “Không được, tôi không thể đi được, tiền công còn chưa trả tôi mà?” Tổ trưởng nghe vậy liền không chịu, làu bàu nói: “Mấy người chúng tôi đâu có dễ dàng gì, bỏ nhà bỏ cửa đến đây làm việc, mấy người không thể làm việc thất đức như vậy chứ.” Ngô Mặc suýt nữa cười toạc cả bụng.

Nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ nghiêm túc, ngoại trừ Giải Ngữ Hoa vẫn luôn nhìn chằm chằm cậu ta, người khác căn bản không hề phát hiện.

Ánh mắt Giải Ngữ Hoa sâu thẳm, ẩn chứa ý cười nhìn Ngô Mặc.

Anh không phải kẻ ngốc, tuy nói anh không biết Ngô Mặc và Trương Nhật Sơn quen nhau thế nào.

Thế nhưng trong thâm tâm, anh luôn có một cảm giác.

Đó chính là những chuyện trước mắt này, đều là do thằng em bảo bối nhà mình giở trò.

Ngô Mặc vỗ tay cái bốp, thở dài nói: “Anh bạn, làm người không thể như vậy, bằng chứng đã đập vào mặt anh rồi, anh còn không thừa nhận, còn đáng mặt đàn ông không?

Nói thật, vỏn vẹn năm mươi vạn thôi mà, ăn bữa cơm tùy tiện cũng không chỉ bằng đó tiền, cần gì phải làm khó mấy công nhân này chứ?” Nếu Trương Nhật Sơn chưa từng gặp Ngô Mặc, có lẽ thật sự sẽ cho rằng thằng nhóc này là một thiếu niên tốt bụng, giàu lòng trắc ẩn.

Nhưng lần trước Ngô Mặc đã để lại ấn tượng quá sâu sắc ở KTV.

Đến mức dù Ngô Mặc có giả vờ làm thiếu niên tốt đến mấy, trong mắt Trương Nhật Sơn, vẫn là một thằng nhóc thối tha, hư hỏng.

“Cậu nói không sai.” Trương Nhật Sơn đứng dậy, từ trong túi lấy ra một tấm thẻ đưa cho Thính Nô: “Rút năm mươi vạn từ thẻ của tôi, đưa cho ông này, bảo họ rời khỏi đây trước.” Thính Nô nhìn Doãn Nam Phong trước, sau khi được sự cho phép của cô ta, mới nhận lấy thẻ.

Rồi cô ta dẫn những người công nhân hớn hở rời khỏi căn phòng này.

Ngô Mặc trong lòng sướng âm ỉ, năm mươi vạn tiền công này lại tiết kiệm được rồi.

Giao dịch hôm nay, ngoại trừ khoản đầu tư ban đầu năm mươi vạn và một ít điểm tích lũy.

Nhưng phần thưởng hệ thống sau đó, thẻ khách quý Tân Nguyệt phạn điếm, vân vân, đều kiếm lại được hết.

Nếu không phải không đúng chỗ, chắc bây giờ cậu ta đã có thể hát vang một bài.

Trương Nhật Sơn chắp tay sau lưng, quay người lại, nói một cách dửng dưng: “Nam Phong, đã không còn chuyện gì nữa, làm phiền các cô rời đi trước đi.” Cái kiểu làm màu này khiến Ngô Mặc nghiến răng.

Cậu ta đảo mắt, cố ý quan tâm nói: “Anh bạn, anh có phải là đứng xa cái cửa sổ đó ra một chút không?

Chỗ đó vừa nãy đã sập rồi, anh đừng có mà rơi xuống đấy.” Vai Trương Nhật Sơn hơi cứng lại một chút, nhưng hắn vẫn không quay người.

Doãn Nam Phong phát hiện ra điều này, đột nhiên, thiện cảm của cô ta đối với Ngô Mặc tăng lên gấp bội.

Phải biết rằng mỗi lần Trương Nhật Sơn đều bày ra cái thái độ đó đối mặt với cô ta.

Dù cô ta có tức giận hay mắng mỏ, tên này cũng như một công cụ, căn bản không có bất kỳ phản ứng nào.

“Cậu em, chúng ta vừa gặp đã như quen biết, sau này có cơ hội thì tiếp xúc nhiều hơn nhé.” Doãn Nam Phong nói xong với Ngô Mặc, lại nhìn Ngô Tà mấy người nói: “Vừa rồi cậu em nói không sai, chuyện này quả thật là vấn đề của Tân Nguyệt phạn điếm chúng tôi, đã chậm trễ các vị rồi, lát nữa chúng tôi sẽ có bồi thường cho chuyện này.” Lời Doãn Nam Phong vừa dứt, một tiểu nhị chạy vào từ ngoài cửa.

Hắn đến bên cạnh Doãn Nam Phong, nói nhỏ: “Lão bản, những người gây rối kia đã bị chúng tôi tóm được rồi, không biết nên xử trí bọn họ thế nào ạ?” “Hừ, dám gây chuyện ở Tân Nguyệt phạn điếm, thì phải có dũng khí chịu hậu quả.” Sắc mặt Doãn Nam Phong vô cùng khó coi, dặn dò tiểu nhị: “Hiện tại người đang ở đâu?

Dẫn tôi qua đó.” Từ khi cô ta tiếp quản Tân Nguyệt phạn điếm, chưa từng xảy ra chuyện quấy rối như hôm nay.

Phải biết rằng Doãn Nam Phong lúc này, khác với nữ cường nhân sát phạt quả đoán thời kỳ Sa Hải mười năm sau.

Hiện tại cô ta gặp phải chuyện này, phản ứng đầu tiên là lửa giận ngút trời.

Chương 239

Hận không thể đánh gãy chân tất cả những kẻ gây rối, rồi ném ra ngoài, để giải mối hận trong lòng.

Cứ như vậy, cả nhóm người theo Doãn Nam Phong, lại đi về phía tiền sảnh.

Ngô Tà ở phía sau lén lút kéo kéo Ngô Mặc, hạ thấp giọng hỏi: “Tiểu Mặc, chúng ta…” “Suỵt!” Ngô Mặc làm động tác im lặng, lại khẽ lắc lắc tay, ra hiệu Ngô Tà đừng nói nhiều.

Vương Bàn Tử bây giờ đối Ngô Mặc đơn giản là sùng bái có thừa.

Có thể khiến Hoắc gia ra nông nỗi đó, lại còn được lão bản Tân Nguyệt phạn điếm yêu thích, thằng nhóc này đúng là hư hỏng một cách xuất sắc.

Vương Bàn Tử thấy động tác của Ngô Mặc, lập tức hiểu ra.

Hắn dùng sức kéo Ngô Tà, giật anh ấy về bên cạnh mình.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng đã thả lỏng.

Không còn căng thẳng như vừa nãy, bình tĩnh đi theo bên cạnh Ngô Tà.

Giải Ngữ Hoa vẫn luôn đi phía sau Ngô Mặc.

Cứ như một người lớn nhìn con cái mình vui đùa, ánh mắt đầy vẻ cưng chiều.

Rất nhanh mấy người lại quay lại tiền sảnh.

Vừa mới bước vào, sắc mặt Doãn Nam Phong bỗng chốc trở nên xanh mét.

Chỉ thấy đại sảnh giống như vừa trải qua trận động đất cấp tám, khắp nơi đều là hoang tàn.

Cánh cửa lớn đẹp đẽ ban đầu, cùng những ô cửa sổ chạm khắc hoa văn, giờ đều biến thành một đống đổ nát.

Nếu dùng một từ ngữ tao nhã để đặt tên cho tiền lầu hiện tại, thì "Ngũ Phong Lâu" (Lầu Năm Gió) là thích hợp nhất.

Bởi vì hiện tại toàn bộ đại sảnh bốn phía đều lộng gió, ngay cả trần nhà phía trên cũng đã thủng một lỗ lớn.

Khoảnh khắc này, trong đầu Ngô Mặc đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Đó chính là muốn ký hợp đồng thuê dài hạn với cái tên tổ trưởng vừa nãy.

Thằng cha này kỹ thuật cũng quá đỉnh rồi.

Rốt cuộc hắn ta làm cách nào mà biến một tòa nhà đẹp đẽ thành ra cái bộ dạng thảm hại này chứ?

Kể từ khi những người công nhân kia dừng máy móc lại, rất nhiều phú hào ban đầu tham gia đấu giá đã tranh nhau chạy ra ngoài từ chỗ lỗ hổng.

Những người còn lại trong đống đổ nát này, ngoài các tiểu nhị của Tân Nguyệt phạn điếm, thì chỉ còn lại một phần vệ sĩ của Hoắc gia.

Lý do Hoắc gia không rời đi rất đơn giản.

Cái tên Vương thiếu gia ngu ngốc kia đã coi Hoắc gia là kẻ thù không đội trời chung.

Một mặt thuộc hạ của hắn ta đánh nhau túi bụi với tiểu nhị Tân Nguyệt phạn điếm.

Mặt khác lại liều chết đánh vệ sĩ Hoắc gia.

Từ nhỏ đến lớn hắn ta chưa từng bị ai mắng như vậy, vì thế đối với Hoắc gia hận thấu xương.

Phải nói cái tên Vương thiếu gia này quả là có dũng khí, với hành động dũng mãnh một chọi hai, cuối cùng thảm bại tại chỗ.

Các tiểu nhị của Tân Nguyệt phạn điếm và vệ sĩ Hoắc gia dồn nén một bụng tức giận, không chút nghĩ ngợi trút hết lên người những kẻ nhà họ Vương này.

Bọn họ đánh cho những người nhà họ Vương khóc cha gọi mẹ.

Không gãy tay thì cũng gãy chân, cuối cùng còn trói Vương thiếu gia bằng "ngũ hoa đại bảng".

Khi Doãn Nam Phong và những người khác đi vào, Vương thiếu gia đang cứng cổ, đứng đó vẻ mặt không phục chút nào.

Hắn vừa nhìn thấy Doãn Nam Phong, bĩu môi mắng: "Con nhỏ này trông thì xinh đẹp đấy, cô trói ông đây lại muốn làm gì?

Lẽ nào là muốn cùng tôi vào động phòng à?" Không đợi Doãn Nam Phong mở miệng nói chuyện, Côn Nô đã tiến lên, giáng hai cái tát bốp bốp vào mặt Vương thiếu gia.

Rất nhanh, trên khuôn mặt trắng nõn của Vương thiếu gia đã xuất hiện mấy dấu ngón tay, đau đến mức hắn nghiến răng nghiến lợi, kêu la thảm thiết.

Doãn Nam Phong từ báo cáo do thuộc hạ đưa tới, biết được Vương thiếu gia này là người của gia tộc nào.

Tuy nói Vương gia này ở Tây Bắc thế lực rất mạnh, nhưng Doãn Nam Phong cũng không quá để tâm.

Phải biết rằng "cường long bất áp địa đầu xà" (rồng mạnh không đè rắn đất).

Kinh Đô là địa bàn của Tân Nguyệt phạn điếm, không đến lượt những người Tây Bắc này đến làm oai làm vạ.

Doãn Nam Phong lười nói nhiều với cái tên ngu ngốc này.

Sau khi dặn dò tâm phúc bên cạnh vài câu, liền không thèm để ý đến những người này nữa.

Đấu giá hội của Tân Nguyệt phạn điếm xảy ra sự cố bất ngờ như vậy, Doãn Nam Phong với tư cách là chủ tiệm, nhất định phải đưa ra lời giải thích cho những người có mặt.

Doãn Nam Phong đích thân ra mặt, mời những vị khách còn lại đến một tòa nhà bên cạnh.

Ngô Mặc kéo Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà mấy người cũng chen qua.

Vừa đi đến cửa lầu, liền chạm mặt Hoắc Tú Tú.

“Tiểu Hoa ca ca.” Thấy Giải Ngữ Hoa ở đây, Hoắc Tú Tú rất vui mừng.

Nhanh chóng tiến lên chào hỏi: “Anh đến đây khi nào vậy?

Trước đó bà nội còn hỏi em, sao hôm nay đấu giá anh lại không đến?” Ngô Mặc đang sốt ruột muốn vào xem có tình hình gì không.

Vì vậy, vừa thấy Hoắc Tú Tú đến, cậu ta lập tức buông tay Giải Ngữ Hoa.

Cậu ta vỗ vỗ vai anh ta, nói: “Anh cứ nói chuyện đi, em không làm phiền anh và bạn ôn lại chuyện cũ đâu, em vào trước đây.” Nói xong liền quay người đi.

Ngô Tà thấy vậy liền vội vàng đi theo, gọi: “Tiểu Mặc, đợi anh với.” Vương Bàn Tử này tính cách rất đặc biệt, người hắn thích, hắn có thể liều mạng vì người đó.

Còn người không thích, dù có xinh đẹp như tiên nữ, hắn cũng không vừa mắt.

Nghĩ đến thái độ khinh thường của Hoắc lão thái thái đối với mấy anh em, Vương Bàn Tử lại tức không chịu nổi.

Khi đi ngang qua Hoắc Tú Tú, hắn cố ý hừ lạnh một tiếng: "Đúng là oan gia ngõ hẹp." Hoắc Tú Tú nhìn bóng lưng Vương Bàn Tử, hơi bất lực.

Tuy nói ban đầu bà nội cố ý làm khó Ngô Tà, nhưng những chuyện xảy ra sau đó thật sự không thể trách Hoắc gia.

Cái tên Ngô Mặc kia đơn giản là như Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung vậy, hết chiêu này đến chiêu khác, cứ thế đẩy Hoắc gia lên đầu sóng ngọn gió.

Thấy Hoắc Tú Tú còn muốn nói nữa, Giải Ngữ Hoa phất tay ngăn lại: "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta cứ vào xem đã." Giải Ngữ Hoa bây giờ căn bản không muốn để Ngô Mặc rời khỏi tầm mắt mình.

Anh sợ mình lơ là một chút, thằng nhóc này lại làm ra chuyện động trời gì đó.

Hoắc Tú Tú chỉ cảm thấy Tiểu Hoa ca ca đã thay đổi.

Không còn là người mà khi mình chịu ấm ức, anh ấy sẽ lập tức đứng ra giúp đỡ nữa.

Bất đắc dĩ, cô ta chỉ có thể theo sau Giải Ngữ Hoa đi vào chính sảnh phía trước.

Trong chính sảnh bây giờ chẳng khác gì chợ rau.

Đừng thấy những phú hào này ai nấy đều có tiền có thế, nhưng điều họ sợ nhất lại là sinh mạng bị đe dọa.

Tình huống vừa nãy, chỉ cần lơ là một chút là đầu đã có thể bị đá đập thủng lỗ.

Lúc này vừa thấy Doãn Nam Phong xuất hiện, ai nấy đều nghĩa phẫn điền ưng.

Tuy nói không dám đắc tội Tân Nguyệt phạn điếm quá mức, nhưng đòi chút lợi ích và phí an ủi thì cũng là chuyện bình thường thôi.

Khi Ngô Mặc đi vào, ánh mắt cậu ta lướt quanh một vòng, phát hiện người Hoắc gia không có ở đây.

Trong lòng thầm nghĩ: “Hoắc lão thái thái chắc hẳn là đã rời khỏi Tân Nguyệt phạn điếm rồi.” “Cũng đúng, nhân vật lão làng như bà ta sao có thể giống người thường, cứ bám riết lấy phạn điếm đòi lợi ích chứ.” Doãn Nam Phong hôm nay trong lòng dồn nén một cục tức lớn.

Đấu giá hội bị người ta gián đoạn giữa chừng không nói, nhà cũng bị người ta phá.

Bây giờ vì an ủi mấy tên này, lại phải móc tiền bồi thường.

Chương 240

Hôm nay đơn giản là ngày khó chịu nhất của cô ta từ khi tiếp quản Tân Nguyệt phạn điếm đến giờ.

Khi tất cả mọi việc được xử lý xong, đã là hai tiếng sau.

Phải nói Tân Nguyệt phạn điếm quả thật giàu có.

Doãn Nam Phong đã bồi thường cho tất cả khách hàng có mặt.

Đương nhiên, khách ở sảnh tầng một và khách ở phòng riêng tầng hai có mức bồi thường khác nhau.

Nhưng dù là như vậy, cũng đủ để mỗi người đều hài lòng rời khỏi Tân Nguyệt phạn điếm.

Vương Bàn Tử cầm một tấm thẻ, mặt mày hớn hở.

Hắn nói với Ngô Mặc: “Món ăn của Tân Nguyệt phạn điếm nghe nói ngon lắm, nhưng giá cao quá, Bàn gia tôi trước đây đâu có nỡ ăn, lần này có tấm thẻ này thì nói gì tôi cũng phải nếm thử một phen.” “Cả ngày chỉ biết ăn, chính sự còn chưa xong đâu.” Ngô Tà liếc Vương Bàn Tử một cái, quay đầu nói với Ngô Mặc: “Tiểu Mặc, chúng ta bây giờ đã gây sự với Hoắc gia rồi, chuyện tấm bản đồ xem ra không thể nhờ Hoắc lão thái thái giúp đỡ được nữa.” “Yên tâm đi, anh, Hoắc lão thái thái tuyệt đối sẽ tìm chúng ta thôi.” Ngô Mặc khoác vai Ngô Tà, vẻ mặt tự nhiên nói: “Hơn nữa, lần này người nắm quyền chủ động lại là chúng ta.” Mấy anh em vừa mới đi ra ngoài, Doãn Nam Phong đột nhiên mở miệng gọi Ngô Mặc lại.

“Cậu em, xin dừng bước, tôi có chuyện muốn nói với cậu.” “Hử?” Ngô Mặc dừng bước, nghi hoặc nhìn về phía Doãn Nam Phong.

Cậu ta trầm tư một lát rồi cười nói: “Dù sao tôi cũng chẳng có việc gì, nếu Doãn lão bản đã mời, vậy tôi xin đi cùng.” Tuy rằng tục ngữ nói “tặc tâm hư” (làm bậy thì sợ sệt), nhưng từ này không thích hợp với Ngô Mặc.

Cậu ta rất tự nhiên dặn dò Ngô Tà: “Anh, mấy người đợi em ở bên ngoài, em nói chuyện với Doãn lão bản một lát rồi ra ngay.” Ngô Tà nhìn Ngô Mặc một cái thật kỹ, thấy vẻ mặt cậu ta rất bình thường.

Liền gật đầu, kéo Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử hai người rời đi trước.

Giải Ngữ Hoa bỏ Hoắc Tú Tú lại, lại đi theo Ngô Mặc đến trước mặt Doãn Nam Phong.

Nhìn Doãn Nam Phong, Giải Ngữ Hoa bình thản mở miệng hỏi: “Doãn lão bản, không biết cô tìm em trai tôi còn có chuyện gì?” Doãn Nam Phong kinh ngạc nhìn Giải Ngữ Hoa.

Cả hai đều lớn lên ở Kinh Đô, giữa họ từ đời trước đã có qua lại.

Cô ta biết tính cách của Giải Ngữ Hoa.

Người đàn ông trước mắt này đừng nhìn vẻ ngoài ôn hòa, thực tế lòng lạnh như sắt.

Bao nhiêu năm qua, trừ việc hơi khác biệt đối với Hoắc Tú Tú ra, chưa từng thấy anh ta đặc biệt để ý đến bất kỳ ai khác.

Nhưng tính cách Doãn Nam Phong cũng rất cứng rắn.

Cô ta không phải loại phụ nữ mà anh chất vấn là tôi phải trả lời.

Cô ta chuyển ánh mắt sang Giải Ngữ Hoa, thản nhiên nói: “Giải lão bản, đây là chuyện giữa tôi và cậu em này, hình như không liên quan đến anh thì phải.” Ngô Mặc chớp chớp mắt, luôn cảm thấy bầu không khí lúc này có gì đó không đúng.

Khá giống đoàn phim ngôn tình kiếp trước cậu ta đóng.

Chỉ có điều, trong đó toàn là nữ nhân vật chính, còn mình lại là một thằng đàn ông to xác.

“Khụ, anh, Doãn lão bản này có lẽ tìm em có chuyện muốn nói, anh đừng lo, chúng ta nói vài câu là xong chuyện thôi.” Ngô Mặc khuỷu tay khoác lên vai Giải Ngữ Hoa, mặt lại quay sang Doãn Nam Phong, cười nói: “Thật xin lỗi, anh tôi cứ coi em như trẻ con, hy vọng Doãn lão bản đừng để bụng.” Doãn Nam Phong không nói nhiều, chỉ tay về phía trước nói với Ngô Mặc: “Cậu em, sang bên này nói chuyện.” Ngô Mặc liếc mắt ra hiệu cho Giải Ngữ Hoa, rồi theo Doãn Nam Phong đến một góc phía trước.

Giải Ngữ Hoa bất đắc dĩ, dù sao Ngô Mặc cũng là người trưởng thành, có khả năng tự quyết đoán.

Mình đã bày tỏ là chỗ dựa của cậu ta, chắc chắn Doãn Nam Phong cũng sẽ không làm khó cậu ta quá nhiều.

“Doãn lão bản, không biết cô tìm tôi muốn nói chuyện gì?” Ngô Mặc lười vòng vo, trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

“Khụ!” Doãn Nam Phong khẽ ho một tiếng, trên mặt hơi lộ ra vẻ không tự nhiên.

Cô ta nhẹ giọng nói: “Tôi chỉ là muốn hỏi một chút, cậu làm sao quen được cái tên lão… Trương hội trưởng kia?” Ngô Mặc vốn tưởng Doãn Nam Phong đã nghi ngờ mình, thậm chí trong lòng đã chuẩn bị sẵn kịch bản.

Chỉ cần mình cắn chết không thừa nhận, thì ai đến cũng vô dụng.

Nhưng nghĩ nửa ngày, lại không ngờ Doãn Nam Phong lại hỏi vấn đề này.

Vừa nghe thấy tên Trương Nhật Sơn, Ngô Mặc liền tức không chịu nổi.

Cậu ta buột miệng: “Cô nói cái tên lão bang tử đó, khụ khụ.” Ngô Mặc phanh gấp một cái, bị sặc nước bọt mấy cái.

Ho liên tục mấy tiếng, cuối cùng giọng khàn khàn nói: “À xin lỗi nhé, vừa nãy lỡ lời, cô nói Trương… Trương huynh đệ à.” Nghe thấy từ “lão bang tử” (tên lão gậy gộc), mắt Doãn Nam Phong chợt mở to.

Nghĩ đến Trương Nhật Sơn giống như một cây gậy, Doãn Nam Phong lập tức cảm thấy Ngô Mặc miêu tả thật đúng chỗ.

Vẻ mặt cô ta vừa cười vừa không cười, có một loại cảm giác muốn bật cười thành tiếng nhưng lại cố gắng nhịn lại.

Phải nói rằng có đôi khi duyên phận giữa người với người thật sự khó nói nên lời.

Có người sống với nhau cả đời, hai bên đều chán ghét nhau.

Có người chỉ mới gặp mặt một lần, đã cảm thấy tính tình của đối phương rất hợp ý mình.

Bây giờ Doãn Nam Phong nhìn Ngô Mặc, càng nhìn càng thuận mắt.

Ngay khi Ngô Mặc định một lần nữa gọi cô ta là Doãn lão bản, Doãn Nam Phong đã ngắt lời cậu ta.

“Cậu em, tính cách và khí chất của cậu rất hợp ý tôi, không bằng tôi lớn hơn một chút, chúng ta xưng hô chị em thế nào?” Doãn Nam Phong không phải kẻ ngốc, tuy nói cô ta bây giờ còn rất trẻ, nhưng ánh mắt nhìn người vẫn rất chuẩn.

Chưa nói Ngô Mặc bản thân đã là người của Ngô gia trong Lão Cửu Môn.

Chỉ riêng việc cậu ta có thể một mình đối đầu với Hoắc gia.

Lại còn được Giải Ngữ Hoa bảo vệ, đã đủ chứng minh tiềm lực của thanh niên này rất lớn.

Đương nhiên rồi, những điều này đều là điều kiện bên ngoài.

Lão Cửu Môn nhiều người như vậy, cũng chưa thấy ai xưng chị em với cô ta.

Điểm quan trọng nhất chính là tính cách và khí chất của Ngô Mặc, quả thực rất hợp khẩu vị Doãn Nam Phong.

Người có thể cùng cô ta đứng trên một chiến tuyến mà mắng Trương Nhật Sơn thì không nhiều, huống chi lại còn mắng ra những từ ngữ hình tượng như vậy.

Ngô Mặc này, giỏi nhất chính là trèo cây.

Vì Doãn Nam Phong đã đặt ra cái thang rồi, nếu cậu ta không trèo theo, thì đúng là ngu ngốc.

Lời Doãn Nam Phong vừa dứt, từ miệng Ngô Mặc đã bật ra tiếng "Doãn tỷ tỷ".

Ngô Mặc cũng rất tán thưởng tính cách của Doãn Nam Phong.

Người phụ nữ này có thể một mình chống đỡ Tân Nguyệt phạn điếm, chứng tỏ năng lực của cô ta rất mạnh mẽ.

Đừng thấy Ngô Mặc đã phá Tân Nguyệt phạn điếm, lại còn lừa Trương Nhật Sơn một vố, nhưng cậu ta một chút cũng không thấy hối lỗi hay chột dạ.

Bởi vì phá phạn điếm, đó là trước khi cậu ta quen biết Doãn Nam Phong.

Bây giờ hai người đã xưng chị em rồi, vậy thì cậu ta phải bắt đầu suy nghĩ cho Tân Nguyệt phạn điếm.

Ít nhất cậu ta nhất định phải nhắc nhở Doãn Nam Phong một chút, cái ấn ngọc kia, Hoắc gia đã ra giá tám ức.

Hai chị em vừa mới kết nghĩa nói chuyện rất vui vẻ, nhất thời đã quên mất thời gian đang trôi qua.

Doãn Nam Phong đã lâu không gặp được người bạn hợp tính như vậy.

Lúc nhỏ cô ta cũng là một cô gái thích nói thích cười.

Chỉ có điều khi cô ta tiếp quản Tân Nguyệt phạn điếm, để có thể giữ vững cơ ngơi và quản lý thuộc hạ.

Doãn Nam Phong buộc phải giữ thái độ nghiêm túc.

Vì sự an toàn, cô ta không thể có bạn bè của riêng mình.

Thuộc hạ thì sợ và kính trọng cô ta.

Còn những người cô ta thường xuyên tiếp xúc nhất, lại là những lão hồ ly kia.

Doãn Nam Phong mỗi ngày xoay sở giữa những người này, trong lòng vô cùng mệt mỏi.

Nếu không phải dựa vào niềm tin mạnh mẽ chống đỡ, có lẽ cô gái này đã sớm sụp đổ rồi.

Còn tính cách của Ngô Mặc lại là loại trời không sợ đất không sợ.

Căn bản không quan tâm đến thân phận địa vị của người khác, chỉ cần hợp tính thì là anh em hay chị em, vì thế hai người họ thực sự rất hợp chuyện.

Vì vậy, khi Doãn Nam Phong đích thân tiễn Ngô Mặc ra ngoài.

Chương 241

Ngô Tà và mấy người khác nghe Ngô Mặc gọi Doãn Nam Phong là “tỷ tỷ”, mấy người họ cứ như ban ngày gặp ma vậy, hàm dưới suýt nữa rớt xuống chân.

“Tiểu Mặc, hôm nay chị bên này có chút bận, ngày mai hoặc ngày kia nếu rảnh, chị sẽ gọi điện rủ em ra ngoài tụ tập.” Kết bạn với Ngô Mặc, là chuyện vui vẻ duy nhất trong ngày uất ức cực độ của Doãn Nam Phong.

Ngô Mặc vừa định vỗ vai Doãn Nam Phong, đột nhiên chợt nhận ra đây là chị, không phải anh em.

Cậu ta rụt tay lại, gãi gãi đầu cười nói: “Được thôi, chị, em vừa đến Kinh Đô cũng không có việc gì, lúc nào cũng rảnh.” “Được, vậy chị đi làm việc trước đây, liên lạc qua điện thoại nhé.” Doãn Nam Phong khẽ vỗ vỗ Ngô Mặc, quay người rời đi.

Chân trước cô ta vừa đi, chân sau Vương Bàn Tử đã túm lấy Ngô Mặc.

Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn trời, nói một cách mơ màng: “Cậu em, tôi không phải là bị trúng tà đấy chứ?

Sao mới chưa đầy một tiếng đồng hồ, cậu lại kết nghĩa anh em với lão bản Tân Nguyệt phạn điếm rồi?” Ngô Tà đã chết lặng rồi.

Anh ấy coi như đã phát hiện ra một chuyện, thằng em mình có lẽ thật sự bị chứng “trâu bò xã giao” rồi.

Anh ấy còn không dám tưởng tượng, có phải nếu cho Ngô Mặc thêm chút thời gian, anh chị của cậu ta có thể trải khắp toàn cầu không?

Ngô Mặc giơ tay vỗ bốp một cái vào lưng Vương Bàn Tử, cười gian nói: “Bàn ca, ai trúng tà thì anh cũng không thể trúng tà được.” “Vì sao?” Vương Bàn Tử bị Ngô Mặc nói cho ngơ ngác, trợn tròn mắt nhìn cậu ta.

“Lý do hả, đơn giản thôi.” Ngô Mặc búng tay cái tách, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Anh là xuất thân hàn môn, hàn khí thấu xương, làm sao có thể dễ dàng trúng tà được chứ?” “Phụt, ha ha ha!” Ngô Tà bật cười thành tiếng.

“Thằng khốn nạn, dám lấy Bàn ca mày ra làm trò cười phải không?” Vương Bàn Tử không chịu, chỉ vào Ngô Mặc tức giận hừ hừ nói: “Mày, thằng nhóc này, đúng là nhảy cao trong nhà xí – quá đáng rồi đấy!” Giải Ngữ Hoa cũng dở khóc dở cười.

Bây giờ anh ta đặc biệt đồng tình với biệt danh “Thiết Chủy Phán Quan” mà giới đạo thượng đặt cho Ngô Mặc.

Bởi vì thằng nhóc thối này mỗi lần chửi người khác, quả thực rất thiếu đạo đức.

“Hắc hắc, đùa chút thôi mà!” Ngô Mặc vươn tay khoác vai Vương Bàn Tử, dùng sức lắc lắc.

Vui vẻ nói: “Bàn ca, lâu rồi không gặp, anh em tôi nhớ anh chết đi được, tối nay tìm chỗ nào đó nhậu một bữa thật đã, không say không về, sao hả?” Tâm trạng cậu ta hôm nay tốt đến mức bùng nổ, không chỉ giải quyết được chuyện của Tân Nguyệt phạn điếm, lại còn kết giao được thêm nhân mạch mới.

Bất kể nhìn từ phương diện nào, Ngô Mặc đều cảm thấy hôm nay là một ngày đáng để ăn mừng.

Không đợi Vương Bàn Tử trả lời, bên cạnh đột nhiên có một chiếc xe phóng tới.

Một cú phanh gấp, xe dừng lại bên cạnh Ngô Mặc và mấy người khác.

Tiếng phanh chói tai khiến mấy người giật mình.

Nhìn theo hướng phát ra tiếng động, chỉ thấy ở vị trí ghế lái, đầu Hoắc Tú Tú thò ra.

Cô ta vốn định nói chuyện qua cửa sổ xe, nhưng vừa thấy Ngô Mặc cau mày nhìn chằm chằm mình.

Hoắc Tú Tú nghĩ nghĩ, mở cửa xe bước xuống.

Vui vẻ gọi: “Tiểu Hoa ca ca, Ngô Tà ca ca, tốt quá, các anh còn chưa đi.” Nghe thấy Hoắc Tú Tú xưng hô, Vương Bàn Tử rùng mình.

Hắn bĩu môi nói: “Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo (không có việc gì mà tỏ vẻ ân cần, không phải kẻ gian thì cũng là kẻ trộm).

Thiên Chân, mày đừng để bị mỹ nhân kế đánh gục đấy.” “Thôi đi, Bàn ca.” Ngô Mặc kéo Vương Bàn Tử một cái.

Nhân lúc không ai để ý, cậu ta liếc mắt ra hiệu cho hắn: “Chấp nhặt với một cô bé làm gì, là đàn ông thì phải phóng khoáng chút chứ.” Hai người thường xuyên cùng nhau trộm gà móc chó, rất quen thuộc với những động tác nhỏ của nhau.

Vương Bàn Tử vừa nhìn thấy thế này, lập tức hiểu ra, bụng thằng nhóc này chắc lại đang nảy ra ý đồ xấu rồi.

Ngô Tà nhẹ nhàng hỏi: “Hoắc tiểu thư, không biết cô tìm chúng tôi có chuyện gì?” “Ngô Tà ca ca, chuyện trước đó thật sự xin lỗi anh.” Hoắc Tú Tú đối mặt Ngô Tà, hơi có vẻ áy náy mở miệng nói: “Bà nội em tuổi đã cao, có chút cố chấp, cho nên mới gây ra hiểu lầm.” Nói đến đây, Hoắc Tú Tú thè lưỡi ra, cười duyên nói: “Nhưng bây giờ bà nội đã nghĩ thông rồi, muốn em đến mời Ngô Tà ca ca, không biết Ngô Tà ca ca còn giận không ạ?” “Cái này…” Ngô Tà hơi do dự.

Nói thật lòng, anh ấy quả thực rất muốn gặp lại Hoắc lão thái thái.

Sở dĩ như vậy, là do Ngô Tà muốn từ miệng Hoắc lão thái thái mà có được tin tức về “dạng thức lôi”.

Dù sao thì chuyện này liên quan đến quá khứ của Trương Khởi Linh.

Còn về lý do do dự thì dễ giải thích hơn.

Hiện tại chuyện này đã do Ngô Mặc làm chủ đạo, dù công hay tư, anh ấy đều nên nghe ý kiến của thằng em.

Ngô Tà bất giác chuyển ánh mắt sang Ngô Mặc, muốn xem cậu ta nói thế nào?

Nghe xong lời Hoắc Tú Tú, Ngô Mặc trong lòng cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ: “Lão thái thái vẫn còn bày đặt ra vẻ lắm, nhưng chiêu này của bà đối với người khác thì được, còn với thiếu gia đây thì vô dụng.” Ngô Mặc biết những người thuộc thế hệ cũ như Hoắc lão thái thái, luôn thích dùng thế lực đè người, coi trọng địa vị giang hồ.

Mọi chuyện đều muốn chiếm thượng phong.

Giống như bây giờ, rõ ràng là có việc cầu mình, nhưng lại cứ ra vẻ không chấp nhặt với đám hậu bối.

Trước đây đối với chuyện Hoắc gia hãm hại Ngô Tà, Ngô Mặc đã thấy rất bực bội.

Mà nay mình đã là người của Ngô gia, càng nhìn lão thái thái kia không vừa mắt.

Huống hồ bây giờ là Hoắc gia cầu mình, không làm khó một chút, thì uổng công mình đã dày công sắp đặt trận này.

Ngô Mặc nhướng nhướng mày.

Cậu ta theo thói quen vươn tay, khoác vai Trương Khởi Linh đang đứng bên cạnh.

Cố ý cảm khái nói: “Lão Trương, anh có cảm thấy chúng ta mấy anh em cứ như người chạy bàn của nhà hàng không, người ta vừa vẫy tay là phải chạy lon ton đến.” “Sao anh em lại cảm thấy khó chịu thế này chứ?” Có lẽ Trương Khởi Linh đã bắt đầu dần dần thích nghi với cái kiểu không có xương của Ngô Mặc, lần này lại không hề tránh ra.

Không những thế, sau khi nghe lời Ngô Mặc nói, Trương Khởi Linh trầm ngâm một lát, rồi phá lệ mở miệng đáp: “Không đi.” Tay Ngô Mặc run lên, suýt chút nữa trượt khỏi người Trương Khởi Linh.

Câu chửi thề (quốc túy) trực tiếp lướt qua cổ họng.

Vừa định buột miệng nói ra thì lại nuốt trở lại.

Không phải nói cậu ta trở nên có phẩm chất rồi, mà là lúc này trước mặt Hoắc Tú Tú, không thể lộ ra hành vi hấp tấp thất thố được.

Ngô Mặc thực tế cũng không trông mong Trương Khởi Linh trả lời, cậu ta chỉ tiện tay kéo một người phối hợp mình một chút thôi.

Không ngờ lại dọa mình giật mình.

May mà Ngô Mặc phản ứng cực nhanh, thuận theo lời Trương Khởi Linh mà tiếp lời: “Đúng vậy, Lão Trương anh nói đúng, đi thôi, anh em đưa anh đi chơi bar.” Nói xong, khoác vai Trương Khởi Linh quay người đi luôn, căn bản không cho Hoắc Tú Tú cơ hội mở miệng lần nữa.

“Tiểu Mặc, đợi anh với.” Ngô Tà thấy thằng em và Trương Khởi Linh đều đi, mình cũng vội vàng đi theo.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú một cái, lạnh lùng hừ nói: “Hoắc tiểu thư, anh em tôi nói không sai đâu, mấy anh em chúng tôi không phải là loại các người Hoắc gia muốn gọi thì đến, muốn đuổi thì đi đâu.” “Tiểu Hoa ca ca.” Hoắc Tú Tú hơi ngây người.

Cô ta hoang mang nhìn về phía Giải Ngữ Hoa, giải thích: “Em không có ý đó, bà nội cũng rất thành tâm mời bọn họ.” Cô ta từng nghĩ Ngô Mặc sẽ không nể mặt, nhưng không ngờ Ngô Tà cũng vậy.

Trong suy nghĩ của Hoắc Tú Tú, Ngô Tà là anh trai.

Chỉ cần mình chịu hạ thấp thái độ, gợi lại ký ức thời thơ ấu của Ngô Tà, thì dù thế nào anh ấy cũng sẽ nể mặt một chút.

Giải Ngữ Hoa cũng hơi bất lực.

Anh ta và Hoắc gia có quan hệ không tệ, nói thật lòng, anh ta cũng không hy vọng Ngô Mặc và Hoắc gia gây gổ đến mức không thể hòa giải.

Nhưng Giải Ngữ Hoa hiểu cái thằng nhóc thối Ngô Mặc này.

Nếu là bình thường, thằng nhóc này còn dễ nói chuyện, chỉ cần mình mở miệng, nó luôn sẽ nghe lời.

Thế nhưng khi nó thật sự giở cái tính chó điên ra, thì ai đến cũng vô dụng.

Huống hồ Giải Ngữ Hoa cũng thật sự không muốn làm khó Ngô Mặc.

Từ những lời nói vừa nãy và những chuyện xảy ra hôm nay mà xem, anh ta đã nhận định Hoắc gia chắc chắn đã ức hiếp Ngô Mặc.

Nếu không thì thằng nhóc đó sẽ không đến cả mặt mũi của mình cũng không nể.

Ngô Mặc bỏ đi thẳng thừng như vậy, không phải là không nể mặt Giải Ngữ Hoa.

Ngược lại, hắn biết quan hệ giữa Hoa ca và Hoắc gia không tệ, không muốn làm anh ấy khó xử ở giữa.

Giải Ngữ Hoa nhìn theo bóng lưng Ngô Mặc, bất lực lắc đầu.

Anh vừa định đuổi theo thì bị Hoắc Tú Tú kéo tay lại: "Tiểu Hoa ca ca, bà em vừa dặn kỹ, nhất định phải mời anh qua đó một chuyến, bà cụ có chuyện muốn nói với anh." Giải Ngữ Hoa trầm tư một lát rồi gật đầu, lên xe của Hoắc Tú Tú.

Nhóm ba người Ngô Tà thì đi bộ tới, còn Ngô Mặc đi taxi tới.

Giờ này đang là cao điểm, bắt xe rất khó, lại không giống như nhiều năm sau có thể dùng điện thoại gọi xe.

Vì thế bốn ông tướng lúc này chỉ có thể ngồi xổm bên vệ đường, nhìn dòng xe cộ qua lại mà buồn bực không thôi.

Chương 242

"Ây, em bảo này các ca, các anh ở đâu đấy?

Hay là dứt khoát đi bộ về cho xong." Ngô Mặc tính tình vốn nóng nảy, lười phải đứng đường chờ đợi.

Ngô Tà nhẩm tính khoảng cách từ đây đến khách sạn, nói: "Cũng không xa lắm, đi bộ chắc tầm nửa tiếng." Ngô Mặc vứt đầu thuốc xuống đất, lấy chân di di vài cái.

Ngẩng đầu nhìn trời, thở dài nói: "Thế sao anh không nói sớm?

Mấy anh em mình đứng phơi nắng ở đây làm gì như mấy thằng ngu thế?" Bốn người men theo vỉa hè đi về phía khách sạn.

Trên đường đi, Ngô Tà nhịn không được bèn hỏi: "Tiểu Mặc, rốt cuộc mày nghĩ gì thế?

Hoắc lão thái thái đã có lời mời, tại sao lại từ chối?" Ngô Mặc lại móc ra một điếu thuốc, châm lửa rít một hơi, nói: "Mấy anh em mình có phải 'đầu bảng' trong quán rượu đâu, bà già Hoắc đó có tiền có thế thì muốn sai bảo chúng ta thế nào cũng được à?" "Mày dùng cái hình dung từ hổ lốn gì thế hả." Ngô Tà trợn trắng mắt, "Nói chuyện chính sự đi, mày đưa cho bà cụ xem cái ảnh gì vậy?

Sao bà ấy vừa nhìn thấy ảnh thì phản ứng lại mạnh như thế?" Điểm này không chỉ Ngô Tà tò mò, mà Vương Bàn Tử cũng đang ngứa ngáy chân tay muốn hỏi. "Hả, anh nói cái ảnh đó à, là lúc phát hiện cái quan tài ở bên hồ, em tiện tay chụp lại thôi." Ngô Tà và Vương Bàn Tử liếc nhìn nhau, chợt bừng tỉnh đại ngộ.

Thảo nào Hoắc lão thái thái nhìn thấy ảnh xong thì như con bạc khát nước, đòi đấu đăng với đối phương.

Nếu như người trong ảnh là Hoắc Linh, vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được, suy cho cùng tình mẫu tử thương con là xuất phát từ nội tâm.

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã đến cửa khách sạn.

Ngô Mặc nhìn cái biển hiệu sắp rụng đến nơi trước mắt, day day trán: "Ca, anh ở chỗ này á?" Ngô Tà cũng có chút ngại ngùng, cười gượng nói: "Đây không phải là do anh mày đang kẹt tiền sao?

Nếu không phải mày đưa cho hai vạn, thì anh với Tiểu Ca đừng nói ở đây, khéo nhà nghỉ cạnh ga tàu hỏa cũng không ở nổi ấy chứ." "Em đưa tiền cho anh?" Ngô Mặc ngoáy ngoáy lỗ tai, cứ nghi ngờ mình nghe nhầm. "Đúng thế, chính là ở chỗ Tam thúc ấy." Ngô Tà cũng là người thật thà, giải thích cặn kẽ: "Có hôm mày uống say, về nhà nhét thẳng vào tay anh hơn hai vạn." Ngô Mặc lúc này mới phản ứng lại, hèn chi sau khi tỉnh rượu hắn cứ thấy số tiền không khớp.

Có điều đã đưa cho ông anh rồi thì hắn cũng ngại không dám đòi lại.

Chỉ có thể thầm rủa bản thân, sau này không có việc gì thì bớt uống lại, nếu không thì không giữ nổi cái ví tiền.

Bước vào khách sạn, Ngô Mặc phát hiện chỗ này quả thực hơi tồi tàn, hơn nữa an ninh cũng không tốt lắm.

Ngô Mặc suy nghĩ một chút rồi đề nghị: "Ca, ở đây bàn chuyện bất tiện lắm.

Hay là thế này, tên mù chết tiệt kia trước đó có nói với em, nếu đến Kinh Đô không có chỗ ở thì qua chỗ hắn.

Dù sao hắn cũng thuê cái sân vườn to như thế một mình, để không cũng phí." "Hả, thế có được không?" Ngô Tà có chút chần chừ, "Hắc

Nhãn Kính không có nhà, anh em mình mạo muội qua đó liệu có ổn không?" "Không sao, đúng lúc em qua đó xem tên mù chết tiệt này đi làm cái quái gì rồi.

Trước đó đã dặn kỹ hắn là trông chừng anh một chút, không ngờ đến lúc quan trọng hắn lại biến mất." Ngô Mặc vừa rồi trên đường đã gọi điện cho tên Hắc Nhãn Kính kia.

Nhưng chuông reo nửa ngày mà chẳng có ai bắt máy.

Hắn biết Hắc Nhãn Kính thân thủ cao cường, cũng không quá lo lắng cho an nguy của tên đó.

Chỉ là trong lòng thầm lẩm bẩm, không biết tên khốn này có phải lại đi nhận việc riêng kiếm cơm rồi không?

Có thể không tốn tiền thuê trọ đương nhiên là tốt nhất.

Ngô Tà cũng không do dự nữa, thu dọn hành lý xong xuôi liền cùng Ngô Mặc bắt xe đi về phía chỗ ở của Hắc Nhãn Kính.

Tên Hắc Nhãn Kính này đừng nhìn lúc nào cũng than nghèo, nhưng chỗ ở đúng là khu đất vàng.

Không chỉ sầm uất, mà hắn lại còn ở một mình một cái tứ hợp viện nhỏ.

Ngô Tà chưa từng đến chỗ ở của Hắc Nhãn Kính, thấy thế khá ngạc nhiên: "Thật không ngờ, tên mù đó cũng lắm tiền đấy chứ." "Tiền cái rắm, ngày nào chả nợ tiền nhà Hoa ca không trả." Ngô Mặc móc chìa khóa từ trong túi ra.

Hắn quen cửa quen nẻo vừa loay hoay mở khóa, vừa thuận miệng đáp: "Cũng là do Hoa ca tâm địa thiện lương, chứ đổi thành em, em cho hắn ra gầm cầu ở từ lâu rồi." Vương Bàn Tử bĩu môi, rất muốn phản bác một câu: "Hoa gia chỉ có khoan dung với thằng nhãi thối nhà cậu thôi, đổi người khác thử xem?

Không thấy ngài ấy ngày nào cũng đuổi theo đít tên mù kia đòi tiền nhà à?" "Cạch!" Một tiếng động nhỏ vang lên, khóa cửa đã mở.

Ngô Mặc đẩy cửa lớn, đi đầu bước vào.

Vừa vào sân, Ngô Mặc nhắc nhở: "Mấy ca chú ý chút, tên mù chết tiệt kia hay có thói quen đặt mấy cái ám khí lắm." Lời còn chưa dứt, đã nghe phía sau Vương Bàn Tử kêu "Ái ui" một tiếng.

Mấy người giật mình vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đầu Vương Bàn Tử bị úp một cái lồng trúc.

Nhìn bộ dạng đen đủi của Vương Bàn Tử, Ngô Mặc cười phá lên: "Vãi chưởng, ha ha ha, em nói Bàn ca này, bác cũng đen quá rồi đấy." Đầu Vương Bàn Tử bị nhốt trong lồng, nói chuyện tiếng cứ ồm ồm: "Thằng nhãi chết tiệt, còn đứng đó xem kịch vui à?

Mau giúp anh mày gỡ cái của nợ này xuống." Cái thứ này chụp vào rất chặt, Vương Bàn Tử không nhìn thấy gì, căn bản không gỡ ra được. "Bàn ca, bác làm thế này em dễ liên tưởng đến mấy cái hũ gốm của Tây Vương Mẫu lắm đấy." Ngô Mặc vừa cười, vừa đi lên giúp Bàn Tử gỡ cái lồng trúc xuống.

Vừa gỡ ra, Vương Bàn Tử tức tối ném cái lồng xuống đất, đạp cho mấy phát, chửi đổng: "Hắc gia có bị bệnh không hả, ở nhà mà cũng bày đặt mấy thứ này?" "Được rồi, hắn có phải mới bị bệnh ngày một ngày hai đâu." Ngô Mặc vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử an ủi: "Bác mà thấy không thuận khí, chi bằng đợi hắn về rồi đấm hắn một trận?" Vương Bàn Tử tắt đài ngay lập tức.

Đấm Hắc Nhãn Kính á?

Tuy trong lòng Bàn Tử cũng từng âm thầm nghĩ tới, nhưng hắn biết thực tế thì chuyện này căn bản là nhiệm vụ bất khả thi.

Tứ hợp viện này của Hắc Nhãn Kính không quá lớn, có hai phòng ngủ, còn có một cái bếp nhỏ và phòng chứa đồ.

Thuộc kiểu chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ. "Ca, anh với Lão Trương ở phòng bên trái nhé." Ngô Mặc chỉ vào gian phòng bên cạnh, nói tiếp: "Phòng đó có cái giường đôi, dù sao đều là đàn ông đàn ang, ngủ chung một giường cũng chả sao." Ngô Tà đẩy cửa phòng bên cạnh, thấy bên trong rất giản dị.

Chỉ có một cái giường đôi và tủ quần áo lớn sát tường.

Giường và đồ đạc trên sàn sắp xếp rất ngăn nắp, giống như đã lâu không có người ở.

Ngô Mặc đi tới ngó đầu vào nhìn một cái: "Đậu má, tên mù chết tiệt cũng lười thật, đây vẫn là y nguyên lúc lần trước em dọn dẹp." "Mày dọn á?" Ngô Tà quay đầu nhìn thằng em mình với vẻ mặt không thể tin nổi, "Mày mà cũng có lúc cần cù thế á?" "Nói thừa." Ngô Mặc lạnh lùng nhìn Ngô Tà, thủng thẳng nói: "Lần trước dưỡng thương ở Kinh Đô, em chẳng buồn chán quá còn gì, thỉnh thoảng lại chạy qua đây chơi.

Trước đó cái phòng này như cái chuồng lợn ấy, em mà không dọn dẹp một chút thì ở kiểu gì?" Ngô Tà nghe xong cũng thấy đúng.

Lần trước hắn chỉ mải lo tra cứu vấn đề thân thế của Trương Khởi Linh, nhất thời cũng không đoái hoài quan tâm đến Ngô Mặc.

Vì thế lúc Ngô Mặc buồn chán, thường xuyên tìm Hắc Hạt Tử và Vương Bàn Tử đi chơi khắp nơi.

Trương Khởi Linh và Ngô Tà mang hành lý vào phòng.

Ngô Tà thuận tay quệt một cái, phát hiện đầu giường có rất nhiều bụi, bất đắc dĩ đành phải cầm lấy giẻ lau chuẩn bị bắt đầu tổng vệ sinh.

Nền sân cũng đầy bụi đất.

Vương Bàn Tử nhìn quanh, thấy đứng chơi cũng kỳ, bèn cầm cái chổi ở góc bắt đầu quét tước sân vườn.

Ngô Mặc giơ chân đá cửa phòng Hắc Nhãn Kính, lẳng lặng đợi một lát rồi mới đi vào.

Có điều sau khi vào hắn cũng cẩn thận quan sát một lượt, phát hiện xung quanh không cài đặt cơ quan đặc biệt nào, lúc này mới yên tâm.

Phòng của Hắc Nhãn Kính hơi lộn xộn, chăn ném bừa bãi trên giường, trong gạt tàn bên cạnh còn mấy đầu thuốc lá.

Ngô Mặc nhặt một cái đầu lọc lên, dùng tay vê vê, cảm nhận độ khô của đầu thuốc, đại khái suy đoán Hắc Nhãn Kính đã rời đi mấy ngày. "Vãi, tên này cũng mới đi được hai ba ngày." Ngô Mặc ném lại đầu thuốc vào chỗ cũ, thầm nghĩ: "Việc gì mà gấp thế?

Không nghe nói dạo này trên đường có mối làm ăn lớn nào mà?" Ngô Mặc giờ không còn là tay mơ như lúc đầu, chuyện trên giang hồ hỏi gì cũng không biết nữa.

Ngô Nhị Bạch có lòng bồi dưỡng Ngô Mặc, vì thế một số tài nguyên cũng dần dần nghiêng về phía hắn.

Dưới trướng Ngô Mặc cũng có mấy tay hỏa kế, tin tức trên đường thỉnh thoảng lại truyền về cho hắn.

Để hắn không đến mức như thằng mù tịt, đối với mấy chuyện này cũng nắm được đôi chút.

Ngô Mặc tới chỗ Hắc Hạt Tử là thoải mái nhất, vì tên này tính tình không câu nệ tiểu tiết giống hệt hắn.

Hai người trước đây thường xuyên mua mấy chai rượu và ít đồ nhắm, ngồi ở chỗ Hắc Nhãn Kính ăn uống nhậu nhẹt.

Uống đến nửa đêm hứng lên thì ra sân đánh một trận giãn gân cốt, sau đó lăn ra ngủ.

Cho nên độ quen thuộc của hắn với cái sân nhỏ này của Hắc Nhãn Kính, cũng chẳng kém gì cái nhà trọ hắn thuê hồi trước.

Ngô Mặc từ sáng bận rộn đến giờ vẫn chưa được nghỉ ngơi, lúc này có chút mệt mỏi, nằm vật luôn xuống giường Hắc Nhãn Kính.

Không đến mấy phút, tiếng ngáy khe khẽ đã vang lên.

Ba người Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử bận rộn không ngừng ở bên ngoài, đợi nửa ngày không thấy bóng dáng Ngô Mặc đâu.

Vương Bàn Tử chống hai tay lên cán chổi, đứng đó nói: "Khỏi cần tìm, thằng nhãi đó chắc lại ngủ lăn quay rồi." "Ừ, chắc là thế, hôm nay nó mệt lả rồi." Ngô Tà nghĩ nghĩ rồi gật đầu, "Dọn nhanh lên thôi, xong việc đi mua chút đồ ăn, tối nay nghỉ ngơi sớm." Trương Khởi Linh cầm cái giẻ lau ngồi xổm bên cạnh, ngoan ngoãn lau bụi trên cửa phòng.

Chương 243

Nhìn thấy cảnh này, Vương Bàn Tử có chút cảm thán: "Nếu Hắc gia mà nhìn thấy Tiểu Ca nhà mình vất vả giúp hắn dọn nhà thế này, không biết sẽ có suy nghĩ gì nhỉ?" Trong đầu Ngô Tà hiện lên ngữ khí và cái nết của Hắc Nhãn Kính ngày thường, bĩu môi nói: "Còn có suy nghĩ gì nữa?

Khẳng định là hả hê, sướng đến nở hoa trong bụng chứ sao." Dù sao cũng là chưa được Hắc Nhãn Kính cho phép đã tự tiện đến đây, nên ba người Ngô Tà dọn dẹp rất nghiêm túc, muốn dùng công sức dọn vệ sinh để đổi lấy tiền trọ.

Đợi lúc Ngô Mặc tỉnh lại thì trời đã bắt đầu tối.

Hắn dụi dụi mắt, ngồi dậy trên giường: "Nhanh thế đã tối rồi à?" Ngô Mặc đứng dậy đi ra sân.

Đẩy cửa phòng, hắn phát hiện cái sân đã hoàn toàn khác hẳn lúc nãy.

Mạng nhện ở góc tường và bụi bặm dưới đất đều đã được dọn sạch bong.

Ba người Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đang ngồi nghỉ ngơi trong sân. "Ca, các anh được việc phết đấy chứ, mới một lúc mà dọn dẹp chỗ này ngon nghẻ thật." Vương Bàn Tử vừa định đắc ý mở miệng, đã nghe Ngô Mặc nói tiếp: "Hay là thế đi, anh em mình cũng đừng đi trộm mộ nữa, dứt khoát mở một cái công ty giúp việc nhà, đi khắp nơi dọn vệ sinh cho người ta, chắc cũng kiếm được khối tiền đấy." Nghe xem câu này thất đức chưa, một đứa không làm gì, ngủ trương mắt ra rồi dậy đưa ra cái đề nghị như thế?

Lần này ngay cả Trương Khởi Linh cũng không nhịn được mà liếc xéo Ngô Mặc một cái.

Nói đùa thì nói đùa, cơm tối vẫn phải ăn đàng hoàng.

Ngô Mặc rất quen thuộc khu này.

Hắn cùng Vương Bàn Tử lượn một vòng, xách theo đủ loại đồ ăn sẵn và rượu bia quay trở về.

Sau khi cơm no rượu say, bốn người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

Nhất thời cảm thấy không khí yên tĩnh quá hóa buồn chán.

Ngô Mặc nhìn Trương Khởi Linh, tròng mắt đảo một vòng, đề nghị bốn người hay là đánh mạt chược đi.

Vương Bàn Tử đối với việc chơi game giải trí thì tinh thần cực cao, hưởng ứng đề nghị của Ngô Mặc ngay lập tức.

Ngô Tà thì sao cũng được, chơi gì hắn cũng chiều.

Còn Trương Khởi Linh á?

Ba người nhìn y một cái, hoàn toàn lờ đi ý kiến của y.

Khi Giải Ngữ Hoa lái xe đưa Hoắc Tú Tú đến đây, nhìn thấy chính là cảnh tượng bốn người đang sát phạt đỏ đen khí thế ngất trời. "Ca, anh đến rồi à?

Thế anh đợi một tí, đợi em đánh xong ván này đã." Ngô Mặc trước khi qua đây đã nhắn tin cho Giải Ngữ Hoa, báo là mình ở chỗ Hắc Nhãn Kính.

Lúc đó Giải Ngữ Hoa đang bận bàn chuyện với Hoắc lão thái thái, không trả lời ngay được.

Hoắc lão thái thái khi rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, thần tình có chút kích động, trong tay nắm chặt tấm ảnh kia.

Bao nhiêu năm không có tin tức của con gái Hoắc Linh, tấm ảnh trước mắt chính là toàn bộ hy vọng của bà.

Nhưng Hoắc lão thái thái dù sao cũng là người trải qua sóng to gió lớn, cả đời này sinh tử chứng kiến quá nhiều rồi.

Rất nhanh bà liền ổn định lại tâm trạng.

Bà dặn dò cháu gái Hoắc Tú Tú: "Tú Tú, cháu đi đưa hai người nhà họ Ngô kia tới đây, đồng thời mời cả Tiểu Hoa ca ca của cháu qua nữa." Hoắc Tú Tú nghĩ đến tính cách khó gần của Ngô Mặc, liền chuyển mục tiêu sang Ngô Tà đầu tiên.

Nhưng không ngờ, Ngô Tà hoàn toàn nghe lời em trai, căn bản không thèm để ý đến cô.

Bất đắc dĩ, Hoắc Tú Tú chỉ có thể đưa Giải Ngữ Hoa về Hoắc gia trước.

Lão thái thái vừa nhìn thấy chỉ có Giải Ngữ Hoa tới, trong lòng liền hiểu ngay.

Bà nhớ lại tính cách và tỳ khí của Ngô Mặc ban nãy, trong lòng hiểu rõ Tú Tú chắc là đã bị từ chối phũ phàng.

Bà nhìn Giải Ngữ Hoa, nói thẳng vào vấn đề: "Vũ Thần, đợt trước không phải cháu đi Ba Nãi một chuyến sao, ta muốn hỏi cháu đã gặp người này chưa?" Nói xong, Hoắc lão thái thái đập tấm ảnh trong tay xuống bàn.

Giải Ngữ Hoa bất động thanh sắc cầm tấm ảnh lên.

Khi hắn nhìn rõ Hoắc Linh trong ảnh, lập tức hiểu ra Hoắc lão thái thái tìm mình rốt cuộc là vì chuyện gì.

Hoắc lão thái thái bình thường hay gọi Giải Ngữ Hoa là Giải Tử.

Lần này lại gọi nghiêm túc là Vũ Thần, cũng đủ nói lên bà coi trọng chuyện này thế nào.

Giải Ngữ Hoa xem xong, lại nhẹ nhàng đặt tấm ảnh về mặt bàn.

Trầm ngâm giây lát, hắn mở miệng nói: "Sự tình cụ thể cháu không rõ lắm." Tục ngữ nói người có thân sơ xa gần, đối với Giải Ngữ Hoa mà nói cũng là như vậy.

Lúc phát hiện quan tài, Ngô Mặc từng tìm Giải Ngữ Hoa.

Đặc biệt dặn dò hắn không được nhắc chuyện phát hiện Hoắc Linh với Hoắc gia.

Không phải nói Ngô Mặc có tài tiên tri, biết được công dụng của tấm ảnh Hoắc Linh.

Mà là trong tình huống lúc đó, hắn sợ Hoắc gia mạo muội xen vào sẽ gây ra biến động không cần thiết.

Nói thật lòng, nếu lúc đầu Hoắc lão thái thái biết con gái xuất hiện ở Ba Nãi, vậy thì dù thế nào bà cũng sẽ đích thân lên đường đến đó.

Giả sử không phải vì Ngô Mặc, thì với giao tình giữa Giải Ngữ Hoa và Hoắc gia, hôm nay Hoắc lão thái thái hỏi chuyện này, hắn biết gì sẽ nói hết.

Nghe xong lời Giải Ngữ Hoa, sắc mặt Hoắc lão thái thái hơi trầm xuống. "Giải Tử, cháu là do bà già này nhìn từ bé đến lớn, sao hả, bây giờ một câu nói thật cũng không moi được từ miệng cháu sao?" Giải Ngữ Hoa ánh mắt bình tĩnh nhìn Hoắc lão thái thái.

Hồi lâu sau chậm rãi lắc đầu: "Hoắc bà bà, thật sự xin lỗi, chuyện này nếu bà thật sự muốn biết tường tận, tốt nhất vẫn là mời người trong cuộc tới nói chuyện thì hơn." Giải Ngữ Hoa đã nhìn thấu rồi, Ngô Mặc đang dùng một tấm ảnh để câu Hoắc lão thái thái.

Nếu hắn thật sự không biết điều, kể lại hết chuyện xảy ra lúc đó cho bà cụ nghe, đến lúc đó làm hỏng việc tốt của Ngô Mặc, thì thằng nhãi đó tuyệt đối có thể quậy hắn long trời lở đất.

Cho dù Ngô Mặc không quậy, nhưng hắn thân làm anh, sao có thể ở sau lưng tháo đài của em trai được?

Hoắc lão thái thái quá rõ tính cách Giải Ngữ Hoa.

Bà biết nếu Giải Ngữ Hoa đã không muốn nói, thì vọng tưởng moi được tin tức từ miệng hắn còn khó hơn lên trời.

Hoắc Tú Tú nãy giờ đứng bên cạnh, lén nhìn tấm ảnh trên bàn.

Phát hiện trên đó là một người phụ nữ rất trẻ, dung mạo rất giống bà nội và mình.

Cô lập tức hiểu ra, đây chắc chắn là người cô Hoắc Linh thất tung đã lâu của mình.

Hoắc lão thái thái nhíu chặt mày, nhăn thành một đường rãnh.

Đôi mắt đen thẫm nhìn chằm chằm Giải Ngữ Hoa, hừ lạnh một tiếng: "Đã cháu không muốn nói thật, vậy bà già này mời cháu ra mặt đưa người nhà họ Ngô tới đây, cái này cháu chắc sẽ không từ chối nữa chứ?" Giải Ngữ Hoa thầm thở dài, lại từ chối nữa thì cũng không nói nổi, chỉ đành gật đầu nhận lời.

Thấy Giải Ngữ Hoa đồng ý, Hoắc lão thái thái lại quay sang nói với Hoắc Tú Tú bên cạnh: "Tú Tú, lần này cháu vẫn đi cùng anh Tiểu Hoa của cháu, dù thế nào cũng phải gọi được hai người kia tới đây." Trong lòng Hoắc lão thái thái cũng có chút bất lực.

Trước đó bà ký thác hy vọng vào Giải Ngữ Hoa, tưởng rằng dựa vào giao tình hai nhà, Giải Ngữ Hoa sẽ khai thật mọi chuyện.

Nhưng bà vạn lần không ngờ tới, Giải Ngữ Hoa lại kín miệng như bưng.

Nghĩ đến thằng cháu nhỏ của Ngô Lão Cẩu, Hoắc lão thái thái cảm thấy dây thần kinh thái dương giật giật liên hồi.

Cứ như vậy, Hoắc Tú Tú lại lần nữa theo Giải Ngữ Hoa lên xe. "Tiểu Hoa ca ca, chuyện của cô em, anh cũng biết cụ thể là thế nào đúng không?" Hoắc Tú Tú là do Giải Ngữ Hoa nhìn từ bé mà lớn lên.

Cô coi Giải Ngữ Hoa như anh ruột, xưa nay có gì đều hỏi thẳng.

Giải Ngữ Hoa quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú một cái, cười nhàn nhạt, không nói gì.

Hoắc Tú Tú thở dài thườn thượt: "Tiểu Hoa ca ca, em cứ cảm thấy từ sau khi anh đi Cách Nhĩ Mộc về là con người thay đổi hẳn." "Thế á?

Có à?" Giải Ngữ Hoa lái xe về phía nhà Hắc Nhãn Kính, thuận miệng lơ đãng hỏi lại một câu. "Sao lại không, thay đổi nhiều chỗ lắm nhé." Hoắc Tú Tú như được mở máy nói, xòe ngón tay đếm những điểm thay đổi của Giải Ngữ Hoa. "Anh hay cười hơn trước, nụ cười cũng thật lòng hơn nhiều.

Nhưng mà nhé, có lúc lại hay ngẩn người hơn trước, không biết lúc anh đần mặt ra là đang nghĩ cái gì, nói chuyện với anh cứ như điếc ấy." Hoắc Tú Tú nói một hơi mấy điều, nghe khiến chính Giải Ngữ Hoa cũng hơi ngẩn ra.

Hắn thật sự không ngờ, bản thân trong mắt Hoắc Tú Tú lại thay đổi lớn đến thế.

Chương 244

Nhưng Giải Ngữ Hoa tâm cơ thâm trầm, cho dù Hoắc Tú Tú nói trúng tim đen, hắn cũng chỉ cười trừ cho qua chuyện.

Cứ thế hai người lái xe đến thẳng trước cửa nhà Hắc Nhãn Kính.

Nhà tuy là của Giải Ngữ Hoa (Hắc Nhãn Kính nợ tiền thuê), nhưng hắn cũng không tiện cứ thế đẩy cửa vào mà không gõ.

Hắn gõ nhẹ mấy cái, lại chẳng ai trả lời.

Bất đắc dĩ, Giải Ngữ Hoa dùng sức đẩy một cái, cửa lớn cứ thế từ từ mở ra. "Tiểu Hoa ca ca, chúng ta cứ thế xông vào, không hay lắm đâu nhỉ." Hoắc Tú Tú có chút do dự.

Cô hiện tại không nắm bắt được thái độ của Ngô Mặc.

Sợ đến lúc đó lại gây mâu thuẫn, Giải Ngữ Hoa kẹt ở giữa khó xử. "Không sao, vào đi." Giải Ngữ Hoa dẫn đầu đi vào.

Vừa bước qua cửa phòng, Giải Ngữ Hoa đã nghe thấy tiếng gầm rú cực lớn từ giữa sân vọng lại: "Ù rồi!

Ha ha ha, xùy tiền ra, mấy ca ơi!" Nghe cái giọng điệu và tốc độ nói này, Giải Ngữ Hoa không cần nhìn cũng biết, chắc chắn là thằng nhãi Ngô Mặc.

Khóe miệng hắn bất giác cong lên một nụ cười.

Hoắc Tú Tú ở bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ này của Giải Ngữ Hoa, lập tức cạn lời.

Cô không hiểu nổi, Tiểu Hoa ca ca rốt cuộc là trúng tà gì?

Sao chỉ nghe thấy tiếng người này nói thôi mà cũng cười được?

Giải Ngữ Hoa rảo bước đi vào trong sân, liếc mắt thấy ngay bốn người đang đánh mạt chược.

Trong đó Ngô Mặc và Trương Khởi Linh ngồi bên bàn, tiền chất thành một đống cao ngất.

Ngô Mặc lúc này cứ như quét ngang tứ phương.

Đừng nhìn lúc đánh bài tây hắn thua Trương Khởi Linh, nhưng trên bàn mạt chược hắn cũng là nhân vật huyền thoại đấy.

Đương nhiên tay của Trương Khởi Linh cũng rất đỏ, sau khi được huấn luyện cấp tốc, y đánh cũng da dáng ra phết.

Trong bốn người, thảm nhất chính là hai ông Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Hai gã này trong túi vốn đã chẳng có mấy đồng, qua mấy vòng đã bị Ngô Mặc và Trương Khởi Linh thắng cho sắp sạch túi rồi. "Tiểu Hoa, sao cậu lại tới đây?" Ngô Tà nhìn thấy Giải Ngữ Hoa, khoảnh khắc đó như gặp được cứu tinh.

Vội vàng đứng bật dậy khỏi ghế, kéo tay Giải Ngữ Hoa, phấn khởi nói: "Tốt quá rồi, cậu mau giúp tôi đánh mấy ván, tôi muốn đi toilet một chuyến." Nói xong định mượn cớ đi tiểu để chuồn êm.

Ngô Mặc nhặt chiếc dép lê dưới đất lên, ném vèo một cái trúng ngay gáy Ngô Tà. "Ái chà!" Ngô Tà ôm gáy, quay đầu ai oán nhìn Ngô Mặc, "Anh mày trong túi hết sạch tiền thật rồi, còn để mày thắng tiếp thế này thì mua chai nước khoáng cũng không đủ." "Đừng có lải nhải, chơi nốt ván này hẵng nói, đừng hòng để Hoa ca chơi thay anh, anh sắp thua rồi." Ngô Mặc đâu có muốn để Ngô Tà chạy dễ dàng thế.

Hắn lấy từ túi mình ra hơn 2 vạn, bao nuôi Trương Khởi Linh ăn uống bét nhè.

Bản thân không chiếm được tí hời nào, kiểu gì cũng phải móc từ người Ngô Tà lại chút đỉnh.

Giải Ngữ Hoa buồn cười nhìn cảnh này.

Đối với phương thức chung sống của hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc, hắn đã tập mãi thành quen rồi.

Có đôi khi hắn không kìm được mà nghĩ, nhà họ Ngô có phải sinh nhầm thứ tự không?

Nếu Ngô Mặc mà là anh cả, có khi Ngô Tà lại càng hạnh phúc hơn ấy chứ.

Hoắc Tú Tú thì là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này.

Tuy trong nhà cô cũng có rất nhiều anh trai, nhưng mấy ông anh đó thường chỉ ngoài mặt cười cười nói nói, sau lưng thì đâm dao, ai cũng muốn chiếm chút tiện nghi từ Hoắc gia.

Còn kiểu chung sống như anh em Ngô Mặc và Ngô Tà thế này, cô chưa từng thấy bao giờ.

Nếu không phải biết rõ ai lớn ai bé, có lẽ Hoắc Tú Tú thật sự tưởng Ngô Mặc là anh, Ngô Tà mới là em. "Đến đây, tôi chơi với các cậu mấy ván." Giải Ngữ Hoa ngồi thẳng vào vị trí của Ngô Tà.

Hắn liếc qua bài trước mặt, cười nói: "Ngô Tà, tay cậu cũng đen thật đấy." "Ây, cũng đâu trách tôi được." Ngô Tà xoa xoa gáy đứng sau lưng Giải Ngữ Hoa, oán thán: "Tiểu Mặc với Tiểu Ca hai người bọn nó đâu phải đánh bài, cứ như đi cướp tiền thì có, ván nào cũng là hai đứa nó ù, tôi với Bàn Tử sắp thua đến phát khóc rồi." "Đúng đấy Hoa gia." Vương Bàn Tử đứng dậy, lộn túi quần ra.

Khổ sở nói: "Ngài nhìn xem, túi quần tôi giờ còn sạch hơn cả mặt, mai về khéo tiền xe buýt cũng chả còn." "Hay là thế này," Hoắc Tú Tú đột nhiên chen vào một câu, "Em chơi thay anh mấy ván, được không?" Hoắc Tú Tú vừa dứt lời, Ngô Mặc lập tức ném bài ra phía trước.

Hắn đứng dậy vươn vai một cái: "Ây da, bận cả ngày mệt chết đi được.

Ca, mấy anh dọn dẹp đi nhé, em đi nằm một lát đây." "Tiểu Mặc." Mắt thấy Ngô Mặc định bỏ đi, Giải Ngữ Hoa vội vàng gọi với theo, "Ca có chuyện muốn nói với em." "Em mệt rồi, mai nói sau đi." Ngô Mặc đầu cũng chẳng thèm ngoảnh lại, một chân xỏ dép lê, chân kia đi đất.

Giống hệt mấy ông cụ non ngồi tán phét đầu thôn, hắn cứ thế lắc la lắc lư đi vào trong phòng.

Giải Ngữ Hoa thật sự ngẩn người.

Từ lúc quen biết Ngô Mặc đến nay, thằng nhãi này chưa bao giờ đối xử với hắn như thế.

Không chỉ Giải Ngữ Hoa, ngay cả Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng ngơ ngác không hiểu ra làm sao.

Mấy người bọn họ đều biết quan hệ giữa Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa tốt đến mức nào.

Nói câu khó nghe, đừng bảo là từ chối, cho dù Giải Ngữ Hoa chỉ cần ngoắc ngón tay, thằng nhãi này đã như con Husky hớn hở chạy lại gần rồi.

Nhưng hôm nay bị làm sao thế này?

Gặp Giải Ngữ Hoa không những không có sắc mặt tốt, ngược lại còn lười chẳng buồn nói chuyện. "Tiểu Hoa, chắc Tiểu Mặc nó mệt quá đấy." Ngô Tà vỗ vai Giải Ngữ Hoa, an ủi: "Hôm nay nó từ sáng xuống máy bay đến giờ chưa được nghỉ ngơi tử tế, cậu có chuyện gì thì để mai hẵng nói với nó." Vương Bàn Tử nhe răng cười, thầm nghĩ: "Thiên Chân à, cậu bây giờ đúng là nói dối không chớp mắt, thằng ôn con này ngủ cả buổi chiều, mới dậy được một lúc chứ mấy, mệt cái nỗi gì." Nhưng nhìn thấu mà không nói toạc ra.

Vương Bàn Tử tâm nhãn cực nhiều, hắn phát hiện Ngô Mặc hình như không phải nhắm vào Giải Ngữ Hoa mà bày ra thái độ đó.

Hắn hẳn là đang diễn cho Hoắc Tú Tú bên cạnh xem.

Giải Ngữ Hoa cũng đâu phải kẻ ngốc.

Vừa rồi chỉ là nhất thời ngạc nhiên, dù sao Ngô Mặc chưa bao giờ năm lần bảy lượt không nể mặt hắn như hôm nay.

Hắn liếc mắt thấy Hoắc Tú Tú bên cạnh, lập tức hiểu ra vấn đề.

Trong lòng có chút buồn cười: "Thằng ranh con này, còn bày đặt diễn kịch với mình nữa chứ." "Ngô Tà, nếu Tiểu Mặc đã mệt quá rồi, thì tôi làm anh trai, thế nào cũng phải vào xem một chút." Nói rồi, Giải Ngữ Hoa đứng dậy, lại quay sang nói với Hoắc Tú Tú: "Tú Tú, em đợi anh ở đây một lát, anh vào trong một chuyến." "Vâng ạ, Tiểu Hoa ca ca." Hoắc Tú Tú cũng là người thông minh, cô cũng hiểu ra Ngô Mặc đây là không hoan nghênh mình.

Nếu là chuyện khác, có khi cô cũng quay người bỏ về rồi, chẳng ai muốn lấy mặt nóng dán mông lạnh người ta.

Nhưng vấn đề là hiện tại bà nội thúc giục quá gấp.

Đã ngàn dặn vạn dò bảo cô nhất định phải đưa người về.

Vì thế Hoắc Tú Tú chỉ có thể ký thác hy vọng lên người Giải Ngữ Hoa.

Suy cho cùng cũng là cô em gái nhìn từ nhỏ đến lớn, Giải Ngữ Hoa cũng không nỡ để Hoắc Tú Tú chịu quá nhiều ủy khuất.

Hắn vỗ vỗ Hoắc Tú Tú, dặn dò Ngô Tà: "Ngô Tà, cậu bồi chuyện Tú Tú trước đi, tôi vào nói chuyện với Tiểu Mặc." "Tiểu Hoa, hay là...

để tôi vào cho." Ngô Tà hơi do dự, "Cái tính nết thằng đó cậu cũng biết rồi đấy, nó mà..." Ngô Tà cũng rất khó xử, hắn thật sự sợ Ngô Mặc nổi cơn tam bành lên rồi đánh cả Giải Ngữ Hoa chạy ra.

Đến lúc đó liệu có xảy ra thảm án gì không?

Phải biết rằng thằng nhãi này đã từng "tai họa" qua cả Nhị thúc, Tam thúc lẫn mình.

Mấy bài học xương máu đó đủ để chứng minh một điều, có đôi khi nó đúng là lục thân bất nhận. "Không sao." Giải Ngữ Hoa xua tay, đi thẳng về phía phòng Ngô Mặc. 28.

Cửa mở ra, Giải Ngữ Hoa liếc mắt cái đã thấy Ngô Mặc đang nằm chỏng chơ hình chữ Đại trên giường.

Ngô Mặc vào phòng xong nằm vật xuống, bắt đầu tính toán chuyện hôm nay.

Kỳ thực hôm nay hắn cũng có chút tiếc nuối.

Chương 245

Trong nguyên tác, đoạn này có một tình tiết cực kỳ đặc sắc.

Đó là Giải Ngữ Hoa giả gái, hóa thân thành Hoắc Tú Tú để lừa nhóm Ngô Tà.

Nhưng hôm nay Ngô Tà hoàn toàn không điểm thiên đăng, cũng không đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cho nên cũng không cần trốn chui trốn lủi, dẫn đến màn kịch hay ho kia sẽ không xuất hiện nữa.

Khi Ngô Mặc nghĩ đến đây, suýt chút nữa thì hối hận chết đi được.

Biết sớm thế này thà đại náo một trận còn hơn, cảnh kinh điển vui như thế mà mất tiêu, đúng là ôm hận cả đời mà.

Không biết nếu Giải Ngữ Hoa mà biết suy nghĩ của Ngô Mặc, liệu có đấm cho thằng hỗn đản này lòi não ra không?

Giải Ngữ Hoa đợi một phút.

Phát hiện Ngô Mặc chẳng thèm để ý đến mình, bất đắc dĩ lắc đầu, đóng cửa lại rồi đi thẳng đến bên giường.

Hắn ghét bỏ liếc nhìn cái giường bừa bộn, nghĩ ngợi một chút rồi vẫn ngồi xuống.

Tay nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay Ngô Mặc, nhu thanh nói: "Sao thế, ca ca chọc giận chỗ nào à?" Ngô Mặc bật dậy, một tay quàng lấy vai Giải Ngữ Hoa, xuỵt một tiếng.

Ghé sát đầu vào tai Giải Ngữ Hoa, hạ thấp giọng nói: "Em bảo này ca, anh tham gia vào chuyện này làm cái gì?" "Em không giận anh hả?" Giải Ngữ Hoa nhìn kỹ thần tình của Ngô Mặc, muốn xem hắn rốt cuộc có để bụng chuyện này không. "Giận cái rắm." Ngô Mặc không cần suy nghĩ trả lời ngay: "Anh là anh của em, em việc quái gì phải giận anh, em có phải ăn no rửng mỡ đâu." Nói xong câu này, giọng điệu hắn đột nhiên thay đổi: "Em chủ yếu là diễn cho người Hoắc gia xem thôi.

Cái nhà Hoắc đó thật lòng muốn lừa người, em mà không cho bà già đó một bài học, bà ấy còn tưởng có thể ỷ già lên mặt dạy đời đấy." Câu trả lời này làm Giải Ngữ Hoa dở khóc dở cười.

Hắn đâu biết rằng, thứ Ngô Mặc để bụng không chỉ là chút chuyện cỏn con này.

Hắn để bụng chính là kiếp trước Ngô Tà bị lừa mất hơn hai ức. (Note: 200 triệu tệ).

Giải Ngữ Hoa không muốn vòng vo với Ngô Mặc, mở miệng hỏi: "Em biết anh qua đây muốn nói gì với em, đúng không?" "Biết thừa, anh dẫn cả Hoắc tiểu thư qua đây rồi, chắc chắn là nhận ủy thác của Hoắc lão thái thái, muốn áp giải hai anh em bọn em đến trước mặt bà già đó chứ gì." Ngô Mặc trợn trắng mắt, vẻ mặt cực kỳ không cam lòng không tình nguyện, oán thán: "Có điều lúc đó anh cũng ở đấy mà, sao bà cụ không hỏi anh luôn đi?" "Thằng quỷ sứ." Giải Ngữ Hoa cười dí ngón tay vào trán Ngô Mặc, trong giọng nói tràn đầy sự dung túng, "Đừng có tưởng ca là kẻ phản bội nhé, anh đây chưa có nói cho Hoắc lão thái thái biết chuyện kia đâu." "Hề hề, thật á?" Ngô Mặc vừa nghe thấy thế, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Hắn cười hì hì, nhe cả hàm răng trắng, vẻ mặt nịnh nọt: "Ca, vẫn là anh hiểu ý em.

Đã thế thì em yên tâm mà công phu sư tử ngoạm rồi.

Dù sao bà già Hoắc kia cũng lắm tiền, đâu có tiếc mấy đồng lẻ này." "Đồ ham tiền." Giải Ngữ Hoa dở khóc dở cười, hắn coi như phục Ngô Mặc sát đất, thằng nhãi thối này đúng là ba câu không rời chữ tiền.

“Yêu à, náo nhiệt quá nhỉ, không ngờ cái sân nhỏ của Hạt Tử hôm nay lại có nhiều khách thế.” Ngô Tà đang ở trong sân, tán gẫu vài câu qua loa với Hoắc Tú Tú.

Bỗng nghe tiếng cổng lớn bị đẩy ra, một giọng nói quen thuộc vang lên.

Ngay sau đó, một gã mặc áo ba lỗ đen, khoác ngoài một chiếc áo khoác đen, tay xoay xoay chìa khóa, đeo kính râm, lững thững bước vào.

“Hắc gia, đi đâu đấy, lâu rồi không gặp.” Vương Bàn Tử vẫy tay chào Hắc Nhãn Kính, “Này, mấy anh em hôm nay kéo đến chỗ ông, không phiền chứ?” “Sao mà phiền được chứ.” Hắc Nhãn Kính nhe răng cười, “Có người giúp chia sẻ tiền thuê nhà, Hạt Tử này vui còn không kịp đây.” “Hắc gia, xin lỗi nhé.” Ngô Tà vẫn còn hơi ngại.

Chưa được sự cho phép của người ta đã chạy đến nhà người ta ở, thật sự khiến anh có chút khó xử.

Trong tình huống này, cũng không tiện gọi Hắc Nhãn Kính là Hạt Tử như mọi khi.

Anh cười gượng với Hắc Nhãn Kính, “Không báo trước với anh mà đã đến, thật ngại quá.” “Không sao.” Hắc Nhãn Kính xua tay, hoàn toàn không để bụng.

Hắn đi đến bên bàn mạt chược, liếc nhìn Trương Khởi Linh.

Chỉ vào đống tiền bên cạnh cậu, hắn cười xấu xa: “Tôi nói này Trương câm, dạo này được phết nhỉ, vô địch trên bàn mạt chược, xem ra sau này đây cũng là một con đường sống đấy.” Thực ra Hắc Nhãn Kính đến sau Giải Ngữ Hoa một bước.

Hắn vừa sờ đến cổng lớn đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Đảo mắt một vòng, hắn liền nhảy lên tường của sân bên cạnh.

Từ một khoảng cách khá xa, Hắc Nhãn Kính lôi từ trong túi ra chiếc ống nhòm mua lần trước, nhìn vào trong sân.

Kết quả phát hiện người ngồi bên trong lại là Trương Khởi Linh và những người khác.

Trương Khởi Linh ngẩng đầu liếc hắn một cái, không nói gì.

Rồi lại cúi đầu xuống, chăm chú nhìn những quân mạt chược trước mặt, vẻ mặt đăm chiêu.

"Ủa?

Sao chỉ có mấy người vậy?" Hắc Nhãn Kính quét mắt một vòng, không thấy Ngô Mặc.

Hắn có chút kỳ lạ hỏi: "Tiểu Hắc Hắc nhà ta đâu rồi?

Sao không chơi bài?" "Ủa khoan, Hắc gia, sao anh biết Tiểu Mặc ở đây?

Chẳng lẽ anh thật sự biết bấm độn hay sao?" Vương Bàn Tử có chút tò mò.

Gã nghe Ngô Tà nói, Hắc Nhãn Kính cùng họ đi từ thị trấn cát về.

Đến Kinh đô thì có việc đi trước, vậy sao bây giờ vừa về đã biết Ngô Mặc ở đây?

"Mày thì biết cái gì?" Hắc Nhãn Kính huơ huơ chùm chìa khóa, đắc ý nói: "Hắc gia ta với Tiểu Mặc Mặc là tâm linh tương thông, ai, thôi, nói với mày mày cũng không hiểu, đây là thiên cơ." "Chìa khóa." Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên cạnh, nhắc nhở Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử bừng tỉnh, quay đầu lại giơ ngón tay cái với

Trương Khởi Linh.

Khen ngợi: “Vẫn là Tiểu Ca đầu óc nhanh nhạy, lúc nãy tôi lại quên mất chuyện này.” “Anh bạn câm, dạo này cậu nói nhiều ghê nhỉ.” Hắc Nhãn Kính có chút bất mãn, bĩu môi nói: “Tôi nhớ cái thời cậu bị đánh một gậy cũng không rặn ra được chữ nào quá.” Hoắc Tú Tú đứng trong góc xem mà thấy thú vị.

Cô đột nhiên cảm thấy, những người trước mắt này thật là thú vị.

Hơn nữa đừng nhìn họ thường xuyên đấu võ mồm, nhưng sự thân thiết trong giọng điệu lại khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa đang nói chuyện thì nghe thấy tiếng Hắc Nhãn Kính ngoài sân.

“Khốn kiếp, thằng mù chết tiệt này còn biết đường về à?” Ngô Mặc tức thì bốc hỏa.

Cậu dứt khoát xuống giường, hừ lạnh nói: “Trước đây đặc biệt nhờ vả hắn, kết quả đến lúc quan trọng lại bỏ bom, đúng là không ra cái thể thống gì.” Nói xong, Ngô Mặc cúi người nhặt chiếc dép còn lại, đi chân trần ra mở cửa phòng.

“Này.” Giải Ngữ Hoa xoa trán, chỉ vào chân Ngô Mặc nói: “Cậu cứ thế này mà ra ngoài à?” “Không sao, đi chân đất cho mát.” Ngô Mặc kéo cửa phòng ra, thuận miệng đáp một câu, “Anh, đợi em giải quyết xong thằng mù chết tiệt kia đã, rồi chúng ta hẵng nói chuyện đi hay không, em mà không xả hỏa, em sợ không kiểm soát được lại tiễn bà lão kia đi luôn.” Hắc Nhãn Kính đang nói chuyện thì nghe tiếng cửa phòng vang lên.

Vừa định quay đầu lại xem có chuyện gì, thì cảm thấy một luồng gió mạnh ập tới.

Hắn theo bản năng né sang trái, chỉ thấy một chiếc dép lướt qua trước mắt, bay thẳng về phía Hoắc Tú Tú sau lưng.

Hoắc Tú Tú đang ngoan ngoãn đứng trong góc, chờ tin tức của Giải Ngữ Hoa.

Cô hoàn toàn không ngờ, trong cái sân nhỏ này mà cũng có thể xảy ra chuyện bất thường.

Nhất thời không kịp né, bị chiếc dép đập vào vai.

“Ái chà, đánh nhầm người rồi.” Ngô Mặc lúc nãy chỉ mải nhìn Hắc Nhãn Kính, hoàn toàn không để ý đến Hoắc Tú Tú ở phía sau.

Lần này Ngô Mặc cũng không tiện giữ vẻ mặt lạnh lùng nữa.

Dù sao Hoắc Tú Tú cô bé này cũng không tệ, trước đây ở Tháp Mộc Đà cũng coi như có duyên gặp mặt.

“Em gái, thật xin lỗi nhé.” Ngô Mặc lườm Hắc Nhãn Kính một cái, rồi cười với Hoắc Tú Tú, nói: “Em đến chơi, anh cũng chẳng có gì thể hiện, cú vừa rồi cứ coi như là nghi thức chào mừng đi.” Hoắc Tú Tú: “…” Vương Bàn Tử suýt nữa thì bật cười thành tiếng, thầm nghĩ: “Thằng nhóc này càng ngày càng thất đức, đánh người mà còn có kiểu giải thích này sao?” Từ lúc nhìn thấy Ngô Mặc hôm nay, Hoắc Tú Tú đã cảm thấy người này liên tục làm mới tầm nhìn của mình.

“Không sao ạ, anh Ngô Mặc, không đánh không quen nhau.” Hoắc Tú Tú thuận theo lời Ngô Mặc, gọi: “Chuyện trước đây thật sự là hiểu lầm, anh Ngô Mặc, chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?” Lời đã nói đến nước này, Ngô Mặc cũng không tiện cứ mãi né tránh.

Cậu ngồi xuống ghế, lại chỉ vào chiếc ghế trống bên cạnh, mở lời: “Ngồi xuống nói đi.” Hắc Nhãn Kính ngơ ngác, không biết mình lại chọc giận Ngô Mặc ở đâu? 29.

Hắn nghĩ ngợi rồi sán lại sau lưng Ngô Mặc.

Vươn tay chọc chọc vào vai cậu, cúi người ghé sát tai hỏi: “Sao vậy, tức giận thế?

Ai chọc cậu, anh đi xử nó.” “Biến sang một bên.” Ngô Mặc vung tay gạt Hắc Nhãn Kính ra, bực bội nói: “Ông đây có chuyện nghiêm túc cần nói, mày đừng có ở đây phá rối.” Giải Ngữ Hoa đi tới, kéo ghế ngồi xuống bên tay phải Ngô Mặc.

Liếc Hắc Nhãn Kính một cái, nhắc nhở: “Tiền thuê nhà tháng này, đừng quên trả.” “Hoa gia, không phải trước đây nói miễn nửa năm sao?” Hắc Nhãn Kính ngẩn ra, vội vàng biện giải: “Ngài không thể nói mà không giữ lời được chứ?” “Im miệng, nói thêm một chữ, tăng tiền thuê.” Giải Ngữ Hoa không thèm nhìn Hắc Nhãn Kính, lạnh lùng ném ra mấy chữ.

“Anh Ngô Mặc, bà em tuổi đã cao, đôi khi quả thực rất cố chấp, nhưng bà thật sự không có ý xấu gì đâu.” Hoắc Tú Tú thở dài, chậm rãi nói: “Từ khi cô em mất tích, bao nhiêu năm qua, bà vẫn luôn không chịu từ bỏ, muốn tìm kiếm tung tích của cô, bây giờ khó khăn lắm mới có được chút manh mối từ anh, nên tâm trạng có hơi kích động.” “Dừng!” Ngô Mặc càng nghe càng thấy không ổn, vươn tay ngăn Hoắc Tú Tú lại.

Cậu hắng giọng một tiếng, đi thẳng vào vấn đề: “Em gái, sao tôi càng nghe càng thấy không đúng nhỉ?

Lúc bà của em lừa anh tôi, chắc là vẫn chưa biết tôi có tin tức của cô em đâu nhỉ, bây giờ em cứ nói loanh quanh né tránh vấn đề chính như vậy, chúng ta còn nói chuyện tiếp được không?” “Lừa anh Ngô Tà?” Hoắc Tú Tú không hiểu lắm, từ “lừa” trong miệng Ngô Mặc có ý gì?

Chương 246

Cô suy nghĩ rồi giải thích: “Anh Ngô Mặc, thật ra bà em thực sự rất muốn trả giá cao để mua lại bản vẽ Dạng thức lôi trong tay anh Ngô Tà.” “Em không rõ lắm về quá khứ giữa bà và ông Ngô.” Nói đến đây Hoắc Tú Tú thở dài, “Ân oán giữa thế hệ trước của họ, em là con cháu thực sự không tiện nói nhiều.” “Em gái, em cũng giỏi né tránh vấn đề chính đấy nhỉ.” Ngô Mặc cười, châm một điếu thuốc, rít một hơi.

Nhả ra một vòng khói rồi nói: “Nói nhiều lời thừa thãi cũng chẳng có ý nghĩa gì, tôi chỉ muốn hỏi thái độ của bà em rốt cuộc là thế nào?” “Bà muốn em mời anh Ngô Mặc và anh Ngô Tà đến nhà họ Hoắc làm khách.” Hoắc Tú Tú cũng rất khó xử, không thể nào nói thẳng ra là, bà bảo em đưa hai người qua đó được.

Ngô Mặc liếc Hoắc Tú Tú một cái, một lúc sau thì cười lạnh, “Em gái, lời gốc của bà em chắc là bảo em đưa tôi và anh tôi đến trước mặt bà ấy nhỉ.” Hoắc Tú Tú cứng họng, cô không ngờ Ngô Mặc lại có thể đoán được suy nghĩ của bà.

“Cái này có gì khó hiểu.” Ngô Mặc khinh bỉ cười một tiếng, “Với cái tác phong của bà em, sao có thể coi trọng nhà họ Ngô chúng tôi được chứ.” “Em gái, anh đây cũng không muốn làm khó em, nói thật đi, mời người thì phải có thái độ của người mời.” Ngô Mặc búng tàn thuốc, thong thả nói: “Đừng có bày cái thái độ của thế hệ trước ra trước mặt tôi, tôi không ăn cái trò đó đâu.” Đối mặt với Ngô Mặc, một kẻ trời đánh không sợ ai, Hoắc Tú Tú có chút đau đầu.

Cô chỉ có thể cầu cứu bằng cách nhìn sang Giải Ngữ Hoa bên cạnh.

Đối diện với ánh mắt của Hoắc Tú Tú, Giải Ngữ Hoa chậm rãi lắc đầu.

“Em nhìn ai cũng vô dụng thôi.” Ngô Mặc vươn tay xáo trộn những quân mạt chược trên bàn, “Chỉ cần tôi không có đạo đức, thì chẳng ai có thể bắt cóc đạo đức tôi được.” “Đúng đúng đúng, thiếu gia nhà chúng tôi chính là không có đạo đức.” Hắc Nhãn Kính vô cùng phối hợp, vươn hai tay ra sau lưng đấm bóp vai cho Ngô Mặc.

Sống mũi Ngô Mặc suýt nữa thì bị lời của hắn làm cho tức lệch đi.

Cậu quay lại thúc một cùi chỏ vào bụng dưới của Hắc Nhãn Kính, chửi: “Thằng mù chết tiệt, mày nói ai không có đạo đức?

Anh mày đức độ ngời ngời, mày biết cái quái gì.” “Ái da, mưu sát anh trai à.” Hắc Nhãn Kính ôm bụng, oán giận nói: “Tôi chẳng phải đang phối hợp với cậu nói chuyện sao, sao lại không biết điều thế?” Ngô Tà đảo mắt.

Anh biết thừa chỉ cần có Hắc Hạt Tử ở đây, hai người này căn bản sẽ không nghiêm túc được mấy phút.

Vương Bàn Tử ngồi xổm bên cạnh, bưng cái cốc trà to, vừa uống nước vừa xem náo nhiệt.

Những quân mạt chược trước mặt Trương Khởi Linh bị Ngô Mặc làm loạn.

Cậu mặt không biểu cảm lại xếp chồng những quân mạt chược lại.

Hoắc Tú Tú nhìn Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính đùa giỡn, trong lòng sáng như gương.

Cô biết đây là Ngô Mặc đang chờ thái độ của nhà họ Hoắc.

Bất đắc dĩ, cô đứng dậy đi đến góc phòng, lôi điện thoại ra gọi cho bà.

Bà cụ Hoắc đang ở nhà, chờ tin của Hoắc Tú Tú.

Bà đeo kính lão chăm chú nhìn vào tấm ảnh, muốn nhìn rõ từng chi tiết trên đó.

Đúng lúc này điện thoại reo.

Bà cụ Hoắc bị cắt ngang dòng suy nghĩ, trong lòng có chút không vui, nhíu mày nhận điện thoại.

Nghe cháu gái Hoắc Tú Tú kể lại trong điện thoại, lửa giận trong lòng bà cụ Hoắc đùng đùng bốc lên.

Hôm nay nhà họ Hoắc bị Ngô Mặc lừa, trả giá tám trăm triệu để mua con Tỳ Hưu quỷ.

Thằng cháu trai không nên thân kia, lại bị Ngô Mặc ném từ trên lầu xuống, khiến bây giờ hai chân gãy vẫn còn đang điều trị trong bệnh viện.

Mình có thể nén giận, phái Tú Tú đi đưa hai người họ đến, đã là cực kỳ nể mặt rồi.

Nhưng thằng cháu của Ngô Lão Cẩu kia, cũng quá không biết điều.

Bao nhiêu năm nay không có ai dám đối với bà cụ Hoắc bất kính như vậy.

Thái độ và cách làm của Ngô Mặc, khiến bà cụ Hoắc tức giận ngút trời.

Phải biết đây là Kinh đô, đại bản doanh của nhà họ Hoắc.

Bà thật sự rất muốn phái vệ sĩ đến bắt hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà qua đây.

Nhưng tấm ảnh nắm trong lòng bàn tay đã nhắc nhở bà cụ Hoắc, khiến ngọn lửa giận kia lại lui về.

Bà trầm tư một lúc, nói với Hoắc Tú Tú: “Đưa điện thoại cho thằng nhóc tên Ngô Mặc kia, ta có chuyện muốn nói với nó.” Ngô Mặc nhận điện thoại từ tay Hoắc Tú Tú.

Vừa đặt lên tai, đã nghe thấy một giọng nói già nua từ đầu dây bên kia.

“Nói điều kiện của cậu đi!” Ngô Mặc trực tiếp bật cười, “Bà Hoắc, bà cũng hài hước quá rồi đấy, bà nói câu này cứ như là tôi cố ý làm khó bà vậy.” “Bà cụ nên suy nghĩ cho kỹ, từ đầu đến giờ luôn là bà gây khó dễ cho mấy anh em chúng tôi.” Ngô Mặc như một cái máy nói, lải nhải một tràng dài.

Hoàn toàn không cho bà cụ Hoắc cơ hội chen vào.

Cậu vừa oán trách nhà họ Hoắc không biết điều, bắt nạt anh em mình.

Lại vừa nói bà cụ Hoắc dạy cháu không nên thân.

Nuôi ra một thằng cháu như thằng ngốc, ai cũng dám chọc, cứ thế gây phiền phức cho nhà họ Hoắc.

Cuối cùng lại khen ngợi hai anh em mình.

Nói là dưới sự hun đúc của truyền thống ưu tú nhà họ Ngô, đức, trí, thể, mỹ, lao động, phương diện nào cũng phát triển vô cùng tốt đẹp.

Lời khoác lác này của cậu, ngay cả Ngô Tà cũng cảm thấy không có mặt mũi nào mà nghe.

Trương Khởi Linh từ trên ghế đứng dậy, nhẹ nhàng vỗ vai Ngô Tà, đi thẳng vào phòng.

Cũng chỉ có Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử là nhiệt tình cổ vũ.

Một trái một phải đứng sau lưng Ngô Mặc.

Như hai kẻ tung hứng, thỉnh thoảng lại vỗ tay, gật đầu tán thành.

Giải Ngữ Hoa day day thái dương, có chút chóng mặt.

Anh cảm thấy sau này nên nói chuyện nghiêm túc với Ngô Mặc.

Khoác lác vừa phải thì còn được, nhưng quá nhiều sẽ có hại cho sức khỏe.

Hoắc Tú Tú kinh ngạc đến nỗi miệng không khép lại được.

Lớn từng này rồi, cô vẫn chưa thấy người đàn ông nào nói nhiều hơn Ngô Mặc.

Sắc mặt bà cụ Hoắc âm trầm như nước, nghe lời Ngô Mặc nói, trong lòng rất tức tối.

Cả đời đã trải qua vô số sóng gió.

Bà nhớ lần uất ức như thế này gần đây nhất, vẫn là do Ngô Lão Cẩu mang lại.

Năm đó Ngô Lão Cẩu nấu một nồi canh cá, vốn tưởng là nấu cho mình uống, nhưng ông ta lại nói là cho chó uống.

Nhưng khi Hoắc Tiên Cô quay người rời đi, Ngô Lão Cẩu lại bưng nồi canh cá cho người khác.

Hoắc Tiên Cô cả đời cũng không quên được.

Lúc đó mình ngồi trên cây, ngơ ngác nhìn bóng lưng Ngô Lão Cẩu rời đi, mặt đầy nước mắt.

Bây giờ Ngô Lão Cẩu đã qua đời, nhưng thằng cháu trai này của ông ta lại đến chọc tức mình.

“Cậu nói xong chưa?” Bà cụ Hoắc cuối cùng không nhịn được nữa, giọng nói lạnh như băng, “Cậu cứ nói điều kiện của cậu đi, rốt cuộc thế nào mới chịu nói ra sự thật?” 30.

“OK, nếu bà cụ đã thành khẩn như vậy, vậy thì tôi sẽ nói ra điều kiện của mình.” Ngô Mặc xổ một tràng vào mặt bà cụ Hoắc, trong lòng cuối cùng cũng thấy thoải mái.

“Điều kiện thứ nhất, bản vẽ Dạng thức lôi chỉ bán cho bà cũng được, nhưng phải nói ra công dụng của nó.” “Điều kiện thứ hai, nếu bà muốn biết chuyện trong ảnh, không vấn đề, đưa cho tôi hai mươi triệu, tôi biết gì sẽ nói hết.” Ngô Mặc cũng biết bà cụ Hoắc rất đáng thương.

Trung niên mất chồng, về già mất con, nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến cậu chứ?

Nếu không phải bà cụ Hoắc cứ ép người quá đáng, Ngô Mặc có lẽ đã dùng cách khác để giao tiếp với nhà họ Hoắc.

Tại nhà lớn họ Hoắc.

Bà cụ Hoắc nhìn Ngô Mặc đang ngồi trên ghế trước mặt.

Miệng ngậm điếu thuốc, chân bắt chéo, chẳng có tướng ngồi gì cả, trong lòng luôn cảm thấy khó chịu.

May mà Ngô Tà bên cạnh, ngồi còn ra dáng người.

So sánh như vậy, trong lòng bà cụ Hoắc thực sự có chút hối hận.

Sớm biết như vậy, thà rằng ngay từ đầu nói chuyện rõ ràng với Ngô Tà, cũng đỡ phải xảy ra nhiều chuyện sau này.

Bà cụ Hoắc không mở lời, Ngô Mặc cũng không nói, dù sao người sốt ruột cũng không phải là cậu.

Trong lòng Ngô Tà thật sự rất khâm phục Ngô Mặc.

Chương 247

Trên địa bàn của nhà họ Hoắc, cậu vẫn ngồi vững như núi Thái Sơn.

Vừa nghịch điện thoại vừa hút thuốc, cứ như đang ở sân nhà mình vậy.

Bà cụ Hoắc càng nhìn Ngô Mặc càng thấy phiền lòng.

Chỉ muốn nhanh chóng làm rõ mọi chuyện, rồi quét cổ kẻ này ra khỏi nhà họ Hoắc.

“Cậu không phải muốn biết tại sao tôi lại trả giá cao như vậy để mua bản vẽ Dạng thức lôi sao?” Bà cụ Hoắc từ trên ghế đứng dậy, chỉ về phía một cánh cửa nhỏ bên cạnh.

“Nếu là người khác hỏi tôi, tôi sẽ không nói ra, nhưng nhà họ Ngô các cậu cũng là người của Lão Cửu Môn, nói với các cậu cũng được.” Ngô Tà cũng đứng dậy theo.

Vừa định bước đi, quay đầu lại phát hiện mông Ngô Mặc không hề nhúc nhích.

Anh nghĩ ngợi rồi lại ngồi xuống.

Bà cụ Hoắc đi được hai bước, phát hiện sau lưng không có động tĩnh.

Bà dừng bước quay đầu lại, phát hiện ngoài Hoắc Tú Tú và Giải Ngữ Hoa đứng dậy, những người còn lại vẫn ngồi nguyên tại chỗ.

Giải Ngữ Hoa không còn cách nào khác, bà cụ Hoắc dù sao cũng là trưởng bối, lại là người nhìn anh lớn lên.

Anh không thể như Ngô Mặc, không nể mặt đối phương.

Bà cụ Hoắc phát hiện ánh mắt của những người còn lại, đều vô tình hay hữu ý nhìn về phía Ngô Mặc.

Trong lòng bà lập tức hiểu ra, trong đám người này, Ngô Mặc chắc hẳn là người cầm đầu.

Sự việc đã đến nước này, bà cụ Hoắc là một bước lùi, bước nào cũng lùi.

Bà nén giận hỏi: “Ý gì đây?

Chẳng lẽ cậu muốn thêm điều kiện mới?” “Bà cụ, bà tuổi đã cao như vậy, theo lý mà nói làm việc nên rất đáng tin cậy chứ?” Ngô Mặc nghịch điện thoại, lơ đãng mở lời: “Tục ngữ có câu tiền chưa vào túi thì nói gì cũng bằng thừa, tiền đã vào túi thì sọ dừa cũng đập nát.” Nói xong cậu hất cằm về phía bà cụ Hoắc, “Bà cụ là người tinh tường, hiểu ý tôi chứ?” Vương Bàn Tử lén chọc chọc Ngô Tà. 31.

Cái đầu bự ghé qua, hạ giọng hỏi: “Thằng nhóc này lấy đâu ra nhiều tục ngữ thế?

Chẳng lẽ nó học trường đại học dân gian học à?” Ngô Tà nhún vai, vẻ mặt không thể giải thích.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh ngồi một bên, một người mặt không biểu cảm, một người khóe miệng cong lên cười.

Nhưng hai người họ có một điểm chung, đó là đều không nhìn bà cụ Hoắc.

Bà cụ Hoắc nghĩ nát óc cũng không hiểu.

Nhà họ Ngô cũng không phải là gia đình thiếu tiền, sao thằng cháu của Ngô Lão Cẩu này lại như rơi vào hũ tiền vậy?

Nhưng bà cũng đã hiểu ra, hôm nay nếu không lấy tiền ra, thằng nhóc nhà họ Ngô này sẽ không nói một lời nào.

“Tú Tú, chuyển tiền cho họ đi.” Bà cụ Hoắc cũng đã quyết tâm.

Tám trăm triệu còn chi ra được, hai mươi triệu bạc lẻ này cũng không đáng để tâm nữa.

Hoắc Tú Tú cũng thấy xót tiền thay bà.

Trong lòng cô rõ, gia đình hôm nay tổn thất nặng nề.

Một lúc lấy ra nhiều tiền như vậy, mấy ông chú bác và mấy người anh em kia nhất định sẽ làm loạn lên.

Hoắc Tú Tú đi đến trước mặt Ngô Mặc, nhẹ giọng hỏi: “Anh Ngô Mặc, số tài khoản của anh là bao nhiêu?

Em chuyển khoản cho anh ngay bây giờ.” Ngô Mặc đối với chuyện kiếm tiền chẳng hề khách sáo.

Cậu từ trong túi lôi ra một đống mẩu giấy nhỏ.

Tùy ý rút ra một tờ, trực tiếp nhét vào tay Hoắc Tú Tú, “Em gái, trên này có số tài khoản của anh.” Khóe mắt Hoắc Tú Tú giật giật, cô thực sự lại một lần nữa bị làm mới nhận thức.

Chưa thấy ai trong túi lại nhét một đống số tài khoản, rốt cuộc cậu ta chuẩn bị lừa bao nhiêu người đây?

Rất nhanh, âm báo điện thoại của Ngô Mặc vang lên.

Cậu mở tin nhắn ra, đếm một chuỗi dài số không trên đó, lúc này mới vui vẻ đứng dậy.

“Ây da, bà Hoắc, bà thật là khách sáo quá.” Ngô Mặc đứng dậy đi đến bên cạnh bà cụ Hoắc, cười tươi đến nỗi không thấy mắt.

“Bà với ông nội cháu đều là tình bạn của thế hệ trước, gặp mặt đã cho tiền, thật là có chút quá khách sáo rồi.” Bà cụ Hoắc liếc cậu một cái, không thèm đáp lại Ngô Mặc nữa, quay người đi về phía trước.

“Anh, mọi người ngồi đó làm gì?

Đi theo đi, không thấy bà Hoắc muốn dẫn chúng ta đi xem kho báu sao.” Đúng như lời Ngô Mặc nói, chỉ cần tiền vào túi, gọi là gì cũng không quan trọng.

Bây giờ cậu một tiếng “bà Hoắc”, hai tiếng “bà Hoắc” gọi cực kỳ trôi chảy.

Nghĩ đến Ngô Mặc lại được nhiều tiền như vậy, Ngô Tà ghen tị đến nỗi răng cũng ngứa ngáy.

Nhưng nghĩ lại, bản vẽ Dạng thức lôi là do mình tìm được, lập tức lại có dũng khí.

Định bụng lát nữa kết thúc sẽ tính sổ rõ ràng với Ngô Mặc.

Vừa đi đến trước một cánh cửa nhỏ, bà cụ Hoắc mở lời nói: “Ở đây chỉ có hậu nhân của Lão Cửu Môn mới có thể vào, mấy vị khác xin hãy ở bên ngoài.” Ngô Mặc cũng lười tính toán thêm với bà cụ.

Cậu quay đầu nói với Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử: “Tục ngữ có câu xấu chàng hổ ai, chắc bà Hoắc có thứ gì đó không muốn cho người ngoài nhìn thấy.” “Được rồi, anh, mấy người cứ ở đây chờ đi.” Giải Ngữ Hoa phát hiện sắc mặt bà cụ Hoắc tái mét, sợ bà cụ bị tức giận mà xảy ra chuyện gì.

Anh nhẹ nhàng vỗ Ngô Mặc một cái, khẽ nói: “Thằng nhóc thối, đừng nói bậy.” Hành động đó nhẹ nhàng, còn không bằng sức vỗ muỗi.

Anh trai đã lên tiếng, Ngô Mặc thế nào cũng phải nể mặt một chút.

Cậu ra hiệu bằng mắt cho Hắc Nhãn Kính, đối phương lập tức hiểu ý Ngô Mặc.

Làm một cử chỉ OK, kéo Trương Khởi Linh lại ngồi xuống vị trí vừa rồi.

Vương Bàn Tử rất muốn đi vào theo, nhưng bà cụ Hoắc đã nói vậy hắn cũng không còn cách nào, chỉ có thể lầm bầm rồi quay lại sảnh chính.

Theo bà cụ đi vào cánh cửa này, Ngô Mặc phát hiện bên trong là một phòng sưu tầm.

Phòng sưu tầm rất lớn, liếc qua ước chừng khoảng hai trăm mét vuông.

Trong phòng hẳn là đã được điều chỉnh nhiệt độ đặc biệt, duy trì trạng thái nhiệt độ không đổi.

Trên mặt đất là từng hàng kệ, trên đó bày đầy đủ các loại đồ cổ.

Nhìn dáng vẻ của những món đồ cổ này.

Ngô Mặc biết những thứ này tùy tiện lấy ra một món, cũng đủ để mua một căn tứ hợp viện ở Kinh đô.

Ngô Mặc thầm nghĩ: “Đúng là nhà họ Hoắc, đám phụ nữ này cũng quá biết moi tiền rồi.” Bà cụ dẫn mấy người, đi dọc theo các kệ hàng đến tận cùng bên trong.

Ngô Tà lập tức phát hiện, trên tường treo đầy các bản vẽ Dạng thức lôi.

Anh đếm trên đó treo bảy tấm, nhưng giữa hai tấm có một khoảng trống.

Không cần nghĩ cũng biết, chỗ thiếu đó chính là tấm trong tay mình.

“Đây là ‘Lôi Bát Tằng’ trong Dạng thức lôi.” Bà cụ Hoắc liếc Ngô Tà một cái, nhàn nhạt nói: “Cậu là người hiểu về kiến trúc, vậy thì nên biết trên đó vẽ cái gì.” Ngô Tà gật đầu.

Anh đương nhiên biết rõ, vừa liếc qua một cái, anh đã biết đây là cực phẩm trong Dạng thức lôi.

Mấy tấm bản vẽ này thực chất là bản thiết kế của một tòa kiến trúc, nhưng kiến trúc này có nhiều tầng.

Mỗi một tấm bản vẽ tương ứng với kết cấu của một tầng, vẽ vô cùng rõ ràng.

Tầng dưới cùng của tòa lầu này lớn nhất, sau đó dần dần lên trên càng ngày càng nhỏ, tổng thể trông giống như một tòa tháp.

Nhưng kết cấu mỗi tầng của nó đều rất phức tạp, nên nó đồ sộ hơn tháp, giống như một kim tự tháp.

Thông thường mà nói, kiến trúc cổ sẽ không xây cao như vậy.

Từ những bản vẽ này có thể thấy, nửa trên của kiến trúc là kết cấu dạng tháp.

Ba tầng dưới cùng mới là lầu đúng nghĩa.

Chương 248

Bà cụ Hoắc chỉ vào bản vẽ, nói: “Bản vẽ này là do Lôi Tư Khởi của nhà họ Lôi thiết kế vào năm Đạo Quang thứ hai mươi lăm.” “Trong tay ta có bảy tấm bản vẽ, nhưng tầng dưới cùng lại ở trong tay cậu.” Ngô Mặc vừa nghe bà cụ nói vậy, liền kéo Ngô Tà qua.

Vươn tay từ trong túi anh lôi ra tấm bản vẽ đó, đưa đến trước mặt bà cụ Hoắc.

Cười toe toét nói: “Bà Hoắc, người một nhà không nói hai lời, đều là người Lão Cửu Môn, việc gì phải phân chia rạch ròi như vậy?” “Cái gì của bà của tôi, bản vẽ này không phải là của chúng ta sao.” Bà cụ Hoắc nhận lấy bản vẽ, ánh mắt lạnh lùng nhìn Ngô Mặc.

Hừ một tiếng, nói: “Cái điệu cười này của cậu giống hệt ông nội cậu Ngô Lão Cẩu, đều đáng ghét như nhau.” Bà thực sự không nhịn được nữa, Ngô Mặc cười lên trông càng ngày càng giống Ngô Lão Cẩu trong ký ức của bà.

Lời này của bà cụ Hoắc nếu nói với Ngô Tà, rất có thể sẽ nhận được kết quả bà muốn.

Đó là Ngô Tà chỉ có thể nghe, không thể phản bác.

“Bà cụ nói câu này không phải là thừa sao.” Ngô Mặc cười càng thêm rạng rỡ, chỉ thiếu điều dí sát mặt vào trước mặt bà cụ Hoắc.

“Cháu là cháu ruột của ông nội, đương nhiên là rất giống ông nội rồi.” Nói đến đây, Ngô Mặc chuyển giọng, “Nhưng mà cháu lại thấy thằng cháu Hoắc Phi Bằng của bà trông chẳng giống bà tẹo nào, bà xem có cần đi xét nghiệm gen, hoặc là làm xét nghiệm quan hệ huyết thống không?” Ngô Tà sợ Ngô Mặc làm bà cụ tức chết.

Đến lúc đó không biết được tác dụng của Dạng thức lôi, lại thành ra lợi bất cập hại.

Anh kéo Ngô Mặc qua một bên, nhìn về phía bà cụ Hoắc, vẻ mặt áy náy, “Bà Hoắc thật sự xin lỗi, em trai cháu còn nhỏ, đôi khi ăn nói hơi thẳng.” Ngô Mặc suýt nữa thì phì cười, thầm nghĩ: “Anh cả đúng là học hư rồi, đây không phải là lại đâm bà cụ một nhát sao?” Giải Ngữ Hoa cũng có cùng suy nghĩ, anh phát hiện Ngô Tà bây giờ so với trước đây thật sự khác rất nhiều.

Ngô Tà nói xong câu đó cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Anh ho khan một tiếng, hỏi: “Bà Hoắc, tòa lầu này có gì đặc biệt không ạ?” Bà cụ Hoắc không muốn nhìn thấy anh em nhà họ Ngô nữa.

Bà bây giờ chỉ có một suy nghĩ, nhanh chóng nói xong mọi chuyện, rồi đuổi hai kẻ ngứa mắt này ra khỏi nhà họ Hoắc.

“Bản vẽ này đối với người khác không có tác dụng gì, nhưng đối với ta ý nghĩa lại khác.” Bà cụ Hoắc đem tấm bản vẽ Ngô Mặc đưa cho, trải ra dán lên khoảng trống trên tường.

Lùi lại một bước, nhìn bản vẽ lẩm bẩm nói: “Tòa lầu này tên là Trương gia Cổ lâu, vào khoảng những năm 70 của thế kỷ 20, bản vẽ tòa lầu này bắt đầu lần lượt xuất hiện ở nước ngoài.” “Ta đã tốn rất nhiều tiền, từng tấm một thu mua lại.” “Cậu nên biết rõ, Dạng thức lôi là nhà thiết kế chuyên dụng của hoàng gia, không thể thiết kế bản vẽ kiến trúc cho dân gian, nhưng cậu xem, kiểu dáng kiến trúc này gần như là nhà ở dân gian.” “Điều này đủ để chứng minh Trương gia Cổ lâu này có liên quan đến Dạng thức lôi, hoặc là hoàng đế Đạo Quang.” “Con gái của ta lúc đó làm việc trong ngành văn hóa, họ có một dự án, chính là điều tra về Trương gia Cổ lâu này.” “Cuối năm 1978, họ phát hiện tòa lầu này ở Lĩnh Nam, ngày đó ta nhớ rất rõ, là ngày 15 tháng 1, con gái ta lần đầu tiên rời nhà đi xa như vậy, mà một đi là mấy tháng trời.” Bà cụ quay đầu nhìn Ngô Mặc, trên mặt lần đầu tiên lộ ra một tia cô đơn.

“Nó từ nhỏ được nuông chiều lớn lên, ta luôn muốn nó rèn luyện thật tốt, sau này có thể gánh vác nhà họ Hoắc.” “Nhưng vạn vạn lần không ngờ tới, sau khi nó trở về, tính tình cả người đã xảy ra thay đổi rất lớn.” Trong đầu Ngô Tà, đột nhiên nhớ lại lời của Bàn Mã lão đa.

Sau đó lại nghĩ đến bên hồ, Nhị thúc nhìn thấy cô gái trong quan tài nói là Hoắc Linh, lập tức không kiềm được mà rùng mình một cái.

Sự thay đổi cảm xúc của anh, bà cụ Hoắc đều nhìn thấy trong mắt.

Bà trầm ngâm một lúc, tiếp tục nói: “Tính cách con gái ta từ nhỏ rất cởi mở, nhưng lần này trở về lại bắt đầu trở nên âm trầm, mỗi ngày đều trốn trong phòng mình, không ai biết nó đang làm gì?” “Có mấy lần ta thực sự không nhịn được tò mò, lén lén quan sát, phát hiện nó trong phòng không ngừng vẽ vời.” Đoạn tình tiết bà cụ nói này Ngô Mặc sớm đã biết.

Do đó sự chú ý của cậu không đặt ở đây, mà lại đi xem xét khắp nơi những món đồ cổ của bà cụ.

Ngô Mặc càng xem càng ghen tị.

Trong phòng sưu tầm của bà cụ Hoắc, gần như đồ cổ của các triều đại đều có.

“Mẹ kiếp, nhà Thương, nhà Chu, nhà Hán, bà lão này cũng quá giàu rồi.” Ánh mắt Ngô Mặc quét từ đông sang tây, trong lòng không khỏi cảm thán: “Đều là Lão Cửu Môn, tại sao bộ sưu tập của nhà họ Ngô lại ít như vậy?” “Không nói nhà họ Hoắc, chỉ nói nhà anh Hoa thôi, những thứ trong căn nhà cổ đó khiến tôi thèm đến chảy nước miếng.” 32.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc trong lòng âm thầm quyết tâm, “Hừ, nếu tôi đã đến đây, sau này trong mộ có món đồ tốt nào, tất cả đều phải là của tôi.” Ánh mắt Giải Ngữ Hoa luôn dán chặt vào người Ngô Mặc.

Anh thật sự sợ thằng nhóc này, lại gây ra chuyện gì ở đây.

Phải biết những món đồ sưu tầm này của bà cụ Hoắc, là do mấy đời nhà họ Hoắc, bỏ ra rất nhiều tâm huyết mới thu thập được.

Nếu thằng nhóc Ngô Mặc này mà phá hỏng ở đây, hai nhà Ngô Hoắc thật sự có khả năng không chết không thôi.

Bà cụ Hoắc tiếp tục kể cho Ngô Tà, “Ban đầu ta tưởng nó yêu đương, có thể là thất tình, nên tâm trạng không ổn định, nhưng sau này phát hiện không phải như vậy.” “Có một lần nó đi công tác, ta lén vào phòng, kết quả phát hiện những bức vẽ này không ổn, tất cả trên giấy, đều là dùng bút máy phác thảo một tòa lầu.” “Bà Hoắc, bà không nói chuyện nghiêm túc với cô ấy sao ạ?” Ngô Tà cảm thấy với tính cách của bà cụ Hoắc, không nên không giao tiếp với con gái.

Bà là một người rất mạnh mẽ.

Con gái nếu xảy ra vấn đề như vậy?

Với tính cách của bà mà nói, hẳn là sớm đã gọi người đến trước mặt, thẳng thắn hỏi han.

“Hừ, cậu nghĩ ta chưa từng nói chuyện sao?” Bà cụ Hoắc thở dài một hơi, “Sau khi nó trở về, ta đã nói chuyện nghiêm túc với nó một lần, trước đó ta tưởng nó là vì dự án quá bận, quá căng thẳng dẫn đến tinh thần có vấn đề.” “Nhưng lúc nói chuyện, ta phát hiện nó không ổn, không thể hình dung được cảm giác lúc đó, chính là cả người nó đều không ổn, dường như đối mặt với ta rất căng thẳng, sự chú ý lại không tập trung.” “Ta từng thảo luận với một người bạn về biểu hiện lúc đó của nó, bạn ta nói một câu khiến ta cảm thấy rất giống, đó là trong phòng của nó còn giấu người khác, chỉ là không muốn để ta phát hiện mà thôi." "Chẳng lẽ cô ấy có bạn trai rồi, không muốn để mọi người phát hiện." Đầu óc Ngô Tà chợt lóe lên, câu nói này buột miệng thốt ra.

"Bạn trai cái quái gì," Ngô Mặc nghe nửa ngày, không nhịn được phản bác: "Triệu chứng lúc đó của cô ấy hoặc là giống như bị trúng tà, hoặc là có tật giật mình." "Cậu nói không sai, nơi chúng ta ở lúc đó canh phòng nghiêm ngặt, người bình thường không vào được." Bà cụ Hoắc hiếm khi gật đầu với Ngô Mặc, "Sau đó, ta phái người theo dõi nó, muốn điều tra xem rốt cuộc là tình hình thế nào?

Nhưng không ngờ nó đột nhiên bỏ nhà ra đi, đến bây giờ vẫn không thấy tung tích." "Cho nên khi ta nhìn thấy tấm ảnh đó, mới có phản ứng lớn như vậy." Bà cụ Hoắc lại nhìn về phía Ngô Mặc, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, "Ta chỉ muốn biết, tấm ảnh đó cậu lấy từ đâu, lúc đó rốt cuộc là tình huống gì?" "Khụ!" Ngô Mặc khẽ ho một tiếng, chắp tay sau lưng bắt đầu đi lại.

Cái dáng vẻ này mà trong tay có thêm cây quạt nữa thì y chang ông kể truyện.

"Chuyện này phải kể từ đâu đây?" Ngô Mặc suy nghĩ một lát, bắt đầu thuật lại tình hình lúc đó.

Ngô Mặc không ngốc, cậu không kể chuyện Giải Ngữ Hoa và Ngô Nhị Bạch dẫn người đến Bàn Nãi.

Cậu chỉ nói mình và mấy anh em đi du lịch, vô tình phát hiện ra tình huống ở đây.

"Chúng tôi đến bên hồ, đột nhiên phát hiện có một cỗ quan tài nổi lên giữa hồ." "Cỗ quan tài đó trước đó còn không phục không chịu, để tôi chửi một trận sấp mặt, nó mới chịu theo tôi trở về bờ." Nói đến đây, Ngô Mặc hơi đắc ý.

Cậu hế cằm về phía bà Hoắc, “Bà Hoắc à, sau này nếu nhà bà có thứ gì không trấn giữ được, có thể mời tôi đến, giá cả dễ nói chuyện.” Hoắc Tú Tú nghe đến nỗi miệng há hốc, chen lời nói: “Ngô Mặc ca ca, anh nói là cỗ quan tài đó trước đó còn lung lay, kết quả bị anh mắng một trận thì nó yên tĩnh lại à?” “Đương nhiên rồi, sau này có cơ hội anh sẽ biểu diễn cho em xem.” Giải Ngữ Hoa nghĩ đến lúc đó bên hồ, Ngô Mặc thao thao bất tuyệt mắng chửi.

Trên bờ, Ngô Nhị Bạch bị tức đến nỗi mặt tái mét, anh ấy chỉ muốn cười.

Cái thằng hỗn đản này dù trong tình huống nào, cũng luôn có bản lĩnh khiến người ta dở khóc dở cười.

Giải Ngữ Hoa phát hiện, đừng thấy Giải Liên Hoàn và Ngô Nhị Bạch miệng thì luôn mắng Ngô Mặc, nhưng ánh mắt ngưỡng mộ và xót xa thì ai cũng có thể nhìn ra.

Nói nhiều như vậy, anh ấy lại quên rằng chính mình cũng có biểu hiện tương tự.

Thông qua quan sát, Ngô Mặc phát hiện Hoắc Tú Tú không phải loại trà xanh như tưởng tượng.

Cô bé này thông minh thì thông minh thật, nhưng thực sự có hơi đơn thuần.

Chắc là do bà Hoắc và Giải Ngữ Hoa trước đây bảo vệ quá tốt.

Nghe xong Ngô Mặc kể, bà Hoắc chìm vào trầm tư.

Đều là người tinh khôn, bà Hoắc sao lại không biết lời Ngô Mặc có bao nhiêu là bịa đặt chứ?

Mãi lâu sau, bà mới mở miệng nói: “Cậu nói đêm hôm đó người này liền biến mất, đúng không?” “Đúng vậy, đi vệ sinh một lát thôi mà người đã biến mất rồi.” Ngô Mặc không thể giải thích, tổng không thể nói đồng chí của mình không giữ phép tắc, thấy sắc thì nổi ý muốn chứ?

Như vậy không phải quá mất mặt cho Ngô gia sao?

Bà Hoắc từ tủ bên cạnh lấy ra một tấm ảnh.

Đưa đến trước mặt Ngô Mặc, “Tiểu tử, cậu xem kỹ xem, người trong quan tài có giống người trong ảnh này không?” Ngô Mặc cầm tấm ảnh, xem một lúc lâu rồi trả lại cho bà Hoắc.

“Trông thì khá giống, nhưng thần thái tôi luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Người phụ nữ trong quan tài kia, khụ, người phụ nữ kia luôn cho tôi một cảm giác tà khí.” Ngô Mặc đôi khi nói chuyện đã thành thói quen.

Vừa rồi đột nhiên nghĩ, đã nhận tiền của bà Hoắc rồi, sao có thể trước mặt người ta nói con gái người ta không tốt chứ?

Bà Hoắc đã không muốn so đo mấy chuyện vặt này với Ngô Mặc nữa.

Bây giờ toàn bộ tâm trí của bà đều đặt trên tấm ảnh.

Bà Hoắc trầm mặc suốt năm phút.

Thở dài một hơi, “Năm đó tôi vì tìm nó, đã phái người của mình đi điều tra, nhưng điều tra đi điều tra lại đều không thể tìm thấy bất kỳ tài liệu nào về hạng mục này.” “Con gái tôi cứ như chưa từng tồn tại trên thế giới này, không để lại bất kỳ dấu vết nào đã biến mất.

Tôi đã tìm kiếm nửa đời người, thu thập những bản vẽ này, chỉ muốn biết năm đó nó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng ai mà ngờ, cậu lại phát hiện ra tung tích của nó trong quan tài.” Ngô Tà mềm lòng, nhìn thấy bà Hoắc dáng vẻ này, có chút không đành lòng.

Anh an ủi: “Bà Hoắc, bà đừng quá đau lòng, bây giờ không phải đã tìm thấy manh mối của cô ấy rồi sao?” “Đau lòng?

Nhiều năm như vậy tôi đã quen rồi, bắt đầu dần chấp nhận sự thật là nó có thể không còn trên thế giới này.

Còn việc tại sao đến bây giờ vẫn không bỏ cuộc, thực ra tôi chỉ muốn trước khi chết cho mình một câu trả lời, nói cho mình biết nó rốt cuộc đã chết như thế nào?

Chết ở đâu?” “Nếu không có câu trả lời, tôi nghĩ tôi có thể sẽ chết không nhắm mắt đâu.” Ngô Tà bây giờ trong lòng cũng loạn như một mớ bòng bong.

Thần thái quỷ dị của Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh.

Biểu hiện của Nhị thúc, Tam thúc.

Mọi tình huống giao thoa lại với nhau, đủ để nói rõ chuyện này vô cùng không đơn giản.

Ngô Mặc vừa nhìn thấy vẻ mặt Ngô Tà, liền biết tên này lại chui vào ngõ cụt rồi.

Quả nhiên, liền nghe Ngô Tà nói: “Bà Hoắc, nơi bà điều tra ban đầu có phải là Bàn Nãi không?

Chương 249

Khi tôi trở về từ đó, có nghe ngóng được một chuyện, hẳn là có liên quan đến đội khảo cổ ngày xưa.” Dưới cái nhìn chăm chú của bà Hoắc, Ngô Tà lại kể đại khái một lần những chuyện xảy ra ở Lĩnh Nam.

Đồng thời cũng kể anh đã làm thế nào để có được tấm bản vẽ lôi đồ cuối cùng.

Ngô Mặc nghe mà môi cứ giật giật, trong lòng than thở: “Thằng phá gia chi tử, cơ hội kiếm tiền tốt như vậy mà mày lại phí hoài.” Lúc này cậu cũng không thể ngắt lời Ngô Tà, dù sao Ngô Tà cũng là anh trai.

Ở bên ngoài, tổng phải giữ thể diện cho tên này một chút.

Bà Hoắc nghe xong cũng thở dài liên tục, “Cũng coi như là cơ duyên trùng hợp, trách không được tấm cuối cùng tôi tìm thế nào cũng không thấy, hóa ra là bị vứt ở đó.

Nếu không phải có cậu, có lẽ ngày tôi chết cũng không có được tấm bản vẽ này.” Ngô Mặc vỗ bốp một cái, phụ họa: “Đúng vậy, không phải nói duyên phận là thứ khó nói diệu kỳ sao.” Bà Hoắc không thèm nhìn Ngô Mặc một cái.

Ánh mắt tinh tường nhìn chằm chằm Ngô Tà, “Ngày xưa tôi từng đích thân đến đó, nhưng lại không điều tra được những chuyện cậu nói.” “Cái này có gì phải suy nghĩ, chúng ta nhân phẩm tốt mà.” Ngô Mặc bĩu môi, mở miệng nói: “Bà Hoắc, tôi thấy có một số chuyện nên ra ngoài nói chuyện, trong phòng bà đến một chỗ ngồi cũng không có, đứng nửa ngày hơi khát nước rồi.” Cậu thật sự không muốn ở đây nữa, hàng loạt đồ cổ này, cứ thế mà kích thích tâm hồn cậu.

Càng ở lâu Ngô Mặc càng cảm thấy mình thật nghèo, cảm giác đó khó chịu quá.

Ngô Tà nhận thấy cảm xúc của em trai có chút không đúng.

Vội vàng nói với bà Hoắc: “Bà Hoắc, mấy chuyện này mấy người bạn của tôi ở bên ngoài cũng rất rõ, chi bằng chúng ta ra ngoài cùng nhau nói chuyện rõ ràng, bà thấy sao?” Một số chuyện bà Hoắc vốn không muốn nói nhiều với người ngoài, nhưng vì hai anh em Ngô gia kiên trì, bà liền gật đầu đồng ý.

Trong sảnh chính, Vương Bàn Tử căn bản không ngồi yên được, cứ đi đi lại lại trên sàn nhà.

Miệng lầm bầm chửi: “Có chuyện gì mà phải giấu giếm mấy anh em chúng ta chứ?

Anh em chúng ta là tình nghĩa sống chết, đừng nói là mặc chung một cái quần, đến nước bọt cũng uống chia đôi.” Hắc Nhãn Kính nhấp một ngụm trà, lững thững nói: “Đừng, Hắc gia đây thà không uống, chứ không thèm uống chia đôi với mày.” “Không phải Hắc gia, không phải anh em sao mà lại nói lời phũ phàng vậy?” Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Hắc Nhãn Kính, hạ giọng hỏi: “Mày không tò mò, bà lão kia nói gì với mấy anh em tao sao?” “Không tò mò!” Hắc Nhãn Kính lắc đầu.

Sau đó dứt khoát nói: “Dù sao Tiểu Hắc Tử nhà tôi, kiểu gì lát nữa cũng kể cho tôi nghe.” Vương Bàn Tử nhìn vẻ đắc ý của Hắc Nhãn Kính, thật muốn một cái tát bốp vào đầu hắn.

Hắc Nhãn Kính nhìn biểu cảm của Vương Bàn Tử, lại càng đắc ý nói: “Anh em cũng có xa gần thân sơ, chuyện này mày có thèm cũng không được đâu.” Trương Khởi Linh ngồi bên cạnh điềm tĩnh uống trà, hoàn toàn coi hai tên này như khúc gỗ.

Khi đi ra ngoài, bà Hoắc đột nhiên đưa ra một vấn đề.

“Ông nội cậu, có từng nhắc đến chuyện năm đó không?” Bà hỏi Ngô Tà, đối với Ngô Mặc, bà lão thấy nói thêm một câu cũng thấy mệt tim.

Ngô Tà lắc đầu, “Ông nội tôi từ trước đến nay không bao giờ kể chuyện năm đó với chúng tôi, cho nên về quá khứ của Lão Cửu Môn các bà, tôi cũng không rõ lắm.” “Hắc, anh, anh không biết thì em lại biết một số chuyện đấy.” Ngô Mặc chắp tay sau lưng lững thững nói: “Ông nội ngày xưa thầm kể cho em không ít chuyện cũ, nếu không anh nghĩ tại sao em lại biết nhiều chuyện như vậy chứ?” Cậu là đang thuận nước đẩy thuyền, mượn cớ ông nội Ngô Lão Cẩu đã qua đời để nói một số chuyện.

Như vậy sau này khi người khác hỏi đến, cậu đều có thể thoái thác nói là ông nội kể cho cậu nghe.

“À?” Ngô Tà ngây ra một chút, mở to mắt, vẻ mặt mờ mịt, “Ông nội kể cho em lúc nào?

Sao anh không biết?” “Ai, ai bảo em trai anh đáng yêu lại được người ta yêu mến chứ.” Ngô Mặc cười vỗ vỗ vai Ngô Tà, “Thôi được rồi anh, anh muốn biết gì, lát nữa hỏi em, em biết nhất định sẽ nói cho anh.” Ban đầu Ngô Tà còn do dự, có nên nói với bà Hoắc chuyện ông Ban Mã đã kể không?

Nhưng bị Ngô Mặc ngắt lời một cái, liền quên béng.

Nhìn thấy sắp đi đến sảnh chính, Ngô Tà lại nhớ ra chuyện này.

Anh dừng bước, nói với bà Hoắc: “Bà Hoắc, có một chuyện tôi đã do dự rất lâu, không biết có nên nói với bà không?

Chuyện này, vẫn là liên quan đến con gái của bà, Hoắc Linh.” Ngô Mặc phía sau run rẩy, trong lòng thầm nhủ: “Anh trai ngốc của tôi, anh đúng là thành thật, chuyện gì cũng nói ra hết.” Không phải nói Ngô Mặc ham tiền, chuyện gì cũng muốn thương lượng với bà Hoắc trước.

Mà là chuyện Hoắc Linh này, phía sau liên lụy quá nhiều thứ.

Ngô Mặc không muốn Ngô Tà dẫn lửa về phía Ngô gia.

Bất quá Ngô Tà đã định nói với bà Hoắc rồi, vậy Ngô Mặc cũng không có quá nhiều biện pháp.

Tổng không thể đưa tay bịt miệng ông anh mình lại chứ?

“Cậu nói gì?

Còn có chuyện chưa nói ra sao?” Bà Hoắc quay đầu nhìn Ngô Tà, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Đúng vậy, bà Hoắc, quả thật còn có một số chuyện.” Ngô Tà cũng bị tình cảm mẫu tử sâu đậm của bà lão làm cho cảm động.

Anh không muốn lừa dối một người mẹ như vậy, muốn nói hết tất cả những gì mình biết.

Bà Hoắc sắc mặt trầm xuống, “Tiểu tử, cậu tốt nhất nên nói hết tất cả mọi chuyện ra, nhưng nếu cậu dám đùa giỡn với bà lão này, tôi sẽ không cho cậu bước ra khỏi cửa lớn Hoắc gia.” “Vãi chưởng, uy hiếp anh tôi à?” Ngô Mặc nổi nóng, một tay kéo Ngô Tà lại, bực bội nói: “Anh, anh có phải ăn no rửng mỡ không?

Với loại người này, anh nói nhiều lời vô nghĩa làm gì, cầm tiền rồi đi thôi là xong chuyện.” “Bà lão này không biết tốt xấu, chuyện mẹ con bà ấy liên quan quái gì đến hai anh em chúng ta.” Bà Hoắc thật sự đã quen với cách nói chuyện như vậy.

Cả đời đứng ở vị trí cao, nói chuyện cũng quen dùng giọng điệu bề trên.

Rất nhiều người đối mặt với bà Hoắc đều cung kính.

Rất ít có ai như Ngô Mặc, chỉ thẳng vào mũi bà lão mà chửi.

Ngô Mặc chửi xong, bà Hoắc cũng có chút xấu hổ.

Lúc này bà đã phản ứng kịp, Ngô Tà thằng nhóc này quả thật là xuất phát từ lòng tốt.

May mắn là cháu gái Hoắc Tú Tú của bà rất nhanh nhẹn.

Cô bé một tay túm lấy cánh tay Ngô Mặc, nhẹ nhàng nói: “Ngô Mặc ca ca, thật sự xin lỗi, bà nội em không có ý đó, bà ấy chỉ là nghe được tin tức về cô nên cảm xúc rất kích động.

Anh và Ngô Tà ca ca nếu còn biết tin tức gì khác, làm ơn nói cho chúng em biết có được không?

Bà nội em cả đời chỉ muốn biết tung tích của cô, đây là tâm bệnh của bà ấy.” “Nói vậy thì, tin tức thật sự biết không ít.” Ngô Mặc liếc xéo bà Hoắc một cái.

Rồi quay đầu sang một bên khinh thường nói: “Thái độ của bà nội cô làm tôi rất không vui, muốn cầu người thì phải có thái độ cầu người, đừng có động một tí là lạnh mặt.

Lại còn không bước ra khỏi cửa lớn Hoắc gia?

Có muốn thử xem, thiếu gia đây có đánh được ra ngoài không?” Đừng nói Ngô Mặc không tôn trọng người già.

Cậu biết trong cốt truyện tiếp theo, bà Hoắc chắc chắn sẽ tham gia vào hành động khảo cổ cổ lâu Trương gia.

Bà lão này động một tí là ra vẻ ta đây, lấy khí thế áp người.

Nếu hôm nay không áp chế bà ta?

Vậy thì trong các hành động sau này, với tính cách của bà Hoắc, tuyệt đối sẽ yêu cầu chiếm giữ địa vị chủ đạo.

Tục ngữ nói một núi không thể có hai hổ, trừ khi hổ non và hổ mẹ.

Ngô Mặc không muốn phải chịu đựng sự chèn ép dưới tay bà Hoắc.

Cho nên chỉ cần tâm trạng không thuận, cậu liền trực tiếp bộc phát.

Khiến bà Hoắc không có cách nào với cậu, nhưng lại có chuyện phải nhờ cậu.

Nửa đời sau của bà Hoắc chưa từng cúi đầu trước ai.

Ngay cả trong thời kỳ đặc biệt, bà cũng luôn ngẩng cao đầu, cắn răng chịu đựng để xử lý các loại chuyện.

Môi bà ấy mấp máy mấy lần, nhưng lại không thốt ra được một chữ nào.

“Thôi đi, Tiểu Mặc, bà Hoắc cũng không cố ý đâu.” Ngô Tà không đành lòng, đưa tay vỗ nhẹ mấy cái vào lưng Ngô Mặc.

Giống như an ủi một đứa trẻ đang giận dỗi, dỗ dành nói: “Đừng giận nữa, cứ giận mãi sẽ làm hỏng thân thể đấy.” Giải Ngữ Hoa vừa nhìn thấy dáng vẻ của Ngô Mặc, cũng biết tên nhóc thối này lại giận dỗi rồi.

“Tiểu Mặc, bà Hoắc có lẽ là quá sốt ruột.” Giải Ngữ Hoa vốn định vỗ lưng, nhưng thấy tay Ngô Tà đang ở phía sau.

Anh suy nghĩ một chút liền trực tiếp vỗ lên ngực Ngô Mặc.

Vừa giúp cậu thuận khí, vừa an ủi: “Cho anh chút thể diện đi, đừng giận dỗi nữa được không?” Ngực và lưng Ngô Mặc bị hai ông anh không ngừng vỗ, khiến cậu dở khóc dở cười.

Cũng không biết từ lúc nào, mấy ông anh này luôn xem cậu là trẻ

con.

Tuy nói kiếp trước cậu cũng chỉ sống đến hai mươi tuổi.

Nhưng ở giới giải trí phá đoàn hỗn độn mấy năm, rất nhiều chuyện cậu cũng có thể nhìn rõ đại khái.

Không ngờ trong mắt mấy vị ca ca này, mình lại giống như một đứa trẻ không hiểu chuyện vậy.

Nhìn thấy hành động của Giải Ngữ Hoa, đừng nói Hoắc Tú Tú ngây người, ngay cả bà Hoắc cũng có chút sững sờ.

Bà Hoắc này là người nhìn Giải Ngữ Hoa lớn lên từ nhỏ, hiểu rõ tâm tính của đứa trẻ này rất thấu đáo.

Từ nhỏ đến lớn Giải Ngữ Hoa không thân thiết với bất kỳ ai.

Ngay cả Hoắc Tú Tú đôi khi túm lấy cánh tay Giải Ngữ Hoa.

Chương 250

Đừng thấy bề ngoài anh ấy mỉm cười, thực tế trong mắt vẫn có thể nhìn ra sự không cam lòng.

Ngô Mặc nhìn biểu cảm của bà Hoắc và Hoắc Tú Tú, bản thân cũng có chút xấu hổ.

Dù sao mình cũng là một thanh niên hai mươi mấy tuổi rồi, cứ bị người ta coi như trẻ con.

Ngay cả khi mặt cậu dày đến mấy, bị Hoắc Tú Tú nhỏ hơn mình mấy tuổi nhìn chằm chằm như vậy, cũng cảm thấy hơi ngại.

“Được rồi anh, em không sao.” Ngô Mặc né tránh không kịp Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa.

Cậu liếc mắt trắng dã nói: “Em không sao, các anh nói đúng, bà Hoắc tuổi cao nên nhường nhịn người lớn một chút.” Ngô Mặc đã cho bậc thang, bà Hoắc cũng không tiện tiếp tục giữ vẻ mặt lạnh lùng.

“Đi thôi, ra tiền sảnh nói chuyện rõ ràng.” Giọng bà lão vẫn còn hơi cứng nhắc, nhưng có thể nghe ra thái độ đã hòa hoãn đi không ít.

Đi vào khách sảnh một lần nữa, lúc này Ngô Tà mới có tâm trạng quan sát cảnh vật xung quanh.

Khách sảnh này rất lớn, là kiểu tứ hợp viện điển hình ở Kinh Đô.

Cái sân nhỏ rách nát của Hắc Hạt Tử so với căn phòng này, cứ như sự khác biệt giữa nhà vệ sinh nông thôn và khách sạn sang trọng vậy.

Đồ đạc trong phòng hơi cũ kỹ, nhưng có thể nhìn ra rất có giá trị.

Không những vậy, từ góc độ phong thủy mà nói, nơi đây hẳn đã được cao nhân tính toán.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện trên mái hiên còn có những thứ như điêu lương họa trụ.

Có phần phong thái của hoàng cung thời xưa.

Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử ba người đang ngồi trong sảnh chính.

Vừa nhìn thấy Ngô Tà và những người khác đi vào, liền ngẩng đầu nhìn về phía này.

“Anh em, mấy đứa không sao chứ?” Vương Bàn Tử trực tiếp đứng dậy, nhanh chóng đi tới đón.

Hắn nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, nhìn lên nhìn xuống mấy lần, phát hiện Ngô Mặc không có bất kỳ chuyện gì.

Lúc này mới vỗ vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm, “Làm Bàn gia đây sợ chết khiếp, cứ tưởng hai đứa bị Hoắc gia giam giữ rồi chứ.” Bà Hoắc đã không muốn nói bất kỳ lời nào nữa, mấy tên này quả thực không có ai đứng đắn.

Bà lão không nói, nhưng Hoắc Tú Tú không cho phép người khác bôi nhọ Hoắc gia như vậy.

Cô bé vội vàng chen lời nói: “Anh nghĩ nhiều rồi, Hoắc gia chúng em sẽ không làm chuyện đó đâu.” Vương Bàn Tử không thèm đáp lại Hoắc Tú Tú, kéo hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà đi sang một bên.

Hắn cố ý hạ thấp giọng hỏi: “Bà lão kia gọi mấy đứa qua, rốt cuộc nói chuyện gì?” Ngô Tà thật sự muốn bị Vương Bàn Tử đánh bại rồi.

Có tên này làm việc như vậy sao?

Ở địa bàn của người khác, là sợ người ta không nghe thấy à?

“Được rồi, Bàn Tử, mấy chuyện này về rồi nói, bây giờ tôi muốn nói với bà Hoắc chuyện ông Ban Mã đã nhắc đến.” Ngô Tà vỗ vỗ Vương Bàn Tử, quay người đối mặt với bà Hoắc nói: “Bà Hoắc, những chuyện này trước đây tôi chưa nghĩ thông, vốn định làm rõ ràng rồi mới nói.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của bà hôm nay, tôi có chút không đành lòng giấu giếm, cho nên muốn nói cho bà biết những tin tức tôi biết.” Ngô Mặc thật sự không có cách nào với Ngô Tà, ông anh này đôi khi quả thực có chút thánh mẫu tâm.

Bất quá Ngô Mặc chuyển niệm nghĩ, một số chuyện cũng quả thật không thể trách Ngô Tà.

Anh ấy cũng giống như Hoắc Tú Tú, từ nhỏ đến lớn được bảo vệ rất tốt.

Nếu không phải vì trái tim mềm yếu này của anh ấy, có lẽ Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử, cũng như những người xung quanh anh ấy, cũng sẽ không đối xử với anh ấy thật lòng thật dạ.

Những người làm cái nghề này đều không phải kẻ ngốc.

Ai là thật lòng, ai là giả dối, mỗi người trong lòng đều có một cán cân.

Tuy nói tính cách như Ngô Tà rất thiệt thòi.

Nhưng mỗi một người xuống mộ, trong lòng cũng rất kỳ vọng người bên cạnh mình là Ngô Tà như vậy.

Ít nhất vào thời khắc mấu chốt, người như Ngô Tà sẽ liều mạng cứu bạn.

Tuy nhiên Ngô Mặc trong lòng vẫn hạ quyết tâm, nhất định phải nói chuyện tử tế với Ngô Tà.

Trước đây cậu thực sự đã nghĩ, chỉ cần mình đủ mạnh mẽ, đủ để bảo vệ Ngô Tà cả đời.

Có mình ở đây, Ngô Tà cũng có thể luôn giữ được sự ngây thơ.

Nhưng nếu thật có một ngày mình không còn nữa thì sao?

Lúc đó Ngô Tà có đau khổ hơn trong nguyên tác không, anh ấy còn có cơ hội trưởng thành thành Tà Đế không?

Ngô Mặc không muốn lấy tương lai ra đánh cược.

Bây giờ cậu đã nghĩ thông suốt, Ngô Tà cần phải trưởng thành, không thể cứ mãi ngây ngây ngô ngô như vậy.

Đương nhiên, tính cách của Ngô Mặc khác với Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn.

Cậu không thể nào trơ mắt nhìn Ngô Tà đi tự đâm đầu vào tường, đi tự mình đập đầu chảy máu xong, mới đến nói cho anh ấy biết, anh không nên làm vậy.

Ngô Mặc cho rằng, cách trưởng thành tốt nhất là để Ngô Tà tham gia vào.

Bạn coi anh ấy là kẻ ngốc, không nói cho anh ấy bất cứ điều gì.

Để Ngô Tà như con ruồi không đầu đi khắp nơi đâm loạn, hoàn toàn là lãng phí thời gian, lãng phí tình cảm.

Ngô Mặc một bên trầm tư, nghĩ xem nên thay đổi Ngô Tà như thế nào?

Một bên nghe anh ấy thao thao bất tuyệt kể về chuyện ông Ban Mã đã nói.

“Bà Hoắc, tôi cảm thấy con gái bà có lẽ thật sự đã qua đời rồi, cô ấy hẳn là đã bị người ta giết chết ở Lĩnh Nam.” Bà Hoắc không nói gì, lông mày nhíu lại như một cái bánh quai chèo, cứ nhìn chằm chằm Ngô Tà.

“Tôi cảm thấy cảm giác của bà không sai, người trở về từ Lĩnh Nam kia, e rằng không phải con gái bà.” Ngô Tà một hơi nói ra suy đoán của mình, “Cô ta ngày xưa cứ lẩn trốn, hẳn là sợ người thân phát hiện ra sự thay đổi của mình.” “Đợi đã, Thiên Chân.” Vương Bàn Tử đột nhiên phản ứng lại, chen một câu, “Vậy nếu theo mày nói, khi khảo cổ Tây Sa, Hoắc Linh này đã là giả rồi à?” Ngô Tà gật đầu, ngầm thừa nhận lời của Vương Bàn Tử.

“Không phải, bọn họ làm như vậy rốt cuộc là muốn làm gì?” Vương Bàn Tử không rõ những khúc mắc phía sau.

Lúc đó Ngô Nhị Bạch, chỉ kể cho hai anh em Ngô gia chuyện này.

Nghe thấy câu hỏi của Vương Bàn Tử, Ngô Mặc “a a” một tiếng vỗ bốp vào lưng hắn.

“Mục đích rất đơn giản, một nhóm người muốn có được thứ gì đó, một nhóm người khác muốn thay thế bọn họ.” “Mục đích rất đơn giản, một nhóm người muốn có được thứ gì đó, một nhóm người khác muốn thay thế bọn họ.” Vương Bàn Tử gãi gãi đầu, vẫn không nghĩ ra rốt cuộc là thứ gì, đáng để người ta phí hết tâm tư như vậy?

Bà Hoắc nghe xong lời kể của Ngô Tà, biểu cảm nhất thời có chút kỳ lạ.

Bà nâng chén trà lên uống một ngụm.

Dừng lại một lát, đột nhiên hỏi: “Cậu vừa nói có một người có hình xăm Kỳ Lân vẫn luôn ở bên cạnh cậu, người đó, bây giờ đang ở đâu?” Vương Bàn Tử vừa nghe thấy câu này, lập tức có tinh thần.

Hắn tay trái kéo Trương Khởi Linh, tay phải túm lấy cánh tay Ngô Mặc.

Hướng về phía bà Hoắc ưỡn ngực.

Giọng điệu đầy tự hào, “Nói đến hình xăm, hai anh em tôi trên người đều có, một người còn đẹp trai hơn một người.” Ngô Mặc hận không thể một cái tát bịt miệng hắn.

Cái hình xăm xui xẻo kia, chính mình nhìn còn thấy phiền.

Thằng hỗn đản Vương Bàn Tử này, là sợ người khác không biết hình xăm của mình trông như quỷ gì sao?

Ánh mắt bà Hoắc lướt qua Ngô Mặc, nhìn thẳng vào Trương Khởi Linh, thân thể tựa hồ run lên một cái.

Bà đứng dậy, nhanh chóng đi về phía Trương Khởi Linh.

Dáng vẻ của bà Hoắc có chút như muốn ăn thịt người, khiến Vương Bàn Tử nhất thời có chút không biết phải làm sao.

“Không phải, bà lão bà muốn làm gì?

Tiểu Ca nhà chúng tôi là người đàng hoàng đấy.” Bà Hoắc bước tới, đưa tay đẩy Vương Bàn Tử sang một bên.

Thân thể run rẩy như bị trúng gió, nhìn Trương Khởi Linh nói: “Có thể đưa tay ra cho tôi xem một chút không?” Không đợi Trương Khởi Linh có động tác, bà lão đã sốt ruột nắm lấy tay anh.

Chỉ nhìn một cái, bà Hoắc lảo đảo lùi lại mấy bước, sắc mặt tức thì tái mét.

Ngô Tà không hiểu chuyện gì, ngơ ngác đứng đó.

Trong lòng thầm nghĩ, “Chẳng lẽ bà lão này và Tiểu Ca có mâu thuẫn rất sâu sắc?” Ngô Mặc thì biết đây là chuyện gì.

Chương 251

Nhìn thấy bà Hoắc “phịch” một tiếng quỳ xuống, Ngô Mặc nhanh tay lẹ mắt, một tay kéo Trương Khởi Linh sang một bên.

Cậu bực tức hỏi: “Này, bà Hoắc bà muốn làm gì?

Chơi trò đụng xe vạ tiền à?” Ngô Mặc biết bà Hoắc tại sao lại quỳ xuống.

Nhưng cậu lại không muốn cho bà lão này được lợi.

Tên này bây giờ cực kỳ bao che cho đồng đội, Trương Khởi Linh từ lâu đã được cậu xem là huynh đệ sinh tử.

Cậu cho rằng cái quỳ này của bà Hoắc, thực ra chính là để giảm bớt sự day dứt trong lòng.

Thực tế cũng coi như là một kiểu ràng buộc đạo đức.

Nhưng dựa vào cái gì mà bà quỳ xuống, Trương Khởi Linh lại phải chấp nhận chứ?

Cái quỳ này của bà Hoắc rất nặng nề, lại mang theo quyết tâm kiên định.

Sự thành kính đó giống như đối mặt với thần linh.

Bà lão này không phải người bình thường, hô phong hoán vũ ở Kinh Đô nhiều năm.

Là nhân vật có máu mặt trong Lão Cửu Môn.

Tuổi đã gần sáu mươi, tài sản gia tộc hùng hậu, tùy tiện lấy ra một thân phận cũng có thể dọa người khác sợ hãi.

Ai có thể nghĩ có một ngày, bà lại có thể quyết liệt quỳ xuống như vậy.

Cái này lập tức khiến Ngô Tà và Hoắc Tú Tú, cũng như Giải Ngữ Hoa đều kinh ngạc.

Trong bầu không khí trang trọng như vậy, Ngô Tà chân cũng mềm nhũn.

Nếu không phải Ngô Mặc trừng mắt nhìn anh một cái, e là tên này cũng đã quỳ xuống theo rồi.

Ngô Mặc hận sắt không thành thép nhìn Ngô Tà, trong lòng thầm nghĩ, “Thằng nhóc mày hôm nay mà dám quỳ xuống thật, đừng trách tao đánh rắm vào người mày.” Vương Bàn Tử sợ hãi lùi lại một bước, chỉ vào bà Hoắc kinh ngạc nói: “Vãi chưởng, bà lão này chẳng lẽ là cương thi à?” Hắn còn nhớ năm xưa khi mới gặp Tiểu Ca, con cương thi đó đã quỳ xuống trước Tiểu Ca.

Chuyện này khiến hắn nhớ như in, lúc này nhìn thấy bà Hoắc, không cần nghĩ ngợi gì liền thốt ra câu nói đó.

Hắc Nhãn Kính ung dung ngồi trên ghế, khóe miệng nở nụ cười nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hoắc Tú Tú không rõ, tại sao bà nội lại phải quỳ xuống trước người thanh niên này?

Nhưng bà nội đã quỳ xuống rồi, cô bé còn có thể làm gì chứ?

Chỉ có thể đi theo sau bà nội mà quỳ xuống.

“Bà Hoắc, bà làm vậy là vì sao?” Ngô Tà dần dần tỉnh táo lại từ sự kinh ngạc.

Nhanh chóng bước lên phía trước, muốn đỡ bà Hoắc đứng dậy.

Bà lão gạt tay Ngô Tà ra, vẫn quỳ ở đó.

Trương Khởi Linh đứng phía sau Ngô Mặc, giống như một pho tượng thần.

Bất quá anh nhìn bóng lưng Ngô Mặc, tuy nói trên mặt vẫn không biểu cảm, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia ấm áp.

Thái độ ép người của bà Hoắc khiến Ngô Mặc rất bất mãn.

Nhất thời cậu cũng quên mất, chính mình cũng là hậu nhân Lão Cửu Môn.

Nếu tính ra, Ngô gia cũng đang nợ Trương Khởi Linh.

“Tôi nói bà Hoắc, bà làm vậy có chút không tử tế nhỉ?” Ngô Mặc dùng thân thể che chắn cho Trương Khởi Linh, tránh đi cái quỳ của bà Hoắc.

Liếc xéo bà lão một cái, bất cần đời nói: “Bà muốn thì đứng dậy nói chuyện tử tế, nên làm thế nào thì làm thế đó.

Hoặc bà cứ tiếp tục quỳ ở đây, mấy anh em chúng tôi bây giờ sẽ rời đi.” “Đúng đúng, bà Hoắc, bà mau đứng dậy đi.” Ngô Tà ra hiệu cho Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử không có cách nào đành phải đi theo lên phía trước.

Hai người cùng dùng sức mạnh mẽ đỡ bà lão đứng dậy.

Giải Ngữ Hoa từ bên cạnh kéo ghế đến, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đỡ bà lão ngồi xuống.

Bà lão không thèm nhìn những người khác, nghiêng đầu vẻ mặt đầy kỳ vọng nhìn Trương Khởi Linh, “Cậu còn nhớ tôi không?” Bà không làm động tác này cũng không được.

Ngô Mặc như một tòa tháp sắt che chắn cho Trương Khởi Linh, bảo vệ anh hoàn toàn phía sau.

Trương Khởi Linh bước tới một bước, đứng song song với Ngô Mặc.

Nghe thấy lời của bà lão, anh từ từ lắc đầu.

“Bà lão, có chuyện gì thì mau nói đi.” Vương Bàn Tử tính tình khá nóng nảy, không chịu nổi cảnh chậm chạp này.

“Nói cho bà nghe này, Tiểu Ca nhà chúng tôi mất trí nhớ rồi, đừng nói là bà, cách đây một thời gian mấy anh em chúng tôi anh ấy còn suýt quên hết.” Bà Hoắc trong tích tắc giống như quả bóng xì hơi.

Cả người già đi mấy tuổi, cũng không còn cái khí thế hừng hực, tinh thần phấn chấn như vừa nãy.

Nước mắt đột nhiên chảy xuống, miệng lẩm bẩm, “Con gái, mẹ xin lỗi con, là mẹ đã hại con.

Tất cả những điều này đều là báo ứng, con trai Ngô Lão Cẩu và con Giải Lão Cửu tàn sát lẫn nhau, con cái của những người còn lại chúng ta lần lượt mất tích.

Hóa ra trên thế giới này thật sự có thiên lý tuần hoàn.” “Ôi dào, mẹ kiếp!” Ngô Mặc nghe càng lúc càng đau đầu, cậu không thể nói thẳng chuyện Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn đã làm.

Thế là cậu đưa tay kéo Giải Ngữ Hoa lại gần.

“Bà lão, ai nói Ngô gia và Giải gia tàn sát lẫn nhau?

Tôi và anh ấy tốt đẹp đến nỗi chỉ thiếu mặc chung một cái quần thôi.” “Cái thuyết định mệnh đó, tin thì linh, không tin thì không linh, bà đừng có đem tất cả những chuyện loanh quanh lắt léo đều đổ lên đó.” Giải Ngữ Hoa bị Ngô Mặc ôm chặt, nghe cậu nói nhảm, nhịn không được mím môi.

“Đúng vậy bà nội, rất nhiều hậu nhân của Lão Cửu Môn đều sống rất sung sướng mà.” Hoắc Tú Tú lấy khăn tay lau nước mắt cho bà nội, an ủi: “Một số chuyện có lẽ chỉ là trùng hợp thôi, bà không cần quá để ý đâu.” “Cái thằng nhãi ranh như mày thì hiểu cái gì?” Bà Hoắc lắc đầu thở dài, “Lão Cửu Môn, bây giờ còn Lão Cửu Môn nào nữa?

Chỉ là một cái tên gọi đã lỗi thời mà thôi.

Trong thời kỳ đặc biệt, ai ai cũng tự bảo vệ mình, sau lưng đâm dao, cái nghĩa khí năm xưa đã không còn tồn tại.

Ai có thể sống sót mà tay không dính máu anh em chứ?” Đối với giai đoạn lịch sử đó, Ngô Mặc và Ngô Tà mấy người đều rất rõ.

Tuy nhiên cụ thể là chuyện gì, Ngô Lão Cẩu lúc đó không kể nhiều cho Ngô Tà.

Ngô Mặc thì từ sách đã thấy, trong thời kỳ loạn lạc Trương Đại Phật gia đã làm rất nhiều chuyện.

Là tốt hay xấu?

Do lập trường khác nhau, cũng không thể đưa ra phán xét.

“Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ngô Tà vừa nảy sinh lòng hiếu kỳ, luôn muốn truy hỏi đến cùng.

Bà lão lại bắt đầu cái trạng thái giấu giếm của thế hệ cũ.

Bà nói với Ngô Tà: “Năm đó những người chúng ta đều đã thề, dù có thối nát trong bụng, cũng sẽ không nói ra chuyện này.

Đương nhiên rồi, nhiều năm như vậy, lời thề này đã không còn quá quan trọng, tuy nhiên tôi vẫn không thể nói cho cậu biết.” Nói rồi bà chỉ vào Trương Khởi Linh, “Chỉ cần cậu ấy muốn biết, tôi mới sẽ nói hết sạch.” “Ái chà, cái này rắc rối quá đi.” Ngô Mặc nghe mà đầu óc ong ong đau, “Bà lão bà nói nửa ngày trời, kết quả mấu chốt lại không nói.

Chẳng phải giống như đi vệ sinh nín nửa ngày, cuối cùng vẫn không kéo ra được sao.” Bà Hoắc: “.” “Phụt, ha ha ha!” Hắc Nhãn Kính cười đến mức không thể kìm được.

Hắn cảm thấy Ngô Mặc ví von vô cùng đúng chỗ, quả thực là nói trúng tim đen hắn.

Hắc Nhãn Kính bước tới, khuỷu tay phải tựa nghiêng trên người Ngô Mặc.

Tay trái giơ ngón cái lên, tán thưởng: “Phép so sánh này vô cùng hình tượng, đúng là tuyệt vời.” Bà Hoắc biết Hắc Nhãn Kính là ai, nhưng chưa từng giao thiệp.

Bất quá lúc này bà Hoắc không có tâm trạng đáp lại những người này.

Bà chỉ nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, ánh mắt rất phức tạp.

“Cậu muốn biết không?

Nếu cậu muốn biết, tôi sẽ nói.” Trương Khởi Linh nhìn bà, không mở miệng nói chuyện.

Điều này khiến Ngô Tà bên cạnh sốt ruột, suýt nữa thì dậm chân.

Anh cố gắng ra hiệu bằng mắt cho Trương Khởi Linh, mí mắt đã co giật hết cả, chỉ mong tên này gật đầu.

Chương 252

Không ngờ Trương Khởi Linh lại lắc đầu với Ngô Tà, ý từ chối vô cùng rõ ràng.

Lần này ngoại trừ Ngô Mặc ra, những người còn lại đều có chút kinh ngạc.

Đặc biệt là bà Hoắc.

Bà kinh ngạc há to miệng, vội vàng hỏi: "Tại sao?

Cậu tại sao lại không muốn chứ?" Trương Khởi Linh vẫn bình tĩnh như vậy, lời nói thốt ra lại như một lưỡi dao, "Tôi không tin bà." Nói xong câu này, anh lại nhìn về phía Ngô Tà, "Đưa tôi về nhà." Lần này Ngô Tà có chút không biết phải làm sao.

Ngô Mặc hất Hắc Hạt Tử ra, bước tới một cái tát vào lưng Ngô Tà, "Còn ngơ ngác cái gì nữa, không thấy đồng chí Lão Trương của chúng ta đang vội về nhà sao?" Nói thật lòng, nếu không phải vì muốn mượn miệng bà Hoắc để có được một số tin tức, Ngô Mặc đã sớm hất áo bỏ đi rồi.

Cậu lải nhải nói nhiều như vậy, căn bản không có mấy câu hữu ích.

Cũng chỉ có Ngô Tà tên ngốc đó.

Bị bà lão này một phen hát múa diễn trò, lừa gạt mà nói hết tất cả tin tức mình biết ra ngoài.

Ngô Tà vội vàng đi theo.

Hoắc lão thái thái ngây ra tại chỗ, không biết phải làm sao.

Bà ta không ngờ Trương Khởi Linh lại dứt khoát rời đi như vậy.

“Ấy chà, lão thái thái, vậy gặp lại sau nhé.” Vương Bàn Tử vẫy tay với Hoắc lão thái thái, rồi vội vàng đi theo.

Hắc Nhãn Kính vẫn đứng sau Ngô Mặc, khóe miệng ngậm ý cười, nhưng không nói một lời.

Hệt như một vệ sĩ trung thành nhất.

Đối với hắn, nếu Ngô Mặc nói động thủ, thì Hắc Hạt Tử hắn chẳng nói hai lời, nhấc ghế lên là làm tới luôn.

Còn Ngô Mặc nói muốn rời đi, thì hắn cứ thế mà đi theo thôi.

Ngô Mặc sớm đã mất kiên nhẫn rồi.

Nếu không phải Giải Ngữ Hoa còn ở đây, cậu ta đã đi nhanh hơn cả Trương Khởi Linh rồi.

“Ca, anh đi cùng bọn em hay ở lại đây?” Ngô Mặc không thèm trả lời Hoắc lão thái thái, trực tiếp hỏi Giải Ngữ Hoa.

“Thằng nhóc, tụi bây cứ thế mà đi à?” Mãi nửa ngày Hoắc lão thái thái mới hoàn hồn.

Bà ta nhìn chằm chằm Ngô Mặc, trầm giọng hỏi: “Chẳng lẽ mày cũng không muốn biết, rốt cuộc chuyện này là thế nào sao?” “Không muốn!” Ngô Mặc không chút do dự đáp.

“Tôi không có tính tò mò lớn đến vậy, mấy cái chuyện vớ vẩn đó muốn thế nào thì thế, không liên quan đến tôi.” Hoắc lão thái thái bị Ngô Mặc nghẹn họng một lúc.

Bà ta trước đó đúng là có ý định dùng sự thật của chuyện này để “câu” anh em nhà họ Ngô.

Chiêu này của bà ta dùng lên người Ngô Tà thì có hiệu quả thật, nhưng không ngờ lại đụng phải tường đá ở chỗ Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa sớm đã nhận ra Ngô Mặc có vẻ mất kiên nhẫn rồi.

Anh ta biết nếu mình hơi chần chừ một chút, thì thằng nhóc thối này có lẽ sẽ quay người đi luôn.

Anh ta gật đầu với Ngô Mặc, rồi đi đến bên Hoắc lão thái thái: “Hoắc nãi nãi, cháu còn có việc phải xử lý, xin phép đi trước.

Nếu ngài còn việc gì, có thể bảo Tú Tú gọi điện cho cháu.” “Ừm!” Sắc mặt Hoắc lão thái thái hơi cứng đờ.

Hôm nay mấy đứa nhỏ này đứa nào đứa nấy cũng không nể mặt bà ta, khiến Hoắc lão thái thái từng một thời hô mưa gọi gió nửa đời người cảm thấy thật khó coi.

“Thôi được rồi, lão thái thái, mấy anh em chúng cháu đi trước đây.” Ngô Mặc một tay tóm lấy cánh tay Giải Ngữ Hoa, vừa kéo ra ngoài vừa quay đầu lại hét vào Hoắc lão thái thái: “Nếu sau này còn có việc gì, nhớ thanh toán trước phí ra mặt đấy nhé!” Giải Ngữ Hoa một bạt tai vỗ vào gáy Ngô Mặc, giọng điệu tràn đầy ý cười: “Thằng nhóc thối mày phí ra mặt là bao nhiêu?

Nếu đắt quá, sau này tìm mày, anh phải cân nhắc đấy.” “Nói gì lạ vậy, anh em trong nhà đương nhiên có ưu đãi rồi.” Ngô Mặc cười hề hề, dùng vai huých huých Giải Ngữ Hoa: “Ca, lát nữa anh về Giải gia đại trạch, hay đi cùng mấy anh em bọn em?” “Mấy đứa còn về cái sân nhỏ rách nát kia à?” Giải Ngữ Hoa liếc Hắc Nhãn Kính một cái bằng khóe mắt.

Lạnh lùng hừ một tiếng, rồi nói: “Cái nhà của thằng Hạt Tử thối kia bé tí tẹo, mấy đứa ở đó sao mà vừa?

Chi bằng về nhà cũ của anh đi.” “Hoa gia, ngài nói thế là không đúng rồi.” Hắc Nhãn Kính chen ngang qua giữa hai người.

Hắn bĩu môi phàn nàn: “Chỗ tôi tuy nhỏ, nhưng thoải mái mà, xung quanh còn có chợ đêm nữa chứ, nhộn nhịp biết bao.” Ngô Mặc thực ra cũng nghĩ vậy, Giải gia đại trạch rộng rãi thì rộng rãi thật, nhưng mà quy tắc quá nhiều.

Tuy Giải Ngữ Hoa rất cưng chiều cậu ta, cho phép cậu ta tùy tiện đi lại trong nhà, nhưng chung quy vẫn không tiện bằng chỗ Hắc Nhãn Kính.

Phải biết tính cách Ngô Mặc rất không thích bị gò bó.

Để không làm Giải Ngữ Hoa mất mặt, khi ở Giải gia, cậu ta đã cố gắng hết sức kiềm chế bản tính của mình.

Ngô Mặc hơi chần chừ, Giải Ngữ Hoa lập tức hiểu ra.

Anh ta từ từ nhíu mày, hỏi: “Sao vậy, em không muốn đi à?

Là chỗ anh tiếp đãi không chu đáo sao?” “Đi chứ, có ăn có uống sao không đi.” Ngô Mặc vừa nghe giọng điệu không đúng, theo bản năng nhạy bén của động vật.

Cậu ta lập tức đổi lời: “Chỗ Kính ca còn chưa bằng ổ chó nhà mình nữa, đúng là không đủ cho mấy anh em mình ở đâu.” Hắc Nhãn Kính nghiêng đầu nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt méo mó vô cùng.

Cứ như đang nhìn một kẻ phụ bạc, tố cáo: “Trước đó mày không phải nói Giải gia đại trạch quá gò bó, không thoải mái bằng chỗ tao sao?

Sao quay đầu lại nói chỗ tao còn không bằng ổ chó?” “Mày câm miệng cho ông đây!” Ngô Mặc một cùi chỏ huých vào bụng Hắc Nhãn Kính.

Nhỏ giọng mắng: “Mày không thể yên tâm làm một con tôm nhỏ vừa điếc vừa câm vừa mù sao?” Giải Ngữ Hoa nhìn Hắc Nhãn Kính bị nghẹn họng, cứ như giữa tiết trời tam phục được ăn cây kem, tâm tình lập tức tốt lên.

Mấy người họ vừa nói vừa đi ra ngoài.

Vừa đến gần cổng lớn nhà họ Hoắc, đã nhìn thấy ba người Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đang đứng đợi trước cửa.

Ngô Tà vừa thấy mấy người ra, vội chỉ vào con đường phía trước nói: "Tiểu Mặc, con đường này cũng không có taxi, xem ra mấy anh em mình vẫn phải đi bộ một đoạn nữa." "Không cần đâu, xe anh ở ngay phía trước." Giải Ngữ Hoa lấy ra chìa khóa xe, dặn dò Ngô Mặc: "Anh đi lái xe đến đây, mấy đứa ở đây đợi anh." "Ca, hay là để em..." Ngô Mặc còn chưa nói dứt lời, Giải Ngữ Hoa đã xoay người.

Anh ta không thèm nhìn Ngô Mặc, dứt khoát rời đi, tốc độ nhanh đến mức hoàn toàn không hợp với hình tượng Giải Ngữ Hoa thường ngày.

"Sao tao cứ thấy, ngay cả trong địa cung, Hoa gia cũng chưa từng nhanh thế này nhỉ?" Vương Bàn Tử xoa xoa cằm, ra vẻ nói: "Nhìn cái dáng vẻ của Hoa gia, Tiểu Mặc chắc phải đáng sợ hơn cả quái vật trong địa cung ấy chứ." "Mày thế này là không hiểu rồi." Hắc Nhãn Kính vỗ mạnh vào vai Vương Bàn Tử, cười gian: "Mấy thứ đó cộng lại, cũng không đáng sợ bằng Tiểu Hắc Hắc nhà chúng ta đâu." Ngô Mặc lười thèm để ý mấy tên lắm mồm này, giờ chú ý của cậu ta đều tập trung vào Trương Khởi Linh.

"Lão Trương, đỉnh đấy." Cậu ta đi đến bên Trương Khởi Linh, giơ ngón cái lên tán thưởng: "Có cá tính, không thể cho mấy người này sắc mặt tốt được, cái lão thái thái kia đúng là em gái của Aristotle, đúng là mẹ kiếp lắm chuyện.

Cứ tưởng mấy anh em mình là thằng ngốc à, bà ta giăng bẫy, bọn mình còn tranh nhau nhảy vào?" Ngô Mặc bĩu môi, khinh thường nói: "Cứ mơ mộng hão huyền đi." Tính cách bao che của Ngô Mặc trỗi dậy, bất kể đối phương là già hay trẻ, muốn bắt nạt anh em nhà mình thì không được.

Cho dù mày là lão thái thái tám mươi tuổi, hay là đứa trẻ tám tháng, cậu ta cũng có thể trả thù lại.

Đối với lão thái thái, cậu ta có thể vứt cả hàm răng giả của đối phương.

Còn nếu là trẻ con thì dễ hơn, cậu ta có thể làm cho cái bình sữa của mày thủng một lỗ.

“Ừm.” Trương Khởi Linh giơ tay, nhẹ nhàng vỗ vai Ngô Mặc, ngũ quan góc cạnh rõ ràng hơi dịu đi một chút.

Cái dáng vẻ ngoan ngoãn hiếm thấy này, khiến Ngô Mặc nhìn đến ngây người.

Nếu không phải Giải Ngữ Hoa rất nhanh lái xe đến, Ngô Mặc đã suýt chút nữa kéo Trương Khởi Linh đi bệnh viện rồi.

Xe của Giải Ngữ Hoa là SUV phổ thông.

Số người ngồi bình thường là năm, nhưng ở đây tổng cộng có sáu người, tức là thừa ra một người.

Lập tức ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Hắc Nhãn Kính, suýt chút nữa làm Hắc Nhãn Kính tức cười.

“Không phải, ý là sao?

Là chỉ mình Hạt Tử tôi là thừa à?” Ngô Mặc vòng tay qua cổ Hắc Nhãn Kính, cười hắc hắc: “Hiếm có thật, Hắc gia nhà ta cũng có lúc tự biết mình đấy.

Hay là ngài chịu khó một chút, đi xe ôm được không?” “Xe ôm?

Cũng không phải là không được.” Khóe miệng Hắc Nhãn Kính nhếch lên nụ cười, đầu ghé sát vào tai Ngô Mặc, nói nhỏ: “Vậy mày đi cùng ca ca, thế nào?” “Đậu má, ông đây bị dở hơi rồi.” Ngô Mặc vừa há miệng định mắng Hắc Nhãn Kính, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện.

Cậu ta hất cằm về phía Ngô Tà đối diện: "Ca, bảo Lão Trương với mấy người kia đi cùng Hoa ca về trước đi, hai anh em mình đi bộ, tiện thể em có chuyện muốn nói với anh." "A?" Mắt mọi người đều nhìn về phía Ngô Mặc, không hiểu tên này lại định làm gì.

"Chuyện gì mà thần thần bí bí, còn phải giấu bọn tôi?" Hắc Nhãn Kính là người đầu tiên gây sự, dựa vào người Ngô Mặc, phàn nàn: "Hết yêu rồi à?

Với ca ca cũng có bí mật rồi sao?" "Đúng đó, huynh đệ, sao vậy, mấy anh em mình còn có gì không thể nói à?" Vương Bàn Tử cũng hơi không vui.

Hắn cảm thấy mấy người họ đã vào sinh ra tử mấy lần rồi, Ngô Mặc còn như vậy, đúng là quá khách sáo.

Trương Khởi Linh không nói gì, gật đầu với Ngô Mặc.

Đưa tay kéo cửa sau xe, trực tiếp ngồi vào.

Chương 253

“Yêu cái quần què!

Ông đây chỉ yêu tiền, đừng nói nhảm nữa, mau cút lên xe đi.” Ngô Mặc hất Hắc Nhãn Kính ra, một tay vươn ra túm lấy cổ áo hắn, nheo mắt đe dọa: “Còn lảm nhảm nữa, coi chừng ông đây cắt mày đấy.” “Tiểu Mặc, em với Ngô Tà chi bằng về nhà rồi nói chuyện.” Giải Ngữ Hoa hạ cửa kính xe xuống, nói với Ngô Mặc: “Trời nóng thế này, hai đứa đi bộ chắc phải hơn một tiếng mới đến nơi.” “Ca, không sao đâu, em với lão ca lâu rồi không đi dạo cùng nhau.” Ngô Mặc buông Hắc Nhãn Kính ra, kéo Ngô Tà đi về phía con hẻm nhỏ phía trước.

Vừa đi vừa đưa tay vẫy vẫy về phía sau, hô: “Mấy người về trước đi, hai anh em tôi đi dạo một chút, tâm sự anh em tình cảm.” “Hoa gia, cái thằng nhóc thối đó chắc lại giở trò lấy miếng vải che che giấu giấu, định làm chuyện thất đức gì đây.” Vương Bàn Tử kéo cửa xe, cái bịch ngồi xuống ghế phụ lái, hừ một tiếng nói: “Nhưng cũng tại Hắc gia, đi sớm thì đâu có nhiều chuyện thế này.” “Mày biết cái quái gì chứ, thằng béo chết tiệt.” Hắc Nhãn Kính đóng chặt cửa xe, cùng Trương Khởi Linh hai người ngồi ở hàng ghế sau.

Hắn vẻ mặt khiêu khích, bĩu môi về phía Giải Ngữ Hoa, cười gian: “Bảo bối Tiểu Hắc Tử nhà tôi là thương Hạt Tử đó, không nỡ để tôi đi bộ xa một mình, nên thà tự đi bộ cũng để lại chỗ ngồi trên xe.” “Ối ~” Vương Bàn Tử vô cùng không nể mặt, giả vờ nôn khan mấy tiếng.

Nói lại: “Tao nói Hắc gia này, huynh đệ tao từ khi nào thành nhà mày?

Còn ‘bảo bối’ nữa chứ?

Mày mà dám gọi một tiếng trước mặt thằng nhóc đó, Bàn gia tao kính mày là hảo hán.” Giải Ngữ Hoa thật sự lười không thèm đáp lại Hắc Nhãn Kính.

Nếu không phải vì Ngô Mặc, anh ta đã sớm một cước đạp tên này xuống xe rồi.

“Tiểu Mặc, trời nóng thế này mày còn kéo anh đi bộ à?” Ngô Tà lau mồ hôi trên trán, oán trách: “Có chuyện gì không thể về nhà nói sao?” Nói đến đây, Ngô Tà đột nhiên dừng bước.

Anh ta quay đầu nhìn Ngô Mặc, nghi ngờ: “Chẳng lẽ mày thật sự không nỡ để cái thằng Hạt Tử chết tiệt kia đi bộ sao?

Không thể nào, mày khi nào có cái tinh thần giúp người làm vui này vậy?” “Anh có phải bị chướng ngại não bộ gì không?” Ngô Mặc một bạt tai vỗ vào trán Ngô Tà.

Nghiến răng nghiến lợi mắng: “Hai anh em mình lâu rồi không nói chuyện với nhau, sao đi cùng em, anh không muốn à?” “Được rồi, coi như anh nói sai được không?” Ngô Tà giơ tay trái làm động tác đầu hàng.

Tay phải xoa xoa đầu, thở dài: “Rốt cuộc mày muốn nói với anh chuyện gì?” “Lâu như vậy rồi, hai anh em mình vẫn luôn không có cơ hội nói chuyện.” Ngô Mặc khoác vai Ngô Tà, vừa đi vừa nói: “Có lúc em chỉ muốn biết, nhà mình đâu có mở viện Thánh Mẫu đâu, sao anh lại mềm lòng thế chứ?” Ngô Mặc vốn định sau này tìm cơ hội nói chuyện tử tế với Ngô Tà, nhưng cậu ta càng nghĩ càng tức tối.

Vừa hay xe của Giải Ngữ Hoa lại không đủ chỗ.

Ngô Mặc liền tính toán, đây cũng là một cơ hội tốt, thế là dứt khoát kéo Ngô Tà đi bộ, tiện thể tâm sự.

Ngô Mặc lấy từ túi ra một điếu thuốc, ngậm vào miệng.

Cậu ta châm thuốc rít một hơi sâu, u u nói: “Vừa nãy nhìn thấy cái dáng vẻ của Hoắc lão thái thái, anh có phải lại mềm lòng rồi không?

Nên cũng chẳng thèm nghĩ hậu quả, chuyện gì cũng tuôn ra hết?” “Khụ, đó chẳng phải là nhìn mẹ con bà ta đáng thương quá sao.” Ngô Tà gãi gãi gáy, hơi ngượng ngùng nói: “Vừa nãy cái dáng vẻ của Hoắc nãi nãi, thật sự có chút đáng thương, vì tìm con gái mà dùng nửa đời người.” “Hoắc nãi nãi?

Ca, anh mọc đầu ra là chỉ để trông cao ráo hơn thôi à?” Ngô Mặc nhả một vòng khói, lườm Ngô Tà một cái, cười lạnh: “Hôm nay nếu không phải em đến nhanh, cái Hoắc nãi nãi thân ái của anh đã hãm hại chết anh rồi.” “Cũng, cũng không đến nỗi vậy chứ.” Ngô Tà nghe Ngô Mặc nói vậy thì hơi chần chừ.

Nhưng vì tôn nghiêm của người anh, anh ta vẫn cứng miệng biện giải: “Dù sao cũng là người của Cửu Môn cũ, lại là bạn cũ của ông nội, chắc cũng sẽ không quá đáng đâu.” “Ca, tục ngữ nói Phật tổ rải trí tuệ xuống nhân gian.” Ngô Mặc quay đầu nhìn Ngô Tà, khóe mắt giật giật mấy cái, rồi nói: “Mẹ nó chứ, hôm đó có phải chỉ mình anh đánh rơi không?” Ngô Mặc tức điên người, hận không thể một gậy đập cho Ngô Tà tỉnh ra.

Cậu ta nhìn trái nhìn phải, vừa hay quét mắt thấy gần đó có một cái sân.

Dưới đất dựng một cây côn gỗ nhỏ, nhìn độ dài kích thước chắc là dùng để chống cửa.

Ngô Mặc nhanh chân đi qua, nhặt cây côn lên, cầm trong tay nhún nhún.

Cậu ta quay đầu nhìn chằm chằm Ngô Tà, giận dữ nói: “Đừng tưởng anh là ca của em, hôm nay nếu em không đánh anh một trận, em còn thấy có lỗi với cơ nghiệp ông nội để lại.” “Mày muốn làm gì?”

Ngô Tà cảm thấy không ổn, quay người bỏ chạy.

Vừa chạy vừa hét: “Thằng nhóc thối, tao là anh ruột mày đấy, mày không được hỗn xược.” “Chạy à?

Hôm nay mày có chui xuống cống, ông đây cũng phải đạp lên trên mấy phát.” May mà trong con hẻm nhỏ này không có nhiều người.

Nếu không thì một người chạy trước, một người cầm côn dí theo sau, chắc người khác sẽ tưởng Ngô Mặc là kẻ cướp mất.

Với thân thủ của Ngô Tà, mười anh ta cũng không bằng một Ngô Mặc.

Cuối cùng vẫn bị Ngô Mặc dồn vào góc tường, đánh cho một trận.

“Tao bảo mày đừng có chuyện gì cũng mềm lòng, tiền trong nhà sớm muộn gì cũng bị mày tiêu tán hết.” “Người lớn thế này rồi, cái gì cần cũng không có, nợ một đống, hôm nay thì hay rồi, suýt nữa đốt đèn cho cả Ngô gia.” Lần này Ngô Mặc thật sự không nương tay.

Cậu ta nén một bụng lửa, tuy là Hoắc lão thái thái hãm hại trước, nhưng Ngô Tà không biết rút kinh nghiệm lại ở phía sau.

Đương nhiên, Ngô Mặc cũng giữ sức, chuyên môn đánh vào những chỗ thịt dày ở mông Ngô Tà.

Nếu không thì với sức lực của cậu ta, đủ để đưa Ngô Tà lên Tây Thiên rồi.

Ngô Tà vừa ấm ức vừa uất ức.

Mình làm anh mà lại bị em trai đánh cho một trận.

Cũng may là không ai nhìn thấy, nếu không anh ta còn thấy mất mặt không dám gặp người khác.

“Rốt cuộc anh có biết sai ở đâu không?” Ngô Mặc một tay cầm côn, tay kia túm chặt cổ áo Ngô Tà.

Hung ác hỏi: “Anh mà dám nói không biết, em không ngại vận động gân cốt thêm lần nữa đâu.” “Còn đánh nữa à?” Ngô Tà che mông, méo mặt nói: “Em, em sau này không thương hại người khác nữa không được sao?

Cái gì cũng học mày, nhìn thẳng phía trước mà đi, thế này tổng được rồi chứ?” Lời này vừa thốt ra, Ngô Tà tự mình cũng thấy nghẹn họng.

Trong lòng thầm than: “Cái thời buổi này còn có công lý không vậy, em trai ruột sao lại trở nên đáng ghét thế này chứ?” “Còn độc mồm.” Ngô Mặc một bạt tai vỗ vào gáy Ngô Tà, mắng nhiếc loạn xạ: “Đây là đầu anh à?

Đây là mõ gỗ thì có.” Cậu ta thật sự bị Ngô Tà chọc tức chết rồi.

Từ lời nói của tên này, Ngô Mặc liền biết Ngô Tà căn bản không hiểu rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu.

Khoảnh khắc này Ngô Mặc có cảm giác như Nhị Thúc đối mặt Tam Thúc, đó chính là hận sắt không thành thép.

“Xem ra em cần nói chuyện tử tế với anh một chút rồi.” Ngô Mặc tiện tay ném cây côn sang một bên, lại kéo Ngô Tà đứng dậy.

Cậu ta thở dài nói: “Ca, cái bộ dạng ngây thơ của anh, rốt cuộc bao giờ mới trưởng thành đây?” Ngô Tà cũng ấm ức muốn chết.

Anh ta thật sự không biết mình đã chọc giận em trai ở đâu.

Rõ ràng đã nghe lời nó, ở Tân Nguyệt Phạn Điếm không dám ngồi lên ghế.

Vì tìm kiếm đáp án, không màng hình tượng mà ngồi phịch xuống bàn.

Sao trong miệng thằng em, vẫn chỗ nào cũng sai vậy chứ?

Thời buổi này làm anh sao mà khó thế?

Nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của Ngô Tà, Ngô Mặc càng thêm tức giận.

Cậu ta biết Ngô Tà không ngốc, ngược lại còn quá thông minh.

Nhưng Ngô Mặc tức giận là ở chỗ, tên này đôi khi cái lòng Thánh Mẫu nó tràn ra, luôn bất chấp tất cả mà hy sinh vì người khác.

Anh ta lần lượt bị người khác dẫn dụ vào cuộc, bước vào từng vòng xoáy.

Chín phần chết một phần sống giãy giụa thoát ra, kết quả đối mặt lại là một mê cục tiếp theo.

Chịu đựng đến cuối cùng biến thành Tà Đế, nhưng mẹ kiếp đó thật sự là trưởng thành sao?

Đó là máu me be bét cạo từng lớp thịt trên người anh ta, cuối cùng lộ ra xương trắng ghê rợn.

“Đi, hai anh em mình ra ngoài nhậu một trận.” Ngô Mặc quyết định sẽ có một cuộc nói chuyện sâu sắc với Ngô Tà.

Ngô Tà thật sự bị thằng em đánh cho sợ rồi.

Anh ta vừa bị Ngô Mặc kéo đi, vừa thầm than trong lòng: “Haiz, xem ra mình đúng là phải rèn luyện thân thể rồi, nếu không làm anh mà bị em trai đánh thế này, đúng là quá mất mặt.” Lúc này đã hơn 9 giờ tối, kinh đô mùa hè vô cùng náo nhiệt.

Trong hẻm có chỗ ăn uống, quán bar riêng, các loại cơ sở kinh doanh đều mở cửa.

Những người bận rộn cả ngày, đến tối thì luôn hẹn hò ba năm bạn tốt, hoặc uống rượu hoặc tâm sự.

Mông Ngô Tà suýt nữa bị Ngô Mặc đánh sưng lên.

Đi hai bước lại nghỉ một lúc, “Tiểu Mặc, anh thật sự biết lỗi rồi, hay là mình về đi, Tiểu Hoa bọn họ chắc đang sốt ruột.” “Thế à, về nhà để Hoa ca bọn họ đều biết anh bị đánh sao?” Ngô Tà vừa nghe lập tức dập tắt ý định về nhà, anh ta không muốn mất mặt trước mặt đông đảo anh em.

Đặc biệt là hai tên Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử kia.

Nếu bị hai tên đó biết Ngô Mặc đánh mình một trận?

Hai tên khốn thất đức chuyên chọc tức người khác đó, chẳng biết sẽ nói ra lời khốn nạn gì đâu?

Nghĩ vậy, Ngô Tà lại không muốn về nữa.

Anh ta cũng như Ngô Mặc, nhìn đông nhìn tây, muốn xem chỗ nào thích hợp để nghỉ ngơi tâm sự.

Chưa kịp nhìn rõ tình hình xung quanh, Ngô Mặc đã kéo cánh tay anh ta: “Đi, quán bar này trông không tệ, hai anh em mình lên đó uống một ly.” “Quán bar?” Ngô Tà ngây người một lát, mặt hơi nhăn nhó: “Chỗ này không được hay lắm nhỉ?” Ngô Tà bình thường hơi “trạch”.

Lúc nghỉ ngơi trừ việc rúc vào cửa tiệm nhỏ của mình xem những văn tự họa cổ ra, rất ít khi đi đến những nơi như quán bar.

Chương 254

Ngô Mặc thì không giống anh ta, rất thích đến những nơi náo nhiệt như vậy.

Kể từ khi thường xuyên đi bar với Vương Bàn Tử, Ngô Mặc cảm thấy những nơi như thế này quả thực là được “đo ni đóng giày” cho mình.

Quán bar Ngô Mặc chọn, nhìn từ bên ngoài không mấy nổi bật.

Nhưng đẩy cửa bước vào sẽ thấy bên trong đã chật kín người trẻ tuổi.

Âm nhạc vang trời, không khí bên trong vô cùng náo nhiệt.

Cậu ta liếc nhìn môi trường xung quanh, kéo Ngô Tà đi về phía một cái bàn trống trong góc.

Ngô Mặc đưa tay gọi phục vụ, gọi mấy chai bia, lại gọi thêm một chai rượu trắng.

Cậu ta không thích uống rượu vang, luôn cảm thấy thứ đó không có “tí lực” nào, không sảng bằng bia với rượu trắng.

Rượu rất nhanh được mang lên.

Ngô Mặc dùng răng cạy nắp hai chai bia, đặt một chai nặng trịch xuống trước mặt Ngô Tà.

“Đêm nay không say không về!” Ngô Tà bây giờ ngồi rất khó khăn, mông bị đánh sưng tấy, chỉ có thể nghiêng người.

Anh ta nhìn đống rượu đầy bàn, ngạc nhiên nói: “Nhiều bia thế này, chỉ hai anh em mình uống hết được sao?” “Đừng nói nhảm, là anh em mình đối mặt chai thổi!” Ngô Mặc nói xong, cầm một chai bia lên, ực ực uống cạn.

Ngô Tà nhìn dáng vẻ hào sảng của thằng em, liếm liếm môi khô khốc, nhất thời cũng được khích lệ tinh thần.

Cứ thế hai anh em bắt đầu uống.

Hai chai bia vào bụng, Ngô Tà cảm thấy hơi say, lời nói cũng nhiều hơn.

“Tiểu Mặc, rốt cuộc mày đang giận cái gì vậy?

Anh cũng đâu có làm gì sai đâu chứ?” Tục ngữ nói rượu làm tăng dũng khí, Ngô Tà uống nhiều rồi, gan cũng to hơn.

“Ca, em hỏi anh một chuyện.” Ngô Mặc lấy ra điếu thuốc châm một hơi, trực tiếp nhét vào miệng Ngô Tà.

“Anh thấy nhiều năm nay anh bận rộn, bám theo sau đít Tam Thúc truy tìm một đáp án, thật sự có ý nghĩa sao?” Ngô Tà rất ít hút thuốc, bất ngờ bị Ngô Mặc làm vậy, sặc thuốc ho liên tục.

“Khụ khụ!” Anh ta ho mấy tiếng xong, nghĩ nghĩ, cười khổ: “Anh cũng không biết, chỉ là anh luôn cảm thấy nếu không thể có được đáp án mình muốn, thì cả đời này sẽ không yên ổn.” “OK, đó là suy nghĩ của anh, em không can thiệp.” Ngô Mặc lại châm một điếu thuốc, nhả ra một vòng khói.

Thong thả nói: “Nhưng mà ca, anh có từng nghĩ đến một vấn đề không, muốn truy tìm đáp án, tiền đề là anh phải có thực lực, anh có không?” Lời của Ngô Mặc làm Ngô Tà sững lại.

Có lẽ tác dụng của cồn thật sự rất lớn, hoặc có lẽ là hiếm khi có được khoảng thời gian nhàn rỗi như vậy.

Ngô Tà đột nhiên bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc mình có gì?

Anh ta nghĩ đến từ lúc bắt đầu ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, mình cứ như một cái bình kéo dầu vậy.

Trương Khởi Linh đã nói rất nhiều lần bảo anh ta rời đi, nhưng anh ta cứ như bị ma ám, sống chết cũng phải tham gia vào.

Sau đó mỗi lần đều là Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử xả thân cứu anh ta.

Toàn bộ quá trình cứ như một vòng tuần hoàn ác tính, tiến vào, chạy trốn, rời đi.

Không ngừng lặp lại những hành động trước đó.

Càng nghĩ Ngô Tà càng thấy khó chịu trong lòng, luôn cảm thấy nghẹn ngào khó chịu, anh ta cầm chai rượu trong tay lên uống một hơi cạn sạch.

Vì uống quá vội, Ngô Tà bị sặc một cái, ho đến suýt chảy nước mắt.

Ngô Mặc không còn cách nào, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng anh ta.

Vừa vỗ vừa cảm khái: “Ca, Ngô gia chỉ còn hai anh em mình, em thì muốn bảo vệ anh cả đời, để anh vui vẻ hạnh phúc, làm những gì mình muốn làm.

Nhưng anh có nghĩ tới không, nếu thật sự có một ngày em không còn nữa thì sao?

Đến lúc đó nếu có người thật sự đào một cái hố cho anh, chẳng lẽ anh cứ cam chịu mà nhảy vào sao?” “Mày không ở đây, mày muốn đi đâu?” Ngô Tà quả thật đã uống hơi nhiều rồi.

Ngô Mặc nói nhiều như vậy, anh ta nghe mơ mơ màng màng, nhưng duy nhất câu nói này lại in sâu vào lòng.

Trái tim anh ta vô cớ run lên một cái.

Một tay vươn ra nắm chặt cánh tay Ngô Mặc, cấp thiết nói: “Anh bảo mày, mày không được giống Tam Thúc, nói biến mất là biến mất, biết chưa?

Nếu không thì dù có là chân trời góc bể, anh cũng nhất định phải tìm thấy mày.” Đối diện với ánh mắt lo lắng của Ngô Tà, Ngô Mặc chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp.

Cậu ta biết lời này, Ngô Tà là nói từ tận đáy lòng.

“Em đi cái quần què đi, em chỉ nói vậy thôi.” Ngô Mặc cười cười lắc đầu: “Ca ca thân yêu của em, em chủ yếu muốn nói với anh là sau này hãy trưởng thành hơn một chút, đừng có người ta cho chút mặt mũi là anh lại móc tim móc gan ra đối tốt với người ta.” “Em biết rồi, mày chỉ cảm thấy anh không có năng lực, không bằng Tiểu Hoa bọn họ.” Ngô Tà càng uống càng nhiều, đầu óc mơ mơ màng màng, những lời đã nén trong lòng bấy lâu đều tuôn ra hết.

Anh ta nắm chặt cánh tay Ngô Mặc, lè nhè phàn nàn: “Mày bên trái một ca bên phải một ca, ai cũng giỏi hơn anh, anh làm ca ca thế này cũng quá là không có tôn nghiêm rồi.

Hồi nhỏ mày thích đi theo sau anh nhất, mày đã nói chỉ có anh là ca ca duy nhất, thích anh nhất nhất nhất.” Ngô Tà cứ như một tên bợm rượu, uống nhiều rồi nói cũng nhiều hơn, lảm nhảm một đống, cuối cùng dùng sức vỗ ngực một cái.

“Nhưng mà mày yên tâm, anh nhất định sẽ cố gắng, ừm, mày là em trai anh, anh làm ca ca này chắc chắn sẽ không làm mày mất mặt.” Ngô Mặc dở khóc dở cười.

Cậu ta thật sự không ngờ tửu lượng Ngô Tà lại kém đến vậy, mới ba chai bia mà đã say thành cái dạng này rồi.

Đồng thời cũng từ những lời nói trong cơn say của Ngô Tà, cảm nhận được tình yêu nồng đậm của người anh.

Khoảnh khắc này Ngô Mặc không khỏi có chút hối hận, cậu ta cảm thấy mình có lẽ thật sự đã làm hơi quá.

Cảm động thì cảm động, nhưng cái dáng vẻ này của Ngô Tà thật sự quá hiếm có.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc dứt khoát lấy điện thoại từ trong túi ra.

Tuy nói thời đại này độ phân giải điện thoại phổ biến không tốt lắm, nhưng cũng đủ để lưu lại kỷ niệm.

Ngô Mặc vòng quanh Ngô Tà, triển khai màn chụp ảnh 360 độ không góc chết.

Mãi đến khi chụp mấy chục tấm, cậu ta mới thỏa mãn buông tha anh ta.

Nhiều năm như vậy, một mê cục nối tiếp một mê cục không ngừng xoay quanh trong lòng Ngô Tà.

Khiến anh ta dồn hết tinh lực vào đó, đi theo những cái bẫy do người khác thiết kế.

Cứ như một cỗ máy không biết mệt, không ngừng truy tìm một đáp án không có đáp án.

Đôi mắt trong trẻo sáng ngời của anh ta, dần dần phủ một tầng u ám.

Lông mày cũng thường xuyên nhíu lại thành hình bánh quai chèo.

Thiếu niên Ngô Tà ngây thơ năm nào, dần dần mất đi bản ngã.

“Đi, ca, lên chơi một lát.” Ngô Mặc nhìn Ngô Tà đang uống rượu ừng ực, vô cớ thấy xót xa trong lòng.

Cậu ta biết tên này áp lực quá lớn rồi.

Bất kể là những bậc trưởng bối không đáng tin cậy kia, hay là những kẻ địch chưa từng thấy bao giờ.

Hoặc có lẽ là chính mình cái thằng em xui xẻo này, nói chung Ngô Tà bây giờ thật sự quá mệt mỏi rồi.

“Chơi à?

Chơi cái gì?” Ngô Tà vừa lẩm nhẩm nói những lời trong lòng, vừa uống rượu.

Không biết từ lúc nào, anh ta đã uống bốn năm chai bia rồi.

Trạng thái say mềm này, khiến Ngô Tà cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Dường như tất cả áp lực đều bay đi hết, cả người lập tức nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nên anh ta cứ từng ngụm từng ngụm rót rượu vào miệng, chỉ muốn cảm giác này lưu lại lâu hơn một chút.

Ngô Tà thật sự đã mệt rồi.

Nhưng anh ta từ trước đến nay chưa từng nói ra, vì đây là con đường anh ta tự mình lựa chọn.

Anh ta muốn giúp Trương Khởi Linh tìm lại chính mình.

Anh ta muốn biết người trong cuốn băng lục tượng là ai?

Chương 255

Anh ta muốn biết Tam Thúc bọn họ, rốt cuộc đang bị mắc kẹt trong mê cục gì?

Nếu không phải Ngô Mặc hôm nay kéo anh ta đi uống rượu.

Anh ta từ trước đến nay không biết, hóa ra cảm giác say rượu lại tuyệt vời đến thế.

“Muốn chơi cái gì thì chơi cái đó.” Ngô Mặc dùng sức kéo Ngô Tà đứng dậy.

Hung ác nói: “Hôm nay anh muốn chơi gì, em đây cũng sẽ ở bên anh, hai anh em mình hôm nay xả hơi thật đã, để mấy cái chuyện vớ vẩn linh tinh đó cút hết sang một bên đi.” “Được, ca, ca nghe, nghe mày.” Ngô Tà dưới tác dụng của cồn, cũng trở nên hưng phấn.

Cùng với tiếng nhạc DJ mạnh mẽ trong quán bar, bắt đầu điên cuồng lắc lư cơ thể.

Đêm vốn là thế giới của người trẻ, đặc biệt là những nơi như quán bar, càng là nơi trọng yếu.

Những người bận rộn cả ngày, chỉ khi màn đêm buông xuống, ở những nơi tràn ngập âm nhạc như thế này mới có thể giải phóng bản thân.

Để mọi mệt mỏi đều tan biến theo tiếng nhạc.

Giải Ngữ Hoa lái xe đưa mấy người về nhà cũ.

Dặn dò quản gia một câu, rồi ngồi ở sân trước hí đài trong hậu viện, đợi hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà.

Hí đài này là nơi Giải Ngữ Hoa luyện tập diễn kịch từ nhỏ, phía trước có bàn đá ghế đá.

Giải Ngữ Hoa lười không thèm đáp lại Hắc Nhãn Kính, từ trong phòng lấy máy tính ra đặt lên bàn đá.

Vừa xử lý công việc, vừa đợi hai anh em về.

Hắc Nhãn Kính thì hoàn toàn không khách sáo.

Hắn bắt chéo chân, nhấm nháp trà quản gia mang tới.

Miệng vẫn không ngừng nói: “Ôi chao, Hoa gia này đúng là quá bận rộn rồi, tôi nói chứ, ngài bận thế thì đâu có thời gian ở bên thằng nhóc đó, chi bằng cứ ở chỗ tôi đi, dù sao Hạt Tử cũng rảnh, ăn uống linh đình náo nhiệt biết bao.” “Hắc gia, mày dẹp đi!” Vương Bàn Tử ném mấy hạt lạc vào miệng.

Nhai nhai mấy cái, thong thả nói: “Cái nhà của mày bừa bộn, cũng chẳng khác gì ổ lợn, chiều nay mấy anh em bọn tao giúp mày dọn dẹp, suýt nữa mệt chết.” Hắc Nhãn Kính không biết chuyện này, vừa nghe Vương Bàn Tử nói vậy, lập tức hứng thú.

“Dọn dẹp à, mấy người giúp tôi dọn dẹp sao?

Ối chà, còn có chuyện tốt như vậy ư?” “Nhảm nhí, cái cửa và kính nhà mày, còn là Tiểu Ca nhà bọn tao lau đấy.” Vương Bàn Tử liếc Hắc Nhãn Kính một cái.

Hừ một tiếng, “Tiểu Ca nhà bọn tao phí ra mặt đắt thế, mày không bày tỏ chút gì sao?” Giải Ngữ Hoa nghe thấy lời này, cũng ngẩng đầu hứng thú nhìn Trương Khởi Linh.

Anh ta nhìn người đàn ông mặt không biểu cảm trước mặt.

Làm sao cũng không thể tưởng tượng nổi, Trương Khởi Linh cầm giẻ lau kính thì trông sẽ thế nào?

“Ách Ba, nói thật đi, mày đối với Hạt Tử có phải có ý đồ bất chính gì không?” Hắc Nhãn Kính vẻ mặt cười gian, nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh.

Khiếm nhã khiêu khích: “Nếu có, mày nói sớm đi chứ, Hạt Tử tôi còn có thể cân nhắc một chút, có nên hay không.” Lời còn chưa dứt, một con dao găm lướt sát qua gò má hắn.

Cắm thẳng vào cây cột gỗ phía sau.

“Mẹ kiếp, ghê vậy sao?” Hắc Nhãn Kính khoa trương nhảy dựng lên.

Hắn quay người tháo con dao găm nhỏ trên cột xuống, quay đầu nhìn Trương Khởi Linh.

Nghi hoặc nói: “Mày làm loại dao găm này từ khi nào?

Đây không phải của Tiểu Mặc nhà tôi sao?” “Đúng là thật mà, đây không phải là cái tao đi cùng nó đúc hồi trước sao?” Vương Bàn Tử tò mò ghé đầu qua.

Nhìn mấy lần rồi khẳng định: “Không sai, mày nhìn cái dấu trên đó mà xem, chính là lần trước tao đi cùng thằng nhóc đó làm đấy.” Trong khoảnh khắc, ánh mắt ba người trong sân đều đổ dồn vào Trương Khởi Linh.

Có một cảm giác như đang thẩm vấn phạm nhân.

Trương Khởi Linh tựa vào cây cột cạnh hí đài, khoanh tay, im lặng không nói, lạnh lùng nhìn lại.

“Khụ, cái đó, Tiểu Ca đã không muốn nói thì thôi bọn mình đừng hỏi nữa.” Vương Bàn Tử thấy thái độ này của Trương Khởi Linh, cười ha ha.

Nhanh chóng chuyển đề tài: “Cũng sắp một tiếng rồi, Hoa gia, lẽ ra hai tên đó phải đến rồi chứ, sao vẫn chưa thấy đâu, chẳng lẽ lạc đường rồi?” Nói vậy, Giải Ngữ Hoa cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Từ Hoắc gia đại trạch về Giải gia, dù có đi chậm đến mấy, một tiếng cũng đủ để đi về rồi.

Nhưng bây giờ đã gần một tiếng rưỡi, vẫn không thấy bóng dáng hai anh em nhà họ Ngô đâu.

“Mẹ kiếp, có khi nào cái Hoắc lão thái thái kia không nói đạo lý, chặn đường họ không?” Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ ra một khả năng, lập tức lửa giận bốc lên, trợn mắt nói: “Nếu thật là như vậy, Bàn gia tao sẽ liều mạng với Hoắc gia.” “Bàn Tử, đừng nói bậy.” Giải Ngữ Hoa ngăn Vương Bàn Tử lại.

Trầm tĩnh nói: “Hoắc gia hiện tại còn chưa đến mức đó, Tiểu Mặc và Ngô Tà có phải bị chuyện khác làm chậm trễ rồi không?” Vừa nói, Giải Ngữ Hoa vừa lấy điện thoại ra, gọi thẳng cho Ngô Mặc.

Nhưng điện thoại đổ chuông mãi, lại không có ai nghe máy.

Anh ta nhíu mày suy nghĩ, lại gọi cho Ngô Tà.

Nhưng chuyện tương tự lại xảy ra.

Đợi mãi nửa ngày, vẫn không liên lạc được, Giải Ngữ Hoa lúc này có chút không bình tĩnh rồi.

“Hoa gia, không gọi được à?” Vương Bàn Tử xoa xoa răng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Giải Ngữ Hoa hỏi: “Ngài có thể chắc chắn Hoắc gia không ra tay không?” Giải Ngữ Hoa không nói gì, dứt khoát gọi điện cho Hoắc Tú Tú.

Hai người nói chuyện vài câu xong, anh ta cúp điện thoại.

Gật đầu khẳng định: “Tú Tú nói, sau khi mấy anh em mình đi, Hoắc nãi nãi một mình đi vào phòng chứa đồ, không ra nữa, còn Hoắc

Phi Bằng hiện tại vẫn ở bệnh viện, cũng không có cơ hội ra tay, do đó Hoắc gia không có tình huống bất thường.” Loại trừ Hoắc gia xong, mấy người bắt đầu trầm tư.

Chẳng lẽ còn có ai đó nhìn Ngô Mặc không thuận mắt, chặn đường họ sao?

Người ta vẫn nói mèo có đường mèo, chuột có đường chuột.

Với thực lực của Giải gia ở Kinh Đô, việc tìm người cũng không quá khó.

Hơn ba tiếng đồng hồ sau, Giải Ngữ Hoa nhận được điện thoại từ thủ hạ.

Cúp máy, biểu cảm trên mặt anh ta rất kỳ quái.

Vương Bàn Tử vốn tính cẩn thận, anh ta luôn dõi theo biểu cảm của Giải Ngữ Hoa.

Nhận thấy thần sắc anh ta có gì đó không ổn, liền vội vàng hỏi: “Hoa gia, sao thế?

Chẳng lẽ Tiểu Mặc và Thiên Chân hai người họ thật sự gặp chuyện à?” Hắc Nhãn Kính cũng thu lại nụ cười, ánh mắt chăm chú nhìn Giải Ngữ Hoa.

Trương Khởi Linh cũng vậy.

Cậu ta đứng thẳng người, cứ như thể chỉ cần Giải Ngữ Hoa nói gì, cậu ta có thể lập tức lên đường.

Giải Ngữ Hoa không biết nên trả lời Vương Bàn Tử thế nào, trong lòng anh ta giờ đây vô cùng phức tạp.

Cuối cùng, anh ta khẽ thở dài nói với mấy người: “Đi thôi, đi theo tôi, đón hai người họ về.” Dáng vẻ không vội vàng hấp tấp của anh ta khiến Vương Bàn Tử thả lỏng tâm trạng.

Tên này chơi thân với Ngô Mặc, đầu óc vừa chuyển liền nghĩ đến một khả năng, “Hoa gia, thằng nhóc này sẽ không lại gây ra rắc rối gì nữa chứ?” Lời này của Vương Bàn Tử không phải nói bừa.

Trước đó, hai người họ ở chợ đêm, Ngô Mặc chê cái tên bán xiên nướng làm không ngon.

Cậu ta đẩy người khác sang một bên, tự mình xắn tay áo vào làm.

Kết quả là mùi thơm nức mũi, khiến một đám người xếp hàng chờ cậu ta nướng xiên.

Đến nỗi sau này chủ quán còn lẽo đẽo theo sau Ngô Mặc, muốn học hỏi.

Từ đó về sau, Vương Bàn Tử cảm thấy chỉ cần ở cùng Ngô Mặc, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Bởi vì tên này chẳng bao giờ nghiêm túc cả.

Giải Ngữ Hoa đã không muốn giải thích gì nữa.

Anh ta vừa lấy ra chìa khóa xe, đột nhiên nghĩ lại rồi nói với Hắc Nhãn Kính: “Một chiếc xe không tiện, anh lái thêm một chiếc nữa đi.” Hai chiếc xe hùng hổ chạy thẳng đến quán bar.

Đến cửa quán bar, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đỗ xe lại.

Vương Bàn Tử nhìn thấy hai chữ “quán bar”, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

Chưa kịp đẩy cửa vào, một đám nam thanh nữ tú bên cạnh đã ùa đến, ai nấy đều vô cùng phấn khích.

“Nhanh lên, tối nay nghe nói náo nhiệt lắm, có một anh đẹp trai nhảy cực đỉnh!” “Đúng vậy, vừa nãy bạn tôi còn bảo đến nhanh đi, anh đẹp trai đó ngầu lắm!” “Đúng thế, nghe nói tên này nhảy rất tốt.” Nghe những lời này, lông mày Giải Ngữ Hoa nhíu chặt thành một đường thẳng.

Chương 256

Hắc Nhãn Kính cũng cảm thấy bất an khó hiểu, anh ta không chần chừ nữa, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Vừa mở cửa, không khí náo nhiệt trong quán bar đã ập ra.

Quán bar này rất lớn, cao hai tầng, sảnh chính tầng một rộng đến năm sáu trăm mét vuông.

Xung quanh là các bàn lẻ, trung tâm là một sân khấu cao.

Dưới ánh đèn mờ ảo, một đám nam nữ đang điên cuồng lắc lư theo nhạc.

Trừ khi là đàm phán công việc với khách hàng mà đối phương chỉ định đến quán bar, nếu không Giải Ngữ Hoa thường không thích đến những nơi như thế này.

Trương Khởi Linh càng không phù hợp với những nơi đông người ồn ào như vậy.

Hắc Nhãn Kính thì không sao, anh ta cũng không có cảm giác gì đặc biệt với những nơi này.

Đứng ở cửa, mấy người bắt đầu nhìn quanh quán bar.

Thật ra cũng không cần nhìn quanh.

Không đến vài giây, ánh mắt của cả bốn người đều đổ dồn về trung tâm sân khấu cao.

Rồi từng người một, trên mặt đều hiện lên biểu cảm đờ đẫn.

Lần này ngay cả Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ.

Chỉ thấy trên sân khấu cao, một người đàn ông trẻ tuổi, mặc áo ba lỗ, tay vung vẩy quần áo điên cuồng lắc lư cơ thể.

Miệng phát ra tiếng ca gào thét như quỷ khóc sói tru, khiến đám nam nữ phía dưới càng như phát điên mà hùa theo.

Con ngươi của Vương Bàn Tử suýt chút nữa rớt ra khỏi hốc mắt.

Anh ta chỉ vào người phía trước, miệng há hốc.

Mãi mới nặn ra được một câu: “Ối, vãi chưởng, cái thằng ranh con này cũng quá cuồng rồi đó!” Không sai, lúc này trên sân khấu cao đang nhảy múa điên cuồng chính là Ngô Mặc.

Ngô Mặc cầm chai rượu, kéo Ngô Tà đi về phía trung tâm sàn nhảy.

Cậu ta cũng đã nghĩ thông suốt, cải tạo không phải chuyện một sớm một chiều.

Ngô Tà áp lực lớn như vậy, quả thực cần được giải tỏa.

Thực ra Ngô Mặc tự mình cũng muốn thả lỏng một chút.

Nhiều chuyện như vậy đều đè nặng lên người, Ngô Mặc trong lòng cũng rất uất ức, cũng muốn có một kênh để giải tỏa.

Ngô Tà không giỏi nhảy lắm, nhưng anh ấy rất thông minh, bắt chước dáng vẻ của những người xung quanh bắt đầu lắc lư.

Ngô Mặc ở kiếp trước có lẽ đã đi trước hiện tại hơn mười năm, động tác vũ đạo của cậu ta không giống lắm với giới trẻ hiện nay.

Nửa chai rượu trắng vào bụng, cộng thêm bia đã uống trước đó, lập tức cảm thấy toàn thân nhiệt huyết sôi trào.

Dưới sự hỗ trợ của âm nhạc, việc nhảy đơn thuần dưới sân khấu đã không còn làm Ngô Mặc cảm thấy thỏa mãn.

Cậu ta cởi áo khoác ra, cầm lấy chiếc áo, một bước nhảy vọt lên sân khấu phía trước.

Sân khấu cao của quán bar này, là dành cho những người cực kỳ tự tin.

Nếu bạn cảm thấy vũ đạo của mình đẹp mắt, bạn có thể lên đó biểu diễn, đương nhiên cũng sẽ có người tiến hành thách đấu.

Ngô Mặc vì dáng người cao ráo đẹp trai, động tác dứt khoát gọn gàng, lại có rượu giúp vui, nên nhảy rất sung.

Cả quán bar dưới sự khuấy động của vũ đạo của cậu ta, lập tức bùng nổ.

Không khí dần dần nóng lên, càng lúc càng náo nhiệt.

Ngô Tà ở dưới nhìn dáng vẻ của thằng em, anh ấy cũng phấn khích vẫy tay theo.

Hai anh em chơi rất vui vẻ, hoàn toàn quên mất Giải Ngữ Hoa và mấy người kia vẫn đang chờ họ.

Khi bốn người Giải Ngữ Hoa đến, Ngô Mặc đã nhảy hết một trận rồi lại một trận.

Mồ hôi làm ướt sũng quần áo, tóc tai ướt nhẹp, trông càng thêm hoang dã, quyến rũ và mê hoặc.

Trong quán bar hát thành cái dạng gì cũng không quan trọng, mọi người chơi là chơi cái không khí đó.

Ngô Mặc cầm micro, vừa lắc lư vừa gào to: “Ông đây trèo lên nóc nhà, mời mặt trăng điếu thuốc.” Chà, đừng nói, cái giọng ca như loa rè của cậu ta, lại càng khiến đám con gái kia thêm si mê và phát cuồng.

Ánh mắt họ cứ như muốn xé toang quần áo của Ngô Mặc ra, rồi xông lên cõng cậu ta về nhà.

Giải Ngữ Hoa chỉ thấy gân xanh trên trán mình giật thon thót không ngừng.

Nụ cười tà vẫn thường trực trên mặt Hắc Nhãn Kính cũng cứng đờ.

Vương Bàn Tử thì thật sự muốn bịt tai lại.

Anh ta đã không dám tưởng tượng Ngô Mặc tiếp theo sẽ phải đối mặt với cảnh tượng gì.

Trương Khởi Linh không nói gì, ánh mắt cậu ta nhìn chằm chằm vào một vị trí giữa sân, rồi sải bước đi tới.

Cậu ta khó khăn chen qua đám đông, đứng sau lưng Ngô Tà.

Nhìn Ngô Tà đang nhảy nhót tưng bừng phía trước, hoàn toàn không để ý đến sự xuất hiện của mình.

Trong mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia bất lực.

Cậu ta giơ tay phải lên, giáng một cú thủ đao vào gáy Ngô Tà.

Ngô Tà thậm chí còn không kịp giãy giụa, cứ thế mềm oặt đổ vào lòng Trương Khởi Linh.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, thấy rõ động tác của Trương Khởi Linh, hai người nhìn nhau đồng thời chen về phía sân khấu.

Cần biết Ngô Mặc không phải Ngô Tà, thân thủ của thằng nhóc này người thường khó mà chịu nổi.

Để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính hai người chỉ có thể hợp tác, lôi cậu ta xuống khỏi sân khấu.

Tốn hết chín trâu hai hổ sức lực, lại chen qua đám nữ sinh đang phát cuồng kia.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa hai người, cuối cùng cũng cõng được Ngô Mặc ra khỏi quán bar.

Ngoài quán bar, Trương Khởi Linh đã đặt Ngô Tà vào trong xe.

Vương Bàn Tử ngoan ngoãn đứng bên ngoài, mở cửa xe chờ Giải Ngữ Hoa và họ đặt Ngô Mặc lên.

“Anh, đến nhảy cùng đi, sướng quá, đừng, đừng kéo em mà, em có uống say đâu.” Ngô Mặc bây giờ đang máu nóng dồn lên đầu.

Nếu không phải Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa cưỡng chế cõng cậu ta xuống, tên này có thể nhảy suốt đêm.

Dáng vẻ của Ngô Mặc lúc này rõ ràng không dễ khống chế.

Bất đắc dĩ, Giải Ngữ Hoa đành để Hắc Nhãn Kính ngồi ghế sau dỗ dành Ngô Mặc, còn mình thì lái xe.

Bên Ngô Tà thì dễ đối phó hơn nhiều.

Trương Khởi Linh ra tay rất chuẩn, cho dù đã bế anh ấy lên xe, Ngô Tà vẫn chưa tỉnh lại.

Vương Bàn Tử nhận lấy chìa khóa xe từ tay Hắc Nhãn Kính, không nói hai lời, trực tiếp ngồi vào ghế lái.

Khởi động xe, chở Trương Khởi Linh và Ngô Tà, theo sau xe Giải Ngữ Hoa, thẳng tiến Giải gia lão trạch.

Ngô Mặc ngồi ghế sau không hề ngoan ngoãn, Hắc Nhãn Kính sợ cậu ta say xe nôn bậy, đành cố gắng giữ chặt cậu ta.

“Ái chà, tôi đi đây, mắt anh sao to thế?

Lại còn đen sì thế này?” Ngô Mặc uống đến mức đầu váng mắt hoa.

Cậu ta chỉ vào Hắc Nhãn Kính suy nghĩ một lát, vỗ tay cười nói: “Ôi vãi, biết rồi, anh là con gấu trúc lớn đó!” Hắc Nhãn Kính: “.” “Phụt ~” Giải Ngữ Hoa đang cắm đầu lái xe.

Ban đầu anh ta thấy Ngô Mặc say rượu, trong lòng có chút tức giận.

Nhưng nghe Ngô Mặc chê bai Hắc Nhãn Kính, anh ta vẫn không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Chương 257

Sau đó một lúc lâu, tiếng cười của Giải Ngữ Hoa không hề ngừng lại.

Ngô Mặc nắm lấy Hắc Nhãn Kính, thật sự là chê bai từ đầu đến chân.

Chẳng hạn, 'Đại gia ngàn dặm anh mặc đồ đen, đầu óc có phải bị trúng nắng rồi không?' 'Miệng sao cứ co giật mãi thế?

Chẳng lẽ bị trúng gió?' Những lời này không những ngôn ngữ hoa mỹ dễ nghe, mà tốc độ còn nhanh, Hắc Nhãn Kính không có cơ hội chen lời.

Xe dừng trước cửa Giải gia lão trạch.

Giải Ngữ Hoa quay đầu nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính, lần đầu tiên trong mắt lóe lên vẻ đồng cảm.

Vương Bàn Tử đỗ xe xong đi xuống, chạy thẳng đến chiếc xe của Giải Ngữ Hoa.

Anh ta biết Ngô Mặc không dễ đối phó, muốn đến giúp một tay.

Vương Bàn Tử vừa kéo cửa xe sau, chưa kịp nói gì, đã thấy Hắc Nhãn Kính té lộn cổ, rớt từ trong xe ra ngoài.

"Vãi chưởng, Hắc gia!" Vương Bàn Tử giật mình, lùi lại một bước.

Nhìn Hắc Nhãn Kính ngã sõng soài trên đất, anh ta đờ đẫn mất một lúc lâu.

"Bức tường đen này cuối cùng cũng thông rồi." Ngô Mặc duỗi duỗi chân.

Lảo đảo từ từ bước xuống ghế sau, không thèm nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, đi thẳng về phía cổng Giải gia.

“Tiểu Mặc, bên này.” Giải Ngữ Hoa vội vàng chạy đến kéo cậu ta lại.

Vương Bàn Tử nhìn Giải Ngữ Hoa dìu Ngô Mặc đi vào sân, lại liếc nhìn Hắc Nhãn Kính dưới chân.

Anh ta nghĩ một lát, ngồi xổm xuống nghi hoặc hỏi: “Hắc gia, ngài không sao chứ?

Sao tôi cảm thấy sắc mặt ngài không tốt vậy?” Hắc Nhãn Kính giờ này đang uất ức biết bao.

Cũng may đây là Ngô Mặc, đổi thành người khác anh ta đã có thể băm đối phương thành tám mảnh rưỡi, nhất định phải có cả linh hồn lẫn thân thể.

Một trận binh hoang mã loạn, mấy người cuối cùng cũng đưa được Ngô Mặc vào phòng.

Trong sân lão trạch có một hồ nước nhân tạo.

Đêm hè, ở đây hóng gió mát có thể khiến lòng người dễ chịu hơn một chút.

“Ái chà, thằng nhóc này đúng là làm loạn lung tung như người mù đi lộn nhào vậy.” Vương Bàn Tử lau mồ hôi, đánh rầm một cái ngồi xuống ghế đá trong đình hóng mát.

Than vãn: “Vẫn là Thiên Chân tốt, uống say thì ngã lăn ra ngủ, nếu anh ấy cũng như Tiểu Mặc thì mấy anh em mình đêm nay khỏi ngủ luôn.” Khó có được là, lần này mọi người đều đồng ý với lời của Vương Bàn Tử.

Ngay cả Giải Ngữ Hoa, người luôn cưng chiều Ngô Mặc, cũng có chút không chịu nổi kiểu quậy phá này của cậu ta.

Trong số đó Hắc Nhãn Kính cảm nhận sâu sắc nhất, cũng không biết Ngô Mặc bị làm sao, tối nay cứ chết sống nhìn anh ta không vừa mắt.

Bây giờ đã hơn 3 giờ sáng, mấy người này quần quật nửa đêm, vừa mới chuẩn bị về nghỉ ngơi.

Khoảnh khắc họ đứng dậy, liền nghe thấy tiếng Ngô Mặc từ hành lang truyền đến.

“Hỗn đản, mày nghĩ ông đây không tìm thấy mày chắc?” Bốn người Giải Ngữ Hoa vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ngô Mặc lảo đảo lại từ trong phòng đi ra.

Không những thế, cậu ta còn cầm đèn pin một tay, vừa đuổi theo ánh sáng phía trước.

Miệng lầm bầm, chạy thẳng về phía hồ nước nhân tạo.

“Tôi đi đây!” “Tiểu Mặc!” Ngay trong tiếng kinh hô của mọi người, Ngô Mặc một bước nhảy vọt thẳng vào hồ nước nhân tạo.

Tốc độ nhanh đến nỗi ngay cả Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính cũng không kịp ngăn cản.

Nếu là người khác rơi xuống nước, dù có say rượu, bị nước lạnh kích thích cũng có thể tỉnh lại.

Nhưng Ngô Mặc thì khác, cậu ta hôm nay rượu trắng lẫn bia uống vào đầu óc quay cuồng.

Cậu ta không những không tỉnh lại, mà ngược lại còn uống một ngụm lớn nữa.

Nếm thử mùi vị, cậu ta phun ra, mắng: “Cái rượu hủi gì thế này, sao không có mùi tanh của tôm cá gì hết vậy?” Giải Ngữ Hoa đứng đó ôm trán thở dài, anh ta thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Hắc Nhãn Kính ngồi xổm bên bờ ao, nhìn Ngô Mặc trong nước, không chút do dự lấy điện thoại ra, điên cuồng chụp ảnh cậu ta, thề phải bù lại hết những gì mình đã chịu đựng hôm nay.

Vương Bàn Tử suýt chút nữa quỳ xuống trước Ngô Mặc, chỉ cầu xin cái thằng ôn con này có thể thành thật đi ngủ, đừng có quậy phá nữa.

Đêm khuya tĩnh mịch, mọi người đều bị Ngô Mặc làm cho đầu bù tóc rối.

Hoàn toàn không để ý, ngay cả Trương Khởi Linh thường ngày mặt không biểu cảm, cũng không nhịn được phát ra một tiếng thở dài.

Mấy người phối hợp với nhau, dùng hết sức bình sinh, lôi Ngô Mặc đang không ngừng giãy giụa từ dưới nước lên.

Nhìn dáng vẻ ướt sũng của nhau, ai nấy đều bất lực lắc đầu.

Không bận tâm đến việc mình bị ướt, đều quyết định trước tiên phải giải quyết xong cái tên khó nhằn này.

Nếu không cứ để cậu ta tiếp tục làm loạn như vậy, mấy người này ai cũng đừng hòng yên ổn.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính hai người giúp Ngô Mặc thay quần áo, lau tóc.

Vương Bàn Tử chạy vào bếp nấu canh giải rượu.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh trầm tư một lát, dứt khoát đi đến bên giường, giúp Ngô Mặc trải lại giường.

Để Ngô Mặc có thể thành thật ngủ mà không quậy phá nữa, mấy vị đại thần này đều túc trực trong phòng cậu ta.

Hoặc là đè tay, hoặc là đè chân, tóm lại không thể cho cái thằng ôn con này cơ hội bò dậy.

Một giờ sau, Ngô Mặc không thể động đậy cuối cùng cũng chìm vào giấc mộng.

Nghe thấy tiếng ngáy khẽ của cậu ta vang lên, mấy người cứ như nghe thấy tiếng kèn giải phóng.

“ĐM, sau này đứa nào mà dám cho thằng ôn con này uống rượu nữa, Bàn gia tao sẽ làm thịt nó!” Vương Bàn Tử quăng khăn vào chậu nước bên cạnh, thở hổn hển mắng mỏ: “Thêm vài lần nữa, Bàn gia tao cũng phải bị nó tiễn đi rồi!” Câu nói này của anh ta nhận được sự đồng tình của tất cả mọi người.

Hình tượng của Giải Ngữ Hoa bây giờ cũng chẳng đẹp đẽ gì.

Chiếc áo sơ mi màu hồng đắt tiền, giờ đây chi chít dấu bàn tay đen của Ngô Mặc.

Người không biết nhìn vào, còn tưởng bị ma đánh.

Áo hoodie đen của Trương Khởi Linh cũng nhăn nhúm.

Dây rút trên mũ cũng bị Ngô Mặc giật đứt, giờ cứ lủng lẳng treo trên đó.

Trên mặt, cổ, thậm chí cả mắt kính của Hắc Nhãn Kính đều dính đầy bùn đất.

Cũng không biết Ngô Mặc bị bệnh gì, sau khi rơi xuống nước, còn phải đào ra một đống bùn, khăng khăng nói là nhặt được bảo bối.

Lên bờ thì cứ như con chó nhỏ, lắc mình lia lịa, làm bùn bắn hết lên người mấy vị đại ca này.

Sau khi không thể lái xe, Ngô Mặc lại giành được một lệnh cấm kỵ mới, đó chính là uống rượu.

Giả sử sau này có ai đó tìm Ngô Mặc uống rượu.

E rằng không cần cậu ta mở miệng, Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính cũng như Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử bốn người, đều có thể cầm dao băm sống người đó.

Ra khỏi phòng Ngô Mặc, trời đã bắt đầu sáng.

Giải Ngữ Hoa nhìn đồng hồ, đã gần 5 giờ sáng.

“Hoa gia, Bàn Tử tôi không chịu nổi nữa, đi ngủ trước đây.” Vương Bàn Tử buồn ngủ đến mức mí mắt trên cứ sụp xuống mí mắt dưới.

Anh ta cảm thấy đêm qua quần quật với Ngô Mặc nửa đêm, còn mệt hơn cả đấu vật với một con bò.

Vương Bàn Tử chào Giải Ngữ Hoa, rồi đi thẳng về phía phòng khách.

Nơi đây dù sao cũng là Giải gia lão trạch, thân là chủ nhà Giải Ngữ Hoa chỉ có thể hỏi Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh: “Hai vị muốn nghỉ ngơi, hay là ăn sáng?” “Hoa gia, ngài xem tôi bây giờ cái bộ dạng này có ăn sáng được không?” Hắc Nhãn Kính chỉ vào quần áo và mắt kính đầy vết bẩn của mình, phẫn nộ nói: “Cái thằng nhóc thối đó cố ý mà, bây giờ mắt tôi sắp không nhìn rõ nữa rồi.” Giải Ngữ Hoa bây giờ cuối cùng cũng bắt đầu đồng cảm với Hắc Nhãn Kính, tên này có lẽ là thảm nhất trong số mấy người tối qua.

Tóc ướt sũng thành từng lọn, một bên gọng kính bị gãy, nhưng vẫn ngoan cường đeo trên đầu.

Ba phần tư tròng kính đều dính đầy bùn đất, kính râm đen biến thành kính hoa bùn một cách sống động.

Chương 258

Áo giáp bảo hộ màu đen, bị Ngô Mặc say rượu tưởng tượng thành cờ chiêu hồn, cứ thế bị xé thành từng mảnh giẻ rách.

Quay người lại, sau mông còn có hai dấu chân bùn lớn.

Với cái bộ dạng này mà đi ra ngoài, chắc chắn là một gã lang thang thời thượng trên phố.

Từ dáng vẻ của Hắc Nhãn Kính và mấy người có thể thấy, chiến trường tối qua kịch liệt đến mức nào.

Giải Ngữ Hoa dặn quản gia dẫn Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đi nghỉ ngơi, đồng thời chuẩn bị quần áo mới cho họ.

Sau khi mọi việc sắp xếp xong, Giải Ngữ Hoa đi thẳng vào phòng tắm.

Khoảng 7 giờ sáng, Ngô Tà ngồi dậy khỏi giường.

Anh ấy vừa mới tỉnh ngủ, ý thức vẫn còn hơi mơ hồ.

Đang chuẩn bị vươn vai, đột nhiên cảm thấy toàn thân đau nhức khó chịu.

Đặc biệt là mông và gáy, cứ như bị ai đó đánh một trận.

Mãi nửa ngày Ngô Tà mới nhớ ra, tối qua mình quả thực đã bị thằng em đánh một trận, nên mông mới đau nhức khó chịu.

Nhưng gáy thì sao?

Trong ký ức của anh ấy, Ngô Mặc căn bản không hề chạm vào đầu anh ấy.

Ngô Tà ngồi trên giường nghĩ nửa ngày, sống chết cũng không nghĩ ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tình trạng này của anh ấy, chính là cái gọi là “hát đoạn phim” (mất trí nhớ tạm thời).

Nghĩ không thông thì nghĩ cũng vô nghĩa, Ngô Tà ôm mông, xoa gáy đi ra khỏi phòng.

Cũng may mọi người đều biết rõ ngọn ngành, biết chuyện gì đã xảy ra.

Nếu không với hình tượng này của anh ấy, đủ để người ngoài nghĩ bậy rồi.

Giải gia lão trạch rất lớn.

Nhưng để tiện giao tiếp, Giải Ngữ Hoa cố ý sắp xếp Ngô Tà và mấy người ở phòng khách ở sân sau.

Nói là phòng khách, thực tế bên trong cái gì cũng có. 33.

Các loại đồ cổ bày biện, hầu hết đều là những món trân phẩm hiếm thấy.

Ngô Tà đi dọc hành lang về phía trước, rẽ một cái liền nhìn thấy Giải Ngữ Hoa đang ngồi trong vườn thưởng trà.

“Tiểu Hoa, uống trà sớm vậy?” Ngô Tà vừa hoạt động cổ, vừa chào Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa có thói quen dậy sớm.

Không, phải nói thế này.

Kể từ khi Giải Ngữ Hoa tám tuổi bắt đầu quản lý Giải gia, từ đó đến nay, thời gian ngủ của anh ta chưa bao giờ vượt quá năm tiếng đồng hồ.

Hơn nữa mỗi sáng 5 giờ đúng giờ mở mắt, không thể ngủ thêm một phút nào.

“Tỉnh rồi à?” Giải Ngữ Hoa đặt chén trà xuống, quay đầu nhìn Ngô Tà một cái, “Tôi còn tưởng cậu phải ngủ đến trưa.” “Không ngủ được, Tiểu Hoa, tối qua tôi về lúc mấy giờ vậy?” Ngô Tà gãi gãi đầu, quyết định vẫn là hỏi thẳng, “Sao tôi chẳng còn chút ấn tượng nào nữa vậy?” “Cậu, không nhớ đã làm gì sao?” Sắc mặt Giải Ngữ Hoa có chút kỳ lạ, khiến Ngô Tà trong lòng đánh trống ngực, có một dự cảm không lành.

“Tôi thật sự không nhớ, chẳng lẽ tôi đã làm chuyện gì đáng xấu hổ sao?” Ngô Tà chớp chớp mắt, nghiêm túc nhìn Giải Ngữ Hoa, sợ rằng từ miệng anh ta sẽ nói ra câu trả lời mà mình không muốn nghe.

“Ồ, Tiểu Tam gia, cậu lại quên chuyện tối qua rồi à?

Vậy thì tên Mù này phải nói cho cậu nghe cẩn thận đấy.” Giọng điệu trêu chọc của Hắc Nhãn Kính từ bên cạnh truyền đến, cái điệu bộ này nghe mà dựng cả lông.

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai người, lần lượt từ bên hành lang đi tới.

Tên Hắc Nhãn Kính này mặc áo ba lỗ màu đen, cổ đeo một sợi dây chuyền.

Một tay đút túi, miệng ngậm điếu thuốc, nhìn kiểu gì cũng không giống người tốt.

Ngược lại Trương Khởi Linh.

Hiếm hoi lắm mới thấy cậu ta mặc áo sơ mi trắng, quần thường màu đen.

Mái tóc đen ngắn gọn gàng, tổng thể mang đến một cảm giác tươi mới.

“Tiểu Ca, chào buổi sáng!” Ngô Tà theo thói quen lờ đi Hắc Nhãn Kính.

Mở to đôi mắt sáng ngời, vẻ mặt mong đợi nhìn Trương Khởi Linh, mở miệng nói: “Tối qua đã xảy ra chuyện gì vậy, sao trong đầu tôi không có chút ấn tượng nào?” “Anh hỏi tên Ách Ba Trương đó làm gì, tên này có nói được đâu.” Hắc Nhãn Kính trực tiếp chặn tầm nhìn của Ngô Tà.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa, nói: “Tối qua, cậu đúng là nổi đình nổi đám, khu quán bar Kinh Đô này, chắc không ai là không biết tiếng Tiểu Tam gia đâu.” “Ngô Tà, đừng nghe lời hắn, tối qua cậu uống say rồi, chúng tôi đưa cậu về.” Giải Ngữ Hoa không chịu nổi vẻ đắc ý của Hắc Nhãn Kính, dứt khoát phá đám.

“Chậc, Hoa gia, anh thế này thì mất vui rồi.” Hắc Nhãn Kính không đạt được hiệu quả mong muốn, liền đánh rầm một cái ngồi xuống ghế bên cạnh.

Trương Khởi Linh đi đến bên cạnh Ngô Tà, khẽ vỗ vai anh ấy, trầm giọng nói: “Uống ít rượu thôi.” Ba chữ đơn giản, khiến Ngô Tà vừa đặt xuống lại phải nâng lên lần nữa.

Cần biết lời của Tiểu Ca vốn rất ít.

Để cậu ta nói ra ba chữ này, đủ để chứng minh mình chắc chắn đã uống say thật rồi.

Nhưng Ngô Tà bây giờ không biết nên hỏi ai?

Tiểu Hoa bận công việc, Hắc Nhãn Kính thì chẳng có câu nào thật lòng, Tiểu Ca thì lại quá ít nói.

Bất đắc dĩ, anh ấy đành ngượng ngùng ngồi bên cạnh.

Ra sức gãi đầu, muốn hồi tưởng lại rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì?

Cứ thế ăn xong bữa sáng, Ngô Tà lại ngồi thừ người ra một lúc, thời gian đã đến khoảng 9 giờ sáng.

"Tiểu Hoa, Tiểu Mặc đâu rồi, sao cả sáng không thấy bóng dáng cậu ấy?" Lúc này Ngô Tà mới đột nhiên nhớ đến thằng em trai của mình.

Anh ấy đảo mắt một vòng, hỏi Giải Ngữ Hoa đang bận rộn không ngừng bên cạnh.

Nghe thấy tên Ngô Mặc, ngay cả Trương Khởi Linh cũng khẽ dừng lại một chút.

Mấy người nghĩ đến tất cả những gì đã xảy ra tối qua, đều có cảm giác đau đầu như búa bổ.

Tục ngữ nói, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Ngay khi Ngô Tà còn đang khó hiểu, muốn hỏi lại lần nữa.

Tiếng Ngô Mặc từ hành lang truyền đến: "Anh, đói chết em rồi, có gì ăn không?" Giấc ngủ này của Ngô Mặc rất sảng khoái.

Cậu ta cảm thấy mình chắc hẳn đã nằm mơ.

Trong mơ đã có một cuộc đại chiến với đủ loại quái thú, và đã giành được thắng lợi mang tính giai đoạn.

Vừa nãy ngồi dậy, cậu ta vẫn còn đang hồi tưởng lại cảnh tượng trong mơ tối qua.

Nhớ mình hình như đã đè bẹp một con gấu trúc lớn rồi đánh cho một trận.

"Thật là sướng quá đi!" Ngô Mặc một cú bật dậy như cá từ trên giường, đi đến phòng tắm bên cạnh để vệ sinh cá nhân.

Chưa đầy hai phút đã nghe thấy tiếng bụng réo ầm ầm.

Cái cảm giác đói bụng đó, lập tức ùa ra.

Ngô Mặc mặc áo ba lỗ trắng, quần đùi đen.

Đi dép lào, lảo đảo từ trong nhà đi ra.

Cũng thật khó cho Giải Ngữ Hoa, vẫn chuẩn bị sẵn mấy bộ quần áo như vậy trong lão trạch.

Chuyên môn là thiết kế riêng cho Ngô Mặc.

Đừng thấy tên này đói đến mức tái mét, nhưng vẫn khí thế hừng hực.

Cái giọng oang oang của cậu ta đã đánh thức Vương Bàn Tử ở phòng bên cạnh.

Chương 259

Vương Bàn Tử ngáp một cái, gãi gãi mái tóc rối bù.

Đẩy cửa ra, nhìn Ngô Mặc hừ lạnh: “Thằng nhóc thối, tỉnh rồi à?” “Tất nhiên rồi.” Ngô Mặc hoạt động cánh tay và cổ.

Liếc nhìn Vương Bàn Tử, chế giễu: “Bàn ca, nhìn anh buồn ngủ đến mức này, chẳng lẽ tối qua đã làm chuyện gì không thể miêu tả à?” “Mày nói bậy!” Vương Bàn Tử nổi giận đùng đùng.

Bị Ngô Mặc chọc tức đến mức không còn buồn ngủ nữa, chỉ vào mũi cậu ta mắng: “Cái bộ dạng này của lão tử còn không phải tại mày gây ra sao, sao hả?

Không nhớ gì à?” “Liên quan gì đến tôi?” Ngô Mặc mù mịt, không biết Vương Bàn Tử có phải uống nhầm thuốc không?

Vừa nói chuyện, hai người đã đi đến sân sau.

Ngô Mặc không khách khí, đi thẳng đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa.

Trực tiếp đoạt lấy chén trà từ tay anh ta, ngửa đầu uống cạn một hơi.

“Anh, chén trà nhỏ thế này, không đã khát chút nào.” Ngô Mặc nói xong đặt chén trà xuống, lại bưng ấm trà lên, ực ực đổ vào miệng.

Tối qua cậu ta uống quá nhiều rượu, lại quậy phá suốt đêm, sớm đã khô cổ khát nước.

Một ấm trà vào miệng, mới tạm thời làm dịu đi chút khát khao của cậu ta.

Nhìn Ngô Mặc uống trà như uống rượu một cách sảng khoái, mấy người đều giật giật mí mắt.

Uống xong, Ngô Mặc chớp chớp mắt nhìn Giải Ngữ Hoa.

Giọng đáng thương nói: “Anh, mau cho em chút đồ ăn đi, em đói chết mất.” “Biết rồi, đợi đó, anh đi dặn người giúp em lấy đồ ăn.” Cũng chỉ có thằng nhóc Ngô Mặc này mới có đặc quyền này.

Chỉ một câu nói tùy tiện cũng có thể khiến Giải Ngữ Hoa bỏ dở công việc bận rộn trong tay.

Giải Ngữ Hoa đứng dậy đi ra ngoài, dặn dò lão quản gia mấy câu rồi lại ngồi xuống.

“Thằng nhóc thối, ngủ thế nào rồi?” Hắc Nhãn Kính đứng dậy vươn tay lớn, ôm vai Ngô Mặc.

Nghiến răng hỏi: “Giấc này ngủ có ngon không?

Có mơ thấy chuyện gì vui không?” Ngô Mặc cảm thấy giọng điệu của Hắc Nhãn Kính rất kỳ lạ.

Giống như một nơi nào đó, ẩn chứa những triệu chứng đau khổ không thể diễn tả được.

Cậu ta nghiêng đầu nhìn xuống phía Hắc Nhãn Kính, nghi hoặc hỏi: “Tôi nói anh, sao nghe giọng anh cứ như nhịn tiểu vậy?

Chẳng lẽ lớn tuổi rồi, tiểu tiện thường xuyên, tiểu gấp, tiểu đợi à?” Hắc Nhãn Kính không thể nhịn Ngô Mặc nữa, một cú tát mạnh vào gáy Ngô Mặc.

Cú này khiến Ngô Mặc ngơ ngác.

Nhưng thằng nhóc này cũng không phải kẻ chịu thiệt.

Khuỷu tay cậu ta thụt về sau một cái, trực tiếp va vào ngực Hắc Nhãn Kính.

Hai người cứ thế qua lại gây gổ nửa ngày.

Vương Bàn Tử nháy mắt với Giải Ngữ Hoa, nói nhỏ: “Hoa gia, nhìn dáng vẻ của thằng nhóc này, chắc là quên hết rồi.” “Bàn Tử, mấy người rốt cuộc đang nói gì vậy?” Ngô Tà càng nghe càng thấy lạ, chen lời hỏi: “Tiểu Mặc, quên chuyện gì?” Chưa kịp để Vương Bàn Tử nói chuyện, Hoắc Tú Tú nhanh chân từ sân ngoài đi tới.

Nhẹ nhàng gọi: “Tiểu Hoa ca ca, em đến rồi, anh vẫn đang bận à?” “Ối chà, đây chẳng phải Tú Tú tiểu mỹ nữ sao?” Ngô Mặc ngồi phịch xuống ghế nằm bên cạnh.

Gác chân lên đùi Hắc Nhãn Kính, nháy mắt làm duyên cười xấu xa nói: “Mới sáng sớm đã qua đây, có phải tìm anh trai em không?” “Đừng có làm loạn, không có nghiêm túc gì cả.” Giải Ngữ Hoa trừng mắt nhìn Ngô Mặc một cái.

Quay đầu vẫy tay với Hoắc Tú Tú, “Tú Tú, qua sớm vậy, có chuyện gì sao?” “Vâng, Tiểu Hoa ca ca, em đến tìm Ngô Mặc ca ca.” Hoắc Tú Tú nhanh chóng đi tới, đặt hộp quà trong tay lên bàn đá.

Cô bé mở nắp, mỉm cười với Ngô Mặc.

Lộ ra hàm răng nanh nhỏ trắng, “Ngô Mặc ca ca, em cũng không biết anh thích ăn gì, tiệm bánh này rất nổi tiếng, vừa ra lò đó, anh thử xem.” Tục ngữ nói thân đưa tay không đánh người mặt cười.

Với dáng vẻ này của Hoắc Tú Tú, Ngô Mặc lớn hơn cô bé vài tuổi cũng không tiện cứ bắt nạt người ta mãi.

Ngửi thấy mùi thơm tỏa ra từ bánh ngọt, Ngô Mặc chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ của mình đang kháng nghị.

Cậu ta xoa xoa bụng.

Không khách khí lấy một miếng bánh ngọt từ trong hộp ra, gọn gàng nhét vào miệng.

Con người là như vậy, một miếng không ăn, dù có đói đến mấy cũng có thể chịu đựng.

Nhưng một khi đã ăn, thật sự không ăn no thì khó chịu.

Ngô Mặc dưới ánh mắt của mấy anh em, nuốt chửng hết sạch bánh ngọt.

Dáng vẻ này cứ như dân tị nạn đói kém, mấy tháng chưa ăn gì vậy.

"Ngô Mặc ca ca, nếu anh thích ăn, lát nữa em lại đi mua thêm cho anh." Hoắc Tú Tú bình thường đâu có thấy cảnh tượng này bao giờ.

Những người thường ăn cơm cùng cô bé, đều giống như Giải Ngữ Hoa, có lễ nghi ăn uống tốt.

Ngô Mặc gắng sức vỗ vỗ ngực.

Nuốt miếng bánh ngọt cuối cùng trong miệng xuống, vẫy tay: "Không cần, tôi chỉ là đói quá thôi." Bánh ngọt này giải đói thì đúng là giải đói thật, nhưng lại quá ngấy.

Giải Ngữ Hoa lắc đầu, đưa cho một cốc nước, Ngô Mặc uống cạn một hơi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nhóc con, nói đi, tìm tôi có chuyện gì?" Ăn no uống đủ rồi, Ngô Mặc cũng có tâm trạng hỏi ý đồ của Hoắc Tú Tú.

Có lẽ nhận thấy thái độ của Ngô Mặc có chút hòa hoãn, Hoắc Tú Tú cũng không còn câu nệ như lúc đầu.

Cô bé hai tay đan vào nhau, cười tinh nghịch: "Ngô Mặc ca ca, anh sẽ không vì thái độ của bà nội em mà có địch ý với em chứ?" Ngô Mặc coi như đã phát hiện ra, mục tiêu của cô nhóc này hôm nay chính là mình.

"Tiểu nha đầu lừa đảo, đừng có dùng lời nói chọc tức tôi, tôi không ăn cái trò này đâu." Ngô Mặc lấy một điếu thuốc ra ngậm vào miệng châm lửa, hít một hơi.

Ngẩng mắt nhìn Hoắc Tú Tú, cười nói: “Đều là cáo già ngàn năm cả, đừng có diễn Liêu Trai với ông đây, cô muốn nói gì thì nói thẳng ra đi, anh đây thích người thẳng thắn.” Hoắc Tú Tú chớp chớp mắt, khẽ thở dài, “Cá ở chỗ em.” Lời này vừa thốt ra, chưa kịp đợi Ngô Mặc có phản ứng gì, Ngô Tà bỗng ‘thặng’ một cái đứng bật dậy khỏi ghế.

Ngô Tà nhìn chằm chằm Hoắc Tú Tú nghiêm túc hỏi: “Sao em lại biết câu nói này?” Ngô Tà khi xưa muốn điều tra danh sách thành viên đội khảo cổ Tây Sa, từng phát hiện câu nói này trên một trang web nhỏ.

Mà những chuyện này khi anh ấy nói chuyện với Hoắc lão thái thái, chưa bao giờ hé răng nửa lời.

Vậy thì Hoắc Tú Tú trước mắt, làm sao mà biết được?

“Ngô Tà ca ca, anh đoán xem?” Hoắc Tú Tú quay đầu nhìn Ngô Tà, trên mặt lộ ra một tia đắc ý.

Ngô Tà không có ấn tượng lớn lắm về cô nhóc, chỉ là từ lời nói của cô bé mới nhớ lại hồi nhỏ từng có duyên gặp mặt một lần.

“Có gì mà phải đoán.” Ngô Mặc nhả ra một vòng khói, lững thững nói: “Chuyện đơn giản vậy thôi, tấm ảnh đó chắc là cô đăng lên mạng đúng không.” “Ngô Mặc ca ca, sao anh đoán cái là trúng ngay vậy?” Nụ cười trên mặt Hoắc Tú Tú cứng đờ, một lát sau, cô bé xòe tay bất lực nói: “Không sai, tấm ảnh đó quả thật là em quét rồi đăng lên mạng.” “Thiên Chân, cá gì cơ?

Bàn gia tôi sao lại bảy lạng bột mì ba lạng hồ dán —— hồ đồ thế này?” Vương Bàn Tử ngủ không ngon giấc, đầu óc có chút không tỉnh táo.

Ngô Tà giải thích: “Bàn Tử, anh quên là em từng nói với anh rồi sao, hồi trước em có tra danh sách thành viên đội khảo cổ Tây Sa trên mạng.

Kết quả vô tình tìm thấy một trang web có đăng tin tìm người và ảnh các thành viên đội khảo cổ.” Ngô Tà từng bước kể lại đầu đuôi sự việc.

Chuyện này đã qua vài năm, nếu hôm nay Ngô Tà không nhắc tới, Vương Bàn Tử đã sớm quẳng nó ra sau đầu.

“À, tôi nhớ ra rồi.” Vương Bàn Tử vỗ cái bốp vào sau gáy, kinh ngạc nhìn Hoắc Tú Tú: “Thiên Chân kể xong, tôi còn tưởng người đăng tin là lão ông lão bà nào đó, không ngờ lại là cái con nhóc ranh như cô.” “Anh mới là lão bà ấy!” Hoắc Tú Tú lườm Vương Bàn Tử một cái.

Cô nàng bĩu môi, từ túi nhỏ mang theo lấy ra mấy tấm ảnh, bày từng tấm lên bàn đá.

“Anh Ngô Mặc, mọi người nhìn mấy tấm ảnh này đi.” Đám Ngô Tà ghé đầu vào xem, phát hiện tấm đầu tiên là ảnh chụp chung mười người đội khảo cổ Tây Sa.

Tấm thứ hai là ảnh chụp riêng Hoắc Linh.

Trong ảnh, Hoắc Linh buộc tóc đuôi ngựa, mặc bộ đồ Trung Sơn thịnh hành nhất những năm 70.

Cả người toát lên vẻ quyến rũ động lòng người, rất giống với Hoắc Tú Tú trước mắt.

Tấm thứ ba chỉ có một chiếc xe tải hiệu Giải Phóng.

Còn tấm thứ tư chỉ đơn thuần chụp bối cảnh đội khảo cổ Tây Sa.

Thấy ánh mắt mọi người tập trung vào ảnh, Hoắc Tú Tú giải thích: “Mọi người xem, dựa vào chiều cao xe, góc chụp và biển báo lộ trình lúc đó, em suy đoán cô em cao khoảng 1m68.

Nhưng trong tấm ảnh Tây Sa này, em tính ra chiều cao của cô ấy chỉ có 1m60, chênh lệch tận 8 phân.” “Sao cơ, cô của cô bị co rút à?” Vương Bàn Tử nhíu mày.

“Cái gì mà co với rút!” Hoắc Tú Tú ngồi xuống ghế đá, mặt đầy vẻ rầu rĩ: “Em cảm thấy người này căn bản không phải cô em, chắc chắn là bị người khác tráo rồi.

Chương 260

Thật ra em đã sớm phát hiện chuyện này, chỉ là chưa từng nhắc với bà nội, sợ bà đau lòng thôi." "Được rồi nha đầu, đừng diễn kịch khổ tình với các anh nữa." Ngô Mặc ngắt lời Hoắc Tú Tú, nhìn cô cười như không cười: "Nói xem ý đồ của cô đi." Hoắc Tú Tú vẫn hơi sợ Ngô Mặc.

Dù sao trong lòng cô, bà nội vốn là người có nội tâm cực kỳ mạnh mẽ mà lại liên tục chịu thiệt trước mặt người này.

"Tú Tú, ngồi xuống nói đi." Giải Ngữ Hoa chỉ vào chỗ trống bên cạnh, bảo Hoắc Tú Tú: "Đừng gấp, cứ từ từ nói, có vấn đề gì không giải quyết được thì chúng ta cùng bàn bạc." "Ôi!" Ngô Mặc cố ý thở dài, kéo dài giọng nói: "Đúng là em gái mưa nhìn từ nhỏ đến lớn có khác, bảo vệ kỹ thật đấy.

Nha đầu, có gì thì nói mau đi, qua làng này là không còn tiệm đó đâu.

Phải biết là chỉ cần Hoa ca của cô mở lời, mấy anh em tôi nào dám nói nửa chữ không?" "Phải đó, em gái của Hoa gia nhiều quá, hèn gì bận đến tối tăm mặt mũi." Hắc Nhãn Kính thấy thuốc của Ngô Mặc sắp cháy hết, vội vàng rút thêm một điếu từ túi ra.

Sau khi châm lửa, anh ta nhét vào miệng Ngô Mặc, cười híp mắt nói: "Có điều, Tiểu Mặc Mặc không cần ăn giấm đâu, anh cũng chỉ độc sủng mình em thôi." Ngô Mặc suýt thì sặc vì lời của Hắc Nhãn Kính, cậu vung tay gạt phắt cánh tay anh ta ra.

Miệng như nặn kem đánh răng, từng chữ một phun ra: "Mày cút sang một bên cho lão tử!" Giải Ngữ Hoa bị lời của Ngô Mặc làm cho tức nghẹn, cầm một quả táo trên bàn đá ném thẳng về phía cậu: "Cái đồ không có lương tâm, anh đối xử với em không tốt à?" Ngô Mặc giơ tay chụp gọn quả táo, "Răng rắc" một tiếng, cắn một miếng lớn rồi nhai nhồm nhoàm.

Cậu vừa ăn vừa nói không rõ chữ: "Hoa ca, em giỡn chút thôi mà, làm gì căng vậy." Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh ngồi bên cạnh im phăng phắc, dường như đã quá quen với hành vi của ba tên này.

Dù đã thấy vài lần, Hoắc Tú Tú vẫn không thể thích ứng nổi việc Tiểu Hoa ca ca của mình biến thành thế này.

Nhưng mấy chuyện này cô muốn quản cũng không xong, đành coi như không thấy.

Để thu hút sự chú ý, Hoắc Tú Tú cố tình khẽ ho một tiếng.

Đám Ngô Mặc mới phản ứng lại là cô vẫn còn ở đây.

"Xin lỗi nha, để muội tử chê cười rồi." Ngô Mặc vừa gặm táo vừa xin lỗi một cách vô cùng thiếu thành ý.

Ngô Tà nhìn những tấm ảnh, nhận ra cô gái này có lẽ biết vài chuyện mà mình không rõ.

Anh thẳng thừng hỏi: "Tú Tú, sao em lại quan tâm đến chuyện này, lúc đầu sao lại bắt đầu tra nó?" "Hầy, chuyện này kể ra cũng tình cờ lắm." Hoắc Tú Tú không giả bộ bí ẩn nữa, bắt đầu kể chuyện cô chú ý đến việc này như thế nào: "Hồi nhỏ, em vô tình thấy một cuốn băng video, xem xong thấy kỳ quái lắm, định đi hỏi bà nội xem là thế nào.

Không ngờ bà không những không nói mà còn mắng em một trận tơi bời, bắt em quỳ suốt một đêm." Hoắc Tú Tú kể ròng rã mười mấy phút, cuối cùng nhún vai, u uất nói: "Đúng là tò mò hại chết mèo, chỉ vì cuốn băng đó mà em thấy thế giới quan của mình hoàn toàn đảo lộn.

Cho nên anh Ngô Mặc, em đến tìm các anh chủ yếu là muốn trao đổi thông tin, muốn biết chuyện của cô Hoắc Linh rốt cuộc là sao?” Nói xong cô lại chỉ vào Trương Khởi Linh: “Thông tin về người này em cũng biết một chút, nếu các anh đồng ý yêu cầu của em, em sẽ nói hết những gì mình biết.

Không chỉ vậy, em còn biết một nơi có phong cách kiến trúc y hệt bản thiết kế mà anh Ngô Tà mang tới.” Vương Bàn Tử nhướng mày, cười xấu xa: “Phải nói là mấy tiệm băng đĩa lề đường nên đóng cửa hết đi, không thì làm hư hỏng hết con trẻ.” “Phi!” Hoắc Tú Tú lườm trắng mắt: “Lão Bàn tử, ai cũng háo sắc như anh chắc?” “Được rồi Bàn ca, đừng nháo với con nhóc ranh này nữa.” Thấy Vương Bàn Tử định phản kích, Ngô Mặc giơ tay ngăn lại.

Cậu quay sang nhìn Hoắc Tú Tú, cười lạnh: “Bà nội cô tâm địa không thành thật lắm nhỉ, muốn mấy anh em tôi làm việc mà chỉ phái một con nhóc qua đây, cầm cái bánh ngọt là xong à?” “A!” Hoắc Tú Tú há hốc miệng, mắt đảo liên hồi: “Anh Ngô Mặc, em không hiểu ý anh lắm, sao lại là bà nội bảo em qua?

Em tự mình muốn tới mà.” “Hoa ca, thật xin lỗi!” Ngô Mặc đứng dậy, cười khổ với Giải Ngữ Hoa: “Không phải anh em không nể mặt anh, mà thực sự là em không thích chơi trò 'đoán xem ta là ai' với Hoắc lão thái thái.” Nói xong cậu túm cổ áo Hắc Nhãn Kính: “Đi, tao đói rồi, bồi tao đi ăn sáng.” Hắc Nhãn Kính bị Ngô Mặc kéo đứng dậy khỏi ghế, lóc cóc chạy theo cậu ra ngoài viện.

“Tiểu Mặc!” Giải Ngữ Hoa định ngăn lại, nhưng nghĩ rồi lại thôi.

Lão trạch Giải gia rất rộng, xung quanh hầu hết là nhà quyền quý.

Tiệm ăn sáng không thể xuất hiện trong mấy con hẻm kiểu này, muốn ăn phải đi bộ khoảng hai mươi phút.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính, hai tên nghiện thuốc, miệng ngậm thuốc lá lững thững bước đi.

Hắc Nhãn Kính phả ra một vòng khói, nụ cười nơi khóe môi mang theo tia nguy hiểm: “Chuyện nhà họ Hoắc, em tính sao?” “Phải xem Hoắc lão thái thái có biết quy tắc hay không đã.” Ngô Mặc cười lạnh: “Muốn đem mấy anh em tôi ra làm khỉ diễn xiếc thì cũng phải xem bà ta có bản lĩnh đó không.” Hắc Nhãn Kính nhìn Ngô Mặc, ánh mắt thâm trầm không thấy đáy.

Một lúc sau anh ta cười tùy ý: “Em muốn làm gì, anh bồi em tới cùng.” “Thế à?” Ngô Mặc nheo mắt, nhìn Hắc Nhãn Kính từ trên xuống dưới, cười xấu xa: “Vậy lát nữa trả tiền ăn sáng nhé.” Vừa nhắc đến tiền, Hắc Nhãn Kính lập tức lùi lại một bước, xua tay lia lịa với Ngô Mặc: “Bỏ công bỏ sức thì được, chứ bỏ tiền thì miễn bàn.” Tạm không nói đến hai gã này lại bắt đầu dây dưa chuyện tiền nong, quay lại lão trạch Giải gia.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính nói đi là đi, tốc độ cực nhanh khiến Ngô Tà và những người khác ngẩn tò te.

Ngô Tà định nói gì đó, nhưng cơn đau ở mông nhắc nhở anh đừng có mở miệng bừa bãi.

Vương Bàn Tử nhìn thấu mọi chuyện, quay sang hỏi Giải Ngữ Hoa: “Hoa gia, anh không định hợp tác với nhà họ Hoắc để lừa anh em đấy chứ?” “Anh thấy có khả năng đó không?” Giải Ngữ Hoa lườm Bàn Tử, bồi thêm một câu: “Tôi mà làm thế thật, thằng nhãi đó chẳng quậy tung trời nhà tôi lên à?” “Tiểu Hoa ca ca, em...” Ngô Mặc vừa đi khỏi, chẳng khác nào gáo nước lạnh dội thẳng lên đầu Hoắc Tú Tú.

Cô hiện giờ rất đau đầu, vốn dĩ cô không tán thành kế hoạch này của bà nội, nhưng bà cứ khăng khăng ý mình, cô chỉ còn cách sáng sớm đã chạy tới đây.

Để lấy lòng Ngô Mặc, cô cố ý hạ mình, nhưng không ngờ tên này lại không ăn cả mềm lẫn cứng.

Cô quay sang nhìn Giải Ngữ Hoa cầu cứu, cười khổ: “Tiểu Hoa ca ca, anh cũng biết tính bà nội rồi, em không còn cách nào khác.” Ngô Tà giờ mới phản ứng lại, nãy giờ Hoắc Tú Tú nói tràng dài như thế hóa ra đều là do Hoắc lão thái thái dặn dò.

Băng video gì chứ?

Kiểu nhà cổ gì chứ?

Chắc chắn đều là cố ý dụ bọn anh cắn câu.

Nếu không phải Ngô Mặc phát hiện, chắc chắn anh lại ngốc nghếch mắc mưu lần nữa.

Ngô Tà rất ghét cảm giác bị người ta gài bẫy.

Nghĩ đến chuyện hôm qua chỉ vì mình mủi lòng mà bị thằng em tẩn cho một trận, anh lập tức nổi cáu, nhìn Hoắc Tú Tú bằng ánh mắt lạnh lùng.

Hoắc Tú Tú nhạy bén nhận ra thái độ Ngô Tà thay đổi.

Cô biết nếu hôm nay không nói rõ ràng, sau này bà nội muốn tìm mấy người này chắc chắn khó hơn lên trời.

“Anh Ngô Tà, anh đừng giận, nghe em kể lại một lượt đã.” Lần này Hoắc Tú Tú không giấu diếm nữa, kể từ lúc cô phát hiện bà nội có biểu hiện lạ vài năm trước.

Qua lời kể, Ngô Tà biết cô gái này bắt đầu điều tra chân tướng từ tư thế ngủ và lời nói mớ của bà nội.

Cô thực sự điều tra là từ bốn năm trước, lúc đó mới 15 tuổi.

Cô phát hiện từ năm 95, luôn có bưu phẩm gửi cho bà.

Việc gửi đồ thì bình thường, nhưng kỳ lạ nhất là cứ tháng 3 mỗi năm đều có một cuốn băng video gửi tới.

Mà bà nội là kiểu người hoài cổ, không bao giờ xem băng video.

Điều này khiến Tú Tú nghi ngờ và nảy sinh hứng thú với nguồn gốc cuốn băng.

“Người trong băng đều bò dưới đất, biểu cảm rất quỷ dị.

Em đã thử dùng nét chữ của bà nội để hồi âm, năm tháng sau cuối cùng cũng nhận được thư trả lời.” Hoắc Tú Tú kể hết trải nghiệm của mình những năm qua.

Khi cô nhắc đến tên người hồi âm là Kim Vạn Đường, Ngô Tà như bị một khối băng đập trúng đầu, rùng mình một cái.

Cái lão già này chính là kẻ đã kéo anh vào cái cục diện này.

Cho dù có biến thành quỷ, Ngô Tà cũng tuyệt đối không quên cái răng vàng lớn của lão.

Đã nói đến đây, Hoắc Tú Tú không thèm nghỉ lấy hơi, dứt khoát kể luôn cả vụ “Hoạt động đổ đấu lớn nhất lịch sử” mà cô nghe được từ miệng lão Răng Vàng.

Câu chuyện kéo dài tận một tiếng rưỡi, nghe xong Ngô Tà và Vương Bàn Tử mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Giải Ngữ Hoa thì khá bình tĩnh, nhiều chuyện trong đó với tư cách gia chủ Giải gia, anh cũng có biết chút ít.

“Nhảm nhí, cái gì mà hoạt động đổ đấu lớn nhất?” Vương Bàn Tử khịt mũi coi thường cụm từ “lớn nhất”.

“Không, hoạt động này không giống như anh tưởng tượng đâu.” Hoắc Tú Tú lắc đầu: “Họ không phải vì tiền.” Chưa đợi cô nói xong, Trương Khởi Linh đột nhiên mở miệng: “Là vì một người còn sống.” Hoắc Tú Tú kinh ngạc nhìn Trương Khởi Linh.

Hình như từ lúc gặp người đàn ông này, cô chẳng nghe anh nói được mấy câu.

Nói xong câu đó, ánh mắt Trương Khởi Linh vẫn bình thản như cũ.

Hoắc Tú Tú chờ thêm mấy phút, thấy anh không nói gì nữa thì đành chuyển hướng nhìn Ngô Tà.

“Anh Ngô Tà, những gì biết em đã nói hết rồi.

Thành ý của em đã mang tới, không biết mọi người có thể cùng em tới nhà họ Hoắc không?” Nếu là bình thường, thấy cô gái nhỏ thế này, Ngô Tà mủi lòng chắc cũng đồng ý rồi.

Nhưng hôm qua vừa bị bạo hành, giờ anh chẳng dám tùy tiện hứa hẹn gì.

Vạn nhất thằng em máu chó nổi lên, tẩn cho trận nữa thì anh có mà nằm liệt giường mất.

Hoắc Tú Tú nhìn Ngô Tà trân trối, hy vọng có được câu trả lời khẳng định.

Nhưng ánh mắt Ngô Tà cứ đảo qua đảo lại, tuyệt đối không nhìn thẳng vào cô.

Vương Bàn Tử có chút thiếu kiên nhẫn, nói: “Thôi, cô đừng nhìn Thiên Chân nữa.

Bàn gia tôi nói thật nhé, chuyện này tốt nhất cô nên hỏi thằng em tôi, nó mà đồng ý thì anh em tôi không có ý kiến.

Nhưng nếu nó nói một chữ không, thì xin lỗi, Bàn gia tôi chả đi đâu hết.” Chẳng biết từ bao giờ, sự dung túng của Vương Bàn Tử dành cho Ngô Mặc đã ngang hàng với Giải Ngữ Hoa.

Mấy lần sinh tử đều là Ngô Mặc cứu lão.

Hai người không chỉ hợp tính mà ngay cả chuyện ham chơi quậy phá cũng tung hứng với nhau rất nhịp nhàng.

Chương 261

Trong mắt Bàn Tử, mình làm anh, cứ theo ý em trai mà làm thì chẳng bao giờ sai.

Không khí trong sân chốc lát chìm vào tĩnh lặng, cho đến khi giọng của Ngô Mặc vang lên mới phá vỡ sự im lìm đó.

“Ơ, chơi trò gì đây?

Mắt lớn trừng mắt nhỏ à?” Ngô Mặc ăn no uống đủ, tâm trạng cực sướng.

Nhìn bộ dạng mấy người kia, cậu trêu chọc: “Trạng thái này của mọi người có phải là 'thiền định' trong truyền thuyết không?” Vừa nói cậu vừa ném cái túi trong tay cho Vương Bàn Tử: “Bàn ca, bánh bao nóng mới mua ngon lắm, ăn thử đi.” Vương Bàn Tử đón lấy bánh bao, giơ ngón cái tán thưởng: “Chú em khá lắm, biết anh thích ăn gì, thật không uổng công thương chú.” Hoắc Tú Tú thấy Ngô Mặc về thì như thấy cứu tinh.

Cô đứng dậy lao thẳng tới trước mặt cậu, túm lấy cánh tay Ngô Mặc, nũng nịu nói: “Anh Ngô Mặc, em đã kể hết những gì mình biết cho anh Ngô Tà rồi, em thực sự không lừa mọi người đâu.

Không biết anh có thể cùng em tới nhà họ Hoắc một chuyến không?

Bà nội thật lòng muốn bàn bạc với các anh đấy.” Nếu không vì có nhiệm vụ bắt buộc phải tới Trương Gia Cổ Lâu một chuyến, Ngô Mặc tuyệt đối sẽ không thèm đếm xỉa đến Hoắc lão thái thái.

Vừa rồi đi ra ngoài cậu đã nghĩ thông suốt rồi.

Vì chuyện này không thể tránh khỏi, vậy thì mọi chi phí tới

Trương Gia Cổ Lâu cứ để lão thái thái này gánh hết đi.

Ngô Mặc vừa gật đầu, Hoắc Tú Tú lập tức hớn hở.

“Anh Ngô Mặc, vậy chúng ta xuất phát ngay thôi, em đặc biệt lái chiếc xe thương vụ, đủ chỗ cho tất cả mọi người.” Hoắc Tú Tú chuẩn bị rất chu đáo, để mọi người đi chung một xe, cô lái chiếc xe sang trọng nhất của gia đình tới.

“Nha đầu, nói thật lòng nhé, nếu không nể mặt Hoa ca thì tôi chẳng có gì để bàn với bà nội cô cả.” Ngô Mặc ngồi ở ghế phụ chiếc xe thương vụ, tay nghịch khối ngọc Tỳ Hưu, cả người lười biếng và tản mạn.

Cậu hờ hững nói: “Thời đại thay đổi rồi, cô cũng là người trẻ, chắc cũng hiểu mấy bộ của bà nội cô đối với chúng tôi đã lỗi thời lắm rồi.” Câu này làm Hoắc Tú Tú không biết tiếp lời thế nào, chỉ đành cười gượng: “Anh Ngô Mặc, đôi khi người già thường rất cố chấp.” Vương Bàn Tử ngồi hàng sau, vừa nhét bánh bao vào miệng vừa thò đầu nhìn ra ngoài.

Với đường xá ở kinh đô này, lão thuộc như lòng bàn tay, nhắm mắt cũng đi được mấy vòng.

Thấy xe không hướng về Hoắc gia lão trạch mà lại đi ra ngoại ô, Bàn Tử trợn mắt vỗ vai Hoắc Tú Tú: “Tôi bảo này, đường này không phải tới lão trạch nhà cô, cô định đưa mấy anh em tôi đi đâu đấy?” Nghe Bàn Tử nói vậy, Ngô Tà cũng hạ kính xe nhìn ra ngoài.

Anh không thuộc đường ở đây nên quay sang nhìn Bàn Tử đầy nghi hoặc.

“Anh Ngô Mặc, nhà họ Hoắc còn một căn lão trạch khác, nơi đó yên tĩnh hơn, thích hợp để thảo luận chuyện đại sự, nên bà nội mới bảo em đưa mọi người qua đó.” Ngô Mặc không nói gì, thầm nghĩ:

“Lão thái thái này chắc lại định gài bẫy mấy anh em mình đây?

Mà cũng chẳng sao, để xem bà ta định diễn trò gì mới.” Xe cứ thế chạy ra ngoại ô, khoảng 40 phút sau rẽ vào một con hẻm rất không bắt mắt.

Phía trước đột nhiên hiện ra một dinh thự cực kỳ bề thế.

Xe dừng lại, Vương Bàn Tử nhìn bức tường đá bên ngoài lão trạch mà trầm trồ: “Vãi thật, xây bằng đá cẩm thạch trắng luôn, quá sang chảnh, không lẽ đây là phủ vương gia thời Thanh?” “Ừm, nhìn phong cách kiến trúc này, chủ nhân ít nhất cũng phải cấp đại viên nhị phẩm trở lên.” Ngô Tà rất am hiểu về kiến trúc cổ, nhất là thời cận đại.

Giải Ngữ Hoa nhìn căn nhà, lộ vẻ suy tư.

“Em cũng không rõ lắm, căn nhà này bà nội mua từ lâu lắm rồi.” Hoắc Tú Tú vừa giải thích vừa dẫn mọi người vào sân.

Ngô Mặc ngậm thuốc lá mặt đầy khinh khỉnh: “Tôi bảo mấy ông anh, đừng có làm như chưa thấy sự đời được không?

Chẳng phải chỉ là cái nhà nát thôi sao?” “Chú em, giọng điệu lớn nhỉ, nói cứ như mấy anh em mình mua nổi không bằng.” Vương Bàn Tử đi tới khoác vai Ngô Mặc, giơ tay trái lên lật đi lật lại ba lần: “Chú có biết căn nhà này bây giờ mà đem bán thì ít nhất cũng phải trên 1,5 tỷ tệ không?” “Hắc hắc!” Ngô Mặc cười xấu xa vài tiếng: “Mua thì em mua không nổi, nhưng mấy cái nhà to hơn thế này em đã từng nổ tung mấy cái rồi đấy.” Nghĩ đến chiến tích lẫy lừng của Ngô Mặc, ngay cả Vương Bàn Tử cũng phải giơ ngón cái bái phục.

Dù lão cũng là tín đồ của thuốc nổ, nhưng khả năng đặt và trình độ kích nổ so với Ngô Mặc vẫn còn kém xa.

Ngô Tà chỉ biết ôm mặt thở dài.

Chưa thấy ai như thằng em mình, lần đầu đến cửa nhà người ta không nghĩ xem nhà đẹp thế nào mà lại tính xem nổ sập nó ra sao.

Cả nhóm vừa nói vừa đi vào trong.

Ngô Mặc nhận ra sân vườn đúng là rất rộng, nhưng cỏ dại mọc um tùm, nhìn là biết đã bị bỏ hoang từ lâu.

Toàn bộ căn nhà có kết cấu tứ hợp viện điển hình, phòng ốc có đến hàng trăm gian.

Cầu nhỏ nước chảy, chạm lương vẽ trụ hầu như chỗ nào cũng thấy.

Càng xem Vương Bàn Tử càng thấy tiếc: “Chậc chậc, nhà họ Hoắc giàu thật đấy, căn nhà đẹp thế này mà để hoang phế?” “Nếu là Bàn gia tôi á, tôi hận không thể ngày nào cũng lau tám lượt cho nó sáng bóng lên.” Ngô Mặc xen vào: “Bàn ca, em đã bảo rồi, anh không đi đổ đấu thì hoàn toàn có thể đi làm dịch vụ giúp việc gia đình.” Cảnh sắc trong căn nhà này đúng là rất đẹp, nếu không phải bỏ hoang lâu ngày thì tuyệt đối là một khu danh thắng tuyệt mỹ.

Ngô Mặc lo trong lão trạch có bẫy nên mượn cớ ngắm cảnh để quan sát xung quanh.

Hắc Nhãn Kính thấy Ngô Mặc cứ chằm chằm nhìn lão trạch, anh ta áp sát sau lưng cậu, hạ thấp giọng hỏi: “Thích à?” “Mày nói nhảm gì đấy?

Nhà đắt tiền thế này ai mà không thích.” Ngô Mặc thấy câu hỏi của Hắc Nhãn Kính đúng là thừa thãi, cậu lườm anh ta một cái, cáu kỉnh nói: “Cùng đi đổ đấu mà anh nhìn Hoắc lão thái thái xem, rồi nhìn lại anh xem, có cùng đẳng cấp không?

Lão thái thái nhà người ta nhà kiểu này có cả tá, còn anh?

Thuê cái phòng còn nợ tiền lung tung, tôi cũng chẳng biết tiền của anh biến đi đâu hết rồi.” Hắc Nhãn Kính bị Ngô Mặc mắng cho một trận, cảm thấy ấm ức cực kỳ.

Anh ta tự thấy mình đúng là rỗi hơi, tự nhiên đi chọc vào cái gã này làm gì.

“Tiểu Mặc, nhà họ Giải cũng có một căn lão trạch ở ngoại ô, nếu em thích thì hôm nào anh đưa em qua chơi.” Giải Ngữ Hoa nghe thấy cuộc đối thoại của hai người liền đi tới bên cạnh Ngô Mặc.

Anh liếc xéo Hắc Nhãn Kính, mỉa mai: “Em cũng đừng trách Hắc gia keo kiệt, hạng người như anh ta chắc phải tích góp ít tiền dưỡng già, không thì về già chắc thê thảm lắm.” Hai người này dạo gần đây cứ nhìn nhau không thuận mắt, hễ có cơ hội là cà khịa đối phương.

Ngô Mặc nhận ra mùi thuốc súng giữa hai người, cậu nhìn trái ngó phải rồi lùi lại một bước, làm động tác mời, nghiêm túc nói: “Hai vị đại ca, hai anh muốn động thủ thì cứ tự nhiên, nhưng xin đừng làm bắn máu lên người em.” Hắc Nhãn Kính: “...” Giải Ngữ Hoa: “...” Trương Khởi Linh thì như một con rối dây, mọi người đi tới anh đi tới, mọi người rẽ trái anh rẽ trái, suốt quãng đường đi theo Ngô Tà nhưng không nói lấy một lời.

Trong tiếng ồn ào, cả nhóm đã đi tới hậu viện.

Tình hình ở hậu viện khá hơn một chút, cỏ dại trên mặt đất đã được dọn sạch, dây thường xuân trên tường cũng chỉ còn lại dấu vết.

“Anh Ngô Mặc, bà nội em đang đợi ở chính sảnh.” Theo chân Hoắc Tú Tú đi vào chính đường hậu viện.

Lúc này tuy là giữa trưa nắng gắt nhất, nhưng trong chính đường lại rất âm u.

Xung quanh thắp mấy ngọn đèn dầu hỏa, khiến căn phòng trông âm u rợn người, chẳng khác gì nhà ma.

Hoắc lão thái thái ngồi một mình trên ghế thái sư ở chính giữa, chống gậy nhìn ra cửa.

“Ôi mẹ ơi, Hoắc nãi nãi, bà đang chơi cosplay ở đây đấy à?” Ngô Mặc vừa mở miệng là chẳng có lời nào tử tế, cậu chỉ trỏ xung quanh phòng: “Hôm nay bà diễn vai Hắc Sơn Lão Yêu đấy phỏng?” Hoắc lão thái thái tức nổ đom đóm mắt.

Bình ổn cả đời, vậy mà đụng phải cái thằng ranh con Ngô Mặc này, bà bị cậu chọc cho đau hết cả lục phủ ngũ tạng.

Bà đập mạnh cây gậy xuống đất, lạnh lùng hừ một tiếng: “Thằng nhóc kia, bớt mồm bớt miệng đi, mấy kẻ hay khoe mẽ cái miệng như cậu ngày xưa thường không sống thọ đâu.” Câu này vừa thốt ra, Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà thảy đều biến sắc.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, lão lập tức nổi khùng, xắn tay áo định chửi bới.

Ngô Mặc vỗ vai Bàn Tử trấn an: “Bàn ca, bình tĩnh chút đã.” Nói xong cậu quay sang Hoắc lão thái thái, khóe môi nhếch lên nụ cười: “Hoắc nãi nãi, cháu chết lúc nào thì chuyện đó khó nói lắm.

Nhưng cháu đồ rằng cái ngày bà đi ấy, cháu chắc chắn vẫn còn sống nhăn răng.” Cậu vừa nói vừa đi về phía bà lão, ngồi phịch xuống chiếc ghế thái sư bên tay phải chính đường.

Ngô Mặc rút một điếu thuốc ngậm vào miệng, vắt chân chữ ngũ, tựa lưng vào ghế thong dong nói: “Hoắc nãi nãi, bình thường chúng ta ít giao thiệp, có lẽ bà chưa hiểu rõ tính cách của cháu lắm.

Cháu đây chả có ưu điểm gì lớn, chỉ duy nhất là thích giúp người làm niềm vui.” Hoắc lão thái thái liếc Ngô Mặc một cái, trầm giọng: “Sao, ý cậu là chuẩn bị tiễn lão thái bà này một đoạn đường?” Ngô Mặc chẳng thèm nể nang, cậu phả một vòng khói về phía bà ta, ung dung tự tại: “Đâu có, cháu thường thích là tiễn cả gia đình đi luôn cơ, để họ đoàn tụ đông đủ không thiếu một ai dưới đó.” Hoắc lão thái thái sa sầm mặt mày, ánh mắt nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Hai người đối mắt hồi lâu, không ai chịu nhường ai.

Một lúc sau bà ta mới rời mắt đi, khôi phục lại dáng vẻ trầm ổn bình thường.

“Thằng nhóc, khoác lác thì ai chẳng nói được.

Kẻ hận nhà họ Hoắc xếp thành hàng dài, nhưng trải qua trăm năm phong ba bão táp, nhà họ Hoắc vẫn sừng sững ở kinh đô này.

Còn những kẻ thù đó, từng đứa một đều đã xanh cỏ hết rồi.” Ngô Mặc nghịch đồ chơi trong tay, chẳng thèm bận tâm đến lời đe dọa của bà ta: “Không sao đâu Hoắc nãi nãi, nếu bà gấp thì cháu sẽ nỗ lực thêm chút nữa.” Nói đến đây, Ngô Mặc vờ như đang trầm tư: “Để cháu nghĩ xem nào, nếu bà thích, cháu có thể lấy thằng cháu nội của bà ra khai đao trước.

Dù sao cái thằng đó sống cũng chỉ tổ chật đất tốn cơm, chi bằng xuống dưới đó thám thính đường sá trước, lỡ dưới đó nhà đất đang sốt thì còn mua được mấy miếng, đỡ cho người nhà họ Hoắc xuống mà không có chỗ ở.” Hai bên đấu khẩu gay gắt, không ai chịu lép vế.

Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh có chút sốt ruột, cô không hiểu nổi, bà nội vốn chẳng bao giờ thích nhiều lời với hậu bối, sao mỗi lần gặp Ngô Mặc là lại phải nói thêm mấy câu?

Thật ra Hoắc lão thái thái cũng có nỗi khổ riêng.

Cứ nhìn thấy Ngô Mặc, nghe thằng ranh này nói chuyện là bà lại nhớ đến Ngô Lão Cẩu năm xưa, rồi một luồng hỏa khí xông thẳng lên đỉnh đầu.

Vì Ngô Lão Cẩu mà cục tức trong lòng bà đã nghẹn lại nửa đời

người.

Nhưng Ngô Lão Cẩu đã mồ yên mả đẹp, oán khí chẳng còn chỗ nào phát tiết.

Còn ba đứa con trai của lão tính tình không giống lão lắm, nên bà cũng chẳng buồn làm khó.

Cứ ngỡ mọi chuyện cứ thế mà qua, có lẽ đợi đến ngày bà nhắm mắt xuôi tay xuống dưới đó mới tính sổ với lão già kia được.

Ai ngờ lại đụng phải thằng cháu nội này ở khách sạn Tân Nguyệt.

Trên người thằng ranh này luôn hiện lên hình bóng Ngô Lão Cẩu, nhưng nó còn tệ hơn lão nhiều, vừa thâm vừa thất đức.

Chương 262

Vì thế vừa thấy cậu, bà ta đã không kiềm chế nổi cảm xúc, chỉ muốn mắng cho bõ ghét trước đã.

Nhóm Ngô Tà đứng giữa sảnh nghe Ngô Mặc và Hoắc lão thái thái đối đáp.

Vương Bàn Tử có chút thiếu kiên nhẫn, kéo cái ghế bên cạnh bảo Ngô Tà: "Đứng ngây ra đấy làm gì?

Mỏi chân chết đi được, ngồi xuống." Ngô Tà thấy cũng đúng, lại kéo theo Trương Khởi Linh, thế là mấy người họ ngồi xuống dãy ghế phía dưới.

Giải Ngữ Hoa vì lời của bà nội Hoắc mà tâm trạng không vui, mày nhíu chặt lại.

Anh không thích ai dùng lời lẽ trù ẻo Ngô Mặc, đó là một sự khiêu khích đối với anh.

Ánh mắt sau lớp kính râm của Hắc Nhãn Kính rất lạnh, đáy mắt thoáng qua một tia âm trầm.

Trương Khởi Linh ánh mắt sắc lẹm, nhìn thẳng về phía Hoắc lão thái thái, tạo ra một áp lực vô hình.

"Bà nội, bà gọi bọn anh Ngô Mặc đến không phải để bàn chính sự sao?" Hoắc Tú Tú buộc phải xen vào, cô cảm thấy nếu cứ để bà nội tiếp tục thế này, mọi chuyện sẽ càng trở nên phức tạp.

Hoắc lão thái thái dời tầm mắt, không thèm để ý đến Ngô Mặc nữa: "Tú Tú, mang đồ lên đây." Hoắc Tú Tú lập tức gật đầu, chạy ra phía sau.

Một lát sau, cô ôm một chiếc hộp quay lại, đặt lên chiếc bàn bát tiên bên cạnh bà nội.

“Bà nội, đồ đây ạ.” “Mở ra.” “Vâng ạ.” Hoắc Tú Tú ngoan ngoãn mở hộp.

Chỉ thấy miếng Ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư trị giá 800 triệu tệ lúc này đang nằm yên lặng trong hộp.

Ngô Mặc nhìn thấy ngọc tỷ, trong lòng cười thầm: “Đúng là hàng của hệ thống, tinh xảo thật, giả mà trông y như thật, chẳng ai nhận ra nổi.” Hoắc lão thái thái vỗ vỗ vào chiếc hộp, thần thái vô cùng nghiêm túc: “Từ lời kể của các cậu hôm qua, ta biết miếng ngọc tỷ này có tác dụng rất lớn.

Lão thái bà này không hồ đồ, lúc ở khách sạn Tân Nguyệt, ta thấy sắc mặt các cậu có gì đó không ổn khi nhìn thấy nó.

Điều này chứng tỏ các cậu cũng muốn có thứ này.

Có điều hiện giờ ngọc tỷ đang ở trong tay ta, hay là chúng ta hợp tác nhé?” Trương Khởi Linh ngồi đó bất động như tượng, nhưng Ngô Tà thì có chút dao động.

Anh biết miếng ngọc tỷ này liên quan đến Trương Gia Cổ Lâu, cũng liên quan đến việc Tiểu Ca có tìm lại được ký ức hay không.

Tuy nhiên, dù trong lòng rất muốn nhưng anh không dám manh động.

Ánh mắt thằng em anh như cái đèn pha ấy, cứ quét qua quét lại trên người anh suốt.

Nếu anh còn không biết rút kinh nghiệm thì đúng là sống uổng hơn hai mươi năm rồi.

Phải nói là người lớn đánh trẻ con thì chưa chắc trẻ con đã nhớ lâu, nhưng anh em cùng lứa mà tẩn nhau một trận thì đúng là khắc cốt ghi tâm.

Vương Bàn Tử thấy báu vật thì trong lòng ngứa ngáy.

Lão liếm môi, mắt cứ dán chặt vào miếng ngọc tỷ, muốn xem xem cái bảo bối 800 triệu này trị giá ở điểm nào.

Hoắc lão thái thái thấy mọi người không ai tiến lên, lại dặn dò Hoắc Tú Tú: “Mang đồ xuống cho họ xem.” Bảo bối đã đưa tới tận mắt, chẳng có lý do gì mà không xem.

Vương Bàn Tử chẳng khách khí chút nào, chộp ngay lấy chiếc hộp.

Chớp mắt đám Ngô Tà đã vây quanh miếng ngọc tỷ, quan sát kỹ lưỡng.

Hoắc lão thái thái vẫy tay bảo Hoắc Tú Tú quay về bên cạnh mình, rồi quay sang hỏi Ngô Mặc: “Thằng nhóc, cậu không hứng thú với thứ này sao?” Ngô Mặc nhìn bộ dạng của bà lão, cứ cảm thấy bà ta đang ủ mưu gì đó.

Cậu thầm đề phòng, nhưng mặt vẫn lộ ra nụ cười: “Cũng đúng, món đồ quý giá thế này cháu cũng chưa từng thấy bao giờ.” Ngô Mặc bỏ con Tỳ Hưu vào túi, một tay ôm eo, chậm rãi đứng dậy đi ra giữa sảnh.

Tuy nhiên, khóe mắt cậu vẫn luôn để ý Hoắc lão thái thái, muốn xem xem bà ta định làm trò gì.

Nhưng nhìn nửa ngày, bà ta vẫn ngồi vững vàng trên ghế.

“Tiểu Mặc, em mau qua xem thứ này, hoa văn có phải rất giống cái quan tài ở dưới hồ không?” Ngô Tà gọi Ngô Mặc qua, chỉ vào một hình đầu quỷ nhỏ trên ngọc tỷ: “Em nhìn cái nanh và nụ cười trên khuôn mặt này đi, y hệt như bức tượng đá khổng lồ kia luôn.” Ngô Mặc nhận ra ánh mắt của bà cụ Hoắc dường như cứ dán chặt vào

mình.

Hắn ngẫm nghĩ một chút, lại nhích về phía trước thêm một bước.

Giả bộ kinh ngạc, hắn quay sang hỏi: "Ca, anh nhìn rõ chưa?" Ngay khoảnh khắc Ngô Mặc bước tới, tay của Hoắc lão thái thái trực tiếp vươn về phía cái giá cắm hoa bên cạnh ghế.

Cùng lúc đó, tay phải Ngô Mặc vung lên, móc ba móng Băng Tằm đã nằm gọn trong tay.

Hắn rẩy cổ tay, cái móc lao thẳng về phía bà cụ Hoắc.

Đúng lúc bình hoa bị xoay chuyển, cái móc cũng móc chặt vào chiếc ghế thái sư mà bà Hoắc đang ngồi.

Ngô Mặc chỉ cảm thấy dưới chân hẫng một cái, tiếng kinh hô của đám người Ngô Tà đã vang lên bên tai.

Mọi người căn bản không ngờ tới, ngay chính giữa đại sảnh này lại còn có cơ quan cạm bẫy.

Đôi mắt Ngô Mặc sắc bén như ưng.

Mang theo một luồng sát khí lăng lệ, hắn nắm chặt dây thừng Băng Tằm, lao thẳng về phía Hoắc lão thái thái.

Bà cụ Hoắc hoàn toàn không đề phòng chiêu này của Ngô Mặc.

Ngay khi bà ta định đứng dậy rời đi, Ngô Mặc đã lù lù xuất hiện trước mặt. "Lão bất tử, có phải cho bà mặt mũi quá rồi không?" Ngô Mặc chẳng thèm nói nhảm, tay như vuốt hổ túm lấy cổ áo Hoắc lão thái thái.

Bà cụ Hoắc thời trẻ thân thủ rất tốt, nhưng giờ niên cao sức yếu, căn bản không phải đối thủ của Ngô Mặc.

Hoắc Tú Tú muốn lao lên cứu bà, kết quả bị Ngô Mặc đạp cho một cước văng ra xa.

Cú đá này thực sự có chút tàn nhẫn, khiến Hoắc Tú Tú nằm rạp trên mặt đất nửa ngày không dậy nổi.

Cô nàng ôm bụng, nỗ lực thẳng người dậy hét lên với Ngô Mặc: "Ngô Mặc ca ca, cầu xin anh đừng làm hại bà em." "Thằng ranh con, mau thả tao ra, nếu không Hoắc gia ta tuyệt đối sẽ không tha cho mày." Hoắc lão thái thái bị Ngô Mặc khống chế, cảm thấy mặt mũi già nua đều bị ném sạch.

Bà ta muốn giãy giụa thoát khỏi tay Ngô Mặc, nhưng căn bản không động đậy được. "Hỗn đản, tao với ông nội mày là bạn cũ, với bà nội mày cũng quen biết, mày đối xử với bậc trưởng bối như thế sao?" Uy hiếp không xong, bà cụ Hoắc lại giở bài tình cảm.

Có điều mấy lời này đối với Ngô Mặc một chút tác dụng cũng không có.

Ngô Mặc thực sự phiền thấu bà già này rồi.

Có chuyện gì cứ dứt khoát nói toẹt ra không tốt hơn sao, cứ phải năm lần bảy lượt thăm dò.

Tay hắn bóp cổ bà cụ Hoắc, xách ngược người lên: "Bà Hoắc, đã thích chơi thì xuống chơi cùng đi." Dứt lời, Ngô Mặc vung tay.

Hoắc lão thái thái cứ thế bị ném thẳng vào cái bẫy giữa đại sảnh.

Ngô Mặc xoay người nhìn chằm chằm Hoắc Tú Tú đang nằm dưới đất.

Hắn hừ lạnh một tiếng: "Nha đầu, vốn dĩ anh đây thấy em cũng không tệ, không ngờ em lại chơi chiêu này?" Hoắc Tú Tú đầu muốn nổ tung, bụng bị Ngô Mặc đá một cước thực sự rất đau.

Ngô Mặc cũng chẳng muốn nghe cô nàng nói nhảm, hắn chỉ vào cái hố lớn giữa nhà, nói: "Nể mặt Hoa ca của tôi, tôi không động thủ với em.

Biết điều thì tự mình nhảy xuống, nếu không tôi không ngại giúp em một tay đâu." Nói thật thì Hoắc Tú Tú thực sự không biết gì về màn kịch này của bà nội.

Cô chỉ tưởng bà đã nghĩ thông suốt, bảo cô mời người đến để bàn bạc công việc.

Nhưng trước mắt Ngô Mặc đang nổi nóng, Hoắc Tú Tú cảm thấy mình có nói gì cũng vô dụng.

Bất đắc dĩ, cô nàng ôm bụng đi đến mép hố, lắc đầu rồi dứt khoát nhảy xuống.

Đám người Ngô Tà bất ngờ rơi từ trên xuống.

Vốn tưởng sẽ ngã sấp mặt xuống đất cứng, không ngờ lại rơi trúng một đống cát. "Ái chà chà, ngã chết Bàn gia ta rồi." Vương Bàn Tử tay chống xuống đất, kêu oai oái không ngừng.

Hắn vừa định đứng dậy, hai chân lại lún sâu vào cát.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau, cảm giác tình hình không ổn.

Giải Ngữ Hoa nhắc nhở Ngô Tà và Vương Bàn Tử: "Đây là cát chảy, mau nằm rạp xuống." Trong chốc lát, mấy gã đàn ông đều nằm ngang trên mặt cát.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy miệng hang cách đó chừng mười mét. "Tiểu Mặc đâu, thằng bé đâu rồi?" Ngô Tà quét mắt một vòng, không thấy bóng dáng em trai mình đâu.

Hắc Nhãn Kính khóe miệng nhếch lên một nụ cười: "Yên tâm đi, Tiểu Mặc Mặc nhà tôi sẽ không chịu thiệt đâu." Vừa rồi trong khoảnh khắc rơi xuống, khóe mắt hắn đã kịp nhìn thấy động tác của Ngô Mặc.

Chương 263

"Mẹ kiếp, bà già này có bệnh à?

Giữa đại sảnh làm cái hố to đùng?" Vương Bàn Tử mấy ngày nay vốn đã ngủ không ngon.

Bị Ngô Mặc giày vò, toàn thân trên dưới không có chỗ nào thoải mái.

Giờ lại bị ngã một cú trời giáng thế này, thắt lưng càng đau nhức không chịu nổi.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy phía trên miệng hang đột nhiên xuất hiện một vật nặng rơi xuống, mấy người vội vàng lăn vòng tránh né.

Vật nặng rơi xuống cát làm bụi mù mịt.

Khi bụi tan đi, Ngô Tà mới phát hiện hóa ra là Hoắc lão thái thái cũng xuống đây rồi.

Chưa đợi bọn họ mở miệng, Hoắc Tú Tú cũng nối gót bà nội rơi xuống theo.

Vụ này làm Vương Bàn Tử sướng rơn, cười khặc khặc không ngừng: "Hắc yêu yêu, lão thái thái bà hiếu khách thật đấy, đích thân xuống đây tiếp đãi mấy anh em chúng tôi cơ à." Hoắc Tú Tú biết bà nội tuổi cao, sợ cú ngã này làm bà xảy ra chuyện gì, vùng vẫy bò về phía bà cụ Hoắc: "Bà nội, bà sao rồi?

Có chỗ nào không thoải mái không?" Hoắc lão thái thái hiện tại căn bản không nói nên lời, bà xua tay với Hoắc Tú Tú.

Ngô Tà giờ mới đồng tình với quan điểm của Ngô Mặc, bà cụ Hoắc này quả thực không đáng để thương xót.

Lần đầu tiên hắn không kính lão đắc thọ chạy lại giúp đỡ, mà đứng quan sát tình hình xung quanh.

Lần này ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng rất bất mãn.

Trước đó hắn đúng là đã thương thảo với Hoắc lão thái thái về việc Hoắc gia và Giải gia hợp tác.

Nhưng khi đó bà cụ hoàn toàn không nhắc tới loạt hành động này.

Hồi lâu sau, Hoắc lão thái thái mới hoàn hồn lại. "Ca, mọi người không sao chứ?" Ngô Mặc thò đầu từ phía trên hét lớn: "Chờ chút, em kéo mọi người lên." "Ái chà, không hổ là anh em tốt của tôi, đúng là ngầu." Bàn Tử giơ ngón cái lên trời, liên tục tán thưởng.

Sắc mặt Hoắc lão thái thái giờ chẳng khác gì quả cà tím. "Khụ khụ!" Bà ta ho khan vài tiếng với vẻ mặt tái mét: "Nếu ta là mấy cậu, ta sẽ chọn không lên vội." "Hoắc lão thái thái, bà làm như vậy quá đáng lắm rồi đấy." Ngô Tà nhịn nửa ngày, cuối cùng không nhịn được mở miệng: "Là bà bảo Hoắc Tú Tú đến mời chúng tôi, kết quả đến đây bà lại thiết kế cạm bẫy, rốt cuộc bà muốn làm gì?" Hoắc lão thái thái nằm trên cát, khí thế cũng bị giảm đi nhiều: "Vốn dĩ ta muốn thử các cậu, xem rốt cuộc có thực lực hay không?" Nói đến đây, bà cụ nghiến răng: "Nhưng không ngờ đều bị cái thằng nhãi ranh kia phá hỏng." "Thử chúng tôi?" Vương Bàn Tử nghe xong nổi cáu: "Bà có bệnh à, đây mà là thử nghiệm sao?

Bà là muốn giết chết bọn này thì có!" Hoắc lão thái thái ngẩng đầu nhìn lên trên, u u nói: "Căn nhà cổ này là bàn khẩu của Hoắc gia tại Kinh Đô, năm xưa chuyên dùng để xử lý những kẻ không tuân thủ quy tắc.

Cậu biết tại sao trong viện cỏ mọc um tùm thế không?

Đó là vì bên dưới chôn xác bọn họ.

Nếu ta thực sự muốn giết các cậu thì không cần phức tạp thế này đâu.

Đừng tưởng mấy người thân thủ tốt, nhưng tốt đến mấy có đỡ nổi súng đạn không?" Bà cụ Hoắc vừa dứt lời, giọng Ngô Mặc từ phía trên lại vang lên: "Bà già, bớt nói vài câu đi, thích nói thế thì để dành sức xuống dưới mà kể cho Diêm Vương ấy?" Ngô Mặc ném dây thừng từ miệng hang xuống, rơi ngay trước mặt Ngô Tà.

Tay hắn vừa chạm vào dây, Hoắc lão thái thái đột nhiên lên tiếng: "Cậu chẳng lẽ không muốn xem xem, đây rốt cuộc là nơi nào sao?" Ngô Tà không thèm để ý, nắm lấy dây thừng chuẩn bị leo lên.

Một lần hai lần bị bà già này lừa, Ngô Tà cũng nổi cáu rồi. "Thích nơi nào thì là nơi đó, chẳng lẽ bà già định chuẩn bị địa cung cho mình ở đây à?" An toàn đã được đảm bảo, Vương Bàn Tử rất nhanh khôi phục bản tính.

Giữa những lời trơn tuột lại mang theo vẻ mặt cợt nhả.

Thấy mọi người không hứng thú, Hoắc lão thái thái không còn cố tỏ ra bí ẩn nữa.

Bà nhìn thẳng vào Ngô Tà, nói toạc ra: "Nơi này là tòa cổ lâu ta xây dựng dựa trên bản vẽ của Dạng Thức Lôi, các cậu thực sự không hứng thú?" Tay Ngô Tà đang nắm dây thừng khựng lại, trầm tư giây lát rồi quay đầu hỏi: "Hoắc lão thái thái, bà sẽ không định giở trò gì mới chứ?" "Khụ khụ!" Hoắc lão thái thái sầm mặt ho khan.

Sắc mặt tái xanh như muốn kết một tầng băng mỏng, lạnh lùng nói: "Đã đến nước này, ta hà tất phải giở trò gì nữa." Vương Bàn Tử bĩu môi, lầm bầm: "Hoắc lão thái thái, bà đúng là răng vàng đầy mồm, mở miệng ra là nói phét." "Giải Tử, chẳng lẽ cậu cũng không tin ta?" Hoắc lão thái thái vạn phần bất lực, chỉ đành chuyển ánh mắt sang Giải Ngữ Hoa.

Nhất thời áp lực đều tập trung lên người Giải Ngữ Hoa.

Một bên là anh em sinh tử có nhau.

Một bên là bậc trưởng bối nhìn mình lớn lên và có quan hệ hợp tác.

Giải Ngữ Hoa thực sự có chút khó xử.

Nhìn vẻ mặt khó xử của Tiểu Hoa, Ngô Tà suy nghĩ rồi gật đầu: "Được, vậy chúng ta đi xem thử." "Ngô Tà." Giải Ngữ Hoa muốn nói gì đó, nhưng Ngô Tà xua tay: "Tiểu Hoa, tôi biết cậu định nói gì, nhưng tôi đối với tòa lầu này cũng nảy sinh hứng thú." Nói đến đây, Ngô Tà ngẩng đầu gọi với lên trên: "Tiểu Mặc, dưới này có mô hình Dạng Thức Lôi, em có muốn xuống xem không?" "Thiên Chân, anh không nhầm đấy chứ?

Anh gọi cả Tiểu Mặc xuống, nhỡ bà già này lại giở trò xấu gì, mấy anh em mình có khi bỏ mạng hết ở đây đấy." Vương Bàn Tử cảnh giác rất cao, hắn hoàn toàn không yên tâm về Hoắc lão thái thái.

Ngô Mặc ngồi xổm trên miệng hang, nghe rõ mồn một cuộc đối thoại bên dưới.

Hắn chép chép miệng, nghĩ ngợi rồi gật đầu: "Được thôi, Ca, tránh ra chút, em xuống ngay đây." Nói xong một tay hắn nắm dây thừng, người nhảy phắt xuống dưới.

Hắc Nhãn Kính đang đứng ngay bên dưới, chân giơ lên cao, Ngô Mặc mượn lực đạp một cái, cũng nằm ngang trên đống cát.

Tầng hầm này cát chảy rất sâu.

Là cái bẫy Hoắc lão thái thái cố ý tạo ra khi xây dựng mô hình Dạng Thức Lôi Cổ Lâu này để đề phòng vạn nhất.

Tối qua bà đột nhiên nảy ra ý định dùng nơi này để thử nhóm Ngô

Tà, lại không ngờ chính mình cũng bị Ngô Mặc ném xuống.

Tục ngữ nói gừng càng già càng cay, người càng già càng tinh, đã kế hoạch tối qua không thông, Hoắc lão thái thái lập tức đổi ý.

Bà chỉ vào bức tường bên trái, bảo Hoắc Tú Tú: "Tú Tú, từ trái sang phải hàng thứ ba viên gạch thứ tám, ấn xuống." Nghe xong lời bà nội, Hoắc Tú Tú vâng một tiếng, thân hình nhảy lên rồi uốn éo, vô cùng nhẹ nhàng đáp xuống chỗ bức tường.

Phải nói lòng yêu cái đẹp thì ai cũng có.

Hoắc Tú Tú rất xinh, eo nhỏ mềm mại, dáng người lại cực chuẩn.

Loạt động tác này thi triển ra khiến mắt Vương Bàn Tử nhìn đến đờ đẫn.

Viên gạch bị ấn xuống, bức tường bên phải truyền đến tiếng cọt kẹt.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bức tường vừa rồi đã nâng lên, phía trước hiện ra một căn phòng trống rỗng.

Đứng lại trên nền đất vững chãi, Ngô Tà thở phào một hơi.

Hắn nhìn quanh bốn phía rồi hỏi: "Hoắc lão thái thái, đây chính là mô hình Dạng Thức Lôi mà bà nói?" "Đi theo ta." Hoắc lão thái thái hoạt động tay chân già nua, đi trước dẫn đường.

Qua một lối đi hẹp, phía trước xuất hiện một căn phòng hình bát quái.

Chính giữa đặt một bức tượng đầu rồng thân kỳ lân.

Trên thân kỳ lân có rất nhiều đinh tán lồi lên.

Mặt đất trắng xóa một màu, mùi rất hắc.

Ngô Mặc vừa ngửi thấy mùi này liền hiểu ngay trên mặt đất rải đầy kiềm mạnh.

Hắn cười khẩy với Hoắc lão thái thái: "Ái chà, Hoắc lão thái thái, tôi cứ tưởng thời đại các bà chỉ bó chân, không ngờ Hoắc gia bà lại thanh kỳ thoát tục thế, bó cả não cơ đấy.

Bày ra trận thế lớn thế này, kết quả mấy cái cơ quan này toàn là đồ giả à?" Vừa nói Ngô Mặc vừa vung tay, đập thẳng vào thân kỳ lân.

Mấy cái đinh tán bị Ngô Mặc đập xuống, chỉ nghe tiếng răng rắc vang lên, cửa thông lên tầng hai đã mở ra.

Ngô Mặc chỉ vào lối vào phía trước, cười ha hả nói: "Có hình mà không có thần.

Hoắc lão thái thái, bà đưa mấy anh em chúng tôi tới đây chủ yếu là để xem bọn này rốt cuộc có biết cách vào Trương Gia Cổ Lâu hay không chứ gì?" Hoắc lão thái thái cứng họng, từng lần thử thách đều bị Ngô Mặc phá giải dễ dàng.

Ngô Tà đối với bà cụ này cũng cạn lời rồi.

Bà già này quá giỏi giày vò người khác, người ta nói quá tam ba bận, bà ta thì hay rồi, bốn năm sáu bận cũng sắp lòi ra đến nơi.

Hắn không kìm được thầm đoán, chẳng lẽ người thời đó đều có cái tật xấu này? "Hoắc lão thái thái, kiên nhẫn của anh em chúng tôi có giới hạn." Vương Bàn Tử một tay chống hông, nộ khí đùng đùng: "Bà đừng có ép người quá đáng, nếu không Bàn gia ta đếch thèm quan tâm bà bao nhiêu tuổi đâu." Hắc Nhãn Kính như thể chuyện không liên quan đến mình, treo cao ngọn đèn, một tay đút túi quần đứng cạnh Ngô Mặc.

Trương Khởi Linh vừa bước vào nơi này liền cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu.

Trong đầu thi thoảng lóe lên vài đoạn ký ức, nhưng muốn nắm bắt lại không cách nào làm được. "Hoắc nãi nãi, cháu thấy có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi." Giải Ngữ Hoa cuối cùng cũng lên tiếng: "Thử tới thử lui cũng chỉ là công dã tràng." "Giải Tử, trước đó ta đã nói với cậu là ta muốn thử bọn họ." Hoắc lão thái thái liếc Giải Ngữ Hoa một cái, thở dài thườn thượt: "Mấy chuyện này không phải cậu đều rõ ràng và đồng ý rồi sao?

Lúc này hà tất phải phủi sạch sẽ như thế?" Một câu nói của bà cụ như kích nổ một quả bom.

Ánh mắt Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều chuyển hướng sang Giải Ngữ Hoa.

Chương 264

"Hoa gia, cậu chơi thế là không đẹp rồi?" Vương Bàn Tử nghỉ ngơi không tốt, tính tình có chút nóng nảy: "Anh em vào sinh ra tử bao nhiêu lần, có chuyện gì không thể nói thẳng, sao cậu lại còn hùa theo Hoắc gia gài bẫy bọn tôi thế hả?" Ngô Tà không nói gì, chỉ dùng ánh mắt hồ nghi quan sát Giải Ngữ Hoa. "Chia rẽ nội bộ à?" Đôi mắt Ngô Mặc phiếm lên tia lạnh lẽo thấu xương, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Có phải mấy ngày nay chơi với anh em bọn tôi hơi thân, nên cho bà nhiều mặt mũi quá rồi hả?" Hắn thực sự nổi giận rồi.

Hoắc lão thái thái muốn chơi thì chơi, nhưng muốn chia rẽ quan hệ giữa Giải Ngữ Hoa và anh em bọn hắn, thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Thấy tình hình không ổn, Hoắc Tú Tú lao ra chắn trước mặt bà nội.

Cô nàng cắn chặt môi, căng thẳng nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc mà muốn đánh người thì sẽ không phân biệt nam nữ già trẻ.

Ngay khi hắn định giơ chân đá, Hoắc lão thái thái quay sang Trương Khởi Linh, cướp lời: "Ta biết ngài cũng muốn tìm địa điểm này, hiện tại ta chuẩn bị tổ chức một lần đại giáp lạt ma, ngài có đi không?" "Không đi, vì chúng tôi không tin bà." Ngô Tà không cần suy nghĩ liền thay Trương Khởi Linh từ chối.

Ngô Tà vốn tưởng hắn nói vậy xong, Trương Khởi Linh tuyệt đối sẽ đồng ý.

Lại không ngờ, Trương Khởi Linh đột nhiên chen ngang: "Tôi đi." Hai chữ này nói ra chém đinh chặt sắt, khiến Ngô Tà và Vương Bàn

Tử đều kinh ngây người.

Ngô Mặc thầm than một tiếng trong lòng: "Được rồi, lại đi đúng theo kịch bản rồi." Khuôn mặt già nua của Hoắc lão thái thái lần đầu tiên lộ ra nụ cười: "Tốt quá, ta biết ngài sẽ lựa chọn như vậy mà." "Tiểu Ca, anh..." Ngô Tà nhìn Trương Khởi Linh, muốn biết vì sao anh ta lại đồng ý?

Nhưng Trương Khởi Linh lại không nhìn hắn.

Điều này khiến trong lòng Ngô Tà có chút khó chịu, dường như có chuyện gì đó đã thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn.

Hoắc lão thái thái vỗ vỗ tay, có chút đắc ý nhìn đám người Ngô Mặc: "Tiểu tử, mấy người các cậu có ý gì?" Nói đến đây, bà ta chỉ vào Giải Ngữ Hoa bên cạnh: "Đã cậu quan hệ tốt với Giải Tử, thì ta nói thật cho cậu biết, lần giáp lạt ma này là Hoắc gia ta hợp tác với Giải gia." Thần tình trên mặt Giải Ngữ Hoa có chút phức tạp.

Đón lấy ánh mắt của Ngô Mặc, hắn dường như muốn nói gì đó, nhưng lại chẳng thể thốt nên lời.

Ngô Mặc kỳ thực có chút giận Giải Ngữ Hoa.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, Giải Ngữ Hoa thân là gia chủ Giải gia, rất nhiều lúc thân bất do kỷ.

Hắn khác với mình, mình có thể tứ ý làm bậy, dù có làm sai cũng chỉ là hành vi cá nhân, không liên lụy đến Ngô gia.

Nhưng Giải Ngữ Hoa thì khác.

Hắn phàm là đưa ra một quyết định, ảnh hưởng chính là cả gia tộc họ Giải, cũng như tất cả những người đang bám vào Giải gia để kiếm cơm.

Biết thì biết vậy, nhưng trong lòng Ngô Mặc vẫn có cảm giác buồn bực, toàn thân trên dưới đều thấy khó ở.

Hắn không nhìn Giải Ngữ Hoa nữa, quay đầu cười với Hoắc lão thái thái: "Lão thái thái, giáp lạt ma muốn mời anh em chúng tôi, giá cả không thấp đâu, không biết bà ra giá thế nào?" "Tiểu Mặc?" Lông mày Ngô Tà nhíu chặt lại.

Hoắc lão thái thái như đột nhiên nắm được cục diện, a a cười: "Tiền không phải vấn đề, chỉ cần mấy cậu đồng ý đi, đều dễ thương lượng." Ngô Mặc thực sự muốn cởi giày táng thẳng vào mặt bà già này.

Nhưng vì để không mất tiền mà hoàn thành nhiệm vụ, hắn quyết định nhịn một chút, kiểu gì cũng sẽ có cơ hội thu thập Hoắc gia.

Thật ra Ngô Mặc ghét Hoắc lão thái thái như vậy có một nguyên nhân sâu xa nhất.

Đó là bà già này cư nhiên dám tranh đàn ông với bà nội hắn.

Tuy rằng cuối cùng bà nội hắn thắng, ông nội "giá rẻ" kia cũng đã xuống lỗ rồi.

Nhưng lời nói của Hoắc lão thái thái trước đó luôn bóng gió ám chỉ bà nội, điều này làm Ngô Mặc cực kỳ khó chịu.

Tâm thái này của Ngô Mặc, nếu cứ bắt ép phải đặt một cái danh hiệu lên đầu, có lẽ "nãi bảo nam" (cháu cưng của bà) thích hợp hơn.

Thấy Ngô Mặc đồng ý với Hoắc lão thái thái, Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng chỉ đành gật đầu theo.

Hoắc lão thái thái cuối cùng lại di chuyển ánh mắt sang Hắc Nhãn Kính: "Tề tiên sinh, đã lâu không gặp, không biết ý ngài thế nào?" Hắc Nhãn Kính vẻ mặt đầy bĩ khí, khoác vai Ngô Mặc, tùy ý nói: "Chỉ cần tiền nong đầy đủ, việc này dễ nói." Nhận được câu trả lời mong muốn, Hoắc lão thái thái thập phần hài lòng.

Bà vỗ tay: "Đã như vậy, chúng ta lên trên bàn bạc kỹ hơn." Cho đến khi trở lại mặt đất, Ngô Tà vẫn không thể hiểu nổi, sao Trương Khởi Linh lại đồng ý chứ?

Một loại cảm xúc thất lạc dâng lên trong lòng hắn.

Ngô Mặc sớm đã phát hiện tâm trạng Ngô Tà không đúng, nhưng hoàn cảnh lúc này không cho phép hắn nói nhiều.

Trở lại hậu viện, lúc này bài trí trong đại sảnh đã thay đổi.

Cửa sổ sáng sủa, đèn lớn chiếu rọi vô cùng thông thoáng, khác hẳn cảm giác rợn người ban nãy.

Hoắc lão thái thái ngồi lại vị trí chủ tọa, ra hiệu cho Hoắc Tú Tú bê lên mấy cái quyển trục.

Hoắc Tú Tú bị Ngô Mặc đá cho một cú đau điếng, lại ngã từ trên cao xuống, giờ người vẫn còn đau nhức, nhưng vẫn rất nghe lời đi ra sau ôm mấy cái quyển trục trở lại. "Giải Tử, cậu giảng giải cho họ về kế hoạch của chúng ta đi." Hoắc lão thái thái liếc nhìn đống quyển trục rồi gật đầu với Giải Ngữ Hoa.

Ngô Mặc vì không để bà già kia xem chê cười, cho dù trong lòng có chút giận dỗi, nhưng trên mặt vẫn cười ha hả như mọi khi.

Giải Ngữ Hoa theo bản năng nhìn về phía Ngô Mặc, kết quả phát hiện thằng nhóc này chả thèm liếc mình lấy một cái.

Hắn thầm thở dài, biết Ngô Mặc chắc chắn là đang giận.

Trước mắt không phải thời cơ tốt để giải thích, Giải Ngữ Hoa đành cầm quyển trục trên bàn qua.

Từ bên trong lấy ra một tờ bản vẽ, đưa đến trước mặt Ngô Tà. "Ngô Tà, đây là bản đồ kết cấu Trương Gia Cổ Lâu được dựng lại dựa trên bản vẽ Dạng Thức Lôi bằng phần mềm hiện đại." Thời gian sau đó, Giải Ngữ Hoa giảng giải chi tiết về các chi tiết kết cấu đồ hình.

Mấy thứ bản vẽ kiến trúc này là chuyên môn của Ngô Tà, nên hắn nghe rất chăm chú.

Nhưng Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính thì cứ như học sinh cá biệt trong trường, thầy giáo giảng bài ở trên, mình ngồi dưới chơi việc mình.

Cứ thế Giải Ngữ Hoa nói một mạch từ chiều đến tối mịt mới kể xong kế hoạch của hắn và Hoắc lão thái thái.

Cuối cùng Hoắc lão thái thái tổng kết: "Sự tình đã rõ ràng, vậy điều ta muốn nói là trong vòng ba ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát.

Lần này Hoắc gia sẽ phụ trách toàn bộ kinh phí, nếu các cậu cần thứ gì thì liệt kê danh sách ra, ta sẽ bảo Tú Tú liên lạc với các cậu." "Ừ!" Ngô Mặc đứng dậy đáp một tiếng, đi thẳng ra ngoài.

Hắn giờ một câu thừa thãi cũng chả muốn nói với bà già Hoắc.

Hắc Nhãn Kính vẫy vẫy tay với Hoắc lão thái thái, lững thững đi theo sau Ngô Mặc.

Trương Khởi Linh lại không động thân, vẫn ngồi đó chăm chú nhìn bản vẽ.

Ngô Tà vừa định bước lên hỏi thì thấy Vương Bàn Tử lao đến với tốc độ cực nhanh.

Bàn tay to lớn vươn ra, rút sạch mấy tấm bản vẽ kia. "Lão thái thái đã là người hợp tác, vậy mấy bản vẽ này chúng tôi cứ cầm về nhà xem trước đã." Hắn gấp bản vẽ nhét vào trong ngực, lại nói với Ngô Tà và Trương Khởi Linh: "Tiểu Ca, Thiên Chân, mau đi thôi, không thấy anh em tôi đã ra ngoài rồi à, muốn xem thì về nhà mà xem." Lúc đến mấy người ngồi xe của Hoắc Tú Tú, vậy thì lúc về cũng không thể đi bộ được.

Cũng chẳng biết Ngô Mặc làm thế nào mà lôi được chìa khóa xe trong túi Hoắc Tú Tú về tay mình.

Khi ba người Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đi ra, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính đã ngồi trong xe.

Vẫy tay gọi họ một cái, ba người vội vàng lên xe.

Khi Giải Ngữ Hoa từ trong viện đi ra thì đến cái bóng xe cũng chẳng thấy đâu nữa. "Tiểu Mặc, Tiểu Hoa còn chưa ra, không đợi cậu ấy à?" Ngô Tà phát hiện Ngô Mặc lái xe cực nhanh, nghi hoặc hỏi: "Chúng ta giờ về nhà cũ Giải gia hay đi đâu?" Ngô Mặc không trả lời, hắn cũng rất buồn bực.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy mình quá nghèo, ở cái đất Kinh Đô này đến một chỗ dừng chân cũng không có.

Bị Hoắc lão thái thái chơi một vố đau điếng, chuyện này làm Ngô Mặc tức nổ phổi.

Hắn đạp mạnh chân ga, cũng chẳng quản mục đích ở đâu, cứ lao thẳng về phía trước.

Rất nhanh xe đi vào một con đường đèo quanh co.

Ngô Mặc cũng lười quan tâm nhiều, hoành hành ngang ngược trên đường, chiếc xe thương vụ ngon lành cứ thế bị hắn lái thành xe tăng.

Con đường vách núi này độ nguy hiểm rất cao, hai bên vách đá dựng đứng, mặt đường gồ ghề, thi thoảng lại xuất hiện đường hầm.

Ngô Mặc thi triển toàn bộ kỹ thuật lái xe, đưa mọi người bắt đầu màn cua gấp và drift cháy đường.

Đám Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn qua cửa kính ra ngoài, phát hiện cửa xe thi thoảng quẹt vào vách đá tóe lửa, hoặc nửa cái bánh xe chênh vênh bên mép vực, chỉ cần lệch vài cm nữa là lao xuống dưới.

Loại cảm giác kích thích này tuyệt đối sẽ khiến người ta nhớ mãi không quên.

Mấy người thắt chặt dây an toàn, hai tay nắm chặt tay cầm, đến thở mạnh cũng không dám.

Chỉ sợ Ngô Mặc nhất thời kích động, lái thẳng xuống Diêm Vương điện.

Chương 265

Một tiếng sau, tâm trạng Ngô Mặc dần dịu lại, tốc độ xe cũng giảm dần.

Vương Bàn Tử trước đây chưa từng ngồi xe Ngô Mặc.

Lần trước ở sa mạc vì đuổi theo Ngô Mặc, xe cũng suýt báo phế, khó khăn lắm lần này mới được ngồi lên, nhưng mà nước tiểu suýt thì không nhịn nổi.

Hắn run rẩy vươn tay vỗ vai Ngô Mặc, gian nan mở miệng: "Huynh đệ, cậu đúng là kẹp pháo vào mông -- chán sống rồi hả.

Ca độc thân bao năm nay, khó khăn lắm mới tìm được chân ái, cậu định tiễn tôi đi luôn đấy à?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt liên tục, lúc này mới hoàn hồn, tiếp tục nói: "Nghe ca một câu khuyên, sau này đừng lái xe nữa, thực sự không được thì cưỡi lừa đi, cái đó an toàn." Ngô Tà lúc này cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà buồn bực.

Hắn giờ đầu váng mắt hoa, quay sang nhìn Trương Khởi Linh mà ra tận ba cái đầu.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính thì còn đỡ.

Dù sao cũng là cao nhân thân mang tuyệt kỹ, ngoại trừ nắm chặt nắm đấm ra thì cũng không có biểu hiện gì quá dị thường.

Phải nói là lái xe một lúc thì sướng, nhưng làm màu xong thì vào lò hỏa thiêu.

Ngô Mặc vừa rồi để giải tỏa phiền muộn trong lòng, chỉ lo cắm đầu lái, cũng chẳng chú ý xem xe còn bao nhiêu xăng.

Giờ phút này, năm anh em ngồi xổm bên vệ đường, than ngắn thở dài.

Bọn họ không thể không chấp nhận một hiện thực, đó là xe hết xăng rồi.

Mà vị trí hiện tại của họ cách cái tiểu viện còn không bằng ổ chó của Hắc Nhãn Kính đến tận 30 cây số. "Tôi bảo này mấy anh em, tính sao đây?

Cuốc bộ về à?" Vương Bàn Tử miệng ngậm cọng cỏ, buồn bực cực độ.

Đây cũng may là Ngô Mặc lái xe, bất luận là khẩu tài hay vũ lực, Vương Bàn Tử đều không chơi lại hắn.

Chứ nếu đổi là Ngô Tà?

Vương Bàn Tử tuyệt đối sẽ gõ đầu hắn sưng lên mấy cục, cho hắn biết thế nào là "đối tiêm" (đấu tay đôi).

Nếu là bình thường, Ngô Mặc không nói hai lời sẽ rút điện thoại gọi cho Giải Ngữ Hoa.

Nhưng hôm nay không được.

Trong lòng hắn vừa uất ức vừa buồn bực, căn bản không muốn liên hệ với Giải Ngữ Hoa.

Chủ yếu cũng sợ đến lúc đó anh em lại khó nhìn mặt nhau. "Ca, chuyện hôm nay đều tại em." Ngô Mặc ném đầu thuốc xuống đất, có chút áy náy mở miệng: "Về rồi em mời mấy anh em đi ăn, Bàn ca trước đó chẳng phải muốn đi Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?

Tuy nói tiệm bọn họ bị đập rồi, nhưng bên nhà hàng chắc vẫn hoạt động bình thường." "Tiểu Mặc, Tân Nguyệt Phạn Điếm một ấm trà cũng hơn tám nghìn tệ đấy." Ngô Tà nghĩ đến cái thực đơn của Tân Nguyệt Phạn Điếm mà tim gan run rẩy.

Hắn kéo kéo tay áo Ngô Mặc nhắc nhở: "Anh em mình đi ăn một bữa, thế chẳng phải mất mấy vạn tiền à?" "Tiền tính là cái rắm." Ngô Mặc xua tay, hào không để ý nói: "Chỉ cần em trai anh lừa...

à không, kiếm nhiều một chút là sẽ có." Ngô Mặc lúc này cũng coi như nghĩ thông rồi.

Từ khi đến thế giới đạo mộ, nghèo quen rồi nên hắn đi đâu cũng muốn kiếm tiền, moi tiền.

Chủ yếu là sợ trong túi không có một xu, lại sống cái kiểu uất ức như kiếp trước.

Nhưng tiền thì kiếm được hơn năm ức rồi, có tác dụng quái gì đâu?

Vẫn bị người ta coi thường.

Nghĩ đến lúc ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, mấy kẻ mắt chó nhìn người thấp kia.

Nhìn anh em mình như lũ ăn mày, hỏa khí của Ngô Mặc lại bốc lên.

Đặc biệt là Hoắc lão thái thái, cái đức hạnh cao cao tại thượng đó, phảng phất như hai anh em Ngô gia là một lũ cùng khổ, càng chọc Ngô Mặc tức đến đau cả tim gan phèo phổi. "Ca, anh nhìn cái dạng kiết xác của anh kìa." Ngô Mặc liếc xéo Ngô Tà một cái, từ trong túi móc ra một tấm thẻ.

Hắn nhét tấm thẻ vào túi áo ngực của Ngô Tà, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Ngô gia chúng ta tốt xấu gì cũng là đại gia tộc, vị đại thiếu gia như anh đừng có lúc nào cũng bày ra cái bộ dạng nghèo túng thế.

Trong thẻ này có hai trăm vạn, cầm lấy mà tiêu." Hắn vỗ mạnh vào vai Ngô Tà, dặn dò: "Muốn tiêu thế nào thì tiêu, hết lại bảo anh em tôi đưa." Cái bộ dạng hào phóng này của Ngô Mặc thật sự dọa

Ngô Tà sợ chết khiếp.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, lại cúi đầu nhìn tấm thẻ trong túi.

Nhất thời không biết nên nhận lấy, hay là nên đưa thằng em đi bệnh viện khám não.

Không chỉ Ngô Tà ngẩn người, mấy người quen thuộc với Ngô Mặc cũng đứng hình tại chỗ.

Ngay cả Trương Khởi Linh lông mày cũng hơi nhíu lại.

Ánh mắt chăm chú nhìn Ngô Mặc, phảng phất muốn xác nhận xem hắn có phải trúng tà rồi không? "Tiểu Mặc Mặc đáng yêu, có phần của Hạt ca ca không?" Hắc Nhãn Kính thèm đến mức nước miếng sắp chảy ròng ròng.

Hai trăm vạn tuy không nhiều, nhưng đây là lọt ra từ kẽ tay Ngô Mặc, độ khó cũng chẳng kém gì khoan một cái lỗ sau mông con tỳ hưu sắt.

Hắn đu cả người lên lưng Ngô Mặc, miệng rên hừ hừ: "Ca ca tôi khổ quá mà, dạo gần đây chẳng có mối làm ăn nào cũng không có thu nhập, đến món cơm chiên ớt xanh yêu thích nhất cũng không ăn nổi, em không biết đâu, ớt xanh đắt lắm." Ngô Mặc nghe thấy cũng có lý, đều là anh em, sao có thể bên trọng bên khinh.

Nghĩ đến đây, hắn từ trong túi móc ra một xấp tiền.

Đếm năm tờ, cực kỳ chuẩn xác nhét vào miệng Hắc Nhãn Kính đang ở sau lưng.

Hoàn mỹ chặn cái miệng thối kia lại nghiêm nghiêm thực thực.

Sau đó hắn lại đưa cho Vương Bàn Tử năm tờ.

Cuối cùng đến cả Trương Khởi Linh cũng không bỏ sót, năm tờ tiền mặt được ném thẳng vào trong mũ áo hoodie của anh.

Màn "đại xuất huyết" của Ngô Mặc khiến mọi người có cảm giác lâng lâng khó tả.

Mãi cho đến khi ngồi lại trong chính đường của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Ngô Tà và Vương Bàn Tử mới hoàn hồn lại. "Mấy vị gia, muốn dùng chút gì ạ?" Nhân viên chạy bàn cầm thực đơn đi tới, vô cùng lễ phép hỏi thăm.

Ngô Mặc nhận lấy thực đơn, quét mắt một lượt rồi ném trả lại cho nhân viên.

Tài đại khí thô mở miệng: "Món đặc sắc của tiệm các người, mỗi thứ lên một phần.

Đúng rồi, có rượu ngon không?

Cho tôi mấy chai." "KHÔNG!" Ngô Mặc vừa dứt lời, ba thanh âm chỉnh tề như một vang lên. "Tiểu Ca?" Ngô Tà hồ nghi nhìn Trương Khởi Linh.

Đầu óc xoay chuyển, hạ thấp giọng hỏi: "Sao thế?

Chẳng lẽ rượu ở đây có vấn đề?" Trương Khởi Linh mím chặt môi không nói, chỉ chậm rãi lắc đầu. "Khụ, không phải rượu có vấn đề." Vương Bàn Tử nghĩ đến bộ dạng say rượu của anh em nhà họ Ngô mà tim vẫn còn đập thình thịch, sợ hãi nói: "Là người có vấn đề, tôi còn chưa muốn chết yểu đâu." "Đúng, tuổi còn trẻ, tốt nhất đừng uống rượu." Hắc Nhãn Kính lần đầu tiên không chiều theo ý Ngô Mặc, quay sang dặn dò nhân viên: "Lên một ấm trà ngon là được." Người ta thường bảo tiền nào của nấy, Khách sạn Tân Nguyệt dù đồ ăn đắt đỏ thật nhưng quả thực rất ngon.

Anh em Ngô Mặc vừa đi bộ một mạch hơn ba mươi cây số, vừa nóng vừa khát, nhìn thấy bàn thức ăn mỹ vị trước mắt là lao vào đánh chén như gió cuốn mây tan.

Sau khi đã no nê, Ngô Mặc tựa lưng vào ghế, có chút không hài lòng lầm bầm: “Đồ ngon thế này mà không có rượu, đúng là đáng tiếc.” Câu này ngoại trừ Ngô Tà chưa hiểu chuyện gì ra, chẳng ai dám tiếp lời.

Khó khăn lắm mới được tới Khách sạn Tân Nguyệt ăn một bữa, mấy anh em cũng không vội rời đi.

Trong lúc đang tán gẫu sau khi thanh toán, một tiếng cười khẽ truyền đến từ phía sau: “Tiểu Mặc, tới chỗ chị ăn cơm mà sao không đánh tiếng trước một câu vậy?” Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn, thấy Doãn Nam Phong đang mỉm cười đứng sau lưng mình.

“Chị Phong.” Ngô Mặc lập tức đứng dậy, hì hì cười nói: “Dạo này nhiều việc quá, em sợ làm phiền chị mà.” “Người khác thì thôi, chứ cậu tới đây thì làm sao chị không ra mặt cho được?” Doãn Nam Phong cười tươi rói ngồi xuống.

Phải nói là con người ta sống trên đời cốt ở cái tính tình có hợp nhau hay không.

Doãn Nam Phong nhìn Ngô Mặc thế nào cũng thấy thuận mắt, bà chủ này luôn cảm thấy nói chuyện với thằng nhóc này khiến tâm tình mình rất sảng khoái.

Dù sao thì người có thể cùng chị ta chửi chung một đứa khác thực sự là quá hiếm.

Nếu không phải hôm nay bận rộn việc tái thiết Khách sạn Tân Nguyệt, chị ta đã sớm gọi điện hẹn Ngô Mặc đi tán dóc rồi.

“Hắc, chị đã nói thế thì sau này thằng em này không khách sáo đâu đấy.” Ngô Mặc cũng không phải hạng người giả tạo, Doãn Nam Phong là chân tình hay giả ý cậu đều cảm nhận được.

Tuy khác biệt giới tính nhưng hai người lại cực kỳ hợp cạ, chủ đề nào cũng có thể tán phét rôm rả.

Chương 266

Vương Bàn Tử càng nghe càng thấy kinh ngạc, gã ghé sát tai Ngô Tà, nói nhỏ: “Thiên Chân, tôi cứ tưởng Tiểu Mặc miễn nhiễm với phụ nữ chứ, không ngờ nó lại thân thiết với bà chủ Tân Nguyệt thế này.” Lời của Bàn Tử làm Ngô Tà thức tỉnh, anh ngẫm lại thấy đúng là như vậy.

Từ A Ninh ban đầu cho đến Hoắc Tú Tú gần đây, Ngô Mặc dường như chưa bao giờ nể tình phái yếu, nói đánh là đánh, nói đá là đá, hoàn toàn không có khái niệm nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa.

Hai người càng nói càng vui vẻ, nếu không phải Trương Khởi Linh đột nhiên đứng dậy rời đi, có lẽ Ngô Mặc còn buôn dưa lê tiếp.

“Chị, anh em của em có việc, tụi em đi trước đây, đợi mấy hôm nữa xong việc em lại liên lạc với chị.” Ngô Mặc vội vàng dặn dò một câu rồi đuổi theo.

Khi ra đến ngoài, Ngô Tà đang xoay quanh Trương Khởi Linh hỏi dồn dập: “Tiểu Ca, anh sao vậy?” Trương Khởi Linh không để ý đến Ngô Tà, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vương Bàn Tử, trầm giọng nói: “Bản vẽ.” Dáng vẻ này khiến Ngô Tà cảm thấy có chút xa lạ, giống như quay trở lại những ngày đầu mới quen.

“Tiểu Ca, anh đòi bản vẽ ở đây làm gì?” Bàn Tử do dự một chút rồi bảo: “Giữa đường cái thế này, anh có xem cũng chẳng tiện.” Ngô Mặc thấy cảnh này, thầm nghĩ: “Thôi xong, lão Trương lại phát bệnh rồi.” Cậu bước lên một bước, vỗ mạnh vào vai Trương Khởi Linh một cái: “Ở đây không tiện, về nhà rồi xem.” Nói xong, cậu đi tiên phong dẫn đầu.

Nhìn hướng Ngô Mặc đi, Hắc Nhãn Kính nở nụ cười đầy ẩn ý.

Đi một vòng quanh co, cuối cùng họ lại quay về chỗ của Hạt Tử.

Vừa vào cửa, tay Trương Khởi Linh đã đưa ra trước mặt Vương Bàn Tử.

Bàn Tử bất đắc dĩ đành móc hết bản vẽ đưa cho anh.

Trương Khởi Linh đặt bản vẽ lên bàn đá, bắt đầu tập trung nghiên cứu kết cấu trên đó.

Ngô Tà thở dài, chỉ đành ngồi bên cạnh suy tính chuyện tiếp theo.

Ngô Mặc chẳng muốn bận tâm mấy chuyện đó, lúc này cậu chỉ có một ý nghĩ duy nhất là đi ngủ.

Cậu đá văng cửa phòng Hắc Nhãn Kính, nghênh ngang đi vào phòng, ngay cả quần áo cũng lười thay, nằm vật ra giường.

Hắc Nhãn Kính đi sát theo sau, thấy dáng vẻ này của Ngô Mặc thì tâm tình bỗng tốt hẳn lên.

Anh ta ngồi xuống cạnh Ngô Mặc, cười hỏi: “Đang dưỡng tinh tu dưỡng à?” “Dưỡng cái con khỉ.” Ngô Mặc móc trong túi ra một tờ tiền ném cho Hạt Tử, rồi trở mình nằm sấp xuống: “Mau xoa bóp cho ông đây chút, mệt rã rời cả ngày rồi.” Cái đức hạnh này của Ngô Mặc suýt nữa làm Hạt Tử tức cười, nhưng anh ta còn có thể làm gì hơn?

Chỉ đành nhanh chóng đút tiền vào túi, vừa xoa bóp vừa lải nhải không ngừng.

Kỹ thuật của Hạt Tử quả thực rất chuyên nghiệp, chưa đầy vài phút Ngô Mặc đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Nhìn Ngô Mặc đang ngủ say, đôi mắt sâu thăm thẳm sau lớp kính đen thoáng hiện lên chút ấm áp.

Làm cái nghề này, ai chẳng phải đề phòng sau lưng mình, có mấy ai dám thản nhiên giao phó cả tấm lưng cho đối phương như thế?

Khoảng mười một giờ đêm, Giải Ngữ Hoa mới tới.

Vốn dĩ sau khi rời khỏi chỗ Hoắc lão thái thái, anh đã muốn tìm Ngô Mặc để giải thích rõ chuyện này, nhưng chưa kịp lái xe đi thì điện thoại đã reo.

Đàn em báo rằng mấy lão già trong nhà họ Giải lại bày trò mới.

Không còn cách nào khác, Hoa ca đành về xử lý, tới mười giờ đêm mới xong việc.

Anh gọi điện về nhà hỏi quản gia xem Ngô Mặc đã về chưa, nhưng nhận được câu trả lời là không.

Giải Ngữ Hoa suy nghĩ một chút liền đoán ra mấy người họ đang ở chỗ Hắc Nhãn Kính, thế là lại vội vàng lái xe đến đây.

Đẩy cửa vào sân, Giải Ngữ Hoa liền thấy Trương Khởi Linh đang ngồi bên bàn đá nghiên cứu bản vẽ.

“Tiểu Hoa, sao em lại qua đây?” Ngô Tà ngẩng đầu thấy anh, nghi hoặc hỏi: “Tầm này em còn tới, không lẽ bên Hoắc gia lại có biến cố gì à?” Hoắc lão thái thái thực sự quá biết cách gây chuyện, khiến Ngô Tà cũng bắt đầu thấy ác cảm.

Giải Ngữ Hoa không trả lời ngay mà liếc nhìn quanh sân, thấy không có ai khác ngoài Ngô Tà và Tiểu Ca.

Anh khẽ nhíu mày hỏi: “Tiểu Mặc đâu?

Không có ở đây à?” “Nó đang ngủ trong phòng.” Ngô Tà trả lời xong liền đặt bản vẽ xuống, nghiêm túc nhìn Giải Ngữ Hoa: “Tiểu Hoa, chuyện em hợp tác với Hoắc lão thái thái, tại sao lại giấu bọn anh?” “Ngô Tà, thực sự xin lỗi.” Giải Ngữ Hoa im lặng một lát, thấp giọng nói: “Có một số việc em cũng rất khó xử.” Nhìn dáng vẻ của anh lúc này, Ngô Tà lắc đầu: “Anh biết em quản lý Giải gia có nhiều lúc thân bất do kỷ, nhưng lần này em làm thế thực sự hơi thiếu sót đấy.” Thấy sắc mặt Hoa ca không tốt, Ngô Tà lại không nỡ làm khó bạn nối khố của mình: “Thôi được rồi, em cũng không cần xin lỗi anh, em nên vào nói chuyện với Tiểu Mặc đi.” Ngô Tà chỉ tay vào cửa phòng, nghiêm túc bảo: “Em làm thằng bé tức nổ đom đóm mắt rồi, suýt nữa thì mấy anh em anh mất mạng hôm nay đấy.” Nghe vậy, Giải Ngữ Hoa sững sờ.

Anh định hỏi kỹ tình hình nhưng Ngô Tà đã ngồi xuống tiếp tục xem bản vẽ.

Hai căn phòng hai bên, phòng bên trái đã vang lên tiếng ngáy sấm sét của Bàn Tử, còn phòng bên phải thì tĩnh lặng không một tiếng động.

Giải Ngữ Hoa hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bên phải.

Cửa mở ra, đập vào mắt anh là chiếc giường lớn với hai người đang nằm nghiêng ngả.

“Ơ kìa, Hoa gia?” Hắc Nhãn Kính đang nhắm mắt, nghe thấy tiếng động liền nhanh tay đeo kính vào, đồng thời cẩn thận nhấc cái chân của Ngô Mặc đang gác trên đầu mình ra, cố gắng ngồi dậy nhìn ra cửa.

Giải Ngữ Hoa phớt lờ Hạt Tử, đi thẳng tới cạnh giường.

Ngô Mặc lúc này đang nằm dang tay dang chân, ngủ cực kỳ thoải mái.

Thường thì khi cơ thể không cảm thấy bị đe dọa, Ngô Mặc sẽ ngủ đến lúc tự tỉnh, và tư thế ngủ thì cực kỳ tệ hại.

Về khoản này, Hạt Tử là người có tiếng nói nhất, mỗi lần ngủ cùng phòng là y như rằng nửa đêm bị cậu đá vào mặt hoặc đạp thẳng xuống đất.

Nhìn Ngô Mặc ngủ say, Giải Ngữ Hoa có chút đắn đo không biết có nên gọi cậu dậy không.

Việc giấu chuyện hợp tác với Hoắc gia là anh làm không đúng, nhưng chuỗi hành động thử thách sau đó của bà ta thì anh thực sự không biết.

Giờ bị bà ta đổ vỏ lên đầu, anh đúng là có khổ mà không nói được.

Nếu là người khác anh sẽ chẳng thèm giải thích, nhưng Ngô Mặc thì khác, thằng nhóc này thực tâm coi anh là anh trai, anh làm vậy đúng là có lỗi với nó.

Thấy Hoa ca cứ đứng đó không nói gì, Hắc Nhãn Kính rút điếu thuốc từ ngăn kéo ra, châm lửa rít một hơi rồi trêu chọc: "Hoa nhi gia, nửa đêm nửa hôm phá đám chuyện tốt của người khác thế này không giống phong cách của ngài lắm nhỉ?" Hạt Tử cũng đang bực bội, mấy bữa trước anh ta nhận một phi vụ để thực hiện lời hứa với Ngô Mặc, làm xong là tức tốc chạy về Bắc Kinh, tuy cuối cùng không kịp lúc nhưng liên tục bôn ba cộng thêm bị Ngô Mặc hành hạ cả buổi khiến anh ta cũng thấm mệt.

Vừa rồi Ngô Mặc ngủ thiếp đi, anh ta mới nằm cạnh nhắm mắt được một lát, còn chưa vào giấc đã bị Ngô Mặc tặng một phát tát vào mặt bay luôn cả kính, sau đó là một cú đá vào eo.

Hạt Tử đành phải dịch sát ra mép giường, vậy mà chưa ngủ được nửa tiếng Giải Ngữ Hoa đã mò tới.

Anh ta đang đầy bụng hỏa mà chẳng biết trút vào đâu.

"Câm miệng!" Giải Ngữ Hoa lạnh lùng nói.

Hai người mới đối đáp vài câu đã làm Ngô Mặc tỉnh giấc.

"Mẹ kiếp, khó khăn lắm mới ngủ được một lát, còn TMD xong chưa hả?" Cậu nhắm mắt chỉ tay ra cửa, quát: "Cút ra ngoài, đừng có làm phiền ông đây ngủ!" Cái thói gắt ngủ của Ngô Mặc vốn đã lớn, cộng thêm tâm trạng bực dọc từ trước, lúc này cậu cũng lười quản xem ai đang ở trong phòng, cứ chửi một trận cho sướng miệng.

Tiếng mắng của Ngô Mặc làm tim Giải Ngữ Hoa hẫng một nhịp.

Môi trường sống từ nhỏ tạo nên một Giải Ngữ Hoa nhạy cảm và hay suy nghĩ, hơn nữa Ngô Mặc trước giờ luôn rất tôn trọng anh.

Nói không ngoa, nếu anh và Giải Liên Hoàn cùng gọi Ngô Mặc, tám phần mười là thằng nhóc này sẽ nghe lời anh.

Quan trọng nhất là dù miệng Ngô Mặc hay chửi thề nhưng chưa bao giờ nói nặng lời với anh, lúc nào gặp cũng cười hì hì gọi anh là ca ca, dù anh có bắt nạt cậu thì cậu cũng vui vẻ chấp nhận.

Hôm nay đột nhiên bị chửi xối xả thế này khiến anh thấy chạnh lòng vô cùng.

Bị chỉ vào mũi bảo cút ra khỏi phòng mình, giường mình, Hạt Tử suýt thì tức chết.

Anh ta nhếch mép cười xấu xa, giơ chân đưa lên phía miệng Ngô Mặc.

Cái mùi "nguyên bản" nồng nặc đó lập tức khiến Ngô Mặc bừng tỉnh.

"Oẹ!" Ngô Mặc như xác chết vùng dậy, ngồi bật dậy trên giường nôn thốc nôn tháo.

"Tiểu Mặc, không sao chứ?" Giải Ngữ Hoa lườm Hạt Tử một cái.

Vừa nãy anh mải suy nghĩ nên không để ý, lúc muốn ngăn thì cái chân kia đã kịp áp sát miệng Ngô Mặc rồi.

"Mày muốn chết hả?" Câu đầu tiên Ngô Mặc thốt ra khi mở mắt là nhắm thẳng vào Hạt Tử.

Hắc Nhãn Kính đúng là kẻ mở mắt nói điêu: "Ái chà, hồi nãy anh đang ngủ mơ, chắc là hành động vô thức thôi.” Ngô Mặc nghiến răng lao vào túm cổ áo Hạt Tử, cho anh ta một trận tơi bời ngay trên giường.

Tiếng động lớn làm Bàn Tử ở phòng bên cạnh cũng tỉnh giấc, Ngô Tà cũng đẩy cửa bước vào.

Bàn Tử ngái ngủ lẩm bẩm: “Cái gì thế?

Đánh nhau ở đâu đấy?” Sau khi cho Hạt Tử ăn đòn, Ngô Mặc cũng tỉnh táo hơn chút.

“Ơ kìa, chẳng phải Hoa gia đây sao?” Ngô Mặc quay đầu giả vờ như mới thấy Giải Ngữ Hoa, mỉa mai: “Đêm hôm khuya khoắt không ở lại bàn chuyện hậu sự với Hoắc lão thái thái à?” Nghe tông giọng này, Giải Ngữ Hoa biết là cậu đang giận thật rồi.

“Haiz!” Anh khẽ thở dài: “Em đúng là có hợp tác với bà ấy, nhưng chuyện bà ta bày trò thử thách sau đó, em thực sự không biết, em tin anh không?” Ngô Mặc nghe xong chẳng biểu lộ cảm xúc gì.

Giải Ngữ Hoa bất đắc dĩ lắc đầu: “Người ta bảo tốt khoe xấu che, nhưng nếu em không nói rõ thì chắc mọi người đều nghi ngờ em.” Dưới ánh trăng hắt qua cửa sổ, sắc mặt Giải Ngữ Hoa trông khá tệ, lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Anh bắt đầu kể: “Chuyện hợp tác bắt đầu từ khi từ Lĩnh Nam về không lâu.

Chương 267

Anh biết bà ta theo đuổi chuyện này từ sớm, kết hợp với những gì chúng ta thấy ở Lĩnh Nam, anh đoán hai bên có liên quan mật thiết.

Ban đầu anh không định hợp tác, chỉ muốn tự mình điều tra tiếp.

Nhưng dạo này Giải gia không yên ổn, mấy lão già kia cứ rục rịch bày trò sau lưng.” Nói đến đây, anh cười khổ: “Anh khổ công tìm tung tích Giải Liên Hoàn, nhưng tìm được rồi thì sao?” Ngô Mặc và Ngô Tà im lặng lắng nghe.

“Để dẹp yên mấy lão già đó, anh nghĩ đi nghĩ lại chỉ có cách hợp tác với Hoắc gia.

Điều kiện là họ phải giúp anh dọn dẹp một phần đám sâu mọt.

Đừng thấy nhà họ Hoắc chuyển ra nước ngoài mà lầm, nhân mạch và thế lực của họ ở Bắc Kinh vẫn đáng gờm lắm.” Giải Ngữ Hoa vỗ vai Ngô Mặc, ai oán nói: “Tiểu Mặc, em nghĩ anh là loại người bắt tay với người ngoài để hại chết anh em mình sao?” “Cái đệch!” Ngô Mặc gạt phắt tay Giải Ngữ Hoa ra, chỉ vào mũi anh mắng: “Ông làm gia chủ đến ngu người luôn rồi hả?

Hay là tư duy bị đóng băng rồi?

Có coi bọn này là anh em không?

Không phải chỉ là mấy lão già khốn khiếp nhà ông thôi sao?

Nói với tôi một tiếng, tôi giúp ông giải quyết là xong chứ gì!

Dù bọn họ gia đại nghiệp đại thì đã sao?

Bố mày chẳng cần bằng chứng, cứ lần lượt xử từng đứa một là xong.

Sau đó ông không nói tôi không bảo, ai biết được là vị gia chủ này ra tay?" Ngô Mặc càng mắng càng hăng, nhảy thẳng xuống đất, chân trần một tay chống nạnh quát: "Giải Ngữ Hoa, ông soi lại lương tâm đi, tình cảm anh em mình thế nào?

Tôi nói thẳng luôn, giờ trước mặt có vạc dầu sôi sùng sục, ông bảo bên dưới có đồ ông muốn, tôi cũng dám đá đổ vạc dầu để lấy đồ ra cho ông đấy!" Cơn thịnh nộ đột ngột của Ngô Mặc làm Giải Ngữ Hoa đứng ngây người.

Nhưng sau khi nghe câu cuối, anh lại không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

"Cười, cười cái khỉ mốc gì!" Ngô Mặc muốn phát điên, mình đang nghiêm túc thế mà nó lại dám cười?

Không chỉ Hoa gia, ngay cả Ngô Tà cũng phải cúi đầu nén cười.

Anh cảm thấy thằng em mình đúng là đáng yêu quá mức, chuyện gì cũng không chịu thiệt, ngay cả mắng người cũng phải giữ thể diện cho anh em.

Thấy Ngô Mặc sắp xù lông, Giải Ngữ Hoa vội bịt miệng nhịn cười, bước tới nắm lấy cánh tay cậu, vỗ vỗ lưng cho cậu hạ hỏa, dịu giọng: "Phải, lần này là anh sai, đều tại anh suy nghĩ không thấu đáo." "Thấu cái con khỉ." Ngô Mặc lườm một cái: "Tôi thấy ông là do bình thường nghĩ quá nhiều, tự làm mình mệt thôi." "Tiểu Mặc, em nghĩ xem, giết mấy lão già đó thì dễ, nhưng hậu quả sau đó thì sao?" Có những chuyện Giải Ngữ Hoa đã kìm nén quá lâu, lúc này có nơi để trút ra nên anh không kìm chế nữa: "Mấy lão già đó đứa nào cũng có địa bàn, có nhân mạch, bọn chúng cấu kết với nhau, nếu xảy ra loạn lạc thật thì anh khó mà trấn áp được ngay." Một luồng cảm xúc buồn bã thoáng hiện trên người anh: "Em cũng biết đấy, đến tận giờ anh vẫn chưa hoàn toàn kiểm soát được Giải gia." Đường đường là gia chủ

Giải gia của Cửu Môn, một Giải Ngữ Hoa khôn ngoan sắc sảo mà lúc này lại lộ ra vẻ mặt ủy khuất để dỗ dành người khác.

Anh đúng là đã nắm thóp được Ngô Mặc – thằng nhóc này chuyên trị ăn mềm không ăn cứng.

Một người vốn luôn kiên cường mà lại lộ vẻ mệt mỏi tổn thương như vậy, quả thực rất dễ làm mủi lòng người khác.

“Khụ, Hoa ca, em cũng có nói gì đâu.” Ngô Mặc bắt đầu bối rối, cậu liếm môi, nửa ngày chẳng thốt thêm được chữ nào.

Những lời này cũng làm Ngô Tà và Bàn Tử thấy đồng cảm với Giải Ngữ Hoa.

Người đời chỉ biết anh tám tuổi đã nắm quyền Giải gia, nhưng lúc tám tuổi bọn họ đang làm gì?

Chắc là đang nghịch đất bùn thôi.

Hắc Nhãn Kính bĩu môi, lầm bầm nhỏ: “Đúng là thâm hiểm.” Thấy có hiệu quả, Giải Ngữ Hoa bồi thêm một câu: “Ngay trước khi đến tìm em, Giải gia lại có biến cố.

Anh vừa làm xong việc là tức tốc chạy qua đây luôn.

Từ chiều đến giờ anh chưa uống được giọt nước nào, em định giận anh đến bao giờ?” Thôi xong, bộ combo đòn tâm lý của Hoa ca tung ra làm Ngô Mặc tắt ngấm điện.

Cậu nhìn Hoa ca một cái, hừ một tiếng: “Mấy anh em cũng có chạy đi đâu đâu, việc gì phải vội thế?” Thấy tâm trạng cậu đã chuyển biến lớn, Giải Ngữ Hoa thầm cười, kéo cậu ra sân: “Đi, ra sân ngồi với anh một lát cho anh đỡ buồn.” Nhìn Ngô Mặc bị Giải Ngữ Hoa dắt đi, Hạt Tử suýt thì méo cả mũi.

Mình vừa mất phòng vừa mất giường, lại còn bị ăn tát.

Còn vị Giải đương gia này chẳng mất cái gì, chỉ cần kể khổ vài câu là được cả đám thương cảm.

Thế giới này quá bất công!

Cả nhóm ngồi lại ngoài sân.

Sau khi ngồi xuống, Giải Ngữ Hoa lên tiếng: “Nếu mọi người đã quyết định tham gia phi vụ này, cần chuẩn bị trang bị gì thì cứ liệt kê ra.” Đây là chính sự, xuống mộ thì trang bị và y tế là quan trọng nhất, đặc biệt là sau khi họ đã vào địa cung dưới đáy hồ và thấy tình hình cực kỳ hung hiểm, vũ khí thông thường chẳng có tác dụng gì.

Nghe đến từ trang bị, Bàn Tử hào hứng ngay: “Hoa gia, lần trước súng của lão già Cừu Đức Khảo chuẩn bị xịn phết, không biết ngài có kiếm được mấy khẩu không?” Giải Ngữ Hoa trầm tư: “Được, nhưng thứ đó dưới hầm mộ hiệu quả không cao đâu, anh chắc chứ?” “Đúng rồi, lần trước đi với A Ninh, em thấy đạn súng của cô ta có chứa xích tiêu, thứ đó khắc chế tà vật rất tốt, không biết Hoắc lão thái thái có kiếm thêm được không?” Ngô Mặc vẫn luôn canh cánh vụ này, có đạn đó thì cậu với lão Trương khỏi phải thi thoảng lại rạch tay lấy máu.

“Thứ đó giá chát lắm đấy.” Bàn Tử biết loại đạn đặc chế này cực kỳ đắt đỏ.

“Đắt hay rẻ thì liên quan mẹ gì đến tôi?” Ngô Mặc đảo mắt, cười lạnh: “Bàn ca, anh lo hão làm gì.

Trước đó Hoắc bà già đã bảo rồi, bọn mình muốn trang bị gì bà ta lo tất.

Đã vậy thì cứ đòi những thứ xịn nhất đi.” Bàn Tử thấy cũng đúng, có người bao chi thì tính toán chi li làm gì.

Gã liền lấy giấy bút ra bắt đầu liệt kê.

Ngô Mặc cũng chẳng khách khí, Hoắc lão thái thái đã cho cơ hội thì tội gì không vặt một mẻ cho bõ tức.

Cậu múa bút xoẹt xoẹt, viết xuống một đống trang bị và dược liệu.

Xong xuôi, cậu đưa tờ giấy cho Hoa ca: “Hiện tại em chỉ nhớ được bấy nhiêu, mai có bổ sung gì em sẽ báo cho Tú Tú.” Cầm tờ giấy A4 viết kín mít, Giải Ngữ Hoa rơi vào trầm mặc.

Một hồi sau anh ngập ngừng hỏi: “Tiểu Mặc, súng ống đạn dược thì anh hiểu, quần áo thay vài bộ cũng đúng... nhưng mà 300 đôi đũa dùng một lần này để làm cái gì?” Giải Ngữ Hoa vừa dứt lời, Trương Khởi Linh đang nghiên cứu bản vẽ bỗng khựng lại.

“Phụt ha ha ha!” Hắc Nhãn Kính ngồi cạnh Tiểu Ca, thấy biểu cảm của anh và nhớ lại cách Ngô Mặc từng làm, liền ngửa cổ cười sằng sặc.

Bàn Tử và Ngô Tà cũng phản ứng kịp, cười đến mức không đứng vững.

Giải Ngữ Hoa lúc này mới nhớ ra vụ Ngô Mặc dùng đũa phá cơ quan trong mộ, anh dở khóc dở cười: “Dù có muốn phá cơ quan thì 300 đôi có hơi quá nhiều không?” “Ừm, cũng hơi nhiều thật.” Ngô Mặc xoa cằm suy nghĩ rồi gật đầu: “Với lại loại đũa dùng một lần đó chất lượng kém quá, bẻ nhẹ cái là gãy.” Nói xong, cậu bắt đầu nhìn quanh sân, ánh mắt dừng lại trên then cửa gỗ.

Những nhà cũ ở Bắc Kinh hầu như nhà nào cũng có then cửa thế này.

“Đi, lấy cái then cửa kia lại đây cho tôi.” Ngô Mặc đá chân Hạt Tử.

Hạt Tử dù lười đến mấy cũng chẳng lười bằng Ngô Mặc, đành dậy đi lấy then cửa đưa cho cậu.

Nhận lấy then cửa, Ngô Mặc lại xòe tay trước mặt Hạt Tử: “Cho mượn con dao.” Cậu biết Hạt Tử luôn giấu một con dao găm trong người, kể cả lúc ngủ.

“Này nhóc, tôi là người hầu của cậu đấy à?” Hạt Tử vỗ đầu Ngô Mặc một cái, cáu kỉnh bảo: “Gọi ca ca đi.” “Nói nhảm nhiều thế.” Ngô Mặc gạt tay anh ta ra, rồi thò tay ra sau eo Hạt Tử rút luôn con dao găm.

Một tay cầm khúc gỗ then cửa, một tay cầm dao, cậu nảy ra một ý tưởng khiến khóe môi hiện lên nụ cười khoái chí.

“Hoa ca, tránh ra chút.” Ngô Mặc chen vào chỗ Ngô Tà, đẩy anh ra để ngồi đối diện với Trương Khởi Linh, rồi hì hì cười một cái đầy gian xảo.

“Lão Trương, bản vẽ nghiên cứu sao rồi?” Cái nụ cười bỉ ổi của Ngô Mặc làm Trương Khởi Linh vốn luôn bình thản cũng phải nảy sinh ý định phòng bị.

“A ha ha.” Ngô Mặc cười khan vài tiếng, thu lại nụ cười lố lăng: “Bản vẽ anh không muốn nói thì thôi, nhưng tôi có việc này muốn nhờ anh chút.” Hạt Tử, Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà đều tò mò nhìn xem cậu định làm trò gì tiếp.

Trương Khởi Linh vẫn im lặng nhìn Ngô Mặc.

Cái vẻ mặt lạnh lùng đó dọa được người khác chứ với Ngô Mặc thì vô dụng.

Cậu chẳng thèm nói nhiều, chộp luôn lấy tay phải của Tiểu Ca.

Bất ngờ bị nắm tay, Tiểu Ca theo bản năng định rụt lại, nhưng lực tay Ngô Mặc cũng chẳng vừa, cứ thế giữ chặt không buông.

“Này lão Trương, anh né cái gì?” Ngô Mặc có chút không vui: “Đều là đàn ông con trai cả, có gì mà phải ngại.” Nói xong cậu mặc kệ phản ứng của Tiểu Ca, bắt đầu soi xét bàn tay anh.

Tay Trương Khởi Linh trắng, các khớp xương rõ rệt, đặc biệt ngón trỏ và ngón giữa rất dài, da dẻ mịn màng như ngọc.

“Tay anh đẹp phết đấy, không đi đổ đấu mà đi làm người mẫu tay chắc cũng kiếm bộn tiền.” Ngô Mặc lầm bầm, lật qua lật lại nghiên cứu đôi bàn tay đó mà không để ý rằng cơ thể Trương Khởi Linh lúc này hơi cứng đờ.

Đang mải mê nghiên cứu thì một bàn tay khác thò vào: “Tay thằng câm này có gì mà nhìn?

Nhìn của anh đây này, cũng dài đẹp lắm chứ bộ.” Hắc Nhãn Kính nói mà không biết ngượng.

Ngô Mặc mắng lại: “Xéo sang một bên, chỗ nào cũng thấy mặt ông là sao?” “Tiểu Mặc, rốt cuộc em đang nghiên cứu cái gì vậy?” Ngô Tà đứng sau lưng Tiểu Ca, khoảnh khắc cơ thể anh cứng đờ hồi nãy không lọt qua được mắt Ngô Tà.

Ngô Mặc không trả lời, xem xét một lúc rồi dùng ngón tay đo đạc chiều dài, chiều rộng.

Sau khi ghi nhớ số liệu, cậu dùng dao gọt khúc gỗ then cửa, phỏng theo kích thước ngón tay của Trương Khởi Linh.

Lúc này, tay của Tiểu Ca chẳng khác gì cái thước mẫu để cậu so chiếu.

Cậu gọt vài nhát lại nhìn một cái.

Chương 268

Ngô Mặc có kỹ năng cơ quan trong người, dù mới là sơ cấp nhưng gọt gỗ làm mấy thứ đồ linh tinh thì dư sức.

Mấy người kia nhìn mà ngây người.

Cái thao tác quái đản này của Ngô Mặc, người bình thường đúng là không thể tưởng tượng nổi.

“Người anh em, cậu đang làm cái trò mèo gì thế?” Bàn Tử huých vai Ngô Mặc: “Không lẽ cậu định làm cái 'ngón tay Phát Khâu' giả theo mẫu của Tiểu Ca?” “Đúng vậy.” Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn Bàn Tử một cái rồi lại cúi xuống gọt tiếp, miệng giải thích: “Ai mà biết mấy cái cơ quan của người xưa có phải làm theo kích thước chuẩn công nghiệp không?

Nhiều lúc cần dùng đến ngón tay Phát Khâu, mà tôi đâu thể xích lão Trương vào cạp quần mang đi suốt được, nên phải tự nghĩ cách thôi.” Nói đoạn, cậu đưa ngón tay gỗ mới làm được một nửa cho Bàn Tử xem: “Đũa không ăn thua, giòn quá, gọt vài cái là gãy.

Cái then cửa này chất lượng tốt, ngoài chiều dài và độ rộng giống tay lão Trương ra, tôi còn gia cố thêm chức năng có thể uốn cong.

Lúc mấu chốt chắc chắn dùng được.” Trong sân bỗng chốc im phăng phắc, chỉ còn tiếng dao gọt gỗ lạch cạch.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa thầm cảm thấy may mắn.

May mà thuật súc cốt của anh không thể thay thế bằng đồ gỗ được, nếu không anh chẳng dám tin thằng nhóc này sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Hai tiếng sau, Ngô Mặc nhìn “ngón tay Phát Khâu phiên bản thay thế” đã hoàn thành, thỏa mãn cười tươi.

Hai tiếng này đối với Trương Khởi Linh còn khó chịu hơn cả bị kẹt trong mộ.

Trong mộ cùng lắm là bị thương thể xác, còn ở đây là bị hành hạ tinh thần.

Giải Ngữ Hoa đã giải tỏa được tâm sự, nhìn đồng hồ thấy đã ba giờ sáng.

“Tiểu Mặc, anh về chuẩn bị trang bị đây.” Anh đứng dậy bảo: “Thời gian gấp rút, một số thứ là hàng cấm, thu mua hơi khó.” Mọi người đều hiểu nên không nói gì thêm.

Tiễn Giải Ngữ Hoa xong, năm người còn lại phân công rõ ràng.

Ngô Tà và Tiểu Ca tiếp tục nghiên cứu bản vẽ, còn bộ ba “bất hảo” Ngô Mặc, Hạt Tử và Bàn Tử thì lăn ra phòng ngủ khò khò.

Giải Ngữ Hoa giao bản danh sách trang bị cho Hoắc Tú Tú.

Dù sao thì việc chuẩn bị đồ là do Hoắc lão thái thái hứa.

Nhìn chằm chằm hơn hai mươi tờ giấy A4 trên tay, Hoắc Tú Tú ngẩn ngơ.

Một lát sau, cô chỉ vào một tờ hỏi: “Anh Tiểu Hoa, thuốc lá với bật lửa cũng tính là trang bị hả anh?” “Ừm!” Giải Ngữ Hoa gật đầu, trong lòng cũng thấy bất lực.

Cái thằng nhóc Ngô Mặc đó là con sâu thuốc, một ngày không hút là bứt rứt, anh cũng chẳng biết làm sao.

Hoắc Tú Tú xem tiếp, đến trang cuối thì hoàn toàn nghệch mặt ra: “Cái này... lò nướng?

Với kèn Suona?” Giọng cô có chút lắp bắp.

Nhà họ Hoắc không phải lần đầu đi kẹp lạt ma (đi trộm mộ), cô cũng chuẩn bị trang bị nhiều lần rồi, nhưng yêu cầu quái đản như lần này thì đúng là lần đầu tiên thấy.

Giải Ngữ Hoa chẳng muốn nghe thêm nữa, anh cảm thấy ánh mắt Tú Tú nhìn mình cứ như nhìn bệnh nhân tâm thần vậy.

“Khụ.” Anh ho nhẹ một tiếng, lạnh lùng để lại một câu: “Tú Tú, đừng hỏi nhiều, cứ chuẩn bị đúng như yêu cầu là được.” Sau đó lấy cớ có việc phải xử lý, anh chuồn lẹ khỏi đó.

Nhìn bóng lưng chạy trốn của Hoa ca, Hoắc Tú Tú đứng hình tại chỗ.

Hiệu suất của Hoắc gia đúng là cao thật.

Chiều hôm sau, Tú Tú đã lái chiếc xe van chở đầy trang bị tới.

Sau khi đỗ xe, cô đẩy cửa vào sân, thấy Trương Khởi Linh đang ngồi giữa sân.

Tú Tú ấn tượng cực kỳ sâu đậm với người đàn ông này, vì chính anh đã khiến người bà mà cô luôn tôn sùng phải quỳ xuống.

Đang lúc Tú Tú đắn đo có nên chào anh không thì Ngô Tà đẩy cửa bước ra.

“Anh Ngô Tà.” Tú Tú vội gọi: “Trang bị em mang tới rồi, nhưng hơi nhiều, anh giúp em một tay được không?” Ngô Tà nhìn Tú Tú với cảm xúc khá phức tạp, anh thấy cô gái này cũng tốt nhưng bà nội cô thì quá gian manh.

“Đồ nhiều lắm à?

Vậy em đợi chút để anh gọi thêm người.” Ngô Tà giờ đã khôn ra rồi, không còn dại dột làm cửu vạn một mình nữa.

Anh quay vào phòng, đá một phát vào cái mông đang ngủ say của

Bàn Tử dưới đất: “Béo kia, đừng ngủ nữa, dậy làm việc!” “Thiên Chân, mấy bữa nữa là xuống đất rồi, tôi mới nghỉ được một lát ông đã hành hạ tôi rồi.” Bàn Tử ngáp ngắn ngáp dài bò dậy lầu bầu: “Lại việc gì mà thiếu Béo đây là không xong hả?” Khi Hoắc Tú Tú kéo cửa xe ra, Vương Bàn Tử và Ngô Tà gần như không thể tin vào mắt mình.

Chiếc xe van bị nhét đầy ứ hự, không còn một kẽ hở nào.

Cửa xe vừa mở, mấy cái túi đồ còn rơi cả xuống đất.

“Thiên Chân, có phải hơi nhiều quá không?” Vương Bàn Tử nghiến răng, liếc mắt vào trong sân, “Hay là gọi…” Ngô Tà không đợi Vương Bàn Tử nói hết, liền ngắt lời: “Tiểu Mặc còn đang ngủ, hay là cậu vào nhà gọi nó dậy?” “Thôi thôi thôi, bỏ đi.” Vương Bàn Tử lắc đầu nguầy nguậy như trống bỏi.

Hắn đã từng chứng kiến cơn gắt ngủ của thằng nhóc Ngô Mặc rồi.

Đừng nói là hắn, ngay cả Hắc Nhãn Kính cũng bị Ngô Mặc cho một trận tơi bời.

Không sai bảo được Ngô Mặc, chẳng phải vẫn còn Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh sao?

Vương Bàn Tử cũng chẳng nể nang hai người này, hùng hổ đi vào trong sân.

“Tiểu Ca, Hắc gia, ra làm việc thôi, đồ đã được gửi tới rồi.” Về chuyện làm việc, Trương Khởi Linh quả thật chưa bao giờ từ chối.

Anh đặt bản vẽ trong tay xuống, đứng dậy đi thẳng ra cổng sân.

Còn về gã Hắc Nhãn Kính, hắn ta cứ như không nghe thấy gì, giả câm giả điếc nhất quyết không ra khỏi phòng.

“Hắc gia, đừng giả vờ không nghe thấy nữa, mau ra đây.” Vương

Bàn Tử lại gọi thêm một tiếng.

Nhưng Hắc Nhãn Kính là ai chứ?

Da mặt hắn cũng dày như gót chân hắn vậy.

Chỉ cần Vương Bàn Tử không vào tận phòng tìm, hắn sẽ coi như không nghe thấy.

Tức đến nỗi Vương Bàn Tử suýt nữa thì chửi ầm lên.

Ngô Tà đứng bên xe đợi một lúc lâu mà không thấy Vương Bàn Tử ra.

Cậu lại thò đầu vào sân gọi: “Bàn Tử đừng lười nữa, mau qua đây, nhanh chóng dọn dẹp xong cho gọn.” “Tên mù chết bầm, cả ngày chỉ biết lười biếng.” Vương Bàn Tử vừa đi ra ngoài vừa lẩm bẩm trong miệng.

Bây giờ mấy anh em đã quá thân thiết, những trò đùa giỡn nhỏ nhặt thế này cũng chẳng ai để bụng.

Ngô Tà, Bàn Tử, Trương Khởi Linh cùng với Hoắc Tú Tú, tốn cả nửa ngày trời mới khiêng hết tất cả trang bị vào trong sân.

Khi chiếc túi cuối cùng được ném xuống đất, Hắc Nhãn Kính vươn vai lười biếng bước từ trong phòng ra.

Hắn nhìn đống trang bị chất cao như núi, giả vờ kinh ngạc nói: “Ối, gửi đến lúc nào thế?

Sao không gọi Hạt Tử một tiếng?” “Này, tôi nói Hắc gia, mày đang nói nhảm đấy à?” Vương Bàn Tử vừa nghe thấy lời này lập tức nổi nóng.

Một tay chống hông chỉ vào Hắc Nhãn Kính nói: “Bàn gia tôi ở trong sân gọi cả nửa ngày, mày giả câm giả điếc không nghe thấy, giờ lại ra đây nói nhảm cái gì?” Hắc Nhãn Kính cũng không tranh cãi, dù sao thì hắn cũng được lợi rồi.

Tiếng nói chuyện trong sân rất lớn, làm Ngô Mặc tỉnh giấc, cậu cởi trần đi ra ngoài.

“Ồ, đồ được gửi đến rồi.” Ngô Mặc vươn vai, uể oải hỏi Hoắc Tú Tú: “Đồ tôi cần đã chuẩn bị hết chưa?” “Tiểu Mặc, sao không mặc áo khoác đã ra ngoài?” Ngô Tà liếc nhìn Hoắc Tú Tú một cái, “Ở đây còn có con gái, em không biết chú ý hình tượng một chút à?” Hình xăm trên người Ngô Mặc chỉ hiện ra khi máu trong người sôi trào.

Cho nên có lúc trời quá nóng, cậu cứ thế cởi trần đi lại trong nhà.

Vừa mới ngủ dậy, cậu cũng không để ý Hoắc Tú Tú tới, nên cứ thế mình trần đi ra ngoài.

“Tam gia nói đúng đó, đi, anh đưa em vào nhà thay quần áo.” Hắc Nhãn Kính kéo tay Ngô Mặc, trực tiếp lôi cậu vào trong phòng.

Chân đá ra sau một cái, “cạch” một tiếng, cửa đã bị đóng chặt.

Toàn bộ hành động này khiến Hoắc Tú Tú ngây người.

Thực ra Ngô Mặc có mặc áo hay không, đối với Hoắc Tú Tú cũng chẳng có gì.

Cứ đến mùa hè, đầy đường toàn là thanh niên cởi trần.

Cô sớm đã quen, thấy mãi cũng không lạ.

Ngô Mặc bị Hắc Nhãn Kính lôi tuột vào trong phòng.

Chương 269

Còn chưa kịp nói gì, trên đầu đã bị tròng vào một chiếc áo ba lỗ.

“Vãi, ông đang mặc áo cho tôi hay đang tròng bao tải thế?” Ngô Mặc suýt nữa thì ngạt chết, đưa tay đẩy Hắc Nhãn Kính ra, “Tôi lại không phải người không thể tự lo cho bản thân, còn cần ông giúp tôi mặc quần áo à?” “Ai!” Hắc Nhãn Kính thở dài.

Hắn ngồi phịch xuống mép giường, vỗ đùi oán thán: “Có phải em không thích anh không?

Chê anh phiền phức, hay là trong lòng em đã có anh trai khác rồi?” “Bệnh.” Ngô Mặc liếc xéo hắn một cái, không thèm để ý đến Hắc Nhãn Kính nữa, tự mình đi ra ngoài cửa.

“Này, đợi tôi với.” Hắc Nhãn Kính thấy kịch bản không đi theo hướng mình nghĩ, vội vàng đuổi theo.

Trong sân, mấy người Ngô Tà đã bắt đầu phân loại sắp xếp trang bị.

Để không bị người ngoài phát hiện, họ cố ý đóng chặt cổng sân.

Dù sao đây cũng là kinh đô, dưới chân thiên tử.

Vương Bàn Tử tay cầm một khẩu súng tiểu liên, phấn khích nói: “Thứ này đúng là bảo bối, có nó, Bàn gia tôi tự tin mười phần.” “Thôi đi Bàn ca, có lúc thứ này còn không bằng một cây gậy cời lửa đâu.” Ngô Mặc lục lọi trong đống trang bị, không tìm thấy thứ mình muốn.

Cậu ngẩng đầu nhìn Hoắc Tú Tú, nhíu mày nghi hoặc: “Kíp nổ và thuốc nổ đâu rồi?” “Anh Ngô Mặc, những thứ này là hàng cấm, ở nơi như kinh đô này lấy ra không tiện lắm.” Hoắc Tú Tú nghiêm túc giải thích: “Những thứ đó đã được vận chuyển trước đến Lĩnh Nam rồi, đợi chúng ta đến nơi là có thể trang bị ngay.” “Ừ, biết rồi.” Ngô Mặc gật đầu, tiếp tục lật tìm trong đống trang bị trên đất.

Hoắc Tú Tú có chút e ngại Ngô Mặc, nhưng sự tò mò trong lòng vẫn khiến cô không nhịn được muốn hỏi.

Cô do dự một lúc lâu cuối cùng cũng mở miệng: “Anh Ngô Mặc, em có thể hỏi anh một chuyện được không?” “Ừ, chuyện gì?” Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn cô một cái, “Có gì cứ nói thẳng, đừng ấp a ấp úng.” “Được, vậy em hỏi đây.” Hoắc Tú Tú nín thở, không muốn lãng phí cơ hội này, “Xuống mộ mang theo kèn hiệu và kèn Tỏa Nột để làm gì ạ?

Lẽ nào trong này còn có quy tắc gì đặc biệt?” Chỉ vì những món đồ mà Ngô Mặc yêu cầu, tối qua Hoắc Tú Tú đã tra cứu tài liệu cả đêm.

Nhưng dù cô đã lật bao nhiêu sách cổ, cũng không có ghi chép nào về công dụng của mấy món này.

“Ồ, cô nói mấy thứ này à.” Ngô Mặc thản nhiên đáp: “Sở thích cá nhân thôi, tôi thấy thổi Tỏa Nột rất du dương, đỡ cho trong mộ nhàm chán.” Khóe mắt và khóe miệng Hoắc Tú Tú không ngừng co giật.

Cô hoàn toàn không tin lời giải thích này của Ngô Mặc, luôn cảm thấy đối phương đang che giấu điều gì đó.

Nhưng cô đâu biết, Ngô Mặc thực sự nghĩ như vậy.

Phải biết rằng trong tất cả các loại nhạc cụ, cậu chỉ thổi Tỏa Nột là giỏi nhất.

Để cho người khác thấy mình không phải là kẻ bất tài vô dụng, Ngô Mặc quyết định phải thể hiện tài năng của mình.

Hơn nữa còn một lý do khác.

Đó là mua những thứ này đều không cần cậu tự bỏ tiền, dù sao Hoắc gia cũng sẽ thanh toán.

Mấy người kiểm tra lại toàn bộ trang bị, lại đề xuất thêm một vài yêu cầu.

Hoắc Tú Tú tính tình rất tốt, nhanh chóng ghi chép lại.

Vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện này của cô khiến Ngô Mặc cũng không nỡ lạnh mặt nữa.

Tục ngữ nói không nể mặt sư thì cũng nể mặt phật.

Cô bé này dù sao cũng là người Tiểu Hoa trông nom từ nhỏ đến lớn, mình thế nào cũng phải cho Hoa ca chút mặt mũi.

Mọi thứ đều đã thu dọn xong, Ngô Mặc nhân lúc không ai để ý, giả vờ lục lọi hòm, cũng lôi ra thanh Minh Hồng Đao đã lâu không dùng của mình.

Nhìn thanh đao trong tay, Ngô Mặc không khỏi cảm khái vạn phần.

“Anh em, vẫn là mày đỉnh nhất, con dao găm nhỏ trước đó còn không bằng dao cạo móng chân.” “Tiểu Mặc, Tú Tú qua đây, nói chúng ta đến chỗ bà Hoắc có việc cần bàn.” Ngô Tà đẩy cửa bước vào, thấy Ngô Mặc đang cầm đao múa may, cười nói: “Lâu thế rồi, lại nỡ lôi bảo bối của em ra à?” “Lúc làm việc thì đao dài vẫn tiện hơn.” Ngô Mặc cất đao đi, quay đầu lại hỏi Ngô Tà: “Bà lão đó lại muốn làm gì?” “Anh cũng không rõ lắm, hình như bà Hoắc đã gọi hết đám Giáp Lạt Ma lần này tới, muốn cùng nhau bàn bạc chuyện gì đó.” Ngô Mặc gật đầu, hai anh em liền cùng nhau đi ra ngoài.

Trong sân, Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử ba người đã thu dọn xong.

Vừa thấy hai anh em Ngô Tà xuất hiện, cả ba đồng thời đứng dậy đi ra ngoài sân.

Hoắc Tú Tú vẫn lái chiếc xe thương vụ màu đen.

Ngô Mặc thuận mắt liếc qua biển số xe, quả nhiên chính là chiếc lần trước bị họ vứt ở ngoại ô.

Sau khi mấy người lên xe, Hoắc Tú Tú lần lượt chào hỏi.

Một cô bé còn có thể chủ động hạ mình chào hỏi, Ngô Mặc một thằng đàn ông to đùng, lẽ nào còn so đo tính toán hay sao?

Cậu lên xe liền ngồi thẳng vào ghế phụ, mở miệng hỏi: “Nhóc con, bà của cô tìm chúng tôi có chuyện gì?” “Em nghe bà nói, nhiệm vụ lần này sẽ chia làm hai đội.” Hoắc Tú Tú vừa lái xe vừa giải thích: “Cụ thể em không rõ lắm, nhưng lần này đến không ít người, đều là những người có danh tiếng trên giang hồ.” “Xì, có danh tiếng mấy, còn so được với Tiểu Ca và Hắc gia của bọn này à?” Vương Bàn Tử bĩu môi, vẻ mặt khinh thường, “Nam Hạt Bắc Ách, không phải nói đùa đâu.” Câu này Hoắc Tú Tú cũng không biết đáp lại thế nào, chỉ có thể cười gượng, không nói gì nữa mà chuyên tâm lái xe.

Rất nhanh đã đến ngôi nhà cũ ở ngoại ô lần trước.

Lần này vừa bước vào cửa, mấy người Ngô Mặc phát hiện có chút khác biệt so với lần trước.

Cỏ dại trong sân đã được dọn sạch, giữa sân lác đác có vài người đang ngồi.

Có kẻ thì vạm vỡ, có người lại gầy trơ xương.

Còn có người trông như khỉ, ai nấy đều có tướng mạo kỳ quái, vừa nhìn đã biết không phải người thường.

Khi mấy người Ngô Mặc đi vào sân, ánh mắt của những người này vô tình hay hữu ý đều nhìn về phía họ.

Ngô Mặc chẳng thèm để ý đến những người này, nghênh ngang đi thẳng vào chính đường.

Vương Bàn Tử có chút hiểu biết về những kẻ hạ cửu lưu này.

Trong số đó hắn nhận ra được vài người.

Ví dụ như người đàn ông trông như khỉ kia, rất có tiếng ở khu vực Biện Lương.

Dựa vào thân thủ lanh lẹn, đã xuống không ít mộ lớn.

Còn có người đàn ông một tay bên cạnh, gã này sức mạnh vô cùng.

Cánh tay bị mất nghe nói là do cứng đối cứng với cương thi, cuối cùng bị độc khí xâm thực, tự mình chặt đi.

Vương Bàn Tử lập tức cảnh giác, thầm nghĩ: "Xem ra Hoắc gia lần này đã bỏ ra vốn lớn." "Ồ, bà Hoắc, mấy ngày không gặp tinh thần vẫn tốt như vậy." Vừa vào đại sảnh, thấy bà Hoắc ngồi ở vị trí chủ tọa, Ngô Mặc vẫy vẫy tay chào hỏi.

Bà Hoắc cực kỳ phiền Ngô Mặc, nhìn thấy cậu là đầu đã đau.

Nhưng trong lòng bà ta biết rõ, nếu Ngô Mặc chào hỏi mà mình không đáp lại, thằng nhóc này không biết còn nói ra những lời vớ vẩn gì nữa.

Trước mặt bao nhiêu người ngoài, đến lúc đó mất mặt chính là Hoắc gia.

"Ừ, ngồi đi." Bà Hoắc nắm chặt cây gậy, liếc xéo Ngô Mặc một cái, lạnh lùng nói: "Chỉ đợi mấy người các cậu thôi." Ngô Mặc cũng không khách sáo, thấy vị trí bên tay phải của bà lão vẫn còn trống.

Cậu trực tiếp đổi khách thành chủ, ngồi phịch xuống.

Phải nói thói quen là một thứ rất đáng sợ.

Ngô Mặc hết lần này đến lần khác không theo quy tắc.

Khiến cho bà Hoắc từ ban đầu là tức giận đến nổi điên, rồi đến bình tĩnh, và bây giờ là quen với điều đó.

Ngô Tà và những người khác không giống Ngô Mặc.

Mấy người họ thấy Giải Ngữ Hoa ngồi ở phía dưới, liền tìm chỗ trống ngồi xuống bên cạnh anh.

Giải Ngữ Hoa gật đầu với Ngô Tà, không nói gì.

Nơi này rồng rắn lẫn lộn, không thích hợp để nói chuyện nhiều.

Lúc này trong đại sảnh đã ngồi đầy người, tính sơ qua cũng phải hơn hai mươi người.

Bà Hoắc thấy người đã đến đông đủ, khẽ ho một tiếng: "Nếu người đã đến đủ, vậy tôi sẽ nói về kế hoạch tiếp theo." "Hành động lần này cần phải chia thành hai tuyến đường, một tuyến đi Banai, tuyến còn lại đi Thiên Phủ." Bà Hoắc nói một tràng dài, cuối cùng tổng kết: "Tuyến Thiên Phủ sẽ do Giải gia chủ phụ trách, Banai do tôi dẫn đội." Những gã kia ai nấy đều tinh như quỷ.

Một gã to con đứng dậy, mở miệng hỏi: "Hoắc gia chủ, phiền hỏi một câu, bên Thiên Phủ chủ yếu phụ trách việc gì?" "Theo tin tức tôi nhận được, muốn vào được tòa cổ lâu ở Banai, trước tiên phải lấy được mật mã từ bên Thiên Phủ." Lời này vừa thốt ra, những người ở dưới bắt đầu xì xào bàn tán.

Những người quen biết tụ lại với nhau, rất nhanh họ quyết định đều sẽ theo bà Hoắc đến Banai.

Phải biết rằng những gã này, đầu buộc vào thắt lưng quần, mục đích chính là tiền.

Việc tìm mật mã vừa nghe đã thấy không có lợi lộc gì, đương nhiên theo bà Hoắc sẽ có tương lai hơn.

Nhìn đám đông ồn ào, bà Hoắc khẽ nhíu mày.

Mấy anh em Ngô Mặc không nói gì, im lặng quan sát cảnh này.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Chương 270

Cũng không biết Hắc Nhãn Kính có phải đã đắc tội với quá nhiều người không, hay là có người đơn thuần chỉ ngứa mắt hắn.

Một người đàn ông trung niên mặc bộ Trung Sơn trang, đầu đội mũ da dưa, tay phe phẩy quạt giấy.

Hắn chỉ vào Hắc Nhãn Kính cười mà như không cười nói: “Hoắc đương gia, không phải tôi kén chọn, nhưng chuyện Giáp Lạt Ma này là chuyện bán mạng, đồng đội rất quan trọng.” Hắn lắc đầu giọng điệu âm dương quái khí: “Ngài tìm một tên mù đến đây là muốn làm gì?

Xuống mộ chẳng phải là gánh nặng sao?” Hắc Nhãn Kính nghe thấy lời này, liếc xéo gã đàn ông một cái, cười cười không nói gì.

Bao nhiêu năm nay hắn đã trải qua quá nhiều chuyện.

Người ngứa mắt hắn có rất nhiều, nhưng kẻ sống sót được có bao nhiêu?

Vương Bàn Tử không chịu nổi nữa, cơn giận bùng lên.

Gã này đừng nhìn bình thường tính tình lỗ mãng, nhưng lại rất trọng nghĩa khí.

Hắn sớm đã coi Hắc Nhãn Kính là huynh đệ sinh tử của mình.

Hắn vừa định đập bàn đứng dậy, không ngờ có người còn nhanh hơn hắn.

Chỉ thấy một tia sáng lạnh lóe lên, một con dao găm bay thẳng ra ngoài.

“A, đau chết tôi rồi.” Gã đàn ông đội mũ da dưa ôm tai hét thảm một tiếng.

Chưa đợi mọi người kịp phản ứng, một người đã lao đến trước mặt gã với tốc độ cực nhanh.

Nhấc chân đá một phát, hất văng gã này ra ngoài.

“Vãi, Tiểu Mặc?” Vương Bàn Tử và Ngô Tà mấy người lúc này mới phát hiện ra đó là Ngô Mặc.

Ai nấy đều kinh ngạc hô lên, đứng dậy.

Sắc mặt Ngô Mặc âm trầm như nước, chân phải đạp mạnh lên ngực gã đàn ông.

“Mẹ kiếp, thằng nào không kéo khóa quần, để mày lòi ra vậy?” Ngô Mặc rút con dao găm từ sau lưng ra, dí vào cổ gã đàn ông đội mũ da dưa.

Cậu nghiến răng nghiến lợi nói: “Người của ông đây, là thứ cháu chắt như mày có thể nói được à?” Chiêu này của Ngô Mặc làm kinh động tất cả mọi người trong đại sảnh.

Có người quan hệ tốt với gã đàn ông kia, mở miệng chửi: “Thằng ranh con từ đâu ra, mau thả ông nội mày ra.” Lại có người gào lên với bà Hoắc: “Hoắc đương gia, đây là địa bàn của bà, cứ thế nhìn người khác làm càn sao?”.

Rồi có người định ra tay.

Nhưng Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử cũng không phải dạng vừa, ai nấy đều đứng ra cản lại.

“Thằng nhóc, mày có biết tao là ai không?

Mau thả tao ra.” Gã đàn ông đội mũ da dưa ôm lấy cái tai bị rụng, hung hăng đe dọa: “Mày bây giờ quỳ xuống dập đầu cho gia, chặt đứt hai tay mày, tao sẽ tha cho mày một mạng, nếu không đừng hòng sống sót rời khỏi đây.” Người xưa nói rất hay, nhân vật phản diện chết vì nói nhiều.

Ngô Mặc cũng lười so đo với tên ngốc này.

Cậu nhấc chân đạp mạnh một phát, chỉ nghe gã đàn ông kêu “Ái da” một tiếng, lập tức những lời chửi bới còn lại cũng không thốt ra được.

Phải nói là đông người thì lắm chuyện.

Gã đàn ông đội mũ da dưa cũng không phải không có kẻ thù. 34.

Rất nhiều người ôm tâm thế xem náo nhiệt, vẫn ngồi đó uống trà xem kịch vui.

Họ tưởng rằng Ngô Mặc cắt một tai của đối phương, coi như là cảnh cáo rồi.

Nhưng ai ngờ được Ngô Mặc tay giơ dao lên, “phập phập” hai tiếng, đâm thẳng vào hai mắt của gã.

Lần này tiếng kêu của gã không thể gọi là thảm, mà phải đổi thành hú.

Đúng là người nghe đau lòng, kẻ thấy rơi lệ.

Trong chốc lát, gã không biết nên ôm mắt hay ôm tai.

Đau đến mức lăn lộn trên đất.

Ngô Mặc nhấc chân đứng sang một bên, từ trong túi móc ra một điếu thuốc ngậm trên miệng, cười ha hả nói: “Từ nhỏ tôi đã thích nghe nhạc thiếu nhi, đặc biệt là bài ‘Hai chú hổ’, hay là tôi hát cho ông một bài nhé?” Nói xong, cậu không quan tâm đến phản ứng của mọi người, cất giọng hát lên: “Hai con hổ, hai con hổ, chạy thật nhanh, một con không có tai, một con không có mắt, thật là kỳ lạ.” Nghe giọng hát như cái loa rè của cậu, nhìn nụ cười âm u trên mặt cậu, mọi người không khỏi cảm thấy sau lưng có chút lạnh.

Nếu Ngô Mặc chỉ là đả thương người, thì cũng không có gì.

Những gã này ai mà tay không dính máu người.

Nhưng đả thương người xong còn mặt cười hát hò, đây tuyệt đối không phải là chuyện người bình thường có thể làm được.

Hát xong, Ngô Mặc liếc nhìn mấy gã vừa la ó bên cạnh, lạnh lùng hừ một tiếng: “Đây mới là một con hổ, còn thiếu một con, không biết mấy vị đây có ai muốn góp đủ số không?” Tục ngữ nói, người trong nghề ra tay là biết có hay không.

Động tác gọn gàng dứt khoát của Ngô Mặc, cùng với tính cách tàn nhẫn, khiến mấy người này đều có chút chùn bước.

Cũng là do gã đàn ông đội mũ da dưa này, nhân duyên không tốt.

Nếu là Ngô Mặc bị thương, đừng nói là nguy hiểm, cho dù có kinh khủng hơn gấp trăm lần, Hắc Nhãn Kính và những người khác cũng sẽ liều mạng xông lên.

Con người đều có bản năng tìm lợi tránh hại, những người này cũng vậy.

Thường nói, dân ngang ngược thì sợ thằng liều, thằng liều thì sợ thằng không cần mạng.

Mà thằng không cần mạng lại sợ thằng điên, dù sao thì gã điên đả thương người không phạm pháp.

Mấy người này miệng lẩm bẩm chửi bới, hy vọng bà Hoắc đứng ra chủ trì công đạo.

Lại không ngờ bà Hoắc còn chẳng thèm để ý.

Bà vẫy tay, gọi người của Hoắc gia đến khiêng gã đàn ông kia ra ngoài.

Mấy người này nghĩ đi nghĩ lại, Hoắc gia không dễ đắc tội, liền nén cơn giận xuống.

Nhưng ánh mắt nhìn Ngô Mặc lại rất độc ác.

Ngô Mặc khởi động cổ tay, lại ngồi về vị trí chủ tọa.

Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính chưa bao giờ tắt, hắn tặng cho Ngô Mặc một nụ hôn gió, nhận lại một cái lườm của đối phương.

Ngô Tà thật sự không muốn nhìn Hắc Nhãn Kính, cảm thấy gã này thật sự làm mất mặt.

Giải Ngữ Hoa trong lòng thầm thở dài.

Anh biết nơi nào có Ngô Mặc, nơi đó luôn xảy ra những chuyện kỳ quái.

Tuyệt đối không có một khắc bình yên.

Bà Hoắc thấy tình hình này, suy nghĩ một lúc rồi trầm giọng nói: “Nếu mấy người các ngươi đều muốn đến Banai, vậy thì đi chuẩn bị đi, chiều mai chúng ta sẽ xuất phát.” Sau khi đuổi những người ngoài đi, trong chính sảnh chỉ còn lại bà Hoắc, Hoắc Tú Tú và mấy người Ngô Mặc.

Bà Hoắc nhìn Giải Ngữ Hoa một cái, nói: “Giải tử, những người đó không đáng tin lắm, cậu muốn đưa mấy vị nào đến Thiên Phủ?” Kẻ ngốc cũng biết, ý của bà Hoắc là muốn chia rẽ mấy người Ngô Mặc.

Chưa đợi Ngô Mặc mở miệng nói, Trương Khởi Linh lạnh lùng lên tiếng: “Tôi đi Banai.” Bà Hoắc gật đầu, không hề cảm thấy bất ngờ.

Lại chuyển ánh mắt sang những người còn lại: “Mấy người các cậu nghĩ sao?” “Hay là…” Vương Bàn Tử gãi đầu, cười hì hì, “Vậy tôi cũng đi Banai.” “Tên béo chết tiệt, cậu đi Banai làm gì?” Ngô Tà không nhịn được vội xen vào, “Cậu đi, chẳng bằng tôi đi?” Ngô Tà cũng không ngốc, đương nhiên hiểu rằng mấy người họ chắc chắn phải chia thành hai đường.

Vương Bàn Tử muốn đi Banai, rõ ràng là chiếm một suất.

“Này, Thiên Chân, nói gì thế, Bàn gia đi Banai, đương nhiên là để thăm Vân Thái.” Hắn ưỡn ngực, lý lẽ hùng hồn nói: “Lâu thế không gặp, Vân Thái chắc chắn rất nhớ Bàn ca ca của cô ấy.” Cái vẻ mặt không biết xấu hổ này, khiến những lời Ngô Tà sắp nói ra bị nghẹn lại.

“Ngô Tà, hay là cậu đi Thiên Phủ cùng tôi, giải mã cần cậu giúp đỡ.” Giải Ngữ Hoa biết Ngô Tà rất thông minh, đã một mình giải được rất nhiều mật mã cơ quan.

Ngô Tà bất đắc dĩ chỉ có thể gật đầu.

Lúc này chỉ còn lại vấn đề thuộc về của Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Giải Ngữ Hoa vừa định mở miệng, Ngô Mặc giơ tay nói: “Vậy tôi cũng đi Banai.” Lời vừa dứt, mấy anh em đều có chút kinh ngạc, nghi hoặc hỏi: “Tại sao?” Theo suy nghĩ của họ, Ngô Mặc chắc chắn sẽ đi cùng Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà.

Chẳng ai ngờ, gã này đột nhiên làm ngược lại.

“Haiz, đơn giản thôi mà.” Ngô Mặc xua tay giải thích: “Tôi không có hứng thú với mấy cái mật mã đó, lỡ tay ngứa không nhịn được dùng thuốc nổ, chẳng phải là xong đời à?” Lý do này đối với mấy người thân thuộc với cậu, hoàn toàn không có tác dụng.

Ngô Mặc đảo mắt một vòng, bĩu môi: “Thôi được rồi, tôi nói thật, tôi muốn vào tòa cổ lâu của Trương gia sớm một chút, xem bên trong rốt cuộc có bảo bối gì hay ho.” Lý do này cũng chỉ là bề ngoài.

Chương 271

Thực ra cậu cũng là vì nhiệm vụ, dù sao thứ này cậu kéo càng lâu càng phiền lòng.

Giải Ngữ Hoa nhíu mày, muốn khuyên Ngô Mặc.

Anh thực sự không yên tâm để Ngô Mặc đi cùng đội của bà Hoắc.

Với cái khả năng gây họa của Ngô Mặc, lỡ giữa đường đánh nhau với người ta, đến lúc đó chịu thiệt thì làm sao?

Tuy nhiên, dù nói thế nào, Ngô Mặc vẫn cứ một mực đòi đi Banai cùng Trương Khởi Linh và những người khác.

Cuối cùng ngay cả bà Hoắc cũng không nhìn nổi nữa, lắc đầu nói: “Giải tử, mỗi người có lựa chọn của riêng mình, nếu nó muốn đi Banai cùng ta, vậy cậu hà tất phải cản trở?” Vương Bàn Tử cũng ra mặt hòa giải: “Yên tâm đi Hoa gia, tôi và Tiểu Ca đều ở đó, tuyệt đối sẽ bảo vệ Tiểu Mặc.” “Được rồi.” Mọi chuyện đã như vậy, Giải Ngữ Hoa cũng không nói thêm gì nữa.

Chỉ thầm tính toán trong lòng.

Sau khi trở về phải dặn dò người của Giải gia, để họ luôn chú ý động tĩnh của Ngô Mặc, tuyệt đối không thể để thằng nhóc này chịu thiệt.

Hắc Nhãn Kính từ đầu đến cuối không nói gì.

Hắn sao cũng được, dù sao thằng nhóc Ngô Mặc đi đâu thì hắn đi đó.

Cứ tưởng mọi chuyện cứ thế là xong.

Ai ngờ, Ngô Mặc chỉ vào Hắc Nhãn Kính mở miệng nói: “Hoa ca, để Kính ca đi cùng hai người đến Thiên Phủ đi, nếu không chỉ có anh và anh trai tôi, tôi không yên tâm.” “Này, không phải…” Hắc Nhãn Kính vừa định giãy giụa, Ngô Mặc đã trừng mắt nhìn hắn: “Nói nhiều thế làm gì, bảo đi thì đi, đừng lằng nhằng.” Giải Ngữ Hoa cũng muốn phản đối.

Anh nhìn Hắc Hạt Tử không thuận mắt, nếu làm việc cùng hắn, rất dễ đánh nhau.

Tuy nhiên Ngô Mặc cứ khăng khăng nói cậu không yên tâm.

Nếu Hắc Nhãn Kính không đi cùng đến Thiên Phủ, vậy thì cả sáu người đều đi Thiên Phủ.

Cho dù Trương Khởi Linh phản đối cũng vô dụng, cùng lắm thì đánh một trận, dùng vũ lực để nói chuyện.

Lời đã nói đến nước này, mọi người cũng không phản đối nữa.

Phải biết rằng mấy người anh trai họ, đối với Ngô Mặc thật lòng yêu thương chiều chuộng.

Cứ như vậy, sáu người được chia thành hai nhóm.

Ngô Mặc, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử ba người, chiều mai sẽ đi Banai.

Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính ba người hai ngày sau sẽ đi Thiên Phủ.

Về phần tại sao thời gian khác nhau, là vì đi Thiên Phủ cần rất nhiều thiết bị hiện đại.

Mà những thứ đó rất đặc biệt, phải mua từ nước ngoài về, cho nên trên đường phải mất một khoảng thời gian.

Quay trở lại tiểu viện của Hắc Hạt Tử, mấy anh em vây Ngô Mặc vào giữa.

“Tôi nói này mấy vị ca ca, mấy người định thẩm vấn phạm nhân đấy à?” Ngô Mặc nhìn thấy thế trận này dở khóc dở cười.

“Bớt nói nhảm, sao em đột nhiên muốn đi Banai?” Ngô Tà là anh ruột, phát súng đầu tiên này đương nhiên do cậu khai hỏa.

“Hu hu, không còn lẽ trời nữa rồi, hết yêu rồi.” Hắc Nhãn Kính một tay vịn vai Ngô Mặc, giả khóc nói: “Anh là đồ đàn ông nhẫn tâm, cứ thế vứt bỏ em cho người khác.” Giọng điệu này vừa vang lên, không chỉ Ngô Mặc, mà ngay cả trên mặt Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng lộ ra vẻ ghét bỏ.

Giải Ngữ Hoa liếc hắn mấy cái, vẻ mặt chán ghét đã hiện rõ trên lời nói.

“Tên mù chết bầm, anh tránh xa tôi ra một chút.” Đúng là từng làm nội gián, kỹ năng diễn xuất của Hắc Hạt Tử đã gần đạt đến trình độ ảnh đế.

Đặc biệt là phương diện khóc lóc này, hắn đã có thể giành được giải Oscar.

Lời của Giải Ngữ Hoa vừa dứt, Hắc Nhãn Kính như không nghe thấy, càng làm quá hơn.

Cánh tay còn lại của hắn cũng vòng qua, cả người trực tiếp treo trên lưng Ngô Mặc.

Nức nở nói: “Anh bị người ta uy hiếp, em nỡ lòng nào đứng nhìn sao?” Gân xanh trên trán Ngô Mặc giật thót.

Cậu nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu, kiếp trước mình rốt cuộc đã tạo nghiệt gì?

Kiếp này lại vớ phải một người anh em như vậy.

Giải Ngữ Hoa nhịn không nổi nữa, một động tác đá chân đẹp mắt, trực tiếp đá vào mông Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính cũng không chịu yếu thế.

Vừa định phản đòn, đột nhiên nhớ ra người trước mặt chính là chủ nợ của mình.

Chỉ một chút do dự đó, mông đã bị ăn một cú đá trời giáng.

“Ha ha ha, đáng đời.” Thấy Hắc Hạt Tử bị ăn quả đắng, Ngô Mặc vỗ đùi, cười hả hê.

“Thằng nhóc thối.” Hắc Hạt Tử đưa tay xoa xoa đầu Ngô Mặc, bực bội nói: “Em tưởng anh làm vậy là vì ai?” Ngô Mặc một phát gạt tay Hắc Nhãn Kính ra: “Mẹ kiếp, ông không làm tôi buồn nôn chết, đã là giúp tôi lắm rồi.” Giải Ngữ Hoa đá Hắc Hạt Tử một cước, cảm thấy cơn tức trong lòng đã vơi đi phần nào.

Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử ba người như quần chúng ăn dưa.

Nhìn người này rồi lại nhìn người kia, không biết nên nói gì.

Chỉ vì màn pha trò của Hắc Nhãn Kính, mấy người đều quên mất việc hỏi lý do của Ngô Mặc.

Do Ngô Mặc ba người chiều mai sẽ xuất phát, Giải Ngữ Hoa có rất nhiều chuyện cần phải dặn dò trước.

Vì vậy mấy người không lãng phí thời gian nữa, lần lượt ngồi xuống bắt đầu thảo luận những việc liên quan.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Mặc đột nhiên nhớ ra một việc quan trọng.

Cậu ngắt lời Giải Ngữ Hoa: “Hoa ca, tôi đột nhiên nghĩ đến một khả năng.” “Hửm?

Gì cơ?” Mấy người Giải Ngữ Hoa đều chuyển ánh mắt sang Ngô

Mặc.

Ngô Mặc sắp xếp lại suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Mọi người nói xem, cơ quan mật mã đó ở trong núi bao nhiêu năm nay, lại trải qua mưa gió, không có ai bảo trì, lỡ như gặp phải chấn động địa chất gì đó, liệu có xảy ra biến động không?” Cậu thực sự rất khó xử.

Có một số chuyện Ngô Mặc không thể nói thẳng, dù sao cậu cũng chưa từng đến núi Tứ Cô Nương.

Cũng không biết những cơ quan mật mã đó xuất hiện dưới hình thức nào.

Nếu tùy tiện nói ra chuyện cơ quan bị đá đè, bất cứ người bình thường nào cũng sẽ không tin.

Dù cho tình anh em có sâu đậm đến đâu.

E rằng họ cũng chỉ nghĩ rằng thần kinh cậu có vấn đề.

“Ừ, cũng có lý.” Vương Bàn Tử vừa dùng dao gọt táo, vừa gật đầu đồng ý: “Nói không sai, có lúc cơ quan chỉ cần xảy ra một chút vấn đề nhỏ cũng sẽ dẫn đến sai lầm rất nghiêm trọng.” Hắn ném một miếng táo vào miệng, nhai rôm rốp mấy cái, rồi nói tiếp: “Thiên Chân, cậu và Hoa gia, Hắc gia ba người nhất định phải cẩn thận rồi lại cẩn thận, phải biết mạng của mấy anh em này đều nằm trong tay các cậu đó.” “Yên tâm đi, chúng tôi sẽ cẩn thận.” Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Ngô Mặc, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Em ở bên Banai cũng nhất định phải cẩn thận, mọi việc đừng hành động lỗ mãng.” “Còn về mấy gã bị em đả thương, em cũng không cần quá lo lắng, anh đã sắp xếp người tìm cơ hội xử lý bọn chúng rồi.” Ngô Mặc biết Giải Ngữ Hoa lo lắng cho mình, cũng chỉ có thể gật đầu ra hiệu anh yên tâm.

Lại tán gẫu thêm vài câu, Vương Bàn Tử đứng dậy đi thu dọn hành lý.

Việc chuẩn bị trang bị này, hắn làm rất thuận tay.

Nhìn Ngô Tà đang ngồi ngẩn người trên ghế đá, Ngô Mặc trầm tư một lúc, quay đầu nói với Hắc Nhãn Kính: "Anh, thương lượng với anh chuyện này được không?" Ngô Mặc hiếm khi khách sáo như vậy, khiến Hắc Nhãn Kính nảy sinh cảnh giác.

Phải biết rằng thằng nhóc này, thuộc loại không có lợi thì không dậy sớm.

Bình thường toàn gọi mình là "tên mù chết bầm", lúc gọi "anh" có nghĩa là đang có việc nhờ vả.

"Nói thử xem." Khóe miệng Hắc Nhãn Kính nhếch lên, nụ cười ẩn hiện bên môi.

Hắn đưa tay cầm tách trà trên bàn đá lên, thong thả uống.

"Khụ!" Ngô Mặc ho nhẹ một tiếng, chỉ vào Ngô Tà nghiêm túc nói: "Để anh trai tôi làm đồ đệ của anh, anh thấy thế nào?" Lời này vừa thốt ra, nước trong miệng Hắc Nhãn Kính "phụt" một tiếng phun ra hết.

Vừa hay phun vào người Trương Khởi Linh đang ngồi đối diện.

Do tốc độ quá nhanh, Trương Khởi Linh hoàn toàn không có chuẩn bị.

Cứ như vậy, đồng chí Lão Trương đáng thương, lần thứ hai được đón nhận màn tắm mưa phun sương.

Ngô Tà bây giờ phản ứng có chút chậm, chủ yếu là dòng suy nghĩ của cậu đã bị lời nói của Ngô Mặc cắt đứt.

Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa hai người, dưới mông như có lò xo, "bật" một tiếng nhảy dựng lên.

"Vãi, ông có thấy ghê không?" Sự ghét bỏ trong mắt Ngô Mặc gần như trào ra khỏi đáy mắt.

“Khụ khụ!” Hắc Nhãn Kính bị sặc một cái, ho hai tiếng rồi lau miệng.

Chương 272

Sự chú ý của hắn bây giờ đều đổ dồn vào câu nói của Ngô Mặc, cũng không có tâm trạng để ý đến nước trên người Trương Khởi Linh.

Lòng hiếu kỳ của Hắc Nhãn Kính bùng nổ, nghi hoặc hỏi: “Để Ngô Tà làm đồ đệ của tôi, tại sao?” Cùng lúc hỏi tại sao, còn có cả Ngô Tà.

Ngô Tà trừng mắt nhìn Ngô Mặc.

Nghĩ mãi không ra, mình đang yên đang lành ngồi trên ghế đá, em trai lại lên cơn điên gì đây?

Cho dù có chê mình thân thể yếu, năng lực không được.

Muốn tìm sư phụ, cũng không đến lượt tên mù chết bầm đó chứ?

Trương Khởi Linh đáng thương nước từ trên đầu nhỏ xuống, không ai để ý.

Vẫn là Giải Ngữ Hoa có chút không nhìn nổi, từ trong túi lấy ra một tờ khăn giấy đưa cho anh.

“Có gì mà tại sao?

Anh em tôi tin tưởng anh mà.” Ngô Mặc tay phải vỗ mạnh mấy cái vào lưng Hắc Nhãn Kính.

“Anh thân thủ tốt, năng lực mạnh, đầu óc lại linh hoạt.” “Lại còn là sinh viên ưu tú ở nước ngoài, dạy cho thằng gà mờ anh trai tôi chẳng phải là quá dư dả sao?” Ngô Mặc lần đầu tiên khen Hắc Nhãn Kính như Phật tổ trên đài sen.

Toàn thân tỏa ra ánh sáng thánh khiết.

Nếu là người khác, có lẽ đã bị những lời khen của Ngô Mặc làm cho mê muội.

Nhưng Hắc Nhãn Kính vẫn còn có chút tự chủ.

Chủ yếu cũng là do hắn quá hiểu tính cách của thằng nhóc thối này rồi.

“He he, từ vựng không tồi.” Giữa mày mắt Hắc Nhãn Kính đều là vẻ cưng chiều, nhưng lại được che giấu sau cặp kính đen.

Hắn một tay chống cằm, uể oải nói: “Nhưng những lý do này đều không thể thuyết phục được tôi, cho tôi một lời giải thích hợp lý, có lẽ tôi sẽ cân nhắc xem sao.” "Nói vậy là khách sáo rồi." Ngô Mặc nháy mắt cười với Hắc Nhãn Kính, "Giữa hai anh em mình có giao tình thế này, còn cần lý do sao?" "Cần chứ." Hắc Nhãn Kính nghiêm mặt lại, gật đầu đầy vẻ đứng đắn, "Giao tình ra giao tình, lý do ra lý do, không thể vơ đũa cả nắm được." "Hừ, có phải Tiểu Gia tôi tính khí tốt quá rồi không?" Ngô Mặc thấy nói ngọt không xong, cũng nổi nóng theo.

Cậu một chân dẫm lên cạnh ghế của Hắc Nhãn Kính, tay túm lấy cổ áo đối phương, cúi người uy hiếp: "Anh nói lại lần nữa xem, được hay không được?" Hắc Nhãn Kính vừa rồi còn khí thế bừng bừng, trong nháy mắt đã sợ xanh mặt: "Được được, nhất định được." Anh ta đưa tay phải ra, gỡ cổ áo mình từ tay Ngô Mặc xuống, cười hì hì bảo: "Xem em kìa, sao lại nổi nóng rồi?

Việc em nói có bao giờ anh đây không đáp ứng đâu?" Hai người bọn họ thương lượng xong xuôi, nhưng Ngô Tà bên kia lại không đồng ý: "Đợi đã Tiểu Mặc, anh nói muốn bái cái tên này làm sư phụ bao giờ?" Ngô Tà kháng nghị.

Anh đương nhiên biết Hắc Nhãn Kính rất lợi hại.

Nhưng cái gã này cả ngày chẳng bao giờ đứng đắn, Ngô Tà sợ mình mà đi học với anh ta, sớm muộn gì cũng bị trêu cho phát điên.

Có điều Ngô Mặc hoàn toàn chẳng để lời Ngô Tà vào tai: "Em quyết là được rồi, anh kháng nghị vô hiệu." Vẻ mặt Giải Ngữ Hoa có chút quái dị, anh không ngờ Ngô Mặc lại giao Ngô Tà cho Hắc Nhãn Kính.

Anh suy nghĩ một chút rồi nói: "Tiểu Mặc, tên Hạt Tử này một chút cũng không đứng đắn, em còn dám giao Ngô Tà cho hắn?" "Sách sách." Ngô Mặc tặc lưỡi, liếc xéo Hắc Nhãn Kính một cái: "Nhìn cái nhân duyên của anh kìa, làm người cũng thất bại quá đi." Hắc Nhãn Kính gật gật đầu, vẻ mặt đầy khiêm tốn: "Đúng, em nói rất đúng." "Anh không đồng ý." Ngô Tà càng nghe càng nản: "Nếu bái sư phụ, thà anh theo Tiểu Ca học còn hơn, Tiểu Ca cái gì cũng mạnh hơn tên Hạt Tử này." Nói xong Ngô Tà quay đầu nhìn về phía Trương Khởi Linh, hỏi: "Tiểu Ca, anh thấy sao?" Lúc này Trương Khởi Linh đang nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính với ánh mắt mang theo một tia sát khí.

Nghe thấy lời Ngô Tà, anh thu hồi ánh mắt, trầm tư hồi lâu, chậm rãi gật đầu.

Lần này Ngô Tà càng có thêm tự tin, trực tiếp đứng dậy: "Tiểu Mặc, em xem Tiểu Ca đã đồng ý dạy anh rồi, anh thấy không cần tên Hạt Tử này đâu." Hết người này đến người khác ghét bỏ Hắc Nhãn Kính, điều này ngược lại lại kích thích tâm lý phản nghịch của anh ta.

Khóe miệng anh ta nhếch lên một nụ cười xấu xa: "Hạt Tử ta đồng ý thu cậu, qua đây bái sư đi." "Thế còn nghe được." Ngô Mặc hạ chân xuống, đi tới kéo Ngô Tà lại, dặn dò: "Anh dạy anh trai em thì có tâm một chút, cần đánh cứ đánh, cần mắng cứ mắng, không cần khách sáo." "Nhưng mà nếu anh ấy chẳng học được cái gì, anh đừng trách em trở mặt nhé." Ngô Tà cảm thấy mình giống như một con rối dây, hay là lão đệ bị điếc có chọn lọc?

Nếu không sao anh đã kháng nghị, Tiểu Ca cũng đã đồng ý rồi mà cậu vẫn bắt anh đi học với Hắc Nhãn Kính?

Vương Bàn Tử bận rộn trong phòng nửa ngày, nghe thấy động tĩnh ngoài sân cũng đi ra.

Thấy vẻ mặt uất ức của Ngô Tà, không nhịn được hỏi: "Người anh em, sao cậu cứ nhất định phải để Hắc gia dạy Thiên Chân?

Hiện tại Tiểu Ca không phải đã đồng ý rồi sao?" Nhìn ánh mắt không hiểu của mọi người trong sân, Ngô Mặc thở dài một tiếng.

Cậu biết mình đúng là phải giải thích tử tế một chút. "Anh, có phải anh nghĩ em đang làm loạn không?" Ngô Mặc nắm lấy tay Ngô Tà, lời tâm huyết nói: "Cái tính hiếu kỳ của anh với thể lực và năng lực của anh căn bản không tương xứng.

Em mà không tìm cho anh một người thầy dạy bảo, lúc mấu chốt xảy ra chuyện thật thì biết làm sao?" "Thì không phải có Tiểu Ca sao?" Ngô Tà lầm bầm: "Anh có thể học cùng Tiểu Ca." Ngô Mặc nhìn Trương Khởi Linh một cái, lắc đầu: "Không phải em coi thường Lão Trương, xuống mộ chặt bánh chưng thì anh ấy tuyệt đối là cao thủ, nhưng mà dạy người thì em thấy hơi căng." "Chưa nói cái khác, cứ hở tí là anh ấy lại mất trí nhớ, dạy anh kiểu gì?

Hôm nay dạy anh xoạc chân, ngày mai quên mất lại dạy lại từ đầu." Lời vừa dứt, Vương Bàn Tử và Hắc Nhãn Kính cười đến nghiêng ngả.

Họ đã hình dung ra cảnh tượng đó, chính là Ngô Tà cứ lặp đi lặp lại một động tác duy nhất.

Giải Ngữ Hoa cũng không nhịn được mím môi cười.

Duy chỉ có Trương Khởi Linh là từ từ siết chặt nắm đấm. "Cái này..." Ngô Tà bị nghẹn lời, cũng không nói ra được câu biện minh nào. "Còn nữa nhé." Ngô Mặc nhẹ nhàng vỗ vai Ngô Tà: "Đừng nhìn Kính ca cả ngày lông bông, thực tế năng lực của anh ta rất mạnh, chỉ dạy một con gà yếu đuối như anh thì quá dư xài." "Ừm." Hắc Nhãn Kính gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: "Yên tâm đi, sư phụ nhất định sẽ hết lòng 'yêu thương' cậu." Nhìn cái bộ dạng đó của anh ta, Ngô Tà sao có thể yên tâm được? "Tiểu Mặc, hay là anh học với em đi, năng lực của em mạnh thế mà?" Ngô Tà vẫn chưa bỏ cuộc, còn muốn giãy chết thêm một phen.

Ngô Mặc không thèm suy nghĩ, dứt khoát từ chối: "Không được, em không dạy anh được, chủ yếu là em không nỡ xuống tay." "Anh dù gì cũng là anh ruột của em, em sao nỡ đánh anh chứ?" Ngô Tà chỉ cảm thấy da đầu tê dại, bất giác ôm lấy mông mình.

Anh ngơ ngác nhìn Ngô Mặc, cảm thấy công lực chém gió của lão đệ lại thăng tiến rồi.

Cứ như vậy, dưới sự kiên trì của Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính thu nhận một đại đồ đệ.

Còn Ngô Tà thì ấm ức có một lão sư phụ mù.

Sau khi giải quyết xong xuôi, Ngô Mặc cũng trút bỏ được tâm sự.

Huống hồ hai người này vốn dĩ đã có duyên thầy trò, cậu chẳng qua chỉ là đẩy sự việc lên sớm vài năm mà thôi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến trưa ngày hôm sau. "Tiểu Mặc, đến bên đó vạn lần phải chú ý, để mắt cẩn thận một chút." Ngô Tà nắm tay Ngô Mặc dặn dò hồi lâu, "Mấy người đó nhìn qua đã thấy chẳng phải hạng tốt lành gì, em đừng có mãng xé." "Biết rồi anh, anh đừng lo cho em." Ngô Mặc ghé sát tai Ngô Tà, hạ thấp giọng dặn dò: "Đừng quên những gì em nói với anh, cơ quan nhất định phải kiểm tra thật kỹ, đừng để cái gì kẹt lại đấy." "Yên tâm đi, anh nhớ kỹ rồi." Từ sau vụ điểm thiên đăng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Ngô Tà cực kỳ tin tưởng lão đệ.

Phàm là việc cậu dặn dò, anh đều ghi tạc trong lòng.

Sau khi hai anh em nói chuyện xong, Giải Ngữ Hoa cũng tiến lên phía trước.

Anh giúp Ngô Mặc chỉnh lại quần áo và dây đeo ba lô, nhu thanh nói: "Phía Hoắc gia, anh đã phái mấy tay sai đắc lực, đều là những người cùng anh vào sinh ra tử nhiều năm, có chuyện gì em cứ việc giao cho bọn họ." "Còn nữa, mọi việc phải cẩn thận, đừng có cố làm anh hùng." Hoắc Tú Tú phụ trách lái xe đến đón nhóm Ngô Mặc.

Nhìn thấy Giải Ngữ Hoa nói mãi không thôi, mắt cô nàng sắp rớt ra ngoài đến nơi.

Đồng thời trong lòng nảy sinh một nỗi ghen tị nồng đậm, vì bộ dạng này của Hoa ca ca không thuộc về cô.

Hắc Nhãn Kính đứng bên cạnh đợi đến sốt ruột, chen vào giữa hai người.

Anh ta móc từ trong túi ra một hạt sen nhét vào túi áo khoác của Ngô Mặc, hắc hắc cười: "Đây là đồ tốt đấy, mang theo bên mình nghe chưa?" Ngô Mặc đầy vạch đen trên mặt.

Cậu cảm thấy cảnh tượng trước mắt cứ như mình sắp đi nhà trẻ, còn phụ huynh thì lo lắng đủ điều vậy.

Sau khi Ngô Mặc lên xe, Hoắc Tú Tú vẫy vẫy tay với Giải Ngữ Hoa, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi đó.

Nhìn chiếc xe đi xa, Ngô Tà có cảm giác trống trải bâng khuâng. "Hắc, nhóc con, ngẩn người làm gì thế?

Đi đứng trung bình tấn cho ta." Hắc Hạt Tử đi tới, giơ chân đá vào mông Ngô Tà một cái.

Cú đá này làm tâm trạng uất ức của Ngô Tà bay sạch sành sanh. "Anh bị bệnh à, đứng trung bình tấn cái gì?" Ngô Tà ôm mông, tức giận mắng: "Tiểu Mặc vừa mới đi, anh đã bắt nạt tôi rồi, không sợ tôi gọi điện thoại mách em ấy sao?" Anh bây giờ cứ nhìn thấy Hắc Nhãn Kính là bực mình.

Tên Hạt Tử này cứ lượn lờ bên cạnh mình, thỉnh thoảng lại bắt nạt mình vài cái.

Đáng ghét hơn là anh ta luôn có đủ loại lý do.

Không thì nói là huấn luyện tính linh hoạt, không thì là xem phản ứng của mình thế nào. "Không sợ." Hắc Nhãn Kính giơ một ngón tay lên, quơ quơ trước mặt Ngô Tà.

Anh ta đắc ý nói: "Bảo bối nhỏ nhà ta trước khi đi đã đặc biệt dặn dò ta, phải nghiêm khắc với cậu thật nhiều vào." "Hắc gia ta đây là người coi trọng chữ tín, sao có thể làm Tiểu Mặc Mặc thất vọng được?" "Anh có biết xấu hổ không hả, còn bảo bối nhỏ nữa?

Đó là em trai tôi, là người nhà họ Ngô tôi đấy." Sự khinh bỉ trong mắt Ngô Tà nồng đậm đến mức gần như hóa thành thực thể. "Ngô Tà, lại đây, chúng ta bàn chút việc." Giải Ngữ Hoa đi tới lườm Hắc Nhãn Kính một cái, kéo Ngô Tà vào trong sân.

Hai người thống nhất chiến tuyến, hoàn toàn ngó lơ Hắc Nhãn Kính. "Hắc, Hoa gia, làm thế là không đúng quy củ đâu nhé." Hắc Nhãn Kính ngậm một điếu thuốc, đi theo sau bọn họ.

Chương 273

Vừa đi vừa nói: "Cậu làm thế này khiến Hạt Tử khó xử lắm, ngộ nhỡ Ngô Tà chẳng học được gì thì ảnh hưởng đến danh tiếng của ta mất." Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà coi anh ta như không khí.

Mặc cho anh ta ở phía sau nói rát cả lưỡi cũng không thèm đáp lại một lời.

Ngô Mặc, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử ba người theo Hoắc Tú Tú đến căn nhà cũ ở phía nam thành phố.

Xe còn chưa dừng hẳn, đã thấy bên đường phía trước xếp thành một hàng dài các xe ô tô. "Tiểu Mặc ca ca, bà nội đang đợi mọi người ở trong sân, đi cùng em qua đó đi." Hoắc Tú Tú đỗ xe sang bên cạnh, quay đầu nói với Ngô Mặc: "Lần này em cũng sẽ đi Ba Nãi, đến lúc đó còn phải phiền Tiểu Mặc ca ca chỉ bảo thêm nhiều nha." "Cái con bé này được đấy, đáng tin hơn bà nội cháu nhiều." Vương Bàn Tử không hề khách sáo, vỗ vỗ vai Hoắc Tú Tú: "Nhưng mà nói trước nhé, quan hệ chúng ta thân thiết, có đồ gì tốt phải ưu tiên cho anh đấy." Thời gian qua Hoắc Tú Tú thường xuyên tụ tập với nhóm Ngô Mặc, nên đã rất hiểu tính cách của Vương Bàn Tử. "Yên tâm đi Bàn ca, trang bị của các anh đều là do em đích thân chọn lựa kỹ càng đấy." Hoắc Tú Tú cũng không còn gò bó như trước.

Dù cho hai ngày trước bị Ngô Mặc đá một cái, nhưng cô cũng nghĩ thông suốt, dù sao thì lúc đó bà nội làm việc cũng không đúng quy tắc.

Tính cách cô gái này khác xa Hoắc lão thái thái.

Từ khi sinh ra, Hoắc gia đã là một gia tộc danh giá.

Vì vậy cô có nét giống Ngô Tà, trong tính cách có một phần ưa mạo hiểm và một phần thiên chân.

Đương nhiên, cô ưu tú hơn Ngô Tà ở một số phương diện, ít nhất là tố chất cơ thể và thân thủ đều kế thừa võ công truyền thống của Hoắc gia.

Cửa xe được kéo ra, Ngô Mặc móc trong túi ra một chiếc kính râm đeo lên mắt.

Động tác này làm Vương Bàn Tử bật cười. "Uầy, người anh em, cậu mặc cả cây đen, lại đeo thêm kính râm, đúng là 'khai thủy oa lý tẩy táo' — người quen rồi!" "Sao thế, cậu đang học theo Hắc gia đấy à?" Bàn Tử sờ sờ cằm, nhìn Ngô Mặc từ trên xuống dưới, gật đầu liên tục: "Mà đừng nói nhé, khí chất của cậu với Hắc gia đúng là quá giống nhau, bảo hai người là anh em chắc chắn có người tin đấy." Ngô Mặc tiện tay móc thêm hai chiếc kính râm nữa từ túi ra.

Một chiếc ném cho Vương Bàn Tử: "Đeo vào, ba anh em mình phải đồng bộ." "Hắc, ý hay đấy." Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái, đồng thời dời mắt sang Trương Khởi Linh, cười xấu xa: "Tiểu Ca này..." Trương Khởi Linh vô biểu tình nhìn Ngô Mặc và Vương Bàn Tử.

Dường như anh muốn dùng ánh mắt để ép bọn họ lùi bước.

Nhưng hai cái gã này là ai chứ?

Da mặt bọn họ dày ngang ngửa Vạn Lý Trường Thành.

Hai người nhìn nhau một cái, lộ ra nụ cười ngầm hiểu.

Ngô Mặc cầm kính râm, đi đến cạnh Trương Khởi Linh, mặc kệ sự kháng cự thầm lặng của anh.

Cậu cầm kính đeo thẳng lên mặt anh: "Lão Trương, nào, anh em giúp anh đeo kính vào." "Tôi nói cho anh biết nhé, không được tháo ra đâu đấy." "Anh không biết đâu, bây giờ đang thịnh hành nhất là đồ gia đình, ba anh em mình thế này gọi là 'kính anh em'." Mà đừng nói, Trương Khởi Linh vốn đã đẹp trai.

Đeo chiếc kính râm nhỏ vào một cái, ai nhìn mà chẳng mê?

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử lùi lại một bước.

Nhìn Trương Khởi Linh mặc áo hoodie, đeo hắc kim cổ đao trên lưng, mắt đeo kính râm, cả hai cười ngặt nghẽo không thôi.

Ba người đeo kính xong, Ngô Mặc đi đầu tiên.

Cậu hất cằm với Hoắc Tú Tú: "Đi thôi nhóc con, dẫn chúng tôi đến chỗ bà nội cô." Hoắc Tú Tú bịt miệng cười nãy giờ.

Lúc đầu cô còn có chút sợ Trương Khởi Linh.

Nhưng sau này tiếp xúc dần mới thấy người này thực ra chỉ là không thích nói chuyện thôi.

Giờ nhìn thấy Ngô Mặc và Vương Bàn Tử trêu chọc anh, cô cũng không nhịn được cười trộm.

Ba người theo Hoắc Tú Tú vào chính sảnh, Hoắc lão thái thái đã chuẩn bị sẵn sàng xuất phát.

Khi thấy Trương Khởi Linh đeo kính râm, đeo hắc kim cổ đao, bà hơi sững sờ.

Bộ dạng này thực sự rất sành điệu, hợp với phong cách giới trẻ bây giờ.

Thấy dáng vẻ của Hoắc lão thái thái, Vương Bàn Tử dùng khuỷu tay thúc thúc Ngô Mặc, đắc ý bảo: "Thấy chưa, quần áo của Tiểu Ca đều là hàng hiệu đấy, tôi đặc biệt đi trung tâm thương mại mua đấy." Ngô Mặc không thèm để ý Vương Bàn Tử, vẫy vẫy tay chào Hoắc lão thái thái: "Bà nội Hoắc, ba anh em cháu tới rồi, chuẩn bị lúc nào xuất phát đây?" "Ừm!" Hoắc lão thái thái thu hồi tâm thần, gật đầu, "Chỉ chờ các cháu thôi, người đã đông đủ rồi thì xuất phát ngay." Một nhóm người lần lượt đi ra ngoài sân.

Đây là khu ngoại ô, dân cư thưa thớt.

Dù có đỗ cả trăm chiếc xe cũng không gây chú ý.

Một hàng dài xe bán tải xếp thứ tự, cống xe chất đầy các loại trang bị và vật tư.

Ba người Ngô Mặc ngồi một xe.

Đến cạnh xe, Ngô Mặc vừa định kéo cửa ghế lái, Vương Bàn Tử đã gạt tay cậu ra: "Cậu xuống ghế sau ngồi cho tôi, Bàn gia tôi còn chưa muốn chết trẻ đâu." Trương Khởi Linh lạ lùng thay cũng nắm lấy tay Ngô Mặc, đồng thời kéo cửa hàng ghế sau, trầm giọng nói: "Vào." "Thật là chán chết đi được." Ngô Mặc bĩu môi, đảo mắt một vòng, ngoan ngoãn ngồi vào ghế sau.

Vương Bàn Tử lúc này mới yên tâm.

Ba anh em vừa định nổ máy, Hoắc Tú Tú đã đeo ba lô hăng hái chạy tới. "Tiểu Mặc ca ca, em đã nói với bà nội rồi, hành trình tiếp theo em sẽ ngồi chung xe với các anh." Vương Bàn Tử nháy mắt với Ngô Mặc.

Rồi quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú ngoài xe cười nói: "Em gái à, bà nội em không phải phái em đến giám sát ba anh em bọn anh đấy chứ?" "Bàn ca, anh nói gì thế, bà nội em không đến mức đó đâu." Hoắc Tú Tú mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ lái, "Em ấy à, là cảm thấy không quen mấy người kia, chẳng có chuyện gì để nói cả." "Đường dài như vậy mà cứ im lìm thì chán chết, đi cùng bọn anh còn có thể tán gẫu, đánh bài." "Được rồi, nếu em gái đã nói vậy thì mấy anh em bọn anh cũng không hẹp hòi, hành trình tiếp theo mấy đứa mình cứ tụ lại một chỗ đi." Vương Bàn Tử nói xong liền khởi động xe.

Cứ như vậy, đội ngũ của Hoắc lão thái thái thẳng tiến hướng về

Ba Nãi ở Lĩnh Nam.

Sau khi nhóm Ngô Mặc rời đi, Ngô Tà cứ ngỡ mình sẽ rất cô đơn.

Vì Giải Ngữ Hoa phải phụ trách rất nhiều việc, không thể ở đây bầu bạn với anh.

Nhưng vạn lần không ngờ tới, một mình Hắc Nhãn Kính còn ồn ào hơn cả một đàn vịt.

Quá đáng hơn nữa là cái tên này còn bày đủ trò để hành hạ anh. "Mông nhấc cao lên, cậu đang đi vệ sinh đấy à?" Lời vừa dứt, một chiếc roi nhỏ chuẩn xác vụt vào mông Ngô Tà. "Anh bị bệnh à?" Ngô Tà nhảy dựng lên tại chỗ.

Trợn tròn mắt giận dữ nhìn Hắc Nhãn Kính: "Đây là anh đang phạt thân thể tôi đúng không?" Sự kháng cự của Ngô Tà sau khi Giải Ngữ Hoa rời đi đã hoàn toàn thất bại.

Bây giờ ba giờ sáng anh đã bị Hắc Nhãn Kính lôi từ trên giường xuống.

Với danh nghĩa mỹ miều là một ngày tươi đẹp bắt đầu từ sáng sớm, rèn luyện là phải dậy sớm.

Hắc Nhãn Kính khinh bỉ nhìn Ngô Tà một cái, bĩu môi: "Phạt thân thể?

Cái loại thân hình gà yếu đuối như cậu mà còn chẳng chịu nổi một cú đá của ta nữa là." Nói xong, anh ta lại vụt thêm một roi: "Đừng có nói nhảm, mau luyện đi, lát nữa còn đi chạy bộ." "Chạy bộ?" "Tiểu Mặc bảo anh dạy tôi bản lĩnh thật sự, mà anh chỉ dạy tôi chạy bộ thôi á?" Ngô Tà suýt nữa thì cười ra nước mắt, thầm nghĩ: "Cái trình độ chạy bộ này của tôi là luyện từ trong hầm mộ ra đấy, còn cần phải tăng cường nữa sao?" "Nói nhảm." Hắc Nhãn Kính móc một điếu thuốc ngậm vào mồm, châm lửa rít một hơi, uể oải nói: "Cậu có biết trong mộ cái gì là quan trọng nhất không?" "Chạy nhanh mới là quan trọng nhất, chỉ cần cậu chạy nhanh hơn người khác thì xác suất cậu sống sót sẽ lớn hơn người khác." "Chạy bộ xong thì dọn dẹp cái sân này đi." Hắc Nhãn Kính hất cằm với Ngô Tà, "Sau đó làm cái gì đó ăn đi, trong tủ lạnh còn ít ớt xanh với thịt, cậu làm món cơm rang thịt sợi ớt xanh đi." Ngô Tà tức đến mức muốn giết Hắc Nhãn Kính luôn cho rồi, cái tên này coi anh là bảo mẫu đấy à?

Anh hầm hầm nắm chặt nắm đấm, nhưng suy đi tính lại rồi cũng từ từ buông ra.

Tục ngữ nói 'chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng', lộn, 'người dưới mái hiên không thể không cúi đầu'.

Lão đệ với Tiểu Ca đều không có ở đây, mình lại đánh không lại Hắc Nhãn Kính, chỉ đành nhẫn nhịn thôi.

Ba ngày tiếp theo, Ngô Tà cứ như sống trong địa ngục dầu sôi lửa bỏng.

Bị Hắc Nhãn Kính hành hạ bằng đủ loại chiêu trò quái đản, anh gần như phát điên.

Cũng chẳng biết cái tên mù này lấy đâu ra lắm trò xấu thế không biết.

Anh vừa mới chợp mắt, anh ta đã lấy lông gà gãi lòng bàn chân.

Hoặc là lúc anh ngủ ngon nhất, anh ta lấy cái chậu hỏng làm chiêng, khua inh ỏi bên tai làm anh giật mình tỉnh giấc.

Đáng hận nhất là anh ta còn dùng vũ lực bắt anh bưng nước rửa chân cho anh ta.

Nếu không phải biết mình đánh không lại, Ngô Tà đã trở mặt từ lâu rồi.

Đến sáng ngày thứ tư, khi Giải Ngữ Hoa xuất hiện, Ngô Tà cứ như thấy được người thân.

Anh túm chặt tay Giải Ngữ Hoa, liên tục hỏi bao giờ mới được đi?

Nếu không phải Giải Ngữ Hoa biết tính cách Ngô Tà, anh đã tưởng cái gã này có ý đồ gì với mình rồi.

Tạm gác lại cuộc sống thê thảm của Ngô Tà, nói về phía Ngô Mặc.

Nếu đi đường cao tốc từ thủ đô đến Ba Nãi chỉ mất khoảng hai ngày đường.

Nhưng đội ngũ này của bọn họ trên xe toàn là hàng cấm, vì thế chỉ có thể chọn đường nhỏ mà đi, thành ra mất cả tuần lễ.

Người thay phiên nhưng xe không nghỉ.

Chương 274

Hoắc Tú Tú và Vương Bàn Tử thay nhau lái xe liên tục hơn mười tiếng đồng hồ.

Đến điểm nghỉ ngơi đầu tiên đã là khoảng hai giờ đêm.

Đây là khu ngoại ô hẻo lánh, thích hợp cho đoàn xe hạ trại nghỉ ngơi.

Đám người trên xe đều không phải hạng tầm thường, thể lực và tinh lực vô cùng dồi dào.

Vừa xuống xe đã cầm chai rượu, hút thuốc, hoặc tìm chỗ kín đáo để 'xả nước'.

Đám đàn em nhà họ Hoắc làm việc rất nhanh nhẹn, trật tự dựng lều trại.

Ngô Mặc vừa xuống xe vươn vai một cái, một gã đàn em đã chạy tới, cung kính nói: "Mặc thiếu, lều trại chúng tôi đã dựng xong cho ngài rồi, ngài có muốn qua đó nghỉ ngơi một lát không?" Vương Bàn Tử sững sờ, kéo kéo Ngô Mặc nghi hoặc hỏi: "Sao thế người anh em, nhà họ Ngô của cậu cũng tham gia à?

Chẳng nghe nói gì cả." "À, ngài hiểu lầm rồi." Gã đàn em vội vã xua tay, nghiêm túc giải thích: "Chúng tôi là người của Giải gia, trước khi đi Hoa gia đã đặc biệt dặn dò phải chăm sóc Mặc thiếu chu đáo, cho nên mấy việc khổ cực, bẩn thỉu, hôi hám cứ giao cho bọn tiểu nhân làm là được." Ngô Mặc nhìn kỹ một chút.

Mà đừng nói, gã đàn em này trông cũng hơi quen mặt, chắc là lúc ở nhà cũ của Giải gia đã vô tình gặp qua. "Anh em, vất vả rồi." Ngô Mặc vỗ vai gã đàn em, "Đều là người một nhà, không cần khách sáo thế đâu." Vương Bàn Tử thèm thuồng đến mức sắp chảy cả nước miếng: "Hoa gia đúng là thiên sứ hạ phàm mà, người không ở đây mà sắp xếp chu đáo quá." Bàn Tử vốn dĩ tưởng có vài việc cần mình nhúng tay vào, dù sao thì anh cũng không thể trông mong gì vào cái tên lười Ngô Mặc và cái gã mù tịt chuyện đời như Trương Khởi Linh.

Không ngờ Giải Ngữ Hoa lại tâm lý thế, phái cả đàn em thân tín đi theo đoàn này.

Nằm trong lều trại, Vương Bàn Tử gác chân thảnh thơi nói: "Người anh em, cậu bảo bây giờ Thiên Chân đang làm gì nhỉ?" Trương Khởi Linh đang nhắm mắt nằm trên giường, nghe thấy lời Bàn Tử liền mở mắt nhìn về phía Ngô Mặc. "Chắc là đang nghiên cứu tài liệu thôi." Ngô Mặc vừa chơi trò rắn săn mồi trên điện thoại, vừa hút thuốc, "Tôi bảo này Bàn ca, anh nhớ anh trai tôi à?" "Cái đó thì không, tôi chỉ hơi tò mò thôi." Nói rồi Bàn Tử ngồi dậy, nghiêm túc hỏi: "Cậu bảo Hạt gia có thể dạy Thiên Chân cái gì?

Cậu ta trưởng thành rồi, bây giờ mới học liệu có kịp không?" "Yên tâm đi, anh trai tôi là loại tiểu cường đánh không chết mà." Ngô Mặc chẳng thèm quan tâm nói: "Huống hồ thân thủ Kính ca tốt như vậy, dạy anh tôi là quá thừa rồi." Giao Ngô Tà cho Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc vô cùng yên tâm. "Thế sao cậu không dạy?" Bàn Tử cực kỳ thắc mắc chuyện này.

Anh cảm thấy thân thủ của Ngô Mặc cũng chẳng kém gì Hắc Nhãn Kính, lại là anh em ruột, chẳng phải thuận tiện hơn sao?

Ngô Mặc còn chẳng thèm ngẩng đầu lên, buột miệng nói: "Không được, tôi không kiềm chế được tính khí của mình, sợ lỡ tay một cái lại đánh anh ấy bán thân bất toại mất." Câu này vừa nói ra, bầu không khí trong phòng lập tức trở nên im lặng đáng sợ.

Năm giờ sáng hôm sau, trong doanh trại bắt đầu có những tiếng xôn xao.

Ba người Ngô Mặc sau khi vệ sinh cá nhân xong liền bước ra khỏi lều.

Vừa vặn chạm mặt bốn người, trong đó có một gã lùn mắt quấn băng gạc, được người khác dìu đi về phía trước.

Ngô Mặc nhìn thấy thì thấy đúng là oan gia ngõ hẹp.

Chính là cái gã đội mũ nồi đã bị cậu đâm mù hai mắt và cắt đứt tai kia.

Đúng là cừu nhân gặp mặt, mắt đỏ sọc.

Gã đội mũ nồi dù không nhìn thấy, nhưng ba người đi cùng gã đều là bạn chí cốt.

Vừa thấy Ngô Mặc, mắt bọn chúng trừng lên như cái chuông đồng. "Ha ha, đúng là không biết Hoắc đương gia nghĩ gì nữa, lại mang theo một kẻ mù bên mình." Ngô Mặc cười lạnh một tiếng, trả lại nguyên văn câu nói hôm trước. "Mày muốn chết phải không?" Một gã cao lớn trong số đó nắm chặt nắm đấm, hằn học nói: "Đây không phải địa bàn của Hoắc gia đâu, dù có xử đẹp mày ở đây chắc cũng chẳng ai nói ra nói vào gì đâu." "Mẹ kiếp, có phải cho các người mặt mũi quá rồi không?" Vương Bàn Tử xắn tay áo, đứng cạnh Ngô Mặc, hừ lạnh một tiếng: "Các người tưởng mấy anh em tôi ăn chay chắc?

Có giỏi thì nhào vô thử xem?" Trương Khởi Linh chẳng nói lời nào, tiến lên một bước đứng bên phải Ngô Mặc.

Ba người kề vai sát cánh, nhìn chằm chằm bốn gã đối diện.

Ngô Mặc là ai chứ?

Cái gã này lúc rảnh rỗi còn tự cào tường cho bớt chán kia mà.

Lúc này có người đến gây sự, cậu cầu còn không được.

Theo lý mà nói khi đi 'giáp lạt ma', các lộ nhân mã hội tụ lại, khó tránh khỏi đụng độ những người không ưa nhau từ trước.

Nhưng có thù có oán gì thường người ta sẽ đợi xong việc rồi mới âm thầm giải quyết.

Rất ít khi chưa đâu vào đâu đã rút đao tương hướng thế này.

Tuy nhiên hôm nay tình hình hơi đặc thù.

Bốn người đối diện có một số kỹ năng đặc biệt nên được Hoắc lão thái thái chiêu mộ.

Chỉ có điều bọn chúng trước đây ít khi lăn lộn trên giang hồ, nên không hiểu rõ về 'Nam Hạt Bắc Ách'.

Lần trước gã đội mũ nồi khiêu khích Hắc Hạt Tử ở đại sảnh chính là vì gã không nhận ra đối phương, tưởng anh ta thân thủ kém nên định lấy anh ta ra để thị uy.

Định lập uy phong cho mấy anh em mình trước mặt mọi người, không ngờ lại vấp phải tấm sắt là Ngô Mặc.

Không chỉ bị đâm mù mắt mà còn mất một cái tai.

Nếu không phải gã có kỹ năng đặc biệt, Hoắc lão thái thái đã sớm đá cả lũ bọn chúng ra khỏi đội rồi. "Lão Trương, lát nữa đánh nhau đừng có nương tay, bẻ gãy tay thằng đó cho tôi." Ngô Mặc dặn dò Trương Khởi Linh.

Cậu biết Trương Khởi Linh khi động thủ rất ít khi hạ tử thủ, thường chỉ làm đối phương mất sức chiến đấu rồi vứt sang một bên.

Nếu không dặn vài câu, với tính cách của anh, chắc chỉ đánh ngất bọn chúng rồi thôi.

Ngô Mặc xoay xoay cổ tay, nheo mắt chuẩn bị động thủ. "Có chuyện gì thế?" Một giọng nữ đột ngột xen vào, "Các người định làm gì vậy?" Giọng nói rất quen, nhóm Ngô Mặc không cần nhìn cũng biết là Hoắc Tú Tú tới.

Cô luôn chú ý đến nhóm Ngô Mặc.

Thấy bốn gã đàn ông hình thù quái dị chặn đường bọn họ, cô thầm nghĩ không ổn, liền chạy nhanh tới.

Mấy gã này thấy người tới là Hoắc Tú Tú, trong lòng khẽ run lên.

Một gã tóc vàng vội lên tiếng: "Hoắc tiểu thư, đây là ân oán cá nhân của chúng tôi, Hoắc gia chắc không định can thiệp vào đấy chứ?" Hắn định dùng lời lẽ để chặn họng Hoắc Tú Tú, bắt cô không được thiên vị.

Năng lực của Hoắc gia bọn chúng quá rõ, đó là một con quái vật khổng lồ mà những con tôm nhỏ như bọn chúng không thể lay chuyển được. "Tôi biết đây là ân oán cá nhân của các người, nhưng hiện tại là Hoắc gia chúng tôi đi giáp lạt ma, hy vọng các người hiểu quy củ, đừng có gây chuyện vào lúc này." Hoắc Tú Tú đanh mặt lại, lạnh lùng nhìn mấy gã đó. "Nếu các người không muốn tham gia dự án này nữa, cũng được thôi.

Tôi sẽ báo với bà nội một tiếng, rồi các người rời đi sớm.

Sau đó các người muốn làm gì thì làm, Hoắc gia chúng tôi tuyệt đối không can thiệp." Người ta nói tiền là thứ rác rưởi, nhưng mẹ kiếp nó lại quyến rũ chết người.

Nếu không phải vì tiền, mấy cái gã quái thai này cũng chẳng thèm chen chân vào chỗ của Hoắc gia.

Những gia tộc như Hoắc gia, làm ăn đều là việc cực kỳ hung hiểm, coi như đặt đầu trên lưng quần.

Hoắc Tú Tú nói vậy, mấy gã kia liền có chút do dự.

Ba người Ngô Mặc cũng chẳng nói gì, đứng đó xem kịch hay. "Hừ, lần này nể mặt Hoắc tiểu thư, nhưng mối hận này mấy anh em tôi sớm muộn gì cũng sẽ tính cả thôi." Gã tóc vàng ném lại một câu hằn học, kéo mấy tên kia quay người bỏ đi. "Thảo." Ngô Mặc giơ ngón giữa lên, lại nhổ bãi nước bọt xuống đất: "Lũ hèn nhát, ông đây lúc nào cũng đợi các người đến dập đầu tạ tội đấy." Hoắc Tú Tú quay sang nhìn Ngô Mặc, giọng nói có chút oán trách: "Tiểu Mặc ca ca, mọi người có thể làm em bớt lo được không?

Mấy người đó bà nội còn có việc đại sự cần dùng, bây giờ anh đánh phế bọn họ thì lúc cần biết làm thế nào?" Vương Bàn Tử đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng: "Tôi bảo này, nhà cô đang làm cái trò gì thế, đến hạng người quái thai đó cũng dùng?" "Vâng." Hoắc Tú Tú gật đầu, khẽ giải thích: "Đừng nhìn bọn họ trông khó coi, nhưng mỗi người đều có kỹ năng riêng.

Theo em được biết, cái gã khiêu khích anh ấy, khá giỏi về việc ngửi mùi để định vị." "Xì." Ngô Mặc nghe xong không nhịn được cười thành tiếng: "Cái kỹ năng này của hắn thực dụng phết đấy chứ, đi thông cống rãnh cho dân sinh chắc cũng phát tài đấy, việc gì phải đi đổ đấu làm gì?" "Phụt!" Hoắc Tú Tú bật cười: "Tiểu Mặc ca ca, anh nói thế cũng có lý lắm." Hoắc Tú Tú từ nhỏ đến lớn rất ít bạn bè, cũng khó gặp được ai tấu hài như Ngô Mặc và Vương Bàn Tử.

Mấy ngày nay ở cùng bọn họ, cô thấy mình cười nhiều hẳn lên.

Đặc biệt là Ngô Mặc, cái mạch não của cậu đúng là tuyệt đỉnh, hoàn toàn nằm ngoài trí tưởng tượng của cô.

Lúc này Hoắc Tú Tú mới hiểu tại sao Hoa ca ca sau khi đi Golmud về lại cười nhiều đến thế, mà nụ cười đó hoàn toàn là từ tận đáy lòng. "Được rồi nhóc con, cứ gọi thẳng anh là Tiểu Mặc ca ca đi." Ngô Mặc cũng đã có cái nhìn khác về Hoắc Tú Tú.

Không nói chuyện khác, chỉ riêng việc vừa rồi xảy ra xung đột, cô nàng không thèm suy nghĩ đã đứng về phía bọn cậu là đã đáng để cậu đối xử tử tế rồi. "Vâng ạ, Tiểu Mặc ca ca." Gương mặt Hoắc Tú Tú lộ ra một nụ cười chân thành.

Một cuộc xung đột nhỏ cứ thế bình ổn lại.

Chương 275

Hành trình tiếp theo thật là khô khan tẻ nhạt, mỗi ngày ngoài đi đường là nghỉ ngơi, chẳng có việc gì khác.

Lúc đầu Hoắc Tú Tú không hiểu tại sao Bàn ca luôn canh chừng không cho Tiểu Mặc ca ca chạm vào vô lăng.

Tuy nhiên sau khi cô có vinh hạnh được thử một lần, Hoắc Tú Tú kiên định chọn đứng cùng phe với Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh.

Thà mình mệt chết cũng tuyệt đối không để Ngô Mặc chạm vào vô lăng.

Ngô Mặc ngồi ghế sau, ngoài chơi game thì là tra tấn Trương Khởi Linh.

Đến nỗi cuối cùng, Trương Khởi Linh thà nhắm mắt lại chứ nhất định không thèm để ý đến Ngô Mặc nữa.

Cái bộ dạng này có tác dụng với Ngô Tà chứ với Ngô Mặc thì vô dụng.

Cậu là cái kiểu người ta càng không cho làm cậu càng làm cho bằng được.

Ngô Mặc trực tiếp động tay động chân, bò lên người Trương Khởi Linh, sống chết cũng phải banh mắt anh ra, làm Vương Bàn Tử và Hoắc Tú Tú cười ha hả.

Cuối cùng Trương Khởi Linh không chịu nổi cậu, đành phải mở mắt nhìn Ngô Mặc đầy bất lực.

Trong ánh mắt bao hàm rất nhiều cảm xúc: có bất lực, có dung túng, lại có một kiểu như nhìn đứa nhỏ bướng bỉnh nhà mình vậy.

Đủ loại cảm xúc đan xen khiến chính Trương Khởi Linh cũng không nói rõ được.

Tuy nhiên có một điều anh biết rõ, đó là hành trình tiếp theo chắc chắn Ngô Mặc sẽ không để yên đâu.

Xe cứ thế đi về phía trước, cuối cùng cũng tiến vào địa giới Ba Nãi, Vương Bàn Tử lập tức phấn khích hẳn lên: "Vân Thải em gái ơi, đợi Bàn ca ca nhé, anh sắp đến trước mặt em rồi đây." Anh ta vừa nghêu ngao hát vừa múa may quay cuồng. "Bàn ca, Vân Thải là ai thế ạ?

Suốt chặng đường này toàn nghe anh nhắc đến tên chị ấy thôi." Hoắc Tú Tú đã muốn hỏi câu này từ lâu rồi, nhưng lúc đầu mọi người chưa thân nên cô cũng không tiện dò hỏi chuyện riêng tư.

Bây giờ bốn người ngày nào cũng chui rúc trên một chiếc xe, cùng ăn cùng uống cùng chơi, nên cũng đã thân thiết lắm rồi. "Đối tượng thầm thương trộm nhớ của anh ta đấy." Ngô Mặc trực tiếp bóc mẽ.

Vừa dứt lời, Vương Bàn Tử suýt nữa thì nhảy dựng ra khỏi xe: "Nói bậy, bọn anh là đôi lứa xứng đôi, anh có tình em có ý nhé." "Ừ, có ý dữ lắm." Ngô Mặc liếc Trương Khởi Linh một cái, cười xấu xa: "Cái cô nàng đó mắt sắp dính luôn lên người Lão Trương đến nơi rồi." “Vân Thải là thế đấy.” Vương Bàn Tử hiếm khi mới bí từ.

Gã nghĩ ngợi hồi lâu, cố đấm ăn xôi biện minh: “Chắc là do em ấy chưa thấy ai ít nói như Tiểu Ca bao giờ nên thấy tò mò, nhìn thêm vài cái thôi.” Hoắc Tú Tú chớp chớp mắt nhìn gã: “Bàn ca, anh đừng cố chống chế nữa.

Con gái hiểu con gái nhất, hay là đến nơi để em xem giúp anh nhé?” Trong lúc trò chuyện, đoàn xe phía trước đã dừng lại.

Ngô Mặc hạ kính xe nhìn ra ngoài, phía trước chính là nơi đám người Cửu Đức Khảo từng dựng trại lần trước.

Vân Thải đang cùng cha mình là A Quý và thôn trưởng đứng đó chờ đợi mọi người.

Trong khi đội quân của Hoắc lão thái thái tiến hành công tác chuẩn bị, hãy nói về phía Giải Ngữ Hoa.

Các thiết bị đặc thù cần thiết để đi Tứ Cô Nương Sơn đều đã chuẩn bị đầy đủ.

Theo lý mà nói bọn họ nên đi máy bay, nhưng vì có tên “hộ khẩu đen” Hắc Nhãn Kính nên điều đó là không thể.

Cuối cùng, cả đám lại lập thành một đoàn xe, rầm rộ tiến về phía núi Tứ Cô Nương.

Lần đầu tiên Ngô Tà khao khát rời khỏi đây đến thế.

Anh cứ ngỡ có Giải Ngữ Hoa ở bên cạnh thì Hắc Nhãn Kính sẽ không quá đáng như vậy.

Nhưng thực tế chứng minh anh đã nghĩ quá nhiều.

Hạt Tử chẳng thèm quan tâm ai đang ở cạnh, việc hắn muốn làm thì có trăm phương nghìn kế cũng sẽ làm cho bằng được.

Có lẽ Giải Ngữ Hoa cũng thấy lực chiến của Ngô Tà quá thấp, nên trong suốt hành trình sau đó, khi Hắc Nhãn Kính “dạy dỗ” Ngô Tà, y không hề can thiệp quá nhiều.

Ba người một xe, Giải Ngữ Hoa lái xe, Hắc Nhãn Kính ngồi ghế sau phụ trách huấn luyện Ngô Tà.

“Anh đừng có đánh vào đầu tôi được không?

Đánh ngốc luôn thì sao?” Ngô Tà né bên trái tránh bên phải nhưng vẫn không thoát được, đầu bị Hắc Nhãn Kính gõ cho một cái rõ đau.

Anh nén đau gào lên: “Đây là cái đầu chứ không phải mõ, không gian xe chật thế này anh bảo tôi tránh kiểu gì?” Hắc Nhãn Kính thu gậy điện lại, hừ một tiếng: “Biết cái đếch gì, anh đây đang luyện phản xạ cho mày.

Nếu mày không muốn hôn môi nồng cháy với cương thi thì lo mà luyện tiếp đi.” Hiếm khi Giải Ngữ Hoa cũng đồng tình, y gật đầu nói: “Ngô Tà, lần này tên Hạt Tử chết tiệt nói không sai đâu.

Cậu cũng xuống mộ nhiều lần rồi, tình hình bên trong cậu phải hiểu rõ chứ.” “Nhưng hắn đánh đau quá.” Ngô Tà xoa xoa đầu và cánh tay, làu bàu: “Nếu là Tiểu Ca dạy tôi, chắc chắn anh ấy không ra tay ác thế này.” “Hừ, trình độ sư phạm của tên câm họ Trương đó sao so được với anh đây?” Hắc Nhãn Kính lấy một viên kẹo mút ngậm vào miệng, khinh bỉ nói: “Hắn cưng chiều mày như con trai ấy, nỡ đánh mày chắc?” “Anh mới là con trai hắn ấy!” Ngô Tà lườm một cái cháy mặt, và kết quả là lĩnh thêm một gậy nữa.

Chuyến đi này Ngô Tà đúng là nếm đủ khổ cực.

Không chỉ bị Hắc Nhãn Kính ngược đãi mà còn phải học một số kỹ năng bảo mạng.

Vì Ngô Tà chưa có vũ khí thuận tay, Hắc Nhãn Kính đặc biệt chọn cho anh một con dao quắm “chân chó trắng”, yêu cầu anh phải mang theo bên người, kể cả lúc ngủ cũng phải buộc vào chân.

Cường độ huấn luyện cao khiến Ngô Tà chẳng còn thời gian mà u sầu.

Thậm chí anh chẳng còn tâm trí đâu để nghĩ xem Ngô Mặc đang ở đâu, làm gì.

Bởi vì chỉ cần anh phân tâm một chút là Hắc Nhãn Kính sẽ xuất hiện như ma quỷ.

Đến mức về sau, hễ có chút động tĩnh gì là Ngô Tà lại giật mình tưởng Hắc Nhãn Kính tới.

Một tuần sau, đoàn xe cuối cùng cũng vào đến vùng đất Thiên Phủ.

Nơi này cách núi Tứ Cô Nương vẫn còn một đoạn, nhưng do lái xe liên tục nên mọi người khá mệt mỏi, quyết định nghỉ ngơi tại thành phố nổi tiếng này hai ngày, tiện thể đợi trang bị mới.

Hồi đại học Ngô Tà có bạn học ở đây.

Mỗi lần nhắc đến món ăn vặt vùng này là bọn họ lại chảy nước miếng.

Xe chia ra tản vào các con hẻm nhỏ, nhanh chóng tiến vào một con ngõ ở phía Bắc thành phố.

Nơi này toàn những ngôi nhà cũ kỹ, chắc là đang chờ cải tạo hoặc giải tỏa.

Khả năng quan sát của Ngô Tà vốn đã nhạy bén, dạo gần đây bị Hắc Nhãn Kính ép buộc nên lại càng tăng lên một tầm cao mới.

Xe chạy thẳng đến cuối ngõ, dừng trước một nhà khách nhỏ.

Ngô Tà để ý thấy cái nhà khách này sơ sài tới mức không có cả biển hiệu, chỉ đặt một tấm gỗ nhỏ bên cửa đề hai chữ ngắn gọn: “Trọ lại”.

“Đi thôi Ngô Tà, đến nơi rồi.” Giải Ngữ Hoa mở cửa xe, tiên phong đi vào quán trọ nhỏ đó.

Nhìn bóng lưng y, Ngô Tà gãi đầu.

Anh không hiểu nổi tại sao bạn nối khố nhà mình lại đến cái nơi tồi tàn thế này?

Theo ý nghĩ của anh, với thân phận của Giải Ngữ Hoa, bình thường phải ở khách sạn năm sao mới đúng.

Đúng là anh em ruột, suy nghĩ của anh trùng khớp hoàn toàn với Ngô Mặc.

“Nghĩ cái gì đấy?

Còn không mau theo sát.” Hắc Nhãn Kính từ phía sau vỗ mạnh vào đầu Ngô Tà một cái.

Giờ Ngô Tà cũng lười kháng cự, dù sao anh cũng chẳng phải đối thủ của gã này.

Anh thầm ghi sổ mọi hành vi ác độc của Hạt Tử, đợi lúc gặp Ngô Mặc sẽ khóc lóc một phen để thằng em báo thù rửa hận cho mình.

Ngô Tà đi vào nhà khách, bước qua cái quầy lễ tân dựng tạm từ mấy tấm gỗ cũ, thì bên trong đúng là một trời một vực.

Hành lang được trang trí theo phong cách châu Âu nổi tiếng lúc bấy giờ, sàn nhà toàn gỗ cao cấp, hai bên tường treo đầy danh họa thế giới.

Sự tương phản mãnh liệt này khiến Ngô Tà nhìn đến ngây người.

Thấy ánh mắt ngơ ngác của Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa giải thích: “Đây là địa bàn của chúng tôi ở Thiên Phủ, bình thường không kinh doanh bên ngoài, hầu như chỉ dành cho người của gia tộc cư trú khi đi lại.” Sau khi mỗi người vào phòng mình, Ngô Tà nằm vật xuống giường: “Ái chà, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi một lát.” Anh nằm bẹp không muốn động đậy, mấy ngày qua thực sự mệt rã rời.

Vừa đặt lưng xuống giường, chẳng mấy chốc anh đã chìm vào giấc ngủ.

Đang ngủ ngon lành thì bên tai bỗng nghe một tiếng “rắc”.

Ngô Tà chưa kịp mở mắt đã thấy mình lơ lửng trên không, rồi rơi bịch xuống thảm.

“Tử Hạt Tử!” Ngô Tà nghiến răng trần trề căm hận.

Chương 276

Chẳng cần mở mắt anh cũng biết kẻ làm trò này chỉ có thể là Hắc Nhãn Kính.

Quả nhiên, khi anh mở mắt ra, Hắc Nhãn Kính đang ngậm điếu thuốc đứng cạnh, cúi đầu nhìn anh cười đểu.

“Ái chà chà, cảnh giác thấp quá đấy.” Gã nhả một vòng khói, lững lờ nói: “Cũng may là gặp Hắc gia ta, chứ gặp người khác thì giờ mày đã chết tám trăm lần rồi.” “Anh im miệng đi, đây là địa bàn của Tiểu Hoa, tôi đương nhiên phải yên tâm rồi.” Ngô Tà xoa eo, lồm cồm bò dậy.

Hắc Nhãn Kính cười nhạt: “Bớt nói nhảm, thu xếp đi rồi ra ngoài kiếm gì ăn.” Ngô Tà giờ chẳng muốn ăn gì cả, chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu.

Nhưng nhìn cái thế của Hắc Nhãn Kính, tâm nguyện nhỏ nhoi đó rõ ràng là không thực hiện được.

Đi theo sau gã ra khỏi phòng, Giải Ngữ Hoa đã đứng sẵn ở hành lang.

Y mặc chiếc sơ mi hồng, một tay đút túi quần: “Đi thôi Ngô Tà, hiếm khi có thời gian nghỉ, chúng ta đi dạo chút.” Dưới sự dẫn đường của người làm địa phương, bọn họ đi dọc phố cổ ăn rất nhiều món ngon.

Mỗi khi gặp món gì ngon, dù là Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính hay Ngô Tà đều không kìm lòng được mà nhắc tới Ngô Mặc.

Lẩu Thiên Phủ rất nổi tiếng, nhưng món này thực sự quá cay.

Dù đã dặn chủ quán chỉ cho ít cay thôi nhưng vẫn cay đến mức tê cả da đầu.

Ngô Tà uống liên tục mấy ngụm rượu mới át được vị cay trong miệng.

Đang lúc thấy bực dọc thì điện thoại bỗng reo lên.

Ngô Tà liếc mắt thấy người gọi là Vương Bàn Tử.

Vừa bắt máy, Ngô Tà chưa kịp nói gì thì tiếng phàn nàn của Bàn Tử đã như súng liên thanh bắn tới: “Thiên Chân ơi, Bàn gia nhớ mày quá.

Tao hối hận rồi, thà đi Tứ Cô Nương Sơn với mày còn hơn.” Ngô Tà nhất thời chưa phản ứng kịp, cứ ngỡ có chuyện gì trọng đại xảy ra, vội hỏi: “Bàn Tử, có chuyện gì thế?

Sau lưng mày là tiếng gì động tĩnh kinh vậy?” Hắc Nhãn Kính ngồi cạnh Ngô Tà giật phắt điện thoại, thuận tay bấm loa ngoài.

Lông mày Giải Ngữ Hoa cũng hơi nhíu lại, dời tầm mắt sang đây.

Cả ba chăm chú nhìn cái điện thoại, muốn biết bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phải biết là hai nhóm chia tay lâu như vậy, đây là lần đầu tiên họ nhận được điện thoại của đối phương.

“Thiên Chân, Bàn gia sắp chịu không nổi rồi.

Cái thằng ranh con nào chuẩn bị kèn Sona cho nó thế?

Mày nghe xem, nó định tiễn đưa Bàn gia đi luôn à?” Chưa đợi ba người Ngô Tà kịp phản ứng, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng kèn Sona.

Âm thanh này rất có nhịp điệu, lúc vui thì réo rắt trầm bổng, nhưng nghe một lúc lại thành như oán như than, nghe kiểu gì cũng thấy sai sai.

“Thiên Chân, nghe thấy chưa?” Trong lúc ba người Giải Ngữ Hoa còn đang suy ngẫm xem đây là loại nhạc gì, Vương Bàn Tử lại lên tiếng: “Mẹ kiếp, đây là khúc nhạc dùng cho đám ma mà, thằng nhãi này đã thổi cả buổi chiều rồi.

Tao với Vân Thải, Tiểu Ca, cả Tú Tú nữa đều bị nó tra tấn sắp phát điên rồi.” Ngô Tà nuốt nước miếng, bỗng thấy đi cùng Hắc Nhãn Kính có khi lại là một lựa chọn sáng suốt.

Giải Ngữ Hoa vừa bị Bàn Tử gọi đích danh là “thằng ranh con” cũng hơi biến sắc.

Dù y công nhận Ngô Mặc thổi Sona rất hay, nhưng chọn khúc nhạc này quả thực có vấn đề lớn.

Hắc Nhãn Kính càng nghe càng cười.

Gã thừa biết cứ nơi nào có Ngô Mặc là nơi đó chắc chắn vui.

Có điều khi liếc sang Ngô Tà, gã lại thấy việc huấn luyện đồ đệ này cũng có ý nghĩa lắm.

Cũng chẳng trách Ngô Mặc ở trong sân thổi Sona, thực sự là quá vô vị.

Sau khi cả nhóm theo thôn trưởng A Quý vào trại, họ chia nhau ra.

Ngô Mặc, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đương nhiên ở nhà A Quý, dù sao quan hệ cũng đã quen thuộc, ở lại thấy thoải mái hơn.

Vân Thải vừa thấy Vương Bàn Tử liền nở nụ cười rạng rỡ, reo lên: “Bàn ca ca!” Chỉ ba chữ đó thôi mà như rượu ủ lâu năm, khiến Bàn Tử lâng lâng như trên mây.

Gã bay tới trước mặt Vân Thải, cười đến nỗi ngũ quan rúm ró lại: “Vân Thải muội muội, anh nhớ em chết đi được.” Giọng nói ngọt xớt của gã làm Ngô Mặc và Hoắc Tú Tú không nhịn được mà rùng mình một cái.

“Em cũng nhớ mọi người, em cứ tưởng các anh đi rồi sẽ không quay lại nữa.” Vân Thải vui mừng từ tận đáy lòng.

Sau khi nói với Bàn Tử vài câu, ánh mắt cô vô tình hay hữu ý cứ liếc sang phía Trương Khởi Linh.

Đừng nhìn bình thường Ngô Mặc hay trêu chọc Bàn Tử, nhưng vào thời khắc mấu chốt, cậu cực kỳ bênh vực người nhà.

Cậu bước vọt tới chắn trước mặt Trương Khởi Linh, che khuất hoàn toàn anh ở phía sau, rồi vẫy vẫy tay chào Vân Thải: “Chào nhé Vân Thải, lâu rồi không gặp.

Nhưng mấy anh em tôi chẳng thấy lạ lẫm chút nào đâu.

Đó là vì Bàn ca của em ngày nào cũng nhắc tên em tám trăm lần, nghe phát ngán luôn rồi.” Trước cái nhìn ngơ ngác của Vân Thải, Vương Bàn Tử hiếm khi tỏ ra bẽn lẽn: “Hì hì, thì tại anh thấy nhớ em nên mới thế...” “Vân Thải này, tuy Bàn ca của em hơi lớn tuổi hơn em một chút, nhưng gã này là một người đàn ông tốt đấy.” Ngô Mặc vốn đã không chịu nổi vẻ lề mề của Bàn Tử, cậu bước tới nói thẳng với Vân Thải: “Lão ấy thích em lâu rồi, chẳng qua lo nghĩ nhiều quá nên không dám tỏ tình thôi.” Câu nói này như một quả bom dội xuống khiến Vân Thải ngẩn ngơ, không tin nổi vào mắt mình mà nhìn Bàn Tử.

Vân Thải là một cô gái thông minh, nhưng chưa bao giờ nghĩ theo hướng đó.

Vì Bàn Tử lớn tuổi, bình thường lại hay khoe khoang mình giàu có, giỏi giang, có nhiều cô gái theo đuổi, nên Vân Thải cứ ngỡ gã có nhiều hồng nhan tri kỷ, tốt với cô chỉ vì hai người hợp tính, coi cô như em gái thật sự.

Nhưng hôm nay bị Ngô Mặc đâm thủng tầng giấy cửa sổ này, mặt Vân Thải đỏ bừng lên: “Đừng...

đừng nói bừa.” Vương Bàn Tử cũng lắp bắp theo.

Phải nói cái gã này cũng hay thật, bình thường mồm mép nói mình có vô số phụ nữ, nhưng đối mặt với người mình thật lòng thích thì chữ “thích” lại chẳng thốt nên lời, chỉ biết tấu hài để thu hút sự chú ý của đối phương.

Mặt Vân Thải đỏ như trái táo chín, khiến Bàn Tử nhìn đến đờ người.

Ngô Mặc đảo mắt, móc từ túi ra một tờ giấy dán thẳng lên mồm Bàn Tử: “Lau đi, nước miếng chảy ra rồi kìa.” Nói xong, cậu quay đầu vẫy tay với Trương Khởi Linh và Hoắc Tú Tú: “Đi, lên lầu nghỉ ngơi chút.” Trương Khởi Linh gật đầu, đi theo sau Ngô Mặc lên phòng tầng hai.

Hoắc Tú Tú cười với Bàn Tử và Vân Thải rồi cũng chạy theo.

Dưới sảnh chỉ còn lại hai người, không khí bỗng chốc trở nên ngượng ngùng.

May mà Vân Thải tính tình hướng ngoại nên nhanh chóng lấy lại tự nhiên.

Cô cắn môi dưới, khẽ nói: “Xin lỗi Bàn ca ca, em không ngờ mọi chuyện lại như thế này.” Hai chữ “xin lỗi” vừa thốt ra, tim Bàn Tử lạnh ngắt nửa phần.

Gã mấp máy môi định nói gì đó nhưng Vân Thải đã tiếp lời: “Hiện giờ cảm xúc của em dành cho anh rất phức tạp, ân, anh có thể cho em chút thời gian để suy nghĩ kỹ được không?” Đúng là núi cao còn có đường hầm.

Bàn Tử thấy mình như vừa rơi xuống vực lại được người ta đá vọt lên trời.

Gã hiếm khi tỏ ra nghiêm túc, gật đầu lia lịa: “Em yên tâm, Vân Thải muội tử, anh không ép em đâu, em cứ suy nghĩ kỹ đi, bao lâu cũng được.” “Bàn ca ca, giờ em đưa anh lên lầu nghỉ ngơi nhé.” Vân Thải không hề né tránh, xách hành lý giúp Bàn Tử đi lên lầu.

Phòng khách nhà A Quý là phòng đôi.

Lúc chia phòng cả ba có chút khó xử.

Theo lý mà nói, Ngô Mặc và Bàn Tử hay tụ tập phá phách thì nên ở chung một phòng.

Nhưng thực tế không cho phép.

Thứ nhất, nếu để Trương Khởi Linh ở phòng đơn, ngộ nhỡ anh đột ngột mất tích thì chẳng ai biết.

Thứ hai, nếu Ngô Mặc ở phòng đơn, với thể hình của Bàn Tử mà ngủ chung với Trương Khởi Linh thì chắc nửa đêm sẽ đẩy anh xuống đất mất.

Tính đi tính lại, Ngô Mặc và Bàn Tử nhìn nhau, cuối cùng quyết định cậu sẽ ở chung phòng với Trương Khởi Linh.

Như vậy vừa trông được anh, vừa ngủ thoải mái hơn.

Phòng ốc vẫn như trước, không có gì thay đổi, chỉ là được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Ngô Mặc vừa thấy giường là phi thẳng lên nằm vật ra.

Cả tuần không được nằm giường, cảm giác này khiến cậu không kìm được thốt lên: “Phê quá!” Trương Khởi Linh đặt hành lý cạnh cửa, ôm thanh Hắc Kim Cổ Đao đứng bên giường.

Nhìn cái giường chỉ còn thừa lại một tẹo chỗ, anh phân vân không biết nên ngồi xuống hay tiếp tục đứng.

Ngô Mặc đúng là quá lười.

Trong thời gian ở chung, Trương Khởi Linh đã bắt đầu chủ động thu dọn lều, lấy cơm giúp cậu, xách túi đi theo sau.

Cái gã Ngô Mặc này đã kéo một vị thần từ trên cao xuống tận cạnh bếp lửa.

Đến nỗi Bàn Tử cũng phải cảm thán: "Tiểu Ca gặp phải mày đúng là đen đủi tám đời." Ngô Mặc lăn lộn hai vòng trên giường bỗng thấy trong phòng yên tĩnh quá.

Chương 277

Ngẩng đầu lên thấy Trương Khởi Linh đang nhìn mình chằm chằm bên giường: “Tôi bảo này Lão Trương, anh không mệt à?

Ngồi xe mấy ngày rồi, không nằm xuống nghỉ tí đi?” Trương Khởi Linh không nói gì, mắt vẫn dán chặt vào góc giường.

“Tôi hỏi anh nhìn cái gì đấy?” Ngô Mặc thấy kỳ quặc, tưởng anh phát hiện ra điều gì bất thường.

“Chật.” Mãi một lúc sau Trương Khởi Linh mới thốt ra một chữ.

Đừng khinh thường chỉ một chữ này, đó là thành quả nỗ lực bao ngày của Ngô Mặc đấy.

Trương Khởi Linh đã hoàn toàn hiểu ra, cái mặt lạnh của anh có tác dụng với ai chứ với cái tên trước mặt này là vô hiệu.

Thế nên mấy ngày nay anh đã học cách dùng từ ngắn gọn để bày tỏ sự phản đối của mình.

“Hắc hắc, quên mất.” Ngô Mặc cười gượng, mông nhích sang bên trái một chút: “Anh ngồi đi, tôi nhường chỗ cho anh này.” Cứ như vậy, Ngô Mặc và Trương Khởi Linh bắt đầu cuộc sống “đồng cư” vui vẻ.

Vì nhiệm vụ lần này cần hai nhóm phối hợp nên phía Ngô Mặc khá nhàn hạ.

Phải đợi lấy được mật mã từ chỗ Giải Ngữ Hoa mới tiến hành bước đầu tiên được.

Như vậy bọn họ có gần bốn ngày rảnh rỗi.

Ngày đầu tiên không có chuyện gì đặc biệt.

Buổi chiều ăn xong dọn dẹp sơ qua, Ngô Mặc đã lăn ra ngủ say sưa.

Vương Bàn Tử thì chỉ muốn dính lấy Vân Thải, đời nào chịu lãng phí thời gian vào việc ngủ?

Chỉ còn lại Trương Khởi Linh ngồi trên ghế trong phòng, nhìn qua cửa sổ gỗ ra phía xa.

Không phải anh có tâm sự gì, mà là thực sự không có chỗ nằm.

Ngô Mặc trước khi ngủ có chú ý nép sang trái, nhưng khi ngủ say rồi là cậu nằm bành trướng chiếm hết cả giường.

Đến nửa đêm Ngô Mặc bị buồn tiểu tỉnh dậy, mới thấy Trương Khởi Linh đang tựa vào tường nhắm mắt dưỡng thần.

Ngô Mặc thấy thế không ổn, người ngoài nhìn vào lại tưởng cậu ngược đãi cụ già trăm tuổi mất.

Cậu cực kỳ nhiệt tình túm lấy tay Trương Khởi Linh, sống chết ấn anh xuống giường.

Để thể hiện thành ý, cậu còn không buông tay ra, dặn dò: “Tôi bảo này Lão Trương, mau ngủ đi chứ.

Anh cứ ngồi bên giường thế làm tôi thấy mình sống lỗi quá.” Đêm đó thần kinh của Trương Khởi Linh căng như dây đàn.

Thỉnh thoảng anh lại phải né mấy cú đấm và cú đá của Ngô Mặc vung tới.

Anh có cảm giác ở trong địa cung hình như cũng không khó khăn đến thế này.

Trương Khởi Linh đã gian nan vượt qua một đêm như vậy.

Trời vừa tờ mờ sáng, anh đã vọt dậy khỏi giường, đẩy cửa ra đứng hóng gió ở lan can tầng hai.

Ngô Mặc và Bàn Tử ngủ đến tận khi mặt trời lên cao mới dụi mắt lảo đảo bước ra khỏi phòng.

Ăn trưa xong, Hoắc Tú Tú sang trò chuyện, tiện thể mang tới một số tin tức mới nhất.

Ngô Mặc rút bao thuốc lấy ra hai điếu, quăng cho Bàn Tử một điếu, mình ngậm một điếu rồi hỏi: “Nghĩa là chúng ta còn phải ở đây bốn ngày nữa mới vào núi được đúng không?” “Đúng thế Tiểu Mặc ca ca, chúng ta phải đợi Tiểu Hoa ca ca lấy được bản đồ mật mã đầu tiên mới vào được.

Vì trong núi tín hiệu kém nên rất khó nhận tin nhắn từ anh ấy.” Ngô Mặc nhả một ngụm khói: “Cái xó Ba Nai này chẳng có gì chơi, chán chết đi được.” Hoắc Tú Tú nhìn Ngô Mặc đang chán nản.

Nghĩ đến mấy “chiến tích” gần đây của gã này, sợ cậu lại ra ngoài gây chuyện nên cô đề nghị đánh bài hoặc chơi mạt chược.

Mấy trò này Ngô Mặc chơi chán chê rồi nên từ chối thẳng thừng.

Đang lúc suy nghĩ, mắt cậu vô tình lướt qua cây kèn Lô Sênh treo trên tường nhà A Quý.

“Vãi, đúng rồi, mình còn món này cơ mà!” Nói xong, cậu chẳng thèm để ý đến ánh mắt ngơ ngác của đám Bàn Tử, hưng phấn chạy lên lầu lục trong túi ra một cây kèn Sona.

Đừng coi thường cây kèn này.

Kiếp trước lúc Ngô Mặc túng quẫn, món này đã mang lại cơm ăn cho cậu đấy.

Cái gã này ngoại trừ việc đàng hoàng ra thì việc gì cũng làm, nhà người ta có đám ma cậu cũng từng đi thổi thuê rồi.

Cầm kèn Sona trong tay, Ngô Mặc phấn chấn hẳn lên.

“Lại đây Bàn ca, Lão Trương, mọi người ngồi xuống đi, tôi biểu diễn cho một đoạn.

Món này tôi là nghề đấy.” Ngô Mặc chỉ vào mấy cái ghế đẩu phía trước, bảo đám Bàn Tử: “Hôm nay anh đây sẽ tổ chức đêm nhạc hội cho mọi người thưởng thức âm nhạc tuyệt diệu.” Tim Bàn Tử run lên một cái.

Gã nhớ tới cái giọng như vịt đực của Ngô Mặc ở quán bar hôm trước, định quay lưng bỏ chạy luôn.

Trương Khởi Linh đứng dậy định đi, Ngô Mặc không vui: “Lão Trương, không nể mặt anh em à?” Cậu túm chặt lấy Trương Khởi Linh, ấn anh trở lại ghế: “Anh cứ ngồi yên đây cho tôi, nếu dám đi thì anh em mình cắt đứt quan hệ!” Hoắc Tú Tú không biết sự tình, nhìn quanh rồi ngoan ngoãn ngồi xuống.

Vân Thải thì khá ủng hộ, vì kèn Sona (gần giống Lô Sênh) cũng là nhạc cụ quan trọng của người Dao.

Thanh niên nam nữ Dao hầu như ai cũng biết thổi một đoạn, nghe Ngô Mặc định biểu diễn là cô hào hứng ngay.

Cứ thế, Ngô Mặc bắt đầu buổi biểu diễn.

Phải nói Ngô Mặc cũng là một tài năng, thổi Sona hay thì có hay, nhưng khúc nhạc thì có vấn đề thực sự.

Hồi trước đi thổi đám ma nên cậu toàn luyện bài đặc định, thế nên vừa vào khúc đầu là mặt Bàn Tử đã xanh mét.

Không phải Bàn Tử am hiểu âm nhạc gì, mà là vì trước đây căn hộ gã thuê cạnh một cửa hàng đồ tang, mấy khúc này gã nghe hằng ngày nên thuộc lòng luôn rồi.

Ngô Mặc vừa thổi là gã biết ngay đây là nhạc thổi lúc khiêng quan tài.

Ngô Mặc thổi rất trầm bổng, cảm xúc dạt dào.

Vân Thải nghe mà rơm rớm nước mắt, nhớ tới cảnh đưa tang mẹ mình năm xưa.

Hoắc Tú Tú thì ngồi không yên như bị kim châm, muốn đi mà sợ bất lịch sự, mà ở lại nghe thì đau đầu kinh khủng.

Lâu không luyện nên Ngô Mặc thấy hơi sượng tay, thế là cậu cứ thổi đi thổi lại mấy bài đó.

Cuối cùng đến cả A Quý cũng phải bỏ dở công việc, đi tới bên Bàn Tử khẽ khuyên: “Bàn lão bản, ông bảo cậu ấy đừng thổi nữa được không, người ngoài lại tưởng nhà tôi có đám tang mất.” Vương Bàn Tử mà ngăn được Ngô Mặc thì đúng là ban ngày gặp ma.

Cực chẳng đã, gã chỉ còn cách gọi điện cho Ngô Tà để xả nỗi lòng.

Nhưng chẳng mấy chốc đã bị Ngô Mặc phát hiện.

Cậu dừng kèn, quát khẽ: “Bàn ca làm gì đấy?

Không tập trung nghe gì cả, làm anh em tổn thương quá.” Ngô Tà chỉ kịp nghe tiếng thét thảm của Bàn Tử rồi điện thoại bị ngắt cái rụp.

Nhìn điện thoại bị ngắt, Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà nhìn nhau trân trối.

Nhất thời không biết nên đồng cảm với hội Bàn Tử, hay nên ăn mừng vì ba người mình vừa thoát được một kiếp nạn?

Hai ngày sau, trang bị mới được vận chuyển tới.

Nhóm Giải Ngữ Hoa không trì hoãn thêm, lập tức lái xe hướng về núi Tứ Cô Nương.

Từ thành phố đến núi mất khoảng hai ngày đường.

Nhìn những đỉnh núi xa xa qua cửa sổ, bầu trời xanh mây trắng khiến tâm trạng ai nấy đều thư thái.

Tất nhiên, cảnh sắc sẽ tuyệt vời hơn nếu không có một gã đáng ghét bên cạnh.

Hắc Nhãn Kính không để Ngô Tà được nhàn nhã, gã tận dụng mọi thời gian để huấn luyện anh.

Hiện tại trong lòng Ngô Tà, gã đã vinh dự đứng đầu danh sách những kẻ đáng ghét nhất, và chắc chắn trong thời gian ngắn sẽ không ai vượt qua được.

Càng vào sâu trong núi, đường càng hẹp.

Họ phải đổi từ xe bán tải sang xe dã chiến vượt sa mạc có hiệu năng tốt hơn.

Khi chuyển đồ, Ngô Tà mới được chiêm ngưỡng những trang bị nhập khẩu đã chờ đợi bấy lâu nay.

“Tiểu Hoa, đây là cái gì thế?” Ngô Tà nhìn những món đồ trong thùng xe, thắc mắc: “Thứ chúng ta chờ bấy lâu là cái này sao?” Những thiết bị này làm bằng thép ròng, trông giống như xương sườn người.

Chương 278

Khi lắp ráp lại cao bằng người thật, nhìn hơi giống lồng ngực của động vật.

“Đúng vậy, đây là thứ chúng ta cần, nước ngoài gọi nó là 'Sào' (Ổ).” Giải Ngữ Hoa vừa giải thích cho Ngô Tà vừa đốc thúc người làm tăng tốc độ.

Đội đi núi Tứ Cô Nương do Giải Ngữ Hoa phụ trách, nhiệm vụ của y rất nặng nề, nhiều việc phải đích thân kiểm tra để đảm bảo không xảy ra sai sót nhỏ nhất.

Nhìn Giải Ngữ Hoa bận rộn như con quay, Ngô Tà không khỏi cảm thán: “Đúng là Tiểu Hoa, nếu là mình chắc đã làm hỏng bét từ lâu rồi.” Đối với việc Ngô Mặc chủ động kế thừa Ngô gia, Ngô Tà hiện tại vô cùng cảm kích.

Anh tự định vị bản thân rất rõ ràng: mở một tiệm đồ cổ nhỏ sống nhàn hạ mới là mục tiêu của anh.

Còn việc quản lý một gia tộc lớn, anh thực sự không gánh nổi.

Chưa nói gì khác, chỉ riêng việc phải đóng vai mặt sắt trước đám người làm, anh đã không làm được rồi.

Đang mải cảm thán, mông anh bỗng ăn một cú đá trời giáng: “Nghĩ cái gì đấy?

Tranh thủ lúc này ra luyện vung đao đi.” Hắc Nhãn Kính ngậm điếu thuốc, lững thững đi tới.

Chuyến đi này làm gã bí bách chết đi được.

Ở chung xe với Giải Ngữ Hoa thì đừng mơ đến chuyện hút thuốc.

Phải nói là há miệng mắc quai, gã còn nợ Giải Ngữ Hoa một đống tiền thuê nhà nên lời y nói gã phải nghe tăm tắp.

Cực chẳng đã, gã phải mua một đống kẹo mút ngậm cho đỡ ghiền, chỉ khi xe dừng nghỉ mới dám rít vài hơi thuốc cho đỡ vã.

Ngô Tà cũng lười nói nhảm với gã, liếc xéo một cái rồi ra bãi đất trống luyện tập.

Thời gian qua dưới sự huấn luyện của Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà thấy sự hiểu biết của mình về đao pháp tiến triển vượt bậc.

Không chỉ tốc độ phản xạ tăng lên mà lực vung đao, góc chém cũng hiểm hóc hơn xưa.

Đó là lý do tại sao bị gã đá một cái anh không phản bác mà ngoan ngoãn đi tập ngay.

Việc chuyển trang bị mất khoảng ba tiếng.

Sau khi xong xuôi, họ chính thức tiến vào đường núi.

Cứ thế lái liên tục suốt đêm, đến sáng hôm sau đoàn xe mới dừng lại.

Ngô Tà mở cửa xe xuống hít thở không khí, nhìn bốn ngọn núi tuyết trùng điệp trước mắt mà cảm khái vạn phần.

Anh thấy bốn ngọn núi này có nét khác biệt với những nơi từng đi qua, không mang vẻ bá đạo mà lại rất nhu mì, tựa như những cô thiếu nữ xinh đẹp đang chờ đợi người tình.

Ngô Tà vừa định thả hồn theo cảm xúc thì đầu lại bị vỗ một phát rõ đau.

Phút chốc bao nhiêu vẻ ưu nhã, trữ tình đều tan thành mây khói.

Anh không khỏi đau khổ tự hỏi mình rốt cuộc đen đủi đến mức nào?

Trước đây mỗi khi định cảm thán là lại bị Vương Bàn Tử ngắt lời, giờ khó khăn lắm mới tách được gã đó ra thì lại đụng phải Hắc Nhãn Kính.

Chẳng lẽ cả đời này mình không làm được "trai trẻ thanh thuần", chỉ có thể làm một kẻ trộm mộ thôi sao?

"Nhóc con, tốt bụng nhắc nhở mày một câu này." Hắc Nhãn Kính khoác áo đứng cạnh Ngô Tà, cũng nhìn về phía núi tuyết, lững lờ nói: "Con gái dân tộc thiểu số nhiệt tình như lửa lắm, mày đừng có mà thả thính lung tung.

Đến lúc bị người ta bắt về làm rể thì anh đây không chịu trách nhiệm cứu mày ra đâu nhé." Ngô Tà thấy mình hoàn toàn không thể giao tiếp bình thường với Hắc Nhãn Kính được.

Trong từ điển của gã này chắc không có hai chữ "nghiêm túc".

Đi hết đường núi, con đường phía trước trở nên hẹp dần.

Họ phải dùng xe mô tô chở từng món trang bị vào.

May mà việc này người nhà họ Giải đã chuẩn bị trước.

Sau một hồi bôn ba, cuối cùng cũng tới một ngôi làng nhỏ.

Ngôi làng này cách xa thị trấn, thanh niên hầu như đi làm xa hết, chỉ còn người già và trẻ nhỏ ở lại.

Sự xuất hiện của nhóm Giải Ngữ Hoa khiến ngôi làng náo nhiệt hẳn lên.

Để tránh rắc rối và che giấu thân phận, Giải Ngữ Hoa tìm một cái cớ hợp lý, đồng thời tặng cho những người già ở đây khá nhiều nhu yếu phẩm.

Có tiền mua tiên cũng được, câu nói này ở đâu cũng đúng.

Có tiền, có đồ dùng, những người dân làng còn lại cực kỳ nhiệt tình.

Họ dắt hết lừa trong nhà ra giúp nhóm Giải Ngữ Hoa vận chuyển trang bị đến tận rìa vách đá.

Đi dọc theo vách đá, Ngô Tà ngẩng đầu nhìn lên, thấy những hang động san sát nhau như tổ ong.

Một người dân dắt lừa giải thích: “Mấy vị khách lần đầu tới đây đúng không?

Những cái hang này chúng tôi gọi là 'Thần Tiên Trú', nghe nói là nơi các vị tiên nhân dừng chân lần cuối trước khi bay về trời đấy.” Nghe lời giải thích thuần chất dân gian, Ngô Tà bĩu môi thầm nghĩ: “Lấy đâu ra lắm thần tiên thế, chẳng lẽ mười vạn thiên binh đều từ đây thăng thiên chắc?” Sau khi dân làng giúp chuyển đồ đến nơi thì rời đi.

Ngô Tà nhìn những cái hang dày đặc phía trên mà thấy đau cả đầu: “Tiểu Hoa, cậu có biết chúng ta phải vào cái hang nào không?” “Tôi cũng không biết.” Giải Ngữ Hoa lắc đầu thở dài: “Năm xưa Hoắc nãi nãi cũng chưa từng lên đây, bà ấy chỉ nói vị trí đại khái rất cao, khoảng đoạn giữa, còn lại chỉ có thể dựa vào chúng ta tự đi tìm thôi.” “Tự tìm á?” Ngô Tà nhìn lên mà thấy chóng mặt.

Nghĩ đến cảnh phải leo lên leo xuống để tìm hang, anh thấy mình sắp phát điên đến nơi rồi.

Huống chi những miệng hang dày đặc kia mang lại cho anh một cảm giác rất quỷ dị, giống hệt như khi nhìn thấy khối thiên thạch ở chỗ Tây Vương Mẫu.

Chuyện ở phía Ba Nãi cũng bắt đầu nảy sinh biến hóa.

Ban đầu theo kế hoạch của Hoắc lão thái thái, cả đội phải nhận được bản đồ mật mã đầu tiên từ phía Giải Ngữ Hoa rồi mới đi bộ vào núi.

Nhưng chẳng rõ vì lý do gì, sau khi ở lại hai đêm, bà ta đột nhiên đổi ý, yêu cầu toàn đội lập tức nhổ trại tiến sâu vào trong núi.

Tại sân nhà A Quý, Ngô Mặc vừa sắp xếp trang bị vừa nói với Hoắc Tú Tú: "Tôi bảo này, có khi nào bà nội em đến thời kỳ mãn kinh hay có điềm báo mất trí nhớ tuổi già không?

Sao kế hoạch cứ nói đổi là đổi thế?" Hoắc Tú Tú buông tay, mặt mày ủ rũ: "Anh Mặc, em làm sao mà biết được, giờ em cũng đang sầu thối ruột đây.

Anh không biết đâu, hôm qua bà suýt nữa định bắt em ở lại trại, không cho theo vào núi.

Nếu không phải em phản đối kịch liệt thì hôm nay anh chẳng thấy mặt em đâu." "Chẳng phải nhà họ Hoắc các cô đều là phụ nữ làm chủ sao?" Vương Bàn Tử đeo ba lô tiến lại gần góp chuyện: "Nhưng sao tôi nhìn thế trận này của bà nội cô cứ như đang nuôi cô thành đóa hoa trong nhà kính thế nhỉ?" Điểm này không chỉ Bàn Tử thắc mắc mà Ngô Mặc khi đọc truyện cũng không hiểu lắm.

Hoắc lão thái thái một mặt như muốn ngầm bồi dưỡng năng lực quan sát và thực hành của Hoắc Tú Tú, mặt khác lại như sợ cô bị va quẹt, chẳng cho tham gia bất cứ hạng mục nguy hiểm nào.

Để rồi đến cuối cùng bà đột ngột qua đời, nhà họ Hoắc đại loạn.

Nếu không nhờ Giải Ngữ Hoa giúp đỡ, có lẽ Hoắc Tú Tú đã sớm bị hất cẳng khỏi trung tâm quyền lực, đừng nói là làm gia chủ, đến cái mạng có giữ được không còn khó nói. "Em cũng không rõ nữa." Hoắc Tú Tú nhún vai: "Em có hỏi mấy người già trong nhà, họ bảo ngày xưa bà đối xử với cô em cực kỳ nghiêm khắc, khác hẳn cách giáo dục em bây giờ." "Tôi hiểu rồi." Bàn Tử gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc:

"Chắc là bà nội cô thấy cái acc lớn luyện hỏng rồi nên định đổi phương thức luyện lại cái acc nhỏ này đấy." "Hắc hắc, có lý đấy." Ngô Mặc cười xấu xa một tiếng, xách túi đồ đi tới trước mặt Trương Khởi Linh rồi đưa ra.

Trương Khởi Linh rất tự nhiên đón lấy, đeo lên lưng.

Thời gian qua, hai người gần như kề cận bên nhau suốt ngày.

Không chỉ năng lực nói chuyện của Trương Khởi Linh tăng lên đáng kể, mà trình độ hiểu "ngôn ngữ người câm" của Ngô Mặc cũng thăng cấp rõ rệt.

Sau khi thu dọn xong xuôi, Vương Bàn Tử lại lưu luyến không rời tạm biệt Vân Thải, hứa rằng mình sẽ sớm trở về, bảo cô đừng lo lắng.

Nhìn Bàn Tử cứ lải nhải không ngừng, Ngô Mặc nháy mắt với Trương Khởi Linh.

Hai người cực kỳ ăn ý đi tới bên cạnh Bàn Tử, mỗi người một bên kẹp chặt tay lão lôi xềnh xệch ra ngoài.

Đúng là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Trương Khởi Linh ở cùng Ngô Mặc lâu ngày, cuộc sống cũng dần trở nên "nhí nhố", muốn anh giữ vẻ cổ hủ như xưa là chuyện không thể nào.

Hai tên này sức dài vai rộng, lôi Bàn Tử đi mà cứ như đang lôi một con lợn. "Ơ kìa, Tiểu Ca, thằng ranh con kia thả tao ra!

Tao đã nói xong với Vân Thải đâu!" Bàn Tử kêu oai oái nhưng không sao thoát được sự kìm kẹp của hai người.

May mà Vân Thải rất tinh ý, chạy nhanh tới vẫy tay gọi: "Anh Bàn, anh nhất định phải chú ý an toàn, em đợi anh về đấy nhé!" Cái từ "nhé" kéo dài âm cuối khiến tim Bàn Tử nhũn ra, lão cười hở cả răng hàm, đáp lại bằng giọng điệu sến rện: "Yên tâm đi em gái Vân Thải, anh sẽ sống nhăn răng quay về gặp em." Ra khỏi cổng chính, Ngô Mặc và Trương Khởi Linh đồng thời buông tay. "Ôi mẹ nó." Ngô Mặc xoa xoa cánh tay: "Bàn ca này, anh định làm tôi buồn nôn chết để kế thừa tiền của tôi đấy à?" Trương Khởi Linh cũng liếc Bàn Tử một cái với vẻ hơi ghét bỏ. "Các chú thì biết cái thá gì." Bàn Tử bĩu môi khinh bỉ: "Mấy con chó độc thân các người căn bản không hiểu được vẻ đẹp của tình yêu đâu." Nếu không phải vì đang vội tập hợp, Ngô Mặc nhất định sẽ cho Bàn Tử một trận.

Nghe xem, gã này nói tiếng người đấy à?

Chương 279

Chó độc thân cái gì?

Anh em tôi gọi là trai độc thân hoàng kim nhé!

Đặt chân lên con đường núi dẫn ra hồ, Ngô Mặc và Bàn Tử đều có chút cảm thán. "Anh em, chú bảo lão già Cox (Cừu Đức Khảo) kia sau khi chúng ta đi có xuống đó nữa không?" Bàn Tử kéo ba lô Ngô Mặc, hạ thấp giọng hỏi: "Chú có tin tức gì mới không, lão già đó không cuỗm hết đồ đi rồi chứ?" Đối với Bàn Tử, đi đổ đấu chỉ có một mục đích: tìm đồ tốt và vơ về cho mình.

Nếu đồ giá trị trong mộ bị lão Cox lấy mất thì chuyến này coi như xôi hỏng bỏng không à?

Sau khi Ngô Mặc về Hàng Châu thì chỉ lo quấn quýt bên bà nội, không chú ý lắm đến hậu sự bên này.

Mãi đến khi sang chỗ Tam thúc, sực nhớ ra mới liên lạc với Nhị thúc.

Từ miệng Nhị thúc, cậu nghe nói toán người của Cox tổn thất nặng nề.

Đám người ngoại quốc đó dù Cox có bỏ ra bao nhiêu tiền cũng kiên quyết không xuống nữa.

Bất đắc dĩ, lão ta chỉ có thể mang người lủi thủi về nước.

Chuyện sau đó Ngô Nhị Bạch không quan tâm lắm, vì còn nhiều việc khác cần tốn sức lực, ông không rảnh để để ý đến một kẻ sắp chết. "Yên tâm đi, thằng cháu đó chắc cũng sắp chầu trời rồi." Ngô Mặc kể lại những gì mình biết cho Bàn Tử.

Nói xong, cậu vỗ vai Bàn Tử, tâm huyết dâng trào: "Bàn ca, lần này xuống mộ, ba anh em mình là thân thiết nhất.

Tôi khuyên anh một câu, tay đừng có nhanh quá, nhỡ xảy ra chuyện gì tôi cứu không kịp thì tính sao?" Cái tật tay nhanh của Bàn Tử là nỗi đau đầu của bất cứ ai đi làm ăn cùng lão.

Rất nhiều khi tai nạn xảy ra đều do lão mà ra.

Lúc đọc sách thì thấy kịch tính thật, nhưng khi thân chinh trải nghiệm thì đúng là không nên thử làm gì. "Chú cứ yên tâm, anh mày lần này tuyệt đối ngoan ngoãn." Bàn Tử vỗ ngực bảo đảm: "Anh mày đã đến tuổi trung niên, cuối cùng cũng tìm thấy chân ái, cái mạng này kiểu gì cũng phải sống để về gặp Vân Thải." "Đậu má!" Ngô Mặc bĩu môi, liếc xéo Bàn Tử từ trên xuống dưới: "Sau này tôi mà có tèo thì chắc chắn là bị anh làm cho buồn nôn mà chết." Nói xong cậu bước nhanh lên phía trước, quyết định tránh xa cái gã tình si này ra.

Bàn Tử định nói thêm gì đó thì một bóng người khác lướt nhanh qua cạnh lão.

Ngước lên nhìn, lão thấy Trương Khởi Linh vừa nãy còn đứng cạnh giờ đã đi tít phía trước.

Đường vào núi có một đoạn đường tắt, nhưng Ngô Mặc không định đứng ra chỉ.

Cậu tham gia đội ngũ của Hoắc lão thái thái và đã nhận tiền của đối phương, nhưng đó là tiền công xuống mộ, không bao gồm phí dẫn đường.

Khoản này cậu tính toán rất rạch ròi.

Tất nhiên, Ngô Mặc cũng không phải kẻ khoanh tay đứng nhìn, cậu vẫn luôn chú ý đến đám hỏa kế nhà họ Giải, không thể để lũ ranh con khác bắt nạt người nhà mình.

Trên đường vào núi, Ngô Mặc chợt nhớ ra một chuyện.

Cậu dùng bộ đàm gọi người phụ trách đám hỏa kế nhà họ Giải tới. "Mặc thiếu, ngài tìm tôi ạ?" Giải Phi chạy từ phía trước lại, cung kính hỏi: "Có việc gì cần dặn dò không?

Tôi đi làm ngay." Cũng chẳng trách đám người nhà họ Giải lại cung kính với Ngô Mặc như vậy.

Chưa nói đến việc Giải Ngữ Hoa trước khi đi đã đặc biệt dặn phải nghe lời Ngô Mặc, chỉ tính riêng mấy ngày qua, theo quan sát của họ, vị Nhị gia trẻ tuổi nhà họ Ngô này không chỉ thân thủ cừ khôi mà còn cực kỳ bảo vệ người mình.

Hai hôm trước có mấy kẻ trong đám người nhà họ Hoắc thuê định gây sự, thấy Giải Ngữ Hoa không đi cùng nên định đẩy mấy việc bẩn thỉu, cực nhọc cho người nhà họ Giải.

Nhưng lời vừa thốt ra đã bị Ngô Mặc sút cho một cú.

Không dừng lại ở đó, Ngô Mặc còn tẩn cho kẻ đề xuất một trận tơi bời, cuối cùng chĩa dao vào mũi hắn lạnh lùng nói: "Muốn dùng người của tôi làm bia đỡ đạn thì cũng phải xem cái mặt của anh có đủ lớn không đã." Sau màn thị uy đó, dù nhà họ Giải không có người cầm đầu ở đây nhưng lũ kia cũng chẳng dám coi thường hay giở trò xấu nữa.

Tất nhiên không phải hỏa kế nhà họ Giải nhát gan, mà vì họ biết quan hệ giữa Giải gia và Hoắc gia rất tốt, phận làm hỏa kế nhiều lúc thật sự khó lên tiếng.

Giờ có Ngô Mặc ở đây, ý nghĩa đã khác hẳn.

Vị gia này không phải hạng xoàng, vừa biết đánh vừa biết cãi lại còn cực kỳ hộ đoản.

Ngô Mặc nhìn Giải Phi, nói: "Anh đi gọi tất cả anh em lại đây, đi sát cạnh tôi." "Hả?" Giải Phi ngẩn ra một chút rồi lập tức gật đầu:

"Vâng, Mặc thiếu, tôi đi ngay." "Gì thế anh em, chú định khởi nghĩa à?" Bàn Tử nhìn quanh quất, ghé sát tai hạ giọng: "Mấy anh em mình đánh lẻ sao?" Ngô Mặc liếc Bàn Tử với vẻ kinh ngạc: "Bàn ca, cái đầu to thế này của anh chẳng lẽ bị đại tràng lấp kín rồi à?

Đúng là ngốc thật mà." Ngô Mặc túm tay Bàn Tử, giải thích nhỏ: "Anh quên à, lần trước qua đây tôi đã đặt không ít 'đồ chơi hay ho' ở phía trước.

Nhỡ đâu người của Cox chưa kích hoạt hết, làm người của mình bị thương thì sao?" Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại.

Lão cười xấu xa, giơ ngón tay cái tán thưởng: "Thông minh, vẫn cứ là chú mày." Bàn Tử và Ngô Mặc có cùng suy nghĩ: Chỉ cần người của mình không bị thương, còn kẻ khác ra sao thì liên quan gì đến mình?

Chẳng mấy chốc, mười mấy hỏa kế Giải gia đã tập trung lại quanh Ngô Mặc.

Cậu bảo họ đi sau mình, không được vượt lên trước.

Đám hỏa kế không hiểu chuyện gì, đồng loạt nhìn Giải Phi, thấy anh ta gật đầu thì mới ngoan ngoãn nghe theo.

Càng đi về phía trước, Ngô Mặc càng cảnh giác.

Cậu tay trái kéo Trương Khởi Linh, tay phải kéo Bàn Tử, sau lưng là mười mấy hỏa kế Giải gia, mắt đảo như đèn pha quét sạch các dấu hiệu bất thường.

Không trách cậu cẩn thận như vậy.

Nếu ban đầu chỉ có mình cậu bố trí thì thuốc nổ nằm ở đâu cậu đều nắm rõ.

Nhưng lúc đó còn có gã Hắc Nhãn Kính, độ thất đức của gã cũng ngang ngửa cậu, ai biết gã đặt thuốc nổ ở xó xỉnh hay chỗ quái quỷ nào?

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Ngô Mặc, phía trước đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Âm thanh đột ngột này khiến cả đội ngũ hỗn loạn trong tích tắc.

Đừng nhìn đám này toàn là những kẻ liều mạng, gặp tình huống bất ngờ thế này vẫn gây ra náo loạn như thường.

Giải Phi và mấy hỏa kế Giải gia nhìn nhau, lúc này mới hiểu vì sao Ngô Mặc lại gọi họ lại, đồng thời thầm thấy may mắn.

Phải biết rằng mấy người họ trước đó luôn đi đầu đội hình.

Không biết tên đen đủi nào gặp chuyện này hoảng loạn quá, vô tình lại kích nổ quả thứ hai, khiến hiện trường càng thêm hỗn loạn.

Hoắc lão thái thái quả không hổ là nhân vật lão làng đã qua sóng to gió lớn.

Bà phái người nhà họ Hoắc ra kiểm tra, rồi tự mình đứng ra trấn an mọi người.

Nhà họ Hoắc cũng có không ít cao thủ, mấy người trung niên nhận lệnh bắt đầu kiểm tra cơ quan dọc đường.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính lúc đó không có nhiều thuốc nổ nên cũng chẳng làm được bao nhiêu cơ quan.

Phần lớn đã nổ hết từ lần Cox tới trước đó, chỗ còn lại chỉ là hai ba cái cơ quan nhỏ lẻ tẻ.

Sau khi kiểm tra xong, hỏa kế báo cáo chi tiết cho Hoắc lão thái thái.

Bà ngoài mặt không đổi sắc, chỉ gật đầu bảo đã biết, nhưng trong lòng thực sự rất uất ức.

Người còn chưa tới bờ hồ đã có ba kẻ bị thương.

Tình huống này theo cách nói mê tín là "xuất quân bất lợi".

Nhưng dù thế nào, chướng ngại đã dọn sạch thì chỉ còn cách tiếp tục tiến lên.

Ngô Mặc rất tò mò, nghe nói có ba người bị thương nhưng không rõ là ai.

Khi nghe Hoắc Tú Tú nói mấy kẻ bị thương là mấy thằng có thù với mình, cậu suýt nữa cười sặc sụa. "Mọi người bảo xem, có phải ông trời cũng thiên vị người đẹp trai không?" Ngô Mặc khoác vai Trương Khởi Linh, cười nói: "Không thì bao nhiêu người, sao cứ nhằm đúng ba thằng đó mà nổ?

Điều này chứng tỏ một vấn đề, tụi nó xấu đến mức kinh thiên động địa rồi." Ngô Mặc tự nói chưa sướng, còn quay sang hỏi Trương Khởi Linh: "Lão Trương, tôi nói đúng không?" "Ừ!" Trương Khởi Linh chậm rãi gật đầu đáp một tiếng.

Lúc đầu Trương Khởi Linh phối hợp trả lời câu hỏi của Ngô Mặc khiến Bàn Tử kinh ngạc vô cùng, nhưng dần dà lão cũng thấy quen.

Nhìn vẻ điềm tĩnh của nhóm Ngô Mặc, Hoắc Tú Tú cũng ngạc nhiên không kém.

Nhưng cô nàng này không ngốc, biết điều gì nên hỏi và điều gì không.

Cả đội ngũ hữu kinh vô hiểm tới được bờ hồ.

Ngô Mặc đảo mắt nhìn quanh, phát hiện nơi này ngoài việc vừa trải qua một trận mưa lớn thì gần như không có thay đổi gì so với lúc họ rời đi.

Chương 280

Sau khi hạ trại, việc còn lại là chờ tin tức từ phía Giải Ngữ Hoa.

Tại núi Tứ Cô Nương, hỏa kế nhà họ Giải đã sắp xếp toàn bộ trang bị xong xuôi, trải ra đất.

Ngô Tà liếc nhìn, thấy một bộ thiết bị leo núi hoàn chỉnh: đai an toàn, thiết bị thả dây, khóa sắt, mũ bảo hiểm, giày, không thiếu thứ gì.

Hơn nữa tất cả đều là đồ Thụy Sĩ sản xuất – vào thời đó, đồ Thụy Sĩ đồng nghĩa với sự chắc chắn và yên tâm.

Ngô Tà cứ ngỡ hỏa kế nhà họ Giải sẽ leo lên trước rồi thả dây xuống kéo trang bị lên, nhưng không ngờ Giải Ngữ Hoa lại cởi áo khoác ngoài ra. "Tiểu Hoa, cậu định lên trước à?" "Ừ, tôi lên xem tình hình thế nào đã, các anh ở dưới đợi tin của tôi." Giải Ngữ Hoa chỉ mặc chiếc áo may ô, vừa nói vừa thắt dây thừng vào thắt lưng, đeo găng tay leo núi chuyên dụng vào. "Khụ!" Ngô Tà nhẹ ho một tiếng, ánh mắt dời về phía sau: "Sao lại phải tự mình lên trước?

Chẳng phải còn một vị nữa sao?" "Hừ, trông chờ vào gã?" Giải Ngữ Hoa liếc nhìn Hắc Nhãn Kính bên cạnh, hừ lạnh một tiếng khinh bỉ: "Thôi bỏ đi, tôi tự lên xem cho chắc ăn." Trang bị xong xuôi, Giải Ngữ Hoa bắt đầu leo lên.

Nhìn bóng dáng linh hoạt trên vách đá, Ngô Tà nghĩ mãi không thông.

Gã này trông gầy gò, cơ bắp cũng chẳng có gì nổi bật, sao lại làm được những động tác đặc biệt như thế? "Ghen tị à?" Hắc Nhãn Kính giơ chân đá vào mông Ngô Tà.

Ngô Tà nén giận, quay đầu nghiêm túc nói: "Nói chuyện thì nói chuyện, anh đừng có hở ra là đá mông tôi được không?" Hắc Nhãn Kính thản nhiên nhìn cậu, chỉ buông một câu: "Đợi bao giờ cậu né được đòn của tôi thì hãy nói chuyện đó." Nói xong gã lại tiến lên mấy bước, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Ngô Tà đảo mắt trắng, vội bước nhanh theo: "Vách đá này tình hình phức tạp lắm, anh bảo một mình Tiểu Hoa có ổn không?" Nhìn Giải Ngữ Hoa thực hiện những động tác mạo hiểm trên vách đá dựng đứng, cậu thực sự thót tim.

Ví dụ như một tay bám vào mỏm đá nhô ra, dùng lực eo đưa chân lên một cái cây, móc chặt lấy rồi cả người lộn qua, hoặc là nhào lộn ngay sát mép vực.

Những động tác và tư thế này hoàn toàn vượt xa trí tưởng tượng của Ngô Tà, khiến cậu nhìn thôi cũng vã mồ hôi hột. "Ha ha, nghĩ gì thế đồ đệ ngốc?" Hắc Nhãn Kính theo thói quen vỗ vào gáy Ngô Tà một cái: "Cậu tưởng Hoa gia là người bình thường à?" Hắc Nhãn Kính vừa nói vừa rít một hơi thuốc, thong thả tiếp: "Nếu không có chút bản lĩnh này, cậu ta đã sớm chẳng còn mẩu xương nào rồi." Giây phút này, Ngô Tà thực sự nể phục Giải Ngữ Hoa từ tận đáy lòng.

Đồng thời, đối với vị trí gia chủ Ngô gia, cậu càng muốn tránh xa, chỉ mong bọn Ngô Nhị Bạch sớm đặt gánh nặng đó lên vai Ngô Mặc.

Không phải cậu không có tình anh em, mà là với cái thân hình yếu ớt của mình, cậu thực sự gánh không nổi trọng trách này.

Hắc Nhãn Kính liếc qua thấy vẻ mặt ngưỡng mộ và chấn động của Ngô Tà, bật cười chế nhạo: "Đồ đệ ngốc, cậu cũng không cần phải ghen tị thế đâu.

Từ giờ trở đi, chỉ cần cậu học hành tử tế với Hắc gia tôi, tôi bảo đảm trong vòng mười năm..." Gã chưa nói xong đã bị Ngô Tà ngắt lời: "Sẽ có thân thủ như Tiểu Hoa à?" "Nghĩ hay nhỉ?" Hắc Nhãn Kính lại cốc mạnh vào đầu cậu một cái: "Cậu tưởng thân thủ của Hoa gia là mười năm mà luyện ra được à?

Ý tôi là nếu cậu chăm chỉ luyện mười năm thì leo ngọn núi này chắc cũng không tốn sức lắm đâu." Nếu trong miệng có gì đó, Ngô Tà chỉ muốn nhổ sạch vào mặt Hắc Nhãn Kính.

Gã rốt cuộc coi thường người khác đến mức nào vậy?

Mình khổ luyện mười năm mà chỉ miễn cưỡng leo nổi một ngọn núi thôi sao?

Nói thế thì mình luyện làm quái gì nữa.

Hắc Nhãn Kính nói xong cũng thấy hơi quá, vội chữa cháy: "Tất nhiên, dù cậu có là khúc gỗ mục thì với trình độ điêu khắc của Hắc gia, tôi cũng sẽ khiến cậu trông sống động như thật." Gã chẳng ngốc đâu, đồ đệ hay ho thế này, nếu thực sự nản lòng bỏ cuộc thì gã biết tìm đâu ra người thứ hai?

Hơn nữa còn một điểm quan trọng nhất: nếu Ngô Tà không học nữa, với tính cách và tì khí của Ngô Mặc, chắc chắn cậu ta sẽ đánh cho gã một trận tơi bời.

Đánh nhau thì không sao, quan trọng là thằng nhóc đó giỏi tống tiền lắm, số tiền công ít ỏi trong túi gã sắp bị cậu ta vặt trụi rồi.

Ngô Tà chẳng buồn tiếp lời Hắc Nhãn Kính nữa.

Cậu toàn thần quán chú nhìn lên trên, dán mắt vào từng động tác của Giải Ngữ Hoa. 35.

Càng nhìn càng thấy kinh ngạc, Giải Ngữ Hoa không chỉ có động tác đẹp mắt mà tốc độ còn nhanh đến kinh người, đúng chuẩn là "phi thân trên tường".

Tốc độ của gã trên vách đá còn nhanh hơn cả cậu đi bộ dưới đất.

Có những lúc Ngô Tà nhìn không rõ Giải Ngữ Hoa đang làm gì, khi ngẩng đầu lên thì gã đã bay sang phía bên kia rồi.

Ngọn núi rất cao, với thân thủ và tốc độ của Giải Ngữ Hoa mà cũng phải leo ròng rã hơn bốn tiếng đồng hồ.

Đến cuối cùng Ngô Tà đứng không vững nữa, đành ngồi phịch xuống đất, ngửa cổ nhìn lên.

Cho đến khi gã thả dây thừng từ trên xuống, mọi người mới xác định được gã đã lên tới đỉnh.

Dù tình huống này đã thấy nhiều lần nhưng mỗi lần chứng kiến, đám hỏa kế vẫn không khỏi chấn động.

Dựa vào sợi dây Giải Ngữ Hoa thả xuống, hỏa kế Giải gia lập tức hành động.

Dưới đất ngoài Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính ra, những người còn lại đều bận rộn không ngừng.

Họ dùng ròng rọc kéo trang bị lên, sau đó vài người cũng leo lên theo.

Lại đợi thêm gần bốn tiếng nữa, trời đã bắt đầu tối mịt.

Trên vách đá thả xuống bảy sợi dây thừng.

Ngô Tà không hiểu lắm, cậu không biết tại sao phải dùng tới bảy sợi dây, chẳng lẽ còn thứ gì cần kéo lên sao? "Đồ ngốc." Hắc Nhãn Kính bĩu môi: "Cái đầu cậu làm bằng gỗ mục à?

Chẳng lẽ không nghĩ đến thân thủ của mình kém thế nào sao?

Hoa gia chuẩn bị bảy sợi dây hỗ trợ leo núi này là để cậu có thể leo lên được đấy." Mặt Ngô Tà xanh mét.

Cái gì mà hổ thẹn, xấu hổ đều quẳng cho chó ăn hết rồi, giờ cậu chỉ thấy sợ.

Đứng dưới nhìn suốt tám tiếng, tim cậu sắp ngừng đập rồi.

Đừng tưởng trước đây cậu từng xuống nhiều địa cung mà khả năng chịu đựng của tim sẽ tăng lên.

Lúc đó là để chạy trốn, không chạy là mất mạng.

Còn bây giờ là phải bỏ cuộc sống thoải mái để đi lộn nhào trên vách đá dựng đứng, nghĩ thôi đã thấy hãi. "Cậu... không định bảo là không làm được đấy chứ?" Hắc Nhãn Kính cười xấu xa: "Hóa ra cậu yếu sinh lý thế à!" Đàn ông sao có thể để người khác bảo mình "không làm được"?

Ngô Tà bị kích tướng, lòng can đảm tức thì bùng lên: "Nói nhảm, anh mới không làm được ấy." Chửi xong, Ngô Tà không ngừng tự cổ vũ mình: "Không được, mình không thể để lão mù này coi thường.

Thế nào lão cũng lấy lý do này để huấn luyện mình cho xem.

Nhỡ lão lên cơn, ngày nào cũng bắt mình leo lên leo xuống thì thà chết sớm cho rảnh nợ." Ngô Tà hiện tại đã hiểu Hắc Nhãn Kính rất sâu sắc.

Lão mù này đừng nhìn lúc nào cũng đeo kính đen, nhưng mắt lão còn tinh hơn cả đèn pha, chuyên soi vào những động tác không chuẩn của cậu.

Hơn nữa lão luôn dùng đủ loại lý do kỳ quái để trừng phạt, mà nội dung trừng phạt thì tuyệt đối không theo lẽ thường.

Để không cho lão có cớ hành hạ mình, Ngô Tà quyết định dù có sợ đến mấy cũng phải nghiến răng mà liều.

Cậu cứ ngỡ thả bảy sợi dây này xuống là đến lượt mình leo, không ngờ lại bị một hỏa kế Giải gia cản lại. "Tiểu Tam gia xin đợi một chút, chúng tôi còn phải lắp 'sào' nữa." Có vài hỏa kế biết Ngô Tà, biết người ngoài đều gọi cậu là Tiểu Tam gia nên cũng gọi theo.

Nghe thấy không phải leo vách đá trong bóng tối, Ngô Tà mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu nhìn mấy hỏa kế lắp ráp một loại trang bị đặc biệt, sau đó đặt một chiếc túi ngủ vào trong, túi ngủ và móc cố định lại với nhau, cuối cùng móc vào dây thừng kéo lên.

Ngô Tà lúc này mới hiểu ra, hóa ra cái thứ này dùng để cho họ ngủ trên vách đá.

Trong lòng không khỏi cảm thán: "Đúng là Giải gia gia đại nghiệp đại, lắm tiền thật đấy." Trước đó cậu còn tưởng mỗi ngày phải leo lên leo xuống, hoặc bám trên vách đá như người nhện để thám hiểm hang động.

Giờ thấy có thứ này, lòng cậu cũng yên tâm phần nào.

Lại thức trắng thêm một đêm ở dưới.

Năm giờ sáng hôm sau, Ngô Tà đã bị hỏa kế Giải gia đánh thức. "Tiểu Tam gia, đồ đạc đã lắp xong rồi, Hoa gia bảo ngài và Hắc gia lên ngay bây giờ." Ngô Tà bước ra khỏi lều, thấy Hắc Nhãn Kính đã đeo trang bị lên người.

Cậu không trì hoãn thêm nữa, vội cầm lấy một sợi dây thừng dưới đất buộc vào thắt lưng.

Sau khi thắt xong dây an toàn, Ngô Tà bám theo sau Hắc Nhãn Kính bắt đầu leo lên.

Chương 281

"Đồ đệ ngốc, nhìn cho kỹ đừng có dẫm hụt đấy, ngã xuống tôi không cứu cậu đâu." Miệng Hắc Nhãn Kính vĩnh viễn không thốt ra được lời nào tử tế. "Yên tâm đi, trước khi ngã tôi nhất định sẽ túm chặt chân anh." Ngô Tà cũng không chịu thua, mở miệng đáp trả: "Đến lúc xuống âm phủ, hai thầy trò mình cùng đi cho có bạn." "Hắc, được đấy, mồm mép gớm nhỉ." Hắc Nhãn Kính cười như không cười liếc Ngô Tà một cái, rồi áp sát vào vách đá bắt đầu leo.

Ngô Tà vung vẩy nắm đấm sau lưng gã, cũng không dừng lại lâu.

May mà cậu có kinh nghiệm leo núi, lúc đầu cũng không quá vất vả.

Nhưng ngọn núi này thực sự quá cao, theo thể lực người bình thường thì ít nhất cũng phải leo cả ngày.

Dù Ngô Tà có dây an toàn, muốn leo lên đến đỉnh ít nhất cũng mất bảy tiếng.

Hơn ba tiếng sau, Ngô Tà cuối cùng cũng gian nan leo tới giữa vách đá.

Mồ hôi trên trán chảy dọc theo khóe mắt vào trong miệng, vị mặn chát khiến Ngô Tà nhăn nhó.

Cậu bám chặt dây thừng, áp người vào vách đá nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy phía dưới toàn là những tán cây xanh mướt.

Trong phút chốc Ngô Tà có chút thảng thốt, cậu nghĩ đến những cảnh tượng ở cung điện Tây Vương Mẫu.

Lúc này cậu mới kinh ngạc nhận ra mình thực sự đã thay đổi.

Nếu là mấy năm trước mới vào nghề, đừng nói là leo núi, chỉ cần đứng ở chỗ cao hơi chút thôi là chân cậu đã nhũn ra rồi.

Vậy mà giờ cậu đã có thể đứng trên vách đá dựng đứng, điềm nhiên nhìn xuống ngắm cảnh. "Ôi trời, anh làm cái gì thế?" Cái cảm giác tự say sưa này chưa duy trì được ba phút đã bị một viên đá nhỏ rơi trúng đầu cắt ngang. "Nghĩ gì mà nhập tâm thế?" Hắc Nhãn Kính cầm một viên đá trong tay, có vẻ như đang muốn ném tiếp.

Có lẽ do môi trường và vị trí khác biệt, hoặc do tâm tính Ngô Tà đã đổi thay, đối mặt với sự khiêu khích của Hắc Nhãn Kính, cậu đã có thể bình tĩnh hơn một chút.

Cậu phóng tầm mắt ra xa, cảm thán: "Tôi đang nghĩ bao nhiêu năm qua hình như mình đã thay đổi một chút, nhưng cũng có những thứ chẳng hề biến chuyển." Hắc Nhãn Kính nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ngô Tà, bỗng nhiên phì cười: "Đồ đệ ngốc, cũng sến súa gớm nhỉ.

Nếu để Hắc gia tôi nhận xét thì cậu ngoài việc càng ngày càng nghèo ra thì chẳng có gì thay đổi cả." Đâm trúng tim đen rồi.

Để một kẻ nghèo kiết xác coi thường mình, đối với Ngô Tà đúng là một nỗi nhục cực độ.

Cậu thu hồi ánh mắt, quay đầu lườm Hắc Nhãn Kính một cái sắc lẹm, thúc giục: "Bớt nói nhảm đi, mau leo lên, Tiểu Hoa chờ trên đó nửa ngày rồi." Nửa chặng sau, Ngô Tà leo mà tim đập chân run.

Nếu không nhờ ý chí kiên cường chống đỡ, chân cậu đã sớm nhũn ra rồi.

Tất nhiên còn một điểm quan trọng nhất: Ngô Mặc và Trương Khởi Linh không có ở bên cạnh.

Tiểu Hoa là bạn nối khố, xét theo tuổi tác cũng là em, Ngô Tà từ tận đáy lòng không muốn cầu cứu đối phương quá nhiều.

Còn gã Hắc Nhãn Kính này thì càng khỏi phải bàn, cầu cứu gã thì chưa biết có được cứu không nhưng chắc chắn sẽ bị gã tẩn cho một trận thừa cơ hội.

Vì vậy trong cảnh không có ai để dựa dẫm, Ngô Tà buộc phải từng bước trưởng thành.

Bảy tiếng sau, Ngô Tà cuối cùng cũng thở hồng hộc ngồi trên đỉnh vách đá.

Giải Ngữ Hoa đã ngồi sẵn bên mép vực, hai chân buông thõng đung đưa giữa không trung.

Hai người, một kẻ thản nhiên bình tĩnh, một kẻ thở dốc như trâu, tạo thành sự tương phản rõ rệt.

Hắc Nhãn Kính ngồi xổm bên cạnh, mồm nhai kẹo mút.

Lúc này hoàng hôn đang xuống, bầu trời phía xa đỏ rực một phương, khiến người ta không nỡ rời mắt.

Hồi lâu sau Ngô Tà mới lấy lại sức.

Cậu học theo Giải Ngữ Hoa, ngồi bên mép vách đá nhìn ra xa.

Hai bên đều là vực thẳm vạn trượng, không còn con đường nào khác dẫn về phía trước.

Giữa sườn núi mây mù bao phủ.

Giây phút này Ngô Tà cuối cùng cũng hiểu vì sao những kẻ cầu tiên vấn đạo thời xưa lại chọn đứng ở đây, vì khi nhìn xuống biển mây dưới chân, người ta sẽ có cảm giác phiêu diêu tựa tiên vậy. "Tiểu Hoa, bao giờ chúng ta bắt đầu tìm kiếm?" Ngô Tà thu lại tâm trí, quay sang hỏi Giải Ngữ Hoa: "Chúng ta nên đẩy nhanh tiến độ, Tiểu Mặc không ở bên cạnh, tôi cứ thấy không yên tâm thế nào ấy." Ban đầu Trương Khởi Linh là người khiến Ngô Tà lo lắng nhất, giờ vị trí đó đã bị Ngô Mặc thay thế.

Trương Khởi Linh cùng lắm là mất tích, quá lắm thì tốn chút công sức theo sau tìm là được.

Nhưng Ngô Mặc thì khác, thằng nhóc đó quậy phá kinh khủng lắm, đôi khi chỉ hở ra một tí là nó gây họa lớn, muốn cứu vãn cũng không kịp.

Lời của Ngô Tà nhắc nhở Giải Ngữ Hoa, gã gật đầu: "Anh nói đúng, địa danh Cổ Lầu nhà họ Trương đó rất tà môn, chúng ta phải mau chóng tới đó." Lý do này Hắc Nhãn Kính cũng rất tán thành.

Cả ba đạt được thống nhất.

Giải Ngữ Hoa chỉ vào các sào treo phía dưới, nói: "Ngô Tà, thời gian tới chúng ta sẽ ở đây, anh chọn ở lều nào?" Ngô Tà ló đầu nhìn xuống, thấy ba cái sào treo nằm sát nhau, treo lơ lửng trên vách đá.

Một luồng gió lạnh thổi qua, Ngô Tà cảm thấy hơi chóng mặt. "Chọn phi tần à?" Đang lúc cậu thẫn thờ, Hắc Nhãn Kính vỗ mạnh một phát vào lưng cậu: "Cậu ở giữa, tôi và Hoa gia ở hai bên, có chuyện gì còn dễ bề chiếu cố." Hiếm khi thấy Hắc Nhãn Kính nói được câu tử tế.

Ngô Tà nghe vậy không đắn đo nữa, men theo dây thừng từ từ bò xuống sào.

Cậu ngồi trong sào mà tim đập thình thịch, cẩn thận kiểm tra xem dây bảo hiểm đã cài chặt chưa.

Vẻ thận trọng của Ngô Tà khiến Giải Ngữ Hoa ngồi bên cạnh không nhịn được cười. "Ngô Tà, yên tâm đi, bộ trang bị này là tiên tiến nhất thế giới đấy, hơn nữa hỏa kế nhà tôi đã đóng chặt nó vào vách đá rồi." Hắc Nhãn Kính cuối cùng cũng được rít một điếu thuốc, gã cười nhạo: "Nhìn cái bộ dạng nhát chết của cậu kìa, sư phụ tôi đã xem tướng cho cậu rồi, cậu không phải hạng đoản mệnh đâu." "Phù!" Ngô Tà nghe cả hai nói vậy thì vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm: "Thế thì tôi yên tâm rồi, chứ không tôi thực sự sợ nửa đêm đang ngủ lại rơi tõm xuống dưới." Chẳng biết nên bảo Hắc Nhãn Kính là cái mồm quạ đen hay bảo số mệnh Ngô Tà quá lận đận.

Câu nói may mắn đó vừa dứt lời, phía trên đột nhiên vang lên một tiếng "rắc" khô khốc.

Trên vách đá dựng đứng này, bất kỳ một tiếng động nhỏ nào cũng có thể đòi mạng người ta.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính tức thì giật mình nhìn lên.

Nhìn một cái, hai người suýt thì rớt cả nhãn cầu ra ngoài.

Giải Ngữ Hoa vội vàng hét lớn: "Ngô Tà, tuyệt đối đừng cử động!" Gã không hét còn đỡ, vừa hét một cái làm Ngô Tà giật nảy mình. "Sao thế?" Thân người Ngô Tà cứng đờ, không dám nhúc nhích dù chỉ một li.

Chuyện xảy ra nhanh như chớp.

Chưa đợi Giải Ngữ Hoa kịp ra tay, chiếc đinh cố định đỉnh sào của Ngô Tà vào vách đá đột ngột tuột ra. "Á!!!" Ngô Tà kinh hoàng kêu oai oái, nếu không có dây an toàn thì giờ cậu đã lơ lửng giữa không trung rồi. "Mẹ kiếp!" Hắc Nhãn Kính nhổ toẹt cái kẹo mút trong mồm ra, quát Ngô Tà: "Cậu đừng có động đậy, tôi qua cứu cậu ngay đây." "Tiểu Hoa, tôi sẽ không chết trẻ chứ?

Nếu ngã từ đây xuống thì có mất mặt lắm không?" Ngô Tà bây giờ trông thê thảm vô cùng, thắt lưng chỉ còn treo trên một sợi dây an toàn, cái sào thì lắc qua lắc lại, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Giải Ngữ Hoa nghe Ngô Tà nói mà suýt nữa phì cười vì tức.

Gã phát hiện ra Ngô Tà và Ngô Mặc đúng là anh em ruột, não bộ vĩnh viễn không giống người bình thường.

Giải Ngữ Hoa tức tối nói: "Anh yên tâm đi, ngã từ đây xuống thì mặt mũi anh nát bét như bánh đa rồi, chẳng ai nhận ra đâu mà lo mất mặt!" Tục ngữ có câu, nhà dột còn gặp mưa suốt đêm.

Ngô Tà vừa mới yên tâm được một chút, không ngờ trên không trung bỗng truyền đến một tiếng chim hót.

Còn chưa kịp phản ứng, một con đại bàng hùng dũng đã lao trực diện tới.

“Đoàng!” Một tiếng súng vang lên, con đại bàng thét lên thảm thiết rồi nhanh chóng biến mất.

Ngô Tà lúc này mới nhận ra, thì ra là Hắc Hạt Tử đã kịp thời rút súng bắn bay con chim kia.

“Tôi nói này đồ đệ ngoan, cái thể chất của cậu cũng đặc thù quá nhỉ?” Hắc Nhãn Kính dắt súng vào sau thắt lưng, rướn người nắm lấy dây thừng của Ngô Tà.

Ngô Tà vẫn còn chưa hoàn hồn.

Cái cảm giác lơ lửng giữa không trung, đung đưa như một miếng thịt rách thế này thật chẳng dễ chịu chút nào.

“Ngô Tà, cậu giỏi thật đấy.” Giải Ngữ Hoa cũng không nhịn được mà than vãn một câu.

Ở cái nơi chim không thèm ị này mà còn bị đại bàng tấn công, Ngô Tà đúng là độc nhất vô nhị.

Chương 282

Dưới sự hợp tác của Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà cuối cùng cũng được kéo lên.

Tuy nhiên, ba người không dám nán lại trong tổ chim lâu vì sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bất đắc dĩ, họ lại phải bò ngược lên đỉnh vách đá.

Vừa lên tới nơi, Ngô Tà thở hổn hển, cố gắng trấn tĩnh rồi phàn nàn: “Tiểu Hoa, đây là cái 'an toàn' mà cậu nói đấy à?

Trời đất ơi, suýt chút nữa là cái mạng nhỏ của tôi bay màu rồi.” Câu nói này giống như một cái tát vỗ mặt Giải Ngữ Hoa.

Nghĩ đến việc trước đó mình còn khoe khoang với Ngô Tà rằng độ an toàn ở đây cực cao, dù có nhảy đầm cũng chịu nhiệt được, Giải Ngữ Hoa thấy mặt mình đỏ bừng vì ngượng.

Anh hậm hực rút bộ đàm ra, mắng xối xả đám thuộc hạ nhà họ Giải đang ở dưới vách đá.

Từ khi gặp Giải Ngữ Hoa đến nay, Ngô Tà chỉ thấy anh ta phong thái thanh lịch, thong dong, rất hiếm khi thấy anh ta nổi trận lôi đình như thế này.

Nghe Giải Ngữ Hoa quát mắng thủ hạ, Ngô Tà nuốt nước bọt, đứng bên cạnh không dám ho he một tiếng.

Không phải Ngô Tà nhát gan, anh chỉ là biết điều thôi.

Phải biết rằng khí thế của Giải Ngữ Hoa lúc này chẳng kém gì Nhị thúc nhà mình là bao.

Trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không thiếu được cái gã Hắc

Nhãn Kính.

Hắn vỗ vai Ngô Tà, bĩu môi: “Chậc chậc, nhìn Hoa gia người ta kìa, rồi nhìn lại cậu xem, đều là hậu duệ Lão Cửu Môn mà khoảng cách sao lớn thế không biết.” Hiếm khi Ngô Tà không phản bác, chỉ gật đầu đồng tình.

Đêm đó, ba người đành phải ngủ tạm trên vách đá.

Sáng hôm sau, người nhà họ Giải lên báo cáo rằng tổ đã được lắp đặt lại chắc chắn.

Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính mới đi xuống kiểm tra lần nữa.

Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, họ đuổi khéo đám tay sai đi và bắt đầu tìm kiếm hang động.

Trên vách đá dựng đứng có đến hàng nghìn cái hang.

Ba người chia ra các hướng khác nhau, bắt đầu tìm kiếm tỉ mỉ.

Phải nói năng lực thích ứng của Ngô Tà rất mạnh.

Sau hai ngày, từ một gã gà mờ, anh đã dần trưởng thành thành một tay thiện nghệ có thể độc lập tìm kiếm trên vách đá.

Ngô Tà phát hiện những cái hang này không sâu, đa số là các vết nứt tự nhiên.

Nếu nói về độ rộng và độ sâu, chúng chỉ vừa đủ cho một người ngồi khoanh chân.

Trong hang, anh nhìn thấy rất nhiều bộ xương khô, có những bộ đã tan tác thành từng mảnh vụn.

Ngô Tà lúc này mới hiểu tại sao con đại bàng kia lại lao vào tấn công mình.

Chắc hẳn trong ký ức di truyền của chúng, những thứ treo trên vách đá này đều là thức ăn.

Ba người họ giống như những người hái thuốc trên vách đá thời cổ đại, cứ leo lên leo xuống không ngừng.

Vì thể lực Ngô Tà không bằng Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, để tiết kiệm thời gian quay về tổ, anh nhét mấy cái màn thầu vào túi.

Đói thì gặm một miếng, khát thì uống ngụm nước.

Còn vấn đề vệ sinh cá nhân?

Bây giờ anh đã học theo Ngô Mặc, chẳng còn biết da mặt là cái gì nữa rồi.

Cứ tưởng với số lượng hang động lớn như vậy phải mất cả tuần mới tìm xong, không ngờ đến sáng ngày thứ ba, họ đã phát hiện ra mục tiêu.

“Được đấy đồ đệ ngốc, mắt nhìn khá lắm.” Hắc Nhãn Kính hiếm khi khen Ngô Tà một câu.

Tuy nhiên, chưa đợi Ngô Tà kịp khiêm tốn, hắn lại bồi thêm một câu: “Phải nói là vật cực tất phản, chắc cái bộ dạng xui xẻo thấu trời của cậu đến ông trời cũng không nhìn nổi nữa rồi.” Ngô Tà cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh.

Sự hứng khởi khi vừa tìm thấy cửa hang tan biến sạch sành sanh.

“Miệng chó không mọc được ngà voi.” Anh lườm Hắc Nhãn Kính một cái.

Chỉ tay vào bộ thiết thi (xác chết mặc giáp sắt) ở góc hang, anh quay sang hỏi Giải Ngữ Hoa: “Tiểu Hoa, cậu xem cái xác này là thế nào?

Trông không giống mấy bộ hài cốt bên cạnh lắm nhỉ?” “Thứ này chắc là công cụ để những người tu đạo thời xưa dùng để chế ngự ham muốn.” Giải Ngữ Hoa am hiểu rất rõ về dân gian, khẽ giải thích: “Đây chắc là phong tục của vùng Cổ Thục, khác với người Hán.” Ngô Tà cảm thán: “Thật khâm phục họ, bộ giáp sắt nặng thế này mà họ khênh lên đây kiểu gì không biết.” Hắc Nhãn Kính – kẻ chuyên gia phá đám bầu không khí lại lên tiếng: “Khênh lên thế nào liên quan gì đến cậu?” Hắn theo thói quen đá vào mông Ngô Tà một cái, rồi chỉ tay vào bức tường đá phía sau bị trám kín bằng hỗn hợp xi măng và đá vụn: “Còn ngây ra đó làm gì?

Mau bới chỗ này ra đi.” “Một mình tôi á?” Ngô Tà chỉ tay vào mũi mình, vẻ mặt không thể tin nổi: “Cậu không nhầm chứ?

Bắt mình tôi đào?” “Nói nhảm.” Hắc Nhãn Kính đáp ngay không cần suy nghĩ: “Tục ngữ có câu 'Một ngày làm thầy, cả đời làm cha', lại còn câu nữa là 'Thầy có việc, trò gánh vác thay'.” “Bao nhiêu lời dạy tôn sư trọng đạo tôi dạy cậu, lẽ nào cậu cho chó ăn hết rồi sao?” Nghe đến đây, Ngô Tà tức đến mức muốn tháo giày vả vào mặt Hắc Nhãn Kính.

“Tiểu Hoa.” Ngô Tà quay sang cầu cứu Giải Ngữ Hoa.

Đúng là bạn nối khố có khác, Giải Ngữ Hoa cực kỳ tâm lý.

Anh lôi từ trong túi ra một chiếc xẻng công binh, ném cho Hắc Nhãn Kính, lạnh giọng: “Trừ một tháng tiền thuê nhà.” “Khụ!” Hắc Nhãn Kính khẽ ho một tiếng, chắp tay sau lưng, uể oải nói: “Thân giá của tôi đâu chỉ có nhiêu đó.” Giải Ngữ Hoa đời nào chiều hư gã.

Anh liếc xéo đối phương, khinh miệt nói: “Một tháng tiền nhà hoặc là lập tức cút xéo, chọn một đi.” Hắc Nhãn Kính với vẻ mặt u sầu suy nghĩ một hồi, rồi cầm lấy xẻng công binh, quay người đi về phía bức tường đá.

“Phi, đáng đời!” Ngô Tà nhìn bóng lưng Hắc Nhãn Kính mà khinh bỉ.

Rồi anh giơ ngón tay cái với Giải Ngữ Hoa, tán thưởng: “Tiểu Hoa, vẫn là cậu có cách.” “Đi, ra kia nghỉ một lát.” Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà ngồi ở cửa hang, vừa trò chuyện vừa nhìn về phía xa.

“Tiểu Hoa, cậu nói xem tại sao họ lại dùng xi măng phong kín chỗ này lại, chẳng lẽ bên trong có thứ gì đáng sợ sao?” Ngô Tà cau mày, trong lòng luôn có cảm giác bất an.

Sau mấy lần bị Hoắc lão thái thái dắt mũi, anh đã nảy sinh nghi ngờ theo bản năng, “Trước khi đến đây, bà nội Hoắc không nói gì với cậu sao?” Giải Ngữ Hoa chậm rãi lắc đầu, hơi u sầu nói: “Tôi cũng không rõ lắm, năm đó bà nội Hoắc chắc là nhóm đầu tiên rời đi, chỗ này có lẽ bị phong tỏa sau khi họ đi rồi.” Hoắc lão thái thái trong mắt Ngô Tà giờ đã mất sạch uy tín.

Nghĩ đến việc trước khi đi, Ngô Mặc đã dặn dò kỹ lưỡng bảo anh phải cẩn thận mọi việc, Ngô Tà cuối cùng không nhịn được mà hỏi: “Tiểu Hoa, liệu đây có phải là một trò thử thách khác của bà nội Hoắc không?” Giải Ngữ Hoa trầm tư một lúc rồi đáp: “Không đâu, bà ấy sẽ không rình rang làm một việc vô nghĩa như vậy.” Trong lúc hai người đang nói chuyện, Hắc Hạt Tử vác xẻng công binh đi tới.

Hắn ngồi xổm cạnh Giải Ngữ Hoa, cười nịnh nọt: “Hoa gia, thương lượng chút đi, cái xi măng đó cứng quá, một mình tôi làm mệt chết đi được.” Nói rồi hắn xòe hai bàn tay ra trước mặt Giải Ngữ Hoa: “Nhìn xem này, mới đào được vài cái mà đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại của tôi đã đỏ rực lên rồi.” Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà nhìn nhau, cả hai đều không chịu nổi cái điệu bộ mặt dày này của hắn.

Ban đầu hai người định lờ đi, nhưng nghĩ lại, với cái thói lười chảy thây của Hắc Nhãn Kính, đợi hắn đục xong bức tường xi măng kia chắc đến tết Công-gô mất.

Người ta nói nam nữ phối hợp làm việc không mệt, nhưng khi ba gã đàn ông tụ lại một chỗ, cái ham muốn thắng thua kỳ lạ đã khiến tốc độ làm việc của họ nhanh hơn hẳn.

Ba chiếc xẻng công binh nện liên tiếp vào bức tường xi măng.

Lớp xi măng trên bề mặt bị đập vỡ.

Khi Ngô Tà chuẩn bị vung tay tiếp thì bị Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính ngăn lại.

“Đợi đã, màu sắc của xi măng này không đúng lắm.” Giải Ngữ Hoa áp sát vào vách đá, phát hiện xi măng bên trong xuất hiện màu đỏ sẫm.

Ngô Tà cũng ghé sát vào ngửi thử, không thấy mùi gì đặc biệt.

Ba người nhìn nhau, nhận ra điều chẳng lành.

Thứ này không cần đoán cũng biết, chắc chắn là máu người.

Giải Ngữ Hoa khẳng định chắc nịch: “Nếu ở đây có máu người, chứng tỏ thứ chúng ta tìm nằm ở bên trong.” Ban đầu họ tưởng vết máu này là do những người năm xưa để lại khi tháo chạy, nhưng càng đập sâu vào trong, họ càng thấy tình hình không ổn.

“Tiểu Hoa, sao vết máu này càng vào sâu càng đậm thế?

Nhìn miếng kia kìa, đỏ tươi luôn.” Ngô Tà chỉ vào một mảng xi măng lớn vừa bị đập xuống, mày nhíu chặt: “Cậu có ngửi thấy mùi máu tanh không?” “Đồ đệ ngoan, khứu giác khá đấy, đúng là cháu trai của Cẩu Ngũ gia.” Hắc Nhãn Kính sau một xẻng nhìn đống xi măng đỏ lòm, hừ lạnh: “Xem ra chuyến làm ăn này của Hắc gia lại lỗ vốn rồi.” Ngô Tà cũng không còn tâm trạng đâu mà đấu khẩu.

Tình huống này làm anh nhớ ngay đến những gì ông nội từng kể về Huyết thi mộ (mộ xác máu).

Anh nuốt nước bọt, đem suy nghĩ của mình nói cho Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa.

“Cái mỏ quạ của cậu có thể ngậm lại được không?” Hắc Nhãn Kính lườm Ngô Tà một cái, rồi nói tiếp: “Hắc gia tôi bao năm qua chẳng phục ai, chỉ phục mỗi cậu, kiếp trước cậu là sao chổi đầu thai à?

Sao đi đến đâu xui xẻo đến đó thế?” Giải Ngữ Hoa đứng bên cạnh, nghĩ đến những chiến tích lẫy lừng của Ngô Tà, sắc mặt cũng hơi biến đổi.

Ngô Tà không phục, phản bác: “Nếu không phải Huyết thi mộ thì sao ở đây lại có nhiều máu trộn với xi măng như vậy?” Giải Ngữ Hoa bình tĩnh lại: “Không, còn một khả năng nữa, đó là họ đã dùng người sống trộn với xi măng để lấp kín chỗ này.” Câu nói này thốt ra còn đáng sợ hơn cả Huyết thi mộ.

Phải biết rằng Huyết thi mộ là do sự hình thành đặc thù, còn việc dùng người sống trộn xi măng, với một diện tích lớn thế này mà máu vẫn còn đỏ tươi đến tận bây giờ, thì phải tốn bao nhiêu mạng người?

Suy đoán cũng vô ích.

Để kiểm chứng, ba người lại dốc sức đập phá vách đá.

Nhưng lớp xi măng và đá vụn phía sau quá dày, xẻng công binh không còn giải quyết được vấn đề.

Chương 283

Bất đắc dĩ, họ phải dùng bộ đàm liên lạc với thuộc hạ phía dưới.

Rất nhanh sau đó, các dụng cụ đào đá chuyên dụng được đưa lên.

Có thiết bị, tốc độ của cả ba tăng lên đáng kể.

Khoảng nửa tiếng sau, một cú cuốc của Ngô Tà đã kéo ra một mảnh xương nhỏ.

Nhìn bằng mắt thường cũng biết đó là xương cẳng chân người.

Điều này đã kiểm chứng lời nói của Giải Ngữ Hoa.

Ngô Tà nhìn Giải Ngữ Hoa, cả hai cùng tăng tốc.

Một bộ xương người hoàn chỉnh được đào ra.

Xương hơi nát, ngả màu vàng.

Tuy nhiên, nó không giống xương người bình thường, bên trên dường như có lớp gì đó như lông tơ.

Ngô Tà định ghé sát nhìn cho kỹ thì bị Hắc Nhãn Kính kéo giật lại: “Làm gì đấy, còn muốn hôn hít thân mật với nó à?” Hắc Nhãn Kính có thị lực trong bóng tối cực tốt.

Hắn nhận ra trên hộp sọ kia mọc đầy lông đen.

Hơn nữa, những sợi lông đen này mọc ra từ bên trong hộp sọ.

Ngô Tà ban đầu chưa phản ứng kịp, nhưng khi soi đèn pin vào, mồ hôi lạnh suýt nữa chảy ra.

Từ khi nhìn thấy Cấm bà, anh đã cực kỳ dị ứng với những thứ như tóc.

Nếu không phải cạo trọc đầu trông quá xấu, có khi anh đã nhẫn tâm nhổ sạch tóc mình rồi.

Giải Ngữ Hoa định đeo găng tay vào thì bị Hắc Nhãn Kính nẫng tay trên: “Hoa gia, mấy việc này sao có thể làm phiền ngài ra tay được, cứ giao cho Hạt tử tôi đi.” Hắn vừa nói vừa xỏ găng tay: “Nhìn xem Hạt tử tôi chăm chỉ đảm đang thế này, có phải là nên...” Giải Ngữ Hoa suýt nữa thì phì cười.

Đến lúc nào rồi mà cái gã Hạt tử chết tiệt này vẫn giữ cái đức hạnh đó.

“Không thành vấn đề, nếu anh thể hiện tốt, tôi còn một căn tứ hợp viện khá ổn, ở thoải mái lắm, có thể cho anh ở miễn phí nửa năm.” Đúng là Giải đương gia hào phóng, ra tay một cái là một căn tứ hợp viện.

Nghe mà Ngô Tà cũng muốn cướp găng tay để tự mình làm.

Tạm gác chuyện Hắc Nhãn Kính bán sức lao động, quay lại phía Ngô Mặc.

Nhóm người này hữu kinh vô hiểm đã đến được bờ hồ.

Sau khi lều trại đã dựng xong, Hoắc lão thái thái tập trung mọi người lại.

Ngô Mặc, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử ba anh em bước vào lều, tùy tiện kéo ghế ngồi xuống.

Vương Bàn Tử đảo mắt nhìn quanh, phát hiện ngồi đây không phải tất cả mọi người, mà chỉ là những kẻ có chút danh tiếng.

Hoắc Tú Tú treo một tấm bản đồ lên chính giữa lều.

Cô chỉ vào vùng được khoanh tròn: “Vị trí cụ thể của đích đến chúng tôi không rõ, nhưng theo suy đoán, nó nằm trong vòng tròn đỏ này, nên cần tìm kiếm trong phạm vi này.” “Hoắc đương gia, phạm vi này không nhỏ đâu nha.” Một lão già ngậm tẩu thuốc kiểu cũ, thong thả nói: “Lĩnh Nam này là Thập Vạn Đại Sơn, tục ngữ có câu nhìn núi gần nhưng chạy mờ mắt ngựa, bà chỉ tay một cái trên bản đồ thế này, đám chúng tôi chắc chạy gãy chân mất.” “Vương lão, mấy vị tiền bối đây chẳng phải giỏi nhất là xem phong thủy định huyệt sao, chút chuyện nhỏ này chắc không làm khó được các vị chứ?” Hoắc Tú Tú điềm tĩnh nói: “Hơn nữa nhà họ Hoắc chúng tôi còn chi tiền khủng đặt mua rất nhiều máy dò chuyên nghiệp từ nước ngoài, tôi nghĩ tìm ra vị trí cụ thể cũng không tốn quá nhiều sức đâu.” “Chậc chậc, con bé Tú Tú này càng ngày càng có khí thế.” Vương Bàn Tử dùng khuỷu tay hích nhẹ Ngô Mặc, hạ thấp giọng nói: “Nghe giọng điệu này, họ thuê mấy lão già kia là để tìm vị trí, cậu nói xem mình có nên...” Vế sau hắn không nói ra, chỉ nháy mắt với Ngô Mặc.

Ngô Mặc hiểu ngay, chậm rãi lắc đầu: “Tai vách mạch rừng, về rồi nói.” Hoắc Tú Tú giới thiệu chi tiết kế hoạch sắp tới, cuối cùng tổng kết: “Để không lãng phí thời gian, chúng ta quyết định chiều nay sẽ bắt đầu tìm kiếm, không biết các vị còn yêu cầu gì không?” Sự tham lam của con người có thể bộc lộ rõ nét bất cứ lúc nào.

Những kẻ liều mạng này nhìn nhau.

Một gã để ria mép bát tự nhanh nhẩu lên tiếng: “Hoắc đương gia, vụ làm ăn này nếu tính theo phạm vi trên bản đồ thì tốn không ít thời gian đâu, tiền nong của chúng tôi bà xem thế nào...” Câu này vừa nói ra, những người khác lập tức phụ họa.

Ngô Mặc ngậm điếu thuốc, vắt chân chữ ngũ ngồi nhìn Hoắc lão thái thái.

Cậu biết bà già này không phải hạng vừa, sóng gió gì mà chưa từng trải qua, mấy hạng tép riu này mà muốn tống tiền bà?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Quả nhiên, mặt Hoắc lão thái thái lạnh như tiền: “Mấy vị, có phải hơi coi thường nhà họ Hoắc chúng tôi quá rồi không?

Thật sự nghĩ thiếu các người thì chúng tôi không làm được chắc?” Bà chỉ tay vào gã ria mép, hừ lạnh: “Theo quy củ giang hồ, kẹp lạt ma là báo giá một lần, anh đây là đang muốn đục nước béo cò à, hừ.” Gã ria mép lúc này mới sực tỉnh.

Nhà họ Hoắc không phải gia đình bình thường, ở Bắc Kinh là hàng máu mặt.

Nếu lỡ làm bà đương gia này nổi giận, dù giờ có rời đi, về sau chắc chắn cũng gặp không ít khó khăn.

Đối diện với ánh mắt sắc lẹm của bà nội Hoắc, gã nuốt nước bọt, ánh mắt lấm lét: “À, Hoắc đương gia, lúc nãy tôi chỉ đùa chút thôi, giá bà đưa ra đã rất hợp lý công bằng rồi, đòi thêm nữa là chúng tôi tham quá.” Gã vừa nhụt chí, những người còn lại cũng không dám nói gì thêm.

Dù sao cũng chẳng ai muốn mạo hiểm đắc tội nhà họ Hoắc vì quyền lợi của kẻ khác.

Thấy không còn việc gì, Hoắc lão thái thái xua tay, đám người này như trút được gánh nặng, vội vàng rời khỏi lều.

Ngô Mặc kéo Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử về lều của mình.

Vừa vào phòng, Vương Bàn Tử đã sốt sắng hỏi: “Em trai, chú định làm thế nào?” Từ khi Bàn Tử phải lòng Vân Thái, hắn càng coi trọng chuyện tiền nong.

Nhìn nhà họ Hoắc vung tiền thuê đám lão già kia tìm vị trí Trương Gia Cổ Lâu, Bàn Tử thấy ngứa ngáy hết cả người.

“Làm thế nào á?” Ngô Mặc ngồi ở đầu giường, suy nghĩ một lát rồi ngẩng đầu cười: “Có tiền không kiếm là rùa rụt cổ, vị trí cái hồ đó hiện tại ngoài mấy anh em mình ra thì không ai biết, đã vậy mà không thịt nhà họ Hoắc một mớ thì đúng là có lỗi với bản thân.” “Người anh em, nghe chú nói đúng là rùa đẻ ra ba ba — chuẩn không cần chỉnh.” Vương Bàn Tử vỗ đùi cái đét, hưng phấn: “Thảo nào lần trước kể chuyện cho bà nội Hoắc, chú không thèm nhắc tới chỗ này, lúc đó anh còn tưởng chú quên.” “Hóa ra nhóc con chú đúng là củ cải rỗng ruột — xấu xa từ trong trứng nha.” “Mẹ kiếp, có biết khen người không đấy?” Ngô Mặc nhặt chiếc dép lê dưới đất phi thẳng vào Vương Bàn Tử.

Ánh mắt Trương Khởi Linh di chuyển theo chiếc dép màu hồng đang bay nhanh.

Bàn Tử bị ăn trọn một phát.

Nhưng hắn cũng chẳng để tâm, cầm chiếc dép lên liếc nhìn, cười hì hì: “Ơ, đây chẳng phải chiếc dép anh mua cho Tiểu Ca sao?

Không ngờ anh ấy còn mang theo thật.” “Nhìn màu sắc tươi tắn này xem, quá phù hợp với khí thế của Tiểu Ca chúng ta luôn.” Ngô Mặc đã hoàn toàn bất lực với thẩm mỹ của Vương Bàn Tử.

Cậu không thể tưởng tượng nổi gã này đã chọn kiểu gì trong cả đống dép để lòi ra đôi dép hồng size đại như thế này.

“Đã quyết định rồi thì phải tranh thủ thời gian.” Ngô Mặc phủi mông đứng dậy khỏi giường hành quân, hừ một tiếng: “Chỗ đó cũng không phải là bí mật tuyệt đối đâu, lỡ để người khác tìm thấy trước thì anh em mình lỗ to.” Vương Bàn Tử nghe xong, gật đầu lia lịa.

Hắn vừa định bước ra ngoài thì thấy Ngô Mặc đi về phía góc tường lấy ba lô.

“Này, chú định làm gì đấy?” Vương Bàn Tử thắc mắc: “Cầm bao làm gì, định bắt họ đưa tiền mặt luôn à?” Trương Khởi Linh nghe thấy vậy, trầm tư một chút, rồi sải bước đến bên giường, đưa ba lô của mình ra trước mặt Ngô Mặc.

Ánh mắt anh kiên định, giọng nói trầm ổn: “Cho này.” Cú ra tay bất ngờ này làm Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đơ luôn.

Một lúc lâu sau Ngô Mặc mới hoàn hồn, quay sang mắng Bàn Tử: “Tôi nói này Bàn ca, anh quá đáng lắm nhé, nhìn xem anh dạy hư Lão Trương nhà mình thành cái dạng gì rồi?” Phải nói kẻ mặt dày thì lời gì cũng thốt ra được.

“Vãi, da mặt đâu rồi?” Nghe Ngô Mặc nói vậy, Vương Bàn Tử suýt rơi cả nhãn cầu.

Nếu Ngô Mặc mà còn biết xấu hổ thì chắc Trương Khởi Linh đã biết nhảy đầm rồi.

Cậu nghiêm mặt nói: “Bàn ca, sau này anh phải sửa mấy cái thói xấu đi, đừng có làm hư Lão Trương đơn thuần thiên chân của chúng ta.” Nói xong cậu nhận lấy ba lô trong tay Trương Khởi Linh, vỗ vai anh đầy tâm huyết: “Người đông mắt tạp, cầm bao tải lấy tiền không an toàn, cứ để bà ta chuyển khoản, sau này thích tiền mặt thì rút ra sau.” Trương Khởi Linh chớp chớp mắt, im lặng một lúc rồi chậm rãi gật đầu.

Vương Bàn Tử nhìn cảnh này, trong đầu bỗng hiện lên một hình ảnh: Tiểu Ca miệng ngậm thuốc lá, tay cầm gạch bản, sau lưng đeo Hắc Kim Cổ Đao, lảo đảo đi khắp nơi đánh lộn.

Hình ảnh quá “đẹp”, dọa Bàn Tử rùng mình một cái.

Ngô Mặc sau khi trấn an Trương Khởi Linh xong lại tiếp tục lục lọi trong túi.

Một lúc sau cậu lôi ra một cái la bàn, đứng dậy cười: “Diễn thì phải diễn cho trọn bộ.” Vương Bàn Tử cũng rất khoái cái trò giả thần giả quỷ này, hai người nhìn nhau cười hắc hắc.

Ba người bước ra khỏi lều, đi đến chỗ Hoắc Tú Tú.

“Này nhóc, bà nội em nghỉ chưa?” Ngô Mặc đi thẳng vào vấn đề: “Về cái lối vào ở dưới đó, anh vừa bấm ngón tay tính ra được chút manh mối, muốn nói chuyện với bà nội em.” “Bấm... bấm ngón tay tính á?” Hoắc Tú Tú lắp bắp.

Theo thông tin cô nắm được cũng như thời gian tiếp xúc gần đây, chưa nghe nói Ngô Mặc biết xem bói phong thủy bao giờ.

Thấy Tú Tú ngơ ngác, Ngô Mặc vỗ một phát vào gáy cô: “Nghĩ gì thế?

Anh của em biết nhiều thứ lắm, chẳng qua bình thường anh khiêm tốn không muốn phô trương thôi.” “Mặc ca ca, sao đến con gái mà anh cũng đánh đầu hả?” Hoắc Tú Tú xoa gáy, bĩu môi đầy ủy khuất: “Cái lực tay của anh, quả dưa hấu chắc cũng nát bấy mất.” “Nói nhảm gì thế?

Anh đây gọi là không trọng nam khinh nữ, đối xử bình đẳng.” Ngô Mặc giơ tay lên làm Tú Tú sợ tới mức rụt cổ lại.

Đã không chống lại được bạo lực, Tú Tú đành chấp nhận số phận dẫn đường.

Nhưng nghĩ đến việc bà nội từng bị Ngô Mặc chọc tức đến mức run rẩy, Tú Tú thở dài thầm khuyên: “Mặc ca ca, em nhờ anh một việc được không?” “Bà nội tuổi đã cao, tim mạch mấy năm nay cũng không tốt, lát nữa anh đừng có quá gay gắt được không?” Nói xong, Tú Tú cũng thấy hơi sai sai.

Cô vội dừng bước giải thích: “Em không có ý gì khác, chỉ hy vọng anh và bà nội có thể nói chuyện bình tĩnh với nhau.” “Yên tâm đi, Mặc ca ca của em là người cực kỳ có tố chất, bốn chữ 'tôn lão ái ấu' đã khắc sâu vào xương tủy của anh rồi.” Ngô Mặc thầm nghĩ: “Nói nhảm, ông đây đi kiếm tiền chứ có phải đi cãi nhau đâu, đối mặt với khách hàng tất nhiên là thái độ phải tốt rồi.” Bước vào lều riêng của Hoắc lão thái thái, Ngô Mặc liếc nhìn một vòng, không khỏi cảm thán: “Mẹ kiếp, đúng là giàu thật.” Đúng là đương gia nhà họ Hoắc, đi đâu cũng phải bày vẽ.

Chương 284

Trong cái lều bạt đơn sơ mà vẫn bày biện mấy món cổ vật tùy ý.

Thấy Ngô Mặc và mấy người kia vén màn bước vào, mày Hoắc lão thái thái nhíu lại như dây thừng.

“Thằng nhóc nhà họ Ngô, không có việc gì thì không đến cửa, anh tìm tôi có chuyện gì?” Biết tính nết Ngô Mặc, bà cũng chẳng thèm nói lời khách sáo.

Đối mặt với khách hàng của mình, Ngô Mặc đem ra 120% sự kiên nhẫn: “Bà nội Hoắc nói thế khách sáo quá, không có việc gì thì không được đến thăm người già như bà sao?” Ngô Mặc tự nhiên như ở nhà, ngồi xuống cái ghế cạnh Hoắc lão thái thái.

Vương Bàn Tử kéo Trương Khởi Linh cũng chẳng khách khí, ngồi xuống mấy cái ghế nhỏ ở góc lều.

“Lão già này không có cái phúc đó đâu.” Hoắc lão thái thái liếc xéo Ngô Mặc, thong thả nói: “Chúng ta cứ đi thẳng vào vấn đề, có gì thì nói đi.” “Được.” Ngô Mặc búng tay một cái, “Tôi cũng là người thẳng thắn, vậy chúng ta đừng khách sáo nữa.” “Bà nội Hoắc, hiện giờ bà đang muốn tìm lối vào Trương Gia Cổ Lâu phải không?” Hoắc lão thái thái lườm cậu một cái: “Chẳng lẽ không phải nói nhảm sao?

Anh đi theo tôi suốt mà còn không biết tôi muốn tìm cái gì?” Hiếm khi Ngô Mặc không bật lại, mà giơ cái la bàn trong tay lên, cười nói: “Tầm long điểm huyệt thì tôi cũng có chút kinh nghiệm, vả lại lúc nãy nhìn qua môi trường xung quanh, tôi cũng đã có chút manh mối.” “Anh á?” Hoắc lão thái thái nghi ngờ nhìn Ngô Mặc, đánh giá từ trên xuống dưới không ngừng.

Cũng chẳng trách bà nghi ngờ, những người giỏi tầm long điểm huyệt thường là những bậc lão làng trên bốn mươi tuổi.

Còn Ngô Mặc mới có hơn hai mươi, dù có học từ trong bụng mẹ thì cũng học được bao nhiêu lông gà vỏ tỏi chứ?

Nghĩ đến đây, bà nội Hoắc cười lạnh: “Thằng nhóc nhà họ Ngô, hôm nay tâm trạng tôi không tốt, không rảnh đùa giỡn với anh, nếu không có việc gì khác thì mau cút ra ngoài đi.” Cả đống tiền đang vẫy gọi trước mắt, Ngô Mặc mà không hốt vào lòng thì đúng là nằm mơ cũng phải tự tát mình hai cái.

“Bà nội Hoắc, bà nói vậy thì mất vui rồi, tôi sang đây là mang theo thành ý đấy.” “Bà bỏ tiền thuê một lũ ăn hại đi tầm long điểm huyệt, kết quả thì sao, cả ngày rồi chúng nó chẳng nhìn ra được cái rắm gì.” Ngô Mặc vừa nói vừa theo thói quen lấy thuốc lá ra, tựa lưng vào ghế, vắt chân uể oải: “Tôi biết bà thấy tôi trẻ nên sợ tôi nhìn không chuẩn.” “Nhưng bà có bao giờ nghĩ lại không, mấy lão già khú đế kia đứa thì lòa mắt đứa thì chân chậm, thì nhìn ra được cái quái gì chứ?” “Hoắc đương gia, thật không giấu gì bà, anh em của tôi cực kỳ giỏi thuật phong thủy đấy.” Vương Bàn Tử đột ngột xen vào, “Trước đây cậu ấy ra tay là bách phát bách trúng, nếu bà không tin cứ hỏi Tiểu Ca nhà chúng tôi thì biết.” Câu này vừa thốt ra, Hoắc lão thái thái chậm rãi dời mắt sang Trương Khởi Linh, trầm giọng hỏi: “Ngài thấy thế nào?” Ngay lập tức, mọi ánh mắt trong lều đều đổ dồn vào Trương Khởi Linh.

Nếu không phải vì đứng xa, Ngô Mặc đã muốn đá cho anh một phát rồi.

Dưới sự chứng kiến của bao nhiêu người, Vương Bàn Tử cũng không tiện làm trò tiểu xảo.

Hắn chỉ thầm cầu nguyện: “Tiểu Ca ơi là Tiểu Ca, anh nhất định phải giữ thể diện cho anh em đấy.” Có lẽ Trương Khởi Linh đã nghe thấy tiếng lòng của hắn, vị “lão nhân” trăm tuổi này cư nhiên khẽ gật đầu một cái.

Chỉ một cái gật đầu nhẹ đó thôi mà Ngô Mặc và Vương Bàn Tử chỉ muốn lao đến ôm hôn anh một phát.

Hoắc lão thái thái biết Trương Khởi Linh năng lực rất mạnh.

Một khi anh đã nói vậy, chứng tỏ Ngô Mặc thật sự có bản lĩnh đó.

Bà trầm tư một lát, rồi chậm rãi lên tiếng: “Nói điều kiện của anh đi.” Tiếp xúc bấy lâu, Ngô Mặc là hạng người gì, bà nội Hoắc nhắm mắt cũng nói ra được.

Cái thằng ranh con này thuần túy là hạng thấy thỏ mới buông ưng, hoặc là đã lọt hố tiền rồi.

Muốn hắn làm việc không công cho mình thì đúng là nằm mơ.

Nhắc đến chuyện tiền nong, Ngô Mặc lập tức phấn chấn hẳn lên.

“Bà nội Hoắc, đều là người quen cả, tôi cũng không vòng vo làm gì.” “Tôi không quan tâm mấy lão già kia đòi bao nhiêu tiền, tôi chỉ chốt một giá: mười triệu.” Mắt Hoắc lão thái thái trợn tròn, kinh ngạc: “Mười triệu?

Anh đang đi ăn cướp à?” Vương Bàn Tử cũng giật mình, hắn không ngờ Ngô Mặc lại dám thét giá ác thế.

Hắn sợ bà nội Hoắc nổi giận thì vụ làm ăn này hỏng bét, định lên tiếng hòa giải thì Ngô Mặc đã tiếp lời: “Bà nội Hoắc, mười triệu với người khác có thể là giá trên trời, nhưng với nhà họ Hoắc thì chỉ là móng chân con bò thôi.” “Tôi không giống mấy lão già sắp xuống lỗ kia, chỉ tính ra được phương hướng đại khái, năng lực của tôi là có thể chỉ ra vị trí cụ thể.” “Chỉ riêng điểm này thôi đã tiết kiệm được khối thời gian rồi, nếu không đợi anh trai tôi bên kia lấy được mật mã về mà bên này chúng ta vẫn chưa tiến triển gì thì hỏng.” Lời của Ngô

Mặc rất có lý, gãi đúng chỗ ngứa của Hoắc lão thái thái.

Từ khi đến Ba Nãi, bà đã mất ngủ liên tục mấy đêm.

Trong mơ bà luôn nghe thấy tiếng con gái kêu cứu.

Hoắc lão thái thái đưa tay ra muốn nắm lấy con gái nhưng không tài nào làm được.

Nửa đêm tỉnh giấc, một bà già thép như bà cũng không cầm được nước mắt.

Bà cứ ngỡ nước mắt mình đã cạn sạch từ mấy chục năm trước, không ngờ ở nơi này nó lại tuôn ra lần nữa.

“Được, lão già này đồng ý.” Hoắc lão thái thái dứt khoát chấp nhận điều kiện của Ngô Mặc.

“Tiền không thành vấn đề, nhưng tôi cũng có một yêu cầu.” Hoắc lão thái thái rướn người về phía trước, nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Mặc, gằn từng chữ: “Tôi trả thêm cho anh năm triệu nữa, anh phải dẫn đội xuống kiểm tra.” “Chốt!” Ngô Mặc rất sảng khoái đứng dậy cười với bà nội Hoắc: “Bà nội Hoắc, lát nữa tiền chuyển vào tài khoản của tôi nhé, tôi về chuẩn bị một chút, hai tiếng sau tôi dẫn mọi người đi.” Nói rồi Ngô Mặc cất bước ra ngoài.

Vừa vén màn định đi thì như nhớ ra chuyện gì, quay đầu dặn dò Hoắc Tú Tú: “Số tài khoản lần trước đưa cho em rồi đấy, cẩn thận đừng chuyển nhầm.” “Yên tâm đi Mặc ca ca, em không chuyển nhầm đâu.” Hoắc Tú Tú cũng chẳng biết nói gì nữa.

Với cái tài vơ vét của Ngô Mặc, nếu cô không phải người nhà họ Hoắc thì chắc cũng phải bái phục sát đất rồi.

Trở lại trướng bồng, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử liếc mắt nhìn nhau, rồi cả hai đồng loạt lao về phía Trương Khởi Linh.

Họ như hai cái quả cân, mỗi người bám một bên vai anh ta.

“Lão Trương, anh đỉnh vãi chưởng, làm tốt lắm!” “Phải đó Tiểu Ca, không ngờ anh nói dối mà mặt cũng tỉnh bơ như thật thế này.” Hai cái gã dẻo mỏ này cứ quây lấy Trương Khởi Linh mà khen lấy khen để.

Nếu không phải thời gian không cho phép, có lẽ họ còn khen suốt cả đêm.

Dù sao thì mười lăm triệu cũng không phải con số nhỏ, ba người chia đều mỗi người cũng được năm triệu rồi.

Bình thường Vương Bàn Tử đi đổ đấu vào sinh ra tử, cùng lắm cũng chỉ kiếm được vài triệu, mà đó là với điều kiện không có Ngô Tà đi cùng.

Từ hồi gặp Ngô Tà, đừng nói là vài triệu, Bàn Tử cảm thấy mình chỉ cần sống sót trở về là đã coi như kiếm được tiền rồi.

Nhìn lại Ngô Mặc mà xem, người ta chỉ cần động môi động lợi là cả chục triệu đã chảy vào túi.

Đôi khi Bàn Tử cũng không hiểu nổi, rõ ràng là anh em ruột thịt cùng cha cùng mẹ, sao tiền duyên lại khác biệt đến thế?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lập tức cảnh giác.

Gã cảm thấy sau này mình nên giữ khoảng cách nhất định với Ngô Tà, kẻo lại bị cái vía đen đủi của cậu ta lây sang.

Nếu không phải Trương Khởi Linh cuối cùng không nhịn nổi nữa mà nhắc một câu “Hai tiếng nữa”, thì có lẽ hai gã này đã quên sạch chính sự rồi.

Từ trước đến nay Ngô Mặc chưa từng đề cập với ai về việc mình biết xem phong thủy định huyệt.

Lần này vì tiền, cậu quyết định tung ra bản lĩnh thực sự của mình.

Hai tiếng trôi qua trong nháy mắt.

Nhóm Ngô Mặc bước ra khỏi lều, Hoắc Tú Tú đã dẫn theo mười mấy gã tay sai nhà họ Hoắc đợi sẵn bên ngoài.

Vừa thấy rèm lều vén lên, Hoắc Tú Tú đã bước nhanh tới.

“Anh Mặc, một phần tiền cọc em đã chuyển rồi, bà nội nói nếu tìm thấy chỗ thật thì phần còn lại sẽ vào tài khoản ngay lập tức.” Tuy Trương Khởi Linh đã gật đầu, nhưng Hoắc lão thái thái vẫn còn bán tín bán nghi.

“Được, cứ dùng thực tế mà nói chuyện.” Ngô Mặc phất tay chẳng thèm để ý.

Cậu nhìn Tú Tú và đám tay sai phía sau, cười nói: “Nha đầu, em định đưa người theo anh đi kiểm tra trước đúng không?” Hoắc Tú Tú nheo mắt cười ngọt ngào: “Vâng ạ, đây là em chủ động xin bà nội cho đi, dù sao quan hệ của chúng ta cũng tốt hơn mà.” Ngô Mặc không nói nhảm nữa, dẫn đầu đoàn người đi thẳng vào rừng sâu.

Men theo con đường nhỏ đi sâu vào núi, nửa tiếng sau, Vương Bàn Tử nhìn quanh quất, phát hiện có gì đó không ổn.

Chỗ này rõ ràng khác hẳn với lộ trình họ chạy thoát lần trước.

Tuy cùng một hướng, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy sai lệch rất lớn.

Gã bước nhanh lên kéo áo Ngô Mặc, hạ thấp giọng hỏi: “Anh em, đường này thấy sai sai sao ấy, hay là chú quên rồi?” Bàn Tử nói rất nhỏ, không ngờ một gã tay sai nhà họ Hoắc lại đột nhiên ngoái đầu nhìn.

Ngô Mặc dùng liếc mắt thấy ngay, trong lòng thầm hiểu gã này chắc cũng giống như Thính Thính Mạn của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tai thính cực kỳ.

“Bàn ca, chính là chỗ này, theo em tính toán thì đi thêm một tiếng nữa, ở hẻm núi phía trước có một cái hồ, lối vào nằm ngay vách đá quanh đó.” Vừa nói cậu vừa nháy mắt ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử dù không biết Ngô Mặc định giở trò gì nhưng cũng ngoan ngoãn ngậm miệng.

Ngô Mặc lườm gã tay sai kia một cái, gã ta không dám nhìn thẳng, vội quay đầu đi chỗ khác.

Cả đám men theo đường mòn thêm hơn một tiếng.

Phía trước bỗng mở ra một không gian rộng lớn, một hồ nước mênh mông hiện ra trước mắt.

“Nha đầu thấy sao?

Anh đây có lừa em không?” Ngô Mặc đứng bên hồ, chỉ tay một cách đắc ý: “Cái xó xỉnh hẻo lánh này, mấy lão già sắp xuống lỗ kia mà tính ra được á?

Có mà đợi đến tết công gô.” “Anh Mặc, cái hồ này trông giống hệt chỗ chúng ta dựng trại vậy.” Hoắc Tú Tú quan sát xung quanh, thấy không chỉ hồ nước mà cả vách đá, đá tảng quanh đây đều có bố cục tương tự.

“Không sai.” Ngô Mặc chắp tay sau lưng, bắt đầu chém gió: “Đây gọi là Âm Dương Cục, dương ở ngoài âm ở trong, không có thực lực nhất định thì căn bản không tính ra được vị trí này đâu.” Vương Bàn Tử suýt chút nữa phì cười, thầm nghĩ: “Thằng em mình đúng là càng ngày càng biết bốc phét, Âm Dương Cục cái khỉ gì, đối phương mà có trực thăng thì đã sớm phát hiện ra rồi.” Hoắc Tú Tú hơi nghi ngờ nhìn Ngô Mặc, hỏi tiếp: “Anh Mặc, không lẽ chúng ta phải xuống hồ sao?” “Khụ!” Ngô Mặc khẽ ho một tiếng, “Không, không phải đi đường hồ.” Vương Bàn Tử nghe vậy cũng ngẩn ra.

Gã nhớ rõ là mấy người họ chui từ dưới hồ lên mà, sao Ngô Mặc lại nói vậy?

Trương Khởi Linh không có phản ứng gì, vẫn đứng sừng sững bên cạnh Ngô Mặc, thể hiện thái độ tuyệt đối tin tưởng.

Hoắc Tú Tú vừa định hỏi thêm thì Ngô Mặc đã ngắt lời: “Vị trí cụ thể để anh tính toán lại chút đã.

Nhưng mà em biết đấy, tính toán tốn tinh lực lắm, mà tinh lực của anh thì cần tiền mới hồi lại được, em xem cái phần còn lại thế nào nhỉ?” Mặt Hoắc Tú Tú đầy vạch đen.

Chương 285

Nhưng cô cũng biết tính nết của ông anh này, tiền mà không tới tay thì đừng hòng nói chuyện.

Bất lực, Tú Tú chỉ đành dùng điện thoại vệ tinh liên lạc với bà nội để báo cáo tình hình.

Sau khi nhận được cam kết từ đầu dây bên kia, cô mới cúp máy.

“Anh Mặc, bà nội đã cho người chuyển nốt phần còn lại rồi đó.” Hoắc Tú Tú nhún vai: “Thành ý của nhà họ Hoắc anh đã nhận rồi, giờ phải xem bản lĩnh của anh đấy.” “Yên tâm, cứ giao cho anh.

Còn mấy đứa các em đừng có theo sát quá, cứ đứng nguyên tại chỗ là được.” Ngô Mặc dặn dò một câu rồi bước về phía bờ hồ.

Đứng ở đó, cậu ngẩng đầu quan sát địa thế, lại cầm la bàn lên lẩm bẩm tính toán.

Cái bộ dạng giả thần giả quỷ này làm Bàn Tử tặc lưỡi không thôi: “Thằng em mình vì tiền mà nghề gì cũng diễn được, đúng là làm khó nó quá.” Bàn Tử tưởng Ngô Mặc đang lòe người, nhưng thực tế cậu đang tính toán vị trí thật sự.

Lần trước leo từ hồ lên, Ngô Mặc đã cảm thấy phong thủy quanh đây có gì đó không ổn, nhưng lúc đó ai nấy đều kiệt sức nên không kịp nghĩ nhiều.

Giờ quay lại, cậu nhân cơ hội này tính toán cho kỹ.

Mười phút sau, Ngô Mặc quay người chạy về phía dưới vách đá bên phải.

Nơi này đá núi lởm chởm, cỏ dại mọc um tùm.

Do trong núi mưa lớn liên tục, đám cỏ này như được tiếp thêm sức sống, cái nào cái nấy mọc cao hơn đầu người, muốn băng qua rất khó khăn.

Ngô Mặc rút thanh Minh Hồng Đao sau lưng, chém cỏ mở đường.

Trương Khởi Linh thấy vậy cũng bước theo.

“Ơ, Tiểu Ca chờ bọn tôi với.” Bàn Tử gọi Tú Tú rồi cả đám cũng bám theo sau.

Đông người làm việc nhanh, tay sai nhà họ Hoắc nhanh chóng dọn sạch cỏ dại, tạo ra một lối đi nhỏ.

“Vần đống đá này ra.” Ngô Mặc chỉ vào đống đá vụn chất cao như núi, nói với Tú Tú: “Nếu anh không tính sai thì lối vào nằm ngay đây.” Đống đá trước mặt, hòn nào hòn nấy nặng cả trăm cân, chất cao tới hơn mười mét.

Nếu vần sạch chỗ này thì đúng là một công trình lớn.

Hoắc Tú Tú liếm môi, xác nhận lại lần nữa: “Anh Mặc, anh chắc chắn lối vào nằm sau đống này chứ?” “Khụ, Tú Tú nha đầu, cái này cũng khó nói lắm nha.” Bàn Tử sợ lát nữa không thấy lối vào thì Ngô Mặc sẽ mất mặt, nên vội xen vào: “Người xưa có câu, thực hành mới biết được chân lý, phân kim định huyệt có khi cũng lệch một chút là chuyện bình thường.” Ngay khi Bàn Tử vừa dứt lời, Trương Khởi Linh vốn im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng: “Chính là chỗ này.” Vương Bàn Tử: “...” Hai vị đại lão đều khẳng định như vậy, Hoắc Tú Tú không còn do dự nữa, hạ lệnh cho đám tay hạ bắt đầu khuân đá.

May mà cô mang theo mười mấy người, nhân thủ dồi dào.

Chứ nếu chỉ dựa vào mấy người Ngô Mặc và Bàn Tử thì chắc phải vần mất hai ba ngày.

Trong lúc nhóm Ngô Mặc bận rộn với đống đá, thì nhóm Ngô Tà bên kia cũng chẳng rảnh rỗi gì.

Hắc Nhãn Kính đeo găng tay, cầm búa bắt đầu kiểm tra cái xương sọ kia.

Với sức của anh ta, đập nát cái sọ chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Nhìn cú đập dứt khoát của Hạt tử, Ngô Tà nuốt nước miếng ực một cái, nghĩ đến việc mình hay bị anh ta vỗ vào sau gáy, thầm lo không biết sọ mình có bị nứt vết nào không.

Phần đỉnh đầu của tử thi bị đập vỡ, Hắc Nhãn Kính dùng kẹp gắp ra một mảnh vụn.

Dùng đèn pin soi vào, phát hiện bên trong xương sọ đầy rẫy những thứ vật chất đen xì như tóc người.

Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa ghé sát vào nhìn, trong lòng cả hai đồng thời dâng lên một dự cảm chẳng lành.

“Tiểu Hoa, anh chắc là chúng ta phải mở cái cửa động này chứ?” Ngô Tà lo lắng đầy mình.

Cái xác bị trộn lẫn với xi măng và những sợi tóc đen trong sọ khiến cậu rợn tóc gáy.

“Năm đó đám người Lão Cửu Môn toàn là những bậc cao thủ.” “Với năng lực của họ mà còn biến thành thế này, ba người chúng ta liệu có ổn không?” Không phải Ngô Tà nhát gan, mà thực tế là vậy.

Qua những câu chuyện rời rạc của ông nội và tài liệu thu thập được, cậu biết Lão Cửu Môn thời đó dưới sự dẫn dắt của Trương Đại Phật Gia lừng lẫy thế nào.

Đừng nói là các đương gia, chỉ cần đám tay sai của các nhà thời đó cũng đủ để xưng hùng một phương hiện nay rồi.

Vậy mà một đám người giỏi giang như thế tụ lại vẫn gặp thảm cảnh này, đủ hiểu bên trong nguy hiểm đến mức nào.

"Nhìn cái bản lĩnh của đồ đệ tôi kìa." Hắc Nhãn Kính bĩu môi khinh bỉ: "Yên tâm đi, bất kể bên trong có gì, sư phụ đây sẽ bảo kê cho con." Giải Ngữ Hoa vỗ vai an ủi Ngô Tà: "Đừng nghĩ nhiều quá, bên trong có gì chúng ta vẫn phải mở ra xem, dù sao bên Ba Nãi cũng đang chờ tin tức của chúng ta." Nhắc đến Ba Nãi, Ngô Tà lập tức im lặng.

Cậu cũng biết đề nghị vừa rồi của mình hèn nhát thế nào.

Hoắc lão thái thái đã huy động bao nhiêu nhân lực vật lực, sao có thể vì chút khó khăn này mà bỏ cuộc?

Tục ngữ nói rồi, duỗi đầu cũng một đao, rụt đầu cũng một đao, đã không trốn được thì cứ xông lên thôi.

Nghĩ vậy, Ngô Tà hạ quyết tâm, não bộ bắt đầu vận hành nhanh chóng để tìm phương án đối phó.

Ba người bàn bạc, để tránh tóc xâm nhập vào cơ thể, họ quyết định dùng quần áo bao bọc bản thân thật kín kẽ, đeo kính hộ mục, không để hở một phân da thịt nào.

Lúc đang định đeo kính, Ngô Tà thấy Hắc Nhãn Kính đeo luôn cái kính hộ mục chồng ra ngoài chiếc kính râm.

"Anh đeo kính kiểu đó đấy à?" Ngô Tà kinh ngạc trợn mắt: "Thế thì thấy cái quái gì nữa?" "Xùy, cậu thì biết cái thá gì, lo mà mặc vào đi, chuẩn bị làm việc." Hắc Nhãn Kính ra dáng sư phụ dạy bảo đồ đệ, làm Ngô Tà tức nghẹn họng.

Nếu không phải đánh không lại cái lão Hạt tử này, cậu chắc chắn đã tẩn cho anh ta một trận rồi.

"Thôi, đừng nháo nữa." Giải Ngữ Hoa mặc đồ chỉnh tề bước tới, trầm giọng nói: "Cẩn thận hết mức, có gì bất ổn là rút ngay." Chẳng biết đám tay sai nhà họ Giải có vấn đề gì không, bảo gửi quần áo lên mà lại gửi toàn đồ bông.

Ba người bị bao bọc lớp trong lớp ngoài, chưa kịp làm việc mà mồ hôi đã chảy ròng ròng như vòi nước.

Họ cầm công cụ đào bới cẩn thận bên cạnh đống xương cốt, bộ dạng như đang đãi vàng.

Quả nhiên đúng như dự đoán của Giải Ngữ Hoa, không lâu sau, thi thể thứ hai lại bị phát hiện, xương cốt cũng đầy tóc đen y hệt cái đầu tiên.

Ba người nhìn nhau không nói lời nào, tiếp tục đào sâu vào.

Thứ ba, thứ tư... liên tiếp đào ra hai mươi lăm bộ xương thì mới hết phần xi măng, còn lại toàn là đá tảng chồng lên.

Ngô Tà hiểu rằng do trên vách núi không có thiết bị đổ bê tông lớn nên xi măng không thể ép vào sâu trong động được.

Nhìn hơn hai mươi bộ xương chất đống trên đất, cả ba rơi vào trầm tư.

Cảnh tượng lúc đào bới khiến Ngô Tà nảy sinh nghi hoặc.

Cậu lên tiếng: “Tiểu Hoa, anh có thấy lạ không?

Trông họ như kiểu người đằng sau đang cố sức đẩy người đằng trước vậy.” “Ừ, tôi cũng nghĩ thế.” Giải Ngữ Hoa chỉ vào mấy bộ xương ôm chặt lấy nhau: “Hẳn là họ lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, muốn chạy ra ngoài thì lại bị xi măng đổ vào bịt kín.” Nghe vậy, trong đầu Ngô Tà hiện lên cảnh tượng đó, nhất thời cảm thấy nổi da gà.

Năm đó họ đã phải trải qua chuyện bi thảm đến mức nào?

Lối thoát ngay trước mặt, nhưng hy vọng lại bị chính những người anh em đi cùng dập tắt.

Cảnh tượng này làm Giải Ngữ Hoa bắt đầu hoài nghi Hoắc lão thái thái.

“Lạ thật, tình trạng này chắc chắn xảy ra trước khi Lão Cửu Môn rời đi, nhưng tại sao bà nội Hoắc lại không nói gì với chúng ta?” Ngô Tà định chửi một câu: “Tôi cũng muốn biết sao cái bà già đó không nói trước?” Nhưng lời đến cửa miệng lại thấy hơi quá đáng nên đành nuốt ngược vào trong.

Cả hai đứng đó thảo luận hồi lâu mà vẫn không thông.

Cuối cùng Hắc Nhãn Kính lại đưa ra một hướng suy nghĩ mới.

“Hai người có nghĩ đến một khả năng khác không?

Đó là những người đến đây không chỉ có một đội.” Câu nói này như tiếng sét đánh ngang tai, lập tức làm sáng tỏ những sương mù trong đầu Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa.

Nếu theo lời Hạt tử, thì đám người vùng vẫy thoát thân kia và đống xi măng trên vách núi đều có thể giải thích được.

Nên biết rằng việc đưa đống thiết bị đổ xi măng lớn đó lên vách núi mất rất nhiều thời gian.

Nếu là người Lão Cửu Môn làm, họ chắc chắn sẽ lường trước được nguy hiểm sắp tới, dù có chết cũng sẽ đối mặt một cách ung dung, chứ không phải ôm nhau hoảng loạn tìm đường sống trong tuyệt vọng thế này.

Có những chuyện càng nghĩ càng thấy đáng sợ.

Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa đều là những người nhạy bén, qua vài câu trao đổi, họ đã chắp vá được phần nào sự việc năm đó.

Giải Ngữ Hoa cắm cái xẻng xuống đất, thở dài: “Lại là đám người năm đó, xem ra họ vẫn chưa từ bỏ ý định.” “Phải, rốt cuộc là vì cái gì chứ?” Ngô Tà cũng thở dài, cậu vẫn không hiểu họ truy cầu điều gì.

“Xì.” Hắc Nhãn Kính nghe vậy không nhịn được cười khẩy: “Đồ đệ ngốc, nhìn là biết con chưa bị đời vùi dập rồi.

Tửu sắc tài khí ai mà chẳng thích, nhưng khi đã có tất cả những thứ đó, người ta sẽ truy cầu một thứ khác, đó là trường sinh.” “Trường sinh, lại là trường sinh.” Ngô Tà phẫn nộ thốt lên: “Chỉ vì dục vọng của một người mà phải hy sinh nhiều người thế này sao?” Ngô Tà vừa dứt lời, cả Hạt tử và Tiểu Hoa đều đồng loạt nhìn cậu, rồi cùng nhau lắc đầu.

Chương 286

Cũng may trong động tối om, lại che chắn kỹ, nếu không Ngô Tà chắc chắn sẽ thấy vẻ mặt không mấy đồng tình của hai người họ.

“Đồ đệ của cậu, cậu tự dạy đi.” Giải Ngữ Hoa bỏ lại một câu rồi cầm xẻng đào tiếp.

Hắc Nhãn Kính cũng chẳng khách sáo, vỗ một xẻng vào lưng Ngô Tà, hừ lạnh: “Xem ra con còn phải luyện tập nhiều.” Ngô Tà bị vỗ cho lảo đảo, suýt thì đập mặt vào đống xương cốt.

Cậu cũng nhận ra mình hơi ủy mị quá, đành cười khổ cầm xẻng làm việc tiếp.

Càng vào sâu động càng hẹp, ba người không xoay xở được nên phải thay phiên nhau.

Một người đập đá, một người vần đá, người còn lại tranh thủ nghỉ ngơi.

Hắc Nhãn Kính phối hợp với ai cũng tốt, nhưng hễ đến lượt Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa là lại xảy ra đủ chuyện, không đập vào tay nhau thì cũng va vào đầu nhau.

Giải Ngữ Hoa tức quá quẳng xẻng đi ra ngoài, bỏ lại một câu: “Cậu với lão Hạt tử làm đi, tôi ra nghỉ đây.” “Được thôi.” Ngô Tà cười gượng.

Cậu cũng thấy ngại, nếu không phải anh bạn nối khố né nhanh thì chắc nãy mình đã bổ cho anh ta một nhát vào đầu rồi.

Hắc Nhãn Kính thay vị trí của Tiểu Hoa cùng Ngô Tà đào tiếp.

Trong động tối thui, chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, Ngô Tà cảm thấy mình mà đào thêm vài nhát nữa chắc sẽ xỉu luôn tại chỗ.

Đúng lúc thể lực đạt giới hạn, phía trước bỗng nghe tiếng “ào” một cái.

Mất một lúc Ngô Tà mới nhận ra là động đã được thông.

Hắc Nhãn Kính nhanh tay lẹ mắt kéo Ngô Tà ra sau, trầm giọng: “Cẩn thận!” Giải Ngữ Hoa nghe động tĩnh liền cầm đèn pin chạy vào.

Soi vào lỗ hổng, phát hiện phía trước sâu hun hút không thấy đáy.

“Sâu thế này sao?” Ngô Tà hít một hơi lạnh, chỉ về phía trước cách đó chừng hai mươi mét: “Mọi người nhìn kìa, sao lại có nhiều hũ gốm thế kia?” Phía trước, trên mặt đất, từng chiếc hũ gốm xếp ngay ngắn chiếm trọn không gian, kéo dài tận vào trong sâu thẳm.

Nhìn thấy đám hũ đen này, phản ứng đầu tiên của Ngô Tà là nghĩ đến cung điện Tây Vương Mẫu, nơi dưới đáy hồ cũng đầy rẫy loại hũ gốm này, mỗi chiếc chứa một cái đầu người.

Nghĩ đến đó, cậu chỉ thấy mật đắng dâng lên cổ họng, buồn nôn đến mức suýt nôn ra ngoài.

Gác lại chuyện bên Ngô Tà, quay lại phía Ngô Mặc.

Cái vị đại gia này chẳng bao giờ biết khách khí là gì.

Nhìn đám tay sai nhà họ Hoắc mồ hôi nhễ nhại vần đá, Ngô Mặc kéo Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử tìm một chỗ mát mẻ ngồi bệt xuống.

Cậu rút thuốc lá ném cho Bàn Tử một điếu, định đưa cho Trương Khởi Linh thì sực nhớ ra anh ta chắc không hút.

Vương Bàn Tử châm thuốc, rít một hơi rồi quay lại nhìn đám hỏa kế đang hùng hục làm việc, hạ thấp giọng hỏi: “Anh em, có chắc ăn không đấy?

Đừng để vần xong cả đống đá mà không thấy cửa vào nhé.” Gã vẫn luôn lo lắng chuyện này, tiền đã vào túi mà còn bay mất thì chẳng khác gì cắt thịt mình.

Ngô Mặc nghịch cái bật lửa, cười đáp: “Bàn ca, yên tâm đi, anh em nhà này làm việc khi nào hỏng việc chưa?” Thấy Ngô Mặc khẳng định vậy, Bàn Tử không hỏi nữa mà bắt đầu giở giọng trêu chọc.

Gã vẫy vẫy điếu thuốc trước mặt Trương Khởi Linh, cười gian xảo: “Tiểu Ca, anh biết cái này là gì không?

Đồ tốt đấy.

Người xưa nói rồi, cho tôi một điếu thuốc, để tôi hút tan đi nỗi cô đơn này.” “Bàn ca, anh thôi đi.” Ngô Mặc liếc nhìn Bàn Tử: “Anh hút thuốc cùng lắm là giải tỏa cô đơn, chứ Lão Trương nhà mình uống là uống canh Mạnh Bà, đừng nói là cô đơn, đến chuyện kiếp trước kiếp này anh ấy còn quên sạch nữa là.” “Hắc hắc, có lý.” Bàn Tử cười khì khì.

Một lát sau gã sực nhớ ra một chuyện, quay sang hỏi Trương Khởi Linh: “Đúng rồi Tiểu Ca, tôi quên chưa hỏi, lần trước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm anh quẹt thẻ của ai thế?

Vào đấy ít nhất cũng phải có bảy chữ số, không lẽ là thẻ của Hoa gia?” Trong đám người Bàn Tử biết, giàu nhất chắc chắn là Giải Ngữ Hoa.

“Ồ, còn chuyện này nữa à?” Ngô Mặc cũng tò mò nhìn Trương Khởi Linh.

Bị hai cặp mắt chằm chằm nhìn vào, Trương Khởi Linh im lặng.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử không phải loại người thấy người ta không nói mà bỏ qua.

Nếu điều kiện cho phép, hai gã này hợp sức lại có khi còn đào được cả tổ tiên mười tám đời của người ta lên.

Hiện tại họ đã nắm được bí quyết đối phó với Trương Khởi Linh, đó là mỗi người túm một bên cánh tay anh ta mà lắc.

Ánh mắt Trương Khởi Linh thoáng qua vẻ bất lực.

Từ khi gặp Ngô Mặc, anh ta bắt đầu dần dần thỏa hiệp.

Thực ra cũng không trách được anh ta, gặp ai bị một đám ruồi nhặng vo ve bên tai thế này thì chỉ có hai kết cục: một là bùng nổ, hai là thích nghi.

Trương Khởi Linh hiện tại chính là kiểu thứ hai.

Anh ta mím môi, cuối cùng cũng đưa ra câu trả lời đơn giản với hai chữ: “Của tôi.” “Vãi, thật hay đùa đấy?” Ngô Mặc và Bàn Tử nhìn nhau, không thể tin vào tai mình.

Trương Khởi Linh có thẻ ngân hàng, mà số dư lại hơn một triệu tệ?

Sự nghi ngờ này làm một người luôn bình tĩnh như Trương Khởi Linh cũng thấy hơi ủy khuất.

Anh ta nghĩ ngợi rồi rút từ túi áo khoác ra một chiếc thẻ đưa cho Ngô Mặc, nghiêm túc nói: “Tiền nhiệm vụ, của tôi.” “Ôi mẹ ơi!” Ngô Mặc và Bàn Tử lập tức phấn khích, hai cái bàn tay hộ pháp đồng loạt vỗ mạnh lên vai Trương Khởi Linh.

“Được lắm Lão Trương, cũng biết tiết kiệm tiền cơ đấy?

Giỏi, làm tốt lắm!” Bàn Tử cũng vội vàng khen ngợi: “Đúng đúng, Tiểu Ca làm đúng lắm, điều này chứng tỏ trí nhớ của anh đang dần phục hồi rồi.” Hai gã cứ thế mồm năm miệng mười khen không ngớt, nhìn Trương Khởi Linh bằng ánh mắt đầy tự hào, y như nhìn đứa trẻ mẫu giáo lần đầu biết tự mặc quần vậy.

Việc vần đống đá lớn chỉ bằng sức người đúng là cực hình.

May mà đám hỏa kế nhà họ Hoắc đều là tay nghề lão luyện trong nghề đổ đấu, biết cách vần đá sao cho đỡ tốn sức nhất.

Dù vậy, ai nấy cũng mồ hôi đầm đìa như mới vớt dưới nước lên.

“Tiểu thư, cái gã kia có đáng tin không thế?” Một tên hỏa kế tiến sát lại gần Hoắc Tú Tú, vừa lau mồ hôi vừa nhìn về phía ba người đang ngồi mát nói chuyện: “Tôi thấy gã đó cứ có vẻ tà môn thế nào ấy, hay là gã lừa cô?

Hay để tôi về tìm Tề đại sư?

Danh tiếng phân kim định huyệt của ông ấy lẫy lừng lắm.” Nghe vậy, ánh mắt Hoắc Tú Tú lạnh đi, cô quay phắt lại nhìn chằm chằm gã hỏa kế.

Thấy ánh mắt gã lảng tránh, cô mới lên tiếng: “Tôi biết anh đang nghĩ gì, và tôi cũng biết anh là người của ai.

Nể tình tôi nhắc anh một câu, anh trai tôi đã phạm sai lầm lớn rồi, một kẻ làm thuê như anh đừng có nhúng tay vào, kẻo chết lúc nào không biết đâu.” Nói xong cô gọi một tên khác: “Tiểu Thất, lại đây.” Tiểu Thất đang vần đá nghe gọi liền chạy tới, cung kính: “Tiểu thư gọi tôi ạ?” “Bảo anh em cố sức lên, nếu trước khi trời tối mà xong việc, về nhà tiền thưởng gấp đôi.” Tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, câu này chẳng sai tí nào.

Vừa nghe thưởng gấp đôi, đám người nhà họ Hoắc như được tiêm máu gà, làm việc hùng hục.

Dự kiến mất bảy tiếng mà họ làm xong chỉ trong bốn tiếng rưỡi.

Khi hòn đá cuối cùng được dời đi, một lối vào cao chừng một mét rưỡi hiện ra.

Đám hỏa kế reo lên: “Tiểu thư xem này, sau đống đá thật sự có cửa động!” Tiếng reo làm nhóm Ngô Mặc giật mình.

“Đù, có cửa động thật kìa?” Bàn Tử kêu lên, vỗ vai Ngô Mặc giục: “Đi, lại xem xem.” Nhìn cái động đen ngòm, Hoắc Tú Tú hỏi Ngô Mặc: “Anh Mặc, để em cho người xuống thám thính trước nhé?” Ngô Mặc đảo mắt, cốc một cái rõ đau vào đầu Tú Tú, gằn giọng: “Chưa nghe câu con nhà giàu không ngồi chỗ hiểm à?

Em mang theo bao nhiêu người thế này để làm cảnh sao?” Nói rồi cậu chỉ tay vào gã hỏa kế vừa mách lẻo lúc nãy, hừ lạnh: “Cậu, xuống đó xem tình hình thế nào cho tôi.” Gã hỏa kế mặt xanh mét.

Cái nghề này nguy hiểm thế nào ai chẳng rõ, cái hang không biết lành dữ này mà bảo gã xuống trước thì chẳng khác gì dâng mạng cho hổ.

Gã nhìn Hoắc Tú Tú đầy cầu khẩn, hy vọng tiểu thư mủi lòng tha cho mình.

Không ngờ Tú Tú chẳng thèm nhìn gã lấy một cái, dường như lời Ngô Mặc nói với cô là thánh chỉ vậy.

Người nhà họ Hoắc đông, mỗi người một tính toan.

Có kẻ trung thành với Tú Tú, nhưng cũng có kẻ bị tiền tài che mắt, cho rằng trong nghề đổ đấu này nam chủ gia vẫn tốt hơn nữ chủ gia.

Thế nên khi đối mặt với lệnh của Tú Tú, vài kẻ tâm lý bất ổn bắt đầu nảy sinh ý định phản kháng.

Gã hỏa kế này cứ lề mề làm Ngô Mặc ngứa mắt, cậu tung một cước đá văng gã vào cửa động, chân giẫm lên ngực gã quát: “Bớt lãng phí thời gian đi, khẩn trương xuống dưới xem, có chuyện gì là phải báo cáo ngay lập tức.” Gã không dám nói thêm, lồm cồm bò dậy buộc dây thừng vào người, một tay cầm đèn pin, một tay cầm vũ khí, run rẩy bò vào trong.

“Thằng ranh này rõ ràng là không phục.” Bàn Tử tặc lưỡi: “Nha đầu này, người của mình mà em còn chưa dẹp yên được thì sau này làm đương gia kiểu gì?” “Yên tâm đi Bàn ca, em biết phải làm gì.” Tú Tú đanh mặt lại, nhìn đám hỏa kế còn lại: “Giờ không có thời gian xử lý mấy việc râu ria, nhưng về đến kinh đô, tôi sẽ cho vài người biết thế nào là đừng có nhúng tay quá dài.” Ngô Mặc cười cười không nói gì, lùi lại đứng cạnh Trương Khởi Linh.

Cậu thừa hiểu mình không phải Giải Ngữ Hoa.

Hoắc Tú Tú không phải họ hàng thân thích gì với cậu, cũng chẳng phải em gái cậu nhìn lớn lên, giúp cô ta một tay là tốt lắm rồi, muốn cậu phò tá cô ta lên ngôi vị thì còn phải xem tiền có đủ dày hay không.

Đợi trước cửa động hơn một tiếng, Bàn Tử lo lắng: “Em này, liệu thằng nhóc kia có giở trò gì bên trong không?

Anh thấy nó mặt mũi có vẻ không cam tâm lắm.

Chương 287

Nhỡ nó chẳng vào sâu mà cứ đứng lù lù một chỗ lừa mình thì sao?” Ngô Mặc ngậm thuốc, xắn tay áo nhàn nhã nói: “Yên tâm đi anh, lúc nãy em đã rắc một túi bột huỳnh quang lên người nó rồi.

Một lát nữa tắt đèn pin đi, nó đi đến đâu là mình biết ngay.” “Vãi thật, chú đúng là... xuất quỷ nhập thần.” Bàn Tử ném mẩu thuốc xuống đất, trầm trồ: “Đi đổ đấu mà mang cả bút huỳnh quang lẫn bột huỳnh quang, chú đúng là độc nhất vô nhị.” Đổ đấu bao nhiêu năm, mấy cái chiêu trò của Ngô Mặc vẫn làm Bàn Tử mở mang tầm mắt.

Đôi khi gã tự hỏi hay là mình già rồi nên không theo kịp thời đại, chứ mấy cái hành động của Ngô Mặc, gã có nằm mơ cũng không nghĩ ra được.

Có lẽ không chỉ Bàn Tử nghĩ thế, mà cả Trương Khởi Linh bên cạnh cũng nghĩ vậy, vì ánh mắt anh ta nhìn Ngô Mặc cũng phức tạp vô cùng.

Đợi thêm khoảng một tiếng nữa, gã hỏa kế kia cuối cùng cũng bò ra, vừa thấy Tú Tú liền vội vàng báo cáo: “Tiểu thư, tôi đã vào kiểm tra, đường hầm này chắc chắn có dấu vết đục đẽo của con người.

Tuy niên đại đã lâu nhưng nhìn kỹ vẫn nhận ra được.” Gã đứng đó lau mồ hôi, báo lại những gì mình thấy.

Hoắc Tú Tú không nói gì, im lặng nghe hết rồi quay sang hỏi Ngô Mặc: “Anh Mặc, anh thấy sao?” “Đi thôi, dẫn người xuống xem.” Ngô Mặc không phí lời, đeo ba lô lên, tay nắm chặt đao, tiên phong đi vào động.

Vừa vào đến cửa động, cậu liền ra lệnh: “Tắt hết đèn pin đi.” Yêu cầu này thật kỳ quặc.

Ở một nơi lạ lẫm và nguy hiểm thế này, không có đèn chẳng khác nào tự sát.

Đám tay sai nhà họ Hoắc định phản bác thì Tú Tú đã lên tiếng: “Tắt đi.” Tú Tú không ngốc, Ngô Mặc đã chứng minh được năng lực của mình, giờ cậu bảo tắt đèn chắc chắn có lý do.

Họ cũng chẳng đi đâu xa, cứ tắt thử xem phía trước có gì.

Đại tiểu thư đã ra lệnh, đám người kia đành phải làm theo.

Đèn pin tắt ngóm, cứ tưởng trong động sẽ tối đen như mực, không ngờ dưới chân đột nhiên xuất hiện một con đường phát ra ánh sáng huỳnh quang.

Đám hỏa kế đi dò đường mặt mày đều xanh mét, lắp bắp giải thích: "Tiểu thư, lúc nãy tiến vào không hề có tình huống này, thật sự không phải tôi cố ý che giấu." Hoắc Tú Tú không nói gì, cô cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngẩn người.

Theo lý mà nói, loại động khẩu này không nên có lân quang, vậy bây giờ là chuyện gì đây?

Ngô Mặc búng tay một cái, cười nói: "Chào mừng đến với đại lộ ngôi sao, bây giờ hãy bắt đầu hành trình mộng ảo của chúng ta nào." Nói xong, cậu thuận theo ánh huỳnh quang, sải bước đi về phía trước.

Hỏa kế nhà họ Hoắc kinh nghiệm phong phú, nhưng cũng chưa từng thấy ai đi đổ đấu mà lại rắc bột huỳnh quang kiểu này.

Suy cho cùng, xuống mộ nghĩa là đang dạo chơi trước cửa điện Diêm Vương, ai mà chẳng cẩn thận từng li từng tí?

Chỉ sợ sai một bước là mất mạng như chơi.

Để bảo mạng, trang bị của bọn họ đều được tuyển chọn kỹ lưỡng, ai mà rồ người đi nhét mấy thứ linh tinh này vào ba lô chứ?

Ngô Mặc nhấc chân đi trước, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử bám sát theo sau.

Vừa đi được vài bước, Vương Bàn Tử quay đầu lại hét với Hoắc Tú Tú: "Nha đầu ngốc, còn đờ ra đấy làm gì, mau đuổi theo đi!" Hoắc Tú Tú lúc này mới bừng tỉnh, thấp giọng dặn dò hỏa kế mấy câu rồi cũng đi theo.

Bột huỳnh quang dưới đất là thứ Ngô Mặc đặc biệt mua trước khi đi, trong bóng tối có thể duy trì độ sáng hơn năm tiếng đồng hồ.

Còn lý do tại sao cậu mua bột huỳnh quang?

Chuyện phải kể từ lần trước cậu dùng đùi và mông mật la đà để làm dấu hiệu.

Lúc đó, việc cắt đùi xẻ mông khiến Ngô Mặc mệt muốn đứt hơi.

Để tránh tình trạng tương tự xảy ra, cậu đặc biệt sắm bột huỳnh quang và vài món trang bị nhỏ khác.

Lúc nãy cậu một cước đá ngã tên hỏa kế, thuận tay nhét túi bột huỳnh quang lên người hắn là để đề phòng gã này giở trò xấu.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, tên hỏa kế này coi như có gan thỏ đế, thật sự lão thực đi dò đường.

Cả nhóm tiếp tục đi sâu vào trong, không gian trong động dần dần trở nên rộng rãi hơn.

Đi được một đoạn, nhóm Ngô Mặc lại bật đèn pin để quan sát xung quanh.

Quả nhiên con đường này đúng như lời tên hỏa kế nói, có dấu vết nhân tạo.

Đi thẳng đến nơi bột huỳnh quang biến mất, Ngô Mặc dừng bước.

Cậu bật đèn pin lên, quay đầu nói với Hoắc Tú Tú: "Nha đầu, giờ tụi tôi phải tiếp tục đi vào trong, cô ở lại đây chờ hay muốn đi cùng?" "Tiểu Mặc ca ca, em muốn đi cùng mọi người." Hoắc Tú Tú không cần suy nghĩ, chém đinh chặt sắt đáp: "Em phải tận mắt thấy đây có phải lối vào không, nếu không về chẳng biết ăn nói thế nào với bà nội." "Đã vậy thì đi thôi." Ngô Mặc gật đầu, không quên dặn thêm: "Để tôi nhắc trước một câu, phía trước nếu có biến thì mấy người đừng có mà thọc gậy bánh xe đấy." Lời nói tuy khó nghe nhưng đó là suy nghĩ thật của Ngô Mặc.

Tuy nhiệm vụ cứu người nhận tích phân luôn tồn tại, nhưng Ngô Mặc chẳng muốn làm thánh mẫu.

Vì mấy cái tích phân rách mà khiến bản thân bận tối mắt tối mũi thì đúng là lợi bất cập hại.

Men theo con đường này đi thêm ba tiếng nữa, phía trước xuất hiện mấy bộ xương khô héo nằm rải rác.

Ngô Mặc ngồi xổm xuống, cầm đèn pin kiểm tra kỹ lưỡng. "Huynh đệ, người này bị chém chết đúng không?" Vương Bàn Tử ghé sát lại, ngồi cạnh Ngô Mặc, quan sát một lát rồi nói: "Trên cổ có vết rìu chém rất rõ ràng." "Ừ, không sai, mấy bộ kia cũng bị chém chết." Ngô Mặc phủi tay đứng dậy: "Bàn ca, anh có thấy lạ không?

Mấy gã bị chém này sao cứ như chủ động nộp mạng vậy?

Anh nhìn xem, bọn họ đều ngồi xếp bằng, căn bản không hề có ý định bỏ chạy." Trương Khởi Linh đứng sau lưng Ngô Mặc nghe hai người đối thoại, một lúc sau trầm giọng nói: "Vật tế." "Ừ, Lão Trương nói đúng đấy." Ngô Mặc tán đồng, xoa cằm suy tư. "Tiểu Mặc ca ca, chúng ta còn đi tiếp không?" Chờ một lúc thấy Ngô Mặc vẫn đang suy nghĩ, Hoắc Tú Tú lên tiếng nhắc nhở: "Trước khi tới đây chúng ta không mang theo quá nhiều trang bị và vật tư, nếu tiếp tục thăm dò, e là..." Câu nói này đủ chứng minh một điều, Hoắc lão thái

thái vẫn chưa thực sự tin tưởng Ngô Mặc. "Ừ, tôi biết rồi." Ngô Mặc nghe xong đề nghị của Tú Tú, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Đi thêm ba tiếng nữa, đến lúc đó dù thế nào cũng phải quay về." Hoắc Tú Tú nhẩm tính, đi thêm ba tiếng nghĩa là cả đi lẫn về mất mười bốn tiếng, trang bị trong ba lô đủ dùng nên cô đồng ý.

Lần này đi chưa đầy một tiếng, phía trước đã xuất hiện một cánh cửa đá.

Cánh cửa này mang lại cảm giác nặng nề, cổ kính, bên trên điêu khắc hình Kỳ Lân đạp quỷ.

Ba người Ngô Mặc, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử nhìn nhau, trong lòng đều có chung một cảm giác: Có lẽ lần này tìm đúng chỗ rồi.

Hai hỏa kế nhà họ Hoắc không đợi Tú Tú lên tiếng đã nhanh nhảu tiến lên kiểm tra.

Bọn họ cẩn thận gõ lên cửa đá xem có cơ quan gì không, sau đó dùng hết sức bình sinh để đẩy nhưng cánh cửa vẫn trơ ra như đá vững đồng tường. "Thôi đi, đừng phí sức nữa." Ngô Mặc tiến lên một bước, tay lướt nhẹ qua đôi mắt con Kỳ Lân.

Sau một hồi im lặng, cậu lên tiếng: "Nha đầu, xem ra đây chính là nơi chúng ta cần tìm.

Nhưng muốn mở cánh cửa này, e là phải đợi mật mã từ phía núi Tứ Cô Nương." "Mật mã?" Hoắc Tú Tú bước tới cạnh Ngô Mặc, nhìn chằm chằm cửa đá nghi hoặc: "Cho dù biết mật mã, nhưng chúng ta phải nhập vào đâu?" "Cô nhìn kỹ xem, mấy con quỷ dưới chân Kỳ Lân có gì khác thường?" Ngô Mặc dời tay ra, soi đèn vào ba con quỷ nhỏ.

Dưới ánh đèn pin của Ngô Mặc, Hoắc Tú Tú quan sát kỹ, đột nhiên phát hiện mắt của mấy con quỷ có gì đó không đúng.

Cô vừa định đưa tay chạm vào đã bị Ngô Mặc ngăn lại: "Muốn chết à?

Cô muốn tử ẹo thì đừng có kéo tụi tôi theo." "Tiểu Mặc ca ca, thật xin lỗi, em chỉ muốn xem rốt cuộc nó thế nào thôi." Hoắc Tú Tú cười gượng gạo. "Được rồi, đừng phí lời nữa." Ngô Mặc đanh mặt, nghiêm túc nói: "Xem ra đây chính là nơi chúng ta tìm, nhưng không có mật mã thì mọi thứ đều công cốc.

Giờ chúng ta mau ra ngoài báo tình hình cho bà nội cô biết.

Đợi mật mã từ phía núi Tứ Cô Nương về rồi tính tiếp." Mọi người bàn bạc xong cũng chỉ biết làm thế.

Dù Hoắc Tú Tú không cam tâm nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, phá cửa bằng bạo lực thì chẳng biết sẽ có nguy hiểm gì xảy ra.

Chuyến này cũng không tính là công dã tràng.

Khi Hoắc lão thái thái nghe Tú Tú báo cáo rằng Ngô Mặc đã tìm thấy lối vào, ánh mắt bà nhìn cậu trở nên vô cùng phức tạp.

Cảm giác giống như bạn luôn nghĩ một đứa là quân ăn hại, đi xin việc quét dọn còn phải lạy lục khắp nơi, bỗng một ngày phát hiện nó tốt nghiệp đại học danh giá thế giới, lại còn có bằng tiến sĩ vậy.

Biết đã tìm thấy lối vào, Hoắc lão thái thái không muốn trì hoãn.

Bà ra lệnh để lại một bộ phận trấn thủ bên hồ, số còn lại cùng bà di chuyển đến đó chờ đợi.

Nếu không phải còn đợi mật mã, e là bà đã dẫn người vào núi tìm cổ lâu ngay trong đêm.

Trở về lều chuẩn bị thu dọn đồ đạc rời đi, Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái với Ngô Mặc: "Huynh đệ giỏi thật đấy, Bàn gia cứ tưởng mày đang chém gió, không ngờ tìm thấy thật.

Thằng nhóc mày biết xem phong thủy định huyệt từ bao giờ thế?

Sao mấy anh em không biết nhỉ?" Ngô Mặc cầm thanh Minh Hồng Đao cười nói: "Những thứ người anh em này biết còn nhiều lắm, nói không ngoa chứ trừ việc sinh con ra thì cái gì ông đây cũng cân được." "Được, cú chém gió này Bàn gia cho mày điểm mười." Hai anh em đùa giỡn vài câu rồi quay sang nhìn Trương Khởi Linh. "Lão Trương, từ lúc tìm thấy lối vào sao trông ông tâm sự nặng nề thế?

Có chuyện gì cứ nói ra, anh em giúp ông phân tích." "Đúng đấy Tiểu Ca, tuy biệt danh của ông là Muộn Du Bình, nhưng có chuyện gì thì cũng phải xả ra chứ, ông không nói sao tụi tôi biết được?" Trương Khởi Linh suy nghĩ một lát, chậm rãi nói: "Đại hung!" Câu này nói ra không đầu không đuôi, thật kỳ quặc. "Đại...

Chương 288

hung?" (Dung tục: Ngực lớn).

Vương Bàn Tử nheo mắt nhất thời không phản ứng kịp, ngơ ngác hỏi: "Tiểu Ca, trong đoàn này có mấy mống con gái đâu, ông nhìn trúng ai à?

Không lẽ là nha đầu nhà họ Hoắc, nhưng cũng không đúng, em nó làm gì có 'to' thế đâu?" Trương Khởi Linh liếc Bàn Tử một cái rồi quay mặt đi chỗ khác.

Chỉ một động tác đơn giản ấy thôi mà Ngô Mặc cũng thấy rõ sự khinh bỉ tột độ. "Ôi vãi, ông đúng là nhân tài." Ngô Mặc nghe mà suýt thì sặc nước miếng.

Cậu vỗ mạnh vào gáy Bàn Tử, gắt: "Tôi nói này Bàn ca, đầu óc anh toàn chứa cái gì đen tối thế?

Ý của Lão Trương là lối vào kia có lẽ sẽ rất hung hiểm!" Vương Bàn Tử xoa xoa gáy, cười hì hì: "Thì tại Tiểu Ca đột nhiên thốt ra hai từ đó làm tôi cứ tưởng nó 'khai khiếu' rồi chứ?

Mày xem dạo này nó tiến bộ thế nào, đã biết giữ quỹ đen rồi, thích một cô nàng nào đó chẳng phải là chuyện bình thường sao?" Trương Khởi Linh đã không còn muốn đứng đây nghe hai tên này nói nhảm nữa, anh quay người về phía giường bắt đầu thu dọn hành trang. "Này huynh đệ, mày nói xem lần này Tiểu Ca vào đó có tính là về quê kế thừa gia sản không?" Vương Bàn Tử nhìn bóng lưng Trương Khởi Linh, huých khuỷu tay vào Ngô Mặc, thì thầm: "Đồ đạc trong cái lầu đó đều là của Tiểu Ca nhà mình đấy.

Hai anh em mình phải trông chừng cho kỹ, đừng để Hoắc lão thái thái cuỗm mất mấy món giá trị." Đừng nhìn Bàn Tử tính tình nóng nảy mồm mép, nhưng gã này cực kỳ bảo vệ anh em.

Từ khi biết Trương Gia Cổ Lâu là nhà cũ của Trương Khởi Linh, Bàn Tử đã tính toán không thể để Tiểu Ca chịu thiệt. "Yên tâm đi." Ngô Mặc vỗ vai Bàn Tử, cười híp mắt: "Anh không nghe Tiểu Ca nói sao?

Trong cổ lâu đó là 'đại hung', đám ranh đó muốn sống sót trở về còn khó, nói gì đến lấy đồ?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày." "Ờ..." Bàn Tử ngẫm nghĩ một lúc rồi ngẩng đầu hỏi: "Vậy ba anh em mình thì sao?

Không lẽ cũng đi tay không về à?" Ngô Mặc nhìn Bàn Tử thấy buồn cười, biết ngay gã này đang tơ tưởng chuyện gì.

Cậu đảo mắt trắng dã: "Tụi mình với Lão Trương là anh em ruột thịt, đồ của anh ấy cũng là của mình, mình về nhà mình lấy đồ thì có vấn đề gì?" Câu nói vừa vô liêm sỉ vừa bá khí này khiến Bàn Tử sướng rơn.

Đang nói chuyện thì ngoài cửa vang lên tiếng của Hoắc Tú Tú: "Tiểu Mặc ca ca, mọi người thu dọn xong chưa?" "Vào đi nha đầu, đang dọn đây!" Hoắc Tú Tú vén rèm bước vào, chào hỏi ba người xong thì ngồi phịch xuống ghế, bĩu môi vẻ không vui. "Tú Tú nha đầu, sao thế này?

Môi cong lên đến mức treo được cả cái bình rồi kìa." "Haiz!" Hoắc Tú Tú thở dài, bất bình nói: "Bà nội vừa nói rõ với em rồi, không cho em theo đoàn đi xuống dưới, yêu cầu em ở lại trên bờ trấn thủ.

Em đâu phải trẻ con, Tiểu Hoa ca ca mấy tuổi đã xuống mộ, em năm nay hai mươi rồi mà vẫn không được vào." Hoắc Tú Tú thật sự rất uất ức.

Vừa nãy nói chuyện với bà nội xong đã bị bà mắng cho một trận, cuối cùng còn bị cảnh báo nghiêm khắc rằng ở trên bờ thì được, muốn xuống dưới là tuyệt đối không thể.

Cô cảm thấy tủi thân, muốn tìm người tâm sự, nhưng Tiểu Hoa ca ca - người nhìn cô lớn lên - lại không có ở đây, nghĩ đi nghĩ lại mới quyết định tìm đến Ngô Mặc. "Tôi lại tưởng chuyện gì, mấy cái chuyện vặt này mà cũng buồn à?" Ngô Mặc bĩu môi: "Tục ngữ có câu trên có chính sách dưới có đối sách.

Cứ đi theo đó, đến lúc đó tùy cơ ứng biến không phải là xong sao?

Bình thường thấy cô thông minh lắm mà, sao giờ lại ngốc nghếch thế?" Mắt Hoắc Tú Tú sáng rực lên: "Tiểu Mặc ca ca nói đúng nha, dù sao mấy việc kiểu này hồi nhỏ em cũng chẳng làm thiếu." Ngô Mặc định nói thêm vài câu thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái bọc.

Nhìn theo cái bọc lên trên, hóa ra là Trương Khởi Linh đã thu dọn xong trang bị. "Cầm lấy!" Giọng Trương Khởi Linh vẫn trầm ổn đầy sức mạnh như cũ, tạo cảm giác rất đáng tin.

Ngô Mặc nhận lấy ba lô cười nói: "Hắc hắc, Lão Trương, vẫn là ông nhanh nhẹn nhất." "Hừ!" Vương Bàn Tử ngẩng đầu thấy cảnh này, vừa thu dọn vừa lầm bầm: "Tiểu Ca cũng thiên vị quá cơ, trước thì thiên vị Tiểu Thiên Chân, giờ lại chiều mày, bao giờ mới đến lượt Bàn gia đây?" Ba người bọn họ chung sống ngày càng hòa hợp.

Nhưng ở phía núi Tứ Cô Nương, Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà lại đang rơi vào tình cảnh nguy cấp.

Trong động không chỉ có mấy cái hũ gốm màu đen, điều khiến người ta rợn tóc gáy hơn là trên mỗi cái hũ đều có một thứ giống như đầu người to bằng quả dưa hấu, mọc đầy lông đen láu nhấu.

Những thứ này rải rác khắp hang động, nhìn mà tê cả da đầu.

Hắc Nhãn Kính móc từ trong túi ra một cái mồi lửa, cười với Giải

Ngữ Hoa: "Hoa gia, thứ này lát nữa có được thanh toán lại không?" Giải Ngữ Hoa chẳng buồn đáp lời gã.

Từ lúc đi cùng gã đến đây, Hắc Nhãn Kính cứ làm được tí việc là lại đòi tiền.

Cứ để gã nói tiếp, chắc gã có thể ở trong căn nhà cổ của mình tại Bắc Kinh tới một trăm năm mất.

Nhưng vị Tiểu Hoa gia này không phải thương nhân bình thường, lúc nào cũng dăm ba câu là chặn họng được Hắc Nhãn Kính.

Hai người lời qua tiếng lại chẳng để câu nào rơi xuống đất, khiến Ngô Tà nghe mà sướng cả tai. "Thanh toán?

Cả bộ trang bị này đều là do Giải gia tôi cung cấp đấy." Giải Ngữ Hoa giật lấy cái mồi lửa, châm lên rồi ném thẳng vào trong.

Ngay lập tức, lối vào động sáng rực lên.

Chỉ thấy khắp mặt đất lối vào đều là lông đen, không chỉ vậy, hai bên vách tường cũng đầy rẫy thứ đó.

Sau khi đào thông lối vào, họ không phát hiện điều gì bất thường.

Để tiện trao đổi, cả ba đã cởi áo khoác và mặt nạ ra.

Trong động quanh năm không thấy ánh sáng, hàn khí bức người, bị gió âm thổi qua, Ngô Tà và hai người kia chỉ thấy lạnh lẽo thấu xương, lỗ chân lông co rụt lại, nổi cả da gà.

Ba chiếc đèn pin cùng lúc bật lên, soi vào sâu trong động.

Hai bên vách tường xuất hiện những hốc lõm, nhìn kỹ có thể thấy đó là do con người đục đẽo, bên trong bày biện một số thứ. "Tiểu Hoa, anh xem thứ đó có giống thẻ tre không?" Ngô Tà nhìn hồi lâu không chắc chắn. "Ừ." Giải Ngữ Hoa gật đầu: "Tú Tú từng nói Kim Vạn Đường dịch mấy bản lụa kia, chắc là lấy từ đây ra." "Tiểu Hoa, anh nhìn cái động này cũng phải dài ba bốn trăm mét, hai bên vách bày nhiều thẻ tre thế kia, mình biết tìm mật mã ở đâu bây giờ?" Ngô Tà nhìn hang động như một tàng thư các khổng lồ mà thấy nhức đầu.

Nếu mật mã thật sự nằm trong đống thẻ tre này thì đúng là mò kim đáy bể.

Chỉ dựa vào ba người họ?

E là tìm cả năm cũng chẳng xong. "Đứng đây nhìn cũng không ra gì đâu, Ngô Tà, cậu với Hạt Tử đợi ở đây, tôi vào xem trước." Giải Ngữ Hoa xoay cổ tay, đặt xẻng công binh sang một bên, rút vũ khí của mình từ trong bao ra giắt bên hông. "Tiểu Hoa, anh định vào thế nào?" Ngô Tà nắm lấy tay Giải Ngữ Hoa, chỉ vào đống hũ gốm dưới đất: "Thứ này rất dễ vỡ, vạn nhất bên trong có thi miết hay loại trùng gì thì tính sao?" "Thi miết?" Hắc Nhãn Kính tháo ba lô sau lưng, lôi ra một cái lọ nhỏ, cười quái dị: "Dễ thôi, Hắc gia tôi có vũ khí bí mật." Nhìn cái lọ thủy tinh to bằng bàn tay trong tay gã, Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa ngơ ngác.

Hắc Nhãn Kính vặn nắp lọ, bất thình lình đưa lên mũi Ngô Tà.

Ngô Tà chưa kịp hỏi gì đã thấy một mùi khai nồng nặc xộc thẳng lên đại não.

Mùi kinh đến mức cậu phải đẩy tay gã ra, ngồi thụp xuống một bên nôn thốc nôn tháo. "Hoa gia, hay anh thử tí không?" Hắc Nhãn Kính quay sang Giải Ngữ Hoa cười xấu xa: "Thứ này tuyệt đối chống được thi miết đấy." Giải Ngữ Hoa vội lùi lại một bước, bịt mũi chê bai: "Cái quái gì đây?

Mau mang đi chỗ khác." "Chậc chậc, đúng là không biết hàng hiệu gì cả." Hắc Nhãn Kính cẩn thận vặn nắp lọ lại, nói với Ngô Tà đang nôn ọe: "Đồ đệ ngốc, hàng tốt đấy, lát nữa cậu có cầu xin tôi chắc gì đã còn." Ngô Tà vịn tường đứng dậy, lau miệng giận dữ: "Tên Hạt Tử chết tiệt kia, hàng tốt sao anh không tự giữ lấy?

Cái thứ rác rưởi này mà đối phó được thi miết á?

Anh định hun chết bọn nó chắc?" "Thằng nhóc này, không biết gì rồi." Hắc Nhãn Kính nghiêm túc nói: "Máu của Ách Ba Trương có thể xua đuổi thi miết và độc trùng, chuyện này mấy người biết rồi đúng không?" Câu này vừa thốt ra, Ngô Tà như bị chạm vào dây thần kinh, vội hỏi: "Lẽ nào trong lọ này là máu của Tiểu Ca?" Trong tích tắc, não bộ Ngô Tà hiện lên một khung cảnh: Hắc Nhãn Kính cười nham hiểm, cầm một cái kim tiêm lớn ép Trương Khởi Linh, rút từng ống máu tươi trên người anh.

Càng nghĩ càng lo, Ngô Tà thốt lên: "Tiểu Ca tuy ít nói nhưng anh cũng không được bắt nạt anh ấy như thế!" Hắc Nhãn Kính: "..." "Dừng!" Hắc Nhãn Kính đầy vạch đen trên đầu, cắt ngang lời Ngô Tà: "Cậu có hiểu lầm gì về Ách Ba Trương không vậy?

Cho dù sư phụ cậu có bản lĩnh hơn hắn thật, nhưng tôi cũng không đến mức đi rút máu hắn chứ?" "Bớt chém gió đi." Giải Ngữ Hoa nghe không nổi nữa, bịt miệng hừ lạnh: "Nói mau, thứ này rốt cuộc là cái gì?" Hắc Nhãn Kính bị nghẹn một cái, bĩu môi: "Yên tâm đi, đây không phải máu Ách Ba Trương." Nói đến đây, gã nhướng mày đầy đắc ý: "Đây là 'thần dược' do tôi và Mặc Mặc tiểu bảo bối hợp lực nghiên cứu ra, là món đồ không thể thiếu khi đi du lịch đấy." Mấy từ hoa mỹ phía trước Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa chẳng thèm để ý, bọn họ chỉ nghe thấy tên Ngô Mặc. "Tiểu Mặc?" Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa nhìn nhau, trong lòng dấy lên linh cảm không lành, đồng thanh hỏi: "Hai người nghiên cứu từ bao giờ?

Làm bằng cái gì?" Trong tình cảnh bị bốn con mắt nhìn chằm chằm bức hỏi, Hắc Nhãn Kính cũng không úp mở nữa. "Từ lúc thằng nhóc đó phát hiện nước tiểu của nó có thể đuổi trùng thì bắt đầu nghiên cứu.

Cũng chẳng biết nó tìm đâu ra mấy thứ kỳ quái trộn với nước tiểu của mình.

Lúc đó mấy người đều bận, để kiểm chứng độ tin cậy, hai tụi tôi đã tìm mấy cái mộ quanh Bắc Kinh để thí nghiệm rồi, thật sự rất hiệu quả." Hắc Nhãn Kính thao thao bất tuyệt kể từ lúc đi Tây Vương Mẫu cung về.

Khi đó gã và Ngô Mặc rảnh rỗi sinh nông nổi, ngồi uống rượu ở tiểu viện nhà gã, muỗi cứ vo ve bên tai bực không chịu nổi.

Ngô Mặc uống nhiều quá, tính khí bốc lên, trực tiếp đi tiểu ngay trong viện.

Đám muỗi ngửi thấy mùi nước tiểu liền bay mất hút, chuyện này khiến Ngô Mặc đang say thấy hứng thú.

Cả hai đều là những kẻ quậy phá, chơi tới bến chẳng màng hậu quả.

Hắc Nhãn Kính chẳng biết moi đâu ra hai khẩu súng nước từ xó xỉnh nào, đổ nước tiểu vào rồi hai gã lảo đảo ra đường cái.

Chương 289

Nhắm vào đám muỗi dưới ánh đèn đường mà xịt, hiệu quả rõ rệt đến kinh ngạc.

Có lẽ huyết mạch của Ngô Mặc thăng cấp không ít nên đám trùng đó cứ chạm vào là chết, ngửi thấy là chạy.

Chẳng thèm quan tâm hôm sau bà cô lao công có chửi bới gì không, cả hai bắt đầu lao vào nghiên cứu nước tiểu.

Ngô Mặc sợ uy lực chưa đủ, cắn răng dùng hai trăm tích phân đổi bí phương từ hệ thống.

Cậu mua không ít dược liệu từ tiệm thuốc bắc, trộn với nước tiểu và một ít máu của mình, cuối cùng tạo thành thuốc cao.

Để thử uy lực, cả hai lại lái xe ra vùng ngoại ô Bắc Kinh tìm mộ.

Những chuyện này Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà hoàn toàn không biết.

Sau nhiều lần thử nghiệm, bọn họ kết luận: Thứ này tốt thì tốt thật, mỗi tội mùi khó ngửi quá.

Lần này tới núi Tứ Cô Nương, Hắc Nhãn Kính đặc biệt mang theo hai lọ để phòng hờ.

Nghe xong, Giải Ngữ Hoa suýt thì tức nổ mũi: "Tôi biết ngay mà, Tiểu Mặc ở cạnh anh chẳng học được cái gì tốt đẹp cả." Ngô Tà cũng rất giận, chỉ tay vào Hắc Nhãn Kính: "Phải đó, em trai tôi trước kia thiên chân ngoan ngoãn là thế, anh xem giờ nó bị anh dạy hư thành cái dạng gì rồi?" "Thôi bớt nhảm đi, một câu thôi, dùng hay không dùng?" Hắc Nhãn Kính cũng chẳng phải dạng vừa, đưa cái lọ tới trước mặt hai người, hừ một tiếng: "Hai người mà không dùng thì Hắc gia tôi tự bôi mình vậy." Lời còn chưa dứt, tay gã đã trống rỗng, cái lọ đã nằm gọn trong tay Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa cầm lọ thủy tinh, vẻ mặt đầy xoắn xuýt.

Ngô Tà đề nghị: "Tiểu Hoa, hay mình thử hiệu quả xem sao?" Cậu cũng do dự, tuy đi đổ đấu thì thứ bẩn thỉu gì cũng gặp qua rồi, nhưng trực tiếp bôi nước tiểu của em trai lên người thì tâm lý vẫn thấy gờn gợn. "Được, thử chút đi." Giải Ngữ Hoa vặn lọ ra, ngay lập tức cái mùi nồng nặc lan tỏa khắp hang động, hun cho anh nhíu chặt mày.

Anh nín thở nhặt một cành cây dưới đất, quết lấy một miếng nhỏ. "Thử vào cái đầu lâu kia kìa, chỗ đó có nhiều lông đen lắm." Ngô Tà soi đèn vào một cái đầu lâu bị đập vỡ gần đó, bên trong đầy lông đen nhìn rất rõ.

Dưới sự chứng kiến của Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa từ từ đưa cành cây lại gần.

Cành cây vừa chạm vào đầu lâu, một chuyện không ngờ đã xảy ra: Đống lông đen kia như gặp phải thiên địch, điên cuồng co rụt lại.

Tạo nên một cảnh tượng kỳ quái: Cành cây đưa tới đâu, lông đen lùi tới đó. "Thế nào, Hạt tử tôi có chém gió không?" Hắc Nhãn Kính cười đắc ý. "Hừ!" Giải Ngữ Hoa hừ lạnh, vô cùng khinh thường vẻ mặt tiểu nhân đắc chí của gã, vặn lại: "Liên quan gì đến anh?

Thuốc này chẳng phải Tiểu Mặc nghiên cứu sao?" "Thôi được rồi, Hạt tử tôi lòng dạ bao dung, không thèm chấp mấy người." Đối diện với kim chủ của mình, Hắc Nhãn Kính có nhiều lời muốn nói cũng phải nuốt vào, xua tay không nói thêm.

Thuốc cao đã chứng minh được tác dụng, ba người không do dự nữa, bắt đầu bôi lên người.

Ngô Tà vừa bôi vừa cằn nhằn: "Tiểu Hoa, anh xem có thứ gì thanh nhiệt giải độc tốt không?

Lần tới cho Tiểu Mặc uống nhiều vào.

Cái hỏa khí của thằng nhóc này nặng quá rồi đấy." Thật khó tin câu này lại phát ra từ miệng Ngô Tà, người vốn có khả năng thích ứng cực tốt.

Giải Ngữ Hoa chỉ gật đầu chứ không muốn nói một lời, vì chỉ cần mở miệng là cái mùi đó xộc thẳng vào tâm hồn. "Đồ đệ ngốc, cậu biết cái quái gì." Hắc Nhãn Kính cười giễu: "Tục ngữ nói thuốc đắng dã tật, đừng thấy mùi nó khó ngửi mà khinh, đây chính tông là làm từ nước tiểu đồng tử đấy." Bôi xong, Ngô Tà nhìn đống hũ gốm trong hang động thấy tự tin hơn hẳn.

Với cậu, mấy thứ như bánh chưng hay khỉ nước tuy to nhưng đánh không lại thì còn chạy được, chứ thi miết hay lông đen nhỏ xíu thế này đúng là không có chỗ nào không chui vào được, muốn tránh cũng không xong.

Cậu thà bị bánh chưng đấm chết còn hơn bị lông đen chui vào người. "Ngô Tà, tôi vào xem trước, hai người đợi tin tôi." Giải Ngữ Hoa không quen dựa dẫm vào người khác, việc nguy hiểm đến đâu anh cũng muốn tự mình kiểm chứng. "Đợi đã Tiểu Hoa, mặt đất toàn hũ gốm thế này, anh định dẫm lên hũ mà đi à?" Ngô Tà nhìn đống hũ được xếp ngay ngắn không một khe hở dưới đất, thắc mắc: "Mấy người trước đây vào đó kiểu gì nhỉ?

Không lẽ ai cũng là Người Nhện?" "Có gì khó đâu, muốn qua đây có nhiều cách lắm." Giải Ngữ Hoa tháo găng tay, làm vài động tác khởi động cơ thể. "Nên nhớ người Lão Cửu Môn năm đó ai cũng có tuyệt kỹ trong mình.

Đừng nói cái động này, dù khó gấp mười, chỉ cần có lợi là họ có cách vào được hết." Đang nói chuyện thì Giải Ngữ Hoa khởi động xong, định cầm gậy xuất phát nhưng Hắc Nhãn Kính còn nhanh hơn.

Chưa đợi hai người kịp phản ứng, Hắc Nhãn Kính đã nhanh chóng chống tay lên vách tường, lao thẳng vào trong động.

Sau đó từ bên trong vọng ra một tiếng: "Hoa nhi gia, Hạt tử vào trước đây, nhớ nợ thêm một năm tiền thuê nhà đấy nhé." Ngô Tà đảo mắt, nói với Giải Ngữ Hoa: "Vãi thật, cái tên Hạt Tử chết tiệt này, lúc nào cũng không quên đòi tiền." Ngô Tà nói vậy nhưng trong lòng ngưỡng mộ không thôi, cái bản lĩnh kiếm tiền mọi lúc mọi nơi này chắc chỉ có em trai mình mới bì lại được.

Vì Hắc Nhãn Kính đã vào rồi nên Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa đành đứng ngoài chờ đợi. "Hạt Tử thế nào rồi?

Có tình huống gì không?" Cứ mỗi phút bọn họ lại hét vào trong một lần để xác nhận gã còn sống. "Không sao, chưa chết được, đừng nói nữa, tôi tới nơi rồi.

Hoa gia, đồ đệ ngốc, trong này có thứ lạ lắm, hai người có muốn vào xem không?" Đến Hắc Nhãn Kính còn thấy lạ thì chắc chắn là thứ hiếm gặp.

Câu nói này ngay lập tức khơi dậy sự tò mò của Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà. "Ngô Tà, vào xem thôi." Giải Ngữ Hoa vừa định vào thì bị Ngô Tà ngăn lại.

Cậu chỉ vào đống hũ phía trước cười khổ: "Tiểu Hoa, hai người vào hết rồi thì tôi tính sao?

Tôi vào kiểu gì đây?" "Hay cậu cứ ở đây đợi, tôi vào xem trước." Giải Ngữ Hoa không muốn lãng phí thời gian, vỗ vai Ngô Tà, nhấc gậy chống xuống đất như vận động viên nhảy sào.

Sau đó như đang diễn xiếc, anh tung người lên không trung, bay lượn trong hang động.

Mỗi khi cơ thể sắp nghiêng ngả, chiếc gậy lại cắm chính xác vào hốc trên vách tường để anh lấy đà nhảy tiếp.

Ngô Tà cầm đèn pin soi cho anh mà nhìn đến ngây người, bản lĩnh của Giải Ngữ Hoa một lần nữa làm mới nhận thức của cậu.

Rất nhanh Giải Ngữ Hoa đã vào sâu bên trong.

Vừa đứng xuống bãi đất trống, anh đã thấy Hắc Nhãn Kính đang cầm đèn pin ngồi trước một bàn đá lớn.

Thứ này giống như một cái đĩa sắt khổng lồ, to như bàn tròn ăn cơm gia đình, trên đĩa sắt khắc đầy những hoa văn cổ quái. "Hoa gia, mau xem này, tần suất xoay của thứ này rất đặc biệt." Hắc Nhãn Kính thấy Giải Ngữ Hoa vào liền vẫy tay: "Nghe đi, tiếng xoay của nó rất có quy luật." "Chẳng lẽ đây chính là mật mã chúng ta cần tìm?" Giải Ngữ Hoa liếc nhìn xung quanh, thấy không có gì nguy hiểm mới sải bước tới cạnh bàn tròn. "Làm từ đồng xanh à?" Giải Ngữ Hoa quan sát một lát, dùng gậy gõ lên đĩa sắt hai cái. "Ừ, không sai, trong hang này tôi xem rồi, trừ cái bàn đá này ra chẳng còn gì khác." Hắc Nhãn Kính đứng dậy vươn vai, lười biếng nói: "Nếu không có gì bất ngờ thì cái bàn đá này chính là cơ quan chúng ta cần tìm." Hai người ở trong đó vừa gõ vừa xem, thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng làm Ngô Tà đứng ngoài sốt ruột như lửa đốt.

Cậu rất muốn vào xem rốt cuộc là chuyện gì nên thử dẫm một chân lên.

Không ngờ cái hũ gốm đó mỏng dính, chân vừa chạm vào đã vỡ nát, xác thi miết và lông đen vung vãi khắp sàn.

May mà trên người Ngô Tà có bôi cao, nếu không đống lông đen đó chắc chắn đã dính chặt vào chân cậu rồi. "Tiểu Hoa, Hắc gia, bên trong tình hình thế nào rồi?" Ngô Tà sốt ruột không chịu nổi, nhưng thực lực bản thân không cho phép, chỉ có thể đứng ở ngoài hét vọng vào trong.

Sâu trong động huyệt, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa đang cùng nhau nghiên cứu bàn đá.

Nghe thấy tiếng hét của Ngô Tà, cả hai đồng loạt đảo mắt trắng bệch. "Đồ đệ của anh, anh tự lo đi." Giải Ngữ Hoa ném lại một câu rồi không thèm quan tâm nữa.

Anh đứng dậy đi dọc theo vách động, cẩn thận lấy ra những thẻ tre từ trong hốc tường, định xem xem rốt cuộc bên trên viết nội dung gì. "Được rồi, lão Hạt đúng là nợ nhà họ Ngô mà." Hắc Nhãn Kính ngậm điếu thuốc chưa châm, vỗ vỗ mông đứng dậy, lục lọi trong túi ra một sợi dây thép mảnh.

Anh đóng một đầu vào vách đá phía trên động, dùng sức giật giật.

Sau khi xác nhận dây thừng đã chắc chắn, Hắc Nhãn Kính cười nói với Giải Ngữ Hoa: "Hoa gia, Hạt tử đi đón thằng đồ đệ phế vật đây, anh ở đây đừng có chạy lung tung, nếu không có chuyện thật thì Hạt tử không cứu kịp đâu đấy." "Tử hạt tử, lo cho chính mình đi." Giải Ngữ Hoa lười đáp lời anh, tùy ý phất phất tay nói: "Anh mau cút ra ngoài đi, kẻo thằng nhóc ngốc nghếch Ngô Tà kia lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Hắc Nhãn Kính cười không nói, một bước nhảy vọt lên hốc đá.

Vừa đi ra phía cửa hang, anh vừa đóng đinh thép vào vách động phía trên.

Tốc độ của anh cực nhanh, chưa đầy hai mươi phút đã dựng xong một cây cầu dây thép. "Thằng ngốc kia, kêu cái quái gì?" Hắc Nhãn Kính từ trên nhảy xuống, vỗ bốp một cái vào sau gáy Ngô Tà, tức giận nói: "Nơi đơn giản thế này mà cũng không vào được, ông đây sao lại thu nhận đứa đồ đệ ngốc như mày nhỉ?" "Đơn giản?" Ngô Tà trợn to mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Hắc Nhãn Kính.

Anh chỉ vào Hắc Nhãn Kính, rồi lại chỉ vào mũi mình, phẫn nộ nói: "Cái 'đơn giản' của anh với cái 'đơn giản' của tôi có giống nhau không hả?" "Nói nhảm ít thôi." Hắc Nhãn Kính đá một cái vào mông Ngô Tà, hắc hắc cười: "Nói thêm câu nữa là Hắc gia ta quay người đi vào, để mặc mày ở đây mà hóng gió đấy." Ngô Tà bĩu môi, không dám nói thêm.

Thực lực kém người ta, lại không có viện binh, không nhịn thì còn biết làm sao?

Nhưng Ngô Tà cũng chẳng phải dạng vừa, những việc Hắc Nhãn Kính bắt nạt anh, anh đều ghi tạc trong lòng.

Chương 290

Thậm chí anh đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi lúc gặp em trai sẽ khóc lóc một trận để nó báo thù cho mình.

Có dây thừng hỗ trợ, việc Ngô Tà muốn vào sâu trong động đã thuận tiện hơn nhiều.

Anh đạp chân vào hốc đá, tay nắm chặt dây thép, bò vào trong từng chút một như ốc sên.

Để Ngô Tà từ từ bò, chúng ta hãy nói về phía Ngô Mặc.

Dưới yêu cầu kiên quyết của bà nội Hoắc, một phần ba quân số được để lại canh giữ tại chỗ, số còn lại đều đi theo bà tiến về phía hồ nước mới.

Vừa ổn định xong, bà nội Hoắc chống gậy, sốt sắng nói: "Tiểu tử nhà họ Ngô, tiền ta đã chuyển rồi, vậy giờ cậu phải thực hiện hợp đồng dẫn đường đi.

Ta muốn tận mắt xem thử nơi đó có phải là lối vào mà ta tìm kiếm bấy lâu nay không." "Được, không vấn đề gì." Ngô Mặc búng tay cái tách, vẻ mặt bất cần đời: "Chỉ cần lão thái thái bà chịu đựng được, tôi sao cũng xong." "Bà nội, con cũng đi nữa." Hoắc Tú Tú ôm cánh tay bà nội Hoắc, nũng nịu: "Lần trước con cũng đã xuống rồi, bên trong không có nguy hiểm đâu, bà cho con đi cùng đi." Dù sao cũng là cháu gái cưng từ nhỏ, biết bên dưới không có gì nguy hiểm, thái độ của bà nội Hoắc cũng dịu đi.

Bà vỗ nhẹ tay Tú Tú, bất lực nói: "Cái con bé này, lúc nào cũng bướng bỉnh." "Bàn ca, lão Trương." Ngô Mặc lùi lại mấy bước, sáp lại gần Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh, thấp giọng nói: "Hai người ở lại đây, em đi xuống với bà nội Hoắc, có chuyện gì thì chú ý một chút." "Yên tâm đi, bên này cứ giao cho Bàn gia." Vương Bàn Tử đáp lời, rồi lại dặn dò với vẻ lo lắng: "Lần này chỉ dẫn đường thôi đấy, tuyệt đối phải chú ý an toàn." Ngô Mặc gật đầu, theo bà nội Hoắc vào hang.

Do bột huỳnh quang có hiệu lực hạn chế, lần này bà nội Hoắc không có duyên thấy được đường chạy huỳnh quang đó.

Mất tám tiếng đồng hồ, cuối cùng họ cũng đứng trước cửa đá một lần nữa.

Nhìn bức phù điêu Kỳ Lân đạp quỷ trên cửa đá, bà nội Hoắc buông tay cháu gái, bước nhanh lên phía trước.

Bà đeo kính lão, nhẹ nhàng sờ lên cửa đá, bắt đầu kiểm tra từng tấc một. "Không sai, chính là chỗ này." Dựa vào thông tin bà nắm giữ và họa tiết phù điêu trước mắt, bà nội Hoắc cuối cùng cũng xác nhận đây chính là lối vào Trương Gia Cổ Lâu mà bà đã khổ công tìm kiếm nửa đời người.

Tìm được địa điểm rồi, việc còn lại là chờ đợi mật mã.

Nhưng việc này không thể thúc giục, vì nó liên quan đến tính mạng của rất nhiều người.

Chỉ có thể cầu nguyện phía Giải Ngữ Hoa có thể nhanh chóng lấy được mật mã đầu tiên.

Khi từ dưới hầm trở về thì đã là hai giờ sáng.

Ngô Mặc vừa vén màn lều đã thấy Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh đang ngồi chờ mình. "Sư đệ, mệt rã rời rồi phải không, mau lại đây ăn chút gì đi." Vương Bàn Tử thấy Ngô Mặc về thì vội đứng dậy, lấy từ chậu nước nóng bên cạnh ra một hộp đồ hộp đưa đến trước mặt cậu: "Anh tính giờ này chắc em cũng về rồi, mau ăn đi kẻo đói lả." Đều là anh em sinh tử nên chẳng cần khách khí, Ngô Mặc đón lấy hộp đồ ăn mở nắp, ngồi xuống ghế ăn ngấu nghiến.

Sau hơn hai mươi tiếng lăn lộn liên tục, Ngô Mặc thực sự đói mờ mắt.

Với tốc độ tiêu hóa hiện tại, đừng nói một hộp đồ hộp, cả nửa con bò cậu cũng xơi tái được.

Nhìn Ngô Mặc ăn như rồng cuốn, Trương Khởi Linh cầm bình nước bên cạnh, vặn nắp đưa cho cậu, nhạt giọng nói: "Uống nước đi." Ngô Mặc cũng chẳng nói lời cảm ơn, cầm bình nước tu một hơi hết nửa bình.

Sau khi ăn no nê, cậu quẹt miệng rồi thoải mái ợ một cái rõ to.

Lúc này mới mở miệng nói: "Lão Trương, Bàn ca, lão thái thái kia quả nhiên nắm giữ bí mật mà chúng ta không biết.

Hôm nay lúc xuống thấy cửa đá, bà ta liếc mắt một cái đã khẳng định đó là lối vào.

Trong khi anh em mình phải vừa mò vừa đoán mới xác nhận sơ bộ được.

Cho nên chuyện sau này, ba anh em mình nhất định phải cẩn thận, đừng để bà già đó dắt mũi xuống hố." "Sư đệ, em nói đúng đấy." Vương Bàn Tử gật đầu tán đồng: "Lão thái thái này không phải hạng xoàng đâu, lừng lẫy nửa đời người, mưu mô quỷ kế gì mà chưa dùng qua?" Nói đến đây, anh vỗ vai Ngô Mặc, nheo mắt đầy hung dữ: "Nhưng mà, ba anh em mình cũng chẳng phải dạng vừa.

Nếu bà già này không giở quẻ thì chúng ta cứ thương lượng, kết thúc trong êm đẹp.

Còn nếu bà ta thực sự nghĩ không thông mà muốn giở trò?

Hừ, ba anh em mình cũng không phải ăn chay đâu." Ngô Mặc vô cùng tán đồng lời của Bàn Tử, cười nói: "Ca, anh nói đúng, đạo lý chính là như vậy." Sau khi bàn xong chính sự, Ngô Mặc chợt nhớ ra một chuyện.

Cậu nhìn Trương Khởi Linh, trầm tư một hồi rồi lên tiếng: "Lão Trương, sáng mai anh bồi em đi một nơi được không?" Ngô Mặc vừa dứt lời, Trương Khởi Linh im lặng một lát.

Một lúc sau, anh nhìn Ngô Mặc với ánh mắt đầy lo lắng, dường như đã biết cậu định nói gì.

Nhìn Trương Khởi Linh, Ngô Mặc định giải thích thì Vương Bàn Tử không nhịn được xen vào: "Tôi nói này, hai người đang đánh đố gì thế?

Ở đây toàn anh em với nhau, có gì không thể nói?

Nói trước nhé, hai người mà có chuyện giấu Bàn gia này là tôi không để yên đâu đấy." Vẻ mặt Bàn Tử không phải đang đùa, anh thực sự coi Ngô Mặc và Trương Khởi Linh là anh em vào sinh ra tử, không thể chấp nhận được cảm giác bị hai người gạt ra ngoài. "Anh có phải tiểu cô nương đâu mà không để yên?" Ngô Mặc thở dài, thấp giọng nói: "Hazzz, Bàn ca, em cũng không cố ý giấu anh, chuyện này thực sự làm em đau đầu lắm." "Có chuyện gì cứ nói ra, Bàn gia giúp em tính toán." Vương Bàn Tử kéo ghế lại gần Ngô Mặc, cả ba ngồi sát vào nhau. "Ôi, chuyện này nói thế nào nhỉ?" Ngô Mặc sắp xếp lại suy nghĩ, đem câu chuyện đã biên soạn sẵn kể lại một lượt.

Cuối cùng cậu thở dài: "Em cũng không chắc là sáng mai có bắt đầu phát tác hay không, nhưng theo em quan sát, mấy lần phát bệnh đều vào ngày rằm âm lịch.

Để phòng hờ, cứ chuẩn bị trước thì hơn." Vương Bàn Tử nghe xong nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt chấn động: "Hóa ra là vậy, hèn gì Bàn gia thấy hình xăm trên người em cứ dị dị kiểu gì, hóa ra là có lai lịch đặc biệt này.

Một tháng một lần?" Bàn Tử hít một hơi lạnh: "Cái này chẳng lẽ giống như... 'ngày đèn đỏ' của con gái à?" Ngô Mặc tức đến đen cả mặt, gắt lên: "Em biết ngay mà, nói chuyện với anh chẳng bao giờ nghiêm túc được quá ba câu." "Đừng giận, Bàn gia chỉ là nhất thời chưa tiếp thu được thôi." Vương Bàn Tử vỗ vai Ngô Mặc, vội vàng xin lỗi: "Vậy là sáng mai bệnh sẽ phát tác, sau đó hai mươi tư tiếng sẽ hồi phục đúng không?" Ngô Mặc gật đầu.

Vương Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh một cái, ngẫm nghĩ rồi đề nghị: "Hay thế này đi, để Tiểu Ca đi một mình với em thì anh không yên tâm.

Hay là ba anh em mình cùng tìm một chỗ, lấy cớ buồn chán đi săn bắn chắc là được đấy.

Với lại ba người ở cạnh nhau, lỡ có chuyện gì ngoài ý muốn thì ít nhất cũng có người túc trực bên cạnh em." Cách nói của Bàn Tử cũng rất có lý.

Đây không chỉ là rừng sâu núi thẳm mà còn là khu vực quanh Trương Gia Cổ Lâu.

Giả sử xảy ra chuyện ngoài ý muốn thật thì hậu quả khó mà lường được.

Dù sao vào ngày rằm, sức chiến đấu của Ngô Mặc gần như bằng không, đừng nói là đánh nhau, ngay cả cử động cũng thấy khó khăn.

Sau khi quyết định, Vương Bàn Tử giục Ngô Mặc tranh thủ nghỉ ngơi để khôi phục thể lực.

Ngô Mặc cũng thực sự mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống giường một lát đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Nghe thấy tiếng ngáy của Ngô Mặc, Vương Bàn Tử kéo Trương

Khởi Linh ra khỏi lều.

Hai người đi đến dưới gốc cây cách đó không xa, Bàn Tử hạ thấp giọng hỏi: "Tiểu Ca, tình huống của Tiểu Mặc anh đã từng gặp qua chưa?

Chẳng lẽ thực sự không có cách nào giải quyết sao?" Nghe Ngô Mặc kể, lòng Bàn Tử thắt lại.

Nghĩ đến thằng em mình phải chịu đựng đau đớn bấy lâu nay, Bàn Tử hận chết cái kẻ đã xăm hình cho cậu.

Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu.

Ánh mắt anh lặng lẽ nhìn về phía căn lều phía trước, trong đôi mắt sâu thẳm ẩn giấu một nỗi u sầu.

Vương Bàn Tử tức tối không biết trút vào đâu, phiền não móc một điếu thuốc ra hút.

Hai người đứng ngoài lều cho đến tận năm giờ sáng. "Tiểu Ca, anh ở đây đợi một chút, tôi đi nói với con bé Tú Tú một câu, kẻo bà nội Hoắc lại tưởng ba anh em mình bỏ trốn." Trong mấy việc chi tiết, Bàn Tử luôn suy nghĩ rất chu toàn.

Anh dặn dò Tiểu Ca vài câu rồi chạy về phía lều của Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú tuy còn trẻ nhưng dậy rất sớm.

Nghe Bàn Tử nói ba người họ định đi săn, cô nàng cũng thấy hứng thú, muốn đòi đi theo.

Tình huống này sao có thể mang theo cái đuôi được?

Vương Bàn Tử dứt khoát từ chối: "Cái con bé này, em đùa cái gì thế?

Em đến đây là đại diện cho nhà họ Hoắc.

Ba anh em tôi thì sao cũng được, đi chơi bời thoải mái.

Nếu em cũng đi theo, người ta lại tưởng nhà họ Hoắc không coi trọng vụ làm ăn này, đến lúc lòng quân tan rã thì khó làm việc lắm." Lý do này vô cùng đường hoàng, thành công chặn đứng ý định của Hoắc Tú Tú.

Cứ như vậy, Ngô Mặc, Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh lấy cớ đi săn để tiến vào sâu trong rừng.

Do tình trạng của Ngô Mặc có thể phát tác bất cứ lúc nào nên ba người không dám đi quá xa, họ tìm thấy một sơn động cách doanh trại khoảng ba giờ đi bộ.

Sơn động không lớn nhưng đủ để ba người nghỉ ngơi tạm thời.

Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh gom khá nhiều cành khô, nhóm một đống lửa trong hang, rồi trải túi ngủ xuống đất.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, ba người vây quanh đống lửa, vừa ăn sáng vừa tán gẫu.

Chương 291

Ngô Mặc còn chưa kịp ăn được mấy miếng thì một cơn đau kịch liệt từ tim lan tỏa khắp toàn thân.

Cậu còn không kịp rên lên một tiếng, cả người đã ngã xuống đất, co quắp thành một đoàn.

Đây là lần đầu tiên Vương Bàn Tử tận mắt chứng kiến Ngô Mặc phát bệnh.

Trạng thái hiện tại của cậu còn nghiêm trọng hơn nhiều so với lần trước khi ra khỏi cung điện Tây Vương Mẫu.

Bàn Tử đứng đó nhìn Ngô Mặc, nhất thời không biết phải làm sao.

Vẫn là Trương Khởi Linh phản ứng nhanh hơn, anh lấy cuộn khăn lông đã chuẩn bị sẵn, bế Ngô Mặc vào lòng, rồi nhét khăn vào miệng cậu để tránh việc cậu vô thức cắn đứt lưỡi.

Trên đời làm gì có chuyện ngồi mát ăn bát vàng.

Mỗi lần cảm giác như lửa đốt này đều đau hơn lần trước rất nhiều.

Điều Ngô Mặc không biết là việc này thực chất đang kích thích huyết mạch khắp cơ thể cậu, nếu không thì với tư chất của cơ thể này, cậu căn bản không thể chịu đựng được những phần thưởng tiếp theo.

Ngô Mặc giống như một quả cầu lửa đang rực cháy, nhiệt độ trên da cao đến mức bỏng người.

Vương Bàn Tử sợ Ngô Mặc bị thiêu đến ngốc luôn, anh xách cái xô nhỏ đã chuẩn bị sẵn, chạy ra con suối nhỏ bên cạnh múc từng xô nước, không ngừng dội lên người Ngô Mặc.

Trương Khởi Linh đỡ Ngô Mặc dậy, để cậu tựa vào người mình, hai tay nắm chặt lấy tay cậu, sợ cậu không khống chế được mà làm tổn thương chính mình.

Mỗi lúc như thế này, Ngô Mặc đều thấy mình thật phế vật.

Cảm giác mất kiểm soát này khiến cậu căm ghét tột cùng. "Tiểu Ca, chúng ta phải mau nghĩ cách thôi, không thể để Tiểu Mặc mỗi tháng phải chịu đựng một lần thế này được." Vương Bàn Tử mồ hôi nhễ nhại khắp mặt, anh chẳng buồn lau, sốt ruột nói: "Trương Gia Cổ Lâu này có bí phương gì không?

Chúng ta phải tìm thử xem." Anh bây giờ như ngồi trên đống lửa, nhìn Ngô Mặc thế này, Bàn Tử thấy còn khó chịu hơn cả khi chính mình bị thương.

Một người vốn luôn cười hì hì, lúc này lại nằm yếu ớt trước mặt mình, cú sốc này thực sự khiến người thân thiết như anh muốn sụp đổ.

Trương Khởi Linh nghe vậy thì gật đầu thật mạnh, trong ánh mắt lóe lên một tia kiên định.

Ngô Mặc gồng mình chịu đựng suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ.

Vừa thấy cậu mở mắt, toàn thân không còn run rẩy nữa, Vương Bàn Tử mệt lử ngồi bệt xuống đất. "Bàn ca, lão Trương, đa tạ." Ngô Mặc yếu ớt, chỉ có thể thốt ra mấy chữ đó.

Trương Khởi Linh để Ngô Mặc tựa vào người mình.

Để cậu thoải mái hơn, anh đã giữ nguyên một tư thế suốt thời gian qua. "Ôi mẹ ơi." Vương Bàn Tử lúc này mới có thời gian lau mồ hôi trên trán.

Anh thở hổn hển nói: "Sư đệ, anh thấy mấy cô vợ nhỏ sinh con cũng chẳng vất vả bằng em đâu." "Lão Trương." Ngô Mặc dùng hết sức bình sinh vỗ vỗ chân Trương Khởi Linh, rồi thở dốc mấy hơi, cười nói: "Cho, cho em mượn cái chân, đá, đá lão một cái." Vốn dĩ chỉ là một câu đùa, không ngờ Trương Khởi Linh lại vươn chân ra thật, nhẹ nhàng chạm vào Vương Bàn Tử một cái. "Tiểu Ca, em bảo đá là anh đá thật à!" Vương Bàn Tử kêu la oai oái đầy cường điệu, khiến Ngô Mặc cười không ngớt.

Tiếng cười làm không khí trầm mặc trước đó tan biến sạch sành sanh.

Cũng là tổ đội ba người, bên này tiếng cười rộn rã, bên kia lại đầy u ám.

Ngô Tà tốn bao công sức cuối cùng cũng bò được vào sâu trong động.

Chân vừa chạm đất, anh đã thở phào nhẹ nhõm.

Dù trên người có bôi cao dược nhưng trong lòng vẫn lo ngay ngáy, sợ mình ngã nhào xuống đống hũ kia.

Hệ quả của việc căng thẳng quá mức là chân tay đều mỏi nhừ.

Anh vừa mới cử động cánh tay đã bị Hắc Nhãn Kính từ phía sau đá một phát văng đến trước bàn đá.

Ngô Tà đứng không vững, suýt chút nữa là úp mặt vào bàn.

Anh định mắng người, nhưng nghĩ lại đây là sư phụ trên danh nghĩa của mình, nếu mắng dữ quá, gã này chắc chắn sẽ mặc kệ tất cả mà tẩn cho mình một trận tại đây.

Ngô Tà nén giận, bắt đầu quan sát bàn đá trước mặt.

Bàn đá loang lổ vết bẩn, hoa văn không rõ ràng lắm.

Khi anh định nghiên cứu kỹ hơn thì nghe thấy Hắc Hạt Tử hét lên: "Hoa gia?

Hoa gia?

Anh đâu rồi?" Ngô Tà giật mình đứng bật dậy.

Anh nhanh chóng quan sát xung quanh, lúc này mới nhận ra trong cái động nhỏ hẹp này không hề thấy bóng dáng Giải Ngữ Hoa đâu. "Tiểu Hoa, mau trả lời đi!" Ngô Tà cũng cuống quýt gọi theo, trong lòng có dự cảm chẳng lành.

Nhưng dù hai người có gọi thế nào, trong động cũng không có tiếng người thứ ba đáp lại.

Lúc này cả hai bắt đầu cuống cuồng, chạy loạn trong động như ruồi mất đầu, định xem có cơ quan nào mà Giải Ngữ Hoa vô tình kích hoạt không. "Im miệng!" Khi Ngô Tà còn đang gọi, Hắc Hạt Tử bỗng túm chặt tay anh, ra hiệu im lặng. "Cậu nghe xem, có phải có tiếng gì đó truyền từ dưới lên không?" Ngô Tà đứng yên tại chỗ lắng nghe, quả nhiên có tiếng gõ truyền lên từ phía dưới.

Anh và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau, cả hai vội vàng đến bên bàn đá cúi xuống kiểm tra.

Tiếng động đứt quãng, dường như truyền ra từ bên trong bàn đá. "Chắc là phát ra từ chỗ này." Ngô Tà chỉ vào phần dưới của bàn đá, phần này nối liền với khối thạch nham trong động.

Hắc Nhãn Kính không nói gì, lấy xẻng công binh ra gõ vào bàn đá, gõ vài cái lại dừng vài cái.

Quả nhiên phía dưới có tiếng gõ đáp lại. "Trời đất ơi, anh ấy xuống đó bằng cách nào vậy?" Ngô Tà đi quanh bàn đá mấy vòng cũng không thấy chỗ nào có thể chui vào. "Đừng có xoay vòng vòng như lừa kéo cối xay nữa." Hắc Nhãn Kính đứng dậy suy nghĩ một lát rồi nói với Ngô Tà: "Lại đây giúp một tay, hai thầy trò mình khiêng cái thứ này lên." Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính mỗi người một bên, dùng vai gánh lấy bàn đá đang vận hành chậm chạp.

Theo tiếng hô của Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà dùng hết sức bình sinh.

Cảm giác này rất khó tả, bàn đá luôn xoay tròn, để không bị mài rách vai, hai người chỉ có thể vừa khom lưng đi theo vòng xoay vừa dùng sức đẩy lên.

Sức lực bị phân tán khi di chuyển, nhưng may mà đây là hai gã đàn ông trưởng thành.

Họ dốc hết sức cũng khiêng được cái bàn đá đó lên.

Cái bàn đá này tính nhẹ cũng phải gần ba trăm cân.

Họ nâng lên được khoảng mười centimet thì nghe thấy bên trong kêu "cạch" một tiếng, bàn đá ngừng xoay.

Hai người lại tốn chín trâu hai hổ mới nhấc được bàn đá ra khỏi trục xoay, đặt sang một bên.

Lúc này mới nhìn xuống phía dưới, trục xoay bàn đá là rỗng, bề rộng đủ để một người trưởng thành chui lọt. "Tiểu Hoa, anh ở dưới đó hả?" Ngô Tà cầm đèn pin soi vào trong, nhưng bên dưới tối đen như mực, chẳng thấy gì cả.

Anh không bỏ cuộc, đưa đèn pin sâu hơn vào trong.

Lúc này mới thấy cơ quan bên dưới rất phức tạp, những cuộn xích sắt đen sì quấn chặt lấy nhau. "Cậu ở trên này chờ, cẩn thận một chút, tôi xuống xem tình hình." Hắc Nhãn Kính ném túi cho Ngô Tà, tay cầm dao găm nhảy thẳng xuống dưới. "Hắc gia!" Ngô Tà kêu lên một tiếng kinh hãi, sau đó đầy lo lắng hét xuống dưới: "Cẩn thận đấy, có gì không ổn thì lên ngay nhé!" Sau khi Hắc Nhãn Kính xuống, trong động chỉ còn lại mình Ngô Tà.

Anh luôn túc trực gần miệng ống, thỉnh thoảng lại ghé tai nghe xem bên trong có động tĩnh gì không?

Theo lý mà nói, sau khi Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa nhảy xuống, dù thế nào bên dưới cũng phải có chút tiếng động chứ.

Nhưng tại sao lại im lặng như tờ thế này?

Dự cảm không lành trong lòng Ngô Tà ngày càng mạnh mẽ.

Trong đầu anh cũng bắt đầu hiện lên đủ loại cảnh tượng kỳ quái.

Chương 292

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng thở dốc nhẹ.

Tiếng động này kéo anh ra khỏi dòng suy nghĩ. "Tiểu Hoa, Hắc gia?

Có phải hai anh về rồi không?" Anh đứng dậy, hướng xuống dưới ống gọi: "Tình hình dưới đó thế nào, có cần giúp gì không?" Nhưng lạ là dù Ngô Tà có gọi thế nào, ngoài tiếng thở dốc ra thì không có bất kỳ âm thanh nào đáp lại.

Mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra trên trán Ngô Tà.

Anh nuốt nước miếng, lùi lại một bước, cầm đèn pin soi khắp nơi.

Đột nhiên anh phát hiện trong góc tối dường như có thứ gì đó đang chằm chằm nhìn mình.

Ngô Tà nhanh chóng soi đèn pin về phía đó, suýt chút nữa thì hồn siêu phách lạc.

Hóa ra ở đó có một con rắn mào gà (kê quan xà) đang dựng đứng.

Cái thứ này lợi hại thế nào, hồi ở cung điện Tây Vương Mẫu anh đã được nếm trải nhiều lần rồi.

Lúc đó nếu không nhờ lão đệ và Tiểu Ca thì chắc chắn đám người bọn họ đã chui vào bụng chúng rồi.

Bị ánh đèn pin mạnh kích thích, con rắn mào gà lập tức dựng thẳng người dậy, chuẩn bị tấn công.

Ngô Tà lúc đầu hơi hoảng loạn, bản năng muốn lấy súng, nhưng bỗng sực tỉnh, nếu mình di động thì con rắn đó chắc chắn sẽ nắm lấy cơ hội đớp cho một phát.

Nghĩ vậy, anh rút con dao Đại Bạch Cẩu dắt ở chân ra, chắn trước ngực.

Một người một rắn đối thị hồi lâu.

Ngô Tà thầm nghĩ: "Thằng ranh, nếu mày dám qua đây, tao sẽ cho mày nếm thử đao pháp mới luyện của tao." Nhưng nằm ngoài dự đoán của Ngô Tà, con rắn này không những không tiến tới mà lại từ từ lùi lại.

Hành động này vô cùng bất thường, khiến Ngô Tà lập tức cảnh giác.

Phương pháp dạy học của Hắc Nhãn Kính vào lúc này đã phát huy tác dụng.

Nhờ vào kinh nghiệm bị quấy rối không ngừng nghỉ suốt bao nhiêu ngày qua, Ngô Tà cảm thấy phía sau có gì đó nguy hiểm.

Lúc này anh cũng chẳng cần biết là chuyện gì, lấy tốc độ cực nhanh, cúi người nhào sang một bên.

Tuy động tác hơi thảm hại nhưng nó đã cứu anh một mạng.

Gần như cùng lúc đó, một bóng người mang theo luồng gió ác nghiệt lao thẳng vào chỗ Ngô Tà vừa đứng.

Nếu lúc nãy anh chỉ cần do dự một giây thôi thì giờ đã được "ôm ấp thân mật" với cái thứ đó rồi.

Ngô Tà một tay chống đất bò dậy, quay người chạy sang phía bên kia của bàn đá.

Nếu là trước đây, anh chắc chắn phải xem cho kỹ đó là thứ gì đã, nhưng giờ dưới sự huấn luyện của Hắc Nhãn Kính, anh đã hình thành thói quen cứ thấy biến là chạy.

Anh nắm chặt đao Đại Bạch Cẩu, vừa đề phòng rắn mào gà đánh lén vừa nhanh chóng né tránh.

Cái bóng phía sau bám sát không rời, Ngô Tà thậm chí còn ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc phát ra từ nó.

Đúng là ông hoàng suy diễn, vào thời khắc khẩn cấp thế này mà trong đầu Ngô Tà còn nảy ra ý nghĩ: Rốt cuộc là nó thối hay là mình thối?

Con rắn mào gà không biết là muốn nhặt bã hay là sợ cao dược trên người Ngô Tà, tóm lại nó cứ kêu lộc cộc mấy tiếng rồi thu mình vào góc, không động đậy nữa.

Trong động chỉ còn lại Ngô Tà và cái thứ quỷ quái phía sau.

Hai bên diễn vở kịch "anh truy em trốn".

Chạy, nhảy, né sang trái tránh sang phải.

Để không phải làm "áp trại phu nhân", Ngô Tà dùng hết cả sức bình sinh ra.

Không gian trong động không lớn, Ngô Tà không dám chạm vào đống hũ dưới đất, lại phải đề phòng rắn mào gà, nên không kịp phản ứng đã đâm sầm vào vách đá.

Cú va chạm này suýt lấy đi nửa cái mạng của anh.

Ngô Tà rên rỉ trong lòng: "Xong đời rồi, cái thứ đó chắc chắn sẽ thừa cơ mình đang yếu mà lấy mạng mình." Ngay trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc đó, một chuỗi tiếng súng vang lên bên tai Ngô Tà.

Cái bóng đen đó bị trúng đạn, phát ra tiếng gầm rú đau đớn.

Lúc này Ngô Tà mới nhìn rõ diện mạo thật của nó. "Người?" Anh không thể tin vào mắt mình, thốt lên kinh ngạc.

Thứ này chính là một con người, chỉ có điều gầy nhom, khắp người mọc đầy lông đen.

Thậm chí trong hốc mắt cũng mọc ra những chùm tóc đen dày đặc, trông như một búi tóc biết đi.

Móng tay nó như những cây kim thép, quào lên vách đá để lại những vết hằn sâu.

Lúc này Ngô Tà cũng thấy rõ, hóa ra là lão sư phụ rẻ tiền Hắc Nhãn Kính đã nổ súng cứu mình.

Không biết gã này chui lên từ dưới đó lúc nào nữa.

Hắc Nhãn Kính vừa bắn vừa mắng Ngô Tà: "Thằng ngốc kia, còn ngẩn ra đó làm gì?

Mau lại đây!" Lần đầu tiên Ngô Tà cảm thấy tiếng mắng của Hắc Nhãn Kính nghe lại thân thương đến thế.

Anh cầm đao định chạy qua thì thấy hoa mắt, dường như có thứ gì đó lao tới.

Bản năng Ngô Tà vung đao Đại Bạch Cẩu chém một phát.

Đao xuống, một vật thể dài ngoằng bị chém làm đôi.

Chờ vật đó rơi xuống đất, Ngô Tà nhìn xuống rồi vội lùi lại hai bước.

Anh không thể ngờ được kẻ bị mình chém chết lại chính là con rắn mào gà lúc nãy. "Không tệ, có tiến bộ." Ngay khi Ngô Tà còn đang ngẩn ngơ, giọng của Giải Ngữ Hoa vang lên bên cạnh. "Tiểu Hoa?" Ngô Tà lúc này mới phản ứng lại, quay đầu hỏi: "Chuyện vừa rồi là sao thế?

Sao anh đột nhiên biến mất vậy?" "Xử lý xong cái thứ này rồi nói sau." Giọng Giải Ngữ Hoa hơi thở dốc, nghe rất rõ bên tai Ngô Tà.

Nói xong anh nắm chặt cây gậy trong tay, lao lên phối hợp với Hắc Nhãn Kính đấu với cái thứ đó.

Cái thứ lông đen này không biết hình thành như thế nào, thân thủ quỷ dị và động tác cực kỳ mẫn tiệp.

Ngô Tà nhìn mấy người đang chiến đấu, càng nhìn càng thấy lạ.

Anh phát hiện đám lông đen trên người nó sao cứ luôn né ra phía sau vậy?

Ngô Tà trầm tư một lát, dường như nghĩ ra điều gì, vội lấy mấy cái bình nhiên liệu (bom xăng) từ trong ba lô ra, hét lớn vào trong: "Tiểu Hoa, sư phụ, dùng bình nhiên liệu đốt nó đi!" "Ném qua đây!" Hắc Nhãn Kính vẫy tay, Ngô Tà lập tức ném mấy cái bình qua.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính nắm lấy cơ hội, ném bình nhiên liệu vào người con quái vật lông đen.

Đúng là đồ của nhà họ Hoắc chuẩn bị, chất lượng rất tốt, bình vừa vỡ ra là lửa đã bùng lên.

Hắc Nhãn Kính kéo Giải Ngữ Hoa lùi lại phía Ngô Tà.

Ba người đứng đó, lặng lẽ quan sát tình hình.

Con quái vật bị lửa đốt kêu la thảm thiết, khác hẳn lúc bị trúng đạn.

Lửa cháy lan rất nhanh, chưa đầy vài phút, con quái vật đã hóa thành một cục than đen.

Ngô Tà bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh cẩn thận tiến lại gần để xem cái thứ tấn công mình rốt cuộc là gì.

Dưới ánh đèn pin, Ngô Tà thấy trên mặt đất là một bộ xác cổ phát lục đã cháy thành than. "Thằng nhóc, khá lắm." Hắc Nhãn Kính đi tới, vỗ bốp vào lưng Ngô Tà, khen ngợi: "Không hổ là đồ đệ của Hắc gia, gặp nguy không loạn, vẫn còn triển vọng lắm." Ngô Tà nhe răng, hiếm khi không cãi lại mà phụ họa theo: "Đúng, sư phụ nói đúng, là nhờ ngài dạy bảo có phương pháp." Cái vẻ ngoan ngoãn phục tùng này làm Hắc Nhãn Kính phải liếc nhìn anh mấy cái, còn tưởng Ngô Tà bị ma nhập rồi cơ.

Giải quyết xong nguy hiểm, ba người mới có thời gian tụ lại nói rõ mọi chuyện.

Qua lời kể của Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà mới biết hóa ra anh phát hiện ra một nút bấm cơ quan trên vách đá.

Chương 293

Cơ quan này dùng để điều khiển bàn đá lên xuống.

Giải Ngữ Hoa bám vào mép ống định xem chuyện gì xảy ra thì không ngờ dưới ống đột nhiên thò ra một bàn tay, túm lấy tay Giải Ngữ Hoa kéo tuột xuống dưới.

Sau khi xuống dưới, cái thứ túm anh lại biến mất tăm.

Giải Ngữ Hoa cảnh giác quan sát xung quanh.

Không gian dưới ống này rất lớn, bên trong chằng chịt các loại dây xích sắt, phát ra tiếng cơ quan vận hành.

Không chỉ vậy, trong ống dường như tràn ngập một mùi vị cổ quái.

Không lâu sau, Giải Ngữ Hoa nhận ra mình không nói được nữa.

Anh định bò lên thì kinh ngạc thấy bàn đá đã hạ xuống.

Chẳng còn cách nào khác, anh chỉ có thể dùng gậy sắt liên tục gõ vào thành ống, hy vọng Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà ở ngoài có thể phát hiện ra mình.

Giải Ngữ Hoa nói xong, Hắc Nhãn Kính bổ sung thêm vài câu.

Cuối cùng cả hai đều nhìn về phía Ngô Tà, đồng thời giơ ngón tay cái lên, cảm thán: "Tiểu Mặc nói không sai, Ngô Tà, cậu đúng là Đường Tăng thời hiện đại.

Cứ có cậu ở đâu là đám tà vật chắc chắn tìm đến đó." Ngô Tà: "..." Nhìn ánh mắt khó hiểu của Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa giải thích: "Thứ đó vốn dĩ đang đấu với bọn tôi ở dưới, không biết tại sao đột nhiên lại vọt lên trên này.

Hai người bọn tôi nghĩ lại, chắc chắn là sự hiện diện của cậu đã thu hút sự chú ý của nó." Câu nói của Giải Ngữ Hoa suýt chút nữa làm Ngô Tà nghẹn chết.

Bị chính bạn nối khố của mình cà khịa, đây cũng là điều khiến anh bực bội nhất.

Anh cũng chẳng hiểu nổi bản thân rốt cuộc là trúng cái tà gì?

Tại sao lần nào xuống mộ, mấy thứ kỳ quái đó cũng tranh nhau chen lấn, nhiệt tình chào hỏi anh như vậy chứ?

Sau khi giải quyết xong nguy cơ trước mắt, ba người tựa lưng vào vách tường ngồi nghỉ. "Tiểu Hoa, anh nói xem đám người năm đó rốt cuộc đã gặp phải nguy hiểm gì?" "Chẳng lẽ họ cũng gặp phải sinh vật kỳ quái vừa rồi sao?" Ngô Tà có chút thắc mắc.

Từ ngoài động đi vào trong, ngoại trừ đống hũ gốm trên mặt đất, thì cũng chỉ có cái xác cổ màu xanh vừa bị thiêu chết kia là có khả năng gây nguy hiểm. "Làm sao có thể?" Giải Ngữ Hoa không thèm suy nghĩ mà phản bác ngay: "Thứ đó tôi và Hạt Tử đều có thể áp chế được, huống chi là bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ bản lĩnh đầy mình năm đó chứ?" Ngô Tà ngẫm lại thấy Giải Ngữ Hoa nói cũng không sai.

Cuối cùng ba người thảo luận ngắn gọn.

Bước đầu nhận định, thứ gây ra biến cố cực lớn rất có thể chính là đám lông đen trong hũ gốm.

Nỗi sợ hãi bắt nguồn từ sự vô tri.

Ai mà ngờ được, thứ từng khiến đám người năm đó sợ như sợ cọp, thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng đồng đội cũng phải lấp cửa động bằng hũ gốm, lại bị loại cao dược do Ngô Mặc bào chế giải quyết sạch sẽ.

Nghĩ đến đây, cả Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đều cảm thấy có chút bi ai thay cho họ. "Ngô Tà, tôi và Hạt Tử phát hiện ra quy luật chuyển động của xích sắt bên dưới, không biết có liên quan đến mật mã hay không." Nhắc đến chủ đề này, Ngô Tà lập tức tỉnh táo hẳn lên: "Vậy còn chờ gì nữa?

Mau tranh thủ thời gian đi." Ba người lại vây quanh bàn đá bắt đầu quan sát.

Tuy nhiên, trên bàn đá rỉ sét loang lổ, có rất nhiều hoa văn căn bản không nhìn rõ.

Bất đắc dĩ, ba người họ đành cầm xẻng, men theo hoa văn mà bắt đầu dọn dẹp.

Vừa cạo được vài cái, Hắc Nhãn Kính bỗng dừng động tác.

Hắn đưa thứ vừa cậy được lên tay mân mê một chút rồi nói: "Đây không phải rỉ sắt, đây là máu." Giải Ngữ Hoa trầm tư giây lát, khẽ nói: "Tôi hiểu rồi, hoa văn trên này vốn là các rãnh dẫn máu." "Thôi, đừng quan tâm cái đó nữa, mau dọn dẹp sạch sẽ rồi nghiên cứu xem rốt cuộc là thế nào." Cả ba đều là những tay chuyên nghiệp lâu năm, tốc độ dọn dẹp thứ này vẫn rất nhanh.

Chưa đầy một tiếng sau, bàn đá đã được dọn sạch bong, hoa văn trên đó cũng hiện rõ mồn một.

Ngô Tà vây quanh bàn đá, có chút phát sầu: "Tiểu Hoa, bàn đá lớn thế này thì cần bao nhiêu máu cho đủ đây?" Làm việc nãy giờ, Hắc Nhãn Kính ngậm một điếu thuốc định nghỉ tay một chút, nghe thấy lời Ngô Tà thì cười xấu xa: "Đồ đệ ngốc, hay là cậu hy sinh một chút đi?" "Cậu cứ yên tâm, đao pháp của sư phụ cực tốt, khẳng định sẽ không làm cậu thấy đau đâu." Ngô Tà nghe vậy thì bĩu môi: "Phi, sao anh không tự hy sinh đi?" Nguy cơ đã qua, anh nhìn Hắc Nhãn Kính lại thấy ngứa mắt, đốp chát lại: "Hay là dùng nước miếng của anh thử xem?

Dù sao một ngày anh cũng nói lắm lời vô ích như thế mà." "Hai người có thôi đi không?" Giải Ngữ Hoa cảm thấy đầu mình sắp nổ tung đến nơi.

Anh thực sự hận không thể cho mỗi tên một gậy lôi cổ ra ngoài.

Chủ chi lão đại đã lên tiếng, hai thầy trò dù không cam lòng cũng phải nuốt lời định nói vào trong.

Cả hai nhìn về phía Giải Ngữ Hoa, đồng thanh hỏi: "Vậy anh nói xem phải làm sao?" Giải Ngữ Hoa đảo mắt trắng dã, tức giận nói: "Tôi làm sao biết phải làm thế nào, chẳng lẽ bây giờ bắt tôi đi bệnh viện mua túi máu à?" "Túi máu?" Ngô Tà gãi gãi đầu, linh quang lóe lên: "Tiểu Hoa, anh nói xem nhất định phải dùng máu người sao?

Dùng máu động vật có được không?" Giải Ngữ Hoa bị hỏi đến ngẩn người, nghĩ ngợi một hồi cũng không chắc chắn lắm.

Hắc Nhãn Kính thấy hai người cứ lề mề, mất kiên nhẫn bảo: "Nghĩ nhiều thế làm gì?

Bảo đám đàn em bên dưới mang một con lên thử là biết ngay chứ gì." Lời này rất đúng, ba cái đầu chưa chắc đã bằng một gã liều.

Ba người họ túm tụm lại bàn bạc nửa ngày, thấy rằng rút máu ra rồi mới vận chuyển lên cửa động thì e là máu đông mất, phí công vô ích.

Tính đi tính lại, cuối cùng quyết định: Cứ khiêng một con vật sống lên đây, giết ngay tại chỗ xem máu của nó có dùng được không.

Về vấn đề dùng con gì, Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa lại nổ ra một cuộc tranh luận mới.

Ngô Tà nghiêng về gà vịt, Giải Ngữ Hoa lại thấy sinh vật lớn một chút thì lượng máu mới đủ.

Hắc Nhãn Kính ngồi bên cạnh hút thuốc, thỉnh thoảng lại chọc gậy bánh xe vài câu.

Thấy hai người cãi nhau càng lúc càng hăng, hắn lại càng cười khoái chí.

Thời buổi này ai bỏ tiền người đó là ông nội, cuối cùng Giải Ngữ Hoa quyết định bảo đàn em mang một con lợn lên.

Giải Ngữ Hoa dùng bộ đàm nói yêu cầu với đám đàn em bên dưới, phía dưới im lặng như tờ.

Một hồi lâu sau, tên đàn em mới run rẩy hỏi lại: "Hoa gia, vừa rồi tai tiểu nhân bị dính lông lá gì đó nên nghe không rõ, ngài có thể nói lại lần nữa được không ạ?" "Đừng lảm nhảm nữa, mau kiếm một con lợn vận chuyển lên đây cho tôi." Giải Ngữ Hoa cũng biết yêu cầu này của mình hoang đường đến mức nào.

Nhưng hoang đường thì đã sao?

Anh là gia chủ, mệnh lệnh anh đưa ra thì đàn em chỉ việc chấp hành.

Nhận ra thái độ của Giải Ngữ Hoa có vẻ không ổn, tên đàn em vội vàng vâng dạ.

Ở cái thôn miền núi rách nát này, muốn tìm một con lợn quả thực là làm khó đám đàn em.

Hắn phải bỏ ra số tiền gấp đôi, nói rát cả cổ mới mua được một con lợn từ nhà bà góa đầu thôn.

Nhìn con lợn nặng tầm ba trăm cân, mấy tên đàn em rơi vào trạng thái tiến thoái lưỡng nan.

Vận chuyển người lên vách đá thì dễ, kể cả là người thực vật thì họ cũng có cách.

Nhưng con lợn này thì không thể giao tiếp được, vừa nặng vừa không nghe lời.

Vả lại từ cổ chí kim, có nghe nói con lợn nào biết leo núi bao giờ đâu?

Mệnh lệnh này của Giải Ngữ Hoa đúng là khiến đám đàn em rầu đến bạc cả đầu.

Cuối cùng cả lũ bàn nhau: Thôi kệ đi, mấy anh em cùng hợp sức cõng nó lên vậy.

Họ thì nghĩ thông suốt rồi, nhưng cũng phải hỏi xem con lợn có chịu hay không chứ?

Con lợn này sống đến hơn hai tuổi đầu, có nằm mơ cũng không ngờ được mình lại được người ta cõng leo lên vách đá.

Sợ độ cao, nó kêu gào thảm thiết, bốn chân quẫy đạp loạn xạ.

Trong tình huống đó, mấy tên đàn em sợ đến mức phải bám chặt lấy dây an toàn.

Phải công nhận một điều, bản lĩnh của đám người nhà họ Giải này thực sự không tồi.

Trải qua mười hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng leo được lên đỉnh vách đá.

Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đã đợi trên đó suốt một ngày một đêm.

Vừa thấy đàn em lên tới nơi, họ vội vàng lao tới giúp một tay gỡ con lợn xuống. "Hoa...

Hoa gia, lợn... lợn vận tới rồi đây ạ." Năm tên đàn em ngồi bệt xuống đất, thở không ra hơi.

Chương 294

"Vất vả cho các cậu rồi." Giải Ngữ Hoa vỗ vai họ trấn an: "Làm tốt lắm, về nhà thưởng gấp đôi, không, gấp ba." Chẳng biết có phải con lợn bị kích động quá mức không mà đột nhiên nó như phát điên, lao đầu tông vào vách tường.

Giải Ngữ Hoa vội hét lên: "Ngô Tà, mau chặn con lợn đó lại!" Đây không phải một con lợn bình thường.

Đây là một con lợn đã trải qua thử thách leo núi, là "độc đinh" duy nhất còn sót lại trong cả thôn.

Nếu nó đâm đầu chết thật, họ muốn kiếm con khác thì ít nhất cũng phải lãng phí thêm bốn năm ngày nữa.

Ngô Tà cũng đờ người ra.

Bảo anh chặn lợn á?

Đùa gì vậy, anh không bị nó húc chết là đã tạ ơn trời đất lắm rồi.

Vào giây phút cấp bách, vẫn là Hắc Nhãn Kính đáng tin hơn cả.

Chẳng biết hắn dùng thủ pháp gì mà bốn chân con lợn bỗng nhũn ra, đổ rầm xuống đất.

Có lẽ do cõng lợn mà sinh ra tình cảm, thấy con lợn ngã xuống, mấy tên đàn em đang nằm bò trên đất cũng hớt hải bò dậy xem con lợn còn sống hay đã chết.

Giải Ngữ Hoa cũng giật mình, anh có nghe đàn em nói đây là con lợn cuối cùng trong thôn.

Vạn nhất lợn chết thật thì máu còn tác dụng không?

Nên biết sau khi lợn chết khoảng hai mươi phút là máu sẽ đông lại.

Mà từ ngoài động vận chuyển lợn vào sâu trong động không chỉ mất hai mươi phút, ít nhất cũng phải một tiếng đồng hồ. "Hoa gia, lợn chưa chết ạ." Sau khi kiểm tra, đàn em phát hiện con lợn vẫn còn sống mới thở phào nhẹ nhõm. "Xì!" Hắc Nhãn Kính cười khẩy một tiếng, quay người đứng sang bên cạnh. "Ngô Tà, sao cậu đến cả một con lợn cũng không chặn nổi vậy?" Giải Ngữ Hoa nhíu mày nhìn Ngô Tà. "Tiểu Hoa, anh không lầm đấy chứ?" Ngô Tà nghe vậy liền cuống lên.

Anh chỉ vào mũi mình, nghiến răng nói: "Với cái sức húc của con lợn vừa rồi, tôi mà chặn nó á?

Có khi bây giờ anh phải gỡ tôi ra khỏi vách tường ấy chứ." Lý do của Ngô Tà quá hùng hồn, khiến Giải Ngữ Hoa hiếm khi bị cứng họng.

Đã vận chuyển được lợn tới nơi, việc còn lại là tìm cách đưa nó vào sâu trong động.

Đây lại là một công trình lớn.

Trên mặt đất có hàng ngàn hũ gốm, không được làm vỡ, nếu không cả cái thôn bên dưới sẽ lâm vào cảnh nguy hiểm.

May mà mấy tên đàn em trước khi lên đây đã tính đến mọi khả năng, mang theo một bộ ròng rọc.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính kéo dây thừng leo vào lại bên trong.

Sau khi lắp xong ròng rọc, đàn em lại treo con lợn lên.

Ngô Tà là đàn ông con trai, cũng không thể đứng không mà nhìn được.

Anh phối hợp với đàn em trói lợn, treo lợn, sáu người bận rộn đến mức mồ hôi đầm đìa.

Tốn bao công sức, cả nhóm cuối cùng cũng vận chuyển được con lợn an toàn vào sâu trong hang động.

Vì trên người đám đàn em không bôi cao dược, Giải Ngữ Hoa sợ họ bị lông đen bám vào nên bảo năm người đi xuống trước.

Bây giờ trên vách đá ngoài Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính thì chỉ còn lại con lợn đang bị treo lơ lửng giữa không trung, không ngừng gào thét thảm thiết.

Chuyện con lợn đã giải quyết xong, giờ chỉ còn một việc nữa: Giết lợn.

Vấn đề vừa đưa ra, Ngô Tà là người đầu tiên lùi lại mấy bước.

Đầu lắc như trống bỏi, liên tục từ chối: "Việc này tôi không làm được, lớn ngần này rồi tôi chưa bao giờ giết lợn cả." Để tăng thêm độ tin cậy, anh còn bồi thêm một câu: "Đừng nói là tự tay giết, ngay cả người ta giết lợn tôi cũng chưa từng thấy bao giờ." "Nhà tôi ở khu phố thị, toàn mua thịt làm sẵn thôi." Mặt Giải Ngữ Hoa tối sầm lại: "Cậu có ý gì?

Chẳng lẽ tôi từng giết chắc?" Ngô Tà không cam tâm phản bác: "Thì... tôi nghe đàn em của anh nói anh còn giết người nữa mà." "Người còn giết được, thì giết lợn có gì khác nhau đâu?" Hai người cãi qua cãi lại, bỗng nhiên nhận ra có gì đó không đúng.

Ở đây đâu chỉ có hai người họ, chẳng phải còn người thứ ba sao?

Hai bạn nối khố đồng thời nhìn về phía Hắc Nhãn Kính đang tựa tường hút thuốc.

Đồng thanh nói: "Việc giết lợn này trông cậy vào anh đấy." "Được rồi, mấy việc bẩn thỉu mệt nhọc này đều quăng cho Hạt Tử tôi, số tôi sao mà khổ thế này chứ." Hắc Nhãn Kính vứt điếu thuốc xuống đất, cười hắc hắc vẻ chẳng hề quan tâm: "Thôi được rồi, hai người cứ chống mắt lên mà xem đao pháp của Hắc gia tôi thế nào." Nói thật, gã Hắc Nhãn Kính này nhìn thì có vẻ không đứng đắn, nhưng mấy cái nghề lẻ tẻ này thì quả thực không tồi.

Chẳng biết đầu óc gã có vấn đề gì không nữa?

Nhát dao đầu tiên gã đã làm cho chú lợn đực đáng yêu này bị "chuyển đổi giới tính" luôn.

Đao pháp nhanh, chuẩn, hiểm khiến Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa đều phải giật mình.

Bây giờ cả hai càng thêm khẳng định, cái tính không đứng đắn và lông bông của Ngô Mặc chắc chắn là do bị tên Hạt Tử thối tha này ảnh hưởng.

Chuyện phiếm ít thôi, chúng ta không bàn đến việc Hắc Nhãn Kính lấy máu lợn thế nào.

Chỉ biết là máu chảy lên bàn đá, men theo hoa văn bắt đầu không ngừng lưu động.

Mười phút sau, bên tai chỉ nghe thấy một tiếng "rắc".

Bàn đá đột ngột lún xuống, dường như đã chạm vào cơ quan nào đó.

Những tiếng "cọc cọc" vang lên khắp các vách tường xung quanh.

Đám người Ngô Tà giật mình, vội cầm đèn pin soi khắp nơi.

Họ phát hiện ra trên những bức tường vốn trống trơn, lúc này đã xuất hiện những biến hóa mới.

Những thẻ tre vốn đặt trong hốc tường nay đã rơi xuống đất.

Ngay sau đó là từng khối vật thể giống như gạch thò ra khỏi động.

Rất nhanh sau đó, trên vách tường xuất hiện ba bức phù điêu. "Đây là cái gì, tranh ghép hình à?" Ngô Tà hít một hơi lạnh, chỉ vào những hình ảnh khuyết thiếu bên trên nói: "Xem ra cơ quan đầu tiên chúng ta cần phá giải chính là bức họa này." "Làm sao có thể đơn giản như vậy được, cậu nhìn trên phù điêu còn mấy chỗ không có hình kìa." Giải Ngữ Hoa soi đèn pin vào những khối đá trống, suy tư: "Văn lý trên bàn đá và những hình ảnh này chắc chắn có liên quan, nhưng làm sao để biết bức hình nào là cơ quan đầu tiên đây?" Cả ba rơi vào trầm tư.

Ngô Tà càng nghĩ càng thấy phiền não, trong đầu bỗng hiện lên cảnh tượng mình và Ngô Mặc ở cùng nhau.

Lúc đó anh đang buồn chán ngồi trong phòng chơi rubik.

Thằng nhóc thối tha đó thấy anh loay hoay mãi không ghép được, liền giật lấy cục rubik.

Nhưng vấn đề là nó hí hoáy một hồi cũng không xong.

Chưa đợi anh kịp mở miệng chế nhạo, thằng ranh đó đã run tay một cái, tháo tung cục rubik ra thành từng mảnh.

Nhìn bộ dạng há hốc mồm của anh, thằng ranh con đó lại cười ha hả, cuối cùng buông một câu: "Ghép làm gì cho mệt, cứ cậy ra rồi dán lại không phải là xong à?" Ngô Tà đem chuyện mình vừa nghĩ tới kể cho Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính nghe.

Nghe xong lời Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa nhìn nhau, đều thấy buồn cười.

Phong cách hành sự của tên tiểu vô lại kia đúng là đơn giản thô bạo.

Nhưng anh cũng phải thừa nhận một điều, nhiều khi đơn giản thô bạo lại là phương pháp tốt nhất để đạt được mục đích.

Làm theo ý tưởng của Ngô Mặc, ba người họ bàn bạc, quyết định tháo luôn bàn đá ra.

Xuống dưới xem xem cái cơ quan này vận hành như thế nào.

Cả ba người cùng xuống thì tính an toàn không được đảm bảo.

Sau khi thương thảo, cuối cùng quyết định để Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa xuống dưới, Hắc Nhãn Kính một mình ở lại phía trên.

Tại sao lại mang theo Ngô Tà?

Đó là vì Giải Ngữ Hoa thấy mạch não của Ngô Tà đôi khi rất kỳ lạ, hơn nữa tư duy của anh rất linh hoạt, có thể giúp ích được nhiều.

Hắc Nhãn Kính không có ý kiến gì, dù sao hắn cũng là một viên gạch, đâu cần là hắn có mặt.

Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà đeo mặt nạ phòng độc do đàn em mang tới, cẩn thận men theo đường ống leo xuống.

Chương 295

Đây là lần đầu tiên Ngô Tà tới đây, nhìn thấy hàng vạn sợi xích sắt như bầy rắn lượn lờ bên dưới, anh bỗng có cảm giác sợ hãi vô cớ.

Không chỉ vậy, dù đã đeo mặt nạ phòng độc nhưng anh vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Ở đây không chỉ có xích sắt, trục vòng bi, mà còn có một cái giếng.

Trong giếng nước chảy cuồn cuộn, khống chế cơ quan vận chuyển.

Giải Ngữ Hoa soi đèn pin về phía kẽ hở bên trên ở phía trước.

Ngô Tà nhìn lên, thấy phía trên là những khối đá được buộc bằng xích sắt.

Phía dưới khối đá xếp đầy những hũ gốm đen giống như bên trên. "Xem ra nếu mật mã sai, khối đá rơi xuống chắc chắn sẽ đập vỡ hũ gốm." "Thi miết và lông đen bên trong sẽ lập tức tấn công kẻ xâm nhập." Nói đến đây, Ngô Tà vỗ ngực may mắn: "Vạn hạnh vạn hạnh, trước khi đi Tiểu Mặc đã bào chế ra cao dược." "Nếu không mấy anh em mình hôm nay chắc tiêu đời ở đây rồi." Giải Ngữ Hoa cũng có cùng suy nghĩ.

Anh không khỏi thầm nghĩ: "Quay về có nên tẩm bổ thêm cho Ngô Mặc không nhỉ?" Toàn bộ mật thất cơ quan dưới lòng đất giống như một cái giếng.

Phía trên miệng giếng cao khoảng năm sáu mét có ba kẽ hở, mỗi kẽ hở đều có thể cho một người đi qua.

Soi đèn pin vào kẽ hở có thể thấy dấu vết điêu khắc nhân tạo.

Xích sắt trong giếng cơ quan cuối cùng được chia thành ba nhóm, cắm thẳng vào sâu trong kẽ hở.

Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa phát hiện, một số khối đá ở đầu kẽ hở giữa đã rơi xuống, hũ gốm dưới đất cũng bị đập vỡ.

Có thể đoán được đây là do đội ngũ trước đó vô ý kích hoạt cơ quan.

Theo thông tin Hoắc lão thái thái cung cấp, họ cần tổng cộng ba bộ mật mã.

Mà lúc này có ba kẽ hở, chứng tỏ mỗi kẽ hở ứng với một nhóm cơ quan.

Hai người nhìn tình cảnh này mà thấy đau đầu.

Nên biết rằng dù trên người có bôi cao dược đặc chế, nhưng thứ đó ai biết hiệu lực kéo dài bao lâu?

Vạn nhất làm vỡ hũ gốm, đám lông đen và thi miết đó ùa ra như thác đổ thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nhưng sợ hãi cũng vô dụng, đối mặt với vấn đề vẫn phải giải quyết.

Nhiều lúc anh không thể không khâm phục một điều, đó là đừng nhìn Ngô Tà có vẻ đen đủi, nhưng cái đầu thì thực sự nhạy bén.

Anh và Giải Ngữ Hoa bàn bạc nhiều lần, cuối cùng quyết định mạo hiểm một chuyến.

Bản lĩnh của Giải Ngữ Hoa tốt hơn, do anh chịu trách nhiệm leo vào sâu trong kẽ hở.

Ngô Tà ở bên ngoài hỗ trợ, quan sát xem sợi xích nào kéo động cơ quan bên trên. "Tiểu Hoa, anh nhất định phải cẩn thận đấy." Ngô Tà nhìn Giải Ngữ Hoa đang khởi động tay chân, liên tục dặn dò: "Đừng vội, nhất định phải vững vàng." Giải Ngữ Hoa bị Ngô Tà nói đến đau cả đầu.

Anh dừng động tác, quay đầu lại bất đắc dĩ bảo: "Hay là cậu vào đi, tôi ở ngoài hỗ trợ, thấy sao?" Chẳng phải đang nói đùa sao?

Với cái bản lĩnh của Ngô Tà mà muốn leo vào sâu trong kẽ hở một cách vẹn toàn, chẳng khác nào một đứa trẻ ở truồng cầm rìu đòi khai thiên lập địa, thật nực cười.

Thấy Ngô Tà đã im lặng, Giải Ngữ Hoa cũng không nói thêm gì nữa.

Sau khi khởi động xong, trước ánh mắt kinh ngạc của Ngô Tà, anh lướt nhanh lên phía trên hũ gốm.

Mặt hướng lên trên, lưng hướng xuống dưới, bò về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Ngô Tà chẳng dám thở mạnh, sợ làm phiền đến Giải Ngữ Hoa.

Vạn nhất không cẩn thận, tảng đá bên trên rơi xuống thì bạn nối khố của anh chắc thành bánh mì kẹp thịt mất.

Hiện tại trong hang động ngoài hai tiếng thở nhẹ, chỉ còn lại tiếng va chạm phát ra từ các mảnh hũ gốm.

Một phút, hai phút, thời gian vốn trôi qua rất nhanh nay lại trở nên dài đằng đẵng.

Mới đầu Ngô Tà còn nhìn rõ động tác của Giải Ngữ Hoa.

Nhưng theo thời gian, Giải Ngữ Hoa bò càng lúc càng nhanh, ánh đèn pin cũng không soi rõ được khoảng cách xa đến vậy.

Ngô Tà liếm liếm đôi môi khô khốc, khẽ gọi: "Tiểu Hoa, nếu mệt thì nghỉ hai phút đi, đừng có nôn nóng, càng vội càng dễ hỏng việc." "Ngô Tà, cậu bị ngốc à?" Giải Ngữ Hoa vừa thở dốc vừa mắng lại: "Nghỉ cái gì?

Tôi mà dừng lại bây giờ, đống hũ gốm dưới lưng sẽ vỡ ngay lập tức, nói không chừng tảng đá trên đầu cũng rơi xuống luôn đấy." "Được rồi, vậy anh tiếp tục đi, tuyệt đối đừng dừng lại." Nói xong câu này cả hai đều thấy có gì đó sai sai, nhưng trong hoàn cảnh này cũng không tiện nghĩ nhiều.

Cứ như thế cầm cự suốt nửa tiếng đồng hồ, giọng nói của Giải Ngữ Hoa cuối cùng cũng truyền ra từ sâu trong hang động.

Nghe thấy giọng Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà thở phào một cái, trút được gánh nặng trong lòng.

Qua cuộc đối thoại, Giải Ngữ Hoa mô tả chi tiết tình hình bên trong cho Ngô Tà.

Nghe xong Ngô Tà càng thêm tò mò, muốn tận mắt xem cái bàn gia đình đó làm cơ quan mật mã như thế nào.

Tuy nhiên ý tưởng thì hay nhưng thực tế lại không thể thực hiện được.

Anh không có cái bản lĩnh như Giải Ngữ Hoa, có thể dùng sức mạnh của lưng để chống đỡ cơ thể bò về phía trước.

Hai người bắt đầu bàn bạc cách thử mật mã từ xa.

Sau vài lần thảo luận, cuối cùng cũng xác định được phương án.

Ngay sau đó liền bắt đầu hành động.

Một người thao tác trong hang động, một người ở bên ngoài ghi nhớ mật mã.

Mất khoảng ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng xác định được số thứ tự của bộ mật mã đầu tiên.

Đã xác nhận sơ bộ xong, việc còn lại là kiểm chứng.

Họ lại móc xích sắt vào, nghiến răng bắt đầu cuộc thử nghiệm mật mã thực sự.

Phía trên cửa động, Hắc Nhãn Kính đang ngồi không chán chường dưới đất.

Đột nhiên nghe thấy phía trên vách tường thứ nhất bên trái truyền đến tiếng cơ quan chuyển động.

Hắn vội vàng ngẩng đầu quan sát.

Chỉ thấy trên bức phù điêu này, những mảng hình còn thiếu lúc trước nay đang chậm rãi trồi ra ngoài.

Hắn vội nằm sát miệng đường ống, hét lớn xuống dưới: "Ngô Tà, Hoa gia, bức hình đầu tiên xuất hiện rồi!" Ngô Tà nghe thấy lời Hắc Nhãn Kính, lại gọi vào sâu trong động cho Giải Ngữ Hoa: "Tiểu Hoa, Hạt tử vừa truyền tin, bức phù điêu thứ nhất đã hiện ra rồi, chúng ta thành công rồi!" "Ngô Tà, còn hai bộ nữa, cứ thừa thắng xông lên xác định hết luôn đi." Thử nghiệm thành công mang lại niềm tin cực lớn cho Giải Ngữ Hoa.

Anh quyết định thử nghiệm nốt hai bộ mật mã còn lại.

Ngô Tà cũng không có ý kiến gì.

Hai người lại bắt đầu cuộc thử nghiệm bộ thứ hai và thứ ba.

Cứ như thế gồng mình chịu đựng, mất gần mười tiếng đồng hồ mới thử nghiệm xong cả hai bộ mật mã.

Cuối cùng, những bức phù điêu trên hang động đều hiện ra hình ảnh hoàn chỉnh.

Khi Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa leo từ đường ống lên đã là chín giờ sáng ngày hôm sau.

Hai người không kịp nghỉ ngơi, lập tức lao tới chỗ phù điêu, quan sát kỹ lưỡng những hình ảnh trên đó.

Xem xong, cả hai ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc.

Hắc Nhãn Kính lôi từ trong túi ra hai chai nước, ném cho mỗi người một chai.

Hiếm khi gã nghiêm túc: "Vất vả rồi, nghỉ một lát đi, chúng ta có thể gửi thông tin sang phía Ba Nãi được rồi." Nhắc đến Ba Nãi, Ngô Tà bỗng nhớ ra điều gì đó.

Trước khi đi, cậu em trai đã dặn dò đi dặn dò lại, nhắc nhở anh rằng động đất có thể khiến cơ quan bị sai lệch đôi chút, bảo anh nhất định phải cẩn thận rồi lại cẩn thận.

Nghĩ đến đây Ngô Tà không ngồi yên được nữa, lại khó khăn bò dậy từ dưới đất.

Anh dán mắt vào bức phù điêu đầu tiên, quan sát kỹ tình hình bên trên. "Ngô Tà, sao thế?" Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cũng cảnh giác, tưởng Ngô Tà phát hiện ra điều gì bất thường.

Cả hai cùng đứng dậy tiến lại gần.

Chương 296

"Tôi đang kiểm tra xem có khối phù điêu nào bị lỗi không?" "Lỗi sao?

Chắc không đến mức đó chứ." Giải Ngữ Hoa hơi do dự, trầm tư giây lát rồi nói: "Cậu nói cũng không sai, chúng ta kiểm tra lại lần nữa đi, từ đây đến Ba Nãi xa hàng ngàn dặm." "Nếu thực sự xảy ra sự cố thì e là không ngăn cản kịp." "Đồ đệ ngốc không tồi, tính cảnh giác rất cao." Hắc Nhãn Kính theo thói quen vỗ một phát vào sau gáy Ngô Tà.

Nếu là bình thường, Ngô Tà chắc chắn sẽ càu nhàu vài câu.

Nhưng lần này thì không.

Cú vỗ của Hắc Nhãn Kính suýt chút nữa làm Ngô Tà mặt đối mặt với bức phù điêu.

Ngay trong khoảnh khắc đó, anh phát hiện ra có gì đó không ổn.

Một cái rãnh trước mắt, dường như có một khối đá mới thò ra một nửa đã bị kẹt lại bên trong. "Trời ơi, có tình huống thật này." Ngô Tà đưa tay lấy ra một viên đá nhỏ từ trong rãnh.

Dưới sự chứng kiến của ba người, khối đá trong rãnh đó lại chậm rãi được đẩy ra hoàn toàn.

Ngô Tà nhìn phù điêu, rồi lại cúi đầu nhìn viên đá nhỏ trong tay, nửa ngày không nói nên lời.

Hồi lâu sau, anh khản giọng, ngập ngừng hỏi: "Tiểu Hoa, anh nói xem Tiểu Mặc có phải biết bói toán không?

Chẳng lẽ danh hiệu Thiết Chủy Phán Quan của nó là thật sao?" Giải Ngữ Hoa đầy vạch đen trên trán, gắt gỏng: "Đừng nói nhảm nữa, mau chụp ảnh gửi sang Ba Nãi đi." "Hoa gia, bên này nếu không còn việc gì thì Hạt tử tôi đi Ba Nãi đây." Hắc Nhãn Kính xoay xoay con dao găm, bước đi với dáng vẻ vênh váo, thong dong nói: "Bao nhiêu ngày không gặp Tiểu Mặc Mặc rồi, thằng bé chắc chắn nhớ tôi chết mất." "Ăn không ngon, ngủ không yên thế này, Hạt tử tôi đau lòng biết bao, áy náy biết bao nhiêu chứ?" Ngô Tà cảm thấy chấn động vô cùng.

Anh nhìn Hắc Nhãn Kính bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.

Anh thực sự không hiểu nổi, cái người "ăn không ngon ngủ không yên" trong miệng tên Hạt tử thối tha này là em trai anh sao?

Giải Ngữ Hoa nghe xong lạnh lùng hừ một tiếng: "Bảo sao ngày nào anh cũng đeo kính râm, chắc là sợ người ta nhìn thấy anh không có liêm sỉ đấy." Việc đã xong, nhóm ba người vốn khá ăn ý lập tức tan rã.

Ngô Tà cầm máy ảnh, chụp rất nhiều ảnh phù điêu từ đủ mọi góc độ.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính liền leo xuống khỏi vách đá.

Trở lại mặt đất, Ngô Tà có cảm giác như vừa từ cõi chết trở về.

Vì chưa xác định được phía Ba Nãi có còn cần sự hỗ trợ của Tứ Cô Nương Sơn nữa không, nên ba người họ tạm thời vẫn phải ở lại đây.

Ảnh chụp chỉ có thể giao cho đàn em, bảo họ ngựa không dừng vó gửi đến tay Hoắc lão thái thái ở Ba Nãi.

Gửi ảnh từ Tứ Cô Nương Sơn đến Ba Nãi, tính theo khoảng cách thì ít nhất cũng mất một tuần.

Lúc đầu Hắc Nhãn Kính muốn đi cùng, kết quả bị Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa hợp sức đè xuống.

Theo suy nghĩ của họ, vốn dĩ Ngô Mặc đã nghịch ngợm như khỉ rồi, giờ thêm cái thiết bảng là Hắc Nhãn Kính này nữa, hai người mà tụ lại với nhau thì không khéo đại náo thiên cung mất.

Chúng ta lại nói về Ngô Mặc, người vừa bị mọi người ví như khỉ.

Mãi không đợi được tin tức, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử buồn chán đến phát điên.

Tục ngữ nói nợ nhiều không lo.

Đối với nhiệm vụ hệ thống ban phát, Ngô Mặc đã chọn cách nằm im mặc kệ.

Dù sao cậu cũng không thể bỏ mặc Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh để một mình xuống hoàn thành nhiệm vụ được.

Để giết thời gian, thỉnh thoảng họ lại kéo Hoắc Tú Tú vào đánh bài.

Có khi lại xách súng vào rừng sâu săn bắn, hoặc kiếm cái cần trúc ra bờ hồ câu cá.

Đám giang hồ đi theo nhà họ Hoắc thấy tiểu chủ nhân Hoắc Tú Tú ngày nào cũng quấn lấy Ngô Mặc, nhất thời không rõ quan hệ giữa họ thế nào nên cũng không dám manh động.

Tóm lại có Ngô Mặc ở đây, cuộc sống của ba người vô cùng phong phú và đầy màu sắc.

Hôm đó, Ngô Mặc, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đang ngồi câu cá bên hồ như thường lệ, bỗng nghe thấy tiếng Hoắc Tú Tú phấn khích gọi từ phía sau: "Anh Tiểu Mặc, bên Tứ Cô Nương Sơn có tin tức rồi!" Nghe thấy vậy, Ngô Mặc quẳng luôn cần câu xuống đất, đứng dậy hỏi: "Con bé kia, anh trai anh và hai người họ không sao chứ?" "Nghe người báo tin nói, anh Tiểu Hoa và hai người kia không bị thương." Hoắc Tú Tú chạy đến trước mặt Ngô Mặc, vui vẻ như một chú chim nhỏ, líu lo không ngừng. "Anh Tiểu Mặc, bà nội đang nói chuyện với người báo tin, em chạy sang gọi mọi người ngay đây." "Đi, qua đó xem thử." Ngô Mặc nháy mắt với Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử, cả ba hưng phấn chạy về phía lều của Hoắc lão thái thái. "Ơ, anh Tiểu Mặc, đợi em với." Hoắc Tú Tú thấy vậy, chạy nhỏ theo sau.

Tới bên ngoài lều của Hoắc lão thái thái, tên đàn em vừa lúc vén rèm bước ra, đụng mặt nhóm Ngô Mặc.

Thấy Ngô Mặc, hắn vội đứng thẳng người hơi cúi mình, cung kính gọi: "Mặc thiếu, tiểu nhân đang định đi tìm ngài, không ngờ lại gặp ngài ở đây." "Ơ kìa, Giải Phi." Ngô Mặc thấy người quen, vỗ vai hắn một phát, cười nói: "Cậu em, không ngờ lại là cậu đến báo tin đấy, anh trai tôi bên đó vẫn ổn cả chứ?" Giải Phi là một trong những tâm phúc của Giải Ngữ Hoa.

Lần này vì muốn Ngô Mặc yên tâm nên Giải Ngữ Hoa đặc biệt phái người quen tới. "Mặc thiếu, Hoa gia bảo tôi nói với ngài, họ đều ổn cả và không bị thương." "Hơn nữa mấy vị đó còn bảo tiểu nhân mang thư cho ngài." Giải Phi vừa nói vừa cẩn thận lấy một bức thư từ trong túi ra, hai tay dâng lên trước mặt Ngô Mặc: "Mặc thiếu, thư đây ạ, gửi ngài!" "Đi, sang lều tôi nói chuyện." Ngô Mặc nhận lấy phong thư, buông một câu với Giải Phi, rồi theo thói quen kéo Trương Khởi Linh đi về hướng lều của mình.

Hoắc Tú Tú đứng ngoài lều, nhìn bóng lưng Ngô Mặc vừa quay đi đã vội gọi: "Ơ, anh Tiểu Mặc, mọi người không vào gặp bà nội em sao?" "Con bé này đừng gọi nữa, anh Tiểu Mặc của em bây giờ tâm trí bay tận Tứ Cô Nương Sơn rồi." Vương Bàn Tử đi sau cùng, quay đầu vẫy tay với Hoắc Tú Tú: "Cứ đợi nó hỏi cho rõ đã, rồi sẽ qua sau." "Vâng ạ!" Hoắc Tú Tú hiểu tính nết Ngô Mặc, đành bất đắc dĩ gật đầu.

Về đến lều, Ngô Mặc nóng lòng hỏi Giải Phi ngay: "Tình hình bên đó rốt cuộc là thế nào?

Cậu biết bao nhiêu thì kể hết cho tôi nghe." "Vâng, Mặc thiếu." Giải Phi không ngần ngại đem tất cả những gì mình biết kể lại một lượt.

Cuối cùng còn chuyển lời của ba người Giải Ngữ Hoa cho Ngô Mặc. "Mặc thiếu, trước khi đi Hoa gia đặc biệt dặn tôi nhắc ngài, khi xuống dưới nhất định phải cẩn thận." "Nếu không có gì bất ngờ, khoảng nửa tháng nữa họ sẽ tới đây hội quân." Trong lều ngoài tiếng của Giải Phi, ngay cả người vốn hay nói như Vương Bàn Tử cũng ngồi im lặng lắng nghe.

Ngô Mặc hỏi thêm vài câu then chốt, Giải Phi đều giải đáp hết.

Biết được Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính không ai bị thương, Ngô Mặc mới thực sự yên tâm. "Người anh em, vất vả cho cậu rồi, cậu đi nghỉ trước đi." Ngô Mặc bước tới vỗ mạnh vào vai Giải Phi, trấn an: "Làm tốt lắm, đợi về đến thủ đô, tôi sẽ bảo anh tôi thưởng lớn cho cậu." "Đa tạ Mặc thiếu." Giải Phi mãn nguyện rời khỏi lều.

Hắn vừa đi khỏi, Ngô Mặc lập tức xé phong thư ra.

Vương Bàn Tử nhìn xấp giấy thư dày cộm trong tay Ngô Mặc, chép miệng: "Chắc cũng phải hơn hai mươi tờ đấy nhỉ, mấy lão đó viết tiểu thuyết à?" Ngô Mặc cũng thấy cạn lời.

Cậu cũng không ngờ được ba ông anh này lại lắm lời đến thế.

Ngô Mặc ngồi xuống bắt đầu đọc thư.

Tốc độ đọc của cậu rất nhanh, chỉ vài phút đã xem xong hết.

Xem xong thư, cậu mới thở phào một cái.

Sự việc quả nhiên đúng như cậu dự đoán, viên đá định mệnh kia thực sự đã xuất hiện.

Trong thư, Ngô Tà đã hết lời khen ngợi Ngô Mặc một trận, nói cậu có khả năng tiên đoán, những vấn đề cậu nêu ra đều ứng nghiệm hết.

Quả nhiên không hổ danh là Thiết Chủy Phán Quan mà giang hồ đồn đại.

Cũng may là Ngô Tà không ở ngay trước mặt cậu, nếu không Ngô Mặc tuyệt đối sẽ cho anh biết danh hiệu khác của mình, Huyết Tu La, có nghĩa là gì.

Xem xong thư của Ngô Tà, Ngô Mặc lật mở phong thư thứ hai.

Vừa mở giấy viết thư ra, nét chữ đẹp đẽ kia đã khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Ngô Mặc chẳng cần nhìn nội dung cũng biết đây chắc chắn là Giải Ngữ Hoa viết cho mình.

Quả nhiên, Ngô Mặc đoán không sai chút nào, phong thư này đúng là do Giải Ngữ Hoa viết.

Trong thư, Giải Ngữ Hoa không hề nhắc đến những chuyện nguy hiểm ở núi Tứ Cô Nương, mà chú trọng dặn dò Ngô Mặc nhất định phải cẩn thận.

Để đề phòng ngoài ý muốn, Giải Ngữ Hoa không nói quá nhiều trong thư, nhưng dựa vào mức độ ăn ý của hai người, Ngô Mặc vẫn đọc ra được ẩn ý giữa các hàng chữ.

Anh không hề nhắc đến nhà họ Hoắc dù chỉ một câu, nhưng thực chất lại đang nhắc nhở Ngô Mặc khắp nơi rằng phải đặc biệt cẩn thận với Hoắc lão thái thái, không được lơ là cảnh giác.

Ngô Mặc cẩn thận xếp bức thư lại, nhét vào lòng ngực mình.

Tiện tay cầm lấy phong thư cuối cùng, vừa mới mở ra, cái xưng hô nhức mắt ở ngay đầu thư suýt chút nữa khiến cậu vứt luôn phong thư đi.

May mà vào phút chót, sự hiếu kỳ đã chiến thắng bản năng.

Ngô Mặc nghiến răng nghiến lợi, đọc từng chữ một.

Chỉ thấy trên mặt giấy, nét chữ rồng bay phượng múa viết rằng: “Mặc Mặc bảo bối nhỏ, thấy thư như thấy anh.” Thư của Hắc Nhãn Kính cũng giống hệt con người hắn, hoàn toàn không có chút nghiêm túc nào.

Cả bức thư từ đầu đến cuối, ngoài việc bày tỏ nỗi nhớ nhung với Ngô Mặc, thì toàn là khen ngợi Ngô Mặc lợi hại thế nào, trâu bò ra sao.

Cứ như thể nhiệm vụ lần này có thể hoàn thành toàn bộ là nhờ vào bộ não thông minh và thân thủ nhanh nhẹn của cậu vậy.

Chương 297

Những lời bốc phét đầy rẫy trên mặt giấy khiến Ngô Mặc bĩu môi liên tục, thầm mắng trong lòng: “Cái lão mù này cũng thật là mặt dày quá thể, ngọn núi cao như thế, sao sét không đánh thẳng vào đầu hắn cho rồi?” Nhìn Ngô Mặc nhăn nhó đọc thư, Vương Bàn Tử lo lắng không thôi.

Gã còn tưởng bên phía Ngô Tà gặp chuyện khó khăn gì, vội vàng hạ thấp giọng hỏi sát tai Ngô Mặc: “Anh em, có chuyện gì thế?

Không lẽ Thiên Chân bên kia xảy ra sự cố gì rồi?” “Sự cố?” Ngô Mặc ngẩn người một lát, lập tức phản ứng lại, vẩy vẩy lá thư trong tay, dở khóc dở cười nói: “Sự cố cái rắm ấy, là Kính ca, cái thằng cha này chẳng bao giờ nghiêm túc được, viết thư cho em mà toàn thấy khoe khoang bốc phét thôi.” Nghe thấy là Hắc Nhãn Kính, Vương Bàn Tử mới đặt bụng xuống, bĩu môi bảo: “Biết đủ đi, Hắc gia lần này ít ra còn tử tế viết cho chú phong thư, chứ theo cái nết của hắn, không gửi cho chú cái bánh chưng nào qua đường bưu điện là đã tốt lắm rồi.” Chơi thân với nhau lâu ngày, cái tính thất đức của đối phương ra sao Vương Bàn Tử cũng đoán được tám chín phần.

Trong ấn tượng của gã, Hắc Nhãn Kính chưa bao giờ nghiêm túc cả.

Ngay cả khi xuống địa cung, đối mặt với những chuyện nguy hiểm nhất, mặt hắn vẫn cứ trưng ra cái nụ cười xấu xa đó.

Biết cả ba phong thư đều viết cho Ngô Mặc, Vương Bàn Tử cũng hết tò mò.

Trương Khởi Linh lại càng chẳng để tâm, đối với anh, biết Ngô Tà vẫn bình an là đã quá đủ rồi.

Cuối phong thư còn kẹp vài tấm ảnh, bên trên là ảnh chụp chung của ba người Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa.

Ngô Mặc chia cho Vương Bàn Tử hai tấm, đưa cho Trương Khởi Linh một tấm.

Ba người rất tỉ mỉ nghiên cứu tình hình trong ảnh để xác nhận xem họ có thực sự không bị thương hay không.

Phải nói là Giải Ngữ Hoa tâm lý cực kỳ, anh đoán được Ngô Mặc sẽ lo lắng cho tình hình của ba người nên đặc biệt kéo hai gã kia đi tắm rửa, thay quần áo mới rồi mới chụp những tấm ảnh này.

“Xong rồi, mật mã đã có, phần còn lại dựa vào chúng ta thôi.” Ngô Mặc móc bao thuốc từ trong túi ra, rút một điếu ném cho Vương Bàn Tử.

Đang định nhét điếu khác vào miệng mình, nghĩ ngợi một hồi lại đưa đến trước mặt Trương Khởi Linh: “Lão Trương, sắp xuất phát rồi, làm điếu cho tỉnh táo đi.” Vương Bàn Tử ngồi bên cạnh cười hì hì nhìn.

Gã cứ ngỡ Trương Khởi Linh sẽ giống như mọi khi, không thèm để ý đến trò đùa của Ngô Mặc.

Ai ngờ, Trương Khởi Linh thật sự đưa tay đón lấy điếu thuốc.

“Vãi!” Vương Bàn Tử kinh ngạc đến mức đầu thuốc lá nóng làm bỏng tay, đau đến mức kêu “ái” một tiếng.

Ngô Mặc cũng hơi ngạc nhiên, nhưng cậu có khả năng thích ứng mạnh hơn Vương Bàn Tử nhiều.

Cậu móc bật lửa ra, cười híp mắt nói: “Lão Trương, lại đây, anh em châm thuốc cho ngài.” Trương Khởi Linh không giống như mọi khi xé lấy sợi thuốc bỏ vào miệng nhai, mà rất tự nhiên ngậm điếu thuốc vào miệng.

Một làn khói xanh bốc lên, Trương Khởi Linh vô cùng bình thản chậm rãi hút thuốc.

Vương Bàn Tử lén nhìn Trương Khởi Linh một cái, không phát hiện ra điều gì bất thường.

Thấy Trương Khởi Linh nuốt mây nhả khói vô cùng thành thục, Vương Bàn Tử gãi đầu, nghi hoặc hỏi: “Tiểu Ca, anh học hút thuốc từ bao giờ thế?” Trương Khởi Linh không nói gì, chuyên tâm hút điếu thuốc trong tay.

“Xì, cái này có gì đâu.” Ngô Mặc bất mãn bĩu môi, tiện tay quăng một cái nồi đen lớn lên người Vương Bàn Tử: “Bàn ca, anh cũng chẳng nghĩ lại đi, anh suốt ngày như cái ống khói ấy.

Lão Trương ngày nào cũng trộn rộn với anh, tục ngữ nói đúng lắm, học cái xấu thì nhanh chứ học cái tốt thì khó.

Lão Trương biết hút thuốc đều là do anh dạy hư đấy, anh phải kiểm điểm lại mình đi.” Nếu không phải biết rõ cái tính của Ngô Mặc, thì với cái điệu bộ hùng hồn của cậu, Vương Bàn Tử cũng phải tự nghi ngờ chính mình, liệu gã có đúng như lời cậu nói hay không?

Ba người vừa hút thuốc vừa tán gẫu, bên ngoài lều giọng của Hoắc Tú Tú lại vang lên: “Tiểu Mặc ca ca, bên này anh xong việc chưa?

Bà nội bảo em qua mời các anh sang.” Hiện tại thái độ của Hoắc lão thái thái đối với Ngô Mặc không còn tùy tiện như ban đầu nữa.

Bởi vì Ngô Mặc đã cho bà thấy năng lực của mình.

Có thân thủ, có kỹ thuật thì sẽ nhận được sự tôn trọng tương ứng.

“Nha đầu, sao em suốt ngày cứ như chân chạy vặt thế này, chuyện này cứ tùy tiện tìm gã hỏa kế nào đó chẳng phải xong rồi sao?” Đối với hành việc Hoắc Tú Tú lúc nào cũng chạy tới đưa tin thế này, Ngô

Mặc cũng thấy hơi buồn cười.

Con bé này hình như nắm thóp được là cậu sẽ không trút giận lên nó, cho nên hễ rảnh là lại chạy sang tìm cậu buôn chuyện.

Đôi khi tình cảm chính là tích tụ từ những lần tiếp xúc nhỏ nhặt như vậy.

Qua một thời gian tiếp xúc, Ngô Mặc cũng dần chấp nhận Hoắc Tú Tú, coi cô như em gái nhà hàng xóm.

Chuyện nhỏ thì có thể không bàn điều kiện, nhưng chuyện lớn vẫn phải rõ ràng sòng phẳng, anh em ruột cũng phải tính toán minh bạch.

“Tiểu Mặc ca ca, anh nói thế là ghét em sao?” Hoắc Tú Tú cười hì hì đi đến bên cạnh Ngô Mặc, khẽ nói: “Tiểu Mặc ca ca, em qua đây là có tư tâm đấy.

Anh cũng biết rồi, mật mã vừa tới tay thì bà nội chắc chắn sẽ không chờ nổi mà muốn xuống dưới ngay.

Nhưng trước đó bà đã nói rõ là không cho phép em đi theo, cho nên em qua đây muốn nhờ anh bày cách giúp em, anh xem em nên làm thế nào mới tốt?” Ngô Mặc vứt đầu thuốc lá đi, đứng dậy cười nói: “Cái con bé thối này, bớt dùng tâm cơ với anh đi.

Đây có phải lần đầu em lừa bà nội đâu, anh thấy em sớm đã nghĩ ra cách rồi đúng không?” Hoắc Tú Tú cũng không giận, cô bĩu môi, đưa tay túm lấy tay áo Ngô Mặc: “Tiểu Mặc ca ca, chủ yếu là em muốn cầu anh một việc, đến lúc đó giúp em đánh lạc hướng một chút được không?” “Thôi đi nha đầu, đừng làm khó Tiểu Mặc ca ca của em nữa.” Vương Bàn Tử vỗ một cái vào sau gáy Hoắc Tú Tú, cười nói: “Bà nội em đúng là gừng già cay xè, tâm nhãn nhiều vô kể.

Ba cái trò mèo của em mà đòi qua mặt bà?

Nói câu khó nghe nhé, cái đó đúng là si tâm vọng tưởng đấy.”

“Ghét thật!” Hoắc Tú Tú lườm Vương Bàn Tử một cái, tháo chiếc máy ảnh trên cổ xuống.

“Lát nữa bà nội còn phải gửi thông tin cho đám Tiểu Hoa ca ca, các anh có muốn chụp vài tấm ảnh gửi đi cùng không?” Vương Bàn Tử nghe vậy thì khoái chí: “Thế thì tốt quá, mau chụp lại dáng vẻ anh tuấn tiêu sái của anh đây cho bên đó lác mắt.” Nói đến đây gã lại hơi hối hận: “Biết trước là chụp ảnh thì Bàn gia đã chau chuốt lại bản thân một chút rồi.” Nhìn vẻ mặt tiếc nuối của Vương Bàn Tử, Hoắc Tú Tú bỗng phì cười: “Bàn ca, mấy hôm trước không phải em chụp cho các anh rất nhiều ảnh sao?

Anh đoán xem, nếu em gửi mấy tấm ảnh các anh đi câu cá, săn bắn, xuống nước bơi lội này đi, đám Tiểu Hoa ca ca có tức chết không?” Ngô Mặc nghe thấy chụp ảnh cũng nổi hứng muốn chơi.

Tục ngữ nói có đi có lại mới toại lòng nhau, lão ca và mọi người đã viết cho mình một xấp thư dày thế này, mình kiểu gì cũng phải đáp lễ bằng vài bộ ảnh chứ.

Ba người cũng chẳng màng tới việc Hoắc lão thái thái đang đợi, túm lấy Hoắc Tú Tú rồi bắt đầu tạo dáng chụp ảnh.

Chụp xong, họ lại chạy đến chỗ máy in để in ảnh ra.

Để chụp lại tình hình cụ thể của Trương gia cổ lâu một cách rõ nét nhất, Hoắc lão thái thái đã chi bộn tiền nhập khẩu một lô máy in độ nét cao từ nước ngoài về.

Trương gia cổ lâu thì chưa chụp được gì mấy, nhưng ảnh của đám Ngô Mặc lại trở thành những khách hàng đầu tiên.

Chọn ra hơn bốn mươi tấm ảnh tinh tế nhất, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử cười hắc hắc, cầm bút viết lời nhắn lên mặt sau tấm ảnh.

Để thể hiện tình anh em thắm thiết, cậu còn đặc biệt nhét bút vào tay Trương Khởi Linh, ép anh phải viết vài câu.

Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh, nhìn cảnh Ngô Mặc chọn ảnh và ép buộc Trương Khởi Linh mà cười đến nghiêng ngả.

Cô bỗng thấy hơi hối hận, nếu sớm biết Tiểu Mặc ca ca vui tính thế này, hồi nhỏ cô đã vòi vĩnh bà nội cho qua nhà họ Ngô chơi nhiều hơn rồi.

Bỏ ảnh vào một phong bì lớn giao cho hỏa kế tâm phúc, sau khi hoàn tất mọi việc, ba người Ngô Mặc mới theo Hoắc Tú Tú đi gặp Hoắc lão thái thái.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Vương Bàn Tử, gừng càng già càng cay.

Vừa vào lều không bao lâu, Hoắc lão thái thái đã cho Hoắc Tú Tú “đo ván”.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn Hoắc Tú Tú đang hôn mê bất tỉnh, bị trói trên ghế, khẽ cười bảo: “Lão thái thái, bỏ thuốc mê vào đồ uống, ngài đúng là ngay cả cháu gái ruột cũng không tha nhỉ.” “Đỉnh của chóp!” Vương Bàn Tử vô cùng phối hợp giơ ngón tay cái lên khen ngợi: “Không hổ danh là Hoắc đương gia, đúng là lục thân bất nhận.” “Bớt nói nhảm đi.” Hoắc lão thái thái bị Ngô Mặc và Vương Bàn Tử chọc cho đen mặt, lạnh lùng nói: “Tú Tú không thể theo chúng ta xuống dưới.

Nó còn nhỏ, nhiều chuyện không hiểu, xuống dưới chỉ làm chậm tiến độ của chúng ta thôi, cứ để nó ở lại trên này truyền tin đi.” Ngô Mặc nhìn kỹ Hoắc lão thái thái từ trên xuống dưới, cười cười không nói gì.

Cậu cảm thấy bà đúng là đã già rồi.

Trái tim cứng như sắt đá năm nào, giờ đây vì đứa cháu gái của mình mà cũng dần trở nên mềm yếu.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, dưới hiệu lệnh của Hoắc lão thái thái, đại đội nhân mã bắt đầu rầm rộ tiến quân dọc theo khe nứt hướng về phía Trương gia cổ lâu.

Ngô Mặc, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử ba người theo yêu cầu mạnh mẽ của Hoắc lão thái thái, bám sát ngay sau bà.

Bà già này không hề ngốc, Trương gia cổ lâu nghe tên thôi cũng biết là địa bàn của nhà họ Trương, vậy để Trương Khởi Linh tụt lại phía sau thì ra thể thống gì?

Lúc này thái độ của Hoắc lão thái thái đối với ba người Ngô Mặc là vừa muốn dùng lại vừa muốn phòng bị.

Chỉ có đặt người ngay trước mắt để bà giám sát thì bà mới thấy yên tâm.

Ngô Mặc sớm đã thấu hiểu tâm tư của bà, nhưng cũng chẳng thèm để ý.

Ai nấy đều có toan tính riêng, lợi dụng lẫn nhau cả thôi, hà tất phải nói toạc ra?

Một tay cậu kéo Vương Bàn Tử, một tay kéo Trương Khởi Linh, không đi quá nhanh cũng không rớt lại phía sau, cứ duy trì tốc độ bình thường.

Có mật mã trong tay, khí thế của mọi người rất hừng hực, dường như phía trước có vô số tài bảo đang chờ đợi.

Quãng đường vốn mất hơn bảy tiếng đồng hồ thì nay chưa đầy sáu tiếng đã tới trước cánh cửa đá kia.

Hoắc lão thái thái cầm lấy tấm ảnh mật mã gửi từ núi Tứ Cô Nương từ tay hỏa kế tâm phúc, đối chiếu với cửa đá để bắt đầu quan sát.

Không hổ là lão giang hồ, bà thực sự có kiến giải độc đáo đối với một số cơ quan.

Bà ngồi xổm trước cửa đá, chăm chú nhìn con quỷ bị Kỳ Lân giẫm dưới chân.

Đám người phía sau không ai dám mở miệng, đều biết lúc này tuyệt đối không được phát ra tiếng động kẻo làm phiền suy nghĩ của người khác.

Chương 298

Đây không phải chuyện đùa, mật mã cơ quan chỉ cần sai một li là sẽ đi tong mạng của tất cả mọi người.

Hoắc lão thái thái suy nghĩ chừng mười lăm phút mới được hỏa kế dìu chậm rãi đứng thẳng dậy.

Để đảm bảo an toàn, bà không tự tay ấn mật mã mà giao cho hỏa kế bên cạnh: "Ngươi đi đi, theo mật mã trong ảnh, lần lượt ấn vào mắt con quỷ.

Cẩn thận một chút, tuyệt đối không được ấn sai." "Rõ, gia chủ." Hỏa kế đáp một tiếng, nhận lấy tấm ảnh rồi bước đến trước cửa đá.

Đây là một người phụ nữ trung niên tầm ngoài năm mươi tuổi, đã theo Hoắc lão thái thái nửa đời người, nếm trải bao sóng gió.

Đối với mệnh lệnh của bà, mỗi lần bà ta đều dốc hết sức bình sinh, thậm chí tính mạng cũng không màng.

Những người còn lại lùi về phía sau vài bước, đứng đó yên lặng nhìn hỏa kế nhà họ Hoắc giải mã cơ quan.

Đám Ngô Mặc cũng vậy, Hoắc lão thái thái một không cầu xin cậu, hai không trả tiền công, cậu cũng chẳng dại gì mà đi nịnh bợ nhà họ Hoắc.

Người hỏa kế này nhìn kỹ vài lượt rồi dứt khoát ấn xuống con mắt đầu tiên.

"Cạch!" Một tiếng động nhỏ vang lên khiến tim ai nấy đều vọt lên tận cổ họng, lo lắng nhìn quanh quất xem có biến gì không.

Nhưng quan sát nửa ngày cũng chẳng thấy vấn đề gì, lúc đó họ mới vỗ ngực, đồng thời gật đầu.

Người phụ nữ trung niên kia cũng vậy, ấn xong cái thứ nhất thì không dám ấn ngay cái thứ hai.

Chờ một lúc lâu sau, bà ta mới tiếp tục ấn từ cái thứ hai đến cái thứ sáu.

Ngay khi cái thứ sáu vừa ấn xuống, ngón tay còn chưa kịp nhấc lên thì một cơn đau nhói nhẹ truyền tới từ đầu ngón tay.

Tim bà ta thắt lại, ngón tay không dám nhấc lên, cứ thế im lặng chờ đợi.

Một tràng âm thanh mài răng truyền ra từ bốn phía, cánh cửa bắt đầu chậm rãi nâng lên.

Người phụ nữ kia bị buộc phải rút tay về, ngây người đứng đó nhìn cánh cửa từ từ mở ra trước mắt mình.

Hoắc lão thái thái thấy hỏa kế ngây ra như phỗng thì bực mình quát: “Còn ngây ra đó làm gì, mau quay lại đây.” Bà ta không dám kháng lệnh, vội vàng quay về chỗ Hoắc lão thái thái.

Nhân lúc mọi người đang dán mắt vào cửa đá, bà ta lén kiểm tra ngón tay mình nhưng lại phát hiện không có gì bất thường.

Bà ta bắt đầu hoài nghi, có phải do mình vừa nãy quá căng thẳng nên sinh ra ảo giác hay không?

Đừng nhìn Ngô Mặc đứng bên cạnh mặt mày hớn hở, thực chất trong lòng cậu đã sớm cảnh giác.

Động tác của người phụ nữ kia cùng biểu cảm kinh ngạc thoáng qua trên mặt đều bị cậu thu vào tầm mắt.

Ngô Mặc luôn cảm thấy có gì đó không ổn, mọi thứ tiến hành quá đỗi thuận lợi.

Nhưng cụ thể là không ổn ở đâu thì cậu nhất thời chưa phân tích được, dù sao Ngô Tà cũng đã viết rõ trong thư là viên đá nhỏ vướng víu kia đã bị anh lấy ra rồi.

Trong lúc Ngô Mặc đang trầm tư, Hoắc lão thái thái quay đầu lại nói với Trương Khởi Linh: “Cửa đã mở, ngài không có suy nghĩ gì khác sao?” Nghe thấy lời bà ta, Trương Khởi Linh ngước mắt nhìn một cái rồi nhấc chân định bước lên phía trước.

Ngô Mặc nhanh tay lẹ mắt, trực tiếp chộp lấy cánh tay Trương Khởi Linh, trầm giọng nói: “Hoắc đương gia, ngài đang đùa đấy à?” “Anh em chúng tôi tuy nhận tiền làm việc, nhưng chưa hề nhận phí dò đường đâu nhé.

Nhà họ Hoắc của ngài nhân tài lớp lớp, cái việc đi tiên phong này, tính kiểu gì cũng không đến lượt ba anh em chúng tôi chứ?” Hoắc lão thái thái biết Ngô Mặc không dễ đối phó, hiếm khi bà ta chịu giải thích: “Đây là Trương gia cổ lâu, có người mang huyết thống nhà họ Trương đi dò đường phía trước thì tính an toàn sẽ cao hơn nhiều.” Ngô Mặc hoàn toàn không dao động, khinh bỉ nói: “Thôi đi lão thái thái, đừng có dùng lời lẽ đó mà lừa tôi.

Đi suốt quãng đường này tôi cũng nhìn thấu rồi, huyết thống nhà họ Trương cái quái gì?

Cái nhà họ Trương này đúng là lục thân bất nhận.

Lão Trương nhà chúng tôi giờ đang mất trí nhớ, tôi không yên tâm để anh ấy đi tiên phong đâu.” Nói đoạn, Ngô Mặc nhún vai, xòe tay ra: “Nói thẳng luôn nhé, mở đường là không thể, một là người nhà họ Hoắc tự đi dò đường, hai là chẳng ai vào cả, ai về nhà nấy.” Ngô Mặc sẽ không nuông chiều cái thói xấu đó của đám người này.

Muốn dùng Trương Khởi Linh làm bia đỡ đạn?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Chỉ cần Ngô Mặc cậu còn sống trên đời này thì kẻ nào muốn đem anh em của cậu ra làm bia đỡ đạn, kẻ đó chính là kẻ thù của cậu.

Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái với Ngô Mặc, kiên định đứng bên phải Trương Khởi Linh.

Ba người toát ra cái khí thế hoặc là cùng đi, hoặc là tất cả quay về.

Cái tính tình và nhân cách của Ngô Mặc thế nào, thời gian qua Hoắc lão thái thái đã được lĩnh giáo sâu sắc.

Bà biết cái thằng ranh này tính khí thất thường, đã nói là làm, chẳng thèm quan tâm đến hậu quả.

Bất đắc dĩ, bà ta đành từ bỏ ý định để Trương Khởi Linh dẫn đường, chuyển ánh mắt sang những kẻ mà bà ta bỏ tiền ra thuê.

Tiền của nhà họ Hoắc đâu có dễ lấy như thế, cầm tiền là phải làm việc.

Nhưng Hoắc lão thái thái cũng là một con cáo già, vừa rồi bị Ngô Mặc làm mất mặt, giờ mà quay sang dùng người khác ngay thì tiếng xấu đồn xa.

Bà ta hạ quyết tâm, phân phó thuộc hạ: “Mở đường đi, lão thái thái ta sẽ đích thân đi đầu.” Câu nói này vừa thốt ra, đám hỏa kế nhao nhao can ngăn.

Dù sao tuổi bà cũng đã lớn, lỡ có tình huống gì đặc biệt thì e là phản ứng không kịp.

Thời đại này chẳng bao giờ thiếu kẻ nịnh bợ, rất nhiều kẻ tham gia vụ này đều muốn bám lấy con tàu lớn của nhà họ Hoắc.

Lúc này có cơ hội tốt thế này, sao có thể không tận dụng?

Từng kẻ một tranh nhau xung phong, tình nguyện làm bia đỡ đạn.

Đứng từ cửa đá nhìn vào, một đường hầm dài tối om hiện ra trước mắt.

Hoắc lão thái thái không muốn lãng phí thêm thời gian nữa, vung tay lên, mọi người lập tức chuẩn bị hành trang bắt đầu tiến vào cửa ải tiếp theo.

Ba người đàn ông trung niên tay cầm đuốc đi tiên phong mở đường.

Họ đi không nhanh, cứ đi một bước lại dừng lại nghe ngóng, sợ dưới chân chạm phải cơ quan nào đó.

Cứ đi đi dừng dừng như thế tầm hơn hai tiếng đồng hồ, Ngô Mặc bỗng hô lên: "Dừng lại!

Hoắc đương gia, ngài không thấy chúng ta nãy giờ cứ đi vòng quanh à?" Nói xong, cậu chỉ vào một đầu thuốc lá trong góc, mở miệng: "Cách đây một tiếng tôi có hút một điếu thuốc, ngài nhìn xem đầu thuốc lá vẫn còn ở kia kìa." Mọi người lập tức khựng lại, bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

Nhưng lạ là dù nhìn thế nào, họ cũng thấy cảnh vật trước mắt không hề giống ban nãy.

Phải biết rằng từ lúc họ bước vào không lâu, hai bên hành lang đã xuất hiện từng bức bích họa, mà bích họa hiện giờ hoàn toàn khác với những gì họ thấy lúc trước.

Thế là đám người này đồng loạt ném ánh mắt nghi ngờ về phía Ngô Mặc, chẳng biết cái thằng ranh họ Ngô này lại đang giở trò gì.

Một gã đàn ông trung niên xăm mình "Thanh Long bên trái, Bạch Hổ bên phải" chỉ vào Ngô Mặc, hừ lạnh một tiếng: "Thằng nhãi kia, tao đã ngứa mắt mày từ lâu rồi, mày ở đây bày trò ma quỷ cái gì, đầu thuốc lá này là mày vừa mới vứt ra đúng không?" Đều là người được nhà họ Hoắc thuê, nhưng sự đãi ngộ đặc biệt dành cho Ngô Mặc đã sớm khiến đám người này bất mãn.

Họ có nghe ngóng và biết Ngô Mặc cũng là hậu duệ Lão Cửu Môn, nhưng danh tiếng nhà họ Ngô sớm đã lụn bại, sao so được với nhà họ Hoắc?

Cho dù ở Sa Thị còn có một Ngô Tam Tỉnh thì đã sao?

Cùng lắm cũng chỉ là một con rắn địa phương, hoàn toàn không đáng ngại.

Ngô Mặc cũng chẳng thèm phản bác, cười lạnh một tiếng: “Hê hê, lời lành khó khuyên được quỷ muốn chết, nếu ông đã thấy tôi nói sai thì cứ tiếp tục đi.” Cậu đặt tay lên vai Trương Khởi Linh, cười xấu xa: “Lão Trương, em mệt rồi, cho em tựa tí nhé.” “Ừ.” Trương Khởi Linh gật đầu đáp một tiếng.

“Đứng mãi cũng mệt, hay là ba anh em mình ngồi xuống làm vài ván bài nhỉ?” Vương Bàn Tử móc trong túi ra một bộ bài, nhét vào tay Ngô Mặc: “Đi nãy giờ rồi, đánh vài ván cho khuây khỏa.” Điệu bộ của ba người khiến gã đàn ông kia tức nổ đom đóm mắt.

Gã vừa định động thủ thì đã bị Hoắc lão thái thái ngăn lại.

“Câm miệng!” Hoắc lão thái thái ra hiệu cho thuộc hạ, vài hỏa kế nhà họ Hoắc bước tới cản gã kia lại.

Bà ta hồ nghi quan sát ba người Ngô Mặc, phát hiện thần sắc của họ không giống như đang đùa giỡn.

Bà ta cúi đầu suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định cử một nhóm người tiếp tục đi về phía trước, những người còn lại ở lại chỗ cũ.

Nếu sau hai tiếng nữa mà nhóm đầu tiên không xuất hiện, thì họ mới khởi hành.

Đây tuy là một cách ngu ngốc nhưng lúc này cũng chẳng còn ý kiến nào hay hơn, vả lại ở một nơi đầy rẫy hiểm nguy như Trương gia cổ lâu, cẩn trọng là trên hết.

Gã đàn ông trung niên kia không phục, để vỗ mặt Ngô Mặc, gã chủ động xin đi dò đường.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, nhóm người đầu tiên đến cái bóng cũng không thấy đâu.

Đám người gã xăm mình thỉnh thoảng lại nhìn về phía Ngô Mặc, cười lạnh liên tục, chỉ chờ hết giờ là sẽ ra tay với cậu, nhất định phải dập tắt cái thói kiêu ngạo của Ngô Mặc.

“Anh em, cẩn thận chút, đám cháu chắt kia có vẻ định giở trò đấy.” Vương Bàn Tử vừa chia bài vừa thấp giọng dặn dò: “Lát nữa nếu thật sự không có gì bất thường, chú mày đừng đối đầu trực diện với chúng nó ngay, cứ đi thêm một đoạn tìm chỗ nào đó giải quyết từng đứa một.” Vương Bàn Tử cũng chẳng phải hạng hiền lành gì, năm xưa đi đổ đấu gã cũng làm không ít chuyện ám muội.

Có điều sau này gặp được đám Ngô Tà, gã mới thực sự có những người anh em vào sinh ra tử.

Chương 299

Nếu không, giờ gã đang đi trên con đường nào thì thật khó nói.

“Yên tâm đi, họ sẽ sớm quay lại thôi.” Ngô Mặc mỉm cười nói: “Anh không chú ý đến bức bích họa bên cạnh à?” Vương Bàn Tử ngẩn người hỏi: “Bích họa?

Lúc mới vào tôi không để ý kỹ lắm, chẳng lẽ thật sự chạm phải cơ quan rồi?” Ngô Mặc mỉm cười gật đầu: “Tôi đang đợi cái thằng ngu kia lát nữa quay lại tát vào mặt mình đây, tôi cũng muốn xem xem khi thấy ba anh em mình ngồi đây thì hắn sẽ có biểu cảm gì.” Xem kịch vui thì cũng thích thật đấy, nhưng Vương Bàn Tử vẫn thấy thắc mắc, rốt cuộc đây là loại cơ quan gì?

Gã nhìn sang Trương Khởi Linh, nhưng vị đại ca này mặt mày lúc nào cũng bình thản lạnh lùng, có cầm kính hiển vi soi trên mặt anh ta chắc cũng chẳng thấy biến hóa gì nhỏ nhất.

Vương Bàn Tử là cái kiểu có chuyện trong lòng không nhịn được, gã nhích mông lại gần Ngô Mặc, nhìn quanh quất thấy mọi người xung quanh đều ngồi thành nhóm nhỏ xì xào, không ai để ý tới bên này.

“Anh em, bật mí chút coi, rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Ngô Mặc cũng ghé đầu lại, hạ thấp giọng giải thích: “Anh không để ý thấy bích họa trên tường là một khối thống nhất à?

Lúc cửa mới mở, tôi đã luôn cảm thấy có gì đó sai sai nên vẫn luôn quan sát xung quanh.

Nhưng lúc đầu chẳng phát hiện ra gì, tôi cứ ngỡ mình bị ảo giác.

Cho đến khi tôi thấy cái đầu thuốc mình vứt từ hai tiếng trước, lúc đó mới nhận ra chúng ta vẫn luôn đi vòng quanh.” Ngô Mặc sợ Vương Bàn Tử không hiểu, tiếp tục giải thích: “Bàn ca, nói kiểu bình dân dễ hiểu thì chúng ta hiện giờ giống như đang ở trong một cái thang máy vậy.

Chỉ là cái thang máy này không lên xuống nhanh như bình thường mà đang thay đổi cực kỳ chậm chạp.

Còn bích họa hai bên tường là một khối, cho dù có thay đổi nhỏ, mắt người trong bóng tối cũng không thể quan sát tỉ mỉ được.” Nghe Ngô Mặc nói vậy, Vương Bàn Tử chợt hiểu ra: “Tôi hiểu ý chú rồi.

Nhìn thì tưởng chúng ta đang đi thẳng, nhưng thực chất dưới tác động của cơ quan, chúng ta chỉ đang thay đổi vị trí trên dưới thôi.” “Tôi cũng chỉ là phán đoán sơ bộ thôi.” Ngô Mặc ngả người ra sau, tựa thẳng vào người Trương Khởi Linh, cậu vươn vai một cái rồi thản nhiên nói: “Cụ thể có đúng là tình huống này không thì phải xem mấy cái thằng ngu kia lúc quay lại ra sao đã.” “Cũng đúng, dù sao chuyện này cũng có người lo rồi, liên quan gì đến ba anh em mình?” Vương Bàn Tử ngáp một cái, kéo ba lô về phía trước: “Tiểu Ca, cho Bàn gia tựa nhờ tí.” Gã cũng định học theo Ngô Mặc tựa vào người Trương Khởi Linh, ngờ đâu thân hình gã vừa ngả ra sau thì lại hụt hẫng, đầu đập thẳng vào vách tường phía sau.

“Ái chà!” Gã kêu lên một tiếng, xoa xoa sau gáy oán trách: “Tiểu Ca, anh né cái gì chứ?” “Nặng.” Một chữ này tựa như sét đánh ngang tai vọt thẳng vào đầu Vương Bàn Tử.

Gã ngồi bật dậy, mắt trợn trừng như chuông đồng, chỉ vào mũi mình tức giận nói: “Nặng?

Lúc anh nói câu này có nghĩ đến phép tắc giao tiếp không hả?

Bàn gia tôi dù sao cũng là anh em tốt của anh, tuy không cùng cha cùng mẹ nhưng anh cũng không thể nói lời đâm vào tim gan thế chứ?”

Ngô Mặc suýt chút nữa thì cười sặc sụa.

Ở chung lâu rồi, cậu sớm đã phát hiện ra một mặt khác của Trương Khởi Linh.

Cái gã này đừng nhìn bình thường luôn mang lại cảm giác lạnh lùng, xa cách, thực chất nội tâm cũng phong phú lắm.

Ngô Mặc sẽ không bao giờ quên được cái cảnh mình bị ăn đòn mà anh ta lại đưa gậy cho đối thủ.

Mặc cho Vương Bàn Tử phẫn nộ thế nào, Trương Khởi Linh chỉ nhàn nhạt liếc gã một cái, sau đó vẫn im hơi lặng tiếng như cũ.

Tiếng ồn ào nhỏ bên này của ba người đã làm kinh động đến một nhóm người cách đó không xa.

“Mẹ kiếp, cười cái rắm gì, các ngươi tưởng đây là đi dã ngoại đấy à?” Tiếng chửi thề vang lên rất đột ngột và chói tai.

Tuy không chỉ đích danh ai, nhưng Ngô Mặc, Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh đồng loạt nhìn sang.

“Yô, đúng là oan gia ngõ hẹp.” Ngô Mặc vừa nhìn thấy mấy gã chửi bậy thì lập tức bật cười.

Chẳng phải là mấy gã bị cậu đánh cho nhừ tử lần trước sao?

Đang lúc buồn chán lại có kẻ đến khiêu khích, chẳng phải là đúng lúc cho cậu cái bao cát để trút giận sao?

Ngô Mặc không phải là quả hồng mềm để ai muốn nắn thì nắn.

Cái gì mà đại cục?

Nhịn nhục vì kết quả?

Những thứ đó có tác dụng với người khác chứ với Ngô Mặc thì không.

Tục ngữ nói rồi, nhịn một chút thì kẻ địch lại lấn tới một thước.

Cậu bật dậy khỏi mặt đất, khởi động cổ tay, dặn dò Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh đang đứng dậy theo: “Lão Trương, Bàn ca, hai người cứ ngồi đó xem kịch hay đi, để em đi vận động gân cốt chút.” “Đùa gì vậy, ba anh em mình là một thể, đánh nhau sao có thể để chú mày lên một mình?” Vương Bàn Tử nói xong, móc con dao găm sau lưng ra, cười lạnh: “Mấy cái thằng nhãi này hết lần này đến lần khác khiêu khích, xem ra không trị cho chúng nó phục sát đất thì không yên ổn được rồi.” “Không cần đâu Bàn ca, mấy cái thằng tép riu này một mình em giải quyết được.” Ngô Mặc đưa tay ngăn Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh lại.

Thấy Ngô Mặc kiên trì, Vương Bàn Tử nhíu mày nhưng không nói gì thêm, kéo Trương Khởi Linh lùi lại một bước: “Vậy được rồi, chú cứ chơi cho vui đi, nếu chơi đủ rồi thì gọi bọn anh, bọn anh giúp chú dọn dẹp hậu quả.” Thế nào là anh em?

Vương Bàn Tử đã đưa ra minh chứng tốt nhất.

Chú muốn quậy anh sẽ quậy cùng chú, chú muốn chơi anh sẽ bồi chú chơi.

Dù có hậu quả gì, anh em ta cùng gánh vác.

Ngô Mặc vỗ vai Vương Bàn Tử, tiến lên vài bước, đứng trước mặt mấy gã kia.

Trừ gã cầm đầu ra, ba gã còn lại đều đứng dậy, lườm Ngô Mặc chằm chằm, lạnh lùng nói: “Thằng nhãi, muốn động thủ à?” “Đúng vậy.” Ngô Mặc cười rất tươi.

Cậu không đợi đối phương kịp nói thêm lời nào, một cái tát trời giáng đã giáng thẳng vào mặt gã trọc đầu đứng giữa.

Trên mặt cậu vẫn giữ nụ cười, miệng thốt ra hai chữ: “Thằng ngu.” Thừa thắng xông lên, không đợi gã kia kịp thở dốc, cậu bồi thêm một cước vào giữa ngực.

Thân hình hộ pháp của gã trọc bị cú đá này làm văng xa ba mét, nằm bẹp dưới đất không kêu rên nổi một tiếng.

“Đậu má, mày tìm chết!” Hai gã còn lại giận dữ tột độ, móc dao trong người ra lao về phía Ngô Mặc.

Ban nãy thấy Ngô Mặc cười cười, mấy gã này còn tưởng cậu qua đây để nói vài câu đe dọa.

Dù sao ở một nơi đầy rẫy cơ quan thế này, đánh nhau chẳng khác nào chán sống.

“Ô kìa, tới đúng lúc lắm.” Ngô Mặc mỉm cười, ra tay không hề nương tình.

Tay phải cậu như một chiếc kìm sắt, chộp lấy cánh tay đang cầm dao đâm tới, dùng sức kéo mạnh về phía mình, đồng thời lên gối thật mạnh.

Kèm theo một tiếng va chạm trầm đục, gã tóc vàng cảm thấy như nghe được tiếng xương sườn gãy răng rắc.

Đã đánh thì đừng có nương tay, Ngô Mặc cũng rút dao găm của mình ra, bắt đầu “thông khí” cho ba gã này.

Đám người xung quanh như phát điên, trên mặt lộ rõ vẻ phấn khích và dữ tợn.

Đi bộ liên tục trong không gian u ám, không ai biết bước tiếp theo có chạm phải cơ quan hay không, cho nên tâm lý ai cũng thấy áp lực.

Lúc này cuộc chém giết này lập tức thổi bùng lên nhiệt huyết của họ.

Trừ một vài lão già thâm trầm, những thanh niên còn lại suýt chút nữa là reo hò ầm ĩ.

Hoắc lão thái thái nhìn thấy cảnh này định phái hỏa kế ra ngăn cản, nhưng nghĩ lại bà ta lại thôi.

Bởi vì tình hình trên sân hoàn toàn đúng như bà ta dự đoán.

Cái thằng ranh Ngô Mặc kia tuy một chấp ba, nhưng với thân thủ nhanh nhẹn, cậu đã đánh cho ba gã kia nằm co quắp dưới đất như mấy con lợn bị chọc tiết, ngay cả sức để kêu la cũng không còn.

Ngô Mặc dẫm chân lên ngực tên tóc vàng, vừa chuẩn bị ra tay tiễn hắn vào luân hồi thì người nữ hỏa kế trung niên của nhà họ Hoắc bước nhanh tới trước mặt cậu.

Bà ta chắp tay bái một cái, lời lẽ chân thành: “Ngô thiếu gia, xin hãy hạ thủ lưu tình.

Mấy người này giữ lại còn có chỗ dùng, mong Ngô thiếu gia nể mặt nhà họ Hoắc một lần.” Ngô Mặc nhàn nhạt liếc nhìn bà ta một cái, chỉ nói đúng một câu: “Thể diện?

Bà xứng sao?” Dứt lời, chân cậu đột ngột dùng lực.

Chỉ nghe tên tóc vàng hừ nhẹ một tiếng, khóe miệng rỉ máu, cơ thể không còn động đậy nữa.

Nữ hỏa kế trung niên kinh hãi, vội vàng cúi xuống kiểm tra thì phát hiện tên tóc vàng đã tắt thở.

Bà ta kinh ngạc ngước nhìn Ngô Mặc, thực sự không ngờ chàng trai trẻ này lại không nể mặt nhà họ Hoắc đến thế.

Chẳng lẽ cậu ta cậy mình trẻ tuổi nóng tính, không biết nhà họ Hoắc là thế lực khổng lồ thế nào sao?

Là tâm phúc của Hoắc lão thái thái, bao nhiêu năm nay đi đến đâu bà ta cũng được cung kính nịnh bợ, đã bao giờ phải chịu nỗi nhục này?

Nữ hỏa kế định nổi giận nhưng vừa ngẩng đầu đã chạm phải ánh mắt của Ngô Mặc.

Ánh mắt ấy sắc lẹm như dao khiến đồng tử bà ta co rụt lại.

Bà ta chợt tỉnh ngộ, chàng trai trước mặt không phải người thường, mà là nhân vật đến cả gia chủ cũng phải kiêng dè vài phần.

Lời định nói ra đều bị bà ta nuốt ngược vào trong.

Diệt cỏ không diệt tận gốc chỉ tổ để lại hậu họa cho bản thân.

Đã làm thịt một đứa thì ba đứa còn lại cũng chẳng cần để sống làm gì.

Ngô Mặc mỉm cười với mọi người xung quanh: “Sao nào, có ai là bạn bè thân thích muốn ôn lại chuyện cũ với họ không?

Chương 300

Nếu không thì tôi tiễn họ đi nhé.” Đám đông im phăng phắc, từng người một nhìn Ngô Mặc với ánh mắt cảnh giác, thậm chí có không ít kẻ đã âm thầm nắm chặt vũ khí trong tay.

“Được rồi, nếu đã không có ai thì tôi tiễn đây.” Nói xong, Ngô Mặc rút súng từ sau lưng ra, cực nhanh nổ liên tiếp ba phát “đoàng đoàng đoàng”, đạn găm thẳng vào ngực ba tên còn lại.

Chúng chỉ kịp hừ một tiếng rồi cứ thế lìa đời.

Thấy Ngô Mặc giết người không ghê tay như vậy, sắc mặt ai nấy đều rất khó coi, ngay cả Hoắc lão thái thái cũng nhíu chặt mày.

Ngô Mặc dắt súng lại sau lưng, thản nhiên nói: “Tính tôi xưa nay vốn tốt, chẳng mấy khi nổi nóng đâu.

Các người cũng thấy đấy, từ đầu đến cuối toàn là mấy gã này khiêu khích tôi.

Tôi tin vào một nguyên tắc: Người không đụng đến tôi, tôi không đụng đến người; nếu người muốn đụng đến tôi, thì xin lỗi, tôi sẽ khiến nhà các người đến con kiến cũng không sống nổi.” Nói xong cậu quay người đi thẳng.

Có kẻ không phục, lén lút giơ súng định bắn lén Ngô Mặc.

Nào ngờ sau gáy Ngô Mặc như có mắt, tay gã vừa giơ lên thì một con dao găm đã “vút” một tiếng cắm phập vào bàn tay đang cầm súng.

Gã đàn ông đau đớn kêu thảm một tiếng, khẩu súng rơi bịch xuống đất.

Ngô Mặc không thèm quay đầu lại, lạnh lùng ném lại một câu: “Mẹ kiếp, đừng có cho mặt mà không biết nhận mặt, lần này là cảnh cáo, lần sau dao sẽ cắm vào cổ họng mày đấy.” Tức thì, trong đường hầm im phăng phắc không tiếng động, chẳng ai muốn rước họa vào thân thêm nữa.

Ngô Mặc đã dùng sự tàn độc của mình để ghi dấu ấn trong lòng đám người này.

Làm nghề đổ đấu chẳng mấy ai là hạng lương thiện, nếu bạn không ác, rất dễ bị kẻ khác coi là bia đỡ đạn hoặc vật hy sinh.

Ngô Mặc không muốn mình trở thành hạng mãng phu như Lữ Bố, nhưng hiện tại cậu chưa có thế lực riêng, chỉ có thể dựa vào sự tàn nhẫn để đứng vững.

Chỉ có làm người khác sợ mình, cậu mới rảnh tay để xây dựng thế lực.

Nếu không chỉ có tiền?

Trong mắt kẻ khác, cậu chỉ là một cái bánh bao nhân thịt, con chó nào cũng có thể nhào tới cắn hai miếng.

Bàn Tử móc khăn giấy từ trong túi ra, kéo tay Ngô Mặc cười nói: “Lại đây, anh lau tay cho chú, vừa chạm vào mấy thứ đen đủi không may mắn đâu.” Trương Khởi Linh gật đầu với Ngô Mặc, mắt vẫn dán chặt vào xung quanh đề phòng có kẻ đánh lén.

Thời gian từng giây trôi qua, gần hai tiếng đồng hồ sau, phía trước đột nhiên có tiếng động truyền lại.

“Tôi đã bảo mà, thằng nhóc đó chỉ giả thần giả quỷ thôi, rõ ràng là đường đi ra đây này.” “Cũng chẳng hiểu sao Hoắc đương gia lại coi trọng thằng ranh đó?

Theo tôi thấy, nó chỉ là một thằng nhóc không biết trời cao đất dày.” Theo tiếng nói, mấy gã từ cửa động phía trước đi ra.

“Ồ, lại gặp nhau rồi, đúng là duyên phận nhỉ.” Ngô Mặc đứng đó vẫy tay với mấy kẻ đang ngơ ngác.

“Cái... cái gì?” Tiểu Thanh Long cầm đèn pin ngẩn người nhìn Ngô Mặc, cứ như kẻ vừa phun ra đống lời rác rưởi không phải hắn vậy.

Hoắc lão thái thái thở dài một tiếng đầy bất lực.

Bà thực sự không ngờ đám người mình bỏ tiền cao để mời về làm “kẹp lạt ma” này, đứa nào đứa nấy nổ thì to mà năng lực lại kém cỏi đến mức này.

Ngay cả những hỏa kế bình thường của Lão Cửu Môn năm xưa cũng không bằng.

Nhưng tên đã trên dây không thể không phát, bà không còn mười hay hai mươi năm nữa để chuẩn bị.

Dù thế nào đi nữa, lần này nhất định bà phải tìm thấy con gái mình.

Bà hạ quyết tâm, dù đám người này có chết sạch thì cũng phải đáp trả kẻ đứng sau màn một đòn đau đớn.

Nghĩ đoạn, Hoắc lão thái thái trầm giọng: “Đã làm loạn đủ chưa?

Các người đều là do nhà họ Hoắc bỏ tiền thuê về, nội chiến lúc này hay lắm sao?

Chuyện vừa rồi tôi không muốn nói nhiều.

Tôi chỉ nhắc một câu, đường phía trước, ai còn dám giở trò thì cứ hỏi xem nhà họ Hoắc có đồng ý hay không?

Còn mâu thuẫn giữa các người, sau khi ra ngoài, dù có đánh sập trời cũng không liên quan đến nhà họ Hoắc.

Bây giờ đã xác nhận ở đây có cơ quan, vậy thì dùng bản lĩnh của các người đi.” Nói đến đây, bà chuyển ánh mắt vào góc tối, hừ lạnh: “Kỳ Sơn lão quái, nghe nói tài cơ quan của ông là nhất tuyệt, sao còn không ra tay?” Nghe thấy biệt danh này, Vương Bàn Tử suýt thì phì cười.

Lão huých huých Ngô Mặc, thì thầm: “Lão già này cũng hài thật, sao lại đặt cái biệt danh kiểu đó?

Còn mẹ nó là Kỵ Sơn lão quái?

Cái núi đó có gì mà cưỡi, thà gọi là Kỵ Trư tiên phong (Tiên phong cưỡi lợn) cho rồi.” “Phụt!” Ngô Mặc suýt không nhịn nổi, nước miếng sắp bắn cả ra ngoài.

Nhưng trong không khí nghiêm trọng thế này, cậu cũng không tiện phá đám quá nhiều, chỉ đành túm lấy áo Trương Khởi Linh, áp mặt vào lưng anh mà cười run bần bật.

Cậu thật sự bái phục Vương Bàn Tử, gã anh em này có bằng tốt nghiệp tiểu học không vậy?

Trương Khởi Linh ngồi đó, cảm nhận được sự rung động từ tiếng cười nén sau lưng, trong mắt anh cũng thoáng hiện lên một tia ý cười.

Lão già mặc áo gấm trắng bị Hoắc lão thái thái điểm danh liền chỉnh đốn y phục, ung dung đứng dậy.

Lão già này khoảng hơn bảy mươi tuổi, mặc áo dài trắng, râu để rất dài.

Lúc mới gặp, Ngô Mặc còn tưởng lão là ông bán bánh rán ven đường.

Lão vuốt râu, vừa mở miệng đã ra vẻ bề trên: “Nếu Hoắc đương gia đã coi trọng lão hủ, vậy lão hủ cũng không giấu nghề nữa.

Hôm nay sẽ đem tuyệt kỹ ra phô diễn cho các vị mở mang tầm mắt.” Đời là thế, năng lực có hay không tính sau, kỹ thuật làm màu nhất định phải giỏi.

Lão già áo trắng đứng dậy, đầu tiên móc từ túi áo ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau hai bàn tay.

Sau đó xếp khăn gọn gàng cất lại vào túi, rồi mới lấy ra một cái la bàn.

Cả bộ động tác này, khí chất phải nói là nắm bắt rất chuẩn.

Ngô Mặc thấy lão làm vậy thì đau mắt vô cùng, cậu không nhịn được ghé tai Trương Khởi Linh thì thầm: “Vãi, làm màu kinh thật.” “Ừ!” Trương Khởi Linh gật đầu phụ họa một câu.

“Hả?” Anh vừa gật đầu một cái khiến Ngô Mặc giật cả mình.

Cậu nhìn Trương Khởi Linh với vẻ quái dị, không nhịn được đưa mu bàn tay sờ trán anh để xem đồng chí Lão Trương có bị sốt không?

Ngô Mặc chỉ là theo thói quen lẩm bẩm oán trách một câu, hoàn toàn không trông chờ Trương Khởi Linh phản ứng.

Phải biết từ “làm màu” (trang bức) này rất hiện đại, cậu còn chẳng chắc anh có hiểu không.

Thấy Ngô Mặc nhìn mình với ánh mắt kinh ngạc, vẻ mặt Trương Khởi Linh vẫn bình thản nhưng khóe miệng lại khẽ nhếch lên.

Cái biểu cảm tạm coi là nụ cười này khiến Ngô Mặc suýt té ngửa, cậu vội vàng lùi ra sau, tay phải theo bản năng rút dao găm ở hông ra, nhìn Trương Khởi Linh đầy cảnh giới.

Vương Bàn Tử cảm thấy không ổn, ghé sát Ngô Mặc, vẻ mặt nghiêm trọng: “Tiểu Mặc, có chuyện gì vậy?” Ngô Mặc mắt không rời Trương Khởi Linh, nghiến răng ken két: “Béo ca, chỗ này thực sự không ổn, mức độ nguy hiểm vượt xa dự đoán của em.” Câu này nói ra chẳng đầu chẳng đuôi làm Bàn Tử ngơ ngác: “Rốt cuộc là sao?

Nói rõ xem nào.” Ngô Mặc liếm đôi môi khô khốc, nghiêm túc nói: “Em vạn vạn không ngờ, Lão Trương lại trúng chiêu lúc nào không hay.” Cậu liếc mắt nhìn Bàn Tử vẫn chưa hiểu gì, gầm nhẹ: “Nói thẳng ra là Lão Trương trúng tà rồi.” Trương Khởi Linh: “...” Câu này làm Bàn Tử giật mình ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh, nhưng lão nhìn trái nhìn phải cũng chẳng thấy có gì bất thường.

Cuối cùng Bàn Tử bỏ cuộc, hỏi thẳng: “Chú bị chập mạch à?

Tiểu Ca chẳng phải rất bình thường sao?” Trương Khởi Linh hiếm khi thở dài một tiếng, tay phải vỗ mạnh lên vai Bàn Tử, thản nhiên nói: “Không sao.” Thế là giờ lại thêm một người nơm nớp lo sợ.

Trong khi ba người họ còn đang rối rắm vụ Trương Khởi Linh có trúng tà hay không, thì bên kia lão già áo trắng đã bắt đầu tìm cơ quan.

Lão lần theo lối đi vừa rồi, tay trái chắp sau lưng, tay phải gõ nhẹ lên vách tường.

Mọi người bám sát sau lưng, theo lão nhích từng chút một.

Thậm chí có người không dám thở mạnh, sợ lão kích hoạt cơ quan thì né không kịp.

Lão già gõ khoảng nửa tiếng đồng hồ thì đột nhiên dừng lại.

Lão rọi đèn pin lên bức bích họa, vuốt râu đắc ý: “Nếu lão hủ không lầm, chỗ này chính là nơi đặt cơ quan.” Tức thì, ánh đèn của mọi người đều tập trung vào đó.

Quả nhiên trên vách tường có một kẽ hở ẩn hiện, kẽ hở này hòa quyện hoàn hảo với các phù điêu, nếu không nhìn kỹ thì không tài nào phát hiện ra điểm khác biệt.

Đã tìm thấy cơ quan thì bước tiếp theo là phá giải.

Lão già dùng sức đẩy vách tường nhưng nó không hề nhúc nhích.

Lão không nản lòng, móc từ trong túi ra một món đồ cổ quái.

Chương 301

Thứ này làm bằng thép, hình dạng giống một công cụ kim loại hình chữ T.

Ngô Mặc vừa nhìn thấy công cụ đó liền bật cười: “Vãi, lão già này cũng thích mang theo móc lò à?” Vương Bàn Tử cạn lời nhìn Ngô Mặc, nhe răng: “Chú tưởng ai cũng như chú, chẳng có tí nghiêm túc nào à?” Lão định giải thích thì Trương Khởi Linh sau lưng khẽ nói: “Quải đinh thược thi (Chìa khóa móc đinh).” Về việc Trương Khởi Linh đột nhiên nói nhiều hơn, Ngô Mặc và Bàn Tử sau khi thảo luận nghiêm túc đã nhất trí rằng: Trương Khởi Linh đây là về quê cũ nên tâm trạng có chút hưng phấn.

Ngô Mặc từng nghe qua về Quải đinh thược thi, biết nó dùng để đối phó với đá chặn cửa trong mộ, có điều cậu chưa bao giờ thấy hình dáng thật của nó.

Lão già áo trắng cầm công cụ, men theo kẽ hở cố sức thọc vào trong.

Nhưng kẽ hở đó gần như khít rịt với vách tường, lão già vận hết sức bình sinh, răng giả suýt thì nuốt vào bụng mà cái móc vẫn không chọc vào được bên trong.

Đám hỏa kế nhà họ Hoắc nhìn không nổi nữa, bước tới thay thế lão già.

Mấy gã đàn ông hì hục nửa ngày, dồn hết sức lực cũng không bẩy nổi kẽ hở đó ra.

Không phải do họ yếu, mà là vì công cụ của lão già không thuận tay.

Cái chìa khóa móc đinh đó dài chưa tới 20cm, cầm trong lòng bàn tay cứ có cảm giác không có thế để dùng lực.

Đứng xem gần một tiếng đồng hồ mà cửa vẫn không mở, Ngô Mặc và Bàn Tử sốt ruột vô cùng.

Bàn Tử khinh bỉ nói: “Lão già này làm màu thì nhất, kết quả ngay cả cái cửa cũng không mở được.

Theo ý tôi, tốn sức làm gì, cứ nổ mẹ nó đi cho xong.” “Thôi đi, dùng thuốc nổ ở chỗ này, mấy anh em mình thân thủ tốt không sao, chứ mấy lão già này chạy nổi không?” Ngô Mặc ngậm điếu thuốc, thản nhiên nói: “Em thấy vẫn là do công cụ của lão già kia dỏm.

Tử Bất đã từng viết: Muốn làm tốt việc, trước tiên phải có công cụ tốt.” Tiểu Thanh Long từ lần trước bị mất mặt luôn muốn lấy lại thể diện, nên cứ nấp bên cạnh lén quan sát nhóm Ngô Mặc.

Ba người Ngô Mặc nói chuyện không kiêng dè, âm lượng bình thường nên Tiểu Thanh Long nghe thấy hết.

Hắn lập tức gào to: “Hoắc đương gia, vị tiểu huynh đệ này bảo là cậu ta mở được cửa kìa!” Tiếng gào của gã khiến mọi ánh mắt lại đổ dồn về đây.

Khi thấy người Tiểu Thanh Long nói là Ngô Mặc, trong mắt họ lại hiện lên vẻ xem kịch vui.

Con người là vậy, lúc nguy hiểm thì tranh nhau chạy trốn, sợ mình bị rớt lại sau, nhưng khi cảm thấy an toàn, không khí ổn ổn một chút là lại thích hóng hớt, sợ bỏ lỡ kịch hay.

Vì Ngô Mặc trước đó quá mạnh mẽ, nên giờ chỉ cần cậu làm gì mất mặt là đám người này sẽ thấy hưng phấn lạ kỳ.

“Anh em, thằng khốn này định cho chú lên giàn hỏa thiêu đấy.” Bàn Tử xắn tay áo, nheo mắt nhìn gã Tiểu Thanh Long đô con.

Trương Khởi Linh lạnh lùng liếc gã một cái, bước chân định tiến lên.

Ngô Mặc thấy thế liền hiểu ngay anh định ra mặt thay mình, cậu vội kéo anh lại, cười nói: “Không sao đâu, cơ quan nhỏ thôi, em xử được.” Trương Khởi Linh suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Ngô Mặc biết lũ khốn này cố tình muốn cậu bẽ mặt, nhưng e là chúng phải thất vọng rồi.

Cậu không những không mất mặt, mà còn sắp vả cho chúng một cú đau điếng nữa.

Cậu tháo ba lô xuống, móc từ bên trong ra bộ công cụ mình đã dày công chọn lựa.

Tay phải Ngô Mặc cầm cái móc lò, tay trái cầm cái gạt tàn hệ thống tặng, lắc lư đi tới chỗ vách tường.

Lúc đi ngang qua Tiểu Thanh Long, tay phải cậu vung xuống, đầu móc lò đâm chuẩn xác vào vai gã.

Tức thì một lỗ máu nhỏ xuất hiện, gã đàn ông đau đớn kêu oai oái.

“Mẹ nó, mày bị điên à!” Gã ôm vai nhảy dựng lên mắng.

Ngô Mặc vẩy vẩy cái móc, liếc xéo đối phương, nói giọng chẳng tí thành ý nào: “Thật ngại quá, tôi chỉ muốn thử xem cái móc có sắc không thôi, không ngờ cũng được phết.” Tiểu Thanh Long tức nổ đom đóm mắt nhưng nghĩ đến việc Ngô Mặc giết người không chớp mắt, gã chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Loại hèn nhát không dám phản kháng này Ngô Mặc cũng chẳng buồn để tâm.

Thực ra trong đám người này không thiếu kẻ sát phạt quyết đoán, chỉ có điều họ muốn giữ mình để cầu tài chứ không cầu sự.

Những kẻ tâm cơ sâu xa đã sớm nhận ra thái độ của Hoắc lão thái thái đối với Ngô Mặc có chút khác biệt.

Vì Ngô Mặc chưa xâm phạm lợi ích của họ, nên chẳng tội gì họ phải kết thù với cậu.

Chính vì vậy, khi Ngô Mặc dạy dỗ mấy tên cặn bã kia, không ai đứng ra ngăn cản.

Lão già áo trắng nhìn cái móc lò trên tay Ngô Mặc, khóe mắt khóe miệng giật giật.

Lão kéo dài giọng: “Nếu lão hủ không nhìn nhầm, thứ trong tay tiểu huynh đệ là...” “Ông nói cái này à?” Tay phải Ngô Mặc quơ quơ trước mắt lão già làm lão sợ tới mức lùi lại mấy bước.

Thảm trạng của gã kia vẫn còn đó, lão không muốn vai mình cũng bị thủng một lỗ.

“Haiz, không cần trốn đâu.” Ngô Mặc thấy điệu bộ của lão thì buồn cười: “Bảo bối này của tôi tác dụng hơn cái đinh nhỏ của ông nhiều.

Thôi, ông lùi lại đi, nhường chỗ cho tôi.” Tục ngữ có câu gừng càng già càng cay, nhưng lão già áo trắng này sớm đã coi Ngô Mặc là một thằng điên, sợ đứng gần sẽ bị lây.

Nghe Ngô Mặc bảo tránh ra, lão vội lùi lại mấy bước.

Ngô Mặc cầm móc lò tới chỗ kẽ hở, cậu không thọc ngay vào như lão già nghĩ, mà men theo vách tường gõ nhẹ, đồng thời chăm chú lắng nghe động tĩnh bên trong.

Ngô Mặc thấy lão già kia quả thực có chút tài cán, tìm không sai cửa cơ quan, nhưng lão đã bỏ sót một điểm: sau kẽ hở này không chỉ có đá chặn cửa mà còn một cơ quan nhỏ khác.

Ngô Mặc dùng thân hình che chắn, ngón trỏ tay phải thừa dịp không ai để ý ấn xuống một vị trí lồi ra trên phù điêu.

Chỉ nghe thấy một tiếng "cạch" cực nhỏ vang lên.

Tiếng động rất khẽ, trừ Ngô Mặc đứng gần ra, người khác hoàn toàn không chú ý tới.

Sau đó Ngô Mặc giơ móc lò lên, nhắm chuẩn vị trí phía trên kẽ hở mà nện mạnh xuống.

Phải nói là trang bị nhà họ Hoắc chuẩn bị chất lượng thật sự, cái móc lò này là do Hoắc Tú Tú đặc biệt đặt làm riêng.

Không còn cách nào, cô biết tính Ngô Mặc rồi, trang bị mà không vừa ý thì không biết gã này còn gây ra chuyện gì nữa.

Cái móc ghim chuẩn vào kẽ hở, nhưng cũng giống như cái đinh của lão già lúc nãy, nó bị kẹt cứng không nhúc nhích.

Ngô Mặc không vội, tay kia giơ cái gạt tàn lên, nhắm thẳng cái móc mà nện xuống "bành bành".

Thao tác này làm đám người xung quanh cười thầm, nghĩ thằng nhóc này làm màu quá lố rồi.

Nào ngờ sau mấy cú đập, cái móc lò cư nhiên bị đóng sâu vào trong.

Ngô Mặc nhét cái gạt tàn vào túi quần sau, hai tay nắm lấy cán móc lò, chân phải đạp lên cửa đá, hai cánh tay dùng lực tì xuống.

Tức thì nghe tiếng "ken két" chói tai vang lên, không cần nhìn cũng biết là thanh cài cửa phía sau đã bị gạt ra.

Ngô Mặc im lặng lắng nghe một lúc, khi tiếng động dứt hẳn, cậu rút cái móc ra, bảo mấy hỏa kế nhà họ Hoắc đứng cạnh: "Hai người qua đây đẩy cửa ra." Hỏa kế nhà họ Hoắc không dám chậm trễ, hai người nhìn nhau rồi tiến tới, dùng vai tì vào cửa đá, gồng sức đẩy mạnh.

Sau một tràng âm thanh rợn người, cánh cửa đá từ từ mở ra.

Mắt lão già áo trắng trợn ngược, nhìn chằm chằm vào cái chìa khóa móc đinh của mình hồi lâu, thực sự không thể tin nổi món đồ mình luôn coi như bảo bối lại thua đứt đuôi một cái móc lò vốn chỉ thấy trong mấy gian bếp ở nông thôn Đông Bắc.

“Xong, cửa mở rồi.” Ngô Mặc phủi phủi tay, thản nhiên nói: “Lão già, cái thứ của ông mang về gãi gót chân thì được, chứ làm việc này thì còn kém lắm.” Lão già áo trắng lúc nãy làm màu cho cố vào, kết quả bị vả mặt bôm bốp, đang lúc nghi ngờ nhân sinh lại bị Ngô Mặc bồi thêm một nhát dao, tức đến nỗi mặt đỏ gay như mào gà.

Hoắc lão thái thái thấy đã tìm được lối thoát nên cũng không phí lời thêm: “Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta tiếp tục đi thôi.” Ngô Mặc theo lệ thường không đi tiên phong, cậu lùi lại mấy bước đứng cùng Trương Khởi Linh và Bàn Tử.

“Người anh em, được lắm, đúng là người mù đánh quyền -- thủ pháp điêu luyện nha!” Bàn Tử giơ ngón tay cái tán thưởng: “Bàn gia trước đây cứ tưởng chú giữ cái thứ này để móc bảo vật, không ngờ nó còn có tác dụng lớn thế này.

Xem ra sau này Bàn gia cũng phải thủ sẵn một cái mới được.” Không biết có phải Trương Khởi Linh nhận ra điều gì không, anh thản nhiên liếc nhìn tay phải Ngô Mặc một cái.

Bước vào cánh cửa đá này, ba người Ngô Mặc nhận thấy tình hình có chút khác biệt.

Đường hầm lát bằng gạch xanh, chiều rộng chỉ đủ cho một người đi.

Hai bên tường không còn bích họa nữa mà nhẵn thín.

Rọi đèn pin về phía trước, hoàn toàn không thấy điểm dừng, không biết đường hầm này dài bao nhiêu và dẫn đến đâu?

Chuyện bên Ngô Mặc còn phải đi lâu, chúng ta lại nhắc đến mấy vị ở Tứ Cô Nương Sơn.

Nói gì thì nói, những kẻ chơi được với Ngô Mặc cũng chẳng có ai là dạng vừa.

Hắc Nhãn Kính bị Giải Ngữ Hoa cưỡng chế giữ lại Tứ Cô Nương Sơn, buồn chán đến phát điên.

Để giải sầu, hắn quay sang trêu chọc đồ đệ ngoan của mình -- Ngô Tà.

“Nhóc con, chân cong xuống, lưng thẳng lên.” Hắc Nhãn Kính cầm một cái que gỗ nhỏ, đi quanh Ngô Tà mấy vòng, thỉnh thoảng lại vụt một cái: “Cậu đang đứng trung bình tấn hay đang đi vệ sinh đấy?

Bảo đứng thẳng cái lưng mà cũng không xong à?” Ngô Tà đã đứng trung bình tấn suốt nửa tiếng rồi, chân mỏi rã rời, lưng đau nhức nhối.

Chương 302

Giờ bị Hắc Nhãn Kính vụt một gậy vào bắp chân, anh không chịu nổi nữa, ngã ngồi bệt xuống đất.

Ngô Tà vừa xoa chân vừa than vãn: “Ông làm thế này có phải là thúc ép quá không?

Không thể từ từ mà tiến sao?

Tôi là lính mới cơ mà, sao bắt đứng lâu thế?” “Cũng đúng, cậu nói không sai.” Hắc Nhãn Kính xoa cằm suy nghĩ: “Xét thấy nền tảng của cậu quá kém, sư phụ đây quyết định tạm thời thay đổi phương pháp giảng dạy.” “Ông mà cũng có phương pháp giảng dạy à?” Giải Ngữ Hoa ngồi trong sân, bắt chéo chân, thong thả nâng chén trà nhấp một ngụm, khinh bỉ nói: “Ông mà luyện hỏng Ngô Tà, tôi xem ông ăn nói với Tiểu Mặc thế nào.” Nhắc đến tên Ngô Mặc, Ngô Tà cũng thấy nhớ em trai mình.

Anh đứng dậy cùng Hắc Nhãn Kính xúm lại gần Giải Ngữ Hoa.

“Tiểu Hoa, bên Bama vẫn chưa có tin tức gì à?” Ngô Tà bị Hắc Nhãn Kính huấn luyện cả buổi sáng, vừa đói vừa mệt, mặt mày nhăn nhó ngồi xuống ghế bên cạnh Giải Ngữ Hoa, vừa xoa chân vừa than: “Haiz, biết thế này tôi thà đi Bama còn hơn.” Lời vừa dứt, que gỗ trong tay Hắc Nhãn Kính đã gõ cốp vào sau gáy Ngô Tà.

Ngô Tà ôm gáy trừng mắt nhìn gã, nhưng không nói thêm gì, vì anh biết nói cũng vô ích, chỉ tổ cho tên mù này thêm lý do để tẩn mình.

Thấy vẻ mặt dám giận mà không dám nói của Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính bắt đầu lên giọng như dạy con: “Trình độ này của cậu mà đòi đi Bama, định đi làm mồi cho cá à?

Thái độ học tập chẳng nghiêm túc gì cả, bảo đứng có nửa tiếng mà cứ tìm cách lười biếng, cứ thế này sư phụ phải tung chiêu độc thôi." "Tên mù chết tiệt kia, ông im miệng đi một lát được không?" Giải Ngữ Hoa chịu không nổi trước tiên.

Hắc Nhãn Kính cứ lải nhải bên tai anh như đám ruồi vo ve không ngớt.

Vốn đã lo lắng cho bên Bama, bị gã làm phiền, anh càng thêm phiền muộn cáu kỉnh.

"Đúng đấy, đang nói chuyện chính sự, ông đừng có phá đám." Ngô Tà cũng nhân cơ hội đâm chọc một câu.

"Hắc, được lắm." Hắc Nhãn Kính cười xấu xa: "Còn sức để cãi cơ à?

Xem ra cường độ huấn luyện vẫn còn thấp quá." Giải Ngữ Hoa trợn mắt trắng, anh biết nếu không nói chuyện khác, tên mù này chắc chắn sẽ lải nhải không dứt.

"Tính theo thời gian thì mật mã đã truyền tới Bama rồi, không biết họ đã bắt đầu hành động chưa?" Giải Ngữ Hoa có chút lo lắng, thở dài: "Đội ngũ của Hoắc lão thái thái thượng vàng hạ cám, hy vọng đám Tiểu Mặc không xảy ra chuyện gì." Ngô Tà ngước nhìn Giải Ngữ Hoa, chớp mắt hồi lâu rồi khó hiểu hỏi: "Tiểu Hoa, sao ông cứ lo cho Tiểu Mặc thế?

Ông biết thừa thân thủ và năng lực của thằng nhóc đó rất tốt mà, tôi thấy lo cho người khác còn hợp lý hơn." "Phải đấy Hoa gia, ông lo hão rồi." Hắc Nhãn Kính tựa lưng vào ghế, bắt chéo chân, vừa nhả khói vừa thong dong: "Mấy cái hạng tôm tép đó, có gộp cả đám lại cũng chẳng phải đối thủ của bảo bối nhà tôi đâu." Vì hiểu rõ Ngô Mặc nên Hắc Nhãn Kính nói câu này rất chắc chắn.

"Lắm lời, tôi đương nhiên biết Tiểu Mặc rất mạnh," Giải Ngữ Hoa lườm gã một cái, "nhưng thì sao?

Tục ngữ có câu mãnh hổ nan địch quần hồ.

Với lại, ông có tí liêm sỉ nào không thế?

Em trai tôi thành bảo bối của ông từ bao giờ?

Tôi sao không biết nó đổi tính nhỉ?" Giải Ngữ Hoa mắng Hắc Nhãn Kính xong liền giải thích: "Cái thằng nhóc đó tính tình hơi nóng nảy, mà trong đội ngũ kia có nhiều kẻ là hạng sừng sỏ đã thành danh nhiều năm, đứa nào cũng mưu mô xảo quyệt, bối cảnh phức tạp." Nói đến đây, Giải Ngữ Hoa bất lực lắc đầu: "Ngô Tà, tôi không biết Ngô Nhị thúc nghĩ gì nữa?

Tôi chỉ biết nếu Tiểu Mặc thực sự muốn kế thừa nhà họ Ngô, thì với tính cách nóng nảy hiện tại chắc chắn là chưa đủ." "Tiểu Hoa, ông nghĩ hơi nhiều rồi đấy?" Ngô Tà thấy buồn cười.

Hiện giờ Giải Ngữ Hoa lo cho Tiểu Mặc y hệt trạng thái của Nhị thúc và Tam thúc nhà anh vậy.

Biết thì bảo là bạn cùng lứa, chỉ hơn Ngô Mặc một tuổi, không biết lại tưởng Giải Ngữ Hoa là bậc tiền bối, chỉ là trông trẻ hơn thôi.

Giải Ngữ Hoa liếc xéo Ngô Tà, cảm thấy bất lực vô cùng.

Nhà họ Ngô chỉ có hai người kế thừa, đứa lớn thì vô tư lự, đứa nhỏ thì gây họa không ngừng.

Giải Ngữ Hoa thấy gánh nặng trên vai mình lại nặng thêm vài phần.

Nghĩ đoạn, anh quay sang bảo Hắc Nhãn Kính: "Này tên mù, thời gian là vàng bạc, Ngô Tà ngồi đây nửa ngày rồi, ông làm sư phụ mà thiếu trách nhiệm quá đấy." Ngô Tà không thể tin nổi vào tai mình.

Thằng bạn nối khố của mình vừa nói tiếng người đấy à?

Anh đã luyện từ 3 giờ sáng đến giờ, nước chưa uống, cơm chưa ăn, vừa mới đặt mông xuống ghế chưa đầy 5 phút mà nó nỡ lòng nào nói ra câu tuyệt tình thế?

“Ừ, Hoa gia nói đúng.” Hắc Nhãn Kính gật đầu, vứt mẩu thuốc xuống đất dùng chân di di, ra vẻ đạo mạo: “Vừa nãy tôi cũng nghĩ lại rồi, phương án huấn luyện phải thay đổi.

Đã đồ đệ phàn nàn cường độ thấp thì sư phụ đây cũng phải đáp ứng nguyện vọng của cậu ta chứ.” Hắc Nhãn Kính nói nhẩm một tràng làm Ngô Tà có dự cảm không lành.

Dứt lời, gã xách cổ áo sau của Ngô Tà lôi xềnh xệch dậy.

Ngô Tà bị gã kéo đi lảo đảo ra khỏi sân.

Vừa ra khỏi cửa, Hắc Nhãn Kính nhìn quanh một lượt rồi đá một phát vào mông Ngô Tà, quát: “Còn đứng đần ra đấy làm gì?

Chạy đi!” “Chạy đi đâu?” Ngô Tà ngơ ngác: “Sắp đến giờ cơm trưa rồi, chạy bộ cái gì?” “Cơm cái khỉ.” Hắc Nhãn Kính chỉ tay về phía trước: “Lúc tới tôi thấy cách đây 10 cây số có một cái thôn, chạy đến đó rồi chạy về, nhiệm vụ hôm nay là hoàn thành.” “Cả đi lẫn về 20 cây?” Mắt Ngô Tà suýt lòi ra ngoài, anh kinh hãi nhìn Hắc Nhãn Kính: “Điên rồi sao, chạy về thì trời tối mịt, còn cơm cháo gì nữa.” Hắc Nhãn Kính nhìn anh khinh bỉ: “20 cây thì cũng chỉ mất khoảng một tiếng thôi.

Lúc về cùng lắm là hơn 1 giờ chiều, sau đó cậu được nghỉ đến tối, sư phụ đối đãi với cậu thế còn chưa đủ ưu ái à?” Ngô Tà nghiến răng trắc trắc, không thốt nổi một lời.

Hiện giờ anh nhìn Hắc Nhãn Kính với vẻ mặt dữ tợn, chỉ hận không thể cắn chết cái gã này.

Phản kháng không được thì chỉ đành thỏa hiệp.

Không biết tên mù khốn kiếp này đào đâu ra một chiếc xe máy, Ngô Tà thì hì hục chạy phía trước, gã thì thong thả đi xe máy theo sau, thỉnh thoảng còn mắng vài câu kiểu như: “Sao chạy chậm thế?

Chưa ăn cơm à?

Nhìn con lợn bên cạnh chạy còn nhanh hơn cậu kìa.” Ngô Tà hận lắm, trong lòng thầm rủa xả: “Tên mù chết tiệt, mong cho phía trước có cái hố cho ông ngã chết đi.” Đúng là thầy nào trò nấy, lúc nào cũng yêu thương nhau hết mực.

Một tiếng rưỡi sau, cuối cùng cũng thấy bóng dáng cái thôn phía trước.

Ngô Tà nín thở cố chạy thật nhanh vào thôn để xin tí nước uống.

Giữa trưa nắng gắt mà chạy marathon đường dài, cổ họng anh giờ như sắp bốc khói đến nơi.

Mục tiêu ngay trước mắt, Ngô Tà dồn hết sức bình sinh tăng tốc.

Chẳng mấy chốc hai người đã vào trong thôn.

Vừa vào đến nơi, Ngô Tà đã nhận ra cái thôn này khác hẳn với nơi mình ở lúc trước, đây chắc là nơi tập trung của người Khương.

Nhưng Ngô Tà cũng chẳng tâm trí đâu mà quan tâm họ là dân tộc thiểu số nào, giờ anh chỉ muốn có miếng nước vào mồm.

Tuy nhiên, cái tâm nguyện giản đơn ấy mãi vẫn chưa thực hiện được.

Chẳng hiểu cái thôn này kiểu gì mà đi mãi chẳng thấy bóng người nào.

Ngô Tà thấy cổ họng đau như dao cắt, đúng lúc thấy bên cạnh có một cái sân đang mở cửa, anh chẳng suy nghĩ gì thêm, bước thẳng vào trong.

Sân vườn nhà này rất lớn nhưng cũng rất nát, xung quanh vây bằng hàng rào gỗ.

Ngô Tà bước vào, liếc mắt liền thấy giữa sân có đống lửa đang cháy.

Trên đống lửa bắc một cái giá ba chân, treo một cái nồi sắt.

Chẳng biết trong nồi đang nấu cái gì, cứ kêu sùng sục, tỏa hương thơm ngào ngạt khiến nước miếng Ngô Tà suýt thì chảy ra.

Anh thật sự đói đến lả người rồi.

Vận động cường độ cao liên tục, giờ Ngô Tà gần như dán cả bụng vào lưng.

Anh đứng tại chỗ khẽ gọi một tiếng: "Trong nhà có ai không?" Nhưng lạ là chẳng có ai đáp lại.

Nhiều năm được giáo dục tốt khiến Ngô Tà không thể làm ra chuyện tự tiện lấy đồ của người khác.

"Chà, thịt bò hầm kìa." Hắc Nhãn Kính ngửi thấy mùi hương liền sáp lại gần, mở miệng nói: "Mùi thơm phết đấy, xem ra tay nghề của chủ nhà này rất khá." "Đúng thế." Ngô Tà liên tục nuốt nước miếng: "Không biết họ có thể bán cho chúng ta một bát không nhỉ?" Mùi thịt bò kích thích dạ dày Ngô Tà co thắt từng cơn, anh chỉ hận không thể úp mặt vào nồi mà tống sạch chỗ thịt đó vào bụng.

"Tôi ra ngoài xem sao, hỏi xem có ai không." Ngô Tà thật sự nhịn không nổi, quay người rời khỏi sân, chuẩn bị tìm quanh xem có dân làng nào không.

Anh đi một vòng cũng chẳng thấy bóng người.

Thế nhưng khi anh ủ rũ quay lại sân, lại kinh ngạc phát hiện Hắc

Nhãn Kính đang ngồi trên ghế, một tay xỉa răng, một tay cười híp mắt nhìn mình.

Mà mùi hương ngào ngạt khắp sân lúc nãy đã biến mất, thay vào đó là cái nồi sắt lớn trống không.

"Vãi chưởng!" Ngô Tà lần đầu tiên không kịp suy nghĩ, lời vàng ý ngọc đã thoát khẩu mà ra.

"Anh... sao anh ăn hết sạch rồi?" Anh vội chạy đến bên nồi.

Nhìn cái nồi đến nước dùng cũng chẳng còn, lại nhìn gương mặt đầy vẻ hạnh phúc của Hắc Nhãn Kính, anh giận dữ nói: "Chủ nhà không có ở đây mà anh đã ăn sạch đồ của người ta rồi, đến nước cũng không chừa một miếng?

Anh quá đáng vừa thôi chứ, ít ra cũng phải để lại cho tôi một miếng chứ!" Ăn no uống đủ, Hắc Nhãn Kính đứng dậy, phủi mông thong dong nói: "Cái này không trách tôi được, ai bảo cậu chậm chân quá làm gì." Nói xong hắn chắp tay sau lưng đi ra ngoài sân.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Ngô Tà nhíu mày lo lắng: "Anh cứ thế mà đi à, chủ nhà về thấy mất sạch đồ ăn thì tính sao?" Hắc Nhãn Kính phẩy tay không nói gì.

Chương 303

Ngô Tà có chút không cam lòng nhưng cũng chẳng biết làm sao, chỉ đành buồn bực thở dài, chuẩn bị đi theo về.

Tuy nhiên, chuyện anh không ngờ tới đã xảy ra.

Hắc Nhãn Kính vừa ra khỏi sân, vừa leo lên mô tô đã gào to một tiếng: “Nhóc con, sao mày lại tè vào đống lửa thế hả?” Chỉ một tiếng gào đó, ngôi làng vốn vắng lặng lúc nãy bỗng chốc như nổ tung.

“Ai, đứa nào tè vào đống lửa?” Cách đó không xa, một đám người đẩy cửa một ngôi nhà khác, điên cuồng lao ra.

Người nào người nấy cầm gậy gộc và dao xẻng, khí thế hừng hực hét lớn: “Đâu, thằng nào làm?” Ngô Tà ngây người.

Theo bản năng, anh muốn hướng về phía Hắc Nhãn Kính cầu cứu, nhưng lại kinh hoàng phát hiện cái tên khốn kiếp kia đã vít ga chạy mất hút từ đời nào.

Lửa trong lòng người dân Khương tộc là thần thánh bất khả xâm phạm.

Đừng nói là tè vào đống lửa, ngay cả sưởi quần áo bên cạnh cũng không được phép.

Lúc nãy họ đang họp ở nhà trưởng làng bàn bạc công sự, căn bản không chú ý có người lạ vào làng.

Vừa lúc chuẩn bị tan họp thì nghe thấy tiếng hú hét đó.

Chuyện này sao nhịn được?

Dám làm chuyện đó bên đống lửa thánh của họ thì đúng là nhục mạ cực đại.

Họ cũng chẳng thèm để ý gì khác, dưới sự dẫn đầu của trưởng làng liền sát khí đằng đằng xông ra.

Hắc Nhãn Kính chạy nhanh, họ không để ý tới, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Ngô Tà đang đứng ngây ngốc tại chỗ.

Thế là xong, khỏi cần bàn cãi, chắc chắn là thằng nhóc này rồi.

“Có người lạ ở đây, chắc chắn là nó làm!” Một thanh niên cầm gậy gào lên: “Bắt lấy nó, đừng để nó chạy thoát!” Người ngoài dám đến làng mình làm ra chuyện này, nếu dân làng không xử lý thì sau này kẻ khác lại học theo thì sao?

Dù là vì danh dự của làng hay vì ngọn lửa thánh trong lòng, đám dân làng này đứa nào đứa nấy lăm lăm vũ khí, nanh nanh vuốt vuốt xông về phía Ngô Tà.

Ngô Tà cũng không phải kẻ ngốc, tình huống này mà còn nhìn không ra thì anh thà về nhà bán tào phớ còn hơn.

“Cái lão mù chết tiệt, tôi với ông thề không đội trời chung!” Ngô Tà dùng đến chiêu thứ ba mươi sáu: chạy là thượng sách.

Giờ thì còn khát gì nữa?

Mệt mỏi gì nữa?

Dưới sự kích thích của lòng bi phẫn, Ngô Tà vắt chân lên cổ mà chạy.

Lúc này xuất hiện một cảnh tượng: Ngô Tà chạy phía trước, phía sau là mấy chục người cầm gậy đuổi theo không nghỉ.

Ngô Tà ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, anh sợ chỉ cần lơi lỏng một chút là sẽ chạy không nổi mà bị tóm được.

Ngay khoảnh khắc này, nghệ thuật ngôn từ của Ngô Tà đã được thăng hoa.

Anh mắng từ tổ tông mười tám đời của Hắc Nhãn Kính mắng đến tận xã hội hiện đại.

Ngô Tà liều mạng chạy về phía trước, hy vọng có thể thoát khỏi đám dân làng phía sau.

Nhưng lý tưởng thì đẹp đẽ mà hiện thực lại phũ phàng.

Hoặc có thể nói cái thể chất đen đủi của Ngô Tà đã ăn sâu vào trong mọi hoàn cảnh.

Nhìn thấy ngôi làng họ tạm trú ngay trước mắt, không biết cái gã thất đức nào đã đào một cái hố trên mặt đất bằng phẳng.

Ngô Tà không may vấp phải một cái, ngã nhào xuống đất.

Cú ngã này đau đến mức anh nửa ngày không thở nổi.

Cũng chính vì sự trì hoãn này mà đám dân làng đã đuổi kịp, vây chặt lấy Ngô Tà.

“Nhóc con khá lắm, chạy giỏi phết nhỉ.” Một người đàn ông trung niên vừa thở hổ hển vừa chỉ vào Ngô Tà mắng: “Thằng ranh ở đâu đến dám tới làng chúng tao phá hoại, có phải chán sống rồi không?” “Đại...

đại ca.” Ngô Tà cũng chống tay lên gối, liên tục xua tay giải thích: “Thật sự không phải tôi làm đâu, tôi chỉ đi ngang qua làng các anh, thấy khát quá nên muốn vào xin miếng nước uống thôi.” “Láo toét, xin nước sao mày lại chạy?” Người đàn ông trung niên mắng lại: “Thằng nhóc mày không tôn trọng lửa thánh của tụi tao, giờ còn muốn chối à?” Nói xong, ông ta vẫy tay với đám dân làng xung quanh: “Anh em bắt lấy nó, đừng để nó chạy thoát.” Tình hình của Ngô Tà bị một tên đàn em nhà họ Giải đang đi dạo ở đầu làng phát hiện.

Hắn vội lấy bộ đàm báo cáo cho Giải Ngữ Hoa, đồng thời gọi thêm các anh em khác xông tới.

Nhất thời hai bên rơi vào thế đối đầu.

Động tĩnh này đã làm kinh động đến trưởng làng nơi Giải Ngữ Hoa đang ở.

Lão già chống gậy cùng Giải Ngữ Hoa chạy tới.

Toàn là dân làng sống ở đây từ đời tổ tiên, hai làng thường xuyên giao lưu, quan hệ cũng khá khít khao.

Lão già vừa nhìn thấy liền gọi người đàn ông trung niên bên kia lại hỏi rốt cuộc có chuyện gì.

“Đại bá, thằng ranh này quá quắt lắm.” Người đàn ông trung niên có quan hệ khá tốt với lão trưởng làng, giải thích: “Nó dám tè vào đống lửa thánh của chúng cháu!” Lời này vừa thốt ra, không chỉ lão già ngây người mà ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng không biết phải nói gì.

“Tiểu Hoa, tôi thật sự không làm, không phải tôi mà.” Ngô Tà ở bên cạnh tức phát điên mà biện minh, nhưng ngặt nỗi không một dân làng nào tin lời anh.

Càng khiến anh hận đến ngứa răng là Hắc Nhãn Kính lại đang ngồi xổm ở đầu làng, vừa gặm dưa chuột vừa cười hì hì nhìn về phía này, như thể mọi chuyện đang xảy ra chẳng liên quan gì đến hắn.

Chuyện đã xảy ra thì vẫn phải giải quyết, Giải Ngữ Hoa chỉ đành kéo lão trưởng làng và người đàn ông trung niên kia vào đàm phán.

Cuối cùng Giải Ngữ Hoa phải bỏ ra năm vạn tệ đưa cho người đàn ông trung niên coi như tiền bồi thường cho Ngô Tà.

Một cuộc tranh chấp kết thúc như vậy đấy.

Cú ngã lúc nãy của Ngô Tà khá nặng, lại còn bị dân làng đè ra đá cho mấy phát.

Lúc này sau khi giải quyết xong xuôi, anh tập tễnh đi theo Giải

Ngữ Hoa về.

“Ngô Tà, cậu...” Giải Ngữ Hoa thấy bộ dạng này của Ngô Tà liền thở dài: “Cậu không thể để tâm một chút sao?

Cái tên mù chết tiệt kia bảo làm gì là làm nấy à?” Ngô Tà là hạng người gì Giải Ngữ Hoa quá rõ.

Bạn nối khố của anh tuy tính hiếu kỳ hơi nặng nhưng không phải kẻ thích gây chuyện.

Mà đã gây chuyện xong còn chạy, hố người ta không thương tiếc thì chỉ có thể là cái gã Hắc Nhãn Kính tổn đức kia thôi.

“Có thể trách tôi sao?

Còn chưa kịp phản ứng thì lão ta đã biến mất dạng rồi.” Ngô Tà hiện tại tràn ngập bi phẫn, gần như sắp đến mức châm lửa là nổ.

“Hừ, còn có mặt mũi mà nhắc à.” Câu nói này kèm theo tiếng rắc rắc nhai dưa chuột vang lên sau lưng Ngô Tà.

“Đến dân làng bình thường mà cũng chạy không lại, nhóc con mày còn đòi chạy thoát khỏi bánh chưng sao?” Hắc Nhãn Kính vừa ăn vừa lạnh lùng hừ một tiếng: “Không chỉ chạy chậm mà phản ứng cũng kém, may mà đây là trên mặt đất, chứ ở dưới hầm thì mày không đủ mạng mà chết đâu.” Ngô Tà nghe xong suýt thì khóc ra tiếng: “Ông gọi đây là huấn luyện à?

Ông có chắc là không định giết tôi luôn không?” Giải Ngữ Hoa nhíu mày liếc Hắc Nhãn Kính một cái: “Hạt Tử, anh làm thế này có hơi quá đáng không?” “Năm vạn tệ của Ngô Tà lần này tính lên đầu anh, về nhớ trả lại cho tôi.” Nhắc đến cái khác Hắc Nhãn Kính đều không quan tâm, nhưng hễ nhắc đến tiền thì đúng là đòi mạng hắn.

“Không đâu Hoa gia, chuyện này liên quan gì đến tôi?” Nửa mẩu dưa chuột còn lại bị ném xuống đất, Hắc Nhãn Kính bám theo sau lưng Giải Ngữ Hoa lải nhải không ngừng.

Thấy Hắc Nhãn Kính sốt ruột, Ngô Tà mới cảm thấy oán khí trong lòng vơi đi đôi chút.

Tuy nhiên anh cũng không định bỏ qua cho lão mù này dễ dàng như vậy.

Ngày tháng còn dài, sớm muộn gì cũng tìm được cơ hội báo thù thôi.

Sau sự việc này, tình cảm thầy trò hai người ngày càng thắm thiết, trong lòng chỉ có nhau, mắt chẳng thấy người ngoài.

Một tuần nhanh chóng trôi qua.

Giải Phi phong trần mệt mỏi từ Ba Nãi quay về, đưa một xấp ảnh dày cộp đến trước mặt Giải Ngữ Hoa.

Hắn buông thõng hai tay, đứng thẳng tắp, cung kính nói: “Gia, bên chỗ Mặc thiếu mọi chuyện đều ổn.

Lúc tôi về, Hoắc đương gia đã dẫn đội xuất phát rồi.” “Ừ, anh xuống trước đi.” Giải Ngữ Hoa mải mê lật xem xấp ảnh, đầu cũng không ngẩng lên.

Giải Phi vừa đi khỏi, Ngô Tà đã xông vào.

Người chưa vào phòng, tiếng đã truyền tới trước: “Tiểu Hoa, tôi nghe nói bên Ba Nãi có tin tức rồi, Tiểu Mặc, Tiểu Ca với Bàn Tử bọn họ thế nào rồi?” Chưa đợi Giải Ngữ Hoa lên tiếng, xấp ảnh trong tay anh đã bị một bàn tay khác giật mất: “Hoa Nhi gia, cho Hạt tử xem chút nào.” “Chà chà, ngày tháng trôi qua cũng ra gì phết nhỉ.” Hắc Nhãn Kính lật xem ảnh, trên mặt không tự giác lộ ra nụ cười sủng ái: “Thằng nhóc ranh này ăn uống chơi bời đủ cả, uổng công anh em mình còn lo lắng cho nó.” “Hừ, anh lo lắng cho em ấy lúc nào?” Ngô Tà chen vào, ghé mắt xem ảnh cùng Hắc Nhãn Kính, mở miệng mỉa mai: “Sư phụ, trong đầu ông không phải toàn nghĩ mấy chuyện thất đức sao?

Còn rảnh rang mà lo cho họ à?” Cái danh xưng sư phụ này là Ngô Tà phải đổi miệng dưới sự ép buộc của Hắc Nhãn Kính.

Cũng đừng trách anh không có ý chí, chỉ tại Hắc Nhãn Kính quá thất đức, bỏ đói anh một ngày một đêm, ép anh phải gọi một tiếng sư phụ.

Chương 304

Nếu không gọi, chẳng biết lão còn hành hạ anh đến mức nào nữa.

Có ảnh trong tay, Hắc Nhãn Kính hiện giờ tâm trạng cực sướng, cũng lười đáp trả Ngô Tà.

Giải Ngữ Hoa không tranh ảnh với hai người họ mà bóc bức thư trong phong bì ra xem.

Chữ của Ngô Mặc cũng y như tính cách của cậu, bay bổng phóng khoáng.

Rõ ràng giấy thư có dòng kẻ nhưng cậu cứ thích viết chéo đi, nghĩa là khi xem thư cậu, bạn phải nghiêng người đi một chút.

Ngô Mặc kể đơn giản trong thư một lượt từ lúc xuất phát đến khi tới Ba Nãi, quá trình gộp lại không đầy hai trăm chữ.

Thế nhưng chuyện mấy người họ đi câu cá săn bắn thì cậu lại viết gần ba trang giấy.

Nhìn bức thư trong tay, não bộ Giải Ngữ Hoa tự động hiện lên dáng vẻ hiện tại của Ngô Mặc cùng biểu cảm đắc ý đó.

“Tiểu Hoa, Tiểu Mặc nói gì trong thư thế?” Ngô Tà ghé lại gần tò mò hỏi: “Em ấy xuất phát chưa?” “Ừ, ngày Giải Phi quay về, Hoắc lão thái thái đã dẫn đội đi rồi.” Giải Ngữ Hoa kể lại vắn tắt lời Giải Phi, lại đưa một tờ giấy thư trong tay cho Ngô Tà: “Đây, cái này là Tiểu Mặc viết cho cậu.” Ngô Tà nhìn tờ giấy thư mỏng manh trong tay mình, lại ngó xấp giấy dày cộp trong tay Giải Ngữ Hoa, anh bĩu môi lẩm bẩm: “Thằng ranh con, có phải quên mất anh trai nó là ai rồi không?” Nhưng lẩm bẩm thì lẩm bẩm, vẫn phải đọc.

Ngô Tà đọc từng chữ trong thư Ngô Mặc viết cho mình.

Cũng may Ngô Mặc còn có lương tâm, trong thư quan tâm Ngô Tà mấy câu, lại còn biểu dương anh tâm tính tỉ mỉ, biết nghe lời.

Cuối cùng bảo anh là mình mọi chuyện đều ổn, không cần lo lắng.

Ở cuối thư xuất hiện nét chữ khác hẳn, hai chữ "An hảo" to tướng nắn nót.

Hai chữ này viết rất đột ngột, nhưng Ngô Tà vừa nhìn là hiểu ngay, đây chắc chắn là Tiểu Ca viết cho anh.

Mà bức thư của Hắc Nhãn Kính thì có vẻ đen đủi hơn, cả bài đều là mỉa mai hắn và khoe khoang mình đang sướng thế nào, khiến Hắc Nhãn Kính dở khóc dở cười.

Ba người chia nhau xem ảnh và thư, bận rộn không ngớt.

Kể từ khi Ba Nãi đã khởi hành, nghĩa là nhiệm vụ bên Tứ Cô Nương Sơn đã kết thúc.

Giải Ngữ Hoa quyết định lập tức xuất phát đến Ba Nãi.

Nhưng họ cũng không thể đến ngay được, từ Tứ Cô Nương Sơn xuất phát, trên đường còn cần mua sắm một số nhu yếu phẩm.

Ngay ba ngày sau khi xuất phát, Giải Ngữ Hoa đang trên đường cao tốc thì nhận được điện thoại của Hoắc Tú Tú.

Vừa mới bắt máy, Giải Ngữ Hoa còn tưởng Hoắc Tú Tú sẽ như thường lệ mà than vãn về Hoắc lão thái thái với mình.

Không ngờ, mấy chữ ngắn gọn của Hoắc Tú Tú đã kéo họ từ sự vui vẻ rơi thẳng xuống vực sâu.

"Anh Tiểu Hoa, bà nội và anh Tiểu Mặc mất tích rồi." May mà người lái xe là Giải Phi, nếu không với tâm trạng của Giải Ngữ Hoa lúc này, tuyệt đối sẽ xảy ra tai nạn giao thông.

Sắc mặt Giải Ngữ Hoa không ổn đã thu hút sự chú ý của Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính.

Hai người lần lượt dời tầm mắt sang phía anh.

Giải Ngữ Hoa không nói gì, trực tiếp mở loa ngoài, trầm giọng hỏi: “Tú Tú đừng cuống, cứ từ từ nói rõ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hoắc Tú Tú quả thực khác với những cô gái bình thường, nghe thấy giọng Giải Ngữ Hoa như thể tìm được trụ cột tinh thần, cô nhanh chóng kể lại sự việc.

“Anh Tiểu Hoa, theo giao hẹn của em và bà nội, mỗi tối 10 giờ sẽ thông báo tin tức cho nhau.

Anh cũng biết đấy, để truyền tin, tụi em đã đặc biệt bỏ tiền cao mua bộ đàm từ nước ngoài về.

Loại bộ đàm này dù ở dưới lòng đất khoảng năm mươi cây số cũng có thể nhận tín hiệu rõ ràng.

Mấy ngày đầu em đều nhận được tin của bà, nhưng từ năm ngày trước thì không nhận được gì nữa.

Lúc đầu em cứ ngỡ bộ đàm hỏng hoặc dưới đó có quá nhiều vật cản tín hiệu.

Nhưng sau khi đợi hai ba ngày, em cảm thấy có gì đó không ổn.” Hoắc Tú Tú tiếp tục kể lại những gì mình đã trải qua: “Càng đợi em càng bất an, nên đã hạ quyết tâm dẫn mấy người làm nhà họ Hoắc đi xuống theo lộ trình của bà để kiểm tra.

Ngay khi em đi qua cánh cửa thứ hai, em phát hiện phía trước xuất hiện rất nhiều vết máu.

Nhưng lạ là xung quanh không hề có lối đi nào khác.

Ngoài vết máu trên mặt đất ra thì chẳng còn gì khác, ngay cả thi thể cũng không có.” Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà đều cau mày chặt.

Họ nhìn nhau, trong lòng có dự cảm chẳng lành.

Đầu óc Ngô Tà như bị búa tạ giáng mạnh vào, choáng váng trong chốc lát.

Anh đưa tay giật lấy điện thoại từ tay Giải Ngữ Hoa, nóng lòng hỏi: “Tú Tú, em nói lại lần nữa đi, thật sự không có chút tin tức nào sao?” Giọng Hoắc Tú Tú đã khản đặc, nếu không phải màn hình hiện tên cô thì có lẽ ngay cả Giải Ngữ Hoa vốn nhìn cô lớn lên cũng không nhận ra nổi giọng này.

“Không có!” Hai chữ này nặng tựa ngàn cân, đánh tan hoàn toàn phòng tuyến tâm lý của Ngô Tà.

Anh ngơ ngác nhìn Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng và đau khổ không thể che giấu.

Suốt chặng đường dài, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử luôn ở bên cạnh anh, sau đó em trai anh cũng xuất hiện.

Sóng gió trải qua vô số, nhưng có một tiền đề là họ luôn ở bên nhau.

Hiện tại với anh, ba người quan trọng nhất đồng lúc gặp chuyện, chẳng khác nào lấy đi nửa cái mạng của Ngô Tà.

Giải Ngữ Hoa cưỡng ép bản thân bình tĩnh, hỏi kỹ thêm vài câu về tình hình hiện tại, cuối cùng nói với Tú Tú: “Tú Tú, em đừng hành động lung tung, anh sẽ dẫn người đến đó ngay.” Hoắc Tú Tú "vâng" một tiếng rồi cúp máy.

Hắc Nhãn Kính từ đầu đến cuối không nói lời nào, nhưng tiếng thở nặng nề cùng đôi nắm đấm siết chặt, cũng như sát khí tỏa ra từ người hắn đã cho thấy tâm trạng hắn lúc này đang vô cùng bất ổn.

Cũng may Ngô Tà dưới sự huấn luyện của Hắc Nhãn Kính, khả năng chịu đựng đã tăng lên không ít.

Chẳng bao lâu sau, anh dần bình tĩnh lại.

Ngồi ở hàng ghế sau, anh nghiêm nghị nói: “Tiểu Hoa, chẳng lẽ mật mã chúng ta đưa có vấn đề?” Câu này vừa nói ra, Giải Ngữ Hoa cũng chìm vào suy tư.

Nhưng dù họ có đoán thế nào cũng vô ích, sự việc đã xảy ra rồi.

May mà họ không phải chiến đấu một mình, vẫn còn hai người kia bên cạnh.

Chiếc xe chạy với tốc độ tối đa trên đường cao tốc, ba người trong xe bắt đầu thảo luận.

“Ngô Tà, chuyện này rất nan giải.” Giải Ngữ Hoa cũng lo sốt vó nhưng vẫn ép mình bình tĩnh để suy xét cục diện.

Ngô Tà không cần nghĩ ngợi, thốt ra luôn: “Tôi biết, nhưng dù có khó đến mấy, tôi cũng nhất định phải đưa họ ra ngoài.” “Hoa gia, Hạt tử biết anh lo ngại nhiều thứ.” Hắc Nhãn Kính ngồi ở ghế phụ, quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa cười lạnh: “Hay là thế này, tôi và đồ đệ ngốc của mình cứ đến Ba Nãi trước.

Còn Hoa gia anh thì tùy ý đi.” Sắc mặt Giải Ngữ Hoa trầm xuống, một cơn giận không thể kìm nén dâng lên từ đáy lòng.

Gương mặt vốn ôn văn nhã nhặn giờ phủ đầy sương lạnh, cả người anh như một con sư tử đang nổi giận, hận không thể xé xác Hắc Nhãn Kính trước mặt.

Ngô Tà thấy tình hình không ổn, chuyện Ba Nãi chưa giải quyết xong mà bên này đã lục đục nội bộ.

Anh vội ngăn giữa hai người, khuyên can: “Tiểu Hoa, sư phụ, hai người bình tĩnh lại đi, giờ tình hình bên đó còn chưa rõ ràng, chúng ta đừng có nội chiến.” Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau, không ai chịu nhường ai.

Ngô Tà đầu như muốn nổ tung, anh tức giận vỗ mạnh vào lưng ghế, quát: “Hai người xong chưa hả?

Tiểu Mặc và mọi người sinh tử chưa rõ, hai người còn tâm trí mà cãi nhau à?” Nhắc đến tên Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính mới bình tĩnh lại, lý trí dần quay về.

Giải Ngữ Hoa nén cơn giận, trầm giọng nói: “Ngô Tà, ý tôi là Hoắc lão thái thái gặp chuyện, nhà họ Hoắc chắc chắn sẽ xảy ra tranh chấp lợi ích.

Cậu phải biết lần này nhà họ Hoắc kẹp lạt ma đã tập hợp không ít nhân tài từ khắp nơi.

Với năng lực của họ mà còn ra nông nỗi này, đủ thấy tình hình bên dưới vô cùng nguy hiểm.

Điều tôi lo lắng là chỉ dựa vào nhân lực và trang bị hiện tại của chúng ta, việc cứu viện sẽ rất khó khăn.” Giải Ngữ Hoa nói ra những vấn đề khách quan đang tồn tại.

Cứu viện không đơn giản như tưởng tượng, không phải cứ xuống là cứu được người ra.

Nếu không có tay nghề giỏi, trang bị tinh lương, mạo hiểm đi xuống chẳng khác gì nộp mạng cho bánh chưng.

“Tiểu Hoa, tôi không quản được nhiều thế, tôi phải biết tình hình của họ càng sớm càng tốt.” Ngô Tà cũng hiểu Giải Ngữ Hoa nói đúng, nhưng đôi khi lý trí thật sự không thắng nổi cảm tính.

Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Tà, lại nhìn Hắc Nhãn Kính đang nở nụ cười lạnh.

Anh hạ quyết tâm, gật đầu: “Ngô Tà, cậu nói đúng, bất kể thế nào cũng phải biết tin tức của họ trước đã.” Nói đến đây, Giải Ngữ Hoa nghiến răng: “Dù có phải đối đầu với nhà họ Hoắc, tôi cũng nhất định sẽ cứu Tiểu Mặc ra.” Đã quyết định xong, Giải Ngữ Hoa bắt đầu chuẩn bị trước.

Anh gọi hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác để dặn dò và điều động lực lượng phòng thủ.

Nhà họ Giải thực tế cũng chẳng khác nhà họ Hoắc là bao, nội bộ không hề yên bình.

Để có thể bình an cứu nhóm Ngô Mặc ra, Giải Ngữ Hoa phải đảm bảo lực lượng cứu viện dự bị của nhà họ Giải có thể đáp ứng kịp thời.

Chương 305

Sau khi dặn dò xong đám thuộc hạ thân tín, Giải Ngữ Hoa do dự giây lát, cuối cùng nhập một dãy số rồi gọi đi.

Ngô Tà vẫn luôn quan sát Giải Ngữ Hoa, thấy anh như vậy liền hơi nhíu mày, không biết anh gọi cho ai.

Nhưng khi nghe cách xưng hô từ miệng Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà lập tức hiểu ra.

“Nhị thúc, tình hình bên Ba Nãi có biến, nhóm Tiểu Mặc mất tích rồi.” Giải Ngữ Hoa không nói lời thừa, dứt khoát nêu rõ sự việc chính.

Đầu dây bên kia nói gì Ngô Tà không nghe thấy, anh chỉ thấy sắc mặt Giải Ngữ Hoa rất khó coi.

Thẹn thùng, áo não, đủ loại cảm xúc lẫn lộn như thể thất bại lần này hoàn toàn là lỗi của anh vậy.

Sau khi cúp máy, Giải Ngữ Hoa siết chặt nắm đấm, tự đấm mạnh vào mình một cái.

“Tiểu Hoa... cậu đừng tự trách quá, chuyện lần này là ngoài ý muốn.” Dù sao cũng là bạn nối khố, Ngô Tà tuy tâm trạng cũng rất lo âu nhưng không nỡ thấy Giải Ngữ Hoa dằn vặt mãi.

Hắc Nhãn Kính giữ vẻ mặt lạnh lùng, nói bâng quơ: “Tự trách thì có ích gì, giờ quan trọng nhất là mau nghĩ cách cứu họ ra.

Ngô Nhị gia bên kia nói sao?” Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu nhìn thẳng Hắc Nhãn Kính: “Ngô Nhị thúc sẽ sớm dẫn người đến Ba Nãi, nhưng chú ấy cũng nói tình hình ở Kinh Đô đang khá hỗn loạn, e là nhà họ Hoắc sẽ có kẻ gây cản trở.” “Mẹ kiếp, xem ra mấy cái gã khuấy đảo của nhà họ Hoắc này chán sống rồi.” Hắc Nhãn Kính rút một điếu thuốc trong túi ra, mặc kệ lời Giải Ngữ Hoa nói lúc trước, châm lửa rít một hơi dài, lạnh lùng bảo: “Đợi chuyện này xong xuôi, nợ nần thế nào Hạt tử này sẽ không bỏ qua cho đứa nào hết.” Đây là lần đầu tiên Hắc Nhãn Kính bộc lộ ý định muốn giết người một cách trực tiếp như vậy.

Đối với cách nói của hắn, Giải Ngữ Hoa cũng rất tán đồng, vì anh cũng nghĩ như thế.

Ngô Tà suy nghĩ một lát, nghi vấn hỏi: “Tiểu Hoa, chúng ta có nên gọi điện cho Tam thúc không?” Tuy Ngô Nhị Bạch luôn là trụ cột trong lòng mọi người nhà họ Ngô, nhưng Giải Liên Hoàn mới là người nhìn Ngô Tà lớn lên.

Trong lòng anh, bất kể người đó là Tam thúc thật hay giả, đều có thể mang lại cho anh cảm giác an toàn tuyệt đối.

Giải Ngữ Hoa hơi do dự một chút.

Nói thật lòng, anh không muốn liên lạc với Giải Liên Hoàn cho lắm.

Chính là cái người đàn ông lẽ ra phải gánh vác cả nhà họ Giải nhưng hiện giờ vẫn mang danh Ngô Tam Tỉnh chạy vạy bên ngoài, để mặc anh làm lụng vất vả, khổ sở chống chọi cả gia tộc.

Cho nên nếu không thật sự cần thiết, Giải Ngữ Hoa thậm chí còn không muốn gặp người này, vì đó là một nút thắt trong lòng anh.

Ngô Tà biết Giải Ngữ Hoa đang nghĩ gì, nhưng lúc này thêm một người là thêm một phần sức mạnh.

Anh nhìn chằm chằm vào mặt Giải Ngữ Hoa, nghiêm túc nói: “Tiểu Hoa, cậu cũng nói rồi đấy, hiện tại nhà họ Hoắc và nhà họ Giải đều không yên ổn, chúng ta phải tập hợp mọi sức mạnh lại.

Tôi biết cậu đang nghĩ gì, nhưng hiện giờ trọng tâm là cứu nhóm

Tiểu Mặc, chuyện khác để sau hãy nói được không?” “Ngô Tà, cậu nghĩ nhiều rồi.” Giải Ngữ Hoa liếc Ngô Tà một cái, gật đầu, không do dự nữa mà gọi điện cho Giải Liên Hoàn.

Điện thoại reo hai tiếng đã có người bắt máy, ngay sau đó giọng của Tam thúc vang lên từ đầu dây bên kia: “Có chuyện gì?” Giải Ngữ Hoa cũng không nói nhảm, dứt khoát mở lời: “Tiểu Mặc và người nhà họ Hoắc mất tích ở Trương Gia Cổ Lâu tại Ba Nãi rồi.” Đầu dây bên kia im lặng.

Nhưng chưa đầy vài giây sau, Giải Liên Hoàn đã lên giọng quát: “Chuyện từ lúc nào?

Cái thằng ranh con đó sao lại theo tới Ba Nãi?” Điện thoại đang mở loa ngoài, Ngô Tà vội chen vào: “Tam thúc, không có thời gian giải thích nhiều đâu, chú mau dẫn người đến Ba Nãi đi.” “Hai cái thằng ranh con tụi bây thật là làm tao tức chết đi được.

Thôi được rồi, hai đứa cứ ở yên Ba Nãi đợi đấy, tao sẽ dẫn người tới ngay.” Nói xong Giải Liên Hoàn cúp máy.

Đoàn xe lao đi với tốc độ xé gió về hướng Ba Nãi.

Khi mấy người họ phong trần mệt mỏi chạy đến bên bờ hồ, đập vào mắt lại là một khu doanh trại lộn xộn, rác rưởi khắp nơi, lòng người hoang mang và một Hoắc Tú Tú tiều tụy.

Hoắc Tú Tú nhận được tin báo của đàn em, vội vàng từ trong lều chạy ra.

Người chưa tới nơi, giọng nói khản đặc đã truyền tới: “Anh Tiểu Hoa, mọi người cuối cùng cũng tới rồi.” Hoắc Tú Tú chạy đến gần, túm lấy cánh tay Giải Ngữ Hoa như thể thấy được cứu tinh.

Quãng thời gian dày vò vừa qua đã khiến cô luôn ở bên bờ vực sụp đổ.

Mọi người cũng chẳng màng chào hỏi, tranh thủ thời gian tìm hiểu tình hình mới là quan trọng nhất.

Vừa bước vào lều, Ngô Tà đã nôn nóng hỏi: "Tú Tú, tình hình bên dưới thế nào rồi?

Vẫn chưa có chút tin tức nào sao?" "Vẫn chưa." Hoắc Tú Tú chậm rãi lắc đầu, cả người chẳng còn chút tinh thần nào.

Cô cụp mắt xuống, gương mặt thoáng hiện vẻ bi thương: "Hôm qua em không cam lòng nên lại dẫn người xuống một chuyến, nhưng kết quả vẫn y như trước, không có bất kỳ manh mối nào." Nhóm Giải Ngữ Hoa lại hỏi thêm vài câu về tình hình bên dưới, Hoắc Tú Tú lần lượt giải đáp.

Sau khi nắm được tình hình đại khái, Hắc Nhãn Kính nói với Giải Ngữ Hoa: "Hoa gia, Hạt tử xuống xem xem rốt cuộc là thế nào đã." Hắn vừa định quay người rời đi, Giải Ngữ Hoa đã ngăn lại: "Đợi chút, tôi đi cùng anh." "Phải đấy, tôi cũng xuống xem sao." Ngô Tà đã không thể ngồi yên được nữa, giờ anh chỉ muốn xuống dưới xem rốt cuộc chuyện là như thế nào.

Ba người chuẩn bị xong trang bị và vũ khí, dưới sự dẫn dắt của Hoắc Tú Tú cùng vài người làm nhà họ Hoắc, họ đi dọc theo khe nứt hướng về Trương Gia Cổ Lâu.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Chúng ta còn phải kể lại từ đầu một chút.

Sau khi Ngô Mặc dùng móc sắt phá cửa, cả nhóm men theo lối đi tiến vào sâu bên trong.

Tình hình trong lối đi này có chút khác biệt so với trước kia.

Cứ đi khoảng trăm mét, hai bên lại dựng một tượng người bằng đồng.

Nét mặt của các tượng đồng không ai giống ai, có người cười kẻ khóc, người nghiêm nghị kẻ dữ tợn.

Nhìn mà rợn tóc gáy, hơi lạnh xộc thẳng lên lưng.

Vương Bàn Tử liếc nhìn Ngô Mặc một cái, hạ thấp giọng nói: “Em trai, đây chẳng phải Trương Gia Cổ Lâu sao?

Sao lại có nhiều tượng đồng thế này?” Nói đến đây, Vương Bàn Tử như nhớ ra điều gì đó, bỗng trở nên nghiêm túc: “Lần này đừng có mà lại đi nhầm vào chum nước tiểu đấy nhé — lại nhầm đường rồi.” Vẻ mặt Ngô Mặc cũng bắt đầu ngưng trọng, cậu quay đầu nhìn Trương Khởi Linh một cái, lưỡng lự bảo: “Chắc không đến mức đó đâu nhỉ?

Người nhà lão Trương cũng đâu phải chuột nhắt, lẽ nào chỗ nào cũng đào hang?” Dù nói vậy nhưng trong lòng Ngô Mặc cũng thấy thấp thỏm.

Dù sao cách đó không lâu, họ đã phát hiện di chỉ triều Thương dưới đáy hồ.

Để đảm bảo an toàn, Ngô Mặc dừng bước, kéo Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh nép vào vách tường.

Ba người họ vốn dĩ đi ở nửa sau đoàn người, vừa dừng bước một cái là lập tức tụt lại cuối đội ngũ.

Những người còn lại trong đoàn có chút kỳ quái nhìn ba người họ, nhưng cũng không nói gì, lần lượt vượt qua họ đi tiếp.

Họ đều biết cái thằng nhóc Ngô Mặc này không dễ chọc, chẳng việc việc gì phải rước lấy cái rắc rối này.

“Em trai, em định làm gì?” Vương Bàn Tử có chút khó hiểu.

Đã đi đến đây rồi, Ngô Mặc còn muốn làm gì nữa?

Chẳng lẽ định quay đầu đi về?

Trương Khởi Linh cũng nghi hoặc nhìn Ngô Mặc, môi mím lại, dường như muốn nói gì đó.

Cũng không biết là vì sợ kích động Ngô Mặc hay Vương Bàn Tử mà cuối cùng anh chẳng thốt ra chữ nào.

Ngô Mặc nhìn quanh, thấy ở đây không còn người ngoài, vội vàng lấy ba lô xuống, từ bên trong lôi ra một bình sứ nhỏ.

“Bàn ca, cầm lấy.” Ngô Mặc đưa bình sứ cho Vương Bàn Tử, dặn dò: “Anh với lão Trương bôi cái này lên người đi, nhớ kỹ chỗ nào hở da thì ráng bôi nhiều vào một chút.” “Cái gì đây?” Vương Bàn Tử nhận lấy bình sứ, ngó vài cái rồi vặn nắp bình ra.

Chỉ thấy một mùi hương thanh khiết ập vào mũi.

Anh cẩn thận ngửi ngửi, thấy hơi giống mùi sữa tắm lúc đi tắm.

“Đồ tốt đấy, em trai em mà lại lừa anh sao?” Ngô Mặc vỗ Vương Bàn Tử một cái, thúc giục: “Đừng lãng phí thời gian nữa, anh với lão Trương mau bôi lên đi, cái này trừ tà đấy.” Nghe đến hai chữ trừ tà, thứ đầu tiên Vương Bàn Tử nghĩ đến là máu của Ngô Mặc và Trương Khởi Linh.

Máu của hai người này đã để lại ấn tượng sâu sắc đến tận xương tủy cho anh.

Anh giơ bình lên, nhíu mày hỏi: “Em đừng có bảo với Bàn gia là cái này làm từ máu của em đấy nhé?” Nếu Ngô Mặc mà dám nói phải, Vương Bàn Tử chắc chắn sẽ tẩn cho cậu một trận.

Trong lòng anh, Ngô Mặc chính là em trai ruột thịt.

Thằng nhóc này nếu không màng sức khỏe bản thân mà lấy máu làm thuốc cao thì đúng là thiếu đòn.

Trong ánh mắt vốn bình lặng như nước của Trương Khởi Linh cũng thoáng qua một tia không tán đồng.

Con người là vậy đấy, dù bản thân có chịu thương tổn thế nào cũng không sao, nhưng khi thấy người mình quan tâm bị tổn thương dù chỉ một chút thôi cũng sẽ lo lắng không thôi.

“Làm gì có chuyện đó?

Ca, anh nghĩ nhiều quá rồi, mau bôi đi, lát nữa Hoắc lão thái thái bọn họ đi xa mất bây giờ.” Ngô Mặc không hề do dự, trực tiếp phủ định luôn.

Tuy nhiên dưới cái nhìn chăm chú của Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử, trong lòng cậu vẫn hơi chột dạ.

Không phải vì cậu dùng máu mình làm thuốc cao, mà là vì cậu sợ nếu nói ra nguyên liệu thực sự của thuốc cao này, cậu sẽ bị Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử liên thủ đánh cho dính vào tường mất.

Chương 306

“Mày chắc không đấy?” Cái thằng ranh Ngô Mặc này tiền án tiền sự quá nhiều, chuyện càng có ma thì nó nói càng hùng hồn.

Đối mặt với ánh mắt dò xét của Vương Bàn Tử, Ngô Mặc gật đầu lia lịa.

“Anh, anh cứ yên tâm mà dùng đi, đây là phương thuốc em tìm ra từ cổ tịch đấy.” Ngô Mặc đặt tay lên vai Vương Bàn Tử, bắt đầu bài bốc phét quen thuộc: “Loại dược cao này được làm từ dược liệu hảo hạng cả.

Anh cũng biết nhị thúc nhà em có không ít đồ tốt, cổ tịch y thư nhiều không đếm xuể.” Ngô Mặc chém gió một hồi, cứ thế đổ hết nguồn gốc phương thuốc lên đầu Ngô Nhị Bạch.

“Thôi được rồi, mày đừng có lải nhải với Bàn gia nữa, miễn là mày đừng tự làm hại mình là được.” Vương Bàn Tử cũng không hỏi thêm.

Gã dùng ngón tay quẹt một miếng lớn, bôi lên mặt và cổ của Trương Khởi Linh.

Anh em ở với nhau đã lâu, Vương Bàn Tử sớm đã quen chăm sóc Trương Khởi Linh.

Đừng nhìn gã hay phàn nàn Trương Khởi Linh thiên vị Ngô Tà, thực tế trong lòng gã hiểu rất rõ, mỗi khi mình gặp nguy hiểm, Trương Khởi Linh đều liều mạng cứu gã.

“Cái thứ này mùi cũng thơm đấy nhỉ.” Sau khi bôi xong cho Trương Khởi Linh, Vương Bàn Tử ngửi ngửi, lại còn dùng đầu lưỡi liếm nhẹ một cái, đoán: “Trong này có bạc hà à?” Ngô Mặc méo mặt, muốn ngăn cản cũng không kịp.

May mà tâm lý thằng nhóc này cực vững, cực giỏi diễn kịch.

Cậu lập tức phối hợp nói: “Đúng, có bạc hà.” Sau đó còn giơ ngón cái lên khen ngợi: “Mũi Bàn ca thính thật đấy, chẳng kém cạnh gì Tiểu Mãn Ca nhà em.” “Cút đi cho khuất mắt.” Vương Bàn Tử mắng một câu không chút nể nang, rồi bắt đầu bôi dược cao lên người mình.

Thấy Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh đều đã bôi xong, Ngô Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu cầm lấy hũ dược cao còn lại từ tay Bàn Tử, vừa bôi lên người vừa thầm nghĩ: “Cũng may ông đây có tầm nhìn xa trông rộng, dùng đủ loại hương hoa để át cái mùi khai đi, nếu không thì chưa kịp trừ tà đã bị hun chết trước rồi.” Nghĩ đến đây, cậu chợt nhớ tới mấy lọ mà Hắc Nhãn Kính đã cầm đi.

Ngô Mặc không nhịn được cười thầm trong bụng: “Đáng đời, tên hạt tử thối nhà anh cho chừa cái tội tay nhanh hơn não, chưa đợi tôi lấy loại mới ra đã cướp mấy lọ kia đi rồi.

Để xem anh có dám dùng không?

Hắc hắc hắc.” Cũng chẳng trách Ngô Mặc phải cải tiến dược cao, thực sự là chính cậu cũng không chịu nổi cái mùi khai đó.

Cái nắp bình vừa mở ra là mùi khai nồng nặc xộc thẳng lên não.

Tuy dược liệu chính là lấy từ trên người cậu, nhưng không hiểu sao sau khi kết hợp với thảo dược, cái mùi đó lại kinh thiên động địa đến mức có thể hun chết người ta.

Cực chẳng đã, cậu đành tiêu tốn tích phân mua công thức cải tiến từ hệ thống, thêm vào không ít bạc hà và những thứ thanh tân để át mùi.

Phải nói vận mệnh là thứ khó lường, Hắc Hạt Tử cứ ngỡ mình cướp được bảo bối, nào ngờ không chỉ hại mình mà còn kéo theo cả Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà.

Ba người bôi xong dược cao, cảm giác như có thêm một lớp phòng tuyến tâm lý, bấy giờ mới nhanh chóng đuổi kịp đội ngũ phía trước.

Trong đường hầm tối om, ngoài đoàn người này ra thì chỉ có những tượng người bằng đồng đứng hai bên.

“Tách!” Một âm thanh cực nhỏ đột nhiên vang lên khiến mọi người đang im lặng bước đi giật bắn mình.

Tất cả dừng lại, nhìn quanh quất.

Ở một nơi u ám thế này, bất cứ tiếng động nhỏ nào cũng đủ gây ra sự sợ hãi và bất an.

Đợi một lúc không thấy tiếng động thứ hai, mọi người mới hoàn hồn, tưởng là ai đó vô tình chạm vào cái gì.

Tuy nhiên, vì cẩn trọng, hành động của họ bắt đầu trở nên dè chừng, luôn chú ý quan sát xung quanh.

Đi thêm chưa đầy một dặm, qua một khúc quanh, trước mắt đột nhiên bừng sáng.

Đây là một thạch thất khổng lồ nửa tự nhiên nửa nhân tạo, dài khoảng năm mươi mét, rộng hai mươi mét và cao chừng bảy mét.

Tuy nhiên, ngoại trừ một chiếc đỉnh đồng khổng lồ ở chính giữa, cả thạch thất trống rỗng không một vật gì khác.

Mấy gã tay sai nhà họ Hoắc cầm đèn pin và vũ khí đi kiểm tra một vòng quanh tường nhưng không phát hiện ra cơ quan hay lối đi nào.

Một nữ hỏa kế trung niên nhanh chân bước đến bên cạnh Hoắc lão thái thái, thấp giọng báo cáo: “Đương gia, mật thất này không có lối ra nào khác.

Trừ chiếc đỉnh kia có vẻ kỳ lạ, còn lại không có gì bất thường.” Đi bộ suốt một thời gian dài, ai nấy đều đã mệt rã rời.

Hoắc lão thái thái quyết định tạm nghỉ tại đây.

Ai cũng là người bằng xương bằng thịt, nghe thấy nghỉ ngơi là tất cả ngồi bệt xuống đất.

Ngô Mặc, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử chọn một góc để ngồi.

Vừa ngồi xuống, Ngô Mặc đã lôi từ trong túi ra mấy hộp thịt bò hộp, tùy tay ném cho Bàn Tử và Trương Khởi Linh: “Nào, ăn chút gì đi để bổ sung thể lực.” Bàn Tử cũng chẳng khách sáo, mở hộp ra ăn lấy ăn để.

Ba người vừa ăn vừa trò chuyện nhỏ nhẹ, đều tỏ ra hứng thú với chiếc đỉnh lớn kia.

Chẳng gì thì cả một thạch thất lớn thế này lại chỉ đặt mỗi cái đỉnh?

Bảo không có gì mờ ám thì có quỷ mới tin.

Nếu là trước kia, Vương Bàn Tử thà nhịn cơm cũng phải xem cái đỉnh đó có đáng tiền không, bên trong có bảo bối gì không.

Nhưng giờ đã khác, dưới sự dặn dò kỹ lưỡng và sự canh chừng gắt gao của Ngô Mặc, Vương Bàn Tử không còn nhanh tay nhanh mắt như trước nữa.

Vương Bàn Tử đã yên ổn, nhưng người khác lại bày trò.

Lão già mặc áo trắng từng bị Ngô Mặc làm mất mặt lúc nãy vẫn luôn canh cánh trong lòng suốt cả quãng đường.

Cả đời lão sống vì cái sĩ diện, thế mà đến già lại bị một thằng nhãi ranh làm nhục.

Đây quả là đòn chí mạng đối với lão.

Lão thậm chí còn cảm thấy trên đường đi, những người khác nhìn mình bằng ánh mắt coi thường.

Nghĩ đến chuyện đó, lão ăn cái gì cũng thấy nhạt nhẽo như nhai sáp.

Lão quyết định đoạn đường sau phải thể hiện bản lĩnh, cho đám trẻ ranh này biết thế nào là gừng càng già càng cay.

Lão già phủi mông đứng dậy, chắp tay sau lưng lững thững đi về phía đỉnh đồng.

Động tác của lão hơi lớn, thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhưng nhiều người chỉ liếc nhìn một cái rồi lại nhắm mắt nghỉ ngơi, vì không ai biết sắp tới sẽ phải đối mặt với chuyện gì.

Vương Bàn Tử thấy là lão già áo trắng đó, liền bĩu môi khinh bỉ: “Cái lão già này lại ra vẻ rồi, nhìn cái bộ dạng làm màu của lão kìa, Bàn gia thật không tiêu hóa nổi.” “Đúng thế.” Ngô Mặc chỉ liếc nhìn một cái rồi mắng theo: “Cái lão già này tuổi tác còn chẳng bằng Lão Trương nhà mình, thế mà so với Lão Trương thì đúng là chẳng ra cái thá gì.” Nói xong, cậu đưa tay quàng vai Trương Khởi Linh, cười xấu xa: “Cứ nhìn cái gương mặt tuấn tú này của Lão Trương nhà ta mà xem, ra ngoài bảo mười tám tuổi chắc cũng có người tin.

Ở Bắc Kinh có bao nhiêu phú bà, hay là sau này anh để lại số điện thoại trên lan can đi?” Ngô Mặc và Vương Bàn Tử nhìn nhau cười hắc hắc, đều hiểu ý đồ của đối phương.

Hai người này đã hình thành thói quen cứ nói được vài câu là lại trêu chọc Trương Khởi Linh một chút, cứ như làm vậy thì tình cảm anh em sẽ thắm thiết hơn.

Sau khi cười đùa vài câu, Ngô Mặc đứng dậy, hất hàm về phía Vương Bàn Tử: “Thôi Bàn ca, không đùa nữa, chúng ta cũng ra xem cái đỉnh đó có gì kỳ quái.” Đề nghị này rất hợp ý gã.

Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử cũng lần lượt đứng dậy, cùng Ngô Mặc đi về phía chiếc đỉnh đồng.

Khi ba người tiến gần đến chiếc đỉnh, lão già áo trắng đang kiễng chân, rướn cổ nhìn lên trên.

Ngặt nỗi đỉnh đồng cao gần ba mét, mà lão già thì chưa đầy mét bảy.

Lão có dùng hết sức bình sinh cũng chỉ chạm tới phần đáy đỉnh.

Ngô Mặc đi tới nhìn thấy cảnh đó, nghĩ bụng: thế này sao mà được?

Với tinh thần tôn sư trọng đạo (tự chế), cậu thò tay phải ra, túm lấy gáy lão già, một tay vận lực nhấc bổng lão lên.

Lão già đang tập trung nghiên cứu cái đỉnh, hoàn toàn không chú ý xung quanh, bất thình lình bị Ngô Mặc nhấc lên khiến lão sợ tới mức kêu oai oái.

“Cứu... cứu mạng!” Lão già áo trắng không nhìn thấy phía sau là ai, cứ ngỡ gặp phải thứ gì bẩn thỉu muốn hại mình.

Ở nơi này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Tiếng kêu của lão làm mọi người giật mình, nhiều người trong hang đá quay sang nhìn.

Tuy nhiên, khi thấy là Ngô Mặc và lão già, họ lại thờ ơ quay đi như không có chuyện gì.

“Kêu cái gì mà kêu?” Ngô Mặc ngắt lời lão già, bực bội nói: “Tiểu gia thấy ông với không tới nên tốt bụng giúp một tay, ông không cảm ơn thì thôi còn la lối, có phải não bị chập mạch không?” Lão già áo trắng cứng cổ quay lại nhìn, khi thấy mặt Ngô Mặc thì tức đến nghiến răng nghiến lợi: “Cậu... cậu thật là kẻ không ra gì!” “Hừ, tôi có thể làm tổ tông của ông đấy!” Bàn về khoản mắng người, Ngô Mặc thực sự có thể làm bậc tiền bối của lão già.

Lão già áo trắng: “...” “Phụt!” Vương Bàn Tử không nhịn được cười thành tiếng: “Lão già kia, anh em tôi tốt bụng giúp ông, thế mà ông lại mắng người ta?

Chương 307

Đúng là không biết điều.” Hai anh em kẻ tung người hứng khiến lão già áo trắng đang lơ lửng giữa không trung tức đến mức trợn mắt trắng dã, suýt nữa thì ngất xỉu.

Nhấc thêm một lát, Ngô Mặc mới đặt lão xuống.

Dẫu sao lão già này ngoài việc ham sĩ diện ra thì cũng chẳng làm chuyện gì thất đức.

Lão già vừa chạm đất đã lảo đảo không đứng vững, ngã ngồi bệt xuống đất.

Oái oăm thay, sau gáy lão đập ngay vào chân đỉnh đồng, khiến lão kêu la thảm thiết vì đau.

Ngô Mặc định cúi xuống nói vài câu, đột nhiên phát hiện dưới đáy đỉnh có gì đó khác lạ.

Cậu chẳng buồn an ủi lão già, quay lại bảo Vương Bàn Tử: “Bàn ca, đưa đèn pin cho em.” Bàn Tử rút đèn pin từ túi sau ra đưa cho Ngô Mặc, tò mò hỏi: “Phát hiện ra cái gì à?” “Dưới đáy đỉnh này dường như có họa tiết phù điêu, để em nhìn kỹ xem.” Ngô Mặc bật đèn pin, cúi người soi vào dưới đáy đỉnh.

Ngay lập tức, những họa tiết hiện ra trước mắt Ngô Mặc.

Lão già áo trắng đang ngồi dưới đất, thuận thế ngẩng đầu lên, hai chữ trên đỉnh đồng đập thẳng vào mắt lão.

Lão thốt lên kinh hãi: “Đỉnh Tử Long!” Câu này khiến những người khác trong thạch thất không thể ngồi yên được nữa.

Họ nháo nhào bật dậy, vây quanh chiếc đỉnh đồng.

Đều là dân đổ đấu cổ vật, ý nghĩa của Đỉnh Tử Long dù chưa thấy cũng đã nghe danh.

Đỉnh Tử Long không phải văn vật tầm thường.

Hiện nay trên thị trường chỉ có một chiếc duy nhất, bụng đỉnh sâu 43cm, cao 103cm, rộng 37cm đã được coi là quốc bảo, sánh ngang với Hậu Mẫu Mậu Phương Đỉnh, được gọi là “Thương đại thanh đồng khí song bích” (cặp đôi hoàn mỹ của đồ đồng thời Thương).

Thế mà chiếc đỉnh trước mắt cao hơn ba mét, rộng một mét.

Nếu thực sự mang được ra ngoài, nó sẽ trị giá bao nhiêu tiền?

Đi đổ đấu là vì tiền, ai mà chẳng muốn túi tham của mình đầy ắp?

Mọi người vây quanh chiếc đỉnh bắt đầu quan sát, tất cả ánh đèn pin đều tụ lại trên thân đỉnh.

Chỉ thấy bốn mặt thân đỉnh khắc họa tiết hình rồng, xung quanh là những ký hiệu huyền bí kỳ quái.

Bốn chân đỉnh phía dưới khắc họa tiết chim thần mặt trời, tạo cảm giác như những con chim thần đang dang cánh nâng đỉnh bay lên.

“Bảo bối, đúng là bảo bối!” Lão già áo trắng run rẩy vuốt ve họa tiết chim thần, miệng không ngừng cảm thán.

Nhìn đôi bàn tay run rẩy và vẻ mặt kích động của lão, người biết thì bảo gặp bảo vật, người không biết lại tưởng lão bị đột quỵ.

Trương Khởi Linh đứng sau lưng Ngô Mặc nhìn chiếc đỉnh này, trong lòng dâng lên cảm giác bất an.

Anh khẽ nhíu mày, ánh mắt đầy vẻ cảnh giác.

Vương Bàn Tử quay đầu lại, vừa vặn thấy dáng vẻ này của anh.

Gã đứng thẳng dậy, hơi lo lắng hỏi: “Tiểu Ca, anh sao thế?

Thấy chỗ nào không khỏe à?” “Ừ!” Trương Khởi Linh gật đầu, trầm giọng nói: “Có tà khí!” Chẳng hiểu có phải vì ngày ngày ở chung với Ngô Mặc hay không mà mạch não của Vương Bàn Tử bây giờ cũng xoắn lại tám chín vòng.

Phản ứng đầu tiên của gã là nghĩ Tiểu Ca chê chỗ này quá thối.

Gã hít hít mũi, quả thực trong không khí có thoang thoảng một mùi hôi, không để ý kỹ thì không nhận ra.

Vương Bàn Tử thầm nghĩ: “Tiểu Ca trước đây đâu có thế này, sao giờ lại đỏng đảnh vậy nhỉ?

Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, Tiểu Ca giờ như tờ giấy trắng, mình dạy sao thì ảnh học vậy.

Chắc là ở với mấy anh em mình nên cũng bắt đầu biết giữ vệ sinh rồi.” Nghĩ vậy, Vương Bàn Tử vỗ nhẹ vào vai Trương Khởi Linh, an ủi: “Tiểu Ca, anh cũng đừng để ý, mấy lão già này lười rửa chân, chắc là mùi bốc ra từ đế giày của họ đấy.

Ráng nhịn tí, ngửi quen là không thấy gì nữa đâu.” Trương Khởi Linh: “...” Nói xong, Vương Bàn Tử lại tập trung vào chỗ Ngô Mặc, bỏ qua ánh mắt nhìn gã như nhìn kẻ đần của Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh thầm thở dài, lùi lại một bước, rút thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, nắm chặt trong tay, cảnh giác quan sát xung quanh.

Ngô Mặc càng nhìn những họa tiết dưới đáy đỉnh càng thấy quen mắt.

Cậu lùi lại một bước, quan sát từ góc độ xa hơn.

Cậu ngỡ ngàng phát hiện họa tiết này gần như y hệt với những hình vẽ quái dị đã thấy trước đó, chỉ có điều một cái là phù điêu chạm khắc, một cái là vân văn.

Trên đời này cái gì cũng thiếu, chỉ có kẻ tay chân táy máy là không thiếu.

Ngay khi Ngô Mặc định nhìn kỹ hơn thì tai nghe thấy tiếng một gã đàn ông cười lớn: “Anh em ơi, trong đỉnh có bảo bối!” “Mẹ kiếp!” Ngô Mặc chửi thầm, vội vàng đứng dậy nhìn lên.

Chẳng biết từ lúc nào, một gã thanh niên đã leo lên phía trên đỉnh.

Gã đạp hai chân vào hai bên thân đỉnh, chổng mông cúi đầu nhìn vào bên trong.

Gã thanh niên vừa hét lên như vậy, mấy gã khác cũng không kiềm chế được, lũ lượt leo lên.

Đám đông ùa tới, hất văng nhóm ba người Ngô Mặc ra ngoài.

“Phì, xui xẻo thật.” Vương Bàn Tử nhổ toẹt một cái, kéo Ngô Mặc lại phàn nàn: “Mấy cái thằng cháu này làm ăn chẳng có quy tắc gì cả, thấy đồ tốt là cứ như cởi quần đánh hổ -- vừa không biết xấu hổ vừa không thiết mạng sống.” “Thôi được rồi Bàn ca.” Ngô Mặc biết Bàn Tử đang nghĩ gì, cậu xua tay cắt lời gã, hạ thấp giọng nói: “Cẩn thận một chút, em có cảm giác không lành, cái đỉnh đồng này có tà khí.” “Hả?” Bấy giờ Vương Bàn Tử mới phản ứng lại, hóa ra lúc nãy Trương Khởi Linh nói là ý này.

Gã gãi đầu, định quay lại nói lời xin lỗi thì biến cố đột nhiên xảy ra.

“A!” Những tiếng thảm thiết liên tiếp truyền đến từ phía trên đỉnh đồng.

Mọi người vội vã rọi đèn pin lên trên.

Khi nhìn rõ cảnh tượng phía trên, ai nấy đều kinh hãi lùi lại.

Chẳng biết từ đâu chui ra những dây leo quấn chặt lấy mấy gã thanh niên trên đỉnh.

Những cành nhánh xuyên qua cơ thể họ, máu tươi nhỏ xuống tí tách.

Những sợi dây leo này như có sự sống, chúng quấn quýt lấy nhau, di chuyển chậm rãi.

Trên dây leo có vô số những cái miệng nhỏ không ngừng mấp máy, hút cạn máu trên người đám thanh niên kia.

Trong chớp mắt, mấy người đó đã bị hút khô thành những xác khô.

Thế nhưng đám dây leo vẫn chưa dừng lại, chúng tham lam kéo những xác khô đó vào trong đỉnh đồng.

Trong thạch thất nồng nặc mùi máu tanh, hòa quyện với mùi hương hoa thoang thoảng tỏa ra từ dây leo.

Hai mùi vị tương phản ấy trộn lẫn khiến người ta hoa mắt chóng mặt, buồn nôn.

Có lẽ đám dây leo thấy mấy người kia còn chưa đủ dính kẽ răng, những cành nhánh của chúng như những lưỡi kiếm, lao thẳng về phía những người đứng gần đỉnh đồng nhất.

“Chuyện này là sao?

Lui mau!” “Chạy mau!” Mọi người hét lên, nháo nhào bỏ chạy.

Nhưng hai chân làm sao chạy thoát được những thứ này?

Lại một tiếng thét thảm khốc vang lên.

Ngô Mặc nhìn theo tiếng động, chỉ thấy gã “Tiểu Thanh Long” cao lớn lúc trước giờ đã biến thành một con giun nhỏ bé.

“Mẹ ơi, may mà Bàn gia tay chậm!” Vương Bàn Tử kéo Ngô Mặc và Trương Khởi Linh lùi lại, thầm thấy may mắn.

Nếu không nghe lời Ngô Mặc rằng gặp bảo bối phải bình tĩnh, xác nhận kỹ mới lấy, thì e rằng người vừa bị “ép cân” bắt buộc kia đã có tên gã rồi.

Mấy chục người trong thạch thất hỗn loạn thành một đoàn.

Không ai biết đám dây leo này là thứ quái quỷ gì, tại sao không chỉ hút máu mà ngay cả thi thể cũng không tha?

Dây leo ngày càng nhiều, men theo tường thạch thất bò nhanh lên đỉnh đầu, dường như muốn biến tất cả thành ba ba trong hũ.

Hỏa kế nhà họ Hoắc múa dao trong tay, bảo vệ Hoắc lão thái thái rút lui.

“Mẹ kiếp, sao ở đâu cũng có những kẻ ngu ngốc thế không biết?” Ngô Mặc mắng thầm.

Cậu và Trương Khởi Linh mỗi người cầm một thanh đại đao, bảo vệ Vương Bàn Tử ở giữa.

Lúc này cũng chẳng phải lúc truy cứu trách nhiệm, vì người chết thì cũng chết rồi, truy cứu cái thá gì nữa.

Chương 308

Thấy có người bên cạnh bị dây leo quấn lấy, Trương Khởi Linh theo bản năng định lao lên cứu người.

Nhưng anh chưa kịp ra tay đã bị Ngô Mặc túm lại.

“Lão Trương, kệ xác bọn họ đi, mạng của anh quý gấp trăm nghìn lần bọn họ.” Vương Bàn Tử cũng túm chặt lấy tay Trương Khởi Linh, nhất quyết không cho anh đi cứu viện.

Đối với hai người họ, dù tất cả những người ở đây có chết sạch, họ cũng không nỡ để Trương Khởi Linh bị trầy da.

Trương Khởi Linh bất lực, chỉ đành để hai người kéo lùi lại.

Thế nhưng khi mọi người muốn rút khỏi thạch thất, họ kinh ngạc phát hiện tại cửa hầm, đám tượng đồng đã tụ tập lại từ lúc nào.

Người đầu tiên xông ra đã bị những ngọn trường mâu trong tay tượng đồng đâm xuyên qua, trông như một xiên kẹo hồ lô.

Cảnh tượng này khiến mọi người ngớ người.

Đúng là trước có sói sau có hổ, không biết nên xông lên hay lùi lại?

Nhưng có một điều kỳ lạ là đám tượng đồng này không hề bước vào thạch thất dù chỉ một bước, chúng chỉ chặn ở cửa, như thể đang ngăn cản họ chạy trốn.

Tình hình cực kỳ nguy cấp, dây leo phủ kín thạch thất, lối ra bị đội quân tượng đồng chặn đứng.

“Liều mạng thôi!” Có vài gã không tin tà, cảm thấy thà bị tượng đồng đâm chết còn hơn bị đám dây leo kia hút khô.

Nhưng ý tưởng thì hay, kết quả lại thê thảm.

Đám tượng đồng này không chỉ cao lớn dũng mãnh mà còn biết phối hợp tác chiến, nhanh chóng ép mấy gã vừa xông ra phải lui ngược vào trong thạch thất.

“Em trai, làm sao bây giờ?

Giờ đúng là tiến thoái lưỡng nan rồi.” Vương Bàn Tử lăm lăm khẩu súng, căng thẳng nhìn chằm chằm đám dây leo, trầm giọng hỏi: “Mày quyết đi, xông ra hay quyết chiến một trận với mấy thứ quái quỷ này?” Gã bây giờ cũng liều rồi, chỉ cần Ngô Mặc bảo đi hướng đông, gã tuyệt đối không đi hướng tây.

Chẳng qua cũng chỉ là một cái mạng, kiểu gì cũng phải liều một phen.

“Đợi đã!” Ngô Mặc nhìn đám dây leo, trầm tư suy nghĩ.

Một lát sau, cậu ghé sát tai Vương Bàn Tử nói nhỏ: “Anh không chú ý sao?

Đám dây leo kia dường như có ý tránh ba đứa mình.” Nghe vậy, Vương Bàn Tử mới sực tỉnh.

Lúc nãy dây leo đã ở rất gần gã, ngay khi gã định nổ súng thì kinh ngạc thấy nó quay đầu lao về phía người khác.

Gã cứ ngỡ dây leo cũng biết kén ăn, chê gã quá nhiều mỡ.

“Dược cao!” Trương Khởi Linh phản ứng rất nhanh, ngay lập tức phát hiện ra điểm mấu chốt.

“Đúng thế, em cũng nghĩ vậy.” Ngô Mặc gật đầu, nói tiếp: “Em thật sự không ngờ cái dược cao kia lại có tác dụng với cả thực vật, đúng là chó ngáp phải ruồi.” Cậu thực sự không ngờ loại dược cao này lại hiệu quả với thực vật, dĩ nhiên lý do chính là cậu cũng chưa có nơi nào để thử nghiệm.

Tuy nhiên để bảo hiểm, cậu và Trương Khởi Linh vẫn bảo vệ Vương Bàn Tử.

Mọi người tụ tập lại thành một vòng tròn, cầm vũ khí căng thẳng phòng bị đám dây leo.

Đám dây leo dường như đang tận hưởng quá trình săn mồi này, tốc độ của chúng chậm lại.

“Hoắc đương gia, bây giờ rốt cuộc phải làm thế nào?

Bà mau quyết định đi chứ.” “Đúng thế, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng đây chờ chết sao?” Mọi người nhốn nháo, đổ dồn áp lực lên Hoắc lão thái thái.

Bà ta sa sầm mặt mặt, nghĩ mãi không thông.

Mật mã đã có trong tay, nhưng cảnh tượng này là thế nào?

Chẳng lẽ nhà họ Trương ngay cả con cháu mình cũng hại?

Không đúng, chắc chắn không phải thế.

Hoắc lão thái thái nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ đó, không tổ tông nào lại không mong con cháu mình hưng thịnh.

Nghĩ vậy, bà ta nghiêng về khả năng mật mã đã xảy ra sai sót.

Hoắc lão thái thái thở dài: “Ai, Vũ Thần làm hại ta rồi!” Sự đã rồi, chỉ còn cách nhanh chóng tìm giải pháp, nếu không chỗ người này không đủ cho đám dây leo nhét kẽ răng.

Ánh mắt Hoắc lão thái thái đảo một vòng, gọi một gã đàn ông mặc áo xanh trong đám đông: “Từ đương gia, ông vẫn chưa chịu ra tay sao?” “Hoắc đương gia, bà đùa à, tình hình này tôi thì làm được gì?” Gã đàn ông áo xanh chẳng thèm giữ thể diện cho bà ta, thẳng thừng từ chối.

Hoắc lão thái thái cũng chẳng phải dạng vừa, lạnh lùng hừ một tiếng: “Đừng tưởng lão bà này không biết ông có chiêu giấu nghề, giờ mà không dùng thì lát nữa đừng có hối hận!” Gã đàn ông áo xanh sa sầm mặt, suy nghĩ một lát rồi rút từ trong ba lô ra một gói bột: “Hoắc đương gia, thuốc bột chỉ có một gói, chỉ có thể ngăn cản dây leo trong chốc lát, còn thoát thân thế nào thì phải xem bản lĩnh của mọi người.” “Được!” Hoắc lão thái thái gật đầu, nháy mắt với nữ hỏa kế trung niên.

Nữ hỏa kế len qua đám đông, nhận lấy gói bột từ tay gã đàn ông áo xanh.

Cô ta cẩn thận mở bao bì, đổ bột ra tay, ưu tiên bôi lên người Hoắc lão thái thái trước, sau đó lần lượt bôi lên người đám hỏa kế nhà họ Hoắc.

Hành động này khiến những người khác bất bình, nhưng lúc này nhà họ Hoắc người đông thế mạnh, họ chỉ đành nuốt giận vào trong.

Sau khi người nhà họ Hoắc đều đã bôi bột, trong gói chỉ còn lại chưa đầy một phần tư, mà số người lẻ lẻ đi theo cũng phải hơn hai mươi người.

Chuyện này khiến đám đông phẫn nộ, vì liên quan đến sinh tử thì không có chuyện nhỏ.

“Phi!

Cái nhà họ Hoắc này đúng là hỏng từ trong trứng hỏng ra.” Vương Bàn Tử thấy cảnh này thì tức điên người, nhổ một bãi nước bọt xuống đất, nghiến răng mắng: “Thật là mẹ kiếp thất đức, chỗ thuốc còn lại đó không đủ cho mỗi người một dấu vân tay.” Không phải Vương Bàn Tử bất bình thay cho đám người kia, mà là gã nghĩ đến ba anh em mình.

Nếu Ngô Mặc không có sẵn dược cao, thì với cách làm của nhà họ

Hoắc lúc này, Vương Bàn Tử chắc chắn đã vác súng ra liều mạng với họ rồi.

“A!” Ngô Mặc cười nhạt một tiếng, nói: “Chẳng có gì lạ, lúc này tất nhiên là phải lo cho người nhà mình trước.” Ba người thì thầm ở góc này.

Nữ hỏa kế trung niên cầm gói bột len lỏi trong đám đông, ấn lên người mỗi người một dấu tay.

Để không gây chú ý, Ngô Mặc cũng đưa tay ra cho cô ta ấn một cái làm màu.

Để thử nghiệm tác dụng của bột thuốc, một hỏa kế nhà họ Hoắc nắm chặt vũ khí, lấy hết can đảm tiến lại gần đám dây leo.

Thấy con mồi chủ động dâng tận miệng, đám dây leo vô cùng phấn khích, chúng lao nhanh dọc theo tường đến trước mặt gã hỏa kế, tốc độ nhanh đến mức suýt chút nữa làm gã rụng rời tay chân.

Tuy nhiên, khi cách gã chưa đầy một mét, những cành dây leo đột nhiên dừng lại, lượn lờ quanh gã vài vòng rồi từ từ rút lui.

Thấy cảnh này, lòng mọi người cũng yên tâm được phần nào, bắt đầu nghiên cứu xem làm sao để phá cục diện này.

Không ai biết bột thuốc có tác dụng trong bao lâu, nên phải tìm cách rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Để trấn an mọi người, Hoắc lão thái thái trầm giọng nói: “Các vị đều là những nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ đã lâu, nên hiểu một điều, càng nguy hiểm thì càng cần phải phối hợp.

Nếu cứ như nắm cát rời, thì dù có tránh được cơ quan này, phía trước vẫn còn vô số điều kinh khủng đang chờ chúng ta.” Lời nói thì hay, nhưng việc nhà họ Hoắc vừa làm đã găm một cái gai vào lòng mọi người.

Dù vậy, lúc này không phải lúc tính toán, thực sự cần phải hợp lực, bởi vì dây leo trong thạch thất không chỉ ngày càng nhiều mà trên cành lá của chúng còn bắt đầu nở ra những bông hoa màu hồng nhạt.

Những bông hoa này trông rất đẹp, nhưng trái ngược với vẻ ngoài xinh đẹp đó là một mùi hôi thối nồng nặc bốc ra từ nhụy hoa.

Tình hình ngày càng nguy cấp, mọi người lần lượt đưa ra ý kiến của mình.

“Hoắc đương gia, hay là dùng lửa đốt sạch cái thứ này đi.” “Láo toét, vạn nhất chúng ta chạy không kịp thì sao?

Chết cháy trong này à?

Với lại bà nghĩ cái bật lửa có thể đốt chết được mấy thứ này sao?” “Hay là xông ra đi, chết dưới tay tượng đồng còn hơn chết dưới tay cái thứ thực vật quái đản này.” “Lão tử chưa muốn chết, chẳng phải chỉ là một loại thực vật thôi sao?

Không trị nổi nó à?” Có người đề xuất thì có người phản đối, những âm thanh hỗn loạn khiến người ta nhức cả đầu.

Trương Khởi Linh vẫn im lặng, mắt không rời khỏi chiếc đỉnh đồng.

Ánh mắt Hoắc lão thái thái thỉnh thoảng lại lướt qua người anh.

Bà ta giơ tay ép xuống, chặn đứng những tiếng cãi vã.

Hoắc lão thái thái nhìn về phía Trương Khởi Linh, lên tiếng: “Trong tình cảnh này, không biết ngài có ý kiến gì không?” “Đỉnh Tử Long.” Trương Khởi Linh thốt ra ba chữ.

Sắc mặt anh bình thản, giọng nói không chút cảm xúc.

Hoắc lão thái thái gật đầu đồng tình: “Xem ra ngài cũng có cùng suy nghĩ với tôi.” Lão thái thái này đâu phải dạng tầm thường?

Nếu bà ta trẻ lại hai mươi tuổi, chắc chắn sẽ độc hành xông vào Trương gia cổ lâu, chẳng cần đến đám người hỗn tạp này.

Đã xác định cơ quan nằm ở đỉnh đồng, việc cần làm lúc này là tìm ra nó để nhanh chóng rời khỏi thạch thất.

Chương 309

Mùi hôi thối trong thạch thất ngày càng nồng.

Mọi người cảm thấy hoa mắt chóng mặt, vội vàng lấy đồ trong túi ra bịt mũi.

Rút kinh nghiệm từ những lần trước, lần này Ngô Mặc chuẩn bị vật tư vô cùng đầy đủ.

Cậu nhanh chóng lôi từ trong ba lô ra ba chiếc mặt nạ phòng độc, ném cho Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh mỗi người một cái, giục họ đeo vào ngay.

“Hắc, em trai, đúng là chỉ có mày là nhất!” Vương Bàn Tử tranh thủ giơ ngón cái khen ngợi Ngô Mặc: “Lần này mày làm tốt lắm, lúc nãy Bàn gia còn tưởng mày định lôi tất ra làm khẩu trang cơ đấy!” “Biến đi.” Ngô Mặc lườm gã một cái, bực bội nói: “Nếu anh thích cái mùi đó, em có thể cởi tất ra buộc lên mũi anh ngay bây giờ.” “Đừng đừng, Bàn gia chỉ lỡ miệng thôi mà.” Ba người họ núp trong góc trò chuyện, bên kia Hoắc lão thái thái đã chỉ đạo thuộc hạ đến kiểm tra đỉnh đồng để tìm cơ quan.

Chẳng ai ngu mà cam tâm làm bia đỡ đạn cho nhà họ Hoắc, nên bà ta đành phải cử người của mình ra.

Lần này Hoắc lão thái thái mang theo hơn hai mươi hỏa kế, trong đó có người giỏi về cơ quan, người giỏi võ, người giỏi suy luận.

Một hỏa kế giỏi cơ quan, dưới sự hộ tống của hai hỏa kế giỏi võ, cẩn thận tiến về phía đỉnh đồng.

Mỗi bước đi, ba người đều cảnh giác quan sát xung quanh, sợ dây leo đột ngột tấn công.

Càng gần đỉnh đồng, dây leo càng dày đặc.

Chiếc đỉnh đồng như một chậu cây cảnh khổng lồ, những dây leo quấn quýt tạo thành một cái thân to lớn.

Chúng đung đưa cành lá, cảnh giác nhìn chằm chằm ba người đang tiến lại gần.

Những người còn lại nín thở, sợ gây ra tiếng động lớn kích động đám sát nhân máu lạnh này.

Gã hỏa kế liếm môi khô khốc, mắt nhìn chằm chằm vào chiếc đỉnh trước mặt.

Muốn tìm cơ quan thì không chỉ dựa vào mắt.

Nghĩ vậy, gã từ từ đưa tay định chạm vào đỉnh.

Ngay khi tay gã vừa chạm vào đỉnh đồng, tất cả dây leo đột nhiên bị kích nộ.

Chúng điên cuồng lắc lư, lao thẳng về phía ba người như những lưỡi kiếm sắc lẹm.

Hai hỏa kế đi cùng điên cuồng múa vũ khí chặt đứt các cành lá.

Cùng lúc đó, những dây leo khác trong thạch thất cũng bắt đầu tấn công mọi người.

Trong lúc bất ngờ, bốn người đứng ngoài rìa nhanh chóng trúng chiêu, chỉ để lại vài vệt máu rồi biến mất trong chiếc đỉnh đồng.

Trong lúc nguy cấp, Ngô Mặc vỗ trán sực nhớ ra một chuyện.

Cậu vội vàng gỡ ba lô xuống, vờ như lấy từ trong ba lô nhưng thực chất là lấy từ không gian hệ thống ra một chiếc súng phun lửa cầm tay.

Từ lần ở cung điện Tây Vương Mẫu, dùng súng phun lửa nấu chảy tượng vàng thành cục, Ngô Mặc đã nảy sinh niềm đam mê mãnh liệt với món đồ này.

Khi bảo Hoắc Tú Tú chuẩn bị trang bị, cậu đã đặc biệt ghi nó vào danh sách.

Tục ngữ có câu có chuẩn bị thì không có gì phải sợ, chuẩn bị nhiều đồ một chút cũng chẳng hại gì.

Lúc nãy Ngô Mặc không định lộ diện, nhưng cậu chợt nhớ ra nhiệm vụ cứu một người được thưởng tích phân của hệ thống vẫn luôn tồn tại.

Trước đó cậu đã mua quá nhiều đồ trong cửa hàng, tích phân sắp cạn kiệt rồi.

Nếu không tranh thủ kiếm thêm, vạn nhất gặp lúc nguy nan thật sự mà túi không còn xu nào thì chỉ có nước nhìn đồ tốt mà than thở thôi.

Hiện tại trong thạch thất, đám đầu trọc hay đám ngốc nghếch kia trong mắt Ngô Mặc đều là tiền vàng lấp lánh.

Đương nhiên, muốn Ngô Mặc tên này đối xử ôn nhu với bọn họ thì đúng là nằm mơ.

Cậu cậy mình có thuốc bôi có tác dụng ức chế dây leo, tay cầm súng phun lửa bắt đầu tung hoành kiếm tiền.

Thấy bên cạnh có người bị dây leo quấn chặt, Ngô Mặc khẽ búng ngón tay, ngọn lửa như hỏa xà phun thẳng vào đám dây leo.

Dây leo bị lửa đốt, ngay lập tức co rút cành lá lại.

Ngô Mặc nhân cơ hội đó bồi thêm một cước vào thắt lưng đối phương, trực tiếp đá bay hắn ra ngoài.

Chỉ một động tác đơn giản như vậy, một trăm tích phân đã nhẹ nhàng tới tay.

Ngô Mặc vui đến mức tim muốn nở hoa luôn.

Công việc vừa được đánh người vừa có tiền này thì tìm ở đâu ra chứ?

Thậm chí Ngô Mặc còn nảy ra ý nghĩ, nếu hệ thống cho phép, cậu hận không thể treo từng người một trước mặt đám dây leo kia, cứ để chúng cắn một cái là cậu lại đá một phát, vừa nhàn hạ vừa kiếm tiền nhanh.

Tuy nhiên hệ thống cũng không phải kẻ ngốc, loại lỗi bug hiển nhiên này chắc chắn sẽ không xuất hiện.

Ngô Mặc như một chú bướm nhỏ tung tăng khắp sân.

Vương Bàn Tử nhìn mà đầu to ra, không hiểu nổi huynh đệ mình trúng tà gì?

Từ bao giờ mà lại trở nên tốt bụng như vậy?

Thế nhưng hành vi này của Ngô Mặc lại lấy được hảo cảm từ những người khác, đặc biệt là những kẻ vừa được cậu cứu mạng.

“Tiểu anh em, đa tạ!” “Người anh em họ Ngô, ơn cứu mạng này, ca ca ghi nhớ!” Trong nhất thời, mọi người đua nhau phát thẻ người tốt cho Ngô Mặc.

Ngay cả Hoắc lão thái thái cũng có cái nhìn khác về cậu.

Nếu không phải tình hình không cho phép, Ngô Mặc thực sự muốn cao hứng hát một bài.

Chạy vài vòng khắp thạch thất, thu hoạch được một lượng lớn tích phân, Ngô Mặc nhìn súng phun lửa trong tay, quyết định thấy tốt thì dừng.

Dù sao thứ này cũng là loại cầm tay, nguồn khí có hạn.

Nghĩ đến đây, cậu bắt đầu tăng hỏa lực, từng bước áp sát, cuối cùng phun lửa dữ dội vào cái đỉnh đồng.

Vạn vật tương sinh tương khắc, lửa đúng là khắc tinh của thực vật, đám dây leo bị lửa đốt liên tục lẩn trốn, những bông hoa rực rỡ trước đó cũng bắt đầu héo đen rồi rụng xuống.

Dây leo muốn chui lại vào đỉnh đồng, nhưng Ngô Mặc căn bản không cho chúng cơ hội.

Thừa lúc nó yếu, lấy mạng nó luôn!

Súng phun lửa như một con hỏa long không ngừng bay lượn.

Những dây leo vừa rồi còn hống hách giờ đây đã đón nhận tận thế của mình.

Bên trong đỉnh đồng vang lên một tiếng bi minh, trong nháy mắt tất cả dây leo đều rũ xuống, triệt để đi về cõi chết.

“Hô!” Những người sống sót trong thạch thất thấy thứ kia đã chết hẳn, mệt đến mức gần như đổ gục xuống đất.

Ngô Mặc vừa tắt súng phun lửa, chân đã bị ai đó ôm chặt.

Cậu theo bản năng đá một phát, nghe thấy tiếng “ai u”.

Ngô Mặc giật mình, nhìn xuống thì hóa ra là lão già mặc đồ trắng thích ra vẻ lúc trước.

Lão già này hiện tại đang ôm đầu, lăn lộn vào góc tường như một quả hồ lô.

“Vãi, lão già, ông làm cái gì vậy?” Ngô Mặc bị dọa nhảy dựng lên, chỉ tay mắng: “Ông muốn dàn cảnh ăn vạ thì chọn nhầm đối tượng rồi.” Vương Bàn Tử phi thân đến bên cạnh Ngô Mặc, dùng thân hình mình che chắn cho cậu, nhìn lão già kia bằng ánh mắt hằn học rồi nộ mạ: “Lão già kia, huynh đệ của tôi vừa cứu mạng tất cả các người, hiện giờ cậu ấy đang mệt rã rời, ông cư nhiên còn dám ám toán?” Ba anh em đồng lòng, Trương Khởi Linh cũng tự giác đứng bên phải Ngô Mặc.

Lòng người khó đoán, vừa rồi lúc nguy nan Ngô Mặc cứu họ thì họ cảm kích, nhưng giờ nguy cơ đã giải trừ, ai biết đám người này có thừa cơ động thủ hay không?

Điều này thật sự khó nói.

“Tiểu anh em, cậu hiểu lầm rồi.” Lão già một tay ôm gáy, tay kia liên tục xua xua.

Lão khó khăn bò dậy, đi khập khiễng về phía ba người.

“Lão phu là muốn cảm tạ cậu, nếu không nhờ cậu cứu mạng, e là lão già này đã tẻo ở đây rồi.” Không phải ăn vạ thì Ngô Mặc cũng chẳng để tâm.

Cậu cất súng phun lửa vào bao, hờ hững nói: “Được rồi lão già, nói cảm ơn suông thì chán lắm, đợi lúc ra ngoài hãy làm gì đó thực tế một chút.” “Đại ơn không lời nào xiết, lão phu không phải hạng người không biết tốt xấu.” Lão già cũng khá sòng phẳng, chắp tay với Ngô Mặc rồi quay người đi về phía Hoắc lão thái thái.

Hiện tại nguy cơ dây leo đã được giải trừ, nhưng đám tượng đồng ở cửa vẫn đang canh giữ.

Đã không ra được thì chỉ có thể tìm cơ quan trong thạch thất để đi tiếp.

Ngô Mặc đã giải quyết xong một việc, những việc còn lại cậu cũng lười ra mặt.

Chương 310

Dù sao ở đây có bao nhiêu cao thủ phá giải cơ quan, việc gì mình phải chủ động làm bia đỡ đạn?

Cậu kéo Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh lùi vào góc.

Vương Bàn Tử liếc nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý mới huých tay Ngô Mặc, hạ thấp giọng hỏi: “Này nhóc, có phải chỗ hiểm của chú mày vừa bị trúng đòn chí mạng không?

Sao hôm nay lại lên cơn đi cứu đám người này thế?” Vương Bàn Tử xoa xoa tay, vẫn còn sợ hãi: “Chú mày đột nhiên ra tay làm Bàn gia ta cứ tưởng chú bị trúng tà, sợ đến mức suýt tè ra quần.” “Bàn ca, anh nói thế thì mất quan điểm quá.” Ngô Mặc bĩu môi, “Em đây vốn dĩ luôn thích giúp người làm niềm vui.

Vả lại tình thế lúc nãy căng thẳng như vậy, em mà không ra tay thì chờ cả lũ bị hốt gọn à?” Cậu nói một cách đầy chính nghĩa, kết quả là không chỉ Bàn Tử không tin mà ngay cả Trương Khởi Linh cũng dời tầm mắt đi chỗ khác, rõ ràng là chẳng tin nổi lời quỷ quái của cậu.

Ở nơi này cũng không tiện hỏi nhiều, Vương Bàn Tử ghi nhớ chuyện này trong lòng, định bụng khi ra ngoài sẽ tra hỏi thằng nhóc này sau.

Lão không tin với tính cách không có lợi chẳng thèm dậy sớm của Ngô Mặc mà lại làm việc không có chút lợi lộc nào.

Ba người họ nghỉ ngơi bên này, phía Hoắc lão thái thái cũng đã có quyết định.

Lão già mặc đồ trắng quả thực có chút bản lĩnh về cơ quan, lão suy đoán cái đỉnh đồng này có vấn đề lớn, đặc biệt là bốn cái trụ dưới đáy.

“Hoắc đương gia, nếu lão phu không đoán sai, bốn cái trụ này chính là nơi đặt cơ quan.” Hoắc lão thái thái trầm tư hồi lâu rồi hỏi: “Kỳ Sơn lão quái, vậy theo ông thì nên phá giải thế nào?” “Máu, máu người.” Lão già nói một cách chém đinh chặt sắt, “Theo lão quan sát, những hoa văn trên trụ thực tế là rãnh dẫn máu, chỉ có rưới máu lên đó mới có thể kích hoạt cơ quan, mở ra mật môn.” Hoắc lão thái thái nhìn đỉnh đồng, cảm thấy hơi nhức đầu.

Trụ lớn như vậy thì cần bao nhiêu máu cho đủ?

Bà suy nghĩ một hồi, cuối cùng cắn răng quyết định: “Được, hiện giờ chỉ còn nước còn tát, nếu ông đã chắc chắn thì chúng ta thử xem.” Hoắc lão thái thái cũng là một kẻ tàn nhẫn, việc gì đã định là không do dự.

Bà tập hợp người nhà họ Hoắc lại, lấy ra một cái chậu sắt, mỗi người trích một ít máu.

Rất nhanh sau đó, trong chậu đã có nửa chậu máu.

Tuy nhiên lượng máu này chỉ đủ cho hai cái trụ.

Hoắc lão thái thái lại dời tầm mắt sang những người khác.

Nhà họ Hoắc đã tiên phong, những người khác dù không muốn cũng chỉ có thể mắng thầm rồi bóp mũi nặn máu.

Sau khi mọi người làm xong, chỉ còn lại ba anh em Ngô Mặc, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử.

Không ngờ cái bát không vừa đưa đến trước mặt Ngô Mặc đã bị cậu một cước đá văng.

“Ngô thiếu gia, cậu...” Tên thuộc hạ nhà họ Hoắc bị dọa giật mình, nhìn cái bát không bị đá văng trên đất mà không biết phải làm sao.

“Đi, Lão Trương, Bàn ca, chúng ta qua xem tình hình.” Ngô Mặc coi như không nghe thấy lời tên thuộc hạ, ra hiệu cho Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử rồi một tay xách đao thong dong đi về phía đỉnh đồng.

Trương Khởi Linh lẳng lặng theo sát phía sau.

Vương Bàn Tử đi ngang qua tên thuộc hạ thì vỗ vai hắn cười lạnh: “Nghĩ cái gì thế?

Muốn máu của Tiểu Ca và huynh đệ tôi à?

Đi nằm mơ đi!” “Phải, là tiểu nhân lỗ mãng.” Tên thuộc hạ đột nhiên nhớ tới tính khí của Ngô Mặc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Vị gia này đến ngay cả gia chủ nhà mình cũng phải nể ba phần, vậy mà vừa rồi mình dám đòi máu của cậu ta?

Hắn dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên trán, nhìn theo bóng lưng ba người Ngô Mặc rời đi, thầm cảm thán trong lòng: “Tạ ơn trời đất, Ngô thiếu không đánh mình.” Ngô Mặc đi tới gần đỉnh đồng, lão già áo trắng và vài thuộc hạ nhà họ Hoắc đang đi vòng quanh cái đỉnh.

Thấy Ngô Mặc tới, lão già vội ngẩng đầu chào hỏi: “Tiểu anh em, sao không nghỉ ngơi thêm một chút?” “Không có gì, qua xem tình hình thôi.” Ngô Mặc nhìn thấy hai thùng máu lớn đặt trên đất, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Lão già, ông định dùng máu để kích hoạt cơ quan sao?” “Đúng vậy.” Nhắc tới vấn đề chuyên môn, lão già ưỡn ngực đầy tự tin: “Tiểu anh em, cậu tin lão đi, lần này chắc chắn không sai đâu.

Lão thường xuyên nghiên cứu văn hóa tế tự cổ đại, đồng thời cũng rất hứng thú với việc phá giải cơ quan.

Tuy thân thủ lão không bằng các cậu, nhưng ở các phương diện khác lão cũng không phải hạng vô danh tiểu tốt.” “Ừ, ông làm đi.” Ngô Mặc gật đầu, muốn xem lão già làm thế nào.

Thời gian gấp rút, lão già không hàn huyên với Ngô Mặc nữa, chổng mông lên chuyên tâm nghiên cứu xem nên rưới máu từ chỗ nào.

Đừng nhìn hai thùng máu có vẻ nhiều, thực tế đối với bốn cái trụ đồng này vẫn còn hơi thiếu hụt.

“Tiểu Ca, tổ tông nhà anh cũng thật là không ra gì.” Vương Bàn Tử ghé sát Trương Khởi Linh, bĩu môi: “Mẹ nó, về thăm nhà mà còn phải dùng nhiều máu thế này, đây là về nhà hay là về chầu ông bà thế?” Trương Khởi Linh liếc nhìn Bàn Tử một cái rồi không nói gì, dường như lười đáp lời tên dở hơi này.

Ngô Mặc vẫy tay ra hiệu cho Bàn Tử nói nhỏ thôi, còn mình thì chuyên tâm nghiên cứu cơ quan.

Lão già áo trắng chỉ huy thuộc hạ nhà họ Hoắc rưới máu bắt đầu từ trụ đồng phía dưới bên phải.

Một chuyện không ngờ đã xảy ra, máu rưới lên trụ đồng chảy chậm rãi theo các đường vân, hình chim thần mặt trời chạm khắc trên đó như được hồi sinh, sống động như thật.

“Cạch!” Một tiếng động rõ ràng của cơ quan vang lên, khiến lão già áo trắng càng thêm tự tin.

Rất nhanh, ba cái trụ còn lại cũng được rưới máu.

Bốn con chim thần mặt trời đỏ rực như đang vỗ cánh, mang lại một cảm giác chấn động vô cùng.

Những tiếng “cạch cạch” liên tiếp vang vọng khắp thạch thất.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều bò dậy, nắm chặt vũ khí trong tay, vừa mong chờ vừa cảnh giác nhìn xung quanh.

Dưới ánh mắt của mọi người, bức tường phía trước thạch thất từ từ nâng lên, lộ ra một lối đi mới.

Một luồng gió âm u buốt giá thổi ra từ lối đi, khiến những người đứng gần không tự chủ được mà rùng mình.

Trong tình huống này, việc đi thám thính trước hay không cũng chẳng còn ý nghĩa, vì đám tượng đồng phía sau đã chặn cứng cửa ra vào rồi.

Đừng nói là người, ước chừng ngay cả một con ruồi bay qua cũng phải bị kiểm tra xem có mã số không.

Hoắc lão thái thái phất tay, tiên phong dẫn đầu thuộc hạ tiến vào lối đi.

Những người còn lại nối gót theo sau.

Lúc này trong thạch thất chỉ còn lại ba anh em Ngô Mặc, Trương Khởi Linh, Vương Bàn Tử và bốn thuộc hạ nhà họ Giải.

“Mặc thiếu, chúng ta có nên theo không?” Bốn thuộc hạ đều nhìn về phía Ngô Mặc, chờ lệnh.

Đối diện với ánh mắt tin tưởng của họ, Ngô Mặc cảm thấy hơi đau đầu.

Nếu có thể lựa chọn, cậu căn bản không muốn để người nhà họ Giải đi theo.

Cần biết rằng Trương Gia Cổ Lâu đầy rẫy nguy hiểm, ai biết được bước tiếp theo có phải là tử lộ hay không?

Nếu là người ngoài, Ngô Mặc cũng chẳng buồn quan tâm sống chết, lúc vui hay muốn kiếm tiền thì tiện tay cứu một cái, không vui thì có chết ngay trước mặt cậu cũng chẳng thèm liếc mắt.

Nhưng bốn thuộc hạ này thì không được, họ là tâm phúc của Giải Ngữ Hoa.

Chỉ cần một người xảy ra chuyện thì với Giải Ngữ Hoa cũng là một phiền phức.

Vì vậy suốt dọc đường này, Ngô Mặc luôn phải bảo vệ an toàn cho họ.

Ngô Mặc quay đầu nhìn đám tượng đồng ở cửa, thở dài một tiếng: “Đi thôi, theo sát họ.” Ngô Mặc phất tay ra hiệu cho mấy người đi theo, nhưng vì không yên tâm nên cậu dặn dò thêm: “Các người nhất định phải hết sức cẩn thận, cái gì không nên chạm vào thì tuyệt đối đừng chạm, nếu không xảy ra chuyện gì, tôi sợ mình cứu không kịp.” Mấy thuộc hạ nhìn nhau, cung kính nói với Ngô Mặc: “Mặc thiếu, cậu yên tâm, chúng tôi hiểu.” “Được rồi huynh đệ, đừng nghĩ nhiều quá.” Vương Bàn Tử thương Ngô Mặc, bước tới khoác vai cậu: “Tục ngữ nói sinh tử có số, phú quý do trời.

Làm cái nghề này là đã treo đầu trên lưng quần rồi, dù có chuyện gì thì Hoa gia cũng không trách chú đâu.” Nghe Bàn Tử nói vậy, Ngô Mặc im lặng một hồi: “Tôi biết chứ,” cậu khẽ thở dài, “nhưng dù sao họ cũng là người của Hoa ca, có thể chăm sóc được chút nào thì hay chút nấy.” “Lão Trương,” Ngô Mặc quay đầu gọi Trương Khởi Linh một tiếng, “phía trước tình hình chưa rõ, nếu anh thấy chỗ nào không ổn thì phải nói ngay, đừng có nín nhịn đấy.” “Đúng đấy Tiểu Ca, huynh đệ nói không sai đâu.” Vương Bàn Tử cũng phụ họa theo.

Hai người họ quá hiểu Trương Khởi Linh, biết cái tên này dù gặp nguy hiểm cũng sẽ gồng mình chịu đựng, tuyệt đối không rên một tiếng.

Vả lại đây là Trương Gia Cổ Lâu, Ngô Mặc luôn cho rằng tổ tiên nhà họ Trương đầu óc không được bình thường cho lắm, ngay cả con cháu cũng lừa, ai biết được còn bày ra trò gì nữa?

Ngộ nhỡ phía trước lại có mê hồn trận hay cơ quan quỷ dị gì đó làm hại Trương Khởi Linh thì sao?

Vương Bàn Tử cũng cùng suy nghĩ, hai người một trước một sau kẹp Trương Khởi Linh ở giữa.

Trương Khởi Linh nhìn ánh mắt lo lắng của hai người huynh đệ, trong lòng dâng lên một luồng ấm áp, khẽ "ừ" một tiếng.

Cứ như thế, mấy người bước chân vào dũng đạo tối om.

Không ai chú ý rằng khi bóng người cuối cùng biến mất ở cửa hang, bức tường lại lặng lẽ hạ xuống, và đám tượng đồng vốn đứng canh ở lối vào bỗng hiện lên nụ cười quỷ dị trên khuôn mặt, sau đó như được kích hoạt cơ quan, trở lại vị trí đứng ban đầu.

Trên tường đá, ở một vị trí cực kỳ mờ nhạt, một mẩu tường nhỏ rơi xuống, hiện ra ba chữ: "Sinh Tử Môn".

Đúng là ứng nghiệm với câu nói: "Bước vào cánh cửa sinh tử này, sống chết chẳng do mình." Dũng đạo tối đen như mực, uốn lượn không thấy điểm dừng như ruột của một con quái vật.

Đi liên tục suốt bảy tám tiếng đồng hồ, phía trước vẫn là một màu đen kịt, khiến người ta nảy sinh ảo giác: Mình đang thực sự đi hay vẫn đang giậm chân tại chỗ?

Không khí ngày càng áp bức, ngoài tiếng thở và tiếng bước chân thì không còn bất kỳ động tĩnh nào khác.

Trong môi trường này, con người luôn phải giữ cảnh giác cao độ, ngay cả một con bò cũng sẽ cảm thấy mệt lử.

"Huynh đệ, tôi cảm thấy có gì đó không đúng." Vương Bàn Tử thở hổn hển nói: "Từ lúc vào đến giờ chắc cũng phải năm ngày rồi, nhưng cậu nhìn xem, đừng nói là Trương Gia Cổ Lâu, ngay cả một miếng ván sàn cũng chẳng thấy đâu." Chưa kịp than vãn xong, phía trước đột nhiên vang lên tiếng thảm thiết: "Cứu mạng!" Ngay sau đó lửa sáng rực lên, soi rõ mồn một trong dũng đạo.

Chương 311

Đội ngũ bắt đầu hỗn loạn, mọi người nhao nhao hét lên: "Cẩn thận, có cơ quan!" "Nhanh, lùi lại, đừng chạm vào ngọn lửa đó, không dập tắt được đâu!" Nhóm Ngô Mặc luôn đi cuối nên không thấy chuyện gì xảy ra phía trước, nhưng qua lời nói của đám người kia, cậu đoán chắc chắn có ai đó đã chạm vào cơ quan.

"Vãi, Bàn ca, anh thiêng thật đấy." Trong lúc nguy cấp, Ngô Mặc vẫn không quên giơ ngón tay cái tán dương Bàn Tử một câu.

Cậu luôn cảm thấy Bàn Tử cũng giống Ngô Tà, trên người đều có chút màu sắc huyền huyễn, nói một cách dân dã thì một người là miệng quạ đen, một người là chạy đứt hơi.

Quả nhiên, lời lão nói như một chiếc chìa khóa vừa tra vào ổ là phía trước có chuyện ngay.

"Để em lên xem chuyện gì xảy ra?" Cứ ở phía sau như kẻ mù thì chẳng biết chuyện gì đang diễn ra, Ngô Mặc tính toán một chút rồi định chen lên phía trước xem sao.

"Đừng, ba anh em mình cùng đi." Vương Bàn Tử đời nào để Ngô Mặc mạo hiểm một mình, lão vươn tay túm lấy tay Trương Khởi Linh: "Tiểu Ca, chúng ta cùng lên xem, cứ tối mù mịt thế này cảm giác đúng là không ổn." Ngô Mặc dặn dò thuộc hạ nhà họ Giải mấy câu, bảo họ đừng hành động thiếu suy nghĩ, sau đó cùng Bàn Tử và Trương Khởi Linh chen qua đám đông lên hàng đầu.

Chưa kịp áp sát thì họ đã bị lão già áo trắng chặn lại.

Lão một tay vỗ ngực, tay kia chỉ về phía trước, vẫn chưa hết bàng hoàng: "Tiểu anh em, tuyệt đối đừng đi tiếp, cơ quan dưới đất hễ dẫm vào là bốc lửa ngay, mà ngọn lửa này quỷ dị lắm, trừ khi người chết hẳn, nếu không không tài nào dập tắt được.” Lão già áo trắng mặt cắt không còn giọt máu, vừa rồi lão suýt nữa thì bước vào, chân đã nhấc lên rồi, chỉ thiếu một chút nữa thôi.

May mà phản ứng nhanh thu lại kịp, nếu không giờ chắc lão cũng là một trong số những kẻ bị thiêu chết kia rồi.

Ngô Mặc nhìn theo hướng chỉ của lão già, trên mặt đất phía trước có ba vết đen sạm, không cần hỏi cũng biết đó là dấu vết của ba người vừa bị thiêu chết.

Chỉ là không rõ đó là người nhà họ Hoắc hay là đám đi theo lặt vặt kia.

“Trời đất ơi, hết máu rồi lại đến lửa.” Vương Bàn Tử gãi đầu, quay lại nhìn Trương Khởi Linh với vẻ lo lắng: “Tiểu Ca, tổ tông nhà anh có bệnh nặng đúng không?

Định cho cả lũ đoàn tụ dưới suối vàng à?

Đây mà là bái tế tổ tông cái gì, đây là đi gặp trực tiếp tổ tiên thì có!” Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm lối đi trước mặt, vẻ mặt nghiêm trọng.

Một lát sau, anh siết chặt Hắc Kim Cổ Đao, không nói một lời mà lao vụt đi với tốc độ cực nhanh.

“Tiểu Ca!” Vương Bàn Tử ngẩn người, định túm lấy anh nhưng lại vồ hụt.

Nếu không phải Ngô Mặc nhanh tay lẹ mắt tóm lấy cổ áo sau của lão, ước chừng tên này đã lao thẳng vào cơ quan rồi.

Đến lúc đó có đổi sang hình thái sinh tồn khác không thì thật khó nói.

“Tiểu Mặc, chú nhìn Tiểu Ca kìa, anh ấy không cần mạng nữa à?”

Vương Bàn Tử cuống quýt xoay như chong chóng, muốn lên không dám, lùi lại không cam lòng, mồ hôi trên đầu chảy ròng ròng.

“Đừng cuống, Lão Trương không phải kẻ ngốc đâu.” Ngô Mặc giữ chặt Bàn Tử, trầm giọng: “Anh nhìn kìa, anh ấy sắp qua rồi.” Vương Bàn Tử vội vàng nhìn theo, chỉ thấy thân hình Trương Khởi Linh di chuyển cực nhanh, nhảy vọt tránh né, chớp mắt đã xuyên qua đoạn dũng đạo đầy cơ quan đó.

Anh cầm Hắc Kim Cổ Đao đứng cách đó hơn hai mươi mét, cúi đầu trầm tư.

“Vãi, chuyện này là sao?” Vương Bàn Tử ngơ ngác, ghé sát Ngô Mặc hạ giọng đoán: “Chẳng lẽ Tiểu Ca khôi phục trí nhớ rồi?” “Thôi đi.” Ngô Mặc không cần nghĩ cũng bác bỏ ngay: “Anh nhìn cái vẻ mặt ngơ ngác kia của anh ấy xem, giống khôi phục không?” Cậu xoa cằm suy nghĩ một hồi rồi suy đoán: “Theo em đoán, đây có thể là một loại phản ứng bản năng, tức là hiệu ứng cơ bắp, anh thấy thân pháp vừa rồi của Lão Trương có quen mắt không?” “Quen cái khỉ gì, tôi còn chưa nhìn rõ anh ấy đã qua mất rồi.” Vương Bàn Tử lườm một cái, tức giận mắng: “Cái tên Tiểu Ca này thật là vô tổ chức vô kỷ luật, chẳng nói chẳng rằng đã chạy biến đi, dọa Bàn gia tôi suýt tè ra quần.” Màn thể hiện của Trương Khởi Linh không chỉ khiến Ngô Mặc và Bàn Tử giật mình mà ngay cả Hoắc lão thái thái và những người khác cũng kinh ngạc không kém.

Bà vừa định lên tiếng thì thấy Trương Khởi Linh đeo Hắc Kim Cổ Đao lên lưng, quay người đi sâu vào trong.

“Này này, Tiểu Ca, anh làm cái gì thế?” Vương Bàn Tử thực sự cuống cuồng, vừa nhảy vừa hét sang phía đối diện: “Anh tuyệt đối đừng đi lung tung, chờ anh em với chứ!” Tuy nhiên Trương Khởi Linh dường như không nghe thấy, vẫn tiếp tục bước đi.

Ngô Mặc nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm bóng lưng anh với vẻ lo lắng: “Lão Trương không phải bị trúng tà đấy chứ?” “Mẹ nó, cái nơi quỷ quái này đúng là đâu đâu cũng có vấn đề.” Cậu nhìn đoạn dũng đạo đầy cơ quan dài khoảng hơn hai mươi mét trước mặt, nghiến răng định lao qua thì thấy Trương Khởi Linh lại từ bóng tối bước ra.

Lần này tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, không hiểu vị đại ca ít nói này đang làm cái trò gì.

Trương Khởi Linh lại bước lên đoạn đường cơ quan đó một lần nữa.

Khác với lúc nãy, lần này anh không dùng thân pháp gì cả mà cứ bước đi bình thường, vững vàng đi lại.

“Ý gì đây?

Tiểu Ca qua đó phá giải cơ quan rồi à?” Vương Bàn Tử vẫn không dám bước tới, mãi đến khi Trương Khởi Linh đi đến gần, lão mới vươn tay chộp lấy cánh tay anh.

“Lão Trương, anh làm cái gì thế, dọa chết tôi rồi.” Ngô Mặc vừa phàn nàn vừa cùng Bàn Tử vây quanh Trương Khởi Linh, bốn bàn tay sờ soạng từ đầu đến chân anh một lượt, sợ anh bị thương dù là nhỏ nhất.

Thấy vẻ lo lắng của hai người, Trương Khởi Linh chớp chớp mắt, trấn an: “Không sao, cơ quan đã được phá giải.” Cái vẻ ngoan ngoãn hiếm thấy này của anh khiến Ngô Mặc và Bàn Tử có cục tức cũng không phát ra được, cuối cùng mỗi người vỗ một phát vào lưng anh coi như giải tỏa nỗi bực dọc trong lòng.

Giọng Trương Khởi Linh không lớn nhưng lại truyền rõ vào tai Hoắc lão thái thái.

Bà nghe thấy cơ quan đã được giải trừ thì mừng rỡ ra mặt.

Để xác nhận xem cơ quan thực sự đã hết hiệu lực chưa, Hoắc lão thái thái không tiếc hy sinh mạng sống của thuộc hạ, sai một tên đi qua đoạn dũng đạo đó.

Tên thuộc hạ đi cực nhanh, sợ đi chậm sẽ bị thiêu chết.

Mọi người đổ dồn ánh mắt vào hắn, thấy hắn đi từ đầu này sang đầu kia bình an vô sự, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi xác nhận cơ quan đã bị phá giải, Hoắc lão thái thái chắp tay với Trương Khởi Linh, không nói thêm lời thừa thãi nào.

Cứ ngỡ qua được đoạn đường này thì phía trước sẽ yên ổn một thời gian, nhưng thực tế đã chứng minh suy nghĩ đó hoàn toàn sai lầm.

Người nhà họ Trương không dễ dàng để người ngoài bước chân vào cổ lâu.

Huyền Hồn Thê, Quỷ Đả Tường, Cát Lún...

đủ loại cơ quan xuất hiện một cách quỷ dị trước mặt mọi người.

Nhân số giảm đi nhanh chóng, lúc đầu có hơn năm mươi người, giờ chỉ còn chưa đầy ba mươi, trong đó một nửa là thương tích đầy mình.

Không ai còn quan tâm đến thời gian trôi qua nữa, lương thực và vũ khí liên tục tiêu hao.

Dũng đạo nhân tạo trở nên gồ ghề, cuối cùng biến thành những khe nứt tự nhiên.

Những kẻ vào đây với mục đích kiếm tiền giờ đây trên mặt đều bao phủ vẻ bi thương và tê dại, họ không biết mình còn có thể sống sót rời khỏi đây hay không.

Ngay cả thuộc hạ nhà họ Hoắc cũng có ý nghĩ đó.

Lúc đầu dùng bộ đàm đời mới nhất vẫn còn liên lạc được với bên trên, nhưng không lâu sau bộ đàm chỉ còn tiếng nhiễu điện từ, không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

Càng đi sâu vào trong, vẻ mặt Trương Khởi Linh càng nghiêm trọng, anh không giải thích được nguyên nhân nhưng mơ hồ cảm thấy phía trước rất nguy hiểm.

Vương Bàn Tử thì có thể không nói liền ít nói, lý do đơn giản là để giữ sức và giảm thiểu tiêu hao vật chất.

Ngô Mặc cũng cảm thấy phiền muộn, để tỉnh táo, cậu chỉ có thể xé điếu thuốc ra lấy sợi thuốc bên trong cho vào miệng nhai.

Ngay khi mọi người sắp rơi vào trạng thái tuyệt vọng thì bước ngoặt xuất hiện.

Đi qua một đoạn đường quanh co, trước mắt đột nhiên hiện ra một hồ nước nhân tạo rộng bằng ba cái sân bóng đá.

Giữa hồ có một hòn đảo nhỏ, trên đảo sừng sững một tòa tháp lâu chín tầng.

Vô số viên dạ minh châu như những con đom đóm bao quanh tòa tháp, ánh sáng rực rỡ đổ xuống chiếu sáng cả hòn đảo như ban ngày.

Phần giữa tháp lâu mây mù bao phủ, khiến người ta không nhìn rõ hư thực bên trong.

Mọi thứ trước mắt mộng ảo như một giấc mơ, nếu không biết rõ mình đang ở trong lòng núi, chắc mọi người đã tưởng mình vừa lạc vào thiên cung.

“Trời đất ơi, đây...

đây chẳng lẽ là tòa cổ lâu chúng ta đang tìm?” Nhiều người không dám tin vào mắt mình, cứ ngỡ đi trong bóng tối quá lâu nên đại não sinh ra ảo giác.

“Trương Gia Cổ Lâu.” Hoắc lão thái thái dường như vắt kiệt sức lực, thốt ra bốn chữ nặng ngàn cân từ kẽ răng.

Bà gạt thuộc hạ ra, chống gậy nhìn tòa cổ lâu trước mặt, lẩm bẩm: “Con gái, mẹ cuối cùng cũng tìm được tới đây rồi.” “Huynh đệ, chú mau nhéo anh một cái, anh hơi chóng mặt.” “Kia... kia đều là dạ minh châu sao?

To bằng nắm tay luôn à?” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, mắt dính chặt vào những viên dạ minh châu đó, tay ôm ngực thở hổn hển như thể muốn lao tới vơ vét hết chỗ dạ minh châu đó về tay.

Nghe thấy yêu cầu của Bàn Tử, Ngô Mặc cũng chẳng khách khí, vung tay lên phát ra tiếng “bốp” thật mạnh vào gáy lão.

“Vãi, thằng nhóc này làm cái gì vậy?” Vương Bàn Tử bị đánh đến mức tai ù đi, xoa đầu oán thán một hồi: “Chú mà dùng thêm sức nữa là đầu anh bay khỏi cổ luôn đấy.” “Em là đang đáp ứng tâm nguyện của anh gấp đôi đấy thôi.” Ngô Mặc tùy tiện đáp một câu rồi quay sang nhìn Trương Khởi Linh, hạ thấp giọng hỏi: “Lão Trương, anh có chút ấn tượng nào với nơi này không?

Dù chỉ một chút thôi?” Trương Khởi Linh nhíu chặt mày, ánh mắt hiện lên vẻ mê mang.

Ngô Mặc thấy vẻ mặt đó thì vỗ trán ngán ngẩm: “Thôi bỏ đi, coi như em chưa hỏi.” Anh em nhà mình đầu óc không tốt thì biết làm sao?

Chỉ có thể nhẫn nhịn và cưng chiều thôi, chẳng lẽ lại mổ đầu anh ấy ra nhét ký ức vào?

Cậu khẽ thở dài, đặt tay lên trán Trương Khởi Linh, ép cho cái mày đang nhíu chặt kia giãn ra, bĩu môi nói: “Đừng nhíu mày nữa, nhíu mãi não nó bị ép nhỏ đi đấy.” Trương Khởi Linh: “...” Có người ra bờ hồ kiểm tra, phát hiện từ bờ hồ vào tâm hồ không có cây cầu nào cả, điều này khiến mọi người gặp khó khăn.

Cũng không biết nước hồ nông sâu ra sao, vạn nhất nước quá sâu thì thật khó giải quyết.

Cần biết rằng suốt dọc đường đi, mọi người đã vứt bỏ rất nhiều trang bị, mấy cái thuyền bơm hơi giản tiện đã lạc mất từ lúc nào không hay.

Chương 312

Phải nói rằng ma lực của đồng tiền thì người thường khó lòng kháng cự.

Trong đám người này, trừ ba anh em Ngô Mặc và Hoắc lão thái thái ra, những kẻ còn lại đều đến đây vì tiền.

Tòa cổ lâu trước mắt này, chưa nói đến chuyện có vào được hay không, chỉ riêng số dạ minh châu xung quanh kia, tùy tiện lấy vài viên ra ngoài cũng đáng giá liên thành.

Chỉ cần tiền vào tay thì chuyến này coi như không đi trắng.

Có mấy gã phát cuồng, cậy mình bơi giỏi, cũng chẳng quản nước hồ có nguy hiểm hay không mà lao thẳng xuống.

Khi họ chạy đến giữa hồ thì ngạc nhiên phát hiện nước hồ không sâu, cùng lắm chỉ đến đầu gối.

Thế là những người còn lại như hóa điên, bất chấp tất cả lao về phía trước, dường như sợ mình chạy chậm thì dạ minh châu sẽ bị kẻ khác cướp mất.

Lúc này Hoắc lão thái thái cũng chẳng buồn quản đám người đó, bà tập hợp thuộc hạ nhà họ Hoắc đứng bên bờ, lặng lẽ quan sát động tĩnh phía trước.

Ngô Mặc chẳng thèm tranh giành vũng nước đục này, cậu biết ý đồ của Hoắc lão thái thái là muốn để đám người kia làm bia đỡ đạn, xem tòa lâu kia thực sự có gì bất thường không.

Tục ngữ nói người không vì mình trời chu đất diệt, cách làm của Hoắc lão thái thái cũng chẳng có gì sai, thậm chí trong lòng Ngô Mặc cũng có ý nghĩ đó.

“Nhiều dạ minh châu như vậy, cứ để họ lấy hết sao?” Vương Bàn Tử liếm môi khô khốc, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

“Làm sao, anh muốn ra làm bia đỡ đạn à?” Ngô Mặc lườm Bàn Tử một cái, gắt: “Đã bảo anh bao nhiêu lần rồi, cái tay đừng có táy máy.

Đây là đâu?

Trương Gia Cổ Lâu đấy.

Suốt dọc đường anh cũng thấy rồi, đầu óc đám người nhà họ Trương này đa số đều 'có vấn đề', ai biết được chỗ dạ minh châu kia có phải là bẫy không?” Nói đoạn cậu chỉ tay vào Trương Khởi Linh đứng phía sau: “Anh nhìn xem, ngay cả con cháu mình mà họ còn lừa thì anh còn mong chiếm được hời sao?” Lời Ngô Mặc tuy thô nhưng thật.

Vương Bàn Tử cười ngượng ngùng: “Tôi chỉ nói thế thôi chứ có định đi cướp bảo bối thật đâu.” Nói xong lão lùi lại một bước đứng cạnh Trương Khởi Linh.

Ba người đứng sóng vai nhìn về phía trước.

Bốn thuộc hạ nhà họ Giải, trên người quấn đầy băng gạc, nhìn nhau không nói lời nào, lặng lẽ đứng phía sau.

Trong lòng họ hiểu rõ, đi được đến tận đây nếu không có Ngô Mặc năm lần bảy lượt ra tay cứu giúp thì với bản lĩnh của họ, ước chừng giờ đến mẩu xương cũng chẳng còn.

Đang lúc Ngô Mặc tập trung quan sát phía trước thì bên cạnh có người lên tiếng: “Tiểu anh em, lão phu có thể nói với cậu vài câu không?” Ba người Ngô Mặc nhìn theo tiếng nói, thấy lão già áo trắng lúc trước đang chống gậy leo núi, đi khập khiễng bước tới.

“Ái chà, lão già, ông cũng cứng rắn gớm nhỉ!” Ngô Mặc nhìn lão già mặc đồ trắng, không nhịn được trêu chọc: “Thật không ngờ, bao nhiêu người bỏ mạng rồi mà ông vẫn còn sống nhăn răng thế này." "Tiểu huynh đệ à, cậu đừng có đùa tôi nữa." Lão già mặc đồ trắng liên tục xua tay, cảm thán: "Lão già này không phải hạng người không biết tốt xấu.

Cả quãng đường này nếu không phải cậu mấy lần cứu mạng, cái thân già này sớm đã phơi xác tại chỗ rồi." Vương Bàn Tử nghe mà nhíu mày: "Lão đầu, ông rốt cuộc muốn nói cái gì?

Cứ lải nhải nửa ngày chẳng được câu nào ra hồn.

Đừng làm lỡ việc, ba anh em tôi lát nữa còn phải qua đó đấy." "Phải, là lỗi của tôi, già rồi nên hay lảm nhảm." Lão già vội vàng chuyển chủ đề, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tiểu huynh đệ, tôi tổng cảm thấy nơi này có gì đó không đúng.

Tòa cổ lâu kia mang lại một cảm giác tà khí rất nặng.

Hình dáng của nó, dường như trước đây tôi từng thấy qua trong một cuốn sách cổ." Vương Bàn Tử nghe đến đây thì phấn chấn hẳn lên, xen vào hỏi: "Sách cổ có ghi trong lầu có bảo bối gì không?" Lão già lắc đầu chắc nịch: "Không có, trong sách chỉ ghi lại một câu đơn giản, nói rằng đó chính là cửa ngõ vào địa ngục." Ngô Mặc lặp lại một câu: "Cửa ngõ địa ngục?" "Đúng vậy." Lão già gật đầu lia lịa, nói tiếp: "Tiểu huynh đệ, lão già này đã sống đến bảy mươi tuổi, đời này nhìn người không ít.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy ba vị, tôi đã biết các cậu không phải người thường.

Lão già này chẳng cầu gì khác, chỉ có một tâm nguyện, nếu tôi thật sự chết ở đây, chỉ hy vọng tiểu huynh đệ có thể mang tro cốt của tôi về." Ngô Mặc càng nghe càng nhíu mày.

Cậu vừa định mở miệng nói chuyện thì Trương Khởi Linh vỗ vỗ vai cậu.

Ngô Mặc hơi khó hiểu, cứ ngỡ Trương Khởi Linh có chuyện gì?

Không ngờ Trương Khởi Linh lại đưa ngón tay chỉ vào giữa lông mày cậu, nhẹ nhàng thốt ra ba chữ: “Não nhỏ quá.” “Phụt~” Pha vả mặt đến quá nhanh khiến Vương Bàn Tử không nhịn được mà cười bò.

Mặt Ngô Mặc đen như nhọ nồi.

Nhìn cái vẻ mặt vô tội của Trương Khởi Linh, cậu có cục tức mà không trút ra được.

Nói anh ta thất đức à?

Nhưng mấy cái này đều là do chính cậu vừa mới dạy xong.

Chỉ là cái gã này sao những cái tốt không học, lại đi học ba cái thứ vô dụng này nhanh thế?

Lão già đứng cạnh ngơ ngác, không hiểu trong tình huống nghiêm túc thế này mà ba người kia đang diễn trò gì.

Ngô Mặc có giận cũng không nỡ trút lên anh em, bèn quay sang phun hết vào lão già trước mặt: “Tôi bảo này lão đầu, ông bớt nịnh hót tôi đi.

Anh em ruột còn phải tính toán sòng phẳng nữa là.

Đừng nói đến chuyện ông đây đã cứu ông bao nhiêu lần, riêng cái yêu cầu cuối cùng kia, ông nghĩ hai ta không thân chẳng quen, tôi sẽ giúp ông chắc?” “Phải, là lão hủ đường đột rồi.” Lão già liên tục chắp tay.

Sau đó, ông ta cẩn thận tháo một miếng ngọc bội từ trên cổ xuống, cầm trong tay nhìn vài cái với vẻ không nỡ, cuối cùng nghiến răng đưa đến trước mặt Ngô Mặc.

“Tiểu huynh đệ, miếng ngọc này là tổ tiên truyền lại, nghe nói nó có công năng tránh dữ gặp lành.

Bao nhiêu năm nay tôi luôn mang theo bên người, thấy nó quả thật không tầm thường.

Đám rắn rết chuột bọ hầu như không bao giờ bén mảng đến gần tôi, lúc gặp nguy hiểm miếng ngọc này còn hơi nóng lên nữa.” Lão già kể lại một lượt sự thần kỳ của miếng ngọc khiến hai mắt Vương Bàn Tử sáng rực, hận không thể lao lên cướp ngay lấy để đeo cho Ngô Mặc.

Không phải Bàn Tử không thương Trương Khởi Linh, mà là mấy anh em này ai nấy đều tự giác muốn bảo bọc Ngô Mặc hơn.

Lão già nói rất nhiều, cuối cùng thở dài một tiếng: “Tiểu huynh đệ, bảo vật này lão hủ giao cho cậu, hy vọng cậu có thể sống sót rời khỏi đây.” Ngô Mặc trầm tư hồi lâu.

Đi suốt quãng đường này, cậu nhận thấy lão già này thực sự có năng lực.

Về kiến thức sách cổ, giám định bảo vật hay cơ quan đều hiểu biết sâu rộng, không phải hạng xoàng.

Cũng chẳng biết bà già họ Hoắc kia đã tốn bao nhiêu tiền để mời được vị này vào đội.

“Lão đầu.” Ngô Mặc nghĩ một lát rồi lên tiếng: “Người minh bạch không nói lời mờ ám, tôi rất xem trọng ông.” Câu này vừa thốt ra làm lão già giật nảy mình.

Nếu Ngô Mặc không nói tiếp, chắc ông ta đã nghĩ xiên xẹo đi đâu rồi.

“Tôi nể phục bản lĩnh của ông, không biết ông có hứng thú theo tôi làm việc không?” Không ai ngờ Ngô Mặc lại có ý này.

Không chỉ lão già ngẩn ra mà ngay cả Vương Bàn Tử cũng thấy khó hiểu.

“Tiểu Mặc, em...” Vương Bàn Tử vừa định nói đã bị Ngô Mặc ngắt lời: “Được rồi Bàn ca, có chuyện gì để sau hãy nói.” Dứt lời, cậu giật lấy miếng ngọc từ tay lão già, thản nhiên nói: “Tất nhiên, tiền đề là tất cả chúng ta phải sống sót rời khỏi đây đã.” “Được, lão hủ đồng ý với yêu cầu của cậu.” Lão già không phải kẻ ngốc, ông ta biết Ngô Mặc nhìn trúng bản lĩnh của mình.

Một khi đã được cậu xem trọng, tỉ lệ sống sót của ông ta sẽ cao hơn nhiều.

Ông ta dứt khoát gật đầu, sau đó không nói gì nữa mà đứng cạnh Ngô Mặc để bày tỏ thái độ.

Ngô Mặc lật xem miếng ngọc trong lòng bàn tay, cảm nhận được hơi ấm truyền ra.

Cậu không hề do dự, trực tiếp quàng dây ngọc vào cổ Vương Bàn Tử.

Hành động này làm Bàn Tử đờ người ra, anh cầm sợi dây ngọc, nghiêng đầu thắc mắc: “Em trai, em làm gì thế?” “Đừng có lảm nhảm, cái này em cảm nhận được nó thật sự có tác dụng trừ tà đấy.” Ngô Mặc liếc Vương Bàn Tử một cái, giọng điệu đầy vẻ chê bai: “Cái thể chất đen đủi của anh cũng ngang ngửa anh trai em rồi.

Anh ấy dù sao cũng đã ăn Kỳ Lân Kiệt để giải độc, còn anh thì chẳng có cái vẹo gì, treo cái này lên người dù sao cũng giữ được cái mạng già.” Lời nói tuy khó nghe nhưng sự quan tâm nồng đậm trong đó thì đến kẻ ngốc cũng nhận ra được.

Viền mắt Vương Bàn Tử hơi đỏ lên, mấp máy môi nửa ngày mà chẳng thốt nên lời.

Lão già chứng kiến cảnh này càng thêm kiên định với lựa chọn của mình.

Mọi người lại tập trung chú ý về phía trước.

Thấy đám người kia đã lội qua mặt hồ, đứng trên đảo giữa hồ mà không có nguy cơ, cơ quan hay quái thú nào xuất hiện.

Cứ như thể đó chỉ là một cái hồ bình thường và một tòa cổ lâu bình thường.

Lúc này, bà già họ Hoắc không đợi thêm được nữa, dẫn theo đám tay chân lội nước tiến về phía đảo.

Ngô Mặc hơi do dự.

Cậu quay đầu nhìn đám thuộc hạ nhà họ Giải, trầm giọng nói: “Bên trong tình hình chưa rõ, nếu thật sự có nguy hiểm, tôi e là không bảo vệ nổi mấy người.

Cho nên các anh đừng theo vào, cứ ở đây đợi tôi.” “Chuyện này...” Đám thuộc hạ do dự một chút, nghĩ đến tình cảnh hiện tại rồi cung kính đáp: “Vâng, Mặc thiếu, vậy chúng tôi chờ ngài quay về.” Lão già thấy vậy cũng vội lên tiếng: “Đã thế thì tiểu huynh đệ, tôi cũng ở lại đây đợi các cậu.” Có thể sống thì ai muốn chết chứ?

Trong cổ lâu đầy rẫy nguy hiểm, ai biết sẽ còn chuyện gì kinh khủng xảy ra.

Sắp xếp xong cho mấy người này, Ngô Mặc thấy nhẹ lòng hơn hẳn.

Chương 313

Cậu nhìn sang Trương Khởi Linh bên trái và Vương Bàn Tử bên phải, khẽ cười: "Lão Trương, Bàn ca, đi thôi, để chúng ta xem nhà họ Trương này rốt cuộc là cái thứ gì!" Khi ba người Ngô Mặc đặt chân lên đảo thì bên phía Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa cũng đã bắt đầu hành động.

Mọi người lo lắng cho nhóm Ngô Mặc, không đợi nổi đội cứu viện đến đã thu dọn trang bị, hành lý.

Chỉ dặn dò qua loa mấy thuộc hạ rồi vội vã tiến vào lối vào khe nứt.

Khi tận mắt nhìn thấy vết máu trên mặt đất, Giải Ngữ Hoa hoàn toàn mất bình tĩnh.

Nội đấu gia tộc gì chứ?

Cục diện bất ổn gì chứ?

Cút hết sang một bên đi, tất cả chẳng là gì so với sự an nguy của nhóm Ngô Mặc.

Ngô Tà lo sốt vó, miệng nổi cả nhiệt.

Hắc Nhãn Kính cũng chẳng khá khẩm hơn, sắc mặt u ám như thể bị ai nợ mấy tỷ bạc vậy.

Nghĩ đến cách làm việc của Ngô Mặc từ trước đến nay, Ngô Tà vẫn chưa bỏ cuộc, anh áp sát vào vách đá căn phòng, muốn xác nhận xem em trai có để lại ký hiệu gì không.

Nhưng lần này anh đã thất vọng.

Toàn bộ căn phòng ngoài vết máu trên đất thì trống không, chẳng có gì cả.

Sự lo âu làm ảnh hưởng đến lý trí.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú hiện giờ trong đầu ngoài lo lắng ra thì chẳng còn cảm xúc nào khác.

May mà Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa không phải người thường, họ nhanh chóng điều chỉnh trạng thái để tìm cơ quan trong phòng.

Hiện tại tình hình khá phức tạp, đây có phải lối vào thật sự của Trương Gia Cổ Lâu hay không không quan trọng, quan trọng là họ phải tìm được tung tích của nhóm Ngô Mặc.

Cơ quan biến hóa khôn lường, sai một bước là hướng đi sẽ khác hẳn.

“Hoa gia, qua đây nhanh lên, vết máu này không đúng.” Trong bóng tối, thị lực của Hắc Nhãn Kính vượt xa người thường.

Anh phát hiện vết máu trên sàn có gì đó lạ, bèn dùng ngón tay quệt một chút rồi quan sát kỹ hồi lâu.

Cuối cùng anh kết luận: Vết máu này không phải để lại từ vài ngày trước.

Giải Ngữ Hoa ngồi xuống nhìn vết máu: “Chuyện là sao?” Ngô Tà và Hoắc Tú Tú nghe vậy cũng vây lại.

Nụ cười xấu xa trên mặt Hắc Nhãn Kính lại hiện lên, anh quệt ngón tay vào áo của Giải Ngữ Hoa, để lại một dấu vân tay đen ngòm.

Khóe mắt Giải Ngữ Hoa giật giật, chỉ muốn tát chết cái gã này.

Thấy kim chủ đại nhân sắp nổi hỏa, Hắc Nhãn Kính vội vàng bồi thêm một câu: “Vết máu không phải của bọn họ.” Câu nói này như bình chữa cháy, dập tắt cơn giận đang bùng lên của Giải Ngữ Hoa.

Sau khi nhận diện kỹ, Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa cuối cùng cũng xác nhận Hắc Nhãn Kính nói đúng, vết máu này không thể là của vài ngày trước.

Mọi người tạm thời trút được gánh nặng trong lòng, ngay cả Hoắc Tú Tú cũng ngồi bệt xuống đất, vỗ ngực thở phào.

Con người ta thường thích tự lừa dối mình, ngay cả những người này cũng vậy.

Không ai muốn thấy người thân bạn bè gặp nạn, khi chưa thấy bằng chứng xác thực, họ luôn hy vọng đối phương đã thoát được một kiếp.

Sau khi bình tĩnh lại, họ bắt đầu nghiêm túc tìm cơ quan trong phòng đá.

Cặp thầy trò Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính này chắc kiếp trước cùng chết chung nên kiếp này cứ dây dưa không dứt.

Hắc Nhãn Kính ngồi xổm trên đất tìm lối ra cơ quan, còn Ngô Tà thì đi lùi lại để quan sát vách tường từ xa.

Cứ thế, một người lùi một người ngồi, Ngô Tà sơ ý đâm sầm vào Hắc Nhãn Kính, ngã ngửa ra sau, lăn lông lốc như quả bóng đập vào vách đá bên cạnh.

“Anh Ngô Tà!” Hoắc Tú Tú hốt hoảng kêu lên, định chạy lại đỡ thì nghe thấy trong phòng có tiếng cơ quan chuyển động.

Ngay sau đó, vách tường bên phải từ từ lộ ra một lối đi.

Ngô Tà đã quên luôn cả đau, anh ôm đầu ngồi dưới đất, ngẩn ngơ nhìn lối đi trước mặt.

Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Tà như nhìn sinh vật quý hiếm, anh không biết nên nhận xét thế nào về cậu bạn nối khố của mình nữa.

Hắc Nhãn Kính đẩy gọng kính, lần đầu tiên nhìn Ngô Tà một cách vô cùng nghiêm túc, trầm giọng hỏi: “Cậu nói thật cho sư phụ biết đi, cậu là thần tiên hạ phàm xuống đây lịch kiếp đúng không?” Ngô Tà đang đau điếng người, nghe câu của Hắc Nhãn Kính mà suýt nữa tức hộc máu.

Anh vừa định mắng lại mấy câu thì Giải Ngữ Hoa đã hét lên: “Được rồi, đừng quậy nữa, tranh thủ thời gian, việc chính quan trọng hơn.” Ngô Tà đành nuốt cục tức vào bụng, tự nhủ phải lấy đại cục làm trọng.

Lối đi trước mặt đen ngòm.

Hắc Nhãn Kính tiên phong đi đầu.

Mấy người dùng đèn pin soi tứ phía nhưng phát hiện lối đi này rất bình thường, không có dấu vết chạm khắc nhân tạo, giống như được đục đẽo đơn giản từ một khe nứt núi đá.

Bốn người họ cùng sáu thuộc hạ đi suốt một ngày một đêm trong lối đi này, nhưng đừng nói là tung tích Ngô Mặc, ngay cả một cái cơ quan đơn giản cũng không thấy.

Tình hình này rất bất ổn.

Theo lý mà nói, một nơi như Trương Gia Cổ Lâu sẽ không để người ngoài dễ dàng bước vào như vậy, chắc chắn phải có rất nhiều cơ quan.

Vậy bây giờ là thế nào?

Chẳng lẽ người nhà họ Trương lại hiếu khách và hào phóng đến thế sao?

Sự bình yên này khiến người ta càng đi càng thấy bất an.

Mãi cho đến khi thấy ánh sáng phía trước, họ mới kinh ngạc phát hiện, trong lúc vô tình, cả nhóm đã đi ra khỏi núi.

Kỳ lạ hơn nữa là khi lấy ống nhòm ra quan sát, họ thấy doanh trại của mình nằm ngay trong thung lũng không xa phía trước.

Nghĩa là họ đi lòng vòng một hồi thực chất vẫn chỉ luẩn quẩn ở gần đó.

“Ra ngoài rồi sao?” Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ngô Tà cau mày, vẻ mặt đầy kinh ngạc: “Lạ thật, cả quãng đường này không hề có ngã rẽ, sao lại thành ra thế này?” “Anh Ngô Tà, bà nội chắc chắn đã đi vào từ đó.” Hoắc Tú Tú khẳng định: “Em đã vào căn phòng đá đó không chỉ một lần.” “Không đúng, chắc chắn ở đó có sai sót.” Giải Ngữ Hoa thở hắt ra: “Rất có thể chúng ta đã bị lệch hướng mà không hề hay biết.” Hắc Nhãn Kính rút điếu thuốc ra châm lửa, rít vài hơi rồi tùy tiện búng nửa mẩu thuốc xuống đất, dùng chân di di, ngẩng đầu nói: “Tôi nghĩ vấn đề nằm ở chỗ nhập mật mã.” “Sao lại nói thế?” Ngô Tà trợn tròn mắt: “Chẳng lẽ anh cũng cho rằng mật mã bị sai?” “Đi lại lần nữa.” Giải Ngữ Hoa nghiến răng nói: “Vào lại mật thất, đi lại một lần nữa.” “Được, vậy đi lại lần nữa.” Mấy người quay về doanh trại, chẳng kịp nghỉ ngơi, vội vàng bổ sung trang bị và thức ăn rồi lại đeo ba lô tiến vào thạch môn ngay trong ngày.

Tuy nhiên, sau khi tốn bao công sức lại đi ra từ chính chỗ cũ, cả nhóm rơi vào im lặng.

Chuyện này thật phi lý.

Cùng vào từ một thạch môn, tại sao nhóm Ngô Mặc lại biến mất?

Mấy người vò đầu bứt tai cũng không nghĩ ra nguyên nhân, đành phải chọn cách về doanh trại rồi tính tiếp.

Nửa đêm, Ngô Tà đang ngồi thẫn thờ trong lều thì nghe thấy bên ngoài có tiếng xôn xao.

Anh vén màn lều bước ra xem, chỉ thấy doanh trại vốn tối om giờ đã rực rỡ ánh đèn.

Chưa kịp nhìn rõ người đến là ai, Ngô Tà đã nghe thấy một giọng nói oang oang quen thuộc: “Ngô Tà, cái thằng ranh con này, mau lăn qua đây cho chú!” “Tam thúc?” Ngô Tà kêu lên kinh ngạc, vội vàng chạy lại đón.

Anh không ngờ nhóm đầu tiên ứng cứu lại là Tam thúc từ tít tận Trường Sa.

Giải Liên Hoàn nhận được tin Ngô Mặc mất tích, sắc mặt u ám như sắp đổ mưa.

Sau khi chuyển tin tức cho Ngô Tam Tỉnh thật, ông thậm chí còn chẳng đợi hồi đáp mà bắt đầu chuẩn bị cứu viện ngay.

May mà đợt trước Ngô Mặc ở Trường Sa đã thể hiện bản lĩnh, trấn áp được nhiều thuộc hạ, các địa bàn cũng dần ổn định.

Ông nhanh chóng tập hợp một đội ngũ, tuyên bố là đi "gắp lạt ma".

Cứ thế, ông cùng Phan Tử và các thuộc hạ tâm phúc không quản ngày đêm phóng xe từ Trường Sa tới Ba Nãi.

Trên đường đi gần như người nghỉ xe không nghỉ, chạy thục mạng suốt quãng đường.

Đoàn xe dừng lại ngoài bản làng.

Giải Liên Hoàn chưa từng đến Ba Nãi nên bảo Phan Tử xuống nghe ngóng tình hình.

Đội quân của bà già họ Hoắc đi rầm rộ như thế, ở đây gần như không ai không biết.

Phan Tử dễ dàng nắm được thông tin.

Giải Liên Hoàn đang tựa vào cửa xe hút thuốc, trầm tư suy nghĩ.

Chương 314

Ngẩng đầu lên thì thấy Phan Tử cùng một thanh niên từ xa đi tới.

“Tam gia, vị này là thuộc hạ nhà họ Giải, lúc nãy tôi đi thám thính tình hình thì vô tình gặp được.” Vừa đến gần, Phan Tử đã giới thiệu thanh niên đó với Giải Liên Hoàn.

“Tam gia!” Người thuộc hạ cung kính chào rồi giải thích lý do mình ở lại đây.

Hóa ra đây là sự sắp xếp của Giải Ngữ Hoa.

Trước khi vào núi, Giải Ngữ Hoa đã tính đến việc nếu Giải Liên Hoàn tới đây có lẽ sẽ không tìm được lối vào, nên cố tình để lại vài thuộc hạ nhà họ Giải để vừa đưa tin vừa dẫn đường.

Giải Liên Hoàn cũng chẳng rảnh mà khen Giải Ngữ Hoa chu đáo, vội vã hạ lệnh cho người dẫn đường, ông cần đến doanh trại càng sớm càng tốt.

Tuy nhiên đường núi hiểm trở, trang bị cần người vác ngựa thồ, nên phải chuẩn bị ngựa để vận chuyển vật tư.

Từ bản làng đến được doanh trại mất tròn ba ngày trời.

Mãi đến 1 giờ sáng, họ mới tới nơi.

Giải Ngữ Hoa nhận được tin báo từ thuộc hạ bèn bước ra khỏi lều.

Kể từ khi Ngô Mặc gặp chuyện, anh chưa có được giấc ngủ nào ngon lành, mọi gánh nặng đều đè lên vai.

Mỗi lần nhắm mắt chưa được vài phút đã phải giật mình tỉnh dậy.

Áp lực tâm lý đè nặng khiến chàng trai ngoài hai mươi tuổi này một lần nữa cảm nhận được cảm giác ngộp thở sau bao nhiêu năm.

Nhìn thấy Giải Liên Hoàn, Giải Ngữ Hoa cuối cùng cũng có thể thở phào một chút.

Bước vào tuổi trung niên, thể lực và tinh lực của Giải Liên Hoàn bắt đầu giảm sút, ông hút thuốc liên tục để tỉnh táo.

Nghĩ đến Ngô Mặc gặp chuyện, ông lo sốt vó như lửa đốt trong lòng.

Nhìn thấy thằng cháu đích tôn còn lại đang ở trước mặt, ông chẳng thèm kiềm chế cảm xúc, xắn tay áo hùng hổ bước tới, giơ chân đá thẳng vào người Ngô Tà.

Ông mắng chửi: “Cái thằng ranh con này, chú đã bảo các cháu đừng có làm loạn rồi mà?

Dám coi lời chú như gió thoảng bên tai, chẳng nói chẳng rằng đã chạy tót đến đây!” “Tam thúc, cháu...” Ngô Tà rất tự trách, anh cho rằng mình đã không trông chừng Ngô Mặc cẩn thận.

Nếu lúc đầu anh kiên quyết hơn một chút, đi cùng Ngô Mặc tới Ba Nãi thì có lẽ đã không...

Không cái gì?

Anh không dám nghĩ tiếp, nhưng nỗi hối hận và tự trách cứ lẩn quẩn mãi trong lòng.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh chứng kiến cảnh này nhưng không ai lên tiếng.

Họ hiểu Giải Liên Hoàn không thực sự trách tội Ngô Tà, ông chỉ đang tìm chỗ để phát tiết nỗi lo lắng và cơn giận trong lòng thôi.

“Được rồi, bớt nói nhảm đi.” Giải Liên Hoàn lạnh mặt hỏi: “Hiện giờ tình hình thế nào rồi?

Mất tích bao nhiêu ngày rồi?

Các cháu đã chuẩn bị những gì?

Nói hết cho chú nghe.” Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa nhìn nhau, cả hai thay phiên kể lại toàn bộ sự việc.

Giải Liên Hoàn im lặng lắng nghe.

Đợi đến khi nghe xong, ông mới thở dài một tiếng, tay kẹp điếu thuốc, vẻ mặt mệt mỏi chỉ tay vào Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa: “Hai đứa thật là không để ai yên tâm mà.

Vũng nước đục này mà các cháu cũng dám nhảy vào?

Trước khi làm việc sao không biết hỏi qua một tiếng?” Ngô Tà hơi ngượng nghịu.

Lúc đó đúng là đầu óc nóng lên nên mới đồng ý tham gia, hoàn toàn không nghĩ đến việc báo cho người lớn.

Nói cách khác, mấy anh em cũng thấy mình lông cánh đầy đủ rồi nên muốn tự làm chủ.

Giải Liên Hoàn liếc Ngô Tà một cái.

Thằng cháu mình nuôi nấng từ nhỏ đến lớn, tính nết thế nào ông còn lạ gì?

Ông bất lực lắc đầu, rít một hơi thuốc thật sâu rồi nói tiếp: “Trước khi tới đây chú đã liên hệ với Nhị thúc của cháu rồi.

Hiện giờ tình hình không ổn định nên chú ấy quyết định ở lại Hàng Châu trấn thủ.

Nhị thúc cháu vốn chẳng bao giờ can thiệp vào chuyện Cửu Môn, vậy mà giờ vì hai thằng ranh con các cháu mà phải phá lệ liên tục.

Haizz, chuyện này sau này khó mà kết thúc êm đẹp được.” Giải

Liên Hoàn cảm thán một chút rồi lại khôi phục vẻ mặt của một kẻ kiêu hùng: “Chuẩn bị cho chú một phần vật tư.

Trời sáng chú sẽ vào đó xem rốt cuộc có chuyện gì.” “Tam thúc, chú bôn ba mấy ngày liền rồi, hay là cứ nghỉ ngơi một ngày đã?” Thấy sắc mặt Giải Liên Hoàn không tốt, Ngô Tà biết ông chắc chắn chưa được chợp mắt.

Anh xót xa nói: “Tình hình bên dưới rất phức tạp, nếu sức khỏe không đảm bảo sẽ phản tác dụng.” “Lảm nhảm, giờ chú ngủ được chắc?” Giải Liên Hoàn biết cháu trai quan tâm mình, nhưng trong tình cảnh này, cứ nhắm mắt lại là ông chỉ nghĩ đến việc làm sao cứu Ngô Mặc.

Không phát điên vì lo lắng đã là tốt lắm rồi.

Ông cảm thấy phiền muộn, ngẩng đầu lên thấy Hắc Nhãn Kính đứng trong góc, cơn giận lại bùng lên.

Ông quát thẳng vào mặt Hắc Nhãn Kính: “Hắc gia, anh nhận tiền của nhà chúng tôi mà làm ăn thế này đấy à?

Nhị ca tôi đã dặn đi dặn lại là bảo anh phải trông chừng Tiểu Mặc, vậy mà giờ anh để người ta đâu mất tiêu rồi?

Chẳng phải đã nói với anh là đừng để thằng bé tham gia vào mấy chuyện này sao?” Hắc Nhãn Kính ngậm đắng nuốt cay, hiếm khi không cãi lại.

May mà Ngô Tà còn có lương tâm, lên tiếng giải vây cho sư phụ: “Tam thúc, chuyện này thật sự không trách sư phụ cháu được, quyết định là do tất cả cùng làm.

Có trách thì trách cháu ấy, cháu làm anh mà không chăm sóc tốt cho em mình.” Nghe thấy hai chữ "sư phụ", lửa giận của Giải Liên Hoàn lại bốc hỏa.

Ông không tài nào hiểu nổi cái gã Hắc Nhãn Kính này có ma lực gì?

Mình đã mất một đứa cháu đi theo gã rồi, chẳng lẽ đứa còn lại cũng định học theo thói hư tật xấu của gã sao?

Tuy nhiên tình hình khẩn cấp, giờ không phải lúc so đo mấy chuyện này.

Giải Liên Hoàn lườm Hắc Nhãn Kính một cái cháy mặt.

Sau đó ông đuổi sạch Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính và những người khác ra ngoài, chỉ giữ lại Giải Ngữ Hoa trong lều.

Bình thường hai người ở riêng luôn có chút gượng gạo, nhưng giờ làm gì có thời gian quản mấy thứ đó, ông cần bàn bạc ngay phương án cứu viện với Giải Ngữ Hoa.

Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa bàn bạc trong lều hơn hai tiếng đồng hồ, trong đó có không ít lần tranh chấp vì bất đồng ý kiến.

Giải Ngữ Hoa muốn vào lại phòng đá tìm tung tích nhóm Ngô Mặc một lần nữa, nhưng Giải Liên Hoàn không đồng ý.

Ông cảm thấy có lỗi với Giải Ngữ Hoa, sợ anh lại xảy ra chuyện gì.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Giải Liên Hoàn quyết định đích thân dẫn đội đi cứu viện.

Hai người không ai thuyết phục được ai, tiếng nói vô thức cao dần lên.

“Tam thúc và Tiểu Hoa không đánh nhau đấy chứ?” Ngô Tà ngồi xổm ngoài lều nghe tiếng cãi vã kịch liệt bên trong mà lo sốt vó.

Hắc Nhãn Kính nhìn Ngô Tà, mày nhíu chặt.

Anh nhận thấy cái gã đồ đệ đen đủi này không chỉ có thể chất đặc biệt mà dạo này đầu óc hình như cũng không được nhạy bén cho lắm.

Anh bắt đầu nghi ngờ không biết có phải mình hay gõ đầu nó quá nên làm nó đần đi không?

Hắc Nhãn Kính hơi ưu sầu, nếu làm Ngô Tà ngốc đi thật thì sau này biết ăn nói thế nào với Ngô Mặc đây?

Tiếng nói trong lều nhỏ dần rồi im bặt.

Giải Ngữ Hoa vén màn bước ra, bắt gặp ngay ánh mắt lo lắng của Ngô Tà.

Biết không khí giữa hai người không được hòa hợp lắm, Ngô Tà đánh bạo hỏi: “Tiểu Hoa, cậu với Tam thúc không sao chứ?” Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Tà một cái rồi nói: “Tôi đi chuẩn bị trang bị, trời sáng sẽ xuống dưới đó một lần nữa.” Câu nói này khiến Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính và Hoắc Tú Tú lập tức nghiêm mặt lại.

Thời gian càng kéo dài thì nguy hiểm đối với nhóm Ngô Mặc càng lớn.

Khi trời vừa tảng sáng, trang bị đã được chuẩn bị xong xuôi.

Thấy sắc mặt Giải Liên Hoàn nhợt nhạt, tinh thần uể oải, Ngô Tà quan tâm: “Tam thúc, chú trụ nổi không?” “Được rồi, bớt nói nhảm đi.” Giải Liên Hoàn vứt mẩu thuốc xuống đất, bảo Phan Tử bên cạnh: “Đã dặn dò kỹ đám thuộc hạ chưa?” “Tam gia yên tâm.” Phan Tử đeo hai cái ba lô trên lưng, đáp: “Có Ách Tỷ ở đây, không vấn đề gì đâu.” Ngô Tà ngạc nhiên nhìn Phan Tử, không biết "Ách Tỷ" mà anh ấy nói là vị nào?

Chương 315

Giải Liên Hoàn gật đầu, trầm giọng: “Đi thôi, đừng làm mất thời gian nữa.” Cũng may đây là Ngô Tà, chứ nếu đổi lại là Ngô Mặc thì chắc mười tám đời tổ tông của đối phương đã bị cậu đào lên rồi.

Giải Liên Hoàn lăn lộn nửa đời người, gần như chỉ giao du với cổ mộ cơ quan, vậy mà đây cũng là lần đầu tiên ông gặp phải tình huống cùng một cánh cửa, cùng một mật mã mà lại đi ra ở những vị trí khác nhau.

Mọi người lại rơi vào trầm mặc.

Lúc này đã trôi qua nửa tháng kể từ khi nhóm Ngô Mặc xuất phát, tình hình thực sự không mấy lạc quan.

Quay lại doanh trại, không khí vô cùng nặng nề, không một ai mở miệng nói câu nào.

Chẳng bao lâu sau, một thuộc hạ nhà họ Hoắc vội vã chạy tới, ghé tai Hoắc Tú Tú nói nhỏ: “Tiểu thư, bên Kinh Đô có tin tức, mấy vị thiếu gia đều từ nước ngoài về rồi, chuẩn bị gặp gia chủ.” Hoắc Tú Tú chau mày.

Lúc này mấy ông anh không để ai yên tâm của cô đồng loạt quay về, rõ ràng là biết tin bà nội mất tích nên định về ép cung.

Xem ra trong đội ngũ có kẻ đưa tin ra ngoài.

Tú Tú hiện giờ không còn tâm trí đâu xử lý mấy chuyện đó, an nguy của bà nội mới là trên hết.

Chỉ cần bà nội bình an trở về, mấy ông anh đó chẳng đáng lo.

Tiếng của người thuộc hạ không lớn nhưng vẫn lọt vào tai Giải Ngữ Hoa và Giải Liên Hoàn.

Giải Ngữ Hoa không nói gì nhưng lòng trĩu nặng.

Nếu nhà họ Hoắc xảy ra nội chiến, mấy lão già bên nhà anh cũng rất dễ nhảy vào kiếm chác.

Xem ra mọi chuyện phải giải quyết càng sớm càng tốt.

Tuy nhiên ý nghĩ thì cấp thiết nhưng thực tế chẳng có tiến triển gì.

Nửa đêm, Giải Ngữ Hoa đứng ngoài lều nhìn về phía trước.

Trời u ám, tiếng sấm nổ vang rền từ xa.

Anh đang vô cùng phiền não, cứ nhắm mắt lại là nụ cười của Ngô Mặc lại hiện ra trước mắt.

Anh cảm thấy mình đã sai, tại sao lại kéo Ngô Mặc vào vũng bùn này?

Đang lúc chìm trong hối hận thì một mẩu thuốc lá bắn tới chân anh.

“Hoa gia, đang ngắm trăng đấy à?” Chẳng cần quay đầu lại, nghe cái giọng cợt nhả đó là biết ngay Hắc Nhãn Kính tới.

“Mắt Hắc gia quả nhiên không tốt chút nào.” Giải Ngữ Hoa lạnh lùng mỉa mai: “Thật chẳng biết cái 'mặt trăng' anh nói nó nằm ở đâu nữa?” “Trong lòng có trăng thì nhìn đâu chẳng thấy sáng lạn.” Hắc Nhãn Kính triết lý một câu rồi đứng sóng vai cùng Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa liếc anh một cái, thắc mắc: “Anh không lo cho nhóm Tiểu Mặc sao?” “Yên tâm đi.” Hắc Nhãn Kính vỗ vai Giải Ngữ Hoa, khẳng định: “Hạt tử tôi vừa bấm ngón tay tính một quẻ, thằng nhóc đó hiện giờ vẫn sống tốt lắm, không sao đâu.” Giải Ngữ Hoa quay người đi thẳng.

Anh cảm thấy nếu cứ ở cạnh cái gã mù này, sớm muộn gì mình cũng không nhịn được mà giết gã mất.

Chưa kịp đi đến lều thì một tia chớp rạch ngang bầu trời, soi sáng cả một vùng không gian xa xăm.

Ngay sau đó là một tiếng động kinh thiên động địa như sập trời từ trong núi phía trước vọng lại.

Cả doanh trại bị chấn động.

Mọi người nháo nhào chạy ra khỏi lều, kinh hãi nhìn về hướng đó.

“Lở đất sao?” “Sập núi rồi!” Mọi người bàn tán xôn xao.

Nụ cười cợt nhả trên mặt Hắc Nhãn Kính đã bị vẻ u ám thay thế.

Bấy lâu nay anh luôn cảm nhận được khí tức của Ngô Mặc trong bóng tối, tuy không biết vị trí cụ thể nhưng anh biết cậu vẫn còn sống.

Thế nhưng sau tiếng nổ long trời lở đất vừa rồi, cảm giác đó đã biến mất.

“Mau, qua đó xem tình hình!” Giải Liên Hoàn giàu kinh nghiệm, ông nhận ra đây không phải lở đất bình thường mà là bên dưới lòng đất xảy ra chuyện, và nguyên nhân khả dĩ nhất là có ai đó đã sử dụng thuốc nổ mạnh.

Mà ở trong lòng núi lúc này chỉ có đội quân của bà già họ Hoắc thôi.

Không ai dám chần chừ thêm nữa, bất chấp trời mưa như trút nước, họ vác trang bị lao về phía nơi vừa xảy ra sự cố.

Nửa đêm, mưa lớn, chạy đường núi lúc này chẳng khác nào một cuộc hành xác tàn khốc.

Tục ngữ nói nhìn thấy núi mà chạy chết ngựa quả không sai, nhìn thì gần mà đi mãi chẳng tới.

Hơn nữa nơi đây vốn là vùng đất không người, đá lởm chởm, địa hình vô cùng phức tạp.

Cả đám người lội bùn băng rừng suốt hơn sáu tiếng đồng hồ, khi đến nơi thì mưa cũng vừa tạnh, trời lờ mờ sáng.

Đứng bên sườn đất nhìn xuống, họ thấy bên dưới là một thung lũng lẩn khuất.

Cây cối đổ rạp, cỏ dại và đất đá trộn lẫn vào nhau khiến cả thung lũng như vừa trải qua một trận động đất dữ dội.

Đáng sợ hơn là bên một vách đá cạnh đó lại nứt ra một khe sâu hoắm.

“Xuống đó xem sao.” Giải Liên Hoàn bỏ lại một câu rồi tiên phong xuống núi.

Nhóm Ngô Tà nhìn nhau rồi vội vã bám theo.

Càng đi xuống, lòng họ càng thêm bất an.

Những người quanh năm đi đổ đấu, tiếp xúc với thuốc nổ nhiều như họ chỉ cần nhìn qua là biết đây là hậu quả của một vụ chấn động nghiêm trọng dưới lòng đất.

Hắc Nhãn Kính chẳng buồn quan tâm đến ai khác, lao thẳng tới khe nứt trước tiên.

Anh rút đèn pin soi xuống dưới, nhận thấy khe nứt này ăn sâu xuống dưới, tối hun hút không thấy đáy.

“Đưa trang bị cho tôi.” Hắc Nhãn Kính chẳng buồn quay đầu, dặn dò Ngô Tà vừa chạy tới: “Tôi xuống dưới xem tình hình thế nào.” "Cẩn thận đấy." Giải Ngữ Hoa đưa qua một cuộn dây thừng, một đầu đã buộc chặt vào thân cây, nhắc nhở: "Buộc vào eo đi, tình hình bên dưới không rõ ràng, có nguy hiểm thì lập tức rút lui ngay." Hắc Nhãn Kính liếc nhìn Giải Ngữ Hoa một cái rồi gật đầu.

Anh nhanh chóng quấn dây thừng lên người, một tay cầm đèn pin, một tay nắm chắc vũ khí, men theo khe nứt đi vào bên trong.

Vừa vào không bao lâu, Hắc Nhãn Kính đã cảm nhận được một luồng âm phong từ trong động thổi thốc ra ngoài.

Mặt đất gồ ghề lồi lõm, khe nứt rất hẹp, chỉ vừa đủ cho một người cúi người đi qua.

Vách đá hai bên sắc lẹm, chỉ cần sơ sẩy một chút là quần áo sẽ bị rạch rách ngay.

Hắc Nhãn Kính vừa đi vừa quan sát xung quanh, nơi này ngoài bóng tối và sự ẩm ướt thì không có gì đặc biệt.

Đi thêm một đoạn, đột nhiên anh bị kéo lại.

Hắc Nhãn Kính cúi đầu nhìn, phát hiện sợi dây thừng trên người mình đã căng hết cỡ.

Anh nhìn về phía khe nứt sâu không thấy đáy trước mặt, chẳng hề do dự mà cởi bỏ dây thừng, tiếp tục tiến lên.

Đừng nhìn vẻ ngoài Hắc Nhãn Kính có vẻ bình thản, thực tế lúc này lòng anh đang nóng như lửa đốt.

Thà rằng xuống đây đánh cược một phen còn hơn là đứng trên kia chờ đợi trong sốt ruột.

Một tiếng, hai tiếng, chớp mắt đã ba tiếng trôi qua, Hắc Nhãn Kính vẫn chưa thấy ra ngoài.

Ngô Tà nhíu mày kéo dây thừng ra, kết quả chẳng mấy chốc sợi dây đã bị kéo tuột lên, còn Hắc Nhãn Kính ở đầu dây bên kia thì bặt vô âm tín. "Cái tên Hạt Tử chết tiệt này!" Giải Ngữ Hoa chửi thầm một tiếng, biết ngay gã này định hành động đơn độc.

Anh giật lấy một cái ba lô bên cạnh, chẳng thèm nói lời nào đã lao ngay vào trong.

Với thân thủ của anh, bóng dáng nhanh chóng biến mất trong bóng tối. "Tiểu Hoa?" Ngô Tà gọi một tiếng nhưng không có phản hồi. "Thằng ranh con!" Giải Liên Hoàn nhất thời không ngăn kịp, nghiến răng mắng một câu. "Phan Tử, cậu đi xuống dưới với tôi xem tình hình." Ông quay sang gọi Phan Tử, rồi lại quay qua dặn dò Ngô Tà: "Nhóc con, mày liệu hồn mà đứng yên trên này cho tao, nếu dám bám theo, tao đánh gãy chân mày!" Ngô Tà đâu có chịu, định cãi lại thì thấy Giải Liên Hoàn trừng mắt, giận dữ nói: "Mày tưởng Tam thúc đang đùa với mày chắc?

Tin hay không tao đánh gãy chân mày ngay lập tức?" Lúc này Giải Liên Hoàn giống như một khối thuốc nổ, chỉ cần một tia lửa là có thể nổ tung.

Ngô Tà cũng chẳng phải hạng vừa, cậu ưỡn cổ bướng bỉnh: "Chú cứ đánh gãy chân cháu đi, cháu có bò cũng phải bò vào trong!" Phan Tử thấy tình hình không ổn, vội xen vào: "Tam gia, hay là cứ để Tiểu Tam gia đi theo đi.

Chú cũng biết tính cậu ấy rồi, vạn nhất cậu ấy tự ý hành động thì còn nguy hiểm hơn." Giải Liên Hoàn suy nghĩ một chút, thấy Phan Tử nói đúng.

Thằng cháu này của ông giống như con lừa bướng, càng không cho làm gì nó càng làm.

Chương 316

Bất đắc dĩ, ông đành gật đầu đồng ý.

May mà Hoắc Tú Tú không giống mấy kẻ không nghe lời này, cô được Giải Liên Hoàn sắp xếp ở lại bên trên chờ tin tức.

Khe nứt chỉ cao nửa mét, Ngô Tà phải chổng mông bò vào trong.

Nghĩ đến việc Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa lúc này đã không thấy bóng dáng đâu, cậu không khỏi cảm thán: "Ông nội ơi, nếu ông sớm biết có ngày cháu nội ông rơi vào hoàn cảnh này, liệu ông có bắt cháu luyện công từ nhỏ không?" Đây là lời nói từ tận đáy lòng, cậu thấy thân thủ của mình đúng là quá tệ.

Lần nào cũng bị quái vật rượt như con chó, hoặc là có dốc hết sức cũng chẳng theo kịp bước chân của người ta.

Trong không gian kín mít, môi trường tối đen như mực là lúc dễ khiến người ta suy nghĩ lung tung nhất.

Ngô Tà vừa nghĩ ngợi linh tinh, vừa lo lắng cho tình hình của Ngô Mặc, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử.

Khe nứt này rất dài, không biết dẫn đi đâu.

Ngô Tà chỉ cảm thấy đầu gối và hai bàn tay mình đều đã trầy da chảy máu.

Cảm giác đau đớn liên tục kích thích dây thần kinh, giúp cậu giữ vững lý trí.

Để giữ thể lực, Giải Liên Hoàn và Phan Tử hầu như rất ít nói, cứ bò một đoạn lại nghỉ một lát.

Mấy tiếng đồng hồ sau, phía trước cuối cùng cũng trở nên rộng rãi.

Ba người Giải Liên Hoàn vừa từ khe nứt nhảy xuống đã nghe thấy tiếng nói chuyện phía trước.

Ngô Tà nghe vậy liền vội vàng gọi: "Tiểu Hoa, Hắc gia, là hai người phải không?" Hai chữ "sư phụ" dạo gần đây cậu không dám gọi bừa, vì cậu nhận ra mỗi khi gọi Hắc Hạt Tử là sư phụ trước mặt Giải Liên Hoàn, sắc mặt ông lại đen thêm một phần.

Do bản năng của động vật nhỏ, Ngô Tà thấy tốt nhất là đừng chọc vào Tam thúc. "Ngô Tà, mau lại đây!" Giải Ngữ Hoa gọi một tiếng, chỉ tay về phía trước: "Chỗ này bị lấp rồi, chúng ta phải nhanh chóng đào nó ra." Ngô Tà lúc này mới có thời gian quan sát xung quanh.

Đây là một hang động tự nhiên, rộng khoảng hơn chín mươi mét vuông.

Trên mặt đất đầy đá rơi, vị trí cửa ra lúc nãy nằm ở phía trên xéo của hang động, chắc là do chân núi sụp đổ nứt ra.

Nghe Giải Ngữ Hoa gọi mình, Ngô Tà vội tiến lại gần.

Cậu không ngờ rằng Hắc Nhãn Kính - kẻ vốn lười biếng chẳng kém gì heo - lúc này lại đang cầm xẻng công binh ra sức đào đá.

Không có thời gian để trêu chọc, Ngô Tà, Giải Liên Hoàn và Phan Tử đều gia nhập.

Ai cũng không biết liệu dọn đống đá này đi có tìm thấy họ không, nhưng trong lòng chỉ có một ý nghĩ: Dù thế nào, dù tình huống ra sao, cũng phải thử một lần.

Đá chất thành núi, chặn kín lối đi phía trước.

Đào hơn ba tiếng đồng hồ, ai nấy đều mồ hôi đầm đìa.

Vừa định ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi một lát thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng động gì đó. "Tiểu Hoa, mọi người có nghe thấy tiếng gõ không?" Ngô Tà ngỡ mình bị ảo giác, quay sang hỏi Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa dừng động tác, im lặng lắng nghe.

Trong phút chốc, mấy người họ đến thở mạnh cũng không dám, sợ bỏ lỡ thông tin gì. "Coong, coong coong..." Tiếng gõ rất khẽ nhưng rất có nhịp điệu truyền ra từ trong động.

Lúc này ai nấy đều hiểu ra, không phải ảo giác, đúng là có người đang gõ ở phía đối diện.

Hơn nữa tiếng gõ này là mã Morse, có nghĩa là cầu cứu.

Trong nháy mắt, mấy người bọn họ như được tiêm máu gà, điên cuồng bới đá.

Càng đào, âm thanh càng rõ rệt. "Tiểu Mặc, Tiểu Ca, Bàn Tử, là mọi người phải không?" Ngô Tà gào lên: "Nghe thấy tiếng thì trả lời mau!" Đột nhiên, tiếng gõ dừng lại, theo sau đó là một giọng nói yếu ớt truyền đến: "Thiên Chân, là mọi người sao?" "Oanh!" Âm thanh không lớn nhưng lại giáng mạnh vào lồng ngực mọi người.

Nửa tháng trời lo âu và thấp thỏm luôn vây hãm tâm trí họ, đừng nói là ngủ, ngay cả thở cũng thấy nặng nề.

Cảm giác mệt mỏi quét sạch sành sanh, Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính như phát điên, đào đá thật nhanh.

Thậm chí cảm thấy xẻng công binh vướng víu, họ vứt sang một bên, dùng tay không bốc từng khối đá lớn.

Phía bên kia cũng vậy, khát vọng sống sót thôi thúc họ dốc hết tính mạng để mở đường thông đạo. "Rào rào!" Sau khi một hòn đá to bằng nắm tay lăn xuống, một lỗ hổng nhỏ xuất hiện. "Thiên Chân, mau...

Tiểu Ca sắp không trụ nổi rồi..." Vương Bàn Tử không giống mọi khi, giọng rất khẽ, như đã dốc hết toàn lực.

Giải Ngữ Hoa và mọi người cảm thấy không ổn, nỗ lực tăng tốc.

Vài phút sau, thông đạo cuối cùng cũng được mở ra.

Cửa động không lớn, vừa đủ cho một người chui ra.

Hắc Nhãn Kính định ghé đầu vào xem thì một thân hình đã bị đẩy ra ngoài. "Mau, kéo một tay!" Giọng Vương Bàn Tử càng lúc càng yếu ớt nhưng động tác của anh rất kiên định.

Hắc Nhãn Kính kéo mạnh một cái, người nọ được lôi ra ngoài.

Ngô Tà dùng đèn pin soi, khi thấy rõ người nằm đó là Trương Khởi Linh, tim cậu thắt lại.

Cậu vội nhào tới kinh hô: "Tiểu Ca?" Chỉ thấy Trương Khởi Linh quần áo rách nát, khắp người đầy máu.

Anh nhắm nghiền mắt, mặc cho Ngô Tà gọi thế nào vẫn bất tỉnh nhân sự.

Giải Ngữ Hoa mắt hằn lên tia máu, vội vàng lao tới.

Bóng người thứ hai khó khăn bò ra từ cửa động, nhưng vì thể hình hơi lớn nên bị kẹt lại.

Bóng người này không cần nhìn cũng biết là Vương Bàn Tử.

Sau khi đẩy Trương Khởi Linh ra, Bàn Tử dường như đã dùng hết sức lực, giờ anh đến cả sức để cử động ngón tay cũng không còn. "Mau, kéo ra ngoài!" Giải Liên Hoàn hét lớn.

Mọi người xúm lại, người kéo tay kẻ nắm chân, vất vả lắm mới lôi được Vương Bàn Tử ra.

Hình ảnh của Bàn Tử còn thảm khốc hơn nhiều, cả người như vừa được vớt ra từ bể máu, không có chỗ nào lành lặn.

Trước ngực đầy những vết máu dài, sau lưng vết thương máu thịt nhầy nhụa, lộ cả xương trắng.

Cánh tay trái vặn vẹo, chắc chắn đã bị gãy.

Nhìn Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử thảm hại như vậy, mọi người không khỏi lo lắng cho Ngô Mặc, vì mãi mà không nghe thấy tiếng của cậu. "Tiểu Mặc!" Giải Ngữ Hoa hét vào cửa động, nhưng đáp lại lại là giọng của một người khác. "Đương gia, Mặc thiếu gặp chuyện rồi." Người chưa ra, tiếng đã tới.

Câu nói này khiến tim mọi người vọt lên tận cổ.

Nén lại sự lo âu, Giải Ngữ Hoa trầm giọng: "Ra đây." Hắc Nhãn Kính không có tính khí tốt như vậy, anh lúc này chẳng khác gì một kẻ điên, không đợi đám hỏa kế ra đã cưỡng ép chui qua.

Khi thấy phía đối diện chỉ còn lại bốn hỏa kế và một ông già, Hắc Nhãn Kính bùng nổ tức khắc.

Anh xông lên đá văng một tên hỏa kế, dẫm chân lên ngực hắn, gằn giọng hỏi: "Người đâu?

Ngô Mặc đâu rồi?" Hắc Nhãn Kính hay cười cợt ngày thường đã biến mất, thay vào đó là một vị Hắc Sát thần.

Cái điệu bộ này của anh, có nói là định ăn thịt người cũng chẳng ai nghi ngờ. "Hạt Tử!" Giải Ngữ Hoa theo sát phía sau, thấy cảnh này liền nắm lấy tay Hắc Nhãn Kính: "Anh làm thế này sao mà hỏi ra chuyện được?" "Hừ!" Hắc Nhãn Kính lạnh lùng hừ một tiếng, sát khí tỏa ra ngùn ngụt, nghiến răng nói: "Chủ nhục thần tử, Tiểu Mặc gặp chuyện, bọn chúng còn cần thiết phải sống sao?" Câu này nói thật vô lý, đây đều là hỏa kế nhà họ Giải, chẳng liên quan gì đến Ngô Mặc cả.

Tuy nhiên Giải Ngữ Hoa không hề phản bác, thậm chí trong thâm tâm còn thầm đồng tình.

Đồng tình thì đồng tình, nhưng không thể biểu lộ ra ngoài.

Chương 317

Anh dùng lực kéo Hắc Nhãn Kính ra.

Mấy tên hỏa kế bên cạnh không dám thở mạnh.

Lời của Hắc Nhãn Kính như xát muối vào tâm can bọn họ.

Chuyến này nếu không có Ngô Mặc, bọn họ giờ đến xương vụn cũng chẳng còn.

Vậy mà giờ bọn họ còn sống chui ra được, còn Ngô Mặc lại không có ở đây.

Sự hối hận và áy náy như hàng ngàn con kiến gặm nhấm tâm hồn họ.

Giải Ngữ Hoa nhìn quanh một vòng, không thấy bóng dáng Ngô Mặc, tim anh chìm xuống tận đáy.

Ban đầu anh tưởng Ngô Mặc bị thương nặng không nói được, nhưng ít ra người phải ở đây chứ.

Chỉ cần chưa chết là còn hy vọng cứu về.

Nhưng giờ thì sao?

Ngô Mặc căn bản không có ở đây.

Giải Ngữ Hoa không muốn hỏi thêm nữa, anh sợ phải nghe đáp án mà mình không thể chấp nhận được.

Anh định xông vào trong ngay lập tức.

Ba tên hỏa kế vội ngăn anh lại: "Hoa gia, phía trước không còn đường nữa." "Cậu nói cái gì?" Giải Ngữ Hoa quay đầu nộ thị tên hỏa kế.

Vẻ mặt anh lúc này vô cùng khủng bố, giống như một con mãnh hổ đang gầm thét, sẵn sàng xé xác con mồi trước mắt.

Ông lão bên cạnh rốt cuộc cũng là người từng trải qua sóng gió, đối mặt với khí thế muốn ăn thịt người của Giải Ngữ Hoa vẫn có thể giữ vững tâm thần.

Ông thở hổn hển, một tay lau vệt máu trên đầu, lên tiếng: "Giải đương gia, hỏa kế nhà cậu nói không sai, đường phía trước thực sự đã bị chặn kín rồi." Không đợi Giải Ngữ Hoa hỏi, ông lão nói tiếp: "Tình hình cụ thể chúng tôi cũng không rõ lắm, chỉ có cậu Bàn Tử vừa ra ngoài mới biết.

Cậu có gì muốn hỏi, tốt nhất là hỏi cậu ấy." Giải Ngữ Hoa nắm chặt nắm đấm, vẫn không cam lòng.

Hắc Nhãn Kính cũng vậy.

Có những chuyện, nếu không tận mắt nhìn thấy thì sẽ không bao giờ từ bỏ.

Anh và Giải Ngữ Hoa cầm đèn pin đi thẳng vào trong kiểm tra.

Ngô Tà và Phan Tử bận chăm sóc Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử nên không rảnh tay.

Giải Liên Hoàn mặt lạnh như tiền, túm lấy một tên hỏa kế, hỏi kỹ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tên hỏa kế kể lại sơ lược sự việc.

Chưa kể hết, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đã thất thần quay trở lại. "Tiểu Hoa, bên trong thế nào rồi?" Ngô Tà ló đầu gọi vào trong. "Đường phía trước bị lấp rồi, không có thuốc nổ thì không mở ra được." Nhắc đến chuyện nổ, tên hỏa kế lộ vẻ kinh hãi: "Hoa gia, tuyệt đối không được nổ, bên trong có quái vật!" Ông lão cũng trịnh trọng gật đầu: "Đúng vậy, thứ đó truy đuổi không buông.

Nếu không nhờ vị Bàn gia kia ném thuốc nổ trong túi ra, e là mấy người chúng tôi còn chẳng đủ cho tụi nó dắt răng." Tình hình ngày càng bất ổn.

Giải Liên Hoàn quyết đoán ra lệnh: "Đừng nói nhảm nữa, ra ngoài trước đã." Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa dù không cam lòng cũng chẳng còn cách nào.

Phía trước chỉ có một con đường mà đã bị đá lấp kín, chỉ dựa vào sức người để đào thì tốn quá nhiều thời gian.

Thay vì lãng phí ở đây, thà ra ngoài hỏi cho rõ rồi tính tiếp.

Mọi người vừa kéo vừa lôi, tốn bao nhiêu sức mới đưa được Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử về doanh trại.

Hai người này giờ như búp bê vải rách, mặc cho mọi người xoay xở thế nào vẫn không có phản ứng.

Để tiện việc điều trị, bác sĩ đi cùng đoàn đuổi hết mọi người ra ngoài.

Ngô Tà đứng ngoài lều nắm chặt tay, gân xanh nổi lên, đi đi lại lại đầy lo lắng.

Vừa lo cho Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đang nằm trong lều, vừa lo cho Ngô Mặc đã mất tích.

Cậu hận không thể phân thân làm hai, một nửa ở lại đây, một nửa đi tìm Ngô Mặc.

Giải Liên Hoàn và Hắc Nhãn Kính như đang thi xem ai hút thuốc ác hơn, khói thuốc không dứt, hết điếu này đến điếu khác.

Chẳng mấy chốc trên mặt đất đã đầy đầu lọc.

Từ lời kể của hỏa kế, Giải Liên Hoàn và mọi người biết được ngoài mấy người bọn họ, Ngô Mặc, Vương Bàn Tử, Trương Khởi

Linh cùng những người khác đều đã lên một hòn đảo giữa hồ.

Còn trên đảo rốt cuộc có chuyện gì?

Mấy tên hỏa kế này hỏi gì cũng không biết.

Họ chỉ biết ba ngày sau, Vương Bàn Tử cõng Trương Khởi Linh từ dưới hồ lảo đảo chạy ra.

Mọi người vội vã đón lấy, vừa đỡ được Bàn Tử thì nghe thấy từ đảo giữa hồ truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Họ vội ngẩng đầu nhìn, thấy lửa cháy ngút trời, tháp trên đảo đã bị nổ tung.

Sau đó Vương Bàn Tử liên tục hối thúc mọi người mau chóng rời khỏi đây.

Mấy tên hỏa kế không hiểu chuyện gì nhưng cũng biết là có nguy hiểm, đến mức chẳng kịp lấy ba lô, cứ thế dìu dắt nhau chạy về.

Họ chạy loạn rồi phát hiện ra con đường này, cứ tưởng là thoát chết nhưng không ngờ trong vách đá lại xuất hiện những thứ kỳ quái.

May mà trong túi Bàn Tử còn vài bánh thuốc nổ, cứ thế vừa chạy vừa nổ cho đến tận căn phòng đá.

Khi thấy lối ra bị đá chặn đứng, họ gần như đã tuyệt vọng vì không còn thức ăn, nước uống hay thuốc nổ nữa.

Rồi "liễu ám hoa minh", phía bên kia đống đá lại có động tĩnh, mang lại hy vọng cho họ.

Lúc đó họ chẳng màng bên kia là người hay quái vật, chỉ hạ quyết tâm hễ thông được là phải liều mạng tìm đường sống.

Vương Bàn Tử gượng dậy bảo vệ Trương Khởi Linh, đầu óc anh xoay chuyển nhanh chóng, quyết định dùng mã Morse để thử.

Nếu đối diện thực sự là quái vật thì phải chuẩn bị trước.

Vạn lần không ngờ, đối diện lại truyền đến giọng nói quen thuộc, nghe kỹ thì giống Ngô Tà.

Đến lúc này mọi người mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Nghe xong lời kể, mấy người Giải Liên Hoàn im lặng không nói gì.

Giờ họ chỉ có một mong muốn duy nhất là Vương Bàn Tử sớm tỉnh lại.

Hoắc Tú Tú vốn không tin quỷ thần, lúc này cũng không kìm được mà chắp tay, miệng lầm rầm cầu nguyện với thượng đế.

Trong lều, bác sĩ bận rộn đến tối mày tối mặt.

Tình trạng của Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử vô cùng tồi tệ: sốt cao, nhiễm trùng, mất máu quá nhiều, hôn mê bất tỉnh.

Chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể mất mạng.

Bảy tiếng trôi qua, trong lều vẫn chưa có tin tốt lành gì.

Ngô Tà vẫn cứ đi vòng quanh, mặt đất đã bị cậu dẫm nát thành một vòng tròn dấu chân sâu hoắm.

Mùi thuốc lá trên người Hắc Nhãn Kính nồng nặc đến mức đứng cách xa ba mét vẫn thấy ngột ngạt.

Giải Ngữ Hoa cũng chẳng buồn để ý đến mấy tiểu tiết này nữa, thậm chí khi Hắc Nhãn Kính vừa rút ra một điếu thuốc, anh còn giật lấy rồi châm lửa hút.

Sự phiền muộn và lo âu gặm nhấm tâm can mỗi người.

Giải Liên Hoàn cũng sốt ruột không kém, nhưng lúc này ông phải phân thân xử lý nhiều việc: chuẩn bị cứu viện, theo dõi động thái các nơi.

May mà lần này ông mang theo Ách Tỷ và vài người thân tín nên xử lý công việc mới trôi chảy.

Bình thường thấy thời gian trôi nhanh như chớp, nhưng hôm nay đúng là độ nhật như niên.

Thêm bốn tiếng nữa trôi qua, bác sĩ vội vàng vén rèm lều bước ra.

Chương 318

"Tình hình thế nào rồi?" Giải Ngữ Hoa và mọi người vội vã tiến lên hỏi dồn dập: "Người có sao không?" Vị bác sĩ này cũng không phải hạng tầm thường, không chỉ y thuật cao siêu mà tổ tiên còn là dân đổ đấu.

Lần này để đề phòng bất trắc, Hoắc lão thái thái đã bỏ ra giá cao để mời vị bác sĩ này về. "Giải đương gia, vị huynh đệ Bàn Tử kia đã mở mắt, miệng cứ lẩm bẩm gì đó nên tôi ra đây gọi mọi người." Vừa dứt lời, Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà như những cơn gió lao thẳng vào trong lều.

Trước mắt, Vương Bàn Tử đang nằm trên giường bệnh dã chiến, đôi mắt mở to, đôi môi không ngừng mấp máy. "Bàn Tử, Bàn Tử!" Ngô Tà nhào đến bên cạnh, định lay anh dậy nhưng thấy Bàn Tử quấn băng gạc khắp người như xác ướp, chẳng biết đặt tay vào đâu.

Hắc Nhãn Kính không màng nhiều thế, cúi đầu hỏi dồn: "Ngô Mặc đâu?

Cậu ấy đang ở đâu?" Vương Bàn Tử vừa mới tỉnh, ý thức còn chưa minh mẫn.

Lúc nãy bác sĩ hỏi gì anh cũng không nghe thấy, không có phản ứng.

Giờ nghe thấy hai chữ "Ngô Mặc", ý thức mới dần quay về.

Ánh mắt anh đờ đẫn một lúc, hồi lâu sau mới khẽ chuyển động nhãn cầu, chậm rãi nhìn về phía Hắc Nhãn Kính.

Một lát sau anh mới phản ứng lại: "Cứu... khụ khụ... cứu nó!" Vương Bàn Tử mới nói được một chữ đã ho sặc sụa, máu trào ra khóe miệng.

Bác sĩ sợ anh bị sặc máu, vội vàng đỡ anh dậy.

Hoắc Tú Tú nhanh tay lẹ mắt lót ba lô sau lưng anh.

Ngô Tà lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau khóe miệng cho anh.

Vương Bàn Tử dốc hết sức đẩy tay Ngô Tà ra.

Anh thở dốc mấy hơi, rồi nghiến răng tự cắn vào môi mình để tỉnh táo hơn.

Giải Ngữ Hoa và mọi người cố kìm nén sự nôn nóng, đợi Bàn Tử tự lên tiếng.

Suy nghĩ của Bàn Tử có chút chậm chạp nhưng vì nóng lòng cứu người, qua lời kể đứt quãng của anh, Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa mới hiểu được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra bên dưới.

Chuyện phải kể từ lúc Ngô Mặc, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đặt chân lên hòn đảo giữa hồ kia.

Khi họ vừa lên đảo, những kẻ đi theo "kẹp lạt ma" trước đó giờ đang tranh nhau nhảy lên cao để cướp đoạt dạ minh châu.

Tiền bạc có một ma lực khiến con người ta đánh mất bản thân, lục thân không nhận.

Chẳng ai chê tiền ít, cướp thêm được một viên là túi tiền lại dày thêm một phần.

Thế nên vì những viên dạ minh châu này, những đồng đội vốn dĩ hòa mục giờ đã biến thành đối thủ cạnh tranh.

Những viên dạ minh châu này viên nào viên nấy to như trứng gà.

Vương Bàn Tử nhìn mà ngứa ngáy chân tay, hận không thể lao vào ngay.

Nhưng liếc thấy Ngô Mặc, nhớ lại lời hứa lúc trước là không được manh động, anh đành phải đè nén bàn tay đang rục rịch lại.

Nhìn đám người như lũ chó tranh ăn, Bàn Tử nuốt nước miếng, giả bộ khinh bỉ: "Phi, cái đồ gì không biết.

Đám tôn tử này đúng là cởi chuồng chạy vào ngân hàng – cần tiền chứ không cần mặt." Ngô Mặc đã sớm nhận ra tay Bàn Tử cứ bồn chồn không yên, nghe anh nói vậy không nhịn được mà bật cười. "Thôi đi Bàn ca, là do thằng em này cứ giữ chặt anh đấy chứ." Ngô Mặc khoác vai Bàn Tử, nói tiếp: "Nếu không thì đừng nói là mấy viên dạ minh châu này, ngay cả bô của Tần Thủy Hoàng, xích chân của Tây Vương Mẫu chắc anh cũng chẳng tha đâu." "Hắc, cái thằng ranh này!" Bàn Tử bị chọc cười, anh tiện tay vỗ Ngô Mặc một cái, mắng yêu: "Có ai nói anh trai mình như thế không?

Hôm nay Bàn gia sẽ cho chú thấy thế nào gọi là tự giác." Trương Khởi Linh vừa định nhíu mày, nghĩ đến gì đó lại giãn ra, cuối cùng vỗ mạnh vào vai Bàn Tử một cái rồi nhìn về phía tòa tháp lâu trước mặt. "Hắc hắc, Bàn ca, anh xem Lão Trương cũng chẳng tin lời anh nói kìa." Ngô Mặc cảm thấy Trương Khởi Linh ngày càng có hơi thở con người hơn, cảm giác này khiến cậu rất sảng khoái.

Bàn Tử nghiến răng: "Chẳng phải là kiểm soát đôi tay thôi sao?

Hai người cứ đợi đấy, tôi nhất định phải chứng minh cho xem." Đáp lại anh chỉ là bóng lưng của Ngô Mặc và Trương Khởi Linh.

Hoắc lão thái thái dẫn theo hỏa kế nhà họ Hoắc, cũng lạnh lùng đứng ngoài quan sát.

Đối với bà ta lúc này, những kẻ kia đã không còn giá trị gì, thậm chí đôi khi còn là gánh nặng.

Bà ta dời mắt sang tòa tháp trước mặt, không khỏi hít một hơi lạnh.

Tòa tháp trước mắt là một bảo tháp lục giác cao chín tầng.

Thân tháp đen kịt, không rõ làm bằng chất liệu gì.

Từ đỉnh tháp xuống đáy khắc đầy những ký hiệu màu vàng kim, mang lại cảm giác tà ác và âm lãnh.

Tòa tháp này khác hẳn những bảo tháp thông thường.

Bảo tháp khác thường đặt một viên ngọc lớn trên đỉnh, còn tháp này lại không có đỉnh.

Phía trên cùng đặt một ngọn đèn Cửu Thiên Huyền Điểu.

Ngọn đèn này có chín đầu chim, mỗi đầu có hình thù kỳ dị, biểu cảm khác nhau, nhưng có một điểm chung là trên cổ mỗi đầu chim đều treo một cái chuông đồng.

Lúc này, không biết từ đâu thổi tới một luồng âm phong.

Những cái chuông rung rinh trong gió, phát ra những tiếng kêu thanh thúy, hòa cùng tiếng cười đắc chí của đám người đang tranh cướp dạ minh châu, giống như đang tấu lên một bản giao hưởng đón chào cái chết sắp tới.

Theo tiếng chuông vang lên, cánh cửa chính vốn đóng chặt từ từ mở ra.

Ngô Mặc vẫn luôn chăm chú nhìn tòa tháp, không bỏ sót một chi tiết nào.

Khi tiếng chuông vang lên, một cảm giác chán ghét dâng lên từ tận đáy lòng.

Cảm giác này đến rất đột ngột, đủ để Ngô Mặc bắt đầu cảnh giác.

Nên biết rằng ngay cả khi ở trong cung điện Tây Vương Mẫu, cậu cũng không có phản ứng mạnh mẽ đến vậy.

Hoắc lão thái thái cũng rất cẩn thận, đúng kiểu gừng càng già càng cay.

Nhìn cánh cửa chính mở ra, bà ta trầm tư giây lát, rồi quay sang dặn dò nữ hỏa kế trung niên bên cạnh: "Đám người kia đã nhận tiền của nhà họ Hoắc ta thì phải trả giá.

Đi, bảo với họ, người đầu tiên tiến vào trong tháp, sau khi ra ngoài có thể tùy ý chọn hai món đồ cổ, cùng với một lời cam kết của nhà họ Hoắc." Nữ hỏa kế lập tức hiểu ý, biết gia chủ muốn tìm bia đỡ đạn.

Dùng một tấm séc khống để kích thích những kẻ liều mạng này đúng là một món hời.

Khi nữ hỏa kế tiến lại gần, đám người điên cuồng kia vẫn đang tìm cách cướp đoạt dạ minh châu.

Những viên châu báu bay lơ lửng giữa không trung, bọn họ chẳng thèm suy nghĩ tại sao lại như vậy, trong đầu chỉ nghĩ làm sao nhét được chúng vào túi mình.

Kẻ cao thì rướn người lên, kẻ lùn thì cưỡi lên cổ người khác, đúng là tám tiên qua hải, mỗi người một phép.

Nữ hỏa kế thường xuyên bên cạnh Hoắc lão thái thái, cổ vật trân bảo của các triều đại đã thấy không ít.

Nhìn cảnh này, cô ta khinh bỉ trong lòng, coi thường cái thói chưa thấy sự đời của bọn họ. "Các vị, gia chủ chúng tôi nói rồi, vị nào tiên phong vào cổ tháp trước..." Nữ hỏa kế kể lại điều kiện của Hoắc lão thái thái một lượt, cuối cùng chắp tay sau lưng nói: "Địa vị của nhà họ Hoắc chắc mọi người đều rõ.

Cơ hội ngàn năm có một này, mọi người nên suy nghĩ cho kỹ." Ba người Ngô Mặc đứng khá gần nên nghe rõ mồn một lời cô ta nói.

Vương Bàn Tử nháy mắt với Ngô Mặc, hạ thấp giọng: "Mẹ kiếp, con mụ này đúng là mù đi đêm – nói xằng nói bậy.

Báu vật với cam kết cái gì chứ, rõ ràng là tìm người đi nộp mạng." "Cũng không tệ." Đón lấy ánh mắt khó hiểu của Bàn Tử, Ngô Mặc nhếch môi cười: "Chúng ta chẳng cần tốn sức mà có người chủ động mở đường, chẳng lẽ không phải chuyện tốt sao?" "Đúng, có lý!" Bàn Tử gật đầu lia lịa, nãy giờ anh chỉ lo bất bình thay chứ chưa nghĩ tới hướng này.

Giờ Ngô Mặc nhắc, anh cũng đã thông suốt.

Đều là cáo già ngàn năm cả, diễn kịch gì chứ?

Những kẻ sống sót được đến giờ chẳng có mấy ai là ngu.

Ý đồ của nhà họ Hoắc, không chỉ anh em Ngô Mặc hiểu mà những người còn lại cũng thừa hiểu.

Nhất thời không ai lên tiếng, ai nấy đều suy tính xem có nên làm hay không.

Suốt mười lăm phút chẳng có ai đứng ra.

Chương 319

Sắc mặt nữ hỏa kế hơi khó coi, cô ta nghĩ một lát rồi đột nhiên cười lạnh mấy tiếng: "Các vị trên giang hồ đều có danh tiếng không nhỏ, không ngờ giờ lại nhát gan như thế, nói ra không sợ người ta cười cho thối mũi à?" Nói đoạn, cô ta quay đầu nhìn nhóm Ngô Mặc, mỉa mai: "Nam Hạt Bắc Ách được người đời tâng bốc lên tận trời, giờ xem ra đúng là danh bất hư truyền." Ngô Mặc liên tục đối đầu với Hoắc lão thái thái khiến nữ hỏa kế này sớm đã chướng mắt.

Dù biết rõ Ngô Mặc thân thủ đáng nể, tính cách quái gở nhưng cô ta vẫn cậy thế không sợ gì.

Sự lớn mạnh của nhà họ Hoắc đã thấm sâu vào máu thịt cô ta.

Cô ta dám đắc tội Ngô Mặc thực ra còn một nguyên nhân nữa: Lần trước Ngô Mặc đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm, chơi khăm nhà họ Hoắc, rồi sau đó còn bỏ mặc Hoắc lão thái thái dưới hầm cơ quan... những việc đó cô ta đều không biết.

Lúc đó người phụ nữ này đang đi công tác bên ngoài, khi về thì mọi chuyện đã xong xuôi.

Chính vì không biết nên giờ cô ta mới dám khiêu khích Ngô Mặc, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử.

Sắc mặt Vương Bàn Tử trở nên rất khó coi.

Vừa mới vui vẻ xem kịch, giờ hỏa lực lại chĩa vào anh em mình.

Bị khiêu khích như vậy mà còn nhịn được thì còn gọi gì là đàn ông?

Anh quay sang nói với Ngô Mặc: "Em trai, em xem..." Vương Bàn Tử chưa nói hết câu, Ngô Mặc đã ngắt lời: "Tay chân làm việc được thì bớt sủa lại." Cậu nói được làm được.

Ngô Mặc vốn dĩ đã rất ghét mụ hỏa kế trung niên này.

Lúc trước cô ta không kiếm chuyện thì cậu còn nhịn, coi như nể mặt Hoắc Tú Tú.

Giờ con mụ này chủ động dâng tận cửa để ăn đòn, cậu có phải rùa rụt cổ đâu mà không ra tay?

Cậu bước nhanh vài bước tới trước mặt nữ hỏa kế, đối diện với ánh mắt khiêu khích của cô ta.

Chẳng chút do dự, cậu giơ tay tát một cái nổ đom đóm mắt. "Chát!" Một tiếng tát giòn giã không chỉ làm nữ hỏa kế choáng váng mà những người xung quanh cũng ngẩn tò te.

Nữ hỏa kế thân thủ cũng khá nhưng phải xem là so với ai.

Cái tát này dù đã nương tay nhưng cũng khiến răng hàm của cô ta bay ra ngoài.

Ngô Mặc thực sự nổi giận.

Mụ này khiêu khích cậu thì cậu có thể không chấp, nhưng lời lẽ vừa rồi rõ ràng là nhắm vào Trương Khởi Linh.

Lão Trương bị mất trí nhớ, ít nói, nhưng không có nghĩa là để cho người khác bắt nạt.

Chưa đợi nữ hỏa kế kịp phản ứng, Ngô Mặc đã bóp chặt cổ cô ta.

Cánh tay vận lực, nhấc bổng cô ta lên.

Nữ hỏa kế hai chân rời đất, liều mạng giãy giụa, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không lay chuyển được phân hào. "Thằng nhãi nhà họ Ngô, dừng tay ngay!" Hoắc lão thái thái chống gậy, giận dữ quát Ngô Mặc: "Mày định làm gì?

Mau thả con bé ra!" Bị khiêu khích hết lần này đến lần khác, tượng đất cũng có ba phần hỏa khí.

Gia chủ vừa lên tiếng, đám hỏa kế nhà họ Hoắc cũng vây lại.

Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh thấy vậy liền tiến lên yểm trợ.

Phía nhà họ Hoắc một phe, ba anh em Ngô Mặc một phe, những người còn lại một phe.

Trong phút chốc, cả hòn đảo hình thành thế chân vạc đối đầu.

Nữ hỏa kế bị Ngô Mặc bóp cổ, mặt bắt đầu tím tái vì thiếu oxy.

Ngay lúc đang đối trì, trong tháp đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Bóng người đó thoáng hiện ra như hoa quỳnh nở muộn.

Ngô Mặc đối diện với tháp nên nhìn thấy rõ mồn một.

Bóng người đó đeo một chiếc mặt nạ đầu quỷ.

Nụ cười trên mặt quỷ vô cùng dữ tợn, như đang giễu cợt đám người ngu xuẩn này.

Trong nháy mắt, Ngô Mặc bừng tỉnh.

Tình hình không đúng.

Từ khi nhìn thấy tòa tháp này, trừ ba người họ ra, cảm xúc của tất cả những người còn lại đều trở nên bất thường.

Tham lam, phẫn nộ, khiêu khích... dường như mọi cảm xúc tiêu cực đều bị kích phát.

Nếu không nhờ bóng người vừa rồi, e là cậu vẫn chưa tỉnh ngộ.

Vạn nhất cậu thực sự giết chết người phụ nữ này tại chỗ, e rằng chuyện sau đó sẽ trở nên không thể cứu vãn.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc nới lỏng tay, nữ hỏa kế trung niên ngã vật xuống đất.

“Khụ khụ...” Gã hỏa kế dùng cả hai tay bóp chặt lấy cổ họng, không ngừng ho sặc sụa, cảm giác cận kề cái chết bao trùm lấy tâm trí gã.

Lúc này chẳng ai thèm đoái hoài đến gã, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Ngô Mặc.

Ngô Mặc suy nghĩ một chút rồi mở lời: “Mọi người không thấy chuyện này có gì đó sai sai sao?” Câu nói này không đầu không đuôi khiến đám đông mờ mịt.

Hoắc lão thái thái chống mạnh gậy xuống đất, trầm giọng nói: “Cậu có ý gì?

Nói cho rõ ràng xem nào.” “Rất đơn giản, kể từ khi bước vào đây, cảm xúc của tất cả mọi người đều bị phóng đại vô hạn.” Ngô Mặc thản nhiên nói: “Các vị dù có tham tiền đi chăng nữa, cũng đâu đến mức không nhấc nổi chân đi tiếp chứ?” Câu nói này vừa thốt ra, không chỉ Hoắc lão thái thái mà những người xung quanh cũng rùng mình sững sờ, rơi vào trầm tư.

Những kẻ đầu óc nhanh nhạy vừa nghĩ thông suốt là mồ hôi lạnh lập tức chảy ròng ròng.

Đúng như Ngô Mặc nói, Dạ Minh Châu dù có đáng giá đến mấy cũng không đáng để họ phải liều mạng tranh giành.

Toàn là những tay lão luyện trong nghề, ai cũng hiểu nơi này càng đi sâu vào trong thì đồ quý càng nhiều.

Nếu bây giờ vì mấy viên Dạ Minh Châu mà xảy ra hỏa tính?

Chưa bàn tới chuyện ai đánh chết ai, chỉ riêng việc nhặt được viên châu này rồi sau đó gặp được bảo bối tốt hơn, chẳng phải là lợi bất cập hại sao?

Ngô Mặc quét mắt nhìn đám đông một lượt, nhận thấy họ đã tỉnh táo lại nên không nói thêm gì nữa.

Cậu lùi lại một bước, đứng sóng vai cùng Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử.

Nói thật lòng, nếu không phải mụ đàn bà trung niên kia cố ý khiêu khích thì Ngô Mặc đã chẳng thèm ra mặt.

Cậu rảnh đâu mà quản đám người này sống hay chết, chẳng liên quan quái gì đến cậu cả, đứng một bên hưởng lợi không phải là chuyện tốt sao?

Tuy nhiên, nói thêm một câu cũng không phải là không có thu hoạch.

Trong đầu cậu, âm thanh thông báo điểm tích lũy của hệ thống đang tăng lên tít tít, vang lên như một bản giao hưởng khiến Ngô Mặc sướng rơn cả người.

“Huynh đệ, đa tạ chú đã phát hiện ra.” Vương Bàn Tử vỗ ngực, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi, “Hèn gì tay Bàn gia cứ run bần bật, hóa ra đều tại cái tòa tháp chết tiệt này.” Câu này nói ra thật là mặt dày hết chỗ chê.

Lão ta tự mình tham tiền lại đổ hết tội lỗi lên ngoại lực.

Ngô Mặc và Trương Khởi Linh mắt không liếc xéo, coi như không nghe thấy gì.

Hiện tại mọi người đều đứng đối diện với tòa tháp lục giác.

Việc cấp bách là ai sẽ nổ phát súng đầu tiên để tiến vào tháp.

Dưới phần thưởng hậu hĩnh ắt có dũng phu.

Những điều kiện Hoắc lão thái thái đưa ra thực sự khiến một số người động lòng.

Trong số này có những kẻ phạm tội, đường cùng mới chọn con đường đổ đấu này.

Mà năng lực của nhà họ Hoắc không thể coi thường, nếu họ ra tay thì hồ sơ tiền án của bản thân có thể sẽ được tẩy trắng.

Rất nhanh, vị dũng sĩ đầu tiên đã xuất hiện.

Chương 320

Dưới sự chứng kiến của mọi người, gã dũng cảm bước bước đầu tiên, cẩn thận tiến về phía cửa tháp.

Mọi người nín thở, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào gã, sợ rằng sẽ kích hoạt cơ quan.

Ngô Mặc và Trương Khởi Linh cầm đao trong tay, Vương Bàn Tử cũng lên đạn, lúc nào cũng chú ý tình hình xung quanh.

Cánh cửa đen ngòm trước mặt để lộ ra một thế giới không một tia sáng, tựa như miệng thú dữ đang chờ con mồi tự dẫn xác đến.

Người kia từng bước từng bước cẩn thận dò dẫm.

Khoảng cách vốn chỉ chừng hai mươi mét mà gã đi mất nửa tiếng đồng hồ.

Chẳng ai lên tiếng giục giã, tất cả đều tĩnh lặng đứng đó.

Cuối cùng gã cũng đi đến cửa chính.

Lúc này tim ai nấy đều treo lơ lửng, không phải lo cho gã mà là sợ bên trong xông ra thứ gì đó khó giải quyết.

Nằm ngoài dự tính của mọi người, gã đi vào rồi đi ra mà chẳng có chuyện gì xảy ra.

Đừng nói là cơ quan, ám đạo hay bánh chưng, ngay cả một sợi tóc cũng chẳng mất.

Cứ như thể đây chỉ là một tòa bảo tháp bình thường, chỉ có ngoại hình hơi quỷ dị mà thôi.

Chín mươi chín bước đã đi rồi, chỉ còn thiếu một bước cuối.

Bất kể phía trước có nguy hiểm hay không, mọi người chỉ có một con đường là tiến lên.

Hoắc lão thái thái phẩy tay, dẫn đầu hỏa kế nhà họ Hoắc bước vào cánh cửa đó.

Những người còn lại thấy bà ta vào thì tranh nhau xông lên sau.

Lúc nãy để gã kia chiếm được món hời, nhận được lời hứa của nhà họ Hoắc đã khiến họ hối hận không thôi, giờ ai nấy đều hận không thể lập tức thể hiện năng lực để lấy lòng nhà họ Hoắc.

Bên ngoài lúc này chỉ còn lại ba anh em Ngô Mặc.

Lúc những người kia tiến vào, Vương Bàn Tử lén liếc nhìn Ngô Mặc một cái, thấy cậu không có ý định cử động nên cũng nín thinh không nói.

Hiện tại người đã đi sạch nhưng Ngô Mặc vẫn chưa muốn đi.

Vương Bàn Tử hơi thắc mắc hỏi: “Huynh đệ, sao thế?

Ba anh em mình không vào à?” “Vào chứ, sao lại không vào?” Vương Bàn Tử nghe vậy liền chỉ tay về phía trước: “Người đi hết rồi kìa, bao giờ chúng ta mới xuất phát?” “Đừng gấp.” Ngô Mặc nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh phía trước, bình tĩnh nói: “Để họ dò đường đi, dù có cơ quan thì đợi đến lúc anh em mình vào chắc cũng bị kích hoạt hết rồi.” Vương Bàn Tử ngẫm lại thấy cũng đúng.

Đứng không một chỗ chẳng phải phong cách của Ngô Mặc, cậu suy nghĩ một chút rồi tháo ba lô sau lưng, lấy ra vài thứ.

Sau khi lấy đồ ra, cậu túm ngay lấy Trương Khởi Linh: “Lại đây Lão Trương, đeo cái này lên người cho nó trừ tà.” Vừa nói, cậu vừa đeo chuỗi tiền Ngũ Đế vào tay Trương Khởi Linh.

Sau đó là mẩu gỗ đào, tranh vẽ Chung Quỳ, đủ thứ lộn xộn đều bị cậu nhét hết vào túi của Trương Khởi Linh.

Vương Bàn Tử nhìn mà ngây người, khóe miệng giật giật hỏi: “Huynh đệ, chú vừa đi cướp tiệm đồ cúng nào đấy?” Đi đổ đấu bao nhiêu năm, cùng lắm trong túi chỉ mang theo cái móng ngựa đen, chứ chuẩn bị đầy đủ như Ngô Mặc thì đúng là hiếm thấy.

Ngô Mặc lúc nào cũng chẳng nghiêm túc nổi, thuận miệng đáp một câu: “Một ngôi chùa ở ngoại ô kinh thành, đang có chương trình khuyến mãi mua một tặng một ấy mà.” Đã là anh em thì sao có thể bên trọng bên khinh?

Những thứ tương tự cũng được phát cho Vương Bàn Tử một bộ.

Cuối cùng mới đến lượt cậu.

Ngô Mặc cẩn thận lấy từ trong túi ra một sợi dây chuyền, trịnh trọng đeo vào cổ.

Đây là thứ Hắc Nhãn Kính đưa cho cậu trước khi đi, nghe nói có thể trừ tà.

Thật hay giả không quan trọng, chủ yếu là tìm cái điềm lành và trấn an tâm lý.

Sau khi trang bị tận răng, Ngô Mặc vung tay, trịnh trọng nói: “Tục ngữ có câu ‘con dâu xấu rồi cũng phải gặp cha mẹ chồng’.” “Đi thôi Lão Trương, chúng ta đưa Bàn ca đi gặp ‘bậc tiền bối’ nhà anh.” Trương Khởi Linh: “...” Vương Bàn Tử: “...” Bất kể phía trước có nguy cơ gì đang chờ đợi, lúc này cả Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh đều có một sự thôi thúc muốn đá cho Ngô Mặc một cái.

Khi bước vào cửa tháp, Ngô Mặc đột nhiên thấy nhớ Hắc Nhãn Kính.

Trong lòng không nhịn được cảm thán: “Hazzi, cái tên khốn Kính ca mà ở đây thì tốt rồi.

Nơi tối tăm thế này, hắn chắc chắn nhìn rõ mồn một, đỡ tốn bao nhiêu là pin.” Bước vào trong tháp là một mảnh tối đen.

Đám người Hoắc lão thái thái vào trước đó đều biến mất không dấu vết.

“Rắc.” Phía sau truyền đến tiếng động khẽ, ba người Ngô Mặc vội vàng quay đầu lại thì thấy cánh cửa tháp vốn đang mở toang hiện giờ đã đóng chặt.

“Vãi, chuyện gì thế này?” Vương Bàn Tử kinh hô: “Mẹ kiếp, chẳng lẽ tòa tháp này thành tinh rồi, còn biết đếm xem có bao nhiêu người vào nữa hả?” Ngô Mặc nhớ lại cái bóng quỷ dị lúc nãy, cậu nắm chặt lấy Vương Bàn Tử, hạ thấp giọng nói: “Cẩn thận, ở đây không chỉ có chúng ta đâu, còn có thứ khác nữa.” Nơi này quá yên tĩnh khiến lòng người bất an.

Vương Bàn Tử dùng đèn pin soi xung quanh, kết quả ngoại trừ mảnh đất dưới chân thì những nơi khác đều không nhìn thấy gì.

Lão ta nhìn trước ngó sau, vô cùng cẩn thận lên tiếng: “Mẹ nó, sao thế này?

Chẳng lẽ ở đây chỉ có ba chúng ta thôi sao?” “Ừ, không có một tiếng động nào cả.” Ngô Mặc trầm giọng đáp: “Nơi này rất quỷ dị, ba chúng ta tuyệt đối đừng tách ra.” Vương Bàn Tử nhổ một bãi nước miếng xuống đất, thấp giọng chửi thề: “Mấy thằng ranh kia lúc chưa vào thì nổ banh xác, đứa thì bảo lên trời hái trăng, đứa thì bảo xuống biển bắt rùa.

Kết quả thì sao, chẳng ra cái thá gì.

Vốn định trông chờ tụi nó dẫn đường, giờ thì đúng là ‘mù gặp điếc’ — khỏi trông mong gì nữa.” Khi gặp nguy hiểm, Vương Bàn Tử thích dùng lời nói để che đậy nỗi sợ hãi, cứ như làm vậy có thể xua tan sự lo lắng thầm kín trong lòng.

Bây giờ lão đã có người để vướng bận nên cái mạng này trở nên rất quan trọng.

Trương Khởi Linh vỗ vai Vương Bàn Tử, ra hiệu cho lão bình tĩnh.

Anh quanh năm đi dưới lòng đất, đối với những chuyện này đã quá quen thuộc.

Cú vỗ của Trương Khởi Linh lại khơi mào cho thói nói nhiều của Vương Bàn Tử: "Tiểu Ca, tôi thực lòng muốn hỏi một câu, họ Trương nhà các anh có quan hệ họ hàng gì với tay họ Hắc kia không?" "Không có." Trương Khởi Linh trả lời chắc nịch.

Ngô Mặc nghe thấy vậy thì thấy kỳ lạ, vừa cảnh giác quan sát xung quanh vừa khẽ hỏi: "Ý anh là sao?" Vương Bàn Tử giơ súng lên, hừ lạnh một tiếng: "Chỗ này tối om như hũ nút, chắc chỉ có lão Hạt Tử mới thích nghi nổi với cái môi trường này." Khóe miệng Ngô Mặc giật giật hai cái, không nhịn được đáp lại: "Bàn ca, mấy lời này sau này anh cứ trước mặt Kính ca mà nói, em sẽ giúp anh nhặt xác." "Xì, chú tưởng Bàn gia tôi sợ hắn chắc?

Tôi đây là tôn trọng nhé." Vương Bàn Tử miệng không chịu thua, hừ lạnh: "Cùng lắm thì tôi đi đầu quân cho Hoa gia, kiểu gì cũng có cách trị được hắn." Ba anh em vừa nói vừa dò dẫm di chuyển trong tòa tháp.

Kể từ khi bước vào đây, Ngô Mặc luôn có cảm giác xung quanh dường như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Tuy nhiên nhìn đi nhìn lại vẫn chẳng thấy gì.

Cảm giác như mù dở thế này thật khiến người ta bực bội đến cực điểm.

"Ơ?" Đột nhiên Ngô Mặc nhớ ra một chuyện.

Lúc trước cậu nhận được một cái bật lửa từ hệ thống, không biết cái bật lửa đó có công dụng đặc biệt gì không?

Phải biết rằng thứ đó ngay cả Chiêu Hồn Phiên cũng đốt cháy được.

Nghĩ là làm, Ngô Mặc không nói hai lời, móc bật lửa từ trong túi ra, "tạch" một tiếng bật lên.

Một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Ánh lửa từ cái bật lửa trong nháy mắt soi sáng toàn bộ phạm vi mười mét xung quanh.

Ánh lửa ấm áp.

Ở một nơi quỷ dị, thứ nó mang lại không chỉ là ánh sáng mà còn là cảm giác an tâm.

Vương Bàn Tử thấy vậy cũng móc cái bật lửa của mình từ túi quần sau ra, kết quả sau khi bật lên còn chẳng bằng cái đèn pin lúc nãy.

Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Huynh đệ, cái bật lửa này chú mua ở đâu đấy?" Lão phát hiện đồ đạc trên người Ngô Mặc chất lượng đều cực kỳ tốt.

Không nói đâu xa, chỉ riêng cái gạt tàn lần trước không biết làm từ dược liệu gì mà còn cứng hơn cả búa sắt.

Điều này khiến Vương Bàn Tử thấy động lòng, muốn hỏi xem Ngô Mặc kiếm ở đâu ra.

Câu hỏi này làm Ngô Mặc đứng hình.

Không lẽ lại nói thẳng là đồ từ hệ thống?

May mà không khí đang căng thẳng, Ngô Mặc nói bừa một câu rồi lấp liếm cho qua.

Nhìn từ bên ngoài tòa tháp này không lớn lắm, nhưng thực tế không gian bên trong cực kỳ rộng, chiều ngang hai bên phải tới cả trăm mét.

Ba người tắt đèn pin, bám theo sau Ngô Mặc đi một vòng quanh tháp.

Tòa tháp trước mắt, từng viên gạch từng mảnh ngói, mọi chi tiết cứ thế hiện ra rõ ràng trước mắt ba người.

Chương 321

Sắc mặt Trương Khởi Linh đột ngột biến đổi, dường như có một lớp sương lạnh bao phủ lấy anh.

Đôi lông mày nhíu chặt lại, anh nhìn chằm chằm vào những họa tiết trên tường với vẻ mặt nghiêm trọng.

Sáu bức tường, mỗi bức đều có điêu khắc bích họa.

Những họa tiết này không phải tranh thăng thiên truyền thống, cũng không phải truyện tranh kể chuyện, mà là những bức tranh giết chóc đẫm máu.

Chém đầu, mổ bụng, pháo lạc... gần như tất cả các cực hình tàn khốc suốt mấy nghìn năm qua đều xuất hiện ở trên đó, nhìn mà lạnh cả sống lưng.

Nhìn từ đầu đến cuối, Vương Bàn Tử càng nhìn càng hãi hùng.

Lão nuốt nước miếng, nắm lấy cánh tay Ngô Mặc nói: “Huynh đệ, chuyện này không ổn rồi, đây thực sự là Trương Gia Cổ Lâu sao?

Bàn gia tôi thấy nó giống lò sát sinh hơn đấy.

Mà này, đám người Hoắc lão thái thái rốt cuộc đã đi đâu rồi?

Sao đến một tiếng rắm cũng không nghe thấy?” Đi một vòng tầng một, ngoại trừ ba người bọn họ thì chẳng thấy bóng dáng ai khác.

Hơn hai mươi người trước đó cứ như vậy biến mất không dấu vết, không phát ra một chút tiếng động nào, thật vô lý hết sức.

Trương Khởi Linh cầm lấy cái bật lửa từ tay Ngô Mặc, trầm giọng nói: “Đi theo tôi.” Đại lão đã lên tiếng, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử còn cách nào khác ngoài việc lẽo đẽo theo sau?

Trương Khởi Linh rảo bước về phía góc phải phía trước.

Vương Bàn Tử dùng khuỷu tay hích Ngô Mặc, lại hất cằm về phía Trương Khởi Linh, hạ thấp giọng nói: “Tiểu Ca khôi phục trí nhớ rồi à?

Từ nãy tôi đã thấy sắc mặt nó không đúng, cứ như đang suy tư điều gì đó.” “Khó nói lắm.” Ngô Mặc cũng như tên trộm, đáp lại bằng giọng cực nhỏ: “Phải canh chừng anh ấy, em cứ thấy cái nhà họ Trương này có truyền thống lừa con cháu lắm, đừng để Lão Trương bị tụi nó hại.” Nói đến đây, cậu thần thần bí bí thốt ra: “Đã nghe qua thuật đoạt xá bao giờ chưa?” “Đoạt sắc? (Cướp sắc)” Vương Bàn Tử như bị điếc, sắc mặt sa sầm giận dữ: “Ý chú là nhà họ Trương là lũ lưu manh?

Thấy Tiểu Ca đẹp trai nên muốn cướp sắc hả?” Ngô Mặc nhìn Vương Bàn Tử mà phải cố lắm mới kìm được ý định tát cho lão một phát.

Đây là tai có vấn đề hay não có vấn đề vậy?

Nói với lão chuyện kinh thành, lão có thể lôi tận Bắc Cực vào.

Vương Bàn Tử đầy vẻ căm phẫn, hung tợn nói: “Mẹ nó chứ, nằm mơ đi, Tiểu Ca là anh em của chúng ta, đừng hòng ai cướp được.” Ngô Mặc vỗ trán, không buồn giải thích thêm nữa, tùy lão muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Trương Khởi Linh tiếp tục đi tới, không thèm để ý đến hai tên dở hơi phía sau.

Rất nhanh đã đi đến góc tường, anh đưa ánh lửa soi về phía trước.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử lúc này mới phát hiện, hóa ra ở góc khuất có một cánh cửa ngầm.

Cánh cửa màu đen tuyền, nếu không chú ý quan sát thì căn bản không thể phát hiện ra.

“Ơ, sao cửa này lại mở?” Vương Bàn Tử ghé sát cửa, ngó đầu nhìn lên thì thấy sau cánh cửa là một cầu thang dẫn lên tầng trên.

Phong cách kiến trúc trong tòa tháp này hoàn toàn khác với những tòa bảo tháp thông thường, đâu đâu cũng tràn ngập hơi thở tử vong.

“Đi.” Trương Khởi Linh nói xong định bước vào cửa ngầm.

Ngô Mặc nhanh tay nhanh mắt tóm lấy cánh tay anh, dùng sức kéo lại: “Anh ra sau đi, anh em tôi đâu phải trẻ con còn bú mớm mà chuyện gì cũng để anh đứng mũi chịu sào?” Vừa dứt lời, Ngô Mặc đã vọt lên trước.

Vương Bàn Tử vỗ vai Trương Khởi Linh, nói đầy ẩn ý: “Tiểu Ca, huynh đệ nói đúng đấy, anh cũng là con người, anh cũng biết mệt mà.” Lão giơ chuỗi tiền Ngũ Đế lên lắc lắc trước mặt Trương Khởi Linh, cười nói: “Yên tâm đi, Tiểu Mặc chuẩn bị bao nhiêu đồ trừ tà thế này, mấy anh em mình chắc chắn sẽ bình an ra ngoài.” Ngô Mặc đi thoăn thoắt, chẳng mấy chốc đã lên đến nơi.

Để đảm bảo an toàn, cậu không xông thẳng vào tầng hai mà cẩn thận ngó đầu nhìn lên.

Cái nhìn này thật sự khiến cậu mở mang tầm mắt.

Theo lý mà nói tầng hai phải giống tầng một, tối đen như hũ nút, dù không phải vậy thì cũng không thể đèn đuốc sáng trưng như thế này được chứ?

Vương Bàn Tử bám sát theo sau, thấy Ngô Mặc dừng lại liền rướn cổ nhìn một cái, không nhịn được hít một hơi khí lạnh: “Cái này...

đúng là tà môn rồi.” Chỉ thấy đại sảnh tầng hai sáng như ban ngày.

Trên bốn bức tường, cứ cách hai mét lại treo một ngọn đèn dầu xác người.

Mùi xác thối tỏa ra từ đèn dầu khiến người ta choáng váng cả mặt mày.

Ngô Mặc lùi lại hai bước, mùi vị lập tức biến mất.

Cảm giác này giống như phía trên tầng hai có một cái lồng bao phủ lấy mọi thứ bên trong, không chỉ âm thanh mà ngay cả mùi vị cũng không truyền xuống dưới được.

Nhưng những thứ đó chưa là gì cả, điều kỳ lạ nhất là cả không gian xếp đầy những cỗ quan tài đen xì, cái nọ sát cái kia, xếp ngay ngắn như bàn ghế trong lớp học.

Phía trên quan tài là những bóng người đang ngồi khoanh chân, chính là Hoắc lão thái thái và đám người đi theo.

Họ đều nhắm nghiền mắt, mặt mũi trắng bệch, giống như bị thứ gì đó hút cạn dương khí.

Vương Bàn Tử nghiến răng chửi: “Mẹ kiếp, hèn gì không nghe thấy động tĩnh, hóa ra tất cả đều trúng chiêu rồi.” “Đậu má!” Ngô Mặc cũng tặc lưỡi, “Cái đám này mỗi người một kiểu như mô hình thế kia, rốt cuộc là trò quỷ gì vậy?” Chẳng trách cậu thấy đau đầu, tình cảnh ở đây quỷ dị đến cực điểm.

Mỗi người một cỗ quan tài, ngồi thẳng đơ bàn chuyện nhân sinh?

Đừng nói là trên phim, ngay cả trong tiểu thuyết kinh dị cũng chưa thấy viết thế này bao giờ.

Kể từ khi đi cùng Ngô Mặc, việc đổ đấu không còn là màn trình diễn cá nhân của Trương Khởi Linh nữa.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử hai người đứng chặn kín lối lên cầu thang, không chừa một khe hở nào cho Trương Khởi Linh ở phía sau.

Hai gã đứng ở cầu thang bàn tán nửa ngày trời, giống như hai tên lưu manh đầu đường xó chợ, mồm ngậm thuốc lá, nhất quyết không chịu bước thêm bước nào.

Cứ làm như vậy thì họ sẽ không trúng chiêu không bằng.

Trương Khởi Linh muốn vào cũng không vào được, chỉ biết bất lực nhìn hai cái gã đang đứng đó.

“Vào?

Hay không vào?” Vương Bàn Tử rít một hơi thuốc thật sâu, dường như đang lấy can đảm.

Ngô Mặc vẫn luôn quan sát xung quanh, nhưng nhìn nửa ngày chẳng thấy gì bất thường.

“Vào.” Ngô Mặc vứt tàn thuốc xuống đất, dùng chân di di, trầm giọng nói: “Cửa lớn đã đóng, chúng ta chỉ có thể đi tiếp từng tầng một để xem bên trong rốt cuộc là thế nào.” Vương Bàn Tử nghe vậy liền đứng dậy: “Được, ba anh em mình hôm nay đúng là ‘Lương Sơn Bá với Chúc Anh Đài’ — sinh tử có nhau.” Ngô Mặc méo mặt, suýt nữa thì nhổ bãi nước miếng vào mặt Vương Bàn Tử.

Cái ví dụ quái quỷ gì thế này?

Nhìn cái mặt của Vương Bàn Tử, dù lão có là Lương Sơn Bá hay Chúc Anh Đài thì đối phương chắc cũng chỉ muốn đạp cho lão vài phát vào mộ thôi.

Quyết định đã đưa ra, việc còn lại là tiến về phía trước.

Lúc nãy Ngô Mặc đã tiên phong rồi, bây giờ Vương Bàn Tử muốn vượt qua cậu để làm người đầu tiên “ăn cua”.

Ngô Mặc cản lão lại: “Không cần mạng nữa à, lao lên làm gì?”

Vương Bàn Tử giơ súng, cứ tưởng Ngô Mặc lại muốn xông lên đầu.

Lão nghiêm mặt nói: “Trong ba người chú là nhỏ nhất, làm anh sao có thể cứ để chú đứng mũi chịu sào mãi được?” Ngô Mặc hơi cảm động, mấy người anh em này đối với cậu thực sự không có gì để chê.

Đã vậy thì cậu cũng phải đáp lại tấm chân tình đó.

Nghĩ đến đây, cậu không còn do dự nữa, ngay trước mặt Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh, cậu dứt khoát cởi giày ra.

Sau đó lột luôn đôi tất đang đi rồi thắt nút lại, không nói hai lời đã định quấn lên mặt Vương Bàn Tử.

Cái mùi đó khiến Vương Bàn Tử lùi lại liên tục, nếu không có Trương Khởi Linh đỡ lấy thì chắc lão đã ngã xuống tầng một rồi.

Vương Bàn Tử gạt tay Ngô Mặc ra, giận dữ quát khẽ: “Thằng nhóc này, lúc nào rồi mà còn trêu chọc Bàn ca của chú?” Ngô Mặc cảm thấy oan ức vô cùng, cứ như thể cậu đang dắt người ta qua đường thật nhanh mà đối phương cứ đòi đi thong thả tản bộ vậy.

Cậu bĩu môi giải thích: “Trêu cái khỉ gì, em thấy mùi đèn dầu xác người ở tầng hai không đúng, chắc chắn có vấn đề.

Rất có thể Hoắc lão thái thái bọn họ chính là hít phải mùi này mới trúng chiêu.

Mấy cái mặt nạ phòng độc của chúng ta lúc nãy vứt hết rồi, giờ không dùng cái này thì dùng cái gì?” Ngô Mặc nói nghe rất có lý, suýt chút nữa đã thuyết phục được Vương Bàn Tử.

Nếu không phải vì mùi tất trên tay cậu quá nồng nặc thì chắc lão đã đeo lên mặt thật rồi.

“Không được, tuyệt đối không được.” Vương Bàn Tử xua tay từ chối nguầy nguậy: “Bàn gia tôi thà trúng chiêu còn hơn bị chú hun cho chết.” Thôi xong, Vương Bàn Tử không thông, Ngô Mặc lại chuyển ánh mắt sang Trương Khởi Linh ở phía sau.

Lần này đến lượt Vương Bàn Tử đứng xem kịch hay.

Chương 322

Cả hai đều tưởng Trương Khởi Linh sẽ không từ chối, nào ngờ từ miệng của tảng băng vạn năm này cũng thốt ra một chữ "Không".

Chiêu thì hay đấy, chỉ có điều "nguyên liệu" thì không ổn.

Bất lực, ba người thảo luận xong quyết định "tự sản tự tiêu".

Thế là ba tên cướp vừa mới ra lò, mặt quấn tất, cẩn thận bước vào tầng hai.

Nhờ có mùi hôi chân của chính mình, ngoại trừ cái mùi khó ngửi trên tất ra thì mùi xác thối không hề lọt vào mũi họ.

Để đảm bảo an toàn, ba người như anh em sinh ba, đi bước nào theo bước nấy, hoàn toàn không tách rời.

Đứng trước cỗ quan tài đầu tiên, họ thấy Hoắc lão thái thái đang ngồi khoanh chân phía trên như một vị Lão Phật gia.

Ngô Mặc có chút cảm xúc, không nhịn được tán thưởng: "Cái nhà họ Trương này cũng biết phân chia thứ bậc gớm nhỉ." Phải nói là kẻ có thể chơi được với Ngô Mặc, ngoài Hắc Nhãn Kính ra thì chỉ có Vương Bàn Tử.

Chỉ cần hai trong ba người tụ lại một chỗ là câu chuyện chẳng bao giờ rơi xuống đất được.

Vương Bàn Tử lập tức tiếp lời: "Đúng thế, người nhà họ Trương chắc chắn biết Hoắc lão thái thái là kẻ cầm đầu, nên mới để bà ta ngồi trên cỗ quan tài đầu tiên như đội trưởng đội nhảy quảng trường vậy." Ánh mắt bất lực của Trương Khởi Linh càng thêm đậm nét.

Anh khẽ thở dài, cố gắng trấn tĩnh lại rồi nghiêm nghị nói: "Cứu người." "Tiểu Ca, thật sự cứu họ sao?" Vương Bàn Tử cười gượng, “Chuyện chẳng có lợi lộc gì thế này, chúng ta thật sự làm à?” “Ừ!” Trương Khởi Linh gật đầu, không thèm để ý đến Vương Bàn Tử nữa mà bắt đầu quan sát kỹ cỗ quan tài.

Vương Bàn Tử nhún vai, nói với Ngô Mặc: “Tiểu Ca tâm địa lương thiện quá, nếu là Bàn gia tôi thì mặc xác bọn họ.” Nói thì nói vậy, nhưng một khi Trương Khởi Linh đã quyết định thì làm anh em chỉ có thể ủng hộ.

Vương Bàn Tử bám theo sau Trương Khởi Linh, đi quanh cỗ quan tài ba vòng trái ba vòng phải.

Lão quấn tất trên mặt, nhìn chằm chằm Hoắc lão thái thái một hồi lâu với vẻ mặt khá là “biến thái”.

“Cái này... ra tay thế nào đây?” Quan sát hồi lâu vẫn không thấy cách nào cứu người, Ngô Mặc nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng.

“Lão Trương.” Ngô Mặc đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, kéo kéo cánh tay anh nói: “Họ trông thế này giống như bị trúng tà ấy.

Để phá tà khí, em có nghe qua một phương pháp, không biết có dùng được không?” Trương Khởi Linh dừng bước, nhìn chằm chằm vào Ngô Mặc.

Trong đầu anh lại hiện ra cảnh tượng Ngô Mặc chửi bới cỗ quan tài bên bờ hồ dạo nọ.

Lúc đó cậu cũng nghiêm túc thế này, rồi tiếng chửi vang vọng khắp đất trời.

Nghĩ đến đây, Trương Khởi Linh xoay người đối diện với Hoắc lão thái thái, môi mấp máy vài cái nhưng không thốt ra lời nào.

Loạt hành động này của anh khiến Ngô Mặc ngớ người.

“Lão Trương, anh đang niệm chú à?” Ngô Mặc gãi đầu, nghĩ mãi mới ra kết luận này.

Cậu tưởng Trương Khởi Linh về lại cổ lâu thì khôi phục trí nhớ nên vội hỏi: “Chẳng lẽ anh nhớ ra thần chú trừ tà gì rồi sao?” Trương Khởi Linh khôi phục trí nhớ là chuyện đại sự đối với anh em.

Vương Bàn Tử không màng chuyện khác, vội bước tới quan tâm hỏi: “Tiểu Ca, anh ổn chứ?” Vừa nói, lão vừa thuận tay sờ trán Trương Khởi Linh: “Cái đầu có gì bất thường không, ví dụ như đau đớn khó nhịn hay cảm giác như sắp nổ tung chẳng hạn?” Nhìn ánh mắt lo lắng của hai người, Trương Khởi Linh khẽ thở dài.

Không hiểu sao anh đột nhiên có cảm giác, kể từ khi gặp Ngô Mặc, anh cứ thỉnh thoảng lại phải thở dài.

Trương Khởi Linh nhẹ nhàng gạt tay Vương Bàn Tử ra, hiếm khi mở miệng giải thích: “Quỷ sợ kẻ ác.” Trong phút chốc, Vương Bàn Tử hóa đá.

Cái chiêu ngày trước của Ngô Mặc đã khiến mặt Ngô Nhị Bạch xanh mét, cái mồm đó, tốc độ đó, kể chuyện cũng không bằng cậu.

Vương Bàn Tử dù có trí tưởng tượng phong phú đến đâu cũng không thể hình dung ra cảnh Trương Khởi Linh đứng đó, mồm năm miệng mười chửi bới người ta.

Nếu thật sự có cảnh đó, anh hỏi Vương Bàn Tử xem Trương Khởi Linh và bánh chưng ai đáng sợ hơn?

Chắc chắn lão sẽ không do dự mà chọn Trương Khởi Linh.

“Ơ, không đúng.” Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Đột nhiên lão nhớ lại lần Trương Khởi Linh giả làm Trương Ngốc Tử, lúc đó cái gã Ngốc Tử đó đúng là nói nhiều không ai bằng.

Lão lại nhìn Trương Khởi Linh hiện tại, nói một chữ cũng như rặn ra vậy, không khỏi rơi vào trầm tư: “Chẳng lẽ Tiểu Ca không phải mất trí nhớ, mà là đa nhân cách?” Cả Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đều có biểu hiện bất thường khiến Ngô Mặc bắt đầu lo lắng.

Nơi này mọi thứ đều quỷ dị, ngộ nhỡ hai người kia cùng xảy ra chuyện gì thì cậu tiêu đời.

Để xác nhận tình trạng, cậu móc la bàn trong túi ra, kết quả kim la bàn quay tít mù như quạt điện.

Lần này Ngô Mặc thực sự cuống lên.

“Chuyện gì thế này?

Sao cái thứ này lại quay nhanh vậy?” Vương Bàn Tử liếc thấy cảnh này cũng giật mình tỉnh táo lại.

Trương Khởi Linh cầm ngang thanh Hắc Kim Cổ Đao, chắn trước mặt Ngô Mặc, cảnh giác nhìn xung quanh.

Chờ mãi mà cảnh tượng quỷ khóc sói gào hay quái vật cơ quan xuất hiện trong tưởng tượng vẫn không xảy ra.

Ba người nhìn nhau, đề cao cảnh giác lên mức tối đa.

Ngô Mặc nghĩ thông rồi, Trương Khởi Linh nói đúng, nơi này rốt cuộc là thế nào thì chỉ có làm cho đám người này tỉnh lại mới hiểu được.

Không thể chậm trễ, cứu người là trên hết.

Ngô Mặc không nói nhảm nữa, kéo Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử lại để trình bày phương pháp của mình.

“Lão Trương, nói ‘quỷ sợ kẻ ác’ không sai, nhưng đó chỉ là cấp độ sơ đẳng thôi.

Anh nhìn xem, Hoắc lão thái thái bọn họ rõ ràng trúng tà rất sâu, phương pháp đơn giản đó chắc không có tác dụng lớn đâu.

Theo em biết thì có mấy cách trừ tà: nhổ nước miếng, nước tiểu đồng tử, lá bưởi tẩy trần, dùng cành liễu đánh quỷ.” Ngô Mặc tuôn ra một tràng những kiến thức mà cậu biết, khiến Vương Bàn Tử nghe mà tặc lưỡi không thôi.

“Huynh đệ, chú nói nhiều thế nhưng đã tính đến tình hình cụ thể chưa?” Vương Bàn Tử nheo mắt nhìn xung quanh: “Nhổ nước miếng thì không vấn đề, nước tiểu đồng tử chú cũng có sẵn, nhưng lá bưởi với cành liễu thì đào đâu ra ở đây?” “Đừng lo, mấy thứ này em đã chuẩn bị sẵn từ trước rồi.” Trước ánh mắt kinh hãi của Vương Bàn Tử và sự ngạc nhiên của Trương Khởi Linh, Ngô Mặc rút từ thắt lưng ra một vật.

Vương Bàn Tử nhìn kỹ thì thấy đó là một chiếc roi ngắn bện bằng cành liễu.

Sau đó Ngô Mặc lại cởi giày, lôi từ dưới lót giày ra mấy lá bưởi đã được gấp gọn gàng.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, cậu bày tất cả ra trước mặt hai người kia.

Vẻ mặt Ngô Mặc nghiêm túc như bác sĩ chuẩn bị lên bàn mổ, cậu trầm giọng nói: “Không còn nhiều thời gian nữa, tình hình có thể xấu đi bất cứ lúc nào, mau tay lên thôi.” Cơ mặt Vương Bàn Tử giật liên hồi: “Cái... cái này...” Lão không thốt nên lời.

Lúc này lão thầm nghĩ, nếu Hoắc lão thái thái biết phương pháp cứu chữa lại là thế này, liệu bà ta có muốn tỉnh lại không?

“Lão Trương, cầm lấy.” Ngô Mặc trịnh trọng nhét chiếc roi vào tay Trương Khởi Linh, nghiêm túc nói: “Ba anh em mình phân công rõ ràng, Bàn ca chịu trách nhiệm nhổ nước miếng vào họ, em lo phần nước tiểu đồng tử, còn anh dùng roi tẩm nước tiểu mà quất.

Tục ngữ nói rồi, roi da tẩm nước mát, trừ tà lại đuổi ma, em không tin là không phá được cái tà khí này.” Trương Khởi Linh: “...” “Làm thôi!” Vương Bàn Tử hạ quyết tâm, nhanh chóng tán thành ý tưởng của Ngô Mặc.

Dù sao cái roi với nước tiểu đó cũng không quất lên người lão, nhân tiện cũng để kiểm chứng xem phương pháp này có hiệu quả hay không.

Đều là đàn ông con trai cả, chẳng cần phải giữ kẽ.

Dưới sự dẫn dắt của Ngô Mặc, ba anh em bắt đầu quá trình phá tà.

Vì Hoắc lão thái thái ngồi ở vị trí chủ đạo nên không nghi ngờ gì, bà ta là người “được hưởng” đầu tiên.

Vừa định ra tay thì thấy điều kiện không cho phép, lá bưởi không dùng được, nên họ đành phải lùi lại dùng cách khác.

“Phì... tẹt!” Vương Bàn Tử vốn đã ngứa mắt với Hoắc lão thái thái từ lâu, lão lấy đà hồi lâu, kéo cái tất trên mặt lên một chút rồi nhổ một bãi nước miếng trúng ngay giữa trán bà ta.

Trương Khởi Linh cũng không kém cạnh, anh giơ chiếc roi liễu tẩm nước tiểu đồng tử quất mạnh xuống người bà ta.

Trương Khởi Linh tâm hồn thuần khiết, chỉ một lòng muốn cứu người, cú quất này làm thân hình Hoắc lão thái thái rung lên, “bạch” một tiếng ngã lăn từ trên quan tài xuống đất.

Những phương pháp này Ngô Mặc cũng không chắc chắn lắm, cậu chỉ làm theo kiểu còn nước còn tát thôi.

Thấy bà già ngã xuống, cậu định tiến lên xem tình hình thế nào thì kỳ tích xảy ra.

“Á... tôi... tôi bị làm sao thế này?” Hoắc lão thái thái từ từ mở mắt, yếu ớt hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Ôi vãi, đỉnh thật đấy!” Vương Bàn Tử phấn khích tột độ, giơ ngón tay cái với Ngô Mặc: “Huynh đệ, chú đúng là con bò cái đi bar — hết nước chấm luôn!” Trương Khởi Linh cũng phấn chấn hẳn lên, anh thấy những phương pháp Ngô Mặc đưa ra luôn mang lại cho anh những trải nghiệm mới mẻ.

Chương 323

Hai người họ không có thời gian để dìu Hoắc lão thái thái, cứ theo hàng lối mà bắt đầu giải cứu từng người một.

Một hai người thì còn đỡ, chứ đến người thứ mười thì Vương Bàn Tử bắt đầu chịu không nổi.

Từ chỗ "mưa rào xối xả" ban đầu, giờ chỉ còn là "mưa phùn lất phất", Vương Bàn Tử nhổ đến khô cả cổ họng.

Ngô Mặc cũng chẳng khá khẩm hơn, chú tưởng cái thứ nước tiểu đó cứ muốn là có ngay được chắc?

Trong ba người chỉ có Trương Khởi Linh là nhàn nhất, roi quất cứ kêu vun vút.

Cứ thế, dưới sự hợp tác ăn ý của ba người, đám người kia đều đã được cứu ra.

Khi sự việc được kể đến đây, mặt mũi Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà đều xanh mét.

Dù là lo lắng cho tình trạng của Ngô Mặc, nhưng qua lời kể của Vương Bàn Tử, bọn họ nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng được cảnh tượng lúc đó.

Tuy nhiên, chuyện gì quan trọng hơn thì bọn họ vẫn nhớ rất rõ.

Ngô Tà bưng một cốc nước tới, đưa cho Vương Bàn Tử uống vài ngụm rồi thúc giục: "Bàn Tử, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra tiếp theo?" Sau khi uống nước, Vương Bàn Tử tinh thần phấn chấn hơn đôi chút, tiếp tục kể lại.

Người thì đã cứu được, nhưng lũ gia hỏa này đứa nào đứa nấy suy yếu vô lực, cứ như bị hồ ly tinh hút cạn dương khí vậy.

Lúc này, ở tầng hai bảo tháp, mùi vị khó ngửi đến nồng nặc.

Đủ loại mùi kỳ quái trộn lẫn vào nhau, chẳng khác gì một nồi lẩu thập cẩm.

Tuy nhiên, theo đề nghị của Ngô Mặc, mỗi người tỉnh lại đều phải tháo bít tất của mình ra buộc lên mặt.

Chẳng ai ngu cả, so với cái mạng thì hình tượng chả là cái thá gì.

Hoắc lão thái thái tuổi đã cao, thể lực khôi phục tương đối chậm.

Bà ta nằm bệt dưới đất hồi lâu mới từ từ chống tay ngồi dậy.

Lão thái thái cảm thấy trán mình dính dính, theo thói quen quệt một cái.

Cái quệt này trực tiếp kéo vệt dính từ hình tròn thành hình chữ nhật.

Ngô Mặc vừa hay ngẩng đầu nhìn thấy cảnh này, buồn nôn đến mức suýt thì nôn ra ngoài.

Người đã tỉnh, việc còn lại là hỏi xem trước đó đã xảy ra chuyện gì.

Từ lời kể của mọi người, Ngô Mặc chắp vá lại được diễn biến sự việc.

Hóa ra đám người này cũng giống như ba người bọn họ, khi vào tầng một thì tối thui không thấy gì cả.

Nhưng vì bọn họ đông người, đèn pin tập trung lại nên phạm vi nhìn thấy rộng hơn một chút.

Đột nhiên có người kinh hô một tiếng, bảo vừa thấy một bóng người lướt qua.

Thế là vỡ tổ.

Tất cả mọi người đều giơ vũ khí lên, cẩn thận tìm kiếm.

Đông người dễ làm việc, chẳng bao lâu sau người thứ hai tinh mắt chỉ vào góc tường hét lớn: “Ở kia!” “Đoàng!” Tiếng súng vang lên không dứt.

Nghĩ đến đây, anh em Ngô Mặc nhìn nhau, đều thấy kỳ quái.

Theo lý mà nói tiếng súng rất lớn, mấy người bọn họ không thể không nghe thấy.

Nhưng nghĩ lại, mùi ở tầng hai mà tầng một không ngửi thấy, chứng tỏ nơi này chắc chắn có thiết lập đặc biệt nào đó.

Tất nhiên, cũng có khả năng tòa tháp này do thợ giỏi xây dựng, không hề ăn bớt nguyên vật liệu.

Sau khi tiếng súng dứt, bọn họ tiến lên phía trước thì phát hiện cánh cửa ở góc tường.

Sau khi bàn bạc, từng người một đi lên.

Vừa lên tới nơi, tất cả đều ngây người trước cảnh tượng trước mắt: khắp nơi đều là những khối vàng lớn.

Ánh vàng lấp lánh dưới ánh đèn dầu suýt chút nữa làm mù mắt mọi người.

Đó là vàng thật chứ không phải gạch đá.

Đám người này phát điên, từng đứa một xông lên.

Ngay cả thuộc hạ nhà họ Hoắc cũng không ngoại lệ, gạt phắt Hoắc lão thái thái ra để lao vào.

May mà vàng ở đây nhiều, đủ cho mọi người chia chác.

Bọn họ chỉ nhớ mình ôm lấy khối vàng mà hôn mà gặm, hận không thể vác hết lên vai mà đi.

Sau đó không biết tại sao, một cơn mệt mỏi ập đến, bọn họ cứ thế nằm bò lên vàng mà ngủ thiếp đi.

Nhưng cách nói của Hoắc lão thái thái lại có chút khác biệt.

Theo trí nhớ của bà ta, sau khi lên tầng hai, bà ta liền nhìn thấy con gái mình là Hoắc Linh đang đứng phía trước vẫy tay gọi mình.

Nỗi nhớ nhung chôn giấu tận đáy lòng bao lâu nay bỗng chốc bùng nổ.

Tình cảm trào dâng như lũ vỡ đê, bà ta lao lên ôm chặt lấy con gái, chết cũng không buông tay.

Bà vừa khóc vừa cười, dường như đã nói rất nhiều, lại dường như chẳng nói được gì.

Cuối cùng, đến sức mở mắt cũng không còn, cứ thế nằm trong lòng con gái mà ngủ mất.

Vương Bàn Tử nghe mà toát mồ hôi lạnh, thầm may mắn vì đã nghe lời Ngô Mặc không đi vào cùng, nếu không cả đám đã tiêu đời nhà ma rồi.

Lại nghĩ đến anh em mình từ lúc vào cửa chẳng hề bị ảnh hưởng gì, ông đập đùi cảm thán: "Đúng là hồ ly thối gặp Quan Nhị Ca – tà không thắng chính.

Anh em mình thân đầy chính khí, mấy cái trò vặt vãnh này căn bản không có tác dụng." Nghe lời này, Hoắc lão thái thái đăm đăm nhìn ba người trước mặt.

Năng lực của Trương Khởi Linh bà ta quá rõ, nhưng tại sao Vương Bàn Tử và Ngô Mặc cũng không bị ảnh hưởng?

Chẳng lẽ trên người hai đứa này có mang bảo bối trừ tà gì sao?

Dù sao đi nữa, cũng là đám người Ngô Mặc cứu mạng mình, Hoắc lão thái thái lần đầu tiên chân thành gửi lời cảm ơn tới Ngô Mặc.

Sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi, mọi người dần khôi phục thể lực.

Bây giờ nhìn lại tình hình trong tháp, nghĩ đến cảnh mình vừa ôm quan tài gặm mấy cái, ai nấy đều buồn nôn muốn chết.

Một gã đàn ông nóng tính cảm thấy không nuốt trôi cục tức này, bèn đi tới bên quan tài.

Gã nhìn một cái rồi đấm mạnh vào nắp quan tài, miệng chửi bới: “Mẹ kiếp, lão tử để cho chúng mày chết cũng không yên thân, lát nữa tao sẽ cho chúng mày tro cốt rải theo gió.” Một tiếng động lớn khiến người bên cạnh giật mình.

Mọi người quay đầu lại nhìn rồi thôi, chuyện không liên quan tới mình thì cứ mặc kệ.

Đừng nói gã đàn ông kia tức giận, trong lòng bọn họ ai nấy cũng đầy oán khí.

Ngô Mặc cũng không rảnh mà lo chuyện bao đồng, toàn bộ tinh thần của cậu lúc này đều tập trung vào kim chỉ nam trên la bàn.

Cái thứ này quay nhanh quá, Ngô Mặc thậm chí còn nghi ngờ nếu nó lớn hơn chút nữa thì có khi đã bay vút lên trời như trực thăng rồi.

Nghe lời Trương Khởi Linh, người đã cứu rồi, chuyện còn lại không liên quan tới bọn họ.

Ngô Mặc kéo Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đứng sang một góc khuất: “Trong quan tài chắc chắn có thứ gì đó, nếu không la bàn không quay thành ra thế này.

Bàn ca, lát nữa tay anh đừng có nhanh quá đấy.” Ngô Mặc rất lo lắng cho cái thể chất kỳ quái của Vương Bàn Tử nên đặc biệt dặn dò: “Nếu anh thực sự nhìn trúng món nào tốt thì cứ nói với anh em một

tiếng.

Để tôi với lão Trương đi lấy giúp anh còn hơn là anh tự mình mó tay vào.” Vương Bàn Tử vừa định mở miệng thì phía sau truyền đến một tiếng thảm thiết: “Á... cứu...” Tiếng kêu vô cùng thê lương khiến người ta rợn tóc gáy.

Lúc này chẳng ai còn thấy mệt mỏi nữa, cầm vũ khí bật dậy khỏi mặt đất.

Thuận theo tiếng kêu nhìn lại, tất cả đều đứng hình tại chỗ.

Chỉ thấy gã đàn ông vừa đấm quan tài trút giận lúc nãy, giờ đây trái tim đã bị một bàn tay từ trong quan tài xuyên thủng.

Nhìn xuống dưới, bàn tay trong quan tài xanh lét như đồng thiết, trên đó mọc đầy lông đen.

Chương 324

Máu của gã đàn ông chảy dọc theo ngón tay, cánh tay thò ra cũng như bên ngoài quan tài đều nhuộm một màu máu đỏ rực.

“Nổ súng, mau nổ súng!” Một tiếng kinh hô vang lên, tất cả mọi người giơ súng hướng về phía quan tài bắn xối xả.

Theo tiếng súng, trong động đột nhiên vang lên một tiếng rít nhọn, rất giống tiếng pháo thiên lôi mà trẻ con hay đốt ngày Tết.

Tiếng rít như một tín hiệu, ngay sau đó, từ trong tất cả các quan tài đều vang lên tiếng va đập thình thịch, tiếp theo là từng cánh tay một thò ra.

“Mẹ kiếp, chạy mau!” Ngô Mặc giật mạnh Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử, định chạy xuống cầu thang.

Nhưng vừa chạy đến cửa cầu thang, cậu bàng hoàng phát hiện cánh cửa kia đã đóng chặt.

Ngô Mặc không cam lòng, xông lên đạp mấy cái rầm rầm, nhưng cánh cửa vẫn bất động như cũ.

Đám quái vật kia lần lượt phá quan tài chui ra như nấm mọc sau mưa, đuổi theo đám đông bắt đầu trò chơi đại bàng bắt gà con.

Tiếng thảm thiết, tiếng chửi bới, tiếng súng vang lên liên hồi, tạo thành một buổi “hòa nhạc” kinh hoàng ở tầng hai.

“Mẹ kiếp, lão tử chém chết mày!” Ngô Mặc vừa định giơ đao chém cửa thì Trương Khởi Linh giữ cậu lại.

Anh lắc đầu, trầm giọng nói: “Không ra được.” Lần đầu tiên, Ngô Mặc hiểu ngay ý của Trương Khởi Linh.

“Tiểu Ca, vậy phải làm sao bây giờ?” Trên trán Vương Bàn Tử rịn ra một lớp mồ hôi lạnh.

Ông quay đầu nhìn lại tình hình phía sau, hồn vía suýt bay mất.

Chỉ thấy khắp nơi máu chảy lênh láng.

Đạn dược đối với những thứ này không có hiệu quả gì lớn.

Khá nhiều người quen biết trước đó giờ đã ngã gục dưới đất, lồng ngực bị xé toác, máu phun ra như suối.

Có con quái vật đang bưng trái tim người ăn ngon lành, có con lại tranh nhau bò dưới đất liếm láp máu tươi.

Những con quái vật lúc mới ra khỏi quan tài trông khô héo như gỗ mục, giờ đây đã dần dần hồng hào trở lại.

Con người ai cũng có tâm lý sợ hãi.

Nếu là độc trùng mãnh thú hay hổ báo sư tử, đám người này còn dám liều mạng một phen.

Nhưng đối với loại quái vật ăn tim hút máu này, có mấy ai dám thực sự đối mặt?

Ba người Ngô Mặc đứng ở một góc hẻo lánh, đám quái vật này nhất thời chưa lao tới phía này.

“Tiểu Ca, đây là cái thứ quỷ gì vậy?” Vương Bàn Tử lăm lăm súng, cảnh giác nhìn chằm chằm phía sau.

Chỉ cần có con quái vật nào tiến về hướng này, ông sẽ nổ súng ngay.

Dù không chắc đạn có tác dụng hay không, nhưng con người hiện đại trong tình huống nguy hiểm, có súng trong tay vẫn thấy an tâm hơn.

Tình hình trên sân càng lúc càng hung hiểm, mồ hôi của Vương Bàn Tử chảy ròng ròng.

Ông thở hổn hển hỏi: “Cậu đừng có bảo tôi đây là tổ tiên nhà họ Trương đấy nhé?

Đây là cương thi nhà Thanh à?” Ngô Mặc như để trút giận lại đạp mạnh vào cửa một cái nữa.

Cậu quay người nhìn chằm chằm đám quái vật, hằn học nói: “Bất kể là thứ gì, dù có là tổ tông của Tiểu Ca đi chăng nữa, hôm nay ông đây cũng thay anh ấy làm chuyện khi sư diệt tổ.

Không để bọn chúng nằm im mãi mãi thì ba anh em mình dễ bỏ mạng ở đây lắm.” “Nói thì thế, nhưng cậu xem đạn có tác dụng gì đâu.” Vương Bàn Tử giơ súng bắn liên tạch mấy phát.

Kết quả đạn bắn vào người bọn chúng chỉ có thể làm chậm bước chân đôi chút, ngoài ra chẳng có tác dụng gì khác.

Đám quái vật bị đạn của Vương Bàn Tử chọc giận, lao về phía này với tốc độ cực nhanh.

Những thứ này mặc quan phục nhà Thanh nhưng không giống kiểu cương thi nhảy nhảy trên tivi, con nào con nấy cực kỳ linh hoạt.

Chỉ cần sẩy chân một chút là sẽ bị móng tay như vuốt thép của chúng xé toác lồng ngực ngay.

Có lẽ trong phần tư duy còn sót lại, chúng căm ghét Vương Bàn Tử vì dùng súng bắn mình, nên tất cả đều nhắm vào ông mà lao tới như tranh cướp tú cầu.

Ngô Mặc nhanh mắt lẹ tay, túm lấy Vương Bàn Tử né được cú tấn công đầu tiên, sau đó giơ đao nghênh chiến.

May mà ở đây không giống tầng một tối thui bắn nửa ngày không thấy mặt, ở đây đèn đuốc sáng choang, muốn chém đâu thì chém đó.

Đừng thấy vũ khí nóng không hiệu quả, chứ binh khí lạnh chém phát nào ra phát nấy.

Minh Hồng Đao trong tay Ngô Mặc và Hắc Kim Cổ Đao trong tay Trương Khởi Linh vung vẩy lên xuống, chém cho đám quái vật gào thét loạn xạ, bảo vệ chặt chẽ Vương Bàn Tử ở phía sau.

Tuy nhiên, dù là vậy, ba người cũng không thoát khỏi đám quái vật.

Trong tầng hai này có ít nhất cả trăm bộ quan tài.

Hiện giờ đã hình thành cục diện nhiều cương thi tranh cướp một người.

Khi chúng hút máu càng nhiều, đầu óc dường như cũng tỉnh táo hơn.

Nhận thấy ba người Ngô Mặc khó đối phó, chúng quay đầu lao về phía những người đơn lẻ xung quanh.

“Mẹ kiếp, cái thứ quỷ này là thế nào vậy?” Ngô Mặc cử động cánh tay, tự lẩm bẩm: “Sao tôi cảm giác bọn chúng càng lúc càng thông minh thế nhỉ?” Vương Bàn Tử cũng có cùng cảm giác, hạ thấp giọng nói: “Tiểu Ca, mấy ông tổ tiên nhà cậu không phải là đang giả chết đấy chứ?

Chẳng lẽ cương thi còn biết phối hợp tác chiến sao?” Trương Khởi Linh cũng có chút ngẩn ngơ.

Anh nhanh chóng sục sạo trong ký ức còn sót lại của mình, một lúc sau khẽ thốt ra ba chữ: “Hoạt tử nhân.” “Mặc kệ là sống hay chết, chạy trước đã.” Ngô Mặc kéo Trương Khởi Linh nói: “Hiện giờ không xuống được, chẳng lẽ cứ chạy lên trên mãi?

Chẳng phải độ khó để thoát thân sẽ càng lớn sao?” Lúc này bên cạnh truyền đến một giọng nói già nua cắt ngang cuộc đối thoại của bọn họ: “Đi lên trên đi, cơ quan điều khiển Trương Gia Cổ Lâu nằm ở tầng cao nhất.” Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn, hóa ra là Hoắc lão thái thái.

Bà ta được đám thuộc hạ bao quanh ở giữa, né đông tránh tây trông vô cùng nhếch nhác.

Bà ta thấy chỗ ba người Ngô Mặc không có quá nhiều quái vật nên chỉ huy thuộc hạ đột phá về phía này.

Vừa tới gần nghe thấy lời Ngô Mặc, bà vội vàng nói ra thông tin mình biết.

“Đùa cái gì thế?” Vương Bàn Tử mắng to: “Mới có tầng hai mà người ta đã chết gần hết rồi.

Trên kia còn tận bảy tầng nữa, quỷ mới biết còn cái thứ linh tinh gì.

Vạn nhất xông lên đỉnh mà không có cơ quan thì chẳng lẽ chúng ta phải nhảy từ tầng chín xuống à?” Vương Bàn Tử nói rất có lý, Ngô Mặc cũng nghĩ vậy.

Cậu thấy cách tốt nhất hiện giờ là dùng thuốc nổ phá vỡ lối thông xuống tầng một để chạy ra cửa chính.

Đạn dược không ăn thua nhưng thuốc nổ thì chắc chắn linh nghiệm.

Lúc nãy tình hình quá nguy cấp nên cậu nhất thời không nghĩ ra, giờ bình tĩnh lại mới thấy dùng thuốc nổ là thượng sách.

Ngô Mặc đưa ra phương án dùng thuốc nổ, Vương Bàn Tử liên tục tán thành.

Nói là làm, hai người vừa định lôi thuốc nổ từ trong túi ra thì một tiếng nổ lớn vang lên, suýt chút nữa làm nổ tung màng nhĩ mọi người.

Còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, dưới chân đột nhiên hẫng một cái.

Anh em Ngô Mặc lảo đảo suýt không đứng vững, còn Hoắc lão thái thái và những người khác đều ngã nhào ra đất.

Ngay cả đám cương thi cũng ngã rạp hết.

“Chuyện gì xảy ra vậy, ai đã chạm vào cơ quan?” Những người còn sống nhìn quanh với vẻ kinh hãi.

Tòa tháp này đến một ô cửa sổ cũng không có, muốn xem tình hình bên ngoài cũng không được.

“Tòa tháp đang hạ xuống rất nhanh.” Ngô Mặc túm lấy Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh.

Cậu cảm nhận được tòa tháp này giống như một cái thang máy, đang rơi xuống với tốc độ cực nhanh.

“Phen này thì tiêu đời thật rồi.” Vương Bàn Tử bám chặt lấy cánh tay Trương Khởi Linh, giọng đầy bi lương: “Tiểu Ca, tổ tông nhà cậu nhiệt tình quá, cậu dẫn khách đến chơi mà các cụ định thân hành tiếp đón anh em mình luôn à?” Trương Khởi Linh không để ý đến lời than vãn của Vương Bàn Tử, lúc này toàn bộ tâm trí anh đều đặt vào việc cảnh giác.

Trương Khởi Linh một tay đỡ Vương Bàn Tử, một tay lăm lăm đao, đôi chân như bôi keo 502, đứng vững vàng trên mặt đất.

Tình hình hiện tại không để lại chút ấn tượng nào trong trí nhớ của anh, nhưng anh đã hạ quyết tâm, bất kể thế nào cũng phải bảo vệ Ngô Mặc và Vương Bàn Tử sống sót rời khỏi đây.

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, tòa tháp hạ xuống một lúc rồi dừng khựng lại.

Cú va chạm cuối cùng khi dừng lại suýt chút nữa khiến người ta nôn thốc nôn tháo cả mật xanh mật vàng.

Chương 325

Họa vô đơn chí, tháp vừa ngừng rung lắc thì cú va chạm đã làm bật nắp ba cỗ quan tài ở giữa.

“Đậu má, lại nữa à?” Vương Bàn Tử tinh mắt nhìn thấy cảnh này, gào lên với mấy đứa đang quỳ bên cạnh quan tài: “Mấy thằng ngu kia, còn ngẩn người ra đấy làm gì?

Chạy mau!” Không phải ông muốn làm việc thiện không để lại danh tính, mà là đám cương thi này chỉ cần hút máu người là đầu óc sẽ tỉnh táo ngay, lúc đó càng khó đối phó hơn.

Tuy nhiên, ý tốt của ông lại không mang lại kết quả tốt.

Từ ba cỗ quan tài kia chui ra không phải hạng xoàng, đầu đội mũ đồng mạ vàng, mình mặc giáp đồng, tay lăm lăm đại đao dài hơn một mét, y hệt mấy vị tướng quân nhà Thanh trên tivi.

Vừa ra khỏi quan tài, hành động của chúng còn hơi cứng nhắc, nhưng dù vậy, chúng vung trường đao chém chết mấy gã trước mặt dễ như thái rau.

Số người còn sống vốn đã chẳng còn bao nhiêu, giờ thì hay rồi, ngoài ba anh em Ngô Mặc, Hoắc lão thái thái và bảy tám tên thuộc hạ nhà họ Hoắc, còn lại đều tiêu đời cả.

Đám người ham hố lao vào đây chắc nằm mơ cũng không ngờ đích đến cuối cùng của mình lại là chỗ này.

“Đừng chần chừ nữa, mau đi lên trên!” Đúng là Hoắc lão thái thái, ngay cả lúc này vẫn giữ được bình tĩnh.

“Được rồi.” Ngô Mặc nghiến răng gật đầu.

Lúc này không còn thời gian kiểm chứng thật giả, dù có hay không cũng phải liều một phen.

Bất kể cơ quan có ở tầng một hay không, theo tình hình hiện tại thì phải xông lên trên đã.

Dù sao lúc nãy chạy lên trên thì cuối cùng có thể phải nhảy lầu, chứ bây giờ tháp đã rơi xuống đáy đất, leo lên trên lại thành đường thoát hiểm.

Nhưng muốn xông lên trên cũng không phải chuyện dễ dàng, vì toàn bộ không gian tầng hai không có cầu thang lên tầng trên.

Ngoài quan tài la liệt thì chỉ có bốn cột đá ở các góc.

Ba tên tướng quân dẫn theo một đám tiểu binh tung hoành ngang dọc trong tháp.

Chúng như đang tận hưởng khoái cảm giết chóc, từ từ ép sát về phía nhóm Ngô Mặc.

Đứng im chờ đợi chắc chắn là chết, nếu chúng ùa lên một lượt thì mấy người này không đủ cho chúng dắt kẽ răng.

“Bắt giặc phải bắt vua trước, lão Trương, thằng cầm đầu giao cho anh em tôi.” Ngô Mặc nắm chặt Minh Hồng Đao, nói tiếp: “Những người còn lại cố gắng tranh thủ thời gian tìm cơ quan lên tầng trên.” Nói xong, cậu không do dự nữa, cầm đao lao thẳng về phía tên cương thi dẫn đầu.

Tục ngữ có câu chủ động xuất kích để chiếm thế thượng phong, dù thứ này đã thoát khỏi phạm vi con người nhưng Ngô Mặc ra tay trước vẫn chiếm được lợi thế.

Cậu vung đại đao bằng tay phải, mạnh mẽ chém về phía cương thi.

Đòn ra tay nhanh, chuẩn, hiểm.

Đao phong sắc lẹm mang theo một luồng sát khí.

Cứ ngỡ nhát đao này dù không giải quyết được cương thi cũng chém đứt được một cánh tay của nó, không ngờ con quái vật này thân thủ cực kỳ linh hoạt, nghiêng mình né được chỗ yếu hại, sau đó vung trường đao đấu với Ngô Mặc.

Thời gian gấp rút, Vương Bàn Tử hét lên với Hoắc lão thái thái: “Hoắc đương gia, không phải bà có sơ đồ cơ quan tòa tháp này sao?

Cầu thang giữa tầng hai và tầng ba rốt cuộc nằm ở đâu?” Hoắc lão thái thái nửa đời sau chẳng làm gì khác ngoài việc nghiên cứu sơ đồ “Dạng Thức Lôi”.

Nghe lời Vương Bàn Tử, bà nheo mắt nhìn hồi lâu, cuối cùng chỉ vào một cột đá ở góc đông nam, trầm giọng nói: “Đi về phía đó, cơ quan chắc chắn ở trên cột đá.” Vương Bàn Tử nhìn theo hướng ngón tay bà lão, phát hiện cột đá đó là xa nhất.

Muốn xông được đến đó, không chỉ phải thoát khỏi đám cương thi đông đúc mà còn phải nhảy qua tầng tầng lớp lớp quan tài.

Độ khó đạt mức năm sao, hay nói cách khác, chẳng khác gì tự sát.

Ngô Mặc vừa chiến đấu vừa phân tâm để ý tình hình phía sau, cậu quay lưng về phía Vương Bàn Tử hét lớn: “Bàn ca, tôi chặn mấy thứ này, anh dùng thuốc nổ mở một đường máu phía trước đi!” “Được rồi!” Vương Bàn Tử nghiến răng đáp: “Cứ giao cho Bàn ca anh.” Trương Khởi Linh hiện giờ cũng không rảnh rỗi, anh đứng trước mặt Vương Bàn Tử và đám người Hoắc lão thái thái, một mình chặn đứng lũ cương thi.

May mà Ngô Mặc đã chặn ba tên lợi hại nhất phía trước, nên dù bên phía Trương Khởi Linh số lượng đông nhưng anh vẫn cầm cự được.

Mấy tên thuộc hạ còn lại của nhà họ Hoắc thân thủ cũng khá, thỉnh thoảng phối hợp với Trương Khởi Linh đánh lui cương thi.

“Mẹ nó, Bồ Tát phù hộ.” Vương Bàn Tử vừa lẩm bẩm vừa lôi thuốc nổ từ trong túi ra.

“Bảo bối à, anh em tôi trông chờ cả vào em đấy.” Vương Bàn Tử hôn lên ống thuốc nổ một cái, hét lớn: “Anh em cẩn thận!” Rồi ném ống thuốc nổ về phía đám cương thi phía trước.

“Rầm!” Một tiếng nổ lớn vang lên, những người còn sống vội vàng cúi đầu né tránh.

Luồng khí nén mãnh liệt từ vụ nổ hất tung toàn bộ nắp quan tài bên cạnh, những mảnh gỗ quan tài văng tung tóe khắp nơi.

Ngô Mặc tranh thủ thời gian né ra sau lưng tên tướng quân cương thi, dùng thân thể to lớn của nó để che chắn luồng xung kích từ vụ nổ.

“Xông lên!” Khói thuốc chưa tan, Vương Bàn Tử đã gồng mình lao lên phía trước.

Trương Khởi Linh sợ ông gặp chuyện nên bỏ mặc đám cương thi kia, vọt lên trước Vương Bàn Tử.

Phải công nhận thuốc nổ cực kỳ hiệu quả, đám cương thi vừa rồi còn diễu võ dương oai giờ đã tan thành từng mảnh.

Nhưng cương thi ở đây quá nhiều, một con ngã xuống thì có mấy chục con khác đứng lên.

Một ống thuốc nổ cũng chỉ giải quyết được dăm ba con, rồi hai ba chục con khác lại bao vây tới.

Đám quái vật này vừa nếm mùi đau đớn nên gào thét điên cuồng lao vào phản công.

Vương Bàn Tử cũng chẳng màng được nhiều thế nữa, thuốc nổ cứ như không mất tiền mua, ông ném ra từng ống một.

Dùng thuốc nổ mở đường, cục diện có vẻ khả quan hơn.

Đoạn đường trăm mét này cũng làm mất mạng thêm hai tên thuộc hạ.

Liều mạng xông được tới cột đá, lúc này mới chú ý thấy trên cột có khắc mấy con Kỳ Lân.

Mỗi con Kỳ Lân đều có đầu dê, chân sói, đầu tròn lớn, trên mình có hoa văn thất thải.

Nếu không quan sát gần thì có khi tưởng là thật, điêu khắc vô cùng sống động.

Hai cái sừng trên đầu Kỳ Lân nhô ra đặc biệt, cái nọ nối tiếp cái kia như một chiếc thang leo.

“Leo lên sao?” Vương Bàn Tử rất sốt ruột, Ngô Mặc một mình đấu với nhiều tên nãy giờ rồi, ông sợ kéo dài nữa Ngô Mặc sẽ đuối sức.

“Làm theo lời ta, xoay sừng Kỳ Lân.” Hoắc lão thái thái cũng không chậm trễ, bấm khẩu quyết chỉ huy Vương Bàn Tử phá giải cơ quan.

Khi Vương Bàn Tử xoay đến cái sừng Kỳ Lân cuối cùng, trên đỉnh đầu vang lên một tiếng “rắc”.

“Mẹ nó, lại cái gì nữa?” Tim Vương Bàn Tử cũng run lên theo tiếng động.

May mắn là công sức không uổng phí, theo tiếng động đó, một chiếc thang từ phía trên từ từ hạ xuống.

Thuộc hạ nhà họ Hoắc lập tức định hộ tống Hoắc lão thái thái lên trước.

Vương Bàn Tử giơ súng lên, hằn học nói: “Muốn nẫng tay trên à?

Mẹ kiếp, hỏi xem khẩu súng trong tay gia có đồng ý không đã.” Người nhà họ Hoắc cũng không vừa, đồng loạt giơ súng lên.

Trương Khởi Linh thấy vậy liền lùi lại bên cạnh Vương Bàn Tử, hai bên hình thành thế đối đầu.

Hoắc lão thái thái vẫn còn đầu óc, quát thuộc hạ hạ súng xuống: “Được rồi, đợi thằng nhóc nhà họ Ngô lên rồi chúng ta mới vào.” “Hừ!” Bàn Tử cười lạnh: “Hoắc đương gia, coi như bà còn có lương tâm.” Ông vừa cảnh giác nhìn người nhà họ Hoắc, vừa hét với Ngô Mặc: “Huynh đệ, mau rút!” Ngô Mặc quay đầu lại thấy bên này đã tìm được lối thoát, cậu tung một cước đạp trúng ngực tên tướng quân cương thi dẫn đầu, mượn lực đó bay xa vài mét rồi quay đầu chạy thục mạng.

Ngô Mặc chạy trước, cương thi đuổi sau, cả hai đang diễn một màn “sinh tử có nhau” đầy cảm động.

Đối với thứ tình cảm giả tạo này, Ngô Mặc chỉ dùng một động thái để đáp lại, đó là dùng thuốc nổ ném vỡ mặt chúng nó.

Tên cương thi cầm đầu toàn thân mặc thiết giáp bao bọc kín mít, luồng xung kích từ vụ nổ hất văng nó đi nhưng không làm nó tan xác như mọi người tưởng.

Đợi khói tan, tên cương thi lại lồm cồm bò dậy, lảo đảo tiếp tục đuổi theo Ngô Mặc.

Đúng là kẻ dẫn đầu, gã này rất có đầu óc.

Thấy khoảng cách với Ngô Mặc ngày càng xa, nó ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, đám cương thi còn lại như nhận được lệnh, lập tức ùa tới Ngô Mặc như nước lũ.

Vương Bàn Tử sốt ruột giậm chân bình bịch, muốn xông lên giúp một tay nhưng lại sợ Hoắc lão thái thái giở trò sau lưng.

Nhỡ đâu khi bọn họ bị vây hãm, bà già kia lại sai người lấp lối thông thì ba anh em sẽ kẹt cứng ở đây, lên không được mà xuống cũng chẳng xong.

Trương Khởi Linh không nghĩ nhiều như thế, thấy Ngô Mặc bị vây khốn, anh cầm Hắc Kim Cổ Đao lao lên.

Động tác của Trương Khởi Linh nhanh như chớp, một đao chém xuống, bộ quần áo của cương thi từ đồ mùa đông kín mít lập tức biến thành đồ xuyên thấu mùa hè.

Anh vừa gia nhập, tình thế lập tức đảo ngược, từ chỗ cương thi bao vây Ngô Mặc chuyển thành hai người bọn họ bao vây chém cương thi.

Chương 326

“Ái chà, chém vào đầu ấy!” Vương Bàn Tử đứng sau gào khàn cả cổ chỉ huy, khiến Hoắc lão thái thái nhíu mày khó chịu vì ông quá ồn ào.

Thấy khoảng cách đến cầu thang chỉ còn hơn mười mét, Ngô Mặc không muốn lãng phí thời gian, hét lên với Vương Bàn Tử: “Bàn ca, mau lên, đừng lãng phí thời gian, anh lên trước đi, tôi với lão Trương sẽ tới ngay!” “Được rồi, hai cậu cẩn thận đấy!” Vương Bàn Tử hiểu ý Ngô Mặc, không chần chừ nữa.

Khi tay vừa chạm vào lan can, mắt ông đảo một vòng.

Trên tầng kia tình hình thế nào chẳng ai biết, cứ thế xông lên lỡ đâu nguy hiểm hơn dưới này thì chẳng phải tự nộp mạng sao?

Nghĩ vậy, Vương Bàn Tử hất hàm với hai tên thuộc hạ nhà họ Hoắc bên cạnh: “Hai đứa bây lên trước đi, Bàn gia ta giữ thang cho.” Đám thuộc hạ nhà họ Hoắc sống sót được đến giờ thì làm gì có đứa nào ngu?

Vương Bàn Tử định làm gì ai mà chẳng hiểu.

Bọn chúng còn đang do dự thì Hoắc lão thái thái đã quát: “Đừng nói nhảm, mau đi lên đi!” “Vâng!” Hai tên thuộc hạ nhìn nhau, nghiến răng cầm vũ khí cẩn thận leo lên.

Thò đầu ra cũng một đao, rụt đầu lại cũng một đao, tình hình này chỉ còn cách nhắm mắt đưa chân mà đi.

Sau khi hai tên thuộc hạ leo lên, Hoắc lão thái thái định theo sau thì bị Vương Bàn Tử chặn lại: “Hoắc đương gia, chuyện nguy hiểm thế này sao có thể để bậc tiền bối như bà đi tiên phong được?

Cứ để Bàn gia tôi lên trước cho.” Mọi người đều trên cùng một con thuyền, cũng chẳng cần câu nệ thân phận địa vị gì.

Trong mắt Vương Bàn Tử, được xưng “gia” trước mặt Hoắc lão thái thái là ông đã không uổng công lăn lộn ở kinh đô bao năm.

Nói xong, ông chẳng đợi bà ta phản ứng, hét lớn một câu với Ngô Mặc: “Tiểu Mặc, Tiểu Ca, hai cậu nhanh lên, tôi lên trên chờ hai cậu!” Rồi ông bám lấy thang, ba bước thành hai vọt lên trên.

Ngô Mặc thấy Vương Bàn Tử đã lên được tầng trên thì lòng nhẹ nhõm đi một nửa.

Bất kể trên đó có gì, ít nhất ông ấy đã thoát được ra ngoài là cậu yên tâm một phần.

Chẳng mấy chốc khu vực cầu thang không còn bóng người.

Ngô Mặc tung những cú đá đầy uy lực, đại đao vung vẩy tạo nên những tiếng vút vút xé gió.

Cậu chớp thời cơ chém lật một con cương thi, rồi một tay nắm lấy cánh tay Trương Khởi Linh gào lên: “Chạy!” Trương Khởi Linh cũng không chậm trễ, tung một cước đá bay con cương thi cản đường.

Hai người nắm tay nhau, cứ như đang chơi trò chạy ba chân, lao vụt về phía lối cầu thang.

Miếng thịt đến miệng còn chạy mất, đám quái vật đã đói cả trăm năm này sao có thể cam lòng?

Phải biết sức mạnh của bọn “ăn chực” là rất đáng gờm.

Có mấy con cương thi tốc độ bộc phát cực hạn, bám sát gót bọn họ.

Những móng vuốt sắc lẹm như móc sắt không ngừng vung vẩy, suýt chút nữa đã cào rách quần Ngô Mặc thành từng dải.

Khoảng cách quá gần, dùng thuốc nổ dễ làm chính mình bị thương, cực chẳng đã Ngô Mặc phải quay người đánh trực diện với chúng.

Suýt chút nữa thì mông đã biến thành miếng thịt bị xẻ.

Ngô Mặc lúc này đang bực mình nên chém cực kỳ mạnh tay.

Cậu vừa chém vừa dặn dò Trương Khởi Linh bên cạnh: “Lão Trương, anh lên trước đi, tôi giải quyết xong mấy con này sẽ qua ngay.” Những chuyện khác Trương Khởi Linh phần lớn đều nghe theo Ngô Mặc, nhưng vào lúc sinh tử thế này anh không làm được.

Đừng nói là thần linh hạ phàm, ngay cả lúc mới quen Ngô Tà anh cũng không bao giờ thấy chết không cứu.

Lão Trương không nghe lời làm Ngô Mặc rầu thối ruột.

Vạn nhất mấy tên sau lưng kia lại đuổi kịp thì hai người muốn thoát thân sẽ thực sự không dễ dàng.

Trong lúc nguy cấp, Ngô Mặc chẳng màng được nhiều, lại rút ra một ống thuốc nổ, châm lửa rồi ném qua đầu mấy con cương thi trước mặt ra phía sau.

Tiếng nổ vang rền.

Ống thuốc nổ này lượng thuốc khá nặng, làm cả tầng hai rung chuyển.

Thân thể cương thi vốn cứng nhắc nên nhiều con không đứng vững ngã nhào ra đất.

Nhân cơ hội đó, Ngô Mặc và Trương Khởi Linh bám thang lao vụt lên trên.

Vương Bàn Tử ở trên đang lo sốt vó nhưng ông không thể đi xuống.

Khi vừa lên tới nơi ông đã phát hiện lối cầu thang tầng ba có một cái nắp, đậy nắp lại là có thể cách ly với tầng hai.

Vì cẩn thận, ông chỉ có thể canh ở lối cầu thang, ghé tai nghe ngóng động tĩnh phía dưới.

Nghe thấy tiếng động ở cầu thang, ông giơ súng hét lớn: “Huynh đệ, là cậu phải không?” “Là tôi!” Ngô Mặc đáp lại một câu.

Trong lúc nguy cấp này nói thêm được một câu có khi sẽ tránh được khối rắc rối.

Trương Khởi Linh đi trước, Ngô Mặc đi sau, hai người leo lên tầng ba.

Dưới lầu đã nghe thấy tiếng bước chân, không cần nghĩ cũng biết đám cương thi lại đuổi tới nơi.

Vương Bàn Tử vội vàng chỉ huy mấy tên thuộc hạ nhà họ Hoắc: “Mau, đậy nắp lại!” Bốn năm tên thuộc hạ dùng hết sức bình sinh, cuối cùng cũng đậy được nắp lối cầu thang lại.

“Mẹ ơi, mệt chết đi được.” Ngô Mặc một tay chống đầu gối, thở hồng hộc.

Cậu là người chứ không phải lừa, dù thân thể đã qua cải tạo nhưng vẫn chưa thoát khỏi phạm vi con người.

Cảnh tượng vừa rồi nhìn thì dễ nhưng thực tế vô cùng kinh hiểm.

Móng vuốt của đám cương thi đen sì, không biết mang theo loại virus gì.

Ngô Mặc tận mắt thấy một tên thuộc hạ bị cào trúng, vết thương chảy máu đen rồi chẳng bao lâu sau thì ngã lăn ra chết.

Vì vậy trong lúc đánh nhau vừa phải chém trúng mục tiêu, vừa phải tránh để mình bị thương, độ khó tăng lên gấp bội.

Ngô Mặc nghỉ ngơi một lát rồi hỏi Vương Bàn Tử: “Bàn ca, tầng ba này tình hình thế nào?

Các anh xem qua chưa?” Tầng ba khác với tầng hai, nơi này giống như tầng một, tối om như hũ nút.

Nhưng khá hơn tầng một ở chỗ đèn pin có thể chiếu sáng được phía trước.

“Chưa, tôi lo cho cậu còn chưa kịp xem nữa.” Vương Bàn Tử đáp: “Chỗ này tối thui, chắc cũng chả khác gì tầng một đâu.” Ngô Mặc gật đầu, cậu biết lúc nãy Vương Bàn Tử lo cho mình và Trương Khởi Linh nên không tâm trí đâu mà nhìn quanh.

Lúc này mọi người đã tập hợp đông đủ, tất cả đèn pin đều được bật lên để xem xem tầng ba này lại là vị “thần thánh” phương nào?

Sau khi toàn bộ đèn pin được bật lên, tình hình toàn bộ tầng ba hiện ra trước mắt mọi người.

Từng dãy giá sắt xếp hàng dài, giống như giường nằm trên tàu hỏa, được xếp ngay ngắn chiếm trọn không gian.

Diện tích tầng ba này chẳng hề nhỏ hơn tầng hai là bao.

Những cái giá này nếu tính sơ sơ cũng phải đến hàng nghìn cái.

“Mấy thứ này là cái gì đây?” Ngô Mặc cầm đèn pin tiến lên phía trước vài bước.

Đi tới bên một cái giá sắt, nhìn những chiếc hũ và đỉnh với đủ loại hình dáng đặt trên đó, cậu thắc mắc: “Chuyện gì thế này, chẳng lẽ tầng ba này là phòng bếp à?” “Có lý đấy.” Vương Bàn Tử xoa cằm, tán đồng nói: “Nhìn cái đỉnh này này, bỏ ít than vào, đặt cái tấm sắt lên, chuẩn món sắt nướng luôn.” Cuộc đối thoại của hai người làm đám người làm nhà họ Hoắc phát buồn nôn.

Đi một vòng quanh tầng ba, ngoại trừ giá sắt ra thì chẳng thấy thứ gì khác, có vẻ đây là một cái kho lớn chuyên để chứa những bình bình hũ hũ này.

"Hiện tại xem ra chỗ này không có nguy hiểm gì lớn, chúng ta nghỉ ngơi một chút đã." Ngô Mặc ngồi bệt xuống đất, xoa bóp đôi chân, cảm thán: "Ông đây có phải mỹ nữ đâu, sao cái bọn đó cứ liều mạng đuổi theo tôi làm gì không biết?

Đôi chân dài miên man này của tôi suýt chút nữa là chạy rụng rời luôn rồi." Thấy Ngô Mặc ngồi xuống, những người còn lại cũng tụ tập lại thành nhóm hai ba người, tìm chỗ trống để nghỉ ngơi.

Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử vây quanh bên cạnh Ngô Mặc.

Bàn Tử móc trong túi ra một miếng lương khô nén, đưa cho Ngô Mặc: "Bổ sung chút năng lượng đi, lát nữa không biết còn đụng phải chuyện rắc rối gì đâu." Ngô Mặc nhận lấy, xé vỏ rồi cắn một miếng.

Lương khô nén khô khốc, vị chẳng ra làm sao, vừa khó ăn lại vừa khó nuốt.

Đã thế sau trận đánh vừa rồi, cổ họng cậu khô như sắp bốc khói, càng nuốt không trôi.

Ngô Mặc vừa định lục túi tìm chút đồ khác thì một bình nước xuất hiện trước mắt.

Cậu ngẩng đầu nhìn, là Trương Khởi Linh đưa tới.

Cậu cũng chẳng khách sáo, vặn nắp bình rồi uống ừng ực.

Sau khi ăn uống xong xuôi, mọi người ngồi lại bàn bạc.

Tình hình trước mắt không mấy lạc quan.

Chương 327

Ngôi tháp này rốt cuộc lún xuống dưới đất bao nhiêu mét?

Vạn nhất lên đến đỉnh tháp mà vẫn không ra được thì phiền phức to lớn.

“Tôi nói này Hoắc đương gia, bà nghiên cứu nửa đời người rồi, sao không nghiên cứu ra việc cái tháp này chạy xuống dưới đất nhỉ?” Bàn Tử cầm đèn pin chiếu tứ tung, miệng càm ràm: “Mẹ kiếp, giờ thì hay rồi, không leo lên đỉnh không được, cái tháp quái quỷ gì thế này!” Hoắc lão thái thái tựa vào người đám thuộc hạ, sau một hồi bôn ba trốn chạy, giờ bà đã có chút suy nhược.

“Thứ ta nghiên cứu là bản vẽ Kiểu Thức Lôi, chứ không phải nhà họ Trương.” Bà thở hắt ra, chậm rãi nói: “Các người tưởng nhà họ Trương đơn giản thế sao?

Năm đó Trương Đại Phật Gia tay trắng gầy dựng cả một vùng trời ở Sa Thị.

Mà nơi chúng ta đang đứng là tổ trạch nhà họ Trương, các người nghĩ mọi chuyện dễ dàng như tưởng tượng à?” Nhân lúc nghỉ ngơi, bà lão quyết định nói thêm vài câu, coi như là đáp tạ ơn cứu mạng của Ngô Mặc lúc nãy.

“Nhóc con nhà họ Ngô, lão thái thái ta trịnh trọng khuyên cậu một câu.” Bà nhìn chằm chằm Ngô Mặc, trầm giọng: “Ông nội cậu dùng cả nửa đời người để thoát khỏi những chuyện này, nếu lần này có thể sống sót trở về, ta khuyên cậu tốt nhất nên rời khỏi vũng nước đục này đi.

Nhà họ Ngô các người... gánh không nổi đâu.” Ngô Mặc nghe hiểu, Hoắc lão thái thái là đang có ý tốt khuyên răn mình.

Cậu không phải hạng người không biết điều, người ta dùng thân phận trưởng bối để nhắc nhở, cậu cũng không thể vô lễ mà cãi lại.

Cậu móc trong túi ra một điếu thuốc, chưa kịp ngậm vào miệng đã bị Bàn Tử cướp mất.

Cậu bất lực lắc đầu, lấy điếu khác ngậm vào rồi châm lửa.

Rít một hơi thật sâu, cậu nhả vòng khói rồi nói: "Có những chuyện không phải cứ trốn tránh là xong.

Tôi đã lỡ nhảy xuống nước rồi, thì cũng chẳng ngại quấy cho vũng nước này đục thêm chút nữa.

Giống như bà vừa nói đấy, Trương Khởi Sơn năm xưa chẳng phải cũng từ tay trắng mà lập nên Lão Cửu Môn đó sao?" Nói đến đây, Ngô Mặc hơi chồm người về phía trước, nghiêm túc: "Tôi biết bà có ý tốt, cũng biết bà thấy nhà họ Ngô chúng tôi không đủ năng lực phá cục.

Nhưng cuối cùng có được hay không, không phụ thuộc vào việc bà thấy thế nào, mà là do tôi làm thế nào." Sự kiên trì của Ngô Mặc khiến Hoắc lão thái thái thoáng ngẩn người, cảm thấy cậu có chút giống với Ngô Lão Cẩu năm xưa.

Nói xong, Ngô Mặc không để ý tới bà nữa.

Bàn Tử rít vài hơi thuốc, nhớ lại chuyện dưới lầu, quay sang hỏi Trương Khởi Linh: "Tiểu Ca, tôi nhớ lúc nãy cậu nói đám dưới lầu là người sống chết (hoạt tử nhân), chuyện đó là sao?" Trương Khởi Linh trầm ngâm một lát, giải thích: "Hồn phách không lìa thể." "Tiểu Ca, ý là sao?

Giải thích chi tiết hơn chút đi." Bàn Tử đầy vẻ tò mò, huých tay anh: "Thế thứ đó tính là người sống hay người chết?" Ngô Mặc nhìn không nổi nữa, ho một tiếng rồi bảo Bàn Tử: "Thôi đi Bàn ca, ông đừng có làm khó lão Trương, số lượng từ ngữ anh ấy nói hôm nay chắc đạt đến giới hạn rồi.” Bàn Tử phì cười, chỉ tay vào Ngô Mặc mắng vui: “Thằng nhóc mày đúng là thất đức, cứ thích bắt nạt Tiểu Ca ít nói.” Trương Khởi Linh nhìn Ngô Mặc và Bàn Tử, khẽ thở dài, thốt ra hai chữ: “Không có.” “Không sao, có hay không không quan trọng, chuyện này tôi biết.” Ngô Mặc khoác vai Trương Khởi Linh, xen vào: “Cái vụ người sống chết này tôi thực sự có biết đấy.” Để thể hiện sự bác học của mình trước mặt mọi người, Ngô Mặc bắt đầu phổ biến kiến thức cho Bàn Tử: “Người sống chết, nghe tên là hiểu, chính là người ở trạng thái nửa sống nửa chết.” Bàn Tử đảo mắt: “Mày đang nói đến người thực vật à?” “Đừng có ngắt lời.” Ngô Mặc búng tàn thuốc về phía Bàn Tử, nói tiếp: “Bình thường người chết hồn phách sẽ lìa thể, dù có thiêu xác hay phá hủy cơ thể thì hồn phách cũng chẳng cảm nhận được gì.

Nhưng người sống chết thì khác, họ bị dùng bí pháp đặc biệt để phong ấn hồn phách bên trong cơ thể.

Nói cách khác, linh hồn bị nhốt trong xác không được luân hồi.

Bất kỳ biến đổi nào của cơ thể, hồn phách đều cảm nhận được rõ mồng một.” Cậu kết luận: “Không có thâm cừu đại hận thì chắc chẳng ai làm ra cái trò thất đức này đâu.” Ngô Mặc đem mớ kiến thức học được từ hệ thống ra khoe khoang một phen.

Đối với cậu, có kiến thức mà không nói ra thì đúng là như mặc áo gấm đi đêm.

“Tiểu Ca, cậu bảo đám bên dưới mà là người nhà họ Trương các cậu...” Bàn Tử không tin nổi vào tai mình, cân nhắc mãi mới nói: “Thế thì cái trò hố con cháu này đúng là hiếm thấy thật đấy.

Người bình thường đều mong con cháu phú quý, luân hồi có hy vọng.

Sao nhà họ Trương các cậu lại đi ngược lại thế nhỉ?

Nhốt con cháu trong xác, không cho siêu sinh, mẹ nó chứ, bộ có bệnh à?” Dứt lời, ông béo vỗ mạnh vào vai Trương Khởi Linh, chân thành khuyên nhủ: “Nghe lời Béo này đi, tổ tông nhà cậu chẳng phải hạng tốt lành gì đâu, lát nữa có đụng mặt thật thì cậu đừng có mà mủi lòng đấy.” Trương Khởi Linh: “...” “Không, họ hẳn là tự nguyện.” Hoắc lão thái thái lên tiếng nghiêm nghị: “Loại mật pháp này có một tiền đề, người bị thi pháp càng phối hợp thì tỉ lệ thành công càng cao.” Người hiện đại rất khó hiểu được tư tưởng của người xưa.

Bàn Tử nghe xong vẫn bán tín bán nghi: “Còn có kẻ não tàn đến thế sao?

Cam tâm tình nguyện bị nhốt ở đây đời đời kiếp kiếp?” “Bàn ca, cái này thì ông không biết rồi.” Ngô Mặc vỗ đùi Bàn Tử, đứng dậy cảm thán: “Thế gian não tàn hàng vạn kẻ, nhà họ Trương đây chiếm một nửa.

Cách tư duy và mạch não của họ khác chúng ta, nên không cần phải xoắn xuýt làm gì.” “Cũng đúng.” Bàn Tử gật đầu tán thành: “Tôi đột nhiên thấy Tiểu Ca mất trí nhớ cũng không tệ, ít ra còn hơn đám người nhà họ Trương bị tẩy não này.” Chỗ này không phải nơi có thể yên tâm nghỉ ngơi, tán gẫu vài câu xong, họ chuẩn bị tiếp tục đi lên tìm lối thoát.

“Xoảng!” Mọi người giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy mấy cái hũ từ trên giá sắt rơi xuống đất, vỡ tan tành, thứ bên trong văng tung tóe.

Một tên đàn em nhà họ Hoắc đứng cạnh đó lúng túng gãi đầu: “Xin lỗi, tôi không để ý, đụng trúng giá sắt.” Lúc này chẳng ai quan tâm hắn cố ý hay vô tình, mọi ánh mắt đều đổ dồn xuống đất.

Thậm chí còn tiến lại gần để xem trong hũ chứa thứ gì.

Bàn Tử ở gần nhất, cúi xuống nhìn rõ rồi kinh hô: “Trời đất ơi, Mật Lạc Đà?” Cái thứ này ông béo quá quen thuộc rồi.

Trận chiến với đống mông Mật Lạc Đà của Ngô Mặc trước đó đã để lại ấn tượng cực sâu sắc.

Theo suy đoán không chính thức, Bàn Tử sắp luyện thành kỹ năng nhìn mông đoán hình dáng sinh vật rồi.

“Nhanh, kiểm tra mấy cái hũ khác đi.” Ngô Mặc chỉ huy đám thuộc hạ nhà họ Hoắc, bảo họ khui mấy cái hũ ở các giá lân cận xem bên trong có mảnh xác Mật Lạc Đà không.

Đám thuộc hạ không dám chậm trễ, kiểm tra một lượt theo lời cậu.

Chẳng mấy chốc, từng người bắt đầu báo cáo: “Ngô thiếu gia, bên này toàn là thứ đó.” “Ngô thiếu gia, dãy phía sau cũng vậy.” Ngô Mặc cũng tự mình kiểm tra vài giá.

Không ngoại lệ, mỗi cái hũ đều chứa mảnh xác Mật Lạc Đà, chỉ là vị trí bộ phận khác nhau thôi.

Bàn Tử tặc lưỡi: “Khá khen cho cái nhà này, tôi cứ tưởng hố tuẫn táng dưới kia đã nhiều lắm rồi, không ngờ ở đây còn nhiều đến mức vô lý thế này.” Sau đó ông nghiêm mặt: “Tôi nghi ngờ lão Trương gia toàn một lũ biến thái, nếu không sao có thể phân xác Mật Lạc Đà ra kiểu này chứ?” “Béo, bớt nói nhảm đi.” Hoắc lão thái thái vốn không chịu nổi cái miệng của Bàn Tử, cắt ngang: “Anh đi xem cái trụ hướng Đông Nam kia đi, nếu ta đoán không nhầm thì cơ quan nằm ở đó.” “Dựa vào cái gì chứ?” Bàn Tử có chút khó chịu.

Ông có phải nô tài nhà họ Hoắc đâu mà bà ta ra lệnh?

Thấy Ngô Mặc liên tục vả mặt nhà họ Hoắc, Bàn Tử cũng tự tin hẳn lên.

Thành tích của anh em mình thì cũng như của mình thôi.

Hoắc lão thái thái chẳng làm gì được mấy người này, đành sai thuộc hạ đi tìm cơ quan.

Đi tới tầng cao nhất sớm một chút thì mới sớm biết được chân tướng sự thật.

Ngô Mặc không để tâm chuyện bên kia, cậu dùng đèn pin kiểm tra xung quanh.

Đã tới Trương gia cổ lâu, cậu muốn làm rõ rốt cuộc cái tòa lâu này là thế nào.

Dù trong sách nói đây là nơi chứa xác người nhà họ Trương, nhưng cậu cứ thấy có gì đó sai sai.

Từ cái nhìn đầu tiên, cậu đã thấy nơi này tà khí ngút trời, càng lên cao cảm giác đó càng mạnh.

"Ơ, cái gì đây?" Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn lên những thanh xà ngang đan xen phía trên, thấy chúng khắc đầy những ký hiệu dày đặc.

Nhìn kỹ sẽ thấy chủng loại ký hiệu rất nhiều, dường như không phải được làm ra trong cùng một thời kỳ.

Ngô Mặc nghiên cứu hồi lâu, cuối cùng kết luận: Mẹ kiếp, cái này không phải thứ người bình thường đọc hiểu được, mình dùng chân vẽ chắc còn đẹp hơn.

"Nhìn cái gì mà nhập tâm thế?" Bàn Tử đi tới vỗ vai Ngô Mặc, vừa soi đèn lên vừa tò mò hỏi: "Sao thế?

Chẳng lẽ trên đó có hướng dẫn sử dụng à?" Thấy Ngô Mặc đứng bất động trong góc, Bàn Tử tưởng cậu phát hiện ra bí mật gì nên kéo cả Trương Khởi Linh đi tới.

"Ông nói đúng rồi đấy." Ngô Mặc vẫn nhìn chằm chằm phía trên:

“Thấy mấy cái ký hiệu kia không?

Chắc là ghi chép bí mật của cổ lâu đấy.” Bàn Tử cũng chẳng phải hạng học rộng tài cao gì, nhìn mãi cũng chỉ thấy mấy hình tròn với hình vuông, chẳng nhận ra chữ nào.

Cuối cùng cả hai đều quay sang nhìn Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc đầy vẻ mong đợi nói: “Lão Trương, trong ba anh em mình anh là người có văn hóa nhất, nào, giải thích hộ cái, tổ tông nhà anh viết cái quái gì thế này?” Trương Khởi Linh nhìn chăm chằm xà ngang, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Bảo anh không hiểu thì thần thái trông không giống, mà bảo hiểu thì anh lại chẳng nói câu nào.

Cái tính cách lầm lì này suýt chút nữa làm Ngô Mặc phát điên.

Cậu túm lấy tay anh truy vấn: “Tôi nói này lão Trương, nếu anh không hiểu thật thì cứ nói thẳng, tôi cũng chẳng thèm cười anh mù chữ đâu.

Nhưng cái vẻ mặt như đang bị táo bón này của anh rõ ràng là đã nhìn ra cái gì đó rồi.

Tôi nói cho anh hay, biết gì thì đừng có giấu, tôi không giống ông anh ngốc của tôi đâu, anh ấy dễ lừa chứ tôi thì không.” Ấy thế mà bị thúc ép vậy, Trương Khởi Linh lại mở miệng: “Đây là văn tự nhà họ Trương sử dụng qua các thời kỳ, tôi chỉ hiểu được một phần, chủ yếu giải thích về nguồn gốc và công dụng của Mật Lạc Đà.” Nghe Trương Khởi Linh dùng những câu ngắn gọn dịch lại phần văn tự trên xà, Ngô Mặc và Bàn Tử rơi vào trầm tư.

Sự việc có phần giống với suy đoán của họ, nhưng phần lớn lại khác hẳn.

Văn tự ghi lại những sự việc xảy ra sau này.

Người nhà họ Trương quả thực đã dùng Mật Lạc Đà để nghiên cứu trường sinh và đã đạt được một số tiến triển.

Tuy nhiên, khi chưa kịp nghiên cứu tiếp thì sự cố xảy ra.

Những người nhà họ Trương chủ động hy sinh thân mình làm vật thí nghiệm bắt đầu xuất hiện chứng thất hồn, sau đó tấn công tộc nhân xung quanh.

Đáng sợ hơn là trên người họ có kịch độc.

Chương 328

Chỉ cần bị họ làm bị thương, dù có chữa trị khỏi vết thương thì không lâu sau cơ thể cũng bắt đầu lão hóa nhanh chóng rồi chết.

Đối với những kẻ cầu trường sinh như nhà họ Trương, đây quả là một thảm họa.

Cực chẳng đã, họ đành tạm dừng nghiên cứu này để tìm kiếm bí pháp trường sinh ở nơi khác.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Ngô Mặc nói: “Xem ra chỗ này là kho chứa của phòng thí nghiệm năm đó, chúng ta phải cẩn thận đấy, vạn nhất trên giá vẫn còn sót lại thành quả nghiên cứu, vô tình chạm phải là trúng độc như chơi.” Lời khuyên của cậu rất xác đáng, ở cái nơi quỷ quái này, cẩn thận không bao giờ thừa.

“Tiểu Ca, vất vả cho cậu rồi.” Bàn Tử đặt tay lên vai Trương Khởi Linh cảm thán: “Người nhà họ Trương đúng là có tinh thần khám phá thật, giá mà cái nghị lực này dùng vào việc khác thì tốt biết mấy.” Biến cố luôn thích xuất hiện vào lúc con người ta lơi lỏng nhất.

“A!

Cứu tôi với, cứu tôi!” Trong lúc mấy người Ngô Mặc đang nghiên cứu văn tự trên xà thì từ trong góc vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu đau đớn đến cùng cực, nghe mà xót xa, rùng rợn hơn cả tiếng tịnh thân trong cung năm xưa.

“Chuyện gì thế?” Anh em Ngô Mặc cũng chẳng chần chừ, lăm lăm vũ khí lao tới với tốc độ cực nhanh.

Nhưng vừa tới gần, họ lập tức khựng lại, cảnh giác nhìn tên thuộc hạ đang kêu la thảm thiết kia.

“Mặc thiếu, cầu xin cậu, cứu tôi với!” Tên thuộc hạ ôm cánh tay trái, tựa vào giá sắt.

Mồ hôi hột chảy ròng ròng trên trán, hắn nghiến răng chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng, yếu ớt cầu cứu.

Ngô Mặc không nói gì, thận trọng quan sát xung quanh.

Cậu nhận thấy trên cái giá phía sau hắn có một chiếc hộp cổ kính đang mở toang.

Chiếc hộp này khác hẳn với những cái hũ khác, chỉ là vì giá sắt quá nhiều, phòng lại tối nên lúc nãy không chú ý tới.

“Tê!” Bàn Tử hít một hơi lạnh, lùi lại nửa bước đoán mò: “Hắn đang cosplay tượng Nữ thần Tự do à?” “Nữ thần cái con khỉ.” Ngô Mặc mắng một câu.

Cậu phát hiện một đường chỉ đen bắt đầu từ đầu ngón tay tên thuộc hạ đang bò chậm chạp lên phía khuỷu tay.

Cậu không do dự nữa, lao vọt tới, vung đao chém xuống cánh tay hắn.

Nhát đao cực nhanh, tên thuộc hạ còn chưa kịp phản ứng thì cánh tay trái đã lìa khỏi cơ thể.

Ngô Mặc túm lấy hắn, quẳng cho đám người nhà họ Hoắc, dặn dò: “Mau bôi thuốc đi, tạm thời không chết được đâu.” “Đa tạ Mặc thiếu!” Trong đó có một tên là anh em với gã kia, thấy Ngô Mặc cứu mạng em mình thì vô cùng cảm kích, vừa cúi đầu cảm ơn vừa dìu em sang bên cạnh bôi thuốc nghỉ ngơi.

Ngô Mặc phẩy tay, lúc này cậu không rảnh để ý mấy việc vặt vãnh đó.

Bởi vì cánh tay bị cậu chém đứt đang giật đùng đùng trên mặt đất như bị điện giật.

“Cái thứ gì thế này?” Bàn Tử tò mò định cúi xuống nhìn kỹ.

Nhưng chưa kịp nhìn rõ thì cổ áo sau đã bị ai đó túm lấy.

“Đứa nào dám kéo Béo gia?” Bàn Tử nổi giận, nhưng khi quay đầu lại thì lập tức xì hơi như quả bóng xẹp.

Vẻ mặt ông thay đổi nhanh đến mức nghệ sĩ biến mặt cũng phải chào thua, chỉ trong nửa giây từ giận dữ chuyển sang cười nịnh hót.

Ông nhìn Trương Khởi Linh với nụ cười “từ ái”, khẽ hỏi: “Hắc hắc, Tiểu Ca, cậu kéo tôi làm gì thế?” “Nguy hiểm.” Trương Khởi Linh nói xong hai chữ, dùng một tay nhấc bổng Bàn Tử ném ra sau lưng.

Hành động này dập tắt ngay lập tức sự tò mò vừa mới nhen nhóm của ông béo.

Không ngờ cánh tay bị chém đứt kia giật càng lúc càng nhanh, đột nhiên bật khỏi mặt đất, lao thẳng về phía mặt Ngô Mặc.

“Vãi cả chưởng!” Ngô Mặc phản ứng cực nhanh, vung đao chém tới.

“Phập!” một tiếng, cánh tay đoạn lìa lại bị chém làm đôi, rơi xuống đất.

Nhưng chưa kịp để mọi người thở phào, hai đoạn tay lại lao đi với tốc độ chớp nhoáng như tia chớp, giống như hai con rắn độc lao thẳng vào đám đông.

“Lùi lại, nhanh lên!” Ngô Mặc hét lớn, vung chân đá mạnh.

Tình huống này rõ ràng không nên dùng đao chém tiếp.

Vạn nhất thứ này giống như con giun, càng chém càng phân ra mà vẫn sống thì đúng là tự tìm rắc rối.

Đoạn tay bị đá trúng giá sắt vẫn không chịu yên phận, cứ nảy tưng tửng như đang rình rập cơ hội.

“Lão Trương, trong cánh tay có thứ gì đó.” Mắt Ngô Mặc rất tinh, lúc đá văng đoạn tay, cậu nhận ra đường chỉ đen kia dường như là một loại sâu dạng sợi.

Không chỉ vậy, thứ này còn có tính ăn mòn cực mạnh.

Ngô Mặc nhìn xuống giày mình, trên đó đã bị máu đen từ đoạn tay đốt cháy thành một lỗ nhỏ.

Cậu nghiêm mặt nhắc nhở: “Cẩn thận, tuyệt đối đừng để thứ này chạm vào, nó có tính ăn mòn đấy.” “Yên tâm đi Mặc thiếu, cậu cũng cẩn thận.” Đám thuộc hạ nhà họ Hoắc giờ chẳng thèm quan tâm chuyện gia chủ nhà mình không ưa Ngô Mặc, đứa nào đứa nấy hận không thể ôm đùi Ngô Mặc, chỉ hy vọng đi theo cậu thì mới mong sống sót rời đi.

“Lão Trương, anh với Bàn ca đi tìm cơ quan đi, chỗ này để tôi lo.” Ngô Mặc không rời mắt khỏi hai đoạn tay, dặn dò Trương Khởi Linh: “Anh trông chừng Bàn ca tí, cái gì không cần anh ấy nhúng tay thì đừng để anh ấy làm, cái tay thối của anh ấy còn đáng sợ hơn thứ này đấy.” “Ừ!” Ngô Mặc không thấy nhưng Trương Khởi Linh không chỉ đáp lại mà còn gật đầu rất trịnh trọng.

“Nhóc con nhà họ Ngô, cơ quan cứ giao cho chúng ta, cậu cẩn thận đấy.” Hoắc lão thái thái hét lên một câu, rồi cùng đám thuộc hạ bám sát Trương Khởi Linh đi tìm cơ quan giữa đám giá sắt.

Không còn người cản trở, Ngô Mặc mở ba lô, nhanh chóng lấy ra máy phun lửa từ trong không gian hệ thống.

Cậu cầm máy phun lửa cười lạnh: “Mẹ kiếp, lúc ở dưới lầu quên mất món bảo bối này, giờ để bọn mày nếm thử vị sắt nướng xem thế nào.” Nói xong, chẳng thèm suy nghĩ lấy nửa giây, cậu gạt công tắc, phun lửa trực tiếp vào hai đoạn tay.

Đây là máy phun lửa nhiệt độ cao, đừng nói là tay người, đến khối sắt cũng phải chảy ra.

Quả nhiên, đoạn tay cùng với giá sắt phía sau dưới tác động của nhiệt độ cao lập tức biến thành một vũng sắt lỏng.

Một mùi hôi thối nồng nặc nhanh chóng lan tỏa khắp tầng ba.

“Hắc hắc, nhóc con, dám đấu với ông đây à.” Giải quyết xong, Ngô Mặc không còn lo lắng nữa.

Cậu cất máy phun lửa vào bao, liếc nhìn vũng sắt lỏng dưới đất, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Đã bảo tầng ba này là bếp nướng mà, không sai chút nào.” Thế nhưng chưa đi nổi ba bước, trên đầu đã vang lên tiếng “rắc rắc”.

Giống như thứ gì đó không chịu nổi trọng lượng mà nứt ra.

Âm thanh chói tai khó nghe làm người ta tê tái cả răng.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn lên thì đờ người ra.

Hóa ra mấy thanh xà ngang phía trên bắt đầu nứt toác, vết nứt ngoằn ngoèo lan rộng.

Đột nhiên “uỳnh” một tiếng, một thanh xà đổ sụp xuống, vỡ vụn trên mặt đất.

“Tầng ba sắp sập rồi, mau tránh ra!” Ngô Mặc vội vàng cảnh báo, nếu không phải cậu phản ứng nhanh thì đầu đã bị xà ngang đập nát như gáo dừa rồi.

Theo thanh xà rơi xuống, những thứ trông như quả dưa hấu héo cũng rơi theo.

Mấy thứ đó vừa chạm đất là vỡ tung, tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc khiến người ta muốn nôn mửa.

“Mẹ nó, phiền phức rồi.” Ngô Mặc hiểu rõ, chắc chắn là do cậu dùng máy phun lửa.

Hèn chi lúc mới vào tầng ba thấy lạnh lẽo thế, hóa ra chỗ này được cố ý giữ ở nhiệt độ thấp để bảo quản những thứ này.

“Kít kít kít...” Cùng với sự lan tỏa của mùi hôi, một âm thanh kỳ lạ vang lên khắp không gian.

Cái tiếng động này khó nghe kinh khủng, giống như dùng móng tay cào vào bảng gỗ vậy.

“Mẹ kiếp, sao cái tiếng này nghe quen tai thế nhỉ?

Vãi, không lẽ cái lão Kính mù kia bám theo đấy chứ?” Ngô Mặc vừa tránh né xà ngang rơi xuống vừa nhìn quanh.

Dù biết là không thể nhưng cậu vẫn muốn xác nhận.

Nếu là người bình thường thì cậu đã không nghĩ thế, nhưng cái lão Kính mù kia vốn thần xuất quỷ nhập, biết đâu lại nổi cơn hâm mà hiện ra trước mặt mình.

Cũng chẳng trách Ngô Mặc nghe thấy tiếng đó là nghĩ ngay đến Hắc Nhãn Kính.

Thật sự là cái lão già đó quá đáng lắm rồi.

Trước đây lúc không có việc gì làm, lão toàn bày ra đủ trò âm thanh quái đản để dọa cậu.

Dù lần nào kết cục cũng là bị Ngô Mặc tẩn cho một trận, nhưng lão vẫn chứng nào tật nấy, vui vẻ không biết mệt.

Gõ chiêng múa trống là chuyện nhỏ, ném pháo đốt vào nồi là chuyện thường ngày.

Thất đức nhất là có lần Ngô Mặc vừa pha xong bát mì tôm, có việc chạy ra ngoài một lát, lúc về vừa mở nắp ra thì pháo nổ.

Chương 329

Khỏi phải nói, nước mì nóng hổi văng đầy đầu đầy mặt.

Lúc đó cậu vác cái ghế thái sư duy nhất trong sân truy đuổi Hắc Nhãn Kính suốt ba dặm đường, một trận chiến thành danh ở cái ngõ đó luôn.

Đến nỗi đám các bà các cô đứng xem đều khen thằng bé này thể lực tốt, hợp đi làm bốc vác.

Chính vì những chuyện như thế nên giờ cứ có động tĩnh gì là Ngô Mặc lại nghi ngờ cái lão rùa già đó đầu tiên.

Nhìn quanh không thấy bóng dáng quen thuộc, Ngô Mặc thầm cười mình nghĩ nhiều quá.

Cậu không nhịn được mắng thầm: "Mẹ nó, lão Kính mù, ông đây bị ông ám ảnh tâm lý luôn rồi." Mùi vị càng lúc càng khó ngửi, dù có buộc mấy lớp tất lên mặt cũng chẳng ăn thua.

Thứ mùi này xộc thẳng lên đại não khiến cậu hoa mắt chóng mặt.

Ngô Mặc đầy bụng thắc mắc, cậu cũng là người từng thấy qua đại cảnh giới rồi.

Đừng nói đâu xa, như ở cung điện Tây Vương Mẫu, người ta còn phong bế thi miết vương trong đầu người.

Chứ cái kiểu phong bế khí gas bên trong như thế này thì đúng là hiếm thấy.

Nhưng rồi cậu nghĩ lại, lo mấy chuyện này đúng là rảnh rỗi quá mức.

Tầm này mà chậm trễ nửa giây thôi là không tôn trọng mạng sống của chính mình rồi.

Ngay khi cậu định hội quân với Bàn Tử thì tiếng nghiến răng cùng tiếng kêu thảm thiết đồng loạt vang lên.

Tiếng động phát ra từ phía sau giá sắt, cách Ngô Mặc không xa.

Cậu vừa định lao qua xem tình hình thì một vật thể đen thui như quả đạn pháo lao thẳng về phía mình.

“Mẹ nó, cái quỷ gì thế?” Ngô Mặc theo bản năng vung chân đá, định đá bay thứ đó đi.

Không ngờ chân đá vào người nó như đá vào một tảng đá lớn cứng ngắc, không để ý chút nữa là trẹo chân.

May mà thứ kia cũng chẳng chiếm được tiện nghi gì, nó lùi lại hai bước, đâm đổ cả dãy giá sắt phía sau, bình hũ rơi loảng xoảng vỡ nát đầy đất.

Nhân lúc đó, Ngô Mặc soi đèn pin nhìn, lập tức hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy thứ trước mắt gần như không có thịt, chỉ còn một lớp da bọc xương.

Đôi mắt tròn xoe lồi hẳn ra ngoài, thất khiếu không ngừng chảy máu.

Cánh tay trái bị chặt đứt sát gốc, dù có quấn băng trắng nhưng giờ đã thấm đẫm máu đỏ.

Bàn tay phải năm ngón tay cắm ngập vào một cái đầu lâu, trông như đang xách một cái túi xách vậy.

“Đậu má, đây chẳng phải tên thuộc hạ lúc nãy sao?” Ngô Mặc nhận ra ngay, đây chính là tên người làm nhà họ Hoắc mà cậu vừa cứu.

Còn cái đầu trong tay hắn trông cũng quen mắt, không ngoài dự đoán, chắc là đầu của anh trai hắn.

Tên thuộc hạ này giờ không chỉ mất hết hình người mà ngay cả nhân tính cũng chẳng còn.

Hắn nhe cái mồm đầy máu, lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn đột ngột mọc ra, không ngừng gầm rú.

Trong lúc Ngô Mặc đang cảnh giác thì luồng khí lúc nãy bắt đầu thực chất hóa thành từng đống khói đen đặc quánh, lượn lờ quanh cái thứ không người không quỷ kia như đang tìm lối vào.

Theo thời gian, sương mù không những không tán mà càng lúc càng nhiều, nhanh chóng bao trùm lấy nó.

Ngô Mặc lúc này không dám rời đi nửa bước, cậu sợ mình vừa động đậy là tên này sẽ tấn công phía Trương Khởi Linh và Bàn Tử.

Bàn Tử hét lên một tiếng: “Tiểu Mặc, chuyện gì thế?” Ông đang nóng lòng như lửa đốt nhưng bị giá sắt và xà ngang rơi vãi cản trở nên không nhìn rõ tình hình bên này.

Lúc nãy Bàn Tử cùng Trương Khởi Linh đi tìm cơ quan, vô tình thấy trong góc có một bức tượng Kỳ Lân nhỏ.

Con Kỳ Lân này khác hẳn với con dưới lầu, không hề có chính khí mà được chạm khắc vô cùng tà tính.

Bàn Tử thận trọng tiến lại gần, chổng mông định nhìn cho kỹ.

Nhưng mông còn chưa kịp vểnh lên quá 90 độ thì một thanh xà ngang không chịu nổi sức nặng lao thẳng xuống đầu ông.

Nếu không phải Trương Khởi Linh bên cạnh nhanh tay lẹ mắt túm lấy Bàn Tử kéo sang một bên thì có lẽ giờ này Bàn Tử đã đi diện kiến tổ tiên nhà họ Trương rồi.

“Tiểu Ca, lâu sắp sập rồi à?” Mắt Bàn Tử trợn tròn.

Ông nghĩ mãi không thông, mình đã làm gì đâu mà lâu sập được?

Trương Khởi Linh không trả lời, buông tay Bàn Tử ra, xoay người lao nhanh tới bên cột trụ.

Lúc này không có thời gian giải thích nhiều, phải nhanh chóng tìm thấy cơ quan để rời khỏi đây.

Toàn bộ tầng ba lúc này thảm hại vô cùng, như vừa trải qua một trận động đất tám độ.

Xà ngang rơi rụng, giá sắt đổ nát, những cái đầu héo khô và mảnh xác Mật Lạc Đà vương vãi khắp nơi như một bãi rác khổng lồ.

"Bàn ca, ông với lão Trương nhanh tay lên, bên này có thứ khó nhằn lắm, để tôi đối phó!" Ngô Mặc mắt không rời con quái vật trước mặt, hét lớn nhắc nhở phía bên kia.

Trương Khởi Linh và Bàn Tử vừa nghe đã hiểu ngay Ngô Mặc đang đụng phải thứ gai góc, muốn qua giúp cũng không dứt ra được, chỉ đành dặn dò: "Cẩn thận đấy!" Khói đen càng lúc càng nhiều, Ngô Mặc lùi lại hai bước, gần như không còn thấy bóng dáng thứ kia đâu nữa.

Giữa lúc cậu đang tập trung cao độ thì dị biến xảy ra.

Con quái vật gầm rú mấy tiếng, đám khói đặc như nhận được lệnh lập tức hóa thành những mũi kiếm lao thẳng vào cơ thể nó.

Tên thuộc hạ vừa nãy còn khô héo như xác ướp nghìn năm, nay được khói đen lấp đầy cơ thể liền phồng rộp lên nhanh chóng, giống như một quả bóng bay được bơm căng khí vậy.

"Khốn khiếp, định tăng cân mà không báo cáo với gia à?

Trong thế giới trộm mộ, béo chỉ được có một người thôi, và chắc chắn không phải mày!" Ngô Mặc nghiến răng mắng, cậu có dự cảm chẳng lành.

Nếu thứ này hấp thụ hết khí đen vào người, chắc chắn đám người bọn họ sẽ thảm bại tại đây.

Nghĩ tới đó, cậu không chần chừ nữa, vung thanh Minh Hồng đao lao thẳng vào làn khói đen, chém một nhát thật mạnh về phía con quái vật.

Ngô Mặc nhắm chuẩn vai tên hỏa kế mà chém mạnh xuống, nhát đao này tới tấp hung hãn, vừa nhanh vừa mạnh.

Chẳng hề khoa trương khi nói rằng cậu đã dùng đến mười phần lực đạo, dù là một khối đá lớn thì với đà này cũng có thể chẻ làm đôi.

Thế nhưng ai mà ngờ được, hôm nay cứ như bị ám quẻ, sự sự chẳng thuận tâm.

Nhát đao này không những không chẻ tên hỏa kế thành hai nửa, mà ngược lại giống như chém vào bông gòn, hay đập xuống nước, nhẹ bẫng bị đối phương triệt tiêu hết lực đạo. "Khà khà." Thấy Ngô Mặc ăn quả đắng, thứ kia phát ra tiếng cười đắc ý, đồng thời tốc độ hấp thụ hắc khí cũng càng lúc càng nhanh.

Chưa đầy mấy phút, nồng vụ trong không gian tầng ba đã bị nó hút mất một nửa. "Đã thành cái dạng này rồi còn cười cái rắm." Ngô Mặc thấy thế cũng nổi nóng, giắt đao ra sau lưng, thừa lúc đối phương không để ý liền lôi ngay cái gạt tàn thuốc ra.

Tay phải nắm chặt gạt tàn, cánh tay vung một vòng tròn hướng thẳng vào cái mặt xấu xí của nó mà nện.

Chao ôi, món đồ này không hổ là hàng tinh phẩm.

Đao chém không hiệu quả, nhưng dùng cái gạt tàn này nện một phát lại thấy có hiệu nghiệm ngay.

Một chiếc răng nanh già của tên hỏa kế vừa mới mọc ra, bị cái gạt tàn nện cho một phát, văng luôn ra ngoài.

Đừng tưởng quái vật mất đi lý trí thì không biết đau, khuôn mặt và tim lúc nào cũng là điểm yếu.

Phát này khiến nó đau đến mức gào thét loạn xạ, tốc độ hấp thụ hắc khí cũng chậm lại vài phần.

Thừa thắng xông lên, Ngô Mặc thấy cái gạt tàn này còn dễ dùng hơn cả đao, thế thì còn đợi cái rắm gì nữa?

Cậu tay trái túm cổ áo tên hỏa kế, tay phải giơ gạt tàn lên, hệt như mấy tên lưu manh đầu đường xó chợ cầm gạch chỉ, cứ thế nện lấy nện để vào cái mặt đáng ghét kia.

Tuy nhiên đầu tên này cứng cực kỳ, gạt tàn nện lên mặt cứ như đập vào phiến đá, phát ra tiếng "khuông khuông".

Ngô Mặc cũng liều mạng rồi.

Cậu biết thứ này cực kỳ nguy hiểm.

Nếu thật sự để nó chạy đến các ngõ ngách, Trương Khởi Linh thân thủ khá thì không nói, chứ Vương Bàn Tử tám phần là sẽ bị thương.

Còn đám người Hoắc lão thái thái á?

Chương 330

Thôi thì cứ cưỡi hạt mà chạy đi, sống chết có số thôi.

Cậu cậy mình có cơ thể kháng độc nên chẳng nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp lao vào tên hỏa kế, hai bên vật lộn thành một đoàn.

Từ lúc vào cái nơi quỷ quái này, lòng Ngô Mặc đã nghẹn một cục tức, cậu cũng chẳng rõ vì sao?

Nhưng chỉ muốn tìm chỗ để xả ra.

Vừa nãy ở dưới lầu đối phương đông người, cậu không tiện đơn đả độc đấu.

Thực tế cậu cũng muốn đánh lẻ đấy, nhưng đám đó không cho cậu cơ hội, mà thôi đó là chuyện ngoài lề, đừng vạch trần làm gì.

Nhưng giờ thì khác rồi.

Tên hỏa kế này chỉ có một mình, lại còn từng được cậu cứu.

Quan trọng nhất là thằng ranh này chỉ còn có một cánh tay.

Nếu giờ cậu còn đánh không lại nó, thì thà bỏ nghề đổ đấu sớm cho rảnh nợ, chuyển sang bán thịt xiên nướng còn hơn.

Vì vậy hiện tại cậu đấu với cái thứ không người không quỷ này hoàn toàn dùng thủ đoạn lưu manh.

Chiêu thức gì?

Lộ số gì?

Cút hết sang một bên, chỉ có kiểu đánh lộn nguyên thủy nhất mới xả hết được cơn hỏa nộ trong lòng.

Hai bên gây ra động tĩnh cực lớn, xô đổ liên tiếp bảy tám cái giá sắt.

Giá đổ sụp xuống, trận chiến giữa Ngô Mặc và tên hỏa kế hiện ra trước mắt mọi người.

Cảnh tượng này khiến đám hỏa kế nhà họ Hoắc còn sống sót run bần bật.

Giờ đây bọn họ như chim sợ cành cong, thừa biết mình sống được đến giờ hoàn toàn là nhờ vận may.

Nhưng xem ra vận may sắp cạn rồi.

Huynh đệ ngày ngày nhậu nhẹt chém gió giờ biến thành cái đức hạnh quỷ quái này, biết đâu người tiếp theo sẽ là mình?

Ngô Mặc vừa bị cái giá đè trúng, sơ sẩy một chút liền bị thứ kia ép xuống dưới thân, nhất thời rơi vào thế yếu.

Nhưng cậu cũng chẳng phải dạng vừa, chuyện đánh nhau đánh lộn cậu thạo lắm, toàn lựa điểm yếu của cái thứ quỷ quái này mà ra tay.

Đừng nhìn nó hiện giờ đã tiến hóa thành loại sinh vật khác, nhưng đặc trưng nam tính vẫn còn tồn tại.

Hơn nữa còn bị Ngô Mặc phát hiện ra, đó chính là một trong những điểm yếu của nó.

Điều này minh chứng hùng hồn cho một việc: Bất kể mày là sinh vật gì, bảo vệ hạ bộ luôn là điều quan trọng nhất. "Tiểu Ca, anh cứ tìm cơ quan đi, để tôi giúp Tiểu Mặc!" Vương Bàn Tử thấy Ngô Mặc bị ép xuống dưới, mắt đỏ ngầu cả lên.

Gã quay đầu hét với Trương Khởi Linh một câu rồi quăng súng ra sau lưng, cầm dao găm bất chấp lao lên: "Mẹ kiếp, dám làm đau anh em tao, Bàn gia tao bóp chết mày!" Ngô Mặc nghe thấy tiếng Vương Bàn Tử liền vội vàng từ chối: "Bàn ca, đừng qua đây, nó có độc, em lo được!" Cậu sợ Bàn Tử chịu thiệt, vì cái thứ quỷ này có độc trên người, vạn nhất Bàn Tử bị trầy da là dễ hỏng chuyện lắm.

Nhưng Vương Bàn Tử còn nghe được sao?

Anh em đang ngàn cân treo sợi tóc, nếu gã còn lo cho bản thân mình thì có còn là người nữa không?

Gã lao đến gần, đá một cước vào người tên kia.

Kết cục chẳng khác Ngô Mặc là bao, suýt chút nữa thì sụm cả lưng.

Nhưng cú này cũng giúp được Ngô Mặc một tay.

Thứ quỷ kia phân tâm, Ngô Mặc chớp thời cơ lật ngược lại, đè nghiến nó xuống dưới thân.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh không xen vào được, vừa xoa eo vừa chửi: "Mẹ nó chứ, lão tử giờ đúng là kiểu lái máy kéo đuổi thỏ, có sức mà không dùng được, đây rốt cuộc là cái thứ quỷ gì vậy?" Tình hình hiện tại hơi gay go.

Ngô Mặc không thể buông tay, người khác cũng không giúp được gì, một người một quái cứ thế quấn lấy nhau chết bỏ.

Mấy thanh xà lớn nứt ra, gác lại với nhau, cũng không gây ra sụp đổ, chỉ là đầy đất mảnh vụn và bình gốm vỡ, đâm vào lưng đau điếng. "Thằng nhãi, mày tưởng mày là Thần Điêu Đại Hiệp chắc?

Ông đây hôm nay phải nện mày thành bùn mới thôi." Tay Ngô Mặc không nghỉ, cái gạt tàn múa may chỉ thấy bóng ảnh, nện liên tiếp vào trán con quái vật.

Đừng nói là Hoắc lão thái thái, ngay cả đám hỏa kế bên cạnh cũng trừng mắt há mồm, đứng hình tại chỗ.

Thậm chí có gã còn rảnh rỗi đến mức ngồi tính xem một phút Ngô

Mặc vung tay bao nhiêu cái.

Tục ngữ có câu nước chảy đá mòn.

Cứ nện mãi vào một chỗ thì dù là sắt tốt cũng phải biến thành sắt tấm.

Thứ này lúc đầu còn vùng vẫy mạnh mẽ, dần dần bắt đầu suy yếu.

Cuối cùng nghe thấy một tiếng "phụt".

Cái đầu vừa rồi còn tròn lẳng như đầu búp bê, giờ khắc này giống như quả bóng bị châm thủng, xì xì bốc khói đen ra ngoài.

Cùng lúc đó, một trận âm thanh cơ quan chuyển động vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy ở góc phòng một chiếc thang dây từ trên cao rơi xuống.

Và người tìm ra cơ quan chính là Trương Khởi Linh.

Hắc khí từ trên người tên hỏa kế không ngừng tản ra, giống như lúc nãy, tràn ngập tầng ba.

Nhưng khác với lần trước là phiêu tán vô định, lần này hắc khí dường như đang tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Trương Khởi Linh nhận ra có điểm bất thường, nắm lấy thang dây, trầm giọng nói: "Mau đi!" Ngô Mặc vội vàng bật dậy, nhét cái gạt tàn vào túi quần sau.

Cậu chạy đến bên cạnh Trương Khởi Linh, nắm lấy thang dây bắt đầu leo lên.

Giờ cũng chẳng phải lúc khách sáo, ai trước ai sau cứ nhường nhịn chỉ tổ lãng phí thời gian.

Vương Bàn Tử cũng chẳng kém cạnh, đẩy Trương Khởi Linh lên trước rồi mình cũng bám theo.

Dưới đất chỉ còn lại đám người nhà họ Hoắc. "Khụ khụ!" Chân vừa đạp lên mặt sàn tầng bốn, Ngô Mặc đã không nhịn được mà ho dữ dội.

Còn chưa kịp dùng đèn pin kiểm tra xung quanh, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử cũng đã leo lên tới nơi. "Vãi thật, cái gì mà sặc thế này?" Vừa thoát khỏi hiểm cảnh, Vương Bàn Tử định thở hắt ra một hơi, kết quả suýt nữa bị sặc cho lộn nhào. "Bụi kiềm mạnh." Trương Khởi Linh nghiêm túc trả lời câu hỏi của gã.

Vương Bàn Tử nghe xong lập tức dùng tay bịt chặt mồm mũi.

Dù vậy vẫn có những hạt bụi li ti chui qua kẽ tay vào phổi.

Nhất thời, cả tầng bốn vang lên tiếng ho khan liên hồi.

Vương Bàn Tử vốn tính hay lo, đầu tiên gã nắm lấy tay Trương Khởi Linh bảo anh tự bịt mồm mình lại, sau đó sợ Ngô Mặc không nghe thấy, gã huých cùi chỏ vào người cậu, giọng nghèn nghẹt: "Thứ này có độc, mau bịt mồm mũi lại, đừng hít vào phổi." Trải qua chiến đấu liên tục, cái khẩu trang buộc trên mặt sớm đã bay mất tiêu từ đời nào.

Ngoài việc dùng tay bịt chặt, cũng chẳng còn cách nào khác.

Chẳng lẽ lại cởi quần lót ra trùm lên mặt?

Ngô Mặc gật đầu, ra hiệu cho Bàn Tử là mình biết rồi.

Cậu tay trái bịt mồm, tay phải cầm đèn pin chuẩn bị soi một vòng.

Dưới đất trắng xóa một mảnh, toàn là bụi kiềm mạnh.

Không động thì thôi, hễ động là bụi bay mù mịt.

Ngẩng đầu nhìn lên, thấy trần nhà có một cái lỗ lớn, xem ra do ở trong môi trường này lâu ngày nên bị bụi ăn mòn hết rồi. "Khụ khụ...

Chương 331

Chỗ này không thể ở lâu." Sau lưng, Hoắc lão thái thái ho không ngừng, khản giọng nhắc nhở: "Chúng ta không có mặt nạ phòng độc, hít bụi kiềm vào phổi là dễ mất mạng như chơi đấy." Chuyện này chẳng cần nhắc, ai không ngu cũng biết.

Nghĩ đến việc cơ quan mấy tầng trước đều nằm trên bốn cây cột, Ngô Mặc chẳng thèm nhìn xung quanh lấy một cái, lao thẳng về phía cột trụ.

Ở trong không gian này thêm một giây là cơ thể lại chịu thêm tổn thương không thể cứu vãn.

Đi trong bóng tối, mỗi bước đều phải cẩn thận.

Một là không chắc tầng này có cơ quan không?

Hai là bụi dưới đất, đi nhanh quá là nó bay lên sặc không chịu nổi.

Đi được mấy bước, sau lưng vang lên tiếng chân.

Ngô Mặc dừng lại quay đầu nhìn, thấy Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đã đi theo sau. "Khụ khụ...

Để chú mày đi một mình... khụ... bọn anh không yên tâm." Vương Bàn Tử vừa ho vừa giải thích.

Trương Khởi Linh không nói gì, nhưng hướng bước chân đã thể hiện rõ thái độ.

Ba người ăn ngủ nghỉ gần như lúc nào cũng có nhau, ngày càng hiểu rõ hành động và ngữ khí của nhau.

Ngô Mặc cũng không khách sáo, cùng đi thì cùng đi.

Có điều cậu vẫn dặn dò Vương Bàn Tử một câu: "Bàn ca, anh nhất định phải nhấc chân cao, đặt chân nhẹ, không thì với cái thể trọng của anh, một cú dậm chân là bụi nó bay tận trời xanh đấy." "Láo nào, chú nhìn Bàn gia đi, từ lúc đến cái nơi quỷ quái này anh đã gầy đi bao nhiêu rồi?" Vương Bàn Tử hơi phẫn nộ, phàn nàn với Ngô Mặc xong lại quay sang Trương Khởi Linh: "Tiểu Ca, tổ tiên nhà anh đúng là kiểu lòe loẹt, xây cái lầu nát này thành cái dạng quỷ này chắc chắn tốn không ít tiền.

Thế mà có cái rắm tác dụng gì đâu?

Sao không biết bày biện mấy món đáng tiền ra ngoài này?

Dù không cho lấy thì ít ra cũng phải để Bàn gia anh đây mở mang tầm mắt chứ!" Đây là Trương Gia Cổ Lầu, là nhà cũ của Tiểu Ca, nên Vương Bàn Tử cũng chỉ thuận miệng than vãn chút thôi.

Vừa xả được cục tức trong lòng, vừa tiện thể trêu chọc Tiểu Ca luôn.

Trương Khởi Linh ban đầu không để ý, anh nhìn lên phía trên, đôi mắt đen sâu thẳm như ẩn chứa vô số bí mật.

Cảm giác cô độc thoáng hiện lên trên người anh, tạo cho người ta ảo giác khó lòng bước vào nội tâm anh được.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử nhìn nhau đầy bất lực.

Cứ ngỡ lão ca này lại bắt đầu diễn sâu.

Có hai người ở đây mà còn để Trương Khởi Linh cô đơn thì đúng là coi thường nhau quá rồi?

Ngô Mặc vừa định mặc kệ đám bụi bặm để an ủi Trương Khởi Linh vài câu thì anh đột ngột lên tiếng: "Ở trên." Phải biết theo tính cách trước đây của Trương Khởi Linh, chắc chắn anh sẽ không thèm đáp lời Vương Bàn Tử.

Nhưng hôm nay mọi chuyện đều phản thường đến lạ.

Trương Khởi Linh không những trả lời mà còn chỉ rõ phương hướng.

Điều này khiến Ngô Mặc và Vương Bàn Tử kinh ngạc không thôi, đồng thanh lặp lại: "Ở trên?" Thế là hai cái đầu cùng đồng loạt nhìn lên phía trên.

Động tác ăn ý đó nếu không phải cực kỳ thấu hiểu nhau thì không làm được.

Nhưng nhìn nửa ngày trời, phía trên ngoài mấy thanh xà gồ mục nát thì chẳng thấy báu vật nào cả.

Ngô Mặc sợ làm mất mặt Trương Khởi Linh, bèn ghé sát Vương Bàn Tử, bịt mồm hạ thấp giọng hỏi: "Thấy báu vật gì không?" Vương Bàn Tử lắc đầu, cũng dùng giọng nhỏ như muỗi kêu đáp lại: "Ngoài mấy khúc gỗ nát ra thì anh chẳng thấy gì khác." Ngô Mặc nghĩ bụng, chưa nghe nói Trương Khởi Linh biết nói dối bao giờ?

Cậu lại cầm đèn pin soi lại lần nữa, vẫn chẳng phát hiện ra thứ gì tốt đẹp.

Đang định hỏi vài câu, đột nhiên trong đầu cậu nảy ra một ý, chẳng lẽ báu vật mà Trương Khởi Linh nói chính là mấy thanh xà gồ trên đầu?

Cậu nhớ ở kiếp trước, nhiều thanh niên rất thích chơi vòng tay gỗ.

Tìm được một khúc gỗ tốt làm hạt thì đúng là tuyệt phẩm.

Các trang thương mại điện tử cứ thổi phồng gỗ nhà mình là hàng lâu năm, nắng mưa dãi dầu, nhưng già cỡ nào sao bì được với Trương Gia Cổ Lầu?

Nếu nhìn theo góc độ này, một thanh xà có thể làm ra không ít vòng tay, mang ra ngoài bán chắc cũng bộn tiền.

Trương Khởi Linh thấy Ngô Mặc đứng đó xoa cằm trầm tư, chẳng hiểu sao đột nhiên nảy sinh cảm giác bất lực.

Cơn cô đơn vừa dâng lên đã tan biến như hoa quỳnh sớm nở tối tàn. "Đây." Trương Khởi Linh lại nói thêm hai chữ.

Tiếp đó anh nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, dưới cái nhìn ngơ ngác của cậu, kéo cậu tiến lên hai bước.

Mắt Vương Bàn Tử sáng rực lên.

Thứ mà Tiểu Ca gọi là báu vật thì chắc chắn là đáng giá cả đống tiền rồi.

Vừa định sải bước đuổi theo thì sực nhớ lời dặn của Ngô Mặc.

Trong chớp mắt, cái chân vừa định bước ra suýt thì bị chuột rút.

Giờ thì gã thực hiện đúng kiểu nhấc cao đặt nhẹ, kiễng gót chân như con thiên nga nhỏ trong vở múa ba lê, rón rén tiến về phía trước.

Ở trong góc, Hoắc lão thái thái nhận thấy ánh đèn pin cứ loang loáng phía trước, nhưng không biết ba người Ngô Mặc đang làm gì?

Tuy nhiên bà ta dù muốn biết cũng lực bất tòng tâm.

Chuyến đi này nhà họ Hoắc tổn thất thảm trọng, không chỉ đám người làm thuê mất mạng sạch sành sanh, mà ngay cả mấy chục hỏa kế bà ta mang theo cũng chỉ còn lại vài mống.

Một cảm giác bi lương dâng lên trong lòng, bà ta có dự cảm mình e là không ra khỏi Trương Gia Cổ Lầu nổi rồi.

Chẳng ai để ý đến tâm trạng của bà ta, lúc này sự chú ý của ba anh em đều tập trung lên phía trên lâu tầng.

Khi bọn họ đến chính giữa lầu, ánh đèn pin đồng loạt soi lên, mới phát hiện ra tầng này quả nhiên có điều kỳ lạ.

Chiều cao trần nhà tầng này vượt xa ba tầng dưới.

Phía trên các thanh xà gồ đan xen qua lại như một bàn cờ.

Vì xà gồ quá nhiều nên tạo thành một vùng bóng râm rất lớn.

Nếu không phải Trương Khởi Linh kéo Ngô Mặc đến chính giữa mà nhìn lên, thì muốn phát hiện ra tình hình trên đỉnh trong cái bóng tối mịt mù này thật sự không dễ dàng gì. "Vãi chưởng, trên đó treo cái thứ gì vậy?" Ngô Mặc nhìn mà ngây người, chỉ tay lên một bức tượng đá hình rùa khổng lồ đang treo lơ lửng, thắc mắc: "Lão Trương, tổ tông nhà anh chắc muốn trường sinh đến phát điên rồi hả?

Định để con cháu ngày ngày quỳ lạy rùa vương bát sao?" Trương Khởi Linh: "..." "Không." Anh vừa mới thốt ra một chữ đã bị Vương Bàn Tử bên cạnh ngắt lời. "Tê... chú mày nói thế anh lại nghĩ đến một khả năng khác." Vương Bàn Tử bịt mồm hít một hơi, phối hợp nói: "Chú nhìn con rùa kia xem, mặt mũi thì giống người, cái bộ dạng âm trầm đó anh nhìn kiểu gì cũng thấy giống... hoa tra (bã hoa)?

Lại nhìn hai cái vòng tròn lớn trên lưng nó kìa, trông có giống hai cái trống đại thời xưa không?" Theo cách nói của Vương Bàn Tử, Ngô Mặc quan sát kỹ lại, đúng là như vậy thật.

Cậu hỏi: "Bàn ca, anh nghĩ ra cái gì rồi?

Nói mau cho anh em mở mang tầm mắt cái nào." Vương Bàn Tử cũng chẳng màng bụi bặm sặc người, lời đến cửa miệng là tuôn ra ngay: "Tục ngữ có câu rùa vương bát cõng hai mặt trống - trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu.

Điều này minh chứng rõ ràng rằng, người nhà lão Trương lưỡng diện tam đao, chẳng phải hạng tốt lành gì.

Chú nhìn xem bọn họ thất đức chưa, dưới đáy hồ làm cái bản sao

AB, ở đây thì tầng tầng cạm bẫy, đúng là kiểu 'nhọt trên lưng, mủ chảy đến gót chân' - thối nát tận xương tủy rồi." Thế là Ngô Mặc và Trương Khởi Linh đứng chôn chân tại chỗ, nghe Vương Bàn Tử chửi bới nhà họ Trương suốt năm phút đồng hồ.

Trong năm phút đó, Ngô Mặc cảm nhận được cái "tình cảm nồng thắm" mà Bàn Tử dành cho dòng họ này.

Không có câu nào là không hỏi thăm tổ tiên nhà người ta cả.

Nếu không phải từ trên cao đột nhiên rơi xuống một cái hộp gỗ dài làm gián đoạn, thì e là Vương Bàn Tử đã có thể cho đám tổ tiên nhà họ Trương biết trình độ ngôn ngữ của gã tuyệt đối không thua kém gì lịch sử nhà họ cả.

Ngô Mặc nghe Bàn Tử chửi cũng chẳng buồn ngăn cản.

Chương 332

Cậu biết Bàn Tử đang nghẹn một bụng lửa.

Suốt quãng đường vì để đảm bảo an toàn, bất kể thấy thứ gì gã cũng phải kìm hãm trí tò mò của mình, chỉ sợ lỡ tay một cái là mang họa cho anh em.

Điều này đối với Vương Bàn Tử mà nói là cực kỳ khó khăn.

Phải biết từ ngày đầu gã xuống địa cung đã quán triệt tôn chỉ "có đồ tốt phải chia sẻ cho thiên hạ".

Thấy trân bảo hiếm có nào là gã chỉ muốn nhét ngay vào túi quần mang đi.

Đừng nói là không chạm vào, chỉ cần lấy thiếu một món là gã đã xót ruột cả buổi trời.

Giờ gã vì an toàn của Ngô Mặc và Trương Khởi Linh mà dù thấy dạ minh châu cũng nhịn không động thủ, đúng là đã dùng hết nghị lực cả đời rồi.

Thế nên đừng nói là chửi tổ tiên nhà họ Trương, dù gã có muốn đi quật mộ người ta thì Ngô Mặc cũng sẵn lòng giúp một tay đào đất cạy quan tài. "Khụ khụ, anh ơi, bụi nhiều quá, lát nữa chửi tiếp." Ngô Mặc chỉ vào cái hộp rơi dưới đất, nói: "Giờ em cứ thấy hộp là đau đầu, sợ lại giống cái thứ ở tầng dưới." "Không giống đâu." Trương Khởi Linh soi đèn pin lên các thanh xà phía trên, trầm giọng: "Trên này đều có." Lời vừa dứt, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đều giật mình.

Lúc này mới chú ý thấy trên trần nhà, sát với các thanh xà, treo lổm ngổm vô số những cái hộp nhỏ.

Tuy không nhìn rõ chi tiết, nhưng qua hình dáng kích thước có thể thấy các hộp này không giống nhau, thậm chí có cái còn được bọc bằng da bò.

Vương Bàn Tử mở miệng nói ngay đây là "trái tiên", còn tiện tay bịa ra một đoạn thần thoại truyền thuyết.

Cái tài bốc phét xuyên lục địa này khiến Ngô Mặc hiểu rõ nội tình không nhịn được cười.

Lúc nãy nhìn thấy một cái hộp, trong đầu cậu vẫn còn ám ảnh cảnh tượng dưới lầu, giờ thì cậu đã phản ứng kịp.

Mấy thứ treo lủng lẳng như thịt khô kia chắc là tay người nhà họ Trương.

Bàn Tử vẫn đang thao thao bất tuyệt, Ngô Mặc còn nghi ngờ không biết có phải gã định dùng nước miếng để dập tắt bụi trong không khí không?

Nếu không sao gã có thể làm được cái trò nước miếng văng tứ tung trong môi trường này?

Ngô Mặc không tiện nói thẳng, dứt khoát dùng đao chẻ cái hộp dưới đất ra.

Quả nhiên, hộp mở ra hiện ra một bàn tay khô héo.

Ngô Mặc chỉ vào bàn tay trong hộp, trêu chọc Vương Bàn Tử: "Trái tiên này trông cũng 'độc lạ' đấy chứ, chẳng lẽ thẩm mỹ của thần tiên khác với người thường chúng ta sao?" "Ờ..." Vương Bàn Tử bị hỏi vặn một câu, trông như con gà bị bóp cổ, im bặt ngay tức khắc.

Nhưng gã không cam tâm, muốn gỡ gạc lại một ván, vẫn cứng miệng cãi: "Cái này chắc là ai đó trà trộn vào thôi, mở thêm mấy cái nữa xem, lời anh nói chắc chắn không sai đâu." "Được, vậy thì thêm vài cái nữa." Ngô Mặc cũng chẳng phí lời, rút từ sau lưng ra mấy con dao nhỏ.

Tay vung một cái, dao nhỏ lao vút lên trên.

Dao đến dây đứt, thêm bốn cái hộp nữa rơi xuống.

Mấy cái hộp này niên đại khá lâu rồi, rơi xuống đất vỡ nát bét.

Bên trong không ngoại lệ đều là một bàn tay khô héo.

Vương Bàn Tử thấy vậy liền xìu xuống: "Ôi, Bàn gia anh coi như hiểu rồi, chuyến này đừng hòng kiếm chác được gì thêm, sống sót được đã là kiếm tiền rồi." "Thôi mà Bàn ca, đừng buồn nữa." Ngô Mặc kéo tay gã, an ủi: "Lão Trương chẳng phải nói đồ tốt ở phía trên sao, chắc là chỉ mấy tầng trên nữa thôi." "Đúng không lão Trương?" Câu cuối này là hỏi Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc cứ ngỡ anh sẽ gật đầu tán thành, ai ngờ anh lại từ từ lắc đầu. "Hả?" Lần này Ngô Mặc thật sự tò mò, hỏi dồn: "Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?

Nói mau ra đi, cứ ấp a ấp úng định làm em sốt ruột chết à?" "Phải đó Tiểu Ca, thỉnh thoảng anh cũng nói nhiều thêm vài câu đi chứ, đừng có cả ngày cứ như con thỏ nuốt phải củ khoai - không nhả ra được." Bị hai người dồn dập hỏi han, cứ ngỡ Trương Khởi Linh sẽ nói gì đó.

Nào ngờ đột nhiên anh đặt tay lên vai Vương Bàn Tử, mũi chân dùng lực nhún một cái, mượn lực nhảy vọt lên trên.

Bị bất ngờ, Vương Bàn Tử lùi lại một bước, suýt thì ngã chổng vó. "Tiểu Ca, anh làm cái quỷ gì thế?" Cả hai đồng thời ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh.

Thấy anh tay trái bám vào một chân tượng đá, tay phải sờ soạng liên tục ở phần đuôi tượng.

Cái tư thế này nói thật là hơi khó coi.

Cũng may là Trương Khởi Linh đẹp trai nên làm vậy không ai chỉ trích, chứ thay bằng Vương Bàn Tử thì chắc Ngô Mặc phải bỏ tiền đi chuộc người vì tội biến thái mất.

Hai người cũng không biết anh đang làm gì, chỉ biết cầm đèn pin soi sáng giúp anh.

Ngô Mặc thính lực rất tốt, chưa đầy năm phút đã nghe thấy phía trên truyền đến tiếng "cạch" nhẹ.

Tiếng động rất thanh thúy, nếu không để ý kỹ rất dễ bị bỏ qua.

Sau đó Trương Khởi Linh buông tay, nhảy thẳng từ trên cao xuống.

Tuy thân thủ của Trương Khởi Linh rất tốt, nhưng dù sao anh cũng là đàn ông hơn trăm cân.

Cú nhảy này tuy rất bảnh nhưng cũng làm bụi kiềm bay mù trời. "Khụ khụ..." "Vãi chưởng, lão Trương, anh nhẹ tay thôi chứ, anh muốn lấy mạng anh em à?" Ngô Mặc và Vương Bàn Tử ho như bị lao phổi, vừa ho vừa bịt mồm. "Cho này." Trương Khởi Linh không hề bị ảnh hưởng, đưa thứ trong tay đến trước mặt Ngô Mặc.

Cậu liếc nhìn, thấy đó là một cái hộp nhỏ thuôn dài, dài tầm 20cm, mang đậm hơi thở cổ xưa.

Trong số vô vàn cái hộp ở đây, cái này trông có vẻ là hàng lâu đời nhất.

Ngô Mặc vừa bịt mồm mũi, vừa nghi hoặc nhìn Trương Khởi Linh hỏi: "Lão Trương, trong này đựng cái gì?" Trương Khởi Linh nhìn Ngô Mặc, khóe miệng cố gắng nhếch lên một chút, lại đưa đồ trong tay tới trước một bước, nghiêm túc nói: "Đáng tiền." Ngô Mặc nhìn anh đầy vẻ nghi ngại, không nhận lấy hộp ngay.

Cậu đang phân vân không biết Trương Khởi Linh có hiểu thế nào là đồ "đáng tiền" không?

Vương Bàn Tử bên cạnh thì sốt ruột thay, nhưng đồ không phải cho gã nên gã chỉ dám hối: "Mau mở ra xem đi, báu vật gì thế?" "Gấp cái gì?

Thật là..." Ngô Mặc vừa lầm bầm vừa nhận lấy hộp.

Cậu lật qua lật lại xem xét, thấy chất gỗ này đúng là có niên đại thật.

Dù bên trong chẳng có gì thì mang cái hộp này ra bán cũng kiếm được một mớ.

Dưới cái nhìn mong đợi của Bàn Tử, Ngô Mặc dùng lực cạy nắp hộp.

Vừa mở ra, một khúc xương ngón tay dài bằng ngón tay xuất hiện trước mắt. "Thôi xong, em biết ngay mà." Ngô Mặc thở dài, đưa khúc xương ngón tay ra trước mặt Trương Khởi Linh, nói thẳng: "Lão Trương, xương người không đáng tiền đâu, trừ phi là xương người vượn cổ mới bán được giá." Vương Bàn Tử cũng rất thất vọng, mong chờ nửa ngày cuối cùng lại là một ngón tay.

Lời vừa dứt, Trương Khởi Linh đã giật lấy cái hộp từ tay Ngô Mặc, dứt khoát lật tầng thứ hai ra.

Động tác dứt khoát đến mức có thể thấy anh đã nhịn hết nổi rồi.

Trương Khởi Linh lấy thứ bên trong tầng hai ra, đặt mạnh vào lòng bàn tay phải vẫn còn đang giơ lên của Ngô Mặc.

Hành động vừa rồi của Trương Khởi Linh làm Ngô Mặc ngây người.

Cậu chưa từng nghĩ một cụ già trăm tuổi lại còn biết nổi cáu?

Vì thế tay cậu vẫn cứ giơ ra đó, thậm chí quên cả hạ xuống.

Mãi đến khi anh đặt vật đó vào tay, cậu mới sực tỉnh. "Dao?" Ngô Mặc lúc này mới nhìn rõ, trong lòng bàn tay là một con dao nhỏ dài khoảng 10cm.

Con dao này rất nhỏ nhắn tinh xảo, lưỡi dao cực kỳ sắc bén, nhìn chất liệu có vẻ giống với Hắc Kim Cổ Đao.

Vương Bàn Tử cầm lấy con dao từ tay Ngô Mặc xem xét: "Món này đúng là đáng giá thật, có điều không nhìn ra được niên đại nào." Hai người nghiên cứu hồi lâu vẫn chẳng đi đến kết luận nào mới. "Thôi kệ nó niên đại nào, giờ trong tay em thì nó là của em." Ngô Mặc thử một chút, con dao này chém sắt như chém bùn, cậu mừng rỡ giắt ngay vào bao dao sau lưng.

Minh Hồng Đao quá lớn không tiện mang theo, nên bình thường cậu hay mang mấy con dao phi nhỏ theo người. "Lão Trương, cảm ơn nhé." Ngô Mặc vỗ vai Trương Khởi Linh, thành tâm cảm ơn: "Để kỷ niệm việc anh tặng em con dao này, em quyết định đặt tên nó là Cúc Hoa Đao." "Con dao này anh rút từ mông con rùa ra, đặt tên thế này cũng là để không quên xuất xứ của nó." Thân hình Trương Khởi Linh khựng lại, trong phút chốc anh có ý định muốn giật lại con dao ngay lập tức.

Vương Bàn Tử thì cười muốn xỉu, liên tục giơ ngón cái tán thưởng Ngô Mặc. "Mấy đứa không muốn sống nữa à?

Trong môi trường này còn nói nói cười cười, không sợ phổi bị hỏng hết sao?" Hoắc lão thái thái chờ trong góc mãi không được, đành chống gậy chậm chạp đi tới. "Thằng ranh nhà họ Ngô kia, nếu cậu còn muốn sống khỏe mạnh về sau thì mau rời khỏi đây đi." Có lẽ Hoắc lão thái thái mắc hội chứng Stockholm, hoặc có lẽ trong lòng bà ta vẫn còn một chút tình cảm với Ngô Lão Cẩu, nên trong số những người còn sống, người bà ta quan tâm nhất lại là Ngô Mặc.

Chương 333

Ngô Mặc cũng tỉnh ngộ ra, Hoắc lão thái thái nhắc không sai, ba anh em đúng là đã lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.

Nghĩ vậy, Ngô Mặc gật đầu với Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử.

Ba người chia nhau ra tìm cơ quan quanh bốn cột trụ.

Đôi khi phải thừa nhận một điều, "con cưng của vận mệnh" là có thật.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà dù không phải con đẻ của ông trời thì chắc cũng là con riêng.

Ngô Mặc và Trương Khởi Linh bên này còn chưa thấy manh mối gì thì đã nghe Vương Bàn Tử ở xa hét lên: "Cơ quan ở đây này!" "Đợi đã!" Ngô Mặc sợ Bàn Tử lanh chanh kích hoạt cơ quan, vội vàng hét lên ngăn lại. "Hả?" Bàn Tử hơi khó hiểu, tay dừng lại ở chỗ cơ quan.

Ngô Mặc kéo Trương Khởi Linh đến chỗ gã, kiểm tra kỹ lại một lần.

Xác định đúng là cơ quan, Ngô Mặc đứng thẳng người quan sát xung quanh, trầm giọng nói: "Em sợ người nhà họ Trương còn để lại chiêu trò gì ở phía trên.

Hay là thế này, chúng ta chuẩn bị trước một chút, để lỡ có chuyện gì còn kịp ứng phó." Giờ cậu là linh hồn của cả nhóm, cậu nói sao mọi người nghe vậy.

Ngô Mặc sợ trên đó vẫn còn bụi kiềm, bèn đề nghị mọi người bọc kín những phần da thịt bị hở lại.

Còn khuôn mặt á?

Ngô Mặc suy đi tính lại, cuối cùng quyết định lấy đồ từ trong không gian ra.

Cậu giả vờ lục lọi trong túi rồi kêu lên ngạc nhiên: "Xem cái đầu em này, tí nữa thì quên mất món này." Nói đoạn, cậu lôi ra một cuộn túi nilon.

Chẳng còn cách nào khác, trong không gian có đồ tốt hơn nhưng lôi ra lúc này thì lộ liễu quá. "Mỗi người một cái, trùm túi nilon lên đầu đi, tuy hơi bí một chút nhưng còn hơn là không có gì." "Cái này..." Mấy hỏa kế nhà họ Hoắc nhìn nhau, lí nhí hỏi: "Mặc thiếu, chúng ta định tự sát tập thể à?" "Tôi thấy đầu óc các người có vấn đề thì có!" Ngô Mặc tức mình chửi: "Người bình thường trùm túi nilon ba năm phút mới chết được.

Các người đều là dân luyện võ, nín thở được vài phút mà, lúc đó tranh thủ thời gian rời khỏi tầng này không phải là xong rồi sao?" Mọi người nghe xong thấy cũng có lý, không chần chừ nữa, vội vàng chia nhau túi nilon.

Mọi thứ đã sẵn sàng, Ngô Mặc ra hiệu: "Bắt đầu!" Dứt lời, bụi kiềm từ trên cao đổ xuống như bão tuyết. "Mẹ kiếp!" Ngô Mặc trùm túi nilon trên đầu cũng không nhịn được chửi thầm một tiếng.

Khi bụi rơi xuống, một chiếc thang từ phía trên hạ xuống.

Ngô Mặc không đợi nó hạ sát đất đã leo lên ngay.

Cái cảm giác trùm túi nilon lên đầu thật sự chẳng dễ chịu chút nào, ở thêm giây nào nữa là cậu chịu không thấu mất.

Khi tất cả đã leo lên trên, việc đầu tiên là đóng chặt nắp hầm lại để ngăn bụi bay lên tầng trên.

Việc tiếp theo là xé toạc túi nilon ra để hít lấy hít để không khí. "Mẹ ơi, suýt thì làm Bàn gia chết ngạt." Vương Bàn Tử hận không thể hít hết không khí vào bụng mình. "Được rồi Bàn ca, đừng than vãn nữa, mau xem tầng này lại có tình hình gì rồi?" Ngô Mặc vỗ vai gã, cầm đèn pin chuẩn bị kiểm tra tầng tiếp theo xem thế nào.

Ngô Mặc cầm đèn pin soi một vòng, nhất thời hơi sững sờ.

Không phải vì tầng này có gì kỳ đặc, mà ngược lại, tầng này trông lại cực kỳ bình thường.

Cầu thang, các gian phòng, hành lang, trông chẳng khác gì những tòa tháp thông thường.

“Đi, lên phía trước xem thế nào.” Ngô Mặc gọi Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử, chuẩn bị đi dọc hành lang phía trước để kiểm tra tình hình.

Ba người vừa cất bước, nhưng mới đi được hai bước đã đồng loạt dừng lại, ngoảnh đầu nhìn ra sau.

Chỉ thấy bà nội Hoắc đang dẫn theo bốn tên hỏa kế còn sót lại của nhà họ Hoắc, lủi thủi bám sát gót bọn họ.

Lúc này, đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của ba người Ngô Mặc, mặt già của bà nội Hoắc hiếm khi đỏ lên vì ngượng.

“Khụ!” Bà nội Hoắc ho nhẹ một tiếng, cố gắng giải thích: “Chỗ này phòng ốc quá nhiều, giống như mê cung vậy, mọi người tụ lại một chỗ, vạn nhất có chuyện gì xảy ra còn có thể hỗ trợ lẫn nhau.” Lời nói thì nghe rất đường hoàng, nhưng khổ nỗi ở đây lại có tay chuyên phá đám là Vương Bàn Tử.

“Hắc, lời này nghe hay nhỉ.” Vương Bàn Tử bĩu môi, khinh bỉ nói: “Hoắc đương gia, bà nói câu này không thấy cắn rứt lương tâm à?

Suốt quãng đường vừa qua, người bỏ công bỏ sức là mấy anh em tôi.

Người nhà họ Hoắc các bà ngoài việc kéo chân sau thì chỉ có ngồi mát ăn bát vàng, tôi chả thấy giúp được cái tích sự gì?" Nói đoạn, Vương Bàn Tử chỉ tay vào "tứ đại kim cương" sau lưng bà nội Hoắc, hừ lạnh: "Nói thật lòng nhé, nếu không phải anh em tôi tâm mềm, đám hỏa kế này của nhà bà sớm đã thành 'trai tơ treo lá cao lương' — đi đời nhà ma sạch bách rồi." Bà nội Hoắc bị Vương Bàn Tử vạch trần trực diện như vậy, suýt chút nữa thì tức chết.

Cái mặt được bảo dưỡng kỹ lưỡng của bà ta, nửa đời sau chưa bao giờ có màu sắc rực rỡ đến thế.

Thật đúng là xanh một miếng hồng một miếng, biến ảo khôn lường.

Ai biết thì bảo là xấu hổ, ai không biết còn tưởng bà lão này sắp biến hình thành quái vật đến nơi.

Bà nội Hoắc tức không chịu nổi, thật sự muốn dậm chân một cái rồi dắt đám hỏa kế bỏ đi cho rảnh nợ.

Nhưng vừa quay đầu nhìn thấy biểu cảm kinh hãi trên mặt đám hỏa kế, bà ta lại từ bỏ ý định đó.

Bà ta thở dài một tiếng, trong lòng có chút bi ai, thầm nghĩ: "Già rồi, đúng là già thật rồi, hổ lạc bình dương bị chó khinh.

Hoắc Tiên Cô tôi phong quang cả đời, ai ngờ đến lúc già rồi lại có ngày này?" Đương gia không lên tiếng, nhưng bốn tên hỏa kế thì không chịu nổi nữa.

Đây là xã hội hiện đại, được mấy người có thể trung thành với gia tộc như tử sĩ thời cổ đại?

Huống hồ suốt quãng đường này, bọn họ thật sự đã bị Trương Gia Cổ Lâu dọa cho mất mật.

Ngay cả kẻ tự xưng là gan to nhất trong đám, giờ đây mỗi bước đi cũng run cầm cập, chỉ sợ bước tiếp theo là xuống thẳng hoàng tuyền.

Bốn tên nhìn nhau một cái, tiến lên hai bước, đồng loạt quỳ rụp xuống trước mặt Ngô Mặc.

Chẳng cần biết thể diện là cái gì, bọn chúng lao đến ôm chặt đùi Ngô Mặc không buông.

“Mặc thiếu, cứu mạng với!” “Đúng thế, Mặc thiếu, cầu xin cậu, vạn lần đừng bỏ rơi mấy anh em tôi.” Bốn gã này không biết là từ đoàn kịch nào ra, giọng điệu nghe cũng ra ngô ra khoai lắm.

Một màn khóc lóc kể lể làm Ngô Mặc trông cứ như một gã bạc tình vậy.

Điều này khiến Ngô Mặc tởm lợm đến phát điên, giơ chân hất văng đám người kia ra.

“Cút hết mẹ nó sang một bên cho ông!” Mặt Ngô Mặc âm trầm như nước, mắng nhiếc: “Sao hả, định cưỡng ép sắp xếp nhiệm vụ cho ông đây chắc?

Nằm mơ đi con ạ.” Ngô Mặc chỉ tay vào bốn tên hỏa kế dưới đất, lạnh lùng nói: “Các người muốn bám đuôi tôi thì tôi không quản, nhưng muốn trông chờ tôi như đội cứu hỏa đi cứu người khắp nơi á?

Tôi khuyên các người tốt nhất nên tỉnh lại sớm đi.” Ngô Mặc nói xong chẳng thèm quan tâm đến phản ứng của bọn họ, kéo Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử quay người đi thẳng.

Cậu ghét nhất loại đạo đức giả kiểu này.

Huống hồ bản thân cậu bây giờ cũng đang đầy rẫy rắc rối, đào đâu ra tâm trí đi chùi đít cho kẻ khác?

Cứu hay không cứu là tùy tâm trạng của cậu.

Nhưng muốn cưỡng ép ỷ lại vào cậu?

Nằm mơ giữa ban ngày đi.

Sự dứt khoát của Ngô Mặc khiến bà nội Hoắc có chút ngoài ý muốn.

Bà ta cứ tưởng theo tính cách của Ngô Mặc, thế nào cậu cũng sẽ chặt chém mình một vố đau.

Bà ta thậm chí đã nghĩ kỹ rồi, tốn tiền cũng không sao, chỉ cần Ngô Mặc có thể giúp bà ta hoàn thành tâm nguyện, dù có giao nửa nhà họ Hoắc cho cậu thì bà ta cũng chấp nhận.

Cũng may là Ngô Mặc không biết thuật đọc tâm, nếu không, nếu cậu biết suy nghĩ của bà già này, có khi cậu đã ngồi lại bàn bạc tử tế rồi.

Ba người Ngô Mặc đi dọc theo hành lang về phía trước.

Cậu lười để ý đến đám người nhà họ Hoắc bám theo sau, chuyên tâm quan sát tình hình xung quanh.

Đi hết một vòng lớn, toàn bộ không gian tầng năm rộng hơn hai ngàn mét vuông gần như có đến cả ngàn gian phòng nhỏ.

Điều kỳ lạ nhất là trên cửa sổ mỗi phòng đều dán giấy đen.

Cho dù dùng đèn pin soi vào cũng không nhìn rõ tình hình bên trong.

Những hành lang ngoằn ngoèo như một con rắn lớn, kết nối tất cả các gian phòng này lại với nhau.

“Chỗ này sao mà lắm phòng thế?” Vương Bàn Tử lẩm bẩm đoán mò: “Đừng nói đây là nhà khách nhé?

Chương 334

Chuyên môn tiếp đãi khách khứa từ xa đến?” “Bàn ca, não là một thứ rất tốt.” Ngô Mặc thở dài, do dự một chút rồi mới nói: “Tiếc là anh lại không có.” Vương Bàn Tử: “...” Trương Khởi Linh mím môi, hơi nghiêng đầu sang một bên.

Bị Ngô Mặc nói vậy, Vương Bàn Tử không chịu để yên.

Anh ta kéo cánh tay Ngô Mặc, không cam lòng nói: “Thằng ranh con bớt nói nhảm đi, chú có não thì giải thích cho Béo gia đây xem, lắm phòng thế này để làm gì?” “Cái này có gì khó đâu?” Ngô Mặc là một thằng đàn ông thuần túy, làm việc chưa bao giờ lôi thôi lếch thếch.

Vừa dứt lời, cậu đã đá văng cánh cửa phòng.

Động tác điêu luyện đến mức ngay cả Trương Khởi Linh cũng không nhịn được mà nhìn cậu thêm vài cái.

Có lẽ khi người nhà họ Trương xây lầu, họ không tính đến chuyện sẽ có kẻ như Ngô Mặc đến đây.

Nếu không bọn họ chắc chắn sẽ lắp loại cửa sắt lớn như cửa đồng xanh, chứ không phải loại cửa gỗ này.

Cửa vừa mở, Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh đồng thời soi đèn pin vào bên trong.

Ba người phối hợp vô cùng ăn ý, cứ như đã cùng nhau đi đào cả trăm cái mộ rồi vậy.

“Quan tài?

Không có gì khác à?” Khi Vương Bàn Tử phát hiện trong phòng ngoài một chiếc quan tài đen đặt dưới đất thì không còn món đồ tùy táng nào khác, anh ta có chút thất vọng.

Anh ta chưa bỏ cuộc, bắt chước Ngô Mặc đá văng thêm mấy cánh cửa bên cạnh.

Nhưng không ngoại lệ, gian nào cũng y hệt nhau.

Anh ta định đá thêm một gian nữa thì Ngô Mặc lắc đầu ngăn lại.

“Bàn ca, đừng phí sức nữa, em đoán cả ngàn gian phòng ở đây đều giống hệt nhau thôi.” “Cả ngàn gian đều là quan tài?” Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: “Tầng dưới treo hộp đựng cánh tay ít nhất cũng phải vạn cái.

Trên này lại có cả ngàn cỗ quan tài, nhà họ Trương rốt cuộc có bao nhiêu người?

Mà chết thì chết đi, còn mẹ nó tập trung hết một chỗ, đúng là trâu già lạc vào rạp hát — góp vui cho đủ tụ mà.” Ngô Mặc đảo mắt trắng, tức giận nói: “Có gì mà phải tính toán, họ Trương là họ lớn thứ ba cả nước, chiếm 7.07% tổng dân số.

Hơn nữa, người chết ở đây đâu phải của cùng một triều đại, suốt năm ngàn năm lịch sử, người họ Trương đông như quân Nguyên ấy chứ.” Ngô Mặc lười nói nhảm thêm, nắm lấy cánh tay Trương Khởi Linh.

Cậu vừa đi vào trong phòng vừa nói: “Đi thôi lão Trương, bồi anh em tôi tham quan khuê phòng của tổ tiên anh chút nào.” Khóe mắt Trương Khởi Linh hơi giật giật, trong lòng không nhịn được mà thấy cảm thông cho vị tộc nhân đang nằm trong quan tài.

Căn phòng bé tí tẹo, liếc mắt một cái là thấy hết.

Trong không gian chật hẹp, ngoài cỗ quan tài đen xì nằm giữa phòng thì trên tường treo đầy những tấm thẻ gỗ.

Ngô Mặc ghé sát nhìn mấy cái, phát hiện trên đó viết đầy chữ Hán bằng lối chữ tiểu giai.

Trên đó ghi lại tiểu sử của người trong quan tài, hay còn gọi là minh văn.

Người này tên Trương Thắng Tình, sinh vào thời Càn Long.

Chết vì một tai nạn trong một cuộc hỗn chiến, hưởng thọ một trăm bảy mươi ba tuổi.

“Trời đất ơi, không lẽ cái nhà họ Trương này đều trường sinh bất lão hết sao?” Vương Bàn Tử khi nhìn thấy tuổi thọ thì vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc.

Anh ta biết trên đời này có rất nhiều người trường sinh bất lão.

Chẳng nói đâu xa, ngay cạnh anh ta có hai vị đại ca Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính không phải cũng thế sao?

Từng nấy tuổi đầu mà vẫn giữ được gương mặt thanh niên.

Nhưng Vương Bàn Tử thật sự không ngờ được, cả tộc họ Trương nhiều người như vậy mà ai cũng sống thọ đến thế.

Điều này đủ để chứng minh một việc: nhà họ Trương e rằng đang nắm giữ một bí mật đặc biệt nào đó.

Vương Bàn Tử trong phút chốc đã hiểu ra.

Tại sao rất nhiều người vắt óc tìm kiếm vị trí của Trương Gia Cổ Lâu?

Nơi này có lẽ thực sự có thuật trường sinh bất lão.

Nghĩ đến đây, anh ta nhìn Trương Khởi Linh với ánh mắt hơi mang chút tò mò.

“Nhìn gì mà nhìn?” Ngô Mặc quay đầu lại thấy Vương Bàn Tử đang chằm chằm nhìn Trương Khởi Linh, nghi hoặc hỏi: “Ánh mắt anh trông gian xảo lắm nhé, không lẽ bây giờ anh mới nhận ra mình đã yêu lão Trương rồi sao?” “Ừ.” Vương Bàn Tử gật đầu lia lịa, ghé sát Ngô Mặc, thần bí nói: “Chú không thấy bây giờ càng nhìn Tiểu Ca càng thấy thuận mắt sao?

Đó đâu phải người thường nữa đâu.” Ngô Mặc bị lời của Vương Bàn Tử làm cho ngẩn ra.

Ăn no quá hóa rồ à?

Đang yên đang lành sao lại mắng lão Trương?

Chưa đợi cậu kịp hỏi, Vương Bàn Tử đã nói liến thoắng.

“Chú nhìn xem, bất cứ người nào của nhà họ Trương cũng có thể sống đến một trăm bảy tám mươi tuổi, điều này nói lên cái gì?” Ngô Mặc liếc xéo Vương Bàn Tử: “Còn nói lên cái gì nữa?

Nói lên rằng nếu anh chúc lão Trương trường thọ trăm tuổi thì chắc chắn là anh đang chửi anh ấy đấy.” Vương Bàn Tử xụ mặt, vỗ mạnh Ngô Mặc một cái, cáu kỉnh nói: “Tiền, bình thường chú thông minh lắm mà, sao hôm nay não lại đặc như hồ dán thế?

Chỉ cần chúng ta tìm thấy bí pháp trường sinh trong cổ lâu này, về nghiên cứu một chút.

Sau đó mở một công ty dược phẩm, đem bán mấy viên thuốc này đi.

Chẳng cần đảm bảo sống đến trăm bảy tám mươi, chỉ cần sống quá trăm tuổi thôi, lúc đó tiền tiêu không hết, còn đi đổ đấu cái quái gì nữa.” “Xì xì, nước miếng chảy ra kìa.” Ngô Mặc kéo kéo Vương Bàn Tử, bĩu môi nói: “Sáng kiến thì đẹp đấy, nhưng hiện thực phũ phàng lắm.

Thứ làm người ta trường sinh thì cái nào chẳng là thiên tài địa bảo, anh còn định bán sỉ chắc?

Thôi bỏ đi, lo trước mắt đã." Nói xong cậu không thèm để ý đến gã Vương Bàn Tử đang nằm mơ giữa ban ngày nữa, mà chuyển ánh mắt về phía cỗ quan tài lớn ở chính giữa.

Cậu dùng tay sờ soạng quanh mép quan tài, chất liệu gỗ này cực kỳ tinh xảo, ít nhất cũng được sơn ba lớp sơn đen.

Nhưng vì năm tháng đã lâu, có vài chỗ vẫn bị nứt, lộ ra màu gỗ nguyên bản.

Từ điểm này có thể thấy, thân phận của chủ nhân quan tài không được hiển hách cho lắm.

Trầm tư một lát, cậu quay đầu nói với Trương Khởi Linh: "Lão Trương, loại người có gia giáo như chúng tôi đây, đến nhà người khác làm khách thì lúc nào cũng phải chào hỏi chủ nhà một tiếng.

Anh xem chúng ta có nên diện kiến để trò chuyện với vị chủ nhân này không?" "Nói chí lý lắm!" Vương Bàn Tử vỗ tay cái bốp, liên tục tán thành: "Đúng là người có văn hóa, nói năng đẳng cấp hẳn." Khen Ngô Mặc một câu xong, Vương Bàn Tử dùng khuỷu tay thúc thúc cậu, hạ thấp giọng nói: "Tôi nghĩ kỹ rồi, chú nói cũng đúng.

Nếu không tính đến bí pháp trường sinh thì anh em mình lo chuyện trước mắt vậy.

Xem xem nhà họ Trương này còn bảo bối nào đáng tiền không, chẳng lẽ cháu đích tôn dắt bạn đến chơi mà tổ tiên nhà họ Trương lại không cho chút quà gặp mặt?" Đúng là anh em tốt, khi vơ vét tiền bạc lúc nào cũng nghĩ ra được những lý do cực kỳ đường hoàng.

Cả hai đều nhìn Trương Khởi Linh với ánh mắt đầy mong đợi.

Dù sao đây cũng là người nhà họ Trương, ít nhất cũng phải nể mặt Trương Khởi Linh một chút.

“Được.” Trương Khởi Linh nói từ này với ngữ khí vô cùng bình thản, cứ như thể đây là chuyện không thể bình thường hơn.

Cứ như thể cái xác trong quan tài chẳng liên quan gì đến anh, chỉ là một bộ xương khô của người lạ.

Anh vừa gật đầu, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử lập tức phấn khởi hẳn lên.

Ngô Mặc là người thực tế, nói là làm.

Vừa định lấy đồ ra cạy quan tài thì bị Vương Bàn Tử ngăn lại.

“Đừng vội nhóc, anh em mình phải có lễ nghĩa chứ, đây là lần đầu thấy tiền bối của Tiểu Ca, kiểu gì cũng phải chuẩn bị tử tế một chút.” Ngô Mặc suýt thì phì cười, chỉ tay vào quan tài nói: “Hành hành, anh tới đi, để em xem anh làm trò gì.” Chỉ thấy Vương Bàn Tử chỉnh đốn trang phục, vuốt lại mái tóc.

Sau đó đứng trước quan tài, nói: “Nhà họ Trương này thuộc phái đổ đấu Bắc phái, vậy chúng ta phải dùng lễ tiết Bắc phái để bái kiến, lễ tiết Bắc phái này kể ra thì nguồn gốc xa xưa lắm...” Ngô Mặc thật sự lười nghe anh ta lải nhải, xua tay ngắt lời: “Anh có mở không?

Không mở để tôi động thủ.” “Ngay đây.” Vương Bàn Tử ngậm miệng, móc trong túi ra một điếu thuốc.

Châm lửa xong cũng không hút, hướng về phía quan tài vái một cái, miệng lẩm bẩm: “Các vị tiền bối, tục ngữ nói sơn thủy hữu tương phùng.” Lúc đầu anh ta nói còn có vẻ nghiêm chỉnh, nhưng mấy câu sau thì tổ lái đi tận đâu đâu: “Các cụ nhìn xem, nhà họ Trương các cụ làm ra bao nhiêu tiền mà không mua nổi cho con cháu cái nhà.

Tiểu Ca nghèo đến mức quần lót cũng không có mà mặc đây này.” Ngô Mặc vỗ trán, cảm thấy mình đúng là bị chập mạch mới đi tin Vương Bàn Tử.

Cậu rút xẻng công binh từ ba lô ném cho Trương Khởi Linh, hếch cằm nói: “Lão Trương phụ một tay, chúng tôi giúp tổ tiên anh thông gió chút.” Trương Khởi Linh đón lấy xẻng công binh, gật đầu với Ngô Mặc.

Hai người vô cùng ăn ý phớt lờ Vương Bàn Tử, đồng thời cắm xẻng vào khe quan tài.

Sau khi bẩy hết đinh phong quan, cả hai cùng dùng sức đẩy nắp quan tài xuống đất.

Nắp quan tài không hề nhẹ, rơi xuống sàn làm cả mặt sàn rung chuyển mấy cái.

Vương Bàn Tử miệng thì lẩm bẩm mắng Ngô Mặc và Trương Khởi Linh không biết lễ nghĩa, nhưng thực tế anh ta lao tới còn nhanh hơn bất cứ ai.

Chương 335

Là người đầu tiên bò bên cạnh quan tài, thò đầu vào nhìn.

Trong quan tài, thi cốt đã hoàn toàn thối rữa, chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Xung quanh thi thể có vài món đồ tùy táng lặt vặt, nhìn không rõ cụ thể là cái gì vì trong quan tài phủ đầy vi khuẩn trắng xóa.

Với phương châm thà giết lầm còn hơn bỏ sót, khó khăn lắm mới mở được một cái quan tài, Vương Bàn Tử sao có thể bỏ qua cơ hội vơ vét bảo bối?

Anh ta cầm xẻng công binh, khua khoắng qua lại trong quan tài để xác định xem có món gì đáng tiền không.

“Bàn ca, được rồi đấy, anh tưởng mình đang xào nấu món gì à?” Ngô Mặc nhìn cái tư thế của Vương Bàn Tử, trông chẳng khác gì đầu bếp cầm xẻng xào sườn, cảm thấy hơi buồn nôn.

Vương Bàn Tử cũng không phải là không có thu hoạch.

Sau một hồi nỗ lực tìm kiếm, cuối cùng anh ta cũng thấy một miếng ngọc bài ở khe quan tài.

Miếng ngọc không lớn nhưng chất liệu khá tốt.

Vương Bàn Tử dùng tay áo lau sạch, cẩn thận bỏ vào túi áo ngực.

Anh ta hí hửng nói: “Cái này được đấy, ra ngoài bán đi lấy tiền mua cho em Vân Thải mấy bộ quần áo đẹp.” “Xì!

Trọng sắc khinh hữu.” Ngô Mặc giơ ngón tay giữa về phía Vương Bàn Tử.

Ngay sau đó vừa quay đầu lại, cậu ngạc nhiên phát hiện ngón tay giữa tay phải của Trương Khởi Linh cũng đang giơ cao.

Trong tình cảnh này, Ngô Mặc không khỏi lo lắng.

Trong lòng thầm đoán: “Lão Trương không phải bị Bàn ca bọn họ dạy hư rồi chứ?” Một cỗ quan tài sao có thể thỏa mãn nhu cầu của mấy người?

Vương Bàn Tử chưa cam tâm, kéo Ngô Mặc và Trương Khởi Linh mở tung thêm mấy cỗ quan tài ở phòng bên cạnh.

Đến khi anh ta định gom cho đủ bộ “thập toàn thập mỹ”, Ngô Mặc bắt đầu thấy không ổn.

Cậu khụ một tiếng, nói với Vương Bàn Tử: “Tôi bảo này đại ca, thế là đủ rồi đấy, đây đã là cái thứ chín rồi, không lẽ cả ngàn cụ ở đây anh định cho các cụ ra hít thở không khí hết chắc?

Gặp vài vị tiền bối là được rồi, anh đừng có làm như đang họp đại hội thế này được không?” “Chú nói câu này nghe cứ như Béo gia tôi tham tiền lắm ấy.” Vương Bàn Tử không khách khí liếc xéo Ngô Mặc một cái: “Béo gia tôi là có lòng tốt, các cụ cô đơn bao nhiêu năm rồi, hàng xóm láng giềng mà chẳng được nhìn mặt nhau.

Tôi cũng là cho các cụ cơ hội để được thấy nhau thôi.” Ngô Mặc lười nói nhảm với anh ta: “Bớt bốc phét đi, mau chóng lên tầng trên xem tình hình thế nào.” Nhìn thấy vẻ mặt có chút không tình nguyện của Vương Bàn Tử qua khóe mắt, cậu bất lực lắc đầu, bổ sung thêm một câu: “Anh không nghĩ xem, người ở tầng trên thân phận địa vị càng cao, đồ tùy táng chắc chắn sẽ xịn hơn à?” Câu này vừa thốt ra, Vương Bàn Tử cứ như được tiêm máu gà, túm lấy cánh tay Trương Khởi Linh phấn khích kéo đi.

“Tiểu Ca, mau mau mau, tôi không đợi được nữa rồi, muốn diện kiến mấy vị tổ tiên già hơn của anh quá.” Trương Khởi Linh bị

Vương Bàn Tử lôi đi, nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt rất buồn cười.

Cũng may Tiểu Ca không để tâm mấy chuyện này, chứ nếu là người khác thấy ai đó lôi kéo cháu mình hào hứng đi đào mộ tổ tiên, không đánh chết đối phương đã là nể mặt lắm rồi.

Bà nội Hoắc dẫn theo bốn tên hỏa kế không nói gì thêm, lặng lẽ đi theo sau ba người họ.

Cứ thế, mọi người lại dọc theo cầu thang đi lên, leo qua tầng sáu, rồi lên tầng bảy.

Tình hình hai tầng này tương tự như tầng năm, chỉ có điều số phòng ít đi nhiều, không gian rộng hơn một chút.

Ngoài ra thì sóng yên biển lặng, không xuất hiện quái vật hay cơ quan nào.

Họ tìm thấy mấy cuốn gia phả ở hai tầng này, gia phả ghi chép cha mẹ con cái dâu rể tất cả đều họ Trương.

Điều này thực sự khiến người ta thấy khó tin.

“Anh em, chú bảo bọn họ là gả đến nhà họ Trương rồi đổi họ, hay là kết hôn cận huyết thế?” Vương Bàn Tử móc thuốc lá ra, chia cho Ngô Mặc và Trương Khởi Linh mỗi người một điếu.

Từ khi biết Trương Khởi Linh cũng biết hút thuốc, hễ Ngô Mặc và Vương Bàn Tử hút là không bao giờ bỏ sót anh.

Mỹ danh là hút thuốc thụ động có hại cho sức khỏe, đã hút thì phải hút cùng nhau.

Trương Khởi Linh hút thuốc không bao giờ nói chuyện, còn cậu và Vương Bàn Tử thì bàn luận không ngừng.

“Tất nhiên là kết hôn cận huyết rồi.” Ngô Mặc khẳng định ngay mà không cần nghĩ: “Anh xem, với cái kiểu thần thần bí bí của nhà lão

Trương, họ có thèm thông hôn với ngoại tộc không?

Nhưng mà cũng không phải là không có, tôi nhớ trước đây nghe nói cha mẹ của Trương Đại Phật Gia hình như là ngoại tộc thông hôn.” Nói đến đây, cậu quay đầu nhìn bà nội Hoắc: “Bà nội Hoắc, cháu nói không sai chứ?” Những lời đồn này, thế hệ trước của Lão Cửu Môn đều nắm rõ.

“Ta có nghe loáng thoáng, năm đó...” Bà nội Hoắc đành cam chịu, mấy gã này chẳng ai là người đứng đắn cả.

Bà ta tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, đem những chuyện mình biết về Trương Khải Sơn kể lại một lượt.

Những bí văn này có cái được nhắc đến trong sách, có cái chỉ được lướt qua.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử nghe rất chăm chú.

Vương Bàn Tử đơn thuần là tò mò.

Nghe nói Trương Đại Phật Gia của Cửu Môn lợi hại thế nào, nhưng anh ta không biết rõ tại sao.

Ngô Mặc thì khác.

Cậu biết rất nhiều chuyện sau này đều liên quan đến vị Trương Khải Sơn này.

Bây giờ nghe thêm vài chuyện bí mật, biết đâu sau này lại giúp ích được cho mình.

Nghe xong, Vương Bàn Tử cảm thán khôn cùng.

Anh ta vỗ mạnh lên vai Trương Khởi Linh, thở dài: “Tiểu Ca, tôi hiểu tại sao anh bị mất trí nhớ rồi, thì ra đây là bệnh di truyền do kết hôn cận huyết mà ra.” Nói đến đây, Vương Bàn Tử chỉ tay về phía đống quan tài rồi tiếp tục: “Chẳng biết trong đám này bên nào là nhà nội anh, bên nào là nhà ngoại anh nữa?” Mặt Trương Khởi Linh đơ ra như miếng gỗ.

Anh gạt bàn tay Vương Bàn Tử đang đặt trên vai mình ra, nghiêm túc nói: “Không phải.” Cuối cùng vẫn là Ngô Mặc nhìn không nổi, kéo Trương Khởi Linh sang một bên mới kết thúc được chủ đề này.

Tiếp theo, Vương Bàn Tử cũng không rảnh rỗi.

Với sự phối hợp của Ngô Mặc, anh ta lại giúp các vị tiền bối ở tầng sáu và tầng bảy gặp mặt nhau, tổ chức hẳn một buổi “họp mặt”.

Túi áo ngực, túi quần, túi sau mông, cho đến các khe hở trong ba lô đều nhét đầy “quà gặp mặt” của các tiền bối.

Thậm chí trên cổ còn đeo liền bốn miếng ngọc bài và một chuỗi Phật châu.

Nhìn Ngô Mặc cũng thấy lo thay cho anh ta.

Cái đống này mà gặp quái vật, chẳng cần làm gì khác, chỉ cần nắm mấy cái dây đó là thắt cổ Vương Bàn Tử được luôn.

Trương Khởi Linh suốt quá trình không nói một lời.

Cứ như con trai khờ của nhà địa chủ, ai muốn lấy gì cũng đồng ý, không những đồng ý mà còn hỗ trợ giúp sức.

Cứ thế sau khi càn quét một vòng từ tầng tám, cuối cùng họ cũng chạm tới cánh cửa tầng chín.

Trông thấy cánh cửa đồng xanh dày cộp trước mắt, Ngô Mặc tiến lên dốc sức đẩy mấy cái, cửa vẫn bất động như núi.

“Tình hình không đúng lắm, cánh cửa này xem ra có chút huyền cơ.” Sắc mặt Ngô Mặc hơi ngưng trọng, quay đầu nhìn bà nội Hoắc hỏi: “Trước đây khi bà nghiên cứu Trương Gia Cổ Lâu, có thông tin nào nhắc đến cánh cửa đồng xanh ở tầng chín này không?” “Không có!” Bà nội Hoắc trả lời rất khẳng định.

Những bản vẽ của Trương Gia Cổ Lâu này bà ta đã nghiên cứu mấy mươi năm, thuộc nằm lòng.

Không ngoa khi nói rằng ngay cả một hoa văn ở vị trí nào đó trong bản vẽ kiến trúc cổ lâu bà ta cũng có thể đọc làu làu.

Đang lúc Ngô Mặc còn phân vân không biết có nên dùng bạo lực phá cửa không, cậu chợt cảm thấy vai mình nặng trĩu.

Quay đầu nhìn lại, Trương Khởi Linh đã đứng sau lưng cậu.

Ánh mắt Trương Khởi Linh kiên định, trầm giọng nói: “Để tôi.” “Được, cẩn thận nhé.” Ngô Mặc lùi lại một bước, nhường chỗ cho Trương Khởi Linh.

Nhiều năm lăn lộn kiếm cơm giúp cậu hiểu ra một đạo lý: Anh em giao thiệp phải có chừng mực.

Tôi có thể vì anh mà vào sinh ra tử, nhưng tôi không thể ôm đồm hết mọi việc thay anh.

Ngô Mặc bảo Vương Bàn Tử và những người nhà họ Hoắc lùi xuống phía dưới.

Cậu dự định một mình đứng sau lưng Trương Khởi Linh để sẵn sàng ứng cứu bất cứ lúc nào.

Cậu tính toán thì hay lắm, nhưng Vương Bàn Tử cũng không phải hạng người bỏ rơi anh em.

Cuối cùng hai người bọn họ cùng ở lại, canh chừng sau lưng Trương Khởi Linh, theo dõi sát sao tình hình của anh.

Cánh cửa đồng xanh này có vòng gõ cửa hình mặt quỷ, tạo hình kỳ quái, khảm chặt vào tường đá giữa tầng tám và tầng chín.

Trương Khởi Linh đưa tay sờ soạng trên cửa đồng, vài phút sau dường như anh đã tìm thấy cơ quan.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm vào anh, cứ ngỡ anh sắp kích hoạt cơ quan.

Chương 336

Ai dè Trương Khởi Linh quay đầu nhìn Ngô Mặc, trầm giọng bảo: “Quỷ Tỷ.” “Hả?” Cậu hơi ngẩn người ra một chút.

Suốt quãng đường vừa qua, Quỷ Tỷ căn bản không có đất dụng võ.

Theo hướng ngón tay Trương Khởi Linh chỉ, Ngô Mặc mới chú ý tới.

Hóa ra phía dưới cửa đồng xanh có một vị trí lõm vào, kích thước rất giống với miếng Quỷ Tỷ lấy được từ Khách sạn Tân Nguyệt trước đó.

Vương Bàn Tử đứng phía sau, nghe Trương Khởi Linh cần Quỷ Tỷ, vội đáp: “Quỷ Tỷ đang ở chỗ bà nội Hoắc, để tôi đi lấy.” “Không cần, để em.” Ngô Mặc giữ chặt cánh tay Vương Bàn Tử, nói vẻ nghiêm trọng: “Bàn ca, anh trông mặt mũi cứ như thổ phỉ ấy, dễ làm bà già đó sợ hãi lắm.” Nói xong, cậu lách qua Vương Bàn Tử vọt xuống tầng dưới.

Cậu đâu dám để Vương Bàn Tử đi lấy?

Vạn nhất Vương Bàn Tử cầm nhầm đồ giả cho vào cơ quan, đến lúc xảy ra chuyện thì chẳng phải là chán sống đi tìm cái chết sao?

Phải biết rằng Quỷ Tỷ thật đã sớm được cậu tráo vào không gian của mình rồi.

Ngô Mặc lấy Quỷ Tỷ từ tay bà nội Hoắc, lợi dụng môi trường tối tăm không ai chú ý, dùng tốc độ cực nhanh tráo đổi thật giả.

Sau đó cậu mới giao Quỷ Tỷ thật vào tay Trương Khởi Linh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, hên là chỗ này khuất sáng, không thì suýt nữa lộ tẩy rồi.” Trương Khởi Linh đặt Quỷ Tỷ vào rãnh lõm.

Chỉ nghe một tiếng “cạch” thanh thúy, Quỷ Tỷ đã khảm hoàn mỹ vào cửa đồng.

Trương Khởi Linh nắm lấy phần đầu của Quỷ Tỷ, xoay vài vòng theo chiều kim đồng hồ và ngược chiều kim đồng hồ.

Không chỉ vậy, anh còn duỗi hai ngón tay phát khâu, dứt khoát cắm vào vị trí mắt của mặt quỷ trên cửa đồng.

Ngay từ khoảnh khắc ngón tay Trương Khởi Linh cắm vào cơ quan, phía sau cửa đồng vang lên tiếng bánh răng chuyển động.

Trương Khởi Linh nhanh chóng rút ngón tay ra, lùi lại một bước.

Cánh cửa đồng xanh bắt đầu từ từ kéo lên.

Vương Bàn Tử thúc Ngô Mặc một cái, hạ thấp giọng bảo: “Cẩn thận chút, nếu tình hình không ổn thì cứ để mấy thằng nhà họ Hoắc lên trước dò đường.” Ngô Mặc gật đầu, cũng nói nhỏ: “Yên tâm đi, em biết tính mà.

Bây giờ em còn chả dám cho mấy thằng phế vật đó vào trước, vạn nhất tụi nó chết rồi thi biến thì người đen đủi vẫn là anh em mình thôi.” Đang nói chuyện thì cửa đồng đã kéo lên đến đỉnh, lộ ra cảnh tượng phía sau cửa.

Hoàn toàn khác biệt với tất cả các tầng dưới.

Cánh cửa này mở ra, hiện ra trước mắt không phải là kho quan tài hay những gian phòng nhỏ, mà là một cung điện băng giá.

Vô số viên dạ minh châu được khảm bên trong các khối băng, chiếu sáng cả đại điện như ban ngày.

Trong điện hàn khí bức người.

Ba người Ngô Mặc đứng gần cửa nhất, lông mày rất nhanh đã kết một tầng sương lạnh.

"Vãi chưởng, lạnh quá đi mất." Vương Bàn Tử rùng mình một cái.

Anh ta kéo chặt áo, nghi hoặc: "Cái tình huống gì thế này?

Không lẽ chúng ta sang một thế giới khác rồi?" "Thế giới khác cái con khỉ." Ngô Mặc lạnh đến mức răng đánh vào nhau lập cập, nói: "Cái nhà lão Trương này chắc chắn nắm giữ công nghệ làm lạnh nào đó, nếu không ở cái xứ Lĩnh Nam nóng như thiêu như đốt này mà đòi làm ra thế giới băng giá thế này thì đúng là chuyện cười." Trương Khởi Linh bình tĩnh nhìn về phía trước, không thèm để ý đến Ngô Mặc và Vương Bàn Tử phía sau.

Không một chút do dự, anh sải bước đi vào.

"Mẹ nó, tên này lại phát bệnh rồi à?" Ngô Mặc chửi thầm một tiếng, cũng bất chấp cái lạnh mà bước nhanh theo.

"Đợi, đợi tôi với." Vương Bàn Tử siết chặt ba lô, thở ra một hơi dài, lao đầu vào điện băng.

Mới đi được vài bước, cả ba đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết lặng.

Một con rồng băng nằm ngang giữa đại điện.

Nếu không phải con rồng này toàn thân tinh khiết trong suốt, bọn Ngô Mặc có lẽ đã tưởng đây là một con rồng thật khổng lồ.

Đầu rồng ngẩng cao, thân rồng to lớn uốn lượn tạo thành đường cong hình chữ S chiếm trọn không gian.

Từng phiến vảy rồng như những lưỡi dao sắc bén bao phủ thân thể nó.

Năm chiếc vuốt rồng, mỗi chiếc đều quắp lấy một con tiểu quỷ hung tợn.

Mang lại một cảm giác giao thoa hòa quyện giữa chính và tà.

Vương Bàn Tử đột nhiên chỉ lên phía trên đầu rồng, trợn tròn mắt nghi hoặc: “Mẹ nó, hình như trên đó có nằm thứ gì kìa?” Ngô Mặc nhìn theo hướng tay Vương Bàn Tử chỉ, cũng trực tiếp chửi thề: “Vãi, trắng toát một màu, không lẽ là người tuyết trong truyền thuyết?” “Không đúng, không phải một người.” Ngô Mặc tiến lên vài bước, thò đầu nhìn rồi kinh hô: “Một, hai...

đậu má, ở đây có tới ba người tuyết?” Không gian ở đây quá rộng, điêu khắc rồng băng bao bọc ba cỗ quan tài thủy tinh bên trong cơ thể nó.

Hơn nữa những thứ nằm trong quan tài đó đều mặc bào trắng.

Nếu không tiến lên phía trước mà nhìn từ góc độ lúc này, sẽ chỉ nghĩ đó là những món đồ trang trí trên rồng băng.

“Tiểu...

Tiểu...

Tiểu Ca.” Vương Bàn Tử lạnh đến mức run lẩy bẩy, lắp bắp nói: “Ba vị này... không phải là đỉnh tháp kim tự tháp nhà họ Trương các anh đấy chứ?

Chẳng lẽ vì tổ tiên nhà các anh không phải người nên mới có gen trường sinh?” Bây giờ anh ta nói một câu là thở ra một vòng khói lạnh, đầu óc lạnh đến mức ong ong.

Cũng chẳng trách Vương Bàn Tử lạnh đến thế.

Đây là Lĩnh Nam, nhiệt độ trung bình năm là 20-27 độ C.

Dù nhiệt độ trong núi có thấp thì cũng không đến mức xuống dưới độ âm.

Vì thế mấy người họ khi đến đây chỉ mặc áo gió bình thường.

Ai mà ngờ được tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu này lại còn lạnh hơn cả hầm băng?

Không ngoa chút nào, nhiệt độ tầng này ít nhất cũng phải âm 35 độ.

Nước mũi Ngô Mặc sắp chảy ra đến nơi, vừa dậm chân vừa đáp: “Bàn...

Bàn ca, thật sự có khả năng đó đấy.

Em nghe nói tổ tịch nhà lão Trương ở tận phương Bắc, chỗ đó lạnh kinh hồn, mùa đông ra ngoài đi tiểu cũng phải cầm theo cái gậy, không là vừa ra đã đóng băng ngay.

Để em nói cho anh nghe, ba vị này chắc chắn là nhớ quê hương nên mới đặc biệt biến tầng cao nhất này thành một cái tủ đông lớn.” Nói đến đây, Ngô Mặc không nhịn được oán trách: “Tục ngữ nói người không lo xa ắt có họa gần, biết trước là đến chỗ này thì em đã kiếm cái quần đùi da gấu mà mặc rồi.” Nghe Ngô Mặc nói, Vương Bàn Tử như tìm được tri kỷ: “Đâu chỉ quần đùi, lần sau mũ da lông, giày da lông, phàm là thứ gì giữ ấm được, Béo gia tôi sau này phải sắm đủ một bộ.” Ngô Mặc và Vương Bàn Tử vừa nói vừa vận động để cơ thể ấm lên một chút.

Ngay lúc Ngô Mặc định thêm mắm dặm muối vài câu nữa, Trương Khởi Linh nãy giờ vẫn đứng im lặng bỗng lên tiếng: “Họ là người, vẫn còn sống.” “Đậu má!” Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đồng thời kinh hãi.

Cố gắng quay đầu nhìn Trương Khởi Linh, ngạc nhiên thốt lên: “Người sống?” Trương Khởi Linh gật đầu.

Sắc mặt anh có chút khó coi, trắng bệch như băng đá nơi này, không một chút huyết sắc.

Trong mắt Ngô Mặc, dáng vẻ hiện tại của Trương Khởi Linh có lẽ chỉ rơi vào hai khả năng.

Một là bị lạnh.

Nhưng để giữ vững hình tượng khốc ngầu, anh không nỡ run rẩy giống như hai người họ, nên đành phải gồng mình chịu đựng.

Khả năng thứ hai thì đáng để suy ngẫm hơn: Tình hình ở đây không ổn, có thứ gì đó khiến anh cảm thấy nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc cũng không đuổi theo sau mông Trương Khởi Linh để hỏi xem "người sống" nghĩa là thế nào.

Cậu không phải kiểu người hay hỏi "mười vạn câu hỏi vì sao" như Ngô Tà.

Quản nó còn sống hay đã chết, cứ qua xem một chuyến không phải là rõ rồi sao?

Ngô Mặc cau mày dặn dò Vương Bàn Tử: “Anh Bàn, anh với lão Trương cứ ở đây, em qua đó xem tình hình thế nào.” “Hai người cứ chuẩn bị sẵn hàng nóng, hễ thấy có gì không ổn là nổ súng ngay.” “Nói bậy.” Bàn Tử kéo chốt súng, lườm Ngô Mặc một cái, giận dữ nói: “Lão tử đã nói rồi, ba anh em ta là tình nghĩa Lưu Quan Trương, bất kể thế nào cũng phải cùng tiến cùng lùi.” “Cái thằng nhóc mày đừng có học thói ra vẻ ta đây.

Phía trước tình hình thế nào còn chưa biết, mày đi một mình, lỡ gặp chuyện gì thì lấy ai mà giúp một tay.” Vương Bàn Tử cuối cùng hừ lạnh một tiếng: “Đừng phí lời nữa, có đi thì ba anh em mình cùng đi.” “Được rồi, anh là đại ca, anh nói gì em nghe nấy.” Ngô Mặc không cãi lại được Vương Bàn Tử, cũng biết anh đang lo cho sự an nguy của mình nên không từ chối nữa.

“Lão Trương, đừng đờ người ra đó nữa, quản nó nguy hiểm gì, ba anh em mình cùng gánh.” Ngô Mặc vỗ mạnh một phát lên lưng Trương Khởi Linh, tức thì khiến anh bừng tỉnh khỏi cơn mê muội.

Từ khi bước chân vào không gian tầng thứ chín, Trương Khởi Linh đã có một cảm giác bất an khó tả trong lòng.

Dường như có thứ gì đó đang triệu hồi anh.

Không chỉ vậy, vừa rồi cả người anh như bị một sức mạnh nào đó khống chế.

Chương 337

Toàn thân lạnh lẽo dị thường, khắp người đau nhức.

Tứ chi như bị hàng vạn con kiến nhỏ cắn xé, vừa đau vừa ngứa.

Sắc mặt anh trắng bệch, gân xanh nổi lên cuồn cuộn.

Trong cái không gian âm ba bốn mươi độ này mà trên trán anh lại lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng.

Trương Khởi Linh nỗ lực muốn thoát khỏi trạng thái này, nhưng phát hiện bản thân muốn nhúc nhích cũng không được.

Nếu không có cú vỗ của Ngô Mặc, e rằng...

Anh quay đầu nhìn Ngô Mặc, ánh mắt phức tạp khó đoán, cuối cùng khàn giọng nói: "Được." Trương Khởi Linh đã hạ quyết tâm.

Bất kể nơi này có nguy hiểm gì, anh nhất định phải dốc hết sức bảo vệ Ngô Mặc và Vương Bàn Tử.

Ba người siết chặt balo, kiểm tra lại vũ khí.

Sau khi thấy không có vấn đề gì, họ mới xếp thành hình mũi tên, cẩn thận tiến về phía trước để thăm dò.

Ngô Mặc đương nhiên xung phong làm mũi nhọn.

Dù đây là nhà của lão Trương, cậu cũng không thể để anh em phải gánh nạn thay mình.

Huống hồ cậu đã nhận ra trạng thái của Trương Khởi Linh không ổn.

Nhưng cái gã đó là một hũ nút, nếu anh đã không muốn nói thì có hỏi bằng trời cũng vô ích.

Vậy thì cậu cũng chẳng cần phí lời làm gì.

Quan tài nằm ở trung tâm đại sảnh, cách cửa khoảng ba mươi mét.

Ngô Mặc vừa cảnh giác quan sát xung quanh, vừa chậm rãi tiến bước.

Trên mặt đất là những khối băng dày cộp, lạnh đến mức mấy đầu ngón chân cậu cứ co quắp lại với nhau.

“Các vị tổ tiên họ Trương, chúng tôi là anh em chí cốt của thằng cháu đích tôn nhà các vị đây.” Vương Bàn Tử đi phía sau, miệng lầm bầm lầu bầu: “Mọi người gặp mặt một cái là được rồi, trò chuyện thì xin kiếu, những gì các cụ nói chắc con cũng chẳng nghe thủng đâu.” Ngô Mặc cạn lời, chỉ biết quay lại liếc Vương Bàn Tử một cái: “Ngậm miệng lại đi, anh không nghe lão Trương nói bên trong có người sống à?

Anh còn lải nhải nữa, lỡ làm người ta thức giấc thì tính sao?” Nghe vậy, Vương Bàn Tử mới sực tỉnh, vội vàng bịt miệng không dám nói thêm lời nào.

Ba người tiến lại gần khối băng điêu, lúc này mới thấy nó cao khoảng mười mét.

Mà ba chiếc quan tài kia thì đặt ngay trên đỉnh.

“Vãi, lạnh chết ông rồi.” Ngô Mặc chạm tay vào khối băng điêu rồi vội rụt lại ngay.

Chỉ một cái chạm đó thôi mà cậu đã cảm thấy một luồng hàn khí xuyên thấu tận xương tủy, không nhịn được mà rùng mình mấy cái.

“Cái thứ này không phải là Vạn Niên Hàn Băng đấy chứ?” Ngô Mặc xoa xoa tay, nói: “Cả ba chúng ta đều không mang găng tay, mới chạm nhẹ một cái đã run cầm cập thế này, nếu cứ thế tay không leo lên e là đôi tay này phế mất.” “Vạn Niên Hàn Băng?” Vương Bàn Tử dậm chân mấy cái, lạnh đến nhe răng trợn mắt: “Mày đang nói cái giường của Tiểu Long Nữ đấy à?

Mấy anh em mình có ai là Dương Quá đâu, cũng chẳng luyện qua cái môn Ngọc Kinh gì đó, giờ tính sao?” “Là Ngọc Nữ Tâm Kinh.” Ngô Mặc lườm Bàn Tử một cái, đáp trả: “Đúng là thiếu văn hóa, thật đáng sợ.” Tếu táo thì tếu táo, nhưng vấn đề cần giải quyết thì vẫn phải giải quyết.

Ngô Mặc trầm tư một lát, đột nhiên dời tầm mắt sang mấy gã đàn em nhà họ Hoắc đang đứng ở cửa.

Cậu vỗ vai Vương Bàn Tử, phấn khởi nói: “Anh Bàn, em có cách rồi, anh với lão Trương cứ đứng đây đừng nhúc nhích, em đi tí rồi quay lại.” Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử chẳng biết Ngô Mặc đang định giở trò gì.

Chỉ thấy cậu đi đến bên cạnh đám người nhà họ Hoắc.

Không biết cậu nói gì mà một gã đàn em nhà họ Hoắc liền cởi áo khoác ngoài ra.

Nhìn gã đàn em cao lớn lạnh đến mức co ro như quả trứng cút, phải ôm chặt lấy đồng đội bên cạnh, Vương Bàn Tử suýt chút nữa thì cười sặc sụa.

“Tiểu Ca, anh em mình đúng là chuyên đi đào chân tường nhà người ta để lấp lỗ hổng nhà mình mà, toàn làm mấy chuyện thất đức thôi.” “Nhìn gã kia lạnh đến mức sắp tè ra quần luôn rồi kìa.” Cái giọng oanh vàng của Bàn Tử dù cách xa mấy chục mét vẫn có thể nghe rõ mồn một.

Ngô Mặc bước nhanh tới, quăng bộ quần áo lên người Vương Bàn Tử, tức giận nói: “Em thấy nhiệt độ ở đây vẫn chưa đủ thấp, nếu không sao cái miệng của anh vẫn chưa bị đóng băng lại nhỉ?” Vương

Bàn Tử cười hì hì hai tiếng, giơ bộ quần áo lên đánh trống lảng: “Mày lấy cái này làm gì?” “Làm găng tay.” Ngô Mặc rút con dao găm từ thắt lưng sau, chỉ vài đường cơ bản đã cắt phăng hai cái ống tay áo.

Sau đó, cậu cắt mỗi ống tay thành mấy đoạn, khoét thêm năm cái lỗ trên mỗi đoạn.

Một đôi găng tay đơn giản cứ thế mà thành hình.

“Lão Trương, anh với anh Bàn mỗi người một đôi.” Ngô Mặc ném găng tay cho Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử, nói tiếp: “Cao khoảng mười mét, thứ này cũng đủ để chống đỡ rồi.” Càng đứng đây càng lạnh, ba người không muốn lãng phí thời gian.

Sau khi đeo găng tay xong, họ mở đầu cuốc băng ở đầu kia của xẻng công binh.

Từng nhát cuốc cắm vào khối băng điêu, họ bắt đầu leo lên.

Phải nói là đôi găng tay chế tác của Ngô Mặc khá hữu dụng.

Khi họ leo lên được lưng rồng, tuy tay lạnh đến đỏ ửng nhưng vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng được.

“Đi, xem thử tình hình thế nào.” Ngô Mặc vẫy tay, ba người lao thẳng về phía chiếc quan tài đầu tiên.

Khi còn cách quan tài ba mét, Ngô Mặc dừng bước.

Trải qua bao nhiêu cuộc phiêu lưu, ba người họ sớm đã tâm đầu ý hợp.

Chỉ cần một động tác của Ngô Mặc, Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh lập tức hiểu ý.

Trương Khởi Linh nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, Vương Bàn Tử đeo súng ra sau lưng, đổi sang cầm một con dao găm.

Ba người nhích từng bước một, chậm rãi tiếp cận chiếc quan tài đầu tiên trên lưng rồng.

Đường dài vạn dặm cuối cùng cũng có điểm kết.

Dù có chậm chạp đến đâu thì cũng đến lúc tới đích.

Khi Ngô Mặc đứng ngay phía trên chiếc quan tài, cậu đã nhìn thấy khuôn mặt của người bên trong.

Mồ hôi lạnh tức thì lăn dài từ trên trán xuống, hóa thành những hạt băng nhỏ rơi xuống mu bàn chân.

Với bản lĩnh tâm lý của Ngô Mặc, dù có thấy Hắc Nhãn Kính khỏa thân chạy ngoài phố hay Ngô Tà đang bới rác tìm đồ nát thì cậu cũng chẳng có phản ứng gì quá lớn.

Bởi vì với tính cách của hai gã đó, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Nhưng cảnh tượng trong quan tài dưới chân thật sự đã khiến cậu một phen hú vía.

Chỉ thấy trong quan tài nằm một người đàn ông có diện mạo giống hệt Trương Khởi Linh.

Toàn thân không một mảnh vải che thân, cái đầu trọc lóc bóng loáng như một quả trứng luộc.

Hắn trợn trừng đôi mắt to tròn xoe.

Trên mặt tràn đầy nụ cười giả tạo, để lộ hàm răng trắng ởn, cười một cách cực kỳ...

Ngô Mặc nghĩ mãi, cuối cùng trong đầu hiện lên một từ để hình dung cảnh tượng trước mắt: Bần tiện.

Đúng vậy, chính là cái từ đó.

Bạn có thể tưởng tượng được từ "bần tiện" này lại dùng trên người của một người đàn ông như thần thánh như Trương Khởi Linh không?

Trước khi nhìn thấy người dưới chân, Ngô Mặc có nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi.

Nhưng lúc này cậu không những nghĩ ra mà còn tận mắt chứng kiến.

Ngô Mặc véo mạnh vào đùi một cái, cơn đau thấu xương khiến cậu tỉnh táo lại ngay lập tức.

“Vãi chưởng, không phải ảo giác.” Ngô Mặc vẫn còn hơi không chắc chắn, vội quay đầu hỏi: “Lão Trương, anh với anh Bàn có thấy không?” Biểu cảm của Trương Khởi Linh thoáng biến đổi, nhưng tốc độ quá nhanh khiến Ngô Mặc nhất thời không nhìn rõ.

Còn cái miệng của Vương Bàn Tử, theo Ngô Mặc thấy thì có thể nuốt chửng luôn cái đầu trọc của gã trong quan tài kia rồi.

Lão Bàn ngước nhìn Trương Khởi Linh rồi lại cúi nhìn cái quan tài, cứ thế xoay đi xoay lại mấy lần.

Cuối cùng, lão thốt lên với vẻ không thể tin nổi: “Mẹ ơi, thật không ngờ trong đời này tôi lại được nhìn thấy mặt khác của Tiểu Ca.” Nhìn xem, đúng là anh em có khác.

Lão cũng giống Ngô Mặc, thứ làm lão kinh hãi không phải là người dưới chân còn sống, mà là việc nhìn thấy một nụ cười trên khuôn mặt giống hệt Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc đã hiểu ra, dù có vô lý đến mấy, dù có không dám tin đi nữa thì tất cả những gì mắt thấy tai nghe đều là thật.

Cậu và Vương Bàn Tử cùng ngồi xổm xuống, im lặng quan sát một lúc.

Cuối cùng rút ra kết luận, người này hiện tại chắc đang ở trạng thái ngủ sâu.

Chương 338

Dù có mở mắt trừng trừng thì thực tế vẫn không tỉnh táo.

Trấn tĩnh lại, Ngô Mặc có chút phấn khích.

Cậu vẫy gọi Vương Bàn Tử: "Đi thôi, phía trước còn hai cái quan tài nữa, xem thử có tạo hình nào khác của lão Trương không." "Đúng thế, hiếm có khó tìm quá." Vương Bàn Tử cũng đầy vẻ cảm khái: "Quen biết Tiểu Ca lâu như vậy, cái mặt của nó cứ như bị cố định một chỗ ấy, chẳng có biểu cảm gì cả." "Tôi còn tưởng đó là bệnh di truyền của dòng họ nó chứ, không ngờ chẳng phải là như vậy." Ngô Mặc nói: "Đúng, nói rất có lý, cơ mà em cứ thấy vị dưới kia dáng người không đẹp bằng lão Trương nhà mình." Nhìn bộ dạng hai cái thằng khốn này, rõ ràng là đang coi người trong quan tài thành mô hình của Trương Khởi Linh rồi.

Họ mang theo tâm thế như đang bóc thẻ bài bí mật mà bước tới trước chiếc quan tài thứ hai.

Không ngoài dự đoán, nằm trong chiếc quan tài này cũng là một Trương Khởi Linh.

Tư thế nằm giống hệt chiếc thứ nhất.

Điểm khác biệt là trên mặt gã không có biểu cảm gì, và có một cánh tay bị khuyết thiếu.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử nhìn nhau, quyết định một hơi xem cho hết toàn bộ.

Chiếc quan tài thứ ba nằm ở miệng rồng.

Vị trí này theo phong thủy học mà nói thì thuộc về vùng đất cực phẩm.

Ngay cả khi đặt một kẻ ăn mày chín đời ở đây thì đời sau của nhà hắn cũng sẽ xuất hiện một người đại phú đại quý.

Lúc leo lên, Vương Bàn Tử không để ý nên trượt chân ngã dập mông một cái.

Nếu không có Ngô Mặc và Trương Khởi Linh nhanh tay nhanh mắt giữ lại thì e là lão đã lăn thẳng xuống dưới rồi.

“Ái chà, hú hồn con chim én.” Bàn Tử một tay bám râu rồng, một tay vỗ ngực đầy may mắn: “Suýt tí nữa, suýt tí nữa là Bàn gia biến thành cái bánh nướng rồi.” “Cẩn thận chút.” Ngô Mặc dặn một câu rồi xung phong trượt từ đầu rồng xuống miệng rồng.

Không ai để ý rằng, khi họ trượt xuống, sợi râu rồng mà Vương Bàn Tử vừa bám vào đã phát ra tiếng nứt vỡ khẽ khàng.

Theo thói quen của người xưa, trong miệng rồng thường đặt một viên châu, ngụ ý là biểu tượng của sự trân quý và quyền lực.

Chiếc quan tài thủy tinh này cũng vậy, hình dáng tròn trịa vô cùng, trong suốt lung linh, bao bọc chặt chẽ người nằm bên trong.

Ngô Mặc đi vòng quanh chiếc quan tài thủy tinh một vòng, có chút ngạc nhiên: “Lạ thật, sao người bên trong này trông mờ mịt thế nhỉ?

Chẳng nhìn rõ mặt mũi gì cả.” “Ừ!” Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ nghiêm trọng: “Có lẽ là cảm thấy con cháu đời sau không ra gì, không còn mặt mũi nào nhìn người chăng.” Ngô Mặc bất lực liếc Vương Bàn Tử một cái.

“Đoàng.” Cậu vừa định mở miệng nói thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng súng.

Lúc này Ngô Mặc cũng chẳng kịp nói gì thêm, vội vã bước nhanh mấy bước, thò đầu nhìn ra ngoài.

Vương Bàn Tử cũng bám sát theo sau.

Chỉ còn lại Trương Khởi Linh vẫn đứng trước chiếc quan tài thủy tinh, trầm tư suy nghĩ.

Ngô Mặc đứng ở trung tâm miệng rồng, nhìn xuống dưới có thể thấy rõ mười mươi tình hình.

Cậu phát hiện không biết từ lúc nào, trong không gian này bỗng xuất hiện một bóng trắng lạ lùng.

Mà trong số bốn gã đàn em bên dưới đã có một người nằm gục trên mặt đất.

Bụng bị rạch toác, máu chảy lênh láng.

Ba gã còn lại hoàn toàn phát điên, giơ súng máy bắn loạn xạ.

Nhưng tất cả đều là nổ súng vô ích.

Bóng trắng kia di chuyển cực nhanh.

Sau khi né sạch mấy băng đạn, nó còn từng bước áp sát.

Tình hình hiện tại vô cùng khẩn cấp.

Có một gã đàn em cứ bóp cò liên tục nhưng súng không phát ra âm thanh nào, có lẽ là đã hết đạn.

Ngô Mặc đảo mắt một vòng, không thấy tăm hơi của Hoắc lão thái thái đâu.

Bóng trắng đã sắp áp sát gã đàn em.

Móng tay dài ngoằng thò ra phía trước, mắt thấy gã đó sắp gặp họa.

Ngô Mặc nhanh tay giật lấy súng của Vương Bàn Tử, nhắm chuẩn bóng người bên dưới rồi bóp cò.

Chỉ nghe một tiếng “Đoàng”.

Tóc của bóng trắng bị bắn tung ra, bước chân lảo đảo lùi lại mấy bước.

Phát súng này đã cứu mạng gã đàn em.

Hắn lồm cồm bò dậy, tháo chạy sang một bên.

“Mẹ kiếp, cái quái gì thế này?” Vương Bàn Tử nhận lại súng, chĩa họng súng về phía bóng trắng.

Chỉ cần cái gã này bước tới một bước, lão sẽ nổ súng không do dự.

“Không biết nữa.” Ngô Mặc vừa nói vừa chuẩn bị dây thừng.

Khoảng cách hơi xa, vừa rồi cậu chỉ bắn trúng tóc của nó.

Lúc này tóc xõa rũ rượi, trông chẳng khác gì ma nữ Sadako trong phim kinh dị.

“Mày định xuống cứu mấy cái gã đó à?” Vương Bàn Tử chộp lấy cánh tay Ngô Mặc, cuống quýt: “Mày bị hâm à?

Mấy cái người đó có liên quan gì đến anh em mình đâu?

Mắc gì phải quản chuyện sống chết của họ?” “Em không phải muốn cứu họ.” Sắc mặt Ngô Mặc lạnh như băng: “Em có linh cảm không lành, hình như cái gã bên dưới đang coi mấy đứa đàn em này là vật tế phẩm.” Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ ủ rũ, suy nghĩ một lát, cuối cùng vỗ mạnh lên vai Ngô Mặc: “Đi thôi, hai anh em mình cùng qua đó.” Hai người nói chuyện một hồi bỗng giật mình nhận ra có gì đó không ổn, sao Trương Khởi Linh vẫn chưa qua đây?

Không phải là tâng bốc Trương Khởi Linh, nhưng mỗi lần có nguy hiểm, người này luôn xuất hiện đầu tiên.

Chỉ cần có thể cứu người, anh tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Thế mà bây giờ, anh đâu rồi?

“Có biến rồi.” Ngô Mặc kéo Vương Bàn Tử một phát.

Cậu cũng chẳng màng tới chuyện sống chết của mấy gã bên dưới nữa, quay đầu chạy vội về phía miệng rồng.

Tuy nhiên, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đó, phía Trương Khởi Linh đã xảy ra dị biến.

Chẳng biết Trương Khởi Linh đã nhảy lên phía trên quan tài từ lúc nào.

Hiện tại đôi mắt anh nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, biểu cảm thay đổi liên tục.

Có vẻ như lý trí còn sót lại đang cố gắng kháng cự một sức mạnh vô danh nào đó.

Anh quỳ một chân xuống đất.

Quần áo trên người bị vứt sang một bên, hình xăm Kỳ Lân đã hiện rõ trên cơ thể.

Ở ngực trái có cắm một con dao đoản đao.

Cánh tay phải chống xuống mặt băng, trên đó bị dao rạch mấy đường, lộ ra cả xương trắng hếu.

Máu dọc theo vết thương nhỏ từng giọt, từng giọt xuống dưới.

Điều quỷ dị nhất là những giọt máu này khi rơi xuống mặt băng liền nhanh chóng thấm sâu vào trong lớp băng.

Mà người vốn dĩ đang nằm trong chiếc quan tài thủy tinh kia – cái gã mặc Phi Ngư Phục của Cẩm y vệ đời Minh có khuôn mặt giống hệt Trương Khởi Linh – đang từ từ mở mắt.

Lúc này gã đang há to miệng, không ngừng uống máu của Trương

Khởi Linh.

Vẻ mặt gã đầy vẻ tận hưởng, cứ như thể máu của Trương Khởi Linh là thứ rượu ngon quỳnh tương ngọc dịch trên bàn tiệc của Ngọc Hoàng Đại Đế vậy.

Tuy nhiên cái thứ này có vẻ hơi tham lam.

Chắc là thấy uống từng giọt không bõ bèn gì, muốn xông ra ngoài để hút một hơi thật lớn.

Cơ thể gã dần áp sát vào bề mặt lớp băng.

Khoảng cách để gã cắn được vào ngón tay Trương Khởi Linh chỉ còn tính bằng centimet.

Chương 339

Nhưng dù gã có vùng vẫy thế nào cũng vô ích.

Nắp quan tài vẫn đóng chặt như cũ, ngăn cản gã bên trong.

"Lão Trương!" Chứng kiến cảnh tượng này, mắt Ngô Mặc đỏ ngầu vì lo lắng.

Cậu vung thanh Minh Hồng Đao trong tay, hét lên một tiếng rồi lao thẳng tới.

Trương Khởi Linh quỳ thẳng người, hiện tại như thể đang hoàn thành một nghi thức nào đó.

Tốc độ của Ngô Mặc cực nhanh.

Trương Khởi Linh không kịp phản ứng đã bị cậu lao tới ôm chặt, cả hai cùng lăn từ trên quan tài xuống mặt băng.

Tuy nói Trương Khởi Linh hiện tại tình hình chưa rõ, nhưng Ngô Mặc vẫn sợ làm anh bị va đập trúng đầu.

Lúc tiếp đất, cậu khéo léo dùng lực ở eo, xoay người lại để tấm lưng mình đập mạnh xuống mặt băng.

"Ái chà chà." Cái balo sau lưng suýt chút nữa đã làm gãy cả thắt lưng của cậu, đau đến mức cậu không nhịn được mà chửi thầm: "Mẹ kiếp, sau này lão tử phải làm một cái mai rùa, nhất định phải bảo vệ cái thắt lưng này mới được." "Lão Trương, anh không sao chứ?" Cậu cũng chẳng buồn quan tâm bản thân ra sao, vội vàng ngồi dậy kiểm tra vết thương của Trương Khởi Linh.

Sắc mặt Trương Khởi Linh khó coi vô cùng, cứ như thể bị dán lên hai lớp giấy trắng, không còn lấy một tia máu.

“Không.” Nghe thấy Ngô Mặc hỏi, anh dùng hết sức lực để mở mắt ra, môi mấp máy hồi lâu mới rặn ra được một chữ.

“Thôi, đừng nói nữa, người anh toàn máu là máu, để em băng bó cho anh.” Ngô Mặc nhẹ nhàng đặt Trương Khởi Linh nằm xuống đất, quay người định lục balo lấy băng gạc.

Ngay lúc đó, khóe mắt cậu thoáng thấy một luồng sáng lạnh.

Tim cậu thắt lại, chẳng kịp nhìn đã lăn một vòng tránh né.

Ngay sau đó, một luồng gió mạnh lướt qua da đầu cậu.

Nếu cậu chỉ chậm lại một hai giây thôi e là đã bị đánh trúng phóc rồi.

Ngô Mặc liền thực hiện một cú “cá chép quẫy đuôi” bật dậy khỏi mặt đất, chộp lấy vũ khí định phản kích.

Tuy nhiên, khi nhìn rõ người tấn công mình là Vương Bàn Tử, cậu suýt chút nữa thì hộc máu mồm.

Tình hình này còn phải hỏi sao?

Dùng gót chân nghĩ cũng biết Vương Bàn Tử chắc chắn lại bị trúng chiêu rồi.

“Anh Bàn, tỉnh lại đi!” Ngô Mặc vừa hét lớn vừa né trái tránh phải.

Không còn cách nào khác, Vương Bàn Tử lúc này cứ như phát điên.

Khẩu súng mà lão quý như báu vật trước kia giờ bị vứt sang một bên như khúc củi khô.

Miệng lão hú hét loạn xạ, tay lăm lăm con dao đại bạch cẩu chặt chém túi bụi.

Ngô Mặc sắp phát điên vì lo lắng.

Bên dưới có một bóng trắng không rõ lai lịch.

Bên trên thì lão Trương đang suy yếu vô lực, anh Bàn lại trúng tà.

Cậu vừa phải bảo vệ Trương Khởi Linh, vừa phải tìm cách làm Vương Bàn Tử tỉnh lại, lại còn phải đề phòng quái vật áo trắng dưới kia, một mình cậu hận không thể phân thân ra làm mấy mảnh.

Nói thật, nếu là người khác trúng tà, Ngô Mặc đã sớm dùng quyền cước hỏi thăm rồi.

Dù không đánh tỉnh được thì cũng phải đánh gục.

Khổ nỗi người trúng tà lại là người anh em tốt Vương Bàn Tử.

Cái gã này da dày thịt béo, đánh nhẹ thì chẳng thấm vào đâu, đánh nặng thì dễ gây thương tích nghiêm trọng, khiến Ngô Mặc lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nhân lúc né tránh, Ngô Mặc thấy vết thương ở ngực và tay Trương Khởi Linh vẫn đang chảy máu.

Nếu không khẩn trương băng bó, e là anh sẽ chết vì mất máu quá nhiều.

Cậu nghiến răng hạ quyết tâm, thầm nghĩ: “Anh Bàn, thực sự xin lỗi anh, có gì anh em mình nói chuyện sau.” Ngô Mặc quyết định phải chế ngự Vương Bàn Tử trước, rồi mới tìm cách giúp lão tỉnh táo lại.

Nhưng đúng là khi người ta đen thì uống nước lã cũng dắt răng.

Ngô Mặc tính toán rất hay, cũng đã chuẩn bị hành động, nhưng ai ngờ phía Vương Bàn Tử lại xảy ra biến cố.

Lão vung dao lao về phía Ngô Mặc, cái đà hung hãn đó như muốn chém cậu làm đôi.

Không ngờ, lão lại dẫm trúng chính cái nòng súng mình vừa quăng ra.

Vương Bàn Tử không hãm được đà, lảo đảo lao thẳng về phía chiếc quan tài phía trước.

Con dao trong tay đập mạnh lên nắp quan tài.

Cú va chạm này khá mạnh, nhưng lại giúp Vương Bàn Tử thoát khỏi trạng thái trúng tà và tỉnh táo lại.

“Ái chà, đau chết ông rồi.” Vương Bàn Tử ôm ngực, khó khăn ngồi dậy.

Lão ngơ ngác nhìn quanh một lượt, cuối cùng dừng mắt lại chỗ Ngô Mặc.

“Chú em, con quái vật vừa nãy đâu rồi?” Lão vừa xoa ngực vừa thắc mắc: “Chính là cái gã ba đầu sáu tay ấy, không lẽ bị chú xử đẹp rồi à?” Ngô Mặc tức phát nghẹn.

Sớm biết gã này chỉ cần đâm sầm một cái là tỉnh thì mình còn nương tay làm gì?

Cứ phang cho một gạch cho ngất luôn có phải xong chuyện rồi không.

Hiện tại tình hình của Trương Khởi Linh rất nguy kịch, cậu không có tâm trạng nào mà đùa giỡn với Vương Bàn Tử.

“Đừng phí lời nữa, lão Trương sắp không xong rồi.” Cậu ném lại một câu rồi lao thẳng về phía Trương Khởi Linh.

“Trương Khởi Linh sắp không xong rồi” – mấy chữ này như một mũi kiếm đâm thẳng vào tim Vương Bàn Tử, khiến lão lập tức tỉnh hẳn táo.

“Tiểu Ca!” Lúc này lão mới chú ý thấy Trương Khởi Linh đang nằm trên mặt đất, vội vàng chạy theo sau Ngô Mặc.

Vừa rồi trì hoãn một lúc, sắc mặt Trương Khởi Linh lại càng thêm trắng bệch.

Ngô Mặc không dám chậm trễ, dưới sự phối hợp của Vương Bàn Tử, cả hai đã băng bó sơ cứu cho Trương Khởi Linh.

Trước chuyến đi này, Ngô Mặc đã chuẩn bị không ít thuốc trị thương thượng hạng đặt trong không gian hệ thống.

Cậu giả vờ lục túi, lấy hết ra bôi lên người Trương Khởi Linh.

Vương Bàn Tử vừa mới hồi phục, đầu óc còn chưa tỉnh hẳn nên cũng không chú ý tới điểm này.

Không hổ là thuốc tốt, chẳng mấy chốc máu đã ngừng chảy.

Hai người họ băng bó cho Trương Khởi Linh kín mít như cái bánh chưng vậy.

Chẳng hề quá lời khi nói rằng, nếu Trương Khởi Linh lúc này mà đứng cạnh con quái vật áo trắng dưới kia thì chưa biết chừng ai mới là kẻ dọa người hơn đâu.

Sau khi băng bó xong, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử cùng ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

Hai người vừa trải qua một trận hỗn chiến, lại lo lắng cho tình hình của Trương Khởi Linh nên tiêu hao thể lực rất lớn.

Giờ tâm trạng thả lỏng mới cảm thấy mệt rã rời.

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Vương Bàn Tử lau mồ hôi lạnh hỏi: “Sao Tiểu Ca lại bị thương nặng thế này?” Ngô Mặc nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, trầm ngâm một lát rồi mới mở lời: “Anh Bàn, chuyện của anh lúc nãy là thế nào?

Sao tự nhiên lại ra tay với em?” Cậu thấy rất lạ, rõ ràng cậu và

Vương Bàn Tử cùng đi với nhau, tại sao chỉ có mỗi mình lão trúng chiêu?

Vương Bàn Tử vắt óc nhớ lại cảnh tượng vừa xảy ra.

Ngô Mặc cũng không thúc giục, cậu biết sau khi thoát khỏi ảo cảnh, não bộ cần một khoảng thời gian để thích nghi.

Còn mấy gã đàn em nhà họ Hoắc bên dưới, lúc này đã không còn phát ra một tiếng động nào nữa.

Ngô Mặc thầm biết mấy người này chắc đã lành ít dữ nhiều.

Nhưng sinh tử có số, phú quý tại trời, đã làm nghề này thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý, vì chẳng ai biết sau cánh cửa kia là thiên đường hay địa ngục.

“Lúc nãy hình như tôi nghe thấy tiếng động gì đó.” Vương Bàn Tử có vẻ hơi do dự: “Nói cũng không chính xác lắm, nghe hơi giống tiếng nhạc khí phát ra.” “Sau đó trước mắt xuất hiện một con quái vật, ba đầu sáu tay, à đúng rồi, trông giống hệt cái thằng Na Tra ấy.” Ngô Mặc tức muốn méo cả mũi.

Chương 340

Mình đẹp trai ngời ngời thế này mà trong ảo cảnh của lão lại biến thành quái vật sao?

Vương Bàn Tử nói tiếp: “Tôi thấy chú với Tiểu Ca đều biến mất, lo cho sự an toàn của hai người nên tôi định giải quyết con quái vật này trước rồi mới đi tìm hai người.” Qua lời kể của Vương Bàn Tử, Ngô Mặc rơi vào trầm tư.

Cậu chợt nhớ ra một chuyện.

Trong sách từng ghi lại rằng, trong Cổ Lầu nhà họ Trương có một trận pháp Lục Giác Đồng Linh.

Lúc đó Phan Tử trước khi chết đã làm việc cuối cùng là dùng súng bắn nát đồng linh, giúp Ngô Tà vượt qua trận pháp này.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán, hiện tại vẫn chưa được chứng thực.

Liệu có phải Lục Giác Đồng Linh gây ra ảo giác hay không thì còn phải xem xét tình hình cụ thể.

“Đi thôi, nơi này không nên ở lâu, em cõng lão Trương, mau tìm lối thoát.” Ngô Mặc định đứng dậy nhưng đột nhiên khựng lại.

Cậu nhớ tới nhiệm vụ mà hệ thống giao phó, trong đó có một điều kiện là phải lấy được Định Hồn Châu từ miệng của chủ nhân chiếc quan tài thứ nhất.

Mà chiếc quan tài đó hiện tại đang nằm cách cậu không xa.

Nếu cứ thế mà bỏ đi thì chẳng phải hơi đáng tiếc sao?

Cậu quay đầu nhìn Trương Khởi Linh đang tái nhợt suy yếu, thầm thở dài một tiếng: “Thôi, đừng có bày thêm chuyện nữa.” “Với cái bộ dạng dở sống dở chết này của lão Trương, vạn nhất lại gây ra chuyện gì khác thì lúc đó đúng là không đỡ nổi.” Càng ở bên cạnh Trương Khởi Linh lâu, Ngô Mặc càng quên đi thân phận trước kia của mình.

Giờ đây cậu cảm thấy mình chính là Ngô Mặc thật sự, là người nhà họ Ngô chính tông, cũng là người anh em cùng vào sinh ra tử của mấy gã này.

Bảo vật dù tốt đến mấy cũng không quan trọng bằng sự an nguy của anh em.

Ngô Mặc liếm môi, lưu luyến nhìn về phía chiếc quan tài kia, cuối cùng vẫn quyết định chạy lấy người là thượng sách.

Cậu và Vương Bàn Tử vừa mới đỡ Trương Khởi Linh dậy, chưa kịp cõng lên lưng thì một tràng tiếng “rắc rắc” vang lên sau lưng.

“Vãi, băng nứt à?” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Ở cái chốn quỷ quái này, nghe tiếng nứt vỡ thì chẳng cần đoán cũng biết là băng nứt.

Ngay sau tiếng kêu của Vương Bàn Tử, một tràng cười cực kỳ kiêu ngạo vang vọng khắp tầng thứ chín.

“Ha ha ha, đợi bao nhiêu năm qua, Trương Duệ Quảng ta cuối cùng cũng ra ngoài rồi!” “Đệch mợ!” Ngoài hai chữ quốc túy này ra, Ngô Mặc chẳng còn từ ngữ nào để diễn tả tâm trạng lúc này.

“Mẹ kiếp, đây...

đây là...

Tổ tiên nhà Tiểu Ca định gặp mặt trực tiếp tâm sự với ba anh em mình thật à?” Mồ hôi lạnh trên trán Vương Bàn Tử túa ra.

Lão nắm chặt con dao, lắp bắp mãi mới nói được một câu hoàn chỉnh.

“Tổ tiên cái con khỉ, anh không thấy gã mặc trang phục Cẩm y vệ đời Minh à?” Ngô Mặc giao Trương Khởi Linh cho Vương Bàn Tử, nói: “Anh Bàn, anh chăm sóc lão Trương, để em giải quyết cái thứ này.” Vương Bàn Tử đỡ lấy Trương Khởi Linh, não bỗng nhiên nhảy số, đề nghị: “Dù sao cũng là tổ tiên của Tiểu Ca, hay là mình tiên lễ hậu binh?” “Lễ cái thá gì.” Ngô Mặc chẳng cần suy nghĩ, đáp ngay: “Anh nghĩ xem lão Trương sao lại biến thành cái dạng này?

Đều là do cái thằng cháu này giở trò đấy.” Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức nổi máu nóng, mắng xối xả: “Thế thì còn tính toán gì nữa, thịt nó!” Ngô Mặc cũng chẳng phải hạng người hiền lành gì.

Vừa rồi cậu không muốn rước thêm chuyện là vì Trương Khởi Linh đang trọng thương, thoát ra sớm chừng nào thì tốt cho anh chừng ấy.

Giờ cái thằng này tự mình phá quan mà ra, lại còn là thủ phạm hại anh em mình, Ngô Mặc mà không băm gã ra làm tám mảnh thì không giải được cơn giận trong lòng.

“Hô, vẫn là máu tươi uống ngon thật.” Trương Duệ Quảng vươn vai một cái, đắc ý nói: “Hừ, đám hậu bối nhà họ Trương này đúng là ngày càng vô dụng, để lão gia đây phải đợi lâu như vậy, thật là tội đáng muôn chết.” Đang nói chuyện, gã cảm thấy trong miệng hơi khó chịu, bèn nhổ một bãi xuống đất: “Phi, cái viên hạt châu quái quỷ này ngậm trong miệng bao lâu nay, cuối cùng cũng không cần dùng tới nữa.” Viên châu bị nhổ xuống đất, lăn lông lốc về phía trước, dừng ngay trước chân Ngô Mặc.

Chân mày Ngô Mặc xoắn tít lại như quẩy, cậu nhìn viên châu trước mặt với vẻ ghét bỏ.

Cùng lúc đó, trong đầu vang lên âm thanh thông báo của hệ thống.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã lấy được Định Hồn Châu từ miệng chủ nhân chiếc quan tài thứ nhất trên tầng đỉnh Cổ Lầu nhà họ Trương.” “Thế này cũng được à?” Ngô Mặc đầy đầu vạch đen, giờ hoàn thành nhiệm vụ hệ thống tùy tiện thế sao?

Nhưng nói gì thì nói, hoàn thành được là tốt rồi, đây cũng coi như là niềm vui bất ngờ.

Có điều Ngô Mặc không định lấy viên châu này đâu.

Kinh tởm quá, đặt trong miệng gã kia bao nhiêu năm trời, chẳng biết có bị hôi miệng hay gì không.

Trương Duệ Quảng vận động cơ thể một chút, rồi dời tầm mắt về phía Ngô Mặc.

Trên khuôn mặt giống hệt Trương Khởi Linh hiện lên nụ cười quỷ dị: “Hắc hắc, các ngươi đều là hậu nhân nhà họ Trương của ta phải không, thấy lão tổ tông sao còn chưa quỳ xuống thỉnh an?” Lần đầu tiên Ngô Mặc thấy hối hận.

Không biết lúc đầu mình bị làm sao mà cứ hay ảo tưởng một ngày nào đó Trương Khởi Linh có thể cười tươi rạng rỡ cơ chứ?

Lúc này nhìn thấy cái gã mang khuôn mặt giống hệt Trương Khởi Linh mà lại cười cái kiểu bần tiện thế này, Ngô Mặc chỉ có một ý nghĩ duy nhất.

Đó là phang cho một gạch vào mặt gã, cho gã biết thế nào là lễ độ.

“Thằng mẹ nó, ngươi là ai?” Bàn Tử cũng bị gã làm cho kinh tởm không chịu nổi.

Lão tay trái cầm dao, tay phải dìu Trương Khởi Linh, giận dữ mắng: “Là người hay ma thì báo cái danh ra, dưới đao của ông đây không giết kẻ vô danh.” Trương Duệ Quảng cũng chẳng giận, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Cũng được, nằm lâu như vậy, khó lắm mới có người tới đây, vậy lão gia sẽ bồi các ngươi trò chuyện một lát.” Ngô Mặc cũng muốn biết lai lịch của gã này nên không ra tay ngay.

Cậu nắm chặt đao trong tay, cười lạnh với Trương Duệ Quảng: “Nói đi, rốt cuộc ngươi có phải người nhà họ Trương không?” “Nếu ta không nhìn lầm, bộ đồ ngươi đang mặc là Chỉ huy sứ Cẩm y vệ đời Minh, vậy sao ngươi lại trà trộn được vào quan tài của người nhà họ Trương?” “Còn phải hỏi sao?

Thằng này chắc chắn là kẻ chiếm tổ chim cúc cu rồi.” Vương Bàn Tử phụ họa: “Tôi xem trên TV thấy bọn Cẩm y vệ chẳng có thằng nào tử tế cả.” Ngô Mặc suýt chút nữa thì quỳ lạy Vương Bàn Tử.

Giờ là lúc nào rồi mà lão còn liên tưởng đến tình tiết phim truyền hình được?

“TV?” Cái từ này Trương Duệ Quảng chưa nghe bao giờ, gã thắc mắc: “Đó là vật gì?

Tại sao lại có thông tin về Cẩm y vệ của ta?” Ngô Mặc không muốn phí lời với gã, cắt ngang: “Mẹ kiếp, đừng nói mấy thứ vô dụng đó nữa, mau khai ra ngươi là ai?

Nói xong lão tử còn tiễn ngươi lên đường.” Có lẽ đã nằm đó hơn trăm năm, quá lâu không có người nói chuyện, cái gã này vừa mở miệng là y như một kẻ nói nhiều, thao thao bất tuyệt.

Từ lời kể của gã, nhóm ba người Ngô Mặc mới biết, hóa ra gã tên là Trương Duệ Quảng, xuất thân trẻ mồ côi.

Thời kỳ Minh Thành Tổ Chu Lệ, gã có công tham gia Tĩnh Nan chi biến, về sau được bổ nhiệm làm Chính tam phẩm Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ.

Những kẻ có quyền có thế khi đã có tuổi, tâm tư đều sẽ thay đổi.

Tài phú và quyền lực đối với họ là thứ dễ như trở bàn tay, chỉ có trường sinh mới là thứ xa vời không thể chạm tới.

Minh Thành Tổ cũng không ngoại lệ, ông ta bí mật xây dựng một đội nhân mã, do Trương Duệ Quảng phụ trách, hiệp trợ Uông Tàng Hải tìm kiếm thuật trường sinh.

Họ trèo đèo lội suối, đi khắp các danh sơn đại xuyên, tìm kiếm cổ mộ và cổ tịch, thương vong không biết bao nhiêu mà kể.

Trương Duệ Quảng rất thông minh, năng lực cực mạnh, đó cũng là một trong những lý do Chu Lệ coi trọng gã.

Mỗi lần tìm được cổ tịch, gã đều nghiên cứu đọc kỹ ngay lập tức, từ đó học được không ít thuật pháp.

Sau đó, gã vô tình biết được thân thế của mình, bắt đầu điều tra gia tộc Trương gia khổng lồ này.

Càng đi sâu điều tra, gã càng phát hiện ra nhiều bí mật của Trương gia.

Đến cuối cùng, lòng hiếu kỳ thôi thúc, gã đã hoàn toàn quên mất mệnh lệnh của Minh Thành Tổ.

Gã dùng thời gian ba năm để có được vị trí và thông tin chi tiết về Trương gia cổ lâu ở Lĩnh Nam.

Lại lợi dụng quyền lực để đuổi hết thuộc hạ đi, chuẩn bị độc hành xông vào cổ lâu.

Kể đến đây, Trương Duệ Quảng đắc ý cực kỳ.

Gã liếc nhìn Ngô Mặc một cái, cười híp mắt nói: "Tiểu tử, nghe thấy phong công vĩ tích của lão tổ tông nhà mày chưa, có thấy tự hào không?" Vừa nhìn thấy nụ cười đó của gã, trong đầu Ngô Mặc liền hiện ra một bức tranh: Đó là Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính hoán đổi tính cách cho nhau. "Ái chà, vãi chưởng thật." Cơ mặt cậu giật giật một cái, không nhịn được mà rùng mình.

Hình ảnh đó quá "đẹp", tốt nhất là đừng tưởng tượng thêm.

Tạm thời không xét đến vấn đề đó, cái thằng khốn trước mặt này câu nào câu nấy cũng muốn chiếm tiện nghi của bọn họ.

Điều này khiến Ngô Mặc nổi cáu.

Cậu đảo mắt, lộ ra một tia cười lạnh: "Tiểu tử, vốn dĩ ông đây không muốn bại lộ thân phận, nhưng cái thằng cháu này thực sự không có lễ độ gì cả." "Ông đây nói thật cho mày biết, tao cũng là người Trương gia." Ngô Mặc bắt đầu bốc phét xuyên lục địa: "Thực sự mà nói, bối phận của ông đây còn lớn hơn mày nhiều, tao sinh vào năm Trinh Quán thứ mười ba thời Đại Đường, đã kinh qua vô số triều đại rồi." Màn bốc phét này không chỉ khiến Trương Duệ Quảng nghe mà ngây người, ngay cả Vương Bàn Tử cũng suýt chút nữa thì quỳ xuống lạy luôn.

Theo lý mà nói, Trương Duệ Quảng là Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ, chỉ số thông minh và cảm xúc đều phải cao, không thể bị Ngô Mặc lừa dễ dàng như vậy.

Nhưng ngặt nỗi có một điểm: Thông tin giữa hai thời đại không đối đẳng.

Chương 341

Ngô Mặc sống ở xã hội hiện đại, hơn nữa trước đây cậu làm ở đoàn phim, thường xuyên quay phim cổ trang đô thị, rất nhiều điển cố lịch sử và bí văn cậu nắm rõ như lòng bàn tay.

Vì thế những bí văn cậu kể, Trương Duệ Quảng có cái nghe qua, có cái lại không rõ lắm.

Thật thật giả giả lẫn lộn, trái lại làm cho Trương Duệ Quảng lú luôn.

Còn một điểm quan trọng nhất, chính Trương Duệ Quảng cũng sống từ thời Minh đến tận bây giờ, vậy nên có thêm một người sống từ thời Đường đến nay cũng chẳng có gì lạ.

Trương Duệ Quảng suy nghĩ một chút, mở miệng hỏi: "Ngươi tên là gì?

Bối phận nào?" Ngô Mặc giơ ngón tay cái lên, hét lớn: "Ông đây đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Trương Nhẫm Đa chính là ta!" "Trương Nộn Điệp? (Trương là bố mày?)" Trương Duệ Quảng lặp lại một lần.

Trong não gã nhanh chóng hồi tưởng lại tộc phổ Trương gia, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không nhớ ra có chữ lót nào là "Nộn". "Khụ." Vương Bàn Tử suýt chút nữa không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Vào giây phút mấu chốt, anh cắn chặt môi dưới mới nén được ý cười vào trong.

Ngô Mặc ngắt quãng dòng suy nghĩ của gã, tiếp tục hỏi: "Thằng cháu ngoan, kể cho tổ tông nghe xem vì sao mày lại tới đây?

Tao dám chắc cái quan tài này ban đầu vốn không phải dành cho mày, nói vậy là mày giết thầy phản tổ à?" Chuyện này chính là điều đắc ý nhất trong đời Trương Duệ Quảng.

Nếu không kể ra cho ai nghe, chẳng phải là 'áo gấm đi đêm' sao?

Gã hừ lạnh một tiếng, cũng chẳng chấp nhặt chuyện Ngô Mặc chiếm tiện nghi miệng lưỡi.

Theo gã nghĩ, sau khi gã kể xong chuyện này sẽ giết chết cả ba người trước mặt, nên bị họ chiếm chút tiện nghi nhỏ cũng chẳng sao cả.

Những kẻ sống cô độc lâu ngày, tính cách thường hình thành hai thái cực.

Một loại giống như Trương Khởi Linh, im như hũ nút, đánh chết cũng không nặn ra được một chữ.

Loại khác giống như Trương Duệ Quảng, hận không thể tìm được ai đó để nói liên tục ba ngày ba đêm.

Trương Duệ Quảng kể tiếp việc gã tránh mặt tất cả mọi người, từ mật đạo tiến vào Trương gia cổ lâu.

Gã xông thẳng từ tầng một đến tầng tám nhưng không phát hiện được gì.

Điều này khiến gã rất thất vọng, cho rằng Trương gia cổ lâu cũng chỉ có thế.

Không ngờ tới tầng thứ chín, gã hoàn toàn ngã ngựa.

Chủ nhân ban đầu của chiếc quan tài này cũng là người Trương gia, lợi dụng bí thuật phong ấn chính mình trong quan tài, sau đó dặn dò hậu bối trong nhà: Cứ cách ba trăm năm, phái một hậu bối ưu tú nhất tộc đến Trương gia cổ lâu, nói hoa mỹ là để tiếp nhận thiên mệnh, nhưng thực chất là để lão chuyển linh hồn mình sang thân thể của tộc nhân thế hệ mới.

Đó cũng là một phương pháp trường sinh khác.

Ban đầu lão chọn những tộc nhân bình thường, sau đó phát hiện huyết mạch của Trương Khởi Linh (tộc trưởng) càng gần gũi với lão hơn.

Tiếp đó lão lợi dụng thân thể mới để lại lời nhắn, rằng chỉ có Trương Khởi Linh mới có thể gánh vác hoàn mỹ thuyết thiên mệnh.

Còn hai cái xác nằm trong quan tài bên cạnh chính là những Trương Khởi Linh từng bị lão chiếm xác.

Trương Duệ Quảng đến không đúng lúc, đúng vào lần di hồn tiếp theo.

Một bên có tâm, một bên vô ý, hai người va chạm triển khai một trận đấu kịch liệt.

Hai hổ tranh nhau tất có một con bị thương, Trương Duệ Quảng giết chết kẻ kia nhưng chính gã cũng trúng lời nguyền.

Gã tháo chạy khỏi Trương gia cổ lâu.

Sau khi về kinh đô, gã dùng đủ mọi cách cũng không giải được lời nguyền.

Sau đó gã nghĩ ra một loại tà thuật - Dùng máu đổi mạng.

Gã thử dùng máu người thường nhưng không có tác dụng.

Về sau gã lợi dụng chức quyền, bắt một số người Trương gia làm thí nghiệm.

Cuối cùng rút ra kết luận, máu của người bản tộc Trương gia càng tinh khiết thì đối với lời nguyền của gã càng có hiệu quả.

Trương Duệ Quảng quyết định bắt chước vị tiền bối kia, tiếp tục dùng thuyết truyền thừa để thu hút hậu bối Trương Khởi Linh.

Thế là gã xin phép hoàng đế, nói mình tìm thấy tài liệu về thuật trường sinh trong cổ tịch, vì hoàng thượng nên gã quyết định từ chức, một mình đi tìm kiếm.

Trước khi đi, gã lại lợi dụng chức quyền tung ra không ít tin tức, hy vọng thu hút hậu bối Trương gia cắn câu.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Trương Duệ Quảng một lần nữa đến Trương gia cổ lâu, tự mình nằm vào quan tài thủy tinh, rơi vào trầm mặc.

Gã thao thao bất tuyệt nói rất nhiều, cuối cùng chỉ tay vào Trương Khởi Linh trong lòng Vương Bàn Tử, cười âm hiểm: "Vốn dĩ ta đã sắp bỏ cuộc rồi, không ngờ huyết mạch của đời Trương Khởi Linh này lại mạnh mẽ đến thế." "Vừa rồi ta chỉ uống một ít máu mà đã cảm thấy lời nguyền tan biến đi không ít." Gã liếm liếm môi, ánh mắt đầy khát vọng: "Nếu ta uống cạn toàn bộ máu của hắn, ta sẽ khôi phục lại thời kỳ đỉnh cao." Ngô Mặc càng nghe càng muốn chửi thề, mẹ kiếp, cái gã này coi Lão Trương thành thuốc bổ đấy à? "Hù..." Trương Duệ Quảng thở dài một hơi, vươn vai một cái: "Đã lâu không nói nhiều thế này, thật là thoải mái." Sau đó gã rút từ thắt lưng ra một chiếc đoản trượng.

Ngón tay cái ấn vào công tắc, một tiếng 'pạch' vang lên, phía dưới đoản trượng xuất hiện một lưỡi kiếm sắc bén.

Trương Duệ Quảng vung một cái, cười hì hì nói: "Được rồi, chuyện của ta đã kể xong, bây giờ các ngươi có thể lên đường được rồi." Từ khoảnh khắc gã lôi vũ khí ra, ánh mắt Ngô Mặc vẫn luôn dán chặt vào chiếc thủ trượng đó. "Mẹ nó, hình chim thần, lại còn là thủ trượng." "Đậu má, đây không phải là Thần điểu đoản trượng trong tay

Thương Vu sao?" Bất ngờ đến quá đột ngột, Ngô Mặc nhất thời hơi khó chấp nhận.

Nhưng hệ thống không hề phát ra tiếng thông báo, Ngô Mặc cũng không chắc chắn được.

Cậu chỉ có thể thầm quyết định, mặc kệ nó là cái gì, cứ cướp lấy rồi tính sau.

Tục ngữ có câu, phòng thủ tốt nhất chính là tấn công.

Ngô Mặc không phải hạng người tuân thủ quy tắc, nói theo ngôn ngữ bình dân thì thằng nhóc này cực kỳ giỏi trò đánh lén.

Thừa lúc Trương Duệ Quảng còn đang làm màu, Ngô Mặc đã cầm đao lao tới.

Cậu tính toán rất kỹ, Trương Duệ Quảng vừa mới từ trong quan tài ra, trạng thái cơ thể chưa chắc đã khôi phục đỉnh cao.

Chỉ cần cậu tiên thủ giành lợi thế là có thể áp chế được gã.

Tuy nhiên hiện thực lại hoàn toàn khác với những gì cậu nghĩ.

Nhát đao này của cậu hoàn toàn hụt.

Trương Duệ Quảng không những né được cực nhanh mà còn phản thủ bồi cho Ngô Mặc một đòn.

Hai người cứ thế lao vào chiến đấu.

Trương Duệ Quảng xuất thân Cẩm Y Vệ, lại từng tham gia chiến trận, thân thủ vô cùng nhanh nhẹn.

Nói không ngoa, nếu không phải do vấn đề bối cảnh thân phận, e rằng gã cũng là một đại gia võ thuật trên giang hồ.

Ngô Mặc càng đánh càng thấy lạnh người.

Chiến lực của cái thằng cháu này hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của cậu.

Khi đánh nhau với cậu, mặt gã vẫn treo nụ cười thong dong, như thể đang vờn chuột vậy. "Tiểu Mặc, cẩn thận!" Vương Bàn Tử sốt ruột giậm chân.

Anh cũng thấy Ngô Mặc đang rơi vào thế hạ phong.

Vương Bàn Tử muốn lên giúp nhưng nhìn Trương Khởi Linh đang yếu ớt trong lòng mình lại không yên tâm, tiến không được mà lùi cũng không xong.

Ngô Mặc dù có được đao pháp từ hệ thống, nhưng kinh nghiệm chiến đấu so với Trương Duệ Quảng vẫn còn kém xa.

Một chút sơ hở, cậu bị Trương Duệ Quảng giơ chân đá trúng ngực.

Cậu phun ra một ngụm máu, cơ thể bay thẳng ra ngoài miệng rồng. "Mẹ kiếp nhà mày!" Vương Bàn Tử phát điên, một tay ôm người một tay giơ súng bắn liên thanh về phía Trương Duệ Quảng.

Anh cũng chẳng màng không gian này chật hẹp, đạn bay loạn xạ có thể làm chính mình bị thương hay không.

Trong đầu anh chỉ còn hình ảnh Ngô Mặc bị rơi xuống.

Trương Duệ Quảng tốc độ cực nhanh, giữa những pha né tránh còn lộ ra nụ cười đắc ý.

Chương 342

Gã rất tận hưởng cảm giác mèo vờn chuột này.

Quả nhiên con người không nên quá đắc ý, bằng không ông trời cũng nhìn không nổi.

Trương Duệ Quảng chơi đùa một lúc, vừa chuẩn bị tiến lên kết liễu mạng sống của Vương Bàn Tử, không ngờ phía sau đột nhiên có một sợi dây thừng bay tới quấn chặt lấy chân phải gã.

Không kịp đề phòng, gã ngã sấp mặt xuống đất.

Chiếc thủ trượng trực tiếp tuột khỏi tay, rơi sang bên cạnh.

Vương Bàn Tử cũng chẳng quan tâm vì sao gã ngã, quán triệt tôn chỉ 'thừa lúc nó bệnh lấy mạng nó', giơ súng bắn hết một băng đạn.

Nhưng súng ống đôi khi đối với những thứ tà môn thực sự không có tác dụng lớn.

Đạn bắn vào người gã như bắn vào tấm thép.

Vương Bàn Tử không bỏ cuộc, liên tục bóp cò.

Ngay lúc đó, giọng Ngô Mặc vang lên: "Thằng ranh con, dám đả thương ông nội mày à?

Bố mày giết chết mày!" Dưới ánh mắt kinh hỷ của Vương Bàn Tử, Ngô Mặc khó khăn leo lên từ phía dưới.

Phải nói tiềm lực của con người là vô hạn, đặc biệt là hạng người như Ngô Mặc, bị người ta đá một cái là nhất định phải trả lại.

Cậu túm lấy đầu dây thừng bên kia, hai tay dùng lực, đem hết sức bình sinh ra mà quay Trương Duệ Quảng một vòng. "Đi chết đi cái đồ ranh con!" Ngô Mặc gầm lên một tiếng, trực tiếp quăng Trương Duệ

Quảng xuống dưới miệng rồng. "Làm tốt lắm!" Vương Bàn Tử phấn khích huýt sáo một cái, kéo theo Trương Khởi Linh chạy đến trước mặt Ngô Mặc.

Anh nắm lấy tay Ngô Mặc, nhìn lên nhìn xuống không ngừng: "Em trai, không sao chứ, có bị thương không?" "Em không sao." Ngô Mặc đáp lại một câu, nhưng dư quang khóe mắt lại liếc thấy chiếc thủ trượng trên mặt đất. "Đợi chút." Ngô Mặc nhẹ nhàng đẩy Vương Bàn Tử ra, cúi người nhặt chiếc thủ trượng lên.

Đúng là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được lại chẳng tốn công.

Vừa nhặt được thủ trượng, tiếng thông báo của hệ thống đã vang lên.

Hoàn thành nhiệm vụ đơn giản thế sao?

Ngô Mặc gần như không dám tin, thậm chí trong đầu còn hiện ra một ý nghĩ quái dị: Chẳng lẽ hệ thống thấy mình bất tài quá nên hạ độ khó xuống? "Phi, nói bậy bạ gì vậy." Ngay sau đó Ngô Mặc quăng ý nghĩ đó ra sau đầu: "Lão Trương thế nào rồi?

Vẫn chưa tỉnh à?" Ngô Mặc đỡ lấy Trương Khởi Linh, thấy anh vẫn nhắm nghiền hai mắt thì rất lo lắng.

Vương Bàn Tử cười khổ: "Tiểu Ca thế này chắc không đơn thuần là mất máu quá nhiều, nói không chừng là gã kia đã dùng tà thuật gì rồi." Nhắc đến Trương Duệ Quảng, Ngô Mặc cao độ cảnh giác.

Độ cao tầm mười mét, đừng nói là cái quái vật kia, ngay cả chính cậu rơi xuống cũng chẳng hề hấn gì lớn.

Hiện tại gã kia rơi xuống mà không lên ngay, nói không chừng lại đang ủ mưu kế gì đó.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc kéo ba lô của mình lại, lôi ra mấy ống thuốc nổ và một số đồ dùng thiết yếu nhét vào bao của Vương Bàn Tử.

Cậu vỗ vai anh dặn dò: "Bàn ca, lát nữa em sẽ cầm chân gã đó, anh đưa Lão Trương tranh thủ tìm cơ quan thoát ra." Điệu bộ này của cậu làm Vương Bàn Tử giật mình, cứ ngỡ cậu đang trăn trối: "Nhóc con định làm gì đấy?" "Không có gì, chuẩn bị trước thôi." Ngô Mặc lại lôi từ bao ra hai cặp nút tai, nhét vào túi Vương Bàn Tử: "Lúc nãy anh chẳng bảo nghe thấy âm thanh kỳ quái sao?

Em nhớ chuông đồng sáu cạnh có thể tạo ra ảo cảnh, anh với Lão Trương cầm lấy nút tai, nếu thấy tình hình không ổn thì bịt tai lại ngay.

Còn có tác dụng hay không thì cứ coi như ngựa chết chữa thành ngựa sống vậy." Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đưa theo Trương Khởi Linh, cẩn thận trượt xuống dưới.

Vừa tiếp đất, họ đã thấy ba gã thuộc hạ nằm gục trong góc.

Ba người chết khá thảm, không còn ra hình người nữa.

Trên mặt đất đầy máu tươi, cả không gian nồng nặc mùi tanh tưởi.

Dù sao cũng là đồng bạn đi cùng đến giờ, ngay cả Ngô Mặc nhìn thấy cảnh này cũng thấy khó chịu trong lòng. "Ơ, Hoắc đương gia đâu?" Vương Bàn Tử đảo mắt một vòng, chợt nghĩ đến Hoắc lão thái thái. "Anh nói đúng, em nhớ lúc nãy ở trên cao cũng không thấy bà ấy." Lời anh nhắc làm Ngô Mặc sực tỉnh.

Hình như sau khi cái quái vật áo trắng kia xuất hiện, cậu cũng không thấy tung tích Hoắc lão thái thái đâu nữa.

Theo lý mà nói, mấy gã thuộc hạ này trai tráng còn chết thảm ở đây, Hoắc lão thái thái chân tay chậm chạp sao lại không thấy xác?

Chẳng lẽ kẻ sát nhân kia lại 'trọng nữ khinh nam'?

Ba người đứng yên tại chỗ quan sát một lát.

Không chỉ không thấy quái vật áo trắng, ngay cả Trương Duệ Quảng vừa rơi xuống cũng biến mất tăm.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử bàn bạc một chút, quyết định không trì hoãn nữa, khẩn trương kiểm tra xem xung quanh có lối đi nào khác không.

Lúc này Trương Khởi Linh vẫn chưa tỉnh lại.

Để an toàn, Ngô Mặc cõng Trương Khởi Linh lên lưng, dùng dây thừng buộc chặt lại để đề phòng khi chạy nhảy bị rơi.

Ban đầu Vương Bàn Tử muốn cõng nhưng Ngô Mặc từ chối.

Lý do là thể lực anh không tốt bằng cậu, lại còn phải mang nhiều ba lô, vạn nhất sau này kiệt sức thì cậu phải gánh cả hai.

Vương Bàn Tử tính toán thấy Ngô Mặc nói có lý nên không tranh cãi nữa.

Cứ thế, Ngô Mặc cõng Trương Khởi Linh, Vương Bàn Tử đeo ba cái ba lô, bắt đầu tìm kiếm cơ quan lối đi ở tầng thứ chín.

Thực tế không gian tầng chín không quá lớn, tầm hơn hai nghìn mét vuông, bằng khoảng hai phần bảy sân bóng tiêu chuẩn.

Nhưng cả không gian phủ đầy điêu khắc băng khiến việc tìm kiếm khó khăn hơn nhiều.

Khi họ đi đến phần đuôi rồng, Vương Bàn Tử thốt lên: "Em trai, xem kìa là cái gì?" "Hoắc lão thái thái?" Theo hướng tay Vương Bàn Tử chỉ, Ngô Mặc thấy ngay Hoắc lão thái thái đang dựa vào một khối băng.

Lúc này đầu bà gục xuống, tóc tai bù xù, người đầy vết máu, không rõ sống chết thế nào.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử nhìn nhau một cái, lại cẩn thận quan sát xung quanh xem có tình huống đặc biệt gì không.

Sau khi xác định an toàn mới tăng tốc lao tới.

Đến gần mới thấy Hoắc lão thái thái hiện tại cực kỳ thê thảm.

Trên người chi chít những lỗ máu, máu cứ thế tuôn ra rỉ rả.

Mái tóc bạc trắng giờ đã nhuộm thành từng lọn đỏ thẫm. "Mau xem xem còn thở không?" Ngô Mặc đang cõng người nên không tiện ngồi xuống, thúc giục Vương Bàn Tử kiểm tra.

Vương Bàn Tử ngồi xuống đỡ bà lão dậy.

Vừa ngẩng đầu lên, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đồng thời hít một ngụm khí lạnh.

Sắc mặt Hoắc lão thái thái trắng bệch, môi tím tái. "Mẹ kiếp, bà lão này mà tẻo thật thì tiền cuối ai trả?" Vương Bàn Tử thực sự sốt ruột, liên quan đến tiền bạc thì không có việc gì là nhỏ.

Chuyến này đi, một tí lợi lộc cũng chưa thấy, tiền cuối mà không thu được nữa thì đúng là 'dã tràng xe cát'.

Anh vội đặt tay lên mũi bà lão, đợi một lát rồi gật đầu với Ngô Mặc: "Còn một hơi thở." "Phù, thế thì tốt." Ngô Mặc thở phào.

Cậu đặt tay lên vai bà lão, lay mấy cái gọi: "Tỉnh lại, mau tỉnh lại đi." Lúc này cũng chẳng màng gì đến tôn ti trật tự hay mấy cái quy tắc lằng nhằng nữa.

Nói thật, nếu không sợ bà lão chịu không nổi, Ngô Mặc đã vỗ cho một phát tát vào mặt để xem bà có tỉnh được không.

Sau khi bị lay liên tục, Hoắc lão thái thái cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại.

Tuy nhiên Ngô Mặc đã nhận ra bà hiện tại chỉ còn thoi thóp, mạng treo sợi tóc.

Nói thẳng ra là e rằng Ngưu Đầu Mã Diện đã đứng bên cạnh chờ sẵn để móc hồn đi rồi.

Ngô Mặc thở dài, một tay giữ lấy Trương Khởi Linh trên lưng, một bên từ từ ngồi xuống.

Chương 343

"Hoắc nãi nãi, bà còn điều gì muốn trăn trối với Hoắc Tú Tú không?" Đã đến lúc này rồi, Ngô Mặc không muốn lãng phí thời gian, hỏi thẳng xem chuyện là thế nào.

Coi như quen biết một trận, cậu chỉ có thể giúp bà mang vài lời di ngôn về cho Hoắc Tú Tú.

Nghe thấy ba chữ Hoắc Tú Tú, bà lão bắt đầu có phản ứng.

Bà dốc hết sức bình sinh, thốt ra ba chữ: "Túi... có thuốc..." Ngô Mặc nghe xong, cũng chẳng màng nam nữ thụ thụ bất thân, trực tiếp thò tay vào túi bà lão tìm thuốc.

Rất nhanh cậu tìm thấy một viên thuốc hoàn.

Cũng chẳng buồn hỏi thêm câu nào, cậu dứt khoát nhét luôn vào miệng bà.

Sợ bà bị nghẹn, cậu còn có tâm cho bà uống thêm mấy ngụm nước, kết quả làm bà lão sặc ho liên tục. "Được rồi, nghe tiếng ho có lực thế này, tạm thời chắc chưa chết được." Vương Bàn Tử nhìn Ngô Mặc mà không nói nên lời.

Trong đầu anh cứ lặp đi lặp lại một câu: Cái thằng nhóc này có làm được việc gì tử tế không?

Đồng thời nảy ra ý nghĩ: Hoắc lão thái thái mà có tẻo thật, chắc là do thằng này hành hạ mà chết quá.

Thuốc vào bụng nhanh chóng có phản ứng.

Trên mặt bà lão xuất hiện một tia huyết sắc, tiếng nói cũng có lực hơn hẳn lúc nãy.

Ngô Mặc nhận ra, thuốc này chắc là loại kích thích sinh cơ.

Nghĩa là Hoắc lão thái thái hiện tại đang ở trạng thái hồi quang phản chiếu.

Câu đầu tiên bà lão thốt ra khiến Ngô Mặc suýt giật mình: "Ta thấy Linh Đang nhỏ rồi, nó thực sự ở đây." Khi nói câu này, gương mặt bà lão lộ ra nụ cười từ tường hiếm thấy.

Giống như một người mẹ lúc lâm chung nhìn thấy đứa con yêu quý của mình, đầy hạnh phúc và an ủi.

Qua lời kể đứt quãng, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử cuối cùng cũng hiểu ra.

Hóa ra cái quái vật áo trắng giết người dưới kia thực sự là Hoắc Linh.

Dù hình dạng quỷ quái, nhưng vừa chạm mặt Hoắc lão thái thái đã nhận ra con gái mình ngay.

Tâm nguyện cả đời được thỏa mãn, bà lão cũng chẳng màng đến sự sống chết của đám thuộc hạ.

Bà cứ thế đuổi theo Hoắc Linh gọi không ngừng, hy vọng con gái sẽ đáp lại.

Hoắc Linh cũng rất kỳ lạ, dường như không nghe thấy gì nhưng lại quái dị né tránh bà lão, chỉ ra tay sát hại tất cả thuộc hạ khác.

Sau khi giết xong, ả chạy vào góc.

Hoắc lão thái thái sợ con gái đi mất khó gặp lại nên chống gậy đuổi theo.

Đến vị trí này, Hoắc Linh đột nhiên dừng lại, như phát điên mà bóp cổ bà lão.

Bà lão liên tục gọi tên mụ của con gái, nhưng Hoắc Linh không có phản ứng.

Những ngón tay của ả như những cái đinh sắt đâm vào người bà lão.

Sau vài lần, trên người bà xuất hiện mười mấy lỗ máu.

Bà lão dần dần không còn sức chống cự, nhưng ánh mắt vẫn từ ái nhìn Hoắc Linh, miệng nhỏ giọng lẩm bẩm tên con.

Có lẽ sức mạnh mẫu tử thực sự rất lớn, Hoắc Linh đột nhiên buông bà lão ra, vẻ mặt vặn vẹo, hai tay ôm đầu lăn lộn trên đất, như thể trong não có hai luồng sức mạnh đang đấu tranh.

Bà lão khó khăn bò về phía Hoắc Linh, dùng hết sức ôm lấy ả, khẽ hát bài đồng dao năm nào.

Dần dần Hoắc Linh không còn giãy giụa, ánh mắt khôi phục một tia thanh tỉnh.

Ả ngẩng đầu nhìn mẹ mình, môi mấp máy hồi lâu mới khó khăn thốt ra được một chữ: "Mẹ..." Chỉ một chữ này thôi, bà lão đã chờ đợi ròng rã nửa đời người.

Bà cảm thấy tâm nguyện đã thành, dù có chết ngay tại đây cũng có thể mỉm cười nơi chín suối.

Không khí ấm áp không duy trì được bao lâu, một bóng người lướt qua, trên tay rung lắc thứ gì đó phát ra âm thanh kỳ lạ.

Nghe thấy âm thanh đó, Hoắc Linh lại trở về trạng thái cũ, đẩy bà lão ra rồi đi theo bóng người kia biến mất.

Mặc cho bà lão phía sau kêu gào thế nào, Hoắc Linh cũng không ngoảnh đầu lại, cứ thế biến mất ở tầng thứ chín. "Mẹ nó, chắc chắn là cái thằng cháu Trương Duệ Quảng rồi." Ngô Mặc thầm mắng một tiếng.

Nói xong chừng đó, Hoắc lão thái thái càng lúc càng lịm đi, rõ ràng là thuốc sắp hết tác dụng rồi.

Chính bà cũng cảm nhận được sức lực đang trôi đi cực nhanh.

Bà nắm chặt lấy tay Ngô Mặc, nghiến răng nói: "Nhóc con nhà họ Ngô, chim sắp chết tiếng hót bi thương, người sắp chết lời nói lương thiện.

Nể tình chúng ta quen biết một trận, lão thái thái ta cầu xin cậu một việc, giúp ta chăm sóc Tú Tú." "Này này bà đừng có đùa, bảo cháu lấy Hoắc Tú Tú á?

Thế thì giết cháu đi cho rảnh." Ngô Mặc chẳng thèm nghĩ ngợi gì mà từ chối thẳng thừng.

Vì sao Ngô Mặc lại nghĩ vậy?

Còn phải hỏi sao?

Thường thì trong phim, người sắp chết hay gửi gắm con cái cho ân nhân.

Mà gửi gắm kiểu gì là chắc ăn nhất?

Đương nhiên là bảo ân nhân cưới con mình rồi.

Như vậy có thể chăm sóc nó cả đời, lại chẳng phải trả giá gì nhiều, đúng là một vốn bốn lời.

Hoắc lão thái thái vốn đã thoi thóp, bị Ngô Mặc nói vậy suýt chút nữa là tức đến tắt thở luôn.

Nếu không phải Vương Bàn Tử thấy tình hình không ổn, vỗ mạnh cho bà một phát để thông khí, chắc bà đã lên đường rồi. "Cậu... cậu làm ta tức chết mất." Bà lão run rẩy vỗ vào tay Ngô Mặc.

Bà nghỉ ngơi hồi lâu mới nói tiếp: "Lát nữa ta xuống dưới kia, nhất định phải hỏi ông nội cậu xem rốt cuộc lão dạy dỗ thằng ranh con này thế nào?" Ngô Mặc nghe xong liền thấy không ổn, ông nội là chồng của bà nội mình, sao có thể để bà già này xuống dưới đó 'hớt tay trên' được?

Cậu nghiêm túc nói: "Lão thái thái, chúng ta nói trước nhé, bà đừng có cậy mình xuống trước mà ve vãn ông nội tôi.

Bà mà dám làm thế, đừng trách tôi không khách khí.

Tôi quay về sẽ tống sạch đám cháu chắt nhà bà xuống bầu bạn với bà, lúc đó để bà bận rộn dọn dẹp bãi chiến trường cho chúng nó, chẳng còn thời gian mà tơ tưởng đến ông già nhà người khác đâu." Thật là thất đức mà.

Bà lão chỉ còn nửa hơi thở, sắp chết đến nơi rồi mà cậu còn bồi thêm một cú đau điếng.

Nếu không phải Vương Bàn Tử cản lại, chắc cậu còn định giáo dục bà lão một trận nữa.

Bà lão sợ mình không nói hết đã tẻo, liền một hơi nói sạch những gì muốn nói: "Ta thấy nhóc con nhà cậu không phải hạng vừa, sau này chắc chắn sẽ gây sóng gió, có điều ta không thấy được nữa rồi." Bà sợ Ngô Mặc ngắt lời nên vội vàng nói tiếp: "Lão thái thái ta bỏ ra một phần tư gia sản làm thù lao, đổi lại cậu phải hỗ trợ Tú Tú đứng vững ở Hoắc gia, cũng như bảo đảm an toàn tính mạng cho con bé.

Nếu cậu đồng ý, hãy cầm lấy miếng ngọc bội trên cổ ta, đến bất kỳ ngân hàng nào trong tứ đại ngân hàng đều có thể rút số tiền ta đã nói." Có tiền mà không kiếm là đồ ngốc, gia sản nhà họ Hoắc, Ngô Mặc đã thèm nhỏ dãi từ lâu.

Tuy Hoắc gia giờ là một đống hỗn độn, nhưng bà lão chẳng phải đã nói rồi sao, chỉ cần giữ mạng cho Hoắc Tú Tú, giúp con bé đứng vững chân là được.

Còn đứng vững thế nào?

Quá đơn giản, thấy ai ngứa mắt thì xử lý là xong.

Cứ thế, Ngô Mặc nhận lấy ngọc bội của bà lão, lại tháo thêm một chiếc nhẫn đại diện cho gia chủ Hoắc gia trên tay bà.

Cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Vương Bàn Tử và bà lão, cậu lôi từ trong túi ra một chiếc máy quay phim mini DV.

Cái này là do Ngô Mặc đã chuẩn bị từ trước.

Cậu không muốn bắt chước Ngô Tà ngày trước, cuối cùng phải cắt đầu bà lão nhét vào túi mang đi.

Vừa ghê vừa khó bảo quản, mang ra ngoài mà thối rữa thì ai mà sống nổi? "Nào, bà lão, có di ngôn gì muốn nói với Hoắc Tú Tú thì để cháu quay lại giúp bà." Ngô Mặc nói xong lại bồi thêm một câu: "Nhớ nói rõ ràng vụ bà cho cháu tiền nhé, cháu không muốn để người khác hiểu lầm đâu." Cứ thế, Ngô Mặc quay lại cảnh lâm chung của Hoắc lão thái thái.

Chương 344

Nhìn bà lão đã ra đi, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đồng thời thở dài.

Tình hình không cho phép, vả lại đây cũng là nơi bà lão khao khát cả đời, hai người bàn bạc rồi giúp bà chỉnh đốn lại quần áo, cuối cùng đặt bà vào một góc tường. "Được rồi bà lão, yêu cầu của bà tôi đồng ý." Ngô Mặc lầm bầm một câu rồi vỗ vai Vương Bàn Tử, trầm giọng nói: "Cái thằng cháu Trương Duệ Quảng kia nãy giờ không thấy động tĩnh, em sợ nó phục kích phía trước.

Hơn nữa lúc nãy bà lão chẳng bảo nó có thứ gì đó làm Hoắc Linh phát điên sao, anh với Lão Trương bịt tai lại trước đi cho chắc.

Có chuyện gì thì anh em mình dùng thủ ngữ." Bàn bạc xong, ba người theo hướng bà lão chỉ mà đi tới.

Quả nhiên trong một góc khuất nhỏ tìm thấy một cánh cửa bé.

Ngô Mặc đi đầu vào trước, thấy bên trong là những sợi xích sắt chồng chéo lên nhau như những con trăn lớn.

Cậu biết ngay không ngoài dự đoán, đây chính là phòng điều khiển cơ quan tổng của Trương gia cổ lâu.

Nơi này cơ quan chằng chịt, rất thích hợp để đánh lén.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử cầm đao trong tay, cẩn thận tiến lên.

Chính giữa phòng cơ quan có một chiếc thang nhỏ dẫn thẳng lên trần nhà.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn lên, tối om chẳng thấy gì.

Tình hình hiện tại chỉ có leo lên mới có hy vọng thoát ra.

Để phòng bất trắc, Ngô Mặc đành cởi dây buộc Trương Khởi Linh ra, một mình cậu nhảy lên trước, nhìn quanh quất thấy không có gì lạ mới gọi Vương Bàn Tử đưa Trương Khởi Linh lên.

Ba người vừa đứng vững, Vương Bàn Tử cầm đèn pin soi xung quanh, lập tức ngẩn người.

Vô số sợi tơ giăng kín không gian, dày đặc làm người ta cứ ngỡ lạc vào động Bàn Tơ.

Đó chưa phải là tất cả, điều đáng sợ hơn là phía trên treo vô số chiếc chuông đồng sáu cạnh.

Thứ này chỉ cần một cái đã đủ làm người ta phát điên, nếu tất cả cùng reo lên thì hậu quả khôn lường.

Ngô Mặc lập tức hiểu ra, hèn gì Trương Duệ Quảng lại dẫn bọn họ đến đây, hóa ra trên này có trận pháp.

Cậu đoán đúng, nhưng thực tế còn một điểm Ngô Mặc không biết, đó là sau khi Trương Duệ Quảng bị quăng xuống, lời nguyền trong người gã đột ngột bộc phát.

Gã tưởng máu của Trương Khởi Linh có thể đè nén lời nguyền, nhưng không biết rằng việc đó cần điều kiện ngoại cảnh.

Gã phải hoán đổi toàn bộ máu của mình và Trương Khởi Linh vào một thời điểm nhất định mới có thể xóa bỏ lời nguyền, bằng không sẽ kích phát lời nguyền phát tác sớm hơn.

Để giữ chân Trương Khởi Linh, gã mới nghĩ ra cách dẫn họ đến trận chuông đồng sáu cạnh này.

Trương Duệ Quảng biết rõ sự lợi hại của chuông đồng, gã chuẩn bị để ba người tự tàn sát lẫn nhau, còn mình thì tọa sơn quan hổ đấu.

Lúc này gã đang nấp trong một góc khuất, vừa nỗ lực áp chế lời nguyền, vừa lặng lẽ quan sát tình hình.

Khi thấy ba người quả nhiên đi vào đúng chỗ như mình tính toán, mặt gã hiện lên một tia cười hiểm độc.

Gã khẽ gảy một sợi tơ tằm.

Trong chớp mắt, tất cả chuông đồng sáu cạnh trong không gian đồng loạt vang lên.

Tiếng chuông vừa vang, Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh đang hôn mê đều bị ảnh hưởng.

Vương Bàn Tử quẳng Trương Khởi Linh xuống đất, cầm đao lao vào trận chuông múa loạn xạ.

Trương Khởi Linh nằm trên đất sắc mặt biến đổi liên tục, dường như đang đấu tranh kịch liệt.

Một mình Bàn Tử đã đủ mệt rồi, nếu Lão Trương mà mở mắt xông lên, dù anh ta đang bị thương thì cũng sẽ gây rắc rối lớn cho Ngô Mặc.

Nghĩ đi nghĩ lại, Ngô Mặc nói một câu xin lỗi với Trương Khởi Linh, giơ tay thật cao rồi bồi thêm một chuôi đao vào sau gáy anh.

Mắt thấy bàn tay sắp chạm vào sau gáy, không ngờ Trương Khởi Linh đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt nhìn thẳng vào Ngô Mặc.

“Vãi chưởng!” Ngô Mặc không kịp dừng tay, chỉ đành chuyển hướng vỗ mạnh vào vai Trương Khởi Linh.

Để che đậy sự lúng túng, não cậu bỗng nhảy số, thốt ra một câu: “Đồ quỷ sứ!” Nếu không phải vì cú tát này làm Trương Khởi Linh lảo đảo một cái, thì dựa vào câu nói đó, người ngoài chắc chắn sẽ hiểu lầm là Ngô Mặc đang nũng nịu.

Lát sau, Ngô Mặc cảm thấy có gì đó không ổn.

Ánh mắt Trương Khởi Linh nhìn cậu lạnh thấu xương, một cái lạnh thâm nhập vào tận tủy.

Ngô Mặc nuốt nước miếng, trong lòng hơi run.

Nếu không phải chính mình biết rõ chẳng có chuyện gì xảy ra, thì nhìn cái ánh mắt này, Ngô Mặc có khi tưởng mình với lão Trương có thù giết cha, hận cướp vợ không bằng.

“Hỏng rồi.” Tim cậu lạnh toát, lập tức hiểu ra Trương Khởi Linh cũng đã bị chuông đồng lục giác khống chế tâm trí.

Quả nhiên, Trương Khởi Linh không chút do dự, tung một chưởng thẳng vào ngực Ngô Mặc.

May mà Ngô Mặc đã chuẩn bị, lộn ngược ra sau tránh được đòn này.

“Lão Trương, mẹ kiếp mau tỉnh lại cho ông!” Ngô Mặc liên tục lui bước, Trương Khởi Linh thì từng bước ép sát.

Lúc này, dù Trương Khởi Linh mất máu nhiều nhưng anh ta như một người sắt không biết đau, múa thanh Hắc Kim cổ đao vù vù, đao nào cũng nhắm vào chỗ hiểm của Ngô Mặc.

Vương Bàn Tử dường như cũng nhận được mệnh lệnh, từ phía trước xông ra, phối hợp cùng Trương Khởi Linh tấn công Ngô Mặc.

Mồ hôi lạnh trên trán Ngô Mặc chảy ròng ròng.

Một mặt cậu chửi rủa cái lão gian thương bán đồ rác rưởi không có tác dụng, mặt khác phải cẩn thận né tránh sự tấn công của hai người kia, lại còn phải canh chừng phía sau đề phòng bị đánh lén, đồng thời không được làm bị thương anh em nhà mình.

Đúng là tiến thoái lưỡng nan, như bị trói chặt tay chân, không thể thi triển được gì.

Tiếng chuông đồng phát ra như có ma lực, kích thích sức mạnh trong cơ thể con người, khiến họ trở nên khỏe vô song và không biết đau đớn.

Hai người họ như không biết mệt, liều mạng vung đao, đuổi Ngô Mặc chạy vòng quanh trong đống chuông đồng như đuổi chó.

Trong lúc chạy, Ngô Mặc cũng không rảnh rỗi, liên tục chém đứt các dây treo chuông, tâm thế là chém được cái nào hay cái đó.

Nhưng số lượng chuông quá nhiều, dù có rơi xuống đất chúng vẫn phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Trong đầu Ngô Mặc chợt nhớ ra một chuyện, lúc nãy hình như cậu nhận được một gói quà ngẫu nhiên từ hệ thống nhưng vì bận quá nên chưa mở.

Tình huống nguy cấp thế này, cứ nhận xem có món gì dùng được không.

Cậu hét lên trong đầu với hệ thống: "Nhận phần thưởng!" Lập tức, âm thanh thông báo vang lên: "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được: Một chiếc kèn Sona, áo giáp mềm, 3 viên giải độc đan, 10 khối thuốc nổ nén cao độ, không gian thăng cấp lên 50 mét khối, giảm cảm giác đau khi dung hợp huyết mạch (10 lần), kỹ năng sử dụng Minh Hồng Đao cấp trung, Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật (Chương 3)." Phải nói là hệ thống ngày càng ngầu, không một lời thừa thãi, quăng thẳng đồ vào không gian của Ngô Mặc.

"Vãi!" Ngô Mặc kinh hô, thầm nghĩ: "Dạo này hệ thống bị chập mạch hay lỗi BUG à?

Sao tự nhiên hào phóng thế?

Chẳng lẽ là hồi quang phản chiếu trước khi hỏng?" Cũng may hệ thống thừa biết tính nết của cậu nên lười đáp trả, chứ gặp hệ thống nhỏ mọn thì đã cho cậu nếm mùi đau khổ rồi.

Đầu óc Ngô Mặc bây giờ nhạy bén hơn trước nhiều.

Cậu phát hiện đồ hệ thống tặng mỗi lần đều có chỗ dùng.

Tạm gác mấy thứ kia sang bên, cái kèn Sona này để làm gì?

Nhưng mà xem phim nhiều cũng có ích thật, cậu chợt nhớ đến phim “Lục Chỉ Cầm Ma”, có món vũ khí là Thiên Ma Cầm, hễ đàn lên là tạo ra kình khí tấn công kẻ địch, uy lực cực lớn.

Chuông đồng lục giác và Thiên Ma Cầm đều dùng âm thanh khống chế lòng người, vậy còn kèn Sona của hệ thống?

Không chần chừ nữa, Ngô Mặc lấy ngay cây kèn ra tay.

Đây là lần đầu tiên cậu công khai lấy đồ từ không gian trước mặt người khác.

Dù sao Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đang trong ảo giác, chẳng biết cậu đang làm gì.

Còn cái gã Trương Duệ Quảng đang ẩn nấp ư?

Mẹ nó, thích nhìn thì cứ nhìn, ông đây cần gì phải giải thích với hắn?

Tục ngữ có câu “Kèn Sona trong tay, nói đi là đi”.

Chương 345

Ngô Mặc cũng chẳng biết có tác dụng không, cứ đưa lên miệng, vận hết sức bình sinh mà thổi.

Cậu cũng chẳng màng nhạc lý tiết tấu gì hết, cứ thổi sao cho thật to, thật ồn là được.

Đúng là "kẻ lưu manh trong làng nhạc khí", tiếng kèn vừa vang lên đã lập tức át hết tiếng chuông.

Điều khiến Ngô Mặc vui mừng là Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh dường như đã khôi phục lại chút lý trí.

"Tiểu Mặc, chuyện này là sao?" Vương Bàn Tử xoa đầu, ngơ ngác nhìn Ngô Mặc.

Thật sự là bộ dạng của cậu lúc này quá dị, chưa thấy ai đi đổ mộ mà lại thổi kèn Sona bao giờ, trông cứ như đang làm dịch vụ mai táng tận nơi vậy.

Ngô Mặc mừng rỡ định giải thích, nhưng không ngờ vừa ngừng tiếng kèn, Bàn Tử và Trương Khởi Linh lại lập tức mất trí trí.

"Mẹ nó!" Ngô Mặc khổ không thấu, cái kèn này không cho người ta nói chuyện mà.

Cực chẳng đã, cậu đành vừa thổi kèn vừa ra hiệu tay với Bàn Tử.

Lúc này mới thấy được sự ăn ý, vốn là hội bạn thân chuyên đi trộm gà bắt chó, Bàn Tử nhanh chóng hiểu ý Ngô Mặc.

Trương Khởi Linh sau khi tỉnh lại thì cơ thể suy yếu, nếu không có Bàn Tử đỡ thì đã ngã quỵ.

Tình hình lúc này vừa nguy hiểm vừa buồn cười.

Bàn Tử dìu Trương Khởi Linh đi trước, Ngô Mặc đi sau nhìn quanh quất, miệng thì thổi kèn toe toe, nhìn kiểu gì cũng giống như đang tiễn đưa hai người họ đi về nơi cực lạc.

Ngô Mặc không ngừng thổi, não thì vận chuyển tốc độ cao tìm đường thoát.

Cảm giác bất an trong lòng cậu ngày càng mạnh, Trương Duệ Quảng vẫn chưa lộ diện, chắc chắn còn chiêu sau.

Trương Khởi Linh dần lấy lại sức, vỗ vai Bàn Tử chỉ về hướng đông nam, nói khẽ: "Đi lối đó." Anh vừa tỉnh, Bàn Tử mừng húm, vẫy tay gọi Ngô Mặc rồi định chạy về hướng đó.

Trương Duệ Quảng nấp trong bóng tối, thấy vịt nấu chín còn định bay mất thì sao cam lòng?

Tên ranh con này vốn xuất thân Cẩm Y Vệ, thủ đoạn âm hiểm không thiếu.

Thấy chuông đồng không khống chế nổi ba người, hắn nhếch mép cười lạnh, kích hoạt cơ quan thứ hai.

Tiếng cơ quan kêu rắc rắc, từ lối cầu thang vang lên tiếng bước chân.

Cả ba quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện hai kẻ trông giống hệt Trương Khởi Linh từ hai chiếc quan tài dưới lầu đã xông lên.

Theo lý mà nói, Trương Khởi Linh sẽ không bị chuông đồng ảnh hưởng, vì tộc trưởng Trương gia các đời đều nắm giữ bí pháp khống chế chuông.

Dù anh là đời cuối, có nhiều thứ thất truyền nhưng cũng không đến mức bị nhiễu loạn tâm trí như vậy.

Nhìn thấy bọn chúng, Ngô Mặc đoán ngay là do Trương Duệ

Quảng giở trò.

Nhiều tà thuật đời Minh đã thất truyền nhưng hắn vì bố cục này mà dày công nghiên cứu huyết mạch Trương gia, nên Trương Khởi Linh trúng chiêu cũng không lạ.

Hai "Trương Khởi Linh" mới lên này mặc quần áo hoàng đế tân thời, bước đi lảo đảo, trang sức trên người kêu lanh lảnh khiến người ta nhức đầu.

Lúc này Ngô Mặc chỉ có một ý nghĩ: Nếu sống sót trở ra, cậu nhất định phải sỉ cho Trương Khởi Linh một tá quần đùi.

"Ôi trời ơi!" Càng nhìn càng thấy đau mắt, Ngô Mặc không muốn nhìn lần thứ hai.

Nhưng tình hình ép cậu phải nhìn kỹ, vì hai tên không mặc đồ này lao thẳng về phía họ.

Dù không cùng thời đại nhưng hai gã này cũng là những nhân vật đỉnh cao của Trương gia, dù bị biến thành công cụ sát nhân không có thần trí nhưng bản năng giết người vẫn còn đó.

Chúng không nói năng gì, thuần túy là máy giết người, sử dụng công pháp lúc sinh tiền đánh về phía Bàn Tử và Trương Khởi Linh.

Hai vị "anh hùng Lương Sơn" này là lực lượng mới gia nhập chiến cục, lập tức xoay chuyển tình thế, khiến nhóm Ngô Mặc rơi vào thế hạ phong.

Cái gã biến thái kia nụ cười đã tiện, ra chiêu còn tiện hơn, toàn nhắm vào hạ bộ.

Ngô Mặc tức điên người, chỉ muốn triệu hồi Hắc Hạt Tử ra tẩn chết hắn.

Bây giờ cậu nhớ Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa da diết, nếu có hai người đó ở đây thì làm việc đã chẳng bó tay bó chân thế này.

Còn ông anh ruột Ngô Tà?

Cậu quăng ra sau đầu luôn rồi, cái gã đó mà ở đây thì chắc mấy cái cánh tay dưới lầu cũng bò lên góp vui mất.

Ngô Mặc sợ Bàn Tử và Trương Khởi Linh gặp chuyện, nên luôn chắn trước mặt họ, dốc toàn lực đỡ đòn.

Cậu vừa thổi kèn kháng lại tiếng chuông, vừa phải dùng đao ngăn chặn tấn công.

Trong một khoảnh khắc sơ hở, tên Trương Khởi Linh cụt tay tìm được kẽ hở, bồi một chưởng vào ngực Ngô Mặc.

Ngô Mặc không kịp né, đành ăn trọn đòn này.

Một ngụm máu trào lên tận cổ, rỉ ra khóe miệng, cậu rên rỉ một tiếng rồi nuốt ngược vào trong.

Nhưng chưa dừng lại ở đó, tên biến thái thấy có hời, năm ngón tay hóa thành vuốt chém một nhát vào thắt lưng sau của Ngô Mặc.

Ngô Mặc lúc này trông vô cùng thảm hại.

Bàn Tử và Trương Khởi Linh muốn phát điên nhưng lại chẳng giúp được gì nhiều.

Việc duy nhất họ có thể làm là nhanh chóng thoát khỏi trận chuông đồng để tìm lối ra.

Hai người lảo đảo chạy về phía trước, dù có va vào chuông cũng kệ, vì đã có tiếng kèn của Ngô Mặc chống đỡ.

Lạ là tiếng kèn của Ngô Mặc có tác dụng với Bàn Tử và lão Trương nhưng lại không ảnh hưởng mấy đến hai tên biến thái kia, chắc trên người chúng còn thứ gì đó khác.

Trương Khởi Linh và Bàn Tử thuận lợi xuyên qua trận chuông, đến góc hướng đông nam, Bàn Tử mừng rỡ thấy ở đó có một cánh cửa đá.

Anh lên trước đẩy mấy cái nhưng cửa đá không hề lay chuyển.

Bàn Tử cũng là kẻ liều mạng, tình hình này thì tìm cơ quan mật mã gì nữa?

Dùng thuốc nổ cho nhanh!

Ngay khi Bàn Tử chuẩn bị đặt thuốc nổ, một bóng người như quỷ mị xuất hiện sau lưng anh, năm ngón tay dài đâm thẳng vào tim.

Nhưng người đó đến nhanh mà đi cũng nhanh, Trương Khởi Linh gượng cơ thể suy yếu tung một cước đá bay hắn đi, sau đó cầm Hắc Kim đại đao cố sức đấu với Hoắc Linh.

Nếu Trương Khởi Linh không bị Trương Duệ Quảng ám toán thì đừng nói một Hoắc Linh, mười người anh cũng đối phó được.

Tại sao Hoắc Linh đột ngột xuất hiện?

Đó là vì Trương Duệ Quảng thấy Bàn Tử tìm được lối thoát nên biến sắc, nhưng hắn hiện tại không thể tự thân ngăn cản, đành phái Hoắc Linh ra tay.

Ngô Mặc cũng cuống lắm rồi, quản gì chiêu thức thất đức hay không, cậu tung hết ra.

Hơn nữa, cậu nhìn con thú cưng của hai gã kia cũng ngứa mắt, chỉ muốn chém cho một đao.

Đương nhiên, trong lòng cậu cũng có ý nghĩ hơi ác: Muốn xem Trương Khởi Linh mà thành thái giám thì trông như thế nào?

Phía Trương Khởi Linh, Hoắc Linh căn bản không biết đau, còn Trương Khởi Linh thì đang gồng mình chịu đựng.

Mọi người đánh thành một đoàn hỗn loạn.

Theo sau một tiếng nổ lớn, cả tòa cổ lâu nhà họ Trương náo nhiệt như ăn Tết.

Cửa đá bị Bàn Tử đánh sập một nửa, để lộ ra một cái lỗ cao khoảng một mét.

Lúc này thì giữ ý tứ cái gì nữa, dù là lỗ chó thì cũng phải bò ra thôi.

“Tiểu Ca, Tiểu Mặc, mau chạy đi!” Bàn Tử quay lại gọi hai người.

Nhưng hai người họ đang bận tối tăm mặt mũi, làm sao dứt ra được.

Tục ngữ nói “chọn quả hồng mềm mà nắn”, Bàn Tử thấy vậy thì nhổ bãi nước miếng, mắng: “Mẹ kiếp, lấy đông hiếp ít à!” Nói xong cầm đao lao thẳng tới chỗ Hoắc Linh ở gần nhất.

Không phải Bàn Tử không thương Ngô Mặc, mà vì phía Trương Khởi Linh gần hơn, phải giải quyết nhanh một đứa rồi mới tập trung lực lượng đánh đứa khác.

Hoắc Linh bị hạn chế về trí tuệ, lúc nãy đấu với Trương Khởi Linh thì hơi chiếm ưu thế, nhưng Bàn Tử vừa xông lên là tình thế đảo ngược ngay.

Nhân lúc Hoắc Linh không tỉnh táo, Bàn Tử chém đứt một cánh tay của ả.

Chương 346

Hoắc Linh thét lên thảm thiết, hất văng hai người rồi lùi lại liên tục.

Bàn Tử thấy đã đắc thủ, liền tóm lấy Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca, anh ra chỗ lỗ hổng đợi tôi, tôi đi giúp Tiểu Mặc.” Trương Khởi Linh đâu phải hạng người thấy anh em liều mạng mà mình bỏ chạy?

Anh nhìn Bàn Tử lắc đầu, mặc kệ cơ thể suy yếu vẫn lao lên phía trước.

Bàn Tử bất lực, đành cùng Trương Khởi Linh xông lại chiến đấu.

Sự có mặt của họ khiến Ngô Mặc thở phào một cái.

Phải biết là lúc nãy sau khi Hoắc Linh lùi lại, ả cũng lao vào đánh Ngô Mặc, nghĩa là một mình cậu phải chọi ba.

Nhìn thì có vẻ cân bằng ba đấu ba, nhưng thực tế không phải vậy.

Hai gã kia là người nhà họ Trương, chiêu thức đã thấm vào máu, lại có bí pháp gia trì, thân thể không sợ đao thương, hoàn toàn áp chế Trương Khởi Linh.

Phía Bàn Tử cũng không ổn, không có Trương Khởi Linh giúp, Hoắc Linh trút hết căm hận lên đầu anh.

Cục diện ngày càng nguy cấp.

Ngô Mặc biết rõ, muốn cả ba cùng rời đi là chuyện viển vông.

Trương Duệ Quảng sẽ không buông tha lão Trương.

Cứ đánh thế này thì cả ba sớm muộn cũng mất mạng tại đây.

Cuối cùng cậu hạ quyết tâm, chỉ có để Bàn Tử và Trương Khởi Linh đi trước thì cậu mới có thể buông tay đại chiến một trận.

Nghĩ đoạn, cậu lách người tung cước đá văng Hoắc Linh, đồng thời liều mạng ra hiệu cho Bàn Tử, hy vọng anh ta hiểu ý mình.

Bàn Tử là ai chứ?

Anh ta đâu phải hạng tham sống sợ chết bỏ mặc anh em?

Dù Ngô Mặc có ra hiệu thế nào, anh ta vẫn lắc đầu nguầy nguậy, nhất quyết không đồng ý.

Ngô Mặc suýt thì tức ngất.

Lúc này hai tay cậu đều bận, không tiện đánh người, cuối cùng giận quá hóa liều, đá thẳng một phát vào Bàn Tử, hất anh ta ra xa.

Tục ngữ có câu, người đã đen thì đi vệ sinh cũng lọt hố.

Ngô Mặc bây giờ đúng là bị vận xui ám quẻ.

Cậu vừa đá Bàn Tử ra thì phía sau vang lên tiếng bước chân rầm rầm.

Nghe tiếng này, ít nhất cũng phải mấy chục đứa đang chạy lên.

Mà hiện tại trong cổ lâu, người sống chỉ có ba người họ, còn lại toàn quái vật.

Đám bên dưới bò lên chắc chắn không phải thứ gì tốt lành.

Cậu quay đầu nhìn, câu chửi cửa miệng thốt ra: “Vãi, bọn này sao lại lên đây rồi?” Hóa ra là đám cương thi ở tầng dưới đang xông lên cầu thang.

Chuyện này cũng chẳng trách ai được, chỉ trách ba anh em hôm nay ra đường không xem ngày.

Cú nổ thuốc nổ của Bàn Tử lúc nãy tuy chỉ làm sập cửa nhưng lại gây chấn động mạnh, khiến các phiến đá tầng dưới lỏng ra, đám cương thi chớp thời cơ bò lên.

Ngô Mặc thấy vậy thầm kêu hỏng bét.

Phải nhanh chóng bắt Trương Khởi Linh và Bàn Tử rời đi, nếu không cậu gánh không nổi đám đông thế này.

Đến tận lúc này Ngô Mặc vẫn không hiểu Trương Khởi Linh trúng chiêu kiểu gì.

Mấy người họ cùng vào cùng ra, điểm khác biệt duy nhất là khi thấy quan tài của Trương Duệ Quảng, bên ngoài có tiếng động khiến cậu không kịp chạm vào quan tài ngay từ đầu.

Ngoài ra cậu không nghĩ ra chỗ nào khác để lão già kia giở trò.

Nhưng giờ không phải lúc nghiên cứu chuyện đó, phải đưa anh em ra ngoài trước.

Ngô Mặc quay lại giúp Trương Khởi Linh, lúc này anh đang bị hai gã kia vây đánh.

Bọn chúng trông giống hệt nhau như sinh đôi, bình thường khó phân biệt nhưng giờ Ngô Mặc chẳng cần nghĩ ngợi, vung đao chém thẳng vào mông một gã.

Nhát đao này mà trúng thì mông gã kia chắc xẻ làm tư.

Tên biến thái rất linh hoạt, vội lách người né đao.

Ngay khi hắn định đánh trả thì đám cương thi bên dưới đã ập tới.

Mục đích tồn tại của bọn này là bảo vệ cổ lâu, tiêu diệt mọi kẻ xâm nhập, thế là một cuộc tấn công không phân biệt bắt đầu.

Ngô Mặc chớp thời cơ, tóm lấy cánh tay Trương Khởi Linh định chạy thoát.

Nhưng ý nghĩ thì đẹp mà thực tế thì phũ phàng.

Vừa chạy tới gần lỗ hổng, một tiếng huýt sáo chói tai vang lên.

Tên biến thái, gã cụt tay và Hoắc Linh bỏ mặc đám cương thi, điên cuồng lao về phía ba người.

Trong tình thế cấp bách, Ngô Mặc đẩy mạnh Trương Khởi Linh vào lỗ hổng, đồng thời quăng một thứ cho Bàn Tử rồi quay người cầm đao nghênh chiến.

“Tiểu Mặc, mau chạy đi!” Bàn Tử thò đầu ra khỏi lỗ, hét lên lo lắng.

Nhưng Ngô Mặc không có thời gian trả lời, cậu phải giữ tiếng kèn Sona không được ngắt quãng.

Không ai biết tầm ảnh hưởng của chuông đồng lục giác là bao nhiêu mét.

Trương Duệ Quảng thấy Trương Khởi Linh chạy thoát thì suýt khạc ra máu, vì đó là hy vọng sống sót cuối cùng của hắn.

Tiếng huýt sáo càng lúc càng dồn dập, khiến những kẻ bị hắn khống chế ra tay tàn khốc hơn.

Ngô Mặc vất vả lắm mới đưa được hai người kia ra ngoài, sao có thể để bọn chúng đuổi theo?

Cậu đứng đó như một bức tường vững chãi, chặn đứng tất cả lại giữa sảnh.

Trương Khởi Linh sao có thể trơ mắt nhìn Ngô Mặc chiến đấu độc lập?

Anh định lao ra ngoài lần nữa.

Ngô Mặc nhìn thấy cảnh này bằng khóe mắt, tim đánh thót một cái.

Chỉ vì một thoáng phân tâm, vài con quái vật đã lách qua Ngô Mặc lao thẳng về phía cửa đá.

Thấy chúng sắp tiếp cận cửa đá, Ngô Mặc nghiến răng ném ra một thứ.

Bàn Tử luôn quan sát phía này, thấy hành động của Ngô Mặc liền nhanh tay lẹ mắt lôi Trương Khởi Linh lại.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang trời, trần nhà sụp đổ, vô số xà ngang đá tảng rơi xuống đè chết không ít cương thi, nhưng cũng chặn đứng con đường sống của Ngô Mặc.

Khoảng cách quá gần, nồng độ thuốc nổ lại cao, Bàn Tử và Trương Khởi Linh bị chấn động đến mức hộc máu rồi ngất đi, mãi sau mới tỉnh lại được.

Nhưng lúc này bóng dáng Ngô Mặc đã biến mất, chỉ còn lại một bức tường đá đổ nát.

Hai người dùng tay không bới đá để cứu viện, nhưng không ngờ thuốc nổ quá mạnh khiến cả tòa cổ lâu lung lay sắp sập, đá trên trần vẫn không ngừng rơi xuống.

Nếu Trương Khởi Linh không kéo Bàn Tử lại thì anh ta cũng đã bị chôn vùi trong đống đổ nát.

Tình hình này muốn cứu người chỉ có nước tìm con đường khác.

May mà đây đã là tầng đỉnh, khoảng cách đến mặt đất không quá xa, hai người khó khăn bò ra ngoài, trở lại mặt đất.

Bàn Tử nhớ ra trước khi tới đây, Ngô Mặc có để lại cho đám đàn em nhà họ Giải và lão già áo trắng không ít trang bị, anh quyết định tới đó lấy đồ rồi quay lại cứu người.

Tuy nhiên, khi anh và Trương Khởi Linh vừa xuống nước, phía sau vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, theo sau là lửa cháy ngút trời, cổ lâu nhà họ Trương đã hoàn toàn bốc cháy.

Những chuyện sau đó Bàn Tử chỉ nói lướt qua, không kể chi tiết.

Nghe xong chuyện, sắc mặt ai nấy đều vô cùng khó coi.

Có nên trách anh ta bỏ lại Ngô Mặc để chạy trốn?

Chương 347

Câu đó họ không nói ra được.

Ngay cả Ngô Tà là anh ruột cũng không có tư cách chỉ trích Bàn Tử và Trương Khởi Linh, vì họ hiểu rõ đó là lựa chọn của Ngô Mặc, là sự hy sinh tự nguyện vì anh em.

“Yên tâm đi, Tiểu Mặc nhất định sẽ bình an vô sự.

Những hiểm cảnh trước đây em ấy đều vượt qua được, lần này cũng không ngoại lệ.” Ngô Tà liên tục cổ vũ bản thân, an ủi chính mình rằng em trai vẫn còn sống, nhưng thực tế trong lòng anh cảm thấy rất bất lực.

Anh không dám tưởng tượng nếu em trai thực sự xảy ra chuyện, anh sẽ ăn nói thế nào với gia đình, và sống nốt nửa đời còn lại ra sao?

“Cậu nói đúng, em ấy nhất định không sao đâu.” Giải Ngữ Hoa vỗ mạnh vào vai Ngô Tà, quay người ra khỏi lều.

Vừa ra ngoài anh đã cầm bộ đàm, tập hợp đàn em chuẩn bị công tác cứu hộ.

Hắc Nhãn Kính thì mặt đen kịt như màu kính mát, ai không biết chắc tưởng anh ta trúng độc giai đoạn cuối.

Anh ta không rời lều mà tóm lấy Bàn Tử hỏi kỹ thêm vài điểm mấu chốt, sau đó âm trầm rời đi.

Hắc Nhãn Kính lúc này như một ngọn núi lửa sắp phun trào, ai mà đụng vào chắc chắn sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Ngô Tà không chỉ lo cho Ngô Mặc mà còn lo cho Trương Khởi Linh đang nằm bên cạnh.

Tình trạng của Trương Khởi Linh rất tệ, theo kết quả xét nghiệm của bác sĩ, trong người anh có thứ gì đó lạ lẫm.

Ở đây điều kiện hạn chế, không có máy móc xét nghiệm chuyên dụng nên chưa thể đưa ra phương án giải quyết ngay, nhưng bác sĩ khẳng định nếu cứ kéo dài, tính mạng anh sẽ nguy kịch.

Việc cứu hộ không hề dễ dàng.

Khảo sát địa hình, chuẩn bị trang bị, tổ chức nhân sự đều cần thời gian.

Hơn nữa từ lời kể của Bàn Tử, họ phân tích được bên dưới không chỉ có cơ quan bẫy rập của nhà họ Trương mà còn có những sinh vật kỳ quái.

Chúng không phải Mật Lạc Đà, nhưng hình thù cũng quái dị và giết người như nghé.

Bàn Tử cũng không nói rõ được đó là thứ gì, chỉ biết chúng có hình người nhưng lại mọc đuôi bọ cạp, móng vuốt rất sắc, cào một cái lên tường là để lại năm dấu vết sâu hoắm.

Thời gian là mạng sống.

Để có thể cứu Ngô Mặc ngay lập tức, mọi người đều tất bật không ngừng nghỉ.

"Mẹ kiếp, chúng mày chưa ăn cơm à?" Giải Liên Hoàn vừa hút thuốc vừa chửi bới đám đàn em, "Trong vòng nửa tiếng nữa, thiết bị phải lắp đặt xong hết!" Ông lúc này sắp phát điên, mớ tóc vốn đã thưa thớt lại bị ông tự vò rụng mất một phần tư.

Bao nhiêu năm qua, chưa lúc nào Giải Liên Hoàn lo lắng như bây giờ.

Lúc Ngô Mặc còn ở đây, ông phiền đến mức muốn đá cậu vào lại bụng mẹ, nhưng khi thằng nhóc thực sự gặp chuyện, ông lại muốn lấy mạng mình ra đổi lấy nó.

Ông bây giờ như một khối thuốc nổ, ai chạm vào là nổ tung.

Thấy đám đàn em sợ đến mức không dám thở mạnh, thỉnh thoảng lại làm sai, Phan Tử không chịu được nữa đành đánh liều tiến lên: "Tam gia, ngài bình tĩnh một chút." Câu thứ hai chưa kịp thốt ra đã bị Giải Liên Hoàn mắng xối xả vào mặt: "Bình tĩnh?

Lão tử bình tĩnh nổi không?" Giải Liên Hoàn rít một hơi thuốc thật sâu rồi quăng mẩu thuốc xuống đất, "Thằng ranh con kia bây giờ sống chết không rõ, lũ khốn này thì tay chân chậm chạp, đến tết công lây mới chuẩn bị xong à?" Phan Tử biết nói gì nữa?

Sự lo lắng của anh dành cho Ngô Mặc cũng chẳng kém ai.

Ban đầu định đến an ủi Giải Liên Hoàn, nhưng bị ông mắng vậy, sự lo lắng trong anh lại càng tăng thêm.

Anh quay sang thấy một đàn em đang chuẩn bị bê trang bị, liền tiến tới gạt phắt người đó ra, tự mình nhấc chiếc thùng lớn bước đi thoăn thoắt.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà ở trong lều, nhìn bản đồ địa hình xung quanh để thảo luận.

Họ hy vọng tìm được một điểm nhập cảnh để tiến vào đường hầm bên dưới.

Hoắc Tú Tú không tham gia, mắt cô nàng lúc này đã sưng húp như hai hạt đào.

Từ khi đọc được di ngôn của bà nội do Bàn Tử mang ra, nước mắt cô cứ như vòi nước mở sẵn, không tài nào kìm lại được.

Cô không thể ngờ bà nội lại bỏ mạng ở Ba Nãi.

Càng nóng lòng thì thời gian trôi càng nhanh, chớp mắt đã năm tiếng trôi qua mà vẫn chưa thảo luận xong phương án cứu hộ.

Không khí trong lều ngột ngạt đến nghẹt thở.

Không phải không có ai đề xuất kế hoạch mạo hiểm, nhưng đều bị Giải Liên Hoàn ngăn lại.

Ngược lại, phương pháp ông đề ra lại bị Ngô Tà và những người khác đồng thanh từ chối.

Thực tế, xuất phát điểm của họ đều là lo cho nhau.

Giải Liên Hoàn nghĩ Ngô Mặc đã không rõ tung tích, ông không thể để Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa mất mạng thêm nữa.

Ngô Tà thì nghĩ đơn giản hơn: Giải Liên Hoàn đã già, trước đó lại bị thương nặng, dù đã dưỡng một thời gian nhưng chưa chắc đã khỏe hẳn, vạn nhất xuống dưới có chuyện gì lại thành gánh nặng cho mọi người.

Câu nói này của Ngô Tà như châm ngòi nổ, khiến Giải Liên Hoàn mắng cậu xối xả, toàn những từ ngữ “nặng đô”, quên mất luôn người mẹ mà ông đang chửi chính là chị dâu của mình.

Giải Ngữ Hoa không muốn tranh cãi vô ích nữa, anh đứng dậy, mặt lạnh lùng nói: “Tam gia, nếu ngài cứ ăn nói không kiêng nể như vậy thì chúng ta cứ việc ai nấy làm đi.” Giải Liên Hoàn sững sờ, những lời định nói đều nghẹn lại ở cổ họng, há hốc miệng nửa ngày không thốt ra được chữ nào.

Ông vốn thấy có lỗi với Giải Ngữ Hoa nên nhiều khi độ nhẫn nại dành cho đứa cháu này rất cao.

Ngô Tà thở dài, lên tiếng: “Tam thúc, ngài nghỉ ngơi một lát đi, con ra ngoài hít thở không khí.” Nói xong anh quay người rời lều.

Hắc Nhãn Kính ngậm điếu thuốc, ngồi trong góc lạnh lùng quan sát.

Thấy Ngô Tà đi rồi, anh ta ném mẩu thuốc xuống đất, vắt áo khoác lên vai, chẳng thèm đếm xỉa đến ai mà bước thẳng ra ngoài.

Đáng lẽ lúc này mọi người phải đồng lòng cứu Ngô Mặc, nhưng sự lo âu đã làm nhiễu loạn lý trí, khiến mọi chuyện trở nên phức tạp.

Lúc này đã là một giờ sáng, trời tối đen như mực.

Trước khe nứt nơi cứu được Bàn Tử và Trương Khởi Linh, một bóng đen nhanh chóng lướt qua.

Khi người đó định cúi người tiến vào khe nứt, một giọng nói vang lên trong bóng tối: "Muộn thế này rồi, Hắc gia định làm gì ở đây vậy?" "Ôi chao, vậy Hoa gia đến đây làm gì thế?" Hắc Nhãn Kính dừng lại, quay người cười lạnh: "Chẳng lẽ dưới này cũng là của Giải gia, Hoa gia định xuống thu tiền thuê nhà à?" "Thôi, bớt nói nhảm đi." Giải Ngữ Hoa bật đèn pin, nhảy từ trên cây xuống.

Anh đeo ba lô hành trang sau lưng, tay trái cầm vũ khí, hất cằm về phía khe nứt nói ngắn gọn: "Bên dưới tình hình chưa rõ, có bạn đồng hành vẫn ổn thỏa hơn." Hắc Nhãn Kính nghe vậy thì nhếch môi cười, không nói thêm lời nào, xoay người chui vào khe nứt.

Giải Ngữ Hoa cười nhạt một tiếng rồi bám theo.

Cả hai đều là những người cực kỳ quyết đoán, họ hiểu lãng phí thêm một giây là Ngô Mặc lại nguy hiểm thêm một phần.

Thế nên sau khi rời khỏi lều, mỗi người đều hạ quyết tâm dùng cách riêng để xuống cứu người mà không hề bàn bạc với nhau.

Tuy nhiên, lúc Hắc Nhãn Kính chuẩn bị trang bị đã vô tình bị Giải Ngữ Hoa nhìn thấy.

Giải Ngữ Hoa vốn là người có “tám trăm cái tâm nhãn”, lập tức hiểu ngay Hắc Nhãn Kính cũng có ý định giống mình.

Anh nghĩ hai người hợp tác dù sao cũng tốt hơn đi lẻ, nên đã đợi sẵn ở đây.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, Hắc Nhãn Kính đã xuất hiện.

Họ cùng chung ý tưởng: Nếu hiện tại không có phương án mới thì cứ mạo hiểm tiến vào từ đây.

Vì thế, trong ba lô cả hai đều mang theo không ít thuốc nổ để phá thông đạo.

Họ bò theo khe nứt được khoảng 20 phút thì phía sau vang lên tiếng sột soạt.

Hai người vừa chuẩn bị tư thế chiến đấu thì giọng nói oang oang đặc trưng của Vương Bàn Tử vang lên: “Tôi bảo này Hắc gia, Hoa gia, hai người làm thế là không đẹp đâu nhé?

Chuyện cứu người sao có thể quên bọn tôi được?” Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính sững người.

Họ không thể ngờ Bàn Tử lại theo sát phía sau.

Theo lý mà nói gã này bị thương nặng phải nằm giường tịnh dưỡng mới đúng, sao lại ở đây?

Hơn nữa nghe giọng điệu đó, không chỉ có một mình anh ta.

Chẳng lẽ còn có cả Ngô Tà?

Đúng là vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu thì Ngô Tà đã hét lớn: “Tiểu Hoa, sư phụ, hai người sao lại có thể hành động lén lút như vậy hả?” Trong động huyệt vô cùng chật hẹp, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính không tiện quay đầu lại, cũng chẳng nhìn rõ phía sau rốt cuộc có bao nhiêu người.

Giải Ngữ Hoa nhíu mày hỏi: “Ngô Tà, sao anh lại tới đây?” Ngô Tà hừ một tiếng: “Tiểu Hoa, các anh quá đáng lắm nhé, chuyện này sao có thể giấu bọn tôi mà làm được?” “Nếu không phải Bàn Tử thấy hai người lén lút lẻn ra ngoài, e là đến giờ bọn tôi vẫn còn bị bịt mắt bắt sống đấy.” Vương Bàn Tử xen vào: “Thiên Chân nói đúng đấy.

Hắc gia, Hoa gia, Tiểu Mặc đâu chỉ là anh em của các anh, cũng là anh em của mấy người bọn tôi nữa.” “Cậu ấy gặp chuyện, anh bảo tôi nằm trên giường đợi sao?

Chương 348

Bàn gia đây không làm được việc đó.” Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, Giải Ngữ Hoa im lặng một lát, rồi mở miệng hỏi: “Chỉ có hai người thôi à, không còn ai khác chứ?” Nghe thấy câu này, Vương Bàn Tử phấn chấn hẳn lên, hét lớn: “Tiểu Ca cũng đến rồi!” Cả Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đều sững sờ.

Còn nhớ hồi chiều, bác sĩ bảo tình trạng của Trương Khởi Linh không ổn chút nào, sao giờ lại có thể nhảy nhót hoạt bát được thế kia?

Chẳng lẽ là hồi quang phản chiếu?

Thấy hai người không đáp lại, Vương Bàn Tử lập tức hiểu ra, cười hì hì giải thích: “Đừng có nghĩ lung tung, Tiểu Ca không sao rồi.” Để không làm mất thời gian, mấy người họ vừa bò vào trong vừa nghe Vương Bàn Tử kể lại chuyện Trương Khởi Linh tỉnh dậy như thế nào.

Hóa ra chiều nay, mọi người đều ở bên ngoài thảo luận cách cứu Ngô Mặc, chỉ có Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh ở chung một phòng bệnh.

Trương Khởi Linh hôn mê bất tỉnh, Vương Bàn Tử sốt ruột như lửa đốt.

Anh đứng dậy đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, ngồi xổm xuống.

Nhìn gương mặt tái nhợt kia, lòng Vương Bàn Tử tràn ngập tội lỗi.

Phải biết rằng Trương Khởi Linh bị thương thành ra thế này đều là vì cứu anh.

Khi cái đuôi của con quái vật đâm tới, chính Trương Khởi Linh đã xả thân đỡ giúp anh một nhát.

Lúc đầu cả hai đều không quá để ý, Vương Bàn Tử luôn tin rằng máu của Trương Khởi Linh có thể giải độc, nhưng tình hình sau đó đã đập tan ảo tưởng của anh.

Thể lực Trương Khởi Linh suy yếu dần, không lâu sau thì rơi vào hôn mê.

Vương Bàn Tử cõng Trương Khởi Linh, liên tục ném lựu đạn mới thoát ra được.

Anh cứ ngỡ Trương Khởi Linh bị vậy là do độc trên đuôi bọ cạp, nhưng thực tế không phải vậy.

Trương Khởi Linh vốn đã trúng ám toán của Trương Duệ Quảng, trong người có một loại độc tố lạ.

Giờ lại trúng thêm độc của quái vật, hai loại độc dung hợp với nhau mới tạo ra phản ứng đặc thù.

Vương Bàn Tử càng nghĩ càng nản, bản năng muốn móc điếu thuốc trong túi quần sau ra hút.

Kết quả thuốc đâu không thấy, lại móc ra một bình sứ nhỏ.

Nhìn cái bình này, anh nghĩ mãi mới nhớ ra, hình như là món đồ Ngô Mặc quăng cho anh lúc cuối.

Lúc đó không kịp hỏi là gì, anh tiện tay nhét vào túi quần.

Nếu không phải vì muốn hút thuốc, anh đã quên bẵng có cái thứ này rồi.

Vương Bàn Tử có chút nghi hoặc, cầm bình thuốc lật qua lật lại xem, lại bất ngờ phát hiện dưới đáy bình có ba chữ nhỏ: “Giải Độc Đan”.

Ngoài ba chữ này ra, trên bình không còn lời giải thích nào khác.

Vương Bàn Tử vặn nắp bình, một mùi hương thanh khiết ập vào mũi.

Anh không kìm được mà hít sâu mấy hơi, ngay lập tức thấy thần thanh khí sảng, cả người như có thêm sức lực.

“Vãi, đồ tốt đấy!” Mắt Vương Bàn Tử đảo liên tục, hết nhìn cái bình lại nhìn Trương Khởi Linh đang hôn mê.

Anh nghiến răng quyết định vén lều đi tìm Ngô Tà.

Chuyện của Tiểu Ca không phải việc riêng của mình anh, phải bàn bạc với anh em mới được.

Một lát sau, bên giường Trương Khởi Linh đã có hai người ngồi chồm hổm.

“Bàn Tử, chúng ta thật sự phải thử sao?” Ngô Tà cảm thấy đầu to ra.

Cứ ngỡ Trương Khởi Linh ra ngoài được bác sĩ cứu chữa sẽ sớm tỉnh lại, ai dè lại thành ra thế này.

“Có những việc phải quyết định càng sớm càng tốt.” Vương Bàn Tử nói rất dứt khoát, “Tiểu Ca cứ thế này càng kéo dài càng nguy hiểm.

Thôi thì mình cứ coi như còn nước còn tát đi.” Im lặng một hồi, Ngô Tà gật đầu thật mạnh: “Được, nghe anh.” “Tốt lắm, vậy để Bàn gia ta đút thuốc cho Tiểu Ca.” Vương Bàn Tử lôi bình sứ ra, vặn nắp đổ ra một viên đan dược.

Viên thuốc không lớn, đỏ au, nhìn có vẻ hơi quỷ dị nhưng lại tỏa ra mùi thơm lạ lùng.

Vương Bàn Tử đặt viên thuốc vào miệng Trương Khởi Linh, nhét vào trong.

Sau đó anh và Ngô Tà như hai nhân viên thí nghiệm hóa học, ngồi chồm hổm bên cạnh chờ đợi phản ứng.

Không hổ là đồ do hệ thống ban tặng, cái nào cũng là cực phẩm.

Viên thuốc vừa vào miệng đã tan ngay, không lâu sau Trương Khởi Linh đã có phản ứng.

Phải nói đôi khi vận mệnh thật huyền diệu, nếu Trương Khởi Linh không bị đuôi bọ cạp chích một phát, có lẽ chẳng ai nghĩ đến chuyện anh bị trúng độc, và cũng sẽ không có chuyện Vương Bàn Tử đút thuốc.

Trương Khởi Linh vừa tỉnh lại đã làm Vương Bàn Tử và Ngô Tà sướng phát điên.

Ngô Tà chạy ngay ra ngoài kéo bác sĩ vào kiểm tra lại cho Trương Khởi Linh.

Cuối cùng rút ra kết luận: Độc tố trong người anh đã biến mất.

Sự thật này làm bác sĩ cũng phải hú hồn.

Bởi vì sáng nay ông ta đã kiểm tra cực kỳ kỹ lưỡng cho Trương Khởi Linh, lật tung mọi tài liệu cũng không tìm ra đó là độc gì.

Vậy mà chỉ sau vài tiếng, độc tố đã bốc hơi đâu mất?

Ông ta gặng hỏi Ngô Tà và Vương Bàn Tử, cuối cùng bị hai người nói lấp liếm rồi đuổi thẳng ra ngoài.

“Tiểu Ca, anh tỉnh lại thì tốt quá rồi.” Vương Bàn Tử thở phào một cái, cảm thán: “Đều nhờ thuốc của Tiểu Mặc đấy, nếu không thì...” Vương Bàn Tử chưa nói hết câu đã thấy Trương Khởi Linh gượng dậy ngồi lên giường.

Anh và Ngô Tà vội vàng lao tới ngăn lại: “Tiểu Ca, anh làm cái gì thế?

Nghỉ ngơi chút đi.” Trương Khởi Linh gạt tay hai người ra, nhìn họ một cái rồi trầm giọng nói: “Cứu người.” Lý do này quá mạnh mẽ, không ai có thể phản bác được.

Cuối cùng hình thành nên cục diện năm người hội quân tại khe đá.

Nghe xong lời kể của Vương Bàn Tử, trong đầu mọi người đều nảy ra một ý nghĩ: Ngô Mặc có bí mật.

Nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua chứ không dừng lại lâu.

Đối với họ, dù Ngô Mặc có bí mật gì thì đó cũng là chuyện cá nhân của cậu.

Họ chỉ cần biết Ngô Mặc là anh em của mình, thế là đủ.

Quay lại chỗ Vương Bàn Tử và mấy người kia đã thoát ra trước đó, cả nhóm mới phát hiện sau hơn một ngày, do dư chấn dẫn đến sạt lở, cửa hang đã bị chặn đứng.

Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử đều là tay chơi thuốc nổ cự phách, thấy cảnh này liền không nói hai lời bắt đầu đặt thuốc nổ.

Ý tưởng của họ rất hay: dùng thuốc nổ mở đường để quay lại chỗ cũ.

Chỉ có cách đó mới là đường tắt nhanh nhất để đến được vị trí Trương Gia Cổ Lâu.

Tuy nhiên, người tính không bằng trời tính, làm tốt thì được lên hương, làm không tốt thì được đi hỏa táng.

Thuốc nổ vừa nổ, đá vụn rớt xuống rào rào như không mất tiền mua.

May mà mấy người này thân thủ khá, vội vàng lui về khe đá lúc trước, nếu không ngày này năm sau chắc là ngày giỗ của bọn họ luôn quá.

Hơn nửa tiếng sau, đá vụn mới ngừng rơi.

Không chỉ cửa hang cũ không thông, mà ngay cả chỗ Vương Bàn Tử từng ở giờ cũng bị đá lấp kín mít.

Trong phút chốc, tất cả im phăng phắc, từ từ quay đầu nhìn về một hướng.

Trước ánh mắt của mọi người, Ngô Tà phủi phủi mấy mẩu đá vụn trên tóc, mặt ngơ ngác hỏi: “Gì thế, các người nhìn tôi làm gì?” Hắc Nhãn Kính cử động cánh tay, đề nghị: “Đồ đệ ngoan, hay là cậu cứ về nghỉ ngơi trước đi?” “Phải đấy Ngô Tà, anh về trước đi thôi.” Giải Ngữ Hoa xoa xoa sau gáy.

Lúc nãy đá rớt nhanh quá, tránh không kịp nên bị đập trúng một cái rõ đau.

“Đúng đúng, Thiên Chân, tôi thấy vậy cũng ổn đấy.” Vương Bàn Tử thở dốc mãi mới nói được một câu: “Bọn tôi đi cứu Tiểu Mặc chứ không phải đi tăng độ khó cho trò chơi, cậu vừa tới là mọi chuyện phức tạp hẳn lên.” “Không tin cậu cứ hỏi Tiểu Ca xem, coi anh ấy có đồng ý cho cậu ở lại không?” “Mấy người...” Ngô Tà suýt thì tức chết.

Anh quay sang nhìn Trương Khởi Linh, kết quả thấy Tiểu Ca cũng chậm rãi gật đầu.

Ngô Tà tức đến đỏ mặt, cơ mặt co giật liên hồi.

Anh chỉ tay vào Vương Bàn Tử, bực bội quát: “Mấy người đừng có chỉ nói mỗi tôi, chuyện này liên quan gì đến tôi chứ?

Sao không nói cái lão Bàn béo này đi?

Chương 349

Từ đầu đến cuối đều là lão ấy đặt thuốc nổ mà!” Lời này cũng có lý, mọi người lập tức dồn sự chú ý sang Vương Bàn Tử.

“Bàn Tử, anh dùng loại thuốc nổ gì mà uy lực kinh khủng thế?” Giải Ngữ Hoa thấy lạ, vì toàn bộ trang bị đều do anh phụ trách, do điều kiện hạn chế nên không chuẩn bị nhiều thuốc nổ nồng độ cao.

Nhưng nhìn cái cảnh sạt lở này thì rõ ràng không phải thuốc nổ thường làm được.

“Thuốc nổ hả?

Tôi đâu có biết.” Vương Bàn Tử lắc đầu như trống bỏi.

Tôn chỉ của Bàn gia xưa nay là cầm tiền làm việc, mấy cái thứ đó ai mà quan tâm nguồn gốc ở đâu?

Thấy nói không rõ, Giải Ngữ Hoa cũng không truy hỏi thêm.

Dù sao sự đã rồi, hỏi nhiều cũng chẳng ích gì.

Nhìn lối vào bị lấp kín mít, cả bọn bó tay toàn tập.

Thuốc nổ chắc chắn không dùng được nữa rồi, với tình hình này, nổ bao nhiêu lần thì mọi chuyện chỉ thêm nguy hiểm chứ chẳng khá khẩm hơn.

Bất đắc dĩ, mọi người đành quay về đường cũ, tìm cách khác.

Vừa về tới doanh trại, chưa kịp vào lều đã bị Giải Liên Hoàn đứng chờ sẵn tóm được.

Thế là một trận mắng xối xả ập xuống.

Không chỉ Ngô Tà bị mắng cho vuốt mặt không kịp, mà ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng không thoát.

Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh là bệnh nhân nên Giải Liên Hoàn còn giữ chút mặt mũi, chỉ đuổi hai người về lều nghỉ ngơi.

Đương nhiên, thê thảm nhất vẫn là Hắc Nhãn Kính.

Giải Liên Hoàn thậm chí chẳng thèm nhìn hắn lấy một cái, coi hắn như không khí.

Nếu không phải vì cái tên khốn này nhận tiền mà không làm tròn việc thì đứa cháu cưng của ông có gặp chuyện không?

Giải Liên Hoàn rõ ràng là đang giận cá chém thớt lên Hắc Nhãn Kính.

Nhưng biết sao được, ai bảo tên này ban đầu nhận tiền cả hai đầu, cuối cùng Ngô Mặc thì mất tích, Ngô Tà thì bị hắn dạy hư.

Chưa kể nhìn mấy người này bất chấp tính mạng làm cái chuyện điên rồ vừa rồi, ông không nổi điên mới lạ.

Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử vừa mới từ cõi chết trở về, vậy mà giờ đám này lại chẳng biết sống chết muốn xông vào đó.

Đây mà là cứu người à?

Mẹ kiếp, đây rõ ràng là đi nộp mạng thì có!

Mãi một lúc sau Giải Liên Hoàn mới nén được cơn giận, liếc Ngô Tà một cái, lạnh lùng hừm: “Còn đờ người ra đấy làm gì?

Mau đi nghỉ ngơi đi, sáng mai còn có việc phải làm.” Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa nhìn nhau, lòng đầy buồn bực, lủi thủi quay về lều của mình.

Trong tình cảnh này, ai có thể vô tâm vô tính mà ngủ cho được?

Nằm một lát, mấy người họ lại tụ lại một chỗ.

“Hắc gia, anh kinh nghiệm phong phú, có kiến nghị gì không?”

Vương Bàn Tử bưng cái ca, vừa uống nước vừa nói: “Vùng núi Thập Vạn Đại Sơn ở Lĩnh Nam này địa thế phức tạp quá, tìm lối vào đúng là khó hơn lên trời.” “Tôi đã cử người đi mua máy dò tìm mới nhất rồi, mai sẽ giao đến.” Quần áo Giải Ngữ Hoa lấm lem bùn đất, chỗ đen chỗ xám, nhìn xa trông như họ hàng của loài ngựa vằn.

Anh tựa vào lưng ghế, gương mặt thanh tú không giấu nổi vẻ mệt mỏi, trầm giọng nói: “Đây là thiết bị chuyên dụng thăm dò địa chất, có thể dò được tình hình dưới lòng đất.” Tóc tai Hắc Nhãn Kính hơi rối, hắn rít một hơi thuốc rồi hỏi: “Độ chính xác thế nào?

Phạm vi thăm dò bao nhiêu?” Trong làn khói thuốc, đôi mắt ẩn sau lớp kính đen của hắn lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Giải Ngữ Hoa liếc hắn một cái, đọc qua các thông số kỹ thuật rồi nói: “Đây chỉ là phương tiện hỗ trợ thôi, hy vọng sẽ giúp ích được chút ít.” “Hoa gia, không đúng nha, mấy người chẳng phải đều biết tầm long điểm huyệt sao?” Vương Bàn Tử sực nhớ ra, gãi đầu khó hiểu: “Chẳng lẽ không nhìn ra được?” Giải Ngữ Hoa thở dài, giải thích: “Địa mạch khí tức bị thuốc nổ phá hủy rồi, trong thời gian ngắn không nhìn ra xu hướng được đâu.” Xong, nghe câu này xong cả bọn đều lắc đầu ngán ngẩm.

Cố gắng chịu đựng đến sáng hôm sau, máy móc vừa được chở vào rừng đã vội vàng đem ra thăm dò.

Cứ ngỡ máy móc hiện đại ra quân là tình hình dưới đất hiện rõ ngay, nhưng thực tế cực kỳ phức tạp, không hề đơn giản như mọi người tưởng.

Thời gian trôi qua vùn vụt, lòng ai nấy đều bắt đầu nôn nóng.

Một tuần trôi qua, dù mọi người dùng đủ mọi cách, thử vô số lần tiến sâu vào các khe nứt nhưng vẫn không tìm thấy lối vào dẫn đến Trương Gia Cổ Lâu.

Ảnh hưởng từ vụ nổ quá lớn, cấu trúc bên trong núi bị thay đổi, nhiều khe nứt cũ đã bị đá vụn lấp đầy.

Muốn đào thông phải tốn bao công sức, ít nhất cũng phải mất vài tháng.

Trong thời gian này, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh còn chạm trán với Mật Lạc Đà.

Nhờ chuẩn bị sẵn súng phun lửa nên mới xông ra được, nhưng người cũng bị thương nhẹ.

Giải Liên Hoàn mắt đỏ sọc, đến lời cũng nói không ra hơi, hễ mở miệng là cổ họng lại đau rát.

Ngày thứ mười.

Hy vọng ngày càng mong manh.

Không ai mở miệng nhắc đến từ đó, cũng không ai từ bỏ hy vọng.

Có lẽ ngay cả ông trời cũng cảm động trước tình nghĩa của họ nên đã rơi những giọt lệ quý giá.

Cơn mưa lớn ập đến vừa nhanh vừa gấp, cứ như trời bị thủng một lỗ, dội cho đám thợ đang làm việc bên ngoài ướt như chuột lột phải chạy về lều.

Lúc này dù có sốt ruột như lửa đốt cũng vô ích.

Trời không giúp sức, máy móc không vận hành được, lại còn phải đề phòng sạt lở đất, khiến công tác cứu hộ càng thêm gian nan.

“Oanh long!” một tiếng sấm nổ vang, tia chớp như xẻ đôi bầu trời, soi sáng cả không trung.

Đám Ngô Tà ngồi trong lều nhìn ra ngoài mà thẫn thờ.

Nước mưa làm ướt lều, gió thổi lạnh thấu xương nhưng chẳng ai để ý.

Đúng lúc này, một tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào.

Mọi người giật mình vội đứng dậy, thấy một cậu thợ trẻ người ướt sũng chạy vào.

Trông cậu ta khá thê thảm, người đầy bùn đất, mặt mũi bầm tím chỗ xanh chỗ tím.

Không biết vì lạnh hay vì sợ mà cả người run cầm cập.

Vừa thấy Giải Ngữ Hoa, cậu ta lắp bắp mãi không thành câu: “Gia... gia... tôi...” “Gia cái con khỉ gì, Hoa gia về nhà mà tìm hoa.” Vương Bàn Tử đang bực mình, thấy cậu thợ như vậy liền lạnh mặt mắng: “Có chuyện thì nói, không có thì biến ngay cho khuất mắt.” Mấy ngày nay ai cũng bị áp lực, một câu nói vu vơ cũng có thể châm ngòi cơn giận của họ.

Giải Ngữ Hoa nhìn hồi lâu mới nhận ra cậu thợ như vừa lăn dưới mương này.

Anh nhớ đây là người mới đến, chủ yếu phụ trách kỹ thuật.

Giờ thấy bộ dạng này, anh thấy cậu ta không làm nên trò trống gì, gặp chút chuyện đã cuống quýt, khó mà thành đại khí.

“Nói đi, có chuyện gì?” Giải Ngữ Hoa lạnh lùng: “Đứng thẳng lên, cứ run lẩy bẩy thế kia là sao.” Cậu thợ này tuổi còn trẻ, tầm mười tám mười chín.

Vốn dĩ vừa rồi đã bị kinh sợ, giờ lại bị mấy vị đại lão nhìn chằm chằm, suýt chút nữa thì tè ra quần.

Cuối cùng Ngô Tà thấy không đành lòng, đứng dậy an ủi vài câu mới giúp cậu ta nói được tròn câu.

“Gia, phía trước có ma!” Câu nói không đầu không đuôi làm ngay cả Ngô Tà cũng nhíu mày.

Cậu thợ giậm chân một cái, cố rặn ra từng chữ: “Gia, lúc tối tôi đang kiểm tra máy móc ở cách đây một cây số thì trời mưa to nên phải trú tạm.

Lúc đang đứng dưới gốc cây tránh mưa, tôi nghe thấy tiếng xích sắt kéo lê dưới đất.

Vì tò mò nên tôi ló đầu ra xem, đúng lúc đó có tia chớp lóe lên, và tôi đã thấy...” Nói đến đây, cậu thợ không kìm được mà rùng mình.

Ngô Tà vỗ vai trấn an: “Đừng gấp, cứ từ từ nói.” “Vâng... vâng.” Cậu thợ hít sâu một hơi rồi kể tiếp: “Tôi thấy một quái vật mặc giáp đồng từ dưới hố ló đầu ra, tay còn kéo theo xích sắt.

Tôi sợ quá, nã hết cả băng đạn về phía nó rồi chạy thục mạng về đây.” “Giáp đồng, kéo xích sắt?” Giải Ngữ Hoa lặp lại một lần nữa, sau khi nhận được cái gật đầu khẳng định của cậu thợ, anh đứng phắt dậy.

Chương 350

“Hoa gia, đi, đi xem thử thế nào.” Vương Bàn Tử đập bàn đứng lên: “Trong lòng Bàn gia tôi đang nghẹn một cục tức, giờ có đứa đâm đầu vào họng súng, tôi phải xả ra cho bằng hết mới được.” “Đúng thế.” Hắc Nhãn Kính xoay xoay cổ tay, rút đoản đao ra cười lạnh: “Để tôi xem vùng Ba Nãi này còn cái thứ quái thai gì nữa.” Không cứu được Ngô Mặc, trong lòng ai cũng khó chịu.

Mấy người nhìn nhau một cái rồi đồng loạt rút vũ khí, bất chấp cơn mưa tầm tã bên ngoài, bắt cậu thợ dẫn đường đi xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nói cũng thật khéo, họ vừa ra khỏi lều thì mưa cũng tạnh.

Sau cơn mưa lớn, đường núi cực kỳ lầy lội, dù chỉ cách một cây số nhưng họ phải đi mất hơn mười phút.

“Gia, chính... chính là chỗ kia.” Cậu thợ chỉ vào một cái hố sâu cách đó tầm ba mươi mét, run giọng: “Mọi người nghe kìa, hình như vẫn còn động tĩnh.” Mấy người lập tức nín thở lắng nghe, quả nhiên từ phía trước truyền đến tiếng xích sắt ma sát với mặt đất.

Xác nhận cậu thợ không nói dối, Vương Bàn Tử lập tức lên đạn, hừ lạnh: “Để xem đêm hôm khuya khoắt đứa nào giả thần giả quỷ.” Tục ngữ nói người tài cao thì gan lớn, mấy vị này đều là hạng quậy phá tanh bành trời đất.

Họ không những không ra tay trước mà còn cầm vũ khí tiến lên thêm vài bước, cho đến khi cách miệng hố khoảng hai mươi mét mới dừng lại.

Vài phút sau, một cái đầu đồng khổng lồ ló ra.

Nhóm Ngô Tà giật mình, siết chặt vũ khí sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng họ đợi mãi mới thấy cái thứ kia quá đần độn, bò ra khỏi hố thôi mà mất mười mấy phút.

“Mẹ kiếp, quái vật gì mà ngu thế?” Vương Bàn Tử huých cùi chỏ vào Ngô Tà, hạ thấp giọng hỏi: “Cái thứ này không phải là lính nhà Thương dưới kia sống lại đấy chứ?” Ngô Tà quan sát vài cái, thấy đúng là nó mặc giáp đồng thật, nhưng cũng không chắc đó có phải lính nhà Thương không.

Cả bọn đều không rõ lai lịch của nó nên giữ im lặng, chờ xem hành động tiếp theo.

Chỉ thấy quái vật đó vụng về bò lên, tay còn lôi theo mấy sợi xích sắt lớn.

Nó vác xích lên vai, gắng sức bước từng bước một.

Hành động này làm cả bọn Hắc Nhãn Kính tò mò, ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng lẩm bẩm: “Nó đang kéo cái gì vậy?” Câu trả lời nhanh chóng xuất hiện trước mắt mọi người: một cỗ quan tài đen xì bị kéo ra khỏi hố.

Sau đó, con quái vật quăng xích sắt xuống đất, nằm vật ra đó.

Tục ngữ nói thừa lúc nó bệnh thì lấy mạng nó, con quái vật này lề mề nãy giờ làm mấy người kia mất sạch kiên nhẫn.

Hắc Nhãn Kính ra hiệu tay, năm người cẩn trọng tiến lại gần.

Đến tận khi lại gần rồi mà thứ đó vẫn nằm bất động dưới đất.

Ngô Tà rút đèn pin ra soi.

Đèn vừa sáng, con người bằng đồng đang nằm im đột ngột ngồi phắt dậy, làm Ngô Tà giật mình lùi lại mấy bước.

May mà anh nhớ ra phía sau có Trương Khởi Linh đứng đó mới bình tĩnh lại được.

“Cái gì thế?” Vương Bàn Tử chĩa súng vào con quái vật.

Hắc Nhãn Kính càng nhìn càng thấy không đúng, thứ này hình như không có tính công kích, vả lại bộ giáp đồng trên người nó nhìn cứ sai sai.

Giải Ngữ Hoa cũng thấy cấn cấn.

Họ đều là dân chơi đồ cổ, triều đại nào giáp trụ thế nào đều nắm lòng bàn tay, chưa thấy ai mặc quần đùi nhà Tần phối với áo ba lỗ nhà Thanh cả.

Nhưng cái thứ trước mắt này, giáp thì là đồng, nhưng đôi giày dưới chân... sao càng nhìn càng thấy kỳ cục?

“Giày leo núi?” Tiếng kinh hô của Giải Ngữ Hoa như một tia chớp xé tan sương mù trong đầu mọi người.

Nghe câu đó, đầu Vương Bàn Tử nổ oanh một cái, lao tới hét lớn: “Tiểu Mặc, là em phải không?” Vừa dứt lời, con người bằng đồng vụng về ban nãy khó khăn giơ tay phải lên, quơ qua quơ lại vài cái như mèo chiêu tài.

Cảnh tượng này làm tim mọi người như vỡ òa.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa đồng thời lao đến bên cạnh con người bằng đồng ngồi thụp xuống.

Lúc này họ mới để ý không phải cậu không chịu tháo mũ bảo hiểm, mà là cái mũ này nó dính liền với bộ giáp đồng phía sau, phải dùng lực bên ngoài mới mở ra được.

Hai người không chần chừ, vung đao cắt đứt phần liên kết.

Giải Ngữ Hoa nắm lấy mũ bảo hiểm đồng dùng sức nhổ mạnh ra, cái mũ rời khỏi bộ giáp, người bên trong cũng lộ diện.

Vừa cầm cái mũ vào tay, Giải Ngữ Hoa đã thấy nặng trịch, ước chừng cũng phải ba bốn mươi cân.

Nhưng nặng mấy anh cũng chẳng quan tâm, toàn bộ tâm trí anh lúc này đều đặt vào người bên trong.

“Tiểu Mặc...” Môi anh run rẩy, cảm giác mất đi rồi tìm lại được khiến lòng anh như nổ tung.

Kích động, vui sướng, mọi cảm xúc đan xen, mãi mới thốt ra được hai chữ đó.

Hắc Nhãn Kính thì chẳng kiêng dè gì, ôm lấy cổ Ngô Mặc cười ha hả đến mức không kịp thở.

Nhưng chó không mọc được ngà voi, hắn vừa vỗ vai Ngô Mặc vừa cười: “Tiểu bảo bối, em mới được đào lên đấy à?” Dưới lớp mũ bảo hiểm, bộ dạng Ngô Mặc thê thảm vô cùng.

Tóc rối như tơ vò, mặt mũi lem nhem vết đen vết xám, thậm chí còn có cả vệt đỏ.

Cậu như một con búp bê gỗ được Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa ôm trong lòng, miệng há hốc thở dốc như cá mắc cạn.

“Tiểu Mặc!” Ngô Tà phấn khích suýt điên, khóe miệng ngoác lên tận mang tai.

Đây là em trai ruột thịt của anh, một lần nữa từ cõi chết trở về, sao anh không vui cho được?

Vương Bàn Tử cũng chung tâm trạng.

Ngô Mặc vì anh và Trương Khởi Linh mà cam tâm hy sinh ở lại cản quái vật, mấy ngày qua anh đau đớn như dao cắt, cứ nghĩ đến việc hy vọng sống sót của Ngô Mặc ngày càng mong manh là anh hận không thể tát chết chính mình.

Sao có thể để anh em một mình ở lại dưới đó cơ chứ?

Giờ thấy Ngô Mặc còn sống sờ sờ, anh và Ngô Tà sướng phát cuồng, bất chấp tất cả lao tới.

Thế là xong, Ngô Mặc vừa mới khó khăn ngồi dậy được một chút, bị hai người kia lao tới đè cho một phát kêu "bộp" rồi lại ngã chổng vó ra đất.

Hai người đè lên người Ngô Mặc khóc lóc thảm thiết, phối với bộ dạng hiện tại của cậu trông chẳng khác nào đang khóc tang.

Chứng kiến cảnh này, khóe môi Trương Khởi Linh thoáng hiện một nụ cười.

"Tiểu Mặc, em không sao chứ?" Giải Ngữ Hoa không chịu nổi nữa, gạt Ngô Tà và Vương Bàn Tử ra, lườm hai người một cái rồi đưa tay đỡ sau gáy Ngô Mặc để dìu cậu ngồi dậy.

Kết quả là Ngô Mặc nặng kinh khủng, anh và Hắc Nhãn Kính phải dùng hết sức mới kéo cậu dậy được.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau cười hắc hắc, họ biết mình có chút mạo hiểm nhưng niềm vui trong lòng không tài nào kìm chế nổi.

Một lát sau, mọi người chợt nhận ra có gì đó sai sai.

Sao Ngô Mặc từ nãy đến giờ vẫn chưa nói lời nào?

Bình thường cậu là chúa nói nhiều, một mình có thể nói ba ngày ba đêm không nghỉ, sao giờ lại im thin thít thế kia, chẳng lẽ gặp chuyện gì rồi?

"Tiểu Mặc em sao thế?

Thương ở đâu?" Mấy người quây quanh Ngô Mặc hỏi dồn dập.

"Hù..." Ngô Mặc hít một hơi thật sâu rồi cuối cùng cũng thốt ra được một câu: “Đè...

đè chết ông đây rồi!” Tiếp đó, tay cậu run lẩy bẩy như bệnh nhân Parkinson, chỉ vào cậu thợ đứng sau lưng mọi người, phẫn nộ mắng: “Là cái thằng nhãi mày phải không?

Thằng khốn kiếp, quân rùa rụt cổ, ông đây đến rắm còn chẳng dám thả, cứ nhịn nén mà bò lên trên, bò suốt hơn tiếng đồng hồ mới thấy chút hy vọng.” “Vừa mới thấy mày định chào một tiếng thì mày nã nguyên băng đạn qua, mẹ kiếp lại bắn ông mày rơi xuống hố.” “Mày có biết cái hố đó sâu cỡ nào không?

Mày có biết bộ giáp trên người ông đây nặng thế nào không?

Mày có biết cái thứ sau lưng tao nặng bao nhiêu không hả?...” Ngô Mặc mắng liên hồi làm mọi người vừa buồn cười vừa không dám cười, mà không cười thì nhịn đến nội thương.

Còn cậu thợ kia thì ngây người ra, đâu có ngờ “quái vật” này lại là đại nhân vật?

Lúc này cậu ta chỉ biết rụt cổ nấp vào một góc, không dám ho he tiếng nào.

Lòng Ngô Mặc uất ức lắm chứ, mình vượt bao gian khổ mới thoát khỏi hiểm cảnh, khó khăn lắm mới thấy bóng người, định bụng nhờ nó kéo lên một tay, ai dè thằng ranh đó lại táng cho mình một trận lôi đình rồi tiễn mình về hố.

Ngô Mặc vừa chửi vừa thở hồng hộc, rõ ràng là sức cùng lực kiệt rồi.

“Tiểu Mặc, nghỉ ngơi chút đi, muốn đánh muốn chửi lát nữa tính sau, để anh giúp em cởi bộ giáp đồng này ra trước nhé?” Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Mặc mệt lả, sợ cậu vì tức quá mà ngất xỉu nên vỗ nhẹ vào lưng cậu trấn an: “Làm chính sự trước đã, sau đó em muốn xử thế nào anh cũng chiều.” “Đúng đúng, nào mình làm ca 'mổ đẻ', bế Mặc bảo bảo ra trước đã.” Hắc Nhãn Kính nhướn mày trêu chọc: “Ở trong bụng lâu quá không tốt đâu, dễ biến thành kẻ ngốc lắm.” Lạ là lần này Ngô Mặc không đốp chát lại, mà lại ôm lấy Hắc Nhãn Kính, áp đầu vào vai hắn cọ cọ mấy cái.

Chương 351

Hành động này làm Hắc Nhãn Kính giật bắn mình.

Với cái nết của Ngô Mặc, nghe mấy câu vừa rồi của hắn thì dù có đang sống thực vật cũng phải bật dậy đánh hắn một trận mới đúng, sao giờ lại thế này?

Chẳng lẽ cậu bị nội thương thật?

Nghĩ đến đây, tim Hắc Nhãn Kính chùng xuống, nụ cười trên mặt biến mất sạch.

Hắn giơ tay định xoa lưng Ngô Mặc nói vài câu an ủi, thì nghe thấy giọng lí nhí của cậu truyền đến: “Mẹ kiếp, mặt em dính dính bẩn quá, thối chết đi được, Kính ca anh đừng động đậy, để em lau cái mặt chút.” Bàn tay đang định xoa của Hắc Nhãn Kính khựng lại giữa không trung.

Biểu cảm trên mặt hắn thay đổi liên tục, trông như sắp liệt dây thần kinh mặt đến nơi.

Một lúc sau, hắn mới vỗ mạnh vào lưng Ngô Mặc một cái, vừa cười khổ vừa mắng đầy sủng ái: “Thằng ranh con.” Sau khi lau sạch mặt vào áo Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc nhăn mày đẩy hắn ra vẻ chê bai, rồi quay sang ôm cổ Giải Ngữ Hoa, cười tươi rói: “Hoa ca, em nhớ anh chết đi được, thật đấy, nhớ kinh khủng luôn.” “Được rồi, anh biết mà.” Giải Ngữ Hoa để mặc Ngô Mặc ôm mình, hai tay nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, gương mặt rạng rỡ vẻ mãn nguyện, cứ như trái tim vừa đi lạc giờ đã quay về lồng ngực.

“Này, còn anh trai ruột của em đâu?” Ngô Tà ngồi bên cạnh lườm một cái, đưa tay búng vào trán Ngô Mặc một phát, bực bội nói: “Thằng nhóc này quên mất anh rồi à?” “Không quên, không quên mà.”

Ngô Mặc cười như một thằng ngốc, lại ôm lấy Ngô Tà cọ quậy hồi lâu mới trấn an được máu ghen tị của ông anh trai.

Sau đó cậu cũng không quên Vương Bàn Tử, cả hai trao nhau một cái ôm nồng nhiệt.

Vừa buông Vương Bàn Tử ra, trước mắt cậu lại xuất hiện một bóng dáng khác.

Ngô Mặc ngẩng đầu lên, mặt đối mặt với Trương Khởi Linh.

Vẻ mặt Trương Khởi Linh lúc này vô cùng dịu dàng, phải nói là bao nhiêu năm qua chưa ai từng thấy anh như vậy.

"Ngô Mặc." Giọng anh hơi khẽ, có vẻ chưa quen lắm với kiểu biểu cảm và tông giọng này.

Nào ngờ Ngô Mặc vừa thấy Trương Khởi Linh, mắt bỗng trợn trừng như gặp ma, sau đó quay đầu sang một bên nôn thốc nôn tháo.

Trương Khởi Linh đứng hình ngay lập tức.

Anh nhìn dáng vẻ nôn thốc nôn tháo của Ngô Mặc, trong ánh mắt thoáng qua một tia mờ mịt.

Anh có cảm giác Ngô Mặc đang cực kỳ ghét bỏ mình.

Cảm giác này thật vô lý, nhưng lại giải thích được cảnh tượng trước mắt.

Chỉ là trong lòng Trương Khởi Linh bỗng trào dâng một nỗi uất ức không tên.

Cảnh tượng này không ai ngờ tới, hoàn toàn nằm ngoài dự tính của mọi người.

Hắc Nhãn Kính đứng gần Ngô Mặc nhất, né không kịp nên bị phun thẳng lên người.

Có điều lúc này hắn cũng chẳng tâm trí đâu mà quản chuyện đó, trong lòng chỉ lo lắng không biết Ngô Mặc rốt cuộc bị làm sao.

Ngô Mặc thật sự chịu không nổi, suýt chút nữa nôn cả mật xanh mật vàng ra ngoài.

Cũng chẳng trách cậu được, chủ yếu là hiện giờ cứ nhìn thấy khuôn mặt kia của Trương Khởi Linh, đại não cậu lại tự động hiện ra những cảnh tượng kinh hoàng xảy ra dưới địa hạ.

Cái loại tình cảnh buồn nôn đó mang lại sự đả kích quá lớn.

Có lẽ suốt đời này cậu cũng chẳng muốn trải qua lần thứ hai.

Không phải vì khả năng chịu đựng tâm lý của cậu kém, mà là giữa việc nghe kể và tận mắt chứng kiến hoàn toàn là hai cảm giác khác nhau.

Mấy người vây quanh Ngô Mặc, giúp cậu vỗ lưng.

Thấy cậu nôn ra toàn nước vàng, không có chút thức ăn nào, lòng ai nấy đều thắt lại.

Mười mấy ngày không ăn, cậu đã trụ lại bằng cách nào vậy?

Họ đâu có biết, không phải Ngô Mặc không có gì ăn, mà là cậu cứ nghĩ đến cảnh tượng đó là lại buồn nôn, căn bản không nuốt trôi thứ gì.

Một sự hiểu lầm "xinh đẹp" cứ thế hình thành.

Thấy Ngô Mặc nôn đến mức này, mấy ông anh lo sốt vó.

Phải biết là thằng nhóc này bình thường ngoài lúc chửi người thì hay nhổ nước miếng xuống đất, chứ từ trước đến nay chưa thấy cậu nôn ra cái gì bao giờ. "Tiểu Mặc, đỡ hơn chút nào chưa?" Giải Ngữ Hoa xót xa cực kỳ, muốn cho cậu súc miệng, nhưng lục lọi khắp người cũng chẳng mang theo nước hay đồ ăn gì.

Ngô Mặc nôn một trận xong cũng thấy khá hơn đôi chút.

Vừa định đứng dậy nói chuyện thì lại nhìn thấy Trương Khởi Linh bên cạnh.

Thôi xong, hiệp hai lại bắt đầu.

Mấy người này đều là cáo già cả, ngay lập tức phản ứng ra rằng Ngô Mặc hình như cứ nhìn thấy Trương Khởi Linh là lại lên cơn.

Nhưng mà tại sao chứ?

Họ chuyển tầm mắt sang Trương Khởi Linh, phát hiện sự mờ mịt trên mặt anh cũng chẳng kém gì họ, thậm chí còn có phần hơn.

Vương Bàn Tử não nhảy số nhanh nhất.

Gã chợt nhớ tới mấy thứ đau mắt ở Trương gia cổ lâu.

Chỉ là mấy người họ đều đã thấy, cũng đã cùng nhau chiến đấu, lúc đó Ngô Mặc đâu có phản ứng lớn thế này?

Chẳng lẽ sau khi gã và Tiểu Ca chạy thoát, dưới đó đã xảy ra chuyện gì "không thể mô tả"?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Bàn Tử đại biến, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đều là đàn ông con trai với nhau, chuyện không thể mô tả thì chỉ có thể là...

Gã liếc nhìn xuống dưới, nhưng đã bị bộ giáp đồng che mất.

Vương Bàn Tử run rẩy đặt tay lên vai Ngô Mặc, giọng điệu đầy vẻ thăm dò: "Anh em, cậu chịu khổ rồi, chuyện gì qua thì cứ cho qua đi, cứ coi như bị chó cắn một phát." "Ừm." Ngô Mặc vất vả lắm mới nôn xong, đầu óc đang rối bời nên tiện mồm đáp đại một tiếng.

Cái đáp này làm Vương Bàn Tử đứng tim, gã ngã ngồi xuống đất, hồi lâu sau vẫn chưa hoàn hồn, thầm chửi trong lòng: "Mẹ nó chứ, mấy cái thây ma nhà họ Trương, chết thì chết quách đi còn bày đặt biến thái à?

Anh em như hoa như ngọc của ông đây mà lại bị như thế..." Những chuyện sau đó Bàn Tử không dám nghĩ tiếp nữa.

Gã thở dài một tiếng, tự nhủ lát nữa nhất định phải an ủi Ngô Mặc thật tốt, nỗ lực giúp cậu vượt qua cú sốc này.

Tạm gác lại những suy nghĩ vòng vèo của Bàn Tử, lại nói về Ngô Mặc.

Cậu nhắm mắt, uể oải dựa vào người Giải Ngữ Hoa, xua tay liên tục về phía Trương Khởi Linh: "Lão...

Lão Trương à, tôi xin anh đấy, anh đừng có lượn lờ trước mặt tôi nữa, tôi thực sự chịu không nổi đâu." Cậu vừa nói thế, mọi chuyện coi như đã được xác thực.

Mọi người đều hiểu ra Ngô Mặc thành ra thế này đúng là vì Trương Khởi Linh.

Nhưng vì sao?

Ai nấy đều như hòa thượng lùn không sờ được gáy.

Nhưng mấy chuyện đó giờ không quan trọng, dù thế nào thì người sống sót trở về là tốt rồi, chuyện khác tính sau.

Tục ngữ có câu huynh đệ đồng lòng, lột da rút gân.

Trên người Ngô Mặc còn mặc bộ giáp nặng nề, mấy ông anh xúm vào giúp cậu tháo ra.

Bộ giáp rơi xuống đất phát ra tiếng "đùng đùng".

Ngô Tà nhìn mà líu lưỡi.

Anh ước tính bộ này cộng lại ít nhất cũng phải bảy mươi lăm ký.

Ngô Tà không thể tưởng tượng nổi Ngô Mặc làm sao khoác thứ này lên người rồi khó khăn bò ra ngoài, mà phía sau còn kéo theo một cái quan tài lớn nữa chứ? "Ơ?

Quan tài?" Nghĩ đến cái quan tài đen sì kia, Ngô Tà sững sờ.

Tính hiếu kỳ của anh cực nặng, anh bước nhanh đến bên cạnh quan tài, muốn xem bên trong chứa thứ gì.

Tuy nhiên khi lại gần mới thấy nắp quan tài được đậy kín mít, bên trên còn quấn mấy sợi xích sắt.

Chắc là Ngô Mặc sợ quan tài bị rã ra nên mới buộc kỹ như vậy.

Anh định quay lại hỏi, nhưng thấy dáng vẻ khó chịu của Ngô Mặc, lời định nói lại nuốt vào trong.

Chương 352

Hiếu kỳ đến mấy cũng không quan trọng bằng sức khỏe của em trai.

Sợ Ngô Mặc nhìn thấy Trương Khởi Linh lại nôn thốc nôn tháo, Hắc Nhãn Kính rất tâm lý đứng chắn trước mặt Tiểu Ca.

Lúc này trong lòng hắn sướng đến mức muốn nở hoa luôn.

Ai bảo đàn ông không biết ghen tị chứ?

Từ trước đến nay Nam Hạt Bắc Ách luôn cùng danh tiếng, ai cũng bảo hắn không bằng Trương Khởi Linh.

Hạt Tử ngạo khí làm sao chịu được cái cục tức này?

Giờ thì hay rồi, Ngô Mặc đã trút giận giúp hắn.

Trương Khởi Linh ngươi lợi hại thì đã sao?

Bảo bối nhà ta cứ nhìn thấy ngươi là nôn, đủ thấy vẻ ngoài đẹp trai của ta hơn ngươi quá nhiều.

Người xưa nói chẳng sai, đàn ông đến chết vẫn là thiếu niên, nhìn vào điểm này thì lão già trăm tuổi kia vẫn không thoát khỏi quy luật đó, trẻ con chẳng kém gì ai.

Tháo bỏ bộ giáp nặng nề, Ngô Mặc như được tái sinh.

Cậu nhắm mắt vận động cơ thể, sau đó hít sâu một hơi, rồi suýt chút nữa tự làm mình ngất xỉu.

Mùi hôi thối trên người trộn lẫn với mùi bãi nôn, cộng thêm mùi cỏ xanh bốc lên sau cơn mưa, tất cả quyện lại thành một thứ mùi tấn công thẳng vào linh hồn. "Ca, em mệt sắp chết rồi, em muốn về ngủ." Ngô Mặc ôm cổ Giải Ngữ Hoa, uể oải nói: "Thằng em này của anh mười mấy ngày rồi không chợp mắt, không ngủ một giấc chắc sau này khỏi cần mở mắt luôn quá." Sau đó cậu chỉ tay, nói tiếp: "Còn cái thằng hỏa kế kia nữa, anh nhất định phải trừ lương nó, mẹ kiếp, ít nhất một năm, ông đây thù nó thấu xương." "Được, anh đưa em về ngay, về rồi sẽ phạt chết nó." Giải Ngữ Hoa không nói hai lời, quay lưng lại phía Ngô Mặc, khẽ bảo: "Lên đây, anh cõng em về." Ngô Mặc thực sự hết sạch sức lực rồi.

Lúc nãy phải leo hai lần mới lên được, bao nhiêu sức tàn đã vắt kiệt hết cả.

Lại còn nôn thêm một trận, giờ nói không ngoa chứ đến sức để đánh rắm cậu cũng chẳng có. "Hoa gia, sao ngài có thể làm việc này được?

Cứ để Hạt tử tôi làm cho." Hắc Nhãn Kính đứng bên cạnh không cam lòng.

Hắn vỗ vai Ngô Mặc một cái, chua chát nói: "Thằng nhóc thối này, cậu đối xử phân biệt đối xử quá đấy nhé?

Cậu nhìn mắt anh này, mong cậu đến mức thâm quầng cả rồi đây." "Thôi bớt xạo đi, lúc nào anh chẳng đeo kính râm, ai mà biết anh có quầng thâm hay không?" Ngô Tà nhìn trời 45 độ, bĩu môi khinh bỉ: "Anh ngày nào chẳng đi vệ sinh mấy bận, ăn được uống được lắm mà." Hắc Nhãn Kính: "..." Đúng là đồ đệ ruột, hễ có cơ hội là đâm cho sư phụ một đao.

Ngô Tà chỉ cảm thấy em trai đã về, cái lưng mình lại thẳng hẳn lên.

Hắc Nhãn Kính là ai?

Phi, thiếu gia đây thèm sợ anh chắc?

Nếu không phải hôm nay Ngô Mặc trở về, ngày đại hỷ không nên thấy máu cho xui xẻo, Hắc Nhãn Kính nhất định sẽ cho Ngô Tà biết thế nào là sư phụ dạy đồ đệ là thiên kinh địa nghĩa.

Chỉ trong chớp mắt ấy, Giải Ngữ Hoa đã cõng Ngô Mặc lên.

Hắc Nhãn Kính không tranh được người, lòng thấy hơi bực, liếc Ngô Tà một cái rồi hừ lạnh: "Đồ đệ ngoan, nhìn cậu mới đi mấy bước đã thở hổn hển rồi, quay về sư phụ sẽ giúp cậu rèn luyện thể chất thật tốt." "Xì, Tiểu Mặc nhà tôi đã về rồi, không dám phiền đến lão nhân gia ngài đâu." Ngô Tà trợn mắt.

Hai thầy trò này giờ đúng là nhìn nhau không thuận mắt, ai cũng thấy đối phương phiền phức.

Vương Bàn Tử lúc này hoàn toàn chìm đắm trong thế giới riêng, trong lòng chỉ mải suy nghĩ Ngô Mặc bị bắt nạt thì mình nên an ủi thế nào.

Trương Khởi Linh đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng Ngô Mặc, trong mắt thoáng qua một tia tủi thân, hệt như một đứa trẻ bị bỏ rơi, có chút không biết phải làm sao.

Ngô Mặc nằm trên lưng Giải Ngữ Hoa, suy yếu rã rời.

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc, cậu thả lỏng toàn thân.

Hai mí mắt đã lâu không gặp nhau, giờ cứ đòi dính chặt lấy nhau.

Thế nhưng Giải Ngữ Hoa còn chưa đi được mấy bước, Ngô Mặc bỗng giật mình tỉnh táo lại.

Cậu vội vàng quay đầu, dùng hết sức bình sinh hét về phía Hắc Nhãn Kính: "Kính ca, quan tài của tôi!" "Nói bậy bạ gì đó." Giải Ngữ Hoa không nghe lọt tai câu này, nhưng cũng chẳng biết làm gì với cái tính nói năng bừa bãi của cậu, chỉ đành bất lực lắc đầu bảo: "Em đó, yên tâm ngủ đi, đồ đạc không thiếu một món, sẽ mang về hết cho em." "Ồ." Ngô Mặc đáp một tiếng, nhưng vẫn không yên tâm, lầm bầm bên tai Giải Ngữ Hoa: "Ca, đó là đồ thằng em này liều mạng tha về đấy, thiếu một món là em đau lòng chết mất." Giải Ngữ Hoa còn biết nói gì nữa?

Anh chỉ đành thở dài, dừng bước quay đầu dặn dò mấy người Hắc Nhãn Kính: "Mấy người khiêng cái quan tài kia về doanh trại đi, nhớ đấy, cẩn thận một chút, đừng làm hỏng đồ bên trong, vỡ một cái thì tự mà đền." Đúng là số khổ cho Giải đương gia, vớ phải ông em "xót tiền hơn xót mạng" này thì cũng đành nhận mệnh thôi.

Nghe vậy, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà nhìn cái quan tài đen sì phía sau, rồi lại nhìn bộ giáp đồng bị vứt dưới đất, lòng hối hận khôn nguôi.

Họ thầm chửi Giải Ngữ Hoa đúng là dân làm ăn, xảo quyệt quá mức.

Hèn gì anh ta lại tranh phần cõng người, vì cõng người dù sao cũng nhẹ nhàng hơn nhiều so với việc kéo quan tài và vác bộ giáp kia. "Khụ!" Hắc Nhãn Kính khẽ ho một tiếng.

Hắn đút một tay vào túi, bày ra dáng vẻ sư phụ, phân phó Ngô Tà: "Đồ đệ ngoan, sư phụ dạo này cổ tay hơi đau, việc kéo quan tài này giao cho cậu nhé." Ngô Tà giờ đây mồm mép lanh lợi, nhà có chỗ dựa nên chẳng sợ Hắc Nhãn Kính tí nào.

Anh lập tức đáp trả: "Sư phụ cứ yên tâm, đợi đến ngày anh nằm vào trong quan tài, tôi nhất định sẽ đích thân kéo quan tài tiễn anh tận huyệt." "Hắc, Ngô Tà, cậu có phải ngứa đòn rồi không?" Hắc Nhãn Kính xoay xoay cổ tay, làm bộ muốn đánh người.

Ngô Tà vọt nhanh ra sau lưng Trương Khởi Linh, nắm lấy áo anh thò đầu ra nói: "Tiểu Mặc và Tiểu Ca đều về rồi, thiếu gia đây thèm sợ anh à?" Sự trở lại của Ngô Mặc giống như một chiếc chìa khóa mở toang cánh cửa lòng của mọi người.

Những lo âu, sầu muộn, phiền não thảy đều tan biến.

Bên này đang nô đùa thì Vương Bàn Tử nãy giờ đang trầm tư cũng giật mình tỉnh giấc.

Gã trợn mắt quát: "Tôi nói này Thiên Chân, Hắc gia, hai người làm cái gì thế?

Đồ này là anh em chúng ta liều mạng mới lôi ra được, hai người giờ lại đùn đẩy nhau, có phải là treo cân trong hố xí không – hơi quá đáng (quá xí) rồi đấy nhé." Câu nói này của Vương Bàn Tử làm Ngô Tà ngẩn người.

Phải biết tên này cũng là thành viên cốt cán của đội lười biếng, bình thường hở ra là lười.

Nói câu không lọt tai thì quần có tụt gã cũng chỉ mong người khác kéo lên hộ.

Sao hôm nay lại chủ động làm việc thế này?

Anh đâu biết tâm trạng của Bàn Tử lúc này.

Anh em chịu uất ức, gã không giúp được gì, chỉ có thể nỗ lực vào những thứ cậu thích.

Mà thứ nhóc đó thích nhất chính là tiền.

Không nói chuyện khác, chỉ riêng việc Trương gia cổ lâu hung hiểm thế kia mà cậu vẫn kéo quan tài ra được, đủ thấy trong quan tài có thứ cậu quan tâm.

Bất kể bên trong là vàng bạc châu báu hay đồ đáng giá gì, chỉ cần nhóc đó tâm tình tốt hơn một chút, vượt qua được cú sốc này, thì Vương Bàn Tử gã cam nguyện vì anh em mà xả thân. "Thôi đi, đừng nói nhảm nữa, không thấy Hoa gia đi xa rồi à?" Vương Bàn Tử sải bước đến trước quan tài, tóm lấy sợi xích sắt dưới đất vắt lên vai.

Gã hừ lạnh một tiếng với Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà, khinh bỉ: "Đồ đàn bà, lề mề cái gì không biết." Xích sắt vừa lên vai, Vương Bàn Tử lập tức đờ người.

Hào khí ngút trời vừa nãy tan biến sạch sành sanh, thay vào đó là tiếng chửi bới: "Vãi chưởng, thằng nhóc này đào rỗng Trương gia cổ lâu rồi à?

Trong này chứa cái quái gì mà nặng thế này?" Bị vả mặt nhanh như vậy là điều Bàn Tử không ngờ tới.

Gã chỉ đành cười hì hì: "Hắc gia, Thiên Chân, Tiểu Ca, anh em mình đừng lãng phí thời gian nữa, mau lên đường thôi." "Thật không biết xấu hổ." Ngô Tà mắng một tiếng, đi tới bên cạnh Bàn Tử, nhặt một sợi xích sắt khác dưới đất lên.

Hắc Nhãn Kính bĩu môi hơi buồn bực.

Nhưng tục ngữ nói rất hay, vui một mình không bằng vui cùng nhau, việc lao động này sao thiếu Trương Khởi Linh được?

Hắn khoác vai Trương Khởi Linh, khóe miệng nở nụ cười xấu xa: "Ách Ba, anh nhìn xem anh dọa Tiểu Mặc sợ đến mức nôn không ngừng kìa.

Tôi nghe nói trẻ con bị kinh hãi là khó chữa lắm, anh..." Chưa nói dứt câu, cùi chỏ của Trương Khởi Linh đã thúc ngược ra sau, trúng ngay mục tiêu.

Hắc Nhãn Kính ôm ngực lùi lại mấy bước, bất bình: "Tôi có nói sai đâu, dạo này anh đừng có kích thích bảo bối nhỏ, cậu ấy nôn đến mức đó, Hắc gia tôi nhìn mà xót hết cả ruột." Trương Khởi Linh chẳng thèm để ý đến Hắc Nhãn Kính, đi thẳng đến chỗ bộ giáp đồng.

Anh nhặt bộ giáp ném lên quan tài, rồi luồn xích sắt vào.

Sau một loạt động tác chuẩn bị, anh lẳng lặng đi lên phía trước, vác xích sắt lên vai rồi lầm lũi kéo đi.

Giải Ngữ Hoa đi đầu, nghe tiếng ngáy pho pho trên lưng.

Anh cẩn thận điều chỉnh tư thế, dần dần bước chậm lại.

Hiện giờ tâm trạng anh cực tốt, dù mấy lão già nhà họ Giải có bắt đầu gây hấn thì Giải Ngữ Hoa cũng chẳng màng.

Trong tiết trời mưa gió thế này, mấy tên này lại im hơi lặng tiếng chạy mất, làm Giải Liên Hoàn lo đến phát điên. "Mấy thằng ranh con này, chẳng có đứa nào làm người ta yên tâm được." Giải Liên Hoàn vừa mắng vừa gọi Phan Tử: "Phan Tử, cậu dẫn mấy người đi với tôi xem sao, mưa vừa tạnh dễ có lũ bùn lắm, mấy đứa nó chẳng mang theo gì cả, lỡ xảy ra chuyện thì khốn." Mắng thì mắng thế nhưng lòng lo lắng chẳng bớt phân nào.

Chương 353

Mới đi được mấy bước, Phan Tử đã nhanh mắt thấy thấp thoáng có bóng người phía trước, vội kêu lên: "Tam gia, ngài nhìn kìa, hình như có người đang tới." Ánh đèn pin đồng loạt chiếu về phía đó, quả nhiên có một dáng người đang chậm rãi đi tới. "Tam gia, là Giải gia Tiểu Cửu gia!" Phan Tử kinh hô, nói với Giải Liên Hoàn: "Trên lưng cậu ấy hình như đang cõng người, chẳng lẽ xảy ra chuyện rồi?" "Mẹ nó, mau lại xem sao!" Giải Liên Hoàn nghe vậy lòng đau như cắt.

Lão gãi gãi cái đầu hói bóng loáng như quả cà của mình, thầm mắng: "Mấy thằng nhãi con, không đứa nào làm người ta bớt lo." Người có thể khiến Giải Ngữ Hoa đích thân cõng trên lưng, theo lão biết ngoài Ngô Mặc ra thì chỉ có Ngô Tà.

Mà Ngô Mặc lúc này đang mất tích, vậy người gặp chuyện chắc chắn là Ngô Tà rồi.

Giải Liên Hoàn dẫn người chạy hớt hải đón đầu.

Chẳng mấy chốc đã tới nơi, nhưng mặt đất sau cơn mưa lớn cực kỳ trơn trượt, nhấp nhô đầy hố bùn.

Giải Liên Hoàn vì quá nóng ruột nên một chân dẫm vào hố bùn, đo ván luôn.

Oái oăm ở chỗ Giải Ngữ Hoa cũng thấy nhóm Giải Liên Hoàn nên tăng tốc bước tới.

Thế là tạo nên một cảnh tượng: chú đến thăm cháu nhưng lại làm một cú đại lễ phủ phục. "Tam gia, ngài không sao chứ?" Phan Tử cũng hoảng, vội quỳ một chân xuống định đỡ Giải Liên Hoàn dậy. "Ái chà." Nhưng mặt đất quá trơn, anh cũng không cẩn thận mà ngã nhào theo.

Tiếng ồn ào làm Ngô Mặc đang mơ màng tỉnh giấc, cậu gượng mở mắt nhìn về phía trước.

Dưới ánh đèn pin, cậu thấy hai người đang quỳ trước mặt Giải Ngữ Hoa.

Trạng thái cực kỳ mệt mỏi khiến ý thức cậu không được tỉnh táo.

Trong đầu cậu lúc này là những cảnh cổ trang từng làm ở phim trường kiếp trước, xen lẫn với câu chuyện thời Minh mà Trương Duệ Quảng kể ở Trương gia cổ lâu.

Các loại hình ảnh loạn cào cào trong não, làm cậu thốt ra một câu như đang nói mớ, ghé sát tai Giải Ngữ Hoa hỏi nhỏ: "Ca, anh đăng cơ rồi à?" "Hả?" Giải Ngữ Hoa nghệt mặt ra.

Dù thông minh hơn người nhưng đôi khi anh cũng chẳng theo kịp mạch não của Ngô Mặc. "Mẹ nó chứ, cậu cõng ai đấy?

Có phải Ngô Tà không?" Giải Liên Hoàn vất vả lắm mới bò dậy được, chưa nhìn rõ người đã cuống quýt hỏi Giải Ngữ Hoa. "Tam thúc?" Tiếng chửi đặc trưng làm Ngô Mặc tỉnh hẳn.

Cậu nghiêng đầu, chớp chớp mắt suy nghĩ một lát rồi ngây ngô nói: "Tam thúc, cháu vẫn còn sống mà, không cần phải quỳ lạy hành lễ lớn vậy đâu." Nghe thấy giọng Ngô Mặc, cả Giải Liên Hoàn và Phan Tử đều đờ người ra.

Giải Liên Hoàn tự hỏi mình có đang nằm mơ không?

Hay là dạo này mệt quá nên ảo giác?

Hình như lão vừa nghe thấy giọng của thằng cháu nhỏ nhà mình. "Phan Tử, cậu ngắt tôi một cái xem nào." Giải Liên Hoàn quay sang bảo Phan Tử: "Có phải tôi dạo này mệt quá ngủ không ngon nên sinh ra ảo thính không?" Phan Tử cũng đứng ngẩn ra như phỗng.

Giải Ngữ Hoa thật sự không nhìn nổi nữa, khẽ ho một tiếng rồi bảo: "Tam gia, Tiểu Mặc về rồi, nhưng hiện giờ em ấy rất mệt, chúng ta cần mau chóng về doanh trại." Nghe lời Giải Ngữ Hoa, Giải Liên Hoàn như vớ được cọng cỏ cứu mạng, cả người bừng tỉnh.

Lão lao vọt tới bên cạnh Giải Ngữ Hoa, hai tay ôm lấy đầu Ngô Mặc nhìn chằm chằm, lẩm bẩm: "Đúng rồi, đúng là cái thằng nhãi thối này, đúng là cái thằng ôn con này về rồi." Mặt Ngô Mặc vốn đã xanh một vết, tím một mảng, giờ bị bùn trên tay Giải Liên Hoàn quẹt cho một phát, thế là thành một con mèo hoa chính hiệu.

Ngô Mặc cảm nhận được niềm vui sướng phát ra từ tận đáy lòng của tam thúc mình.

Được người ta mong ngóng, được người thân coi trọng thế này chính là thứ tình cảm mà cậu luôn khao khát. "Tam thúc, cháu về rồi đây." Ngô Mặc nói một câu mà thở hổn hển mấy bận.

Dù vậy, cậu vẫn không quên run rẩy đưa tay chỉ lên đầu Giải Liên Hoàn, quan tâm hỏi: "Tam...

Tam thúc, mấy ngày không gặp, sao tóc của chú biến mất tiêu rồi?" Giải Liên Hoàn: "..." "Phụt..." Giải Ngữ Hoa không nhịn được bật cười, rồi lại thấy hơi kỳ, anh hắng giọng: "Khụ, Tam gia, đi thôi." Nói thêm câu nữa chắc anh cười bò ra mất.

Phan Tử cũng nén cười muốn nội thương.

Anh có cảm giác Ngô Mặc trở về, cuộc sống gà bay chó sủa lại sắp bắt đầu rồi.

Chỉ một lát sau, Trương Khởi Linh và Ngô Tà cũng kéo quan tài tới nơi.

Quan tài vừa to vừa nặng, ma sát trên mặt đất phát ra những tiếng động phá tan bầu không khí tĩnh lặng. "Cái gì thế này?" Giải Liên

Hoàn nhìn rõ thì nhíu mày.

Nhưng lão xót cháu mình, không nỡ thấy Ngô Tà mệt mỏi như vậy, liền hất hàm ra lệnh cho Phan Tử: "Bảo mấy đứa hỏa kế qua giúp một tay." Phan Tử phẩy tay, mấy hỏa kế vội vàng chạy lên thay thế Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính. "Ối mẹ ơi, mệt chết Béo gia tôi rồi." Vương Bàn Tử xoay xoay bả vai, cảm thán: "Đi đường núi sau mưa đúng là... vất vả như rùa bò." "Phải đấy, cũng không biết Tiểu Mặc vác nó kiểu gì, vai tôi đỏ lựng hết rồi đây này." Ngô Tà vừa nắn vai vừa nhăn nhó.

Hắc Nhãn Kính đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng: "Đồ đệ ngoan, cái thân hình gà yếu này của cậu đúng là thiếu rèn luyện." Nói xong câu đó, hắn sải bước đi tới chỗ Giải Ngữ Hoa, mặt nở nụ cười niềm nở như sói xám lừa thỏ con: "Hoa gia, ngài vất vả rồi, đường núi gập ghềnh khó đi, đoạn đường còn lại cứ để tôi thay ngài nhé." Vừa nói hắn vừa đưa tay định đón lấy Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa lùi lại một bước, tránh khỏi tay Hắc Nhãn Kính, mặt sa sầm nói: "Không phiền đến Hắc gia đâu.

Tuy nhà họ Giải tôi tiền bạc không thiếu, nhưng tiền nào tiết kiệm được thì vẫn nên tiết kiệm, tích tiểu thành đại mới là đạo trị gia." Giải Liên Hoàn nhìn Hắc Nhãn Kính cực kỳ ngứa mắt.

Lão luôn cảm thấy hai thằng cháu mình biến thành cái đức hạnh dở hơi thế này phần lớn là do tên đeo kính râm này mà ra.

Vì thế lão hận không thể đuổi hắn đi xa cả vạn dặm. "Phan Tử lại đây giúp một tay, cõng Tiểu Mặc, chúng ta mau về doanh trại." Giải Liên Hoàn hậm hực liếc Hắc Nhãn Kính một cái rồi bĩu môi không nói thêm gì nữa. "Tam gia, không cần đâu, tôi làm được." Giải Ngữ Hoa nói xong liền cõng Ngô Mặc bước đi tiếp. "Cái thằng bướng như lừa này." Giải Liên Hoàn lắc đầu, rồi hét với Ngô Tà: "Thằng ranh con kia, đi theo chú." Lão hạ quyết tâm, lần này dù nói gì cũng phải nhốt hai thằng nhóc này bên cạnh mình.

Chuyện như thế này một lần là quá đủ rồi, thêm lần nữa chắc Giải Liên Hoàn lão không được chết già mất.

Một đám người vây quanh Giải Ngữ Hoa và Ngô Mặc đi về phía trước, phía sau chỉ còn lại Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử liếc nhìn Hắc Nhãn Kính rồi lại nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt đăm chiêu.

Một lát sau, gã vỗ vai Hắc Nhãn Kính, thắc mắc: "Hắc gia, tôi phát hiện ra một chuyện, sao Tam gia nhà họ Ngô nhìn anh cứ như nhìn đống rác ấy – đầy vẻ ghét bỏ thế?

Chẳng lẽ anh lại nhận tiền mà không làm được việc à?" Hắc Nhãn Kính: "..." Nhắc đến Giải Liên Hoàn, khóe miệng Hắc Nhãn Kính giật giật.

Nhưng thua người không thua trận, Hắc gia hắn lúc nào cũng phải cứng cỏi.

Hắn liếc xéo Bàn Tử, cười như không cười đáp: "Cậu thì biết cái đếch gì, Tam gia là đang 'ưu ái' tôi đặc biệt đấy, thôi bỏ đi, nói với cậu cũng chẳng hiểu được." Nói xong hắn phủi mông, sải bước đi theo. "Xì." Vương Bàn Tử cười khẩy, khoác tay Trương Khởi Linh: "Hắc gia đúng là mồm cứng thật đấy." Trương Khởi Linh mặt không cảm xúc, hệt như tượng đất trong miếu.

Vương Bàn Tử nói thêm vài câu nữa mới nhận ra anh chẳng phản ứng gì.

Gã lén nhìn Tiểu Ca, cảm thấy có gì đó không đúng.

Theo lý mà nói anh em trở về, sao Trương Khởi Linh lại có phản ứng này?

Chợt gã hiểu ra, chắc là do thái độ của Ngô Mặc đối với anh lúc nãy nên anh mới thành ra thế này.

Vương Bàn Tử liếm môi, lòng hơi khó xử.

Nói thực thì chuyện là do đám tổ tiên thất đức nhà họ Trương làm, không nên đổ lên đầu Tiểu Ca.

Nhưng thực tế không thể nhìn nhận đơn giản như vậy.

Thời cổ đại còn có luật tru di cửu tộc, chẳng lẽ thời nay lại hết rồi?

Tâm hồn anh em gã bị tổn thương lớn như vậy, có giận lây sang Tiểu Ca cũng là chuyện thường tình.

Đây là Trương Khởi Linh đấy, chứ đổi lại là người khác, Bàn Tử gã đã bổ đầu ra rồi.

Bên nào cũng là anh em, Vương Bàn Tử rơi vào cảnh khó xử. "Tiểu Ca này." Gã cân nhắc hồi lâu rồi khuyên: "Chuyện Tiểu Mặc lúc nãy, anh cũng đừng để bụng.

Theo tôi thấy thì đám tổ tông nhà anh đúng là không biết xấu hổ thật." "Nói chứ, cứ ở trần trùng trục mà chạy ra ngoài." Nói đến đây, Vương Bàn Tử trầm ngâm một lúc.

Gã nhìn quanh quất thấy không có ai, mới kéo áo Trương Khởi Linh, nghiến răng nói nhỏ: "Anh thử nghĩ xem tâm lý anh em chúng ta vững thế nào, có bao giờ suy sụp đến mức này không?

Mà lại còn là sau khi nhìn thấy anh nữa." Trương Khởi Linh ngẩn người, nhìn sang Bàn Tử, ánh mắt đầy vẻ khó hiểu: "Tại sao?" "Haizz!" Bàn Tử thở dài đầy khó xử, "Có thể khiến một đấng nam nhi thành ra thế này, chắc chắn là có nỗi khổ không thể nói ra.

Chương 354

Biết đâu sau khi hai chúng ta chạy thoát, đám tổ tông biến thái của anh đã làm gì cậu ấy..." Những lời sau đó Bàn Tử không nói ra, chỉ trao cho Trương Khởi Linh một cái nhìn mà "đàn ông ai cũng hiểu".

Gã tự thấy mình đã nói rất rõ ràng rồi, nhưng không biết rằng Trương Khởi Linh lại càng thêm mờ mịt.

Sau khi về đến doanh trại, mọi người mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Giải Ngữ Hoa cõng Ngô Mặc về lều mình, cẩn thận đặt cậu lên giường.

Ngô Mặc vừa buông lỏng tâm trí đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Lúc này đừng nói là động tác của Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng, dù anh có đánh rơi cậu xuống đất chắc cậu cũng chẳng tỉnh.

Hắc Nhãn Kính giờ đúng là chậm chân thì mất phần.

Người bị cướp mất, hắn kiểu gì cũng phải vào xem tình hình thế nào.

Với lại thằng nhóc này mất tích lâu như vậy, không biết có bị nội thương không, không tự mình kiểm tra một lượt thì hắn không yên tâm.

Hắc Nhãn Kính nghĩ thì đẹp lắm, nhưng thực tế đã tát cho hắn một cái đau điếng.

Hắn điều chỉnh biểu cảm, cố nặn ra nụ cười nhiệt tình, vén rèm lều của Giải Ngữ Hoa lên.

Một chân vừa nhấc lên chưa kịp hạ xuống đã nghe một tiếng quát lạnh lùng: "Cút ra ngoài!" "Ờ..." Có mấy hỏa kế đi ngang qua, để che giấu sự xấu hổ, Hắc Nhãn Kính giả vờ lau mồ hôi: "Hoa gia, ngài..." "Bớt nói nhảm đi, Tiểu Mặc cần nghỉ ngơi." Giải Ngữ Hoa đứng dậy đuổi Hắc Nhãn Kính ra ngoài, còn bồi thêm một câu: "Nếu làm em ấy thức giấc, căn nhà tôi cho anh ở tôi sẽ thu hồi lập tức, anh đi mà ra đường mà ở." "Ơ kìa Hoa gia, có thể nói lý chút không?" Thế là Hắc gia cứng cỏi của chúng ta đã hoàn toàn bại dưới sức mạnh của đồng tiền.

Đứng ngoài lều, mặt Hắc Nhãn Kính đen như nhọ nồi.

Cảnh này đều lọt vào mắt Vương Bàn Tử.

Gã đi tới bên cạnh hắn, lắc đầu: "Hắc gia, anh đúng là thối không ngửi được.

Tam gia ghét anh, Hoa gia cũng nhìn anh không thuận mắt, anh không định kiểm điểm lại mình à?" Nói xong Bàn Tử vỗ vai Hắc Nhãn Kính, chắp tay sau lưng, vừa đi vừa huýt sáo về lều mình.

Hắc Nhãn Kính tức nổ đốm mắt, dạo này hắn bị sao vậy trời?

Sao đi đâu cũng bị bắt nạt thế này?

Hắn nhìn sang Trương Khởi Linh đang đứng đằng xa, định nói vài câu, ai ngờ Tiểu Ca cũng xoay người bỏ đi.

Hắc Nhãn Kính: "..." Ngô Mặc ngủ một mạch suốt ba ngày trời.

Mấy ngày này làm mọi người lo phát sốt.

Mấy bác sĩ thay phiên nhau đến kiểm tra.

Ngô Mặc cứ như người thực vật, mặc cho người ta xoay xở vẫn cứ ngủ say.

Khi cắt bỏ hết quần áo của cậu ra, Giải Liên Hoàn đau xót không thôi.

Chỉ thấy trước ngực sau lưng Ngô Mặc chi chít vết thương.

Vết đao chém, vết cào, vết bỏng do thuốc nổ, đủ loại sẹo chằng chịt khắp cơ thể.

Dù có hệ thống hỗ trợ, thân thể được tăng cường nhưng cậu vẫn là một con người bình thường.

Chưa nói đến mấy thứ không phải người nhà họ Trương bản lĩnh cao cường thế nào, chỉ riêng thuốc nổ hệ thống cho cũng là loại cô đặc, uy lực kinh người.

Huống chi để thoát thân, Ngô Mặc đã ném liên tục bao nhiêu quả.

Phải nói là cậu còn sống mà bò ra được đúng là có chân mệnh thiên tử độ trì.

Bác sĩ định kiểm tra phần thân dưới, lúc định cởi đồ ra thì Vương Bàn Tử chen vào.

Từ lúc thấy Ngô Mặc, đầu óc gã cứ nghĩ ngợi lung tung.

Để xác minh phán đoán của mình, Bàn Tử rướn cổ lên nhìn chằm chằm.

Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính quay đầu lại, bị cái ánh mắt đờ đẫn trân trân của gã làm cho giật mình. "Anh định làm gì?" Ngô Tà nhìn Bàn Tử, thắc mắc: "Tôi thấy từ lúc Tiểu Mặc về anh cứ bất bình thường sao ấy?

Đều là đàn ông với nhau, anh chưa thấy bao giờ hay sao mà nhìn ghê thế?" Vương Bàn Tử nghẹn lời, uể oải vô cùng.

Chuyện này sao có thể nói bô bô trước mặt mọi người được?

Anh em còn phải giữ thể diện, còn phải sống tiếp chứ.

Gã lầm bầm hồi lâu không ra chữ nào, cuối cùng đành cứng cổ nói: "Thì tôi chẳng phải không yên tâm sao?

Muốn xem anh em mình có bị thiếu 'linh kiện' nào không." Giải Liên Hoàn càng nghe càng thấy không ra làm sao.

Vốn dĩ thấy cháu bị thương lão đã xót lắm rồi, giờ nghe Bàn Tử nói năng hươu vượn, lão nổi trận lôi đình mắng: "Cút, cút hết ra ngoài cho lão tử!

Đứng thù lù ở đây như mấy khúc gỗ thì có ích gì?

Mấy người là bác sĩ à?

Mau biến đi cho khuất mắt, đừng có cản trở ở đây!" Thế là vì một câu của Bàn Tử, tất cả đều bị đuổi khỏi lều.

Mấy người nhìn nhau đầy cạn lời, đành đứng chực ngoài lều đợi kết quả kiểm tra.

May mà kết quả vẫn khả quan.

Ba tiếng sau, bác sĩ vén rèm bước ra, mọi người vây lại hỏi han.

Từ miệng bác sĩ, họ biết Ngô Mặc chủ yếu là vết thương ngoài da trầm trọng và ngũ tạng lục phủ bị chấn động nhẹ, ngoài ra không có gì đáng ngại.

Nghe bác sĩ nói xong, đầu óc Ngô Tà ù đi một tiếng.

Ngũ tạng lục phủ đều bị chấn động mà còn gọi là vấn đề không lớn?

Chẳng lẽ phải thành người thực vật mới gọi là nghiêm trọng?

Dù sao cũng là em trai ruột, Ngô Tà thấy không hỏi cho ra nhẽ thì không tài nào yên tâm được.

Anh nhanh chân tiến tới chộp lấy tay bác sĩ, sốt sắng hỏi dồn: “Những vết thương này sau này có ảnh hưởng gì không?

Cần bao lâu mới bình phục hẳn?” Những người còn lại cũng bước tới một bước, vây quanh bác sĩ thành một vòng tròn.

Bị một đám đại lão nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, bác sĩ không kìm được mà run bắn cả người.

Gia quyến quá nhiệt tình thế này làm ông thấy không quen chút nào.

Bác sĩ cân nhắc nửa ngày, sợ nói thiếu chỗ nào, lúc này mới lên tiếng giải thích: “Mấy vị gia, Mặc thiếu niên kỷ còn nhỏ, thể chất lại tốt, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là sẽ hồi phục thôi.

Chỉ có điều trong thời gian này có rất nhiều điểm cần phải chú ý.” “Đợi một chút.” Ngô Tà móc từ trong túi ra một cuốn sổ nhỏ và một cây bút, bày ra tư thế sẵn sàng rồi mới nói với bác sĩ: “Bác sĩ nói đi, chúng tôi ghi lại.” “Được.” Bác sĩ cười cười rồi nói tiếp: “Thứ nhất, trong vòng ba tháng không được hút thuốc uống rượu; thứ hai, không được làm việc quá sức; về ăn uống thì chủ yếu là thanh đạm; cuối cùng là phải giữ cho tâm trạng luôn vui vẻ.” Chỉ có mấy điều đó nhưng Ngô Tà cũng nghiêm túc ghi vào sổ tay.

Sau khi bác sĩ đi khỏi, Giải Ngữ Hoa lên tiếng: “Đi thôi, chúng ta vào xem tình hình Tiểu Mặc thế nào.” Khi nói câu này, anh cố ý hoặc vô ý liếc nhìn Trương Khởi Linh một cái.

Nghĩ một hồi, thấy Ngô Mặc hiện đang ngủ sâu nên lời định nói lại nuốt vào trong.

Bước vào lều, ánh mắt mọi người lập tức quét về phía Ngô Mặc đang nằm trên giường.

Khá khen cho cái thằng ranh này, tiếng ngáy vang trời.

Chỉ nghe tiếng động mà không nhìn người thì chẳng ai nghĩ nổi cậu ta lại bị thương nặng đến thế.

Ngô Mặc đã đưa được về, nhưng những chuyện hậu sự phía sau vẫn còn rất nhiều.

Hơn nữa những chuyện này chỉ có thể do Giải Liên Hoàn đích thân xử lý.

Ông nhìn Ngô Mặc đang ngủ say, dặn dò Ngô Tà bên cạnh: “Tiểu Tà, bên phía Tam thúc còn có việc cần xử lý, cháu ở lại đây chăm sóc em trai cho tốt.” Ngô Tà đáp lời một tiếng, lặng lẽ nhìn những người khác bị Giải Liên Hoàn đuổi ra ngoài.

Dĩ nhiên Giải Ngữ Hoa không nhúc nhích, vì đây là lều của anh.

Hai ngày sau đó, Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa luân phiên canh giữ chăm sóc Ngô Mặc.

Giúp cậu thay thuốc, giúp cậu đút nước.

Tuy nhiên dù là vậy, Ngô Mặc cũng chưa từng tỉnh lại.

Cậu thực sự quá mệt mỏi rồi.

Chương 355

Lúc ở dưới đó, sau khi Ngô Mặc nhìn Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử rời khỏi tầng đỉnh, trái tim đang treo lơ lửng mới hoàn toàn hạ xuống.

Không còn người của mình ở đây, cậu cũng chẳng cần che giấu gì nữa.

Thu hồi kèn sô-na vào không gian, cậu bắt đầu một trận sinh tử đại chiến với đám quái vật kia.

Cũng may nhờ đám quái vật ở tầng dưới xông lên mới khiến Ngô Mặc được thở phào một hơi.

Do đám quái vật đó tấn công không phân biệt, không chỉ nhắm vào Ngô Mặc mà còn công kích cả hai tên 'gà què' và Hoắc Linh kia.

Cả tầng đỉnh lúc đó loạn thành một đoàn.

Phải biết rằng tất cả cơ quan khống chế của Trương Gia Cổ Lâu đều nằm ở tầng đỉnh, nơi này mà loạn lên thì đúng là chuyện không đùa được.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm tên 'gà què' bỉ ổi bị tên thiết giáp tướng quân ở tầng hai tóm cánh tay quăng ra ngoài.

Chẳng biết vô tình hay cố ý mà vị trí hắn rơi xuống lại có một cây côn sắt.

“Ái chà mẹ kiếp.” Nhìn khuôn mặt của tên bỉ ổi kia, trong não Ngô Mặc không tự chủ được mà áp hình ảnh Trương Khởi Linh vào.

Cậu không nhịn được mà tặc lưỡi, thầm nghĩ: “Phi phi, thiếu nhi không nên xem, gió thổi bay đi hết.” Dù sao cũng không phải người sống, chút vết thương này đối với hắn chẳng thấm tháp gì.

Tên bỉ ổi đó chẳng thèm để ý đến cây gậy phía sau, cứ thế như mọc thêm cái đuôi, lại lao về phía Ngô Mặc.

Những hình ảnh hỗn loạn đó lúc này cứ cuộn trào trong não Ngô Mặc, khiến cậu đang ngủ say cũng không tự chủ được mà nhíu mày.

“Sư phụ, anh nói xem Tiểu Mặc rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?” Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính vừa giúp Ngô Mặc thay thuốc xong thì thấy lông mày cậu nhíu chặt như quẩy xoắn.

Bình thường thì phải là anh và Giải Ngữ Hoa chăm sóc Ngô Mặc, nhưng không khéo là Giải Liên Hoàn vừa sai người gọi Giải Ngữ Hoa đi nói có việc cần xử lý.

Hiện giờ tình hình bên ngoài rất tệ, tin tức Hoắc lão thái thái đột ngột qua đời phải được khống chế, không thể để rò rỉ sớm.

Nhưng Hoắc Tú Tú vẫn đang trong cơn đau buồn, không có tâm trạng đâu mà lo liệu.

Vì đại cục, Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa phải nhanh chóng giúp Hoắc Tú Tú ổn định Hoắc gia.

Giải Ngữ Hoa vừa vén màn lều đi ra thì Hắc Nhãn Kính đã lén lút lẻn vào.

Chẳng cách nào khác, hai người Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa phòng hắn như phòng trộm, cứ nhìn chằm chằm không cho hắn tiếp cận Ngô Mặc.

Hắc Nhãn Kính cũng chẳng nản lòng, cứ rình rập bên này, hễ có cơ hội là lẻn đến cạnh Ngô Mặc ngay.

Hai bên cứ như đang đánh du kích, anh tiến tôi lùi, anh công tôi thủ, chơi đến là vui vẻ.

Vương Bàn Tử đứng xem mà thấy hả hê, còn Ngô Tà thì lại thấy

Tam thúc và Tiểu Hoa quá rảnh rỗi.

Anh hiểu rõ Hắc Nhãn Kính và cậu em nhà mình chơi với nhau thân nhất, dù giờ hai người kia có phòng bị thế nào thì chờ khi Tiểu Mặc tỉnh lại, chẳng phải hai gã này lại dính lấy nhau sao?

Thế nên anh chẳng có phản ứng gì lớn khi Hắc Nhãn Kính tiếp cận Ngô Mặc, cùng lắm là mở miệng mỉa mai vài câu cho bõ ghét.

Ban đầu thấy tình hình Ngô Mặc khá khẩm hơn, tâm trạng Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính cũng thoải mái đôi chút.

Nhưng vừa thấy cậu nhíu mày chặt, cả hai lập tức thu lại nụ cười.

Hắc Nhãn Kính lắc đầu, hiếm khi nghiêm túc đáp một câu: “Chắc là do mấy hình ảnh không tốt, không chừng là lý do khiến nó cứ nhìn Ách Ba là muốn nôn đó.” Ngô Tà cười khổ: “Tôi thấy Tiểu Ca cũng u ám lắm, hy vọng khi Tiểu Mặc tỉnh lại có thể xoa dịu được tình trạng này.” Chuyện này ai mà nói trước được?

Tạm gác chuyện Ngô Mặc hôn mê sang một bên, điều mấy người quan tâm nhất lúc này là trong cái quan tài lớn kia rốt cuộc chứa thứ gì?

Vương Bàn Tử và Ngô Tà đúng là đội trưởng và đội phó của tiểu đội tò mò, hai gã này cứ vây quanh quan tài đi vòng vòng suốt cả ngày.

Thậm chí nửa đêm dậy đi vệ sinh cũng phải cầm đèn pin soi qua một cái.

Vương Bàn Tử nhịn nửa ngày, trí tò mò bùng nổ, bèn đề nghị: “Thiên Chân, cậu nói xem chúng ta có nên...” “Dẹp đi.” Ngô Tà chẳng cần nghĩ đã từ chối ngay: “Anh lại không biết tính nết thằng ranh đó sao, chưa được nó cho phép mà anh dám mở ra, đến lúc đó nó chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình cho xem.” Vương Bàn Tử ngẫm lại cũng thấy đúng.

Sáng ngày thứ tư, Ngô Mặc rốt cuộc cũng tỉnh dậy sau cơn ngủ dài.

“Tiểu Mặc, em tỉnh rồi!” Ngô Tà đang xách bình giữ nhiệt vừa vào đã đối mắt ngay với Ngô Mặc.

Anh phấn khởi đặt đồ xuống đất, chạy vội tới giường: “Cảm thấy thế nào?

Có chỗ nào không khỏe thì bảo anh.” Ngô Mặc cảm thấy mình vừa trải qua một cơn ác mộng, toàn thân yếu ớt vô lực.

Cậu định thần lại một chút, đưa tay về phía Ngô Tà: “Anh, đỡ em dậy đi lại chút, em cảm thấy người cứng đơ hết cả rồi.” Khi Ngô Mặc xuất hiện ngoài lều, bọn Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa lập tức bỏ hết công việc đang dở tay, lao tới ngay lập tức.

“Thằng nhãi ranh, thấy thế nào rồi?” Cậy mình là bề trên, Giải Liên Hoàn vươn hai tay đẩy phăng những người khác ra, đứng trước mặt Ngô Mặc ngó nghiêng không ngớt.

“Hắc hắc, Tam thúc, cháu chỉ hơi đói thôi.” Ngô Mặc nhe răng cười, một tay khoác lên vai Ngô Tà, tay kia vỗ nhẹ vào bụng: “Cái bụng này của cháu ngoan của thúc giờ đang thiếu thịt cá linh đình đây.” Ánh mắt mọi người theo hướng tay cậu nhìn xuống, rồi đồng loạt khóe mắt giật giật.

Giải Ngữ Hoa nheo mắt, liếc nhìn Hắc Nhãn Kính bên cạnh, trong mắt bốc ra một luồng sát khí.

Hắc Nhãn Kính lùi lại một bước, một tay đút túi, nhìn trời 45 độ như thể mọi chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

Ngô Tà hít một hơi sâu, anh cảm thấy trình độ tìm chết của Hắc Nhãn Kính lại thăng thêm một bậc rồi.

Trước những ánh nhìn quái dị của mọi người, Ngô Mặc ngơ ngác không hiểu gì.

Lại có chuyện gì nữa đây?

Chẳng lẽ mình bị bệnh nan y?

Không đúng chứ, hệ thống đâu có thông báo gì cho mình đâu?

Ngô Mặc đâu có biết lúc này hình tượng của cậu trông 'khó đỡ' cỡ nào.

Không phải vết thương của cậu quá nặng, mà là sáng nay lúc Hắc Nhãn Kính giúp cậu thay băng gạc, cái tên khốn này đột nhiên nảy ra ý tưởng kỳ quái, thắt cho cậu một bông hoa lớn sau lưng.

Không chỉ có thế, Hắc Nhãn Kính còn lấy bút dạ vẽ thêm mấy trái tim lên băng gạc.

Cuối cùng ở ngay phần bụng, hắn vẽ một hình người nhỏ đang đeo kính râm.

Kỹ thuật hội họa của Hắc Nhãn Kính cực kỳ xuất sắc, vẽ sống động như thật.

Lúc vẽ hắn tính lát nữa thay thuốc sẽ tháo ra, dù sao Giải Ngữ Hoa từ sáng sớm đã bận rộn, không nửa ngày thì chẳng xong, chắc chắn sẽ không bị phát hiện.

Ai ngờ bên Giải Liên Hoàn có việc nên sai người gọi anh đi, kết quả là chỉ trong chốc lát Ngô Mặc đã tỉnh lại.

Ngô Tà thì quá phấn khích nên cũng chẳng để ý, cứ thế dìu Ngô Mặc đi ra ngoài.

Khá khen cho Ngô Mặc, vừa lộ diện đã làm ngay một màn 'catwalk' mở màn.

Vương Bàn Tử cười đểu, sấn tới túm lấy Ngô Mặc xoay một vòng 360 độ: “Chậc chậc, người anh em, thời trang đấy, thứ này là mẫu băng gạc trái tim mới nhất à?” “Cái quái gì thế?” Ngô Mặc vốn đang yếu, bị gã xoay một vòng thì hoa mắt chóng mặt, đồng thời trong lòng nảy sinh một dự cảm không lành.

“Bàn Tử đừng quậy, Tiểu Mặc hiện giờ còn yếu lắm.” Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà người trước người sau xông tới dìu Ngô Mặc.

Ngô Mặc định thần lại nửa ngày mới khá hơn một chút.

Cậu cúi đầu nhìn, tức đến mức toàn thân run rẩy: “Á đù, cái tên mù chết tiệt này, ông đây đập chết mày!” Cơn hỏa này mà không phát ra được chắc cậu nghẹt thở mà chết mất.

Ngô Mặc dùng hết sức bình sinh hất văng Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà, lao về phía Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính đứng yên tại chỗ không dám né, sợ mình mà chạy thì Ngô Mặc không đủ sức rồi ngã lăn ra đất, đành cắn răng nhận lấy 'lễ rửa tội tình yêu' của Ngô Mặc.

Trong đầu hắn loáng qua một ý nghĩ: “Thôi xong, lần này chơi lớn quá rồi.” “Thằng mù kia, tổ sư nhà anh!” Ngô Mặc vừa đấm vừa thở dốc.

Mấy ngày không ăn uống tử tế, thể lực đúng là không theo kịp.

“Bảo bối nhi, em nghe anh giải thích đã.” Hắc Nhãn Kính rụt cổ, nịnh nọt giải thích: “Anh chỉ thấy băng gạc màu trắng trông xúi quẩy quá nên mới vẽ chút gì đó hỉ khánh cho em thôi mà.” “Hà hà.” Ngô Mặc nheo mắt cười lạnh, sau đó một cú đấm 'thăng thiên' trúng ngay sống mũi Hắc Nhãn Kính, gằn giọng: “Ông đây thấy cái mặt anh đen quá, nên cũng cho anh chút sắc huyết cho nó hồng hào!” Ngô Tà nhìn mà thấy sướng rơn, cảm thấy cục tức trong lòng tan biến hết.

Giải Ngữ Hoa cũng thấy rất thư thái, ngay cả cảm giác mệt mỏi cũng bị quét sạch.

Giải Liên Hoàn thì càng khỏi phải nói, nếu không phải vì đánh không lại Hắc Nhãn Kính thì ông đã đích thân ra tay dạy dỗ gã này rồi.

Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái với Hắc Nhãn Kính, gã cho rằng Hắc gia luôn đi tiên phong trên con đường tìm chết.

Trương Khởi Linh không xuất hiện trước mặt Ngô Mặc, anh luôn nấp sau lưng mọi người.

Đó là sự dịu dàng độc nhất của anh.

Sau khi vận động một hồi, sắc mặt Ngô Mặc đã khá hơn đôi chút.

Cậu lườm Hắc Nhãn Kính một cái rồi vung vẩy cánh tay, quay sang hỏi Giải Ngữ Hoa: “Hoa ca, đồ đạc của em đâu?” Phải nói là sau khi tỉnh lại, Ngô Mặc có thể quên ăn quên uống, nhưng duy nhất không thể quên thứ đồ mà cậu đã liều mạng lôi về.

Chương 356

“Yên tâm đi, ở trong doanh trại cả.” Giải Ngữ Hoa hiểu rõ tính nết Ngô Mặc, đồ mà không tận mắt nhìn thấy thì chắc chắn cậu sẽ không yên tâm.

Anh bước tới nắm tay Ngô Mặc kéo đi: “Đi thôi, anh đưa em đi xem.” Trong quan tài chứa thứ gì?

Mấy gã này đã bồn chồn mấy ngày nay rồi, cuối cùng cũng đợi được đến lúc Ngô Mặc tỉnh lại.

Giờ nghe nói Ngô Mặc đi kiểm tra, Ngô Tà và Vương Bàn Tử phấn khích phát điên, bước mau vài bước đi theo sau Giải Ngữ Hoa và Ngô Mặc, vây quanh hai người đi về phía quan tài.

“Phan Tử, chúng ta cũng qua xem thử.” Giải Liên Hoàn khẽ ho một tiếng, chắp tay sau lưng ra dáng đại lão, lững thững rời đi.

Tại hiện trường chỉ còn lại mình Hắc Nhãn Kính với vệt máu trên môi.

Cũng may là Ngô Mặc nương tay, hoặc là do cậu kiệt sức, chứ không thì với cú đấm đó, người bình thường không bị đấm cho 'hoa đào nở rộ' thì cũng gãy xương mũi.

Đám đàn em đứng xem náo nhiệt xung quanh sợ Hắc Nhãn Kính giận lây, nhìn nhau một cái rồi giải tán sạch.

Ngô Mặc đi được vài bước, liếc nhìn ra sau thấy Hắc Nhãn Kính vẫn đứng ngây ra đó.

Cậu dừng bước, quay đầu hét lên: “Anh đứng đó giả bộ u sầu cái mẹ gì thế, không mau lại đây giúp một tay?” “Tới đây, tới đây liền!” Hắc Nhãn Kính cười híp mắt đáp lời.

Tiện tay quẹt vết máu, hắn xoa xoa tay chạy lon ton tới.

“Gọi hắn làm gì?” Giải Ngữ Hoa hơi khó chịu, lông mày khẽ nhíu lại.

Ngô Mặc chẳng cần nghĩ, thốt ra luôn: “Đồ nặng thế, em không muốn tự bê đâu.” Giải Ngữ Hoa: “...” Một đám người rồng rắn kéo đến chỗ quan tài.

Chiếc quan tài đen kịt này được đặt ở chính giữa doanh trại, xung quanh có mấy tên đàn em thay phiên canh gác suốt đêm.

Bộ giáp đồng xanh mà Ngô Mặc mặc cũng được đặt ngay ngắn ở bên cạnh.

“Phù, may quá.” Ngô Mặc liếc nhìn một cái, thấy quan tài đồng vẫn y hệt như lúc cậu lôi ra thì mới yên tâm.

“Mấy cậu, giúp tôi tháo xích sắt ra.” Ngô Mặc yếu ớt tựa vào người Giải Ngữ Hoa, dặn dò mấy thanh niên bên cạnh: “Nhớ nhẹ tay thôi, cẩn thận chút đấy.” Trong quá trình tháo xích, Ngô Mặc tổng thấy thiếu thiếu một người.

Một lát sau cậu mới phản ứng lại, thắc mắc: “Lão Trương đâu?” Hóa ra mọi người đều ở đây, chỉ thiếu mỗi Trương Khởi Linh.

Vương Bàn Tử mắt nhìn chằm chằm quan tài nhưng miệng thì nhanh nhẩu: “Tiểu Ca sợ em nhìn thấy anh ấy lại khó chịu, nên mấy ngày nay cứ không dám lại gần em.” Lời vừa thốt ra, những hình ảnh kia lại nhanh chóng hiện lên trong não Ngô Mặc.

Một luồng dịch vị chua loét từ dạ dày cuộn trào lên.

Có những chuyện không phải muốn quên là quên được.

Nói thật, nếu hai gã kia chỉ đung đưa như chuông gió thì phản ứng của Ngô Mặc đã không lớn như thế.

Điều thực sự khiến cậu không chịu nổi là tên Trương Duệ Quảng cuối cùng vì muốn có được sức mạnh mà tung ra chiêu dung hợp thuật.

Hắn xé nát quần áo, dang rộng hai tay đứng giữa sân, miệng lẩm bẩm chú ngữ cổ quái.

Tên bỉ ổi và tên độc tí nghe thấy chú ngữ thì mặt không cảm xúc lao về phía Trương Duệ Quảng.

Ba 'Trương Khởi Linh' y hệt nhau quấn chặt lấy nhau.

Trương Duệ Quảng như một vật chứa, cơ thể nứt ra vô số khe hở, nuốt chửng máu thịt của hai người kia.

Còn hai vị kia thì như được về nhà, dốc hết sức chui vào kẽ xương của hắn.

Một màn trắng hếu đó suýt chút nữa làm mù mắt cậu.

Thể tích của hắn bắt đầu to lên.

Phải biết là phim ảnh có huyền huyễn thế nào thì người ta cũng biết là giả, nhưng cảnh tượng trước mắt này còn kinh khủng hơn cả những hình phạt tàn khốc nhất lịch sử.

Ngô Mặc lúc đó nôn thốc nôn tháo.

Cậu không dám tưởng tượng nếu Trương Khởi Linh mà ở lại đó thì kết cục có như vậy không?

Những chuyện sau đó Ngô Mặc không muốn nhắc lại, cũng không muốn nghĩ tới.

Nhưng không thể phủ nhận là trong thời gian ngắn, cậu chắc chắn không thể nhìn thẳng vào khuôn mặt của Trương Khởi Linh được.

Nhưng Ngô Mặc cũng không phải loại người để anh em phải chịu thiệt thòi.

Trương Khởi Linh là anh em sinh tử của mình, cũng chẳng làm gì sai, vấn đề là ở bản thân mình, sao có thể để anh ấy thui thủi né tránh trong góc được?

Huống hồ tên đó vốn đã cô độc lạ thường, vạn nhất vì mình đối xử khác biệt mà sinh ra bệnh tâm lý thì sao?

“Tê.” Nghĩ đến đây, Ngô Mặc hít một hơi lạnh, thầm thở dài: “Thôi, đành để mình chịu thiệt chút vậy.” Giải Ngữ Hoa luôn chú ý đến Ngô Mặc, thấy cậu thẫn thờ liền nhỏ giọng hỏi: “Cơ thể chịu không nổi à?

Hay là về nghỉ trước đi?” Ngô Mặc ngẩn ra một hồi mới phản ứng lại, lắc đầu: “Hoa ca, em không sao.” “Hay để anh cõng em nhé?” Hắc Nhãn Kính cười hắc hắc, thò đầu qua vai Ngô Mặc: “Người em yếu thế này đừng có gượng ép.” Ngô Mặc lườm hắn một cái, thấy mình đúng là hết cách với tên này.

Vừa định quay đầu nói chuyện thì tình cờ liếc thấy vệt máu trên môi Hắc Nhãn Kính.

Ngô Mặc khẽ nhíu mày, lập tức hiểu ra đây là kết quả cú đấm vừa rồi của mình.

Nãy chỉ lo tức giận không nghĩ nhiều, giờ mới thấy mình ra tay hơi nặng.

Anh em đùa giỡn gì thì cũng không nên thấy máu.

Với lại Hắc Nhãn Kính chỉ vẽ mấy hình lên người cậu thôi chứ đâu có làm gì khác, so với những chuyện thất đức cậu làm với hắn thì hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Ngô Mặc hiểu rõ, tuy thỉnh thoảng Hắc Nhãn Kính có hơi 'tiện', nhưng thực tế lần nào cũng chiều theo cậu, dung túng cho cậu, khiến cậu nhiều khi cứ vô tư bắt nạt và trêu chọc hắn.

Ngô Mặc càng nghĩ càng thấy áy náy.

Cảm giác tội lỗi tám trăm năm mới thấy một lần đang len lỏi trong lòng cậu.

“Xin lỗi nhé, ca.” Ngô Mặc vươn tay khoác vai Hắc Nhãn Kính, nhìn hắn đầy nghiêm túc: “Nãy em ra tay không biết nặng nhẹ, anh đừng để tâm nhé.

Nếu anh thấy không thoải mái thì cứ đấm lại em một cái.” Lời Ngô Mặc không chỉ làm Hắc Nhãn Kính giật mình mà cả Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà cũng kinh ngạc.

Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn nhau nửa ngày, không khí im lặng vài phút.

Cuối cùng Hắc Nhãn Kính đẩy gọng kính, nuốt nước miếng, đưa tay sờ trán Ngô Mặc, thăm dò: “Chỗ nào không khỏe thì bảo anh, em đừng có dọa anh thế chứ.” Những người khác cũng chẳng thèm xem đàn em mở quan tài nữa, tất cả quây lại quanh Ngô Mặc.

Trong ấn tượng của Ngô Tà, lần cuối cùng thằng em mình hiểu chuyện thế này chắc là từ trước khi vào đại học quá?

Từ khi hội ngộ ở Cách Nhĩ Mộc, tính tình Ngô Mặc cứ thế bay xa, đến mức anh chẳng nhớ nổi ngày xưa em mình ngoan ngoãn thế nào.

Bị mọi người nhìn như nhìn quái vật, Ngô Mặc hơi bực: “Đi đi, nghĩ cái gì thế?” Cậu vừa định nói thêm vài câu thì nghe đàn em hô: “Mấy vị gia, xích trên quan tài tháo xong rồi, có mở nắp ngay không ạ?” “Nhẹ tay thôi.” Ngô Mặc vội dời mắt, bước tới vài bước dặn dò: “Làm hỏng một món là mấy người đền cả đời không hết đâu.” Vương Bàn Tử gào lên: “Đúng, phải nhẹ tay thôi!” Gã tuy không biết bên trong có gì nhưng vẫn hưởng ứng nhiệt tình với Ngô Mặc.

Mấy tên đàn em nghe thế thì căng thẳng hẳn lên, phối hợp nhịp nhàng, cẩn thận nhấc nắp quan tài ra.

Khi nắp vừa mở, ánh mắt mọi người đồng loạt đổ dồn vào, lập tức kinh ngạc tột độ.

“Mẹ ơi, Bàn gia tôi không phải đang nằm mơ đấy chứ?” Vương Bàn Tử dụi mắt thật mạnh, tiến tới vài bước.

Nhìn lớp dạ minh châu trải đầy trên mặt quan tài, nước miếng gã suýt thì chảy ra.

Không ngoa khi nói rằng số dạ minh châu đó ít nhất cũng cả trăm viên.

Thứ quý giá thế này mà Ngô Mặc lại trải bừa bãi phía trên, đủ hiểu đồ bên dưới còn đáng giá đến mức nào.

“Được rồi Bàn ca, lau nước miếng đi.” Ngô Mặc theo thói quen thọc tay vào túi quần sau định lấy điếu thuốc, kết quả chẳng thấy gì.

Cậu huých vai Hắc Nhãn Kính: “Ca, có thuốc không?

Cho em một điếu, mấy ngày không hút vã quá rồi.” Vừa dứt lời, trong nháy mắt, trên người Hắc Nhãn Kính hội tụ vài luồng 'ánh sáng tử thần'.

Hắn có cảm giác hễ mình móc thuốc ra là mình sẽ 'hết đời' ngay.

“Khụ, thuốc à.” Hắc Nhãn Kính liếc qua mấy ánh mắt hung tợn xung quanh, lại nghĩ đến lời bác sĩ dặn, đành cắn răng nói: “Anh... anh cai thuốc rồi.” Nói câu này mà lòng hắn như rỉ máu, trong cả đoàn này ngoài Ngô Mặc ra thì hắn là kẻ nghiện thuốc nhất.

Ngô Mặc thấy thế giới này đúng là huyền huyễn quá rồi.

Sao từ Trương Gia Cổ Lâu ra mà mọi thứ trước mắt cứ vượt xa trí tưởng tượng của cậu thế này?

Chẳng lẽ cậu vẫn còn trong ảo cảnh?

Lúc nãy cậu thấy Vương Bàn Tử nhìn mình đầy thương hại.

Chương 357

Tam thúc thì rụng mất nửa đầu tóc.

Giờ đến tên nghiện thuốc như Hắc Nhãn Kính lại bảo cai thuốc?

Để xác nhận là ảo cảnh hay hiện thực, Ngô Mặc trầm tư giây lát, rồi sải bước tới cạnh Giải Liên Hoàn.

Dưới ánh nhìn khó hiểu của Tam thúc, Ngô Mặc đưa tay ra, không chút do dự nhổ thêm một nhúm tóc trên đầu ông.

“Thằng ranh con, mày làm cái gì đấy?” Nhìn nhúm tóc đen trên tay Ngô Mặc, Giải Liên Hoàn đau lòng đến run người.

Cơn giận từ tim bốc lên, gan cũng to ra, mặc kệ Ngô Mặc đang yếu, ông tung một cước đá thẳng vào mông cậu.

Giải Liên Hoàn túm tai Ngô Mặc, mắng xối xả đến mức nước miếng văng tung tóe.

Hình ảnh ông bây giờ giống hệt một con lạc đà Alpaca, nhìn nghiêng thấy từng tia nước như thác đổ phun thẳng vào mặt Ngô Mặc.

Nhưng kỳ lạ là Ngô Mặc không né không tránh, cứ cười như một thằng ngốc, miệng lẩm bẩm: “Ừm, nhìn cái đà này, vẫn là cái vị đó, quả nhiên không phải ảo cảnh.” Không ai biết Ngô Mặc ở dưới đó đã gặp bao nhiêu hiểm cảnh.

Cơ quan, ảo cảnh, đủ thứ chuyện rắc rối.

Ức chế nhất là trong ảo cảnh, Nhị thúc và Tam thúc luân phiên xuất hiện, ai nấy đều hiền từ niềm nở, hai khuôn mặt cười tươi như hoa cúc già, giọng nói ngọt xớt như thêm cả tấn đường.

Ngô Mặc chẳng thèm do dự, vung đao chém sạch như thái rau chặt chuối, đoạn còn chửi một câu: “Đùa gì thế, hai cái lão già đó mà biết dịu dàng á?

Đừng có bốc phét!” Thế nên cậu nhìn Trương Gia Cổ Lâu thấy chẳng vừa mắt tẹo nào, phá không nương tay, lấy đồ cũng chẳng thấy tiếc.

Nụ cười ngô nghê của Ngô Mặc làm Giải Liên Hoàn tắt ngóm cơn giận, thậm chí trong lòng còn lo lắng, sợ cháu mình ở dưới đó bị đập trúng đầu nên mới hóa ngớ ngẩn thế này.

Mình mắng mà nó cũng cười, lúc nãy còn phá lệ đi xin lỗi người ta nữa chứ?

Cháu của Giải Liên Hoàn Giải Tam gia này sao phải đi xin lỗi ai?

Có vấn đề gì thì cũng là đối phương sai chứ!

Phải nói Ngô Mặc đúng là khắc tinh của bề trên trong nhà.

Cậu xảy chuyện thì Giải Liên Hoàn lo sốt vó, cậu không sao thì tóc của Giải Liên Hoàn khó bảo toàn.

“Tam thúc, thúc nghỉ chút đi, Tiểu Mặc mới tỉnh, sức khỏe chưa tốt.” Ngô Tà đành cắn răng tiến lên giữ tay Giải Liên Hoàn, trấn an: “Thúc đừng để tâm, chắc Tiểu Mặc...” Nửa câu sau anh chẳng biết nói thế nào để bào chữa cho em mình, cuối cùng đành nhắm mắt nói liều: “Chắc Tiểu Mặc nhìn nhầm tóc là cỏ dại nên mới nhổ thôi.” Câu này nói xong chính anh cũng thấy chột dạ, nhưng không còn cách nào khác, sợ Giải Liên Hoàn mắng nữa thì Tiểu Mặc chịu không thấu, dù sao cũng là em trai ruột.

Anh không nói thì thôi, vừa nói xong lửa giận của Giải Liên Hoàn bùng lên gấp ba.

Nghe xem, đó là lời con người nói à?

“Thằng ranh này biết nói chuyện không hả?

Thúc tẩn cho mày bây giờ.” Giải Liên Hoàn quay tay cho Ngô Tà một phát vào gáy làm anh lảo đảo.

Thế là Ngô Tà đã thay Ngô Mặc hứng chịu một trận 'bạo kích tình yêu'.

Cuối cùng nhờ Giải Ngữ Hoa nhìn không nổi nữa mới can ngăn lại, nếu không Ngô Tà chắc còn bị đánh nữa.

“Hô, cuối cùng cũng dễ chịu.” Giải Liên Hoàn thở hắt ra, vỗ vỗ ngực, cảm thấy bực dọc trong lòng tan biến hết.

Có lẽ do áp lực dồn nén quá lâu nên ông cần một nơi để xả.

Hai đứa cháu đều ở đây, đều bình an vô sự, với ông đó chính là những chiếc bao cát xả giận tốt nhất.

“Tam thúc, thúc đừng quậy nữa, xem đồ quan trọng hơn.” Ngô Mặc tựa vào người Hắc Nhãn Kính, cậu dang tay nhún vai: “Đứa cháu yêu quý mang về bao nhiêu báu vật thế này, còn trông chờ thúc ra tay tiêu thụ hộ đây.” Vương Bàn Tử vẫn ngồi chồm hổm bên quan tài, quay đầu nhe răng với Ngô Mặc: “Người anh em, mấy viên dạ minh châu này cậu lấy đâu ra thế?” “Mấy thằng ranh kia tranh nhau cho cố vào, cuối cùng đều làm áo cưới cho tôi hết.” Ngô Mặc đắc ý, chỉ vào quan tài: “Nhưng mấy thứ đó chưa là gì đâu, nhìn xuống dưới đi, đồ tốt còn ở dưới cơ.” Lời Ngô Mặc làm ai nấy đều ngứa ngáy trong lòng, đồng loạt chúi đầu vào quan tài xem cậu lôi về được những báu vật gì.

Khi từng món đồ được lấy ra, những người sành sỏi đều kinh ngạc không thôi.

Đỉnh đồng vân mây, vương miện Chim Mặt Trời, lầu gốm men xanh đời Đông Kinh, vòng ngọc long phượng đời Tây Kinh, thú vàng ròng đời Tây Kinh, ngọc thiền đời Tây Kinh...

Đủ thứ đồ quý giá xếp đầy một quan tài.

So ra thì mấy viên dạ minh châu kia chẳng khác gì bi ve.

Vương Bàn Tử túc trực ở vị trí đầu tiên, món nào lấy ra cũng phải qua tay gã một lần.

“Vãi, đồ nhà Thương, đồ nhà Chu, đồ nhà Hán.” “Cái này, bộ sưu tập của cậu còn khủng hơn cả một viện bảo tàng nữa.” Vương Bàn Tử cầm một món lên là cảm thán nửa ngày: “Sắp mù mắt Bàn gia rồi, bao nhiêu năm nay Bàn gia mới thấy tiền quay đầu về thế này.” Gã ghen tị thật sự.

Từ khi quen Ngô Tà, đi mộ chẳng bao giờ vớ được đồ tốt, hằng ngày không là chạy đôn chạy đáo thì cũng là trốn chạy trối chết, đồ chẳng thấy đâu mà toàn phải bù lỗ.

Ngô Tà trợn mắt nhìn kỹ đống bảo vật trong tay, hận không thể nhét hết vào túi mang về cửa hàng đồ cổ nhỏ của mình.

Trên mặt đất bày la liệt trân bảo các triều đại.

Đây đều là đồ tùy táng của các đời tộc nhân nhà họ Trương.

Thực tế họ không biết rằng đồ trong quan tài tuy nhiều nhưng trong không gian của Ngô Mặc còn chật kín hơn.

Không ngoa khi nói không gian của cậu giờ đầy đến mức nhét thêm một cây tăm cũng phải tìm chỗ nửa ngày.

“Thế nào?

Bàn ca, người anh em này lợi hại chứ?” “Lợi hại, đỉnh của chóp.” Vương Bàn Tử quay đầu giơ ngón cái: “Người anh em, không phải ca ca khen cậu đâu, chứ vụ làm ăn này xong là cậu khỏi lo nửa đời sau luôn.” Trong đám người, chỉ có Giải Ngữ Hoa là bình tĩnh nhất.

Anh biết Ngô Mặc quan tâm điều gì nhất, sau khi đặt đồ xuống liền kéo Ngô Mặc sang một bên nhỏ giọng: “Tiểu Mặc, mấy thứ này đều là cực phẩm, nhưng nếu em muốn bán sạch một lần thì chắc chắn sẽ bị lỗ nhiều đấy.

Nếu em tin tưởng anh thì cứ giao cho anh xử lý giúp cho.” Giải Ngữ Hoa chưa nói hết câu đã bị Ngô Mặc ngắt lời: “Hoa ca, anh đùa gì thế?

Đừng nói mấy thứ này, ngay cả cái mạng này anh cần em cũng đưa luôn, không nói hai lời.” Giải Ngữ Hoa nghe vậy, nụ cười trên môi càng đậm hơn: “Được, anh chắc chắn sẽ không để em chịu thiệt.” “Ôi mẹ ơi, sao ở đây còn có một thanh Hắc Kim Cổ Đao nữa?” Vương Bàn Tử kinh hô: “Cái này chẳng phải trong tay Tiểu Ca có một thanh rồi sao?

Sao giờ lại lòi ra một thanh nữa?” “Chắc là chia đực cái đấy.” Ngô Mặc liếc nhìn một cái, giải thích: “Thanh đao này em tình cờ thấy nên quăng đại vào quan tài, lát nữa đưa đao cho lão Trương, bảo anh ấy luyện song đao chơi cho vui.” Đồ trong quan tài được lôi ra hết làm người ta lóa mắt như đang tham quan bảo tàng.

Ngô Mặc lần này hào phóng không chút do dự, thấy được sự khao khát trong mắt Vương Bàn Tử và Ngô Tà, cậu liền nhét đồ vào lòng họ như thể đồ cho không: “Bàn ca, mấy viên dạ minh châu này anh cầm chơi đi.” “Anh trai, cái đỉnh đồng này anh giữ lại làm bô tiểu đi.” “Kính ca, thanh thủ quân này sắc lắm, giữ mà phòng thân.” “Hoa ca, miếng ngọc bội vân rồng này khá đấy, anh cầm mà ngắm.” Cuối cùng đứng trước Giải Liên Hoàn, Ngô Mặc nhìn trái nhìn phải, phân vân không biết nên tặng Tam thúc cái gì.

Cuối cùng ánh mắt cậu dừng lại ở một món đồ.

Thứ này gọi là Cửu Long Miện, loại phát quan dành cho nam giới thời xưa.

Ngô Mặc nâng Cửu Long Miện lên, trịnh trọng đội lên đầu Giải Liên Hoàn, lùi lại một bước quan sát rồi nghiêm túc nói: “Tam thúc, tóc thúc hơi thưa, đội cái này vào là không thấy nữa đâu.” “Mẹ kiếp, cái... cái thằng ranh con này.” Giải Liên Hoàn siết chặt nắm đấm, hít sâu một hơi.

Ông nhắm chặt mắt, đầu đội Cửu Long Miện, xoay người bước nhỏ đi thẳng về phía sau.

Vừa đi vừa lẩm bẩm trong lòng: “Cháu mình, cháu ruột, nhìn nó lớn từ nhỏ, đánh chết là coi như xong đời.” Ông niệm đi niệm lại mấy lần mới ép được cơn hỏa khí trong lòng xuống.

Nhưng ông cũng chẳng muốn nhìn thấy Ngô Mặc nữa, sợ bản thân không nhịn được mà đánh nó nằm liệt giường thêm lần nữa.

Vương Bàn Tử, Ngô Tà và mấy người khác, tay bưng đồ đạc đứng ngây người tại chỗ.

Là họ chưa ngủ dậy, hay là ngày tận thế đến rồi?

“Con gà sắt” mà cũng biết chủ động vặt lông mình sao?

Ngô Mặc không biết suy nghĩ trong lòng họ, cứ ngỡ mọi người đang quá xúc động.

Cậu chắp một tay sau lưng, tay kia phất phất, giả bộ hào phóng nói: “Mấy thứ này chỉ là đồ nhỏ thôi, cầm chơi đi.

Còn thích cái gì cứ nói với em, em sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của các anh.” Lần này, cậu tâm can tình nguyện đem đồ chia cho anh em.

Chỉ khi anh em vui vẻ, cậu mới cảm thấy hạnh phúc hơn.

Trong những lúc cô đơn đào đào bới bới để thoát thân, Ngô Mặc chỉ biết dựa vào ký ức về những khoảng thời gian vui vẻ khi cả hội tụ tập bên nhau để vượt qua.

Cậu vốn có tính cách cởi mở, muốn tán gẫu, muốn nói chuyện với mọi người.

Sống một mình mấy ngày nay suýt nữa thì làm cậu nghẹt thở chết mất.

Không có người nói chuyện, cậu muốn lôi Hệ thống ra buôn vài câu, kết quả là cái Hệ thống kia căn bản chẳng buồn đoái hoài gì đến cậu, đến một cái rắm cũng không thèm thả.

Khi một người ở trong môi trường tăm tối quá lâu, họ thường hay suy nghĩ lung tung.

Cậu đem những chuyện từ khi xuyên không đến nay lôi ra ngẫm đi ngẫm lại mấy lần.

Càng nghĩ càng thấy mình đối xử với mấy ông anh này không tốt lắm.

Lúc mới đến thì nghèo quá, thành ra thấy món gì ngon nghẻ cũng muốn vơ hết vào túi mình.

Chương 358

Cái điệu bộ keo kiệt bủn xỉn đó, giờ nghĩ lại cậu chỉ muốn tự tát cho mình một cái.

Thật sự quá mất mặt.

Đã vậy, cậu còn cậy mình có Hệ thống, biết trước một phần cốt truyện nên thỉnh thoảng lại nảy sinh cảm giác ưu việt.

Nói thẳng ra là có chút bản lĩnh bắt đầu lên mặt vênh váo.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Ngô Mặc trở nên ảm đạm.

Cậu thở dài một tiếng, xoay người đối mặt với Ngô Tà.

Cậu nắm lấy tay anh, ngữ khí thành khẩn: “Anh, xin lỗi anh, thỉnh thoảng em không hiểu chuyện, làm anh phải chịu ủy khuất rồi.” Sau đó cậu lại đứng trước mặt Giải Ngữ Hoa, nắm lấy đôi bàn tay anh: “Hoa ca, thằng em này hay quậy phá, làm phiền anh quá nhiều rồi.” Cậu cứ thế đi tiếp, đến trước mặt Vương Bàn Tử: “Bàn ca, anh em mình đều nóng tính như nhau.

Lần trước em nhét tất vào mồm anh thực sự là vì cứu người, anh nhất định phải tha lỗi cho thằng em này nhé.” “Còn anh nữa, Kính ca.” Ngô Mặc cuối cùng quàng vai Hắc Nhãn Kính, thở dài: “Người mà em thấy có lỗi nhất chính là anh.

Em bôi mù tạt vào thuốc lá của anh, bỏ muối vào nước anh uống, rồi cả cái kính phòng tắm của bà lão đơn thân nhà bên cạnh cũng là em đập vỡ, nhưng lại để lại giấy ghi tên anh.” Ngô Mặc càng nói càng thấy mình khốn nạn đến cùng cực, không nỡ nhìn thẳng vào biểu cảm của anh em nữa.

“Em thật sự biết lỗi rồi, giờ em về phòng tự kiểm điểm đây.” Nói xong, cậu chẳng thèm để ý đến biểu cảm như vừa thấy quỷ của mọi người, vỗ vỗ vai Hắc Nhãn Kính, lủi thủi cúi đầu đi về phía lều trại.

Ngô Mặc vừa bình thường trở lại thì những người khác đều trở nên không bình thường.

Vương Bàn Tử là người đầu tiên, với tư cách là người tự cho là biết "chân tướng", sợ đến mức mặt trắng bệch.

Lão nhét đống dạ minh châu vào lòng, đuổi theo Ngô Mặc: "Đợi đã Tiểu Mặc, em đừng có dọa anh chứ, có gì nghĩ không thông cứ nói với anh đây này." Những người khác cũng chẳng khá khẩm hơn.

Cái điệu bộ này của Ngô Mặc, nhìn thế nào cũng giống như đang trăng trối hậu sự vậy?

Có lẽ sau chuyến đi Tứ Cô Nương Sơn, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa đã rèn luyện được chút ăn ý.

Hai người ra hiệu cho nhau.

Hắc Nhãn Kính không nói hai lời xông lên, vác bổng Ngô Mặc chạy thẳng vào lều.

Giải Ngữ Hoa quay đầu đi tìm bác sĩ.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà cũng không chậm trễ, bám sát theo sau.

Tuy nhiên, Giải Ngữ Hoa còn chưa kịp đi được mấy bước đã thấy Trương Khởi Linh xách cổ áo bác sĩ đứng ở cách đó không xa.

Lúc này chẳng cần kiêng nể gì nữa, bệnh tình của Ngô Mặc là quan trọng nhất.

Cả hội chằm chằm nhìn vị bác sĩ như hổ rình mồi, yêu cầu ông ta phải kiểm tra thật kỹ xem não bộ Ngô Mặc có từng bị chấn thương nghiêm trọng gì không.

Sự nhiệt tình của anh em thì Ngô Mặc cảm nhận được thật, nhưng vấn đề là cậu không có bệnh!

Dù cậu có giải thích thế nào, những người này cũng không chịu chấp nhận.

Thậm chí họ còn dự định ngay trong đêm đưa Ngô Mặc đến bệnh viện ở Kinh Đô để điều trị.

Cuối cùng Ngô Mặc nổi khùng, dùng chút sức lực còn sót lại, mỗi người một cước đá văng hết ra khỏi lều.

Ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng không thoát được, mông bị ăn một cước đau điếng.

Thế nhưng, một Ngô Mặc hung dữ như vậy lại khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, lên tiếng: "Mẹ nó chứ, dọa chết Bàn gia rồi.

Tôi còn tưởng thằng nhóc này bị trúng gió cơ đấy." Ngô Tà cũng có biểu cảm tương tự.

Hắc Nhãn Kính thì nhất thời chưa hoàn hồn.

Ngô Mặc lừa anh, mắng anh, tổn thương hay chế nhạo anh thì anh đều thích ứng được.

Nhưng đột nhiên chuyển đổi phong cách thế này, anh nhìn kiểu gì cũng thấy rợn hết cả người.

Giải Ngữ Hoa xoa xoa trán, cảm thấy gân xanh ở thái dương đang giật liên hồi.

Anh không muốn đứng cùng mấy gã đen đủi này nữa, nghĩ đoạn liền đi về phía Giải Liên Hoàn.

Trương Gia Cổ Lâu đã sụp đổ, ở lại đây cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Anh dự định bàn bạc với Giải Liên Hoàn và Hoắc Tú Tú để sớm rời khỏi đây quay về Kinh Đô.

Ở đó vẫn còn những trận chiến ác liệt đang chờ họ.

Muốn đi không phải chuyện dễ dàng, rất nhiều trang bị máy móc lớn cần phải thu xếp.

Để đóng gói toàn bộ xong xuôi chắc cũng phải mất một ngày.

Những việc này đã có Giải Liên Hoàn, Giải Ngữ Hoa và Phan Tử xử lý.

Còn hạng người như Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh, Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì cứ ung dung tự tại chẳng có việc gì làm.

À không, cũng không thể nói là họ vô sự, vì còn một người sẽ khiến họ phiền càng thêm phiền, đó chính là Ngô Mặc.

“Vãi, anh ơi, nhà mình nghèo đến mức này rồi sao?

Đây là cháo à?

Đây là nước gạo thì có!” Ngô Mặc bưng bát cháo trắng, mặt đầy kinh ngạc: “Dù em biết điều kiện trong núi gian khổ, nhưng vấn đề là có khổ mấy cũng không đến mức này chứ?

Thịt đâu?

Ít ra cũng phải cho tí thịt băm chứ.” Ngô Mặc vừa nói vừa nhét bát lại vào tay Ngô Tà, bất mãn: “Em không ăn thứ này, em muốn ăn thịt.” Ngô Tà thực sự khó xử.

Bác sĩ đã dặn đi dặn lại là Ngô Mặc chỉ được ăn đồ thanh đạm nhẹ nhàng.

Thế nhưng nhìn tình trạng hiện tại, thằng nhóc này căn bản không chịu hợp tác.

“Tiểu Mặc em nghe lời đi, bác sĩ đặc biệt dặn là hiện tại không được ăn thịt cá linh đình đâu.” Mặc cho Ngô Tà nói rát cả cổ, Ngô Mặc vẫn không đổi ý, sống chết đòi ăn thịt.

Đừng nói là Ngô Tà, ngay cả Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa cùng ra trận thì Ngô Mặc cũng không thèm húp cháo.

Đã bao lâu rồi mồm miệng cậu nhạt nhẽo như nước ốc.

Trong mộ không ăn là vì một là không có thời gian, hai là không có tâm trạng.

Ai mà trâu bò đến mức ngồi cạnh cái hố phân mà gặm chân giò ngon lành cho được?

Giờ vất vả lắm mới thoát chết, nếu không ăn chút mỹ thực thì sao xứng đáng với ngũ tạng lục phủ của mình?

Thấy Ngô Mặc bướng bỉnh không nghe khuyên bảo, cuối cùng Vương Bàn Tử nảy ra một tối kiến.

Lão chẳng nói chẳng rằng, kéo Trương Khởi Linh vào lều.

Chỉ cần người này đứng trước mặt Ngô Mặc một cái là lập tức xảy ra phản ứng hóa học ngay.

Ngô Mặc không còn dám nhắc đến chuyện ăn thịt nữa.

Ngô Mặc đói đến mức ngủ không yên, sáng sớm đã tỉnh dậy chạy sang lều của Hoắc Tú Tú.

Cậu chuẩn bị bàn bạc với cô về vấn đề tiền nong.

Phải biết rằng một phần tư tài sản nhà họ Hoắc không phải là con số nhỏ.

“Anh Mặc, anh thấy trong người đã khỏe hơn chút nào chưa?” Hoắc Tú Tú giúp Ngô Mặc rót ly nước, kéo ghế cho cậu ngồi rồi nói: “Em có hỏi mấy vị bác sĩ, họ đều nói anh cần nghỉ ngơi thật tốt.

Bây giờ còn chưa đến 5 giờ sáng mà anh đã ra ngoài rồi, nhìn là biết không nghe lời bác sĩ, thật là hư quá đi.” Đôi mắt Hoắc Tú Tú đỏ hoe, môi trắng bệch không còn chút máu, chân mày lộ vẻ u sầu nhàn nhạt.

Nhưng thái độ đối với Ngô Mặc thì rõ ràng khác hẳn trước kia, trong lời nói thấp thoáng sự thân thiết và ỷ lại.

Việc Hoắc lão thái thái đột ngột qua đời là một đòn giáng mạnh không khác gì trời sụp đất nứt đối với cô.

Cô hiểu rõ bà nội tuổi đã cao, sớm muộn gì ngày này cũng tới.

Nhưng Hoắc Tú Tú chưa bao giờ nghĩ rằng con cháu nhà họ Hoắc nhiều như vậy, mà khi bà nội ra đi, bên cạnh lại không có lấy một người thân.

Chỉ có Ngô Mặc.

Cậu không chỉ ở bên cạnh bà nội mà còn lưu lại được những hình ảnh cuối cùng của bà.

Chương 359

Qua đoạn phim, cô thấy bà nội ra đi trong sự mãn nguyện và mỉm cười.

Vì vậy, cô phát từ nội tâm cảm kích Ngô Mặc, cũng thầm hạ quyết tâm sẽ đối xử với cậu như anh trai ruột.

“Nha đầu, đừng nghĩ nhiều nữa.” Thấy Hoắc Tú Tú như vậy, Ngô Mặc cũng hơi ngại khi đề cập đến chuyện tiền nong ngay lập tức.

Dạo này cậu đang trong thời kỳ phản tỉnh, cảm thấy mình không nên làm chuyện quá thất đức.

Người ta vừa mất bà nội, lại coi mình như anh trai, mà mình mở miệng ra là tiền thì đúng là không có đạo nghĩa.

“Anh Mặc, em không sao, chỉ là có chút nhớ bà thôi.” Hoắc Tú Tú lau nước mắt nơi khóe mắt.

Mấy ngày nay chỉ khi ở trước mặt Tiểu Hoa, cô mới lộ ra mặt yếu đuối.

Lúc này đối diện với Ngô Mặc, cô nhất thời không kìm lòng được.

Bà nội không còn nữa, nhà họ Hoắc cần có người gánh vác.

Cô lại là người kế thừa mà bà nội chỉ định, dù thế nào cũng không thể để người ngoài thấy được sự yếu đuối của mình.

“Nha đầu, em việc gì phải khổ thế?” Ngô Mặc thở dài, lắc đầu nói: “Bà nội em cầu nhân đắc nhân, nửa đời sau chỉ muốn biết tin tức của cô em, hiện tại thế này cũng coi như mỉm cười nơi chín suối rồi.” Khi hai người đang tán gẫu, bên ngoài lều vang lên giọng của Giải Ngữ Hoa: “Tú Tú, Tiểu Mặc có ở đây không?” Lúc này Hoắc Tú Tú đã điều chỉnh lại tâm trạng.

Cô nhếch môi nở nụ cười trêu chọc: “Ái chà, anh Mặc lại sắp bị bắt quả tang rồi.” “Vãi, cái con bé xấu tính này.” Ngô Mặc bực mình gõ nhẹ một cái vào trán cô.

Hai ngày nay Ngô Mặc bị hành hạ khổ sở, thịt không được ăn đã đành, đến cơm cũng chẳng có cảm giác ngon miệng.

Theo lý mà nói, một thanh niên lớn tướng như thế, thích ăn thì ăn không thích thì thôi.

Nhưng khổ nỗi mấy ông anh kia lại tràn trề tình thương.

Trừ Trương Khởi Linh hiện tại không tiện lộ mặt ra, mấy người còn lại cứ bưng cháo vây quanh Ngô Mặc, nhất quyết bắt cậu húp cho bằng được một bát nhỏ.

Cái ham muốn thắng thua quái dị của đàn ông lại trỗi dậy vào lúc này.

Có vẻ như chỉ cần Ngô Mặc ăn cháo của mình thì người đó sẽ “trên cơ” anh em một bậc.

Ban đầu Giải Ngữ Hoa khinh thường không thèm tham gia trò chơi thiểu năng này.

Nhưng không chịu nổi tên “gậy khuấy phân” Hắc Nhãn Kính cứ lôi kéo.

Gã này không được hút thuốc nên ngứa ngáy chân tay, chỉ có thể tìm mấy trò vô vị để giết thời gian.

Khổ thân Ngô Mặc, bất cứ lúc nào mở mắt ra là bên cạnh luôn có một ông anh bưng bát cháo, cười toe toét bảo cậu: “Đến giờ húp cháo rồi.” Cảnh tượng kinh dị dị thường, chẳng khác gì Phan Kim Liên đang dỗ Đại Lang uống thuốc.

Dù Hoắc Tú Tú đang rất buồn bã nhưng thấy cảnh này cũng không nhịn được mà bật cười.

Vừa dứt lời, Giải Ngữ Hoa vén rèm bước vào.

Anh gật đầu với Tú Tú rồi nhìn thẳng vào Ngô Mặc, quan tâm hỏi: "Dậy sớm thế này, có chỗ nào không khỏe à?" "Anh, anh ruột của em ơi." Ngô Mặc trợn mắt, có chút uất ức: "Em năm nay hơn hai mươi tuổi rồi, không phải đứa trẻ lên hai, các anh đừng có kiểu này được không?" "Được, anh biết rồi." Giải Ngữ Hoa đầy vẻ nuông chiều, dường như chẳng thèm để tâm đến lời Ngô Mặc nói.

"Chẳng phải em nói mồm miệng không có vị gì sao?

Anh vừa bảo đàn em hái ít rau dại, nấu cho em một bát cháo rau, lát nữa bưng lên em nhớ húp thêm hai bát nhé." Ngô Mặc không còn muốn nói gì nữa.

Ai mà ngờ được người kế thừa của nhà họ Giải trong Lão Cửu Môn, Giải Tiểu Cửu gia lừng lẫy, giờ lại giống như một bà vú em cứ quanh quẩn bên thằng em mà lải nhải không thôi?

Đừng nói là Ngô Mặc, ngay cả Hoắc Tú Tú lúc đầu cũng không thích ứng được.

Anh Hoa ca ca lạnh lùng, làm việc dứt khoát của cô đã đi vào dĩ vãng mất rồi.

Một lát sau, Hắc Nhãn Kính và mấy người kia nhận được tin cũng mò sang lều của Tú Tú.

Luôn không thấy Trương Khởi Linh, lòng Ngô Mặc thấy không thoải mái cho lắm.

Cậu suy nghĩ một chút rồi nói với Hắc Nhãn Kính: "Kính ca, cho em cái kính râm." Không hổ là kẻ sùng bái kính râm, trên người gã chẳng có gì ngoài một đống kính râm đủ loại.

Gã móc ra một chiếc ném cho Ngô Mặc, khóe môi nhếch lên nụ cười xấu xa: “Bảo bối à, định đeo kính đôi với anh sao?” Từ lúc Ngô Mặc ra ngoài, gã này cứ mở miệng là bảo bối, ngậm miệng là bảo bối, làm Ngô Mặc phiền đến mức muốn tháo giày nhét vào mồm gã.

Tục ngữ nói đối phó với lưu manh tốt nhất là lấy độc trị độc.

Ngô Mặc cũng chẳng phải loại người bảo thủ.

“Anh làm em ghê tởm thì em sẽ làm anh ghê tởm gấp đôi.

Dù sao mấy ông anh này dạo này đều coi mình là kẻ hỏng não, vậy thì cứ để họ nghĩ thế đi.” “Kính Kính, anh nói đúng lắm, anh nói gì cũng đúng hết.” Ngô Mặc nhanh chóng hồi tưởng lại nụ cười ghê rợn của Nhị thúc và Tam thúc trong huyễn cảnh, rồi bày ra vẻ mặt y hệt.

Cuộc đối thoại của hai người suýt nữa làm mấy người bên cạnh nôn thốc nôn tháo.

Hắc Nhãn Kính cũng không ngờ sau cái danh “Kính ca” mình lại nhận thêm được cái tên “Kính Kính”.

Ngô Mặc nói xong một câu thì không buồn đoái hoài gì đến gã nữa.

Cậu mượn Tú Tú một cây bút lông dầu, vẽ mấy vòng tròn lên mặt kính.

Đeo kính lên mũi, cậu nói với Vương Bàn Tử bên cạnh: “Bàn ca, phiền anh gọi Lão Trương vào đây giúp em, để em thử xem hiệu quả thế nào.” “Được.” Vương Bàn Tử liếc nhìn cái kính râm vẽ đầy vòng tròn của Ngô Mặc, nén cười đi ra ngoài.

Một lát sau, lão kéo Trương Khởi Linh vào lều.

Người ta thường nói quan tâm quá hóa loạn.

Trương Khởi Linh vốn luôn bình tĩnh giờ cũng có chút thấp thỏm, sợ rằng mình đứng trước mặt Ngô Mặc sẽ làm cậu lại có phản ứng mạnh.

Nhưng lần này cách của Ngô Mặc thật sự hiệu quả.

Kính râm vẽ đầy vòng tròn khiến cậu nhất thời không nhìn rõ mặt người.

Mấy anh em cứ thế ngồi lại trong một căn lều.

Sau những giây phút cười đùa, đã đến lúc bàn chính sự.

Ngô Mặc suy nghĩ rồi hỏi Giải Ngữ Hoa: “Hoa ca, tình hình ở Kinh Đô thế nào rồi?

Tin tức Hoắc đương gia qua đời đã truyền ra ngoài chưa?” “Rồi.” Giải Ngữ Hoa khẽ gật đầu, “Trong đám người làm của nhà họ Hoắc có mấy kẻ phản bội, lúc chúng ta phát hiện thì đã muộn.” Giải Ngữ Hoa thong thả nói: “Tình hình phức tạp hơn chúng ta tưởng.

Ba đứa cháu trai của Hoắc lão thái thái cấu kết với người ngoài, chiếm đóng các địa bàn quan trọng của nhà họ Hoắc.

Chúng còn dùng tiền lớn mua chuộc một số quản lý chủ chốt, định ép Tú Tú phải rời khỏi vị trí kế thừa.

Nửa đời sau bà nội Hoắc dồn hết tâm trí vào việc tìm kiếm Hoắc Linh, điều này đã gây ra sự bất mãn cho đại bộ phận người trong tộc.

Nhưng lúc đó uy danh của bà vẫn còn, bọn họ chỉ dám lén lút làm mấy trò tiểu nhân.

Giờ biết tin bà đã mất, những kẻ có dã tâm đều liên kết lại để ủng hộ mấy đứa cháu kia.” Giải Ngữ Hoa thuật lại đầu đuôi sự việc.

Ngô Mặc nghe xong thì bĩu môi, lại là cái kịch bản tranh quyền đoạt vị cũ rích.

Vốn dĩ cậu chẳng hứng thú gì với mấy chuyện này, nhưng giờ thì không được.

Một phần tư tài sản nhà họ Hoắc là của mình, nếu để đám cháu bất hiếu kia cuỗm mất tiền thì Ngô Mặc đau lòng chết mất.

Cậu nghịch mai Bình An Vô Sự Bài mà Giải Ngữ Hoa tặng, hừ lạnh một tiếng: "Đúng là hào môn ân oán lắm, cổ phần hào trạch với xe sang; nhà nghèo thì cũng chẳng yên ổn, nồi áp suất cũ với đống nợ nần.

Bà nội vừa mới nằm xuống, đám con cháu đã định hất tro cốt người ta đi, vì mấy đồng tiền mà đến mặt mũi cũng chẳng cần nữa." Ngô Mặc nói một cách đầy chính nghĩa, dường như hoàn toàn quên mất mình nhúng tay vào việc này cũng là vì tiền.

Nếu Ngô Mặc không đeo cái kính râm vẽ vòng tròn kia thì trông còn có chút dáng dấp của người trượng nghĩa, chứ bây giờ nhìn kiểu gì cũng thấy giống thầy bói mù A Bỉnh.

Hoắc Tú Tú vẫn im lặng không nói gì.

Nghe Ngô Mặc nói xong, cô siết chặt nắm đấm, nghiến răng hứa: "Anh Mặc anh yên tâm, những gì bà nội đã thỏa thuận với anh trước khi mất, em nhất định sẽ tuân thủ.

Cho dù em không giữ được nhà họ Hoắc thì trước khi đi, em cũng sẽ chuyển tiền vào tài khoản cho anh." Hoắc Tú Tú đã quyết tâm dù thế nào cũng phải hoàn thành di nguyện của bà.

Cho dù phải đem hết tài sản của mình giao cho Ngô Mặc, cô cũng tuyệt đối không để bà nội phải mang danh thất hứa.

Ngô Mặc liếm môi, có chút khó xử.

Hai chữ "không cần" ngậm trong mồm nửa ngày cuối cùng lại nuốt ngược vào trong.

Đó không phải là tiền, đó là mạng của cậu đấy!

Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc mỉm cười, không muốn làm cậu khó xử nên xen vào: “Yên tâm đi Tú Tú, anh đã sắp xếp cả rồi, chuyện còn lại đợi về Kinh Đô rồi xử lý.” Đừng nhìn Giải Ngữ Hoa đứng ra gánh vác thay Ngô Mặc mà tưởng anh dễ dàng, thực tế anh cũng rất khó khăn.

Chương 360

Điều anh không nói ra là trong số các gia tộc cấu kết với người nhà họ Hoắc, có cả mấy vị trưởng lão của nhà họ Giải.

Mục tiêu của những kẻ đó không chỉ là tống khứ Hoắc Tú Tú mà còn muốn hại chết cả Giải Ngữ Hoa anh nữa.

Đừng tưởng Ngô Mặc xuất thân nghèo khó mà không hiểu mấy cái chiêu trò hào môn.

Lúc nãy Giải Ngữ Hoa nói chuyện hơi khựng lại một chút, Ngô Mặc đã nhạy bén nhận ra lời anh có ẩn chứa nhiều thông tin.

Và lúc này, điều Giải Ngữ Hoa muốn giấu chắc chắn có liên quan đến nhà họ Giải.

“Tiểu Hoa, bà nội Hoắc không để lại di chúc sao?” Ngô Tà chưa từng trải qua những chuyện đấu đá tâm kế trong các đại gia tộc.

Từ khi sinh ra, anh đã sống cuộc sống của một phú nhị đại bình thường.

Những chuyện dơ bẩn đều được hai ông chú che đậy hết, căn bản không bao giờ xuất hiện trước mắt anh.

Vì vậy anh có chút thắc mắc: “Xã hội hiện đại mọi thứ đều theo pháp luật, chỉ cần Tú Tú đưa đoạn phim bà nội lúc lâm chung ra là mọi người đều hiểu mà?” Anh vừa nói xong thì Vương Bàn Tử đã tiếp lời ngay: “Thiên Chân, không phải Bàn gia tôi khoe khoang đâu, nhưng cậu đúng là 'ông lão bảy mươi ngồi nôi' – ngây thơ hết thuốc chữa rồi.

Cậu tưởng mấy đứa cháu nhà họ Hoắc sẽ quan tâm đến di ngôn của bà lão sao?

Nằm mơ đi, chuyện dơ bẩn trong các đại gia tộc nhiều vô kể.” Vẻ mặt Ngô Tà thoáng qua một tia nghi hoặc.

Đừng nhìn anh làm nghề đổ đấu, thực tế anh lại rất tin vào pháp luật.

Rất nhiều chuyện trên người anh thể hiện sự mâu thuẫn nhưng lại hòa hợp một cách kỳ lạ.

Ngô Mặc dường như đã liệu trước Ngô Tà sẽ hỏi như vậy.

Cậu hít sâu một hơi, xoa xoa tâm mày, rồi vô cảm quay sang hỏi Hắc Nhãn Kính: “Chẳng phải em giao anh trai em cho anh rồi sao?

Sao bây giờ anh ấy vẫn cái bộ dạng ngốc nghếch thế này?

Anh rốt cuộc đã cho anh ấy thấy được sự đen tối của xã hội chưa?” Hắc Nhãn Kính bĩu môi, dang hai tay ra vẻ đầy ủy khuất, vỗ đùi cảm thán: “Hazzi, cậu ấy là anh trai ruột của cậu, tôi sao có thể đối xử như người ngoài được?

Thời gian qua cậu không có ở đây, cậu không biết tôi đã tận tâm chỉ bảo thế nào đâu, đêm sợ cậu ấy lạnh, ngày sợ cậu ấy mệt, cái chức sư phụ này của tôi khó làm lắm đấy.” “Anh bốc phét!” Ngô Tà không nhịn được nữa, nhảy dựng lên quát: “Anh lừa tôi bao nhiêu lần rồi?

Tôi bị người ta đuổi như đuổi chó, vậy mà anh vẫn thản nhiên ngồi gặm dưa chuột, anh có còn là người không hả?” Một cuộc thảo luận nghiêm túc nhanh chóng biến thành đại hội kể khổ của Ngô Tà.

Bây giờ Ngô Tà đem hết hy vọng đặt lên vai thằng em, mong cậu đòi lại công bằng cho mình.

Dù không thể tẩn Hắc Nhãn Kính một trận thì ít nhất cũng phải mắng gã vài câu cho hả giận.

Thế nhưng, điều anh không ngờ tới là lý tưởng và thực tế luôn có khoảng cách xa vời vợi.

Ngô Mặc càng nghe càng bực, chỉ muốn đạp cho Ngô Tà một cái.

Nghe thì có vẻ rất ủy khuất, nhưng thực tế chẳng phải do bản thân không có tính cảnh giác sao?

Nếu không thì sao bị lừa lần một, lần hai, rồi đến lần ba, lần bốn vẫn chẳng khôn ra được chút nào?

Ngô Mặc ngứa tay lắm rồi, muốn đánh người lắm rồi.

Nhưng vừa định ra tay thì chợt tỉnh ngộ, đây là anh trai ruột, trước mặt bàn dân thiên hạ cũng phải giữ chút thể diện, sao có thể nói đánh là đánh được?

Cuối cùng cậu nén hỏa khí, quay sang nhìn Hắc Nhãn Kính với thái độ cực kỳ nghiêm túc: “Một món minh khí thời Thương Chu, trong vòng ba tháng, em muốn thấy kết quả.

Nếu anh trai em vẫn còn cái đức hạnh như bây giờ thì Kính Kính à, nửa đời sau của anh đừng hòng được yên tĩnh.

Lúc đó em sẽ bảo Lão Trương dạy anh trai em, để xem cái danh 'Nam Hạt' có thua 'Bắc Ách' không, tin này mà truyền ra ngoài thì...” Hắc Nhãn Kính: “...” Trương Khởi Linh nghe thấy Ngô Mặc nhắc tên mình, trầm tư một lát rồi gật đầu.

“Phụt~” Vương Bàn Tử phun cả ngụm nước ra ngoài, ho sặc sụa rồi nén cười: “Ba tháng mà đòi Thiên Chân lột xác á?

Ha ha ha, đúng là khó hơn cả việc bảo thằng mù chạy đêm đấy.” “Tiểu Mặc, sao em lại thế?

Anh là anh ruột của em, ruột thịt đấy, không phải con nuôi đâu!” Ngô Tà tức đến mức tóc dựng ngược cả lên.

Thằng em nhà mình sao lại cứ ăn cây táo rào cây sung, đốt pháo từ bên trong thế này?

Giải Ngữ Hoa cảm thấy đau hết cả đầu.

Rốt cuộc tại sao mình lại nghĩ quẩn đến mức đi tụ tập với mấy gã không bình thường này nhỉ?

Hoắc Tú Tú thì đã quen với cảnh này.

Bất kể thảo luận chủ đề chính kinh gì, cuối cùng phong cách cũng sẽ đi chệch sang một hướng không ai ngờ tới.

Ngô Mặc hiểu rõ Giải Ngữ Hoa với tư cách là gia chủ nhà họ Giải, quản lý một gia tộc lớn như vậy thì làm việc phải lo nghĩ rất nhiều, thường xuyên phải cân nhắc lợi hại hoặc cân bằng các thế lực.

Mỗi quyết định của anh không chỉ ảnh hưởng đến bản thân mà còn đến hàng trăm hàng ngàn thuộc hạ dưới quyền.

Chuyện nhà họ Hoắc chỉ là một ngòi nổ, nếu xử lý không kịp thời rất có thể gây ra một chuỗi phản ứng liên hoàn.

Nghĩ lạc quan thì cùng lắm là tổn thất tiền bạc, nhưng nghĩ tiêu cực thì chức gia chủ có giữ được không còn chưa biết, mạng sống có bị đe dọa hay không mới là vấn đề chính.

Hơn nữa còn một điểm quan trọng nhất, Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú là những mục tiêu quá lớn, sự chú ý của rất nhiều người đều đổ dồn vào họ.

Chỉ cần lộ ra một chút sơ hở là sẽ bị kẻ địch bám lấy ngay, dẫn đến kế hoạch thất bại.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc chìm vào suy tư: “Giết một hai người thì đơn giản, nhưng để tám chín người cùng lúc gặp chuyện mà không gây chú ý thì rất khó.

Mình rốt cuộc phải làm gì mới có thể nhanh chóng bình định cục diện hỗn loạn này đây?” “Tiểu Mặc, Tiểu Mặc.” Ngô Mặc đột nhiên im lặng khiến những người khác cứ liên tục nhìn sang.

Giải Ngữ Hoa vỗ vai cậu, khẽ hỏi: “Nghĩ gì mà nhập tâm thế?

Hay là trong người thấy không khỏe?” “Hoa ca, em không sao.” Ngô Mặc phản ứng rất nhanh, lảng sang chuyện khác: “Trang bị đã thu xếp xong chưa?

Khi nào chúng ta xuất phát?” Giải Ngữ Hoa hồ nghi nhìn Ngô Mặc, thấy cậu không có gì bất thường mới yên tâm giải thích: “Yên tâm đi, có Tam gia ở đây mà.

Lần này chú ba của em mang theo mấy gã thân tín làm việc rất lanh lẹ, theo thời gian thì 1 giờ chiều là có thể xuất phát.” Nhắc đến chuyện này, cái gene không đoàng hoàng của Ngô Mặc lại trỗi dậy.

Cậu nhếch môi nở nụ cười xấu xa: “Chứ lị, toàn là 'thân tín' tuyệt đối, kiểu bao ăn bao ở bao bầu bạn luôn phải không?” Chủ đề này rất dễ gây đồng cảm, ít nhất là Vương Bàn Tử cực kỳ hứng thú.

Lão vỗ đùi cảm thán: “Mà phải công nhận nhé, 'người thương' của chú ba cậu trông đẹp thật đấy, đôi mắt hút hồn, đôi chân dài miên man, ái chà chà, không ngờ Tam gia lại có diễm phúc thế.” “Đừng có quậy nữa.” Giải Ngữ Hoa càng nghe càng thấy không ra làm sao, đưa tay bẹo nhẹ vào má Ngô Mặc, mắng yêu: “Lớn tướng rồi còn bày đặt nói xấu bề trên, có phải lại muốn ăn đòn không?” Anh bẹo cái này còn nhẹ hơn cả gãi ngứa.

Ngô Mặc không phục, lầm bầm: “Em có nói sai đâu.

Với lại chú ba cũng thật là, chẳng qua là có người thương thôi mà, có gì mà không dám thừa nhận, cứ che che đậy đậy như sợ người ta biết ấy.

Lão Trương, anh đừng có học chú ba em nhé, càng già càng làm bộ làm tịch.” Ngô Mặc hất hàm với Trương Khởi Linh, thân mật nói: “Anh mà có thích ai cứ bảo thằng em này, đến lúc đó em đi hỏi vợ cho anh.

Đứa nào dám cười anh 'trâu già gặm cỏ non', em khâu mồm nó lại, cho nó khỏi húp cháo luôn.” Trương Khởi Linh: “...” “Đúng rồi, còn Kính Kính nữa.” Ngô Mặc mới sực nhớ ra, “Người già neo đơn đâu chỉ có mỗi Lão Trương, vị bên cạnh em đây cũng chẳng trẻ trung gì nữa.

Dù đầu óc anh không bình thường, nhưng ngộ nhỡ gặp được cô nàng nào vừa mù vừa hâm, sống chết đòi ở bên anh thì anh cũng nên cân nhắc đi nhé.” Khóe mắt Hắc Nhãn Kính giật giật liên hồi, gã suýt nữa thì bẻ cong cả cái ghế đang ngồi.

Ngô Mặc càng nói càng hăng, cứ như có bà mai nhập xác vậy.

Lúc này, tất cả mọi người trong phòng đều có chung một suy nghĩ: Trong Trương Gia Cổ Lâu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Một Ngô Mặc đang yên đang lành sao ra ngoài lại trở nên không bình thường thế này?

Cuối cùng Vương Bàn Tử phải hy sinh bản thân, lôi bằng được Ngô Mặc ra ngoài đi vệ sinh mới giải cứu được lỗ tai cho cả hội.

Vừa ra khỏi lều, Ngô Mặc lập tức trở lại bình thường.

Tốc độ lật mặt còn nhanh hơn cả nghệ nhân kịch biến diện, làm Vương Bàn Tử đứng hình mất năm giây.

“Em trai, em thế này là...” “Suỵt!” Ngô Mặc ra hiệu im lặng.

Cậu nhìn quanh xem rèm lều đã đóng kỹ chưa, rồi kéo Vương Bàn Tử đi thêm vài bước nữa mới hạ thấp giọng: “Nói nhỏ thôi Bàn ca, em hỏi anh chuyện này.

Anh lăn lộn ở Kinh Đô lâu như vậy, anh hiểu biết bao nhiêu về nhà họ Hoắc và nhà họ Giải?” “Chuyện này...” Vương Bàn Tử hơi do dự, thắc mắc: “Tiểu Mặc, em hỏi cái đó làm gì?” “Bàn ca, anh em mình là tình huynh đệ sinh tử có đúng không?” Ngô Mặc quàng cổ Vương Bàn Tử, trầm giọng nói: “Anh cũng biết đấy, em đã hứa với Hoắc lão thái thái, có một số việc nhất định phải giải quyết.

Nhà họ Giải hiện tại cũng đang loạn cào cào cả lên, em không muốn Hoa ca phải phân tâm, nên định tự mình xử lý.” “Một mình em á?” Vương Bàn Tử cau mày lo lắng: “Nhà họ Giải và nhà họ Hoắc ở Kinh Đô đều là những gia tộc 'hô mưa gọi gió'.

Nói hơi quá một chút thì hai nhà này mà dậm chân một cái, một vài giới ở Kinh Đô cũng phải rung rinh đấy.

Hơn nữa quan hệ của các gia tộc lâu đời này rất phức tạp, thằng nhóc em đừng có làm bừa.” “Yên tâm đi Bàn ca, em biết mình đang làm gì mà.” Ngô Mặc mỉm cười giải thích: “Em gọi anh ra là muốn nhờ anh giúp một tay.

Em đoán là lần này về, chú ba chắc chắn sẽ lôi em về Hàng Châu cùng.

Tục ngữ nói 'nước xa không cứu được lửa gần', nếu em về Hàng Châu thì làm việc gì cũng rất phiền phức.

Chương 361

Thế này nhé Bàn ca, lúc về anh che chắn cho em một chút, em định lén đi trước.” Ngô Mặc vừa nói vừa móc từ trong túi ra mấy miếng ngọc bội nhét vào tay Vương Bàn Tử: “Mấy thứ này anh cứ cầm lấy làm tiền tiêu vặt, hoặc tặng cho Vân Thái cũng được.” “Vãi, thằng nhóc em làm cái gì thế?” Vương Bàn Tử tát một phát vào sau gáy Ngô Mặc, mặt lộ vẻ giận dữ, miệng lầm bầm mắng: “Cậu coi Bàn gia tôi là hạng người gì?

Anh em mình đã cùng đi qua dầu sôi lửa bỏng, mà cậu còn giở cái trò này với tôi à?” “Đừng có nói nhảm nữa, có lấy hay không nào?” Ngô Mặc giả bộ định thu lại, cảm thán: “Vốn thấy dạo này anh kẹt tiền nên định giúp anh xông xênh một tí, ai dè đâu...” Dứt lời, mấy miếng ngọc bội trong tay cậu biến mất tăm.

Nhìn lại thì đã nằm gọn trong tay Vương Bàn Tử.

“Hì hì, lấy chứ, em trai hiếu kính anh trai mà không lấy thì đúng là đồ sỏa (ngốc) rồi.” Hai anh em bàn bạc kỹ lưỡng thêm một lúc.

Vương Bàn Tử quyết định giúp Ngô Mặc che mắt mọi người.

Nhưng lão cũng đưa ra yêu cầu là Ngô Mặc dù thế nào cũng phải giữ liên lạc với lão, nếu không lão thà mật báo còn hơn để Ngô Mặc dấn thân vào nguy hiểm.

Sau khi giao kèo xong, Vương Bàn Tử đưa Ngô Mặc về lều.

Nhìn theo bóng lưng Vương Bàn Tử, Ngô Mặc có chút ưu phiền, càng lúc càng cảm thấy tầm quan trọng của thế lực.

Nếu dưới trướng có người của mình thì việc gì phải tự thân vận động thế này?

Đang lúc trầm tư, bên ngoài lều vang lên một giọng nói: “Ngô gia tiểu gia, ngài còn đang nghỉ ngơi sao?” Giọng nói có chút già nua nhưng nghe rất quen tai.

“Vào đi.” Ngô Mặc cũng chẳng buồn đoán là ai, trực tiếp cho đối phương vào nói chuyện.

Tấm rèm vén lên, một ông lão mặc đồ trắng từ ngoài bước vào.

Bộ quần áo và dáng đi quen thuộc ấy chính là lão già thích làm màu mà Ngô Mặc đã cứu thoát mạng.

Trông vẻ mặt rạng rỡ của lão già, Ngô Mặc không nhịn được trêu chọc: “A, lão đầu, mấy ngày không gặp, sắc mặt tươi tỉnh nhỉ, tìm được mùa xuân thứ hai rồi à?” “Tiểu gia, xin ngài hạ miệng lưu tình.” Lão già cười khổ một tiếng, liên tục chắp tay cầu xin: “Ngài đừng trêu chọc lão già này nữa, nếu không nhờ phúc của ngài, e là bộ xương già của tôi giờ đến cái bã cũng chẳng còn.” “Được rồi, lão đầu, mấy lời cảm kích đó nói ít thôi.” Ngô Mặc ngồi trên ghế, tay phải vỗ đùi rất có tiết tấu, thản nhiên mở miệng: “Giờ ông qua tìm bản thiếu gia có việc gì?” “Tiểu gia, lão già này không phải loại vong ơn phụ nghĩa.” Lão già lập tức chỉnh đốn y phục, thu lại nụ cười, nghiêm túc chắp tay với Ngô Mặc, ngữ khí rất cung kính: “Trước kia lão đã từng nói, chỉ cần còn sống đi ra, nhất định sẽ đi theo tiểu gia.” “Lão hủ tuy chẳng phải nhân vật lớn gì, nhưng cũng là nhất ngôn cửu đỉnh, nhổ bãi nước miếng đóng thành cái đinh.” “Chỉ là không biết tiểu gia có chê lão già này tuổi già sức yếu, không làm được việc lớn hay không?” Ngô Mặc quan sát lão già hồi lâu mà không nói gì.

Lão già áo trắng cũng rất kiên nhẫn, thủy chung giữ nguyên một tư thế, không hề nhúc nhích.

Nói thật, Ngô Mặc hiện tại rất nóng lòng muốn xây dựng thế lực riêng của mình.

Tuy nhiên, dù có gấp gáp thế nào, cậu cũng không thể vơ đại mấy thứ “dưa vẹo táo nứt” vào túi mình được.

Huống hồ cậu biết rõ, mình không phải loại nhân vật chính bá đạo trong mấy cuốn truyện kia, vừa xuất hiện là vô số người quỳ xuống cầu xin làm chủ công.

Có thể sống sót tốt trong thế giới đạo mộ này đã là ơn huệ hiếm có của hệ thống rồi.

Trông chờ cái hệ thống keo kiệt bủn xỉn kia cho thêm đồ tốt?

Thà trông chờ mình đi xuống mộ cướp minh khí còn hơn.

Nhưng Ngô Mặc nghĩ lại, lão già trước mắt này đúng là có chút đại vận.

Biết điều, biết tiến biết lui, lại có chút thông minh vặt.

Ở nơi nguy hiểm như Trương gia cổ lâu mà còn sống sót đi ra được, chẳng lẽ điều đó còn chưa đủ nói lên vấn đề sao?

“Lão đầu, lâu như vậy rồi tôi còn chưa biết ông rốt cuộc là ai.” Ngô Mặc trầm ngâm một lát rồi lên tiếng: “Được rồi, ông đừng đứng đó nữa, ngồi xuống nói đi, trước tiên tự giới thiệu chút đã.” “Tiểu gia nói phải.” Lão già lúc này mới phản ứng lại.

Lâu như vậy rồi mà mình đúng là chưa báo danh tính.

Đã quyết định đi theo Ngô Mặc, lão cũng không coi mình là người ngoài, đặt mông ngồi xuống vị trí phía dưới Ngô Mặc, tôn ti trật tự nắm giữ rất chuẩn xác.

“Chủ công, lão già này xin giới thiệu sơ qua về kinh nghiệm cá nhân...” Lão già nói chuyện kiểu cách, phong thái cổ hủ rất đậm nét, làm Ngô Mặc nghe mà ê răng mất một nửa.

Cậu dứt khoát ngắt lời lão: “Đợi đã, trước tiên đừng nói chuyện khác, ông gọi tôi là chủ công là thật đấy à?” “Nếu không phải túi tôi đang để cái điện thoại, tôi còn tưởng mình đang sống ở thời Tam Quốc đấy.

Ông nói chuyện thì cứ nói bình thường không được à?

Hay thế này đi, ông gọi tôi là thiếu gia, chứ tuyệt đối đừng có chủ công chủ kiếc gì cả.” Lão già áo trắng cũng hơi ngại ngùng: “Vâng, thiếu gia nhắc nhở đúng lắm, lão già này nói quen miệng nên nhất thời chưa sửa được.” Sau đó lão già bắt đầu tự giới thiệu: “Lão già tôi họ Bạch, năm đó cha mẹ đặt tên cho là Bạch Thái (Cải Thảo).” Nghe đến đây, Ngô Mặc suýt chút nữa cười phun ra, cậu cố nhịn, bịt miệng ra hiệu lão già nói tiếp.

Lão già cũng không để tâm, trái lại cười hì hì nói: “Ai, thiếu gia ngài đừng cười, cái thời buổi đặc thù đó, có cải thảo ăn đã là giữ được mạng rồi.

Sau này lão hủ học con chữ, học được một thân bản lĩnh, thấy cái tên này hơi khó lọt tai, nên đặc biệt đổi thành chữ ‘Tài’ trong ‘tài phú’, mang ý nghĩa là tài lộc tự đến (Bạch Lai Chi Tài), lấy không thẹn với lòng.” Lão già thao thao bất tuyệt kể lại một lượt quá khứ của mình.

Cũng đừng nói, lão già này đúng là lợi hại thật, đơn thương độc mã xông pha mấy chục năm, vậy mà cũng tạo dựng được danh tiếng lẫy lừng ở khu vực phía Tây.

Lão chủ yếu giỏi về giải mã cơ quan và bát quái bói toán.

Theo lời lão nói, người làm nghề bói toán thường phạm phải “Ngũ tệ tam khuyết” (Năm cái hại, ba cái thiếu), vì vậy lão cô độc một mình, không con không cái.

Lần này nhận lời mời của Hoắc gia tham gia kẹp lạt ma cũng là vì có một ý định: nửa đời sau dựa vào Hoắc gia, làm một môn khách hoặc khách khanh gì đó, dù sao cũng để khi già có nơi nương tựa.

Nói đến đây, lão già trịnh trọng nói: “Thiếu gia ngài không biết đâu, trước khi đi lão hủ đã tự bói cho mình một quẻ.

Quẻ tượng hiển thị lão hủ gặp phải một sát kiếp, nếu không vượt qua được thì mất mạng.

Nhưng nếu qua được thì không chỉ danh tiếng vượt xa trước kia mà còn có thể kéo dài tuổi thọ thêm mấy chục năm.” Lão già càng nói càng kích động, đứng bật dậy liên tục chắp tay với Ngô Mặc: “Thiếu gia, lão hủ vốn tưởng quẻ tượng chỉ Hoắc gia, không ngờ cư nhiên lại là ngài?

Ngài yên tâm, lão hủ nhất định sẽ ở bên cạnh ngài làm trâu làm ngựa, bảo giá hộ tống cho ngài.” Lão già nói lời rất tròn trịa, Ngô Mặc nghe mà nhếch mép: “Lão Bạch đầu, đừng bốc phét vội.

Nếu ông đã quyết định đi theo thiếu gia tôi thì chúng ta nói trước mất lòng trước được lòng sau.

Tôi là người rất dễ nói chuyện, ông làm gì tôi không quản, nhưng chỉ có một điều kiện: không được phản bội tôi, nếu không ông hẳn là biết thủ đoạn của tôi rồi đấy.” Ngô Mặc không nói quá nhiều, có những chuyện cứ vừa đi vừa tính.

Lão già họ Bạch là thực tâm muốn đi theo Ngô Mặc.

Xem bói cả đời, cái lão chơi chính là tâm lý con người.

Lão nhìn ra được thằng nhóc Ngô Mặc này tiền đồ không thể đo đếm, và điểm quan trọng nhất chính là cực kỳ bảo vệ người nhà.

Đừng nhìn Giải gia hay Hoắc gia giàu nứt đố đổ vách, nhưng những nhà như thế thường xuyên đấu đá ngầm khiến người ta không yên ổn.

Lão Bạch đầu càng nghĩ càng đắc ý, thầm vui mừng và tự hào vì mình đã chọn đúng đường.

Thế nhưng giây tiếp theo khi Ngô Mặc mở miệng, lão Bạch đầu lập tức hóa đá, không khỏi nghi ngờ rốt cuộc nãy giờ mình đắc ý cái nỗi gì?

Ngô Mặc nhìn lão Bạch đầu, trong lòng bắt đầu tính toán: "Già thì hơi già thật, nhưng miễn cưỡng cũng dùng được, dù sao đây cũng là người đầu tiên thực tâm đầu quân cho mình.

Nhưng mình không có cửa hàng, cũng chẳng có địa bàn, giờ để lão già này đi đâu đây?

Tiền lương nên tính thế nào nhỉ?" Theo tâm lý "đã tốn tiền thì phải dùng cho bằng hết", Ngô Mặc vẫy tay gọi lão già lại, hạ thấp giọng hỏi: "Có thuốc lá không?" Lão già bị lối suy nghĩ nhảy vọt của Ngô Mặc làm cho ngẩn ra.

Ngây người hồi lâu, lão mới rút từ thắt lưng ra một tẩu thuốc đưa đến trước mặt Ngô Mặc: "Lão hủ không quen hút thuốc lá điếu, lúc nào cũng mang theo cái này bên mình." Hai ngày nay mồm miệng Ngô Mặc nhạt nhẽo đến mức phát điên rồi.

Thịt không được ăn, thuốc không được hút.

Chẳng biết cái gã bác sĩ xúi quẩy kia có thù oán gì với mình không, mà cứ nhất quyết bảo mình không được hút thuốc, không được uống rượu, cần tĩnh dưỡng.

Ngô Mặc hận đến mức suýt chút nữa trùm bao tải quẳng gã xuống mương.

Đáng ghét nhất là Hắc Nhãn Kính.

Bình thường ngày nào trong túi cũng có thuốc, lần này cư nhiên lục khắp người không ra nổi một cái đầu lọc.

Mấy cái tên này phòng Ngô Mặc hút thuốc như phòng trộm.

Không những trên người họ không có một điếu thuốc nào, mà ngay cả đám đàn em bên dưới cũng không được phép hút thuốc trong phạm vi 100 mét quanh Ngô Mặc.

Ngay cả Giải Liên Hoàn cũng phải tuân thủ cái quy tắc này.

Lão già áo trắng không phải kẻ ngốc, rất nhanh đã hiểu ý của Ngô Mặc: “Thiếu gia, mấy vị gia kia cũng là vì tốt cho ngài thôi.” Lão Bạch đầu đúng là không coi mình là người ngoài, lập tức thực hiện chức trách của mình, bắt đầu khuyên nhủ Ngô Mặc.

Cuối cùng làm Ngô Mặc phát phiền, đuổi thẳng lão ra khỏi lều.

Trời mưa liên miên, đường núi lầy lội.

Đám đàn em vác thiết bị, chân thấp chân cao đi về phía bản làng.

Ngô Mặc nhìn Phan Tử bận rộn ngược xuôi chỉ huy đàn em, trong lòng rất nhẹ nhõm.

Khoan hãy nói chuyến đi Trương gia cổ lâu này có thu hoạch gì không, chỉ riêng việc Phan Tử vẫn còn sống khỏe mạnh đã là món quà trời ban rồi.

Cậu không thể bảo đảm Phan Tử sống thọ trăm tuổi, nhưng có thể giúp anh ấy thoát khỏi vận mệnh ban đầu, Ngô Mặc đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Chuyện trước mắt đã giải quyết xong, còn lại chính là một trận chiến gay go sắp tới.

Mà trận chiến này, theo ý tưởng của Ngô Mặc, cần một vài thủ đoạn đặc biệt.

Cậu vừa đi vừa kết nối với hệ thống trong đầu: “Anh bạn, ra đây thương lượng chút việc nào.” “Nói.” Hệ thống đã lâu không xuất hiện hiếm khi lên tiếng, độ ngầu lòi chẳng kém gì Trương Khởi Linh.

Chương 362

Tục ngữ nói “tay không đánh mặt người cười”, Ngô Mặc có việc cầu cạnh hệ thống nên chỉ đành nặn ra một nụ cười rạng rỡ trong não: “Anh bạn à, anh em mình ở với nhau bao lâu nay, tôi cũng chưa từng cầu xin ông việc gì, lần này thương lượng chút được không?

Dạo này tôi sắp làm vài việc lớn, ông cũng biết tôi không tiền không người, chỉ còn mỗi tấm thân già này, nên tôi hy vọng ông có thể tặng tôi một kỹ năng.” Ngô Mặc rào trước đón sau một tràng, hy vọng hệ thống sẽ hỏi lại một câu.

Nhưng cái thằng cha này một tiếng cũng không thèm đáp.

Cuối cùng làm Ngô Mặc nghẹn họng, chỉ đành đi thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn thuật dịch dung.” “Không thể nào.” Hệ thống cũng rất dứt khoát, nhưng là dứt khoát từ chối.

“Ơ kìa, sao ông keo thế?” Ngô Mặc cũng dẹp luôn vẻ ôn nhu, mắng xối xả trong đầu: “Lúc ông đây suýt chết ông cũng chẳng hé răng nửa lời, giờ tôi cầu xin ông chút việc mà ông vẫn cái đức tính đó.

Ông ra ngoài xem xem, có hệ thống nhà ai như ông không?

Ông không thể làm gương trong giới hệ thống được à?

Cho túc chủ thêm tí đồ tốt đi chứ.” Ngô Mặc càng nói càng bi phẫn, suýt chút nữa tự biến mình thành Vương Bảo Thoa khổ sở chờ chồng mười tám năm.

Có lẽ hệ thống cũng biết mình hơi quá đáng, hoặc giả là vớ phải thằng túc chủ ngáo ngơ này nên cũng bất lực.

Tóm lại là dù sao đi nữa, lần này hệ thống đúng là phá lệ mủi lòng.

Mủi lòng thì mủi lòng, nhưng Ngô Mặc muốn “tay không bắt giặc” thì nằm mơ đi.

Hai bên mặc cả qua lại, cuối cùng năm món bảo vật vô giá trong không gian của Ngô Mặc bị hệ thống thu hồi làm vật thế chấp, đổi lấy một “Thuật dịch dung sơ cấp”.

Sau khi hệ thống truyền tải kiến thức, Ngô Mặc tĩnh tâm một lát.

Thứ này khác xa so với tưởng tượng của cậu.

Gọi là sơ cấp, đúng như tên gọi, là cấp độ thấp nhất.

Nghĩa là Ngô Mặc muốn dịch dung thành người khác để làm việc thì phải kết hợp với trang phục và hoàn cảnh mới khiến người ta không chú ý đến mình.

Còn thứ cậu muốn là loại thuật dịch dung chỉ cần dùng một cái là biến đổi khuôn mặt, hoặc biến thành người khác hoàn toàn, dù đứng cạnh người thân thiết nhất cũng không bị phát hiện.

Khoảng cách quá lớn làm cậu không nhịn được chửi thầm: “Mẹ kiếp, đúng là lừa đảo, tốn bao nhiêu tiền mới lấy được cái thứ này, nói trắng ra chẳng phải là một trong ba đại tà thuật của mấy cô nàng hiện đại – thuật trang điểm sao?” Kỹ năng đã ở trong đầu, nhưng ứng dụng thực tế thế nào còn phải tự mình mày mò thử nghiệm.

Ngô Mặc đang mải suy nghĩ, bỗng thấy vai trĩu xuống, ngay sau đó một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: “Bảo bối đang nghĩ gì thế?” Hắc Nhãn Kính gác tay lên vai Ngô Mặc, người ghé sát lại, cười hì hì hỏi: “Ca ca gọi mấy tiếng rồi mà em chẳng phản ứng gì, không lẽ là nhìn trúng mỹ nữ nào rồi?” “Mỹ nữ?” Ngô Mặc không đáp lại mà lẩm bẩm: “Vãi, đúng rồi, sao mình không nghĩ ra cô ấy nhỉ?” Nói xong cậu gạt tay Hắc Nhãn Kính sang một bên, không thèm quay đầu lại mà chạy thẳng về phía trước.

Hắc Nhãn Kính ngẩn người tại chỗ, có chút không hiểu ra sao, ngay cả tay cũng quên thu về.

Ánh mắt anh ta bám theo bóng lưng Ngô Mặc, thấy cậu chạy nhanh lên phía trước rồi dừng lại cạnh một người.

Trên mặt cậu nở nụ cười, có vẻ như đang nói gì đó với đối phương.

Hắc Nhãn Kính khẽ nhíu mày.

Người này anh ta biết, chính là “người tình truyền thuyết” của Giải Liên Hoàn – Ách tỷ.

“Hắc gia, anh nói xem Tiểu Mặc bị sao thế?” Vương Bàn Tử đứng không xa Ngô Mặc, vừa rồi định nói chuyện với cậu thì Hắc Nhãn Kính đi tới.

Hai cái gã này chỉ cần tụ lại một chỗ là thế nào cũng có chuyện, Vương Bàn Tử không muốn làm con cá trong chậu nên né sang một bên.

Thấy Ngô Mặc bỏ đi, lão cũng thắc mắc hỏi: “Anh nói xem có phải anh em mình cuối cùng cũng thông suốt rồi không?” Nói xong câu này, Vương Bàn Tử hơi ái ngại: “Nhưng người đàn bà này là người của Tam thúc nó, Tiểu Mặc làm thế này có hơi không ổn không nhỉ?” Cái mặt béo tròn của Vương Bàn Tử nhăn nhó cả lại.

Lão thấy anh em mình cái gì cũng tốt, mỗi tội mắt nhìn hơi kém.

Lão nhận thấy thi thoảng Ngô Mặc cứ nhìn chằm chằm Ách tỷ, chẳng biết trong lòng tính toán cái gì.

Nhưng “thỏ không ăn cỏ gần hang”, Ngô Mặc vừa mới biết yêu đã nhắm ngay người bên cạnh, đúng là không hay cho lắm.

Vương Bàn Tử nghĩ hồi lâu, dường như hạ quyết tâm rất lớn, nghiến răng nói: “Tuy rằng chú cháu tranh giành một người truyền ra ngoài nghe không lọt tai, nhưng Bàn gia tôi kiên định đứng về phía Tiểu Mặc.

Nếu nó thực sự thích, Bàn gia tôi cũng liều luôn, cùng lắm là trở mặt với Tam thúc nó." Vương Bàn Tử càng nói càng kiên định, như thể chỉ cần Ngô Mặc vẫy tay là lão sẽ đi cướp dâu ngay lập tức.

Chỉ cần người phụ nữ này có thể xoa dịu vết thương trong lòng anh em, Vương Bàn Tử lão sẵn sàng vì bạn mà đâm hai đao vào sườn.

Hắc Nhãn Kính nghe xong lời của Vương Bàn Tử, kính râm suýt chút nữa rơi xuống.

Anh ta đẩy kính lên, nhìn Vương Bàn Tử bằng ánh mắt đầy ẩn ý, hồi lâu mới lên tiếng: "Bàn Tử, Hắc gia tôi có quen mấy bác sĩ tâm thần rất giỏi ở Kinh Đô, đợi khi về tôi cho anh danh thiếp, anh đi kiểm tra não đi, có giảm giá đấy." "Ơ?

Hắc gia!" Vương Bàn Tử chỉ tay vào bóng lưng Hắc Nhãn Kính chửi: "Anh bảo ai não có bệnh?

Tôi thấy não anh mới có bệnh ấy!" "Bàn Tử, dạo này anh cứ thần thần điên điên thế nào ấy?" Ngô Tà đi tới, khoác vai Vương Bàn Tử, nghi hoặc nói: "Tôi cứ thấy anh nhìn Tiểu Mặc bằng ánh mắt không đúng lắm, chẳng biết là cảm giác gì.

Nhưng tôi nói trước cho anh rõ, đó là em trai tôi, anh đừng có mà nảy ra ý đồ xấu gì với nó." Vương Bàn Tử: "..." Ngô Mặc đi đến cạnh Ách tỷ, khóe miệng nở nụ cười, lễ phép nói: "Thím nhỏ, hiện giờ thím bận không?" Cách xưng hô "Thím nhỏ" này nghe rất mới mẻ, làm Ách tỷ trong lòng thấy rất thoải mái, có một cảm giác thỏa mãn khi được người nhà Tam gia công nhận.

Cô quay đầu nhìn Ngô Mặc một cái, cười nói: "Mặc thiếu, tìm tôi có việc sao?" Lần đầu tiên gặp Ngô Mặc, Ách tỷ còn tưởng cậu cũng giống Ngô Tà, là một đứa trẻ thiên chân được gia đình bảo bọc.

Tuy nhiên, khi thấy Ngô Mặc sát phạt quyết đoán, ra tay cực độc ác, cô lập tức dập tắt ý nghĩ đó, quay sang cảm thấy mừng cho Tam gia.

Cô thực lòng yêu Giải Liên Hoàn, luôn nghĩ cho ông.

Trước kia cứ thấy bên cạnh Tam gia chỉ có mỗi Phan Tử, làm việc gì cũng bị hạn chế.

Giờ đây thấy đứa cháu trai xuất chúng thế này, cũng có thể giúp ông giảm bớt không ít áp lực.

Ách nữ vốn lạnh lùng như băng cư nhiên lại biết cười?

Điều này làm đám đàn em xung quanh vốn hiểu rõ tính cách của cô không nhịn được mà nhìn thêm mấy cái.

Tuy mọi người đều biết Ngô Mặc là thiếu gia nhà họ Ngô, nhưng vấn đề là Ách tỷ ngay cả khi đối mặt với Tam gia nhiều lúc còn giữ vẻ mặt lạnh lùng, sao có thể nể mặt một vị tiểu thiếu gia như vậy chứ?

Ách tỷ có cười hay không đối với Ngô Mặc cũng chẳng có cảm giác gì.

Cô có cười tươi như hoa thì trong lòng Ngô Mặc cũng chẳng đẹp bằng Giải Ngữ Hoa cười, thậm chí còn không thuận mắt bằng cái mặt to của Vương Bàn Tử.

“Mặc thiếu, Tam thúc của cậu đang bận ở phía trước, cậu muốn tìm ông ấy sao?” Ách tỷ hiếm khi có thái độ hòa nhã thế này.

Bình thường mặt cô cứ căng ra, tạo cho người ta một áp lực cực kỳ mạnh mẽ.

Thực tế cô rất quyến rũ, đường cong rõ ràng.

Tuy nhiên vẻ đẹp đôi khi là ưu điểm, nhưng trong môi trường đặc thù lại là nhược điểm chí mạng.

Nếu năm đó không gặp được Giải Liên Hoàn, e là với nhan sắc này cô đã trở thành món đồ chơi cho kẻ khác.

Không ngoa khi nói IQ, EQ và ngoại hình của Ách tỷ nằm trong top đầu của phái nữ giới đạo mộ.

Nhưng Ngô Mặc không nghĩ vậy.

Cậu luôn nghi ngờ Ách tỷ có vấn đề về não, hoặc cũng giống như Hắc Nhãn Kính, mắt mũi có vấn đề.

Nếu không sao lại có thể nhìn trúng cái lão già trên đầu chẳng còn mấy sợi tóc, cười một cái là nếp nhăn đầy mặt như Tam thúc nhà mình chứ?

“Tôi thèm vào mà tìm cái lão già... khụ, không phải, tôi không tìm Tam thúc,” Ngô Mặc lỡ miệng suýt nói ra chữ “lão già dê”, cậu vội vàng phanh lại, xua tay chuyển chủ đề: “Thím nhỏ, tôi qua đây là tìm thím có việc.” Ách tỷ nhìn vẻ mặt thú vị của Ngô Mặc, suýt chút nữa bật cười.

So với Ngô Tà, cô thích đứa nhỏ trông có vẻ hay ho này hơn.

Thực ra cô cũng chỉ mới tầm ba mươi tuổi, nhưng vì ở bên Giải Liên Hoàn nên đã tự giác đặt mình vào thân phận bề trên.

Cách hai chú cháu Ngô Mặc và Giải Liên Hoàn đối xử với nhau rất thú vị.

Mỗi khi thấy Giải Liên Hoàn nhảy dựng lên mắng Ngô Mặc, Ách tỷ luôn cảm thấy đó mới là một con người thực sự, chứ không phải vị Tam gia mưu sâu kế hiểm, ngày ngày giấu mình sau lớp mặt nạ, làm việc gì cũng không lộ sắc diện.

Ách tỷ phát hiện ra, đừng nhìn Giải Liên Hoàn miệng thì mắng chửi Ngô Mặc thế này thế nọ, nhưng trong ánh mắt lại luôn vô thức lộ ra một tia tự hào.

Đôi khi ngay cả lúc riêng tư trên giường, ông cũng không nhịn được mà nhắc đến Ngô Mặc, kiểu như muốn khoe với người khác mình có đứa cháu tốt thế nào nhưng lại ngại không dám nói thẳng.

Vì yêu thương lây sang cả người thân, Ách tỷ muốn tìm hiểu thêm về Ngô Mặc.

Ngặt nỗi thân phận cô chưa được công khai, không thể đường đường chính chính tiếp xúc với cậu.

Giờ Ngô Mặc chủ động tìm cô, Ách tỷ thấy đây là một cơ hội tốt.

Tất nhiên Ách tỷ cũng có toan tính riêng.

Đi theo Giải Liên Hoàn bao nhiêu năm không danh không phận, dù tính tình có phóng khoáng đến đâu cô cũng khao khát có một gia đình của riêng mình.

Ách tỷ vuốt lại mái tóc, hỏi: “Tìm tôi?

Chương 363

Có việc gì cần tôi giúp sao?” “Vâng.” Ngô Mặc đáp một tiếng rồi nhìn quanh, kéo cánh tay Ách tỷ đi sang bên cạnh: “Thím nhỏ, mượn bước nói chuyện.” Động tác của cậu rất bình thường, nhưng làm Hắc Nhãn Kính vốn luôn chú ý ở đằng xa phải nhíu mày.

Ngay cả Giải Ngữ Hoa tình cờ nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy khó chịu một cách khó hiểu.

Chẳng ai là kẻ ngốc cả.

Ngô Mặc thỉnh thoảng cứ nhìn chằm chằm Ách tỷ, ai có mắt đều thấy rõ.

Họ đâu có biết, Ngô Mặc thuần túy là thấy tò mò, cậu chỉ muốn hỏi khéo xem rốt cuộc Ách tỷ nghĩ quẩn thế nào mà lại đi thích Tam thúc nhà mình.

“Ở đây ít người, có chuyện gì thì nói đi.” Ách tỷ nửa cười nửa không nhìn Ngô Mặc: “Nói trước nhé, nếu cậu muốn hút thuốc thì tôi không cho đâu, tôi không đánh lại mấy vị ca ca kia của cậu đâu.” “Thím nhỏ, đừng đùa nữa.” Ngô Mặc vẻ mặt bất lực nói: “Nghe nói thím có người chị em rất giỏi thuật dịch dung, không biết cô ấy ở đâu, tôi có cơ hội học hỏi vài chiêu không?” “Ồ?” Ách tỷ ngẩn ra.

Cô chẳng thể ngờ được Ngô Mặc tìm mình lại là để hỏi chuyện này.

Ách tỷ quan sát Ngô Mặc mấy lượt, thắc mắc: “Mặc thiếu, thuật dịch dung rất khó học, cậu định làm gì?” “Thím nhỏ này.” Ngô Mặc hắc hắc cười, giả vờ e thẹn nói: “Thím cũng biết đấy, Tam thúc tôi hở tí là động chân động tay với tôi.

Tôi định học thuật dịch dung để thi thoảng đổi mặt cái, đỡ cho ông ấy nhìn thấy tôi lại ngứa mắt." Lý do rất hùng hồn, Ách tỷ không tìm được lời nào để phản bác.

Dẫu biết thừa Ngô Mặc đang nói nhảm, nhưng Ách tỷ vẫn đưa phương thức liên lạc của cô bạn thân ở Kinh Đô cho Ngô Mặc, đồng thời hứa chắc chắn sẽ không kể chuyện này với ai khác.

Ngô Mặc không phải loại người lấy được đồ là đi ngay.

Vì lễ phép, cậu lại đứng tán dóc vui vẻ với Ách tỷ một lát.

Mấy anh em đằng xa tụ lại một chỗ, thấy cảnh này trong lòng đều có chút cạn lời.

Ngô Tà nhìn rõ mồn một, quay đầu bất bình nói: "Thằng ranh này đúng là tiêu chuẩn kép, với người khác thì cười nói hớn hở, với tôi thì mặt lạnh như tiền, thật chẳng hiểu nổi rốt cuộc nó là anh hay tôi là anh nữa?" Đừng nhìn Ngô Tà nói vậy, thực chất trong lòng anh đã tò mò chết đi được.

Cái tính nết thằng em mình thế nào anh rõ nhất, không có lợi lộc gì thì Ngô Mặc chẳng bao giờ làm.

"Đứng nhìn thì có ích gì, qua đó nghe lén không phải xong sao." Hắc Nhãn Kính bĩu môi, sải bước định đi tới.

Không ngờ trước mặt đột nhiên xuất hiện một bức tường ngăn anh ta lại.

"Ách Ba, anh có ý gì?" Hắc Nhãn Kính thấy Trương Khởi Linh cản mình, trong lòng có chút khó chịu.

Khóe miệng nhếch lên, anh ta cười khẽ: "Sao, muốn đánh nhau à?" Trương Khởi Linh đứng yên không nhúc nhích, cũng chẳng đáp lời, cứ thế tĩnh lặng đứng trước mặt Hắc Nhãn Kính.

Ngô Tà thấy tình hình không ổn, vội vàng ra can ngăn: “Tiểu Ca, sư phụ, có gì từ từ nói.” Động tĩnh bên này làm Ngô Mặc chú ý.

Cậu quay đầu lại, thấy Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đang đối mặt nhau, không biết đang làm trò gì?

“Thím nhỏ, thật làm phiền thím quá.” Ngô Mặc khách khí với Ách tỷ mấy câu, mỉm cười: “Bên kia tôi có việc, qua xem thế nào đã, không làm phiền thím nữa.” Nói xong cậu quay người bước nhanh trở lại.

Ách tỷ dõi theo bóng lưng Ngô Mặc, nhướng mày, trong mắt lóe lên một tia hiểu thấu: “A chà, hai người đang chơi trò người gỗ à?” Người chưa đến mà tiếng đã đến trước, phá tan bầu không khí gượng gạo này.

Vương Bàn Tử không thèm để ý đến người khác, một bước vọt tới trước mặt Ngô Mặc, như tên trộm hạ thấp giọng, nghiêm túc hỏi: “Anh em, chú nói thật cho anh nghe, chú có phải là thích người đàn bà đó rồi không?” Câu nói này chẳng khác nào sét đánh ngang tai, làm Ngô Mặc sững sờ đến mức suýt đen mặt.

Cậu như con gà bị dẫm đuôi, nhảy dựng lên: “Tôi bảo này Bàn ca, anh có bệnh à?” “Đầu óc anh suốt ngày nghĩ cái gì thế?

Tôi bảo sao dạo này anh nhìn tôi cứ kỳ kỳ quái quái.

Anh cũng chẳng chịu động não xem, em trai anh là kiểu soái ca đẹp trai mạnh mẽ thế này, mà đi tìm hạng người...” Những lời còn lại Ngô Mặc đành nuốt ngược vào trong, vì Ách tỷ vừa mới đi ngang qua.

“Khụ khụ.” Ngô Mặc bị sặc nước miếng, ho sù sụ mấy tiếng, khản giọng nói tiếp: “Hạng người vừa xinh đẹp, vừa thông minh, lại hòa nhã như thế, sao có thể nhìn trúng tôi?” Ngô Mặc mồm nói không ngừng, mắt thì vẫn dán theo bóng Ách tỷ.

Đợi đến khi thấy cô đi xa, cậu mới đấm thình thình vào ngực mình, kêu lên: “Nước, nhanh lên, sặc chết tôi rồi.” Trong lòng Ngô Mặc bực bội vô cùng.

Nếu không phải Vương Bàn Tử lên cơn, mình có đến nông nỗi này không?

Ách tỷ thì không câm, suýt nữa mình tự làm mình sặc đến câm luôn.

Năm chai nước đồng loạt đưa đến trước mặt.

Ngô Mặc cũng chẳng kịp nhìn là chai của ai, vớ đại lấy một chai tu ừng ực.

Uống liền hai ba chai mới nén được cơn ho xuống.

Hắc Nhãn Kính vừa lo lắng vừa khó chịu, cứ có cảm giác bảo bối nhà mình bị chó dòm ngó.

Anh ta đứng sau lưng Ngô Mặc, nhướng mày nói: “Thích thì cứ nói, có gì to tát đâu, ca ca ở đây, ai dám làm em ấm ức?” Lời nói thì rất hào sảng, nhưng động tác lại phản bội nội tâm.

Anh ta vung tay vỗ mạnh vào lưng Ngô Mặc, có tư thế quyết tâm vỗ cho cơn ho bay đi luôn.

Ho thì không bay đi, nhưng đống nước Ngô Mặc vừa uống vào bụng thì bị vỗ cho phun hết ra ngoài.

“Tránh ra.” Giải Ngữ Hoa nhìn không nổi nữa, bước lên hai bước đẩy Hắc Nhãn Kính sang một bên, rồi giúp Ngô Mặc vuốt ngực xuôi khí.

Trong đôi mắt như ngọc đen lóe lên một tia bất lực: “Em bao nhiêu tuổi rồi, nước miếng mà cũng làm mình sặc đến nông nỗi này?” “Phù.” Ngô Mặc nhe răng trợn mắt, chân mày nhíu chặt lại thành một cục, lầm bầm: “Có trách em đâu, cô ấy đột nhiên đi tới, em cũng không chú ý.” Đoạn sáp khúc nhỏ này nhanh chóng kết thúc.

Liên tục đi đường núi một ngày, khoảng cách đến bản làng vẫn còn phải đi thêm một ngày một đêm nữa.

Giải Liên Hoàn chọn một nơi khuất gió, ra hiệu cho mọi người nghỉ lại một đêm.

Đám đàn em hạ trang bị bắt đầu dựng lều, nhóm lửa nấu cơm, vùng núi nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

Ngô Mặc nằm trong lều, nhìn lên đỉnh lều thẫn thờ, trên bàn cạnh đó đặt một bát cháo đã nguội ngắt.

Ngày nào cũng húp cháo trắng, cậu thực sự chẳng còn chút cảm giác thèm ăn nào.

Định bụng lén lấy ít đồ từ không gian ra ăn, nhưng lại phải đề phòng mấy ông anh thần xuất quỷ nhập kia, cáu quá cậu dứt khoát không ăn nữa.

Bên ngoài lều đột nhiên vang lên tiếng bước chân, Ngô Mặc còn chẳng buồn ngẩng đầu, thầm than một tiếng: “Thôi xong, lại tới nữa.” “Đại ca ơi, các anh tha cho em đi, em thực sự không muốn ăn.” Ngô Mặc uể oải nói: “Các anh nếu thực lòng thương thằng em này thì cho em xin điếu thuốc hút chơi.” Ngô Mặc nói mấy câu mà chẳng thấy ai đáp lại.

Cậu thấy lạ, ngẩng đầu nhìn thì phát hiện người vào cư nhiên lại là Trương Khởi Linh.

“Lão Trương?” Ngô Mặc ngồi thẳng dậy, gãi gãi đầu hỏi: “Tìm tôi có việc gì?” Hai ngày nay cậu không ngừng làm công tác tư tưởng cho bản thân nên đã dần quen với việc nhìn thẳng vào Trương Khởi Linh mà không cần kính râm.

Trương Khởi Linh khẽ nhíu mày, biểu tình ngưng trọng, vẻ mặt đầy tâm sự như thể có chuyện gì đó làm anh rất khổ não.

"Lão Trương, anh sao thế?" Ngô Mặc bắt đầu lo lắng, đứng dậy trước mặt Trương Khởi Linh, trầm giọng hỏi: "Kẻ nào không có mắt chọc giận anh à?

Anh nói với anh em đi, tôi đánh cho nó đại tiểu tiện không tự chủ luôn." Trương Khởi Linh do dự rất lâu, cuối cùng thần sắc trở nên kiên định.

Anh đặt tay lên vai Ngô Mặc, ánh mắt bình thản và thẳng thắn nhìn cậu, mở miệng nói: "Thích là tốt rồi." Sau đó không đợi Ngô Mặc phản ứng lại, anh vỗ vỗ vai cậu rồi quay người rời khỏi lều.

Đúng là đi như mây về như gió, làm Ngô Mặc ngẩn người hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

"Ý gì đây?" Ngô Mặc vò đầu bứt tai không hiểu nổi.

Đột nhiên, lời của Vương Bàn Tử hồi chiều hiện ra trong đầu, cậu trợn tròn mắt không thể tin nổi, nhìn cái rèm lều vẫn còn đang lay động: "Lão Trương, anh đứng lại đó cho tôi!" Một lát sau, trong lều vang lên tiếng gầm giận dữ của Ngô Mặc.

Nửa đêm, Giải Ngữ Hoa đang xử lý công việc thì nghe Ngô Mặc lải nhải bên tai: "Hoa ca, anh nói xem có phải tại lão Bàn không?

Đầu óc lão toàn là rác rưởi, cũng chẳng thèm nghĩ xem, đó là người phụ nữ của Tam thúc tôi, tôi có ngáo đá thì cũng không bao giờ đi đào góc tường nhà mình chứ.

Huống hồ Tam thúc tôi đã nửa đời người rồi, khó khăn lắm mới có người mù quáng thích ông ấy, tôi làm cháu mà lại đi tranh giành thì đúng là mặt dày quá mức." Vương Bàn Tử nói thế Ngô Mặc còn không để tâm vì lão này hay lên cơn, cậu quen rồi.

Nhưng đến cả Trương Khởi Linh cũng bị dắt mũi theo hướng đó thì đúng là cậu nằm mơ cũng không ngờ tới.

Ngô Mặc bị đả kích, quyết định tránh xa mấy cái gã không bình thường kia.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hiện giờ người duy nhất còn bình thường chỉ có Hoa ca.

Chỉ cần cậu bám lấy Giải Ngữ Hoa, mấy gã thần kinh kia sẽ không rảnh mà đến quấy nhiễu cậu.

Đó chính là lý do nửa đêm nửa hôm cậu vẫn xuất hiện trong lều của Giải Ngữ Hoa.

"Ừ, ngoan." Giải Ngữ Hoa vừa xem sổ sách vừa dỗ dành Ngô Mặc: "Tam thúc biết em hiếu thuận chắc chắn sẽ rất vui." "Ca, anh... thôi bỏ đi, em đi ngủ đây." Ngô Mặc tức đến trợn trắng mắt, nhảy lên giường của Giải Ngữ Hoa, trùm chăn kín đầu.

Để trả thù, cậu xấu tính cởi giày ra, lấy cái bàn chân thúi của mình cọ cọ mấy phát lên chăn, liếc Giải Ngữ Hoa mấy cái rồi hắc hắc cười, nhắm mắt tĩnh tâm.

Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc như đứa trẻ con, mỉm cười lắc đầu rồi tiếp tục xem sổ sách.

Người khác là nhắm mắt tĩnh tâm, còn Ngô Mặc thì chất lượng giấc ngủ cực tốt, chẳng mấy chốc đã phát ra tiếng ngáy nhẹ.

Khoảng 3 giờ sáng, khi Giải Ngữ Hoa làm xong việc định đi ngủ thì thấy Ngô Mặc đã nằm thành hình chữ "Đại", chiếm trọn cả cái giường.

Nhìn vẻ mặt thiên chân như trẻ nhỏ của Ngô Mặc khi ngủ, anh khẽ cười, nằm xuống bên cạnh cậu, chen chúc ngủ một đêm.

Chương 364

Hai ngày đường núi, do sạt lở nên bị kéo dài thành ba ngày.

Thấy trước mặt một trăm mét là cổng bản làng, Ngô Mặc có cảm giác như được tái sinh.

“Vân Thải muội tử, Bàn ca của em về rồi đây!” Vương Bàn Tử cực kỳ kích động, mồm cười toe toét như cái gáo múc nước, giọng điệu lả lơi, mắt sáng rực như sói đói tám trăm năm không được ăn thịt.

Cái bộ dạng này trông hơi ổi thỏa, làm Ngô Mặc lập tức nhớ đến con gà chạy rông ở Trương gia cổ lâu.

“Vãi cả chưởng.” Ngô Mặc vỗ một phát vào lưng Vương Bàn Tử, mắng: “Lau nước miếng đi, tôi nhìn cái mặt này của anh là lại nhớ tới gã ở truồng kia, biểu cảm hai người giờ không thể nói là giống nhau, mà phải gọi là y đúc.” “Nói nhảm!” Vương Bàn Tử ưỡn ngực, lập tức mắng lại: “Bàn gia tôi đây ngọc thụ lâm phong hơn cả Phan An, nhất chi lê hoa áp hải đường, mỗi lần đi...” Nói đến đây, Vương Bàn Tử nhìn quanh rồi túm áo Ngô Mặc nói nhỏ: “Mấy cô em cứ khóc lóc đòi sà vào lòng Bàn ca chú, chú không biết đâu, đẩy mãi chẳng ra.” “Hà hà, anh cứ yên tâm, lát nữa tôi sẽ kể chuyện này với Vân Thải cho.” Ngô Mặc chẳng thèm nể mặt Vương Bàn Tử, cười lạnh một tiếng rồi đi thẳng.

Hành động “lão lục” này của Ngô Mặc nằm ngoài dự kiến của Vương Bàn Tử, làm lão tức tốc đuổi theo sau mông cậu, gào lên: “Thằng nhóc này ác quá đấy nhé, uổng công Bàn ca thương chú như thế, đó là mùa xuân đầu tiên của anh, chú không được phá đám!” Hai người vừa đánh vừa náo chạy vào trong bản.

Phan Tử thấy cảnh này liền nở nụ cười hiền hậu, nói với Giải Liên Hoàn: “Tam gia, Mặc thiếu khôi phục lại trạng thái rồi, dưỡng thêm vài ngày nữa chắc là không sao.” “Cái thằng ranh con này, chẳng lúc nào chịu để chân tay yên ổn.” Giải Liên Hoàn miệng thì mắng rất gắt nhưng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ông rút trong túi ra một điếu thuốc, châm lửa rít một hơi thật sâu, cảm thán: “Mẹ kiếp, cũng tại thằng ranh đó mà mấy ngày nay tôi hút điếu thuốc còn cực hơn đi ăn trộm.” “Đúng rồi Phan Tử, ngày mai bảo Ách tỷ dẫn đàn em về Sa Thị trước.” “Cậu đi cùng tôi về Dư Hàng, áp giải hai thằng nhóc con kia về, đặc biệt là Tiểu Mặc, tuyệt đối đừng để nó chạy mất.” Giải Liên Hoàn nhả ra một vòng khói, nhàn nhạt nói: “Có một số chuyện vẫn cần phải trực tiếp xử lý.” Vừa bước vào đại môn nhà A Quý, khóe mắt chân mày Vương Bàn Tử đã hớn hở đầy vẻ vui mừng.

“Vân Thải muội muội, anh Bàn yêu dấu của em về rồi đây.” Cái giọng này của lão cứ luyến láy như đi trên mây, bước đi thì phiêu hốt như đang dẫm trên bông gòn.

“Vãi chưởng, tởm lợm quá đi mất.” Ngô Mặc nhìn thấy da gà trên cánh tay mình nổi lên cả lớp.

Cậu có thể nhận ra Vương Bàn Tử thực lòng thích Vân Thải.

Nhưng thích thì thích, tởm lợm thế này thì đúng là không nể nang gì anh em rồi.

“Chậc chậc, đúng là làm nũng.” Không hổ là anh em ruột, Ngô Tà cũng lộ ra vẻ mặt đầy ghét bỏ.

“Anh Bàn, anh về rồi.” Vân Thải đang giặt quần áo trên tầng hai.

Nghe thấy động tĩnh, cô bỏ dở việc đang làm, chạy xuống như một con chim sơn ca vui vẻ.

Vừa chạy tới dưới lầu, thấy một nhóm người đứng giữa sân, Vân Thải vội vàng dừng bước, trên mặt nở nụ cười tươi rói: “Mọi người đều về rồi, thật tốt quá, mọi người có đói không?

Để em đi chuẩn bị đồ ăn cho mọi người ngay.” Đã ở nhà A Quý mấy lần, lại xảy ra bao nhiêu chuyện, giờ đây Vân Thải đối mặt với bọn Ngô Mặc cũng không còn gò bó như ban đầu nữa.

Dù sao cũng là tiểu nữ thần trong lòng Vương Bàn Tử, nghe thấy thế, lão Bàn lập tức không đồng ý trước: “Vân Thải muội tử đừng quản bọn họ, bọn họ tự biết làm đồ ăn, không chết đói được đâu.” “Mau lại đây, xem anh Bàn lần này mang cho em món quà gì tốt nào?” Vương Bàn Tử giống như con sói già đội lốt bà ngoại, kéo cánh tay Vân Thải đi vào góc sân.

Dưới ánh mắt của mọi người, Vân Thải hơi ngượng ngùng: “Anh Bàn, là món gì thế ạ?” “Yên tâm, anh Bàn cho em tuyệt đối là bảo bối tốt.” Vương Bàn Tử lục lọi trong túi quần, một lúc sau móc ra một món đồ, giống như dâng bảo vật đưa tới trước mặt Vân Thải.

Động tác của lão thực sự có chút bỉ ổi, khiến hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà trực tiếp trợn trắng mắt.

“Thôi anh, em hơi mệt, lên trước nghỉ ngơi đây.” Ngô Mặc không muốn ở dưới này tự hành hạ mình nữa, nhấc chân đi lên lầu.

Lúc bọn họ đi cùng Hoắc lão thái thái tới Ba Nãi cũng là ở trên lầu.

Trương Khởi Linh vừa định đi theo, Hắc Nhãn Kính thấy tình hình không ổn, liền túm lấy cánh tay anh, hừ lạnh nói: “Tôi nói này Ách Ba Trương, cậu góp vui cái gì đấy?” Trương Khởi Linh bình tĩnh nhìn Hắc Nhãn Kính, thong dong đáp: “Nghỉ ngơi.” Nói xong liền dùng một lực khéo léo thoát khỏi tay Hắc Nhãn Kính, rảo bước đi lên.

Sau đó, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà đứng dưới lầu, trơ mắt nhìn

Trương Khởi Linh và Ngô Mặc đi vào cùng một phòng.

Giải Ngữ Hoa sau khi sắp xếp xong cho đám thuộc hạ, vừa vào đã thấy giữa sân Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính đang trừng mắt nhìn nhau, còn ở góc sân, Vương Bàn Tử vẫn đang luyên thuyên không dứt với Vân Thải.

Giải Ngữ Hoa mặt đầy khó hiểu, không rõ Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính đang giở trò gì.

Anh lười để ý hai người này, hỏi: “Tiểu Mặc đâu?” Hai thầy trò Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà liếc mắt nhìn nhau, rất ăn ý cùng lúc giơ tay chỉ lên tầng hai.

Giải Ngữ Hoa nghi ngờ nhìn hai người một cái, rồi lên lầu tìm Ngô Mặc.

Cửa phòng không khóa, Giải Ngữ Hoa gõ nhẹ hai tiếng rồi đẩy cửa bước vào.

Thấy Ngô Mặc đang nằm trên giường vắt chéo chân, còn Trương Khởi Linh vẫn ôm đao ngồi trên ghế ở góc phòng như cũ.

Cảnh tượng này trông giống như thiếu gia xã hội đen với vệ sĩ đi kèm vậy.

Giải Ngữ Hoa cũng đã quen rồi, anh đi thẳng tới cạnh giường, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Tiểu Mặc, bên Bắc Kinh có chút việc gấp cần xử lý, lát nữa anh phải rời khỏi đây trước.” Ngô Mặc bật dậy khỏi giường, hỏi: “Gấp thế sao, không nghỉ ngơi một hai ngày ạ?” “Không kịp nữa rồi.” Giải Ngữ Hoa chậm rãi lắc đầu, trầm giọng nói: “Vừa nhận được tin, bên Hoắc gia có chút chuyện rắc rối, Tú Tú một mình xử lý không được, nên anh định đi cùng em ấy.” “Ra là vậy.” Ngô Mặc rơi vào trầm tư, não bộ nhanh chóng suy tính lợi hại của việc này.

“Tiểu Mặc, em nghe lời, trước tiên theo Tam thúc về Hàng Châu, chuyện Hoắc gia cứ giao cho anh, em đừng xen vào.” Thấy Ngô Mặc nửa ngày không nói lời nào, Giải Ngữ Hoa khẽ thở dài, ngồi xuống cạnh giường, xoa đầu cậu, ánh mắt đầy vẻ cưng chiều, nhu hòa nói: “Mấy chuyện nhỏ này anh lo được.

Em cứ yên tâm ở Hàng Châu chơi, đợi anh xong việc sẽ tới thăm em, hoặc là sau này em muốn tới Bắc Kinh cũng được.” “Được rồi, anh cứ yên tâm đi.” Ngô Mặc trong lòng đã có tính toán, ngẩng đầu cười hì hì: “Anh nhất định phải cẩn thận đấy, vậy em theo Tam thúc về Hàng Châu, nếu bên anh xong việc thì báo cho em một tiếng.” Ngô Mặc ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Giải Ngữ Hoa.

Anh nhìn Ngô Mặc từ trên xuống dưới, muốn xem thằng ranh này lại đang định giở trò gì.

Đối mặt với ánh mắt của Giải Ngữ Hoa, tim Ngô Mặc hẫng một nhịp, thầm kêu khổ, biết mình đồng ý quá nhanh khiến Hoa ca nghi ngờ.

Để che đậy, cậu liền túm lấy cánh tay Giải Ngữ Hoa: “Anh, em theo Tam thúc về thăm bà nội trước, sau đó nếu không có việc gì em sẽ đến Bắc Kinh tìm anh.” Cậu vừa nói vừa thầm xin lỗi bà nội trong lòng.

Để Giải Ngữ Hoa không nghi ngờ nữa, Ngô Mặc không còn cách nào khác, đành phải lôi bà nội ra làm lá chắn.

Quả nhiên, vừa nhắc đến Ngô bà nội, sự nghi ngờ của Giải Ngữ Hoa lập tức tan biến.

Anh đã nghe nói Ngô Mặc rất thân với bà, bấy lâu nay không về nhà, giờ muốn về thăm bà cũng là chuyện bình thường.

Dù sao thì trong mắt mấy người bọn họ, Ngô Mặc vẫn chỉ là một đứa trẻ, cho dù đứa trẻ này có thể dùng tay không đập cương thi, đơn đao chiến quái vật.

Giải Ngữ Hoa dặn dò vài câu rồi rời khỏi phòng.

Một lát sau, Hoắc Tú Tú lại tìm tới, vừa vào cửa đã gọi: “Anh Tiểu Mặc, em với anh Tiểu Hoa phải về Bắc Kinh trước, không biết lần sau gặp lại là lúc nào, nên em đặc biệt tới chào anh.” Ngô Mặc đứng dậy, vỗ vỗ vai Hoắc Tú Tú trấn an: “Cô bé, đừng sợ, về đó dù đối mặt với chuyện gì cũng phải bình tĩnh, anh giờ có chút việc, xong việc anh sẽ đến Bắc Kinh tìm em.

Em yên tâm, anh đã hứa với bà nội em là sẽ bảo vệ em chu toàn, tuyệt đối không nuốt lời.” Trên mặt Hoắc Tú Tú dần nở nụ cười: “Cảm ơn anh, anh Tiểu Mặc.” Ngô Mặc cười bất cần: “Không cần cảm ơn, tôi bảo vệ tiền của mình thì có gì sai đâu.” “Phụt!” Hoắc Tú Tú lần này thực sự bật cười thành tiếng.

Đã biết bản tính của Ngô Mặc, cô trêu chọc: “Anh Tiểu Mặc cứ yên tâm, trước khi anh tới, em nhất định sẽ trông coi tiền của anh thật kỹ.” Cứ thế, Hoắc Tú Tú và Giải Ngữ Hoa rời Ba Nãi, cấp tốc lên đường về Bắc Kinh.

Nhà họ Giải và nhà họ Hoắc vừa đi, cả bản trại lập tức vắng vẻ đi không ít.

Ngô Mặc nằm trên giường ngủ hơn hai tiếng, càng ngủ càng thấy khó thở.

Cậu vừa mở mắt ra đã đối diện ngay với khuôn mặt lớn của Hắc Nhãn Kính.

Vốn có thói quen gắt ngủ, cậu liền tung một cú đấm tới.

Hắc Nhãn Kính đã sớm phòng bị chiêu này, cười xấu xa né ra sau.

Ngô Mặc cũng không phải hạng vừa, nhanh chóng thu nắm đấm, húc khuỷu tay ngang, lần này trúng đích.

Cậu mới ngủ dậy, đầu óc chưa tỉnh táo hẳn, ra tay hơi quá đà khiến Hắc Nhãn Kính ôm hạ bộ kêu oai oái.

Sau một cú đó, Ngô Mặc giống như điện thoại được sạc đầy pin, tinh thần lập tức sung mãn.

“Sướng cả người.” Cậu vươn vai, vận động bả vai, cuối cùng liếc xéo Hắc Nhãn Kính vẫn đang rên rỉ bên cạnh, cười nhạo: “Đừng có diễn nữa, làm như gà bay trứng cắp không bằng.

May mà Lão Trương không có trong phòng, không thì so ra, Hạt tử miền Nam như anh còn mặt mũi nào nữa?” “Tê, thằng ranh con, em ra tay ác quá đấy.” Hắc Nhãn Kính hít một hơi lạnh, vừa xoa vừa cười khổ: “Kính ca của em bao nhiêu năm nay chưa để nó chịu ủy khuất bao giờ, hôm nay lại thua trong tay em.” Dạo gần đây cứ hễ ai làm động tác này là trong đầu Ngô Mặc lại hiện lên hình ảnh mấy tên bỉ ổi.

Trong sát na, sức chiến đấu của cậu tăng vọt.

“Không ủy khuất?” Ngô Mặc vỗ mạnh lên vai Hắc Nhãn Kính, hừ lạnh: “Quanh năm đi theo anh húp cháo, không được miếng thịt nào, thế mà không gọi là ủy khuất à?” Hắc Nhãn Kính mặt đầy vạch đen.

Biết ngay mồm chó thằng nhóc này không mọc được ngà voi mà, nhưng lời này cũng thất đức quá đi mất, hoàn toàn sỉ nhục lòng tự tôn đàn ông.

Hắc Nhãn Kính định chứng minh bản thân một chút trước mặt Ngô Mặc, nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt ngược vào trong.

“Yên tâm đi, không có di chứng đâu.” Ngô Mặc nói đoạn đã đi ra ngoài, lại lạnh lùng quăng lại một câu: “Nếu có thật, anh em đây sẽ đích thân ra tay giúp anh giải quyết phiền não.” Bước ra ngoài, trời đã tối hẳn.

Đèn đuốc trong trại sáng rực, tiếng người ồn ã, mùi thịt nướng thơm phức xộc vào mũi.

Đám thuộc hạ tụ tập lại bắt đầu tán gẫu uống rượu.

Hoàn thành nhiệm vụ rồi, đám tay sai chẳng quan tâm tầng lớp bên trên đấu đá ra sao, họ chỉ biết giờ là lúc thư giãn hưởng thụ.

Dưới sân, Vương Bàn Tử và Vân Thải đang ngồi nói cười vui vẻ.

Ngô Tà và Trương Khởi Linh tựa vào góc tường, dường như đang nói chuyện gì đó.

Đương nhiên là Ngô Tà nói, Trương Khởi Linh nghe.

Giải Liên Hoàn, Phan Tử và Ách Tả ngồi bên phải, trước mặt có rượu thịt, vừa uống vừa đàm đạo.

Cảnh tượng này khiến Ngô Mặc có cảm giác năm tháng bình yên.

Nhưng cảm giác tốt đẹp luôn tan biến trong chốc lát.

Ngô Mặc cảm thấy vai mình nặng trĩu, một giọng nói vang lên bên tai: “Bảo bối, em làm tổn thương anh xong định bỏ chạy sao?” Thiên phú của Hắc Nhãn Kính đúng là không tồi, không hổ danh là thiếu gia quý tộc Bát Kỳ năm xưa.

Chỉ một câu thôi mà chứa đựng bao nhiêu ai oán và ủy khuất, thanh âm luyến láy câu dẫn lòng người.

Chương 365

Nói không ngoa, so với giọng của các hoa khôi hai bên bờ sông Tần Hoài năm xưa cũng không hề kém cạnh.

Giọng điệu này mà nói trước mặt Giải Ngữ Hoa chắc sẽ được khen một câu hay, hiềm nỗi đầu óc Hắc Nhãn Kính không bình thường, cứ thích dùng giọng đó với Ngô Mặc, làm cậu sởn cả gai ốc.

Cậu đang định dạy dỗ Hắc Nhãn Kính một trận thì nghe Giải Liên Hoàn gọi: “Thằng ranh kia, mau xuống ăn chút gì đi.” “Đến đây, Tam thúc.” Ngô Mặc lườm Hắc Nhãn Kính một cái, tay ấn lan can nhảy thẳng từ trên lầu xuống.

Động tác cực kỳ tiêu sái, nhưng hậu quả thì rất 'vui vẻ'.

Trước bàn dân thiên hạ, cậu bị Giải Liên Hoàn xách tai mắng cho một trận tơi bời.

“Cái thằng ranh con này, không có cầu thang à?

Không biết đi đứng tử tế mà xuống sao.

Mày bao nhiêu tuổi rồi mà suốt ngày nhảy nhót không có tí nết nào thế.” Có lẽ chỉ ở trên người Ngô Mặc, Giải Liên Hoàn mới tìm thấy cảm giác ưu việt khi làm chú.

Ông cứ bắt thóp được lỗi của Ngô Mặc là mắng một trận.

Cũng khó trách Giải Liên Hoàn lại như vậy.

Ngô Tà từ nhỏ đến lớn đều ngoan ngoãn, mới chỉ nghịch ngợm vài năm gần đây thôi.

Hơn nữa Giải Liên Hoàn vì nguyên nhân riêng nên phải giấu Ngô Tà, nhiều lúc làm việc cứ lén lút, cái uy của bề trên trước mặt ánh mắt nghi hoặc của Ngô Tà thường không thi triển ra được.

“Tam thúc, thúc nhẹ tay chút, cháu là cháu ruột của thúc đấy.” Ngô Mặc đau đến nhăn răng trợn mắt, nhất thời cảm thấy đồng cảm với Hắc Nhãn Kính.

“Hừ, không cho mày một bài học, lần sau chắc lại đi làm chuyện nguy hiểm gì nữa đây.” Giải Liên Hoàn tâm trạng sảng khoái, buông tay ra, ngồi phịch xuống ghế.

Nếu không phải muốn giữ chút thể diện cho Giải Liên Hoàn trước mặt Ách Tả, thì với cái động tác vừa rồi của ông, Ngô Mặc đã khiến ông nhảy dựng lên rồi.

Cậu chào Ách Tả và Phan Tử một tiếng rồi ngồi xuống vững vàng.

Trên bàn bày đầy tôm cá thịt thà, mùi hương ngào ngạt làm Ngô Mặc thèm nhỏ dãi.

Cả ngày húp cháo, Ngô Mặc chịu hết nổi rồi.

Cậu không nghĩ ngợi gì, định thò tay chộp lấy một cái chân giò.

Tay còn chưa chạm tới thì cái chân giò đã 'không cánh mà bay'.

Ánh mắt Ngô Mặc dán chặt vào cái chân giò, theo nó di chuyển lên người Giải Liên Hoàn.

“Thằng ranh, mày nghĩ gì thế?

Bác sĩ dặn mày ba tháng không được ăn thịt cá đấy.” Giải Liên Hoàn vẫy tay gọi thuộc hạ, một bát cháo trắng nóng hổi được bưng lên.

Bát cháo được đẩy tới trước mặt Ngô Mặc, những lời tàn nhẫn thốt ra từ miệng Giải Liên Hoàn: “Chú đặc biệt bảo người ta nấu cháo cho mày đấy, mày cứ ăn cái này là được rồi.” Mẹ kiếp, đây mà là ăn cơm à?

Đây là cực hình thì có!

Mình thì húp cháo, nhìn người ta cười nói ăn thịt cá.

Khoảnh khắc này trong lòng Ngô Mặc chỉ có một ý nghĩ duy nhất: thịt chết thằng cha bác sĩ kia.

Lập tức, Ngô Mặc cảm thấy hành động sắp tới của mình là vô cùng chính xác.

Tục ngữ nói khuất mắt trông coi, Ngô Mặc húp một hơi hết bát cháo rồi tức đến mức không thèm nói câu nào, quăng bát đi lên lầu.

Trong lúc đó, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều thấy cảnh này, nhưng không ai dám lên tiếng.

Không phải họ sợ Giải Liên Hoàn, mà là vì họ lo cho sức khỏe của Ngô Mặc, sợ mình không kìm lòng được trước ánh mắt cầu khẩn của cậu mà làm vết thương của cậu chậm hồi phục.

Để nửa đêm tìm cơ hội một mình rời đi, Ngô Mặc cần chuẩn bị trước.

Đầu tiên cậu cần dẹp yên mấy vị kia.

Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú đi sớm, nói thật Ngô Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết Giải Ngữ Hoa tâm tư tỉ mỉ, luôn có thể phát hiện điểm bất thường của cậu.

Đối mặt với Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc luôn phải vắt óc mới lừa được.

Còn những người khác ư?

Ngô Mặc ngẫm nghĩ rồi thầm bảo: “Bàn ca với anh trai tôi thì dễ đối phó, một người đã đánh tiếng trước, một người thì sự chú ý không nằm trên người tôi.

Lão Trương cũng không vấn đề gì, chỉ cần tìm lý do đuổi anh ta ra khỏi phòng, anh ta chắc cũng không để ý đến tôi quá nhiều.” Nghĩ đi nghĩ lại, rắc rối nhất vẫn là thằng cha Hắc Nhãn Kính.

Về võ lực, mình không thể hạ thủ tử được, về khoản lừa người, gã này tinh như quỷ.

Nghĩ thế nào cũng thấy cắt đuôi gã rất khó.

Ngô Mặc tức giận mắng thầm: “Mẹ nó, Kính ca gã này sao mà khó nhằn thế?” Nhưng mà người ta khi đã cuống lên thì đúng là nghĩ ra được chiêu.

Nếu gã này không ăn cứng thì dùng mềm thì sao?

Nghĩ tới đây, Ngô Mặc không do dự nữa, nhảy xuống giường, chạy sang phòng Hắc Nhãn Kính bên cạnh.

Hắc Nhãn Kính ăn no uống say đang nằm trên giường vắt chéo chân, miệng ngân nga bài hát không tên, vẻ mặt nhàn nhã.

Những lúc hạnh phúc thế này, cần nhất là một điếu thuốc để thăng hoa.

Hắc Nhãn Kính nín thở, tai áp sát tường, muốn nghe xem phòng Ngô Mặc bên cạnh có động tĩnh gì không.

Mấy phút sau không thấy gì bất thường, Hắc Nhãn Kính mới yên tâm.

Gã cúi người, nhặt đôi giày da đen 'ngầu lòi' của mình lên, rút lót giày ra, lục lọi bên trong lấy ra một điếu thuốc.

Cũng không trách Hắc Nhãn Kính cẩn thận như vậy, thực sự là Ngô Mặc canh chừng quá gắt.

Lúc trước đối mặt với bao nhiêu ánh mắt 'sát nhân', Hắc Nhãn Kính chỉ đành trái lòng nói mình cai thuốc rồi.

Nhưng đều là con nghiện thuốc lá cả, ai mà chẳng hiểu ai?

Thuốc trong túi Hắc Nhãn Kính cũng giống như cái kính râm trên mặt gã vậy, gần như không rời người bao giờ.

Gã bảo mình cai thuốc á?

Ngô Mặc nghĩ trừ khi đầu mình bị lừa đá thì mới tin cái lời đó.

Sau này nghe bác sĩ nói mình còn không hút thuốc được, Ngô Mặc lập tức hiểu ra, Hắc Nhãn Kính chắc chắn là cố ý nói thế chứ gì?

Anh có kế Trương Lương, tôi có thang vượt tường.

Ngô Mặc thầm nghĩ: “Tôi không tin anh Hắc Nhãn Kính mà lại có lúc không hút thuốc đấy?” Với nguyên tắc tôi không được sướng thì anh cũng đừng hòng vui vẻ, Ngô Mặc bắt đầu giám sát Hắc Nhãn Kính toàn diện.

Mỗi khi Hắc Nhãn Kính lên cơn thèm, định ra rừng cây nhỏ hút một điếu, vừa quay đầu lại là thấy ánh mắt như sói của Ngô Mặc.

Trong tích tắc, cơn thèm thuốc bay sạch.

Lại ví dụ như lúc gã ra gốc cây 'đi vệ sinh', nhìn quanh không thấy ai, vừa định lén lút móc điếu thuốc ra, còn chưa kịp động thủ đã nghe thấy giọng nói của Ngô Mặc vang lên như từ dưới địa ngục.

Đáng thương hơn là, để Ngô Mặc yên tâm dưỡng bệnh, Giải Ngữ Hoa đã dùng uy lực của đồng tiền bắt ép Hắc Nhãn Kính nộp toàn bộ thuốc lá.

Đó chính là lý do vì sao thời gian này Hắc Nhãn Kính cứ liên tục trêu chọc Ngô Mặc, vì gã bứt rứt khó chịu quá.

Giải Ngữ Hoa vừa đi, Hắc Nhãn Kính đã móc được bao thuốc từ một tên đàn em.

Định hút mấy điếu cho đỡ thèm, không ngờ tên đàn em này cũng thảm hại, cả bao thuốc to đùng chỉ còn đúng một điếu.

Một điếu thì một điếu, còn hơn không.

Hắc Nhãn Kính định hút thì Ngô Tà đi tới.

Hai thầy trò này vốn hay 'tương ái tương sát', Hắc Nhãn Kính tuyệt đối không thể để Ngô Tà nắm thóp.

Trong lúc cấp bách, gã liền ngồi thụp xuống, tháo giày ra, nhét điếu thuốc bảo bối vào lót giày.

Giày của gã là hàng đặc chế, không chỉ để được thuốc mà còn để được đao.

Còn mùi vị thế nào ư?

Chương 366

Cái đó tùy cảm nhận mỗi người.

Hắc Nhãn Kính đưa điếu thuốc lên mũi ngửi một cái, rồi mới ngậm vào miệng, chuẩn bị hưởng thụ cảm giác hạnh phúc.

Chưa kịp sờ tới bật lửa thì cửa phòng 'rầm' một tiếng bị đạp văng.

Kẻ dám làm hành động này ở phòng của Hắc gia thì ngoài Ngô Mặc ra không còn ai khác.

Không hổ là Hắc Nhãn Kính dày dạn kinh nghiệm, trong chớp mắt gã đã phản ứng lại, nhét cả điếu thuốc vào miệng, nhai nhanh mấy cái rồi ép dưới cuống lưỡi.

Cả chuỗi động tác mượt mà như nước chảy, thể hiện đầy đủ phản xạ nhạy bén của Hắc Nhãn Kính.

Ngoài cửa, Ngô Mặc vừa đạp cửa xong đã thấy hối hận, thầm mắng: “Mẹ nó, đã bảo là dùng mềm mỏng mà, sao lại không kiềm chế được thế này?” Diễn xuất của Ngô Mặc cũng khá, cậu nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm, trong đầu lướt qua cái giọng điệu 'tiện nhân' thường ngày của Hắc Nhãn Kính, khẽ ho hai tiếng, thò đầu vào cười híp mắt: “Kính Kính à, anh đang bận gì thế?” Đây là lần đầu tiên cậu dùng giọng điệu này, nên còn hơi gượng gạo.

Đừng nhìn Hắc Nhãn Kính suốt ngày dùng giọng đó với Ngô Mặc, nhưng khi Ngô Mặc dùng chính giọng đó với gã, cảm giác hoàn toàn khác hẳn, chẳng khác nào thấy Trương Khởi Linh mặc váy ngắn vậy.

Hắc Nhãn Kính sợ tới mức suýt nuốt chửng điếu thuốc trong miệng vào bụng.

“Kính Kính à, mới một lúc không thấy anh, em đây nhớ anh chết đi được.” Ngô Mặc cười rạng rỡ, ngồi xuống bên cạnh quàng cổ Hắc Nhãn Kính, chẳng cần biết đối phương có nói gì không, tự mình luyên thuyên: “Anh à, anh có phải anh trai ruột của em không?

Hai ta là quan hệ vào sinh ra tử, em có việc cầu anh giúp được không?” Nếu là bình thường, Hắc Nhãn Kính đã trêu chọc vài câu rồi, nhưng hôm nay thì khác, trong miệng gã vẫn còn điếu thuốc.

“Được, việc gì?” Hắc Nhãn Kính nói ngắn gọn súc tích, sợ đầu thuốc lộ ra bị Ngô Mặc phát hiện.

Thời gian gấp rút, Ngô Mặc cũng không muốn phí lời, cậu treo cả người lên cổ Hắc Nhãn Kính, giở cái giọng nhõng nhẽo với bà nội ra: “Anh, anh trai thân thiết, thương lượng tí việc đi, em có giấu ít đồ ở rừng cây nhỏ cách trại chừng năm cây số, anh giúp em lấy về được không?” “Hửm?” Hắc Nhãn Kính nhướn mày, cười như không cười nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc cũng không vừa, lập tức trưng ra bộ mặt khổ sở: “Anh cũng biết đấy, Tam thúc của em cứ như bị thần kinh ấy, hai ngày nay canh chừng gắt quá, em không tiện ra ngoài, mà em lại không nỡ bỏ đám đồ đó.

Lão gia hỏa có câu: muỗi nhỏ cũng là thịt, hai anh em mình đều là người nghèo, càng thấu hiểu cảm giác không một xu dính túi nó thốn thế nào.

Anh giúp em một chút, sau này em mời anh đại tiệc.” Bộ dạng này của Ngô Mặc khiến Hắc Nhãn Kính rất hứng thú, gã rất muốn xem thằng nhóc này lại giở trò quỷ gì, nên cũng gật đầu đồng ý.

Sau đó Ngô Mặc lấy cớ giờ còn sớm, đông người để mắt, ép bằng được Hắc Nhãn Kính đồng ý đến nửa đêm lúc vắng người mới xuất phát.

Thực ra Ngô Mặc biết thừa cái bài này không lừa được Hắc Nhãn Kính, nhưng hiện tại cậu không còn cách nào khác, đành phải thử một phen.

Cậu không phải chưa từng nghĩ đến việc kéo Hắc Nhãn Kính đi cùng, nhưng nghĩ lại, chuyện này tại sao phải kéo gã vào?

Hắc Nhãn Kính trong giới trộm mộ danh tiếng lẫy lừng, chỉ cần có chút địa vị là ai cũng biết gã.

Nhà họ Hoắc, nhà họ Giải không phải dạng vừa, ép họ quá mức, họ thực sự tung lệnh truy sát thì cũng là một rắc rối cho Hắc Nhãn Kính.

Nhưng Ngô Mặc thì khác, cậu chưa có danh tiếng gì mấy, thân thủ lại tốt, giết xong rồi chạy, muốn tìm cậu cũng chẳng dễ dàng gì.

Rời khỏi phòng Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc bắt đầu thu dọn trang bị.

Thực tế cậu cũng chẳng có gì phải chuẩn bị, phần lớn đồ đạc đều quăng trong không gian.

Thu xếp xong xuôi, cậu nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Nằm một lúc lâu, lại cảm thấy có gì đó không ổn, dường như mình quên chuyện gì đó?

“Vãi, sao mình lại quên mất ông anh trai rồi?” Ngô Mặc vỗ đùi cái bốp, bật dậy khỏi giường: “Mình mà chuồn mất, anh ấy ở lại chắc thảm lắm nhỉ?” Cậu nghĩ đến tính cách của Nhị thúc và Tam thúc, mình mà chạy mất, chắc chắn họ sẽ trút giận lên đầu Ngô Tà.

Quỳ từ đường chắc còn là chuyện nhỏ, không khéo cái mông lại khổ.

Nghĩ tới đây Ngô Mặc khẽ thở dài, tìm một tờ giấy múa bút vài câu.

Sau đó cậu gấp giấy nhét vào một phong bì nhỏ, đẩy cửa sang phòng Vương Bàn Tử.

Từ lúc về đến giờ, Vương Bàn Tử trừ lúc ngủ ra gần như không rời Vân Thải nửa bước.

Lão vừa vệ sinh xong, đang nằm trên giường ngân nga hát, trong đầu đang nghĩ xem ngày mai làm gì cho Vân Thải vui.

Cửa phòng vừa động làm lão giật thót, còn tưởng Vân Thải cảm động chân tình của lão mà tự tìm đến tận giường.

“Anh Bàn, đang nhớ Vân Thải hả?” Ngô Mặc vừa vào phòng đã chẳng nói được câu nào tử tế: “Tốc độ của anh chậm quá đấy, ngay cả một cô nương cũng không tán đổ, sau này bớt bốc phét trước mặt anh em đi.” “Xì!” Vương Bàn Tử không thèm chấp, vặc lại: “Nhóc con mày biết cái quái gì, anh Bàn mày đây là dùng chân tình để cảm hóa Vân Thải, để cô ấy tâm đầu ý hợp với anh.” “Được rồi, bớt nói nhảm đi, muộn thế này rồi nhóc sang tìm anh có việc gì?” Ngô Mặc trợn trắng mắt, có chút bất lực trước tính hay quên của Vương Bàn Tử: “Còn việc gì nữa, chẳng phải chuyện trước đây tôi nói với anh đó sao.” Vương Bàn Tử nghe vậy liền sực nhớ ra, làm một cử chỉ im lặng, rồi đi ra cửa nhìn ngó xung quanh, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thấy động tác như ăn trộm của lão, khóe miệng Ngô Mặc giật giật, nhưng rồi cũng bình thường trở lại.

Vương Bàn Tử quay người, kéo tay Ngô Mặc đi vào góc khuất nhất trong phòng, hạ thấp giọng hỏi: “Nhóc định lúc nào thì đi?” “Tầm ba giờ sáng.” Ngô Mặc khẽ đáp: “Đi đường núi liên tục người mệt ngựa mỏi, tầm đó đi là ít bị phát hiện nhất.” Vương Bàn Tử tặc lưỡi, vẫn có chút không yên tâm để Ngô Mặc đi một mình: “Nhất định phải đi à?

Một mình nhóc ổn không?

Hay để Bàn gia đi cùng nhóc.” “Anh à, thôi đi, đừng có lề mề như con gái thế.” Ngô Mặc vỗ vai lão, trầm giọng: “Thân thủ của anh em anh thế nào, anh còn không rõ sao?

Hơn nữa anh chẳng phải bảo muốn ở lại Ba Nãi một thời gian để bồi dưỡng tình cảm với Vân Thải à.” Nhắc đến Vân Thải, mặt Vương Bàn Tử thoáng chút do dự, nhưng rồi nhanh chóng kiên định trở lại: “Vân Thải thì không chạy được, nhưng nhóc thì khác, việc nhóc làm là việc nguy hiểm.” Ngô Mặc biết lão lo cho mình, lòng thấy ấm áp.

Cậu luôn nghĩ mình xuyên không vào thế giới Đạo Mộ Bút Ký này, hệ thống gì, trường sinh gì, đao thương bất nhập gì, đều không đáng kể.

Thu hoạch lớn nhất chính là đám anh em sinh tử này.

Ngô Mặc tốn bao công sức mới dỗ được Vương Bàn Tử.

Cuối cùng mới giao phong thư đã viết sẵn vào tay lão, dặn dò: “Anh Bàn, đồ trong phong thư này là cho anh trai em, ngày mai lúc họ đi, anh lén nhét cho anh ấy là được.” Vương Bàn Tử nhận phong thư, vỗ vỗ ngực Ngô Mặc: “Yên tâm đi, nhóc nhất định phải chú ý an toàn đấy.” Mọi chuẩn bị đã xong xuôi, Ngô Mặc về phòng lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, chớp mắt đã gần hai giờ sáng.

“Rắc!” Phòng bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng động cực nhỏ.

Ngô Mặc lập tức nhảy xuống giường, rón rén đi tới bên cửa sổ, hé một khe nhỏ nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy một bóng đen phóng xuống lầu với tốc độ cực nhanh, chẳng mấy chốc đã biến mất trong màn đêm mênh mông.

“Vãi, thành công rồi.” Ngô Mặc thầm mừng rỡ, biết là Hắc Nhãn Kính đã bị mình lừa đi mất.

Cậu đợi thêm một lát, không thấy gì bất thường mới xách ba lô, nhảy ra từ cửa sổ hướng ngược lại.

“Pạch, pạch, pạch pạch.” Trên con đường núi tĩnh mịch vang lên tiếng máy cày nổ.

Nghe tiếng máy có vẻ hơi yếu, đi kèm với tiếng máy nổ là một tràng tiếng chửi bới.

“Mẹ nó, Kính ca, đây là phương tiện giao thông anh khoe là trộm được đấy hả?” “Anh nhìn cái thùng xe này xem, không phân lợn thì cũng phân gà, thối không chịu nổi.” Trong khi nói, Ngô Mặc tiện tay nhổ một chiếc lông gà trên đầu Trương Khởi Linh đang ngồi bên cạnh.

Cậu đang ngồi ở thùng sau máy cày, nhìn Hắc Nhãn Kính đang lái xe phía trước mà lòng đầy bực bội.

Thằng cha này đúng là không có đạo đức tí nào.

Mình vừa nhảy ra khỏi cửa sổ, gã đã túm ngay lấy ống quần mình.

Cũng may mình phản ứng nhanh, nếu không chú ý mà cứ lao tới trước thì chắc sáng mai cả bản Ba Nãi sẽ đồn ầm lên chuyện đêm hôm có người 'thả rông'.

Để không rút dây động rừng, Ngô Mặc đành bất lực kéo Hắc Nhãn Kính chạy đi.

Cậu hiểu rõ, chỉ cần bị Hắc Nhãn Kính nhắm trúng thì kế hoạch chạy trốn một mình của mình coi như phá sản.

Ngô Mặc cũng không còn thời gian nữa, ngày mai Giải Liên Hoàn sẽ dẫn đội về Hàng Châu, tối nay không chạy thì đợi về tới Hàng Châu, Nhị thúc Tam thúc cùng nhìn chằm chằm thì muốn chuồn còn khó hơn lên trời.

Hắc Nhãn Kính nhìn bóng lưng Ngô Mặc phía sau, cười đắc ý vô cùng.

Gã thừa biết thằng nhóc này chắc chắn định giở trò, nên sau khi nhảy xuống từ phía trước, gã vòng qua nấp dưới cửa sổ sau của Ngô Mặc, định xem cậu rốt cuộc định làm gì.

Quả nhiên không làm gã thất vọng, một lát sau Ngô Mặc đẩy cửa sổ nhảy xuống.

Để trả thù vụ cậu bắt gã nuốt điếu thuốc, Hắc Nhãn Kính mới bất ngờ ra tay túm quần Ngô Mặc để hù dọa cậu một phen.

Hai gã này đúng là kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng gã nào vừa.

Ngô Mặc kéo Hắc Nhãn Kính chạy được hơn một cây số thì đột ngột dừng lại.

Cậu phanh gấp một cái, cũng may Hắc Nhãn Kính phản ứng nhanh, không chỉ dừng bước kịp mà còn chuẩn bị tư thế chiến đấu.

Nếu đổi lại là Ngô Tà thì chắc chắn mũi đã đập vào lưng Ngô Mặc rồi.

“Lão Trương?” Ngô Mặc giật mình kinh hô: “Đêm hôm khuya khoắt, anh ở đây làm gì?” Chỉ thấy Trương Khởi Linh mặc chiếc áo hoodie đen, sau lưng đeo Hắc Kim Cổ Đao, tay xách một cái túi, đứng vững vàng trước mặt Ngô Mặc.

“Cùng đi.” Ai mà ngờ hai chữ ngắn gọn của Trương Khởi Linh suýt làm Ngô Mặc hộc máu.

“Không được, Lão Trương anh đừng đùa, tôi có việc chính sự.” Ngô Mặc cố gắng thuyết phục Trương Khởi Linh.

Nhưng chưa kịp nói được hai câu đã bị Hắc Nhãn Kính kéo ra sau.

Chương 367

Thấy Trương Khởi Linh cản đường, Hắc Nhãn Kính nheo mắt lại, trong lòng nảy sinh một cơn tức giận vô cớ.

Gã dùng lực kéo Ngô Mặc qua, tự mình đối mặt trực diện với Trương Khởi Linh.

“Ách Ba, cậu muốn làm gì?” Hắc Nhãn Kính hơi hếch cằm, môi mỏng nở nụ cười lạnh lùng: “Tránh ra, đừng đứng đây cản trở thời gian của bọn tôi.” Cũng không trách Hắc Nhãn Kính ác cảm với Trương Khởi Linh, gã coi Ngô Mặc như báu vật, vậy mà ở Trương Gia Cổ Lầu, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử lại bỏ mặc Ngô Mặc ở bên trong.

Dù đó là Ngô Mặc tự nguyện ở lại đoạn hậu cho anh em, nhưng dưới góc nhìn của Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh vẫn có trách nhiệm không thể thoái thác.

Ngoài chuyện đó ra còn có một vấn đề nhỏ, đó là Ngô Mặc cứ hễ tí là lại đem 'Nam Hạt Bắc Ách' ra so sánh.

Đều là đàn ông cả, máu thắng thua cực lớn, ai cam tâm tình nguyện chịu đứng dưới người khác?

Hắc Nhãn Kính từ lâu đã muốn tìm cơ hội so tài với Trương Khởi Linh một trận.

Lúc này Trương Khởi Linh cản đường, Hắc Nhãn Kính thấy không thoải mái, định bụng sẽ động tay động chân với anh ở đây, cũng để thằng nhóc Ngô Mặc nhìn xem Nam Hạt và Bắc Ách ai mới là kẻ mạnh hơn.

Có lẽ dạo này Hắc Nhãn Kính gặp vận rủi, ý đồ tốt đẹp của gã luôn bị Ngô Mặc vô tình phá hỏng.

Gã vừa mới xắn tay áo lên, còn chưa kịp nói gì thêm đã bị Ngô Mặc gạt sang một bên.

“Đầu óc anh bị hỏng rồi à, đứng đó làm màu cái gì thế?” Ngô Mặc một tay đẩy mặt Hắc Nhãn Kính ra, “Người anh em, tôi đây là đang bỏ trốn, chứ không phải đi dạo phố, anh làm cái động tĩnh này là muốn dẫn bọn Tam thúc tới đây à?” Dù phản ứng có chậm chạp đến đâu, cậu cũng nhận ra gần đây Hắc Nhãn Kính nhìn Trương Khởi Linh cứ như kiểu ‘mũi không ra mũi, mặt không ra mặt’.

Có vẻ như đầy oán khí, mang đậm phong thái của một oán phụ.

Ngô Mặc ngẫm nghĩ hồi lâu.

Cái tư thế này của Hắc Nhãn Kính rất giống kiểu ‘cầu mà không được’ hay diễn trong mấy bộ phim truyền hình.

Ngô Mặc thừa nhận Trương Khởi Linh đúng là rất đẹp trai.

Nhưng chuyện đó chẳng liên quan gì đến việc bỏ trốn của mình cả, bây giờ thiên đại địa đại, chạy trốn là lớn nhất.

Cậu giơ cổ tay nhìn đồng hồ, đã gần ba giờ rồi, hơn một tiếng nữa là trời sáng.

Ngô Mặc không có nhiều thời gian để tán phét với hai vị đại ca này.

Cậu nghiến răng nói: “Được rồi, bớt nói nhảm đi, Lão Trương anh thích theo thì cứ theo.” Trương Khởi Linh gật đầu, lặng lẽ đi theo sau Ngô Mặc.

Hắc Nhãn Kính không cam lòng nhưng cũng không cãi lại được Ngô Mặc.

Ba người đi được một đoạn thì một sự thật không thể trốn tránh bày ra trước mắt.

Không có phương tiện giao thông thì rời khỏi đây kiểu gì?

Ngô Mặc trước đó đã chuẩn bị một chiếc xe máy trong rừng, nhưng một chiếc xe sao chở nổi ba người?

Cậu quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh, nhún vai, xòe tay bất lực nói: “Một chiếc xe máy cùng lắm chỉ chở được hai người, ba chúng ta tính sao đây?” Hai vị đại ca nhìn nhau một cái, không ai chịu lùi bước.

Ngô Mặc đau hết cả đầu, cậu chẳng hiểu nổi suy nghĩ của hai gã này.

Cuối cùng vẫn là Hắc Nhãn Kính lên tiếng: “Chẳng phải chỉ là phương tiện thôi sao, chuyện nhỏ, cứ giao cho ca ca, loáng cái là xong ngay.” Lời nói thì rất tròn trịa, mà xe thì cũng lôi ra được thật.

Nhưng khi Ngô Mặc nhìn thấy Hắc Nhãn Kính lái một chiếc máy cày đi ra, mặt cậu xanh mét luôn.

Trong não mà không nhét vài cân bã đậu thì chắc chắn không làm ra được cái loại chuyện này.

“Anh bị bệnh à?” Ngô Mặc tức đến mức ôm ngực, phá miệng chửi ầm lên: “Anh đi nửa ngày trời mà chỉ lôi về được một chiếc máy cày rách này thôi sao?

Chỗ Tam thúc thiếu gì xe, anh không biết đường mà trộm một chiếc ra à?” “Bảo bối à, có xe là tốt lắm rồi.” Hắc Nhãn Kính đẩy gọng kính, lộ vẻ bất lực: “Tam thúc của em chắc chắn là đề phòng em bỏ trốn rồi, mỗi chiếc xe đều có một gã hỏa kế canh chừng, anh cũng muốn ra tay lắm chứ nhưng phải có cơ hội đã.” Nghe vậy, Ngô Mặc lập tức xì hơi.

Cậu cực kỳ miễn cưỡng leo lên thùng xe, vừa lên tới nơi suýt chút nữa đã bị cái mùi hôi thối nồng nặc hun cho nôn mửa.

Sau khi thấy Ngô Mặc và Trương Khởi Linh đã leo lên xe, Hắc Nhãn Kính nhấn ga, chiếc máy cày ‘tạch tạch tạch’ chạy vào đường núi.

Đây là khu vực miền núi, nhiều nông dân dậy sớm lái xe ra khỏi núi, vì thế tiếng máy cày không hề gây chú ý.

Để né tránh Giải Liên Hoàn, Ngô Mặc đặc biệt yêu cầu Hắc Nhãn Kính đi đường mòn.

Ban đầu cậu muốn tự lái máy cày, kết quả lại bị Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh liên thủ từ chối thẳng thừng.

Nhìn thấy hai người phối hợp vô cùng ăn ý, Ngô Mặc thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, hai gã này quả nhiên có vấn đề.” Ngô Mặc vẫn luôn chưa hỏi Trương Khởi Linh tại sao lại đi theo?

Giờ có thời gian nên mới nhớ ra chuyện này.

“Lão Trương, anh nói xem anh đi theo tôi làm cái gì?” Ngô Mặc thở dài, buồn bực nói: “Anh theo anh trai tôi về Hàng Châu có phải tốt không, ăn uống no say, dưỡng thân thể chẳng phải tốt hơn đi theo tôi chạy nhảy lung tung thế này sao?” “Còn nữa, anh trốn ra đây anh tôi có biết không?

Đừng có để anh ấy lo sốt vó lên.” Ngô Mặc nói một tràng dài, chỉ để giải tỏa tâm trạng uất ức.

Cậu cũng chẳng hy vọng Trương Khởi Linh sẽ quay lại, dù sao đó cũng là chuyện không tưởng.

Trương Khởi Linh vẫn im lặng nghe Ngô Mặc nói.

Khi Ngô Mặc im miệng, anh đặt tay lên vai cậu, bình thản nói: “Ngô Tà về nhà không sao, em nguy hiểm, không yên tâm.” “Được rồi.” Ngô Mặc ôm trán, hữu khí vô lực đáp: “Tổ tông, các anh đều là tổ tông của tôi hết.” Cậu cảm thấy sau khi ra khỏi Trương Gia Cổ Lâu, Trương Khởi Linh có vẻ khác xưa.

Chính xác mà nói là não bộ hoạt động tốt hơn hẳn.

Đường núi gập ghềnh không bằng phẳng, chiếc máy cày xóc nảy dữ dội.

Mấy thứ phân bò, phân lợn cùng lông gà trong thùng xe cứ thế bắn tung tóe lên người Ngô Mặc và Trương Khởi Linh.

Không mở miệng nói chuyện thì thôi, cứ mở miệng là dễ ‘hứng’ đủ thứ vào mồm.

Ngô Mặc nhịn nửa ngày, thực sự nhịn không nổi nữa.

“Dừng xe!” Cậu rống lớn một tiếng, Hắc Nhãn Kính rất phối hợp dừng xe lại.

“Đi vệ sinh à?” Hắc Nhãn Kính nhếch môi, tâm trạng cực kỳ sảng khoái.

Lúc này nghe Ngô Mặc hét dừng xe, hắn còn châm chọc thêm: “Tuổi còn trẻ mà đã tiểu rắt rồi sao, hay là để ca ca quay về bồi bổ cho em nhé?” Ngô Mặc chẳng thèm đoái hoài đến hắn, nhảy ra khỏi thùng xe.

Cậu đi tới vị trí lái, giơ chân đá văng Hắc Nhãn Kính xuống, lạnh lùng bảo: “Anh ra phía sau đi, để tôi lái.” Khí trường của Ngô Mặc lúc này cực kỳ mạnh mẽ, áp chế khiến Hắc Nhãn Kính không dám hó hé tiếng nào.

Hắn đúng là đang đuối lý thật.

Vừa nãy lợi dụng lúc trời tối, hắn cố tình lái vào ổ gà là để trả đũa Ngô Mặc.

Hiện tại bị Ngô Mặc phát hiện, không bị ăn đòn đã là may rồi, sao còn dám từ chối?

Hắc Nhãn Kính ấm ức nhảy vào thùng xe, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Trương Khởi Linh.

Trong khoảnh khắc đó, Hắc Nhãn Kính cảm thấy như mình hoa mắt, vì từ trong ánh mắt của Trương Khởi Linh, hắn thấy được sự khinh bỉ.

Tốc độ tối đa của máy cày không quá 40km/h.

Ngô Mặc vì muốn chạy nhanh nên đã phóng lên tới gần 50km/h.

Tốc độ này so với ô tô bình thường chẳng là gì, nhưng đây là máy cày, lại còn đi trên đường núi gập ghềnh.

Hai người ngồi trong thùng xe là Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đúng là nếm đủ mùi đau khổ.

Lúc trước còn có thể ngồi, giờ xóc dữ quá, cứ ngồi là dễ vỡ xương cụt như chơi.

Nhưng đứng cũng chẳng dễ dàng gì.

Người thì quá cao, đứng trong thùng xe không có chỗ nào để bám.

Bất đắc dĩ hai người chỉ đành ngồi xổm xuống, tay nắm chặt lấy thành xe.

Chỉ cần lơ là một chút là có thể bị văng ra ngoài bất cứ lúc nào.

Hình tượng hai người bây giờ cực kỳ thê thảm.

Đầu đầy lông gà, trên người dính đầy phân gà phân lợn, đứng từ xa cũng ngửi thấy cái mùi khiến người ta muốn nôn mửa cả ngày.

Dù mặt mũi họ có đẹp trai đến đâu, mấy cô nương có mù mắt nhìn thấy cảnh này cũng phải lùi xa ba bước.

Sau năm tiếng đồng hồ, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính cũng gian nan vượt qua được.

Không hề quá lời khi nói rằng, khoảnh khắc Ngô Mặc dừng xe, cơ thể hai người họ vẫn còn đang run rẩy không tự chủ được.

Đây là một thị trấn nhỏ, có xe buýt đi ra ngoài, cũng có cửa hàng bán xe máy hoặc ô tô.

Chương 368

Ngô Mặc lái máy cày đến một cửa hàng giao dịch đồ cũ.

Cậu nghe Hắc Nhãn Kính nói chiếc máy cày này là hắn bỏ tiền ra mua.

Dựa trên nguyên tắc không được lãng phí tiền bạc, cậu quyết định bán quách nó đi.

Ở thị trấn này, các cửa hàng xe cũ đa phần bán máy cày và công cụ nông nghiệp.

Ngô Mặc và quản sự trải qua một hồi mặc cả, cuối cùng cũng bán được với cái giá ưng ý.

Sau đó cậu lôi Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đến cửa hàng xe máy, rút tiền mặt vung tay mua luôn ba chiếc.

Không phải Ngô Mặc không muốn mua ô tô hay vì quá keo kiệt, mà là vì thị trấn này nhỏ, muốn mua ô tô xịn thì phải đợi mấy ngày.

Nhưng xe máy lại là thứ phổ biến ở đây, nhà nào có điều kiện một chút đều sắm một chiếc để đi rừng.

Đương nhiên việc mua xe máy này cũng có công của Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Từ tận đáy lòng, hai người họ thực sự không muốn ngồi chiếc xe nào do Ngô Mặc lái nữa.

Họ nghĩ vậy, còn Ngô Mặc cũng có tính toán riêng.

Dắt theo hai cái ‘hộ khẩu đen’ này thì chắc chắn không đi máy bay được.

Tàu hỏa thì mục tiêu quá lớn, dễ bị người của Tam thúc tóm được.

Nghĩ đi nghĩ lại thì đi xe máy là tiện nhất, cùng lắm thì dọc đường đổi chiếc xe máy tốt hơn, coi như đi phượt tự túc.

Nghỉ ngơi đơn giản trong trấn và ăn uống một chút, hai tiếng sau, ba người cưỡi xe máy phi thẳng về hướng Kinh Đô.

Quãng đường hơn hai nghìn cây số, ba người đi gấp rút suốt chặng đường.

Ngoại trừ việc đổ xăng và ăn uống, họ hầu như không nghỉ ngơi.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh cũng không hỏi Ngô Mặc muốn làm gì, cứ như hai vệ sĩ lẳng lặng bám theo sau.

Ngô Mặc đi rất tiêu sái, nhưng khổ cho Vương Bàn Tử - người duy nhất biết bí mật.

Cả đêm ông đây cũng không ngủ, cứ dán mắt vào đồng hồ.

Vừa quá ba giờ, Vương Bàn Tử lập tức ngồi bật dậy khỏi giường, châm một điếu thuốc, vừa hút vừa suy tính lợi hại của việc này.

Dù Ngô Mặc không nói sự thật, Bàn Tử cũng thừa hiểu chuyện cậu đi làm chắc chắn có hệ số nguy hiểm không nhỏ.

Bản thân lão lăn lộn ở Kinh Đô bao năm, tin tức về hai nhà Hoắc, Giải cũng biết không ít.

Mấy lão già của hai nhà đó mỗi khi ra ngoài đều có một bầy vệ sĩ theo sau.

Tiểu Mặc đi một mình, cân cả đám như thế liệu có ổn không?

Càng nghĩ càng lo, Bàn Tử hút thuốc liên tục, cảm thấy chuyện này cực kỳ nguy hiểm.

Vô tình nhìn thấy phong thư đặt trên bàn, lão bỗng nghĩ ra một vấn đề khác.

Ngô Mặc vừa chạy, có phải Tam gia sẽ trút hết hỏa khí lên đầu Ngô Tà không?

Bàn Tử nhớ lại cảnh Ngô Nhị Bạch đánh Ngô Tà trước đó, không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Đều là anh em cả, không nên bên trọng bên khinh.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử thầm tính toán: "Dù sao Tiểu Mặc trước khi đi cũng dặn phải đưa thư cho Ngô Tà, mình cứ qua đó báo trước cho nó một tiếng, để Thiên Chân có chuẩn bị tâm lý, đừng để đến lúc bị đánh cho tối tăm mặt mũi mà chẳng hiểu vì sao." Vương Bàn Tử cũng là người làm việc dứt khoát.

Lão khẽ đẩy cửa phòng nhìn quanh quất, thấy không có ai chú ý mới nhón chân chạy thật nhanh về phía phòng Ngô Tà.

Cái động tác này khiến đôi bàn chân của Bàn Tử phải gánh chịu áp lực hơi lớn, làm lão vừa chạy vừa không ngừng lầm bầm oán hận Ngô Tà.

Sao bao nhiêu phòng không chọn, cứ phải chọn cái phòng tận cùng bên trong làm gì?

Hoàn toàn quên mất rằng Ngô Tà chọn phòng đó đều là vì lão.

Ai bảo vị trí phòng đó của Bàn Tử nhìn Vân Thái là phương tiện nhất kia chứ.

Đứng trước cửa phòng Ngô Tà, Bàn Tử lại cẩn thận quan sát một phen rồi mới khẽ khẩy cửa.

Cửa không khóa, chỉ chạm nhẹ là mở ra một khe hẹp.

Thân hình đồ sộ của Bàn Tử lại linh hoạt vô cùng, 'vèo' một cái đã chui tọt vào phòng.

Cửa vừa đóng lại, trong phòng tối đen như mực, gần như giơ tay không thấy năm ngón.

Bàn tử đứng tại chỗ nghe thấy tiếng ngáy nhẹ của Ngô Tà.

“Mẹ kiếp, ngủ ngon phết nhỉ.” Bàn Tử định vị phương hướng, vừa định bước tới cạnh giường thì một lưỡi dao đã kề ngay cổ.

Sau đó giọng nói của Ngô Tà vang lên bên tai: “Ai?” “Vãi lúa!” Bàn Tử giật thót mình, suýt chút nữa thì hét thành tiếng.

Lão nhận ra giọng Ngô Tà, chỉ là không ngờ phản ứng của thằng nhóc này lại nhanh nhẹn đến vậy.

“Đừng nháo, là Bàn gia đây.” Bàn Tử hạ thấp giọng nói: “Mau bỏ dao xuống, Bàn gia có chính sự tìm cậu.” “Bàn tử?” Ngô Tà ‘ồ’ một tiếng rồi hạ dao xuống.

Kể từ khi bái Hắc Nhãn Kính làm sư phụ, nhờ ‘ơn huệ’ của gã đó mà Ngô Tà chưa đêm nào được ngủ ngon.

Mỗi khi anh chìm vào giấc ngủ sâu, Hắc Nhãn Kính lại xuất hiện thần xuất quỷ nhập bên cạnh.

Bịt mồm, khua chiêng, tạt nước đều là chuyện nhỏ.

Có một lần ban ngày huấn luyện quá mệt, đêm ngủ rất say, nửa đêm muốn dậy đi vệ sinh thì vừa mở mắt ra đã thấy tay chân bị trói chặt, cả người treo lơ lửng giữa không trung.

Lúc đó không nhịn nổi, ‘nước nóng’ cứ thế chảy xuống.

Cái ký ức khắc sâu tận xương tủy đó khiến Ngô Tà nhớ đời.

Ngủ dao không rời thân, tuyệt đối không ngủ say.

Vì thế khi Bàn Tử vừa đẩy cửa, Ngô Tà đã lập tức tỉnh giấc, cố tình giả vờ ngủ say rồi rón rén đứng cạnh cửa định đánh cho đối phương một vố.

“Làm cái quỷ gì thế, nửa đêm không ngủ lại cứ như ăn trộm mò vào đây làm gì?” Vừa nói, Ngô Tà vừa định đi bật đèn.

Nhận ra ý định của anh, Bàn Tử vội gọi giật lại: “Đừng bật đèn, cẩn thận bị người ta phát hiện.” Câu nói vừa thốt ra, cơ thể Ngô Tà cứng đờ, một điềm báo chẳng lành dâng lên trong lòng.

“Rốt cuộc cậu qua đây làm gì?

Nói mau.” Ngô Tà có chút nóng nảy, túm lấy tay Bàn Tử kéo lên giường.

Hai người ngồi sát rạt vào nhau, nói thầm.

Thấy Ngô Tà có vẻ căng thẳng, ánh mắt Bàn Tử thoáng qua một tia đồng cảm.

Có một thằng em đáng lo như thế, tim không khỏe đúng là không chịu nổi.

“Thiên Chân, tôi có một tin tốt và một tin xấu, cậu muốn nghe cái nào trước?” Nhất thời, cái tính xấu trong bụng Bàn Tử lại trỗi dậy, lão ra vẻ thâm trầm: “Cả hai tin đều liên quan mật thiết đến cậu, chọn đi?” Ngô Tà suýt thì tức chết, đến lúc quan trọng mà thằng này còn úp úp mở mở?

Nhưng đều là anh em cả, ai còn lạ gì ai?

Ngô Tà thừa biết Bàn Tử không giữ được bí mật lâu đâu, chuyện gì mà không nói ra là lão sẽ bứt rứt khó chịu như bị kiến cắn.

Anh ngửa người nằm thẳng ra giường, hừ một tiếng: “Nói hay không thì bảo, không nói tôi ngủ tiếp đây.” “Đừng mà.” Bàn Tử thấy hết cách, gãi đầu nói: “Tin tốt là Tiểu Mặc rất thương cậu.” Câu này nói ra không đầu không đuôi, nghe mà Ngô Tà ngơ ngác.

Chưa kịp hỏi gì thì câu tiếp theo của Bàn Tử đã tới: “Tin xấu là, thằng nhóc đó lại chạy mất rồi.” “Cái gì?” Ngô Tà bật dậy như lò xo, túm lấy Bàn Tử gặng hỏi: “Chạy rồi?

Ý là sao?” “Đúng như mặt chữ đấy.” Bàn Tử cũng không lòng vòng, bê nguyên cái kịch bản Ngô Mặc dạy nói lại một lượt cho Ngô Tà.

Cuối cùng kết luận: “Cậu cũng đừng trách Tiểu Mặc chạy trước, Nhị thúc và Tam thúc của cậu cũng quá đáng thật, xem kìa, ép đứa nhỏ thành ra nông nỗi gì rồi.” Ngô Tà căn bản không nghe thấy Bàn Tử đang nói gì, trong đầu chỉ còn ba chữ ‘Nó chạy rồi’.

Một lúc sau anh mới hoàn hồn, nhảy thẳng xuống đất, cứ thế đi vòng quanh phòng, miệng lẩm bẩm: “Thằng khốn, còn có phải anh em ruột không hả?

Bỏ trốn cũng không biết gọi mình một tiếng.” Ngô Tà càng nghĩ càng giận, hận không thể tóm ngay lấy Ngô Mặc để giáo huấn một trận.

Thường xuyên bị Ngô Mặc hố, giờ não Ngô Tà nhảy số cực nhanh.

Anh lập tức phản ứng lại: Ngô Mặc chạy rồi, sáng mai Tam thúc biết chuyện chắc chắn sẽ tìm mình gây phiền phức đầu tiên.

Chương 369

Nhưng mình biết làm thế nào bây giờ?

Theo lời Bàn Tử, thằng nhóc này chắc chắn đã chạy được một lúc rồi.

Quyết định nhanh thì bớt loạn.

Ngô Tà nghiến răng hạ quyết tâm, đó là: ‘Tam thập lục kế, chạy là thượng sách’.

Lúc này thời gian đã gần bốn giờ sáng.

Ngô Tà hiểu rằng nếu không chạy ngay thì trời sẽ sáng.

Nhưng anh chạy trốn không đơn giản như Ngô Mặc, chẳng chuẩn bị gì cả, đơn thương độc mã lên đường thì đúng là nói nhảm.

Đang suy tính, anh dời tầm mắt sang Bàn Tử, nảy ra ý hay: “Bàn Tử, cậu muốn ở lại Ba Nãi hay rời đi?” Ngô Tà khoác vai Bàn Tử, dụ dỗ: “Nếu cậu ở lại, tôi sợ Tam thúc sẽ giận lây sang cậu đấy.

Cậu cũng biết đấy, Tam thúc tôi chẳng lý lẽ gì đâu.” Để chạy trốn, Ngô Tà đã chẳng ngại bôi đen Giải Liên Hoàn, dù sao người không có ở đây, nói gì cũng chẳng sao.

Bàn Tử ban đầu định ở lại Ba Nãi vì muốn có thêm thời gian bên Vân Thái, hy vọng dùng sự quyến rũ của mình để chiếm lấy trái tim cô nàng.

Thế nhưng nghe Ngô Tà nói vậy, lão lại có chút do dự.

Đúng thật là như vậy.

Anh em nhà họ Ngô mà chạy hết, những người còn lại chắc chắn sẽ vạ lây.

Tuy lão chẳng thân chẳng thích, không sợ nhà họ Ngô gây phiền phức, nhưng theo nguyên tắc ‘thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện’, cứ đi theo Ngô Tà cho chắc ăn.

Sau khi đã xác định, hai gã này cũng là diện hành động phái.

Bàn nhau một hồi, quyết định đi tìm Trương Khởi Linh trước.

Phải biết rằng vị này là lực lượng chiến đấu cấp đỉnh cao, có anh ta thì chuyện gì cũng dễ giải quyết.

Phòng của Trương Khởi Linh ở phía cuối hành lang.

Ngô Tà và Bàn Tử rón rén đẩy cửa đi ra ngoài.

Đi ngang qua cửa phòng Phan Tử, họ chẳng dám thở mạnh, chỉ sợ một tiếng động nhỏ làm Phan Tử tỉnh giấc thì kế hoạch đào tẩu coi như hỏng bét.

May mà sau nhiều ngày bôn ba, ai nấy đều mệt lử, thậm chí từ một số phòng còn phát ra tiếng ngáy vang trời.

Đứng trước cửa phòng Trương Khởi Linh, sắc mặt Bàn Tử có chút nghiêm trọng, cứ như thể sau cánh cửa có chuyện gì nguy hiểm lắm.

Lão giơ tay làm động tác đẩy cửa, ra hiệu cho Ngô Tà ra tay.

Ngô Tà trịnh trọng gật đầu, tay khẽ chạm vào cửa.

Còn chưa kịp dùng lực, cửa đã mở.

Ngô Tà nhướn mày nhìn Bàn Tử, trong mắt cả hai cùng lúc hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nghĩ đến những hành động trước đây của Trương Khởi Linh, hai người đồng loạt rùng mình một cái.

Ngô Tà sải bước lao vào, Bàn Tử cũng không kém cạnh, bám sát theo sau rồi đóng chặt cửa lại.

Hai người lôi điện thoại ra, dùng chút ánh sáng yếu ớt soi một vòng.

Trong phòng không một bóng người.

Bàn Tử há hốc mồm, nửa ngày không nói nên lời, lát sau mới lầm bầm: “Thiên Chân, cậu bảo liệu Tiểu Ca có phải đi dạo loanh quanh không?” “Không, người đi thật rồi.” Giọng Ngô Tà hơi khàn đặc.

Đầu óc anh ong ong như bị búa tạ nện vào.

Bàn Tử cũng thấy được trong phòng trống không, chứng tỏ Trương Khởi Linh đã rời đi.

Không khí trong phòng có chút nặng nề khiến Bàn Tử thở không thông.

Lão gãi đầu, vô cùng khó hiểu: “Tiểu Ca làm sao mà chẳng nói tiếng nào đã đi trước rồi, anh ta đi đâu được chứ?” “Không biết.” Ngô Tà chậm rãi lắc đầu, đi thẳng tới cạnh giường Trương Khởi Linh.

Anh có chút không cam tâm, muốn xem xem anh ta có để lại manh mối gì không.

Lúc này cả hai đều chưa liên hệ việc Trương Khởi Linh rời đi với Ngô Mặc, cứ ngỡ anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục vào Trương Gia Cổ Lâu tìm manh mối.

“Ơ, Thiên Chân, cậu xem trên bàn trà có vẻ như đang ép cái gì kìa?” Bàn Tử đứng sau lưng Ngô Tà, cầm điện thoại soi loạn xạ.

Đột nhiên, sự chú ý của lão bị thu hút bởi chiếc bàn trà không xa.

Lão bước nhanh tới gần, phát hiện dưới tách trà có ép một tờ giấy.

Bàn Tử rút tờ giấy ra, dưới ánh đèn điện thoại nhìn lướt qua mấy cái rồi bảo: “Thiên Chân mau lại đây, là Tiểu Ca để lại lời nhắn.” Ngô

Tà nghe vậy liền ghé sát vào.

Trên tờ giấy trắng nhỏ bằng lòng bàn tay chỉ ghi vỏn vẹn mấy chữ: “Có việc đi trước, đừng lo.” Cầm tờ giấy này, Bàn Tử có chút cảm thán: “Mẹ kiếp, Tiểu Ca đúng là mặt trời mọc hướng Tây rồi, đây là lần đầu tiên đấy.

Ở bên nhau lâu như vậy, cuối cùng cũng biết để lại lời nhắn trước khi đi.” Ngô Tà cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Trương Khởi Linh không phải mất tích bí ẩn là tốt rồi.

Hai người còn chưa kịp hoàn hồn thì một vấn đề khác lại bày ra trước mắt.

“Thiên Chân, Tiểu Ca chạy rồi, hai chúng ta tính sao?” Giọng Bàn Tử có chút run run: “Chạy hay ở, cậu mau quyết định đi.” Nếu ở lại đây?

Ngô Tà đã có thể tưởng tượng ra mình sắp phải đối mặt với thảm cảnh gì.

Tam thúc bây giờ là ‘tóc ít tính nhiều’, hở tí là giơ chân múa tay đấm đá chửi bới.

Anh có điên mới ở lại đây làm bia đỡ đạn cho thằng em mình.

Vừa nghĩ đến đó, mí mắt Ngô Tà giật liên hồi.

Anh suy nghĩ một lát rồi hạ quyết tâm, kéo Bàn Tử đi ngược lại, hạ thấp giọng bảo: “Tranh thủ thời gian, hai chúng ta chuồn trước.” Hai người trở về phòng mình, thu dọn đồ đạc đơn giản rồi năm phút sau tập hợp dưới lầu.

Lúc này trời vẫn chưa sáng, trong sân vẫn tĩnh mịch.

Ngô Tà và Bàn Tử bày ra tư thế né cương thi, né được vài gã hỏa kế dậy sớm đi vệ sinh.

Rời khỏi sân nhà A Quý, cả hai chạy thẳng về phía khu rừng nhỏ đằng xa.

Chạy một mạch được hai cây số, Bàn Tử và Ngô Tà mới dừng bước.

“Mẹ kiếp, Thiên Chân, thể lực khá đấy.” Bàn Tử nhận ra Ngô Tà sau khi chạy một quãng đường dài thì khác hẳn trước đây, không những không thở dốc mà còn có vẻ rất thong dong.

Ngô Tà chỉnh lại dây đeo ba lô, hừ lạnh: “Nếu cậu ngày nào cũng bị gã Hạt tử chết tiệt kia hành hạ, cậu cũng sẽ tiến bộ thần tốc thôi.” Nhắc đến Hắc Nhãn Kính, Bàn Tử câm nín.

Không cần tận mắt thấy lão cũng tưởng tượng được, với cái tính thất đức của gã đó, Ngô Tà chắc chắn đã phải chịu khổ không ít.

Họ không dám cướp xe, định men theo đường nhỏ đi một đoạn, đợi trời sáng sẽ chặn một chiếc xe đi thẳng đến thị trấn gần nhất.

Phải nói là ‘kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc’.

Đúng lúc họ băng qua khu rừng nhỏ, Ngô Tà chợt thấy phía trước dưới gốc cây có đỗ một chiếc xe máy.

Anh đột nhiên đứng khựng lại, bảo Bàn Tử: “Bàn Tử, tôi không nhìn nhầm chứ, đó có phải xe máy không?” “Nói nhảm, xe máy xịn hẳn hoi.” Bàn Tử vỗ đùi một cái, khoác bao chạy lên phía trước.

Lão vừa chạy vừa nói: “Chắc chắn là ông trời thương anh em mình đi bộ mệt quá nên ném xuống cho một chiếc xe máy rồi.” Ngô Tà cũng đầy phấn chấn.

Có phương tiện rồi, ai mà thèm đi bộ nữa?

Hai người đi quanh chiếc xe máy một vòng, nhất thời chưa dám cưỡi đi ngay.

“Thiên Chân, cậu xem chìa khóa xe vẫn còn cắm trên đó kìa, không lẽ đúng là ông trời thưởng cho anh em mình thật à?” Bàn Tử xoa cằm, ngó nghiêng ra xa nhưng không thấy bóng người nào.

Tuy cái giả thuyết này nghe rõ là xạo, nhưng lúc này Ngô Tà lại ép bản thân phải tin.

Anh nuốt nước bọt, hơi do dự bảo: “Chỗ này hẻo lánh thế này, cũng chẳng có ai đi qua, khụ, chiếc xe máy này...” Lời chưa nói hết nhưng Bàn Tử đã hiểu ngay lập tức, liền tiếp lời: “Rất có thể là xe của kẻ trộm để lại đây, nhưng vì đã bị anh em mình bắt gặp, tuyệt đối không thể để chúng đạt được mục đích.” Vừa nói, Bàn Tử vừa sải chân leo lên xe, vỗ vỗ vào ghế sau ra hiệu cho Ngô Tà mau lên.

Đúng là ‘gần mực thì đen’, Ngô Tà vốn dĩ thiên chân lương thiện, nhưng làm sao chịu nổi cái sự không đáng tin của Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Hai gã đen tối này đã vẽ lên tâm hồn thuần khiết của Ngô Tà vài đường đen kịt.

Mãi cho đến khi xe máy lao đi trên đường núi, Ngô Tà vẫn chưa kịp phản ứng lại xem vì sao mình lại trở nên khác xưa như thế.

Giải Liên Hoàn thời gian này áp lực rất lớn.

Chương 370

Ông mang theo không ít tâm phúc đến Ba Nãi để cứu cháu trai.

Chính vì thế, nhân sự ở Sa Thị không đủ, một số việc xử lý rất đau đầu.

Không biết kẻ nào tung tin đồn rằng cháu trai của Giải Liên Hoàn vì quá ngông cuồng nên đã gặp bất trắc.

Một số kẻ bị trấn áp trước đó đã câu kết với nhau định thừa cơ Giải Liên Hoàn vắng mặt để phản công.

Ngô Mặc không biết rằng cậu cứ nghĩ mình chưa đủ tiếng tăm, nhưng thực tế ở Sa Thị, danh hiệu ‘Thiết Chủy Phán Quan’ vẫn rất có số má.

Không ít người đã tận mắt chứng kiến cậu ra tay tàn độc.

Cộng thêm uy vọng trước đó của Giải Liên Hoàn, cho nên họ rất kiêng dè Ngô Mặc.

Nay nghe tin cậu gặp chuyện, Giải Liên Hoàn rõ ràng là mất đi một viên đại tướng, những kẻ bị áp chế bắt đầu rục rịch.

Lăn lộn giang hồ, chẳng ai chê tiền cả, nhưng không có danh vọng và địa vị nhất định mà muốn giành miếng bánh lớn thì đúng là nằm mơ.

Đám người này vừa động đậy, Giải Liên Hoàn lúc đó lại đang sốt ruột cứu người, phân thân không kịp, hận không thể xẻ người làm đôi.

Giờ Ngô Mặc không sao rồi, ông có thể dồn toàn bộ tâm trí về phía Sa Thị.

Người hễ thả lỏng một cái là tâm tính lại bắt đầu ‘bay bổng’.

Đừng nhìn Giải Liên Hoàn đã ngũ tuần, nhưng ở một phương diện nào đó vẫn rất sung mãn.

Ông cũng chẳng phải hòa thượng mà chỉ ăn chay.

Tình nhân lại ở ngay bên cạnh, có một số việc cũng chẳng cần kiêng dè gì nữa.

Chẳng biết ông đã nỗ lực bao nhiêu lần, tóm lại là một giấc ngủ đến tận lúc mặt trời lên cao.

Mỹ nhân trong lòng, dù là quân vương cần cù đến mấy cũng chẳng muốn thượng triều.

Khi Giải Liên Hoàn mở mắt ra, bên ngoài trời đã sáng choang.

Ông với tay lấy chiếc đồng hồ bên cạnh, xem giờ đã là 8:20 sáng.

Chỉ một động tác này thôi cũng làm Ách Tả bên cạnh thức giấc.

Diễn 'ca nhạc' suốt cả một đêm, giọng cô lúc này hơi khàn đặc: "Mấy giờ rồi?" Nhìn vẻ mặt mệt mỏi rã rời của Ách Tả, Giải Liên Hoàn cười có chút đắc ý.

Điều này chứng tỏ Giải Tam gia ông 'bảo đao chưa lão'.

Tuy rằng lao động cả đêm cơ thể có hơi mệt mỏi nhưng tâm trạng lại cực kỳ sảng khoái.

Giải Liên Hoàn rút một điếu thuốc từ bao ra, vừa ngậm vào miệng thì Ách Tả đã với lấy bật lửa châm cho ông.

Giải Liên Hoàn rít một hơi thật sảng khoái, hất cằm dặn dò Ách Tả: "Em dẫn người về Sa Thị nhớ phải chú ý an toàn, hễ có kẻ nào gây sự thì đừng có nương tay, cứ xử thẳng tay cho tôi." "Em biết rồi." Ách Tả tựa lưng vào đầu giường, đón lấy điếu thuốc từ tay Giải Liên Hoàn, ngậm vào miệng rít một hơi.

Cô nheo mắt, nhìn ông rồi thở dài: "Em không về Hàng Châu với anh, dọc đường anh đừng có hay nổi cáu, Tiểu Mặc và Tiểu Tà đều là những đứa trẻ hiểu chuyện, em thấy anh quản chúng chặt quá đấy." Có lẽ vì Ngô Mặc cứ luôn miệng gọi 'Tiểu thẩm tử' (Thím nhỏ) đã tiếp thêm tự tin cho Ách Tả, khiến cô lần đầu tiên lên tiếng bênh vực hai anh em với tư cách là trưởng bối trước mặt Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn nhướn mày có chút kinh ngạc.

Nhưng ông cũng không nói gì thêm, chỉ 'ừ' một tiếng.

Hai người nói thêm vài câu rồi mới đứng dậy chuẩn bị đi ăn sáng.

Vừa đẩy cửa ra, một luồng không khí trong lành ập vào mặt.

Giải Liên Hoàn vươn vai, cảm thấy sự bực bội trong lòng quét sạch sành sanh.

Ông bước tới chỗ lan can, đúng lúc Phan Tử vừa từ nhà vệ sinh gần đó đi ra.

Anh cười hì hì chào một tiếng: "Tam gia, chào buổi sáng." "Ừ." Giải Liên Hoàn búng tàn thuốc, chỉ tay về hướng phòng Ngô Tà và Ngô Mặc, trầm giọng hỏi: "Hai thằng ranh con kia vẫn chưa dậy à?" "Tam gia, thanh niên ham ngủ là chuyện thường tình mà." Phan Tử nói đỡ cho hai người: "Mặc thiếu và Tiểu Tam gia thời gian qua mệt mỏi quá, để họ ngủ thêm chút cũng không sao đâu." "Hay là thế này, Tam gia ngài cứ đi ăn sáng trước đi, lát nữa tôi sẽ đi gọi bọn họ." Phan Tử nói vậy, Giải Liên Hoàn cũng cảm thấy đói bụng.

Ông quay lại gọi Ách Tả, hai người đi thẳng xuống lầu.

Vài gã hỏa kế đang bận rộn dưới lầu, thấy Giải Liên Hoàn và Ách Tả đi xuống liền vội vã bày biện bát đũa lên bàn.

Giải Liên Hoàn hiên ngang ngồi vào ghế chủ vị, đánh một bữa sáng ngon lành.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Thấy đã gần 9:30 mà hai anh em Ngô Tà, Ngô Mặc vẫn chưa thấy bóng dáng.

Ngô Mặc ham ngủ nướng thì ai cũng biết, nhưng Ngô Tà thì hiếm khi như vậy.

Giải Liên Hoàn đặt mạnh bát cơm xuống bàn, hừ lạnh một tiếng: "Phan Tử, đi gọi hai thằng nhãi ranh đó dậy cho tôi." "Tôi thấy chúng nó chắc biết là không chạy thoát được nên cố tình dùng cách này để kháng cự với lão tử đây mà." Ông cười lạnh nói: "Tưởng làm vậy là trì hoãn được thời gian về à?

Mẹ kiếp, đúng là nằm mơ." "Lão tử lần này nhất định phải áp giải cả hai đứa về Hàng Châu, bắt chúng nó quỳ ở từ đường mà sám hối một phen." "Vâng, Tam gia, tôi đi ngay đây." Phan Tử vội vàng đứng dậy.

Anh không dám chậm trễ, rảo bước lên lầu.

Trong lòng thầm cầu nguyện Ngô Mặc và Ngô Tà đừng có giở quẻ gì nữa.

Nếu chọc giận Tam gia phát hỏa thì hậu quả thật khôn lường.

Chắc là ông trời bị lừa đá rồi, chẳng nghe thấy lời cầu nguyện của Phan Tử.

Anh biết Ngô Mặc có thói gắt ngủ nên định gọi Ngô Tà trước.

Anh gõ cửa phòng Ngô Tà hai tiếng, đợi một lúc nhưng bên trong không có động tĩnh gì.

Anh nghĩ chắc Ngô Tà mệt quá nên ngủ say, hơi nhíu mày, dùng lực đẩy cửa bước vào.

Không phải Phan Tử thiếu lễ độ, tự tiện vào phòng người khác, mà là vì Tam gia bên dưới đang hối thúc, anh không dám lề mề thêm nữa.

Hơn nữa anh cũng biết Ngô Tà là trai tân độc thân, mình có vào cũng chẳng thấy gì không nên thấy.

Cửa vừa mở, cảnh tượng trong phòng đập vào mắt khiến Phan Tử sững sờ.

Cả căn phòng trống không, không chỉ Ngô Tà biến mất mà ngay cả ba lô đặt bên cạnh cũng không còn dấu vết.

Tim Phan Tử lạnh ngắt, một điềm báo chẳng lành ập tới.

Nhưng con người thường có một thói quen, đó là khi ảo tưởng chưa tan vỡ hoàn toàn thì vẫn luôn ôm một tia hy vọng.

“Có lẽ Tiểu Tam gia thấy phòng này ngủ không thoải mái nên đổi sang phòng khác chăng?” Phan Tử không ngừng tự an ủi mình, rời khỏi phòng rồi đi tiếp sang phía Ngô Mặc.

Ngay sau đó tại phòng Ngô Mặc, anh buộc phải đối mặt với hiện thực.

Phan Tử cảm thấy như bị dội gáo nước lạnh, sắc mặt biến ảo liên tục, không dám xuống lầu báo cáo với Tam gia.

Anh có thể tưởng tượng được cảnh Tam gia biết tin hai đứa cháu quý hóa đều đã bỏ trốn, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

Giải Liên Hoàn đợi dưới lầu mãi mà chẳng thấy ai đi xuống.

“Thằng ranh Phan Tử này làm cái quái gì thế?

Gọi người thôi mà cũng mất thời gian vậy à?” Giải Liên Hoàn bực bội, định đích thân lên gọi: “Thôi, để lão tử lên xem sao.” Ông vừa đứng dậy thì bị Ách Tả giữ lại: “Cũng đâu có vội lên đường, để chúng nó ngủ thêm tí thì đã sao?” Giải Liên Hoàn kẹp điếu thuốc, liếc nhìn Ách Tả, vẻ mặt bất lực: “Em cứ nói đỡ cho chúng nó mãi, theo tôi thấy hai thằng ôn con đó chỉ có nước ăn đòn mới chừa.” Trên lầu, Phan Tử vẫn không cam tâm, bắt đầu từ phòng của Bàn Tử, anh đẩy cửa vào từng phòng một.

Cho đến khi kiểm tra hết tất cả, anh buộc phải thừa nhận một sự thật: Tất cả đều đã chạy sạch sành sanh.

“Trời đất ơi.” Phan Tử hít một hơi không thể tin nổi, lầm bầm: “Hai vị tiểu gia ơi, các cậu hại chết tôi rồi.” Cũng chẳng trách Phan Tử sốt ruột như vậy, vì Giải Liên Hoàn đã giao nhiệm vụ canh chừng hai người cho anh.

Tam gia tin tưởng anh như thế, vậy mà anh lại làm hỏng chuyện.

Phan Tử lo sốt vó, không biết phải đối mặt với ánh mắt của Tam gia thế nào.

Nhưng anh cũng là một gã đàn ông cứng cỏi, sai thì phải nhận.

Phan Tử bước nhanh từ trên lầu xuống, đi tới trước mặt Giải Liên Hoàn, nghiến răng báo cáo: “Tam gia, Mặc thiếu và Tiểu Tam gia... biến mất rồi.” Giải Liên Hoàn đang uống nước, nghe thấy câu này thì không kiềm chế được, phun thẳng nước vào mặt Ách Tả bên cạnh.

Ông cũng chẳng kịp giúp Ách Tả lau mặt, đập bàn một cái ‘rầm’, đứng bật dậy gầm lên: “Biến mất rồi?

Ý mày là sao?

Nói rõ cho lão tử nghe!” Phan Tử ấp úng chẳng nói được đầu đuôi ngọn ngành, Giải Liên Hoàn tức giận đẩy anh ra rồi phi thẳng lên lầu.

Chương 371

Giải Liên Hoàn vốn nóng tính, ông lần lượt đạp tung các cửa phòng, kết quả phát hiện trong phòng chẳng còn gì.

Ông quá hiểu tính nết của hai đứa cháu mình, nhìn cảnh này thì còn gì mà không hiểu, hai thằng ranh con này chắc chắn đã chạy rồi.

Tâm trạng vừa rồi đẹp đẽ bao nhiêu thì bây giờ tồi tệ bấy nhiêu.

“Mẹ nó chứ, hai thằng ranh con này!” Giải Liên Hoàn tức đến mức vừa đập bàn vừa ném bát.

Một tràng chửi thề tuôn ra không ngớt, thể hiện đầy đủ sự ‘bác học đa tài’ của Giải Tam gia.

Ông vừa chửi vừa cảm thấy bi ai, thầm nghĩ rốt cuộc mình đã tạo cái nghiệt gì thế này?

Nếu biết trước sau này sẽ có hai thằng cháu thế này, có đánh chết ông cũng chẳng thèm hoán đổi thân phận với Ngô Tam Tỉnh.

Cơn giận của Giải Liên Hoàn bốc thẳng lên tận đỉnh đầu, tức đến mức ôm ngực chửi rủa không ngừng.

Ông ta thực sự sắp phát điên rồi.

Bản thân đang kẹt ở Sa Thị với cả đống việc, lại còn phải âm thầm phối hợp hành động với Ngô Tam Tỉnh.

Nếu không phải vì hai thằng cháu này xảy ra chuyện, ông ta có đánh chết cũng không bỏ mặc chuyện bên kia để chạy tới Ba Nãi.

Suốt chặng đường thấp thỏm lo âu đến tận đây, mạng già cũng chẳng màng tới nữa.

Trong lòng đã hạ quyết tâm, chỉ cần cứu được hai đứa cháu ra thì cái gì cũng được.

Khó khăn lắm hai thằng nhóc thối tha mới bình an vô sự, thế mà chưa kịp thả lỏng tâm trạng, hai thằng ranh con này lại lặn mất tăm mất tích.

Đây đúng là thử thách sức chịu đựng của con người mà.

A Ninh và Phan Tử đứng bên cạnh, nhìn Giải Liên Hoàn tức đến mức môi run bần bật, nhất thời chẳng biết nói gì.

A Ninh thì vừa giận vừa buồn cười.

Chính cô vừa mới khen hai nhóc con đó hiểu chuyện, ngoảnh đi ngoảnh lại đã bị tát cho một cái vào mặt.

Tuy nhiên, điều làm cô thấy buồn cười là bộ dạng hiện tại của Giải Liên Hoàn, rõ ràng là hình ảnh một vị phụ huynh bị đứa trẻ hư nhà mình chọc tức đến phát điên.

Đừng nhìn A Ninh một lòng hướng về Giải Liên Hoàn, thấy ông ta tức thành thế này, thâm tâm cô lại có chút vui thầm.

Một người đàn ông có chút nộ khí như vậy mới giống một con người thực sự sống động.

Phan Tử bấm bụng khuyên giải: “Tam gia, ngài bớt hỏa đi.” Hắn vắt óc suy nghĩ tìm lời bào chữa cho hai người kia, nuốt nước bọt một cái, nghẹn nửa ngày mới rặn ra được một câu: “Ngài cứ thử đổi góc độ mà nghĩ xem, Mặc thiếu và Tiểu Tam gia tình cảm anh em sâu đậm, chẳng phải cũng là chuyện tốt sao?” “Chuyện tốt?” Mắt Giải Liên Hoàn tóe lửa, răng hàm nghiến chặt kêu ken két, vặn hỏi lại một câu: “Cậu chắc chắn chứ?” Đâm lao phải theo lao, Phan Tử biết rõ mình đang nói nhảm nhưng cũng phải cắn răng gật đầu.

A Ninh nhìn bộ dạng của Phan Tử thì thở dài trong lòng.

Đây là khuyên giải sao?

Đây là đổ thêm dầu vào lửa thì có.

Bất đắc dĩ, cô đành nắm lấy cánh tay Giải Liên Hoàn, lên tiếng: “Anh nổi nóng lớn như vậy có ích gì?

Hai đứa trẻ đã đi rồi.

Anh nên nghĩ xem là phái người đi tìm chúng về, hay là anh một mình về Dư Hàng.” Nhắc đến việc một mình về Dư Hàng, Giải Liên Hoàn cũng có chút chột dạ.

Theo dự tính ban đầu, ông ta định dắt theo anh em Ngô Tà và Ngô Mặc về Dư Hàng để làm tấm lá chắn cho mình.

Nói thật, một mình đối mặt với Ngô Nhị Bạch, dù là Giải Tam gia lừng lẫy thiên hạ cũng cảm thấy không đủ tự tin.

Kể từ sau khi thú nhận với Ngô Nhị Bạch, ông ta vẫn chưa có cơ hội nói chuyện riêng.

Một mặt là vì Sa Thị có việc cần xử lý, mặt khác cũng là vì Giải Liên Hoàn đang trốn tránh.

Từ nhỏ ông ta và Ngô Tam Tỉnh vì trông giống nhau nên thường xuyên tụ tập nghịch ngợm.

Mỗi lần bị Ngô Nhị Bạch tóm được là sẽ bị ăn đòn nhừ tử.

Ngô Nhị gia làm việc luôn công bằng, chẳng cần biết có phải em ruột hay không, đánh là không nương tay.

Sự áp chế này đã khắc sâu vào xương tủy từ nhỏ, dẫn đến việc dù đã trưởng thành, khi đối mặt với Nhị ca, lòng ông ta vẫn vô thức run rẩy.

Giải Liên Hoàn liếm môi, rất muốn hạ quyết tâm quay đầu về Sa Thị.

Tuy nhiên nghĩ tới cuộc điện thoại với Ngô Nhị Bạch vài ngày trước, đối phương yêu cầu ông ta nhất định phải về Dư Hàng một chuyến, ông ta đành nuốt lời định nói vào trong.

Nhưng nếu cứ lủi thủi về Dư Hàng như thế, chẳng phải là chủ động đi tìm đòn sao?

Giải Liên Hoàn nheo mắt nhìn Phan Tử, suy tư một lát rồi nói: “Hai thằng nhãi ranh đó cùng lắm là khởi hành lúc nửa đêm.

Đường núi ở đây hiểm trở, không có phương tiện giao thông, chỉ dựa vào đi bộ thì không đi xa được đâu.

Cậu đi kiểm tra xem xe của chúng ta có bị chúng trộm mất không?

Nếu không thì phái đàn em đuổi theo dọc đường cho tôi.

Tôi không tin là không tóm được hai đứa nó.” “Vâng, Tam gia.” Phan Tử đáp một tiếng nhưng chân không động đậy, dường như còn chuyện muốn hỏi.

“Có rắm thì thả, đường đường là nam nhi đại trượng phu mà cứ ấp úng là thế nào?” Giải Liên Hoàn thấy bộ dạng của Phan Tử thì có chút thiếu kiên nhẫn.

Ông ta rút từ túi ra một điếu thuốc, bật lửa châm rồi rít một hơi thật sâu.

Sau đó ngậm điếu thuốc, khoanh tay trước ngực, mặt trầm như nước nhìn Phan Tử.

Hôm nay tâm trạng ông ta từ nắng ráo chuyển sang bão táp, giờ nhìn ai cũng thấy ngứa mắt.

“Không có gì, Tam gia, tôi đi ngay đây.” Phan Tử trong lòng thấp thỏm không yên.

Hắn muốn nhắc nhở Giải Liên Hoàn rằng Hắc Nhãn Kính, Trương

Khởi Linh cùng Vương Bàn Tử đều đã chạy theo hai vị thiếu gia rồi.

Nhưng lời đến cửa miệng, nghĩ đến việc Ngô Mặc có ơn cứu mạng mình, hắn lại nuốt lời vào trong.

Giải Liên Hoàn nhạy cảm phát hiện ra sự ngập ngừng của hắn, trầm giọng nói: “Có phải cậu muốn nói đến Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh không?” “Vâng, Tam gia.” Phan Tử chậm rãi gật đầu, “Ngài cũng biết Mặc thiếu và Tiểu Tam gia quan hệ với họ rất tốt.

Nếu hai vị đó giúp bọn họ bỏ trốn thì e là đàn em của mình không đuổi kịp đâu.” Đã là Giải Liên Hoàn chủ động nhắc đến, Phan Tử cũng không giấu giếm nữa mà nói ra suy nghĩ của mình.

Lời vừa dứt, Giải Liên Hoàn im lặng.

Trong khoảnh khắc, vô số ý niệm lướt qua não ông ta.

Không ngoại lệ, tất cả đều là cảnh Hắc Nhãn Kính dạy hư Ngô Mặc, giúp thằng ranh con trốn khỏi nhà, vân vân...

Cũng chẳng trách Giải Liên Hoàn nghĩ vậy.

Mỗi lần Ngô Mặc xảy ra chuyện, bên cạnh luôn xuất hiện bóng dáng của Hắc Nhãn Kính.

Một hai lần còn dễ giải thích, chứ ba bốn lần trở lên thì nói người này không cố ý e là chẳng ai tin.

Điều Giải Liên Hoàn sợ nhất hiện nay là kẻ đứng sau màn sẽ ra tay từ phía anh em Ngô Mặc và Ngô Tà.

Ông ta đã giao thiệp với Trương Khởi Linh nhiều lần, biết người này đang tìm kiếm thứ gì đó.

Đồng thời phong bình của Trương Khởi Linh trong giới rất tốt, là người giữ lời hứa, không dễ dàng làm hại người khác.

Thế nhưng đối với Hắc Nhãn Kính, Giải Liên Hoàn lại không hiểu rõ lắm.

Nếu không phải lần trước sự việc xảy ra quá đột ngột, ông ta cũng không nghĩ đến chuyện tìm Hắc Nhãn Kính giúp đỡ.

Những suy nghĩ này, Giải Liên Hoàn không nói với bất kỳ ai.

Ông ta ngẩng đầu dặn dò Phan Tử: “Cậu cứ phái một đội đàn em đi tìm tung tích dọc đường trước đi.

Ngoài ra, dặn dò người của chúng ta ở Kinh Đô canh giữ chặt các nhà ga, bến xe.

Tôi không tin là không tóm được bọn nó.” Đến nước này Phan Tử chỉ đành lĩnh mệnh đi làm, trong lòng không ngừng cầu nguyện cho hai vị thiếu gia tự cầu phúc vậy.

Ngô Mặc chuẩn bị rất đầy đủ cho việc thoát khỏi vùng núi, nhưng Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì lại là chạy trốn trong hoảng loạn.

Vương Bàn Tử lái xe máy chở theo Ngô Tà đằng sau.

Hai người men theo đường núi chạy về phía thị trấn.

Chương 372

Bàn Tử đã lâu không lái xe máy nên có chút phấn khích, khiến Ngô Tà ngồi sau muốn nôn thốc nôn tháo.

“Mẹ nó Bàn Tử, ông lái chậm thôi.” Ngô Tà một tay bám chặt tay vịn, tay kia đập vai Bàn Tử hét lớn: “Bàn Tử, ông nói xem Tiểu Mặc sẽ đi đâu?

Về Dư Hàng hay đi Kinh Đô?” “Tôi đoán là Kinh Đô.” Bàn Tử gào lên đáp lại.

Đoạn như nhớ ra chuyện gì, anh ta nhắc nhở: “Đúng rồi, lúc đi Tiểu Mặc chẳng phải để lại cho ông một bức thư sao?

Ông chưa xem à?” “Quên mất!” Ngô Tà vỗ trán một cái mới nhớ ra chuyện này, “Ông tấp vào lề dừng xe đi, để tôi xem trước đã.” Bàn Tử cũng thấy tò mò, liền dừng xe bên lề đường.

Hai người xuống xe đứng bên cạnh, chuẩn bị xem rốt cuộc Ngô Mặc viết cái gì trong thư.

Tuy biết rõ thằng nhóc Ngô Mặc này vốn chẳng đáng tin, nhưng trong lòng Ngô Tà vẫn có chút an ủi.

Cậu cảm thấy thằng em mình dù sao cũng có lương tâm, trước khi bỏ trốn còn để lại lời nhắn.

Thế nhưng, khi bức thư được mở ra, Ngô Tà cảm thấy sự an ủi của mình thà đem cho chó ăn còn hơn.

Ngô Mặc viết rất đơn giản, chỉ có vài dòng: “Đại ca thân mến, khi anh thấy bức thư này thì em trai anh đã vắt chân lên cổ chạy mất dạng rồi.

Vô cùng xin lỗi vì không thông báo trước cho anh, nhưng chắc anh cũng thông cảm mà, dù sao bên phía Tam thúc vẫn cần một cái bao cát để trút giận.

Tất nhiên em trai anh cũng không phải loại bất nghĩa.

Em viết thư này chủ yếu là để nhắc nhở anh, dưới ngăn kéo trong từ đường ở lão trạch, em có nhét mấy miếng đệm lót.

Lúc anh phải quỳ sẽ đau lắm đấy, cứ lén đặt dưới đầu gối mà dùng.

À còn một điểm cuối cùng, lúc bị ăn đòn nhất định phải kêu thật to vào, tốt nhất là gọi được bà nội tới, như vậy anh mới bớt khổ được.” Ngô Tà cầm tờ giấy thư mà tay run cầm cập.

Cậu nhắm nghiền mắt lại nhưng vẫn không thể nào kìm nén được hơi thở gấp gáp.

Bàn Tử thấy Ngô Tà sắp lên cơn tăng xông đến nơi, vội vàng kéo cậu lại, vừa vuốt ngực vừa đập lưng, miệng không ngừng trấn an: “Thiên Chân, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.” Ngô Tà suýt chút nữa thì tức lộn ruột, thở dốc mấy hơi mới dần bình phục lại.

Cậu vung vẩy tờ giấy trong tay, giận dữ nói: “Thằng ranh con, đừng để tao tóm được mày, nếu không lần này tao nhất định phải cho mày biết ai là anh ai là em!” Nội dung trong thư Bàn Tử cũng đã đọc rõ.

Không khó để hiểu tại sao Ngô Tà lại tức thành thế này, thực sự là thằng nhóc Ngô Mặc này quá gợi đòn.

Mày trốn thì cứ trốn đi, còn cố tình để lại một bức thư chọc tức anh trai mình để làm gì cơ chứ?

Tuy nhiên, để không làm hỏng tình nghĩa anh em, Bàn Tử chỉ đành khuyên nhủ Ngô Tà.

Anh ta chỉnh đốn lại tư duy, chậm rãi nói: “Thiên Chân, tôi thấy Tiểu Mặc cũng không hẳn là muốn chọc tức ông đâu.

Ông nghĩ xem, với tác phong của thằng nhóc đó, nếu nó chạy thật mà không để lại lời nào, ai biết nó đi đâu?

Tôi thấy thằng nhóc này chẳng qua là ngại nói lời dịu dàng thôi.

Ở với nó lâu tôi cũng nhận ra rồi, Ngô Mặc dù có làm chuyện tử tế thì cái miệng cũng chẳng phun ra được lời nào tốt đẹp đâu.” Phải khen Bàn Tử một câu, bản lĩnh nói nhăng nói cuội của anh ta đúng là thượng thừa.

Sự bẻ lái này của anh ta lại khơi dậy cảm giác áy náy trong lòng Ngô Tà.

Ngô Tà luôn cho rằng hiện tại Tiểu Mặc không quá thân thiết với mình là do cậu đã không thể ở bên cạnh em trai lúc trưởng thành.

“Được rồi Bàn Tử, đừng nói nữa.” Ngô Tà vỗ vai Bàn Tử, một bước leo lên xe máy, “Mau chóng đuổi theo bọn họ, nếu không tôi sợ Tiểu Mặc sẽ gặp chuyện.” Nụ cười trên mặt Bàn Tử sâu thêm, cảm thấy nỗ lực của mình không uổng phí.

Ngô Tà lúc này đang hừng hực khí thế, hoàn toàn quên mất bản thân không hề thành thạo việc lái xe máy.

Rất nhanh sau đó, trên đường mòn vùng núi vang lên tiếng gào thét kinh hoàng của Bàn Tử: “Thiên Chân!

Lệch rồi!

Sắp lao xuống vực rồi!” Sau ba ngày đêm vội vã hành trình, cuối cùng nhóm ba người Ngô Mặc cũng lái xe máy vào đến Kinh Đô.

Để đảm bảo an toàn, họ không chọn về nhà Hắc Nhãn Kính.

Ngô Mặc lái xe đi trước, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính đi phía sau.

Chẳng ai hỏi cậu định đi đâu ở đâu, cho đến khi xe dừng lại ở bãi đỗ xe ngầm của một khu chung cư cao cấp.

Hắc Nhãn Kính tháo mũ bảo hiểm ra, bấy giờ mới nghi hoặc lên tiếng: “Bảo bối à, đây là nơi nào thế?” “Biết nói tiếng người không hả?” Ngô Mặc dựng xe xong, tháo mũ bảo hiểm ra.

Cậu lau mồ hôi trên mặt, lườm Hắc Nhãn Kính một cái, tức tối đáp: “Còn nơi nào nữa, nhà tôi đấy.” “Nhà em?” Không chỉ Hắc Nhãn Kính đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới, mà ngay cả Trương Khởi Linh cũng vậy.

Mấy người họ bình thường thường xuyên tụ tập với nhau, chỉ trừ lúc ở Kinh Đô là có chút tách biệt.

Ai mà ngờ Ngô Mặc lại lẳng lặng mua một căn nhà chứ?

Ngô Mặc rút chìa khóa từ trong túi ra, có chút đắc ý: “Đi thôi, hai người là nhóm khách đầu tiên đấy, để tôi dẫn hai người đi tham quan nhà mới của thiếu gia đây.” “Thằng nhóc này, có phải định 'kim ốc tàng kiều' không?” Mắt Hắc Nhãn Kính lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Cả người hắn như con bạch tuộc không xương, dính chặt lấy Ngô Mặc.

Ngô Mặc cũng chẳng buồn để tâm, hoặc có lẽ đã quá quen rồi.

“Xì, tàng cái con khỉ.” Ngô Mặc có chút khinh bỉ, bĩu môi nói: “Ông đây không có bị não đâu mà cho mấy cô nương thuê phòng miễn phí.” Hắc Nhãn Kính: “...” Hắn có cảm giác bất lực, cảm thấy với chủ đề này thì không thể nói chuyện tiếp với Ngô Mặc được nữa.

Trương Khởi Linh đeo đao đi phía sau.

Nhìn thấy Hắc Nhãn Kính ăn quả đắng, khóe miệng khẽ nhếch lên một chút.

Ngô Mặc mua căn hộ này thực ra cũng rất tình cờ.

Lúc đó cậu đang rảnh rỗi đi dạo loanh quanh, đúng lúc gặp bên bán bất động sản phát tờ rơi.

Nghĩ đến kiếp trước mình là kẻ làm bao nhiêu tiêu bấy nhiêu, không nhà không xe, kiếp này trong túi khó khăn lắm mới có chút tiền, lại thêm việc hằng ngày thấy Giải Ngữ Hoa cứ lẽo đẽo đòi tiền thuê nhà của Hắc Nhãn Kính, nghĩ đến cảnh mình ngày xưa cũng bị chủ nhà đòi nợ như đòi mạng, cậu liền nghiến răng bước vào văn phòng môi giới.

Khu chung cư này mới phát triển, vị trí địa lý, môi trường và giao thông đều rất tốt.

Quan trọng nhất là giá cả khá hợp lý, nằm trong phạm vi Ngô Mặc có thể chi trả được.

Thế là cậu bỏ tiền mua một căn hộ nhỏ ba phòng ngủ.

Tuy nhiên chuyện mua nhà cậu không nói với bất kỳ ai, chủ yếu là phòng hờ vạn nhất mình muốn làm chuyện gì đó thì cũng có nơi ẩn thân.

Chẳng phải bây giờ đã dùng tới rồi sao.

Bước vào phòng, Ngô Mặc quăng quần áo và ba lô xuống sàn, ngồi phịch xuống ghế sofa.

Liên tục di chuyển hành quân, giờ về đến nhà mình, cả thân tâm đều thả lỏng, cảm giác mệt mỏi ập đến.

Cậu vươn vai một cái, chỉ tay sang bên cạnh nói: “Trong tủ lạnh có bia, bên cạnh có mì ăn liền, muốn uống thì tự lấy, muốn ăn thì tự làm.” Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh tháo ba lô xuống, đặt vào góc tường.

Cả hai đồng thời cúi đầu nhặt quần áo và ba lô Ngô Mặc vừa quăng đi để vào một chỗ.

Hắc Nhãn Kính ngẩng đầu nhìn quanh một lượt, căn phòng này chắc do chưa có người ở nên trông vẫn rất sạch sẽ và ngăn nắp.

Hắn mở cửa tủ lạnh xem qua, bên trong xếp đầy bia.

Hắn lại nhìn đống mì ăn liền trên sàn theo lời Ngô Mặc nói.

Tổng cộng chỉ có ba gói, còn chẳng đủ cho một gã đàn ông như hắn dắt răng.

Hắc Nhãn Kính đi dạo qua từng phòng một.

Ngoại trừ phòng chính nơi Ngô Mặc ngủ có chăn nệm, hai phòng còn lại ngoài cái giường trống trơn thì chẳng có gì cả.

Khóe mắt Hắc Nhãn Kính giật giật.

Hắn quay đầu nhìn Ngô Mặc đang nằm dài trên sofa như một ông tướng để nghỉ ngơi.

Hắn thở dài, nói với Trương Khởi Linh: “Ách Ba, anh dọn dẹp phòng chút đi, tôi xuống dưới mua ít đồ.” Không phải Hắc Nhãn Kính kiêu kỳ gì, căn nhà thế này không phải là không ở được.

Mà là hắn nghĩ chắc chắn ba người bọn họ sẽ phải ở đây một thời gian.

Vết thương của Ngô Mặc trước đó vẫn chưa lành hẳn, bác sĩ lại đặc biệt dặn dò cậu không được để bụng đói, tâm trạng phải vui vẻ.

Với tình trạng căn nhà hiện tại thì làm sao thực hiện được?

“Ừm.” Trương Khởi Linh gật đầu đồng ý.

Thế là hai “lão già” trăm tuổi này, lần đầu tiên bắt đầu hợp tác trong một việc ngoài chuyện đổ đấu.

Chương 373

Trong phòng khách, Ngô Mặc ngồi trên sofa, miệng ngậm kẹo mút.

Mắt cậu dán chặt vào ly sữa trước mặt, nhìn ròng rã suốt năm phút.

Sau đó, ánh mắt cậu không tự chủ được mà di dời từ ly sữa lên người đối diện.

Chỉ thấy hai vị lão tiền bối trăm tuổi, trên người đeo tạp dề hoa nhí.

Một vị đang bận rộn trong bếp, loáng một cái đã làm ra bốn món mặn một món canh.

Vị còn lại vai vắt khăn lau, tay cầm cây lau nhà, hết lau sàn lại đến phủi bụi.

Tuy khung cảnh trông cực kỳ quái dị, nhưng căn phòng lạnh lẽo bỗng chốc có thêm hơi ấm gia đình.

Về việc để hai vị tiền bối làm việc nhà, Ngô Mặc chẳng có chút áy náy nào.

Cậu nghĩ rất thoáng: Hai vị này tuổi tác chắc chắn đã hơn trăm, nói không chừng còn lớn tuổi hơn cả ông nội mình.

Tuy so sánh hơi khập khiễng, nhưng Ngô Mặc cho rằng ông nội chăm sóc cháu trai là lẽ đương nhiên.

Tuy tự nhận mình là cháu trai thì hơi mất mặt, nhưng tuổi tác rành rành ra đó, chỉ cần không phải làm việc thì đóng vai cháu trai cũng được.

Chỉ có điều Ngô Mặc hiện tại có chút không chịu nổi gu thẩm mỹ dị thường của Hắc Nhãn Kính.

Hai gã đàn ông to xác lại đeo cái tạp dề hoa nhí, hắn lấy đâu ra dũng khí để mua nó về nhỉ?

Nhân viên siêu thị không thấy hắn là biến thái sao?

Lúc Ngô Mặc đang thẫn thờ, Hắc Nhãn Kính bước tới.

Tay trái hắn bưng một bát canh, tay phải xách nồi cơm điện, cười với Ngô Mặc: “Bảo bối đang nghĩ gì thế?

Lại đây ăn cơm nào.” Dứt lời, ánh mắt Hắc Nhãn Kính dời về phía bàn.

Thấy ly sữa vẫn chưa uống, hắn hơi nhíu mày: “Chưa uống à?

Thôi được rồi, ăn xong rồi uống sau vậy.” Nhìn một Hắc Nhãn Kính đảm đang như thế, lúc này trong lòng Ngô Mặc chỉ có một suy nghĩ: “Mẹ kiếp, hắn trúng tà rồi à?” Cũng chẳng trách Ngô Mặc nghĩ vậy.

Những việc Hắc Nhãn Kính làm từ khi vào nhà thực sự rất đáng sợ.

Đầu tiên là chủ động bỏ tiền xuống lầu mua chăn nệm và đồ dùng sinh hoạt, lại còn xách một đống thức ăn lên.

Tiếp đó lại móc từ túi quần ra một chai sữa nóng, dặn dò cậu phải uống hết, bảo là tốt cho dạ dày.

Rồi lại moi ra mấy cái kẹo mút đặt vào lòng bàn tay cậu.

Lại còn như chăm sóc trẻ thiểu năng, bóc vỏ kẹo nhét vào miệng cậu, rồi xoa đầu cậu với nụ cười từ ái trên môi, bảo cậu cứ chơi ở phòng khách đi để hắn đi nấu cơm.

Sau đó quăng cho Trương Khởi Linh một cái tạp dề.

Cả hai đeo vào rồi bắt đầu dọn dẹp nhà cửa và nấu nướng.

Đánh chết Ngô Mặc cũng không tưởng tượng nổi cảnh Trương Khởi Linh không những không tống khứ Hắc Nhãn Kính mà còn vô cùng phối hợp đeo tạp dề đi làm việc.

Hình ảnh quá kinh dị khiến gân xanh trên trán Ngô Mặc giật liên hồi.

Cho đến khi cả ba người đều ngồi vào bàn ăn, Ngô Mặc vẫn chưa hoàn hồn.

Ngô Mặc bình thường nanh vuốt nhảy nhót như một con Husky, lúc này lại ngây ra như một chú chó Chow Chow, trông rất buồn cười.

Khóe môi Trương Khởi Linh thoáng qua một nụ cười khó nhận ra, dường như anh cũng thấy bộ dạng ngơ ngác của Ngô Mặc rất thú vị.

Hắc Nhãn Kính thì chẳng màng gì cả, nhe răng cười thành tiếng, thậm chí còn lập tức lôi điện thoại ra chụp lẹ vài tấm ảnh mặt Ngô Mặc.

Tiếng tách của camera làm Ngô Mặc giật mình tỉnh lại.

Tay cậu nhanh hơn não, một chưởng tát thẳng vào sau gáy Hắc Nhãn Kính.

May mà kính râm của hắn đeo chắc, nếu không cú tát này có khi làm kính bay thẳng vào bát canh.

Trương Khởi Linh phớt lờ cảnh đó, múc một bát cơm từ nồi điện đặt trước mặt Ngô Mặc.

Nhìn bát cơm trước mắt, Ngô Mặc thực sự có chút thụ sủng nhược kinh.

Cậu bưng bát cơm trong tay, run rẩy nói: “Lão Trương, được ăn cơm đích thân anh múc, em trai đây đúng là mặt mũi to bằng cái thớt rồi.” Lời này vừa nói ra, Hắc Nhãn Kính tức đến mức suýt lật bàn.

Mình vất vả đi mua đồ, nấu nướng lộng ra bốn món một canh thì bị ăn tát, cái gã mặt đơ kia chỉ múc bát cơm thôi mà được cảm kích đến thế.

Thằng nhóc Ngô Mặc này cũng tiêu chuẩn kép quá đi.

Bữa cơm này Ngô Mặc ăn rất sướng.

Phải nói là tay nghề nấu nướng của Hắc Nhãn Kính thực sự không tồi, chẳng kém gì đầu bếp chuyên nghiệp.

Sau khi ăn no nê, Ngô Mặc tựa lưng vào sofa mới chợt nhớ ra: Tên khốn này nấu ăn ngon vậy sao trước đây lần nào đến nhà hắn, hắn cũng bắt mình ăn mì tôm?

Suy nghĩ đó chỉ thoáng qua, Ngô Mặc cảm thấy vẫn nên nói chuyện chính sự.

Cậu cũng đã thông suốt rồi, hai vị lão đại này đã bám theo mình thì chắc chắn là không cắt đuôi được.

Sự đã thế này, chi bằng nói thẳng ra luôn.

Ngô Mặc đem toàn bộ dự tính của mình nói ra một lượt.

Tư tưởng trung tâm không gì khác ngoài việc cậu đã hứa với Hoắc lão thái thái sẽ thu hồi một phần lợi tức, bảo vệ vị trí gia chủ của Hoắc Tú Tú và ổn định Hoắc gia.

Bản thân đã nhận tiền thì chắc chắn phải làm việc, dù sao cậu cũng là người có đạo nghĩa giang hồ.

Hắc Nhãn Kính thong dong nhai kẹo mút, không xen vào cũng chẳng có phản ứng gì thừa thãi.

Hắn ngồi tùy ý, nghiêng người, một chân gác lên cạnh sofa của Ngô Mặc, trông chẳng khác gì một tên du thủ du thực.

Trương Khởi Linh thì hoàn toàn ngược lại, lưng thẳng tắp, ngồi nghiêm túc nghe Ngô Mặc kể chuyện.

“Những gì tôi muốn nói là bấy nhiêu đó.” Ngô Mặc ngả mạnh người ra sofa, day day thái dương, có chút bất đắc dĩ: “Vốn dĩ tôi định hành động một mình, nhưng hai vị cứ nhất quyết đòi theo, giờ kế hoạch phải thay đổi thôi.” Hắc Nhãn Kính bật một lon bia, ực một hơi cạn sạch rồi ném vỏ lon vào thùng rác.

Hắn lau vệt nước còn sót lại trên môi, cười híp mắt: “Em muốn làm gì cũng được, đại ca đây sẽ giúp em dọn dẹp hậu quả.” Nói xong hắn hất cằm với Trương Khởi Linh, hừ một tiếng: “Ách Ba, anh thì sao?” “Ừm.” Trương Khởi Linh gật đầu một cái thật mạnh, một tiếng “Ừm” đã đại diện cho ý nghĩ của anh.

“Được rồi, hai người đã nói vậy thì tôi cũng không làm bộ làm tịch nữa.” Ngô Mặc xua tay, đứng dậy khỏi sofa.

Nhanh như chớp, cậu chộp lấy lon bia bên cạnh Hắc Nhãn Kính nhét vào lòng mình rồi quay người chạy biến về phòng, để lại một câu: “Trời cao đất dày, đi ngủ là lớn nhất, em nghỉ ngơi trước đây, hai người tự thu xếp đi.” Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh nhìn nhau, phản ứng nhanh như chớp, đồng loạt đứng dậy lao tới.

Không lâu sau, hai người cầm lon bia chiến lợi phẩm từ phòng Ngô Mặc bước ra.

Ngô Mặc bị bỏ lại trong phòng, tóc tai bù xù như tổ quạ, tay cầm chai sữa nóng lúc nãy, ngồi trên giường nhìn cánh cửa đã đóng mà nghiến răng ken két.

Cậu lại một lần nữa nguyền rủa tên bác sĩ kia, cuộc đời đúng là từng bước đều có hố.

Tục ngữ nói biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Đã muốn thu phục mấy thằng cháu bên Hoắc gia kia thì phải biết trước tính khí, bản tính và sở thích của bọn chúng.

Về điểm này, Ngô Mặc thực sự đã hạ quyết tâm, bỏ ra không ít tiền để thám thính tin tức.

Nếu là trước đây lúc Hoắc lão thái thái còn sống, muốn thám thính những tin này còn khó hơn lên trời.

Dù sao Hoắc gia ở Kinh Đô cũng thuộc hàng đại gia tộc, hễ có ai âm thầm điều tra là người Hoắc gia sẽ biết ngay.

Nhẹ thì phái đàn em tới cảnh cáo, nặng thì người đó sẽ bốc hơi khỏi thế gian không dấu vết.

Nhưng hiện tại tình hình đã khác.

Kể từ khi tin tức Hoắc lão thái thái qua đời truyền về, cả Hoắc gia loạn như một nồi cháo.

Những trưởng bối cai quản địa bàn của Hoắc gia trước đây, người thì bị mấy đứa cháu trai bất tài của bà cụ lôi kéo, người thì muốn tự lập môn hộ, người lại đầu quân cho kẻ khác, tóm lại là đủ loại chuyện rắc rối thượng vàng hạ cám.

Trong lúc Ngô Mặc cần thời gian để tìm hiểu tin tức, chúng ta hãy nói về phía Ngô Tà.

Cậu chàng hừng hực khí thế lái xe máy chở Bàn Tử, và không phụ sự mong đợi của mọi người, cả hai đã lao thẳng xuống hố sâu.

May mà cái hố này không sâu lắm, chỉ tầm hai mét, nhưng dù vậy cũng đủ khiến hai người tơi tả.

Chương 374

“Ối giồi ôi, đau chết Bàn gia rồi.” Bàn Tử ôm lưng chật vật bò dậy.

Vừa đứng thẳng đã thấy mắt tối sầm lại, lảo đảo lùi lại nửa bước, suýt chút nữa là ngồi phịch lên người Ngô Tà.

“Á!” Ngô Tà đau đến mức hít một ngụm khí lạnh, dùng hết sức bình sinh đẩy chiếc xe máy đang đè trên người ra.

Hai vị huynh đệ cùng cảnh ngộ dựa vào nhau, ngồi dưới đất nửa ngày mới hoàn hồn.

Bàn Tử đưa tay xoa bánh sau xe máy, cảm thán: “Thiên Chân, trước giờ tôi cứ tưởng Tiểu Mặc lái xe là chạy về phía suối vàng, nhưng tôi vạn lần không ngờ được là cậu lái xe máy lại đưa thẳng vào điện Diêm Vương.

Mẹ kiếp, ngồi xe của hai anh em nhà cậu đúng là chuột gặm lưỡi đao – chỉ có đường chết.” Bàn Tử càng nói càng bi phẫn.

Mình vì nghĩa khí huynh đệ, bỏ bê nhà cửa sự nghiệp đi theo Ngô Tà trốn khỏi nanh vuốt của Tam thúc, kết quả hay chưa, thằng cháu này lại dắt mình xuống hố.

“Cái này mà trách tôi à?

Chẳng phải tại ông cử động lung tung sao.” Ngô Tà tựa vào người Bàn Tử, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng.

Chiếc áo phông đã bị mồ hôi thấm đẫm dính chặt vào người.

Cậu uể oải phàn nàn: “Đây là lần đầu tiên tôi lái xe chở người, chưa có kinh nghiệm.

Thế mà ông cứ ở bên tai tôi gào thét, rồi còn lắc lư người nữa.

Tôi cuống quá tay run mới thành ra thế này chứ.” Hai người đổ lỗi cho nhau một hồi, cuối cùng đều nhìn về phía chiếc xe máy, đồng loạt thở dài.

Bàn Tử và Ngô Tà bò ra khỏi hố, rồi tốn chín trâu hai hổ mới lôi được chiếc xe máy nặng cả trăm cân lên.

May mà chất lượng xe rất tốt, Bàn Tử đạp vài cái là xe lại nổ máy được.

Anh ta nhanh chân giành lấy chỗ lái, lần này nói gì cũng không để Ngô Tà lái nữa.

Ngô Tà và Bàn Tử cứ như Đường Tăng và Trư Bát Giới đi thỉnh kinh, dọc đường trắc trở không ngừng.

Đi được nửa đường thì xe máy hết xăng.

Bỏ lại chiếc xe máy thì Bàn Tử thấy tiếc tiền, Ngô Tà cũng là kẻ giữ của, thế là hai người bàn nhau đẩy xe đi bộ.

Cuối cùng mất tận bốn tiếng đồng hồ mới vào được cái thị trấn gần Ba Nãi nhất.

Vừa vào đến nơi, Bàn Tử đã kêu đói.

Sáng ra đi vội quá, chẳng kịp ăn uống gì, giờ nhắc đến ăn là bụng Ngô Tà cũng réo ầm ĩ.

Hai người nhìn nhau, đẩy xe máy thẳng đến quán ăn gần nhất.

Ở đây bữa sáng chủ yếu là hủ tiếu mì gạo, mỗi người đánh chén hai bát lớn mới dễ chịu mà ợ một cái rõ to.

Ăn no rồi thì đối mặt với một vấn đề: Làm sao về Kinh Đô?

Bàn Tử cầm cái tăm vừa xỉa răng vừa đề nghị: “Ông nói xem hai đứa mình nên đi máy bay hay đi tàu hỏa về Kinh Đô?” Ngô Tà suy nghĩ kỹ một lát.

Với tính cách của Tam thúc, chắc chắn sẽ phái người vây bắt mình ở sân bay và nhà ga.

Mình và Bàn Tử mà cứ khờ khạo leo lên hai loại phương tiện đó thì chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới?

Nhưng không đi tàu hay máy bay thì muốn từ Ba Nãi về Kinh Đô chỉ có hai lựa chọn: một là kiếm một chiếc xe tự lái, hai là đi xe khách liên tỉnh, dọc đường lại đổi xe khác.

Như vậy mới khiến đám thuộc hạ của Tam thúc không đoán được thời gian mình tới nơi.

Ngô Tà nói ra suy nghĩ của mình, Bàn Tử gật đầu lia lịa tán đồng: “Nói cũng đúng, giờ đã là buổi trưa rồi, Tam thúc của ông chắc chắn đã phát hiện ra bọn mình bỏ trốn.

Lão già đó cáo già lắm, rất có thể đã phái người phục sẵn ở những nơi bọn mình hay đến.

Hay là bọn mình kiếm lấy chiếc xe, lái thẳng về Kinh Đô.

Tới đó rồi bán xe đi là thu lại được tiền vốn, coi như chuyến này đi nhờ xe miễn phí, ông thấy sao?” Hai người ăn ý ngay tức khắc.

Vừa định đứng dậy đi mua xe thì chợt nhớ ra một vấn đề cực kỳ hóc búa.

“Bàn Tử, ông có tiền không?” Ngô Tà nuốt nước bọt, khó khăn hỏi một câu.

“Đậu má!” Bàn Tử chửi thề một tiếng, lục lọi khắp người mới móc ra được một nghìn tệ đập vào lòng bàn tay Ngô Tà.

“Bàn gia tôi cả người chỉ còn bấy nhiêu đây thôi, đây là tiền tôi cố ý mượn Tiểu Mặc để định mua ít đồ cho Vân Thải đấy.” Ngô Tà im lặng một lúc, ngẩng đầu nhìn Bàn Tử, nửa ngày sau mới rặn ra được một câu: “Hai đứa mình đi xe khách đi.” Hai người bọn họ chạy trốn quá vội vàng, không giống như Ngô Mặc trong túi luôn thủ sẵn đống tiền mặt.

Huống hồ nơi họ đang đứng gọi là thị trấn thì hơi quá, thực ra chỉ là một cái chợ cụm dân cư hơi lớn một chút.

Muốn tìm ngân hàng rút tiền cũng phải đi thêm mười mấy cây số nữa.

Bàn Tử không đồng ý, anh ta thấy đi xe khách quá tốn thời gian.

Ngô Tà không cãi lại được, đành phải đổ xăng cho xe máy.

Hai người chạy mười mấy cây số, rút được ít tiền từ thẻ ngân hàng.

Ở gần đó, họ tìm được một tiệm bán xe cũ, tậu một chiếc Wuling Hongguang nát bét.

Để tiết kiệm chi phí, Bàn Tử đề nghị bán quách chiếc xe máy đi, dù sao cũng thu hồi được chút vốn.

Thế là Ngô Tà và Bàn Tử cứ thế lái chiếc Wuling cũ kỹ, cái loại mà ngoài cái còi không kêu thì chỗ nào cũng kêu lọc cọc, thẳng tiến về Kinh Đô.

Tục ngữ nói “ở nhà thì nghèo, ra đường thì phải giàu”, nhưng hai gã này vừa nghèo vừa kiết lỵ, hành trình gian khổ thế nào không cần kể chi tiết cũng tưởng tượng ra được.

Khi hai người nhìn thấy lối ra cao tốc Kinh Đô, nước mắt suýt chút nữa là trào ra.

“Mẹ ơi Thiên Chân, không dễ dàng chút nào.” Bàn Tử đập tay vào vô lăng, cảm thán vạn phần: “Đợi Bàn gia về đến tiệm, bán mớ đồ trong tay đi, nhất định phải mua một con xe xịn.

Không nói đến tiền triệu, cũng phải làm con xe mười mấy vạn tệ mà đi.” Anh ta thực sự sợ con xe này lắm rồi.

Chiếc Wuling này chẳng biết qua tay bao nhiêu đời chủ, đủ thứ vấn đề phát sinh liên tục.

Không phải nổ lốp thì cũng là chết máy đột ngột, thậm chí có lần hỏng giữa đường lúc nửa đêm, Ngô Tà và Bàn Tử phải gồng mình đẩy xe tận ba cây số mới tìm được tiệm sửa.

“Được rồi, bớt nói nhảm đi.” Ngô Tà cũng thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa cái lưng mỏi nhừ, trầm giọng nói: “Ông còn định về tiệm à?

Không nghĩ xem có bị tóm không?” “Vãi, Tam thúc của ông không đến mức chó thế chứ?” Bàn Tử mặt mày ủ rũ: “Vậy chẳng lẽ hai anh em mình còn không được lộ mặt, phải hoạt động bí mật sao?” Hai người nhìn nhau đầy bất lực.

Ngô Tà cũng chẳng biết mình đang làm cái quái gì nữa.

Ngày trước thì đi khắp thế giới tìm tung tích Tam thúc, giờ thì hay rồi, ngược lại phải trăm phương nghìn kế trốn tránh Tam thúc.

Cuộc đời đúng là quá ảo diệu.

Cả hai đã đạt được đồng thuận là không tìm Giải Ngữ Hoa.

Vì Giải gia và Hoắc gia đang không yên ổn, họ không muốn gây thêm phiền phức cho Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú.

Do đó, Ngô Tà và Bàn Tử tùy ý tìm một nhà nghỉ nhỏ, định nghỉ ngơi cho khỏe rồi mới nghiên cứu bước tiếp theo nên làm gì.

Trong phòng khách, Ngô Mặc nằm ườn ra ghế sofa, hai chân tùy ý gác lên bàn trà kính.

Mồm ngậm kẹo mút, cậu tập trung lật xem tập ảnh dày cộm trong tay.

Phần lớn những bức ảnh này là người của Hoắc gia, đa số là các lão hỏa kế đã phục vụ hơn hai mươi năm.

Còn một phần nhỏ là giới thiệu về mấy lão già khú bên Giải gia.

Tục ngữ nói đúng, đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Có mấy lão già bên Giải gia hồi đó cậy Giải Ngữ Hoa còn nhỏ tuổi mà làm việc kiêu căng phách lối, dựa vào danh tiếng Giải gia để làm mưa làm gió ở kinh đô.

Mười mấy năm trôi qua, trong giới kinh đô hầu như không ai là không biết danh tụi nó.

Dò la tin tức về bọn này xem ra còn dễ hơn dò la bên Hoắc gia.

Ngô Mặc càng xem càng thấy thú vị.

Cậu rút một tấm ảnh ra vẩy vẩy, cười nhạo: "Đúng là già mà không nên nết, cái lão rùa đen này sắp chui quan tài đến nơi rồi mà ngày nào cũng gọi hai em gái phục vụ, chẳng biết lão còn 'hành sự' nổi không nữa?" Câu nói vừa dứt, Hắc Nhãn Kính đang cầm điều khiển định chuyển kênh và Trương Khởi Linh đang ngồi bên cạnh ngâm chân cùng lúc khựng lại một nhịp.

Ngô Mặc nói xong không thấy ai đáp lại, quay đầu nhìn hai người bên cạnh mới phản ứng ra mình vừa nói điều gì không xuôi tai.

Chương 375

Lập tức, cậu hận không thể tự vả vào mồm mình một cái.

Hai vị lão gia gia này không quản ngại vất vả đi theo cậu từ Ba Nãi đến kinh đô, mình nói năng thiếu chú ý như vậy chẳng phải là đang đâm vào tim họ sao?

Tuy lão Trương luôn mặt đơ, Hắc Nhãn Kính thì lúc nào cũng cười hì hì, nhưng cậu đâu phải con giun trong bụng họ, làm sao biết hai người này có để ý hay không? "Hắc hắc, đừng nghĩ lung tung nhé." Ngô Mặc nhe răng cười, trưng ra bộ mặt nịnh nọt giải thích: "Em không phải nói tất cả những người có tuổi đều không ổn, em đang nói lão già này tâm hồn bay bổng quá thôi." Ngô Mặc càng giải thích càng thấy sai sai, vì cậu phát hiện nụ cười của Hắc Nhãn Kính bắt đầu trở nên biến thái, còn Trương Khởi Linh đã lẳng lặng lau khô chân và đứng dậy.

Đừng nhìn Ngô Mặc có gan đơn đấu với Hắc Nhãn Kính hay Trương Khởi Linh mà lầm, khi hai lão già trăm tuổi này liên thủ, cậu chỉ có nước cúi đầu nhận sai.

Hai lão già này chiến đấu lực cực mạnh, một người chơi xấu, một người bồi đao, phối hợp vô cùng ăn ý.

Kết quả là mấy ngày nay Ngô Mặc chỉ biết trốn trong phòng, đừng nói hút thuốc uống rượu, ngay cả mùi khói mùi rượu cũng không được ngửi thấy.

Cậu không phục, nỗ lực kháng cự, rồi... thỏa hiệp.

Hắc Nhãn Kính nhướng mày, đôi mắt sau lớp kính đen xẹt qua tia cười.

Anh quẳng điều khiển lên bàn, đứng dậy hoạt động cổ tay, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa: "Ách Ba, hình như có bạn nhỏ nào đó đang nghi ngờ năng lực của chúng ta, hay là cho cậu ta xem một chiêu nhỉ?" "Được, Hạt." Trương Khởi Linh gấp gọn miếng vải lau chân thành một hình vuông nhỏ đặt lên ghế.

Bước chân khẽ dịch chuyển, chặn đứng đường Ngô Mặc chạy về phòng ngủ.

Lần đầu tiên Ngô Mặc nghe Trương Khởi Linh gọi Hắc Nhãn Kính như vậy, suýt chút nữa đã cười vỡ bụng.

Hai người này đúng là hài hước, một người gọi đối phương là Ách Ba (người câm), một người gọi là Hạt (mù).

Ai biết thì tưởng gọi tên, không biết còn tưởng hai người đang chửi lộn ngoài đường.

Lúc đó thì cười, nhưng giờ cậu cười không nổi nữa. "Vãi thật, lão Trương, anh em mình giao tình không nông, anh không được học thói xấu của tên mù kia đâu." Ngô Mặc không cam tâm, định giãy dụa lần cuối, tốt nhất là kéo Trương Khởi Linh về phe mình.

Thế nhưng cậu không biết rằng, hai chữ "anh em" đó chẳng khác nào cậu tự đào hố chôn mình.

Ngô Mặc cũng chẳng phải cố ý tìm đòn hay tự rước hai cụ tổ về thờ, mà là vì Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh quá đáng quá, cứ coi Ngô Mặc như cháu chắt trong nhà.

Ngô Mặc nổi máu nổi loạn, trực tiếp công khai gọi hai vị này là gia gia (ông nội), rồi cực kỳ mặt dày xòe tay đòi tiền lì xì.

Kết quả là cậu bị hai vị "ông nội" vừa ra lò tẩn cho một trận tơi bời.

Trong vỏn vẹn bốn ngày, Ngô Mặc bị bộ đôi này hợp tác xử lý ba lần, khiến cậu bắt đầu nghi ngờ: Hai vị đại gia này đi theo là để giúp đỡ hay là để thu dọn mình đây?

Trương Khởi Linh ngày càng có hơi thở con người hơn.

So với trước khi đi Trương Gia Cổ Lầu, anh như biến thành một người khác.

Không còn luôn lạnh lùng im lặng, ánh mắt cũng không còn hiện lên vẻ mờ mịt.

Bây giờ anh giống như một con người, chứ không phải một vị thần hư vô xa vời. "Lớn tuổi hết cả rồi, không thể chung sống hòa bình sao?" Ngô Mặc xắn tay áo, bắt đầu đón nhận trận chiến mới.

May mà đây là khu chung cư mới, trên dưới chưa có người ở, nếu không với thói quen hễ tí là động thủ của mấy người này, sớm đã bị khiếu nại lên ban quản lý.

Một tiếng sau, trận chiến kết thúc.

Ba người mới tâm bình khí hòa ngồi lại.

Với mái đầu tổ quạ và quần áo tả tơi, Ngô Mặc ngồi trên sofa bắt đầu bàn bạc nên bắt đầu từ ai. "Hoắc Thất." Ngô Mặc rút một tấm ảnh đưa cho Hắc Nhãn Kính: "Lão già này làm ở Hoắc gia gần ba mươi năm, biết rất nhiều chuyện.

Có điều hiện giờ lão đã bị gạt ra khỏi bộ máy cốt lõi, em thấy bắt đầu từ lão sẽ thuận tiện hơn." "Ồ?" Hắc Nhãn Kính nhìn Ngô Mặc với vẻ cười như không cười, nói: "Bảo bối, lý do là gì?" "Xì." Ngô Mặc nhổ toẹt một cái, gác chân lên đùi Hắc Nhãn Kính.

Cậu đảo mắt một vòng giải thích: "Theo tin tức em dò la được, người này hai mươi năm trước từng đắc tội với nhị phòng Hoắc gia.

Hình như con trai thứ của Hoắc lão thái thái gây chuyện bên ngoài định giấu nhẹm đi, bị gã này biết được báo cáo cho bà già, thế là hai bên kết oán.

Tục ngữ có câu, thành cũng vì chuyện đó mà bại cũng vì chuyện đó, gã hỏa kế này nhờ việc đó mà lọt vào mắt xanh của Hoắc lão thái thái, được đề bạt lên vị trí cao.

Nhưng đúng là đời không biết đâu mà lần, Hoắc lão thái thái vừa mất, ba phòng con cháu Hoắc gia liên thủ bức cung, những lão hỏa kế này là đối tượng cần thanh trừng đầu tiên." Ngô Mặc thao thao bất tuyệt một tràng rồi kết luận: "Lão già này biết rất nhiều chuyện, hiện giờ lại hận nhị phòng Hoắc gia thấu xương, em thấy tiếp cận lão là hợp lý nhất." "Giao cho anh đi." Hắc Nhãn Kính búng tay vào tấm ảnh, cười nói: "Ngày mai em cứ ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi, anh sẽ nhanh chóng lấy được tin tức em muốn." Ngô Mặc đã quen với tác phong của Hắc Nhãn Kính, nhưng cậu vẫn không quen để người khác bận bịu vì việc của mình. "Không cần." Ngô Mặc đưa tay giật lại tấm ảnh, cười: "Cái loại tép riu này sao dám làm phiền Hắc gia nhà mình chứ?

Phí ra sân của anh đắt thế, em đào đâu ra tiền trả, cứ để em đích thân đi gặp lão ta.

Đúng rồi, lão Trương, em nhớ anh biết thuật dịch dung đúng không?" Sau khi vào kinh đô, Ngô Mặc không đi tìm cô bạn thân của Ách Tả để thảo luận thuật dịch dung như đã định.

Cậu chủ yếu sợ Ách Tả cùng hội cùng thuyền với Giải Liên Hoàn sẽ tiết lộ hành tung của mình.

Hiện tại cần tiếp xúc với người của Hoắc gia và Giải gia, để che giấu thân phận, kiểu gì cũng phải nghiên cứu thuật dịch dung.

Ngô Mặc đột nhiên nhớ lại hồi đó Trương Khởi Linh dịch dung thành Trương Ngốc Tử mà không ai phát hiện ra, chứng tỏ anh cũng có bí quyết riêng.

Có đối tượng sẵn ở đây, tội gì phải đi tìm người khác?

Thuật dịch dung là một nghề thủ công tinh thâm, học kĩ chắc phải mất vài năm.

Nó không giống như mấy cái tính năng đổi mặt trên ứng dụng làm đẹp, mà cần chú trọng rất nhiều chi tiết.

Đầu tiên là biểu cảm khuôn mặt phải khớp, sau đó còn phải mô phỏng giọng nói, vóc dáng, thần thái, dáng đi của đối phương.

Tuyệt đối không phải cứ dán cái mặt nạ lên là xong.

Ngô Mặc mượn từ hệ thống mới chỉ là thuật dịch dung sơ cấp, cùng lắm là làm được cái mặt nạ đơn giản.

Nay được học với Trương Khởi Linh, đúng là như phát hiện ra lục địa mới. "Vãi, lão Trương, anh đỉnh thật đấy!" Ngô Mặc đeo cái mặt nạ Trương Khởi Linh vừa làm xong, đứng trước gương soi tới soi lui, giơ ngón cái tán thưởng: "Các cụ nói cấm có sai, gừng càng già càng cay, thỏ già thì ưng khó bắt, người có tuổi đúng là có tay nghề có khác." Trương Khởi Linh: "..." "Thằng ranh con." Hắc Nhãn Kính vỗ bộp vào gáy Ngô Mặc, cười mắng: "Cái mồm em chưa bao giờ thốt ra được câu nào tử tế cả." "Xì, anh suốt ngày cứ 'anh anh anh', em cứ tưởng anh sắp đẻ trứng tới nơi rồi đấy." Ngô Mặc dùng khuôn mặt của người khác làm một cái mặt quỷ, khiến Hắc Nhãn Kính dở khóc dở cười.

Có Trương Khởi Linh giúp sức, Ngô Mặc làm liền tù tì năm cái mặt nạ.

Cả năm đều là nam giới, độ tuổi từ hai mươi đến năm mươi, thuộc kiểu ném vào đám đông là không ai buồn nhìn lần thứ hai.

Sau khi làm xong mặt nạ, Ngô Mặc bắt đầu luyện tập dáng đi và giọng điệu của từng lứa tuổi.

Về khoản này Hắc Nhãn Kính cũng rất rành, anh kéo Ngô Mặc lại giảng giải các điểm mấu chốt và bí quyết mô phỏng.

Giây phút này Ngô Mặc buộc phải thừa nhận một điều: Trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký, không có ai là kẻ yếu.

Mỗi người đều có một sở trường riêng.

Ngay cả ông anh Ngô Tà của cậu cũng rất xuất sắc ở nhiều mặt, nói chi đến Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh – những đỉnh cấp chiến lực này.

Theo Ngô Mặc thấy, ngoại trừ việc không biết đẻ con ra, thì không có gì làm khó được bọn họ.

Hắc Nhãn Kính dạy bảo Ngô Mặc rất tận tâm, thái độ rất ôn hòa.

Chỗ nào sợ Ngô Mặc không hiểu, anh còn kiên nhẫn giảng đi giảng lại mấy lần không hề cáu gắt.

Đến mức Ngô Mặc bắt đầu nghi ngờ, không biết anh Ngô Tà nói Hắc Nhãn Kính ngược đãi anh ấy có phải thật không?

Nhờ môi trường làm việc ở kiếp trước, Ngô Mặc học mô phỏng người rất giống, nhưng chiều cao lại là điểm yếu của cậu.

Cậu cao 1m88, gần 1m9, đứng đâu cũng như cái cột điện. "Kính ca, anh thấy em hơi khom người xuống tí được không?" Ngô Mặc hơi khom lưng, cố gắng để mình trông không quá cao. "Không được." Hắc Nhãn Kính đi quanh Ngô Mặc một vòng, vỗ nhẹ vào lưng cậu: "Chỗ này lộ lắm, dễ bị phát hiện." Ngô Mặc thử làm nhiều động tác khác nhau nhưng đều không đạt chuẩn.

Cậu ngồi bệt xuống đất bực bội: "Mẹ kiếp, thế thì làm sao giờ?

Chẳng lẽ gặp đối phương lùn là ông đây không đóng giả được à?"

Lúc này Ngô Mặc chưa có mục tiêu mô phỏng cố định, chỉ là muốn diễn tập trước để phòng khi có việc thật lại trở tay không kịp.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính đứng bên cạnh Ngô Mặc cũng thấy hơi bất lực, họ vắt óc cũng không nghĩ ra cách nào hay hơn.

36.

Ngô Mặc nằm ườn ra đất hình chữ Đại.

Chương 376

Cậu thả lỏng một lát rồi hỏi: "Này lão Trương, thuật túc cốt (thu nhỏ xương) bây giờ em học còn kịp không?" Trương Khởi Linh không trả lời ngay mà tiến tới nắn bóp vùng eo và tứ chi của cậu.

Một hồi lâu sau, anh chậm rãi lắc đầu, trầm giọng nói: "Không thể." "Thôi được rồi." Ngô Mặc thở dài, thầm nghĩ: "Xem ra phải mau chóng kiếm ít tích phân để đổi với hệ thống thôi." Đừng nhìn Ngô Mặc bây giờ trong thẻ có tiền, nhưng tích phân hệ thống lại bằng không.

Ở thế giới thực có thể mua nhà mua xe, nhưng ở chỗ hệ thống, cậu chẳng mua nổi cái rắm gì.

Làm xong mặt nạ, Ngô Mặc bắt đầu thực hiện phương án đã định.

Trong tuần này, Giải gia và Hoắc gia đã xảy ra biến cố lớn.

Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú cả hai đều phân thân bất lực, gần như lún sâu vào nội chiến.

Đặc biệt là Giải Ngữ Hoa càng bận đến tối tăm mặt mày, vừa phải chỉnh đốn Giải gia, vừa phải hỗ trợ Hoắc Tú Tú bình định nguy cơ Hoắc gia.

Từ lúc anh vào kinh đô đến giờ đã gặp phải ba bốn lần ám sát.

Những chuyện này ngoại trừ Giải Ngữ Hoa và thân tín biết, người ngoài căn bản không hay biết gì.

Nhất thời kinh đô bề ngoài bình lặng nhưng thực chất sóng ngầm cuồn cuộn.

Những kẻ có chút thực lực đều muốn nhân cơ hội này cắn một miếng thật mạnh vào hai con quái vật khổng lồ đó.

Càng loạn Ngô Mặc càng thích, trò đục nước béo cò này cậu chơi hơi bị giỏi.

Mười hai giờ đêm, đối với người bình thường là lúc đã đi vào giấc ngủ, nhưng với những kẻ có tiền có thế, cuộc sống về đêm mới thực sự bắt đầu.

Hoắc Thất dẫn theo ba hỏa kế, lái xe chạy thẳng đến một sòng bạc ngầm ở ngoại ô, hoàn toàn không chú ý phía sau có một chiếc mô tô lặng lẽ bám đuôi.

Mấy ngày nay Hoắc Thất bị nhị phòng Hoắc gia hành cho khốn khổ.

Nhị phòng chỉ có một người thừa kế là Hoắc Phi Nho – xếp hàng thứ ba.

Đừng nhìn cái tên nghe oai phong đại khí, thực tế gã này hẹp hòi cực kỳ.

Để trả thù cho ông già mình, gã không tiếc tổn hại lợi ích Hoắc gia, mượn danh nghĩa kiểm toán để ép Hoắc Thất rời khỏi đường khẩu.

Còn việc sau khi Hoắc Thất đi, đường khẩu thiệt hại bao nhiêu?

Hoắc Phi Nho không quan tâm.

Hiện tại Hoắc gia vẫn chưa ngã ngũ ai sẽ kế thừa, mất bao nhiêu tiền thì liên quan gì đến gã?

Trút giận cho nhà mình mới là quan trọng nhất.

Hoắc Thất cũng chẳng phải quả hồng mềm để đám thiếu gia này muốn nắn thế nào thì nắn.

Làm việc ở Hoắc gia hơn hai mươi năm, lão cũng lôi kéo được một nhóm người làm thân tín.

Nhưng đúng là người dưới mái hiên phải cúi đầu, Hoắc Thất so với mấy vị thiếu gia kia thì vẫn là người ngoài.

Bởi vậy, dù trong lòng nghĩ thế nào, mặt ngoài lão vẫn phải tôn trọng mấy vị thiếu gia đó.

Mấy ngày nay kiểm toán liên tục khiến Hoắc Thất chóng mặt hoa mắt, trong lòng đầy bực dọc.

Để giải tỏa, lão quyết định tối nay đi sòng bạc chơi vài ván.

Sòng bạc này nằm ở ngoại ô, núp bóng một câu lạc bộ giải trí, chuyên phục vụ giới có tiền có thế đến thư giãn.

Ở đây không chỉ có sòng bạc mà còn có cả mỹ nữ, soái ca.

Nói hơi quá một chút là chỉ cần bạn có tiền, ở đây có thể đáp ứng mọi yêu cầu.

Ông chủ đứng sau thế lực rất mạnh, nhân viên bảo an ở cửa tay chân cũng không tệ, bình thường không ai dám đến đây gây chuyện.

Đẩy cửa bước vào, tầng một là một quán bar.

Không khí náo nhiệt tưng bừng, hoàn toàn không thấy vẻ gì là đêm khuya.

Một đám trai xinh gái đẹp mang số báo danh trên người đang không ngừng uốn éo trên sân khấu.

Bên dưới là một đám đàn ông trung niên bụng phệ hoặc những phú bà tay đeo đầy nhẫn kim cương.

Họ dùng ánh mắt như đang chọn món hàng, mê đắm nhìn chằm chằm nhóm thanh niên trên đài.

Đây chính là nơi họ săn mồi.

Chỉ cần ưng món hàng nào, họ sẽ giơ bảng nhỏ lên.

Lát sau sẽ có phục vụ theo số báo danh dẫn các chàng trai cô gái đó đến các phòng khác nhau để đám nhà giàu tha hồ chơi bời.

Tầng một đại sảnh, ánh đèn lóa mắt, những mỹ nữ soái ca mặc váy ngắn trang điểm đậm đang điên cuồng lắc lư cơ thể.

Họ đang phô diễn giá trị của mình, hy vọng bán được giá hời.

Đám phú hào phú bà cổ đeo xích vàng to tướng, tay đeo đồng hồ đắt tiền, mắt ai nấy đều sáng rực như sói đói nghìn năm không được miếng thịt, tham lam nhìn chằm chằm con mồi.

Hoắc Thất định đi đánh bạc vài ván cho khuây khỏa, kết quả vừa thấy đám trai xinh gái đẹp trên đài là chân đã mềm nhũn không bước nổi.

Loại người như họ, ngày ngày treo đầu trên thắt lưng, chẳng biết nhiệm vụ nào thất thủ là không thấy mặt trời ngày mai nữa.

Thế nên quan niệm kịp thời hưởng lạc, có tiền là tiêu đã thấm vào tận xương tủy.

Dưới sự dẫn dắt của phục vụ, Hoắc Thất chọn một vị trí khá đẹp để ngồi.

Chỗ này có thể nhìn rõ sân khấu trung ương mà lại không gây chú ý, rất hợp với tính cách của lão.

Bảo an ở đây rất mạnh, hầu như không ai dám gây sự.

Hoắc Thất không thích bị làm phiền, xua tay bảo ba đàn em tự đi mà chơi.

Ba hỏa kế là thân tín của lão, thấy đại ca nhìn sân khấu không chớp mắt thì liếc nhau cười hắc hắc.

Họ nghĩ tối nay theo đại ca chắc chắn lại được húp tí súp rồi.

Hoắc Thất gọi một chai rượu, vừa tự rót tự uống vừa mê mẩn nhìn sân khấu.

Lão định tối nay sẽ "ăn thịt" một bữa cho bõ công bực dọc.

Nửa chai rượu vào bụng, lão bắt đầu hưng phấn.

Vừa định giơ bảng lên thì vai nặng xuống, một giọng trầm thấp vang lên sau lưng: "Hoắc Thất." Nghe thấy tên mình, Hoắc Thất lập tức cảnh giác.

Thời gian gần đây lão khá nhạy cảm, lão nhận ra nhị phòng Hoắc gia không chỉ muốn kiểm toán mà còn muốn lấy mạng lão.

Thế nhưng chưa kịp hành động, một bóng người đã từ phía sau bước tới trước, rồi nghênh ngang ngồi xuống ghế sofa đối diện.

Hoắc Thất nheo mắt, đánh giá người trước mặt.

Đó là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, mái tóc ngắn sắc sảo, hai hàng lông mày rậm cong vút như trăng lưỡi liềm.

Ngũ quan rõ nét, sống mũi cao, môi mỏng, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa.

Tai trái đeo một chiếc khuyên tai kim cương tỏa sáng lấp lánh dưới ánh đèn.

Bên trên mặc áo sơ mi đen phanh ba cúc đầy lười biếng, bên dưới là quần tây và giày da.

Cả người toát ra vẻ phóng túng bất cần nhưng cũng đầy tà khí.

Làm việc cho gia tộc lớn, điểm quan trọng nhất là phải có nhãn lực, biết rõ vị trí của mình.

Tuy Hoắc Thất không biết người này là ai, tìm lão có việc gì, nhưng trực giác bảo lão rằng thanh niên này không dễ chọc. "Không biết các hạ là vị nào, tìm Hoắc Thất tôi có việc gì?" Hoắc Thất liếc nhìn xung quanh, nghĩ tới ông chủ sòng bạc này thế lực rất mạnh, không ai dám làm loạn ở đây, trong lòng mới vững vàng được vài phần. "Mẹ kiếp, cái lũ rùa đen này nói chuyện không thể đơn giản tí được sao, cứ phải văn văn vẻ vẻ?" Kẻ đang chửi thầm trong bụng không ai khác chính là Ngô Mặc.

Còn việc tại sao cậu xuất hiện ở đây thì phải nói lại từ đầu.

Đáng lẽ theo tính cách kiểu thổ phỉ của mình, cậu nên nện cho Hoắc Thất một gậy rồi bắt cóc đi, sau đó tra khảo tin tức.

Nhưng sau khi điều tra kỹ, ý tưởng của cậu đã thay đổi.

Chương 377

Theo thông tin có được, Hoắc Thất hóa ra lại là em trai của nữ hỏa kế trung niên thân cận bên cạnh Hoắc lão thái thái.

Vì chị mình là tâm phúc nên Hoắc Thất biết rất nhiều bí mật của Hoắc gia.

Ngô Mặc thấy nếu cứ thế giết lão thì hơi phí, chi bằng lợi dụng lão để nhanh chóng bình định Hoắc gia.

Có điều Ngô Mặc hiện không tiện lộ danh tính thật, mà Hoắc Thất rất có thể đã từng thấy mặt cậu.

Để không bại lộ, cậu chuẩn bị một bộ thân phận mới và làm thêm một cái mặt nạ khác.

Ngô Mặc vờ như không nghe thấy câu hỏi của Hoắc Thất.

Cậu lấy một chiếc ly sạch bên cạnh, tự nhiên rót cho mình một ly rồi uống cạn.

Cậu tặc lưỡi vẻ vẫn còn thèm, sau khi rượu vào bụng lại châm một điếu thuốc, rít một hơi thật sâu rồi nhả khói.

Cả người như được tái sinh vậy.

Con ngươi Hoắc Thất vô thức di động theo từng động tác của Ngô Mặc.

Tay lão từ từ đặt lên sau hông, nơi có con dao găm mang theo người.

Thời gian qua Ngô Mặc bị ép cai thuốc cai rượu, ngày nào không cháo thì cũng là canh, cậu thấy làm hòa thượng chắc cũng chỉ đến thế là cùng.

Tối nay coi như mượn việc công để thoát khỏi Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Vừa nãy một ly rượu xuống bụng, cảm giác cả người sảng khoái hẳn ra.

Điếu thuốc lá làm tinh thần hưng phấn, trong lòng thấy mỹ mãn vô cùng.

Hoắc Thất rất ghét cảm giác quyền chủ động nằm trong tay người khác.

Lão đập bàn lạnh lùng nói: "Bạn đường nào đấy?

Nếu chỉ đơn giản là muốn hút thuốc uống rượu thì chầu này Thất gia tôi bao, coi như kết bạn.

Nhưng nếu định đến đây giỡn mặt Thất gia nhà anh, thì hừ hừ..." Lời chưa nói hết, nhưng con dao găm đâm phập xuống mặt bàn đã thể hiện rõ thái độ của Hoắc Thất.

Thấy Hoắc Thất có chút khác so với mô tả trong tài liệu, Ngô Mặc thầm cười: "Xem ra quyền lực đúng là chỗ dựa của con người, Hoắc Thất bị chèn ép nên không còn giữ được vẻ ung dung tự tại như trước nữa." "Được rồi, đừng có gào thét nữa." Ngô Mặc lại rít một hơi thuốc thật khoan khoái, từ trong túi móc ra một vật ném vào lòng Hoắc Thất.

Hoắc Thất giật nảy mình, tưởng là ám khí gì, sau đó mới nhận ra không phải.

Vật trong tay cứng ngắc, dường như là một tấm đồng bài.

Lão vội vàng cầm lên soi dưới ánh đèn.

Ánh mắt lão nheo lại như nhớ ra điều gì, sắc mặt thay đổi nhẹ.

Lão ngẩng phắt lên nhìn Ngô Mặc, hạ giọng hỏi: "Tây Bắc Vương gia?" "Khá lắm, không hổ là trụ cột của Hoắc gia." Ngô Mặc chậm rãi nhấp một ngụm rượu, cười híp mắt: "Đã nhận ra tấm bài này, chắc ông cũng biết tôi tìm ông có việc gì rồi chứ?" Sắc mặt Hoắc Thất cực kỳ khó coi, im lặng hồi lâu mới mở miệng: "Các người muốn báo thù, nhưng tại sao lại tìm tôi?" "À, nói ra cũng là trùng hợp." Ngô Mặc lắc lắc ly rượu trong tay, thong thả nói: "Lần trước thằng cháu ngu ngốc của tôi đến kinh đô bị người Hoắc gia ức hiếp, tôi là bậc bề trên kiểu gì cũng phải đòi lại công bằng cho nó.

Tôi nghe nói sau khi Hoắc lão thái thái xảy ra chuyện, Hoắc gia loạn cào cào, mèo mả gà đồng nào cũng muốn nhảy vào chia phần.

Hoắc Thất ông nhân phẩm năng lực đều khá, thay vì đi làm việc cho mấy kẻ bao thảo (vô dụng) đó, chi bằng tìm một minh chủ khác thì sao?" Ngô Mặc thao thao bất tuyệt một hồi, ý chính không ngoài việc khen ngợi năng lực Hoắc Thất và hy vọng lão biết thời thế mà đầu quân cho mình.

Hoắc Thất đâu có ngu.

Ra đường gặp đại một người mà đòi lão đầu hàng ngay?

Nếu lão dễ tin người thế thì đã chẳng sống được đến giờ.

Lão nhìn chằm chằm Ngô Mặc, muốn đoán xem lời người này là thật hay giả.

Một hơi thuốc đi kèm một ly rượu, ra khỏi cửa này là hết đời ấm êm.

Ngô Mặc tranh thủ mọi cơ hội, được hớp nào hay hớp nấy.

Ai mà biết được hai cái tên Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh có bám theo sau không?

Vạn nhất để họ phát hiện mình hút thuốc uống rượu, hậu quả chắc chắn là một trận đòn.

Ngô Mặc nghĩ mãi không thông.

Hai cái gã đó bị thương quanh năm mà có thấy kiêng khem gì đâu.

Sao cứ đến lượt mình là khó khăn hơn cả phạm nhân trong ngục thế này?

Ngô Mặc suy luận một hồi rồi đưa ra kết luận: Hai người này chắc là đang khao khát hơi ấm gia đình.

Người ta thường bảo già rồi mới có con thì cưng như trứng mỏng.

Với tuổi thọ của hai gã đó, làm ông nội hay cụ cố cũng được rồi.

Họ chắc là đang trút hết tình yêu thương của ông dành cho cháu lên đầu mình đây mà!

Hoắc Thất thấy Ngô Mặc cứ vừa hút vừa uống, cuối cùng chịu không nổi mới hỏi: "Các hạ đã nói mình là người của Tây Bắc Vương gia, vậy ngoài tấm bài này ra còn bằng chứng nào khác không?

Không thể để ông đây chỉ nghe một lời nói suông mà đã quỳ xuống cầu xin thu nhận được." "Rất có lý." Ngô Mặc dốc nốt ly rượu vào mồm, búng tàn thuốc rồi đứng dậy khỏi sofa.

Cơ thể Hoắc Thất lập tức căng thẳng, cảnh giác cao độ nhìn mọi cử động của Ngô Mặc. "Thả lỏng đi, tôi có ăn thịt ông đâu." Ngô Mặc nở nụ cười, giọng điệu mang một sắc thái đặc biệt.

Hoắc Thất thoáng ngẩn ngơ, chỉ thấy khuôn mặt thanh niên trước mắt bỗng trở nên thân thiết vô cùng.

Lão vô thức thả lỏng người.

Phát hiện ra điều này, nụ cười trên mặt Ngô Mặc càng thêm quái dị.

Cậu bước tới bên cạnh Hoắc Thất, tay trái đặt lên vai lão, tay phải nhanh như chớp móc ra một viên thuốc, dứt khoát nhét vào mồm lão.

Hoắc Thất giật mình tỉnh táo lại.

Lão không biết thứ trong mồm là gì, theo bản năng định nhổ ra nhưng bị Ngô Mặc bịt chặt miệng, ép phải nuốt xuống.

Hai người giằng co ở đây nhưng xung quanh không ai để ý lắm.

Vì ở những nơi thế này, cảnh soái ca vây quanh một lão già là chuyện thường tình.

Mọi người chỉ thầm ghen tị lão già này có mắt nhìn, chọn được một anh chàng đẹp trai đi cùng, chứ chẳng ai rảnh mà quan tâm chuyện gì đang thực sự xảy ra.

Ngay cả ba hỏa kế của lão thấy Ngô Mặc bước tới cũng tưởng đại ca hôm nay định đổi vị cho mới mẻ.

Ngô Mặc một tay đè vai Hoắc Thất, tay kia bịt miệng lão, thầm chửi: "Mẹ kiếp, đúng là nể mặt quá rồi, ông đây mà không vì hít ké tí khói uống ké tí rượu thì còn lâu mới nói nhảm với ông nhiều thế này." Chờ khoảng ba phút, Ngô Mặc ước chừng dược hiệu đã phát huy tác dụng mới buông Hoắc Thất ra.

Vừa được thả, Hoắc Thất định vươn tay lấy dao ngay.

Tay chưa kịp chạm vào bàn trà đã nghe Ngô Mặc lạnh giọng: "Nhắc nhở nhẹ nhàng một câu, ông càng vận động thì dược hiệu phát tác càng nhanh, nếu không muốn đột tử thì cứ tự nhiên." Câu này thốt ra, là người thì ai cũng chẳng dám động đậy. "Cậu rốt cuộc là ai?

Cho tôi ăn cái gì?

Mục đích là gì?" Hoắc Thất hỏi, giọng run rẩy đầy sợ hãi. "Nói TM nhiều thế, viên thuốc lúc nãy gọi là Thất Sát Hoàn, là bí dược độc môn của Vương gia chúng tôi." Vẻ mặt Ngô Mặc giờ đây khác hẳn sự ôn hòa lúc trước, cậu cực kỳ thiếu kiên nhẫn nói: "Còn về mục đích, ông đây đã nói rõ rồi.

Tôi cần thông tin, ông chịu trách nhiệm cung cấp.

Làm tôi hài lòng sẽ có thuốc giải, nếu không..." Nếu là Hoắc Thất của những năm hai mươi tuổi, kiểu nghé con mới đẻ không sợ hổ, chỉ muốn leo lên cao thì chắc chẳng sợ lời đe dọa này.

Nhưng hơn hai mươi năm qua hưởng thụ đủ mọi thứ ngon vật lạ, lại được cấp dưới tâng bốc, dù là đi làm việc cho Hoắc gia thì ra ngoài ai cũng phải gọi một tiếng Thất gia, lão đã không còn liều mạng như xưa mà bắt đầu sợ chết.

Não lão hoạt động thần tốc, định bắt giữ Ngô Mặc để ép lấy thuốc giải.

Nhưng ngay lập tức, ý nghĩ đó bị quẳng ra sau đầu.

Sau sự cố điểm đèn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, để phòng bị trả thù, lão từng được lệnh điều tra về Tây Bắc Vương gia, kết quả là sợ hết hồn.

Gia tộc này thế lực ở Tây Bắc cực kỳ lớn, ngành nghề nào cũng nhúng tay vào, ăn cả hai giới hắc bạch.

Có thể nói địa vị của họ ở Tây Bắc chẳng kém gì Hoắc gia ở kinh đô.

Chương 378

Con cháu Vương gia đông đúc, lại rất đoàn kết.

Cái gã Vương thiếu gia bao thảo lần trước đi đâu cũng có một bầy vệ sĩ theo sau.

Vị thanh niên tự xưng là bề trên của Vương thiếu gia này chắc chắn cũng mang theo không ít thuộc hạ.

Mình chỉ có ba thằng đàn em, định bắt người ta sao?

Hoắc Thất càng nghĩ càng thấy lạnh sống lưng.

Không biết là do tâm lý hay là thuốc Ngô Mặc cho ăn phát huy tác dụng, lão chỉ thấy bụng đau râm ran, đầu óc như bị kim châm, cả người không chỗ nào thoải mái.

Ngô Mặc nhìn bộ dạng đó của Hoắc Thất mà buồn cười.

Thất Sát Hoàn gì chứ?

Cậu làm gì có thứ đó.

Chẳng qua là dựa vào đơn thuốc hệ thống cho lúc trước, cậu tùy ý phối hợp mấy vị dược liệu khiến người ta bị đau đầu, đau bụng và khó chịu toàn thân trong một khoảng thời gian mà không tìm ra nguyên nhân thôi.

Còn việc Hoắc Thất thoáng ngẩn ngơ lúc nãy là do Ngô Mặc dùng tinh thần lực kích thích nhẹ vào não lão.

Về việc dùng tinh thần lực làm vũ khí, Ngô Mặc vẫn chưa nắm vững lắm.

Cậu sợ sơ sẩy một tí lại biến Hoắc Thất thành thằng đần thì phí công một chuyến này, nên chỉ dùng một chút rồi thu lại ngay.

Thấy Hoắc Thất vẫn còn đang trầm tư, Ngô Mặc vả bộp một phát vào gáy lão, mắng: "Đúng là nể mặt mà, nếu không muốn sống thì tôi tiễn ông đi luôn bây giờ." Ngô Mặc mô phỏng điệu bộ bĩ khí của mấy thiếu gia nhà giàu cực kỳ giống, khiến Hoắc Thất càng tin sái cổ.

Hoắc Thất lão là hạng vô danh tiểu tốt, Vương gia tìm lão làm gì?

Chắc chắn là nhắm vào Hoắc gia rồi, nếu đám người đó đã không nhân thì đừng trách lão bất nghĩa.

Lão già này lập tức thông suốt, định lợi dụng sức mạnh của Vương gia để trút giận cho mình.

Dù sao Hoắc lão thái thái cũng không còn, lão phục vụ cho Hoắc gia nửa đời người rồi, cũng chẳng có gì là có lỗi với họ nữa.

Những việc còn lại thì dễ giải quyết hơn nhiều.

Ngô Mặc và Hoắc Thất nói cười vui vẻ bàn bạc hồi lâu.

Câu nào cũng không trực tiếp nói về Hoắc gia, nhưng câu nào cũng không rời khỏi Hoắc gia.

Càng trò chuyện, Hoắc Thất càng khẳng định Vương gia thực sự định ra tay, nếu không một người ngoài làm sao biết được nhiều bí mật của Hoắc gia như vậy?

Ánh đèn, thuốc lá, rượu và âm nhạc đan xen vào nhau không ngừng kích thích máu trong người Ngô Mặc.

Mặt cậu bắt đầu ửng đỏ, ẩn hiện cảm giác hưng phấn.

Hoắc Thất thấy vậy, để nịnh bợ Ngô Mặc, lão định vẫy tay gọi mấy người đến tiếp rượu.

Thanh niên bây giờ chơi bời cũng bạo, lão nhất thời chưa xác định được Ngô Mặc thích nam hay nữ nên định gọi cả hai luôn.

Tại quầy bar đằng xa, hai bóng dáng cao ráo đang tựa vào bàn.

Một người đeo kính đen, mồm ngậm thuốc lá, người kia tay cầm ly rượu, ánh mắt luôn dõi theo phía này.

Hai người này vóc dáng rất đẹp nhưng khuôn mặt lại có phần bình phàm, chính điểm này làm nhiều cô gái e dè.

Nhưng họ cũng không quan tâm, vẫn thản nhiên nhấm nháp rượu.

Thấy trên đài có mấy mỹ nữ soái ca đi theo phục vụ về phía Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính uống cạn ly rượu rồi búng tàn thuốc xuống đất.

Nụ cười nơi khóe miệng đầy ẩn ý: "Ách Ba, xem ra bạn nhỏ nhà mình chơi hơi quá đà rồi." "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta phải đưa cậu ấy về nghỉ sớm thôi." "Ừ." Trương Khởi Linh gật đầu, đặt ly rượu xuống quầy bar rồi cùng Hắc Nhãn Kính đi thẳng về phía Ngô Mặc.

Ngô Mặc nhìn thấu ý đồ của Hoắc Thất, nhưng cậu không hề từ chối.

Con em đại gia tộc, chơi bời vài người là chuyện hết sức bình thường.

Nếu cậu lộ ra dù chỉ một chút sơ hở, đối phương sẽ nảy sinh nghi ngờ ngay.

Ngô Mặc ngả người ra lưng ghế sofa, tay trái kẹp một điếu thuốc, tay phải khẽ đung đưa ly rượu.

Khóe miệng cậu khẽ nhếch lên, ánh mắt mang theo ba phần khinh bỉ bảy phần đùa cợt.

Khí thế của cậu được giữ vững ở mức tối đa.

Nhìn Hoắc Thất càng lúc càng cẩn trọng, Ngô Mặc trong lòng không khỏi cảm khái vạn thiên.

“Kính ca, anh em tôi đúng là trách lầm anh rồi, không ngờ mấy cuốn ‘Tổng tài bá đạo truy thê ký’ mà anh hay xem lúc bình thường lại có lúc thực sự phát huy tác dụng thế này.” “Nếu không nhờ mấy lão tổng tài não tàn trong đó suốt ngày trưng ra cái vẻ mặt này, thì trong nhất thời tôi cũng khó mà mô phỏng lại cho giống được.” Ngay khoảnh khắc này, Ngô Mặc đưa ra một quyết định, thầm nhủ: “Sau này dù anh có xem phim hoạt hình đi nữa, anh em tôi cũng tuyệt đối không mỉa mai chuyện anh già rồi mà tâm hồn còn bay bổng nữa.” Hoắc Thất bảo phục vụ dẫn hai cô gái và hai chàng trai trẻ đẹp đến.

Tuy nhiên, bốn người này còn chưa kịp bước tới trước mặt, sau lưng Ngô Mặc đã vang lên một giọng nói quen thuộc.

“Thiếu gia, giờ không còn sớm nữa, chẳng phải ngài còn có việc phải làm sao?” Giọng nói này vừa vang lên, mặt Ngô Mặc thoáng qua một tia hoảng loạn, ly rượu trong tay suýt chút nữa rơi xuống đất.

Cảm giác giống hệt như đang đi chọc thủng lốp xe người ta giữa đường thì bị chính chủ bắt quả tang vậy.

May mà cậu phản ứng nhanh, tay hơi hạ xuống giữ chặt ly rượu, mặt cũng nhanh chóng điều chỉnh lại biểu cảm ban đầu.

Hoắc Thất bị giọng nói phía sau thu hút nên không chú ý đến Ngô Mặc, thành ra bỏ lỡ cơ hội phát hiện chân tướng.

“Khụ.” Để che giấu sự ngượng ngùng, Ngô Mặc khẽ ho một tiếng rồi liếc mắt nhìn ra sau.

Chỉ thấy Hắc Nhãn Kính đang khoanh tay, cười tủm tỉm nhìn cậu.

Tuy tên này đang đeo mặt nạ, nhưng Ngô Mặc quá hiểu hắn, từ khí tức hắn tỏa ra, cậu cảm nhận được sự nguy hiểm.

Bên cạnh, Trương Khởi Linh đang nhìn chằm chằm điếu thuốc và ly rượu trong tay cậu, gương mặt lộ vẻ không đồng tình.

“Vãi chưởng, hai người này đi theo từ lúc nào thế?” Bị bắt quả tang tại trận, Ngô Mặc trong lòng lo ngay ngáy, tức giận mắng thầm: “Thằng mù chết tiệt kia lại lừa mình, chẳng phải trước đó bảo ở nhà chuẩn bị đồ ăn khuya sao?” Mặc kệ trong lòng mắng chửi thế nào, bề ngoài cậu vẫn vững như Thái Sơn.

“Ân, chẳng phải vẫn còn chút thời gian sao?” Để không bị lộ tẩy, Ngô Mặc thong thả rít một hơi thuốc, hờ hững nói: “Bản thiếu gia khó khăn lắm mới ra ngoài chơi một chuyến, hai người đừng có làm mất hứng sớm thế.” Nhìn bộ dạng này của Ngô Mặc, sâu trong đôi mắt sau lớp kính đen của Hạt Tử lóe lên tia sáng kỳ lạ, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm rõ rệt.

Hắn cúi người xuống, môi kề sát tai Ngô Mặc, khẽ thổi một hơi rồi u uất nói: “Em không ngoan nha.” Tai là điểm nhạy cảm của Ngô Mặc, bị hắn trêu chọc như vậy, cậu không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Ngay lập tức, ngọn lửa giận từ gót chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

“Mẹ kiếp, thằng mù này chắc chắn là xem tivi quá nhiều rồi chứ gì?

Học ba cái thứ tầm bậy tầm bạ.” Ngô Mặc lập tức quên mất mình vừa mới khen ngợi hắn, lúc này cậu chỉ muốn lao về nhà đập nát cái tivi cho rảnh nợ.

Nếu không phải vì giữ hình tượng, Ngô Mặc đã nhảy dựng lên đuổi đánh Hạt Tử từ lâu rồi.

Hoắc Thất nhìn hai người phía sau Ngô Mặc, trong lòng bắt đầu tính toán: “Quả nhiên không ngoài dự đoán, mình biết ngay bên cạnh thiếu gia họ Vương chắc chắn có cao thủ mà.” “Hai người này tuy tướng mạo bình thường, nhưng khí thế rất mạnh.” Thường xuyên giao thiệp với đủ hạng người, Hoắc Thất nhìn một cái là ra ngay Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính rõ ràng là cao thủ.

Nghĩ đến đây, lão cảm thấy may mắn: “Cũng may mình không manh động, nếu không chỉ với mấy người chúng ta, ước chừng còn không đủ cho người ta kẽ răng.” Đồng thời lão cũng càng thêm khẳng định thân phận của Ngô Mặc.

“Vương thiếu, nếu ngài có việc thì cứ đi lo trước?” Hoắc Thất khom người, cười ân cần: “Những việc ngài dặn dò tôi đã ghi nhớ kỹ, chỉ có điều thuốc giải này...” Ngô Mặc nhìn tình thế này là biết đêm nay đừng mong ăn chơi gì nữa rồi.

Cậu không trực tiếp trả lời câu hỏi của Hoắc Thất, mà tùy ý phất tay, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn: “Mẹ kiếp, khó khăn lắm mới ra ngoài thư giãn được tí thì lại một đống chuyện phiền phức.” Nói đoạn, Ngô Mặc đặt ly rượu xuống bàn, đứng dậy đi ra ngoài, để lại một câu nhẹ bẫng: “Trước tiên hãy chứng minh năng lực của ông cho tôi thấy đi.” Thấy Ngô Mặc rời đi, Trương Khởi Linh quay người đi theo, động tác gọn gàng dứt khoát.

Hắc Nhãn Kính thì khác, hắn nở nụ cười xấu xa với Hoắc Thất: “Những chuyện thiếu gia nhà chúng tôi dặn, tốt nhất ông nên để tâm một chút, nếu không kết quả sẽ không tươi đẹp lắm đâu.” “Vâng, vâng.” Hoắc Thất liên tục gật đầu, không dám cãi nửa lời.

Khi ba người vừa đi khỏi, Hoắc Thất ra hiệu cho một tên thủ hạ.

Tên này hiểu ý, lập tức bám theo.

Một lát sau hắn quay lại báo cáo: “Thất gia, hai tên đó cảnh giác cao lắm, con không dám lại gần, chỉ thấy từ xa bọn họ lên một chiếc xe Mercedes rời đi rồi.” Hoắc Thất ngồi phịch xuống sofa, sau đó như bị gắn lò xo, bật dậy lao ra ngoài ngay lập tức.

Bất kể có đầu quân cho Vương gia hay không, trong người đang có độc, cứ phải đi kiểm tra cái đã mới yên tâm được.

Tạm gác chuyện Hoắc Thất đi kiểm tra với tâm trạng thế nào, lại nói về Ngô Mặc bị đưa về nhà.

Vừa ngồi vào trong xe, cửa xe đã đóng chặt như nêm cối, cứ như sợ cậu sẽ bỏ chạy không bằng.

“Vãi, xe này ở đâu ra thế?” Ngô Mặc quan sát chiếc xe, tò mò hỏi: “Hai người chẳng lẽ lén lút lập quỹ đen hả?” “Thích không?” Hắc Nhãn Kính nhe răng cười: “Hôm nào ca ca tặng em một chiếc.” Nghe câu này, Ngô Mặc hiểu ngay, hai tên nghèo rớt mồng tơi này mà mua nổi xe mới lạ, chắc chắn là xe thuê rồi.

“Tôi nói hai người cũng quá đáng quá rồi đấy, không phải đã giao kèo để tôi xử lý chuyện này sao?” Ngô Mặc phẫn uất phàn nàn: “Hai người vừa xuất hiện, lúc nãy suýt nữa tôi lộ tẩy rồi.” “Thế sao?” Hạt Tử quay đầu nhìn Ngô Mặc, một lát sau khẽ nhếch môi cười, ánh mắt thâm trầm khó đoán: “Xem ra là ca ca đã làm phiền chuyện tốt của em rồi.” Ngô Mặc thật sự không chịu nổi cái tông giọng này của hắn.

Tục ngữ có câu rượu vào lời ra, cộng thêm việc đã nốc hai bình rượu nồng độ cao, cậu thật sự chẳng ngại một chọi hai.

Cậu vỗ vai Trương Khởi Linh, hừ một tiếng: “Lão Trương, tấp vào lề, tôi muốn vận động gân cốt chút.” Xe dừng lại trên một con đường nhỏ.

Chương 379

Ngô Mặc đẩy cửa xe, hít sâu một hơi.

Đêm ở ngoại ô, không khí phảng phất một mùi hương thanh khiết.

Tửu kình bốc lên đầu, cậu vặn vẹo chân tay, vẫy ngón tay về phía Hạt Tử và Trương Khởi Linh, cười tủm tỉm: “Lại đây, ai làm đại ca ai làm nhị ca, một trận định thắng phụ!” Cái bộ dạng ngông cuồng này, ngay cả người tính tình cực tốt như Trương Khởi Linh cũng không nhịn được mà muốn dạy cho cậu một bài học.

Quá trình chiến đấu không cần kể chi tiết, chỉ biết cuối cùng cậu được Hạt Tử vác về nhà là đủ hiểu kết quả thế nào rồi.

Còn về vấn đề ai làm đại ca?

E là chỉ có ba người bọn họ mới rõ nhất.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Ngô Mặc chỉ thấy toàn thân đau nhức như vừa bị ai đó đánh hội đồng.

Cậu cử động cánh tay, hít một ngụm khí lạnh: “Tê... cái giường này cứng quá, ngủ một đêm mà đau hết cả người.” Ngô Mặc có một thói quen rất tốt, đó là hễ uống nhiều là chẳng nhớ gì cả.

Cậu đã hoàn toàn quên sạch chuyện tối qua mình uống say rồi thách thức Hạt Tử với Lão Trương.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính thấy Ngô Mặc dậy cũng chẳng nói gì, vẫn sinh hoạt như bình thường.

Ai nấu cơm thì nấu cơm, ai dọn dẹp thì dọn dẹp, cứ như chuyện tối qua chưa từng xảy ra.

Lão già Hoắc Thất sợ mất mạng nên làm việc rất hiệu quả.

Không lâu sau lão đã chỉnh lý xong một bản danh sách về sở thích và những địa điểm hay lui tới của mấy đứa cháu trai nhà họ Hoắc.

Theo địa chỉ Ngô Mặc đưa, lão đích thân mang tài liệu đến tận nơi.

Ngô Mặc cũng không thất hứa, ném cho lão một viên thuốc, thong thả nói: “Thuốc giải mỗi tháng một lần, uống liên tục bảy lần là có thể giải sạch độc tố trong người ông.” Hoắc Thất trong lòng thầm chửi, nhưng động tác lại rất thành thật.

Lão cầm lấy thuốc giải, chẳng cần suy nghĩ mà nuốt chửng ngay.

Thuốc vào bụng, một luồng khí nóng lan tỏa khắp lục phủ ngũ tạng khiến lão cảm thấy vô cùng thoải mái.

Trong chốc lát, Hoắc Thất thấy toàn thân như tràn trề sức lực, giống như quay lại thời kỳ thanh xuân.

Lão kinh ngạc hỏi: “Vương thiếu, thuốc giải này...” “Xì.” Ngô Mặc cười nhạt một tiếng: “Đừng tưởng ông đây đang lừa ông, loại thuốc này người khác muốn ăn cũng không có đâu.” “Uống riêng lẻ một viên thì là độc dược, nhưng uống đủ mấy tháng sẽ giúp cơ thể phục hồi trạng thái đỉnh cao, những ám thương trong người đều được xóa bỏ.” Ngô Mặc bốc phét một hồi, biến viên thuốc thành thứ quý giá nhất thế gian.

Hoắc Thất bị lừa đến mức đầu óc choáng váng, suýt nữa thì quỳ xuống lạy Ngô Mặc.

Không phải Hoắc Thất chưa từng thấy đời, mà là hiệu quả của thuốc thực sự rất mạnh.

Tuy tâm hồn lão còn ham hố nhưng sức lực đã cạn kiệt từ lâu, chỉ biết trông cậy vào thuốc hỗ trợ.

Nhưng ngay khi viên ‘thuốc giải’ vừa vào miệng, nhiệt huyết dâng trào, tinh thần minh mẫn, lão tin chắc đêm nay mình có thể ‘làm’ vài hiệp mà không vấn đề gì.

Người già thì mong nhất là thể lực quay về thời đỉnh cao.

Vì thuốc giải có tác dụng này, Hoắc Thất càng thêm ra sức làm việc cho Ngô Mặc.

Ngô Mặc xem tài liệu, cậu dự định bắt đầu từ đại phòng nhà họ Hoắc.

Đại phòng có hai con trai, anh cả là Hoắc Phi Vân, em thứ là Hoắc Phi Bằng (kẻ từng thắp thiên đăng).

Đừng thấy hai người là anh em ruột, thực tế chẳng ai phục ai.

Hoắc Phi Vân sớm đi du học nước ngoài, mang danh tốt nghiệp trường danh tiếng nhưng thực chất là dùng tiền mua bằng.

Hắn luôn cho rằng mình là trưởng tử trường tôn nhưng lại không được kế thừa nhà họ Hoắc nên trong lòng rất uất ức.

Vì thế ở nước ngoài hắn chỉ biết ăn chơi trác táng, bao nuôi các cô gái trẻ để giải sầu.

Cha của Hoắc Phi Vân (con trai cả của Hoắc lão thái thái) cực kỳ cưng chiều hắn, cần tiền cho tiền cần người cho người, đúng chuẩn một ông bố chiều con vô điều kiện.

Điều này khiến Hoắc Phi Bằng bất mãn, cho rằng bố thiên vị, nên lúc nào cũng đối đầu với Hoắc Phi Vân.

Lần này Hoắc lão thái thái qua đời, mấy ông con trai không lộ diện, vì tranh giành chức gia chủ với con cháu đời sau nghe không hay ho gì.

Nhưng bọn họ không ra mặt thì có thể để đám con cháu ra tay.

Thế là dưới sự thúc giục của trưởng bối, cả đám đều kéo về.

Bọn chúng vốn không có tình cảm sâu đậm với lão thái thái.

Lão chết hay không bọn chúng chẳng quan tâm, thứ bọn chúng quan tâm chỉ là tiền bạc và ăn chơi.

Mười hai giờ đêm, một hộp đêm nổi tiếng nhất kinh đô đang hoạt động nhộn nhịp.

Hoắc Phi Vân ngồi trong phòng bao, ôm ấp các cô gái rất đắc ý.

Bốn năm mỹ nữ vây quanh hắn, thỉnh thoảng nũng nịu nói cười để kiếm thêm tiền tip.

Hắn hiện tại đang rất tự mãn, mấy ngày nay các nhân vật nòng cốt nhà họ Hoắc lần lượt bày tỏ sự trung thành với hắn.

Ngay cả Lục trưởng lão nhà họ Giải cũng ám chỉ sẽ ủng hộ hắn.

Hoắc Phi Vân tự nhận mình mới là nam đinh chính thống, Hoắc Tú Tú là cái thá gì?

Nhà họ Hoắc chỉ có thể phát triển tốt hơn dưới sự dẫn dắt của hắn.

Con người ta hễ đắc ý là dễ phạm sai lầm.

Hoắc Phi Vân không thích làm chuyện ‘ấy’ ở hộp đêm, hắn tự cho mình là người có phong vị.

Hắn ôm hai cô gái cực xinh đẹp, lảo đảo đi ra ngoài, chuẩn bị về biệt thự để tận hưởng đêm đẹp.

Bốn vệ sĩ theo sát phía sau bảo vệ hắn chặt chẽ.

Hai chiếc xe một trước một sau lái về phía biệt thự ngoại ô, nơi hẻo lánh vắng người để hắn thỏa sức chơi đùa.

Đi được nửa đường, bỗng nghe vài tiếng nổ lớn, lửa cháy ngút trời, hai chiếc xe lần lượt phát nổ.

Theo sau vụ nổ đó, một cuộc thảm sát làm náo loạn kinh đô chính thức bắt đầu.

“Hắc hắc, pháo hoa đẹp thật.” Ngô Mặc ngậm kẹo mút, ngồi trên xe mô tô.

Tay cậu rung lên, ném thẳng bộ điều khiển xuống vực thẳm bên cạnh.

Hạt Tử gác tay lên vai Ngô Mặc, đưa tay giật lấy cây kẹo mút trong miệng cậu nhét vào miệng mình.

Một lát sau, hắn cười híp mắt: “Giờ thì bắt đầu màn biểu diễn của chúng ta thôi.” Trong đống lửa, cửa xe bị đạp tung.

Mấy tên vệ sĩ lăn bò lê lết lao về phía xe của Hoắc Phi Vân để cứu hắn.

Hoắc Phi Vân mặt mày đầy máu, bị vệ sĩ lôi xồng xộc ra khỏi xe.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ ở ngay kinh đô mà có kẻ dám ra tay với mình.

Thấy cảnh này, Ngô Mặc rút dao găm từ sau lưng ra, đôi môi mỏng nở nụ cười lạnh lẽo: “Lão Trương, lát nữa mấy tên vệ sĩ đó, đứa nào cần giết thì cứ giết, đừng có nương tay.” “Còn nữa, tuyệt đối đừng quên, để lại cái mạng què cho Hoắc Phi Vân.” “Ân.” Trương Khởi Linh đáp một tiếng, nổ máy xe mô tô.

Hắc Nhãn Kính đưa hai ngón tay lên trán, khẽ chào kiểu nhà binh, cười khàn khàn: “Tuân mệnh, thiếu gia của tôi.” Dứt lời, ba chiếc mô tô như tên bắn lao về phía trước.

Bốn tên vệ sĩ cộng với Hoắc Phi Vân và hai cô gái, tổng cộng cũng chỉ có bảy người.

Ngô Mặc ba người xử lý bọn chúng cứ như thái rau vậy.

Vì vụ nổ quá đột ngột, mấy tên vệ sĩ không kịp trở tay, trên người đầy vết thương.

Thấy có người đột kích, bọn chúng nhất thời hoảng loạn.

Vừa định rút súng thì cánh tay đã bay mất rồi.

Ngô Mặc ra tay hiếm khi nương tình.

Cậu hiểu sâu sắc đạo lý: Phản diện chết vì nói nhiều và nhổ cỏ phải nhổ tận gốc.

Chẳng mấy chốc, ba vệ sĩ đã chết.

Còn một tên bị Ngô Mặc chém đứt một cánh tay rồi đập ngất.

Chương 380

Hoắc Phi Vân sợ đến mức tè ra quần.

Hắn chẳng thèm giữ thể diện nữa, túm lấy một cô gái chắn trước mặt mình.

“Các người là ai?

Ta là gia chủ tương lai của nhà họ Hoắc, các người mà giết ta, hãy đợi sự báo thù của gia tộc ta đi!” Đến lúc này rồi mà hắn vẫn còn già mồm đe dọa.

Ngô Mặc, Hạt Tử và Trương Khởi Linh đã thay lớp mặt nạ mới, trông rất hung tợn khiến người ta nhìn thôi đã thấy khiếp sợ.

Ngô Mặc cũng chẳng phí lời, sải bước đến trước mặt Hoắc Phi Vân, một cước đá văng cô gái kia ra.

Cậu cúi người, tay trái túm cổ áo hắn, tay phải dùng bản đao vỗ vỗ vào má hắn, cố ý giả giọng thô lỗ: “Nhãi con, ông đây đưa mày đi đầu thai, nhớ kỹ, muốn tạ thì tạ thằng em tốt của mày ấy, ai bảo nó đắc tội với Vương gia chúng ta làm gì.” Dứt lời, ánh đao lóe lên, ‘ba chân’ của Hoắc Phi Vân đều lìa khỏi cơ thể.

Máu tuôn ra xối xả, nhuộm đỏ cả một vùng đất.

Hắn lập tức từ một mét tám rút ngắn xuống còn một mét.

Hoắc Phi Vân gào thét thảm thiết, toàn thân co giật, ngũ quan vặn vẹo như một cái bánh bao thiu.

Hai cô gái bên cạnh sợ đến mức ôm chặt lấy nhau, không dám ho he một tiếng.

Tên vệ sĩ bị ngất bị tiếng hét của Hoắc Phi Vân làm cho tỉnh lại.

Hắn hé mắt lén nhìn rồi vội vàng nhắm chặt mắt nằm im giả chết.

Nghe tiếng hét của Hoắc Phi Vân yếu dần, Ngô Mặc nhổ một bãi nước bọt xuống đất, giả vờ vô ý nói: “Cái thằng ngu này, thật sự tưởng mình quản lý được nhà họ Hoắc chắc, đâu biết Vương gia chúng ta sớm đã hợp tác với Lục gia nhà họ Giải và thiếu gia Hoắc Phi Nho rồi.” “Con người mà, lúc nào cũng thích nằm mơ giữa ban ngày.” Hắc Nhãn Kính mút kẹo mút, tiếp lời: “Thiếu gia chẳng phải đã dặn rồi sao, không được để người nhà họ Hoắc chết dễ dàng như vậy.” “Chỗ này hoang sơn dã lĩnh, hay là cứ mặc xác nó ở đây tự sinh tự diệt đi.” “Ý hay.” Ngô Mặc gật đầu, ra vẻ đồng ý.

Vừa định đi, cậu như sực nhớ ra điều gì, quay lại phía hai cô gái.

Đối diện với ánh mắt kinh hoàng của họ, Ngô Mặc khẽ cười rồi giơ đao lên.

Hai cô gái cứ thế bị Ngô Mặc đánh ngất xỉu, không kịp phản kháng.

Tục ngữ có câu chiêu thức cũ hay không phải xem não đối phương có tốt hay không.

Đừng thấy chiêu ly gián này lỗi thời, nhưng dùng trên người Hoắc Phi Vân thì cực kỳ hiệu quả.

Theo tài liệu Hoắc Thất đưa và tin tức Ngô Mặc thu thập được, cậu phân tích thấy Hoắc Phi Vân là kẻ thích làm màu, hẹp hòi, thù dai.

Nói cách khác là tâm địa nhỏ mọn hơn cả lỗ kim, chỉ thích chiếm hời chứ không chịu thiệt nửa phân.

Đừng nói là người ngoài, ngay cả em ruột là Hoắc Phi Bằng đắc tội hắn, hắn cũng tìm mọi cách mách bố, dùng thân phận trưởng bối ép Phi Bằng phải xin lỗi mình.

Chính vì nhắm vào điểm này nên Ngô Mặc mới dùng chiêu đó.

Tiếng xe mô tô xa dần.

Tên vệ sĩ nằm giả chết trên đất cố nén đau đớn lắng tai nghe hồi lâu.

Thấy xung quanh không còn động tĩnh gì mới giả vờ vừa tỉnh lại, từ từ bò dậy.

Hắn nhìn quanh, thấy mấy đồng nghiệp vừa nãy còn uống rượu tán gái giờ đã xuống địa phủ, còn ông chủ đại thiếu gia thì đang nằm rên rỉ trên vũng máu.

Tên vệ sĩ này cũng là kẻ lanh lợi, hắn đảo mắt một vòng rồi nhào đến bên Hoắc Phi Vân như thấy bố đẻ, gào lên thảm thiết: “Thiếu gia, ngài sao thế này?” Hoắc Phi Vân đau đến mức sắp ngất đi, tai ù đặc không nghe thấy gì.

Vệ sĩ gọi vài tiếng thấy Hoắc Phi Vân lịm dần, cảm thấy điềm chẳng lành liền vội vàng rút điện thoại báo cáo cho đại bá nhà họ Hoắc.

Không lâu sau, tiếng động cơ ô tô đã bao vây khu vực này.

Một tuần sau, mười hai giờ đêm tại Giải gia lão trạch.

Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú đang nói chuyện ở phòng khách.

Hoắc Tú Tú day day trán, chân mày lộ vẻ mệt mỏi: “Tiểu Hoa ca ca, anh cả em đột nhiên gặp chuyện, sau đó đại bá như phát điên tấn công tam bá, khăng khăng nói là anh ba Hoắc Phi Nho ra tay.” Cô càng nói càng thấy mệt mỏi.

Nhà họ Hoắc loạn thành một đống xà ngầu, lúc này cô mới cảm thấy quản lý một gia tộc khó khăn nhường nào.

Tiểu Hoa ca ca ngày xưa đã chống chọi thế nào nhỉ?

“Tình hình Hoắc Phi Vân sao rồi?” Giải Ngữ Hoa bưng tách trà, khẽ thổi rồi nhấp một ngụm: “Bác sĩ bên đó nói thế nào?” “Haiz.” Hoắc Tú Tú thở dài, dù sao cũng là anh em cùng lớn lên, thấy hắn trở thành phế nhân cô cũng thấy hơi xót xa.

“Theo tin em nhận được, đại bá đã đưa mấy bác sĩ từ nước ngoài về ngay trong đêm, sau phẫu thuật thì giữ được mạng, nhưng nửa đời sau e là chỉ có thể ngồi xe lăn hoặc nằm giường thôi.” Giải Ngữ Hoa vẻ mặt nghiêm trọng, bắt đầu cân nhắc lợi hại của chuyện này.

Ngay khi Hoắc Phi Vân gặp chuyện, anh đã phái người đi điều tra, nhưng hiện trường đã bị dọn sạch, Hoắc Phi Vân lại được đại phòng bảo vệ nghiêm ngặt.

Ngay cả Hoắc Tú Tú cũng không có được thông tin mật nhất.

Sau khi nghe ngóng nhiều nơi, Giải Ngữ Hoa biết được đêm đó ngoài Hoắc Phi Vân còn một vệ sĩ và hai cô gái sống sót.

Vệ sĩ là người nhà họ Hoắc nên thuộc hạ của anh chưa tiếp cận được.

Nhưng còn hai cô gái kia?

Nghĩ đến đây, Giải Ngữ Hoa đã ra lệnh trọng điểm điều tra hai người đó.

Nhưng kết quả điều tra lại rất tệ: Hai cô gái đã bị sát hại, xác bị vứt xuống cống thối.

Ngay khi Giải Ngữ Hoa định tiếp tục điều tra thì Thanh Đường - một trong tám đường khẩu lớn của Giải gia - lại xảy ra vấn đề.

Đường khẩu này rất quan trọng, chuyên phụ trách mảng đồ đồng của Giải gia.

Ví dụ như số đồ đồng Ngô Mặc mang về từ Trương gia cổ lâu hầu hết đều được xử lý ở đây.

Chỗ này có vấn đề sẽ ảnh hưởng rất lớn đến kinh doanh của Giải gia.

Vì vậy dù biết có thể là bẫy, Giải Ngữ Hoa vẫn dẫn người cấp tốc lao tới.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Thanh Đường đường chủ đã đầu quân cho Lục trưởng lão nhà họ Giải, đặt bẫy ở đây muốn ép Giải Ngữ Hoa thoái vị.

Bọn chúng tính toán rất hay: Nhà họ Hoắc đang loạn, Giải gia nhân cơ hội này xáo bài lại luôn.

Những kẻ này đều bị tiền bạc làm mờ mắt, hoàn toàn quên mất Giải Ngữ Hoa từ năm tám tuổi đã tiếp quản Giải gia và đã trải qua biết bao sóng gió tanh máu.

Sau một trận hỗn chiến, Giải Ngữ Hoa dẹp yên được Thanh Đường, nhưng sau lưng anh cũng bị trúng một đao.

Thanh Đường đường chủ bị xử lý tại chỗ, nhưng Lục trưởng lão nhà họ Giải lại may mắn thoát được.

Mấy lão già nhị, tứ, lục, cửu trưởng lão cấu kết với nhau, đổ hết trách nhiệm lên đầu Thanh Đường đường chủ, ép Giải Ngữ Hoa không được truy cứu thêm.

Giải Ngữ Hoa có tính toán riêng, bề ngoài thì đồng ý nhưng âm thầm đẩy nhanh tốc độ, định bụng sẽ xử lý từng kẻ một.

Khi anh đang nói chuyện với Hoắc Tú Tú, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân vội vã.

“Hoa gia, có chuyện rồi!” Giải Ngũ, thuộc hạ tâm phúc, vội vàng chạy vào.

Người chưa tới mà tiếng đã thấu tận trong.

Mấy chữ này dạo gần đây đã trở thành cơm bữa.

Giải Ngữ Hoa ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, nhẹ nhàng thốt ra một chữ: “Nói.” Giải Ngũ không dám chậm trễ, vội báo: “Vừa nhận được tin mới nhất, Lục trưởng lão gặp chuyện rồi.” “Hửm?” Nghe vậy, cả Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú đều đồng loạt ngẩng lên nhìn Giải Ngũ.

“Nguyên nhân cụ thể chúng ta cũng chưa rõ lắm.” Giải Ngũ giải thích: “Tin con nhận được là Lục trưởng lão bị treo cổ trên xà nhà, nghe nói trước khi chết đã phải chịu khổ sở lắm.” “Hai chân bị chặt đứt, chân thứ ba...” Giải Ngũ nói đến đây thì khựng lại, lén liếc nhìn Hoắc Tú Tú một cái rồi khẽ ho một tiếng nói tiếp: “Thứ đó bị cắt ra rồi nhét vào chính mồm lão.” “Còn sau lưng thì bị chém hơn chục đao, đao nào cũng vào tận xương.” Nghe Giải Ngũ kể, sắc mặt Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú trầm xuống.

Cái chết của Lục trưởng lão quá đột ngột, hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Giải Ngữ Hoa.

Anh không nghĩ ra nổi lúc này còn kẻ nào ra tay nữa?

Kẻ đó đối với anh là bạn hay thù?

Chỉ trong giây lát, Giải Ngữ Hoa đã định thần lại.

Lục trưởng lão chết bất đắc kỳ tử, mấy lão trưởng lão còn lại chắc chắn sẽ nghi cho anh làm.

Xem ra không thể trì hoãn thêm, phải nhanh chóng giải quyết mớ hỗn độn này thôi.

Giải Ngữ Hoa vừa dặn Giải Ngũ tra rõ nguyên nhân cái chết của Lục trưởng lão, vừa sắp xếp nhân thủ chuẩn bị phản kích.

Hoắc Tú Tú cũng vội đứng dậy: “Tiểu Hoa ca ca, tình hình có biến, em phải về nhà họ Hoắc ngay.” “Ân.” Giải Ngữ Hoa gật đầu dặn dò: “Phải hết sức cẩn thận, có chuyện gì thì liên lạc ngay.” Hoắc Phi Vân và Lục trưởng lão nhà họ Giải lần lượt gặp nạn khiến những kẻ khác bắt đầu lo sốt vó, sợ mình cũng chẳng biết lúc nào thì gặp bất trắc.

Bên này thì bận đến sứt đầu mẻ trán, bên kia Ngô Mặc lại đang vắt chân chữ ngũ nằm trên sofa xem phim hoạt hình.

Chương 381

“Thằng mù chết tiệt kia, anh né ra cho tôi, đừng có cản đường tôi xem tivi.” Ngô Mặc tay cầm điều khiển, bực bội nhìn Hạt Tử đang đứng chắn hết màn hình tivi, gắt gỏng: “Anh có bệnh hả?

Trong phòng ngủ chẳng phải có một cái tivi nhỏ sao?

Cứ tranh với tôi làm gì?” Mặc cho Ngô Mặc nói thế nào, Hạt Tử vẫn đứng im không nhúc nhích, cứ đứng chắn trước tivi theo kiểu ‘tôi không xem thì em cũng đừng hòng xem’.

“Mẹ nó, không được cáu, nó bị bệnh.” Ngô Mặc liên tục hít thở sâu, cố gắng trấn an bản thân.

Cuối cùng cậu cũng nhịn được cục tức này, ném mạnh cái điều khiển vào người Hạt Tử, mắng một câu: “Đồ đần.” “Hắc hắc.” Những lời mắng mỏ đó lọt vào tai Hạt Tử lại nghe như lời âu yếm.

Hắn chẳng buồn để tâm, thuần thục chuyển kênh tivi sang kênh phim tình cảm sướt mướt yêu thích.

Hắn ngồi phịch xuống chỗ sofa Ngô Mặc vừa nằm, vừa cắn hạt dưa vừa nhàn nhã xem phim.

“Vãi thật, Lão Trương, anh nói xem thằng mù này có phải não có vấn đề không?” Ngô Mặc ngậm tăm, bực bội đi về góc phòng khách, nơi Trương Khởi Linh đang cầm tay cầm chơi game.

Ngô Mặc ngồi phịch xuống bên cạnh Trương Khởi Linh, vỗ đùi phàn nàn: “Suốt ngày xem mấy cái phim tình cảm não tàn, hết anh đuổi tôi lại tôi đuổi anh, đuổi cái lông ấy mà đuổi.” Cậu nói một tràng dài, nhưng kết quả là Trương Khởi Linh chẳng nghe lọt tai chữ nào.

Anh thậm chí còn không buồn quay đầu lại, mặt vẫn không cảm xúc, nhưng mắt thì dán chặt vào màn hình nhỏ, có vẻ như đã hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui của trò chơi điện tử.

“Ôi trời đất ơi, thôi được rồi Lão Trương, anh cứ giữ cái mặt liệt đó đi, cho nó đỡ nhăn da.” Ngô Mặc vỗ vai Trương Khởi Linh, chỉ biết dùng lời nói xả giận, trong lòng dâng lên một nỗi bất lực sâu sắc.

Chẳng lẽ mình đúng là rỗi hơi quá sao?

Mấy hôm trước sợ Lão Trương buồn chán nên lúc đi ngang qua trung tâm thương mại cậu mới đặc biệt mua một cái máy chơi game.

Giờ thì hay rồi, cụ già trăm tuổi lập tức nghiện game luôn.

Trừ những lúc đi làm việc hoặc ăn cơm, anh gần như ngồi lì ở đó, ngón tay thoăn thoắt bấm tay cầm.

Tốc độ tay nhanh đến đáng sợ, nhân vật trong game trên màn hình không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Theo Ngô Mặc nghĩ, kỹ năng phát khâu chỉ của nhà họ Trương chắc đã được Trương Khởi Linh phát triển lên một tầm cao mới nhờ chơi game.

Cuộc sống chung của ba người trôi qua khá thú vị.

Trừ việc thỉnh thoảng nửa đêm ra ngoài ‘làm thêm’ cho địa phủ, thì chỉ là ở nhà ăn uống, chơi game, xem tivi.

Mục tiêu ban đầu của Ngô Mặc vốn không phải là Lục trưởng lão nhà họ Giải.

Cậu định bắt đầu từ Cửu trưởng lão để quấy đục vũng nước này thêm chút nữa.

Nhưng lúc đang bám đuôi Cửu trưởng lão, cậu vô tình nghe được tên Lục trưởng lão kia đang đắc ý khoe khoang với Cửu trưởng lão về việc lão đã thiết kế khiến Giải Ngữ Hoa bị thương thế nào.

Tuy không giết được Giải Ngữ Hoa, nhưng cũng đủ dạy cho anh một bài học, để anh biết đám già tụi lão không dễ chọc vào.

Nếu biết điều thì mau chóng nhường lại chức gia chủ, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ chết không minh bạch như ông bố và mấy ông chú quá cố của anh thôi.

Ngô Mặc nấp dưới gầm sofa, càng nghe càng lộn tiết.

Một mặt lo lắng cho thương thế của Tiểu Hoa, mặt khác lại hận lão Lục trưởng lão này thấu xương.

Cậu hận không thể lao ra băm vằn mấy lão già này ngay lập tức.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bên ngoài vệ sĩ quá đông, một mình cậu chọi đám đông không tiện lắm.

Vạn nhất không giết được người mà lại làm lộ thông tin thì hỏng hết kế hoạch về sau.

Nghĩ vậy, Ngô Mặc nén giận tiếp tục nghe hai lão già sắp chết còn khoe khoang.

Có điều, cậu đã đổi mục tiêu từ Cửu trưởng lão sang Lục trưởng lão.

Lần này cậu thực sự nổi trận lôi đình, bỏ mặc Hạt Tử và Lão Trương để chuyên tâm theo dõi lão già này.

Có tâm tính toán kẻ không phòng bị thì tìm tung tích cũng dễ.

Không quá hai ngày, cơ hội đã tự đến cửa.

Lục trưởng lão cùng hai vệ sĩ lái xe đi về phía đông thành phố.

Ngô Mặc cưỡi mô tô bám sát phía sau, càng đi càng thấy con đường này quen quen.

Đến khi xe phía trước rẽ vào một khu nhà, Ngô Mặc mới vỡ lẽ.

Bảo sao thấy quen, thì ra chỗ này chỉ cách khu cậu ở khoảng năm cây số.

Trước đây cậu từng đến đây xem nhà, chỉ có điều đây là khu biệt thự tứ lập, giá cao ngất ngưởng.

Ngô Mặc tiếc số tiền vất vả tích cóp được nên không nỡ mua.

“Mẹ nó, sao mấy lão già này giàu thế không biết?” Ngô Mặc tức đến đỏ cả mắt.

Mình lăn lộn chết đi sống lại mới mua nổi căn hộ ba phòng ngủ mà đã xót tiền muốn chết, vậy mà đám khốn nạn này đi đâu cũng có bất động sản.

Ngô Mặc nhỏ mọn lại ghi thêm một vế nợ cho lão già này trong lòng.

Đợi khoảng một tiếng, trời dần sập tối.

Cửa biệt thự mở ra, hai tên vệ sĩ đi ra ngoài, miệng ngậm thuốc lá, đứng quan sát xung quanh.

Có vẻ bọn chúng đã quen với việc này, mười phút sau thì nhìn nhau rồi đi về phía hầm gửi xe.

Ngô Mặc nhìn đồng hồ, thấy đã bảy giờ tối.

Khu này còn mới, xung quanh chưa có nhiều nhà sáng đèn, tạo điều kiện thuận lợi cho cậu hành động.

Cậu rón rén bò đến chỗ tối của biệt thự, bắt đầu quan sát bên trong.

Ngô Mặc cứ tưởng lão già đang ‘kim ốc tàng kiều’, nhưng khi nhìn qua cửa sổ thấy cảnh tượng bên trong, cậu đứng hình luôn.

“Vãi chưởng, cái quái gì thế này?” Ngô Mặc dụi dụi mắt, không tin nổi vào những gì mình đang thấy.

Trong phòng, lão Lục trưởng lão vừa nãy còn hống hách ngang tàng, giờ đang mặc một chiếc áo ren, ngồi trên đùi một thanh niên đẹp trai.

Cái mặt nhăn nheo như quả táo tàu của lão cười tươi như hoa cúc nở rộ, hai tay ôm cổ chàng trai kia, nhìn kiểu gì cũng thấy giống như đang... nũng nịu?

“Oẹ!” Hình ảnh quá đỗi ‘tươi đẹp’ khiến Ngô Mặc suýt nôn ra tại chỗ.

May mà cậu kịp bịt miệng nên không phát ra tiếng động.

Thời gian qua Ngô Mặc đã bị kích thích quá nhiều rồi, từ Trương gia cổ lâu đến giờ chưa lúc nào được yên ổn.

“Cái thứ yêu ma quỷ quái gì thế này?” Ngô Mặc thầm chửi rủa.

Cậu không tài nào hiểu nổi, mình chẳng phải đang xuyên vào thế giới Đạo Mộ Bút Ký sao?

Sao giờ nhìn lại thấy chẳng ai bình thường cả thế này?

Lúc này đây, Ngô Mặc chỉ có một suy nghĩ duy nhất: rút đại đao ra lao vào phòng chém yêu trừ ma.

Nhưng nghĩ là vậy, thực tế thì không được.

Giờ này nhà nhà đang ăn cơm, manh động sẽ dễ bị chú ý.

Thời điểm tốt nhất là khoảng một giờ sáng, lúc đó đa số mọi người đều đã ngủ sâu, làm gì cũng không sợ bị phát hiện.

“Hoa ca, lần này anh em vì anh mà chịu khổ đủ đường rồi.” “Chú Ba tôi với anh có thể ‘gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn’ được đúng là kỳ tích mà.” Ngô Mặc lẩm bẩm, cố nén cơn buồn nôn để xem hết màn kịch ‘chân ái’ kia.

Thanh niên kia thể lực cũng khá, Lục trưởng lão thỉnh thoảng theo không kịp nhịp độ, trên gương mặt già nua lộ rõ vẻ hưng phấn và hạnh phúc.

Biểu cảm của Ngô Mặc cũng phong phú không kém, từ ngỡ ngàng sang kinh hãi, cuối cùng là chết lặng.

Nếu không phải chính chủ, chẳng ai tưởng tượng nổi đêm nay cậu đã phải chịu đựng những gì.

Cuối cùng cũng đợi được đến lúc đêm khuya tĩnh mịch, tất cả đều đã đi vào giấc ngủ.

Ngô Mặc thấy đầu óc mình rối bời, mất hồi lâu mới định thần lại.

Cậu rút dao sau lưng ra, trong lòng chỉ có một niềm tin duy nhất: không thể để loại yêu quái này sống trên đời được.

Chương 382

Cậu không muốn lão Lục chết dễ dàng như vậy, nhưng lại sợ lúc tra tấn lão phát ra tiếng động khiến vệ sĩ phát hiện.

Thế là cậu quyết định xử lý hai tên trong hầm xe trước.

Ngô Mặc nấp ngoài hầm xe cố ý gây ra tiếng động nhử một tên vệ sĩ ra ngoài.

Người vừa ló mặt, Ngô Mặc nhanh tay bịt miệng hắn, hai cánh tay vận lực.

Chỉ nghe một tiếng ‘rắc’ nhẹ, tên vệ sĩ đã thuận lợi rời khỏi nhân gian.

Tên còn lại đợi một lúc thấy không ổn, rút súng cẩn thận đi ra kiểm tra.

Còn chưa kịp nhìn thấy gì thì mặt đã trúng một đòn nặng ngàn cân.

Nhất thời mắt hoa lên, máu mũi miệng phun ra ngoài.

Ngô Mặc thừa thắng xông lên, lưỡi dao dứt khoát đâm thẳng vào tim hắn.

Thế là hai tên vệ sĩ dắt tay nhau lần lượt bước vào cửa quỷ.

Hai kẻ vướng chân vướng tay đã bị giải quyết xong, Ngô Mặc giờ có thể rảnh tay, chuyên tâm đối phó với cái đôi 'cay mắt' ở trong phòng kia.

Theo lý mà nói, ai ở bên ai thì ông đây cũng chẳng thèm quan tâm.

Kiếp trước ở trong giới giải trí, chuyện gì mà tôi chưa từng thấy hay nghe qua?

Chỉ cần không làm bẩn mắt tôi, không tiêu tiền của tôi, thì liên quan quái gì đến tôi?

Thế nhưng hôm nay hai vị này thật sự quá khác biệt, đúng là giáng cho tâm hồn tôi một đòn đau chí mạng.

Ngô Mặc hiện giờ chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Sau khi xử lý xong hai đứa này, về nhà nhất định phải dùng thuốc nhỏ mắt rửa đi rửa lại mấy vạn lần.

Tuy đã lấy được chìa khóa từ tay vệ sĩ, nhưng Ngô Mặc vẫn không đi đường chính, anh nhảy qua cửa sổ vào trong, men theo cầu thang lên tầng hai.

Còn chưa kịp đẩy cửa vào, anh đã nghe thấy tiếng ngáy vang trời của lão Lục nhà họ Giải, cái âm thanh này còn to hơn cả tiếng trâu rống.

Mãi đến khi Ngô Mặc đi tới bên giường, hai gã này vẫn chưa tỉnh.

Nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ, Ngô Mặc thấy gã thanh niên kia đang nhíu chặt mày, hình như đang gặp ác mộng.

Mà bên cạnh gã, Giải lão Lục đang như 'chim nhỏ nép vào người', rúc trong lòng gã thanh niên.

Trong nháy mắt, Ngô Mặc đã hiểu ra.

Thảo nào gã thanh niên kia lại gặp ác mộng.

Mẹ nó, ông đây chỉ mới nhìn hai cái mà chắc cả tuần này cũng đừng hòng ngủ ngon giấc.

Sau đó anh lại cảm thấy khinh bỉ gã thanh niên kia tột độ.

Một thanh niên trai tráng làm gì không làm, lại cứ phải ở đây gặm khối thịt già dai nhách này?

Không thấy ghê răng à?

Ngô Mặc thật sự thấy hai kẻ này quá buồn nôn, không muốn dùng tay chạm vào người bọn chúng.

Anh nhìn quanh quất, thấy trên sàn có một cái khăn lông, cũng chẳng thèm quản nó dùng để làm gì, nhặt lên rồi bịt chặt vào mặt gã thanh niên.

Gã thanh niên không thở được, chân tay bắt đầu vùng vẫy loạn xạ.

Tay Ngô Mặc vững như Thái Sơn, ghì chặt khăn lên mặt gã.

Anh cũng chẳng sợ Giải lão Lục bị đánh thức, dù sao hôm nay hai kẻ này cũng đừng hòng sống sót.

Thế nhưng, điều khiến anh vạn lần không ngờ tới là Giải lão Lục không những không tỉnh, mà còn dùng cái giọng ồm ồm như bò rống hét lên một câu: 'Đừng quậy, anh không được rồi...' Ngô Mặc: '...' Giây phút này Ngô Mặc chỉ có một suy nghĩ: Hai đứa mày đi chết hết đi cho rảnh nợ!

Sau khi xử tử gã nam thanh niên, Ngô Mặc dùng sống đao quật mạnh vào mặt Giải lão Lục. 'Chát!' Một tiếng vang dội đến mức có cả tiếng vọng trong phòng.

Nếu không phải vì chưa muốn cho lão chết quá nhanh, thì cú này đã có thể đánh vỡ sọ lão rồi.

Lão mặt già của Giải lão Lục bị đánh hằn lên vết máu, lão 'oái' một tiếng rồi bật dậy khỏi giường.

Ngô Mặc không ra tay tiếp mà tiện tay bật đèn lên.

Căn phòng sáng trưng.

Giải lão Lục ôm mặt kêu thảm thiết, quay đầu lại mới nhận ra bên giường có một người lạ mặt.

Lúc này thì bao nhiêu cảm xúc nồng cháy đều tan thành mây khói.

Lão không phải kẻ ngu, Ngô Mặc đã dám đường hoàng đứng đây bật đèn thì chứng tỏ hai gã đàn em kia của lão e rằng đã gặp họa rồi. 'Cậu trẻ, cậu là người của ai?

Có thể báo danh được không?' Lão ôm má, nghiến răng hỏi: 'Đã đến đây thì cậu chắc cũng biết tôi là ai chứ?

Cậu nên nghĩ cho kỹ, đối đầu với Giải gia tôi, hậu quả không tốt đẹp đâu.' Lão già này năm xưa cũng là một nhân vật tàn ác.

Nếu không phải vì đụng độ với các gia tộc khác mà bị thương 'chỗ đó', lão cũng không biến thành cái dạng biến thái này.

Lão luôn cảm thấy mình hy sinh cho Giải gia quá nhiều, công lao quá lớn, nhưng nhận lại quá ít.

Tâm lý bất cân bằng khiến tính cách vặn vẹo, cuối cùng dẫn đến việc bất mãn với Giải Ngữ Hoa, muốn chiếm quyền đoạt vị.

Nhìn thân hình gầy trơ xương của lão già, Ngô Mặc nheo mắt lạnh lùng thốt: 'Mặc quần áo vào đi, ngần này tuổi rồi mà mẹ nó không thấy xấu hổ à?' Lão già thấy thái độ này của Ngô Mặc thì tưởng lầm anh đến vì tiền chứ không phải vì mạng.

Chẳng trách lão nghĩ vậy, vì thường thì kẻ muốn giết người đâu có đứng đó mà nói nhảm?

Ngô Mặc đúng là cố ý khiến lão nghĩ thế.

Anh có hai tính toán: Một là lão lục Giải gia nắm giữ nhiều cơ mật, anh muốn thăm dò chút đỉnh; hai là anh muốn đổ tội vụ giết người này cho kẻ khác, tránh để người ta nghi ngờ lên đầu Giải Ngữ Hoa.

Nghĩ sao làm vậy, Ngô Mặc và Giải lão Lục bắt đầu màn thăm dò lẫn nhau.

Một kẻ muốn biết rốt cuộc ai phái người đến giết mình, kẻ kia lại muốn biết còn ai muốn hại Giải Ngữ Hoa?

Đồng thời Ngô Mặc lại âm thầm tiết lộ mình là sát thủ do phòng thứ ba nhà họ Hoắc phái tới, mục đích là trừ khử lão rồi đổ tội cho phòng thứ hai.

Nói chung là nước càng đục anh càng thích.

Đang nói dở, Ngô Mặc cúi đầu châm điếu thuốc.

Qua khóe mắt, anh thấy Giải lão Lục lén lút rút điện thoại nhắn một cái tin. 'Xong rồi.' Ngô Mặc cười thầm trong lòng, ném đầu thuốc xuống đất, nhanh như chớp rút ra một sợi dây thép.

Thừa lúc Giải lão Lục không chú ý, anh siết chặt cổ lão.

Những chuyện sau đó không cần tả chi tiết, hẳn mọi người cũng rõ.

Khi đám đàn em của Giải lão Lục nhận tin tức chạy đến, cảnh tượng chúng thấy thật thảm khốc.

Lão già trước khi chết đã kịp chĩa mũi dùi về phía phòng ba nhà họ Hoắc.

Giờ thì hay rồi, nước đục đến mức không thấy đáy luôn.

Ngô Mặc rời khỏi đó, phi thẳng về nhà.

Vừa đẩy cửa ra, căn phòng khói mù mịt cứ như bị hỏa hoạn.

Hắc Nhãn Kính đang ngậm thuốc, gạt tàn thì đầy ắp đầu lọc.

Hắn đã lâu không hút thuốc rồi, nếu không phải vì lo lắng cho Ngô Mặc thì hôm nay không đời nào phá lệ.

Trương Khởi Linh vẫn ngồi trong góc, trông như đang suy tư điều gì đó.

Tiếng cửa vang lên, Hắc Nhãn Kính vội ném thuốc đi, sải bước tới nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, nhìn lên nhìn xuống xem anh có bị thương không.

Trương Khởi Linh cũng đứng dậy đi tới, nhìn Ngô Mặc bằng ánh mắt quan tâm.

Chương 383

Lúc này Ngô Mặc còn tâm trạng đâu mà tiếp hai vị này, việc anh muốn làm nhất là rửa mắt.

Anh vươn hai tay đẩy hai vị đại lão ra, chạy thẳng vào phòng tắm.

Hành động này làm Hắc Nhãn Kính sợ hết hồn, ngay cả Trương Khởi Linh cũng kinh ngạc.

Họ đi theo vào phòng tắm thì thấy anh đang chúi đầu dưới vòi nước, liên tục dội nước lạnh lên mặt.

Hắc Nhãn Kính nén giận, trầm giọng hỏi: 'Em bị làm sao vậy?' Tay hắn vô thức bám chặt vào khung cửa, gân xanh nổi đầy mu bàn tay.

Dường như chỉ cần Ngô Mặc nói một câu không ổn, hắn sẽ lập tức xách súng đi đồ sát mấy lão trưởng lão Giải gia ngay.

Còn sau đó Giải gia có loạn không, Hoắc gia thế nào, liên quan quái gì đến Hắc Nhãn Kính hắn?

Trương Khởi Linh cúi người nhặt thanh Hắc Kim Cổ Đao ở cạnh cửa lên, đứng cạnh Ngô Mặc im lặng chờ câu trả lời.

Ngô Mặc vừa gội đầu vừa rửa mặt, dội mắt rồi lại súc miệng.

Suýt chút nữa anh còn định lột sạch quần áo nhảy vào tắm luôn cho rồi.

Anh cảm thấy lồng ngực mình đang cuộn trào, mãi một lúc lâu mới định thần lại được.

Ngô Mặc nắm chặt lấy áo Hắc Nhãn Kính, miệng lắp bắp mãi không ra lời.

Hắc Nhãn Kính sốt ruột đến mức muốn đi giết người, nhưng vẫn phải kiên nhẫn dỗ dành: 'Ngoan, đừng sợ, có chuyện gì cứ từ từ kể với anh.' 'Trời đất ơi vãi thật.' Ngô Mặc cuối cùng cũng thốt nên lời, vừa mở miệng đã cho Hắc Nhãn Kính một đòn choáng váng: 'Kính ca, giờ em mới biết tại sao anh lúc nào cũng đeo kính, mẹ nó chứ, nhìn không rõ đúng là phúc đức mà.' Hắc Nhãn Kính: '...' Trương Khởi Linh lặng lẽ đặt thanh đao xuống, vừa định quay người rời đi thì bị Ngô Mặc tóm lấy cổ áo: 'Lão Trương, anh đừng đi vội, anh em mình còn chuyện phải nói đây.' Với tâm niệm 'vui một mình không bằng vui cùng chúng bạn', Ngô Mặc cho rằng đã là anh em thì có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, chuyện này tuyệt đối không thể để một mình anh chịu ô nhiễm tâm hồn được.

Anh dắt mỗi người một bên kéo ra phòng khách ngồi xuống.

Trương Khởi Linh không hiểu anh định làm gì nhưng cũng ngoan ngoãn để anh sắp xếp.

Hắc Nhãn Kính thì khỏi nói, lúc này Ngô Mặc làm gì cũng được, miễn người không sao là tốt rồi.

Nhìn hai đại lão ngồi trước mặt, Ngô Mặc bắt đầu kể.

Anh quả thực có khiếu kể chuyện, vừa nén cơn buồn nôn vừa thuật lại những gì trải qua tối nay một cách sống động như thật.

Anh chỉ muốn biết xem sau khi nghe xong, hai vị này sẽ có biểu cảm gì?

Kể xong, Ngô Mặc chăm chú quan sát.

Anh muốn thấy họ có chút cảm giác khó chịu nào không.

Nhưng kết quả làm anh thất vọng tràn trề.

Trương Khởi Linh vẫn nhìn anh chằm chằm, ngồi thẳng lưng, vẻ mặt nghiêm túc như đang chờ Ngô Mặc kể tiếp.

Hắc Nhãn Kính còn tệ hơn, nụ cười trên mặt hắn cực kỳ quái dị, cứ như thể Ngô Mặc không phải đang kể chuyện buồn nôn mà là đang kể chuyện gì đó thú vị lắm vậy.

Trong phút chốc, Ngô Mặc không khỏi nghi ngờ.

Là do mình thiếu kiến thức, quá đa nghi hay do hai cụ già trăm tuổi này sống lâu quá nên thấy nhiều biết rộng rồi? 'Thế giới này ảo ma quá, tôi muốn yên tĩnh một mình.' Ngô Mặc vỗ mạnh vào đầu cho tỉnh táo, định về phòng suy ngẫm nhân sinh.

Vừa đứng dậy, chân anh cứ như dẫm phải bông, suýt chút nữa thì chân trái đá chân phải làm cú 'chó gặm phân'.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đồng thời đưa tay đỡ lấy, anh mới tránh được màn tiếp đất bằng mặt.

Anh phất tay đẩy hai cái người không bình thường này ra, lảo đảo đi về phòng.

Mãi đến khi nằm vật ra giường, anh vẫn không thông suốt nổi vấn đề này.

Nhìn Ngô Mặc đi như bay vào phòng rồi đóng cửa lại, Hắc Nhãn Kính không nhịn được nữa, vỗ đùi cười ngặt nghẽo.

Hắn thật không ngờ 'Tiểu Bá Vương' không sợ trời không sợ đất lại bị kích động bởi chuyện này.

Trương Khởi Linh thả lỏng người tựa vào ghế, môi mấp máy, đôi mắt ẩn chứa ý cười cực sâu.

Kết quả là mấy ngày sau đó, để gột rửa vết nhơ trong tâm hồn, Ngô Mặc ngày ngày ôm tivi xem phim hoạt hình.

Hắc Nhãn Kính lại không đồng ý, hắn cho rằng phải 'lấy độc trị độc' mới hiệu quả, nên cứ ép Ngô Mặc xem phim tình cảm.

Hai người tranh luận không thôi, cuối cùng kết thúc bằng việc một chiếc tivi bị hỏng.

Trương Khởi Linh không tham gia vào cuộc chiến, ôm tay cầm chơi game vô cùng vui vẻ.

Phía Ngô Mặc thì rộn ràng, còn phía Ngô Tà thì rảnh rỗi đến mức sắp mốc người.

Cậu và Vương Bàn Tử thuê tạm một nhà nghỉ nhỏ ở lỳ suốt hai ngày.

Trong lúc đó cậu vẫn không cam lòng, lén chạy qua cửa hàng của Bàn Tử ở Phan Gia Viên thám thính, kết quả phát hiện xung quanh đó có mấy bóng người lấp ló.

Hai người không chắc đó có phải là đàn em của Tam thúc phái đến không nên không dám lại gần.

Nhà nghỉ nhỏ điều kiện rất tệ, phòng tắm còn chẳng riêng biệt.

Vương Bàn Tử tức giận vỗ đùi chửi đổng: 'Mẹ nó chứ, chuyện này liên quan quái gì đến Bàn gia ta, sao ta cứ phải trốn như chuột thế này?' Ngô Tà định mắng lại vài câu nhưng nghĩ kỹ thì Bàn Tử nói cũng đúng, gã bị liên lụy đều là do anh em nhà mình.

Nghĩ vậy, Ngô Tà lên tiếng: 'Bàn Tử, hai đứa mình trốn ở đây cũng chẳng ích gì, chả lấy được tin tức gì cả, hay là anh ra ngoài nghe ngóng xem sao?' 'Nghe ngóng tin tức?

Cậu nói thì dễ lắm.' Vương Bàn Tử xòe hai tay, bất lực bảo: 'Hai anh em mình giờ cứ như mấy con rối bị cướp đường mà không có xu nào trong túi ấy.

Thời buổi này không ai làm không công đâu, Bàn gia tôi có nhiều bảo bối thật đấy nhưng nhất thời không đổi ra tiền mặt được, có tác dụng gì đâu?' Ngô Tà suy nghĩ một chút rồi cúi đầu cởi thắt lưng.

Hành động này làm Vương Bàn Tử hết hồn, gã ấn chặt tay Ngô Tà lại, kinh hãi nói: 'Thiên Chân, cậu đừng nghĩ quẩn nha, không tiền thì tính cách khác, đừng có mà đi bán thân đấy!' 'Anh bị bệnh à?' Ngô Tà hất tay Bàn Tử ra, trợn tròn mắt, phồng má tức tối: 'Anh đang nghĩ cái gì tầm bậy tầm bạ thế?

Tôi là đang lấy tiền cho anh.' Cuối cùng, dưới cái nhìn kinh ngạc của Bàn Tử, cậu móc từ một cái túi nhỏ may trong quần lót ra một tấm thẻ ngân hàng.

Ngô Tà đập tấm thẻ vào lòng bàn tay Bàn Tử, ánh mắt thoáng qua vẻ tiếc của, cậu nghiến răng nói: 'Trong thẻ có tiền, rút ra đi.' 'Khà, không thấy cộm à?' Điều Bàn Tử quan tâm nhất bây giờ không phải Ngô Tà có tiền hay không, mà là cậu học từ Ngô Mặc khi nào cái thói may túi nhỏ trên quần lót thế này? 'An toàn.' Ngô Tà lại giật thẻ về, cậu vẫn không yên tâm giao tiền cho người khác.

Bao nhiêu năm mới tích cóp được mấy triệu tệ, giờ không biết phải tiêu tốn bao nhiêu nữa.

Sau khi rút được tiền, cả hai lập tức chuyển sang một khách sạn xịn hơn, bấy giờ mới ra tay nghe ngóng tình hình Kinh đô.

Tục ngữ có câu 'mèo có đường mèo, chuột có đường chuột', những kẻ tiểu nhân ở tầng lớp dưới cũng có kênh tin tức riêng.

Hai người không tiếc tiền vung ra, cuối cùng cũng thu được một số tin.

Tuy không quá cụ thể nhưng cũng đủ thấy giới ngầm Kinh đô đang loạn cào cào.

Trong vòng một tháng, ở Kinh đô xảy ra hàng loạt vụ đổ máu.

Hoắc gia và Giải gia thiệt mạng không ít người.

Không chỉ hai gia tộc đó, những thế lực khác muốn chia phần như

Lưu Ly Tôn, Thủy Thượng Phi cũng chẳng xơ múi được gì.

Chẳng ai biết ai là người khơi mào, tóm lại bọn họ đều hiểu một đạo lý: Chỉ có loạn thì mới chiếm được địa bàn và lợi ích, nhưng đã loạn thì cũng phải giữ vững được vị trí của mình.

Giải Ngữ Hoa dự đoán sự việc sẽ phức tạp, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến mức này.

Con trai phòng lớn Hoắc gia bị tàn tật, độc đinh phòng ba thì bị ai đó đánh cho vỡ đầu, nghe đâu não bộ tổn thương nghiêm trọng, miệng chảy nước dãi, chẳng khác gì kẻ ngốc.

Những chuyện này đều không liên lụy đến Hoắc Tú Tú.

Mục tiêu của hai phòng rất rõ ràng, chỉ nhắm vào nhau.

Kết quả là con trai phòng hai giờ cứ như chim sợ cành cong, đi đâu cũng có một đám vệ sĩ đi theo.

Cửa hàng của Lưu Ly Tôn bị đập phá mấy cái, đàn em bỏ trốn sang chỗ khác không ít.

Tây Bắc Vương gia cũng phái người tới, chuẩn bị nhảy vào xâu xé miếng thịt Kinh đô này.

Phía Giải gia cũng kịch tính không kém.

Lục trưởng lão chết thảm trên giường người tình, Cửu trưởng lão thì bị ai đó ấn đầu vào bồn cầu đến ngạt tử.

Mấy vị còn lại hiện giờ vẫn coi như yên phận, chẳng biết là thật sự ngoan ngoãn hay đang âm mưu gì đó.

Một tháng trời không liên lạc với Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa nhớ anh vô cùng.

Chương 384

Đêm khuya tĩnh lặng, hắn rút điện thoại ra, mỗi lần định bấm số lại thôi.

Hắn sợ gọi xong, cái thằng nhóc Ngô Mặc kia sẽ không kìm được mà chạy đến Kinh đô.

Hiện giờ tình hình Kinh đô chưa rõ ràng, hắn sợ mình không bảo vệ nổi anh.

Cho đến tận bây giờ, hắn vẫn không biết người mình mong nhớ ngày đêm đang ở ngay Kinh đô, hơn nữa còn ở chẳng xa hắn là bao.

Ai mà ngờ được chuyện hai anh em nhà họ Ngô chạy trốn, Giải Liên Hoàn lại chẳng hề bàn bạc với Giải Ngữ Hoa.

Trong mắt Giải tam gia, hai đứa này chạy mất thì chắc chắn Giải Ngữ Hoa phải biết rõ, mấy thằng ranh này đều là một giuộc cả.

Ông nhất định phải giấu Giải Ngữ Hoa để tóm gọn bọn chúng về.

Ông tính thế nhưng kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Khi Giải Liên Hoàn trở về Ngô gia lão trạch, mọi chuyện đã thay đổi.

Dư Hàng, Ngô gia lão trạch.

Giải tam gia bao năm qua xông pha biết bao đao núi biển lửa, mấy lần bước chân vào cửa tử vẫn không đổi sắc mặt.

Thế nhưng lúc này đây, nhìn cánh cổng lớn trước mắt, ông lại có phần do dự.

Vào cửa nên bước chân trái trước hay chân phải đây?

Về vấn đề này, ông đứng trước cổng suy nghĩ trắng ra nửa tiếng đồng hồ mà vẫn chưa quyết định được.

Ông cứ nhìn mãi về phía chiếc SUV đỗ ở góc phố, định bụng nghiến răng quay đầu đi thẳng.

Thế nhưng trong đầu luôn có một tiếng nói nhắc nhở, nếu không vào thì hậu quả e rằng rất nghiêm trọng.

Phan Tử ngồi trong xe hút thuốc, nhìn thấy Tam gia nhà mình cứ đi vòng vòng trước cửa lão trạch thì có chút khó hiểu.

Nói câu không kính trọng thì ngay cả con lừa cũng chẳng xoay vòng giỏi bằng Tam gia.

Anh nâng tay xem giờ, từ lúc xuống xe đã hơn nửa tiếng rồi, thầm đoán: 'Thế này là có ý gì?

Không lẽ Tam gia về nhà còn phải thực hiện nghi lễ gì à?' Phan Tử hoàn toàn không biết Giải Liên Hoàn lúc này đang khổ tâm muốn chết.

Gặp Ngô Nhị Bạch ư?

Tuy ông có chút sợ thật nhưng cũng không đến mức này.

Lý do chính khiến ông trì trệ không dám vào là vì không dám đối diện với cô của mình - Ngô lão thái thái.

Bao năm qua ông không dám về Ngô gia lão trạch chính là vì điểm này.

Giải Liên Hoàn không rõ lão thái thái có biết chuyện ông và Ngô Tam Tỉnh hợp tác không, ngạn ngữ có câu... 'Tam gia định học theo Đại Vũ, ba lần qua nhà mà không vào à?' Đang lúc Giải Liên Hoàn lưỡng lự thì cổng lão trạch 'két' một tiếng mở ra, một giọng nói quen thuộc vang lên từ bên trong.

Giải Liên Hoàn định châm điếu thuốc thì bị tiếng nói làm cho giật nảy mình, điếu thuốc suýt nữa thì đâm vào khóe miệng.

Ông vội ngẩng đầu nhìn, thấy Ngô Nhị Bạch chắp tay sau lưng, thong thả bước qua ngưỡng cửa, đứng đó lạnh lùng nhìn mình. 'Nhị...

Nhị ca.' Giải Liên Hoàn vội ném đầu thuốc xuống đất, dùng chân di di thật mạnh, dường như việc ma sát đế giày xuống đất có thể mang lại cho ông chút dũng khí. 'Lết vào đây.' Ngô Nhị Bạch nhìn Giải Liên Hoàn từ trên xuống dưới một lượt, lát sau mới lạnh lùng quăng ra một câu rồi quay người đi vào sân.

Tục ngữ nói 'là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi', Giải tam gia nhìn theo bóng lưng Ngô nhị gia, hạ quyết tâm đi theo.

Ngô gia lão trạch có diện tích rất lớn, đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, phong tình Giang Nam đều hội tụ đủ ở đây.

Giải tam gia lúc nhỏ thường xuyên chơi đùa ở chỗ này, giờ quay lại chốn cũ, trong lòng cảm khái vô vàn.

Tuổi trẻ ai mà ngờ được, sẽ có một ngày mình phải sống dưới thân phận của một người khác?

Trong sân tĩnh lặng như tờ, dường như ngoài hai anh em họ ra thì không còn ai khác.

Ngô Nhị Bạch đi phía trước, chắp tay không nói lời nào.

Giải Liên Hoàn bám sát phía sau, không dám hỏi nhiều, cũng chẳng dám nói bừa.

Mãi cho đến khi đứng trước một ngôi nhà lầu hai tầng nằm sâu trong lão trạch, Ngô Nhị Bạch mới dừng bước.

Ông lấy từ trong túi ra một chùm chìa khóa cũ, mở khóa rồi dùng sức đẩy cửa bước vào.

Cả quá trình không nói một lời, chẳng giải thích ngôi lầu này để làm gì, cũng chẳng nói đưa Giải Liên Hoàn đến đây làm chi, khiến

Giải Liên Hoàn như người mù đi trong sương, chẳng hiểu mô tê gì.

Không biết Ngô Nhị Bạch định làm gì nữa?

Theo lý mà nói, ông về lão trạch việc đầu tiên phải là đi kiến kiến Ngô lão thái thái.

Cho dù là thân phận Ngô Tam Tỉnh hay thân phận Giải Liên Hoàn, Ngô lão thái thái đều là bậc bề trên của ông.

Thế mà giờ hay rồi, người chưa thấy đâu đã bị Ngô Nhị Bạch lôi đến đây.

Giải Liên Hoàn nghĩ không thông, đành từ bỏ việc suy nghĩ, đồng thời chuẩn bị tâm lý để ăn đòn.

Lúc này, ông vô cùng nhớ nhung hai thằng cháu trời đánh của mình.

Nếu Ngô Tà và Ngô Mặc có ở đây, có lẽ Nhị ca sẽ không nỡ ra tay với ông đâu nhỉ?

Trong đầu Giải Liên Hoàn cứ nghĩ vẩn vơ, chuyện nọ xọ chuyện kia, nhưng mặt vẫn giữ vẻ vô cảm, làm ra điệu bộ của một kẻ kiêu hùng.

Cho đến khi vào trong mật thất, nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh đang quỳ dưới đất, mặt mũi giống hệt mình, thì vẻ mặt của ông mới hoàn toàn sụp đổ. 'Ông... sao ông lại đến đây?' Giải Liên Hoàn có chút cuống quýt.

Cả hai người đều ở đây thì kế hoạch tính sao?

Ông thậm chí còn chẳng kịp chào Ngô lão thái thái đang ngồi ở vị trí chủ tọa, liền túm lấy tay Ngô Tam Tỉnh, giận dữ nói: 'Ông và tôi đều xuất hiện ở đây thì rất dễ bị người ta nghi ngờ, sao ông không biết nghĩ cho đại cục thế?' Ngô Tam Tỉnh nở nụ cười khổ, lắc đầu bất lực: 'Tôi cũng hết cách, Nhị ca triệu tập, ông nghĩ tôi trốn được chắc?' Thấy Giải Liên Hoàn lo lắng như vậy, Ngô Tam Tỉnh vỗ vai trấn an: 'Yên tâm đi, trước khi đến tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi, hơn nữa tôi đi đường mật đạo, không ai phát hiện đâu.' Sự đã rồi, Giải Liên Hoàn còn biết nói gì nữa đây?

Ngô lão thái thái ngồi phía trên, nhìn hai đứa con trai và đứa cháu trông như hai anh em sinh đôi, trên mặt lộ ra nụ cười từ ái.

Lão tam rời nhà bao năm, lão thái thái tuy không biểu hiện ra ngoài nhưng thực chất hằng ngày đều lo lắng nơm nớp, sợ nó gặp chuyện chẳng lành.

Giờ thấy con cái đứng trước mặt, lão thái thái mới thở phào nhẹ nhõm. 'Liên Hoàn, lâu rồi không gặp.' Giọng nói dịu dàng của Ngô lão thái thái kéo tầm mắt Giải Liên Hoàn trở lại.

Ông 'bịch' một tiếng quỳ xuống, cung kính gọi một tiếng: 'Cô.' Tiếng gọi này Giải Liên Hoàn gọi bằng cả chân tình, vì người thân lớn tuổi của ông đều đã qua đời, Ngô lão thái thái chính là người thân cận nhất với ông hiện giờ. 'Mau đứng lên đi, đừng quỳ nữa, dưới đất lạnh.' Ngô lão thái thái đưa tay ra hiệu cho hai người đứng dậy.

Giải Liên Hoàn vừa định đứng lên thì bị Ngô Tam Tỉnh túm chặt thắt lưng.

Ngô tam gia dày mặt, cười hì hì với mẹ mình: 'Mẹ, hai anh em con bao năm qua chưa làm tròn chữ hiếu, cứ quỳ ở đây nói chuyện cho yên tâm ạ.' Giải Liên Hoàn: '...' Ban đầu ông không hiểu Ngô Tam Tỉnh bị hâm à?

Nhưng khi thấy Ngô Nhị Bạch đang nhìn chằm chằm bên cạnh, ông liền hiểu ra, vội vàng phụ họa: 'Đúng thế, cô ạ, Tam ca nói đúng đấy.' 'Được rồi, các anh có hiếu tâm thì lão già này cũng không ngăn.' Ngô lão thái thái thấy hơi buồn cười, bà biết thằng con thứ ba và đứa cháu từ nhỏ đã sợ thằng con thứ hai nhà mình.

Chỉ không ngờ ngần này tuổi rồi mà vẫn chứng nào tật nấy.

Ngô Tam Tỉnh đã lâu không gặp mẹ, lúc này chỉ muốn nắm tay mẹ tâm sự thật nhiều.

Nói chuyện một lúc, Ngô Nhị Bạch thấy tâm trạng mẹ đã ổn định, mới đột ngột lên tiếng hỏi: 'Giải Liên Hoàn, hai đứa Tiểu Tà và Tiểu Mặc đâu?

Anh chẳng bảo sẽ đưa chúng về lão trạch sao?

Người đâu?' Câu hỏi này như một cú đấm ngàn cân đánh lệch cả mồm Giải tam gia.

Ông méo mặt, chẳng biết giải thích thế nào.

Chẳng lẽ lại thừa nhận mình quá phế vật, mang theo bao nhiêu người mà lại để hai thằng cháu chuồn mất ngay trước mũi?

Giải Liên Hoàn mãi chẳng nói được câu nào, thật tình chuyện này quá mất mặt.

Chương 385

Ngô Nhị Bạch nheo mắt nhìn ông, rồi lấy ra một cây gia pháp, cười lạnh: 'Đúng là càng sống càng tệ hại, lớn tướng thế kia mà ngay cả hai đứa trẻ cũng không trông nổi.

Tôi thật không hiểu nổi, cái dạng như các người mà đòi lừa người ngoài sao?' Những lời này nói ra thật chẳng khách khí chút nào, cứ như đâm vào tim người ta.

Nếu là chuyện khác, dù trước mặt là Ngô Nhị Bạch thì Giải Liên Hoàn cũng đã đập bàn đứng dậy cãi lý rồi.

Nhưng vụ hai thằng nhãi con kia trốn thoát đúng là do Giải Liên Hoàn sơ suất thật.

Thấy Giải Liên Hoàn cứng họng, Ngô Tam Tỉnh lần đầu cảm thấy may mắn vì mình hoạt động trong bóng tối.

Vừa nãy ông đã chú ý thấy chân tóc Giải Liên Hoàn đã lốm đốm tóc bạc, không chỉ vậy, tóc cũng thưa đi nhiều.

Ông nhớ nửa năm trước gặp nhau, đầu Giải Liên Hoàn vẫn còn xanh rì và rậm rạp lắm mà.

Mới có một thời gian ngắn sao trông như già đi cả chục tuổi thế này?

Vốn dĩ ông hơn Giải Liên Hoàn vài tháng tuổi, nhưng giờ quỳ cạnh nhau, trông ông trẻ hơn hẳn. 'Chát!' Cây gậy đập mạnh xuống bàn.

Theo sau đó là tiếng quát của Ngô Nhị Bạch: 'Sao không nói gì?

Hai đứa nó lại chạy đi đâu rồi?' Giải Liên Hoàn thấy Nhị ca nổi giận thật sự, vội nói: 'Nhị ca anh đừng vội, nghe em giải thích đã.'

Đằng nào cũng một đao, Giải Liên Hoàn đành phải kể lại đầu đuôi sự việc.

Ngô Tam Tỉnh càng nghe càng kinh ngạc, mồm há hốc, mắt suýt rơi xuống đất.

Sao ông cứ thấy hai thằng cháu trong lời kể của Giải Liên Hoàn chẳng giống chút nào với hai đứa trong ký ức của ông thế nhỉ?

Hai thằng nhãi này thông minh từ bao giờ mà đến cả Giải Liên Hoàn cũng lừa được?

Ngô Tam Tỉnh bao năm ẩn mình, luôn bận rộn quan sát kẻ thù và đấu trí đấu dũng với thiên hạ.

Ông và Giải Liên Hoàn phân công rõ ràng, hẹn nhau định kỳ trao đổi tin tức một lần, nên ông ít khi chú ý đến việc của Giải Liên Hoàn, thành ra không biết nhiều về Ngô Mặc và Ngô Tà.

Trong ấn tượng cũ của ông, thằng cháu lớn Ngô Tà là đứa ngây thơ, thật thà, tốt bụng, bao nhiêu tính từ tốt đẹp đều có thể dành cho nó.

Nói câu không kính trọng thì Ngô Tà chính là sản phẩm đột biến gen của nhà họ Ngô, tính ngược lên năm đời cũng chẳng thấy ai tốt như nó.

Còn Ngô Mặc thì từ nhỏ do Nhị ca nuôi dạy, ông ở ngoài nhiều năm nên càng ít hiểu biết, chỉ nghe loáng thoáng là một đứa trẻ ngoan, còn hiền lành nhút nhát hơn cả Ngô Tà.

Có lần say rượu đêm khuya, Ngô Tam Tỉnh từng cảm thán: Nhà họ Ngô sắp xong đời rồi sao?

Tại sao thế hệ sau chẳng có đứa nào gánh vác nổi chuyện gì thế này?

Tỉnh rượu rồi, Ngô Tam Tỉnh vẫn bôn ba khắp nơi để gánh vác trọng trách thay cho hai đứa trẻ mà ông cho là nhu nhược ấy.

Dù trong kế hoạch của Cửu Môn, Ngô Tà là người phá cục, nhưng Ngô Tam Tỉnh luôn không nỡ kéo một đứa trẻ ngoan như vậy vào vòng xoáy.

Đó là máu mủ ruột rà của ông chứ không phải người ngoài.

Thế là ông vắt óc suy nghĩ, hy vọng có thể dùng tấm thân này trải phẳng một con đường lớn cho cháu mình.

Đó là lý do ông luôn bận việc bên ngoài mà ít khi quan sát kỹ hai thằng cháu.

Sau khi Giải Liên Hoàn kể xong, ông xòe tay thở dài bất lực: 'Nhị ca, anh không biết hai cái thằng đó khó trị thế nào đâu, đặc biệt là thằng ranh con Ngô Mặc ấy.

Cứ đụng đến nó là chẳng có chuyện gì yên ổn cả.' Lời vừa dứt, Ngô Nhị Bạch chưa kịp nói gì thì Ngô lão thái thái đã không vui.

Giờ bà nhìn hai thằng con và đứa cháu này thật chẳng thấy vừa mắt tí nào, chẳng còn chút nồng ấm như lúc nãy.

Lão thái thái sa sầm mặt, uy nghi đáng sợ: 'Ăn nói xằng bậy, sao có thể nói cháu mình như thế?

Nếu không phải mấy người làm chú làm bác chẳng ra làm sao, thì chúng nó có phải đi trốn các người không?' 'Cứ gặp mặt là đánh với mắng, ngày xưa cha các anh có đối xử với các anh như thế không?' 'Anh cả chị dâu các anh suốt ngày bận rộn với mấy cái báo cáo học thuật, không có thời gian quan tâm con cái, nếu họ mà hỏi đến thì các anh định nói thế nào?' 'Chẳng lẽ lại bảo ngày nào cũng đánh mắng chúng nó à?' Lão thái thái mắng một trận tơi bời khiến ba người chỉ biết cười khổ.

Thật tình họ muốn cãi lại là ngày xưa cha không mắng, nhưng ông ấy toàn dùng tay chân thôi.

Nghĩ thì nghĩ vậy chứ chẳng ai dám nói ra.

Họ nhận ra rồi, trước mặt lão thái thái thì không được nói xấu Ngô Mặc lấy một lời.

Chỉ cần hở ra một chữ là lão thái thái sẽ mắng cho một tràng.

Người già rồi nên hộ bênh cháu chẳng cần lý do, Ngô Mặc chính là vảy ngược của lão thái thái.

Vị Ngô lão thái thái tinh minh năng nổ năm xưa giờ cũng giống như bà nội của bao nhà khác, không cho ai nói xấu cục cưng của mình.

Mắng xong một trận, cơn giận trong lòng lão thái thái cũng tan biến.

Bà chống gậy đứng dậy bảo: 'Lão già này đặt lời ở đây, bọn trẻ muốn chơi thì cứ để chúng chơi, các anh không được ngăn cản.' 'Nếu để tôi phát hiện các anh còn đánh mắng chúng nó thì đừng trách lão già này dùng gia pháp.' 'Mẹ...' Ngô Nhị Bạch đỡ lấy tay mẹ, vẻ mặt rất khó xử, 'Chúng con đâu có ý định hạn chế bọn trẻ.

Chỉ là mẹ cũng biết đấy, tình hình hiện giờ không rõ ràng, chủ yếu là sợ hai đứa nó dính líu vào thôi.' Ông cố gắng giải thích để mẹ hiểu rằng việc trông chừng chúng là vì tốt cho chúng, tốt cho nhà họ Ngô. 'Hơ hơ, hay cho câu vì nhà họ Ngô.' Lão thái thái gạt tay con trai ra, cười lạnh liên hồi, 'Lão già này chưa có lú đâu, biết các anh đang định nói gì.

Nhưng tôi muốn nói là tôi chẳng quan tâm mấy cái đạo lý lớn lao đó, tôi chỉ muốn hai đứa cháu tôi được vui vẻ, sống thông suốt minh bạch như con cái nhà người ta là được rồi.' Nói xong, lão thái thái chống gậy đi về phía mật môn, vừa đi vừa lắc đầu khinh bỉ: 'Cửu Môn à?

Hừ, đáng lẽ nên dẹp từ lâu rồi mới phải.' Nhìn bóng lưng lão thái thái, ba anh em đều đau đầu, bất giác nhìn nhau đầy cảm thông.

Mẹ đã nói rõ là không thèm giảng đạo lý rồi.

Dù bên ngoài các ông có hô phong hoán vũ thế nào thì về nhà cũng chẳng làm gì được. 'Thôi, chuyện hai đứa nhỏ gác lại đã.' Ngô Nhị Bạch day day trán cho bớt căng thẳng, rồi bảo: 'Nói về chuyện của hai người trước đi.' Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn đứng dậy.

Ba anh em trong mật thất bắt đầu thảo luận chi tiết sự việc.

Ngô lão thái thái chống gậy thong thả về phòng.

Vào phòng xong, bà liền rút điện thoại, thuần thục bấm một dãy số.

Khi máy thông, nghe thấy giọng nói quen thuộc bên kia, trên mặt lão thái thái hiện lên nụ cười hòa ái: 'Tiểu Mặc à, con cứ yên tâm mà chơi ở ngoài đi, chuyện của Nhị thúc và Tam thúc con, bà nội đã dẹp yên rồi.' Ai mà ngờ được Ngô Mặc đã sớm đề phòng Giải Liên Hoàn báo cáo, nên vừa trốn ra ngoài chưa bao lâu, anh đã tìm cơ hội gọi điện cho bà nội.

Trong điện thoại anh nũng nịu một trận, chẳng nói mình định làm việc gì to tát, chỉ bảo là không chịu nổi Nhị thúc và Tam thúc quản giáo quá nghiêm, muốn ra ngoài mở mang tầm mắt cho khuây khỏa.

Lão thái thái xót cháu nhỏ tuổi đã phải chịu khổ, chỉ mong anh được vui vẻ.

Bà không những đồng ý yêu cầu đi chơi của Ngô Mặc mà còn định tự bỏ tiền túi tài trợ cho anh du lịch, đồng thời hứa sẽ giúp anh áp chế Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh, tuyệt đối không để họ làm phiền cháu mình đi chơi.

Lão thái thái hứa hẹn đủ điều, cuối cùng chỉ đưa ra một yêu cầu: Đó là dặn cháu phải chú ý an toàn, có chuyện gì thì báo ngay cho bà, nhà họ Ngô mãi mãi là hậu thuẫn của anh.

Đúng là đứa trẻ biết khóc mới có sữa bú.

Ngô Tà lúc nào cũng hiểu chuyện nên lão thái thái theo bản tính tự nhiên lại lờ luôn thằng cháu lớn này.

Mãi đến khi hai bà cháu lưu luyến cúp máy, họ vẫn chẳng nhận ra trong suốt cuộc điện thoại, hình như chẳng có lấy một lời nhắc đến Ngô Tà.

Ba anh em nhà họ Ngô bàn bạc điều gì trong mật thất?

Người ngoài không cách nào biết được.

Tuy nhiên lúc Lâm Phong rời đi, vẻ mặt Ngô Nhị Bạch vô cùng nghiêm túc.

Dựa trên sự hiểu biết về Ngô Mặc, thằng ranh con này cứ lén lút ẩn mình, chắc chắn là chẳng định làm chuyện gì tốt đẹp.

Ngô Nhị Bạch nghiêm mặt, đặc biệt dặn dò Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh: “Chuyện của Tiểu Tà và Tiểu Mặc đừng có tiết lộ ra ngoài.

Nếu không có ai hỏi thì thôi, nếu có kẻ thăm dò, cứ lấy cớ về quê tế tổ mà lấp liếm qua chuyện.” “Còn việc người ngoài có tin hay không, liên quan quái gì đến tôi?” Nói xong, Ngô Nhị Bạch chắp tay sau lưng, thong dong bước ra ngoài.

Lúc này trong mật thất chỉ còn lại cặp bài trùng Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh.

Hai người dùng chung một thân phận nên gần như chẳng có chuyện gì là không thể nói.

Ngô Tam Tỉnh đi quanh Giải Liên Hoàn một vòng, nhíu mày chỉ vào mớ tóc thưa thớt còn lại của gã, nghi hoặc hỏi: “Chú sao thế này?

Tôi nhớ dạo này đâu có nhiều chuyện phiền lòng, sao chú lại lo sầu đến mức này?” “Ha ha, không có chuyện phiền lòng à?” Giải Liên Hoàn túm chặt lấy cánh tay Ngô Tam Tỉnh, hít một hơi thật sâu, đôi môi run rẩy, bi phẫn nói: “Tam ca, bao nhiêu năm là anh em, đệ chưa từng cầu xin anh điều gì khác.

Hôm nay đệ vứt bỏ cái bản mặt già này, chỉ cầu xin anh một việc thôi.” Lời này làm Ngô Tam Tỉnh giật nảy mình, không biết Giải Liên Hoàn đã gặp phải rắc rối gì lớn.

Trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ đám người kia lại xuất hiện rồi?

Ngô Tam Tỉnh ấn Giải Liên Hoàn ngồi xuống ghế, trầm giọng bảo: “Đừng gấp, có chuyện gì thì từ từ nói, không có cửa ải nào là không vượt qua được cả.” “Tam ca, hai đứa mình đổi thân phận đi.

Chương 386

Anh ra mặt ngoài sáng một thời gian, cho thằng em này hoàn hồn lại chút.” Giải Liên Hoàn kéo lấy tay áo Ngô Tam Tỉnh, nhất quyết không buông, “Hai thằng ranh con nhà mình quậy quá trời quá đất.

Cứ tiếp tục thế này, chắc thằng em anh chết trẻ mất thôi.” Ngô Tam Tỉnh: “...” Ngô Tam gia lần đầu thấy Giải Liên Hoàn có biểu cảm như vậy.

Anh không khỏi cảm thấy buồn cười, thằng em này có phải hơi quá trương rồi không?

Chẳng phải chỉ là hai thằng nhóc nghịch ngợm thôi sao?

Có quậy thì cũng quậy đến mức nào được chứ?

Anh thầm suy đoán, hay là Giải Liên Hoàn đụng phải chuyện gì hóc búa, vì ngại ngùng không dám mở lời nên mới dùng cách này để đẩy cho mình giải quyết?

“Được rồi, nếu chú đã kiên trì như vậy thì hôm nay chúng ta đổi thân phận.” Ngô Tam gia rất hào phóng đồng ý.

Dù sao mình cũng là anh, giúp em trai giải quyết vấn đề là việc nên làm.

Huống hồ Giải Liên Hoàn đang đội lốt danh nghĩa của mình, rắc rối của chú ấy cũng chính là rắc rối của mình.

Ngô Tam Tỉnh vừa đồng ý, Giải Liên Hoàn như được tiêm thuốc kích thích, cả người lập tức hồng quang đầy mặt, tinh thần phấn chấn.

Gã cảm thấy bây giờ đầu không đau, chân không mỏi, tóc trên đầu dường như cũng đang thi nhau mọc lại.

Để đề phòng Ngô Tam Tỉnh hối hận, gã vội vàng đem tình hình hiện tại khai hết ra, rồi nhanh chóng hỏi han tình hình bên phía Ngô Tam Tỉnh.

Hai người trao đổi thông tin mới nhất xong mới ai đi đường nấy.

Lần này, người bước ra từ cửa ngầm là Giải Liên Hoàn.

Gã dùng khóe mắt liếc trộm Ngô Tam Tỉnh đang ở phía sau, thầm cười khẩy: “Tam ca ruột thịt của em ơi, đừng tưởng em không thấy anh cứ nhìn chằm chằm vào cái đầu của em nhé.

Lần này để anh cũng được nếm trải cái ‘uy lực’ của hai thằng cháu quý tử nhà mình.” Gã càng nghĩ càng thấy sướng, không tự chủ được mà ngân nga tiếng hát.

Ngô Tam Tỉnh nhìn theo bóng lưng Giải Liên Hoàn, không nhịn được mà lắc đầu: “Cái thằng này, bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn không điềm đạm chút nào.” Đã lâu không xuất hiện ngoài sáng, Ngô Tam Tỉnh quyết định ở lại lão trạch bầu bạn với mẹ nhiều hơn.

Không lâu sau, anh nhận được tin tức, Kinh Đô đang xảy ra biến động.

Đều là cáo già nghìn năm, ngửi mùi một cái là biết chuyện không đơn giản.

Ngô Tam Tỉnh chẳng phải hạng hiền lành, anh luôn tin rằng phú quý cầu trong hiểm nguy.

Biến động ở Hoắc gia lần này là cơ hội tốt để làm loạn tầm mắt kẻ địch, đồng thời kiếm thêm chút lợi lộc cho Ngô gia.

Chuyện có lợi thế này mà không ra tay thì thật có lỗi với cái danh tiếng của mình.

Không lâu sau, người của Ngô gia cũng âm thầm tham gia vào.

Hoắc gia tổn thất nặng nề trong cuộc biến động này.

Nhìn thấy gia nghiệp dần suy tàn, nhiều địa bàn quan trọng bị các gia tộc khác thôn tính, mấy vị trưởng lão nhà họ Hoắc không ngồi yên được nữa.

Họ liên thủ gây áp lực lên phe của Hoắc lão thái thái, ép các phòng đương gia phải ra mặt để ngồi lại bàn bạc chuyện hậu sự.

Những đại gia tộc như Hoắc gia và Giải gia đều có nơi nghị sự riêng.

Những nơi này bình thường không dễ dàng mở ra, một khi đã mở nghĩa là gia tộc có biến cố trọng đại như bầu tộc trưởng hay chia gia sản.

Đây là một trận chiến cam go, Hoắc Tú Tú chỉ có thể chọn cách đơn độc đối mặt.

Cô cùng lão quản gia đi về phía đại sảnh nghị sự của gia tộc.

Còn chưa kịp đẩy cửa vào đã nghe thấy bên trong ồn ào náo nhiệt.

Nghe giọng thì có vẻ là đại bá và tam bá đang chửi nhau, lời lẽ thô tục khó nghe còn hơn cả đám du côn ngoài đường.

Cửa vừa mở, mùi khói thuốc sặc sụa ập tới.

Sau đó, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Hoắc Tú Tú.

Dù thế nào đi nữa, cô cũng là người thừa kế được Hoắc lão thái thái chỉ định trước khi qua đời.

Mấy vị trưởng lão dù có mục đích gì cũng vẫn khẽ gật đầu với cô.

Tuy nhiên, mấy ông bác ruột của Hoắc Tú Tú lại khinh khỉnh liếc nhìn cô một cái, rồi ai nấy lại tiếp tục hút thuốc, cãi vã, coi cô như không khí.

Nhìn cảnh tượng bát nháo này, Hoắc Tú Tú cảm thấy thay cho bà nội thật không đáng.

Bà đã vất vả cả đời vì gia tộc, vậy mà bà vừa nằm xuống chưa lâu, mấy đứa con trai đã vì gia sản mà đấu đá đến mức này.

Nói thật, nếu không vì di nguyện của bà, Hoắc Tú Tú thà từ bỏ cái ghế gia chủ này còn hơn.

Cái gia tộc mục nát này, cô có làm gia chủ thì cũng để làm gì?

Chẳng phải vẫn giống bà nội, tiếp tục mưu cầu phúc lợi cho đám người này sao?

Cô đang có ý thối lui, nhưng lời của lão quản gia lại khiến cô nhen nhóm lại ý chí chiến đấu.

Đó là việc Hoắc lão thái thái chết thảm ở bên ngoài, nếu có thể, vẫn hy vọng đón được hài cốt bà về quy căn nơi đất tổ.

Không rõ lão quản gia có phải cố ý nói vậy để kích thích cô hay không, nhưng cô đã quyết định phải chấn hưng Hoắc gia.

Cô cần có đủ quyền lực và thực lực để quay lại Trương Gia Cổ Lâu một lần nữa.

Cuộc họp gia tộc bắt đầu trong cãi vã và kết thúc bằng một trận ẩu đả, coi như phí công vô ích.

Mấy vị trưởng lão Hoắc gia tức đến nổ phổi nhưng nhất thời chẳng có cách nào hay hơn.

Ngay khi mọi chuyện rơi vào bế tắc, một tin tức âm thầm lan truyền trong giới ngầm Kinh Đô: Tân Nguyệt Phạn Điếm định tổ chức một chuyến chiêu mộ cao thủ (giáp lạt ma).

Họ cần một số tay súng thiện chiến, nhưng cụ thể là làm gì và ở đâu thì không nói rõ.

Tin tức này giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu sôi, gây chấn động khắp giới ngầm Kinh Đô.

Ai cũng biết Tân Nguyệt Phạn Điếm giàu nứt đố đổ vách, thứ lọt vào mắt xanh của họ chắc chắn không phải đồ tầm thường.

Thế là mấy đại gia tộc ở Kinh Đô đều nảy sinh hứng thú, thi nhau cử người liên hệ hợp tác.

Hoắc gia cũng không ngoại lệ.

Mấy vị trưởng lão như mèo ngửi thấy mùi tanh, cho rằng đây là cơ hội tốt để dẹp yên nội đấu.

Họ họp lại lần nữa, quyết định ai có thể bắt nhịp được với Tân Nguyệt Phạn Điếm và mang về lợi ích thì người đó sẽ được lập làm gia chủ đời tiếp theo.

Còn Hoắc Tú Tú, người kế thừa mà Hoắc lão thái thái chỉ định?

Hiện tại bọn họ không công nhận.

Tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.

“Tiểu thư, cô xác định muốn làm vậy sao?” Thanh Thanh Mạn nhìn Doãn Nam Phong đang ngồi ở vị trí chủ tọa, phân vân hồi lâu cuối cùng không nhịn được mà khuyên: “Nơi đó quá nguy hiểm, cổ tịch ghi lại kẻ đi vào mười phần chết chín.

Cô làm thế này chẳng phải là đang mạo hiểm quá sao?” “Tôi biết.” Doãn Nam Phong bưng chén trà lên, tay trái bưng khay, tay phải cầm nắp, khẽ gạt lá trà vài cái.

Thế nhưng chén trà vừa chạm môi, cô lại đặt mạnh nó xuống bàn.

Doãn Nam Phong thở dài một tiếng: “Tôi còn lựa chọn nào khác sao?

Lão bất tử kia năm đó vì tôi mà bị trúng lời nguyền sâu đậm.

Tuy mấy năm nay ông ấy cứ giả vờ như không có chuyện gì, nhưng thực tế thế nào tôi lại không biết sao?” Thanh Thanh Mạn im lặng một hồi, vẫn có chút không cam lòng: “Dù cô có làm nhiều hơn nữa thì Trương hội trưởng ông ấy...” “Câm miệng.” Đối mặt với sắc mặt khó coi của Doãn Nam Phong, mấy chữ “coi cô như trẻ con” bị Thanh Thanh Mạn nuốt ngược vào trong.

Cô bạn này lớn lên cùng Doãn Nam Phong, quan hệ vừa là chủ tớ vừa là bạn bè, nên cô hiểu rõ tâm tư của tiểu thư nhà mình.

Cô biết chuyện mà tiểu thư nói là chỉ điều gì.

Khi đó Doãn Nam Phong vừa tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm, để tạo danh tiếng và chứng minh thực lực với tộc nhân, cô đã trẻ người non dạ đích thân dẫn đội đi đổ đấu.

Toàn bộ quá trình rất thuận lợi, thu hoạch phong phú.

Thế nhưng lúc sắp rời đi, cô vô tình chạm phải cơ quan.

Giữa lúc nguy cấp, Trương Nhật Sơn đang ẩn nấp trong bóng tối đột nhiên xuất hiện, dốc hết sức cứu cô, nhưng chính mình lại trúng một loại lời nguyền.

Chương 387

Lời nguyền này mang sức mạnh rất tà ác, dù Trương Nhật Sơn sở hữu huyết mạch nhà họ Trương cũng không thể kháng cự.

Nhiều năm qua, Doãn Nam Phong luôn nghiên cứu lời nguyền này.

Cô đã tra cứu rất nhiều cổ tịch văn hiến, và gần đây cuối cùng cũng xác định được nguồn gốc của nó là từ nước Nam Chiếu.

Quốc gia này xuất hiện vào thời Thiên Bảo nhà Đường, là một chính quyền nô lệ.

Thời gian cai trị không dài, chỉ khoảng hai trăm năm rồi mất tích một cách bí ẩn, để lại nhiều bí mật chờ hậu thế giải mã.

Doãn Nam Phong cũng không giải thích được vì sao lời nguyền của nước Nam Chiếu ở phía Tây Nam lại xuất hiện ở miền Đông?

Nghĩ không thông, cô quyết định bỏ qua.

Dù sao đối với cô, chỉ cần có một tia hy vọng là sẽ nỗ lực tìm kiếm, dù là để báo đáp ơn cứu mạng hay xóa bỏ mặc cảm trong lòng, hoặc có lẽ là vì tình cảm không thể nói thành lời chôn giấu nơi đáy tim.

Tóm lại, lần này Doãn Nam Phong đã dốc toàn lực, không tiếc tiền của, nhất định phải đích thân dẫn đội đến nước Nam Chiếu tìm cách giải nguyền.

Nhưng theo thông tin nhận được, nơi đó địa thế hiểm ác, nguy cơ bủa vây.

Từ xưa đến nay, phàm là kẻ đến đó chẳng có mấy người được chết lành.

Đó là lý do Thanh Thanh Mạn muốn ngăn cản.

Doãn Nam Phong biết Thanh Thanh Mạn lo cho mình, giọng điệu bất giác dịu lại, vỗ vai cô ấy trấn an: “Yên tâm đi, tôi tự có tính toán.

Lần này tôi sẽ mang theo những tay súng thiện chiến nhất, tuyệt đối không để xảy ra sơ suất.” Nói đoạn, cô hơi lộ vẻ đắc ý: “Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta không phải loại như Hoắc gia có thể so sánh được.

Cô cứ yên tâm, tôi sẽ không để mình bị lật thuyền trong mương như Hoắc lão thái thái đâu.” Tiểu thư đã nói vậy, Thanh Thanh Mạn biết không thể cản được nữa nên đành thôi, rồi bắt đầu thảo luận xem nên mời những cao nhân nào xuống núi.

Giang hồ đang loạn cào cào, nhưng ba kẻ gây ra mớ hỗn độn này lại thong dong như đang đi nghỉ dưỡng.

“Kính Kính, đừng dừng lại.” Ngô Mặc ngồi xổm trên sofa, tay cầm tay cầm chơi game đang kịch chiến với Trương Khởi Linh.

Dù vậy, cậu vẫn không quên bảo Hắc Nhãn Kính bên cạnh: “Tiếp tục đi nào.” Hắc Nhãn Kính vác đàn violin trên vai, mặt đầy vạch đen, nhìn Ngô Mặc với ánh mắt u oán, hy vọng đối phương ngoảnh lại nhìn mình một cái.

Nhưng chờ mãi, chẳng những không thấy người quay đầu mà còn bị mắng thêm một trận.

“Dừng cái gì mà dừng, tiếp tục đi chứ, nhịp điệu của anh phối hợp với tốc độ tay của tôi là vừa đẹp để đánh cho lão Trương không còn manh giáp.” Giọng Ngô Mặc đầy vẻ đắc ý.

Từ sau khi hai cái tivi bị hỏng, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính đã chuyển mục tiêu sang máy chơi game.

Thế là Trương Khởi Linh từ đại chiến đơn độc chuyển thành đấu tay đôi.

Ngô Mặc vốn tưởng mình chơi game nhiều năm thế nào cũng dễ dàng giải quyết được Trương Khởi Linh, nhưng không ngờ tốc độ tay của người nhà họ Trương đúng là không phải hạng người thường có thể đối phó.

Cậu trố mắt nhìn Trương Khởi Linh bấm tay cầm đến mức muốn phát ra tia lửa điện.

Ngô Mặc tính tình bướng bỉnh, càng thua càng hăng, thề phải đánh bại Trương Khởi Linh, tuyệt đối không để anh độc chiếm vị trí dẫn đầu trong lãnh địa này.

Cậu và Trương Khởi Linh cứ bám lấy cái tay cầm không buông, khiến Hắc Nhãn Kính buồn chán đến cực điểm.

Để giết thời gian, anh không biết kiếm đâu ra một cây đàn violin rồi ngồi giữa phòng khách diễn tấu.

Lúc đầu Ngô Mặc thấy hơi phiền, cho rằng Hắc Nhãn Kính muốn gây nhiễu mình, nhưng rất nhanh cậu đã phát hiện ra điều kỳ lạ.

Đi theo nhịp điệu của Hắc Nhãn Kính, cậu cư nhiên dần dần chiếm được ưu thế.

Thế là hay rồi, Hắc gia hoàn toàn biến thành nhạc công nền.

Đến mức hễ Ngô Mặc chơi game là Hắc Nhãn Kính phải ngồi phía sau kéo đàn.

Theo lời Ngô Mặc, việc này cũng giống như đánh trống trận thời cổ đại vậy.

Hắc Nhãn Kính chẳng biết nên vui hay buồn, tóm lại là cái thú tao nhã kéo đàn violin của anh đã bị Ngô Mặc khai phá thêm một công năng mới đầy oái oăm.

Hắc Nhãn Kính càng kéo càng bực, bèn đặt đàn xuống, một bước nhảy tới góc tường rút phích cắm điện.

Ngô Mặc chỉ suýt chút nữa là thắng được Trương Khởi Linh, đang lúc gay cấn thì tivi tắt ngóm.

Cậu tức đến mức suýt nhảy dựng lên, nhưng một câu của Hắc Nhãn Kính đã dập tắt ngay cơn hỏa khí: “Chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cậu thấy thế nào?” Đừng thấy ba người họ suốt ngày ở nhà ăn uống chơi bời mà tưởng họ không chú ý đến chuyện đại sự.

Tin tức Tân Nguyệt Phạn Điếm chiêu mộ người, họ cũng đã nghe thấy.

“Sao thế, Hắc gia nhà mình động lòng rồi à, định kiếm thêm chút thu nhập?” Ngô Mặc đặt tay cầm xuống, đứng dậy đi tới cạnh Hắc Nhãn Kính, lục trong túi áo anh ta lấy ra một điếu thuốc ngậm vào miệng.

Hắc Nhãn Kính rất phối hợp rút bật lửa châm thuốc cho cậu, cười híp mắt nói: “Cậu thì có nhà riêng rồi, còn anh trai đây vẫn phải đi thuê phòng khắp nơi.

Dù thế nào cũng phải tích góp chút tiền riêng chứ.” “Xạo sự vừa thôi.” Ngô Mặc rít một hơi thuốc thật sâu, nhả ra một vòng khói.

Cậu liếc xéo Hắc Nhãn Kính, khinh bỉ nói: “Bớt bốc phét đi, chắc chắn là có thứ gì đó thu hút anh rồi.” Hắc Nhãn Kính hì hì cười, không trả lời cũng chẳng phản bác, chỉ giật lấy điếu thuốc từ miệng Ngô Mặc rít vài hơi.

Thái độ này rõ ràng là có chuyện, nhưng anh ta không nói thì Ngô Mặc cũng không tiện hỏi.

Dù sao ai cũng có quyền riêng tư, anh em tốt đến mấy cũng phải giữ khoảng cách.

Trên đời này không sợ anh giả thần giả quỷ, chỉ sợ có kẻ phá đám.

Hắc Nhãn Kính không nói nguyên nhân thực chất là muốn trêu Ngô Mặc.

Anh biết tính tò mò của Ngô Mặc rất lớn, không kém gì anh trai Ngô Tà, có chuyện gì hay ho là cứ muốn hỏi cho ra lẽ.

Vì thế anh cố tình lấp lửng để trả thù nỗi oán hận phải ngồi sau lưng kéo đàn bấy lâu nay.

Anh vừa hút thuốc vừa đắc ý chờ đợi Ngô Mặc quấn lấy mình hỏi nguyên nhân, nào ngờ lại bị một người khác phá hỏng kế hoạch.

Ngô Mặc vốn định không hỏi, nhưng trong đầu cứ không ngừng suy đoán điều gì đã thu hút Hắc Nhãn Kính?

Cậu vừa định hút thuốc mới nhớ ra điếu thuốc đã bị Hắc Nhãn Kính cướp mất.

Đang định lấy điếu khác thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một chiếc điện thoại Nokia màu hồng.

Không cần ngẩng đầu Ngô Mặc cũng biết chủ nhân điện thoại là ai, vì chính cậu là người bỏ tiền túi ra mua nó cho Trương Khởi Linh.

Điện thoại trước kia của Trương Khởi Linh cũ nát đến mức ngoài nghe gọi và nhận tin nhắn ra thì chẳng làm được gì khác, có khi tín hiệu còn chập chờn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc liên lạc tình cảm anh em và dễ bỏ lỡ cơ hội cùng nhau làm giàu.

Vì thế Ngô Mặc đã nghiến răng chi tiền, một hơi mua ba chiếc điện thoại đời mới nhất, bền nhất.

Thời đó điện thoại nắp gập đang thịnh hành, nhưng Ngô Mặc xuyên không từ mười mấy năm sau về nên quen dùng điện thoại cảm ứng trực bản.

Cậu chọn đi chọn lại, cuối cùng vẫn chọn ba chiếc Nokia dạng thanh.

Để phân biệt, cậu chọn màu bạc cho mình, ném cho Hắc Nhãn Kính màu đen, và cuối cùng chọn màu hồng cho Trương Khởi Linh.

Dù sao Trương Khởi Linh cũng đã có nội y hình gà con và dép tông màu hồng rồi, thêm cái điện thoại màu hồng nữa cũng chẳng có gì là lạ.

"Ý gì đây?" Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh, rồi lại cúi xuống nhìn điện thoại.

Tuy "ngôn ngữ người câm" của cậu tiến bộ rất nhanh nhưng đôi khi vẫn không hiểu rõ lão Trương muốn nói gì.

Trương Khởi Linh thấy Ngô Mặc không nhận điện thoại, đột nhiên thốt ra một câu: "Tin nhắn." "Hả?" Ngô Mặc chớp chớp mắt, ngơ ngác nhận lấy điện thoại.

Nhưng khi nhìn rõ nội dung tin nhắn, nhãn cầu cậu suýt rớt ra ngoài, nước miếng cũng chực trào ra.

"Vãi chưởng, mười triệu?

Giá cao thế cơ à?" Ngô Mặc không cam lòng, đếm lại ngón tay xem trên tin nhắn có bao nhiêu số không.

Khi xác nhận con số là một chữ số một và bảy chữ số không, cậu gần như không tin vào mắt mình nữa.

"Lão Trương, anh giá trị quá đi mất!" Ngô Mặc tay phải siết chặt điện thoại, tay trái nắm lấy cánh tay Trương Khởi Linh, cảm thán: "Hóa ra anh chính là cái máy in tiền bằng xương bằng thịt trong truyền thuyết." "Khụ khụ." Ngô Mặc vừa dứt lời, Hắc Nhãn Kính bên cạnh bỗng bị khói thuốc làm sặc, ho không ngớt.

Anh ta chẳng buồn để ý cơn ho, giật lấy điện thoại của Trương Khởi Linh xem kỹ tin nhắn, sau đó vứt mạnh đầu thuốc xuống đất, rút điện thoại của mình ra so sánh.

Ngô Mặc thấy thế liền hiểu ngay, hóa ra Hắc Nhãn Kính cũng nhận được tin nhắn kiểu này.

Thảo nào gã này hôm nay lại bàn chuyện Tân Nguyệt Phạn Điếm, hóa ra là thấy thù lao ngon nên mới định ra tay.

Nhắc đến thù lao, Ngô Mặc cũng tò mò.

Phản ứng lớn thế này của Hắc Nhãn Kính chứng tỏ giá của anh ta so với Trương Khởi Linh chắc chắn chênh lệch không ít.

Chương 388

Vì tò mò, cậu ghé mắt nhìn qua vài cái, rồi chẳng thèm giữ thể diện cho khuôn mặt sầm sì của Hắc Nhãn Kính mà cười rộ lên.

Cậu một tay gác lên vai Hắc Nhãn Kính, tay kia không ngừng đấm vào lưng anh ta: “Ha ha ha, tôi nói này Kính Kính, anh thảm quá đi mất.

Năm triệu?

So với lão Trương thì không chỉ là kém một chút đâu, đây gần như là bị chém ngang lưng rồi còn gì.” Đúng vậy, tin nhắn trên điện thoại Hắc Nhãn Kính ghi rõ giá niêm yết: Năm triệu.

Ngô Mặc cười nghiêng ngả.

Trương Khởi Linh thì coi như không nghe thấy gì, mắt vẫn dán vào cái dây điện vừa bị rút ra.

“Được rồi, không đùa nữa.” Một lúc sau Ngô Mặc mới nén cười, bá cổ Hắc Nhãn Kính đi tới sofa ngồi xuống, an ủi: “Ca à, đừng buồn, giá cả chênh lệch đâu phải chuyện ngày một ngày hai, anh chẳng phải đã quen rồi sao?” Câu này đúng là đâm trúng tim đen.

Dù da mặt dày vô cùng như Hắc Nhãn Kính cũng không nhịn được mà đưa tay ôm ngực, một luồng khí uất nghẹn xông thẳng từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu.

“Nói chính sự đi, anh và lão Trương đều định nhận vụ này?” Đây là vấn đề Ngô Mặc quan tâm lúc này.

Theo quan sát của cậu, biến động ở Kinh Đô đã dần lắng xuống nhờ vụ chiêu mộ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lúc này nếu cậu mạo hiểm ra tay sẽ dễ bị kẻ có tâm địa phát hiện rồi bám theo, lúc đó thì xôi hỏng bỏng không, lại còn kéo chiến hỏa về phía Ngô gia thì không hay.

Chi bằng mượn cơ hội này để mọi chuyện êm xuôi, sau đó tìm cơ hội thích hợp mà hành động.

Đám tôn tử Hoắc gia kia trong ngắn hạn cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Còn mấy lão già Giải gia?

Kẻ cầm đầu đã bị mình thịt rồi, mấy tên còn lại chắc cũng sẽ biết điều một thời gian.

Hắc Nhãn Kính chưa kịp trả lời, Trương Khởi Linh ngồi trong góc đã "ừ" một tiếng.

"Chuyện này..." Ngô Mặc đang định suy nghĩ xem chuyện này có khả thi không thì hệ thống lại đá văng nắp quan tài, chủ động hiện thân.

Vừa xuất hiện là vào thẳng vấn đề, không thèm chào hỏi lấy một câu: "Đinh!

Phát nhiệm vụ chính tuyến mới." "Nhiệm vụ một: Hợp tác với Tân Nguyệt Phạn Điếm, gia nhập đội ngũ chiêu mộ." "Nhiệm vụ hai: Giành được tình hữu nghị của Tân Nguyệt Phạn Điếm, giúp Doãn Nam Phong nhìn rõ nội tâm của mình." "Nhiệm vụ ba: Check-in di tích nước Nam Chiếu, thu thập Kim Sí Thần Đỉnh của nước Nam Chiếu." "Nhiệm vụ bốn: Tìm thấy thi thể vị vua cuối cùng của Nam Chiếu, lấy ra Chân Chính Đại Hắc Thiên Thần Chú trong địa cung của ông ta." "Phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ là ngẫu nhiên." Hệ thống nói xong một cách nhẹ nhàng rồi lại lén lút chuồn về quan tài.

"Đồng tử, đợi đã." Để Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh không thấy mình đang đờ người ra, Ngô Mặc sải bước đi về phía nhà vệ sinh, vừa đi vừa giao tiếp với hệ thống trong đầu: “Nhiệm vụ một, ba, bốn tôi đều hiểu, còn cái nhiệm vụ thứ hai là cái quái gì thế?” “Mẹ kiếp, tôi là một con cẩu độc thân ngàn năm, bản thân còn chưa từng trải qua chuyện tình cảm, ông bắt tôi đi giúp người khác tìm hiểu nội tâm à?” “Ông chắc chắn nhiệm vụ này không phải là đang chơi tôi đấy chứ?” Ngô Mặc càng nói càng bực, mắng mỏ: “Ông nhận được lợi lộc gì từ Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi đúng không, từ bao giờ mà chuyển nghề làm ông mai bà mối thế?” “Chỉ cần không phải kẻ ngốc đều thấy rõ Doãn Nam Phong thích Trương Nhật Sơn.

Tôi với Trương Nhật Sơn còn đang không ưa nhau, mắc mớ gì phải giúp ông ta ôm người đẹp về?” Ngô Mặc xả một tràng, lời ra tiếng vào toàn là oán trách hệ thống giao nhiệm vụ tào lao.

Nhưng cậu nói nhiều đến mấy cũng vô dụng, hệ thống vẫn chứng nào tật nấy, im hơi lặng tiếng không thèm đáp lời.

Nếu không phải Hắc Nhãn Kính đứng ngoài cứ gọi mãi chắc Ngô Mặc có thể ngồi lỳ trong nhà vệ sinh cả buổi chiều.

Ngô Mặc vừa kéo quần vừa đi ra phòng khách.

Trong chớp mắt, một ý nghĩ lóe lên trong đầu.

Hệ thống chỉ yêu cầu nhìn rõ nội tâm, chứ đâu có chỉ đích danh mình phải tác hợp cho bọn họ đâu.

Nghĩ vậy, nụ cười lại treo trên khuôn mặt cậu.

Ngô Mặc có cảm giác Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh không nói thật.

Hai người họ muốn đi mộ cổ Nam Chiếu chắc chắn là có việc riêng.

Về điểm này, Ngô Mặc tuyệt đối không hỏi.

Dù lòng hiếu kỳ có cào xé gan phổi thì cậu cũng không hé môi nửa lời.

Ai cũng có bí mật riêng, chính cậu chẳng phải cũng thế sao?

Có thấy mấy anh em truy hỏi đến cùng đâu.

Vả lại đã nhận nhiệm vụ hệ thống thì chuyến đi Nam Chiếu này chắc chắn không thể tránh khỏi.

Chỉ cần ngày nào cũng ở bên hai người họ thì bí mật nào có thể giấu nổi cậu chứ?

Bây giờ cần cân nhắc là làm sao thuyết phục hai vị đại thần này cho mình đi cùng.

Ngô Mặc thấy điểm này hơi khó, vì nhìn cái bộ dạng không nói thật kia, e là họ không định dắt cậu theo.

Thời gian qua ở bên nhau, Ngô Mặc cuối cùng cũng nhận ra, dù mình có thể dùng tay không đập cương thi, dùng chân đá văng nắp quan tài thì trong mắt họ, cậu vẫn luôn ở vị thế cần được bảo vệ.

Chẳng biết mắt mũi hai người họ thế nào nữa, có ai được bảo vệ mà như cậu không?

Ngoài vấn đề đó, còn một chuyện nữa làm Ngô Mặc đau đầu.

Phải biết rằng “Nam Hạt Bắc Ách” nổi danh giang hồ, họ là những người Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ đích danh muốn chiêu mộ.

Còn cậu thì vô danh tiểu tốt, dù từng gặp Doãn Nam Phong một lần nhưng tự dưng dẫn xác đến cửa chẳng phải sẽ khiến người ta nghi ngờ sao?

Huống hồ còn điểm quan trọng nhất, cậu có phải đi làm từ thiện đâu, mắc mớ gì phải chủ động giúp không công?

Ít ra cái tên Hạt Tử kia còn được năm triệu.

Vạn nhất đến lượt cậu chẳng được xu nào thì sau này còn mặt mũi nào mà nghênh ngang trước mặt anh ta nữa?

Chuyện Ngô Mặc xoay xở thế nào thì hạ hồi phân giải.

Giờ hãy nói về cặp bài trùng Vương Bàn Tử và Ngô Tà đang bị bỏ rơi trong "nhà lao tối".

Để mua tin tức, hai người tiêu tiền như nước.

Mỗi đêm Ngô Tà đều thấy khổ sở nhất khi nhìn tin nhắn trừ tiền trong điện thoại, càng nhìn càng xót.

Tiền đến thì như suối chảy nhỏ giọt, mà đi thì như sóng vỗ dạt dào.

Không lâu sau, hai người lại từ khách sạn lớn dọn về nhà Vương Bàn Tử.

Theo quan sát của họ, người của Tam gia dường như đã biến mất hết.

Vương Bàn Tử vừa nhấm nháp chút rượu, vừa ném lạc rang vào miệng.

Gã liếc nhìn khuôn mặt khổ sở của Ngô Tà, bĩu môi: "Thiên Chân, không phải Bàn gia tôi nói cậu đâu, cậu cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội hơi keo.

Cậu không nghĩ xem, thời buổi này có việc gì mà không tốn tiền?" Vương Bàn Tử nói xong thì dừng lại một chút, đứng dậy lấy vài tấm ảnh từ trong tủ ném ra trước mặt Ngô Tà.

Những tấm ảnh rơi vung vãi trên bàn.

Ngô Tà cúi đầu nhìn, trong lòng có chút ghê tởm.

Anh dùng tay đẩy mấy tấm ảnh lên phía trước, hỏi: "Anh lấy cái này làm gì?" "Hừ, cái thằng này, chẳng phải chỉ là mấy cái xác chết thôi sao?

Cậu còn nhìn ít à?” Vương Bàn Tử cười khẩy một tiếng, chỉ vào một tấm ảnh rồi nói: “Cậu nhìn kỹ xem, không thấy thủ pháp này rất quen sao?” “Hử?” Ngô Tà xếp lại mấy tấm ảnh cho ngay ngắn, tỉ mỉ so sánh vết thương.

Quan sát một lúc, anh ngập ngừng: “Những vết dao này không giống nhau, có nông có sâu, có dài có ngắn.” Ngô Tà định nói tiếp nhưng bị Vương Bàn Tử đập một phát vào vai cắt ngang: “Cậu bớt nói nhảm đi, ai hỏi cậu về đao pháp?

Cậu có chú ý thấy không?

Lục trưởng lão của Giải gia và đại thiếu gia Hoắc gia đều bị thiếu mất một vài ‘phụ tùng’ trên người.” Vương Bàn Tử xoa cằm, nói tiếp: “Cái động tác ‘thiến’ này, mẹ kiếp sao mà giống thằng nhóc Ngô Mặc làm thế không biết?” Ngô Tà nghe xong sắc mặt chuyển từ đỏ sang trắng, nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử hỏi: “Anh chắc chắn đây là do Tiểu Mặc làm?” “Rất có khả năng.” Vương Bàn Tử càng nghĩ càng thấy suy đoán của mình đúng.

Cái thằng ranh Ngô Mặc này đánh nhau toàn nhắm vào hạ tam lộ.

Vả lại trước khi đi, nó từng nói với mình là sẽ giải quyết vấn đề của Hoắc gia.

Nhìn từ điểm này, việc khơi mào nội đấu ở Hoắc gia chắc chắn là do nó làm.

Còn việc Lục trưởng lão Giải gia chết thảm thì lại càng không cần bàn cãi.

Cả Kinh Đô này ai mà chẳng biết vị Lục trưởng lão kia không ưa gì gia chủ Giải Ngữ Hoa.

Theo tin tức mình bỏ tiền ra dò la được, vị Lục trưởng lão này gần đây liên tục có hành động nhỏ, thậm chí còn trực tiếp đối đầu với Giải Ngữ Hoa trước mặt bàn dân thiên hạ.

Không nói chuyện khác, chỉ riêng cái tính bảo vệ người nhà của Ngô Mặc cộng thêm quan hệ với Hoa gia, nếu nó nghe được chuyện này mà không băm vằm lão Lục kia ra thì nó đã chẳng phải người nhà họ Ngô.

Ngô Tà cau mày, đi đi lại lại trong phòng như con thoi, lo lắng nói: "Dạo này Kinh Đô mưa máu gió tanh, xảy ra bao nhiêu chuyện.

Tiểu Mặc có bị thương không?

Chương 389

Không được, Bàn Tử, chúng ta phải sớm tìm thấy nó.” Vừa dứt lời, Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau rồi đồng thời thở dài.

Miệng thì bảo sớm tìm thấy Ngô Mặc, nhưng thực tế tìm nó còn khó hơn mò kim đáy bể.

Chẳng biết cái thằng nhóc hỗn đản này trốn ở đâu mà đến giờ vẫn không lộ mặt.

Nó cứ như kiểu đánh một phát rồi đổi một chỗ, vừa làm loạn ở phía Đông xong là lập tức xuất hiện ở phía Tây, chắc chắn không để ai nắm được quy luật.

“Haiz, không chỉ Tiểu Mặc, cả Tiểu Ca và sư phụ tôi cũng chẳng biết đi đâu rồi?” Nghĩ đến hai vị kia, Ngô Tà chỉ thấy uất ức.

Ba người này đều cùng một giuộc, chẳng để lại một lời nhắn nào mà chạy mất tăm mất tích.

Hai người đang dông dài thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ.

“Mẹ nó, không phải người của Tam thúc cậu đấy chứ?” Phản ứng đầu tiên của Vương Bàn Tử là tắt đèn, sau đó cùng Ngô Tà nấp bên cửa sổ, vén rèm nhìn qua khe nhỏ ra ngoài.

“Bàn gia, đừng trốn nữa, tôi biết ông có nhà mà, là tôi Kim Vạn Đường, lão Kim đây.” Vương Bàn Tử và Ngô Tà hiện tại vô cùng cảnh giác.

Dù Kim Vạn Đường nói vậy họ vẫn không vội mở cửa.

Trong nhà ngoài ngõ đều không vội, Vương Bàn Tử không mở, Kim Vạn Đường không ngừng gõ, bắt đầu cuộc chiến tiêu hao.

Cái thằng này gõ ròng rã mười phút, đến nỗi cửa hàng bên cạnh cũng có người thò đầu ra nhìn, Vương Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Gã bật đèn trở lại, đi tới hé cửa ra một khe nhỏ, thò đầu nhìn quanh quất xác nhận chỉ có một mình Kim Vạn Đường mới yên tâm.

“Tôi nói này lão Kim, ông có bệnh à?

Ban ngày ban mặt không đến, cứ phải canh nửa đêm mới tới?” Vương Bàn Tử vỗ mạnh vào lưng Kim Vạn Đường, mỉa mai: “Cái lão già này, hay là giấu mặt vào trong háng rồi nên không dám gặp người à?” “Kìa Bàn gia, xem ông nói cái lời gì mà khó nghe thế.” Kim Vạn Đường cũng không để ý, gạt tay Vương Bàn Tử ra rồi vẫy tay chào Ngô Tà: “Tiểu Tam gia, thật là lâu rồi không gặp.” “Hừ, lão Kim, không có việc gì thì ông chẳng bao giờ đến đây, nói đi, ông lại có chuyện gì?” Ngô Tà vừa thấy Kim Vạn Đường là nhớ ngay đến việc lão lừa mình vào tròng, nên thái độ chẳng tốt đẹp gì cho cam.

Kim Vạn Đường xuất thân dân buôn bán, luận về độ dày da mặt thì chỉ có hơn chứ không kém Vương Bàn Tử, nên lão chẳng hề bận tâm đến thái độ của hai người.

Lão nhìn thấy rượu và lạc rang trên bàn, cười hì hì bảo: “Tục ngữ nói đúng thật, đến sớm không bằng đến đúng lúc, hai vị gia đây đang ăn đêm sao?” Rồi lão tự nhiên như ở nhà ngồi xuống bàn, bưng ly rượu của Vương Bàn Tử lên nhấp một ngụm nhỏ, ra vẻ sành sỏi: “Rượu ngon, Bàn gia, đây là rượu Nhị Oa Đầu Hồng Tinh năm 49 đúng không?

Ông đúng là chịu chi thật đấy, thứ này giá không hề rẻ đâu.” Lời còn chưa dứt, Kim Vạn Đường như thể chưa chiếm được đủ hời, ngửa cổ nốc cạn nửa ly rượu còn lại.

Một chén rượu trôi xuống bụng, Kim Vạn Đường vẫn còn chút ý vị chưa tan, đang định rót thêm một chén nữa.

Tay lão vừa đưa ra thì nghe một tiếng 'chát' vang lên.

Nhìn lại Kim Vạn Đường, lão đang ôm lấy bàn tay phải run rẩy, kêu oai oái không ngừng.

“Ối giồi ôi, Bàn gia của tôi ơi, anh ra tay thế này thì ác quá rồi.

Lão Kim tôi đây chỉ dựa vào đôi tay với đôi mắt này để kiếm cơm, anh tát một phát thế này kiểu gì chẳng sưng lên ba năm ngày.

Đến lúc đó không cầm được đồ sứ, chắc tôi phải nhịn đói mất thôi.” “Bớt bốc phét đi mẹ nó đi.” Vương Bàn Tử nhấc bình rượu lên, lắc lắc thấy còn lại nửa bình.

Hắn lại nhìn nhìn chén rượu trên bàn, bên trong trống không, úp ngược chén xuống cũng chẳng nhỏ ra được giọt nào.

“Mẹ kiếp, Lão Kim, cái lão rùa già nhà ông đúng là tham đến mức muốn thò tay vào tận họng người ta mà cướp.” Vương Bàn Tử mắng chửi lẩm bẩm, xót ruột vô cùng.

Rượu này là đồ hắn trân tàng đã lâu.

Hôm nay thực sự thèm quá, nhịn không được mới mở ra rót một chén nhỏ, vừa nhâm nhi được mấy ngụm, còn chưa kịp sướng thì đã bị cái lão rùa già Kim Vạn Đường này nốc sạch trong một nốt nhạc.

Kim Vạn Đường chẳng hề để tâm, cứ nhăn nhở cười với hai người: “Hai vị gia, chút chuyện nhỏ này đừng chấp nhất làm gì.

Lão Kim tôi là người thế nào, chúng ta giao thiệp bấy lâu nay, hai vị chắc hẳn trong lòng phải hiểu rõ chứ?

Nếu không có chuyện tốt, liệu tôi có lặn lội đêm hôm thế này tới tìm hai vị không?” Nói đoạn, lão đơn giản dọn dẹp mặt bàn, đẩy chén rượu với đĩa thức ăn sang một bên, rồi móc từ trong ngực ra một cái bọc nhỏ.

Bọc mở ra, Kim Vạn Đường lấy từ bên trong ra một tấm bản đồ làm từ chất liệu da hay dược liệu gì đó không rõ.

Lão cẩn thận bày tấm bản đồ lên bàn ăn.

"Hừ, giả thần giả quỷ." Ngô Tà hừ lạnh một tiếng.

Nhìn cái bộ dạng lén lén lút lút của Kim Vạn Đường lúc này là anh lại thấy bực mình.

Hồi trước cái lão già này đến lừa phỉnh mình cũng chính là cái đức hạnh này.

Mới qua bao lâu đâu, lại diễn lại trò cũ?

"Hai vị gia, mời xem qua." Kim Vạn Đường chỉ tay vào bản đồ, tỏ vẻ cung kính.

Đôi mắt lão chứa đầy mong đợi nhìn Ngô Tà và Vương Bàn Tử, hy vọng thấy được biểu cảm hay thái độ khác biệt trên mặt hai người.

Tuy nhiên, lão phải thất vọng rồi.

Ngô Tà đứng im tại chỗ, mặt đầy khinh bỉ.

Còn Vương Bàn Tử thì một tay ném lạc vào mồm, một tay cầm tờ báo đọc.

Cả hai đều coi lão như không khí, chẳng thèm liếc mắt lấy một cái.

"Đừng thế mà hai vị gia, giữ thể diện cho tôi chút đi." Kim Vạn Đường thấy thế trận này thì bắt đầu lúng túng.

Lão nghĩ mãi không thông, hôm nay hai vị này bị làm sao vậy?

Chẳng lẽ là trúng tà rồi?

Theo hiểu biết của lão về họ, bình thường chỉ cần có chút chuyện là hai vị này đã vác cuốc đi đào mộ tổ nhà người ta lên hỏi cho ra nhẽ rồi.

Sao hôm nay ngay cả liếc cũng chẳng thèm liếc một cái?

“Bớt giả thần giả quỷ đi, cái lão già nhà ông đúng là bọ hung chui vào hạt lạc, chẳng phải loại tốt lành gì.” Vương Bàn Tử không chiều theo thói đó.

Hắn nhìn ra rồi, Kim Vạn Đường đêm hôm tới đây chắc chắn là có chuyện muốn lừa anh em hắn ra tay.

Ngô Tà vừa định đưa tay lấy một hạt lạc, nghe Bàn Tử nói xong lại ném hạt lạc trở lại đĩa.

Thấy hai người không chịu tiếp chiêu, Kim Vạn Đường cũng có chút bất lực.

Lão lại ngồi xuống, thở dài thườn thượt: “Hai vị có định kiến với tôi lớn quá rồi.

Lão Kim tôi tuy không dám nói mình là người tốt, nhưng giao thiệp với hai vị cũng là dốc hết ruột gan đấy.” Lão lải nhải một tràng dài, cuối cùng Ngô Tà nghe mà phát phiền.

Vốn dĩ anh đang lo lắng cho tình hình của Ngô Mặc, sợ đám gia tộc kia tra ra chuyện là do Ngô Mặc làm rồi đến báo thù.

Đang lúc tâm phiền ý loạn thì Kim Vạn Đường cứ lải nhải không dứt.

Ngô Tà vốn tính tình tốt cũng phải nổi hỏa, anh đập bàn một cái, nói: “Có việc thì nói việc, không có việc thì cút xéo.” Cái đập bàn này làm Vương Bàn Tử quên cả nhai hạt lạc trong mồm.

Kim Vạn Đường cũng không dám lải nhải nữa, vội vàng trình bày tình hình và mục đích đến đây.

“Hai vị gia, tấm bản đồ trước mặt tôi đây không phải đồ tầm thường, nó là bản đồ cổ mộ Nam Chiếu do tôi dựa vào cổ tịch chỉnh lý ra.

Tôi nghĩ hai vị chắc cũng nghe nói về chuyện Tân Nguyệt Phạn Điếm đang giáp lạt ma rồi chứ?

Thực tế điều mà hai vị không biết là, nơi họ muốn đến cũng chính là chỗ này.” Kim Vạn Đường tuôn ra một tràng thao thao bất tuyệt.

Ý chính đại khái là lão biết Tân Nguyệt Phạn Điếm sắp đi nơi này, mà trong tay lão lại có tài liệu tương ứng.

Theo tin tức lão có được, bảo vật của nước Nam Chiếu cực kỳ nhiều.

Chuyến này nếu tham gia được, khi trở về kinh đô sẽ là 'đổi đời' ngay.

Không chỉ địa vị trong giới khác hẳn, mà ngay cả cái cửa hàng nhỏ của lão cũng có thể đổi thành tòa nhà cao tầng.

Nhưng lão tự biết thân thủ thực lực của mình không ra gì, muốn tham gia vụ này thì sợ có mạng đi không có mạng về.

Vì vậy lão mới nhắm vào Vương Bàn Tử.

Chỉ cần ba người họ lập đội, Kim Vạn Đường sẽ có tự tin đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đàm phán.

Còn lợi ích sau khi xong việc chia chác thế nào?

Đó là chuyện nội bộ anh em, sao cũng được.

Tiếc thay, lão có nói hươu nói vượn đến mức nào thì Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng chẳng mảy may động lòng.

Chương 390

Hai người coi lão như đang kể chuyện tiếu lâm, nghe cho vui tai thôi.

Khi Kim Vạn Đường dừng lời, Vương Bàn Tử chỉ tay ra đại môn, cười hì hì bảo: “Lão Kim, phiền ông một việc, lúc ra ngoài nhớ đóng cửa giùm tôi nhé.” “Được thôi.” Kim Vạn Đường đứng dậy định đi, bỗng nhiên phản ứng lại thấy có gì đó sai sai, Vương Bàn Tử rõ ràng là đang đuổi khách mà?

Lão đứng khựng lại, mếu máo nói: “Hai vị gia đừng trêu tôi nữa, đi hay không cho tôi một câu dứt khoát đi?” “Không đi.” Hai tiếng đồng thanh vang lên cực kỳ nhịp nhàng.

Kim Vạn Đường thực sự bất lực, cuốn đồ đạc nhét lại vào ngực.

Lão ủ rũ đi về phía cửa, mắt cứ liếc trộm lại phía sau, hy vọng hai người sẽ lên tiếng giữ lại.

Nhưng cho đến khi lão bước hẳn ra ngoài, hai vị kia vẫn không nói lời nào.

Kim Vạn Đường không cam lòng, lại thò đầu vào nói nhỏ một câu: “Đúng rồi, theo tin tôi nhận được, Tân Nguyệt Phạn Điếm hình như đã mời vị Ách Ba đó.” Câu nói này như một quả bom dội xuống.

Hai vị trong phòng không thể giả vờ làm Phật tổ được nữa, đồng loạt nhảy dựng lên.

“Đường Đường, dừng bước!” Vương Bàn Tử lao nhanh ra cửa, túm lấy cánh tay Kim Vạn Đường, cười hớn hở: “Kìa kìa, mau vào nhà đi.

Đêm hôm thế này lặn lội tới đây đâu có dễ dàng gì, anh em mình ngồi xuống bàn bạc kỹ chút nào.” “Đúng thế, Lão Kim, lâu rồi không gặp, cứ ngồi lại nói chuyện đi.” Ngô Tà cũng không chịu kém cạnh.

Từ sau khi theo Hắc Nhãn Kính học tập, da mặt anh đã dày lên trông thấy.

Tuy tâm địa chưa đen bằng ai, nhưng kỹ năng biến hóa biểu cảm hiện tại đã thành thục như ăn cơm uống nước hàng ngày.

Ngồi xuống ghế lần nữa, Vương Bàn Tử vẫn tiếc không nỡ lấy rượu ngon ra tiếp Kim Vạn Đường.

Hắn nghĩ nghĩ, rồi lục từ trong tủ ra một bình Nhị Oa Đầu bình dân.

Sau khi rót đầy cho Kim Vạn Đường, hắn mới mở lời: “Ông nói lúc nãy có thật không?

Tân Nguyệt Phạn Điếm mời Tiểu Ca, vậy anh ấy có đồng ý không?

Hiện tại người đang ở Tân Nguyệt Phạn Điếm à?” Ba câu hỏi dồn dập thể hiện rõ tâm trạng của Bàn Tử lúc này.

Ngô Tà cũng nhìn chằm chằm vào Kim Vạn Đường, muốn nghe tin tức của Trương Khởi Linh từ miệng lão.

Lần này Kim Vạn Đường không làm mình làm mẩy nữa, nói hết những gì mình biết: “Đúng, tin tức tôi có được là như vậy, nhưng Ách Ba hiện tại vẫn chưa lộ diện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi nghĩ có lẽ anh ấy vẫn đang cân nhắc.” Lão hất tay, nốc sạch chén Nhị Oa Đầu, chậc chậc miệng rồi nói tiếp: “Không chỉ có Ách Ba, mà ngay cả vị Hắc gia danh tiếng ngang hàng với anh ấy hình như cũng nhận được lời mời.

Nói thế này đi, Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này chịu chi lắm, những người có tiếng tăm trên giang hồ đều được họ mời cả.

Thế nên tôi mới đặc biệt tìm hai vị.

Cơ hội tốt thế này mà không nhúng tay vào một chân, chẳng phải sẽ hối hận nửa đời sao?” Ngô Tà và Vương Bàn Tử liếc nhau, trong lòng đã hiểu rõ.

Té ra cái lão này chỉ biết chút da lông, căn bản không biết tình hình cụ thể.

“Xong rồi, uống một chén là đủ rồi.” Mặt Vương Bàn Tử lập tức sa sầm xuống, nói: “Lão Kim, tôi đã bảo cái lão nhà ông toàn bốc phét, chẳng có câu nào thật lòng cả.

Tiểu Ca nhà chúng tôi còn chưa xuất hiện, ông lấy tin tức ở đâu ra?

Đúng là vu oan cho hòa thượng ăn trộm cá, nói nhăng nói cuội.” “Được rồi Bàn Tử, để lão đi nhanh đi, tôi buồn ngủ rồi.” Ngô Tà bĩu môi khinh bỉ: “Nói một hồi chẳng được câu nào ra hồn, tôi đoán lão cũng chỉ nghe hóng hớt ở đâu đó, thấy có tiền nên muốn kiếm chác, nhưng một thân một mình thế đơn lực mỏng nên mới nhớ tới anh em mình.” Hai người kẻ xướng người họa phối hợp vô cùng ăn ý, làm Kim Vạn Đường uất ức đến cực điểm.

“Thôi thôi hai vị gia, tha cho cái miệng tôi đi.” Kim Vạn Đường khổ sở cười gượng, chắp tay xin tha: “Tôi nói thật không được sao?

Ôi, vốn định giấu chút đỉnh, dùng lý do khác, nhưng hai vị quỷ quyệt quá, thật sự không dễ lừa.” Lão vừa thở dài vừa mở ba lô, lôi từ bên trong ra một vật đưa đến trước mặt Ngô Tà, nói tiếp: “Cậu Ba, cậu xem đi, cái này là đối phương chỉ đích danh yêu cầu phải giao tận tay cho cậu đấy.” “Cái quái gì đây?” Vương Bàn Tử tính nóng, giật phăng món đồ trên tay lão.

Hắn xé lớp giấy gói bên ngoài ra nhìn, lập tức mày nhíu chặt, lạnh lùng nhìn Kim Vạn Đường tra hỏi: “Cuộn băng hình này là ai nhờ ông mang tới?

Đối phương là nam hay nữ, mục đích là gì?” Ngô Tà cầm cuộn băng từ tay Bàn Tử, chỉ nhìn một cái là đầu óc anh 'oanh' một tiếng.

Những ký ức trước đây tràn về trong tâm trí như sóng xô dạt dào.

Trong viện điều dưỡng ở Cách Nhĩ Mộc, cái người có khuôn mặt giống hệt mình đang bò lồm ngồm dưới đất.

Lúc đó cũng chính vì nhận được một cuộn băng hình mà mới dẫn ra hàng loạt sự kiện sau đó.

Cứ ngỡ mọi chuyện đã kết thúc, không ngờ bây giờ lại có người gửi tới cho anh.

Ngô Tà càng nghĩ càng đau đầu, không tự chủ được mà xoa xoa thái dương, như thể làm vậy sẽ vơi bớt chút căng thẳng.

“Thiên Chân, đừng nghĩ lung tung, cứ xem nội dung cuộn băng này có gì đã.” Vương Bàn Tử vỗ vai Ngô Tà an ủi: “Biết đâu bên trong không phải loại anh nghĩ, mà là tin tức khác thì sao, ví dụ như Tam thúc của anh nhảy múa thoát y chẳng hạn, chẳng lẽ anh lại lo hão à?” “Hê hê Bàn Tử, nếu anh dám nói thế trước mặt Tam thúc tôi, tôi sẽ kính anh là một bậc hán tử.” Ngô Tà dở khóc dở cười.

Trí tưởng tượng của anh cũng phong phú lắm, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh đó, nỗi phiền muộn bỗng chốc tan biến.

Nơi Vương Bàn Tử ở không có máy chiếu đời cũ, may mà Kim Vạn Đường đã tính trước chuyện này, đặc biệt mang từ cửa hàng tới một chiếc.

Nhìn lão lôi chiếc máy chiếu đời cũ nặng nề cũ kỹ từ trong túi ra đặt lên bàn, Vương Bàn Tử trêu chọc: “Này Lão Kim, cái túi của ông đựng được phết nhỉ, chẳng lẽ ông chính là Doraemon trong truyền thuyết... cái gì nhỉ?

Đúng rồi, chính là cái con mèo máy đó?" "Mà này, cuộn băng này ông xem chưa?" Vương Bàn Tử chợt phản ứng lại, quàng tay qua cổ Kim Vạn Đường đe dọa: "Với tính cách của cái lão rùa già nhà ông, chắc chắn là xem rồi, ông nói trước xem bên trong có gì đi, rồi tôi mới quyết định có xem hay không." "Tôi thề, thật sự chưa xem." Kim Vạn Đường chỉ vào băng phong ấn trên bao bì cuộn băng, giải thích: "Tôi nói thẳng với hai vị luôn, sáng kia lúc mở cửa, tôi thấy một cái hộp đặt ngay trước cửa.

Hắc hắc, hai vị cũng biết tính tôi rồi đấy." Kim Vạn Đường xoa xoa tay, hơi ngượng ngùng: "Thì thích tham mấy cái món hời nhỏ, nhìn quanh không thấy ai là bưng ngay cái hộp vào nhà.

Mẹ kiếp, cái lão nhà ông cũng không sợ là đồ của người chết." Vương Bàn Tử vốn ngứa mắt cái bộ dạng này của lão, mỉa mai: "Ngộ nhỡ bên trong là quả bom hay gì đó, để xem lão già nhà ông còn ham rẻ được không." "Vâng, Bàn gia nói phải, là tôi nhất thời hồ đồ." Kim Vạn Đường nói tiếp: "Mở hộp ra, tôi thấy bên trong có mấy món đồ chơi nhỏ với cuộn băng hình này, à phải rồi, còn có một bức thư.

Vì tò mò nên tôi định xem thư viết gì.

Trên phong bì viết tên tôi, nhưng không ngờ nội dung bên trong lại yêu cầu tôi phải giao cuộn băng này cho cậu Ba.

Trong thư còn dặn tôi phải dùng cách nói lúc nãy để trao đổi với hai vị, nếu hai vị không đồng ý thì mới đưa cuộn băng ra.

Còn tấm bản đồ lúc nãy thực tế cũng nằm trong hộp luôn." Sau khi Kim Vạn Đường kể lại đầu đuôi sự việc, máy chiếu cũng đã lắp xong.

Lão lại đưa cuộn băng cho Ngô Tà: "Cậu Ba, cuộn băng này, vẫn là cậu tự tay bỏ vào đi." Ngô Tà gật đầu, thành thục đút cuộn băng vào máy.

Sau đó lùi lại vài bước, ngồi xuống ghế bắt đầu chăm chú quan sát.

Vương Bàn Tử và Kim Vạn Đường cũng tương tự, cả hai nhìn chằm chằm vào màn hình tivi xem rốt cuộc bên trong có thứ gì.

Đoạn phim đen trắng, chẳng khác gì trước đây.

Đầu tiên là mười phút màn hình nhiễu hạt.

Nếu không phải mấy cuộn băng trước cũng tình trạng này, Ngô Tà chắc sẽ nghĩ có ai đó đang chơi xỏ mình, hoặc là Kim Vạn Đường tới trêu chọc anh.

Qua khoảng mười phút, ngoại trừ Ngô Tà, Bàn Tử và Kim Vạn Đường đều bắt đầu mất kiên nhẫn.

Cả hai vừa định lên tiếng thì từ màn hình bỗng phát ra những âm thanh đứt quãng.

“Anh chắc chắn là ở đây chứ?

Nếu không tìm thấy thứ mình muốn, tất cả chúng ta sẽ biến thành quái vật mất.” Giọng nói này như đang nói chuyện với ai đó, nhưng chờ mãi cũng không nghe thấy tiếng đáp lại.

Đám Ngô Tà lập tức bình tĩnh, mắt dán chặt vào màn hình tivi.

Dù trên đó toàn là nhiễu hạt thì họ cũng không bận tâm.

“Nước Nam Chiếu, vua Nam Chiếu, đáng chết.” Giọng nói này lại nói thêm mấy câu, hầu hết là chửi bới, giống như đang nguyền rủa ai đó.

Ngô Tà nghe giọng thấy rất quen, nhưng nhất thời không nhớ ra đã nghe ở đâu.

Đang lúc anh suy nghĩ mông lung thì màn hình đột nhiên xuất hiện một khung cảnh.

Một khuôn mặt người vụt qua màn hình cực nhanh, sau đó lại là màn hình nhiễu hạt cho tới lúc kết thúc, không còn âm thanh hay hình ảnh nào mới.

“Tua lại đi.” Sắc mặt Ngô Tà rất nghiêm trọng, trong lòng có dự cảm không lành, luôn cảm thấy khuôn mặt lúc nãy trông rất quen mắt.

Kim Vạn Đường nhanh chóng tiến lên ấn nút lùi, để hình ảnh quay lại đoạn thời gian đó.

Khi thấy sắp tới đoạn đó, lão nhanh tay ấn nút tạm dừng.

Trên màn hình xuất hiện khuôn mặt của một người trẻ tuổi.

Mà khuôn mặt này, cả ba người có mặt đều vô cùng quen thuộc.

Chính là cái người trong cuộn băng trước đây, người đàn ông có khuôn mặt giống hệt Ngô Tà đang bò lồm ngồm dưới đất.

Cảm giác lại một lần nữa nhìn thấy chính mình trong cuộn băng thực sự quá khó chịu, một cơn buồn nôn dâng trào trong lòng Ngô Tà.

“Thiên Chân, anh không sao chứ?” Vương Bàn Tử nhận ra sắc mặt Ngô Tà không ổn.

Chương 391

Hắn tiện tay lấy một cái chén bên cạnh đưa đến trước mặt Ngô Tà: “Uống miếng nước đi cho xuôi.” Ngô Tà không nhìn, cầm lấy nốc cạn một hơi.

Sau đó 'phụt' một tiếng, anh phun ra hết sạch.

Cú phun này đúng là 'mưa móc cùng hưởng', phun đầy đầu đầy mặt Kim Vạn Đường đối diện.

“Khụ khụ.” Ngô Tà bị sặc ho không ngừng, một lúc lâu sau mới lấy lại hơi, uất ức nhìn Bàn Tử hỏi: “Khụ... cái lão Bàn này... khụ... anh đưa rượu cho tôi làm gì?

Sặc chết tôi rồi.” “Ối giời, lấy nhầm rồi.” Bàn Tử bấy giờ mới phản ứng lại.

Cái chén hắn đưa cho Ngô Tà là loại rượu Lão Bạch Can 62 độ, vốn định dùng để cúng Thần Tài, không ngờ lúc nãy cuống quá lại bưng luôn chén đó qua.

Chả trách Ngô Tà nốc một hớp là phun ra hết, rượu quá mạnh nên bị sặc.

Theo ánh mắt của Bàn Tử, Ngô Tà cũng hiểu ra, không nhịn được mà đảo mắt trắng dã: “Đến cả rượu cúng Thần Tài nhà mình mà anh cũng uống, còn trông mong người ta phù hộ cho anh phát tài sao?” “Không sao.” Vương Bàn Tử cười hì hì, chẳng hề để tâm: “Thần Tài nhà mình mắt sáng tâm trong, là một vị thần tốt.” Vốn dĩ Bàn Tử không tin thần thánh, nhưng hiện tại đối với vị Thần Tài này thì lại cung kính hết mực.

Từ khi gặp Ngô Tà, Bàn Tử cảm thấy tài vận của mình giảm sút nghiêm trọng.

Lần nào xuống mộ cũng là hăng hái đi vào, chạy trối chết đi ra.

Đừng nói là bảo bối, ngay cả cái quần đùi của mình cũng bị lột mất mấy cái.

Không chỉ vậy, sau khi ra ngoài còn phải đối mặt với tiền thuê nhà cao ngất ngưởng và chi phí bệnh viện.

Chút tiền dưỡng già tích góp bấy lâu, không quá hai ba lần là sạch bách.

Sau đó nghe hàng xóm tán dóc, đối phương bảo thỉnh một vị Thần Tài về nhà rất linh nghiệm.

Bàn Tử nghĩ bụng, thôi thì ngựa chết chữa thành ngựa sống, bỏ ra hai mươi tệ mua một bức tượng Thần Tài ở vỉa hè cười hớn hở bưng về nhà.

Món đồ này có linh hay không hắn không chắc, nhưng cứ cách hai ngày là nhận được nhiệm vụ mới, đó là chuyến đi cung điện Tây Vương Mẫu.

Tiếp đó gặp được Ngô Mặc.

Hắn không chỉ có thêm một người anh em sinh tử, mà còn là lần đầu tiên thấy tiền quay lại.

Điều này làm Bàn Tử hưng phấn vô cùng, cảm thấy Thần Tài này linh thật.

Sau đó, tượng Thần Tài được 'lên đời'.

Lễ vật cúng bái trên đó không còn là táo thối nữa, mà là dưa lê đào được tuyển chọn kỹ lưỡng.

Rượu cũng từ loại Nhị Oa Đầu rẻ tiền nhất đổi thành Lão Bạch Can 62 độ.

Cách làm này của hắn đã chứng minh đầy đủ một điều: thời gian dùng thử Thần Tài đã kết thúc.

“Tôi bảo cậu Ba này, cậu chơi trò gì thế?” Kim Vạn Đường uất ức hết sức, lấy tay áo lau rượu trên mặt.

Lão không biết đầu đuôi sự việc, chưa từng nghe chuyện Ngô Tà nhận được cuộn băng hình trước đó nên cứ ngỡ là Ngô Tà tự mình bày trò chơi xăm.

“Xin lỗi.” Ngô Tà gật đầu với Kim Vạn Đường, miệng nói lời xin lỗi nhưng thực chất trên mặt chẳng có chút biểu cảm hối lỗi nào.

Cái lão rùa này đã hại mình khổ sở bao nhiêu rồi, đừng nói là phun rượu vào mặt, có ném lão vào hố phân thì cũng là lẽ đương nhiên thôi.

“Cậu Ba, cậu...” Kim Vạn Đường định nói tiếp, nhưng vừa mở miệng đã bị Vương Bàn Tử đẩy ra ngoài.

“Được rồi Lão Kim, trời muộn rồi ông về trước đi, tôi với Thiên Chân nghiên cứu chút đã, mai mới trả lời ông được.” Kim Vạn Đường biết tính Bàn Tử nên cũng đành bất lực.

Nhưng lão không phải kẻ ngốc, từ hành động của Bàn Tử, lão cảm nhận rõ chuyện này có ẩn tình.

Thật sự có khả năng không phải Ngô Tà tự đạo tự diễn.

Chẳng nói đâu xa, chỉ riêng món đồ cổ gửi kèm trong hộp cho lão, ít nhất cũng phải trị giá ba năm mươi vạn.

Hai vị gia trước mặt này, bủn xỉn có tiếng, liệu có nỡ bỏ ra số vốn lớn thế này không?

Kim Vạn Đường nghĩ thông suốt rồi, vừa đi vừa nói vọng lại: “Này hai vị gia, chúng ta giao hẹn rồi đấy, ngày mai rốt cuộc thế nào phải cho tôi câu trả lời rõ ràng đấy nhé.

Bất kể chuyện khác ra sao, chuyến giáp lạt ma của Tân Nguyệt Phạn Điếm này thực sự rất ra tiền.” Chữ cuối cùng vừa dứt, lão đã bị Bàn Tử đẩy hẳn ra ngoài cửa.

Cánh cổng sắt lớn đóng rầm một cái ngay trước mặt lão, kín mít không kẽ hở.

Cái trò qua cầu rút ván này Kim Vạn Đường thấy nhiều rồi, nhưng giống như Vương Bàn Tử thế này, không chỉ rút ván mà còn quay lại ném thêm quả bom vào hố thì đúng là cực kỳ hiếm thấy.

Kim Vạn Đường lắc đầu, thở dài một tiếng rồi rời khỏi đó.

Vương Bàn Tử quay lại phòng, thấy Ngô Tà đang cầm tua vít định tháo cuộn băng hình ra.

“Thiên Chân, anh định làm gì?” Vương Bàn Tử ngồi lên ghế bắt chéo chân, châm một điếu thuốc.

“Hiện tại tôi hơi rối.” Ngô Tà loay hoay vài cái đã tháo được lớp vỏ cuộn băng.

Anh tỉ mỉ kiểm tra một hồi nhưng hơi thất vọng, bên trong chẳng có gì cả.

“Ầy!” Ngô Tà vứt tua vít và vỏ cuộn băng lên bàn, ngồi phịch xuống, lưng tựa mạnh vào ghế.

Lúc này anh đang tâm phiền ý loạn, khuôn mặt giống hệt mình trên màn hình cứ lởn vởn trước mắt.

“Nhìn cái bộ dạng của anh kìa.” Vương Bàn Tử vỗ mạnh vào lưng Ngô Tà một cái: “Có gì mà phải phiền, nếu anh muốn truy tìm nguyên nhân thì anh em mình đi một chuyến Nam Chiếu.

Dù sao lão rùa già Kim Vạn Đường cũng nói rồi, Tiểu Ca và Hắc gia cũng nằm trong danh sách khách mời mà.

Nếu anh không muốn truy tìm nguyên nhân thì cứ coi nó như một cái rắm, thả xong là hết chuyện, nghĩ nhiều thế làm gì cho mệt?” Lời của Bàn Tử tuy thô nhưng thật.

Ngô Tà ngẫm lại cũng thấy có lý.

Anh quàng vai Bàn Tử, trầm giọng nói: “Bàn Tử, anh nói không sai, có điều tôi nghĩ kỹ rồi, tôi vẫn muốn biết rốt cuộc chuyện này là thế nào.” Chuyện này cứ đè nặng trong lòng anh, muốn nén cũng không nén nổi.

Sau khi suy tính trước sau, Ngô Tà quyết định đích thân đi tìm câu trả lời.

Bất kể phía trước có âm mưu gì, hay là ai gửi cuộn băng này tới, Ngô Tà cảm thấy nếu không tra cho rõ ràng thì e là nửa đời sau anh chẳng thể sống yên ổn được.

Dư Hàng, cửa tiệm của Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh đang ngồi trước bàn, lau chùi một cái chén cổ.

Vừa ngẩng đầu lên, ông liền bắt gặp ánh mắt đầy nghi hoặc của Phan Tử.

Ngô Tam Tỉnh thấy ánh mắt đó, trong lòng khẽ động, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ mình và Giải Liên Hoàn hoán đổi thân phận đã bị Phan Tử phát hiện rồi?” Ông đúng không hổ danh là lão hồ ly nghìn năm, ngoài mặt không để lộ chút sơ hở nào.

Đặt món đồ cổ xuống bàn, ông bưng chén trà lên nhấp một ngụm, bấy giờ mới chậm rãi mở lời: “Phan Tử, cậu có chuyện gì muốn nói với tôi sao?” “Dạ?” Phan Tử sững người một lát, nhất thời chưa phản ứng kịp.

Ngô Tam Tỉnh vẫn ung dung: “Cậu ngồi đây cả buổi sáng, cứ muốn nói lại thôi, thực sự tưởng tôi không nhận ra à?

Nói đi, có chuyện gì khó xử?

Tam gia sẽ giải quyết giúp cậu.” Phan Tử bấy giờ mới biết thì ra Tam gia nói ý này.

“Haiz, Tam gia, em cũng chẳng có việc gì, chỉ là thấy hơi kỳ lạ thôi.” Phan Tử xoa xoa tay, dường như hơi ngại nói ra câu tiếp theo.

“Hử?

Nói đi.” Ngô Tam Tỉnh không thúc giục, trên mặt nở nụ cười nhạt, tĩnh lặng nhìn Phan Tử.

“Hì hì, Tam gia, vậy em nói thẳng nhé.” Phan Tử nhe răng cười, nói: “Sao em cứ cảm thấy từ sau khi về Dư Hàng, ngài dường như trẻ ra ấy nhỉ?

Chẳng nói đâu xa, chỉ tính riêng mái tóc thôi, tóc bạc hầu như biến mất, mấy chỗ hói trước đây cũng mọc thêm không ít tóc mới.” Nói đoạn, Phan Tử tiến lại gần, vẻ mặt tò mò nhìn Ngô Tam Tỉnh: “Tam gia, ngài đi cấy tóc đấy à?” Mặt Ngô Tam Tỉnh đanh lại.

“Chuyện này...” Vấn đề này quá thâm sâu, phức tạp đến mức Ngô Tam Tỉnh nhất thời không biết giải thích thế nào.

Tổng không thể nói với Phan Tử là hai người họ đổi vai quá vội vàng nên chưa kịp xử lý vấn đề tóc tai chứ?

Với lại, ai mà rảnh rỗi như Phan Tử chứ?

Cả buổi sáng không làm gì, cứ chằm chằm nhìn vào trán ông mà soi.

Chương 392

Đang lúc Ngô Tam Tỉnh định chuyển chủ đề thì Phan Tử lại tự mình đưa ra câu trả lời.

Hắn vỗ đùi một cái, như sực nhận ra: “Tam gia, em hiểu rồi!

Chắc chắn đợt trước ngài bị hói là do lo lắng cho chuyện của Cậu Ba và cậu Mặc.

Bây giờ người ta bình an vô sự rồi, tâm trạng ngài thoải mái nên tóc tự động mọc lại thôi.” Ngô Tam Tỉnh: “...” Ông bắt đầu suy nghĩ, cái thằng nhóc Giải Liên Hoàn này huấn luyện người kiểu gì vậy?

Một Phan Tử nghiêm túc sao giờ lại trở nên càng lúc càng thiếu đứng đắn thế này?

Sau đó ông lại bắt đầu tò mò về Tiểu Tà và Tiểu Mặc.

Hai đứa nhóc này rốt cuộc là thế nào?

Sao cứ nhắc đến tên chúng là ai nấy đều có vẻ mặt khó nói vậy nhỉ?

Những chuyện này lướt qua não Ngô Tam Tỉnh trong giây lát, lúc này ông còn chuyện khác cần xử lý.

Ông châm một điếu thuốc, rít một hơi sâu, hờ hững hỏi: “Phan Tử, tình hình bên Sa Thị thế nào rồi?” “Tam gia cứ yên tâm, tình hình bên đó đã ổn định rồi.” Nhắc đến chính sự, Phan Tử lập tức nghiêm túc trở lại, báo cáo: “Ách Tả dẫn người về đó, theo dặn dò của ngài đã liên lạc với mấy nơi có quan hệ tốt với chúng ta.

Sau đó dùng biện pháp mạnh dọn dẹp mấy kẻ gây hấn, những tên còn lại không đáng ngại.” “Ừm.” Ngô Tam Tỉnh trầm ngâm một lúc, dặn dò: “Bảo họ cẩn thận một chút, mấy lão già đó giỏi nhất là dùng chiêu trò bẩn thỉu, coi chừng bị đâm sau lưng.” Phan Tử vâng lệnh: “Rõ, Tam gia.” Những ngày tiếp theo trôi qua khá bình lặng, ít nhất là ngoài mặt.

Ngô Tam Tỉnh mỗi ngày đều đến tiệm uống trà, đọc báo, trông giống hệt một ông chủ tiệm đồ cổ bình thường.

Tuy nhiên, ở kinh đô, các địa bàn vốn thuộc về các đại gia tộc khác lại âm thầm đổi chủ sang tên Ngô Tam Tỉnh.

Một buổi chiều nắng đẹp, Ngô Tam Tỉnh đang thảnh thơi nằm trên ghế bập bênh phơi nắng.

Điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Ông ngồi dậy cầm điện thoại, thấy hiển thị số lạ.

Ngô Tam Tỉnh không nghe ngay mà đợi một lúc.

Chuông điện thoại như không biết mệt, tắt rồi lại gọi lại liên tục.

Hai bên bắt đầu thi gan.

Chuông reo ròng rã hai phút đồng hồ, Ngô Tam Tỉnh mới bắt máy.

Điện thoại vừa áp lên tai, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói trầm thấp và cứng nhắc: “Chuyển phát nhanh của ông đã tới, mời ra cửa nhận đồ.” Nói xong câu đó, điện thoại 'cạch' một tiếng ngắt kết nối.

Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm số điện thoại này đầy suy tư, sau đó dứt khoát gọi lại.

Kết quả bên trong cứ lặp đi lặp lại một câu: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.” “Tam gia, cái anh chuyển phát này làm ăn chẳng ra làm sao cả.” Đúng lúc đó, Phan Tử bưng một cái hộp giấy lớn từ ngoài cửa đi vào, vừa đi vừa phàn nàn: “Chẳng thông báo tiếng nào, cứ thế vứt đồ ngay trước cửa.”

“Được rồi Phan Tử, cứ để hộp đó đi, cậu ra ngoài bận việc đi.” Ngô Tam Tỉnh đứng dậy đi tới bên cái hộp, vỗ vai Phan Tử dặn dò: “Bên kinh đô chú ý một chút, đừng để bị người ta cắn ngược lại.” Phan Tử gật đầu, cũng không hỏi nhiều mà quay đi làm việc.

Hắn không biết trong cái hộp này đựng thứ gì, chỉ biết là sau khi nhận được cái hộp này, ngày thứ ba hắn đã cùng Tam gia đáp máy bay trực chỉ kinh đô, tới Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Doãn Nam Phong đích thân ra đón, hai người trò chuyện hơn ba tiếng đồng hồ.

Sau đó Ngô Tam Tỉnh lại phong trần mệt mỏi dẫn Phan Tử quay về Dư Hàng, bắt đầu thu gom nhân thủ.

Giải gia lão trạch ở kinh đô.

“Giải đương gia, đống tài liệu đó chắc anh xem rồi chứ, không biết anh định thế nào?” Doãn Nam Phong dùng ngón trỏ và ngón giữa tay phải kẹp một điếu thuốc.

Khói thuốc lượn lờ chầm chậm tan ra.

Cô đưa lên miệng rít một hơi nhẹ, rồi nghiêm mặt nói: “Tôi biết bao năm qua chắc chắn anh cũng nghi ngờ chuyện này, chỉ là chưa tìm được tài liệu liên quan thôi.

Ban đầu tôi cũng không liên hệ hai chuyện này với nhau, nhưng càng nghĩ càng thấy không ổn.

Sự việc diễn ra quá trùng hợp, khiến tôi không thể không nghi ngờ họ trúng cùng một loại lời nguyền.” Giải Ngữ Hoa đóng tập tài liệu trong tay lại, rơi vào trầm tư.

Tập tài liệu này chủ yếu giới thiệu về một loại lời nguyền, loại lời nguyền này rất đáng sợ.

Người bị nguyền rủa ban đầu không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng họ thường không sống quá bốn mươi tuổi, sau khi chết ở vị trí trái tim sẽ xuất hiện một vết nứt hình đôi cánh.

Thứ này giống như một hình xăm, xuất hiện một cách bí ẩn trên thi thể.

Chỉ đến lúc đó, người ngoài mới biết người chết từng bị nguyền rủa.

Tại sao chuyện này lại liên quan đến Giải Ngữ Hoa?

Đó là vì cha và mấy người chú của anh khi chết, trước ngực đều xuất hiện vết nứt này.

Lúc đó anh còn trẻ, một mặt phải nỗ lực để sống sót, mặt khác phải toàn tâm toàn ý nắm quyền kiểm soát Giải gia, nhất thời không rảnh tay nghiên cứu.

Tuy nhiên, chuyện này đã in sâu vào tâm trí anh.

Những năm sau đó, anh bắt đầu lưu ý trở lại.

Mỗi lần xuống mộ, chỉ cần phát hiện cổ tịch là sẽ gói ghém mang về gia tộc, hy vọng tìm thấy manh mối liên quan.

Thế nhưng bấy lâu nay, anh đã lật xem vô số cổ tịch mà không thấy một chữ một lời nào.

Nếu hôm nay Doãn Nam Phong không mang số tài liệu này tới, e rằng anh vẫn còn chìm đắm trong cuộc tìm kiếm vô vọng.

“Được.” Giải Ngữ Hoa đặt tập tài liệu xuống bàn, ngẩng đầu nhìn Doãn Nam Phong, trầm giọng nói: “Tôi đồng ý.” “Sảng khoái!” Doãn Nam Phong đứng dậy đưa tay phải ra, cười nói: “Hợp tác vui vẻ.” “Hợp tác vui vẻ.” Giải Ngữ Hoa cũng đứng dậy, đưa tay ra đón.

Hai bàn tay khẽ chạm vào nhau, đánh dấu một sự kết hợp mới được hình thành.

Trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, Ngô Mặc miệng ngậm thuốc lá, đi qua đi lại ở phía ngoài.

Vừa đi vừa lầm bầm: “Mẹ kiếp, hai cái lão già này cứng đầu quá, nói thế nào cũng không nghe.” Cậu thực sự rất uất ức.

Từ khi nhận được nhiệm vụ hệ thống giao, cậu bắt đầu bám lấy Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh, muốn thuyết phục hai người họ cùng tham gia vụ giáp lạt ma của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ngô Mặc tính toán rất kỹ, thân thủ mình không tệ, năng lực cũng mạnh, hai cái lão già này chẳng lẽ không biết sao?

Chỉ cần mình nói vài câu lọt tai, chắc chắn họ sẽ đồng ý.

Nhưng kết quả làm cậu thất vọng tràn trề.

Chẳng biết vì lý do gì, hai lão già này như đã bàn bạc trước, nhất quyết không đồng ý.

Lý do từ chối cũng cực kỳ 'đao to búa lớn' – bảo vệ cổ mộ, mọi người đều có trách nhiệm.

Nghe xem, đấy có phải lời người nói không?

Câu này ít nhất không nên thốt ra từ miệng cái thằng cha Hắc Nhãn Kính chứ?

Sau đó, hai người này sợ cậu chạy mất nên luân phiên canh chừng cậu hai mươi tư trên hai mươi tư giờ.

Ngay cả đi vệ sinh họ cũng không buông tha, chỉ cần mở cửa ra là chắc chắn thấy một vị 'đại thần' đứng lù lù ở đó.

Dẫu có làm quá đáng như vậy thì cũng chẳng sao, Ngô Mặc cảm thấy mình vẫn có thể nhẫn nhịn được.

Cùng lắm thì giở trò vô lại, dù sao nếu họ đi làm việc thì cậu cũng sẽ bám theo cho bằng được.

Nhưng cậu vạn lần không ngờ tới, cái thằng cha Hắc Nhãn Kính này thất đức đến mức cực hạn, hắn cư nhiên lại dám bán đứng cậu!

Ngô Mặc có nằm mơ cũng không ngờ, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai người này lại làm việc tuyệt tình đến vậy.

Họ cư nhiên hợp tác với nhau, bán đứng hành tung của cậu cho Nhị thúc.

Ai mà tưởng tượng nổi cơ chứ?

Đang lúc nửa đêm bị buồn tiểu làm cho tỉnh giấc, Ngô Mặc vừa định dậy đi "phóng thủy" thì đập ngay vào mắt là gương mặt nghiêm túc, cổ hủ của Nhị Kinh thúc.

Ngô Mặc lúc đó bị dọa cho giật bắn mình, hơi rượu lập tức bay sạch.

Cậu trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Trong chớp mắt, cậu đã hiểu ra tất cả.

Tại sao tối qua Hắc Nhãn Kính lại phá lệ mời mình uống rượu, còn Trương Khởi Linh thì chủ động ngồi bồi.

Hai người họ không những không hạn chế cậu uống bao nhiêu, mà còn hết ly này đến ly khác rót cho cậu.

Hóa ra là để chuốc say cậu, để Nhị Kinh thúc có thể thần không biết quỷ không hay mà xuất hiện ở đây.

Chương 393

Sau khi thông suốt, trong lòng Ngô Mặc như có cả vạn con thảo nê mã đang chạy loạn, mục tiêu đều nhắm thẳng vào Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Cậu cũng chẳng màng Nhị Kinh đang ở đây, hậm hực chửi rủa: “Tên mù chết tiệt, lão Trương, hai lão vương bát đản các người cút ra đây cho ông!” Thế nhưng cậu có chửi thêm mấy câu nữa thì trong phòng ngoại trừ tiếng thở của cậu và Nhị Kinh ra, chẳng có động tĩnh gì khác.

“Thôi đừng chửi nữa, lúc tôi đến thì hai người họ đã đi rồi.” Nhị Kinh nghe tiếng chửi bới của Ngô Mặc thì bất lực lắc đầu: “Mặc thiếu, tính cảnh giác của cậu vẫn thấp quá.

Nếu trong phòng là người xấu thì cậu đã tiêu đời rồi.” Những lời còn lại Nhị Kinh không nói ra, chủ yếu là muốn giữ chút thể diện cho Ngô Mặc.

Người trẻ tuổi coi trọng cái mặt hơn cả trời, ông sợ nói nặng lời quá Ngô Mặc lại xấu hổ.

Dẫu cho da mặt Ngô Mặc có dày như tường thành thì lúc này nghe Nhị Kinh nói vậy cũng thấy hơi nóng mặt.

Cậu đúng là quá bất cẩn thật.

“Khà, Kinh thúc, sao ngài lại tới đây?” Ngô Mặc chỉ đỏ mặt đúng một giây rồi lập tức đánh trống lảng.

“Mặc thiếu, cậu thật sự không nghe lời chút nào.” Nhị Kinh thở dài, vỗ vai Ngô Mặc, thấm thía nói: “Lúc trước Nhị gia nhận được điện thoại báo cậu gặp chuyện, ông ấy lo đến mất ăn mất ngủ.

Nếu không phải bị mấy việc vướng chân thì đã sớm đích thân tới Ba Nãi rồi.

Sau khi chuyện ở Ba Nãi kết thúc, cậu lại chạy thẳng tới kinh đô, chưa từng nghĩ xem trưởng bối trong nhà có lo lắng hay không sao?" Nhị Kinh nói chuyện rất có lý có tình, từng câu từng chữ đều đâm trúng tim đen, khiến Ngô Mặc cảm thấy hơi khó chịu.

Cậu bắt đầu phản tỉnh, liệu có phải mình hơi nhậm tính quá không?

Tuy rằng Nhị thúc, Tam thúc tính tình nóng nảy, nhưng họ lại thật lòng quan tâm cậu.

Để cứu cậu, Tam thúc già rồi mà vẫn sẵn sàng liều mạng.

Vậy mà cậu đến một mẩu giấy cũng không để lại đã bỏ chạy, việc này đúng là làm hơi thiếu đạo đức thật.

Vừa nghĩ tới đây, Ngô Mặc chợt nảy ra ý nghĩ: Không đúng nha!

Mình bỏ chạy thật, nhưng đại ca chẳng phải bị áp giải về rồi sao?

Cậu vội ngẩng đầu hỏi Nhị Kinh: "Kinh thúc, lúc đi em có đặc biệt để lại cho anh trai một phong thư, bảo anh ấy nói với Tam thúc một tiếng, sao anh ấy không nói?" "Đại thiếu gia?" Nhị Kinh cau mày, nhìn chằm chằm Ngô Mặc, nghi hoặc hỏi: "Hai anh em cậu không ở cùng nhau sao?" "Không có mà!" Ngô Mặc vô tội chớp chớp mắt, nghiêm túc biện minh: "Kinh thúc, em đâu phải đứa trẻ hư, sao có thể làm cái trò bắt cóc anh trai được?" Nhìn bộ dạng này của Ngô Mặc, trước mắt Nhị Kinh lại hiện lên hình ảnh đứa trẻ trắng trẻo, đáng yêu ngày xưa, lòng ông bỗng mềm lại.

"Được rồi, chuyện của đại thiếu gia tạm thời không nhắc tới, nói chuyện của cậu trước đi." Nhị Kinh nắm cánh tay Ngô Mặc, kéo đến ghế sofa trong phòng khách ngồi xuống.

Ngô Mặc vừa ngồi xuống đã bật dậy như lò xo.

Dưới ánh mắt ngỡ ngàng của Nhị Kinh, cậu lao thẳng vào nhà vệ sinh, vừa chạy vừa hét: “Kinh thúc, đợi lát nữa hãy nói, em đi lo chính sự trước đã!” Sau khi giải quyết xong "đại sự nhân sinh", Ngô Mặc mới quay lại ngồi xuống.

Cậu không nhịn được mà hỏi ngay: “Kinh thúc, chú cháu mình cũng đừng chơi bài ngửa nữa, ngài tới kinh đô là để bắt em về à?” Nhị Kinh không trả lời mà hỏi ngược lại: “Tôi tìm cậu, cậu có chịu theo tôi về Dư Hàng không?” “Tất nhiên là không rồi.” Ngô Mặc thẳng thắn nói: “Em đâu còn là trẻ con, làm việc gì cũng phải báo cáo phụ huynh.

Em thừa nhận việc không trực tiếp nói với Tam thúc là lỗi của em, nhưng em có để lại thư mà.

Em thấy chuyện này phải trách anh trai em kìa, anh ấy cũng không biết nói hộ em một câu, sao anh ấy cũng chạy mất tiêu rồi?

Hơn nữa em tới kinh đô thực sự là có việc cần xử lý.” Ngô Mặc càng nói càng hùng hồn, cuối cùng còn chốt hạ: “Tam thúc năm đó cũng đâu có lớn hơn em bao nhiêu, chẳng phải cũng tay trắng đánh hạ một mảnh giang sơn đó sao, ông nội cũng đâu có quản ông ấy.” Nghe câu này, Nhị Kinh im lặng.

Ông rất muốn giải thích hộ Ngô Tam Tỉnh một câu: Năm đó ông nội cậu đã xuống lỗ rồi, quản thế quái nào được?

Nhưng Nhị Kinh không phải hạng người nhiều lời, huống hồ ông thực sự rất thương Ngô Mặc, đây là đứa trẻ do chính ông nhìn lớn lên.

Đừng nói là Ngô Mặc oán trách vài câu, dù có chỉ thẳng vào mũi ông nói mấy lời quá đáng, ông cũng chẳng để bụng.

“Đừng nghĩ lung tung nữa, tôi tới đây không phải để bắt cậu về.

Nhị gia bảo tôi tới hỏi cậu, chuyện đó có phải do cậu làm không?” Câu nói này khiến Ngô Mặc rùng mình một cái.

Đang định giãy giụa biện minh thì Nhị Kinh đã xua tay ngắt lời.

Gương mặt nghiêm túc của ông rốt cuộc cũng nặn ra được một tia ý cười: “Nhị gia hỏi vậy không có ý trách cậu.

Mà là bảo tôi nhắn với cậu rằng, nếu đúng là cậu làm thì làm rất tốt.” “Vãi, em không nghe nhầm chứ?” Ngô Mặc không thể tin nổi mà véo vào đùi một cái, đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Đau thế này thì rõ ràng không phải là ảo giác rồi.

“Kinh thúc, Nhị thúc của em uống nhầm thuốc gì à, hay là bị ai tẩy não rồi?” Ngô Mặc nắm chặt cánh tay Nhị Kinh, vẻ mặt kinh hãi: “Hay là lão nhân gia ông ấy bệnh tình nguy kịch, có... có chuyện gì bất trắc?” Thật là ma ảo.

Nhị thúc vốn dĩ luôn đối với cậu không đánh thì mắng, cư nhiên lại ngàn dặm xa xôi phái Kinh thúc tới khen ngợi cậu?

Tình huống này chẳng phải chỉ có trên tivi, lúc người ta sắp không xong rồi mới làm hay sao?

Cho dù tính tình Nhị Kinh có tốt đến mấy thì lúc này cũng không nhịn được mà tét cho Ngô Mặc một cái.

“Thằng ranh con, nói hươu nói vượn cái gì đấy?

Không sợ Nhị thúc cậu nghe thấy rồi vác gậy đánh cho một trận à.” Nhìn bộ dạng cợt nhả của Ngô Mặc, Nhị Kinh cũng chẳng có cách nào với cậu.

Ông lấy điện thoại từ trong túi ra, nhấn vài cái.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

Nhị Kinh nói một câu rồi đưa điện thoại đến trước mặt Ngô Mặc.

Ngô Mặc nhận lấy điện thoại, thấy trên màn hình hiển thị tên Nhị gia.

Trong lòng cậu thầm nghĩ: “Thôi xong, cuối cùng cũng bị Nhị thúc tóm được.” Ngô Mặc đã chuẩn bị tinh thần bị Nhị thúc mắng cho một trận vuốt mặt không kịp.

Nhưng điều cậu không ngờ tới là, Ngô Nhị Bạch lần này không những không mắng mà còn khen cậu vài câu.

“Nhị thúc, ngài rốt cuộc là bị làm sao vậy?” Ngô Mặc thật sự không nhịn được, hỏi thẳng: “Chẳng lẽ ngài cũng bị ai tráo đổi rồi?” Ở đầu dây bên kia, Ngô Nhị Bạch vốn đang có vẻ mặt rất ôn hòa, nghe thấy câu này thì chén trà trên tay suýt chút nữa rơi xuống đất.

Ngay sau đó, một tràng mắng mỏ nổ ra từ loa điện thoại: “Thằng ranh con, lão tử cho mày mặt mũi quá rồi phải không?

Mới khen được hai câu đã không biết trời cao đất dày là gì.

Mày tưởng tao không biết trước khi đi mày đã chào hỏi bà nội mày chắc?

Coi như cái thằng ranh con nhà mày còn chút lương tâm, nếu mày đi mà không nói tiếng nào, lão tử nhất định sẽ đánh gãy chân mày.” Ngô Nhị Bạch mắng chửi tưng bừng, Ngô Mặc nghe xong lại thấy tâm trạng rất sảng khoái.

Đúng là cái vị này rồi, đúng là Nhị thúc nhà mình rồi.

“Được rồi, lão tử còn có việc phải làm, không rảnh đứng đây nói nhảm với mày.” Ngô Nhị Bạch mắng một trận xong thấy trong người nhẹ nhõm hẳn, cảm giác mệt mỏi cũng vơi đi không ít.

“Không phải chứ Nhị thúc, ngài gọi điện thoại chỉ để mắng em một trận thôi à?” Tuy xác định đây là Nhị thúc ruột của mình, nhưng tự dưng bị mắng một trận, cậu vẫn thấy ngơ ngác như gà mắc tóc.

“Mẹ nó, bị thằng ranh con nhà mày làm cho phân tâm, lão tử suýt chút nữa quên mất việc chính.” Ngô Nhị Bạch hơi ngượng ngùng.

May mà đây là gọi điện thoại, Ngô Mặc không nhìn thấy biểu cảm trên mặt ông.

Ông khẽ ho một tiếng rồi nói: “Kinh đô bây giờ không giống như trước, làm việc phải cẩn thận.

Tao đoán chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm chắc chắn thằng ranh mày sẽ nhúng tay vào.

Tao không quản mày làm thế nào, chỉ có một yêu cầu duy nhất: Phải giữ lấy cái mạng nhỏ của mày.

Mày cũng không muốn để bà nội phải người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh chứ?” Ngô Nhị Bạch nói đến đây thì dừng lại một chút, rồi tiếp tục: “Tao đã bảo mày tránh xa hai cái người kia ra một chút, vậy mà mày cứ không nghe.

Hôm nay họ có thể bán đứng mày cho tao, thì ngày mai cũng có thể vì chuyện khác mà bán đứng mày cho người ngoài.” “Nhị thúc, ngài nói hơi quá rồi đó.” Ngô Mặc không ngờ Ngô Nhị Bạch lại có định kiến sâu sắc với Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh như vậy, bèn vội vàng biện minh cho họ: “Bọn em đã cùng nhau trải qua vô số sinh tử, em hiểu họ mà.” “Hừ, vô số à?” Ngô Nhị Bạch lạnh lùng cười nhạt, khinh miệt nói: “Mày đã trải qua được bao nhiêu sóng gió rồi?

Năm đó người của Lão Cửu Môn lúc đánh nhau có thể tin tưởng giao phó hậu bối cho đối phương, nhưng sau đó thì sao?

Ông nội mày nói không sai, thứ đáng sợ hơn cả quỷ thần chính là lòng người.

Mày với anh trai mày nhìn thì có vẻ thông minh, nhưng thực tế đôi khi lại thiên chân đến nực cười.

Mày phải biết rằng, một khi đã chọn con đường này thì mày phải biết đề phòng thêm một chút.

Đừng có dễ dàng tin tưởng người khác, rất nhiều khi kẻ đâm sau lưng mày lại chính là người thân cận nhất.” Ngô Nhị Bạch hiếm khi nói nhiều với Ngô Mặc như vậy, tư tưởng cốt lõi chỉ nằm ở một chữ: Phòng.

Ngô Mặc không đồng tình với cách nói của Nhị thúc, nhưng cũng không muốn tranh cãi.

Có những chuyện chỉ có cậu mới biết, nói nhiều cũng chẳng thay đổi được suy nghĩ của Nhị thúc và mọi người, vậy thì phí lời làm gì?

Ngay khi Ngô Mặc tưởng Ngô Nhị Bạch sắp cúp máy thì ông lại bồi thêm một câu: “Ngày mai Nhị Kinh sẽ đưa mày đi gặp vài người, phàm sự gì cũng phải để tâm một chút.

Gia chủ không phải dễ làm như vậy đâu, tay trắng thì không gọi là gia chủ, mà gọi là tư lệnh trọc.” Nói xong những lời này, Ngô Nhị Bạch cúp máy.

Chương 394

Ngô Mặc ném điện thoại lại cho Nhị Kinh, bùi ngùi cảm thán: “Kinh thúc, ngài nói xem có phải người ta già đi thì tính tình cũng thay đổi không?” Giữa ánh mắt khó hiểu của Nhị Kinh, cậu tiếp tục: “So với dạo trước, Nhị thúc càng ngày càng lải nhải nhiều hơn.” Nhị Kinh: “...” Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai gã này cứ thế rời đi một cách bí ẩn.

Ngay cả Nhị Kinh cũng không biết họ đã đi đâu.

Ngô Mặc trong lòng vẫn còn tức giận, cũng chẳng buồn hỏi xem họ đi đâu.

Ngày thứ hai.

Trời vừa hửng sáng, Nhị Kinh đã lái xe đưa Ngô Mặc hướng về phía nội thành.

Một tiếng sau, xe rẽ vào một con hẻm nhỏ hẹp.

Chạy thêm vài phút nữa, Nhị Kinh tìm một chỗ đỗ xe lại.

“Mặc thiếu, đi thôi, phía trước có một quán trà, ông chủ ở đó chính là người chúng ta cần tìm.” “Kinh thúc, chúng ta tới đây rốt cuộc là để làm gì?” Ngô Mặc vẫn chưa hiểu Nhị thúc có ý đồ gì.

“Được rồi, đừng hỏi nhiều, theo tôi vào đó là biết.” Nhị Kinh xuống xe, lấy từ cốp sau ra một chiếc vali da.

Ông gật đầu với Ngô Mặc rồi dẫn đầu đi trước.

Cách đó không xa, một quán trà nhỏ ba tầng đứng sừng sững.

Quán trà mang phong cách cổ xưa, trông có vẻ đã nhiều năm tuổi.

Chính giữa có một tấm biển hiệu, nét chữ rồng bay phượng múa đề ba chữ: Du Nam Sơn.

Lúc sắp bước vào cửa, Nhị Kinh quay đầu lại dặn dò Ngô Mặc một câu: “Vào trong rồi thì đừng nói gì cả.” Ngô Mặc đảo mắt một cái, bất lực gật đầu.

Cậu xem như đã hiểu rồi, hóa ra hôm nay mình đóng vai người gỗ.

Đẩy cửa bước vào, một cậu thanh niên dẫn hai người lên căn phòng nhỏ ở tầng ba.

Bước vào phòng, một lão già tóc dài đang ngồi ngay chính giữa.

Tay phải ông ta bưng chén trà, thong thả thưởng thức.

Nghe thấy tiếng cửa mở, ông ta cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào lá trà trong chén, cứ như thể trong đó có chứa vật báu gì không bằng.

Ngô Mặc ghét nhất là mấy lão già thích làm màu kiểu này.

Nếu ông bị điếc, không nghe thấy thì còn bỏ qua được.

Đằng này không điếc cũng chẳng mù, bày đặt ra vẻ cái gì chứ?

Cậu định lên tiếng, nhưng chợt nhớ ra vừa nãy đã hứa với Nhị Kinh là không nói chuyện, đành phải nuốt ngược những lời mỉa mai vào trong.

Nhị Kinh không để ý, dường như đã quen với tác phong của lão già này.

Ông ra hiệu cho Ngô Mặc, sau đó đi tới ngồi xuống đối diện lão già.

Ngô Mặc bĩu môi, ngồi xuống bên cạnh.

Nhị Kinh đặt chiếc vali lên bàn, mở khóa mật mã.

Một tiếng “cạch” vang lên, nắp vali mở ra.

Ông xoay chiếc vali lại, đẩy về phía lão già.

Lúc này lão già mới từ tốn đặt chén trà xuống.

Ông ta lấy một vật từ trong vali ra, tỉ mỉ quan sát.

Có vẻ như mắt ông ta không được tốt lắm, còn lấy từ ngăn kéo ra một chiếc kính lúp, soi đi soi lại món đồ đó.

Ngô Mặc tò mò rướn cổ nhìn vào trong vali, bấy giờ mới phát hiện bên trong xếp ngay ngắn năm món cổ vật.

Món đồ lão già đang cầm trên tay là một con kim ấn, tạo hình rất cổ quái.

Đáy ấn vuông vức, mỗi cạnh dài khoảng mười centimet, làm bằng vàng ròng.

Phía trên con ấn là một con Kim Sí Điểu.

Con chim này được chạm khắc sống động như thật, nhìn là biết giá trị liên thành.

Những món khác trong vali cũng chẳng phải hàng rẻ tiền.

Lão già soi mỗi món mất nửa ngày, cuối cùng mới đóng nắp vali lại.

Ông ta gật đầu với Nhị Kinh, rồi lại tiếp tục dán mắt vào chén trà thưởng thức.

Nhị Kinh cũng không nói lời nào, xách vali lên vỗ vai Ngô Mặc, hai người lại đi ra ngoài.

Suốt quá trình không ai mở miệng nói lấy một lời.

Vừa ra khỏi quán trà, Ngô Mặc đã không nhịn được mà hỏi: “Kinh thúc, đây là đang chơi trò đoán chữ à?” “Tạm thời đừng hỏi, hãy nhớ kỹ gương mặt của những người này và những nơi này, sau này tôi sẽ nói cho cậu biết.” Nhị Kinh lại dắt Ngô Mặc đi thêm vài nơi khác, gặp không ít người.

Một ngày cứ thế trôi qua.

Buổi tối, hai người ăn cơm ở bên ngoài.

Sau bữa cơm, Nhị Kinh lái xe đưa Ngô Mặc về lại chỗ ở.

Ngô Mặc đẩy cửa xe định xuống, nhưng phát hiện xe vẫn chưa tắt máy, cậu nghi hoặc hỏi: “Kinh thúc, còn phải đi đâu nữa sao?” “Tôi phải về Dư Hàng.” Nhị Kinh nói một tiếng.

Ông quay người lấy chiếc vali từ ghế sau lại, mở ra rồi lấy con kim ấn kia đưa cho Ngô Mặc: “Cái này cậu giữ lấy, nó có liên quan đến nơi cậu sắp đi đấy.” “Hả?” Ngô Mặc thực sự ngẩn người.

Cậu không ngờ Nhị Kinh lại giao thứ này cho mình.

“Đừng có ‘hả’ nữa.” Nhị Kinh vỗ vai Ngô Mặc, vẻ mặt lộ rõ sự lo lắng: “Nơi đó quá nguy hiểm, cậu nhất định phải chú ý an toàn.” Nói đoạn, ông khẽ thở dài: “Nếu không phải Nhị gia bên kia còn có việc không thể rời đi, lần này tôi đã cùng đi với cậu rồi.” Nhìn vẻ lo lắng trên mặt Nhị Kinh, Ngô Mặc lại cười nói: “Kinh thúc, ngài cứ yên tâm đi, em nhất định sẽ không sao đâu.

Không nói chuyện khác, cứ tính việc ngài và Nhị thúc của em đến cái hậu đại cũng không có, lúc già đi chẳng phải vẫn phải trông cậy vào em dưỡng lão tống chung sao.” Lời vừa dứt, Nhị Kinh chỉ cảm thấy một luồng khí nghẹn ở lồng ngực, lên không được mà xuống cũng chẳng xong.

Lúc này ông đặc biệt thấu hiểu Nhị gia, tại sao hễ tí là lại muốn đá cho thằng nhóc này mấy cái.

Căn phòng vốn náo nhiệt giờ chỉ còn mình Ngô Mặc.

Sự tương phản quá lớn khiến cậu cảm thấy hơi buồn chán.

Ngô Mặc ngồi trên sofa nghịch con kim ấn trong tay, muốn xem thử thứ này có gì đặc biệt.

Con Kim Sí Điểu trên ấn có khuôn mặt được chạm khắc vô cùng hung tợn, trên đầu có một cái bướu lớn, đôi cánh khổng lồ dang rộng, trong miệng ngậm một con rắn độc.

Lật con ấn lại, mặt đáy là ấn văn viết bằng chữ triện, khắc bốn chữ lớn: Đông Đế Đại Ấn.

“Đông Đế?” Ngô Mặc bắt đầu suy tư.

Từ lúc hệ thống phát nhiệm vụ Nam Chiếu quốc, cậu đã tra cứu không ít tư liệu về quốc gia này.

Từ chính sử, dã sử đến truyền thuyết, chỉ cần liên quan đến Nam Chiếu là cậu đều lật xem hết.

Nhờ phúc của hệ thống, cậu sở hữu kỹ năng quá mục bất vong, chỉ cần nhìn qua một lần là nhớ như in.

Rất nhanh, cậu đã tìm thấy ghi chép về Đông Đế Đại Ấn.

Tư liệu từng ghi lại một sự kiện: Vào thế kỷ thứ bảy, Thổ Phồn thống nhất cao nguyên.

Do diện tích quản lý trở nên rộng lớn, việc điều binh khiển tướng hay ban hành mệnh lệnh đều cần ấn tín làm bằng chứng.

Lúc bấy giờ thực lực của Nam Chiếu quốc còn yếu, chỉ có thể phụ thuộc vào Thổ Phồn.

Khoảng năm 752 sau Công nguyên, Thổ Phồn quốc sắc phong Nam Chiếu vương là Tán Phổ Chung, đồng thời ban xuống một con kim ấn.

Nếu không có gì bất ngờ thì chính là con “Đông Đế Đại Ấn” trong tay cậu.

“Xem ra con ấn này chắc là của Nam Chiếu vương Các La Phượng.” Ngô Mặc có chút khó hiểu, tự lẩm bẩm: “Nhị thúc đưa thứ này cho mình làm gì chứ?” Nghĩ mãi không thông, cậu đành bỏ cuộc, ném con kim ấn vào không gian hệ thống.

Dù sao mình cũng phải đi một chuyến, có tác dụng gì thì lúc đó sẽ biết.

Ngô Mặc vệ sinh cá nhân đơn giản rồi về phòng lăn ra ngủ.

Chương 395

Ngày mai còn có một trận chiến ác liệt phải đánh, nó liên quan trực tiếp đến việc cậu có thể kiếm được bao nhiêu phí hoa hồng trong hoạt động Giáp Lạt Ma của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ngày hôm sau.

Ngô Mặc mở mắt ra đã là mười một giờ trưa.

Thu dọn đơn giản xong, cậu liền tức tốc chạy tới Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lúc đến trước cửa, cậu lại dừng bước bắt đầu rầu rĩ.

Theo cậu biết, Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này đã bỏ ra số vốn rất lớn.

Ngoài hai lão vương bát đản kia ra, những người được mời đều là những nhân vật có tên tuổi và danh tiếng lẫy lừng.

Còn hạng người như cậu?

Một kẻ chủ động tìm đến cửa như mình, hiện tại vẫn chưa nghe thấy bao giờ.

“Mẹ kiếp, mất mặt quá.” Ngô Mặc càng nghĩ càng uất ức, đây chẳng phải rành rành là mình không đáng tiền sao?

Cậu bực bội đi tới đi lui trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, đầu thuốc lá vứt đầy đất, miệng không ngừng “thăm hỏi” hai lão vương bát đản đã chạy mất tăm mất tích kia.

“Này cậu thanh niên, sao cậu lại có thể vứt đầu thuốc lá lung tung thế này?

Thật là thiếu văn minh.” Đang lúc cậu vắt óc suy nghĩ kế sách thì một bà lão đeo băng đỏ trên tay hùng hổ đi tới.

Bà vừa nói vừa rút ra một tờ phiếu phạt vỗ vào ngực Ngô Mặc: "Phạt một trăm tệ, rồi nhặt hết đầu thuốc lá lên cho tôi." Ngô Mặc trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn bà đại mụ trước mặt.

Đại mụ đâu phải dạng vừa, không những không lùi bước mà còn hung hăng tiến lên một bước.

Đừng nhìn Ngô Mặc ngày thường hay cà khịa cả thế giới, nhưng đối mặt với vị đại mụ đeo băng đỏ này, cậu cũng thấy đau đầu.

"Được rồi, em trả tiền." Ngô Mặc thở dài, cam chịu rút một tờ một trăm tệ đưa cho đại mụ.

"Hừ." Đại mụ hừ lạnh một tiếng như con gà trống thắng trận, vừa đi vừa quay đầu lại bồi thêm một câu: "Nhặt sạch đầu thuốc lá cho tôi ngay, tôi đứng ở đằng kia canh chừng đấy, nếu còn sót một cái là tiền phạt tăng gấp đôi." "Khốn thật." Cậu tức tối mắng một câu, bất đắc dĩ phải ngồi xuống bắt đầu nhặt đầu thuốc lá.

Vừa nhặt được vài cái thì tai nghe thấy một tiếng phanh xe "két" chói tai.

Tiếng động ngay sát bên cạnh, bánh xe chỉ cách tay cậu có vài centimet.

Ngô Mặc điên tiết thật rồi.

Vừa bị bà lão phạt tiền, giờ suýt nữa thì bị xe cán, bộ coi cậu là quả hồng mềm ai muốn nắn thì nắn chắc?

Trong lòng bùng lên ngọn lửa giận, cậu mạnh bạo ngẩng đầu định mắng người thì lại chạm ngay phải ánh mắt của Doãn Nam Phong đang mở cửa kính xe.

Ngô Mặc im lặng luôn.

Trong một phòng bao của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

“Tiểu Mặc, em gặp khó khăn gì mà lại muốn đến tìm chị giúp đỡ sao?” Lúc Doãn Nam Phong nói chuyện, ánh mắt cứ thỉnh thoảng lại liếc về phía bàn tay đang nắm ba cái đầu thuốc lá của Ngô Mặc.

Cô thấy hơi khó hiểu.

Không đúng nha, theo tư liệu cô có được, thằng nhóc này là Nhị thiếu gia nhà họ Ngô.

Dù có thiếu tiền tiêu vặt đến mấy thì cũng không đến mức chạy tới trước cửa tiệm của cô để nhặt đầu thuốc lá chứ.

Huống hồ Giải đương gia coi cậu như em trai ruột, cho dù có khó khăn cũng không nên tìm tới cô.

Ngô Mặc chú ý thấy Doãn Nam Phong cứ nhìn chằm chằm tay mình mới sực nhớ ra vẫn đang cầm mấy cái đầu thuốc.

Nhưng lúc này vứt đi cũng không được mà không vứt cũng chẳng xong.

Cậu chết cũng không ngờ lại gặp lại Doãn Nam Phong trong hoàn cảnh trớ trêu thế này, chỉ biết gào thét trong lòng: “Tạo nghiệt mà!” Cậu không nói gì, Doãn Nam Phong lại khá tâm lý, sai người bưng một tách trà đặt bên tay cậu.

Ngô Mặc cũng chẳng khách sáo, bưng lên uống cạn một hơi.

Dù sao mình cũng chẳng còn hình tượng gì nữa rồi, không cần phải cố làm ra vẻ thanh tao làm gì.

Có những người đúng là hợp nhãn duyên, tư thế này của cậu lọt vào mắt Doãn Nam Phong lại trở thành sự phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết.

Ngô Mặc đặt tách trà xuống bàn, quẹt miệng nói: “Nam Phong tỷ, hôm nay em tới tìm chị đúng là có chuyện nan giải thật.” “Ồ, em nói đi.” Doãn Nam Phong hơi rướn người về phía trước, tỏ vẻ thích thú nhìn Ngô Mặc.

“Vậy thì em không khách sáo nữa.” Ngô Mặc thẳng thắn nói: “Dạo này em hơi kẹt tiền, muốn xin vào đây làm thêm, không biết ý chị thế nào?” Chịu ảnh hưởng của lão đầu tóc dài kia, Ngô Mặc đôi khi nói chuyện cũng muốn dùng vài từ văn vẻ.

Doãn Nam Phong sững sờ.

Nhị thiếu gia nhà họ Ngô muốn tới Tân Nguyệt Phạn Điếm làm thuê, đây là chiêu trò gì đây?

Tuy Lão Cửu Môn đã bắt đầu sa sút, nhưng cũng chưa nghe thấy con cháu nhà nào phải đi làm thuê ở khách sạn cả?

Hơn nữa cô mới gặp Ngô Tam gia cách đây không lâu, cũng không nghe tin họ Ngô phá sản hay gì.

Tư duy của Doãn Nam Phong rất nhạy bén, trong chớp mắt đã nghĩ ra đủ thứ chuyện.

Nhưng cô phản ứng rất nhanh, lập tức hỏi ngược lại: “Em thiếu tiền à?

Cần bao nhiêu cứ nói với chị.

Vài triệu bạc lẻ thì chị vẫn lo được, còn chuyện làm thuê thì đừng nhắc tới nữa.” Nói xong cô đưa tay ra hiệu cho Thanh Thanh Mạn đi lấy ngân phiếu.

“Đợi đã.” Vẻ mặt Ngô Mặc có chút xoắn xuýt nhìn Doãn Nam Phong, uất ức nói: “Chị, em không phải tới đây để ngửa tay xin tiền.

Thôi bỏ đi, để em nói thẳng luôn.

Nghe nói Tân Nguyệt Phạn Điếm sắp tổ chức hoạt động Giáp Lạt

Ma, em thấy rất hứng thú muốn tham gia một chân, không biết chị có đồng ý không?” Lời cậu vừa dứt, Doãn Nam Phong đã tiếp lời ngay: “Ý em là em cũng muốn tham gia?

Tại sao?” “Chị, em có nỗi khổ tâm riêng.” Ngô Mặc vốn định bịa ra một câu chuyện để lừa Doãn Nam Phong, nhưng sau đó lại thấy làm vậy không đúng.

Nhìn bộ dạng vừa rồi, Doãn Nam Phong rõ ràng là coi cậu như em trai, vài triệu bạc nói cho là cho ngay.

Nếu cậu không biết tốt xấu mà lừa cô thì được một lần, nhưng sau này còn làm bạn được không?

Nhưng nói thật thì cũng khó, chẳng lẽ lại bảo là do hệ thống phát nhiệm vụ?

Suy đi tính lại, cuối cùng Ngô Mặc quyết định tìm một lý do tương đối hợp lý để lấp liếm.

“Chị, chị em mình hợp tính nhau, cũng đừng nói mấy lời khách sáo nữa.” Ngô Mặc tằng hắng một cái rồi bắt đầu nói: “Em nghĩ với tính cách cẩn thận của chị, chắc chắn chị đã điều tra qua tình hình của em trước đây rồi.” Ngô Mặc vừa nói vậy, Doãn Nam Phong chỉ cười nhạt không nói gì.

Đều là người thông minh cả, có những chuyện không cần phải nói toạc ra.

Lần trước ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau khi chia tay Ngô Mặc, cô đã phái người điều tra cậu.

Nếu kết quả điều tra cho thấy cậu là kẻ không ra gì thì cái danh xưng chị em kia chỉ là một trò chơi.

Thế nhưng tin tức thuộc hạ tra được lại khiến Doãn Nam Phong hơi kinh ngạc.

Mọi tư liệu về quá khứ của Ngô Mặc đều rất bình thường, ngoại trừ việc cậu đột ngột xuất hiện ở Cách Nhĩ Mộc, còn lại mọi chuyện đều giống như bao đứa trẻ nhà bình thường khác.

Nhưng điểm kỳ lạ chính là ở đó.

Khi tiếp xúc với Ngô Mặc, cậu là người khéo ăn khéo nói, tính cách cởi mở, hoàn toàn khác hẳn với tư liệu ghi chép.

Điều này khiến Doãn Nam Phong nảy sinh nghi ngờ, liệu có phải Ngô gia đang cố tình che giấu điều gì không?

Doãn Nam Phong không nói lời nào khiến Ngô Mặc giật mình, thầm nghĩ: “Quả nhiên không ngoài dự đoán của mình, mấy cái người này chẳng có ai là hạng vừa cả.” Đầu óc cậu bắt đầu nhớ lại những tư liệu quá khứ mà hệ thống đã cung cấp, quyết định dựa vào đó mà bịa lý do.

“Chị à, nếu chị đã xem qua tư liệu thì chắc cũng biết em từ nhỏ đến lớn đều là một bé ngoan, ngoại trừ việc học ra thì chẳng làm gì cả.

Nhị thúc của em suốt ngày nhìn chằm chằm vào việc học của em, cũng không biết lão nhân gia ông ấy nghĩ gì mà cứ nhất quyết muốn bồi dưỡng em trở thành nhân vật hàng đầu trong giới học thuật của thế hệ mới nhà họ Ngô.” Ngô Mặc xị mặt xuống, than thở: “Chị thấy đấy, với tính cách này của em thì có hợp làm nghiên cứu học thuật không?

Nhưng Nhị thúc cứ khăng khăng không chịu buông tha, ép em phải thi cao học.

Sau đó em nghĩ lại, nếu đã phải thi thì thà thi vào ngành truyền thống của gia đình còn hơn.

Thế là em phát hiện ra ngành khảo cổ rất hợp với mình.” Doãn

Nam Phong: “...” Ngô Mặc vừa đổ hết lý do lên đầu Ngô Nhị Bạch, vừa thầm nói lời xin lỗi với Nhị thúc trong lòng.

Cậu cứ thế tía lia một tràng, chủ yếu là nói về việc tính cách của mình hợp với khảo cổ, thể lực hợp khảo cổ, thân thủ cũng hợp khảo cổ nốt.

Doãn Nam Phong nghe mà dở khóc dở cười.

Chương 396

Tuy biết thằng nhóc này mười câu thì chín câu là giả, nhưng cô vẫn không nhịn được cười.

Bao nhiêu năm nay cô chưa từng gặp ai giống như Ngô Mặc, mồm mép liến thoắng mà biểu cảm lại phong phú đến vậy.

“Được rồi, đừng bịa nữa.” Doãn Nam Phong cười lắc đầu: “Nói đi nói lại, chẳng phải em chỉ muốn tham gia đợt Giáp Lạt Ma này sao?” “Chị thật anh minh!” Ngô Mặc bị Doãn Nam Phong bóc mẽ ngay tại trận mà không hề thấy xấu hổ, trái lại còn giơ ngón tay cái tán thưởng: “Chị đúng là nữ trung Gia Cát, hèn gì Tân Nguyệt Phạn Điếm dưới sự quản lý của chị lại ngăn nắp đâu ra đấy, tiền vào như nước.” Doãn Nam Phong cười mắng: “Bớt nịnh hót đi.” Sau đó cô châm một điếu thuốc, rít hai hơi rồi lững lờ nói: “Chị không biết em nghe chuyện này từ đâu, nhưng chị muốn nói là đây không phải chuyện đùa đâu.

Rất có thể chuyến đi này sẽ phải bỏ mạng đấy.” “Sống chết có số, phú quý tại trời.” Ngô Mặc thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Chỉ cần chị đồng ý cho em tham gia, sau này có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến Tân Nguyệt Phạn Điếm của chị.” Doãn Nam Phong lặng lẽ nhìn Ngô Mặc.

Trong lòng cô bắt đầu suy đoán, việc Ngô Mặc muốn tham gia là do gia tộc phái đến hay là có âm mưu gì khác?

Nhưng cô nghĩ lại, âm mưu thì chắc là không, dù sao cô cũng đã xác định quan hệ hợp tác với Ngô Tam Tỉnh rồi.

Sau khi thông suốt, Doãn Nam Phong không đồng ý ngay mà hỏi thêm một câu: “Tiểu Mặc, em nói thật cho chị biết, tại sao em không đi tìm Tam thúc của em mà lại đến Tân Nguyệt Phạn Điếm tìm chị?”

"Hả?" Ngô Mặc giả vờ ngẩn ra một chút, rồi hỏi ngược lại: "Tam thúc của em?

Chuyện này lão nhân gia ông ấy cũng tham gia sao?" Doãn Nam Phong vẫn chăm chú quan sát Ngô Mặc.

Phản ứng của cậu khiến cô hiểu ra một điều, có lẽ thằng nhóc này thực sự không biết chuyện.

Nghĩ đến việc tư liệu ghi chép Ngô Nhị Bạch quản lý Ngô Mặc rất nghiêm, cô không khỏi hoài nghi phán đoán vừa rồi của mình, chẳng lẽ thằng nhóc này nói thật?

Thấy Doãn Nam Phong mãi không đồng ý, Ngô Mặc thấy hơi nản.

Thời buổi này có danh tiếng và không có danh tiếng khác nhau một trời một vực thật.

Mình chủ động tìm đến cửa mà người ta còn phải cân nhắc nửa ngày, đúng là đả kích sự nhiệt tình của người ta quá mà.

Cậu rất muốn phủi tay bỏ đi, nhưng nhiệm vụ hệ thống lại nhắc nhở cậu phải nỗ lực thêm chút nữa.

Đang lúc Ngô Mặc định nói thêm vài câu thì Doãn Nam Phong lại gật đầu đồng ý.

Không biết cô suy tính điều gì, tóm lại là đã chấp nhận yêu cầu của Ngô Mặc.

"Trời ơi, chị rốt cuộc cũng đồng ý rồi!" Ngô Mặc lập tức phấn chấn hẳn lên, bắt đầu tự tiếp thị bản thân: "Chị à, không phải em tự khiêm tốn đâu, chị thuê em là tuyệt đối không lỗ.

Để em đếm cho chị xem ưu điểm của em nhé: Em biết lái xe, biết uống rượu, biết khiêu vũ, biết hát hò...

Nói chung là chỉ có chị không nghĩ ra chứ không có gì em không làm được.” Ngô Mặc không phải cố tình làm trò hề, mà là có dụng ý riêng.

Rất nhanh cậu đã đưa ra một yêu cầu mới: “Chị, đừng trách em được đằng chân lân đằng đầu, em làm vệ sĩ cho chị nhé?” Doãn Nam Phong suýt nữa thì sặc nước trà.

Cái kiểu anh em không khách sáo thế này đúng là hiếm thấy thật.

Ai cũng biết vệ sĩ không phải ai muốn làm cũng được.

Vệ sĩ của Doãn Nam Phong đều là những hỏa kế lâu năm của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đã vào sinh ra tử, liều mạng cho nhà họ Doãn suốt bao năm qua.

Một khi họ gặp chuyện thì sẽ có con em khác trong gia tộc lên thay thế, chưa bao giờ tuyển người ngoài.

Lý do này của Ngô Mặc có thể nói là hơi vô lý.

Thanh Thanh Mạn đứng bên cạnh nghe thấy yêu cầu này cũng lộ vẻ không hài lòng, ánh mắt nhìn Ngô Mặc mang theo tia trách cứ.

Cô vốn tưởng tiểu thư sẽ từ chối, nhưng điều nằm ngoài dự kiến là Doãn Nam Phong lại đồng ý.

“Tiểu thư.” Thanh Thanh Mạn vội vàng lên tiếng muốn ngăn cản.

Doãn Nam Phong khẽ xua tay, ra hiệu cho cô không cần nói nhiều.

Cô quay sang Ngô Mặc, nhẹ nhàng nói: “Chị em mình đã gọi nhau như vậy thì chị sẽ nghĩ theo hướng tốt, tin là em không hại chị.

Dù em có ý định gì đi nữa, chúng ta cũng nên nói trước: chuyến hành động lần này rất quan trọng với chị, chị không muốn xảy ra bất kỳ sự cố ngoài ý muốn nào.” Lời nói của cô chỉ dừng lại ở đó, cô tin với sự thông minh của Ngô Mặc, cậu chắc chắn sẽ hiểu ý cô.

Ngô Mặc là người có sức hành động rất cao.

Cậu cứ như thể sợ Doãn Nam Phong sẽ đổi ý, người ta vừa mới gật đầu, cậu đã lập tức đứng dậy hỏi xem mình nên ở phòng nào.

Cái hành động này khiến Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn đơ luôn tại chỗ.

Một lúc sau họ mới phản ứng lại được ý của Ngô Mặc là gì.

“Thằng ranh con này.” Doãn Nam Phong cảm thấy dở khóc dở cười, bất đắc dĩ đành bảo Thanh Thanh Mạn xuống sắp xếp.

Cô xem như đã nhìn thấu rồi, thằng nhóc Ngô Mặc này chắc chắn là định bám đuôi cô đây.

Ngô Mặc làm việc rất chuyên nghiệp, luôn ghi nhớ thân phận vệ sĩ của mình, đi theo Doãn Nam Phong nửa bước không rời.

Điều này khiến Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn đau đầu không thôi, nhưng cũng chẳng làm gì được cậu.

Bởi vì chỉ cần nói một câu, thằng nhóc này lại trưng ra bộ mặt vô tội nhìn bạn, đôi mắt to tròn lấp lánh đó nhìn đến phát sợ luôn.

Kinh đô, đình hóng mát trong một công viên nào đó.

“Ách Ba, lần này tôi bị cậu liên lụy thảm rồi.” Hắc Nhãn Kính vẻ mặt lười biếng nằm trên ghế dài trong công viên, đôi chân dài tùy ý duỗi ra.

Ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc, thong thả rít một hơi.

Hắn phả ra một vòng khói, tựa như đùa giỡn lại tựa như oán trách: “Thằng nhóc thối kia chắc chắn nghĩ tôi là chủ mưu, quay lại không chừng sẽ gây gổ với tôi thế nào nữa.” “Chao ôi, thật thê thảm mà, có nhà không thể về, chỉ có thể trốn trong công viên.” Hắn lải nhải nửa ngày trời mà chẳng nhận được lấy một lời đáp lại.

Ngẩng đầu nhìn một cái, phát hiện Trương Khởi Linh lúc này đang khoanh tay, ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

“Xì.” Hắc Nhãn Kính khẽ búng tàn thuốc.

Đốm lửa chưa tắt vẽ thành một đường vòng cung trong đêm tối, lao thẳng vào thùng rác bên cạnh.

Động tác vô cùng tiêu sái, kết quả cũng rất ‘khởi sắc’.

Chỉ vài phút sau, thùng rác bắt đầu bốc khói nghi ngút.

Trương Khởi Linh mở mắt, lạnh lùng nhìn Hắc Nhãn Kính.

“Hắc hắc, không sao đâu.” Khóe miệng Hắc Nhãn Kính nhếch lên nụ cười xấu xa, vẻ mặt chẳng hề để tâm, dường như việc trêu chọc Trương Khởi Linh thế này rất vui.

Khói bốc lên càng lúc càng nồng.

Trong thùng rác chắc là có vật liệu dễ cháy gì đó, bên trong bắt đầu xuất hiện ánh lửa, mùi rất nồng nặc khó chịu.

Ánh lửa đặc biệt nổi bật trong đêm tối, chẳng mấy chốc xung quanh đã vang lên tiếng hô hoán.

“Bên kia cháy rồi, mau đến xem có phải có người cố ý phóng hỏa không!” Thời đó, công viên nào cũng có nhân viên tuần tra, chủ yếu là sợ buổi tối xảy ra chuyện không hay.

“Ách Ba, rút!” Hắc Nhãn Kính thấy tình hình không ổn, bật dậy khỏi ghế.

Hắn vỗ vai Trương Khởi Linh một cái, ‘vút’ một tiếng lao thẳng vào rừng cây phía trước.

Cái tốc độ đó, nhìn qua là biết chuyên gia làm mấy chuyện thiếu đức này rồi.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm bóng lưng Hắc Nhãn Kính, trong mắt hiện lên một tia sát khí.

Đây đã là địa điểm thứ bảy bọn họ phải đổi trong công viên này.

Tiếng cứu hỏa xung quanh càng lúc càng lớn, đã thấy có người đang chạy về phía này.

Anh không trì hoãn nữa, lạnh mặt, vài cái nhảy vọt đã biến mất trong màn đêm.

Một tuần trôi qua, hai chị em Doãn Nam Phong chung sống đặc biệt hòa hợp.

Nguyên nhân chủ yếu là vì suốt thời gian dài như vậy, cuối cùng Doãn Nam Phong cũng tìm được một ‘đối tác’ để cùng nhau cà khịa.

Bình thường cô có gì bất mãn, mắng Trương Nhật Sơn vài câu thì Thanh Thanh Mạn cùng lắm cũng chỉ dám khuyên bảo, chứ không dám phụ họa theo.

Nhưng Ngô Mặc thì khác.

Khuyên người thì cậu không xong, chứ mắng người thì cậu cực kỳ sở trường.

Doãn Nam Phong mắng một câu, Ngô Mặc có thể biến tấu mắng lại ba câu.

Mà câu nào câu nấy đều nói đúng tâm can Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong từ nhỏ đến lớn, bên cạnh không phải vệ sĩ thì là bảo mẫu.

Đừng nói là bạn nam, ngay cả bạn nữ cũng gần như chẳng có ai.

Chương 397

Còn Thanh Thanh Mạn?

Đó cũng chỉ tính là một nửa người bạn, dù sao cô ấy còn có thân phận là thuộc hạ.

Tân Nguyệt Phạn Điếm người đến người đi, hạng người nào mà Doãn Nam Phong chưa từng thấy.

Những kẻ đến đây, hoặc là ôm giữ bí mật không thể nói cho ai biết, hoặc là nịnh bợ mình để bám lấy con tàu lớn Tân Nguyệt Phạn Điếm này.

Còn có một số kẻ thuần túy là nhà giàu, đến đây tiêu tiền như rác vì sĩ diện.

Lòng người phức tạp đến mức khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Nhưng Ngô Mặc thì khác.

Doãn Nam Phong đã nhìn thấu vô số người, qua quan sát cô nhận ra, đừng nhìn Ngô Mặc mở miệng ra là tiền, thực tế nhóc con này dường như chẳng mưu cầu gì ở cô cả.

Tuy nói mô tả như vậy có chút không chính xác, nhưng trong mắt Doãn Nam Phong, Ngô Mặc giống như một thiếu niên ham chơi, không biết vì sao cứ nhìn Trương Nhật Sơn là không thuận mắt.

Ánh mắt cậu sạch sẽ trong trẻo, nhưng mạch não lại có chút khác người.

Chỉ cần mở miệng là khiến cô nhịn không được mà bật cười.

Những phiền não lộn xộn kia đều tan biến trong tiếng cười.

Điều này khiến một người chưa từng có bạn bè như Doãn Nam

Phong cảm thấy rất mới mẻ.

Ngô Mặc nhóc con này cũng rất có tâm cơ.

Cậu biết Doãn Nam Phong thích Trương Nhật Sơn, nên cậu chưa bao giờ mắng những lời khó nghe, mà chỉ đứng ở góc độ của Doãn Nam Phong để chỉ trích lão Trương.

Theo cậu biết, ‘lão già’ kia không biết lại bận rộn chuyện gì mà mấy ngày nay không có ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cậu cứ việc ‘thiệt thố liên hoa’, mắng cho sướng miệng thì lão già kia nhất thời cũng chẳng biết là do cậu mắng.

Ngô Mặc tin tưởng một câu: Chỉ cần cuốc dùng tốt, không có góc tường nào là đào không đổ.

Cậu không tin ngày nào mình cũng nói xấu lão bất tử kia bên tai Doãn Nam Phong mà lòng cô không có chút dao động nào?

Thanh Thanh Mạn nhớ rõ sau khi tiểu thư mười bảy tuổi, trên mặt chưa bao giờ lộ ra nhiều nụ cười đến thế.

Nhưng cũng chẳng trách tiểu thư lại như vậy, thật sự là do nhóc con này vừa đẹp trai vừa dẻo miệng.

Đừng nói là tiểu thư, ngay cả với cô, cậu nhóc cũng mở miệng là gọi một tiếng ‘chị Mạn Mạn’, nghe mà mát lòng mát dạ, chẳng có chút thói hư tật xấu nào của đám con cháu đại gia tộc cả.

“Tiểu Mặc, tài xế đâu?” Doãn Nam Phong đứng bên ngoài xe, nhìn thấy Ngô Mặc đang ngồi ở vị trí tài xế thì nghi hoặc hỏi: “Hôm nay sao em lại lái xe?” “Chị, anh tài xế hôm nay bụng dạ không tốt, em lái thay anh ấy một lát.” Ngô Mặc vỗ vô lăng, hắc hắc cười nói: “Yên tâm đi, anh em lái xe thì tuyệt đối là ổn như ‘lão cẩu’, khụ, không phải, là ổn như Thái Sơn.” Tiếp nhận ánh mắt cười như không cười của Doãn Nam Phong, Ngô Mặc khẽ khụ một tiếng, đổi giọng: “Thôi bỏ đi, coi như em chưa nói gì.” Thanh Thanh Mạn ở phía sau nhịn cười đến đỏ cả mặt.

Cô cũng không hiểu nổi, rõ ràng là một chàng trai xinh xẻo như vậy, sao hễ mở miệng là lại khiến người ta buồn cười đến thế?

Khoảng thời gian tiếp xúc vừa qua, Doãn Nam Phong cũng đã nhìn thấu rồi.

Ngô Mặc nhóc con này chính là một miếng cao dán da chó.

Hễ là chuyện cậu muốn làm, cô mà tranh luận với cậu thì cuối cùng rất có thể sẽ bị cậu dắt mũi, kết quả vẫn phải đi theo ý tưởng của cậu.

Thay vì tốn hơi tổn sức, chi bằng cứ dứt khoát thỏa hiệp, dù sao cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Huống hồ người hôm nay đi gặp còn có chút đặc biệt.

Trong lòng Doãn Nam Phong cũng nảy ra một ý định xấu xa.

Cô muốn xem thử, khi Ngô Mặc phát hiện đối tượng mình mời là người quen cũ của cậu, cậu sẽ có biểu cảm thế nào?

Sau khi lên xe, Doãn Nam Phong ngồi phía sau nhắm mắt dưỡng thần, Thanh Thanh Mạn ngồi ghế phụ chỉ đường cho Ngô Mặc.

Ngô Mặc mà muốn lái xe tử tế thì kỹ thuật lái phải gọi là cực đỉnh.

Không khoa trương khi nói rằng dù có đặt ly nước bên cạnh, nước cũng không sánh ra ngoài giọt nào.

Lái chừng hơn hai mươi phút, Thanh Thanh Mạn nói: “Phía trước rẽ vào ngõ nhỏ, sau đó là nhà thứ ba bên trái, đỗ xe ở cửa là được.” Xuống xe, Ngô Mặc phát hiện trước mắt lại là một lầu trà ba tầng.

Cậu bĩu môi, thầm nghĩ: “Mấy người này có bệnh gì không biết?

Suốt ngày chạy đến lầu trà, cái chỗ rách nát này đắt lòi ra, trà uống vào cũng chỉ một vị, chẳng biết có gì hay ho.” “Thằng nhóc thối, nghĩ gì thế?” Doãn Nam Phong khẽ vỗ Ngô Mặc một cái, cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu, cười nói: “Đi thôi, trên kia vẫn có người đang đợi chúng ta đấy.” Ngô Mặc nhe răng cười: “Hầy, được đợi chị là phúc phận của người ta rồi.” “Ồ, vậy sao?” Trong mắt Doãn Nam Phong thoáng qua tia cười, hỏi vặn lại: “Em chắc chứ?” “Chắc chắn luôn, chị em là ai cơ chứ?

Đó không phải người thường, thuần túy là nữ vương hạ phàm.” Ngô Mặc vỗ ngực, bắt đầu nịnh nọt hết lời: “Để em nói cho chị nghe, chị không cần trang điểm đâu, hãy cho các cô gái khác một chút tự tin đi.” “Phụt!” Doãn Nam Phong bật cười, rồi lập tức lấy lại vẻ mặt nghiêm túc.

Cô lườm Ngô Mặc một cái: “Cái thằng nhóc này, chỉ biết dẻo mồm dẻo miệng, thôi được rồi, mau lên đi, đừng để khách đợi lâu.” Hai chữ ‘vị khách’ được cô cố ý nhấn mạnh.

Lúc này Doãn Nam Phong cực kỳ mong đợi, lát nữa thấy người xong Ngô Mặc sẽ có trạng thái thế nào.

Phòng trà tầng hai, phòng bao.

Hoắc Tú Tú ngồi trên ghế, có chút bất an mở lời với Giải Ngữ Hoa: “Tiểu Hoa ca ca, anh nói xem Doãn lão bản có đồng ý yêu cầu của em không?” “Nếu cô ta không đồng ý thì đã không mời chúng ta đến đây.” Giải Ngữ Hoa ngồi ở ghế chủ tọa, thong thả pha trà.

Cử chỉ của anh vô cùng thanh lịch, động tác lưu loát như mây trôi nước chảy, vô cùng thuần thục, khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Nhìn động tác của anh, lòng người cũng sẽ dần bình tĩnh lại.

Lời của Giải Ngữ Hoa giống như một liều thuốc an thần, mang lại niềm tin rất lớn cho Hoắc Tú Tú.

Cô không còn lo âu nữa, yên lặng ngồi trên ghế đợi Doãn Nam Phong đến.

Ngô Mặc đi theo Doãn Nam Phong lên lầu.

Thấy lầu trà này trang trí cổ kính, trong lòng thầm suy đoán: “Mẹ kiếp, không lẽ lại là lão già thích làm màu nào đó chứ?” Khoảng thời gian này cậu thấy mình có phải trúng tà gì không?

Người khác thì phạm đào hoa, bên cạnh toàn mỹ nữ.

Đến lượt mình thì ngược lại.

Tuy cậu chẳng quan tâm mỹ nữ hay không, nhưng cũng không thể cứ vây quanh một đám lão già chứ?

Ngô Mặc thầm mắng một trận trong lòng, dường như làm vậy có thể xua đi vận đen.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân.

Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú nhìn nhau.

Cả hai đều hiểu, chắc hẳn là Doãn Nam Phong đã đến.

Cửa phòng bao đang mở, phía trên treo một tấm rèm trúc.

Trên rèm trúc vẽ những nhành trúc xanh mướt, mang lại một ý cảnh xa xăm, cổ điển thanh tân.

Tay Doãn Nam Phong vừa định chạm vào rèm trúc, Ngô Mặc đã nhanh chân tiến lên vén rèm, cười hì hì: “Lão bản, mời vào.” Cậu xác định vị trí của mình rất rõ ràng.

Có người ngoài ở đây, cậu luôn gọi Doãn Nam Phong là lão bản.

Biết điều cũng là một trong những nguyên nhân Doãn Nam Phong cho phép cậu ở bên cạnh.

Cậu vừa mở miệng, tay đang rót trà của Giải Ngữ Hoa bỗng khựng lại.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía cửa, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

Doãn Nam Phong vừa bước vào cửa đã chạm ngay ánh mắt của Giải Ngữ Hoa.

Cô tỏ vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì, nhưng trong lòng thầm cười trộm: "Thằng nhóc thối, lát nữa chị xem em ăn nói thế nào?" Doãn Nam Phong đã sớm chứng kiến Giải Ngữ Hoa che chở Ngô Mặc như em trai ruột thịt.

Ánh mắt yêu chiều đó không hề giả tạo.

Ít nhất là trên mặt Giải đương gia, cô chưa từng thấy lần thứ hai.

Ai cũng nói Giải Ngữ Hoa đối xử rất tốt với Hoắc Tú Tú, nhưng thực tế theo quan sát của Doãn Nam Phong, anh đối với Hoắc Tú Tú còn chưa bằng một phần mười đối với Ngô Mặc.

Ánh mắt sủng ái đó, ngay cả một người phụ nữ như cô nhìn vào cũng nhịn không được mà chìm đắm trong đó.

Vốn dĩ hôm nay Doãn Nam Phong làm việc không định dắt Ngô Mặc theo, ai ngờ thằng nhóc này lại chủ động đưa xác đến.

Đã vậy thì cứ để cô xem một màn kịch hay đi.

Ngô Mặc đâu có ngờ được mấy cái tâm tư vòng vèo của bà chị này, vẫn đang mải mê vẫy tay ra hiệu cho Thanh Thanh Mạn mau vào đi.

Chương 398

Rất nhiều tài liệu của Ngô Mặc là do Thanh Thanh Mạn phụ trách điều tra, cô đương nhiên rất rõ tình cảm của cậu với Giải đương gia.

Cô cũng không nhắc nhở Ngô Mặc, chỉ cắn môi đi theo sau tiểu thư.

Ngô Mặc vào cuối cùng.

Vừa đứng vững, còn chưa kịp nhìn rõ trong phòng bao gồm những ai, đã nghe thấy một tiếng kêu kinh ngạc từ phía đối diện: "Tiểu Mặc ca ca?" Giọng nói cực kỳ quen tai, Ngô Mặc ngẩng đầu lên liền chạm mặt Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú.

"Đậu má!" Câu chửi thề thốt ra, sau đó cậu quay người định bỏ chạy.

Còn chưa kịp vọt ra được một bước, giọng nói của Giải Ngữ Hoa đã vang lên rõ mồn một bên tai: "Hôm nay em mà dám bước ra ngoài, quay về anh cho em biết tay." Hai chân Ngô Mặc như bị đổ bê tông, chết trân tại chỗ không bước nổi bước thứ hai.

"Ca, ca, hắc hắc hắc." Cậu khó khăn quay người lại, trên mặt nặn ra nụ cười, vẫy vẫy tay phải chào Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa thấy bộ dạng này của Ngô Mặc thì vừa tức vừa buồn cười.

Anh làm sao mà ngờ được mình và cái tên 'bảo bối' dở hơi này lại gặp nhau ở nơi này?

Anh nhìn Ngô Mặc, lại nhìn Doãn Nam Phong, nghĩ đến lúc nãy dường như nghe thấy Ngô Mặc gọi 'lão bản', anh nén giận hỏi: "Sao em lại ở cùng Doãn lão bản?

Không phải em về Hàng Châu rồi sao?” “Hắc hắc.” Ngô Mặc cười khan một tiếng, nuốt nước bọt.

Ánh mắt cậu không ngừng liếc về phía Doãn Nam Phong, hy vọng bà chị mới nhận này sẽ giúp mình giải vây.

Nhưng không ngờ Doãn Nam Phong chỉ mỉm cười nhìn cậu chứ tuyệt nhiên không mở miệng.

Ngô Mặc tức nổ đom đóm mắt.

Đúng là làm anh làm chị thì chỉ thích xem em trai mình mất mặt thôi sao?

Đã không dựa vào được người ngoài thì đành dựa vào chính mình.

Cậu nghẹn đỏ mặt nửa ngày mới rặn ra được một câu: “Em chẳng phải là ra ngoài làm thêm, kiếm chút tiền tiêu vặt sao.” Giải Ngữ Hoa đau đầu day day thái dương, đây là cái lý do quái quỷ gì vậy?

Thằng nhóc này mà thiếu tiền?

Đừng nói đến tiền tiêu vặt người nhà họ Ngô cho cậu, chỉ riêng chiếc thẻ đen anh đưa cho cậu cũng đã không giới hạn định mức rồi.

Thằng nhóc này hay lắm, vậy mà một lần cũng chưa thèm dùng tới.

Bây giờ nó bảo ra ngoài kiếm tiền tiêu vặt, thử hỏi lý do này có bao nhiêu phần đáng tin?

“Em qua đây cho anh.” Giải Ngữ Hoa chỉ tay về phía Ngô Mặc, tức giận quát: “Mau lên, đến trước mặt anh.” Ngô Mặc cười gượng gạo, chân nhích nửa ngày không nổi một centimet.

Cậu hoàn toàn không ngờ người Doãn Nam Phong gặp hôm nay lại là Hoa ca kính yêu của mình.

Nếu sớm biết là thế này, cậu đã chẳng chủ động dâng tận cửa.

Tuy nói sớm muộn gì cũng gặp mặt, nhưng muộn một ngày vẫn tốt hơn sớm một ngày.

Ít nhất chỉ cần cậu không lộ mặt, có kẻ nào không biết điều dám đụng đến Giải Ngữ Hoa, cậu vẫn sẽ tìm được cơ hội giải quyết bọn chúng.

Giải Ngữ Hoa cố nén lửa giận, trầm giọng nói: “Mau qua đây, anh không đánh em.” Anh ngày nào cũng lo lắng cho thằng nhóc này, sợ Nhị thúc quản giáo quá nghiêm khắc khiến cậu ở Hàng Châu không vui, nên chỉ mong giải quyết xong mấy chuyện rắc rối ở Hoắc gia và Giải gia để đưa cậu đến đây giải khuây.

Ai ngờ thằng ôn con này im hơi lặng tiếng đã mò đến Kinh đô rồi.

Nhìn cái bộ dạng thân thiết của cậu với Doãn Nam Phong, rõ ràng là đã đến đây từ lâu.

“Ca, anh nói lời phải giữ lấy lời đấy nhé.” Ngô Mặc biết chạy là không chạy nổi rồi.

Lúc này cậu chỉ hy vọng Hoa ca nương tay, đừng dạy dỗ mình trước mặt nhiều người thế này.

Cậu lề mề nhích từng chút một.

Giải Ngữ Hoa nhìn mà phát hỏa.

Anh sải bước tiến tới, túm lấy cánh tay Ngô Mặc lôi vào phòng nhỏ bên cạnh.

Loại phòng trà này đều có những căn phòng kín đáo chuyên cung cấp cho khách hàng đặc biệt sử dụng.

Giải Ngữ Hoa vừa đi vừa lộ vẻ xin lỗi với Doãn Nam Phong: “Doãn lão bản, thật ngại quá, để cô chê cười rồi.

Tôi có chuyện cần nói với Tiểu Mặc vài câu, xin đợi một lát.”

“Không sao.” Doãn Nam Phong bưng tách trà lên, thong thả nhấp một ngụm, thong dong nói: “Có điều cũng xin Giải lão bản nương tay cho, dù sao Tiểu Mặc hiện giờ cũng là vệ sĩ thân cận của tôi.” Hai chữ ‘thân cận’ vừa thốt ra, Ngô Mặc cảm thấy bàn tay Giải Ngữ Hoa đang túm cánh tay mình lại tăng thêm mấy phần lực.

Cậu oán hận nhìn Doãn Nam Phong, mếu máo nói: “Chị, chị thấy chết mà không cứu, chị không còn là tiên nữ trong lòng em nữa rồi.” “Không sao.” Doãn Nam Phong chẳng hề để tâm, xua xua tay, mỉm cười với Ngô Mặc: “Vô tư đi, giống như em nói đấy, làm người thì vui vẻ là quan trọng nhất.” Ngô Mặc: “...” Nhìn thấy mình sắp bị lôi vào ‘phòng tối’, Ngô Mặc bỗng nảy ra một ý nghĩ, giơ tay hét lớn về phía Doãn Nam Phong: “Chị, vụ này tính là tai nạn lao động, viện phí đừng quên chuyển vào thẻ của em đấy!” Lời còn chưa dứt, cậu đã bị Giải Ngữ Hoa một tay lôi tuột vào phòng.

Sau đó cửa ‘rầm’ một cái đóng sầm lại.

“Phụt.” Cái tình tiết như cường đoạt dân nữ này khiến Doãn Nam Phong không thể kìm chế được biểu cảm nữa.

Cô lấy tay che miệng, cúi đầu cười nắc nẻ.

Nếu không phải trong phòng còn có Hoắc Tú Tú, Thanh Thanh Mạn đã sớm cười sặc sụa rồi.

Hiện giờ cô phải thể hiện sự giáo dưỡng tốt của Tân Nguyệt Phạn Điếm nên chỉ có thể cắn chặt môi dưới, bả vai run bần bật.

Hoắc Tú Tú day day huyệt thái dương, vẻ mặt không nỡ nhìn thẳng.

Cho dù cảnh tượng này cô đã thấy nhiều lần, nhưng lần nào cũng có thể phá vỡ giới hạn chịu đựng của cô.

Không chỉ có Tiểu Mặc ca ca, mà ngay cả Tiểu Hoa ca ca cũng biến thành cái bộ dạng này.

Cửa vừa đóng, âm thanh bên ngoài hoàn toàn bị cách biệt.

Ngô Mặc đảo mắt nhìn quanh, căn phòng này không lớn, chỉ khoảng hai mươi mét vuông.

Nhưng tuy nhỏ mà đầy đủ tiện nghi, trong căn phòng bé tẹo này không những có giường, có bàn, mà trên bàn còn bày biện văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên).

Nhìn qua là biết dành cho mấy vị văn nhân học sĩ làm màu rồi.

Ở góc tường có một cái tủ nhỏ, phía trên treo ổ khóa đồng, không biết bên trong nhét cái gì.

Ngô Mặc còn định nhìn thêm chút nữa thì bên tai nghe thấy một tiếng: “Hừ, không tệ nhỉ.” Chỉ vài chữ đơn giản đó thôi mà khiến Ngô Mặc sợ tới mức rùng mình.

Cậu rụt cổ lại như kẻ trộm chột dạ, không dám nhìn thẳng vào Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa hừ lạnh một tiếng.

Anh mặc chiếc áo sơ mi màu hồng, dáng người thẳng tắp thanh mảnh, một tay đút túi quần, đứng trước mặt Ngô Mặc với khí thế ngút trời.

Tay phải anh khẽ gạt nhẹ cúc áo trên của Ngô Mặc, lơ đãng nói: “Nhị thiếu gia không giải thích một chút chuyện này là thế nào sao?” “Là chê ở nhà không thoải mái?

Hay là ăn uống không hợp khẩu vị?

Hay là người anh trai này làm chướng mắt em?” “Nếu không thì Nhị thiếu gia đến Kinh đô sao chẳng thèm nói lấy một lời?” “Vãi thật, cái này, cái này...” Ngô Mặc trong lòng gào thét, khí lạnh sau lưng cứ thế bốc ra.

Hoa ca đã gọi mình là ‘thiếu gia’ rồi thì còn phải hỏi sao?

Chắc chắn là đang giận thật rồi.

Điều này khiến Ngô Mặc giải thích thế nào đây?

Nói mình đang tiềm phục ở Kinh đô để giúp anh trút giận ư?

Ngô Mặc tin rằng chỉ cần cậu dám nói ra, tuyệt đối sẽ bị Giải Ngữ Hoa xách tai mắng cho một trận vuốt mặt không kịp.

Còn lý do mắng ư?

Chẳng cần hỏi cũng biết, tuyệt đối là về vấn đề an toàn.

Đừng nhìn Ngô Mặc đôi khi phản ứng chậm chạp, nhưng cậu luôn tin chắc một điều: đó là tính mạng của mình rất quan trọng đối với mấy ông anh này, vì những người này đối với cậu cũng quan trọng như vậy.

“Ca, anh... anh có thể nói chuyện tử tế được không?” Ngô Mặc vừa nói vừa lùi lại, cho đến khi lưng chạm tường không còn đường lùi.

Cậu run rẩy nói: “Ca, cái giọng điệu này của anh...

đáng sợ quá, cứ như hồ ly tinh trong Liêu Trai ấy.” Nói xong cậu giống như một học sinh mắc lỗi, cơ thể dán chặt vào tường, đứng nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng, đến động đậy cũng không dám.

Ba chữ ‘hồ ly tinh’ như một tiếng sét đánh ngang tai khiến mặt Giải Ngữ Hoa đen như đít nồi.

Chương 399

Lời này cũng chỉ có thể thốt ra từ miệng Ngô Mặc, chứ đổi lại là người khác, Giải Ngữ Hoa không chỉnh cho đối phương sống không bằng chết thì anh sẽ viết ngược họ Giải.

Lúc này mí mắt anh giật liên hồi, thật muốn rút thắt lưng ra dạy cho thằng ôn con này một trận.

Tuy nhiên, chút lý trí còn sót lại nhắc nhở anh, chỉ cần anh ra tay, thằng ôn này nhất định sẽ nằm lăn ra đất giả chết.

Đến lúc đó đừng nói là hỏi chuyện, dù anh có đá nó một cái nó cũng nhất quyết không mở mắt.

Ngô Mặc nói xong câu đó, đợi nửa ngày cũng không nghe thấy Giải Ngữ Hoa lên tiếng.

Cậu lại không dám lộn xộn, chỉ đành nhìn thẳng về phía trước.

Ngô Mặc cao hơn Giải Ngữ Hoa, tư thế này chỉ có thể nhìn thấy phía đối diện chứ không thấy được biểu cảm của đối phương.

Góc độ rất không thuận lợi, không thể quan sát chính xác cảm xúc của Giải Ngữ Hoa để chuẩn bị trước.

Nhìn xuống dưới ư?

Chỉ thấy đỉnh đầu Giải Ngữ Hoa.

Ngô Mặc thầm nghĩ, làm vậy có vẻ hơi bất lịch sự nhỉ?

Giải Ngữ Hoa nghiến răng nghiến lợi, ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc.

Lần đầu tiên anh cảm thấy chiều cao là một nỗi đau thầm kín.

Trong lòng nghẹn một cục tức, không lên không xuống cứ quanh quẩn ở lồng ngực.

Giải Ngữ Hoa im lặng không nói, sợ vừa mở miệng lại bị Ngô Mặc chặn họng.

Anh nhìn chằm chằm Ngô Mặc, phát hiện con mắt thằng nhóc này đang đảo liên tục.

Chẳng cần tính toán cũng biết, thằng ôn này chắc chắn lại định làm trò gì rồi.

Quả nhiên Ngô Mặc không làm anh thất vọng.

Vài giây sau, cậu nhanh chóng ngồi xổm xuống, không những thế còn hai tay ôm đầu.

Cả bộ động tác thực hiện mượt mà như mây trôi nước chảy, gọn gàng dứt khoát, nhìn qua cứ như đã bị người ta tóm cổ cả chục lần rồi vậy.

Nhìn thấy cảnh này, Giải Ngữ Hoa nhắm nghiền mắt lại.

Bây giờ anh không biết nên tức hay nên cười, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp đủ màu sắc thay đổi, trông rất đặc sắc.

Anh hít sâu mấy hơi, ép mình bình tĩnh lại.

Nhưng không những chẳng bình tĩnh được mà nộ hỏa còn bốc lên ngùn ngụt như quả bóng bay được bơm căng.

Giải Ngữ Hoa quyết định thuận theo lòng mình, không kiềm chế nữa.

Anh túm lấy cổ áo sau của Ngô Mặc, một tay dùng sức lôi cậu về phía giường.

“Ca, nhẹ tay thôi, đây là đồng phục làm việc đấy, rách là em phải đền tiền đấy.” Lời Ngô Mặc như đổ thêm dầu vào lửa, thiêu trụi chút nhẫn nại cuối cùng của Giải Ngữ Hoa.

Anh đã hạ quyết tâm, lần này nhất định phải thực thi quyền làm anh, phải giáo huấn cho thằng ôn con này một trận nên thân.

Ánh mắt anh đảo qua, thấy ở góc tường có treo một cây roi.

Lửa giận trong lòng dâng cao, nhất thời anh cũng chẳng buồn nghĩ xem cái thứ này rốt cuộc dùng để làm gì.

Anh dùng sức đẩy Ngô Mặc đến bên giường, rồi đi đến góc tường lấy cây roi cầm trong tay.

Thử thử cảm giác trên tay, anh chẳng hề khách khí quất một cái rõ đau vào mông Ngô Mặc.

“Ái chà!” Ngô Mặc đau đớn ôm mông nhảy dựng lên, oán trách: “Đậu má, ca, anh đánh thật à?” “Hừ, chẳng lẽ đánh giả?” Giải Ngữ Hoa cười lạnh.

Cây roi trong tay vung lên, lại quất thêm một cái nữa vào đúng vị trí đó.

Ngô Mặc cũng biết giữ mặt mũi, biết rằng nếu mình mở cửa chạy ra ngoài thì e là càng mất mặt hơn.

Bất đắc dĩ, cậu chỉ có thể chạy quanh trong căn phòng nhỏ hẹp này.

Hai người ầm ĩ suốt hơn mười phút.

Giải Ngữ Hoa sực tỉnh lại, hôm nay đến đây là có chính sự, vả lại bên ngoài còn có Doãn lão bản đang đợi.

Điều này khiến anh có chút ảo não.

Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên Giải Ngữ Hoa mất đi lý trí và bất lịch sự như vậy.

Anh ném cây roi sang một bên, chỉ vào Ngô Mặc gắt gỏng: “Em cứ đợi đấy, tối về nhà anh sẽ tính sổ với em sau.” “Lại đánh nữa á?” Ngô Mặc khổ sở, buồn bực nói: “Anh trai thân yêu của em ơi, em chẳng phải chỉ ra ngoài chơi chút thôi sao, có đến mức đánh thành thế này không?” “Chơi?” Giải Ngữ Hoa đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới.

Anh cũng đã nghĩ thông rồi, Ngô Mặc xuất hiện bên cạnh Doãn Nam Phong chắc chắn là vì hoạt động ‘kẹp lạt ma’ sắp tới.

Cậu trốn không gặp anh, e là cũng vì nghĩ anh sẽ ngăn cản cậu.

Trong phòng trà, Doãn Nam Phong cũng không vội, thản nhiên nhấm nháp trà.

Hoắc Tú Tú muốn mở lời nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Cô ngồi im bên cạnh, lặng lẽ đợi Giải Ngữ Hoa và Ngô Mặc xuất hiện.

Hơn mười phút sau cửa mở.

Nghe thấy động động tĩnh, khóe miệng Doãn Nam Phong hàm chứa nụ cười, ngẩng đầu định xem trò hay của Ngô Mặc.

Ai ngờ lại thấy Ngô Mặc hai tay ôm mông, đi khập khiễng từ bên trong bước ra.

Trong phút chốc, Doãn Nam Phong đứng hình.

Đều là người trong giang hồ, công dụng của căn mật thất trong quán trà này ai nấy đều rõ mười mươi.

Đừng nhìn có những người bề ngoài đạo mạo, thực tế bên trong lại đầy rẫy những trò biến thái.

Bọn họ đặc biệt thích ở trong những quán trà thanh nhã mà buông thả sở thích kỳ quái của mình, còn mỹ miều gọi đó là ‘hồng tú thêm hương’.

Còn việc thêm hương lửa cho ‘cây hương’ nào thì tùy mỗi người hiểu.

Vì vậy để lôi kéo khách, rất nhiều quán trà sẽ đặt những vật dụng đặc thù trong mật thất, suy cho cùng chẳng ai chê tiền cả.

Vấn đề là 'những người khác' kia không bao gồm Giải đương gia trước mắt này.

Huống hồ quen biết đã lâu, Doãn Nam Phong tự nhận mình cũng hiểu nhất định về Giải Ngữ Hoa.

Vị Tiểu Cửu gia này luôn giữ mình sạch sẽ, chưa bao giờ vướng vào những chuyện đào hoa nhảm nhí.

Bây giờ xem ra, chẳng lẽ là vì anh ta có sở thích đặc biệt nào đó?

Chỉ là giấu quá kỹ nên cô không biết?

Trong phút chốc, trong đầu Doãn Nam Phong hiện ra đủ mọi liên tưởng.

Nào là 'Tổng tài bá đạo Giải Ngữ Hoa truy thê', 'Cầu ái không được nên cưỡng bức'...

đủ mọi câu chuyện lộn xộn luân phiên diễn ra trong não cô.

Doãn Nam Phong thầm lặng đánh giá Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa.

Nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy mắt cô đang sáng lấp lánh.

Cô càng nhìn càng thấy suy đoán của mình rất có lý.

Hơi thở và quần áo của Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa đều có chút lộn xộn, cộng thêm động tác ôm mông kia, khiến cho trong đầu Doãn Nam Phong đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ quái.

Chẳng lẽ cậu em trai đẹp trai đáng yêu này thực tế đã biến thành 'em gái' rồi sao?

Ngọn lửa hóng hớt bùng cháy dữ dội.

Đừng nhìn cô quản lý Tân Nguyệt Phạn Điếm sát phạt quyết đoán, thực tế cô cũng chỉ là một cô gái trẻ mới ngoài hai mươi.

Cái tính thích xem náo nhiệt đó đã khắc sâu vào xương tủy rồi.

Chương 400

Không ai nói gì, không khí trong phòng dần ngưng kết.

“Xin lỗi Doãn lão bản.” Giải Ngữ Hoa chắp tay với Doãn Nam Phong, đầy vẻ hối lỗi: “Chuyện này đều trách tôi, tôi xử lý quá chậm nên làm mất thời gian rồi.” “Quá chậm?” Doãn Nam Phong vẫn chưa thoát khỏi dòng suy nghĩ, theo bản năng lẩm bẩm: “Mới có bao lâu đâu, chẳng lẽ như vậy là quá nhanh rồi sao?” “Hả?” Giải Ngữ Hoa hơi ngẩn người, sau đó thần sắc có chút gượng gạo.

Anh không hiểu vì sao Doãn Nam Phong lại nói vậy?

Chẳng lẽ là cố ý châm chọc anh?

Nhưng chuyện này đúng là không trách người khác được.

Anh vừa thấy thằng nhóc thối kia là đầu óc bốc hỏa, nhất thời quên mất chính sự.

Đối phương chờ đợi nãy giờ, tâm trạng không vui cũng là lẽ thường tình.

Dù có bị châm chọc vài câu cũng chỉ đành coi như không nghe thấy.

Hai vị đương gia có chỉ số thông minh cực cao, lúc này tư duy của họ lại nằm ở hai đường thẳng song song.

Thanh Thanh Mạn và Hoắc Tú Tú chẳng khác nào phông nền.

Dù nghe ra cuộc đối thoại có gì đó không đúng lắm nhưng vẫn không dám lên tiếng.

“Nhanh á?” Ngô Mặc vừa nghe thấy lời này liền xù lông.

Cậu một tay ôm mông, vẻ mặt uất ức gào lên: “Chị, em bị quất mười mấy cái rồi đấy, mông sắp sưng vù lên rồi mà chị còn bảo nhanh?

Đã nói trước rồi nhé, vụ này là em bị thương trong giờ làm việc đấy.” Ngay cả lúc này Ngô Mặc cũng không quên đòi quyền lợi.

Cậu bấm đốt ngón tay trái tính toán sơ qua rồi nói: “Khoản bồi thường tính gấp ba lần cho em.” Chữ ‘Tài’ (Chỉ/Mới) vừa chạm đến môi Doãn Nam Phong, cô bỗng nhiên sực tỉnh.

Với thân phận của mình, nói câu này dường như không hợp cho lắm.

“Mất mặt quá.” Giải Ngữ Hoa thầm thở dài, thật muốn lại xách Ngô Mặc vào phòng quất cho một trận nữa.

“Doãn lão bản, thật xin lỗi, Tiểu Mặc không hiểu chuyện, thời gian qua đã gây phiền hà cho cô rồi.” Giải Ngữ Hoa nhanh chóng khôi phục vẻ trấn định.

Anh đi đến ngồi đối diện Doãn Nam Phong, cầm ấm trà rót cho cô một chén, khẽ nói: “Những rắc rối cậu ấy gây ra cho quý điếm, tôi sẽ bồi thường.” “Về công việc vệ sĩ thân cận mà Doãn lão bản nói, tôi nghĩ tính cách Tiểu Mặc quá hấp tấp không thích hợp đảm nhận, mong Doãn lão bản tìm người khác cao tay hơn.” “Ca, anh không thể làm thế!” Ngô Mặc vừa nghe thấy liền không chịu, định mở miệng biện minh thì bất ngờ bị Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh kéo lại một cái: “Tiểu Mặc ca ca, anh đừng nói gì nữa, không thấy Tiểu Hoa ca ca đang trong cơn giận sao?” Doãn Nam Phong cũng không phải hạng vừa.

Khó khăn lắm mới gặp được chuyện hay thế này, cô sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Cô đặt tách trà xuống bàn, khí chất trên người lập tức chuyển sang trạng thái của một nữ lão bản anh dũng thiện chiến trên thương trường.

Cô gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, thong thả nói: “Lời của Giải lão bản, xin thứ cho tôi không thể đồng tình.” “Quan hệ của tôi và Tiểu Mặc không phải là quan hệ chủ tớ thông thường.

Cậu ấy đã gọi tôi một tiếng chị, thì chính là đứa em trai mà tôi đã công nhận.” “Về việc Giải lão bản đề nghị bồi thường, thực sự có chút nực cười.” “Doãn Nam Phong tôi dù có thiếu tiền đến mấy cũng không để em trai mình chịu thiệt thòi.” Lời vừa dứt, Giải Ngữ Hoa bỗng ngẩng đầu, ánh mắt sắc lẹm nhìn chằm chằm Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong cũng không chịu thua kém, dùng ánh mắt tương tự nhìn lại Giải Ngữ Hoa.

Giữa ánh mắt hai người như có tia điện xẹt qua xèo xèo, không ai chịu nhường ai một bước.

“Vãi thật.” Ngô Mặc thực sự chịu không nổi nữa rồi.

Cậu hất tay Hoắc Tú Tú đang giữ mình ra, sải bước đến bên bàn trà.

Cậu đập mạnh hai tay xuống bàn, nghe thấy tiếng ‘bốp’ một cái, ấm trà và chén trà trên bàn bị chấn động kêu lạch cạch.

“Em nói này hai vị đại ca đại tỷ, có thể tôn trọng đương sự là em đây một chút được không?” Ngô Mặc cúi người xuống, vẻ mặt đầy oán khí: “Em dù sao cũng là người trưởng thành rồi, vấn đề thuộc về ai cũng nên nghe ý kiến của em chứ?” Ngô Mặc cứ ngỡ nói như vậy sẽ có chút hiệu quả, nào ngờ hai vị đại lão đồng thanh quát lớn: “Câm miệng!” Cũng chẳng trách họ lại đồng lòng như thế.

Với cái đập bàn vừa rồi của Ngô Mặc, nước trong chén trà đã bắn tung tóe lên người cả hai.

“Em...” Dưới sự chú ý của hai vị đại lão, chút dũng khí vừa nãy của Ngô Mặc như bị kim châm, ‘xèo’ một cái biến mất sạch.

Hoắc Tú Tú và Thanh Thanh Mạn thấy cảnh này không kìm được mà lắc đầu, trong lòng cùng hiện lên một ý nghĩ: Ngô Mặc thảm quá.

Hai vị đương gia này bắt đầu đấu đá nhau vì vấn đề ‘quyền sở hữu’ Ngô Mặc.

Hai người họ không nói chuyện, không khí vô cùng gượng gạo.

Ngô Mặc vô tư ngồi xổm trên đất, dùng ngón tay vẽ vòng tròn.

Cuối cùng, Doãn Nam Phong vẫn là người nhượng bộ một bước.

Không phải cô sợ Giải Ngữ Hoa, mà là cô nghĩ đến một vấn đề.

Ngày mai cô có chút việc cần xử lý.

Nếu lôi Ngô Mặc về Tân Nguyệt Phạn Điếm, với tính cách của thằng nhóc này nhất định sẽ đi theo bên cạnh cô, lúc đó có một số việc không tiện thực hiện.

Chi bằng cứ để cậu theo Giải Ngữ Hoa về một ngày, đợi cô bận xong sẽ tìm cớ đòi cậu về sau.

Hóng hớt mà, phải nhìn xa trông rộng một chút.

Doãn Nam Phong nghĩ thông suốt liền tựa lưng vào ghế.

Đôi môi đỏ mọng nở nụ cười, khẽ nói: “Giải lão bản, chi bằng chúng ta mỗi người lùi một bước.” “Tôi biết anh em các người đã lâu không gặp, hôm nay cứ để Tiểu Mặc theo anh về, sáng ngày kia lại để cậu ấy quay về Tân Nguyệt Phạn Điếm, anh thấy sao?” Giải Ngữ Hoa trong lòng vẫn không thoải mái, nhưng Doãn Nam Phong đã nhượng bộ, anh cũng không tiện nói gì thêm, chỉ đành đáp một câu: “Được, vậy tôi đa tạ Doãn lão bản.” Giải Ngữ Hoa ngoài miệng nói rất sảng khoái, nhưng trong lòng lại âm thầm ghi nợ cho Ngô Mặc một vố.

Nếu không phải thằng ôn con này chọc giận Doãn Nam Phong, anh bây giờ có cần phải bực bội thế này không?

Sau khi vấn đề quy tắc của Ngô Mặc được giải quyết, mọi người mới bắt đầu bàn chính sự.

Hai người theo thói quen định bưng chén trà lên, nhưng tay còn chưa kịp vươn tới đã giật mình phản ứng lại.

Làm gì còn chén trà nào nữa?

Trên bàn đã bị Ngô Mặc bày bừa đến loạn thất bát táo, bã trà nước trà vương vãi khắp nơi.

Doãn Nam Phong cúi đầu nhìn chiếc áo trắng mình đang mặc, hảo gia hỏa, trên đó đã xuất hiện mấy đường vân nước trà rồi.

Giải Ngữ Hoa cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, chiếc sơ mi hồng bám đầy bã trà.

Hai vị đại lão nhìn nhau, rất ăn ý mà khẽ thở dài.

Thanh Thanh Mạn cố nhịn cười đến mức mặt mũi biến hình.

Cô dùng tay phải nhéo mạnh vào đùi một cái, dùng cái đau để đánh bại ý cười, sau đó nhanh chóng tiến lên xử lý chỗ nước trà còn sót lại trên bàn.

Hoắc Tú Tú dĩ nhiên đã quen với cảnh tượng này.

Đừng nói chỉ là nước trà đổ ra, cảnh tượng thảm hơn thế này cô cũng thấy không ít rồi.

Cô ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc đang ngồi dỗi ở cửa, muốn qua nói chuyện nhưng lại thấy hiện tại không thích hợp.

Dù sao lát nữa Hoa ca và Doãn lão bản phải bàn chuyện liên quan đến Hoắc gia.

Chuyện của Hoắc gia thực ra không phức tạp, chẳng qua là muốn tham gia một chân vào vụ này.

Trước đó mấy chi phòng nhà họ Hoắc đã liên hệ với Tân Nguyệt Phạn Điếm nhưng đều bị Doãn Nam Phong từ chối.

Mấy gã đó đức hạnh thế nào, Doãn Nam Phong quá rõ.

Cô đi cổ mộ Nam Chiếu là để lấy thứ mình muốn, cứu người mình cần cứu.

Mấy loại hàng nát nhà họ Hoắc mà nhúng tay vào thì ngoài việc làm cảnh ra chẳng được tích sự gì, ngược lại còn kéo chân cô.

Thực lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm mạnh hơn Hoắc gia, Doãn Nam Phong đã bày rõ là không nể mặt, mấy lão gia hỏa và trưởng lão nhà đó dù có tức nổ phổi cũng chẳng làm gì được.

Hoắc Tú Tú vẫn luôn lạnh nhạt đứng ngoài quan sát, không vội ra tay, đợi đến khi bọn họ thất bại hết mới quyết định thử một lần cuối cùng.

Khi đó dù thành công hay không, cô cũng không thẹn với lòng.

Cùng là phụ nữ, Doãn Nam Phong vẫn có chút thiện cảm với Hoắc Tú Tú, cô thâm cứu nên biết một người phụ nữ làm đương gia khó khăn thế nào, vì vậy khi Giải Ngữ Hoa gửi tin nhắn, cô đã nhanh chóng đồng ý cuộc gặp này.

Bàn đến việc chính, Hoắc Tú Tú không thể làm bình hoa được nữa, cô phải thể hiện sự tinh minh, giỏi giang trước mặt Doãn Nam Phong để chiếm được thiện cảm và giành lấy cơ hội này.

Ngô Mặc ngồi bên cạnh, tuy không tham gia nhưng tai thì dựng đứng lên, nghe không sót một chữ nào.

Nghe Hoắc Tú Tú hết lời quảng bá bản thân, Ngô Mặc chợt nhớ đến mấy ngày trước mình cũng có đức hạnh này trước mặt Doãn Nam

Phong, trong lòng bỗng nảy sinh cảm xúc: “Cái thời này có danh tiếng và không có danh tiếng đúng là cách biệt quá xa.” Nghĩ đến đây, mắt hắn lại lén liếc về phía Giải Ngữ Hoa, thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, tí nữa phải chuồn thế nào đây?

Nếu không tối nay về chắc chắn chẳng có kết quả tốt lành gì.” Giải Ngữ Hoa dường như có cảm ứng, ánh mắt hai người va vào nhau.

Ngô Mặc đang tính đường chạy trốn thì bị bắt quả tang, có tật giật mình liền vội quay đầu đi chỗ khác.

Chương 401

Thấy động tác của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa bất giác nhếch môi, đôi lông mày lá liễu nhướn lên như cành liễu lướt qua mặt hồ, đôi mắt trong trẻo đầy thần sắc không hề che giấu ý vị sủng ái.

Động tác nhỏ của Giải Ngữ Hoa sao thoát được mắt Doãn Nam Phong?

Cô càng lúc càng thấy hứng thú với quan hệ của hai người này.

Chuyện của Hoắc gia rất dễ giải quyết, dù là nể mặt Giải Ngữ Hoa hay là vì nể tình Hoắc lão thái thái đã khuất, tóm lại Doãn Nam Phong đã sảng khoái đồng ý.

Cuộc gặp gỡ này ngoài việc Ngô Mặc bị ăn đòn một trận ra thì chủ khách đều vui vẻ.

"Doãn lão bản, đa tạ." Giải Ngữ Hoa đứng dậy bắt tay Doãn Nam Phong, "Hy vọng lần hợp tác này của chúng ta sẽ vui vẻ." "Yên tâm đi, sẽ như vậy thôi." Doãn Nam Phong nói xong định rời đi, Ngô Mặc thấy thế liền nhanh nhẩu chắn trước mặt cô: "Chị, em nghĩ kỹ rồi, hay là để em tiễn chị về nhé, dù sao em cũng là tài xế mà." Hai chữ "tài xế" vừa thốt ra, Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú - những người từng chịu khổ - đồng loạt nhìn về phía Doãn Nam Phong.

Người phụ nữ này tâm lớn đến mức nào vậy?

Dùng cái thằng ranh con kia làm tài xế, là chê mạng mình quá dài sao?

"Doãn lão bản, Tiểu Mặc... nó lái xe..." Giải Ngữ Hoa hơi do dự, không biết mở lời thế nào, chẳng lẽ lại hỏi thẳng Doãn Nam Phong có thấy buồn nôn hay không thoải mái chỗ nào không?

Doãn Nam Phong mù tịt thông tin, cô nghi hoặc nhìn Giải Ngữ Hoa rồi đáp: “Tiểu Mặc lái xe rất tốt, rất vững, phải nói là hơn hẳn tất cả tài xế của tôi.” Trong nháy mắt, Ngô Mặc chỉ thấy sống lưng đầy sát khí, hắn thậm chí không dám quay đầu lại vì sợ nhìn thấy biểu cảm muốn giết người của Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa nghiến răng, khó khăn mở miệng: “Rất tốt, đa tạ Doãn lão bản đã giải tỏa nghi ngờ cho tôi.” “Không có gì.” Doãn Nam Phong liếc nhìn Giải Ngữ Hoa, thấy sắc mặt đối phương không ổn liền thầm lẩm bẩm: “Lái xe?

Chẳng lẽ đây là trò chơi mới gì sao?” Doãn Nam Phong mang theo thắc mắc rời khỏi trà lâu, Ngô Mặc cứ thế bị bà chị mới nhận bỏ rơi.

Người ngoài vừa đi, Giải Ngữ Hoa nhớ lại mỗi lần mình ngồi xe Ngô Mặc lái đều kết thúc bằng việc nôn thốc nôn tháo, anh không kiềm chế cảm xúc nữa, tiến lên đá một phát vào mông Ngô Mặc, giận dữ nói: “Khá lắm, làm tài xế cho người khác vui lắm phải không?” “Ái chà, đau!” Ngô Mặc ôm mông nhảy dựng lên, miệng không ngừng thanh minh: “Anh, anh nghe em giải thích đã.” “Giải thích?” Giải Ngữ Hoa hừ lạnh một tiếng, “Không có gì để giải thích cả, lập tức về nhà với anh.” “Tiểu Hoa ca ca, hai người có việc cần bàn, vậy em...” Hoắc Tú Tú không ngốc, thấy tình hình không ổn liền đòi về.

“Đừng mà, em đừng đi!” Lời còn chưa dứt Ngô Mặc đã ngắt lời cô, còn túm chặt lấy cánh tay cô: “Tú Tú, anh em mình lâu rồi chưa tâm sự, hôm nay khó khăn lắm mới gặp, anh kiểu gì cũng phải quan tâm đến tình hình gần đây của em chứ?” Cách xưng hô này khiến Hoắc Tú Tú da gà nổi đầy người, cô cố thoát khỏi Ngô Mặc nhưng không thành công, ngược lại còn bị túm chặt hơn.

Bất đắc dĩ, Hoắc Tú Tú đành đi cùng Giải Ngữ Hoa và Ngô Mặc về giải gia lão trạch.

Cô có dự cảm tối nay ở đây sẽ diễn ra một màn gà bay chó nhảy.

Hậu viện Giải gia, trên sân khấu kịch: “Mày xuống đây cho anh, nhanh lên, anh không đánh mày đâu.” “Em không xuống, anh chẳng có tí uy tín nào cả, nói mấy lần không đánh mà giờ mông em sưng vù rồi đây này.” “Lần này là thật, mày mau cút xuống cho anh, đứng trên cột cờ như con khỉ thế kia mà coi được à?” “Coi được hay không em không quan tâm, chỗ này mát mẻ lại an toàn.” Hoắc Tú Tú bưng chén trà ngồi xổm trong góc, thở dài ngao ngán.

Đừng trách cô không giữ hình tượng, thứ đó từ khi gặp Ngô Mặc đã bay sạch sành sanh rồi, từ một tiểu thư đài các giờ đã biến thành nữ hán tử.

Hoắc Tú Tú đau đầu thật sự, hai người này đã đấu khẩu nửa tiếng đồng hồ rồi, cứ lặp đi lặp lại mấy câu đó không có gì mới mẻ cả.

Một tiếng sau, Hoắc Tú Tú vừa định đi rót chén trà thứ ba thì nghe thấy tiếng “rắc” một cái, ngay sau đó là tiếng hô của Giải Ngữ Hoa: “Cẩn thận!” Tai nạn đã xảy ra.

Lão trạch mà, rất nhiều thứ đều là đồ cũ, cột cờ dưới chân Ngô Mặc cũng không ngoại lệ.

Cột cờ cao 5 mét làm bằng tre, cứ hai năm phải bảo dưỡng một lần, năm nay chưa tới hạn, lại thêm gần đây nhiều việc nên lão quản gia không để ý.

Dù sao ai rảnh rỗi mà leo lên tận đỉnh cột cờ đứng hóng gió như Ngô Mặc chứ?

Chân cột đã có vết nứt từ lâu, nhưng trời tối, Ngô Mặc vì trốn đòn nên không chú ý, thoắt cái đã leo lên trên.

Hắn đứng một chân trên thanh tre, đứng lâu thì đổi chân khiến cột tre rung lắc.

Theo thời gian, chân cột không chịu nổi sức nặng nữa, đúng lúc Ngô Mặc đổi chân lần nữa thì cột gãy.

“Vãi chưởng!” Ngô Mặc phản ứng cực nhanh, theo bản năng lộn ngược ra sau, nhưng hắn quên mất một chuyện: Vị trí hắn đang đứng là nơi Giải Ngữ Hoa luyện công hằng ngày, ở đây không chỉ có cột cờ, sân khấu mà còn có hai dãy giá vũ khí.

Ngô Mặc cứ thế có màn tiếp xúc thân mật với đống giá vũ khí đó.

“Tiểu Mặc!

Em có sao không?” Giải Ngữ Hoa lao đến bên cạnh đỡ Ngô Mặc dậy.

“Mẹ nó, đau chết ông đây rồi.” Ngô Mặc rên rỉ.

Độ cao 5 mét, lại rơi trúng đống giá sắt, dù hắn có chịu đòn giỏi đến đâu thì phát này cũng không hề nhẹ.

Phải biết rằng công phu của Giải Ngữ Hoa không phải là múa may quay cuồng, giá vũ khí trong nhà đều làm bằng thép ròng, đao thương côn bổng đều là hàng thật giá thật, va vào nhau là tóe lửa.

Ngô Mặc bám lấy tay Giải Ngữ Hoa, khó khăn đứng dậy.

“Choảng!” Chén trà sứ trong tay Hoắc Tú Tú rơi xuống đất, cô thật sự không ngờ chuyện này lại kết thúc bằng một màn hài kịch như vậy.

Trong phòng Giải Ngữ Hoa, cửa sổ vẫn phủ vải đen, chỉ có điều tâm trạng chủ nhân không còn lạnh lẽo cô đơn như trước.

“Ối dào, anh ơi, nhẹ tay chút, lưng em chứ có phải tấm thớt đâu.” Ngô Mặc nằm sấp trên giường, lưng hiện rõ mấy vết bầm tím.

Giải Ngữ Hoa cầm thuốc hoạt huyết bôi cho hắn, nghe vậy liền vỗ một phát vào người Ngô Mặc, gắt: “Đáng đời, ai bảo mày leo lên cột cờ, lớn bằng ngần này rồi mà như con khỉ ấy, chẳng biết chú ý an toàn gì cả.” Vỗ xong anh lại thấy xót, đổ thêm chút cao dược vào tay rồi nhẹ nhàng xoa bóp.

Loại cao dược này là bí phương gia truyền của Giải gia, thường dùng trị ngoại thương cực nặng, trong đó ngoài các vị thuốc hoạt huyết hóa ứ còn thêm một ít thuốc an thần giúp người bị thương hồi phục trong lúc ngủ.

Lưng Ngô Mặc nhìn thì nghiêm trọng nhưng thực chất chỉ là vết bầm do va đập, bôi dầu hồng hoa vài lần là khỏi, nhưng Giải Ngữ Hoa vẫn dùng loại tốt nhất.

Dưới bàn tay xoa bóp của Giải Ngữ Hoa, dược tính nhanh chóng lan tỏa, Ngô Mặc bắt đầu gà gật, ý thức dần mơ hồ, sắp chìm vào giấc ngủ.

Ngay lúc tư duy sắp thoát ly thể xác, bên tai bỗng vang lên một câu hỏi lạnh lùng: “Lúc giết Sát Lục trưởng lão và Cửu trưởng lão, có bị ai phát hiện không?” “Sao có thể, em đã quan sát kỹ rồi...” Ngô Mặc theo bản năng đáp lại một câu.

Lời vừa dứt, hắn giật mình tỉnh táo hẳn, chống tay nhổm người dậy, quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa, vội vàng đổi giọng: “Hả, anh vừa nói gì cơ?

Em... em không hiểu anh nói gì cả.” Giải Ngữ Hoa im lặng nhìn Ngô Mặc, nhận thấy sự hoảng loạn lóe lên trong mắt hắn.

Khóe môi anh chợt nở một nụ cười mê người như hoa nở, rồi từ từ cúi người xuống áp sát mặt Ngô Mặc.

Ngô Mặc ngây người tại chỗ, không dám cử động, ngón tay phải bấu chặt lấy ga giường, trong lòng gào thét: “Vãi, Hoa ca bị chập mạch rồi à?

Không lẽ định táng mình trận nữa?” Khi khoảng cách giữa hai đầu mũi chỉ còn gang tấc, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, Giải Ngữ Hoa mới dừng lại.

Ánh mắt anh sâu thẳm, không rõ cảm xúc, nhưng giọng nói lại vô cùng dịu dàng, pha chút khàn khàn: “Cảm ơn.” “Mẹ ơi hù chết con rồi.” Ngô Mặc buông lỏng tay, ngã rầm xuống giường, mặc kệ cái lưng đau điếng mà thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói: “Anh ơi, cảm ơn thì cảm ơn, đừng có hù người như thế được không?

Tim em sắp nhảy ra ngoài rồi đây này.” Hắn thật sự bị dọa sợ, biểu hiện bất thường này của Giải Ngữ Hoa làm Ngô Mặc suýt tưởng mình làm chuyện gì quá đáng khiến anh phát điên.

Trong đầu hắn vừa rồi còn đang xoay chuyển cực nhanh xem nên giải thích thế nào.

Giải Ngữ Hoa chậm rãi nhắm mắt lại, tay nắm chặt rồi lại buông ra, lặp lại vài lần mới thở hắt ra một hơi, mở mắt trở lại thần thái thường ngày.

“Đừng có nằm lì đó, lưng mới bôi thuốc xong.” Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc đang ăn vạ trên giường, vừa giận vừa buồn cười.

Câu hỏi lúc nãy thực ra chỉ là ý nghĩ đột xuất trong đầu anh để thử Ngô Mặc thôi, thực tế anh cũng không chắc chắn là do Ngô Mặc làm.

“Thằng ranh con, sao mày lại nghĩ đến chuyện ra tay với bọn họ?” Giải Ngữ Hoa vươn tay kéo Ngô Mặc lại, bắt hắn nằm sấp xuống để bôi thuốc tiếp, hỏi thăm: “Hai lão già đó bên cạnh không thiếu bảo tiêu, mày có bị thương không?” Chuyện đã xảy ra hơn nửa tháng, dù Ngô Mặc có bị thương thì giờ cũng đã lành gần hết, nhưng nghĩ đến việc hắn đơn thương độc mã đối phó với nhiều người như vậy, anh vẫn không khỏi lo lắng, muốn biết thêm về tình hình lúc đó.

Giọng điệu của Giải Ngữ Hoa không có ý trách cứ khiến Ngô Mặc tự tin hẳn lên.

Vốn là kẻ lắm lời, giờ có cơ hội thể hiện, hắn lập tức ngồi dậy, bắt đầu kể lại diễn biến câu chuyện một cách sinh động, kể đến đoạn hàng yêu phục ma cũng không bỏ sót.

Sau đó hắn phát hiện ra một sự thật kinh khủng: Hoa ca yêu quý của hắn cũng giống hệt lão tử Hạt Tử và Lão Trương, ngoài nụ cười trên mặt ra thì chẳng có chút dao động nào.

Ngô Mặc cuối cùng cũng hiểu ra, trên đời này người đơn thuần nhất chắc chỉ có mình và ông anh trai ngốc nghếch kia thôi.

Tám giờ sáng hôm sau, Ngô Mặc quen cửa quen nẻo chui ra từ một lối thoát bí mật của Giải gia.

Hắn quan sát xung quanh, thấy không ai chú ý liền nghênh ngang đi về phía hậu viện.

“Anh ơi, có gì ăn không, em đói.” Ngô Mặc người chưa đến tiếng đã tới.

“Chuẩn bị xong cả rồi.” Giải Ngữ Hoa dừng động tác, bước xuống từ sân khấu kịch, ngồi vững chãi trên ghế đá.

Trên bàn đá bày đầy những món điểm tâm sáng mà Ngô Mặc thích, đều là mỹ thực từ những tiệm nổi tiếng nhất Kinh đô.

Giải Ngữ Hoa rót cho Ngô Mặc ly nước nóng, khẽ thổi rồi đẩy đến trước mặt hắn.

Ngô Mặc cũng chẳng khách sáo, bưng ly nước uống sạch rồi ngồi xuống đánh chén.

Khi đã no được bảy phần, tốc độ của hắn mới chậm lại.

Hắn cắn một miếng bánh bao rồi nói: “Anh, tí nữa em qua Tân

Nguyệt Phạn Điếm, tối nay ở bên đó luôn, có việc gì thì gọi điện cho em.” Lời chưa dứt, sắc mặt Giải Ngữ Hoa đã trở nên khó coi.

Anh đặt đũa xuống, ngước nhìn Ngô Mặc, trầm giọng hỏi: “Bắt buộc phải đi?” “Vâng, bắt buộc.” Ngô Mặc vừa nhai vừa nói lầm bầm: “Dù sao em cũng làm ở đó hơn một tuần rồi, lương chưa phát, không đi thì em lỗ vốn à?” Lần này Giải Ngữ Hoa không cười mà nhìn hắn chằm chằm: “Đừng có mà đánh trống lảng với anh, mày biết anh muốn nói gì mà.” “Em bảo này anh, anh muốn nói gì thì nói thẳng ra đi.” Ngô Mặc nuốt chửng miếng bánh bao, thuận tay cầm chén trà của Giải Ngữ Hoa uống thêm hai ngụm, nhận lấy khăn giấy anh đưa để lau mồm lau tay rồi vo tròn vứt sang một bên, vẻ mặt vô tội nói: “Giờ mông với não em đang dính thành một cục đây này, có gì anh nói thẳng đi.” Giải Ngữ Hoa cố kìm nén cơn giận, anh biết ngay là nếu không nói toạc ra thì cái thằng lỏi này chắc chắn sẽ giả ngu.

“Bớt nói nhảm đi, anh hỏi mày là có nhất định phải tham gia chuyến đi của Tân Nguyệt Phạn Điếm không?” “Chuyện này thì...” Ngô Mặc kéo dài giọng, cố nghĩ ra một lý do.

Chương 402

Mắt hắn đảo liên tục, thỉnh thoảng liếc trộm Giải Ngữ Hoa, hy vọng anh mủi lòng mà tha cho mình.

Thấy bộ dạng này của hắn, Giải Ngữ Hoa còn gì mà không hiểu nữa?

Thằng ranh này đã hạ quyết tâm tham gia vụ này rồi.

Anh khẽ thở dài, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ đây chính là cái số của hậu nhân Lão Cửu Môn sao?” “Được rồi, muốn đi thì đi đi.” Giải Ngữ Hoa đứng dậy đi đến bên cạnh Ngô Mặc, đặt tay lên vai hắn, cúi người ghé sát tai hắn nói khẽ: “Anh không quan tâm mày có dự định gì ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng tám giờ tối nay mày phải có mặt ở đây.” “Hả?” Ngô Mặc định đứng lên cãi thì bị Giải Ngữ Hoa ấn xuống: “Mày biết anh nói là làm, tám giờ tối mà không thấy mặt mày, đừng trách anh đích thân qua Tân Nguyệt Phạn Điếm bắt người.” “Đợi đã.” Ngô Mặc càng nghe càng thấy sai sai, vội ngắt lời: “Anh ơi, sao em nghe giọng điệu anh cứ kỳ quái thế nào ấy?

Giống hệt mấy lão tổng não tàn trong phim truyền hình ấy... khụ khụ, tổng tài bá đạo.” Hắn nhìn Giải Ngữ Hoa từ trên xuống dưới, hồ nghi: “Anh không phải là học theo Kính ca, ngày ngày trốn ở nhà xem phim tình cảm đấy chứ?” “Cút ngay cho anh!” Giải Ngữ Hoa nghẹn họng, bực mình vỗ mạnh vào người Ngô Mặc một phát, chỉ tay ra cửa hừ lạnh: “Bớt nói nhảm, không làm đúng lời anh nói thì cứ đợi đấy mà ăn đòn.” Anh đã thông suốt rồi, với cái thằng ranh con này thì không thể cho sắc mặt tốt được, nếu không nó sẽ trèo lên đầu cưỡi cổ mình ngay, vụ cột cờ tối qua là ví dụ điển hình nhất.

Miệng thì nói gắt nhưng Giải Ngữ Hoa vẫn đích thân lái xe đưa

Ngô Mặc đến cổng Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Anh như một phụ huynh đưa con đi mẫu giáo, không yên tâm dặn dò Ngô Mặc thêm vài câu rồi mới lái xe đi.

Ngô Mặc nhìn theo bóng chiếc xe, mặt đầy vạch đen.

Lúc này tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong cũng không rảnh rỗi, cô đang tiếp đãi vài vị khách không mời mà đến.

“Doãn lão bản, đề nghị của tôi cô thấy thế nào?” Kim Vạn Đường nhe răng đại nha, cười híp mắt nhìn Doãn Nam Phong, đắc ý nói: “Kim Vạn Đường tôi là hạng người gì chắc cô cũng nghe danh rồi, tuyệt đối đáng tin.” Nói đoạn, lão giơ ngón cái ra sau: “Hai vị huynh đệ sau lưng tôi đây, một người là truyền nhân Ngô gia của Cửu Môn, người kia trên giang hồ cũng cực kỳ có danh vọng.

Ba anh em chúng tôi cộng thêm tấm bản đồ này, có thể nói là đầy đủ thành ý muốn gia nhập hoạt động lần này, không biết ý Doãn lão bản thế nào?” Doãn Nam Phong tỉ mỉ quan sát tấm bản đồ trong tay, so sánh với những gì mình đã biết.

Vài phút sau, cô xếp bản đồ lại để sang một bên, bỏ qua Kim Vạn Đường mà dời tầm mắt sang Ngô Tà và Vương Bàn Tử, thầm nghĩ: “Thú vị thật, hai thế hệ nhà họ Ngô có đến ba người lần lượt muốn gia nhập đội ngũ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chẳng lẽ ở nước Nam Chiếu có thứ gì mà người nhà họ Ngô thèm khát sao?” Nghĩ đến đây, Doãn Nam Phong trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Nói vậy là hai vị cũng định tham gia chuyến này?” “Không phải hai vị, là ba vị, còn có tôi nữa.” Kim Vạn Đường nghe thấy vậy vội vỗ ngực xen vào: “Ba anh em chúng tôi là một thể, tuyệt không tách rời.” Nhưng chẳng ai thèm để ý lão.

Không chỉ Doãn Nam Phong coi lão như không khí, mà ngay cả

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng chẳng thèm đáp lời.

Ai bảo cái lão này mười câu thì chín câu là giả, câu cuối cùng còn phải tùy tâm trạng cơ chứ.

“Đúng vậy, Doãn lão bản, hai anh em tôi đã quyết định rồi, cũng định tham gia vụ này.” Vương Bàn Tử nhanh nhảu nói trước, “Còn về giá cả thì, dễ thương lượng thôi.” Tân Nguyệt Phạn Điếm là một con cừu béo, lúc này không chém một nhát thật mạnh thì tiền thuê nhà nửa năm tới lấy đâu ra?

Trước ánh mắt dò hỏi của Doãn Nam Phong, Ngô Tà gật đầu xác nhận: “Đúng vậy, Doãn lão bản, chúng tôi muốn tham gia.” Sao ba người Ngô Tà lại xuất hiện ở đây?

Phải nói từ cuộn băng ghi hình kia.

Từ sau khi thấy trên màn hình xuất hiện một kẻ trông giống hệt mình, Ngô Tà đã ba ngày không ngủ được giấc nào ngon.

Cứ nhắm mắt lại là thấy kẻ đó đang bò lồm ngồm dưới đất, cảm giác buồn nôn tột độ bủa vây tâm trí.

Lúc này anh mới hiểu tại sao dạo trước Ngô Mặc thấy Tiểu Ca lại có phản ứng mạnh như thế.

Vương Bàn Tử không chịu nổi bộ dạng này của Ngô Tà, lôi anh xộc thẳng vào tiệm của Kim Vạn Đường, đá văng cửa rồi yêu cầu lão mang đồ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, chuyến này hai anh em nhận rồi.

Kim Vạn Đường vốn đã mong hai người họ tìm đến, nghe vậy đâu dám chậm trễ, nhét đồ vào túi rồi lôi mỗi người một bên phi thẳng đến đây.

Nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm dễ vào khó gặp chủ, Kim Vạn Đường tuổi gì mà đòi gặp Doãn Nam Phong?

Nếu không phải nhờ cái mác Ngô gia, lão ngay cả cửa tầng hai cũng chẳng được bước vào.

Dù là nể mặt Ngô gia hay nể mặt cậu em kết nghĩa Ngô Mặc, tóm lại cuộc gặp này Doãn Nam Phong không hề làm khó họ.

Doãn Nam Phong vừa định mở lời thì Thanh Thanh Mạn từ cửa bước nhanh vào, ghé tai cô nói nhỏ: "Lão bản, Mặc thiếu về rồi." "Ồ?" Trên mặt Doãn Nam Phong thoáng hiện nụ cười kỳ quái, dường như nghĩ đến chuyện gì đó thú vị.

"Nó có gì bất thường không?" Doãn Nam Phong dừng một chút rồi vẫn hỏi câu này.

"Dạ?" Thanh Thanh Mạn hơi ngẩn ra, không hiểu ý tiểu thư lắm, nhưng theo bản năng vẫn đáp ngay: "Mặc thiếu không biết vì sao mà đi đứng có vẻ không thuận tiện lắm, hình như phía sau bị thương rồi." "Phía sau... bị thương?" Doãn Nam Phong im lặng một lát, khẽ nhíu mày lẩm bẩm: "Chẳng lẽ là thật?" Thanh Thanh Mạn cũng không rõ tiểu thư lại nghĩ đi đâu, chỉ cảm thấy giọng điệu cô ấy có chút đáng sợ.

Các cụ có câu tiện thể dắt một con cừu cũng là chăn, dắt hai con cũng là chăn.

Ngô Tam Tỉnh chủ động cầu hợp tác, Ngô Mặc cũng đã gia nhập, vậy thì đội ngũ này thêm một Ngô Tà cũng chẳng sao.

Doãn Nam Phong gật đầu đồng ý với yêu cầu của Ngô Tà.

"Doãn lão bản, còn về chuyện giá cả..." Vương Bàn Tử cười hì hì, xoa xoa ngón tay ra hiệu đầy ẩn ý: "Tấm bản đồ này không rẻ đâu đấy!" Doãn Nam Phong làm một thủ thế, Thanh Thanh Mạn hiểu ý liền lấy ba bản văn kiện đưa cho Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Kim Vạn Đường.

“Ký vào đây nghĩa là chính thức tham gia hoạt động.” Doãn Nam Phong lấy một điếu thuốc trong hộp ra, châm lửa rít một hơi rồi bình tĩnh nói: “Còn về vấn đề giá cả anh nói?

Trên đó đã ghi rõ rồi, tự xem đi.” Liên quan đến tiền nong, Vương Bàn Tử không dám chậm trễ một giây.

“Doãn lão bản đừng trách chúng tôi cẩn thận, cứ tiên lễ hậu binh cho đỡ rắc rối về sau.” Vương Bàn Tử nói rất tự nhiên, mắt quét nhanh qua thông tin hợp đồng.

Khi thấy chỗ ghi giá là năm mươi vạn, mặt lão lộ rõ vẻ không vui.

Cái giá này nói thực là rất thấp, hoàn toàn không đúng với kỳ vọng của lão.

Lão định mở miệng mặc cả thì Ngô Tà ấn tay lão lại, cầm bút ký tên mình vào, sau đó nhét bút vào tay lão thúc giục: “Béo, đừng do dự nữa, viết đi.” “Cái này... ai!” Vương Bàn Tử nhìn Ngô Tà một cái, đầy vẻ bất lực, chỉ đành cầm bút ký tên mình thật mạnh như để trút giận.

Kim Vạn Đường thấy hai vị đại gia đều ký rồi, mình cũng không thể đứng ngây ra đó.

Ba người ký xong, Thanh Thanh Mạn thu lại hợp đồng.

“Nếu các anh đã ký hợp đồng, vậy hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.

Được rồi, tôi còn việc phải xử lý, đi trước đây.” Doãn Nam Phong đứng dậy đi ra ngoài, ngoái lại dặn Thanh Thanh Mạn: “Dẫn bọn họ qua chỗ Tiểu Mặc, có việc gì thì liên hệ với tôi bất cứ lúc nào.” Hai chữ “Tiểu Mặc” vừa thốt ra giống như một quả cân khổng lồ rơi uỵch xuống đầu Ngô Tà và Vương Bàn Tử, khiến cả hai choáng váng đầu óc, nửa ngày không hồi thần nổi.

Mãi đến khi được Thanh Thanh Mạn dẫn đến phòng Ngô Mặc, tận mắt thấy cậu em trai mình lo lắng bấy lâu đang đứng đó, họ mới tỉnh hồn.

Từ sau khi bị Ngô Mặc chơi một vố, trong đầu Ngô Tà đã mô phỏng đủ mọi cảnh tượng lúc gặp lại: Đầu tiên là tóm lấy đánh cho một trận, sau đó đá thêm vài cái, cuối cùng mắng cho một trận ra trò để thằng ranh này biết thế nào là uy quyền của người làm anh.

Nhưng khi tận mắt nhìn thấy em trai lành lặn đứng trước mặt, bao nhiêu ý nghĩ lung tung đều tan biến sạch, lúc này anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất là ôm chặt lấy nó không buông.

“Tiểu Mặc!” Ngô Tà lao lên như một mũi tên, hai tay ôm chặt Ngô Mặc không chịu buông: “Em đã đi đâu thế hả?

Sao chẳng có tí tin tức gì?

Dạo này thế nào?

Có biết anh lo đến chết đi được không?” Anh hỏi một lèo ba câu làm Ngô Mặc ngớ người.

Ngô Mặc không ngờ vừa về Tân Nguyệt Phạn Điếm đã thấy anh trai mình.

“Anh, sao anh và anh Béo lại ở đây?” “Mày còn mặt mũi mà nói à?” Vương Bàn Tử tiến lên vỗ một phát vào sau gáy Ngô Mặc, hậm hực: “Thằng ranh mày đúng là đào hố trong sân - hại người nhà mà.

Lúc mày chuồn sao không nghĩ đến hai anh em tao?

Tao với Thiên Chân từ Ba Nãi chạy đến Kinh đô, quãng đường này còn khó khăn hơn đi Tây Thiên thỉnh kinh đấy.” Vương Bàn Tử tuôn một tràng như súng liên thanh, Ngô Mặc chỉ thấy tai như có bầy ruồi vo ve.

Nghĩ đến trải nghiệm bi thảm của mình, Vương Bàn Tử càng nói càng giận, đá một phát vào mông Ngô Mặc.

Phát này làm Ngô Mặc đau đến mức hú lên một tiếng rồi nhảy dựng lên, ôm mông chạy vòng quanh phòng.

Hắn đau thật đấy, không hề có chút diễn xuất nào.

Có những chuyện phải cảm thán một câu là định mệnh, tối qua rơi trúng giá vũ khí, chỗ đó lại đặt một đôi câu liêm, mũi câu cực sắc đâm sâu vào thịt, hiện tại mông hắn còn đang quấn băng dày cộp.

Vương Bàn Tử đá một phát này, dự là vết thương lại bục ra rồi.

“Rốt cuộc là sao thế?” Ngô Tà cuống cuồng, tưởng em mình dạo trước bị thương thật.

Vương Bàn Tử cũng ngây ra, nghĩ đến khả năng đó liền lộ vẻ hối lỗi.

Kim Vạn Đường không thân với Ngô Mặc nên đứng ở cửa không dám lên tiếng.

Anh em gặp lại vốn là chuyện vui, lại vì vết thương ở chỗ hiểm của Ngô Mặc mà biến thành hài kịch.

Sau khi Vương Bàn Tử đuổi Kim Vạn Đường đi, ba người bắt đầu kể lại chuyện của nhau.

Ở đây dù sao cũng là Tân Nguyệt Phạn Điếm, có những lời không tiện nói ra, Ngô Mặc làm vài thủ thế, Ngô Tà và Vương Bàn Tử hiểu ý nên không hỏi sâu thêm, chuyển sang hỏi tại sao Ngô Mặc lại ở đây.

Câu chuyện kéo dài đến tận bảy giờ tối, cho đến khi Ngô Mặc nhận được một cuộc điện thoại mới kết thúc.

“Anh, em có chút việc phải ra ngoài một chuyến.” Ngô Mặc cúp máy, sắc mặt hơi cổ quái, quay sang nói với Ngô Tà: “Anh với anh Béo về trước hay đợi em ở đây?” Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau, đồng thanh nói: “Thằng ranh mày định chạy nữa hả?” “Yên tâm đi, chắc chắn là không.” Ngô Mặc mặt đầy vạch đen, không hiểu sao trong lòng hai ông anh này mình lại mất uy tín đến thế.

“Thế này đi, anh với anh Béo muốn ăn gì cứ gọi thoải mái, em về thanh toán tiền.” Ngô Mặc để lại một câu rồi rời phòng dưới ánh mắt nghi ngờ của hai người.

Chương 403

Không biết là do mỹ thực của Tân Nguyệt Phạn Điếm quyến rũ hay vì sợ thằng ranh này lại biến mất không dấu vết, tóm lại hai vị này quyết định ở lại đợi Ngô Mặc về.

Tại KTV Ôn Toa, Ngô Mặc đứng ở cửa nhìn chằm chằm tấm biển suốt năm phút.

Hắn không hiểu nổi kẻ hẹn mình có phải não có vấn đề không, ai đời bàn chuyện lại chọn KTV?

Chẳng lẽ vào cửa còn phải hát tặng nhau một bài cao vút?

Lúc này đã hơn bảy giờ tối, đúng lúc KTV náo nhiệt nhất.

Ngô Mặc đứng như cột điện ở cửa chắn lối đi của không ít người, nếu không phải vì hắn đẹp trai thì chắc đã bị người ta gạt sang một bên rồi.

Lẩm bẩm chửi thêm vài câu, Ngô Mặc bĩu môi bước vào KTV, tìm phòng theo số được cho.

“250?” Ngô Mặc nhìn số phòng, cười khẩy một tiếng: “Cái số phòng này cũng hợp với khí chất của cô ta đấy.” Hắn đẩy nhẹ cửa, bước vào rồi tiện tay đóng chặt lại.

Hắn cười nói với người đang ngồi bên trong: “Yêu, thật là hiếm thấy nha, vị nữ thanh niên yêu nước A Ninh tiểu thư của chúng ta hôm nay sao đột ngột nhớ đến người anh em này vậy?” “Xì!” A Ninh ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc đi vào, đặt ly rượu xuống rồi đứng dậy.

Cô lườm hắn một cái, gắt: “Tôi thấy rồi, muốn nghe được một câu tử tế từ miệng cậu đúng là khó hơn lên trời.” "Muốn nghe lời hay ý đẹp à?" Ngô Mặc liếc xéo A Ninh một cái: "Cô mới quen tôi ngày đầu chắc?

Không biết muốn nghe lời hay thì phải trả tiền à?" A Ninh bị chặn họng.

Ánh mắt cô nàng đảo qua đảo lại trên bàn, thực sự muốn cầm cái vỏ chai bia đập thẳng vào mặt Ngô Mặc.

Có phải cô ăn no rỗi việc không mà lặn lội đường xá xa xôi đến đây tìm hắn, chẳng lẽ là để tự tìm đến cửa cho hắn xả giận? "Nghĩ gì thế?" Ngô Mặc nghênh ngang ngồi xuống ghế sofa, nhưng ngay sau đó "phựt" một tiếng vọt thẳng dậy.

Động tác cực kỳ nhanh nhẹn, thể hiện rõ thân thủ không tồi của mình. "Có cơ quan?" A Ninh giật mình, theo bản năng lùi lại một bước.

Trong thoáng chốc cô hơi hoảng hốt, cứ ngỡ mình vẫn đang ở trong địa cung. "Khụ, không sao." Ngô Mặc mặt không đổi sắc, tùy tiện bịa ra một lý do vớ vẩn: "Tôi thử độ đàn hồi của sofa thôi, nếu tốt thì sau này mua một cái." A Ninh: "..." Cả hai ngồi xuống lần nữa.

Ngô Mặc nghiêng người, gác chân lên bàn phía trước, tư thế nửa nằm nửa ngồi.

Một tay hút thuốc, một tay nhìn A Ninh hỏi: "Nói đi, hôm nay hẹn tôi ra đây có việc gì?" A Ninh nhìn cái tướng đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi của hắn, răng hàm cứ thế ngứa ngáy.

Cô thở dài một hơi: "Tôi đến tìm anh chủ yếu là vì vấn đề hợp tác." "Hợp tác?" Ngô Mặc nghe câu này cứ như rửa khoai trong nước gạo - hồ đồ cực kỳ. "Cô đợi chút, hợp tác gì?" Ngô Mặc nhìn chằm chằm A Ninh, kiên quyết nói: "Trước tiên chưa bàn đến chuyện quan hệ của chúng ta đã đến mức đó chưa, cứ nói cô là người của Cừu Đức Khảo, tôi đã không bao giờ cân nhắc việc hợp tác với cô rồi."

"Ông đây còn mong lão già khốn khiếp Cừu Đức Khảo đó sớm ngày thăng thiên nữa là.

Còn hợp tác với lão?

A Ninh, cô tốt nhất nên về tắm rửa rồi đi ngủ sớm đi." Ngay khi Ngô Mặc định nói thêm vài câu, A Ninh đã lên tiếng: "Cừu Đức Khảo không còn nữa rồi, người bàn hợp tác với anh hiện tại là tôi." "Hử?" Ngô Mặc lúc này mới nghiêm túc lại: "Lão già đó chết rồi?

Chuyện từ khi nào?" "Từ Ba Nãi trở về không lâu, bệnh tình của lão chuyển biến xấu, dù dùng những loại thuốc đắt tiền nhất cũng không thể kéo dài mạng sống.

Khoảng một tuần trước, lão đã qua đời." A Ninh bắt đầu kể lại những trải nghiệm từ khi từ Ba Nãi quay về nước.

Cô cũng không giấu diếm gì, nói tràng giang đại hải một đống chuyện.

Hóa ra sau khi Cừu Đức Khảo chết, nhiều cổ đông bắt đầu tranh giành lợi ích công ty.

Những người này vốn dĩ đã không đồng ý với hành động thám hiểm của Cừu Đức Khảo.

Nhưng trước đây lão độc quyền, áp chế mọi ý kiến phản đối.

Giờ lão chết rồi, đám người của A Ninh lập tức bị chủ tịch mới giải tán.

Đám thuộc hạ này quanh năm suốt tháng đi thám hiểm cổ mộ trong nước, đột nhiên bị giải tán nên trở nên bơ vơ.

Nhưng A Ninh thì khác.

Từ khi bị Cừu Đức Khảo lạnh nhạt, cô đã âm thầm tính đường lui.

Cơ hội luôn dành cho người có chuẩn bị.

A Ninh phát hiện bệnh tình của lão xấu đi, lập tức lợi dụng quyền hạn hiện có, lẻn vào phòng thí nghiệm sao chép không ít tài liệu.

Đội ngũ vừa giải tán, A Ninh nhanh chóng lôi kéo năm anh em vào sinh ra tử, lập thành một đội thám hiểm mới.

Họ có người, có tài liệu, có kinh nghiệm, cái duy nhất thiếu là vốn đầu tư.

A Ninh nhắm mục tiêu vào thị trường trong nước, định tìm một đối tác lâu dài.

Ngô Mặc im lặng nãy giờ, lặng lẽ nghe cô kể.

Đến lúc này mới lên tiếng ngắt lời: "Ý của cô là, người cô nhắm trúng để hợp tác là tôi?" "Cô có nhầm không đấy?

Tôi quyền không có, tiền cũng không, hợp tác với tôi thì có ích gì?" Ngô Mặc thấy nực cười, đầu óc A Ninh có vấn đề à?

Bao nhiêu người có quyền có thế không tìm, lại đi tìm một gã cô độc như hắn? "Anh không tiền không quyền?

Anh có nhầm không vậy?" A Ninh trợn trắng mắt, bực bội nói: "Tôi phát hiện nhận thức của anh về bản thân luôn có sự sai lệch.

Sau lưng anh có Ngô gia và Giải gia của Lão Cửu Môn chống lưng.

Nam Hạt Bắc Ách sắp thành vệ sĩ riêng của anh luôn rồi.

Những lực lượng chiến đấu đỉnh cao nhất trong cái giới này hầu như đều có quan hệ với anh, vậy mà anh dám nói với tôi là mình vô quyền vô thế?" A Ninh càng mắng càng thấy mệt tim.

Tại sao trên đời này lại có loại hỗn đản như Ngô Mặc chứ?

Trong túi nhét đầy vàng thỏi mà cứ khăng khăng giả làm kẻ ăn mày, đúng là làm người ta tức muốn nổ phổi. "A Ninh, cô đừng kích động, cô nói đống đó thì liên quan gì đến chuyện hợp tác?" Ngô Mặc mặt đầy vô tội nhìn A Ninh.

Hắn không hiểu nổi, người phụ nữ này đến tuổi tiền mãn kinh sớm à?

Cho dù hắn có lợi hại đến đâu thì liên quan gì đến cô ta mà phải kích động thành ra thế kia?

A Ninh lúc này cảm nhận duy nhất là mệt mỏi.

Cô cầm một chai bia trên bàn, nốc cạn một hơi.

Men rượu vào người, cảm giác phiền muộn cũng tan đi phần nào.

Cô ném vỏ chai lên bàn, đi thẳng vào vấn đề: "Mặc thiếu, không nói nhảm nữa, anh biết lão Bạch chứ?" "Hôm nay tôi đến tìm anh cũng là nhờ lão ấy gợi ý." "Lão Bạch thái tử?" Ngô Mặc lúc này mới nhớ ra lão già họ Bạch mà hắn đã quăng ra sau đầu từ lâu.

Lúc chạy khỏi Ba Nãi vội vàng quá, hắn quên béng mất mình còn một lão già thuộc hạ.

Nếu A Ninh không nhắc tới, e là Ngô Mặc cũng chẳng nhớ nổi người này.

A Ninh lườm Ngô Mặc một cái, sự thiếu tin cậy của tên này lại một lần nữa phá vỡ giới hạn của cô.

Nếu không phải quẻ tượng của lão Bạch cực kỳ linh nghiệm, A Ninh đã sớm phủi tay bỏ đi rồi, thậm chí tiền KTV cũng không thèm trả. "Đúng, chính là lão Bạch." A Ninh nghi ngờ đánh giá Ngô Mặc: "Có phải anh không hiểu rõ địa vị và năng lực của lão không?

Quẻ tượng của lão Bạch ở trong giang hồ là nhất tuyệt, bao nhiêu năm nay chưa từng thất thủ lần nào." A Ninh kể lại vài chiến tích lẫy lừng của lão Bạch, Ngô Mặc càng nghe càng kinh ngạc.

Thật không ngờ lão già mình tùy tiện thu nhận lại có quá khứ huy hoàng như vậy.

Lúc này hắn mới bắt đầu nghi ngờ, chẳng lẽ mình thực sự là con cưng của trời?

A Ninh nói xong, mạnh bạo đập bàn một cái.

Như một kẻ ác bá áp sát, cô gác chân lên bàn lườm Ngô Mặc, hung dữ nói: "Mặc thiếu, tôi đã nói nhiều như vậy, cũng đã thể hiện thành ý rồi.

Tôi chỉ muốn hỏi anh thấy thế nào?

Chúng ta có cơ hội hợp tác không?" Cô thực sự đang rất gấp.

Cừu Đức Khảo chết, cây đổ bầy khỉ tan.

Đừng nhìn họ kinh nghiệm phong phú, nhưng danh tiếng không tốt, những người có chút uy tín sẽ không bao giờ thuê họ.

Chương 404

Kể cả là làm Giáp lạt ma, họ tự tìm đến cửa, đối phương cũng sẽ nghi ngờ họ có ý đồ khác.

May mà A Ninh có chút duyên nợ với lão Bạch, nhờ lão chỉ điểm mới nghĩ đến Ngô Mặc.

Lúc A Ninh đi, lão Bạch còn đặc biệt dặn một câu, Ngô Mặc chính là quý nhân của cô.

Cô từng nhờ quẻ tượng của lão Bạch mà mấy lần thoát chết, nên cô hoàn toàn tin tưởng lời lão.

Chính vì lý do đó, A Ninh đã gọi điện cho Ngô Mặc rất nhiều lần, nhưng hắn hoặc là không có tín hiệu, hoặc là không nghe máy.

Bất đắc dĩ, cô bắt đầu dò hỏi hành tung của hắn.

Kết quả hai ngày trước biết được tên này xuất hiện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Thế là A Ninh không ngừng nghỉ chạy tới kinh đô.

Cô đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu lần này Ngô Mặc vẫn không nghe điện thoại, cô sẽ đến cổng Tân Nguyệt Phạn Điếm mà chặn người.

Cô không tin là không bắt được tên này.

Khi điện thoại kết nối, A Ninh suýt chút nữa không tin vào tai mình.

Mất một lúc lâu mới phản ứng lại, vội vàng nói rõ ý định.

Cứ ngỡ Ngô Mặc sẽ từ chối, không ngờ tên này lại đồng ý lời mời của cô.

Trong lúc chờ đợi Ngô Mặc, A Ninh đã nghĩ ra rất nhiều lời lẽ để thuyết phục đối phương.

Nhưng vừa gặp người xong, mọi cách nói đã chuẩn bị đều tan thành mây khói, cuối cùng diễn biến thành cảnh tượng ép cung thế này.

Ngô Mặc thuộc loại ăn mềm không ăn cứng.

A Ninh mà ăn nói tử tế, có lẽ hắn còn cân nhắc.

Chứ cái thái độ này á?

Hắn mà không đánh cho cô nàng răng rơi đầy đất thì đúng là có lỗi với danh tiếng của mình.

Ngô Mặc vừa định đứng dậy động thủ, trong đầu đột nhiên vang lên một tiếng "Ting". [Ting!

Kích hoạt nhiệm vụ chi nhánh mới: Chấp nhận yêu cầu hợp tác của A Ninh, xây dựng thế lực của riêng mình.

Thời gian nhiệm vụ: Vô thời hạn.] [Mỗi khi thế lực mở rộng, sẽ nhận được một phần thưởng ngẫu nhiên.] Ngô Mặc lập tức dừng động tác, giả vờ đổi tư thế, rồi lại cẩn thận ngồi xuống.

Trong lòng hắn thầm mừng rỡ.

Nhiệm vụ này khá ổn nha, lại còn có bug để tận dụng.

Hệ thống chỉ nói là mở rộng, không nói phạm vi cụ thể.

Nếu mình tùy tiện kéo một người vào, chẳng lẽ không tính là mở rộng sao?

Tuy nhiên, ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, hệ thống vô tình đã dập tắt nó ngay lập tức: [Tôi sẽ phát thưởng dựa trên tình hình thực tế.] "Mẹ nó!" Ngô Mặc tức nghẹn, nhưng không làm gì được cái hệ thống đen đủi này, đành phải nhẫn nhịn.

A Ninh vẫn nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Đừng nhìn bề ngoài cô cực kỳ bình tĩnh, thực chất trong lòng cũng có chút bất lực.

A Ninh đã chuẩn bị sẵn, nếu Ngô Mặc từ chối yêu cầu hợp tác, cô sẽ phải nghĩ cách tìm một chủ nhân mới.

Dù thế nào cũng phải kiếm được tiền để nuôi sống bản thân và đám trẻ mồ côi sau lưng mình.

Ngô Mặc mãi không trả lời, tim A Ninh dần chìm xuống.

Ngay khi cô định từ bỏ hoàn toàn, Ngô Mặc đột nhiên đứng dậy.

Hắn vỗ mạnh lên vai A Ninh, cười hắc hắc: "Tiểu Ninh tử, anh em mình là ai với ai chứ, chuyện hợp tác cứ quyết định thế đi." "Tiểu Ninh tử?" Trong khoảnh khắc, một ý nghĩ hiện lên trong đầu A Ninh: Liệu lần này quẻ tượng của lão Bạch có sai không nhỉ?

Đã quyết định hợp tác thì có rất nhiều chuyện cần bàn kỹ.

Đặc biệt là khi A Ninh biết Tân Nguyệt Phạn Điếm đang thiếu người làm Giáp lạt ma.

Cô nghĩ rất thông suốt, đã hợp tác với Ngô Mặc thì cô được tính là người của hắn.

Hoạt động của Tân Nguyệt Phạn Điếm đương nhiên cô có thể tham gia vào.

Chuyện này có nhiều chi tiết cần phải bàn bạc kỹ với Ngô Mặc.

Ngô Mặc cũng có ý nghĩ tương tự.

Hệ thống đã giao nhiệm vụ này, chứng tỏ A Ninh thành tâm muốn hợp tác với hắn.

Tuy rằng nhất thời hắn chưa nghĩ ra có thể kiếm được lợi lộc gì từ chỗ A Ninh, nhưng cũng không ngại nghe cô nàng phân tích thêm.

Người phụ nữ này ngoài việc hay đẩy đám người nước ngoài đi nạp mạng ra thì những mặt khác đều ổn.

Hai người ở trong phòng KTV nâng chén chúc mừng, bắt đầu trò chuyện rôm rả.

Giải Ngữ Hoa bận rộn xong việc ở công ty, ngẩng đầu nhìn thời gian đã tám giờ rưỡi tối.

Anh gọi điện cho quản gia ở lão trạch, nghe tin Ngô Mặc vẫn chưa về thì lông mày nhíu chặt.

Cúp máy, anh lại gọi cho Ngô Mặc, chuông reo hồi lâu vẫn không có người nghe.

Anh siết chặt điện thoại, khựng lại một lát rồi cầm chìa khóa xe lao thẳng đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Thực ra anh bảo Ngô Mặc về sớm là để giúp hắn thay thuốc, chứ không hề hạn chế tự do cá nhân.

Giải Ngữ Hoa thừa biết tính cách Ngô Mặc vô tư, không mấy để ý đến vết thương trên người mình.

Nếu không có ai trông chừng hắn thay thuốc, với tính cách thằng nhóc đó, có khi băng gạc đứt rồi hắn cũng chẳng biết.

Giải Ngữ Hoa đỗ xe, sải bước vào đại sảnh Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Anh đi thẳng về phía cầu thang, định lên tầng hai hỏi thăm hành tung của Ngô Mặc.

Chưa kịp bước tới cầu thang, bên tai đã nghe thấy một tiếng gọi. "Ơ, Hoa gia?" "Hử?" Giọng nói cực kỳ quen thuộc, Giải Ngữ Hoa dừng bước, nhìn sang bên phải, khẽ ngẩn người: "Ngô Tà, Vương

Bàn Tử?" "Hết hồn, đúng là ngài rồi." Vương Bàn Tử đứng dậy, phẩy tay một cái, mặc kệ xung quanh còn khách đang ăn cơm hay không, gào to: "Hoa gia mau lại đây, anh em mình lâu rồi không gặp, uống một ly đi." Không ít thực khách xung quanh đổ dồn ánh mắt về phía này. "Vãi, mất mặt quá đi mất." Ngô Tà che mắt lại, không nỡ nhìn thẳng. "Hai người sao lại ở đây?" Giải Ngữ Hoa một tay đút túi, thong thả đi tới.

Như thể không nhìn thấy đống thức ăn thừa trên bàn, anh đi thẳng vào vấn đề: "Tiểu Mặc đâu?

Nó lại uống rượu à?" "Hê, Hoa gia, vừa đến đã tìm thằng nhãi con đó rồi." Vương Bàn Tử gắp một miếng thịt chân giò nhét vào mồm, vừa nhai vừa nói: "Trong mắt ngài chẳng có hai anh em tôi gì cả." "Thằng nhãi đó nghe điện thoại xong là chạy mất tiêu, bảo tôi và Thiên Chân đợi ở đây, nói là sẽ về muộn." Giải Ngữ Hoa nghe vậy, mắt nheo lại: "Điện thoại?

Ai gọi?" Ngô Tà lắc đầu: "Không rõ, nhưng hình như em nghe thấy đầu dây bên kia là giọng nữ." "Hê, nữ à?" Vương Bàn Tử dừng đũa, đầy vẻ hứng thú: "Sao lúc nãy cậu không nói?

Chẳng lẽ thằng nhóc này giấu anh em mình, bên ngoài có bạn gái rồi?" Gã càng nói, sắc mặt Giải Ngữ Hoa càng khó coi.

Ngô Tà cảm thấy lạnh sống lưng một cách kỳ lạ.

Cậu đá Vương Bàn Tử một cái dưới gầm bàn, hạ thấp giọng nói: "Câm miệng đi." Vương Bàn Tử nhất thời chưa phản ứng kịp, định cãi lại thì thấy sắc mặt Giải Ngữ Hoa rất tệ.

Tim gã hẫng một nhịp, lập tức ngậm miệng.

Bầu không khí trở nên gượng gạo.

Giải Ngữ Hoa ngồi xuống, vẫy tay gọi phục vụ dọn dẹp bàn, rồi gọi mấy ấm trà đặt lên.

Anh quyết định tối nay sẽ ngồi đây đợi Ngô Mặc, xem thằng nhãi này bao giờ mới về.

Chờ một mạch đến tận ba giờ sáng.

Tân Nguyệt Phạn Điếm đã đóng cửa từ lâu, tất cả khách khứa đều đã rời đi, chỉ còn lại bàn của họ. "Hoa gia, tôi không uống trà nổi nữa đâu." Vương Bàn Tử vỗ vỗ bụng, nghe thấy tiếng nước óc ách bên trong: "Tôi uống hết bảy ấm trà rồi, thằng nhãi ranh đó sao vẫn chưa về nhỉ?" "Haizz, gọi điện thoại suốt mà nó không nghe." Ngô Tà cũng buồn bực cực kỳ, vỏ hạt dưa trước mặt sắp chất thành núi rồi.

Chương 405

Giải Ngữ Hoa im lặng, bình thản uống trà.

Anh không tin thằng nhóc này có gan không về cả đêm.

Ngô Mặc có gan hay không thì chưa biết, nhưng Doãn Nam Phong thì không chịu nổi nữa rồi.

Tân Nguyệt Phạn Điếm không tiếp khách qua đêm là quy định cũ, cho dù là nhóm Giải Ngữ Hoa cũng không được phá hỏng.

Doãn Nam Phong dẫn theo Thanh Thanh Mạn từ tầng hai đi xuống, ném một tờ giấy ghi địa chỉ trước mặt Giải Ngữ Hoa: "Tiểu Mặc chắc là ở chỗ này, nếu các người chờ không nổi thì qua đó tìm đi." Giải Ngữ Hoa lướt qua địa chỉ trên tờ giấy, nhíu chặt mày, ngẩng đầu hỏi Doãn Nam Phong: "Sao cô biết nó ở đó?" "Nó lái xe của tiệm đi, dưới mỗi xe đều có máy định vị." "Thôi, mau đi đón người đi, tôi thấy tửu lượng thằng nhóc đó không tốt lắm, đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." Doãn Nam Phong nhìn Giải Ngữ Hoa, nói một câu đầy ẩn ý rồi quay người bỏ đi.

Trong phòng bao.

A Ninh ôm chai bia nép vào một góc, ánh mắt đờ đẫn nhìn Ngô Mặc đang ôm micro nhảy múa tưng bừng phía trước.

Những bài hát hắn chọn cô đều đã nghe qua, nhưng tại sao khi hắn hát ra lại hoàn toàn không giống bản gốc chút nào?

Tiếng nhạc đệm bị cái giọng oanh vàng của hắn đè bẹp hoàn toàn.

Kết quả là A Ninh không tài nào nhớ nổi bản gốc hát như thế nào nữa.

Cả phòng bao tràn ngập tiếng quỷ khóc sói gào, như tiếng máy khoan điện khi sửa nhà.

Âm thanh ngưng tụ thành một đường thẳng, đâm thẳng vào não A Ninh.

Hiện tại cô đau đầu như búa bổ.

Trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Có nên đánh cược một phen, đánh ngất thằng khốn này không?

Cả đời A Ninh chưa từng thấy người đàn ông nào có tửu phẩm tệ như Ngô Mặc.

Sau khi nốc hơn mười chai bia, tên này như phát điên.

Áo khoác quăng một xó, nhảy phắt lên phía trước.

Không thèm chào hỏi một câu, cầm micro là bắt đầu biểu diễn.

Ban đầu A Ninh không để ý lắm, còn định thưởng thức giọng hát của Ngô Mặc.

Nhưng sau khi một bài kết thúc, cô chỉ muốn giết chết kẻ trước mặt.

Bảo vệ KTV đã đến ba lần, lý do là có người báo cáo trong phòng này hình như đang có án mạng.

A Ninh chưa bao giờ cảm thấy mất mặt như thế này, hôm nay bao nhiêu thể diện đều mất sạch sành sanh.

Ngay khi cô đang phân vân có nên động thủ hay không, chỉ nghe "Rầm" một tiếng, cửa phòng bao bị ai đó đá văng.

A Ninh đến đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên.

Cô cứ ngỡ là khách phòng khác cuối cùng cũng không chịu nổi giọng hát tuyệt mỹ của Ngô Mặc nên qua đây chửi bới.

A Ninh không định ngăn cản, vì chính cô cũng muốn chửi.

Tuy nhiên, chờ đợi một lúc vẫn không nghe thấy tiếng chửi.

A Ninh ngơ ngác ngẩng đầu nhìn ra cửa, kết quả bắt gặp ánh mắt của Ngô Tà.

Có địa chỉ do Doãn Nam Phong cung cấp, ba người Giải Ngữ Hoa không chần chừ thêm nữa, vội vàng chạy đến KTV.

Nhưng có địa chỉ không có nghĩa là biết hắn ở phòng bao nào.

Giải Ngữ Hoa cũng không quản được nhiều, ba người bàn bạc rồi đi tìm từ tầng một lên.

Mỗi phòng bao đều mở cửa xem qua một cái, tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ tình huống nghi vấn nào.

Thông thường thì bảo vệ sẽ không cho phép làm vậy.

Nhưng Giải đương gia có tiền.

Sức mạnh của đồng tiền vừa tung ra, mọi việc đều trôi chảy.

Bảo vệ không nói gì nữa, lặng lẽ đi theo sau, chỉ cần khách trong phòng bất mãn là họ ra mặt giải thích vài câu.

Trong lòng họ thầm đoán: Ba vị này đằng đằng sát khí như vậy, chẳng lẽ là đi đòi nợ?

Nếu đúng là vậy, vì nể mặt tiền bạc, lát nữa mình cũng nên giúp ngăn cản vài cái.

Sau khi kiểm tra hết tầng một mà không thấy tung tích Ngô Mặc, họ đi theo cầu thang lên tầng hai.

Vừa lên tầng đã bị một đạo âm thanh làm cho run rẩy.

Bảo vệ thấy tình hình này, vội vàng tiến lên giải thích: "Mấy vị thật sự xin lỗi, đây là khách ở phòng 250 đang hát karaoke, các vị đừng nghĩ nhiều, bên trong thực sự không phải đang giết người đâu, chúng tôi đã xác nhận kỹ mấy lần rồi." Nghe bảo vệ giải thích, gân xanh trên trán Giải Ngữ Hoa giật liên hồi.

Anh đợi ở Tân Nguyệt Phạn Điếm cả đêm, thằng nhãi này thì hay rồi, chạy ra đây ăn chơi nhảy múa. "Ôi trời đất ơi, khó nghe quá đi mất." Vương Bàn Tử cũng nhận ra chủ nhân giọng hát là ai, bịt tai suýt thì khóc thành tiếng: "Giọng hát của người anh em tôi đúng là Bạch Cốt Tinh hát ca - quái đản lệch tông." Trong ba người, chỉ có Ngô Tà là có cách nhìn khác. "Khó nghe lắm sao?" Vẻ mặt cậu cực kỳ nghiêm túc, chân thành nói: "Em thấy Tiểu Mặc hát hay mà, cảm xúc rất đong đầy." Câu này vừa thốt ra, không chỉ Giải Ngữ Hoa và Vương Bàn Tử kinh ngạc nhìn cậu, mà ngay cả mấy anh bảo vệ cũng dành cho cậu một ánh nhìn đầy kỳ thị.

Gu thẩm mỹ quái dị này của Ngô Tà hình thành từ bao giờ vậy?

Tiếng hát vẫn tiếp tục, Giải Ngữ Hoa không thể chịu đựng thêm được nữa, sải bước xông thẳng vào phòng bao.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử liếc nhau, sợ Ngô Mặc bị ăn đòn nên cũng chạy nhỏ theo sau.

Càng đến gần phòng bao, âm thanh càng chấn động.

Giải Ngữ Hoa đứng ở cửa, đá văng cửa phòng bao, rồi nhìn thấy cảnh tượng khó quên này.

Trong phòng ánh đèn ngũ sắc nhấp nháy liên tục.

Trên sàn, trên bàn đầy ắp vỏ chai bia rỗng.

Đưa mắt nhìn sang bên cạnh, Ngô Mặc hai tay ôm micro, đang ngồi xổm trên máy chọn bài gào thét.

Mà lúc này trên màn hình tivi đang chiếu phim "Đại náo thiên cung". "Ai?

Ai lại cho nó uống rượu rồi?" Vương Bàn Tử hai tay chống nạnh đứng ở cửa gầm lên: "Mẹ kiếp, lão tử giết chết đứa nào cho nó uống." Ngô Tà không hiểu tại sao Vương Bàn Tử lại phản ứng mạnh như vậy, chẳng lẽ gã phát hiện người mời Tiểu Mặc uống rượu có ý đồ xấu? "Ngô Tà, các anh cuối cùng cũng đến rồi." A Ninh nhìn thấy ba người ở cửa như nhìn thấy cứu tinh, đôi mắt lóe lên tia sáng kinh người.

Cô lao về phía Ngô Tà, định chộp lấy cánh tay cậu.

Ngô Tà chưa kịp nhìn rõ đối phương là ai, cơ thể đã phản ứng, lùi lại né tránh tay A Ninh.

A Ninh vồ hụt.

Nhưng cô không bận tâm, vẫn tiến lên, kích động nói: "Tôi xin các anh đấy, mau đem em trai các anh đi đi, tôi thực sự chịu không nổi nữa rồi, cứ thế này tôi sẽ giết người mất." Giải Ngữ Hoa chẳng thèm liếc nhìn A Ninh lấy một cái, hít sâu một hơi đi về phía Ngô Mặc.

Anh biết tối nay lại là một trận đại chiến.

Lão trạch yên tĩnh tường hòa của Giải gia chẳng bao lâu sau lại đón một buổi biểu diễn ồn ào.

Lần này không có Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh giúp sức.

Chỉ dựa vào ba người Giải Ngữ Hoa, Vương Bàn Tử và Ngô Tà, căn bản không trị nổi Ngô Mặc.

Lần trước Ngô Tà bị đánh ngất nên đã bỏ lỡ cảnh tượng huy hoàng này.

Giờ cậu mới phát hiện ra, Ngô Mặc còn khiến người ta đau đầu hơn cả con khỉ đại náo thiên cung. "Tiểu Mặc đừng quậy nữa, nghỉ ngơi một chút đi." Ngô Tà đội một cái thùng trên đầu, ngồi xổm bên cạnh sân khấu uể oải gọi: "Em gõ hỏng ba cái chiêng rồi, sao vẫn còn sung sức thế hả?" Giải Ngữ Hoa ngồi cạnh sân khấu, cam chịu nhìn Ngô Mặc.

Trên mặt đất bày bảy tám cái chiêng đồng, bên cạnh còn có ba cái đã bị gõ vỡ.

Chỉ cần chiêng trong tay Ngô Mặc vừa vỡ, Giải Ngữ Hoa lại đưa cho hắn một cái mới.

Đối với anh, chỉ cần Ngô Mặc xả hết năng lượng để mau mệt mà lăn ra ngủ là được.

Đừng nói là bảy tám cái chiêng, cho dù Ngô Mặc muốn dỡ nhà thì lát nữa anh cũng sẽ giúp hắn giữ thang.

Chương 406

Vương Bàn Tử thì mệt lả rồi, nằm xoải lai trên sàn nhà.

Lúc này gã vô cùng thương nhớ Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Nếu hai vị đó ở đây, tình hình chắc sẽ tốt hơn nhiều?

A Ninh chỉ mong tránh xa Ngô Mặc càng xa càng tốt.

Lúc người ta chưa bị đưa đi, cô nàng đã chuồn mất tiêu từ lâu rồi.

Trò hề này kéo dài mãi đến trưa ngày hôm sau, Ngô Mặc thực sự buồn ngủ, sau khi ngủ say mới kết thúc.

Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà và Vương Bàn Tử ba người ngồi tựa lưng vào nhau trên sân khấu, thở hồng hộc. "Thiên Chân, tôi đã bảo con mụ A Ninh đó bụng dạ hẹp hòi chẳng phải hạng tốt lành gì, cậu cứ suốt ngày bênh vực cô ta, giờ thấy tôi nói sai chưa?" Vương Bàn Tử đấm đấm đùi oán trách: "Ả ta hại anh em mình thê thảm thế này, cho nó uống nhiều rượu như vậy, tối nay hành động làm sao đây?" "Thôi đi Bàn Tử, đừng phàn nàn nữa, anh và Ngô Tà tranh thủ nghỉ ngơi đi, tối nay chúng ta còn phải dự sự kiện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm." Giải Ngữ Hoa dặn dò vài câu rồi đứng dậy đi về phòng.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử bất đắc dĩ lắc đầu, dìu nhau đứng dậy, đi khập khiễng về phòng mình.

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Bốn giờ rưỡi chiều, ba người lại xuất hiện ở hậu viện.

Nhiệm vụ quan trọng trước mắt là gọi Ngô Mặc dậy đi vệ sinh cá nhân.

Ai cũng biết thằng nhãi này có chứng cáu kỉnh khi bị đánh thức.

Ba người sẵn sàng nghênh chiến, chuẩn bị cực kỳ kỹ lưỡng.

Tuy nhiên, Ngô Mặc luôn là người đầy bất ngờ.

Chưa đợi ba người đi tới cửa phòng, Ngô Mặc đã ăn mặc chỉnh tề từ bên trong bước ra.

Trên mặt không hề có chút ý say nào, ngược lại còn cười tươi chào hỏi ba người bọn họ. "Anh, sao anh và Bàn ca lại ở đây?" Đôi mắt Ngô Mặc thoáng qua một tia ngơ ngác, sau đó mới phản ứng lại cười nói: "Chuyện tối qua thật sự xin lỗi, có chút việc bận nên em về muộn." Đầu óc hắn hơi bị đứt đoạn, vừa mở mắt ra thấy mình đang nằm trong phòng khách nhà Giải Ngữ Hoa.

Hắn cứ ngỡ hôm qua mình uống rượu bị Giải Ngữ Hoa tóm về.

Trong lòng hắn cảm thấy điềm chẳng lành.

Cơn đau ở mông vẫn đang nhắc nhở hắn rằng chọc giận Hoa ca hậu quả sẽ rất thảm khốc.

Vì vậy, đây là lần đầu tiên hắn nhanh chóng dậy sớm, tắm rửa thay quần áo với tốc độ gấp ba bình thường.

Còn việc tại sao lại nằm ở phòng khách chứ không phải phòng Giải Ngữ Hoa?

Ngô Mặc cũng không nghĩ nhiều, cứ cho là Hoa ca chê mình mùi rượu quá nồng.

Nhưng hắn đâu có biết?

Đưa được hắn về phòng khách đã là giới hạn của ba người Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà và Vương Bàn Tử rồi.

Với cái kiểu giãy giụa của hắn, làm sao mà đi theo bí đạo về phòng được chứ?

Giải Ngữ Hoa và Vương Bàn Tử đã trải qua một lần nên biết trạng thái này của Ngô Mặc sau khi uống say tỉnh dậy.

Nhưng Ngô Tà thì không rõ.

Cậu định giải thích nhưng lời đến môi lại nuốt ngược vào trong.

Chuyện tối qua, cậu thực sự không nỡ nói lại lần nữa.

Chủ yếu là lo lắng cậu em trai biết mình uống rượu xong hành xử xấu hổ quá mức sẽ thấy hối lỗi. "Đi thôi, đừng để muộn quá." Giải Ngữ Hoa vẫn nhìn chằm chằm Ngô Mặc, nhận ra tia chột dạ trong mắt hắn.

Anh cũng không nỡ trách mắng thêm, nắm lấy cánh tay hắn kéo ra ngoài.

Vừa đi vừa dặn dò: "Tối nay tất cả những người nhận được lời mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm đều sẽ xuất hiện ở đó.

Ảnh hưởng của Tân Nguyệt Phạn Điếm còn lớn hơn Hoắc gia, khách mời cũng khác hẳn lần trước, em đừng nói lung tung, phải cẩn thận đấy." Vị thiếu gia này lần trước ở Hoắc gia vừa gặp mặt đã cho người ta một bài "Hai con hổ", Giải Ngữ Hoa thực sự sợ tối nay hắn lại gây ra chuyện gì quái đản.

Vừa lên xe, Ngô Tà đã tranh thủ chen lên ngồi cạnh Ngô Mặc, hỏi: "A Ninh tìm em làm gì?" Vấn đề này không chỉ Ngô Tà quan tâm mà cả Giải Ngữ Hoa và Vương Bàn Tử cũng đổ dồn ánh mắt sang.

Tối qua Ngô Mặc uống say bí tỉ, có hỏi cũng chẳng hỏi được gì.

Giờ hắn tỉnh táo rồi, mọi người mới đưa ra vấn đề mình quan tâm. "À, Tiểu Ninh tử tìm em bàn chuyện hợp tác." Hắn với mấy người anh này chẳng có gì không nói được, vả lại chuyện A Ninh tìm hắn cũng chẳng phải bí mật gì to tát. "Tiểu Ninh tử?" Vương Bàn Tử lặp lại cái tên này, rồi nhìn Ngô Mặc từ trên xuống dưới, nghi hoặc nói:

"Cậu thân với con mụ đó từ bao giờ thế?

Xưng hô nghe thân mật quá nhỉ?" Câu này vừa thốt ra, Ngô Mặc lập tức nhận lấy ba tia nhìn tử thần. "Vãi, có cần đáng sợ vậy không?" Ngô Mặc hít ngược một hơi khí lạnh.

Không dám chậm trễ, hắn vội vàng kể lại những chuyện xảy ra sau khi nhận được điện thoại tối qua.

Nghe xong Ngô Mặc kể, Giải Ngữ Hoa và Vương Bàn Tử trong lòng có chút không thoải mái.

Hoa gia ngoài những người mình quan tâm ra thì luôn giữ thái độ cảnh giác và nghi ngờ với người khác.

Vương Bàn Tử thì đơn thuần là ghét A Ninh, cho rằng mụ đàn bà này tâm cơ hiểm độc, chỉ muốn lôi anh em mình ra làm bia đỡ đạn. "Tiểu Mặc, tâm cơ của A Ninh rất sâu, em đừng tiếp xúc quá nhiều với cô ta." Giải Ngữ Hoa không yên tâm, thầm nâng cao cảnh giác.

Anh dự định lát nữa sẽ sai thuộc hạ đi điều tra tình hình của A Ninh xem cô ta tiếp cận Ngô Mặc rốt cuộc là muốn gì. "Hoa gia nói đúng đấy, con mụ đó chắc chắn không phải hạng tốt lành gì." Vương Bàn Tử bồi thêm một đao chí mạng.

Nếu không phải hệ thống giao nhiệm vụ, có lẽ Ngô Mặc cũng sẽ nghĩ giống họ.

Nhưng họ nói vậy Ngô Mặc cũng không cãi lại.

Hắn không việc gì phải vì chuyện của A Ninh mà xảy ra cãi vã với hai người anh của mình.

Cái gì nặng cái gì nhẹ, trong lòng hắn tự có cái cân riêng.

Tân Nguyệt Phạn Điếm hôm nay không mở cửa kinh doanh nhưng vẫn đèn hoa rực rỡ, người ra kẻ vào tấp nập.

Sau khi đỗ xe, bốn người lần lượt xuống xe.

Nhưng chưa kịp đi vào, một gã hỏa kế đã chờ sẵn bên cạnh thấy Ngô Mặc liền vội vàng chạy lại, cung kính nói: "Mặc thiếu, lão bản đặc biệt dặn dò mời ngài ra phía sau gặp cô ấy." Lời của hỏa kế nhắc nhở Ngô Mặc, hắn mới nhớ ra một thân phận khác của mình ở Tân Nguyệt Phạn Điếm là vệ sĩ. "Anh, mọi người cứ vào trước đi, em đi tìm chị Nam Phong chút." Ngô Mặc quăng lại một câu định đi ngay nhưng cánh tay đã bị Giải Ngữ Hoa giữ lại. "Chờ đã." "Anh, còn chuyện gì nữa ạ?" Giải Ngữ Hoa gật đầu, từ trong túi áo lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng Ngô Mặc, một lúc sau mới nói: "Thuốc giải rượu, kẻo dạ dày khó chịu." "À!" Ngô Mặc vô thức nhai vài cái rồi nuốt viên thuốc xuống, ngơ ngác đi theo hỏa kế rời đi.

Thái độ của Giải Ngữ Hoa dạo này càng lúc càng dịu dàng, nhưng Ngô Mặc cứ cảm thấy đây không phải là chuyện tốt lành gì.

Cứ như sự tĩnh lặng trước cơn bão vậy.

Hắn đi theo hỏa kế, trong lòng không ngừng kiểm điểm, liệu còn chuyện gì khiến Hoa ca tức giận nữa không?

Đừng nhìn tiền viện náo nhiệt vô cùng, phía sau Doãn Nam Phong lại ngồi vững như thái sơn.

Trên bàn trà bên tay phải cô đặt một xấp tài liệu dày cộm, lúc này cô đang lật xem từng tờ một.

Thanh Thanh Mạn đứng phía sau, lặng lẽ đợi Doãn Nam Phong dặn dò. "Tiểu Mặc vẫn chưa về à?" Doãn Nam Phong lật vài trang, trong lòng có chút bực bội.

Cô ném tài liệu sang một bên, quay lại hỏi Thanh Thanh Mạn: "Bình thường thằng nhóc thối tha đó ở bên cạnh thì không thấy gì, hai ngày nay không thấy nó lại thấy hơi buồn chán." "Tiểu thư, cô thực sự tin tưởng người nhà họ Ngô sao?" Thanh Thanh Mạn đưa ra nghi vấn trong lòng: "Ba người nhà họ Ngô tham gia hoạt động lần này theo những hình thức khác nhau, cô không thấy họ có mục đích đặc biệt gì sao?" "Thì đã sao?

Mà không thì đã sao?" Doãn Nam Phong nói rất thẳng thắn: "Chuyện này vốn dĩ là đôi bên cùng có lợi, chỉ cần không ảnh hưởng đến tôi, dù họ có lật tung cái mộ Nam Chiếu lên tôi cũng chẳng quan tâm." Nói đến đây, Doãn Nam Phong ngập ngừng vài giây rồi nói tiếp: "Không hiểu tại sao tôi luôn có cảm giác Tiểu Mặc sẽ không hại mình, ý nghĩ này đến một cách rất kỳ lạ, tôi cũng không giải thích rõ được rốt cuộc là thế nào." Là hậu duệ của Lão Cửu Môn, có mấy ai lại tin vào chuyện quỷ thần chứ?

Lòng người dễ thay đổi là ý nghĩ đã khắc sâu vào xương tủy của họ.

Doãn Nam Phong lại càng khinh thường cái gọi là "vừa gặp đã thân".

Ở cái thế giới này, người với người giao thiệp chủ yếu là vì lợi ích.

Chương 407

Khi không còn lợi ích, hai người sẽ nhanh chóng trở thành hai đường thẳng song song.

Đó là kết luận cô rút ra được từ nhỏ đến lớn.

Nhưng kết luận này đã bị phá vỡ sau khi gặp Ngô Mặc.

Doãn Nam Phong lúc này mới hiểu ra, hóa ra đôi khi người với người giao thiệp thực sự là dựa vào cảm giác (khí trường).

Cảm giác hợp nhau thì mới muốn trò chuyện tiếp, nếu không thì đến một câu cũng chẳng buồn nói.

Cô và Ngô Mặc hiện tại chính là như vậy, thằng nhóc này tùy tiện nói một câu cũng có thể làm cô vui vẻ nửa ngày.

Nếu không phải do thái độ cứng rắn của Giải Ngữ Hoa hai ngày trước, cộng với tâm lý muốn xem kịch hay của cô, thì dù có thế nào Doãn Nam Phong cũng không để Ngô Mặc rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cách nói này của Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn cũng cảm nhận sâu sắc: "Tiểu thư, cô nói không sai." "Tôi thực sự không ngờ hậu nhân Lão Cửu Môn lại còn có nhân vật như Mặc thiếu, trên người cậu ấy chỗ nào cũng đầy mâu thuẫn, nhưng lại khiến người ta cảm thấy đáng tin một cách kỳ lạ." Hai người đang trò chuyện thì nghe thấy tiếng bước chân ở hành lang.

Ngay sau đó, giọng nói của Ngô Mặc vang lên.

Trên con đường nhỏ ở ngoại ô, một chiếc xe đạp đang lao đi như bay, bàn đạp bị nhấn mạnh đến mức như muốn bắn ra tia lửa.

Một người đàn ông đeo kính râm ngồi phía sau, miệng ngậm điếu thuốc, vừa hút vừa làu bàu oán trách: “Haiz, Ách Ba, đều tại cậu hết, chọn đâu không chọn, cứ nhất thiết phải chọn cái nơi khỉ ho gà gáy này.” “Kinh đô lớn như thế, công viên nhiều như vậy, chỗ nào chẳng tốt hơn cái nơi cậu chọn.” “Két ——!” Một tiếng ma sát chói tai vang lên, chiếc xe đạp dừng khắt lại.

Hắc Nhãn Kính nhận thấy điềm chẳng lành, lập tức nhảy ra khỏi ghế sau.

Còn chưa kịp đứng vững, một luồng gió mạnh đã quét qua trước mặt.

“Vãi chưởng, Ách Ba, lại nữa à?” Hắn vừa nhanh chóng lùi lại né tránh, miệng vừa không ngừng nghỉ: “Đánh tiếp là trời sáng luôn đấy.” Trương Khởi Linh im lặng không nói, chiêu nào chiêu nấy đều cực kỳ tàn nhẫn.

Hai người họ đã lặp đi lặp lại hành động này mấy lần rồi.

Lần nào cũng là Hắc Nhãn Kính khiêu khích, Trương Khởi Linh ra tay.

Đánh xong lại lên xe đạp, tiếp tục chạy về phía Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cũng chẳng trách Trương Khởi Linh lại như vậy, anh thực sự đã nhẫn nhịn Hắc Nhãn Kính đến giới hạn rồi.

Đoạn thời gian này để đề phòng bị Ngô Mặc bám đuôi, bọn họ không ở công viên thì cũng ngủ dưới chân cầu, không thì tùy tiện tìm đại một chỗ nào đó thức trắng đêm.

Dù sao việc ngủ bờ ngủ bụi thế này đối với hai người họ đã là chuyện cơm bữa.

Còn về vấn đề vệ sinh?

Trong công viên ở Kinh đô có nhà vệ sinh, cứ dội nước một cái là xong.

Tất nhiên, đó là cách giải thích nghe cho xuôi tai.

Thực tế còn có một nguyên nhân sâu xa hơn: Cả hai người họ đều không có chứng minh thư nên không thể thuê khách sạn.

Đây là Kinh đô, không giống như những nơi khác chỉ cần đưa ít tiền lẻ là người ta nhắm mắt làm ngơ.

Huống hồ hai người này nhìn chẳng giống người lương thiện chút nào, nhà nghỉ nào dám nhắm mắt cho bọn họ vào ở?

Hắc Nhãn Kính lại còn cực kỳ giỏi gây chuyện.

Mỗi khi bọn họ chọn được một chỗ, không quá hai ba tiếng đồng hồ hắn lại gây ra rắc rối.

Cứ thế liên tục thay đổi vị trí, chẳng mấy chốc đã từ trung tâm thành phố chạy dạt ra tận ngoại ô.

Hôm nay là ngày sự kiện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm bắt đầu.

Nhưng nơi bọn họ ở lại quá hẻo lánh, mỗi ngày chỉ có một chuyến xe bus đi lại giữa ngoại ô và nội thành.

Mà chuyến xe đó hai người họ cũng chẳng bắt kịp.

Chủ yếu là vì Hắc Nhãn Kính trộm được một con gà, sơ ý một chút là lỡ mất thời gian.

Để bù đắp sai lầm của mình, Hắc Nhãn Kính chủ động quăng một cái đùi gà cho Trương Khởi Linh.

Sau khi ăn no nê, vấn đề mới lại nảy sinh: Làm sao để đến Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Hắc Nhãn Kính tính toán thời gian một chút.

Từ vị trí hiện tại đi bộ đến đó ít nhất cũng mất năm tiếng.

Bây giờ đã là ba giờ chiều, mà Tân Nguyệt Phạn Điếm yêu cầu sáu giờ phải có mặt.

Thời gian không kịp nữa rồi.

“Ách Ba, cậu ngồi đây đợi tôi, tôi đi giải quyết vấn đề phương tiện giao thông.” Hắc Nhãn Kính ném phăng cái phao câu gà xuống chân Trương Khởi Linh, phớt lờ ánh mắt muốn giết người của đối phương.

Hắn phủi mông đứng dậy, nghênh ngang đi ra ngoài.

Trương Khởi Linh đến một ánh mắt cũng chẳng buồn bố thí cho hắn.

Hai người quen biết đã lâu, dù ký ức của anh chưa khôi phục hoàn toàn nhưng anh cũng nhận ra cái gã Hắc Nhãn Kính này ngày càng không đáng tin.

Quả nhiên, mười phút sau, Hắc Nhãn Kính dắt về một chiếc xe đạp Thống Nhất cũ kỹ, loại xe mà ngoài cái chuông không kêu thì chỗ nào cũng kêu loảng xoảng.

Chiếc xe này mang đậm cảm giác thời đại, rỉ sét trên khung xe chứng minh nó đã trải qua vô số sương gió.

Nhìn kiểu dáng và độ rỉ sét này, chắc phải sản xuất từ những năm 80.

Trương Khởi Linh liếc nhìn một cái, phát hiện nan hoa trên bánh trước bánh sau còn gãy mất mấy cái.

“Ách Ba thấy sao?

Phương tiện này không tồi chứ?” Hắc Nhãn Kính vỗ vỗ yên xe, có chút đắc ý: “Đừng nhìn nó cũ kỹ, thực tế là chắc chắn lắm đấy, đi thôi, lên đường cho kịp.” Trương Khởi Linh lạnh lùng nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, xoay người định đi bộ.

“Hê, sao cậu lại thế?” Hắc Nhãn Kính vội vàng dắt xe đuổi theo.

Chẳng biết tên khốn này rốt cuộc đã nói cái gì, Trương Khởi Linh cuối cùng cũng thỏa hiệp, chủ động tiếp quản chiếc xe rồi nhảy lên đạp.

Hắc Nhãn Kính cũng chẳng ngại, đặt mông ngồi lên ghế sau, tận hưởng dịch vụ đưa đón của Trương Khởi Linh.

Chất lượng chiếc xe này đúng là không tồi, gồng mình chịu được trọng lượng của hai người đàn ông.

Để kịp giờ, Trương Khởi Linh dốc sức đạp.

Xích xe vốn rỉ sét, dưới cường độ ma sát cực cao này dần dần trở nên trơn tru hơn.

Nếu Hắc Nhãn Kính có thể an phận một chút thì với tốc độ này, hai tiếng là có thể vào đến nội thành.

Tuy nhiên, từ “an phận” hoàn toàn không có trong từ điển của Hắc Nhãn Kính.

Hắn ngồi phía sau không ngừng khiêu khích, khiến Trương Khởi Linh phải dừng xe đạp cho hắn mấy phát.

Hai người cứ vừa đánh vừa đi, đến được Tân Nguyệt Phạn Điếm thì đã là ba tiếng sau.

Chạy đôn chạy đáo, cuối cùng cũng đến nơi đúng sáu giờ tối.

Những người khác tham gia sự kiện này hầu như đều ăn mặc lộng lẫy.

Dù không quá trang trọng thì cũng thể hiện ra mặt lịch sự của mình.

Hai vị này thì lại khác hẳn.

Hắc Nhãn Kính vẫn là áo ba lỗ đen, khoác áo bò đen, trên mặt đeo kính râm.

Trương Khởi Linh mặc áo hoodie đen, sau lưng đeo đao.

Nếu bỏ qua chiếc xe đạp cà tàng kia thì hình tượng này trông cũng khá ngầu.

Trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm có hỏa kế tiếp đón.

Mỗi khi có người đến, sẽ có một hỏa kế xuất hiện dẫn vào vị trí tương ứng.

Hai vị này vừa xuất hiện đã thu hút sự chú ý của tất cả hỏa kế.

Bao nhiêu năm qua, họ chưa từng thấy ai đạp cái xe nát như thế này đến cửa Tân Nguyệt cả.

Hôm nay hai vị này đúng là đã thiết lập kỷ lục mới.

Chương 408

Hắc Nhãn Kính chẳng buồn để tâm, vỗ vai Trương Khởi Linh ra hiệu cho anh quăng cái xe sang một bên.

Sau đó hắn móc điện thoại từ trong túi ra, đưa tin nhắn mời cho hỏa kế.

Những hỏa kế canh giữ bên ngoài lần này đều là những người từng đi đổ đấu, danh hiệu Nam Hạt Bắc Ách họ đều đã nghe qua.

Trước đây chỉ nghe danh chứ chưa thấy người, hôm nay đúng là được mở mang tầm mắt.

Trong đầu mấy hỏa kế đồng thời hiện lên một suy nghĩ: Chẳng lẽ người có bản lĩnh thật sự đều có quái đản như vậy sao?

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng đạo đức nghề nghiệp yêu cầu bọn họ phải làm tốt công việc của mình.

Một tiểu hỏa kế nhanh chóng bước ra, dẫn Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh vào đại sảnh.

“Này, nhóc con.” Hắc Nhãn Kính bất thình lình vỗ vai hỏa kế một cái khiến đối phương giật bắn mình.

Tiểu hỏa kế dừng bước, lễ phép hỏi: “Ngài có việc gì ạ?” Có thể thấy quy củ của Tân Nguyệt Phạn Điếm nghiêm ngặt đến mức nào.

“Có những ai đến rồi?” Hắc Nhãn Kính tùy miệng hỏi một câu: “Tôi chỉ muốn hỏi thăm xem có bạn bè thân thiết nào không thôi.” “Xin lỗi tiên sinh.” Tiểu hỏa kế chắp tay: “Tình hình bên trong tôi không rõ lắm, ngài cứ vào tự mình xem sẽ biết.” “Xì!” Hắc Nhãn Kính bĩu môi có chút không vui.

Từ khi biết giá trị thân thế của mình chỉ bằng một nửa Trương

Khởi Linh, hắn nhìn ai cũng thấy ngứa mắt.

Hai ngày nay quậy phá cũng là cố ý trả thù Trương Khởi Linh, ai bảo cái tên Ách Ba này đáng giá như thế làm gì?

Đi theo tiểu hỏa kế vào đại sảnh, họ mới phát hiện hôm nay tầng hai của Tân Nguyệt Phạn Điếm không mở cửa, tất cả mọi người đều ngồi ở tầng một chờ đợi.

Hai người vừa bước vào, lập tức thu hút vô số ánh mắt soi mói.

Rất nhiều người tò mò về họ, nhưng rồi sực nhớ đến những lời đồn đại trên giang hồ, ánh mắt nhìn họ cũng bắt đầu thay đổi.

Bối cảnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm rất mạnh.

Sự kiện lần này đã thông qua tầng lớp trên, tiến hành dưới danh nghĩa khảo cổ.

Vì thế những người đến tham gia đều là những nhân vật có máu mặt và danh tiếng trong các lĩnh vực khác nhau.

Nam Hạt Bắc Ách nhiều người nghe tên nhưng thực sự gặp mặt thì chẳng có mấy ai.

Tuy nhiên, chiếc kính râm đặc trưng của Hắc Nhãn Kính đã khẳng định danh tính của hắn.

“Mời hai vị gia đi lối này.” Tiểu hỏa kế dẫn hai người đi về phía dãy bàn gần cửa sổ.

Theo thứ tự vào cửa, vị trí trung tâm đã kín người, giờ chỉ còn vài bàn trống cạnh cửa sổ.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh vừa đi tới chỗ ngồi, mông còn chưa chạm ghế đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên: “Tiểu Ca, Hắc gia, sao hai người bây giờ mới tới?” Hai người vội vàng quay đầu nhìn về phía bên phải.

Chỉ thấy Ngô Tà và Vương Bàn Tử đang đứng cách đó không xa vẫy tay.

Tầm mắt dời sang bên cạnh một chút, có thể thấy Giải Ngữ Hoa đang ngồi vững chãi ở đó, khẽ gật đầu với hai người.

Việc Ngô Tà và Vương Bàn Tử đột nhiên xuất hiện ở đây khiến Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính có chút bất ngờ.

Họ không đáp lại Ngô Tà ngay lập tức mà trong lòng đồng thời dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Hắc Nhãn Kính có chút thấp thỏm không yên, vừa mong đợi lại vừa sợ hãi việc phải nhìn thấy cái tên tiểu ma đầu khiến người ta đau đầu kia.

Hai loại cảm xúc hoàn toàn trái ngược đan xen vào nhau.

Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ.

Sắc mặt anh rất nghiêm trọng, cơ thể căng cứng như đang đối mặt với đại địch, quan sát tình hình xung quanh.

Hai đôi mắt (tổng cộng bốn con mắt) như đèn pha quét nhanh qua hội trường.

Nhưng nhìn một vòng vẫn không thấy người đó đâu.

Trong lòng họ ngũ vị tạp trần, không nói rõ được là thất lạc hay là thở phào nhẹ nhõm.

Hắc Nhãn Kính như vừa luyện qua nghệ thuật biến mặt của kịch Tứ Xuyên, nụ cười lại treo trên khóe môi.

Hắn rút một điếu thuốc ngậm vào miệng, bộ dạng như một tên lưu manh, nghênh ngang đi về phía Ngô Tà, cười trêu chọc: “Yêu, tôi cứ tưởng là ai, hóa ra là đại đệ tử khai sơn của tôi, Ngô Tà đấy à?” Ngô Tà thực sự chẳng muốn tiếp lời hắn chút nào.

Một câu nói tử tế mà cứ thốt ra từ miệng hắn là lại mang cái giọng điệu khó chịu, nghe chỉ muốn vả cho vài cái.

Ngô Tà từng than phiền với Ngô Mặc rằng Hắc Nhãn Kính luôn đeo kính râm có phải vì cái miệng quá độc nên bị người ta đánh sưng mắt không?

Lúc đó Ngô Mặc nghe xong cười không ngừng được, cười đến nỗi văng cả giày ra ngoài.

“Vâng, sư phụ.” Dù trong lòng chửi thầm thế nào, Ngô Tà đối mặt với Hắc Nhãn Kính vẫn có chút rụt rè.

Tên khốn này không bao giờ hành xử theo lẽ thường.

Bản thân mình lại không có thân thủ như em trai Ngô Mặc, chọc vào hắn là xác định đón nhận những hình phạt không hồi kết.

Loại ký ức khắc cốt ghi tâm đó vài lần là đủ rồi, nhiều quá Ngô Tà sợ mình chịu không nổi.

Cậu gọi Hắc Nhãn Kính một tiếng rồi dời tầm mắt sang Trương Khởi Linh, tỏ vẻ hưng phấn hỏi: “Tiểu Ca, thời gian qua anh đi đâu thế?

Chuyện đã giải quyết xong chưa?” “Ừ.” Trương Khởi Linh hờ hững đáp một tiếng, sau đó ngồi xuống cạnh Ngô Tà.

“Xì, đồ đệ, thấy sư phụ mà sao chẳng thân thiết gì thế?” Hắc Nhãn Kính bĩu môi tỏ vẻ không vui.

Thái độ tiêu chuẩn kép này của Ngô Tà làm hắn lại nhớ đến vấn đề chênh lệch giá trị thân thế giữa hắn và Trương Khởi Linh.

Chuyện này hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng, chắc là còn lâu mới nguôi ngoai được.

“Hắc gia, anh với Tiểu Ca đi đâu mà lâu thế?

Mãi không có tin tức gì của hai người.” Vương Bàn Tử ghé sát lại, hạ thấp giọng hỏi: “Tôi với Thiên Chân tốn bao nhiêu tiền cũng chẳng nghe ngóng được gì, giấu kỹ thật đấy.” “Hai chúng tôi ấy à...” Hắc Nhãn Kính lười biếng lên tiếng.

Vừa định bốc phét một hồi thì phía trước đột nhiên vang lên một hồi chiêng đồng.

Những người thâm niên đều biết quy trình đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, đây là tín hiệu yêu cầu giữ yên lặng.

Tiếp đó, từ tầng hai vang lên tiếng bước chân.

Doãn Nam Phong xuất hiện dưới sự chú ý của mọi người.

Cô dẫn theo Ngô Mặc và Thanh Thanh Mạn từ trên lầu thong thả đi xuống.

Thanh Thanh Mạn chắp tay sau lưng, từng bước đi theo sát Doãn Nam Phong.

Ngô Mặc thì lại khác.

Hắn đút một tay vào túi quần, diện một bộ vest đen vừa vặn trông cực kỳ cao quý và điển nhã.

Bên trong áo vest là sơ mi đen, mở hai cúc trên cùng.

Tai trái đeo khuyên tai đen, dưới ánh đèn lung linh tỏa sáng rực rỡ.

Ánh mắt lạnh lùng toát ra khí chất ngạo mạn.

Khuôn mặt vốn hay mang nụ cười lười biếng giờ đây lại không chút biểu cảm, mang đến cho người ta cảm giác cô độc và ngạo nghễ, đứng cách xa người khác ngàn dặm.

Ngô Mặc trong dáng vẻ này cực kỳ thu hút ánh nhìn.

Những người không biết hắn thấy hắn đi sau Doãn Nam Phong đều lộ vẻ kinh ngạc.

Những ai biết Doãn Nam Phong đều rõ một điều: Cô tham gia bất cứ hoạt động nào thông thường cũng chỉ mang theo mình Thanh Thanh Mạn.

Hôm nay đột nhiên xuất hiện một thanh niên đẹp trai, cả hội trường nhất thời im phăng phắc.

Trong mắt mọi người hiện lên vẻ nghi hoặc: Người này là ai?

Có quan hệ gì với Doãn Nam Phong?

Đừng nói là những người này, ngay cả Giải Ngữ Hoa hay Hắc Nhãn Kính – những người vốn thân thiết với Ngô Mặc – trong mắt cũng lóe lên vẻ kinh ngạc.

Ngô Mặc vốn dĩ rất đẹp trai, điểm này không cần bàn cãi.

Nhưng gã này bình thường lôi thôi lếch thếch, toàn thích mặc quần đùi áo ba lỗ, tay bưng cái cốc trà to đùng như mấy ông già đi dạo trong công viên.

Chương 409

Từ bao giờ mà hắn lại mặc vest bảnh bao, quần áo chỉnh tề như thế này?

Lúc này tâm trạng Ngô Mặc cũng đang rất phiền não.

Hắn cứ tưởng Doãn Nam Phong gọi mình lên có việc gì, hưng phấn chạy lên lầu, kết quả là như cừu vào hang cọp.

Bị Doãn Nam Phong giữ lại, hỏi han đủ thứ trên trời dưới đất suốt nửa ngày trời.

Hỏi toàn chuyện đâu đâu khiến Ngô Mặc chóng mặt hoa mắt, chẳng biết cô ta rốt cuộc muốn biết cái gì.

Nếu không phải Thanh Thanh Mạn thấy không ổn mà nhắc nhở Doãn Nam Phong một câu, chắc Ngô Mặc đã phủi mông bỏ về từ lâu rồi.

Hai ngày nay hắn vừa bị ông anh trai chỉnh đốn, không muốn lại bị bà chị này lải nhải nữa.

Doãn Nam Phong cũng chẳng biết là bị kích hoạt cái thuộc tính gì, bình thường vốn rất ổn trọng mà đụng đến Ngô Mặc là y như rằng biến thành người khác.

Cô bảo Thanh Thanh Mạn mang bộ trang phục đã chuẩn bị sẵn cho Ngô Mặc ra, sau đó hai người ép hắn phải thay bằng được.

Việc này đã làm mất không ít thời gian.

Nhưng Doãn Nam Phong cũng chẳng quan tâm.

Mục đích của cô là muốn dằn mặt những kẻ kia, để tiện việc thiết lập uy tín.

Phải biết rằng dù cô là ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng trong lòng bọn họ vẫn luôn coi thường cô là phận nữ nhi, không làm được việc lớn.

Ngô Mặc thay xong quần áo bước ra khỏi phòng trong, cảm thấy chỗ nào cũng không thoải mái.

Hắn thích quần áo thoải mái cơ, mặc vest thế này cứ thấy gò bó thế nào ấy.

Khổ nỗi hắn không cãi lại được hai người phụ nữ này, chỉ đành chấp nhận số phận.

Doãn Nam Phong nhìn Ngô Mặc diện bộ đồ mình chọn, trong mắt ẩn hiện một chút tiếc nuối.

Cô ước gì người trước mặt là Trương Nhật Sơn.

Tuy nhiên, hiện thực là “hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình”.

Những thứ cô tặng cho Trương Nhật Sơn, đối phương chưa bao giờ dùng tới, khiến lòng nhiệt huyết của cô đổ sông đổ biển.

“Tiểu Mặc, lát nữa cứ đi sát bên chị.” Doãn Nam Phong đi quanh Ngô Mặc một vòng, càng nhìn càng thấy hài lòng, cô có chút nôn nóng muốn thấy biểu cảm của “ai đó”.

Cuộc sống bận rộn luôn cần chút niềm vui, nếu không những chuyện đấu đá lẫn nhau sẽ dễ dàng làm gục ngã tâm trí con người.

Hiện tại Doãn Nam Phong đã tìm được cách giải tỏa áp lực thích hợp cho mình, đó chính là trêu chọc cậu em trai Ngô Mặc.

Tâm trạng tốt là nền tảng của thành công, cô tin rằng chuyến đi đến vương quốc Nam Chiếu lần này nhất định sẽ đạt được thứ mình muốn.

“Tôi đại diện Tân Nguyệt Phạn Điếm, chào mừng các vị đến tham gia dự án khảo sát vương quốc Nam Chiếu.” Doãn Nam Phong đứng trước bục, dõng dạc nói một tràng những lời khách sáo.

Hoạt động lần này danh nghĩa là được phía chính quyền cho phép, vì vậy bên dưới có rất nhiều chuyên gia và giáo sư trong giới khảo cổ ngồi tham dự.

Phải thừa nhận một điều, bối cảnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm thực sự mạnh hơn Hoắc gia nhiều.

Doãn Nam Phong cũng đã đầu tư một khoản tiền lớn.

Những chuyên gia này tùy tiện gọi tên một người cũng đều là những bậc đại thụ trong giới khảo cổ.

Còn vì sao lại liên kết với phía chính quyền?

Doãn Nam Phong cho rằng tự ý đi đổ đấu sẽ gặp nhiều hạn chế, chi bằng hợp tác với chính quyền.

Như vậy dù có xảy ra chuyện gì, phía sau cũng có người gánh vác giúp mình.

Trong lúc cô phát biểu, Ngô Mặc và Thanh Thanh Mạn giống như đôi hộ pháp Hanh Ha, đứng hầu hai bên trái phải.

Hắn thực sự thấy phiền đến phát điên rồi.

Hắn rất ít khi tham gia vào những dịp thế này, chính xác mà nói là chưa bao giờ tham gia.

Kiếp trước chỉ là một gã nghèo kiết xác, phim đóng máy có cơm ăn đã là may rồi.

Kiếp này thì khỏi nói, mỗi ngày không ở trong mộ thì cũng ở bệnh viện, không thì lại cùng Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử chạy rông khắp phố.

Tham gia tiệc rượu đối với hắn không phải hưởng phúc mà là chịu tội.

Hắn phiền não trong lòng, ngoài mặt liền hiện rõ ra, càng làm cho người ta cảm thấy người đàn ông này đầy bí ẩn, khó tiếp cận.

Ánh mắt của Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa luôn dừng lại trên người Ngô Mặc, đến chớp mắt cũng chẳng nỡ.

“Vãi chưởng, Tiểu Mặc còn có mặt này nữa sao?” Vương Bàn Tử trợn tròn mắt.

Hắn quay sang nhìn Ngô Tà, rồi lại nhìn Ngô Mặc trên bục.

Lúc này hắn mới ngạc nhiên phát hiện, hai người tuy là anh em, bình thường trông rất giống nhau là vì Ngô Mặc luôn nở nụ cười.

Giờ gã này đanh mặt lại, trên người tỏa ra một khí chất lạnh lùng không cho ai đến gần, nhìn kiểu gì cũng thấy khác hẳn với khí chất của Ngô Tà.

Ngô Tà cũng ngây người.

Trong ký ức của cậu, em trai chưa bao giờ như thế này.

Nhưng phải nói thật, nhìn thế này cũng bảnh phết.

Doãn Nam Phong không hổ danh là ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm, khí trường rất mạnh.

Một tràng lời khách sáo vừa khẳng định bối cảnh của mình, vừa chỉ ra tầm quan trọng của dự án, tóm lại là vừa đấm vừa xoa, cô đều làm rất mượt.

Ngô Mặc đứng phía sau, nhìn bóng lưng Doãn Nam Phong mà trong lòng cảm khái vạn phần.

Trong thế giới đạo mộ đầy rẫy tư tưởng trọng nam khinh nữ, Doãn Nam Phong có thể đi tới ngày hôm nay thực sự không hề dễ dàng.

Bản thân mình là một đấng nam nhi lại mang theo hệ thống, tương đương với việc sống hai kiếp, mà đứng trong hoàn cảnh này vẫn thấy phiền lòng.

Muốn làm được như cô ấy bây giờ, chắc còn phải luyện tập dài dài.

Nghĩ tới đây, Ngô Mặc càng không thể hiểu nổi suy nghĩ của Trương Nhật Sơn.

Cái lão già đó đầu óc có vấn đề gì à?

Một người phụ nữ tốt như vậy theo đuổi mình mà lão còn làm kiêu?

Chẳng lẽ lão thực sự vì tuổi già sức yếu nên lực bất tòng tâm?

Cho nên mới cố ý từ chối Doãn Nam Phong?

Ngô Mặc nghĩ không thông, cuối cùng đành phải thừa nhận, cái thứ tình cảm này đúng là khó đoán bỏ mẹ.

Người khác không chú ý đến việc Ngô Mặc đang thả hồn treo ngược cành cây, nhưng mấy ông anh luôn nhìn chằm chằm vào hắn thì lại chú ý thấy rõ.

Hắc Nhãn Kính có chút thấp thỏm, hắn nghi ngờ Ngô Mặc đang mải nghĩ cách xử lý mình.

Chuyện lần trước thực sự không trách hắn được.

Ý định ban đầu của hắn là trước khi xuất phát sẽ chuốc cho Ngô Mặc say mướt, đến lúc đó mọi người đi hết rồi, gã này biết đi đâu mà tìm?

Việc của Tân Nguyệt Phạn Điếm đâu phải muốn tham gia là được.

Không trách Hắc Nhãn Kính nghĩ như vậy, lần trước đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm hắn bận việc không kịp tới, nên không rõ mối quan hệ giữa Ngô Mặc và Doãn Nam Phong.

Nếu không hắn tuyệt đối sẽ không có ý tưởng đó.

Tuy nhiên khi hắn đưa ra đề xuất, Trương Khởi Linh đã phủ quyết.

Cái tên Ách Ba im hơi lặng tiếng đó móc điện thoại ra, không nói không rằng nhắn tin ngay cho Ngô Nhị Bạch.

Diễn biến sau đó mới trở thành như ngày hôm nay.

Giải Ngữ Hoa thì suy nghĩ khác với Hắc Nhãn Kính.

Anh lo lắng không biết Ngô Mặc có thấy khó chịu trong người không, hay vết thương sau lưng lại tái phát?

Chương 410

Trương Khởi Linh thì ngồi vững như tượng gỗ trên ghế.

Nếu tinh ý quan sát sẽ thấy vị nhân vật như thần thánh này, sau khi mách lẻo xong mà đụng phải khổ chủ thì cũng có chút căng thẳng nhẹ.

“Tiểu Mặc nghĩ gì thế nhỉ?” Vương Bàn Tử hích khuỷu tay vào Ngô Tà, hạ thấp giọng nói: “Dịp trọng đại thế này mà gã kia còn dám thả hồn, đúng là nể thật.” “Haha!” Ngô Tà biết trả lời sao đây?

Chỉ đành nở nụ cười khổ.

Buổi tụ họp hôm nay là lễ ra quân trước khi bắt đầu hoạt động, vốn là quy trình bắt buộc của các cuộc họp chính thức.

Sau khi phát biểu kết thúc là đến phần tiệc rượu.

Chỉ trên bàn tiệc người ta mới dễ dàng kéo gần khoảng cách, đây là thói quen truyền thống ngàn năm nay.

Nhân viên phục vụ bắt đầu lên món từ hai phía, chẳng mấy chốc trên mỗi bàn đã đầy ắp rượu ngon món lạ.

Một khi đã vào tiệc, không khí nhất thời trở nên cực kỳ náo nhiệt.

Doãn Nam Phong dẫn Ngô Mặc đi mời rượu mấy vị lão giáo sư.

Trong đó có một lão già hơn sáu mươi tuổi, mượn rượu hỏi một câu: “Doãn lão bản, không biết vị tiểu ca sau lưng cô là ai nhỉ?

Không giới thiệu một chút sao?” Câu hỏi vừa thốt ra, vô số ánh mắt lập tức quét tới.

Đừng tưởng đàn ông không thích buôn chuyện, họ mới chính là lực lượng chủ chốt tạo ra các loại dã sử, bí sử truyền lại bao đời nay đấy.

Lão già hỏi xong cũng thấy mình hơi lỡ miệng.

Doãn Nam Phong vốn nổi tiếng thanh cao, chưa từng vướng scandal, lần này tự nhiên dắt theo một thanh niên trẻ trung đẹp trai bên cạnh, ai chẳng đoán được đó là "trai bao" của cô nàng.

Mình hỏi như thế này, nếu người ta trả lời thì tốt, không trả lời thì mình vừa mất mặt vừa đắc tội với Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhưng lời đã nói ra không thu lại được, chỉ đành gượng cười chữa thẹn.

Doãn Nam Phong liếc thấy những ánh mắt tò mò xung quanh, trong lòng thầm khinh bỉ.

Cô lăn lộn trong nghề bao năm, sao còn không rõ bọn họ đang nghĩ gì?

Chắc chắn là tưởng cô nuôi nhân vật nam chính này rồi.

Khóe môi Doãn Nam Phong hơi nhếch lên, cô nắm lấy tay Ngô Mặc, nở một nụ cười rạng rỡ trước mặt mọi người, dõng dạc nói: "Nếu mọi người đã tò mò, tôi cũng xin được trịnh trọng giới thiệu." "Đây là em trai tôi – Ngô Mặc, cũng là một trong những người khởi xướng hoạt động lần này.

Mọi người đừng thấy em ấy còn trẻ mà lầm, kinh nghiệm của em ấy rất phong phú, hy vọng sự hợp tác sắp tới sẽ tốt đẹp.

Tất nhiên, em trai tôi còn trẻ, có chỗ nào chưa chu toàn, hy vọng mọi người nể mặt Doãn Nam Phong tôi đây và Tân Nguyệt Phạn Điếm mà đừng quá khắt khe." Những lời này không chỉ khiến tất cả mọi người có mặt sững sờ, mà ngay cả chính Ngô Mặc cũng ngẩn người ra.

Thế này là có ý gì?

Gắn chặt hắn với Tân Nguyệt Phạn Điếm, cô ta làm vậy để làm gì?

Ngô Mặc không hiểu nổi thâm ý của Doãn Nam Phong.

Tuy hai người xưng hô chị em rất thân thiết, nhưng thực ra quen biết nhau chưa lâu.

Giờ cô ta công khai mối quan hệ trước bàn dân thiên hạ, rõ ràng là chỉ có lợi chứ không có hại cho hắn.

Nhưng cô ta thì được lợi ích gì cơ chứ?

Như mọi người đã biết, đừng bao giờ đoán tâm tư phụ nữ, có đoán cả đời cũng chẳng hiểu được đâu.

Với cái mạch não của Ngô Mặc, nếu mà hiểu được Doãn Nam Phong đang nghĩ gì thì hắn đã chẳng ế chổng chơ suốt hai kiếp.

Huống hồ lúc này hắn đã bị Doãn Nam Phong đẩy lên đầu sóng ngọn gió, lấy đâu ra thời gian mà suy nghĩ nguyên nhân?

Xét về địa vị, những người này toàn là nhân vật thường xuyên xuất hiện trên tivi, khác hẳn với những kẻ mà Hoắc gia từng mời.

Đối mặt với ánh mắt của những bậc đại thụ trong ngành, Ngô Mặc ban đầu có chút không quen, nhưng chỉ vài giây sau hắn đã lập tức lấy lại bình tĩnh.

Hắn thầm tự nhủ trong lòng: “Mấy cái lão này là cái thá gì chứ?

Đến Tây Vương Mẫu còn bị ông đây rượt như rượt chó, ngay cả Trương Thụy Quảng – gã chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ nhà Minh đó – cũng bị ông đây đánh cho thành tro bụi, mấy cái con tép riu này mà mình phải sợ sao?” Nghĩ thế, lòng hắn lập tức ổn định lại.

Thần sắc hắn trở nên bình thản, đôi mắt toát lên sự trầm ổn không phù hợp với lứa tuổi.

Dù sao cũng là người đã từng trải qua sóng gió, lại còn xem không ít phim tổng tài bá đạo, hắn bắt chước dáng vẻ trên phim, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt, bưng ly rượu lên chạm nhẹ với đối phương, ung dung nói: "Chị Nam Phong quá khen rồi, tôi vào nghề này cũng chỉ là một thằng nhóc mới chân ướt chân ráo, hành trình sắp tới chủ yếu vẫn phải cậy nhờ các vị đại lão đây.

Nếu tôi có chỗ nào không phải, mong các vị đừng ngại chỉ giáo.

Tất nhiên, với tư cách là một trong những người khởi xướng, nếu gặp chuyện tôi cũng sẽ không lùi bước, hy vọng các vị đại lão sẽ phối hợp nhiều hơn." Lời nói này cực kỳ đúng mực, không chỉ giải tỏa sự lúng túng cho đối phương mà ngay cả Doãn Nam Phong cũng không khỏi ngạc nhiên.

Việc đẩy Ngô Mặc lên phía trước không phải là ý định nhất thời, mà cô đã cân nhắc kỹ những cái được và mất.

Trên danh nghĩa, chính quyền là chủ lực, nhưng thực tế khi xuống dưới đó, chủ lực sẽ là Tân Nguyệt Phạn Điếm, Ngô gia và Giải gia.

Ngô Mặc một mình gánh cả hai nhà, lại còn là em trai kết nghĩa của cô, khi gặp vấn đề sẽ đóng vai trò kết nối rất tốt.

Vốn định tìm cơ hội thích hợp để giới thiệu Ngô Mặc, không ngờ lại có người dọn đường sẵn, cô liền mượn gió bẻ măng giới thiệu hắn luôn.

Cứ tưởng Ngô Mặc sẽ rụt rè, vì dù sao tầm cỡ buổi tiệc thế này ở tuổi hắn chắc ít khi được tiếp xúc.

Doãn Nam Phong thậm chí đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nếu Ngô Mặc có chỗ nào không ổn, cô sẽ lập tức đỡ lời ngay.

Nào ngờ Ngô Mặc lại tặng cô một bất ngờ lớn.

Không những không hề run sợ, ngược lại khí chất trên người hắn còn cực kỳ áp đảo.

Bây giờ cô càng ngày càng thấy hứng thú với Ngô Mặc, rất muốn biết thằng nhóc này còn có thể mang lại cho mình những niềm vui gì nữa.

Doãn Nam Phong dẫn Ngô Mặc đi mời rượu các bậc đại thụ, không ngần ngại giới thiệu những mối quan hệ này cho hắn.

Ngô Mặc lần này cũng khác hẳn bình thường, hắn nghiêm túc ghi nhớ đặc điểm và chuyên môn của từng người, hoàn toàn không phụ lòng tốt của Doãn Nam Phong.

Hắn biết rõ sau này có thể mình còn cần đến sự giúp đỡ của họ, vì vậy ai mời rượu hắn cũng uống, nói năng rất chững chạc, mang lại cảm giác ổn trọng và tháo vát.

Màn trình diễn ảo diệu này làm cho Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa và những người khác đờ đẫn tại chỗ.

Họ không thể tin nổi chàng thanh niên lịch thiệp, cử chỉ hào hoa kia lại là cái tên tiểu nghịch tử nhà mình.

“Thiên Chân, cậu cấu tôi một cái đi, tôi hơi chóng mặt.” Vương Bàn Tử ngơ ngác túm lấy tay Ngô Tà rồi ngoạm cho một phát thật mạnh.

Chờ một lát sau, hắn nói: “Quả nhiên là đang nằm mơ, cắn chẳng thấy đau tí nào.” “Phì, ông không đau nhưng tôi đau muốn chết đây!” Ngô Tà tức giận vỗ mạnh vào người Vương Bàn Tử, rút tay lại nhìn vết răng to đùng, cảm giác dở khóc dở cười.

Cậu đã đắc tội với ai chứ?

Em trai mình bất bình thường thì liên quan gì đến cậu, cậu cũng đang thấy hoang đường lắm đây này.

Sắc mặt Giải Ngữ Hoa có chút trầm xuống.

Anh đang suy nghĩ xem thâm ý của Doãn Nam Phong khi làm vậy là gì, liệu có hại gì cho Ngô Mặc không?

Nếu Doãn Nam Phong thực sự có âm mưu gì, anh sẽ phải đối phó ra sao?

Hắc Nhãn Kính thì cười lạnh.

Hắn nghĩ thoáng hơn nhiều, bất kể Tân Nguyệt Phạn Điếm có âm mưu gì, hễ định kiếm chác gì từ Ngô Mặc thì cũng phải xem vũ khí trong tay Hắc gia đây có đồng ý hay không.

Mỗi người trong lòng đều có toan tính riêng, lặng lẽ quan sát diễn biến tiếp theo.

Đúng lúc này, từ bàn bên cạnh vang lên vài tiếng xì xào: “Xì, em trai nuôi cái gì chứ, nuôi kiểu gì chẳng biết, nói trắng ra là tình nhân bé nhỏ thôi.” Một giọng nói đầy vẻ phù phiếm truyền đến.

Ngay sau đó có người phụ họa: “Haiz, đúng là đáng ngưỡng mộ thật, bám được vào ông chủ Doãn này thì coi như đỡ phải phấn đấu mấy chục năm.

Sao mình không có cái số hưởng đó nhỉ?

Doãn lão bản vừa có tiền lại vừa có dáng, gương mặt cũng không tệ, nếu mà được ở cạnh cô ta thì chậc chậc...” Cái bàn đó toàn là những kẻ lăn lộn trên giang hồ, mồm mép bừa bãi chẳng nể nang ai, cực kỳ ghen tị khi thấy Ngô Mặc leo lên được con thuyền lớn Tân Nguyệt Phạn Điếm này.

Bọn chúng càng nói càng khó nghe.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính trong mắt bốc hỏa, Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng tức giận đến mức xắn tay áo muốn xông lên đánh người.

Trong chớp mắt, trong tay Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa đồng thời xuất hiện một con dao găm.

Chương 411

Thế nhưng còn chưa đợi hai người ra tay, đã nghe thấy hai tiếng kêu “Ái chà”.

Nhìn lại hai kẻ kia, hai bên má mỗi người đều bị cắm một chiếc đũa, xuyên thấu từ trái sang phải.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính ngẩn ra một chút.

Một lát sau, ánh mắt mọi người dời khỏi những chiếc đũa và cuối cùng dừng lại trên người Trương Khởi Linh.

Chỉ thấy trên bàn ăn trước mặt anh, ngoại trừ cái đĩa và cái bát thì chỉ còn lại cái thìa, đôi đũa vốn để ở đó đã không cánh mà bay từ lúc nào.

“Ách Ba, khá lắm.” Hắc Nhãn Kính giơ ngón tay cái lên tán thưởng: “Đúng là người ít nói nhưng ra tay cực gắt.” “Đa tạ.” Giải Ngữ Hoa lên tiếng cảm ơn Trương Khởi Linh.

Trong lòng anh có chút ảo não, mình lại chậm hơn Trương Khởi Linh một bước, lập tức tự kiểm điểm bản thân có phải đôi khi suy nghĩ quá nhiều hay không?

Hai gã ngu ngốc kia bị thương ở mồm mà còn chẳng biết ai ra tay, cứ ngỡ là bị hỏa kế của Tân Nguyệt Phạn Điếm nghe thấy rồi ra tay cảnh cáo nên không dám ho he gì thêm, lủi thủi rời tiệc đi bệnh viện.

Cơn sóng gió nhỏ này không hề ảnh hưởng đến tình hình chung.

Ngô Mặc mới là tâm điểm.

Đừng nhìn hắn ngoài mặt cười nói hớn hở, cùng các đại lão nâng ly cạn chén, nói năng lưu loát, thực chất trong lòng hắn đang chửi rủa không ngớt: “Vãi thật, cái móng giò đầy mỡ này sao cứ đòi chạm vào tay tiểu gia thế hả?" "Mẹ kiếp, đừng tưởng mặc vest bảnh bao là có thể nhìn chị Nam Phong bằng cái ánh mắt thèm thuồng đó, cái tuổi của ông gần đất xa trời rồi, lo mà tích đức đi." "Trời ạ, mấy lão già này đeo mặt nạ không thấy mệt sao?

Chẳng lẽ sau này tiểu gia cũng biến thành cái đức hạnh này?" "Haiz, ai cứu tôi với?

Tương lai của tôi còn hy vọng gì không?" Phần mời rượu cần thiết cũng đã kết thúc.

Ánh mắt Doãn Nam Phong chợt lóe lên, dường như cô lại nghĩ ra chuyện gì đó thú vị, lập tức dắt Ngô Mặc đi về phía góc khuất.

Ngô Mặc đã trở nên tê liệt, Doãn Nam Phong đi đâu thì hắn theo đó.

Hắn cũng nhận ra rồi, bà chị mới nhận này của hắn so với mấy ông anh kia cũng chẳng kém cạnh gì trong khoản trêu chọc người khác, chỉ là mỗi người một phong cách mà thôi.

"Yêu, Giải đương gia, thật thất lễ quá, lại để ngài ngồi ở cái góc hẻo lánh thế này." Doãn Nam Phong bưng ly rượu đứng trước mặt Giải Ngữ Hoa, trên mặt lộ ra một nụ cười ranh mãnh, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, thong thả nói: "Không biết trạng thái của Tiểu Mặc hôm nay, Giải đương gia có hài lòng không nhỉ?" "Doãn lão bản nói thế nghe chẳng có lý chút nào." Giải Ngữ Hoa không hề nao núng, đứng dậy khỏi ghế, khí định thần nhàn nhìn Doãn Nam Phong, thản nhiên nói: "Tiểu Mặc là em trai tôi, dù nó tốt hay xấu, với tôi nó vẫn là người quan trọng nhất.

Tuy nhiên hảo ý hôm nay của Doãn lão bản, Giải Ngữ Hoa tôi xin ghi nhận." Doãn Nam Phong bưng ly rượu cười mà không nói.

Cô tin chắc mình vừa rồi không nhìn lầm, giây phút Giải Ngữ Hoa nhìn thấy Ngô Mặc, trong mắt anh ta lướt qua một tia kinh diễm.

Có những chuyện không nên quá đà.

Doãn Nam Phong ném cho Giải Ngữ Hoa một ánh mắt “tôi hiểu anh hiểu”, sau đó chỉ vào Hắc Nhãn Kính, nói với Ngô Mặc: “Lại đây, Tiểu Mặc, chị giới thiệu cho em vị này.

Chắc em cũng biết, trong giới hiện nay có hai vị đỉnh tiêm được mệnh danh là Nam Hạt Bắc Ách.

Và vị trước mặt đây chính là Nam Hạt, Hắc tiên sinh Hắc Nhãn Kính.” Doãn Nam Phong mải quan sát phản ứng của Giải Ngữ Hoa nên nhất thời không chú ý đến cảm xúc của Ngô Mặc.

Kể từ khi đến bên bàn, nhìn thấy “tổ hợp phản bội” đang ngồi đó, Ngô Mặc hận đến nghiến răng nghiến lợi, ly rượu trong tay suýt chút nữa bị cậu bóp nát.

Hai cái thằng khốn này đúng là quá thâm hiểm, chẳng báo trước lời nào đã bán đứng cậu cho Nhị thúc.

Cũng may Nhị thúc lần này bỗng nhiên đổi tính không ngăn cản cậu, bằng không chắc chắn cậu đã bị Nhị Kinh thúc tóm cổ lôi về Dư Hàng rồi.

Đến lúc đó mà muốn trốn khỏi Dư Hàng thì độ khó phải tương đương năm sao.

Ngô Mặc trừng mắt nhìn Hắc Nhãn Kính như muốn phun ra lửa.

Theo ý nghĩ của cậu, tên này chắc chắn là chủ mưu, Lão Trương cùng lắm chỉ là đồng phạm.

Hắc Nhãn Kính cảm nhận được nộ khí tỏa ra từ người Ngô Mặc, đến thở mạnh cũng không dám.

Hắn thậm chí đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị ăn đòn ngay tại đây.

Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà và Vương Bàn Tử tuy không hiểu tại sao Hắc Nhãn Kính lại như vậy, nhưng hiểu rõ đức hạnh của hắn, ba người vừa nghĩ đã đoán được tám chín phần.

Tên này chắc chắn đã làm chuyện gì thất đức rồi, nếu không Tiểu Mặc sẽ không giận đến thế.

Giải Ngữ Hoa hiểu rõ tính nết Ngô Mặc, sợ cậu ra tay lúc này nên định tiến lên ngăn cản.

Tuy nhiên, một chuyện ngoài dự kiến của mọi người đã xảy ra.

Ngô Mặc hôm nay dường như quyết tâm phá vỡ ấn tượng vốn có của các anh trai về mình.

Chỉ thấy Ngô Mặc cởi nút áo vest, trên mặt nở một nụ cười khách sáo nhưng xa cách.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cậu đưa tay cầm lấy chai rượu trên bàn, rót đầy ly cho mình và Hắc Nhãn Kính.

Cậu nâng ly rượu của mình lên, chạm nhẹ vào ly của Hắc Nhãn Kính, thản nhiên nói: “Đại danh Hắc gia, tiểu đệ đã nghe danh từ lâu, không ngờ hôm nay lại có duyên gặp gỡ ở đây.

Ly rượu này kính Hắc gia, tiểu đệ xin cạn trước.” Nói xong liền uống cạn.

“Tôi... không phải, em nghe anh giải thích.” Hắc Nhãn Kính lắp bắp, muốn ngăn cản lại không dám, liên tục nuốt nước bọt, khí phách Nam Hạt chẳng còn sót lại chút nào.

Ngô Mặc bộ dạng này rõ ràng là đang giận đến phát điên.

Hắc Nhãn Kính lúc này thậm chí thà rằng Ngô Mặc táng mình một trận còn hơn là thái độ không nóng không lạnh thế này.

Hắn không đoán sai, Ngô Mặc đúng là sắp phát điên thật rồi.

Không ai biết rằng, cậu ghét nhất là kiểu lấy danh nghĩa “vì tốt cho mình” rồi tự quyết định thay tương lai của mình.

Cậu là người trưởng thành, có phán đoán của riêng mình.

Có thể thương lượng hoặc giao tiếp, nhưng không thể lén lút làm sau lưng cậu như thế.

Chuyện này khác gì cách Tam thúc đối xử với Ngô Tà đâu?

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh lần này thực sự đã chạm vào vảy ngược của Ngô Mặc.

Đến mức cậu suýt không khống chế được cảm xúc, muốn xách chai rượu lên nện cho Hắc Nhãn Kính một trận.

Cũng may cậu còn chút lý trí, vào lúc mấu chốt nhớ ra hoàn cảnh hôm nay không đúng, thời cơ không hợp.

Cậu vừa mới hư trương thanh thế với đám lão cáo già kia xong, giờ mà táng Hắc Nhãn Kính một trận chẳng phải là lộ hết bản tính sao?

Vậy thì công sức cả buổi tối đổ sông đổ biển hết à?

Thế là Ngô Mặc nén giận, mới có màn diễn vừa rồi.

Làm người không thể bên trọng bên khinh, đối với anh em càng phải công bằng.

Cậu lại kính Trương Khởi Linh một ly tương tự.

Trương Khởi Linh không nhìn Ngô Mặc, sống lưng căng cứng, một tay bưng ly rượu uống cạn sạch.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh có uống hay không Ngô Mặc cũng chẳng quan tâm.

Trong ngực cậu lúc này đang nghẹn một cục tức, chỉ muốn phát tiết ra ngoài.

Ngay khi cậu định uống ly thứ ba, Giải Ngữ Hoa không nhịn được nữa, đưa tay ngăn lại: “Tiểu Mặc, nghe lời, đừng uống nữa.” “Xin lỗi Hoa ca, hiện tại em là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm.” Ngô Mặc nhẹ nhàng đẩy tay Giải Ngữ Hoa ra, với tốc độ chớp nhoáng uống cạn ly rượu trong tay.

Uống xong, cậu quẹt miệng, quay sang cười với Doãn Nam Phong: “Nam Phong tỷ, bàn này kính xong rồi, còn việc gì khác không?” Doãn Nam Phong hơi nhíu mày, cô đã nhận ra bầu không khí bất thường giữa Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Nhưng lúc này không phải lúc suy nghĩ sâu xa, Ngô Mặc đang đợi câu trả lời của cô.

Cô trầm ngâm một lát rồi nói: “Không còn việc gì nữa, nếu mệt thì về phòng nghỉ ngơi đi, tối nay sau khi kết thúc chị sẽ đến tìm em.” “OK.” Ngô Mặc gật đầu, chẳng thèm nhìn mấy người trên bàn lấy một cái, lạnh lùng quay lưng rời đi.

Hôm qua cậu đã uống không ít, hôm nay lại uống thêm mấy chai, rượu đã bắt đầu thấm.

Cứ ở lại đây, cậu sợ mình không khống chế được cảm xúc mà làm chuyện sai lầm.

Doãn Nam Phong coi cậu là em trai, giới thiệu quan hệ cho cậu, bất kể vì mục đích gì thì cậu cũng phải nể mặt, không thể làm hỏng chính sự của người ta.

“Tiểu Mặc!” Ngô Tà đứng dậy định đuổi theo nhưng bị Doãn Nam Phong cản lại.

Cô châm một điếu thuốc thong thả rít một hơi, chậm rãi nói: “Giải đương gia, tôi thấy hôm nay tâm trạng Tiểu Mặc không tốt lắm, đã vậy hay là mấy ngày tới cứ để cậu ấy ở lại Tân Nguyệt Phạn Điếm đi.

Ba ngày sau chính thức xuất phát, hai ngày này có rất nhiều việc cần xử lý, tôi cần cậu ấy giúp tôi.” Giải Ngữ Hoa không cần suy nghĩ, lập tức từ chối: “Doãn lão bản, chuyện của Tiểu Mặc không phiền cô phải bận tâm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm tài đại khí thô, Tiểu Mặc vẫn còn nhỏ, nhiều việc không giúp ích được gì, đừng để nó làm loạn thêm.” “Hừ, Doãn lão bản có ý đồ gì cứ nói thẳng đi.” Sắc mặt Hắc Nhãn Kính lạnh như băng, một tay đút túi đứng dậy đối mặt với Doãn Nam Phong.

Chương 412

Tâm trạng của hắn tối nay cứ lên xuống thất thường, chẳng lúc nào yên.

Giờ Doãn Nam Phong còn định nhúng tay vào, thật sự coi Hắc Nhãn Kính hắn là người chết chắc?

Ngô Tà cũng rất khó chịu.

Anh là anh trai ruột còn đang đứng đây mà dám ngang nhiên giữ em trai anh lại sao?

Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử cũng lần lượt đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Doãn Nam Phong, cứ như cô vừa làm chuyện gì tội lỗi tày trời.

“Hừ, thật thú vị.” Doãn Nam Phong suýt nữa thì cười vì tức, mấy cái gã đàn ông này có bệnh à?

Cô hảo tâm giải vây cho họ, kết quả từng người một lại nghi ngờ cô có âm mưu.

Đã thế thì cô cũng chẳng thèm phụ lòng mong đợi của họ.

Doãn Nam Phong cũng không phải hạng vừa, nếu nói chuyện tử tế thì cái gì cũng xong, còn muốn chơi cứng với cô thì xin lỗi nhé.

Người, cô nhất định không thả.

Có giỏi thì đập phá Tân Nguyệt Phạn Điếm thêm lần nữa đi.

Trở về phòng, Ngô Mặc cởi áo vest ném tùy ý lên sofa.

Rượu vào khá nhiều khiến đầu óc hơi choáng váng, cả người phát nóng.

Cậu đưa tay cởi cúc trên của áo sơ mi, xắn tay áo lên, chậm rãi bước đến bên cửa sổ mở tung ra.

Gió lạnh thổi vào khiến đầu càng thêm đau nhức.

Nếu là bình thường, Ngô Mặc đã lăn ra ngủ từ lâu, nhưng hôm nay lòng cậu nặng trĩu, chẳng chút buồn ngủ.

Đêm nay Doãn Nam Phong đã cho Ngô Mặc một bài học thực sự.

Khiến cậu bắt đầu tự phản tỉnh lại hành vi và tính cách trước đây của mình, liệu có thực sự gánh vác nổi Ngô gia như mình tưởng tượng không?

Ngô Mặc suy đi tính lại, kết luận là: Không thể.

Từ trước đến nay, tâm thái "đồ bỏ đi" của cậu vẫn chưa thực sự thay đổi.

Chỉ dựa vào chút bản lĩnh, gặp chuyện khó chịu là vung tay đá chân, làm việc không màng hậu quả, chẳng khác gì hạng trọc phú mới nổi.

Nếu cậu không biết đằng sau còn có đám người Uông gia thì cứ tiêu dao tự tại thế này cũng chẳng sao.

Nhưng lũ khốn đó sẽ không dừng lại, thế lực của chúng rất mạnh.

Chỉ dựa vào một mình cậu, chẳng lẽ định bắt chước lão ca năm xưa, khiến Hoa ca phá sản rồi vào sinh ra tử sao?

Hay là định giống như gà mẹ, suốt ngày kêu ca ca ca không ngừng?

"Mẹ kiếp, ông đây cũng chẳng phải Đường Tăng mà suốt ngày phải đợi người khác đến cứu viện." Ngô Mặc càng nghĩ càng phiền lòng, dựa vào cửa sổ hết điếu này đến điếu khác.

Khi Doãn Nam Phong đẩy cửa bước vào, cô bắt gặp đúng cảnh tượng này.

Dưới ánh trăng, thiếu niên tựa bên cửa sổ, chiếc sơ mi đen lỏng lẻo, miệng ngậm thuốc lá, trông đầy chất bợm trợn nhưng cũng khiến người ta không thể rời mắt.

“Hút nhiều thế không thấy khó chịu à?” Doãn Nam Phong liếc nhìn bàn, thấy có ba vỏ bao thuốc lá không.

Cô rút ra một điếu, cũng châm lên rít một hơi, chậm bước đến bên cạnh Ngô Mặc, đặt tay lên vai cậu, nhẹ nhàng cười nói: “Sao thế, tâm trạng không tốt?

Nói chuyện với chị xem nào?” Không đợi Ngô Mặc lên tiếng, Doãn Nam Phong tự nói tiếp: “Để chị đoán xem, vì tên Hắc Nhãn Kính kia à?

Sao, em và hắn không hợp nhau?

Có cần chị ra tay giải quyết giúp em không?” “Chị, chị thực sự không biết sao?” Ngô Mặc búng nhẹ ngón tay, mẩu thuốc lá bay đi.

Cậu đứng thẳng người nhìn ra ngoài cửa sổ, hơi hếch cằm, giọng điệu nhàn nhạt: “Người minh bạch không nói lời mập mờ, em nghĩ với sự cẩn trọng của chị, chắc hẳn đã điều tra về quá khứ của em từ lâu rồi.

Nhưng dù sao đi nữa, tối nay Ngô Mặc chân thành cảm ơn chị, chính chị đã giúp em nhận ra vấn đề của bản thân.” Doãn Nam Phong nhìn từ phía nghiêng, thấy đôi môi mỏng của cậu mím lại, toàn thân tỏa ra khí chất lãnh đạm, nhưng lại chết tiệt khiến người ta muốn nhìn thêm vài lần.

“Tiểu Mặc, em nghĩ chị có nhiều thời gian rảnh rỗi thế sao?” Doãn Nam Phong phả ra một vòng khói, không nhịn được thở dài: “Chị không phủ nhận có điều tra về em, nhưng chỉ là quá khứ đơn giản thôi, còn tình hình bạn bè và đời tư của em chị không quan tâm quá nhiều.

Chị nói thật với em, chị nhận em làm em trai chỉ vì thấy hợp duyên, có lẽ hai chị em mình định sẵn là có duyên phận rồi.” Ngô Mặc không nói gì, không gian trở nên yên tĩnh.

Khoảng một điếu thuốc sau, Ngô Mặc đột nhiên quay người lại, nhìn Doãn Nam Phong với vẻ mặt nghiêm túc: “Chị, em có thể cầu xin chị một việc không?

Chị có thể dạy em không?” “Ồ?

Dạy cái gì?” “Tất cả.” Ngô Mặc nói một cách dứt khoát.

Cậu đã nghĩ thông rồi, cứ tiếp tục lông bông như trước thì sớm muộn gì cũng hại chết chính mình và liên lụy đến anh em.

Hệ thống cho nhiều thứ thật, nhưng cũng rất tạp loạn.

Cậu cần nghiêm túc học hỏi những thứ mới, và trước mắt có một người thầy tốt nhất, chính là Doãn Nam Phong.

“Em nghiêm túc chứ?” Doãn Nam Phong nhướn mày, trong mắt hiện lên tia trêu chọc: “Không sợ chị lừa em à?” “Không, em tin vào trực giác của mình.” Doãn Nam Phong hút nốt điếu thuốc, trầm ngâm một lát rồi vỗ vai Ngô Mặc, trầm giọng nói: “Được, chị đồng ý với em.” Ngô Mặc không hỏi về mấy người anh em kia, Doãn Nam Phong cũng không nhắc tới.

Chuyện đó cứ như thể đã lật sang trang mới.

Cậu đâu có biết, ngay sau khi cậu rời khỏi đại sảnh, Hắc Nhãn Kính và mấy người kia suýt nữa đã lật tung cái bàn.

Doãn Nam Phong cũng không phải dạng vừa, đã nói không nhường là không nhường, cục diện nhất thời căng thẳng.

Cuối cùng vẫn là Giải Ngữ Hoa nén giận, ngăn cản hành vi của mấy người Hắc Nhãn Kính.

Có điều anh cũng đưa ra điều kiện: phải mở phòng tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, họ muốn ở đây cùng Ngô Mặc.

Doãn Nam Phong sao cũng được, dù sao Tân Nguyệt Phạn Điếm mở cửa kinh doanh, có tiền mà không kiếm là kẻ ngốc.

Cô nói thẳng với nhóm Giải Ngữ Hoa rằng Ngô Mặc hiện tại là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ở phòng nhân viên.

Phòng khách của họ cách đó khá xa, muốn ở thì ở, không ở thì biến.

Lúc này đừng nói là phòng khách, dù là nhà vệ sinh thì mấy lão gia hỏa này cũng phải bấm bụng mà nhận.

Thằng nhóc thối kia tối nay uống nhiều như thế, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao?

Họ tính toán rất hay, chỉ cần Ngô Mặc uống say quậy phá, Doãn Nam Phong chắc chắn sẽ phải đến cầu xin họ giúp đỡ, khi đó họ có thể danh chính ngôn thuận mang Ngô Mặc đi.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Ngô Mặc tối nay đúng là vả vào mặt bọn họ từng cú một.

Không những buổi tối không đợi được Ngô Mặc, mà suốt hai ngày sau đó họ còn chẳng thấy bóng dáng cậu đâu.

Hắc Nhãn Kính mấy lần định lén lẻn vào hậu viện nhưng lần nào cũng bị Thính Nô phát hiện.

Hắn lý trực khí tráng nói muốn tìm Ngô Mặc, không ngờ Thanh Thanh Mạn bước tới giáng cho hắn một đòn nặng nề: “Thật xin lỗi, Mặc thiếu hiện tại đang rất bận, cậu ấy đặc biệt dặn dò không tiện tiếp khách.

Hắc tiên sinh nếu có việc gì, tôi có thể truyền đạt lại giúp.” Hắc Nhãn Kính bị chặn họng đi về.

Hắn không cam lòng, kéo theo Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà đến tìm Doãn Nam Phong, nhưng kết quả vẫn y như vậy.

Lần này Doãn Nam Phong đến mặt mũi của Giải Ngữ Hoa cũng chẳng thèm nể.

“Giải lão bản rảnh rỗi ở Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi quá nhỉ, không chuẩn bị cho hành trình sắp tới sao?” Doãn Nam Phong bưng tách trà nhấp một ngụm, thong thả nói: “Thay vì lo lắng cho Tiểu Mặc, chi bằng hãy nghĩ xem chúng ta nên đi thế nào tiếp theo.” “Này, tôi nói Doãn lão bản, cô có ý gì đây?” Vương Bàn Tử vốn đã bất mãn, nhảy dựng lên chỉ vào Doãn Nam Phong: “Anh em tôi bán mình cho cô hay sao?

Cô giữ người không cho chúng tôi gặp, chẳng lẽ cô có ý đồ xấu gì?” Doãn Nam Phong biết Vương Bàn Tử giống như cái thùng thuốc súng, lười chẳng buồn chấp.

“Doãn lão bản, tôi có thể gặp Tiểu Mặc một lát không?” Giải Ngữ Hoa cản Vương Bàn Tử lại, nghiêm túc nói: “Tôi có chuyện cần căn dặn em ấy.” “Thôi bỏ đi, nói thật cho các anh biết, hiện tại Tiểu Mặc không có ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.” Doãn Nam Phong không chịu nổi cái vẻ lề mề của họ, đặt mạnh tách trà xuống bàn, dứt khoát nói: “Trước khi xuất phát các anh không gặp được cậu ấy đâu.

Có gì thì chờ đến khi hành động bắt đầu rồi nói.

Được rồi, tiễn khách!” Cứ như thế, ngoại trừ Doãn Nam Phong, không ai biết hai ngày qua Ngô Mặc đã đi đâu và làm gì.

Hai ngày sau, ba giờ sáng.

Một thanh niên điển trai đứng trước mặt Doãn Nam Phong.

Anh cao gần một mét chín, bộ vest đen ôm sát người, tôn lên vóc dáng cao ráo và vòng eo săn chắc.

Lông mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, khóe miệng nở nụ cười mê người, mang lại cảm giác vô cùng nho nhã.

Chương 413

“Không tồi, hai ngày ngắn ngủi mà như thoát thai hoán cốt.” Doãn Nam Phong đi vòng quanh anh một vòng, tán thưởng: “Chẳng trách Đường thúc khen em hết lời, đúng là một mầm non tốt.

Nếu không vì thời gian gấp gáp, Đường thúc chắc chắn sẽ không thả em đi đâu, em là hạt giống tốt mà ông ấy khó khăn lắm mới tìm được đấy.” “Chị, chị đừng khen em nữa.” Người thanh niên vừa mở miệng, giọng điệu quen thuộc lại quay về, anh kéo kéo bộ vest trên người, thở dài: “Nói không ngoa chứ bộ đồ này bó em như xác ướp vậy, chỗ nào cũng thấy khó chịu.” “Thằng ranh này, em thì biết cái gì?” Doãn Nam Phong giúp Ngô Mặc chỉnh lại áo khoác, chậm rãi nói: “Đời là một vở diễn, tất cả nhờ kỹ năng diễn xuất, mà ngoại hình chính là ấn tượng đầu tiên.

Em phải biết thu liễm phong mang, đừng có lúc nào cũng hừng hực khí thế như muốn ăn tươi nuốt sống người ta thế.” Nói đoạn, cô dùng ngón trỏ chọc nhẹ vào ngực Ngô Mặc: “Ranh con, em còn phải luyện nhiều.” “Chị, chị tốt với em thế này, ngộ nhỡ em không kìm lòng được mà yêu chị thì sao?” Ngô Mặc kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, lười biếng dựa vào lưng ghế, đôi chân dài vắt chéo, trên mặt hiện lên nụ cười xấu xa: “Đệ đệ đây không ngại ăn cơm mềm đâu, như thế còn đỡ phải phấn đấu mấy chục năm.” Doãn Nam Phong nghe vậy liền bước đến bên Ngô Mặc, nâng cằm anh lên quan sát một lúc, cong môi trêu chọc: “Trông cũng khá đấy, nhưng em trai yêu quý của chị ơi, người muốn theo đuổi chị Nam Phong của em có thể xếp hàng từ Đông thành sang Tây thành đấy, nhóc con em vẫn còn non lắm.” “Ồ, vậy em biết rồi.” Ngô Mặc nheo mắt, nghiêng đầu, vờ như chợt hiểu: “Nhiều người theo đuổi thế mà chị vẫn độc thân, chẳng lẽ

Nguyệt Lão lấy dây tơ hồng của chị đi đan áo len rồi à?” “Cút!” Doãn Nam Phong vừa buồn cười vừa tức, đấm mạnh Ngô Mặc một cái.

Kể từ sau buổi tiệc rượu, quan hệ giữa hai chị em đã có bước nhảy vọt về chất, nói chuyện thoải mái và thân thiết hơn hẳn.

Sau vài câu tán gẫu, Doãn Nam Phong đổi giọng: “Tám giờ sáng mai xuất phát, trang bị và đồ đạc em cần Thanh Thanh Mạn đã chuẩn bị xong rồi, lát nữa về phòng kiểm tra lại xem còn thiếu gì thì báo ngay.

Chị nghĩ em cũng biết, hành động lần này chia làm hai nhóm, chúng ta ở ngoài sáng, Tam thúc của em ở trong tối.

Những chuyên gia đó sẽ đi cùng nhóm mình, lần này chúng ta lấy danh nghĩa khảo sát để hoạt động, chị nghĩ em hiểu chuyện gì nên làm và chuyện gì không nên.” Ngô Mặc biết Doãn Nam Phong muốn nhắc nhở điều gì, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, khẽ cười: “Chị yên tâm, lão đệ tự biết chừng mực.

Lần này em đại diện cho Tân Nguyệt Phạn Điếm, tuyệt đối không làm chị mất mặt.” “Mất mặt hay không không quan trọng.” Doãn Nam Phong dừng một chút rồi nói tiếp: “Chị muốn nói với em là, lần này có rất nhiều chuyên gia hàng đầu trong ngành, nếu em có tâm thì hãy học hỏi thêm, chỉ có lợi chứ không có hại.” Ngô Mặc gật đầu, hảo ý của Doãn Nam Phong cậu ghi tạc trong lòng.

Có những chuyện không cần nói ra, nhưng sau này chỉ cần Doãn Nam Phong cần, Ngô Mặc cậu chắc chắn sẽ xả thân.

Thời gian thấm thoát trôi, chớp mắt đã đến bảy giờ sáng, chỉ còn một tiếng nữa là xuất phát.

Người làm của Tân Nguyệt Phạn Điếm tất bật kiểm tra lần cuối.

Trong bãi đỗ xe có hơn bốn mươi chiếc xe bán tải, mỗi xe đều chất đầy trang bị và được phủ bạt kín mít, người ngoài không có cơ hội nhìn vào.

Ở đại sảnh tầng một, nhiều người đang ngồi chờ người làm kiểm tra xong để xuất phát.

“Vãi thật, nhìn xem sắp xuất phát đến nơi rồi mà thằng ranh kia vẫn chưa thấy mặt?” Vương Bàn Tử vừa cắn hướng dương vừa phàn nàn: “Doãn lão bản này định giở trò gì đây?

Cô ta giữ Tiểu Mặc lại rốt cuộc là muốn làm gì?” “Bàn Tử, cậu nói ít thôi.” Ngô Tà dẫm vào chân Vương Bàn Tử một cái, khẽ chỉ sang bên cạnh, nói nhỏ: “Không thấy tâm trạng họ đang không tốt sao, cậu đừng có đổ thêm dầu vào lửa.” Vương Bàn Tử liếc nhìn một cái, bĩu môi không nói nữa, như để trút giận, hắn cắn thêm mấy hạt hướng dương, cứ như thể hạt hướng dương đó là Doãn Nam Phong vậy.

Mấy ngày qua mấy anh em ăn không ngon ngủ không yên, ngoài việc chuẩn bị cho chuyến đi còn phải lo lắng cho tình hình của Ngô Mặc.

Thằng nhóc đó nhìn thì tinh ranh như khỉ, thực chất lại thiếu một sợi dây thần kinh.

Hoắc Tú Tú thấy cảnh này cũng rất bất lực, cô đứng dậy rót một tách trà đẩy đến trước mặt Vương Bàn Tử: “Bàn ca, uống miếng nước đi, ăn hướng dương nhiều dễ nóng trong người lắm.” Sau đó cô cũng rót thêm trà cho những người còn lại, nhìn bộ dạng của họ, trong lòng thầm gọi tên Ngô Mặc.

Đúng lúc này, một giọng nữ vang lên bên cạnh: “Mấy vị, đã lâu không gặp, không phiền nếu tôi ngồi đây chứ?” “A Ninh?” Ngô Tà hơi nhíu mày, hỏi: “Cô cũng đi cùng chúng tôi hôm nay sao?” Ngoại trừ Ngô Tà hỏi một câu, những người còn lại đến một ánh mắt cũng chẳng thèm bố thí cho A Ninh, coi cô như không khí.

“Đúng vậy, tôi là người của em trai anh mà.” Câu này vừa thốt ra, mấy đôi mắt sát khí lập tức đổ dồn vào A Ninh.

A Ninh mỉm cười, chẳng hề bận tâm mà ngồi xuống, thản nhiên bưng tách trà trước mặt Ngô Tà lên nhấp một ngụm, nghiêm túc trả lời: “Cậu ấy là ông chủ của tôi, chẳng lẽ tôi không được tính là người của cậu ấy sao?” “Hừ, nói nghe ám muội quá đấy.” Vương Bàn Tử cười khẩy một tiếng, nhổ một cái vỏ hướng dương, khinh miệt nói: “Tôi nói này A Ninh, cô có ý đồ gì với Tiểu Mặc nhà tôi hả?

Bàn gia tôi cảnh cáo cô trước, thằng nhóc đó không phải hạng người cô có thể mơ tưởng đâu.” Câu nói này thực sự là quá sỉ nhục người khác.

A Ninh lúc này hễ nhớ lại chuyện xảy ra ở KTV hôm đó là lại muốn giết người.

Cô rất muốn mắng lại Vương Bàn Tử một câu, bảo hắn rằng trừ khi não cô bị bánh chưng gặm, nếu không dù có độc thân cả đời cô cũng không thèm tìm hạng đàn ông như Ngô Mặc.

Huống hồ cô có mù đâu, cậu ta cứ liếc mắt đưa tình với gã kính đen kia, ai mà biết giữa họ có gian tình gì.

Tuy nhiên những lời này đến miệng lại bị A Ninh nuốt ngược vào trong.

Dù sao đi nữa, cô và Ngô Mặc đang là đối tác, nếu vì lỡ lời mà đắc tội với gã đàn ông hẹp hòi đó, ngộ nhỡ cậu ta lật mặt thì cô lại phải đi tìm kim chủ khác.

Đúng lúc này, giọng của Thanh Thanh Mạn vang lên giữa sảnh: “Các vị, mọi thứ đã chuẩn bị xong, mời các vị di chuyển ra bãi đỗ xe, tự chọn phương tiện cho mình.” Dứt lời, mọi người bắt đầu hành động.

Chỉ có bàn của Giải Ngữ Hoa là không nhúc nhích, vẫn ngồi yên tại chỗ.

Chẳng mấy chốc đại sảnh tầng một chỉ còn lại mấy người bọn họ.

“Giải lão bản, các vị đây là...?” Thanh Thanh Mạn bước tới, nhìn Giải Ngữ Hoa đầy nghi hoặc: “Xe và trang bị bên ngoài đã sẵn sàng, các vị còn việc gì sao?” “Ngô Mặc đâu?” Giải Ngữ Hoa chẳng buồn đôi co với Thanh Thanh Mạn, đi thẳng vào vấn đề: “Cậu ấy đâu, tôi phải thấy cậu ấy mới xuất phát.” Thanh Thanh Mạn đang lúc bối rối thì nghe thấy tiếng đối thoại bên cạnh: “Tiểu Ngô à, ý tưởng vừa rồi của cậu thực sự rất tốt, khiến tôi vỡ lẽ ra nhiều điều, vấn đề tôi suy nghĩ mấy ngày nay đã có điểm đột phá.” “Lâm lão, ngài quá khen rồi, em có thể nghĩ ra điểm này cũng là nhờ sự chỉ điểm của ngài.” Nội dung cuộc đối thoại rất bình thường, nhưng điều không bình thường là giọng của thanh niên đó, cũng như ngữ khí khi nói chuyện.

Nhóm Giải Ngữ Hoa đồng loạt quay đầu lại nhìn, rồi từng người một ngây người như thấy ma giữa ban ngày.

Nói không ngoa, dù họ có thấy bánh chưng nhảy múa cột trong quán bar thì cũng không thể hoang đường bằng cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy Ngô Mặc mặc áo khoác kaki đen, quần túi hộp đen, đang hộ tống một lão già hơn bảy mươi tuổi chậm rãi bước ra ngoài.

Lão già hồng hào, giọng nói sang sảng đang giảng giải điều gì đó, Ngô Mặc nghe rất chăm chú, vừa gật đầu lia lịa vừa dùng bút ghi chép vào sổ tay.

Hai người nói cười vui vẻ, đúng kiểu thầy trò tâm đắc.

Đây chính là điểm khiến Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính kinh ngạc.

Đừng nói gì khác, Ngô Mặc từ bao giờ lại có lúc tĩnh lặng và ngoan ngoãn thế này?

Huống hồ trên tay còn cầm cuốn sổ.

Bảo cậu cầm chai rượu, cầm xà beng hay gạch đá thì còn tin được, chứ cầm sổ tay... chẳng lẽ trúng tà rồi?

Ngô Mặc và lão già cứ thế đi ra ngoài, đi ngang qua họ mà chẳng buồn ngước mắt lên.

“Tiểu Mặc!” Giải Ngữ Hoa không nhịn được gọi khẽ một tiếng.

Nếu là thường ngày, Giải Ngữ Hoa vừa gọi xong là Ngô Mặc đã vứt hết mọi việc, từ xa hớt hải chạy lại hỏi xem Hoa ca đại nhân có việc gì cần sai bảo.

Nhưng hôm nay thật khác thường, cậu dừng bước, trước tiên mỉm cười xin lỗi lão già, sau đó mới chậm rãi lên tiếng: “Lâm lão, thật xin lỗi, bạn em có việc tìm, em qua đó một lát, chút nữa sẽ lại xin chỉ giáo ạ!” Đang lúc hứng khởi bị ngắt quãng, ông lão hơi khó chịu liếc về phía nhóm Hắc Nhãn Kính.

Khảo cổ và đạo mộ vốn dĩ không ưa nhau, đám người này là hạng gì?

Ông đứng cách xa mà vẫn ngửi thấy mùi thổ tinh địa lý trên người họ.

Nếu không vì dự án khảo sát nước Nam Chiếu, lão già này cả đời cũng không thèm đứng chung một chỗ với đám người này.

Ông lão khẽ ho một tiếng, vỗ vai Ngô Mặc, đầy ẩn ý nói: “Tiểu Ngô à, thanh niên kết bạn là tốt, nhưng đừng để đi lầm đường.” Nói đoạn, ông lão chắp tay sau lưng, khí định thần nhàn đứng đó: “Cậu cứ qua chào bạn một tiếng đi, lão già này đứng đây đợi cậu.

Đã lâu không gặp đứa trẻ nào có tư duy mạch lạc lại ham học hỏi như cậu, lát nữa lên xe cậu ngồi cùng xe với tôi, chúng ta nói chuyện tiếp.” “Vâng ạ, Lâm lão, em quay lại ngay.” Ngô Mặc nói xong liền xoay người, thong thả bước về phía nhóm Giải Ngữ Hoa.

Ngô Tà nhìn đến ngây người, trong thoáng chốc anh cứ ngỡ mình đang thấy Nhị thúc.

Nếu Ngô Mặc mà đeo thêm cặp kính gọng vàng nữa thì đúng là phiên bản Nhị thúc trẻ hóa.

“Hoa ca, ngài tìm em có việc?” Ngô Mặc không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng đã như sét đánh ngang tai, khiến cả hội anh em choáng váng.

Tôn xưng?

Thằng nhóc này lại dùng từ “Ngài” để gọi mình?

Giải Ngữ Hoa càng nghĩ càng thấy khó chịu.

Tuy trước đây cũng từng nghĩ thằng nhóc này cần được dạy dỗ lại, nhưng khi cậu thực sự đột ngột biến thành thế này, anh lại thấy đau lòng khó tả.

Anh mấp máy môi hồi lâu, khó khăn thốt ra: “Tiểu Mặc, sao lại thành ra thế này?” “Ồ?” Ngô Mặc không trả lời trực tiếp, hơi nghiêng đầu, chớp mắt đầy nghi hoặc: “Hoa ca, ý ngài là...?” “Tiểu tổ tông của tôi ơi, em đừng quậy nữa được không?

Anh thực sự biết lỗi rồi.” Hắc Nhãn Kính vốn đã không khống chế được cảm xúc, mấy ngày qua trong đầu hắn toàn là bộ dạng lạnh lùng của Ngô Mặc.

Lúc này người đã ở ngay trước mắt, hắn không muốn kìm nén nữa, sải bước lao lên phía trước, hất Giải Ngữ Hoa sang một bên, chộp lấy cánh tay Ngô Mặc, vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy: “Anh xin lỗi em được chưa?

Em có giận thì cứ trút lên đầu anh, đừng có như thế này nữa có được không?” “Hắc gia nói quá lời rồi.” Vẻ mặt Ngô Mặc không đổi, cậu dùng một tay gạt bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình của Hắc Nhãn Kính ra, giọng nói vô cùng lạnh lùng và xa lạ: “Tôi và Hắc gia không thân, mong Hắc gia tự trọng.” “Tiểu Mặc, em...” Ngô Tà cảm thấy bộ dạng này của em trai thực sự xa lạ đến đáng sợ.

“Ca, bên em còn có việc, lát nữa chúng ta nói chuyện sau.” Đối mặt với Ngô Tà, sắc mặt Ngô Mặc trong giây lát chuyển từ đông sang xuân.

Cậu nói với Ngô Tà một câu, sau đó gật đầu với Giải Ngữ Hoa và Vương Bàn Tử: “Hoa ca thật xin lỗi, Lâm lão đang đợi em, nếu ngài không còn việc gì thì em xin phép qua đó trước.” Nói xong, cậu chẳng thèm đếm xỉa đến mấy ông anh đang ngẩn người ra đó, tự nhiên quay bước về phía Lâm lão.

Vừa đi trong lòng cậu vừa điên cuồng chửi thề: “Hừ, tên mù chết tiệt, anh với Lão Trương là hai thằng khốn phản bội tôi, định nói vài câu ngon ngọt là xong chuyện chắc?

Mơ đi!

Lần này ông đây không hành cho hai người ra bã thì đúng là có lỗi với công sức học hành vất vả của mình.” Nghĩ đến đây, cậu lại thầm xin lỗi Giải Ngữ Hoa một câu: “Xin lỗi Hoa ca, lần này anh bị lũ khốn đó liên lụy rồi.

Nhưng em cũng chẳng còn cách nào khác, em không thể mãi như một đứa trẻ được các anh bảo bọc dưới cánh.

Hai ngày huấn luyện vừa qua, dù thời gian không dài nhưng em đã thực sự nhận ra nhiều vấn đề của bản thân.

Trước hết là tính cách bộp chộp, làm việc không màng hậu quả; thứ hai là tính nóng nảy, đầu óc vừa nóng lên là lao lên phía trước.” Dưới sự giúp đỡ của Đường lão, cậu bắt đầu phân tích cảm xúc, tính cách và cách làm việc của mình, dần dần hiểu ra tại sao Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh lại lấy danh nghĩa vì tốt cho mình mà lén báo hành tung cho Ngô Nhị Bạch.

Đó là vì tính cách cậu chưa vững vàng, khiến họ có ảo giác rằng cậu vẫn còn nhỏ, nhiều chuyện không cần nói với cậu, họ sẽ âm thầm làm thay.

Một lần, hai lần thì có thể coi là các anh trai yêu thương mình, nhưng cứ mãi như thế, Ngô Mặc sẽ cảm thấy mình biến thành một phế vật được nuôi dưỡng trong lồng kính.

Chương 414

Dần dần, họ sẽ không coi trọng ý kiến của cậu nữa, luôn đặt cậu ở một vị trí không bình đẳng, đó không phải điều Ngô Mặc muốn.

Lần này Ngô Mặc hạ quyết tâm, nhất định phải thay đổi ấn tượng vốn có của họ về mình.

Dù không thay đổi được quá nhiều, cũng phải khiến họ nhìn nhận mình một cách nghiêm túc.

Cậu không phải là một đứa trẻ.

Tất nhiên còn một điểm quan trọng nữa, đó là nhất định phải trút bỏ cơn giận lần này.

Nếu không cho tên mù chết tiệt một bài học nhớ đời, lần sau gã khốn này chắc chắn lại dám phản bội cậu nữa cho xem.

Nhìn Ngô Mặc đi tới rồi lại bỏ đi như vậy, tất cả mọi người đều không biết phải nói gì tiếp theo.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực truyền đến từ phía sau, Ngô Mặc bỗng nảy sinh một cảm giác kiêu ngạo, thầm nghĩ: "Hừ, ông đây chính là đỉnh như vậy đấy, dù có thay đổi diện mạo thì vẫn khiến các người phải kinh ngạc không thôi." Thế nhưng khi nhìn thấy lão già đang chờ đợi mình phía trước, vẻ kiêu ngạo đó ngay lập tức biến thành sự buồn bực.

Cậu thầm thở dài một tiếng: "Haiz, toàn là mấy chuyện quái quỷ gì thế này?

Mới tuổi đầu mà đã phải ra ngoài tiếp khách, lại còn là tiếp một đám lão già nữa chứ.

Cái đám này nói chuyện cứ chữ nghĩa rườm rà, nghe như tụng kinh ấy, thật là phiền chết đi được." Ngô Mặc càng nghĩ càng thấy nhức đầu.

Cậu cảm thấy lần này mình hy sinh quá lớn, không nhịn được cảm thán: "Đúng là cuộc sống không dễ dàng gì, ông đây mệt mỏi quá!" Làu bàu thì làu bàu vậy thôi, vừa thấy giáo sư Lâm, Ngô Mặc lập tức mượn cơ hội xem sổ ghi chép để điều chỉnh trạng thái.

Đến khi ngẩng đầu lên lần nữa, biểu cảm trên mặt cậu đã thay đổi hoàn toàn.

Lại khôi phục thành dáng vẻ thanh niên đẹp trai, nho nhã, toàn thân toát ra khí chất thư sinh như lúc nãy.

Ánh mắt kiêu ngạo bất tuân giờ đây đã trong vắt như nước, ánh mắt ôn nhuận như ngọc, khóe miệng treo nụ cười như có như không, khiến người ta có cảm giác rất thân thiết.

Sự chuyển biến nhanh chóng này không chỉ là thành quả của hai ngày huấn luyện, mà còn hội tụ cả kinh nghiệm lăn lộn trong các đoàn phim ở kiếp trước của cậu.

Chẳng qua lúc đó cậu có bảo bối mà không biết, cũng may nhờ Đường lão ở Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ điểm, Ngô Mặc mới phát hiện mình còn có thế mạnh này.

Nếu không tận dụng thì đúng là phí phạm của trời.

Ngô Mặc bước nhanh vài bước đón lên, hơi mang theo vẻ áy náy nói: "Lâm lão, thật ngại quá, phiền ngài phải đợi lâu, xe đã chuẩn bị xong rồi, để em đưa ngài qua đó." Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cùng mấy người khác cứ thế trố mắt nhìn Ngô Mặc và lão già kia rời khỏi đại sảnh. "Mẹ nó chứ, đúng là cầm đèn lồng đi qua đường sắt gặp ma rồi!" Vương Bàn Tử sợ đến mức giọng run bần bật, liên tục nuốt nước miếng, ngơ ngác hỏi: "Cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này có độc à?

Em trai tôi đâu?

Bọn họ tráo người rồi sao?" "Trời đất ơi, đó là Ngô Mặc hả?" A Ninh dụi dụi mắt, hồi lâu mới thốt ra được một câu: "Nó lại uống quá chén à?" Giải Ngữ Hoa không nói gì, chỉ đăm chiêu nhìn theo hướng Ngô Mặc rời đi.

Anh luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng nhất thời lại chưa tìm ra manh mối. "Mẹ kiếp!" Sắc mặt Hắc Nhãn Kính âm trầm như nước.

Ánh mắt lạnh lẽo và thái độ thờ ơ của Ngô Mặc lúc nãy thực sự đâm trúng tim hắn.

Hắn kìm nén nỗi uất ức và giận dữ, ném mạnh chén trà trên bàn xuống đất.

Trương Khởi Linh không biểu cảm đứng phía sau, tay phải đút túi, siết chặt chiếc điện thoại bên trong. "Đợi đã, để tôi nhớ xem nào." Ngô Tà ôm trán rên rỉ một tiếng, hồi lâu mới khó khăn mở miệng: "Sao tôi cứ mơ hồ nhớ mang máng là lúc Tiểu Mặc mới vào đại học cũng có dáng vẻ như thế này nhỉ?" "Ngô Tà ca ca, anh không đùa đấy chứ?" Hoắc Tú Tú há hốc mồm đến mức có thể nuốt trôi một quả trứng gà, mặt đầy vẻ không thể tin nổi: "Anh bảo Tiểu Mặc ca ca trước đây vốn nho nhã lễ độ sao?

Hay là lúc nãy anh ăn nhiều hạt dưa quá nên não bị tắc rồi?" Qua lời của Hoắc Tú Tú, không khó để thấy Ngô Mặc đã dựa vào sức một mình mình mà biến một cô gái tốt thành ra cái đức hạnh gì. "Đừng nói nữa." Giải Ngữ Hoa lên tiếng cắt ngang mọi người, trầm giọng nói: "Tiểu Mặc làm thế này có lẽ là có dụng ý riêng, lúc này đông người không tiện hỏi han, chi bằng đợi khi rảnh rỗi chúng ta sẽ nói chuyện tử tế với em ấy." Mấy người nhìn nhau, bất lực gật đầu, ai nấy đều rơi vào trầm tư.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì đã khiến Ngô Mặc biến thành cái dạng đáng sợ như hiện tại? "Tiểu Ngô này, nước Nam Chiếu không đơn giản như vậy đâu." Lão Lâm nắm tay Ngô Mặc nói không ngừng.

Có thể thấy lão rất thích chàng thanh niên khiêm tốn lại có suy nghĩ riêng này.

Đừng nhìn Ngô Mặc bình thường cứ cà lơ phất phơ, mở miệng ra là nói nhăng nói cuội không câu nào nghiêm túc, nhưng thực tế, khi cậu nghiêm túc lôi những kiến thức mà hệ thống truyền cho ra, cậu vẫn có thể đối đáp trôi chảy với lão già trước mặt.

Những vị giáo sư già này ai nấy tính cách đều cổ hủ, tư duy có hơi cứng nhắc.

Ngô Mặc thì khác, cậu luôn có những góc nhìn độc lạ, mỗi lần chêm vào một câu đều nói đúng trọng tâm, khiến lão già tán thưởng không ngớt, càng muốn kéo cậu đi vào con đường chính đạo.

Lão già này cứ lải nhải không ngừng như Đường Tăng, Ngô Mặc đã sớm phiền đến tận cổ rồi.

Nhưng vì cái "thiết lập nhân vật" mới, cậu không thể hất tay bỏ đi, chỉ có thể kiên nhẫn nghe lão lảm nhảm.

Đúng lúc này, một âm thanh cứu rỗi như từ trên trời rơi xuống giải cứu lỗ tai Ngô Mặc: "Tiểu Mặc, em qua đây một lát, chị có việc tìm em." Ngô Mặc kinh hỉ quay đầu lại, thấy Doãn Nam Phong đang đứng cạnh một chiếc xe vẫy tay với mình.

Trong khoảnh khắc đó, Ngô Mặc nhìn Doãn Nam Phong mà cứ như nhìn thấy Phật Tổ, toàn thân chị ấy như tỏa ra hào quang kim quang lấp lánh, đến cả sợi tóc cũng vàng chóe. "Lâm lão, thật ngại quá, chị em bên kia có việc tìm em." Ngô Mặc cố gắng nén giọng điệu vui sướng của mình lại, giả vờ bình tĩnh nói: "Ngài cứ lên xe nghỉ ngơi trước, khi nào rảnh rỗi, tiểu bối sẽ lại tới thỉnh giáo ngài." "Vậy sao, thật đáng tiếc." Lão Lâm khó khăn lắm mới gặp được một người trẻ tuổi sẵn lòng trò chuyện với mình, bị người ta cắt ngang có chút không vui.

Lão ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu: "Cũng đúng, em là một trong những người khởi xướng, chắc chắn có rất nhiều việc phải xử lý.

Thế này đi Tiểu Ngô, nếu không bận thì cứ qua đây nói chuyện với tôi vài câu.

Tôi còn có một ít tài liệu về nước Nam Chiếu, lúc đó em tìm hiểu thêm một chút, sẽ có lợi cho em sau này." "Đa tạ Lâm lão." Sau khi đỡ lão già lên xe, Ngô Mặc chỉ thiếu nước nhảy chân sáo tới chỗ Doãn Nam Phong.

May mà hiện tại cậu vẫn nhớ kỹ hai chữ "ổn trọng" nên không làm ra hành động gì quá khích.

Doãn Nam Phong là đội trưởng nên xe ở mấy vị trí đầu, trong xe ngoài chị ấy và tài xế Thanh Thanh Mạn ra thì không còn người ngoài nào khác.

Vừa đóng cửa xe lại, Ngô Mặc lập tức nằm bò ra ghế sau, kéo kéo cổ áo phàn nàn: "Em nói này chị, cái lão già đó đúng là biết lải nhải thật đấy, cứ như năm trăm con vịt ấy, em sắp ù tai đến nơi rồi." "Phụt!" Doãn Nam Phong nhìn biểu cảm đau khổ của Ngô Mặc, không nhịn được mà bật cười thành tiếng. "Em đấy, mới giả vờ được bao lâu mà đã chịu không nổi rồi?" Chị ấy đưa cho Ngô Mặc một chai nước, trêu chọc: "Chị thấy Lâm lão rất thích em đấy, nhìn thế này là muốn nhận em làm đồ đệ chân truyền rồi." "Xin chị tha cho em đi." Ngô Mặc nhận lấy nước uống cạn sạch, quẹt miệng thở dài: "Nếu làm đồ đệ của lão, em e là mình sẽ đi chầu trời trước lão mất.

Chị không biết đâu, mấy thuật ngữ chuyên ngành lão nói làm em chóng mặt hoa mắt, vậy mà vẫn phải giữ biểu cảm trên mặt, mẹ kiếp đúng là quá khó khăn." Nói đến đây, Ngô Mặc quay đầu nhìn Doãn Nam Phong hỏi một câu chân lòng: "Chị, mọi người ngày nào cũng đeo mặt nạ như vậy, không thấy mệt sao?" "Mệt ư?" Doãn Nam Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như đang nói với Ngô Mặc, lại dường như đang lẩm bẩm một mình: "Chị không biết nữa, chị chỉ biết là nếu không đeo mặt nạ, e là không sống nổi đến bây giờ đâu." Không khí trong xe trầm lặng xuống, không ai lên tiếng nữa.

Đoàn xe bắt đầu từ từ tiến về phía trước. "Ha ha, không nói chuyện mất hứng đó nữa." Doãn Nam Phong quay đầu lại, nhìn Ngô Mặc cười khẽ: "Dù sao thời gian còn dài, hai chị em mình tâm sự chút nhé?" "Hả?" Ngô Mặc nhìn nụ cười của Doãn Nam Phong, bỗng thấy sống lưng hơi lạnh.

Sao nhìn cứ giống sói xám đang lừa gạt cừu non thế nhỉ?

Doãn Nam Phong nhấn nút vách ngăn, ghế sau lập tức trở thành không gian độc lập.

Chị ấy làm việc rất có chừng mực, có những chuyện không phải để Thanh Thanh Mạn biết được, dù sao truyền ra ngoài cũng không tốt cho Ngô Mặc.

Cách làm này của Doãn Nam Phong khiến Ngô Mặc hơi run rẩy, nhưng giờ đã khác xưa, dù trong lòng cảm thấy bất ổn nhưng trên mặt cậu vẫn giữ được sự bình tĩnh. "Chị, chị định làm gì thế?" "Khụ!" Doãn Nam Phong khẽ ho một tiếng, khuỷu tay gác lên vai Ngô Mặc, cả người tựa vào cậu. "Tiểu Mặc, chị muốn hỏi em một chuyện." Miệng thì nói có vẻ ngập ngừng, nhưng đôi mắt Doãn Nam Phong lại sáng rực, có vẻ như muốn hỏi cho ra lẽ.

Ngô Mặc càng thấy bất an, dáng vẻ hiện tại của chị ấy khiến cậu liên tưởng đến Giải Ngữ Hoa hai ngày trước.

Tuy nhiên, người xưa có câu: ngã ở đâu thì tổ chức tiệc nướng ở đó.

Ngô Mặc biết rõ trước đây mình không giấu được chuyện gì trong lòng, có chuyện gì là hiện hết lên mặt, nhưng giờ cậu muốn làm một người đàn ông khác biệt.

Cậu âm thầm nhéo đùi mình một cái để giữ bình tĩnh, sau đó không lên tiếng, lặng lẽ chờ Doãn Nam Phong nói tiếp.

Doãn Nam Phong nhìn Ngô Mặc như vậy, thầm khen ngợi: "Thằng ranh này, tiến bộ nhanh đấy." Chuyến hành trình dài dằng dặc quá buồn chán, Doãn Nam Phong phát hiện chuyện vui nhất vẫn là trêu chọc cậu em trai này.

Chị ấy đảo mắt, nụ cười trên môi càng trở nên kỳ quái: "Tiểu Mặc, chị muốn hỏi em một chuyện, quan hệ giữa em và Giải đương gia thế nào?" Ngô Mặc đã đề phòng nửa ngày trời, không ngờ câu hỏi của Doãn Nam Phong lại là cái này.

Cậu ngẩn người hồi lâu, ngơ ngác nhìn chị ấy: "Chị, chị chỉ muốn hỏi em chuyện này thôi à?" Doãn Nam Phong mắt sáng rực nhìn chằm chằm Ngô Mặc: "Đúng vậy, đừng có lảng tránh, mau nói xem hai đứa quan hệ thế nào?" "Chuyện này còn cần phải hỏi sao?

Hoa ca còn quan tâm em hơn cả ông anh trai ngốc nghếch kia của em nữa." Ngô Mặc dở khóc dở cười.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều thấy quan hệ giữa cậu và Hoa ca rất tốt đúng không? "Vậy..." Doãn Nam Phong ngập ngừng một chút rồi vẫn hỏi ra điều thắc mắc trong lòng: "Ở Giải gia lão trạch, em ngủ ở đâu?" Mấy ngày nay Doãn Nam Phong càng nhìn càng thấy trạng thái của Giải Ngữ Hoa không đúng.

Thường xuyên giao thiệp nên chị ấy nắm rõ tính cách của đối phương, đừng thấy Giải Ngữ Hoa lúc nào cũng mặc đồ hồng, miệng mỉm cười, thực tế người đàn ông này rất lạnh lùng vô cảm.

Đối xử với kẻ địch và đối thủ vô cùng tàn nhẫn, ra tay không chút nương tay.

Trước khi gặp Ngô Mặc, Doãn Nam Phong còn tưởng Hoắc Tú Tú là tia sáng duy nhất trong đời Giải Ngữ Hoa, vì anh ta chỉ đối xử khác biệt với cô ấy.

Nhưng sau khi thấy mức độ quan tâm của Giải Ngữ Hoa dành cho Ngô Mặc, chị ấy mới nhận ra: Hoắc Tú Tú là cái thá gì chứ?

Chương 415

Cùng lắm chỉ là một que diêm thôi.

Đừng tưởng nữ cường nhân thì không thích buôn chuyện, họ chỉ là giấu sở thích đó sâu trong lòng thôi.

Trước đây chị ấy không thân với Ngô Mặc nên chỉ có thể thăm dò bóng gió, nhưng cái đầu của thằng em này cứ như bị đổ bê tông vậy, dù chị ấy có gợi ý hay ám chỉ thế nào nó cũng không hiểu, làm chị ấy ngứa ngáy hết cả lòng.

Sẵn tiện xe mới lên đường cũng đang rảnh, chi bằng lấy thằng em ra giải khuây, làm rõ xem Giải Ngữ Hoa rốt cuộc đang nghĩ gì. "Còn ngủ ở đâu được nữa?

Đương nhiên là phòng của Hoa ca rồi." Ngô Mặc không thèm suy nghĩ mà thốt ra ngay lập tức. "Hả?" Doãn Nam Phong như vừa phát hiện ra lục địa mới, nắm chặt cánh tay Ngô Mặc vồn vã hỏi: "Một giường luôn?" Bà chủ tinh minh của Tân Nguyệt Phạn Điếm ngay lập tức biến thành một bà tám chính hiệu. "Chị, câu hỏi của chị kỳ quặc thật đấy." Ngô Mặc bĩu môi đáp: "Không ngủ cùng giường chẳng lẽ em phải ngủ dưới đất à?

Cứng lắm." "Ồ, quả nhiên là vậy!" Doãn Nam Phong gật đầu, nụ cười trên mặt càng thêm thâm trầm khó đoán.

Nhìn vẻ mặt ngây ngô vô tri của em trai mình, Doãn Nam Phong không khỏi thầm thắp cho Giải Ngữ Hoa một nén nhang đồng tình.

Muốn làm cho cái đầu bằng thép này khai khiếu, Giải Ngữ Hoa chắc là còn khổ dài dài.

Chị ấy vỗ vỗ vai Ngô Mặc, đầy ẩn ý nói: "Không hổ là em trai của

Doãn Nam Phong chị, khá lắm." Cái quái gì thế này?

Ngô Mặc nghệch mặt ra, chẳng hiểu Doãn Nam Phong đang phát điên cái gì.

Không đợi cậu hỏi, Doãn Nam Phong đã lập tức chuyển chủ đề. "Tiểu Mặc, hai ngày nay mấy ông anh của em làm chị mệt lử cả người.

Từng người một cứ tưởng chị bắt cóc em rồi làm hại em, hận chị đến mức nghiến răng nghiến lợi ấy." Chị ấy nói vậy làm Ngô Mặc lộ vẻ ngượng ngùng.

Cậu vội móc trong túi ra một điếu thuốc đưa cho Doãn Nam Phong, còn giúp chị ấy châm lửa, áy náy nói: "Chị, thật xin lỗi, anh em làm phiền chị rồi." Doãn Nam Phong rít một hơi thuốc sảng khoái, không nhịn được cười: "Phiền phức thì cũng không hẳn, nhưng lúc nãy chị chú ý thấy dáng vẻ gần đây của em làm họ sợ hết hồn đấy, sao không nói với họ một tiếng?" "Nói cái thá gì chứ!" Nhắc đến chuyện này, lửa giận trong lòng Ngô Mặc lại bốc lên hừng hực.

Cậu vùi mình vào ghế sau, hừ lạnh: "Chị không biết đâu, mấy cái gã này thiếu đức lắm, dám lén bán đứng hành tung của em cho Nhị thúc, suýt nữa em bị Nhị thúc tóm về nhà rồi." Trước đó cậu cũng đã kể với Doãn Nam Phong lý do tại sao nhìn Hắc Nhãn Kính thấy ngứa mắt, nên chị ấy cũng không hỏi thêm nữa.

Sau đó hai người nằm song song ở ghế sau, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Từ Kinh đô đến Đại Lý là một quãng đường khá dài, hai người là người phụ trách nên có rất nhiều việc phải xử lý, hiện tại nghỉ ngơi được chút nào hay chút nấy để giữ sức.

Phía bên này yên tĩnh không nói, nhưng phía Hắc Nhãn Kính thì đang cực kỳ bạo nộ.

Năm người bọn họ ngồi một xe, Hắc Nhãn Kính phụ trách lái.

Hoắc Tú Tú và A Ninh ngồi hai xe khác, họ dẫn theo đàn em của mình và phải chịu trách nhiệm cho đám hỏa kế đó.

Xe của Hắc Nhãn Kính vốn ở giữa đoàn, nhưng vừa lên đường, hắn không kiềm chế được cảm xúc, đạp mạnh chân ga.

Chiếc xe như mũi tên rời cung lao vút đi, sau vài cú lách đã chạy ngay sát phía sau xe của Doãn Nam Phong.

Hắn chằm chằm nhìn vào chiếc xe phía trước, hận không thể khoét một cái lỗ trên cửa sổ xe. "Sư phụ, anh lái chậm lại chút được không, tôi sắp nôn ra rồi đây." Ngô Tà bị kẹp giữa Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa, theo thân xe lắc lư qua lại, anh bị xóc đến mức muốn trào ngược dạ dày. "Nhiều lời quá, thích thì ngồi không thích thì cút xuống." Cảm xúc của Hắc Nhãn Kính lúc này không ổn, nói năng không còn như mọi khi, cứ như cái ống pháo vậy, làm Ngô Tà không dám ho hen câu nào nữa.

Vương Bàn Tử thở dài, quay đầu trao cho Ngô Tà một ánh mắt đồng cảm.

Từ Kinh đô đến Đại Lý quãng đường khoảng hơn 3000 cây số.

Nếu chạy hết tốc lực trên cao tốc, đổi người không đổi xe thì mất khoảng 31 tiếng.

Nhưng vì hành động lần này mang danh nghĩa khảo sát nhưng thực chất lại mang theo rất nhiều trang bị đặc thù, để tránh phiền phức nên không thể đi toàn cao tốc.

Nhiều lúc phải đi đường nhỏ để tránh kiểm tra và các việc rắc rối khác.

Đồng thời để chăm sóc cho ba vị giáo sư già, cứ đi một đoạn lại phải dừng lại nghỉ ngơi.

Bảy tiếng sau, đoàn xe vào đến Ulan Butong.

Lại đi thêm khoảng một tiếng nữa thì dừng lại trước một ngôi làng. "Chị, đây là đâu vậy?" Ngô Mặc nhìn qua cửa sổ xe.

Chỉ thấy ngôi làng này hơi cũ kỹ, lác đác vài ngôi nhà đang bốc khói trắng.

Nhìn thời gian chắc là đang chuẩn bị bữa tối. "Đây là một điểm dừng chân của Tân Nguyệt Phạn Điếm." Doãn Nam Phong đáp một câu.

Chị ấy quay đầu thấy Ngô Mặc đang dựa lưng vào ghế, cởi vài cái cúc áo, toàn thân toát ra vẻ lười biếng. "Thằng ranh, giả vờ chẳng được mấy phút." Doãn Nam Phong mắng yêu một câu, đưa tay cài lại cúc áo cho Ngô Mặc, rồi kéo lại quần áo cậu cho phẳng phím: "Chị quyết định tối nay nghỉ lại đây, mấy vị giáo sư già đó dựa vào em dẹp loạn đấy, đừng để chị thất vọng nhé." "Chị, nhiệm vụ này đúng là gian nan quá." Ngô Mặc mếu máo than vãn, sau đó lại hỏi: "Thực ra em cũng không hiểu lắm, chuyến này mang theo mấy lão già đó làm gì?

Ngoài việc làm vướng chân vướng tay ra thì họ còn có tác dụng gì đâu?" "Tiểu Mặc, em phải nhớ kỹ, nhìn việc không được nhìn bề ngoài." Doãn Nam Phong vỗ vai Ngô Mặc, nói đầy ý vị: "Ba vị giáo sư này đều có danh tiếng rất lớn trong lĩnh vực của họ, đặc biệt là giáo sư Lâm rất quý em đó, ông ấy có một học trò đang làm Cục trưởng Cục quản lý khu bảo tồn thiên nhiên ở Đại Lý.

Lần này đích đến của chúng ta là Thương Sơn, nơi đó hiện là khu du lịch.

Em cũng biết chúng ta mang theo bao nhiêu đồ cấm rồi đấy, muốn vận chuyển vào mà không bị nghi ngờ là một việc rất khó.

Dùng họ làm bình phong, lấy danh nghĩa khảo sát chính thức, chẳng phải đỡ tốn sức hơn việc lén lút nhiều sao?" Ngô Mặc suy nghĩ kỹ một hồi, càng thấy Doãn Nam Phong nói đúng.

Đây chính là cái gọi là cái nhìn đại cục, cũng là điều cậu cần học hỏi từ chị ấy.

Nếu chuyện này để Ngô Mặc xử lý, chắc chắn cậu sẽ không mang theo mấy cái "bình vôi" đó, cũng chẳng nghĩ tới chuyện khi đến Thương Sơn lỡ gặp chính quyền gây khó dễ thì tính sao.

Nói trắng ra là cậu làm việc theo kiểu nước đến chân mới nhảy.

Còn Doãn Nam Phong và Giải Ngữ Hoa thì khác, họ làm một việc đều phải tính trước ít nhất ba năm bước tiếp theo, tuyệt đối không có kiểu hứng thú nhất thời như Ngô Mặc.

Ngô Mặc rướn người, nghiêm túc nói: "Chị, em hiểu rồi.

Chị yên tâm, em chắc chắn sẽ phục vụ mấy lão già đó vui như mở cờ trong bụng." Nghe xong lời Ngô Mặc, Doãn Nam Phong xoa trán, dở khóc dở cười: "Tân Nguyệt Phạn Điếm của chúng ta là tiệm làm ăn đàng hoàng, sao chị nghe giọng của em cứ như mấy cái tiệm không đứng đắn bên lề đường thế nhỉ?" "Hắc hắc, ý như nhau thôi mà." Ngô Mặc nhe răng cười.

Cậu vừa mở cửa xe vừa nhanh chóng điều chỉnh biểu hiện, rất nhanh lại biến thành chàng thiếu niên phong độ ngời ngời.

Ngô Mặc vừa định bước xuống, Doãn Nam Phong gọi cậu lại dặn dò thêm một câu: "Gặp chuyện đừng có nôn nóng, nhưng cũng không cần phải sợ, Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn có thể chống lưng cho em được." "Em biết rồi chị." Ngô Mặc quay đầu nhìn Doãn Nam Phong, trên mặt nở nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng.

Cuộc đối thoại của cậu với Doãn Nam Phong người ngoài không nghe thấy, nhưng nụ cười của cậu thì lại khiến vài người nhìn thấy rõ mồn một.

Đặc biệt là mấy người Hắc Nhãn Kính bám sát sau xe Doãn Nam Phong.

Hơn bảy tiếng chạy xe, Hắc Nhãn Kính nhất quyết không để bất kỳ chiếc xe nào chen vào giữa mình và xe của Doãn Nam Phong.

Hắn lái xe với ngọn lửa giận, xe chạy rất chòng chành.

Tuy nhiên mấy người trong xe ai nấy đều mải theo đuổi suy nghĩ riêng, chẳng ai thèm đếm xỉa đến hắn.

Giải Ngữ Hoa trong lòng vô cùng khó hiểu, tại sao Ngô Mặc lại cứ đi theo Doãn Nam Phong?

Anh đã nhìn ra rồi, không phải Doãn Nam Phong cưỡng ép Ngô Mặc, mà là cậu chủ động muốn ở bên cạnh chị ấy.

Nhưng vì sao chứ?

Doãn Nam Phong có điểm gì hấp dẫn được Ngô Mặc?

Nếu là người khác, Giải Ngữ Hoa sẽ đoán đối phương vì thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm lớn nên muốn bám vào cái cây đại thụ này, nhưng anh dám khẳng định Ngô Mặc không phải loại người như thế.

Nếu không phải lý do đó thì là gì?

Anh rơi vào suy tư sâu sắc.

Trương Khởi Linh ngồi bên trái hàng ghế sau, nhắm nghiền mắt im lặng, không ai đoán được lúc này anh đang nghĩ gì.

Ngô Tà cũng rất bất lực, bị kẹp giữa hai vị đại thần, lại còn bị xóc đến chóng mặt, chỉ đành nhắm mắt hy vọng mình nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Vương Bàn Tử chẳng thèm quan tâm người khác nghĩ gì, ôm một đống hạt dưa cắn không ngừng.

Anh nghĩ rất thoáng, nghĩ nhiều thế làm gì?

Tí nữa xe dừng, tóm cổ thằng nhóc đó hỏi trực tiếp là xong.

Chương 416

Xe Doãn Nam Phong vừa dừng, Hắc Nhãn Kính liền bám sát dừng ngay phía sau.

Cửa xe vừa mở, hắn đã bước xuống, đứng ngay đuôi xe Doãn Nam Phong đợi Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa và mấy người cũng lần lượt xuống xe.

Cứ ngỡ Ngô Mặc sẽ nhanh chóng xuống xe, nào ngờ xe dừng đó hồi lâu cửa mới mở.

Mấy anh em định tiến lên thì thấy ngay khuôn mặt tươi cười của Ngô Mặc.

Nụ cười của cậu sạch sẽ và chân thành, khiến người ta có cảm giác rất ấm áp.

Đây là một khía cạnh khác của Ngô Mặc, cũng là khía cạnh họ chưa từng thấy bao giờ. "Cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này không phải là tiệm ăn, mà là rạp xiếc ảo thuật hả?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm: "Tiểu Mặc đây là trò biến mặt của giang hồ à, nói đổi là đổi luôn?" Cảnh tượng Ngô Mặc đại náo hậu viện Giải gia hai ngày trước vẫn còn rành rành trước mắt, thế mà quay đi quay lại, cái thằng nhóc nghịch ngợm như khỉ đó đã biến thành một thiếu niên ôn nhuận như ngọc.

Sự xung kích thị giác này quả thực không hề nhỏ. "Tổ tông của tôi ơi, cậu có thể nghe tôi nói một câu không?" Tim Hắc Nhãn Kính như bị kim châm, hắn không muốn kìm nén cảm xúc nữa, sải bước lao tới, một tay nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, mở miệng nói: "Mười phút, không, năm phút, hay ba phút thôi cũng được, để tôi giải thích rõ chuyện này được không?" Vừa thấy Hắc Nhãn Kính, lửa giận của

Ngô Mặc lại bốc lên.

Suýt chút nữa cậu không kìm được mà tháo giày tát vào mặt hắn.

Ngô Mặc thầm chửi trong lòng: "Cái thằng khốn này cố ý đúng không?

Mình khó khăn lắm mới điều chỉnh được biểu cảm, hắn lại cứ phải nhảy vào phá bĩnh?" Cũng may xe của Doãn Nam Phong đang đỗ ngay bên cạnh, nhắc nhở Ngô Mặc phải giữ vẻ ưu nhã.

Cậu thản nhiên đưa tay trái gạt tay Hắc Nhãn Kính ra, sau đó đút một tay vào túi, đứng yên tại chỗ khí định thần nhàn nói: "Hắc gia, thật xin lỗi, e là không thể như ý ngài rồi.

Bây giờ tôi rất bận, đừng nói là ba phút, ngay cả một phút tôi cũng không bòn ra được." Nói xong cậu xoay người đi thẳng.

Tuy nhiên chưa kịp bước đi hai bước, một giọng nói quen thuộc khác lại vang lên. "Trời ạ, còn có xong hay không đây?" Ngô Mặc than khóc trong lòng.

Bước chân dừng lại, khi xoay người, trên mặt cậu đã nở nụ cười nhạt: "Bàn ca, anh gọi em có việc gì không?" Vương Bàn Tử tung vỏ hạt dưa bay tứ tung, tay phải quệt vào mông một cái, chen ngang Ngô Tà, sải vài bước tới trước mặt Ngô Mặc.

Hắn đưa bàn tay hộ pháp ra lôi Ngô Mặc sang bên cạnh vài bước, hạ thấp giọng thì thầm: "Người anh em, cậu nói thật cho Bàn ca nghe đi, cậu bị trúng cổ rồi, hay là có thóp gì nằm trong tay bà chủ Doãn kia?

Chỉ cần cậu nói cho Bàn ca biết, dù có phải lên chín tầng trời hái trăng, xuống năm tầng biển bắt rùa, anh cũng sẽ chống lưng cho cậu." Ngô Mặc nhìn Vương Bàn Tử, thấy biểu cảm của gã rất nghiêm túc, có thể thấy câu hỏi này là xuất phát từ tận đáy lòng.

Khóe mắt Ngô Mặc giật giật, suýt nữa thì bật cười vì tức, thầm nghĩ: "Cái mạch não của Bàn ca là kiểu gì thế không biết?

Không đi viết tiểu thuyết đúng là phí của." Cậu vừa định nói gì đó thì thấy từ xa có người đang nhìn về phía này.

Để ép mình giữ vững biểu cảm, không để người ngoài nhận ra điều gì lạ, cậu dùng tay trái trong túi quần lén nhéo mình một cái thật đau.

Cơn đau khiến Ngô Mặc lập tức bình tĩnh lại, trên mặt lại hiện ra nụ cười nhạt khiến người ta thấy như gió xuân tràn về: "Bàn ca, anh nói đùa rồi." Ngô Mặc nhấc cổ tay xem giờ, rút cánh tay khỏi tay Vương Bàn Tử, vỗ nhẹ vào vai gã, khẽ nói: "Bên này em còn có chút việc phải xử lý, không nói chuyện với anh được nữa." Nói xong liền xoay người, bước đi một cách ưu nhã rời khỏi đó. "Ơ, Tiểu..." Vương Bàn Tử nhìn theo bóng lưng Ngô Mặc, ngẩn người tại chỗ.

Một lát sau gã không cam tâm định gọi người tiếp thì thấy mấy tiểu hỏa kế chạy tới vây quanh Ngô Mặc.

Không biết họ nói gì, Ngô Mặc đi theo họ vào trong làng.

Thế này là có ý gì đây?

Vương Bàn Tử phát điên, quay đầu nhìn Ngô Tà ngơ ngác hỏi: "Tôi điên rồi?

Cậu ta điên rồi?

Hay là thế giới này điên rồi?" Gã đâu có biết, không chỉ gã muốn điên mà Ngô Mặc cũng sắp điên đến nơi rồi.

Doãn Nam Phong có ý rèn luyện Ngô Mặc nên rất nhiều việc lặt vặt đều giao cho cậu xử lý.

Không chỉ phải sắp xếp cho mấy vị giáo sư già mà còn phải điều hòa quan hệ giữa đám hỏa kế các nhà và nhân viên thuê ngoài.

Những việc vụn vặt làm cậu nhức cả đầu.

Lúc này cậu mới hiểu ra, hóa ra mỗi lần đi trộm mộ nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng thực tế phía sau có rất nhiều chuyện phức tạp.

Những người trong giới giang hồ đó luôn có mâu thuẫn với nhau, hở chút là cãi vã.

Ngô Mặc mấy lần suýt không nhịn được mà muốn động thủ, nhưng đến phút chót lại nhớ tới lời Đường thúc nhắc nhở mình: "Vừa mỉm cười vừa giết người mới có sức uy hiếp." Thế là cậu lại gồng mình nén giận, âm thầm giải quyết các vấn đề.

Những việc cậu làm đều rơi vào mắt những người có tâm. "Chị Ninh, ông chủ này được đấy chứ." Cách đó không xa có sáu người đang đứng, một người đàn ông khẽ huých A Ninh, hạ thấp giọng: "Người đẹp trai, làm việc có trình tự, chị thực sự không cân nhắc chút à?" "Đúng đấy Tiểu Ninh, bao nhiêu năm sinh tử có nhau, chị cũng nên cân nhắc chuyện cá nhân đi." Ngoại trừ A Ninh im lặng, năm người đàn ông còn lại mỗi người một câu khuyên nhủ cô.

Họ cùng lớn lên với A Ninh trong một cô nhi viện, tình cảm như anh em ruột thịt.

Mấy lần hành động trước họ có nhiệm vụ khác nên không đi cùng A Ninh, chưa gặp Ngô Mặc và cũng không biết phong cách làm việc của cậu.

Từ sau khi Cừu Đức Khảo chết, họ đi cùng A Ninh trải qua không ít chuyện nhân tình nóng lạnh.

Nhiều ông chủ thậm chí còn không ra mặt, hoặc đưa ra những điều kiện rất khắc nghiệt, nói thẳng ra là bảo họ đi vào chỗ chết.

Mấy anh em đều có chút nản lòng, định chuyển nghề, không ngờ A

Ninh đột nhiên nồng nặc mùi rượu trở về, bảo họ đã tìm được đối tác mới.

Khi thấy mặt A Ninh đỏ bừng, cả người có chút ngơ ngẩn, mấy người sợ hết hồn, tưởng cô đã làm giao dịch gì không tốt với đối phương.

Vừa định hỏi thì A Ninh xua tay không nói gì, lững thững đi về phòng.

Ngay sau đó trong phòng truyền ra tiếng hát du dương.

Mấy anh em nhìn nhau, rón rén dán tai vào cửa nghe ngóng, kinh ngạc phát hiện mấy bài hát đó đều về tình yêu.

Nhất thời tim họ đập mạnh như phát hiện ra lục địa mới.

Sau đó họ đi theo A Ninh tới Tân Nguyệt Phạn Điếm và bắt đầu quan sát Ngô Mặc.

Đúng là mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng ưng.

Thanh niên này có tiền, quan hệ rộng, tính tình tốt, hoàn toàn là ứng cử viên sáng giá để A Ninh kết hôn.

Thế là xe vừa dừng, họ đã vây quanh A Ninh khuyên cô phải nắm bắt cơ hội.

A Ninh lúc đầu không hiểu, sau đó càng nghe càng thấy đau đầu, nhịn không được gầm nhẹ: "Câm miệng hết đi, mấy người thì biết cái gì?

Bà đây nói thẳng luôn, dù đời này có đi tu cũng tuyệt đối không lấy cái thằng cha này." Mấy người ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu sao A Ninh lại nói vậy.

Hiện tại A Ninh cũng hơi loạn, Ngô Mặc thay đổi quá nhanh, cứ như bị tâm thần phân liệt vậy.

Cô bắt đầu nghi ngờ không biết lão già họ Bạch kia có đang lừa mình không?

Cô ở bên này còn đỡ, chỉ là nghi ngờ, còn Ngô Tà bên kia thì gần như xác nhận rồi.

Nhị thúc nhà mình thế nào Ngô Tà là người hiểu rõ nhất.

Anh chăm chú nhìn thằng em trai, càng nhìn càng thấy giống Nhị thúc.

Từ cử chỉ đi đứng đến cách đối nhân xử thế, gần như đúc từ một khuôn với Nhị thúc ra, đặc biệt là nụ cười nhạt thường trực trên môi.

Trời ạ, Ngô Tà cảm thấy nổi da gà.

Lúc này anh mới không thể không thừa nhận một điều: Ngô Mặc đúng là đứa trẻ do một tay Nhị thúc nuôi lớn, thực sự khác hẳn với anh.

Ánh mắt Hắc Nhãn Kính dán chặt lấy Ngô Mặc, cậu đi đâu là ánh mắt hắn theo đó.

Thấy mấy gã kia kiếm chuyện, Hắc Nhãn Kính vứt điếu thuốc định tiến lên, nhưng vào lúc quan trọng lại bị Giải Ngữ Hoa cản lại: "Đừng có khinh cử vọng động, Tiểu Mặc có cách xử lý riêng của em ấy." Không hổ là tài năng trẻ kiệt xuất nhất của Cửu Môn, qua quá trình suy nghĩ không ngừng, Giải Ngữ Hoa mơ hồ nảy ra một ý tưởng.

Có lẽ ý tưởng này chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Ngô Mặc thà đi theo Doãn Nam Phong còn hơn ở bên cạnh anh. "Hoa gia, anh quản hơi rộng rồi đấy, tôi đâu có nhận tiền của Giải gia anh." Hắc Nhãn Kính nhìn Giải Ngữ Hoa hừ lạnh một tiếng: "Chuyện giữa tôi và Tiểu Mặc không phiền anh phải lo lắng." Bỏ lại câu đó, hắn định lách qua Giải Ngữ Hoa thì trước mặt lại xuất hiện một bóng người khác.

Thấy người này chắn đường mình, Hắc Nhãn Kính suýt nữa thì lật mặt: "Ách Ba, cậu có ý gì đây?" "Đừng đi." Trương Khởi Linh vẫn không biểu cảm, nhưng miệng lại thốt ra hai chữ đó.

Tay phải Hắc Nhãn Kính sờ về phía sau hông, đang định ra tay với Trương Khởi Linh thì nghe Ngô Tà bên cạnh nói: "Sư phụ đừng quậy nữa, nhìn kìa, Tiểu Mặc dường như đã giải quyết xong hết rồi." Câu nói này như một tín hiệu, tất cả ánh mắt lập tức dời về phía đó.

Chỉ thấy không khí sặc mùi thuốc súng lúc nãy giờ đã biến thành một mảnh hòa khí, còn Ngô Mặc thì đang mỉm cười trò chuyện với mấy người kia.

Trong khoảnh khắc, Hắc Nhãn Kính như quả bóng bị xì hơi, bao nhiêu lửa giận đều không thể phát ra được nữa.

Chương 417

Cái gọi là thôn này, thực tế chỉ gồm vài gian nhà cấp bốn nát bươm và một tòa lầu nhỏ ba tầng kiểu cũ.

Điều kiện khá thiếu thốn, không thể đáp ứng được nhu cầu trú ngụ cho nhiều người cùng lúc.

Chuyến hành động lần này chủ yếu là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Giải gia và đội khảo cổ là thành phần phụ trợ.

Ngô Mặc một mặt sắp xếp cho đàn em dựng lều, mặt khác dặn dò họ kiểm tra độ an toàn của xe cộ.

Cậu còn phải sắp xếp cả việc trực đêm, dù sao xung quanh mấy chục dặm đều không có dấu chân người.

Lại phải luôn chú ý, không được để xảy ra tình trạng lục đục nội bộ.

Một đống chuyện vặt vãnh hỗn loạn ập đến khiến Ngô Mặc cảm thấy mình sắp phát điên đến nơi.

Doãn Nam Phong rất yên tâm vứt hết mấy chuyện này cho Ngô Mặc.

Chị ta là một người đàn bà cực kỳ có khí phách, làm việc gọn gàng dứt khoát.

Một khi đã chọn Ngô Mặc, chị bắt đầu bồi dưỡng đối phương từ những việc nhỏ nhặt nhất.

Người xưa có câu, tòa tháp cao vạn trượng cũng bắt đầu từ mặt đất, mỗi một đại sự đều được cấu thành từ vô số việc nhỏ.

Nếu việc nhỏ xảy ra vấn đề, rất có khả năng dẫn đến kết quả cuối cùng bị sai lệch.

Doãn Nam Phong nhận ra tính cách Ngô Mặc khá tùy tiện, lại dễ bốc đồng.

Vì vậy, chị quyết định dùng những chuyện vụn vặt này để mài dũa cậu.

Không chỉ vậy, chị còn yêu cầu Ngô Mặc cố gắng làm được một việc: Đó là dù trong lòng có bất mãn đến đâu cũng không được lộ ra ngoài mặt.

Chỉ khi người khác không nhìn thấu được suy nghĩ của mình, họ mới giữ lòng kính sợ đối với mình.

Một người mới tiếp xúc không bao lâu mà có thể vì mình làm đến mức này, Ngô Mặc thật lòng cảm kích Doãn Nam Phong từ tận đáy lòng.

Để không phụ kỳ vọng của chị, Ngô Mặc nỗ lực làm mọi việc thật hoàn hảo.

Tuy nhiên, những việc này trước đây cậu chưa từng làm qua.

Mỗi lần đều có Nhị thúc, Tam thúc và bao nhiêu ông anh bên cạnh, chẳng bao giờ đến lượt Ngô Mặc phải nhọc lòng.

Sau khi lo xong đống chuyện phá đám đó, trời đã gần chín giờ tối.

Ngô Mặc đói đến mức bụng kêu réo ầm ĩ, vừa mới về đến lều định ngồi xuống ăn chút gì đó thì Thanh Thanh Mạn lại đến tìm, nói là Doãn Nam Phong bảo cậu qua bàn bạc chính sự. "Aizz!" Ngô Mặc thở dài một tiếng, đặt hộp mì ăn liền xuống bàn, đứng dậy theo Thanh Thanh Mạn đi ra ngoài.

Đến lúc này cậu mới cảm nhận sâu sắc rằng: Những vị đại lão ngoài mặt trông có vẻ ngầu lòi, thực tế ai nấy đều đang âm thầm tranh đua đến kiệt sức.

Theo Thanh Thanh Mạn vào tòa lầu nhỏ, leo lên cầu thang đến một phòng họp ở tầng hai.

Còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong vọng ra.

Ngô Mặc lắng nghe một chút, dường như đang thảo luận về chuyện Nam Chiếu Quốc.

Thanh Thanh Mạn gõ cửa. "Vào đi." Giọng Doãn Nam Phong vang lên.

Cửa vừa mở, Ngô Mặc tiên phong bước vào.

Cậu liếc mắt nhìn quanh, trong phòng họp có mười mấy người ngồi đó.

Ngoài Doãn Nam Phong và ba vị giáo thụ ra, còn có mấy ông anh của cậu, Hoắc Tú Tú, cùng năm nhân viên đánh thuê tham gia vụ lần này.

Ngô Mặc vừa vào cửa, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cậu.

Cậu mỉm cười gật đầu chào mọi người, sau đó nhìn về phía Doãn Nam Phong: "Chị, thật xin lỗi, để chị phải chờ lâu." Trong mắt Doãn Nam Phong lóe lên một tia cười ý.

Ở góc độ này chị nhìn rất rõ, lúc Ngô Mặc mới bước vào, lông mày hơi nhíu lại một chút, nhưng ngay sau đó biểu cảm đã điều chỉnh về trạng thái mỉm cười.

Giải Ngữ Hoa vừa thấy Ngô Mặc định gọi cậu lại đây, thì nghe Doãn Nam Phong nói: "Tiểu Mặc, lại đây với chị." Đều là hạng người tinh tường, hành động nhỏ của Giải Ngữ Hoa sao thoát khỏi mắt Doãn Nam Phong.

Chị cố tình muốn xem trò cười của Giải Ngữ Hoa nên mới chỉ vào chỗ ngồi ngay cạnh mình.

Từ lúc Ngô Mặc vào cửa, ánh mắt Hắc Nhãn Kính chưa từng rời khỏi người cậu.

Thấy Ngô Mặc ngồi cạnh Doãn Nam Phong, hắn chẳng chút do dự đứng dậy, kéo ghế chen sát vào bên cạnh Ngô Mặc, chiếm lĩnh vị trí giữa Ngô Mặc và Thanh Thanh Mạn.

Vương Bàn Tử thấy hành động của Hắc Nhãn Kính, giấu tay dưới bàn giơ ngón cái tán thưởng.

Ngô Tà hai ngày nay thấy Hắc Nhãn Kính cứ như cô vợ nhỏ bị uất ức, tìm đủ cách nịnh bợ thằng em mình, trong lòng sướng âm ỉ.

Anh sớm đã mong có người thu phục tên Hạt Tử này.

Trương Khởi Linh ngước mắt nhìn Ngô Mặc một cái rồi lại cúi đầu nghiên cứu tài liệu trong tay.

Nhưng nếu đứng sau lưng anh, bạn sẽ phát hiện trang tài liệu đó chỉ có hai chữ: "Mục lục".

Hoắc Tú Tú mấy ngày nay lạnh mắt quan sát, càng nghĩ càng thấy sai sai.

Ban đầu cô cứ tưởng anh Mặc thích Doãn lão bản nên mới nỗ lực thay đổi, phát triển theo hướng đàn ông trưởng thành.

Nhưng quay đầu nhìn gương mặt âm trầm của anh Hoa và những người khác, cô lại thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Hoắc Tú Tú quyết định tiếp tục quan sát, nhất định phải làm rõ chuyện này là thế nào.

Ghế của Hắc Nhãn Kính sát rạt Ngô Mặc, khiến cậu chỉ cần cử động một chút là chạm vào cánh tay hắn.

Trong lòng Ngô Mặc tức phát điên.

Tên khốn này thuần túy là hòn đá cản đường trên lối đi tới sự tao nhã của cậu.

Sau khi mọi người đông đủ, cuộc họp chính thức bắt đầu.

Hiện tại thông tin Tân Nguyệt Phạn Điếm có được là cổ mộ Nam Chiếu Quốc sơ bộ xác định ở Thương Sơn.

Nhưng địa hình Thương Sơn phức tạp, muốn tìm được vị trí cụ thể còn cần bàn bạc và tầm long điểm huyệt.

Lâm giáo thụ và mấy vị kia đều là đại lão trong giới khảo cổ, có nhiều kinh nghiệm về đại mộ, kiến thức lý luận cũng phong phú.

Họ rất tâm huyết với chuyến khảo sát này, mồm năm miệng mười đưa ra kiến nghị và suy nghĩ.

Ngô Mặc nghe rất chăm chú, đừng nhìn mấy lão già này tính cách cổ hủ, nhưng ai nấy đều có thực tài.

Mà thứ cậu thiếu nhất chính là cơ sở lý luận này.

Hắc Nhãn Kính thấy vẻ mặt nghiêm túc của Ngô Mặc, trong lòng rất không vui.

Hắn liếc xéo mấy lão già đang nói hươu nói vượn kia với vẻ khinh bỉ.

Hắn không phải hạng người chịu ngồi yên, tay trái ở dưới bàn cứ lén lút chọc chọc vào đùi Ngô Mặc nhằm thu hút sự chú ý.

Ngô Mặc đang định trả lời lời của Lâm giáo thụ, bị Hắc Nhãn Kính chọc một cái, tức quá buột miệng: "Vãi chưởng!" "Hả?" Lâm giáo thụ ngơ ngác nhìn Ngô Mặc: "Tiểu Ngô, ý cậu là sao?" Trước mặt ông, Ngô Mặc luôn thể hiện trạng thái lễ phép, ôn văn nhĩ nhã.

Câu chửi thề thình lình này làm lão đầu choáng váng.

Ngô Mặc hận đến mức ngứa răng, nhưng giờ cũng không phải lúc trị Hắc Nhãn Kính.

Nếu không giải thích rõ, hình tượng gây dựng bấy lâu sẽ tan thành mây khói.

Ngô Mặc hiện tại là mặt cười hì hì, trong lòng chửi thầm mẹ kiếp.

Cậu mặt không đổi sắc, thuận miệng bốc phét: "Lâm lão, ý cháu là địa thế Thương Sơn rất nguy hiểm, nơi chúng ta cần tìm có lẽ nằm ở sâu nhất.

Rất nhiều trang bị cần phải dùng sức người để vác vào." "À, hóa ra là ý này!" Lâm giáo thụ mỉm cười gật đầu: "Tiểu Ngô à, cậu còn trẻ quá, chưa trải qua nhiều chuyện.

Năm đó chúng tôi đi khảo sát cổ mộ trong núi, mấy thiết bị nặng nề đều phải cõng từng bước một vào đấy." Người già thì hay nói nhiều, Lâm giáo thụ lại bắt đầu kể lể chuyện xưa.

Ngô Mặc nói hớ, cứ thế mà được bỏ qua.

Nhưng dáng vẻ này của cậu lại khiến mấy ông anh âm thầm thở phào.

Chương 418

Họ cứ tưởng Ngô Mặc xảy ra chuyện gì, giờ nhìn kỹ lại, thằng ranh này chắc chắn là đang làm bộ làm tịch.

Giải Ngữ Hoa nhìn dáng vẻ lén lút mừng rỡ của Ngô Mặc, ánh mắt tràn đầy vẻ sủng nịch không cách nào kiềm chế được.

Ngô Mặc hiện tại muốn giết chết Hắc Nhãn Kính cho rảnh nợ.

Tên này cứ chốc lát lại làm trò con bò khiến cậu phiền không chịu nổi.

Nếu như thường ngày, với cái tính của cậu thì đã sớm đạp cho một phát.

Không cho tên này ngã lộn nhào thì cậu thấy không xứng với bản tính của mình.

Nhưng hiện tại không được.

Cậu phải kiềm chế, không thể để lộ tính khí trẻ con trước mặt các anh nữa.

Nếu không nỗ lực bấy lâu sẽ đổ sông đổ biển hết.

Họ sẽ lại coi cậu như con nít mà dỗ dành, không cho cậu tham gia vào nhiều chuyện nữa.

Ngô Mặc cố nén ý định đấm Hắc Nhãn Kính, mặt không cảm xúc tập trung vào mấy vị giáo thụ.

Cứ thế gian nan vượt qua bốn tiếng đồng hồ, mọi người mới đứng dậy rời phòng họp.

Ngô Mặc thực sự không muốn ở gần Hắc Nhãn Kính thêm một giây nào.

Doãn Nam Phong cũng không muốn để Giải Ngữ Hoa đắc ý dễ dàng như vậy.

Hai người tuy suy nghĩ khác nhau nhưng mục tiêu lại thống nhất.

Chưa đợi Ngô Mặc lên tiếng, Doãn Nam Phong đã nhanh miệng: "Tiểu Mặc, em đi theo chị, chị có việc cần thương lượng." "Vâng, thưa chị." Ngô Mặc mừng rỡ đi theo Doãn Nam Phong.

Hai chị em kẻ xướng người họa thong dong rời phòng họp.

Lúc này trong phòng họp chỉ còn lại mấy ông anh, không còn ai khác. "Hầy, Hoa gia." Vương Bàn Tử gãi đầu, ghé sát Giải Ngữ Hoa nói nhỏ: "Cái thằng ranh con này, có phải nó đang diễn kịch với chúng ta không?" Câu chửi thề vừa nãy của Ngô Mặc khiến Bàn Tử giật mình tỉnh ngộ.

Tục ngữ nói đúng, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Cái thằng ranh đó tính tình thế nào?

Chẳng lẽ chỉ vài ngày mà biến thành người khác thật sao?

Giải Ngữ Hoa nở nụ cười bí hiểm, nói khẽ: "Mọi người về nghỉ ngơi trước đi, tôi còn có việc phải xử lý." "Xì!" Hắc Nhãn Kính rút điếu thuốc ngậm lên miệng, đi trước một bước rời khỏi phòng họp.

Phòng của Doãn Nam Phong ở tầng ba.

Trang trí bên trong rất khá, hoàn toàn không khớp với vẻ ngoài cũ kỹ của tòa lầu.

Xem ra đây là nơi được tân trang đặc biệt để những nhân vật quan trọng của Tân Nguyệt Phạn Điếm có chỗ nghỉ chân khi làm việc.

Vừa vào phòng, cửa trước vừa đóng, Ngô Mặc lập tức "hiện nguyên hình".

Cậu giật phăng cúc áo, nằm vật ra ghế sofa với tư thế vô cùng khó coi.

Cái đức hạnh này của Ngô Mặc giờ chỉ có thể xuất hiện trước mặt Doãn Nam Phong.

Thấy trên bàn có chai nước khoáng, cậu cũng chẳng khách khí, cầm lên vặn nắp tu một hơi hết sạch.

Doãn Nam Phong nhìn dáng vẻ của Ngô Mặc, khẽ cười một tiếng.

Chị cởi áo khoác treo sang bên cạnh, nhẹ nhàng ngồi xuống sofa, rút một điếu thuốc châm lửa.

Trong làn khói mờ ảo, trông chị thật thư thái.

Một lát sau, Doãn Nam Phong chậm rãi hỏi: "Cảm giác thế nào?" "Aizz!" Ngô Mặc thở dài, vò đầu bứt tai buồn bực: "Em mệt chết đi được, không ngờ có nhiều chuyện phiền phức phải xử lý như vậy.

Mấy chuyện lông gà vỏ tỏi đó suýt chút nữa làm em phát điên." Nói đoạn, Ngô Mặc ngồi thẳng dậy, giơ ngón cái với Doãn Nam Phong, cảm thán: "Chị, em mới bận rộn chút xíu đã thấy đau đầu, chị một mình quản lý Tân Nguyệt Phạn Điếm lớn như vậy, đúng là quá đỉnh." "Bớt nịnh hót đi." Doãn Nam Phong lườm Ngô Mặc một cái, nói tiếp: "Nói gì cũng vô ích, hành trình tiếp theo những việc này đều giao cho em xử lý.

Nếu em thật sự muốn giúp chị thì phải nỗ lực nghiêm túc đấy!" "Tuân lệnh, nữ vương đại nhân của em." Ngô Mặc lại nằm vật ra sofa không nhúc nhích.

Doãn Nam Phong dở khóc dở cười, búng tàn thuốc về phía Ngô Mặc: "Đừng có lảm nhảm nữa, mau về nghỉ ngơi đi, năm giờ sáng mai xuất phát đúng giờ." Phòng của Doãn Nam Phong sướng hơn cái lều rách của Ngô Mặc nhiều.

Hơn nữa chỉ cần bước ra khỏi đây, cậu lại phải giả vờ cái bộ dạng kia.

Thế là Ngô Mặc lười biếng nằm lỳ trên sofa không muốn đi.

Doãn Nam Phong chẳng thèm nuông chiều thói xấu đó, chị tiến lại véo tai lôi cậu ra tận cửa, mắng yêu: "Thằng nhóc thối này, chị đây không muốn để người ta dị nghị đâu." Ngô Mặc xoa xoa lỗ tai, cậu cũng biết Doãn Nam Phong nói thật.

Chỉ cần đêm nay cậu ở lại đây, e rằng ngày mai tin đồn giữa cậu và chị ta sẽ bay đầy trời.

Trước khi mở cửa, Ngô Mặc theo thói quen chỉnh lại quần áo.

Vừa cài xong cúc, tay cậu bỗng dừng lại.

Cậu cúi đầu nhìn bản thân, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi bi ai vô cớ.

Chẳng lẽ nửa đời sau mình phải sống dưới lớp mặt nạ này sao?

Dù sao Ngô Mặc cũng là kẻ vô tư, những suy nghĩ này chỉ lướt qua não rồi cậu cũng lười nghĩ tiếp.

Cậu lững thững đi xuống cầu thang, hoàn toàn không chú ý thấy ngay khi cậu vừa rời đi, một bóng người khác đã lẻn vào phòng Doãn Nam Phong.

Ngô Mặc không chọn ở trong phòng mà ra ngoài ở lều là có nguyên nhân.

Mọi việc hiện tại do cậu xử lý, cậu cần phải nắm bắt tình hình bên ngoài bất cứ lúc nào.

Về đến lều, nhìn hộp mì đã nguội ngắt trên bàn, Ngô Mặc do dự vài giây rồi cũng cầm lên ăn sạch trong vài miếng.

Đêm ở Ulanqab rất lạnh.

Vừa rồi lại ăn một bát mì lạnh ngắt nên Ngô Mặc nhất thời không ngủ được.

Cậu đút bao thuốc vào túi, vén rèm lều đi ra ngoài.

Bên ngoài lạnh căm căm, gió hàn tạt thẳng vào mặt.

Ngô Mặc siết chặt áo, đi quanh khu lều một vòng kiểm tra an ninh.

Sau khi thấy mọi thứ bình thường, cậu lại đi xa thêm một đoạn.

Mấy ngày nay tâm trạng cậu rất u uất.

Tuy đây là lựa chọn của chính mình, nhưng việc phải diễn khác xa bản tính khiến đôi lúc cậu có ảo giác mình sắp bị tâm thần phân liệt.

Đơn giản như việc hút thuốc, cậu cũng chỉ dám hút vài điếu trước mặt Doãn Nam Phong cho đỡ ghiền.

Ngô Mặc đi được khoảng một cây số, quay đầu nhìn về phía xa thấy lốm đốm vài ánh lửa.

Chỗ này cách trại một đoạn, xung quanh không có ai.

Cậu không kiềm chế nữa, trực tiếp nằm xuống bãi cỏ, vừa hút thuốc vừa ngước nhìn bầu trời sao.

Không lâu sau, bên cạnh có một người nằm xuống theo.

Vị đại gia này đến một lời cũng chẳng thèm nói, thuận tay giật phăng điếu thuốc trên miệng Ngô Mặc nhét vào miệng mình.

Ngô Mặc chẳng thèm nhìn hắn, lại lôi một điếu khác ra châm lửa hút tiếp.

Thấy Ngô Mặc không nói lời nào, đối phương cuối cùng cũng nhịn không được lên tiếng: "Chuyện đó tôi xin lỗi cậu, tôi chỉ là không hy vọng cậu lại dấn thân vào nơi nguy hiểm thôi." Ban đêm, lòng người thường trở nên nhạy cảm hơn, Ngô Mặc cũng không ngoại lệ.

Nghe lời Hắc Nhãn Kính nói, cậu cười khẩy: "Hắc gia nói câu này nghe vô lý thật đấy." Cậu không thèm quay đầu, nhìn đăm đăm vào những ngôi sao trên trời, thong thả nói tiếp: "Không hy vọng?

Hắc gia không hy vọng thì có ích gì chứ?

Là ông có thể gánh vác Ngô gia thay tôi, hay là ông có thể chống lại những rủi ro bên ngoài?" Hắc Nhãn Kính chống tay nhìn chằm chằm Ngô Mặc, định nói gì đó.

Nhận ra cử động của hắn, Ngô Mặc xua tay, giọng điệu bình tĩnh lạ thường: "Hắc gia, hiện tại tâm trạng tôi đang rất tệ, muốn yên tĩnh một chút.

Nếu ông thấy buồn chán thì xin cứ tự nhiên, còn không thì làm ơn đừng mở miệng." Hắc Nhãn Kính nhận thấy vẻ mệt mỏi hiện rõ trên mặt Ngô Mặc.

Chương 419

Trạng thái này hắn chưa từng thấy bao giờ.

Thường ngày Ngô Mặc giống như một đứa trẻ ngây thơ ham chơi, dù có đi quậy phá cũng chẳng thấy áp lực gì lớn.

Nhưng giờ đây cậu như đang gánh một tảng đá lớn trong lòng, vô hình trung tự tạo thêm bao nhiêu gánh nặng cho bản thân.

Nhìn cảnh này, tim Hắc Nhãn Kính chợt thắt lại, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói gì.

Cả hai đều im lặng.

Ngô Mặc nghĩ chuyện của mình, Hắc Nhãn Kính cũng vậy.

Hắn không nỡ để Ngô Mặc một mình gánh vác áp lực.

Trong đầu bắt đầu suy tính xem nên dùng cách gì để giúp cậu?

Nhưng Nhị gia nhà họ Ngô xảo quyệt như một con cáo già, Hắc Nhãn Kính biết rõ ông ta sẽ không tin tưởng mình.

Vậy muốn giúp Ngô Mặc chỉ có thể tìm con đường khác.

Chợt, một bóng người khác hiện lên trong đầu hắn, Hắc Nhãn Kính nheo mắt, trong lòng đã có quyết định.

Đêm ở Ulanqab thật lạnh.

Ngô Mặc nằm khoảng một tiếng đồng hồ, cảm thấy gió lạnh cứ lùa vào cổ.

Cậu định đứng dậy rời đi, nhưng liếc thấy Hắc Nhãn Kính bên cạnh, hành động bỗng khựng lại.

Cái bộ não quỷ quái, lắt léo hơn cả đường ống nước của cậu nảy ra một ý nghĩ: "Không được, mình phải gồng tiếp, tên khốn này chắc chắn đang chờ mình sơ hở để bóc phốt, dù thế nào mình cũng phải trụ lại." Vẻ mặt muốn nói lại thôi và sự đau lòng của Hắc Nhãn Kính lúc nãy cậu chẳng mảy may để ý.

Trong đầu cậu lúc này chỉ có một ý nghĩ duy nhất: "Mẹ kiếp, lạnh quá rồi, sao tên khốn này còn chưa chịu đi?

Mình sắp đông cứng rồi, biết thế nãy mặc thêm áo hoặc đừng có nằm xuống đất.

Đệch, hắn không động thì mình cũng không động, không tin là không trụ lại được với hắn." Để giữ trọn vẹn cái sự "ngầu" này, Ngô Mặc liên tục tự cổ vũ chính mình, tuyệt đối không được để lộ vẻ yếu thế trước mặt Hắc Nhãn Kính.

Cuộc kháng chiến này cuối cùng kết thúc bằng việc Ngô Mặc không nhịn được mà hắt xì một cái.

Tháng mười ở Ulanqab, nhiệt độ ban đêm gần 0 độ.

Thời gian qua Ngô Mặc chưa từng được nghỉ ngơi tử tế, mỗi ngày chỉ ngủ lắt nhắt được khoảng hai tiếng là phải dậy bận rộn.

Buổi tối ra ngoài định hút điếu thuốc cho thoải mái nên cũng không mặc nhiều, bên trong áo cộc tay, bên ngoài khoác chiếc áo gió.

Ai ngờ Hắc Nhãn Kính đột nhiên xuất hiện khiến Ngô Mặc dở chứng muốn thi gan với hắn.

Cộng thêm bát mì lạnh vừa ăn ban nãy, chỉ bị hắt xì một cái đã là thể chất tốt lắm rồi.

Trong lều, Ngô Mặc ngồi trên ghế, khoác chiếc áo đen của Hạt Tử, tay bưng tách trà sứ lớn, ngơ ngác nhìn Hắc Nhãn Kính đang bận rộn đun nước.

Trong đầu cậu cứ lặp đi lặp lại một câu: Mình thế mà lại thua sao?

Hắc Nhãn Kính vừa đun nước vừa nhịn cười, nhưng hắn không dám để Ngô Mặc thấy, sợ thằng nhóc có lòng tự trọng cực cao này sẽ đá mình ra khỏi lều.

Sự lạnh nhạt của Ngô Mặc mấy ngày nay khiến hắn cực kỳ khó chịu, không khỏi bắt đầu phản tỉnh xem mình có thực sự sai không.

Lúc mới gặp thằng nhóc này, hắn coi đối phương như một đứa trẻ chẳng hiểu sự đời, trong lòng luôn giữ thái độ trêu đùa, nhìn cậu nhảy dựng lên để giết thời gian trong cuộc đời dài đằng đẵng của mình.

Nhưng rồi từng chuyện xảy ra khiến ánh mắt hắn ngày càng dán chặt vào cậu.

Cho đến khi ở cung điện Tây Vương Mẫu, trơ mắt nhìn cậu ngã vào quan tài, một cảm giác lạ lùng từ đáy lòng dâng trào.

Sát ý!

Sát ý vô cùng mãnh liệt lần đầu tiên bộc phát mạnh mẽ trên người hắn.

Hắn không tiếc mọi giá, dùng đến cấm thuật của gia tộc, với tỉ lệ thành công chỉ 30% mà kéo Ngô Mặc trở lại từ cõi chết.

Di chứng của cấm thuật này nhất thời chưa hiển hiện, nhưng nó đã buộc chặt mệnh số của hai người lại với nhau.

Tuy vậy, hắn vẫn coi cậu là trẻ con, việc gì cũng lo thay cậu.

Có phải hắn đã quản hơi rộng rồi không?

Phải thừa nhận một điều, Ngô Mặc lần này thực sự đã kích động mấy người bọn họ một vố đau.

Những người này đều là tinh anh trong đám tinh anh, ban đầu có thể chưa nhìn thấu nhưng không lâu sau họ sẽ hiểu ra các chi tiết.

Ngô Mặc cúi đầu nhìn tách trà trong tay rồi lại nhìn Hắc Nhãn Kính, có chút do dự không biết có nên úp luôn cái tách vào đầu hắn không? "Giáo dưỡng, tố chất, không được làm hỏng hình tượng!" Ngô Mặc liên tục nhắc nhở mình không được để công sức đổ sông đổ biển vào lúc này. "Khụ!" Cậu khẽ ho một tiếng phá tan sự tĩnh lặng trong lều.

Cậu chỉ tay ra cửa lều, thong thả nói: "Hắc gia, thời gian không còn sớm, cô nam quả nam ở chung một phòng thế này hình như không hợp lắm?" Hắc Nhãn Kính suýt nữa thì phì cười, mấy từ ngữ kỳ quái này chỉ có thể nghe thấy từ miệng thằng nhóc này. "Cậu nói đúng." Hắc Nhãn Kính cố giữ vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu tán đồng: "Vậy cậu nghỉ ngơi sớm đi, tôi về trước đây." Trêu trẻ con thì không được trêu quá đà, phải biết điểm dừng, nếu không cậu lại lạnh lùng như mấy ngày trước thì hắn phát điên mất.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính cho đến khi hắn rời khỏi lều mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hơi thở này có vẻ hơi sớm.

Ngô Mặc nằm trên giường còn chưa kịp ngủ thì rèm lều lại bị vén ra một khe nhỏ, một bóng người lách vào. "Mẹ kiếp, lại nữa hả?" Ngô Mặc bực bội ngồi dậy định chửi thề, không ngờ nhìn kỹ lại, người vào là Trương Khởi Linh?

Ngô Mặc thực sự đứng hình, nhất thời quên luôn cả việc đóng kịch nho nhã, thắc mắc: "Lão Trương, nửa đêm nửa hôm không ngủ tìm tôi có việc gì?" Trương Khởi Linh lặng lẽ nhìn Ngô Mặc, lông mày định nhíu lại nhưng nhớ đến lời Ngô Mặc nói trước đó lại giãn ra.

Ngô Mặc lúc này thật sự mệt mỏi, Trương Khởi Linh không nói lời nào khiến cậu cũng thấy mất kiên nhẫn: "Lão Trương, tôi buồn ngủ lắm rồi, có chuyện gì để mai nói được không?" "Xin lỗi!" Sau một lúc lâu, Trương Khởi Linh mới thốt ra hai chữ. "Hả?" Ngô Mặc lập tức tỉnh cả ngủ, nhảy xuống giường bước tới trước mặt Trương Khởi Linh, tay phải sờ lên trán anh: "Lạ nhỉ, không sốt mà." Ngô Mặc lùi lại một bước, chắp tay sau lưng đi quanh Trương Khởi Linh một vòng.

Cậu không hiểu nổi vị đại thần này nửa đêm qua đây xin lỗi mình là bị trúng tà hay gì?

Trương Khởi Linh trầm ngâm một lát, dứt khoát rút điện thoại từ trong túi ra, nhấn vài cái rồi đưa đến trước mặt Ngô Mặc. "Cái gì đây?" Ngô Mặc bị một chuỗi động tác của anh làm cho quay cuồng.

Cậu thuận tay nhận lấy điện thoại, cúi đầu nhìn một cái, sau đó trợn tròn mắt nhìn kỹ lại. "Mẹ kiếp!" Câu quốc túy đã lâu không thốt ra cuối cùng cũng không nhịn được.

Cậu ngước lên nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt không thể tin nổi.

Cậu nằm mơ cũng không ngờ tới người đầu tiên phản bội mình lại là Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc sững sờ lắc đầu, tay siết chặt chiếc điện thoại nhỏ màu hồng, hồi lâu không nói nên lời.

Trương Khởi Linh đứng thẳng tắp như một học sinh đang đối mặt với sự trách phạt của giáo viên. "Lão Trương, anh đỉnh thật đấy." Ngô Mặc tức quá vỗ mạnh một phát vào lưng Trương Khởi Linh, giận dữ nói: "Tôi cũng biết tại sao anh hay bị mất trí nhớ rồi.

Chắc là do anh cứ lén lút làm chuyện thất đức nên bị người ta trùm bao tải đập cho ngu người chứ gì?" Trương Khởi Linh: "..." "Lão Trương, xem ra lời người xưa nói không sai, người câm thường làm chuyện lớn mà." Ngô Mặc thật sự tức điên, cứ vây quanh Trương Khởi Linh mà xả giận.

Nho nhã với chả tố chất cái gì?

Đi chết đi!

Nếu không xả hết cục tức này ra, cậu sợ mình không thấy được mặt trời ngày mai.

Trương Khởi Linh im lặng nghe Ngô Mặc mắng, không hề phản bác một câu.

Trăm năm qua anh đã quen tự gánh vác mọi chuyện.

Trước khi đưa ra quyết định này, anh chỉ coi Ngô Mặc như một đứa trẻ giống Ngô Tà, hoàn toàn không nghĩ tới hai người tính cách khác nhau, bản lĩnh cũng khác nhau.

Anh chỉ đơn thuần không muốn kéo họ vào một số chuyện.

Sự thay đổi tính cách của Ngô Mặc hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Trương Khởi Linh.

Anh thấy được Ngô Mặc không phải đang đùa giỡn, mà là đang vô cùng nghiêm túc nỗ lực thay đổi.

Chương 420

Ngô Mặc càng nói càng giận.

Cậu biết các anh thương cậu, có thể hy sinh tính mạng vì cậu, nhưng hành động lén lút mách lẻo thế này tuyệt đối không được phép xảy ra lần thứ hai.

Cơn giận xông lên đầu, cậu nhất thời quên bẵng người trước mặt là một vị thần linh.

Cậu vòng ra sau lưng Trương Khởi Linh, giơ chân đạp thẳng vào mông anh một cái.

Thế là vị thần linh Lão Trương trong mắt bao người, lần đầu tiên trong đời bị mời ra khỏi lều bằng phương thức này.

May mà lúc này đã nửa đêm, bên ngoài không ai chú ý, nếu không danh tiếng Bắc Ách có lẽ đã bị hủy trong tay Ngô Mặc.

Bên Ngô Mặc khách khứa không ngừng, thì bên Doãn Nam Phong cũng đón một vị khách.

Doãn Nam Phong ngồi trên sofa, vắt chéo chân thong thả nhìn Giải Ngữ Hoa, cười nói: "Giải đương gia muộn thế này không nghỉ ngơi, đến phòng tôi có việc gì sao?

Nên nhớ cô nam quả nữ ở chung một phòng, truyền ra ngoài thì không hay đâu." "Doãn lão bản nói đùa rồi." Đối với lời trêu chọc của chị, Giải Ngữ Hoa chẳng hề bận tâm.

Anh ngồi đối diện chị, thần sắc bình tĩnh lạ thường, gương mặt toát lên vẻ trưởng thành của người đã kinh qua sương gió.

Hai vị đại lão ở chung một phòng, chẳng thể nói ai khí thế hơn ai.

Một lúc lâu chẳng ai lên tiếng, không khí rơi vào bế tắc.

Doãn Nam Phong trợn mắt, đều là người quen cũ cũng chẳng cần phải giả bộ làm gì. "Giải đương gia, nếu anh không có việc gì thì xin mời đi cho, tôi muốn nghỉ ngơi." Chị cũng phục Giải Ngữ Hoa thật, vào cửa là ngồi im như tượng, định chơi trò đóng băng với chị chắc? "Haha!" Giải Ngữ Hoa cười khẽ: "Doãn lão bản, tôi nghĩ với sự thông minh của chị, chắc chị đoán được mục đích tôi đến tìm chị." "Không, tôi không rõ." Doãn Nam Phong lại ngồi xuống, rút một điếu thuốc bắt đầu nhâm nhi.

Nếu Giải Ngữ Hoa muốn thi gan với chị, chị sẽ chiều.

Dù sao đống chuyện vặt vãnh kia đã giao cho Tiểu Mặc lo liệu, ngày mai lên xe chị vẫn có thể ngủ.

Doãn Nam Phong không mắc mưu khiến Giải Ngữ Hoa cũng có chút bất lực.

Anh thừa hiểu sự khó nhằn của người đàn bà này.

Dùng cách đối xử với người khác áp dụng lên Doãn Nam Phong e rằng sẽ phản tác dụng.

Đến lúc này, Giải Ngữ Hoa mới nhìn thẳng Doãn Nam Phong, nghiêm túc nói: "Được, vậy tôi nói thẳng.

Tôi vô cùng cảm ơn những gì Doãn lão bản đã làm cho Tiểu Mặc.

Cái ơn này Giải Ngữ Hoa tôi ghi nhận.

Sau này nếu Tân Nguyệt Phạn Điếm có việc gì cần tôi giúp, tôi tuyệt đối không từ chối." "Ồ?" Doãn Nam Phong phà ra một vòng khói, liếc nhìn Giải Ngữ Hoa, thong thả hỏi: "Không biết Giải đương gia lấy thân phận gì để nói lời cảm ơn với tôi đây?" "Tiểu Mặc là em trai tôi." Giải Ngữ Hoa buột miệng nói không cần suy nghĩ.

Nếu là đối diện với người khác, câu nói này còn có lý.

Nhưng ngặt nỗi người ngồi đối diện lại là Doãn Nam Phong, một kẻ thích xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Có cơ hội xem trò cười của Giải Ngữ Hoa thế này, chị đương nhiên không muốn bỏ qua.

Chỉ thấy chị khẽ mở đôi môi đỏ mọng, chậm rãi thốt ra vài chữ: "Cậu ấy cũng là em trai tôi." Giải Ngữ Hoa nghẹn lời, nhất thời không biết phản bác thế nào.

Nhìn dáng vẻ lúng túng của anh, Doãn Nam Phong thầm cười nhạo: "Xì, tưởng anh định nói gì cao siêu lắm, hóa ra chỉ có vậy?" Đừng bao giờ xem thường tính hóng hớt của phụ nữ, đó có khi là động lực giúp họ thành công trong sự nghiệp đấy.

Quyền chủ động lúc này nằm trong tay Doãn Nam Phong.

Giải Ngữ Hoa không cam lòng, trầm giọng nói: "Bất kể Doãn lão bản có chấp nhận hay không, lời hứa của tôi vẫn không đổi." Nói xong câu này, Doãn Nam Phong định mở miệng thì Giải Ngữ Hoa lại bồi thêm một câu: "Tiểu Mặc vẫn còn là trẻ con, có chỗ nào làm không đúng mong Doãn lão bản đừng để tâm." "Trẻ con?" Doãn Nam Phong thật sự bị chọc cười.

Chị không ngờ một Giải Ngữ Hoa luôn tinh minh cường cán lại nói ra được câu này. "Hơn hai mươi tuổi, chỉ kém anh một tuổi mà gọi là trẻ con sao?" Doãn Nam Phong di di đầu thuốc trong gạt tàn, lạnh lùng nói: "Tôi không hiểu tại sao anh lại cứ coi cậu ấy là trẻ con?

Cậu ấy là hậu nhân Cửu Môn, cũng là một trong những người kế thừa tương lai của Ngô gia, anh nghĩ một đứa trẻ có thể gánh vác được những chuyện này sao?" Doãn Nam Phong nhìn Giải Ngữ Hoa với vẻ rèn sắt không thành thép.

Thật muốn cầm viên gạch đập vào đầu anh để xem bên trong đang nghĩ cái gì.

Giải Ngữ Hoa im lặng.

Lời của chị như một chiếc rìu sắc bén, chặt đứt sự u mê bấy lâu của anh.

Đến lúc này anh mới nhận ra điểm khác biệt lớn nhất giữa mình và Doãn Nam Phong trong cách đối xử với Ngô Mặc.

Anh đã quen kiểm soát mọi thứ, đặt Ngô Mặc dưới sự bảo bọc của mình, quản lý cậu đủ điều, lấy danh nghĩa vì tốt cho cậu mà làm thay mọi việc.

Nhưng Doãn Nam Phong thì khác.

Chị dẫn dắt Ngô Mặc kết giao các mối quan hệ, giao phó những việc vụn vặt cho cậu xử lý để rèn luyện kỹ năng từ những chi tiết nhỏ nhất.

Giải Ngữ Hoa càng nghĩ càng thấy khó chịu.

Những việc này đáng lẽ phải là anh làm, nhưng giờ đây lại để người khác nhanh chân hơn.

Anh ngồi đó im lặng suy nghĩ, còn Doãn Nam Phong thì mất kiên nhẫn, trực tiếp đuổi khách: "Giải đương gia, thời gian không còn sớm nữa.

Tôi phải nghỉ ngơi, nếu anh có chuyện gì muốn nghĩ thì phiền anh về phòng mình mà nghĩ." Thế là Giải Ngữ Hoa cũng giống như Trương Khởi Linh, bị đuổi ra ngoài.

Đêm nay chẳng ai ngủ ngon, mỗi người đều mang tâm sự riêng.

Bốn giờ rưỡi sáng, chuông báo thức vừa vang lên, Ngô Mặc đã ngồi bật dậy trên giường, không ngừng ngáp ngắn ngáp dài.

Cậu thật sự rất buồn ngủ.

Nhưng không còn cách nào khác, một đống việc đang chờ cậu xử lý.

Trong lều có sẵn nước lạnh, Ngô Mặc rửa mặt cho tỉnh táo.

Sau khi vệ sinh cá nhân đơn giản, cậu chỉnh lại quần áo, kiểm tra kỹ lưỡng không có sơ suất gì mới vén rèm lều bước ra ngoài.

Rèm vừa vén, gió lạnh đã lùa thẳng vào cổ.

Trời vẫn chưa sáng, đống lửa đằng xa tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Ngô Mặc khởi động chân tay một chút, đi về phía khu để xe định kiểm tra độ an toàn.

Nhưng cậu còn chưa kịp bước tới gần xe thì đã nghe thấy tiếng gào thét thảm thiết vọng lại từ phía không xa.

Tiếng kêu này nghe thảm thiết thật sự.

Cứ như kiểu đang nhịn tiểu không nổi mà khóa quần lại bị kẹt, phát ra những tiếng bi minh đau đớn vậy.

Đúng là chuyện lạ, chẳng lẽ tên hỏa kế nào làm chuyện gì mất mặt sao?

Sẵn tính tò mò, Ngô Mặc kéo chặt cổ áo, lần theo tiếng vang đi tới.

Càng đi tới gần, tiếng thét thảm càng rõ mồn một.

Ngô Mặc nhíu mày, cứ thấy giọng này quen quen.

Phải biết là quanh đây mấy chục dặm hoang không mông quạnh, nghe đồn còn có cả bầy sói.

Cậu sợ có chuyện ngoài ý muốn nên bước chân càng nhanh hơn.

Thế nhưng khi đến gần, cậu kinh ngạc nhận ra người phát ra tiếng kêu không phải ai khác, mà chính là ông anh trai yêu quý của mình –

Ngô Tà.

Anh ta không chỉ la hét thảm thiết mà tư thế còn cực kỳ kỳ quặc: hai chân xoạc ngang thành một đường thẳng tắp trên mặt đất.

Nhìn sang bên cạnh lại càng lạ hơn.

Hai vị 'lão nhân trăm tuổi' đang sóng vai đứng đó, khoanh tay trước ngực, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Ngô Tà.

Ngô Mặc nghệch mặt ra, đứng đó chớp chớp mắt nửa ngày.

Không hiểu ông anh mình sáng sớm ra đã lên cơn dở hơi gì?

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đều đã chú ý đến Ngô Mặc, nhưng cả hai đều bất động, lặng lẽ chờ đợi hành động tiếp theo của cậu.

Chịu thôi, Ngô Mặc dạo này tính tình hơi thất thường, bọn họ mà làm gì không đúng là dễ khiến cậu phản cảm ngay.

Chương 421

Bọn họ không nói, nhưng Ngô Tà thì nhịn không nổi nữa.

Vừa thấy em trai yêu quý đến, anh như người sắp chết đuối vớ được cọc, dốc hết sức bình sinh hét lên: “Tiểu Mặc, sao giờ mày mới đến?” “Ca, anh đang làm cái vẹo gì thế này?” Ngô Mặc ngồi xổm xuống trước mặt Ngô Tà, nghiêng đầu ngắm nghía hồi lâu, cuối cùng nhịn không được hỏi một câu: “Sáng sớm không ngủ, anh ra đây luyện xoạc đau trứng à?” Ngô Tà: “...” “Phụt, khụ khụ.” Phía sau truyền đến tiếng ho khan, Ngô Mặc chẳng cần quay đầu cũng biết chắc chắn là cái tên xui xẻo kia.

Cậu nheo mắt, nắm chặt nắm đấm, cố gắng hít thở sâu để giữ bình tĩnh.

Cậu liên tục tự nhắc nhở mình về vấn đề hình tượng mới áp chế được ham muốn đấm vào mặt Hắc Nhãn Kính.

Ngô Tà cũng sắp phát điên rồi.

Anh đang nằm ngủ ngon lành trong lều, đột nhiên cảm thấy thân mình lạnh toát, sau đó cả người bay thẳng từ trên giường xuống đất.

Cú ngã đau điếng làm bao nhiêu cơn buồn ngủ bay sạch sành sanh.

Mở mắt ra nhìn thì thấy gã sư phụ hãm tài Hắc Nhãn Kính đang một tay đút túi đứng đầu giường.

“Anh bị bệnh à?” Ngô Tà lập tức bật dậy, chỉ thẳng mặt Hắc Nhãn Kính mà mắng.

Người hiền cũng có lúc nổi nóng, anh có chọc ghẹo gì gã đâu mà nửa đêm nửa hôm gã lên cơn thế này?

“Kém quá, quá kém.” Hắc Nhãn Kính nhướn mày, nhìn Ngô Tà với vẻ khinh bỉ, miệng chậc chậc: “Một chút cảnh giác cũng không có, xem ra bài học trước kia cho cậu vẫn còn nhẹ quá.” “Hả?” Ngô Tà còn chưa kịp phản ứng đã bị Hắc Nhãn Kính tung một cước đá văng ra khỏi lều.

Giữa không trung, Ngô Tà gào thét trong lòng.

Anh có dự cảm, đây lại là một đêm khó quên.

Quả nhiên, cái chân lý 'ghét của nào trời trao của nấy' đã ứng nghiệm lên người anh.

Mông vừa chạm đất, trước mắt đã xuất hiện một bóng người.

“Tiểu Ca?” Ngô Tà hơi vui mừng, cứ ngỡ Trương Khởi Linh nghe thấy động tĩnh nên đến giải cứu mình.

Nhưng đêm nay ông trời hạ quyết tâm hành hạ anh rồi.

Niềm vui chưa kéo dài được mấy giây, Hắc Nhãn Kính đã nghênh ngang bước ra khỏi lều, hất hàm về phía Trương Khởi Linh cười nói: “Ách Ba, cậu nói xem nên bắt đầu từ đâu?” Trương Khởi Linh nhìn Ngô Tà, trầm ngâm một lát rồi lên tiếng: “Cơ bản.” “Được rồi, nghe cậu hết.” Hắc Nhãn Kính huýt sáo một tiếng, vươn bàn tay lớn túm cổ áo Ngô Tà lôi đi.

Thế là Ngô Tà dưới sự 'hộ tống' của hai vị đại lão, bắt đầu khóa huấn luyện cơ bản.

Hắc Nhãn Kính tối qua suy đi tính lại, thấy mình không tiện ra mặt giúp đỡ Ngô Mặc thì phải đẩy một người khác lên.

Và thế là hình ảnh Ngô Tà hiện ra trong đầu gã.

Dựa vào cái gì mà thằng nhóc Ngô Tà này làm anh mà lại được thong dong hưởng thụ sự phục vụ của người khác chứ?

Hắc Nhãn Kính tuyệt đối không cho phép điều này tồn tại, thế nên gã quyết định ra tay chấn chỉnh hành vi bất lương này.

Gã là người theo phái hành động, nghĩ là làm, hoàn toàn không để ý lúc đó mới là ba giờ sáng.

Lều của gã và Ngô Tà không xa lắm, vừa định đi qua thì thấy lều bên cạnh có người bước ra.

Hắc Nhãn Kính liếc mắt nhìn, cười hớn hở: "Yêu quái, chẳng phải Ách Ba đây sao?

Đêm hôm không ngủ đi dạo mát đấy à?" Hôm qua vừa bắt chuyện lại được với Ngô Mặc nên tâm tình gã cực kỳ tươi đẹp, nhìn Trương Khởi Linh cũng thấy thuận mắt hơn hẳn.

Trương Khởi Linh lạnh lùng liếc gã một cái, không nói nửa lời, quay người đi thẳng.

"Hắc!" Hắc Nhãn Kính thấy Trương Khởi Linh cũng hướng về phía lều Ngô Tà giống mình, bỗng nhiên nhận ra: Chẳng lẽ tên này cũng chung ý tưởng với mình?

"Thú vị đấy!" Gã xoa cằm, sải bước đuổi theo: "Ách Ba, nói thật đi, có phải cậu cũng có ý đồ gì với thằng đồ đệ ngốc của tôi không?" Hắc Nhãn Kính quàng vai Trương Khởi Linh, cười gian xảo: "Có cần anh em giúp một tay không?

Phí thu hộ cực kỳ hợp lý luôn!" Trương Khởi Linh dừng bước, quay đầu nhìn trân trân vào Hắc Nhãn Kính.

Hạt Tử chẳng sợ, nụ cười càng thêm rạng rỡ.

Trương Khởi Linh lùi lại một bước như né tránh dịch bệnh.

Hạt Tử định nói thêm vài câu thì Trương Khởi Linh bất chợt lên tiếng: "Anh định dạy Ngô Tà thế nào?" "Dĩ nhiên là từ cơ bản rồi, thằng nhóc đó thuần túy là thiếu đòn, ý tôi là thiếu luyện tập."

“Được!” Chỉ vài câu đối thoại đơn giản, hai vị 'lão nhân trăm tuổi' đã ngầm hiểu ý nhau.

Ác mộng của Ngô Tà chính thức bắt đầu từ đó.

Đừng thấy Hắc Nhãn Kính huấn luyện quái chiêu, thực tế Trương Khởi Linh còn nghiêm khắc hơn nhiều.

Ngô Tà từ nhỏ chưa từng tập luyện mấy thứ này, mấy năm nay leo trèo được như vậy đã là khá lắm rồi.

Nhưng năng lực đó trong mắt hai vị đại lão chỉ là trò trẻ con.

Đầu tiên họ bắt Ngô Tà chạy năm cây số quanh doanh trại để khởi động, sau đó bắt đứng trung bình tấn nửa tiếng đồng hồ.

Xong xuôi, Trương Khởi Linh thấy độ dẻo dai của Ngô Tà không tốt, liền ấn người anh xuống bắt xoạc chân chữ nhất.

Tư thế này đối với đàn ông bình thường mà nói đúng là muốn lấy mạng người ta.

Ngô Tà chỉ cảm thấy một cơn đau xé toạc xộc thẳng lên đại não, gào lên một tiếng thảm khốc.

Chính tiếng gào này đã thu hút Ngô Mặc tới.

Ngô Tà cứ ngỡ cứu tinh đã đến, ai ngờ em trai vừa mở miệng đã đâm trúng tim đen.

Vừa đau vừa tức, Ngô Tà suýt thì trợn mắt bất tỉnh.

Ngô Mặc nhìn bộ dạng thống khổ của anh trai, lại quay đầu nhìn hai vị đại lão kia, nhất thời rơi vào trầm tư.

Cậu nhớ rõ mồn một là ở thế giới trước, có bao nhiêu người 'đẩy thuyền' Trương Khởi Linh và ông anh mình.

Tuy cậu không hiểu nổi loại tình cảm đó, nhưng 'tồn tại tức là hợp lý', cậu cũng chẳng có ý kiến gì.

Nhưng tình hình hiện tại là sao?

Sao lão Tử Hạt Tử cũng nhảy vào rồi, không lẽ là tình tay ba?

Ngô Mặc suy ngẫm một lát.

Tuy cậu giỏi nhiều thứ nhưng chuyện tình cảm đúng là điểm yếu.

Vài phút sau, cậu quyết định bỏ cuộc.

Đến chuyện của mình với Doãn Nam Phong còn chưa đâu vào đâu, rảnh hơi đâu mà quản chuyện của ông anh?

Cậu nghĩ thông suốt rồi, anh trai mình là đàn ông con trai, dù có chuyện gì cũng chẳng thiệt thòi đi đâu được.

Cùng lắm thì mình nỗ lực chút, sau này làm chỗ dựa cho anh ấy là xong.

Hôm nay cậu còn bao nhiêu việc vặt phải lo, không rảnh đứng đây xem anh trai xoạc chân.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc phớt lờ ánh mắt cầu cứu của Ngô Tà, đặt tay lên vai anh ấn mạnh một cái, miệng nói hờ hững: “Ca, tư thế của anh chưa chuẩn lắm đâu.” “Xoẹt!” Một tiếng động giòn giã vang lên trong buổi sớm mai tĩnh lặng.

Hai anh em nhà họ Ngô như bị trúng định thân thuật, cùng lúc khựng lại.

Vài giây sau, mặt Ngô Tà trắng bệch, môi run bần bật với tần suất ngày càng nhanh, như kiểu vừa chạm tay vào ổ điện vậy.

Anh vốn đã đau muốn chết, đang cố dùng tay chống đất để giảm bớt cơn đau, ai dè thằng em khốn kiếp này chẳng chào hỏi gì đã nhảy vào 'giúp một tay', ấn mạnh anh xuống.

Đã thế, quần còn bị rách toác ra.

Giây phút này Ngô Tà phẫn nộ thực sự, anh đỏ mắt nhìn chừng chừng Ngô Mặc, gầm lên trong đau đớn và bi phẫn: “Ngô Mặc!” Ngô Mặc cũng đờ người ra, cậu không ngờ cái quần của anh trai lại dởm đến thế.

Trong tình cảnh này, tay cậu cứ lơ lửng không biết nên rút về hay để yên.

Nhưng Ngô Mặc giờ đã khác xưa, chỉ một thoáng sau cậu đã bình tĩnh rút tay khỏi vai Ngô Tà.

Cứ như không thấy vẻ phẫn nộ của anh mình, cậu buông lại một câu nhẹ bẫng: “À, thời gian không còn sớm nữa, anh cứ thong thả mà luyện, em còn nhiều việc phải xử lý lắm.” Nói xong liền quay người đi thẳng, động tác gọn gàng dứt khoát, không chút dây dưa.

Cậu đi rất nhanh, bộ dạng rất điềm tĩnh, nhưng trong mắt nhóm Hắc Nhãn Kính thì rõ ràng là khác.

Cái bộ pháp 'ưu nhã' mới luyện kia nhìn kiểu gì cũng giống như đang chạy trốn.

Hắc Nhãn Kính cắn chặt môi dưới, tay đặt lên vai Trương Khởi Linh, cả người run lên bần bật như cành cây trước gió.

Khóe mắt Trương Khởi Linh hơi cong xuống một chút rồi nhanh chóng trở lại vẻ mặt không cảm xúc.

Ngô Mặc đi rất nhanh, trong lòng thầm xin lỗi Ngô Tà: “Anh à, thật xin lỗi, em cũng không ngờ chất lượng quần của anh lại kém như thế.

Chương 422

Mà cũng chẳng trách em được, ai bảo anh đi luyện xoạc chân mà lại mặc quần bó làm gì?

Có phải con gái đâu mà khoe chân thon.” Ngô Mặc càng nghĩ càng thấy mình không sai, sai là ở cái quần.

Thấy sắp về đến trung tâm doanh trại, bước chân cậu chậm lại, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Bận rộn suốt cả buổi sáng, sau khi mọi việc đã chuẩn bị xong xuôi, đoàn xe lại tiếp tục lên đường.

Sau đó Ngô Mặc không còn thời gian mà lười biếng nữa.

Cậu quay như chong chóng, bận tối mặt tối mũi.

Doãn Nam Phong hoàn toàn buông tay mấy việc vặt vãnh này, đẩy hết việc giao thiệp với mấy vị giáo sư sang cho Ngô Mặc, khiến cậu đến thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Giải Ngữ Hoa mấy ngày nay cũng không làm phiền Ngô Mặc.

Anh có chút mông lung, người càng thông minh thì càng dễ chui vào sừng trâu.

Anh vẫn luôn suy nghĩ, nên dùng thái độ nào đối xử với Ngô Mặc mới đúng?

Nên nhẫn tâm đẩy cậu lên phía trước để đối mặt với sóng gió, hay cứ như trước đây che chở cậu dưới đôi cánh của mình?

Nhưng liệu có thực sự che chở nổi không?

Giáo sư Lâm lần này tham gia đoàn khảo sát của Tân Nguyệt Phạn Điếm với tư cách cố vấn, không mang theo sinh viên.

Ông lão này vốn thích những thanh niên cầu tiến, Ngô Mặc tình cờ lại lọt vào mắt xanh của ông.

Ông thấy Ngô Mặc là một mầm non tốt, trong lòng âm thầm nảy ra ý định muốn nhận thêm một người đệ tử cuối cùng.

Ngô Mặc đâu biết tâm tư của ông lão?

Cậu bị lão Lâm kéo lên xe nghe giảng về lịch sử nước Nam Chiếu.

Lúc đầu cậu hơi oải, nhưng vì hành trình sắp tới và vì muốn lợi dụng nhân mạch của ông lão, cậu đành nhẫn nại ngồi nghe chuyện.

Nào ngờ, chuyện ông lão kể lại khá thú vị, Ngô Mặc cũng học hỏi được thêm nhiều kiến thức.

Cứ thế, hai người trở thành đôi bạn vong niên.

Bên này cậu học hành hăng say, bên kia Ngô Tà cũng chẳng bị bỏ rơi.

Vương Bàn Tử vừa lái xe vừa liếc gương chiếu hậu, lẩm bẩm: "Thiên Chân, mày đắc tội gì với Tiểu Ca và Hắc gia mà bị hai lão ấy tẩn cho đầu đầy u thế kia?" Trong xe chỉ có bốn người bọn họ, Giải Ngữ Hoa ngồi xe khác.

Dù sao anh cũng là gia chủ Giải gia, có nhiều việc cần xử lý.

"Động tác chậm quá, làm lại." Hắc Nhãn Kính vừa dứt lời đã vả một phát vào sau gáy Ngô Tà.

Băng ghế sau chật hẹp, Ngô Tà bị kẹp giữa hai người nên chẳng có chỗ mà trốn, ăn trọn cú vả.

"Đau, đau quá!" Ngô Tà hít một hơi khí lạnh, ôm gáy giận dữ: "Anh huấn luyện kiểu gì đấy?

Rõ ràng là đang trả thù cá nhân thì có." "Đừng lảm nhảm." Hắc Nhãn Kính hừ lạnh, mỉa mai: "Cậu tưởng địa cung chỗ nào cũng rộng rãi chắc?

Lỡ gặp chỗ hẹp thì với cái bản lĩnh này của cậu, chỉ vài giây là 'oẹo' ngay.

Đến lúc đó, sư phụ đây lại phải cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh à?” “Đầu bạc?” Ngô Tà bĩu môi, lầm bầm: “Anh không soi gương xem mình nói năng có đáng tin tí nào không?” “Ngô Tà.” Trương Khởi Linh trầm giọng xen vào: “Cẩn thận.” Lời nói đi đôi với hành động, ngực Ngô Tà lại trúng một đòn.

May mà Trương Khởi Linh không 'thất đức' như Hạt Tử, lực đạo khống chế rất chuẩn, chỉ làm Ngô Tà thấy hơi đau chứ không bị thương.

Vương Bàn Tử nhìn mà thấy lạnh cả người, thầm cầu nguyện cho Ngô Tà có thể chịu đựng được 'sự vuốt ve yêu thương' này.

Hai ngày sau, đoàn xe tiến vào thành phố Đại Lý.

Lần này chỗ ở của họ có môi trường rất tốt, khách sạn nằm gần hồ Nhĩ Hải.

Đây cũng là một văn phòng của Tân Nguyệt Phạn Điếm tại địa phương, phong cách kiến trúc kết hợp giữa nhà ở dân tộc Bạch và vườn tược Giang Nam.

Cảnh sắc rất đẹp, mở cửa sổ ra là có thể thấy hồ Nhĩ Hải thơ mộng.

Ngô Mặc xuống xe trước, chỉ huy hỏa kế vận chuyển đồ đạc vào sân.

Nơi này cách dãy núi Thương Sơn sắp tới khoảng mười cây số.

Doãn Nam Phong quyết định dừng lại nghỉ ngơi năm ngày.

Giáo sư Lâm cần liên lạc với sinh viên, còn họ thì phải đợi một số thiết bị mới gửi từ nước ngoài về.

Thứ hai, đây cũng là quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm, coi như cho hỏa kế thời gian thư giãn cuối cùng.

Bởi vì một khi đã xuống mộ, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Trong thời gian này, mọi chi phí đều do Tân Nguyệt Phạn Điếm chi trả.

Vừa nghe thấy quy tắc này, Ngô Mặc liền giơ ngón tay cái với Doãn Nam Phong, tán thưởng: “Không hổ là chị tôi, đúng là giàu nứt đố đổ vách.” Sau đó cậu xoa xoa ngón tay, cười nịnh nọt: “Chị, thế còn em?” Doãn Nam Phong trả lời cậu thế nào thì chưa rõ, chỉ thấy Ngô Mặc ủ rũ bước xuống xe, cam chịu đi xử lý đống việc vặt.

Người khác có thể thong dong hưởng thụ, chứ Ngô Mặc thì không có cái số hưởng đó.

Lúc này cậu đang hộ tống Doãn Nam Phong và giáo sư Lâm, ngồi trên bàn tiệc chén chú chén anh với đệ tử của lão Lâm, nói cười rôm rả.

Vừa bước chân vào khách sạn ngày hôm qua, Ngô Mặc đã hiểu tại sao Doãn Nam Phong lại chọn đưa nhóm lão Lâm theo.

Thực sự là quanh hồ Nhĩ Hải quá đông người, khách sạn mọc lên san sát.

Nói quá lên một chút thì bạn có đánh rắm ở phòng này, phòng bên cạnh cũng ngửi thấy mùi.

Trong tình cảnh đó mà muốn lén lút đi đổ đấu?

Đừng đùa chứ.

Không sợ sau lưng có cả đống người chực chờ nhìn bạn đào hố à?

Đệ tử của lão Lâm ngoài bốn mươi tuổi, nhìn qua là biết dân lăn lộn quan trường lâu năm.

Cách nói năng, đối nhân xử thế cực kỳ bài bản, lại rất tôn trọng lão Lâm.

Doãn Nam Phong trong những dịp này thì như cá gặp nước, vài chén rượu xuống bụng đã chốt xong xuôi mọi việc với đệ tử lão Lâm.

Ngô Mặc thực lòng khâm phục Doãn Nam Phong, người đàn bà này quá lợi hại.

Sau sự khâm phục là một chút xót xa cho chị mình.

Để có thể đứng vững trong thế giới của đàn ông như thế này, những gian khổ chị ấy phải nếm trải là điều dễ hiểu.

Buổi tụ tập rất thành công.

Doãn Nam Phong lấy được giấy phép thông hành mình muốn, đệ tử lão Lâm có được lời hứa đầu tư từ Tân Nguyệt Phạn Điếm, đôi bên cùng có lợi.

Bữa cơm kéo dài đến mười hai giờ đêm.

Trên đường về, băng ghế sau chỉ còn lại hai chị em Ngô Mặc và Doãn Nam Phong.

Còn lão Lâm?

Hiếm khi gặp lại đồ đệ nên dĩ nhiên là được mời về nhà tâm sự thâu đêm rồi.

“Tiểu Mặc, bảo tài xế dừng xe ở phía trước một lát, em xuống đi dạo với chị.” “Chị, chẳng phải chị bảo cô nam quả nữ dễ bị hiểu lầm sao?” Ngô Mặc vừa dặn dò tài xế vừa trêu chọc: “Giờ hình tượng của thằng em chị là thanh niên đơn thuần đấy, chị đừng có làm hư em.” “Cút đi, không nói được câu nào ra hồn.” Doãn Nam Phong cười mắng một câu.

Hai người chậm rãi đi bộ ven đường hồ Nhĩ Hải.

Buổi tối Ngô Mặc uống không ít rượu, lúc này hơi rượu bắt đầu bốc lên.

Đi được vài bước thấy người nóng ran, cậu tiện tay cởi vài cúc áo sơ mi.

Đêm khuya, một đôi nam nữ sóng vai đi dạo bên hồ Nhĩ Hải, khung cảnh thật nên thơ.

Thế nhưng nếu bạn lại gần, nghe thấy những lời lảm nhảm của gã đàn ông kia, khung cảnh mỹ lệ đó sẽ vỡ vụn ngay lập tức.

“Chị, em cứ thắc mắc mãi, lão già Trương Nhật Sơn đó có gì tốt đâu?” “Mắt chị có vấn đề rồi, sao cứ đâm đầu vào lão ta thế nhỉ?” Mấy ngày nay Ngô Mặc không có thời gian nói chuyện này với Doãn Nam Phong.

Giờ không có người ngoài, rượu vào lời ra, cậu cứ thế hỏi tuốt.

Chương 423

Doãn Nam Phong hơi sững người.

Chị luôn nghĩ Ngô Mặc chỉ đơn thuần là nhìn Trương Nhật Sơn không thuận mắt, không ngờ cái đầu gỗ này lại phát hiện ra bí mật nhỏ trong lòng mình.

“Sao tự dưng lại hỏi chuyện này?” Doãn Nam Phong châm một điếu thuốc, đưa lên môi rít một hơi nhẹ.

Ngón tay thon dài kẹp điếu thuốc, khẽ nhả ra một làn khói trắng.

Trong làn khói mờ ảo, có thể thấy đôi mày chị khẽ nhíu lại.

“Chứ còn gì nữa, em xót chị chứ sao.” Ngô Mặc cũng chẳng khách khí, giật lấy một điếu thuốc từ tay Doãn Nam Phong, châm lửa rít một hơi thật sâu, bất bình nói: “Lão già đó, suốt ngày ngoài việc làm màu ra thì chẳng được tích sự gì.

Chị vì lão mà rầm rộ tổ chức chuyến đi này, còn lão thì hay rồi, đến giờ tăm hơi cũng chẳng thấy.

Rõ ràng là lão chẳng coi sự an nguy của chị ra gì cả.” Doãn Nam Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm, khẽ nói một câu: “Anh ấy có việc của mình phải xử lý.” Một cảm giác cô tịch lan tỏa quanh người Doãn Nam Phong.

Nếu đêm nay người đi bên cạnh chị là người khác, có lẽ họ đã chìm đắm trong cảm xúc đó rồi.

Khổ nỗi, người đi bên cạnh chị lại là Ngô Mặc, cái thằng chuyên gia phá hỏng bầu không khí.

Ở bên cạnh cậu mà Doãn Nam Phong còn lộ ra biểu cảm này, chẳng phải là vả vào mặt cậu sao?

Cậu chợt lên cơn dở hơi, cũng chẳng để ý Doãn Nam Phong đang đi giày cao gót, cứ thế lôi chị chạy về phía trước.

Doãn Nam Phong đang mải diễn sâu thì bị làm cho nghệch mặt ra, vội hỏi: “Tiểu Mặc, em đưa chị đi đâu thế?” “Em bảo này chị, bình thường chị gồng quá rồi, sống mà cứ như cái máy lên dây cót thì chán chết, phải thư giãn đi chứ.” Ngô Mặc vừa nói vừa kéo Doãn Nam Phong về phía khu chợ đêm.

Cậu từng đến Đại Lý trước đây, sự náo nhiệt của chợ đêm nơi đây để lại ấn tượng rất sâu sắc với cậu.

Thế là cậu vừa đi vừa 'tẩy não' Doãn Nam Phong: “Thằng em này không lừa chị đâu, đừng tưởng chỉ giới thượng lưu mới có trai đẹp, chợ đêm này tiểu tiên nhục với trai đẹp nhiều vô kể, đảm bảo sẽ làm chị rửa mắt.” “Hả?” Doãn Nam Phong có chút ngơ ngác, hành động 'nói đi là đi' của Ngô Mặc khiến chị nhất thời không theo kịp.

Dù sinh ra trong Lão Cửu Môn, nhưng từ nhỏ chị đã được giáo dục theo kiểu tinh hoa.

Dự tiệc rượu, bàn chuyện làm ăn, những việc đó đã chiếm phần lớn thời gian trong đời chị.

Đâu ra thời gian và tâm trí mà đi dạo phố, đi chợ đêm chứ?

Thế là dưới sự dẫn dắt của Ngô Mặc, đêm đó chị đã thực sự trải nghiệm cảm giác của một cô gái bình thường.

Đứng bên lề đường ăn xiên nướng, cầm trà sữa uống vài ngụm, vứt đôi giày cao gót đắt tiền sang một bên để xỏ vào đôi dép lê rẻ tiền.

Chen chúc trong đám đông xem náo nhiệt, nghe trai đẹp vỉa hè đàn hát.

Những việc trước đây chị chưa từng nghĩ tới, đêm nay chị làm sạch.

Doãn Nam Phong thấy mình điên thật rồi, thế mà lại đi theo thằng em không đáng tin này để biến thành một con người khác.

Nhưng trong lòng chị lại cảm thấy sảng khoái lạ lùng, như thể những áp lực đè nén bấy lâu được giải tỏa.

Hai người chơi một vòng cũng mệt, ngồi bệt xuống ven đường nghỉ ngơi.

Vừa nghe người qua đường đàn hát, vừa uống bia.

Ngô Mặc chỉ vào cậu thanh niên đang đàn hát phía trước, ghé sát tai Doãn Nam Phong thì thầm: "Thằng nhóc kia trông được không?

Chẳng phải ngon lành hơn lão già da nhăn nheo kia bao nhiêu sao, chị có ý tưởng gì không?" "Em nghỉ khỏe đi." Doãn Nam Phong lườm Ngô Mặc một cái, tức giận nói: "Chị mày mà muốn tìm tiểu tiên nhục thì trước mắt chẳng phải có sẵn một đứa đây sao?" Trước ánh mắt ngơ ngác của Ngô Mặc, chị hớp một ngụm bia, thong thả nói: "Cậu em chị chẳng phải hơn đứt mấy đứa này sao?" Chị nói xong liền vỗ vai Ngô Mặc, đầy ẩn ý: "Ý tốt của em, chị nhận.

Nhưng chuyện của chị thì em đừng lo, chị tự có tính toán." Ngô Mặc hơi ủ rũ, cảm thấy nhiệm vụ này khó nhằn thật sự.

Không biết Doãn Nam Phong trúng độc gì của Trương Nhật Sơn mà cứ khăng khăng bám lấy 'miếng thịt già' đó không buông.

Chị không sợ đau răng à?

Đang lúc buồn bực, cậu bỗng thốt ra một câu như bị ma xui quỷ khiến: "Chị, chị thấy Hoa ca thế nào?

Giàu có, năng lực, lại còn đẹp trai, chấp Trương Nhật Sơn mấy con phố luôn!

Chị có muốn cân nhắc chút không?" Doãn Nam Phong: "..." Trong khoảnh khắc đó, chị bỗng thấy thương cảm vô hạn cho Giải Ngữ Hoa.

Ngô Mặc càng nghĩ càng thấy ý tưởng này không tồi.

Cả hai đều là thanh niên tài tuấn, bối cảnh tương xứng.

Hai bên mà kết hợp thì kẻ nào muốn gây bất lợi cũng phải cân nhắc vài phần.

Cậu thầm hạ quyết tâm, nhất định phải tìm cơ hội vun vén cho hai người này.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ngô Mặc, Doãn Nam Phong chỉ thấy sống lưng hơi lạnh.

Chị đã gặp đủ loại người, nhưng vẫn không thể hiểu nổi mạch não của Ngô Mặc.

Thằng nhóc này đôi khi không chỉ là thiếu một sợi dây thần kinh đâu, mà đại não nó cứ như bị nhồi nửa phần cốt thép, nửa phần bê tông cộng thêm một tấn hồ dán vậy.

Hai chị em về đến khách sạn đã là hơn ba giờ sáng.

Lúc xuống xe, Doãn Nam Phong nhìn bộ dạng quần áo xộc xệch của Ngô Mặc, cười nhẹ: “Sao thế, Mặc thiếu không cần giữ hình tượng nữa à?” “Xì!” Ngô Mặc không quan tâm phất phất tay, uể oải nói: “Em bảo này chị, chị đừng có chuyện nọ xọ chuyện kia được không?

Tầm này sáng ra có ai rảnh mà đi dạo đâu, em chỉ muốn được là chính mình, cho nó thoải mái thôi.” Đêm qua không chỉ Doãn Nam Phong được giải tỏa, mà Ngô Mặc cũng tìm lại được trạng thái đã mất từ lâu.

Cậu muốn được thả lỏng thêm vài phút nữa, vì sáng mai cậu lại phải đeo lên chiếc mặt nạ khiến cậu chán ghét vô cùng.

Nói xong, Ngô Mặc đẩy cửa xe, lảo đảo đi về phía phòng mình.

Vừa đẩy cửa ra, cậu đã nhận thấy có gì đó không ổn, trong phòng có người.

Căn phòng cậu ở có hai phòng ngủ một phòng khách.

Dù gì cũng là thân phận thiếu gia, điều kiện ăn ở không thể quá tệ.

Ngô Mặc lập tức tỉnh táo hẳn, thầm nghĩ: “Bố mày đang bực mình đây, lại có đứa tự dẫn xác đến cho ăn đòn.” Cậu đóng chặt cửa phòng, cũng không thèm bật đèn, xắn tay áo định bụng sẽ dạy cho kẻ trong phòng một bài học.

Người trong phòng ngủ dường như cũng đợi đến sốt ruột, nghe thấy động tĩnh liền lao ra cửa.

Còn chưa kịp mở miệng, Ngô Mặc đã tung một cú đấm về phía đối phương.

Động tác cực kỳ gọn gàng, ra chiêu không chút nương tình.

Đối phương cũng không phải hạng vừa, vội vàng lùi lại né tránh cú đấm.

Trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, hạ thấp giọng nói: “Tiểu tổ tông đừng quậy nữa, là tôi.” Trong tiệc rượu làm gì có ai uống bia?

Ngô Mặc đã uống không ít rượu trắng, buổi tối lại cùng Doãn Nam Phong nốc thêm mấy lon bia.

Bia pha rượu trắng hậu kình cực mạnh, cậu trụ được đến giờ là nhờ ý chí kiên cường.

Cậu chẳng nhìn rõ người trong phòng là ai, chỉ bản năng muốn trút giận một trận.

Vừa nghe thấy tiếng nói, cậu thấy hơi quen quen.

Trong lúc ngẩn người, cậu bị đối phương chớp thời cơ ấn chặt lên tường.

“Mẹ kiếp!” Ngô Mặc đời nào chịu nhục như vậy?

Cậu chửi thầm một tiếng, thúc đầu gối tấn công hạ bộ đối phương.

Cú này mà trúng thì đối phương chắc chắn sẽ được phong chức 'đại nội tổng quản' mất.

May mà đối phương quá hiểu cậu, đã sớm phòng bị chiêu này.

“Tiểu tổ tông của tôi ơi, cậu tỉnh táo lại nhìn xem tôi là ai đi.” Vận động mạnh sau khi uống rượu làm đầu đau như búa bổ, chỉ vài chiêu thôi mà Ngô Mặc đã thấy đầu óc quay cuồng.

Cậu tựa lưng vào tường, cố sức lắc đầu cho tỉnh táo, căng mắt nhìn người đối diện.

Khi nhận ra đó là Hắc Nhãn Kính, sắc mặt cậu lập tức sa sầm.

Cậu đẩy gã ra, nhíu mày: “Nửa đêm không ngủ, anh mò vào phòng tôi làm cái gì?” “Uống rượu à?” Hắc Nhãn Kính hỏi ngược lại, đi vòng quanh Ngô Mặc một vòng, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người cậu liền lộ vẻ không vui.

“Lảm nhảm, không uống rượu chẳng lẽ uống thuốc chuột?” Ngô Mặc lảo đảo đi vào phòng tắm, định rửa mặt cho tỉnh táo.

Sắp sáng đến nơi rồi, lát nữa còn bao nhiêu thiết bị vận chuyển đến, cậu phải đích thân kiểm tra, đảm bảo khi vào núi không xảy ra sai sót gì.

Hắc Nhãn Kính tựa người vào cửa phòng tắm, lặng lẽ nhìn Ngô Mặc.

Chương 424

Gã đã đợi ở đây từ mười hai giờ đêm, đợi mãi mà thằng nhóc này không về.

Chờ đến tận lúc trời gần sáng, người thì về rồi, nhưng mang theo một thân mùi rượu khiến lòng gã dâng lên một tia khó chịu.

“Cần phải liều mạng như vậy sao?” Hắc Nhãn Kính vẫn không nhịn được mà hỏi.

Đáng lẽ với người đã nếm trải đủ thăng trầm thế thái, nhìn thấu danh lợi như gã, xung quanh đầy rẫy những kẻ đeo mặt nạ, gã phải thấy bình thường chứ.

Nhưng gã lại không thể chấp nhận sự thay đổi của Ngô Mặc, ít nhất gã không muốn thấy cậu đeo mặt nạ trước mặt mình.

Giội nước lạnh lên đầu, Ngô Mặc tỉnh táo hơn một chút.

Mái tóc ướt sũng rối tung, cậu cũng chẳng buồn lau, mặc kệ nước chảy ròng ròng, ngẩng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính hỏi lại: “Liều cái gì?” Nếu là bình thường, Hắc Nhãn Kính đã cười hì hì rồi lảng sang chuyện khác.

Nhưng hôm nay gã muốn hỏi cho ra nhẽ.

Nói thật, điều này không giống tính cách của gã chút nào.

Gã vốn tiêu sái, chẳng mấy khi để tâm chuyện gì, hứng lên có khi còn nhảy lên nắp quan tài mà đi tiểu được.

Duy chỉ có chuyện của Ngô Mặc là gã cứ hết lần này đến lần khác nhượng bộ.

Cậu không nói gã không hỏi, cậu không hiểu gã liền đổi chủ đề.

Qua vài lần như vậy, Hắc Nhãn Kính cũng nhận ra: thằng nhóc này không phải giả ngu mà là ngu thật.

“Vị trí gia chủ quan trọng thế sao?

Đáng để cậu liều mạng như vậy?” Hắc Nhãn Kính lấy khăn lông trên giá, kéo Ngô Mặc lại bắt đầu lau tóc cho cậu.

Ngô Mặc hiếm khi không né tránh, ngược lại còn ngoan ngoãn để gã làm.

Tục ngữ nói đúng, rượu vào lời ra.

Đừng thấy hai ngày nay Ngô Mặc lạnh nhạt với Hắc Nhãn Kính, thực ra trong lòng cậu cũng không thoải mái.

Cậu cũng không giải thích được tại sao, chỉ cảm thấy mình hơi vô lý.

Nhất là sau khi biết Trương Khởi Linh mới là thủ phạm, cậu thầm thấy có lỗi với Hắc Nhãn Kính.

Nhưng nếu hỏi cậu có hối hận không?

Câu trả lời chắc chắn là không.

Cậu biết rõ dù sớm hay muộn, sự thay đổi này cũng phải diễn ra.

Thay vì càng để lâu càng bị ràng buộc, thà rằng để anh em biết sớm rằng mình không còn là trẻ con, đã có thể tự lập được rồi.

“Quan trọng?” Ngô Mặc không trả lời ngay, theo thói quen thọc tay vào túi áo Hắc Nhãn Kính móc ra bao thuốc, rút một điếu ngậm lên môi, rồi lại móc túi quần gã lấy bật lửa.

Châm thuốc rít một hơi, hút hết nửa điếu cậu mới chậm rãi nói: “Tôi không thích quyền thế, tôi thích tự do.

Nhưng nếu cái giá của tự do là sự hy sinh của nhiều người, tôi thà từ bỏ thứ mình thích.” Cậu gảy tàn thuốc, nói tiếp: “Kính ca, mọi người đều không phải kẻ ngu, tôi nghĩ anh cũng cảm nhận được vẻ ngoài bình lặng nhưng bên trong đang sóng cuộn biển gầm rồi chứ?

Ông anh ngốc của tôi thì tính tò mò quá nặng, cứ bị người ta dắt mũi mà đi.

Anh bảo nếu tôi cứ nhởn nhơ như trước, liệu có ngày chết đến nơi rồi vẫn còn tưởng đó là ý trời không?” Nghe những lời này, Hắc Nhãn Kính càng thêm kiên định với ý nghĩ cải tạo Ngô Tà.

Nhưng đó là chuyện sau này, người trước mặt mới là người gã quan tâm nhất.

Hắc Nhãn Kính cầm lấy điếu thuốc từ tay Ngô Mặc, rít một hơi, nhả vòng khói, dùng tông giọng thản nhiên nhất để đưa ra lời hứa quan trọng nhất: “Tôi sẽ ở bên cậu!” “Tôi không có tiền đâu!” Ngô Mặc trả lời cực kỳ nhanh, lời vừa dứt đã bồi thêm: “Tôi có tí tiền lẻ mà anh cũng để ý, có biết xấu hổ không hả?” Hắc Nhãn Kính: “...” Nhìn bộ dạng Ngô Mặc như chú chó nhỏ đang bảo vệ miếng ăn, Hắc Nhãn Kính cảm thấy một sự bất lực sâu sắc.

“Không thu phí, tôi tự nguyện được chưa?” Hắc Nhãn Kính day day trán, cảm thấy tiền đồ của mình thật mịt mù.

Anh không khỏi bắt đầu hối hận, có phải trước đây mình xây dựng hình tượng ‘kẻ đào mỏ’ quá sâu đậm vào lòng người rồi không?

“Miễn phí?” Ngô Mặc chớp chớp mắt, vẻ mặt không thể hiểu nổi.

Cậu suy nghĩ hồi lâu mới nặn ra được một câu: “Anh không định chơi chiêu thả dây dài câu cá lớn đấy chứ?

Thế thì đừng mơ nhé, tôi tuyệt đối không mắc bẫy đâu.

Nếu anh bảo giảm giá cho tôi mấy phần thì tôi còn tin.

Miễn phí hoàn toàn á?

Anh coi tôi là đứa con nít lên ba chắc, còn không biết cái đức tính của anh sao?” Lần này không chỉ là đâm vào tim nữa, Hắc Nhãn Kính cảm giác ngũ tạng lục phủ của mình sắp đảo lộn hết cả rồi.

Anh gượng cười một tiếng, kìm nén sự chua xót trong lòng, lắc đầu nói: “Tiểu tổ tông của tôi ơi, cậu thắng rồi.” Sau đó thầm than một tiếng trong lòng: ‘Hạt Tử tôi đời này coi như bại dưới tay cậu.’ Thấy Ngô Mặc ôm đầu có vẻ khó chịu, anh có chút xót xa.

Anh kéo Ngô Mặc vào phòng ngủ, ấn cậu ngồi xuống giường, nhẹ giọng nói: “Uống nhiều quá đau đầu phải không, lại đây tôi xoa bóp cho.” Kỹ thuật xoa bóp của anh cực kỳ chuyên nghiệp.

Ngô Mặc tựa vào người anh, không lâu sau cảm giác đau đầu dần dần dịu đi.

Khi người đã bớt khó chịu, cậu mới đem chuyện đã kìm nén bấy lâu ra nói.

“Kính ca, huynh đệ muốn hỏi anh chuyện này!” “Nói đi!” Hắc Nhãn Kính đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Bởi vì cái thằng nhóc này mỗi lần mở miệng là chuẩn bị chẳng có lời nào tốt đẹp, không đâm vào tim thì cũng đâm vào phổi.

“Tuy hỏi thế này có hơi mạo muội, nhưng mà tôi vẫn...” Ngô Mặc nhắm mắt do dự một lát, rồi nói tiếp: “Anh có phải là... có ý đồ đặc thù gì với anh trai Ngô Tà của tôi không?” Tay Hắc Nhãn Kính run lên, suýt nữa thì giật đứt mấy sợi tóc của Ngô Mặc.

Anh nghiến chặt răng, cố gắng kiềm chế cảm xúc, hỏi ngược lại: “Tại sao cậu lại nghĩ thế?” “Tôi thấy thái độ của anh với anh tôi cứ sai sai thế nào ấy, giống hệt mấy bộ phim truyền hình hai đứa mình xem dạo trước.

Nam chính cứ hay tìm lỗi để thu hút sự chú ý của nữ chính, tôi càng nhìn càng thấy anh rất giống kiểu đó.” Hắc Nhãn Kính càng nghe càng đau đầu, cuối cùng tức quá trực tiếp nhảy phắt xuống giường.

“Muộn rồi, tôi về nghỉ đây, cậu cũng ngủ sớm đi.” Anh lạnh lùng để lại một câu rồi xoay người đi thẳng.

Bước ra khỏi phòng, Hắc Nhãn Kính càng nghĩ càng thấy bực, đấm một phát vào tường hành lang.

Anh hoàn toàn không chú ý thấy căn phòng này thực ra là của Ngô Tà.

Ngô Mặc nghe thấy động tĩnh vội vàng lao ra, mở cửa ra đúng lúc thấy cảnh này.

Trong lòng càng thêm khẳng định cái suy luận của mình.

Mấy ngày sau đó, Hắc Nhãn Kính hoàn toàn không dám lại gần Ngô Mặc.

Anh sợ mình không khống chế được cảm xúc mà nói hết tâm tư ra.

Nếu là người khác, nói thì nói thôi, nhưng với Ngô Mặc?

Anh thực sự không chắc sau khi nghe xong, đối phương sẽ có phản ứng quái dị gì.

Ngô Mặc cũng chẳng nghĩ nhiều.

Một là vì cậu bận, hai là cậu cứ ngỡ Hắc Nhãn Kính đang xấu hổ.

Dù sao bí mật riêng tư bị mình phát hiện, ai mà chẳng có chút để tâm.

Trong thời gian này, Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đều đã gặp riêng Ngô Mặc.

Đều là anh em một nhà, Ngô Mặc cũng không tiện cứ trưng bộ mặt lạnh lùng ra làm màu mãi, cậu rất nghiêm túc bày tỏ suy nghĩ của mình.

Có điều Ngô Mặc không nhắc đến chuyện mình thay Ngô Tà gánh vác trách nhiệm, chỉ giải thích rằng mình không muốn bị mọi người coi như trẻ con nữa.

Ngô Tà cảm thấy hổ thẹn vì đã hiểu lầm em trai, mặt đỏ bừng lên.

Vương Bàn Tử vốn đã thấy mấy anh em nhà này có gì đó sai sai, cứ hở ra là quản giáo Ngô Mặc như trẻ con.

Lúc đó ông cũng chẳng tiện nói gì, chỉ biết thở dài thầm kín.

Giờ đây Ngô Mặc chủ động nói thẳng vấn đề này, Vương Bàn Tử rất tán thành.

Ông khoác vai Ngô Mặc, gật đầu nói: “Cái này anh ủng hộ chú mày, chú là đàn ông con trai, lại là người lớn rồi, không thể cứ trốn sau lưng người khác mãi được.

Bất kể chú muốn làm gì, anh đều ủng hộ!” Mấy anh em đều đã đến, duy chỉ có Giải Ngữ Hoa là đến tận bây giờ vẫn chưa lộ diện.

Cũng không hẳn là Ngô Mặc chưa gặp Giải Ngữ Hoa, dù sao cũng ở cùng một khách sạn, cái nơi bé bằng lỗ mũi này ngẩng đầu không thấy cúi đầu cũng gặp.

Chương 425

Có điều hai người chưa có thời gian nói chuyện riêng, lúc chạm mặt chỉ gật đầu cười một cái coi như chào hỏi.

Mặt nạ trên mặt Ngô Mặc ngày càng được đeo thuần thục.

Dù nhóm Ngô Tà đã quá hiểu tính cách cậu, đôi khi cũng không phán đoán được suy nghĩ hiện tại của cậu là gì.

Trong lúc bận rộn, thời gian trôi qua rất nhanh.

Trang bị đã đầy đủ, Doãn Nam Phong quyết định tám giờ sáng mai sẽ xuất phát.

Tối nay là thời gian xả hơi cuối cùng trước khi xuống hầm.

Ngô Mặc bảo người làm chuẩn bị rất nhiều món ngon, tổ chức một buổi tiệc lửa trại trong sân khách sạn.

Phải công nhận rằng cậu đã học được rất nhiều thứ từ Doãn Nam Phong, mảng thu phục lòng người này cũng bắt đầu có chút nghề rồi.

Tất cả tay chân đều đang cuồng nhiệt, đang phát tiết, vì ai biết được đây có phải là bữa tối cuối cùng hay không?

Ngô Mặc nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, trầm tư một lát.

Cậu đứng dậy đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử, cúi người nói nhỏ: “Bàn ca, em có việc cần anh giúp, qua đây với em một lát.” Vương Bàn Tử đang uống rất sung.

Nghe Ngô Mặc gọi, ông vội đặt ly rượu xuống, hỏi: “Việc gì thế?” “Đừng nói nhảm nữa, đi theo em.” Vương Bàn Tử đầy đầu mờ mịt đi theo Ngô Mặc vào phòng.

Cửa vừa đóng, tiếng ồn ào bên ngoài bị cách biệt hẳn.

“Huynh đệ, có chuyện gì?” “Chờ em một chút.” Ngô Mặc bỏ lại một câu, đi ra góc phòng bắt đầu lục lọi túi đồ.

Một lát sau, Ngô Mặc xách một túi đồ đi tới.

“Bàn ca, phiền anh đem đống này chia cho anh em mỗi người một cái.” Ngô Mặc nhét túi đồ vào tay Vương Bàn Tử, nghiêm túc nói: “Tốt nhất là bảo họ ngày mai mặc vào luôn, cho nó cát lợi.” “Món gì hay ho thế này?” Thấy Ngô Mặc nghiêm túc như vậy, Vương Bàn Tử nổi máu tò mò.

Ông nóng lòng xé túi nilon ra để xem là thứ gì.

Tuy nhiên, khi nhìn rõ thứ bên trong, tròng mắt ông suýt thì rơi ra ngoài.

Ông ngẩng phắt đầu lên, kinh ngạc tột độ: “Quần lót tím?

Chú mày bảo thứ cát lợi chính là cái này á?” “Đúng thế.” Ngô Mặc vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử, khẳng định chắc nịch: “Ngụ ý của nó sâu xa lắm, nghĩa là ‘Tử định thành công’ (Màu tím chắc chắn thành công)!

Bàn ca, anh nghĩ mà xem, thời cổ đại đại quân xuất chinh còn có lễ tế cờ, anh em mình mỗi lần đi ra ngoài toàn là cửu tử nhất sinh.

Em nghĩ đi nghĩ lại, chắc là do lúc khởi đầu làm chưa tốt.” Nói đến đây, Ngô Mặc thở dài một tiếng: “Anh cũng biết hiện tại em không tiện lộ mặt làm mấy việc này, nên chuyện này chỉ có thể giao cho anh thôi.

Anh đừng phụ tấm chân tình này của em đấy nhé, đây là em đặc biệt tranh thủ thời gian đi mua hai ngày nay đó.” Ngô Mặc nói một tràng, nhưng Vương Bàn Tử căn bản không nghe lọt tai được chữ nào.

Trong đầu ông lúc này chỉ hiện lên một khung cảnh: ‘Khi quái vật trong địa cung xuất hiện, mấy anh em đồng loạt quay người lại, tụt quần xuống, lộ ra một hàng quần lót tím lịm.' Hình ảnh đó quá 'mỹ lệ', khiến ông rùng mình một cái.

"Được rồi Bàn ca, anh ra uống rượu tiếp đi, em còn có chút việc phải xử lý." Ngô Mặc đẩy Vương Bàn Tử ra ngoài, lúc đi còn dặn kỹ: "Nhớ kỹ đấy, đừng có quên, đây là chính sự." Thế là Vương Bàn Tử ôm một đống quần lót chật ních trong lòng, đi thất tha thất thỉu về chỗ ngồi.

Ngô Tà và Trương Khởi Linh ném ánh mắt dò hỏi sang.

Vương Bàn Tử chỉ biết cười khổ nhìn hai người.

Lúc này ông mới cảm nhận được nhiệm vụ Ngô Mặc giao cho mình gian nan đến nhường nào.

Tiểu Ca và Thiên Chân thì dễ nói, nhưng còn Hắc gia với Hoa gia thì sao?

Hai vị đó mà chịu mặc quần lót tím này á?

Sau khi Vương Bàn Tử rời đi, Ngô Mặc định ngồi nghỉ vài phút rồi mới đi làm việc tiếp.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một bóng hình quen thuộc bước vào.

Nhìn rõ người tới, Ngô Mặc thầm thở dài.

Cậu biết có những chuyện không tránh được, cuối cùng vẫn phải đối mặt.

"Hoa ca, anh đến rồi ạ!" Ngô Mặc đứng dậy, gọi một tiếng vô cùng lễ phép.

Cậu không hề hay biết bộ dạng này của mình lại như đang đâm vào tim Giải Ngữ Hoa.

Kể từ sau cuộc trò chuyện với Doãn Nam Phong, Giải Ngữ Hoa không đi tìm Ngô Mặc ngay mà luôn âm thầm quan sát trạng thái của cậu.

Anh nhận ra Ngô Mặc tuy bận rộn, đôi khi để lộ vẻ mệt mỏi trên mặt, nhưng cách cậu xử lý vấn đề ngày càng thành thục.

Không còn mãng xông như trước, mà bắt đầu thử dùng một phương thức khác để giải quyết những sự việc hóc búa.

Phương thức này, nói một cách bình dân chính là: Sự trưởng thành cộng với một chiếc mặt nạ.

Anh bắt đầu hồi tưởng lại tất cả những gì diễn ra kể từ khi quen biết Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa im lặng.

Dù trong lòng có muốn hay không, anh cũng phải thừa nhận một điều, đó là Doãn Nam Phong thực sự làm tốt hơn anh.

Bản thân anh dù công khai hay bí mật, nhìn thì có vẻ như đang bảo vệ Ngô Mặc, nhưng thực tế là đang nhốt Ngô Mặc dưới đôi cánh của mình, không cho cậu cơ hội tiếp xúc với sóng gió bên ngoài.

Anh lấy danh nghĩa vì tốt cho cậu, lại còn lén lút trao đổi với Ngô Nhị Bạch để người ta quản thúc cậu nhiều hơn.

Một đống chuyện vụn vặt đó anh đã làm rất nhiều.

Chỉ là Giải Ngữ Hoa vẫn không thông suốt được một điểm: Anh là anh trai, bảo vệ em trai thì có gì sai?

Ý nghĩ này chỉ tan biến cho đến khi anh thấy thái độ của Ngô Mặc đối với mình.

Anh nhận ra Ngô Mặc dường như đang trốn tránh mình, mỗi lần chạm mặt, nụ cười trên môi cậu rõ ràng rất gượng gạo.

Hoặc là chỉ gật đầu chào, hoặc là cười giả lả, tóm lại là rất ít khi nói chuyện với anh.

Giải Ngữ Hoa thấy nghẹn bực trong lòng.

Giải đương gia vốn làm việc quyết đoán, gọn lẹ, đây là lần đầu tiên mắc sai lầm khi giải quyết vấn đề.

Phải đợi đến khi Hoắc Tú Tú chỉ thẳng ra và thắc mắc anh gặp chuyện gì, Giải Ngữ Hoa mới giật mình tỉnh ngộ.

Lúc đó bề ngoài anh rất bình tĩnh, nhưng thực chất trong lòng lại hoang mang khi nhận ra một vấn đề: Ngô Mặc đã chẳng biết từ lúc nào bước vào trái tim anh, mà giờ đây cậu lại muốn chạy trốn?

Nghĩ đến việc sau này hai người trở thành người dưng, hoặc giống như tộc trưởng của hai gia tộc gặp nhau chỉ chào hỏi rồi bàn công việc, giữa hai bên chỉ còn lại lợi ích và lợi ích...

Giải Ngữ Hoa thấy mình không thể chấp nhận được kiểu quan hệ này, anh sợ đến lúc đó mình sẽ không nhịn được mà ra tay hủy hoại Ngô Mặc.

Đôi khi phải thừa nhận một sự thật, những người như Giải Ngữ Hoa và Doãn Nam Phong thường nghĩ vấn đề rất phức tạp.

Anh đã tưởng tượng ra đủ mọi khả năng trong tương lai, duy nhất chưa từng cân nhắc đến tính cách của Ngô Mặc.

Suy nghĩ của hai người không thể nói là trái ngược nhau, mà phải nói là hoàn toàn không cùng một hành tinh.

Tại sao Ngô Mặc lại trốn tránh Giải Ngữ Hoa?

Đó là vì cậu chột dạ!

Cậu thừa biết bộ dạng nho nhã hiện tại của mình là lấy Giải Ngữ Hoa làm nguyên mẫu.

Cậu biết thừa Giải Ngữ Hoa tinh minh tài giỏi, còn mình thuần túy là hàng ‘pha-ke’.

Một tuyển thủ bắt chước mà gặp chính chủ, trong lòng kiểu gì cũng thấy chột dạ.

Dù da mặt cậu có dày đến đâu, hễ nhìn thấy Giải Ngữ Hoa là cậu lại vô thức thấy ngại và muốn né tránh.

Thêm vào đó, cậu lại đang muốn để Giải Ngữ Hoa thấy được khía cạnh trưởng thành của mình.

Mọi điểm mâu thuẫn tập trung lại một chỗ, khiến cho mỗi khi thấy Giải Ngữ Hoa, cậu chỉ biết nặn ra nụ cười, sau đó giả vờ bận rộn để chuồn lẹ.

Hiểu lầm cứ thế nảy sinh một cách tình cờ.

Giải Ngữ Hoa đã dùng cả một đêm để xác định rõ tâm tư của mình.

Dù sao cũng là tài tử kiệt xuất nhất Lão Cửu Môn, làm gì cũng không dây dưa kéo dài.

Nghĩ thông rồi, anh lập tức quyết định tìm Ngô Mặc nói chuyện thẳng thắn.

Chương 426

Thế nhưng Ngô Mặc bây giờ đâu còn như trước?

Cả người cậu bận như con quay, muốn tìm thời gian nói chuyện chỉ có nước cầu may.

Giải Ngữ Hoa phiền lòng vô cùng, nhưng mặt vẫn giữ vẻ bất biến.

Khi thấy Ngô Mặc và Vương Bàn Tử rời đi, anh đợi một lát rồi cũng đi theo.

Giải Ngữ Hoa không vào phòng ngay.

Ngược lại, anh đứng ở góc hành lang quan sát.

Thấy Vương Bàn Tử đi ra khỏi phòng với vẻ mặt thẫn thờ, anh mới đẩy cửa bước vào.

Sau bao nhiêu ngày, hai người cuối cùng cũng ở riêng trong một căn phòng.

Nhưng bầu không khí lại im lặng đến lạ thường.

Hồi lâu không ai mở lời.

Giải Ngữ Hoa cứ nhìn chằm chằm Ngô Mặc, nhìn từ trên xuống dưới không bỏ sót chỗ nào.

Thời gian trôi nhanh, năm phút sau, Giải Ngữ Hoa nghĩ đến mấy ngày trước Ngô Mặc ở bên mình còn cười nói hớn hở, so với hiện tại ngồi nửa ngày trời không nói một câu, anh không khỏi cúi đầu cười nhạt, nụ cười mang theo chút đắng cay: “Tiểu Mặc, giờ ở bên anh, em ngay cả một lời cũng không muốn nói sao?” “Hoa ca, em...” Ánh mắt Ngô Mặc lóe lên mấy cái, hơi căng thẳng, không biết nên giải thích chuyện gần đây thế nào.

Đừng nhìn cậu bình thường mồm mép tép nhảy, cái đó còn tùy là đối với ai.

Ở cùng Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử, cậu có thể chém gió đến tận đại chiến hành tinh.

Ở riêng với Ngô Tà và Trương Khởi Linh, cậu cũng có thể quậy phá tới bến.

Duy chỉ có đối mặt với Giải Ngữ Hoa, cậu lại có chút câu nệ, cứ như học sinh hư gặp thầy giáo vậy.

Giải Ngữ Hoa nhận ra cảm xúc căng thẳng của Ngô Mặc, tim anh như rơi xuống hố băng, chỉ có một cảm giác duy nhất là lạnh.

Anh đã hiểu ra, bản thân mình đã tạo áp lực quá lớn cho Ngô Mặc, khiến cậu vừa nhìn thấy anh đã theo bản năng mà sợ hãi.

“Tiểu Mặc em đừng căng thẳng, anh đến đây không phải để trách mắng em.” Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, nhu thanh nói: “Anh chỉ muốn biết một chuyện, anh thực sự khiến em mệt mỏi đến thế sao?” Ngô Mặc càng nghe càng thấy sai sai, chuyện này thì liên quan quái gì đến mệt hay không mệt?

Chẳng lẽ Hoa ca đang quan tâm mình dạo này bận rộn có mệt không?

Cậu suy nghĩ một chút rồi trịnh trọng gật đầu: “Vâng, hơi mệt ạ.” Câu này vừa thốt ra, lòng Giải Ngữ Hoa như thể giữa mùa đông giá rét, lạnh buốt đến tận xương tủy.

Cảm xúc của anh chùng xuống, đầu từ từ cúi thấp, giọng khàn đặc nói: “Xin lỗi Tiểu Mặc, anh thực sự không biết mình lại gây áp lực lớn cho em đến thế.” Nghe lời xin lỗi, Ngô Mặc bật dậy ngồi thẳng lưng.

Cậu ngơ ngác nhìn Giải Ngữ Hoa trước mắt, nhìn hồi lâu rồi ướm hỏi: "Hoa ca, anh phá sản rồi hả?" "Hả?" Cái biểu cảm ngơ ngác này lần đầu tiên xuất hiện trên mặt Giải đương gia.

Anh ngơ ngác, mà Ngô Mặc còn ngơ ngác hơn.

Cậu không hiểu nổi một chuyện, Hoa ca đang yên đang lành sao tự dưng lại xin lỗi mình?

Anh ấy có làm gì có lỗi với mình đâu.

Ngô Mặc suy đi tính lại rồi đưa ra một kết luận: Chẳng lẽ mấy món đồ đồng lần trước mình đưa có vấn đề rồi?

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc đứng dậy ngồi cạnh Giải Ngữ Hoa.

Định khoác vai anh như mọi khi thì đột nhiên nhớ ra 'thiết lập nhân vật' mới, thế là tay lại thuận thế hạ xuống.

Cậu nghĩ một đằng, nhưng trong mắt Giải Ngữ Hoa, hành động đó lại là một cú kích mạnh vào tim.

Dù đầu óc Ngô Mặc có hơi thiếu dây thần kinh thì cũng nhận ra sự thất lạc của Giải Ngữ Hoa.

Tay phải cậu có chút không biết để đâu cho đúng, bèn quẹt quẹt vào quần vài cái, cuối cùng vẫn không nhịn được mà vỗ vỗ lên đùi Giải Ngữ Hoa: "Hoa ca, anh đừng nghĩ nhiều nữa, đồ mất thì thôi, người không sao là được.

Chỉ cần thằng em này còn đây, anh muốn bao nhiêu đồ tốt em cũng kiếm cho anh được." Ngô Mặc nói một tràng, ý tứ trong lời nói là để an ủi Giải Ngữ Hoa đừng để ý đến đống đồ đó.

Nói thật, khi nói những lời này, tim cậu cũng đang rỉ máu đây.

Bao nhiêu đồ đồng đó là cậu cực khổ vác từ Trương Gia Cổ Lâu ra, giờ mất sạch rồi lại còn phải trái lương tâm đi an ủi người ta, Ngô

Mặc cảm thấy mình vì huynh đệ mà hy sinh quá lớn.

Giải Ngữ Hoa nghe mà nghệch mặt ra.

Anh đờ đẫn nhìn Ngô Mặc đang thao thao bất tuyệt tự nói tự nghe.

Một hồi lâu sau, anh cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

“Tiểu Mặc, chờ, chờ một chút.” Giải Ngữ Hoa vốn mồm mép linh hoạt nay lại hơi lắp bắp, cắt ngang lời Ngô Mặc: “Em... em rốt cuộc đang nói cái gì thế?” Ngô Mặc đứng hình.

Kịch bản sao không giống như mình tưởng tượng nhỉ?

Theo lý mà nói mình đã thiện giải nhân ý thế này, Hoa ca phải cảm động chứ?

Nhưng nhìn biểu cảm của anh ấy lúc này, nói một câu khó nghe thì trông cứ như đang bị táo bón vậy.

“Hoa ca, anh đặc biệt qua đây xin lỗi em, không phải vì đống đồ đồng lần trước gặp vấn đề sao?” Hai người nhìn nhau, cả hai đều ngơ ngác.

Đúng là một người ngẩn ngơ, hai người ngơ ngẩn.

Bộ dạng này của Ngô Mặc lại cho Giải Ngữ Hoa một tia hy vọng.

Anh nghĩ ngợi, quyết định đặt ra một câu hỏi khác.

Giải Ngữ Hoa kìm nén cảm xúc phức tạp, cẩn trọng mở lời: “Tiểu Mặc, anh chỉ muốn hỏi em một câu thôi, tại sao em lại chọn đi theo Doãn lão bản mà không học hỏi từ anh?” Anh muốn tận tai nghe Ngô Mặc giải thích để kiểm chứng suy nghĩ trong lòng.

“Chuyện này à...” Ánh mắt Ngô Mặc hơi né tránh, không biết mở lời thế nào.

Nếu là thường ngày, thấy Ngô Mặc thế này Giải Ngữ Hoa chắc sẽ tha cho cậu, nhưng hôm nay tuyệt đối không.

“Đúng thế, anh muốn biết nguyên nhân.” Giải Ngữ Hoa nắm chặt tay phải, tự nhủ đây là lần cuối cùng ép hỏi cậu.

Ngô Mặc thầm than một tiếng: ‘Thôi xong, mình biết ngay là thế nào Hoa ca cũng tới hỏi mà, haiz!

Trốn mãi rồi cũng không thoát.’ “Hoa ca, nếu anh thực sự muốn biết thì em nói vậy.” Ngô Mặc hạ quyết tâm, chơi tới bến luôn.

Chẳng phải là nói thật thôi sao, cùng lắm là bị Hoa ca tẩn cho một trận là cùng chứ gì.

“Ừ, em nói đi, anh nghe đây.” Giải Ngữ Hoa nhìn chằm chằm Ngô Mặc, ngay cả chớp mắt cũng không nỡ.

“Hoa ca, em nói anh đừng có buồn nhé.

Không phải em không muốn học anh, mà là anh cứ luôn coi em như trẻ con.

Chưa nói chuyện khác, mấy ngày trước anh tẩn em, giờ em ngồi vẫn còn hơi thốn đây này.

Mỗi lần đối mặt với anh, em cứ có cảm giác như đang nhìn thấy Nhị thúc ấy.

Chị Nam Phong thì khác, chị ấy coi em là một người trưởng thành, làm việc gì cũng không tính toán thay em nhiều, mà để em tự mình suy nghĩ và hành động.

Nói thật lòng, mấy ngày đi theo chị Nam Phong, em thực sự học được rất nhiều thứ.” Ngô Mặc nói rất nhiều, đem hết suy nghĩ của mình kể cho Giải Ngữ Hoa nghe.

Giải Ngữ Hoa không nói gì, cứ lặng lẽ nghe.

Tuy nhiên, sắc mặt anh thực sự rất khó coi và tái nhợt.

Anh không ngờ mình lại gây áp lực lớn cho Ngô Mặc đến vậy, khiến cậu thà trốn bên cạnh người khác cũng muốn rời xa mình.

Ngô Mặc dù có thiếu dây thần kinh tình cảm nhưng nhìn sắc mặt người khác thì vẫn biết.

Thấy tâm trạng Giải Ngữ Hoa chùng xuống, cậu mới phản ứng lại, nãy giờ mình nói cứ như đang oán trách Hoa ca vậy.

Giải Ngữ Hoa từ trước đến nay trong mắt cậu luôn là người thần thái rạng ngời, một mình gánh vác mọi chuyện.

Ngay cả lúc nguy hiểm nhất vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, nào có bao giờ thấy bộ dạng cô độc lạc lõng như hiện tại?

Ngô Mặc lúc này thực sự bối rối, không còn thiết lập nhân vật gì nữa, ném hết ra sau đầu.

Cậu trực tiếp khoác vai Giải Ngữ Hoa, cả người tựa vào anh, miệng không ngừng giải thích: “Hoa ca, anh... anh đừng giận mà, em không có ý bảo anh không tốt.

Chương 427

Chẳng phải anh hỏi nguyên nhân sao, em cứ thế tuôn ra hết thôi, hay là anh cứ coi như em vừa mới thả bom một cái đi cho xong.” Giải Ngữ Hoa lúc này đang chìm đắm trong cảm xúc cá nhân, không ngừng tự trách mình.

Ngô Mặc nói bao nhiêu cũng không thấy anh phản ứng lại, lần này cậu thực sự cuống quýt rồi.

Cũng chẳng thèm giữ thể diện nữa, lời nói cứ thế tuôn ra: “Hoa ca, em nói thật lòng đấy, trong số tất cả mọi người, em thích anh nhất.

Em biết anh thương em nhất, nuông chiều em nhất, nên em cũng muốn nỗ lực mạnh mẽ lên để có thể đứng trước mặt che mưa chắn gió cho anh.

Bao nhiêu năm nay mấy chuyện rắc rối ở Giải gia cứ bám riết lấy anh, nhiều khi nhìn anh bận rộn đến nửa đêm, em cũng xót lắm chứ.

Anh cứ toàn coi em là con nít, không cho em tham gia vào mấy việc đó, nên em mới đi theo chị Nam Phong.” Nói đến đây, Ngô Mặc khựng lại một lát, nghiến răng nói tiếp: “Em thực sự không ghét anh, cũng không phải trốn tránh anh, chỉ là em thấy ngại thôi.

Dù sao bây giờ mỗi khi xử lý việc gì, trong đầu em cũng sẽ nghĩ xem nếu là anh thì anh sẽ làm thế nào?

Rồi chẳng biết từ lúc nào, em cứ vô thức bắt chước trạng thái và động tác của anh.” Ngô Mặc còn nói thêm nhiều nữa, nhưng những lời đó lướt qua tai Giải Ngữ Hoa chỉ còn lại ba chữ ‘Thích anh nhất’, anh nghe rõ mồn một.

Câu này còn hiệu nghiệm hơn cả linh đan diệu dược.

Giải Ngữ Hoa cảm thấy tim mình như đang đi tàu lượn siêu tốc, từ vực sâu vụt một cái bay vút lên chín tầng mây.

Cảm giác lâng lâng khiến anh như đang bước đi trên mây vậy.

Không phải chưa từng có ai tỏ tình với anh, ở vị trí của anh, mảng tối nào anh cũng đã thấy qua.

Có những đối tác làm ăn, bất kể nam hay nữ, đều đã từng bày tỏ tình cảm với anh.

Nhưng Giải Ngữ Hoa chỉ thấy buồn nôn, mỗi lần nghe xong là thấy ghê cổ mấy ngày liền.

Thế nhưng câu nói này thốt ra từ miệng Ngô Mặc, anh không những không thấy khó chịu mà ngược lại còn vui sướng đến phát điên.

Ngô Mặc vẫn luôn quan sát biểu cảm của Giải Ngữ Hoa, thấy sắc mặt anh chuyển từ u ám sang rạng rỡ, trong lòng thầm thở phào một cái.

Vừa thở phào, những ý nghĩ trước đó lại hiện lên.

Cậu định nhân lúc Giải Ngữ Hoa đang vui vẻ, khuyên anh vài câu.

Đúng là đời không ai biết trước được chữ ngờ, nụ cười trên mặt Giải Ngữ Hoa chưa kịp giữ được hai giây thì đã đông cứng lại sau khi nghe câu tiếp theo: “Hoa ca, nói thật nhé, anh với chị Nam Phong em đều rất thích.

Anh xem, hai người bối cảnh, kinh nghiệm, tính cách đều rất giống nhau, lại đều là cô nam quả nữ, hay là hai người thử tìm hiểu nhau xem thế nào?” Ngô Mặc càng nói càng hăng.

Lúc này cậu như thể bị bà mối nhập xác, nhất định phải tác hợp cho anh trai và chị gái mà mình coi trọng nhất thành một đôi.

Giải Ngữ Hoa càng nghe càng thấy bốc hỏa.

Anh cuối cùng cũng tỉnh ngộ, hóa ra bao nhiêu tình cảm thâm sâu của mình đều đem đi cho chó ăn hết rồi.

Cái thằng nhóc nhà họ Ngô này, về phương diện tình cảm căn bản là chưa khai khiếu tí nào.

Anh không khỏi thấy thương cho bản thân mình của mấy ngày qua, rốt cuộc là mình dằn vặt vì cái gì không biết?

Ngô Mặc vừa mở máy là nói không ngừng nghỉ như nước sông Hoàng Hà.

Giải Ngữ Hoa đau hết cả đầu.

"Tiểu Mặc, anh còn có việc, đi trước đây." Anh đột ngột đứng dậy, quăng lại một câu cứng nhắc rồi xoay người đi thẳng.

Nhìn bóng lưng Giải Ngữ Hoa rời đi, Ngô Mặc chớp chớp mắt, hồi lâu mới lẩm bẩm: "Hoa ca cũng giống Kính ca, biết thẹn thùng rồi à?" Giải Ngữ Hoa đi được nửa buổi Ngô Mặc mới phản ứng lại.

Cậu vỗ đùi cái đét, một câu chửi thề tuôn ra cửa miệng: "Mẹ kiếp, quên mất chưa hỏi Hoa ca đống đồ đồng đó bán được mấy món rồi?" May mà Giải Ngữ Hoa đi nhanh, nếu không đợi Ngô Mặc hỏi ra câu này, e là anh không chỉ nổi trận lôi đình đâu, mà hận không thể lôi rìu bổ củi ra để bổ cái đầu bằng đá của thằng nhãi này xem bên trong rốt cuộc chứa cái gì.

Ngô Mặc bên này đang dằn vặt buồn bực tạm thời không bàn tới, nói về Vương Bàn Tử đang gánh vác trọng trách lớn lao.

Ông ôm một đống quần lót tím trong lòng, đi thất tha thất thểu về bàn rượu.

Trong đầu vẫn luôn tính toán xem chuyện này nên giải quyết thế nào.

Cái thứ này không giống như những thứ khác, nói thật, dù là tặng tất ông cũng có thể đường hoàng mà đưa.

Nhưng đằng này một gã đàn ông to xác đi tặng quần lót cho người khác, đối phương không coi ông là biến thái mới lạ.

Nhưng Tiểu Mặc nói cũng chẳng sai, mấy anh em mình lần nào xuất chinh cũng gặp xui xẻo.

Bảo không liên quan đến huyền học á?

Nghĩ thế nào cũng thấy có gì đó không đúng.

Chẳng nói đâu xa, chỉ riêng việc ông thỉnh một bức tượng Thần Tài về là thấy tiền quay lại rồi, điều này đủ để chứng minh lo lắng của Tiểu Mặc là đúng đắn.

"Bàn Tử, Bàn Tử?" Ngô Tà huých Vương Bàn Tử một cái, đón lấy ánh mắt ngơ ngác của ông, chỉ vào cái ly không trong tay: "Nghĩ gì thế?

Ly của ông hết rượu từ đời nào rồi, ông còn nhâm nhi cái gì nữa?" Nếu là thường ngày, Hắc Nhãn Kính đã sớm cười khà khà chen vào một câu, dù sao có kịch hay không xem thì phí.

Nhưng hôm nay anh chẳng có tâm trạng, cứ ngồi đó uống rượu giải sầu một mình.

Lúc Giải Ngữ Hoa đi ra từ phòng Ngô Mặc, đúng lúc chạm mặt Doãn Nam Phong.

Theo lệ thường, dù hai người không nói gì cũng sẽ gật đầu chào nhau một cái.

Nhưng hôm nay cả hai đều chẳng có tâm trí đó.

Vừa nhìn thấy mặt đối phương, trong đầu lại hiện lên hình ảnh

Ngô Mặc đòi làm ‘ông tơ bà nguyệt’.

Trong chốc lát khí huyết dâng trào, chỉ muốn đối phương nhanh chóng biến mất cho rảnh mắt.

Ngô Mặc đã đặc biệt nhấn mạnh, bữa tiệc không được quá mười hai giờ đêm để mọi người nghỉ ngơi sớm chuẩn bị cho ngày mai xuất phát.

Vì vậy khoảng mười một giờ rưỡi, người trong sân đã tản đi gần hết.

Vương Bàn Tử nhìn quanh quất, biết chuyện này không thể trì hoãn thêm, phải mau chóng đem đồ đi tặng.

Nghĩ vậy, ông kéo phắt Trương Khởi Linh và Ngô Tà lại: “Tiểu Ca, Thiên Chân, về phòng trước đã, tôi có việc cần nói với hai người.” Hai người thấy bộ dạng thẫn thờ cả buổi tối của Vương Bàn Tử thì đều có chút lo lắng.

Bây giờ ông muốn nói chuyện riêng, còn đợi gì nữa?

Thế là vội vàng đứng dậy theo Vương Bàn Tử về phòng.

Vào phòng xong, Vương Bàn Tử quay lại cẩn thận đóng cửa.

Sau đó, như thể đang thực hiện một giao dịch đen tối nào đó, ông móc từ trong túi ra một đống đồ.

“Bàn Tử, ông định làm gì đấy?” Ngô Tà nhíu mày, cứ ngỡ Vương Bàn Tử lại ngứa tay lấy thứ gì không nên lấy.

“Haiz, đừng hỏi nữa, đồ tốt đấy.” Vương Bàn Tử tùy ý rút ra hai cái, lần lượt nhét cho Ngô Tà và Trương Khởi Linh.

Ngô Tà cảm thấy thứ trong tay mình hình như là vải vóc gì đó, bèn cầm lên giũ ra.

Lúc này mới phát hiện ra, hóa ra đây là một chiếc quần lót màu tím.

Ngô Tà đen mặt, bực mình nói: “Bàn Tử ông biến thái à, tôi là đàn ông con trai sao lại tặng tôi quần lót?

Lại còn màu tím nữa chứ.” Anh cảm thấy dạo này mình có phải gặp vận đen không?

Anh em bên cạnh từng người một chẳng ai bình thường cả.

Lão Hạt Tử và Tiểu Ca thì đêm nào cũng hành hạ anh, muốn ngủ một giấc ngon còn khó hơn lên trời.

Thằng em trai thì cứ như bị phân liệt, nhìn thấy nó là anh lại thấy như gặp Nhị thúc, mông vô thức thấy thốn thốn.

Tiểu Hoa cũng chẳng khá hơn, ánh mắt thỉnh thoảng lại lộ ra tia sát khí, ngồi cạnh mà thấy lạnh hết cả sống lưng.

Giờ đến lượt Vương Bàn Tử cũng biến thái nốt, đi tặng quần lót?

Chuyện này truyền ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa?

“Ông thì biết cái đếch gì, cái này là để lấy hên đấy.” Vương Bàn Tử lập tức đốp chát lại: “Ông không nhìn lại cái thể chất đen đủi của ông đi, lúc nào cũng bị người ta đuổi chạy trối chết.

Mặc cái này vào để đổi vận.” Vừa nhắc đến chuyện này, Ngô Tà xù lông lên, ném thẳng cái quần lót vào đầu Vương Bàn Tử, giận dữ nói: “Ông còn mặt mũi mà nói tôi à?

Lần nào chẳng phải do ông ngứa tay, bảo đừng có chạm mà cứ chạm, hễ chạm vào là có chuyện.” Ngô Tà dứt khoát không nghe, Vương Bàn Tử cũng nổi nóng.

Ông giật cái quần lót trên đầu xuống, ném trả lại cho Ngô Tà, hừ lạnh: “Tôi nói cho ông biết, đây là Tiểu Mặc đưa đấy, ngụ ý là ‘Tử định thành công’ (Chắc chắn thành công).

Chương 428

Ông mà không mặc, đến lúc nó nổi giận thật thì đừng có trách tôi không báo trước.” Cái tên Ngô Mặc vừa thốt ra như có phép thần thông.

Ngô Tà lập tức xì hơi như quả bóng bị chọc thủng.

Cái thằng em nhà mình nó ‘đức cám’ và khó chiều thế nào, anh đã được nếm trải sâu sắc rồi.

Đồ nó đưa mà anh không nhận?

Quay đầu lại mà nó quậy lên thì khó mà dẹp yên được.

Tay Trương Khởi Linh khựng lại.

Vốn dĩ anh định vứt cái thứ đó đi, nhưng nghe thấy tên Ngô Mặc, anh trầm ngâm một lát rồi lặng lẽ nhét chiếc quần lót vào túi áo khoác.

Giải quyết xong hai người, Vương Bàn Tử thở phào.

Ông vỗ vai Ngô Tà, dặn dò: “Nhớ kỹ sáng mai nhất định phải mặc đấy.” Nói xong xoay người định đi.

“Ông đi đâu đấy?

Đây là phòng của ông mà.” Ngô Tà kéo cánh tay ông lại: “Ông uống nhiều quá hóa lú rồi à?” Vương Bàn Tử thở dài thườn thượt, mặt lộ vẻ cười khổ: “Còn đi đâu được nữa?

Đem sang cho hai vị gia kia chứ sao.” Ngô Tà nghe xong trợn tròn mắt, vội vàng nói: “Ý ông là Tiểu Hoa và sư phụ tôi á?

Đợi đã, tôi đi với ông!” Cái cảnh tượng trăm năm có một này, nếu bỏ lỡ chắc anh sẽ hối hận cả đời.

Chẳng ai chú ý thấy, bằng sức mạnh của một mình mình, Ngô

Mặc đã âm thầm khiến tính cách của tất cả anh em đều đi chệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

Có người đi cùng, Vương Bàn Tử cầu còn chẳng được.

Hai người thương lượng một lát, quyết định nhắm vào mục tiêu đầu tiên là Hắc Nhãn Kính.

“Hắc gia, có đó không?” Vương Bàn Tử gõ cửa, rất nhanh cửa phòng đã mở ra.

“Có chuyện gì?” Hắc Nhãn Kính ngậm điếu thuốc, tựa vào khung cửa, vẻ mặt mất kiên nhẫn nhìn Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Hiện tại anh nhìn Ngô Tà thấy ngứa mắt vô cùng, nhưng lại không thể tùy ý hành hạ như trước.

Chủ yếu là sợ mình mà còn rèn luyện Ngô Tà thêm vài lần nữa, cái vị tổ tông nhỏ kia sẽ trực tiếp chụp cho anh cái mũ ‘yêu mà không được’ to đùng.

“Hắc gia, vào phòng rồi nói, ở đây không tiện.” Vương Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau một cái, rồi cứ thế lách người chen vào phòng Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính nhướn mày, gót chân khẽ gạt một cái đóng cửa lại.

“Nói đi, có chuyện gì?” Hắc Nhãn Kính ngồi xuống sofa, lưng dựa mạnh vào thành ghế.

Anh vắt chân chữ ngũ, một tay hút thuốc, một tay lơ đãng nghịch chiếc bật lửa.

Vương Bàn Tử không ngốc, ông đã nhận ra rằng cứ nhắc đến tên Ngô Mặc là hiệu quả hơn vạn lời nói suông.

Vương Bàn Tử nghiến răng rút một cái quần lót ra, đưa đến trước mặt Hắc Nhãn Kính, mở lời: “Khụ, Hắc gia, Tiểu Mặc bảo tôi đưa cái này cho anh, cậu ấy hiện giờ không tiện ra mặt.” Nghe thấy tên Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính khựng lại một chút.

Sau đó anh giụi điếu thuốc vào gạt tàn vài cái, lúc này mới thực sự nghiêm túc cầm lấy thứ đó lên xem xét.

Hắc Nhãn Kính cầm chiếc quần lót màu tím trong tay, đôi mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Trong đầu hắn nhất thời hiện lên hàng loạt suy nghĩ liên miên.

Nhưng ngay sau đó, nhớ tới tính cách của Ngô Mặc, hắn lập tức bóp chết từng ý nghĩ đó ngay từ trong trứng nước.

Cuối cùng, hắn xác định và khẳng định một điều: Ngô Mặc tặng mình thứ này chắc chắn không có hàm ý ái muội như mình nghĩ.

Cái vị tiểu tổ tông kia mà thật sự biết yêu đương mở mang đầu óc thì chắc nước sông Hoàng Hà cũng chảy ngược mất.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn Hắc Nhãn Kính im hơi lặng tiếng, nhìn nhau một cái, trên mặt lộ rõ vẻ hóng hớt.

“Sư phụ, hay là thử xem có vừa không?” Ngô Tà thành tâm muốn xem trò cười của Hắc Nhãn Kính, mở miệng nói: “Tiểu Mặc dặn kỹ rồi, thứ này nhất định phải mặc.” “Đúng đấy, nếu sư phụ không nghe thì tôi cũng chịu thôi, chỉ là đến lúc đó thằng nhóc kia mà tìm anh quậy phá thì đừng trách tôi không nhắc trước.” Câu Vương Bàn Tử vừa nói, giờ Ngô Tà lại lặp lại y hệt với Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính càng nghe càng thấy sai sai, ngẩng đầu lườm Ngô Tà, hừ lạnh: “Chuyện của tôi không phiền cậu lo, cậu cứ lo cho chính mình đi.” “Tay tôi hai hôm nay hơi ngứa, khéo lại muốn làm gì đó đấy.” “Bàn Tử, thứ này của Tiểu Mặc là đặc biệt cho tôi à?” Hắc Nhãn Kính dời ánh mắt sang Vương Bàn Tử, gặng hỏi: “Cậu ta không nói gì khác sao?" "Khụ!" Vương Bàn Tử lập tức thấy áp lực như núi thái sơn.

Đây dù sao cũng là vị sát thần có tiếng trên giang hồ.

Đừng nhìn bình thường cứ hi hi ha ha, chứ gã này mà nghiêm túc lên thì áp lực không hề nhỏ.

Vương Bàn Tử cắn môi dưới, dường như đang nhịn cười: "Cậu ấy nói rồi, cậu ấy nói thứ này ngụ ý là 'Tử đĩnh thành công' (Chắc chắn thành công)!" Hắc Nhãn Kính: "..." Hắn thở dài trong lòng, biết ngay là thế mà.

Lúc buồn bực hắn không phải chưa từng nghĩ đến việc hạ quyết tâm ép thằng nhóc kia nói ra suy nghĩ của mình.

Nhưng nghĩ lại, chưa nói đến vấn đề vũ lực của Ngô Mặc, cứ cho là hắn nghiêm túc tỏ tình đi, Hắc Nhãn Kính cũng có thể tưởng tượng ra biểu cảm trên mặt Ngô Mặc sẽ thế nào.

Tiểu tổ tông đó chắc chắn sẽ nhìn hắn như nhìn quái vật, rồi hỏi xem hắn có phải bị trúng tà không?

Sau đó sẽ nghi hoặc lùi lại mấy bước, tưởng hắn đang nhòm ngó mấy đồng tiền lẻ trong túi mình, cuối cùng chửi hắn một câu đồ thần kinh rồi quay lưng bỏ đi.

"Sư phụ, anh sẽ không phụ lòng tốt của Tiểu Mặc chứ?" Ngô Tà tuyệt đối không bỏ qua cơ hội nào để trêu chọc Hắc Nhãn Kính.

"Thứ này chỉ mình tôi có?

Hay ai cũng có?" Hắc Nhãn Kính không trả lời Ngô Tà mà đặt ngược lại câu hỏi.

"Hắc gia, Tiểu Mặc chu đáo lắm, anh em mỗi người một cái." "Ồ?" Hắc Nhãn Kính tỏ vẻ hứng thú ngồi thẳng dậy, hỏi: "Vậy là Hoa gia cũng có?

Hai người đưa cho anh ta chưa?” “Chưa!” Tiếng trả lời đồng thanh vang lên.

Hay thật, tổ đội hai người xem náo nhiệt giờ đã biến thành ba người hành động.

Giải Ngữ Hoa vừa về phòng không lâu thì đón tiếp ba vị khách không mời mà đến.

Anh cầm chiếc quần lót màu tím trong tay, mặt không đổi sắc nhưng thực tế đã cạn lời đến cực điểm.

Vừa bị Ngô Mặc đả kích xong, anh căn bản không tin thằng nhóc này tặng đồ mà có ý tốt gì.

Hắc Nhãn Kính cứ chằm chằm nhìn Giải Ngữ Hoa, không bỏ sót tia buồn bực nào lướt qua mắt anh.

Trong khoảnh khắc, tâm trạng phiền muộn của hắn đã được giải tỏa.

Dù sao một mình mình buồn bực không bằng để cả đám cùng buồn bực.

Nghe xong lời kể của Vương Bàn Tử, Giải Ngữ Hoa xua tay: “Được rồi, tôi biết rồi, các người đi trước đi, tôi có việc cần xử lý.” Hắc Nhãn Kính ngậm điếu thuốc, thong thả đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc sắp ra khỏi cửa còn bồi thêm một câu: “Hoa gia, đừng phụ lòng tốt của Tiểu Mặc nhé.” Giải Ngữ Hoa không đáp, nhưng sắc mặt lại trở nên nghiêm trọng hơn một chút.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Sáu giờ sáng, Ngô Mặc đã kiểm tra xong toàn bộ trang bị.

Hiện tại đối với cậu, ngủ nướng là hạnh phúc, là hưởng thụ, nhưng cậu không xứng đáng.

Cậu cảm thấy mình như quay lại kiếp trước, cái kiếp làm kiếp trâu ngựa của dân công sở.

Ngô Mặc vừa định về phòng lấy túi thì va phải Vương Bàn Tử đi ngược chiều lại.

Mắt cậu sáng lên, hất hàm hỏi xem chuyện đó làm đến đâu rồi.

Không hổ là anh em chí cốt, chỉ một động tác Vương Bàn Tử đã hiểu Ngô Mặc muốn hỏi gì.

Nói thật, đồ thì đã tặng đi rồi.

Gã chắc chắn là chính mình đã mặc, Ngô Tà và Tiểu Ca cũng mặc vì sáng nay gã vừa đi kiểm tra xong.

Nhưng gã thật sự không dám bảo đảm hai vị đại gia kia có mặc hay không.

Đêm qua Vương Bàn Tử cứ trằn trọc mãi, gã không dám tưởng tượng cảnh Hoa gia mặc cái quần tím đó thì trông sẽ thế nào.

Nhưng lúc này thấy Ngô Mặc đang đợi câu trả lời, Vương Bàn Tử chỉ đành chột dạ ra dấu tay OK.

Ngô Mặc lúc này mới yên tâm, có điềm lành vẫn hơn không.

Tuy thứ này coi như là mê tín, nhưng cái thể chất tà môn của ông anh mình đáng sợ quá.

Không thể trói anh ấy lại không cho đi theo thì chỉ đành cố gắng nghĩ cách hóa giải thôi.

Chương 429

Tám giờ sáng, mọi việc chuẩn bị xong xuôi, đoàn người chính thức lên đường.

Thương Sơn ở Đại Lý gồm mười chín ngọn núi, hùng vĩ uy nghiêm, tương phản với phong cảnh tú lệ của hồ Nhĩ Hải.

Núi ở đây cao trung bình trên ba ngàn năm trăm mét, thậm chí có vài đỉnh đạt trên bốn ngàn mét.

Do cao độ lớn, đỉnh núi quanh năm tuyết trắng không tan, dưới ánh mặt trời trông vô cùng tráng lệ.

Đủ loại mỹ cảnh hội tụ khiến Thương Sơn trở thành một địa điểm du lịch.

Tuy nhiên, cảnh đẹp là vậy nhưng thực tế Thương Sơn rất nguy hiểm.

Đường xá hẹp, xung quanh nhiều khe rãnh, càng lên cao càng gian nan.

Sơ sẩy một chút là rơi xuống vực sâu ngay.

Đoàn người của Ngô Mặc hơn trăm nhân mạng, mang vác thiết bị đi vào từ cổng chính của khu du lịch.

Lúc này mới thấy rõ cái danh nghĩa chính thức và sự quan tâm từ cấp trên quan trọng thế nào.

Một đoàn người rầm rộ đi vào mà còn có nhân viên tiếp đón chuyên nghiệp.

Hơn mười chiếc xe điện của khu du lịch xếp thành hàng dài.

Ngô Mặc phất tay, các hỏa kế lần lượt ngồi lên.

Một số thiết bị lớn, nặng cũng có người phụ trách đưa lên xe.

Chỉ riêng việc này thôi đã tiết lộ không ít thể lực và thời gian.

Nhiều du khách tò mò nhìn sang, muốn hỏi xem có chuyện gì, nhưng chưa kịp để Ngô Mặc trả lời, nhân viên khu du lịch đã giúp họ thoái thác.

Họ nói là đoàn khảo sát từ trên xuống để nghiên cứu môi trường đặc thù của Thương Sơn.

Ngô Mặc thấy vậy không khỏi cảm thán một câu: “Nam Phong tỷ nghĩ chu đáo thật.” Doãn Nam Phong trông như một du khách, quay đầu thưởng thức phong cảnh xung quanh.

Còn trong lòng cô đang nghĩ gì thì hiện tại không ai biết được.

Từ sau khi nói chuyện thẳng thắn với Giải Ngữ Hoa hôm qua, Ngô Mặc cứ thấy không thoải mái.

Lúc xử lý công việc định học theo đối phương nhưng lại thấy ngại, nhất thời cứ lóng nga lóng ngóng.

“Tiểu Ngô, cậu sao thế?” Lâm giáo thụ áp sát Ngô Mặc, không ngừng quan sát, thắc mắc: “Tôi thấy cậu cứ tâm thần bất định thế nào ấy, có chuyện gì sao?” “Cái này...” Ngô Mặc khựng lại một chút, não bộ nhanh chóng tìm từ ngữ: “Lâm lão, ngài nói xem nếu hàng nhái và hàng thật ở cạnh nhau, hàng nhái có thấy chột dạ không?” Phải nói là, cái người mà mình đã ưng mắt rồi thì dù họ có làm gì mình cũng thấy hay.

Lâm giáo thụ hiện giờ nhìn Ngô Mặc rất thuận mắt, nghe câu hỏi của cậu liền bật cười: “Ha ha ha, Tiểu Ngô à, câu hỏi này của cậu hay đấy.

Đúng là tuổi trẻ, đầu óc linh hoạt thật.

Cậu nhân hóa đồ cổ như vậy khiến việc học khô khan trở nên sinh động hẳn lên.” Ngô Mặc chỉ hỏi bừa một câu, ai dè Lâm giáo thụ thao thao bất tuyệt giảng bài luôn.

Nhưng chủ đề là mình khơi ra, cậu không thể ngắt lời người ta, đành cắn răng nghe lão già họ Lâm giảng từ giám định đồ cổ cho đến cả vùng Thương Sơn này.

Ngô Mặc lúc này chỉ có một suy nghĩ: Mình có phải ăn no rỗi việc không?

Biết rõ lão đầu này lắm lời mà còn khơi chuyện làm gì.

May mà cực hình này chỉ kéo dài hơn một tiếng.

Xe điện vừa dừng, Ngô Mặc đã nhanh chân nhảy xuống, quay đầu nói với Lâm giáo thụ: “Lâm lão, em đi lo việc trước đây.” “Đi đi.” Lâm giáo thụ cười hì hì: “Cậu là người phụ trách, bận rộn là bình thường, phải gánh vác đại nhiệm đấy nhé!” Người phụ trách khu du lịch đi đến bên cạnh Ngô Mặc: “Ngô tiên sinh, xe của chúng tôi chỉ đưa đến đây được thôi, phía trước toàn đường núi, xe không vào được.” “Đa tạ!” Ngô Mặc vỗ vai đối phương, rút từ trong túi ra một phong bao lì xì thuận tay nhét vào túi người nọ.

Nụ cười trên mặt người phụ trách càng thêm rạng rỡ.

Công việc này của họ vốn chẳng kiếm chác được gì, tối qua nhận lệnh cấp trên ông ta cứ tưởng lại phải phục vụ một đám ông tướng bà hoàng, không ngờ cậu thanh niên này lại hiểu lễ nghĩa như vậy.

Tâm trạng tốt lên, ông ta liền nhắc nhở thêm vài câu: “Ngô tiên sinh, đường núi phía trước rất nguy hiểm, mấy năm nay xảy ra không ít sự cố.

Chủ yếu là do độ cao lớn, không khí loãng dễ gây thiếu oxy, nhiệt độ lại thay đổi quá nhanh.” Ngô Mặc thủy chung giữ nụ cười, không lộ vẻ mất kiên nhẫn nào.

Doãn Nam Phong đi đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa, khẽ cười nói: “Giải lão bản, anh thấy em trai tôi thể hiện thế nào?” “Doãn lão bản, tôi thấy hiện tại hai chúng ta nên giữ khoảng cách thì tốt hơn.” Giải Ngữ Hoa bỏ lại một câu rồi quay đi xử lý việc của mình.

Doãn Nam Phong ngẩn ra, rồi một ý nghĩ hiện lên trong đầu.

Cô quay đầu nhìn Ngô Mặc đằng xa, mắt dần trợn tròn.

Không thể tin nổi, thằng nhóc này thật sự nói chuyện đó với Giải Ngữ Hoa à?

Sau khi thoát khỏi người phụ trách khu du lịch, Ngô Mặc vác hành lý đuổi kịp đội ngũ.

Cả đoàn người nối đuôi nhau đi dọc theo lối mòn vào sâu trong Thương Sơn.

Ban đầu còn thấy được bậc đá và vài du khách tản mác, nhưng mấy tiếng sau, xung quanh chỉ còn cỏ dại, rừng cây và sông suối.

Leo thêm ba tiếng nữa, trời bắt đầu tối dần.

Ba vị giáo thụ đi cùng đã thở hồng hộc.

Ở tuổi bảy mươi mà đi được đến đây thì gần như là nhờ ý chí lực cả.

Ngô Mặc nhìn đồng hồ, đã gần bảy giờ tối.

Cậu sợ mấy lão già này đột tử nên bàn bạc với Doãn Nam Phong, quyết định hạ trại gần đó.

Lần này hỏa kế của Tân Nguyệt Phạn Điếm mang theo toàn là tay ngang lão luyện, việc sinh tồn dã ngoại đối với họ là chuyện thường tình.

Rất nhanh, họ đã tìm được chỗ thích hợp để cắm trại.

Hỏa kế bắt đầu dựng lều, chuẩn bị lửa trại, đun nước nấu cơm.

Ngày đầu vào rừng, thể lực mọi người chưa đến mức cạn kiệt, nên tụ tập năm ba người quanh lửa trại tán gẫu.

Ba vị giáo thụ thì không chịu nổi, ăn qua loa chút đồ rồi về lều nghỉ sớm.

Ngô Mặc bưng bát mì ăn liền sán lại gần Doãn Nam Phong, nói nhỏ: “Chị, em thấy tình hình ba vị giáo thụ này chắc không trụ nổi mấy ngày nữa đâu.” “Ừ, đúng ý chị.” Hai người nhìn nhau, hiểu ý mà không cần nói ra.

Doãn Nam Phong nhìn Ngô Mặc, càng lúc càng thấy cảm giác ‘em trai nhà họ Ngô đã trưởng thành’.

Ngô Mặc tiến bộ rất nhanh, từ việc khống chế cảm xúc đến xử lý công việc đều ngày càng thành thạo.

Nhưng biểu cảm tự hào chưa duy trì được bao lâu, cô chợt nhớ đến việc thằng nhóc này làm ông tơ bà nguyệt bậy bạ, khiến cô giao tiếp với Giải Ngữ Hoa cứ thấy ngượng nghịu, thế là cơn giận lại nổi lên.

Cô lườm Ngô Mặc một cái, hừ lạnh rồi đứng dậy đi về lều.

Ngô Mặc bỗng dưng nhận được một cái lườm cháy mặt, ngơ ngác không hiểu mình đã chọc gì làm bà chị không vui.

Suy nghĩ mãi, cuối cùng cậu quy kết chắc là do... thời kỳ mãn kinh.

Thương Sơn nguy hiểm ở chỗ thời tiết thay đổi thất thường.

Có khi giây trước còn trời quang mây tạnh, giây sau đã mây đen bao phủ, mưa tầm tã đổ xuống.

Và lúc này họ đang gặp phải kiểu thời tiết cực đoan đó.

Ngô Mặc còn chưa ăn xong bát mì thì trời đổ mưa nhỏ.

Cậu vừa hứng mưa vừa lùa vài miếng cho xong bát mì, rồi đứng dậy sắp xếp hỏa kế trực đêm.

Mưa càng lúc càng to, Ngô Mặc chẳng mấy chốc đã thành gà mắc tóc.

Cậu đang dặn hỏa kế che chắn trang bị cho kỹ thì bỗng nhiên mưa ngừng.

Ngẩng đầu nhìn lên, một chiếc ô đang che trên đầu mình.

Nhìn theo cánh tay cầm ô, Giải Ngữ Hoa đang một tay đút túi đứng cạnh cậu.

“Hoa ca?” Ngô Mặc gạt nước mưa trên mặt, thắc mắc: “Anh qua đây làm gì?

Sao không ở trong lều nghỉ ngơi?” “Cậu cũng đang bận đó thôi.” Giải Ngữ Hoa thấy quần áo Ngô Mặc ướt sũng, cả người như vừa vớt dưới nước lên, thầm thở dài.

“Hì, em sắp xong rồi.” Ngô Mặc chẳng để tâm, bàn tay phải ướt nhẹp quẹt quẹt vào người rồi vỗ vỗ vai Giải Ngữ Hoa, cười nói: “Anh nghỉ sớm đi ca, em làm xong rồi về ngay.” Nói xong định chạy sang chỗ khác kiểm tra tiếp, nhưng mới đi vài bước đã thấy Giải Ngữ Hoa đi theo.

Chương 430

“Ca, anh đây là...” “Đừng nói nhảm nữa, tôi đi cùng cậu.” Ngô Mặc hết cách, không cãi lại được Giải Ngữ Hoa, thế là hai người cùng che chung một chiếc ô, đi tới đi lui trong doanh trại.

Không phải Ngô Mặc làm màu, mà là vì thiết bị mang theo lần này có vài thứ rất đắt tiền, cậu không thể cứ thế nhét hết vào không gian trước mặt mọi người, nên đành chịu khó đi kiểm tra bằng chân vậy.

Sau khi xong xuôi, cả hai cùng chạy về lều.

Tay Ngô Mặc vừa chạm vào rèm lều, còn chưa kịp vén lên thì một bàn tay lớn từ bên trong thò ra kéo tuột cậu vào.

Tiếp đó, một chiếc khăn lông chụp lên đầu cậu.

Chưa kịp phản ứng, cậu đã bị người ta vò đầu bứt tai như vò một con chó nhỏ vừa mới tắm xong.

“Mẹ kiếp, đây là cái đầu chứ không phải quả bầu nhé!” Ngô Mặc giật phắt chiếc khăn, tự mình lau vài cái, bực bội nói: “Kính ca, anh xuất thân từ nghề lau kính đấy à?” Hắc Nhãn Kính không đáp, quay người bưng một cái ca tráng men trên lò đưa cho Ngô Mặc.

Ca trà bốc hơi nóng hổi khiến người ta thấy ấm lòng.

Ngô Mặc nhận lấy, cũng không khách sáo, nhấp vài ngụm lớn.

Nước nóng vào bụng, cả người lập tức ấm sực lên.

Lúc này cậu mới chú ý trong lều không chỉ có Hắc Nhãn Kính, mà ông anh mình, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử cũng đều đang ngồi đó.

Chứng kiến cảnh này, nụ cười trên mặt Ngô Mặc chuyển từ cười mỉm sang cười thầm.

Lâu lắm rồi anh em mới được ngồi chung trong một cái lều như thế này.

Hình như từ khi cậu bắt đầu muốn thay đổi, thì chẳng còn cơ hội nào nữa.

Cậu cứ suốt ngày bận rộn, đeo chiếc mặt nạ giả tạo để đối phó với người ngoài, còn họ vì để phối hợp với cậu mà cố gắng không lảng vảng trước mặt, chỉ để cậu khỏi khó xử.

Tất nhiên, có kẻ cá biệt không nằm trong số đó.

Nói thật, Ngô Mặc rất nhớ không khí náo nhiệt hồi đầu.

Bản thân cậu vốn không phải người trầm lặng, giờ cứ phải ép mình ngồi cạnh người lạ, bề ngoài thì cười nói tự nhiên nhưng trong lòng thì chán ngấy.

Lúc này bên ngoài gió mưa gào thét, trong lều lại ấm áp, anh em đều vây quanh mình.

Ngô Mặc không muốn đeo cái mặt nạ chết tiệt kia nữa, cũng không thèm che giấu bản thân.

Cậu ném chiếc khăn lên đầu Hắc Nhãn Kính, lột cái áo khoác ướt sũng vứt bừa xuống đất, rồi kéo ghế ngồi cạnh Ngô Tà.

Ngô Tà thuận tay đưa hộp thịt bò đóng hộp đã hâm nóng cho Ngô Mặc, bảo: “Bận rộn nãy giờ đói rồi phải không, mau ăn chút gì đi.” Ngô Mặc liếc nhìn cái quần của Ngô Tà một cái rồi mới nhận hộp thịt ăn ngồm ngoàm.

Cậu vừa ăn vừa cười nói: “Anh, cái quần em mới mua cho anh chất lượng ổn chứ, chắc chắn tốt hơn mấy cái hàng lởm trước đây của anh nhiều.” Ngô Mặc vừa nhắc đến chuyện này, Ngô Tà liền khựng lại.

Trong đầu hiện ra cảnh tượng xấu hổ khi anh nhận chiếc quần từ tay hỏa kế.

Anh tức mình vỗ một nhát vào gáy Ngô Mặc, cười mắng: “Nhà mình sao lại lòi ra cái thằng khuyết đức như mày chứ.” Bên này anh em hòa thuận, bên kia Hắc Nhãn Kính nhìn Giải Ngữ Hoa, giơ khăn lông trong tay lên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khiêu khích.

Giải Ngữ Hoa chẳng buồn nhìn hắn lấy một cái, đến cả mí mắt cũng chẳng thèm nhấc lên.

Ngô Mặc ăn xong hộp thịt trong ba nốt nhạc, quẳng cái hộp đi rồi hào hứng nói: “Trời mưa thế này cũng chẳng ngủ được, hay là chúng ta chơi trò gì kích thích tí đi?” Đã lâu không tụ tập với mọi người, tâm trạng cậu lúc này đang rất hưng phấn, không thể nào ngủ nổi.

Vương Bàn Tử bất giác sờ vào chiếc quần lót của mình, gã thấy chẳng có gì kích thích bằng chuyện tối qua nữa.

Chỉ cần Ngô Mặc vui, những người khác đều không có ý kiến, đồng loạt gật đầu.

Ngô Mặc sướng rơn, vội vàng lục túi lấy ra bộ bài, cười bảo: “Đến đây, đại chiến một trận!

Ai thua người đó dán giấy.” Phải nói Ngô Mặc cũng tà môn thật.

Đánh mạt chược thì giỏi, chứ đánh bài thì mười ván thua chín.

Hai tiếng sau, trên đầu hai anh em nhà họ Ngô đã chẳng còn chỗ nào để dán giấy trắng nữa.

Còn Vương Bàn Tử?

Càng thảm hơn, khắp người toàn là giấy.

Ngô Mặc trước đó đề nghị ai thua thì phải ngồi xổm để dán giấy.

Thế là hiện giờ ba người họ trông như đám thú cưng ngồi xổm cạnh ba vị đại thần.

“Lão Trương, lên đi.” Ngô Mặc vỗ mạnh vào lưng Trương Khởi Linh, thúc giục: “Mau, phục thù cho anh em coi.” Từ sau khi sút Trương Khởi Linh một phát, hình tượng thần thánh của anh trong lòng cậu đã vỡ vụn.

Cả đêm nay cậu vừa uy hiếp Trương Khởi Linh, vừa vỗ vai anh, thỉnh thoảng còn đá cho một phát, hoàn toàn coi Trương Khởi Linh như Hắc Nhãn Kính hay Vương Bàn Tử mà đối đãi.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính nghe xong chỉ biết bất lực thở dài.

Thằng nhóc này hình như chẳng phân biệt được địch ta gì cả, chẳng thèm chú ý là hai người họ đang liên thủ muốn dìm Trương Khởi Linh xuống để trả thù cho cậu.

Tiếng mưa ngoài lều nhỏ dần, Ngô Mặc dường như nghe thấy tiếng bước chân.

Cậu sợ hỏa kế tìm mình có việc, vội vàng đứng dậy, giật phắt mấy tờ giấy trên mặt xuống, chẳng thèm nhìn mà dán bừa lên đầu người bên cạnh.

Hoắc Tú Tú được sự đồng ý, vừa vén màn bước vào lều thì thấy ngay cảnh tượng đó.

Anh Hoa của cô, người luôn giữ gìn hình tượng mọi lúc mọi nơi, giờ đây trên đầu trên mặt toàn là giấy trắng.

Anh Ngô Tà và anh Bàn Tử cũng chung một bộ dạng.

Khóe miệng Hoắc Tú Tú giật giật, cô phải cắn môi thật chặt để giữ bình tĩnh.

Giải Ngữ Hoa chỉ biết nhìn Ngô Mặc đầy bất lực.

Anh có cảm giác sau này hình tượng của mình chắc khó mà giữ nổi.

“Tú Tú, sao em lại đến đây?” Ngô Mặc đi tới, cúi đầu hỏi: “Muộn thế này rồi, có chuyện gì sao?” “Tiểu Mặc ca ca, không biết anh có tiện không?

Em có vài chuyện muốn bàn với anh.” Hoắc Tú Tú cũng rất đau đầu.

Đã lâu rồi cô muốn nói chuyện với Ngô Mặc về gia tộc họ Hoắc, nhưng cứ bận bịu mãi không dứt ra được.

Tối nay cô cứ trằn trọc không ngủ được, thấy lều Ngô Mặc còn sáng đèn nên mới đi sang.

Ngô Mặc suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Vậy sang bên lều của em nhé?” “Vâng.” Đều là người trong giới, chẳng ai câu nệ mấy chuyện lẻ tẻ đó.

Huống hồ Hoắc Tú Tú giờ thật lòng coi Ngô Mặc như anh trai, cũng chẳng quan tâm chuyện nam nữ thụ thụ bất thân giữa đêm hôm khuya khoắt.

“Anh, mấy anh mệt thì về nghỉ trước đi, em sang nói chuyện với Tú Tú một lát.” Ngô Mặc nói xong định bước ra ngoài.

“Đợi đã!” Hắc Nhãn Kính đột nhiên gọi giật lại.

Ngay lúc Ngô Mặc quay đầu, một chiếc áo khoác đen bay thẳng về phía cậu.

“Áo cậu ướt rồi, khoác cái này đi.” Ngô Mặc cũng chẳng khách sáo, lạnh hay không tự cậu biết rõ nhất.

Cậu ra dấu tay OK với Hắc Nhãn Kính rồi khoác áo đi theo Hoắc

Tú Tú.

Vương Bàn Tử ngồi xổm trong góc, chứng kiến cảnh này, biểu cảm trên mặt có chút suy tư.

Bước vào lều của Hoắc Tú Tú, Ngô Mặc cảm nhận được một mùi hương thoang thoảng.

Cậu nhịn không được trêu chọc: “Em làm thế này, anh trai em cũng ngại chẳng dám vào lều đâu.” “Tiểu Mặc ca ca, đừng đùa nữa, em đang phiền chết đi được đây.” Hoắc Tú Tú đẩy Ngô Mặc vào lều, rót cho cậu ly nước.

Sau đó cô ngồi xuống ghế, hai tay chống cằm nhìn Ngô Mặc buồn bã: “Chao ôi, Tiểu Mặc ca ca, giờ em mới biết làm gia chủ khó đến mức nào.” Ngô Mặc rất đồng cảm với chủ đề này.

Cậu lục từ túi áo khoác của Hắc Nhãn Kính ra bao thuốc, thản nhiên châm một điếu.

“Tú Tú, tình hình nhà họ Hoắc hiện giờ thế nào?” Dạo này bận việc của mình quá nên cậu cũng chưa để ý đến Hoắc gia.

“Đại bá và mấy người đó cứ tranh cãi suốt, chẳng ai chịu nhường ai.

Lần này em mang theo toàn là những tay thiện chiến mà bà nội để lại, nhưng cũng không chắc trong đó có ai là người của đại bá cài vào không.” Hoắc Tú Tú kể lại sơ qua tình hình.

Qua lời kể của cô, Ngô Mặc biết được từ sau khi mình phế mấy tên công tử bột đó, Hoắc gia rơi vào nội loạn.

Chẳng ai chịu kém cạnh ai, đám trưởng lão chi nhánh kẻ nào cũng tâm cơ bất chính, muốn nhảy lên thay thế.

“Đừng nghĩ nhiều quá.” Ngô Mặc đứng dậy vỗ vai Hoắc Tú Tú:

“Cứ giải quyết xong chuyện trước mắt đã, đợi khi nào về, anh sẽ giúp em dạy cho đám người không an phận ở Hoắc gia một bài học.” Cậu đã nghĩ thông suốt rồi, định sau chuyến này sẽ lấy Hoắc gia ra làm bia tập bắn, thử xem nếu không dùng vũ lực thì làm sao để tiêu diệt một gia tộc đang nội loạn.

Chương 431

“Cảm ơn anh, Tiểu Mặc ca ca.” “Không có gì, dù sao cũng chẳng ai chê tiền bao giờ!” Hoắc Tú Tú cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

“Tiểu Mặc ca ca, quả nhiên trông anh thế này vẫn thuận mắt nhất.

Mấy hôm trước anh cứ nghiêm túc quá làm em sợ muốn chết.” Hoắc Tú Tú như gặp được người thân, bám lấy cánh tay Ngô Mặc nói không ngừng.

Từ khi Hoắc lão thái thái qua đời, cô đã nếm trải đủ thói đời nóng lạnh trong một đêm.

Những người gọi là người thân lại muốn lấy mạng cô.

Chỉ có anh Hoa chăm sóc cô từ nhỏ và cái vị Tiểu Mặc ca ca trông có vẻ ham tiền nhưng bên trong lại ấm áp này mới khiến cô thấy an toàn và tin cậy.

Sau một chầu đánh bài, cảm giác khó chịu trong lòng Ngô Mặc cuối cùng cũng tan biến.

Cậu như ngộ ra điều gì đó, việc chuyển đổi giữa hai trạng thái tâm lý ngày càng thuần thục.

Cậu cũng chẳng còn e ngại việc nói chuyện với bọn Ngô Tà trước mặt người ngoài nữa.

Ai thích nhìn thì cứ nhìn, dù sao cậu cũng là lĩnh đội, chuyến đi này mọi việc cậu đều có quyền tham gia.

Giải Ngữ Hoa cũng không còn ôm đồm hết mọi việc thay Ngô Mặc như trước mà thay đổi thái độ, thử bàn bạc và dẫn dắt để Ngô Mặc tự nghĩ cách giải quyết.

Điều này làm Ngô Mặc hào hứng cực kỳ.

Nếu không phải vì giữ hình tượng, cậu đã nhảy lên ôm hôn Giải Ngữ Hoa vài cái rồi.

Đây đúng là ông anh trai tâm lý nhất trần đời mà.

Đối với Ngô Mặc, Hoa ca mới là người cậu muốn học hỏi nhất.

Dù sao nam nữ cũng có khác biệt, Doãn Nam Phong dù năng lực mạnh đến đâu thì đôi khi tư duy logic cũng có chút sai lệch tế vi.

Nhưng trước đây Giải Ngữ Hoa cứ hay quản thúc Ngô Mặc khiến cậu cứ muốn né tránh.

Giờ anh đã thay đổi, sẵn sàng chủ động dẫn dắt, Ngô Mặc chỉ hận không thể bám dính lấy anh để học tập.

Đi đường núi lúc nào cậu cũng sát sạt bên Giải Ngữ Hoa để hỏi han cách xử lý mọi việc.

Cậu biết thời gian gấp rút, không muốn lãng phí một giây một phút nào.

Ngô Mặc làm vậy vô tình khiến thời gian cậu ở bên Doãn Nam Phong ít đi hẳn.

Doãn Nam Phong không những không hụt hẫng mà còn rất hào hứng.

Vừa có người làm việc không công cho mình, vừa được hóng hớt kịch hay, đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Mục tiêu của họ là phía bắc đỉnh Mã Long, nơi địa hình hiểm trở nhất.

Tuy nhiên địa hình chưa phải là vấn đề lớn nhất, đáng sợ nhất chính là sự biến đổi khí hậu.

Có khi một đám mây trôi qua va vào núi là lập tức mưa lớn hoặc mưa đá đổ xuống.

Sau cơn mưa thường có sương mù dày đặc, tầm nhìn không quá một mét, dù muốn xem phong thủy cũng chẳng có cơ hội.

Trong rừng tùng, chỉ cần gặp mưa lớn là nhiệt độ giảm sâu, thân nhiệt cũng theo đó mà mất đi nhanh chóng.

Từng có truyền thuyết kể rằng năm xưa Bắc Hiệp đã bị gãy cổ tay ở đây.

Thời kháng chiến, đội Hắc Phong của địch cũng từng gặp mưa núi và sương mù tại chốn này, nhiều thành viên suýt bỏ mạng, nên sau đó tuyến đường này không còn được khuyến khích nữa.

Đám thanh niên như Ngô Mặc thì không sao, sức dài vai rộng còn chịu được.

Nhưng mấy vị giáo thụ đi cùng thì không trụ nổi nữa.

Đến ngày thứ năm, ba vị lão giáo thụ thật sự không đi nổi, ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc.

"Chịu rồi, già thật rồi." Lâm giáo thụ bùi ngùi, vỗ đùi cảm thán: "Nhớ năm xưa tôi vác năm mươi cân trang bị leo núi vượt rừng chẳng hề hấn gì, thế mà giờ mới đi có mấy ngày đã thở không ra hơi." Ngô Mặc và Doãn Nam Phong sớm đã đợi mấy lão già này chủ động đòi ở lại.

Chỉ cần vào sâu trong Thương Sơn, họ chẳng giúp ích được gì, chỉ tổ làm vướng chân vướng tay.

Nhưng không thể thẳng thừng đuổi người đi được, chỉ có thể mong họ không chịu nổi nhiệt, đó cũng là lý do Ngô Mặc chọn những con đường núi hiểm trở nhất để đi.

“Lâm lão, ngài đừng nói thế.” Ngô Mặc đi tới, ngồi xuống bên cạnh trấn an ông cụ: “Với thể trạng của ngài mà đi được đến đây thì đúng là gừng già càng cay rồi.” “Haiz, cơ thể mình thế nào mình tự biết mà.” Lâm giáo thụ thở dài, hạ quyết tâm không làm liên lụy đến đội ngũ nữa.

“Tiểu Ngô à!” Ông cụ xoa đầu Ngô Mặc, nói: “Coi như lần này tôi cố quá, cứ tưởng sức mình còn trụ được đến đích.

Giờ xem ra không ổn rồi.

Tôi quyết định không đi tiếp để làm vướng chân mọi người nữa, các cậu cứ đi đi, ba lão già chúng tôi không theo nữa.” Mấy ngày nay Ngô Mặc cứ rảnh là lại dìu đỡ ông cụ, chăm sóc tận tình làm ông cụ càng nhìn cậu càng thấy thuận mắt, tình cảm nảy sinh như người nhà.

“Mẹ kiếp, cuối cùng các ông cũng chịu ở lại rồi.” Ngô Mặc thầm nghĩ: “Già đầu rồi còn đòi theo, làm tốn của bọn này bao nhiêu ngày trời.” Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng thực tế không thể nói thế, lỡ lão đầu này xúc động quá mà lăn đùng ra đó thì khốn.

Cậu tỏ vẻ buồn bã và lưu luyến rất đúng mực, khuyên nhủ: “Lâm lão đừng nói vậy, ngài mệt thì cứ nghỉ ngơi một lát, chúng em không vội.

Chẳng phải ngài luôn muốn tận mắt thấy cổ mộ vương quốc Nam Chiếu tái hiện sao?

Cơ hội ngay trước mắt rồi, ngài yên tâm, dù có phải cõng em cũng sẽ cõng ngài đến đó.” Cậu càng nói thế, Lâm giáo thụ càng không muốn làm gánh nặng.

Ông cười sảng khoái: “Tiểu Ngô à, tấm lòng của cậu tôi nhận.

Con người phải biết chấp nhận tuổi già, tôi nghĩ thông rồi, giờ là thời của lớp trẻ.

Các cậu cứ đi tiếp đi, có tin gì hay đừng quên báo cho lão già này một tiếng, tôi sẽ ở lại Đại Lý đợi các cậu trở về." Cuộc đối thoại của Ngô Mặc với ông cụ, nhiều người xung quanh nghe thấy rõ mồn một.

Vương Bàn Tử lùi lại mấy bước, huých Ngô Tà, hạ thấp giọng: "Cái thằng ranh con này đúng là mù đeo kính – làm màu giỏi thật.

Nhìn cái mặt nó kìa, trời đất ơi, tôi thật sự muốn chụp lại làm kỷ niệm quá." Ngô Tà nghe xong lời Bàn Tử, bất giác liếc mắt nhìn Hắc Nhãn Kính.

Cái tên Hắc Nhãn Kính này tai thính cực kỳ, sớm đã nghe thấy lời Bàn Tử, lúc này đang ngậm thuốc lá cười như không cười nhìn lại Ngô Tà.

Ngô Tà bị bắt quả tang, chỉ đành nặn ra một nụ cười gượng gạo.

Không cười không được, Hắc Nhãn Kính mà thù dai thì có chạy đằng trời.

Lâm giáo thụ dặn dò đủ thứ, hai vị giáo thụ kia cũng kéo Ngô Mặc dặn dò vài câu.

Cuối cùng, chỉ có năm người học trò của Vương giáo thụ đi tiếp, gồm ba nam hai nữ.

Theo ý Ngô Mặc, cậu cũng chẳng muốn mang theo mấy người này, nhưng Vương giáo thụ cứ nhất quyết phó thác họ cho cậu.

Lý do cũng rất thuyết phục: Dù sao cũng là đoàn khảo sát liên hợp, không có người của chính quyền sao được?

Hơn nữa đám sinh viên này cũng cần làm báo cáo thực tập.

Trong năm người đó có một nam sinh đeo kính là trưởng nhóm.

Vương giáo thụ dặn dò tên này vài câu, bảo họ phải cố gắng phối hợp với bên Ngô Mặc.

Gã thanh niên này bề ngoài thì vâng dạ nhưng trong lòng lại không phục.

Gã cho rằng chuyến khảo sát này phải lấy chính quyền làm chủ, tức là Ngô Mặc phải phối hợp với gã mới đúng.

Giờ lại bắt gã nghe theo họ?

Thật là vô lý.

Sự bất mãn của gã, Ngô Mặc đều thu vào tầm mắt.

Cậu thầm cười khẩy: "Lại thêm một thằng ngu, nhưng nếu mày không động đến ông đây thì thôi.

Còn nếu mày dám chọc vào tao, tao sẽ cho mày một bài học nhớ đời." Ngô Mặc cũng không phải kẻ không có lương tâm.

Lâm lão đối xử với cậu thế nào cậu biết rõ.

Cậu đặc biệt sắp xếp vài hỏa kế đáng tin cậy ở lại chăm sóc các giáo thụ, dặn phải đưa họ về thành phố Đại Lý an toàn.

Sau khi giải quyết xong xuôi, đoàn người mới tiếp tục lên đường.

Không còn vướng víu các giáo thụ, tốc độ di chuyển tăng lên đáng kể.

"Mọi người cẩn thận một chút, vạn lần phải chú ý an toàn." Ngô Mặc lên tiếng nhắc nhở chúng nhân.

Chương 432

Kể từ khi cắt đuôi được mấy lão già họ Lâm, bọn họ lập tức chuyển hướng lộ trình, men theo bản đồ tiến về phía mục tiêu.

Tuyến đường này vô cùng nguy hiểm.

Lúc này bọn họ phải bò dọc theo một sống núi hình răng cưa.

Độ dốc đứng từ sáu mươi đến bảy mươi độ, hai bên là vực sâu vạn trượng.

Sơ sẩy một chút là đi đời nhà ma ngay.

Thế nhưng mới đi được nửa sườn núi, sương mù bắt đầu bao phủ.

Tầm này mà còn cố đi tiếp thì chẳng khác nào đem mạng giao cho ông trời.

“Mẹ kiếp, thật là phục luôn!” Ngô Mặc thầm mắng một tiếng, quay đầu ra lệnh cho đám hỏa kế: “Nghỉ ngơi tại chỗ, đừng có động đậy lung tung.” Dựa trên dữ liệu hệ thống, sương mù sẽ tan sau khoảng ba tiếng nữa.

Sau khi mọi người đã ổn định chỗ ngồi, Ngô Mặc đi lên phía trước một đoạn.

Ngẩng đầu nhìn lên núi chẳng thấy gì, cúi đầu nhìn xuống chân cũng chỉ thấy mây mù lượn lờ.

“Tiểu Mặc.” Ngô Tà từ phía sau đi tới, đứng sóng vai cùng cậu.

“Anh, sao anh lại qua đây?

Không nghỉ ngơi một chút đi.” Ngô Mặc hơi tò mò.

Thể lực của Ngô Tà không tốt bằng cậu, đáng lẽ phải tranh thủ mọi lúc để nghỉ mới đúng.

"Anh thấy lòng dạ không yên, cứ cảm giác sắp có chuyện gì xảy ra." Ngô Tà khẽ thở dài, nói: "Em biết không?

Một lần nữa nhìn thấy khuôn mặt đó trong cuộn băng ghi hình, anh chỉ thấy buồn nôn." Nếu là trước kia, Ngô Mặc có lẽ chưa hiểu thấu đáo được.

Nhưng từ sau khi trải qua chuyện ở Trương Gia cổ lâu, cậu đã hiểu sâu sắc cảm giác nhìn thấy bản mặt kẻ khác mà thấy kinh tởm là như thế nào.

Nếu không phải vì tình anh em sâu nặng, cậu phỏng chừng đời này mình cũng chẳng muốn nhìn thấy cái mặt Trương Khởi Linh thêm lần nào nữa.

"Anh, đừng buồn nữa." Ngô Mặc ôm vai Ngô Tà an ủi: "Lão đệ bảo đảm với anh, bất kể là đứa nào đang giả thần giả quỷ, chỉ cần để em tóm được, em nhất định sẽ đánh cho mặt nó biến thành cái bánh nướng luôn." Ngô Tà còn chưa kịp cảm động, Ngô Mặc đã nói tiếp: "Nhà mình có một đứa xui xẻo như anh là đủ rồi.

Thêm một đứa nữa á?

Có chẻ lão đệ anh ra làm tám mảnh cũng gánh không nổi đâu." "Tiểu Mặc!" "Hửm?" "Em không nói mấy câu đó thì chết được chắc?" Ngô Tà ném lại một câu rồi xoay người bỏ đi.

Anh đến vội vàng đi cũng vội vàng, nhưng cảm giác buồn nôn trong lòng trái lại tan biến không ít.

"Dùng xong là vứt, có còn chút tình anh em nào không?" Ngô Mặc bĩu môi, lẩm bẩm một câu.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, ba tiếng sau sương mù dần tan.

Mọi người men theo đường nhỏ tiếp tục tiến về sườn phía Bắc.

Gọi là đường nhỏ, nhưng thực tế cỏ dại mọc um tùm, không để ý là lọt hố ngay.

Dựa theo bản đồ lấy được từ Tân Nguyệt phạn điếm, lối vào nằm ở phía trên sườn Bắc.

Nhưng nơi đó quanh năm tuyết phủ, muốn tìm được lối vào nhỏ hẹp kia khó như lên trời.

Đi thêm hơn năm tiếng đồng hồ, vượt qua một ngọn núi cao, cả đoàn tiến vào một hẻm núi.

Trăng đã lên cao.

Ngô Mặc giơ cổ tay nhìn đồng hồ, đã đúng tám giờ tối.

Nơi này thuộc khu vực không người.

Ban đêm nhiệt độ giảm rất sâu, nếu tiếp tục hành quân e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

Ngô Mặc suy nghĩ một chút, định thương lượng với Doãn Nam Phong.

Đại đội nhân mã sẽ nghỉ lại đây, cậu sẽ dẫn một tiểu đội đi thám thính phía trước.

Chứ cứ thế này mãi thì chẳng khác gì lừa kéo cối xay, không có chút tiến triển nào.

“Tiểu Mặc, chú ý an toàn.” Doãn Nam Phong đồng ý với đề nghị của cậu, dặn dò: “Địa hình ở đây phức tạp, cây cối rậm rạp, vạn lần đừng để lạc đường.” “Chị yên tâm đi, em biết mà.” Ngô Mặc đứng dậy, điểm vài gã hỏa kế trông thuận mắt.

Mọi người chuẩn bị đèn pin trang bị xong xuôi, vừa định xuất phát, Ngô Mặc đã thấy vai mình trĩu nặng, một bóng người đè lên.

Theo sau đó là cái giọng cợt nhả quen thuộc vang lên bên tai: “Con trai cũng phải biết bảo vệ bản thân, đừng có đêm hôm đi xa với người lạ như thế.” Cái động tác này, cái giọng điệu này, không cần quay đầu lại cũng biết là ai.

Đúng là hàng độc quyền, không lẫn đi đâu được.

“A ha!” Ngô Mặc bị chọc cho cười lạnh, cái này mà là lời người nói à?

Đánh không được thì chỉ có thể dùng mồm mà đốp chát lại cho bõ ghét.

Cậu bước lên một bước, hất văng Hắc Nhãn Kính ra rồi nhanh chóng quay người lại.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy gã hỏa kế, cậu đưa tay phải nâng cằm Hắc Nhãn Kính lên, ngắm nghía hai bên rồi cười tủm tỉm nói: “Nhìn kìa, cái miệng nhỏ này ngọt thật đấy, cứ như bôi mỡ ấy nhỉ.” “Khụ khụ.” Mấy gã hỏa kế không nhịn được, cúi đầu nén cười.

Hắc Nhãn Kính cũng dở khóc dở cười, cái tổ tông nhỏ này mồm mép càng ngày càng thâm.

Ngô Mặc mắng người xong, trong lòng thấy hả dạ hẳn.

Cậu lườm Hắc Nhãn Kính một cái, gắt gỏng: “Đừng có phá đám, tôi đi làm chính sự.” Cậu thừa biết hễ cứ ở cạnh tên này là mình lại như thùng thuốc súng, sẵn sàng phát nổ bất cứ lúc nào.

Vì giữ hình tượng, tốt nhất là nên cách xa cái thằng cha này ra một chút.

Phía trước đường xá chưa rõ ràng, Hắc Nhãn Kính sao nỡ để Ngô Mặc đi mạo hiểm một mình?

Nói gì thì nói hắn cũng phải bám theo cho bằng được.

Bất lực, đội thám thính đành phải kẹp thêm vị đại gia này vào.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, A Ninh và cấp dưới đứng cách đó không xa.

Một tên đàn em của A Ninh nói nhỏ: “Tiểu Ninh, tôi thấy anh chàng này thực sự không tồi, cô chắc chắn không cân nhắc chút sao?

Cô nghĩ xem, có thể khiến anh em sống chết vì mình, đủ thấy cậu ta có sức hút rất lớn.” A Ninh sắp phiền chết rồi.

Mấy gã anh em này dạo này hễ rảnh là lại tẩy não cô, cứ như thể muốn tống khứ cô đi cho bằng được vậy.

Kết hôn hay không cô không quan trọng, nhưng làm ơn đừng có ghép đôi bừa bãi được không?

Để tai mình được yên tĩnh, A Ninh nghiến răng, tùy tiện tung ra một câu: “Mấy người biết cái gì?

Hai đứa nó là một đôi đấy, ngày nào cũng hình với bóng, dính nhau như sam, bộ tưởng người ta mù không thấy chắc?” Lời vừa ra khỏi miệng, chính A Ninh cũng sững người, ngẫm lại kỹ thì... hình như đúng là như vậy thật.

Hai thằng khốn này từ lúc vào Cách Nhĩ Mộc cứ lục đục với nhau suốt.

Bảo tụi nó không có gian tình thì đúng là chính cô cũng không tin nổi.

“Hả?” Mấy gã anh em nhìn nhau ngơ ngác, ảo tưởng tan vỡ.

Tạm gác chuyện đó qua một bên, quay lại với Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Hai người dẫn theo năm hỏa kế trang bị nhẹ nhàng, men theo đường mòn thám thính.

Trong rừng cây tối đen như mực, thi thoảng lại vang lên những âm thanh kỳ quái.

Chẳng biết là loài động vật nào đang gào rú trong đêm vắng.

Mặt đất gồ ghề, toàn là cây bụi thấp.

Giẫm lên trên, dưới lòng bàn chân phát ra tiếng răng rắc.

Ngô Mặc cầm đèn pin rọi xung quanh, ngoài những cây đại thụ cao lớn thì chỉ toàn bụi rậm.

Cậu nghĩ ngợi một hồi, thấy đứng dưới đất khó mà nhìn rõ hướng đi của núi.

Chi bằng leo lên ngọn cây, tầm nhìn sẽ xa hơn.

Chương 433

Nghĩ là làm, cậu đưa ba lô cho một hỏa kế đứng cạnh, phủi tay chọn một cái cây cao nhất định vọt lên.

“Đợi đã.” Hắc Nhãn Kính ấn vai cậu lại, cười híp mắt: “Quân tử không đứng dưới tường đổ, chuyện mạo hiểm này cứ giao cho anh đi.” “Lại nữa rồi, cái thằng khốn này diễn kịch chưa chán à?” Ngô Mặc tức giận trợn trắng mắt, thầm mắng một tiếng.

Sau đó cậu đẩy Hắc Nhãn Kính ra, bĩu môi: “Anh đi làm diễn viên luôn đi, tôi thấy anh diễn đạt lắm đấy, tốt nhất là đóng mấy vai trung quân hộ chủ trong phim Tam Quốc ấy.” Dù nói thế nhưng Hắc Nhãn Kính không đời nào để Ngô Mặc một mình làm chuyện nguy hiểm.

Đương nhiên, hắn có ý đồ riêng gì không thì chúng ta không phải là sán trong bụng hắn nên chẳng rõ lắm.

Bọn họ hiện đang ở lưng chừng núi.

Muốn đứng trên cây nhìn ra xa thì phải bò ra phía mép vực.

Nơi đó tầm nhìn thoáng đãng, có thể quan sát xung quanh.

Hai người một trước một sau leo lên một cái cây lớn.

Đúng là người tài cao thì gan lớn.

Dưới chân là vực sâu vạn trượng mà hai người này không những không chóng mặt, lại còn có hứng thú đứng trên đó châm thuốc hút.

“Kính ca, tôi nghe nói nước Nam Chiếu có một truyền thống.” “Vua chết đi sẽ cắt tai bỏ vào bình vàng cất giấu, anh nói xem vì cái gì nhỉ?” Đối với những truyền thống của dân tộc thiểu số này, Ngô Mặc đôi khi cảm thấy bách tư bất đắc kỳ giải.

Theo phong tục người Hán, thân thể là do cha mẹ ban cho, khi chết phải vẹn toàn mới vào được luân hồi.

Chẳng nói đâu xa, ngay cả đám thái giám tâm nguyện lớn nhất trước khi chết cũng là tìm lại cái ‘rễ’ của mình để bỏ vào quan tài, nếu không chẳng còn mặt mũi nào đi gặp tổ tiên.

Có cơ hội thể hiện, Hắc Nhãn Kính sao có thể bỏ qua?

Hắn vội vàng đem những gì mình biết kể ra vanh vách: “Nước Nam Chiếu tín sùng Phật giáo, họ không chú trọng chuyện mồ yên mả đẹp như người Hán.

Người chết sẽ được hỏa táng.

Nhưng quý tộc vì để hậu nhân tiện việc tế lễ nên sẽ cắt đôi tai bỏ vào hũ.

Quốc vương thì dùng bình vàng, đồng thời để lại lời nguyền, kẻ nào chạm vào bình sẽ bị trừng phạt.” Kiến thức của Hắc Nhãn Kính quả thực rất phong phú.

Để thể hiện trước mặt Ngô Mặc, hắn kể lại mọi chuyện vô cùng sinh động và thú vị.

Nếu lúc này Ngô Tà mà đứng đây, chắc chắn hàm sẽ rớt xuống tận bàn chân.

Chủ yếu là vì quen biết bấy lâu, anh chưa từng thấy Hắc Nhãn Kính nói chuyện nghiêm túc bao giờ.

Ngô Mặc nghe xong thì bĩu môi, thóa mạ: “Tôi nói này, mấy người đó có bệnh chắc, cháy thành tro rồi còn giữ lại cái tai làm quái gì?

Trên đống tro cốt đó có gắn định vị GPS đâu, dù có nói chuyện với cái tai thì chẳng lẽ nó tìm được vị trí đống tro cốt chắc?” Hắc Nhãn Kính bật cười.

Vừa định nói gì đó thì thấy Ngô Mặc lao thẳng về phía mình.

Nếu là bình thường, hắn sẽ tưởng Ngô Mặc đang chủ động sà vào lòng.

Nhưng hiện tại hai người đang đứng trên cây, bên dưới là vực thẳm.

Nếu ngã xuống, liệu người ta có tưởng bọn họ tự vẫn vì tình không?

Những ý nghĩ đó chỉ xẹt qua trong đầu, hắn đã bị Ngô Mặc ôm chặt lấy.

Ngô Mặc một tay ôm eo Hắc Nhãn Kính, tay phải rút phi trảo ở thắt lưng ra vung một cái, móc vào một cái cây lớn khác.

Thế là hai người như đánh đu, đáp xuống một cái cây khác một cách vững vàng.

Lúc này Hắc Nhãn Kính mới chú ý tới, bên cạnh chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng đen lặng lẽ.

Hắn không khỏi ảo não, đánh chim cả đời lại bị chim mổ vào mắt.

Cũng không trách hắn không chú ý, thứ này tốc độ cực nhanh, leo lên từ dưới vực với tư thế quái dị.

Nếu không phải góc nhìn của Ngô Mặc vừa khéo nhìn thấy, e rằng phải vài giây nữa hai người mới phát giác được.

Hắc Nhãn Kính hôm nay khó khăn lắm mới được ở riêng với Ngô Mặc, giờ bị cái thứ quỷ quái này phá đám, tâm trạng cực kỳ không vui.

Hắn rút súng nhắm vào thứ đó nã liên tiếp mấy phát.

Ngô Mặc thì cái tính háo thắng lại nổi lên.

Để không bị Hắc Nhãn Kính lấn lướt, cậu rút hai con dao găm sau lưng phi tới.

Cái thứ quỷ này chỉ giỏi đánh lén, chứ đối mặt trực diện cũng chẳng lợi hại đến thế.

Đạn của Hắc Nhãn Kính và dao của Ngô Mặc đồng thời ghim trúng nó.

Một tiếng gào thê lương vang lên, sau đó thứ đó chủ động nhảy xuống vực.

Tiếng súng vừa nổ, đám hỏa kế bên dưới đều cảnh giác.

Từng người ngẩng đầu hét lớn, hỏi thăm tình hình của Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Thị lực ban đêm của Hắc Nhãn Kính rất tốt.

Lúc nãy vừa chạm mặt, hắn phát hiện thứ đó trông giống như loài vượn đen.

Tuy nhiên có vài chi tiết nhỏ hơi khác biệt.

Nhưng không bắt được nó nên cũng chẳng phân biệt được là không đúng ở chỗ nào.

Hai người tuột xuống thân cây.

Mấy gã hỏa kế vây lại hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Ngô Mặc xua tay, ý bảo bọn họ không cần hoảng loạn.

Cậu quay sang Hắc Nhãn Kính, nói khẽ: “Anh nói xem anh trai tôi có phải mang cái vận đen tâm linh gì không?

Anh ấy vừa bảo lòng dạ không yên là y như rằng mẹ kiếp cái hố này lại xuất hiện.

Tôi cứ thấy anh ấy là mỏ quạ đầu thai thì đúng hơn.” “Cảm giác của em không sai đâu.” Hắc Nhãn Kính liên tục gật đầu tán đồng: “Có muốn giúp cậu ta giải hạn không?” Hai người kẻ tung người hứng, dìm hàng Ngô Tà không thương tiếc.

Ở nơi nghỉ cũ, Ngô Tà hắt xì liên tục.

Khiến Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh đều nhìn anh bằng ánh mắt lo lắng.

Vì đã xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, cần phải xem phía trước còn nguy hiểm gì không.

Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc quyết định đi sâu thêm một đoạn nữa.

Hai người dẫn theo mấy hỏa kế, đi thêm vài cây số dọc theo đường núi.

Lần này không có chuyện gì xảy ra.

Bộ đàm bên hông Ngô Mặc đột ngột vang lên.

Cậu cầm lên nghe, hóa ra là Doãn Nam Phong thấy bọn họ đi mãi chưa về nên lo lắng có chuyện.

Tân Nguyệt phạn điếm đúng là giàu nứt đố đổ vách, bộ đàm trong tay Ngô Mặc là hàng nhập khẩu, trang thiết bị tiên tiến nhất bấy giờ.

Ngô Mặc kể sơ qua chuyện vừa rồi, Doãn Nam Phong im lặng hồi lâu rồi nói: “Bây giờ đã một giờ sáng rồi, trời tối đường khó đi.

Mấy đứa mau về đi, sáng mai đại đội nhân mã sẽ qua đó thám sát sau.” Ngô Mặc nghĩ bụng, Doãn Nam Phong nói cũng đúng.

Tiếp tục mạo hiểm đi tiếp?

Cậu và Hắc Nhãn Kính thì không sao, nhưng vạn nhất mấy gã hỏa kế thương vong thì chẳng phải tát vào mặt mình sao?

Đường về nhanh hơn lúc đi rất nhiều.

Lúc về đến nơi đã là ba giờ rưỡi sáng.

Trong trại, phần lớn hỏa kế đã ngủ say, chỉ còn vài người trực đêm ngồi quanh đống lửa nói chuyện phiếm.

Ngô Mặc đuổi đám hỏa kế đi nghỉ, rồi nói với Hắc Nhãn Kính: "Kính ca, anh về nghỉ trước đi, tôi qua chỗ chị Nam Phong một chuyến." "Muộn thế này rồi, Doãn lão bản chắc ngủ rồi đấy." Hắc Nhãn Kính vẻ mặt không cam tâm, nắm chặt cánh tay Ngô Mặc không buông.

Đêm hôm khuya khoắt nam đơn nữ chiếc trong một cái lều, vậy là ra làm sao?

Chương 434

“Ngủ thì ngủ thôi.” Ngô Mặc vẻ mặt khó hiểu, tùy tiện đáp: “Tôi gọi chị ấy dậy là xong chứ gì.” Nói xong hất tay Hắc Nhãn Kính ra, phi thẳng tới lều Doãn Nam Phong.

Hắc Nhãn Kính vừa uất ức vừa bực bội nhưng chẳng làm gì được.

Đúng lúc hắn định châm điếu thuốc cho bớt sầu thì cảm giác sau lưng có người.

Hắn quay phắt lại, thấy Vương Bàn Tử đang đứng đó.

“Hắc gia, có rảnh không, qua bên kia tâm sự chút?” Vương Bàn Tử chỉ tay về phía rừng cây phía sau.

Hắc Nhãn Kính đang bực, về lều cũng chẳng ngủ được, bèn ngậm thuốc lá theo Bàn Tử đi vào rừng.

“Nói đi, tìm tôi có việc gì?” Vì có Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính cũng hay tụ tập với Bàn Tử, nên nói chuyện cũng không quá khách sáo.

Vương Bàn Tử không trả lời ngay.

Lão lôi từ túi quần sau ra một bao thuốc, châm một điếu rồi rít một hơi sâu.

Khói thuốc dường như tiếp thêm can đảm cho lão.

Bàn Tử đắn đo hồi lâu mới mở lời: “Hắc gia, lẽ ra chuyện này Bàn Tử tôi không nên nhiều lời, nhưng Tiểu Mặc dù gì cũng là anh em sinh tử của tôi.

Có vài chuyện không nói ra trong lòng cứ bứt rứt, hy vọng Hắc gia đừng trách tôi bao đồng.” Liên quan đến Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính trở nên nghiêm túc.

Hắn ném đầu thuốc xuống đất, dùng chân di mạnh, đanh mặt nhìn Bàn Tử, trầm giọng hỏi: “Cậu ấy làm sao?” “Hắc gia, Bàn Tử tôi cũng coi như kẻ từng trải, anh đối với Tiểu Mặc có ý đồ gì, hai ngày nay tôi cũng đoán được tám chín phần.” Hắc Nhãn Kính nheo mắt, hơi kinh ngạc.

Hắn thực sự không ngờ gã béo trông có vẻ thô lỗ này lại có tâm tư tinh tế đến vậy.

Vương Bàn Tử ngước mắt liếc Hắc Nhãn Kính một cái, thấy gã đang chăm chú nghe mình nói, bèn ngẫm nghĩ một chút rồi tiếp: “Nhưng tôi hy vọng anh có thể tiết chế thái độ của mình một chút, vạn lần đừng kích động Tiểu Mặc nữa.” “Kích động?” Hắc Nhãn Kính nhướng mày hỏi: “Ý là sao?

Nói rõ xem nào.” Chuyện này bảo Bàn Tử kể thế nào đây?

Lão vẫn luôn ghi nhớ chuyện ở Trương Gia cổ lâu, cho rằng Ngô Mặc lúc đó bị chấn thương tâm lý quá nặng nên mới quyết định thay đổi tính cách.

Đừng nhìn thằng nhóc đó mồm thì nói muốn trưởng thành, nhưng nếu không bị kích động thì ai thèm muốn trưởng thành làm gì?

Vương Bàn Tử hơi cuống lên: “Hắc gia, anh đừng hỏi nữa, cứ nghe lời tôi đi, dạo này đừng có tiếp cận Tiểu Mặc quá gần, tôi sợ em ấy lại nhớ về những chuyện đau lòng cũ.

Thôi, tôi nói thế thôi, tôi đi đây.” Lão định chuồn lẹ, nhưng Hắc Nhãn Kính mà để lão đi dễ thế thì mấy trăm năm nay coi như sống uổng.

“Béo chết tiệt, nói chưa rõ ràng đã định chạy à?” Hắn vươn tay chặn Bàn Tử lại, lạnh lùng nói: “Tiểu Mặc rốt cuộc là sao?

Anh không nói cho rõ thì đêm nay Hắc gia tôi không khách khí đâu.” Hắc Nhãn Kính mà nổi điên thì đúng là kiểu trời không sợ đất không sợ.

Đừng nói là Vương Bàn Tử, ngay cả Trương Khởi Linh hắn cũng dám lao vào chiến một trận.

Ngô Mặc bây giờ đối với hắn là bảo bối trong lòng, là mạng sống.

Nghe Bàn Tử nói Ngô Mặc có gì đó không ổn, sao hắn không sốt sắng cho được?

Vương Bàn Tử cũng là hạng lì lợm, kiểu liều mạng không sợ chết.

Nếu là bình thường lão cũng sẽ chơi tới cùng với Hắc Nhãn Kính.

Nhưng lúc này hiểu được tình cảm của Hắc Nhãn Kính dành cho Ngô Mặc, nghĩ tới tình cảm của mình dành cho Vân Thái, lão bỗng thấy đồng cảm vô cùng.

“Được rồi!” Vương Bàn Tử nhìn quanh, nghiến răng đem những suy đoán từ xưa của mình ra kể hết.

Phải nói gã béo này đúng là một nhân tài, chuyện không có thật mà lão kể như đúng rồi, cứ như đang xem tường thuật trực tiếp tại hiện trường không bằng.

Hắc Nhãn Kính nghe xong mà đầu óc rối tung.

Lần đầu tiên hắn nghi ngờ có phải mình già thật rồi không?

Nếu không sao theo kịp mạch tư duy của Vương Bàn Tử và Ngô Mặc?

Vương Bàn Tử vẫn đắm chìm trong tưởng tượng của mình, lải nhải không ít.

Cuối cùng vỗ vai Hắc Nhãn Kính, ra vẻ sâu sắc nói: “Hắc gia, Tiểu Mặc khó khăn lắm mới thoát ra được chuyện đó, dạo này lại đi đổ đấu, tôi sợ em ấy cảnh cũ sinh tình.” Hắc Nhãn Kính xoa trán dở khóc dở cười, cái quái gì mà loạn xà ngầu thế này?

“Béo này, anh đừng đi đổ đấu nữa, đi làm biên kịch đi.” Hắc Nhãn Kính thực sự không nghe nổi nữa, vỗ vai Bàn Tử một cái rồi quay người bỏ đi.

“Ơ, Hắc gia, ý anh là sao?” “Không có ý gì, chỉ là thấy anh hợp với nghề đó thôi.” Hắc Nhãn Kính xua tay, đầu cũng không ngoảnh lại.

Lúc này Ngô Mặc đang ngồi trong lều Doãn Nam Phong thảo luận công việc, hoàn toàn không biết rằng trong miệng Vương Bàn Tử, cậu đã trở thành một kẻ không còn ‘thuần khiết’.

“Chị, chị hẹn gặp Tam thúc của em ở đâu?” “Đỉnh Mã Long, theo thời gian thì chắc Tam thúc em đã dẫn người đến trước chúng ta rồi.” Doãn Nam Phong đang đắp mặt nạ, dù trong hoàn cảnh này cô vẫn chú trọng bảo dưỡng nhan sắc.

Hai người bàn bạc thêm vài chuyện khác.

Sau đó Ngô Mặc đổi giọng, chỉ vào mặt nạ trên mặt Doãn Nam Phong, cười gian tà: “Chị, các cụ nói đúng, nữ vì người mình thích mà làm đẹp, có phải chị xiêu lòng trước chuyện em đề cập lần trước rồi không?” “Cút ngay cho chị!” Vừa nhắc tới chuyện này, Doãn Nam Phong lại thấy bốc hỏa.

Bị Giải Ngữ Hoa yêu cầu giữ khoảng cách ngay trước mặt, suýt chút nữa làm Doãn Nam Phong tức chết.

Cho dù cô không đẹp nghiêng nước nghiêng thành thì cũng đâu đến mức bị người ta hắt hủi như thế.

Dù biết tâm tư của Giải Ngữ Hoa nhưng cô vẫn thấy cáu.

Đây đúng là vết đen trong hơn hai mươi năm cuộc đời của cô.

Ngô Mặc chẳng hiểu mô tê gì, cứ thế bị Doãn Nam Phong đuổi cổ ra khỏi lều.

Cho đến tận sáng hôm sau lúc xuất phát, Doãn Nam Phong vẫn chẳng thèm cho Ngô Mặc sắc mặt tốt.

Ngô Mặc cũng chẳng để tâm.

Dù sao tâm tư đàn bà cũng khó đoán như kim đáy bể, cậu không có bản lĩnh mò kim.

Với lại chị không thèm tiếp chuyện thì cậu còn anh trai cơ mà?

Hoa ca nhà cậu vừa đẹp trai, kiến thức uyên bác lại không bao giờ tự dưng nổi cáu.

Chẳng biết chị Nam Phong nghĩ gì nữa, người tốt thế này mà không biết nắm bắt cơ hội.

Thế là Ngô Mặc lại ngoan ngoãn đứng cạnh Giải Ngữ Hoa, khiêm tốn học hỏi đủ thứ.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, con đường dưới chân cứ thế dài ra.

Ba giờ chiều, cuối cùng cả đoàn cũng lên tới lưng chừng đỉnh Mã Long.

Nơi đây có một bãi đất trống bằng phẳng, thích hợp nghỉ ngơi ngắn.

Mới nghỉ chưa đầy nửa tiếng, phía trước bỗng có náo động.

Ngô Mặc vội vàng đứng dậy kiểm tra tình hình.

Vừa đi tới nơi đã thấy Phan Tử đang nói chuyện với mấy hỏa kế của Tân Nguyệt phạn điếm.

Ngô Mặc mừng rỡ, bước nhanh tới chào đón: “Phan Tử, mọi người tới rồi!” “Mặc thiếu.” Phan Tử nhìn thấy Ngô Mặc liền cười rạng rỡ.

Chẳng biết là lão thích xem Ngô Mặc đấu đá với Tam gia, hay là thích tán dóc với thằng nhóc này, tóm lại lâu ngày không gặp, lão thấy nhớ thằng bé lạ lùng.

“Mặc gia.” Mấy gã hỏa kế cung kính chào Ngô Mặc một tiếng.

“Được rồi, mấy anh đi nghỉ trước đi, ở đây cứ giao cho tôi.” Ngô Mặc xua tay cho đám hỏa kế lui ra, bước tới cười nói: “Phan Tử, anh với Tam thúc đến từ lúc nào thế?” Phan Tử vốn thô nhưng có lúc lại rất tinh ý, lão kinh ngạc phát hiện đám hỏa kế Tân Nguyệt phạn điếm này đối với Ngô Mặc có thái độ vô cùng cung kính.

Lão đã đi cùng Tam gia tới Tân Nguyệt phạn điếm không chỉ một lần nên ấn tượng rất sâu sắc với đám người ở đó.

Đám đó bề ngoài thì lễ phép nhưng trong xương tủy thì ngạo khí ngút trời, chẳng coi ai ra gì, nhìn là chỉ muốn đấm cho một phát.

Sau khi vui mừng, Phan Tử bỗng phản ứng lại.

Có gì đó sai sai, sao lại thấy Mặc thiếu ở đây?

Trong lòng lão dâng lên một dự cảm không lành.

Mặc thiếu đã ở đây, vậy chẳng lẽ Tiểu Tam gia cũng tới rồi?

Chuyện Ngô Mặc gia nhập Tân Nguyệt phạn điếm, cậu đã đặc biệt dặn Doãn Nam Phong đừng tiết lộ cho Tam thúc mình, cốt để tạo bất ngờ.

Doãn Nam Phong thấy chuyện này cũng chẳng hại gì nên không để tâm.

Chương 435

Dù bây giờ không nói thì sớm muộn cũng gặp nhau, lúc đó hai chú cháu họ cãi cọ ra sao thì cô cũng chẳng can thiệp được.

Thế nên cho đến tận bây giờ, Ngô Tam Tỉnh vẫn không hề hay biết hai đứa cháu quý hóa của mình cũng tham gia hoạt động lần này.

Có lẽ có người sẽ thắc mắc, với bản lĩnh của Ngô Tam Tỉnh, sao có thể không nắm bắt được tình hình của Ngô Mặc và Ngô Tà?

Xin thưa, Ngô Mặc không phải hạng vừa, mà Ngô Tà cũng chẳng phải tay thiện.

Hai anh em này chuyện gì không biết chứ chuyện né tránh tiền bối thì đúng là thiên bẩm.

Thấy tâm trạng Tam gia dạo này có chút khác thường, Phan Tử vội kéo Ngô Mặc sang một bên, thì thầm hỏi: “Mặc thiếu, sao cậu lại ở đây?

Hoạt động lần này không đơn giản đâu, sao cậu lại dính vào làm gì?” “Yên tâm đi Phan Tử.” Ngô Mặc mỉm cười vỗ vai lão an ủi: “Nhị thúc biết mà.” “Cậu nói thật không đấy?

Nhị gia biết cậu ở đây sao?” Anh em Ngô Mặc vốn đã có tiền án, lời cậu nói khiến Phan Tử nhất thời không dám tin hoàn toàn.

Chưa kể đợt trước mấy đứa còn lén lút trốn khỏi Ba Nãi, để lại ấn tượng quá sâu sắc khiến Phan Tử suýt bị Tam gia xé xác.

“Thật mà, thật hơn cả vàng.” Gương mặt Ngô Mặc vẫn treo nụ cười ấm áp như gió xuân.

Cậu kéo Phan Tử đi tới, miệng nói: “Được rồi Phan Tử, lát nữa tâm sự sau, chính sự quan trọng hơn.” Phan Tử nhìn chằm chằm mặt

Ngô Mặc như thấy quỷ.

Vị thiếu gia này mà cũng có lúc ôn nhu lễ độ thế này sao?

Sau đó lão cứ như lạc vào cõi mộng, theo chân Ngô Mặc đi suốt quãng đường, thấy bất cứ ai gặp Ngô Mặc đều chủ động chào hỏi hoặc gật đầu ra hiệu.

Mà Ngô Mặc thì nho nhã lịch sự, đáp lại từng người một.

Phan Tử tưởng mình dạo này làm việc quá sức nên hoa mắt, dụi mắt mấy lần vẫn thấy Ngô Mặc ở trạng thái đó.

Lần này lão thực sự ngẩn người.

Trong đầu thầm nghĩ, dạo này Tam gia không bình thường, giờ đến Mặc thiếu cũng chẳng bình thường.

Lẽ nào người nhà họ Ngô cứ đến một thời kỳ nào đó là lại thay đổi tính nết?

“Phan Tử, anh nghĩ gì thế?” Ngô Mặc khẽ gọi một tiếng.

Không ngờ cái giọng nhỏ nhẹ này lọt vào tai Phan Tử lại khiến lão suýt thì nhảy dựng lên vì sợ.

“Mặc thiếu, cậu không sao chứ?” Phan Tử không nhịn được, buột miệng hỏi: “Cậu bây giờ... sao trông khác trước thế?” “Khụ, chuyện này lát nữa nói sau.” Ngô Mặc suýt bị sặc nước miếng.

Mình học theo cái tốt không được à?

Sao ai nhìn mình cũng như nhìn quỷ thế này.

Cậu kéo Phan Tử đang thất thần tới trước mặt Doãn Nam Phong, trầm giọng nói: “Chị, người của Tam thúc tới rồi.” “Tam gia nhà họ Ngô hiện đang ở đâu?” Phan Tử vẫn đang đắm chìm trong thế giới riêng, không nghe thấy Doãn Nam Phong hỏi.

Lão đã tê liệt rồi.

Giờ Ngô Mặc có kéo tay Tần Thủy Hoàng giới thiệu là anh em thì lão cũng chẳng ngạc nhiên nữa.

Doãn Nam Phong ngẩng đầu nhìn Phan Tử, không hiểu gã to con này đang ngẩn ngơ cái gì.

Ngô Mặc nhìn qua là hiểu ngay Phan Tử bị kích động quá độ, cậu tát một phát vào vai lão, gắt: “Chị tôi hỏi anh kìa, Tam thúc tôi ở đâu?” Phan Tử bấy giờ mới tỉnh táo lại, vội vàng đáp: “Chúng tôi đến sớm hơn mọi người một ngày, bãi cắm trại cách đây chỉ khoảng ba cây số thôi.

Tối qua Tam gia phát hiện một chỗ khả nghi, đang dẫn hỏa kế đi thám thính rồi.” Ngô Mặc và Doãn Nam Phong nhìn nhau, thấy ba cây số không xa lắm nên quyết định tiến lên hội quân rồi mới tính tiếp.

Ngô Tà nghe tin Phan Tử tới cũng vội vàng chạy lên.

Vừa gặp đã ôm chầm lấy lão: “Phan Tử, em nhớ anh chết đi được.” “Tiểu Tam gia, cậu làm khổ tôi rồi.” Phan Tử cười khổ: “Cậu có trốn đi thì cũng phải bảo tôi một tiếng chứ.

Không một tiếng động mà biến mất, lúc đó tôi bị Tam gia mắng cho xối xả.” Phan Tử không dám phàn nàn trước mặt Ngô Mặc, nhưng gặp Ngô Tà là không kìm được mồm.

Ngô Tà cũng hơi ngại, nhưng lúc đó tình thế cấp bách, không chạy thì đứng chờ Tam thúc xử trảm à?

Phan Tử nói vài câu rồi thì thầm hỏi Ngô Tà về chuyện của Ngô Mặc.

Chỗ đông người Ngô Tà sao nói thật được, chỉ biết ậm ờ cho qua chuyện.

Phan Tử chào hỏi Vương Bàn Tử, Hắc Nhãn Kính xong xuôi mới đi trước dẫn đường.

Ngô Tà lâu ngày không gặp Phan Tử nên hai người đi sóng đôi, vừa đi vừa tán chuyện.

Ngô Mặc đi cùng Giải Ngữ Hoa.

Nghĩ tới việc sắp gặp Tam thúc, trong lòng cậu bỗng có cảm giác hưng phấn kỳ lạ.

Cậu rất thích trêu chọc Tam thúc, nhìn ông ấy nhảy dựng lên cậu lại thấy rất thân thiết.

“Thấy Tam thúc mà vui thế à?” Những thay đổi cảm xúc nhỏ nhặt của Ngô Mặc không bao giờ thoát khỏi mắt Giải Ngữ Hoa.

“Vâng.” Ngô Mặc gật đầu cười: “Em có thể tưởng tượng được vẻ mặt kinh ngạc của Tam thúc khi thấy em.” Giải Ngữ Hoa bật cười, bất lực lắc đầu: “Em đấy, đừng có dọa Tam thúc em đến mức phát bệnh là được.” “Anh yên tâm, tâm lý Tam thúc em thép lắm, ai bị nhồi máu cơ tim chứ ông ấy thì không đâu.” Giải Ngữ Hoa xoa trán, thầm lo lắng cho người cha trên danh nghĩa Giải Liên Hoàn của mình.

Ba cây số đường núi nói dài không dài, ngắn không ngắn, cả đoàn đi mất hơn một tiếng đồng hồ.

Phía trước bỗng trở nên thoáng đãng.

Một bãi đất bằng phẳng hiện ra với rất nhiều lều trại.

Vài hỏa kế đứng ở lối vào, vừa hút thuốc vừa cảnh giới xung quanh.

Thấy Phan Tử về, bọn họ vội chạy lại chào hỏi, cung kính gọi Ngô Tà một tiếng Tiểu Tam gia.

“Tam gia về chưa?” “Vừa về xong, đang nghỉ trong lều.” Phan Tử quay lại bảo Ngô Tà: “Tiểu Tam gia, chúng ta vào gặp Tam gia đi, tôi nghĩ ông ấy cũng nhớ hai anh em cậu lắm.” Ngô Tà một mặt thì nhớ Tam thúc, một mặt lại thấy hơi run.

Đi gặp một mình á?

Chắc chắn anh không làm.

Tục ngữ nói rồi, anh em có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, chuyện bị ăn mắng này sao có thể hưởng một mình được?

Thế là anh đứng đó đợi Ngô Mặc, nhất quyết phải kéo đứa em xuống nước cùng.

Ngô Mặc thì tâm trạng ngược lại hoàn toàn, cậu đang rất mong được gặp Giải Liên Hoàn.

Cuối cùng, ngoài hai anh em, cả Doãn Nam Phong, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đều tiến về phía lều của Ngô Tam Tỉnh.

“Tam gia, Doãn lão bản và Đương gia nhà họ Giải đến rồi.” Phan Tử đứng ngoài cửa lều cung kính gọi một tiếng.

“Vào đi.” Giọng nói của Ngô Tam Tỉnh từ bên trong truyền ra.

“Doãn lão bản, Hoa gia, mời!” Phan Tử vén rèm lều, làm tư thế mời.

Đôi khi, những chuyện xã giao này vẫn phải làm cho đủ bộ.

Ngô Mặc thấy cảnh này thì bất động thanh sắc, nhưng trong lòng lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Ông chú vốn như một cái 'vựa hài' của cậu, từ khi nào lại trở nên cao ngạo, lạnh lùng thế kia?

Bước vào lều, chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh đang ngồi trên ghế, một tay hút thuốc, tay kia lật xem tư liệu.

“Tam gia, đã lâu không gặp!” Doãn Nam Phong nể mặt Ngô Mặc nên chủ động chào hỏi Ngô Tam Tỉnh trước.

Dù sao cô và Ngô Mặc cũng là quan hệ chị em kết nghĩa, về tình về lý, chào một tiếng cũng chẳng mất mặt.

“Ân.” Ngô Tam Tỉnh đứng dậy, gật đầu với Doãn Nam Phong rồi trầm giọng nói: “Doãn lão bản rất đúng giờ, thứ tôi cần đều mang đến đủ chứ?” “Yên tâm đi, toàn bộ trang bị đã mang tới rồi.” Hai người trao đổi đơn giản vài câu, Ngô Tam Tỉnh mới dời tầm mắt sang hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc.

Ông hơi nhíu mày, giọng điệu mang theo chút trách cứ: “Hai thằng ranh con các cháu sao lại tới đây nữa?” Trong lúc nói chuyện, ông kín đáo quan sát Ngô Mặc.

Cách đây hai năm, khi Ngô Tam Tỉnh tráo đổi thân phận với Giải Liên Hoàn, ông từng dẫn dắt Ngô Tà một thời gian, đối với tính cách, tướng mạo và phẩm hạnh của đứa cháu lớn thì cực kỳ hiểu rõ, nhưng đứa cháu nhỏ này thì ông lại chẳng thân thuộc gì.

Trước đó nghe tên nhóc Liên Hoàn kia kể rằng đứa cháu nhỏ này nghịch ngợm kinh khủng, ông còn hơi lo lắng.

Nhưng giờ nhìn kỹ, thấy thằng bé trông rất tinh anh, khí chất ngời ngời, đứng đó điềm tĩnh vững vàng.

Sao lại chẳng giống chút nào với lời mô tả của cái tên hỗn đản Liên Hoàn kia nhỉ?

Ngô Mặc quả thực không giống như mọi khi, vừa thấy 'Giải Liên Hoàn' là cười xấu xa tiến lên trêu chọc vài câu.

Chương 436

Ngược lại, cậu đút một tay vào túi quần, đứng cạnh Giải Ngữ Hoa, lặng lẽ quan sát 'Tam thúc' trước mắt.

Cậu càng nghĩ càng thấy sai sai.

Tam thúc này dù giọng điệu và động tác rất giống Giải Liên Hoàn, nhưng Ngô Mặc cứ cảm thấy có gì đó gượng ép.

Trong tính cách của cậu có một sự cố chấp ngầm: dù có huyết thống hay không, chỉ cần người đó đối tốt với cậu, cậu sẽ dốc hết sức báo đáp.

Giải Liên Hoàn chính là trưởng bối đầu tiên cho cậu cảm nhận được sự ấm áp và che chở khi tới thế giới này.

Không bàn đến chuyện khác, chỉ riêng điểm này thôi thì dù là Tam thúc thật cũng không thể sánh bằng vị trí của Giải Liên Hoàn trong lòng cậu.

“Tam thúc.” Ngô Tà liếc Ngô Mặc một cái, trong lòng thầm mắng thằng em không giảng nghĩa khí, lúc quan trọng lại không chịu gánh hộ.

Mắng xong, đối diện với ánh mắt trách cứ của Tam thúc, anh chỉ đành cứng da đầu gọi một tiếng.

Cũng không trách Ngô Tà rụt rè, anh từ nhỏ đã bị Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn luân phiên nuôi lớn, lúc nghịch ngợm không ít lần bị hai ông chú đè xuống ghế đánh đòn.

Cộng thêm việc vừa nghe Phan Tử nói sau khi mình bỏ trốn, Tam thúc tức điên người, không chỉ mắng anh một trận xối xả mà ngay cả A Ninh cũng không thoát nạn, thế nên khí thế và độ nhạy cảm của

Ngô Tà lập tức tụt dốc không phanh.

Để xác nhận suy đoán trong lòng, Ngô Mặc bước tới đứng trước mặt Ngô Tam Tỉnh.

Mấy anh em nhìn nhau một cái, trong lòng thầm thắp một nén nhang thương cảm cho Tam gia.

Không hề khoa trương, mỗi lần Ngô Mặc gặp trưởng bối đều khiến người ta dở khóc dở cười.

Nhiều lúc ngay cả Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh cũng không nhịn được cười.

Tên nhóc này nếu là mấy ngày trước còn có thể giả vờ giả vịt, nhưng giờ trong lều toàn người quen, với tính cách của cậu, e rằng lần này Tam gia lại đau đầu rồi.

Ngô Mặc là ai chứ?

Cậu là người đàn ông chuyên phá vỡ mọi xiềng xích, 'ngoài ý muốn' luôn là nhãn dán đi kèm với cậu.

Chỉ thấy Ngô Mặc nở nụ cười nhạt, bước tới dang hai tay ôm chầm lấy Ngô Tam Tỉnh, miệng quan tâm nói: “Tam thúc, lâu rồi không gặp, sức khỏe của ngài thế nào?” Ngô Mặc tận dụng ưu thế chiều cao, nhanh chóng liếc qua đỉnh đầu Ngô Tam Tỉnh, trong lòng lập tức sáng tỏ.

Người trong lòng này không ngoài dự đoán chính là Ngô Tam Tỉnh thật.

Tại sao cậu lại khẳng định thế ư?

Đó là vì ngay giữa đỉnh đầu của Giải Liên Hoàn có một mảng nhỏ bị hói, là do một lần Ngô Mặc vô tình giật mất.

Sau đó cậu bị Giải Liên Hoàn rượt đuổi một trận tơi bời, cuối cùng không thoát nổi còn bị ăn một chiếc đế giày của ông, nên ký ức về chuyện đó rất sâu sắc.

Doãn Nam Phong chưa thấy cách cư xử của chú cháu Ngô Mặc bao giờ nên không để ý, nhưng những người khác thì thực sự kinh ngạc không nhỏ.

Ai nấy mặt mày bất động thanh sắc, nhưng ánh mắt thì như đèn pha, bắt đầu quét qua quét lại hai chú cháu này.

Giải Ngữ Hoa cũng là người biết chuyện, trong đầu bỗng lóe lên chân tướng.

Ngô Mặc không phải không muốn phối hợp kế hoạch, chỉ là trong lòng cậu có một rào cản không bước qua được, lại thêm trong lều không có người ngoài nên cậu nhất thời không chuyển đổi được cảm xúc.

Bị đứa cháu nhỏ ôm lấy, mắt Ngô Tam Tỉnh lóe lên một tia sáng.

Ngay sau đó, ông giơ tay phải lên, giáng một cái tát vào sau gáy Ngô Mặc, mắng: “Thằng ranh con, chuyện nguy hiểm thế này mà trước khi đến không biết đánh tiếng với ta một câu à?” Ngô Tam Tỉnh là người làm việc rất cẩn thận, trước đó đã đặc biệt hỏi Giải Liên Hoàn về cách đối xử với Ngô Mặc.

Ông nhớ Giải Liên Hoàn lúc đó ôm ngực thở dài liên tục, chỉ nói một câu: “Tam ca, cái thằng nhóc thối tha đó không thể cho nó sắc mặt tốt được, cứ đánh nó là xong.” Thế là, dù trong lòng Ngô Tam Tỉnh có kinh ngạc đến đâu cũng ghi nhớ kỹ điểm này.

Cú tát này lực đạo không nhỏ, khiến Ngô Mặc ngẩn người.

Cậu lập tức nổi nóng, dùng hai tay ấn mạnh đầu Ngô Tam Tỉnh vào ngực mình, miệng lẩm bẩm: “Tam thúc, cháu nhớ ngài quá, thực sự không kiềm chế được nỗi nhớ nhung trong lòng, có gì không phải mong ngài lượng thứ.” Ngô Tam Tỉnh là một kiêu hùng, bản lĩnh cũng rất khá, nhưng còn tùy là so với ai.

Hiện tại ông bị Ngô Mặc khống chế bằng hai tay, mặt dán chặt vào ngực đối phương, đến thở cũng khó khăn, mặt mày đỏ gay vì nghẹt thở, muốn vùng vẫy mà không nhúc nhích nổi phân hào.

Lúc này ông mới hiểu ra tại sao Giải Liên Hoàn lại nói như vậy.

Hóa ra thằng cháu này là loại 'khẩu phật tâm xà', chuyên chơi trò đánh lén.

Thấy cảnh tượng quen thuộc này, mấy anh em đồng thời quay mặt đi chỗ khác, cắn chặt môi dưới, cố gắng không cười thành tiếng.

Doãn Nam Phong trợn tròn mắt, hoàn toàn không tin nổi vào những gì mình đang thấy.

Ở môi trường của cô, trưởng bối và vãn bối gặp nhau thường rất nghiêm túc, dù có yêu thương thì vãn bối cũng chỉ làm nũng nhẹ nhàng.

Kiểu như Ngô Mặc đúng là chuyện lạ đời đầu tiên cô thấy.

Nhưng nghĩ lại tính cách của Ngô Mặc, Doãn Nam Phong lại thấy nhẹ nhõm, dù sao thằng nhóc này cũng không bao giờ đi theo con đường bình thường.

Tiếp đó, cô cũng gia nhập đội ngũ 'hóng biến'.

Ngô Mặc chỉ muốn trút giận chứ không định 'thí thúc' thật.

Cậu ước tính khả năng chịu đựng của Ngô Tam Tỉnh rồi buông tay ra.

Ngay khi Ngô Tam Tỉnh sắp trợn trắng mắt thì mới hít thở được không khí trong lành.

Ông cũng chẳng màng đến mặt mũi, há miệng thở dốc.

“Hừ, đánh ông đây à?” Ngô Mặc thấy không sảng khoái, khóe môi nhếch lên một nụ cười xấu xa, tay thuận thế vỗ vỗ lên lưng Ngô Tam Tỉnh, dùng giọng điệu áy náy nói: “Tam thúc thật xin lỗi, cháu kích động quá, không kiểm chế được lực tay.

Chủ yếu là cháu cũng không ngờ, dạo này ngài lại 'yếu' thế ạ?” Ngô Tam Tỉnh: “...” Ngô Mặc làm việc vẫn có chừng mực nhất định.

Nếu người trước mặt là Giải Liên Hoàn, cậu đã sớm đùa cợt rằng có phải do bồi A Ninh luyện tập mệt quá không?

Mỗi người đều có cách chung sống riêng.

Cậu và Giải Liên Hoàn bề ngoài là chú cháu nhưng thực chất như anh em bạn hữu.

Tại sao Giải Liên Hoàn ngày càng thích Ngô Mặc?

Cũng là do tính cách của thằng nhóc thối này.

Thời trẻ ông cũng có cái đức hạnh này, hoàn toàn trái ngược với tính cách cẩn thận của Giải Cửu Gia.

Ngô Tam Tỉnh vừa bình ổn hơi thở vừa không chớp mắt quan sát Ngô Mặc.

Ngô Mặc cũng chẳng quan tâm, mặt luôn treo nụ cười.

Cứ việc nhìn đi, tôi đây chính là cái vẻ 'điềm tĩnh như không' này đấy.

Ngô Tam Tỉnh càng nhìn càng thấy Ngô Mặc rất giống sự kết hợp giữa đại ca và đại tẩu, khí chất lại y hệt nhị ca.

Ông thầm cảm thán: “Không hổ là đứa trẻ được nhị ca nuôi lớn từ nhỏ, tính cách giống hệt huynh ấy, đúng là một con hổ cười.” Sau đó trong lòng lại có chút an ủi: “Thằng ranh con này khá đấy, âm hiểm, tàn nhẫn, ngay cả Tam thúc ruột cũng dám ra tay, xem ra thế hệ tiếp theo của nhà họ Ngô có người nối dõi rồi.” Ông lại nhìn sang Ngô Tà đang đứng bên cạnh, thầm thở dài: “Ai, cuối cùng vẫn là thua nhị ca.” Sau màn náo loạn nhỏ này, bầu không khí trong lều lập tức dịu đi.

Ngô Tam Tỉnh chỉ vào ghế trong lều, nói với Doãn Nam Phong: “Doãn lão bản mời ngồi, vừa rồi thật xin lỗi, để cô chê cười rồi, con khỉ nhỏ nhà tôi nghịch ngợm quá.” Doãn Nam Phong cũng không khách sáo, cô dù sao cũng là chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ra ngoài phải giữ đúng phong thái.

Phan Tử rất nhanh nhẹn, chạy ra ngoài mang thêm mấy cái ghế xếp vào.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Doãn Nam Phong đi thẳng vào vấn đề: “Tam gia, tôi nghe người của ngài nói ngài phát hiện ra tình huống gì đó?

Chuyện là thế nào?” “Ân, tối qua có một tên đàn em ra ngoài thăm đường, vô ý ngã xuống vách núi.” Ngô Tam Tỉnh vừa hút thuốc vừa kể lại chuyện xảy ra tối qua: “Cũng may mạng thằng đó lớn, bên dưới có một cái bình đài nên mới sống sót.

Sau đó nó phát hiện phía trước có một khe nứt, hình như bị thứ gì đó chặn lại.

Lúc nhân viên cứu hộ đưa nó lên, tôi nghe vậy thấy lạ nên đã đi kiểm tra một phen.” “Tam thúc, vậy ngài phát hiện ra thứ gì?” Ngô Tà xen vào hỏi: “Có phải là lối vào chúng ta đang tìm không?” “Không rõ lắm.” Ngô Tam Tỉnh lắc đầu: “Tôi chỉ mới dọn dẹp sơ qua lối vào khe nứt, đi chưa đầy năm mươi mét thì bị chặn đứng rồi.” Ngô Tà tiếp tục hỏi: “Vậy liệu đó có đơn giản chỉ là một khe nứt núi tự nhiên không?” “Tam thúc của cháu chưa đến mức ngốc thế đâu.” Ngô Tam Tỉnh rít một hơi thuốc, thản nhiên nói: “Trên vách đá khe nứt có dấu vết mài giũa rõ ràng của con người.

Tôi không mang theo nhiều trang bị nên quyết định đợi mọi người tới rồi mới cùng đi kiểm tra kỹ lại.” Mọi người nghe vậy đều không có ý kiến gì.

Ngô Mặc lập tức đứng dậy, nói với Doãn Nam Phong: “Chị, giờ em đi sắp xếp người chuẩn bị trang bị, lát nữa xuống dưới kiểm tra một chuyến.” Mắt Ngô Tam Tỉnh lóe lên một tia kinh ngạc, ông chăm chú nhìn Ngô Mặc và Doãn Nam Phong, không hiểu tại sao cháu trai mình lại có quan hệ với chủ nhân Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Nên biết Tân Nguyệt Phạn Điếm là một thế lực khổng lồ, từ trước đến nay không tham gia vào chuyện của Cửu Môn.

Giờ đứa cháu mình lại thân thiết với lão bản như vậy, chuyện này là phúc hay họa thì nhất thời chưa rõ.

Sau đó, trong lòng ông thầm oán trách Giải Liên Hoàn: làm việc quá cẩu thả, chẳng cung cấp được thông tin gì hữu ích cả.

Lúc này, Giải Liên Hoàn đang ở hầm ngầm xử lý công việc bỗng nhiên hắt hơi liên tục không ngừng, như rồng phun nước vậy.

Đống tư liệu trong tay ông đều bị thấm ướt hết cả.

Dù không hiểu hết, nhưng Ngô Tam Tỉnh rất tán thưởng tính cách làm việc gọn gàng, dứt khoát của Ngô Mặc.

Chương 437

Đây mới đúng là nòi giống nhà họ Ngô, làm việc không được do dự.

“Được, vất vả cho em rồi.” Doãn Nam Phong gật đầu, cô đã quen giao phó những việc này cho Ngô Mặc xử lý.

“Tiểu Mặc đợi chút, anh đi cùng em.” Giải Ngữ Hoa đứng dậy định đi cùng Ngô Mặc để kiểm tra.

Ngô Mặc vội giơ tay ngăn lại: “Hoa ca, không cần phiền anh đâu, chút việc nhỏ này em tự xử lý được.” Ngô Tam Tỉnh chen vào một câu: “Cháu cứ để người của mình chuẩn bị trang bị đi, lát nữa chúng ta cùng qua đó xem.” Đây là cháu ruột, có huyết thống hẳn hoi, lỡ xảy ra chuyện gì chắc ông hối hận cả đời mất.

“OK!” Ngô Mặc ra ký hiệu tay rồi quay người rời khỏi lều.

Cậu vừa ra khỏi cửa, Hắc Nhãn Kính đã bám gót theo sau.

Ngô Mặc nghe thấy tiếng rèm vén lên sau lưng thì dừng bước.

Quay đầu lại thấy Hắc Nhãn Kính, cậu không chịu nổi mà trợn trắng mắt: “Tôi nói này Kính ca, dạo này anh bị cái gì vậy?

Tôi đi đâu anh cũng theo đó?

Anh làm thế này sẽ khiến tôi nghi ngờ bản thân có phải đang nợ nần gì anh không đấy.” Hắc Nhãn Kính thực sự muốn trả lời một chữ: 'Phải'.

Nhưng anh sợ chữ này vừa thốt ra, Ngô Mặc sẽ sút cho mình một cái bay màu.

Tên nhóc này ở những phương diện khác thì hơi kém một chút, nhưng riêng chuyện tiền nong thì độ cẩn thận lại vượt xa người thường.

Ngay cả anh cũng chẳng bằng một phần vạn của cậu.

“Tôi với Tam thúc của em cũng chẳng có gì để nói, ở trong lều làm gì cho ngột ngạt.” Hắc Nhãn Kính để che giấu cảm xúc, thuận tay rút một điếu thuốc ngậm vào miệng, cười hì hì nói: “Vả lại tôi đã nhận tiền của Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi, nếu không làm gì, lỡ Doãn lão bản hủy hợp đồng thì sao?” Ngô Mặc ngẫm nghĩ, lời Hắc Nhãn Kính nói cũng có lý.

Anh ta dạo này ít việc, khó khăn lắm mới có một đơn hàng lớn, nếu không thể hiện một chút thì sợ là về sau không có tiền trả phòng trọ.

Nghĩ thông suốt, Ngô Mặc không từ chối Hắc Nhãn Kính nữa, anh ta muốn theo thì cứ theo.

Đều là vì tiền cả, ai cũng chẳng dễ dàng gì.

Trang bị do Tân Nguyệt Phạn Điếm mang tới đều do Ngô Mặc chịu trách nhiệm kiểm tra.

Trang bị nào dùng vào việc gì, thời gian qua cậu đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Cậu dẫn theo mấy người đàn em, dưới sự dẫn đường của Phan Tử đi tới vách núi.

“Đặt thiết bị ở đây.” Ngô Mặc quay đầu dặn dò một người phụ trách thiết bị: “Thăm dò tình hình bên trong vách núi đi.” Thiết bị họ mang tới là hàng nhập khẩu, sử dụng radar laser để quét và phân tích cấu trúc núi.

Trước đây nó chủ yếu được dùng để phòng chống sạt lở và khảo sát.

Doãn Nam Phong thấy thứ này hữu dụng nên đã chi tiền lớn mua một bộ.

Ở thời đại của Ngô Mặc, nhiều thiết bị đã thay thế được sức người.

Cậu nghĩ nếu đã có công cụ đỡ tốn sức thì hà tất phải tự mình lao xuống thám hiểm?

“Mặc thiếu, theo hình ảnh hiển thị, khe nứt bị chặn một đoạn khoảng hơn một trăm mét.

Xem tình hình chắc là do núi rung chấn khiến đá vụn tích tụ lại, nhưng đi sâu hơn nữa là một không gian trống rất lớn.

Tình hình cụ thể bên trong thì thiết bị không thăm dò được.” Trong lúc Ngô Mặc đang xem kết quả khảo sát thì Ngô Tam Tỉnh, Doãn Nam Phong và những người khác cũng đi tới.

“Tiểu Mặc, tình hình thế nào rồi?” Doãn Nam Phong bước tới bên cạnh Ngô Mặc, vỗ vai cậu.

Ngô Mặc thuật lại những gì nhân viên kỹ thuật vừa nói một lần, rồi kết luận: “Theo hình ảnh hiển thị, ở những chỗ bị nghẽn vẫn còn một số khe hở nhỏ, em nghĩ vẫn nên tự mình xuống xem thì mới xác định chắc chắn được.” “Ân, máy móc dù sao cũng là máy móc, nhiều chi tiết vẫn cần con người đi kiểm tra.” Ngô Tam Tỉnh khá tán đồng.

Những người như họ đều có một thói quen, gặp chuyện là thích tự mình kiểm tra.

Nói trắng ra là ham muốn kiểm soát rất mạnh, không yên tâm giao tính mạng mình vào tay kẻ khác.

Dù là những đàn em thân tín theo nhiều năm, họ cũng sẽ giữ lại một chiêu.

Đang nói chuyện thì phía sau truyền đến tiếng cãi vã.

Nhóm Ngô Mặc vội quay đầu lại nhìn, thấy nam sinh đeo kính của Giáo sư Vương đang mặt mày giận dữ chỉ tay năm ngón vào người của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Người của Tân Nguyệt Phạn Điếm tố chất rất tốt, mặt hiện rõ vẻ mất kiên nhẫn nhưng không hề động thủ, chỉ đứng chắn trước mặt hắn không cho qua.

Ngô Mặc đã sớm dự cảm tên đeo kính này chắc chắn sẽ gây chuyện.

Nhìn mặt mà bắt hình dong, tên này mắt ti hí, khóe miệng luôn trễ xuống, nhìn là biết hạng lòng dạ hẹp hòi.

Nhưng Ngô Mặc không ngờ tên này lại thiếu kiên nhẫn như vậy, mới đó đã nhảy ra rồi.

Cậu nheo mắt, quay người đi về phía hắn, vỗ vai người của mình trấn an: “Làm tốt lắm, lát nữa sẽ có thưởng.” “Tạ Mặc gia.” Người đó cung kính hành lễ rồi lùi lại một bước, để lộ tên đeo kính ra.

Suốt quãng đường này đều do Ngô Mặc quản lý nhân sự, họ cũng không rõ quan hệ thực sự của lão bản nhà mình với Mặc gia này là thế nào.

Thế là mặc định coi cậu là người phụ trách.

Dù sao một người chưa vợ, một người chưa chồng, ai biết được vị gia này sau này có trở thành 'nam chủ nhân' của Tân Nguyệt Phạn Điếm hay không?

Còn cái xưng hô chị em kia á?

Mọi người đều là đàn ông, có vài chuyện tự hiểu với nhau thôi.

Cũng may Ngô Mặc không biết đọc tâm thuật, nếu không cậu nhất định sẽ túm lấy tên đó mà phổ cập cho hắn thế nào gọi là 'môn đăng hộ đối', rồi nhấn mạnh rằng Hoa ca nhà cậu và Doãn Nam Phong mới là đôi lứa xứng đôi.

Tên đeo kính nghe Ngô Mặc còn đòi thưởng cho cấp dưới thì máu dồn lên não, giận dữ nói: “Các người đang làm cái quái gì thế?

Phát hiện tình huống tại sao không báo cáo với chúng tôi?” Từ lúc Giáo sư Vương bảo hắn phải nghe lời Ngô Mặc, tên này đã ôm hận trong lòng.

Hắn tự phụ mình là sinh viên ưu tú, lại là đại diện chính thức, nếu Giáo sư Vương không có mặt thì hắn phải là lãnh đạo mới đúng.

Vả lại hắn nghe nói Giáo sư Lâm muốn nhận Ngô Mặc làm học trò cuối cùng.

Giáo sư Lâm là thái sơn bắc đẩu trong giới khảo cổ, hắn còn đang muốn nhờ Giáo sư Vương làm cầu nối để bám lấy Giáo sư Lâm, vậy mà thằng nhãi này dựa vào cái gì mà được Giáo sư Lâm ưu ái?

Loại nhà giàu như Ngô Mặc thì ngoài việc túi có vài đồng tiền bẩn ra thì hiểu gì về khảo cổ chứ?

Hai ngày nay hắn vẫn luôn nhịn, chỉ muốn tìm cơ hội để hạ uy phong của Ngô Mặc.

Vừa rồi hắn đi vệ sinh, vô tình nghe mấy người kia nói ở đây có tình huống, lập tức nảy ra ý định đến đây trút giận để họ biết ai mới là lãnh đạo.

Từ lần đầu gặp, Ngô Mặc luôn thể hiện vẻ ngoài hào hoa phong nhã.

Tên đeo kính này nếu thấy Ngô Mặc của trước kia thì tuyệt đối không dám nảy sinh ý nghĩ khiêu khích này.

Ngô Mặc đút một tay vào túi quần đứng trước mặt hắn, tư thế phóng khoáng cho thấy cậu chẳng coi hắn ra cái gì cả.

Cậu lặng lẽ nhìn tên đeo kính, một lát sau mới mấp máy đôi môi mỏng, lạnh lùng nói: “Có việc gì?” Tên đeo kính nghe giọng điệu không ổn, nhìn lên gương mặt lạnh lùng sắc sảo của Ngô Mặc, trong lòng bỗng thấy rụt rè.

Nhưng sự rụt rè đó chỉ thoáng qua, tham vọng danh lợi đã chiến thắng nỗi sợ hãi.

Hắn rướn cổ, mặt đầy phẫn nộ: “Các người còn coi chúng tôi ra gì không?

Chúng tôi là đại diện chính thức, sao các người dám tự ý hành động?

Còn những người này là ai?

Tại sao lại gia nhập đội khảo sát một cách thần bí như vậy, đã báo cáo lên trên chưa?” Hắn nói một tràng dài, càng nói càng thấy tự tin, hoàn toàn coi Ngô Mặc như một cấp dưới khúm núm của mình.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đứng gần đó, nghe tên kia chất vấn Ngô Mặc thì mặt mày ai nấy đều u ám đến đáng sợ.

“Mẹ kiếp, cái thằng tôn tử này đúng là loại tép riu mà cứ thích ra vẻ đại ca.” Bàn Tử xắn tay áo định lên dạy dỗ.

Anh biết Ngô Mặc dạo này phải giữ hình tượng, sợ cậu lại nuốt cục tức này vào bụng.

Bàn Tử vừa định bước tới thì ba bóng người đã đồng thời đứng chắn trước mặt Ngô Mặc như những vệ sĩ, bảo vệ cậu chặt chẽ.

Ngô Mặc cảm nhận được hơi thở quen thuộc phía sau, trong lòng hơi bất lực.

Cậu nhận ra rằng dù mình có tỏ ra trưởng thành đến đâu, thì trong mắt các anh em, cậu vẫn luôn là người cần được che chở.

“Nói xong chưa?

Cút đi.” Ngô Mặc lười tiếp chuyện với cái loại này.

Chương 438

Dù sao Giáo sư Lâm cũng đối xử rất tốt với cậu, nể mặt ông lão nên lần này cậu không muốn chấp nhặt với tên kia.

Nhưng lòng tốt của cậu, tên đeo kính lại không hiểu, hắn tưởng Ngô Mặc bị mình dọa cho sợ hãi nên càng đắc ý.

Mà người đã đắc ý thì dễ trở nên ngông cuồng.

Hắn chỉ vào Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh, hừ lạnh: “Đừng tưởng tôi không biết họ là hạng người gì, nhìn cái tướng tá chẳng giống người tốt, đúng là loại tặc mi thử nhãn (mặt mũi gian xảo).” Lời còn chưa dứt, một cái tát trời giáng đã nện thẳng vào mặt hắn.

Cú tát này lực đạo cực mạnh, kéo theo cả chiếc kính và mấy cái răng trắng văng ra cùng tiếng gào thét thảm thiết.

Tên đeo kính bị đánh bay lên không trung, ngã vật ra cách đó hơn một mét.

Chưa kịp gượng dậy, ngực hắn đã bị một bàn chân giẫm mạnh lên.

Hắn nghẹn thở, suýt nữa thì trợn trắng mắt.

Ngô Mặc đạp chân lên ngực hắn, cúi người dùng tay trái túm lấy cổ áo, xách nửa người hắn lên.

Đây là lần đầu tiên cậu 'hào phóng' như vậy, tay phải liên tục giáng xuống những cái tát nảy lửa vào mặt hắn.

Ngay cả lúc này, gương mặt Ngô Mặc vẫn treo một nụ cười nhạt.

Ngô Mặc ra tay tàn nhẫn không chút lưu tình khiến Ngô Tam Tỉnh nhìn mà gật đầu tán thưởng.

Người nhà họ Ngô là phải cứng rắn như thế.

Bị người ta chỉ tận mặt mắng mà còn nhu nhược lùi bước thì đúng là phế vật.

Vốn dĩ Ngô Mặc không định ra tay, nhưng cái loại này lại dám chạm vào vảy ngược của cậu.

Cậu có thể để mặc người ta mắng mình, nhưng tuyệt đối không cho phép ai xúc phạm những người bên cạnh mình.

Bốn sinh viên khác đứng đằng xa thấy cảnh này thì sợ đến mức không dám thở mạnh.

Họ nằm mơ cũng không ngờ được, một Ngô Mặc văn nhã như sinh viên trước kia lại có mặt hung tợn như vậy.

Ngô Mặc cũng không định giết người, dạy dỗ một trận là đủ rồi.

Cậu túm cổ áo hắn, tay phải vỗ nhẹ nhẹ vào mặt hắn, cười nói như không: "Tôi nể mặt Lâm lão, cũng hy vọng anh biết dùng não một chút.

Tôi không muốn cho mặt mũi quá nhiều rồi chó cũng tưởng mình là sư tử, anh hiểu ý tôi chứ?" "Oa... oa..." Tên đeo kính không nói thành lời, chỉ biết điên cuồng gật đầu.

Hắn thực sự sợ phát khiếp rồi, sát khí trên người Ngô Mặc khiến hắn sợ đến mức... tiểu ra quần.

Đi đường núi nhiều ngày, mùi trên người vốn đã nặng, giờ thêm mùi nước tiểu khiến Ngô Mặc nhíu mày.

Ánh mắt cậu thoáng hiện vẻ ghê tởm, nhưng mặt vẫn bình tĩnh đặt hắn xuống, còn giúp hắn chỉnh lại quần áo, rồi dặn dò đàn em bên cạnh: "Đưa vị tiên sinh này xuống bôi thuốc đi.

Đường núi trơn trượt, ngã thành ra thế này đúng là không cẩn thận chút nào.” Ngô Tam Tỉnh càng nhìn càng thấy hài lòng, đây mới là thế hệ sau của nhà họ Ngô mà ông hằng mong đợi.

Quay đầu nhìn đứa cháu lớn Ngô Tà, ông lại thấy nghẹn lòng, thầm nghĩ: “Hồi đó đầu óc mình có vấn đề gì không nhỉ?

Rõ ràng có thể đào tạo thành sói, mà mình lại cứ muốn nuôi thành cừu, đúng là phí cả một tảng ngọc tốt.” Con người vốn mâu thuẫn như vậy, Ngô Tam Tỉnh cũng không ngoại lệ.

Lúc đầu ông không đành lòng kéo cháu vào vũng bùn, dốc toàn lực tạo ra một lồng kính che chở cho anh.

Nhưng giờ nhìn thấy Ngô Mặc, ông lại bắt đầu phản bác lại suy nghĩ ban đầu của mình.

Dù sao ông cũng đã hơn năm mươi tuổi, tinh thần hăng hái thuở trẻ cũng dần nhạt phai, thấy các gia tộc khác trong Cửu Môn đều có hậu duệ xuất chúng, ông không khỏi chạnh lòng.

Giờ nhìn thấy Ngô Mặc, Ngô Tam Tỉnh cảm thấy mình đã thấy được hy vọng.

Hậu duệ nhà họ Ngô không thua kém bất kỳ ai.

Ngô Tà mải mê đứng xem náo nhiệt, hoàn toàn không biết mình lại một lần nữa bị Tam thúc ghét bỏ.

Anh bây giờ có em trai gánh vác là mãn nguyện lắm rồi.

Đừng thấy Ngô Mặc hay hố anh, nhưng trong lòng Ngô Tà, thằng em này mới là người khiến anh thấy an tâm và đáng tin cậy nhất.

Anh cũng chẳng quan tâm chuyện mặt mũi, dù sao hai anh em cũng từ một bụng mẹ chui ra, ai hơn ai kém cũng chẳng cần tính toán quá nhiều.

Giải quyết xong cái 'rác rưởi' kia, Ngô Mặc lấy khăn giấy trong túi ra lau tay rồi xếp gọn bỏ lại vào túi.

Cậu quay sang dặn dò đàn em bên cạnh, nở nụ cười thương hiệu: "Anh dẫn mấy người mang dây thừng, theo tôi xuống dưới kiểm tra tình hình." Đám đàn em thấy cảnh này mà hả dạ vô cùng, họ đã sớm ngứa mắt với mấy tên mọt sách này rồi.

Bản lĩnh thì chẳng có bao nhiêu mà cứ thích chỉ tay năm ngón, trước đó còn cậy thế là người của chính phủ bắt họ phải vác hành lý hộ.

Giờ bị Mặc thiếu tẩn cho một trận, đứa nào cũng ngoan như cún.

"Rõ, Mặc gia, tôi đi chuẩn bị dây thừng ngay." Đàn em chạy đi chuẩn bị trang bị.

Hắc Nhãn Kính vốn đã không kiềm chế được cảm xúc, liền bá vai Ngô Mặc, cười gian xảo: "Công sức bồi dưỡng của ca ca không uổng phí mà, bảo bối nhà tôi cư nhiên biết xót ca ca nữa cơ đấy." "Tiểu Mặc, tay em không sao chứ?" Giải Ngữ Hoa vươn tay kéo Ngô Mặc về phía mình, nắm lấy cổ tay cậu kiểm tra một lúc, nhẹ giọng nói: "Đối phó với loại người đó cứ để đám đàn em làm, đừng để bẩn tay mình." Doãn Nam Phong thấy cảnh này thì mí mắt giật giật, cứ thấy có gì đó sai sai.

"Hoa ca, em tự biết chừng mực." Ngô Mặc khéo léo rút tay ra khỏi tay Giải Ngữ Hoa.

Không phải cậu ghét bỏ anh, mà là xung quanh còn có bao nhiêu đàn em đang nhìn kìa.

Giải Ngữ Hoa lập tức phản ứng lại, hành động của mình quả thực hơi đường đột, liền phối hợp chuyển chủ đề, cùng Ngô Mặc bàn bạc về tình hình bên dưới.

Hai người nói vài câu thì đám đàn em mang dây thừng chạy lại.

“Đi thôi, qua đó xem sao.” Ngô Mặc quay người đi, lúc đi ngang qua Trương Khởi Linh thì vỗ vai anh: “Lão Trương, cảm ơn nhé.” Mọi người đứng bên vách núi, nhìn đám đàn em hạ dây thừng và máy khoan xuống.

Mọi thứ đã sẵn sàng.

Trừ Doãn Nam Phong, cả nhóm lần lượt trượt dây xuống bình đài bên dưới.

Xuống tới nơi mới thấy dốc thoải này rộng khoảng bảy tám mét, dài hơn hai mươi mét.

Nhưng bình thường mây mù bao phủ, nếu không phải do tên đàn em trượt chân ngã xuống thì e rằng rất khó phát hiện.

Bàn Tử xoa xoa tay, hắc hắc cười: “Cảnh này giống y như trong tiểu thuyết kiếm hiệp ấy nhỉ, cứ rơi xuống vực là thế nào cũng tìm được bảo tàng.” “Xong rồi luyện thành tuyệt thế võ công, ra ngoài quét sạch bốn phương chứ gì?” Ngô Tà lườm anh một cái.

Cái lão Bàn Tử này trong đầu chỉ có tiền, chẳng bao giờ nghĩ đến nguy hiểm cả.

Ngô Mặc lười đáp lời hai tên trẻ con này, giục đàn em cầm đèn pin đi sâu vào trong kiểm tra.

Quả nhiên đi chưa đầy năm mươi mét, phía trước đã bị đá vụn chặn kín mít.

Ngô Mặc phẩy tay, mấy tên đàn em cầm dụng cụ lao lên định mở một con đường.

Những người còn lại trong lúc chờ đợi thì cầm đèn pin quan sát vách đá hai bên.

Đúng như lời Ngô Tam Tỉnh nói, hai bên vách đá thấp thoáng có dấu vết điêu khắc của con người, chỉ có điều do thời gian quá lâu, một số dấu vết đã mờ đi.

Hắc Nhãn Kính lấy hộp thuốc lá trong túi ra, châm một điếu rồi bước tới bên cạnh Ngô Mặc, nhét điếu thuốc vào miệng cậu: "Làm một điếu cho đỡ căng thẳng." Ngô Mặc đã thèm thuốc lắm rồi.

Vừa nãy Ngô Tam Tỉnh cứ hết điếu này đến điếu khác làm cậu suýt không nhịn được mà giật lấy.

Giờ thuốc đã dâng tận miệng, cậu còn khách sáo làm gì?

Thuận thế đón lấy rồi rít một hơi thật sâu.

Ngô Tam Tỉnh chú ý thấy cảnh này, ném tới một cái nhìn đầy nghi hoặc.

Về bối cảnh của Hắc Nhãn Kính, ông biết rõ hơn Giải Liên Hoàn một chút.

Độ tàn nhẫn của tên này vượt xa người thường.

Đã có mấy lần anh ta đi xuống mộ lớn cùng người khác, nhưng cuối cùng người sống sót đi ra chỉ có một mình anh ta.

Điều này có nghĩa là gì?

Không cần nói cũng biết.

Ngô Tam Tỉnh thường xuyên ẩn nấp sau cánh gà, nên đối với mọi chuyện luôn có thói quen nghi ngờ trước rồi mới tìm hiểu sau.

Chương 439

Ông quyết định quan sát thêm.

Người này xuất hiện bên cạnh cháu trai mình rốt cuộc là có ý đồ gì?

Còn cả Trương Khởi Linh bên cạnh nữa, ông cũng không bỏ qua.

Cả hai đều là những nhân vật nguy hiểm, đều có liên quan đến chuyện năm xưa.

Chỉ cần ông phát hiện ra chút gì đó không ổn, ông sẽ không ngại mượn cơ hội này để họ vĩnh viễn ở lại dưới kia.

Ở điểm này, Giải Liên Hoàn thực sự không tàn nhẫn bằng Ngô Tam Tỉnh.

Khoảng hai tiếng sau, một đàn em cầm dụng cụ đi tới, cung kính nói: "Mặc gia, chúng tôi đã dọn xong đá vụn, phía trước có một khe nứt có thể chui qua được." "Vất vả rồi." Ngô Mặc tiện miệng trấn an một câu rồi theo người đó tới chỗ khe nứt.

Dùng đèn pin chiếu vào trong, lờ mờ thấy được một lối đi, nhưng lối đi này khá hẹp, chỉ vừa cho một người bò qua.

"Để anh vào xem tình hình." Giải Ngữ Hoa xoa xoa cổ tay, nhận đèn pin định bò vào trước.

Anh biết súc cốt thuật, gặp những chỗ chật hẹp thế này có thể dễ dàng xuyên qua.

Giải Ngữ Hoa vừa định cúi người thì cánh tay bị Ngô Mặc nắm chặt.

"Tiểu Mặc?" Anh quay đầu nhìn Ngô Mặc đầy nghi hoặc: "Sao thế?” Ngô Mặc dùng lực kéo Giải Ngữ Hoa ra sau lưng mình.

Gương mặt cậu bình thản nhưng giọng nói lại mang theo sự không cho phép từ chối: “Anh ở lại đây, để em vào.” Giải Ngữ Hoa hơi ngẩn người, nhìn chằm chằm vào biểu cảm khác lạ của Ngô Mặc, chỉ thấy một dòng suối ấm áp trào dâng trong lòng.

Anh hiểu rằng Ngô Mặc không muốn anh phải mạo hiểm, trái tim lập tức mềm nhũn đi.

Ngô Mặc thực sự nghĩ như vậy.

Bên trong tình hình chưa rõ, đá vụn thì nhiều, cậu có hệ thống bên mình, trong không gian có sẵn thức ăn, dù có bị kẹt thì nhất thời cũng không sao.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính thì khác, mấy anh em này hoàn toàn là liều mạng.

Nếu họ có chuyện gì, cậu hối hận cũng không kịp.

Ngô Mặc buông Giải Ngữ Hoa ra, dường như lại nghĩ đến một người khác.

Cậu quay đầu chỉ tay vào Hắc Nhãn Kính, nghiêm giọng nói: “Anh cứ ngoan ngoãn ở đây cho tôi, nếu dám bám theo sau mà để tôi bắt được thì đừng trách tôi sút cho một phát.” Những người khác thì dễ nói, chứ cái gã này đúng là đại diện cho sự không nghe lời.

Bạn bảo hắn đi hướng Đông, hắn chắc chắn sẽ vòng vèo đi hướng Tây, như thể không làm vậy thì không thể hiện được cái sự đặc biệt của Hắc gia vậy.

“Bảo…” Hắc Nhãn Kính nhíu mày, vừa định mở miệng nói gì đó.

Nhưng lại bị Ngô Mặc lạnh mặt xua tay ngắt lời: “Đừng nói nhảm, ở đây tôi quyết định.” Hắc Nhãn Kính nghẹn họng.

Nghĩ đến thân phận lúc này của Ngô Mặc, hắn chỉ đành nuốt ngược lời định nói vào trong.

“Tiểu Mặc.” Ngô Tà nhìn Ngô Mặc đang chỉnh lý trang bị, trong lòng không yên tâm.

Anh đi tới đứng trước mặt Ngô Mặc, khẽ khàng nói: “Một mình em đi không phải quá nguy hiểm sao?

Vạn nhất có tình huống gì, đến người giúp một tay cũng không có.” Dứt lời, Vương Bàn Tử đã vọt lên như mũi tên, bàn tay to như cái quạt mo lập tức bịt chặt miệng Ngô Tà, gấp gáp nói: “Tôi nói này Thiên Chân, cậu đừng có nói nữa.

Cậu không biết bản thân mình xưa nay linh thì ít, quạ thì nhiều à?” “Ư ư.” Ngô Tà liều mạng gạt tay Vương Bàn Tử ra.

Anh thở dốc liên tục, một lúc sau mới tức giận mắng: “Cái lão Bàn Tử chết tiệt này, bịt miệng thì bịt miệng, ông bịt luôn cả mũi tôi thì định làm tôi ngạt chết hả?” Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy cảnh này mà suýt chút nữa tăng xông.

Vừa mới hài lòng với cậu cháu nhỏ xong, vậy mà thằng nhóc này xoay người một cái đã định tự mình đi mạo hiểm.

Nó chẳng lẽ không hiểu đạo lý quân tử không đứng dưới tường đổ sao?

Điểm này sao nó không chịu học hỏi Nhị ca một chút?

Lòng dạ mềm yếu thì làm sao thành được đại sự.

Tân Nguyệt Phạn Điếm thuê bao nhiêu người từ Nam chí Bắc chả lẽ chỉ để làm cảnh à?

Gặp nguy hiểm tất nhiên phải để bọn họ đi dò đường mới đúng đạo lý chứ.

Còn cả thằng nhãi Ngô Tà kia nữa.

Thân thủ thì yếu như gà công nghiệp, để người ta túm lấy cái một.

Ngô Tam Tỉnh bề ngoài không động thanh sắc, nhưng trong lòng thì thực sự tức đến nghẹn.

Tuy nhiên lúc này không phải thời cơ tốt để dạy dỗ cháu chắt, chỉ đành tạm nén cơn giận, tính sổ sau.

Ngô Mặc kiểm tra xong trang bị, cúi người định chui vào.

Đột nhiên cậu cảm thấy phía sau có động tĩnh.

Cậu thở dài dừng động tác, quay đầu lại nhìn thì thấy Trương Khởi Linh đã theo sát phía sau.

“Aiz!” Ngô Mặc vỗ trán một cái, lập tức hiểu ra.

Có vẻ lão Trương tưởng mình chưa dặn dò anh ấy nên anh ấy có thể đi theo.

“Lão Trương, đừng có quậy.” Ngô Mặc vỗ vai Trương Khởi Linh một cái, thỏ thẻ như đang dỗ trẻ con: “Anh ở lại đây đi, anh em giao cho anh một nhiệm vụ gian nan cực kỳ, giúp tôi canh chừng cái miệng của anh tôi, cái tay của Bàn ca, cái chân của Hạt tử và cái não của Hoa ca.

Chỉ cần anh trông chừng được bọn họ thì tôi đi đâu cũng có thể đảm bảo không có chuyện gì xảy ra.” Nói xong dường như sợ Trương Khởi Linh không tin, cậu lại rút từ sau thắt lưng ra một con dao găm, múa may một chút rồi cười nói: “Nhìn xem, Cúc Hoa đao anh tặng tôi luôn mang theo bên người đây, đao này trừ tà lắm, yên tâm đi.” Trương Khởi Linh: “…” Ngô Mặc thực sự có chút bất lực, chỉ là một cái khe hở thôi mà, có cần làm như sinh ly tử biệt thế không?

Mấy tên người làm của Tân Nguyệt Phạn Điếm đứng bên cạnh cũng tặc lưỡi kinh ngạc.

Có thể khiến một cao thủ lừng danh trên giang hồ phải cúi đầu nghe lệnh, lại còn được hạng người như Giải đương gia bảo kê.

Vị Mặc gia trước mắt này thật sự không đơn giản nha, sau đó lòng kính sợ của họ đối với Ngô Mặc lại tăng thêm một tầng.

“Được rồi, đừng lãng phí thời gian, tôi đi mau về mau.” Ngô Mặc nói xong liền tra đao vào vỏ, cầm đèn pin nhanh chóng chui vào khe hở.

“Tiểu Mặc, dây thừng.” Ngô Tà không yên tâm, lại gọi một tiếng.

Chỉ nghe từ trong khe hở truyền ra giọng của Ngô Mặc: “Không cần đâu, cái đó vướng víu lắm, mọi người đợi tôi mấy tiếng, tôi sẽ ra ngay.” Ngô Mặc đội đèn pin trên đầu, miệng ngậm dao găm, men theo khe hở mà đám người làm đã đào được để bò vào trong.

Khe hở vô cùng hẹp, xung quanh còn có những mỏm đá nhọn hoắt nhô ra.

Cũng may quần áo trên người Ngô Mặc chất lượng không tệ, nếu không lúc đi lành lặn, lúc ra chắc thành bang chủ cái bang mất.

Gian nan bò được hơn ba mươi mét, Ngô Mặc điều chỉnh độ sáng đèn trên đầu, soi vào bên trong.

Phía trước vẫn là một màu đen kịt, ngoài mấy khối đá khổng lồ và một khe hở hẹp hơn nữa thì chẳng thấy gì khác.

“Vãi thật, cái nơi quái quỷ gì thế này?” Ngô Mặc nghỉ ngơi hai phút, chửi một câu giải tỏa rồi lại tiếp tục bò về phía trước.

Đã đến mức này rồi, muốn lùi còn khó hơn tiến, chỉ đành tiếp tục bò lên phía trước, thực sự không ổn thì mới quay đầu ra.

Bò thêm hơn mười mét nữa, khe hở phía trước đột nhiên thay đổi hướng, kéo dài xuống dưới.

Ngô Mặc ghét nhất kiểu bò xuống dưới thế này, nó làm cậu cảm thấy mình như một loại chất thải đang nỗ lực tìm lối thoát để bài tiết ra ngoài.

Cậu vừa nghĩ ngợi lung tung vừa tiếp tục tiến lên.

Đây là thói quen cũng là cách cậu giải tỏa áp lực, nếu không cứ ở trong môi trường tối tăm lâu ngày, cậu sợ tâm lý mình sẽ có vấn đề.

Cắm đầu bò xuống khoảng hai mươi mét thì đến một dốc thoải.

Hiện tại nửa thân trên của Ngô Mặc nằm ngang, nửa thân dưới lại gập lên phía trên.

Cái góc độ này hoàn toàn là đang kiểm tra độ dẻo dai của cơ thể cậu.

“Mẹ nó, cái thằng đần nào thiết kế cái đạo động này vậy?

Không phải nó luyện yoga từ nhỏ thì chắc chắn là cái thằng lùn chưa đến mét rưỡi.” Ngô Mặc đã nhận ra đây căn bản không phải khe hở tự nhiên mà là đạo động do dân đổ đấu đào ra.

Còn đống đá vụn phía trước?

Chắc là lúc động đất khiến núi bị sụp, vùi lấp đạo động này.

Trong khi Ngô Mặc đang nỗ lực bò thì Vương Bàn Tử đang đợi bên ngoài đột nhiên vỗ mông nhảy dựng lên: “Ái chà, sao lại quên bảo Tiểu Mặc bôi cao dược nhỉ?” “Cao dược gì?” Ngô Tà nhíu mày nghi hoặc hỏi: “Bàn Tử, dạo này cậu làm sao vậy?

Cứ hở tí là giật đùng đùng lên.” “Tôi nói là cái loại cao dược này, có thể trừ tà đuổi côn trùng.” Vương Bàn Tử lục từ trong túi ra một hũ nhỏ, đưa đến trước mặt Ngô Tà, nghiêm túc nói: “Đây là tôi xin Tiểu Mặc đấy, lần trước cả ba chúng ta đều bôi rồi, hiệu quả cực kỳ đỉnh.” Nhìn thấy hũ này, trong đầu Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà đều hiện lên một cảnh tượng từng xảy ra ở núi Tứ Cô Nương.

Chương 440

“Thôi khỏi đi!” Ngô Tà nuốt nước bọt, nghĩ đến cái thứ mùi hôi rình thiên hạ kia, anh lùi lại một bước đầy vẻ ghét bỏ: “Bàn Tử, cậu mang nó ra xa chút đi, cái thứ đó mùi khó ngửi lắm, tôi thấy chưa chắc Tiểu Mặc đã muốn bôi đâu.” “Khó ngửi?” Vương Bàn Tử nhìn lại cái hũ trong tay, rồi kỳ quặc nhìn Ngô Tà: “Thiên Chân, cậu gặp chuyện gì à?

Khứu giác có vấn đề sao?

Thứ này ngửi thơm lắm mà, tôi nếm thử rồi, bên trong chắc chắn có bạc hà.” Ngô Tà trợn tròn mắt nhìn Vương Bàn Tử như nhìn người ngoài hành tinh, lắp bắp hỏi: “Cậu… cậu… nếm thử rồi?” Giải Ngữ Hoa cũng bị lời của Vương Bàn Tử thu hút, cùng Ngô Tà một trái một phải không ngừng quan sát Vương Bàn Tử.

Muốn xem xem cái não của gã này chứa cái gì bên trong?

Cái thứ đó mà gã cũng dám cho vào miệng, chả lẽ gã có cái tâm lý bất thường gì đó với Ngô Mặc sao?

Vương Bàn Tử cũng chẳng vừa, tóm lấy Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca anh làm chứng cho tôi, thứ này có phải rất tuyệt không?” “Ừ!” Trương Khởi Linh gật đầu, thản nhiên đáp một tiếng.

Trong phút chốc, Ngô Tà thấy đầu óc rối loạn.

“Tôi nói này Ách Ba, anh có ý gì đây?” Hắc Nhãn Kính sán lại gần, khoác vai Trương Khởi Linh, liếc mắt nhìn anh vài cái.

Đằng sau lớp kính râm, đôi mắt hắn nheo lại như đang suy tính điều gì.

Trương Khởi Linh vẫn giữ phong thái lạnh lùng, dường như lười đáp lời tên thần kinh này.

"Không phải chứ, tôi nói mọi người bị làm sao vậy?

Không tin Tiểu Mặc hay là không tin Bàn gia tôi?" Vương Bàn Tử thực sự cuống lên rồi.

Gã ghét nhất là bị người khác nghi ngờ lời nói của mình, đặc biệt là Ngô Tà, cái ánh mắt như nhìn quái vật kia là sao.

Gã nổi nóng, "tạch" một tiếng bật nắp hũ ra, đưa lên liếm một miếng.

Sau đó gã lại quẹt một miếng nhỏ, thuận tay bôi lên dưới mũi Trương Khởi Linh: "Tiểu Ca, làm mẫu cho bọn họ xem, để bọn họ thấy chúng ta có lừa người không?" Cuối cùng gã đưa hũ đến dưới mũi Ngô Tà, hậm hực nói: "Thiên Chân, cậu tự ngửi đi, có phải mùi bạc hà không?" Ngô Tà thực sự đờ người ra, nghe kể và tận mắt chứng kiến là hai chuyện khác nhau.

Anh không ngờ Vương Bàn Tử lại dũng cảm đến thế, một lần không đủ còn làm lần thứ hai.

Giải Ngữ Hoa nhận ra có gì đó không đúng, bước tới một bước giật lấy hũ từ tay Vương Bàn Tử.

Anh ngửi kỹ, bên trong quả thực có mùi bạc hà nhàn nhạt.

Nhưng nếu ngửi lâu, vẫn có thể thấy thoang thoảng một chút mùi hôi hám rất nhỏ.

Ngô Tà vẫn luôn nhìn chằm chằm biểu cảm của Giải Ngữ Hoa.

Thấy anh dường như đang suy tư, Ngô Tà cũng nhận lấy hũ, hạ quyết tâm ngửi một cái, lập tức kinh ngạc nói: "Ơ, lạ nhỉ, sao lại không giống trước kia?" "Thấy chưa, Bàn gia tôi có lừa cậu đâu." Vương Bàn Tử vỗ ngực đắc ý: "Bàn gia tôi nói năng xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, không bao giờ nói điêu.” “Tên Hạt tử chết tiệt kia, chuyện này là sao?” Giải Ngữ Hoa lạnh lùng nhìn Hắc Nhãn Kính, bắt hắn phải đưa ra một lời giải thích.

Anh còn nói giảm nói tránh, chứ Ngô Tà thì không nhịn được, há mồm mắng lớn: “Sư phụ, anh cũng thất đức quá rồi đấy, rõ ràng có thứ tốt hơn mà lần trước anh còn lấy nước tiểu của Tiểu Mặc ra lừa tôi với Tiểu Hoa.” Anh không chú ý tới việc sau khi câu này thốt ra, cơ thể Trương Khởi Linh cứng đờ lại.

Khứu giác của Trương Khởi Linh rất nhạy bén, thực tế anh có ngửi thấy trong cao dược có mùi vị quái lạ nhàn nhạt.

Tuy nhiên Ngô Tà không nói toạc ra nên anh không nghĩ theo hướng đó.

Dù sao cũng chẳng có người bình thường nào lại nghĩ đến chuyện dùng nước tiểu làm cao dược.

Hắc Nhãn Kính cũng ngớ người.

Hắn vội vàng lục túi, lấy ra một cái hũ sứ nhỏ từ túi áo trong.

Vừa vặn mở nắp ra, trong hang động lập tức tràn ngập một mùi hôi nồng nặc thấu trời.

Ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng bị hun đến mức phải lùi lại một bước.

“Vãi, Hắc gia, anh vừa ngã vào hố phân à?” Vương Bàn Tử bịt mũi, đầy vẻ ghét bỏ.

Hắc Nhãn Kính không thèm để ý đến gã, lấy cái hũ của gã so sánh với hũ của mình.

Trừ cái mùi hôi đó ra thì những cái khác gần như y hệt.

Hắc Nhãn Kính lập tức hiểu ra, chắc chắn là vị tổ tông kia tự mình chịu không nổi cái mùi đó nên đã thêm vào một số dược liệu cải thiện.

Trong phút chốc, ánh mắt hắn nhìn Vương Bàn Tử tràn đầy sự đồng cảm.

Bởi vì hắn biết dược liệu chính sẽ không thay đổi, vẫn là nước tiểu của nhóc con kia.

Vấn đề Hắc Nhãn Kính nghĩ tới, Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà cũng cùng lúc hiểu ra.

Khoảnh khắc ấy, trên người Vương Bàn Tử hội tụ mấy ánh mắt đầy vẻ “quan tâm”.

Vương Bàn Tử dù có chậm chạp đến đâu cũng nhận ra điều bất thường.

Nghĩ đến những chuyện thất đức Ngô Mặc từng làm, ví dụ như nhét tất thối vào miệng gã, cộng thêm chuyện nước tiểu mà Ngô Tà vừa nhắc tới.

Trong nháy mắt, mặt gã xanh mét.

Chúng ta tạm thời không quan tâm đến vấn đề tâm lý của Vương Bàn Tử nữa, hãy nói lại về Ngô Mặc đang được mọi người nhắc tên không ngớt.

Lúc này phía cậu cũng phát hiện ra tình hình mới.

Đi thêm vài mét từ đoạn dốc thoải, phía trước xuất hiện một khoảng trống rộng khoảng hai mét khối.

Ngô Mặc vội vàng bò qua, kinh ngạc thấy phía dưới lại có một cầu thang đá.

Độ sáng đèn trên đầu có hạn, Ngô Mặc ném nó lại vào không gian rồi lấy ra đèn pin cường quang.

Soi xuống dưới, cậu phát hiện đây là một cầu thang được xây bằng đá.

Cầu thang dài khoảng hai mươi mét, cuối con đường dường như là một hang động tự nhiên.

Ngô Mặc chỉ nhìn rõ cầu thang, tình hình trong hang động thì hoàn toàn không thấy rõ.

Bên trong đen ngòm, dường như có thể nuốt chửng cả ánh sáng đèn pin.

Ngô Mặc rút Minh Hồng đao từ sau lưng ra, nắm chặt trong tay.

Trước đó vì vấn đề hình tượng nên cậu toàn nhét đao vào bao tải, lúc vào đây mới đeo lên lưng.

Dù sao mặc vest mà sau lưng dắt một cây đao trông cũng hơi hâm hấp.

Cổ nhân có câu, chỗ đó đã kịch đường rồi, không ra được thì chẳng lẽ lại đi ngược về?

Ngô Mặc một tay cầm đao, nhảy trực tiếp từ trên xuống.

Đã trải qua bao nhiêu chuyện nguy hiểm, Ngô Mặc bây giờ không còn là lính mới nữa.

Cậu không nhảy vào giữa cầu thang mà lao thẳng về phía góc bên trái.

Theo thói quen chế tạo cơ quan của người xưa, thông thường sẽ đặt bẫy lật ở giữa cầu thang.

Chân vừa chạm vào cầu thang đã thấy một cảm giác trơn trượt.

Ngô Mặc cúi đầu nhìn, bên dưới mọc đầy rêu xanh, xem ra do trong núi quá ẩm ướt.

Thời gian không chờ đợi ai, cậu không trì hoãn nữa.

Để an toàn, Ngô Mặc từng bước thăm dò đi về phía hang động bên dưới.

Cậu vừa đi vừa chú ý quan sát, vách hang hai bên toàn là đá hoa cương tự nhiên.

Theo tình hình này thì cậu không cần lo lắng hai bên sẽ đột ngột bắn ra ám khí.

Đi đến cuối cầu thang, một luồng gió âm u từ trong động thổi vù vù ra ngoài.

Tiếng gió phảng phất như tiếng ác quỷ gào thét, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Ngô Mặc kéo chặt cổ áo, bước chân vào trong hang.

Trong động sương mù mịt mù, đèn pin cường quang trong môi trường này bị giảm phạm vi chiếu sáng đáng kể.

Dù vậy, Ngô Mặc vẫn quan sát đại khái tình hình nơi đây.

Toàn bộ hang động cao khoảng hơn hai mươi mét, chiều dài thì không nhìn ra được, đèn pin soi về phía trước cũng chỉ nhìn rõ được khoảng ba năm mét.

Cái hang này cho Ngô Mặc một cảm giác rất tà môn.

Cậu thầm cảm thấy may mắn, may mà không để Giải Ngữ Hoa và bọn họ vào đây.

Chương 441

Ngô Mặc lấy la bàn từ trong túi ra, soi dưới ánh đèn pin thì thấy kim la bàn lúc này như bị điên, xoay loạn xạ với tốc độ có thể so với cánh quạt máy bay trực thăng.

Tình huống bất thường này, kẻ ngốc cũng biết chắc chắn là tà khí đầy trời.

Ngô Mặc "cạch" một tiếng đóng nắp la bàn lại, nhét vào túi, buột miệng lầm bầm: "Mẹ nó, tôi biết ngay mà, tiểu gia cái đời này làm gì có cái số trúng số độc đắc đâu." Đứng yên một chỗ không phải phong cách của Ngô Mặc.

Cậu phải điều tra rõ tình hình trong động để sớm quay lại, nếu không cậu không dám đảm bảo mấy vị đại gia bên ngoài có đợi đến sốt ruột mà xông vào không.

Đừng nhìn cậu lừa được Trương Khởi Linh để anh ấy trông mấy người kia, thực tế Ngô Mặc thừa biết, luận về sự không nghe lời thì Trương Khởi Linh cũng có tên trong danh sách đứng đầu.

Hoặc nói cách khác cho phù hợp hơn: năm vị đại ca đó mỗi người một kiểu khó chiều, người nào cũng khiến người ta đau đầu.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc cầm đèn pin, quyết định làm tới luôn, lao thẳng vào sâu trong hang.

Ngô Mặc đi tiếp vài bước, dưới chân đột nhiên bị vấp một cái.

Cậu vội vàng lùi lại, ánh đèn pin lập tức soi tới.

Tuy nhiên khi nhìn rõ, đôi lông mày cậu không tự chủ được mà nhíu chặt lại.

Chỉ thấy nơi vừa làm cậu vấp, trên mặt đất có một người đang bị cắm xiên.

Người này như bị cắm như cắm củ hành vậy, từ thắt lưng trở xuống cắm thẳng vào lòng đất.

Bộ giáp trên người trải qua sự ăn mòn từ lâu đã rách nát không chịu nổi, tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc.

“Vãi, hóa ra cái mùi quái quỷ này là từ cái thứ này phát ra, tôi còn tưởng đứa nào vô ý thức đi đại tiểu tiện bừa bãi trong động nữa chứ.” Nếu ngôn ngữ có thể hóa thành vũ khí thực thụ thì có lẽ Ngô Mặc đã đứng trên đỉnh cao võ lâm từ lâu rồi.

Ở một mình, cậu lập tức chuyển sang trạng thái bĩ tử.

Ngô Mặc ngồi xổm xuống đất, nhờ ánh đèn pin quan sát kỹ “củ hành hình người” này.

Có lẽ vì âm khí trong hang quá nặng nên cơ thể không bị thối rữa hoàn toàn, vẫn có thể nhìn ra dáng vẻ dữ tợn trước khi chết.

Trên mặt một nửa là xương trắng, một nửa là thịt thối, há to miệng ngửa lên trời như đang kể lể sự khuất nhục và không cam lòng.

Ngô Mặc dùng mũi đao khêu lớp quần áo mục nát, nhìn vài cái, hình như là giáp trụ của binh sĩ đời Đường.

“Lạ thật, sao ở đây lại có binh sĩ đời Đường?” Ngô Mặc xoa cằm suy nghĩ, đứng dậy đi tiếp vài bước.

Sau đó cậu nhìn thấy một cảnh tượng thảm khốc.

Nơi ánh đèn pin soi tới, khắp nơi đều là những người chết bị cắm đứng vào mặt đất.

Biểu cảm, động tác và tư thế của những người này đều tương tự như người đầu tiên cậu thấy.

“Nhiều thế cơ à?” Ngô Mặc cũng hơi ngẩn người.

Cậu tính toán một chút, độ sáng đèn pin không đủ, chi bằng dùng đạn chiếu sáng xem tình hình thế nào.

Ngô Mặc là người thuộc phái hành động, lập tức lấy súng từ trong túi ra lắp đạn, hướng 45 độ lên không trung bắn một phát.

Đạn chiếu sáng đúng là rất lợi hại, sau khi bắn ra, bố cục trong hang hiện lên rõ mồn một.

Hang động hình thành tự nhiên, sâu hơn hai trăm mét, trên mặt đất chi chít toàn là người chết.

Nơi sâu nhất của hang có một bức đại Phật.

Tượng Phật cao sừng sững, gần như chạm đỉnh hang.

Bức tượng này khác hẳn với tượng Phật cười hay Quan Âm thường thấy.

Tượng Phật tay trái cầm binh khí, dưới chân giẫm lên tiểu quỷ, cúi đầu nhìn xuống dưới với biểu cảm dữ tợn, pha lẫn một chút gì đó không thể gọi tên.

Ngô Mặc nhớ Lâm lão từng giới thiệu, vương quốc Nam Chiếu tín phụng Mật giáo, và tầng lớp thống trị khác nhau thì nội dung tín phụng cũng khác nhau.

Nhưng Ngô Mặc không hiểu nhiều về Phật giáo, chỉ nhìn dáng vẻ tượng Phật này thì nhất thời cũng không nghĩ ra được hạng người nào lại đi thờ phụng kiểu Phật này?

Đạn chiếu sáng nhanh chóng tắt lịm.

Để quan sát kỹ hơn, Ngô Mặc lại bắn thêm một phát.

Cậu nhìn xuống phía dưới thì thấy ngay dưới chân tượng Phật có hai người đang quỳ đối diện nhau, ở giữa họ đặt một đài đá.

Vì khoảng cách quá xa, Ngô Mặc không nhìn rõ trên đài đá có thứ gì.

Đừng thấy Ngô Mặc ham hóng hớt, nhưng gặp chuyện cậu rất cẩn thận, điểm này khác hẳn với Ngô Tà.

Tình hình trong động cậu đã nắm được đại khái, ở đây lại không có thứ cậu muốn tìm, tội gì rước họa vào thân?

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng cái la bàn xoay như cái quạt điện kia cũng đủ nói lên tình hình bên trong hung hiểm thế nào rồi.

Ngô Mặc nghĩ tới đây liền định rút lui.

Đầu óc cậu rất tỉnh táo, mấy ngàn năm nay ngọn núi nào mà chẳng có người chết?

Chỗ nào mà chẳng có mộ táng?

Nếu trong động có thứ cậu cần thì liều một phen cũng đáng.

Nhưng cái hang này khắp nơi toàn người chết, trừ phi vương tộc Nam Chiếu bị lừa đá vào đầu thì mới đặt lăng mộ quốc vương ở đây.

Đã không liên quan thì ai thích chết ở đây cứ việc, liên quan gì đến cậu đâu?

Không việc gì phải đi giải oan hay hậu táng cho bọn họ.

Ngô Mặc tính toán rất hay, nhưng lại không nghĩ đến thân phận “thiên mệnh chi tử” của cậu khác với người thường.

Nhân vật chính khác vào hang thì nhặt được bảo vật, còn cậu vào hang là để “kinh hồn”.

Cậu vừa quay người định đi thì phía sau có một luồng âm phong ập tới.

Ngô Mặc thầm gọi hỏng bét, mẹ nó đúng là không nỡ để mình đi mà.

Cậu dùng lực dưới chân, thân thể nhanh chóng né sang một bên.

Cùng lúc đó, một cái móng vuốt đen sì gần như sượt qua chóp mũi cậu.

Ngô Mặc cũng đâu phải hạng vừa, bị người ta đánh lén mà không đánh trả sao?

Đao trong tay vung lên, chém thẳng vào phần giữa đối phương.

Tình huống nguy cấp, cậu cũng không kịp nhìn đối phương trông thế nào, cứ chém vào giữa chắc chắn không thiệt.

Một đao chém xuống, Ngô Mặc thấy cảm giác không đúng, như thể chém vào vỏ cây mục vậy.

Tuy nhiên nhát đao này cũng không phải vô hiệu, bóng đen khựng lại một chút, thân hình vù một cái lùi lại mấy bước, một lần nữa ẩn mình vào bóng tối.

“Vãi thật, chơi trò đánh lén hả?” Ngô Mặc bực mình ném đèn pin lại vào không gian, lấy đèn đội đầu ra.

Thứ này đội trên đầu không ảnh hưởng đến hai tay, lại thuận tiện quan sát xung quanh.

Cậu hơi khom lưng, một tay cầm đao thủ thế tấn công, một tay quan sát xung quanh.

Nhưng sương mù trong hang quá dày, thực sự cản trở tầm nhìn.

Nhìn mãi mà chẳng thấy cái thứ đó trốn ở đâu.

Ngô Mặc trầm tư giây lát, nhớ lại lúc nãy khi mình định rời đi thì cái thứ đó mới xuất hiện.

Thế là cậu quay người giả vờ đi ra ngoài, vừa đi vừa chú ý tình hình phía sau.

Quả nhiên đúng như cậu dự đoán, chưa đi được mấy bước, luồng âm phong quen thuộc lại xuất hiện.

Ngô Mặc đã có chuẩn bị, xoay người một cái thật nhanh, lùi lại một bước nhỏ, đồng thời vung đao chém mạnh xuống.

Trong khoảnh khắc, nhờ độ sáng của đèn đội đầu, cậu đã nhìn rõ hình thù của thứ phía sau.

“Vãi chưởng.” Ngô Mặc hít một hơi lạnh.

Thảo nào cậu cảm thấy như chém vào khúc gỗ.

Chương 442

Thật sự là cái thứ phía sau này lờ mờ nhìn ra được hình người.

Mái tóc dài rũ xuống tận thắt lưng, răng nanh mọc dài ra khỏi miệng, một đôi hốc mắt đen ngòm trừng trừng nhìn Ngô Mặc.

Trên người nó khoác một bộ giáp cổ đại vẹo vọ, đen sì sì trông như một miếng thịt gác bếp lâu năm.

Chắc hẳn nó bị nhát đao của Ngô Mặc làm cho nổi giận nên phát ra tiếng rít chói tai, lao thẳng về phía cậu.

Cái thứ như thế này Ngô Mặc vốn không để vào mắt.

Nhưng cậu nằm mơ cũng không ngờ tới tiếng rít này giống như tiếng súng lệnh trong cuộc thi chạy.

Theo tiếng rít vang lên, những "củ hành hình người" trên mặt đất tỉnh dậy.

Bọn chúng mang tinh thần thi đấu rất cao, từng đứa một tranh nhau lắc lư nửa thân trên, thề phải dùng năng lực của mình để lắc ra khỏi mặt đất.

"Cái…" Ngô Mặc thậm chí còn không mắng ra lời được nữa.

Lúc đạn chiếu sáng rực lên, cậu đã nhìn qua, ở đây ít nhất cũng có hơn hai mươi vị.

Nếu tất cả đều rút ra khỏi đất thì dù cậu có là người sắt cũng bị mài thành cây kim mất.

Trong lúc cấp bách, trong đầu Ngô Mặc bỗng hiện lên câu nói của Ngô Tà, không khỏi cảm khái: "Anh đúng là anh ruột của tôi mà, lần sau đi đâu ông đây nhất định phải lấy băng dính bịt mồm anh lại trước.” Nghĩ thì nghĩ vậy, đao trong tay cậu không hề nghỉ, lao vào chiến đấu với con quái vật kia.

Ngô Mặc đánh một lúc thì nhận ra có gì đó không đúng, con quái vật này dường như đang dẫn dụ cậu về phía tượng Phật.

Mỗi khi cậu lùi lại vài bước, con quái vật lại lao lên bám riết lấy cậu.

Nhưng khi cậu tiến lên, con quái vật lại lùi lại.

Cứ qua đi quẩn lại, không biết từ lúc nào Ngô Mặc đã tiến sát đến gần tượng Phật.

Cũng không trách Ngô Mặc bây giờ mới phát hiện, thật sự là mấy cái thứ dưới đất kia cản trở bước chân cậu.

Cậu vừa phải phòng con quái vật đánh lén, vừa phải chém giết mấy cái thứ dưới đất.

Ngô Mặc biết rõ nếu để bọn này rút chân ra khỏi đất thì chỉ tổ thêm phiền phức.

Thay vì thế, chi bằng nhân lúc bọn chúng chưa chui ra được mà chặt đầu chúng đi trước.

Chỉ là chém giết cái thứ này cũng không đơn giản thế.

Đừng nhìn nửa thân dưới của chúng bị chôn trong đất, nhưng nửa thân trên lắc lư trái phải vô cùng linh hoạt.

Cảnh tượng này nếu trong phim hoạt hình thì khá hài hước, nhưng ngoài đời thực thì chỉ thấy sởn gai ốc.

Ngô Mặc cũng cuống lên rồi, mày chẳng phải thích lắc lư sao?

Ông đây đá chết mày.

Cậu tung người đá một phát chính xác vào cái đầu củ hành.

Đừng nói nha, chiêu này hiệu quả thật, ít nhất là nhàn hơn dùng đao chém nhiều.

Cái đầu có rụng hay không thì chưa biết, nhưng ít nhất cái gã này bị cậu đá cho choáng váng rồi.

Ngô Mặc coi như đã hiểu, tình hình hiện tại muốn chạy là không thể nào.

Cái khe hở hẹp kia chui ra tốn sức chết đi được, cậu lại không phải động vật thân mềm có thể uốn éo mà tiến.

Vạn nhất đang bò nửa chừng mà mấy cái thứ này từ phía sau đuổi tới, làm cậu bị thương thì không sao, nhưng lỡ nó tụt quần cậu ra hoặc tặng cho cái mông một vết thương thì sao?

Sau này ra ngoài đối mặt với bao nhiêu người làm còn mặt mũi nào nữa?

Bỏ qua vấn đề mặt mũi, mấy anh em còn ở bên ngoài kìa.

Cậu dẫn cái thứ này ra đó không phải là dẫn sói vào nhà sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc hạ quyết tâm.

Mày chẳng phải muốn dẫn tao đến tượng Phật sao?

Vậy thì ông đây sẽ xem thử bên đó có huyền cơ gì?

Cậu vừa buông lỏng ra, tình thế lập tức đảo ngược.

Ngô Mặc như con khỉ đại náo thiên cung, còn con quái vật kia dù là Cự Linh Thần cũng bị Ngô Mặc đuổi theo sau mông đánh cho một trận.

Trong lúc đó, mấy cái củ hành dưới đất đã có vài đứa chui ra được.

Nhìn thấy Ngô Mặc, chúng cứ như thấy bánh bao nhân thịt, đứa nào đứa nấy chỉ muốn nhào vào lòng cậu.

“Mẹ nó, bọn mày trông thế này mà cũng đòi tán ông đây à?” Ngô Mặc miệng mắng chửi, tay cũng không rảnh rỗi, một đao đâm thẳng vào hốc mắt đối phương.

Sau đó cậu dùng lực một tay quăng cái thứ đó vào vách tường.

Thực ra lần này Ngô Mặc đúng là đổ oan cho Ngô Tà rồi.

Cậu vào hang gặp phải chuyện tà môn này thực sự không liên quan đến anh trai cậu.

Cái chính là do dương khí của cậu quá nặng, vô tình kích hoạt một loại trận pháp nào đó dẫn đến dị biến trong hang.

Mà cái thứ đang dây dưa với cậu chính là Hồn Tiêu, được tụ họp từ oán niệm của những người chết.

Qua một số xử lý đặc biệt, những oán niệm này hội tụ trên một vật thể, sau đó đặt vật này vào nơi tụ âm thì đủ sức để trấn giữ lăng mộ.

Dù sao những người này lúc còn sống đã chịu đủ mọi tra tấn, sau khi chết oán niệm ngút trời, gặp phải người sống là chỉ muốn giết chóc, báo thù.

Tuy nhiên điều Ngô Mặc không biết là con Hồn Tiêu trước mắt này khác với những con khác, dường như nó mang theo một nhiệm vụ nào đó.

Ngô Mặc cũng chẳng quản nhiều nữa.

Mày chẳng phải dẫn đường sao?

Vậy tới đi, tiểu gia mà sợ mày thì tên Ngô của tao viết ngược lại.

Cậu bên này đang đánh nhau kịch liệt với quái vật, còn mấy anh em ngoài hang động cũng đang đợi đến sốt ruột.

Hai tiếng trôi qua trong nháy mắt, phía Ngô Mặc đến một tiếng động nhỏ cũng không có.

Giải Ngữ Hoa thử dùng bộ đàm liên lạc, kết quả bộ đàm chỉ có tiếng rè rè, không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

“Hoa gia, không đúng rồi.” Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa, nghi hoặc nói: “Cái bộ đàm này truyền tín hiệu xa lắm mà, Tiểu Mặc mới đi bao lâu chứ, sao đến một chút âm thanh cũng không nghe thấy?” “Bàn Tử, mọi người ở lại đây, tôi vào xem sao.” Giải Ngữ Hoa vô cùng lo lắng cho tình hình của Ngô Mặc, quyết định đích thân vào thám thính.

Anh đứng gần cửa động nhất, dứt lời một cái là người đã chui vào trong.

“Ơ, Hoa gia.” Vương Bàn Tử ngẩn người, không ngờ vị này nói đi là đi luôn.

Nhưng chưa đợi gã phản ứng lại, hai bóng người khác đã trước sau xông vào trong.

“Mẹ… vãi thật, sao vào hết cả rồi?” Vương Bàn Tử ngơ ngác.

Gã nhìn quanh quất, hiện tại ở đây ngoài đám người của Tân Nguyệt Phạn Điếm thì chỉ còn gã, Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh.

“Bàn Tử, tôi cũng vào xem tình hình thế nào, cậu ở lại đây đi.” Ngô Tà vừa nói vừa đeo ba lô lên, kiểm tra con dao Đại Bạch Cẩu bên hông rồi định vào động.

Bảo Ngô Tà không lo lắng cho Ngô Mặc là nói phét, anh chỉ có mỗi đứa em trai này, từ nhỏ đã cưng như trứng mỏng.

Có điều khả năng phản ứng của anh đúng là không bằng ba vị đại lão kia, nên hành động lúc nào cũng chậm hơn bọn họ nửa nhịp.

“Tiểu Tà, cháu đừng có làm loạn.” Ngô Tam Tỉnh đột nhiên lên tiếng: “Thân thủ cháu không ra sao, vào đó chỉ tổ thêm phiền phức, chi bằng cứ ở đây đợi bọn họ ra.” Lão hồ ly này không ngốc.

Lão nghe Giải Liên Hoàn nói thân thủ Ngô Mặc không tệ, nhưng cụ thể tốt đến mức nào thì lão chưa có khái niệm rõ ràng.

Nhưng thân thủ của Nam Hạt Bắc Ách thì lão nắm rõ trong lòng.

Hai vị này đồng thời ra tay, cộng thêm Giải Ngữ Hoa thì dù gặp tình huống nguy hiểm cũng có thể chống đỡ được.

Có bọn họ ở đó, chắc hẳn Ngô Mặc có thể bình an trở về.

Ngược lại, Ngô Tà vào đó thuần túy là gây thêm phiền, với mấy cái món võ mèo cào của nó thì khéo lại làm hỏng việc.

Chương 443

“Đúng đấy Thiên Chân, Tam thúc của cậu nói đúng đấy, cậu cứ ngoan ngoãn ở đây đi.” Vương Bàn Tử gật đầu lia lịa, tán thành ý kiến của Ngô Tam Tỉnh.

Anh em nhà mình thế nào ai mà chẳng rõ?

Đừng nhìn Ngô Tà học được vài chiêu của Hắc Nhãn Kính, nhưng cái món đó chẳng khác gì Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Dự, lúc linh lúc không.

Vì sự an toàn của Tiểu Mặc, tốt nhất cứ để Thiên Chân ngồi yên ở đây đi.

Vương Bàn Tử như một vị phụ huynh lo xa, sợ Ngô Tà phật lòng liền vỗ vai anh an ủi: “Thiên Chân, cậu đừng nghĩ nhiều, không phải chúng tôi coi thường thân thủ của cậu.

Cậu thử nghĩ xem cái khe hở này hẹp thế nào, vạn nhất cậu đang bò nửa chừng mà Tiểu Mặc bọn họ đi ra thì chẳng phải thành tiến thoái lưỡng nan sao?” Ngô Tà không phải hạng bướng bỉnh, cũng hiểu lời Vương Bàn Tử là đúng.

Anh ủ rũ ngồi thụp xuống đất, trong lòng thầm hận bản thân lúc mấu chốt chẳng giúp được gì.

Vương Bàn Tử hiểu tâm trạng Ngô Tà, nhưng thân thủ đâu phải thứ ngày một ngày hai mà giỏi lên được?

Sau khi dỗ dành Ngô Tà xong, Vương Bàn Tử ghé sát vào khe hở nhìn độ rộng của cửa động, rồi cúi đầu nhìn cái bụng của mình.

Cuối cùng chỉ đành thở dài một tiếng, đi tới ngồi cạnh Ngô Tà.

Giải Ngữ Hoa sau khi vào khe hở thì tốc độ vô cùng nhanh, gần như dốc toàn bộ vốn liếng ra.

Môn súc cốt công của anh trong trường hợp này vô cùng có lợi.

Không giống như Ngô Mặc, lúc gặp khe hẹp còn phải tính toán xem vào góc nào cho tiện.

Cũng may Ngô Mặc không thấy tốc độ của Giải Ngữ Hoa, nếu không cậu nhất định sẽ cảm khái một câu: Hoa ca của cậu kiếp trước là loài bò sát đầu thai sao?

Kể từ sau khi trải qua sự kiện hội đồng ở Trương Gia Cổ Lâu, Ngô Mặc đã tích lũy được đầy đủ kinh nghiệm trong việc một mình chấp hết.

Cậu đã nhìn thấu rồi, tà vật với chả không tà vật cái gì?

Đống thứ này khi còn sống đều là người cả, chẳng qua lúc chết quá thê thảm nên oán niệm ngút trời.

Lại bị đám phương sĩ thời cổ đại lợi dụng địa thế và trận pháp đặc thù để kích phát hung tính, cuối cùng mới biến thành bộ dạng canh giữ lăng mộ như hiện tại.

Nhưng xét cho cùng, thứ này cũng là do người ta làm thịt mà thành.

Đã có người làm thịt được chúng, thì ông đây cũng không ngại giúp một tay đem chúng đi "tái chế" lần hai đâu.

Ngô Mặc quan sát một lát, phát hiện đám này không có lý trí, chỉ dựa vào bản năng để lao về phía trước và cắn người.

Hơn nữa chúng không tấn công đồng loại, chỉ nhắm vào một mình cậu.

Trong chuyện này chắc chắn có điều huyền bí.

Cậu vừa đánh nhau với cái tên "thịt khô lâu năm" trước mặt, vừa suy nghĩ xem rốt cuộc là thế nào?

Ngay lúc vung đao chém về phía quái vật, cậu chợt nảy ra ý tưởng.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa cậu và chúng chính là cậu là người sống, trên người có dương khí.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc quyết định thử một phen.

Lợi dụng lúc thân hình đang né tránh, cậu nhanh chóng cởi áo khoác ngoài.

Lại nhanh tay rạch vài đường trên tay, đem máu tươi thấm lên chiếc áo.

Sau đó cậu nhắm chuẩn thời cơ, dứt khoát quăng chiếc áo khoác chụp lên đầu một tên to xác nhất, rồi quấn chặt mấy vòng.

Quả nhiên không ngoài dự liệu.

Đám quái vật kia vừa ngửi thấy mùi máu tanh, từng đứa một điên cuồng lao thẳng về phía chiếc áo mà xâu xé.

Phải biết rằng vạn vật trên đời kỳ quái vô cùng, tà vật do người xưa chế tạo cũng mỗi loại một khác.

Có thứ sợ máu, có thứ sợ dương khí, lại có thứ sợ kẻ ác.

Máu của Ngô Mặc khá đặc biệt, có thể trừ tà nhưng đồng thời cũng kích thích tà vật.

Trong nháy mắt, quái vật quanh người Ngô Mặc giảm đi một nửa.

Lần này áp lực giảm mạnh.

Đao quang lóe lên như thái rau chém chuối, cậu gọt bay không ít đầu của đám sinh vật này.

Cũng may là cậu có Minh Hồng đao.

Nếu đổi lại là đao kiếm thông thường, muốn làm được đến mức này e là khó hơn lên trời.

Đánh một hồi, Ngô Mặc thấy hiệu quả của cái áo rất tốt, bèn quyết định dùng chiêu này xử lý nốt đống còn lại.

Nhưng cậu không thể cởi hết sạch quần áo trên người được.

Thế là cậu nghĩ ra cách khác: vung máu lên người đám quái vật để chúng tự tàn sát lẫn nhau.

Phải thừa nhận một điều, những chiêu số Ngô Mặc nghĩ ra lần nào cũng chẳng chính kinh chút nào, nhưng hiệu quả lại tốt đến bất ngờ.

Sau vài lần vung vẩy, đám quái vật bắt đầu tự xâu xé nhau.

Hễ con nào dính máu của Ngô Mặc là sẽ bị đám bên cạnh vây đánh.

Chúng ùa tới dùng răng điên cuồng cắn xé, cứ như thể kẻ trước mắt chính là kẻ thù truyền kiếp đã hành hạ mình năm xưa vậy.

Không còn đám "rác rưởi" này quấy rầy, Ngô Mặc bắt đầu tập trung đối phó với con quái vật chính.

Cậu là một người đàn ông hay thay đổi, đang đánh nhau lại đổi ý: "Ông đây việc gì phải nghe lời thế, cứ phải đi theo hướng bức tượng Phật sao?

Tao cứ phải lột da mày trước đã, rồi mới tự mình qua đó xem tình hình." Ngô Mặc lấy Phi Hổ Trảo bên hông ra, tay vung một cái, móc sắt quấn chặt lấy eo con quái vật.

Con quái vật gào thét loạn xạ, ra sức lùi lại phía sau để thoát khỏi sự trói buộc.

Nếu là người khác, né tránh đám quái vật này còn không kịp, ai lại muốn thân cận với nó?

Phải nói Ngô Mặc là một kẻ liều mạng, chuyên đi những con đường không giống ai.

Cậu dứt khoát quấn đầu dây còn lại vào eo mình, biến mình và quái vật thành châu chấu buộc chung một sợi dây.

Không giết được đối phương thì mẹ kiếp ai cũng đừng hòng chạy thoát.

Nếu con quái vật này còn linh trí, chắc nó cũng phải đứng hình mất mấy giây.

Trong lúc Ngô Mặc đang kịch chiến, phía Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh cũng không hề rảnh rỗi.

Ba người với tốc độ cực nhanh xuyên qua các kẽ hở, men theo con đường Ngô Mặc đã đi mà nhảy lên bậc thang đá.

Trong lúc di chuyển, họ không quên để ý xung quanh vì sợ sẽ thấy vệt máu.

May mà dọc đường bình an vô sự, không phát hiện điều gì bất thường. "Hoa gia, ăn mảnh không phải thói quen tốt đâu nhé." Hắc Nhãn Kính không vui khi thấy Giải Ngữ Hoa nhanh hơn mình, bèn buông lời mỉa mai. "Chẳng lẽ không phải do Hắc gia già rồi nên tốc độ chậm đi sao?" Giải Ngữ Hoa cũng chẳng nể nang gì, đốp chát lại ngay.

Trương Khởi Linh đi cuối cùng, không tham gia vào cuộc tranh luận của hai người họ.

Bậc thang không dài lắm, đi vài bước đã tới tận cùng.

Ba người còn chưa kịp ló đầu ra nhìn thì đã nghe thấy trong động truyền tới một tràng chửi bới: "Mẹ kiếp, đánh thì đánh chứ, mày cứ thích lột đồ là ý gì?

Ông đây vốn băng thanh ngọc khiết, mày cứ muốn mắt tao mọc lẹo mới chịu đúng không?

Mẹ nó chứ, ông đây vốn đã chẳng hiểu gì về mấy thứ hí khúc, mày lại cứ thích hừ hừ hắc hắc, bộ chuyên nhắm vào điểm yếu của tao để luyện tập hả?

Hoa ca của tao hát hí, tao còn phải dùng tay chống mí mắt lên mới xem nổi, thế mà mày dám hát khúc ru ngủ cho tao nghe?

Mày cứ hừ hừ như vậy thì khác quái gì lão Hạt tử kia hát bài 'Góa phụ khóc mồ' đâu?

Mẹ nó, sao mày không học lão Trương làm một người câm đi cho rồi?" Ngô Mặc ở trong động chửi bới đủ kiểu, bao gồm đủ loại ngôn ngữ từ Nam chí Bắc, cũng tiện mồm mà xổ sạch lòng mình ra.

Nhất thời Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đều im lặng.

Chương 444

Hắc Nhãn Kính khựng lại một lát, lùi lại nửa bước, làm tư thế mời: "Hoa gia, ngài vào trước đi, lúc đánh thì nhẹ tay một chút thôi." Anh thật sự muốn tẩn thằng nhãi ranh này một trận, nhưng bản thân lại không nỡ xuống tay, đành gửi gắm hy vọng vào Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa đang kìm nén cơn giận.

Anh đã hiểu ra rồi, hèn chi mỗi lần Ngô Mặc ở lại lão trạch, buổi tối toàn kéo anh lại bắt hừ vài câu cho cậu nghe, hóa ra là coi anh như bản nhạc ru ngủ!

Hôm nay nếu không vô tình nghe được tiếng lòng của cậu, anh còn chẳng biết thằng nhãi này nghĩ như vậy.

Hai người họ thấy uất ức vô cùng, nhưng Trương Khởi Linh thì chẳng quan tâm chuyện đó, sải bước tiến vào động.

Lòng tự tôn và ham muốn thắng thua của đàn ông thể hiện ở mọi khía cạnh.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính thấy Trương Khởi Linh giành tiên phong thì trong lòng có chút ảo não, cả hai bám sát theo sau, cùng lúc bước vào hang động.

Có lẽ do Ngô Mặc đã giải quyết không ít âm hồn nên sương mù trong động dần tản bớt.

Ba chiếc đèn pin cùng lúc chiếu vào trong.

Chỉ thấy Ngô Mặc mặc một chiếc áo ba lỗ đen, một tay đang kéo sợi dây, tay kia cầm Minh Hồng đao quất túi bụi vào con quái vật trước mặt, mồm thì chửi bới không ngớt.

Còn tại sao không dùng lưỡi đao chém mà lại dùng sống đao để quất?

Đó là vì cậu muốn trút cơn giận trong lòng.

Lúc nãy đang đánh nhau, cậu đã đề phòng đủ kiểu mà sơ suất một cái vẫn bị con quái vật này cào một phát vào mông.

Oái oăm thay, vết cào lại trúng ngay vết thương cũ.

Điều này khiến cậu hận đến mức muốn quất chết cái thứ trước mặt này.

Quái vật dù da dày thịt béo cũng không chịu nổi kiểu đánh này, nó kêu gào thảm thiết, âm thanh nghe mà thấy thê lương.

Nếu không biết chuyện xảy ra trước đó, chắc chắn chẳng ai phân biệt được ai là chính ai là tà, thậm chí còn tưởng Ngô Mặc là đại ác bá đang cưỡng đoạt quái vật.

Tình cảnh trong động hoàn toàn khác với những gì ba người tưởng tượng, khiến bộ ba đang lo lắng sốt sắng bỗng chốc rơi vào trạng thái trầm tư. "Mẹ kiếp, tao bảo mày học anh tao cởi quần người ta bao giờ!" Ngô Mặc càng quất càng hỏa, mông vừa đau vừa ngứa mà không dám chạm vào.

Nghĩ tới lúc về còn phải chui qua kẽ hở, cậu chỉ muốn lăng trì con quái vật này luôn.

Con quái vật bị quất từ lúc gào thét điên cuồng đến lúc ôm đầu thút thít nhỏ nhẹ.

Cảnh tượng này đủ để nói lên một vấn đề: trên đời này không có gì là không thể hàng phục được.

Người ta nói quỷ quái đáng sợ, nhưng quỷ quái đáng sợ đến đâu trước mặt Diêm Vương chẳng phải cũng phải ngoan ngoãn nằm rạp xuống đó sao?

Giải Ngữ Hoa và những người khác nhân cơ hội quan sát tình hình hiện trường.

Mặt đất đầy rẫy chân tay đứt lìa, còn có vài sinh vật đang trong tư thế cắm đầu xuống đất, chẳng rõ là kiểu chết gì. "Khụ!" Giải Ngữ Hoa nhìn vài cái rồi thật sự không nghe nổi nữa, bèn khẽ ho một tiếng hy vọng thu hút sự chú ý của Ngô Mặc. "Khụ cái mụ nội mày!" Ngô Mặc thuận miệng chửi một câu, quay đầu lại nhìn thì đờ người ra.

Những lời định nói tiếp bị nghẹn lại trong cổ họng, nước miếng chảy ngược làm cậu ho sặc sụa.

Dù vậy, cậu vẫn không quên lảng sang chuyện khác: "Khụ khụ khụ...

Mẹ, mẹ ơi, mấy vị đại gia, sao lại tới đây rồi?" Giải Ngữ Hoa và hai người kia mặt đầy vạch đen.

Trừ khi là kẻ ngốc, chứ ai mà không đoán được vế sau của cậu định nói gì?

Ngô Mặc cũng uất ức lắm.

Cậu từng nghĩ mấy ông anh này sẽ không nghe lời, nhưng không ngờ họ lại cứng đầu đến thế.

Mới rời đi bao lâu đâu mà đã từng người một chui vào đây rồi?

Không khí trong động bỗng chốc trở nên gượng gạo.

Đúng lúc này, con quái vật như nhìn thấy cứu tinh, vùng vẫy dữ dội.

Nó cũng rối trí rồi, nghĩ rằng chỉ cần có thứ gì đó thu hút sự chú ý của Ngô Mặc là được, còn cái thứ vừa tới là chủng tộc gì thì không quan trọng. "Đứng im, còn động đậy tao quất chết mày!" Ngô Mặc quát lạnh một tiếng, tay giật mạnh sợi dây, kéo lê con quái vật về phía ba người Giải Ngữ Hoa.

Ba vị gia này đều là hạng người kinh nghiệm đầy mình, từng thấy quái vật giết người, thấy quái vật đuổi người chạy trối chết, nhưng đã bao giờ thấy người dắt quái vật đi dạo thế này chưa?

Kỳ quái hơn nữa là con quái vật này dường như rất nghe lời, bảo đứng im là đứng im, chẳng khác gì thú cưng.

Đi đến gần, Ngô Mặc sa sầm mặt, lên tiếng trách móc trước: "Mấy người làm sao thế?

Đã bảo là đứng chờ bên ngoài rồi mà?

Không có ai biết nghe lời à?" Dựa trên kinh nghiệm đấu trí đấu dũng với các bậc tiền bối, cậu kết luận: chỉ có áp chế đối phương về khí thế ngay từ đầu, khiến họ cảm thấy mình sai, thì sau đó mới dễ làm việc.

Quả nhiên, phát súng phủ đầu này khiến ba người Giải Ngữ Hoa nghẹn họng không nói được lời nào.

Tiếp đó, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đều tức quá hóa cười, ngay cả Trương Khởi Linh cũng gửi tới cái nhìn không tán đồng.

Ở đây không có người ngoài, cũng chẳng cần giữ thể diện cho Ngô Mặc.

Thế là, Ngô Mặc mỗi người tặng cho một cú tát yêu vào đầu, ôn lại sâu sắc thế nào là "tình yêu của huynh trưởng". "Lại đây, để anh xem có bị thương không?" Giải Ngữ Hoa một tay kéo Ngô Mặc lại, nhìn lên nhìn xuống hồi lâu, chẳng mảy may để ý đến con quái vật ở đầu dây bên kia.

Khi thấy trên người Ngô Mặc toàn là vết máu, sắc mặt anh lập tức âm trầm hẳn xuống.

Anh vừa lôi băng gạc trong túi ra vừa nói: "Vết thương ở đâu, để anh xem." "Nhóc lại rạch tay lấy máu à?" Hắc Nhãn Kính cũng không chịu kém cạnh, sờ soạng trên người Ngô Mặc vài cái, cuối cùng nhìn thấy tay cậu vẫn còn đang rỉ máu, sắc mặt khó coi vô cùng.

Trương Khởi Linh thoáng lo lắng nhìn Ngô Mặc một cái, sau đó cầm Hắc Kim cổ đao đứng bên cạnh cậu, lặng lẽ quan sát con quái vật vì sợ nó đột ngột tấn công. "Không sao, vết thương nhỏ thôi." Ngô Mặc né đông tránh tây, không muốn mấy người họ nhìn thấy tình hình phía sau mình.

Thật là mất mặt quá đi, cậu không cần nhìn cũng biết cái quần sau mông chắc chắn đã rách thành dải rồi. "Đứng yên cho anh!" Giải Ngữ Hoa nổi giận, quát lạnh: "Hạt tử, giữ chặt nó, còn quậy nữa là đánh thật đấy." "Khụ, Hoa gia, đừng nghiêm túc quá." Hắc Nhãn Kính lo thì lo thật, nhưng thấy Ngô Mặc vừa nãy chửi bới khí thế như vậy thì chắc cũng không quá nghiêm trọng, tim cũng nhẹ nhõm phần nào. "Nếu anh không làm được thì cút đi!" Giải Ngữ Hoa thực sự nổi khùng.

Thói quen không biết yêu thương bản thân, hễ có chuyện là rạch tay lấy máu của Ngô Mặc làm anh lo lắng phát điên.

Nhưng anh không nỡ trút giận lên Ngô Mặc, đành nhắm thẳng vào Hắc Nhãn Kính - kẻ tự dẫn xác đến.

Dù sao anh cũng là chủ nợ của gã, tin là gã không dám ho he gì.

Quả nhiên, Hắc Nhãn Kính lập tức đổi phe, bắt đầu nhỏ giọng khuyên bảo Ngô Mặc: "Tiểu tổ tông của tôi ơi, ngoan nào, nghe lời để bọn tôi kiểm tra chút, bôi thuốc vào chứ vạn nhất nhiễm trùng thì sao?" "Anh dỗ cháu đấy à?" Ngô Mặc lườm Hắc Nhãn Kính một cái rồi đành đứng yên tại chỗ không chạy nhảy nữa.

Còn về vấn đề mất mặt?

Thôi bỏ đi, cũng chẳng phải lần đầu cậu bị thương ở chỗ đó, trong lòng cũng bắt đầu quen dần rồi.

Giải Ngữ Hoa kiểm tra từ đầu đến chân một lượt, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn vết máu trên người Ngô Mặc thì nhiều thật, nhưng thực tế ngoài vết thương phía sau thì chỉ có vết thương ở tay là hơi nghiêm trọng.

Chẳng qua là do cậu cứ vung vẩy cánh tay liên tục, lại còn kéo dây giằng co với quái vật nên vết thương mãi không khép miệng được.

Sau khi xử lý xong vết thương, ba người mới rảnh rang hỏi về tình hình trong động.

Ngô Mặc kể vắn tắt một lượt, cuối cùng chỉ tay vào con quái vật đang ngồi xổm trên đất hừ lạnh: "Chính là cái thằng ranh con này hại người, nếu không tôi đã sớm rời đi rồi, làm gì có mấy chuyện rắc rối này." "Khụ, đúng rồi, ca, mọi người đến từ lúc nào thế?" Ngô Mặc bỗng nhiên sực nhớ ra điều gì đó.

Hình như nãy cậu có lỡ miệng nói mấy lời không nên nói, cầu trời khấn phật đừng để ba vị đại ca này nghe thấy.

Nếu không, với cái tính hay chấp vặt của họ, kiểu gì sau này cậu cũng bị hành cho ra bã. "À, cũng không lâu lắm." Giải Ngữ Hoa đáp một câu, thong thả đi về phía con quái vật.

Ngay lúc Ngô Mặc vừa thở phào nhẹ nhõm thì anh bồi thêm một câu: "Chỉ vừa nghe thấy nhóc nói anh hát hí, nhóc phải dùng ngón tay chống mí mắt lên." Giải Ngữ Hoa khẽ thở dài, giọng nói có chút ủy khuất: "Xem ra là lỗi của anh rồi, biết nhóc không thích mà vẫn cứ cưỡng ép." Ngô Mặc: "..." "Phải đó." Hắc Nhãn Kính lập tức tiếp lời: "Lòng tôi đau nhói đây này, nỗ lực hát cho nhóc nghe, cuối cùng lại thành góa phụ khóc mồ, ôi trời ơi!" Trương Khởi Linh còn tuyệt hơn.

Anh quay sang nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, mím môi suy nghĩ một hồi rồi chậm rãi thốt ra mấy chữ: "Tôi không phải người câm." Ngô Mặc: "..." Lúc này cậu chỉ hận mình tu luyện chưa tới nơi tới chốn, cứ hễ ở chỗ không người là cái mồm lại không có khóa.

Chương 445

Lần này xong đời rồi, một lúc đắc tội cả ba vị.

Ba người này á, lòng dạ còn hẹp hòi hơn lỗ kim.

Chẳng cần tính toán cũng biết những ngày tháng sắp tới của cậu chắc chẳng dễ dàng gì đâu.

Cậu càng nghĩ càng thấy thương cho cái thân mình, cái quái gì thế này?

Đang yên đang lành đi thám thính đường, kết quả lại rước họa vào thân.

Tuy nói đời người luôn đầy rẫy những bất ngờ, nhưng đối với Ngô Mặc lúc này, dù có gãy xương thì cái lưỡi cũng phải cứng.

Nói thì cũng nói rồi, xin lỗi làm gì?

Cùng lắm là bị tẩn một trận, chứ bảo cậu nói lời mềm mỏng bây giờ sao?

Tuyệt đối không đời nào!

Khó khăn lắm mới thoát khỏi hình tượng thằng em nhỏ, bây giờ lại quay đầu chạy theo sau mấy ông anh nịnh nọt xin lỗi à?

Thế thì bao công sức trước đây đổ xuống sông xuống biển hết sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc đá con quái vật một cái để lấy khí thế.

Nhưng vừa quay đầu lại bắt gặp ánh mắt u oán của Giải Ngữ Hoa, cậu lập tức như quả bóng xì hơi.

Nhưng Ngô Mặc là hạng "chết cũng phải cứng miệng".

Nội tâm cậu vẫn còn chút giằng co, không ngừng an ủi bản thân: "Đại trượng phu không chấp nữ... phi, em ngoan không chấp anh.

Thôi thì mình cứ coi như kính lão đắc thọ, ai bảo họ đều lớn tuổi hơn mình." Nghĩ vậy, Ngô Mặc bĩu môi, chắp tay một cách không mấy thành ý: "Ba vị đại gia, tôi sai rồi, đều tại tôi váng đầu nói bậy, mọi người tha cho tôi lần này đi." Cậu đã nhận sai như vậy, Giải Ngữ Hoa và hai người kia còn nói được gì?

Chẳng lẽ lại tẩn cho một trận?

Hay là khâu miệng cậu lại?

Hay xích chân cậu lại?

Chẳng làm gì được cả, chỉ biết thở dài cam chịu thôi.

Ngô Mặc lén lút quan sát ba vị đại lão.

Thấy sắc mặt họ đã dịu đi, cậu liền biết điều lảng sang chuyện khác: "Ca, mọi người thấy bức tượng Phật khổng lồ phía trước không?

Mọi người có ai biết thứ này không, đây là vị Phật nào thế?" Ba vị này đúng là kiến thức uyên thâm, như từ điển sống vậy.

Bất kỳ ai trong số họ đem vào trường học cũng thừa sức làm giáo sư.

Giải Ngữ Hoa nhìn một lát rồi khẽ nói: "Đây là Đại Hắc Thiên, là vị thần hộ pháp quan trọng nhất của Mật tông, chủ yếu là vị thần y trị bệnh và thần tài lộc." "Vãi, ca, thần tài á?

Thế chẳng phải cùng chức vụ với anh sao?" Ngô Mặc chẳng chú ý gì khác, duy nhất hai chữ "tài lộc" là nghe rõ mồn một.

Thế rồi không kìm được, cậu lại buột miệng nói ra suy nghĩ trong lòng. "Phụt... ha ha ha!

Nói đúng lắm, có điều Đại Hắc Thiên công năng giống Hoa gia nhưng ngoại hình thì khác một trời một vực." Hắc Nhãn Kính nhịn mãi cuối cùng cũng bật cười nắc nẻ. "Ông ngậm miệng lại đi, cười cái khỉ gì!" Ngô Mặc cuối cùng cũng tìm được lý do để đốp lại Hắc Nhãn Kính.

Cái gã này thất đức thật sự.

Lúc nãy Giải Ngữ Hoa băng bó cho cậu, lão Hạt tử này nhân cơ hội vỗ mạnh vào mông cậu một cái đau điếng.

Ngô Mặc suýt chút nữa thì nhảy dựng lên vì đau.

Gã còn thản nhiên bảo là cho "máu huyết lưu thông".

Hắc Nhãn Kính biết mình đuối lý, ngoài cười ra thì cũng không giận.

Ngô Mặc biết thừa cái đức tính của gã nên cũng lười chấp.

Nhìn chằm chằm vào hai bóng người đang quỳ dưới tượng Phật, cậu trầm ngâm nói: "Chẳng lẽ hai người đó quỳ ở đây để cầu tài?" Giải Ngữ Hoa day day trán, thật tình không hiểu cái trí tưởng tượng quái dị của Ngô Mặc từ đâu mà có?

Nhưng khi liếc nhìn con quái vật đang ngồi xổm bên cạnh, anh lại thấy bình thường.

Thôi kệ quái dị hay không, miễn người không sao là được.

Hắc Nhãn Kính khoác vai Ngô Mặc, tựa đầu lên vai cậu cười sằng sặc.

Gã thực sự quá thích cái trí tưởng tượng này của Ngô Mặc, lần nào cũng mang lại bất ngờ thú vị.

Tiếng cười như vịt đực của gã làm con quái vật sợ đến mức ngẩng đầu nhìn gã đầy kinh hãi. "Người thời Đường." Trương Khởi

Linh không để ý đến ba người họ mà tiến lên vài bước, quan sát kỹ hai thi thể đang quỳ.

Ngô Mặc nghe thấy vậy liền hứng thú, hất tay Hắc Nhãn Kính ra rồi đi tới bên cạnh Trương Khởi Linh trêu chọc: "Mấy cân đường thế?

Độ ngọt bao nhiêu?" Trương Khởi Linh liếc nhìn Ngô Mặc một cái.

Tuy gương mặt vẫn không biểu cảm, nhưng nếu quan sát kỹ vẫn có thể thấy cơ mặt anh khẽ giật giật.

May mà dạo gần đây Trương Khởi Linh thường xuyên tiếp chuyện Ngô Mặc nên đã dần thích nghi với thói quen thỉnh thoảng lại "lên cơn" của cậu và tìm ra cách ứng phó.

Đó là phớt lờ những lời đùa cợt không chính kinh của cậu và đi thẳng vào vấn đề chính: "Họ tự sát mà chết." "Đúng là rảnh hơi, tốn bao nhiêu công sức vượt núi băng rừng chạy tới cái chỗ này để chết, không biết là cầu cái gì nữa?" Ngô Mặc bĩu môi, cậu luôn thấy não bộ người xưa có vấn đề, muốn chết ở đâu chẳng được?

Nói đoạn, Ngô Mặc giật mạnh sợi dây, quát con quái vật: "Nói, mày bắt tao qua đây rốt cuộc là có ý gì?" Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính mặt đầy vạch đen, cảm thấy Ngô Mặc đúng là đang đàn gảy tai trâu.

Chẳng lẽ cậu thật sự trông mong cái thứ không ra người không ra quỷ này nói ra sự thật?

Nhưng bất ngờ luôn xảy ra với Ngô Mặc.

Ngay khi họ nghĩ Ngô Mặc đang làm việc vô ích thì con quái vật thật sự có hành động.

Nó hừ hừ vài tiếng nhỏ, khẽ lắc mái tóc dài, rồi hai hốc mắt đen ngòm sợ sệt nhìn về phía Ngô Mặc, vẻ mặt thê lương vô cùng.

Điều này làm Ngô Mặc thấy buồn nôn, suýt nữa thì tẩn cho nó một trận.

Quái vật thấy điềm chẳng lành, lập tức quay người bước nhỏ, từng chút một nhích về phía tượng Phật, vừa đi vừa thỉnh thoảng quay đầu ra hiệu cho Ngô Mặc đi theo.

Cảnh tượng kỳ quái này đúng là trăm năm khó gặp.

Ngay cả Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa cũng phải thừa nhận một điều: kẻ ác tự có kẻ ác trị.

Để đề phòng bị lừa, Ngô Mặc không đi lên ngay.

Cậu dắt dây, bắt con quái vật đi quanh một vòng để thăm dò xem mặt đất có ám khí hay không.

Vẻ cẩn thận này khiến ba vị đại lão thấy khá yên tâm.

Trong thâm tâm họ bỗng nảy ra một ý nghĩ: thằng nhóc này cuối cùng cũng lớn rồi.

Phải nói là họ nhìn Ngô Mặc qua một lớp kính lọc cực dày.

Nếu họ có thể phỏng vấn con quái vật phía trước hoặc mấy tên bị quấn áo trên đầu lúc nãy, chắc chắn sẽ có một kết luận hoàn toàn khác. "Ca, dưới đất không có cơ quan đâu!" Ngô Mặc quay đầu gọi một tiếng: "Qua đây được rồi!" Bốn người một quái vây quanh hai cái xác quan sát hồi lâu.

Hai thi thể này có trạng thái chết rất kỳ lạ.

Trừ quần áo đã mục nát, thi thể vẫn giữ được dáng vẻ lúc sống, thậm chí cơ bắp còn có chút đàn hồi.

Tóc họ búi lên, đầu hơi cúi xuống.

Tay trái để sau lưng, tay phải đặt trước ngực làm tư thế niêm hoa chỉ, trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái khiến người ta nhìn vào là thấy rợn tóc gáy. "Hai cha nội này không phải là trúng độc 'Tam Tiếu Tiêu Dao Tán' của Đinh Xuân Thu đấy chứ?" Não Ngô Mặc lại nhảy số, nhớ tới tình tiết trong Thiên Long Bát Bộ, cộng thêm việc đây là vùng Đại Lý nên thuận miệng phán một câu.

Chương 446

"Ơ kìa, Thiên Long Bát Bộ là chuyện thời Tống, đây là người thời Đường mà." Giải Ngữ Hoa có chút bất lực.

Tư duy của Ngô Mặc quá nhảy vọt, loáng cái đã không biết bay tới phương trời nào rồi, có lẽ ngồi tên lửa cũng chẳng đuổi kịp mạch suy nghĩ của cậu. "Đừng dỗi mà." Hắc Nhãn Kính thấy cơ hội tới liền sáp lại dỗ dành: "Hồi đầu anh sẽ phổ cập kiến thức cho nhóc, muốn biết chuyện triều đại nào cũng được hết." Ngô Mặc nghi ngờ nhìn Hắc Nhãn Kính, thật sự không tin gã lại có lúc thấu hiểu lòng người như thế.

Trương Khởi Linh trầm tư một lát, định đưa tay phải ra làm gì đó.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ngô Mặc lập tức chộp lấy cổ tay anh, trầm giọng nói: "Đừng động đậy linh tinh, để tôi." Trương Khởi Linh dừng lại, trong mắt thoáng qua tia khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc đầy thắc mắc. "Quỷ mới biết thứ này có độc hay không, cứ cẩn thận một chút vẫn hơn." Ngô Mặc vừa nói vừa tháo ba lô xuống.

Động tác thuần thục này làm ba vị đại lão nảy sinh ý nghĩ kỳ quái: thằng nhóc này lại định làm cái trò gì nữa đây?

Ngô Mặc nhanh chóng lôi từ trong ba lô ra một cái kẹp lớn.

Kiểu dáng và kích thước của cái kẹp này trông rất giống dụng cụ gắp đồ ăn khi đi ăn lẩu.

Cậu chuẩn bị những thứ này không phải vì sợ thi thể có độc, mà vì lần nào chạm vào xác chết xong tay cũng ám mùi, hút thuốc là tự hun chính mình đến sặc.

Vì vậy cậu đã cân nhắc kỹ, yêu cầu Thanh Thanh Mạn chuẩn bị mấy món dụng cụ thường dùng này bỏ vào ba lô cho mình.

Thanh Thanh Mạn lúc chuẩn bị trang bị nhìn thấy yêu cầu này cũng hoang mang chẳng kém gì Hoắc Tú Tú.

Dưới cái nhìn kỳ quái của ba vị đại lão, Ngô Mặc cầm kẹp, cẩn thận vén lớp áo ngoài của thi thể bên trái ra.

Lớp áo này đã mục nát, chẳng qua vẫn còn vắt trên người.

Ngô Mặc làm vài đường cơ bản đã khiến thi thể trông như đang đi nghỉ mát ở Hawaii.

Không còn lớp áo cản trở tầm nhìn, tình trạng của thi thể hiện ra rõ mồn một.

Bụng thi thể sưng phồng, trên ngực cắm vài cây đinh thanh đồng, tạo thành hình sơ đồ chòm sao Bắc Đẩu. "Đúng là kẻ ác, trước khi chết đến bản thân cũng không tha." Ngô Mặc cảm thán một câu, cái kẹp lại di chuyển xuống dưới: "Nhưng tôi phục nhất là Đông Phương Bất Bại, để tôi xem ông có dũng khí vượt qua ông ấy không?" "Đừng nghịch nữa." Giải Ngữ Hoa giữ lấy tay Ngô Mặc, khẽ mắng: "Coi chừng mọc lẹo bây giờ." "Được rồi tiểu tổ tông của tôi." Hắc Nhãn Kính thuận thế nhận lấy cái kẹp từ tay Ngô Mặc, cười híp mắt: "Chuyện khám nghiệm tử thi này cứ giao cho người chuyên nghiệp như anh đây đi." Ngô Mặc lúc này mới nhớ ra, vị đại ca này đúng là có bằng cấp chuyên môn hẳn hoi.

So với hạng bán chuyên như cậu thì gã mạnh hơn không chỉ một chút.

Hắc Nhãn Kính vừa ra tay là tốc độ cực nhanh, chẳng mấy chốc đã kiểm tra xong thi thể.

Kết luận cuối cùng là thi thể trước khi chết đã uống một loại thuốc đặc biệt khiến bản thân rơi vào trạng thái hưng phấn.

Sau đó dùng đinh thanh đồng phong bế các huyệt đạo quan trọng trên cơ thể.

Dựa theo niên đại của thi thể là thời Đường, làm vậy là để khóa linh hồn lại. "Đúng là rảnh háng thật sự!" Ngô Mặc lại biến thành thánh soi: "Cứ cho là sống lại được đi, trên người toàn là lỗ thủng thế kia, không lẽ dùng cái thụt bồn cầu mà bít lại à?" Trong lúc nói chuyện, cậu nhìn xuống bụng của người chết, trầm ngâm: "Cái bụng này có gì đó không đúng, nếu là nữ thì tôi còn nghi là mang thai, chứ đại đàn ông thế này..." "Trong bụng có đồ." Trương Khởi Linh ra tay cực nhanh.

Tiếng vừa dứt, hai ngón tay Phát Khâu đã cắm vào bụng thi thể, sau đó rút ra chớp nhoáng, trên tay đã có thêm một bình sứ nhỏ.

Bình vừa rời khỏi cơ thể, biểu cảm trên mặt thi thể lập tức thay đổi.

Đầu nó từ từ ngẩng lên, nụ cười trở nên hung tợn.

Nhưng chẳng ai thèm để ý đến nó cả.

Dám dở quẻ?

Ngô Mặc sẽ tiễn nó đi đầu thai trong vòng một nốt nhạc. "Tôi nói lão Trương này, anh có thể chú ý vệ sinh cá nhân một chút không?" Ngô Mặc hơi nhíu mày chê bai, tiện tay móc một tờ giấy ăn trong túi quần đưa cho Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh cũng không để ý, ánh mắt vẫn dán chặt vào bình sứ.

Bình không lớn, chỉ cỡ viên thuốc, màu xanh biếc rất đẹp.

Nhìn màu sắc là biết thứ này bán được giá lắm đây. "Để anh xem nào." Giải Ngữ Hoa cầm lấy bình sứ từ tay Trương Khởi Linh.

Quan sát một lát, anh mở nút bình ra.

Dưới ánh đèn pin, anh nhận thấy bên trong dường như có nhét thứ gì đó.

Sau khi lấy ra, họ phát hiện đó là một miếng lụa quyên làm từ tơ tằm Lỗ Sơn.

Miếng lụa to bằng bàn tay, mặt trước viết chữ chi chít, mặt sau vẽ một bản đồ nguệch ngoạc.

Ngô Mặc ngó qua vài cái nhưng không nhận ra chữ nào, thấy hơi mất mặt.

Trình độ văn hóa đúng là không phải ngày một ngày hai mà nâng lên được.

Dù có hệ thống nhưng cũng phải làm nhiệm vụ, rồi còn phải xem hệ thống có đáng tin mà cho mình kiến thức đó không.

Tóm lại một câu, cầu người không bằng cầu mình, chỉ có thể tự mình nỗ lực bù đắp lỗ hổng văn hóa này thôi. "Đừng nghĩ lung tung nữa, thứ này không phải ai cũng biết đâu." Giải Ngữ Hoa cảm nhận được tâm trạng Ngô Mặc thay đổi, bèn an ủi: "Nói thế này cho dễ hiểu, người hiện đại nhìn ra được loại chữ này không quá mười người đâu." "Đúng thế." Hắc Nhãn Kính bổ sung: "Đây gọi là Điễn văn, hay còn gọi là Thủy thư (Sách của người Thủy), chủ yếu là viết cho người chết xem." "Truyền thuyết kể rằng người sáng tạo ra nó tên là Lục Đạc Công, là một vị thần linh của người Thủy.

Loại chữ này có liên hệ mật thiết với văn tự thời nhà Hạ, thời cổ đại dùng để bói toán và giao tiếp với quỷ thần." Hắc Nhãn Kính đúng là học rộng tài cao, bắt đầu thao thao bất tuyệt phổ cập kiến thức cho Ngô Mặc. "Loại chữ này chia làm hai phần: Bạch thư và Hắc thư.

Bạch thư dùng cho sinh hoạt hàng ngày như tang lễ, tế tự, cưới hỏi.

Còn Hắc thư thì khác, chủ yếu dùng để thả quỷ và đuổi quỷ." Ngô Mặc nghe đến mê mẩn.

Hiếm khi thấy Hắc Nhãn Kính nghiêm túc giảng bài thế này, chuyện hời không tốn tiền thế này không nghe kỹ thì phí của giời.

Giải Ngữ Hoa đứng bên cạnh thỉnh thoảng cũng chêm vào vài câu, cả hai tranh thủ mọi cơ hội để bồi dưỡng kiến thức cơ bản cho Ngô Mặc.

Trong lúc đó, Trương Khởi Linh lại chuyển hướng sang thi thể còn lại.

Anh kiểm tra hồi lâu, trạng thái chết của người này giống hệt người đối diện nhưng trong bụng lại không có gì.

Giảng giải một hồi, Ngô Mặc vẫn có chút thắc mắc: "Ca, tôi vẫn không hiểu, họ chết ở đây rồi bày ra trận thế lớn như vậy, không lẽ chỉ để giấu cái bình trong bụng thôi sao?

Còn trên miếng lụa này rốt cuộc viết cái gì?" "Suy nghĩ của người xưa khác với người nay." Giải Ngữ Hoa ôn tồn giải thích: "Chúng ta rất khó đoán được ý định của họ lúc đó, chỉ có thể dựa vào các dấu vết mà suy đoán thôi.

Còn về việc trên đó viết gì, chúng ta cần đem ra ngoài nghiên cứu kỹ.

Loại chữ này rất cổ xưa, một chữ đại diện cho nhiều ý nghĩa, chỉ cần sai một chữ là ý nghĩa cả đoạn văn sẽ khác hoàn toàn." Ngô Mặc biết Giải Ngữ Hoa nói đúng nên không thắc mắc nữa.

Mấy người đi quanh hang động kiểm tra thêm một vòng.

Ngô Mặc vì muốn yên tâm còn nhảy hẳn lên bức tượng Phật kiểm tra kỹ nhưng không có thu hoạch gì thêm.

Giải Ngữ Hoa không muốn lãng phí thời gian ở đây, bèn đề nghị: "Được rồi Tiểu Mặc, nếu không còn chuyện gì khác thì chúng ta rời khỏi đây thôi." Ngô Mặc gật đầu định đi thì sợi dây trên tay giật một cái, cậu mới nhớ ra mình còn đang dắt theo một con quái vật nhỏ.

Thứ này đúng là bị Ngô Mặc thu phục thật rồi, suốt buổi không dám ho he tiếng nào. "Ca, thứ này cũng hay đấy chứ." Ngô Mặc xoa cằm, có lẽ do dắt đi nãy giờ nên cũng có chút tình cảm.

Cậu nói với Giải Ngữ Hoa: "Hay là đem nó ra ngoài nuôi làm thú cưng nhé?" Chẳng biết con quái vật có nghe hiểu không, nhưng thấy biểu cảm của Ngô Mặc không được bình thường, nó đoán chắc chẳng có chuyện gì tốt đẹp, bèn thu người lại thành một cục, rên rỉ nhỏ trong họng.

Đối mặt với ánh mắt mong đợi của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa chỉ có một cảm giác duy nhất: mệt mỏi.

Thằng nhóc này cứ mở miệng ra là bảo mình đã lớn, muốn tự lập gánh vác một phương, nhưng nhìn xem những việc nó làm kìa, có khác gì một đứa trẻ nghịch ngợm phá làng phá xóm không?

Hắc Nhãn Kính cũng đau đầu không kém.

Theo lý mà nói, Ngô Mặc yêu cầu gì hắn cũng sẽ không từ chối, nhưng dắt một con Hồn Tiêu ra ngoài làm thú cưng thì từ xưa đến nay chưa có tiền lệ nào như vậy cả.

Hai người rơi vào trầm tư, không ai muốn mở miệng làm mất hứng của Ngô Mặc.

“Không được.” Trương Khởi Linh đột nhiên xen vào một câu.

Ngô Mặc nghe xong liền không vui, phản bác ngay: “Tại sao không được?

Cho em một lý do.” “Nó được tạo ra từ oán khí.” Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Ngô Mặc, suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc giải thích: “Chạm vào ánh nắng sẽ tan thành mây khói.” “Vãi, em quên mất tiêu.” Ngô Mặc vỗ trán một cái, liên tục kêu mình sơ suất.

Cậu cũng chỉ vì hứng chí nhất thời, muốn dắt cái thứ này ra ngoài khoe khoang với ông anh trai, hoàn toàn quên mất món đồ chơi này chỉ có thể tồn tại ở nơi cực âm.

Chương 447

Nhưng cứ thế tay không rời đi thì không phải phong cách của Ngô Mặc.

Cậu nhìn chằm chằm con quái vật trước mắt, suy nghĩ hồi lâu rồi cười lạnh: “Tục ngữ có câu trộm không đi tay không, à không, gia đây không đi tay không.

Lão tử vào động vốn định xem thử thôi, nhưng mày cứ nhất quyết mặt dày chặn đường tao, giờ muốn tao đi tay không à, mơ đi.” Ngô Mặc sợ con quái vật không hiểu, cố ý giơ thanh đao trong tay lên, làm tư thế như muốn chém xuống, khiến nó sợ tới mức ôm đầu run cầm cập.

Với tôn chỉ không có gió cũng phải quậy lên ba thước sóng, Ngô Mặc quyết tâm phải trấn lột bằng được chút gì đó từ con quái vật này.

Cậu không tin nó ở trong động nhiều năm như vậy mà chẳng có món đồ gì.

Để quái vật hiểu ý mình, cậu giật lấy cái bình từ tay Giải Ngữ Hoa, vừa quơ quơ trước mặt nó vừa nói: “Đừng có giả ngu với lão tử.

Có thứ nào tương tự như cái này không?

Nếu không giao ra được, tao cho mày tan xác ngay lập tức.” “Tiểu Mặc, nghe lời đi, giải quyết xong con quái vật này rồi chúng ta mau ra ngoài.” Giải Ngữ Hoa lắc đầu, kéo cánh tay Ngô Mặc, cảm thấy hành động trẻ con của cậu thật buồn cười.

Hắc Nhãn Kính cũng tiến lên một bước, dán sát vào Ngô Mặc nhỏ giọng khuyên: “Phía trước còn mộ lớn, đồ tốt không thiếu đâu.

Đến lúc đó em thích cái gì, ca ca giúp em lấy đi hết có được không?” Có lẽ cảm nhận được nguy cơ, bản năng cầu sinh của con quái vật bộc phát.

Nó bỗng dưng vùng vẫy, kéo sợi dây liều mạng lao về phía trước.

“Hửm?” Ngô Mặc không hiểu chuyện gì, nhưng cũng cảm thấy trên người con quái vật không tỏa ra hung khí, thế là đi theo nó vài bước, đứng ngay dưới chân tượng Phật.

Sau đó, con quái vật làm một hành động kinh người.

Nó hất tung xác chết bên trái sang một bên, dùng móng vuốt quắp lấy chân trái cái xác rồi kéo mạnh một phát.

Chỉ nghe thấy một tiếng “rắc” nhỏ truyền lại, trong ánh mắt kinh ngạc của đám Ngô Mặc, ngón chân cái bên phải của tượng Phật nứt ra một khe hở hẹp.

Ngay sau đó, con quái vật ngồi thụp xuống đất, đáng thương nhìn khe hở rồi lại nhìn Ngô Mặc, giống như đang cầu xin tha mạng.

“Đậu má.” Ngô Mặc suýt chút nữa rơi cả hàm xuống đất.

Cậu thực sự không ngờ con quái nhỏ này lại hiểu chuyện đến thế.

Sau đó, cậu quay đầu lại với tư thế đắc ý, quét mắt nhìn ba vị đại lão một lượt, ý tứ trong ánh mắt không nói cũng hiểu.

Ba người Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc với ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Đúng là chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều.

Ngô Mặc cũng chẳng khách sáo, tiến lên móc từ khe hở ra một hộp gỗ nhỏ cổ hương cổ sắc.

Mở ra xem, bên trong cũng đặt một cuộn lụa quyên.

Mở cuộn lụa ra, bên trên vẽ một bản đồ núi non, lại còn đánh dấu mấy ký hiệu đặc biệt.

“Ê, không lẽ là bản đồ kho báu sao?” Ngô Mặc thấy hứng thú, lật xem nửa ngày, so đo với sơ đồ tuyến đường núi non, tổng cảm thấy thứ này có chút lai lịch.

Đã lấy được đồ thì phải giữ lời.

Ngô Mặc cười với con quái vật: “Mày với tao vốn không duyên, tất cả nhờ tiền dẫn lối.

Được rồi, tiểu gia đây cũng là người giữ lời, mày đã giao tiền chuộc thân thì tao tha cho mày một mạng.” Nói xong cậu cởi dây thừng ra.

Con quái vật vừa được tự do, đâu dám nán lại nửa giây, “vèo vèo” mấy cái đã leo lên phía trên động huyệt, ngồi xổm ở đó nhìn tròng chọc Ngô Mặc, không dám gây chuyện nữa.

“Hoa gia, Hạt Tử tôi có cảm giác, bao nhiêu năm đi đổ đấu dường như chẳng bằng một thằng ranh con mới vào nghề này nhỉ?” Hắc Nhãn Kính đứng cạnh Giải Ngữ Hoa, vẻ mặt phức tạp khó tả, không biết nên dùng tâm trạng gì để đối mặt.

Cái chuyện để quái vật trong mộ chủ động dâng bảo bối mua mạng thế này, cả trăm năm nay hắn mới thấy trên người Ngô Mặc là lần đầu.

Giải Ngữ Hoa im lặng không nói, lúc này tâm tình anh cũng có chút rối bời.

Trương Khởi Linh dạo này khả năng học tập cực mạnh, ngẩng đầu nhìn con quái vật nhỏ với vẻ mặt như đang suy tư điều gì đó.

Có thể ra oai trước mặt ba vị đại lão, Ngô Mặc giản trực là đắc ý phi thường.

Cậu nhét cuộn lụa vào túi quần, lắc lắc ngón tay, cười híp mắt nói: "Hắc hắc, đừng có cuồng nhiệt mê luyến ca như vậy, ca chỉ là một huyền thoại mà các người không bao giờ có được thôi." Ngô Mặc nói năng rất nghiêm chỉnh, nhưng lọt vào tai những người có ý đồ khác thì hoàn toàn là chuyện khác.

Để che giấu một loại cảm xúc nào đó, hoặc đơn thuần là để dập tắt cái đuôi đang vểnh lên của cậu, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau một cái, đồng thời tiến lên tặng cho Ngô Mặc một cú cốc đầu đau điếng.

Trương Khởi Linh do dự một lát, có lẽ cảm thấy không nên quá lạc quẻ, thế là dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngô Mặc, anh cũng vỗ mạnh lên sau gáy cậu một cái.

Trên đường về, Ngô Mặc bị mấy người kẹp ở giữa.

Vừa phải chịu đựng nỗi đau mông bị đá cọ vào, cậu vừa lầm bầm oán hận: "Lão Trương, anh học hư rồi.

Anh không còn là ông già đơn thuần ngày xưa nữa, anh cư nhiên tiến hóa thành một con sói đội lốt cừu rồi." Cậu bị Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đánh đã quen, duy chỉ có Trương Khởi Linh đột ngột biến thành thế này khiến cậu nhất thời không chấp nhận nổi.

Ngô Mặc càng nói càng tức, nhất thời quên mất phía sau mình là Hắc Nhãn Kính, cậu đá chân một cái, nhắm thẳng vào đầu hắn mà đạp.

"Tiểu tổ tông của tôi ơi, em đạp đi đâu đấy?" Hắc Nhãn Kính uất ức cực kỳ, đây đúng là tai bay vạ gió.

Tuy nhiên hắn lại không nỡ trách mắng Ngô Mặc, chỉ đành dừng lại một chút.

Chờ Trương Khởi Linh tiến lại gần, hắn học theo Ngô Mặc đá một cái xuống dưới, định trút giận lên người Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh cũng chẳng phải dạng vừa, một tay bắt lấy chân Hắc Nhãn Kính.

Hai người giao thủ vài chiêu đơn giản, không ai chịu thiệt cũng chẳng ai chiếm được ưu thế.

Ngô Mặc nghe thấy động tĩnh phía dưới cũng lười để ý tới hai gã đó.

Hiện tại sự chú ý của cậu bị Giải Ngữ Hoa thu hút.

“Ca, thân thủ của anh khá đấy chứ, cái khe hẹp thế này mà anh cũng lách qua được?

Tí nữa cho em sờ thử xem xương cốt anh có mọc khác em không.” Hiện tại bọn họ đang ở đoạn giao nhau giữa trên và dưới, xung quanh khe hở toàn là đá vụn.

Ngô Mặc nhìn Giải Ngữ Hoa uốn mình hai ba cái đã như một con cá chui tọt qua khe hở, mặt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Trong khi đó chính cậu phải tốn bao nhiêu công sức, mông còn bị đá nhọn cứa mấy phát, nén đau mãi mới chen qua được.

Sự so sánh rõ rệt này khiến cậu rất muốn biết cái thuật súc cốt này rốt cuộc là thế nào?

Nếu là ở chỗ khác, với tâm tư thầm kín của Giải Ngữ Hoa dành cho Ngô Mặc, có lẽ trong lòng anh sẽ thấy ngọt ngào.

Nhưng trong hoàn cảnh này, kẻ ngốc cũng biết đầu óc thằng nhóc Ngô Mặc hoàn toàn chưa thông suốt, làm sao có thể có cái loại tâm lý mờ ám đó được?

Thế là anh đen mặt, thầm nghĩ: “Cái thằng ranh con này nói năng kiểu gì thế không biết?

Cái tốt không học, cứ học mấy cái giọng điệu này?

Càng nghe càng giống như đang trêu ghẹo.” Nhìn thấy ánh sáng phía trước, Ngô Mặc biết chắc sắp tới lối ra rồi.

Nghĩ tới bên ngoài không chỉ có ông anh trai và Bàn ca, mà còn có không ít đàn em của Tân Nguyệt Phạn Điếm đang chờ, cậu thầm thở dài một hơi.

Nhưng trên mặt cậu lập tức điều chỉnh biểu cảm, nhanh chóng chuyển từ bộ dạng tiểu lưu manh sang hình ảnh một mỹ thiếu nam phong độ ngời ngời.

Mấy người lần lượt nối đuôi nhau ra ngoài.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà đang lo lắng chờ đợi bên ngoài, vừa thấy bóng dáng Giải Ngữ Hoa liền bật dậy khỏi mặt đất.

Một người lao tới hét lớn: “Tiểu Hoa, Tiểu Mặc đâu?

Bên trong tình hình thế nào?” “Anh, Bàn ca, em không sao.” Giọng của Ngô Mặc vang lên ngay phía sau.

“Ái chà, tạ ơn trời đất, không sao là tốt rồi.

Làm tôi với Thiên Chân lo muốn chết, suýt nữa thì phát điên rồi.” Vương Bàn Tử vỗ ngực không ngừng cảm thán.

Tuy không chắc chắn tình hình bên trong thế nào, nhưng lòng lo lắng thì chẳng bớt đi phân nào.

“Tiểu Mặc, em bị thương à?

Để anh xem, có nghiêm trọng không?” 37.

Ngô Tà nắm lấy Ngô Mặc quan sát từ trên xuống dưới, vừa quay đầu lại phát hiện phía sau quần cậu rách nát nghiêm trọng, trên đó còn có vệt máu, liền kinh hô một tiếng định đưa tay lên kiểm tra vết thương.

“Anh, đừng vội, vết thương nhỏ thôi, không sao đâu.” Ngô Mặc miệng thì trấn an Ngô Tà, thực chất tay phải đã nắm chặt lấy cánh tay anh, gồng sức không cho anh động đậy.

Chương 448

Cậu thầm nghĩ: “Đùa chắc, bao nhiêu đàn em đứng đây, để anh kiểm tra mông ngay trước mặt họ à?

Mặt mũi ông đây còn để đâu nữa?” “Thằng ranh con, tình hình thế nào?” Ngô Tam Tỉnh sa sầm mặt mày đi tới.

Ánh mắt ông quét qua quét lại trên người Ngô Mặc, thấy tinh thần cậu vẫn tốt, sự lo lắng trong lòng mới vơi bớt.

“Tam thúc, không sao, một chút vấn đề nhỏ đã giải quyết xong.” Ngô Mặc đối với Ngô Tam Tỉnh không có tình cảm sâu đậm, chỉ mỉm cười ứng phó vài câu.

Giữa người với người cốt ở cái duyên, không phải cứ có quan hệ huyết thống là có thể bao dung vô hạn.

Chỉ có thể nói lúc này Ngô Tam Tỉnh và Ngô Mặc gặp nhau không đúng thời điểm.

Ông đã không xuất hiện lúc cậu cần sự quan tâm nhất, khiến Ngô Mặc nảy sinh sự phòng bị theo bản năng.

Đương nhiên, còn một điểm quan trọng nhất.

Ngô Mặc thừa biết ông Tam thúc này cực kỳ hay hố người, cỡ thông minh như Ngô Tà còn bị ông dắt mũi cả đời.

Dựa vào cái đầu này của mình à?

Không cẩn thận là bị ông bán đi còn phải giúp ông đếm tiền đấy.

“Mặc gia, thương thế của ngài thế nào?

Đúng rồi, lão bản sợ ngài có chuyện, trước đó còn đích thân xuống hỏi thăm tình hình của ngài.” Mấy tên đàn em Tân Nguyệt Phạn Điếm tranh thủ cơ hội quan tâm Ngô Mặc, vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt.

Có đứa còn thái quá hơn, trông cứ như sắp khóc tang tới nơi.

Khóe mắt Ngô Mặc giật giật, suýt nữa tát cho nó một phát.

Mẹ kiếp, đây là đang rủa mình chết sao?

"Không sao, được rồi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mau đi lên thôi." Ngô Mặc xua tay, ra hiệu cho đàn em chuẩn bị dây thừng leo lên.

Lúc này phía sau cậu thực sự hơi đau.

Vết thương vốn đã băng bó xong, qua một hồi leo trèo bị đá mài một trận, giờ lại bục ra hết rồi.

Không mau lên thay thuốc, đến lúc bị người ta thấy mông một vị đại lão gia đỏ lòm một mảng, truyền ra ngoài nghe chẳng hay ho gì.

Vạn nhất có đứa mồm thối nào lại hiểu lầm mình là nữ cải nam trang thì sao?

Ha ha, lúc đó chắc mình muốn đập chết nó luôn quá.

Hoạt động nội tâm của Ngô Mặc cực kỳ phong phú, nhưng biểu cảm trên mặt lại đơ như Trương Khởi Linh, có chút trạng thái tâm thần phân liệt.

Sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào Ngô Mặc, không ai nhận ra biểu cảm phức tạp của ba vị đại lão đứng cạnh.

Nếu Ngô Tà mà biết thằng em mình định mang thú cưng ra khoe với anh, không biết anh còn quan tâm vết thương của nó như bây giờ không?

Tình hình trong động đã rõ ràng, ở lại đây cũng chỉ lãng phí thời gian.

Sau khi ra khỏi động, Ngô Mặc mới nhận ra trời đã tối mịt.

Nhìn đồng hồ, cậu thấy từ lúc vào động đến giờ đã hơn năm tiếng trôi qua.

“Tiểu Mặc, không sao chứ?” Doãn Nam Phong nhận được tin, dẫn theo Thanh Thanh Mạn vội vàng ra khỏi lều.

Cô luôn túc trực gần vách núi phía trên để khi Ngô Mặc xuất hiện có thể chú ý tới tình hình của cậu ngay lập tức.

“Không sao đâu chị, em về lều thay bộ quần áo đã, lát nữa qua tìm chị.” Sắc mặt Ngô Mặc rất bình tĩnh, nhưng thực tế trong lòng đang bồn chồn.

Cậu cảm thấy phía sau hình như lại thấm máu ra rồi, nếu giờ vào lều Doãn Nam Phong thì đúng là mất mặt chết đi được.

Cậu thầm oán hận con quái vật nhỏ kia.

Đúng là mẹ nó thất đức, cắn đâu không cắn lại cắn đúng chỗ hiểm của mình, vết thương ở vị trí này cực kỳ khó xử, thay thuốc toàn phải nhờ người khác giúp.

“Ừ, vậy em đi mau đi.” Doãn Nam Phong ân cần dặn dò: “Lều của em ở phía trước, chiều nay chị cho người dời qua rồi.

Chị về lều chờ em, xong việc thì qua tìm chị.” “Em biết rồi chị.” Ngô Mặc quay người chạy thẳng về lều, bước chân nhìn thì có vẻ ưu nhã nhưng thực tế lại bước rất nhanh, gần như là chạy bước nhỏ vào trong.

Đám Giải Ngữ Hoa định đi theo.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử cậy mình có thân hình hộ pháp gạt Ngô Tà sang một bên, chạy lạch bạch theo sát sau lưng Ngô Mặc.

Ngô Mặc không sao, ông cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó ông lại nghĩ tới cái thằng ranh con này hết lần này tới lần khác hố mình, mà lần sau lại còn thâm hơn lần trước, nếu không dạy dỗ nó một trận thì lần sau nó chẳng leo lên đầu mình ngồi à?

Ngô Mặc vừa bước chân vào lều, chân sau Vương Bàn Tử đã vén rèm đi vào.

"Bàn ca?

Có việc gì không?" Ngô Mặc ngoảnh lại ngẩn người một chút, biểu cảm lập tức trở nên nghiêm túc hỏi: "Sao thế?

Có vấn đề gì xuất hiện à?" "Vấn đề?

Ừ, vấn đề lớn lắm." Vương Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi nhìn tròng chọc Ngô Mặc, hận không thể cắn thằng ranh này mấy phát cho bõ tức.

Hiện tại trong lòng ông vẫn còn ám ảnh, tổng cảm thấy vị trên đầu lưỡi không được đúng lắm.

Vương Bàn Tử nói xong câu này, định tiến lên tẩn cho thằng nhóc một trận.

Kết quả vừa bước một bước, nhờ ánh sáng trong lều, ông đột nhiên phát hiện màu sắc phía sau quần Ngô Mặc không bình thường.

"Em bị thương à?" Sắc mặt Vương Bàn Tử lập tức thay đổi, bao nhiêu bực dọc tan biến hết sạch.

Ông nhanh bước đến trước mặt Ngô Mặc, khom lưng túm quần định kéo xuống: "Sao chảy nhiều máu thế này?

Có bị trúng độc không?" "Em bảo này Bàn ca, động tác của anh cũng bất lịch sự quá rồi đấy?" Ngô Mặc giữ chặt quần, sợ bị Bàn Tử lột mất.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, không đúng?

Mình tự thay thuốc phía sau không tiện, hay là nhờ Bàn ca giúp vậy.

Thế là cậu thuận thế buông tay, cái quần dứt khoát bị Vương Bàn Tử kéo xuống.

Ngô Mặc cũng chẳng để ý, nói: “Bàn ca, đúng lúc anh giúp em bôi thuốc với, em tự mình không làm được.” “Sao vết thương nghiêm trọng thế này?” Lúc này Vương Bàn Tử mới nhìn rõ, băng gạc sau mông Ngô Mặc đã đỏ rực một mảng: “Mau nằm sấp lên giường đi, anh đi lấy băng gạc.” Ngay lúc hai người đang nói chuyện, rèm lều lay động, mấy anh em còn lại lần lượt bước vào.

“Mọi người...” Ngô Tà nhìn thấy Vương Bàn Tử đang quỳ dưới đất, một tay túm quần Ngô Mặc, mặt dán sát vào phía sau, cảnh tượng này làm anh chết trân tại chỗ.

Người xưa nói đúng, gần mực thì đen.

Ngô Tà thường xuyên ở cạnh cậu em trai, dây thần kinh não bộ chỗ nào đó đã vô tình bị biến dị.

Chỉ thấy anh sải bước tiến lên, tặng cho bàn tay đang túm quần của Bàn Tử một phát tát mạnh.

Ngay sau đó anh kéo Ngô Mặc lại, chen vào giữa Vương Bàn Tử và Ngô Mặc, nhìn Bàn Tử quát lớn: “Đồ Béo kia, anh đang làm cái trò gì đấy?” Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đứng ở cửa lều, mặt đen như nhọ nồi.

Tuy biết chắc Vương Bàn Tử định giúp Ngô Mặc thay thuốc, nhưng hai người này đều có tâm tư riêng, tận mắt chứng kiến cảnh này vẫn thấy cực kỳ khó chịu.

“Anh, anh làm cái gì thế?” “Thiên Chân, cậu nói cái gì vậy?” Ngô

Mặc và Vương Bàn Tử đều bị loạt hành động của Ngô Tà làm cho ngơ ngác, không hiểu gã này lên cơn gì?

“Tiểu Mặc, đừng sợ!

Có anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em.” Ngô Tà quay lại vỗ vỗ Ngô Mặc trấn an một câu.

Với Ngô Tà mà nói, Vương Bàn Tử dù là anh em sinh tử, mạng có thể đưa cho ông, nhưng trinh tiết của em trai thì tuyệt đối phải giữ vững.

“Thiên Chân, cậu có bệnh à?” Đầu óc Vương Bàn Tử quay rất nhanh, lập tức phản ứng lại được, chỉ thẳng vào mũi Ngô Tà mà mắng: “Não cậu chứa toàn cám lợn à?

Cậu coi tôi là thằng hắc...” Chữ cuối cùng định thốt ra thì Bàn Tử cảm nhận được một luồng sát khí quanh quẩn.

Ông vội vàng phanh gấp, dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Cậu coi tôi là hạng người làm mấy việc thất đức như hắc thiên can (gan trời đen tối) chắc?” Ngô Mặc nghe mà đầu đầy mây mù, chẳng hiểu hai lão này đang nói cái quái gì.

Phía sau cậu đang rỉ máu, quần thì vướng ở cổ chân, hình ảnh thảm hại không để đâu cho hết.

Thế là Ngô Mặc nổi giận, cậu dùng sức đẩy Ngô Tà ra, gầm lên một tiếng: “Làm cái gì vậy?

Không thấy phía sau tôi đang chảy máu à?

Chương 449

Lát nữa là thành sông máu bây giờ.” Bị mắng một trận, lý trí đã mất tích bấy lâu của Ngô Tà mới dần quay về.

Anh mới sực nhớ ra, đây là em trai mình chứ có phải em gái đâu, vừa rồi mình bị chập mạch chỗ nào mà lo hão thế không biết?

“Khụ!” Ngô Tà để che giấu sự xấu hổ, nắm tay che miệng ho nhẹ một tiếng: “Tiểu Mặc, để anh bôi thuốc cho.” “Tiểu Mặc nằm xuống đi, ca ca giúp em bôi thuốc.” Giải Ngữ Hoa thực sự không nhìn nổi nữa, đẩy Ngô Tà ra, đi tới kéo Ngô Mặc lại cạnh giường ra hiệu cậu nằm sấp xuống.

“Băng gạc ở chỗ tôi này.” Hắc Nhãn Kính móc ra một cuộn băng gạc, tiến lên mấy bước đưa cho Giải Ngữ Hoa, thuận tiện dùng thân hình mình chắn tầm mắt những người khác.

Lúc đi ngang qua Ngô Tà, hắn còn liếc nhìn đối phương một cái, sâu trong đáy mắt sau lớp kính râm tràn đầy sự khinh bỉ.

Ngô Tà không nhìn rõ ánh mắt hắn, nhưng vẻ mặt khinh bỉ kia thì thấy rõ mồn một.

Anh định nói gì đó thì vai bị ai đó vỗ nhẹ, quay đầu lại là Trương Khởi Linh.

“Tiểu Ca?” “Ừ!” Trương Khởi Linh gật đầu, sau đó cảm thấy Ngô Tà đứng đây hơi vướng víu nên đưa tay kéo anh sang một bên.

Ngô Tà: “...” Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính phối hợp rất ăn ý, động tác nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã tháo băng gạc cũ và bôi thuốc xong cho Ngô Mặc.

Lúc chuẩn bị quấn băng mới, Vương Bàn Tử đứng cạnh đột nhiên phát hiện ra một điều.

“Ơ kìa thằng nhóc, sao em không mặc gì thế?” “Cái gì cơ?” Ngô Mặc nhất thời chưa phản ứng kịp.

“Thì là cái quần lót màu tím ấy?

Chẳng phải em nói mặc nó cho đỏ để trừ tà sao?” “Đàn ông đại gia nào lại mặc cái thứ đó?” Ngô Mặc không kịp suy nghĩ đã buột miệng thốt ra: “Hơn nữa trên người em làm gì có tà khí, em mặc nó làm gì?” Trước mặt những người thân thiết, lời nói của cậu luôn nhanh hơn não.

Nói thì sướng miệng đấy, nhưng không hề biết sức sát thương của câu nói này lớn đến mức nào.

Trong lều, ngoại trừ cậu ra, những người còn lại đều có phản ứng khác nhau.

Ngô Tà tức tới mức muốn tát chết thằng này.

Nghe xem nó nói có giống tiếng người không?

Tà khí?

Nó đang ám chỉ ai đây?

Vương Bàn Tử càng căm phẫn hơn, vô tình lại bị thằng ranh này hố một vố.

Nghĩ tới cảnh mình cầm một chồng quần lót tím đi tặng từng phòng, ông chỉ muốn xông lên đánh nát mông Ngô Mặc.

Hắc Nhãn Kính nhìn chằm chằm Ngô Mặc đang nằm trên giường, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà mị, dường như đã nghĩ ra cách trị thằng nhóc này.

Giải Ngữ Hoa đang cầm băng gạc hơi khựng lại một chút, rồi tiếp tục xử lý vết thương cho Ngô Mặc như không có chuyện gì xảy ra.

Đừng nhìn bề ngoài anh tỏ ra điềm tĩnh, thực tế trong lòng cũng ghim Ngô Mặc một vố đau điếng.

Thế là động tác tiếp theo của anh trở nên cực kỳ "chuẩn, chắc, mạnh".

Trong đám người chỉ có Trương Khởi Linh là mặt không đổi sắc, đó là vì anh có cả đống quần áo kiểu dáng và màu sắc khác người do Ngô Mặc và Bàn Tử tặng.

Giải Ngữ Hoa đột nhiên mạnh tay, khiến Ngô Mặc không kịp phòng bị hét lên một tiếng đau đớn như sói hú, làm mấy tên đàn em Tân Nguyệt Phạn Điếm đang đứng gác bên ngoài giật nảy mình, cứ tưởng Ngô Mặc mang thứ gì khủng khiếp từ dưới động lên, nếu không tại sao Mặc gia và mấy vị cao thủ lại hớt hải chạy vào lều như vậy?

Xử lý vết thương xong, Ngô Mặc quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa với ánh mắt đầy oán trách.

Cảnh tượng này lọt vào mắt Ngô Tà, khiến trong đầu anh hiện lên một hình ảnh kỳ quặc: thiếu niên nhà lành bị tên bại hoại thư sinh bắt nạt.

Những ý nghĩ đó thoáng qua, sau đó trong lòng anh chỉ thấy hả dạ.

Ngô Mặc nhìn cuộn băng thấm đầy máu bên cạnh, đột nhiên nảy ra một ý định.

Cậu quay đầu nói với Ngô Tà: "Anh, cái này phải giữ lại, anh mang theo bên mình để sau này xuống mộ mà trừ tà." Trừ tà hay không chưa bàn tới, nhưng Ngô Tà lúc này chỉ muốn một phát bóp chết thằng em mình.

Thằng nhóc đen đủi này cứ lôi nỗi đau của anh ra mà nói mãi.

Sợ người ta không biết anh có thể chất đặc thù hay sao?

“Nói có lý đấy.” Vương Bàn Tử tuy đang giận nhưng tay không nghỉ, định vươn tay lấy cuộn gạc.

Không ngờ có người nhanh hơn, trực tiếp vò cuộn gạc lại nhét vào túi áo khoác của mình.

“Hắc gia?” Vương Bàn Tử ngẩng đầu thấy là Hắc Nhãn Kính, trong mắt hiện lên một tia hiểu ý.

Hắc Nhãn Kính không nói gì, quay đầu lại nhìn Ngô Mặc.

“Ê, mấy người công báo tư thù, quá đáng lắm rồi đấy.” Ngô Mặc vừa đứng dậy thay áo khoác vừa lầm bầm oán trách.

Chẳng mấy chốc cậu đã thay xong một bộ đồ mới từ trong ra ngoài.

Những động tác tùy ý này đối với cậu là chuyện bình thường, nhưng trong mắt những người có tâm tư khác lại là chuyện khác.

“Này Tiểu Mặc, em không sợ bị cảm lạnh à?” Vương Bàn Tử biết trong lều có kẻ có ý đồ xấu, vội vàng lao đến trước mặt Ngô Mặc dùng áo khoác che chắn cho cậu.

Dù Ngô Mặc có chậm hiểu đến đâu cũng dần cảm thấy không khí trong lều có chút không đúng.

Cậu dừng động tác mặc áo, quét mắt nhìn mấy vị đại ca một lượt, nhận ra biểu cảm của họ rất lạ.

Ngô Mặc trầm tư một lát, cúi đầu tự kiểm tra lại mình, xác nhận không có chuyện gì quá lố, rồi trong đầu nảy ra một suy nghĩ quái dị.

Càng nghĩ cậu càng thấy đó là nguyên nhân, không nhịn được mà nhếch môi cười, tung ra một câu gây sốc: “Hắc hắc hắc, có phải mọi người cảm thấy tự ti không?” Nếu thời gian có thể quay ngược lại, Ngô Mặc chắc chắn sẽ tìm kim chỉ khâu miệng mình lại để bây giờ cái đầu không suýt bị gõ cho nát bấy.

Lúc này cậu đang đứng trong lều của Doãn Nam Phong, oán niệm trên đầu gần như hóa thành thực chất.

Vẻ mặt cậu thảm hại như đưa đám, suýt nữa làm Doãn Nam Phong tưởng cậu gặp phải thứ tà vật gì dưới hầm.

“Tiểu Mặc, đã xảy ra chuyện gì?” Doãn Nam Phong ngồi thẳng người, nhìn chằm chằm Ngô Mặc hỏi: “Tai em sao thế này?

Sao lại đỏ rực lên như vậy?” “Hazzz, chị đừng hỏi nữa, tóm lại là một lời khó nói hết.” Ngô Mặc xua tay, bộ dạng như chuyện xưa không nỡ nhắc lại.

Cậu vừa nói vừa nhìn quanh một lượt.

Từ lúc vào động đến khi ra, rồi lại thay thuốc, bị đánh, Ngô Mặc chẳng được nghỉ ngơi chút nào, lúc này thân thể thực sự cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng vị trí vết thương của cậu quá khó xử, e rằng trong thời gian ngắn muốn ngồi hẳn hoi cũng khó.

Thế là cậu nhắm vào cái giường hành quân duy nhất trong lều, chẳng thèm nghĩ ngợi gì, bước tới nằm sấp xuống luôn.

“Em làm cái gì thế?” Doãn Nam Phong suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Đây là giường của cô, dù chỉ là cái giường hành quân bình thường nhưng đó cũng là không gian riêng tư của con gái, có bao giờ để người đàn ông nào chạm vào đâu?

Doãn Nam Phong tức tối chỉ vào Ngô Mặc mắng: “Thằng nhóc này, mau đứng dậy cho chị, em nằm trên giường chị là thế nào?” “Ây da chị ơi, chuyện nhỏ bằng cái móng tay chị đừng tính toán nữa.” Ngô Mặc hoàn toàn không để tâm đến mấy chuyện này.

Huống hồ cậu thấy mình nói cũng chẳng sai, chẳng phải là chuyện cái mông thôi sao?

Nhìn bộ dạng vô lại của Ngô Mặc, Doãn Nam Phong lúc này chỉ có một suy nghĩ duy nhất là đi tìm Giải Ngữ Hoa ngay lập tức, bảo vị đương gia nhà họ Giải mắt mù kia mau dẫn người về đi, kẻo cái thằng ôn con này ở đây làm cô tức chết.

Tuy nhiên, chưa đợi Doãn Nam Phong hành động, Ngô Mặc đã móc từ trong túi ra một món đồ, lập tức thu hút sự chú ý của cô.

“Đây là món đồ em lấy được dưới sơn động?” Doãn Nam Phong nhận cuộn lụa từ tay Ngô Mặc, tỉ mỉ xem xét rồi hỏi: “Dưới đó rốt cuộc là tình hình gì?

Có liên quan gì đến hành động lần này không?” “Có liên quan hay không thì hiện tại chưa rõ.” Ngô Mặc vươn vai một cái, chậm rãi kể lại những chuyện xảy ra trong động.

Hiện giờ cậu và Doãn Nam Phong chung sống ngày càng hòa hợp, giống như chị em ruột.

Cô hỏi gì cậu cũng không giấu giếm, có gì nói nấy.

Bởi Ngô Mặc biết rõ, nếu Doãn Nam Phong muốn hại mình thì đã chẳng tốn công làm nhiều việc cho mình đến thế.

Đã vậy, mấy chuyện không quá quan trọng này giấu giếm làm gì?

Doãn Nam Phong cảm thấy mình như đang nghe truyện cổ tích.

Đặc biệt là khi nghe Ngô Mặc nói đầy tiếc nuối rằng không thể mang con Hồn Tiêu ra làm thú cưng, ánh mắt cô nhìn cậu cũng trở nên quái dị vô cùng.

“Khụ, Tiểu Mặc.” Doãn Nam Phong ho nhẹ một tiếng cắt ngang lời Ngô Mặc, trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Em nói là cuộn lụa trong tay chị là do con quái vật đó chủ động tặng em?” “Vâng, đúng thế.” Ngô Mặc trả lời một cách hùng hồn, rồi xoa cằm bồi thêm một câu cực kỳ mặt dày: “Chắc là do thằng em chị đẹp trai quá, phong độ ngời ngời, làm con quái vật đó mê mẩn lú lẫn luôn, cuối cùng phải quỳ gối dưới chân quần tây của tôi.” Doãn Nam Phong: “...” “Không còn việc gì nữa, em ra ngoài trước đi.” Doãn Nam Phong ném cuộn lụa lại cho Ngô Mặc, dứt khoát chọn cách ngừng trò chuyện.

Cô sợ nói thêm vài câu nữa là bao nhiêu đồ ăn tối nay sẽ nôn ra sạch.

Cô không phủ nhận thằng nhóc Ngô Mặc này trông cũng điển trai, nhưng cái miệng nó thì đúng là thiếu đòn.

Chương 450

Ngay cả hạng người từng trải, tâm tính bình ổn như cô mà nhiều khi cũng suýt bị nó làm cho tức điên.

Cô không khỏi nghi ngờ, hay thằng ranh này là do ông trời phái xuống để thử thách lòng người?

“Chị ơi, chị đúng là nhạt nhẽo.” Ngô Mặc chống tay vào giường từ từ đứng dậy, bĩu môi không vui nói: “Sao chị cũng giống anh em vậy, dùng người ta xong là vứt bỏ, thật chẳng ra làm sao.” “Mau cút đi cho chị.” Doãn Nam Phong lườm một cái, thuận tay cầm lấy cái bảng kẹp tài liệu bên cạnh ném về phía Ngô Mặc.

Ngô Mặc tội nghiệp, sau khi bị các anh ghét bỏ lại bị chị đuổi ra ngoài.

Dù bị thương nhưng có những việc vẫn phải làm.

Cậu nhận mệnh đi tuần tra một vòng quanh doanh trại, dặn dò đàn em chú ý thêm động tĩnh của mấy đứa sinh viên kia, rồi mới lết thân hình mệt mỏi về lều mình.

Ngô Mặc vừa định vén rèm lều thì nghe thấy tiếng ai đó gọi giật lại từ phía sau: “Tiểu Mặc, qua lều chú một chuyến, chú có việc cần nói với cháu.” Quay đầu lại, người nói chính là Ngô Tam Tỉnh bản gốc.

Ngô Mặc khẽ nhíu mày, trầm ngâm một lát rồi nở nụ cười đáp lại: “Vâng ạ, Tam thúc.” Trong lều, Ngô Mặc và Ngô Tam Tỉnh im lặng nhìn nhau hồi lâu, cứ như đang chơi trò thi xem ai bất động vậy.

“Ha ha, thằng nhóc này, kiên nhẫn khá đấy.” Ngô Tam Tỉnh châm một điếu thuốc, rít một hơi thật sâu rồi cảm khái: “Đúng là lớn thật rồi, không còn giống lúc nhỏ nữa.” “Ha ha, Tam thúc quá lời rồi.” Ngô Mặc thần sắc bình thản, mỉm cười ung dung.

“Nhóc con, cháu phát hiện ra điều bất thường từ khi nào?” Ngô Tam Tỉnh cười híp mắt quan sát Ngô Mặc, bâng quơ hỏi: “Kể chú nghe xem chú đã làm chỗ nào chưa tốt nào.” Lúc đầu Ngô Tam Tỉnh chưa phản ứng kịp, chỉ nghĩ là Giải Liên Hoàn báo cáo sai tình hình.

Nhưng khi đợi trong động, ông thuận miệng hỏi Ngô Tà và Vương Bàn Tử vài câu, từ biểu cảm và ngữ khí nhỏ nhặt của họ, ông biết Giải Liên Hoàn không hề nói dối.

Vậy ông suy đoán ra, thằng nhóc Ngô Mặc này có lẽ thực sự rất biết cách chọc tức người khác.

Nhưng vấn đề nảy sinh là tại sao thái độ của Ngô Mặc đối với ông lại lãnh đạm như thế?

Phải biết theo lời Giải Liên Hoàn, thằng nhóc này có thể làm người ta tức đến mức bay lên trời xuống dưới đất, hận không thể cầm giày vả nó.

Nhưng thực tế nó lại rất lễ phép.

Một ý nghĩ lập tức xuất hiện trong đầu Ngô Tam Tỉnh: hay là thằng ranh con này đã phát hiện ra điều gì đó không ổn?

Vì thế ông không làm phiền quá nhiều mà đứng ở đằng xa quan sát kỹ tình hình của Ngô Mặc.

Kết quả càng nhìn ông càng thấy phán đoán của mình không sai.

Thế là vừa rồi, ông cố ý gọi Ngô Mặc vào lều để hỏi cho ra lẽ, xem mình lộ sơ hở ở đâu?

Phải biết ông và Giải Liên Hoàn đã hoán đổi thân phận nhiều năm, một khi có chỗ nào làm không tốt, để lộ dù chỉ một chút sơ hở, có lẽ kết cục sẽ là con đường chết.

Đây không phải chuyện đùa, nó liên quan đến một nhiệm vụ và bí mật kéo dài nhiều năm.

Ngô Tam Tỉnh nhất định phải nắm bắt mọi tình hình, điều tra xem vấn đề nảy sinh ở đâu.

Cách hỏi thẳng thắn này của ông lại rất hợp tính Ngô Mặc.

Ngô Mặc ghét nhất là gặp chuyện cứ giấu giấu giếm giếm, hoặc là một câu nói lắt léo cả tám trăm vòng làm người ta nghe xong như lạc vào sương mù chẳng hiểu đang nói cái gì.

Tuy cậu thừa biết đây là cách nói chuyện mà những người đứng đầu đại gia tộc buộc phải nắm vững, nhưng không thích vẫn là không thích, cái thứ này một sớm một chiều không thay đổi được.

Ngô Tam Tỉnh thẳng thắn như vậy làm Ngô Mặc thấy thuận mắt hơn hẳn, thái độ cũng bắt đầu hòa hoãn lại.

"Tam thúc, Tam thúc của cháu vẫn ổn chứ?" Nụ cười trên mặt Ngô Mặc chân thành hơn nhiều, không còn kiểu nói chuyện âm dương quái khí, lúc nào cũng như đeo mặt nạ như trước nữa.

Trong lúc nói chuyện, cậu tiến lại gần Ngô Tam Tỉnh, thuận tay móc luôn bao thuốc trong túi áo ông ta ra.

Rút một điếu châm lửa rít một hơi, nhìn nhãn hiệu xong liền cười tủm tỉm: "Tam thúc, thuốc này thường quá, không hợp với thân phận và khí chất của chú đâu.

Đợi xong việc, cháu bảo anh trai cháu đưa chú hai cây thuốc xịn." Khóe miệng Ngô Tam Tỉnh giật giật.

Mẹ kiếp, thằng ranh này hút thuốc của mình còn chê nhãn hiệu không tốt.

Hơn nữa nghe ý tứ của nó, hình như sau này nó định dùng Ngô Tà để bán nhân tình cho mình chắc?

"Gã đó ăn được ngủ được, không cần mày lo." Ngô Tam Tỉnh tò mò chết đi được, muốn biết ngay nguyên nhân: "Thằng nhãi ranh, mày còn chưa nói, sao mày nhìn ra được?" Nếu Ngô Mặc mà chịu trả lời ngay thì đúng là mặt trời mọc đằng Tây, chắc ông trời cũng phải cảm động đến mức chảy máu mũi.

Cậu chậm rãi nhả ra một ngụm khói trắng, dưới ánh mắt mong chờ của Ngô Tam Tỉnh, cậu thong dong mở miệng: "Tam thúc, chú bảo chú lớn thế này rồi, sao chẳng hiểu quy củ gì thế?

Làm gì có chuyện trưởng bối gặp vãn bối mà không cho quà gặp mặt?" "Về điểm này thì chú không bằng vị Tam thúc kia của cháu rồi, ông ấy còn đưa cả chìa khóa kho hàng cho anh cháu cơ.

Chú có phải cũng nên nỗ lực chút, cố gắng đuổi kịp không?" "Dù sao thì bát nước không bưng bằng thì chính là nguồn cơn gây loạn nhà đấy." Ngô Tam Tỉnh nghe đến đây, vẻ mặt không đổi sắc nhưng trong lòng đã chửi Giải Liên Hoàn sấp mặt.

"Đồ khốn kiếp, cái loại vô tích sự, chìa khóa kho hàng bị đứa trẻ sao chép lúc nào không biết mà còn hớn hở cả ngày, cười cái khỉ mốc." Ông ta không chửi không được, vì cái chìa khóa Ngô Tà cầm là chìa khóa nơi ông ta cất giấu đồ riêng.

Lần trước vì Giải Liên Hoàn cần một thứ làm mồi nhử, ông ta không tiện ra mặt nên mới đưa chìa khóa cho đối phương, mãi vẫn chưa lấy lại được.

Sau đó có lần về lấy đồ, thấy thiếu vài thứ nhưng cũng không nghĩ nhiều, vội vàng lấy xong là đi ngay.

Giờ nghe Ngô Mặc nói vậy, ông ta còn gì mà không hiểu nữa?

Ngô Mặc thì làm sao biết mấy chuyện ẩn tình này.

Cậu là kẻ vì lợi ích mà có thể quẳng luôn liêm sỉ, quan tâm làm gì cho mệt?

Huống hồ cậu với Ngô Tam Tỉnh này cũng chẳng có tình cảm gì thâm sâu, khi hố người ta thì gánh nặng tâm lý nhẹ bẫng.

“Khụ, Tiểu Mặc, Tam thúc đi vội quá không mang theo đồ, hay là...” Bị đứa cháu chỉ thẳng mặt là thiên vị, cho dù là lão hồ ly như Ngô Tam Tỉnh cũng thấy hơi ngượng.

Ông ta không thể nói thẳng là: Thằng chú Giải kia của mày não không bình thường nên bị Ngô Tà lừa đâu.

Chuyện này mà truyền ra ngoài thì mặt mũi già đời của ông ta với Giải Liên Hoàn coi như bị giẫm dưới gót giày hết.

“Vậy à.” Ngô Mặc có vẻ đã chuẩn bị tâm lý từ trước.

Cậu nhìn quanh một vòng, thấy trên bàn giữa lều của Ngô Tam Tỉnh có giấy bút.

Ngô Mặc suy nghĩ một chút, đi tới xé một tờ giấy rồi cầm bút quay lại trước mặt Ngô Tam Tỉnh.

“Nào, Tam thúc, lời nói gió bay, lập cái biên lai đi chú.” Ngô Tam Tỉnh: “...” Nhìn khuôn mặt tươi cười của thằng cháu, Ngô Tam Tỉnh nhất thời cảm thán khôn nguôi.

Đúng là đứa nhỏ do anh hai nuôi lớn, cái khoản hố người đúng là một khuôn đúc ra.

Ngô Tam Tỉnh định nói lảng sang chuyện khác để lấp liếm, nhưng Ngô Mặc không cho ông ta cơ hội.

Bất kể ông ta nói gì, Ngô Mặc cứ đưa giấy bút ra trước mặt.

Chú không nhận, cháu không nói.

Muốn biết chân tướng sự thật?

Không nôn tiền ra thì đừng mơ lấy được kết quả từ mồm ông đây.

Đây chắc chắn là văn bản ký kết nghẹn khuất nhất đời Ngô Tam Tỉnh, lại còn bị Ngô Mặc chỉ đích danh mấy món đồ cổ mà cậu muốn.

Ngô Mặc bây giờ không còn như xưa, kiến thức đồ cổ của cậu cũng khá lên rồi.

Trước đó để kiếm chác từ Giải Liên Hoàn, cậu đã dò hỏi Ngô Tà xem trong mật thất có đồ gì tốt.

Ngô Tà về khoản này cũng không kém cạnh gì Ngô Mặc, nếu không anh cũng chẳng âm thầm sao chép chìa khóa.

Chỉ có thể cảm thán một câu: Nhà họ Ngô đúng là gia phong thuần chính!

Ngô Mặc cẩn thận gấp tờ giấy nợ lại, giả vờ bỏ vào túi nhưng thực chất là ném vào không gian.

Có thứ này trong tay, cậu không sợ Ngô Tam Tỉnh lật lọng.

Có bà nội ngồi trấn giữ ở nhà, muốn thu trị Tam thúc thì dễ như trở bàn tay.

Nhận tiền xong thì dễ làm việc, nụ cười của Ngô Mặc càng thêm chân thành, làm Ngô Tam Tỉnh xót của đến mức đau cả ruột.

Trong lòng ông ta thầm lầm bầm: “Nụ cười của thằng ranh con này đắt đỏ thật đấy.” “Tam thúc, chú muốn biết làm sao cháu phát hiện ra đúng không?” Ngô Mặc cười rất ngọt, nhưng ánh mắt lại đầy ý xấu đánh giá Ngô Tam Tỉnh.

“Đúng.” Thần thái Ngô Tam Tỉnh trở nên nghiêm túc, hạ thấp giọng nói: “Ta không biết cháu làm sao phát hiện ra, nhưng cháu nên hiểu chuyện này rất quan trọng.” “Yên tâm đi Tam thúc, cháu biết chừng mực mà.” Ngô Mặc trịnh trọng gật đầu, sau đó đi tới sau lưng Ngô Tam Tỉnh.

Tay trái đặt lên vai ông ta như thể sắp nói điều gì bí mật lắm.

Khi Ngô Tam Tỉnh chuẩn bị lắng tai nghe, thì tay phải Ngô Mặc với tốc độ cực nhanh, liên tục nhổ mấy nhúm tóc trên đỉnh đầu Ngô Tam Tỉnh.

Đúng là ra tay như chớp, một lần nhổ là đi cả mớ.

Ngô Tam Tỉnh không kịp đề phòng, căn bản không ngờ thằng cháu mình lại làm cái trò này.

Chương 451

Thế là trên đỉnh đầu liền xuất hiện mấy mảng trống huơ trống hoác.

“Ngô Mặc!” Ngô Tam Tỉnh nổi giận.

Một tay ôm đầu, trừng mắt nhìn Ngô Mặc gầm lên: “Mẹ kiếp mày đang làm cái quái gì đấy?” “Suỵt!” Ngô Mặc chẳng thèm để ý đến cơn giận của ông ta.

Cậu đưa ngón trỏ lên môi khẽ thổi một cái, lại đi tới cửa lén nhìn ra ngoài.

Thấy không có ai chú ý, cậu mới lui về bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, hắc hắc cười đạo: “Tam thúc, sự thật thắng hùng biện.

Chú chẳng phải muốn biết nguyên nhân sao?

Cháu giúp chú làm xong rồi đấy.” “Chú cứ yên tâm, tuyệt đối giống y hệt vị Tam thúc kia, không để ai nhìn ra sơ hở đâu.” “Mày... mày...” Ngô Tam gia vốn khéo mồm khéo miệng, nhìn đống tóc đen trong tay thằng cháu mà suýt nữa tức đến trợn mắt.

Lúc này ông ta mới hiểu, tại sao lúc Giải Liên Hoàn rời đi lại cười rạng rỡ đến thế.

“Tam thúc, đừng kích động.” Ngô Mặc vỗ vỗ lưng Ngô Tam Tỉnh, vẫn hạ thấp giọng nói: “Nhị thúc dạy cháu rồi, diễn kịch phải diễn cho trót, chú không cần quá cảm kích cháu đâu.” “Cảm kích cái đại gia nhà mày ấy!” Ngô Tam Tỉnh không nhịn nổi nữa, chỉ tay ra cửa mắng lớn: “Mẹ kiếp mày cút ngay cho lão tử!” “Được rồi Tam thúc, vậy cháu về nghỉ ngơi trước đây.” Ngô Mặc cũng chẳng để tâm, thậm chí còn thầm chê trong lòng là vốn từ chửi thề của Ngô Tam Tỉnh ít quá.

Đừng nói là so với Nhị thúc, ngay cả so với chú Giải cũng kém xa.

Cậu đi được mấy bước thì sực nhớ ra một chuyện, lại quay người chạy về phía Ngô Tam Tỉnh.

Cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của ông ta, cậu nhét toàn bộ đống tóc trong tay vào túi áo ông ta, rồi mới thong dong rời khỏi lều.

Đêm ấy, có người mơ đẹp, có người tức đến đau ngực.

Ngô Tam Tỉnh nằm giữa cả hai, vừa đau vừa sướng.

Ông ta vừa an ủi vì nhà họ Ngô có hậu duệ tài ba, lại vừa xót đống đồ cổ quý giá mình giấu riêng, dẫn đến cả đêm trằn trọc ngủ không yên.

Một khi con người không ngủ được, sát khí trên người sẽ tự khắc tỏa ra.

Phan Tử vừa vào lều đã thấy Ngô Tam Tỉnh mặt mày âm trầm, ngồi trên ghế lật xem tài liệu.

“Tam gia.” Phan Tử cung kính gọi một tiếng: “Mặc thiếu vừa bảo tôi nhắn với ngài, ý của Doãn lão bản là để lại một bộ phận nhân thủ ở đây làm dự bị.” “Những người còn lại tranh thủ thời gian rời đi, tiếp tục tiến về phía trước, cố gắng trong vòng hai ngày tìm được lối vào chính xác.” Không nhắc đến tên Ngô Mặc thì thôi, vừa nhắc tới, khóe miệng Ngô Tam Tỉnh như treo hai quả tạ, xệ xuống tận đất.

“Cái thằng ranh con đó sao không tự mình đến nói với ta mà phải mượn miệng cậu truyền đạt?” Điển hình của việc kiếm chuyện vô cớ, chính là Ngô Tam Tỉnh lúc này.

“Tam gia, ngài cũng đừng trách Mặc thiếu.” Phan Tử nghe giọng điệu Ngô Tam Tỉnh không ổn cũng không nghĩ nhiều, theo thói quen giải thích hộ Ngô Mặc: “Theo tôi quan sát, Doãn lão bản giao rất nhiều việc cho Mặc thiếu xử lý.

Cậu ấy bận túi bụi, nói với tôi xong là vội vàng đi làm việc khác ngay." "Được rồi, đừng nói nữa, cậu đi sắp xếp hỏa kế đi." Ngô Tam Tỉnh càng nghe càng phiền, xua tay ngắt lời Phan Tử.

Ông ta nhìn ra rồi, Giải Liên Hoàn cái thằng khốn đó đúng là chất xúc tác, ai ở cạnh nó cũng sẽ thay đổi.

Ngay cả gã đàn ông cứng rắn như Phan Tử mà giờ cũng trở nên lôi thôi lếch thếch.

"Ơ..." Phan Tử chưa nói hết lời đã bị ngắt ngang, chỉ đành gật đầu đáp: "Vâng, Tam gia, vậy tôi đi làm việc trước." Anh cúi đầu chuẩn bị đi ra ngoài, đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai?

Thế là dừng bước, quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Lần này Phan Tử đã phát hiện ra manh mối.

Động tác của anh bị Ngô Tam Tỉnh chú ý.

Ông ta hơi nhíu mày hỏi: "Còn việc gì nữa?" "À, không có gì ạ." Phan Tử vội xua tay, cúi đầu bước nhanh ra khỏi lều.

Vừa đi vừa thầm lầm bầm: "Cái uy lực của Mặc thiếu cũng lớn quá đi, mới gặp lại Tam gia chưa đầy một ngày mà tóc Tam gia đã trở lại trạng thái cũ rồi." Tạm gác lại sự nghi hoặc của Phan Tử, nói về phía Ngô Mặc.

Muốn trộm mộ ở khu du lịch Thương Sơn này thì rắc rối nhiều hơn tưởng tượng.

Vì bạn không biết liệu có tay thám hiểm nào chọn đường mòn hẻo lánh đi ngang qua mình không.

Vạn nhất những việc bạn làm bị họ chụp lại phát tán ra ngoài thì hậu quả sẽ rất phiền phức.

Dù lần này Tân Nguyệt Phạn Điếm có giấy tờ chính quy, nhưng né được thì vẫn nên né.

Ngô Mặc và Thanh Thanh Mạn chọn ra mấy hỏa kế đáng tin cậy ở lại đây, một mặt là để phòng bị đám thám hiểm kia, mặt khác là làm lực lượng dự bị.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, cả đoàn lại lên đường.

Càng đi lên cao, địa thế càng hiểm trở.

Trên mặt đất bắt đầu xuất hiện lớp tuyết dày, sẩy chân một cái là lăn xuống núi ngay.

Họ đi không đúng lúc, mùa du lịch đẹp nhất ở Thương Sơn là tháng Tư, tháng Năm hàng năm.

Lúc đó hoa rừng nở rộ, tuyết tan, vượt qua đỉnh Mã Long dễ dàng hơn nhiều.

Đi thêm một đoạn, Ngô Mặc động tâm, thuận tay gọi một hỏa kế bên cạnh dặn dò: “Cậu đi báo cho anh em phía trước, nhất định phải tìm một chỗ rộng rãi để hạ trại trong vòng nửa tiếng nữa.” “Vâng, Mặc gia.” Hỏa kế đáp một tiếng rồi chạy nhanh lên phía trước.

“Tiểu Mặc, thời tiết đang đẹp thế này sao lại dừng lại?” Ngô Tà ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, hơi khó hiểu.

“Không có gì bất ngờ thì một tiếng nữa ở đây sẽ có tuyết lớn, chúng ta phải chuẩn bị trước.” Ngô Mặc cau mày dặn dò: “Anh đi cùng Lão Trương đi, em lên phía trước nói với chị Nam Phong một tiếng.” Để chiếu cố Ngô Tà, Ngô Mặc luôn túc trực bên cạnh anh.

Cậu sợ cái huông đen đủi của anh trai mình sẽ khiến anh trượt chân ngã xuống vực mất.

“Ơ, em biết dự báo thời tiết từ bao giờ đấy?” “Từ trong bụng mẹ rồi.” Ngô Mặc lười phí lời với anh, quăng lại một câu rồi sải bước đi

trước.

“Thiên Chân, cậu đừng hỏi nữa.” Vương Bàn Tử từ phía sau đi tới, vỗ vai Ngô Tà cười nói: “Bản lĩnh của anh em chúng ta thì đúng là như đếm sư tử trên cầu Lư Câu, đếm không hết đâu.” Ngô Tà nghĩ lại thấy Bàn Tử nói cũng đúng.

Thằng nhóc đó bản lĩnh thực sự rất lớn.

Đôi khi bạn gặp chuyện rắc rối, nhưng nó vừa tới là giải quyết xong ngay.

Ngô Mặc nói lại sự việc cho Doãn Nam Phong, nhấn mạnh là trận tuyết này rất lớn, nếu ở lại chỗ cũ sợ là sẽ xảy ra chuyện.

Mỗi người đều có năng lực riêng, Doãn Nam Phong không hỏi quá nhiều về việc Ngô Mặc biết xem thời tiết, mà rất nghiêm túc nghe theo đề nghị của cậu.

Tuy Doãn Nam Phong muốn nhanh chóng lấy được thứ mình cần, nhưng mạng của hỏa kế Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng rất đáng giá.

Trong đó phần lớn là tinh nhuệ và nguyên lão, mất đi một người cũng đủ đau lòng từ lâu.

Theo yêu cầu của Ngô Mặc, hỏa kế nhanh chóng tìm được một nơi thích hợp để hạ trại.

Chỗ này hơi cao, dù tuyết rơi lớn cũng không sợ bị vùi lấp.

Mọi người tranh thủ thời gian dựng lều.

Quả đúng như dự liệu, một tiếng sau, trời bắt đầu lất phất tuyết.

Tuyết rơi như lông ngỗng mù mịt cả trời đất, như có một lớp sương mù bao phủ.

Gió lớn thổi qua khiến người ta không mở nổi mắt, nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng.

Trong doanh trại, ngoại trừ mấy hỏa kế trực ban, những người còn lại đều chui tọt vào lều.

Lúc này rất nguy hiểm, cần phải chú ý xem có tình trạng tuyết lở hay không.

Ngô Mặc đội tuyết, dẫn theo hai hỏa kế đi kiểm tra một vòng quanh doanh trại.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa không yên tâm, cứ đòi theo ra ngoài nhưng đều bị Ngô Mặc đuổi thẳng về lều.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính quay về lều, thầm thừa nhận một sự thật: Ngô Mặc mà đã nghiêm mặt lại thì cũng có chút uy thế đấy.

Tuyết càng lúc càng lớn, hai hỏa kế sau lưng lạnh đến mức run cầm cập.

Ngô Mặc hết cách, đành bảo họ về lều nghỉ trước.

Sau khi kiểm tra xong xuôi, Ngô Mặc đưa tay xem đồng hồ, đột nhiên phát hiện ra một chuyện.

Ngày rằm âm lịch hàng tháng lại đến rồi.

“Mẹ kiếp, bao giờ mới kết thúc đây?” Ngô Mặc bực bội thầm mắng một câu.

Cậu cũng không thể trách hệ thống, vì ban đầu chính cậu chủ động yêu cầu lấy hình phạt này để đổi lấy cơ hội cứu mạng.

Giờ hệ thống thực thi chế độ trừng phạt, mình ngoài chấp nhận ra thì làm được gì nữa?

Hơn nữa Ngô Mặc cũng biết, loại hình phạt này cũng coi như đang giúp mình kích hoạt sức mạnh trong huyết mạch.

Chương 452

Đối với mình mà nói, ngoài trừ đau thấu xương tủy ra thì có lợi mà không có hại.

Điều làm Ngô Mặc phiền lòng không phải là hình phạt, mà là giới hạn thời gian.

Hai mươi bốn tiếng, một ngày một đêm.

Bình thường thì không sao, nhưng lúc này làm sao có thể chứ?

Chưa nói đến việc Ngô Mặc không thể nói thật với Doãn Nam Phong, không thể đưa ra một lý do hợp lý để họ ở lại đây đợi mình hai mươi bốn tiếng.

Chỉ riêng việc này là một nhược điểm của mình, nếu bị kẻ có dã tâm biết được, sau này mình sẽ gặp đầy rẫy nguy hiểm.

Cậu càng nghĩ càng thấy nhức đầu, hận không thể đâm đầu xuống tuyết nằm thẳng cẳng cho xong.

“Đồng tử, ra đây tí, bàn chuyện cái coi.” Vạn bất đắc dĩ, Ngô Mặc định thử thương lượng với hệ thống một lần xem sao.

“Nói.” Hệ thống vẫn giữ cái vẻ cao ngạo như cũ.

Nếu không phải có cầu mới nó thì Ngô Mặc đã sấp ngửa với nó rồi.

Có phải người câm đâu, nói thêm hai chữ thì chết à?

Tốn điện hay tốn sức hả?

“Tôi muốn hỏi chút, hình phạt này nhất định phải là hai mươi bốn tiếng sao?” “Khụ, anh em mình thân thiết thế rồi, không chiết khấu chút được à?” Ngô Mặc biết thừa cái hệ thống khốn khiếp này khó nói chuyện, nhưng không thử thì không cam lòng.

Quả nhiên, hệ thống liền đớp lại một câu: “Ngươi đang đi chợ mua rau đấy à?” “Mẹ kiếp, có nói chuyện tử tế được không?” Ngô Mặc tức quá chửi lại luôn.

“Đây là thái độ của ngươi đấy à?” Hệ thống lạnh lùng nói một câu, lập tức bắt thóp được Ngô Mặc.

Ngô Mặc bừng tỉnh, nhận ra mình đang phải cầu cạnh nó.

“Hắc hắc, Đồng ca.” Thái độ Ngô Mặc lập tức xoay ngoắt 180 độ.

Có những lúc thằng nhóc này khôn lỏi kinh khủng.

Cậu dường như nghe ra chút hy vọng trong câu nói của hệ thống.

“Xem anh nói gì kìa, anh em mình là quan hệ gì chứ?

Là anh em xương máu đấy.” “Anh em nói chuyện với nhau, sao có thể nói đến chuyện thái độ được?” Cũng may hiện giờ bên ngoài tuyết rơi lớn, không ai thấy bộ dạng nịnh bợ của cậu, nếu không chắc chắn sẽ tưởng cậu bị ma nhập.

Không biết là do những lời nịnh nọt của cậu có tác dụng, hay hệ thống không chịu nổi cái thói vô lại của cậu, tóm lại là lần đầu tiên hệ thống nghiêm túc hỏi: “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Ngữ khí Ngô Mặc cũng trở lại bình thường: “Hai mươi bốn tiếng quá dài, nhiều lúc không tiện.

Tôi chỉ muốn hỏi xem có thể rút ngắn thời gian lại không?” Hệ thống im lặng, suốt năm phút đồng hồ trôi qua.

Ngay khi Ngô Mặc tưởng hệ thống lại giả chết như mọi khi thì nó đột ngột lên tiếng: “Có thể.” Không đợi Ngô Mặc hỏi, hệ thống nói tiếp: “Sau khi nén thời gian lại, mức độ đau đớn của ngươi sẽ tăng gấp bội, và ngươi phải giữ đủ tỉnh táo để vượt qua.” “Chỉ cần ngươi rơi vào hôn mê thì coi như thất bại, kết quả thế nào không cần ta nói ngươi cũng biết rõ.” “Ta hỏi lại một lần nữa, ngươi chắc chắn muốn làm vậy chứ?” Ngô Mặc cũng là kẻ có máu liều trong xương.

Cậu nheo mắt suy nghĩ giây lát, nghiến răng nói: “Chơi luôn, chết thì thôi, không chết thì lại sống nhăn răng.” “Hai mươi bốn tiếng tuy không chết người nhưng giống như dùng dao cùn cắt thịt, hành hạ chết đi được.” “Cần mấy tiếng?” Hệ thống lạnh lùng hỏi một câu.

Ngô Mặc tính toán một chút, hình phạt bắt đầu phát tác từ nửa đêm.

Mà trận tuyết này ít nhất cũng phải đến ba giờ sáng mới ngớt.

Tuyết ngừng xong lại có sương mù, cộng dồn mấy khoảng thời gian vụn vặt đó lại, muốn đi tiếp cũng phải đợi đến sáng.

Nghĩa là Ngô Mặc phải hoàn thành dung hợp huyết mạch và quay về doanh trại trước sáu giờ sáng.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc dứt khoát nói với hệ thống: “Bốn tiếng, tôi cần bốn tiếng để kết thúc.” “Cấp độ đau đớn tăng gấp sáu lần?” Hệ thống vốn luôn bình tĩnh, nay ngữ khí hiếm khi hiện lên vẻ kinh ngạc: “Ngươi điên rồi à?” “Không, tôi rất tỉnh táo.” Vẻ mặt Ngô Mặc thản nhiên: “Tôi định thử trước một lần, nếu có khả năng, tôi hy vọng sau này thời gian sẽ còn rút ngắn hơn nữa.” “Được, như ý nguyện của ngươi.” Hệ thống đồng ý, trước khi biến mất còn tốt bụng nhắc nhở thêm một câu: “Ngươi nhất định phải giữ đủ tỉnh táo, ngoài chính mình ra, không ai có thể giúp được ngươi đâu.” “Yên tâm đi, tôi còn chưa phá phách anh đủ mà, tuyệt đối không chết dễ vậy đâu.” Hệ thống biến mất, Ngô Mặc bắt đầu tính xem nhờ ai giúp mình đây?

Anh trai Ngô Tà?

Đó là người đầu tiên cậu loại bỏ.

Ngô Mặc chủ yếu sợ Ngô Tà ở đó, mình có khi chẳng trụ nổi mà đi đời luôn.

Kiếp trước chắc là cậu gặp vận may lớn mới được sống lại lần nữa, cậu sợ mình không đủ phúc phần để trấn áp được cái khí đen đủi của ông anh mình.

Còn muốn xuyên không đến thế giới mới nữa á?

E là chỉ có nằm mơ thôi.

“Hoa ca?” Ngô Mặc suy nghĩ giây lát, dứt khoát lắc đầu: “Không được, Hoa ca đến giờ vẫn không rõ tình trạng cơ thể mình, không thể làm anh ấy lo lắng được.” Còn Hắc Nhãn Kính?

Từ tận đáy lòng, Ngô Mặc cũng không muốn để hắn thấy bộ dạng phát bệnh của mình.

Không vì gì khác, đơn thuần là lòng tự trọng của đàn ông.

Huống hồ lần này mức độ còn nặng hơn trước, để cái bộ dạng yếu đuối đó xuất hiện trước mặt Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc cảm thấy mình dễ bị hắn trêu chọc là đóa hoa yếu ớt lắm.

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử.

Trương Khởi Linh ít nói, Vương Bàn Tử tâm lý lại có sức khỏe.

Những lần phát bệnh trước, hai người này luôn ở bên cạnh cậu, lần này tìm họ chắc cũng không vấn đề gì lớn.

Quyết định nhân tuyển xong, Ngô Mặc phi thẳng đến lều của Doãn Nam Phong.

Cậu phải trao đổi với cô một chút, nói rằng mình có việc phải đi, sáng sớm mai sẽ về.

“Chuyện gì mà vội thế, không có nguy hiểm gì chứ?” Doãn Nam Phong lo lắng nhìn Ngô Mặc: “Chị em mình không cần khách sáo, có vấn đề gì cứ nói, chị vẫn chống lưng được cho em.” “Không phải chuyện gì nghiêm trọng đâu.” Ngô Mặc cười sái thoát: “Chị, yên tâm đi, em lo được.” Để an toàn, Ngô Mặc còn dặn thêm một câu, hy vọng khi có ai hỏi thăm hành tung của mình, Doãn Nam Phong có thể giúp cậu lấp liếm vài câu.

Doãn Nam Phong đồng ý, nhưng lo lắng trong lòng ngày càng lớn.

Qua một thời gian tiếp xúc, cô thấy Ngô Mặc không phải hạng người vô trách nhiệm.

Nếu không có chuyện gì cực kỳ nghiêm trọng, cậu ấy sẽ không rời khỏi doanh trại như vậy.

Nhưng thằng nhóc này không nói thì cô cũng không thể gặng hỏi đến cùng, chỉ đành dự định âm thầm quan sát, thấy tình hình không ổn mới ra tay.

Tóm lại là không thể để đứa em ngốc nghếch này chịu thiệt là được.

Lo liệu xong Doãn Nam Phong, Ngô Mặc nhân lúc không ai chú ý, chui tọt vào lều của Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh đang ôm Hắc Kim Cổ Đao ngồi trên ghế nhắm mắt trầm tư.

Nghe thấy tiếng vén màn lều, anh mở mắt ra nhìn thấy Ngô Mặc đi vào.

“Lão Trương, bàn với anh chút việc.” Ngô Mặc ghé sát tai Trương Khởi Linh hạ thấp giọng: “Khụ, anh em mình... cái đó lại đến giờ rồi, anh có tiện giúp một tay không?” May mà Trương Khởi Linh là người chính trực, tư tưởng không bị lệch lạc, nếu không cái kiểu nói này của cậu, người ngoài mà không hiểu lầm thì mới là lạ.

Trương Khởi Linh vốn dĩ thần sắc rất bình tĩnh, nhưng nghe xong lời Ngô Mặc, lông mày anh nhíu chặt lại.

Nghĩ đến thảm trạng của Ngô Mặc lần phát tác trước, anh ngẩng đầu nhìn cậu, sâu trong đôi mắt thoáng hiện vẻ lo lắng.

“Ơ hay, đã bảo anh rồi, não không dùng đến thì đừng có nhăn nhó thế.” Trong lúc nói, Ngô Mặc đưa tay dãn lông mày cho Trương Khởi Linh, lại vỗ vai anh cười đạo: “Đừng lo cho tôi, lần này thời gian không lâu đâu, chỉ bốn tiếng thôi, vèo cái là qua ấy mà.” “Ừ!” Trương Khởi Linh đáp một tiếng, nhưng thực chất trong lòng lo lắng bội phần.

Có điều cái mặt của gã này như mặt bài Tây vậy, không nhìn kỹ thì chẳng nhận ra được gì.

“Lúc nãy lên núi tôi phát hiện ra một cái hang động, tôi thấy chỗ đó chắc là ổn.” Trước khi vào đây, Ngô Mặc đã tính xem mình nên "độ kiếp" ở đâu rồi.

Vốn dĩ dung hợp máu đã thảm lắm rồi, không tìm được chỗ nào tử tế thì đúng là chê mạng dài.

Trương Khởi Linh không nói gì, đứng dậy bắt đầu thu dọn hành lý.

Anh đã quá rõ tình trạng lúc nóng lúc lạnh của Ngô Mặc rồi, thế là anh lấy những thứ không dùng đến ra khỏi ba lô, nhét thêm túi sưởi và mấy loại thuốc hạ sốt vào.

Chuẩn bị xong xuôi, Trương Khởi Linh xách túi ra hiệu cho Ngô Mặc có thể đi rồi.

Ngô Mặc tính toán thời gian, tuyết ngoài kia lớn thế này, muốn đi xuống dưới mất ít nhất ba tiếng.

Cậu thầm thở dài: “Thôi kệ, đến sớm cho yên tâm.” Ngô Mặc dẫn Trương Khởi Linh đến trước lều của Vương Bàn Tử.

Còn chưa kịp vén màn đã nghe thấy tiếng ngáy vang trời từ bên trong, động tính chẳng khác gì tiếng trống trận thời cổ đại.

Ngô Mặc cũng chẳng khách sáo, vén màn sải bước đi vào.

Thấy Vương Bàn Tử đang nằm trên giường há hốc mồm ngủ say như chết, Ngô Mặc nhếch môi nở nụ cười xấu xa.

Cậu cúi người ghé sát tai Bàn Tử, khẽ nói: “Vãi, món bảo bối này giá trị lắm đây, Lão Trương mau cất đi, đừng để Bàn ca thấy.” “Cái gì?

Chương 453

Thằng nhóc mày muốn ăn mảnh hả?” Vương Bàn Tử bật dậy như lò xo, nhắm mắt gào lên: “Chia cho anh một nửa!” “Chia cái đầu anh ấy, tỉnh ngủ mau.” Ngô Mặc tức cười, vỗ Bàn Tử một cái: “Em có việc nhờ anh.” Bàn Tử đang ngủ mê mệt bị cái vỗ này của Ngô Mặc làm cho tỉnh hẳn.

“Tiểu Mặc, Tiểu Ca?

Sao hai người lại ở đây, tìm anh có việc gì à?” Ngô Mặc không vòng vo, để tranh thủ thời gian cậu kể lại sự tình một lượt.

Vương Bàn Tử nhảy dựng từ trên giường xuống đất, túm lấy tay Ngô Mặc lo lắng hỏi: “Sao lại đến nữa rồi?

Mày cái này cũng chẳng khác gì cái 'kỳ' của mấy em gái nhỉ?

Không được, không thể chậm trễ, anh đi tìm bác sĩ xem sao.” Nói đoạn anh định xông ra ngoài tìm bác sĩ của đội.

“Không cần đâu.” Ngô Mặc giữ chặt cổ tay anh, trầm giọng nói: “Cơ thể em em rõ nhất, bác sĩ nào cũng vô dụng thôi, đừng phí công.” “Cái gì mà vô dụng chứ?” Bàn Tử định nói thêm mấy câu nhưng bị Ngô Mặc chặn lại: “Anh, không kịp thời gian nữa rồi, em tìm anh là để nhờ giúp đỡ, được hay không nói một lời cho xong đi.” “Nói thối thế, có gì mà không được, đợi anh chuẩn bị đồ rồi chúng ta đi ngay.” Nếu không phải Ngô Mặc nói mình sắp phát bệnh thì Bàn Tử đã tặng cho cậu cái tát rồi.

“Đừng chuẩn bị nữa, Lão Trương đóng gói hết rồi.” “Tiểu Ca suốt ngày lầm lì, đóng gói xong từ bao giờ thế?” Bàn Tử buột miệng nói theo thói quen, khiến Trương Khởi Linh liếc anh mấy cái.

“Đúng rồi Tiểu Mặc, chuyện này em không nói với Thiên Chân và mấy người kia à?” Lúc sắp đi, Vương Bàn Tử sực nhớ ra nên hỏi một câu.

“Tuyệt đối đừng nhắc đến.” Ngô Mặc nhanh chóng phủ định đề nghị của Bàn Tử: “Bàn ca, em tìm anh và Lão Trương là vì không muốn họ biết tình trạng cơ thể mình.” Vương Bàn Tử gật đầu, hiểu ngay lập tức.

Ba người như đi ăn trộm, rón rén rời khỏi lều của Vương Bàn Tử một cách lặng lẽ.

Họ tự nhận là đã làm rất kín đáo, nhưng không ngờ trong doanh trại đông người, lúc nào cũng có một hai kẻ không quản ngại cái lạnh mà muốn ngắm tuyết rơi.

Trong lều của Giải Ngữ Hoa.

Anh ngồi trên ghế, nhìn Hắc Nhãn Kính và Hoắc Tú Tú mặc cả với nhau mà đầy vẻ bất lực.

Hắc Nhãn Kính ngậm thuốc lá, cười tủm tỉm: “Hoắc đương gia à, tôi nể mặt Hoa gia mới đàm phán với cô đấy, cái giá này hơi ít thì phải.” Hoắc Tú Tú lườm một cái, đáp lại: “Hắc gia, giá tôi đưa ra đã rất hợp lý rồi, hơn nữa tôi đâu có yêu cầu anh bảo vệ toàn trình, chỉ là trong hoạt động lần này thuận tiện giúp tôi lấy một thứ thôi.” Hắc Nhãn Kính cười mà không nói, Hoắc Tú Tú hết cách đành nghiến răng: “Vậy tôi thêm cho anh một triệu nữa, anh thấy thế nào?” “Chốt đơn.” Hắc Nhãn Kính vươn vai một cái, quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa cười hắc hắc: “Hoa gia, Hạt Tử không làm phiền anh và Tú Tú tiểu thư tâm sự nữa, tôi phải đi xem tiểu tổ tông nhà chúng ta có bị lạnh không đây.” Giọng điệu cợt nhả cộng với nụ cười trên mặt rõ ràng là đang khiêu khích.

Giải Ngữ Hoa định đáp trả thì nghe thấy bên ngoài lều có người nói: “Hoa gia, tôi có việc báo cáo.” “Vào đi.” “Vâng.” Dứt lời, một hỏa kế vén màn bước vào.

Khi thấy Hoắc Tú Tú và Hắc Nhãn Kính cũng ở đó, anh ta có vẻ do dự, không biết có nên nói ra không.

“Thập Ngũ, chuyện gì?” “Hoa gia, là chuyện của Mặc thiếu.” Giải Thập Ngũ nghĩ ngợi, thường thấy vị Hắc gia này đi cùng Mặc thiếu, chắc nói ra cũng chẳng sao.

Hắc Nhãn Kính định rời đi, nghe thấy tên Ngô Mặc liền dừng bước.

“Nói?” Giải Ngữ Hoa hơi rướn người về phía trước, nhìn chằm chằm Giải Thập Ngũ, lạnh lùng nói: “Nói mau, có chuyện gì?” Giải Thập Ngũ không dám chậm trễ, vội vàng mở miệng: “Hơn hai tiếng trước, tôi đang ở trong lều ngắm tuyết thì thấy Mặc thiếu cùng Ách gia và Bàn gia, ba người xách đồ vội vã đi ra ngoài.” “Tôi cũng không để tâm, cứ nghĩ Mặc thiếu lại đi kiểm tra trang bị như mọi khi.” “Nhưng đến giờ đã hơn hai tiếng rồi, lúc nãy tôi nhìn qua lều Mặc thiếu vẫn im lìm, tôi sợ có chuyện gì nên mới đặc biệt qua đây báo cáo một tiếng.” Hỏa kế chưa nói dứt lời, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa đã như hai mũi tên rời cung, đồng loạt lao thẳng về phía lều của Ngô Mặc.

Hoắc Tú Tú thấy tình hình không ổn cũng chạy theo.

May mà hiện giờ bên ngoài tuyết rơi mù trời, không ai chú ý đến họ, nếu không sẽ gây ra rắc rối không đáng có trong doanh trại.

Nhìn cái lều trống rỗng, Giải Ngữ Hoa không hiểu chuyện gì nhưng lại cảm thấy bất an một cách kỳ lạ.

Ngô Mặc thằng nhóc này có chuyện giấu mình.

Hắc Nhãn Kính cũng rất khó chịu.

Hắn nghĩ Ngô Mặc có chuyện tại sao không tìm mình mà cứ phải tìm gã người câm kia?

Quá đáng hơn nữa là ngay cả gã Bàn Tử đó cũng được gọi đi cùng, mà ngay cả một lời thông báo cũng không dành cho hắn.

Cũng chẳng trách Hắc Nhãn Kính không phản ứng kịp.

Mấy lần Ngô Mặc phát bệnh hắn đều không có mặt, nên không hề hay biết tình trạng ngày rằm hàng tháng này.

Khi ba người họ đến được hang động thì đã là hai tiếng đồng hồ sau.

Cửa động không đặc biệt lớn, nhưng để chứa ba người Ngô Mặc thì vẫn còn thừa thãi chán.

Vừa mới vào động, Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh liền vứt đống cành khô nhặt được dọc đường sang một bên.

Bàn Tử nhận lấy ba lô trong tay Ngô Mặc, thúc giục: “Người anh em, cậu mau sang bên cạnh nghỉ ngơi lấy sức đi, tôi với Tiểu Ca đốt lửa trước, không lát nữa là lạnh lắm đấy.” Trương Khởi Linh vỗ vai Ngô Mặc, có vẻ rất tán thành lời của Bàn Tử.

“Được rồi.” Ngô Mặc biết hai người có ý tốt nên cũng không tranh cãi nhiều.

Cậu đi đến góc hang, tựa vào vách đá nhắm mắt dưỡng thần.

Thú thật, cậu cũng không chắc mình có gượng qua nổi không.

Nghĩ đến việc hệ thống đặc biệt nhắc nhở phải giữ trạng thái tỉnh táo, Ngô Mặc không khỏi sầu não.

Mấy lần trước vừa mới bắt đầu, cậu đã có cảm giác sống không bằng chết, ý thức nhanh chóng mờ mịt.

Lần này độ khó tăng lên gấp sáu lần mà còn bắt phải tỉnh táo?

Đúng là ị lên đầu Diêm Vương, thách thức giới hạn mà.

“Hay là...” Ngô Mặc hơi do dự một lát, thầm nghĩ: “Hay là ông đây cũng đào cái hố trên mặt đất rồi tự chôn mình vào nhỉ?” Cậu nhìn xuống mặt đất rồi nhanh chóng phủ định ý tưởng này: “Không được, mẹ kiếp, thế chẳng phải là tự đào hố chôn mình sao?

Quá xui xẻo.” Suy đi tính lại, ngoài việc cắn răng chịu đựng thì chẳng còn cách nào khác.

May mà cậu cũng không phải là không có chuẩn bị.

Cậu kéo ba lô lại, lôi ra năm thanh thép.

Mỗi thanh to bằng ngón tay cái, vốn là loại hỏa kế dùng để dựng lều.

Ngô Mặc vừa nãy thấy trong lều nên tiện tay rút vài thanh nhét vào bao.

Dự định ban đầu của cậu là đóng mấy thứ này vào vách đá để xem có thể cố định cơ thể mình lại không.

Nhưng giờ cậu đổi ý rồi.

Để đống này bên cạnh, lúc nào đau quá thì bẻ chúng xem có giảm bớt được chút nào không.

Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử phân công rõ ràng.

Một người lo củi lửa, một người ra gần cửa động chuẩn bị tuyết.

Theo kinh nghiệm trước đó, khi Ngô Mặc phát bệnh, người cậu sẽ nóng đến mức đáng sợ.

Chuẩn bị sẵn ít tuyết bên ngoài để có thể hạ nhiệt vật lý cho cậu bất cứ lúc nào.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử ngồi vây quanh Ngô Mặc.

“Người anh em, cái bệnh này của cậu bao giờ mới dứt đây?” Bàn Tử thở ngắn thở dài, nhìn Ngô Mặc mà đau lòng thay.

“Không sao đâu.” Ngô Mặc vỗ vai Bàn Tử an ủi: “Bàn ca, lát nữa bất kể tôi có xảy ra chuyện gì, anh và lão Trương cũng đừng kinh ngạc.

Tôi quen rồi, chắc chắn sẽ chống chọi được.” Ngô Mặc không biết lần này sẽ thế nào, chỉ đành hết sức trấn an hai người kia.

Thú thật, lúc này lòng cậu hơi hối hận vì đã kéo hai người này vào cuộc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Khi kim đồng hồ chỉ đúng mười hai giờ, Ngô Mặc chỉ thấy ngực mình như bị búa tạ nện vào, trong tích tắc tan nát thành từng mảnh.

Lục phủ ngũ tạng đồng loạt nổi loạn, như có ai đó cầm máy khoan điện khuấy đảo không ngừng bên trong.

Máu chảy trong huyết quản như dao cắt thịt, đầu óc ong ong, hai mắt đỏ rực vì sung huyết.

Đau, cái đau không dứt.

Ngô Mặc từng nghĩ sẽ rất đau, nhưng không ngờ lại đau thấu xương tủy thế này.

Cảm giác này đến quá đột ngột, khiến cậu không kịp phòng bị, phun ra một ngụm máu.

“Tiểu Mặc!” Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử chẳng thèm quan tâm máu bắn lên người, đồng loạt vươn tay đỡ lấy Ngô Mặc.

Không ai ngờ cái bệnh này lại phát tác đúng giờ đến thế.

Ngô Mặc đau đến mức hô hấp gần như đình trệ, não bộ suýt chút nữa là cháy máy như một chiếc CPU quá nhiệt.

“Tiểu Ca, anh mau nghĩ cách đi, sao lần này Tiểu Mặc lại thổ huyết thế này?” Bàn Tử nhìn bộ dạng đau đớn của Ngô Mặc mà không giúp được gì, cuống đến mức mồ hôi chảy ròng ròng.

Trương Khởi Linh ngoài việc giữ chặt Ngô Mặc thì cũng chẳng có cách nào tốt hơn.

Nóng, cái nóng từ trong lòng tỏa ra ngoài.

Chương 454

Ngô Mặc điên cuồng xé rách quần áo, hy vọng mình có thể mát mẻ hơn một chút.

Trương Khởi Linh đưa tay giúp Ngô Mặc cởi áo trên, rồi quay đầu lạnh lùng ra lệnh cho Bàn Tử: “Hạ nhiệt.” “Được, anh giữ lấy Tiểu Mặc, tôi đi lấy tuyết.” Bàn Tử không chậm trễ, bật dậy chạy biến ra ngoài động.

Gã hết lần này đến lần khác vận chuyển tuyết vào, nhưng tuyết vừa chạm vào người Ngô Mặc là tan ngay lập tức.

Bàn Tử cuống quýt cởi luôn áo khoác, xách ra ngoài động.

Đến chỗ tuyết, gã trải áo khoác xuống đất rồi vơ tuyết vào.

Đúng lúc này, từ đằng xa vang lên một giọng trêu chọc: “Chà, Bàn Tử, định nặn người tuyết đấy à?” Bàn Tử giật mình, vội ngẩng đầu nhìn.

Nhờ ánh lửa trong động hắt ra, gã thấy cách đó không xa có ba người đang đứng.

Nhìn kỹ lại thì là Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà.

“Hắc gia, Hoa gia, Thiên Chân?” Hắc Nhãn Kính tay nghịch con dao găm, thong dong đi tới cạnh Bàn Tử, cười không tốt lành gì: “Nửa đêm nửa hôm không ngủ, chạy ra đây định làm cái gì thế?” Bàn Tử lúc này lo đến mức đầu sắp bốc khói, làm gì có tâm trạng đùa giỡn.

Gã cũng chẳng màng lời dặn của Ngô Mặc trước đó, gào lên: “Đừng có nói nhảm nữa, mau giúp một tay xúc tuyết đi, Tiểu Mặc sắp chịu không nổi rồi!” Câu nói vừa thốt ra, cả ba người đều sững sờ.

May là cả ba đều có đầu óc, không hỏi han dông dài mà lập tức cởi áo khoác ra xúc tuyết, xong xuôi là cuống cuồng chạy vào trong động.

Vừa vào đến nơi, ba người thấy Ngô Mặc đang được Trương Khởi Linh ôm trong lòng.

Trong nháy mắt, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà cùng nhớ đến căn bệnh trên người Ngô Mặc.

Còn Giải Ngữ Hoa, ngoại trừ lần trên đường về từ cung điện Tây Vương Mẫu thì chưa từng thấy tình trạng này sau đó.

“Tiểu Mặc!” Ba giọng nói đồng thời vang lên, ba bóng người cũng cùng lúc lao tới.

“Mau, đổ tuyết lên người nó!” Bàn Tử vẫn còn chút lý trí, đem hết tuyết bọc trong áo đổ lên người Ngô Mặc.

Tuyết lạnh đổ lên người đem lại sự kích thích ngắn ngủi, giúp tâm trí Ngô Mặc tỉnh táo hơn một chút.

Ngô Mặc lúc này đang cởi trần, hình xăm trên người hiện lên rõ mồn một, da dẻ đỏ rực như con tôm đại bự vừa vớt ra khỏi nồi.

Khóe miệng cậu rỉ máu, huyết quản trên người nổi lên cuồn cuộn, tưởng như máu có thể phá vỡ mạch máu mà nổ tung bất cứ lúc nào.

Tình trạng này của cậu vượt xa tất cả những lần trước, khiến Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà không dám tùy tiện chạm vào.

Sắc mặt Hắc Nhãn Kính sa sầm, lòng lạnh như băng giá ngoài kia.

Anh không ngờ Ngô Mặc lại phát bệnh vào lúc này, mà nhìn còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Giải Ngữ Hoa cũng vậy, sắc mặt trắng bệch đáng sợ.

Anh nhìn vết máu trên mặt đất rồi nhìn Ngô Mặc yếu ớt, lòng đau như dao cắt.

“Bàn Tử, rốt cuộc là chuyện gì thế này?” Ngô Tà cuống đến mức vò đầu bứt tai, chỉ biết hỏi Bàn Tử để nắm rõ tình hình.

“Đừng hỏi nữa, mau đi lấy tuyết tiếp đi, không thấy người nó nóng đến đáng sợ à?” Bàn Tử không có thời gian giải thích nhiều, gã như một tên bốc vác, cứ chạy ra chạy vào vận chuyển tuyết.

Đông người sức mạnh lớn, nhóm Ngô Tà cũng tham gia vào, nhưng vẫn không đủ đáp ứng nhu cầu của Ngô Mặc.

Cơ thể cậu lúc này giống như nham thạch dưới lòng đất, bất cứ thứ gì lạnh lẽo chạm vào đều lập tức hóa thành hơi nước.

Ngô Mặc biết rõ tình hình trong động, nhưng hiện tại cậu không thể thốt nên lời.

Thấy tốc độ lấy tuyết không theo kịp tốc độ sử dụng, Ngô Tà vỗ trán bảo: “Đừng vận chuyển nữa, ngoài kia tuyết dày thế kia, hay là chúng ta khiêng Tiểu Mặc ra ngoài đặt vào đống tuyết luôn đi.” “Đúng là anh trai ruột thịt có khác.” Ngô Mặc đau đến mức không nói được, nhưng trong lòng vẫn không quên cà khịa: “Anh định chôn sống em luôn đấy à?” “Mẹ kiếp, sao mình không nghĩ ra cái này nhỉ?” Bàn Tử cũng tự đập mình một cái thật mạnh.

Lúc nãy gã chỉ mải nghĩ đến vấn đề an toàn mà không tính chuyện khác.

Giờ Ngô Tà nhắc tới, gã cũng thấy cách này không tệ.

Những người còn lại nghe xong, thấy cũng không còn cách nào hay hơn nên đành thử xem sao.

Trương Khởi Linh nãy giờ vẫn đỡ Ngô Mặc, vừa định bế cậu lên thì nghe thấy một giọng nói yếu ớt nhưng kiên định: “Khiêng...” Đây là sự quật cường cuối cùng của Ngô Mặc.

Tình trạng của cậu bây giờ khác trước, cậu cần giữ đầu óc tỉnh táo chứ không phải hôn mê bất tỉnh nhân sự.

Cậu không chấp nhận được việc một thằng đàn ông con trai như mình lại bị người ta bế kiểu công chúa.

Thà cứ khiêng như khiêng xác chết ra ngoài còn hơn là bị bế đi.

"Nhịn đi." Hắc Nhãn Kính ngồi xổm xuống, nhìn Ngô Mặc nghiêm túc nói: "Gượng qua được, lát nữa muốn cái gì anh cũng cho." Cũng may là Ngô Mặc đang đau nên ngoài cái chữ đó ra thì chẳng nói thêm được gì, nếu không cậu nhất định sẽ bắt Hắc Nhãn Kính viết giấy nợ.

Giải Ngữ Hoa đến lời cũng không muốn nói, anh cắn chặt môi dưới, như muốn gánh chịu nỗi đau thay cho Ngô Mặc.

Mọi người không hiểu tại sao Ngô Mặc lại bảo khiêng, chỉ tưởng là cơ thể cậu lúc này không thích hợp để bế.

Thế là mấy vị đại lão, người xốc nách, kẻ nắm chân, nhanh chóng khiêng Ngô Mặc ra ngoài động.

Ngô Mặc cảm thấy mình như một con lợn sắp bị mổ thịt, chỉ thiếu mỗi việc bị trói tứ chi vào một cái đòn khiêng thôi.

Họ nhẹ nhàng đặt Ngô Mặc lên tuyết.

Chưa đầy một lát, lớp tuyết dày trên mặt đất đã tan thành nước.

Mọi người không biết phải làm gì, chỉ biết quây quanh không ngừng trò chuyện với Ngô Mặc, hy vọng cậu có thể trụ vững.

Vừa đau vừa phải giữ tỉnh táo, Ngô Mặc thấy đúng là một giây dài bằng một năm.

Ngay khi cậu nghĩ độ khó gấp sáu lần chắc cũng chỉ đến thế này thôi thì một đợt sóng dữ dội hơn ập đến.

Cái nóng nhanh chóng chuyển sang cái lạnh.

Máu từ miệng cậu phun ra biến thành những vụn băng.

Ngô Mặc cuộn tròn người lại, toàn thân run rẩy.

“Chuyện gì thế này?

Sao lại chuyển sang lạnh rồi?” Bàn Tử kêu lên kinh hãi: “Sao triệu chứng lại khác trước thế?” Lời vừa dứt, Ngô Mặc đã bị Hắc Nhãn Kính cưỡng ép ôm vào lòng, quay người chạy thẳng vào trong động.

Lòng anh như lửa đốt, bước chân loạng choạng suýt bị cành cây làm vấp ngã.

Với Hắc Nhãn Kính, đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra, đủ thấy tâm trí anh đã loạn đến mức nào.

Trong động vẫn còn đống lửa để sưởi ấm.

Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh bám sát theo sau, Bàn Tử và Ngô Tà chậm hơn một bước.

Ngô Mặc bây giờ như một cái máy phun băng, miệng liên tục nôn ra băng máu, cơ thể run như cầy sấy.

Trong lòng Hắc Nhãn Kính, sát ý ngày càng đậm đặc.

Anh rất muốn tìm ra lão già năm xưa đã xăm hình và hạ độc lên người Ngô Mặc, rồi dùng những thủ đoạn tàn độc nhất để trừng trị lão.

Giải Ngữ Hoa cũng chẳng khá khẩm hơn.

Nghe Bàn Tử và Ngô Tà kể lại, anh mới biết đây không phải lần đầu Ngô Mặc phát bệnh.

Anh hận không thể tự tát mình một trận, chuyện quan trọng thế này mà sao trước đây mình không chú ý tới?

Vào hang rồi, Trương Khởi Linh và Bàn Tử liên tục thêm củi, cố gắng để nhiệt độ trong động cao hơn.

Ngô Tà thấy thiếu củi thì chạy ra ngoài nhặt.

Hắc Nhãn Kính ôm Ngô Mặc để sưởi ấm cho cậu, Giải Ngữ Hoa dùng áo khoác lau vết máu nơi khóe miệng.

Mấy người họ xoay quanh Ngô Mặc như chong chóng.

Ngô Mặc đau thấu xương tủy, bọn họ cũng đau thấu tận tâm can.

Một người vốn năng động nhảy nhót, giờ đây yếu ớt đến mức hụt hơi cả tiếng rên rỉ.

Sự tương phản này quá đỗi mãnh liệt.

Lần đầu tiên thời gian trôi qua chậm chạp đến thế, chậm đến mức họ không biết đã qua bao lâu.

Có lẽ đây là khoảng thời gian khó khăn nhất trong đời họ.

Chương 455

Lúc nãy khi nóng, máu như dao cắt thịt, giờ chuyển sang lạnh, dao lại biến thành kim châm.

Cậu có ảo giác mình giống như người rơm trên thuyền trong điển tích Thảo thuyền mượn tiễn, vô số mũi tên cứ thế găm thẳng vào người mình.

Ngay lúc Ngô Mặc sắp sụp đổ và định bỏ cuộc, thời gian đã hết.

Mọi cảm giác đau đớn như thủy triều rút đi, trong phút chốc biến mất hoàn toàn.

“Vượt qua rồi...” Cậu lầm bầm mấy chữ đó.

Khi tâm trí vừa nới lỏng, cả người cậu đổ rầm ra phía sau.

“Tiểu Mặc!” Mắt Giải Ngữ Hoa đỏ hoe, cứ ngỡ Ngô Mặc không trụ nổi mà xảy ra chuyện, vội vàng ôm lấy cậu vào lòng.

Hai cánh tay anh ôm lấy Ngô Mặc hơi run rẩy.

Hắc Nhãn Kính đưa tay áp sát dưới mũi Ngô Mặc, cảm nhận được hơi thở yếu ớt của cậu mới thấy nhẹ cả lòng.

Bàn Tử ngồi bệt xuống đất, thở hồng hộc: “Tiểu Mặc chắc là qua khỏi rồi, lần trước kết thúc cũng có bộ dạng này.” “Tôi cũng nhớ là vậy.” Ngô Tà ngồi dựa vào Bàn Tử, thuận tay lau mồ hôi trên trán.

Trương Khởi Linh ném thêm vài cành cây vào đống lửa cho cháy to hơn.

Trong hang động, ngoài tiếng củi nổ lách tách thì không còn âm thanh nào khác.

Phải mất mười phút sau, Ngô Mặc mới hồi lại được hơi thở, từ từ mở mắt.

“Tiểu Mặc, còn chỗ nào không khỏe không?” “Chỗ nào khó chịu?

Nói với anh.” “Tiểu Mặc, em tỉnh rồi à?” Ánh mắt của mọi người vẫn luôn dán chặt vào Ngô Mặc, thấy cậu mở mắt là đồng loạt vây lại hỏi han không ngớt.

Có lẽ làm vậy mới có thể phát tiết hết nỗi lo âu trong lòng.

“Khát...” Cổ họng Ngô Mặc như bị dao cứa qua, phát ra âm thanh khàn đặc khó nghe.

“Tôi có đây.” Bàn Tử chuẩn bị rất đầy đủ, vội vàng lục túi lấy bình nước đưa cho Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa vặn nắp, từ từ mớm từng chút nước vào miệng Ngô Mặc.

Ngô Mặc nôn ra không ít máu, một chốc một lát chưa bù lại được, uống chút nước cũng đỡ phần nào.

Cậu tựa vào người Giải Ngữ Hoa, nhìn ánh mắt lo lắng của mấy anh em, khóe miệng ráng nặn ra một tia nụ cười.

“Chưa chết đâu mà, đừng có làm như đi đưa đám thế chứ.” “Phì, phì phì!” Lời vừa dứt, một tràng tiếng nhổ nước miếng vang lên liên tục.

“Thằng ranh này, nói bậy bạ gì đấy?” Giải Ngữ Hoa không nỡ mắng nặng, chỉ có thể nhíu mày trách nhẹ: “Mấy lời xui xẻo này sau này đừng nói nữa.” “Yên tâm đi, có các anh ở đây, Diêm Vương đến anh cũng đánh cho chạy mất dép.” Hắc Nhãn Kính sờ trán Ngô Mặc, thấy nhiệt độ đã bình thường mới thầm thở phào, bắt đầu có tâm trạng tấu hài: “Tiểu Mặc, em bị bệnh sao không nói với anh một tiếng?

Anh sắp lo chết rồi đây.” Ngô Tà nghé đầu qua trừng mắt nhìn Ngô Mặc, hừ hừ nói: “Còn có lần sau là anh trở mặt với mày đấy.” Nói xong câu này, thấy cũng hơi xui nên lại liên tục nhổ nước miếng xuống đất.

Trương Khởi Linh đứng phía sau, quan sát kỹ sắc mặt Ngô Mặc, thấy trạng thái tốt hơn lúc nãy nhiều mới thầm gật đầu.

Nhìn bộ dạng này của Ngô Tà, khóe miệng Ngô Mặc khẽ nhếch lên.

Cậu thở dốc vài hơi, nói với Ngô Tà bằng giọng yếu ớt: “Anh, qua đây.” Nếu là bình thường, Ngô Tà còn có thể làm kiêu một chút, dù gì mình cũng là anh, sao có thể để thằng em ngoắc tay một cái là chạy lại ngay được?

Nhưng bây giờ thằng em như một món đồ sứ dễ vỡ, cần phải nâng niu chăm sóc.

Đừng nói là nó gọi, kể cả không gọi anh cũng hận không thể nhìn nó 24/24.

Ngô Tà ghé sát lại, khẽ hỏi: “Nói anh nghe, có phải chỗ nào vẫn còn khó chịu không?” Ngô Mặc nhấc tay đặt lên vai Ngô Tà, nghiến răng tựa cả người sang.

Ngô Tà bị Ngô Mặc ôm cổ thì hơi ngẩn người.

Từ khi Ngô Mặc lớn lên, rất hiếm khi ôm anh như thế này.

Ngô Tà nhanh chóng hoàn hồn, sợ Ngô Mặc ngã nên dùng hai tay ôm lấy thắt lưng cậu, rồi như dỗ dành đứa trẻ, một tay vỗ nhẹ lưng cậu, nói: “Đừng sợ, Nhị thúc đã tìm người đi tìm cách giải quyết rồi, bệnh của em sẽ sớm khỏi thôi.” “Vâng!” Ngô Mặc vùi đầu vào vai Ngô Tà, phát ra âm thanh trầm đục.

Tuy biết rằng chẳng bao giờ tìm ra cách giải quyết đâu, nhưng lời an ủi của anh trai vẫn khiến lòng cậu ấm áp hẳn lên.

Nói cũng lạ, lúc Ngô Mặc suýt bỏ cuộc lúc nãy, người cậu lo lắng nhất lại chính là Ngô Tà.

Nghĩ đến thảm cảnh tương lai của ông anh ngốc nghếch này, lòng cậu lại đau như cắt nhưng chẳng thể làm gì được.

Cứ ngỡ mình sẽ phải vẫy tay chào tạm biệt họ, không ngờ lại gượng qua được.

“Ngoan nào.” Ngô Tà xoa tóc Ngô Mặc, trong lòng lần đầu tiên trỗi dậy sát cơ.

Đứa nào mà tàn độc thế, đến một đứa trẻ cũng nhẫn tâm hạ độc thủ?

Nhìn cảnh anh em tình thâm này, mấy người bên cạnh cảm thấy không thoải mái cho lắm.

“Này người anh em, cậu có hơi thiên vị rồi đấy nhé.” Bàn Tử nổ phát súng đầu tiên: “Nhìn Bàn ca của cậu xem, mệt đến mức mồ hôi đầm đìa, vì cậu mà sụt mất mấy cân rồi đây này.

Mau qua đây cho Bàn ca ôm cái, cảm nhận hơi ấm của tình yêu nào.” Lời gã nói xong chỉ nhận lại vài cái lườm cháy mặt.

Hắc Nhãn Kính cũng không chịu thua kém, bồi thêm một câu: “Đừng có tựa vào anh em nữa, Ngô Tà thể lực kém lắm, coi chừng em đè nát nó đấy.” Một khoảnh khắc ấm áp tuyệt vời đã bị cái mồm thối của Hắc Nhãn Kính phá hỏng.

Ngô Tà suýt phát điên, quay sang hét với Trương Khởi Linh phía sau: “Tiểu Ca, tôi trả tiền, anh giúp tôi đánh nó một trận được không?” Trương Khởi Linh lặng lẽ nhìn Ngô Tà, không gật cũng không lắc đầu, có vẻ như đang cân nhắc xem có nên nhận đơn này không.

Ngay khi Ngô Tà định bỏ cuộc để tự thân vận động thì Trương Khởi Linh khẽ gật đầu một cái thật mạnh.

“Chốt kèo!” Ngô Tà cười híp cả mắt: “Tiểu Ca anh yên tâm, lát nữa tôi làm cho anh cái thẻ ngân hàng.” Anh vốn dĩ nhìn tên khốn Hắc Nhãn Kính này không thuận mắt từ lâu rồi, nay Trương Khởi Linh chịu ra tay, bao nhiêu tiền anh cũng trả.

Nhất định phải nhờ Trương Khởi Linh nện cho tên Hạt Tử này một trận tơi bời cho bõ ghét.

Dù sao dạo trước thằng em cũng cho anh không ít đồ cổ, đổi ra tiền thì thừa sức trả phí thuê mướn.

“Cho tôi góp một chân với.” Giải Ngữ Hoa thản nhiên xen vào: “Tôi chi hai triệu, chắc đủ một lần nhỉ?” Nghe thấy cái giá đó, Bàn Tử sắp chảy cả nước miếng.

Nhưng gã biết tự lượng sức mình, đối phó người thường thì được, chứ đối phó Hắc Nhãn Kính?

Đúng là vuốt râu Diêm Vương, tự tìm đường chết.

Trương Khởi Linh chưa kịp đáp lời thì đã nghe một giọng nói yếu ớt vang lên: “Em nhận đơn này được không?” Câu nói của Ngô Mặc khiến ai nấy đều dở khóc dở cười.

Hắc Nhãn Kính ngồi bệt dưới đất, nhìn Ngô Mặc dở khóc dở cười: “Tổ tông của tôi ơi, em muốn đánh tôi đến thế cơ à?” Thể lực của Ngô Mặc đang dần hồi phục, lúc này nói chuyện không còn như lúc nãy, nói một chữ thở nửa ngày nữa.

“Không phải, em chỉ sợ lão Trương mệt quá thôi.” Ngô Mặc cười cười, nói tiếp: “Dù gì trí nhớ anh ấy cũng không tốt, cầm nhiều tiền thế trong tay, sau này quên mất thì phí lắm.” Cậu cố ý đùa giỡn như vậy cũng là để xoa dịu tâm trạng lo lắng của mấy anh em.

Ngô Mặc cũng thấy bất lực, cậu không ngờ lại bị Hoa ca bọn họ phát hiện, thầm tự trách mình cảnh giác không cao nên mới để lộ sơ hở.

Những người này tâm tư nhạy bén, nhận ra Ngô Mặc đang lo lắng cho họ nên cũng phối hợp, nhẹ nhàng nói cười.

Sau khi dung hợp huyết mạch, tuy sau này sẽ có lợi cho cơ thể, nhưng ngay khi vừa kết thúc sẽ dẫn đến đau đầu và vài bệnh nhẹ khác.

Ngô Mặc xem giờ, mới có hơn bốn giờ sáng.

Nghe tiếng gió bên ngoài, dường như tuyết vẫn đang rơi dày.

Lúc này mà đi đường núi về doanh trại thì Ngô Mặc thấy mình chắc không làm nổi, mà dù có làm được, bộ dạng yếu ớt thế này xuất hiện trước mặt mọi người cũng ảnh hưởng đến danh tiếng của cậu.

“Tiểu Mặc, tựa vào người anh nghỉ ngơi một lát đi.” Giải Ngữ Hoa nhận thấy động tác xem giờ của Ngô Mặc, bảo cậu tựa vào vai mình, khẽ nói: “Đừng vội, cứ ngủ một giấc thật ngon, tỉnh dậy rồi chúng ta hãy về.” Gân xanh trên trán Ngô Mặc giật liên hồi, như thể có thứ gì đó đang nhảy nhót bên trong.

Cậu tựa vào người Giải Ngữ Hoa, nhắm mắt nói: “Hoa ca, hát cho em nghe một đoạn đi.” “Thằng ranh con.” Giải Ngữ Hoa bất lực lắc đầu, vừa bóp thái dương cho Ngô Mặc vừa khẽ cất giọng hát.

Trong hang động ấm áp vang lên một đoạn hị khúc uyển chuyển, êm tai.

Một lát sau, tiếng ngáy của Ngô Mặc đã át cả tiếng hát của Giải Ngữ Hoa.

“Tiểu Hoa, đây có tính là thất bại thảm hại trong sự nghiệp diễn xuất của cậu không?” Ngô Tà nhìn biểu cảm uất ức của cậu bạn nối khố mà che miệng cười trộm.

Giải Ngữ Hoa lườm Ngô Tà một cái, bực bội đáp: “Nhỏ tiếng thôi, đừng để nó thức giấc.” “Yên tâm đi Hoa gia.” Bàn Tử châm điếu thuốc, rít vài hơi: “Cái thằng này chỉ cần đã ngủ rồi thì đừng nói là nói chuyện, đánh sấm nó cũng chẳng nghe thấy đâu.” Điểm này thì mấy anh em đều biết rõ.

Trừ khi Ngô Mặc tự cảm thấy nguy hiểm mà tỉnh lại, nếu không mà không có việc gì mà gọi nó dậy?

Nó không đá cho mấy nhát thì không hả giận đâu.

Nhìn Ngô Mặc sau khi ngủ thiếp đi vẫn lộ ra biểu cảm đau đớn, Hắc Nhãn Kính cau chặt mày, thuốc trong miệng hết điếu này đến điếu khác.

Anh nhớ lần phát tác trước của Ngô Mặc kéo dài cả ngày lẫn đêm, nhưng mức độ đau đớn không bằng lần này.

Tại sao lần này thời gian rút ngắn mà nỗi đau lại tăng lên?

Chương 456

Hắc Nhãn Kính quyết định sau chuyến hành trình này nhất định phải đích thân đến Miêu Cương truy tìm tung tích lão già năm đó.

Trước đây anh không đi là vì Ngô Nhị Bạch không tin tưởng anh, tự phái người đi tìm.

Nhưng tình hình hiện tại của Ngô Mặc không thể chờ đám người đó thong thả tìm kiếm được.

Giải Ngữ Hoa cũng đang suy nghĩ về chuyện này.

Anh nghĩ đến cái chết bí ẩn của cha và chú mình, rồi chứng bệnh đặc thù trên người Ngô Mặc, chẳng lẽ có kẻ muốn ra tay với Cửu Môn?

Nhưng nếu ra tay, sao lại chọn Ngô Mặc?

Theo lý thì Ngô Tà mới là đích tôn của nhà họ Ngô, chẳng phải nên nhắm vào anh ta trước sao?

Ngô Tà thì không ngừng hồi tưởng lại những lời Nhị thúc nói năm xưa, hy vọng tìm thấy chút manh mối từ những chi tiết nhỏ nhặt.

Ngô Mặc ngủ thiếp đi như nhấn nút tạm dừng.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều rơi vào trầm tư.

Con người một khi có chấp niệm sẽ sinh ra động lực mạnh mẽ, Ngô Tà chính là người như vậy.

Vốn dĩ anh có thằng em lo hết mọi chuyện, cảm thấy chỉ cần đi theo nó thì gặp bất cứ nguy hiểm gì cũng không sợ.

Nhưng khi tận mắt chứng kiến thằng em cường hãn như thế hết lần này đến lần khác nằm co quắp đau đớn mà mình chỉ biết đứng nhìn bất lực, cảm giác đó đúng là tâm như đao cắt.

Ngô Tà dựa vào vách động, nhìn Ngô Mặc đang ngủ say, tâm tư rối bời.

Anh biết mình không giống Giải Ngữ Hoa, nắm trong tay gia tộc lớn mạnh có thể giúp Ngô Mặc tìm thuốc giải hay làm hậu thuẫn.

Anh cũng không giỏi thân thủ như Tiểu Ca và Hạt Tử để ở bên cạnh giúp đỡ cậu những việc trong tầm tay.

Thậm chí anh còn chẳng bằng Vương Bàn Tử, tuy thỉnh thoảng tên này hơi tào lao nhưng lúc then chốt lại rất đáng tin.

Anh ngoại trừ cái thân thể ám khí xui xẻo ra thì chẳng có ưu điểm gì.

Đã thế còn vướng vào đủ thứ chuyện rắc rối, bỗng dưng lòi đâu ra một kẻ có gương mặt giống hệt mình.

Bao nhiêu chuyện đan xen như thế, chẳng lẽ đều đổ hết lên đầu em trai sao?

Không được, không thể làm thế.

Mình là anh trai, anh trai ruột thịt.

Từ ngày nó sinh ra mình đã phải bảo vệ nó, không thể trốn sau lưng nó mãi được.

Mình nhất định phải đích thân tìm thấy thuốc giải, giúp nó loại bỏ độc tố trong người.

Giây phút này, tâm thái của Ngô Tà bắt đầu thay đổi.

Trước đây anh cũng học tập từ Hắc Nhãn Kính, nhưng đó chủ yếu là để cứu mạng chứ chưa bao giờ nghĩ đến việc phản kích hay chủ động ra tay.

Giờ đây vì tình trạng của Ngô Mặc, con mãnh thú ngủ say trong người anh đã thức tỉnh.

“Hoa gia, phiền cậu chăm sóc Tiểu Mặc một chút, tôi ra ngoài kiếm ít đồ rừng.” Hắc Nhãn Kính vứt mẩu thuốc xuống đất, đứng dậy nói với Giải Ngữ Hoa: “Lát nữa quay về mang theo chút đồ cho dễ ngụy trang.” “Chuyện của Tiểu Mặc không phiền Hắc gia nhọc lòng.” Giải Ngữ Hoa lạnh lùng đáp trả.

Hắc Nhãn Kính không để tâm, anh hất cằm với Trương Khởi Linh: “Ách Ba, đi thôi, ra ngoài vận động tí.” Trương Khởi Linh gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Hai người họ thường xuyên phối hợp nên cực kỳ ăn ý.

Chẳng bao lâu sau, họ xách theo đầy chiến lợi phẩm quay lại hang.

“Vãi, nhiều đồ rừng thế?” Bàn Tử thấy thế thì phấn chấn hẳn lên, sấn tới nhìn đông nhìn tây.

Gã xoa cằm suy nghĩ một lát rồi trầm giọng nói: “Tiểu Mặc hôm nay mất máu nhiều, mấy thứ này vừa hay để bồi bổ cho nó.” Nghe Bàn Tử định đích thân xuống bếp, mắt Ngô Tà sáng lên: “Bàn Tử làm nhiều nhiều chút, mấy anh em mình cũng bồi bổ luôn.” “Rõ rồi!” Bàn Tử cười đắc ý với Ngô Tà: “Thiên Chân, cứ chờ mà xem.” Tay nghề của Bàn Tử có thể sánh ngang đại đầu bếp, có điều tên này hơi lười, bình thường muốn gã nấu cơm là phải cho chút lợi ích.

Hôm nay gã chủ động đòi nấu cho Ngô Mặc, chứng tỏ vị trí của Ngô Mặc trong lòng gã không hề nhẹ.

Hắc Nhãn Kính cũng rất giỏi nấu ăn, nhưng thấy Bàn Tử đã chủ động nên anh cũng không tham gia.

Dù sao thì lười được lúc nào hay lúc ấy vốn là phong cách nhất quán của anh.

Ngô Mặc ngủ hơn hai tiếng đồng hồ, khi tỉnh dậy trời đã sáng.

Giải Ngữ Hoa để Ngô Mặc ngủ thoải mái nên giữ nguyên một tư thế suốt bấy lâu, không dám nhúc nhích.

“Đầu còn đau không?” Giải Ngữ Hoa vừa hỏi vừa dùng mu bàn tay chạm vào trán Ngô Mặc.

Thấy nhiệt độ đã bình thường, anh lại quan sát trạng thái của cậu, thấy ngoài sắc mặt hơi nhợt nhạt thì tinh thần đã khá hơn nhiều, tảng đá trong lòng mới thực sự hạ xuống.

“Em không sao rồi Hoa ca.” Ngô Mặc đáp lời Giải Ngữ Hoa trước, rồi cười nói với mấy ông anh khác: “Mấy anh đừng lo, người ta bảo tai họa sống ngàn năm, với bản lĩnh của em trai mấy anh đây thì vạn năm cũng chẳng nhằm nhò gì.” “Đúng.” Hắc Nhãn Kính giơ ngón tay cái, cười híp mắt phụ họa: “Em còn lợi hại hơn cả con khỉ Đại náo Thiên cung nữa.” Ngô Mặc cũng chẳng phải dạng vừa, tinh thần vừa hồi phục là khả năng cà khịa tăng vọt: “Kính ca, anh lại gần đây tí.” Ngô Mặc vẫy vẫy tay với Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính nhướn mày, cười gian xảo: “Muốn sà vào lòng anh à?

Cũng không phải không được, nhưng giá cả phải thương lượng nhé.” Nói thì nói vậy nhưng chân anh không ngừng lại, ngồi xổm xuống gần Ngô Mặc.

Ngô Mặc cũng chẳng khách sáo, hai tay giữ chặt đầu Hắc Nhãn Kính.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Hắc Nhãn Kính, cậu dùng sức lắc mấy cái, vừa lắc vừa cười hì hì: “Để em nghe kỹ xem có tiếng sóng biển không nào?” Ban đầu không ai phản ứng kịp, sau đó từng người một không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Hắc Nhãn Kính ngẩn người, rồi dở khóc dở cười nhìn Ngô Mặc.

Nhưng không thể phát tiết nỗi bất mãn trong lòng, anh đành gập ngón tay gõ nhẹ lên trán Ngô Mặc hai cái, uất ức nói: “Sớm muộn gì tôi cũng bị em chọc tức chết mất thôi.” “Yên tâm đi anh.” Ngô Mặc nương theo sức của Hắc Nhãn Kính đứng dậy, đáp một câu: “Dù cho Diêm Vương có đích thân tới đón anh, em cũng có thể chửi cho lão cút về lò đúc lại.” “Chỉ cần em trai anh còn một hơi thở, em sẽ không để bất cứ ai trong các anh đi trước em đâu.” Lời Ngô Mặc nói nghe như đùa nhưng thực ra lại là tiếng lòng của cậu.

Vừa rồi khi mở mắt thấy tất cả mọi người vây quanh mình, Ngô Mặc đã thầm hạ quyết tâm, bằng mọi giá phải bảo vệ mấy anh em này.

Dù phía trước có là đao sơn hỏa hải, cậu cũng không tiếc dùng thân mình để vượt qua.

Khi cả nhóm quay về doanh trại thì đã hơn hai tiếng sau.

Thời tiết đúng như lời Ngô Mặc nói, sương mù dày đặc, tầm nhìn chưa đầy một mét.

Ngoài Hoắc Tú Tú và những hỏa kế thân tín, không ai chú ý đến việc họ đã rời đi.

Một phần vì họ đi rất nhanh và cảnh giác cao, phần khác là nhờ Hoắc Tú Tú ở lại hỗ trợ che giấu.

Tóm lại, cả nhóm về đến doanh trại bình an vô sự, chẳng có chuyện gì xảy ra.

Ngô Mặc đoán sương mù chắc phải năm tiếng nữa mới tan.

Đã vậy thì cậu cũng chẳng khách sáo, về lều thay quần áo xong là nằm vật ra giường.

Cậu cần ngủ thêm một lúc để hồi phục thể lực, chuẩn bị cho hành trình sắp tới.

Giải Ngữ Hoa và những người khác thấy Ngô Mặc đã ngủ thì cũng ai đi việc nấy.

Bàn Tử dọn dẹp đống đồ rừng, định nấu cho Ngô Mặc một nồi canh đại bổ.

Ngô Tà thì đi thẳng đến lều của Ngô Tam Tỉnh.

Anh muốn nói chuyện hẳn hoi với Tam thúc, hy vọng ông có thể ủng hộ ý tưởng của mình.

Việc Ngô Tà chủ động tìm mình khiến Ngô Tam Tỉnh rất ngạc nhiên.

Trong ấn tượng của ông, thằng cháu đích tôn này ngoài việc lừa đồ cổ của ông ra thì hiếm khi chủ động xáp lại gần.

“Tiểu Tà, tìm chú có việc gì?” Ngô Tam Tỉnh ngồi trên ghế, nhìn Ngô Tà từ đầu đến chân.

Nếu là bình thường, Ngô Tà đã sớm tìm lý do chuồn lẹ rồi.

Những lần bị Tam thúc tẩn vẫn luôn là bóng ma ám ảnh trong tâm trí anh, là cơn ác mộng thời thơ ấu không thể xóa nhòa.

Nhưng hôm nay đã khác.

Ngô Tà đã quyết tâm gánh vác nhà họ Ngô, anh phải đứng thẳng lưng, thản nhiên đối mặt với bậc tiền bối.

Đừng nói là Tam thúc, kể cả Nhị thúc có đứng trước mặt thì Ngô Tà cũng cho rằng dù ruột gan mình có xoắn lại thành vòng đi chăng nữa, trên mặt vẫn phải giữ được vẻ bình tĩnh. "Tam thúc, cháu có chuyện muốn nói với chú." Ngô Tà đứng trước mặt Ngô Tam Tỉnh, hơi có chút khẩn trương.

Dựa vào thái độ lúc Ngô Mặc gặp chú, cộng thêm những nội tình biết được từ cung điện Tây Vương Mẫu, lúc này cậu đã đoán ra được người trước mặt e rằng chính là Tam thúc ruột của mình.

Chương 457

Ruột với biểu, vẫn có sự khác biệt về bản chất.

Ít nhất là lúc đánh mình, Tam thúc ruột ra tay ác thật sự.

Ngô Tam Tỉnh bưng cốc trà lên nhấp một ngụm, bình tĩnh nhìn chằm chằm Ngô Tà nói: "Vụ mày lén đánh thêm một cái chìa khóa hả?" "Hả?" Câu hỏi này ập đến bất ngờ khiến Ngô Tà - người vốn có tư duy nhạy bén - cũng phải đứng hình.

Nhưng đó chỉ là tạm thời.

Suốt ngày chơi cùng mấy kẻ có da mặt dày hơn cả gót chân kia, nếu không có chút thay đổi gì thì đúng là nhục mạ thực lực của đám người đó. "Tam thúc, chú nói vậy là có ý gì ạ?" Ngô Tà hơi nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to vô tội nhìn Ngô Tam Tỉnh, giọng điệu lộ rõ vẻ khó hiểu và ngơ ngác. "Nếu mày không hiểu thì chú cháu mình cũng chẳng có gì để nói." Ngô Tam Tỉnh liếc Ngô Tà một cái, lười nói nhảm với cậu.

Lão nhìn cái bộ dạng giả vờ giả vịt này của Ngô Tà là lại thấy bốc hỏa.

Cơn giận vừa bị thằng cháu nhỏ lừa một vố vẫn còn đó, lão trút hết lên đầu thằng cháu lớn.

Dù sao thì anh cả không làm gương tốt thì em trai mới học theo. "Đừng mà Tam thúc." Ngô Tà quay đầu nhìn quanh, thấy bên cạnh có cái ghế trống.

Cậu kéo lại ngồi cạnh Ngô Tam Tỉnh, cười hì hì nói: "Tam thúc, hôm nay cháu đến tìm chú là có chính sự, chuyện khác chúng ta cứ gác lại, sau này có rảnh thì nói tiếp." "Mày đứng xa tao ra chút, giữ khoảng cách một mét." Ngô Tam Tỉnh đã có bài học xương máu, giờ nhìn hai thằng cháu này cứ như nhìn quân trộm cắp. "Tam thúc, chú đúng là Tam thúc ruột của cháu mà." Lời Ngô Tà có ẩn ý, khiến gân xanh trên trán Ngô Tam Tỉnh nhảy dựng.

Thằng ranh Ngô Mặc cũng dùng đúng cái văn vở này, sau đó liền hung hăng đào hố khiến lão một phen khốn đốn, giờ thằng cháu lớn lại diễn lại màn này, nhìn bộ dạng cười nói kia chắc chắn không có ý tốt gì. "Rốt cuộc mày có chuyện gì?

Có chuyện thì nói, không có thì cút." Ngô Tam Tỉnh cầm mấy tờ tài liệu bên cạnh lên, tùy ý lật xem.

Lão định dùng thái độ lạnh nhạt để Ngô Tà biết khó mà lui.

Trong thâm tâm, lão không cho rằng Ngô Tà tìm mình có chính sự gì.

Theo suy nghĩ của lão, thằng cháu lớn này bị người trong nhà chiều hư rồi.

Văn không thành võ không thấu.

Tốt nghiệp xong chẳng có chút chí tiến thủ nào, giữ cái tiệm rách, đến tiền điện nước cũng đóng không nổi.

Tuy suy nghĩ này hơi phiến diện, và lão cũng là kẻ đầu sỏ khiến Ngô Tà trở nên như vậy, nhưng tâm lý giận cá chém thớt của con người rất kỳ diệu.

Đặc biệt là loại đàn ông trung niên thường xuyên sống trong thuyết âm mưu này, nội tiết tố thỉnh thoảng sẽ bị rối loạn.

Ngô Tam Tỉnh luôn cảm thấy mình từ nhỏ đã bị Nhị ca áp chế.

Hiện tại, thằng cháu mà lão và Giải Liên Hoàn chung tay nuôi lớn lại bị thằng em trai đè đầu cưỡi cổ.

Mẹ kiếp, đây đúng là vết đen trên con đường đời của lão. "Có chuyện thật ạ." Ngô Tà lập tức nghiêm túc lại.

Cậu sợ cười nữa sẽ bị Tam thúc đánh văng ra ngoài, trong doanh trại bao nhiêu người như vậy, truyền ra ngoài thì mất mặt lắm. "Tam thúc, chú nói xem làm sao cháu mới có thể giống như chú và Nhị thúc, chống đỡ được Ngô gia?" Ngô Tà hỏi rất chân thành.

Trên đường từ trong sơn động quay về, Ngô Tà suy đi tính lại, cảm thấy bản thân muốn mạnh lên thì khó khăn chồng chất.

Không nói chuyện khác, nội cái thân thủ này không phải ngày một ngày hai là học được.

Vậy thì chỉ có thể chọn một con đường khác, tìm Tam thúc cầu xin giúp đỡ.

Còn về việc lớn tướng thế này rồi còn cầu cứu trưởng bối?

Ngô Tà nghĩ rất thông suốt, mặt mũi còn chẳng cần nữa thì sợ gì cái này? "Chống đỡ Ngô gia?" Ngô Tam Tỉnh dừng động tác tay, hơi nheo mắt soi xét Ngô Tà từ trên xuống dưới, nửa ngày không nói lời nào.

Lão lấy bao thuốc từ túi áo ra, rút một điếu thuốc châm lửa rít một hơi.

Chầm chậm nhả ra một làn khói trắng, lão trầm ổn nói: "Mày có biết khi nói ra câu này, nghĩa là phải trả cái giá gì không?" Ngô Tà nắm chặt nắm đấm, trịnh trọng gật đầu: "Tam thúc, cháu biết." "Mày biết cái rắm." Ngô Tam Tỉnh ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân nghiến mấy cái.

Lão rướn người về phía trước, hạ thấp giọng gằn mạnh: "Bước ra bước này, mạng mày có thể mất bất cứ lúc nào, mỗi ngày phải đấu trí so mưu với người ta, còn phải phòng bị cả sự phản bội của những người thân cận nhất." "Còn muốn sống thong dong tự tại như trước kia á?

Nằm mơ đi." Trong lúc nói, Ngô Tam Tỉnh vươn tay phải túm lấy cổ áo Ngô Tà, áp sát mặt vào cậu bức hỏi: "Những thứ này mày đều có thể không để tâm sao?" Nếu là trước kia, Ngô Tà chắc chắn sẽ rơi vào trầm tư.

Tuy nhiên, dáng vẻ Ngô Mặc nằm đó suy yếu ngày hôm qua cứ hiện lên trong đầu Ngô Tà, khiến cậu càng thêm kiên định niềm tin trong lòng. "Tam thúc, cháu không để tâm." Ngô Tà vươn tay gạt tay Ngô Tam Tỉnh ra, nhìn thẳng vào mắt lão nói từng chữ một: "Cháu muốn trở nên mạnh mẽ, cháu muốn chống đỡ Ngô gia, cháu muốn làm chỗ dựa cho em trai mình." Ngô Tam Tỉnh im lặng.

Lão có thể thấy, lời này của Ngô Tà là nói từ tận đáy lòng.

Điều này khiến ý niệm đã đóng bụi bấy lâu trong lòng lão lại bắt đầu rục rịch.

Ngô Tam Tỉnh không mở miệng, Ngô Tà cũng không lên tiếng.

Hai người như đang thi đấu nội lực, xem ai có thể áp đảo đối phương. "Biết vấn đề lớn nhất của mày là gì không?" Ngô Tam Tỉnh đột nhiên lên tiếng, không đợi Ngô Tà trả lời, lão tự nói tiếp: "Chính là tâm mềm, từ nhỏ đến lớn đến con gà cũng không dám bắt, nửa đêm tè dầm chỉ biết đứng đó khóc." Ngô Tà càng nghe càng thấy sai sai, vội vàng xông lên bịt miệng Ngô Tam Tỉnh: "Không phải, Tam thúc, anh hùng không nhắc chuyện năm xưa, mấy chuyện đó qua rồi thì thôi, chúng ta đừng nói nữa được không ạ?" Cậu vội vàng quay đầu nhìn mấy cái, chỉ sợ người khác lúc này đi vào nghe thấy mấy chuyện mất mặt này.

Đặc biệt là phải phòng hờ Ngô Mặc.

Nếu thằng nhóc đó biết chuyện mất mặt lúc nhỏ của mình, e là đời này cậu sẽ bị nó cười thối mũi.

Cái danh anh trai này của cậu sẽ càng không có địa vị và tôn nghiêm gì nữa.

Ngô Tam Tỉnh liên tục suýt bị thằng cháu ruột làm cho nghẹt thở.

Lão tức giận đá Ngô Tà một cái, gắt gỏng nói: "Từ hôm nay trở đi, mày cứ theo sát tao, tao làm thế nào mày học thế ấy." "Còn nữa, mày phải nhớ kỹ cho tao một điểm: tâm không ác, người không vững, biết chưa?" Ngô Tà vừa gật đầu vừa thầm nhủ trong lòng: "Tiểu Mặc, lần này anh trai nhất định sẽ nỗ lực che mưa chắn gió cho em." Ngô Tà đang mải mê cảm động chính mình thì nghe thấy phía sau Ngô Tam Tỉnh mắng: "Mày còn đứng đó làm cái thá gì?

Chờ bú sữa chắc?" "Cút ra ngoài tìm Phan Tử, bảo nó dẫn mày đi nhận mặt hỏa kế, đừng có như thằng ngốc, đến người của mình cũng không nhận hết." "Khụ, Tam thúc, tố chất, chú như vậy sẽ mang lại ảnh hưởng tiêu cực cho vãn bối đấy." Ngô Tà quay người, định bụng lý sự với Ngô Tam Tỉnh về việc lão hay chửi thề.

Ngô Tam Tỉnh lười nghe Ngô Tà nói nhảm.

Thuận tay vớ lấy cốc trà trên bàn ném vèo qua, miệng chửi đổng: "Cút, còn nói nhảm nữa bố mày đánh gãy chân." Ngô Tà cứ thế bị Tam thúc ruột đuổi ra khỏi lều. "Hazzz, tính tình nóng nảy thật đấy." Ngô Tà rụt cổ, hai tay đút túi quần đi về phía lều của Trương Khởi Linh.

Định bụng bàn bạc với đối phương một chút về chuyện cơ thể mình.

Còn về việc Tam thúc bảo đi tìm Phan Tử?

Thời gian còn dài, không gấp gáp một lúc này.

Sương mù ngày càng dày đặc.

Trước đó tầm nhìn còn được một mét, giờ cúi đầu cũng chẳng nhìn rõ bàn chân.

Khiến người ta có cảm giác như đang lạc vào tiên cảnh. "Tiểu Ca?

Có đó không?" Ngô Tà dựa vào phương hướng trong ký ức tiến về phía lều Trương Khởi Linh.

Đến trước cửa liền gọi vọng vào trong: "Nếu có thì tôi vào nhé." Vừa gọi xong, tấm màn lều đã được người bên trong vén lên.

Một luồng hơi ấm phả vào mặt, cái lạnh trên người Ngô Tà lập tức tan biến không ít. "Tiểu Ca, bên ngoài lạnh quá, vào trong rồi nói." Ngô Tà xoa xoa tay, chen vào bên cạnh Trương Khởi Linh.

Sau khi tấm màn đóng lại, bên trong và bên ngoài lều tạo nên sự tương phản rõ rệt.

Trong lều, hai người bốn mắt nhìn nhau, nhất thời không ai nói lời nào. "Hazzz, trông chờ Tiểu Ca mở lời trước thì khó quá." Ngô Tà khẽ thở dài, chủ động lên tiếng: "Tiểu Ca, tôi qua tìm anh có chút việc, anh có thể xem giúp tôi, liệu tôi còn thiên phú để nâng cao thực lực không?" Ngô Tà nói câu này có chút chột dạ.

Cậu nhớ Hắc Nhãn Kính từng đánh giá mình, đời này muốn leo cây thì khó, nhưng leo giường thì vẫn được.

Nghe xem, đó là lời con người nói à?

Chương 458

Ngô Tà cậu dù thân thủ có kém thế nào đi nữa, cũng không đến mức không leo nổi cây chứ?

Đao sơn hỏa hải cũng đã xông qua bao nhiêu lần rồi, sao qua miệng thằng cha kính đen kia lại thành ra chỉ có thể leo giường?

Lúc đó Ngô Tà đã nhặt một hòn đá ném qua.

Sau đó lại bị Hắc Nhãn Kính tóm được đánh cho một trận, thế là mối thù giữa hai người lại càng sâu thêm một bậc.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Ngô Tà, im lặng không nói. "Khụ, Tiểu Ca, có gì anh cứ nói thẳng đi." Ngô Tà bị nhìn đến mức sởn gai ốc, khẽ khục hặc nói: "Dù có vô phương cứu chữa thì anh cũng cho tôi một câu dứt khoát." Trương Khởi Linh đột ngột đứng dậy.

Anh đi đến trước mặt Ngô Tà, nắm lấy cánh tay phải của cậu, dùng một tay nhấc bổng người lên.

Sau đó bắt đầu sờ nắn từ phần cổ của cậu.

Ngô Tà bị làm cho nghệch mặt ra.

Nhưng nghĩ lại liền hiểu ra ngay.

Trương Khởi Linh chắc là đang kiểm tra căn cốt cho mình, thế là cậu không dám cử động, sợ mình nhúc nhích sẽ làm ảnh hưởng đến phán đoán của đối phương.

Ngay khi hai tay Trương Khởi Linh đặt lên eo Ngô Tà, tấm màn lều lay động, theo sau đó là một tiếng kêu kinh ngạc vang lên. "Ái chà vãi chưởng, mấy người đó quả nhiên không lừa tôi mà.

Anh, lão Trương, hai người tiến triển nhanh quá đấy nhỉ?" Cả Ngô Tà và Trương Khởi Linh đều cứng đờ người, lập tức cùng quay đầu nhìn ra cửa.

Chỉ thấy Ngô Mặc - kẻ đáng lẽ phải đang ngủ khò khò trong lều - lúc này đang mắt sáng rỡ chằm chằm nhìn sang đây.

Cái ánh mắt tò mò kia cứ như đang nhìn thấy bảo bối hiếm có trên đời. "Tiểu...

Tiểu Mặc, em..." Ngô Tà hơi lắp bắp.

Cậu cũng không rõ tại sao mình lại thấy chột dạ một cách khó hiểu.

Tuy chưa nghĩ thông suốt ý nghĩa trong lời nói của thằng em, nhưng dựa vào sự hiểu biết của cậu về Ngô Mặc, cái thằng ranh này lúc này trong đầu chắc chắn không nghĩ gì chính đáng.

Hai tay Trương Khởi Linh như chạm phải điện, nhanh chóng rút khỏi eo Ngô Tà.

Động tác tuy nhanh như chớp, nhưng lọt vào mắt Ngô Mặc lại trở thành biểu hiện của kẻ làm việc xấu bị bắt quả tang nên chột dạ. "Không sao, hai người cứ tiếp tục đi, đừng dừng lại!

Tôi đi trước đây, không làm phiền nữa." Ngô Mặc vừa đánh giá hai người từ trên xuống dưới, vừa chậm rãi lùi lại.

Mặt nó cười hì hì gian xảo như con cáo vừa trộm được mấy con gà mái già.

Ngô Mặc nằm mơ cũng không ngờ tới, một kẻ lầm lì như Trương Khởi Linh mà cũng có một mặt phóng khoáng như thế, đúng là mở mang tầm mắt.

Thấy đã lùi ra ngoài cửa, Ngô Mặc lại đột ngột thò đầu vào.

Hai tay khum lại làm thành hình cái loa, nhỏ giọng gọi một câu: "Yên tâm, ngoài cửa không có người đâu, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa cả." Trương Khởi Linh và Ngô Tà trố mắt nhìn Ngô Mặc rời đi.

Đứng đó cả lũ đều ngẩn tò te, không biết cái não thiếu dây thần kinh của nó lại nghĩ tới cái phương trời nào rồi? "Uầy, mà đừng nói nhé, lời đồn không ngờ lại là thật." Ngô Mặc đứng ngoài lều, dậm dậm chân, có chút cảm khái nói: "Hèn chi sau này anh tôi cứ như bị điên ấy, hóa ra hai người này không phải tình bạn, đây mẹ nó là tình yêu rồi." Nó vừa lắc đầu vừa đi về, chưa đi được mấy bước, bỗng nhiên lại dừng chân, vỗ vỗ sau gáy thốt lên một tiếng: "Đậu má, vậy Kính ca tính sao đây?

Đơn phương à?" Đúng lúc Ngô Mặc đang cảm thấy tiếc nuối cho mối tình đơn phương thất bại của Hắc Nhãn Kính, thì từ phía đông nam đột nhiên truyền đến một tiếng thảm thiết xé lòng.

Tiếng kêu thê lương, nghe mà rợn cả tóc gáy.

Phản ứng đầu tiên của Ngô Mặc không phải là ai gặp nguy hiểm, mà là cái thằng khốn không có mắt nào lại gây chuyện lúc này, phá hỏng chuyện tốt của ông anh mình.

Nó nổi giận, lao thẳng về phía tiếng vang phát ra.

Nhất định phải xem thử là cái đồ não tàn nào lại muốn tìm cái chết như vậy?

Theo tiếng động vang lên, tất cả màn lều trong doanh trại đều bị vén lên.

Vô số người xông ra ngoài, cố gắng xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng sương mù quá dày, mọi người cứ va vào nhau loạn xạ.

Tiếng la hét, tiếng chửi bới vang lên không dứt, trong chốc lát cả doanh trại loạn thành một nồi cháo heo. "Tất cả mẹ nó im mồm hết cho ông!" Ngô Mặc thấy tình hình không ổn, thuận tay móc cái loa lớn từ trong không gian ra.

Dù sao lúc này chẳng ai nhìn rõ ai, huống hồ trong ba lô nó thật sự có cái thứ này.

Nó lấy hết sức bình sinh hét lớn: "Tất cả đứng nguyên tại chỗ, giữ yên tĩnh, chờ tôi kiểm tra rõ ràng rồi sẽ thông báo cho mọi người.

Nếu ai không nghe lời mà chạy lung tung, món đồ trong tay tôi không nể mặt ai đâu." Lúc này cái cần nhất chính là một người lãnh đạo.

Chỉ cần có người đứng ra cầm đầu, động loạn sẽ nhanh chóng được bình định.

Ngô Mặc vểnh tai lắng nghe, lao về phía tiếng thảm thiết.

Ngay khi nó vừa cử động, cũng có mấy bóng người cùng lúc lao về hướng đó.

Ngô Mặc là người đầu tiên đến hiện trường vụ án.

Nó không nhìn rõ xung quanh, cẩn thận tiến về phía trước, từng bước đi về phía lều trại.

Khi áp sát lều trại, tiếng thảm thiết đã sớm ngừng lại.

Nó kinh ngạc phát hiện, cái lều này đã bị rách nát thê thảm.

Vải bạt trên đó bị xé thành từng dải, giống như bị móng vuốt sắc nhọn của thứ gì đó cào nát. "Khốn khiếp." Ngô Mặc nhìn thấy cảnh này, trong lòng hiểu rõ, thời gian thong thả của mình lại kết thúc rồi.

Nó không khỏi thầm mắng một câu trong lòng: "Xem ra cái thân tôi đúng là cái số khổ, vừa rồi nằm mà không ngủ được, giờ thì hay rồi, có việc mới đến rồi." Ngô Mặc đang định vào trong lều kiểm tra thì đột ngột cảm nhận được một luồng gió dữ dội ập đến từ phía trên.

Nó không kịp nghĩ nhiều, thuận thế lăn một vòng dưới đất né tránh đòn tấn công.

Sau đó cổ tay rung lên.

Cái loa lớn như một chiếc phi tiêu bị ném thẳng ra ngoài, đập về phía luồng gió đó.

Chớp lấy cơ hội này, Ngô Mặc dùng một tay chống đất bật người dậy.

Nó lấy chân trái làm điểm tựa, chân phải dùng mười phần sức lực, tung một cú đại phi cước cực mạnh vào con quái vật.

Kèm theo tiếng gầm thê lương và đau đớn, con quái vật bị đá văng mạnh vào góc, va vào cột lều.

Chỉ nghe một tiếng "uỳnh" vang lên, cái lều vốn đã rách nát hoàn toàn đổ sập.

Lúc này căn bản không nhìn rõ đối phương là cái thứ gì, chỉ có thể dựa vào bản năng và thính giác để phán đoán vị trí của nó.

Ngô Mặc vừa định lao lên thì phía sau truyền đến mấy tiếng bước chân.

Chưa kịp hành động thì hai giọng nói đồng thời vang lên: "Tiểu Mặc, không sao chứ?" Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Ngô Mặc hiểu ngay là Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa đã đi theo tới.

Một người khác chỉ có tiếng bước chân mà không nói lời nào, xem ra là Trương Khởi Linh.

Cũng không trách được Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh chậm một bước, thực tế là bọn họ đều đang bận việc riêng, nhất thời không dứt ra được.

Chờ đến khi nghe thấy động tĩnh xông ra thì doanh trại đã chật ních người.

Không giống như Ngô Mặc, nghe thấy tiếng động là lao thẳng tới hiện trường đầu tiên.

Ngô Mặc không trả lời câu hỏi của mấy người kia, rút con dao găm từ sau lưng ra lao thẳng về phía trước.

Nó nhất định phải xem thử, rốt cuộc là cái thứ gì dám phá hỏng chuyện tốt của anh trai nó?

Mấy người bọn họ đã phối hợp với nhau thời gian dài.

Một người hành động, ba người còn lại lập tức bao vây.

Chương 459

Ngay cả khi không nhìn rõ quái vật, họ vẫn bao vây lấy thứ đó.

Có lẽ cảm nhận được sát cơ, con quái vật phát ra một tiếng gầm gừ.

Sau đó dùng móng vuốt xé toang toàn bộ lều trại, từ bên trong lao ra ngoài.

Hướng nó lao tới chính là phía Ngô Mặc. "Mẹ kiếp!" Ngô Mặc chính là kẻ dám chửi tay đôi với hệ thống, còn sợ một con quái vật cỏn con này sao?

Nó nắm chặt dao găm nghênh diện xông lên.

Khoảng cách ngày càng gần.

Xuyên qua sương mù dày đặc.

Ngô Mặc thấy một con quái vật há cái mồm máu to tướng, đầy răng nhọn, lao về phía mình.

Từ cái mồm máu đó tỏa ra một mùi tanh hôi cực kỳ khó ngửi.

Khoảng cách giữa người và quái vật lúc này chỉ còn thiếu một cái hôn môi nữa thôi, hun cho Ngô Mặc buồn nôn muốn chết. "Mẹ nó, muốn nụ hôn đầu của ông đây à?

Đã hỏi qua trưởng bối nhà tao chưa?" Ngô Mặc mắng một câu.

Thân trên ngả về phía sau, một tư thế "thiết bản kiều" chuẩn đét.

Dao găm rạch thẳng vào bụng con quái vật.

Con dao này nó lấy từ Trương gia cổ lâu, sắc bén vô cùng.

Đừng nói là da thịt quái vật, dù là một khối thép cũng có thể chẻ làm đôi.

Con quái vật nằm mơ cũng không ngờ Ngô Mặc lại thất đức đến vậy, giữa mùa đông lạnh giá mà lại đi rạch nát cái áo lông của nó.

Tư thế phi thân của nó rất chuẩn, tốc độ rất nhanh, bị Ngô Mặc dùng dao găm rạch một đường từ đầu đến đuôi.

Nếu chỉ nhìn động tác của Ngô Mặc thì rất đẹp trai, gọn gàng dứt khoát.

Nhưng nhìn kết quả thì thật là thảm khốc.

Nó hoàn toàn quên mất một chuyện.

Mình vừa rạch bụng con quái vật, vậy ngũ tạng lục phủ, ruột gan, máu me linh tinh của nó sẽ đi đâu?

Theo tác động của trọng lực.

Tất cả những thứ dư thừa đó đều đổ ụp hết lên đầu và người Ngô Mặc.

Đống nội tạng nóng hổi không những không mang lại chút hơi ấm nào cho Ngô Mặc giữa thế giới băng tuyết, mà trái lại còn hun cho nó suýt thì ngạt thở.

Cuộc chiến giữa nó và quái vật kết thúc rất nhanh, ba người Hắc Nhãn Kính căn bản còn chưa kịp ra tay.

Đúng lúc này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng chạy tới. "Tiểu Mặc, đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Người anh em, quái vật đâu rồi?

Để Bàn gia tao đập chết nó." Ngô Mặc đứng nguyên tại chỗ.

Ngửi cái mùi tanh hôi nồng nặc trên người, nó bắt đầu suy nghĩ một chuyện: Mình nên âm thầm chuồn lẹ?

Hay là chào hỏi bọn họ một tiếng?

Chưa đợi nó nghĩ xong, mấy người nương theo mùi vị đều đã vây quanh lại.

Vừa mới lại gần, Vương Bàn Tử đã giật bắn mình.

Cái muôi lớn trong tay "cạch" một cái chắn ngang trước người, rống lên: "Mày là cái loại quái vật gì, có giỏi thì xưng tên ra xem?" Ngô Tà cũng rùng mình một cái.

Thuận thế rút con dao găm vắt ở chân ra, khom người cảnh giác chằm chằm nhìn Ngô Mặc phía trước.

Không thể trách họ như vậy được, thực tế là từ trên xuống dưới Ngô Mặc đỏ lòm một mảnh máu.

Ruột gan thì treo lủng lẳng trên cổ nó.

Cứ như một nồi phá lấu vừa mới ra lò, khắp người tỏa ra hơi nóng nghi ngút. "Bàn ca, mắt mũi anh kiểu gì thế, em mà cũng không nhận ra à?" "Còn anh nữa, em trai ruột mà cũng không nhận ra, mang mắt đi đúc lại đi." Ngô Mặc đảo mắt trắng dã, hất cái đoạn ruột trên cổ xuống.

Nó oẹ lên hai tiếng, lại đi tới hai bước.

Ngồi xổm bên cạnh con quái vật, muốn nhìn rõ cái thứ này rốt cuộc là cái gì?

Ba người Giải Ngữ Hoa cũng lần lượt bước tới.

Biểu cảm của họ vẫn bình thường, cứ như trên người Ngô Mặc chẳng hề có cái mùi quái dị kia vậy. "Đừng cử động, anh lau mặt cho." Giải Ngữ Hoa lấy từ túi áo ra một chiếc khăn tay tinh xảo, kéo Ngô Mặc lại rồi lau vết máu trên mặt nó.

Hắc Nhãn Kính giật mấy sợi ruột trên cổ Ngô Mặc xuống, trêu chọc: "Cái vòng cổ này không tệ nha, thuần thiên nhiên, cực kỳ hợp với khí chất Mặc thiếu nhà ta." "Thích không?" Ngô Mặc lườm Hắc Nhãn Kính một cái, gắt gỏng mắng: "Lát nữa tôi xẻ hết đống ruột này ra quấn quanh người anh, cho anh nếm mùi thế nào là khí chất." Vương Bàn Tử giật giật khóe mắt, luôn cảm thấy có gì đó sai sai.

Cuối cùng mới sực nhớ ra.

Theo cậu biết thì Hoa gia có bệnh sạch sẽ.

Nhưng tại sao cái bệnh sạch sẽ đó cứ gặp Ngô Mặc là lại bị phá vỡ thế nhỉ?

Nhưng lúc này cũng chẳng có tâm trí nghiên cứu mấy chuyện lộn xộn này, còn phải khẩn trương xem cái thứ phá đám kia là gì mới là quan trọng nhất.

Tiến lại gần mới nhìn rõ, con quái vật này trông giống sói, nhưng to gấp đôi loài sói thông thường.

Trên người mọc đầy lông đỏ, sợi nào sợi nấy dựng đứng lên như gai nhọn.

Hai cái răng nanh khổng lồ lộ ra ngoài môi, đôi mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn về phía trước.

Dường như rất không cam tâm trước cái chết như thế này. "Đây là cái thứ gì vậy?" Vương Bàn Tử vác cái muôi lớn trên vai, nghi hoặc hỏi: "Thương Sơn không phải là điểm du lịch sao?

Sao chỗ này lại xuất hiện loại quái thú này?" "Quỷ mới biết đây là thứ gì." Ngô Mặc dùng dao găm gạt gạt mấy cái, nói: "Hèn chi trước đó có người nói, khi sương mù ở sườn núi phía Bắc tràn về thì luôn có người mất tích một cách bí ẩn." "Xem ra không phải là do đi lạc rơi xuống vực như trước đây vẫn tưởng, mà là bị cái thứ này coi như bữa ăn rồi." "Đây là lều của ai?" Ngô Tà chen vào một câu: "Sao không thấy thi thể đâu?

Chẳng lẽ bị thứ này nuốt chửng rồi?" Nghe vậy, mọi người đều cảnh giác hẳn lên, đứng dậy bắt đầu tìm kiếm quanh lều.

Cái lều bé tí tẹo, rất nhanh đã được tìm kiếm xong.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của mọi người, quái thú không chỉ có một con.

Trên mặt đất đầy dấu chân quái thú, cùng với vết máu vương vãi khắp nơi.

Còn cái kẻ xấu số đã chết kia, giờ đây đã không thấy tung tích đâu.

Vương Bàn Tử nhặt một cái ba lô dưới đất lên, gọi Ngô Mặc: "Tiểu Mặc, mau qua đây xem này, trên bao có tên." Mọi người không nhìn rõ vị trí của nhau, chỉ có thể nương theo tiếng nói mà tụ lại một chỗ.

Ngô Mặc nhận lấy ba lô, áp sát nhìn rõ tấm thẻ tên bên trên, thuận miệng đọc ra: "Lý Hạo." Đám người Ngô Tà đối với cái tên này rất xa lạ.

Dù sao lần này người đi đông như vậy, ai mà biết Lý Hạo là cái thá gì?

Họ không biết, nhưng Ngô Mặc thì biết rất rõ.

Từ khi nhận việc từ tay Doãn Nam Phong, nó đã thuộc lòng tên và mặt của từng người trong doanh trại.

Cái tên này nó thực sự không lạ, vì đây chính là một trong năm học sinh nam đi theo đoàn. "Người anh em, cậu quen à?" Vương Bàn Tử thấy Ngô Mặc im lặng, trầm giọng nói: "Nếu là người mình thì bây giờ vác đồ đuổi theo, xem còn khả năng cứu được không." Lời này thốt ra từ miệng Vương Bàn Tử đúng là hiếm thấy.

Phải biết với tính cách của lão, chỉ cần không phải người lão quan tâm thì người khác chết hết cũng chẳng liên quan gì đến lão.

Thế mà giờ đây chỉ vì Ngô Mặc quen đối phương mà định ra tay cứu giúp.

Đủ để chứng minh Ngô Mặc đối với lão quan trọng thế nào, là người anh em có thể liều mạng vì nhau.

Chương 460

"Không cần đâu." Ngô Mặc xua tay ngăn Vương Bàn Tử lại, nghiêm nghị nói: "Sương mù lúc này quá dày, tùy tiện xuất kích sẽ rất nguy hiểm." "Vậy cái người này sẽ không ảnh hưởng đến cậu chứ?" Vương Bàn Tử vẫn có chút lo lắng.

Dù nói thế nào, Ngô Mặc hiện đang mang danh nghĩa đội trưởng.

Trong doanh trại nếu có người xảy ra chuyện, chắc chắn sẽ tính lên đầu nó.

Thằng em mình vất vả lắm mới giả vờ được vẻ văn chất bân bân, sao có thể vì mấy chuyện này mà phá hỏng nỗ lực của nó được? "Người không quan trọng, không cần để tâm." Ngô Mặc hiểu ý tốt của Vương Bàn Tử, quàng vai lão cười nói: "Chết thì thôi, chuyện đó tính sau đi, Bàn ca, em đói rồi, đồ ăn chuẩn bị xong chưa?" "Ôi vãi chưởng!" Vương Bàn Tử vỗ đùi một cái nhảy dựng lên mắng: "Trong nồi của tao vẫn còn đang hầm thức ăn, đừng có cái thằng tôn tử nào làm đổ của tao đấy nhé." Nói đoạn liền định chạy về, nhưng cổ áo sau đã bị Ngô Mặc túm lại: "Đại ca chạy ngược rồi, bên trái cơ." "Ờ, đúng đúng." Vương Bàn Tử cầm cái muôi lớn, lao thẳng vào trong sương mù mất hút.

Một lát sau, Ngô Mặc sực nhớ ra chuyện gì đó.

Vội vàng hét lớn về phía Vương Bàn Tử vừa rời đi: "Bàn ca, anh tuyệt đối đừng dùng cái muôi đó nhé, với lại trên áo anh vẫn còn một sợi ruột đấy!" Nghĩ đến việc Vương Bàn Tử dùng cái muôi vừa gạt quái vật để nấu cơm, Ngô Tà chỉ cảm thấy trong bụng cồn cào, có thứ gì đó đang trào lên.

Cậu liên tục oẹ mấy tiếng, làm Ngô Mặc được một phen hết hồn.

Nó đưa tay phải nắm lấy cánh tay cậu, nương theo mạch đập bắt mạch một hồi lâu, miệng lẩm bẩm: "Vãi thật, không lẽ mình bị ảo giác, anh mình có bầu thật à?

Lão Trương đỉnh vậy sao?" Mấy người còn lại ở hiện trường, nói không ngoa chứ tai còn thính hơn tai chó.

Một động tĩnh nhỏ cũng có thể nghe rõ mồn một.

Huống hồ Ngô Mặc cứ ngỡ mình nói nhỏ, thực tế vì quá kinh ngạc nên giọng nó chẳng nhỏ chút nào. "Khụ khụ." Lời vừa dứt, phía sau truyền đến hai tiếng ho khụ và tiếng nhịn cười.

Ngô Mặc căn bản không màng đến những thứ đó, hiện tại não nó đã loạn cào cào cả lên.

Nó đang khẩn trương giao tiếp với hệ thống: "Đồng tử, mày mau ra đây, có chuyện đại sự rồi." "Anh tao cư nhiên có bầu rồi, đây mẹ nó là thế giới trộm mộ hay thế giới huyền huyễn vậy hả?" Hệ thống mà thèm đáp lại cái hành vi dở hơi này của nó thì mới là chuyện lạ.

Cũng không thể trách Ngô Mặc nghĩ ngợi lung tung.

Từ khi tới thế giới này, nào là bánh chưng, quái thú Sơn Hải Kinh, nhân vật đã chết nhiều năm, tất cả những thứ lộn xộn đều xuất hiện.

Giờ có thêm một ông anh có thể mang thai thì có lẽ cũng chẳng phải chuyện gì quá to tát.

Hệ thống không đáp lời, Ngô Mặc cũng chẳng để tâm.

Ngược lại bắt đầu suy nghĩ, lúc nãy Trương Khởi Linh hai tay đỡ lấy eo Ngô Tà.

Chẳng lẽ lão Trương đã sớm biết chuyện này rồi?

Nó chìm vào suy nghĩ, còn Ngô Tà thì suýt nữa phát điên.

Lúc này Ngô Tà mới hiểu ra, ý nghĩa trong lời nói của Ngô Mặc lúc ở trong lều rốt cuộc là gì?

Cậu chẳng thèm quan tâm việc Ngô Mặc đang dính đầy máu, trông như vừa đi giết mổ lợn xong.

Cậu giơ tay túm lấy cổ áo nó, vung tay phải đập vào đầu nó liên tiếp.

Vừa đánh vừa mắng: "Cái thằng nhóc này, mày bảo ai có bầu?" Ngô Tà cũng bị chọc cho tức phát điên, não bị chập mạch, hét lên một câu: "Nếu có bầu thì cũng phải là Tiểu Ca có chứ, anh ấy trông thanh tú hơn anh nhiều!" Cũng may là sương mù quá dày, không ai chú ý đến biểu cảm trên mặt Trương Khởi Linh.

Nếu không thì đủ để mọi người cười nhạo trong mấy năm trời.

Cũng chẳng biết có phải vì Ngô Mặc vừa trải qua hình phạt huyết mạch nên não bộ hoạt động không tốt, hay là do tư duy nó quá bay bổng mà đã lệch hướng đi đâu rồi.

Ngô Mặc căn bản không quan tâm Ngô Tà có đánh mình hay không.

Hiện tại nó chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là xác nhận xem anh trai mình rốt cuộc là nam hay nữ?

Ngô Tà đang giáo huấn thằng em thì cảm thấy phía dưới có gì đó không ổn.

Não cậu "uỳnh" một tiếng, máu dồn hết lên mặt.

Cậu nắm chặt lấy bàn tay đang quấy rối của Ngô Mặc, giọng mắng mỏ tức thì tăng lên tám tông.

Cậu nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ: "Ngô Mặc, tay mày đang sờ vào đâu đấy?" Ba người Giải Ngữ Hoa không nhìn rõ Ngô Mặc đã làm gì, nhưng nghe giọng Ngô Tà mắng mỏ có gì đó không ổn.

Lại thêm những lời Ngô Tà vừa nói.

Nghĩ lại một chút liền hiểu ra ngay Ngô Mặc lại vừa làm chuyện gì.

Lần này họ không muốn đứng xem náo nhiệt nữa, tiến lên một bước kéo Ngô Mặc ra sau lưng.

Giải Ngữ Hoa nói với Ngô Tà: "Ngô Tà đừng quậy nữa, mau về lều chuẩn bị đi, cái thứ đó e là sẽ còn quay lại đấy." Ngô Tà: "..." Cậu tức đến vẹo cả mũi, Giải Ngữ Hoa đúng là mở mắt nói điêu mà.

Anh ta mù à?

Cậu với thằng em rốt cuộc là ai đang quậy phá?

Chưa đợi Ngô Tà lên tiếng, Hắc Nhãn Kính bên cạnh lại bồi thêm một đao. "Đúng thế, đồ đệ ngốc, vạn lần đừng có nổi nóng, dễ động thai khí lắm." Hắc Nhãn Kính cười đến mức không khép được miệng.

Chuyện hay thế này để lão bắt gặp, muốn lão dễ dàng bỏ qua á?

Nằm mơ đi. "À, đúng rồi." Hắc Nhãn Kính vỗ tay một cái bép, gọi với theo Trương Khởi Linh: "Ách Ba, còn không mau dìu bảo bối đồ đệ của tôi về lều đi, kẻo lại làm tổn thương đến kết tinh tình yêu của hai người." Lần này Trương Khởi Linh không nhịn Hắc Nhãn Kính nữa, giơ chân đá thẳng qua.

Hắc Nhãn Kính nghiêng người lướt một bước né đòn.

Lão không phải loại người chịu đòn mà không đánh trả, lập tức phản kích.

Hai người cứ thế lao vào đánh nhau túi bụi. "Tiểu Mặc, anh đưa em đi thay quần áo." Giải Ngữ Hoa kéo Ngô Mặc đi về phía lều của mình.

Ngô Mặc cũng đang có ý đó.

Khắp người nó dính dính dớp dớp, hôi thối đến mức chính nó cũng chịu không nổi.

Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa vừa rời đi, Ngô Tà chẳng còn nơi nào để trút giận.

Trong lòng cậu kìm nén một cục tức, nên cũng chẳng thèm quan tâm hai vị trước mặt này là đại lão mà mình không chọc nổi.

Cậu há miệng hét: "Còn đánh cái thá gì nữa, người ta đi hết rồi, hai người đánh cho ai xem?" Lời xưa nói không sai, học theo ai thì giống người đó.

Lượng từ chửi thề cả năm trước đây của Ngô Tà cộng lại chắc dùng mười đầu ngón tay là đếm hết.

Giờ ở cùng Ngô Mặc mỗi ngày, trình độ chửi thề đã tăng tiến vượt bậc.

Ngô Mặc bị Giải Ngữ Hoa lôi đi, nhưng tâm trí vẫn còn đặt trên người Ngô Tà và Trương Khởi Linh.

Nghĩ đến cảnh Hắc Nhãn Kính vừa rồi còn đánh nhau với Trương Khởi Linh, cậu bỗng rơi vào trầm tư.

“Tiểu Mặc, nghĩ gì thế?” Giải Ngữ Hoa đi được vài bước, thấy Ngô Mặc im hơi lặng tiếng thì không giống tính cách thường ngày của cậu, bèn lên tiếng hỏi: “Em thấy con quái thú kia xuất hiện kỳ lạ lắm sao?” “Không.” Ngô Mặc lắc đầu, vô cùng trịnh trọng đáp một câu: “Em thấy Kính ca mới là người kỳ lạ ấy.” “Tên mù chết tiệt đó á?” Giải Ngữ Hoa nhướn mày, nghi hoặc hỏi: “Hắn lại làm sao?” Ngô Mặc cân nhắc một chút, Hoa ca dù sao cũng thân với mình, chuyện này nói ra chắc cũng chẳng sao.

Cậu đắn đo giây lát, ghé sát Giải Ngữ Hoa hạ thấp giọng bảo: “Ca, anh nói xem Kính ca là thích anh trai em, hay là thích lão Trương?

Hay là hắn thích cả hai rồi không biết chọn ai bây giờ?" "Em nói cái gì cơ?" Đồng tử Giải Ngữ Hoa đột nhiên co rụt, khóe mắt khẽ giật giật.

Khá khen cho Ngô Mặc, vừa mở miệng đã quàng luôn cho Hắc Nhãn Kính cái tình tay ba.

Dù bình thường nhìn lão mù không thuận mắt, nhưng lúc này anh cũng không khỏi nảy sinh chút đồng cảm với đối phương.

Giải Ngữ Hoa nỗ lực khống chế biểu cảm gương mặt, nhìn Ngô Mặc khẽ hỏi: "Sao em lại nghĩ như thế?" Ngô Mặc không chút do dự đáp: "Anh xem, Kính ca cứ hở ra là bám lấy anh em, không thì lại dính lấy lão Trương.

Hắn cứ cố ý chọc cho hai người họ nổi điên, theo lẽ thường mà nói, chỉ có thích đối phương thì mới rảnh rỗi đi khiêu khích giá trị phẫn nộ của người ta thôi." Nói đến đây, Ngô Mặc bĩu môi, vẻ mặt khá là chê bai: "Có điều Kính ca làm trò như học sinh tiểu học thế thì mất mặt quá, thích thì cứ nói thẳng ra chứ." "Tiểu... tiểu..." Giải Ngữ Hoa định chen vào một câu, nhưng Ngô Mặc căn bản chẳng cho cơ hội.

Cậu lại tiếp tục luyên thuyên: "Theo em quan sát, hy vọng của Kính ca chắc là tan tành rồi.

Anh em với lão Trương chắc chắn là thích nhau, hay là chúng ta đi an ủi Kính ca một chút đi?

Tổng không thể để hắn thất tình rồi tự mình đau khổ được đúng không?" Giải Ngữ Hoa im lặng.

Anh tự nhủ không phải mình muốn bỏ đá xuống giếng không giúp Hắc Nhãn Kính giải thích, mà là anh đã vô năng vi lực rồi.

Khả năng não bổ của Ngô Mặc quá mạnh mẽ, không phải một mình anh có thể khống chế nổi.

Chương 461

Sau khi quái thú rời đi, sương mù dày đặc bắt đầu tan dần.

Tuy chưa đạt tới tầm nhìn bình thường, nhưng tầm nhìn cũng đã mở rộng ra được khoảng hai ba mét.

Đang lúc Giải Ngữ Hoa và Ngô Mặc đều chìm đắm trong thế giới riêng thì phía trước vang lên giọng của Doãn Nam Phong: “Giải đương gia, đây là con quái thú mà anh tìm được à?” Doãn Nam Phong bị công việc giữ chân, lại tin tưởng năng lực giải quyết của Ngô Mặc nên không lao lên ngay từ đầu.

Giờ sự việc đã xong, cô mới dẫn Thanh Thanh Mạn và đám hỏa kế đi tới.

Cách vài mét, cô lờ mờ thấy hai bóng người đi tới.

Tiến lại gần thêm mấy bước, cô nhận ra một người là Giải Ngữ Hoa, còn người kia thì tay đang dắt một gã đỏ lòm từ đầu đến chân.

Mọi người lập tức cảnh giác.

Vì tầm nhìn không rõ ràng, nhất thời họ không phân biệt được là Giải Ngữ Hoa bị quái vật tóm, hay anh tóm được quái vật.

Lại một lần nữa bị coi là quái vật, Ngô Mặc suýt thì tức chết.

Cậu thề kiếp này nếu không cần dùng đến chiêu Thiết Bản Kiều thì tuyệt đối không dùng nữa.

Đây mà là giết quái vật sao?

Thuần túy là tự tìm rắc rối cho mình thì có.

Nhưng trước mặt đông người thế này, Ngô Mặc có cáu cũng phải kiềm chế.

“Chị, là em đây.” Ngô Mặc trầm giọng nói: “Quái vật bị em giết rồi, xác ở chỗ lều kia, chị bảo hỏa kế qua xử lý đi.” Doãn Nam Phong nghe ra giọng Ngô Mặc, tiến lên hai bước rồi lập tức bịt mũi lùi lại: “Sao em lại thảm hại thế này?” Ngô Mặc trợn trắng mắt, nói cứ như thể cậu muốn thế không bằng.

“Khụ, chuyện này nói ra thì dài lắm.” Ngô Mặc ho nhẹ một tiếng: “Nên thôi em không nói nữa, em về thay quần áo đã, lát nữa nói chuyện sau.” “Đi đi.” Doãn Nam Phong bịt mũi nhường đường, không quên dặn một câu: “Tắm cho kỹ vào, trên người em đúng là hôi thối nồng nặc cả dặm đấy.” Ngô Mặc tức đến mức chẳng muốn đáp lời.

Nhìn bóng lưng Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa rời đi, Doãn Nam Phong không khỏi cảm thán: “Giải đương gia này đúng là không dễ dàng gì, thế mà vẫn có thể giữ vẻ mặt bình thường như không.” Tuy đối với dân đổ đấu như họ, mùi gì dưới mộ cũng từng ngửi qua, nhưng cái loại nội tạng dã thú vừa bẩn vừa thối lại còn bốc hơi nóng hôi hổi thế kia, nhất thời đúng là khó mà chấp nhận nổi.

Ngô Mặc không về lều của mình mà đi theo Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa sai hỏa kế đun mấy bồn nước nóng lớn.

Ngô Mặc vào lều phía sau tắm rửa.

Cậu vừa tắm vừa suy nghĩ, rốt cuộc con quái vật kia là thế nào?

Theo lời đồn, cứ hễ sương mù dày đặc là sẽ có người mất tích, nghĩa là sự xuất hiện của quái vật liên quan mật thiết đến sương mù.

Nhưng vấn đề là, tại sao?

Loại vấn đề này nhất thời nghĩ không thông, nhưng Ngô Mặc đã ghi nhớ trong lòng.

Khí hậu ở đây thất thường, sương mù có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Trước đây sương mù hiện ra thì có thể hạ trại nghỉ ngơi, nhưng sau này thì không thể làm vậy được nữa.

Được tắm nước nóng sảng khoái ở nơi thế này đối với Ngô Mặc cũng là một loại hưởng thụ.

Trong lúc Ngô Mặc tắm, Giải Ngữ Hoa cũng không rảnh rỗi.

Anh cũng đang nghĩ con quái thú này xuất hiện quá đột ngột.

Hình dáng và diện mạo của nó rất giống loại Trấn Mộ Thú thời cổ đại.

Liệu có phải cổ mộ Nam Chiếu quốc nằm ngay gần đây không?

Đang lúc anh trầm tư thì Ngô Tà cùng hai người bạn trai tin đồn của anh ta vén màn bước vào.

"Tiểu Hoa, thằng nhóc con kia đâu rồi?" Ngô Tà càng nghĩ càng giận, mẹ kiếp cái chuyện quái gì thế này?

Chân trước mình vừa hùng hồn tuyên bố bảo vệ em nó, làm chỗ dựa cho nó.

Chân sau nó lại dám nói mình mang thai?

Mà ức chế nhất là dựa vào cái gì mà bảo mình là người ở dưới?

Thằng ranh này coi thường ai đấy?

Khoảnh khắc này Ngô Tà bỗng đồng cảm sâu sắc với Nhị thúc và Tam thúc.

Ngô Tà cũng bị chọc tức đến lú lẫn rồi, chẳng thèm động não mà nghĩ xem, cho dù Ngô Mặc có bảo anh là người ở trên thì kết quả chẳng phải vẫn là gán ghép anh với Tiểu Ca sao?

"Đang tắm." Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu nhìn ba người vừa vào, đáy mắt lộ ra một tia đồng cảm.

Ba vị này tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi trong đầu Ngô Mặc, hình tượng của họ đã biến thành cái dạng gì.

Đặc biệt là tên mù chết tiệt kia, vẫn còn tâm trí mà cười à?

Sợ là biết sự thật rồi thì khóc cũng không kịp đâu.

Giải Ngữ Hoa mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại rất muốn xem kịch vui.

Đều là bạn bè cả nên cũng không cần khách sáo.

Ba người kéo ghế ngồi xuống, định đợi Ngô Mặc tắm xong sẽ thảo luận về những rắc rối sắp tới.

Đương nhiên mục đích chính của Ngô Tà là tẩn cho cậu một trận, nhất định phải để thằng ranh này cảm nhận được “tình yêu thương” của anh trai ruột.

Trong lúc chờ đợi, Vương Bàn Tử bưng một nồi canh lớn từ ngoài chạy vào: “Tới đây tới đây, anh em nếm thử tay nghề của Bàn gia nào.” Ngô Mặc vừa ra ngoài đã ngửi thấy mùi thơm.

Tối qua tiêu hao thể lực, hôm nay lại đại chiến với quái thú, lúc này cậu đã đói đến mức bụng dán vào lưng rồi.

Lều tắm chỉ cách lều của Giải Ngữ Hoa một tấm màn.

Ngô Mặc mặc quần áo xộc xệch, đầu quấn khăn tắm, lảo đảo bước vào.

Sự cám dỗ của mùi hương đúng là quá lớn.

Cậu chẳng màng đến nước trên đầu đang nhỏ tong tỏng, ghé sát vào nồi canh hít hà mấy hơi, vẻ mặt say sưa bảo: “Vãi, Bàn ca, thơm quá, tay nghề đỉnh thật đấy.” “Chứ còn gì nữa.” Vương Bàn Tử đắc ý, môi vểnh lên tận mắt: “Tay nghề của ca mày đây sánh ngang đầu bếp đại thụ đấy, cũng chỉ có nhóc con nhà mày mới có phúc phận này thôi.

Thay bằng người khác, Bàn gia ta còn lười tự mình xuống bếp.” Đang nói chuyện, Vương Bàn Tử thấy Ngô Mặc càng lúc càng ghé sát vào, bèn tóm lấy cái khăn trên đầu cậu bắt đầu lau: “Thằng ranh, mau lau tóc đi, nước sắp nhỏ hết vào nồi rồi.” Cách hành xử của Vương Bàn Tử và Ngô Mặc thực ra mới đúng chất anh em.

Tuy Ngô Mặc luôn chơi xỏ Bàn Tử, nhưng trong tất cả mọi người, Bàn Tử là người xót Ngô Mặc nhất.

Gã luôn cảm thấy cậu em này chịu nhiều khổ cực, nên việc gì cũng tính toán cho cậu.

Ngô Mặc đối với Bàn Tử cũng vậy.

Cậu biết Bàn Tử ít tiền tiết kiệm, nhiều khi còn phải bù tiền túi.

Đã vậy gã lại còn sĩ diện, trong túi không tiền cũng phải gồng lên làm đại gia, đa số đều bị người ta bóc mẽ đến phát ngượng.

Ngô Mặc quan niệm nghèo gì thì nghèo chứ không thể để anh em nghèo, nên bao nhiêu bảo bối lấy được từ Trương Gia Cổ Lâu, cậu nhét hết cho Bàn Tử không ít.

Đừng tưởng Ngô Mặc thiên vị người ngoài mà không trọng anh trai mình.

Cậu đã lén lút bàn bạc với Ngô Nhị Bạch, đổi tên Ngô Sơn Cư thành tên của Ngô Tà.

Vì chuyện này mà cậu tốn không ít tiền, dù sao Nhị thúc cũng là lão hồ ly nghìn năm, lúc chọc gậy bánh xe thì chẳng phân biệt cháu trai hay không đâu.

Không chỉ vậy, cậu còn trả giúp hai năm tiền lương nợ cho Vương Minh.

Khi Nhị Kinh phái người đưa tiền đến, Vương Minh sợ đến mức suýt tưởng ông chủ mình xảy ra chuyện nên người ta mới đưa tiền bồi thường.

Những việc này Ngô Mặc đều âm thầm xử lý, Ngô Tà căn bản không hề hay biết.

Còn hai vị giàu có kia thì lại chẳng bao giờ chịu móc túi, Ngô Mặc cảm thấy mình không lột sạch đến cả cái quần đùi của họ thì đã là nể tình anh em lắm rồi.

Vương Bàn Tử vừa lau đầu cho Ngô Mặc vừa cảm thán: "Không hổ là anh em của tôi, đẹp trai thật đấy, cái bộ dạng trắng trẻo này đúng là nhìn mà phát ham." "Chuyện, tất nhiên rồi." Ngô Mặc vớt một miếng thịt trong nồi ra bỏ vào miệng nhai mấy cái, thuận miệng thốt ra một câu: "Cách đây hai năm có bà phú bà ném xấp tiền vào mặt em, bảo muốn bao dưỡng em đấy." "Bao dưỡng?!" Trong lều đồng thời vang lên năm tiếng đồng thanh.

Nhưng trong đó có một giọng nói cực kỳ nhỏ, nếu không nghe kỹ thì sẽ bị bỏ sót.

Ngô Mặc bị dọa giật bắn mình, miếng thịt gà mắc nghẹn ở cổ họng, lên không được xuống không xong.

Vương Bàn Tử thấy tình hình không ổn, vỗ mạnh một phát vào lưng cậu.

"Khụ khụ khụ!" Ngô Mặc ho lấy ho để, lúc này mới phản ứng lại mình dường như đã lỡ mồm nói điều không nên nói.

Chương 462

Ngoại hình kiếp trước của cậu giống hệt kiếp này, điểm khác biệt duy nhất là kiếp trước nghèo, khí chất phèn, đi đâu cũng không thẳng lưng nổi, lại còn lôi thôi lếch thếch.

Nhưng giới giải trí là nơi nào?

Nơi đó đầy rẫy phú bà phú hào, luôn có người có con mắt tinh đời.

Có một bà phú bà rất thích kiểu của cậu, bỏ ra không ít tiền định bao dưỡng Ngô Mặc, nhưng lại bị cậu từ chối.

Sau đó bà ta thẹn quá hóa giận, khiến Ngô Mặc mất việc.

Khoảng thời gian đó Ngô Mặc nghèo túng đến mức thảm hại.

Muốn tìm việc khác thì các đoàn phim xung quanh đều đã bị phú bà kia đánh tiếng, không ai dám nhận cậu.

Không có tiền đóng tiền nhà, cậu chỉ có thể ngủ dưới chân cầu, uống nước lã, tiền trong túi chỉ đủ mua cái màn thầu.

Phú bà kia lúc đó chỉ muốn ép Ngô Mặc một chút, để cậu chủ động nhận thua, ngoan ngoãn bò về làm chó cho bà ta.

Nhưng không ngờ Ngô Mặc căn bản không ăn bài đó.

Đừng nhìn cậu cao to lực lưỡng, thực chất lại là một trai tân chính hiệu.

Đối với một số chuyện, cậu hiểu sơ sơ nhưng không sâu.

Cậu từng tận mắt thấy mấy anh thanh niên lực lưỡng trong đoàn phim, sau khi được phú bà bao dưỡng, một thời gian sau ai nấy đều gầy nhom như bộ xương khô.

Cho nên cậu cực kỳ né tránh những hành động bao dưỡng của phú bà hay phú hào.

Tiền mất thì kiếm lại được, chứ mạng mà mất thì coi như xong đời.

Sau này nhờ mấy anh em thân thiết lén góp tiền nên cậu mới bớt túng quẫn.

Có vốn liếng, cậu lại vào quán mạt chược thắng được một ít, lúc đó mới vượt qua những ngày gian khó nhất.

Những chuyện này in sâu trong ký ức của cậu, khiến tư duy của cậu bị lệch lạc trầm trọng.

Cậu cho rằng ngoài phim ảnh ra, thế gian làm gì có nhiều cặp đôi yêu nhau đến sống đi chết lại?

Chẳng phải hôm nay mặn nồng, ngày mai đã phủi tay bỏ đi sao?

Đây cũng là lý do cậu chưa bao giờ nghĩ rằng Giải Ngữ Hoa hay Hắc Nhãn Kính sẽ thích mình.

Dù sao chỉ có anh em mới là sinh tử có nhau, còn tình yêu là cái thứ chó chết gì chứ?

Còn về việc tại sao cậu lại muốn mai mối Doãn Nam Phong với Giải Ngữ Hoa?

Đó là vì cậu thấy hai người này thực lực ngang nhau, kỳ phùng địch thủ, kết hợp lại sẽ thành một thế lực cực mạnh.

Còn vụ tin đồn giữa Trương Khởi Linh và anh trai Ngô Tà?

Nguyên nhân còn đơn giản hơn.

Mấy cô nàng trong đoàn phim rảnh rỗi là lại thích chèo thuyền hai người họ, ngày nào cũng lải nhải bên tai Ngô Mặc, lâu dần không phải thật cũng bị tẩy não thành thật.

“Ai muốn bao dưỡng em?” Ngô Tà ở gần nhất, là người lao tới đầu tiên.

Anh chộp lấy cánh tay Ngô Mặc, hậm hực hỏi: “Chuyện này sao em không nói với gia đình?” “Dù em có khó mở lời, chẳng lẽ ngay cả anh mà em cũng giấu?” “Em...” Ngô Mặc á khẩu, chỉ có thể nói thầm với hệ thống trong đầu: “Người anh em, tôi lại lỡ mồm rồi.” Hệ thống: “...” “Tên tuổi, diện mạo của đối phương em còn ấn tượng không?” Giải Ngữ Hoa sa sầm mặt, cố gắng kìm nén cơn giận trong lòng.

Đối với loại chuyện này anh là người có cảm xúc nhất, từ nhỏ học diễn kịch anh đã không ít lần chịu điều tiếng.

Bị chửi là đồ ẻo lả, thái giám...

đó còn là nhẹ, còn có kẻ mượn cơ hội để sàm sỡ.

Nếu không nhờ anh có bản lĩnh, lại có Giải gia chống lưng thì hậu quả e là không lường được.

“Nói cho anh nghe, là kẻ nào chán sống thế?” Hắc Nhãn Kính xoay xoay con dao găm trong tay, ngồi xổm cạnh Ngô Mặc, dụ dỗ: “Em cứ nhớ lại xem thời gian, địa điểm, diện mạo đại khái của đối phương thế nào?” Vương Bàn Tử thì dứt khoát chửi thề, Trương Khởi Linh siết chặt thanh đao trong tay.

Nếu kẻ đó mà xuất hiện trước mặt lúc này, chắc chắn sẽ bị mấy anh em này băm vằn rồi tung tro cốt theo gió luôn.

Ngô Mặc thật sự không ngờ một câu nói lại gây ra sóng gió lớn đến thế.

Cậu đành phải cuống cuồng giải thích rằng chuyện đó xảy ra hồi còn đi học, đối phương không biết thân thế của cậu.

Để anh em bớt giận, cậu đành phải cắn răng tự nâng tầm hình tượng của mình lên, chém gió: “Lúc đó em ném thẳng tiền vào mặt bà ta, sau đó tẩn cho bà ta một trận ra bã.” Nói khô cả cổ rốt cuộc cũng dập tắt được cơn giận của mấy anh em.

Nào ngờ mấy vị này đã thầm hạ quyết tâm, xong việc này sẽ phái người đi tra xem năm đó là kẻ nào to gan dám trêu ghẹo người nhà mình.

Bữa cơm này Ngô Mặc ăn vừa thấy ấm lòng vừa thấy nhức đầu.

Ấm lòng là vì để cậu nhanh hồi phục, mấy anh em cứ món gì ngon là gắp đầy bát cậu.

Nhức đầu là vì cậu biết mấy người này toàn là tinh anh cả, dù mình có ăn nói linh tinh lấp liếm thì quay đi quay lại thế nào họ cũng bày trò gì đó.

Biết đâu quá khứ của cậu sẽ bị đào bới sạch sành sanh.

Lỡ như hệ thống lên cơn, thêm thắt cho cậu mấy cái profile độ khó cao kiểu như thiên tài học thuật hay nam thần học đường gì đó thì lúc ấy cậu biết chữa cháy thế nào?

Ăn xong, Ngô Mặc tùy tiện tìm cái cớ rồi vội vàng rời khỏi lều của Giải Ngữ Hoa.

“Tiểu Hoa, mọi người cứ ăn đi, tôi tìm Tiểu Mặc có chút việc.” Ngô Tà đặt đũa xuống, vén màn đuổi theo.

Bốn người còn lại trong lều nhìn nhau, không biết hai anh em nhà này lại định làm trò gì?

Bên ngoài sương mù đã tan.

Nhưng vì trời cũng đã gần tối nên họ đành chọn ở lại đây thêm một đêm.

“Tiểu Mặc, đợi anh với.” Ngô Mặc đang đi về lều của mình thì nghe tiếng Ngô Tà gọi từ phía sau.

Cậu dừng bước, nghi hoặc nhìn Ngô Tà: “Ca, anh tìm em có việc à?” “Đi, vào lều rồi nói.” Ngô Tà kéo Ngô Mặc vào lều.

Vào đến nơi, Ngô Tà ấn Ngô Mặc ngồi xuống ghế, còn mình thì ngồi xổm dưới đất.

Anh nắm lấy tay Ngô Mặc, đôi mắt nhìn chằm chằm, như muốn thu hết từng biểu cảm nhỏ nhất trên mặt cậu.

Anh gặng hỏi từng chữ một: “Em nói thật cho anh biết, xấp tiền đó em có nhận không?” Ngô Mặc giơ chân đạp cho Ngô Tà một phát ngã ngửa.

Sau đó cậu nhảy dựng lên, chỉ vào mũi Ngô Tà mắng: “Anh có bệnh à?!” Cứ tưởng Ngô Tà lại gặp chuyện gì, đang định hóa thân thành cậu em trai dịu dàng giải quyết vấn đề cho đại ca, ai dè lão ca này lại không tin mình, còn tưởng mình đi bán thân lấy tiền thật.

Ngô Tà xoa mông đứng dậy, vặn lại: “Nói nhảm, em ham tiền như thế, ai biết lúc đó em có nhất thời mê muội mà nhận tiền không?” Vừa nãy trong lều anh không tiện hỏi, thực chất vẫn luôn nghi ngờ lựa chọn của Ngô Mặc lúc đó.

Không phải Ngô Tà không tin em mình, mà là cái vẻ ham tiền của cậu em này đã quá sâu đậm trong lòng người rồi.

“Em ham tiền chẳng phải là vì anh sao?

Anh làm anh trai mà nghèo rớt mồng tơi.

Chẳng thà so với Nhị thúc, ngay cả Tam thúc anh cũng không bằng.

Em mà không cố kiếm tiền thì sau này hai anh em mình đến tiền thuê nhà cũng chẳng có mà đóng đâu.” Ngô Mặc cũng chẳng phải dạng vừa, đổ lỗi cực kỳ nhanh gọn, lập tức mắng cho Ngô Tà á khẩu.

Ngô Tà vốn cũng là kẻ mồm mép tép nhảy, thế mà lúc này chẳng chen được câu nào, thậm chí còn bị Ngô Mặc nói đến mức thấy hơi tội lỗi.

Đây chính là điểm yếu của người có đạo đức, không thể nào so được với kẻ da mặt dày như Ngô Mặc.

Đương nhiên đây là Ngô Tà thời kỳ vẫn còn đơn thuần.

Chứ nếu là mười năm sau, sau khi đã trải qua sương gió, trở thành Tà Đế với kinh nghiệm và bản lĩnh đáng sợ, thì hai anh em này ai áp đảo ai vẫn còn là một ẩn số.

Đang lúc Ngô Tà thấy tội lỗi dâng trào thì Ngô Mặc bỗng bồi thêm một câu: “Đừng nói chuyện của em nữa, anh với lão Trương là thế nào?

Nếu anh thích thì cứ dứt điểm đi, phía người lớn cứ để em lo, lo không nổi thì hai người cứ việc dắt nhau đi trốn.” “Cái gì cơ?!” Giọng Ngô Tà lạc đi, cứ như bị ai dẫm phải đuôi, tiếng hét cao vút thể hiện rõ sự kinh ngạc tột độ.

“Nhỏ tiếng thôi!” Ngô Mặc xông lên bịt miệng Ngô Tà, hạ thấp giọng bảo: “Anh sợ người ta không biết xu hướng tính dục của mình có vấn đề à?

Mà cũng chẳng sao, tình yêu đích thực mà, anh thích là em ủng hộ.” Ngô Tà bị bịt miệng không nói được câu nào, chỉ biết ú ớ liên tục.

Cuối cùng anh phải dùng đến tuyệt chiêu, há miệng cắn mạnh vào tay Ngô Mặc, khiến cậu đau quá phải buông ra.

“Đậu má, anh là chó à?!” Ngô Mặc vung vẩy bàn tay đau điếng, rít lên: “Em trai ruột mà anh cũng nỡ cắn?

Chương 463

Anh còn chút tình thân nào không hả?" "Tôi là chó, còn cậu thì cũng chẳng khá hơn đâu, cậu không phải là chó chắc?" Hai anh em lại bắt đầu một vòng cãi vã mới, cãi một hồi đến mức quên mất lúc đầu định cãi nhau vì chuyện gì.

Sau khi đuổi được Ngô Tà ra ngoài, Ngô Mặc thay bộ quần áo khác rồi cũng đi ra.

Cậu còn rất nhiều việc phải xử lý.

Cái cậu sinh viên kia chết một cách kỳ quặc ở đây, cậu phải qua xem một chút, sau này còn dễ ăn nói với Lâm giáo sư.

Vừa đi đến cửa lều đám sinh viên, đã nghe thấy tiếng khóc lóc vọng ra.

Không chỉ có tiếng khóc mà còn thấp thoáng những lời mắng chửi.

"Nếu không phải cậu cứ khăng khăng đòi vào núi thì Lý Hạo đã không chết thảm dưới miệng quái vật rồi!" Một giọng nói khác hơi méo tiếng vang lên: "Liên quan gì đến tôi, là các người tự đồng ý cơ mà." Ngô Mặc nghe được vài câu.

Ngoài mắng người và chối tội ra thì chẳng có gì mới mẻ.

Cậu lười nghe tiếp, vén màn bước vào.

Đám người đó đang cãi nhau, nghe tiếng động ngẩng đầu lên thấy Ngô Mặc thì lập tức im bặt.

Vẻ hung hãn của Ngô Mặc trước đó đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc trong lòng họ.

Nói không ngoa chứ họ chưa thấy mặt quái vật, nhưng cái điệu bộ đòi giết người của Ngô Mặc thì họ nhớ rất rõ.

“Chuyện của Lý Hạo tôi rất đồng cảm.” Ngô Mặc đứng ở cửa lều, một tay đút túi quần, bình tĩnh nói: “Nhưng đây là tai nạn, không phải chuyện ai có thể kiểm soát.” Gã đeo kính bị đánh lúc nãy cứ rụt cổ lại, hy vọng Ngô Mặc đừng chú ý đến mình.

Nhưng cô nữ sinh bên cạnh thì không chịu nổi nữa.

Cô ta đột ngột đứng dậy, gào khóc với Ngô Mặc: “Tôi không đi tiếp nữa đâu, tôi muốn về nhà!” Câu nói này đúng ý Ngô Mặc, nhưng cậu không thể dễ dàng đồng ý ngay.

Cậu phải để đám sinh viên này chủ động cầu xin mình, rồi ký thêm một bản thỏa thuận, có như thế sau khi rời đi họ mới không dám nói năng bậy bạ, tránh cho cậu những rắc rối về sau.

Ngô Mặc giữ im lặng, hai cô nữ sinh kia không chịu nổi nữa, khóc lóc nhào tới định túm lấy cánh tay Ngô Mặc kể khổ.

Cảnh tượng thê thảm trong lều của Lý Hạo họ đã thấy, con quái vật chết chóc với cái miệng đỏ lòm và đôi mắt tinh hồng kia họ cũng đã nhìn qua.

Nghĩ đến việc sau này còn phải gặp loại sinh vật đó, họ đã sợ đến mức tè ra quần.

Vừa về lều là họ run rẩy rồi quay sang chỉ trích gã đeo kính vì đã ép họ vào núi.

Thấy hai cô gái lao về phía mình, Ngô Mặc theo bản năng giơ chân lên.

Thế là hai bóng hồng vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp giữa không trung, rồi theo quy luật trọng lực, họ rơi phịch xuống giữa lều mà chẳng kịp dừng lại giữa chừng giây nào.

“Ơ...” Ngô Mặc đờ người ra.

Những người còn lại trong lều cũng ngây như phỗng.

Trừ tiếng rên rỉ vì đau của hai cô gái, không gian hoàn toàn im ắng.

“Khụ.” Ngô Mặc lập tức dời tầm mắt sang gã đeo kính, dù sao gã này nhìn cũng hơi quen mắt.

Cậu sa sầm mặt, giọng lạnh như băng hỏi: “Cậu là lĩnh đội, ý cậu thế nào?” “Oa, oa...” Gã đeo kính sợ đến mức giật nảy mình, lùi lại mấy bước nép chặt vào thành lều, cúi gấu đầu không dám nhìn thẳng Ngô Mặc, nửa ngày không nói được câu nào ra hồn.

“Cậu định đẻ trứng à?” Giọng Ngô Mặc lạnh lẽo, giữa lông mày lộ vẻ chán ghét.

Cậu ghét nhất loại đàn ông ẻo lả thế này.

Chẳng qua là bị mình chạm nhẹ một cái thôi mà, có đến mức như bị người ta làm nhục rồi nói chuyện còn méo tiếng thế kia không?

Một nam sinh khác cũng sợ mất mật, nhưng vẫn run rẩy thốt ra một câu: “Tôi... tôi muốn về.” Họ bình thường chỉ đi theo thầy giáo, đến những nơi có người canh giữ, có người phát hiện ra mộ lớn trước rồi, đâu đã từng thấy loại quái vật ăn thịt người như vừa nãy.

Mạng chỉ có một, báo cáo học thuật gì đó cứ cho nó đi đời đi.

“Tôi... tôi cũng không đi nữa, tôi muốn về nhà, hu hu...” Hai cô gái cuối cùng cũng hoàn hồn, ôm mặt khóc lóc: “Tôi không muốn giống Lý Hạo đâu, tôi muốn được sống.” “Tôi có thể cho người đưa các người về, nhưng cần phải ký một bản thỏa thuận.” Trong lời nói của Ngô Mặc mang theo ý đe dọa: “Trong lòng các người chắc tự hiểu rõ, có những chuyện có thể nói ra, có những chuyện không thể.

Rời đi thì không vấn đề gì, nhưng nếu lỡ có lời nào không nên nói lọt vào tai tôi... ha ha, ý tôi là gì, các người hiểu chứ?” Chẳng ai là kẻ ngốc.

Bốn người còn lại vì muốn giữ mạng nên gật đầu lia lịa, bịt chặt miệng ra hiệu cho Ngô Mặc rằng họ tuyệt đối sẽ không hé răng nửa lời.

“Đợi đấy, lát nữa tôi qua.” Ngô Mặc để lại một câu rồi quay đi tìm Thanh Thanh Mạn, bảo cô qua xử lý chuyện này.

Dù sao Tân Nguyệt Phạn Điếm xử lý những chuyện ngoài mặt thế này sẽ chuyên nghiệp hơn.

Giải quyết xong mấy kẻ đó, sương mù cũng dần tan hẳn.

Ngô Mặc lao thẳng vào lều của Doãn Nam Phong, nói thẳng: “Chị, tình hình không ổn, đám quái vật này chắc chắn liên quan đến sương mù.

Giờ tuyết đã ngừng, sương cũng tan, em định dẫn vài người lần theo vết máu đi thám thính một chuyến.” “Lần này em không được phép mạo hiểm một mình, biết chưa?” Doãn Nam Phong đứng dậy đi tới trước mặt Ngô Mặc, chỉnh lại cổ áo cho cậu rồi dặn dò: “Tân Nguyệt Phạn Điếm bỏ tiền thuê bao nhiêu người như thế không phải để làm cảnh.

Chúng ta bỏ tiền, họ bỏ sức, thế mới hợp lý.

Chị bảo em này, làm người bề trên thì phải biết dùng người, kẻ cứ một mình lao lên phía trước chỉ là hạng mãng phu thôi, hiểu không?” “Vâng, em biết rồi chị.” Ngô Mặc trịnh trọng gật đầu, nghiêm túc nói: “Em sẽ chọn vài người có bản lĩnh đi cùng để xem cửa vào nằm ở đâu.” “Ai...” Doãn Nam Phong khẽ thở dài, liếc xéo Ngô Mặc một cái, giả bộ than vãn: “Chuyến này em bận rộn ngược xuôi, chị lo Giải đương gia sẽ thầm trách chị mất thôi.

Dù sao em cũng là cậu em trai ‘yêu dấu’ nhất của anh ta mà.” Như sợ Ngô Mặc nghe không rõ, Doãn Nam Phong cố ý nhấn mạnh hai chữ “yêu dấu”.

Thế nhưng cô đã đánh giá quá cao EQ của Ngô Mặc.

Cậu không những không hiểu mà còn ngơ ngác hỏi lại: “Em bận việc của em, liên quan gì đến Hoa ca?

Hiện giờ em đang làm dưới trướng Tân Nguyệt Phạn Điếm, tiền lương là chị trả, lẽ nào...” Cậu nheo mắt nhìn Doãn Nam Phong, rồi đột nhiên như vỡ lẽ, chỉ vào cô đầy vẻ không tin nổi: “Chị, chút phí thuê mướn này mà chị cũng định quỵt của em để nuốt riêng à?” “Cậu...” Doãn Nam Phong suýt thì tức đến lộn ruột, cái thằng này sao lại thiếu muối thế không biết?

Nhà họ Ngô làm sao mà nuôi dưỡng ra được một sinh vật đẹp trai ngời ngời, ánh mắt câu dẫn, nhìn như kẻ ăn chơi sành sỏi nhưng thực tế lại chưa từng nếm mùi đời thế này?

Đừng nói đến Nhị gia Ngô Nhị Bạch, ngay cả Tam gia Ngô Tam Tỉnh cũng là hào kiệt phong lưu giữa ngàn hoa.

Sao đến đời sau của hai vị này, về phương diện nào đó thì đứa nào đứa nấy đều đơn thuần, đứa nào đứa nấy đều ngốc thế nhỉ?

“Chị, chị làm thế là không được đâu nha.” Ngô Mặc níu lấy Doãn Nam Phong định lý luận: “Tương lai sự nghiệp của em trông chờ cả vào chuyến này đấy, chị mà không đưa đồng nào thì em mất mặt lắm.” Doãn Nam Phong còn chưa kịp lấy lại bình tĩnh đã nghe Ngô Mặc bồi thêm: “Chị, em đã hào phóng tác hợp chị với Hoa ca rồi, thế mà chị lại quay ngoắt lại chơi xỏ em trai thế à?” “Cậu cút ra ngoài cho tôi!” Doãn Nam Phong càng nghe càng lộn tiết, chẳng màng đến hình tượng nữa, giơ chân sút một phát vào mông Ngô Mặc.

Mà xui xẻo thay, vị trí cô đá trúng lại đúng ngay chỗ vết thương cũ.

Ra khỏi lều, Ngô Mặc một tay xoa xoa mông, lòng đầy bi ai: “Mẹ kiếp, chỗ này chắc không bao giờ khỏi được mất.” Đừng nhìn Ngô Mặc lúc bình thường hay ngớ ngẩn, nhưng khi làm việc chính sự thì đâu ra đấy.

Cậu đã tìm hiểu kỹ năng lực và tính cách của những kẻ tham gia kẹp lạt ma lần này.

Rất nhanh sau đó, cậu chọn ra bốn gã có bản lĩnh khá nhất, cùng một người trung niên giỏi xem phong thủy và năm hỏa kế của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Dưới màn đêm, họ mang theo trang bị, lần theo vết máu và dấu chân tiến sâu vào núi.

May mà lúc đó tuyết đã ngừng, dấu chân quái thú trên tuyết không bị che lấp, họ mới có thể dựa vào đó để tìm hướng quái thú đi tới.

Chuyến hành động này, Ngô Mặc cố ý không báo cho Giải Ngữ Hoa hay Hắc Nhãn Kính, ngay cả Tam thúc cậu cũng không nói.

Cậu thấy Doãn Nam Phong nói đúng, bao nhiêu người nhận tiền của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tại sao cứ có việc là lại để anh em mình lao ra gánh?

Dựa vào cái gì chứ?

Mạng của anh em cậu quý lắm đấy.

Cái trò đứng mũi chịu sào này cứ để đám người kia làm đi.

Còn cậu?

Cậu không còn cách nào khác, nếu cậu không dẫn đầu đi thăm dò thì trong số những người đi chắc chắn sẽ có Hắc Nhãn Kính và

Trương Khởi Linh.

Ai bảo hai cái tên khốn đó nhận tiền của Tân Nguyệt Phạn Điếm làm gì.

Ngô Mặc vừa đi khỏi, nhóm Giải Ngữ Hoa cũng nhận được tin báo.

Cũng thật tình cờ, cả nhóm đang tụ tập trong một cái lều để bàn bạc về lộ trình và nghiên cứu tấm lụa mà Ngô Mặc lấy được trong hang động.

Dựa trên hiểu biết của Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính về loại văn tự này, những gì viết trên đó dường như có liên quan đến vương tộc Nam Chiếu quốc.

Tại sao Ngô Mặc không tham gia thảo luận?

Chương 464

Đó là vì thằng nhóc đó bận quá, mọi việc vặt vãnh đều do cậu xử lý, mấy anh em cũng đã dần quen với kiểu này.

Họ định nghiên cứu ra kết quả rồi mới báo cho cậu để cậu đỡ tốn công sức.

Vương Bàn Tử nghe tin Ngô Mặc đi thăm dò thì tức giận vỗ đùi một phát: “Cái thằng ranh này, nó tưởng mình là người sắt chắc?

Mới hồi phục được mấy tiếng?

Còn chưa kịp nghỉ ngơi đã lại đi làm việc rồi?” “Tình trạng cơ thể em ấy có chịu đựng nổi không?” Ngô Tà ngồi trong góc, vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt.

Từ lúc Ngô Mặc nghi ngờ anh có gian tình với Trương Khởi Linh, anh cứ hễ có dịp là lại ngồi xa Tiểu Ca hết mức có thể.

Chỉ sợ quay đi quay lại cậu em trai lại bồi thêm một câu bảo anh là kẻ lụy tình, lúc đó chắc anh tức đến đột quỵ mất.

Giải Ngữ Hoa cũng rất lo lắng cho tình trạng cơ thể của Ngô Mặc.

Thế nhưng lúc này anh hiểu rõ một điều, Ngô Mặc của ngày hôm nay đã không còn như trước nữa.

Cậu đã nỗ lực bấy lâu chỉ để chứng minh năng lực cá nhân và khả năng lãnh đạo của mình.

Về năng lực cá nhân thì khỏi phải bàn, thân thủ của cậu đã được mọi người công nhận, duy chỉ có mảng lãnh đạo là trước đây còn hơi thiếu sót.

Nhưng phải thừa nhận một điều, sau khi Doãn Nam Phong giao phó mọi việc vụn vặt cho Ngô Mặc, điểm yếu này của cậu đang được nỗ lực cải thiện.

Nhìn thái độ của đám hỏa kế Tân Nguyệt Phạn Điếm và những nhân viên được thuê đối với Ngô Mặc, có thể thấy cậu làm còn xuất sắc hơn dự tưởng.

Sự quyết đoán và thủ đoạn lôi đình khi xử lý công việc của cậu đã để lại ấn tượng sâu sắc cho những kẻ vốn dĩ kiêu ngạo bất tuân kia. "Chờ đã." Giải Ngữ Hoa nghĩ đến đây liền lên tiếng gọi nhóm Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đang định rời đi. "Hoa gia, chuyện này mà còn đợi được à?" Chẳng đợi Hắc Nhãn Kính lên tiếng, Vương Bàn Tử đã như súng liên thanh bắn liên hồi vào Giải Ngữ Hoa: "Tình trạng trong người thằng nhóc đó cứ như bom hẹn giờ ấy, giờ mấy anh em mình không có ai bên cạnh nó, lỡ xảy ra chuyện thật thì tính sao?" "Tiểu Hoa, Bàn Tử nói đúng đấy." Ngô Tà ngữ khí có phần sốt ruột: "Tôi đi tìm Tam thúc, bảo chú ấy cho mấy người tâm phúc đi theo, chứ chỉ có người của Tân Nguyệt Phạn Điếm thì tôi không yên tâm nổi." Hắc Nhãn Kính đẩy gọng kính râm, liếc Giải Ngữ Hoa một cái, chẳng buồn nói nửa lời, xoay người định đi ra ngoài.

Trương Khởi Linh vừa chạm tay vào rèm cửa thì nghe Giải Ngữ Hoa thở dài một tiếng, nói: "Mấy người nhất định phải làm vướng chân Tiểu Mặc sao?" "Vướng chân?" Ngô Tà chần chừ một lát, hỏi: "Tiểu Hoa, ý anh là Tiểu Mặc làm vậy là có dụng ý riêng?" "Dụng ý cái khỉ gì." Vương Bàn Tử lườm Ngô Tà một cái, hừ lạnh: "Thằng nhóc đó chắc chắn là sợ anh em mình gặp chuyện, không thì lần nào có nguy hiểm mà nó chẳng xông lên trước một mình?

Cái thằng ranh con này không nghĩ xem mình có phải siêu nhân không chắc?" "Anh nói không sai." Giải Ngữ Hoa nhìn Vương Bàn Tử, giọng không cao nhưng ngữ khí trở nên nghiêm nghị: "Suy nghĩ của Tiểu Mặc tôi nghĩ mọi người đều rõ, cậu ấy muốn gánh vác Ngô gia thì không thể cứ như đứa trẻ chuyện gì cũng bám đuôi người khác mãi được.

Việc chúng ta có thể làm là khi cậu ấy cần thì chúng ta xông pha, còn không thì hãy đứng sau lưng làm chỗ dựa cho cậu ấy." "Phế thoại." Vương Bàn Tử lầm bầm: "Thằng nhóc đó mà gặp nguy hiểm thật thì đời nào nó chịu chủ động kéo chúng ta xuống nước?" Hắc Nhãn Kính vốn định không thèm chấp Giải Ngữ Hoa, nhưng nghe xong cũng rơi vào trầm tư.

Tuy lòng không cam nhưng cũng phải tán thành lời Giải Ngữ Hoa.

Trước đó Ngô Mặc điên cuồng trốn tránh bọn họ, chẳng phải vì bọn họ bảo bọc cậu quá kỹ sao?

Việc đó khiến cậu cảm thấy mình như con chim bị nhốt trong lồng, không thể thỏa sức giải phóng năng lượng của mình. "Hoa gia nói đúng." Hắc Nhãn Kính phẩy tay, ngồi phịch xuống chỗ cũ, giọng điệu bình tĩnh lạ thường: "Tiểu Mặc làm việc có nguyên tắc của mình, chúng ta cứ lo việc trước mắt đi, mau chóng tìm ra lối vào, lấy được thứ mình muốn thì có thể về nghỉ sớm." Ngô Tà hơi không tin vào tai mình.

Những lời chính kinh thế này mà lại thốt ra từ miệng tên Hạt Tử này sao? "Tiểu Hoa, mọi người cứ nghiên cứu tiếp đi, tôi đi tìm Tam thúc." Ngô Tà dặn một câu rồi rời khỏi lều của Giải Ngữ Hoa.

Dù Giải Ngữ Hoa nói có lý đến mấy, nhưng Ngô Mặc là em trai ruột của mình, Ngô Tà vẫn không yên tâm, muốn đi trao đổi với Tam thúc một chút.

Còn Ngô Mặc, người đang khiến mọi người lo sốt vó, lúc này đang dẫn theo một đội người, chân thấp chân cao lần theo vết máu tìm kiếm tung tích quái vật.

Mấy người họ mặc đồ leo núi chuyên dụng, lưng đeo ba lô, tay lăm lăm súng, hông giắt dao găm, trang bị tận răng.

Tuyết rất dày, một bước đạp xuống ngập đến đầu gối, bước thứ hai có khi ngập đến tận đùi.

May mà không có gió, vẫn có thể nhìn rõ các loại dấu chân trên tuyết.

Một người đàn ông tầm ba mươi tuổi rút điếu thuốc từ túi ra, rảo bước đuổi kịp Ngô Mặc, đưa thuốc đến trước mặt cậu nói: "Mặc thiếu, làm điếu thuốc cho đỡ mệt, đi cũng gần hai tiếng rồi, nghỉ lát đi cậu." "Cảm ơn." Ngô Mặc nhận lấy thuốc, quay đầu cười nói: "Nếu mấy anh em đã mệt thì chúng ta nghỉ vài phút, hút điếu thuốc cho lại sức." Giữa trời đông tuyết trắng này cũng chẳng có chỗ mà ngồi, mấy người chỉ biết đứng tại chỗ vừa hút thuốc vừa tán dóc. "Mặc thiếu, công phu của cậu đỉnh thật đấy." Một thanh niên tóc húi cua giơ ngón tay cái với Ngô Mặc, tán thưởng: "Xác con quái vật đó mấy anh em đều thấy rồi, cậu hạ một đao gọn gàng dứt khoát, đúng ba chữ: ổn, chuẩn, hiểm." Người nâng người thì đời mới vui, lời của gã thanh niên mở màn khiến những người còn lại cũng bắt đầu tâng bốc.

Đều là dân lăn lộn giang hồ, địa vị của Tân Nguyệt Phạn Điếm thế nào chẳng ai là không rõ.

Đừng nhìn trong mắt người ngoài nó chỉ là một nhà hàng cao cấp hay nơi đấu giá, nhưng trong mắt những người trong nghề, đó là một con tàu sân bay không thể lay chuyển.

Dù không so được với các hào môn hàng đầu thì cũng không phải hạng người như họ có thể đụng vào.

Ngô Mặc vốn xuất thân từ tầng lớp đáy, trước đây cũng thường xuyên tiếp xúc với hạng người này nên tâm tư họ thế nào cậu nắm rõ mồn một.

Dù có đổi sang thế giới khác thì cậu cũng không thấy mình là hạng người cao cao tại thượng, vì thế mấy lời tâng bốc cậu đáp lại cũng rất trôi chảy.

Chẳng mấy chốc cả bọn đã trò chuyện rôm rả như thể quen biết từ lâu.

Đối với những kẻ liếm máu trên lưỡi đao này, ngoài tiền ra thì chỉ còn thể diện và danh tiếng là họ coi trọng nhất.

Thân phận cụ thể của Ngô Mặc họ không rõ, nhưng chỉ cần không mù thì ai cũng thấy bà chủ Doãn của Tân Nguyệt Phạn Điếm coi trọng cậu thế nào.

Họ đã mấy lần thấy Mặc thiếu này nửa đêm ra vào lều của bà chủ Doãn, chuyện này rốt cuộc là thế nào thì ai chẳng có tính toán riêng trong lòng?

Nghỉ ngơi nửa tiếng, họ lại tiếp tục leo lên núi.

Càng lên cao càng khó đi.

Đỉnh núi quanh năm tuyết phủ, có nơi tuyết dày lún người, có nơi chỉ là lớp băng mỏng, đi lại trơn trượt, sơ ý một chút là lọt xuống khe băng ngay.

Mà đã rơi xuống đó thì gần như chỉ có con đường chết. "Mặc gia, dấu chân biến mất ở dưới này rồi." Một hỏa kế chỉ vào vết nứt lớn dưới đất, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng: "Xem ra lũ quái vật này chui từ dưới đây lên." "Mặc thiếu, theo quan sát của tôi, chỗ này hướng Đông Bắc không cát tường, Tốn Bính Đinh tam dương không chiếu." Người đàn ông trung niên giỏi phong thủy ngăn Ngô Mặc đang định tiến vào lại, nói một tràng dài.

Tóm lại ý là cái khe này đại hung, vào rất dễ gặp nguy hiểm.

Gã nói tiếp: "Mã Long Phong theo lý mà nói là một mảnh bảo địa, nhưng không biết ngàn năm qua đã xảy ra biến hóa gì.

Giờ đây nơi này tà khí ngút trời, thế Long vốn ôn hòa giờ lại biến thành ngẩng đầu nhìn trời, thế thành nộ hống, tạo thành cục diện tranh đấu." "Ồ?" Ngô Mặc nghe xong lời của gã phong thủy liền nhướng mày, vỗ vỗ vai đối phương, thản nhiên nói: "Ông nói vậy là tôi hiểu rồi, xem ra đây chính là nơi chúng ta cần tìm." Nói xong, Ngô Mặc quay lại nhìn những người khác, mỉm cười hỏi: "Mấy anh em không chùn bước chứ?" "Hắc, Mặc thiếu nói gì thế." Gã tóc húi cua lên đạn, một tay cầm súng cười hắc hắc: "Quản nó là quái thú gì, cũng không chịu nổi vũ khí trong tay anh em mình đâu.

Lần này mấy anh em mình phải thể hiện chút cho bà chủ Doãn thấy, tiền của Tân Nguyệt Phạn Điếm không hề lãng phí." Mọi người đồng loạt gật đầu tán thành.

Đã nhận việc này thì phải hiểu trên đời không có bữa trưa nào miễn phí.

Đằng nào cũng phải ra tay, sao không làm một trận mở màn hoành tráng? "Được rồi, vậy chúng ta chuẩn bị đi." Ngô Mặc chỉ vào mấy hỏa kế của Tân Nguyệt Phạn Điếm: "Ba người các cậu chuẩn bị dây thừng, canh gác ở trên này, những người còn lại theo tôi xuống dưới." "Mặc thiếu, còn tôi thì sao?" Gã phong thủy cuống quýt, gã giỏi xem thế núi nhưng không giỏi đánh quái.

Hôm qua nhìn thấy bộ dạng lũ quái vật kia gã đã bủn rủn chân tay rồi, giờ bảo đi xuống tìm chúng chẳng phải là hiến mạng cho chúng ăn sao?

Nghĩ đến việc mình có thể chết thảm trong bụng quái vật, gã phong thủy cũng chẳng màng thể diện nữa, bám theo Ngô Mặc hỏi dồn: "Mặc thiếu, cậu xem năng lực của tôi thế này, hay là đừng xuống làm vướng chân anh em, cứ để tôi ở trên này chờ các cậu thắng lợi trở về được không?" Ngô Mặc không thèm chấp gã phong thủy, cậu cúi xuống quan sát vết nứt.

Phía dưới là dốc băng, độ dốc tầm bốn năm mươi độ.

Dùng đèn pin chiếu xuống, bên dưới đen kịt, không thấy rõ sâu bao nhiêu.

Cậu ném một thanh huỳnh quang xuống vết nứt, thấy trên mặt băng xuất hiện những vết cào rõ rệt cùng vài giọt máu lốm đốm.

Thanh huỳnh quang rơi xuống, ngay lúc sắp tắt, Ngô Mặc tinh mắt phát hiện ở nơi sâu nhất hình như có một cánh cửa đá sừng sững, nhưng do góc độ nên nhìn không rõ lắm.

Qua đó Ngô Mặc cũng ước tính độ sâu của vết nứt không quá ba mươi mét.

Gã phong thủy cứ như cái máy nói, xoay quanh Ngô Mặc không ngừng.

Ngô Mặc tự hỏi không biết mắt nhìn người của mình có vấn đề không?

Sao bao nhiêu người không chọn, lại chọn đúng cái gã dở hơi này?

Cậu bị làm phiền đến phát bực, trầm ngâm một lát rồi gật đầu: "Được rồi, ông ở lại đây đi, nhưng nói trước, lỡ có thứ gì xông ra thì đừng có trách tôi." "Không trách, không trách." Gã phong thủy thở phào nhẹ nhõm, xua tay liên tục, nghiêm mặt nói: "Mệnh tôi do trời không do người, cứ xem ý trời vậy." Trong lúc đó, đám hỏa kế đã bố trí xong bốn sợi dây thừng dài thả xuống khe nứt.

Ngô Mặc dặn dò vài câu rồi đeo vũ khí, nắm dây thừng trượt xuống đầu tiên.

Những người còn lại bám sát theo sau, chẳng mấy chốc đã xuống dưới an toàn.

Đứng dưới khe nứt mới thấy nơi này rộng hơn nhiều so với nhìn từ trên xuống.

Ngẩng đầu nhìn lên có cảm giác như đang đứng trong bụng hồ lô nhìn ra miệng bình.

Mọi người vừa cẩn thận đề phòng vừa rút đèn pin siêu sáng soi xét xung quanh.

Bốn phía toàn là vách băng, trên mặt đất có rất nhiều xương khô.

Ngô Mặc cúi xuống kiểm tra, trong số xương này có cả người lẫn động vật.

Chương 465

Nhìn quần áo còn sót lại trên người thì niên đại nào cũng có, cổ nhất có lẽ truy ngược được về thời nhà Chu, xa hơn nữa thì đã mục nát vỡ vụn không nhận ra được.

Những mảnh áo quần gần đây nhất chắc là của Lý Hạo và đám thuộc hạ.

Thế nhưng lũ quái vật xuất hiện lúc trước lại chẳng thấy con nào, cứ thế biến mất một cách thần bí trong khe nứt. "Mặc thiếu, ở đây có một cánh cửa." Một hỏa kế chỉ vào vách băng phía trước, hít một hơi lạnh: "Cậu nhìn xem trên cửa này sao lại điêu khắc mỹ nữ thế kia?" Dân lăn lộn giang hồ đều biết một điều: người già, trẻ con và phụ nữ là khó chọc vào nhất.

Ba hạng người này tuy là nhóm yếu thế nhưng kẻ nào đã chiếm được một chỗ đứng trên giang hồ thì đều có tuyệt kỹ độc môn.

Thời cổ đại cũng vậy, địa vị phụ nữ thấp hơn nam giới, trừ khi là thần tiên như Tây Vương Mẫu, Cửu Thiên Huyền Nữ, còn lại đều không xuất hiện trước mặt mọi người.

Nghe thấy trên cửa có mỹ nữ, đám này đều phấn chấn hẳn lên, giơ đèn pin chiếu thẳng vào cửa đá, khiến người ta lóa cả mắt.

Tình hình trên cửa lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

Cánh cửa đá này toàn thân màu trắng, cao năm mét, rộng bốn mét, trên đó điêu khắc một vị mỹ nữ.

Khác với lối vẽ trừu tượng thời cổ đại, vị mỹ nữ này dáng người cao ráo, thanh thoát, mái tóc đen dài rũ xuống tận eo, đôi mắt đẹp như biết nói, mỗi cái liếc mắt nụ cười đều toát ra một phong vận khó tả.

Ánh mắt câu hồn ấy như thể biết phóng điện, dù biết là giả nhưng cũng khiến đám đàn ông này vô thức tiến lên vài bước. "Cẩn thận." Ngô Mặc nhận thấy tình hình bất ổn, quát lạnh một tiếng: "Muốn chết thì cứ việc đi tiếp." Tiếng quát này coi như đã cứu mạng mọi người.

Đám hỏa kế và gã tóc húi cua lập tức tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện mình chỉ còn cách cửa đá ba bước chân, và dưới chân họ từ lúc nào đã xuất hiện một hố sâu đầy rẫy ám khí cùng những mảnh thi cốt vụn vặt. "Mặc thiếu, chuyện này... chuyện này là sao?" Gã tóc húi cua sợ đến mức vội lùi lại mấy bước, lau mồ hôi lạnh hỏi: "Chẳng lẽ trên cửa này có huyễn thuật?

Nhưng sao cậu lại không trúng chiêu?" "Huyễn thuật cái khỉ gì." Ngô Mặc thầm mỉa mai trong lòng: "Trong giới giải trí đầy rẫy mấy em như yêu tinh, cái này đã là cái thá gì.

Với lại cái mụ này nhìn đã thấy chẳng phải hạng tốt lành gì rồi, đôi mắt cứ láo liên như thế, chắc chắn là đang ủ mưu xấu.

Đây mới chỉ là tượng điêu khắc, chứ ngoài đời thì đích thị là một con mụ hám tiền." Dù trong lòng Ngô Mặc khinh bỉ đám hỏa kế thiếu kiến thức này nhưng bề ngoài cậu vẫn không biến sắc, thậm chí còn trấn an họ vài câu. "Đừng nghĩ nhiều, không có huyễn thuật đâu." Ngô Mặc lạnh lùng nói: "Trên bức tượng đá này e là có bôi một loại dược liệu đặc biệt khiến người ta vô thức chìm đắm vào, lầm tưởng người trước mắt là thật.

Trước đây tôi từng gặp qua nên vừa nãy đặc biệt chú ý một chút." Nổ thì nổ thế thôi, chứ thực tế với Ngô Mặc thì mỹ nữ hay không mỹ nữ có quan trọng gì?

Nếu trên đó điêu khắc một xấp tiền thì có lẽ khả năng cậu trúng chiêu còn cao hơn.

Nhưng lời nói ra cũng thu về được vài ánh mắt sùng bái.

Mấy người cậu mang theo tuy gan lớn thân thủ tốt nhưng hiểu biết về mấy thứ tà môn thì không nhiều.

Dù sao ở xã hội hiện đại, nhiều truyền thừa đã đứt đoạn, nếu không phải hạng như Lão Cửu Môn hay các đại gia tộc có tài liệu thì người ngoài muốn học cách phá giải e là khó hơn lên trời. "Mặc gia, vậy giờ chúng ta tính sao?" Một hỏa kế ghé lại gần nói nhỏ: "Cử người về báo cho bà chủ, hay là..." Ngô Mặc không trả lời, trái lại ánh mắt cậu dán chặt vào cửa đá, vẻ mặt như đang suy tính điều gì.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm cửa đá, não bộ hoạt động hết công suất: tại sao nhiều quái vật như vậy lại biến mất một cách kỳ lạ?

Cánh cửa đá và hình mỹ nữ kia rốt cuộc là thứ gì?

Theo cậu biết, nước Nam Chiếu sùng bái Phật giáo, tuy tượng Phật Mật tông kỳ hình dị trạng, mỗi loại một vẻ, nhưng Ngô Mặc chắc chắn tuyệt đối không có kiểu phụ nữ lẳng lơ thế này.

Dùng não heo cũng hiểu được, cái mụ này trông câu dẫn thế kia, nếu nước Nam Chiếu sùng bái thứ này thì các nhà Phật khác còn đất diễn sao?

Trừ phi phụ nữ nước Nam Chiếu lúc đó ghen tị quá thì đám thần Phật kia mới có chút không gian hoạt động, còn hễ là đàn ông cầm quyền thì mụ này ít nhất cũng phải cỡ Quốc sư.

Nhưng nếu đây không phải lối vào mộ nước Nam Chiếu thì lối vào thực sự ở đâu?

Theo tin tức Doãn Nam Phong có được, chắc chắn lối vào nằm trên Mã Long Phong, mà vị trí họ đang đứng chính là nơi tụ tập tinh hoa của cả ngọn núi này.

Trừ khi vua chúa nước Nam Chiếu bị lừa đá vào đầu, nếu không chắc chắn sẽ chọn nơi này làm nơi yên nghỉ cho các đời quốc vương.

Lúc này trước mặt Ngô Mặc có hai con đường: một là mở cửa đá dẫn người vào xem xét, hai là leo lên về trại tập hợp nhân thủ, chuẩn bị kỹ lưỡng rồi quay lại.

Theo tính cách trước đây của Ngô Mặc thì chắc chắn là xách hàng dẫn người xông vào luôn, quản mẹ gì hang hùm miệng cọp, cứ xem tình hình rồi tính sau.

Nhưng nghĩ lại, Giải Ngữ Hoa và Doãn Nam Phong đã dặn đi dặn lại hàng vạn lần, bảo cậu làm gì cũng phải mưu định rồi mới động, đừng có nóng đầu là lao lên trước.

Ngô Mặc thở dài một tiếng, từ bỏ ý định dẫn đội vào trong.

Cậu quay sang bảo hỏa kế: "Đi thôi, chúng ta lên trước đã." "Mặc thiếu, không vào xem sao?" Gã tóc húi cua hơi tiếc rẻ, chỉ tay vào cửa đá: "Đã đi đến bước này rồi, không vào xem chẳng phải hơi phí sao?" Ngô Mặc cũng thấy bực mình.

Nửa đêm lội tuyết vất vả đến đây chỉ để thấy cái cửa đá rách, đằng sau thế nào chẳng rõ mà đã bỏ đi?

Đúng là tiếc hùi hụi.

Có điều Ngô Mặc chỉ lưỡng lự một chút rồi nhanh chóng kiên định ý nghĩ.

Cậu nghiêm mặt nói: "Không, tình hình ở đây rất quỷ dị, dựa vào số vũ khí mang theo tạm thời này, mở cửa đá ra e là đối phó không xuể.

Thay vì để thương vong quá lớn, chi bằng về chuẩn bị kỹ rồi xuống sau." Mấy người chỉ biết gật đầu đồng ý, dù sao Ngô Mặc mới là người dẫn đầu.

Tuy nhiên, sự cố luôn xảy ra vào lúc không ngờ tới.

Không rõ do nhiệt độ đèn pin của họ quá cao hay do nhiệt độ cơ thể ảnh hưởng đến lớp băng, ngay khi họ quay người định leo lên thì vách băng xung quanh phát ra tiếng răng rắc.

Lớp băng vỡ ra, một bóng quái vật vọt ra từ bên trong, theo sau đó là mười mấy con khác liên tiếp xuất hiện.

Lũ này rất khôn ngoan, không tấn công ngay mà bao vây nhóm Ngô Mặc vào giữa. "Mặc thiếu, tính sao đây?" Mấy hỏa kế siết chặt vũ khí, cảnh giác nhìn lũ quái vật. "Còn tính sao nữa?

Không thịt chúng nó thì để dành ăn Tết à?" Đáy mắt Ngô Mặc lóe lên tia tàn bạo, sát khí bùng lên mạnh mẽ.

Cậu thấy lũ này đúng là cố tình đối đầu với mình.

Vừa mới định đóng vai chín chắn thì lũ này lòi ra, chẳng lẽ là vả mặt cậu sao?

Ngô Mặc quát lạnh một tiếng: "Đừng ngẩn ra đó nữa, xách hàng lên đâm chết mẹ chúng nó đi!" Có điều nơi này là hình hồ lô, nếu dùng vũ khí nóng sẽ dễ làm vỡ lớp băng vùi lấp tất cả, vì thế Ngô Mặc đặc biệt nhắc nhở: "Súng và lựu đạn đừng dùng bừa, dùng dao mà chém chết chúng nó." Khi chọn người, Ngô Mặc đã tính đến chuyện cận chiến, nên mấy gã này đều là hạng giỏi chiến đấu, thân thủ cực tốt.

Tuy không so được với chiến lực đỉnh cấp như Hắc Hạt Tử và Trương Khởi Linh, nhưng tay không đánh gấu hay sói thì vẫn dư sức.

Mọi người nghe vậy thấy Ngô Mặc nói rất có lý, liền vứt súng sang một bên, rút dao mang theo người ra chuẩn bị chiến đấu.

Chẳng biết ai là người ra tay trước, một trận đại chiến cứ thế bắt đầu.

Tính cả Ngô Mặc, phía dưới có tổng cộng bảy người, mà quái vật có tận mười hai con.

Nghĩa là mỗi người gần như phải đối phó với hai con.

Lúc này gọi hỏa kế phía trên xuống thì đã không kịp, mọi người nhìn nhau một cái, nghiến răng liều mạng.

Lũ quái vật này to hơn sói, tốc độ nhanh gấp đôi, lao tới như những cơn lốc.

Đều là hạng liếm máu trên lưỡi dao, giết người còn chẳng sợ huống hồ là giết súc sinh?

Dù trông đáng sợ nhưng suy cho cùng chúng cũng chỉ là một loại sinh vật, chứ không phải mấy thứ quỷ thần hỗn loạn không rõ ràng.

Mọi người không hề hoảng loạn, siết chặt dao, khom người chờ lũ quái vật lao tới là phản công.

Máu thịt quái vật văng tứ tung, nhưng phía người cũng chẳng khá hơn, bị vuốt sắc và nanh nhọn của chúng cào xé, gần như ai cũng mang thương tích.

Thậm chí có một hỏa kế bị lòi cả ruột ra ngoài, cũng chẳng kịp băng bó, chỉ biết tay trái ôm bụng, tay phải vung dao.

Trận chiến này buộc phải kết thúc bằng cái chết của một bên.

Lúc này mà không liều mạng thì hậu quả thế nào không cần nhắc cũng hiểu.

Ai mà cam tâm chưa được húp tí cháo nào đã thành bữa tối cho lũ quái vật này?

Huống hồ họ thấy Ngô Mặc vung đại đao như cắn thuốc, một hơi xử đẹp ba con quái vật, khí thế lập tức tăng vọt.

Ngô Mặc lần này đã rút kinh nghiệm xương máu, không đến lúc nguy nan tuyệt đối không dùng Thiết Bản Kiều.

Cậu tưởng tượng rất đẹp, nhưng thực tế có những việc không phải cứ muốn là làm được.

Chương 466

Thấy mười mấy con quái vật đều đã nằm gục, chỉ còn sót lại duy nhất một con cuối cùng, Ngô Mặc đang định tiễn nó về trời thì con này lại như phát điên, mồm gào rú rồi lao thẳng về phía cậu.

Đen đủi là phía sau Ngô Mặc có mấy hỏa kế đang dìu nhau, nếu để quái vật lao qua đó, chẳng cần tính cũng biết mấy gã kia sẽ bị đòn chí mạng của nó giết chết.

Ngô Mặc bất đắc dĩ đành phải hy sinh cái tôi nhỏ để hoàn thành cái tôi lớn, lại làm thêm một phát Thiết Bản Kiều nữa.

Vốn dĩ trên người cậu còn tạm coi là sạch sẽ, không dính quá nhiều máu, sau đòn cuối cùng này, Ngô Mặc biến thành một người máu từ đầu đến chân.

Đúng là chưa ra quân đã thảm, cửa đá còn chưa mở mà người của mình đã thương tích đầy mình.

Không còn cách nào khác, cả nhóm lại bám dây thừng leo lên trên.

Mấy hỏa kế đợi ở trên sốt ruột đến phát điên, nhưng Ngô Mặc đã dặn trước là bất kể thế nào họ cũng phải bám trụ ở đây, nhỡ dây thừng tuột xuống thì mấy người bên dưới hết đường lên.

Vì thế dù nóng lòng nhưng họ không nhảy xuống.

Gã phong thủy nhìn thấy tình trạng thảm hại của đám hỏa kế và thanh niên thì không khỏi tặc lưỡi, thầm may mắn vì mình đã dày mặt kiên quyết ở lại trên này.

May mà gã cũng không hẳn là phế vật, trên đường về gã vừa mang hộ ba lô vừa dìu thương binh, mệt đến vã mồ hôi hột.

Nếu không, Ngô Mặc chắc chắn sẽ đá gã ra khỏi đội ngũ này.

Nhóm Ngô Mặc về đến trại đã là hơn bốn giờ sáng.

Cả bọn người đầy máu, bị gió lạnh thổi qua, máu đông lại thành những vụn băng.

Vừa áp sát rìa trại đã bị người trực đêm phát hiện, lập tức gây ra náo động.

Vô số người xông ra khỏi lều bao vây lấy họ.

Ngô Mặc không thèm để tâm đến đám này, bình tĩnh chỉ huy hỏa kế đưa mấy gã bị thương nặng đi điều trị.

Đám tóc húi cua cũng là hạng lì lợm, bụng bị rách, lạnh cóng bấy lâu mà vẫn nghiến răng không rên một tiếng.

Ngô Mặc rất tán thưởng tác phong cứng cỏi của họ, đặc biệt dặn bác sĩ phải dốc sức cứu chữa, tuyệt đối đừng để lại di chứng.

Đang dặn dò thì cánh tay cậu bị ai đó giữ lấy, tiếp đó là giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng: "Tiểu Mặc, em bị thương ở đâu?" "Hử?" Ngô Mặc quay lại nhìn, chính là ông anh trai trời đánh Ngô Tà.

Cậu đánh giá Ngô Tà từ trên xuống dưới: áo khoác chống gió màu kaki, quần đen, toàn thân sạch sẽ tinh tươm, đối lập hoàn toàn với mình.

Ngô Tà nên cảm thấy may mắn vì lúc này trong trại đông người, Ngô Mặc còn giữ thể diện, không thì cậu tuyệt đối sẽ xông lên cọ sạch đống bẩn thỉu trên người mình vào ông anh để anh ta nếm mùi thế nào là nhếch nhác. "Hử cái khỉ gì, mau để anh xem em có bị thương không?" Nhìn mấy hỏa kế lúc nãy ruột gan lòi cả ra, Ngô Tà sợ đến mức tim bắn ra ngoài, chỉ sợ Ngô Mặc cũng gặp chuyện.

Anh cũng chẳng màng đống máu me bê bết trên người em trai, đưa tay sờ nắn khắp nơi kiểm tra.

Từ lúc Ngô Mặc dẫn người đi, Ngô Tà đã đứng ngồi không yên.

Để biết tin sớm nhất, anh đã dẫn mấy hỏa kế Ngô gia đứng canh ở cổng trại, nhờ thế mới là người đầu tiên chạy tới. "Anh, em không sao." Ngô Mặc vỗ vai Ngô Tà trấn an: "Đừng lo, máu trên người em đều là của quái vật thôi." Ngô Tà tự tay xác nhận một lượt, thấy đúng như Ngô Mặc nói là không có quá nhiều vết thương mới yên lòng, lúc này khứu giác đã biến mất bấy lâu mới quay trở lại. "Uầy, thối quá." Ngô Tà bịt mũi lùi lại một bước, vẻ mặt ghét bỏ: "Lũ quái vật này ăn cái gì mà lớn thế không biết?

Mùi hôi kinh khủng." Cũng chẳng trách Ngô Tà, mùi trên người Ngô Mặc đúng là nồng nặc.

Không chỉ có mùi hôi tanh từ nội tạng quái vật mà còn có một mùi tử thi thối rữa khó hiểu, hai mùi quyện vào nhau đủ để khiến người ta nôn mửa.

Ngay lúc Ngô Mặc đang do dự không biết có nên tặng ông anh một cái ôm thắm thiết hay không thì sau lưng vang lên tiếng bước chân vội vã.

Giải Ngữ Hoa và Doãn Nam Phong cùng những người khác nhận được tin đều đồng loạt chạy tới.

Giờ đây Giải Ngữ Hoa đặc biệt chú ý đến cảm nhận của Ngô Mặc, không còn đối xử với cậu như trẻ con nữa.

Anh không xông lên kiểm tra như Ngô Tà mà trước tiên quan sát sắc mặt và trạng thái tinh thần của cậu.

Sau khi thấy Ngô Mặc hoàn toàn ổn thỏa mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Mặc gật đầu với Giải Ngữ Hoa, lại dùng ánh mắt ngăn cản Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử đang định tiến lên.

Cậu quay sang Doãn Nam Phong, nghiêm túc nói: "Chị, em phát hiện một số tình huống, nhưng không chắc đó có phải là lối vào hay không." "Đi, về lều nói." Doãn Nam Phong đi được hai bước, thực sự thấy mùi trên người Ngô Mặc quá khó ngửi, bước chân khựng lại, lập tức đổi hướng đi về phía lều của Giải Ngữ Hoa. "Ơ, chị, đi nhầm hướng rồi kìa?" Ngô Mặc thấy hướng không đúng liền nhắc nhở: "Lều của chị ở phía trước mà?

Sao lại đi hướng này?" "Chị thấy lều của Giải đương gia rộng hơn, hợp để bàn chuyện." Doãn Nam Phong rảo bước, cố gắng giữ khoảng cách với Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa hơi nheo mắt nhìn Doãn Nam Phong phía trước, trong lòng thầm tính toán: người phụ nữ này liệu có nhận ra điều gì không?

Doãn Nam Phong vẫn chưa hiểu rõ về Ngô Mặc nên không ngờ được rằng cái thằng nhãi này một khi đã muốn chơi xấu thì chẳng phân biệt nam nữ.

Thấy mọi người ai cũng ghét bỏ mình, cậu nổi cáu, quyết định anh em có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, cậu thề là cậu không thèm tắm luôn.

Mấy người kia vừa vào lều, Ngô Mặc đã đi sau đóng chặt rèm cửa, tuyệt đối không cho họ cơ hội hít thở không khí trong lành.

Nhìn hành động tự tổn một ngàn thương địch tám trăm này của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa thấy thật bất lực.

Thằng ranh này hình như quên mất đây là lều của ai rồi thì phải?

Ngô Mặc tùy tiện kéo ghế ngồi ngay chính giữa, kể lại vắn tắt những chuyện xảy ra bên dưới, đồng thời nhấn mạnh về cánh cửa đá kia.

Nói được vài câu, Ngô Mặc như muốn để Doãn Nam Phong ngửi cho kỹ hơn, trực tiếp kéo ghế sát cạnh cô.

Thấy Doãn Nam Phong trợn mắt, vẻ ghét bỏ hiện rõ mồn một, Ngô Mặc ngoài mặt không đổi sắc nhưng trong lòng cười muốn nội thương.

Cậu giơ tay phải nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Doãn Nam Phong, nhướng mày thong dong nói: "Chị, dựa vào giác quan thứ sáu của đàn ông, em cảm giác chỗ đó chính là lối vào thực sự." Doãn Nam Phong giận đến nổ phổi.

Cái thằng nhãi ranh này cố tình lấy bàn tay dính máu chùi mạnh mấy phát vào vai cô, giờ còn giả vờ chính kinh.

Tưởng cô không nhìn ra khóe miệng nó đang cười gian chắc?

Nhưng lúc này không phải lúc chấp nhặt chuyện đó, sự chú ý của Doãn Nam Phong đã bị bức tượng điêu khắc trên cửa đá mà Ngô Mặc kể thu hút.

Theo tài liệu cô thu thập được, nước Nam Chiếu e rằng chỉ là một cái bình phong.

Bởi trước khi nước Nam Chiếu thành lập, vùng đất này đã có rất nhiều quốc gia thần bí.

Thứ cô muốn tìm có lẽ còn có lịch sử lâu đời hơn cả nước Nam Chiếu. "Một tiếng sau, toàn thể xuất phát." Doãn Nam Phong trầm tư một lát rồi dứt khoát buông một câu, đứng dậy vén rèm đi ra ngoài.

Cô sợ ở lại thêm vài phút nữa sẽ không kìm được mà đánh chết Ngô Mặc.

Doãn Nam Phong vừa đi, trong lều trừ Trương Khởi Linh ra, mấy anh em còn lại lập tức không nhịn được nữa, tóm lấy Ngô Mặc tống vào cái lều phía sau, cảnh báo cậu không tắm sạch thì cấm có được ra ngoài.

Hắc Nhãn Kính còn sấn sổ đòi vào kỳ lưng cho Ngô Mặc, kết quả bị cậu tặng cho một cước văng ra.

Ngô Mặc thì chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, cậu chỉ đơn giản thấy tên Hạt Tử này chẳng có ý tốt gì, lỡ hắn giở trò làm cậu tróc cả mảng da thì sao?

Đợi Ngô Mặc tắm rửa xong đi ra thì trong trại đã chuẩn bị hòm hòm.

Doãn Nam Phong ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người xách trang bị tiến về phía Ngô Mặc chỉ.

Nhờ phúc của nhóm Ngô Mặc mà vết máu trên mặt đất vẫn còn rất rõ, chẳng cần đến người dẫn đường.

Đi bộ ba tiếng đồng hồ theo dấu máu và dấu chân, họ đã đến được khe nứt kia.

Đông người dễ làm việc, dây thừng lại được thả xuống.

Giải Ngữ Hoa, Doãn Nam Phong và Ngô Tam Tỉnh mỗi người để lại một bộ phận tâm phúc ở trên ứng cứu, sau đó chọn ra một số tay súng thiện chiến rồi mới trượt xuống dưới.

Dưới hẻm núi là một đống hỗn độn, dấu tích trận đánh trước đó vẫn còn lưu lại.

Xung quanh không hề có một đầu đạn nào, điều này chứng tỏ họ hoàn toàn dùng sức người để chiến đấu.

Nhìn cảnh tượng thảm khốc trước mắt, mọi người không khỏi hình dung ra Ngô Mặc và đồng đội đã phải trải qua những gì.

Không gian chỗ này không hề nhỏ, chứa ba bốn mươi người cũng chẳng thành vấn đề.

Mọi người đều dời sự chú ý sang cánh cửa đá.

Vì Ngô Mặc đã cảnh báo về sự nguy hiểm từ trước, nên tất cả vừa cẩn thận đề phòng, vừa quan sát những bức tượng mỹ nữ điêu khắc bên trên.

Chương 467

“Vãi chưởng, ánh mắt này trông câu dẫn thật đấy.” Vương Bàn Tử đứng bên cạnh Ngô Mặc, khoác vai cậu, hạ thấp giọng nói: “Huynh đệ, chú nói xem sau cửa này có yêu tinh không?” “Anh mong chờ lắm à?” Ngô Mặc liếc xéo Vương Bàn Tử một cái, bất lực nói: “Lần trước vị Tây Vương Mẫu kia cũng hào phóng tự xưng là tuyệt thế mỹ nhân, kết quả anh cũng thấy rồi đấy.” “Mặt xanh nanh vàng, trông xấu đau xấu đớn.” Ngô Mặc nói đến đây, khẳng định một câu xanh rờn: “Tôi cho rằng một người thiếu cái gì mới thích phô trương cái đó.” “Thực tế bà cô này không chừng mọc tận ba đầu sáu tay.” “Anh thấy mắt bà ta câu dẫn?

Có khi chỉ là hai cái hốc đen ngòm, bên trong còn đang chảy máu ròng ròng ấy chứ.” Vương Bàn Tử bị Ngô Mặc nói cho buồn nôn.

Nhìn lại mỹ nữ trên điêu khắc đá, lập tức cảm thấy cũng thường thôi.

Tuy giọng Ngô Mặc không lớn, nhưng địa hình nơi này đặc biệt, có hiệu ứng tụ âm.

Vì vậy, tiếng của cậu truyền rõ mồn một vào tai mọi người.

Giống như một gáo nước lạnh dội thẳng xuống đầu, khiến họ tỉnh táo hẳn ra.

Doãn Nam Phong dù đang giữ vẻ cao lãnh cũng không nhịn được mà muốn ôm trán thở dài.

Cô coi như đã thông suốt rồi.

Thằng nhóc Ngô Mặc này chẳng khác gì Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký.

Mỹ nữ soái ca gì chứ?

Trong mắt cậu ta tất cả đều là yêu tinh.

Còn vị Giải đương gia đang có chút tâm tư kia ư?

E rằng đã bị Ngô Mặc vô thức xếp vào vị trí Đường Tăng rồi.

Ngô Mặc cho rằng có những việc phải nói có sách mách có chứng mới thuyết phục được mọi người.

Đặc biệt là để ngăn Vương Bàn Tử xảy ra chuyện.

Ngộ nhỡ sau cửa có ảo cảnh, hoặc loại thuốc mê gì đó, rồi lại xuất hiện một đám mỹ nữ xinh đẹp, với hiểu biết của cậu về Bàn ca, gã này rất dễ dàng giơ tay đầu hàng.

Thế là, Ngô Mặc thuận tay kéo A Ninh đang đứng bên cạnh lại.

A Ninh đang quan sát tình hình xung quanh, đột ngột bị Ngô Mặc lôi kéo.

Cô ngơ ngác không hiểu thằng cha này lại định làm gì?

Đang lúc nghi hoặc, cô nghe thấy Ngô Mặc nói với Vương Bàn Tử: “Bàn ca, anh thấy con nhỏ Ninh này trông cũng ra dáng con người đấy chứ?” “Thế anh còn nhớ lần trước cô ta đạp anh tôi xuống hố không?” “Cho nên tôi mới nói, người không thể nhìn mặt, nước biển không thể lấy gáo mà đong.” Nghe xong lời Ngô Mặc, Vương Bàn Tử sực nhớ lại chuyện cũ.

Đợt đó gã suýt nữa bị A Ninh chơi khăm đến thê thảm, bị cô ta đem ra làm bia đỡ đạn.

May mà ám khí là đầu tên liên hoa, nếu không giờ này chắc gã đang xếp hàng chờ đầu thai rồi.

Dùng thành ngữ "xà hạt mỹ nhân" để hình dung A Ninh quả thực không sai chút nào.

Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử trịnh trọng gật đầu với Ngô Mặc, biểu thị mình đã hiểu ý cậu.

Mặt A Ninh tức đến xanh mét.

Cái thằng khốn này không biết nói tiếng người hả?

Cái gì mà "nhóc Ninh"?

Cái gì mà "ra dáng con người"?

Hiện tại cô dù sao cũng là người của cậu ta, thằng cha này không thể giữ chút thể diện cho cô được sao?

Cậu ta không thấy những người bên cạnh đang nhìn mình cười quái dị à?

Ngô Tà cũng chẳng khá hơn là bao.

Ánh mắt anh như dao, hận không thể khoét mấy cái lỗ trên người Ngô Mặc.

Nhà ai có thằng em suốt ngày đem chuyện xấu của anh trai ra làm đề tài thế này không?

Đang lúc Ngô Mặc tán dóc với Vương Bàn Tử thì người của Doãn Nam Phong đã mở được cửa đá.

Đúng là phàm chuyện gì cũng sợ bị đem ra so sánh.

Đám người đi theo lần này so với đám người nhà họ Hoắc gọi đến lần trước, sự chênh lệch hiện rõ mồn một.

Cửa vừa mở, hơi lạnh trong tưởng tượng không xuất hiện, ngược lại là một luồng khí ấm áp ập vào mặt.

Những người này đều rất có kinh nghiệm.

Loại địa điểm phong bế quanh năm này không biết bên trong có khí độc hay khí gas đặc biệt nào không, nên họ không vào ngay mà để gió lùa một lúc.

Cho đến khi xác nhận không có vấn đề, cả đám mới cẩn thận bước vào.

Bên trong cửa đá là một màn đen kịt.

Để phòng quái thú đột ngột xuất hiện, một bộ phận cầm đèn pin, một bộ phận cảnh giác nhìn chằm chằm xung quanh.

Dưới ánh đèn pin, có thể thấy rõ đây là một đoạn hành lang dài.

Dưới chân là những phiến đá lớn được mài nhẵn, hai bên tường phủ kín bích họa.

Phải biết rằng bích họa là thứ tốt, nó thể hiện những đại sự xảy ra thời đó cũng như nội dung muốn truyền tải.

Tuy nhiên, khi mọi người hội tụ ánh sáng đèn pin lên bích họa, ai nấy đều ngẩn tò te.

Không phải hình vẽ đơn sơ, ngược lại nhân vật được vẽ rất sống động, chỉ là nội dung khác xa so với những gì họ tưởng tượng.

Không hề có ghi chép về các câu chuyện xã hội đương thời, cũng chẳng có thông tin về chủ mộ.

Trên bích họa dày đặc những hình ảnh song tu của hai người.

Những hình vẽ này không phân biệt giới tính, tổ hợp tùy ý, hơn nữa còn khắc họa vô cùng chân thực.

Có thể nói, mấy cuốn bí kíp dạy dỗ trong thanh lâu cổ đại cũng không táo bạo và nảy lửa bằng chỗ này.

Trong chốc lát, nhịp thở của không ít người bắt đầu dồn dập.

“Vãi chưởng.” Vương Bàn Tử thốt lên một tiếng: “Tranh này vẽ truyền thần quá, tư thế này, động tác này...” “Ngậm miệng lại, lau nước miếng đi.” Ngô Tà lườm Vương Bàn Tử một cái, tức giận nói: “Lời này mà để Vân Thái nghe thấy, anh tự nghĩ xem hậu quả thế nào đi?” Nhắc đến Vân Thái, Vương Bàn Tử lập tức tỉnh táo.

Vẻ mặt hám gái trên mặt thu liễm lại không ít.

Nhưng gã này thuộc loại cứng đầu, vẫn lầm bầm: “Tôi có nói sai đâu.” Để kéo đồng minh, gã lại quay sang Ngô Mặc: “Huynh đệ, chú thấy thế nào?” Điều bất ngờ là Ngô Mặc không hề đoái hoài đến gã.

Trong nháy mắt, ánh mắt của mấy anh em đều tập trung lên người Ngô Mặc.

Thấy cậu cầm đèn pin, đứng trước bích họa với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc quan sát các hình vẽ.

Cảnh tượng này rơi vào người khác thì không nói, nhưng rơi vào Ngô Mặc thì có chút kinh dị.

Phải biết rằng thường ngày thằng nhóc này rất ít khi xem mấy thứ như bích họa một cách tỉ mỉ và nghiêm túc thế này.

Cậu thường thích để anh em giải thích cho nghe hơn, lấy danh nghĩa là đỡ tốn não.

Đến cả Doãn Nam Phong cũng thấy kỳ lạ, thầm nhủ trong lòng: “Chẳng lẽ thằng nhóc này sắp thông suốt rồi?” Ngô Mặc đang xem chăm chú, chỉ thấy vai nặng trĩu, giọng nói đáng đánh đòn quen thuộc lại vang lên: “Nào, để anh lau nước miếng cho cưng.” Vừa nói, tên mù chết tiệt kia vừa cầm cái gì đó quẹt vào miệng Ngô Mặc.

Ngô Mặc ngửi thấy có mùi lạ.

Chộp lấy tay tên mù, nhìn kỹ lại, lập tức mắng thấp: “Mẹ kiếp, anh có thất đức không hả, lấy tất thối lau miệng cho ông đây?” Dù là lúc này, Ngô Mặc vẫn còn chút kiêng dè hình tượng bên ngoài của mình.

Nếu không, với phong cách của cậu, cậu đã lập tức tháo giày nhét lót giày vào miệng Hắc Nhãn Kính rồi.

“Ôi, lấy nhầm.” Hắc Nhãn Kính nói câu xin lỗi chẳng chút thành ý nào, lại còn ngụy biện: “Sáng nay đi vội quá, không để ý nên thuận tay nhét tất vào túi.” “Vừa nãy thấy nước miếng Nhị gia sắp chảy ra rồi, nhất thời tâm gấp, đừng trách nhé.” Ngô Mặc: “...” “Anh cút ngay cho tôi.” Ngô Mặc không muốn phí lời với Hắc Nhãn Kính, đưa tay gạt hắn ra.

Dù sao nói nhiều tất có lỗi.

Cậu coi như đã nhìn thấu rồi, thằng khốn này luôn tìm mọi cách để làm cậu mất hình tượng.

Với cái tính phản nghịch của mình, cậu chắc chắn không thể để hắn toại nguyện.

Giải Ngữ Hoa từ bên cạnh đi tới, hơi ghét bỏ liếc Hắc Nhãn Kính một cái.

Anh đứng cạnh Ngô Mặc, khẽ hỏi: “Tiểu Mặc, em nghĩ ra gì rồi sao?” “Ca, em chỉ nhớ đến một truyền thuyết thần thoại, không biết có đúng không.” “Cứ nói thử xem, mọi người cùng góp ý.” “Vâng.” Ngô Mặc gật đầu, sắp xếp lại suy nghĩ rồi bắt đầu nói: “Lúc nãy xem cửa đá em vẫn chưa thông, nhưng giờ thấy những bích họa này, em chợt nhớ ra một chuyện.” “Trước khi đến đây em từng xem qua văn hiến địa phương, lại nghe được một vài truyền thuyết từ chỗ giáo sư Lâm.” “Trong các tư liệu như ‘Nam Chiếu Dã Sử’, ‘Điền Vân Lịch Niên Truyện Ký’ đều có ghi chép về ‘Trương Thị Bạch Tử Quốc’.” “Quốc gia này thành lập vào thời Tần Hán, là một tổ chức bộ lạc rất lớn.” “Nhưng vào thuở sơ khai của quốc gia này, trên vùng đất Thương Nhị còn tồn tại một vương quốc thần bí — Cổ quốc La Sát.” Hiếm khi thấy Ngô Mặc nghiêm túc thế này, lập tức thu hút toàn bộ anh em lại gần.

Dù đúng hay sai, dù sao cũng phải ủng hộ cậu em một chút.

Chương 468

Nghe Ngô Mặc kể tiếp: “Quốc gia này không được ghi chép chính thức trong văn hiến, mà là một truyền thuyết cổ xưa được thế hệ trước truyền miệng.” “Nghe nói phụ nữ nước La Sát xinh đẹp vô cùng, nhưng lối sống lại rất phóng túng.” “Khụ khụ.” Vương Bàn Tử nhịn không được, vừa ho vừa cười nói: “Huynh đệ, chú nghiêm túc quá, còn ‘lối sống’ nữa chứ?

Theo Bàn gia thấy, bọn họ chính là không có điểm dừng đạo đức, tư tưởng tuyệt đối có vấn đề.” Lời còn chưa dứt đã bị Ngô Tà giẫm cho một phát im bặt.

Ngô Mặc hơi bất lực.

Tên mù với Bàn ca không thể học tập lão Trương chút sao?

Xem người ta thâm trầm chưa kìa, nửa ngày không thốt ra một chữ.

Chỉ cần đứng đó như một bức tường nền, tuyệt đối không bao giờ phá đám mình.

Xem ra sau này có chuyện gì, mình nên dắt lão Trương ra ngoài nhiều hơn.

Còn mấy ông anh suốt ngày gây rối này ư?

Chỗ nào mát mẻ thì xéo đi cho rảnh.

Giải Ngữ Hoa chú ý đến vẻ mặt uất ức của Ngô Mặc, anh cố gắng kiềm chế cơ mặt để không lộ ra ý cười.

“Tiểu Mặc, đừng nghe lão Bàn nói linh tinh.” Ngô Tà chen vào một câu: “Em nói tiếp đi, những thứ này rất có thể là manh mối.” “Được.” Ngô Mặc điều chỉnh cảm xúc, tiếp tục: “Do thói thượng bất chính hạ tắc loạn, cả quốc gia loạn thành một đoàn.” “Sau đó không biết yêu nhân nào rỉ tai quốc vương rằng ăn nhãn cầu người có thể giữ mãi tuổi thanh xuân.” Ngô Mặc nói đến đây, giơ đèn pin soi lên bích họa: “Mọi người xem, dưới mỗi bức hình đều có những vật tròn tròn.” “Lúc đầu em còn tưởng là châu báu gì đó, nhưng sau nhìn kỹ lại, mỗi viên hạt đều có khắc con ngươi của con người.” “Cậu nói không sai, tôi cũng nhớ ra truyền thuyết này.” Doãn Nam Phong đi tới bổ sung: “Trong truyền thuyết, cuối cùng là Quan Âm đại sĩ đã hàng phục quốc vương La Sát, sách ‘Bạch Quốc Nhân Do’ cũng có ghi chép, sau này có người xây dựng lâu gác La Sát tại động La Sát, đến nay vẫn còn tồn tại và hương hỏa rất thịnh.” “Chỉ là hiện giờ xem ra, truyền thuyết chung quy vẫn chỉ là truyền thuyết.” “Mọi người nhìn chỗ này đi, với trình độ kiến trúc thời đó mà xây được đường hầm thế này, e là đã hao phí rất nhiều quốc lực.” Doãn Nam Phong vừa nói vừa thêm khẳng định, đây chính là nơi cô muốn tìm.

Vì trên bích họa không chỉ có hình song tu, nhãn cầu đầy đất, mà còn có những đôi cánh bay lượn đầy trời.

Mà đôi cánh này giống hệt với hình xăm lời nguyền mà cô gặp phải khi xảy ra chuyện năm đó.

Xem ra, lời nguyền Nam Chiếu Quốc mà cô truy tra bấy lâu có lẽ bắt nguồn từ cổ quốc La Sát.

Giải Ngữ Hoa cũng chú ý đến hình đôi cánh trên bích họa.

Nghĩ đến cái chết thảm khốc của cha ruột và mấy vị thúc thúc, đáy mắt anh thoáng hiện một tia u ám.

Ngô Mặc nhạy cảm nhận ra cảm xúc của Giải Ngữ Hoa không ổn.

Chân mày cậu khẽ động, khoác vai Giải Ngữ Hoa, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Ca, anh không sao chứ?” “Không sao.” Giải Ngữ Hoa vỗ vỗ cánh tay Ngô Mặc, cảm thấy rất an ủi.

Anh không ngờ chỉ một chút đau buồn thoáng qua của mình cũng bị cái tên chậm chạp này phát hiện.

Tuy nhiên, niềm an ủi của anh chưa tồn tại được một phút.

Nghe thấy Ngô Mặc áp sát tai anh nói nhỏ: “Ca, nhìn thấy buồn nôn rồi đúng không?

Em đã bảo là mấy bà cô trên tranh này không đẹp bằng chị Nam Phong mà.” Huyệt thái dương của Giải Ngữ Hoa giật liên hồi.

Anh sống chết cũng không hiểu nổi, tại sao cái thằng nhóc này lại chấp nhất với chuyện đó như vậy?

Ngô Mặc nói thêm vài câu, thấy sắc mặt Giải Ngữ Hoa càng lúc càng khó coi, không chỉ khó coi mà dường như còn đang lườm mình, thế là cậu nuốt nốt những lời còn lại vào trong.

Ngô Mặc tự cho là giọng mình rất nhỏ, nhưng lại quên mất Thanh Thanh Mạn đang đứng ngay bên cạnh.

Thanh Thanh Mạn nén cười, cẩn thận thuật lại câu này cho Doãn Nam Phong.

Trong lòng Doãn Nam Phong chỉ có một cảm giác, đó là nơi này không nên ở lâu.

Cô cảm thấy nếu mình không nói rõ ràng với Ngô Mặc, cứ theo cái kiểu quậy phá của thằng nhóc này, quan hệ hợp tác giữa cô và Giải Ngữ Hoa có khi sẽ xảy ra vấn đề.

Vị Giải đương gia này nhỏ mọn thế nào, người ngoài không biết chứ cô còn lạ gì?

Nhưng hiện tại không phải thời điểm thích hợp để giải thích, Doãn Nam Phong chỉ đành ghi hận chuyện này vào lòng, trừng mắt nhìn Ngô Mặc một cái thật dữ tợn.

Ngô Mặc thấy thật vô lý, nhưng lại khiến tên mù đứng bên cạnh suýt cười chết.

Hắn dạo trước nhận ra Giải Ngữ Hoa có mấy ngày cứ né tránh Ngô Mặc.

Đây đúng là chuyện lạ.

Phải biết rằng người ngoài có lẽ không nhận ra tâm tư của vị Giải đương gia này, nhưng hắn thì đã chú ý từ lâu rồi.

Dù sao thì biết người biết ta mới chiếm được tiên cơ.

Thường ngày Hoa gia hận không thể buộc Ngô Mặc bên mình, giờ lại cố ý hay vô ý tránh né thằng nhóc này, chắc chắn là có chuyện đã xảy ra.

Chỉ tiếc là Giải Ngữ Hoa còn khó đối phó hơn Hắc Nhãn Kính tưởng tượng, không lâu sau đã khôi phục trạng thái bình thường, khiến hắn nhất thời mất dấu vết.

Giờ thì hắn hoàn toàn vỡ lẽ rồi.

Hóa ra vị tổ tông này không chỉ làm bà mai cho hắn, mà còn tìm cho Hoa gia một mục tiêu tương tự, đúng là làm việc công bằng không thiên vị ai.

Hắc Nhãn Kính càng nghĩ càng thấy sướng, dù sao thì vui một mình không bằng vui cùng nhau.

Tâm trạng hắn đang rất tốt, lại không ngờ trong lòng Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa dù sao cũng có một người môn đăng hộ đối, còn hắn tính đi tính lại cũng chỉ là kẻ thứ ba xen ngang.

Ngô Tam Tỉnh vẫn luôn quan sát Ngô Mặc, ông muốn biết thằng nhóc này rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào?

Nghe Ngô Mặc thao thao bất tuyệt kể lại mọi chuyện vừa rồi, trên mặt Ngô Tam Tỉnh lộ ra thần sắc hài lòng.

Ông thầm tán thưởng trong lòng: “Đúng là đứa trẻ do Nhị ca nuôi lớn, dù trong tình huống nào cũng có thể bình tĩnh không loạn, vững như Thái Sơn.” Cũng may là Ngô Tam Tỉnh ở đây, nếu đổi thành Giải Liên Hoàn?

Chắc chắn ông ta đã sớm suy tính xem thằng nhãi này lại định làm chuyện thất đức gì rồi.

Đi dọc theo hành lang về phía trước, bích họa hai bên dần thay đổi.

Không còn toàn là hình song tu như trước nữa, mà dần trở thành những bức tranh kể chuyện.

Hai bộ tộc với trang phục khác nhau rõ rệt đang tiến hành một trận đại chiến.

Một bên hẳn là người cổ quốc La Sát.

Nghe nói phụ nữ La Sát xinh đẹp như hoa, còn đàn ông thì hung tợn, vô cùng xấu xí, tóc đỏ mắt xanh trông chẳng khác gì yêu quái.

Trên bích họa, những kẻ giống yêu quái này đang cưỡi trên những đôi cánh, vung vẩy nhãn cầu tấn công đối phương.

Phía bên kia cũng có trang phục kỳ dị.

Ba đầu sáu tay, cưỡi đủ loại dị thú cổ quái, tay múa đao thương.

Những thứ đó vẫn chưa phải kỳ lạ nhất.

Điều kinh ngạc nhất là trên đầu họ có một thứ giống như nhãn cầu khổng lồ đang nhìn chằm chằm xuống dưới.

Nhãn cầu này đem lại cảm giác tà ác, dường như đang hấp thụ oán khí của họ.

“Đây là một trận chiến, nhưng có vẻ cổ quốc La Sát là bên chiến thẳng.” Ngô Tà rất thích nghiên cứu bích họa.

Hễ thấy bích họa trong địa cung là anh lại tiến lên nghiên cứu một phen.

Anh cho rằng từ bích họa có thể biết được rất nhiều thông tin không có trong sách vở truyền lại.

“Nhãn cầu này quái dị thật.” Ngô Mặc không yên tâm về sự an toàn của Ngô Tà nên luôn đi cùng anh.

Cậu nhìn mấy cái rồi nói: “Em nhìn mà thấy khó chịu trong người, cứ muốn đập nát nó đi.” “Người xưa cứ thích vậy đấy, dường như vẽ càng tà ác càng thể hiện được sức mạnh thần bí.” Ngô Tà khẽ giải thích: “Có lẽ nhãn cầu này chính là vị thần mà cổ quốc La Sát sùng bái.” Hai người vừa thấp giọng trò chuyện vừa đi tới.

“Ca, thần tiên cổ đại ngoài Lôi Chấn Tử tự mọc cánh ra thì em chưa thấy ai cưỡi cánh bao giờ cả?” Ngô Mặc nhìn những đôi cánh dày đặc trên bích họa, có chút khó hiểu: “Vừa nãy em nghĩ mãi mà không thấy có ấn tượng gì, anh nghe nói bao giờ chưa?” “Chưa.” Ngô Tà trả lời khẳng định.

Anh cũng thấy rất lạ.

Theo lý mà nói, bích họa trong địa cung sẽ phản ánh tình hình lúc đó, dù là hư cấu thì cũng phải có nguyên mẫu nào đó để tham khảo.

Giải Ngữ Hoa từ phía sau đi tới, nghiêm nghị nói: “Đôi cánh đó chắc là một loại vật trung gian, nguồn sức mạnh e rằng đến từ nhãn cầu kia.” Kể từ khi Ngô Mặc chọc giận Giải Ngữ Hoa, cậu đã phải nhận mấy cái lườm của anh.

Ngô Mặc thấy uất ức, tính khí nóng nảy lại bốc lên.

Cậu có lòng tốt giúp đỡ, tuy rằng để hoàn thành nhiệm vụ thì có hơi quá tay một chút, nhưng thực tế cậu cũng thấy Doãn Nam Phong và Giải Ngữ Hoa khá đẹp đôi.

Hai bên cùng mạnh hợp tác, dù là mấy lão già nhà họ Giải hay những kẻ phản đối ở Tân Nguyệt Phạn Điếm chắc chắn cũng phải nể sợ vài phần, sự an toàn của cả hai cũng sẽ được đảm bảo hơn.

Tuy rằng có cậu ở đây thì sẽ không để ai làm hại Hoa ca, nhưng lỡ cậu không ở đó thì sao?

Bị chuyện gì đó giữ chân thì sao?

Không ngờ lòng tốt của mình mà Hoa ca không thèm nhận còn ghét bỏ mình?

Chương 469

Đúng là làm ơn mắc oán.

Các cụ nói đúng, đàn ông đến chết vẫn là thiếu niên.

Mà đã là thiếu niên thì vẫn còn tâm lý ấu trĩ.

Thế là, Ngô Mặc cũng chẳng buồn đáp lời Giải Ngữ Hoa.

Những lời anh vừa nói cậu đều nghe lọt tai nhưng tuyệt nhiên không thèm bắt chuyện, ngược lại còn áp sát Ngô Tà, thì thầm: "Ca, em nhớ ra rồi, thằng cha Harry Potter của nước ngoài chẳng phải cũng cưỡi chổi đó sao?

Có khi là học tập truyền thuyết nước mình đấy chứ?" Ngô Tà: "..." Anh đảo mắt một cái, rồi hạ giọng thật thấp đáp lại: "Sau này tránh xa tên mù kia ra một chút, đừng có xem mấy cái phim ảnh truyền hình bát nháo đó nữa.

Xem cái gì tử tế vào, cẩn thận về nhà Nhị thúc đánh gãy chân đấy." "Không sao, có đánh thì đánh anh trước, anh là anh em mà." Hai anh em cứ thế xì xào hồi lâu, bỏ mặc Giải Ngữ Hoa sang một bên.

Giờ đây hai anh em như cặp song sinh dính liền, bám chặt lấy nhau, không cho người ngoài cơ hội chen vào.

Ngô Tam Tỉnh thấy Ngô Mặc đang bảo vệ Ngô Tà thì trong lòng rất an ủi.

Chỉ cần hai anh em cứ hỗ trợ nhau như hiện tại thì dù phía sau có xảy ra chuyện gì, ông cũng có thể yên tâm xử lý.

Đường hầm xuyên qua vách núi đủ cho hai người đi song hành.

Mọi người luôn giữ cảnh giác, cẩn thận tiến về phía trước.

Vì Ngô Tà nên Ngô Mặc không đi hàng đầu mà đứng canh ở giữa.

Đi được một tiếng, đường hầm ngày càng rộng mở.

Mặt đất lát đá được thay thế bằng đá vụn, giống như kiểu chỉ trang trí mặt tiền còn bên trong thì hết tiền vậy.

Đi tiếp khoảng nửa tiếng nữa, phía trước đột nhiên dừng bước.

Ngay sau đó có người truyền lời lại rằng phía trước xuất hiện chín lối vào, không biết nên đi hướng nào?

"Ca, anh cứ đứng cạnh lão Trương đừng chạy lung tung, em lên xem thế nào." Ngô Mặc dặn dò một câu định tiến lên phía trước.

Chưa kịp quay người thì cánh tay đã bị Ngô Tà giữ chặt.

Ngô Mặc khó hiểu quay lại nhìn anh: "Ca, có chuyện gì thế?" Ngô Tà chỉ vào bóng lưng Trương Khởi Linh, bất lực nói: "Tiểu Ca đi còn nhanh hơn em, anh biết đứng cạnh ai bây giờ?" Ngô Mặc lúc này mới chú ý thấy Trương Khởi Linh đã đi lên phía trước từ lúc nào không hay.

"Tiền lương của người câm không phải để không đâu, có việc là xông lên ngay." Hắc Nhãn Kính đi tới, khoác vai Ngô Mặc, bĩu môi giả vờ uất ức: "Chẳng bù cho anh đây, giá trị con người chỉ bằng một nửa người ta, nên chỉ đành làm ít việc đi một chút." "Biết đủ đi anh trai của tôi ơi." Ngô Mặc phản xạ lại bằng cách nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mặt Hắc Nhãn Kính.

Trước ánh mắt kinh ngạc của hắn, cậu thở dài một tiếng rồi nói: "Anh dù sao vẫn còn tiền, còn đứa em thân yêu của anh đây chắc là đang làm không công rồi." Ngô Mặc nói xong, gạt tay Hắc Nhãn Kính ra rồi hậm hực đi lên phía trước.

Cậu nói vậy là có căn cứ cả, vì cái miệng hại cái thân lỡ chọc giận Doãn Nam Phong nên vị chị đại thân mến kia đang định trừ lương của cậu.

Nhóm Ngô Mặc đi đến phía trước, nhìn chín lối vào xếp hàng ngang mà trầm tư.

Ước chừng độ cao và chiều rộng của các hang động này y hệt nhau, nhìn bằng mắt thường căn bản không thấy điểm khác biệt.

Mấy người giỏi xem phong thủy đều tụ tập ở hàng đầu, bắt đầu phân tích xem nên chọn lối vào nào?

Càng thảo luận càng không có manh mối.

Nơi này không phải là Thăng Long.

Một vùng đất Âu Lạc chỉ tồn tại trong thần thoại, căn bản không để lại bao nhiêu tư liệu, hoàn toàn không thể dùng Kỳ Môn Độn Giáp của Thăng Long để giải mã.

Còn việc mạo hiểm lại càng không khả thi.

Dù sao đây cũng không phải mê cung, chỉ cần sơ sẩy một chút là mạng của tất cả mọi người cũng không đủ để lấp hố.

Ngô Tà theo thói quen đi đến cửa động kiểm tra.

Anh muốn xem xem ở đây có dấu vết nào do Trương Khởi Linh để lại không?

Theo suy nghĩ của anh, Tiểu Ca đã nhận chuyến hàng này chắc chắn không phải vì tiền, rất có thể cũng là muốn tìm lại ký ức năm xưa.

Quả nhiên không làm Ngô Tà thất vọng, ở cửa động thứ ba tính từ trái sang có một hình vẽ rất kín đáo.

“Tiểu Ca, anh mau lại đây xem này.” Ngô Tà vẫy tay gọi Trương Khởi Linh: “Ở đây có ký hiệu.” Lời vừa dứt, mấy người đã vây quanh lại.

Trương Khởi Linh lặng lẽ quan sát một lát rồi chậm rãi lắc đầu: “Không phải.” “Không phải?” Vương Bàn Tử chổng mông nhìn kỹ thêm vài lần, quay đầu lại nghi hoặc: “Nhưng tôi thấy hình này giống hệt cái anh hay để lại mà?” “Bàn ca, anh có nhìn cũng không hiểu đâu.” Ngô Mặc đặt tay lên vai Vương Bàn Tử, trầm giọng: “Anh nhìn kỹ lại đi, thực ra là không giống.

Lực tay của lão Trương vững hơn, người khắc hình này sức cổ tay không đủ.” Ngô Mặc giỏi dùng đao nên nhìn khía cạnh này rõ hơn.

Cậu nhận ra hình này tuy trông giống hình Trương Khởi Linh để lại nhưng thực chất vẫn có một vài khác biệt nhỏ, chỉ là Ngô Tà và Vương Bàn Tử võ công không thâm hậu nên không hiểu sâu về điểm này.

Trương Khởi Linh gật đầu, tỏ ý tán thành với cách nói của Ngô Mặc.

Phen này có chút rắc rối rồi.

Các lối vào khác không có ký hiệu, mà nơi có ký hiệu lại không phải do Trương Khởi Linh để lại.

Liệu có phải là bẫy rập gì không?

“Tiểu Mặc, qua đây một chút.” Doãn Nam Phong vẫy tay gọi Ngô Mặc.

Cậu nhanh chân bước đến bên cạnh cô, thấp giọng hỏi: “Chị, có chuyện gì thế?” “Cậu nghĩ sao?

Tiến vào hay không?” Doãn Nam Phong quản lý Tân Nguyệt Phạn Điếm hay trong thương chiến thì rất cừ, nhưng kinh nghiệm đổ đấu thực sự không đủ.

Đây cũng là lý do tại sao cô nhất quyết phải hợp tác với Giải Ngữ Hoa và Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Mặc ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Nếu không đưa ra được lựa chọn, chi bằng cứ phái người vào xem tình hình trước.” “Doãn lão bản, tôi thấy cháu tôi nói đúng đấy.” Ngô Tam Tỉnh đi tới, nghiêm nghị nói: “Chúng ta không có bản đồ nơi này, mạo muội xông vào rất dễ gặp nguy hiểm.” “Được.” Doãn Nam Phong dứt khoát gật đầu: “Tam gia cũng đồng ý với ý kiến này, vậy cứ làm thế đi.” Nói xong cô dặn dò Thanh Thanh Mạn vài câu.

Thanh Thanh Mạn hành động rất nhanh lẹ, lập tức tổ chức một nhóm năm người, để họ làm đội tiên phong tiến vào hang động thăm dò.

Để đảm bảo an toàn, cô đặc biệt dặn họ bất kể có thăm dò được tình hình hay không, trong vòng ba tiếng phải quay lại.

Sau sáu tiếng mà không thấy về, cả đoàn sẽ chọn hướng khác và tuyệt đối không đi cứu viện.

Lời nói tuy rất tuyệt tình nhưng cũng rất thực tế.

Đám người liều mạng này cũng có giác ngộ, biết mình đã nhận số tiền bán mạng này thì phải dám liều.

Nhóm Doãn Nam Phong tính toán rất hay, sáu tiếng thì họ đợi được.

Tuy nhiên ở những nơi như thế này, chỉ cần sai một li là hậu quả khôn lường.

Ngay khi bóng dáng mấy người kia vừa biến mất ở cửa động, phía sau từ hướng lối vào bất ngờ vang lên một tiếng nổ lớn.

Mọi người vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau xuất hiện một quả cầu đá cao bằng tòa nhà ba tầng, bịt kín đường lui.

Ngô Mặc thầm kêu không ổn.

Chắc là mấy người kia tiến vào hang động đã chạm phải cơ quan trên mặt đất.

Cậu lập tức kéo Ngô Tà và Vương Bàn Tử ra sau lưng mình, cảnh giác quét mắt nhìn xung quanh.

Ngô Tà nắm chặt con dao Đại Bạch Cẩu, thấp giọng: "Tiểu Mặc, quả cầu đá này quái dị quá, trên đó toàn là hình điêu khắc nhãn cầu." "Đó không phải điêu khắc đâu." Ngô Mặc nói đến đây thì cao giọng: "Mọi người cẩn thận, nhãn cầu trên quả cầu đá không phải hình điêu khắc, mà là vật sống!" Lời vừa dứt, những thứ đó như những quả bóng nảy bay vút ra từ cầu đá, tốc độ cực nhanh.

Một gã thuộc hạ không kịp đề phòng bị thứ đó chạm trúng cánh tay, liền phát ra một tiếng thảm thiết.

Mọi người nhìn theo tiếng động, thấy cánh tay gã thuộc hạ máu chảy đầm đìa, đã lộ ra cả xương trắng hếu.

Nhìn lại thứ to cỡ quả bóng rổ, tròn vo đó, ở giữa nó lộ ra một cái miệng đầy răng nhọn đang ngoác ra nuốt chửng máu thịt.

"Mẹ kiếp, bóng rổ thành tinh à?" Vương Bàn Tử kinh hô.

"Đừng có nói nhảm." Ngô Mặc quát khẽ: "Cẩn thận chút, răng của nó sắc lắm đấy." Đám quái vật bị máu thịt kích thích, đua nhau phát ra tiếng rít chói tai, bắt đầu tấn công con người.

Loại sinh vật này chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy, cũng không có bất kỳ ghi chép nào.

Mọi người dùng súng tấn công nhưng không hiệu quả, buộc lòng phải dùng đao chém.

Nhưng thứ này tròn xoe, muốn chém trúng nó cũng tốn không ít công sức.

Trong chớp mắt, đã có thêm mấy người trúng chiêu.

Chương 470

Những thứ này càng lúc càng nhiều, cực kỳ khó nhằn.

May mà nhóm Ngô Mặc thân thủ khá, họ quây thành một vòng tròn, bảo vệ Ngô Tà và Doãn Nam Phong ở bên trong.

Ngô Mặc để ý thấy, thứ này cứ nuốt một miếng thịt là dường như lại lớn thêm một vòng.

Không chỉ cậu mà Giải Ngữ Hoa và những người khác cũng nhận ra điều đó.

Giờ muốn rút lui cũng không được nữa rồi.

Ngô Mặc hạ quyết tâm, thầm nghĩ: “Đã không còn đường lùi thì cứ tiến về phía trước thôi.” Cậu hét lớn một tiếng: “Tất cả chú ý, mau chóng vào hang động!” Từ khi bắt đầu hành động, Ngô Mặc giống như một phó chỉ huy, rất nhiều việc đều do cậu xử lý.

Cậu hạ lệnh, mọi người cũng đã quen nghe theo, rất nhanh chóng và có tổ chức, cả đoàn dần lùi về phía cửa động.

Thấy miếng mồi ngon sắp vuột mất, đám cầu tròn như phát điên, tăng tốc độ tấn công.

May mà những người đi theo lần này đa phần có thân thủ tốt nên không để đám quái vật chiếm được tiện nghi.

Đại bộ phận mọi người đã vào được hang động, bên ngoài chỉ còn lại Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đoạn hậu.

Ngô Mặc càng đánh càng thấy lạ.

Đám quái vật này dường như không có ý định xông vào hang để giết sạch bọn họ.

Một mặt chúng muốn nuốt chửng máu thịt, mặt khác lại cố ý hay vô ý xua đuổi mọi người vào trong hang, rốt cuộc là muốn làm gì?

Ngô Tà đứng trong hang hét lớn về phía Ngô Mặc: “Tiểu Mặc đừng đánh nữa, mau tìm cơ hội vào đây!” Ngô Mặc nghĩ lại, thấy mình đúng là lo hão.

Tình hình trước mắt nghĩ nhiều cũng vô dụng, chỉ có thể đi bước nào hay bước nấy.

Khóe mắt cậu liếc thấy Giải Ngữ Hoa đang đứng không xa cửa động, ánh mắt cậu khẽ nheo lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa.

Ngay sau đó với tốc độ sấm sét, cậu xoay người một cái đại chuyển thân, tung một cú đá chính giữa mông Giải Ngữ Hoa.

Cú đá này dùng kĩ thuật lách cực khéo, vừa không làm Giải Ngữ Hoa bị thương, vừa tống anh đi như một quả pháo thăng thiên thẳng vào trong hang.

Giải Ngữ Hoa đang dồn hết tâm trí chiến đấu với quái vật, đâu có đề phòng Ngô Mặc lại chơi chiêu này?

Đừng nói là anh không ngờ tới, mấy người còn lại cũng chẳng ai nghĩ Ngô Mặc lại làm thế.

Ngô Tà đứng ngay cửa động, trố mắt nhìn Giải Ngữ Hoa từ trên trời rơi xuống.

Nếu không nhìn thấy cú đá kia của Ngô Mặc, Ngô Tà chắc còn phải tán thưởng tư thế tiếp đất của Giải Ngữ Hoa mất thôi.

Giải Ngữ Hoa nhìn vẻ mặt sững sờ của Ngô Tà mà suýt nữa thì tức chết.

Anh thầm mắng Ngô Mặc trong lòng: Cái thằng nhóc thối tha kia gan càng ngày càng lớn rồi, dám công khai báo thù mình như thế.

Ngô Mặc đá được một phát đắc ý, lại liếc mắt sang Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính.

Trương Khởi Linh bất động thanh sắc, vung Hắc Kim cổ đao chém chết một con quái vật rồi vững vàng lùi lại một bước, dần áp sát cửa động.

Hắc Nhãn Kính còn tuyệt hơn, hắn né trái tránh phải như đang khiêu vũ, nhất quyết không để lộ lưng cho Ngô Mặc.

Ba người nhanh chóng tiến vào hang động.

Để kiểm chứng suy đoán của mình, họ không đi sâu vào trong mà dừng lại gần cửa động, muốn xem đám quái vật kia có đuổi theo không.

Đợi ròng rã mười phút, đám quái vật kia chỉ gào rít, nhảy nhót bên ngoài như để trút giận, nhưng tuyệt nhiên không một con nào dám bén mảng đến gần cửa động.

Lũ sinh vật kia ngừng tấn công mục tiêu, tất cả đều nhảy xuống từ khối cầu đá lớn, nảy lên nảy xuống không ngừng trong hang động.

“Cái quái gì thế này?” Vương Bàn Tử ghé đầu từ phía sau tới, nhìn mà chẳng hiểu ra làm sao.

“Tôi làm sao mà biết được?” Ngô Mặc đầu cũng chẳng thèm ngoảnh lại, cứ nhìn chằm chằm vào thứ đó mà suy tư.

Một lát sau cậu mới mở miệng: “Vãi thật, mọi người còn nhớ không, trên bức bích họa phía trước có người múa mấy thứ giống như nhãn cầu để chiến đấu, không lẽ chính là cái thứ này?” Lúc trước nhìn thấy bích họa, Ngô Mặc còn tưởng những người đó múa lưu tinh chùy, chỉ là để thể hiện uy lực của nhãn cầu nên mới đặc biệt điêu khắc chùy thành hình nhãn cầu.

Đây là chuyện rất bình thường ở thời cổ đại.

Giống như có vị thống soái sẽ đặc biệt đeo mặt nạ mặt xanh nanh vàng để trấn áp kẻ địch.

Lúc này nhìn thấy thứ này dù có nảy cỡ nào thì sau lưng vẫn có một sợi dây tơ kết nối với cầu đá, Ngô Mặc lập tức nghĩ đến khả năng này.

“Mẹ kiếp, theo như cậu nói thì chuyện cưỡi cánh bay cũng có thể là thật sao?” Vương Bàn Tử dựa vào thân hình hộ pháp của mình lách bên trái húc bên phải, cuối cùng cũng đẩy được Hắc Nhãn Kính ra phía sau.

Lão ngồi xổm sau lưng Ngô Mặc, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nếu thật sự có loại hàng đó, cưỡi ra ngoài còn oai hơn cả Maserati.” Ngô Mặc: “...” Quan sát thêm một lúc, tình hình vẫn như cũ.

“Được rồi đi thôi, thứ này chắc là cố ý lùa chúng ta vào trong.” Ngô Mặc quay người vỗ vỗ Vương Bàn Tử, ý bảo lão đi vào trong.

Còn về Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh?

Vừa nãy đã bị Ngô Mặc đuổi đi rồi.

Chủ yếu là mọi người tụ tập ở cửa động cũng chẳng ích gì, chi bằng chú ý xem bên trong có xảy ra sự cố gì không.

Dù sao thứ này rõ ràng là muốn lùa mọi người vào hang, đủ để thấy bên trong e rằng sẽ có nguy cơ hung hiểm hơn.

Nhưng giờ không quản được nhiều thế nữa, chỉ có thể đâm lao phải theo lao thôi.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đi về phía trước hơn hai mươi mét thì thấy phía trước lối thông đạo có một luồng ánh sáng.

Mọi người có người ngồi dưới đất nghỉ ngơi, có người băng bó vết thương, có người đứng im lặng không nói.

Mọi thứ đều ngăn nắp, không có sự hoảng loạn nào xảy ra.

Ngô Mặc theo thói quen định đi về phía Ngô Tà.

Tuy nhiên vừa mới bước ra một bước, chân cậu bỗng khựng lại, lập tức dừng lại ngồi xuống nghỉ ngơi tại chỗ.

Ngô Tà nhìn thấy cảnh này, suýt chút nữa thì phì cười.

Anh lén liếc nhìn Giải Ngữ Hoa đang ngồi bên cạnh, thầm nghĩ trong lòng: “Ừm, không tệ!

Sắc mặt lại âm trầm thêm mấy phần rồi.” Hoắc Tú Tú cố gắng cắn môi dưới, tự nhủ lòng mình tuyệt đối không được cười, nếu không e là Hoa ca ca sẽ không còn mặt mũi nào nữa.

Sự tình đúng là khéo léo như vậy.

Vừa nãy cô lo lắng cho an nguy của nhóm Ngô Mặc nên cứ đứng canh ở cửa động.

Thế rồi cô được chứng kiến một cảnh tượng khó quên trong đời.

Hoa ca ca ôn văn nho nhã, như nam thần hoàn mỹ của cô, lại bị Mặc ca ca tung một cước đá văng từ bên ngoài vào trong hang.

Lúc đó cô không biết nên vì Mặc ca ca dũng cảm mà nhấn tim, hay vì Hoa ca ca xui xẻo mà thở dài cho cái thế đạo này nữa.

Cuối cùng cô quyết định giống như Ngô Tà ca ca, chọn cách im lặng.

Ngô Mặc thị lực cực tốt.

Sắc mặt Giải Ngữ Hoa khó coi như vậy, cậu cũng đâu có ngu mà tự vác xác đến cho người ta xử lý?

Nói thật lòng, sau khi tung cú đá đó, tâm trạng cậu quả thực sảng khoái không ít, có cảm giác như nông nô đứng lên khởi nghĩa, em trai vùng lên làm chủ gia đình vậy.

Ngô Mặc ngồi nghỉ một lát rồi đứng dậy kiểm tra thương thế của mọi người.

May mà những người này vết thương không quá nghiêm trọng, không ảnh hưởng đến hành trình tiếp theo.

Doãn Nam Phong, Giải Ngữ Hoa và Ngô Tam Tỉnh bàn bạc một lát, cuối cùng quyết định thu dọn trang bị tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc họ bàn chuyện, Ngô Mặc cũng không thèm sấn tới.

Cậu thong dong tự tại, kiểm tra trang bị một cách ngăn nắp, dường như chẳng thèm để ý đến tâm trạng và thái độ của Giải Ngữ Hoa.

Mười phút sau, cả đoàn đứng dậy men theo thông đạo đi vào sâu bên trong.

Gọi là thông đạo nhưng thực tế chỉ có phần lối vào là được tinh xảo chế tác, bên trong thuần túy là các kẽ nứt của núi, càng đi vào sâu không gian càng rộng.

Ngẩng đầu nhìn lên từ bên dưới, các loại tượng La Sát được điêu khắc trên vách tường hai bên đang cúi đầu nhìn đám người với nụ cười cực kỳ quỷ dị, dường như đang chế nhạo đám kiến hôi này không biết lượng sức mình.

Đi được hơn ba tiếng, Ngô Mặc nhận thấy có điều không ổn.

Chương 471

Năm người được phái đi dò đường trước đó, tại sao hoàn toàn không thấy tăm hơi?

Ngô Mặc bắt đầu âm thầm cảnh giác.

Quả nhiên, ở khúc quanh phía trước có người hét lớn một tiếng: “Ở đây có tình huống!” Mọi người chạy đến gần, chỉ thấy trên mặt đất vứt lại năm cái ba lô, mà chủ nhân của chúng thì chẳng thấy bóng dáng đâu.

Ngô Mặc quan sát xung quanh, không có dấu vết đánh nhau, không có dấu vết kéo lê, mọi thứ đều rất bình tĩnh.

Cậu thuận tay kéo Hắc Nhãn Kính bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Anh, anh kinh nghiệm đầy mình, có thấy chỗ nào không ổn không?” Hai người đứng rất gần, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Chẳng biết Hắc Nhãn Kính nghĩ gì mà một câu nói thật lòng thốt ra ngay: “Hôn anh một cái, anh sẽ nói cho em biết.” “Vãi!” Ngô Mặc không dám tin vào tai mình.

Trong lòng không nhịn được mà chửi thầm: “Cái tên Hạt Tử này trường hợp nào cũng đùa được, đúng là mẹ nó ngứa đòn mà.” Sắc mặt cậu bỗng sầm xuống, lạnh lùng nói: “Vậy thì không dám làm phiền Hắc gia.” Hắc Nhãn Kính lúc này mới ngẩn người, hắn không ngờ Ngô Mặc lại thật sự nổi giận.

Cần biết rằng Ngô Mặc thông thường sẽ không gọi hắn là Hắc gia, trừ phi chính mình đã chọc đúng chỗ ngứa của đối phương.

“Ai chà!” Vương Bàn Tử đứng sau lưng Hắc Nhãn Kính, lắc lắc đầu thở dài: “Thiên tác nghiệt, do khả vi, tự tác nghiệt bất khả hoạt nha (Trời gây họa còn có thể tránh, tự mình gây họa thì không thể sống).” Hắc Nhãn Kính chẳng buồn đáp lời Vương Bàn Tử, mau chóng bước vài bước đến bên cạnh Ngô Mặc, muốn bù đắp cho câu nói lỡ lời vừa rồi.

Ngay lúc mọi người đang xem xét kỹ lưỡng, trong thông đạo đột nhiên vang lên một tiếng hát du dương.

Giọng hát uyển chuyển kiều mị, ba phần thấu xương, bảy phần nhập hồn, khiến người ta không khỏi hiện ra một bức tranh trước mắt: một người nữ tử kiều mị khả nhân đang đứng trước mặt y y nha nha hát khúc nhỏ, ánh mắt đưa tình khiến người ta chỉ muốn đào tim ra giao cho cô ta.

Trong số những người có mặt, ngoại trừ Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh, những người còn lại đều bị âm thanh này mê hoặc.

Trương Khởi Linh túm lấy Ngô Tà, thấy anh đã rơi vào trạng thái si mê, vẻ mặt rất hưởng thụ như nghe thấy thiên lại chi âm.

Vương Bàn Tử cũng chẳng khá hơn là bao, gã này ngay cả cổ áo cũng xé ra rồi, chẳng biết trong não đang tưởng tượng đến cảnh tượng không thể miêu tả nào.

Ngô Tam Tỉnh nhíu chặt mày, có vẻ đang cực lực kháng cự.

Tiếng hát ngày càng rõ nét.

Dần dần, Giải Ngữ Hoa cũng có chút hoảng hốt.

Ngay khi ý thức của anh sắp không chống đỡ nổi, một bản nhạc Suona “Bách điểu triều phượng” đã chiến thắng đối thủ một cách áp đảo.

Nhịp điệu vui tươi, âm thanh cao vút của bản nhạc này giống như một cây búa nặng, lập tức gõ tỉnh tất cả những cái đầu đang hỗn độn kia.

Mọi người lần lượt bừng tỉnh, kinh hoàng nhìn về phía này, cứ ngỡ mình đã rời khỏi nhân thế, nếu không làm sao ở cái nơi quỷ quái này lại nghe thấy tiếng Suona thổi bài "Bách điểu triều phượng"?

Sau đó, họ được chứng kiến một cảnh tượng mà cả đời này chưa từng thấy trong mộ.

Vị Mặc thiếu thi văn tuấn tú, băng thanh ngọc khiết kia, đang một tay xách một cái loa lớn cực kỳ không phù hợp với khí chất của mình, và cái loa đó đang không ngừng phát đi phát lại bản nhạc kia.

Ngô Mặc trong lòng cũng rất bất lực.

Nếu có thể lựa chọn, cậu tuyệt đối sẽ không thể hiện một khía cạnh khác của mình vào lúc này.

Loa phường kết hợp Suona.

Hình tượng thư sinh ban đầu đã tan thành mây khói, trái lại trông cậu cực kỳ giống một hướng dẫn viên du lịch đang dẫn một đám khách không nghe lời đi tham quan cổ quốc La Sát.

"Người anh em, thông minh đấy." Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Ngô Mặc, dùng vai hích cậu một cái tán thưởng: "Thứ này không tệ, thu âm lại còn đỡ tốn hơi hơn tự mình thổi nhiều." Lão nhớ lại trước đây ở Trương Gia Cổ Lâu, Ngô Mặc vừa thổi Suona vừa bảo vệ lão và Tiểu Ca, lúc đó nếu có thứ này thì Ngô Mặc đã không phải chịu khổ nhiều như vậy.

Ngô Mặc tiện tay đưa cái loa cho Vương Bàn Tử nói: "Bàn ca anh cầm trước đi, tôi đi phía trước xem thế nào." "Đừng mà." Vương Bàn Tử tay trái xách loa, tay phải túm lấy cánh tay Ngô Mặc, nghiêm túc nói: "Cậu đi một mình tôi không yên tâm, phải đi cùng nhau." Hai người đang giằng co thì một bóng người đã lao về phía trước với tốc độ cực nhanh, loáng cái đã biến mất không tăm tích.

“Lão Trương?” Ngô Mặc khẽ gọi một tiếng, hất cánh tay Vương Bàn Tử ra, để lại một câu: “Bàn ca đừng có chạy lung tung, tôi đi theo lão Trương xem tình hình.” Nói xong cũng biến mất ngay trước mắt.

Cùng lúc đó còn có hai bóng người khác bám sát theo sau, vèo vèo cũng chạy mất tiêu.

“Ơ, tôi...” Vương Bàn Tử ngớ người.

Chỉ trong chớp mắt, bốn người anh em có chiến lực mạnh nhất đều chạy mất hút.

Ngô Tà đi tới, đặt tay lên vai Vương Bàn Tử, có chút cảm khái nói: “Đừng nhìn nữa, anh có luyện thêm mười năm nữa cũng không đuổi kịp tốc độ của họ đâu.” “Mẹ kiếp, nói như thể anh làm được ấy.” Vương Bàn Tử đảo mắt trắng dã, đớp lại một câu.

“Hừ, sao lại không?” Ngô Tà không phục, cứng miệng nói: “Hai chúng tôi là anh em cùng một bào thai, Tiểu Mặc làm được, tôi cũng làm được.” Vương Bàn Tử bĩu môi, vẻ mặt đầy khinh bỉ.

Tạm không bàn đến hai đứa trẻ thiểu năng này, nói về bốn vị có chiến lực mạnh nhất kia.

Ngô Mặc đuổi theo Trương Khởi Linh chạy chưa đầy năm mươi mét, rẽ ba khúc cua thì thấy anh đang đứng phía trước.

“Lão Trương.” Ngô Mặc gọi một tiếng, bước tới vài bước đứng cạnh Trương Khởi Linh.

Lúc này cậu mới hiểu tại sao anh lại dừng bước.

Đó là bởi vì phía trước xuất hiện một khe nứt sâu không thấy đáy, mà trên vách núi đối diện điêu khắc một pho tượng La Sát mặt xanh cao tới trăm mét, đang múa may vũ khí, nanh vuốt dữ tợn.

Lúc này Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cũng đã đuổi kịp, bốn người cùng đứng ở đây quan sát tình hình đối diện.

Trong bóng tối, thị lực của Hắc Nhãn Kính tốt hơn một chút, hắn nhanh chóng chú ý thấy trong miệng tượng La Sát dường như có một cánh cửa đá.

Lần này hắn không dám giở trò bỡn cợt nữa, khẽ đẩy Ngô Mặc một cái, nhắc nhở: “Lối vào tiếp theo nằm trong miệng La Sát.” “Ừm.” Ngô Mặc gật đầu, trầm ngâm nói: “Những người cổ đại này đi qua đó bằng cách nào?

Không lẽ cưỡi cánh thật?” “Chắc là đã thuần phục được loại chim nào đó.” Giải Ngữ Hoa giơ đèn pin soi sang bên trái, giải thích: “Cậu nhìn kỹ vũ khí trong tay La Sát đi, trên đó có một con chim nhỏ đậu kìa.” “Ơ, cái đó không phải là đồ trang trí trên vũ khí sao?” Ngô Mặc chớp chớp mắt, cố ý xuyên tạc sự thật.

Giải Ngữ Hoa lườm Ngô Mặc một cái, hơi bực bội nói: “Cậu đá tôi mà tôi còn chưa giận, cậu còn giận cái gì?” “À, thôi cứ nói chuyện con chim nhỏ đi.” Ngô Mặc lảng tránh, nhất quyết không tiếp lời.

Giải Ngữ Hoa lúc này chẳng có cách nào với cậu, chỉ đành ghi hận trong lòng, đợi chuyện kết thúc rồi mới tìm cách xử lý sau.

Anh không tin con khỉ quậy phá này lại thoát khỏi lòng bàn tay Như Lai Phật Tổ.

Trong lúc ba người Ngô Mặc thảo luận, Trương Khởi Linh - người theo hệ hành động - đã gõ gõ đập đập quanh hang động nửa ngày, chỉ muốn xác nhận xem có cơ quan nào có thể thông sang đối diện không.

Rất tiếc, dù anh kiểm tra thế nào cũng không tìm thấy loại cơ quan đó.

Đúng lúc mấy người đang bàn cách qua đó thì sau lưng vang lên tiếng bước chân.

Ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Doãn Nam Phong và mọi người đều đã đi lên.

“Tiểu Mặc.” Doãn Nam Phong hỏi Ngô Mặc: “Không có sự cố gì chứ?” “Sự cố thì không, nhưng nan đề thì có một cái đây.” Ngô Mặc nhún vai, chỉ về phía sau.

Doãn Nam Phong nhìn rõ xong cũng rơi vào trầm tư.

Việc bắc dây thừng có một tiền đề, đó là đối diện phải có thứ gì đó để cố định dây.

Nhưng trong miệng La Sát ngoại trừ cánh cửa đá kia, xung quanh trống huếch trống hoác chẳng có gì cả.

Cuối cùng sau khi thảo luận, chỉ có một cách để thử: đó là tung dây thừng móc vào vũ khí của La Sát trước, phái một người leo qua, sau đó từ vũ khí trượt xuống miệng La Sát, cuối cùng tiến vào gần cửa đá để đóng cọc dây thừng vào sâu trong vách tường.

Nhưng khoảng cách từ vũ khí đến miệng tượng chênh lệch khoảng mười mét, sơ sẩy một chút là rơi xuống vực sâu ngay.

Điều này đòi hỏi người đi qua phải gan dạ, cẩn thận và có thân thủ cực tốt.

Doãn Nam Phong suy nghĩ một chút rồi quay sang dặn dò Thanh Thanh Mạn, bảo cô nói với đám đàn em rằng bất cứ ai qua được sẽ được thưởng gấp đôi.

Có trọng thưởng ắt có dũng phu, thoáng chốc đã có ba người đứng ra.

Thanh Thanh Mạn liếc nhìn một cái, quả đoạn chọn một người có trọng lượng nhẹ, trông khá giống loài khỉ.

Ngô Mặc đứng bên cạnh suýt cười vỡ bụng, thầm nghĩ: “Mạn tỷ cũng ác quá, đây là thấy tướng mạo thằng nhóc này cát lợi sao?” Có lẽ tướng mạo thực sự đã tăng thêm điểm may mắn cho người này, anh ta đã leo lên vũ khí một cách kinh thiên động động nhưng không gặp nguy hiểm.

Tuy nhiên khi anh ta chuẩn bị trượt xuống, điểm may mắn đã dừng lại ở đó.

Trên vũ khí đột nhiên xuất hiện từng dãy mũi tên, vị dũng sĩ này trong nháy mắt bị đâm thành cái sàng.

“Mẹ kiếp!” Mọi người kinh hô một tiếng nhưng căn bản không kịp cứu trợ, chỉ có thể trơ mắt nhìn người đó từ vũ khí rơi xuống vực thẳm.

“Đám người cổ đại này đúng là mẹ nó xảo quyệt.” Vương Bàn Tử đấm tay một cái, giận dữ chửi: “Cái trò hèn hạ này mà cũng nghĩ ra được?” Thanh Thanh Mạn lại dời tầm mắt sang hai người lúc nãy.

Hai người này vội vàng lắc đầu, biểu thị không dám mạo hiểm.

Đây rõ ràng là đi nạp mạng, cho nhiều tiền đến mấy cũng phải có mạng mà tiêu chứ.

Phan Tử ghé sát Ngô Tam Tỉnh, thấp giọng nói: “Tam gia, hay là để tôi thử xem?” “Cậu không được.” Ngô Tam Tỉnh không chút do dự phủ quyết đề nghị của Phan Tử.

Theo ông, Phan Tử thể hình vạm vỡ, không thích hợp cho nhiệm vụ đòi hỏi sự linh hoạt này.

Nếu anh ta đi qua, kết cục e rằng còn tệ hơn người lúc nãy.

Trương Khởi Linh vừa định hành động thì cánh tay đã bị Ngô Tà giữ chặt.

Chương 472

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của anh, Ngô Tà nghiêm túc nói: “Tiểu Ca, đừng nóng vội, xem còn cách nào khác không?” Chuyện nhất thời rơi vào bế tắc.

“Để tôi qua cho.” Giải Ngữ Hoa tháo ba lô đưa cho đàn em, trầm giọng nói: “Mọi người đừng làm loạn, tôi đối phó được.” Lời vừa dứt, cổ áo sau của Giải Ngữ Hoa đã bị Ngô Mặc túm lấy, ngay sau đó anh bị quẳng ra sau lưng cậu.

Tiếng chửi thề vang dội của Ngô Mặc đồng bộ vang lên bên tai Giải Ngữ Hoa: “Mẹ nó, anh đối phó được cái rắm, việc này cứ giao cho tôi.” Chưa đợi Giải Ngữ Hoa mở miệng, Ngô Mặc bồi thêm một câu: “Nói nhảm nữa là tôi đấm đấy.” Giải Ngữ Hoa: “...” Cú đá lúc trước giống như đã đả thông hai mạch Nhâm Đốc, khiến sự kính sợ của cậu dành cho Giải Ngữ Hoa tan biến sạch sành sanh.

Lúc này vây quanh Ngô Mặc đều là người mình.

Hoắc Tú Tú nhìn thấy Ngô Mặc xách Giải Ngữ Hoa như xách gà con quẳng ra sau, cô không kìm nén được cảm xúc, lén lút giơ ngón tay cái, bày tỏ sự kính phục sâu sắc dành cho Ngô Mặc.

Ngô Mặc liếc thấy cảnh này, đắc ý hơi hếch cằm tỏ vẻ chuyện nhỏ.

Hắc Nhãn Kính những chuyện khác đều có thể dung túng Ngô Mặc, nhưng chuyện nguy hiểm thế này, hắn vẫn hy vọng mình có thể thay thế cậu.

Hắn cầm một cuộn dây thừng trên đất đeo lên người, định đi trước một bước sang đối diện.

Nhưng không ngờ tốc độ phản ứng của Ngô Mặc còn nhanh hơn hắn.

Cậu đưa tay phải ra chặn Hắc Nhãn Kính lại, sau lưng đeo ba lô, treo một cuộn dây thừng, động tác nhanh nhẹn như một con khỉ, leo lên sợi dây thừng.

Trong ánh mắt lo lắng của mọi người, không lâu sau cậu đã đứng vững vàng ở phía đối diện.

Leo lên vũ khí thì độ khó không lớn, nhưng sau đó mới là lúc nguy cơ trùng trùng.

Ngô Tà toàn thân căng cứng như khối đá, nhìn động tác của Ngô Mặc mà tim muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Cảnh tượng thảm khốc của người lúc nãy như bị biến thành con nhím vẫn còn rành rành trước mắt, làm sao anh không lo lắng cho em trai mình được?

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa vì an toàn của Ngô Mặc nên không dám khinh suất hành động, tất cả đều vô thức nín thở, tập trung tinh thần theo dõi nhất cử nhất động của cậu.

Ngô Mặc ngồi xổm trên vũ khí, không vội vàng trượt xuống miệng La Sát như người lúc nãy, mà lại xoa cằm suy tư.

Pho tượng La Sát này có tạo hình một tay giơ nghiêng vũ khí, đỉnh vũ khí ngang với trán.

Diện mục uy mãnh khủng bố, đôi mắt trợn tròn, mặt xanh nanh vàng, quả thực vô cùng hung hãn.

Những thứ này Ngô Mặc đều không quan tâm, cậu chỉ cảm thấy chướng mắt với con mắt thứ ba trên trán La Sát, luôn có một cảm giác ghét bỏ.

Không nói rõ được là vì sao, chỉ là muốn móc thứ đó xuống.

Cậu là một người có khả năng hành động cực mạnh, nghĩ là làm ngay, tuyệt đối không chần chừ đến ngày mai.

Ngô Mặc chú ý thấy trên đầu La Sát có rất nhiều cục lồi lõm, rất thích hợp để móc phi trảo.

Cậu rút móc câu từ thắt lưng ra, dùng sức vung một cái, móc câu móc chặt vào một cục u trên đỉnh đầu La Sát.

Cậu dùng lực kéo thử dây thừng, xác nhận móc câu đã bám chắc, sau đó tung người nhảy vọt về phía trán La Sát.

Đây thuộc về nước đi mạo hiểm, vô cùng nguy hiểm, sơ sẩy một chút là rơi xuống vực sâu.

“Tiểu Mặc đang làm cái gì thế?” Vương Bàn Tử chỉ tay sang đối diện, vẻ mặt kinh ngạc: “Cậu ấy điên rồi sao?” Ngay khi Vương Bàn Tử kinh hô, một bóng người khác cũng leo lên dây thừng.

Mọi người giật mình nhìn kỹ, hóa ra là Trương Khởi Linh.

Giống như bạn chẳng bao giờ đoán được Ngô Mặc đang nghĩ gì, bạn cũng chẳng thể đoán được bước tiếp theo Trương Khởi Linh sẽ làm gì.

Khi anh leo sang, Ngô Mặc đang một tay bám dây thừng, chân đạp lên giữa mày La Sát, chuẩn bị ra tay với con mắt thứ ba kia.

“Đừng động.” Giọng của Trương Khởi Linh đột nhiên vang lên từ phía trên.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn, Trương Khởi Linh vậy mà đang đứng trên đỉnh đầu La Sát.

Nhưng lúc này chẳng có thời gian hỏi anh sang đây từ lúc nào, chỉ có thể hỏi lại một câu: “Tại sao?” Trương Khởi Linh không giải thích mà thả dây thừng từ trên xuống rồi trượt xuống.

Hai người như đang chơi xích đu, cùng treo mình trên vách núi vạn trượng.

Con mắt giữa mày La Sát cao khoảng một mét, con ngươi màu đen bên trong tỏa ra tà khí nồng nặc.

“Lão Trương, tôi thấy con mắt này có cổ quái, e là cơ quan được thiết lập ở đây.” Ngô Mặc trầm giọng nói: “Vừa nãy tôi nghĩ rồi, người cổ đại không thể thuần phục nhiều chim như vậy để làm thú cưỡi đi từ đối diện sang đây.

Giữa hai bên chắc chắn có một lối đi.

Có điều lối đi này không phải từ đối diện sang đây, mà là từ đây sang đối diện.” “Ừm.” Trương Khởi Linh gật đầu, ngón tay chỉ vào hai đầu trên dưới của con mắt giữa mày, mở miệng: “Hai chỗ, tiến hành cùng lúc.” “Không vấn đề.” Ngô Mặc lập tức hiểu ý Trương Khởi Linh.

Cậu nhoi lên phía trên hai cái rồi cười nói: “Tôi trên anh dưới, phân công rõ ràng.” Trương Khởi Linh không có ý kiến, trượt xuống một đoạn.

Những người đối diện không nghe thấy họ nói gì, chỉ đành nhìn chằm chằm vào động tác của họ, đoán xem họ muốn làm gì.

“Thiên Chân, anh nói xem Tiểu Ca và Tiểu Mặc đang làm gì thế?

Móc nhãn cầu à?” Vương Bàn Tử gãi đầu, vừa lo lắng vừa tò mò: “Chẳng lẽ con mắt đó có gì huyền bí sao?” “Tôi không rõ, nhưng Tiểu Mặc và Tiểu Ca không phải hạng người làm chuyện vô căn cứ, họ làm vậy chắc chắn là có ý đồ riêng.” Ngô Tà căng thẳng nắm chặt nắm đấm, ngoài mặt vẫn phải cố giữ bình tĩnh.

Anh tự nhủ phải tin tưởng vào năng lực của em trai và Tiểu Ca, họ sẽ không sao đâu.

Tạm gác chuyện lo lắng bên kia sang một bên, nói về Ngô Mặc và Trương Khởi Linh.

Hai người họ một trên một dưới, lần lượt nhắm vào hai đầu của con mắt.

Quả nhiên phát hiện ra điểm khác thường.

“Lão Trương, làm thế nào đây?” Ngô Mặc hét lên với Trương Khởi Linh ở phía dưới: “Chọc thẳng vào luôn hay là có quy luật gì?” Câu hỏi này nghe khá nhạy cảm, cũng chỉ có Trương Khởi Linh là chẳng buồn chấp nhặt cậu, chứ nếu là Hắc Nhãn Kính thì hai người chắc đã cãi nhau quên luôn việc chính rồi.

Trương Khởi Linh trầm ngâm một lát, quả quyết đưa ngón tay Phát Khâu vào khe hở con ngươi, sau đó dừng lại ở đó không động đậy, nói với Ngô Mặc phía trên: “Đút vào đi, có cái vòng thì kéo ra.” “Mẹ kiếp, lại là ngón tay Phát Khâu à?” Ngô Mặc chửi một câu: “Cái thời buổi này không có mấy ngón tay xịn thì chẳng đi đâu được sao?

Người ta bảo học giỏi Toán Lý Hóa đi khắp thiên hạ chẳng sợ gì, còn đến nhà lão Trương mấy người, không có hai ngón tay đó thì thà ở nhà cho xong.” Cậu vừa lầm bầm vừa thử đút ngón tay vào.

Lần này con mắt cũng nể mặt thật, sau khi ngón tay vào trong, quả nhiên chạm phải một vật thể hình tròn.

“Hê, được đấy.” Ngô Mặc tâm trạng rất sướng, hét lên: “Lão Trương tôi đếm một hai ba, cùng kéo ra nhé.” Nói đoạn cậu hét lớn: “Một hai ba, kéo!” Hai người cùng lúc dùng lực, ra sức kéo cái vòng đồng.

Chỉ nghe thấy một tiếng “rắc” cực kỳ nhỏ phát ra từ sâu trong khe hở, ngay sau đó là một tiếng chim hót nhức óc vang vọng khắp hai đầu sơn cốc.

Tiếng chim kêu như đang chào đón khách đến.

Theo tiếng chim kêu, vũ khí trong tay La Sát từ từ hạ xuống, sau đó chuyển hướng, hạ xuống ngay vị trí của Doãn Nam Phong và mọi người.

“Vãi chưởng, đây là Robot biến hình à?” Vương Bàn Tử nhìn thấy vũ khí bắc thành cây cầu trước mắt, không thể tin nổi nói: “Cổ quốc La Sát này thiết kế cơ quan tiên tiến thật đấy, nhưng sao lịch sử lại ghi chép về họ ít thế nhỉ?” Không ai trả lời câu hỏi của lão, vì sự chú ý của mọi người vẫn đang đặt trên người Ngô Mặc và Trương Khởi Linh.

Vị trí vũ khí thay đổi, hai người họ muốn đáp xuống miệng La Sát thì độ khó lại tăng thêm một bậc.

Ngô Mặc cũng không ngờ cơ quan lại vận hành kiểu này.

Thế này gọi là gì?

Một đầu gậy gác lên vách núi đối diện, đầu kia đưa vào miệng mình, không lẽ đây gọi là La Sát gặm gậy?

Cậu quay đầu nhìn sang đối diện, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa đã tiên phong xách trang bị chạy sang đây.

Hai người này không yên tâm về Ngô Mặc và Trương Khởi Linh nên quyết định qua giúp một tay.

“Lão Trương, đi thôi.” Ngô Mặc gọi Trương Khởi Linh một tiếng rồi bắt đầu trượt xuống.

Nhưng khuôn mặt La Sát được điêu khắc rất nhẵn nhụi, đạp chân lên toàn bị trượt.

Lúc hạ xuống góc độ rất khó tìm, phải trượt xuống mũi La Sát trước, rồi từ mũi mới đu đưa vào miệng.

Chỗ này có độ chênh lệch rất lớn.

May mà hai người này thân thủ cực tốt, hữu kinh vô hiểm trượt xuống được chóp mũi.

Đúng lúc họ đang điều chỉnh góc độ định nhảy vào miệng thì sự cố đột nhiên xảy ra.

Từ lỗ mũi La Sát đột nhiên xuất hiện một con quái điểu, vỗ cánh lao về phía Ngô Mặc và Trương Khởi Linh.

Con quái điểu này kích thước không nhỏ, sải cánh rộng gần ba mét.

Động tác của con súc sinh này rất nhanh, cái mỏ nhọn như một thanh kiếm sắc, bị nó mổ một cái thì chắc chắn mất một mảng thịt lớn.

“Tiểu Mặc, Tiểu Ca cẩn thận!” Ngô Tà và Vương Bàn Tử đang chuẩn bị đi qua, thấy cảnh này liền cuống quýt hét lớn về phía đối diện.

Ngô Mặc và Trương Khởi Linh đâu cần họ phải nhắc?

Chương 473

Con súc sinh này vừa bay ra là hai người đã phát hiện ngay rồi.

Chỉ có điều vị trí hiện tại của họ là tiến thoái lưỡng nan.

Doãn Nam Phong ở đối diện lạnh lùng hỏi: “Có ai bắn giỏi không?

Diệt con súc sinh kia đi.” “Không được.” Thanh Thanh Mạn lắc đầu: “Tiểu thư, tầm nhìn không tốt, nổ súng bừa bãi dễ làm đứt dây thừng của Mặc thiếu, lúc đó càng nguy hiểm hơn.” “Vậy phải làm sao?

Chẳng lẽ trơ mắt nhìn họ rơi vào nguy kịch?” Doãn Nam Phong sốt ruột đến vã cả mồ hôi hột.

Đừng nhìn Ngô Mặc thỉnh thoảng làm cô tức đến nhảy dựng lên, nhưng cái tình cảm chị em đó là thứ cô đã khao khát từ lâu.

Bên này cô còn đang xoắn xuýt thì bên kia tiếng súng đã vang lên.

Chỉ thấy Hắc Nhãn Kính đứng ngay giữa cây cầu vũ khí, một tay giơ súng, nhắm vào con quái điểu trên trời mà nã đạn liên hồi.

Con quái điểu vỗ cánh lướt bên trái tránh bên phải, né được làn đạn.

Nó dường như đã nhắm chuẩn Ngô Mặc và Trương Khởi Linh, nhất quyết phải giết chết hai gã này bằng được, bất kể né đạn thế nào thì mục tiêu cuối cùng vẫn là lao về phía hai người.

“Mẹ kiếp, coi ông đây là Prometheus chắc?” Ngô Mặc một tay bám dây thừng, tay kia rút Minh Hồng Đao từ ba lô sau lưng, chém một đao về phía con chim đang lao tới.

Con chim này rất tinh khôn, cảm thấy tình hình không ổn liền ngoặt gấp né đao.

Ngô Mặc chém hụt, dây thừng bị xoắn lại một vòng khiến nhóm Ngô Tà kinh hãi kêu lên: “Cẩn thận!” Phía Trương Khởi Linh cũng nguy hiểm không kém.

Anh dùng dây thừng thông thường, không giống như sợi dây hệ thống khen thưởng trong tay Ngô Mặc: đao chém lửa đốt cũng không đứt.

Động tác vừa rồi của Trương Khởi Linh quá mạnh khiến dây thừng bị mài mòn, nếu không tìm được điểm dừng chân sớm thì hậu quả e rằng khôn lường.

Tuy Trương Khởi Linh không biểu lộ ra ngoài nhưng Ngô Mặc đã chú ý thấy điều đó.

Cậu chợt nhớ ra mình còn một chiêu thức cực kỳ trâu bò chưa sử dụng: đó là tinh thần lực.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc hét lớn với Hắc Nhãn Kính phía dưới: “Kính ca, đừng bắn nữa!” “Hả?” Hắc Nhãn Kính hơi khựng lại, không hiểu chuyện gì, nhưng vì tin tưởng Ngô Mặc nên hắn dừng tay.

Giải Ngữ Hoa đứng bên ngoài, ánh mắt quắc thước nhìn chằm chằm Ngô Mặc phía trên, tay cầm sẵn dây thừng, luôn trong tư thế sẵn sàng cứu viện.

Ngay lúc con quái điểu lại lao về phía Ngô Mặc, cậu đã tung ra sức mạnh tinh thần.

Tinh thần lực của Ngô Mặc xâm nhập vào não bộ con quái điểu, cảm thấy có sự kháng cự nhưng không nhiều.

Cậu nhanh chóng áp đặt ý nghĩ của mình lên nó, truyền thụ một khái niệm: cậu là chủ, nó là thú cưng.

Đây là lần thứ hai Ngô Mặc sử dụng tinh thần lực kể từ sau cung điện Tây Vương Mẫu, có thể cảm nhận rõ ràng là nhẹ nhàng hơn trước nhiều.

Ngô Mặc của ngày hôm nay đã khác xưa, làm việc rõ ràng là tinh tế hơn hẳn.

Để tránh người khác phát hiện ra sự bất thường, cậu còn cố ý huýt sáo vài tiếng.

Con quái điểu rất nể mặt, hót vang vài tiếng như để đáp lại tiếng huýt sáo của Ngô Mặc, khí thế cũng khác hẳn lúc nãy, từ hổ báo cáo chồn biến thành hân hoan nhảy nhót.

Lúc này không chỉ Vương Bàn Tử mà ngay cả Ngô Tà cũng ngây người ra, thầm nghĩ: "Cái gì thế này?

Con chim này bị trúng tà à?" Chưa đợi họ kịp hiểu ra, Ngô Mặc đã có một hành động táo bạo: tay phải cậu vung lên, móc câu phía trên đột ngột thu hồi, sau đó thân thể rơi tự do theo đường thẳng.

Hành động của Ngô Mặc đến quá đột ngột khiến mọi người hoàn toàn không phòng bị, gần như ai cũng bị dọa cho hồn xiêu phách lạc.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà lao về phía rìa vách đá, quỳ rạp xuống đất hét lên một tiếng xé lòng: "Tiểu Mặc!" May mà nỗi đau buồn chỉ diễn ra trong tích tắc.

Tiếng vang còn chưa kịp tan biến trong thung lũng thì bên dưới đã truyền lên giọng của Ngô Mặc: "Đừng hét nữa, chưa chết đâu." Bi và hỉ chuyển đổi quá nhanh.

Dẫu cho là hạng người tám trăm cái tâm nhãn như Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính thì nhất thời não bộ cũng không kịp nhảy số.

Họ ngơ ngác nhìn về phía trước, rồi thấy một cảnh tượng như trong mơ: Ngô Mặc đang ngồi trên cánh con quái điểu, vẫy tay chào mọi người, cái tư thế đó giống như lãnh đạo đang đi duyệt binh vậy.

“Bàn Tử, tôi bị ảo giác phải không?” Ngô Tà dụi mắt: “Hay là do tôi đau buồn quá độ?” “Bố mày cũng mẹ nó chẳng biết nữa.” Vương Bàn Tử cũng chẳng khá hơn, ánh mắt đờ đẫn, tâm trí dường như đã bay đi đâu mất rồi.

“Tiểu Mặc.” Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc lẩm bẩm: “Không sao là tốt rồi.” Khoảnh khắc Ngô Mặc rơi xuống, Giải Ngữ Hoa cảm thấy tim mình cũng chìm xuống theo, nếu không có Hắc Nhãn Kính giữ lại e là anh cũng nhảy xuống theo rồi.

“Thằng nhóc con này.” Hắc Nhãn Kính thấp giọng mắng một câu, tim cuối cùng cũng đặt lại vào lồng ngực, trên mặt lại lộ ra nụ cười như mọi khi.

“Thằng nhóc thối, em muốn hù chết tụi anh à?” Hắn cười mắng lớn: “Học được chiêu này từ bao giờ thế?” Ngô Mặc ngoắc ngoắc ngón tay, cười híp mắt: “Muốn biết không?

Nôn tiền ra.” “Được rồi, không rảnh nói nhảm với mấy người nữa, tôi đi giúp lão Trương đây.” Nói rồi cậu khẽ huýt sáo, thực tế là dùng tinh thần lực thông báo cho con quái điểu bay lên.

Trương Khởi Linh tin Ngô Mặc không phải người hấp tấp, nhưng cũng không ngờ cậu lại có chiêu này.

May mà Ngô Mặc kịp thời nghĩ ra cách, chứ chậm chút nữa là dây thừng đứt chắc.

Trương Khởi Linh nhảy vững vàng lên lưng quái điểu.

Sức mạnh của nó quả thực rất cường hãn, cõng hai người trên lưng mà vẫn bay rất ổn định.

Hai người cứ thế hữu kinh vô hiểm đứng vào trong miệng La Sát.

Ngô Mặc vừa nhảy xuống từ lưng quái điểu đã bị Hắc Nhãn Kính túm lấy cánh tay, ngay sau đó là một cú vỗ đầu đau điếng vào sau gáy.

Đi kèm với cái tát là tiếng mắng mỏ đầy giận dữ: “Chuyện nguy hiểm như thế mà em cũng dám làm?

Không nghĩ đến trái tim của tụi anh à?” Đừng thấy Hắc Nhãn Kính ngoài mặt bình tĩnh, thực ra là sợ đến phát khiếp rồi.

Ngô Mặc chẳng nói chẳng rằng đã nhảy thẳng xuống dưới, cái trò tra tấn này chắc phải cần đến mấy cái trái tim thép mới chịu đựng nổi.

Vì thế, cái tát này hắn đánh rất mạnh, như muốn tống khứ hết nỗi lo lắng và sợ hãi trong lòng ra ngoài.

Trái tim đang định khoe khoang như đứa trẻ của Ngô Mặc bị cái tát này đánh cho tan tành.

Cậu lúc này mới phản ứng lại, động tác vừa rồi của mình đúng là dọa mấy ông anh sợ khiếp vía.

Có lẽ họ tưởng cậu đã rơi xuống vực sâu, thịt nát xương tan rồi cũng nên.

Hèn chi lúc nãy họ kêu thảm thiết thế, cậu ở bên dưới còn tưởng đuôi của họ bị kẹt ở đâu chứ?

May mà mấy cái suy nghĩ này chỉ hiện lên trong đầu, chứ nếu nói ra thật?

Ước chừng không phải ăn một cái tát đâu, mà là bị cả hội hội đồng luôn ấy chứ.

“Tiểu Mặc.” Giải Ngữ Hoa không khống chế nổi cảm xúc, vỗ tay một cái rồi kéo Ngô Mặc lại gần mình.

Sắc mặt anh trắng bệch, nắm chặt cánh tay Ngô Mặc, bàn tay vẫn còn hơi run rẩy.

Giải Ngữ Hoa vốn tưởng mình có thể bình tĩnh đối mặt với mọi chuyện trên đời, dù là khoảnh khắc cái chết cận kề, anh cũng cho rằng mình có thể ung dung đối diện.

Nhưng giây phút vừa rồi, anh cảm thấy linh hồn mình như đã bay theo Ngô Mặc, não bộ chỉ còn lại một khoảng trắng xóa.

Giải Ngữ Hoa lúc này, giống như một vị tiên nhân rơi xuống phàm trần, từ mạnh mẽ trở nên yếu ớt.

"Ca, anh không sao chứ?" Ngô Mặc lúc này có chút hoảng.

Cậu đưa tay phải không ngừng vuốt ve lưng Giải Ngữ Hoa, miệng nói lời xin lỗi: "Ca, xin lỗi anh, là em suy nghĩ không chu toàn." Ngô Mặc nói vài câu, nhận thấy sắc mặt Giải Ngữ Hoa vẫn không khá hơn.

Trong lúc gấp gáp, cậu trực tiếp ôm lấy đối phương vào lòng.

Cứ như dỗ trẻ con, cậu vừa xoa đầu vừa vỗ lưng, miệng lẩm bẩm: "Ngoan nào, sờ đầu cái nhé, không sợ, không sợ." Cảm xúc của Giải Ngữ Hoa dần ổn định.

Anh đang định giáo huấn Ngô Mặc một trận, không ngờ lại đột ngột bị đối phương ôm chặt vào lòng.

Anh kinh ngạc mở to mắt, sau đó cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cơ thể Ngô Mặc, trái tim Giải Ngữ Hoa dần bình tĩnh lại.

Anh muốn cứ thế dựa vào Ngô Mặc một chút, dù chỉ là một phút thôi.

Thế nhưng Ngô Mặc cứ như cái máy nói, càng nói càng chẳng ra làm sao.

Giải Ngữ Hoa có cảm giác, nếu mình không ngăn cậu lại, e là danh tiếng của cả hai sẽ tiêu tan sạch sành sanh trong ngày hôm nay mất.

Anh nghĩ đúng rồi đấy, chỉ là vẫn chậm một bước.

Thấy Ngô Mặc không sao, Ngô Tà và Vương Bàn Tử không đợi nổi nữa, hùng hổ lao về phía này.

Mới chạy được vài bước đã thấy Ngô Mặc đang ôm Giải Ngữ Hoa trong lòng.

Chương 474

Trong chớp mắt, mấy người đó loạng choạng suýt ngã sấp mặt.

Ngay cả Doãn Nam Phong cũng kinh ngạc không nhỏ, cứ ngỡ hai người họ vừa thổ lộ tình cảm và xác nhận mối quan hệ rồi.

Chuyện thú vị thế này, khoan bàn đến chuyện nguy hiểm, xem náo nhiệt là bản tính con người mà.

Doãn Nam Phong quay lại ra hiệu cho Thanh Thanh Mạn, cô nàng lập tức hiểu ý, ngăn những người phía sau đi tới.

Vương Bàn Tử lại gần thì thấy có gì đó sai sai.

Lão biết tổng Hắc Nhãn Kính bụng dạ xấu xa, theo lý mà nói, nếu Ngô Mặc ôm Hoa nhi gia, cái gã hẹp hòi này sao có thể nhịn cười được chứ?

Quả nhiên, đi tới gần, Vương Bàn Tử nghe thấy Ngô Mặc đang lẩm bẩm: “Ca à, anh thế này là không ổn rồi, mới bao nhiêu tuổi mà tim đã yếu thế, hôm nào phải đi kiểm tra đi.” “Hay là hôm nào em tìm ít đồ tẩm bổ cho anh nhé.” “Tuổi trẻ thế này đừng để bị Parkinson chứ.” Tóm lại, cái miệng thằng ranh này trừ việc chê thể chất Giải Ngữ Hoa kém ra thì chẳng có lời nào tử tế.

Doãn Nam Phong nghe mà thở dài thườn thượt.

Nhìn cái lưng của Giải Ngữ Hoa trong lòng Ngô Mặc, ánh mắt cô tràn đầy sự thương hại.

Hắc Nhãn Kính ban đầu còn thấy khó chịu, nhưng càng nghe càng không nhịn được cười.

Đặc biệt là nhìn Giải Ngữ Hoa muốn vùng ra khỏi Ngô Mặc mà không được, hắn cười đến mức rung cả vai.

Thằng ranh con này đâu phải đang an ủi người ta?

Đây là đang đâm dao vào tim thì có.

Giải Ngữ Hoa nghe thấy động tĩnh của những người phía sau, cảm thấy mặt mũi mất sạch rồi, tức giận dùng sức đẩy Ngô Mặc ra.

Anh hít sâu một hơi, gằn giọng: “Cậu muốn làm tôi ngạt chết đấy à?” Ngô Mặc thấy mặt Giải Ngữ Hoa đỏ bừng, trái ngược hẳn với vẻ trắng bệch lúc nãy, lúc này mới gật đầu, thở phào một cái: “Ca, sắc mặt thế này mới đẹp này.

Quả nhiên các cụ nói đúng, nhịn một chút là qua hết ấy mà.” Giải Ngữ Hoa: “...” “Khụ khụ khụ.” Hắc Nhãn Kính không nhịn nổi nữa, ho khan một tràng.

“Cái đó là mẹ nó suýt ngạt chết rồi chứ gì nữa?” Vương Bàn Tử vừa cười vừa chêm vào một câu.

“Tiểu Mặc ca ca không có ý đó đâu.” Hoắc Tú Tú sợ Ngô Mặc ngại, vội vàng giải thích hộ: “Ý của huynh ấy có lẽ là...” Nhưng cô nàng vắt óc cũng chẳng nghĩ ra nổi vế sau.

Doãn Nam Phong lúc này chỉ có một suy nghĩ: Nếu Giải Ngữ Hoa mà theo đuổi được Ngô Mặc?

E là cô với Trương Nhật Sơn đã con đàn cháu đống lâu rồi.

Đúng là anh trai ruột, điểm chú ý luôn khác biệt.

Ngô Tà tóm lấy Ngô Mặc, hưng phấn hỏi: “Mày học luyện chim từ bao giờ đấy?

Đỉnh vãi chưởng!” Cuối cùng cũng có người chú ý đến khoảnh khắc cực ngầu của mình, Ngô Mặc cố tỏ ra khiêm tốn, nhưng vẻ đắc ý trên mặt thì không giấu nổi: “Tiểu xảo thôi, không đáng nhắc tới.” “Đừng nói nhảm, nói anh nghe coi, cái này anh học được không?” Ngô

Tà ham học hỏi hẳn lên.

“Cái này...” Ngô Mặc hơi khó xử.

Bảo cậu giải thích nguyên lý tâm thần phân liệt thì cậu bốc phét cho cả ngày cũng được, chứ bảo giải thích tinh thần lực là cái vớ vẩn gì thì mô tả kiểu gì?

Cậu đành phải lấp liếm: “Đợi xong việc này rồi anh em mình bàn tiếp được không?” Cậu quyết định lát nữa sẽ đổi một phương pháp huấn luyện chim từ hệ thống, dù sao cũng phải thỏa mãn yêu cầu của lão ca chứ.

Ngô Mặc lại huýt sáo một tiếng, con quái điểu kêu lên vui sướng, lượn vài vòng rồi bay ngược vào trong cái mũi La Sát.

“Tiểu Mặc, sao lại để nó về rồi?” Ngô Tà có chút luyến tiếc con chim lớn đó.

Thứ này đúng là bảo bối, ngỡ đâu phía trước lại gặp vực thẳm, có con chim này chẳng phải đỡ bao nhiêu việc sao?

“Haiz, mang theo thứ này không tiện lắm.” Ngô Mặc cũng muốn giữ nó lại, nhưng vấn đề là tinh thần lực của cậu không thể khống chế lâu như vậy.

Ngô Tam Tỉnh vẫn chưa đi tới, chủ yếu là vì tim lão vẫn đang đập thình thịch.

Hiện tại lão hoàn toàn đồng ý với lời của Giải Liên Hoàn.

Thằng cháu này mà điên lên thì mấy lão già này có đuổi theo bằng ngựa cũng không kịp.

Đám người bên kia bờ đã qua hết, từng người nhìn Ngô Mặc với ánh mắt đủ loại sắc thái, nhưng đa phần là kính sợ.

Làm cái nghề này là nói chuyện bằng bản lĩnh, cậu có bản lĩnh áp chế được người khác thì hy vọng sống sót trong mộ sẽ lớn hơn, người khác cũng nể phục cậu hơn.

Người đã đông đủ, vấn đề còn lại là mở cánh cửa trước mặt.

Ngô Mặc không tham gia, cậu tin chắc sẽ có người giải quyết được.

Chi bằng hút điếu thuốc cho đỡ mệt, dưỡng sức cho hành trình tiếp theo.

Thuốc vừa ngậm vào miệng đã bị ai đó cướp mất.

Ngô Mặc chẳng cần nhìn cũng biết, kẻ dám cướp thuốc từ miệng mình trừ lão Hạt Tử kia ra thì chẳng còn ai khác.

Ngô Mặc cũng không châm điếu khác, ngược lại đặt tay lên vai Hắc Nhãn Kính, nói một câu vô cùng chân thành: “Ca, xin lỗi nhé, để anh phải lo lắng rồi.” Hắc Nhãn Kính kinh ngạc nhìn Ngô Mặc, không ngờ thằng ranh này cũng có lúc xin lỗi nghiêm túc thế?

Ngô Mặc nói xong lại lôi điếu thuốc khác ra hút.

Cậu thì yên tĩnh rồi, nhưng Hắc Nhãn Kính thì không bình tĩnh nổi.

Theo kinh nghiệm cá nhân, Ngô Mặc dù là xin lỗi hay nói lời tốt đẹp thì thường chỉ có câu đầu tiên thôi, cậu sẽ không để bạn cảm động quá ba giây đâu.

Câu tiếp theo chắc chắn sẽ đâm thấu tim gan, khiến bạn hận không thể cắn chết cậu ta.

Hắc Nhãn Kính chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đón chờ câu thứ hai của Ngô Mặc.

Tâm trạng hắn lúc này giống như nửa đêm nghe thấy tiếng một chiếc giày rơi trên lầu, hắn trằn trọc mãi không ngủ được, chỉ chờ chiếc thứ hai rơi xuống.

Thế nhưng mãi đến khi Ngô Mặc hút xong điếu thuốc vẫn không thấy câu thứ hai đâu.

Thấy Ngô Mặc đứng dậy định đi ra phía sau, Hắc Nhãn Kính không nhịn được nữa, vội vàng đứng lên giữ cậu lại hỏi: “Bên dưới đâu?” Ngô Mặc cũng đã quen thói đùa cợt với Hắc Nhãn Kính, chẳng cần suy nghĩ đáp luôn: “Dưới quần chứ đâu.” Nói xong hai chữ đó, cậu mới sực tỉnh, vội ngậm miệng, nghi hoặc nhìn Hắc Nhãn Kính: “Bên dưới gì cơ?” “Đoạn sau ấy.” Hắc Nhãn Kính đúng là bị Ngô Mặc chỉnh cho sợ rồi.

Nếu không nghe được câu tiếp theo, hắn sẽ thấy bứt rứt như bị mèo cào trong tim, cũng chẳng màng việc Ngô Mặc có cười nhạo mình không, nghiêm túc hỏi: “Xin lỗi thế là xong rồi à?” “Hả?” Lần này đến lượt Ngô Mặc ngơ ngác.

Cậu tưởng Hắc Nhãn Kính đang đùa, nhưng nhìn thần sắc đối phương không giống mọi khi, cái vẻ mặt nghiêm túc đó làm Ngô Mặc cứ ngỡ Hắc Nhãn Kính bị ai nhập xác rồi.

Ngô Mặc im lặng, cậu bắt đầu suy đoán xem Hắc Nhãn Kính rốt cuộc muốn làm gì?

Trong lúc suy tư, ánh mắt cậu vô tình liếc thấy Giải Ngữ Hoa ở cách đó không xa.

Trong nháy mắt, cậu bừng tỉnh đại ngộ, sau đó không nhịn được mà cười thầm: “Vãi thật, Kính ca lớn tuổi thế rồi mà còn tranh phong ăn giấm như con nít sao?” “Đều là đàn ông con trai cả, cũng sến súa quá đi.” Trong lòng thì chửi thầm vậy thôi, nhưng động tác tay thì không chậm một giây.

Cậu tiến lên một bước, trong ánh mắt ngơ ngác của Hắc Nhãn Kính, cậu ôm chầm lấy hắn, sau đó tay vò loạn mái tóc của Hắc Nhãn Kính.

“Ca, thế này được chưa?” Ngô Mặc vừa vò đầu vừa cười nói: “Anh sao cứ như con nít thế, còn bắt anh em phải cho một cái ôm thắm thiết nữa.” Hắc Nhãn Kính cảm thấy lúc này mình hoàn toàn có thể thấu hiểu tâm trạng của Giải Ngữ Hoa lúc nãy, đúng là đau đớn đi kèm sung sướng.

Ngô Mặc dỗ dành Hắc Nhãn Kính vài câu rồi buông ra.

Cậu nghĩ thầm, anh em với nhau thì tốt nhất là bát nước phải bưng cho phẳng.

Cái trò vừa rồi của mình chắc cũng dọa mấy ông anh kia sợ khiếp vía luôn rồi.

Thế là, cậu bỏ mặc Hắc Nhãn Kính, quay sang chỗ Ngô Tà và Vương Bàn Tử, mỗi người tặng cho một cái ôm yêu thương và một cú xoa đầu.

Hai ông anh này cũng bị Ngô Mặc làm cho nghệch mặt ra, chẳng hiểu cậu lại lên cơn gì nữa?

Ngô Mặc cũng chẳng thèm giải thích, ánh mắt lập tức chuyển sang Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh cũng không tham gia xử lý cửa đá, anh đang ôm thanh Hắc Kim Cổ Đao nhìn về phía đối diện, im lặng không nói lời nào.

Ngô Mặc sải bước đi tới, chẳng thèm chào hỏi, kéo luôn Trương Khởi Linh vào lòng mình, tay thuận thế xoa đầu.

Sau một tràng thao tác y hệt, cậu buông Trương Khởi Linh đang ngẩn người ra.

Xong xuôi tất cả, Ngô Mặc mới thở phào một hơi, thầm tự nhắc nhở mình: “Thật không ngờ, mấy ông đại lão cũng có lúc hẹp hòi thế, xem ra sau này phải chú ý một chút mới được.” Giải Ngữ Hoa lúc đầu không hiểu Ngô Mặc đang làm gì, thấy cậu đi một vòng ôm từng người, anh chỉ thấy gân xanh trên trán giật liên hồi, hận không thể tát cho cái tên khốn này lún vào tường.

Ba người phụ nữ quan trọng là Doãn Nam Phong, A Ninh và Hoắc Tú Tú cũng thỉnh thoảng chú ý tình hình bên này.

Thấy cảnh đó, cơ mặt họ không ngừng co giật, nhịn cười đến mức mặt mũi biến dạng cả rồi.

Họ nhất trí cho rằng cái gã Ngô Mặc này có độc, bất kể trong tình huống nguy hiểm nào, có cậu ta là tiếng cười luôn nhiều hơn nỗi đau.

Ngô Mặc giải quyết xong các anh em, định đi xem tiến độ bên cửa đá.

Lúc đi ngang qua Ngô Tam Tỉnh, cậu hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn bước đến bên cạnh lão, khẽ ôm lấy lão, trầm giọng nói: “Tam thúc, đừng lo, cháu sẽ không sao đâu.” Ngô Tam Tỉnh hơi ngẩn ra.

Chương 475

Lão trước đây cảm nhận được giữa mình và Ngô Mặc có một tầng ngăn cách, không ngờ thằng nhóc này còn biết lão lo lắng cho nó.

Nhất thời lòng lão mềm xuống, ôm lại Ngô Mặc, vỗ vỗ lưng cậu rồi bảo: “Tam thúc tin cháu.” Thực ra Ngô Mặc cũng chẳng phải cố ý tạo ra cái vẻ tình cảm này, mà là bây giờ đang rảnh rỗi, chi bằng an ủi mấy vị lão nhân gia chút.

Cậu có dự cảm, những chuyện kích thích tiếp theo mình sắp làm chắc chắn không ít đâu, không tiêm phòng trước, nhỡ đâu có ai lăn đùng ra đó thì tính sao?

Cậu lại chào hỏi Phan Tử một tiếng, rồi thong dong đi về phía cửa đá.

Cũng không phải là cậu không có tâm lý cảnh giác, mà là lúc nãy cậu đã thăm dò từ não bộ con quái điểu, trước cửa đá chưa từng xảy ra tình huống nguy hiểm nào.

Trí thông minh của chim có hạn, lấy được chừng đó thông tin cũng coi như khá lắm rồi.

Muốn nhiều hơn nữa?

Đó thuần túy là nằm mơ.

Trước cửa đá, một người đàn ông trung niên đang quan sát các hoa văn và hướng đi điêu khắc trên cửa.

Ngô Mặc nhớ từng có người giới thiệu, gã này rất giỏi mở cửa hầm mộ, nhiều khi các đội khảo cổ không giải mã được cũng phải bỏ tiền cao thuê gã.

Nói trắng ra, gã này ăn cả hai giới hắc bạch.

Phải thừa nhận là gã này cũng có chút tài mọn, một lúc sau đã nghe gã hô lớn: “Ông chủ, cơ quan giải xong rồi, tôi mở cửa đây.” Vừa nói, gã vừa gồng hai cánh tay, đẩy nhẹ cửa đá ra một khe hở.

Cửa vừa động đậy, trong lòng Ngô Mặc chợt dâng lên một dự cảm không lành.

Cậu vội vàng hét lớn một tiếng: “Cẩn thận né ra!” Sau đó nhanh tay lẹ mắt túm lấy cổ áo sau của gã trung niên, quăng gã sang một bên.

Ngay lập tức, vô số mũi tên từ khe cửa bắn ra ngoài.

Cũng may Ngô Mặc nhanh tay, nếu không vị trung niên này đã giống như người trước đó, biến thành con nhím rồi.

Cửa đá mở toang, sau một hồi bắn tên, chúng thưa dần rồi dứt hẳn.

Nhờ Ngô Mặc cảnh báo kịp thời, trừ vài người phản ứng chậm bị thương nhẹ, những người còn lại đều bình an vô sự.

Mọi người nhìn vào đường hầm tối om, nhất thời im phăng phắc.

“A!” Một lát sau, Ngô Mặc đột nhiên bật cười, phá tan sự tĩnh lặng: “Các cụ nói rồi, có qua có lại mới toại lòng nhau, đối phương đã tặng chúng ta quà gặp mặt thế này, không vào trong chào hỏi một tiếng thì không hay cho lắm.” “Anh em tôi nói đúng đấy.” Vương Bàn Tử lồm cồm bò dậy, phủi bụi trên quần rồi tán thành: “Bàn gia tôi nhất định phải đào mộ tổ tiên chúng lên, đối mặt mà đàm đạo xem thế nào là đạo đãi khách.” Cuộc đối thoại của hai người khiến những người còn lại phụ họa theo.

Đều không phải hạng ham sống sợ chết, lời Ngô Mặc nói lại ngoài ý muốn làm tăng sĩ khí, khiến máu trong người họ lại sôi sùng sục.

Từng người bày tỏ nhất định phải đi đến cuối cùng, giáo huấn cho vương quốc cổ La Sát một trận—thế nào gọi là lịch sự!

Miệng hang tối om bao trùm một sự tĩnh lặng chết chóc.

Mọi người chỉnh đốn trang bị, mang theo tâm trạng thấp thỏm bước vào cửa đá.

Khi tất cả đã lần lượt tiến vào đường hầm, phía sau bỗng vang lên một tiếng “Bành” cực lớn.

Tiếng động như sấm rền, chấn động đến mức tim người ta cũng run theo.

Mọi người vội quay đầu lại nhìn, thấy ở chỗ cửa đá ban nãy đột nhiên xuất hiện một phiến Đoạn Long Thạch.

Tuy biết rõ đường lui đã bị chặn, nhưng sự xuất hiện đột ngột của phiến đá này vẫn khiến lòng người bắt đầu hoảng sợ.

Nỗi sợ bắt nguồn từ sự vô tri.

Vương quốc cổ La Sát vốn chỉ tồn tại trong thần thoại, ai cũng không biết nơi này rốt cuộc là thế nào.

Cái bộ thuyết phong thủy Thăng Long kia ở đây chẳng có chút giá trị tham khảo nào cả.

Họ giống như những đứa trẻ ngây ngô, chỉ biết dựa vào vận may để tìm kiếm thứ mình muốn.

“Hoảng cái gì?” Ngô Mặc quát lạnh một tiếng: “Tất cả xốc lại tinh thần cho ông, đồ tốt đều ở phía trước hết đấy, nghĩ xem các người đến đây vì cái gì?” Nói đến đây, giọng điệu cậu thay đổi, mang theo chút lười biếng trêu chọc: “Chẳng phải lúc nãy nhìn bức họa, đứa nào đứa nấy đều ngứa ngáy trong lòng sao?” “Theo ông thấy thì bức họa dù sao cũng là giả, chi bằng có tiền rồi ra ngoài tìm mỹ nữ đi kèm, lúc đó muốn tìm mấy em chẳng được.” “Tục ngữ nói rồi, ngày ngày làm chú rể, đêm đêm động phòng hoa chúc, đi đến thôn nào cũng có mẹ vợ đón chào.” Ngô Mặc cố ý nói như vậy.

Cậu quá hiểu đám gã này, tài sắc tửu khí không thể thiếu thứ gì.

Vì tiền và mỹ sắc, đám này đến cái mạng cũng chẳng cần, thì nỗi sợ hãi đã là cái thá gì?

Quả nhiên, nhắc đến chủ đề mỹ sắc, những lời tục tĩu, truyện cười người lớn bắt đầu tuôn ra, nỗi hoảng sợ lúc nãy dần tan biến.

Doãn Nam Phong, Hoắc Tú Tú và A Ninh chỉ biết im lặng.

Họ thấy cách làm của Ngô Mặc không sai, cổ vũ sĩ khí có nhiều cách, đây chỉ là một trong số đó, và cũng là cách hiệu quả nhất.

Tuy nói là rất không tôn trọng phụ nữ, nhưng bạn có thể đòi hỏi đám mộ tặc thô lỗ này có tố chất đạo đức cao đến mức nào?

Ngô Tam Tỉnh càng lúc càng thích thằng cháu này, dường như thấy được hình bóng của chính mình thời trẻ, cũng ngông cuồng không chịu khuất phục như thế.

Lúc này tâm trạng mọi người không còn đè nén như trước, qua vài câu đùa tục tĩu thì nhẹ nhõm hơn hẳn.

Họ cầm chắc vũ khí, soi đèn pin, cẩn thận từng bước tiến về phía trước.

Ngô Mặc thở phào, định bước tiếp thì cảm thấy eo sau đau nhói, ngay sau đó là tiếng thì thầm bên tai: “Không biết Nhị thiếu gia thích kiểu mỹ nữ nào?

Hay là để anh về thảo luận với Nhị thúc của cậu, tổ chức cho cậu một buổi xem mắt hoành tráng nhé?” Ngô Mặc nghe cái giọng chua lè chua loét này, trong đầu chỉ có một suy nghĩ—đứa nào đánh đổ vại giấm rồi?

Cậu ngơ ngác chẳng hiểu mô tê gì, quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa đang mặt không cảm xúc, khẽ hỏi: “Ca, anh đau dạ dày à?

Sao nói chuyện chua lòm thế?" Giải Ngữ Hoa vốn dĩ khó chịu trong lòng, giờ thì dạ dày cũng thấy khó chịu thật rồi.

"Không có gì." Anh lạnh lùng vứt lại một câu rồi sải bước đi trước.

Càng nghĩ càng bực, anh thấy mình đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, đi chấp nhặt với cái thằng ngốc này làm gì?

"Cái quái gì thế?" Ngô Mặc nhìn theo lưng Giải Ngữ Hoa, lẩm bẩm: "Hoa ca đến thời kỳ mãn kinh rồi à?" Hắc Nhãn Kính vừa định tiến lên, nghe thấy câu này thì khựng lại, bịt miệng không dám ho ra tiếng.

Hắn sợ Ngô Mặc quay lại hỏi hắn một câu: Có phải anh phát bệnh tuổi già rồi không?

Đường hầm cứ thế đi xuống, hai bên tường khắc đầy phù chú, nhìn vào chỉ thấy hoa mắt chóng mặt mà không hiểu ý nghĩa.

Ngô Tà vừa đi vừa dùng máy ảnh chụp lại các hình vẽ.

Những thứ này có giá trị tham khảo cực lớn, mang ra ngoài có thể lấp đầy khoảng trống trong các tài liệu khảo cổ.

"Anh em, sao cứ đi xuống mãi thế này?" Vương Bàn Tử đi tới bên cạnh Ngô Mặc, lên tiếng: "Lối vào là mồm La Sát, mẹ kiếp, lối ra chắc không phải là hậu môn của nó đấy chứ?" "Aiz, em cũng nghĩ thế." Ngô Mặc thở dài, tiện tay vỗ vai Bàn Tử an ủi: "Bàn ca nhận mệnh đi, chúng ta cũng chẳng phải lần đầu tiên xuất hiện dưới tư cách là vật bài tiết đâu." Vương Bàn Tử nhe răng, cảm thấy bi ai cho vận mệnh thảm hại của mình.

Đi được gần trăm mét, gió yên biển lặng, chẳng có chuyện gì xảy ra.

Ở nơi thế này, bình tĩnh chính là nguy cơ lớn nhất.

Mọi người nâng cao cảnh giác, mỗi mét tiến lên đều mất đến vài phút.

“Trời đất ơi, sao nhiều xác chết thế này?” Phía trước vang lên tiếng kinh hô.

Ánh đèn pin đồng loạt soi về phía trước.

Chỉ thấy phía trên đường hầm treo lủng lẳng dày đặc những xác khô, cụ thể bao nhiêu thì không thể đếm xuể.

Những xác chết này mặt đều hướng về phía lối vào, vẻ mặt dữ tợn, bụng trương phồng lên như phụ nữ mang thai tám tháng.

Chân của chúng cách mặt đất chưa đầy nửa mét, nghĩa là nếu muốn đi tiếp, mọi người hoặc là phải đẩy đống xác này ra, hoặc là phải bò qua.

Trương Khởi Linh tiến lên hai bước, đứng trước cái xác đầu tiên quan sát một hồi.

Một lát sau, tay phải anh nhanh như chớp thọc vào bụng cái xác.

Rất nhanh, một vật thể hình cầu được bao phủ bởi màng nhầy đã bị Trương Khởi Linh móc ra.

“Cái thứ quái quỷ gì đây?” Ngô Mặc tiến lại gần, nhìn kỹ sinh vật lạ trong tay Trương Khởi Linh, trầm giọng hỏi: “Lão Trương, thứ này còn sống à?” “Ừm!” Trương Khởi Linh đáp một tiếng, nghiêm nghị nói: “Đây là một loại thú ký sinh, sống nhờ dưỡng chất bên trong cơ thể người.” “Đặc biệt thích mấy đứa nhỏ da dẻ mịn màng như cậu đấy.” Hắc Nhãn Kính sán lại gần, một tay ôm lấy Ngô Mặc, cười hì hì chêm vào: “Có cần anh bảo vệ cậu không?” “Cút.” Ngô Mặc mắng một câu, vung đao kết liễu con thú ký sinh trong màng nhầy, sau đó nhìn về đường hầm phía trước, rơi vào trầm tư.

“Trương tiên sinh, Tề tiên sinh.” Doãn Nam Phong đi tới, hỏi ý kiến Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính: “Bấy lâu nay chưa dám làm phiền hai vị, giờ tình hình thế này không biết hai vị có cao kiến gì?” “Bò qua thôi.” Hắc Nhãn Kính nhún vai, thản nhiên nói: “Thú ký sinh nhiều quá, đám người chúng ta còn chẳng đủ cho tụi nó dắt răng.” Doãn Nam Phong cau mày, lại nhìn sang Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh gật đầu không nói gì, dường như đồng ý với phương án của Hắc Nhãn Kính.

Doãn Nam Phong bất lực, đành dặn dò mọi người cẩn thận bò qua, tuyệt đối đừng đụng vào đống xác chết phía trên.

Để đảm bảo an toàn, Ngô Mặc yêu cầu mọi người giữ khoảng cách nhất định, còn cậu thì bám sát Ngô Tà, dù sao nguy hiểm lớn nhất chính là ông anh nhà mình mà.

Mọi người như những con rắn bò trên mặt đất, cẩn thận từng chút một nhích về phía trước.

Chương 476

Đồng thời phải giữ cơ thể áp sát mặt đất, nếu không chỉ cần vểnh mông lên một chút là dễ đụng vào chân xác chết ngay.

“Ca, đàn ông con trai đúng là khổ thật.” Ngô Mặc khẽ nói với Ngô Tà: “Cái tư thế này mẹ nó thốn vãi.” Ngô Tà lườm một cái, tức giận đáp: “Thế thì trách ai?

Trách mẹ không sinh mày thành con gái à?” “Xì, ông đây đầu đội trời chân đạp đất, chuẩn man nhé.” Ngô Mặc sợ Ngô Tà mệt, vừa tán dóc vừa quan sát tình hình xung quanh.

Kể từ lần trong hang động, Vương Bàn Tử cho A Ninh ăn một cú xì hơi, A Ninh nhất quyết không chịu ở gần lão nữa, sợ cái gã mặt dày này lại giở trò.

Lúc này cô ở ngay phía trước anh em Ngô Tà, nghe hai người họ đấu võ mồm, muốn cười mà chẳng dám.

Cô sơ ý một chút, chân phải đạp trúng đầu Ngô Tà.

Ngô Tà không kịp đề phòng “Ai ui” một tiếng.

Tiếng kêu này như quân bài domino, lập tức gây ra phản ứng dây chuyền.

Một gã trung niên bị tiếng động làm giật mình, mông vểnh lên đụng ngay vào cái xác phía trên.

Cái xác lắc lư dữ dội, biên độ càng lúc càng lớn, trong chớp mắt tất cả các xác chết đều bị va chạm rung lắc không ngừng.

“Rắc rắc!” Tiếng dây thừng đứt vang lên liên tiếp.

Xác chết rơi xuống đất, bụng tự động nứt ra, những khối màng nhầy từ trong bụng lăn ra ngoài.

Ngô Mặc thấy tình hình không ổn, chộp lấy Ngô Tà bên cạnh, hét lớn: “Mẹ kiếp, chạy mau!” Tất cả mọi người bật dậy khỏi mặt đất, bất chấp tất cả cắm đầu chạy về phía trước.

Trên đầu xác chết vẫn không ngừng rơi xuống, có những quả cầu nhầy rơi trúng người.

Thú ký sinh từ trong màng nhầy bò ra, phát ra những tiếng kêu chi chí.

Loại thú ký sinh này trông giống khỉ nhưng lại có điểm khác biệt, chính là cái miệng đầy răng sắc nhọn.

Mọi người không ngừng cuồng phong chạy loạn, vẫn có người bị thú ký sinh cắn trúng, phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Thứ này dường như đã ngủ say nhiều năm nên quá đói khát, lúc này không muốn nghỉ ngơi mà chỉ muốn lấp đầy bụng.

Chỉ cần nó cắn vào người là sẽ không buông miệng, không ngừng hút máu thịt.

Ngô Mặc vung đao chém loạn, lúc chạy qua những người khác dĩ nhiên cũng giúp giải quyết không ít thứ này.

Lúc này cậu không lo nổi cho người khác, chỉ biết nắm chặt tay Ngô Tà.

Còn Hoa ca và Hắc Nhãn Kính?

Cậu tin chắc chút khó khăn này không làm khó được mấy vị đó.

Trên mặt đất xác chết ngày càng nhiều, như những hòn đá cản đường làm chậm tốc độ chạy trốn của mọi người.

Trong đường hầm hỗn loạn vô cùng, người chen người, muốn tụ lại một chỗ rất khó.

Trương Khởi Linh không hổ danh là người có thù lao cao nhất, anh cũng thật sự làm việc hết mình, liên tục giúp người khác giải quyết thú ký sinh.

Hắc Hạt Tử di chuyển linh hoạt, định tiếp cận Ngô Mặc nhưng lại bị người khác cản đường.

Hắn tâm trạng tốt thì giúp một tay, tâm trạng không tốt thì mặc kệ sống chết của họ.

Giải Ngữ Hoa cũng muốn lao về phía trước, nhưng thấy Hoắc Tú Tú bị thú ký sinh quấn lấy, bất đắc dĩ đành dừng bước giúp cô nàng chống đỡ đám sinh vật này.

Ngô Mặc kéo Ngô Tà đang phi nước đại, đột nhiên Vương Bàn Tử phát ra một tiếng kêu thảm.

Hai người quay đầu lại nhìn, thấy cách đó không xa trên lưng Vương Bàn Tử đã bám ba con thú ký sinh.

Lão vùng vẫy điên cuồng cũng không với tới được mấy thứ sau lưng.

Ngô Mặc buông Ngô Tà ra, quay lại giúp Bàn Tử giải quyết thú ký sinh.

Đúng là họa vô đơn chí, Ngô Tà với Vương Bàn Tử kiếp trước chắc chắn là bộ đôi đen đủi không thể tách rời.

Vừa giúp Bàn Tử xong, phía Ngô Tà lại xảy ra chuyện.

Anh bị một cái xác dưới chân vấp ngã, người bay thẳng ra ngoài.

Trong lúc hoảng loạn không biết anh đã chạm vào đâu, mặt đất đột nhiên xuất hiện một cái hố lớn.

Ngô Tà cứ thế rơi thẳng xuống dưới.

“Ca!” Ngô Mặc kinh hô một tiếng, chẳng kịp suy nghĩ cũng nhảy xuống theo.

“Tiểu Mặc, Ngô Tà!” Mọi người nghe tiếng hét của Ngô Mặc mới chú ý đến tình hình hai người.

Khi họ lao tới thì nắp hầm đã đóng sập lại.

Lúc này thú ký sinh có nhiều đến mấy cũng không ngăn nổi ý định cứu người của họ.

Cả đội ngũ lập tức chia thành hai nhóm cứu viện và phòng ngự.

Một bộ phận vây quanh vòng ngoài chống trả thú ký sinh tấn công, bộ phận còn lại tìm kiếm cơ quan xem có thể mở lại nắp hầm không.

Không ai dám đề xuất bỏ mặc Ngô Mặc và Ngô Tà để chạy thoát thân một mình.

Họ thừa hiểu nếu để một ai xảy ra chuyện thì hậu quả e là còn đáng sợ hơn bị thú ký sinh cắn chết.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh vây quanh nắp hầm ráo riết tìm cơ quan, nhưng dù tìm thế nào cũng không thấy.

Định dùng kìm sắt cạy lên nhưng mặt đất bằng phẳng và nhẵn thín như một khối đồng nhất.

Nếu không phải tận mắt thấy Ngô Tà và Ngô Mặc rơi xuống, chẳng ai nghĩ dưới này lại là khoảng không.

Thú ký sinh ngày càng nhiều, lực lượng phòng thủ vòng ngoài ngày càng yếu đi, không ít người đã trúng chiêu.

“Doãn lão bản, không đi là anh em không trụ nổi đâu!” “Đúng đấy, Mặc thiếu cát nhân thiên tướng, chúng ta cứ rời khỏi đây trước đã!” Tiếng hò hét vang lên không dứt.

Mặt Hắc Nhãn Kính tối sầm lại, hắn quay tay tát một cú trời giáng, hất văng kẻ hét to nhất vào đàn thú ký sinh.

Thú ký sinh lập tức bủa vây gặm nhấm gã đó.

Cái bộ dạng hung ác của hắn khiến không ít người khiếp sợ.

Giải Ngữ Hoa và người nhà họ Giải cũng lăm lăm vũ khí, nhìn chằm chằm đám người kia với vẻ mặt không thiện cảm.

A Ninh và mấy anh em cũng đứng về phía Ngô Mặc.

Cô thấy Ngô Mặc tuy rất đáng ghét, nhưng dù sao cũng từng cứu mạng mình, bất luận thế nào cũng phải cứu cậu ta ra.

Doãn Nam Phong cũng rất khó xử, cô vừa lo cho Ngô Mặc, vừa thấy nếu cứ gồng tiếp thì e là sẽ toàn quân bị diệt mất.

Đang lúc lưỡng lự, bỗng nghe Ngô Tam Tỉnh gầm lên một tiếng: “Rút!

Tôi tin cháu tôi không phải hạng đoản mệnh!” “Rời khỏi đây trước rồi tính chuyện cứu viện sau!” “Ngô Tam thúc!” Giải Ngữ Hoa vừa kinh vừa nộ, chỉ trích: “Chú có biết mình đang nói gì không?” “Đừng nói nhảm, nghe tôi!” Ngô Tam Tỉnh trợn mắt quát: “Hai đứa nó là cháu ruột tôi, tôi còn lo hơn các cậu nhiều!” “Các cậu nghĩ kỹ lại thân thủ của Tiểu Mặc đi, đừng để nó không sao mà bên này chúng ta chết sạch sành sanh hết.” Lão nói vậy, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cũng thấy có lý.

Cộng thêm việc thú ký sinh ngày càng nhiều, bất đắc dĩ họ chỉ có thể rời đi trước.

“Mẹ nó!” Vương Bàn Tử lúc đi qua phiến đá đó đã hung hăng giậm một chân.

Lão thật sự rất tự trách, nếu không phải mình bất cẩn trúng chiêu thì Ngô Tà đã không rơi xuống, mà Ngô Tà không rơi xuống thì Ngô Mặc cũng chẳng nhảy theo làm gì.

Chuyện họ rút lui và tự trách tạm thời không bàn tới, hãy nói về hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà.

Cả hai đang rơi tự do xuống dưới.

Ngô Mặc rút từ thắt lưng ra một cái móc Phi Hổ, theo bản năng vung về phía trước.

Cái móc thu lại, vừa hay móc trúng cạp quần của Ngô Tà.

Ngô Mặc kéo mạnh một cái, mượn lực đó để áp sát Ngô Tà.

Lúc rơi xuống, Ngô Tà than thầm trong lòng, thấy mình đúng là đen đủi quá, lần này chắc tiêu đời thật rồi.

Chẳng ngờ thắt lưng thắt chặt lại, bị thứ gì đó quấn lấy, ngay sau đó cả người đã nằm gọn trong lòng Ngô Mặc.

Hơi thở quen thuộc khiến Ngô Tà nhận ra ngay đó là em trai mình.

Chương 477

Anh chưa kịp lên tiếng thì đầu và thân thể đã bị Ngô Mặc ôm chặt.

Ngô Tà lập tức hiểu Ngô Mặc muốn làm gì, nhưng thân thủ anh không bằng đối phương, giữa không trung muốn bảo vệ Ngô Mặc thì anh hoàn toàn không làm được.

Ngô Mặc chẳng kịp nói gì, chỉ biết che chắn đầu và các bộ phận yếu hại của Ngô Tà, chuẩn bị dùng chính cơ thể mình để hứng chịu cú va chạm sắp tới.

Rất nhanh, cú va chạm đã đến.

Ngô Mặc cảm thấy lưng mình đập mạnh vào vách đá, cảm giác đó giống như bị một chiếc xe tải nặng vài chục tấn tông trúng vậy.

Cậu rên rỉ một tiếng, một ngụm máu trào ra từ khóe miệng.

“Tiểu Mặc!” Ngô Tà cuống cuồng nhưng không dám cử động mạnh.

Ngô Mặc bảo vệ Ngô Tà thật chặt, hai người như một quả cầu tuyết, lăn lộn dọc theo vách đá không ngừng rơi xuống dưới.

Ngô Mặc sợ trong quá trình lăn xuống sẽ mất đi sức lực, khiến Ngô Tà lại bị rơi đến nơi nào không rõ, nên anh đã dùng dây thừng buộc chặt eo hai người lại với nhau.

Anh buông lỏng hai tay, một bên hộ vệ những chỗ yếu hại của Ngô Tà, một bên quờ quạng lung tung muốn tìm điểm tựa.

Do tốc độ lăn quá nhanh, muốn tìm được một vị trí cố định thực sự rất khó.

Hai người bọn họ giống như quả bóng bàn, vừa nảy vừa trượt xuống dưới.

Sau những cú va đập liên tiếp không ngừng, Ngô Mặc chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, trước mắt tối sầm.

Lưng mỗi lần chạm vào vách đá, cảm giác đau đớn lại càng mãnh liệt hơn lần trước.

Máu trong miệng không ngừng rỉ ra ngoài, nhưng anh cắn chặt răng không để máu phun ra.

Anh sợ sau khi máu phun ra, bản thân sẽ rơi vào hôn mê.

Đến lúc đó với thân thủ của Ngô Tà thì không cách nào ứng phó với tình huống tiếp theo được.

Ngô Tà được Ngô Mặc che chở trước ngực.

Nghe thấy tiếng rên rỉ trầm đục của Ngô Mặc phát ra mỗi khi bị va đập, lòng anh như dao cắt.

Anh đưa tay ra ôm lấy thắt lưng Ngô Mặc, muốn dùng cánh tay giúp Ngô Mặc chống đỡ lực va đập phía sau lưng.

Hai anh em cứ như vậy, người này muốn hộ người kia, người kia muốn che người này, cứ thế rơi thẳng xuống dưới.

Ngay khi Ngô Mặc tưởng rằng hai anh em e là sắp phải xuống địa phủ, thì nghe thấy một tiếng 'tùm', cả hai rơi xuống nước.

Ngô Mặc vốn dĩ đã gồng mình giữ một hơi cuối cùng, bị nước sặc một cái, lập tức mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu, Ngô Mặc bị đau mà tỉnh lại.

Anh cảm thấy ngũ tạng lục phủ toàn thân đều đang kháng nghị, đua nhau kể lể rằng mình chẳng dễ dàng gì.

Đầu óc anh rối bời, hình như đã quên mất chuyện gì đã xảy ra trước đó.

Anh theo bản năng muốn dùng tay trái chống xuống mặt đất, chỉ cảm thấy một trận đau đớn thấu xương ập đến.

“Tiểu Mặc, đừng cử động lung tung, để anh.” Bên tai đột nhiên vang lên giọng của Ngô Tà.

Ngay sau đó, anh được dìu ngồi dậy.

Ngô Mặc lúc này mới phản ứng lại.

Chẳng trách trước mặt tối thui, hóa ra là anh đang nằm sấp trên mặt đất.

“Anh, đây là nơi nào?” Ngô Mặc thở dốc một hơi, trầm giọng hỏi: “Anh không sao chứ?” “Anh không sao.” Ngô Tà ôm vai Ngô Mặc, để anh tựa vào người mình cho thoải mái hơn một chút.

Anh nhẹ giọng nói: “Cũng may phía dưới có một đầm nước, hai chúng ta mới sống sót được.” “Vết thương sau lưng em nghiêm trọng lắm, may mà trong ba lô có băng gạc chống nước, anh vừa mới xử lý xong cho em.” “Khuỷu tay trái sưng khá nặng, vừa mới bôi thuốc xong, đừng có cử động lung tung.” Ngô Mặc vừa nghe Ngô Tà nói, vừa đánh giá tình huống xung quanh.

Đây là một sơn động nhỏ.

Phía xa thấp thoáng có tiếng nước chảy, xem ra đó chính là nơi hai người rơi xuống lúc trước.

Trên mặt đất thắp một đống lửa, dùng cành cây làm giá ba chân đang treo vài bộ quần áo.

Ngô Tà thấy Ngô Mặc nhìn chằm chằm đống lửa, giải thích: “Anh vô tình phát hiện bên này có một sơn động, xung quanh mọc vài loại cây không tên, định thử xem có thể đốt cháy không, không ngờ lại cháy được thật.” Ngô Mặc gật đầu.

Anh lại đánh giá Ngô Tà vài cái, thấy anh không có gì đáng ngại, lúc này mới buông lỏng trái tim xuống.

“Yên tâm đi, anh không bị thương gì lớn đâu.” Ngô Tà nói lời này mà trong lòng vô cùng khó chịu.

Lúc nãy giúp Ngô Mặc xử lý vết thương sau lưng, nhìn cảnh tượng thảm không nỡ nhìn đó, nước mắt anh suýt chút nữa đã trào ra.

Anh biết rõ nếu Ngô Mặc không phải để bảo vệ mình thì vết thương cũng không nghiêm trọng đến mức này.

Thằng em ngốc này gần như đã từ bỏ việc phòng thủ, dùng cơ thể mình làm bia thịt để bảo vệ anh.

Điều mà Ngô Tà không nói với Ngô Mặc là sau khi rơi xuống nước, dây thừng đột nhiên bị lỏng ra.

Anh đã như phát điên, không ngừng tìm kiếm bóng dáng Ngô Mặc trong nước.

Rồi lại tốn sức chín trâu hai hổ mới kéo được Ngô Mặc lên bờ.

Lúc đó cả hai đều ướt sũng, may mà vô ý phát hiện ra sơn động này.

Để Ngô Mặc được sưởi ấm, anh đã dùng tay không bẻ những cành cây khô đó xuống.

Chẳng màng đến hai bàn tay máu chảy đầm đìa, anh bắt đầu nhóm lửa hong quần áo.

Anh vừa phải giúp Ngô Mặc thay thuốc, vừa phải cảnh giác nhìn xung quanh.

Thấy cơ thể Ngô Mặc phát run, Ngô Tà nghiến răng cởi hết quần áo ra, dùng chính cơ thể mình để sưởi ấm cho Ngô Mặc.

Cứ thế bận rộn mấy tiếng đồng hồ trôi qua, Ngô Mặc cuối cùng cũng tỉnh lại.

“Nào, ăn chút gì đi.” Ngô Tà đưa qua một hộp đồ đóng hộp, pha chút cảm khái nói: “Cũng may ba lô của em vẫn còn, nếu không hai chúng ta thảm rồi.” “Anh, tay em đau.” Ngô Mặc bĩu môi, không đón lấy hộp đồ ăn.

Dù sao đây cũng là anh trai ruột nhà mình, chẳng có chuyện mất mặt hay không, cũng chẳng phải là ăn vạ gì hết.

“Được, anh đút cho em.” Ngô Tà bật cười thành tiếng.

Cậu em trai hay làm nũng thế này thật sự là hiếm thấy quá.

Hai người người một miếng, ta một miếng.

Sau khi đánh chén hết một hộp đồ ăn, tinh thần cũng khôi phục không ít.

Ngô Mặc bảo Ngô Tà lấy ba lô lại đây, lục lọi một hồi.

Thực chất là lấy từ trong không gian ra một cái bình sứ nhỏ.

“Cái gì đây?” Ngô Tà nhìn bình sứ nhỏ trong lòng bàn tay Ngô Mặc, vẻ mặt hơi chút chê bai, “Không phải lại là mấy thứ linh tinh em dùng nước tiểu nghiên cứu ra đấy chứ?” “Nếu anh muốn uống, em có thể cho anh ít hàng tươi rói luôn.” Ngô Mặc thuận miệng đốp chát lại.

Anh nói xong liền vặn bình sứ ra, đổ ra hai viên dược hoàn.

Một viên ném vào miệng, viên còn lại đưa đến trước mặt Ngô Tà, thúc giục: “Mau ăn đi, thuốc này hoạt huyết hóa ứ.” Đồ của em trai ruột đưa, đừng nói là thuốc, dù là thuốc độc Ngô Tà cũng sẽ không từ chối.

Dược hoàn vừa vào bụng, một luồng khí ấm áp lưu động trong ngũ tạng lục phủ, khiến người ta thoải mái đến mức muốn rên lên.

Dược hoàn này đúng là đồ tốt.

Ngô Mặc lúc trước đã đặc biệt tiêu tốn tích phân để đổi từ hệ thống ra, chủ yếu dùng để trị nội thương.

Ngô Mặc sợ bản thân và Ngô Tà do va đập mà dẫn đến xuất huyết nội.

Ăn viên thuốc này vào, anh mới yên tâm.

Lúc này mới có tâm trạng nghĩ đến chuyện khác.

Anh quay đầu nhìn Ngô Tà thở dài một tiếng: “Anh à, anh với A Ninh rốt cuộc là có quan hệ gì không?” “Hả?” Ngô Tà ngơ ngác, mờ mịt nhìn Ngô Mặc.

Anh thấy mình thực sự không theo kịp tiết tấu của thằng em, lão đệ này lúc thế này lúc thế khác.

Trước đó còn nói mình với Tiểu Ca có quan hệ, giờ sao lại quàng sang A Ninh rồi?

Chương 478

“Ầy, anh à.” Ngô Mặc vỗ vỗ đùi Ngô Tà, ngữ khí thâm trầm nói: “Em thấy hai người đúng là trời sinh một cặp, cái bộ dạng đen đủi này đúng là đúc từ một khuôn ra.” “Hai người đặc biệt thích hợp làm một nghề, đó là ra nước ngoài làm gián điệp đi, quốc gia sẽ cảm ơn hai người.” Ngô Tà: “...” Ngô Mặc là thật lòng nghĩ như vậy, anh chưa từng thấy người nào có thể chất kỳ quặc như thế.

Nghĩ đến việc chỉ vì A Ninh đá Ngô Tà một cái, Ngô Tà thảm thiết kêu la dẫn đến một chuỗi sự kiện này, trong lòng Ngô Mặc chỉ có một ý nghĩ: Đóng gói hai cái thứ này ném ra nước ngoài đi, để bọn họ thỏa sức đi gieo rắc tai họa cho người nước ngoài đi.

Ngô Tà càng nghe càng thấy không ra làm sao.

Em trai ruột đây là định không cho anh ở lại nhà luôn rồi.

Cái này còn nghiêm trọng hơn cả bị đuổi khỏi cửa, gần như là một cước đá anh ra khỏi biên giới luôn.

Ngô Mặc đang nói bỗng nhiên nhớ ra một việc.

Anh túm lấy Ngô Tà, tay liền kéo lấy quần anh.

“Làm gì thế?” Ngô Tà giật mình, người co rụt lại phía sau, thốt lên: “Anh trai ruột mà mày cũng định ra tay à?” “Bớt nói nhảm đi, để em xem nào.” Ngô Mặc dùng tay phải nắm lấy quần Ngô Tà nhất quyết không buông, miệng lầm bầm: “Em nhất định phải xem xem, anh rốt cuộc có mặc hay không, sao mà tà khí ngút trời thế này?” Ngô Mặc dù bị thương nhưng sức lực vẫn lớn hơn Ngô Tà không ít.

Anh dùng sức kéo một cái, tình hình bên trong hiện ra rõ mười mươi.

“Ơ?” Anh nhìn Ngô Tà một cái, chân mày nhíu chặt lại.

Vẻ mặt ra chiều hận sắt không thành thép: “Em biết nói anh thế nào đây?

Đã dặn đi dặn lại là bảo anh phải mặc, thế mà anh lại không mặc?” “Chẳng trách mấy chuyện đen đủi cứ hết chuyện này đến chuyện khác.” Nói đến đây ngữ khí anh dừng một chút, nói tiếp: “Còn nữa, anh đường đường là một đại nam nhi mà không mặc sịp, anh nghĩ cái gì thế?” Ngô Tà tức đến mức nghiến răng trắc trắc.

Anh vung tay vỗ rụng tay Ngô Mặc, lườm một cái rồi mắng: “Mày có phải ở cùng cái lão Tử Hạt Tử kia lâu quá nên mắt mũi có vấn đề rồi không?” Anh thở hắt ra một hơi, quay đầu chỉ vào cái giá bên đống lửa: “Quần áo cả người hai chúng ta đều ướt sũng rồi, anh còn mặc cái khỉ gì nữa?

Không thấy treo ở đống lửa đằng kia đang hong à?” “Ô?” Ngô Mặc lúc này mới chú ý tới, bên cạnh đống lửa có một 'lá cờ tím' đang bay phấp phới.

Anh hơi có chút ngượng ngùng cười khan: “Hiểu lầm, em đây chẳng phải là quan tâm anh sao, sợ anh không mặc sịp dễ bị lọt gió.” Ngô Tà hít sâu một hơi.

Anh cảm thấy cái loại sinh vật như em trai này, đúng là lúc nhỏ nên đánh cho vài trận mới phải.

Dù sao lớn lên rồi thì đúng là đánh không lại thật.

Hai người nghỉ ngơi thêm một lát, lúc này mới quyết định tìm lối thoát rời khỏi đây.

Ngô Tà đau lòng vết thương sau lưng Ngô Mặc, định giành lấy cái ba lô đeo lên vai.

Ngô Mặc vừa nhìn thấy liền thôi đi, vung tay giành lại.

Ngô Tà lo lắng nhìn Ngô Mặc, nhẹ giọng nói: “Trên người em có thương tích, cứ để anh đeo cho.” “Em không sao, chút trọng lượng này bõ bèn gì.” Ngô Mặc nói thì nói vậy, nhưng trong lòng lại thầm lầm bầm: “Cái thể chất đen đủi của anh, lần nào hành lý trang bị cũng bị mất sạch sành sanh chẳng biết ở đâu.” “Em chỉ có mỗi cái ba lô này để làm vật che mắt cho không gian thôi.” “Vạn nhất mà mất, chẳng lẽ sau này em phải biểu diễn tay không biến ra mỹ thực cho anh xem à?” “Đến lúc đó anh bảo em dạy anh thì em biết làm thế nào?” Có thể thấy được, trong đầu Ngô Mặc, ông anh Ngô Tà nhà mình cũng là một nhân vật 'không bình thường'.

Hai anh em thu dọn đồ đạc xong, rời khỏi sơn động đi thẳng đến đầm hồ nơi họ rơi xuống.

Ngô Tà trước đó vì cứu Ngô Mặc nên căn bản không có thời gian quan sát xung quanh.

Giờ đây hai anh em đứng bên bờ nước mới chú ý thấy đây là một hệ thống đường dẫn nước ngầm do con người tạo ra.

Ngô Mặc cầm đèn pin chiếu lên trên, phát hiện trên đỉnh động có vô số lỗ thủng.

Lỗ to rộng mấy mét, lỗ nhỏ thì khoảng nửa mét, chằng chịt như tổ ong.

Miệng động cách mặt nước khoảng hơn hai mươi mét.

“Miệng động mà chúng ta rơi xuống rất có thể là lối thoát hiểm mà các thợ thủ công cổ đại ngày xưa tự làm cho mình.” Ngô Tà nhìn vài cái, phân tích: “Nếu không hai anh em mình cũng không rơi xuống bình an vô sự như thế này được.” “Anh à, anh nói xem cái này có tác dụng gì không?” “Trên đầu này nhiều lỗ như vậy, anh có nhớ hai đứa mình rơi ra từ lỗ nào không?” Ngô Tà chậm rãi lắc đầu.

Ngô Mặc thấy vậy liền xòe hai tay ra, bộ dạng bất đắc dĩ: “Thôi xong, xem ra muốn leo ngược lên từ đây là không thể nào rồi.” Anh suy nghĩ một lát, thở dài, quay đầu nói với Ngô Tà: “Đi thôi, Ngô Tà oni-chan thân mến của em, hai anh em mình cứ dạo chơi một vòng, xem cái vương quốc La Sát cổ này có gì đặc biệt.” Ngô Tà chỉ đành gật đầu.

Tuy nhiên thấy Ngô Mặc không sao, lòng anh cũng yên tâm hơn nhiều.

Hai người dọc theo đường nước đi về phía trước.

Đi chưa đầy trăm mét, lối đi trên bờ đã đến tận cùng.

Hai anh em bất đắc dĩ chỉ có thể nhảy xuống nước.

May mà nước không sâu lắm, chỉ tầm một mét rưỡi.

Đối với chiều cao của hai người thì vẫn có thể ứng phó được.

Nước sông ngầm quanh năm không thấy ánh mặt trời, lạnh thấu xương.

Ngô Tà vừa mới xuống nước đã cảm thấy chân sắp chuột rút đến nơi.

Anh sợ Ngô Mặc lo lắng cho mình nên nghiến răng không dám kêu ca nửa lời.

Ngô Mặc đi đầu, Ngô Tà đi phía sau.

Hai người cầm một chiếc đèn pin, nương theo đường nước bước thấp bước cao đi về phía trước.

Không ai biết con đường nước này dài bao nhiêu.

Dùng đèn pin chiếu thử, chỉ thấy một màu đen kịt không thấy điểm dừng.

Ngô Tà đang cẩn thận đi theo sau Ngô Mặc, bỗng thấy Ngô Mặc đột ngột quay người lại.

Anh một tay kéo phắt Ngô Tà sang bên cạnh, ngay sau đó tay phải cầm Minh Hồng Đao chém về phía vị trí anh vừa đứng.

Một tiếng thét thê lương thảm thiết vang vọng trong đường nước.

Một lát sau, lại là một tiếng vật thể nặng nề rơi xuống nước.

Tuy nhiên thứ này quá hung tàn, sau khi rơi xuống nước lại nhanh chóng lao về phía Ngô Mặc và Ngô Tà.

"Cẩn thận." Ngô Mặc nhắc nhở một tiếng, đi trước chặn trước mặt Ngô Tà, giao chiến với thứ đó.

Ngô Tà biết rõ thực lực mình không đủ, sợ làm vướng chân em trai.

Anh lùi lại nửa bước, cầm đèn pin soi sáng cho Ngô Mặc.

Đồng thời tay lăm lăm con dao quắm, cảnh giác nhìn xung quanh, sợ lại xuất hiện một sinh vật khác kẹp đánh Ngô Mặc.

Cùng lúc đó, khi Ngô Tà nhìn rõ quái vật kia, không nhịn được mà 'A' lên một tiếng kinh hãi.

Chỉ thấy sinh vật đó phần thân trên mang đặc điểm của con người, nhưng phần dưới lại là đuôi cá.

Tóc dài xõa vai, trông có vẻ yếu đuối đáng thương, gần như y hệt mỹ nhân ngư trong truyền thuyết.

Ngô Mặc chẳng thèm quan tâm nó là mỹ nhân ngư gì hết.

Đừng nói là loại sinh vật kỳ quái này, dù có là tuyệt thế đại mỹ nữ đứng trước mặt, hễ dám ra tay với anh thì anh cũng cho nó tàn phế luôn.

Ngô Mặc vung đao nhanh thoăn thoắt.

Anh phải tốc chiến tốc thắng vì phía trước còn vô vàn nguy cơ đang chờ đợi hai người.

Mỗi khi Ngô Mặc chém một đao, vẻ ai oán trên mặt mỹ nhân ngư lại đậm thêm một phần.

Tiếng nức nở trong miệng nó nghe mà khiến người ta xốn xang.

Cũng đáng đời con mỹ nhân ngư này đen đủi.

Khó khăn lắm mới gặp được món mồi ngon, tưởng rằng sẽ được một bữa no nê, không ngờ lại đụng phải cái loại 'trai thẳng sắt đá' như Ngô Mặc.

Những thủ đoạn tấn công mà nó dựa vào như mỹ sắc, âm thanh và tốc độ, trong mắt Ngô Mặc chẳng là cái thá gì.

Thấy Ngô Mặc khó đối phó, mỹ nhân ngư nhắm mục tiêu vào Ngô Tà ở bên cạnh.

Nó dựa vào ưu thế sân nhà, địa thế quen thuộc, cái đuôi lớn vung một chiêu giả, thân hình lao thẳng về phía Ngô Tà.

“Mẹ kiếp.” Ngô Mặc bị nước bắn đầy mặt, giận dữ nói: “Dám bắt ông đây uống nước rửa chân, lão tử giết chết mày.” Nhưng thân thủ anh có tốt đến đâu, ở dưới nước sao bì được với cá?

Chỉ một thoáng chậm trễ đó, mỹ nhân ngư đã lao đến trước mặt Ngô Tà.

Ngô Tà từ sau khi nhận Hắc Nhãn Kính làm sư phụ, đối với loại tập kích thế này đã có kinh nghiệm nhất định.

Anh nhớ lại lời Hắc Nhãn Kính từng dạy: Khi kẻ địch tấn công, nhất định phải nỗ lực trợn to mắt nhìn đối phương để tăng thêm can đảm cho bản thân.

Thế là anh làm theo thật, nhưng lại quên khuấy mất đây là ở dưới nước.

Trợn mắt to thế chẳng khác nào chờ nước bắn vào mắt sao?

Chương 479

May mà trong lúc nguy cấp, anh không quên con dao quắm trong tay.

Anh giơ dao lên, dựa vào bản năng đâm về phía bụng của mỹ nhân ngư.

Mỹ nhân ngư vừa kinh vừa giận, miệng không ngừng gào thét.

Âm thanh thê mỹ khiến Ngô Tà không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Mắt anh bị dính nước bẩn, tạm thời không mở ra được.

Để chống lại sự dụ dỗ của âm thanh đó, anh điên cuồng tự nhủ trong lòng: "Đây là cái lão Tử Hạt Tử kia giả dạng, mình tuyệt đối sẽ không khuất phục." Ngô Tà tay phải nắm chặt cán dao, dùng sức xoay vài vòng.

Tiếng thảm thiết của mỹ nhân ngư càng thêm thê lương.

Nó không ngờ cái gã mà nó tưởng là quả hồng mềm lại là một kẻ cứng cựa như vậy.

Lần này mỹ nhân ngư thực sự nổi giận, hai tay như móc sắt vồ lấy Ngô Tà.

Trong lúc khẩn cấp, Ngô Tà mở mắt ra thấy cảnh này, không biết anh nghĩ thế nào mà hai chân xoạc một cái thành hình chữ nhất.

Cả người lập tức lùn đi một đoạn lớn, ngồi bệt xuống nước, né được cú vồ này của mỹ nhân ngư.

Dù đang trong tình huống nguy hiểm, Ngô Mặc nhìn thấy cảnh này vẫn không nhịn được muốn cười.

Mỹ nhân ngư bị cắm dao ở ngực, hành động không còn nhanh nhẹn như trước.

Ngô Mặc tuân thủ nguyên tắc thừa cơ lấn tới, giơ đao lên bồi thêm cho lưng nó một đường lớn.

Lãnh trọn đao này, mỹ nhân ngư không còn sức chống cự, rơi tuột xuống nước.

Nhưng còn sống được thì ai muốn chết chứ?

Ngay cả quái vật cũng có ham muốn cầu sinh.

Nó nhìn Ngô Mặc với ánh mắt đầy vẻ đáng thương, nhìn chằm chằm anh như thể đang cầu xin, hy vọng đối phương có thể tha cho mình một mạng.

Ngô Mặc đâu có rảnh rỗi mà để ý tới con mỹ nhân ngư này?

Ông anh nhà mình còn đang ngâm dưới nước kìa.

Anh tiến lên hai bước lôi Ngô Tà từ dưới nước lên, hỏi dồn: “Không sao chứ, anh?” “Khụ khụ.” Ngô Tà vừa nôn ra nước đen, vừa ho một trận.

Lúc nãy ngồi xuống quá nhanh, không tránh khỏi việc bị sặc mấy ngụm nước.

Ngô Tà hồi lâu mới hít được một hơi.

Anh xua xua tay với Ngô Mặc, ý bảo mình không có gì đáng ngại.

Ngô Mặc lại quan sát Ngô Tà vài cái, thấy anh trừ việc sắc mặt hơi khó coi ra thì không có vấn đề gì lớn, bấy giờ mới yên tâm.

Con mỹ nhân ngư đang trôi nổi trên mặt nước không còn vẻ hung hăng càn quấy như lúc nãy.

Sau lưng có một vết rách lớn, máu không ngừng chảy ra ngoài, miệng nấc nghẹn liên tục.

Ngô Tà vẫn còn kinh hãi với thứ này, anh sợ trong đường nước còn có quái vật khác nên vội kéo cánh tay Ngô Mặc thúc giục: “Tiểu Mặc, chúng ta mau đi thôi.” Ngô Mặc không nhúc nhích, hơi có chút do dự: “Cứ thế mà đi sao?” “Em còn muốn làm gì nữa?” Ngô Tà hơi khó hiểu.

Ngô Mặc nhìn mỹ nhân ngư, xoa cằm bắt đầu suy tính.

Ngô Tà thấy ánh mắt Ngô Mặc không đúng, giật nảy mình.

Nghĩ đến những việc làm không đáng tin cậy của Ngô Mặc trước kia, trong đầu anh chợt lóe lên một ý nghĩ, lập tức kinh hô: “Mày không định ăn thứ này đấy chứ?

Nói trước là anh không nuốt nổi đâu.” Nghĩ đến việc phải ăn thứ này như thịt cá, Ngô Tà chỉ thấy buồn nôn.

“Oẹ.” Ngô Mặc bị Ngô Tà nói cũng thấy hơi ghê.

Anh tức giận chỉ vào mũi Ngô Tà, mắng: “Anh có thể đừng làm em kinh tởm được không?

Sao trong đầu anh toàn chuyện ăn uống thế?

Em đang nghĩ chuyện khác.” “Hú hồn, làm anh hú vía.” Nghe Ngô Mặc nói vậy, Ngô Tà vỗ ngực thở phào một cái.

Tiếp đó anh lại tò mò hỏi: “Thế em đứng đó nghĩ nửa ngày làm gì?

Anh nghĩ chúng ta nên mau chóng rời đi thì an toàn hơn.

Vạn nhất lại lòi ra thêm một con đực nữa thì hai anh em mình lại phải đại chiến một trận.” Cái nơi quỷ quái này đã xuất hiện một con mỹ nhân ngư thì rất có thể sẽ xuất hiện cả đàn.

Ai biết được người xưa đã nuôi bao nhiêu con ở đây?

Nỗi lo lắng của Ngô Tà, Ngô Mặc cũng biết là đúng.

Nhưng anh lại có chút không cam tâm.

Dựa vào cái gì mà bị con quái vật này tập kích, nó chết một cái là xong chuyện?

Anh nghĩ nghĩ rồi mở miệng nói: “Anh à, hay là hai đứa mình cưỡi nó đi, anh thấy sao?

Anh nhìn phía trước đen thui thế kia, ai biết còn bao xa?

Vạn nhất nước sâu quá cổ thì hai anh em mình khốn đốn.” “Cưỡi?” Ngô Tà trợn tròn mắt nhìn thằng em mình.

Thật không thể tin nổi từ này lại thốt ra từ miệng nó.

Lúc này phần thân dưới của nhân ngư đã ẩn hiện trong nước, phần thân trên nổi trên mặt nước, hoàn toàn là hình ảnh của một đại mỹ nhân.

Dù biết thứ này là quái vật, nhưng nhìn diện mạo của nó, Ngô Tà vẫn không tài nào coi nó là loài cá thuần túy được.

Nghĩ đến việc mình phải cưỡi trên cái lưng cá nhẵn nhụi kia, Ngô Tà cảm thấy mình e là không thể chấp nhận nổi.

“Đúng, cưỡi nó.” Ngô Mặc gật đầu cái rụp, giải thích: “Thứ này bơi trong nước rất nhanh, có thể giúp chúng ta giảm bớt tiêu hao thể lực.” “Không phải chứ Tiểu Mặc.” Ngô Tà kéo tay em trai định giảng giải một hồi.

Nhưng Ngô Mặc đâu có rảnh mà nghe anh lải nhải?

Anh hất tay một cái, sải bước tiến về phía mỹ nhân ngư.

Ngô Mặc rút kinh nghiệm từ sơn động: Muốn thuần phục bọn này thì phải thể hiện ra mặt cường bạo của mình.

Toàn thân anh tỏa ra sát khí, nhìn chằm chằm mỹ nhân ngư đầy hổ báo.

Bất kể sinh vật nào hễ sống đến một độ tuổi nhất định đều sẽ nảy sinh chút trí tuệ.

Mỹ nhân ngư cảm nhận được sát khí trên người Ngô Mặc, muốn liều chết một phen nhưng lại tự thấy không phải đối thủ, chỉ biết không ngừng xin tha.

Ngô Mặc cầm Minh Hồng Đao ngang ra, đập mạnh vào thân cá phát ra một tiếng 'chát'.

Ngô Tà đứng nhìn mà khóe mắt giật liên hồi.

Cảm giác cái tư thế này của lão đệ nhà mình giống hệt tên ác bá đang cưỡng bức con nhà lành vậy.

Mỹ nhân ngư bị đánh cho ngớ người, mờ mịt nhìn Ngô Mặc.

“Anh, đưa dây thừng cho em.” Ngô Mặc một tay giơ đao, một bên hét lên với Ngô Tà phía sau: “Nhanh lên, đừng có lề mề.” Ngô Tà thực sự hết cách với thằng em này, đành phải lôi một cuộn dây thừng trong ba lô ra đưa cho Ngô Mặc.

Ngô Mặc nhận lấy dây thừng cũng chẳng thèm nói nhảm, ba chân bốn cẳng trói nghiến phần thân trên của nhân ngư lại.

Mặc dù phần thân trên của con mỹ nhân ngư này giống hệt phụ nữ thật, nhưng Ngô Mặc căn bản không quan tâm.

Anh coi nó như đạo cụ trong đoàn phim, dùng dây thừng trói chặt mỹ nhân ngư lại.

Trong ánh mắt ngơ ngác của mỹ nhân ngư, anh kéo dây thừng vài cái, giống như đang dắt chó đi dạo vòng quanh trong nước.

Lần này mỹ nhân ngư dù có ngu đến mấy cũng hiểu Ngô Mặc muốn làm gì.

“Anh, lại đây.” Ngô Mặc vẫy tay gọi Ngô Tà, nhưng Ngô Tà nhất quyết không chịu bước tới.

Dù sao thì thứ này trông quá giống người, chỉ nhìn phần thân trên thôi thì đúng là một đại mỹ nữ.

Bảo một đại nam nhi độc thân bao năm như anh cưỡi lên lưng thứ này?

Ngô Tà sợ mình mất mặt chết mất.

Chương 480

Ngô Mặc nhìn bộ dạng đó của lão ca, hận không thể tát cho một cái bay xuống nước.

Chẳng phải chỉ là mỹ nhân ngư thôi sao?

Cưỡi thì cưỡi thôi, có gì to tát đâu.

Nhìn cái bộ dạng đó cứ như sắp vào động phòng không bằng, có đến mức đó không?

Ngô Mặc nổi nóng, dắt mỹ nhân ngư đi đến bên cạnh Ngô Tà.

Anh giắt đao sau lưng, tay phải túm lấy cổ áo sau của Ngô Tà, dùng một tay xách bổng anh lên rồi ném thẳng lên lưng mỹ nhân ngư.

Lưng mỹ nhân ngư vốn đang có vết thương, đau đớn nấc lên một tiếng.

Ngô Tà ngồi trên đó luống cuống không biết nên bám vào đâu.

Tóm lại ngoại trừ Ngô Mặc ra, cả người lẫn cá đều đang phải chịu khổ.

“Ngồi cho vững vào.” Ngô Mặc lạnh giọng nói, giải thích: “Nước lạnh lắm, anh ngâm trong nước lâu dễ bị bệnh.” “Ngồi yên đó, em kéo dây thừng dẫn chúng ta đi.” Ngô Tà lúc này mới hiểu, hóa ra lão đệ làm tất cả đều là vì lo cho mình.

Trong lòng cảm giác gợn gợn lúc nãy lập tức tan biến đi không ít.

Ngô Mặc đi được hai bước bỗng vỗ trán, như nhớ ra chuyện gì đó.

Anh hạ ba lô xuống, lục lọi bên trong rồi lôi ra một chiếc máy ảnh siêu nhỏ.

Anh cầm máy ảnh, chụp ngay một tấm cho Ngô Tà đang cưỡi trên lưng nhân ngư.

“Thằng ranh kia, mày làm gì thế?” Ngô Tà tức phát điên hét lên: “Mày có đức chút không hả?

Mau xóa ngay cho anh!” “Đừng nháo, đồ quý giá thế này nhất định phải giữ lại.” Trong khi nói, Ngô Mặc cũng chẳng màng con nhân ngư có chịu nổi hay không, chụp liên tiếp thêm vài tấm nữa.

Ngô Tà muốn ngăn Ngô Mặc lại nhưng cũng chẳng có cách nào.

Anh ngồi trên lưng nhân ngư cũng không dám cử động mạnh, chạm vào chỗ nào cũng thấy ngượng.

Ngô Tà cuối cùng cũng đành nhận mệnh.

Đánh cũng đánh không lại, mắng cũng mắng không xong, ngoài việc ngồi đó đần thối mặt ra thì anh còn làm được gì?

Hiện giờ anh có một cảm ngộ: Những kẻ trông giống hệt mình hay những mớ hỗn độn kia có là cái thá gì.

Nguy cơ lớn nhất trong cuộc đời anh chắc chắn là đến từ thằng em trai nhà mình.

Cái thằng ranh con này chắc chắn là ông trời phái xuống để hành hạ anh đây mà.

Ngô Mặc chụp liên tiếp bảy tám tấm.

Sau khi ghi lại đủ loại trạng thái bối rối của Ngô Tà, anh mới thỏa mãn ném máy ảnh lại vào ba lô.

Đâu biết rằng, những bức ảnh này đã trở thành một trong những thứ Ngô Tà muốn tiêu hủy nhất trong mấy chục năm sau này.

“Anh à, ngồi chắc nhé.” Ngô Mặc nói xong liền dùng sức giật dây thừng, nhân ngư không phòng bị, run lên một cái.

Ngô Tà đang ngồi trên cái lưng trơn nhẵn của nhân ngư, không kịp trở tay suýt chút nữa thì ngã nhào xuống nước.

Ngô Mặc đảo mắt trắng dã, tức giận mắng: “Tay anh để làm cảnh à?

Không biết bám vào đâu đó hả?” “Anh biết bám vào đâu?” Ngô Tà uất ức nói: “Thứ này có, có mặc quần áo đâu.” Ngô Mặc nhìn Ngô Tà mà gân xanh trên trán giật đùng đùng.

Anh nghĩ Ngô Tà có thể sống được đến tận bây giờ chắc chắn là do ông trời có lòng hiếu sinh.

Hoặc giả là, ông trời cũng không muốn cái lão ngốc này về sớm làm khổ mình nên mới để anh ở lại nhân gian gieo rắc tai họa cho người khác.

Ngô Mặc cố nén cơn giận, chỉ vào đầu nhân ngư quát: “Anh có thiếu tâm nhãn không hả?

Không biết túm tóc nó à?” Câu này đã thức tỉnh Ngô Tà.

Nhìn mái tóc dài rậm rạp của nhân ngư, anh ngẫm lại thấy Ngô Mặc nói rất đúng.

Thế là không chút do dự, anh túm chặt lấy tóc của đối phương.

Để bản thân không bị gánh nặng tâm lý quá lớn, Ngô Tà cố gắng tưởng tượng con nhân ngư dưới thân mình chính là Hắc Nhãn Kính.

Nghĩ đến việc Hắc Nhãn Kính đang cõng mình, Ngô Tà lập tức thấy thoải mái hẳn.

Ngô Mặc dắt nhân ngư, kéo theo Ngô Tà.

Giống như đi thỉnh kinh vậy, tiến về phía sâu trong đường nước.

Hiện tại lựa chọn duy nhất của họ là đi tiếp.

Nhìn bóng lưng của em trai phía trước, Ngô Tà một tay nắm chặt tóc nhân ngư, tay kia nắm chặt con dao quắm, thầm tự nhủ với bản thân: Không được tiếp tục làm một gánh nặng nữa, không thể mãi mãi đứng sau lưng em trai mình.

Tạm để hai anh em này từ từ tiến bước, chúng ta hãy nói về Hắc Nhãn Kính và những người khác phía trên.

Ký sinh thú càng lúc càng nhiều, sơ sẩy một chút là sẽ bị bọn chúng cắn cho vài phát.

Vương Bàn Tử căm thù cái loại này, vì nó mà huynh đệ của mình mất tích.

Ông ta rống lên một tiếng: “Mẹ kiếp, lão tử ném quả bom cho chúng mày chết hết.” Vương Bàn Tử là người thuộc phái hành động, vừa hô xong đã lập tức lôi từ trong ba lô ra một ống thuốc nổ.

Thấy ông ta làm thật, những người phía sau hận không thể mọc thêm chân, dốc toàn lực chạy về phía trước.

Vương Bàn Tử ném ống thuốc nổ ra rồi quay người chạy thục mạng.

Phía sau vang lên tiếng nổ kịch liệt, lửa cháy rực trời.

Luồng sóng xung kích mạnh mẽ hất văng Vương Bàn Tử ra ngoài.

Nhưng còn chưa kịp bò dậy thì một quả lựu đạn khác lại bay tới.

Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên, thấy phía trước không xa, Hắc Nhãn Kính đang cầm súng, đằng đằng sát khí nhìn về phía sau ông ta.

Cái sát khí trên người đó trông còn đáng sợ hơn cả ác thần dưới địa ngục.

Vương Bàn Tử vội vàng bò dậy.

Ông ta sợ nếu còn nằm đó, vị đại ca đang giết đỏ mắt này lại bồi thêm cho ông ta một quả nữa thì biết kêu oan ở đâu?

Vì tình nghĩa trên bàn rượu, khi Vương Bàn Tử đi ngang qua Hắc Nhãn Kính, ông ta chộp lấy cánh tay anh ta hét lớn: “Mau đi thôi, Tiểu Mặc còn đang chờ chúng ta đến cứu kìa, đừng lãng phí thời gian ở đây.” Hắc Nhãn Kính gật đầu, cùng Vương Bàn Tử rời khỏi nơi đó.

Anh tin rằng Ngô Mặc không phải hạng người đoản mệnh, chút khó khăn này chắc chắn không làm khó được cậu ấy.

Người xưa nói rất đúng, đã đen thì dù có đánh rắm cũng rách cả quần.

Doãn Nam Phong và những người khác hiện tại đang lâm vào thảm cảnh đó.

Vừa mới thoát khỏi đám ký sinh thú chạy vào một lối đi, không biết cái gã xui xẻo nào đã kích hoạt cơ quan, khiến vách tường hai bên bắt đầu từ từ khép lại.

Lúc này nếu không tìm được lối ra, cả đám sẽ bị ép thành nhân bánh hết.

Mọi người ùa lên chạy về phía trước, hy vọng thoát khỏi cảnh khốn cùng này.

Nhưng tốc độ khép lại của hai bức tường ngày càng nhanh.

“Tiểu Ca, mau nghĩ cách đi!” Vương Bàn Tử hét lớn về phía Trương Khởi Linh đang chạy phía trước: “Cứ thế này thì Bàn gia tôi không chịu nổi đâu.” Con người có thân sơ xa gần, anh em cũng không ngoại lệ.

Khi nguy cơ ập đến, người mà Vương Bàn Tử tin tưởng nhất chính là Trương Khởi Linh.

Không phải là ông ta không tin Ngô Mặc, mà vì cái thằng ranh Ngô

Mặc đó nhiều chiêu trò quá, mà người gặp đen đủi thường lại chính là cậu ta.

Trương Khởi Linh không phụ sự kỳ vọng.

Anh đột ngột dừng bước nhìn chằm chằm mặt đất, sau đó không chút do dự dùng ngón tay Phát Khâu cắm vào một khe hở.

Chỉ nghe một tiếng 'rắc' nhỏ, trên mặt đất bỗng xuất hiện một cửa hầm.

Dùng đèn pin chiếu vào, bên dưới thấp thoáng thấy những bậc thang.

Vương Bàn Tử nhìn thấy mắt sáng rực lên, reo hò: “Tiểu Ca, Bàn gia tôi yêu chết cậu mất!” Nói đoạn ông ta cũng nhảy xuống theo.

Chương 481

Vương Bàn Tử thực sự không thể chờ thêm giây nào nữa, chỉ cần chậm một chút là hai vách tường đã ép vai ông ta đau điếng.

“Hoa gia, đi thôi.” Hắc Nhãn Kính chào Giải Ngữ Hoa một tiếng rồi cũng nhảy vào cửa hầm.

Giải Ngữ Hoa vẫn luôn bảo vệ Hoắc Tú Tú.

Lúc này thấy có lối ra, anh liền túm lấy Hoắc Tú Tú đẩy cô vào trước.

Hoắc Tú Tú trong lòng kêu gào thảm thiết, cô cảm thấy Tiểu Hoa ca ca thật sự thay đổi rồi, cái động tác túm cổ áo này giống hệt Ngô Mặc ca ca vậy.

May mà Trương Khởi Linh phát hiện sớm, những người này trước khi hai vách tường khép hẳn đã lần lượt nhảy được vào trong.

Khi người cuối cùng vừa vặn chui xuống, chỉ nghe thấy một tiếng 'ầm', vách tường phía trên đã khép lại hoàn toàn.

Vị đại ca thoát chết cuối cùng này sợ hãi ngồi phịch xuống bậc thang thở hồng hộc.

Anh ta chỉ kém một chút xíu nữa thôi là đã tan xương nát thịt rồi.

Đèn pin lần lượt được bật lên, lúc này mọi người mới có tâm trí quan sát tình hình phía trước.

Cầu thang cứ thế đi xuống, không biết dẫn tới đâu?

Vài thuộc hạ cũ của Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn luôn hộ vệ Doãn Nam Phong nên cô không bị thương tích gì lớn.

Cô nhìn xuống cầu thang phía dưới, trầm giọng nói: “Mọi người chú ý an toàn, đề cao cảnh giác." Nói xong, cô dẫn đầu đi về phía trước.

Cô hiểu rõ một đạo lý, làm người đứng đầu có những lúc có thể trốn phía sau, nhưng trong những trường hợp nhất định, nhất định phải đứng ở hàng đầu.

"Tiểu Hoa ca ca, anh đừng quá lo lắng." Hoắc Tú Tú thấy Giải Ngữ Hoa nhíu chặt đôi mày, biết anh đang lo cho an nguy của Ngô Mặc.

Cô không nỡ, thấp giọng khuyên nhủ: "Tiểu Mặc ca ca chắc chắn sẽ bình an vô sự thôi, thân thủ của anh ấy giỏi như vậy, đến cả mông anh mà anh ấy còn dám đá nữa là." Nói đến đây, Hoắc Tú Tú đột nhiên im bặt.

Bởi vì Tiểu Hoa ca ca yêu quý của cô lúc này đang trừng mắt nhìn cô với ánh mắt cực kỳ khó coi.

Hoắc Tú Tú biết mình lỡ lời, ánh mắt đảo liên hồi, vội vàng chuyển chủ đề: "Khụ, Tiểu Hoa ca ca, anh nói xem đây là nơi nào?

Cổ quốc La Sát và vương quốc Nam Chiếu rốt cuộc có quan hệ gì nhỉ?" Giải Ngữ Hoa khẽ ngước mắt nhìn Hoắc Tú Tú một cái: "Sao không nói tiếp đi?" "Tiểu Hoa ca ca, vừa rồi em lỡ lời thôi." Hoắc Tú Tú cười gượng, cô cảm thấy mình sắp không chịu nổi cái áp lực vô hình này rồi.

"Tôi nói này Hoa gia, lúc này rồi mà vẫn còn tâm trí tán gái sao?" Hắc Nhãn Kính giơ súng trong tay lên, quay đầu hừ lạnh một tiếng: "Hắc gia đây không có thời gian dây dưa với các người, tôi đi trước một bước đây." Nói xong, hắn sải bước tiến về phía trước, không thèm để cho ai có cơ hội đáp trả.

Giải Ngữ Hoa mặt xanh mét nhưng không nói gì thêm.

Lúc này anh không muốn tính toán với tên Hắc Nhãn Kính kia, việc cấp bách nhất là nhanh chóng tìm thấy hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà.

Còn chuyện sau này?

Lúc đó sẽ có khối thời gian để xử lý.

Hoắc Tú Tú nhìn theo bóng lưng Hắc Nhãn Kính mà mù mờ không hiểu gì, chẳng biết cái gã này sao cứ hay nhắm vào Tiểu Hoa ca ca thế nhỉ?

Vương Bàn Tử để đảm bảo an toàn nên cứ bám sát sau lưng Trương Khởi Linh.

Đi xuống được vài bước, bỗng nghe thấy gã người làm của Tân Nguyệt Phạn Điếm kinh hô: “Lão bản, cô nhìn xem, ở đây có ba cái xác.” Câu nói này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Ở cái nơi này thứ gì cũng thiếu, duy nhất không thiếu chính là người chết.

Nhưng việc có thể khiến người của Tân Nguyệt Phạn Điếm phải kinh hô thì chứng tỏ mấy cái xác này có điểm bất thường.

Ngô Tam Tỉnh dẫn theo Phan Tử vội vàng chạy tới.

Ba cái xác này trong chốc lát trở thành tiêu điểm của cả đoàn.

Ánh đèn pin dồn dập chiếu vào, khiến mấy người này dù đã chết cũng được trải nghiệm cảm giác “vạn người chú ý”.

Xác chết dựa lưng vào tường, đầu gục xuống.

Họ mặc quân phục rằn ri, bên cạnh vứt túi cứu thương quân dụng, trong túi có xẻng công binh, đèn pin, dây thừng và các trang bị đổ đấu khác.

“Tam gia, ngài nhìn cái thẻ bài này xem.” Phan Tử nhặt từ trên một cái xác lên một thẻ bài đồng, đưa tới trước mặt Ngô Tam Tỉnh, thấp giọng nói: “Nhìn chất liệu thì có lẽ được sản xuất từ hơn ba mươi năm trước.” “Ừm.” Ngô Tam Tỉnh nheo mắt nhìn chằm chằm thẻ bài trong tay.

Thẻ bài do nằm trong núi quá lâu nên đã rỉ sét loang lổ.

Tuy nhiên nhìn kỹ vẫn có thể thấy mờ mờ một dãy số khắc trên đó: 0571.

Doãn Nam Phong bước tới, ngồi xổm xuống bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, trầm giọng hỏi: “Ngô Tam gia, có phát hiện gì không?” “Mấy người này e là đã xông vào đây từ ba mươi năm trước.” Ngô Tam Tỉnh chỉ vào quần áo trên người cái xác, nói: “Cô nhìn xem, quần áo của họ được làm từ chất liệu đặc biệt, vào thời đó người bình thường không có cơ hội sở hữu trang phục thế này đâu, chứng tỏ những người này có thế lực chống lưng rất mạnh.” “Xem ra, chúng ta không phải nhóm người đầu tiên vào đây.” Doãn Nam Phong chằm chằm nhìn cái xác một lúc, nghiêm nghị hỏi: “Tam gia, ngài có nhìn ra họ chết như thế nào không?” Ngô Tam Tỉnh không trả lời câu hỏi của Doãn Nam Phong mà sắc mặt ngưng trọng, dùng dao găm rạch áo khoác của cái xác ra.

Cái xác này không rõ vì nguyên nhân gì, chết trong núi hơn ba mươi năm mà cư nhiên không thối rữa thành xương khô.

Ngược lại vẫn có thể nhìn ra diện mạo lúc sinh tiền, da dẻ vẫn còn chút đàn hồi.

Sau khi áo khoác bị xé ra, tình trạng trên người cái xác hiện rõ mồn một.

Chỉ thấy vị trí ngực cái xác đầy rẫy những lỗ thủng.

Dựa vào kích thước và hình dạng lỗ thủng, có thể suy đoán đây là do người chết tự dùng dao găm đâm ra.

“Mẹ kiếp, đây là tự sát sao?” Vương Bàn Tử liếc nhìn một cái, mặt đầy kinh ngạc: “Tôi nói mấy người này có bệnh à, chết thì chết đại đi, hà tất phải hành hạ bản thân như vậy trước khi chết?” “Không, hắn không phải muốn tự sát.” Ngô Tam Tỉnh phủ định lời của Bàn Tử.

Ông đứng dậy lùi lại một bước, nhìn chằm chằm cái xác rồi lạnh lùng nói: “Trong cơ thể hắn có thứ gì đó.” Câu nói này như sấm đánh ngang tai, khiến tim mọi người lại treo ngược lên cành cây.

“Đi thôi.” Ngô Tam Tỉnh không giải thích gì thêm, quay người đi xuống dưới, còn thẻ bài đồng kia thì bị ông thuận tay đút vào túi.

Hành động này lọt vào mắt của vài người có tâm.

Chỉ là có người để ý, có người lại chẳng quan tâm.

“Tiểu Ca, anh nói xem cái xác vừa rồi là thế nào?” Vương Bàn Tử huých Trương Khởi Linh một cái, hạ thấp giọng nói: “Sao tôi cứ thấy sắc mặt vị Tam gia kia có gì đó không đúng nhỉ?” “Ừm.” Trương Khởi Linh gật đầu.

Ngay sau đó như nhớ đến khả năng gây họa của Bàn Tử trước đây, anh quay sang nhìn gã, trầm tư nhắc nhở: “Đừng chạm lung tung.” “Hắc, Tiểu Ca, anh nói vậy là sao chứ.” Vương Bàn Tử bĩu môi: “Yên tâm đi, Tiểu Mặc trước đó đã dặn đi dặn lại rồi, Bàn gia tôi còn chưa cứu được nó về thì có chết cũng không dám mạo hiểm lung tung đâu.” Từ khi Ngô Mặc đưa cho Vương Bàn Tử một đống đồ cổ, gã cảm thấy mình đã trở thành đại gia, trong lòng tràn đầy tự tin.

Không còn giống như lúc trước xuống mộ, thấy gì cũng muốn lấy, đến cái bô tiểu cũng hận không thể bưng ra ngoài bán.

Bình thường khi xuống đất, Hắc Nhãn Kính không bao giờ đi đầu tiên.

Nhưng hôm nay thì khác.

Để nhanh chóng tìm thấy Ngô Mặc và Ngô Tà, hắn cần tranh thủ thời gian, không lãng phí một phân một giây nào.

Mà hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà đang khiến mọi người lo lắng, lúc này tình cảnh lại không hề giống như họ tưởng tượng.

“Tiểu Mặc, nước càng lúc càng sâu rồi.” Ngô Tà nhìn Ngô Mặc đang vất vả lội nước, vỗ vỗ vào sau gáy con nhân ngư, xót xa nói: “Hay là em cũng lên đây đi, con nhân ngư này chắc cũng chịu được trọng lượng của cả hai chúng ta đấy.” Phải thừa nhận một điều, khả năng thích ứng của Ngô Tà thực sự rất mạnh.

Từ chỗ lúc đầu cảm thấy không thoải mái, đến bây giờ anh ngồi càng lúc càng vững chãi, thời gian chưa đầy một tiếng đồng hồ.

“Không cần đâu.” Ngô Mặc biểu hiện có chút quái dị liếc nhìn con nhân ngư, đầy ẩn ý nói: “Em ở dưới này kéo đi thì yên tâm hơn.” “Có chuyện gì sao?” Ngô Tà nhạy cảm nhận ra giọng điệu của em trai không đúng, lập tức ngồi thẳng người hỏi: “Có chuyện gì em đừng giấu, nói ra đi anh gánh vác cùng em.” “Không có gì.” Ngô Mặc cười cười, vẻ mặt bất cần: “Dù có chuyện thật thì đã có em trai đây rồi, em tuyệt đối không để anh rơi vào hiểm cảnh đâu.” “Anh trai đáng yêu của em ơi, anh cứ ngồi yên trên đó mà tận hưởng tình yêu thương của em trai đi.” Ngô Mặc không nói thật với Ngô Tà.

Cậu đi dưới nước, cảm nhận rõ ràng phía dưới phủ đầy xương khô.

Chỉ là không biết đây là do con nhân ngư này tự hưởng dụng suốt ngàn năm qua, hay là trong này còn có sinh vật khác tồn tại?

“Em không thể nói chuyện tử tế được à.” Ngô Tà đảo mắt trắng dã, uất ức nói: “Từ sau khi gặp cái lão Kính chết tiệt kia, giọng điệu của em lúc nào cũng âm dương quái khí, chẳng còn cái vẻ đáng yêu như hồi nhỏ nữa.” Giờ đây ở đây chỉ có hai anh em, Ngô Tà cũng chẳng màng giữ kẽ.

Anh nghĩ gì nói nấy, dù sao cũng chẳng ai nghe thấy cuộc đối thoại của hai người.

Ngô Mặc bị nói cho nghệch mặt ra: “Em nói chuyện thì liên quan gì đến Kính ca?

Sao anh lại nghĩ đến anh ta?” “Sao lại không liên quan?” Giọng Ngô Tà có chút oán trách: “Hắn ta có phải người tốt lành gì đâu, từ khi gặp hắn, anh cứ gọi là đen đủi đủ đường.” Đừng nhìn Ngô Tà đã trải qua nhiều chuyện, trông có vẻ ổn trọng hơn trước, thực chất anh cũng chỉ là một chàng trai ngoài hai mươi tuổi.

Từ nhỏ anh đã chẳng phải chịu uất ức gì.

Kể từ khi nhận Hắc Nhãn Kính làm sư phụ, vận đen cứ hết chuyện này đến chuyện khác kéo đến, chẳng thấy lúc nào kết thúc.

Lúc trước không tiện phàn nàn.

Nay không có người ngoài, chỉ có em trai ruột bên cạnh, anh cũng không thèm kiểm soát cảm xúc nữa, trút hết tâm sự trong lòng ra.

Ví dụ như Hắc Nhãn Kính cứ hay lẻn vào phòng mình lúc nửa đêm.

Hoặc là rình lúc mình không để ý mà đánh một cái.

Hay là kiếm cớ mắng mình, đủ loại uất ức Ngô Tà nói một lèo không nghỉ.

Chương 482

Ngô Mặc càng nghe càng thấy sai sai.

Cái giọng điệu này của ông anh trai sao cứ giống như cô vợ nhỏ trong phim truyền hình đang oán trách chồng mình thế nhỉ?

Cậu cau mày nhìn Ngô Tà một cái, trầm giọng hỏi: "Anh, ở đây không có người ngoài, em hỏi anh chuyện này, anh có thể nói thật lòng không?" "Em nói đi." Ngô Tà lập tức ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nhìn Ngô Mặc: "Anh không giống Tam thúc đâu, anh không lừa em." "Khụ, vậy em hỏi nhé." Ngô Mặc khẽ ho một tiếng, cân nhắc câu chữ một chút rồi mới mở lời: "Anh à, tóm lại là anh thích lão Trương, hay là thích Kính ca?

Em nhìn mà chóng mặt quá." "Hả?" Ngô Tà hoàn toàn đứng hình, há hốc mồm trừng mắt nhìn Ngô Mặc hồi lâu mà không thốt nên lời.

Ngô Mặc lại tưởng mình nói trúng tim đen của Ngô Tà, khiến anh không dám nói thật.

Cậu xua xua tay, tỏ vẻ thấu hiểu: "Anh à, thôi bỏ đi, em cũng không ép anh.

Nói thật lòng thì anh thích ai cũng chẳng sao, cùng lắm thì anh hốt cả hai về, chẳng phải chỉ là nuôi thêm hai kẻ rảnh rỗi thôi sao?

Không sao đâu, dù gì em trai anh cũng kiếm được tiền, không thiếu chút đó." "Em im ngay cho anh!" Ngô Tà nghe mà suýt khóc.

Thằng em này càng ngày càng thích làm ông tơ bà nguyệt bậy bạ.

Sao nó lại nghĩ mình sẽ thích cái tên khốn Hắc Nhãn Kính kia chứ?

Nếu có thể, anh hận không thể đánh cho tên đó ra bã.

Để dập tắt cái ý nghĩ kỳ quặc của Ngô Mặc, Ngô Tà gầm lên: “Anh mà thích cái lão Kính chết tiệt đó á?

Kiếp sau nhé, không, kiếp sau nữa cũng không bao giờ có chuyện đó!” Do cảm xúc quá kích động, anh sơ sảy một cái là lộn đầu xuống, trượt thẳng từ trên lưng nhân ngư xuống nước.

“Vãi, kích động vậy sao?” Ngô Mặc giật bắn mình.

Cậu vội đưa tay nhấc Ngô Tà lên, miệng thì trấn an: “Bình tĩnh, không phải chỉ là thích hai người đàn ông thôi sao?

Chuyện nhỏ, anh em sẽ không cười nhạo anh đâu, không cần căng thẳng thế.” “Khụ khụ...

Em... khụ khụ khụ... câm miệng ngay.” Ngô Tà bị sặc nước bẩn, ho liên tục, không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

Ngô Mặc thấy Ngô Tà như vậy cũng không dám nói gì thêm.

Dù sao da mặt lão ca cũng mỏng hơn cậu.

Nếu thật sự vì chuyện nhỏ này mà xấu hổ thì cũng chẳng hay ho gì.

Dù sao từ phản ứng mãnh liệt đó, cậu cũng đoán ra được đôi phần.

Chẳng qua là đang phân vân giữa hai bên, khó lòng lựa chọn chứ gì?

Thực ra cũng chẳng có gì to tát, chỉ là khổ thân cậu thôi.

Sau này phải nuôi bao nhiêu cái “quái thú nuốt vàng” thế này, không nỗ lực kiếm tiền là không xong rồi.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc khẽ thở dài, thầm nghĩ: “Haiz, cũng không biết gia sản nhà họ Ngô có đủ cho ba vị đại thần này phá hoại không nữa?

Dù sao đi nữa, mỗi người một căn nhà là chắc chắn rồi, nếu không thì tranh phong hâm dấm rồi đánh nhau thì tính sao?” Cậu quyết định sau này phải thay đổi thái độ với Hắc Nhãn Kính.

Nếu không, với cái tính hẹp hòi của vị đại ca này, nhỡ anh ta ghi thù chuyện mình thiên vị lão Trương thì sao?

Dẫu sao gia hòa vạn sự hưng.

Tuy đây là chuyện riêng của lão ca, nhưng phận làm em, tốt nhất là nên bát nước bưng bằng, đừng gây thêm phiền phức cho anh mình.

“Anh à.” Ngô Mặc nghĩ đến đây, vỗ vỗ vào mông Ngô Tà, cảm khái: “Anh vớ được đứa em tốt như em, đúng là kiếp trước đã cứu cả hệ ngân hà rồi.

Thôi, đi nào.” Ngô Tà: “...” Hai anh em bên này trò chuyện rất thong dong, nhưng phía đội ngũ của Giải Ngữ Hoa thì lại gặp rắc rối.

Một loại côn trùng không tên đã tấn công họ.

“Cứu tôi với!” “Nhanh lên, chạy về phía trước!” Mọi người gào thét khản cả giọng, vừa chạy vừa vung tay muốn xua đuổi lũ côn trùng bám đuôi.

Ngặt nỗi côn trùng quá nhiều, chúng tạo thành những bóng đen khổng lồ uốn lượn trên không trung.

Dù mọi người có mặc đồ bảo hộ chống gió, chúng vẫn tìm thấy kẽ hở để chui vào.

Bị thứ này cắn một miếng là trên người nổi lên một cái bọc máu.

Chảy máu không đáng sợ, đáng sợ là chúng sẽ nhanh chóng sinh sôi nảy nở trong cơ thể người, coi xương thịt người là chất dinh dưỡng.

Một khi lũ côn trùng này ăn no uống đủ, chúng sẽ đâm toạc da thịt mà chui ra.

Khi đó trên người sẽ xuất hiện vô số cái lỗ chi chít như tổ ong.

Cả đoạn hầm toàn là tiếng kêu vo vo phát ra từ đôi cánh của lũ côn trùng, khiến lòng người càng thêm sợ hãi.

Thấy côn trùng ngày càng nhiều, không ít người đã ngã xuống đất gào khóc.

Trương Khởi Linh dừng bước, rút dao găm định rạch tay lấy máu.

“Tiểu Ca, anh định làm gì?” Vương Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt, chộp lấy cánh tay Trương Khởi Linh, gầm lên: “Mặc kệ họ, mau chạy đi!” “Cứu người.” Trương Khởi Linh trầm giọng nói một câu, vẫn định dùng dao rạch tay để xua đuổi côn trùng.

“Mẹ nó.” Vương Bàn Tử thấy khuyên không được, chửi thề một tiếng.

Sau đó gã miễn cưỡng móc từ trong túi ra một bình chất lỏng nhỏ, hét lên với Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca, anh tránh ra, ở đây cứ giao cho tôi.” Trương Khởi Linh không hiểu chuyện gì, nhíu mày nhìn Vương Bàn Tử.

Chỉ thấy Bàn Tử dốc sức lắc lắc cái bình, sau đó mạnh dạn vặn nắp bình, nhắm thẳng vào đám côn trùng mà vung ra, miệng chửi: “Mẹ kiếp lũ chúng mày, chết hết cho ông đi!” Đừng nói là hiệu quả thật sự không tồi.

Đám côn trùng chạm phải chất lỏng này liền lũ lượt rơi xuống đất, trong thời gian ngắn không thể bay lên được nữa.

Nhân cơ hội này, Vương Bàn Tử hét lớn với những người đang nằm dưới đất: “Mau chạy đi!” Nói xong gã kéo Trương Khởi Linh chạy biến.

Không lôi anh đi thì gã thực sự không yên tâm.

Vị Tiểu Ca nhà mình này cứ hở ra một tí là đòi hiến máu, thật khiến người ta lo sốt vó.

Phải nói là Ngô Mặc thằng nhóc này thực sự rất bảo vệ người nhà, cậu đã sớm dự liệu trong địa cung sẽ có đủ loại côn trùng quái dị.

Tuy cậu không dám đảm bảo máu của mình có thể đối phó với tất cả các loại trùng, nhưng có vẫn hơn không.

Trước khi đi, cậu đã đặc biệt chuẩn bị không ít đồ tốt, lần lượt chia cho Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử.

Thậm chí cả Doãn Nam Phong cậu cũng tặng một ít.

Dù sao thì người chị này đối xử với cậu cũng thực sự rất tốt.

Còn Trương Khởi Linh?

Máu của gã đó cũng ngang ngửa cậu, có thêm đồ của cậu hay không cũng chẳng khác biệt lắm.

Nhờ có đồ Ngô Mặc đưa, đám côn trùng kia căn bản không thể áp sát được họ.

Tạm thời cũng không có gì đáng ngại.

“Nhanh lên, thứ này không cầm cự được lâu đâu!” Vương Bàn Tử vừa hét vừa kéo Trương Khởi Linh chạy.

Dù đang thở hồng hộc, miệng gã vẫn không quên dạy bảo đứa trẻ có vấn đề nhà mình: “Anh đừng có động một tí là đòi phóng máu, không thể học tập Tiểu Mặc một chút sao?

Có bao nhiêu là cách, sao anh cứ phải chọn cách hành hạ bản thân mình thế?” Trương Khởi Linh nghe Bàn Tử lải nhải nhưng không nói lời nào.

Trong đầu anh như một cuốn phim lướt qua các phân đoạn, toàn là những thủ đoạn và phương pháp xử lý sự việc của Ngô Mặc.

Tay anh không tự chủ được mà sờ lên thắt lưng.

Vương Bàn Tử vốn rất tỉ mỉ, đó cũng là lý do gã lăn lộn nhiều năm mà lần nào cũng thoát chết từ trong mộ.

Gã chú ý đến động tác của Trương Khởi Linh, trong lòng lo sốt vó, lời thốt ra khỏi miệng: “Tiểu Ca của tôi ơi, lúc nào rồi mà anh còn định đi tiểu hả?

Nhịn tí đi đã!” Trương Khởi Linh: “...” “Uầy, Ách Ba, đừng có tiểu ra quần đấy nhé.” Hắc Nhãn Kính từ bên cạnh lướt qua, vừa vặn nghe thấy lời của Vương Bàn Tử.

Hắn dù gặp nguy hiểm cũng không quên cái tính mồm mép, thuận miệng bồi thêm một câu: “Thận không tốt thì về bảo đồ đệ bảo bối của tôi bồi bổ cho.” Trương Khởi Linh lạnh lùng nhìn Hắc Nhãn Kính.

Anh đột ngột vung Hắc Kim Cổ Đao, nhắm thẳng vào gã này mà chém xuống.

Chương 483

"Tiểu Ca!" Vương Bàn Tử bị hành động bất ngờ này làm cho sợ tới mức nhũn cả chân.

Gã cứ ngỡ Trương Khởi Linh hoặc Hắc Nhãn Kính có người bị trúng tà, nếu không sao lại nội đấu vào lúc này?

Tuy nhiên sự việc diễn ra ngoài dự liệu của gã.

Chỉ thấy Hắc Nhãn Kính cười híp mắt nói một câu: "Cảm ơn nhé Ách Ba, Hắc gia biết anh yêu tôi nhất mà." Lúc này Vương Bàn Tử mới chú ý thấy, phía sau Hắc Nhãn Kính rơi xuống mấy con trùng, chắc hẳn là lũ lọt lưới vừa rồi.

"Mẹ kiếp, hú hồn." Gã vỗ vỗ ngực, vẻ mặt cảm khái: "Hai vị đại gia các người làm ơn đừng có xảy ra chuyện gì, không thì tôi chẳng biết ăn nói sao với anh em đâu." "Hắc gia rảnh rỗi quá nhỉ, sao không mau tìm xem có lối ra không." Giải Ngữ Hoa dẫn theo Hoắc Tú Tú từ phía sau đuổi kịp, liếc Hắc Nhãn Kính một cái rồi lạnh lùng nói: "Lúc này rồi mà còn tâm trí đùa giỡn, anh đúng là tim lớn thật đấy." "Xì." Hắc Nhãn Kính giơ ngón tay thối về phía Giải Ngữ Hoa, đổi lại là một cái lườm cháy mắt.

Khi gặp nguy hiểm, đội ngũ này lập tức chia thành vài nhóm nhỏ.

Chuyện này là không thể tránh khỏi.

Suy cho cùng lòng người phức tạp, ai mà dám yên tâm giao phó tấm lưng cho những người lạ mới quen chưa bao lâu chứ?

Cả nhóm khó khăn lắm mới thoát khỏi đám côn trùng, tiếp tục chạy về phía trước.

Đám thuộc hạ mà Doãn Nam Phong bỏ tiền ra thuê đã tổn thất không ít trong trận thiên tai côn trùng vừa rồi.

Những người còn sống sót trên người cũng ít nhiều mang thương tích.

Từng người một trông thật thê thảm, chẳng khác gì dân tị nạn, khác hẳn với hình ảnh hăm hở lúc mới vào.

Mọi người băng qua đường hầm, giống như ruồi mất đầu, chỉ biết tiếp tục tiến lên.

Nhưng chạy được vài bước thì tất cả đều khựng lại, bởi phía trước đột nhiên xuất hiện một vực thẳm.

“Tam gia, phía trước hết đường rồi.” Phan Tử đứng bên rìa vực, quay đầu hét lên: “Giờ tính sao đây?” Anh ta vẫn luôn bảo vệ Ngô Tam Tỉnh.

Để Tam gia không bị côn trùng xâm hại, anh ta đã cởi áo khoác ra, liên tục quạt đuổi côn trùng phía sau ông.

Sau cùng vẫn là Giải Ngữ Hoa không đành lòng nên đã ra tay cứu giúp Phan Tử, nếu không gã này sớm đã bị côn trùng rỉa cho nát người rồi.

Nhóm của Giải Ngữ Hoa đứng trước vực nhìn xuống.

Phía dưới tối đen như mực, nhất thời không đoán được độ sâu.

Nhưng nghe kỹ thì bên dưới dường như có tiếng nước chảy.

Thanh Thanh Mạn đột nhiên nhắc nhở: “Tiểu thư, đám côn trùng kia đuổi tới rồi, giờ chúng ta làm sao?” Doãn Nam Phong quan sát tình hình xung quanh.

Phía trước vô lộ, phía sau côn trùng truy đuổi gắt gao, căn bản không thể quay đầu.

Tình cảnh này chỉ đành lo cho hiện tại trước.

Cô nghiến răng, hạ quyết tâm nói: “Không còn lựa chọn nào khác, xuống dưới rồi tính sau.” Trong lúc nói chuyện, có người rút súng tín hiệu ra, bắn một phát xuống dưới.

Viên đạn rơi xuống, tình hình dưới vực lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

Vực không sâu lắm, tầm khoảng năm mươi mét.

Bên dưới có nước, nhìn từ trên xuống không rõ là bể chứa nước nhân công hay là đầm nước tự nhiên.

“Phù, may quá, không cao lắm.” Doãn Nam Phong thở phào một hơi, lòng bình tĩnh lại đôi chút, quay sang dặn dò: “Mọi người đừng lãng phí thời gian, mau xuống đi.” Những sợi dây thừng được thả xuống.

Không đợi người khác ra tay, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đã nhanh chân chộp lấy dây thừng rồi trượt xuống trước.

“Tiểu Ca, đợi tôi với.” Vương Bàn Tử không chịu kém cạnh, lấy mông hích một gã người làm sang bên cạnh, tự mình chộp lấy dây thừng rồi nhảy xuống.

Nhưng người đã đen thì muốn tránh cũng không tránh được.

Vương Bàn Tử đang mải mê leo xuống, bỗng bên tai nghe thấy tiếng “rắc”.

Gã chợt thấy cơ thể mình rơi hẫng xuống, trong chớp mắt gã hiểu ra, dây thừng đã đứt.

“Tiểu Ca, cứu tôi với!” Vương Bàn Tử cảm thấy cơ thể mình đang rơi tự do cực nhanh, trong lúc cấp bách liền gào lên: “Nhanh lên, Bàn gia sắp toi rồi!” Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đang ở bên dưới, nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu lên, ánh mắt lập tức trở nên ngưng trọng.

Trương Khởi Linh nhắm chuẩn hướng rơi của Vương Bàn Tử, nghiêng người một cái, tay phải nhanh chóng xuất kích, túm chặt lấy đoạn dây thừng bị đứt.

Thể hình của Vương Bàn Tử hơi nặng, gã kéo theo cả Trương Khởi Linh tiếp tục trượt xuống dưới.

Hắc Nhãn Kính chớp thời cơ, nhanh tay tóm lấy cổ áo gã, chỉ trong nháy mắt thế trận nguy hiểm đã đảo ngược.

“Nam Hạt Bắc Ách” đồng thời ra tay, bấy giờ mới hãm được đà rơi của gã.

“Mẹ ơi, dọa chết Bàn gia rồi.” Vương Bàn Tử mỗi tay ôm chặt lấy đùi một người, y như cái quả cân, chết cũng không buông.

“Béo chết tiệt, buông tay ra!” Hắc Nhãn Kính cố sức đạp gã một cái, bực mình nói: “Đùi của Hắc gia không phải muốn ôm là ôm đâu, anh đã trả tiền chưa?” “Tôi không buông.” Vương Bàn Tử bĩu môi, cũng chẳng thèm để ý xem Trương Khởi Linh có nghe hiểu không, cãi lại: “Anh mà dám bỏ rơi tôi, tôi sẽ về mách với Tiểu Mặc là anh có ý đồ xấu với nó.” Hắc Nhãn Kính: “...” Giây phút này hắn có chút do dự.

Không phải là sợ Vương Bàn Tử mách lẻo, mà là trong lòng đang cân nhắc thiệt hơn, liệu có nên để cái tên béo chết tiệt này nói hộ tiếng lòng của mình không?

Vương Bàn Tử gây ra một màn này làm những người bên trên cũng thót cả tim.

May mà mấy người này có kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm, nhưng gã người làm thả dây thừng cũng bị mắng cho một trận tơi bời.

Mọi người lần lượt leo xuống dưới an toàn.

Vừa đứng vững, Giải Ngữ Hoa đã cầm đèn pin soi xét tình hình xung quanh.

Đây là một hang động tự nhiên, do hệ thống nước ngầm nên ở giữa biến thành một hồ nước.

“Tiểu Hoa ca ca, anh nhìn bên kia kìa.” Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh Giải Ngữ Hoa, chỉ vào một khe hở phía trước: “Bên kia dường như có bàn đá ghế đá, chẳng lẽ đây chính là nơi người cổ quốc La Sát từng sinh sống?” “Ừm, qua đó xem thử.” Giải Ngữ Hoa một tay cầm đèn pin, một tay xách vũ khí, đi về phía bên kia hồ.

Diện tích hồ nước này xấp xỉ một sân bóng đá tiêu chuẩn.

Xung quanh nằm la liệt những khối đá lớn và những pho tượng thần kỳ quái bị đổ nát.

Giải Ngữ Hoa soi đèn pin về phía trước, thấy trong góc không xa có vài bộ hài cốt không đầu.

Do năm tháng đã lâu, xương cốt đã sớm phong hóa thối rữa, trở nên tàn tạ không chịu nổi.

Ở vách đá góc đông nam hồ nước có một khe nứt sâu thẳm.

Độ rộng đủ cho hai người lớn đi song song, nhưng bên trong tối đen như mực, không biết thông đi đâu?

“Giải đương gia.” Doãn Nam Phong mặt đầy vẻ mệt mỏi, bước tới chỗ Giải Ngữ Hoa rồi trầm giọng nói: “Hiện tại tình hình không khả quan lắm, có người bị thương nặng, tôi đề nghị nghỉ ngơi tại chỗ một thời gian để khôi phục thể lực, anh thấy sao?” Giải Ngữ Hoa quay đầu nhìn lại.

Thấy đám thuộc hạ gần như ai cũng mang thương tích, đang tự dùng dao găm nặn những bọc máu do trùng cắn.

Anh không khỏi nhíu chặt mày, im lặng một lát rồi nói: “Ừm, vậy thì nghỉ ngơi ở đây một chút.” Dù lòng rất lo cho Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa cũng hiểu Doãn Nam Phong nói không sai.

Những người này liên tiếp gặp cơ quan, tinh thần và thể lực đều đã tới giới hạn.

Nếu không điều chỉnh và nghỉ ngơi, e rằng khi gặp cơ quan tiếp theo sẽ chẳng còn mấy người sống sót.

Doãn Nam Phong gật đầu, định rời đi.

Dường như sực nhớ ra điều gì, cô đột ngột dừng bước, quay đầu lại nghiêm nghị nói: “Tôi nghĩ Tiểu Mặc sẽ không sao đâu, anh nôn nóng cứu cậu ấy như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện gì, cậu ấy sẽ áy náy cả đời mất.” Giải Ngữ Hoa có chút cảnh giác nhìn Doãn Nam Phong, trì nghi: “Doãn lão bản...” “Haiz.” Doãn Nam Phong khẽ thở dài.

Nghĩ đến mối quan hệ giữa mình và Trương Nhật Sơn, nhất thời cô cảm thấy có chút đồng cảm với Giải Ngữ Hoa.

Cả hai đều là đơn phương.

Dù sao người cô thích vẫn là một người bình thường, chỉ là trong lòng người ta không có chỗ cho phụ nữ mà thôi.

Còn vị Giải đương gia trước mặt này thì thảm hơn, gặp ngay một tên có cái đầu gỗ ngàn năm khó gặp.

Cái thằng em họ kỳ ba của cô ấy à?

Với cái phong cách vòng vo của Giải đương gia, muốn Ngô Mặc hiểu được tâm ý của đối phương thì chi bằng cầm tiền đập cho nó ngất đi còn nhanh hơn.

Doãn Nam Phong nghĩ đến đây liền tiến lên vài bước, đứng đối diện với Giải Ngữ Hoa.

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của anh, cô thay đổi phong cách thường ngày, hạ thấp giọng hảo tâm nhắc nhở: “Giải đương gia, có đôi khi quá mực cẩn thận lại khiến mình đánh mất rất nhiều thứ đấy.” Cả hai vị này đều thuộc loại người một câu nói có thể suy diễn đi suy diễn lại tám trăm lần.

Có những chuyện không cần nói quá rõ ràng cũng đủ hiểu ý nhau.

Giải Ngữ Hoa bên ngoài vẫn bất động thanh sắc, nhưng nội tâm thì dậy sóng.

Anh không ngờ Doãn Nam Phong lại nói với mình những lời này, nên biết người phụ nữ trước mặt không phải hạng người dễ gần.

Chương 484

Hai người tuy đôi khi có hợp tác nhưng tư gia cũng đã giao thủ rất nhiều lần, kết quả thắng thua chia đều, không phân cao thấp.

Tại sao hôm nay cô ta lại đột nhiên nói như vậy?

Ý cô ta là gì?

Doãn Nam Phong nhìn biểu cảm của Giải Ngữ Hoa là hiểu ngay.

Vị Cửu gia khó nhằn này chắc đầu óc lại đang suy diễn lung tung rồi đây?

Đúng là làm ơn mắc oán mà.

Cô nhịn không được khẽ cười một tiếng, quay người bỏ đi, trong lòng thầm nghĩ: “Tâm tư đàn ông đúng là mò kim đáy bể, suốt ngày lo nghĩ vẩn vơ, bảo sao mà không theo đuổi được người ta.” Doãn Nam Phong vừa đi, Hắc Nhãn Kính đã sán tới.

Hắn gác tay lên vai Giải Ngữ Hoa, tay trái đẩy gọng kính râm lên.

Miệng ngậm điếu thuốc chưa châm, giọng điệu mang chút bất cần lười nhác, trêu chọc: “Chà, Hoa gia đào hoa thật đấy, không biết bao giờ mới được ăn cỗ đây?

Yên tâm, Hạt Tử tôi nhất định sẽ chuẩn bị một món quà lớn.” Giải Ngữ Hoa lạnh mặt, hất cánh tay Hắc Nhãn Kính ra khỏi vai mình, hừ lạnh: “Anh lo mà gom đủ tiền thuê nhà đi, thiếu một xu tôi thu hồi nhà ngay lập tức.” Hắc Nhãn Kính: “...” Mọi người kiểm tra một lượt.

Nơi này hiện tại không thấy cơ quan hay côn trùng gì, khá thích hợp để nghỉ ngơi ngắn hạn.

Mọi người không khỏi thở phào, lần lượt ngồi xuống xử lý vết thương và kiểm tra trang bị.

“Tiểu Ca, chẳng phải lúc nãy anh đang nhịn tiểu sao?

Mau đi đi.” Vương Bàn Tử bất thình lình nhớ ra chuyện này, sáp lại gần Trương Khởi Linh nói oang oang: “Đừng có nhịn quá mà hỏng hóc đấy, lúc đó thì rắc rối to.” Trương Khởi Linh đến mi mắt cũng chẳng buồn nhấc lên, ôm Hắc Kim Cổ Đao không thèm nhìn Bàn Tử lấy một cái.

Liên tục gặp phải cơ quan và chạy trốn trối chết, mọi người đều đã mệt rã rời.

Họ ăn uống qua loa rồi nằm vật xuống đất ngủ, hy vọng nhanh chóng hồi phục thể lực cho hành trình tiếp theo.

Một tiếng sau, trừ vài người phụ trách cảnh giới, những người còn lại gần như đã chìm vào giấc ngủ.

Giải Ngữ Hoa không ngủ được, anh ngồi trong góc suy tính cho hành động tiếp theo.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thấy lối thoát.

Ở đây mọi thứ đều không có kinh nghiệm để tham khảo, ngoài việc đâm đầu về phía trước thử vận may thì chẳng còn cách nào tốt hơn.

Khi anh đang trầm tư, từ phía trên đầu truyền đến một giọng nói.

“Tiểu tử, đang nghĩ gì vậy?” “Tam gia?” Giải Ngữ Hoa nghe tiếng, ngẩng đầu lên thấy Ngô Tam Tỉnh đang đứng trước mặt mình.

Anh vừa định đứng dậy thì bị Ngô Tam Tỉnh ấn vai lại: “Không cần đứng lên đâu, hai chú cháu mình ngồi trò chuyện chút đi.” Nói đoạn, Ngô Tam Tỉnh ngồi bệt xuống bên cạnh Giải Ngữ Hoa.

Ông lôi từ túi áo ra bao thuốc, rút một điếu ngậm vào miệng.

Sau khi châm thuốc, ông rít một hơi thật sâu, chậm rãi nhả khói rồi bình tĩnh nói: “Thời gian trôi nhanh thật, chớp mắt một cái các cháu đều đã lớn thế này rồi.

Bao nhiêu năm qua cháu một mình gánh vác Giải gia, mệt lắm phải không?” Giải Ngữ Hoa thản nhiên đáp: “Cũng ổn ạ, cháu quen rồi.” Đối mặt với sự quan tâm của Ngô Tam Tỉnh, Giải Ngữ Hoa thầm thấy buồn cười.

Giải Liên Hoàn cũng vậy, mà Ngô Tam Tỉnh cũng thế.

Họ nếu không bảo anh trông coi Giải gia cho tốt thì cũng hỏi anh có mệt hay không?

Nhưng những lời này có tác dụng gì chứ?

Có thể xóa nhòa được những quá khứ tồi tệ của anh không?

Anh lên nắm quyền Giải gia từ năm tám tuổi, trải qua bao sóng gió năm tháng qua, bao nhiêu cay đắng trong lòng đâu thể dùng một chữ “mệt” mà hình dung hết được?

Tuy nhiên, oán trách chỉ khiến bản thân trông thật yếu đuối, nói hay không nói cũng chẳng nghĩa lý gì.

Huống hồ hiện tại đã có một người nguyện ý đứng bên cạnh anh, dùng cơ thể non nớt ấy để che mưa chắn gió cho anh.

Nghĩ đến Ngô Mặc, lòng Giải Ngữ Hoa lại mềm đi vài phần, nhưng đi kèm với đó là nỗi lo âu vô hạn.

Ngô Tam Tỉnh nhận ra Giải Ngữ Hoa đang thẩn thờ, liếc nhìn anh với vẻ hơi kinh ngạc.

Theo những gì ông biết, vị cháu họ Giải gia này tuy tuổi đời còn trẻ nhưng tâm cơ mưu lược không hề thua kém lớp già như các ông.

Ít nhất là giỏi hơn cái thằng trời đánh Giải Liên Hoàn kia gấp trăm lần.

Nhưng lúc này cậu ta đang nghĩ đến chuyện gì mà lại thất thần như vậy?

Hay là cậu ta đã biết được sự thật về những chuyện năm xưa rồi?

Nghĩ đến những chân tướng mà mình đã điều tra ra được năm đó, Ngô Tam Tỉnh nheo mắt lại, lặng lẽ quan sát Giải Ngữ Hoa, muốn từ trên người anh tìm ra chút manh mối nào đó.

Ngô Tam Tỉnh vừa định thử thăm dò Giải Ngữ Hoa, thì thấy cậu ta đột ngột ngồi thẳng người dậy.

Không chỉ mình cậu ta, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh ở cách đó không xa cũng đều đứng phắt dậy, mỗi người tay lăm lăm vũ khí, vẻ mặt đầy cảnh giác.

Ngô Tam Tỉnh cau mày, định hỏi có chuyện gì thì chợt nghe thấy từ phía xa vọng lại tiếng hát đứt quãng.

Tiếng hát không rõ ràng lắm, nghe như tiếng gào thét của loài động vật nào đó. "Có tình huống?" Ông lập tức đứng dậy, ra hiệu cho Phan Tử và những người khác im lặng.

Mấy người có sức chiến đấu cao nhất lập tức lao đến bên vách nứt, bao vây lối ra, định bụng sẽ cho sinh vật sắp bước ra kia một đòn phủ đầu.

Thanh Thanh Mạn luôn túc trực bên cạnh Doãn Nam Phong.

Cô là Thính nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tai thính vô cùng.

Dù cách xa hàng chục mét và có nhiều vật cản, cô vẫn nghe thấy rõ mồn một.

Càng nghe, sắc mặt cô càng trở nên kỳ quái, khóe miệng giật liên hồi, nhưng không tài nào ngăn được nụ cười đã lan đến tận môi. "Sao thế?" Doãn Nam Phong thấy vẻ mặt Thanh Thanh Mạn không ổn, trông rõ ràng là đang nhịn cười nên trầm giọng hỏi: "Cô nghe thấy gì?" "Tiểu thư, tôi..." Chưa đợi Thanh Thanh Mạn nói hết câu, một tiếng gào lớn hơn đã vọng ra.

Tiếng vang cực lớn dội lại trong động huyệt, khiến tất cả mọi người đờ người ra, không biết phải làm sao. "Ngựa trắng chân hướng về tây, ông đây cưỡi hạt tử đi họp chợ.

Nào là Ách Ba, Bàn Tử, Tiểu Hoa Đóa, tất cả đều thuộc về ông!" Loại ca từ tự chế này, phối hợp với cái giọng khàn như vịt đực và tông mù nhạc hoàn toàn, tạo nên một sự chấn động tâm hồn sâu sắc.

Nghe xong lời bài hát, Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh đều im lặng.

Trừ khi là kẻ ngốc, còn không ai lại không nhận ra người đang hát là ai.

Chẳng phải là thằng ranh con Ngô Mặc mà bọn họ đang lo sốt vó, liều mạng muốn cứu về đó sao? "Mày hát sai rồi, nghe anh này!" Một giọng nói quen thuộc khác vang lên, ngay sau đó là cái giọng như đấm vào tai không hề kém cạnh Ngô Mặc vang vọng khắp động huyệt: "Hạt tử chân hướng về tây, thồ tiểu gia đi họp chợ, thấy Tiểu Hoa mặt nát bươm, thấy Tiểu Ca mở tiệm giày!" "Phụt!" Vương Bàn Tử bịt miệng cười không ngớt.

Để không làm phiền hai anh em đang hát, dù có cười đến mức co rút cả người, lão cũng không dám phát ra tiếng động.

Lão chưa bao giờ nghe Ngô Tà hát, cũng không ngờ thằng nhóc này lại dũng cảm đến thế.

Nghe lời ca này rõ ràng là đang nhảy múa trên đầu Hắc gia, Hoa gia và cả Tiểu Ca mà.

Sắc mặt Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa lúc này phải nói là vô cùng đặc sắc, chẳng khác gì diễn viên kịch biến mặt.

Hai người nắm chặt nắm đấm, không biết là đang định tẩn ai trong hai anh em kia đây?

Hoắc Tú Tú ngồi bệt dưới đất, nước mắt sắp trào ra vì cười.

Đừng nhìn cô khuyên nhủ Giải Ngữ Hoa mà nhầm, thực tế cô cũng rất lo cho tình hình của Ngô Mặc và Ngô Tà.

Nơi này địa hình phức tạp, hai người lại bất ngờ rơi vào bẫy, có xảy ra chuyện gì cũng khó nói.

Cô đã tưởng tượng ra rất nhiều cảnh tượng.

Nghĩ tích cực thì là hai người bị thương nặng nhưng vẫn sống.

Nghĩ tiêu cực?

Vừa mới bắt đầu nghĩ cô đã gạt phắt đi.

Cô thực sự rất quý hai người anh Ngô Mặc và Ngô Tà này.

Chương 485

Dù ban đầu cùng bà nội gây ra nhiều chuyện không hay, nhưng sau đó họ lại đối xử với cô như em gái, mang lại cho cô cảm giác an toàn tuyệt đối.

Hoắc Tú Tú cảm thấy mình không thể chấp nhận được sự thật nếu hai anh có chuyện.

Thế nhưng cô có nằm mơ cũng không ngờ được, lúc gặp lại nhau lại diễn ra cảnh tượng đầy kịch tính như thế này.

Người suy sụp không chỉ có mấy người này, A Ninh cũng chẳng khá khẩm hơn.

Ma âm của Ngô Mặc đơn giản là cơn ác mộng trong đời cô.

Kể từ lần đi karaoke với Ngô Mặc, chỉ cần có thời gian là cô lại đeo tai nghe nghe nhạc, cố gắng tẩy rửa những ký ức kinh khủng kia ra khỏi não. "Cái này..." Doãn Nam Phong day trán.

Cô chịu thua Ngô Mặc luôn rồi.

Thằng nhóc này đúng là một cây hài sống, ở nơi nguy hiểm thế này mà hai anh em bọn họ vẫn còn tâm trạng ca hát được sao?

Còn hai anh em nhà họ Ngô vừa khiến mọi người "hồn siêu phách lạc" kia, lúc này không chỉ có tâm trạng ca hát mà còn vỗ tay tán thưởng nhau.

Nhìn cái bộ dạng này thì đâu giống rơi vào bẫy?

Rõ ràng là đi dã ngoại thì đúng hơn.

Lần đầu tiên Ngô Tà thấy lòng nhẹ nhõm như vậy.

Dù biết rõ nơi này rất nguy hiểm, nhưng anh không hề có cảm giác nặng nề.

Dường như chỉ cần có cậu em trai bên cạnh, mọi nỗi sợ hãi và nguy hiểm đều chẳng là gì.

Anh cưỡi trên lưng nhân ngư, nhìn cậu em phía trước, ánh mắt tràn đầy ấm áp.

Hai người cách động huyệt một đoạn nữa.

Chẳng qua nơi này khá trống trải, âm thanh truyền đi rất xa nên chưa phát hiện ra nhóm Hắc Nhãn Kính phía trước.

Hai anh em cứ thế đi dọc theo đường thủy, không biết đã đi bao nhiêu tiếng rồi.

Vì buồn chán, Ngô Mặc đề nghị hát cho bớt cô đơn.

Ngô Tà bây giờ đã tiến hóa thành kẻ cuồng em trai cấp độ nặng.

Đừng nói là Ngô Mặc hát, dù cậu có đòi chạy rông thì anh cũng sẵn sàng ôm quần áo cổ vũ cho em mình.

Thế là từng bài hát tự chế kỳ quái cứ thế vang vọng trong đường thủy.

Ngô Tà càng hát càng hăng, hai anh em cứ thế hát linh tinh, như thể làm vậy có thể xua tan mọi nỗi cô đơn và mệt mỏi. "Anh, anh hát thế không được." Ngô Tà đang hát hăng hái thì bị Ngô Mặc cắt lời: "Tâm lý thù người giàu là không nên đâu.

Lão Trương mở tiệm giày thì không sao, chứ Hoa ca sao lại đi nhặt rác được?

Anh ấy mà đi nhặt rác thì ai nuôi anh em mình?" "Ừ, có lý." Ngô Tà gật đầu đồng tình: "Nói cũng đúng, nhưng hát thế cho nó vần mà." Giải Ngữ Hoa không cần quay đầu lại cũng tưởng tượng được sắc mặt của Hoắc Tú Tú và đám thuộc hạ nhà mình lúc này ra sao.

Thấy Giải Ngữ Hoa ăn quả đắng, Hắc Nhãn Kính sướng đến mức cười toe toét như nhặt được tiền.

Nhưng niềm vui chẳng tày gang, chưa đầy một phút sau, vị Nhị thiếu gia nhà họ Ngô trong khe nứt lại cất giọng. "Anh, em có ý này." Ngô Mặc nghiêm túc nói: "Đợi ra khỏi đây, anh cũng đừng mở cái tiệm đồ cổ nát kia nữa.

Hai anh em mình mở một cái nhà triển lãm kỳ trân, đem mấy thứ kỳ quái này làm vật trưng bày, rồi bắt lão Trương với Kính ca mặc sườn xám đứng ở cửa đón khách." "Vãi thật, nghĩ thôi đã thấy tiền vào như nước rồi." "Sao lại là Tiểu Ca và tên Hạt Tử kia?" Ngô Tà hơi khó hiểu hỏi: "Mà sao lại phải mặc sườn xám?" "Nói nhảm, người khác sao trấn áp được mấy thứ này?" Ngô Mặc giải thích: "Còn mặc sườn xám thì càng dễ hiểu.

Hai gã kia sát khí đầy mình, mặc sườn xám nhìn cho nó mềm mại bớt đi, cũng giống như Hoa ca mặc sơ mi hồng ấy mà.

Dù sao anh em mình là để kiếm tiền chứ không phải đuổi khách, hòa khí sinh tài." Ngô Mặc dùng giọng điệu mơ mộng cảm thán: "Đến lúc đó, hai anh em mình nằm ở hậu viện, ngày ngày chẳng có việc gì ngoài đếm tiền chơi, bắt Bàn ca đứng ở cửa thu tiền.

Haiz, nghĩ thôi đã thấy đời có mục tiêu để phấn đấu rồi." Ngô Tà tưởng tượng ra cảnh đó, đúng là không tệ thật.

Nhưng có một vấn đề hiện ra trước mắt, anh ngẫm nghĩ rồi hỏi: "Nhưng mà, có bộ sườn xám nào size lớn thế không?" Ngô Mặc: "..." Ngô Mặc cho rằng não đại ca mình chắc chắn có vấn đề, chuyện thế này mà cũng phải hỏi mình sao? "Anh nói nhảm gì thế?" Cậu bĩu môi, vẻ mặt khá khinh bỉ: "Có tiền thì đừng nói là đặt may sườn xám, em định may một đôi quần đùi hoa thì cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đến lúc đó lão Trương và Kính ca mỗi người cầm một cái, đứng ở cửa mời chào khách, ừm, nghĩ lại cũng khá ổn đấy." Ngô Tà nghe xong cũng thấy hứng thú, đề nghị: "Thế mặc sườn xám có phải cài hoa lên đầu không?

Em xem cài hoa gì thì đẹp?" "Liên quan gì đến em đâu." Ngô Mặc trợn mắt, chẳng thèm quan tâm: "Hai người đó đều là người của anh, anh thích làm gì thì làm.

Nếu anh không ngại, đừng nói mặc sườn xám, bắt họ ở trần em cũng chẳng có ý kiến gì." Đối với việc cậu em trai cứ ép mình vào mấy cái mối quan hệ kỳ quặc, Ngô Tà đã sớm hết lực để càm ràm, thậm chí chẳng buồn phản bác.

Nhưng thái độ thỏa hiệp này trong mắt Ngô Mặc lại biến thành sự ngầm thừa nhận.

Hiểu lầm cứ thế lớn dần, đi theo hướng không thể kiểm soát.

Những người nghe thấy cuộc đối thoại này, ánh mắt nhìn về phía Nam Hạt Bắc Ách càng lúc càng quỷ dị.

Hiện tại họ vô cùng tò mò, vị Đại thiếu gia nhà họ Ngô này rốt cuộc lợi hại đến mức nào mà có thể một hơi thu phục cả hai vị gia tàn nhẫn này vậy?

Nghe giọng điệu của Mặc thiếu thì còn là một đấu hai nữa, đúng là trùm của trùm.

Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh xanh mét, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính.

Ông coi như đã hiểu ra vì sao hai kẻ có tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ lại cứ bám lấy hai đứa cháu trai nhà mình.

Hóa ra là bọn họ có ý đồ bất chính với thằng cháu đích tôn ngốc nghếch của ông!

Càng nghĩ Ngô Tam Tỉnh càng giận.

Khắp người ông tỏa ra sát khí nồng nặc, dường như chỉ cần một lời không hợp là sẽ rút súng bắn luôn.

Phan Tử đứng sau Ngô Tam Tỉnh, mặt mũi đầy lo lắng.

Anh một mặt thầm cầu nguyện cho hai vị thiếu gia, một mặt canh chừng Tam gia nhà mình, chỉ sợ ông cụ nhất thời kích động rồi lại tức đến ngất xỉu.

Dù sao lúc trước ở cung điện Tây Vương Mẫu cũng đã bị Mặc thiếu làm cho ngất một lần rồi.

Nếu thêm vài lần nữa, e là ông không qua nổi cái ngưỡng sáu mươi mất.

Hắc Nhãn Kính tức đến mức bốc hỏa, chỉ muốn lao ngay tới xách Ngô Tà lên tẩn cho một trận.

Đây là đồ đệ sao?

Đây thuần túy là vật cản đường thì có!

Vương Bàn Tử đang ngồi bệt dưới đất, cảm nhận được sát khí từ Hắc Nhãn Kính, liền đưa tay kéo ống quần đối phương.

Đối diện với ánh mắt đầy sát khí của Hắc Nhãn Kính, lão hạ thấp giọng nói: "Hắc gia, không phải Bàn gia tôi muốn phá đám, nhưng ngài muốn tẩn Thiên Chân thì cũng phải xem Tiểu Mặc có đồng ý hay không." Nhắc đến Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính khựng lại, ngay sau đó là cảm giác uất ức dâng trào.

Nghe lời cậu ta nói lúc nãy, rõ ràng đã phân loại anh thành người của Ngô Tà rồi.

Nếu bây giờ anh mà tẩn Ngô Tà một trận thật, với cái mạch não của cậu ta, liệu có khi nào lại tưởng anh đang tranh phong ghen tuông với Ách Ba Trương không?

Con người thường là thế, lúc đen đủi thì kẻ tám lạng người nửa cân, thế là mình lại thấy dễ chịu hơn một chút.

Giải Ngữ Hoa cũng không ngoại lệ.

Nhìn bộ dạng uất ức đến cực điểm của Hắc Nhãn Kính, lòng anh bỗng thấy sảng khoái lạ thường.

Không ai chú ý đến Trương Khởi Linh đang ở gần vách nứt nhất.

Nếu có ai cầm đèn pin soi về phía anh, sẽ phát hiện ra trên bức tường bên cạnh đã xuất hiện mấy cái lỗ lớn, nhìn hình dạng chắc chắn là do Hắc Kim Cổ Đao đâm ra.

Mọi người vốn tưởng hai anh em sẽ sớm lộ diện, không ngờ bên kia hai đứa đi mệt quá, lại đứng lại tán dóc.

Hơn nữa đề tài lại trực tiếp nhắm vào người khởi xướng hành động lần này —— Doãn Nam Phong. "Tiểu Mặc, em nói xem Doãn lão bản rầm rộ tổ chức hành động lần này rốt cuộc là muốn làm gì?" Ngô Tà là người có tính tò mò cực nặng, chẳng qua lúc trước không tiện hỏi.

Giờ chỉ có hai anh em, có gì cứ nói thẳng, việc gì phải giấu giếm?

Ngô Mặc sững người một lát, liếc nhìn anh, thắc mắc: "Sao anh lại hỏi chuyện này?" "Anh chỉ cảm thấy Doãn lão bản có tiền có thế, hà tất phải đích thân mạo hiểm?" Ngô Tà trầm ngâm: "Có thể khiến cô ấy từ bỏ tất cả, đích thân dẫn đội đến đây, chứng tỏ phải có thứ gì đó vô cùng quan trọng thu hút cô ấy." "Thôi đi ông anh của em, anh đừng có đoán mò nữa." Ngô Mặc trợn mắt, bực bội nói: "Có những chuyện không giống như anh nghĩ đâu, nhưng đó là việc riêng của bà chị già nhà em, em không tiện nói." Doãn Nam Phong nghe Ngô Tà nhắc đến tên mình thì tim cũng thắt lại.

Cô sợ sẽ nghe thấy điều gì không hay từ cái miệng đức hạnh của thằng em trời đánh kia.

Chương 486

Dù sao nguyên nhân hành động lần này cô không giấu cậu ta, nhưng người ngoài thì không hề hay biết.

Thế nhưng nghe xong lời Ngô Mặc, cô lại thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: "Coi như thằng ranh này còn chút lương tâm, không nói chuyện của mình ra." Ai ngờ câu nói tiếp theo của Ngô Mặc suýt chút nữa khiến cô tức nổ phổi. "Anh, nói thế này cho anh hiểu nhé, bà chị em cái gì cũng tốt, chỉ duy nhất có một điểm không ổn, đó là mắt nhìn người kém." Ngô Mặc nói đến đây thì cố ý nhấn mạnh giọng điệu: "Anh nói xem Hoa ca của em có điểm nào không tốt?

Đẹp trai, giàu có, năng lực giỏi.

Bố mày mà là tiểu cô nương thì dù có phải khóc lóc gào thét cũng phải lôi Hoa ca về nhà, thế mà chị em lại không đồng ý?

Em cũng không hiểu cái lão già kia có gì hay?

Bản thân thì đầy lông lá mà mẹ kiếp còn dám chê người khác là khỉ.

Ngày ngày chắp tay sau lưng giả vờ làm đại biện toán, già rồi mà cái tâm còn đào hoa lắm, cũng tại nể mặt chị em chứ không ông đây đã tẩn cho cái mặt già kia một trận rồi." Ngô Mặc là kẻ rất hộ đoản.

Nếu cậu không nhận chị em với Doãn Nam Phong thì có lẽ vì vài cân nhắc nào đó, cậu sẽ tạo quan hệ tốt với Trương Nhật Sơn.

Nhưng hiện tại Doãn Nam Phong đã được cậu coi là người nhà, nên cậu nhìn Trương Nhật Sơn thế nào cũng thấy không thuận mắt.

Trong lòng cậu vô cùng bất bình cho Doãn Nam Phong.

Một người phụ nữ tốt như vậy, cuối cùng lại phải trơ mắt nhìn người khác thành đôi thành cặp, dựa vào cái gì chứ?

Ngô Mặc nói xong, Ngô Tà đờ người ra hồi lâu.

Anh không biết cái dây thần kinh nào của em trai lại chập mạch nữa, mắng mỏ nửa ngày trời rốt cuộc là đang mắng ai vậy?

Ngô Mặc không tiện giải thích nhiều, cuối cùng hầm hừ nói: "Anh, cứ hiểu thế này đi, tìm đối tượng thì thà bị thằng đẹp trai nó lừa còn hơn là đi cùng thằng xấu để độ kiếp, hiểu chưa?" Ngô Tà ngơ ngác, chớp mắt nghĩ hồi lâu rồi ừ một tiếng.

Giải Ngữ Hoa nắm chặt Long Văn Côn trong tay, mặt đen xì như cái vách tường kia vậy.

Nếu không phải quần áo đang mặc có màu sắc, e là anh dán vào tường thì chẳng ai nhận ra nổi.

Ngô Mặc cứ nhắc đến Trương Nhật Sơn là bực mình, nhất thời cũng quên cả mệt mỏi, dắt nhân ngư đi tiếp.

Cái bộ dạng hừng hực lửa giận kia cứ như là sắp đi đánh lộn đến nơi.

Nghe thấy tiếng nước vang lên, Hoắc Tú Tú không khỏi che mặt.

Cô không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nữa, chỉ có thể thầm cầu nguyện cho hai anh em được bình an hạnh phúc.

Trong động quật không ai lên tiếng, theo ký hiệu tay của Doãn Nam Phong, tất cả đèn pin đều tắt phụt.

Từng người một nín thở, chờ đợi cảnh tượng sắp tới. "Anh, ngồi cho vững vào, cái khe này hơi hẹp đấy." Ngô Mặc nhắc nhở một câu: "Chúng ta tốt nhất nên băng qua thật nhanh, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn." "Tiểu Mặc, em đi nửa ngày rồi, hay là em cưỡi lên đây đi, để anh xuống cho." Ngô Tà xót em, cứ muốn kéo cậu lên lưng nhân ngư.

Còn giới hạn đạo đức?

Cái đó là cái quái gì, có giúp hai anh em tiết kiệm thời gian sức lực được không? "Đừng nói nhảm, anh cứ ngồi yên đấy đừng có nhúc nhích." Ngô Mặc khẽ ho một tiếng, nghiêm chỉnh nói: "Đại ca, làm người phải biết tự lượng sức mình.

Anh mang cái thân đầy tà khí, lỡ xuống nước mà phía trước có biến thì tính sao?" "Thôi đi." Ngô Tà trợn mắt phản bác: "Hai anh em mình cùng một mẹ đẻ ra, anh mà tà khí ngút trời thì em cũng là tà môn ngoại đạo thôi, nói chung anh không ra gì thì em cũng chẳng khá khẩm hơn đâu." Hai anh em vừa đấu khẩu vừa đi về phía vách nứt.

Vương Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đã cười bò ra đất từ lâu, một tay bịt miệng một tay lau nước mắt.

Dù họ không hiểu cái từ "cưỡi" trong miệng hai anh em kia là ý gì, nhưng cũng không ngăn được việc họ bị cuộc đối thoại kia làm cho buồn cười muốn chết.

Mấy người này thực sự không ngờ được, khi Ngô Mặc và Ngô Tà ở riêng với nhau lại có bộ dạng này, mức độ tấu hài vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Phải biết bình thường Ngô Mặc và Ngô Tà rất ít khi tụ tập riêng, lúc nào cũng là một đám người chơi cùng nhau, hoặc là Ngô Mặc dẫn theo Hạt gia đi quậy phá.

Tóm lại, chẳng ai thấy cảnh hai anh em họ ở riêng bao giờ.

Giờ thì họ được mở mang tầm mắt rồi, hai anh em này đúng là một cặp hài sống.

Biểu cảm của Ngô Tam Tỉnh hoàn toàn có thể dùng cụm từ "nghiến răng nghiến lợi" để hình dung.

Lúc này lục phủ ngũ tạng của ông đều đau vì tức.

Hai cái thằng ôn con này đang nói cái quái gì thế hả?

Còn thằng cháu đích tôn không ra gì kia nữa, mồi chài đàn ông đã đành, lại còn mồi chài một lúc hai đứa?

Đây là sợ nhà họ Ngô không tuyệt hậu hay sao?

Phan Tử lo ngay ngáy đứng bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, chỉ sợ Tam gia vì tức mà ngã xuống.

Anh định khuyên vài câu, nhưng lúc nãy Tam gia đã ra lệnh không được mở miệng.

Anh chỉ đành thầm cầu nguyện, mong Tiểu Tam gia và Mặc thiếu giữ mồm giữ miệng, đừng làm ra hành động gì gây sốc cho ông chú này nữa.

Khe nứt dài khoảng hai mươi mét, được hình thành tự nhiên do chuyển động của lớp vỏ Trái Đất.

Người dân La Sát cổ quốc năm xưa phát hiện ra và đục thành một đường thủy.

Nhưng đường thủy này ban đầu dùng để làm gì?

Nhất thời rất khó đoán ra, huống hồ nơi này còn nuôi dưỡng loại sinh vật ăn thịt người như nhân ngư, nhìn qua rất giống một vùng cấm địa.

Khi Ngô Mặc còn cách phía trước chưa đầy mười mét, cậu đột nhiên dừng bước, giơ cánh tay phải làm thủ thết cảnh giới với Ngô Tà.

Ngô Tà hiểu ý ngay lập tức, tay trái nắm lấy tóc nhân ngư, tay phải nắm chặt con dao Đại Bạch Cẩu Thối, khom lưng chuẩn bị tư thế tấn công.

Hai anh em nhìn chằm chằm về phía trước, ánh mắt đầy vẻ cảnh giác.

Nhân ngư dường như cũng cảm nhận được sự bất an, trong miệng phát ra những tiếng hừ hừ nhẹ.

Ngô Mặc không biết phía trước có phục kích gì, nhưng đối phó với quái vật thì cậu có rất nhiều quỷ kế.

Đảo mắt một vòng, cậu nảy ra ý định.

Cậu ra hiệu cho Ngô Tà dùng chân đạp nước để thu hút sự chú ý của quái vật phía trước, đồng thời nhanh tay lấy từ trong ba lô ra hai chiếc kính râm và súng tín hiệu.

Ngô Tà nhận lấy kính râm, lập tức hiểu ý cậu em.

Trong môi trường bóng tối quanh năm như thế này, bất kể là loại quái vật nào thì thứ chúng sợ nhất chính là độ sáng đột ngột.

Một viên đạn tín hiệu bắn ra đủ để khiến chúng bị mù tạm thời, còn hai anh em đeo kính râm thì có thể thoải mái đối phó.

Ngô Mặc dùng tay phải bắt đầu đếm ngược.

Khi đưa ra một ngón tay, cậu dứt khoát bắn một viên đạn tín hiệu cường quang về phía trước.

Những người trong động huyệt không phòng bị chiêu này, vốn đang định cho hai anh em một đòn phủ đầu để họ biết thế nào là hậu quả của việc ăn nói xằng bậy.

Ai ngờ thằng nhóc Ngô Mặc này lại chẳng nể nang gì, ra tay trước.

Đạn tín hiệu vừa bắn ra suýt chút nữa đã làm mù mắt mọi người.

Nếu không nhờ Trương Khởi Linh nhanh tay lẹ mắt kéo Vương Bàn Tử lại, viên đạn tín hiệu kia chắc đã bắn thẳng vào người lão rồi.

Ngô Mặc vừa bắn đạn tín hiệu xong đã dắt dây thừng lao lên trước, quyết tâm tấn công trước để đối phương không kịp trở tay.

Ngô Tà bị bầu không khí này lây nhiễm, hoàn toàn quên mất mình đang cưỡi nhân ngư chứ không phải cưỡi ngựa.

Anh đeo kính râm, tay phải giơ cao dao, hai chân kẹp chặt thân nhân ngư, miệng hô một tiếng "Giá!", thúc nhân ngư lao về phía trước.

Khoảng cách mười mét chỉ trong nháy mắt là tới.

Nhân lúc đạn tín hiệu còn đang cháy, hai anh em nhà họ Ngô đã xông vào trong động huyệt.

Vừa định đại chiến một trận thì ngay sau đó, đèn pin xung quanh đồng loạt bật sáng.

Tiếp đó là một tiếng quát mắng chặn đứng hành động của hai người: "Thằng ranh con, mày làm cái gì đấy?" Hai anh em họ Ngô đứng hình ngay tại chỗ, nhìn đám người trước mặt mà đờ ra.

Thế nhưng bọn họ mới chỉ đờ người thôi, còn đám người trong động huyệt sau khi mắt đã dịu lại, nhìn rõ tạo hình của hai anh em thì mới thực sự phát điên.

Cái quái gì thế này?

Chương 487

Đại thiếu gia nhà họ Ngô cưỡi trên người một phụ nữ?

Mà đâu ra phụ nữ ở đây?

Hai cái thằng này có đức hạnh không vậy?

Trước khi bắn đạn tín hiệu còn biết đeo kính râm?

Đúng là mẹ kiếp, khôn lỏi hết phần thiên hạ mà. "Vãi, thế này là sao?" Ngô Mặc hơi ngơ ngác.

Cậu không ngờ lại hội quân với mọi người nhanh đến vậy.

Dù sao nơi này có đủ loại đường hầm và cơ quan, chỉ cần lệch một chút thôi là kết quả có thể đi theo hai hướng khác nhau hoàn toàn.

Ngô Tà cũng quên cả hạ cánh tay đang giơ dao xuống.

Hai anh em đứng dưới nước như hai bức tượng, nhất thời chưa phản ứng kịp với tình hình hiện tại. "Hai cái thằng ôn con này, còn không mau lên đây?" Ngô Tam Tỉnh quát lạnh: "Đứng đó đực mặt ra làm gì, dưới nước sướng lắm hả?" Tiếng quát này như thể bấm nút công tắc, khiến mọi người trở lại trạng thái bình thường.

Hai anh em nhìn nhau, cảm giác như đang ngồi trên đống núi lửa.

Hình như lúc nãy bọn họ có lỡ miệng nói mấy chuyện không nên nói, không biết đám người này có nghe thấy không?

Nhưng Ngô Mặc đã bị bắt quả tang quá nhiều lần nên mặt dày vô đối.

Cậu ung dung tháo kính râm xuống, chào hỏi đám Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính trên bờ: "Mấy anh, sao mọi người lại ở đây?

Không ai bị thương chứ?" Cái khí chất này, cái vẻ lịch sự này, nếu không nghe thấy chuỗi lời nói trước đó thì chắc chắn đã lừa được khối người rồi.

Giải Ngữ Hoa không rời mắt quan sát Ngô Mặc vì sợ cậu bị thương nặng.

Đừng nhìn cậu nói năng đầy khí thế lúc nãy, nhưng chưa thấy tận mắt thì lòng anh vẫn không yên được.

Thấy người không có gì đáng ngại, còn đứng đó khỏe mạnh nói chuyện với mình, anh không nhịn được nữa mà lao thẳng xuống sông.

Hắc Nhãn Kính tuy bực mình nhưng thấy Ngô Mặc bình an vô sự, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống.

Anh vừa múa may khẩu súng trong tay đi xuống nước, vừa nở nụ cười thương hiệu trêu chọc: "Tôi nói này đại đồ đệ, mới xa nhau một lát mà đã kiếm được vợ cho mình rồi à?" Hắc Nhãn Kính coi như đã nghĩ thông suốt rồi.

Dù thế nào đi nữa, nhất định phải dập tắt cái ý nghĩ thâm căn cố đế trong đầu Ngô Mặc.

Thà rằng đẩy Ngô Tà cho Ách Ba Trương còn hơn là để cái vị tiểu tổ tông này hiểu lầm mình và anh trai cậu ta có gì đó.

Nhưng anh có tính thế nào cũng không ngờ được cái não của Ngô Mặc nó không bình thường.

Việc anh ưu tiên nói chuyện với Ngô Tà trước lại càng khiến Ngô Mặc khẳng định một điều: Quả nhiên Kính ca đang ghen, nếu không sao thấy lão ca cưỡi nhân ngư lại tức giận như vậy chứ? "Kính ca, mọi người không sao chứ?" Ngô Mặc vốn định gọi là anh rể, nhưng nghĩ đi nghĩ lại anh mình là đại ca, gọi anh rể nghe cũng không xuôi tai lắm nhỉ? "Haiz, bọn anh ấy à, chịu khổ đủ rồi." Hắc Nhãn Kính vừa thở dài vừa tự nhiên nhận lấy ba lô từ lưng Ngô Mặc, miệng than vãn:

"Chẳng biết cái thằng lỏi nào cứ lải nhải sau lưng, làm anh cứ hắt xì suốt, mắt thì bị đèn sáng làm cho đau muốn chết." "Cái gã khờ này." Thấy Hắc Nhãn Kính lại đón lấy ba lô của mình trước, Ngô Mặc thầm hận anh không có chí khí, trong lòng không nhịn được mắng thầm: "Nịnh bợ ông đây thì có ích gì, anh phải đi đỡ anh tôi trước chứ, hèn gì không được lòng anh tôi bằng lão Trương." Nhưng trong lòng mắng là một chuyện, cái miệng cậu cũng chẳng chịu thua kém: "Ái chà, ra là vậy sao?" Ngô Mặc trợn tròn mắt, giả vờ kinh ngạc: "Kính ca, có phải anh đắc tội nhiều người quá không, cũng phải thôi, bình thường anh sống lỗi quá mà." "Tiểu Mặc, em không sao chứ?" Ngô Mặc chưa nói dứt câu đã bị kéo sang một bên.

Ngay sau đó, một giọng nói vội vã vang lên bên tai: "Để anh xem nào, có bị thương chỗ nào không?" "Hoa ca." Ngô Mặc quay đầu lại thấy là Giải Ngữ Hoa, trong lòng thoáng chút ngượng ngùng.

Nghĩ đến lời bài hát Ngô Tà vừa hát lúc nãy, cậu thầm oán trách: "Cái mồm thối của lão ca, nãy nói cái gì mà loạn xị ngầu lên thế, đúng là không biết giữ mồm giữ miệng.

Giờ chính chủ xuất hiện rồi, lại bắt mình đi dọn bãi chiến trường hộ, đúng là cái đồ báo hại em trai mà." Nhưng với tôn chỉ thà chết chứ không chịu nhục, chỉ cần mình mặt dày thì không ai làm gì được mình, cậu nhanh chóng thay đổi tâm thái.

Ngô Mặc lập tức nở nụ cười rạng rỡ, giơ tay phải vỗ mạnh vào vai Giải Ngữ Hoa một cách hào sảng: "Em không sao, đừng lo, mấy vấn đề nhỏ này không làm khó được em trai anh đâu." "Thật sự không sao chứ?" Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc với ánh mắt dịu dàng như nước, nhưng sâu thẳm trong đó là tình ý nồng đậm như sóng biển cuộn trào. "Em bảo đảm, chắc chắn không sao." Ngô Mặc đột nhiên ghé sát tai Giải Ngữ Hoa nói nhỏ: "Hoa ca, nếu anh không tin, em có thể đá anh một cái để anh thử xem lực đạo thế nào." Dứt lời, cậu chợt cảm thấy một cơn đau nhói ở thắt lưng.

Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy ngay ánh mắt đầy cảnh cáo của Giải Ngữ Hoa.

Hắc Nhãn Kính đứng bên cạnh nhìn không vô nữa, khẽ ho một tiếng rồi nói với Giải Ngữ Hoa: "Hoa gia, đây không phải chỗ để tâm tình đâu, không thấy tiểu tổ tông nhà tôi mệt lắm rồi sao?

Còn không mau tránh đường để em ấy lên bờ nghỉ ngơi." Ngô Tà ngồi trên lưng nhân ngư, nhìn Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa vây quanh Ngô Mặc hỏi han đủ điều mà tức đến mức sắp bốc khói đầu.

Hai cái gã này có ý gì đây?

Rõ mười mươi là đang muốn tranh giành em trai với mình mà!

Anh vừa định phát hỏa thì nghe thấy tiếng Vương Bàn Tử gọi lớn từ trên bờ: "Thiên Chân, mày cưỡi cái con gì đấy?

Có cắn người không?" "Hoa ca, em phải giúp anh em một tay đã, lát nữa nói chuyện sau nhé." Ngô Mặc mượn cớ Ngô Tà, tay phải bí mật đưa xuống nước gạt tay Giải Ngữ Hoa đang nhéo eo mình ra, rồi quay người chạy về phía Ngô Tà.

Hai anh em dắt nhân ngư chậm rãi đi về phía bờ.

Ngay lập tức, một đám người vây lại vì muốn nhìn cho rõ xem đây rốt cuộc là thứ gì.

Nhân ngư sợ hãi run lẩy bẩy, bèn nép sát vào Ngô Tà và Ngô Mặc, không dám tiến lên.

Đuôi nhân ngư ở dưới nước, nửa thân trên nổi trên mặt nước, bộ dạng tội nghiệp này gợi lên lòng trắc ẩn của không ít đấng mày râu có mặt ở đó.

Từng người một liếm môi, dùng ánh mắt khiển trách nhìn Ngô Tà, dường như đang trách sao anh lại có thể nhẫn tâm đối xử với cô nàng xinh đẹp này như thế.

Ngô Mặc chẳng thèm để tâm đến mấy trò đó.

Cậu chẳng buồn liếc mắt nhìn đám kia, cười nói với Vương Bàn Tử: "Bàn ca, có hứng thú không?

Để em dắt anh đi dạo một vòng nhé?" "Thật không?" Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức hào hứng: "Thứ này không cắn người chứ?" "Chắc chắn rồi." Ngô Mặc vỗ vỗ vào lưng nhân ngư, đắc ý nói: "Không tin anh cứ hỏi anh em, cưỡi con này cực kỳ êm luôn." "Bàn tử, mày lo mà giảm béo đi thì hơn." Ngô Tà nhún vai nói: "Cân nặng của chúng ta khác nhau, tao không đảm bảo thứ này chịu nổi sức nặng của mày đâu." Thấy cái vẻ khoe khoang của Ngô Tà, Vương Bàn Tử hừ một tiếng: "Cái này chắc chắn là do em trai tao tìm được, chứ có phải công lao của mày đâu mà đắc ý." Nghe mấy lời đối thoại không đâu vào đâu của mấy người này, trán Ngô Tam Tỉnh nổi đầy gân xanh, cả người run lên vì tức.

Cuối cùng không chịu nổi cơn giận, ông gầm nhẹ một tiếng: "Im mồm!

Tiểu Tà, mày cút lên đây cho tao, tao có chuyện muốn hỏi mày." Hai anh em nhìn nhau, không hiểu sao Tam thúc lại đột nhiên lên cơn như vậy.

Theo lý mà nói, sau khi gặp lại nhau sau cơn hoạn nạn thì phải ôm chầm lấy nhau, mừng mừng tủi tủi chứ?

Thế mà nghe giọng điệu của lão già này, sao cứ như có một cơn bão sắp ập đến vậy nhỉ?

Chẳng lẽ dây thần kinh nào của ông cụ lại chập rồi? "Anh, lão già tìm anh kìa, anh qua đó trước đi." Ngô Mặc đẩy Ngô Tà, nháy mắt với anh rồi nghiêm trang nói: "Anh đừng có chọc tức Tam thúc nhé, ông già rồi, lỡ tức quá mà ngất ra đấy thì em lại phải cõng, mệt lắm." Ngô Mặc cũng coi như là mặc kệ hết rồi.

Hình tượng cái gì chứ?

Cuộc đối thoại lúc nãy của cậu và anh trai chắc chắn đã bị đám người này nghe thấy hết rồi.

Đã thế thì bung xõa luôn.

Chỉ cần cậu thể hiện được thực lực thì chẳng sợ ai không phục.

Nếu thực sự có kẻ nào bướng bỉnh, cậu cũng không ngại xử lý luôn tại đây cho rảnh nợ, tránh việc ra ngoài lại thêm kẻ thù. "Yên tâm đi, anh sẽ nói chuyện hẳn hoi với Tam thúc." Ngô Tà không hiểu hết ý tứ trong lời Ngô Mặc, cứ ngỡ cậu khuyên mình đừng bướng với Tam thúc, cứ thuận theo ông mà nói.

Dù sao Tam thúc cũng lớn tuổi rồi, còn lặn lội đường xa đi xuống mộ, lỡ xảy ra chuyện thì sao?

Nhưng anh đâu có biết, Ngô Mặc là muốn nhắc anh đừng có một hơi thừa nhận với Tam thúc là có hai anh bạn trai, sợ lão già chịu không nổi cái kích thích lớn thế này mà tức chết.

“Em lại đây, chị có chuyện muốn nói với em.” Doãn Nam Phong véo tai Ngô Mặc, kéo cậu ta về phía góc khuất.

Chị ta thực sự không chịu nổi việc Ngô Mặc cứ gán ghép lung tung.

Nếu cứ để thằng nhóc này nói bừa thêm vài lần nữa, e là Giải đương gia sẽ nổi cơn tam bành với mình mất.

Chị ta quyết định làm người tốt một lần.

Tự mình ra mặt, thay cho cái tên Giải đương gia đầu óc kém cỏi kia mà vạch trần lớp giấy cửa sổ này, đánh thức cái đầu gỗ trước mặt.

“Chị ơi, đây là tai em mà, đau thật đấy.” Ngô Mặc khom lưng, lon ton lẽo đẽo theo sau Doãn Nam Phong như một tên tiểu nhị, miệng không ngừng van xin: “Chị gái xinh đẹp rộng lượng của em ơi, mắt chị như điện, còn bá đạo hơn cả tia X-quang, thế này được chưa ạ?” Cậu ta càng nói, Doãn Nam Phong càng tức giận, véo càng mạnh, nhanh chóng tạo thành một vòng tuần hoàn ác tính.

Hai người đi đến góc khuất.

Doãn Nam Phong nháy mắt ra hiệu cho Thanh Thanh Mạn.

Đối phương nhanh chóng hiểu ý tiểu thư, liền kéo mấy người cộng sự sang một bên, đứng ở chỗ không xa giúp hai người cảnh giới.

“Ngồi xuống đây, chị có chuyện muốn nói với em.” Doãn Nam Phong buông tay, cũng chẳng thèm bận tâm mặt đất có bụi bẩn hay không, liền ngồi phịch xuống.

Chương 488

“Chị ơi, cho em điếu thuốc.” Ngô Mặc cũng ngồi phịch xuống, chẳng khách khí chút nào, nói thẳng với Doãn Nam Phong: “Thuốc của chị ngon hơn của em, đừng có keo kiệt, chia em một điếu đi.” “Thằng nhóc thối.” Doãn Nam Phong lườm một cái, nhưng vẫn lôi hộp thuốc lá ra từ túi, rút một điếu đưa đến trước mặt Ngô Mặc, nói với giọng chẳng mấy thiện cảm: “Em nghiêm túc một chút đi, chị có chuyện muốn nói với em.” “Nói đi.” Ngô Mặc gật đầu.

Cậu ta ngậm thuốc vào miệng, lấy bật lửa châm xong, rít một hơi thật sảng khoái, nhả ra một làn khói, vừa xoa tai vừa oán trách: “Em là em trai kết nghĩa của chị mà, ra tay ác thật đấy.

Véo thêm vài cái nữa là em thành tai thỏ luôn rồi.” “Nếu có thể véo cho cái đầu gỗ của mày thông suốt thì tao không ngại thêm vài cái đâu.” Doãn Nam Phong lườm Ngô Mặc một cái, hừ một tiếng nói: “Thằng nhóc hỗn xược, mày là thật sự không hiểu hay là giả vờ không hiểu?” Lời nói không đầu không đuôi này khiến Ngô Mặc ngớ người.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn Doãn Nam Phong, nghi hoặc hỏi: “Chị ơi, có gì thì nói thẳng ra đi, chị nói vậy em tốn chất xám lắm.

Chị em mình đâu cần phải đoán già đoán non, hơn nữa, lòng dạ phụ nữ khó dò như kim dưới đáy biển, em làm sao biết chị nghĩ gì?” “Mày, làm tao tức chết rồi!” Doãn Nam Phong có chút bất lực.

Khoảnh khắc này chị ta mới hiểu được nỗi khổ của Giải Ngữ Hoa.

Thằng nhóc này đúng là một tên ngốc hai lúa, cứ vòng vo với nó thì cuối cùng chỉ có mình tức chết thôi.

Chị ta đưa tay túm lấy cổ áo Ngô Mặc, kéo cậu ta lại gần mình, hạ giọng nói: “Mày mù à?

Không nhìn ra Giải đương gia thích mày sao?

Còn cứ cố sống cố chết gán ghép lung tung cho tao, mày thật sự không sợ Tân Nguyệt phạn điếm với Giải đương gia đánh nhau à?” Lời này vừa thốt ra, như một tiếng sấm sét giáng xuống đầu Ngô Mặc.

Một làn khói thuốc lá đột ngột xộc vào cổ họng, Ngô Mặc không kìm được ho sặc sụa, “Khái khái khái.” Tiếng ho nghe thê lương xé ruột xé gan, khiến người nghe vừa khó chịu vừa đau lòng.

Doãn Nam Phong giật mình.

Vội vàng vỗ lưng Ngô Mặc, trong lòng không khỏi trách mình, có phải đã nói quá gấp không?

Mấy người anh em đều bước tới vài bước, muốn xem rốt cuộc Ngô Mặc bị làm sao?

Có phải bị nội thương gì không, nếu không sao lại ho đến mức này?

Tuy nhiên, vừa đến gần, đã bị Thanh Thanh Mạn giơ tay chặn lại: “Xin lỗi các vị, tiểu thư có chuyện muốn nói chuyện với Mặc thiếu, mong các vị đừng làm phiền.” “Cút!” Hắc Nhãn Kính mặt mày âm trầm, đưa tay đẩy Thanh Thanh Mạn ra liền định bước tới.

Giải Ngữ Hoa thậm chí còn chẳng thèm để ý đối phương, định đi thẳng qua.

“Tôi nói cô bị điếc à?” Vương Bàn Tử chống nạnh mắng: “Không nghe thấy anh em của tôi ho đến mức này sao?

Cô mau tránh ra đi, nếu không đừng trách Bàn gia này trở mặt đấy!" Trương Khởi Linh cũng phớt lờ Thanh Thanh Mạn, đi thẳng về phía bên phải.

"Không sao, mấy anh đừng qua đây vội, khái khái khái, em chỉ là bị sặc thuốc thôi." Ngô Mặc nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu nhìn về phía này, sợ họ và Thanh Thanh Mạn động thủ, liền vội xua tay nói: "Khái... em và chị có chuyện, lát nữa sẽ nói với mấy anh, khái khái." Sau khi đuổi mấy người anh em đi, Ngô Mặc phải mất một lúc lâu mới ngừng ho.

"Chị ơi, vừa nãy chị nói cái gì vậy?" Cậu ta dập tắt đầu thuốc, hít một hơi thật sâu không khí trong lành, trợn tròn mắt nhìn chằm chằm Doãn Nam Phong, vẻ mặt không thể tin nổi: "Em không nghe nhầm chứ, chị nói Hoa ca của em thích em á?" "Đúng, ý của chị là vậy đó." Doãn Nam Phong cũng liều luôn, đằng nào cũng nói ra rồi, dứt khoát nói cho rõ ràng.

Để khỏi phải nhìn cái tên Giải đương gia kia cả ngày lườm nguýt mình.

Cứ như thể mình là người nhất định phải bám lấy anh ta vậy, không biết nghĩ sao nữa.

"Vãi chưởng, chị làm em hết hồn!" Ngô Mặc vỗ vỗ ngực, thở phào một hơi, may mắn nói: "Cái đó chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao?

Em là em trai kết nghĩa của anh ấy, anh ấy thích em thì không phải là bình thường à?" "Chị ơi, chị đừng trách em nói chị mắt kém nhé." Ngô Mặc thở phì phò, ngay sau đó lại thêm một câu: "Mắt chị đâu chỉ là kém, mà gần như là mù rồi ấy chứ." Người ngoài không nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, nhưng Thanh Thanh Mạn nghe không sót một chữ nào.

Cô ta cắn chặt môi dưới không để mình bật cười, thậm chí không dám quay đầu nhìn tiểu thư.

Lúc này cô ta không cần quay đầu cũng có thể tưởng tượng ra sắc mặt của tiểu thư.

Chắc chắn là trắng lẫn hồng, hồng lẫn đen, chẳng khác gì bảng màu.

Thanh Thanh Mạn phục Ngô Mặc sát đất.

Theo cô ta thấy, nói về tài làm người khác tức điên lên, thì mười vị Trương hội trưởng trong tiệm cũng không bằng được vị Mặc thiếu gia này.

Doãn Nam Phong tức đến bốc hỏa tam trượng, cảm thấy mình và Ngô Mặc gần như không cùng một tần số.

Chị ta thực sự không thể kiểm soát được cảm xúc, túm lấy cánh tay Ngô Mặc, nghiến răng nghiến lợi từng chữ một nói: “Cái loại thích mà chị nói, là cái loại *yêu*, mày hiểu không?” Ngô Mặc im lặng.

Nhíu mày nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Doãn Nam Phong, lại quay đầu nhìn lướt qua Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cùng những người khác đang lo lắng nhìn về phía này, rồi chìm vào suy tư.

Cậu ta dường như đã hiểu đôi chút ý trong lời nói của Doãn Nam Phong, bắt đầu hồi tưởng lại những đoạn ký ức khi ở bên mấy người anh em.

Doãn Nam Phong nhận thấy thần sắc Ngô Mặc thay đổi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng thầm nhủ: “Giải đương gia à, vì anh mà lão nương này đã phá lệ rồi đấy nhé.

Sau này hợp tác mà anh không nhường tôi vài phần thì có lỗi với công sức gõ mõ này của tôi lắm.” Để tiện suy nghĩ, Ngô Mặc lại lấy ra một điếu thuốc, vừa hút vừa nghiền ngẫm chuyện này.

Nhưng càng nghĩ cậu ta càng thấy Doãn Nam Phong đang nói bậy.

Nhà ai thích người ta lại cứ hễ ở cạnh là đánh người ta chứ?

Chẳng phải đều phải ngậm trong miệng sợ tan chảy, nâng trong tay sợ rơi vỡ sao?

Mà còn mình nữa thì sao?

Từ đầu đến cuối bị Hoa ca đánh bao nhiêu lần rồi?

Mông muốn nát đến nơi, mấy lần ngồi xuống còn khó khăn.

Loại này mà cũng tính là thích ư?

Chẳng phải hoàn toàn là nói bậy à?

Nếu nói người đối xử tốt nhất với mình, thì xem đi xem lại, hình như cũng chỉ có Bàn ca thôi đúng không?

Lại còn nấu cơm cho mình, lại quan tâm đến an nguy của mình, đó mới là yêu thật lòng chứ?

Nhưng Bàn ca không phải đã có Vân Thải rồi sao?

Chẳng lẽ anh ấy muốn *ăn cả đôi* à?

Ngô Mặc trời sinh thích thẳng thắn.

Cậu ta không phải cái loại người chó chết biết rõ người khác thích mình mà vẫn giả vờ không biết, cố ý trêu đùa đối phương.

Giả như có người ngoài nói thích cậu ta?

Nếu không thích, cậu ta có thể trực tiếp cho đối phương một cái tát bốp.

Rồi còn hỏi dồn đối phương thích mình ở điểm nào?

Cậu ta có thể sửa.

Nhưng huynh đệ sinh tử lại thích mình ư?

Điều này khiến Ngô Mặc cảm thấy có chút khó xử.

Tuy nhiên, cậu ta nghĩ lại, một thằng đàn ông đích thực thì không nên ấp a ấp úng.

Cậu ta xác nhận mình không có tình cảm nào ngoài tình huynh đệ với Vương Bàn Tử, vậy thì chuyện này phải giải quyết ngay lập tức.

Lãng phí thêm một giây cũng là không tôn trọng anh em.

Còn về chuyện chị Nam Phong nói Hoa ca thích mình ư?

Đợi giải quyết xong Bàn ca rồi, hãy tính toán kỹ càng xem chuyện này thật giả thế nào.

Cậu ta thì không ngại người thích mình là nam hay nữ, nhưng cái kiểu này thì ít nhất cũng phải làm rõ chứ?

Nhăn nhó, ấp úng như mấy cô gái nhỏ thì thật vô vị.

Một thằng đàn ông đích thực thì phải chủ động tấn công, đối mặt với khó khăn chứ!

Nghĩ đến đây, ánh mắt cậu ta trở nên kiên định.

Cậu ta nghiến răng ném điếu thuốc xuống đất, quay đầu nhìn Doãn Nam Phong, trầm giọng nói: “Chị ơi, em đại khái đã hiểu rồi, em đi giải quyết trước, lát nữa sẽ nói chuyện sau.” “Hả?” Doãn Nam Phong chớp chớp mắt.

Không ngờ Ngô Mặc lại cứng rắn đến vậy?

Chuyện như thế này mà lại nói hỏi là hỏi ngay ư?

Ngay sau đó, nội tâm chị ta phấn khích tột độ, cảm giác này còn khiến người ta sôi máu hơn cả khi chạm trán cơ quan nữa.

Chương 489

Doãn Nam Phong trợn tròn mắt, nhìn bóng lưng Ngô Mặc đầy mong đợi.

Chị ta khao khát muốn biết, khi Ngô Mặc hỏi Giải Ngữ Hoa, vị Giải đương gia vốn luôn thâm sâu tính toán kia sẽ có phản ứng như thế nào?

Nghĩ thôi mà đã thấy kích động rồi.

Ngô Mặc mặt lạnh như tiền đi thẳng đến chỗ Giải Ngữ Hoa và mấy người kia.

Cái dáng vẻ nghiêm túc đó khiến mấy người anh em lo lắng cực độ, liền xúm lại đón.

“Tiểu Mặc, sao vậy?” Giải Ngữ Hoa khẽ nhíu mày, lên tiếng gọi Ngô Mặc: “Vừa nãy sao lại ho dữ dội thế, có chỗ nào không khỏe à?” Ngô Mặc không nói một lời.

Nhíu mày nhìn Giải Ngữ Hoa một cái, trầm ngâm một lát rồi mở miệng: “Mấy anh ơi, em có chút chuyện muốn nói với Bàn ca, làm phiền mấy anh tránh ra một chút được không?” Cậu ta rất ít khi dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy để nói chuyện.

Khiến mấy người kia hoang mang, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Bàn ca, anh đi với em một lát.” Ngô Mặc kéo Vương Bàn Tử đi về phía một góc khuất khác.

Vương Bàn Tử ngơ ngác.

Nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Ngô Mặc, anh ta lại lo lắng hỏi: “Tiểu Mặc, chuyện gì vậy?

Thần thần bí bí thế?

Có ai bắt nạt em à?

Nói với Bàn ca, anh giết chết nó!" "Ai.

Quả nhiên là vậy." Ngô Mặc thầm thở dài trong lòng, càng tin chắc phán đoán của mình không sai.

Vốn dĩ Doãn Nam Phong đang cười tươi rói.

Nhưng khi nhìn thấy Ngô Mặc kéo Vương Bàn Tử đi về phía góc khuất, nụ cười của chị ta đông cứng lại.

Cậu ta muốn làm gì?

Mắt Doãn Nam Phong trợn đến mức muốn lồi ra ngoài.

Với sự hiểu biết của chị ta về Ngô Mặc, e là có chuyện gì đó đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát rồi.

"Anh, lại đây, hút điếu thuốc." Ngô Mặc kéo Vương Bàn Tử đến chỗ khe hở liên thông, ngồi xổm xuống lấy thuốc ra đưa cho anh ta.

Vương Bàn Tử nhận lấy nhưng không hút, thay vào đó nhìn chằm chằm Ngô Mặc hỏi dồn: "Có chuyện gì thì nói với anh, khó khăn đến mấy cũng không sợ, có anh đây rồi." "Hút thuốc trước đi." Ngô Mặc châm thuốc cho Vương Bàn Tử, mình cũng ngậm một điếu, bắt đầu hút.

Hai người đều là con nghiện thuốc lá, bình thường đã quen ngồi xổm bên đường hút thuốc.

Vương Bàn Tử cũng không nghĩ nhiều.

Cứ tưởng Ngô Mặc lên cơn nghiện, sợ mấy người anh em khác nói nên mới làm ra cái vẻ này.

Dù sao thì thằng nhóc thối này cũng có tiền án tiền sự rồi.

Trước đây lúc nằm viện, để được hút thuốc, đúng là nó đã dùng đủ mọi thủ đoạn.

Ngô Mặc hút hai hơi thuốc, ngẩng đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Cắn răng một cái, liền trực tiếp mở miệng hỏi: "Bàn ca, anh có phải là thích em không?" "Khái khái khái." Vương Bàn Tử bị sặc đến ho sặc sụa, vỗ ngực điên cuồng mãi mà không dịu.

Lần này ánh mắt mọi người lại bị thu hút tới.

Lần lượt bắt đầu cảnh giác.

Trong hang động này có phải tồn tại loại virus nào đó không?

Nếu không tại sao hai người này lại lần lượt ho dữ dội như vậy?

"Bình tĩnh đi." Ngô Mặc vỗ lưng Vương Bàn Tử, miệng nghiêm mặt nói: "Bàn ca, anh đừng nghĩ nhiều, em không trách anh, em chỉ muốn nói rõ ràng với anh thôi." Vương Bàn Tử bị sặc đến mức không nói được một lời, đành phải nghe Ngô Mặc nói tiếp: "Chuyện này nói rõ ràng sớm thì tốt hơn.

Anh thích em, em cũng có thể hiểu, dù sao thì anh em đây cũng đẹp trai mà.

Nhưng em nghĩ đi nghĩ lại, đối với anh em chỉ có tình huynh đệ thôi, không có tình yêu nam nữ đâu." Ngô Mặc thao thao bất tuyệt nói một tràng.

Tư tưởng trọng tâm là khuyên Vương Bàn Tử đừng nghĩ ngợi lung tung.

Anh em thì vẫn là anh em, còn những thứ khác thì thôi đi.

Vương Bàn Tử vừa tức vừa vội, phổi suýt chút nữa thì ho ra ngoài.

Mãi một lúc lâu cuối cùng cũng nặn ra được một câu: “Ông đây yêu mày ư?

Đánh rắm!

Mày nghĩ ông đây là cái thằng mù đó à?” Câu nói này thét lên quá đột ngột, nhất thời gây ra ba tầng sóng.

Sau đó vang vọng khắp cả hang động.

Khiến Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà đang nói chuyện bên cạnh, cùng với Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và những người khác, cằm suýt rớt xuống đất.

Doãn Nam Phong hoang mang.

Chị ta đoán rằng mọi chuyện sẽ không diễn biến theo cách mình nghĩ.

Nhưng chị ta làm sao có thể ngờ được, Ngô Mặc lại lệch lạc đến mức này?

“Vãi chưởng, sao lại lôi Kính ca vào nữa rồi?” Ngô Mặc nhéo trán, ngắt lời Vương Bàn Tử: “Khoan đã, để tôi sắp xếp lại đã, cái quái thai gì thế này?” Lúc này Vương Bàn Tử mới nhận ra mình vừa nói gì.

Nhưng đã không kịp nuốt lời lại rồi.

Giải Ngữ Hoa nhìn Hắc Nhãn Kính một cái đầy ẩn ý, biểu cảm lạnh như băng.

Hắc Nhãn Kính nhướn mày, trong lòng thầm khen Vương Bàn Tử.

Anh ta không ngờ, chuyện này cuối cùng lại do Vương Bàn Tử giúp anh ta vạch trần lớp giấy cửa sổ.

Xem ra về có thể mời tên Bàn Tử chết tiệt này đi uống rượu, bày tỏ lòng cảm ơn.

Ngô Mặc cảm thấy mọi chuyện càng ngày càng phức tạp.

Theo suy nghĩ ban đầu của cậu ta, Kính ca thích anh trai mình.

Thế mà bây giờ từ miệng Bàn ca lại biến thành thích mình ư?

Ngô Tam Tỉnh không ngừng đấm ngực.

Cháu trai lớn bên này còn chưa nói rõ ràng, cháu trai nhỏ bên kia lại xảy ra sơ suất.

Quá đáng hơn nữa, hai người lại còn dính dáng đến cùng một người.

Cái họ Tề này đúng là đang nhảy múa trên đầu nhà họ Ngô, thật là không thể nhịn được nữa rồi!

Lúc này, cả hang động chìm trong tĩnh lặng.

Không ai dám lên tiếng, chỉ sợ rước họa vào thân.

Mấy vị gia đang là trung tâm của câu chuyện, đều là những kẻ giết người không chớp mắt.

Lén lút xem náo nhiệt thì được.

Công khai cười nhạo?

Đó là tự tìm đường chết.

Nhưng nói thật, những kẻ sống dao động máu này đối với những chuyện như vậy không coi trọng lắm.

Cùng lắm là để mua vui, có chút chuyện để bàn tán thôi.

Thật sự mà nói có kỳ thị gì ư?

Điều đó là không thể.

Mỗi người có sở thích khác nhau.

Chương 490

Mạng sống còn không biết lúc nào mất, thích một người cùng giới tính thì tính là cái thá gì.

Ngô Mặc không chớp mắt nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, trầm giọng nói: “Bàn ca, anh em mình là huynh đệ sinh tử, lời anh vừa nói là thật sao?” Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Ngô Mặc.

Vương Bàn Tử trong lòng than vãn một tiếng, trách mình lỡ lời, đã nói ra sự thật.

“Phải, cũng có thể là không phải.” Anh ta không thể xác định, chỉ có thể trả lời một cách mơ hồ.

“Ừm, em hiểu rồi.” Ngô Mặc vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử, rồi lại ngồi xổm xuống.

Sau đó tiếp tục hút thuốc.

Ngô Mặc không chút biểu cảm.

Ngũ quan dường như phủ một lớp sương lạnh, giữa lông mày và ánh mắt toát ra vẻ nghiêm túc và trầm trọng, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức lạnh lẽo.

Mặc dù chỉ số EQ của cậu ta có thấp đến mấy, đầu óc có thiếu một sợi dây đi chăng nữa.

Lúc này cũng đã hiểu ra, rốt cuộc Doãn Nam Phong và Vương Bàn Tử đang nói gì.

Để tìm hiểu nguyên nhân.

Cậu ta ngồi ở góc khuất im lặng không nói, miệng hút thuốc liên tục, căn bản không ngừng.

Tay không ngừng lau chùi con dao găm bên hông, dường như đang chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

Cái dáng vẻ “người sống chớ lại gần” của Ngô Mặc khiến mấy người anh em sau lưng dựng hết cả tóc gáy.

Chẳng phải nói con người đều có bản năng tránh hung tìm lành sao.

Ngay cả Ngô Tam Tỉnh đang định đến mắng cậu ta cũng dừng bước, do dự không biết có nên đổi thời gian để nói chuyện với cậu ta không.

Vương Bàn Tử cảm nhận được sát khí từ Ngô Mặc, lại nhìn con dao găm trong tay cậu ta, không khỏi nuốt nước bọt.

Anh ta thật sự hối hận vì mình đã lỡ miệng quá nhanh.

Bị Ngô Mặc kích động một chút, trong lúc vội vàng không kiềm chế được, đã vạch trần chuyện này.

Anh ta trong lòng không ngừng cầu nguyện, hy vọng Ngô Mặc nhất định phải bình tĩnh, đừng thật sự nhất thời bốc đồng mà gây ra đại họa.

Hắc gia chỉ là thích mày thôi, đâu đến nỗi phải chết!

Hắc Nhãn Kính trong lòng bồn chồn lo lắng.

Muốn tiến lên nói chuyện với Ngô Mặc, nhưng nhìn dáng vẻ của cậu ta rõ ràng là không muốn nói chuyện, vì vậy nhất thời cũng bứt rứt.

Giải Ngữ Hoa cũng có tâm trạng rất phức tạp.

Vương Bàn Tử đột nhiên làm rõ mối quan hệ này khiến anh ta có chút bất ngờ.

Thêm vào đó, nhìn thái độ của Ngô Mặc lúc này không đúng, càng không biết có nên chủ động nói ra suy nghĩ của mình hay không?

Nhất thời, trong lòng mọi người đều có nỗi khổ và vấn đề của riêng mình, không ai lên tiếng nói chuyện nữa.

Tất cả mọi người đều cho rằng Ngô Mặc ghét bỏ mối quan hệ này, cho nên mới tỏa ra khí lạnh, để biểu đạt ý chống đối trong lòng mình.

Không ngờ trong đầu cậu ta lúc này chỉ có một suy nghĩ, đó chính là *tại sao*?

Hoa ca và Kính ca tại sao lại thích mình?

Bọn họ ham muốn điều gì chứ?

Nói về ngoại hình ư?

Ngô Mặc không phải tự hạ thấp mình, với vẻ ngoài, dáng người của Hoa ca nhà cậu ta, đích thị là một mỹ nam tử rồi.

Kính ca cũng không kém cạnh.

Nếu anh chàng này mà thật sự có ý "thả thính", thì chỉ cần vẫy tay một cái, đám người hâm mộ chắc chắn sẽ đông như bầy ong vỡ tổ.

Vậy bọn họ thích mình ở điểm nào chứ?

Nói thật khó nghe.

Ngoại trừ việc đôi khi đầu óc mình không được linh hoạt ra, thì xét về ngoại hình, xét về tiền trong túi, không có điểm nào thắng được người khác cả.

Chẳng lẽ thật sự như câu nói cũ, người thiếu thốn cái gì thì sẽ theo đuổi cái đó sao?

Vậy Hoa ca và Kính ca là thiếu não sao?

Ngô Mặc trăm mối không gỡ.

Cậu ta suy nghĩ mãi, không hiểu mình có ưu điểm gì.

Càng tính toán, càng thấy vấn đề nằm ở hai vị kia.

Cậu ta không mở miệng nói chuyện, không ai dám lên tiếng.

Ngay cả Doãn Nam Phong cũng không dám chọc vào Ngô Mặc lúc này.

Không thể không thừa nhận một điều.

Khi Ngô Mặc mặt lạnh tanh ngồi ở đó, toát ra một khí chất đại ca, khiến người ta có cảm giác không thể trêu chọc.

Thời gian từng phút từng giây trôi đi, đã là mười hai giờ đêm.

Mặc dù trong địa cung, thời gian không có nhiều tác dụng.

Nhưng để mọi người hồi phục thể lực, họ nhất trí cho rằng sẽ nghỉ ngơi một đêm ở hang động này.

Dù sao thì sau này còn có cơ hội nghỉ ngơi nữa không, ai mà biết được.

May mắn là trên đường chạy trốn vẫn còn vài cái lều và túi ngủ.

Sau khi mấy người cộng sự dựng xong lều, ăn uống xong xuôi, từng người một chui vào túi ngủ không còn bận tâm đến chuyện gì khác nữa.

Chuyện xem náo nhiệt như thế này, vẫn nên biết điểm dừng.

Vạn nhất mà chọc giận vị Mặc gia này, nhìn con mỹ nhân ngư dưới nước kia đi, e là kết cục của mình cũng chẳng tốt đẹp hơn là bao.

“Tiểu Mặc, ăn chút gì đi em.” Ngô Tà bưng hộp đồ hộp, cẩn thận rón rén đến bên cạnh Ngô Mặc, hạ giọng nói: “Lời của tên Bàn Tử chết tiệt kia, em đừng để bụng, đầu óc hắn đôi khi không bình thường đâu.” Anh ấy cũng liều luôn rồi.

Để an ủi em trai ruột của mình, đành phải đẩy Vương Bàn Tử ra.

Ai bảo cái tên khốn kiếp đó, đột nhiên lại phun ra một câu như vậy, suýt chút nữa đã dọa chết anh ấy và Tam thúc.

Ngô Tà rất thông minh.

Chẳng qua trước đây anh ấy không nghĩ đến những chuyện này, vẫn luôn cho rằng tên mù đó hợp tính với em trai mình.

Nhưng Vương Bàn Tử vừa vạch trần lớp giấy cửa sổ này.

Anh ấy lặp đi lặp lại suy xét những chuyện trong quá khứ, có lẽ thật sự là có khả năng đó.

Nếu không thì rất khó giải thích, cái tên ham tiền đó, không những huấn luyện mình, mà còn nhiều lần cứu mạng mình nữa.

Anh ấy làm gì có mặt mũi lớn đến thế, mà có thể khiến tên mù đó nhìn bằng con mắt khác.

Ngô Mặc không nhận, cũng không đáp lời.

Cậu ta lúc này đang băn khoăn một chuyện, có nên noi theo tác phong tốt đẹp của thanh niên ưu tú, không hiểu thì hỏi luôn không nhỉ?

Trong hang động, ngoại trừ mấy người anh em này không ngủ được, những người còn lại đều đã chìm vào giấc mộng.

Trên mặt đất vứt lung tung mấy chục mẩu thuốc lá, đầu ngón tay Ngô Mặc cũng đã bắt đầu ố vàng.

Ngô Tà không dám rời xa em trai mình quá.

Ở đây chỉ có anh ấy biết, vết thương sau lưng Ngô Mặc nghiêm trọng đến mức nào.

Trước đây nếu không phải Ngô Mặc đã đặc biệt nhắc nhở anh ấy.

Chương 491

Đừng nhắc đến vết thương sau lưng mình, sợ có kẻ lòng dạ bất chính, Ngô Tà đã sớm nói ra chuyện này rồi.

Ngô Mặc còn muốn hút thêm một điếu nữa, kết quả sờ vào túi, hộp thuốc rỗng tuếch.

Lúc này cậu ta mới nhận ra, mình không biết từ lúc nào đã hút hết hai bao thuốc lá rồi.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính vẫn luôn nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Thấy cậu ta hút thuốc không ngừng, muốn ngăn lại, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào.

Phải biết rằng có những chuyện một khi đã vạch trần, có những lời sẽ không tiện nói ra nữa.

Quan trọng nhất là, anh lấy lập trường gì để khuyên ngăn đây?

Ngô Mặc chỉ cảm thấy chuyện này nếu không làm rõ, thì như một tảng đá lớn đè nặng trong lồng ngực, đè đến mức cậu ta không thở nổi.

“Mẹ kiếp, ông đây lại không phải là con gái nhỏ, nhăn nhó làm cái quái gì, dứt khoát hỏi cho rõ ràng một thể!” Cậu ta cắn răng một cái, đứng dậy, đi về phía Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính.

“Tiểu...” Ngô Tà đưa tay muốn kéo Ngô Mặc lại, nhưng chậm một bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn em trai mình đi về phía hai người kia.

Ngô Mặc đứng trước mặt Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính, trầm giọng nói: “Hoa ca, Kính ca, hai anh có tiện qua bên kia nói chuyện không?” Hai người nhìn nhau một cái, không hiểu Ngô Mặc có ý gì?

Chuyện này còn có thể nói chuyện cùng nhau sao?

Ngô Mặc nghĩ rất rõ ràng, từng người một mà nói chuyện thì tốn công sức biết bao nhiêu.

Chi bằng ba người đối mặt nhau, có gì nói đó, có gì cứ nói toẹt ra, hỏi cho rõ ràng, sau đó hẵng tính đến chuyện tiếp theo.

"Được." Giải Ngữ Hoa giọng có chút khô khốc, gật đầu với Ngô Mặc.

"Khái, được." Hắc Nhãn Kính hiếm khi cạn lời, ngoài việc đáp lại một tiếng ra, những lời thừa thãi khác đều không biết nói gì.

Ba người đi về phía góc khuất.

Sợ bị người khác làm phiền, Ngô Mặc lại đặc biệt đi sâu vào khe hở.

Chỗ này khá yên tĩnh, thích hợp để nói chuyện riêng tư.

Cậu ta đâu có rộng lượng đến thế.

Để người khác đem chuyện của mình ra làm trò cười.

"Tôi điên mất, chuyện này có liên quan gì đến Hoa gia chứ?" Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, gãi gãi đầu, quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú ở không xa, vẻ mặt ngơ ngác.

Hoắc Tú Tú vẫn luôn chú ý động thái bên phía Ngô Mặc.

Cô bé nhận thấy Tiểu Mặc ca ca không chỉ gọi vị Hắc gia kia, mà còn gọi cả Tiểu Hoa ca ca đi nữa.

Trong đầu cô bé chợt lóe lên một ý nghĩ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cổ ngữ có câu, ai động lòng trước người đó xui xẻo.

Tình trạng căng thẳng hiện tại của hai vị trước mắt chính là minh họa tốt nhất cho câu nói này.

Một trong số họ đã ngạo mạn cả trăm năm.

Từng trải qua vô số phong ba bão táp, kiến thức đủ loại yêu ma quỷ quái, cho dù đối mặt với hiểm cảnh, vẫn giữ nụ cười trên môi, chẳng mảy may bận tâm.

Vị còn lại thì bằng cơ thể thiếu niên, đã gánh vác một gia tộc lớn mạnh.

Dù bốn bề là địch, nội loạn ngoại hoạn, mạng sống ngàn cân treo sợi tóc, cũng vẫn ung dung đối mặt, giữ vững bình tĩnh.

Thế nhưng, hai vị đại gia ngạo mạn và phóng túng như vậy, giờ đây đối mặt với Ngô Mặc trước mắt.

Cái gọi là bình tĩnh?

Cái gọi là ung dung?

Tất cả đều không cánh mà bay.

Trong lòng chỉ còn lại sự lo lắng bất an, ngay cả dũng khí để mở lời cũng không còn.

Đứng ở đó như những phạm nhân chờ đợi phán quyết.

Hoàn toàn không biết sau khi Ngô Mặc mở miệng vào giây tiếp theo, sẽ mang lại kết cục gì cho mình.

Ngô Mặc không phải cái loại hèn nhát chờ người khác mở miệng.

Chỉ thấy cậu ta nhíu mày, đánh giá Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính vài lượt, sau đó nổ phát súng đầu tiên về phía Giải Ngữ Hoa: “Hoa ca, chị Nam Phong nói anh thích em, là thật sao?” Giọng nói của Ngô Mặc truyền vào tai Giải Ngữ Hoa.

Hệt như tiếng sấm sét nổ vang, làm nổ tung nốt chút lý trí còn sót lại của anh ta thành từng mảnh.

Tuy rằng trong lòng anh ta đã có chút đoán được.

Nhưng khi lời này thật sự từ miệng Ngô Mặc hỏi ra, anh ta lại có chút băn khoăn.

Không biết có nên thừa nhận hay không?

Dù sao trạng thái hiện tại của Ngô Mặc, không giống với cái kiểu xấu hổ và vui mừng khi biết có người thích mình.

Còn một điểm nữa, anh ta thực sự không ngờ, lại là Doãn Nam Phong, người phụ nữ đó, đã giúp mình vạch trần lớp giấy cửa sổ này.

Nhất thời trong lòng trăm mối ngổn ngang, cũng không nói rõ được là cảm giác gì?

Có bứt rứt, có cảm kích.

Bứt rứt vì chuyện riêng tư như vậy, sao có thể để người ngoài nhúng tay vào chứ?

Cảm kích vì nếu chị ta không nói rõ, e là thằng nhóc này cả đời cũng sẽ không hỏi mình câu này.

Ngô Mặc vẫn nhìn chằm chằm Giải Ngữ Hoa, không bỏ sót bất kỳ biểu cảm nào trên mặt anh ta.

Nhìn thấy trong mắt anh ta thoáng qua một tia do dự, trong lòng cậu ta lập tức hiểu ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chị Nam Phong nói không sai.

Hoa ca đúng là thích mình, hơn nữa còn là loại tình cảm đặc biệt đó.

Nhưng Ngô Mặc không vội mở lời như thường lệ, mà chỉ lặng lẽ nhìn Giải Ngữ Hoa, muốn đích thân nghe được câu trả lời từ miệng

anh ta.

“Phải, Tiểu Mặc, anh thích em, không, phải là anh *yêu* em.” Giải Ngữ Hoa tay phải siết chặt thành nắm đấm, nghiến răng, nói toẹt những lời trong lòng ra.

Câu nói này anh ta nói rất dứt khoát, dường như đã dùng hết toàn bộ sức lực, chỉ để Ngô Mặc hiểu rõ tâm ý của mình.

Theo lời nói này thốt ra, thần sắc của Hắc Nhãn Kính trở nên cực kỳ khó coi, nhìn Giải Ngữ Hoa bằng ánh mắt phức tạp.

Cảnh tượng tận mắt nhìn người khác tỏ tình với đối tượng mình thầm thương trộm nhớ ngay trước mặt mình.

Hắc gia anh ta trăm năm nay cũng chưa từng trải qua.

“Ok, Hoa ca, em hiểu rồi.” Ngô Mặc gật đầu, không nói thêm gì nữa, liền chuyển ánh mắt sang Hắc Nhãn Kính, trầm giọng nói: “Kính ca, anh cũng nghe rồi đó, Bàn ca nói với em là anh cũng thích em?

Thật sao?” “Không sai.” Hắc Nhãn Kính không hề rề rà, dứt khoát thừa nhận, đồng thời còn hỏi ngược lại Ngô Mặc một câu: “Tiểu tổ tông, tâm ý của tôi dành cho em, lẽ nào em thật sự không nhìn ra sao?” “Cho em điếu thuốc.” Ngô Mặc không trả lời trước, mà ngược lại đưa tay về phía Hắc Nhãn Kính, thúc giục: “Em hết thuốc rồi, em biết anh còn mà, bớt nói nhảm đi, nhanh lên.” “Hút ít chút không được sao?” Hắc Nhãn Kính nói thì nói vậy, nhưng vẫn rút hộp thuốc ra, lấy một điếu thuốc lá đưa đến trước mặt Ngô Mặc, rồi lại lấy bật lửa giúp cậu ta châm.

Ngô Mặc rít một hơi thật mạnh, cố sức vò đầu bứt tóc, có chút phiền não bất an.

Cuối cùng, lòng bồn chồn khó chịu, cậu ta dứt khoát ngồi phịch xuống đất.

Ngẩng đầu nhìn Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính, nghiêm mặt nói: “Hai anh ơi, suy nghĩ của hai anh lát nữa hẵng nói, trước tiên nghe em nói cảm nghĩ của em được không?” “Được, em nói đi.” “Ừm.” Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa cũng ngồi xuống, ba người giống như đang chơi đấu địa chủ vậy, ngồi thành hình tam giác.

“Nói thật, em thích hai anh.” Ngô Mặc vừa mở miệng đã ném ra một quả bom, suýt chút nữa làm lật đổ hai vị trước mặt.

May mà hai người này đã có kinh nghiệm, biết thằng nhóc này phía dưới chắc chắn còn có lời khác.

Thế là đành cố gắng kiềm chế cảm xúc trong lòng, yên lặng chờ cậu ta nói tiếp.

Quả nhiên, chỉ thấy Ngô Mặc tiếp tục mở miệng nói: “Nhưng cái kiểu thích của em chắc không giống cái kiểu mà hai anh nói đâu nhỉ?

Em không hiểu tình yêu là gì, nhưng em biết, khi cần thiết, anh em này có thể hi sinh cả mạng sống cho hai anh.

Kính ca, dạo trước anh cứ kéo em đi xem mấy cái phim truyền hình tình cảm đó, trong đó mấy cặp nam nữ chính, mỗi lần nói yêu ai thì đều là ngày đêm tơ tưởng, ăn không ngon ngủ không yên, đúng không?

Chương 492

Nhưng em đâu có thế, mỗi ngày em ăn ngon, ngủ no, ngay cả mơ cũng rất ít khi mơ, em vừa nghĩ rồi, cái gì có thể khiến em mất ngủ, e là chỉ có phá sản thôi.” Giải Ngữ Hoa nghe xong Ngô Mặc nói vậy, liền quẳng một ánh mắt sắc lẻm về phía Hắc Nhãn Kính, hận tên này đã làm hư Ngô Mặc.

Hắc Nhãn Kính cũng chẳng khá hơn là bao.

Anh ta lúc này thật sự hối hận, dạo trước có phải là ăn no rửng mỡ không?

Không có việc gì lại tự đào hố to cho mình?

Hai người lúc này chỉ có một suy nghĩ, về nhà sẽ đập nát cái TV.

Ngô Mặc không thèm để ý đến hai người họ, thao thao bất tuyệt nói rất nhiều.

Trọng tâm chỉ có một suy nghĩ.

Đó là cái loại tình yêu mà các nhân vật nam nữ chính trong phim truyền hình nói đến, cậu ta thật sự không biết có ý nghĩa gì, cũng không có cảm xúc gì.

Ngay sau đó cậu ta chuyển giọng, lại bắt đầu nói ra một suy nghĩ khác của mình.

“Hoa ca, anh nói yêu em ư?” Cậu ta rít một hơi thuốc, trầm ngâm một lát rồi nói: “Nhưng mấy cái loại tổng tài bá đạo gì đó, thích một người không phải là phải cung phụng lên sao?

Anh em mình không nói đến chuyện ngậm trong miệng sợ tan chảy gì đó, nhưng cũng không thể cầm gậy lên đánh người ta một trận chứ?

Như cái mông của em bây giờ này, toàn chai sạn hết rồi, tất cả đều là nhờ ơn lão nhân gia anh ban cho đấy nhỉ?

À đúng rồi, còn cả eo nữa, cũng bầm tím hết rồi.” Vừa nói, cậu ta vừa chỉ vào phần eo, oán trách: “Nếu cái này cũng tính là yêu, thì tình yêu của anh cũng nặng nề quá rồi đấy nhỉ?

Cái này là chết rồi cũng phải yêu sao?

Anh em mình không nói gì khác, nếu thật sự ở bên nhau, thì cái này của anh tính là bạo hành gia đình đấy nhé?” Giải Ngữ Hoa tức đến mức mặt mày lúc xanh lúc hồng.

Yêu hay không yêu cứ tạm gác sang một bên.

Lúc này anh ta chỉ muốn đánh cho thằng khốn này một trận ra trò, anh ta làm sao lại không nhìn ra mình đã cưng chiều nó đến mức nào rồi chứ?

Chỉ thiếu nước muốn sao mà không cho mặt trăng.

Nhưng tại sao nó chỉ nhớ mình đánh nó?

Mà không nghĩ xem mình tại sao lại đánh nó chứ?

Không nói gì khác, chỉ bằng những lời nó đang nói đây, chẳng phải đã rất đáng ăn đòn rồi sao?

Hắc Nhãn Kính cố sức cấu vào đùi mình, nỗ lực tự nhủ nhất định đừng cười ra tiếng.

Mặc dù tình cảm ba người khá phức tạp.

Nhưng cách xử lý của Ngô Mặc như thế này, cũng là điều anh ta nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Cùng với những lời oán trách ngày càng nhiều của Ngô Mặc, nhìn cái dáng vẻ mặt mày xám xịt của Giải đương gia, Hắc Nhãn Kính thực sự không kiềm chế được cảm xúc, khóe miệng lén lút cong lên một độ.

Tuy nhiên, Ngô Mặc không chỉ nhìn chằm chằm Giải Ngữ Hoa, mà cũng không hề bỏ sót biểu cảm trên mặt anh ta.

“Tôi nói Kính ca, còn anh nữa.” Ngô Mặc lập tức chĩa họng súng vào Hắc Nhãn Kính, bĩu môi nói: “Anh tưởng anh tốt đẹp hơn ở đâu sao?

Sau lưng thì mách lẻo, một ngày đánh em mấy trận, còn lừa tiền trong túi em.

Nếu cái loại này cũng tính là yêu?

Vậy kẻ lừa đảo có phải là yêu giang hồ không?” Hắc Nhãn Kính: “...” Tốt lắm, giờ đến lượt Giải Ngữ Hoa cấu vào đùi mình.

Về chuyện tỏ tình này, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính hai người đều từng tự mình suy nghĩ riêng.

Rốt cuộc phải dùng cách nào, mới có thể khiến Ngô Mặc hiểu rõ và thấu suốt tấm lòng của mình?

Nhưng bọn họ nghĩ hết mọi khả năng, cũng không nghĩ tới sẽ đối mặt với cảnh tượng trước mắt này.

Đây đâu phải là lời tỏ tình đẹp đẽ gì trên đời?

Rõ ràng đây là đại hội “bóc phốt” chuyên nghiệp của riêng Ngô Mặc thì có.

Nó không những bóc phốt, còn lôi kéo cả hai người cùng nghe.

Thằng nhóc này lẽ nào thật sự không có khái niệm tình địch à?

Rốt cuộc nó có hiểu hay không hiểu, hai người cùng thích nó, có ý nghĩa gì chứ?

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa nhìn nhau một cái, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mặt cười khổ.

Đây là lần đầu tiên ánh mắt bọn họ nhìn nhau, không còn là sự gay gắt áp đảo nữa.

Ngược lại tràn đầy vô hạn đồng tình.

Cũng không biết là đồng tình với mình hay đồng tình với đối phương, dù sao thằng nhóc Ngô Mặc này đúng là một chén nước đổ ngang, đối xử với ai cũng như nhau.

Hai người muốn chen lời.

Nhưng cái miệng Ngô Mặc cứ như súng máy, nhấn nút là bắn không ngừng, đến cả thời gian thở dốc thay đạn cũng không có.

Ngô Mặc lôi hết những chuyện bị đánh, bị bắt nạt từ khi gặp nhau ra.

Ngay cả chuyện bị Hắc Nhãn Kính đạp một phát, Giải Ngữ Hoa nhéo eo nó những chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng không bỏ sót.

Không thể không thừa nhận một điều, khả năng nhìn qua không quên của nó, đúng là dùng sai chỗ rồi.

Nói đến cuối cùng, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa hai người vốn luôn đầu óc tỉnh táo, cũng bắt đầu hơi lộn xộn.

Trong lòng không ngừng tính toán, mình đối với Ngô Mặc thật sự quá đáng đến mức đó sao?

Nếu không thì tại sao nó lại tủi thân đến mức này chứ?

“Thôi được rồi.” Ngô Mặc nói khô cả miệng, đột nhiên vỗ tay một cái, thở dài một hơi, thờ ơ nói: “Kệ đi, mấy chuyện nhỏ này tôi cũng không để tâm, nếu mấy người không nhắc, tôi căn bản còn không nhớ ra ấy chứ.” Hai người kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, cứ như thể ngây người.

Cái này gọi là chuyện nhỏ?

Cái này gọi là không nhớ ra ư?

Thời gian, địa điểm, tình huống, thằng nhóc hỗn xược này nói rõ ràng rành mạch.

Ngay cả Ngô Tà và Vương Bàn Tử lúc đó có biểu cảm gì, nó cũng nhớ rõ mồn một.

Cái này còn gọi là không để tâm?

Rõ ràng là ghim chặt trong lòng rồi chứ gì.

“Tiểu tổ tông, tôi có tệ đến mức đó sao?” Hắc Nhãn Kính nhìn bộ dạng không thèm chấp của Ngô Mặc, dở khóc dở cười nói: “Ông đây tim còn cho mày rồi, mày sao lại không thông suốt thế hả?” Ngô Mặc trợn tròn mắt, không thèm nghĩ ngợi đã phản bác: “Mạng em cũng có thể cho anh mà.” “Nhưng bây giờ nói không phải là chuyện tim hay mạng, không phải đang thảo luận chuyện này giải quyết thế nào sao?” “Vậy em có suy nghĩ gì?” Giải Ngữ Hoa trong lòng có chút bất lực.

Thằng nhóc hỗn xược trước mặt cứ như con cá gỗ không gõ được vậy.

Anh nghĩ nhiều đến đâu, nghĩ hay đến mấy, nhưng nó lại không đi theo kịch bản mà anh viết, thì anh có thể làm gì chứ?

Nghe thấy câu hỏi của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc trước tiên là im lặng một lúc.

Dường như đang suy nghĩ, làm thế nào để trả lời chính xác suy nghĩ của mình.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa cũng không thúc giục.

Hai người an tĩnh ngồi đó, chờ đợi phán quyết cuối cùng của Ngô Mặc.

Nhưng lúc này trong lòng bọn họ lại không còn sự bồn chồn lo lắng như trước nữa, ngược lại rất mong chờ lời nói tiếp theo của Ngô Mặc.

Hai người xem như đã hoàn toàn thông suốt rồi.

Chỉ mong thằng hỗn đản này hiểu được tình yêu là gì?

E rằng mình còn phải đi một đoạn đường rất dài.

"Anh." Ngô Mặc liếm liếm môi, hắng giọng một tiếng, kéo dài giọng nói: "Chuyện này nhìn có vẻ rất phiền phức, thực ra cũng dễ giải quyết thôi." "Nói đi." Giải Ngữ Hoa nói ngắn gọn.

Anh ta chủ yếu là sợ nói nhiều, thằng hỗn đản này lại lái sang chuyện khác.

"Nói đơn giản thì, suy nghĩ của hai người, tôi không can dự, tôi thì phải làm gì thì làm thôi." Ngô Mặc nói đến đây, nhún vai xòe tay, "Đừng nói suy nghĩ trong đầu mấy người tôi không can thiệp được, ngay cả suy nghĩ trong đầu tôi, tôi còn chẳng kiểm soát nổi đây này." "Mấy người cũng đừng mong tôi giống loại nhân vật nữ chính não tàn trên phim truyền hình, biết có người thầm yêu mình là lập tức trở nên yểu điệu thục nữ, như thể bị cắt đuôi vậy, núp sau lưng mấy người, ra vẻ tiểu sinh sợ sệt." "Thà giết tôi còn nhanh hơn." "Nói thật thì, hôm qua tôi suy nghĩ cả nửa ngày, mấy người thích tôi cái gì chứ?

Chương 493

Tôi trừ việc đầu óc không bình thường lắm ra, toàn thân từ trên xuống dưới chẳng có chỗ nào là ưu điểm, tôi cũng từng nghĩ, hai người có phải thiếu tim thiếu óc không?" "Khoan đã, đừng động thủ nha." Ngô Mặc thấy Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa chuẩn bị đứng dậy, vội vàng lùi hai bước, vẻ mặt tủi thân nói: "Là mấy người bắt tôi nói đấy, tôi nói rồi, mấy người lại muốn đánh tôi, tình yêu gì chứ?

Cái tình yêu này nặng quá, tôi không cần được không?" "A a, bảo bối, em nói muộn rồi." Hắc Nhãn Kính cử động cổ tay, trên mặt nở nụ cười gian xảo, chậm rãi áp sát Ngô Mặc, cúi người, ghé sát tai nó thổi một hơi, "Tình yêu của Hắc gia đã trao đi, đời này không định thu về nữa đâu." "Tiểu Mặc." Giải Ngữ Hoa một tay giữ chặt vai Ngô Mặc, nghiêm túc nói: "Anh biết em chưa nghĩ thông suốt, nhưng anh sẽ không ép em, sẽ luôn ở bên em, cho đến khi em hiểu ra thì thôi." Cơ thể Ngô Mặc hơi cứng đờ.

Nó không thích bầu không khí sướt mướt, sẽ khiến nó cảm thấy mình như một thằng ngốc vậy.

Cười hay không cười đây?

Không cười thì không nhịn được, cười rồi dễ bị ăn đòn, thật là tiến thoái lưỡng nan.

Cuối cùng nó vẫn quyết định thuận theo bản tâm, bật cười thành tiếng, "Ái chà chà, mấy anh, đừng trêu em nữa được không, hai người làm cứ như đóng phim truyền hình ấy, chúng ta bình thường được không?" "Một người thì như đóng vai tổng tài bá đạo, một người thì như lưu manh đầu đường xó chợ." "Vấn đề là em trai mấy anh đây lại không phải loại nữ chính não tàn, bị người ta 'bích đông' một cái là sống chết bám đuôi yêu đương tới mức sống dở chết dở, đúng là cười chết tôi mà.” Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính hai người đứng tại chỗ, nhìn Ngô Mặc cười đến mức nấc cụt trên mặt đất, mặt mày lúc sáng lúc tối.

“Đánh cho nó một trận đi, cho nó tỉnh ra.” Hắc Nhãn Kính nhướng mày, đề nghị: “Thằng nhóc này đúng là ngứa đòn, không đánh thì toàn thân khó chịu.” “Được, đừng đánh vào đầu, dễ bị ngốc hơn.” Giải Ngữ Hoa gật đầu, rất nhanh đồng ý với đề nghị của Hắc Nhãn Kính.

Thế là, trong cái hang động không ai nhìn thấy này, Ngô Mặc thực sự đã trải nghiệm một trận “ái ân” đôi.

Cái tình yêu này đến thật sâu đậm, thật nồng nhiệt.

Khiến cơ thể nó vốn đã có vết thương, lại càng thêm nặng mấy phần.

Ngô Mặc cũng không thật sự là vô tâm vô phế.

Nó nghiến răng không nói tiếng nào, thực tế cũng là để hai người xả giận.

Tuy nó không rõ tình cảm này là chuyện gì, nhưng không ngăn cản nó hiểu rõ trong lòng, Kính ca và Hoa ca trong lòng chắc chắn rất khó chịu.

Đã vậy mình làm chuyện sai, thì cứ để bọn họ vui vẻ một chút đi, chẳng phải là bị đánh thôi sao?

Tính là cái thá gì chứ!

Hai người lại nào có thật sự nỡ đánh nó.

Chẳng qua là đánh mấy cái cho hả giận, ai bảo thằng nhóc này đúng là chọc người ta tức chết chứ, cứ thế mà phá hỏng khung cảnh tỏ tình mà mình đã nghĩ bấy lâu.

Khiến cho giờ đây dở sống dở chết, cứ như diễn một vở hài kịch vậy, thật khiến người ta đau đầu muốn nứt ra.

Thấy đã giải quyết xong hai vị đại thần, Ngô Mặc cố nhịn cơn đau kịch liệt ở lưng, cố làm ra vẻ không có gì mà đứng dậy, cười nói: “Mấy anh, không giận nữa chứ?” “Hừ, giận với mày, e rằng sớm muộn gì cũng tức chết.” Giải Ngữ Hoa hừ một tiếng, không có hơi tốt mà nói: “Mày cái thằng hỗn xược, đúng là khắc tinh trong số mệnh của tao.

Thôi được rồi, mau về nghỉ ngơi đi, có chuyện gì, đợi ra ngoài rồi nói.” “Bảo bối, một mình ngủ cô đơn tịch mịch lắm nha.” Hắc Nhãn Kính tiến lên một bước, ôm lấy vai Ngô Mặc, cười tủm tỉm nói: “Hay là anh sưởi ấm chăn cho em nhé, thế nào?” Hắn nghĩ rất thoáng, đã vậy chuyện đã sáng tỏ rồi, thì mình cần gì phải e dè nhiều như thế chứ?

Sống tùy tâm tùy ý mới là tôn chỉ làm người của Hắc gia hắn.

“Cút, anh mà còn sưởi ấm chăn à?” Ngô Mặc tay phải gỡ Hắc Nhãn Kính ra, bĩu môi khinh thường nói: “Cái mùi chân của anh cứ như bom hơi độc ấy, anh chắc chắn không phải là mưu sát à?” Hắc Nhãn Kính: “...” “Ai, hai người bên này coi như đã giải quyết xong.” Ngô Mặc duỗi duỗi cánh tay, nghiến nghiến răng, rối rắm nói: “Tôi có phải còn phải đến chỗ Lão Trương xem xem không?

Đừng để lát nữa ai đó lại nói với tôi một câu, tên này cũng thầm yêu tôi, thế thì đúng là đau đầu lắm đó.” Câu nói này không khác gì động đất cấp 12, khiến Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa suýt nữa đứng không vững, té cái oạch xuống đất.

Không những Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính bị Ngô Mặc hành hạ đủ thảm, trong lều trại cạnh hang động còn có hai người cũng đã sụp đổ.

Doãn Nam Phong từ khi thấy Ngô Mặc kéo Vương Bàn Tử rời đi, cả người cô ấy đều không bình thường nữa.

Cô ấy rơi vào sự nghi ngờ, có phải khả năng giao tiếp của mình bị giảm sút không?

Nếu không tại sao mình đã nói rõ ràng như vậy, mà thằng nhóc Ngô Mặc này lại nghĩ lệch sang chuyện khác?

Mạch não của nó rốt cuộc vận hành thế nào?

Có phải bên trong phân nhánh quá nhiều, nên dẫn đến việc truyền đạt thông tin sai lệch?

Ngay sau đó nghe thấy Vương Bàn Tử nói Hắc Nhãn Kính thích Ngô Mặc, Doãn Nam Phong cảm thấy mình càng thêm mơ hồ.

Chuyện này rốt cuộc là sao chứ?

Nhưng thoáng nghĩ lại, lại lập tức hiểu ra.

Thảo nào tên Hắc Hạt Tử này hễ có cơ hội là lại vây quanh Ngô Mặc, trước đây còn nghi ngờ hắn có ý đồ gì.

Hiện tại xem như đã hoàn toàn hiểu rõ, thì ra vị này đã để mắt đến người ta rồi.

Nhưng mà điều này cũng không lạ.

Thằng nhóc Ngô Mặc đó đừng thấy cả ngày tưng tửng, nhưng con người thì thật sự rất tốt.

Nó có một tấm lòng son.

Đối xử với người của mình thì dốc hết tâm can, ở bên nó luôn có thể quên đi rất nhiều phiền não, khiến người ta không nhịn được mà muốn cưng chiều nó thêm mấy phần.

Mà bất kể là Giải đương gia, hay là vị Hắc Hạt Tử kia?

Đều là những người đã trải qua phong sương bão tuyết, lại đối mặt với lòng người phức tạp, khó khăn lắm mới gặp được một bảo bối như vậy, lại làm sao nỡ lòng buông tay chứ?

Doãn Nam Phong tuy là một nữ cường nhân, nhưng chuyện thích buôn chuyện, hóng hớt là khắc sâu vào DNA rồi.

Để quan tâm đến vấn đề tình cảm sau này của Ngô Mặc, tiện cho cô ấy kịp thời ra tay giúp đỡ, Doãn Nam Phong đặc biệt kéo Thanh Thanh Mạn vào lều.

Hai người ngồi trong góc bật chế độ trực tiếp tại hiện trường.

Không lâu sau hai người lại không kiểm soát được biểu cảm khuôn mặt.

Người này run rẩy còn hơn người kia, nếu không phải cố sức nhéo đùi, e rằng đã sụp đổ hoàn toàn mà cười phá lên rồi.

Doãn Nam Phong trước đây lo lắng cho Ngô Mặc bao nhiêu, bây giờ lại đồng tình với Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính bấy nhiêu.

Hai người này quá khó khăn rồi, e rằng cả đời cũng chưa từng nghĩ tới sẽ gặp phải cảnh tượng này chứ?

Cô ấy hiện tại thật sự rất muốn đi đến trước mặt Giải Ngữ Hoa.

Tận mắt chứng kiến xem vị Giải đương gia vốn luôn trầm ổn này, có bị tức đến phát điên hay không?

Cô ấy bên này cười không ngừng, bên Ngô Mặc cũng không khá hơn.

Nó vừa mới bước đi, liền cảm thấy sau lưng một trận đau nhói kịch liệt.

Trong lòng lập tức hiểu ra, chắc là vết thương lại bị nứt ra rồi.

Để không để Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính nhìn ra sự khác thường của mình.

Nó đặc biệt lùi lại một bước, đưa một tay ra, làm động tác mời, cung kính nói: “Hai vị đại lão, xin mời đi trước một bước, hai ngài đi sau tôi, tôi sợ bị đánh.” “Ai.” Giải Ngữ Hoa nhìn bộ dạng tưng tửng của Ngô Mặc, không còn cách nào với nó.

Chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, quay người đi ra ngoài.

Tối nay đúng là bất ngờ nối tiếp bất ngờ, anh ta cảm thấy mình cần phải bình ổn lại tâm trạng hỗn loạn.

“Đừng mà, đi cùng nhau chứ.” Hắc Nhãn Kính tiến lên một bước, muốn theo thói quen ôm lấy vai Ngô Mặc.

Ngô Mặc cảm nhận được động tác của đối phương, nhanh chóng lùi lại một bước.

Tránh khỏi tay hắn, đứng thẳng người nghiêm túc nói: “Nam nam thụ thụ bất thân, xin giữ một khoảng cách, dù sao tôi vẫn là một trinh nam dưa chuột lớn, khác với loại dưa chuột hun khói như anh, xin anh đừng làm hư tôi.” “Tiểu tổ tông, em vẫn nên ngậm miệng lại một lát đi.” Hắc Nhãn Kính cảm thấy đầu lại bắt đầu đau âm ỉ, đưa tay xoa xoa thái dương, uất ức nói: “Ông đây sao lại yêu mày?

Đúng là nghiệt duyên mà.” Ngô Mặc còn lâu mới quản hai người họ nói gì chứ.

Hiện tại trong đầu nó chỉ có một suy nghĩ, không thể để mấy ông anh này phát hiện mình bị thương.

Một khi bị bọn họ nhìn ra vết thương của mình nghiêm trọng, thì con đường phía sau dù có nguy hiểm hay không, với tính cách của mấy ông anh này, chắc chắn sẽ chắn trước người mình.

Đến lúc đó nếu thật sự xảy ra bất trắc, mình có hối hận cũng đã muộn rồi.

Bước ra khỏi cửa hang, Ngô Mặc chạy thẳng về phía Ngô Tà.

Từ khi Ngô Mặc gọi Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đi, Ngô Tà liền nơm nớp lo sợ nhìn chằm chằm bên này, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Dù sao hai người cùng thích một người, nghĩ thế nào cũng không phải chuyện tốt.

Anh ta có chút không thể hiểu được suy nghĩ của Ngô Mặc, người bình thường gặp chuyện này, không phải nên nói chuyện riêng từng người một sao?

Em trai mình đây là bị cái loại gió gì nhập vậy?

Một đối hai trực tiếp khai chiến sao?

Hay là định quản lý số lượng lớn?

Thấy Ngô Mặc chạy về phía mình, Ngô Tà lập tức đứng dậy khỏi mặt đất.

Chương 494

Trước tiên là đánh giá tình hình trên người Ngô Mặc, ngay sau đó đón lên thấp giọng hỏi: “Không sao chứ?

Chuyện giải quyết rồi?

Không bị đánh chứ?” Ngô Mặc thực tế vẫn luôn cố gắng chống đỡ.

Lúc đó khi trượt xuống, trên vách đá có rất nhiều khối đá nhô ra.

Nó hoàn toàn dựa vào cơ thể làm lá chắn, hết lần này đến lần khác va chạm với vách đá, làm chậm tốc độ trượt xuống, cuối cùng dẫn đến nội thương nghiêm trọng.

Tuy nói đã uống thuốc lấy từ Hệ thống, nhưng lúc đó điểm tích lũy không đủ, mua loại thuốc rẻ nhất.

Loại thuốc này chỉ có thể giữ mạng, muốn nhanh chóng hồi phục thì đúng là mơ mộng hão huyền.

Vì vậy ở đường hầm nước phía trước, nó vì không muốn Ngô Tà lo lắng, vẫn luôn giả vờ như không có chuyện gì.

Vừa nói vừa cười đi ở phía trước nhất, cố ý tạo ra một cảm giác mình không có chuyện gì.

Hình tượng mạnh mẽ của nó đã ăn sâu vào lòng người.

Ngay cả Ngô Tà cũng không nghĩ tới, vết thương của em trai rốt cuộc nghiêm trọng đến mức nào.

Từ lúc gặp nhóm Giải Ngữ Hoa, đến khi nghe được tin tức, rồi đến lúc cuộc nói chuyện kết thúc, Ngô Mặc đã chịu chấn động mạnh từ cơ thể đến nội tâm.

Nếu không phải hình tượng “gia môn” không thể vứt bỏ, nó đã sớm nằm lăn trên đất kêu ư ử không ngừng rồi.

“Anh, em không sao.” Ngô Mặc ôm lấy vai Ngô Tà, nhân lúc hai người kề đầu vào nhau, nhỏ giọng nói: “Đỡ em một tay, em hơi mềm chân.” Ngô Tà: “...” Lời này vừa nói ra, Ngô Tà trợn tròn mắt, không dám tin mình rốt cuộc đã nghe thấy cái gì?

Đều là người trưởng thành, có vài chuyện cho dù chưa từng trải qua, nhưng bên cạnh toàn là một đám lão gia thô bỉ, ngày ngày nói những lời “sắc màu” thì cứ như ăn cơm uống nước vậy.

Anh ta dù có đơn thuần đến đâu, trong đầu cũng không khỏi nghi ngờ, vừa rồi trong kẽ nứt sâu đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngô Tà lập tức quay đầu nhìn về phía Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính.

Liền thấy hai người này mỗi người đi về một hướng khác nhau.

Một người chui vào trong lều, một người tựa vào vách tường, đeo kính râm, cũng không biết là ngủ rồi, hay là mở mắt nhìn cái gì?

“Em, em không có chuyện gì chứ?” Ngô Tà răng va vào nhau lập cập, mím môi lắp bắp mãi mới thốt ra một câu, “Có chịu được không?” “Vô nghĩa, nếu chịu được thì còn để anh đỡ à?” Ngô Mặc liếc mắt trắng dã, với giọng cực thấp, không có hơi tốt mà nói: “Đỡ em vào góc, đừng để người khác phát hiện.” “Được.” Ngô Tà giả vờ như không có chuyện gì, thực tế dùng cơ thể mình làm chỗ dựa cho Ngô Mặc.

Hai người đi về phía góc, ở đó có một cái lều, là Ngô Tam Tỉnh đặc biệt sắp xếp cho hai anh em.

Bất kể thế nào, đây cũng là cháu ruột, nào nỡ để hai anh em chịu khổ.

Ngô Tà trong lòng hận đến cực điểm.

Anh ta vừa đi, vừa thầm mắng Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa trong lòng, "Đúng là cầm thú không bằng, Tiểu Mặc đã bị thương đến mức nào rồi, mà mấy người lại nhẫn tâm ra tay chứ?

Hơn nữa còn là hai đánh một, cũng quá đáng lắm rồi." Rèm lều vừa buông xuống, Ngô Mặc chỉ đi về phía trước một bước, chân đã mềm nhũn, đầu gối không chống đỡ nổi, suýt nữa thì ngồi phịch xuống đất.

"Tiểu Mặc." Ngô Tà kinh hô một tiếng.

Vội vàng đưa hai tay ôm lấy phần trên cơ thể Ngô Mặc, đỡ nó đi đến cạnh giường, từ từ ngồi xuống.

"Đừng kêu." Ngô Mặc nghiêng người, ngồi trên giường.

Đưa tay phải khẽ vỗ Ngô Tà một cái, giọng hơi khàn, nhưng mang theo một tia ngữ khí không cho phép nghi ngờ, nói: "Đừng để người khác biết, dễ xảy ra chuyện." "Hai người họ cũng quá đáng rồi." Ngô Tà tức đến mắt đỏ hoe, lắp bắp nắm chặt cánh tay Ngô Mặc, hận đến nghiến răng ken két, "Đã đến lúc này rồi, bọn họ, bọn họ làm sao có thể ra tay độc ác như vậy chứ?" "Không được, chuyện này không thể cứ thế bỏ qua." "Đây là bắt nạt nhà họ Ngô chúng ta không có người sao?

Em đi tìm Tiểu Ca, không quản tốn bao nhiêu tiền, lần này cũng phải dạy dỗ bọn họ một trận cho ra trò." Ngô Tà nói xong liền quay người muốn đi ra ngoài.

Anh ta lúc này đã mất hết lý trí, chỉ muốn kêu người đánh Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa một trận.

Đã vậy bọn họ đều không quan tâm đây là nơi nào, mặc kệ mà bắt nạt em trai mình, thì mình cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy?

Muốn điên thì mọi người cùng điên, ai cũng đừng hòng sạch sẽ mà lên bờ.

“Về đây.” Ngô Mặc nhìn lão ca bộ dạng nghĩa khí phẫn nộ, véo véo thái dương, thấp giọng bất đắc dĩ nói: “Thôi đi, chuyện đã xảy ra rồi, đánh rồi thì sao chứ?

Lát nữa không phải em lại gặp xui xẻo à.” “Thiệt thòi cứ thế mà chịu à?” Ngô Tà hai mắt nhìn chằm chằm Ngô Mặc, chỉ vào hướng bên ngoài lều, bừng bừng lửa giận nói: “Để chúng nó chiếm hời uổng công sao?” “Thôi được rồi, anh.” Ngô Mặc giọng nói hơi khàn, âm thanh như bị phủ một lớp sương mù, nói chuyện rất trầm thấp, “Trước tiên đừng nói cái này nữa, anh giúp em xem phía sau, hình như vết thương lại nứt ra rồi.” Ngô Tà nghe thấy câu nói này, lý trí lập tức quay trở lại.

Anh ta một bước nhảy vọt đến bên Ngô Mặc, cởi áo khoác ngoài của nó xuống.

Mượn ánh đèn trong lều nhìn một cái, chiếc áo giáp bảo hộ bên trong đã sớm bị máu tươi thấm ướt.

“Súc sinh.” Ngô Tà hận hận mắng một câu, quay đầu định đi tìm băng gạc.

“Khoan đã.” Ngô Mặc một tay nắm chặt tay phải Ngô Tà, suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Anh, anh biết, chuyện bị thương này em không muốn để bất cứ ai biết, ngay cả Tam Thúc họ cũng không được.” “Anh tắt đèn đi, lúc thay thuốc đừng để người bên ngoài chú ý, được không?

Nếu không được, thì tạm thời không thay.” “Em, ai.” Ngô Tà lập tức hiểu rõ lo lắng của Ngô Mặc, khẽ thở dài, nói: “Anh biết rồi, em yên tâm đi, vị trí lều của hai anh em mình ở trong góc, bên ngoài là người của Tam Thúc, người khác sẽ không dễ dàng đi đến đâu.” Ngô

Tà nói xong, lập tức tắt đèn trong lều, sau đó lại nằm bò ở chỗ rèm cửa lều nhìn ra ngoài mấy lần.

Đặc biệt là bên chỗ Hắc Hạt Tử và Giải Ngữ Hoa, anh ta hận không thể trừng mắt đến lồi cả tròng mắt ra mà ném vào mặt bọn họ.

Nhìn một lúc, xác định xung quanh không có người khác, lúc này mới yên tâm ngồi xuống.

Hắc Nhãn Kính ngồi trong góc, ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn về phía Ngô Mặc, hắn luôn cảm thấy Ngô Mặc hình như có chỗ nào đó không ổn.

Nhưng trước tiên khi ở trong khe nứt, bị thằng nhóc này chọc tức đến đầu hơi choáng váng, chuyện thừa thãi cũng không nghĩ.

Bây giờ ngồi xuống mới nhận ra có chỗ nào đó không đúng, thằng nhóc này hình như đang che giấu điều gì đó.

Hắn định lẳng lặng quan sát một phen.

Vì vậy ngồi trong góc không động đậy, chỉ là tầm mắt vẫn luôn dõi theo sau Ngô Mặc.

Hắn thấy Ngô Mặc và Ngô Tà đi vào lều.

Không lâu sau đèn trong lều liền tắt, rồi sau đó Ngô Tà hình như lại nhìn ra ngoài cái gì?

Hắc Nhãn Kính lập tức phản ứng lại, hai anh em này chắc chắn có chuyện gì đó đang giấu người khác.

Hắn bên này nghĩ thông suốt rồi, bên Giải Ngữ Hoa phản ứng cũng không chậm.

Vừa về đến lều ngồi xuống, nhớ lại chuyện vừa xảy ra, hắn liền cảm thấy đau đầu muốn nứt ra, sau đó lại có chút dở khóc dở cười.

Thằng hỗn đản Ngô Mặc này, một cú trực cầu đánh cho hắn và tên

Hắc Hạt Tử kia trở tay không kịp.

Cạnh tranh gì, ghen tuông gì chứ?

Bây giờ nghĩ lại, những chuyện đó xa vời quá.

Giải Ngữ Hoa suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng khẽ thở dài, thầm nghĩ: “Thôi được rồi, trước tiên làm rõ chuyện trước mắt đã, đợi sau khi ra khỏi đây rồi hãy suy nghĩ những chuyện đó.” Anh ta một khi không vướng mắc những chuyện này nữa, đầu óc lập tức nhận ra điểm không ổn.

Ngô Mặc vừa rồi lúc rời đi động tác hơi cố ý, khác với phong cách thường ngày của nó.

Anh ta nhớ hình như mình đã ngửi thấy một chút mùi máu tanh trong hang động.

Nhưng lúc đó trọng tâm chú ý không ở đó, lầm tưởng là từ cửa hang truyền đến.

Lại thêm bị Ngô Mặc chọc tức đến đau tim, đầu óc không kịp suy nghĩ.

Bây giờ vừa liên hệ lại, anh ta lập tức cảnh giác.

Không kìm được đứng dậy, trong miệng lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ nó bị thương rồi sao?” Bọn họ hiểu Ngô Mặc, Ngô Mặc lại nào có phải người hiền lành?

Nó cực kỳ giỏi việc lén lút, sớm đã dự đoán được điểm này.

Để không để người khác phát hiện, sau khi Ngô Tà tắt đèn, Ngô Mặc lập tức chỉnh lại áo khoác, vươn tay kéo Ngô Tà cùng nằm xuống giường.

Vì sau lưng có vết thương, nó chỉ có thể cố gắng nằm nghiêng người, dồn toàn bộ trọng tâm lên người Ngô Tà, để giảm bớt cảm giác đau đớn phía sau lưng.

“Sao vậy?

Không phải muốn thay thuốc sao?” Ngô Tà có chút không hiểu, khẽ hỏi: “Em sợ Tam Thúc lát nữa qua đây, phát hiện chuyện này sao?” “Khó nói lắm, nhưng mà anh, hai anh em mình là cùng một lòng đó.” Ngô Mặc ghé sát tai Ngô Tà, nhỏ giọng đáp: “Trừ hai anh em mình ra, mấy tên còn lại đứa nào cũng gian xảo hơn đứa nào, hai anh em mình nhất định phải cẩn thận, đừng bị lừa.” “Cho dù là Tam Thúc, cũng đừng chuyện gì cũng nói với ông ấy, anh bị Tam Thúc lừa không ít lần rồi, tỉnh táo chút đi.” Ngô Tà thoáng nghĩ lại, em trai nói không sai.

Ban đầu còn tưởng Tiểu Hoa và Hắc Hạt Tử đáng tin.

Bây giờ nhìn lại, phui!

Cái thứ gì chứ, bọn cầm thú không bằng.

Anh ta xem như đã nhìn thấu rồi, những người này đều không phải người tốt lành gì, đặc biệt là Giải Ngữ Hoa.

Chương 495

Ngô Tà thật sự không ngờ tới, bạn thanh mai trúc mã nhà mình lớn lên trông rất người đàng hoàng, chuyện làm ra lại đúng là làm mất hết thể diện văn minh, không, phải nói là bại hoại văn minh.

Anh ta làm sao nỡ ra tay với Tiểu Mặc chứ?

Xem ra trên mạng nói không sai, đàn ông đẹp trai, quả nhiên đều không đáng tin.

Hai người lặng lẽ nằm trên giường, mỗi người một nỗi niềm.

Ngô Mặc trong đầu không có nhiều vòng vo như vậy.

Nó cho rằng đã giải quyết xong chuyện của Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, vậy thì chuyện đó coi như lật sang trang mới.

Còn lại cần phải suy nghĩ chính là tình cảnh hiện tại.

Còn về chuyện trước đó ở trong khe nứt, nói với hai người kia là sợ Lão Trương thích mình?

Đó thuần túy là nói bừa thuận miệng thôi.

Đối với Ngô Mặc mà nói, nó có suy nghĩ ăn sâu bén rễ trong đầu rằng, Trương Khởi Linh chắc chắn là thích Ngô Tà.

Phải biết rằng nếu không phải chân ái, ai lại nguyện ý không có việc gì mà sau mông lại vác theo một bình dầu chứ?

Ngô Mặc nằm xuống bắt đầu suy nghĩ, căn cứ theo những gì hiển thị trên bích họa, cổ quốc La Sát sùng bái là nhãn cầu.

Nhưng nó nghĩ rất lâu, lại trong đầu lật qua một lượt cổ tịch mà Hệ thống cho nó, cũng không thấy chỗ nào ghi chép, có vị cổ thần nào lại mọc trông giống hệt con mắt to đùng vậy chứ?

Đây rốt cuộc là cổ thần à?

Hay là bóng đèn vậy?

Mọc thành cái hình dạng này, nó làm sao mà có ý tốt để người ta sùng bái chứ?

“Lạ thật đấy, lấy nhãn cầu làm thần, theo tôi được biết không phải là cái thứ mà Lão Hồ bọn họ gặp trong một quyển tiểu thuyết Đạo mộ khác sao?” Ngô Mặc nheo mắt, trong đầu không ngừng suy nghĩ, “Nhưng đây là hai không gian khác nhau, căn bản cũng chưa từng hợp nhất với nhau, chẳng lẽ con mắt này ở bên kia không sống nổi nữa, bị người ta đuổi như chó sang bên này sao?” Nó càng suy nghĩ, càng thấy không thể nào.

Phải biết rằng trước đây khi ở cùng Vương Bàn Tử, nó cũng từng tò mò hỏi về quá khứ của đối phương.

Lúc đó chỉ muốn xác nhận một chút, Vương Bàn Tử này có phải là cùng một người với Vương Bàn Tử kia không?

Sau đó từ lời kể của Vương Bàn Tử, nó đã xác định được vấn đề mà mình suy nghĩ.

Đây căn bản là hai dòng thời gian khác nhau.

Mặc dù tính cách nhân vật có chút tương đồng, nhưng suy cho cùng vẫn là ai chơi nấy, không trộn lẫn vào nhau.

Ngô Mặc đầu óc toàn là chuyện đứng đắn, hoàn toàn quên mất vết thương phía sau lưng.

Nó theo thói quen muốn trở mình, kết quả không cẩn thận đụng vào vết thương phía sau lưng, lần này đau đến khóe miệng co giật.

“Đau lắm sao?” Ngô Tà nghe thấy động tĩnh của em trai, vội vàng ngồi thẳng nửa thân trên.

Mượn ánh đèn bên ngoài, anh ta nhìn Ngô Mặc đau đến nhe răng trợn mắt, cắn chặt môi dưới, giọng nói có chút run rẩy, “Đít, đít có sao không?” “Hay là bây giờ anh giúp em thay thuốc nhé, vạn nhất vết thương nghiêm trọng thì sao?” “Cho dù bị phát hiện thì sao chứ?

Tam Thúc cũng mang theo không ít thuộc hạ, tóm lại sẽ không chịu thiệt thòi đâu.” Ngô Mặc không hiểu, lầm tưởng Ngô Tà hỏi về vết thương trước khi xuất phát.

Vì vậy, nó lắc đầu, an ủi nói: “Đít không sao, chịu được.

Chủ yếu là vết thương ở lưng nứt ra rồi, nhưng cũng không phải chuyện gì lớn, anh đừng quá lo lắng.” “Anh có thể không lo lắng sao?” Ngô Tà tay phải nắm chặt thành nắm đấm, đau lòng đến mức toàn thân run rẩy.

Anh ta tay phải nắm chặt cánh tay Ngô Mặc, ghé sát tai thấp giọng gầm lên: “Anh chỉ có mỗi một đứa em trai như mày, bị người ta bắt nạt rồi, còn phải trơ mắt đứng nhìn sao?” Ngô Mặc rõ ràng cảm nhận được Ngô Tà cảm xúc rất kích động, biết anh ấy đang lo lắng cho mình, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một dòng nước ấm.

Nó cảm xúc vừa kích động, liền đưa hai tay ôm chặt Ngô Tà, trong miệng không kìm được cảm thán: “Anh, anh yên tâm, sau này em nhất định sẽ lừa anh ít lần thôi, anh mãi mãi là đại ca mà em yêu nhất.” “Mày đó, ai...” Ngô Tà vừa tức vừa hận, lại không nỡ nói Ngô Mặc, chỉ có thể kìm nén một hơi trong lòng.

Anh ta đã nghĩ kỹ rồi, chuyện này chưa xong đâu.

Ngô Mặc không để tâm, nhưng anh ta thì để tâm.

Anh ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất cứ ai làm hại em trai mình.

Bất kể người đó là ai, có thân thế thế nào, đợi sau khi chuyến đi Nam Chiếu quốc kết thúc, anh ta sẽ từng người một thanh toán.

“Anh, em hơi buồn ngủ rồi, nhưng sau lưng hơi đau.” Ngô Mặc kéo kéo tay áo Ngô Tà, bĩu môi nói: “Hay là anh nằm xuống đi, em úp lên người anh ngủ, đợi một tiếng sau, anh gọi em dậy, giúp em thay thuốc.” “Được.” Ngô Tà đau lòng nhìn Ngô Mặc, vành mắt đã đỏ hoe.

Lão đệ đừng nói là úp lên người anh ngủ, cho dù là muốn nửa cái mạng của anh, thì có thể làm sao chứ?

Anh ta không nói hai lời lập tức nằm thẳng trên giường, để Ngô Mặc úp lên người mình nghỉ ngơi, như vậy có thể cố gắng hết sức tránh cho lưng bị tổn thương lần nữa.

Ngô Mặc vừa đau vừa mệt.

Đầu tựa vào vai Ngô Tà, cứ thế từ từ nhắm mắt lại.

Hai anh em bên này vừa nằm xuống không lâu, bên ngoài lều, Tứ Đại Kim Cương tụ lại với nhau.

“Ách Ba, anh muốn làm gì?” Hắc Nhãn Kính nhìn Trương Khởi Linh là thấy bốc hỏa.

Câu nói của Ngô Mặc lúc rời đi, cứ như một cây kim, chọc cho hắn toàn thân khó chịu.

Tuy nói với sự hiểu biết của hắn về Trương Khởi Linh, người này chưa chắc đã có nhiều suy nghĩ phức tạp như vậy, nhưng biết rõ là một chuyện, trong lòng không thoải mái lại là chuyện khác.

Trương Khởi Linh nhàn nhạt liếc hắn một cái, không có hồi đáp.

Chạy thẳng về phía lều của hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc.

Vương Bàn Tử đi theo sau Trương Khởi Linh.

Muốn nói gì đó, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Hắc Nhãn Kính, lập tức ngậm miệng lại.

Từ khi anh ta lỡ lời, làm rách lớp giấy cửa sổ đó xong, trong lòng luôn bồn chồn lo lắng, chỉ sợ mấy ông anh em xuất hiện mâu thuẫn nội bộ.

Đến lúc đó mà tất cả đều gặp nạn ở đây, thì đúng là mượn cỏ cứu hỏa - tự mình rước họa vào thân.

Giải Ngữ Hoa vén rèm lều, nhanh chóng đi về phía Ngô Mặc.

Bốn người rất nhanh tụ tập ở cửa lều.

Vương Bàn Tử không chịu nổi bầu không khí áp lực này, vừa định mở miệng nói chuyện.

Nào ngờ Hắc Nhãn Kính căn bản không đi theo lối cũ.

Không chào hỏi một tiếng nào, trực tiếp vén rèm lều chui vào bên trong.

Ba người còn lại không cam lòng ở phía sau, nhao nhao đi theo vào.

Trong căn lều không lớn này, trong nháy mắt chen chúc vào bốn vị đại lão gia.

Thấy Ngô Mặc đã chìm vào trạng thái ngủ say.

Ngô Tà nghe tiếng thở đều đều của em trai, nếu không phải lo lắng vết thương trên người nó, đã sớm ngủ theo rồi.

Chính lúc anh ta tinh thần hoảng hốt, liền nghe rèm lều bị vén ra.

Ngô Tà lập tức tỉnh táo lại.

Nhưng Ngô Mặc vừa nằm ngủ trên người anh ta, anh ta lại không dám cử động lung tung, chỉ đành nghiêng đầu nhìn về phía cửa, vừa vặn nhìn thấy Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa lần lượt đi vào lều.

Quái lạ thật, lần này đúng là oan gia ngõ hẹp, gặp nhau mắt đỏ hoe.

Anh ta bên này lửa giận bốc cao.

Mấy vị đại thần vừa vào nhìn thấy tư thế ám muội của hai anh em, cũng đều ngây người tại chỗ.

Thật không trách bọn họ nghĩ lung tung.

Thực sự là tư thế Ngô Tà và Ngô Mặc lúc này đang nằm, không cho phép người khác không nghĩ lung tung.

“Vãi, Thiên Chân, mày và Tiểu Mặc là anh em ruột mà.” Vương Bàn Tử gãi gãi đầu, trợn tròn mắt bò, kinh ngạc nói: “Mày không thể làm chú rể chui ra từ hang động - không đi chính đạo đó nha.” “Bàn Tử, ở đây không có chuyện của mày, mày tránh ra một bên đi.” Ngô Tà giận không thể tha.

Anh ta lúc này một bụng lửa giận nghẹn trong ngực, hận không thể giết chết Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, nào có rảnh rỗi mà cãi cọ với Vương Bàn Tử.

“Tiểu Mặc, ngoan.” Ngô Tà nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Ngô Mặc, dịu giọng nói: “Em cứ nằm yên đừng cử động, anh sẽ đuổi bọn họ ra ngoài, đỡ làm phiền em nghỉ ngơi.” Ngô Mặc sớm đã cảm thụ được bên ngoài lều có người, nhưng không cảm nhận sát khí, nó cũng lười biếng mở mắt.

Dù sao hành hạ trận này, nó thật sự rất mệt mỏi.

Chương 496

“Ngô Tà, Tiểu Mặc sao vậy?” Giải Ngữ Hoa tiến lên một bước.

Anh ta muốn chạm vào Ngô Mặc, xác nhận một chút, thằng hỗn đản đáng lo này có thật sự bị thương không?

Nhưng tay vừa vươn ra, liền nghe thấy tiếng “bốp” một cái.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, liền thấy Ngô Tà đứng thẳng người dậy, tay phải hung hăng vỗ vào mu bàn tay Giải Ngữ Hoa.

Sau đó anh ta đứng trên đất, rút con dao “chân chó” lớn màu trắng trên đùi ra.

Giơ dao ngang trước người, cúi người tạo tư thế tấn công, hung ác nói: “Mấy người còn dám tự động đến tận cửa, đúng là bắt nạt nhà họ Ngô chúng ta không có người sao?” “Ngô Tà, mày bị gió gì vậy?” Hắc Nhãn Kính có chút mất kiên nhẫn, đưa tay muốn đẩy Ngô Tà ra, “Tránh ra một bên đi, đừng cản trở tao làm việc.” “Cút, anh mà còn tiến lên một bước nữa, đừng trách tôi không khách khí.” Ngô Tà giơ dao lên, chỉ vào Hắc Nhãn Kính thấp giọng mắng: “Đồ vô liêm sỉ, tôi còn chưa tính sổ với mấy người, mà mấy người lại tự động đưa đầu đến cửa rồi, mau cút ngay cho ông đây, tôi bây giờ không muốn nhìn thấy mấy người.” Ngô Tà vừa dứt lời, chỉ cảm thấy cổ tay siết lại, tiếp đó là một cơn đau nhói ập đến.

Nhìn kỹ lại con dao chân chó trắng toát trong tay, đã bị Hắc Nhãn Kính cướp mất từ lúc nào.

“Thiếu đòn.” Hắc Nhãn Kính cười khẩy một tiếng, tiện tay vứt con dao sang một bên, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, “Cút sang một bên, không có tâm trạng mà nói chuyện với mày.” “Thiên

Chân, mày bị trúng tà à?” Vương Bàn Tử xáp lại, kéo Ngô Tà lên xuống đánh giá, rồi quay đầu nói với Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca, anh mau đến xem, Thiên Chân này tự nhiên lại trúng chiêu thế nào đây?” “Mẹ kiếp, có thôi ngay không!” Ngô Mặc bị làm ồn đến mức không tài nào ngủ được, cậu chống hai tay ngồi dậy.

Vẻ mặt ai oán nhìn về phía Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, phàn nàn: “Chuyện gì thế này?

Không định dừng lại à?

Một lần là đủ rồi chứ, còn muốn mấy lần nữa hả?” “Thằng Hạt Tử chết bầm, Giải Ngữ Hoa, tao đ*t bà nội nhà mày!” Lời này như tiếng sét nổ ngang tai, đánh tan nốt chút lý trí cuối cùng của Ngô Tà.

Cái gì lễ phép, cái gì tình nghĩa bạn bè từ thuở nhỏ, tất cả đều cút hết.

Anh ta như phát điên, xông đến trước mặt Giải Ngữ Hoa, túm lấy cổ áo đối phương nghiến răng nghiến lợi nói: “Giải Ngữ Hoa, mày không phải người, mày là súc sinh khốn nạn!” Chuỗi lời chửi rủa này không chỉ khiến Giải Ngữ Hoa và những người khác ngớ người, ngay cả Ngô Mặc đang ngồi nghiêng mình trên giường cũng đờ đẫn.

“Ngô Tà, cậu đang làm gì thế?” Giải Ngữ Hoa muốn vùng thoát ra, nhưng lại sợ làm Ngô Tà bị thương, chỉ có thể hạ giọng kiên nhẫn hỏi: “Cậu bất mãn với tôi ở chỗ nào, chúng ta ngồi xuống nói chuyện, không được sao?” “Phỉ nhổ, đồ súc sinh!” Ngô Tà phỉ nhổ một tiếng về phía Giải Ngữ Hoa, quay đầu nói với Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca, anh giúp em tống cổ hai người này ra ngoài, bất kể bao nhiêu tiền, lát nữa em trả hết.” “Ừm.” Trương Khởi Linh gật đầu, vươn tay chộp lấy Hắc Nhãn Kính.

“Ách Ba, mày cũng muốn gây sự à?” Hắc Nhãn Kính lạnh lùng hừ một tiếng, phản tay định phản công.

Đúng lúc này, Ngô Mặc cuối cùng cũng không thể chịu nổi nữa.

Vết thương sau lưng đau đến muốn chết, mà trước mắt đám người này còn đến gây rối, thật sự không thể nhịn nổi nữa.

Cậu chỉ tay về phía cửa, chửi mắng: “Mẹ kiếp, cút hết ra ngoài cho ông đây!

Tụi bây rảnh rỗi sinh nông nổi à?

Đây là cái quái quỷ gì?

Mấy người còn gây sự?

Không định giữ mạng nữa à?” “Đúng, Tiểu Mặc nói không sai, có chuyện gì thì nói năng tử tế.” Vương Bàn Tử tiến lên kéo Ngô Tà, an ủi: “Thiên Chân, mày cứ bình tĩnh đã, mấy anh em mình vào sinh ra tử, có chuyện gì mà không thể nói ra?” “Nói gì mà nói?” Ngô Mặc cắt ngang lời Vương Bàn Tử, mặt tối sầm lại, nói thẳng: “Cút ra ngoài, tao không muốn nói lần thứ hai.” “Những gì cần nói, cần làm, tao đã làm tròn bổn phận rồi.

Tao không quan tâm mấy người nghĩ gì, bây giờ tao chỉ muốn nghỉ ngơi, muốn giữ sức lực để sống sót rời khỏi đây.” “Tiểu Mặc, nghe lời, em để anh xem nào.” Giải Ngữ Hoa càng lúc càng cảm thấy thái độ của Ngô Mặc không đúng lắm, hơn nữa mùi máu tanh trong lều dường như càng nồng hơn.

Ngô Mặc đứng dậy từ trên giường, kéo Ngô Tà ra sau lưng.

Trên mặt không một chút ý cười, giọng khản đặc nhưng thái độ lại vô cùng cứng rắn từ chối: “Tao nói lại một lần nữa, đi ra ngoài đi, tao không muốn nổi nóng, đừng ép tao.” Thái độ này của Ngô Mặc thật sự đã trấn trụ tất cả mấy anh em.

Ngay cả hồi trước cậu giả vờ nho nhã, cũng không lạnh lùng và lộ rõ vẻ phiền não như bây giờ.

Ngô Mặc cũng không phải vô cớ nổi nóng.

Bản thân cậu đang bị thương, cộng thêm Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa lần lượt bày tỏ tình cảm, khiến cậu cả người có chút hỗn loạn.

Tuy rằng cậu có tâm hồn rộng rãi, an ủi mình rằng chuyện này đã giải quyết xong rồi.

Nhưng sâu thẳm trong nội tâm, mơ hồ cậu cũng hiểu ra một điều, có những chuyện đâu dễ dàng mà bỏ qua được?

Chẳng qua cậu lười phí công phí sức mà suy nghĩ, dù sao qua một ngày tính một ngày, ai biết ngày mai sẽ ra sao?

Vạn nhất sơ sẩy một cái...

Ha ha, tình yêu ư?

Có thể cút đi được rồi, đến lúc đó cậu phỏng chừng ngay cả tro cốt cũng chẳng còn.

Việc cậu không thay thuốc kịp thời, cũng là để tránh mấy anh em lo lắng.

Nhưng đám người này vừa vào đã náo loạn thành một mớ.

Cứ thế khiến Ngô Mặc phiền lòng đến mức chỉ muốn ném tất cả mọi người ra ngoài.

“Ấy, mấy anh em, hay là chúng ta ra ngoài đi.” Vương Bàn Tử cảm thấy không khí có chút không đúng, cứng đầu một tay kéo Hắc Nhãn Kính, một tay kéo Giải Ngữ Hoa khuyên giải: “Cứ cãi cọ ầm ĩ thế này, người ngoài sẽ tưởng chúng ta nội bộ lục đục, đến lúc đó thì không hay đâu.” Hắc Nhãn Kính có chút không cam tâm.

Ngô Mặc như thế này rõ ràng là không bình thường, hắn không tận mắt xem xét, làm sao có thể yên tâm được?

Nhưng hắn cũng biết rõ tính khí của Ngô Mặc.

Thằng nhóc này không nổi nóng thì sao cũng được, cười cợt đánh đấm cũng chẳng sao.

Nhưng một khi đã thật sự nổi nóng, thì y như con lừa bướng bỉnh, dỗ cũng không dỗ nổi.

Bất đắc dĩ, bốn vị hùng dũng khí thế ngút trời đi vào, rồi lại ủ rũ xám xịt rời khỏi lều.

“Phỉ nhổ, cầm thú!” Ngô Tà chửi chưa hả giận, lại phỉ nhổ mấy bãi về phía cửa, bày tỏ đầy đủ sự bất mãn và ghê tởm trong lòng.

“Thôi được rồi, anh.” Ngô Mặc vỗ vỗ vai Ngô Tà, thở dài, uất ức nói: “Em cũng không muốn nổi nóng, chỉ là trong lòng bực bội đến phát điên, chỉ mong mấy anh em đừng để bụng.” “Bọn họ còn có mặt mũi mà giận à?” Ngô Tà trừng mắt, bất mãn nói: “Thật là cho bọn họ thể diện rồi, em yên tâm, chuyện này, anh ghi trong lòng rồi, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.” Lúc này Ngô Mặc mới nhận ra có chỗ không đúng.

Mình chẳng qua là bị đánh một trận thôi mà?

Bình thường cũng đâu có ít bị đánh, cũng không thấy anh cả nghĩa phẫn điền ưng như vậy, hôm nay là bị gió thổi kiểu gì thế?

Chẳng lẽ chỉ vì mình không màng nguy hiểm nhảy xuống cơ quan, đã khơi dậy tình huynh đệ của anh cả?

Khiến anh ấy hiểu ra, mình mới là người quan trọng nhất?

“Anh, anh bình tĩnh chút đi, chuyện nhỏ thế này không đáng để làm to.” Ngô Mặc khẽ ho một tiếng, vòng tay qua vai Ngô Tà, nghiêm nghị nói: “Anh là anh ruột của em, em không cứu anh thì chẳng lẽ còn trông mong người ngoài?” Một người một lòng bảo vệ em trai, dần dần bắt đầu hắc hóa.

Một người thì mờ mịt, không hiểu anh trai mình làm sao lại lên cơn?

Hai người căn bản là nói gà nói vịt, náo loạn một trận này, đều không biết mọi chuyện đã chệch quỹ đạo biết bao.

Hắc Nhãn Kính và mấy người kia rời khỏi lều, cũng không đi xa, từng người một ngồi ở cửa, cam tâm tình nguyện làm lính gác.

Ngô Mặc thật sự bó tay rồi.

Chỉ đành nằm sấp trên giường, lén dặn dò Ngô Tà.

Thay thuốc phải nhanh, động tác phải nhẹ, ngàn vạn lần đừng để người khác phát hiện, nếu không thì diễn kịch công cốc.

Để mùi máu tanh không bay ra ngoài, Ngô Mặc đột nhiên nảy ra một chiêu độc.

Cậu và Ngô Tà cùng cởi giày ra, đặt gần tấm màn lều, định dùng mùi này che đi mùi máu tanh.

Phải công nhận một điều, đôi khi suy nghĩ của hai anh em này thật sự khác người thường.

Trong đầu họ căn bản thiếu mất một sợi dây.

Hoàn toàn không hề cân nhắc một vấn đề, đó là mùi máu tanh và mùi giày thối có phải là một chuyện không?

Có câu nói cổ, người khôn nghìn lo ắt có một sai.

Hoặc đổi sang một cách nói khác sẽ thích hợp hơn, thương địch một nghìn, tự tổn tám trăm.

Hai người chỉ lo dùng mùi giày che đi mùi máu tanh, nhưng căn bản không hề nghĩ đến một vấn đề khác.

Đó là tính kín của căn lều này, cũng như vị trí đặt giày có hợp lý hay không?

Chưa kịp để mùi bay ra ngoài, hai anh em đã bị xông cho chảy nước mắt.

“Anh, mùi của anh hơi nồng đấy nhé.” Ngô Mặc nằm sấp trên giường, mắt lim dim, kéo tay Ngô Tà, giọng hơi ai oán phàn nàn: “Lúc nãy lên bờ, anh không hong khô à?

Hay là anh kiếm gì đó bịt đầu cho em đi, không thì em e là sẽ chết vì trúng độc mất.” “Mày còn có mặt mũi mà nói anh à.” Ngô Tà một tay bịt mũi, tay còn lại cẩn thận lật băng gạc, miệng đáp: “Mày cũng có khá hơn chỗ nào đâu, anh đây nước mắt giàn giụa, cay mắt quá.” Để tránh đêm dài lắm mộng, hai người cần nhanh chóng xử lý vết thương.

Chỉ đành nhíu mày, cố gắng nín thở, không để mình hít phải quá nhiều khí độc.

Thế nhưng khi anh nhìn thấy mức độ vết thương rách toác ở lưng Ngô Mặc, suýt chút nữa không kiềm chế được cảm xúc cá nhân, cầm dao xông ra đâm hai kẻ đầu sỏ gây chuyện kia.

Mùi gì, cay gì?

Chương 497

Tất cả đều tan biến, chỉ còn lại sự đau lòng và lo lắng ngập tràn.

Mãi mới xử lý xong vết thương sau lưng, Ngô Tà lại chuyển ánh mắt xuống dưới, do dự nửa ngày vẫn là sự lo lắng chiếm ưu thế.

Nhưng chuyện này rất khó nói thẳng ra, chỉ có thể ghé sát tai Ngô Mặc, lắp bắp thì thầm: "Tiểu Mặc, cái đó, hay là, anh giúp em xử lý luôn vết thương trên mông nhé, em, em thấy sao?" "Ừm." Ngô Mặc bị xông choáng váng đầu óc, lúc này đã sớm rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Căn bản không hề để ý Ngô Tà nói cái gì, tùy tiện đáp một câu.

Nghe thấy em trai đồng ý mình xử lý, Ngô Tà cắn răng, kéo quần xuống một chút.

Kết quả không ngoài dự đoán, băng gạc cũng bị thấm đẫm máu tươi giống như ở lưng.

Còn những chỗ không được băng gạc che phủ thì bầm tím giao nhau.

Chuyện này không cần suy nghĩ, chỉ cần là người trưởng thành đều có thể hiểu ra, vừa nhìn đã biết là bị thương rất nặng.

Đến đây thì còn gì không rõ nữa?

Ngô Tà nghiến răng, cẩn thận từng li từng tí giúp Ngô Mặc xử lý vết thương.

Nhưng vị trí quan trọng nhất, anh suy đi tính lại vẫn không động vào.

Dù sao em trai cũng là người cần thể diện, tuy mình là anh trai, cũng không tiện giúp làm chuyện như vậy.

Anh suy nghĩ miên man, bắt đầu phóng vọt không thể kìm hãm theo hướng tà đạo.

Mà căn bản không hề nghĩ đến.

Vết thương trên mông Ngô Mặc, căn bản là do cậu lúc nãy bị đánh, không cẩn thận va vào tảng đá, bị cạnh đá cứa phải.

Phía Ngô Tà nội tâm đang bị dày vò, bên ngoài lều mấy người kia cũng tương tự chẳng khá hơn là bao.

Họ vừa ngồi xuống không lâu, đã cảm thấy một mùi lạ từ trong lều tỏa ra.

Mùi này vừa thối, vừa mặn, lại còn có mùi tanh.

Nói là mùi nước biển ư?

Nhưng rõ ràng bên trong lại có một mùi máu tanh nồng đậm.

Mấy loại mùi khác nhau hòa quyện vào nhau, khiến người ta choáng váng đầu óc.

Mặc dù vậy, mấy người vẫn lập tức phán đoán ra, trong lều chắc chắn có người bị thương, nếu không sẽ không có mùi máu tanh nồng như vậy.

Mà người bị thương đó?

Từ thái độ của Ngô Mặc lúc nãy và biểu hiện trước đó mà xem, không nghi ngờ gì nữa chính là cậu.

Nghĩ đến đây, mấy người đồng thời quay đầu nhìn về phía lều phía sau, sắc mặt đều trở nên khó coi.

Lúc này không ai ngồi yên được nữa, muốn vào lều xem Ngô Mặc rốt cuộc thế nào?

Phải biết với tính cách của Ngô Mặc, vết thương nhỏ cậu căn bản sẽ không để tâm, nay lại cố gắng che đậy, không nghi ngờ gì nữa vết thương rất nghiêm trọng.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính hai người lòng nóng như lửa đốt.

Nghĩ đến lúc ở khe nứt sâu thẳm, hai người còn động thủ với Ngô Mặc, càng hận không thể tự rút ruột mình.

Chẳng trách Ngô Tà lại nổi trận lôi đình như vậy?

Nếu đổi lại là mình, e là đã muốn nghiền xương cốt đối phương thành tro bụi rồi.

Vẫn là Vương Bàn Tử có chút lý trí, khi họ vừa định đứng dậy, liền vươn tay kéo hai người lại: “Hắc gia, Hoa gia, đợi một chút.” “Cút!” Hắc Nhãn Kính toàn thân khí áp cực thấp, khí thế như thần cản giết thần, Phật cản giết Phật.

Hiện tại đối với hắn mà nói, phàm là người cản trở mình, đều là kẻ thù.

Lý trí?

Cái đó tính là cái thá gì.

Hắc gia hắn muốn làm gì thì làm đó, trừ khi chết đi, nếu không không có gì có thể cản được hắn.

Thái độ này của Hắc Nhãn Kính cũng kích động sự bực tức của Vương Bàn Tử.

Anh ta sắc mặt trầm xuống, chỉ vào Hắc Nhãn Kính há miệng mắng: “Hạt Tử, Bàn gia cản mày cũng là vì tốt cho mày, mày đừng có được đằng chân lân đằng đầu, có tức thì trút lên đầu tao cái gì?” “Đừng náo nữa.” Giải Ngữ Hoa đè nén cơn giận, quay đầu nhìn

Vương Bàn Tử trầm giọng nói: “Bàn Tử, cậu muốn nói gì?” “Còn có thể là gì nữa?” Vương Bàn Tử liếc mắt, bĩu môi: “Hai người mà không sợ bị Tiểu Mặc đánh cho ra bã, thì cứ tự tiện đi vào.” “Nhưng Bàn gia nói trước, chuyện mà thằng nhóc đó không cho làm, nếu hai người cứ nhất quyết làm, hậu quả tự gánh lấy.” Nghĩ đến tính khí và thái độ vừa rồi của Ngô Mặc.

Ngay cả Hắc Nhãn Kính đang giận dữ bốc hỏa, cũng lập tức như quả bóng bị kim châm, xì hơi ngay lập tức.

Để xoa dịu tâm trạng phiền não, hắn từ trong túi lấy ra bao thuốc, châm hết điếu này đến điếu khác.

Giải Ngữ Hoa biết Vương Bàn Tử nói không sai.

Đừng thấy Ngô Mặc bình thường trông rất dễ nói chuyện, nhưng nếu thật sự cố chấp, mười con trâu cũng không kéo lại được.

Huống hồ mình đã từng hứa với cậu ấy, tuyệt đối sẽ không ép cậu ấy làm những chuyện không thích.

Cậu ấy đã muốn giấu, xem ra mình ngoài việc phối hợp ra thì không còn cách nào khác.

“Thằng Hạt Tử chết bầm, cho tôi một điếu.” Giải Ngữ Hoa tâm trạng rất rối bời, thấy Hắc Nhãn Kính hút thuốc, nhất thời cũng muốn hút vài điếu để bình phục lại tâm trạng.

Lời vừa dứt, xung quanh im lặng như tờ, ngay cả Trương Khởi Linh cũng ngẩng đầu nhìn anh ta một cái.

Người trong đạo đều biết Giải đương gia xuất thân hát hí, rất chú trọng bảo vệ giọng hát.

Rượu thì bình thường cũng uống, nhưng thuốc lá thì thật sự chưa từng thấy anh ta hút bao giờ.

Hiện tại chủ động đòi thuốc, quả là một chuyện hiếm có.

Hắc Nhãn Kính nhướng mày, cũng không nói thêm lời nào.

Hắn lại lấy bao thuốc ra, rút hai điếu, một điếu đưa cho Giải Ngữ Hoa, điếu còn lại ngậm vào miệng mình.

Giải Ngữ Hoa nhận lấy điếu thuốc, châm lửa xong, hít một hơi thật sâu.

Vị đắng của thuốc lá quẩn quanh trong cổ họng, khiến lòng anh ta cũng theo đó mà thêm vài phần đắng chát.

Vương Bàn Tử cũng phiền muốn chết.

Mấy anh em trước đây còn tốt đẹp, sau khi vào đây, từng người một cứ như bị trúng tà mà ủ rũ không vui.

Thiên Chân cầm dao la hét đánh đấm, Tiểu Mặc thì che che giấu giấu, Hắc gia và Giải đương gia trông cũng chẳng khá hơn là bao, chỉ có Tiểu Ca là bình thường.

Khi anh ta quay đầu lại, lại kinh ngạc phát hiện, Trương Khởi Linh không biết từ lúc nào trong tay cũng có thêm một điếu thuốc, đang chầm chậm nhả khói.

Vương Bàn Tử suýt chút nữa bị nghẹn đến chết.

Mãi một lúc anh ta mới thở được, vỗ vỗ ngực tự an ủi: “Thôi được rồi, Tiểu Ca cũng không phải lần đầu hút thuốc, chắc cũng là cơn nghiện thuốc hành thôi.” Sau khi xử lý xong vết thương, Ngô Tà muốn nằm xuống nghỉ ngơi.

Nhưng vừa nghĩ đến Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa đang ngồi ngoài lều, anh ta lại giận đến không chịu nổi.

Nghe động tĩnh bên ngoài, hai người này vẫn còn chưa từ bỏ ý định.

Nếu không phải Bàn Tử liều mạng cản lại, với cái tính xấu hổ không biết liêm sỉ của hai người đó, e là lại muốn xông vào làm loạn một trận nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Ngô Tà càng thêm hận.

Nhưng anh ta trong lòng cũng rõ, lúc này không phải thời điểm tốt để trở mặt.

Luận năng lực, luận thân thủ, anh ta đều không phải đối thủ của hai tên khốn đó, cái thiệt thòi ách tắc này chỉ đành nuốt xuống.

Nhưng đường còn dài, có những chuyện rồi sẽ có cơ hội tính toán đàng hoàng.

Tuy nhiên, cục tức này Ngô Tà thật sự khó chịu.

Anh ta ngồi bên giường trừng mắt nhìn tấm màn lều.

Suy nghĩ tới lui cuối cùng cắn răng, vẫn quyết định phải xả một hơi tức đã, nếu không anh ta sợ mình sẽ nghẹn chết.

Nghĩ đến đây, Ngô Tà bật dậy từ trên giường.

Anh ta rón rén đến gần cửa.

Chương 498

Cẩn thận từng li từng tí vén tấm màn lều lên một khe hở, sau đó với tốc độ cực nhanh vớ lấy một đôi giày bên cạnh ném ra ngoài.

Rồi lại lập tức kéo màn lại, trong lòng thầm nghĩ: “Hừ, tụi bây không phải thích ngồi ngoài cửa sao?

Vậy thì hãy tận hưởng mùi vị của tiểu gia đây.” “Còn mày nữa Giải Ngữ Hoa, không phải có bệnh sạch sẽ sao?

Phỉ nhổ, tao cho mày biến chất hoàn toàn, không xông chết tụi bây thì tiểu gia đây không mang họ Ngô.” Hành động nhỏ của anh ta làm sao giấu được mấy vị đại thần ở cửa.

Đôi mắt Hắc Nhãn Kính lạnh đi, khóe miệng nhếch lên nụ cười hiểm ác.

Hắn vừa định ra tay kéo Ngô Tà ra đánh một trận, nhưng không ngờ thằng nhóc này quá lanh lẹ, giày vừa ném ra, người đã rụt vào.

Để không làm phiền Ngô Mặc nghỉ ngơi, hắn chỉ đành nín nhịn cục tức này.

Dù sao ông tổ nhỏ là lớn nhất, nếu thật sự làm ầm ĩ lên, dỗ dành cực kỳ tốn công sức.

Dù sao thời gian còn dài, sớm muộn gì cũng có cơ hội dạy dỗ đồ đệ một trận, cái gì gọi là tôn sư trọng đạo.

Còn đôi giày dưới đất ư?

Không ném đi thì cũng có lỗi với tính khí Hắc gia.

Hắn đứng dậy đá một cước đôi giày sang một bên.

Vì dùng lực quá mạnh, đôi giày bay thẳng về phía lòng hồ.

Chỉ nghe thấy hai tiếng “tủm” một cái, một đôi giày cứ thế rơi xuống nước.

“Này, mày…” Vương Bàn Tử muốn ngăn cản.

Nhưng vô ích, Hắc Nhãn Kính lúc đó đang bốc hỏa, ra chân quá nhanh, khiến người ta nhất thời không kịp phản ứng.

“Thằng Hạt Tử chết bầm, mày náo đủ chưa?” Giải Ngữ Hoa khẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, có chút bực bội nói: “Đến lúc nào rồi, không thể nghiêm túc một chút à?

Mày làm thế này, ngày mai Ngô Tà mặc gì?” “Mắc mớ gì đến lão tử.” Hắc Nhãn Kính thần sắc lạnh nhạt, không một chút để tâm.

Dường như lời của Giải Ngữ Hoa đối với hắn mà nói, cũng chẳng khác gì lời vô nghĩa.

Trương Khởi Linh đột nhiên đứng dậy từ dưới đất.

Anh lạnh nhạt nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, xoay người đi về phía lòng hồ, không lâu sau một đôi giày đã được nhặt về.

“Tiểu Ca, đưa cho em đi.” Vương Bàn Tử sợ lại nảy sinh nội bộ lục đục, mệt mỏi đứng dậy từ dưới đất, tiến đến đón lấy: “Em đi giúp Thiên Chân hong khô một chút, nếu không ngày mai không mặc được.” “Ừm.” Trương Khởi Linh đưa đôi giày cho Vương Bàn Tử, không hề nhìn những người khác một cái.

Vẫn ngồi xuống chỗ vừa nãy, ôm Hắc Kim Cổ Đao nhắm mắt trầm tư.

Những chuyện này Ngô Mặc đều không hề hay biết.

Cậu thân tâm đều mệt mỏi rã rời, đã sớm chìm vào giấc ngủ.

Đêm đó Ngô Mặc ngủ rất say, mãi cho đến khi bị Ngô Tà khẽ lay vài cái gọi tỉnh, mới bất đắc dĩ mở mắt ra.

“Anh, mấy giờ rồi?” “Năm giờ rồi.” Ngô Tà đau lòng nhìn vẻ mặt tiều tụy của em trai.

Vỗ vỗ vai cậu khẽ nói: “Dậy thu dọn một chút, theo kế hoạch, lát nữa chúng ta phải xuất phát rồi.” “Được.” Ngô Mặc biết thời gian gấp gáp, đây không phải nơi để dừng chân lâu, chỉ đành chống vào thành giường ngồi dậy.

Vừa cúi đầu định đi giày.

Mới nhớ ra, tối qua để đánh lạc hướng, giày đã được đặt ở cửa.

Cậu đi chân trần đến bên lều, thì thấy một đôi giày được đặt ở vị trí cạnh đó.

Ngô Mặc đang định đi, kết quả lại phát hiện đôi giày này không phải của mình.

Mà bên cạnh trống không, ngoài đôi giày này ra, không còn đôi thứ hai nào khác.

“Anh, giày của em đâu?” Ngô Mặc đứng thẳng người, quay lại nhìn Ngô Tà nghi hoặc hỏi: “Tối qua anh không phải để ở đây sao?

Chẳng lẽ ở chỗ này còn có người trộm giày à?” Ngô Tà nhìn vẻ mặt khó hiểu của Ngô Mặc, lúc này mới phản ứng lại, tối qua làm việc quá vội vàng, không cẩn thận đã ném giày của em trai ra ngoài.

“Cái này…” Ngô Tà có chút nghẹn lời, không biết giải thích chuyện này với em trai thế nào.

Phải biết mình không có khả năng báo thù cho em trai, lại làm ra hành động trẻ con như vậy thật sự quá mất mặt.

“Thôi được rồi, anh, anh đừng nói nữa, em hiểu rồi.” Ngô Mặc mặt lạnh tanh, cơn giận bốc lên, vỗ vai Ngô Tà trầm giọng nói: “Mẹ kiếp, tên khốn này càng lúc càng quá đáng, náo loạn cũng không có giới hạn." Trong lòng cậu, kẻ có thể làm ra chuyện thất đức như vậy, không nghi ngờ gì nữa chắc chắn là tên Hắc Nhãn Kính đó.

Ngô Mặc vốn đã có chứng bực bội khi thức dậy, cộng thêm tâm trạng không thoải mái, gặp phải chuyện như vậy làm sao có thể nhịn được?

Cậu vén tấm màn lều ra, đi chân trần bước ra ngoài.

Bốn vị đại gia ở cửa, trừ Vương Bàn Tử ngủ say như chết không động đậy, ba người còn lại thính lực vượt xa người thường.

Họ đã sớm cảm thấy trong lều có động tĩnh, trong lòng hiểu rõ chắc là Ngô Tà và Ngô Mặc đã tỉnh.

Hắc Nhãn Kính vừa định đứng dậy, thì nghe thấy giọng Ngô Mặc từ trong lều truyền ra.

Câu "giày của em đâu" đó, như một tiếng sấm sét khổng lồ, từ trên trời giáng thẳng xuống đầu hắn.

Khiến đầu hắn ong ong.

Trong khoảnh khắc, ba ánh mắt đồng thời đổ dồn vào hắn.

Khoảnh khắc đó Hắc Nhãn Kính thật sự muốn đánh chết chính mình của ngày hôm qua.

Sao cái chân lại thiếu đòn như vậy chứ?

Nhất định phải đá giày xuống nước?

Vị ông tổ nhỏ này vốn đã bực bội ngút trời, mình làm vậy chẳng phải là đào hố thêm củi vào lửa, tự mình hại mình sao?

Giải Ngữ Hoa xoa xoa trán.

Anh ta cảm thấy mình có lẽ cần phải xem xét lại, với cái vẻ ngốc nghếch của thằng Hạt Tử chết tiệt này, có xứng làm đối thủ của mình

không?

Đúng lúc này, tấm màn được vén lên, Ngô Mặc sải bước lớn đi ra.

Lúc này cậu như sát thần nhập thể, toàn thân toát ra sát khí nồng đậm.

Đôi mắt chết chóc nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính, không chớp mắt, chỉ sợ một cái nhắm mắt thôi là tên khốn này sẽ bỏ chạy mất.

Cậu đứng trước mặt Hắc Nhãn Kính, cố gắng kiềm chế cơn giận, nghiêm túc hỏi: "Anh rốt cuộc đang gây sự gì?

Không định dừng lại à?

Nhất định phải ép lão tử trở mặt với anh sao?" "Anh nghe em giải thích, chuyện không phải…" Hắc Nhãn Kính có chút chột dạ, chuyện đôi giày này hoàn toàn là hiểu lầm.

Nếu hắn sớm biết đó là giày của Ngô Mặc, đừng nói là đá xuống nước?

Hắn thậm chí có thể ngay lập tức chải sạch sẽ đôi giày đó.

"Thôi được rồi, cũng đừng giải thích nữa." Ngô Mặc trong lòng có chút phiền não.

Cậu không thích cái cảm giác khó hiểu này, càng nhớ nhung không khí đánh đấm ầm ĩ ban đầu.

Nhưng lòng người là thứ khó kiểm soát nhất, cậu còn không kiểm soát được chính mình, huống hồ là kiểm soát người khác?

Cậu không muốn nói thêm gì với Hắc Nhãn Kính, thậm chí không muốn nhìn Giải Ngữ Hoa thêm một cái nào.

Quay đầu hỏi Trương Khởi Linh bên cạnh: "Lão Trương, anh có thấy giày của em không?" "À, giày à, đây này." Vương Bàn Tử từ dưới đất bò dậy, theo thói quen vỗ vỗ mông, cười ha hả nói: "Tiểu

Mặc, cái này đều là hiểu lầm, tối qua giày của em ướt quá, mấy anh em chúng ta bàn bạc một chút, liền lấy ra giúp em hong khô, này, khô hết rồi.” Anh ta vừa lấy giày, vừa trong lòng thầm nghĩ: “Haizz, cả ngày nay, không có ai là tỉnh táo cả.

Thằng Hạt Tử chết tiệt với Hoa gia, nếu hai người mà không đãi Bàn gia một bữa ra trò, thì đúng là có lỗi với Bàn gia vì đã giúp hai người che đậy đấy.” “Cảm ơn Bàn ca.” Ngô Mặc nhận lấy giày, không nói thêm lời nào.

Cậu ngồi xổm xuống đi giày xong, đứng dậy vừa định rời đi, khóe mắt vô tình liếc thấy Hắc Nhãn Kính đang đứng một bên.

Thấy vẻ mặt thận trọng, ngập ngừng muốn nói của hắn.

Lòng Ngô Mặc chợt thấy khó chịu.

Phải biết tên khốn Hắc Nhãn Kính này, chính là nhân vật mà cậu yêu thích nhất lúc ban đầu.

Cái tính cách tùy hứng, phóng đãng không bị gò bó của hắn, là điều cậu ngưỡng mộ và rất khao khát.

Chương 499

Khi Ngô Mặc còn ở kiếp trước mơ mộng ban ngày, từng nghĩ rằng.

Nếu ông trời cho mình lựa chọn cuộc đời, vậy thì cậu nhất định sẽ chọn giống Hắc Nhãn Kính, làm một người vô ưu vô lo, thích làm gì thì làm đó.

Nhưng cậu vạn vạn lần không ngờ, chỉ vì một thứ gọi là tình yêu chó má, tên Hạt Tử chết tiệt trước mắt này lại như biến thành một người khác.

Cứ lẽo đẽo theo sau lưng cậu.

Năm lần bảy lượt, rụt rè sợ sệt, luôn cố gắng dỗ dành cậu vui vẻ.

Rồi lại cứ suốt ngày nhìn chằm chằm cậu.

Nói một câu khó nghe, mấy đứa con hiếu thảo trong hai mươi tư hiếu tử, thái độ đối với bề trên còn không tận tâm bằng hắn đối với mình.

Cái quái quỷ gì thế này?

Hoa ca cũng vậy.

Một tổng tài bá đạo đàng hoàng, bây giờ lại biến thành như cô vợ nhỏ yếu ớt, chẳng còn chút sảng khoái nào.

Cái khí phách lúc cầm gậy đánh mình đâu hết rồi?

Nhìn cái ánh mắt anh ta nhìn mình, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Anh ta sao không chịu nghĩ kỹ một chút?

Mình là loại người nhạy cảm như vậy sao?

Đừng nói là ánh mắt, biểu cảm mà nhìn thấu được đã là khó khăn lắm rồi.

Tình yêu cái thứ đó lại có sức mạnh lớn đến vậy ư?

Hay là thứ này giống như con dao trong phòng tịnh thân, có thể khiến người ta biến tính?

Thấy Ngô Mặc đứng đó im lặng không nói.

Không ai trong số mấy anh em dám mở lời trước, dù sao chuyện xảy ra tối qua vẫn còn sờ sờ ra đấy.

“Haizz.” Ngô Mặc khẽ thở dài, cuối cùng cũng mở lời: “Thôi được rồi, còn chút thời gian, có những lời kìm nén suốt một đêm, em cũng bực mình, mấy anh cũng bực mình, chi bằng vào trong lều nói rõ ràng đi.” Mấy người bị lời của cậu dọa cho giật mình.

Vương Bàn Tử nghe mà ngớ người, không biết cái “hai người” này có bao gồm mình không?

Anh ta thăm dò hỏi: “Tiểu Mặc, anh và Tiểu Ca cũng cùng vào à?

Vậy, vậy có được không?” “Không có gì là không được.” Ngô Mặc bình tĩnh lại một chút, tiếp lời: “Đi thôi, vào trong nói chuyện chi tiết.” Ngô Tà vừa thu dọn xong ba lô, đang định đi ra ngoài.

Kết quả tấm màn lều vừa vén lên, mấy anh em lại chen chúc hết vào.

Trong khoảnh khắc, căn lều bé tí đã chật ních người.

“Tiểu Mặc, sao lại để bọn họ vào?” Ngô Tà mặt trầm như nước, giận dữ nhìn Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, giọng mang vẻ bất mãn: “Với loại người này còn có gì mà nói nữa, bảo bọn họ cút sớm đi.” “Anh, anh bình tĩnh chút đã.” Ngô Mặc biết anh cả đau lòng vì mình bị thương, cũng không tiện nói gì nhiều.

Chỉ đành đỡ vai anh, ấn anh xuống giường an ủi: “Trước đừng náo loạn, có một số chuyện cần giải quyết, mọi người là anh em một nhà, vẫn nên ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng, được không?” Ngô Tà bất đắc dĩ, đành gật đầu, một mình ngồi bên giường cố gắng hít thở sâu.

“Mấy anh em, ngồi đi.” 38.

Ngô Mặc chỉ xuống đất, cũng không màng vết thương ở mông, là người đầu tiên khoanh chân ngồi xuống.

Thấy mấy anh em đều đã ngồi xuống, Ngô Mặc để không lãng phí thời gian, nói thẳng: “Kính ca, nói thật lòng, dáng vẻ hiện tại của anh, em thật sự rất khó chịu, trong lòng có một cảm giác bức bối không thể nói ra.” “Em thích là cái tên khốn lúc mới gặp đã ném bom tặng em và anh em một bất ngờ.” “Là cái thằng Hạt Tử chết bầm hay đánh đấm với em, anh đá em một cước, em lừa anh một trận.” “Là cái thằng Hạt Tử chết bầm có thể cùng em tè dầm.” “Chứ không phải như bây giờ, nói một câu cũng cẩn thận từng li từng tí, sợ em không vui.” “Anh xem cái đức hạnh của anh kìa, thật sự nghĩ mình là cô con dâu mới cưới ở đầu thôn à?” “Sợ đông sợ tây?

Hay là anh nghĩ em yếu ớt đến mức, anh thở một cái thôi em cũng có thể bị thổi bay?” “Anh như vậy, em thật sự rất áp lực, em sẽ cảm thấy mình là một thằng phế vật, chẳng gánh vác được gì cả.” “Em trước đây đã nói với anh rồi, em muốn gánh vác Ngô gia, không thể trốn sau lưng người khác, anh có thể cho em chút tự do không?

Em là người trưởng thành, đừng để em mệt mỏi như vậy?” Ngô Mặc thật sự đã chịu đựng quá nhiều.

Dù không có Vương Bàn Tử chọc thủng lớp cửa sổ giấy này, cậu cũng sắp không chịu nổi thái độ của Hắc Nhãn Kính đối với mình.

Lằng nhằng lằng nhằng chẳng sao cả.

Nhưng cái cảm giác không cho mình làm cái này, cũng không được làm cái kia thật sự khiến người ta đau đầu.

Mình đâu phải đứa trẻ ba tuổi, ăn uống vui chơi không phải là bình thường sao?

Cần gì phải quản nghiêm ngặt đến vậy?

Hơn nữa, mỗi khi gặp chuyện nguy hiểm, hắn luôn lấy cớ vì tốt cho mình, chặn trước mặt mình, lẽ nào mạng của hắn không đáng tiền?

Trước đây cậu vẫn luôn không nói gì, cũng là vì tình cảm anh em.

Biết họ là vì tốt cho mình, quan tâm yêu thương mình.

Nhưng mọi chuyện càng lúc càng diễn biến phức tạp.

Khiến mình càng thêm uất ức và không vui, vậy thì không được, bất kể suy nghĩ gì, phải giải quyết càng sớm càng tốt.

Lời này vừa thốt ra, không chỉ Hắc Nhãn Kính, ngay cả những người khác cũng rùng mình. 39.

Không ai từng nghĩ, Ngô Mặc bề ngoài cười đùa hì hì, nội tâm lại có nhiều áp lực đến vậy.

Thế nhưng cậu chưa bao giờ phàn nàn một câu, mỗi lần đều xen vào pha trò lừa dối cho qua, khiến người ta không biết cậu rốt cuộc đã nghĩ gì.

Hắc Nhãn Kính muốn nói chuyện, Ngô Mặc xua tay ngăn hắn lại: “Kính ca, tình yêu là gì, thứ lỗi em não dung lượng nhỏ, em thật sự không hiểu.” “Nhưng em cứ thắc mắc, thứ đó là dao sao?

Cắt đứt chân thứ ba của anh rồi à?

Nếu không một người đàn ông đàng hoàng, cứ suốt ngày treo chuyện yêu hay không yêu lên miệng, anh biến tính rồi sao?” Phong cách nói chuyện của Ngô Mặc thay đổi quá nhanh, suýt chút nữa không làm Hắc Nhãn Kính trật eo.

Hắn trong khoảnh khắc chỉ cảm thấy trong lòng đủ cả chua, ngọt, đắng, cay, mặn.

Cũng không biết nên khóc, hay nên cười.

Khóc là vì mình đã trải qua trăm năm, mãi mới gặp được người mình rung động, nhưng lại là một khúc gỗ mục.

Cười là vì thằng nhãi ranh Ngô Mặc này, bất kể lời hay ý đẹp gì, qua miệng cậu ta luôn biến đổi hương vị, khiến người ta không thể kiềm chế mà muốn đánh cậu ta một trận.

Một cục cưng sống động như vậy, mình thật sự nỡ buông tay sao?

Chẳng qua vị ông tổ nhỏ này không thích thái độ của mình.

Xem ra có những chuyện cần phải thay đổi một chút, ít nhất không thể để cậu ấy tiếp tục trốn tránh mình.

Hắc Nhãn Kính, một người đã sống trăm năm, nhãn châu đảo một vòng là có ngay một chủ ý.

Hắn nhận ra Ngô Mặc không thích bị ràng buộc, lập tức hiểu ra, nếu cứ tiếp tục đối xử với cậu ấy như trước, e là sẽ hoàn toàn hỏng bét.

Đã như vậy, chi bằng thay đổi chiến lược, để quả cầu sắt nhỏ cứng đầu này, tự mình lăn vào lòng.

Hắc Nhãn Kính nghĩ đến đây, ổn định lại tâm thần.

Hắn nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm, đối mặt với ánh mắt dò hỏi của Ngô Mặc, trịnh trọng gật đầu: “Tiểu tổ, không, Tiểu Mặc, em nói không sai, trước đây Kính ca đã nghĩ sai rồi, lấy danh nghĩa vì tốt cho em mà quản lý em, nhưng nếu em không thích, chúng ta cứ trở lại như lúc đầu, thoải mái sao thì làm vậy, em thấy thế nào?” “Thật không?” Ngô Mặc có chút không tin.

Thằng Hạt Tử chết tiệt này lừa cậu không phải một lần hai lần.

Lời hắn nói chín phần giả, một phần thật.

Hễ không động não một chút, rất dễ bị hắn bán đi rồi còn giúp hắn đếm tiền.

“Ừm.” Hắc Nhãn Kính thần sắc rất nghiêm túc, nhưng đôi mắt sau cặp kính râm lại ẩn chứa một tia cười cợt.

Ngô Mặc hồ nghi nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính cả buổi.

Nhưng tên khốn già này đeo kính râm, muốn phân tích ra được ba bốn năm sáu thì đúng là một việc cực kỳ khó khăn.

“Được rồi.” Ngô Mặc từ bỏ việc quan sát Hắc Nhãn Kính, bĩu môi, bực bội nói: “Mặc dù thằng khốn mày bình thường nói chuyện cứ như đánh rắm, chẳng có tí chuẩn nào, nhưng lần này ông đây lại tin mày một lần.” “Có điều, nói trước cho rõ, nếu mày lại lừa ông đây, tiểu gia nguyền rủa mày kiếp này làm một lão già cô độc, ăn cơm rang hành vĩnh viễn không có hành, chỉ có thể gặm cơm trắng!” “Được.” Hắc Nhãn Kính nín cười, giơ tay phải lên nghiêm nghị nói: “Tôi đảm bảo tuyệt đối không lừa bảo bối, đã nói rõ ràng rồi, vậy chúng ta cứ đinh ra đinh, mão ra mão, làm xong việc là phải trả tiền, cái này không thành vấn đề chứ?” Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu liếc Hắc Nhãn Kính một cái.

Đều là cáo già, ai mà không hiểu ý đối phương?

Thằng mù này rõ ràng là định thay đổi chiến lược.

Nhưng đã mày đổi thì tao cũng không phải dạng vừa, cứ xem ai thắng một bước trước đi.

Chương 500

Cậu không tin mình đã giăng một tấm lưới lớn thế này mà thằng ranh con kia còn có thể chạy thoát được.

“Hoa ca, chúng ta nói chuyện bên anh tiếp nhé.” Ngô Mặc nghe đến chủ đề tiền bạc, tự động bỏ qua Hắc Nhãn Kính, lập tức chuyển ánh mắt sang Giải Ngữ Hoa bên cạnh.

Cậu khẽ ho một tiếng, nghiêm túc nói: “Trong lòng em, anh luôn là một nhân vật đại thần phong lưu tiêu sái, vác gậy đuổi đánh vào mông em loạn xạ.” “Bỗng dưng chuyển sang hệ dịu dàng thế này, hơi bị lạc đề đấy.” “Em không hy vọng có một ngày chúng ta từ không gì không nói, đến không còn gì để nói, đam mê, khụ khụ.” Cậu thuận miệng nói, lời bài hát cũng tuôn ra cả rồi.

“Dừng.” Giải Ngữ Hoa sợ từ miệng thằng ranh con này sẽ nghe ra mấy lời vớ vẩn.

Anh vội vàng đưa tay cắt ngang Ngô Mặc, trầm giọng nói: “Em muốn nói gì, anh hiểu.

Anh vẫn câu nói đó, em muốn làm gì thì làm, có chuyện gì, nếu em không chịu nổi, vẫn có anh ở đây, anh mãi là hậu thuẫn của em.” Ngô Mặc nghe xong câu này, lại nhìn Giải Ngữ Hoa một lần nữa.

Hơi do dự một chút, vẫn nói: “Vậy ra khỏi đây, em có thể đi bar chơi không?” “Mấy anh sẽ không lại quản em đấy chứ?

Em cũng chẳng có sở thích gì khác, cùng lắm là hút thuốc, uống rượu, đếm tiền, ngắm gái đẹp, ăn đồ ngon thôi.” Cậu nói một câu, sắc mặt Giải Ngữ Hoa lại càng sa sầm một phân.

Nhưng mình vừa mới nói là không quản nữa, bây giờ mà đổi ý chẳng phải là tự vả mặt sao?

Hơn nữa, thằng mù kia đã thay đổi tác phong rồi, nếu mình cứ quản đông quản tây, chỉ càng đẩy thằng ranh con đi xa hơn thôi.

Bất đắc dĩ, Giải Ngữ Hoa đành phải cứng đầu gật gật đầu, cố ra vẻ bình tĩnh nói: “Được, em muốn đi đâu chơi, anh đều đi cùng, em không cần nghĩ nhiều như vậy, chúng ta vẫn như trước, không cần có gánh nặng và áp lực lớn thế.” “Phù, mấy anh cứ như vậy sớm hơn thì tốt biết mấy, cứ phải bày ra mấy cái trò tình yêu tình báo dọa em.” “Thằng em này của mấy anh thanh thuần lắm, không chơi được mấy cái trò kích thích này đâu.” Hai vị đại thần liên tiếp bày tỏ thái độ, điều này khiến trái tim đang treo lơ lửng của Ngô Mặc cuối cùng cũng buông xuống.

Cậu vừa thả lỏng, không khí lập tức thay đổi.

Ngô Tà ngồi bên cạnh, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Thằng em vốn dĩ rất cẩn thận.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao nó lại bình tĩnh thế này?

Ngô Mặc giải tỏa được khúc mắc trong lòng, vốn định đứng dậy rời đi.

Đột nhiên nghĩ đến anh cả đã rất thương mình, hôm qua còn nổi trận lôi đình với Hoa ca và mọi người.

Nếu điều này gây ra hiểu lầm, rất dễ ảnh hưởng đến tình cảm anh em.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, thu lại nụ cười, chắp tay vái chào Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính nói: “Anh tôi hôm qua vì tôi mà nổi giận lớn như vậy, tôi ở đây thay mặt anh ấy xin lỗi hai người, mong hai người đừng để ý.” “Tiểu Mặc.” Ngô Tà lập tức đứng dậy, sắc mặt trở nên rất khó coi, giận dữ nói: “Chúng ta có làm gì sai đâu, tại sao phải xin lỗi?” “Anh, chúng ta là người một nhà, thoáng tính một chút đi.” Ngô Mặc còn muốn khuyên Ngô Tà vài câu, liền nghe Giải Ngữ Hoa mở miệng nói: “Được rồi Tiểu Mặc, đừng nói nữa.” Anh đứng dậy đối mặt với Ngô Tà, thái độ vô cùng thành khẩn, “Ngô Tà, thật sự xin lỗi, hôm qua đúng là chúng tôi đã sai rồi, cậu mắng không có vấn đề gì cả, tôi và thằng mù không nên đánh Tiểu Mặc.” “Khụ.” Hắc Nhãn Kính bĩu môi, bực bội nói: “Được rồi, đại đồ đệ, chuyện này sư phụ làm cũng rất không đúng.” Ngô Tà ngây người nhìn hai người.

Vừa nãy khi Ngô Mặc nói chuyện, hắn đã cảm thấy có gì đó không ổn, chỉ là vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc là chỗ nào không ổn?

Bây giờ nghe Giải Ngữ Hoa xin lỗi mình.

Trong nháy mắt hắn đã hiểu ra.

Sắc mặt Ngô Tà rất nhanh trở nên cực kỳ kỳ lạ, môi run rẩy cả buổi, cứng rắn nặn ra một chữ, “Đánh?” “Được rồi anh.” Ngô Mặc không muốn chuyện mất mặt này bị nhắc đi nhắc lại, đứng dậy kéo Ngô Tà, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Chuyện em bị đánh, đừng nhắc nữa, thằng em này của anh cũng là người sĩ diện đấy.” Ngô Tà đột nhiên mặt đỏ bừng.

Muốn nói gì đó, lại cảm thấy lời trong đầu không nói ra được.

Tối qua hắn nằm trên giường suy nghĩ miên man.

Trong đầu bắt đầu lên kế hoạch làm sao đối phó nhà họ Giải, làm sao xử lý thằng mù.

Ngay cả cuộc đời nửa sau của thằng em sẽ thế nào, hắn cũng đã nghĩ qua một lượt.

Nhưng mọi kế hoạch vừa mới bắt đầu, lại bất ngờ phát hiện, tất cả đều là hiểu lầm.

Vãi chưởng, thật mẹ nó kích thích mà.

Hắn đứng tại chỗ không biết nên nói gì, sắc mặt âm trầm bất định.

May mắn thay, bây giờ đã khác xưa.

Càng ở lâu với thằng em, mặt hắn càng dày.

Để tránh lộ sơ hở, Ngô Tà cố gắng giữ vững tâm thần, hừ một tiếng, quay đầu sang một bên.

Trong lòng lại không ngừng mắng Ngô Mặc.

Cái thằng ranh con này không thể nói chuyện cho hết câu sao?

Cứ phải nói một nửa, giấu một nửa, để mình hiểu lầm thành cái dạng này.

Đồng thời may mắn là tối qua mình không kiểm tra mông Ngô Mặc, nếu không thật dễ bị thằng em đánh cho nửa sống nửa chết.

“Kìa, tôi đã nói rồi mà, đều là hiểu lầm.” Vương Bàn Tử đứng dậy, cười ha ha nói: “Mọi người đều là anh em, có gì nói ra là ổn thôi.” “Đúng vậy.” Ngô Mặc gật đầu, khá tán đồng với cách nói của Vương Bàn Tử.

Cậu ôm lấy vai Trương Khởi Linh, lắc vài cái cười nói: “Theo tôi thì, vẫn là lão Trương tốt nhất, đầu óc không tốt lắm, cũng chẳng nghĩ mấy cái chuyện vớ vẩn kia.” “Mấy người chính là suy nghĩ quá nhiều, rỗi hơi sinh chuyện.” Trương Khởi Linh giống như ông lật đật.

Mặc cho Ngô Mặc lắc qua lắc lại, cũng không mở miệng, cũng không từ chối.

Ngô Mặc cảm thấy mình càng lúc càng thích Trương Khởi Linh.

Cái loại người chỉ biết cắm đầu làm việc, không nói một lời vô nghĩa này, đơn giản là quá tốt.

Nếu không kéo được người anh tốt như vậy về nhà mình, thì đúng là lỗ to rồi.

Vì tương lai nhà họ Ngô có thể có thêm một con trâu già chăm chỉ chịu khó.

Cậu quyết định lấy anh trai mình làm mồi, thề chết cũng phải kéo thằng cha lão Trương này vào nhà, tuyệt đối không thể để lợi cho người khác.

Ngô Tà chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, dường như bị thứ gì đó nhắm vào.

Chuyện này dù sao cũng đã nói rõ ràng rồi.

Ngô Mặc giơ tay nhìn đồng hồ.

Lúc này đã gần năm rưỡi sáng, bên ngoài lều không ít người đang thu dọn đồ đạc và nói chuyện.

Tâm trạng cậu vừa tốt lên, cả người lại lâng lâng.

Chỉ thấy khóe miệng Ngô Mặc hơi nhếch lên, khóe mắt lộ ra một tia giảo hoạt, cố ra vẻ nghiêm túc nói: "Thằng mù, thằng Hoa, thằng câm, thằng béo, thằng Ngây Thơ, thời gian chơi bời kết thúc rồi, có phải nên làm việc đứng đắn rồi không?" Trong chốc lát, gân xanh trên trán mấy vị đại lão trong lều giật liên hồi.

Trong lòng không hẹn mà cùng dấy lên một cảm giác, cứ nhìn cái tên trước mắt này, không đánh thì được à?

So với nói chuyện tình yêu tình báo với hắn, thà đánh cho một trận sướng hơn.

Thế là.

Ngô Mặc tội nghiệp sau khi bị đánh hôm qua, lại đón nhận thêm năm cái đánh nữa.

Năm cái đánh này giống như năm viên thuốc đại lực, khiến Ngô Mặc cảm thấy toàn thân sảng khoái.

Cái cảm giác phiền muộn và áp lực trong lòng, dường như đều bị đánh bay hết.

Khoảnh khắc này cậu cảm thấy mình đã sống lại.

Lại nhìn thấy Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cùng những người khác, đều đã khôi phục lại trạng thái thường ngày.

Cậu không khỏi có chút đắc ý, thầm nghĩ trong lòng: "Quả nhiên vẫn là câu nói cũ, một tĩnh không bằng một động, chỉ cần mình quậy tưng bừng, mấy ông anh đều bị mình đập cho tơi bời." Bước ra khỏi lều.

Ngô Mặc hít sâu một hơi, vậy mà lại ngửi thấy một cảm giác trong lành từ trong hang núi này.

Đủ để chứng minh tâm trạng ảnh hưởng đến khứu giác.

Giải Ngữ Hoa về lều của mình xử lý công việc trước.

Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử ba người đứng bên cạnh, đợi sẵn sàng rời đi.

Ngô Tà dặn dò Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh một câu, quay người chạy về lều của Ngô Tam Tỉnh.

Còn về cái ông sư phụ hờ thằng mù kia?

Tâm trạng mình hiện tại không ổn định, vẫn là ít tiếp xúc thì hơn.

Tuy hắn biết mình đã hiểu lầm một số chuyện, nhưng tư tưởng đã thay đổi.

Ngô Tà thông qua một loạt chuyện xảy ra hôm qua, đã thấu triệt một đạo lý.

Người khác có không bằng mình có.

Thằng em này là chưa bị xâm hại.

Chương 501

Nhưng thế sự khó lường, hôm nay không có không có nghĩa là ngày mai cũng không có.

Chỉ khi bản thân sở hữu thực lực mạnh mẽ, mới có thể chống lưng cho gia đình khi có vấn đề xảy ra.

“Anh Béo, anh dẫn thằng câm và thằng mù chú ý một chút, em đi tìm chị Nam Phong trước.” Ngô Mặc hoạt động gân cốt một chút, cười nói với Vương Bàn Tử: “Phải vất vả cho anh rồi, đồ đạc đã chuẩn bị xong, hai người này là những đứa trẻ có vấn đề đấy.” Ngô Mặc bây giờ không phải là lâng lâng, mà là muốn bay lên trời rồi.

Cậu cho rằng chính mình ngày nào cũng không ngừng gọi mấy ông anh, nên những người này mới lấy cái thế bề trên ra áp chế mình.

Lương Sơn đã đổ nát bao năm rồi?

Mình đâu phải Lý Quỳ.

Sau này không thể như lúc đầu, cứ theo sau họ mà gọi mãi, dễ tự rước rắc rối vào thân.

Hắc Nhãn Kính nghe thấy lời này, không khỏi nhướn mày, khóe miệng nhếch lên nụ cười đểu, hoạt động cổ tay đe dọa nói: “Thằng ranh con, có phải đánh mày nhẹ quá rồi không?” Không hổ là Hắc Nhãn Kính, nói thay đổi thái độ, đúng là một giây thừa thãi cũng không lãng phí.

“Xì.” Ngô Mặc khinh thường bĩu môi, trên dưới quét mắt nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, đáp trả: “Tiểu gia không ức hiếp người già, thôi bỏ đi, tôi bận trước đã, lát nữa nói chuyện.” Thời gian cấp bách, cậu cũng không có nhiều thời gian cãi lý với Hắc Nhãn Kính.

Vẫy tay xong, đi thẳng về lều của Doãn Nam Phong.

"Chị, có thể đi được rồi." Ngô Mặc thần sắc rất nghiêm túc.

Cậu bây giờ làm việc công tư rõ ràng, chỗ nào cần nghiêm túc thì tuyệt đối không làm loạn.

"Ồ, được rồi." Doãn Nam Phong gật đầu, trong mắt lóe lên ý cười.

Cô nhìn thấy Ngô Mặc, đơn giản là kinh ngạc như gặp người trời.

Đêm hôm đó cô và Thanh Thanh Mạn ở trong lều, không bỏ lỡ bất kỳ tình tiết gay cấn nào.

EQ và IQ của cô vượt xa hai anh em này.

Từ cuộc đối thoại của hai người, rất nhanh cô đã suy đoán ra chuyện không ổn.

Sau đó lập tức hiểu ra, Ngô Tà rốt cuộc đã hiểu lầm điều gì?

Trong chốc lát không khỏi kinh ngạc trước cái mạch não kỳ quái của hai anh em nhà họ Ngô.

Đồng thời nảy sinh một suy nghĩ, tư duy kỳ lạ của hai người họ, chẳng lẽ là di truyền?

Mọi người chỉnh lý xong hành lý, vừa định rời đi thì Ngô Tà lên tiếng gọi Ngô Mặc lại, "Tiểu Mặc, con người cá đó xử lý thế nào?" "Đậu má, quên mất rồi." Ngô Mặc vỗ trán một cái, cười khổ nói: "Nhiều chuyện quá, nhất thời không nghĩ đến chuyện này." Cậu quay đầu nhìn con người cá đang nằm sấp dưới nước, lại nhìn khe hở phía trước, ngẫm nghĩ một lát nói: "Anh, đừng thả thứ này vội, phía trước còn có đường nước, anh cứ cưỡi nó đi, gặp chuyện sẽ tiện hơn một chút." "OK." Ngô Tà ra dấu tay.

Đeo ba lô, xuống nước sau đó cực kỳ tự nhiên nắm lấy tóc người cá, rồi cưỡi lên.

Cái tư thế thành thạo đó khiến những người đàn ông trên bờ mí mắt giật giật, ai nấy đều thầm nghĩ: “Vị đại thiếu gia nhà họ Ngô này cũng là một kẻ cứng cựa đấy, xem ra thật sự không thể dễ dàng đắc tội.” Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Tà cái dáng vẻ mất mặt đó, thật sự muốn một cước đá thằng cháu khốn kiếp này xuống.

Tổ tông nhà họ Ngô mình chẳng qua chỉ đào vài cái mộ thôi mà?

Đáng để sinh ra hai cái nghiệt chướng này sao?

Thật sự là tổ tông vô đức, con cháu bị liên lụy mà.

Nhưng lúc này cũng không phải là thời cơ tốt để dạy dỗ cháu trai.

Chỉ có thể cầu mong lần này có thể sống sót ra ngoài.

Đến lúc đó hắn nhất định phải tự tay ra tay, nhất định phải cho hai thằng ranh con này một bài học yêu thương.

Để chúng nó biết rằng, tiếng tăm nhà họ Ngô khó gây dựng, tuyệt đối không được làm sụp đổ.

Sau khi lên đường trở lại, đoàn người men theo đường nước tiếp tục tiến về phía trước một cách vô định.

Ai cũng không biết phía trước có gì, dẫn đến đâu?

Chỉ có thể đi một bước tính một bước, vạn nhất tìm được một tia manh mối thì sao?

Vương Bàn Tử thỉnh thoảng quay đầu nhìn vài lần Ngô Tà đang cưỡi người cá, ánh mắt ghen tị đến chảy nước dãi.

Hắn nhìn trái nhìn phải, chớp chớp môi mở miệng nói: “Thiên Chân, cậu xuống đi, để Bàn gia thử xem nào?

Bàn gia cưỡi xe, cưỡi ngựa rồi, nhưng cưỡi cá thì đúng là chưa chơi bao giờ.” “Không vấn đề gì.” Ngô Tà đáp một tiếng, nhanh nhẹn dứt khoát nhảy khỏi người cá.

Hắn đưa sợi dây trong tay cho Vương Bàn Tử, dặn dò: “Lúc cưỡi chú ý một chút, thứ này không mặc quần áo, hơi trơn.” A Ninh đang đi gần Ngô Tà, nghe thấy lời này, suýt nữa thì chân trái vấp chân phải ngã xuống nước.

Cô chỉ không hiểu, sao cái tên ngốc nghếch trắng trẻo ngọt ngào ngày xưa lại thay đổi nhanh như vậy chứ?

Nhưng cô chợt nghĩ lại, lại thấy Ngô Tà biến thành dạng này cũng không kỳ quái.

Dù sao Ngô Mặc cũng không phải là người bình thường.

Ngô Tà là anh trai, gen có khiếm khuyết cũng là điều có thể hiểu được.

Vương Bàn Tử cười hớn hở nhận lấy sợi dây, vẻ mặt hưng phấn nói: “Yên tâm đi, Bàn gia biết rõ rồi.” Nếu không hiểu Vương Bàn Tử con người này, có lẽ sẽ cảm thấy hắn là người hiền lành đáng tin cậy.

Nhưng một khi bạn quen thuộc với tính cách của hắn, bạn sẽ hiểu một điều, cái ‘biết rõ rồi’ trong miệng hắn thường tương đương với đánh rắm.

Quả nhiên không ngoài dự liệu.

Do liên quan đến cân nặng của hắn, cộng thêm lưng người cá bị thương.

Vương Bàn Tử vừa ngồi lên lưng người cá, cảm giác đau đớn dữ dội kích thích khiến người cá không kìm được mà run rẩy một cái.

Chỉ một cái run đó, Vương Bàn Tử trực tiếp từ lưng người cá rơi mạnh xuống nước.

Chỉ nghe thấy một tiếng “phụt”, hắn giống như một viên đạn pháo, rơi mạnh xuống nước.

Nước bắn tung tóe, bắn cả lên đầu và mặt A Ninh.

Làm A Ninh tức đến đen mặt.

Cô xem như đã phát hiện ra, mình và Vương Bàn Tử tuyệt đối là bát tự không hợp.

Nếu không sao mỗi lần đều dính đòn của thằng khốn này chứ?

“Bàn Tử, không sao chứ?” Ngô Tà dở khóc dở cười, đưa tay định vớt Vương Bàn Tử từ dưới nước lên.

Nhưng không ngờ bị Vương Bàn Tử nắm lấy cánh tay, cứng rắn kéo xuống nước.

Ngô Tà chỉ cảm thấy bị trọng lực mạnh kéo xuống, không kịp phòng bị, nước trực tiếp tràn vào miệng.

Hắn suýt nữa thì tức chết.

Đang định đứng dậy thì thấy Vương Bàn Tử đội đèn pin, không ngừng ra hiệu cho mình.

Dường như ám chỉ dưới chân hắn có thứ gì đó.

Ngô Tà theo hướng tay Vương Bàn Tử chỉ nhìn xuống, lập tức ngớ người.

Nhờ ánh đèn pin đội đầu của Vương Bàn Tử, Ngô Tà lờ mờ nhìn thấy phía trước dưới nước dường như có một khối vật thể đen sì.

Nhưng hắn hụt hơi, suýt nữa thì ngạt thở.

Hắn là bị Vương Bàn Tử đột nhiên kéo xuống nước.

Hoàn toàn không phòng bị mà chui vào nước, hụt hơi, chỉ có thể chọn đứng thẳng dậy trước, lát nữa sẽ lặn xuống nước kiểm tra kỹ hơn.

“Khụ khụ.” Hắn đứng dậy sau đó ho sù sụ một trận dữ dội, thu hút không ít sự chú ý của mọi người.

Ngô Mặc xuyên qua đám đông đến bên cạnh Ngô Tà, vừa vỗ lưng giúp hắn, vừa hỏi: “Anh cả, xảy ra chuyện gì vậy?” “Khụ, dưới nước có thứ gì đó.” Ngô Tà khẽ ho vài tiếng, chỉ xuống chân nói: “Nhưng vừa nãy xuống nước vội quá, nhất thời không nhìn rõ.” “Phù.” Lúc này Vương Bàn Tử cũng trồi lên từ dưới nước.

Hắn nhổ nước bẩn trong miệng ra, trấn tĩnh lại tinh thần, mở miệng nói: “Tiểu Mặc, dưới nước có một khối vật thể.” Nghe thấy lời này, thần sắc Ngô Mặc lập tức trở nên nghiêm túc.

Cậu quay người hô to về phía đám đông xung quanh: “Dưới nước có tình huống, tất cả mọi người đừng lộn xộn, chú ý cảnh giới.” Nói xong cậu rút dao găm ra, đối mặt với Vương Bàn Tử và Ngô Tà trầm giọng nói: “Em xuống xem tình hình, hai người tuyệt đối đừng đi theo, em sợ vốn dĩ không có chuyện gì, hai người vừa xuất hiện, chuyện sẽ to.” Ngô Tà: “...” Vương Bàn Tử: “...” Ngô Mặc thật sự đã bó tay với Vương Bàn Tử và Ngô Tà rồi.

Hai người này cứ như NPC trong game vậy.

Dù trong mộ không có tình huống gì, chỉ cần hai người họ xảy ra một chút bất ngờ, thì không đụng phải cơ quan thì cũng là phát hiện manh mối.

Nói chung có hai người họ ở đây, xuống mộ chẳng bao giờ được yên ổn.

“Tiểu Mặc, để người khác xuống xem đi.” Ngô Tà đột nhiên kéo cánh tay Ngô Mặc không buông, cố gắng nháy mắt ra hiệu cho cậu đừng tự mình xuống nước.

Chương 502

Hắn biết vết thương sau lưng thằng em vẫn chưa lành.

Cứ thế liều lĩnh xuống nước, vết thương càng nghiêm trọng thì sao?

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính lúc này cũng đi tới.

Hắc Nhãn Kính nhìn qua tình hình, giơ dao găm trong tay lên, cười tít mắt nói: “Vẫn là tôi và thằng câm Trương xuống xem đi, đã nhận tiền rồi, thì cũng phải thể hiện một chút chứ hả?” Nói xong lại nhìn Ngô Tà và Vương Bàn Tử, “Tôi nói hai người đừng có tụ tập lại một chỗ nữa, cứ gặp mặt là y như rằng xảy ra chuyện, Hắc gia phục hai người sát đất đấy.” “Nói lắm thế!” Ngô Mặc không nhịn được nữa, trừng Hắc Nhãn Kính một cái, quay đầu nói với Trương Khởi Linh: “Thằng câm, hai chúng ta cùng xuống, để thằng mù ở trên đó buôn chuyện đi.” Trương Khởi Linh nghe thấy cách gọi này, tuy mặt không đổi sắc, nhưng chỉ cần nhìn vào mắt hắn, liền có thể nhận ra một tia bất lực.

Nhưng điều này cũng không trách được, câm thì câm, còn cứ thêm cái chữ ‘tiểu’ vào trước.

Người mà có chút tính khí, ai mà không muốn đánh cậu ta chứ?

Hắc Nhãn Kính vừa định phản đối.

Nhưng Ngô Mặc thậm chí không thèm nhìn hắn, cậu và Trương Khởi Linh hai người hít sâu một hơi xong, liền nhảy ùm xuống nước.

Nước có hơi đục.

Ngô Mặc ngậm chặt môi, chỉ sợ nước vào miệng, cậu không muốn uống nước rửa chân của nhiều người như vậy.

Phải biết rằng phần lớn những người này đều là mấy ông chú già thô tục.

Với cái mùi hôi chân và mùi mồ hôi trên người họ, đừng nói là ngâm vào nước này, ngay cả nước trong cũng có thể lập tức biến thành Hoàng Hà.

Huống hồ trong đó còn có thằng mù kia.

Vì lúc đó thua cá cược, hắn đã rửa chân cả đêm, Ngô Mặc đối với uy lực bàn chân của Hắc Hạt Tử, vẫn còn sợ hãi.

Tuy nói mình cũng không kém là bao.

Nhưng lời xưa nói rất hay, vợ người ta thì ngon thật, nhưng mùi chân thì phải là của mình mới thơm.

Ngô Mặc và Trương Khởi Linh hai người có tầm nhìn cực tốt, không lâu sau đã phát hiện ra khối vật thể mà Vương Bàn Tử và Ngô Tà nói dưới nước.

Cậu dùng tay trái ra hiệu một cái, Trương Khởi Linh gật đầu.

Hai người rất ăn ý tạo thành hai vệt nước.

Một trái một phải bao vây, dần dần tiếp cận khối vật thể này.

Đến gần mới nhìn rõ, thứ này căn bản không phải vật sống, cũng không phải xác chết, mà là vật thể được làm từ đồng xanh.

Chỉ có điều tạo hình rất đặc biệt, đống ở đó giống như một đống bùn nát.

Không có đầu và tứ chi, vị trí trung tâm bụng có một con mắt đang khép hờ.

Lờ mờ lộ ra một tia tà khí, mang lại cảm giác cực kỳ khó chịu và kỳ lạ.

Xung quanh quấn đầy dây xích sắt, có vẻ như muốn giam cầm thứ này.

Thứ này vẫn luôn ngâm dưới nước, bị ăn mòn rất nghiêm trọng, hoàn toàn không thể nhìn ra hình dạng ban đầu là gì.

Nó áp sát vào vách đá bên trái, như hòa làm một với vách núi.

Ngô Mặc dùng dao găm nhẹ nhàng chạm vào, không có bất kỳ phản ứng nào.

Cậu ở dưới nước, tay trái cầm đèn pin, cẩn thận quan sát pho tượng đồng này.

Lúc này mới chú ý đến, dây xích sắt xuyên ra từ vách đá.

Chỉ có điều chiều dài đáng kinh ngạc, khiến người ta nhìn từ xa nhầm tưởng là mấy chục sợi, thực ra chỉ là một sợi quấn nhiều vòng.

Ngô Mặc cảm thấy có chút kỳ lạ.

Cổ quốc La Sát sùng bái nhãn cầu, theo lý thuyết thì tượng này dù không được thờ cúng, cũng phải được đối xử tử tế.

Nhưng tại sao lại bị vứt dưới đáy nước, còn dùng dây xích sắt trói lại?

Điều này hoàn toàn không hợp lý.

Chẳng lẽ nhãn cầu này cũng là một cặp?

Hiện tại cái này chỉ là hàng thất sủng thôi sao?

Đang suy nghĩ thì vai cậu bị Trương Khởi Linh vỗ một cái.

Động tác này giống như một sợi dây kéo, lập tức kéo suy nghĩ đang lạc đề của cậu về đúng quỹ đạo.

Ngô Mặc nghi hoặc nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, muốn hỏi hắn có phát hiện gì không?

Dưới nước không tiện nói chuyện, chỉ có thể dùng hành động để biểu thị.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh chỉ vào chỗ giao nhau giữa tượng đồng và vách đá, ra hiệu Ngô Mặc qua đó xem.

Ngô Mặc nín thở.

Để không lãng phí thời gian, cậu lập tức di chuyển cơ thể, chuyển hướng đến chỗ Trương Khởi Linh nói.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh sờ lên tượng đồng một lúc lâu, rất nhanh tay liền cố định ở một vị trí.

Ngô Mặc lập tức hiểu ra, chỗ này chắc chắn có cơ quan.

Nếu theo tính cách trước đây, cậu đã sớm không quan tâm thúc giục Trương Khởi Linh nhấn xuống.

Nhưng hôm nay khác xưa.

Cậu là một trong những người dẫn đầu, xung quanh còn có nhiều anh em và đồng đội, làm việc nhất định phải chu toàn.

Nếu mình mạo hiểm kích hoạt cơ quan, những người này không có chút chuẩn bị nào, rất dễ gây ra thương vong lớn.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, lập tức đưa tay kéo cánh tay Trương Khởi Linh lại.

Lắc đầu với hắn, lại dùng tay chỉ lên phía trên, nhắc nhở Trương Khởi Linh đừng vội kích hoạt cơ quan.

Sau đó cậu sợ Trương Khởi Linh không hiểu, liền trực tiếp kéo hắn từ dưới nước trồi lên.

“Đậu má, nước thối thật.” Ngô Mặc trước tiên lau mặt một cái, lại giũ tóc.

Thở phào một hơi xong, quay người đối mặt với mọi người trầm giọng nói: “Bên dưới có một pho tượng đồng, trên đó có cơ quan, tôi sợ khi kích hoạt sẽ xảy ra nguy hiểm, mọi người chuẩn bị sẵn sàng trước.” “Mặc gia, chỗ này mà có cơ quan, e là không phải chuyện tốt đâu.” Một người đàn ông trung niên nhíu mày, do dự nói: “Hay là chúng ta cứ coi như không thấy, nhanh chóng đi tiếp đi.” “Tình hình phía trước thế nào, ai cũng không biết.” Một thanh niên khác lập tức bác bỏ: “Thay vì đi lung tung vô định, chi bằng xem cơ quan này có phải là một lối vào khác không.” Trong chốc lát mọi người bắt đầu tranh luận, có người đề nghị rời đi ngay, có người đề nghị thử xem sao.

Ngô Mặc không để ý đến những người này.

Cậu chuyển ánh mắt sang Doãn Nam Phong không xa, thần sắc nghiêm túc nói: “Chị, ý kiến của chị thế nào?” Liên quan đến tính mạng con người, Doãn Nam Phong cũng không thể độc đoán chuyên quyền.

Cô trầm tư một lát, lại chuyển ánh mắt sang Ngô Tam Tỉnh và Giải Ngữ Hoa.

Dù sao hoạt động lần này thuộc về sự hợp tác của ba gia tộc.

Ngô Tam Tỉnh không hổ là lão giang hồ, xử lý việc rất quyết đoán.

Sau khi nghe Ngô Mặc miêu tả trạng thái cơ quan, lập tức đưa ra quyết định, mở cơ quan này.

Giải Ngữ Hoa cũng gật đầu, đồng ý với đề nghị của Ngô Tam Tỉnh.

Hai người này đều đồng ý, Doãn Nam Phong cũng không phản đối nữa.

Cô đặt tay phải lên vai Ngô Mặc, trong giọng điệu nhàn nhạt toát ra sự quan tâm, “Khi kích hoạt cơ quan nhất định phải cẩn thận, phía chúng tôi không cần em lo lắng, tự bảo vệ mình thật tốt.” Ngô Mặc thần sắc bình thản, mỉm cười nói: “Chị, chị yên tâm đi, sẽ không sao đâu.” Vì ba vị lãnh đạo đều đồng ý mở cơ quan, nên Ngô Mặc không chần chừ thêm nữa.

Cậu và Trương Khởi Linh lại lặn xuống đáy nước.

Do đã biết vị trí cơ quan, để không để Trương Khởi Linh mạo hiểm, Ngô Mặc đã đi trước một bước kích hoạt cơ quan.

Chỉ nghe thấy một tiếng động chói tai vang lên.

Dây xích sắt trên tượng đồng bắt đầu chuyển động, con mắt ở trung tâm bụng dần dần nhắm lại.

Ngô Mặc để đề phòng bất ngờ xảy ra, lập tức kéo Trương Khởi Linh lùi lại một bước.

Lúc này cậu không tiện mở miệng nói chuyện.

Hai mắt nhìn chằm chằm vào con mắt đó, trong lòng thầm nghĩ: “Đậu má, cái rốn mắt này thành tinh rồi à?” Cậu và Trương Khởi Linh ở dưới nước, toàn tâm toàn ý đối mặt với nguy cơ sắp tới.

Chương 503

Nhưng điều không ngờ tới là, điều bất ngờ trong tưởng tượng đã không xảy ra.

Ngược lại, mực nước trong đường dẫn nước lại hạ xuống với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Tốc độ nước chảy xuống càng lúc càng nhanh.

Không lâu sau Ngô Mặc và Trương Khởi Linh, cùng với pho tượng đồng đó đã hiện ra trước mặt mọi người.

“Đậu má.” Ngô Mặc buông Trương Khởi Linh ra, đứng dậy nhìn pho tượng đồng không ngừng suy nghĩ.

Cậu xoa xoa cằm, lẩm bẩm nói: “Thứ này chẳng lẽ là nắp cống thoát nước thời cổ đại?” “Nghĩ gì vậy?” Hắc Nhãn Kính đi đến sau lưng Ngô Mặc, vỗ nhẹ vào gáy cậu, cười đểu nói: “Cậu không phải là định mang cả thứ này về chứ?” Ngô Mặc hừ một tiếng, nói: “Thằng mù, mày nghĩ ông đây giống mày sao, khắp người không có một xu, nghèo đến nỗi quần lót cũng không mua nổi, còn phải ông đây tài trợ.” “Thằng ranh con, mày còn nhắc à?” Hắc Nhãn Kính tức đến cười.

Hắn xem như đã hiểu rõ, thằng ranh con này không thể nuông chiều công khai được.

Mày phải cùng nó đánh đấm cãi cọ.

Khiến nó vui vẻ, không rời xa mày, mới có thể từ từ đi vào lòng thằng nhóc.

Hai người đang nói chuyện, cơ quan chuyển động càng lúc càng lớn.

Rất nhanh tiếng động của dây xích chuyển động đã bị một tiếng trầm đục thay thế.

Âm thanh nặng nề và đè nén, khiến người ta nghe xong không hề dễ chịu.

Sau đó trên vách núi bên trái dần dần hiện ra một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá xuất hiện rất đột ngột.

Như thể nó vẫn luôn ẩn mình sau vách núi, lặng lẽ quan sát những vị khách không mời này.

Trong chốc lát, tất cả ánh sáng đèn pin đều tập trung vào cánh cửa đá.

Chỉ thấy trên cánh cửa đá khắc một mỹ nhân tuyệt đẹp.

Mặt tựa phù dung, môi đỏ như son, ánh mắt quyến rũ hơn cả hoa đào, vô cùng mê hoặc lòng người.

Dùng thành ngữ để hình dung thì đúng là khuynh quốc khu thành.

Nếu dùng lời hiện đại để miêu tả, tuyệt đối là vẻ đẹp thuần khiết không pha tạp.

Đừng thấy cánh cửa đá này và cánh cửa trước đây đều khắc mỹ nhân.

Nhưng giữa hai cái vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Vị mỹ nhân này đặt tay trái bên tai, tạo dáng lắng nghe.

Dưới chân ba vị nam La Sát vây quanh mỹ nữ ở trung tâm.

Họ quỳ một gối xuống đất, tay cầm trái tim người, ngước nhìn mỹ nữ phía trên với vẻ si mê.

Phía sau mỹ nữ, trên mặt đất nằm rải rác mấy thi thể bị mổ bụng, tổng thể mang lại cảm giác âm u rùng rợn.

Lần này không ai còn như trước đây thấy phụ nữ là đi không nổi nữa.

Ngược lại, từng người lùi lại một bước.

Giơ vũ khí cảnh giác nhìn chằm chằm cánh cửa đá này, sợ bên trong sẽ xuất hiện hồng thủy mãnh thú.

Chỉ nhìn mà không giải quyết vấn đề, chẳng phải lãng phí thời gian sao?

“Ông Lý, ông Ngô.” Thanh Thanh Mạn hướng về phía đám đông gọi: “Hai vị giỏi phá giải cửa mộ, làm phiền hai vị xem xem, cánh cửa này có tình huống gì không?” Dù không muốn, nhưng bị sếp gọi tên, cũng đành cứng đầu tiến lên.

Hai người đi đến trước cửa đá, không dám hành động tùy tiện, mà là cẩn thận quan sát.

“Anh, anh nói cái này giống cái gì?” Ngô Mặc đến trước mặt Ngô Tà, chỉ vào cửa đá nói nhỏ: “Anh xem còn có suy nghĩ gì không?” “Suy nghĩ?” Ngô Tà ngớ người một chút, nhìn Ngô Mặc, không hiểu tại sao em trai lại hỏi như vậy?

Nhưng em trai đã hỏi mình, vậy chứng tỏ nó chắc chắn có ý đồ sâu xa.

Chẳng lẽ nó muốn rèn luyện khả năng quan sát của mình?

Hay là khả năng liên tưởng?

Ngô Tà chìm vào suy tư, một lúc lâu sau, thần sắc nghiêm túc nói: “Mỹ nữ, La Sát, trái tim người, thi thể, mấy thứ này liên kết lại, theo suy nghĩ của người xưa, mỹ nữ đại diện cho tế tự, nam La Sát e là ám chỉ những người dân ngu muội thời cổ đại, trái tim người là vật tế, thi thể ước chừng là chiến lợi phẩm hoặc tù binh.” Ngô Tà vừa nói xong, trong đầu Ngô Mặc hiện lên một đống dấu hỏi.

Cậu đột nhiên cảm thấy, tư duy của mình và anh trai e là không nằm trên cùng một đường thẳng.

Vì cậu căn bản không nghĩ nhiều như vậy.

“Tiểu Mặc, anh nói đúng không?” Ngô Tà thấy em trai im lặng không nói gì, liền đẩy đẩy cậu, nói nhỏ: “Nếu không đúng, em nói cho anh biết chỗ nào có vấn đề, anh sẽ suy nghĩ lại.” “Khụ!” Ngô Mặc nhẹ nhàng ho một tiếng.

Cậu cắn môi suy nghĩ một lúc lâu, dường như không biết nên mở miệng thế nào.

Mãi một lúc lâu sau mới có chút khó xử nói: “Em không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là muốn nói với anh, ba lão gia này không giống mấy thằng liếm chó sao?” “Nhìn cái vẻ tiện túng của họ kìa, mắt cứ dính chặt vào người đàn bà đó.” Ngô Mặc nói đến đây, dừng lại một chút, rồi tiếp lời: “Em chủ yếu là muốn nhắc anh một chút, sau này đừng học theo họ, dù thích đến mấy, cũng phải biết điểm dừng.” Ngô Tà: “...” “Huynh đệ, cậu muốn chọc chết Bàn gia à.” Vương Bàn Tử vẫn luôn ở gần đó, nghe rõ cuộc đối thoại của hai anh em.

Nghe xong lời Ngô Mặc, hắn cười đến méo cả mồm, nước mắt cũng sắp chảy ra.

Nhất thời không nhịn được, đi đến ôm lấy vai Ngô Mặc, lộ ra một hàm răng trắng bóc, cười ha ha nói: “Cái thằng nhóc này, mạch não mày sao mà lớn vậy?

Sao lại không giống người bình thường chứ?” “Thằng béo, không muốn sống nữa hả?” Ngô Mặc giơ ngón giữa về phía Vương Bàn Tử: “Ông đây gọi là tư duy rõ ràng, không đi theo lối mòn, mày hiểu gì?” “Thằng ranh con, mày có phải nổi loạn rồi không?” Vương Bàn Tử bị Ngô Mặc chọc tức đến dở khóc dở cười.

Muốn đánh nó một trận ư?

Không nói đến thời cơ không đúng, có đánh thắng được không mới là thật.

Giải Ngữ Hoa và Doãn Nam Phong đứng cùng một chỗ, hai người rất ăn ý đồng thời nhìn về phía Ngô Mặc.

“Chị Doãn, đa tạ.” Giải Ngữ Hoa khẽ nhếch cằm, giọng điệu lạnh nhạt: “Nhưng đây là việc riêng của tôi, hy vọng chị Doãn sau này đừng nhúng tay vào nữa, ân tình lần này, tôi sẽ ghi nhớ, nhất định sẽ có hậu báo.” Doãn Nam Phong quay đầu lại, đối diện với ánh mắt thờ ơ không gợn sóng của Giải Ngữ Hoa.

“Không cần.” Khóe môi mỏng của cô khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, chậm rãi nói: “Giải lão bản đừng hiểu lầm, tôi chỉ không muốn Tiểu Mặc bị lừa, dù sao thằng bé cũng thật lòng nghĩ cho anh và tôi.” Lời thì nói vậy.

Thực ra Doãn Nam Phong suýt nữa tức chết, trong lòng chửi Giải Ngữ Hoa té tát.

Thằng khốn này rõ ràng là qua cầu rút ván, quá đáng!

Hai người đứng sánh vai.

Một người là đương gia thanh quý lạnh nhạt.

Người kia là ông chủ tiệm thanh tú nhã nhặn, bề ngoài nhìn rất xứng đôi, nhưng thực chất mỗi người đều có toan tính riêng.

“A~” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Mọi người nhìn theo hướng tiếng động, chỉ thấy hai người bên cạnh cửa đá đang ôm cánh tay rên rỉ liên hồi.

Tiếng kêu thảm thiết vô cùng, không khác gì quỷ khóc sói gào.

“Chuyện gì vậy?” Ngô Mặc sắc mặt trầm xuống.

Cậu nhanh chóng bước tới, kéo một người trong số đó lại nhìn kỹ.

Chỉ thấy cánh tay gã đầy vết thương, miệng vết thương đang rỉ ra máu đen.

Tình trạng này rõ ràng là trúng độc.

“Đắc tội rồi.” Ngô Mặc nói xong, cầm Cúc Hoa Đao lên, tay nhấc dao chém xuống, một mảng lớn thịt bị cắt lìa.

Người đàn ông đau đớn kêu thét như vịt bị cắt tiết.

Chỉ là không có cánh, chứ không thì hắn bay lên trời luôn rồi.

Hắn kêu thì kêu, nhưng trong lòng cũng hiểu, Ngô Mặc đang cứu mạng hắn.

Máu độc không xử lý nhanh chóng sẽ rất dễ lan khắp cơ thể.

Đến lúc đó đừng nói thịt trên cánh tay, đến cái mạng cũng mất.

Ngô Mặc xử lý xong người này, đẩy hắn cho đồng đội bên cạnh.

Lại dùng phương pháp tương tự, giải quyết độc tố trên cánh tay người còn lại.

“Mặc… Mặc gia.” Người ban nãy kêu thảm thiết hít một hơi thật sâu, đứt quãng nói: “Trời… trời ơi đừng chạm vào cái cửa đó, trên đó toàn là độc… độc tố.” “Tôi biết rồi.” Ngô Mặc gật đầu, rất bình tĩnh đi đến trước cửa đá.

Chương 504

Cậu ngồi xổm xuống đất, cầm đèn pin quan sát kỹ.

Lúc này mới chú ý thấy những đường nét chạm khắc trên cửa đá sắc bén bất thường, bên trên lờ mờ phủ một lớp dịch thể.

Ngô Mặc lập tức hiểu ra.

Chẳng trách hai người kia bị thương ở tay, hóa ra hai thằng ngốc này nghiên cứu không ra, định dùng sức mạnh đẩy cửa.

“Tiểu Ách, khụ, Ách ca, qua đây một lát.” Ngô Mặc vẫy tay với Trương Khởi Linh.

Cậu vừa định gọi “Tiểu Ách Ba”.

Nhưng nghĩ lại, Lão Trương có danh tiếng lớn trên đạo, cái tên “Tiểu Ách Ba” mà truyền ra thì không hay ho gì.

Hơn nữa, cậu còn đang có ý định đưa Trương Khởi Linh về nhà họ Ngô.

Gọi “Tiểu Ách Ba” riêng tư thì không sao.

Giữa chốn đông người thì thôi đi, phải biết chuyện này còn liên quan đến “giá cả” sau này nữa.

“Sao vậy?

Coi thường anh mày à?” Hắc Nhãn Kính lại gần, ngồi xổm bên cạnh Ngô Mặc, vừa quan sát cửa đá vừa lầm bầm: “Anh mày thân kinh bách chiến, cũng đâu kém cái thằng Ách Ba Trương đó chứ?” Ngô Mặc nghe vậy, quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, cười gian xảo: “Cũng không kém, chỉ là bị chém ngang lưng thôi.” Hắc Nhãn Kính nghe ra lời Ngô Mặc có ý khác, tức đến nghiến răng.

Hắn cười như không cười, nhe răng: “Thằng ranh con, cứ phải nhắc chuyện đó à?” Đàn ông ai cũng có lòng tự tôn, Hắc Nhãn Kính cũng không ngoại lệ.

Tuy nói mỗi lần giải quyết xong việc, chủ nợ đều tổn thất thảm trọng.

Nhưng chuyện này cũng không trách hắn được, hắn chỉ chịu trách nhiệm lấy đồ, còn sống chết của mấy người kia thì liên quan quái gì đến hắn?

“Thôi được rồi, Tiểu Hạt Tử, nói chuyện chính đi.” Ngô Mặc lười cãi nhau với hắn, giải quyết khó khăn trước mắt mới là quan trọng nhất.

Cậu khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, vỗ vai Trương Khởi Linh, trầm giọng nói: “Hai người kinh nghiệm phong phú, có ý kiến gì không?” Trương Khởi Linh không trả lời.

Có lẽ giá trị bản thân của hắn một nửa thể hiện ở việc ít nói.

Hắn không nói một lời, toàn tâm chú ý nhìn chằm chằm vào cửa đá, trong đầu suy nghĩ nhanh chóng, những kinh nghiệm đã qua như đèn kéo quân lướt qua tâm trí.

Hắc Nhãn Kính không cam chịu ở phía sau, lập tức thu lại nụ cười đểu, nghiên cứu tình hình cơ quan trên cửa đá.

Ngô Mặc đối với cơ quan cũng có hiểu biết nhất định.

Nhưng không thể không thừa nhận một điều, so với hai vị trước mắt này, trình độ của cậu chỉ như chưa tốt nghiệp tiểu học.

Nhưng điều này cũng không thể trách cậu.

Trước hết là cậu tuổi còn nhỏ, sau nữa là cái hệ thống củ chuối đó, mỗi lần nhiệm vụ hoàn thành, phần thưởng ngẫu nhiên đều giống như mở hộp mù, chẳng có cái nào là hoàn chỉnh cả.

Danh tiếng “Hạt Nam Ách Bắc” quả nhiên không hư truyền, không lâu sau hai người đã đưa ra kết luận.

Trương Khởi Linh đứng dậy quay về phía Ngô Mặc, ngữ khí thanh đạm nói một câu: “Cơ quan điều khiển bằng giọng nói.” “Cái quái gì?” Ngô Mặc nhất thời không tin vào tai mình.

Rốt cuộc là ý gì?

Điều khiển bằng giọng nói?

Thời cổ đại lại có loại kỹ thuật này sao?

Chắc chắn không phải đùa chứ?

Thấy Ngô Mặc trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin được, Trương Khởi Linh suy nghĩ một chút, mở miệng giải thích: “Tần số.” “Anh đợi chút.” Ngô Mặc cắt lời Trương Khởi Linh, cúi đầu suy nghĩ, hỏi: “Tiểu Ách Ba, ý của anh là, tôi phải đứng đây hét lớn ‘Vừng ơi mở ra’ à?” Trương Khởi Linh hơi ngẩn người, trong mắt xẹt qua một tia bất lực, lại có chút buồn cười.

“Khụ khụ.” Hắc Nhãn Kính ở bên cạnh tốn rất nhiều sức mới nhịn được không bật cười thành tiếng.

Cái dáng vẻ ngốc nghếch của Ngô Mặc này thật sự quá buồn cười.

“Mày cười cái gì?” Ngô Mặc nghiến răng, cố nặn ra mấy chữ từ kẽ răng: “Tiểu Hạt Tử, mày có phải thiếu đòn không?

Đừng lảm nhảm nữa, nói nhanh lên.” “Được rồi.” Hắc Nhãn Kính cười bất lực lắc đầu, phiên dịch: “Ý của Ách Ba là, cơ quan phía sau cánh cửa này được điều khiển bằng âm thanh, chúng ta cần tìm đúng tần số tương ứng mới có thể mở ra.” Nói thật, nếu là ở hiện đại, kỹ thuật điều khiển bằng giọng nói thật sự chẳng là gì.

Nhưng La Sát cổ quốc tuy không được ghi chép trong sử sách, nhưng theo triều đại phỏng đoán, rất có khả năng thuộc về thời Chu triều.

Thời điểm này lại xuất hiện cơ quan điều khiển bằng giọng nói?

Không nhầm đấy chứ?

“Hai người trước đây có từng thấy loại cơ quan này chưa?” Ngô Mặc tò mò hỏi: “Có kinh nghiệm gì liên quan không?” “Chỉ là từng nghe nói, đây là lần đầu tiên nhìn thấy.” “Vãi, chuyện này đúng là phiền phức thật.” Ngô Mặc nghiến răng, có chút khó xử nói: “Cái này cũng không có gợi ý gì, ai mà biết phải hát cái gì chứ?” Giải Ngữ Hoa và Ngô Tam Tỉnh cùng những người khác cũng xúm lại.

Mọi người vây quanh cửa đá, bắt đầu thảo luận nên dùng tần số nào để kích hoạt cơ quan.

“Có gì mà phải thảo luận chứ.” Vương Bàn Tử bĩu môi, khinh thường nói: “Theo Bàn Gia mà nói, chi bằng dùng thuốc nổ cho rồi, phí sức làm gì.” “Tôi nói anh sao động một tí là dùng thuốc nổ vậy?” Ngô Mặc nhìn Vương Bàn Tử, ra vẻ tức vì sắt không thành thép, giáo huấn: “Chúng ta là người đi tìm bí mật, đừng động một tí là la hét đánh giết, văn minh, tố chất, tu dưỡng đâu?

Chúng ta là những người có ‘giới hạn’ đấy.” Ngô Mặc vừa dứt lời, nhận được vô số cái lườm nguýt.

Ngay cả Tam Thúc ruột của cậu là Ngô Tam Tỉnh cũng hận không thể trợn mắt há mồm bóp mồm cậu lại.

Ngô Mặc da mặt cực dày, căn bản không để ý đến những cái lườm.

Lúc này não cậu như một công cụ tìm kiếm Baidu, không ngừng vận chuyển nhanh chóng.

Bỗng nhiên, một ý tưởng chợt lóe lên như móc câu, níu giữ tâm trí cậu.

Thấy mọi người đang tranh cãi ồn ào.

Ngô Mặc ngắt lời họ, nghiêm nghị nói: “Tôi có một đề nghị, không biết có nên nói hay không, đương nhiên là nếu các anh không cho tôi nói, tôi dễ bị nghẹn chết lắm.” Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Mặc nhíu mày: “Thằng ranh con, mày lại định làm gì?” “Tam Thúc, sao lại nói vậy chứ?” Ngô Mặc tự biết hình tượng đã sụp đổ, cũng lười giả bộ nữa.

Cậu nở nụ cười đểu: “Tôi là thằng ranh con, vậy ông già nhà ta là cái gì?

Vốn là người nhà họ Ngô, sao lại tức giận sớm thế?” “Mày...” Ngô Tam Tỉnh tức giận, chỉ vào Ngô Mặc định nói gì đó.

Ngô Tà thấy tình hình không ổn, lập tức đứng chắn trước Ngô Mặc.

Anh nắm lấy ngón tay của Ngô Tam Tỉnh đang đưa tới, ngữ khí thành khẩn khuyên nhủ: “Tam Thúc, đừng làm loạn nữa, bây giờ không có thời gian đùa giỡn, cứ nghe xem Tiểu Mặc có đề nghị gì đã.” Ngô Tam Tỉnh nhìn hai đứa cháu ruột, nhất thời không nói nên lời.

Giải Ngữ Hoa sợ hai chú cháu này không hợp ý nhau, vội vàng chen lời: “Tiểu Mặc, em có ý kiến gì hay, nói thử xem?” Anh thật sự sợ Ngô Mặc làm Ngô Tam Tỉnh tức đến ngất.

Nếu thật sự như vậy, thằng nhóc thối này sẽ nổi danh trên đạo.

Đến lúc đó người khác biết chú cháu nhà họ Ngô bất hòa, rất dễ xảy ra vấn đề.

Ngô Mặc hắng giọng, nói: “Cơ quan điều khiển bằng giọng nói, nói trắng ra thì không phải hát thì cũng là nói chuyện thôi chứ gì.” “Bọn mình đây người từ khắp nơi, có thể thử giọng địa phương xem sao, vạn nhất mèo mù vớ phải chuột chết, vô tình lại trúng thì sao?” Cậu vừa nói xong, khóe mắt mọi người đồng loạt giật giật.

Vương Bàn Tử phản ứng cực nhanh, khóe miệng co giật nói: “Mày đây không phải nói nhảm sao?

Mày muốn bọn tao đứng đây, đối diện cửa đá mà hát?

Nhìn kiểu gì cũng thấy não mày có vấn đề lớn rồi đấy?” “Mày hiểu cái gì?” Ngô Mặc lập tức phản bác: “Mày nói bọn mình nhiều người đứng trước cửa nói chuyện, cái cửa nát này có phản ứng gì không?

Không đúng không, điều đó đủ để chứng minh nói chuyện là vô dụng, vẫn phải là hát hò mới có thể phát ra tần số khác nhau.” Nói đến đây, Ngô Mặc ngừng lại một chút, nhìn Trương Khởi Linh một cái, do dự một lát rồi tiếp tục nói: “Lão Trương, tổ tiên anh là người Đông Bắc đúng không?

Vậy anh có biết hát nhị nhân chuyển không?” Đối mặt với ánh mắt tò mò của Ngô Mặc, Trương Khởi Linh im lặng.

Ngay khi cậu nghĩ Trương Khởi Linh sẽ không trả lời mình, một giọng nói trầm thấp vang lên trong tai Ngô Mặc: “Không biết.” “Sao lại không biết chứ?

Tiếc thật.” Giải Ngữ Hoa cảm thấy mình cũng phải bó tay với Ngô Mặc, cái thằng hỗn đản này cả ngày trong đầu toàn nghĩ linh tinh cái gì vậy?

Mấy người lắc đầu.

Ngay cả Hắc Nhãn Kính, người cưng chiều Ngô Mặc nhất, lần này cũng cho rằng thằng ranh con này đang làm loạn.

Bọn họ định bỏ qua Ngô Mặc, thảo luận lại phương pháp khác.

Dù sao có thể không dùng thuốc nổ thì vẫn nên cố gắng không dùng.

Nơi này là hang động trong núi, một khi sử dụng thuốc nổ, rất dễ dẫn đến hang động sụp đổ.

Đến lúc đó cửa có mở được hay không chưa chắc, nhưng bản thân họ rất dễ bị mắc kẹt bên trong.

“Mấy người này tư duy cứng nhắc quá.” Ngô Mặc có chút tức giận.

Mình khó khăn lắm mới nghĩ ra phương pháp, vậy mà từng người đều cho là mình đang làm loạn, thật sự quá đáng!

Chương 505

Ngô Tà có quan điểm khác với những người còn lại.

Anh bây giờ là “khống em trai” nặng rồi.

Ngô Mặc nói gì anh cũng thấy rất có lý, cho dù không có lý thì anh cũng có thể bẻ cong thành ba phần có lý.

Hơn nữa em trai đang bị thương, hà tất phải để nó khó chịu chứ?

Chẳng phải là hát thôi sao?

Cũng đâu phải chuyện gì to tát, thử một chút thì sao?

Ngô Tà nghĩ đến đây, lập tức mở miệng nói: “Tôi cho rằng đề nghị của Tiểu Mặc có thể thử, dù sao cứ thảo luận đi lại cũng không có hiệu quả gì, thử xem sao?” “Anh, đi, hai anh em mình đi thử.” Ngô Mặc không muốn để ý đến những người này, kéo Ngô Tà đi đến bên cạnh cửa đá.

Cậu hắng giọng, bắt đầu hát vang: “Dưới cầu lớn trước cửa, bơi qua một đàn vịt.” Cái cảnh tượng đột ngột này suýt nữa làm mọi người đứng không vững.

A Ninh suýt chút nữa là sụp đổ.

Tẩy não lâu như vậy, Ngô Mặc vừa mở miệng là những ký ức đau khổ lại ùa về.

Ngô Tà tuy không hiểu tại sao thằng em lại chọn hát bài đồng dao, nhưng cũng không ngại ở bên cạnh giúp nó bắt nhịp.

Hai anh em phối hợp cực kỳ ăn ý.

Khiến người ta nhìn một cái là hiểu, đây mới là anh em ruột thịt đích thực.

Doãn Nam Phong sắp phát điên rồi.

Mày muốn hát thì hát cho đàng hoàng, hát bài gì cũng được, sao cứ phải hát đồng dao?

Hát đồng dao cũng được, nhưng mày hát cho có chút tiết tấu đi chứ, đằng này từ đầu đến cuối chỉ có một điệu.

Cái này gọi là có tần số à?

Cái này gọi là đường điện tim thẳng tắp thì đúng hơn.

Ngô Mặc không phải đang đùa, cậu rất nghiêm túc hát.

Hơn nữa vừa hát vừa nhìn chằm chằm vào cửa đá, quan sát xem cửa đá có phản ứng gì không.

Ngay khi mọi người nghĩ Ngô Mặc đang làm loạn.

Bức tượng mỹ nữ trên cửa đá khẽ rung động một chút, rồi nhanh chóng trở lại bình tĩnh.

“Vãi, tôi đã nói gì rồi?” Ngô Mặc vui vẻ nhảy cẫng lên, vỗ đùi, chỉ vào bức tượng mỹ nữ hào hứng nói: “Các anh thấy không, con đàn bà này bị tiếng hát của Tiểu Gia hấp dẫn rồi, vừa nãy còn có phản ứng kia kìa.” Cảnh tượng vừa rồi rất nhiều người đều nhìn thấy, giờ đây không ai còn coi nhẹ đề nghị của Ngô Mặc nữa.

“Được đó.” Vương Bàn Tử lại gần, vỗ vai Ngô Mặc, cười nói: “Thằng nhóc mày đúng là ra vẻ lắm trò, không ngờ cách này lại có tác dụng thật, anh đây phục mày rồi.” Để kiểm chứng phương pháp này, Ngô Mặc tùy tiện chỉ mấy người đồng đội và nhân viên thuê, bảo họ lại đây thử giọng.

Mấy ông lão thô tục này la hét thì không sao.

Còn hát?

Thì cũng chẳng khác gì chửi rủa ầm ĩ.

Nhất thời, trong hang động quỷ khóc sói gào.

Doãn Nam Phong, Hoắc Tú Tú và A Ninh ba người hận không thể lấy bông nhét vào tai.

Họ chưa bao giờ nghĩ rằng trên thế giới này lại có nhiều người hát dở, giọng khàn đến vậy.

Càng không ngờ tới là những người này còn bị họ tập hợp lại cùng nhau hát bài “đếm vịt”.

Theo tiếng hát ngừng lại, cửa đá hơi có chút phản ứng, nhưng vẫn đóng chặt.

“Không đúng rồi.” Ngô Mặc đi đi lại lại trước cửa đá, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại từng cảnh tượng đã xảy ra từ khi bước vào đây.

Cậu đột nhiên nhớ ra một chuyện, sau đó hét lớn: “Dừng lại, đừng có gào nữa!” Một gã đang hát rất hăng say.

Bị Ngô Mặc ngắt lời thế này, suýt chút nữa bị sặc nước bọt mà chết.

Ngô Mặc đối mặt với mọi người, nghiêm túc hỏi: “Mọi người còn nhớ tiếng hát chúng ta nghe thấy trước đó không?” Lúc đó những người này đều suýt chút nữa rơi vào ảo cảnh, còn ai mà chú ý đến chuyện này chứ?

Đồng loạt lắc đầu, biểu thị không rõ.

Ngô Mặc khẽ thở dài, trong lòng hiểu rõ, trông cậy vào mấy gã này đáng tin, còn không bằng trông cậy vào lợn nái trèo cây.

Cậu nhắm mắt lại bắt đầu hồi tưởng âm thanh và tiết tấu đã nghe trước đó, trong miệng từ từ ngân nga theo.

“Tiểu Mặc, em mau nhìn kìa!” Ngô Tà đẩy Ngô Mặc một cái, chỉ vào bức tượng mỹ nữ trên cửa đá kinh ngạc kêu lên: “Nó động rồi, lần này biên độ rất lớn.” Ngô Mặc chợt hiểu ra.

Hóa ra cái gọi là tần số, là chỉ tiếng hát mê hoặc lòng người trước đó.

Nhưng cửa đá vẫn chưa mở, chứng tỏ cậu hát có vấn đề.

Cậu thật sự không muốn thừa nhận mình hát dở.

Nhưng cửa đá không nể mặt, không thừa nhận hình như cũng không được.

Ngô Mặc nói ra suy đoán của mình, sau đó mọi người đều chuyển ánh mắt sang Giải Ngữ Hoa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trong số những người có mặt, xét về khả năng ca hát, ngoài Giải Ngữ Hoa ra, cũng không có ai khác có thể sánh bằng anh.

Tuy nhiên, Ngô Tam Tỉnh vừa đưa ra đề nghị này, liền bị Ngô Mặc kiên quyết từ chối.

“Thằng nhóc mày muốn làm gì?” Ngô Tam Tỉnh sa sầm mặt, giận dữ nói: “Đã đến lúc nào rồi, mày còn làm loạn như vậy?” Ngô Mặc thu lại nụ cười trên mặt.

Nhẹ nhàng lướt mắt nhìn Ngô Tam Tỉnh, ánh mắt rất lạnh lùng, trong miệng nhẹ nhàng thốt ra hai chữ: “Không được.” Cậu rất không thích bị người khác chỉ trích là làm loạn.

Nếu Ngô Tam Tỉnh hỏi lý do đàng hoàng, có lẽ cậu sẽ cười mà giải thích cho đối phương.

Nhưng đây lại không phân biệt trắng đen, trước mặt bao nhiêu người đã chỉ trích mình làm loạn?

Ngô Mặc cảm thấy mình không thể chấp nhận được.

Cậu cho rằng mỗi lần mình làm việc đều có lý do và dụng ý, chỉ là có một số chuyện cậu không tiện thổ lộ với người khác mà thôi.

“Tiểu Mặc.” Giải Ngữ Hoa vừa định mở miệng nói chuyện, liền bị Ngô Mặc cắt lời: “Anh im miệng, tôi nói không được là không được, chuyện này không có gì phải bàn cãi.” Ngô Tà và Vương Bàn Tử mấy người có chút ngơ ngác, không hiểu Ngô Mặc vì sao lại phản đối chuyện này đến vậy.

Ai ngờ Ngô Mặc thật sự rất phản cảm.

Chuyện này còn bắt nguồn từ vị Cửu Trưởng Lão mà cậu đã giết hồi trước.

Ban đầu để xử lý lão già đó, cậu đã luôn theo sát hắn.

Từ miệng hắn, cậu đã nhiều lần nghe thấy những lời bôi nhọ Giải Ngữ Hoa.

Không chỉ hắn, mà cả những người đồng đội hắn dẫn theo, và cả những khách hàng câu kết với hắn.

Những người này đều không hề tôn trọng Giải Ngữ Hoa, lời lẽ thô tục cứ tuôn ra không ngừng.

Những từ ngữ như “nương pháo” (ẻo lả) còn được coi là nhẹ nhàng.

Nghiêm trọng hơn là những lời dâm tục, thô bỉ không ngừng tuôn ra.

Nào là “mặc hý phục nương tử kiều diễm”, “ôm lên giường thân mật một phen” và vô số từ ngữ tương tự.

Ngô Mặc suýt chút nữa tức điên.

Sau đó cậu tìm cơ hội, xử lý từng người nói bậy bạ.

Cuối cùng mới động thủ giải quyết Cửu Trưởng Lão.

Lúc đó cậu không lập tức giết Cửu Trưởng Lão, mà cầm dao cắt lưỡi hắn thành từng miếng thịt.

Lão già đó chẳng phải thích ngoáy lưỡi sao?

Ngô Mặc nhét toàn bộ lưỡi vào miệng hắn, ép Cửu Trưởng Lão nuốt sống xuống.

Như vậy vẫn khó giải mối hận trong lòng.

Ngô Mặc hành hạ Cửu Trưởng Lão đến thê thảm không nỡ nhìn, cuối cùng mới ấn đầu hắn nhét vào bồn cầu.

Chương 506

Lúc đó cả kinh đô mưa gió tanh bão táp.

Ngoài việc Cửu Trưởng Lão nhà họ Giải xảy ra chuyện được người ta chú ý.

Còn lại những người đồng đội và khách hàng kia đều là cấp độ sâu bọ, không có nhiều người chú ý đến họ.

Sau vụ đó, Ngô Mặc rất ghét người khác dùng ánh mắt kỳ thị nhìn Giải Ngữ Hoa.

Hoa ca nhà cậu thích hát hí, đó là sở thích cá nhân.

Người khác nói bậy nói bạ, đó là lỗi của mày.

Vừa nãy Ngô Tam Tỉnh đề nghị để Giải Ngữ Hoa hát, Ngô Mặc theo bản năng nhớ lại chuyện này.

Lần này rất nhiều người đi theo, đa số đều không kiêng kị gì.

Nếu Giải Ngữ Hoa mà hát hí trước mặt bọn họ.

Ánh mắt của đám ngốc đó sẽ như thế nào?

Nghĩ thôi cũng đủ biết rồi.

Nhưng lời này cậu không thể giải thích được.

Chỉ có thể cương quyết từ chối đề nghị của Ngô Tam Tỉnh, ngay cả Giải Ngữ Hoa tự mình nói, cậu cũng không đồng ý.

Cậu không đồng ý, chuyện này liền không thể tiến hành.

Lúc đó chỉ có cậu và Hắc Nhãn Kính cùng Trương Khởi Linh ba người, cho đến cuối cùng đều giữ được trạng thái tỉnh táo.

Trương Khởi Linh là người đầu tiên bị loại.

Rốt cuộc không thể trông mong một người câm mở miệng dạy người khác hát, chuyện này hơi ma quái.

Còn Hắc Nhãn Kính?

Ngô Mặc nhớ tên khốn này lúc đó đứng cách mình không xa.

Trong tay cầm súng, trên mặt cười tủm tỉm, xem ra cũng không ghi nhớ bài hát này vào lòng.

Ngô Mặc thì khác, cậu có kỹ năng “nhớ ngay lập tức”.

Những chuyện này muốn nghe hay không muốn nghe, đều tự động ghi vào não.

Vì vậy có thể dạy người khác ngữ điệu, hình như chỉ có cậu.

Ngô Mặc sống chết không chịu nói ra, mấy người kia chẳng có cách nào với cậu.

Doãn Nam Phong cuối cùng đành cứng rắn hỏi: “Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, vậy cô nói xem có cách nào hay ho không?” Ngô Mặc im lặng không nói.

Cậu cũng biết Doãn Nam Phong nói đúng, chuyện này luôn cần có một giải pháp.

Cậu trầm ngâm một lát nhìn sang trái sang phải, sau đó ánh mắt dừng lại trên một người.

“Tiểu Ninh Tử, lại đây một chút, tôi có chuyện tìm cô.” Ngô Mặc vẫy tay với A Ninh, ra hiệu cô lại đây.

A Ninh muốn phát điên với cái biệt danh Ngô Mặc đặt cho mình.

Ba chữ “Tiểu Ninh Tử” vừa ra, khiến cô ngay lập tức có cảm giác như vào cung.

Quá đáng hơn là biến thành thái giám chứ không phải cung nữ.

A Ninh lúc này thật sự không muốn để ý đến Ngô Mặc.

Tên khốn này mỗi lần gọi mình, đều chẳng có chuyện gì tốt lành.

Nhưng dưới ánh mắt của mọi người, đối phương đã gọi mình, cũng không thể giả vờ như không nghe thấy.

A Ninh bất đắc dĩ đành đi tới.

Cô lạnh mặt, không chút khách khí hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?” “Hát.” Ngô Mặc cũng không lề mề, “bộp” một tiếng ném ra hai chữ.

A Ninh nghe thấy hát, nhướng mày, dứt khoát từ chối: “Tôi không biết.” “Đừng có nói phét.” Ngô Mặc cũng không chiều chuộng A Ninh, đáp trả: “Lần trước đi KTV, cô cầm micro không chịu buông, giờ lại nói với tôi cô không biết?

Với lại cô ngày nào cũng đeo tai nghe, đừng tưởng tôi không biết cô đang nghe nhạc đấy.” Nhắc đến chuyện này, A Ninh có lòng muốn đập chết Ngô Mặc.

Chưa đợi cô phản bác, Ngô Mặc liền đội cho cô một cái mũ to đùng: “Tiểu Ninh Tử, tình hình khẩn cấp, đến lúc cô phải ra sức rồi thì đừng có khiêm tốn nữa.” Vương Bàn Tử mấy người đều không biết nên nói gì.

Ngô Mặc nhất quyết làm theo ý mình.

Họ không ngăn cản được Ngô Mặc, chỉ có thể khuyên A Ninh.

A Ninh thật sự không chịu nổi sự lằng nhằng của đám đàn ông này, đành miễn cưỡng gật đầu đồng ý đề nghị của Ngô Mặc.

Ngô Mặc hiếm khi kiêng kỵ điều gì.

Cậu nắm lấy cổ áo sau của A Ninh, kéo cô sang một bên.

Động tác thô lỗ này khiến Doãn Nam Phong và Hoắc Tú Tú phải nhíu mày.

“Tôi dạy, cô học, nghiêm túc vào.” Ngô Mặc vỗ vai A Ninh một cái, nghiêm giọng nói: “Dùng chút tâm đi, đừng có ngu như lợn thế.” “Anh im đi, nhanh lên, tôi không muốn dây dưa với anh.” Ngô Mặc không để ý A Ninh nói gì, thời gian cấp bách, làm việc chính quan trọng hơn.

Không lâu sau, mọi người liền nhìn thấy cảnh tượng kỳ quặc này.

“Sao cô lại ngu thế?

Tôi đã dạy ba lần rồi mà cô không nhớ?” “Tôi ngu à?

Anh ngân nga như lợn kêu toàn một điệu, tôi mà nhớ được thì thành thần rồi.” Hai người nhìn nhau, tia lửa bắn tứ tung.

Ánh mắt như dao cứ vèo vèo bay đi, có vẻ như đều có ý định muốn giết chết cái tên hỗn đản kia.

“Đừng lảm nhảm nữa, tôi làm lại một lần nữa, cô chú tâm vào, nếu không tôi xẻo cô đấy.” “Anh hát cho có chút tiết tấu đi, hòa thượng niệm kinh trong chùa còn nghe hay hơn anh ngân nga đấy.” Ngô Tà ngồi xổm không xa, nhìn thấy cảnh này vô cùng khó hiểu.

Anh huých huých Vương Bàn Tử, nhỏ giọng nói: “Tôi nhớ A Ninh rất thông minh mà, sao lần này lại ngu thế?

Tiểu Mặc đã hát mấy lần rồi, sao cô ấy vẫn không nhớ?” Lời vừa thốt ra.

Không chỉ Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa và Vương Bàn Tử đều nhìn về phía anh, ngay cả Trương Khởi Linh cũng nhìn Ngô Tà với ánh mắt “quan tâm người thiểu năng trí tuệ”.

Doãn Nam Phong đoán Ngô Tà và A Ninh có thù oán gì không?

Nếu không sao lại mở mắt nói dối trắng trợn như vậy chứ?

Đừng nói A Ninh.

Ngay cả những người đứng xem bên cạnh họ cũng không nghe ra được bài hát Ngô Mặc hát có gì khác biệt.

Mười phút trôi qua nhanh chóng, việc dạy học của Ngô Mặc và A Ninh vẫn chưa kết thúc.

Giải Ngữ Hoa khẽ thở dài, đang định đứng dậy khuyên Ngô Mặc.

Liền nghe thấy A Ninh gầm lên một tiếng: "Cút đi!

Lão nương không học nữa!" Mọi người nhìn theo tiếng động, chỉ thấy A Ninh hầm hầm giận dữ nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc cũng không chịu thua kém, đứng dậy giận dữ nói: "Ông đây còn mẹ nó không thèm dạy nữa đây!" "Mày xem mày ngu như lợn ấy." Ngô Mặc chỉ vào mũi A Ninh, lửa giận bốc lên nói: "Ông đây ít nhất cũng đã thị phạm hơn chục lần, sao mày không nhớ được một câu nào vậy?" "Anh nói nhảm, anh hát hơn chục lần có lần nào lặp lại đâu?

Mỗi lần đều là một điệu khác nhau, anh bảo tôi học kiểu gì?" A Ninh cũng tức điên, tất cả hình tượng đều bị cô vứt ra sau đầu.

Hai người tranh cãi không ngừng, những người xung quanh đều đen mặt.

Giải Ngữ Hoa lúc này cảm thấy phía sau có người.

Anh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hoắc Tú Tú đang lẳng lặng đứng sau lưng anh.

Giải Ngữ Hoa vừa định nói chuyện, Hoắc Tú Tú đã "suỵt" một tiếng, ra hiệu im lặng.

"Tiểu Hoa ca ca, nhỏ tiếng thôi, em không muốn bị Tiểu Mặc ca ca để mắt tới đâu." Hoắc Tú Tú vẻ mặt sợ sệt, bán ẩn mình sau lưng Giải Ngữ Hoa, do dự nói: "Cái điệu hát đó của anh ấy em thật sự không học nổi.” Giải Ngữ Hoa có thể cảm nhận được lời nói của Hoắc Tú Tú xuất phát từ đáy lòng.

Anh quen thuộc với tính tình của Ngô Mặc, lời Hoắc Tú Tú nói thật sự có thể thành sự thật.

Chương 507

Chỉ đành bất đắc dĩ thở dài, nhẹ giọng nói: “Được rồi, em cứ đứng đây đi.” Giải Ngữ Hoa tưởng Hoắc Tú Tú sẽ không nói gì nữa.

Ai ngờ.

Cô nương này ở cạnh Ngô Mặc lâu rồi, nói chuyện toàn đâm vào tim người khác.

“Tiểu Hoa ca ca, nói thật đi, những thứ Tiểu Mặc ca ca ngân nga, nếu anh đi học thì có nghe hiểu được không?” Lời này vừa thốt ra, Giải Ngữ Hoa im lặng.

Nói thật, ban đầu anh thật sự ôm ý nghĩ tự mình đi học, sau đó giải mở cơ quan.

Nhưng nghe xong Ngô Mặc lặp lại ngữ điệu cho A Ninh, sự tự tin của anh đã bị hủy diệt.

Không phải anh không thương Ngô Mặc, nhưng có thương đến mấy cũng không thể nói trái lương tâm được.

Ngô Mặc quả thực đã hát hơn chục lần.

Nhưng đúng như A Ninh nói, không có một điệu nào là giống nhau.

Anh cũng không biết cậu ta ngân nga ra kiểu gì.

Có lúc như đau răng, có lúc như lên cơn co giật, có lúc lại như lão hòa thượng đang niệm kinh.

Giải Ngữ Hoa cho rằng mình có tài năng nhất định trong âm nhạc, nhưng giờ anh thật sự không có tự tin.

Ngô Mặc và A Ninh càng cãi nhau càng hăng, có vẻ như không đội trời chung.

Cuối cùng A Ninh ném ra một câu: “Lão nương không học nữa, ai muốn học thì học, có giỏi thì anh lấy thuốc nổ phá nó ra đi!” Lời này cô mà nói với người khác?

Đối phương có lẽ sẽ chịu thua.

Nhưng Ngô Mặc là ai?

Có thể bị cô làm cứng họng sao?

“Khốn kiếp, phá thì phá, mày tưởng ông đây sợ mày à?” Ngô Mặc cười lạnh với A Ninh: “Ông đây thà phá nát cái cửa này, cũng lười dạy cái con lợn ngu như mày.” Nói xong cậu giơ tay về phía A Ninh: “Thuốc nổ.” A Ninh cũng tức đến mức nghiến răng.

Ngô Mặc mở miệng ngậm miệng đều mắng mình là lợn, nhưng tên khốn này lại không nghĩ xem, rốt cuộc là ai trong hai người họ ngân nga như lợn kêu?

Cô không nói hai lời, từ ba lô sau lưng lôi ra một bó kíp nổ, trực tiếp ném vào người Ngô Mặc, giận dữ nói: “Cho anh đấy, thằng nào không dám phá là cháu.” “Cháu ngoan, đợi mà gọi ông nội đi.” Ngô Mặc liếc A Ninh một cái, cầm kíp nổ khí thế hung hăng đi về phía cửa đá.

Mọi người lúc này đều ngớ người ra.

Tuy nói câu tục ngữ xưa có câu “thuốc nổ nổ một tiếng, vàng bạc vạn lạng”.

Nhưng ở đây, thuốc nổ nổ một tiếng thì dễ hồn bay phách lạc.

Vương Bàn Tử nghĩ đến việc mình vừa nãy đề nghị dùng thuốc nổ, kết quả bị Ngô Mặc một loạt bác bỏ.

Vội vàng tiến lên một bước, giữ chặt cánh tay Ngô Mặc: “Anh em, mày không phải nói chúng ta không được dùng thuốc nổ sao?

Văn minh, tu dưỡng, tố chất của mày đâu hết rồi?” “Chó má, ông đây làm gì có mấy cái đó.” “Đừng mà, mày không phải nói làm người phải có giới hạn sao?” Vương Bàn Tử kéo Ngô Mặc không buông, nhất quyết muốn đối phương cho một câu trả lời.

“Giới hạn?” Ngô Mặc cười cười, xoay cổ tay ác độc nói: “Giới hạn của Tiểu Gia cực kỳ linh hoạt, dao động lên xuống.” Thấy Ngô Mặc thật sự phát cáu, nhất quyết định dùng thuốc nổ phá cửa đá.

Hắc Nhãn Kính mấy người không thể đứng yên nhìn, đều vây lại.

Ngô Mặc có chút mất kiên nhẫn.

Vừa chuẩn bị hất mọi người ra, lại ngạc nhiên phát hiện Trương Khởi Linh không biết từ lúc nào đã đứng trước cửa đá.

Ngay khi Ngô Mặc nghĩ Trương Khởi Linh định ra tay giải quyết cửa đá, một khúc nhạc du dương vang lên.

Âm điệu rất chuẩn, gần như giống hệt những gì Ngô Mặc đã nghe thấy lúc đó.

Đừng thấy cậu dạy không được, nhưng vừa nghe là biết đây chính là bản gốc.

“Lạy hồn tôi ơi, mình có phải bị ảo giác rồi không?” Ngô Mặc đơn giản là không tin vào tai mình, cậu ấy lại nghe thấy Trương Khởi Linh đang hát?

Cảm giác này quá kinh hãi, không thua kém gì cảnh tượng cậu thấy ở Cổ Lâu nhà họ Trương.

Đừng nói Ngô Mặc kinh ngạc dị thường.

Ngay cả Ngô Tà và Vương Bàn Tử, thậm chí Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa cũng không khỏi kinh hãi.

Lúc này ngoài âm thanh do Trương Khởi Linh phát ra, xung quanh im phăng phắc.

Theo âm thanh vang lên, bức tượng mỹ nữ trên cửa đá bắt đầu thay đổi.

Tay nàng từ từ hạ xuống, trên mặt lộ ra vẻ say mê.

Dường như đang lắng nghe âm thanh tuyệt vời nhất trên thế giới này.

Cùng với sự thay đổi của mỹ nữ, cửa đá từ từ mở vào trong.

“Không đúng, đây chắc chắn là ảo giác.” Ngô Mặc căn bản không tin tất cả những gì đang xảy ra trước mắt.

Trương Khởi Linh hát?

Cái đó thì khác gì người mù lái xe đua?

Để kiểm chứng mình có đang trong ảo cảnh không?

Ngô Mặc tùy tiện tóm lấy cánh tay Doãn Nam Phong bên cạnh.

Dùng sức nhéo một cái, trong miệng lẩm bẩm: “Tiểu Phong Tử, tôi không mơ chứ?

Ách Ba thế mà lại mở miệng hát rồi?” Doãn Nam Phong tuy kinh ngạc, nhưng cũng không đến mức như Ngô Mặc và những người khác.

Ai cũng biết “Ách Bắc” không thích nói chuyện, nếu không thì cũng không có biệt danh đó.

Nhưng tính cách cụ thể ra sao?

Doãn Nam Phong không rõ.

Chuyện này có thể tạm gác sang một bên.

Nhưng cái tên nhóc Ngô Mặc này, không chỉ nhéo cánh tay mình, lại còn dám gọi mình là “Tiểu Phong Tử”?

Thật là không thể nhịn được nữa rồi, không đánh cho nó một trận thì không xứng với cái danh xưng “chị gái” này.

Doãn Nam Phong tức giận, ngón tay ngọc ngà véo tai Ngô Mặc.

Để cho tên nhóc hỗn xược này một bài học.

Lần này cô không hề nương tay, cứng rắn véo một vòng.

“Trời đất, đau chết tôi rồi!” Ngô Mặc kêu thảm một tiếng, khiến mọi người giật mình tỉnh lại.

“Doãn lão bản, đây là ý gì?” Giải Ngữ Hoa sắc mặt rất khó coi, lạnh lùng nhìn chằm chằm Doãn Nam Phong.

“Không có ý gì.” Doãn Nam Phong hừ một tiếng: “Chị gái dạy dỗ em trai, thiên kinh địa nghĩa.” “Chị, em sai rồi, chị mau buông ra, đau thật đấy.” Ngô Mặc tuân thủ nguyên tắc nam tử hán không đấu với nữ nhân, xin lỗi với tốc độ cực nhanh.

Doãn Nam Phong lườm Ngô Mặc một cái, lúc này mới buông tay ra.

Cô vừa buông tay, Ngô Mặc liền như con lừa hoang thoát cương, chạy vút lên phía trước.

Cậu hiện tại chỉ chú ý đến Trương Khởi Linh, không có thì giờ để ý đến người khác.

Cậu chạy đến trước mặt Trương Khởi Linh.

Vì an toàn, cậu không hề lại gần.

Mà trong tay cầm dao, ánh mắt cảnh giác đánh giá Trương Khởi Linh.

“Rốt cuộc anh là ai?” Cậu trước hết lớn tiếng quát hỏi, sau đó lại cẩn thận hỏi: “Lão Trương, anh có nghe thấy tôi nói không?

Nếu có ai chiếm dụng thân thể anh, anh hãy ra hiệu cho tôi, ví dụ như lắc đầu, lắc não, vặn mông hay gì cũng được, tôi sẽ giúp anh tìm cách giải quyết.” Ngay lúc này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng lần lượt xông tới.

Ba người tạo thành thế bao vây, vây Trương Khởi Linh ở giữa, nhìn chằm chằm hắn với ánh mắt dò xét.

Trương Khởi Linh nhìn ba người trước mặt, trước tiên im lặng một lúc lâu, sau đó khẽ thở dài không thể nghe thấy, nói: “Không có.” Giọng hắn rất bình tĩnh, nhưng nếu lắng nghe kỹ, lại ẩn hiện một tia uất ức.

Chương 508

Trương Khởi Linh nói không, Ngô Mặc làm sao dám tin?

Dù sao thì chẳng có bệnh nhân tâm thần nào lại vui vẻ thừa nhận mình có bệnh cả.

Tuy rằng tận đáy lòng anh cũng không tin Trương Khởi Linh bị trúng tà, nhưng chuyện này không sợ vạn nhất chỉ sợ có vạn phần.

Ca hát còn làm được, trúng tà thì có là cái thá gì?

Để đề phòng, Ngô Mặc nói với Ngô Tà và Vương Bàn Tử: “Anh hai, hai người lùi lại đi, đừng để nhỡ có chuyện gì lại vô tình làm bị thương hai người.” Ngô Tà đáp một tiếng rồi lùi lại một bước lớn.

Không phải là anh không tin Trương Khởi Linh, mà là anh nhất thời chưa thể chấp nhận được chuyện Tiểu Ca biết hát.

Còn về cái tên Trương Khởi Linh nói nhiều ngày xưa?

Lúc đó Tiểu Ca ít nhiều còn đeo mặt nạ.

Không như bây giờ, đây là người thật việc thật đang đứng đó cao giọng hát một khúc.

Hắc Nhãn Kính đứng phía sau Ngô Mặc không xa.

Anh ta khoanh tay, khóe miệng nở nụ cười nhìn Ngô Mặc.

Anh ta sớm đã phát hiện Trương Khởi Linh không hề trúng tà.

Chỉ là vì nhóc con nhà mình muốn chơi, vậy thì cứ để cho nó chơi vui vẻ đi.

Ngô Mặc dựa vào kinh nghiệm xuyên không của mình mà phán đoán rằng, cho dù là đoạt xá, cũng cần thời gian thích ứng với cơ thể.

Anh tiến lên một bước, hai mắt nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Anh nói không, nhưng tôi không tin.

Hay là thế này, chúng ta cứ anh hỏi tôi đáp, nếu anh trả lời đúng hết, tôi sẽ cho là anh không trúng tà." Trương Khởi Linh im lặng một lúc, sau đó khẽ gật đầu.

Ánh mắt nhìn Ngô Mặc vừa thong dong vừa bất lực, cứ như nhìn đứa trẻ nhà mình không hiểu chuyện vậy.

Ở cạnh Ngô Mặc lâu ngày, Trương Khởi Linh đã hiểu ra một điều.

Đó là những đề nghị và yêu cầu của anh ta, tốt nhất là nên đồng ý.

Nếu không, với cái tính ương ngạnh của Ngô Mặc, cuối cùng cho dù dùng thủ đoạn gì cũng sẽ ép anh phải đồng ý yêu cầu của anh ta.

Vừa định hỏi, Ngô Mặc chợt phản ứng lại.

Đây là địa cung cổ đại, nếu hỏi Lão Trương về đồ cổ, đối phương chắc chắn sẽ trả lời được.

Hay là đổi sang đề tài hiện đại đi.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc mở miệng hỏi: "Tay cầm chơi game bên trái có nút gì?

Bên phải có mấy nút?" Câu hỏi vừa ra khỏi miệng, mọi người không phòng bị, suýt nữa bị sặc nước bọt.

Ngô Tà muốn nhắc nhở em trai rằng Tiểu Ca dù không trúng tà cũng chưa chắc đã trả lời được câu hỏi này.

Anh đâu có biết Trương Khởi Linh chơi game cực kỳ giỏi, rất nhiều lần gần như là hành Ngô Mặc ra bã.

Quả nhiên Trương Khởi Linh không những trả lời, mà còn trả lời vô cùng chính xác.

“Bên trái là phím định hướng, bên phải có 4-6 nút.” Ngô Mặc nghĩ lại, tay cầm chơi game ở nhà đúng là như vậy.

Anh liền hỏi tiếp câu thứ hai: “Giày của anh màu gì?” Tay phải nắm chặt con dao của Trương Khởi Linh siết lại, anh ta khó khăn lắm mới nặn ra một chữ: “Hồng.” Ngô Mặc lại hỏi thêm mấy câu, Trương Khởi Linh đều trả lời được hết.

Lúc này anh mới yên tâm.

Anh vừa định bỏ qua cho Trương Khởi Linh, kết quả đầu óc chợt nảy ra một ý, liền tùy tiện hỏi thêm một câu: “Gần đây tao gọi mày là gì?” Lần này Trương Khởi Linh không trả lời, lại khôi phục vẻ mặt vô cảm như thường ngày.

Khí chất của đại lão mặt lạnh vẫn rất mạnh mẽ.

Ngô Mặc ho khan một tiếng: “Thôi được rồi, câu này bỏ qua.” Hai người một hỏi một đáp, đã làm mới lại hình tượng của Trương Khởi Linh trong lòng Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Trương Khởi Linh không sao, Ngô Mặc liền yên tâm.

Anh quay người đi về phía A Ninh, mở miệng trêu chọc: “Cô tự ngu thì nhận đi, cô xem tôi chỉ hát vài lần, Lão Trương có phải đã học được rồi không?” A Ninh tức đến tím mặt.

Cô hít sâu mấy hơi, cố gắng kiềm nén cơn giận, lạnh lùng nói: “Sau này chuyện này mày bớt tìm tao lại, bà đây là người bình thường, không thưởng thức nổi thứ âm nhạc cao nhã của mày đâu.” Nói xong cô quay người bỏ đi.

Cô sợ nếu còn ở lại đây sẽ không kiềm chế được cảm xúc, kiểu gì cũng phải bùng nổ với Ngô Mặc một trận.

Cửa đã mở, việc tiếp theo là đi vào bên trong.

Khi đến gần cửa đá, Ngô Tà có chút không nỡ nhìn con mỹ nhân ngư kia.

Vì nước trong đường ống đã rút hết, con mỹ nhân ngư này đã mắc cạn trên mặt đất.

Cái đuôi cá dài kết hợp với vẻ mặt đáng thương, trông có một vẻ đẹp yêu dị.

“Tiểu Mặc, con mỹ nhân ngư này cứ để ở đây sao?” Ngô Tà chép chép miệng, có chút tiếc nuối nói: “Sao anh lại cảm thấy có chút đáng tiếc nhỉ?

Trước đó em không phải nói muốn mang thứ này ra ngoài, mở triển lãm ở cửa hàng sao?” “Yên tâm đi, thứ này không chạy được đâu, cùng lắm thì lúc về lại mang nó đi.” Ngô Mặc trả lời một câu.

Ngay sau đó anh chợt phản ứng lại, kinh ngạc nhìn Ngô Tà hỏi: “Anh hai, anh không phải thật sự vẫn còn tơ tưởng đến việc để Lão Trương và Kính ca mặc sườn xám chứ?” “À à.” Ngô Tà cảm nhận được ánh mắt chết chóc của Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính, hơi lúng túng cười cười.

Vì lần này cơ quan được thiết kế rất quỷ dị, nên mọi người càng thêm cẩn thận.

Tuy nhiên, đi một đoạn thời gian dài.

Ngoài hành lang dài, lại không hề xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em đi sát vào nhau.

Nghĩ đến vừa rồi mình hát, cửa đá không nể mặt mũi.

Nhưng Tiểu Ách Ba vừa hát thì cửa đã mở, Ngô Mặc trong lòng vô cùng uất ức.

Anh là người rất thích hát, tự nhận mình đã đặt chân tình và cảm xúc vào đó.

Nào ngờ cái cửa đó lại trắng trợn không nể mặt, thật khiến anh hận không thể quay lại nổ tung cánh cửa đó.

Không có sự so sánh thì không có tổn thương.

Ngô Mặc trong lòng không vui.

Anh ghé sát Ngô Tà, thì thầm lẩm bẩm: “Anh hai, anh nói thật đi, tôi và Lão Trương ai hát hay hơn?” Ngô Tà trước đây trong đầu còn có lý trí, giờ thì trong đầu Ngô Tà chỉ có mỗi em trai.

Ngô Tà trước đây còn hay âm thầm tức giận, cảm thấy Ngô Mặc không quan tâm mình là anh trai.

Lúc nào cũng lẽo đẽo sau đít Giải Ngữ Hoa, anh ca dài anh ca ngắn.

Cứ như thể em trai này là sinh ra cho nhà họ Giải vậy.

Nhưng khi Ngô Mặc vì cứu mình mà bất chấp nguy hiểm nhảy xuống cạm bẫy, Ngô Tà trong lòng không còn bất kỳ sự ghen tỵ nào nữa.

Có gì mà phải ghen chứ?

Em trai quan tâm nhất vẫn là mình mà.

“Em hát hay hơn.” Ngô Tà không hề do dự, dứt khoát nói: “Anh chỉ cảm thấy em hát có tình cảm hơn, cái cửa kia không mở là do nó không có phẩm vị.

Hơn nữa, Tiểu Ca nếu không phải nghe em hát xong, nó có thể diễn lại được không?” Dường như muốn xác nhận lời nói của mình, hoặc có lẽ là muốn an ủi tâm hồn mong manh của Ngô Mặc.

Ngô Tà dũng cảm đưa tay vỗ vai Trương Khởi Linh phía trước, nghiêm túc nói: “Tiểu Ca, anh nói không sai phải không?” Trương

Khởi Linh quay đầu nhìn hai anh em thật sâu, cam chịu mà 'ừ' một tiếng.

Mấy người này sợ lại xảy ra sự cố như lần trước, nên luôn đi cùng nhau.

Giải Ngữ Hoa nghe xong lời Ngô Tà nói, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: "Hay là sau khi ra ngoài cho hai anh em này đăng ký một lớp, bồi dưỡng thêm tế bào nghệ thuật đi." Hoắc Tú Tú cũng nghe thấy lời Ngô Tà nói.

Cô lén kéo ống tay áo Giải Ngữ Hoa, khẽ hỏi: "Tiểu Hoa ca ca, Thiên Chân ca ca có phải gu thẩm mỹ bất thường không?" Giải Ngữ Hoa: "..." "Đồ đệ, cô nói không sai." Hắc Nhãn Kính từ phía sau hai người thò đầu ra, chen vào một câu: "Tiểu Mặc hát đúng là rất hay, cái cửa đá kia không biết thưởng thức, hồi đầu Hắc gia đây sẽ đi nổ tung nó." Anh ta lúc này không dám gọi Ngô Mặc là "bảo bối" hay "tiểu tổ tông" trước mặt anh ta nữa, đành phải quay về cách xưng hô nguyên thủy nhất.

"Anh xem, không chỉ có anh nghĩ vậy đâu." Ngô Tà lần đầu tiên thấy tên Hắc Kính này thuận mắt.

Để an ủi em trai, anh trịnh trọng gật đầu, vẻ mặt thành khẩn nói: "Tiểu Mặc, em phải tự tin lên, tin vào chính mình.

A Ninh không học được là do cô ta quá ngu, không liên quan gì đến em, đừng để tâm." Ngô Tà dường như cảm thấy chỉ một mình Tiểu Ca thừa nhận không có sức thuyết phục lớn lắm, liền nhanh chóng chuyển ánh mắt sang Giải Ngữ Hoa bên phải.

Chương 509

“Tiểu...” “Anh hai, được rồi, em tin rồi!” Ngô Mặc nhanh hơn một bước, đưa tay bịt miệng Ngô Tà lại.

Sợ anh trai thật sự đi hỏi Giải Ngữ Hoa.

Phải biết rằng cho dù anh có tự tin đến mấy, cũng hiểu rõ một đạo lý.

So âm nhạc với Hoa ca ư?

Chả phải vớ vẩn à?

Hơn nữa, hai người cũng không cùng một hệ thống mà?

Hoa ca giỏi hí khúc, còn mình giỏi nhạc Pop, rõ ràng không cùng một trường phái, không cần so sánh.

Nội dung hai anh em trò chuyện, đều bị A Ninh nghe thấy. 40.

Lúc này cô nhìn hai anh em nhà họ Ngô đúng là cực kỳ chướng mắt.

Một người thì mắng mình ngu như heo, một người thì nói mình ngu.

Cũng chẳng xem lại đức hạnh của hai người họ là gì?

Còn dám nói mình.

Ngô Mặc bịt miệng Ngô Tà, khiến Giải Ngữ Hoa cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu là riêng tư, cho dù mấy người bọn họ tụ tập lại, anh ta cũng có thể nói dối lương tâm mà khen Tiểu Mặc hát hay.

Nhưng đây không chỉ có đồng nghiệp của mình, mà còn có rất nhiều người ngoài.

Nếu anh ta thật sự công khai khen Ngô Mặc hát hay, sợ là sẽ mang đến ảnh hưởng tiêu cực rất lớn cho sư phụ Nhị Nguyệt Hồng.

Dù sao nếu đệ tử không phân biệt được tốt xấu, thì ai còn không biết sư phụ là hạng người gì nữa?

Tuy nhiên, đôi khi bất ngờ lại đến nhanh như vậy.

Ngô Tà chưa hỏi ra, nhưng Hoắc Tú Tú bên cạnh anh lại chen ngang một đao.

Trong mắt Hoắc Tú Tú lóe lên một tia sáng ranh mãnh, như một con cáo nhỏ tinh quái mở miệng nói: "Tiểu Hoa ca ca, Thiên Chân ca ca có phải muốn hỏi ý kiến của anh không?

Vậy anh thấy Tiểu Mặc ca ca hát thế nào?" Giải Ngữ Hoa không nói gì, trước tiên quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú một cái.

Hoắc Tú Tú đón lấy ánh mắt đầy cảnh cáo đó, vội vàng cúi đầu xuống, không dám tiếp xúc ánh mắt với Giải Ngữ Hoa nữa.

Không phải nói Hoắc Tú Tú nhát gan sợ phiền phức, mà là ánh mắt của Tiểu Hoa ca ca quá đáng sợ.

Cô đâu phải Tiểu Mặc ca ca, có thể nghênh ngang trêu chọc vào mông Tiểu Hoa ca ca.

Mình không có cái năng lực đó, vẫn nên bớt làm mấy chuyện linh tinh thì hơn.

Dọc theo hành lang đi xuống.

Khoảng một giờ sau, phía trước đột nhiên rộng mở, xuất hiện một hang động khổng lồ.

Một đồng đội đi đầu vừa bước một bước về phía trước, một luồng ánh sáng mạnh từ trong động bắn ra nhanh chóng.

Ngô Mặc bản năng bước một bước sang phải, che Hắc Nhãn Kính phía sau mình.

Anh biết tên Hắc Kính này mắt có vấn đề, trong bóng tối thị lực rất tốt.

Nhưng dưới ánh sáng mạnh, anh ta lại có một khoảng thời gian không nhìn thấy gì cả.

Hắc Nhãn Kính trong khoảnh khắc đó chỉ nhìn thấy bóng lưng của Ngô Mặc, trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả.

Mọi người vừa cầm vũ khí cẩn thận đề phòng, vừa dùng tay che mắt.

Ở nơi này mà xuất hiện ánh sáng mạnh, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là có người đã chạm vào cơ quan.

Ánh sáng lúc đầu màu trắng, dần dần biến thành màu đỏ, cuối cùng lại trở lại màu vàng.

Mọi người mất nửa ngày mới thích nghi được với loại ánh sáng mạnh này.

Sau khi cố gắng mở mắt ra, liền thấy trong hang động này sáng như ban ngày.

Hang động rất lớn, còn lớn gấp đôi so với nơi họ vừa nghỉ ngơi.

Xung quanh vách tường treo đầy đèn đồng hình mỹ nhân ngư, lửa đèn màu vàng.

Không biết được làm bằng loại nhiên liệu gì, tỏa ra một mùi hương khó tả.

Phía trong vách tường dày đặc toàn là hang động nhỏ, bên trong đầy rẫy những xác khô với tư thế kỳ quái.

Ước tính sơ bộ, ít nhất cũng có vài trăm bộ.

Những xác khô này trên mặt đều đeo mặt nạ La Sát, trong lòng ôm một cái bình sứ.

Bình sứ có kiểu dáng khác nhau, có lớn có nhỏ, có thô có mịn.

Nhưng điểm chung duy nhất là miệng bình sứ rất lớn.

Chính giữa hang động có một đài tế.

Đài tế hình vuông, cao năm mét, rộng mười mét, xung quanh khắc đầy những ký hiệu kỳ quái.

Phía trước có hai pho tượng La Sát nam nhân bằng đồng.

Tay nâng bảo bình quỳ trên đất, tựa hồ đang cung nghênh thần của mình.

Nhưng khác với các đài tế trước đây, chính giữa đài tế này lại dựng một cái cột đồng.

“Vãi chưởng, đây là mấy cái ý nghĩa gì vậy?” Ngô Mặc nhìn cái cột đồng trên đài tế, đột nhiên kêu lên: “Không phải tôi nói chứ, người của La Sát cổ quốc này có phải có vấn đề về não không?

Cơ quan phía trước thì bắt hát, bên này còn quái dị hơn, bày một cái cột nát bươm, tính múa cột à?” Bầu không khí căng thẳng, khiến Ngô Mặc vừa mở miệng đã bị phá hỏng.

Một loạt tiếng ho vang lên không ngừng, dường như cùng lúc rất nhiều người bị sặc nước bọt.

“Cái thằng này.” Doãn Nam Phong chỉ vào Ngô Mặc, bất lực lắc đầu không nói nên lời.

Thằng ranh này trông rõ đẹp trai, sao vừa mở miệng là hỏng bét vậy?

Ở bên nó ngày nào cũng khiến cô dở khóc dở cười.

Nhưng không thể phủ nhận là, nó có thể mang lại cho cô cảm giác an toàn đầy đủ.

Doãn Nam Phong quay đầu dặn dò Thanh Thanh Mạn, bảo các đồng đội đều phải cẩn thận một chút.

Tình hình ở đây không rõ ràng, tuyệt đối đừng chạm lung tung.

Cô ta bên này đang nhắc nhở cấp dưới, Ngô Mặc cũng nghĩ đến Vương Bàn Tử.

Vội vàng quay đầu kéo cánh tay Vương Bàn Tử, dặn dò: “Bàn ca, anh đừng trách em lắm mồm, anh em mình nói thẳng nhé, anh tuyệt đối đừng táy máy động lung tung đấy.

Nếu anh thật sự thích cái gì, lập tức nói với anh em, tôi giúp anh xem có lấy được không?

Thế nào?” Vương Bàn Tử cũng biết mình có cái tật cũ này, thấy đồ tốt không cầm vào tay thì ngứa ngáy.

Giờ bị em trai một lần nữa trực tiếp chỉ ra, anh ta cũng thấy khá ngại.

Vương Bàn Tử cười cười, nói: “Yên tâm đi, Bàn gia đây đã khác xưa rồi, chắc chắn sẽ không làm loại chuyện đó đâu.” Những gì cần nói đã nói, những gì cần dặn dò cũng đã dặn dò.

Mọi người không thể cứ đứng sững ở đây mãi, cầm vũ khí cẩn thận từng li từng tí tiến vào hang động.

Bước vào hang động.

Mọi người dần dần phát hiện xung quanh đây không chỉ có xác khô, mà còn có rất nhiều bích họa.

Nội dung trên bích họa, nhìn có vẻ như đang mô tả quá trình tế tự năm xưa.

Mấy ngàn năm qua.

Chương 510

Tuy các triều đại khác nhau, khu vực khác nhau, chủng tộc khác nhau, nhưng sự tà ác và tàn nhẫn của tế tự thì vẫn giống nhau.

Đều là giết hại con người một cách tàn nhẫn.

Dùng máu thịt nội tạng của họ, làm vật tế phẩm cúng tế cho các vị thần của họ.

Ngô Tà mỗi khi nhìn thấy những bức bích họa như vậy đều cảm thấy xúc động.

Những vị thần đó, có đáng để con người hiến dâng như vậy không?

“Anh hai.” Ngô Mặc đi tới, khoác vai Ngô Tà, chỉ vào hình vẽ trên bích họa, trầm giọng nói: “Anh hai, anh có để ý không?

Mấy bức bích họa này có gì khác so với những bức trước?” “Em muốn nói gì?” Ngô Tà quay đầu nghi hoặc nhìn Ngô Mặc.

Anh không muốn tùy tiện đoán suy nghĩ của em trai nữa.

Nhỡ mình nói đông, lát nữa nó lại nói tây thì sao?

Hơn nữa, trên những bức bích họa này cũng không có chuyện liếm chó hay hải vương gì cả, anh nghĩ trực tiếp hỏi sẽ tốt hơn.

Ngô Mặc lần này nói rất nghiêm túc.

Anh mở miệng nói: “Anh không thấy những bức bích họa này, tập trung làm nổi bật các bước nhảy của tế sư sao?” “Ừ?” Ngô Tà vừa nãy chỉ kịp xem bức bích họa đầu tiên.

Nghe xong lời Ngô Mặc nói, anh lại xem lại mấy bức bích họa một lần nữa.

Quả nhiên như Ngô Mặc đã nói, chủ thể trên những bức bích họa này toàn là tư thế nhảy múa của tế sư.

Tuân theo nguyên tắc không đánh trận không chuẩn bị, Ngô Mặc quyết định ghi nhớ tất cả các hình vẽ trên bích họa vào đầu.

Tuy nhiên, chuyện dạy A Ninh hát vẫn để lại cho anh một bóng ma rất sâu.

Vì vậy Ngô Mặc quyết định, những hình vẽ trên bích họa, phải tìm mấy người đáng tin cậy và có tiềm năng cùng anh xem.

Cùng lắm thì lát nữa chỗ nào quên, mình làm một cái bản mẫu là xong thôi mà.

Nghĩ đến đây, anh bắt đầu suy nghĩ nên chọn ai tốt hơn nhỉ?

Sau đó chuyển ánh mắt về phía Trương Khởi Linh đang kiểm tra đài tế đối diện.

Dù sao thì lão già này xuất thân Đông Bắc.

Cái trò nhị nhân chuyển đó, đừng nói nông dân, ngay cả người bình thường thành phố cũng lắc được vài cái.

Đừng thấy trước đây anh ta không thừa nhận mình biết, bây giờ xem ra chắc là khiêm tốn thôi.

Lão già này đã sống cả trăm năm rồi, rốt cuộc còn bao nhiêu công phu giấu nghề, ai mà biết được chứ?

Giống như vừa nãy, mọi người đâu ai dám mơ tưởng anh ta lại còn biết hát chứ?

Trương Khởi Linh từ khi bước vào hang động đã tập trung chú ý vào đài tế, những phù chú được khắc trên đó mang lại cho anh ta một cảm giác đầy tà khí.

Khi anh ta đang xem xét kỹ lưỡng, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Như thể bị thứ gì đó nhìn chằm chằm.

Anh ta đột nhiên quay đầu lại, đúng lúc đối diện với ánh mắt đầy thâm ý của Ngô Mặc.

Ngay lập tức trong lòng Trương Khởi Linh dâng lên một dự cảm không lành.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Ngay khi Ngô Mặc vừa định gọi Trương Khởi Linh.

Vị đại lão nổi tiếng giang hồ là Bắc Ách này, với tốc độ phi thường quay người lại, ngồi xổm xuống.

Hai mắt nhìn thẳng về phía trước, tiếp tục nghiên cứu phù chú trên đài tế.

Động tác liền mạch, không hề chần chừ, thể hiện đầy đủ thân thủ tốt và sức hành động cực nhanh của Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc tay vừa mới đưa ra được một nửa, nhìn thấy cảnh này thì sững sờ tại chỗ.

Anh chớp chớp mắt, không biết Trương Khởi Linh đây là có ý gì?

Từ chối sao?

Không thể nào, Lão Trương xưa nay vẫn là con trâu già cần mẫn, chịu khó mà.

Chả phải chỉ là chuyện nhỏ nhặt như nhảy múa sao?

Cũng đâu đến mức cảm xúc dao động lớn như vậy?

Ngô Mặc cảm thấy từ khi xuống cái mộ này, tất cả mọi người xung quanh dường như đều đã thay đổi.

Đầu tiên là chị Nam Phong từ một quý cô thanh nhã biến thành người hay động tay động chân.

Bình thường thì đạp mình một cái, hoặc thì véo tai mình.

Tóm lại không bắt nạt mình vài cái thì cô ấy dường như toàn thân không thoải mái.

Thứ hai là Hoa ca và Kính ca tỏ tình với mình.

Khiến mình trở tay không kịp, đầu óc quay cuồng, không hiểu họ bị làm sao?

Mình có gì mà đáng để thích?

Tình yêu tình báo đâu có thật bằng tiền.

Tiếp đến là anh trai mình.

Cũng không nói chuyện lớn tiếng với mình, cũng không động một chút là chọc mình vài câu.

Mở miệng là khen mình, nhắm mắt là ánh mắt quan tâm.

Ngoan ngoãn đến đáng sợ, khiến mình suýt nữa tưởng rằng thần kinh của anh ấy có vấn đề.

Rồi là Lão Trương.

Anh xem dáng vẻ của anh ta bây giờ.

So với cái lão già tự kỷ ngày xưa, khác nhau một trời một vực.

Mình chẳng qua là định nhờ anh ta làm chút việc vặt thôi mà?

Cũng đâu đến mức quay lưng lại với mình chứ.

Lớn tuổi rồi mà còn bướng bỉnh như vậy, thật sự quá đáng ghét.

Uổng công bố mày trước đây bỏ tiền cao mua máy chơi game đời mới nhất cho mày.

Rồi ngày đêm không quản mệt mỏi thức khuya chơi game cùng mày, giờ thì chỉ đổi lại được một cái lưng à?

Phì, về sẽ bán đồng nát.

Ngô Mặc đứng từ xa suy nghĩ miên man, càng nghĩ càng cảm thấy địa cung của La Sát cổ quốc này có vấn đề.

Anh dần dần nghi ngờ, liệu ở đây có độc tố vô hình nào đó không?

Khiến họ không biết mà trúng chiêu?

“Tiểu Mặc, đang nghĩ gì mà nhập tâm thế?” Ngô Tà khẽ đẩy em trai một cái, nhẹ giọng hỏi: “Có khó khăn gì sao?

Có thể nói với anh trai không?” “Anh hai, anh nói xem cái tế đài này có cơ quan không?” Ngô Mặc kéo Ngô Tà đến một bên, hạ thấp giọng nói: “Em luôn cảm thấy bức bích họa này có ý nghĩa sâu xa, anh nghĩ xem trước đây giải mã cửa đá cần phải hát, vậy có khả năng nào, điểm mấu chốt để rời khỏi đây là nhảy múa không?” Ngô Tà hít ngược một hơi khí lạnh, quay đầu nhìn chằm chằm vách đá phía sau, rơi vào trầm tư.

Một lát sau, anh chớp mắt, dường như đã tỉnh táo lại.

Vẻ mặt bối rối dần biến mất, thay vào đó là một sự đồng tình.

Ngô Tà giơ ngón tay cái lên với Ngô Mặc, khẽ khen: “Tiểu Mặc, em nghĩ quá đúng rồi, nói không chừng còn có khả năng thật, nếu không bích họa sẽ không cố ý vẽ các bước nhảy rõ ràng như vậy đâu.” “Nhưng mà...” Ngô Tà do dự một chút, rồi nói tiếp: “Vậy nếu thật sự cần nhảy múa, có phải phải chọn người trước không?

Em thấy ai có thể?

Chương 511

Chẳng lẽ...” Anh vừa nói, vừa vô thức liếc mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Điều này đủ để chứng minh, việc Trương Khởi Linh vừa rồi cao giọng hát một khúc đã mang lại chấn động lớn đến mức nào cho hai anh em nhà họ Ngô.

Trương Khởi Linh có thể cảm nhận được hai ánh mắt nóng rực truyền đến từ phía sau.

Cơ thể anh ta hơi cứng lại, sức nắm dao lại tăng thêm ba phần.

Nhưng cho dù là như vậy, Trương Khởi Linh vẫn giữ nguyên một tư thế, đối mặt với tế đài không quay đầu lại.

“Thôi, không thể vặt lông mãi một con cừu được.” Nhìn thái độ không hợp tác của Trương Khởi Linh, Ngô Mặc thở dài, quyết định tha cho Trương Khởi Linh một lần.

Ánh mắt anh lại lướt quanh hang động, tìm kiếm vị hữu duyên tiếp theo.

Đừng thấy Ngô Mặc miệng kêu không thể vặt lông mãi một con cừu, nhưng cách làm của anh ta lại hoàn toàn khác với những gì đã nói.

Chỉ thấy anh ta vẫy tay về phía A Ninh, thân thiết hô lớn: “Tiểu Ninh tử, qua đây một chút, anh bạn tìm mày có việc.” Ngô Mặc vừa hô lên một tiếng, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía A Ninh, ít nhiều đều mang theo chút đồng tình.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính mấy người đó, tâm nhãn nhiều như mật mã.

Ngô Mặc vừa nhìn bích họa, vừa lẩm bẩm nhỏ giọng với Ngô Tà, thêm vào đó trước đây anh ta đã nói về múa cột.

Từng người một trong nháy mắt đều hiểu ra, thằng nhóc này sợ là lại nghĩ đến con đường tà đạo rồi.

Nhưng bạn lại không thể nói anh ta sai.

Trên con đường này, những suy nghĩ của anh ta, mỗi lần đều được chứng minh.

Khiến bạn không khỏi nghĩ rằng là do bộ não của người thiết kế địa cung có vấn đề ư?

Hay là thằng nhóc Ngô Mặc này đi đường tắt?

“Mày lại muốn làm gì?” A Ninh tức giận đi tới, tức tối nói: “Mày không phải nói tao ngu như heo sao?

Thế còn tìm bố mày làm gì?

Mày tìm heo đi!” “Mày xem mày nói chuyện xem.” Ngô Mặc mạnh mẽ vỗ vai A Ninh, nghiêm túc nói: “Tự nhận thức rõ ràng ghê, tao chưa gọi heo mà heo đã tự đến rồi kìa.” “Mày cút sang một bên cho bà!” A Ninh một tát gạt tay Ngô Mặc ra, mắng xong quay người bỏ đi.

Lúc này cô sâu sắc cảm thấy, lão Bạch đầu đó đúng là một tên thần côn lừa đảo.

Bản thân mình cũng ngu hết chỗ nói, làm sao có thể tin Ngô Mặc cái tên khốn này là một đối tác tốt chứ?

Với cái mồm thối của Ngô Mặc này, sợ là nhiệm vụ chưa hoàn thành, mình đã bị nó làm tức đến tắc nghẽn tim mạch rồi.

Phong cách cãi nhau như trẻ con lên ba của hai người, trong mắt đồng đội của Ngô Mặc thì không thấy có gì đặc biệt.

Dù sao thì tên Ngô Mặc này từ trước đến nay vẫn luôn như vậy, chẳng phân biệt nam nữ gì cả.

Nhưng trong mắt mấy anh em của A Ninh, đó lại hoàn toàn là một suy nghĩ khác.

Mấy người họ túm tụm lại thì thầm: “Hai người này có phải là oan gia ngõ hẹp không?” May mà câu này họ không dám nói to, cũng không dám nói trước mặt A Ninh.

Nếu không A Ninh có khi sẽ tại chỗ xuống tóc, lập tức xuất gia.

Ngô Mặc liên tục bị hai người từ chối, trong lòng có chút không vui.

Ánh mắt anh lại lướt quanh trong động, định tìm một mục tiêu tốt.

Chỉ là bất cứ khi nào anh nhìn về phía nào.

Người ở phía đó lập tức quay người, làm ra vẻ cảnh giác hoặc bận rộn.

Những người này cũng không muốn đắc tội Ngô Mặc.

Nhưng sau khi nhìn thấy thảm trạng của A Ninh, họ cảm thấy mình thực sự không có khả năng cá nhân nào, nên không dám tiến lên khoe khoang.

Vì Ngô Mặc đặc biệt nhấn mạnh bích họa.

Ngô Tà lại đi về phía trước vài bước, muốn xem những bích họa phía trước có gì khác không?

Kết quả thật sự có phát hiện mới.

Anh quay đầu vẫy tay với Ngô Mặc, hô: “Tiểu Mặc, em mau qua đây, bích họa ở đây có chút khác so với vừa nãy.” Tiếng gọi này đã gọi Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cùng những người khác đều đến.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng đứng dậy đi tới.

Mấy anh em tụm lại một chỗ, ánh mắt đều tập trung vào bích họa.

Ngô Mặc đứng ở nơi gần bích họa nhất, mắt không chớp nhìn chằm chằm phía trên.

Nhưng nhìn tới nhìn lui cũng không có gì kỳ lạ.

Vẫn là vẽ một người đội mặt nạ La Sát, đứng chính giữa tế đàn.

Tay múa chân nhảy, tựa hồ đang nhảy múa đại thần.

“Anh hai, anh có phải nhìn nhầm rồi không?” Ngô Mặc chỉ vào bích họa nghi hoặc nói: “Sao em không phát hiện ra điểm khác biệt?

Anh thấy chỗ nào không đúng?” “Em nhìn đây này.” Ngô Tà kéo Ngô Mặc quay lại bức bích họa trước đó, chỉ vào tế sư phía trên nói: “Hai bức tế sư này dáng người có chút khác nhau, bức đầu tiên hơi gầy một chút, bức thứ hai hơi béo một chút.” “À?” Ngô Mặc ngớ người.

Khả năng quan sát của anh trai mình độc đáo đến vậy sao?

Nhưng nghe Ngô Tà nói như vậy.

Ngô Mặc lại so sánh đi so sánh lại, dần dần cũng cảm thấy quả thực có chút khác biệt.

“Anh hai, đây là mấy cái ý nghĩa gì vậy?” Ngô Mặc gãi đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn Ngô Tà.

Dáng vẻ mờ mịt của Ngô Mặc, trong mắt Ngô Tà lại biến thành đáng yêu.

Khiến anh ta trong nháy mắt nhớ lại, em trai thuở ấu thơ ngậm ngón tay chảy nước dãi.

Khi đó em trai gặp phải chuyện không hiểu, sẽ lộ ra vẻ mặt như vậy nhìn mình.

Ngay lập tức trong lòng Ngô Tà lại một lần nữa dâng lên cảm giác tự hào của một người anh.

Anh cảm thấy giúp em trai giải quyết lo lắng và khó khăn, là việc một người anh nên làm.

Nghĩ đến đây, Ngô Tà kéo cánh tay Ngô Mặc nhẹ giọng nói: “Trước hết, dựa vào đường nét và thủ pháp trên bích họa có thể xác nhận đây là do một người khắc.

Điều này có thể loại trừ luận điểm về các thời kỳ khác nhau.

Thứ hai, các bước nhảy của hai bức hình được khắc theo trình tự.

Nghĩa là đây khắc họa cùng một quá trình tế tự.” “Anh hai, đợi đã.” Ngô Mặc nghe đến giữa chừng thì hiểu ra, cắt ngang lời Ngô Tà: “Vậy nếu theo phương pháp suy đoán của anh, nghĩa là tế sư có hai người, một béo một gầy, đúng không?” “Khụ!” Ngô Tà khẽ ho một tiếng, gật đầu, biểu thị đồng tình với suy đoán của Ngô Mặc.

Sau đó hai người nhìn nhau, đồng thời chuyển ánh mắt về phía Vương Bàn Tử.

Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em đối thoại, mấy người bên cạnh nghe rõ mồn một.

Lúc này trong lòng họ đều đồng loạt nảy ra một suy nghĩ – Ngô Tà đã hoàn toàn trật đường ray rồi.

“Vãi chưởng, ánh mắt của hai người là cái kiểu gì vậy?

Nhìn bố mày làm gì?” Vương Bàn Tử thầm nghĩ không ổn, lùi lại một bước, vừa xua tay vừa phản đối: “Nói trước nhé, Bàn gia đây đối với chuyện nhảy múa không có kinh nghiệm, tuyệt đối đừng tìm bố mày!” Điều này cũng không trách Vương Bàn Tử phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Anh ta chủ yếu là nghĩ đến việc mình phải đứng trên cái đài tế kia, múa may quay cuồng như tế sư trên bích họa, sau này trên giang hồ còn lăn lộn thế nào nữa?

Người khác nhắc đến mình, liệu có ai sẽ nói: Đó là cái thằng béo lắc mông trong mộ không?

Nghĩ đến đây, anh ta xua tay càng nhanh hơn, sống chết không đồng ý đề nghị của Ngô Mặc.

Vương Bàn Tử không đồng ý, Ngô Mặc cũng không tiện ép buộc.

Dù sao cũng là anh em trong nhà, nếu thật sự không muốn thì hà tất phải làm khó anh ta chứ?

“Không vui sao?

Hay là Hắc...” Hắc Nhãn Kính ở bên cạnh muốn chen vào một câu, nhưng bị Ngô Mặc kéo sang một bên.

“Anh câm mồm đi, không có phần anh nói đâu.

Chương 512

Anh không thấy trên bích họa còn vẽ một số thứ giống tia sáng sao, đó chắc chắn là biểu thị ánh sáng mạnh, mắt anh thế này làm được không?” Hắc Nhãn Kính hơi sững lại, anh ta không ngờ Ngô Mặc lại dùng lý do này để bác bỏ đề nghị của mình.

Một lần rồi hai lần, nhóc con này luôn có thể vô tình bảo vệ mình.

Điều này khiến anh ta càng không nỡ buông tay.

“Thôi được rồi, chuyện này không cần mấy người nữa.” Ngô Mặc trầm ngâm một lát, nghiến răng nghiến lợi nói: “Không nhảy thì thôi, nếu thật sự phải nhảy, vậy anh em đây sẽ tự mình ra trận, đừng nói là nhảy đại thần, ngay cả múa cột thì bố mày cũng đâu phải chưa từng nhảy.” Một câu nói dấy lên ngàn con sóng.

Chuyện bao nuôi lần trước còn chưa làm rõ, giờ lại xuất hiện thêm múa cột.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà mấy người trong lòng không khỏi nảy sinh nghi ngờ, Tiểu Mặc trước đây rốt cuộc đã trải qua những gì?

Sau đó là sự tức giận dâng trào.

Hận không thể quay lại thời điểm đó, chặt đầu những kẻ đã bắt nạt Ngô Mặc ra thành tám mảnh, để giải tỏa mối hận trong lòng.

“Tiểu Mặc, hay là để em đi.” Giải Ngữ Hoa tiến lên một bước đứng cạnh Ngô Mặc, tay phải đặt lên vai anh, dịu dàng nói: “Chuyện này em giỏi hơn, giao cho em đi.” “Không cần.” Ngô Mặc phủ nhận đề nghị của Giải Ngữ Hoa.

Để dập tắt ý nghĩ của Giải Ngữ Hoa, anh vỗ ngực, hùng hồn nói:

“Hoa ca, anh không biết đấy thôi, lão đệ của anh ngoài việc giỏi hát ra, tài năng nhất chính là nhảy múa.

Trước đây em khiêm tốn một chút, giờ em nghĩ thông rồi, chuyện này ngoài em ra thì còn ai nữa?” Ngô Mặc cố ý nói như vậy.

Vừa nãy trong đầu anh toàn là suy nghĩ tìm ai nhảy múa, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này có nguy hiểm không?

Lúc này anh mới phản ứng lại, nguy hiểm của tế tự là cực lớn, sơ suất một chút là có thể gặp nguy hiểm.

Hơn nữa, La Sát cổ quốc này đâu đâu cũng kỳ lạ, cơ quan gì đó đều khác thường.

Nếu theo như anh trai nói, tế sư nửa chừng đổi người?

Vậy cách giải thích tốt nhất, chính là tế sư trước đó đã hiến tế bản thân cho cái gọi là thần đó.

Ngô Mặc nghĩ thông suốt, đẩy Giải Ngữ Hoa mấy người sang một bên, miệng lẩm bẩm: “Tiểu Hoa tử, mấy người cứ làm việc của mấy người đi, chỗ này giao cho tôi, nhanh chóng tìm xem xung quanh có thứ gì cần thiết, hoặc là lối ra gì đó không?” Cho đến khi trước bích họa chỉ còn lại một mình anh.

Ngô Mặc mới thay đổi thái độ thường ngày, nghiêm túc chú ý vào hình vẽ phía trên, cố gắng ghi nhớ từng bước từng nét vào trong đầu.

Trong động ngoài những người ngoại lai này ra, còn có mấy trăm bộ “người địa phương”.

Những cư dân nguyên thủy này yên lặng ngồi phía trên, đối mặt với sự quấy rầy của những người ngoại lai, không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Ngô Tam Tỉnh đứng ở góc Tây Bắc, ngẩng đầu nhìn cái bình trong tay của cổ thi, rơi vào trầm tư.

“Tam gia, những người này tại sao lại ôm bình?” Phan Tử đứng sau lưng Ngô Tam Tỉnh, nhíu mày, có chút nghi hoặc nói: “Có gì đặc biệt sao?” Ngô Tam Tỉnh suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Tương truyền, sau khi quốc chủ và quý tộc nước Nam Chiếu qua đời, đều sẽ cắt tai bỏ vào bình, lẽ nào...” Ngô Tam Tỉnh nói đến đây thì ngừng lại, lại chìm vào suy tư.

Phan Tử trừng mắt lớn, vẻ mặt nghiêm túc chờ Tam gia kể tiếp, kết quả Ngô Tam Tỉnh không nói nữa.

Cái cảm giác lửng lơ mắc kẹt giữa đường này suýt nữa làm anh ta nghẹn chết.

Nếu trước mặt là cấp dưới hay người ngoài, Phan Tử sớm đã cho một cái bạt tai.

Để người đó biết nói chuyện nửa chừng là đáng ăn đòn.

Nhưng vấn đề là vị trước mắt đây lại là Tam gia nhà mình.

Dù ông cụ có lẩm bẩm một chữ, mình cũng chỉ có phần nghe thôi.

Phan Tử đành nuốt cục tức xuống.

Anh ta cũng không dám làm phiền Ngô Tam Tỉnh, sợ làm loạn suy nghĩ của Tam gia.

Chỉ đành đứng thẳng tắp phía sau Ngô Tam Tỉnh.

Tay cầm vũ khí, cảnh giác đánh giá tình hình xung quanh, chỉ sợ đột nhiên xảy ra bất trắc.

Ngô Mặc ghi nhớ toàn bộ hoa văn trên bích họa vào lòng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì, đồ đạc đã ghi nhớ, đến lúc thực sự có vấn đề cũng không đến mức hai mắt tối đen, bó tay chịu chết.

“Tiểu Mặc, đã ghi hết lại chưa?” Ngô Tà đang quan sát tình hình cổ thi, quay đầu vừa lúc thấy Ngô Mặc định rời đi, vội vàng gọi: “Em qua đây xem mấy cái cổ thi này, cái mặt nạ trên mặt chúng hơi kỳ quái.” “Ca, anh đứng xa ra chút đi.” Ngô Mặc vừa quay đầu lại, thấy mặt Ngô Tà suýt nữa dán vào cổ thi, sợ đến mức vội vàng hét lên: “Anh trai thân yêu của em ơi, anh lùi lại một bước đi, nghìn vạn lần đừng truyền cái tiên khí độ của anh cho cái thứ này, em sợ nó sống dậy đấy.” Hắn nói xong vội vàng đi đến bên cạnh Ngô Tà, một tay kéo anh ra phía sau, lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Tổ tông à, anh không biết anh thể chất gì sao?

Conan đi đến đâu chết đến đấy, còn anh thì đi đến đâu là quật mộ đến đấy.” “Hai người mà lập nhóm thì mấy ông cảnh sát còn gì để làm, xác chết tự mình cũng có thể nói chuyện luôn rồi.” “Thằng nhóc thối, mày ác miệng không hả?” Ngô Tà tức đến mức lườm nguýt, muốn vỗ Ngô Mặc một cái, nhưng lại nhớ đến vết thương ở lưng hắn, làm sao nỡ ra tay?

Đành cong ngón tay phải, khẽ búng vào sau gáy hắn một cái.

Chút đau đớn này còn không bằng gãi ngứa.

Ngô Mặc không thèm để ý, nhìn chằm chằm vào cổ thi rồi nói: “Ca, anh không thấy lạ sao?

Mấy cái cổ thi này sao lại ôm cái bô vậy chứ?

Là thích cái món này à?

Hay là nói cái mùi này có tác dụng tỉnh táo?” “Em nói vậy cũng có lý đấy.” Ngô Tà sờ cằm trầm ngâm một lát, càng nhìn càng thấy miệng bình có độ rộng rất giống cái bô thời xưa.

“Tiểu Mặc, em lại đây một chút.” Giải Ngữ Hoa đột nhiên mở miệng cắt ngang Ngô Tà, vẫy tay gọi Ngô Mặc: “Anh có chuyện muốn nói với em." Anh ta cách hai anh em này chỉ hai ba bước, lời đối thoại của hai người đều lọt vào tai anh ta.

Cuối cùng thì thật sự không thể nghe tiếp được nữa.

Anh ta có một cảm giác, nếu không chỉnh lại hai người này, với cái tư duy kỳ quái của họ, rất có thể sẽ lầm tưởng mọi người đang xông vào nhà vệ sinh công cộng.

Dù sao ở đây vừa có hố, vừa có bô các kiểu.

"Ca, anh đứng xa ra nhé, nghìn vạn lần đừng lại gần, có nguy hiểm thì gọi, đừng sợ mất mặt." Ngô Mặc không yên tâm dặn dò Ngô Tà vài câu, sau đó mới quay người đi về phía Giải Ngữ Hoa.

Bây giờ hắn cũng không sợ Giải Ngữ Hoa nữa.

Đến gần, choàng vai Giải Ngữ Hoa, quay đầu nháy mắt với đối phương, cười hì hì nhỏ giọng nói: "Tiểu Hoa tử, có chuyện gì cần ca ca giúp đỡ không?" "Ca ca?" Giải Ngữ Hoa nghiến răng nhắc lại.

Dù anh ta có tính khí tốt đến mấy, giờ cũng bị Ngô Mặc liên tiếp gây sự chọc tức.

Cái thằng hỗn đản này đúng là một ngày không đánh là nó lại trèo lên nhà giật ngói.

Cứ liên tục nhảy nhót trên ranh giới chịu đựng của mình, đến mức bây giờ mình cũng chẳng còn ranh giới gì nữa.

Nếu Hoắc Tú Tú ở đây, thấy ánh mắt này của Giải Ngữ Hoa sớm đã ngậm miệng giả câm rồi, nào còn dám chọc giận đại gia này?

Nhưng Ngô Mặc thì khác.

Sợ ư?

Sớm đã tan biến từ cái lúc hắn đá một cước kia rồi.

Hắn chỉ muốn trêu chọc Giải Ngữ Hoa thôi, ai bảo Hoa ca nhà mình lúc trước hù dọa mình chứ?

Chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ của Ngô Mặc nở một nụ cười phóng đãng bất cần, nhưng miệng lại thốt ra lời càng chọc tức người hơn: “Gọi rất tốt, sau này tiếp tục nhé.” Giải Ngữ Hoa tức đến mức mặt đỏ bừng, gân xanh trên trán nổi lên giật giật, trông giống như dây đàn trên nhạc cụ tự động nhảy nhót.

Anh ta có một dự cảm, cái kiểu hành vi thần kinh loạn bập này, e rằng sau này sẽ thường xuyên xảy ra.

Thấy vẻ mặt đe dọa trên mặt Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc lập tức thấy đủ thì dừng.

Từ tên lưu manh chọc tức quân tử, chỉ trong một giây đổi biểu cảm, nhìn chằm chằm vào Giải Ngữ Hoa, nghiêm mặt nói: “Ca, anh muốn nói với em chuyện gì?” Tốc độ này nhanh đến mức Giải Ngữ Hoa cũng không kịp phản ứng.

Anh ta chậm vài giây mới nhận ra, mình gọi Ngô Mặc ra đây căn bản không có chuyện gì.

Chỉ là không muốn hai anh em họ cứ tụ tập với nhau, dễ càng ngày càng ngốc.

Giống như hai kẻ thối hoắc chơi cờ, càng chơi càng thối.

Nhưng chuyện này lại không thể nói thẳng, Giải Ngữ Hoa đành phải tìm một lý do bừa để qua loa: “Ở đây vừa có cổ thi, vừa có tế đài, rất có thể là cấm địa của cổ La Sát Quốc.” “Ách.” Ngô Mặc trầm ngâm một lát, liếc xéo Giải Ngữ Hoa một cái.

Hắn mím môi, hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Ca, anh không phải đang nói nhảm sao?

Chuyện rành rành ra đó, cũng đến mức phải đặc biệt gọi em qua đây à?” Giải Ngữ Hoa: “...” Anh ta siết chặt nắm đấm, muốn đánh người.

Nhưng nghĩ lại, cái thằng nhóc thối này e rằng đang bị thương.

Nếu mình thật sự đánh hắn?

Đến lúc vết thương nghiêm trọng, người đau lòng vẫn là mình.

Đủ loại suy nghĩ xoay tròn trong đầu, cuối cùng chỉ có thể hít sâu một hơi, trong lòng điên cuồng tự nhủ: “Đừng tức giận, đây là người mình đã chọn, tức chết cũng đáng đời.” Giải Ngữ Hoa nén giận, cố nặn ra một câu: “Em, anh không có gì, em qua đó làm việc đi.” “À.” Ngô Mặc đáp một tiếng, quay người bỏ đi, vừa đi vừa tự nhủ: “Hoa ca trạng thái không đúng lắm nha, sao mặt lại đỏ như vậy?

Chương 513

Chẳng lẽ ở đây có thứ gì ảnh hưởng đến cảm xúc của anh ấy?” Hắn nghĩ đến đây lập tức cảnh giác, nhìn lại đám cổ thi xung quanh, trên mặt bất giác lộ ra vẻ đề phòng.

Mọi người đều bị cổ thi, tế đài, bích họa trong động thu hút, không ai phát hiện phía trên lối vào, bất ngờ xuất hiện năm sinh vật.

“Á, có quái vật.” Đúng lúc này, một Hỏa kế đột nhiên phát ra tiếng kêu kinh hãi, thu hút sự chú ý của mọi người.

Mọi người vội vàng quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Hỏa kế đã chiến đấu với quái vật.

Lúc này rõ ràng có thể thấy, sức chiến đấu của Hỏa kế Tân Nguyệt Phạm Điếm quả thực rất tốt.

Dù bị quái vật tập kích cũng có thể lập tức phản ứng, không đến mức mất mạng ngay tại chỗ.

“Lâm Tam.” Ngô Mặc gọi một tiếng.

Hắn lập tức chú ý, kẻ đang chiến đấu với Hỏa kế chính là một trong năm người đã đi tiên phong thăm dò cửa động trước đó.

Người tên Lâm Tam này, nghe thấy Ngô Mặc gọi tên mình, nhưng lại chẳng có bất kỳ phản ứng nào.

Cứ như Ngô Mặc đang gọi người khác chứ không phải mình.

Lúc này phía trên cửa động liên tiếp lại nhảy xuống vài người, mọi người vừa nhìn đều nhận ra.

Chả trách năm người này trước đó đột nhiên mất tích?

Thì ra là không biết từ lúc nào đã trúng độc thủ, biến thành những quái vật nửa người nửa quỷ.

Lúc mới nhìn thì năm người này không khác gì trước đó.

Thế nhưng khi bọn họ vừa quay người lại, Ngô Mặc mới chú ý, phía sau gáy mấy người này xuất hiện một khuôn mặt quỷ La Sát.

Mặt quỷ cười nhe nanh.

Khóe miệng hai bên có hai chiếc răng nanh nhọn hoắt nhô ra, thoáng nhìn qua, còn tưởng mấy người này đã tiến hóa thành Thiên tuyến bảo bảo.

Trừng đôi mắt đỏ rực, hung ác nhìn chằm chằm mọi người.

“Xử đẹp bọn nó.” Vài Hỏa kế hô to một tiếng, tham gia vào trận chiến.

Bọn họ có thể từ lúc đầu đi đến bây giờ vẫn còn sống, đủ để chứng minh bản lĩnh và năng lực cá nhân đều rất xuất sắc.

Nhưng chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Năm người này khi còn sống nhanh nhẹn bình thường, nhưng giờ lại trở nên có thân hình như quỷ mị.

Không những động tác linh hoạt, mà năm ngón tay còn sắc bén dị thường.

Vung tay một cái cào, sau lưng Hỏa kế lập tức xuất hiện một vết thương dài.

Nơi vết thương không ngừng trào ra máu đen, và phát ra mùi hôi tanh nồng nặc.

Mùi vị nồng nặc khó ngửi, xông đến mức người ta đau đầu dữ dội.

Hỏa kế trúng chiêu ngã xuống đất, không ngừng lăn lộn, trong miệng phát ra tiếng kêu rên.

Âm thanh thê lương vô cùng, nghe mà người ta sợ run.

Năm kẻ nửa người nửa quỷ này, như sói xông vào đàn cừu, giết đến mức Hỏa kế không ngừng lùi lại.

"Khốn kiếp." Ngô Mặc một tay kéo Ngô Tà, thuận thế đẩy anh vào lòng Trương Khởi Linh, không quay đầu lại dặn dò: "Trông chừng anh tôi, đừng để anh ấy chạy loạn, mấy cái thứ này để tôi xử lý." Nói xong cắm Cúc Hoa đao vào thắt lưng chiến thuật phía sau, rút Minh Hồng Đao đeo trên lưng lao tới.

Thực lòng mà nói, Ngô Mặc vốn dĩ không đặt mấy tên này vào mắt.

Theo suy nghĩ của hắn, mười mấy Hỏa kế của Tân Nguyệt Phạm Điếm đối phó với cái thứ này còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Cần gì phải ồ ạt xông lên?

Huống hồ hắn còn phải chú ý đến đám cổ thi ôm bô xung quanh.

Vạn nhất mấy thứ đó lại xảy ra biến cố, từ trên nhảy xuống tham gia một chân thì sao?

Ai ngờ, năm tên này lại ngông cuồng vô cùng.

Dựa vào việc mình đã tiến hóa thành tinh, thái độ đối với đồng nghiệp cũ cực kỳ tệ hại, không hề lưu tình cảm ngày xưa, xông lên là đánh giết, không chút nể nang.

Đối phó với loại cựu đồng nghiệp không có phẩm chất này?

Ngô Mặc chỉ có một suy nghĩ, đó chính là giết chết bọn chúng.

Hắn vừa động thân.

Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa và Vương Bàn Tử ba người cũng cùng xông lên.

Chỉ có Trương Khởi Linh vì Ngô Tà trong lòng nên chậm một bước.

“Tiểu Ca, anh mau đi giúp Tiểu Mặc.” Ngô Tà nhìn em trai lao lên phía trước, sốt ruột đứng bật dậy.

Cuối cùng không nhịn được đưa tay đẩy Trương Khởi Linh một cái, giục: “Vết thương ở lưng nó rất nghiêm trọng, không thể động tác quá mạnh.” “Ừm.” Trương Khởi Linh đáp một tiếng.

Ngay sau đó một tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, hai chân giậm mạnh, thân hình như điện, đột nhiên xông thẳng lên.

Năm vị đại lão đối đầu với năm vị Thiên tuyến bảo bảo, cục diện trong trận ổn định lại.

Năm người bọn họ không giống như mấy Hỏa kế trước đó, để mấy tên này tùy ý chà đạp, cầm đao côn chiến đấu với mấy thứ này.

Ngô Tam Tỉnh hô một tiếng.

Mấy Hỏa kế còn lại tụ tập lại với nhau.

Bao vây Doãn Nam Phong và Hoắc Tú Tú cùng những người khác vào trung tâm, cảnh giác nhìn chằm chằm xung quanh, sợ lại xuất hiện tình huống mới.

Lúc mới giao đấu, những tên này vẫn dùng khuôn mặt bình thường đối diện với mọi người.

Nhưng theo Ngô Mặc mấy người càng chiến càng dũng mãnh, năm kẻ nửa người nửa quỷ này trong miệng phát ra tiếng cười the thé.

Sau đó đầu lâu đột ngột xoay một trăm tám mươi độ, khuôn mặt La Sát xuất hiện phía trước.

“Đậu má, mày chơi kịch xuyên mặt hả?” Ngô Mặc căn bản không quan tâm thứ này có dọa người hay không.

Lợi dụng lúc đầu lâu nó xoay chuyển, nhìn đúng thời cơ chân phải quét ngang ra.

Như roi nặng quất tới tấp, liên tiếp, nhắm thẳng vào hạ bộ của cái thứ này mà tấn công.

Quái vật La Sát có trâu bò đến mấy, chẳng phải phụ thân cũng là đại gia đàn ông sao?

Chỉ cần là đàn ông, chỗ này chắc chắn là điểm yếu, đá vào chỗ chết thì không có vấn đề gì.

Mặt quái vật vừa mới xoay lại.

Ngô Mặc phi tốc vọt đến trước mặt nó, nhấc chân phải như sấm sét đá ra, một cú ‘liêu âm cước’ trúng ngay tử huyệt.

Chỉ nghe “rắc” một tiếng, trứng vỡ rồi, lòng trắng trứng cũng theo đó chảy ra.

Khuôn mặt La Sát không thay đổi, vẫn là nụ cười nhe nanh.

Nhưng khuôn mặt người phía sau gáy thì đã thay đổi.

Đầu tiên là cứng đờ, ngay sau đó biến thành màu gan heo, khóe miệng không ngừng run rẩy, dường như muốn kêu rên nhưng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Trong mắt Ngô Mặc, động tác của mình vừa gọn gàng dứt khoát, vừa tràn đầy sức mạnh và vẻ đẹp, hoàn toàn có thể làm ví dụ trong sách giáo khoa võ thuật.

Tuy nhiên, trong mắt người khác nhìn vào, lại là một suy nghĩ khác.

Chỉ thấy Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa và Vương Bàn Tử ba người đồng loạt nuốt nước miếng, hai chân bất giác kẹp chặt lại.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng hơi lùi lại nửa bước, cơ thể hơi cứng lại một chút.

Theo lý mà nói mọi người đều hiểu, trong trận chiến sinh tử không cần phải câu nệ phương pháp và chiêu thức, ra đòn càng độc càng tốt, càng sát thương mạnh càng phải dùng.

Chỉ có điều mọi người đều là nam giới, nghe thấy âm thanh trứng vỡ, vẫn có một cảm giác đồng cảm sâu sắc.

Người này chắc là bị nhập không lâu, trong cơ thể vẫn còn tàn dư ý thức ban đầu.

Chương 514

Bị cú đá này, nhất thời ảnh hưởng đến khả năng hành động.

Ngô Mặc nắm chặt cơ hội, không đợi nó kịp phản ứng, lăng không nhảy lên lại đá ra một cước, trúng ngay bụng đối phương.

Cú đá này của hắn lực đạo mười phần, trực tiếp đá bay quái vật đi vài mét.

Ngô Mặc sau khi hạ đất, nhướng mày nhìn Giải Ngữ Hoa mấy người, đắc ý nhe răng cười hì hì: “Mấy thằng đệ, ca ca đã giành được chiến công đầu rồi đấy.” “Để tao nói, mấy đứa mày cũng kém quá đi, có mỗi cái thứ này mà cũng không giải quyết được?

Hay là mấy đứa mày gọi một tiếng ca ca ngoan, tao giúp mấy đứa mày giải quyết?” Câu nói này như đổ thêm dầu vào lửa, khiến bốn anh em họ tức đến bốc hỏa ba trượng.

Nhưng lúc này cũng không phải thời điểm tốt để thu phục Ngô Mặc, chỉ đành trút hết nỗi giận vào lũ quái vật trước mặt.

Dao côn cùng ra tay, chém đến mức quái vật né tránh tứ phía, trông có vẻ khá thê thảm.

Tiếng của Ngô Mặc không nhỏ, những người khác trong động nghe rất rõ ràng.

Ngay cả vào thời khắc nguy hiểm như vậy, Doãn Nam Phong cũng không nhịn được muốn khẽ thở dài.

Em trai mình có phải là thiếu cái tâm nhãn không?

Hai thằng nó còn chưa giải quyết xong à?

Thằng này định một hơi đối phó cả bốn thằng à?

Ngô Tà lại không nghĩ vậy.

Nghe thấy lời Ngô Mặc nói, trong lòng chỉ có một cảm giác, đó chính là sảng khoái.

Mình là anh trai ruột của Ngô Mặc, nếu những người này gọi em trai mình là ca ca, vậy tính tròn thì chẳng phải cũng phải gọi mình là ca ca sao?

Nghĩ đến cái tên mù kia cứ lẽo đẽo phía sau gọi mình là ca ca, Ngô Tà trong lòng vô cớ cảm thấy thoải mái, một cảm giác ưu việt tự nhiên nảy sinh.

“Trật rồi, cái mẹ kiếp này hoàn toàn trật rồi.” Ngô Tam Tỉnh lúc này trong lòng chính là suy nghĩ này.

Ông đối với Ngô Mặc từ sự hài lòng, tán thưởng ban đầu đến sau này là tức giận, u uất.

Tâm trạng chuyển đổi cực nhanh, căn bản không trải qua mấy ngày.

Lúc này ông mới hiểu, vì sao cái thằng khốn Giải Liên Hoàn lại chạy nhanh như vậy, Nhị ca lại lộ ra nụ cười thâm ý với mình?

Hóa ra là bọn họ đều biết, bản tính của thằng ranh con này mà.

Chỉ có mình ngu như bò bị che mắt, còn vì nhà họ Ngô xuất hiện tài năng trụ cột mà cảm thấy tự hào và vui mừng.

Đầu có thể đứt, máu có thể chảy, nhưng tôn nghiêm của đàn ông thì không thể mất.

Để Ngô Mặc nhận rõ địa vị của mình, bốn anh em họ thật sự đã liều mạng.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng thay đổi phong cách lười biếng thường ngày, điên cuồng vung con dao găm trong tay về phía quái vật.

Nhất định phải giết chết quái vật, để cái thằng nhãi ranh kia biết, ai mới là ca ca.

Ngô Mặc khoe khoang một chút, nhưng không nhận được phản hồi như ý, bĩu môi lẩm bẩm: “Ai, ghen tị, mấy ông già này đúng là bụng dạ hẹp hòi, thừa nhận không bằng tôi lại khó khăn đến vậy sao?” Trong nháy mắt, tiếng đao và côn chém xuống lại nặng thêm vài phần.

Đừng tưởng Ngô Mặc miệng nói đùa, thực ra vẫn luôn nhìn chằm chằm vào con quái vật bị mình đá bay.

Hắn không tin thứ này sẽ dễ dàng bị mình giết chết.

Mình chỉ khẽ đá vào hạ bộ một cú, cho dù là người sống cũng không đến mức chết ngay lập tức chứ?

Huống hồ thứ này bị quái vật nhập vào.

Cảm giác đau đớn còn hay không, nhất thời còn chưa nói trước được.

Thấy quái vật nằm im bất động trên đất, Ngô Mặc cầm đao từ từ đi về phía trước.

Hắn quyết định mặc kệ thứ này là thật hay giả chết, hay cố ý giả vờ, lần này cũng phải tiễn đối phương về Tây Thiên nói chuyện với Phật tổ.

Để bọn họ bàn bạc thật kỹ, tại sao lại xấu xí như vậy mà lại sống lâu đến thế.

Khi cách quái vật một mét, Ngô Mặc dừng bước, đứng yên lặng quan sát tình hình của thứ này.

Hắn không động, con quái vật dưới đất thì không chịu nổi nữa rồi.

Tên này rất có tâm cơ, ban đầu định thừa lúc Ngô Mặc đến gần thì tập kích.

Ai ngờ Ngô Mặc không đi đường thường, cứ đứng đó không hề tiến lên.

Quái vật rốt cuộc vẫn là quái vật, kiên nhẫn không đủ.

Nó đột ngột ngẩng đầu, há to miệng phun ra một vật về phía Ngô Mặc.

Ngay sau đó bản thân nó lại như loài khỉ, phi tốc leo lên phía trên hang động, trong miệng dần phát ra những khúc điệu kỳ lạ y y nha nha.

Ngô Mặc vẫn luôn cẩn thận cảnh giác.

Thấy vật bay đến trước mặt, hắn nhanh chóng né sang phải một bước.

Cũng không kịp nhìn rõ là thứ gì, theo bản năng giơ đại đao trong tay lên, chém mạnh xuống vật thể.

Đao quang lóe lên, vật thể bị chém làm đôi.

Tuy nhiên, ngoài dự đoán của Ngô Mặc, thứ này không phải là sinh vật gì, cũng không phải pháp bảo gì, mà là một vật thể hình cầu giống như bong bóng nước.

Bị đao chém ra, bên trong phun ra một dòng nước đen.

Nếu không phải Ngô Mặc né nhanh, nước đen đã phun trúng đầu và mặt hắn rồi.

Ngay cả như vậy, sau khi nước đen rơi xuống đất, mặt đất phát ra tiếng xì xì, rõ ràng là bị ăn mòn tạo thành từng hố nhỏ.

“Mấy người cẩn thận một chút, thứ này phun bong bóng nước đấy.” Ngô Mặc nghĩ đến mấy anh em vẫn đang chiến đấu, vội vàng quay đầu gọi mấy người: “Đừng lấy đao chém, trực tiếp đánh bay nó đi.” May mà hắn nhắc một câu, nếu không Vương Bàn Tử chắc chắn sẽ gặp nạn.

Dù sao thì bản lĩnh và năng lực cá nhân của anh ta, trong số bốn người thuộc vào hàng chót.

Anh ta giỏi dùng súng và lựu đạn hơn.

Dùng dao găm so với mấy anh em kia, còn không bằng trình độ của trẻ con mẫu giáo.

“Thứ quái quỷ gì vậy?” Vương Bàn Tử dùng dao găm đánh bay quả cầu nhỏ, trong miệng phát ra tiếng kinh ngạc: “Thứ này sao lại còn phun bong bóng nữa?” Ngay khoảnh khắc né tránh, bốn con quái vật còn lại đã có được cơ hội thở dốc, từng con một phi như bay leo lên vách đá.

Chúng không giống con người, cũng không giống loài khỉ.

Mà giống như thằn lằn, đi lại trên vách đá như đi trên đất bằng.

Năm con quái vật tụ tập ở một chỗ, khuôn mặt La Sát xấu xí kia dần dần vặn vẹo, trong miệng đồng thời phát ra tiếng hát ngân nga.

Theo âm thanh vang lên, trong hang động bắt đầu xuất hiện tiếng ‘cà sát’.

“Không đúng, âm thanh mà thứ này phát ra, có thể kinh động cổ thi.” Giải Ngữ Hoa nghe hai tiếng, đột nhiên phản ứng lại, hét lớn với mấy người: “Nhanh, nhất định phải ngăn cản chúng.” Lời này vừa thốt ra, mọi người bừng tỉnh.

Đây không phải là hang động bình thường, bên trong còn có mấy trăm cư dân nguyên thủy kia.

Thứ này mà sống dậy hoạt động hết, thì mấy chục người mình đây, e rằng không đủ cho đối phương luyện tay.

Đến lúc đó rất dễ xảy ra thảm cảnh, hơn chục người đánh hội đồng một người.

“Mẹ kiếp, ông đây bắn nát bọn mày.” Vương Bàn Tử vỗ tay giật lấy khẩu súng của một Hỏa kế bên cạnh, nhắm vào năm con quái vật phía trên vách tường mà xả đạn.

Nào ngờ quái vật hành động cực kỳ nhanh nhẹn, đạn toàn bộ đều bắn vào vách tường xung quanh.

Chúng trái né phải tránh, nụ cười nhe nanh trên mặt càng rõ ràng, như thể đang trêu đùa Vương Bàn Tử.

“Cùng nhau!” Ngô Mặc còn có thể nhịn được sao?

Cũng giật lấy một khẩu súng, tham gia vào trận chiến.

Hắc Nhãn Kính rất thích trêu Ngô Mặc, từ thắt lưng phía sau rút ra súng lục vừa bắn vừa cười hì hì: “So tài một trận?

Ai hạ gục được một con trước, sẽ gọi đối phương một tháng hảo ca ca thế nào?” Lúc mới đến, Ngô Mặc còn có thể bị Hắc Nhãn Kính lừa.

Nhưng thua liên tục mấy lần, hắn coi như đã phát hiện ra, trong việc cá cược với cái tên mù đó, mình vẫn nên nghỉ ngơi thôi.

Chương 515

Cũng không biết ông trời có phải thiên vị tên cháu này không? 41.

Mỗi lần cá cược, dù mình đã dốc hết sức lực, thậm chí hy vọng ngay trước mắt, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là thua.

Thế là hắn vờ như không nghe thấy, căn bản không thèm trả lời Hắc Nhãn Kính.

Ngô Mặc vừa bắn vừa cảm thấy không đúng, những con quái vật này tại sao luôn nhảy nhót qua lại ở chỗ này?

Theo lý mà nói hỏa lực mạnh như vậy, chúng nên tản ra bỏ chạy mới phải.

Nhưng tại sao lâu như vậy rồi, vẫn cứ bám lấy bức tường này?

Chẳng lẽ?

Thế nhưng chưa đợi hắn nghĩ thông suốt chuyện này, thì đã nghe thấy tiếng 'cà sát' trong hang động càng lúc càng lớn, dường như có thứ gì đó sắp sửa xuất hiện.

"Mặc gia, mấy cái cổ thi này động rồi!" Một Hỏa kế không xa phía bức tường đột nhiên phát ra tiếng kêu, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Không chỉ vậy, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử xả đạn vào bức tường, trên bức tường đó cũng truyền ra tiếng dây xích chuyển động.

Ngay sau đó, phía trên lối vào đột nhiên xuất hiện một khối Đoạn Long Thạch.

Hòn đá như một ngọn núi lớn từ trên trời rơi xuống, trực tiếp phong kín cửa động.

“Mẹ kiếp!” Vương Bàn Tử tức đến mức suýt nữa vứt súng đi, gào lên: “Thứ này thành tinh rồi sao?

Chẳng phải rõ ràng là coi anh em chúng ta là đại oan gia sao?” Lời còn chưa dứt, cổ thi trong các hang động xung quanh, đồng loạt phát ra tiếng kêu the thé.

Âm thanh chói tai, nghe mà người ta tâm phiền ý loạn.

Hận không thể tát một phát, đánh méo miệng bọn chúng.

Năm con quái vật nghe thấy tiếng kêu the thé, càng lúc càng đắc ý.

Ngũ quan trên khuôn mặt La Sát đều muốn vặn vẹo lại với nhau.

“Tất cả mẹ kiếp đừng có đứng ngây ra đó nữa, nhanh tìm cơ quan, xem có ra ngoài được không!” Ngô Mặc thấy tần suất cổ thi lung lay càng lúc càng lớn, vội vàng gầm lên: “Thứ này hiện tại còn chưa ra hết, nắm chặt thời gian, lão tử không muốn ở lại đây ôm bô ngửi ngàn năm đâu.” “Tiểu Mặc.” Giải Ngữ Hoa đứng bên cạnh Ngô Mặc, nhíu chặt mày dặn dò: “Chỗ này giao cho chúng tôi, em đi tìm cơ quan trước, nghe lời, các ca ca có thể ứng phó được.” Anh ta hiểu rõ tính cách của Ngô Mặc, cái thằng nhóc thối này gặp nguy hiểm chắc chắn sẽ bất chấp lao lên.

Vấn đề là hiện giờ hắn đang bị thương.

Đừng thấy lúc nãy hắn chiến đấu động tác rất tiêu sái.

Nhưng trong lúc né tránh, vẫn có thể nhìn ra một chút gượng gạo và không ổn.

Ngô Mặc quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa một cái, nghiêm mặt nói: “Anh tôi và Bàn ca khá giỏi tìm cơ quan, để họ qua đó.” “Ách.” Ngay cả trong tình huống nguy hiểm như vậy, đề nghị của Ngô Mặc vẫn khiến Giải Ngữ Hoa hơi cạn lời.

Nhưng anh ta nghĩ lại, Ngô Mặc nói cũng không sai.

Hai anh em Ngô Tà và Vương Bàn Tử, giống như những chiếc chìa khóa hầm mộ bẩm sinh.

Chỉ cần hai người họ tụ lại với nhau, luôn có thể một cách kỳ lạ mở ra các cơ quan.

Khiến người ta nhất thời không thể phân biệt, tài năng của họ là tốt hay xấu.

Năm con quái vật trong miệng phát ra tiếng ư ử, cộng thêm tiếng động lắc lư của đám cổ thi trong hang động, khiến người ta tâm phiền ý loạn.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Chẳng lẽ thật sự đợi mấy thằng ngu này xuống giết chết mình sao?” Ngô Mặc quay người quát lớn vào đám đông: “Đưa mìn cho tôi, lão tử nổ chết bọn chúng.” Hắn nghĩ không sai, năm con quái vật đó quả thực đang dùng một tần số đặc biệt nào đó để đánh thức những cổ thi này.

La Sát cổ quốc vì niên đại quá xa xưa.

Đừng nói là chính sử, ngay cả dã sử cũng rất ít ghi chép về chúng.

Thông tin có thể tra được chỉ là những câu chuyện đã đề cập trước đó, kiểu như phụ nữ La Sát thích nuốt chửng nhãn cầu của những chàng trai trẻ.

Tuy nhiên, mọi người thường coi những chuyện này là truyền thuyết.

Nghe xong là quên, căn bản không ai coi là thật.

Dù sao thì thời cổ đại để trấn áp dân thường, người ta luôn bịa ra đủ loại chuyện kinh dị.

Để họ sản sinh ra sự kính sợ đối với những kẻ nắm quyền.

Hơn nữa, về việc La Sát cổ quốc có thực sự tồn tại hay không, giới khảo cổ vẫn luôn tranh cãi.

Nhiều người hơn cho rằng.

Quốc gia này chẳng qua chỉ là một bộ lạc rất nhỏ ở địa phương, trước khi chính quyền thống nhất.

Để tạo ra sự hùng mạnh cho bộ lạc, mới bịa ra những câu chuyện ăn nhãn cầu, thần cổ các kiểu loạn xị ngầu.

Nếu không phải những con quái vật kia đột nhiên xuất hiện, cổ quốc chỉ tồn tại trong thần thoại này, cũng sẽ không bị người ta phát hiện.

“Đậu má!” Vương Bàn Tử không xa phía sau, đột nhiên kinh hô một tiếng: “Ai sờ mông lão tử?” Tiếng này như sấm nổ. 42.

Khiến các Hỏa kế vốn đã rất căng thẳng, càng thêm run sợ, lần lượt giơ vũ khí nhìn về phía Vương Bàn Tử.

“Bàn, Bàn gia xin lỗi.” Một giọng nói lắp bắp ngay sau đó vang lên: “Tôi, tôi vừa căng thẳng, sờ, sờ nhầm mông.” “Khụ khụ.” Ngô Mặc cắn chặt môi dưới, suýt nữa bật cười.

Nhưng quay đầu lại nghĩ đến Hỏa kế này là người của Tân Nguyệt Phạm Điếm, hiện tại cũng coi như là thuộc hạ của mình.

Nhất thời cũng không biết nên mắng hay nên cười.

May mà đầu óc Ngô Mặc vẫn còn tỉnh táo.

Hắn nghĩ đến việc mình phải lấy mìn nổ tung hang động, nên cũng không để ý đến những chuyện vặt vãnh này nữa.

Tuy nhiên, nguy hiểm luôn đến bất ngờ như vậy.

Mìn của Ngô Mặc vừa cầm trong tay, mười mấy cổ thi hai bên trái phải như sói đói vồ mồi, từ trong hang động bay vọt xuống.

Tốc độ của chúng cực nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Cái mặt nạ La Sát xấu xí kia, kích thước giống như cái chậu rửa chân.

Cũng không biết chúng rốt cuộc là sạch sẽ, hay không sạch sẽ?

Nói chúng sạch sẽ thì.

Mặt đeo cái chậu rửa chân, tay ôm cái bô, phong cách tổng thể rõ ràng nghiêng về quỷ dị.

Nói chúng không sạch sẽ thì.

Chậu rửa chân đội lên mặt ngàn năm, bô ngửi ngàn năm.

Khiến người ta không hiểu lắm, phong tục của cổ La Sát Quốc có phải là quá gần gũi với đời thường không?

Đừng thấy những cư dân nguyên thủy này gầy gò khô héo, nhưng mỗi con ra tay như điện, cực kỳ độc ác, lao thẳng vào tim Hỏa kế mà cào một phát.

Cú này mà cào trúng thật, tim Hỏa kế sẽ bị móc ra, người chắc cũng gần như bỏ mạng.

Trương Khởi Linh không xa Hỏa kế này, đưa tay kéo đối phương lại, Hắc Kim Cổ Đao trong tay chém thẳng vào cổ thi.

Khoảnh khắc tiếp theo Hắc Kim Cổ Đao chém đứt lìa tay trái của cổ thi.

Nhưng cổ thi căn bản không hề bận tâm.

Trên khuôn mặt nạ xấu xí, đột nhiên há to miệng, lộ ra từng hàng răng sắc bén.

Những chiếc răng này khác với răng người, mỗi chiếc đều dài bằng nửa ngón tay, trông cực kỳ cứng cáp.

Nếu bị cắn một miếng, e rằng có thể cắn nát xương.

Tay trái của nó bị đứt một đoạn, tay phải cầm bình, vọt về phía trước, lao thẳng về phía Ngô Tà.

“Ca, cẩn thận.” Ngô Mặc vừa chiến đấu với quái vật, vừa phân thần chú ý Ngô Tà.

Chương 516

Thấy thứ này lao về phía Ngô Tà.

Hắn không kịp nghĩ nhiều, một cước đá bay con quái vật trước mặt.

Mượn lực đó, cả người hắn bật ra như mũi tên.

Cuối cùng cũng kịp đến bên cạnh Ngô Tà trước khi quái vật kịp tới.

Hắn bảo vệ Ngô Tà phía sau, cầm Minh Hồng Đao chiến đấu với quái vật.

Lúc này trong hang động đã hỗn loạn thành một đoàn.

Hơn năm mươi cổ thi từ vách đá nhảy xuống, chiến đấu với Ngô Mặc cùng đồng bọn kịch liệt, không ai chịu lùi nửa bước.

Những người còn sống hiểu rằng, bọn họ không còn đường lui.

Lối vào bị chặn, lối ra vẫn chưa tìm được, ngoài liều mạng, còn có thể làm gì nữa?

Ngô Tà luôn được Ngô Mặc bảo vệ, giơ thanh đao chân chó màu trắng lớn, thỉnh thoảng theo sau Ngô Mặc bổ thêm một nhát vào cổ thi.

Hai anh em một người đánh, một người bổ đao, phối hợp cũng rất ăn ý.

Trong quá trình chiến đấu, Ngô Tà nhận ra một chuyện.

Những cổ thi nhảy xuống này, đều là hàng dưới cùng của vách đá.

Còn mấy trăm con phía trên, dường như có địa vị cao hơn.

Lúc này ngoài việc ngồi đó đung đưa cơ thể, tạm thời không có phản ứng quá lớn.

Ngô Tà lập tức kể lại phát hiện của mình cho Ngô Mặc.

Hai anh em vừa chiến đấu, vừa suy nghĩ rốt cuộc đây là chuyện gì?

Suy nghĩ vấn đề rất dễ bị phân tâm, ngay cả cao thủ như Ngô Mặc cũng không ngoại lệ.

Hắn lơ là một chút, cổ thi đã đến trước mặt.

Vươn móng vuốt sắt khô khốc, vồ thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của Ngô Mặc.

“Mẹ kiếp!” Ngô Tà không nhịn được, gầm lên: “Dám làm em trai tao bị thương, tao giết mày.” Nhưng tốc độ của anh làm sao bì được với cổ thi.

Ngay vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, một cái chân từ bên phải bay ra, trực tiếp đá bay cổ thi theo chiều ngang.

Ngay sau đó giọng nói bỡn cợt của Hắc Nhãn Kính vang lên bên tai Ngô Mặc: “Tôi nói này thằng ngốc con, mày đang nghĩ gì mà nhập tâm thế?

Cái khuôn mặt đẹp trai như vậy mà bị hủy hoại, Hắc gia chẳng phải sẽ khóc chết sao.” “Xì.” Ngô Mặc trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn dù trong lòng cảm ơn Hắc Nhãn Kính, nhưng miệng lại không tha người: “Anh hiểu cái quái gì chứ, tiểu gia hấp dẫn người là ở linh hồn bên trong, chứ không phải vẻ ngoài, hơn nữa tiểu gia dù có bị hủy dung, thì vẫn là kẻ đẹp trai nhất trong giới hủy dung.” Hắc Nhãn Kính nhìn Ngô Mặc, ánh mắt sau cặp kính râm nóng bỏng như lửa, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn mang theo nụ cười xấu xa.

Anh ta cười lắc đầu, phụ họa: “Phải phải, em nói đúng, em đẹp trai nhất.” Trong lúc nói chuyện, Ngô Tà xông đến.

Anh lần đầu tiên nghiêm túc cảm ơn Hắc Nhãn Kính: “Sư phụ, may mà anh đến kịp thời, nếu không Tiểu Mặc lại bị thương rồi.” Hắc Nhãn Kính không bỏ qua từ “lại” này.

Anh ta muốn nói gì đó, nhưng lời đến miệng lại nuốt vào.

Với sự hiểu biết của anh ta về Ngô Mặc, chuyện mà thằng nhóc này không muốn nhắc đến, tốt nhất đừng nói.

Sau đó Hắc Nhãn Kính căn bản không rời Ngô Mặc quá xa, cứ bảo vệ bên cạnh hắn, giúp hắn chống đỡ đòn tấn công của cổ thi.

Trong đội ngũ này, ai nấy đều là người tinh tường.

Sau sự hoảng loạn ban đầu, rất nhanh chóng tổ chức nhân sự, chống lại hiệu quả các đòn tấn công của cổ thi.

Và bắt đầu phản công.

Thoạt nhìn, nhóm anh em đang chiến đấu với cương thi ngang tài ngang sức.

Thế nhưng nghĩ kỹ lại, đây chỉ là cân bằng tạm thời.

Trên vách đá vẫn còn hàng trăm con cương thi mới toanh chưa nhập cuộc.

Một khi đám cương thi này cũng tham chiến, cục diện sẽ đảo ngược trong chớp mắt.

Chỉ vài chục người sống sót này, cuối cùng còn lại mấy mạng lành lặn thì khó nói lắm.

Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa cùng những người khác rất nhanh nhận ra điều không ổn.

Năm cái đồ không ra người không ra quỷ kia, vẫn cứ lơ lửng trên vách đá, tiếng kêu trong miệng lại bắt đầu thay đổi.

"Không được rồi, ông đây nhịn hết nổi rồi." Ngô Mặc thật sự đã nổi cáu.

Cậu ta lợi dụng lúc Hắc Nhãn Kính đang giúp mình chặn cương thi, lấy ba lô ra, lục tìm mìn ống, định xử đẹp năm cái đồ bảo bối dởm trên kia.

Vừa nãy nếu không phải bị đám cương thi đột ngột cắt ngang, cậu ta đã sớm thổi bay mấy thằng khốn kiếp đó rồi.

Ngô Mặc có dự cảm, nếu cứ để bọn chúng rên rỉ chưa xong, tất cả cương thi trong động quật này sẽ bị đánh thức.

Ngay khi cậu ta vừa định châm ngòi, Giải Ngữ Hoa đã xông tới.

Anh ấy túm lấy cánh tay Ngô Mặc, trầm giọng nói: "Tiểu Mặc đừng có quậy, kết cấu động huyệt không ổn định, dùng thuốc nổ ở đây rất dễ bị sập." "Vậy phải làm sao?" Ngô Mặc bực bội cực độ, cái cảm giác chỉ biết chịu đòn mà không thể phản kháng này, cậu ta thật sự không chịu nổi.

"Đừng gấp, nhất định sẽ có cách thôi." Giải Ngữ Hoa dùng côn gạt bay một con cương thi, quay đầu an ủi: "Bình tĩnh đi, chúng ta sẽ ổn thôi." Lời nói của anh ấy dường như có ma lực, dần dần xoa dịu sự bồn chồn trong lòng Ngô Mặc.

Ngô Mặc bình tĩnh lại mới nhận ra một vấn đề.

Kể từ khi tiến vào La Sát Cổ Quốc, hình như bị cái gì đó quấy nhiễu, cậu ta luôn không hiểu sao cảm thấy bồn chồn, bất an.

Nhưng hiện tại cũng không có thời gian để suy nghĩ những chuyện này, giải quyết nguồn cơn mới là quan trọng nhất.

Thế nhưng năm tên này cực kỳ khó đối phó.

Bọn chúng cứ treo lơ lửng trên đỉnh động quật, không chịu xuống, mà mình lại không phải thằn lằn, đâu thể bò lên được.

Điều này khiến Ngô Mặc tức đến mức, ước gì có thể đổi với Hệ thống một đôi cánh, bay lên làm thịt mấy thằng khốn kiếp đó.

Tuy nhiên rất nhanh cậu ta không còn thời gian để bực bội nữa, bởi vì mấy con cương thi không biết điều đã nhắm vào cậu ta, vây tới.

Lúc này tình hình trong động quật là thế này: bên dưới người và quỷ đánh nhau kịch liệt, năm con quỷ vật bên trên lại cứ như đang xem kịch vui.

Năm cái đồ bảo bối dởm vẫn rên rỉ không ngừng, nhưng cương thi phía trên lại không có phản ứng nữa.

Thấy tiếng kêu không có tác dụng, năm con quỷ vật nhìn nhau, trên khuôn mặt La Sát xấu xí lộ ra nụ cười quái dị, sau đó bay về phía tế đài trung tâm động quật.

Mọi người trơ mắt nhìn bọn chúng chạy về phía đó, nhưng nhất thời không thể rảnh tay để ngăn cản.

Dù sao số lượng cương thi lớn hơn số người sống trên trận địa.

Hơn nữa, sức chiến đấu của anh em có hạn, có thể một chọi một đã là không tệ rồi.

Ngô Mặc và Trương Khởi Linh cùng những người khác, tương đương với một người đấu với nhiều con, mỗi người đều phải đối phó bốn đến năm con cương thi cùng lúc.

“Vãi, bọn chúng định làm gì?” Ngô Mặc vừa đá bay một con cương thi, liếc mắt về phía tế đài, lập tức kinh ngạc kêu lên: “Sao lại bắt đầu cởi quần áo rồi?” Giọng cậu ta hiếm hoi mang theo một tia kinh hãi.

Đủ để chứng minh cảnh tượng sàm sỡ ở Trương Gia Cổ Lâu ngày trước đã tạo ra cú sốc tâm lý lớn đến mức nào cho cậu ta.

Nhận thấy giọng Ngô Mặc không ổn, mấy anh em lập tức xông tới, vây cậu ta và Ngô Tà vào giữa.

"Tiểu Mặc, sao vậy?" Giải Ngữ Hoa quay lưng về phía Ngô Mặc, cây côn trong tay vung vẩy đẩy lùi mấy con cương thi đang tới gần.

Trương Khởi Linh quay đầu nhìn Ngô Mặc một cái, ánh mắt tràn đầy quan tâm.

Hắc Nhãn Kính bỏ đi vẻ trêu chọc thường ngày, giọng điệu vô cùng nghiêm túc: "Đừng sợ, anh ở đây mà." Ngô Tà không nói gì, nhưng anh ấy nắm chặt tay Ngô Mặc, dường như muốn an ủi sự hoảng sợ trong lòng em trai mình.

Vương Bàn Tử phản ứng cực nhanh, lập tức nghĩ đến chuyện đó.

Mặt hắn ta chợt tối sầm lại.

Ban đầu hắn vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn, thế nhưng cảm xúc của Ngô Mặc lúc này lại khiến hắn ta trăm phần trăm xác nhận chuyện này thật sự đã xảy ra.

"Nhanh lên, ngăn mấy tên khốn đó lại!" Vương Bàn Tử lòng nóng như lửa đốt vì bảo vệ em trai, hét lớn một tiếng, dốc toàn lực đá bay một con cương thi, chuẩn bị xông về phía tế đàn.

Chương 517

Chỉ là bọn họ cách tế đài khá xa, xung quanh toàn là cương thi, muốn lập tức xông qua không phải là chuyện thực tế.

Chỉ trong khoảnh khắc này, năm tên kia trên tế đài đã cởi sạch quần áo, không hề để ý trên trận địa còn có một số đồng bào nữ.

May mà Doãn Nam Phong và Hoắc Tú Tú không phải phụ nữ bình thường, đối với chuyện này không có phản ứng lớn đến vậy.

Cùng lắm là quay người lại, tiếp tục chiến đấu.

“Ông đây chém chết tụi mày!” Ngô Mặc gầm lên giận dữ, xông ra khỏi vòng vây của mấy anh em.

Cậu ta thật sự có chút muốn sụp đổ.

Chủ yếu là sợ lại xuất hiện cảnh tượng mấy người hòa làm một.

Cái cảm giác ghê tởm đó cả đời một lần là đủ rồi.

Lại thêm một lần nữa ư?

Cậu ta thật sự không chịu nổi.

Nói cách khác, Ngô Mặc bây giờ thật sự có chút ám ảnh tâm lý, nhìn thấy mấy ông đây cởi quần áo, cơ thể bản năng liền muốn đá bay đối phương.

Anh em nhà mình, cậu ta cảm thấy chắc vẫn có thể miễn cưỡng kiểm soát cảm xúc.

Người ngoài ư?

Không đánh chết bọn chúng, thì có lỗi với đôi mắt của chính mình.

Trên tế đài, năm con quái vật phát ra tiếng “ô ô”.

Đám cương thi trong động dường như nhận được mệnh lệnh, bỏ lại những anh em đang giao chiến, nhanh chóng lùi về phía tế đài, bảo vệ bọn chúng ở giữa.

Năm con quái vật phân công rõ ràng.

Trong đó bốn con đứng ở bốn góc, một con đứng ở trung tâm tế đài.

Theo tiếng kêu vang lên, cùng lúc đó bọn chúng nhảy múa một điệu vũ quái dị.

Nếu bọn chúng đẹp trai hơn một chút, lại mặc quần áo đẹp, nhảy như vậy, thì cũng có thể khiến người ta nhìn vài lần.

Thế nhưng mấy tên này vốn dĩ tướng mạo bình thường.

Trên mặt lại đeo mặt nạ La Sát, toàn thân không mảnh vải che thân, nhảy múa đến mức xấu không thể tả, đúng là nhìn thêm một cái muốn ói cả năm.

Ngô Mặc mà đã nổi điên thì khỏi nói đến cương thi, ngay cả Phật tổ cậu ta cũng dám chiến một trận.

Dù không đánh lại đối phương, cậu ta cũng sẽ làm cho đối phương phát điên, tuyệt đối không để đối phương lành lặn rời đi như vậy.

Cậu ta vung cánh tay phải, Minh Hồng Đao trong tay không ngừng vung lên, tạo ra từng đạo tàn ảnh.

Ra tay vừa nhanh vừa hiểm, lưỡi đao sắc bén, mạnh mẽ chém ngã mấy con cương thi.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính cùng những người khác cũng không chịu thua kém.

Ai nấy ra tay như điện, có thể nói là chiêu nào cũng chí mạng, nhắm thẳng vào đầu cương thi mà bổ xuống.

Năm con quái vật căn bản không để ý tình hình phía dưới tế đài.

Bọn chúng thành kính nhảy múa, hai tay biến hóa các thủ thế khác nhau, dường như đang triệu hồi thứ gì đó?

“Tiểu Mặc, không đúng, bọn chúng đang triệu hoán cổ thần!” Ngô Tà vẫn luôn cảm thấy bước nhảy của mấy người này rất quen thuộc.

Không kìm được liếc nhìn bức bích họa, lập tức phản ứng lại, hét lớn: “Mau ngăn bọn chúng lại, bọn chúng muốn dâng chúng ta làm vật tế!” “Kính ca, giúp tôi chặn lũ này lại!” Ngô Mặc gầm lên với Hắc Nhãn Kính: “Tôi lên đó xử đẹp mấy thằng khốn kiếp kia!” “Yên tâm đi bảo bối, chuyện này cứ giao cho anh.” Hắc Nhãn Kính huýt sáo một tiếng, vung dao găm trong tay, tiếp lấy chiêu thức của con cương thi đang vướng víu với Ngô Mặc.

Ngô Mặc đang chuẩn bị xông lên, bỗng thấy vai trĩu xuống.

Đôi mắt cậu ta hơi nheo lại, vẻ mặt đầy kinh ngạc, sau đó đột ngột quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người đã xông lên tế đài.

“Lão Trương?” Ngô Mặc hơi sững sờ.

Chỉ trong khoảnh khắc đó, Giải Ngữ Hoa bên cạnh dùng côn chống đất, mượn lực tương tự bay lên tế đài.

Ngô Mặc trơ mắt nhìn Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa lên tế đài.

Cậu ta định đi theo, nhưng bị Hắc Nhãn Kính kéo tay lại: “Khoan lên đã, đợi hai người họ giải quyết xong rồi tính.” “À.” Ngô Mặc gật đầu, quay người chuyên tâm đối phó với đám cương thi này.

Dù sao giết được một con là bớt đi một con.

Đám này quá nhiều, tranh thủ lúc bọn chúng chưa phục sinh hết, vẫn nên ra tay trước thì hơn.

Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh vừa lên tế đài, sau đó đao côn cùng lúc tấn công.

Trương Khởi Linh không còn giữ tay như trước nữa.

Anh ấy đột nhiên phát lực, Hắc Kim Cổ Đao trong tay như ngàn quân vạn mã, mang theo khí thế không thể địch nổi chém về phía quái vật.

Trương Khởi Linh chỉ là mất trí nhớ, chứ không phải một kẻ ngốc.

Tuy anh ấy không biết tại sao Ngô Mặc lại nôn ọe khi thấy mình từ Trương Gia Cổ Lâu ra ngoài?

Nhưng nghe thấy giọng Ngô Mặc vừa nãy không đúng, lại thấy năm tên kia trên tế đài đã cởi quần áo.

Trong khoảnh khắc, Trương Khởi Linh đã hiểu ra một chuyện.

Đó chính là Ngô Mặc e rằng không thể chịu được cảnh đàn ông khỏa thân.

Thế là anh ấy đã nhanh hơn Ngô Mặc nhảy lên tế đài, định giải quyết trước những thứ không ra người không ra quỷ này.

Tránh để Ngô Mặc nhìn thấy những cảnh này mà tái phát bệnh.

Nhát đao của Trương Khởi Linh vạch một đường cong hoàn hảo trong không trung, mạnh mẽ chém vào cổ quái vật.

“Phập.” Tiếng đao xuyên vào thịt cực kỳ trầm đục, một dòng máu tươi bắn ra, ngay sau đó đầu quái vật bay vút đi.

Năm con quái vật này tuy nhanh nhẹn, nhưng thực tế vẫn là ký sinh trên cơ thể người.

Trương Khởi Linh trước đó không ra tay hiểm ác.

Trong đó có một nguyên nhân, là anh ấy muốn cứu giúp những tên này.

Nếu không phải Vương Bàn Tử vẫn luôn nhìn chằm chằm vào anh ấy, e rằng anh ấy đã sớm dùng máu của mình để thử xem có thể cứu người được không rồi.

Giải Ngữ Hoa hai chân đạp đất, cả người bay vút lên không trung, giơ cao cây côn trong tay, mạnh mẽ đập xuống con quái vật ở góc đông nam.

Khoảnh khắc này, cái gọi là ôn văn nhĩ nhã đều biến đi đâu hết.

Trong đầu anh ấy chỉ có một suy nghĩ, đó là mấy con quái vật này nhất định phải chết.

Năm con quỷ dường như vì tế tự chưa hoàn thành nên không thể rời khỏi tế đài, ngược lại đã tạo cơ hội cho Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa.

Hai người liên thủ mạnh mẽ xử đẹp ba tên trong một hơi.

Hai con quỷ còn lại thấy tình hình không ổn, tiếng kêu trong miệng càng lúc càng nhanh hơn.

Lúc đầu còn có thể nghe rõ giai điệu, sau đó thì hoàn toàn không nghe thấy gì nữa.

Tần suất di chuyển của chân bọn chúng cũng tăng nhanh, dường như muốn nhanh chóng khởi động hoạt động tế tự.

Giải Ngữ Hoa thấy không ổn, cây côn trong tay quét ngang, trực tiếp đánh bay con quái vật ở góc tây bắc.

Trương Khởi Linh một bước xông đến trước mặt quái vật.

Anh ấy tay trái tóm lấy cánh tay đối phương, tay phải vung đao chém tới.

Giữa lúc đao chém xuống, anh ấy đã giúp kẻ bị La Sát nhập hồn này báo thù.

Ngay khi sắp sửa giải quyết xong cái đồ bảo bối dởm cuối cùng này, một sự cố đã xảy ra.

Trong động quật vang lên một tiếng thở dài cổ xưa, dường như có sinh vật nào đó sắp bị đánh thức bởi nghi lễ tế tự này.

Giải Ngữ Hoa thấy tình thế không ổn, một côn đánh ngã con quái vật cuối cùng này xuống đất.

Chương 518

Thế nhưng đã quá muộn.

Tiếng động ngày càng rõ ràng, dường như thứ này sắp xuất hiện.

Ngô Tà dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, đột ngột quay đầu hét về phía Ngô Mặc: "Tiểu Mặc, anh hiểu rồi, trước và sau nghi lễ tế tự, dáng vẻ không giống nhau là có lý do, một cái là thức tỉnh, một cái là tiễn đưa." "Chúng ta phải nhanh chóng chấm dứt nghi lễ tế tự, không thể chần chừ nữa." "Ý anh là, bây giờ chúng ta phải nhảy điệu tiễn đưa sao?" Ngô Mặc vung đao chém ngã một con cương thi, gầm lên: "Anh hai, anh chắc chứ?" "Anh, anh cũng không dám chắc." Ngô Tà nói xong liền nghiến răng quyết tâm: "Được hay không, cứ thử đã, dù sao cũng hơn là ngồi chờ chết nhiều." "Được, cứ giao cho em." Ngô Mặc hiểu sâu sắc khả năng phân tích của Ngô Tà cực kỳ mạnh mẽ, rất nhiều lúc đều nhờ vào thiên phú này mà sống sót.

Cậu ta quyết định tin tưởng anh hai.

Định lên đài thử một chút, xem có thể kết thúc nghi lễ tế tự mới chỉ bắt đầu một nửa này không.

Khi cậu ta đạp lên đầu cương thi nhảy lên tế đài, trên đài ngoài vết máu ra, năm cái đồ bảo bối dởm trần truồng đã không thấy tăm hơi.

Ngô Mặc đại khái lướt qua một lượt, trong lòng hiểu ra.

Mấy tên này không ngoài ý muốn, chắc là bị Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh đá văng khỏi tế đài.

"Hoa ca, Lão Trương." Ngô Mặc hét về phía hai người: "Anh tôi nói, phải dùng một điệu vũ khác để chấm dứt hoạt động tế tự, hai người xuống trước đi, chỗ này giao cho tôi." Ngô Mặc làm sao có thể để anh em mình mạo hiểm, ai mà biết nghi lễ tế tự này rốt cuộc có nguy hiểm hay không?

Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc nghiêm nghị nói: “Tiểu Mặc, ngoan nào, chỗ này giao cho anh, em xuống trước đi.” “Ôi trời, không kịp nữa rồi, anh đừng có lằng nhằng, nhanh xuống đi.” Ngô Mặc túm lấy cánh tay Giải Ngữ Hoa, dùng hết sức bình sinh, mạnh mẽ đẩy anh ấy xuống tế đài.

Nói thật, nếu thật sự đánh nhau thì Giải Ngữ Hoa thật sự không phải đối thủ của Ngô Mặc.

“Lão Trương, anh đứng ngẩn ra làm gì vậy, nhanh xuống đi.” Ngô Mặc giải quyết xong Giải Ngữ Hoa, quay đầu lại phát hiện Trương Khởi Linh vẫn đứng nguyên tại chỗ, cậu ta giậm chân hét lớn: “Anh lại không biết nhảy nhị nhân chuyển, hóng hớt cái gì?” Trương Khởi Linh lắc đầu, đi về phía trung tâm tế đài.

Ngô Mặc nhìn bóng lưng Trương Khởi Linh, nghiến răng xông tới.

Để đề phòng Trương Khởi Linh phản ứng lại, cậu ta khẽ gầm lên: “Ách Ba, đợi tôi với, tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Trương Khởi Linh dừng bước.

Thế nhưng chưa đợi anh ấy quay đầu lại, Ngô Mặc đã đạp tới một cước: “Mày xuống cho ông đây!” Ngô Mặc đã dùng khéo léo.

Cú đá này trúng giữa mông Trương Khởi Linh, nhiều nhất chỉ đá anh ấy xuống tế đài, chứ không làm anh ấy bị thương chỗ hiểm.

Trương Khởi Linh lại một lần nữa được tận hưởng cảm giác bị ép bay lên không trung.

Ngô Mặc sau khi dọn sạch những người thừa trên tế đài, một mình đứng trên đó mà sầu não.

Nghĩ đến cảnh năm người kia vừa rồi đã cởi sạch quần áo mới bắt đầu nhảy múa, Ngô Mặc sầu đến nhức cả răng.

Nếu ở đây toàn là đàn ông, thì cắn răng cởi cũng được.

Nhưng đừng quên, ở đây còn có Doãn Nam Phong và Hoắc Tú Tú cùng mấy nữ đồng bào khác.

Cậu ta dù sao cũng là người chứ không phải biến thái, dù có vô liêm sỉ đến mấy cũng không thể làm đến mức đó được chứ?

“Anh hai.” Ngô Mặc nghĩ đến đau đầu, đột nhiên hét về phía Ngô Tà bên dưới: “Em, em, em nhảy điệu này cũng phải cởi hết sạch sao?” Câu nói này vang vọng không ngừng trong động quật.

Không những Hắc Nhãn Kính suýt nữa vỗ đùi, mà ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng suýt vẹo cả eo.

Ngô Tà nghe xong suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Anh ấy sợ em trai mình kích động, lại làm ra chuyện gì sai trái, vội vàng ngẩng đầu đáp: “Không cần, em đừng cởi, cứ nhảy là được rồi, trên bức họa đó chẳng phải cũng mặc quần áo sao?” “Anh chắc chứ?

Hay là em cởi trần?” Ngô Mặc sợ nghi lễ tế tự thiếu bước này sẽ không thành công.

Cậu ta quyết tâm vì mạng sống của mọi người, thà hi sinh chính mình, cởi trần nhảy điệu múa cột vô nghĩa này.

Ngay khi câu nói này vừa thốt ra, áp lực không khí trong động quật tức thì hạ xuống mấy phần.

“Tiểu…” Ngô Tà kinh ngạc trợn tròn mắt.

Anh ấy ngẩng đầu nhìn về phía tế đài, vừa định mở miệng ngăn cản, thì thấy Ngô Mặc đã cởi bỏ áo khoác ngoài.

Thật không thể trách Ngô Mặc lại vội vàng như vậy.

Theo tiếng thở dài cổ xưa vang lên, đám cương thi trên vách đá xung quanh bắt đầu phát ra tiếng “ô ô”.

Tiếng kêu của bọn chúng cao vút, mạnh mẽ.

Giống như những tín đồ thành kính nhất đang cung nghênh thần linh của mình.

Không những thế, trên mặt đất động quật xuất hiện từng vết nứt.

Dường như thứ này tồn tại sâu dưới lòng đất, đã bị nghi lễ tế tự này đánh thức.

Ngô Mặc đứng trên tế đài, tất cả tình hình bên dưới đều thu vào mắt.

Các vết nứt ngày càng lớn.

Đám cương thi đang chiến đấu trên trận địa, từng con từng con như được tiêm thuốc kích thích, càng chiến đấu càng dũng mãnh.

Nhóm anh em dần dần rơi vào thế hạ phong, thỉnh thoảng có người phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Điều khiến Ngô Mặc cảm thấy kỳ lạ hơn là, không biết cái ấm tiểu trong tay bọn chúng rốt cuộc là thứ gì?

Ngay cả khi đang chiến đấu, bọn chúng cũng bảo vệ cái bình thật chặt.

Thà dùng cơ thể chống đỡ đao kiếm, cũng không nỡ dùng cái bình để đỡ một chút.

Ngô Mặc có dự cảm.

Nếu không nhanh chóng chấm dứt hoạt động tế tự này, khoan nói những người như mình có bị cương thi giết chết hay không?

Chỉ riêng việc mặt đất thật sự xuất hiện vết nứt lớn.

Mọi người chưa chắc đã có được vận may như mình và Ngô Tà, có thể thoát khỏi một kiếp nạn.

Biết đâu cái vết nứt này lại thông thẳng vào miệng của cổ thần.

Đến lúc đó thì thật sự là món ăn tự động đưa đến tận miệng, phục vụ tận nhà rồi.

Ngô Mặc nghĩ đến đây không dám chậm trễ.

Cậu ta nghiến răng mạnh mẽ cởi bỏ hoàn toàn áo khoác ngoài, để lộ chiếc áo ghi lê chiến thuật bên trong.

Để tự động viên mình, trong lòng không ngừng mắng mỏ: "Mẹ kiếp, cái cổ thần này cũng quá vô liêm sỉ, thích gì không thích, cứ thích mấy ông đây cởi trần nhảy múa?

Đây là cái sở thích loạn xạ gì vậy?" "Chẳng lẽ, cổ thần này là giống cái?

Nhưng không đúng, mắt ai mà còn phân biệt giới tính chứ?" "Người ta hay nói cay mắt, sao lại không có gì cay nó chứ?" "Tiểu Mặc, em đừng quậy!" Giải Ngữ Hoa phía dưới lo lắng đến bốc khói.

Anh ấy hiểu rõ tư duy của Ngô Mặc không giống người bình thường.

Nếu tên này mà thật sự nổi điên, thật sự có khả năng cởi sạch quần áo.

Nhưng lúc này mấy người bọn họ đều bị cương thi vây chặt.

Nhất thời không thể lên tế đài được, đành phải hét lớn: "Nếu không được, để anh lên!" Câu nói này vừa thốt ra, động tác cởi quần áo của Ngô Mặc càng nhanh hơn.

Ngô Mặc cho rằng mình có thể vô liêm sỉ, nhưng không thể để anh em mình cởi trần mất mặt.

Huống hồ cậu ta bây giờ thật sự không muốn nhìn thấy, ngoài mình ra những người khác cởi trần.

“Đúng vậy, anh em, chú tuyệt đối đừng cởi.” Vương Bàn Tử đá bay một con cương thi, ngẩng đầu gào lên: “Con cương thi này sàm sỡ, chúng ta không thể chiều nó, lên đó đốt báo chí qua loa lừa nó là được rồi.” Hắc Nhãn Kính dùng dao găm trong tay mạnh mẽ đâm vào cổ cương thi.

“Cạch” một tiếng vang lên, cổ cương thi lập tức xuất hiện một vết nứt.

Anh ấy nhấc chân mạnh mẽ đá một cước.

Con cương thi trước mắt vẽ một đường cong tuyệt đẹp trong không trung, nặng nề rơi xuống đất.

Thế nhưng giết được một con cương thi, ngay lập tức lại có hai ba con khác bổ sung.

Tóm lại những con cương thi này dường như nhận được mệnh lệnh, đó là không cho phép những người này lên tế đài làm gián đoạn hoạt động tế tự.

Trương Khởi Linh không nói gì, nhưng đao trong tay anh ấy lại không hề nương tình.

Anh ấy một mặt bảo vệ Ngô Tà phía sau, một mặt vung đao chém về phía cương thi, gần như ra tay chí mạng.

Ngô Tam Tỉnh và Doãn Nam Phong cùng những người khác dưới sự bảo vệ của anh em, tạm thời không bị thương tích gì.

Nhưng tình hình ngày càng nguy hiểm.

Chương 519

Nếu không thể giải quyết vấn đề, khoan nói bị thương, mất mạng ngay tại chỗ là chuyện sớm muộn.

Ngô Mặc bây giờ không có thời gian nghe bọn họ nói gì.

Cậu ta cởi bỏ áo khoác, lại cởi luôn cả chiếc áo ghi lê chiến thuật, lúc này mới phản ứng lại, trên người mình vẫn còn quấn băng gạc.

“Khốn kiếp, màu trắng này ư?” Ngô Mặc suy nghĩ một giây, vẫn cảm thấy màu này không may mắn.

Bất chấp vết thương trên người, mạnh mẽ xé toạc toàn bộ băng gạc.

Cậu ta chủ yếu là sợ cái cổ thần ngu ngốc này đầu óc không tốt, lại hiểu lầm mình đang đi đưa tang.

Đến lúc đó đừng nói không tiễn được nó đi, ngược lại lại tự mình bị tiễn đi.

Vậy thì mẹ kiếp xui xẻo đến tận nhà rồi.

Ngô Mặc cởi trần đứng trên tế đài, tay sờ vào khóa thắt lưng, nghiến răng nhăn nhó không ngừng. 43.

Trong đầu sa vào cuộc chiến giữa thiên nhân.

Hai tiểu nhân hiện lên trong đầu, một người hét cởi, một người hét không cởi.

Người công có lý, người bà có lý, cãi nhau khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Ngô Mặc có chút sốt ruột.

Cuối cùng nghiến răng quyết tâm, vẫn không thể để tiện nghi cho cái cổ thần lưu manh này.

Tên khốn này thật sự coi mình là gái bán hoa sao?

Mình cởi trần nhảy cho nó xem đã là cực hạn rồi.

Còn muốn xem phần dưới ư?

Đã trả tiền chưa?

Chỉ muốn chơi chùa à?

Ngô Mặc sau khi đưa ra quyết định không chậm trễ nữa, nhanh chóng đứng cạnh cột đồng ở trung tâm tế đài.

Cậu ta hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Các họa tiết trên bích họa như đèn kéo quân, nhanh chóng chuyển động trong đầu cậu ta.

Tất cả các động tác dần dần liền mạch với nhau.

Ngô Mặc tay phải vịn vào cột đồng, bắt đầu màn biểu diễn của mình.

Lần này cậu ta thật sự không khoác lác.

Thiên phú về nhảy múa so với ca hát, hoàn toàn là một trời một vực.

Giữa mỗi động tác giơ tay nhấc chân, đều mang phong thái của đại gia.

Mỗi động tác của cậu ta đều rất chuẩn, một tay nắm cột rồi duỗi chân, rồi xoay tròn, không thể nói là giống hệt bích họa, nhưng cũng không sai lệch là bao.

Điểm chưa hoàn hảo là không có âm nhạc tương ứng.

Bằng không Ngô Mặc tin rằng mình tuyệt đối sẽ biểu diễn hoàn hảo hơn nữa.

Mọi người tập trung ở phía dưới tế đài, còn vị trí của Ngô Mặc lại ở chính giữa phía trên tế đài.

Bọn họ căn bản không thể nhìn rõ trên đó rốt cuộc là tình hình gì?

Ngô Mặc ở trên đó không có chút động tĩnh nào, khiến mấy người nóng như lửa đốt.

Chuyện kỳ lạ lại xảy ra vào lúc này.

Theo thời gian trôi đi, đám cương thi trên trận địa dường như bị hút cạn tinh khí thần, từng con từng con trở nên yếu ớt.

Không những sức chiến đấu giảm mạnh, mà khả năng phản ứng cũng giảm đi không ít.

Ngay cả một anh em bình thường ra tay, cũng có thể một cước đá ngã một con.

Không những thế, những chỗ bị nứt trên mặt đất ban đầu dần dần khép lại.

Tiếng rên rỉ của đám cương thi xung quanh vách đá cũng dần dần nhỏ đi, cho đến khi dừng hoàn toàn mọi động tác.

Giải quyết xong con cương thi cuối cùng, mọi người đều lùi lại vài bước, đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía trên tế đài.

Chỉ thấy Ngô Mặc nhắm chặt hai mắt, tay vịn cột vẫn đang nhảy điệu tế tự này.

Cả người chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Vì động tác quá mạnh, cơ thể cậu ta dần nóng lên, hình xăm ẩn trong huyết mạch bắt đầu nổi lên.

Từ mơ hồ đến rõ ràng, càng lúc càng chân thực.

May mà thắt lưng của Ngô Mặc buộc chặt, che khuất vị trí đầu rồng, nếu không lần này thì mất mặt to rồi.

Cậu ta đang đối diện phía trước, vì vậy không ai nhìn thấy vết sẹo trên lưng cậu ta.

Vì cậu ta cần thực hiện một số động tác đặc biệt, vết thương trên lưng lại một lần nữa rách toạc.

Máu đỏ tươi từ vết thương chảy ra, nhuộm đẫm lưng, nhỏ xuống nền tế đài.

Vương Bàn Tử định mở miệng nói chuyện, lập tức bị Ngô Tà ngăn lại.

Anh ấy và Ngô Mặc đã cùng nhau xem bích họa, ghi nhớ đại khái các động tác, hiểu rằng lúc này mới là thời khắc quan trọng, nếu bị người khác làm gián đoạn, rất có thể sẽ gây ra phản phệ.

Mọi người chỉ thấy Ngô Mặc thành kính nhảy múa, nhưng không ai nghe thấy tiếng lòng của cậu ta.

Vết thương trên lưng rách toạc, đau đến mức cậu ta suýt chửi mẹ.

Hiện giờ cậu ta hận cái cổ thần lưu manh này đến tận xương tủy.

Thật sự là dùng những từ ngữ cay độc nhất để mắng chửi, hận không thể mắng cho cái cổ thần này đến một sợi lông cũng bay lên trời.

Trong đầu Ngô Mặc bây giờ như nồi cháo sôi, đủ thứ hỗn loạn.

Cậu ta tuy nhắm mắt, nhưng thính giác lại vô cùng nhạy bén.

Mọi động tĩnh xung quanh đều rõ mồn một, không bỏ sót chút nào.

Nhận thấy tiếng đánh nhau đã kết thúc.

Ngô Mặc trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hiểu rằng cái thứ chó má mình nhảy này đã phát huy tác dụng.

Nhưng nghĩ lại, trong lòng không khỏi âm thầm mắng một tiếng: “Vãi, chẳng phải nói bên dưới một đám người đang vây xem mình nhảy múa sao?” Còn cởi trần nữa chứ, quá mất mặt.

Cậu ta bây giờ càng không muốn mở mắt ra.

Ngô Mặc không quan tâm đến việc nhảy múa.

Trước đây hứng chí lên, cũng cùng mấy anh em trong nhóm đi bar quậy tới nửa đêm.

Nhưng vấn đề là tình huống hiện tại khác với ở bar.

Ở bar là không khí vui vẻ, có thể khiến người ta hưng phấn, bất chấp mọi thứ mà vứt bỏ quần áo nhảy điên cuồng.

Còn ở đây thì sao?

Mình như một thằng ngốc, cởi trần mà không có âm nhạc, cứ ngẩn ngơ trên đó vịn vào cột đồng như lên cơn co giật mà nhảy không ngừng.

Cậu ta không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng của mình hiện tại.

Khỏi cần nói, chắc chắn trông như đang chạm vào cột điện bị rò điện, bị giật rung bần bật vậy.

Cậu ta càng nghĩ mặt càng lạnh, toàn thân toát ra sát khí.

Chương 520

Chỉ là còn vài động tác nữa mới có thể kết thúc hoạt động tế tự này.

Cậu ta bất lực đành phải giữ mặt lạnh, nhắm mắt nghiêm túc hoàn thành những động tác còn lại.

Ngô Mặc ấm ức không ngừng, mấy vị phía dưới trong lòng cũng khó nói hết thành lời.

Ban đầu mọi người đều chú ý đến chuyện Ngô Mặc nhảy múa.

Dù sao có chuyện hát hò trước đó, không ai dám tin cậu ta thật sự biết nhảy múa.

Nói cách khác.

Trừ Ngô Tà vẫn luôn tin tưởng Ngô Mặc như mọi khi, những người còn lại ít nhiều đều có chút thấp thỏm bất an.

Trước khi ngẩng đầu.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cùng Vương Bàn Tử mấy người, suýt chút nữa muốn bịt mắt người bên cạnh.

Bọn họ sợ tên Ngô Mặc này, một khi nổi điên thật sự sẽ cởi sạch truồng trên tế đài.

Sau đó thấy Ngô Mặc chỉ cởi áo trên.

Quần vẫn còn mặc đàng hoàng, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này mới có thời gian đứng dưới tế đài, thưởng thức điệu múa của Ngô Mặc.

Phải biết rằng ngoài lần Ngô Mặc say rượu nhảy múa, bọn họ thật sự chưa từng thấy tên nhóc này nhảy múa trông như thế nào?

Sau khi xem vài lần.

Bọn họ nhất trí cho rằng Ngô Mặc ngoài biểu cảm khuôn mặt quá nghiêm túc ra, động tác nhảy thật sự rất ổn.

Thế nhưng quay đầu nhìn lại, phát hiện anh em bên cạnh cũng đều ngẩng đầu nhìn lên, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa cùng những người khác trong lòng tức thì khó chịu.

Hắc Nhãn Kính quay người một cước đá văng anh em phía sau xuống đất.

Anh ấy nhìn xung quanh hạ giọng lạnh lùng nói: “Tụi mày đều quay lưng lại cho ông đây, nếu không ông đây móc mắt tụi mày ra!” Lời vừa thốt ra, những anh em còn sống này mới phản ứng lại.

Mấy vị đại gia này và Mặc gia trên đài, có tin đồn tình cảm đó.

Tuy Mặc gia đẹp trai, cởi trần rất có mị lực.

Nhưng những người như mình, vẫn là đừng chen vào cho tốt hơn.

Thế là từng người một vội vàng quay lưng lại với tế đài.

Các anh em đều đã quay đi.

Nhưng Doãn Nam Phong và Hoắc Tú Tú, A Ninh cùng các nữ đồng bào khác lại chẳng thèm để ý đến Hắc Nhãn Kính, vẫn đứng đó xem một cách thích thú.

Doãn Nam Phong trong lòng không ngừng cảm khái.

Bản thân lúc đầu chỉ cảm thấy tên nhóc này rất thú vị.

Vô tình kết duyên, nhưng không ngờ lại nhặt được một bảo bối.

Em trai này của mình trọng tình trọng nghĩa, thân thủ tốt, suy nghĩ độc đáo.

Khuyết điểm duy nhất là cái tên nhóc thối này cái miệng quá đáng ghét.

Đúng là không mở miệng thì tình anh em sâu đậm, vừa mở miệng thì hận không thể cởi giày ném nó ba con phố.

Hoắc Tú Tú thì thuần túy là chưa từng thấy Ngô Mặc nhảy múa.

Cô ấy hiện tại cho rằng anh Ngô Mặc ngoài hát dở ra, quả thực là thần tượng mới của cô ấy.

Từ nhỏ đến lớn, anh Tiểu Hoa trong lòng cô ấy là một ngọn núi cao không thể vượt qua.

Nhưng anh Ngô Mặc lại mạnh mẽ lật đổ ngọn núi đó.

Không những dám đá vào mông anh Tiểu Hoa, giật cổ áo anh ấy, còn dám gọi Tiểu Hoa Tử ngay trước mặt anh ấy.

Những hành động vĩ đại này, gần như khiến Hoắc Tú Tú vô cùng ngưỡng mộ, ngũ thể đầu địa.

Và bây giờ địa vị của Ngô Mặc trong lòng cô ấy, đã vượt qua Giải Ngữ Hoa đứng vị trí thứ nhất.

A Ninh không quay người là vì cô ấy muốn xem trò vui.

Cô ấy muốn xem kỹ, tên khốn Ngô Mặc này nhảy múa rốt cuộc khó coi đến mức nào?

Sau này có cơ hội, nhất định sẽ trả lại tất cả những lời chế giễu này cho cậu ta.

Ngô Tam Tỉnh là người có tâm trạng phức tạp nhất.

Ông ấy nhận thấy mình dường như hiểu quá ít về đứa cháu này.

Nói nó nghiêm túc ư?

Phương pháp nó nghĩ ra không có cái nào quá đáng tin cậy.

Nói nó không nghiêm túc ư?

Nhưng thằng nhóc này mỗi lần đều có thể giải quyết vấn đề một cách hoàn hảo.

Ngô Tam Tỉnh bắt đầu suy nghĩ, tính cách của đứa trẻ Ngô Mặc này rốt cuộc giống ai?

Thằng ranh con này vừa thất đức vừa hư hỏng, năng lực lại mạnh mà miệng lại độc.

Gia đình mình lên đến ba đời, bạn bè đồng trang lứa cũng đã tìm khắp một lượt, cũng không có ai giống đứa trẻ này.

Nếu không phải anh cả và chị dâu quá ân ái, bản thân lại ở ngoài phòng sinh nhìn đứa bé ra đời.

E rằng rất dễ nghĩ đến, đứa bé này có phải là con cháu nhà họ Ngô không?

Còn về việc Ngô Mặc có bị người khác thay thế, hoặc là sử dụng mặt nạ da người không?

Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn có lý do không nghi ngờ giống nhau.

Kẻ thay thế người này phải là kẻ thiếu tâm nhãn đến mức nào, đầu óc có vấn đề sao?

Với cái tính cách của đứa cháu mình, ba ngày không đánh thì nó cũng có thể lật tung cả nhà cửa lên cho ông.

Anh thay thế nó ư?

Chẳng phải đang chờ bị người khác phát hiện mà đánh chết sao?

Hơn nữa bọn họ đều tin tưởng nhị ca nhà mình, lão hồ ly đó không phải là nhân vật đơn giản.

Nếu cháu trai thật sự bị người khác thay thế?

Người khác không nói, ông ấy chắc chắn sẽ là người đầu tiên phát hiện và ra tay giải quyết đối phương.

Mọi người nhìn nhìn một lúc cảm thấy có gì đó không đúng.

Trên người Ngô Mặc dường như có thứ gì đó đang chảy xuống?

Thế nhưng khi bọn họ nhìn rõ những vết đó trên mặt đất là máu, từng người một đều biến sắc.

Ngô Tà đã sớm biết sẽ là như vậy, thế nhưng Ngô Mặc hiện tại đang nhảy đến thời khắc quan trọng.

Lại không thể ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn em trai mang vết thương hoàn thành nghi lễ tế tự tiễn đưa này.

Theo động tác cuối cùng của Ngô Mặc hoàn thành.

Mấy người kia không thể kìm nén được tâm trạng nữa, từng người một nhảy vọt lên tế đài.

Chỉ là chưa đợi bọn họ đến gần Ngô Mặc.

Ngô Mặc mở mắt ra, chân phải khẽ nhấc, Minh Hồng Đao đã nằm trong tay.

Cậu ta vung đao chém xuống cây cột đồng trên tế đài, mạnh mẽ chém qua.

Chương 521

Minh Hồng Đao có phẩm chất thế nào chứ?

Làm sao cây cột đồng lại có thể so bì được?

Ánh đao lóe lên, cây cột đồng dài hơn ba mét gãy đôi giữa thân.

Lần này mọi người đều ngây người, không biết lại có biến cố gì xảy ra?

Chỉ thấy Ngô Mặc một tay cầm đao, ngẩng mặt lên trời gầm mắng: “Mẹ kiếp, cái lão lưu manh vô liêm sỉ nhà ngươi, lúc thì thích nghe hát, lúc thì thích ngắm mấy ông đây khỏa thân nhảy múa?

Ngươi trả tiền chưa?

Chỉ muốn chơi chùa à?” “Ngươi cứ đợi đấy cho ông đây, mẹ kiếp ông đây sẽ đối đầu với ngươi, nếu ông đây không tìm được bản thể của ngươi, móc mắt ngươi ra đạp nát, ông đây theo họ ngươi!” Cậu ta vừa mở miệng chửi mắng, trong động quật tĩnh lặng như tờ.

Giải Ngữ Hoa và mấy người kia nhìn nhau, mặt đối mặt không biết nói gì.

Ngô Mặc nổi giận đùng đùng, tiếng mắng vang vọng không ngừng trong động quật.

Những anh em phía dưới nghe xong liên tục tán thưởng.

Đây mới là đại ca thực sự, từ ngữ chửi bới quá phong phú.

Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa cùng những người khác muốn mở miệng ngắt lời Ngô Mặc, nhưng ngay cả lời cũng không chen vào được.

Trong tình thế bất lực, bọn họ chỉ có thể nhanh chóng tiến lên kéo lấy cánh tay Ngô Mặc.

Chuẩn bị kiểm tra vết thương.

Ngô Mặc trần trùng trục, để lộ hình xăm, tay phải cầm phạn đao, khí thế hừng hực đứng ở đó chửi bới.

Nếu không phải đang trong địa cung, đám người phía dưới e là đã tưởng mình lạc vào địa bàn của xã hội đen nào đó, còn Ngô Mặc chính là đại ca cầm đầu.

“Tiểu Mặc, em đừng cử động lung tung.” Ngô Tà vã mồ hôi trán, vội vàng từ trong túi lục lọi tìm băng gạc, chạy đến trước mặt Ngô Mặc, nhẹ giọng nói: “Nhanh, anh băng bó vết thương phía sau cho em.” Ngô Tà chưa dứt lời, băng gạc trong tay đã nằm trong tay Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính đứng sau lưng Ngô Mặc, mặt mày âm u.

Hắn ánh mắt sâu thẳm nhìn tấm lưng trông thấy mà giật mình kia.

Từng vết thương rõ mồn một.

Vết thương bị xé toạc vẫn không ngừng chảy máu, có chỗ thậm chí lộ cả xương trắng.

Hắc Nhãn Kính chỉ cảm thấy một luồng lửa giận xộc thẳng lên não, suýt chút nữa mất đi lý trí.

May mà chút lý trí cuối cùng nhắc nhở hắn, lúc này giúp tiểu tổ tông này xử lý vết thương là quan trọng nhất.

Còn những chuyện khác?

Để sau hẵng nói.

Rốt cuộc rồi cũng sẽ có cơ hội để lại vài “kỷ niệm phẩm” trong địa cung này.

Hắn nghĩ đến đây, cố nén giận, tay phải đặt lên vai Ngô Mặc, giọng nói dịu đi, kiên nhẫn nói: “Ngoan, nghe lời, băng bó vết thương trước đã, sau này muốn xả giận, anh sẽ đi cùng em.” “Hạt Tử, anh giữ Tiểu Mặc trước, tôi giúp em ấy khâu vết thương.” Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc, ánh mắt tràn đầy lo lắng và đau lòng, không hề che giấu.

Cậu ấy đã nghĩ Ngô Mặc sẽ bị thương, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến thế.

Nếu sớm biết thằng nhóc hỗn đản này bị thương nặng như vậy, mình đâu còn nỡ động đến một sợi tóc của nó?

Cậu ấy không khỏi bắt đầu tự trách mình, sao lại không nhận ra thằng nhóc này đang cố gắng chịu đựng chứ?

Cứ thế trơ mắt nhìn nó xuống nước, nhìn nó chắn trước mặt mình chiến đấu với quái vật, nhìn nó cam nguyện mạo hiểm một mình nhảy múa trên tế đài?

Giải Ngữ Hoa càng nghĩ càng hận không thể tự vả chết mình.

Con người là vậy đó.

Nếu vết thương xuất hiện trên người mình?

Dù có mất nửa cái mạng, cũng sẽ giả vờ không quan tâm mà phất tay, nói với người khác không sao, đừng lo lắng.

Nhưng một khi người mình quan tâm bị thương.

Dù chỉ là một vết cắt nhỏ ở ngón tay, cũng sốt ruột như lửa đốt, hận không thể thay người đó chịu tội.

Trương Khởi Linh tiến lên một bước, không nói một lời ấn chặt vai trái Ngô Mặc, trầm giọng nói: “Đừng động.” Cơ thể bị hai “đại lão” giữ chặt, Ngô Mặc không nhìn rõ tình hình phía sau, đành phải ưỡn thẳng lưng đứng yên bất động.

Giải Ngữ Hoa từ trong túi lấy ra thuốc cầm máu tốt nhất, lại lấy kim chỉ chuyên dụng để khâu vết thương, nhẹ giọng nói với Ngô

Mặc: “Tiểu Mặc, em ráng chịu một chút, bây giờ không thích hợp dùng thuốc tê, khi khâu sẽ hơi đau.” Ngô Mặc không quay đầu lại, thờ ơ nói: “Anh, em không sao đâu, anh cứ khâu đi.” Cậu ta nói rất cứng rắn, nhưng thực ra trong lòng than thở không thôi.

“Ôi, cái lưng của lão tử đã thành quần rách vá, vá víu ba năm nữa à?” “Cũng không biết tay nghề may vá của Hoa ca thế nào?

Hai hôm nay mình cứ chọc anh ấy, lỡ không cẩn thận lại thêu cho mình một cái trứng rùa thì sao?” Khâu vết thương không có thuốc tê thì quả thật hơi đau.

Để cố gắng chịu đựng không mất mặt, Ngô Mặc bắt đầu nghĩ lung tung trong đầu.

“Hừ, Kính ca và Lão Trương hai lão già này chắc chắn là đang trả thù, tay ghì chặt thế làm vai mình đau điếng, đợi khi nào mình hồi phục, nhất định phải tìm cơ hội đè chết hai người đó, cho họ biết lão tử cũng không phải dạng vừa đâu.” “Thật kỳ lạ, sao lần này thể chất của anh mình không ở nhà mà bỏ đi rồi?” “Bàn ca cũng vậy, sao tay tự nhiên giữ chặt đến thế?

Thật khiến mình nhất thời không thể thích ứng được.” May mà Giải Ngữ Hoa mấy người họ không biết đọc suy nghĩ, nếu không sớm muộn gì cũng bị thằng nhóc khốn nạn này chọc tức chết mất.

Dù cho Giải Ngữ Hoa có ra tay nhẹ nhàng, động tác có dịu dàng đến mấy, Ngô Mặc vẫn đau đến toát mồ hôi.

Cậu ta cắn chặt răng hàm, nhất quyết không kêu một tiếng nào, cơ thể gồng cứng đến mức không hề nhúc nhích.

Năm người vây quanh Ngô Mặc ở giữa.

Giải Ngữ Hoa khâu vết thương, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh giữ chặt Ngô Mặc, Ngô Tà và Vương Bàn Tử giúp đưa băng gạc và thuốc cầm máu.

Mấy người phối hợp rất ăn ý, chẳng mấy chốc đã xử lý xong vết thương.

Vương Bàn Tử nhặt chiếc áo chiến thuật trên tế đài lên, đưa cho Ngô Mặc, vẻ mặt quan tâm nói: “Huynh đệ, mặc áo vào trước đi, chúng ta không thể để tên lưu manh già đó được hời miễn phí đâu.” Hèn chi Ngô Mặc thích ở cùng Vương Bàn Tử, hai người chửi nhau mà đồng điệu kinh khủng.

Cảm giác này đừng nói Giải Ngữ Hoa không sánh bằng, ngay cả Hắc Hạt Tử cũng không được.

Còn Trương Khởi Linh và Ngô Tà thì khỏi phải nói.

Bốn người đó, một người là gia chủ có tố chất, một kẻ thì mặt cười cợt nhả chửi móc người.

Một người không nói lời nào, một người là người văn minh, từ ngữ của mấy người cộng lại cũng không bằng Ngô Mặc và Vương Bàn Tử.

Họ cùng lắm cũng chỉ ở trình độ mẫu giáo.

Còn Ngô Mặc và Vương Bàn Tử?

Có thể làm giáo sư dạy học sinh rồi.

“Bàn ca, anh nói không sai.” Ngô Mặc mặt hơi tái đi, hằn học nói: “Thứ đó không phải thích ca hát nhảy múa sao?

Lão tử lần này sẽ chơi tới cùng với nó, muốn chơi lão tử miễn phí à?

Mơ đi, nếu lão tử không làm nó khóc cha gọi mẹ thì không xứng với cánh tay chân này của mình.” “Lão tử trong sạch thế này còn chưa cho mấy người được hời, sao có thể cho nó được hời chứ.” Ngô Mặc quả thực tức điên lên, nhất thời không chọn lời mà nói.

Dưới đài, Doãn Nam Phong nghe Ngô Mặc nói xong, không khỏi xoa xoa trán, thầm nghĩ: “Thằng nhóc ngốc này rốt cuộc có biết mình đang nói cái gì không?

Xem ra sau khi ra ngoài mình phải nói chuyện với chú Đường, xem có cách nào làm nó ngậm miệng bớt nói lại không.” “Tiểu Mặc, anh dựa theo bích họa đoán, hoạt động tế tự này chắc là đã bị cưỡng chế kết thúc rồi.” Ngô Tà kéo cánh tay Ngô Mặc, nghiêm mặt nói: “Chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm cơ quan để rời khỏi đây đi.” “Thiên chân, Bàn gia sao tôi lại không hiểu nhỉ?” Vương Bàn Tử gãi gãi đầu, nghi hoặc nói: “Lễ tế đơn giản vậy sao?

Vậy cái đẳng cấp của vị cổ thần này thấp quá rồi, vẫy tay gọi đến, phất tay là đi?

Chó hoang ven đường còn không nghe lời nó như vậy.” “Không, lễ tế này không hề đơn giản.” Giải Ngữ Hoa suy nghĩ một lát, giải thích: “Nếu tôi không đoán sai, Tiểu Mặc có thể kết thúc lễ tế này hoàn toàn là do tình cờ.” Cậu ấy dừng một chút rồi nói tiếp: “Dựa theo những gì trên bích họa, lễ tế chia thành hai phần, một phần là triệu hoán, một phần là tiễn đưa, hai nghi thức này thay đổi hai vị tế tự, điều này nói lên một vấn đề, tế tư triệu hoán đã tự hiến tế bản thân làm vật tế phẩm.” “Ồ, tôi hiểu rồi.” Ngô Mặc nghe xong chợt bừng tỉnh: “Anh và Lão Trương trước tiên xử lý năm con quỷ đó, chẳng khác nào biến chúng thành vật tế phẩm dâng cho tên lưu manh kia, sau đó tôi liền nhảy một điệu vũ tiễn đưa, vừa hay nối tiếp nhau.” Giải Ngữ Hoa dịu dàng nhìn Ngô Mặc, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm, nói không sai.” “Vị cổ thần này coi La Sát Cổ Quốc là KTV à.” Ngô Mặc mặt lạnh lùng mỉa mai: “Vừa nghe hát vừa xem nhảy, trên bàn còn phải bày đĩa hoa quả, sao không nghẹn chết nó đi chứ?” Cậu ta nói đến đây, bĩu môi uất ức: “Anh, em chỉ muốn hỏi một câu, mấy anh đã vào nhiều cổ mộ và địa cung như vậy, có bao giờ gặp loại lưu manh già này chưa?

Sao em đi đâu cũng gặp nó thế?” “Không phải là chúng nó trần truồng thì bắt em trần truồng, sao em lại xui xẻo thế chứ?” Nhất thời, mấy người im lặng.

Ngô Tà bây giờ không thể chịu được cảnh em trai mình bị uất ức.

Anh vội tiến lên kéo tay Ngô Mặc an ủi: “Chuyện này sao có thể trách em được chứ?

Nếu có trách thì trách Tam Thúc mấy người đó, lần nào cũng tìm ra cái địa cung không đứng đắn.” “Lần sau mà gặp chuyện thế này, em đừng xông lên, cứ để Tam Thúc lên là được, em không biết Tam Thúc nhảy đẹp lắm đâu.” Giải Ngữ Hoa nghe mà cơ mặt giật giật không ngừng.

Cậu ta liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh phía dưới tế đài, thầm lặng trong lòng thắp cho ông ấy một hàng nến.

Vớ phải hai cái của nợ này, Ngô Tam Tỉnh nửa đời sau e là sẽ ồn ào lắm đây.

Nhưng nghĩ lại, mình chẳng phải cũng như vậy sao?

Chương 522

Ngô Mặc mặc xong áo, nhặt ba lô dưới đất lên.

Vừa định đeo ra sau lưng, mấy bàn tay đồng thời tóm lấy quai ba lô.

Ngô Mặc giật một cái không nhúc nhích, quay đầu liếc nhìn nghi hoặc nói: “Mấy người làm gì thế?” “Lưng em bị thương rồi, ba lô cứ giao cho anh đi.” Hắc Nhãn Kính dùng sức, cứ thế kéo ba lô vào tay mình.

“Khinh ai thế?” Ngô Mặc đập tay giật lại ba lô, thờ ơ nói: “Vết thương bé tí tẹo, chưa đến mức không vác nổi cái ba lô đâu.” Cái ba lô này của cậu ta hầu như không rời thân.

Thường dùng để che giấu sự tồn tại của không gian, nên Ngô Mặc không thể giao ba lô cho bất cứ ai.

Nếu không, có lúc cậu ta lấy ra những vật nhỏ từ không gian thì không thể giải thích được.

Mấy người anh đều biết tính Ngô Mặc ương bướng.

Nếu cậu ta không muốn thì có nói thế nào cũng vô ích.

Chỉ đành bất lực thở dài, nhìn cậu ta đeo ba lô ra sau lưng.

Sau khi hoạt động tế tự bị cưỡng chế chấm dứt, việc còn lại là tìm lối ra.

Nhưng trong trận chiến có vài đồng đội bị thương nặng, chỉ có thể nghỉ ngơi tại chỗ.

Băng bó thì băng bó, bôi thuốc thì bôi thuốc.

Dù sao thì những cổ thi quanh tường, không có tế tự cũng chẳng khác gì đồ bày biện.

Ngô Mặc và mấy anh em ngồi trên tế đài nghỉ ngơi.

Vương Bàn Tử nhớ lại điệu nhảy vừa nãy của Ngô Mặc rất chuẩn, không kìm được mở miệng nói: “Ê, tôi nói huynh đệ này, nhóc con học nhảy từ khi nào thế?

Nhảy khá lắm đó.” Chuyện này không chỉ Vương Bàn Tử muốn biết, mà mấy người kia cũng đã sớm tò mò ngứa ngáy.

“Hừ, lão tử đã nói với mấy người từ sớm là tôi giỏi ca hát nhảy múa rồi mà.” Ngô Mặc ngẩng cằm, mặt dày nói: “Nói thế này nhé, chỉ là không có nhạc, lão tử chưa đúng trạng thái thôi.

Nếu là trước kia thì hộp đêm đúng là nhà của lão tử, tôi có thể khuấy đảo tung nóc lên.” Trừ Ngô Tà, mấy người còn lại nhất trí bỏ qua vấn đề cậu ta nói giỏi ca hát.

Trong đầu họ đều là chuyện Ngô Mặc nhắc đến ở hộp đêm.

Tuy nhiên, còn chưa đợi họ hỏi, Ngô Tà bên kia đã sốt ruột mở lời.

Ngô Tà giờ đây không còn là một “đệ khống” (cuồng em trai) bình thường nữa, anh ấy đã trở thành “ma khống” (cuồng đến mức thành ma quỷ).

Ngô Mặc vừa dứt lời, anh ấy liền phụ họa: “Anh từ nhỏ đã thấy em ca hát nhảy múa rất khá.

Lúc em mới sinh ra, tiếng khóc cũng rất có tiết tấu, tay chân múa may trông đáng yêu cực kỳ.” Ngô Mặc: “...” Trong tích tắc Ngô Mặc ngớ người.

Cậu ta không biết lão ca nhà mình đây là đang khen mình, hay là đang dìm hàng mình nữa?

Bảo là khen mình ư?

Anh ấy lại nhắc đến chuyện lúc mình mới sinh ra.

Bảo là dìm mình ư?

Vẻ mặt anh ấy lại quá mức nghiêm túc.

Ngô Mặc trong lòng không ngừng tính toán, lão ca nhà mình đây là bị tà nhập rồi sao?

Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa, Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh bốn người lại nghe rất say sưa.

Họ chưa từng thấy Ngô Mặc lúc nhỏ trông thế nào, chỉ có thể nghe ngóng chút ít từ miệng Ngô Tà.

Theo Ngô Tà nói càng lúc càng nhiều, trong đầu họ dần hiện ra từng bức tranh đáng yêu.

“Dừng!” Ngô Mặc mở miệng cắt ngang Ngô Tà: “Em nói anh này, anh định viết một cuốn tự truyện cho em đấy à?” Cậu ta càng nghe càng thấy không ổn.

Theo cách kể của Ngô Tà, e là sẽ kể từ lúc vừa ra khỏi phòng hộ sinh cho đến tận bây giờ mất.

Cậu ta vừa mở miệng, Ngô Tà mới giật mình nhận ra mình lỡ lời nói quá nhiều.

Vội vàng dừng lời, cảnh giác liếc nhìn mấy người còn lại.

Anh ấy đâu có quên, mấy tên trước mặt này chính là đối thủ cạnh tranh chính trong việc giành giật em trai với mình.

Giải Ngữ Hoa vẫn còn chút ý muốn, nhưng Ngô Tà lại không nói nữa.

Họ đành phải chuyển chủ đề quay lại chuyện hộp đêm mà Ngô Mặc đã nói.

“Tiểu Mặc, em đi hộp đêm khi nào thế?” Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc, nói đầy ẩn ý: “Đi với ai, hộp đêm vui không?” “Tất nhiên là vui rồi.” Ngô Mặc lúc này tinh thần không ổn định, đang ở thời kỳ hưng phấn.

Nghe câu hỏi của Giải Ngữ Hoa cũng không suy nghĩ nhiều.

Cậu ta không nghĩ ngợi gì mà trả lời: “Đi với mấy thằng bạn, nhiều trai xinh gái đẹp thế, uống rượu chơi tới bến luôn.” Đến khoảnh khắc quan trọng cậu ta cuối cùng cũng phản ứng lại, kịp thời phanh gấp.

“Khụ...

Nó là để dọn dẹp vệ sinh phía sau, à à, cái đó...

đại học làm thêm kiếm tiền, làm thêm, hắc hắc.” Nhưng lời đã nói ra thì như bát nước đổ đi.

Dù cậu ta dừng lại nhanh, nhưng từ khóa quan trọng vẫn đã lỡ nói ra rồi.

Giải Ngữ Hoa ngoài mặt không chút biểu cảm, nhưng thực tế trong lòng đã sớm tức muốn nổ phổi.

Nghĩ đến thằng nhóc ngốc Ngô Mặc này bị người ta dụ dỗ uống rượu nhảy múa, thậm chí cởi cả quần áo các thứ, cậu ta hận không thể giết chết mấy tên khốn nạn đó.

Thằng nhóc nhà mình tính tình đơn thuần, lúc nào cũng ngốc nghếch.

Xem ra sau này mình nhất định phải để mắt đến nó nhiều hơn.

Mấy cái bọn bạn bè chó má đó, nhất định phải điều tra kỹ lưỡng gốc gác của chúng.

Hắc Nhãn Kính cũng rất khó chịu.

Hắn là người đầy tà khí, nhiều khi để giải tỏa cô đơn, không ít lần đến những nơi như quán bar.

Tình hình ở đó hắn rất rõ.

Thằng ngốc nhỏ nhà hắn, tướng mạo đẹp trai, tính cách đơn thuần, vào quán bar chắc chắn sẽ bị người ta nhắm tới.

Hắn quyết định sau này nếu Ngô Mặc muốn đi quán bar, mình dù bận gì cũng phải đi theo.

Tuyệt đối không thể để tiểu tổ tông này tự mình hành động.

Vương Bàn Tử nhận thấy không khí không ổn, để giúp Ngô Mặc gỡ rối, liền vội vàng chuyển chủ đề sang chuyện khác: “À đúng rồi, mấy người nói lễ tế này kết thúc rồi, mấy cái cổ thi này sẽ không nhảy nhót ra nữa chứ?” “Phải, chắc là không thể nữa đâu.” Ngô Mặc trong lòng vô cùng cảm kích Bàn ca, phối hợp nói: “Em thấy chúng nó bị biến thành thi thể là do bị cái gì đó dẫn dắt, hoặc là để bảo vệ lễ tế.” Mấy người đều biết thằng nhóc Ngô Mặc này đang chuyển chủ đề, cũng đành cố gắng phối hợp.

Nói thêm vài câu nữa, Ngô Mặc chợt nhớ ra một chuyện.

Cậu ta quay đầu về phía Giải Ngữ Hoa bên cạnh, bĩu môi nói: “À đúng rồi, Hoa ca, sao anh lại dìm hàng em?” “Hả?” Câu nói này vô cớ khiến Giải Ngữ Hoa nhất thời không phản ứng kịp.

Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà cũng không hiểu, nhưng điều đó không ngăn cản họ chuyển ánh mắt trách cứ sang Giải Ngữ Hoa.

Đối mặt với ánh mắt khó hiểu của Giải Ngữ Hoa.

Ngô Mặc chỉ tay vào cậu ấy, vẻ mặt uất ức tố cáo: “Em trên đài đã cố gắng hết sức để hoàn thành lễ tế này, vậy mà trước đó anh lại nói em là mèo mù vớ phải chuột chết?

Chẳng phải đây là đang dìm hàng em sao?

Ai mù chứ?

Mắt em tốt lắm mà.” Giải Ngữ Hoa: “...” “Đúng, Hoa gia, tôi cũng có thể làm chứng.” Hắc Nhãn Kính thấy chuyện hay không sợ lớn, vội chen vào một câu: “Lời nói của anh vừa thốt ra như băng giá giữa mùa đông, thật sự khiến người ta lạnh lòng mà.” “Đúng thế, tim tôi lạnh toát.” Ngô Mặc sờ ngực điên cuồng gật đầu, đồng tình với lời của Hắc Nhãn Kính.

Cậu ta vừa gật đầu, Hắc Nhãn Kính càng thêm hứng thú.

Hắn chĩa toàn bộ “hỏa lực” vào Giải Ngữ Hoa, mạnh mẽ “tấn công” một trận.

Giải Ngữ Hoa dở khóc dở cười.

Cậu ấy vừa nãy chỉ là giải thích nguyên nhân của hoạt động này, không ngờ thằng nhóc thối này lại để bụng đến vậy.

Giải Ngữ Hoa muốn phản bác Hắc Nhãn Kính.

Chương 523

Nhưng thấy Ngô Mặc vui vẻ như vậy, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thôi.

Thằng nhóc này đang bị thương, vui vẻ có thể giảm bớt đau đớn.

Còn về cái tên Hạt Tử chết tiệt này?

Muốn thu thập hắn còn không đơn giản sao, về rồi thu lại cái tiểu viện đó là xong.

Hắn muốn ở đâu thì ở đó, dù có ở cống thoát nước cũng chẳng liên quan gì đến mình.

Sau khi dặn dò mấy đồng đội phía dưới vài câu, Ngô Tam Tỉnh và Doãn Nam Phong lần lượt bước lên tế đài.

Hai người đầu tiên xác nhận vết thương của Ngô Mặc không có vấn đề gì, sau đó mới yên tâm ngồi xuống.

Ngô Tam Tỉnh nhớ đến hình xăm vừa nhìn thấy trên người Ngô Mặc, muốn mở miệng nói gì đó?

Nhưng liếc thấy Doãn Nam Phong, nghĩ đi nghĩ lại lại nuốt lời vào bụng.

Có vài chuyện vẫn nên đợi lúc riêng tư, không có người khác thì hỏi riêng thằng nhóc thối này.

“Mấy vị, nói thẳng đi.” Doãn Nam Phong trầm ngâm một lát, từ tốn mở lời: “Nếu tôi không nghĩ sai, sinh vật vừa xuất hiện chính là thứ tôi muốn tìm.” “Ồ?” Ngô Tam Tỉnh nhíu mày nhẹ, trong mắt lóe lên chút kinh ngạc nhẹ, trầm giọng nói: “Doãn lão bản vì sao lại khẳng định như vậy?

Có bằng chứng gì sao?” Doãn Nam Phong biết Ngô Tam Tỉnh muốn dò la mình, trong lòng thầm mắng một tiếng “lão hồ ly”.

Nhưng ngoài mặt lại không chút biểu cảm, nhẹ giọng giải thích: “Ngô Tam Gia, ông cũng không cần dò la tôi.

Chưa nói đến quan hệ giữa tôi và Tiểu Mặc, chỉ riêng tình hình hiện tại, chúng ta đều trên cùng một con thuyền, nếu có chuyện gì mà không chia sẻ còn giấu giếm, sau này gặp chuyện thật thì e là sẽ tổn thất nặng nề, ông nói có đúng không?” “Doãn lão bản hiểu lầm rồi.” Ngô Tam Tỉnh thản nhiên nói: “Tôi chỉ là tò mò hỏi một câu thôi, chỉ nghe thấy tiếng động mà cô đã khẳng định như vậy, chẳng lẽ...” Lời anh ta chưa dứt, đã bị Ngô Mặc cắt ngang.

“Thôi được rồi Tam Thúc, đến lúc nào rồi mà hai người còn giở trò đánh trống lảng gì nữa?” Ngô Mặc từ sau lưng rút dao găm ra, vừa nghịch trong tay vừa hằn học nói: “Hai người cứ như vậy, càng khiến tôi thấy ở đây là KTV, mấy thằng ngốc thuê phòng riêng, hai người ở đây đấu đá nhau, có ý nghĩa gì à?

Dù hai người có suy nghĩ gì đi nữa, mục tiêu cuối cùng vẫn là một, chẳng phải là tìm thứ đột nhiên xuất hiện lúc nãy sao?” Cậu ta nói đến đây dừng một chút, hai mắt nhìn chằm chằm Doãn Nam Phong, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng nói: “Chị, mục đích chị đến đây em rất rõ, nhưng em vẫn muốn hỏi lại một lần nữa, chị thật sự muốn mạo hiểm sinh mạng tiến vào bên dưới, tìm kiếm phương pháp giải quyết mà chưa chắc đã tồn tại sao?” Doãn Nam Phong hơi sững sờ một chút, sau đó khôi phục vẻ bình thường.

Đối mặt với ánh mắt quan tâm của Ngô Mặc, khóe môi cô từ từ cong lên một nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu, bình tĩnh nói: “Em biết mà, chị sẽ không từ bỏ chuyện này đâu.” “Haizz.” Ngô Mặc thở dài, uất ức nói: “Sao lại cố chấp thế chứ?

Người ta bảo hoa nhà không bằng hoa dại, chị không thể rải lưới rộng bắt nhiều cá hơn sao?

Thật là làm tôi lo chết đi được.” “Thằng nhóc thối này, chị biết em quan tâm chị, nhưng đây là một chấp niệm của chị.” Doãn Nam Phong biết Ngô Mặc vẫn luôn quan tâm mình, một dòng ấm áp dâng lên trong lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay cậu ta, cười nói: “Em sẽ không muốn sau này trong lòng chị, vẫn luôn phải gánh vác một gánh nặng chứ?” “Phải.” Ngô Mặc bĩu môi, có chút không cam lòng lẩm bẩm: “Lão già đó cũng không phải đồ tốt đẹp gì, lớn tuổi thế rồi mà cũng giống cái tên cổ thần lưu manh kia, thích đi KTV ve vãn lão đầu, trước đây tôi không nói là nể mặt ông ta thôi.” Doãn Nam Phong: “...” Thanh Thanh Mạn nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Ngô Mặc, biết cậu ta nói là Trương Nhật Sơn, cắn môi dưới nén cười.

Nói thật, cô ta đã sớm nhìn Trương Nhật Sơn không thuận mắt rồi.

Tiểu thư nhà mình có gì không tốt chứ?

Muốn vóc dáng có vóc dáng, muốn dung mạo có dung mạo.

Một cô gái tốt như vậy, nếu ông ta thật sự không thích thì cứ dứt khoát từ chối đi.

Cứ lôi kéo người khác như vậy, là ý gì chứ?

Nếu không phải thân phận mình thấp kém, ở Tân Nguyệt Quán chỉ là một nhân viên, cô ta đã sớm ra mặt vì tiểu thư nhà mình rồi.

Đây cũng là một lý do Thanh Thanh Mạn đặc biệt thích Ngô Mặc.

Bao lâu nay, chỉ có vị thiếu gia này là thật lòng tốt với tiểu thư.

Nói xấu Trương Nhật Sơn, từ ngữ nào cũng không trùng lặp.

Đơn giản là nói đúng vào lòng cô ta.

Kể từ lần hành động này, gặp nguy hiểm, cậu ấy luôn bảo vệ tiểu thư nhà mình, hầu như coi tiểu thư như chị ruột.

Nếu không phải Mặc thiếu gia đã có chủ, mà mấy vị đó lại không thể chọc vào, cô ta thật sự muốn tác hợp tiểu thư và vị thiếu gia này.

Chưa nói gì khác, từ tuổi tác, dung mạo đến năng lực và gia thế, chắc chắn bỏ xa cái vị Trương hội trưởng kia mấy con phố.

Thanh Thanh Mạn bên này chìm vào cảm xúc của mình, mấy người anh em ngồi bên cạnh cũng chỉ biết xoa xoa trán.

Thằng nhóc thối Ngô Mặc này nói là lẩm bẩm, nhưng thực tế cậu ta sợ Doãn Nam Phong không nghe thấy, giọng nói còn to hơn cả bình thường, khiến mọi người trên tế đài nghe rõ mồn một.

Mặc dù cậu ta không chỉ đích danh, nhưng Giải Ngữ Hoa từ lời của Ngô Mặc rất nhanh chóng suy đoán ra nhân vật chính là Trương Nhật Sơn.

Giải Ngữ Hoa nghi hoặc nhìn Ngô Mặc, trong lòng vô cùng khó hiểu.

Hai người này vốn dĩ chẳng liên quan gì đến nhau, sao lại nảy sinh mâu thuẫn được chứ?

Hơn nữa theo như cậu ấy biết, Trương Nhật Sơn có quan hệ rất tốt với Cẩu Ngũ Gia, cũng có liên hệ với Ngô Nhị Gia và Ngô Tam Gia.

Hai vị này khi gặp ông ta còn cung kính gọi một tiếng thúc thúc.

Vậy rốt cuộc thằng nhóc nhà mình đã xảy ra chuyện gì với ông ta chứ?

Nhưng dù thế nào đi nữa, trong lòng Giải Ngữ Hoa chỉ có một suy nghĩ.

Dù Ngô Mặc thật sự không hợp với Trương Nhật Sơn, thì có thể giải quyết được là tốt nhất.

Nếu không giải quyết được?

Vậy thì thật xin lỗi, từ nay về sau Trương Nhật Sơn sẽ bị Giải Ngữ Hoa này liệt vào danh sách kẻ thù số một.

Dù mọi người đều là người trong Cửu Môn, ông ta lại thuộc hàng trưởng bối, nhưng điều đó liên quan gì đến mình chứ?

Cậu ấy sẽ không cho phép Ngô Mặc tồn tại bất kỳ nguy cơ tiềm ẩn nào.

Hắc Nhãn Kính ngồi bên trái Ngô Mặc, nghe thấy hai người đối thoại.

Hắn cười khẩy một tiếng, nhướn mày kiêu ngạo liếc nhìn Doãn Nam Phong.

Đưa tay vòng qua vai Ngô Mặc, lơ đễnh nói: “Nhìn ai không vừa mắt thì nói với anh, đừng kìm trong lòng mà làm hỏng thân thể, mấy thứ đó không đáng để em bận tâm.” “Hắc gia nói không sai.” Vương Bàn Tử hùng hồn mở miệng: “Bàn gia tôi bây giờ khinh thường nhất mấy lão già đó, lũ lưu manh thối, đứa nào đứa nấy đều vô liêm sỉ.” Anh ta biết Ngô Mặc và Trương Nhật Sơn có mâu thuẫn, là vì có một lần hai người họ nói chuyện phiếm riêng.

Khi nói đến Tân Nguyệt Quán, Ngô Mặc đối với Trương Nhật Sơn đúng là chê bai từ đầu đến chân, không nói lấy một lời tốt đẹp.

Vương Bàn Tử lúc đó ngớ người ra.

Theo mức độ ghét bỏ của Ngô Mặc, anh ta thậm chí còn nghi ngờ liệu hai người có thù giết cha, hận cướp vợ hay không?

Sau đó anh ta hỏi Ngô Mặc vấn đề này?

Ngô Mặc không tiện giải thích vì sao lại ghét Trương Nhật Sơn đến thế, chỉ đành nói qua loa: “Tôi nghe nói người này cũng là người của Trương gia Đông Bắc, nhưng anh xem thái độ của ông ta đối với Lão Trương thế nào?

Không tôn trọng không lễ phép, lão tử ghét ông ta chẳng phải là đúng rồi sao?” Cậu ta lúc đầu không nghĩ ra nguyên nhân này, càng nói càng ghét Trương Nhật Sơn.

Ngô Mặc là một người cực kỳ bao che cho người của mình.

Đừng thấy cậu ta luôn bắt nạt Trương Khởi Linh, nhưng thực tế đã sớm coi Trương Khởi Linh là người của mình rồi.

Hễ có ai dám làm khó Trương Khởi Linh, nếu cậu ta không xông lên đá bay đối phương thì sẽ cảm thấy có lỗi với đôi chân của mình.

Nghe Ngô Mặc kể xong nguyên nhân, ấn tượng của Vương Bàn Tử về Trương Nhật Sơn cũng giảm sút nghiêm trọng.

Hận không thể người này lập tức xuất hiện trước mặt, mình sẽ cho ông ta một cái tát to.

Chỉ vì một câu nói của Ngô Mặc, chuyện đang thảo luận nghiêm túc lại biến thành buổi “chỉ trích”.

Doãn Nam Phong nghe mà loạn cả lên.

Cô ta có cảm giác, nếu còn tiếp tục ở chung với Ngô Mặc, trái tim kiên định e là sẽ xuất hiện một vết nứt.

“Tiểu Mặc, em đợi một chút đã.” Doãn Nam Phong nghe mà da đầu tê dại.

Vốn dĩ nghĩ Ngô Mặc nói vài câu là có thể dừng lại.

Hiện tại xem ra nếu không ngăn thằng nhóc này lại, nó có thể chửi Trương Nhật Sơn từ lúc mới sinh ra cho đến khi xuống lỗ.

“Chị, sao thế, chị đổi ý à?” Ngô Mặc nhìn Doãn Nam Phong, vẻ mặt hưng phấn nói: “Chị có phải cũng thấy em nói rất đúng không?

Định đổi người à?” “Chị...” Doãn Nam Phong vừa nói được một chữ “chị” đã bị Ngô Mặc cắt ngang: “Nếu chị thật sự nghĩ thông suốt rồi, chúng ta sẽ tìm lối ra khác, chị dẫn đồng đội rời đi trước.” Lời nói của cậu ta trong ngoài đều là khuyên Doãn Nam Phong rời đi trước, nhưng tuyệt nhiên không nhắc đến kế hoạch của mình sau đó.

Ngô Tam Tỉnh càng nghe càng tức giận.

Thằng ranh con này rốt cuộc là của nhà ai?

Nó có phải quên mình họ Ngô rồi không?

Chương 524

Sao nó lại không nghĩ đến mình tuổi này rồi còn bôn ba khắp nơi, vì ai chứ?

Doãn Nam Phong mấy lần muốn mở miệng, đều bị Ngô Mặc chặn họng lại.

Cô ta xoa xoa trán.

Ngay sau đó cắn răng, nhanh chóng đưa tay phải bịt miệng Ngô Mặc, bất lực nói: "Mặc thiếu gia, em có thể để chị nói một câu được không?" "Ừm!" Miệng Ngô Mặc bị bịt, chỉ đành ngoan ngoãn gật đầu.

Doãn Nam Phong lắc đầu, thở dài nói: "Em đừng khuyên chị nữa, chị đã hạ quyết tâm nhất định phải tìm được thứ mình muốn.

Vậy nên những lời thừa thãi không cần nói, chúng ta bây giờ vẫn nên bàn chuyện chính, làm sao để tiến hành bước tiếp theo đây." Nếu không phải người trước mắt này là Doãn Nam Phong, Ngô Mặc đã sớm đấm cho cô ta một phát vào đầu rồi.

Cái đầu kiểu gì vậy, là đặc ruột sao?

Cái lão Trương Nhật Sơn đó tốt đến thế à?

Tuy nói mình có tư tâm, muốn hoàn thành nhiệm vụ mà hệ thống giao phó.

Nhưng con người ai cũng có tình cảm.

Ở chung lâu ngày, cậu ta đã sớm coi Doãn Nam Phong như chị ruột.

Sao có thể nỡ để một người chị như hoa như ngọc, xinh đẹp rạng rỡ thế này, mà phải "đảo thiếp" một lão già sống lâu đến thế, tóc bạc trắng chứ?

Ngô Mặc hít sâu một hơi, cố gắng ổn định lại cảm xúc, nói: "Thôi được, nói nhiều chị cũng không nghe, vậy chúng ta nói chuyện chính đi." Cậu ta giờ đây biểu cảm chuyển đổi cực kỳ nhanh chóng.

Nói chuyện nghiêm túc là nghiêm túc, hoàn toàn không cho người khác cơ hội phản ứng.

Chỉ thấy cậu ta đanh mặt lại, nghiêm túc nói: "Từ xưa đến nay, hoạt động tế tự không có chuyện quay lại từ đường cũ, tức là trong động huyệt này nhất định còn có một lối ra khác.

Khi tôi vừa nãy chém đứt thanh đồng, dường như nghe thấy phía dưới có động tĩnh gì đó, tôi nghi ngờ lối ra hẳn là ở gần tế đài." "Nói có lý." Ngô Tam Tỉnh trầm ngâm một lát, điềm tĩnh nói: "Vậy thì đừng lãng phí thời gian, mau tìm lối ra để rời khỏi đây." Mọi người gật đầu, đứng dậy bắt đầu tìm kiếm cơ quan.

Ngô Mặc đã sớm rất hứng thú với những chiếc bình trong tay cổ thi, cậu ta xuống tế đài trực tiếp chạy đến bức tường phía bên phải.

Mấy chiếc bình trong tay những cổ thi ở đây trông khá cổ kính, không giống với những cái trước đó.

Ngô Mặc vừa định vươn tay ra lấy, nghĩ đi nghĩ lại lại thấy không ổn lắm.

Nhỡ may đây thật sự là cái bô thì sao?

Không lấy ư?

Cậu ta lại vô cùng tò mò, không cam lòng.

Ngô Mặc nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên nhớ ra mình dù sao cũng là một thiếu gia, ít nhiều cũng là một "lĩnh ban".

Dưới tay đâu phải không có người, việc gì cũng phải tự mình ra mặt chứ?

Cậu ta quay đầu nhìn, ánh mắt dừng lại ở A Ninh không xa.

A Ninh thường xuyên ở trong môi trường cực kỳ nguy hiểm như vậy, khả năng dự cảm nguy hiểm mạnh hơn người khác rất nhiều.

Cô ta cảm thấy phía sau có người nhìn chằm chằm mình, quay người lại thì đúng lúc chạm ánh mắt Ngô Mặc.

Trong khoảnh khắc, trong lòng cô ta dâng lên một dự cảm không lành.

Lý trí mách bảo cô ta, thằng khốn Ngô Mặc này tìm mình chắc chắn không có chuyện tốt lành gì.

Ngô Mặc rất hài lòng với phản ứng của A Ninh.

Có thể tùy thời chú ý động thái của ông chủ, đó mới là một nhân viên tốt có chí tiến thủ.

Cậu ta vừa định vươn tay gọi A Ninh, Hắc Nhãn Kính từ một bên đi tới, cười nói: “Sao thế, trên cổ thi này có thứ gì hấp dẫn sự chú ý của em à?” “Anh không thấy những chiếc bình trong tay chúng rất kỳ lạ sao?” Ngô Mặc theo thói quen đặt tay lên vai Hắc Nhãn Kính, như có điều suy nghĩ nói: “Trước đây anh chẳng phải đã nói với em, vương tộc Nam Chiếu thường cắt tai bỏ vào bình sao.

Mà trước đó chúng ta muốn tìm cũng là nơi cất giữ những chiếc bình này.

Nhưng bây giờ trong động quật này có mấy trăm cổ thi, mỗi người một chiếc bình, vậy anh nói trong bình của chúng đựng cái gì?

Tai hay nước tiểu?” “Muốn biết ư?

Lấy xuống xem chẳng phải là xong sao.” Hắc Nhãn Kính khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa, nói tiếp: “Hay là thế này, em gọi anh một tiếng ‘anh’ đi, anh lập tức đặt chiếc bình vào tay em, thế nào?” “Ha ha!” Ngô Mặc cười lạnh một tiếng, liếc xéo hắn, quay người đi về phía Trương Khởi Linh không xa, vỗ vỗ vai hắn, nhẹ giọng nói: “Ca ca, có người bắt nạt em trai anh kìa.” Giọng nói này chứa đầy đường mật.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng nhất thời không chống đỡ nổi, trên mặt lộ ra vẻ hơi sững sờ.

Phải biết Ngô Mặc có rất nhiều cách xưng hô với Trương Khởi Linh, nhưng chưa bao giờ gọi là “ca ca”.

Lão Trương là cách gọi thường dùng của cậu ta, gần đây lại thêm cái tên “Ách Ba” nhỏ.

Tiếng “ca ca” này, e là từ khi quen biết đến giờ là lần đầu tiên.

Ngô Mặc vì chọc tức Hắc Nhãn Kính, thà gọi Trương Khởi Linh là “ca ca”, cũng tuyệt đối không gọi hắn.

Ngô Tà nghe thấy có người bắt nạt em trai, lập tức bỏ dở công việc đang làm.

Anh ấy vội vàng thoắt một cái lao đến bên Ngô Mặc, gấp gáp nói: “Anh đây, em nói ai bắt nạt em?” Ngô Mặc không ngờ một câu nói đùa tùy tiện lại khiến lão ca nhà mình gấp gáp đến thế.

Cậu ta hơi ngượng ngùng, xấu hổ nói: “Anh, em đùa với Kính ca thôi.” “Ồ.” Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm, thờ ơ nói: “Không sao là tốt rồi.” Ngô Mặc không đùa nữa, chỉ vào chiếc bình trên tay cổ thi nói: “Anh, em muốn lấy chiếc bình này xuống xem, bên trong rốt cuộc đựng cái gì?” “Được, vậy em ở đây đợi, anh lên giúp em lấy.” Ngô Tà nói xong, đi đến trước vách đá định leo lên.

Ngô Mặc ngạc nhiên phát hiện, gần đây lão ca dường như đối với mình là răm rắp nghe lời.

Mình nói đông anh ấy không nói tây, mình nói nghiến răng chó anh ấy tuyệt không nghiến răng gà.

Chẳng lẽ lão ca lương tâm tái phát, biết mình mới là người anh ấy yêu nhất?

Suy nghĩ thì suy nghĩ, nhưng cậu ta làm sao có thể để Ngô Tà lên lấy bình được?

Chưa nói đến cái thể chất xui xẻo của anh ấy, ngay cả thân thủ của lão ca cũng không được.

Nhỡ may phía sau cổ thi còn có cơ quan, làm anh ấy bị thương thì sao?

Cậu ta đang định ngăn lại, Hắc Nhãn Kính đột nhiên ra tay.

Hắn nắm chặt cổ áo Ngô Tà, cứ thế quẳng anh ấy sang một bên.

Động tác dứt khoát gọn gàng này, rất khó nói là không ẩn chứa chút tư tâm nào.

Hắc Nhãn Kính hất Ngô Tà ra, ba hai cái đã nhảy lên vách đá.

Sau đó từ tay cổ thi cứ thế giật chiếc bình xuống.

Bình vừa vào tay, Hắc Nhãn Kính cũng nhận thấy có gì đó không ổn.

Bên trong nặng trịch, dường như có đựng thứ gì đó.

Hắn nhảy xuống từ phía trên.

Vì an toàn, hắn không đặt chiếc bình vào tay Ngô Mặc mà để xuống đất.

Ngô Mặc hiếu kỳ cúi đầu nhìn một cái, nghi hoặc nói: "Sao miệng bình này lại bị bít lại thế?" Ngô Tà cũng tò mò ghé lại.

Hai anh em ngồi xổm dưới đất, nhìn chằm chằm vào cái bình hồi lâu.

Chỉ nhìn từ phía sau dáng vẻ hai người ngồi xổm dưới đất này, không cần nhìn mặt cũng biết, chắc chắn là loại anh em thân thiết đến mức bựa.

Ngô Mặc chỉ vào thân bình, vẻ mặt khinh thường nói: "Anh, cái thứ này làm bằng đá hả?

Bảo sao mà cứng thế, rơi xuống đất không vỡ.

Hóa ra cái vương quốc La Sát cổ đại này nghèo rớt mồng tơi, ôm cục đá vỡ làm bảo bối, cũng không biết ngại à." Ngô Tà đồng tình gật đầu, nói như thật: "Thế nên chúng nó mới cố ý sơn màu bên ngoài cái bình, là sợ người đời sau phát hiện ra nó làm bằng đá đấy." Giải Ngữ Hoa đứng sau lưng hai người, nghe hai anh em nói càng lúc càng quá đáng, trong lòng không khỏi khẽ thở dài.

Hai anh em này đúng là nhân tài.

Một cái bình đá vỡ nát mà trong miệng họ cứ thế từ thời đồ đá thảo luận đến thần thoại thượng cổ.

Thằng nhãi Ngô Mặc hỏi cục đá này có liên quan gì đến Phật giáo không?

Nếu không thì sao mấy người này cứ phải ôm khư khư trong lòng?

Thằng ngốc Ngô Tà kia thì cứ thế phụ họa theo.

Sau đó còn bổ sung vài câu, nào là Quan Âm Bồ Tát ôm trong lòng cũng là bình, hai cái này rất có khả năng có liên quan.

Chương 525

Kế đó hai người lại bắt đầu nghiên cứu, rốt cuộc cái thứ này có đáng tiền không?

Giải Ngữ Hoa trong lòng có chút bất lực, không muốn nói thêm gì nữa.

Anh ta xem ra đã nhận thấy, bạn thân nhà mình mới là người có đầu óc không bình thường nhất.

Tiểu Mặc biến thành cái dạng này bây giờ, e rằng anh ta mới là kẻ chủ mưu.

Giải Ngữ Hoa vừa định xoay người, vạt áo phía sau bị người ta khẽ kéo một cái.

Anh ta quay đầu nhìn, liền thấy Hoắc Tú Tú đứng sau lưng, đang kéo áo mình.

Thấy mình quay đầu lại, cô bé hạ giọng nói: “Tiểu Hoa ca ca, cái bình này thật sự lợi hại đến vậy sao?

Nghe Thiên Chân ca ca và Tiểu Mặc ca ca nói thế, em cũng muốn lấy vài cái ra ngoài rồi.” Giải Ngữ Hoa: “...” “Hô!” Giải Ngữ Hoa hít sâu một hơi.

Anh ta đối mặt với ánh mắt mong đợi của Hoắc Tú Tú, nghiêm mặt nói: “Tú Tú, sau này em cứ tránh xa Tiểu Mặc ca ca của em một chút.” “Ơ?

Tại sao ạ?” “Em đừng làm hư nó.” Giải Ngữ Hoa nói xong, xoay người rời đi.

Hoắc Tú Tú nhìn theo bóng lưng Giải Ngữ Hoa, siết chặt nắm đấm.

Cô bé cũng chỉ là không có cái dũng khí như Ngô Mặc.

Bằng không cô bé nhất định sẽ nắm lấy cổ áo Giải Ngữ Hoa, nghiêm túc hỏi một câu: “Tiểu Hoa ca ca, anh bị mù à?” Hắc Nhãn Kính khoanh tay đứng một bên, mặt mày tươi cười nhìn Ngô Mặc.

Dường như nghe hai anh em này nói nhảm khiến hắn cảm thấy thoải mái cả thân lẫn tâm.

Ngô Mặc nhấc bình đá lên lắc lắc vài cái, cảm thấy bên trong hình như có nước: “Anh, anh nói trong cái bình này rốt cuộc đựng cái gì?” Giờ đây hắn càng thêm do dự, sợ rằng sau khi mở ra, bên trong thật sự là chất thải hàng nghìn năm trước.

Ngô Tà cũng có chút không chắc chắn, nhíu mày lưỡng lự nói: “Nếu là rượu thì còn đỡ, lỡ mà...” Hai anh em nhìn nhau, đều có chút rối rắm.

Ngô Mặc chợt nảy ra ý, tay phải kéo kéo Ngô Tà, hạ giọng nói: “Hay là hỏi lão Trương đi?

Anh không phải vẫn gọi anh ta là Muộn Du Bình sao?

Dưới đất là bình đá, anh ta là Muộn Du Bình, hai cái đều là ‘bình’, chắc sẽ có tiếng nói chung.” Ngô Tà tuy biết rõ lời đề nghị của thằng em rất không đáng tin, nhưng vì muốn nó vui, trong lòng đành xin lỗi Trương Khởi Linh một tiếng.

Anh ta cắn răng, gật đầu nói: “Được, anh đi gọi Tiểu Ca, em đợi.” Nói xong liền đứng dậy chạy về phía Trương Khởi Linh.

Hắc Nhãn Kính nghe xong cuộc đối thoại của hai người, suýt nữa thì cười chết.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy, đồ đệ mình thu cũng không phải vô dụng.

Ít nhất là trong chuyện dỗ dành em trai vui vẻ thì làm rất khá.

Chuyện mở bình này hắn cũng có thể làm, nhưng ai bảo tên Ách Ba kia cứ chiếm tiện nghi của Tiểu Mặc chứ.

Mình vất vả nửa ngày, cuối cùng lại để hắn hưởng lợi.

“Khụ, Tiểu Ca.” Ngô Tà đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, khẽ ho một tiếng, nghẹn nửa ngày mới mở miệng nói: “Anh, anh có thể qua đây một chút không?

Tôi và Tiểu Mặc có chút chuyện cần anh giúp.” Trương Khởi Linh đứng thẳng người, hai mắt nhìn chằm chằm Ngô Tà, hồi lâu không nói gì cũng không động đậy.

Ngô Tà có chút chột dạ, ánh mắt lướt qua lướt lại không yên, nào dám đối mặt với vị đại lão này?

Anh ta quay đầu sang một bên, thế là bỏ lỡ biểu cảm bất đắc dĩ của Trương Khởi Linh.

“Ừm.” Trương Khởi Linh khẽ thở dài không thể nghe thấy, buông một tiếng rồi bước về phía Ngô Mặc.

Ngô Tà lúc sau mới phản ứng lại, Trương Khởi Linh đã đồng ý rồi, vội vàng đi theo sau trở lại.

Vương Bàn Tử thấy có chuyện vui để xem, lập tức bỏ công việc trong tay, theo sát lại gần.

Ngô Mặc nhìn trái nhìn phải một cái, thầm nghĩ: “Nếu cái này thật sự là cái bô, thì mấy anh em mình đúng là mẹ kiếp mất mặt đến độ về nhà luôn rồi.” “Chỉ cần có người ngoài sống sót rời khỏi đây, một thời gian nữa giang hồ có khi nào sẽ lưu truyền một câu nói?” “Mấy người nổi tiếng trên đạo trộm mộ cầm cái bô làm vật quý hiếm, nâng niu trong tay nghiên cứu nửa ngày.” Trương Khởi Linh ngồi xổm trước cái bình, dùng tay khẽ gõ gõ, lại quan sát kỹ một lát.

Trong lòng anh ta đã có quyết định.

Tay phải Hắc Kim Cổ Đao lướt qua, dao vừa nâng lên đã hạ xuống, một mảng lớn miệng bình bị cắt rời.

Sau khi phần miệng bình bị bịt kín được cắt ra, Trương Khởi Linh lật cái bình lại.

Toàn bộ thứ bên trong cái bình đổ hết ra đất.

“Vãi chưởng, đây toàn là cái quái gì thế này?” Ngô Mặc chỉ cảm thấy một mùi hôi thối xộc lên mũi.

Hắn lùi lại một bước, bịt mũi, nhíu mày.

Nhìn mớ nước sền sệt trên đất, cộng thêm mấy thứ lộn xộn, hắn kinh ngạc nói: “Đây là đang hầm canh à?

Sao lại có tai, nhãn cầu, lưỡi và tim vậy?” “Hải, Bàn gia còn tưởng bên trong có bảo bối gì chứ.” Vương Bàn Tử nhún vai, oán trách: “Đi lâu thế này rồi?

Kết quả chả thấy cái đồ tốt đẹp nào, cái vương quốc La Sát cổ này cũng nghèo quá đi.” “Tiểu Mặc, anh cứ thấy ở đây có gì đó không ổn.” Ngô Tà trở lại trạng thái bình thường, kéo Ngô Mặc nói nhỏ: “Em nói xem, đây thật sự là nơi tế tự của vương quốc La Sát cổ sao?

Hay là do Nam Chiếu quốc xây sau này?” Anh ta nghi ngờ không phải không có lý.

Theo tư liệu mọi người thu được, vương tộc Nam Chiếu quốc rất thần bí, mỗi đời quốc vương sau khi mất đều do người chuyên môn xử lý thi thể.

Tư liệu cho thấy, họ sẽ cắt tai quốc vương bỏ vào bình, thi thể thì hỏa táng.

Thế nhưng trên thực tế lại không có bất kỳ chính sử nào ghi chép về nơi xử lý thi thể của quốc vương Nam Chiếu, cũng như quá trình hỏa táng cụ thể.

Ngược lại, một lời đồn không đáng chú ý từng nói rằng, mỗi lần quốc vương Nam Chiếu quốc băng hà, luôn có một số người thần bí đột nhiên xuất hiện trong hoàng cung.

Không lâu sau đó những người này lại biến mất trước mắt mọi người.

Về phần họ đến từ đâu và đi về đâu, không ai biết rõ.

Khi những người này rời đi, tân quốc vương sẽ kế vị.

Rồi không ai còn quan tâm đến chuyện của tiên vương nữa.

Ngô Tà kể lại suy đoán của mình cho Ngô Mặc nghe một lượt, cuối cùng nói: “Anh nghi ngờ ban đầu vương tộc Nam Chiếu quốc có lẽ là dân di cư từ vương quốc La Sát cổ, họ dựa theo những bí văn truyền lại qua các đời mà phát hiện ra nơi tế tự này.” “Anh, nếu theo ý anh...” Ngô Mặc nhíu mày, đánh giá xung quanh những bộ cổ thi.

Im lặng một giây, hắn mở miệng nói: “Sau khi Nam Chiếu quốc thành lập triều đại, vì muốn có được sức mạnh cường đại, nên mới tìm ra nơi tế đàn này.

Muốn dùng phương pháp tế tự viễn cổ để nhận được chúc phúc của cổ thần, đúng không?” “Đây chỉ là một loại suy đoán thôi.” Ngô Tà gãi đầu, có chút rối rắm nói: “Hiện tại anh chỉ nghĩ được đến đây, nhưng luôn cảm thấy có lỗ hổng rất lớn, ví dụ như những bộ cổ thi trên vách đá này rốt cuộc là người của vương quốc La Sát cổ, hay là những vương tộc của Nam Chiếu quốc?” “Nga!” Ngô Mặc vuốt cằm tính toán nửa ngày.

Ngô Tà tưởng thằng em đang chìm vào suy tư, không mở miệng nói chuyện, yên lặng chờ đợi câu nói tiếp theo của hắn.

Khoảng thời gian hút hết một điếu thuốc.

Ngô Mặc quay đầu nhìn Ngô Tà, do dự một lát, mở miệng hỏi: “Anh, em chỉ muốn hỏi anh một câu, nó có phải Nam Chiếu quốc hay không, có liên quan gì đến chúng ta bây giờ không?” “Ấy?” Ngô Tà ngây ra một lúc, nghĩ lại thì cũng đúng là lý lẽ này.

Thằng em nhà mình nói không sai mà.

Đã đến tận đây rồi, La Sát quốc hay Nam Chiếu quốc thì có khác gì nhau chứ?

Anh ta không kìm được cảm thán trong lòng, vẫn là thằng em nghĩ thấu đáo, gặp chuyện không nghĩ nhiều như vậy.

Không như mình.

Gặp một chút chuyện là cứ suy nghĩ mãi không dứt, ngược lại còn làm rối tung cả lên.

Ngô Tà lúc này vẫn chưa ý thức được một vấn đề, đó là tâm anh ta ngày càng lớn.

Nếu là trước đây, anh ta sẽ không ngừng suy đoán Nam Chiếu quốc và La Sát quốc có liên quan gì?

Rồi lại liên hệ với người trong cuộn băng ghi hình ra sao?

Bây giờ anh ta chỉ có một suy nghĩ, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, cứ đi tiếp rồi đáp án sẽ xuất hiện trước mắt thôi.

Hai anh em nói vài câu, Ngô Mặc lại chuyển ánh mắt về đống rác rưởi trên đất.

Hắn sợ Trương Khởi Linh mở bình chưa đã ghiền, lát nữa lại mở thêm cái nữa, vội vàng mở miệng nói: “Mấy người nói tim và nhãn cầu trong bình này, sẽ không phải của chính bộ cổ thi này chứ?” “Hay là, xem thử đi?” Vương Bàn Tử thấy chuyện vui không ngại làm lớn, đề nghị: “Dù sao mấy thứ này bây giờ cũng không động đậy được, chi bằng chúng ta xem cho rõ ngọn ngành.” “Có lý.” Ngô Mặc không phản đối.

Hắn rất tán thưởng tinh thần thực tế cầu thị này của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đơn thuần là tò mò, Ngô Mặc thì trong lòng bứt rứt khó chịu.

Hai người vừa hợp ý, cầm dao găm đi về phía vách đá.

Chương 526

Đi đến gần, hai người nhìn bộ cổ thi cao lớn ngồi trong hang đá, không khách khí chút nào mà giật mạnh đồ vật xuống.

Cổ thi rơi xuống đất phát ra tiếng "phanh" lớn, bình đá trong tay lăn lóc sang một bên.

"Cắt không?" Vương Bàn Tử liếc Ngô Mặc một cái, mặt mày cười gian, "Trên hay dưới?" Ngô Mặc lườm Vương Bàn Tử một cái, "Anh, anh cười cũng hèn hạ quá rồi đấy, nhưng mà cái này còn phải hỏi sao?

Đương nhiên là cởi hết rồi." Hai anh em nhìn nhau, trên mặt lộ ra nụ cười quái dị.

Ngô Tà vừa định xích lại gần, Hắc Nhãn Kính đã túm chặt cổ áo sau gáy anh ta, cố ý dùng giọng âm trầm nói: "Anh mà qua đó, nó sẽ dậy đấy." Giọng nói này, động tác này, khiến người ta dựng tóc gáy, sống lưng lạnh toát.

"Anh bị bệnh à?" Ngô Tà thấy Hắc Nhãn Kính là bực mình, giận dữ nói: "Không nói chuyện đàng hoàng được à?

Anh có tin tôi bảo Tiểu Ca đánh anh không?" "Thiết!" Hắc Nhãn Kính khinh thường bĩu môi.

Ngay sau đó, hắn giơ tay phải lên, mạnh mẽ vỗ vào gáy Ngô Tà một cái, "Thằng nhóc, đây là thái độ của mày đối với sư phụ sao?

Tao thấy mày còn cần luyện tập nhiều đấy." Theo Hắc Nhãn Kính thấy, Ngô Tà gần đây cứ quấn lấy Ngô Mặc.

Dẫn đến việc hắn muốn nói vài câu với Ngô Mặc thì Ngô Tà cứ như phòng trộm mà nhìn chằm chằm hắn.

Điều này khiến tâm trạng Hắc Nhãn Kính rất khó chịu.

Hắn ỷ vào việc mình đã nói rõ lòng mình với Ngô Mặc.

Mình có chỉnh đốn Ngô Tà thì tiểu tổ tông kia cũng sẽ không nghĩ xa xôi.

Thế là, hắn quyết định lấy lại sự tôn nghiêm của một người sư phụ.

Nhất định phải để đồ đệ ngốc của mình, biết cái gì gọi là tôn sư trọng đạo.

Trong lúc hắn và Ngô Tà nói chuyện, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử bên kia đã cởi bỏ toàn bộ giáp trụ trên xác khô kia.

Sợ trên người cổ thi đột nhiên xuất hiện côn trùng hay cơ quan gì đó, những bộ phận quan trọng nhất Ngô Mặc không để Vương Bàn Tử chạm vào, mà tự mình hoàn thành.

Sau khi giáp trụ trên người cổ thi được cởi bỏ, một bộ thi thể khô héo xuất hiện trước mắt mọi người.

Chỉ thấy bộ cổ thi này toàn thân có màu đồng cổ, cơ bắp vẫn giữ được độ đàn hồi nhất định.

Miệng há ra, hai hốc mắt to trống rỗng nhìn về phía trước, phần ngực xuất hiện một cái lỗ lớn.

Từ điểm này có thể chứng minh, nhãn cầu, tim... trong bình, chắc hẳn là của chính bộ xác khô này.

Hoắc Tú Tú, Doãn Nam Phong, A Ninh và những người khác cũng đều vây lại.

Mọi người đều muốn biết một chuyện, cổ thi rốt cuộc bị thứ gì dẫn dắt mà lại xảy ra thi biến?

Như những lần trước họ gặp thi biến, đều là do trong cơ thể có côn trùng, hoặc rắn rết...

điều khiển cổ thi mà sinh ra biến hóa.

Nhưng bộ cổ thi này ngực lại có một cái lỗ lớn, bên trong trống rỗng, căn bản không có những thứ đó.

Cái kiểu không đứng đắn của Ngô Mặc lại đến rồi.

Hắn và Vương Bàn Tử lùi lại vài bước, tụm lại một chỗ, thì thầm: "Hay là cắt xuống xem thử?" "Thế còn chờ gì nữa?" Vương Bàn Tử siết chặt nắm đấm, nghiến răng nói: "Vừa nãy nó giở trò lưu manh, giờ Bàn gia cho nó thành thái giám." "Được." Ngô Mặc lập tức đồng ý, ngay sau đó hỏi ngược lại một câu: "Anh ra tay hay tôi ra tay?" "Khụ!" Vương Bàn Tử khẽ ho một tiếng, liếc xung quanh, hạ giọng nói: "Hay là tìm Hắc gia đi?

Anh ta mặt dày, làm mấy chuyện này không sợ người khác nói." "Thôi bỏ đi, tôi mới không tìm hắn đâu." Ngô Mặc từ chối lời đề nghị của Vương Bàn Tử, rút Cúc Hoa Đao từ sau lưng ra, hừ lạnh: "Cầu người không bằng cầu mình, hắn cứ muốn chiếm tiện nghi của tôi, tôi mới không mắc bẫy đâu." Vương Bàn Tử nhìn cái bộ dạng này của hắn, đúng là không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung nữa.

Chỉ có thể thầm than một tiếng cho Hắc Nhãn Kính trong lòng.

Tuy nhiên anh ta chợt nghĩ lại, lại thấy Hắc Nhãn Kính đúng là đáng đời.

Tên này theo đuổi người khác trình độ cũng quá kém rồi, so với Bàn gia thì kém không chỉ mười vạn tám nghìn dặm.

Cùng lúc đó anh ta lại nghĩ đến Giải Ngữ Hoa.

Vương Bàn Tử trước đây thật sự không biết Giải Ngữ Hoa thích Ngô Mặc.

Anh ta đơn thuần cho rằng vị Hoa gia này, cũng là cưng chiều Ngô Mặc như em trai ruột.

Tuy nói là cưng chiều hơi quá mức, nhưng cũng có thể hiểu được.

Thằng nhóc Tiểu Mặc đáng yêu như vậy, Bàn gia chẳng phải cũng cưng như em trai ruột sao?

Hiện giờ biết được tâm tư của hai người.

Vương Bàn Tử ban đầu lo lắng cho Ngô Mặc.

Dù sao Hoa gia và Hắc gia đều không phải người dễ chọc, thằng nhóc thối này một lúc chọc cả hai, hậu quả khó lường.

Tuy nhiên sau đó nhìn thấy bộ dạng không hiểu chuyện của thằng nhóc Ngô Mặc, anh ta lại bắt đầu cảm thấy đồng tình với hai vị kia.

Vớ phải một vị tiểu tổ tông không đánh được, không mắng được thế này, hai vị gia này vẫn nên tự cầu phúc đi thôi.

Đúng lúc Vương Bàn Tử đang nghĩ vẩn vơ, Ngô Mặc quay lại bên cạnh cổ thi, nhấc chân đạp thẳng thi thể ngã xuống đất.

“Tiểu Mặc, em muốn làm gì?” Giải Ngữ Hoa theo phản xạ xoa xoa thái dương, hỏi: “Có việc gì cần làm thì em đừng tự tay động vào.

Ở đây còn nhiều đồng đội thế này, cứ để họ làm là được rồi.” Ngô Mặc nghiêm mặt, chính sắc nói: “Tôi chỉ muốn xác nhận một chút, rốt cuộc là thứ gì khống chế bọn chúng thi biến?

Nếu không làm rõ chuyện này, vạn nhất sau này lại gặp phải, đến lúc đó thì phiền phức lắm.” Giải Ngữ Hoa nhìn cái vẻ mặt nghiêm túc của hắn, trong lòng bỗng thấy bất lực.

Có thể nói, nếu Ngô Mặc mà cười đùa nói câu này, độ tin cậy e rằng còn cao hơn một chút, ít nhất cũng đạt 20%.

Thế nhưng một khi hắn nghiêm mặt, miệng nói lời nghiêm túc?

Vậy thì không cần phải tính toán nữa rồi.

Nội dung trong lời nói thuần túy là nói bừa bãi cộng thêm nói nhảm, ai tin thì người đó là thằng ngốc.

Nhưng dù có biết hắn đang nói nhảm, anh có thể nghi ngờ sao?

Câu trả lời rất rõ ràng, không thể.

“Thôi được rồi, để tôi làm vậy.” Giải Ngữ Hoa vốn định khuyên nhủ Ngô Mặc, nhưng nghĩ lại, thằng nhóc này không phải loại có thể khuyên nhủ được.

Thay vì phí lời khiến hắn không vui, chi bằng tự mình ra tay, cũng đỡ cho hắn lại làm ra chuyện nguy hiểm gì đó.

“Không cần.” Ngô Mặc dứt khoát từ chối.

Hắn xoay người chắn Giải Ngữ Hoa phía sau, xắn tay áo một tay cầm đao, chăm chú nhìn chằm chằm nửa thân dưới của cổ thi.

Hắn biết rõ Hoa ca nhà mình có bệnh sạch sẽ.

Đừng thấy lúc xuống địa cung có vẻ không quan tâm những chuyện này, thực tế có khi vẫn rất chú ý vệ sinh.

Ngô Mặc thật sự không thể tưởng tượng nổi, Hoa ca đại nhân nhà hắn, người đẹp như hoa, lại mắc bệnh sạch sẽ, mà lại cầm dao găm cắt ba cái “chân” của cổ thi xuống, đó sẽ là một khung cảnh như thế nào?

Cảnh tượng quá mức kinh khủng, hắn không kìm được rùng mình một cái.

“Sao thế?” Ngô Tà hai mắt căn bản không rời khỏi Ngô Mặc.

Thấy thằng em run lên một cái, vội vàng ghé lại, quan tâm nói: “Có phải vừa nãy mất máu nhiều quá, chỗ nào không khỏe không?

Có cần nghỉ ngơi một chút không?” “Anh, em không sao.” Ngô Mặc nào dám nói ra cảnh tượng mình vừa tưởng tượng chứ?

Chẳng phải sẽ bị Hoa ca đập chết sao.

“Mấy việc giải phẫu này vẫn nên giao cho ca ca đi.” Hắc Nhãn Kính ngậm điếu thuốc chưa châm trong miệng, tay thờ ơ nghịch con dao găm, cười tít mắt nói: “Tiểu ngoan ngoãn của tôi, em cứ đứng đây ngoan ngoãn thưởng thức tay nghề của ca ca đi.” Thực lòng mà nói, cái dáng vẻ này của Hắc Nhãn Kính đúng là mị lực mười phần.

Ngay cả Doãn Nam Phong và A Ninh, những người đã từng gặp vô số người, cũng không kìm được mà nhìn hắn thêm hai lần.

Đương nhiên, họ chỉ là giữ thái độ thưởng thức trai đẹp, trong lòng không hề có bất kỳ tà niệm nào.

Vài khán giả nữ giữ thái độ xem kịch vui, muốn xem Ngô Mặc sẽ phản ứng thế nào?

Theo họ nghĩ, nếu người đàn ông mình thích mà đứng trước mặt nói ra câu này, e rằng cảm động là chuyện nhỏ, nghiêm trọng hơn thì chủ động dâng thân cũng là rất có thể.

Thế nhưng Ngô Mặc luôn khác với người thường.

Chương 527

“Vãi chưởng, anh còn có thuốc lá ư?” Ngô Mặc hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm điếu thuốc trong miệng Hắc Nhãn Kính, căn bản không chú ý đến cách xưng hô của hắn vừa nãy với mình có vấn đề gì.

Hắn vươn tay ra, trực tiếp giật điếu thuốc từ miệng Hắc Nhãn Kính xuống, không thèm để ý mà nhét vào miệng mình.

Tay phải lục trong túi lấy ra bật lửa, thuần thục châm lửa xong, rít một hơi đầy sảng khoái.

Rồi lườm Hắc Nhãn Kính một cái, không tốt bụng nói: “Có thuốc không xì hơi sớm, cứ phải đợi tôi xin à?” Hắn nói xong, miệng ngậm thuốc, vẫy vẫy tay với Hắc Nhãn Kính, thờ ơ nói: “Cũng không phải giải phẫu người sống, một cái xác khô thôi, anh khoe khoang cái quái gì với tôi chứ, tiểu gia cũng trổ tài cho anh xem, để anh thấy, cái gì gọi là ‘nghệ thuật thiến chuyên nghiệp’.” Hắc Nhãn Kính: “...” Lời vừa dứt, vẻ mặt của mấy cô gái có mặt tại hiện trường đều trở nên vô cùng kỳ quái.

Họ cắn chặt môi dưới, ánh mắt không ngừng lén lút liếc Giải Ngữ Hoa và những người xung quanh.

Rất muốn xem, với tư cách là nam giới, đối mặt với động tác kiểu Ngô Mặc này, sẽ có phản ứng như thế nào?

Mấy người họ tuy không mở miệng nói chuyện, nhưng biểu cảm lại nói lên tất cả, đó chính là xem kịch vui thật sự rất vui vẻ.

Còn về chuyện nam nữ khác biệt, xấu hổ này nọ?

Bạn có thể mong đợi một người đã lăn lộn trong xã hội nam tính, ngày ngày đối mặt với đủ loại quỷ quái, còn có cảm giác đó sao?

Ngô Mặc một chân đạp lên ngực cổ thi, tay phải cầm dao nhắm đúng vị trí.

Hắn vừa định vung dao xuống, trong đầu chợt nghĩ ra một vấn đề.

Quay đầu lại gọi người của Tân Nguyệt Phạn Điếm phía sau: “Lâm Nhất, ném dao của mày qua đây.” “Ơ?” Đồng đội không hiểu tại sao, nhưng Mặc gia gọi mình, nào dám không qua?

Vội vàng chạy qua, đưa con dao trong tay đến trước mặt Ngô Mặc, cung kính nói: “Mặc gia, việc nhỏ này, hay để tôi giúp ngài xử lý?” “Không cần, mày cứ sang bên kia đi.” Ngô Mặc lại cắm Cúc Hoa Đao vào thắt lưng chiến thuật phía sau, nhận lấy đại đao của đồng đội lắc lắc, hài lòng nói: “Không tệ, gia đây trước tiên giúp mày khai quang, lát nữa trả lại.” Đồng đội gật đầu, lùi về phía sau, không dám nói thêm.

Ngô Mặc giờ đây không còn do dự nữa.

Tay nâng dao lên rồi chém xuống, “tiên nhân” của cổ thi đã được bảo tồn mấy nghìn năm cứ thế vẫy tay tạm biệt với cơ thể.

Dù đã xem rất nhiều lần, mọi người vẫn có chút không hiểu.

Thằng nhóc Ngô Mặc học chiêu này từ đâu ra thế?

Sao mỗi lần đánh nhau hoặc làm việc, đều nhắm vào “hạ tam lộ” thế này?

Nhưng không thể không thừa nhận một điều.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính trong lòng đồng thời thắt lại, cứ cảm thấy phía dưới lạnh buốt.

“Tú Tú, em quay lưng lại cho tôi.” Ngô Mặc cắt xong mới chậm chạp phản ứng ra, ở đây còn có mấy người con gái nữa.

Hắn không dám chọc Doãn Nam Phong, A Ninh trong lòng hắn là “trai thẳng”, chỉ có Hoắc Tú Tú hiện tại còn coi là con gái.

Vì vậy hắn lạnh mặt chỉ vào Hoắc Tú Tú nói: “Con gái con đứa, sao cái gì cũng tò mò thế?

Thứ này em có thể xem sao?

Hơn nữa, nếu đây là trai đẹp, em nhìn hai cái cũng không lỗ, cái thứ xấu xí thế này, em không sợ mọc lẹo mắt sao?” “Đâu phải chỉ có mình em xem.” Hoắc Tú Tú vừa xoay người vừa lẩm bẩm: “Tiểu Mặc ca ca chỉ biết bắt nạt em.” Hiện giờ cô bé và Ngô Mặc quan hệ cực tốt, nói chuyện cũng không khách sáo.

Tuân theo nguyên tắc có gì nói nấy, đẩy Doãn Nam Phong và A Ninh ra ngoài.

“Em hiểu cái quái gì.” Ngô Mặc nghe rõ Hoắc Tú Tú nói gì xong, lập tức phản bác: “Chị tôi thì không ham trai đẹp, A Ninh thì là ‘trai thẳng’, đừng nói cái thứ này, một đống đàn ông đứng xếp hàng trước mặt họ, họ cũng chả có phản ứng gì đâu.” Doãn Nam Phong: “...” A Ninh: “...” A Ninh thực sự không nhịn nổi Ngô Mặc, xoay người đối mặt với Doãn Nam Phong, nghiêm túc hỏi: “Doãn lão bản, tôi thật sự tò mò, ngài không đánh chết hắn, thật sự là vì tình chị em sâu đậm sao?” “Ừm, để tôi nghĩ xem.” Doãn Nam Phong xoa xoa thái dương, trầm ngâm một lát, mở miệng nói: “Cô nói vậy, tôi đột nhiên rất muốn cắt đứt mối quan hệ này.” Hai vị nữ cường nhân hiếm hoi trong Đạo Mộ Bút Ký nhìn nhau một cái, nhất thời có chút cảm giác “anh hùng gặp anh hùng”.

Ngô Mặc lúc này vẫn chưa biết, chỉ vì cái vẻ “khốn nạn” của hắn, tương lai lại tăng thêm cho Doãn Nam Phong một người trợ thủ mới.

Hắn dùng dao bới vài cái, không phát hiện bất kỳ điều bất thường nào.

Hắn ngẩng đầu nhìn Vương Bàn Tử nói: “Anh, người ta đều nói đàn ông là động vật của nửa thân dưới, nhìn thế này thì cũng không chính xác, ít nhất ở đây thì không thể hiện ra.” “Ách.” Vương Bàn Tử đen cả mặt.

Ngay cả Vương Bàn Tử bình thường miệng lưỡi sắc sảo như suối chảy, nhất thời cũng không biết nên tiếp lời này thế nào.

Ngô Mặc cũng không phải đang nói đùa.

Hắn thật sự rất muốn biết, những bộ cổ thi này rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao trước đây sau khi năm con quỷ kia phát ra âm thanh, chúng lại như tiêm doping mà ào ào nhảy từ hang đá xuống.

Kiểu này thì ai biết là xác chết vùng dậy, ai không biết còn tưởng chúng xuống đây cướp tiền nữa chứ.

“Anh em, hay là đi tìm cơ quan với anh đi.” Vương Bàn Tử mặt hơi cứng đờ, vươn tay nhận lấy con dao trong tay Ngô Mặc, tiện tay ném xuống đất, chỉ về phía tế đàn nói: “Chúng ta vẫn nên tranh thủ rời khỏi đây thì hơn, xong việc sớm thì ra ngoài sớm, em nói đúng không?” “Bàn ca, đừng làm loạn.” Ngô Mặc gạt tay Vương Bàn Tử ra, lắc đầu nói: “Đây là chuyện rất nghiêm túc, anh có từng nghĩ qua chưa, nếu không tìm ra nguyên nhân, chúng ta tiếp tục đi xuống, vạn nhất gặp phải thứ gì đó, có khi nào cũng sẽ bị cổ thần kia khống chế giống mấy bộ cổ thi này không?” Nghe Ngô Mặc nói vậy, những người khác cũng phản ứng lại.

Nơi này chỗ nào cũng kỳ lạ, hoàn toàn khác với phong cách của những địa cung khác, nói không chừng phía sau thật sự có khả năng xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng khi mấy người chuyển ánh mắt về phía bộ cổ thi tả tơi kia, nhìn thấy một số bộ phận của nó đã bị cắt nát bươm, vẫn không kìm được mà có chút đồng cảm với bộ cổ thi này.

Vị này trước khi chết có lẽ đã chịu không ít tội, sau khi chết lại bị giam hãm nghìn năm, cuối cùng còn bị “cắt rễ”.

Nghĩ mà xem, khó khăn lắm mới được đầu thai làm người một lần, chuyện hạnh phúc chẳng bao nhiêu, chuyện xui xẻo thì một đống, thật sự quá bi thảm.

Mấy người lại lần nữa ngồi xổm quanh cổ thi.

Để đề phòng Ngô Mặc lại làm ra hành động bất ngờ nào đó, lần này Trương Khởi Linh không đợi mọi người mở miệng nói chuyện, trực tiếp dứt khoát ra tay, thẳng thừng chạm vào đầu cổ thi.

Thế nhưng anh ta nhanh, Ngô Mặc phản ứng cũng không chậm.

Mắt thấy tay anh ta sắp chạm vào cổ thi, Ngô Mặc vươn tay phải “bộp” một tiếng gạt tay Trương Khởi Linh ra.

Động tác của Trương Khởi Linh đang thực hiện được một nửa thì bị buộc phải dừng lại.

Thân thể anh ta chợt cứng đờ, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Ngô Mặc, dường như muốn hỏi tại sao?

“Nói với anh mấy lần rồi, đừng có động một tí là dùng tay động chạm, không thấy bẩn sao?” Ngô Mặc lật mí mắt liếc Trương Khởi Linh một cái, bất đắc dĩ nói: “Chúng ta chú ý chút vệ sinh cá nhân có được không?” Trong lúc nói chuyện, hắn bỏ ba lô xuống, từ bên trong lấy ra hai đôi găng tay dùng một lần.

Sau đó đưa tay ra sau thắt lưng mò vài cái, một cái dùi sắt dài nửa tấc và một cái búa sắt nhỏ thoắt cái xuất hiện trong tay.

“Tiểu Ninh tử, qua đây giúp một tay.” Ngô Mặc ném một đôi găng tay vào lòng A Ninh.

Hắn vừa đeo chiếc găng tay còn lại, vừa mở miệng nói: “Cô giữ chặt phần đầu đừng động, hai anh em mình hôm nay giúp nó ‘khai biều’, thứ này bị bịt kín hơn nghìn năm rồi, cũng nên cho nó hít thở chút không khí trong lành.” Lời vừa dứt, mấy ánh mắt đồng tình đều tập trung vào A Ninh.

Họ xem ra đã hiểu, Ngô Mặc đâu chỉ là không coi A Ninh là con gái, đây thuần túy là coi cô ấy như con lừa mà dùng chứ gì.

“Ngô Mặc, tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu.” A Ninh không đeo găng tay, hít sâu một hơi, cố nén giận nhìn Ngô Mặc nói: “Lão nương đây có phải có thù oán gì với cậu không?

Cậu định cứ lôi tôi ra hãm hại mãi không dứt hay sao?” “Lời này nói ra, anh em mình chẳng phải quan hệ thân thiết sao, nếu không cô có thể không tìm người khác, mà trực tiếp tìm tôi à?

Đúng không?

Điều này chứng tỏ hai anh em mình có duyên, hơn nữa, cô trừ việc thiếu đi vài linh kiện, thì cũng chẳng khác gì đàn ông, nên đừng quá để ý những chuyện này.

Tôi còn chẳng coi cô là con gái, cô cũng đừng quá để ý mấy chuyện này.” Ngô Mặc cười ha ha, đằng sau nụ cười đó căn bản không để lời A Ninh vào tai.

Nhưng lời nói ra lại như kim thép, đâm thẳng vào tim A Ninh.

Trong khoảnh khắc, sự đồng tình của Doãn Nam Phong dành cho A Ninh, đã sắp biến thành thực chất.

Hơn nữa còn có suy đoán nhất định về tài năng “đấu võ mồm” của Ngô Mặc, thằng bé này e rằng không phải từ nhỏ đã bị người ta đánh cho ra như vậy sao?

Ngô Mặc liếc nhìn cổ thi, ngẩng đầu nói với A Ninh: “Thôi được rồi, thời gian gấp gáp, đừng lề mề mấy chuyện vớ vẩn này nữa, qua đây giúp một tay.” A Ninh lúc này chỉ có một suy nghĩ.

Lúc đầu mình có phải bị lừa đá vào đầu không?

Sao lại rước phải cái tên khốn nạn này chứ?

Không bị hắn đạp thì cũng bị hắn hãm hại, mình với hắn có phải là “tám chữ” không hợp nhau không?

Cô ta thật sự muốn đánh Ngô Mặc một trận tơi bời rồi phủi tay bỏ đi, nhưng vừa nghĩ đến võ lực của tên khốn này cực cao.

Đến lúc đó đừng nói là mình, thêm mấy anh em kia e rằng cũng không đủ để hắn “hốt trọn ổ”.

Chỉ đành cưỡng chế áp xuống lửa giận, cam chịu số phận đeo găng tay, giữ chặt phần đầu của xác khô.

“Đến đây nào, tiểu gia giúp mày thông hơi.” Ngô Mặc đặt dùi sắt vào đầu cổ thi, giơ búa lên dốc sức gõ xuống một cái.

Chỉ nghe tiếng “phốc xuy” một cái, dùi sắt hoàn hảo cắm vào đầu cổ thi.

Kiểu này thì đâu phải là giải phẫu thi thể, rõ ràng là làm việc ở công trường.

Cùng lúc đó, khóe mắt Giải Ngữ Hoa và mấy người khác đồng loạt giật giật, ngay cả Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ.

Ngô Mặc ra tay không hề mơ hồ.

Chương 528

Hắn sau khi cạy nắp sọ cổ thi ra, dùng dùi sắt bới vài cái bên trong.

Ngay sau đó hai mắt chợt ngưng lại, chỉ vào hộp sọ cổ thi, trầm giọng nói: “Quả nhiên không ngoài dự liệu, bên trong này thật sự có thứ.” Mọi người theo hướng tay hắn chỉ mà nhìn tới.

Chỉ thấy phía trên nắp sọ cổ thi, khảm vào một vật có kích thước bằng quả cầu thủy tinh.

Ngô Mặc trực tiếp dùng tay lấy vật đó xuống.

Một viên châu tròn màu đỏ máu, xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Dùng đèn pin chiếu vào, bên trong lờ mờ lộ ra vài sợi tơ đen.

Điều kỳ lạ hơn là, những sợi tơ này tạo thành hình dạng một đôi cánh.

Hơn nữa những sợi tơ đen dường như đang chuyển động chậm rãi.

Tổng thể mang đến cho người ta một cảm giác tà khí ngút trời.

Ngô Mặc suy nghĩ một lát, nhưng vẫn không tìm thấy trong đầu bất kỳ ghi chép nào liên quan đến loại châu này.

Hắn đưa viên châu đến trước mặt Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính, nghi hoặc nói: “Hai người đã từng thấy thứ này chưa?” Trương Khởi Linh vừa định cầm viên châu vào tay.

Chợt nhớ đến Ngô Mặc nói anh ta không giữ vệ sinh, tay vươn ra được một nửa lại dừng lại.

Hắc Nhãn Kính cũng do dự một chút.

Tuy nói hắn không để ý Ngô Mặc đánh hắn.

Dù sao tình cảm đều là được "đạp" mà ra, đánh càng sâu, hai người càng gần gũi.

Nhưng cứ để tên Ách Ba kia chiếm tiện nghi, điểm này hắn không chịu.

Hai người nhìn viên châu trên tay Ngô Mặc mà quan sát.

Khoảng thời gian một chén trà, hai người nhìn nhau, trong lòng đã hiểu rõ.

Giải Ngữ Hoa ngồi đối diện Ngô Mặc, cũng nhìn rõ tình trạng viên châu, trong lòng cũng có một chút suy đoán. 44.

Hắc Nhãn Kính tiên phong mở miệng, giải thích: "Viên châu này e rằng là lợi dụng huyết dịch của cổ thi, trải qua một loại bí thuật nào đó mà ngưng luyện thành.

Còn về những sợi tơ đen bên trong, theo tôi suy đoán thì chắc là người của vương quốc La Sát đã lấy được từ chỗ cổ thần.

Cổ thần phía dưới lợi dụng thứ này có thể tạo ra liên hệ với những bộ cổ thi đó, cảm nhận được lời triệu hồi của chúng." Hắc Nhãn Kính thao thao bất tuyệt nói rất nhiều.

Giải thích tỉ mỉ, thái độ kiên nhẫn, nghe mà Ngô Tà chỉ muốn đánh hắn một trận.

Tên khốn này rõ ràng là hai tiêu chuẩn.

Đối xử với em trai mình và đối xử với mình, đơn giản là khác nhau một trời một vực.

Ngô Mặc không nói gì, rất kiên nhẫn nghe Hắc Nhãn Kính thuật lại.

Cho đến khi Hắc Nhãn Kính kết thúc câu chuyện, Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêm túc nói: "Kính ca, những điều anh nói này có bằng chứng gì không?” “Không có.” Hắc Nhãn Kính rất thành thật, nhún vai, cười nói: “Đây là suy đoán của tôi và Ách Ba, còn cụ thể có phải như vậy không, chúng ta cũng không thể khẳng định.” “Nga!” Ngô Mặc gật đầu, ngay sau đó bừng tỉnh nói: “Cũng có nghĩa là, nãy giờ anh nói một đống, toàn là nói nhảm đúng không?” Không đợi Hắc Nhãn Kính biện giải, Ngô Mặc lập tức cảm thán: “Già rồi thật tốt, sau này tôi già rồi cũng nói nhảm lung tung, dù sao cũng chẳng ai biết thật giả.” Biểu cảm trên mặt Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh cứng đờ lại.

Doãn Nam Phong lần này thật sự không kìm được, trực tiếp bật cười thành tiếng.

Ngay sau đó lại cảm thấy như vậy có vẻ không hay, lập tức quay người lại, chỉ thấy vai cô ta rung lên bần bật, rõ ràng là đang bịt miệng nhịn cười.

Giải Ngữ Hoa lén lút đặt tay phải ra sau lưng.

Anh ta véo mình một cái thật mạnh, lúc này mới khống chế được biểu cảm trên mặt, không để lộ vẻ khác lạ trước mặt mọi người, nhưng trong mắt lại tràn đầy ý cười.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì quan tâm gì chứ?

Hai người cười ngả nghiêng ngả ngửa.

Tiếng cười khoa trương không kém gì tiếng thở hổn hển trong miệng Ngũ Quỷ vừa nãy, nhìn cái điệu đập đùi đó, hoàn toàn là không nể mặt hai vị “lão nhân trăm tuổi” chút nào.

Trong đó Ngô Tà đặc biệt vui vẻ.

Trong mắt anh, em trai nói như vậy rõ ràng là giúp mình xả giận, ai bảo tên Hạt Tử chết tiệt kia cứ có cơ hội là bắt nạt mình chứ?

A Ninh trong nháy mắt cảm thấy cân bằng trong lòng.

Hóa ra cái thằng khốn Ngô Mặc này, ngược lại cũng không phải cố ý nhắm vào mình.

Hắn ta chỉ là đầu óc không được tốt, đi đâu cũng xả súng lung tung.

Ngô Mặc nhìn bóng lưng Doãn Nam Phong có chút khó hiểu, mình chẳng qua là nói mấy câu thật lòng thôi mà?

Đến mức cười như thằng điên vậy sao?

Thấy đại ca nhà mình và Bàn ca cười mãi không dứt, Ngô Mặc vội vàng ngăn hai người lại, "Tôi nói hai vị ca ca, hai người không sợ bị nước bọt sặc chết à, có gì mà buồn cười chứ, vẫn nên làm chuyện chính đi." Giờ đây, mọi người đều có phản ứng dị ứng với hai chữ "chuyện chính" trong miệng hắn.

Hễ hắn thốt ra câu này, phía dưới không chừng lại làm ra chuyện gì đó phá vỡ tam quan, hoặc là lại nghĩ ra phương án kỳ quái nào đó.

Ngô Mặc quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, mở miệng nói: "Mấy cái xác cổ này để ở đây chính là tai họa, vạn nhất chúng ta vừa đi, nó liền theo sau thì sao?

Thứ này không sợ nguyền rủa không sợ đánh, đúng là một đội quân sinh lực dồi dào, đến lúc đó trước sau đều bị tấn công, rất dễ tổn thất nặng nề." Vương Bàn Tử lau nước mắt vì cười ra, hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại biểu cảm trên mặt rồi hỏi: "Huynh đệ, ý của cậu là tiêu diệt chúng nó à?" "Cái đó là tất nhiên." Ngô Mặc nhìn từng người trên mặt họ một lượt, ra lệnh: "Ca, anh với Lão Trương đi tìm cơ quan." "Anh có dị năng đặc biệt, cơ quan nhìn thấy anh là phải chào, còn Lão Trương thì phản ứng nhanh, sức tay đủ, xách anh như xách con gà con vậy, gặp nguy hiểm cũng kịp thời ứng phó, như vậy em cũng yên tâm." "Hơn nữa tục ngữ nói hay lắm, tình, khụ khụ khụ, cái gì mà kết hợp làm việc không mệt, đi đi." "Được rồi, vậy anh với

Tiểu Ca đi qua đó.” Ngô Tà đáp một tiếng, đứng dậy kéo tay Trương Khởi Linh đi về phía tế đài.

Trong đầu anh đã tự động bỏ qua những chuyện lộn xộn trong lời nói của Ngô Mặc.

Hiện tại trong lòng chỉ có một suy nghĩ, em trai cần mình, vậy mình là anh trai thì phải ra sức.

Còn những lời thằng em nói?

Có gì mà phải để ý.

Thằng bé thích nói đùa, mình là anh trai, nghe rồi cười cho qua chuyện là được rồi, hà tất phải để trong lòng?

Ngô Mặc quay sang Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính, do dự một lát rồi nói: “Hoa ca, anh hay là đi cùng Kính ca một nhóm đi?

Em đột nhiên phát hiện một vấn đề, hai anh không để ý thấy một chuyện sao?” Nói đến đây, Ngô Mặc dừng lại một chút, suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Em cứ cảm thấy hai anh cũng ăn ý lắm, hay là hai anh thử hợp tác xem sao?

Em thật sự thấy không có vấn đề gì cả.” Vừa dứt lời, hai giọng nói đồng thời vang lên.

“Tôi đi làm đây.” “À, tôi nghĩ một lát, bên phải hình như có chút vấn đề.” Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cả hai người động tác chỉnh tề thống nhất.

Đứng thẳng người dậy, giả vờ như không có chuyện gì, một người lao về bên trái hang động, một người lao về bên phải hang động, với tốc độ cực nhanh đi về phía vách đá.

Sợ rằng chậm một bước, sẽ bị Ngô Mặc dùng dây thừng trói lại.

Ngô Mặc nhìn bóng lưng hai người rời đi, trầm mặc hồi lâu, quay đầu nhìn Vương Bàn Tử ngơ ngác nói: “Bàn ca, em nói sai sao?

Anh xem hai người họ có phải rất ăn ý không?” Chủ đề này quả thực là câu hỏi chết người.

Vương Bàn Tử trả lời thế nào cũng có vấn đề, dứt khoát cứng rắn chuyển chủ đề nói: “Mấy người khác đều đi làm rồi, cậu xem Bàn ca có thể làm gì?

Cậu nói đi, Bàn ca đều nghe cậu.” Nhắc đến chuyện chính, Ngô Mặc lập tức lấy lại tinh thần.

Hắn trước tiên vẫy tay với Doãn Nam Phong nói: “Chị, chị đi làm việc của mình đi, chỗ này không cần chị đâu, chị ở đây vướng chân quá.” “Được thôi, cái thằng ranh con này.” Doãn Nam Phong lườm một cái, đứng dậy hậm hực rời khỏi đó.

Cô ta sợ đợi thêm một lát, sẽ không nhịn được mà đánh cho thằng nhóc thối này một trận.

A Ninh đã từ bỏ vùng vẫy rồi.

Cô ta coi như đã hiểu, Ngô Mặc đây là nhắm vào mình, việc bẩn việc khó gì hắn cũng lôi mình vào, cứ sợ mình làm ít đi một chút.

A Ninh nghĩ đến đây, âm thầm liếc Ngô Mặc một cái.

Trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ mình ngày xưa đã đào mộ tổ nhà họ Ngô sao?

Nếu không thì sao cái thằng khốn này lại như có thù tám đời với mình vậy?

Ngô Mặc quả thực không làm A Ninh thất vọng.

Hắn dẫn theo Vương Bàn Tử và A Ninh, lại gọi thêm ba đồng đội nữa.

Sáu người họ như bầy châu chấu tràn qua, cắt đầu từng cái xác cổ trong hang.

Chương 529

Nếu không phải cửa động bị Đá Đoạn Long phong kín, hắn thậm chí có thể dùng một mồi lửa biến tất cả những xác cổ này thành tro bụi.

Cái việc chặt đầu đó đâu dễ làm như vậy?

Mấy trăm cái xác cổ ở đây suýt nữa làm sáu người kiệt sức.

Để cổ vũ mấy người kia.

Ngô Mặc vừa hát bài “Nhổ củ cải”, vừa dùng dao chặt đầu.

Giọng hát của hắn độc đáo lạ thường, năm người còn lại nghe mà tức đến mức không dám nói gì, chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ, hy vọng sớm hoàn thành nhiệm vụ.

Ngô Mặc thấy hiệu quả không tồi, càng hát càng hăng.

Cứ như vậy, tạo thành một cục diện làm việc rất tốt.

Hắn bên này bận rộn không ngừng, Ngô Tà bên kia cũng quả nhiên không phụ sự phó thác, có phát hiện mới.

Ngay khi anh đang nghe Ngô Mặc hát bài “Nhổ củ cải”, không cẩn thận bị một cái bình đá trên đất vấp ngã.

Cả người như hổ đói vồ mồi, đâm sầm vào một tảng đá không bắt mắt ở góc tế đài.

Ngay sau đó, cả hang động truyền đến một trận tiếng xích sắt kéo lê.

Mọi người đều nắm chặt vũ khí, cảnh giác hẳn lên, dường như có vũ khí trong tay là có thể trấn áp nỗi sợ hãi trong lòng.

Ngô Tà cũng sững sờ, cứng đờ người không động đậy.

Trương Khởi Linh mắt nhanh tay lẹ, bước lên một bước, tay trái trực tiếp nhấc bổng anh lên.

Tay phải nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, ánh mắt chết chóc nhìn chằm chằm về phía tế đài.

Đủ năm phút trôi qua.

Thì nghe thấy một tiếng “oành”, ngay sau đó phía dưới tế đài đột nhiên xuất hiện một lối đi.

Mọi người vội vàng vây lại, cầm đèn pin chiếu vào bên trong.

Chỉ thấy trong lối đi là những bậc thang dài, đều được làm bằng đá xanh, uốn lượn kéo dài xuống dưới, không biết dẫn đến đâu.

“Vãi chưởng.” Biểu cảm kinh ngạc trên mặt Ngô Mặc sớm đã vượt quá lời nói.

Hắn quay người nhìn Ngô Tà, cảm thán nói: “Ca, anh quả nhiên là chiếc chìa khóa vạn năng di động, quá đỉnh luôn, anh làm thế nào mà ngã một cái là đụng trúng cơ quan vậy?” “Anh cũng không biết nữa.” Ngô Tà cũng ngơ ngác.

Nhưng lúc này nghe Ngô Mặc nói như vậy, trong khoảnh khắc anh cũng cảm thấy mình khá đỉnh, lẩm bẩm nói: “Cái này chắc cũng coi là một loại thiên phú đi.” Ngô Mặc dời tầm mắt khỏi cửa lối đi, quay đầu giơ ngón cái lên với Ngô Tà, từ tận đáy lòng tán thán: “Ca, anh mãi mãi là thần tượng của em, không có một ai khác.” Ngô Tà nghe lời khen thật lòng của thằng em, lập tức thẳng lưng, trên mặt lộ ra vẻ tự hào.

Lần đầu tiên anh cảm thấy cái thể chất xui xẻo của mình cũng không phải vô dụng, ít nhất vào lúc nguy cấp có thể tìm ra một lối đi mới cho mọi người.

“Tam gia.” Phan Tử đứng sau Ngô Tam Tỉnh, thấy cảnh này, hạ thấp giọng nói: “Ngài trước đây hay lo cho Tiểu Tam gia, nói cậu ấy quá tà tính, xuống mộ là gặp vấn đề, giờ nhìn thế này, ngược lại cũng không phải chuyện xấu đúng không?” “Cũng như Mặc thiếu nói đó, năng lực này đỉnh chóp quá đi, có câu tục ngữ nói là gì nhỉ?” Phan Tử gãi gãi đầu, vắt óc suy nghĩ một lúc, “À, đúng rồi, cái câu ‘Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn’ (Trong bóng liễu hoa nở lại thấy một thôn), đúng, chính là cách nói đó.” “Với lại, tôi cứ cảm thấy Mặc thiếu và Tiểu Tam gia quả thật là anh em trời sinh, cái thái độ yêu thương nhau thế này, yêu ma quỷ quái gì trước mặt họ cũng chẳng làm gì được.” Ngô Tam Tỉnh nghe mà mũi suýt nữa tức cong, cái mẹ kiếp này nói cái gì vậy?

Mình nhớ trước đây Phan Tử là một người trầm ổn biết bao?

Ít lời không nói, mọi việc đều làm, giờ sao lại như cái mồm tép vậy?

Giải Liên Hoàn cái thằng ranh con đó, con cháu thì không quản được, cấp dưới thì không hiểu rõ, suốt ngày còn làm được chuyện gì ra hồn không?

Ngô Tam Tỉnh nghĩ đến đây, cố nén giận, liếc xéo Phan Tử một cái, nghiêm mặt nói: “Phan Tử, sau khi ra khỏi đây, cậu đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe thật kỹ, đặc biệt là kiểm tra trọng điểm mắt và đầu, có vấn đề gì thì có thể xử lý sớm.” “Hả?” Phan Tử mù mịt, không hiểu Tam gia có ý gì?

Mình khen hai vị thiếu gia cũng không đúng sao?

Chẳng lẽ Tam gia ghen tỵ với vận may này của Tiểu Tam gia?

Thật là kỳ lạ.

Kể từ sau khi trở về từ chuyến đi đến căn nhà cũ, Tam gia luôn vô cớ nổi nóng.

Chẳng lẽ lúc đó ở nhà cũ đã xảy ra chuyện gì sao?

Cũng không đúng.

Mình nhớ lúc đó Tam gia là đi ra bình thường mà.

Cũng không thiếu tay thiếu chân hay mông ass gì cả, nhìn cái dáng vẻ đó không giống bị Nhị gia đánh mà?

Không ai quan tâm Phan Tử đang nghĩ gì, bởi vì sự chú ý của mọi người đều bị lối đi đột ngột xuất hiện thu hút.

Chỗ này không phải nơi ở lâu.

Ngô Mặc lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn một cái rồi nói: “Được rồi, là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi, đã có lối vào, mặc kệ phía trước có yêu ma quỷ quái gì không, cứ đi thẳng là được.” Do Ngô Mặc bị thương, mấy người anh em có nói gì cũng không đồng ý để hắn đi đầu.

Nhưng Ngô Mặc lại không yên tâm để anh em làm chuột bạch dò đường.

Để ngăn chặn mấy tên này lợi dụng lúc mình không chú ý, dẫn đầu đi vào hang.

Ngô Mặc đứng ngay phía trước cửa động, chặn kín lối vào.

Mọi người nhất thời đều đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Ngô Tà kéo tay hắn không buông, khuyên giải hết lời: “Em bị thương rồi, đừng đi phía trước nữa, vả lại cơ quan này đều là chúng ta tìm thấy, công việc còn lại nên giao cho người khác đi chứ.” Ngô Mặc suy nghĩ một lát, Lão Ca nói cũng rất có lý.

Mấy người của Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn còn sống sót mấy người.

Tuân theo nguyên tắc tận dụng phế vật, vậy cứ để bọn họ đi xuống trước đi.

Hắn nghĩ đến đây, ra hiệu cho Thanh Thanh Mạn.

Hai người khoảng thời gian này thường xuyên hợp tác với nhau, đã có sự ăn ý nhất định.

Thanh Thanh Mạn lập tức hiểu ý, tiện tay chỉ mấy người bảo họ đi vào trước.

Người ai cũng có tâm lý sợ hãi.

Năm người đồng đội dò đường trước đó, không hiểu sao biến thành thứ không ra người không ra quỷ.

Hiện tại nhắc đến dò đường, ai cũng thấy lo lắng trong lòng.

Mọi người cầm vũ khí trong tay, cẩn thận từng li từng tí lần lượt bước vào lối đi.

Đi vào cửa, là một lối đi rất rộng rãi.

Lối đi cứ thế đi xuống.

Mặt đất được lát bằng đá xanh, hai bên vách đá có dấu vết khai thác rõ ràng.

Cứ đi một đoạn, phía trên vách đá lại treo một ngọn đèn dầu thi thể.

Ngọn đèn tạo hình rất đặc biệt.

Không giống như những hình ảnh mỹ nhân ngư trước đó, mà lại là từng cái đầu người trọc lóc.

Vương Bàn Tử, A Ninh cùng với ba đồng đội kia, vừa nãy đã chặt rất nhiều đầu người.

Hiện tại nhìn thấy những ngọn đèn đầu người này, điều đầu tiên trong đầu họ nghĩ đến chính là bài hát “Nhổ củ cải” của Ngô Mặc.

Mấy người không hẹn mà cùng lắc đầu, muốn vứt bỏ giọng hát khó quên đó ra khỏi đầu.

Lối đi được xây dựng trong lòng núi.

Trải qua hàng ngàn năm, càng đi sâu vào bên trong độ ẩm càng lớn.

“Ca, anh nói mấy người cổ đại này rốt cuộc nghĩ gì vậy?” Ngô Mặc áp sát Ngô Tà, nói nhỏ: “Từng người trước khi chết hận không thể lập tức lên trời, nhưng sau khi chết lại chôn chỗ nào sâu thì chôn chỗ đó, cái này chẳng phải mâu thuẫn sao?” “Người xưa quan niệm nhập thổ vi an, họ phân biệt thi thể và linh hồn, lên trời là linh hồn, còn thi thể của mình sẽ nằm yên trong mộ phần.” Ngô Tà mỉm cười giải thích: “Em quên sao, Nữ Oa tạo người chẳng phải dùng đất sét à?

Cho nên người xưa cho rằng đất mẹ nuôi dưỡng vạn vật sinh linh, cực kỳ sùng bái đất đai.” Hai anh em vừa nói chuyện nhỏ, vừa đi về phía trước.

Không khí hòa thuận như vậy, khiến Hắc Nhãn Kính nhìn mà đỏ mắt không thôi.

Anh ta mấy lần ba lượt muốn xen vào, nhưng Ngô Tà căn bản không cho anh ta cơ hội.

Cứ thấy anh ta thò đầu ra, lập tức kéo Ngô Mặc đi nhanh hai bước.

Hắc Nhãn Kính hận đến ngứa cả răng, nhưng lại không dám trước mặt Ngô Mặc mà đánh Ngô Tà một trận.

Chương 530

Chỉ đành ấm ức, như một cô vợ nhỏ đi theo sau hai người.

Dọc theo lối đi, cứ thế đi xuống khoảng hai tiếng đồng hồ.

Ngô Mặc áng chừng một chút, bọn họ hiện tại đại khái đang ở vị trí giữa núi Thương Long.

Vừa qua một góc cua, trước mắt đột nhiên xuất hiện hai cánh cửa đá xanh hé mở.

Hai bên cánh cửa đều có một tượng đồng La Sát cầm vũ khí nhe nanh múa vuốt.

Mặt quỷ xấu xí, hung tợn.

Theo lời Ngô Mặc mà nói, thì nó xấu đến mức nào thì điêu khắc đúng như vậy.

Cũng không biết người của cổ quốc La Sát là thật sự trông như vậy, hay là thẩm mỹ bất thường?

Xuyên qua khe hở của cánh cửa đá xanh hé mở, mọi người kinh ngạc phát hiện bên trong cửa dường như có ánh sáng.

Đi đến đây, phía trước lại chỉ có một lối ra duy nhất này, không vào cũng không được.

Mấy đồng đội rất cẩn thận rón rén đến bên cạnh cửa đá.

Kiểm tra kỹ lưỡng một chút, xác nhận không có cơ quan gì.

Lúc này mới dùng vai chống vào cửa đá, dùng sức đẩy.

Chỉ nghe thấy một trận tiếng “kẽo kẹt kẽo kẹt” của răng rụng cũ vang lên, hai cánh cửa đá xanh bị đẩy ra.

Sau khi cửa được đẩy ra, tình hình bên trong quả thực làm chói mắt mọi người.

Cả đại điện được xây dựng cực kỳ xa hoa.

Tám cây cột trong đại điện toàn thân màu vàng, trông như được sơn vàng bề mặt.

Từng viên dạ minh châu, như những con mắt được khảm trên đỉnh chính của đại điện.

Trên mặt đất chính giữa đại điện, ngọc khí châu báu trang sức chất thành núi.

Trong các góc xung quanh đại điện, bày đầy những bức tượng mỹ nữ La Sát được chế tác từ vàng ngọc.

Những thứ này vẫn chưa là gì.

Trên vị trí chủ yếu phía trước đại điện, có một chiếc giường, phía trên nằm nghiêng một mỹ nữ đeo khăn che mặt.

“Trời đất ơi, phát tài rồi!” “Đúng vậy, đúng vậy, nhiều đồ tốt như vậy, chúng ta cũng không coi là đến chuyến này vô ích.” Những người tham gia chuyến đi lạt ma này, nhìn thấy cảnh tượng kim bích huy hoàng trước mắt.

Từng người từng người như thể đã tiêm thuốc kích thích, nước dãi đều sắp chảy ra rồi.

Ngô Mặc nghe rõ tiếng nuốt nước bọt của không ít người.

Những người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đồng đội nhà họ Ngô, và đồng đội nhà họ Giải thì còn đỡ hơn một chút.

Có ba vị đại lão bản trấn giữ, họ vẫn có thể tạm thời kiểm soát cảm xúc.

Những người còn lại thì mắt đỏ ngầu, như phát điên lao vào giữa đại điện.

Giả sử Ngô Mặc lúc mới đến đây, e rằng cũng sẽ như những người này mà bất chấp xông lên.

Dù sao phú quý vẫn phải tìm trong hiểm nguy.

Nghèo lâu như vậy, ai mà không muốn sống cuộc sống giàu sang chứ?

Tuy nhiên hiện tại đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hơn nữa trong không gian của hắn cũng không thiếu đồ tốt.

Hắn đã dần dần có thể kiểm soát cảm xúc kích động của mình, và đôi tay run rẩy kia.

Hơn nữa, cổ quốc La Sát khắp nơi đều kỳ quái.

Đột nhiên xuất hiện một đại điện xa hoa như vậy, khó mà đảm bảo bên trong không có cạm bẫy.

“Huynh đệ, chúng ta có nên không?” Vương Bàn Tử đến gần Ngô Mặc, kéo kéo tay hắn, có chút ngại ngùng nói: “Bàn ca không có ý gì khác, chỉ là muốn nói rằng, mấy thứ này không lấy đi thì chẳng phải để hỏng sao.” “Thằng Bàn Tử chết tiệt, tay mày lại ngứa rồi à?” Ngô Tà lườm Vương Bàn Tử một cái, bực bội nói: “Mày quên à, lần nào cũng vì mày mà chúng ta mới gặp bao nhiêu chuyện xui xẻo đó.” “Hắc, Thiên Chân, lời này nói ra thì không đúng rồi.” Vương Bàn Tử nghe vậy, không vui phản bác: “Bàn gia tôi đây là xuất phát từ ý tốt, mấy thứ này chôn dưới đất lâu như vậy, không lấy ra hóng gió thì chẳng phải lãng phí sao?” “Hơn nữa, cổ quốc La Sát trong chính sử đâu có ghi chép, chúng ta mang mấy thứ này ra ngoài trưng bày, cậu nói giới khảo cổ có chấn động lớn không?” Vương Bàn Tử càng nói càng có lý, ưỡn bụng lên hùng hồn nói: “Theo Bàn gia mà nói, chúng ta đây cũng là làm việc tốt, dù sao hành động lần này cũng được quan phương cho phép, chúng ta cũng coi như nửa vời là thành viên khảo cổ mà." Hắc Nhãn Kính quay đầu liếc hai người một cái, cười như không cười nói: "Hai người đừng có mà 'chó chê mèo lắm lông', cái thể chất của hai người đó, thật sự là hết nói nổi." "Một người đi đâu cũng gặp xác chết, một người chạm vào đâu cũng xảy ra chuyện, cộng thêm cái mồm quạ đen." "Có thể nói thế này, Hắc gia tôi gặp nhiều người như vậy rồi, nhưng loại như hai người các cậu, thật sự là có một không hai." Lời này của anh ta một câu chọc cả hai, khiến Ngô Tà và Vương Bàn Tử tức nghẹn.

Ngô Mặc dịch chân, xích lại gần phía Giải Ngữ Hoa.

Hắn quyết định tránh xa mấy tên trẻ con này, đứng cùng với bọn họ thật mất mặt quá.

Lúc này cả đội ngũ chia thành hai phần.

Một phần đứng bên ngoài cửa đá lặng lẽ nhìn vào bên trong, phần còn lại thì như chó dại ôm lấy vàng bạc mà hôn hít điên cuồng.

Đợi khoảng thời gian một chén trà, mấy đồng đội bên ngoài có chút không nhịn được nữa.

Mấy đồng đội nhà họ Ngô nhìn nhau một cái, đi đến bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, nói nhỏ: "Tam gia, đứng đây nửa ngày rồi, chúng ta có nên vào trong không?

Anh em đều mong chuyến này có thể vớ được chút đồ, ngài xem." Ngô Tam Tỉnh lần này dẫn theo mấy đồng đội, có một số là sau này mới theo về.

Những người này chính là mong muốn theo vị Tam gia này xuống địa cung chuyến này, sau khi trở về túi tiền có thể rủng rỉnh hơn. 45.

Nhưng hiện tại bảo vật nằm ngay trong điện, vị Tam gia này lại không nói gì.

Chỉ để anh em đứng bên ngoài nhìn như mấy thằng ngốc, chẳng phải hơi quá đáng sao?

Ngô Tam Tỉnh trong lòng cười lạnh một tiếng, biết mấy tên này lại tái phát bệnh cũ rồi.

Ông ta không phải loại người mềm lòng.

Đồng đội chủ động tìm chết, ông ta cũng không cần phải ngăn cản, bèn gật đầu đồng ý.

Lần này có người đi đầu rồi.

Hai nhà còn lại cũng không tiện ngăn cản nữa, mọi người lần lượt tiến vào trong đại điện.

Để ngăn ngừa Vương Bàn Tử và Ngô Tà xảy ra bất trắc, Ngô Mặc kề sát hai người họ.

Hắn đặc biệt dặn dò Vương Bàn Tử: “Bàn ca, tình hình ở đây không ổn, anh đừng vội vàng lấy linh tinh.” “Em cứ cảm thấy nơi này đầy rẫy tà khí, không chừng những thứ này đều là ảo giác.” “Không thể nào chứ?” Vương Bàn Tử thu lại chút biểu cảm trên mặt, nghi hoặc nói: “Ảo cảnh thứ này chẳng phải mỗi người nhìn thấy đều khác nhau sao?

Cả đống người này cùng tiến vào một ảo cảnh, chủ mộ phải đỉnh cỡ nào chứ?” “Quỷ mới biết, cẩn thận vẫn hơn.” Không thể không thừa nhận một điều.

Kể từ khi gặp Ngô Mặc, Vương Bàn Tử quả thực cảnh giác hơn rất nhiều, cũng rất nghe lời khuyên.

Điểm quan trọng nhất là, Ngô Mặc thật sự rất hào phóng cho hắn đồ tốt.

Tục ngữ nói hay, trong túi có tiền, lòng không hoảng.

Hắn giờ không phải là một thằng nghèo rớt mồng tơi, tự tin đầy mình, cũng không còn như trước đây cứ thấy gì là vơ vét.

Người vì tiền mà chết, chim vì thức ăn mà vong mạng.

Thấy nhiều thứ như vậy, các đồng đội đều như phát điên.

Họ lao vào đống châu báu, tiện tay vớ một nắm đồ vật rồi nhét vào túi.

Ban đầu những người này vẫn rất có trật tự, mày vơ một nắm tao vơ một nắm.

Không làm phiền nhau, ai cũng không tay không.

Tuy nhiên không bao lâu, tình hình đã thay đổi.

Phải biết rằng bảo bối cũng chia ra cao cấp, trung cấp, thấp cấp.

Mày lấy được đồ tốt, tao lại không muốn vơ đồ xấu, rất nhanh những người này đã nảy sinh mâu thuẫn.

Các đồng đội bắt đầu cãi vã, sau đó lại động đến quyền cước.

Sắc mặt Giải Ngữ Hoa rất lạnh.

Anh ta vốn không muốn quản chuyện này, nhưng ra tay lại là người nhà họ Giải và nhà họ Hoắc.

“Dừng tay.” Giải Ngữ Hoa lạnh giọng quát một tiếng, “Ai không kiểm soát được tay mình nữa, tôi sẽ toại nguyện cho người đó.” Đồng đội nhà họ Giải thấy sắc mặt âm trầm của Hoa gia, trong lòng run rẩy, lùi lại một bước.

Chương 531

Dù trong lòng không cam tâm cũng không dám nói thêm gì.

Đồng đội nhà họ Hoắc lúc này đã sớm đỏ mắt vì tham lam, căn bản không coi Giải Ngữ Hoa ra gì.

Trong đó có một người là do trưởng lão nhà họ Hoắc phái đến.

Người này thân thủ không tệ, đi theo Hoắc Tú Tú một mặt là để giám sát, mặt khác cũng là muốn kiếm chút lợi lộc.

Lúc này bị vàng bạc làm cho mê muội đầu óc, cười lạnh hai tiếng nói, “Hắc hắc, Hoa gia?

Đó là người khác nể mặt cậu, dựa vào danh tiếng nhà họ Giải mà cậu cũng dám nhận à?” “Một thằng không có ba lạng thịt trong quần, đồ ẻo lả, cậu có xứng làm ‘gia’ sao?” Lời hắn còn chưa dứt, chỉ cảm thấy một trận sát khí ập tới.

Chưa kịp đợi hắn phản ứng lại, hai chân đã rời khỏi mặt đất.

Cổ họng bị một đôi bàn tay to như gọng kìm sắt bóp chặt, cả người bị nhấc bổng lên.

Tên đồng đội hai chân đạp loạn xạ, muốn giãy thoát, nhưng không thể nhúc nhích dù chỉ một ly.

Hắn chỉ cảm thấy đôi tay đó càng bóp càng chặt.

Muốn hít một hơi cũng là hy vọng xa vời, sắc mặt dần trở nên tím tái.

Sự cố đột ngột này khiến nhiều người tỉnh dậy khỏi niềm vui sướng.

Họ đều tập trung ánh mắt vào đây.

Lúc này mới chú ý, hóa ra người ra tay lại là vị Mặc gia kia.

Chỉ thấy vị Mặc gia kia sắc mặt âm trầm, tay trái vững vàng nhấc bổng tên đồng đội kia lên, tay phải cầm dao găm.

Toàn thân trên dưới tỏa ra sát khí.

Nhìn chằm chằm tên đồng đội kia với dáng vẻ như đang nhìn người chết.

Ngô Mặc cũng quả thực coi tên đồng đội này là người chết rồi.

Hắn vốn định đi về phía trước xem, rốt cuộc trên giường kia nằm là yêu ma quỷ quái gì?

Nhưng còn chưa kịp đi được mấy bước, đã nghe thấy tên đồng đội nhà họ Hoắc này buông lời bừa bãi.

Giả sử tên đồng đội này chửi là Ngô Mặc chính mình, hắn ngược lại cũng sẽ không tức giận đến thế.

Cùng lắm thì đá cho tên đồng đội một cước, trực tiếp tiễn hắn lên Tây Thiên là xong.

Nhưng hắn ta cố tình chửi Giải Ngữ Hoa, mà ngôn ngữ chửi bới lại là điều Ngô Mặc để tâm nhất trong lòng.

Hắn lúc này thì không nhịn được nữa rồi.

Ngô Mặc ra tay như điện, nhanh hơn cả Giải Ngữ Hoa và những người khác, hung hăng bóp chặt cổ họng tên đồng đội.

Ngô Mặc hai mắt híp lại thành một đường.

Trong mắt bắn ra hàn quang sắc bén, khuôn mặt vốn tuấn mỹ, đẹp trai lúc này lại phủ đầy sương lạnh.

Hắn tay trái giơ tên đồng đội nhà họ Hoắc lên, ấn hắn ta vào cây cột vàng trong đại điện.

Ngô Mặc khóe môi nở nụ cười âm trầm khát máu, từng chữ từng câu chậm rãi nói: “Mày rất có dũng khí đấy nhỉ, những lời mà ông đây cả đời này ghét nghe nhất, toàn bộ đều từ miệng mày nói ra rồi.” “Buông, buông ra.” Sắc mặt tên đồng đội xanh tím, hai chân đạp loạn xạ, hai tay túm lấy tay Ngô Mặc, muốn gạt ra nhưng không dùng được sức.

Ngô Mặc lúc này rõ ràng đang ở trạng thái phẫn nộ tột độ.

Sát khí trên người hắn lan tỏa, không khí xung quanh cũng trở nên lạnh lẽo vài phần.

Mọi người có mặt không ai từng thấy mặt này của hắn.

Hắn lần gần nhất nổi giận như vậy, là trước đó ở kinh đô khi nghe những kẻ đó phỉ báng Giải Ngữ Hoa.

Chỉ là lúc đó hắn ở một mình, Hắc Nhãn Kính và những người khác cũng không có cơ hội thấy mặt này của hắn.

Giải Ngữ Hoa ngây người nhìn bóng lưng Ngô Mặc, nhất thời thân thể cứng đờ tại chỗ, ngay sau đó, sâu trong đáy lòng không ngừng trỗi dậy một luồng hơi ấm.

Mọi người đều nói với anh, anh là quý nhân, chuyên giúp đỡ người khác.

Không ai hỏi anh có mệt không, có nguyện ý làm quý nhân này không?

Nhưng giờ đây người này xuất hiện.

Hắn sẽ không hỏi mình những lời vô dụng đó, chỉ sẽ dùng cách của hắn để đứng ra vì mình, che gió chắn mưa cho mình.

Cơn giận đột ngột của Ngô Mặc khiến cả đại điện chìm trong yên lặng.

Trừ tiếng thở, không ai thì thầm to nhỏ.

Tất cả đều tập trung ánh mắt vào Ngô Mặc và tên đồng đội kia, muốn xem hắn tiếp theo sẽ xử lý thế nào?

Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử mấy người, cảnh giác nhìn xung quanh, sợ có kẻ nào lợi dụng cơ hội ra tay làm tổn thương Ngô Mặc.

Còn về việc có vài người trong lòng nghĩ gì?

Chúng ta tạm thời không xét đến.

Tóm lại trong tự nhiên, sinh vật giống đực ghen tuông là bản năng.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm tên đồng đội trước mặt, cười càng lúc càng rợn người.

“Thật không tồi, tao rất thưởng thức dũng khí của mày, nhưng lại tiếc cho vận may của mày, đã vậy mày thích vàng bạc châu báu ở đây đến thế, vậy thì ở lại đây bầu bạn với chúng nó đi.” “Lão tử đây thì có một thói quen, phàm là chuyện gì cũng tuân theo cổ lễ, có một câu nói cũ là ‘có được ắt có mất’, mày muốn có được nhiều đồ tốt như vậy, thì phải vứt bỏ thứ gì đó trước, như vậy mới giữ được thăng bằng, mày nói có đúng không?” Ngô Mặc nói xong, rút một con dao từ bắp đùi tên đồng đội, lạnh giọng quát: “Chị, phiền chị với A Ninh và Tú Tú quay mặt đi, tên này lớn lên xấu quá, nhìn dễ bị đau mắt hột.” Hắn lặng lẽ đợi một phút.

Lưỡi dao nhắm vào phần dưới của tên đồng đội, bất chấp vẻ mặt đầy kinh hoàng của hắn, một nhát dao cắt phăng cái “ba lạng thịt” của đối phương xuống.

Động tác gọn gàng dứt khoát, đủ để chứng minh tay nghề cắt xẻ của Ngô Mặc lại tiến bộ không ít.

Tên đồng đội đau đến co giật.

Tay Ngô Mặc cực kỳ vững vàng, cứ thế bóp chặt cổ hắn ta không nhúc nhích mảy may.

Chỉ riêng như vậy sao có thể làm hắn hả cơn giận trong lòng.

Một tên đồng đội nhà họ Hoắc mà dám chỉ vào mũi Giải Ngữ Hoa chửi bới như vậy, thì những kẻ tự xưng là ‘gia’ này, ‘ca’ kia, trong lòng sẽ nghĩ gì chứ?

Hoa ca nhà hắn không chấp là vì anh ấy độ lượng, có giáo dưỡng.

Nhưng mình thì không được, mình chính là hẹp hòi, không nghe lọt tai loại lời lẽ này.

Mày đã dám nói, vậy thì xin lỗi, tao cũng dám ra tay diệt cả nhà mày.

Để mày biết thế nào là họa từ miệng mà ra.

Ngô Mặc sợ tên đồng đội bị mình bóp chết, như vậy thì quá dễ dàng cho hắn, hơn nữa hắn cũng muốn “giết gà dọa khỉ”, nhân cơ hội này cảnh cáo những người xung quanh.

Thế là hắn nới lỏng tay ra, để hắn ta hít thở thêm vài hơi.

“Gia, tha, tha cho tôi một mạng đi.” Tiếng đau đớn của tên đồng đội run rẩy, giữa việc mất đi một bộ phận cơ thể và mất mạng, hắn ta vẫn chọn cầu xin, nghiến răng nói: “Tôi, tôi mồm tiện, tôi nói sai rồi.” “Mày không phải mồm tiện, mày là tim mày đã đen rồi.” Ngô Mặc nghiêng đầu, cười gằn nói: “Đen rồi thì phải rửa sạch sẽ, ở đây không có nước, vậy thì dùng máu của mày mà rửa một chút đi.” Hắn nói xong, tay vung dao chém xuống, xoẹt xoẹt hai tiếng, hai tai của tên đồng đội lại lìa khỏi cơ thể.

Vẻ tàn nhẫn này của Ngô Mặc, tạo thành sự đối lập rõ rệt với vẻ ôn hòa nhã nhặn trước đó và trạng thái quậy phá sau này của hắn.

Khiến những người xung quanh nhất thời không rõ, loại nào mới là bộ dạng thật sự của hắn?

Hắn đã nổi máu liều, mặc kệ người khác nhìn hắn thế nào, cứ thế biến tên đồng đội nhà họ Hoắc này thành “người gậy”.

Máu bắn lên khuôn mặt đẹp trai của Ngô Mặc, nhưng biểu cảm của hắn lại không hề có chút biến động nào.

Cứ như đó không phải máu, chỉ là một trận mưa bình thường.

Thấy tên đồng đội chỉ còn thoi thóp một hơi, Ngô Mặc mở miệng nói: “Thằng nhóc con, trách thì trách mày mọc ra một cái mồm thối, kiếp sau trước khi đầu thai, đừng quên chào hỏi Diêm Vương gia một tiếng, tốt nhất là đầu thai làm thằng câm, nếu không lão tử mà gặp mày, vẫn sẽ tiễn mày vào luân hồi nữa.” Vừa dứt lời, con dao lớn trong tay hắn nhắm thẳng ngực tên đồng đội mà đâm mạnh một nhát.

Sức tay và khí lực của hắn, trực tiếp cắm tên đồng đội như miếng thịt xiên, treo lơ lửng trên cây cột.

Ngô Mặc làm xong việc trong tay, quay đầu quét mắt nhìn những người còn lại, đặc biệt là mấy tên đồng đội còn lại của nhà họ Hoắc.

Hắn phủi phủi quần áo, biểu cảm trên mặt nhanh chóng điều chỉnh trở lại dáng vẻ nho nhã ban đầu.

Trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ, mở miệng nói: “Còn ai thấy sống quá mệt mỏi, muốn đi thăm Địa phủ một vòng không?

Chương 532

Tôi không ngại làm người tốt tiễn các vị một đoạn đâu.” Phàm là người bị hắn nhìn thấy, đều không tự chủ được lùi lại nửa bước, nuốt nước bọt.

Dao dính máu không đáng sợ, đáng sợ chính là loại người như Ngô Mặc.

Tên này vừa nãy hành động đâu có giống loài người?

Thủ đoạn tàn độc đó, còn đáng sợ hơn cả quỷ dữ bò ra từ địa ngục để báo thù.

Đặc biệt là hiện tại hắn lại khôi phục thành dáng vẻ ôn hòa nhã nhặn, thật sự mẹ kiếp quá hành hạ người khác.

Doãn Nam Phong cũng không ít kinh ngạc.

Cô ta thật sự không ngờ Ngô Mặc còn có một mặt như vậy.

Tuy nhiên cô ta lại không hề cảm thấy Ngô Mặc làm như vậy có vấn đề gì, dù sao bảo vệ người của mình mới là điều những người như họ thích làm nhất.

Nhìn những người đang im lặng, Ngô Mặc khẽ cười nói: “Được thôi, xem ra hiện tại các vị chưa có nhu cầu này, nhưng không sao, tôi là người rất dễ nói chuyện, cũng thích giúp đỡ người khác, chỉ cần các vị có ý định này, có thể tùy thời liên lạc với tôi.” “Nhưng mà.” Hai chữ này vừa thốt ra, biểu cảm trên mặt hắn lại trở nên hung ác.

“Nói rõ trước, có vài lời tôi không muốn nghe lần thứ hai, các vị nghĩ gì trong lòng, tôi không quản được.” “Một khi để tôi biết các vị nói sau lưng, vậy thì thật xin lỗi, các vị có muốn đi hay không, đó là chuyện của các vị, còn tiễn cả nhà các vị lên đường hay không, đó là chuyện của tôi." "Tôi nghĩ các vị đều là người thông minh, chỉ là cầu tài mà thôi, không đáng để lắm mồm lắm miệng, đúng không?" "Khụ, Mặc thiếu hiểu lầm rồi." Một người đàn ông trung niên, nuốt nước bọt, cứng đầu nói: "Chúng tôi đối với Giải đương gia vô cùng khâm phục, tuyệt đối sẽ không nói gì sau lưng đâu, ngài cứ yên tâm, loại chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa." "Đúng vậy, ngài cứ yên tâm." Một người khác phụ họa: "Đừng nói ở đây sẽ không, ngay cả sau này đi ra ngoài, cũng tuyệt đối không, chúng tôi là thân phận gì, Giải đương gia là thân phận gì, sùng bái còn không kịp nữa là, đâu dám không biết điều?" Ngô Mặc trong lòng biết rõ mấy tên này toàn là nói phét.

Nhưng hắn vẫn gật đầu, giữ nụ cười, không nhanh không chậm nói: "Các vị nói như vậy thì tôi yên tâm rồi, mọi người vẫn là bạn bè, có tiền thì cùng lấy, ở đây có nhiều đồ tốt như vậy, đừng khách sáo, cứ tùy tiện lấy." Mọi người nhìn biểu cảm của hắn như diễn kịch biến mặt, không khỏi đồng loạt chửi thầm trong lòng một câu, "Mẹ kiếp, đồ thần kinh." Bất kể thế nào, vì biến cố này mà các hỏa kế trong đại điện cũng tỉnh táo hơn một chút.

Bọn họ không còn điên cuồng tranh giành châu báu như trước, mà dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Cái tên này tính tình thất thường, ai mà biết khi nào nó lại đột nhiên ra tay?

Ngô Mặc khóe miệng treo một nụ cười như có như không.

Hắn lướt mắt nhìn mọi người một lượt rồi không nói gì nữa, sải bước thẳng đến chiếc giường ở trung tâm đại điện.

Ngô Tam Tỉnh vẫn luôn đứng đó chắp tay sau lưng quan sát Ngô Mặc.

Khoảnh khắc này, ông ta lại chợt nhìn thấy bóng dáng của Nhị ca trên người đứa cháu trai này.

Ngô Mặc đi ngang qua Hoắc Tú Tú thì dừng lại, quay đầu nói nhỏ nhẹ: “Xin lỗi Tú Tú, vừa nãy ra tay lỡ nặng, vô ý làm bị thương hỏa kế nhà em, mong em bỏ qua nhé!” “À… không, không sao đâu.” Hoắc Tú Tú nuốt nước bọt, cảm thấy Ngô Mặc ca ca thế này thật sự quá đáng sợ.

Cô bé đâu có quan tâm đến sống chết của tên hỏa kế kia.

Chỉ riêng việc chúng dám mắng Tiểu Hoa ca ca của cô, đã đủ để Hoắc Tú Tú nổi sát ý rồi.

Nhưng mấy tên hỏa kế mà cô mang theo lần này, trong đó có xen lẫn mấy trưởng lão ngoại tộc và mấy ông chú, bác không có tâm.

Bọn họ có ý đồ gì, Hoắc Tú Tú biết rõ như lòng bàn tay.

Không gì khác ngoài việc muốn giám sát cô.

Hoắc Tú Tú từng nghĩ đến việc bỏ mặc những người này ở đây, nhưng đáng tiếc đám gia hỏa này lại có thân thủ không tệ.

Để bảo toàn mạng sống, đôi khi bọn họ còn ôm thành một nhóm.

Mà Tiểu Hoa ca ca dù sao cũng là Gia chủ Giải gia.

Nếu công khai ra tay đối phó với những người của Hoắc gia, tin tức truyền ra ngoài sẽ gây ra tranh chấp giữa hai gia tộc.

Hoắc Tú Tú không muốn gây thêm phiền phức cho Tiểu Hoa ca ca, nên một mực kìm nén sự tức giận.

Mãi cho đến khi những người đó chửi mắng Giải Ngữ Hoa, Hoắc Tú Tú mới thật sự không nhịn nổi nữa.

Thế nhưng cô còn chưa kịp ra tay, Ngô Mặc ca ca đã ra tay như điện, nhất kích tất sát.

Hoắc Tú Tú chỉ cảm thấy lúc này như được ăn một cây kem lạnh giữa ba ngày nắng nóng, sảng khoái đến tận trời.

Cô bé không bận tâm đến việc chết vài tên hỏa kế, nhưng giọng điệu của Ngô Mặc ca ca thật đáng sợ.

Hoắc Tú Tú cảm thấy ngứa ngáy toàn thân, thật muốn đưa tay gãi mạnh mấy cái.

Cô chợt nhận ra, mình vẫn thích Ngô Mặc ca ca lầy lội, cợt nhả kia hơn.

Trạng thái này thật sự quá đáng sợ!

Ngô Mặc cũng không cố ý dùng giọng điệu này để nói chuyện.

Chỉ là trong vô thức, hắn đã đeo lên một lớp mặt nạ.

Ngô Mặc gật đầu với Hoắc Tú Tú.

Hắn đi thêm vài bước, khi lướt qua A Ninh thì mở miệng nói: “Tiểu Ninh tử, xin lỗi nhé, lúc nãy tôi không cẩn thận nhầm cô thành phụ nữ, đừng để bụng nhé, trong lòng tôi cô vẫn là một thằng đàn ông thực thụ!” Khoảnh khắc này, A Ninh chỉ muốn giết chết Ngô Mặc.

Cô biết ngay là chó không thể bỏ được tật ăn shit.

Đừng nhìn tên này giả bộ làm người mẫu chó, thực ra trong xương cốt vẫn là cái thứ khốn nạn đến tận cùng.

Cái gì mà “nhầm thành phụ nữ”?

Bà đây vốn dĩ là phụ nữ!

Ngô Mặc chẳng thèm quan tâm A Ninh nghĩ gì.

Hắn nói xong cảm thấy thoải mái, liền tiếp tục tiến về phía mục tiêu.

Ai mà dám yên tâm để hắn một mình đi đến nơi nguy hiểm chứ?

Hắn vừa nhấc chân, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa cùng mấy người kia đều đi theo.

Giải Ngữ Hoa lúc này trong lòng như nước sôi sùng sục, giây tiếp theo là muốn tràn ra ngoài.

Anh ta phải cố gắng hết sức mới miễn cưỡng khống chế được cảm xúc.

Muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại thấy cổ họng khô khốc, không thốt ra được một lời nào.

Ngô Mặc trong lòng không có nhiều khúc mắc như vậy, chuyện đã giải quyết xong thì coi như bỏ qua.

Khi cách tháp đá khoảng một mét, Ngô Mặc dừng lại, đứng đó lặng lẽ quan sát.

Phong cách chiếc giường tạm thời không nhắc tới, chỉ nói đến vị mỹ nữ đeo mạng che mặt đang nằm trên giường.

Lúc này đang mở to đôi mắt ướt át, như một chú thỏ con bị kinh hãi, nhìn Ngô Mặc một cách đáng thương.

Vương Bàn Tử từ phía sau đi tới.

Đứng cạnh Ngô Mặc, chỉ vào người phụ nữ trên giường và hạ giọng nói: “Cái thứ này là người hay quỷ vậy?” Chưa đợi Ngô Mặc mở miệng, Ngô Tà cũng lại gần.

“Tiểu Mặc, em nói cái thứ này với mỹ nhân ngư trước kia có liên quan gì không?” Ngô Tà ló đầu nhìn mấy lần, thì thầm vào tai Ngô Mặc: “Liệu có phải là mỹ nhân ngư đã tiến hóa không?

Có đáng tiền không?” Ngô Mặc từ từ lắc đầu, trầm giọng nói: “Chưa nói nó là cái thứ gì, cho dù là vật tiến hóa của mỹ nhân ngư, nhưng không có đuôi thì ai biết nó là cá chứ?

Chẳng lẽ lại đưa nó vào phòng thí nghiệm sinh vật, vừa phân tích vừa cấp chứng nhận à?

Nên nói là đưa ra ngoài thì chỉ có lỗ vốn, chẳng đáng một xu." Ngô Mặc vừa nói xong, trừ Ngô Tà không bận tâm ra, mấy người còn lại lại đặt tâm tư trở lại chỗ cũ.

Dù Ngô Mặc có biến thành thế nào, bọn họ cũng không quan tâm.

Chỉ là trong thâm tâm, bọn họ vẫn hy vọng nụ cười luôn nở trên mặt hắn.

Lúc này, không khí phía trước đại điện có chút kỳ lạ.

Phía trên là mỹ nhân nằm trên giường, phía dưới là năm người thì thầm to nhỏ và mấy ông lớn im lặng.

Hai bên như một cuộc giằng co, chỉ xem ai sẽ là người đi bước tiếp theo.

Mỹ nữ lặng lẽ chờ đợi một lát, thấy không có ai đi tới, trên mặt lộ ra vẻ tủi thân.

Một tay chống giường, vậy mà từ từ ngồi dậy.

"Thú vị đấy." Ngô Mặc khẽ cười, quay đầu nói với Vương Bàn Tử: "Anh nói xem, vẻ mặt tủi thân này của cô ta là diễn cho ai xem vậy?" Nếu vị này là một đại mỹ nữ thật sự?

Vương Bàn Tử nhất định sẽ ưỡn ngực, nói không chút ngượng ngùng là cho mình xem.

Thế nhưng trong đại điện quỷ dị này, đột nhiên xuất hiện một mỹ nữ không rõ lai lịch.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc, ai cũng sẽ cảm thấy có vấn đề.

Chương 533

Với Vương Bàn Tử trơn như mỡ, làm sao có thể tự rước phiền phức vào mình chứ?

“Khụ!” Hắn khẽ ho một tiếng, giả vờ nghiêm túc nói: “Tôi cá nhân cho rằng chắc là Tiểu Ca đấy, cậu không biết đâu, hồi trước có một mỹ nữ tặng con còn quỳ xuống với Tiểu Ca nữa cơ!” Trương Khởi Linh lạnh lùng liếc nhìn Vương Bàn Tử, nhưng tên này da mặt dày, hoàn toàn không để tâm.

“Ồ?” Ngô Mặc cười ranh mãnh nhìn Trương Khởi Linh, nhãn cầu đảo một vòng rồi nói: “Anh nói thế thì tôi lại có một cách nhìn khác đấy?” Vương Bàn Tử rất phối hợp, giống như người tung hứng trong tấu hài, lập tức khoa trương nói: “Ồ?

Nói thử xem!” “Được thôi, vậy tôi nói nhé.” Ngô Mặc vừa cảnh giác nhìn chằm chằm mỹ nữ, vừa cười gian xảo: “Cổ ngữ có câu, ‘mị nhãn mà liếc cho kẻ mù xem’, nên tôi nghĩ cô ta chắc là để ý đến Kính ca đấy.” “Phụt.

Khụ khụ!” Vương Bàn Tử nín cười, nghiến răng nặn ra ba chữ: “Có lý đấy.” Hắc Nhãn Kính đứng sát phía sau Ngô Mặc, nghe xong lời hắn thì dở khóc dở cười.

Hôm nay mình đã đắc tội gì với cái tổ tông nhỏ này vậy?

Hắn muốn như mọi khi đánh Ngô Mặc một cái.

Nhưng trong hoàn cảnh này, không thích hợp để đùa giỡn như vậy.

Vật bất nhân bất quỷ kia ở phía trên vẫn đang nhìn chằm chằm bên này, lỡ có nguy hiểm thì sao?

Thế nhưng không xả được cục tức này, hắn lại có chút ấm ức.

Cộng thêm những chuyện xảy ra trước đó, trong lòng hắn càng thêm khó chịu.

Hắc Nhãn Kính nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn không kìm chế được mình.

Lén lút đưa tay phải ra, nhằm vào mông Ngô Mặc mà véo mạnh một cái.

Còn vì sao không véo eo?

Đó là vì hắn vẫn nhớ rõ, thằng nhóc này bị thương nặng ở lưng.

Tuyệt đối không thể để vết thương nghiêm trọng thêm.

Ngô Mặc khi nói câu đó, đã sớm đề phòng Hắc Nhãn Kính trả đũa.

Cách hai người bọn họ sống chung hàng ngày vốn là như vậy.

Anh mắng tôi một câu, tôi đá anh một phát, hoặc anh lừa tôi một lần, tôi trả lại anh một cú cùi chỏ.

Tóm lại là có qua có lại, không ai muốn chịu thiệt.

Theo suy nghĩ của Ngô Mặc.

Cái tên mù này chắc chắn không nuốt trôi cục tức, nhiều lắm là vỗ vào gáy mình.

Thế nhưng hắn phòng bị đủ đường, lại không ngờ Hắc Nhãn Kính cái tên cháu nội này lại không đi đường chính, không đánh đầu mà chuyển sang véo mông mình.

Càng uất ức hơn là, hắn véo đúng chỗ mình vừa bị thương trước đó.

Ngô Mặc đau đến suýt nữa “Á” một tiếng kêu to.

May mà vào thời khắc quan trọng hắn nhớ ra đây là nơi nào.

Để đề phòng con quái vật kỳ lạ kia ở phía trước ra tay, Ngô Mặc đành nuốt ngược tiếng rên rỉ đến tận miệng vào trong.

Lúc này, vẻ mặt Ngô Mặc vô cùng đặc sắc, khóe mắt khóe miệng đồng thời co giật.

Tư thế nheo mắt nhăn mặt đó khiến cả mỹ nữ trên giường cũng ngây người.

Nhất thời không biết là do mình quyến rũ có tác dụng, hay là người phía dưới đang đáp lại mình?

Ngô Mặc đau đến mức này thật sự không phải giả vờ.

Mấy ngón tay của Hắc Nhãn Kính cái tên cháu nội kia cứng như kìm sắt.

Ngày thường dù chỉ nhẹ nhàng véo một cái, cũng có thể bẻ cong thanh thép, chuyển sang người thì ai mà chịu nổi?

Huống chi trong lòng hắn đang ghen tuông dữ dội.

Một lòng muốn cho Ngô Mặc một bài học, để hắn biết rằng, Hắc gia cũng cần được quan tâm.

Vì suy nghĩ này, khi ra tay hắn cũng không cố ý kiểm soát lực.

Hơn nữa theo hắn nghĩ, cái tổ tông nhỏ Ngô Mặc kia không đến nỗi yếu ớt như vậy.

Không phải chỉ là véo một cái thôi sao?

Nhiều lắm cũng chỉ như gãi ngứa mà thôi.

Hắc Nhãn Kính nghĩ không sai, Ngô Mặc quả thực không yếu ớt, nên phản công của hắn rất nhanh đã tới.

Ngô Mặc nghiến răng sau, trong lòng vừa thầm mắng Hắc Nhãn Kính quá thất đức, vừa nhanh chóng đưa tay phải ra sau, một chiêu “khỉ trộm đào” nhằm vào hạ bộ Hắc Nhãn Kính mà tóm lấy.

Hắc Nhãn Kính đứng cực gần Ngô Mặc.

Nếu không phải không đúng hoàn cảnh, tên khốn này suýt nữa đã ôm chầm lấy Ngô Mặc rồi, dù là vậy, Ngô Mặc vẫn có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi của hắn.

Hắc Nhãn Kính cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để bị đánh.

Thậm chí đã nghĩ xong rồi.

Nếu Ngô Mặc đá mình thì mình sẽ né tránh thế nào, để vừa giúp hắn xả giận mà không ảnh hưởng đến vết thương ở lưng?

Không thể không nói, lần này hai người bọn họ đều đã đánh giá sai phản ứng của đối phương.

Hắc Nhãn Kính chết tiệt không thể ngờ, Ngô Mặc lại quen thói đánh hạ tam lộ, ngay cả người của mình cũng không tha, cú này bị móc trúng tận gốc.

Ngô Mặc có tâm lý trả thù cực mạnh, ra tay không chút nương tình.

Cũng là dùng sức mà véo, Hắc Nhãn Kính cũng đau đến suýt nữa "Á" một tiếng rống lên.

Những hành động nhỏ giữa hai người bọn họ làm sao có thể qua mắt được những người xung quanh chứ?

Không nói gì khác, chỉ riêng biểu cảm của hai người bọn họ lúc này.

Ai nấy đều như bị dẫm phải đuôi, ai lại không phải kẻ mù mà không nhìn ra chứ?

Giải Ngữ Hoa mặt đen như đít nồi lườm Hắc Nhãn Kính một cái, trong lòng không hiểu sao lại có chút khó chịu.

Đã đến lúc nào rồi, cái tên mù chết tiệt này không thể nghiêm túc một chút được sao?

Hắc Nhãn Kính một tay ôm hạ bộ, đau đến mức liên tục hít khí, mãi nửa ngày sau mới nặn ra được một câu: “Tiểu tổ tông, em cũng quá độc ác rồi, cái thứ quan trọng như vậy, em cũng dám ra tay độc ác à?” “Tôi độc ác à?” Ngô Mặc quay đầu trừng mắt nhìn Hắc Nhãn Kính, giận dữ nói: “Mẹ kiếp, lúc mày véo mông ông đây, sao không nói thế hả?” Một câu nói khuấy động ngàn tầng sóng.

Trong nháy mắt, trên người Hắc Nhãn Kính có thêm mấy ánh mắt “quan tâm”.

Hắc Nhãn Kính ú ớ muốn mở miệng biện giải, Ngô Mặc trực tiếp cắt ngang hắn.

Chỉ vào mỹ nữ câm kia trên giường phía trước, ấm ức nói: “Nếu mày nhìn thấy mỹ nữ động lòng, không khống chế được hạ thân, thì mày xông lên đi, anh em đâu có cản mày, mày véo tao làm cái đ** gì?

Mẹ kiếp, đau chết tôi rồi.” Ngô Tà mấy người nhíu mày, Vương Bàn Tử nói trước: “Hắc gia, đã đến lúc nào rồi, ngài còn giở trò lưu manh à?

Chúng tôi chỉ nói là dù ngài có thèm muốn Tiểu Mặc, cũng không đến nỗi không phân biệt thời gian và địa điểm chứ?” Để giữ danh dự cho Ngô Mặc, Vương Bàn Tử nói chuyện rất nhỏ, chỉ có mấy người xung quanh nghe rõ.

Vẻ mặt Ngô Tà theo lời của Vương Bàn Tử, bắt đầu trở nên khó coi.

Anh ta cảnh giác nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính, ánh mắt như nhìn một tên lưu manh già.

Trương Khởi Linh lặng lẽ lắng nghe.

Bỗng nhiên đưa tay kéo Ngô Mặc ra phía sau mình, dùng thân thể mình ngăn cách hai người Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc.

Ngay lập tức, địa vị của Hắc Nhãn Kính trong mắt mọi người tụt dốc không phanh, biến thành một tên đại lưu manh.

Ngô Mặc càng nghe càng thấy không đúng.

Hắn đứng phía sau Trương Khởi Linh, nhìn người phụ nữ giả bộ đáng thương kia ở phía trước mà suy tư.

Theo lý mà nói Kính ca không đến nỗi nào lại bốc đồng như vậy chứ?

Không phải chỉ là một người phụ nữ không biết đã sống bao nhiêu năm sao?

Hắn có đáng để đột nhiên nổi lên tình tự như vậy không?

Chương 534

Lúc đầu mình còn nói đàn ông là động vật hạ thân không chính xác, nhưng quay đầu cái tên cháu nội này lại cho mình một cú tát trời giáng.

Dùng hành động thực tế chứng minh tính chính xác của câu nói này.

Tại sao chứ?

Có phải ở đây có thứ gì đó mê hoặc lòng người không?

Hay là Kính ca đã sống cả trăm năm, đột nhiên phát hiện ra chân ái?

Chẳng lẽ trước đây hắn lừa mình, thực ra thích là loại đồ cổ đã sống mấy ngàn năm này sao?

Hắn càng nghĩ càng thấy khả năng này cực kỳ cao.

Dù sao Hắc Nhãn Kính cái tên này tà khí đầy mình, thường xuyên trêu chọc mình.

Thích những thứ kỳ quái một chút, cũng là chuyện bình thường.

Ánh mắt Ngô Mặc nhìn Hắc Nhãn Kính lại một lần nữa thay đổi, ánh mắt đó đã từ sự tức giận ban đầu biến thành sự tò mò.

Khẩu vị của Kính ca sao lại giống chị nam phong vậy?

Toàn thích gặm thịt cũ à?

Hắc Nhãn Kính mất nửa ngày mới hoàn hồn.

Đây là điểm yếu trên cơ thể đàn ông.

Đừng nói là hắn, ngay cả Ultraman bị móc mạnh một cái, chắc cũng phải quỳ xuống trước quái thú ngay tại chỗ.

Dù đau như vậy, nhưng ánh mắt hắn vẫn đặt trên người Ngô Mặc.

Còn mấy cái bóng đèn bên cạnh?

Trong mắt Hắc gia đều là phông nền, nhiều lắm cũng chỉ đóng vai trò điểm xuyết.

Ngay sau đó hắn đột nhiên phát hiện một chuyện, ánh mắt của tiểu tổ tông Ngô Mặc nhìn mình sao lại thay đổi rồi?

Đó là một loại quỷ dị không thể nói thành lời.

Hắc Nhãn Kính sau lưng toát mồ hôi lạnh, trong lòng sản sinh một dự cảm không lành.

Cái thằng nhóc này sẽ không lại nghĩ ra chuyện gì loạn thất bát nháo chứ?

Ánh mắt của Ngô Mặc khiến hắn không tự chủ được mà rùng mình.

Ý nghĩ đầu tiên trong lòng hắn, chính là cái tổ tông này sẽ không phải nghiện móc thịt rồi, định cho mình một nhát nữa chứ?

“Các người đang làm gì đấy?” Ngô Tam Tỉnh đi tới, nhìn mấy người một lượt, lạnh lùng quát: “Ở nơi nguy hiểm như vậy, còn có tâm trạng đùa giỡn à?

Giải quyết cái thứ ở phía trên kia trước rồi nói!” “Tam thúc, hay là…” Ngô Mặc đang hiểu lầm Hắc Nhãn Kính thích cái thứ ở phía trên.

Nghe thấy Tam thúc nhà mình nói muốn giết chết cái thứ này, có chút không kìm được, do dự nói: “Hay là chú cứ lùi lại phía sau trước, để cháu xem rốt cuộc đây là cái thứ gì, rồi hãy tính toán có được không?” Nói thật, Ngô Mặc đối với mấy anh em quả thực là hết lòng hết dạ.

Phàm là những gì bọn họ thích, những gì bọn họ quan tâm, hắn luôn tìm mọi cách để mang đến cho đối phương.

Ví dụ như nhìn ra Trương Khởi Linh thích chơi game.

Ngô Mặc lập tức bỏ tiền mua loại mới nhất, về hai người chơi đánh nhau đến tối tăm mặt mũi.

Ngô Tà thích vàng đá ngọc khí, Ngô Mặc dọn dẹp không gian, tặng anh ta không ít đồ tốt.

Vương Bàn Tử thích tiền.

Ngô Mặc đổ một đống đồ cổ ra, miệng nói bán được bao nhiêu thì chia phần trăm, thực ra căn bản không để tâm.

Giải Ngữ Hoa thích hát hí kịch, Ngô Mặc dù nghe một câu là buồn ngủ, nhưng một khi có cơ hội là hắn lại lượn khắp thành phố, phát hiện ra những đĩa hát cũ kỹ gì đó, đều mang về Giải gia.

Cũng chẳng quản Giải Ngữ Hoa có thích nghe hay không, hắn đều bỏ tiền ra mua về.

Đối với Hắc Nhãn Kính cũng vậy.

Đừng thấy hắn luôn bắt nạt Hắc Nhãn Kính.

Nhưng Hắc Nhãn Kính thích ăn gì, uống rượu gì, hút thuốc gì, hắn nhớ rõ như lòng bàn tay.

Có thể nói rằng, thuốc lá Hắc Nhãn Kính đang hút bây giờ, tất cả đều là Ngô Mặc mua cho hắn.

Đương nhiên rồi, trong đó một nửa lại bị Ngô Mặc tự hút lại.

Lúc này Kính ca hiếm hoi lắm mới thích một thứ gì đó.

Nếu không mang về cho hắn, chẳng phải có lỗi với tình nghĩa anh em sao?

Thực ra không trách Ngô Mặc nghĩ như vậy, Hắc Nhãn Kính cái người này trước giờ không đứng đắn.

Từ khi đọc nhân vật trong sách ở kiếp trước, cái mác thích đùa giỡn đã sớm dán lên người hắn.

Từ khi Ngô Mặc đến thế giới này, sau khi hai người tiếp xúc lại càng như vậy.

Chỉ cần có cơ hội.

Bất kể trong hoàn cảnh nào, hắn cũng phải nói những lời trêu chọc Ngô Mặc một phen.

Dẫn đến việc bây giờ hắn nói gì, Ngô Mặc cũng cảm thấy hắn như đang lợi dụng mình qua lời nói.

Trước đó hắn tỏ tình với Ngô Mặc.

Đừng thấy Ngô Mặc miệng thì ngầm chấp nhận, lại nói rất nhiều chuyện đâu đâu.

Bề ngoài có vẻ như bị kinh ngạc, nhưng thực ra trong lòng vẫn có chút không tin.

Điều này cũng không trách người khác được.

Ai bảo Hắc Nhãn Kính cái tên này vào lúc quan trọng thì rất đáng tin cậy, nhưng khi thất đức thì cũng thật sự không nương tay chứ.

Hắn rất cưng chiều Ngô Mặc, chỉ là đôi khi cách cưng chiều rất đặc biệt.

Ngô Mặc nhiều lúc coi hắn là bạn đểu.

Ngay cái cú véo mạnh vào mông vừa nãy, Ngô Mặc lập tức hiểu ra.

Cái tên mù chết tiệt này trước đó quả nhiên là đang lừa mình.

Nhẹ nhàng véo một cái thì gọi là trêu chọc.

Nhưng cái tên mù chết tiệt kia đâu phải là nhẹ nhàng?

Hắn mà xoáy thêm một vòng nữa, thì thịt trên mông mình cũng phải bị lột xuống một mảng lớn.

Lực tay đó mà véo cương thi, cương thi cũng phải nhảy dựng lên mà tát hắn một cái.

Nếu đây là yêu và thích?

À à, vậy thì yêu thật mạnh tay đấy.

Ngô Mặc khoảnh khắc này hạ quyết tâm, thầm nghĩ: "Được lắm, Kính ca, mày không nói yêu tao à?

Được thôi, mày đợi đấy, tao mà về mà không yêu chết mày, không cho mày yêu đến nỗi thân đầy sẹo, ông đây theo họ mày." Không thể không nói, không sợ đối thủ như sói, chỉ sợ đồng đội như heo.

Chỉ vì Hắc Nhãn Kính không kiềm chế được tay mình, mà Ngô Mặc không còn tin vào lời tỏ tình của hắn, thậm chí còn nghi ngờ cả lời của Giải Ngữ Hoa.

Nhưng những chuyện đó là chuyện sau này, vẫn cần phải giải quyết chuyện trước mắt.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, cố nén cảm giác đau rát như lửa đốt ở mông, từ phía sau Trương Khởi Linh đi tới.

Hắn một tay khoác vai Hắc Nhãn Kính, lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Tôi nói Kính ca, lần này anh chơi hơi lớn rồi đấy, anh với Hoa ca có phải thông đồng lừa tôi không?" Khi Giải Ngữ Hoa nghe thấy tên mình, theo bản năng giật mình nhận ra tình hình không ổn, ngạc nhiên nhìn về phía Ngô Mặc.

Chỉ nghe hắn tiếp lời: “Cứ phải diễn một màn tỏ tình, làm tôi mơ mơ hồ hồ, thậm chí trong lòng cũng từng do dự có nên thử không?

Hóa ra hai người thuần túy là nói nhảm, đùa giỡn thôi à.” Câu nói này như không khí tươi mát, đầu óc Hắc Nhãn Kính lập tức tỉnh táo vài phần.

Chương 535

Hắn bất chấp cơn đau ở hạ thân, vẻ mặt có chút cứng đờ, ngây người nhìn Ngô Mặc, miệng lại lặp lại một lần: “Thử à?” “Đúng vậy.” Ngô Mặc gật đầu, đương nhiên nói: “Tôi quả thực đã từng nghĩ đến mà, chỉ là không nói ra thôi.” Nói đến đây, hắn dừng lại, rồi tiếp lời: “Ai, cũng may là không nói, nếu không nửa đời sau còn không đủ để anh trêu chọc nữa là.

Không nói gì khác, chỉ riêng cái cú vừa nãy của anh, tôi coi như đã hiểu rồi, hôm đó anh ăn no rửng mỡ, lấy tôi ra làm trò tiêu khiển.” Giải Ngữ Hoa càng nghe càng tức giận, vẻ mặt muôn màu muôn vẻ.

Anh ta nhìn Hắc Nhãn Kính cố gắng kìm nén sự tức giận, cuối cùng nghiến răng nặn ra hai chữ: “Đồ ngốc.” Theo Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính có thể đánh một ván bài tốt thành ra thế này, hai chữ này quả thực không đủ để miêu tả hành động ngu xuẩn của hắn.

Hắc Nhãn Kính lúc này thật sự hận không thể xuyên về vài phút trước.

Sao mình lại khiếm khuyết như vậy chứ?

Chạm một cái là được rồi, cần gì phải dùng sức mạnh như vậy để véo?

Cùng lúc đó hắn cũng oán trách Giải Ngữ Hoa.

Nếu không phải vì tên này, mình cũng đâu đến nỗi uất ức tức giận, cuối cùng không kiểm soát được cảm xúc.

Hắc Nhãn Kính há to miệng muốn nói chuyện, nhưng Ngô Mặc căn bản không cho hắn cơ hội xen vào.

“Kính ca, đừng gây sự nữa.” Ngô Mặc lay lay vai Hắc Nhãn Kính, cảm xúc bình tĩnh lại, nghiêm nghị nói: “Cái thứ này là người hay quỷ còn chưa rõ, anh cũng đừng bị mỹ sắc mê hoặc nữa, chúng ta cố gắng xem nguyên hình của cái thứ này là gì đã.” “Nếu nó thật sự giống anh và Lão Trương, cũng là loại trường sinh bất lão?

Vậy thì anh yên tâm, anh em tôi ranh giới đạo đức rất linh hoạt, không có nhiều áp lực tâm lý như vậy, chỉ cần anh thích, nói gì cũng phải mang về nhà cho anh.” “Nhưng nếu không phải loại đó, mà là huyễn cảnh hoặc là yêu tinh dã quái biến hóa ra?

Vậy thì anh cũng đừng trách tôi phá đám uyên ương, ra tay giết chết cái thứ này.” Hắc Nhãn Kính thật sự tức điên rồi, dù là người lý trí đến mấy cũng không chịu nổi cái kiểu tư duy của Ngô Mặc.

Đầu óc hắn nóng lên, cũng không thèm quan tâm Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh.

Một tay túm lấy cổ áo Ngô Mặc, mạnh mẽ kéo người vào lòng mình.

Hôn mạnh một cái lên mặt hắn, sau đó áp sát tai Ngô Mặc, độc ác nói: “Ông đây thích mày, không phải mấy cái sinh vật loạn thất bát nháo khác, mày nghe rõ chưa?” Hắn còn muốn nói tiếp gì đó thì sao?

Chỉ cảm thấy trước sau một trận đại lực ập đến.

Không chỉ Ngô Mặc bị người ta kéo ra khỏi lòng hắn, mà ngay cả bản thân hắn cũng bị người ta túm lấy cổ áo ném sang một bên.

Hắc Nhãn Kính lúc này mới để ý, người kéo Ngô Mặc ra là Trương Khởi Linh, còn người túm lấy mình là Giải Ngữ Hoa.

Hắn cười lạnh một tiếng, lướt qua Trương Khởi Linh, liếc nhìn Giải Ngữ Hoa một cái, khiêu khích nói: “Hoa gia, ngài ghen rồi à?

Nhưng cũng muộn rồi, ai bảo ngài ra tay chậm quá chứ?

Nụ hôn đầu này là của tôi rồi.” “Thằng mù chết tiệt, mày không muốn sống nữa hả?” Giải Ngữ Hoa giận quá hóa cười, “Tôi có thể toại nguyện cho mày đấy.” Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người trợn mắt há hốc mồm.

Đây là tình tiết gì vậy?

Sao mới chớp mắt một cái, thằng em út lại bị tên mù chết tiệt kia chiếm tiện nghi rồi?

Vẻ mặt Ngô Tam Tỉnh âm trầm đến đáng sợ.

Nếu không phải nhờ ý chí lực mạnh mẽ, lúc này ông ta đã rút súng ra giết chết Hắc Nhãn Kính rồi.

Dám trêu chọc đứa cháu trai của mình ngay trước mặt, cái tên vương bát đản này có mấy cái mạng?

Thật sự coi Ngô gia bọn ông là người chết hết rồi sao?

Thấy sắp nổi nội chiến, Ngô Mặc cảm thấy tình hình không ổn, lập tức hét lớn một tiếng: “Dừng!” Mọi người lập tức bình tĩnh lại, tất cả đều nhìn về phía người trong cuộc.

“Không ổn.” Ngô Mặc rút Minh Hồng Đao từ sau lưng ra, lướt mắt nhìn mọi người một lượt rồi đặt ánh mắt lên người mỹ nhân phía trước, nghiêm túc nói: “Mấy người không thấy từ khi chúng ta bước vào đại điện này, mọi chuyện xảy ra đều vô cùng kỳ lạ sao?

Hơn nữa cảm xúc của mọi người cũng rất bất ổn.” “Ở đây chắc chắn có thứ gì đó đang quấy nhiễu chúng ta, muốn chúng ta tự giết lẫn nhau, xem ra tôi vẫn còn đánh giá thấp sinh vật trước mắt này rồi.” Ngô Mặc nói rất nghiêm túc, đối với việc bị Hắc Nhãn Kính cắn một cái lên mặt, hắn hoàn toàn không bận tâm.

Không phải chỉ là bị cắn một cái sao?

Véo mông mình còn không quan tâm đến thế, cái này tính là cái quái gì.

Hơn nữa, Kính ca chắc chắn đã trúng chiêu nên mới biến thành như vậy.

Một khi mình giết chết cái tai họa trước mắt này, tinh thần và cảm xúc của bọn họ lập tức sẽ trở lại bình thường.

Còn về cái gọi là "nụ hôn đầu" mà Kính ca vừa nói?

Cái đó hoàn toàn là nói đùa, nụ hôn đầu của mình đã sớm dâng hiến cho cái chân rồi.

Khi Ngô Mặc nói chuyện, mấy người còn lại lần lượt nhìn nhau, muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy nói gì cũng thừa.

Bên mình thì ra mặt giúp hắn, nhưng nhìn cái bộ dạng này, thằng nhóc thối Ngô Mặc căn bản không để tâm, ngược lại còn tập trung chú ý vào yêu vật.

Cái tinh thần cảnh giác này, thật sự khiến người ta không biết nên vui hay nên buồn.

Sau khi mọi chuyện tạm lắng, Ngô Mặc tiếp quản vị trí của Ngô Nhị Bạch.

Toàn bộ phong cách của Ngô gia đột nhiên thay đổi.

Quả thật là ai làm gia chủ thì phong cách giống người đó.

Trước đây khi Ngô Nhị Bạch làm gia chủ, các hỏa kế, người làm trong nhà, dù là người làm việc vặt, khi nói chuyện với người khác đều hơi văn vẻ.

Người biết thì hiểu đây là thế gia trộm mộ, người không biết còn tưởng nhà này là dòng dõi thư hương.

Bây giờ Ngô Mặc trở thành gia chủ, phong cách của các hỏa kế đều trở nên đa diện.

Nhưng có một điểm chung.

Đó là Ngô Mặc đặc biệt yêu cầu các hỏa kế, dù làm gì cũng phải giữ nụ cười trên mặt.

Theo lời của tân gia chủ thì, dù trong lòng mày có mắng "Mẹ kiếp", trên mặt cũng phải tươi cười với tao.

Thế nhưng cái tên lúc nào cũng yêu cầu hỏa kế phải tươi cười này, lúc này lại đang ngồi trong đại đường cãi nhau không ngừng.

"Thằng điên chết tiệt, mày có phải ăn no rửng mỡ không?" Ngô Mặc đập bàn gầm lên: "Nhiều việc như vậy mày không đi làm, chạy đến chỗ tao làm gì?" Cái tên bị Ngô Mặc gọi là thằng điên chết tiệt kia.

Vắt chân chữ ngũ một cách thoải mái dựa vào lưng ghế, nhấc mí mắt lên nhìn Ngô Mặc một cái, lười biếng nói: "Hai chúng ta từ lúc trần truồng quen biết nhau đến giờ, lại cùng trải qua những chuyện đặc biệt như vậy, tao quan tâm đến đời sống cá nhân của mày có vấn đề gì à?" "Hơn nữa, ông đây còn lớn hơn mày một tiếng đồng hồ, mày gọi tao một tiếng ca cũng là đúng rồi, đừng có gọi biệt danh của tao mãi thế." Không sai, cái tên có biệt danh là "thằng điên" này, tên thật là Lâm Phong, là bạn thân thời thơ ấu của Ngô Mặc ở kiếp trước.

Ngô Mặc ở kiếp trước đột nhiên mất tích, hắn phát hiện ra liền báo cảnh sát ngay.

Nhưng kỳ lạ là trong kho dữ liệu của cảnh sát, không hề có ghi chép về Ngô Mặc.

Không chỉ vậy.

Dường như ngoài hắn ra, những người khác đều không nhớ còn có một nhân vật tên Ngô Mặc như vậy.

Ngô Mặc cứ thế sống sờ sờ biến mất.

Nếu không phải Lâm Phong có ý chí kiên định, thậm chí còn tưởng mình bị ảo giác, tự mình tưởng tượng ra một người bạn thân và bạn bè.

Hắn và Ngô Mặc hai người nương tựa vào nhau nhiều năm.

Khi Ngô Mặc sa sút, chính hắn đã cầu cạnh khắp nơi, đến các đoàn làm phim khác làm việc, tiết kiệm tiền ăn để đưa cho Ngô Mặc, mới giúp Ngô Mặc vượt qua khoảng thời gian khó khăn nhất đó.

Người anh em như ruột thịt biến mất, mà chỉ có mình mình nhớ chuyện này.

Lâm Phong không cam tâm, nghiến răng bỏ lại tất cả mọi thứ, cầm số tiền còn lại lên đường truy tìm.

Khi ở đoàn làm phim hắn từng nghe người ta nói, chuyện này e rằng liên quan đến quỷ quái, vì vậy hắn chuyên đi vào những khu rừng núi sâu thẳm.

Dù sao hắn cũng giống Ngô Mặc, thân thủ không tệ.

Đường núi bình thường đối với hắn như đi trên đất bằng.

Nhưng phải biết rằng, đường núi bình thường thì làm gì có những vị tiên nhân ẩn cư kia chứ?

Hắn cắn răng tiến về núi Côn Luân.

Nhưng lại vì tuyết lở không tránh kịp, bị chôn vùi dưới lớp tuyết dày.

Khi mở mắt ra lần nữa, đã đến thế giới này rồi.

Trải qua một loạt sự việc, hắn cũng hiểu ra, mình đã xuyên không và thân phận rất đặc biệt.

Ngoại hình của hai người giống hệt kiếp trước, cứ thế Ngô Mặc và hắn đã gặp lại nhau.

Hai người mất vài năm, cùng nhau xử lý rất nhiều chuyện, lại cùng nhau thành lập một thế lực mới.

Chương 536

Sau đó Lâm Phong phụ trách xử lý công việc bên ngoài, còn Ngô Mặc quay về tiếp quản Ngô gia.

Hai người bình thường đều liên lạc qua điện thoại hoặc mạng internet.

Rất ít khi có thời gian ngồi cùng nhau như bây giờ, mày mắng tao một câu, tao mắng mày một câu.

Lúc này Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cùng những người khác cũng đang ở Ngô gia lão trạch.

Chẳng qua bọn họ đang nói chuyện ở hậu viện.

Ngô Mặc bị người ta gọi ra ngoài, nói là có bạn đến thăm.

Bọn họ rất tò mò, nhưng không lập tức đi theo.

Dù sao Ngô Mặc bây giờ không còn như trước.

Hắn có thân phận địa vị, lấy thân phận gia chủ tiếp đón người khác là chuyện rất bình thường.

Thế nhưng không lâu sau, quản gia già của Ngô gia lén lút chạy tới.

Báo cáo với Ngô Tà, nói gia chủ và đối phương cãi nhau rồi.

Lão quản gia nhìn hai anh em lớn lên, coi bọn họ như con cái.

Thấy người đến không giống người tốt, sợ Ngô Mặc bị thiệt, nên đặc biệt đến nói với mấy người này, bảo bọn họ ra ngoài giúp đỡ trấn áp.

Vốn dĩ bọn họ đã tò mò, giờ lại càng không thể kiềm chế được, đứng dậy đi về phía chính đường.

Phải biết rằng, những năm Ngô Mặc biến mất.

Trong thời gian này bọn họ đã dùng đủ mọi cách, muốn tìm kiếm hắn nhưng không có tin tức.

Đợi hắn quay về thì bên cạnh mang theo không ít người, nhưng không có ai là bọn họ quen thuộc.

Thế nhưng lúc đó tình hình rất nguy cấp, cũng không kịp hỏi han quá nhiều.

Thêm một phần sức mạnh chung quy vẫn là chuyện tốt.

Nhưng đợi tình hình ổn định lại, Ngô Mặc lại im miệng không nói.

Khiến mấy anh em trong lòng có chút ấm ức, nhưng không có cách nào ép hỏi.

Cộng thêm Ngô Mặc đã nói rõ với bọn họ, có một số chuyện hắn sẽ nghiêm túc suy nghĩ.

Nhưng kết quả cuối cùng thế nào, xin đừng ép hắn.

Lúc này mấy người còn đâu bận tâm đến chuyện khác nữa?

Chỉ thiếu một ngày hai mươi bốn giờ canh giữ bên cạnh hắn, mong đợi một câu trả lời từ hắn.

Mấy anh em theo lão quản gia rón rén đi đến thiên điện.

Ở đây chỉ cần chú tâm là có thể nghe thấy tiếng nói chuyện trong chính đường.

Hơn nữa Ngô Mặc và Lâm Phong cũng không kiểm soát âm lượng.

Hai người bọn họ đang mắng nhau câu này câu kia rất nhiệt tình, không cần tốn nhiều sức cũng có thể nghe rõ mồn một.

Và nội dung cuộc nói chuyện, chính là những chuyện mà bọn họ tò mò nhất trong mấy năm đó.

“Thằng Mặc thối, mày đừng có đánh trống lảng với ông đây.” Lâm Phong đập bàn, khí thế hung hăng nói: “Mày có biết bây giờ tình hình thế nào không?

Trên giang hồ đã mở bàn cược rồi, cược xem tân thiếu nãi nãi của Ngô gia mày rốt cuộc là ai đấy?” “Kệ m** mày à?” Ngô Mặc cũng đứng dậy, một chân đạp lên ghế đẩu, không cam lòng yếu thế nói: “Ông đây thích cưới ai thì cưới, cũng không cưới mày, mày bận tâm cái quái gì?” “Mày nói nhảm, sao lại không liên quan đến tao chứ, ông đây đã bỏ tiền lớn ra cược, một bên cược là Giải gia chủ, một bên cược là tên mù phía nam.” Lâm Phong ưỡn ngực gầm lên: “Mẹ kiếp mày mà lỡ dở hơi rước con mù phương Bắc về nhà, ông đây chẳng phải lỗ to à?” Mấy người nghe lén mặt mày tái xanh, cái quái gì thế này?

Chuyện riêng của nhà mình lại trở thành chuyện cười trên giang hồ à?

“Mày nói bậy, tao có kém cỏi đến vậy sao?” “Mày, kém cỏi à?” Lâm Phong hừ một tiếng, “Tao không nói mày rước anh mày về nhà, đã là nể mặt mày lắm rồi.” “Mấy năm nay những chuyện kém cỏi mày làm còn ít à?

Ông đây còn nghi ngờ rốt cuộc mày không được, hay là không biết dùng?” Loại công kích cá nhân nghiêm trọng này, Ngô Mặc còn có thể nhịn được sao?

Hắn một cước đá đổ ghế đẩu, chỉ vào Lâm Phong mà chửi rủa: “Ông đây kém cỏi lúc nào?

Hôm nay mày mà không nói rõ trắng đen, ông đây mà không đánh mày nằm giường nửa tháng, thì ông đây có lỗi với đôi tay này của mình.” Lâm Phong cũng không phải dạng vừa.

Chưa kể, hai người lớn lên cùng nhau từ thuở trần truồng.

Chỉ nói đến thân thủ của hắn không hề kém Ngô Mặc là bao, nên đối với lời đe dọa của Ngô Mặc, hắn căn bản không coi là gì.

Hắn kéo một chiếc ghế đẩu, ngồi chễm chệ lên đó.

Xòe ngón tay ra, bắt đầu kể lể những "thành tích vĩ đại" của Ngô Mặc trong mấy năm nay.

"Trước hết không nói gì khác, chỉ nói mấy năm trước, cô gái đó không xinh đẹp sao?

Cái dáng vẻ đó, cái nhan sắc đó, đi thi hoa hậu chắc chắn giành quán quân." Nhắc đến có phụ nữ, mọi người đều giật mình tỉnh dậy, giận dữ nhìn Lâm Phong trong đại đường.

Lâm Phong khẽ nheo mắt lại.

Liếc nhìn về phía thiên điện, trong lòng thầm cười một tiếng, nhưng bề ngoài vẫn không động sắc.

Hắn đã sớm không ưa mấy tên này rồi.

Lề mề, nhiều năm như vậy không có tiến triển gì.

Sao không có ai bá đạo một chút, kéo cái tai họa Ngô Mặc này về nhà chứ?

Không nói gì khác.

Mày chủ động dâng thân một chút, dùng mỹ sắc mê hoặc một chút không được sao?

Để cái tên này tiêu hao năng lượng, đỡ phải ngày nào cũng gọi điện thoại tìm lỗi của mình. 46.

Vì muốn tống khứ cái tai họa này cho người khác, Lâm Phong mới không quản ngại vất vả từ nơi khác hỏa tốc về, nhất định phải thảo luận một phen với Ngô Mặc.

Nhưng hắn không ngờ lại còn có người nghe lén.

Để những người này hiểu sâu sắc hơn về cái tính tình “chết tiệt” của Ngô Mặc, hắn quyết định cắn răng, kể hết những cuộc “gặp gỡ diễm ngộ” của Ngô Mặc trong mấy năm nay.

Hắn không tin, nói xong những lời này, mấy vị kia còn có thể an ổn chờ đợi nữa sao?

Lâm Phong dừng lại một lát, rồi tiếp lời: “Người ta con gái đã chủ động dâng thân, thậm chí quần áo cũng cởi ra nằm trên giường rồi, nhưng mày thì hay rồi, không có bất kỳ phản ứng nào thì thôi, còn nói người ta gầy như con gà con, rõ ràng là thiếu rèn luyện.” “Được lắm, quay đầu mày lại cho người ta lôi đến trại huấn luyện, nói là phải tăng cường huấn luyện.” “Đợt trước tao đi trại huấn luyện bên đó có việc, mày có biết tao nhìn thấy gì không?” “Cô gái đó toàn thân cơ bắp không kém gì Thái Sơn đâu, nếu cô ta không mở miệng nói chuyện với tao, tao suýt nữa đã tưởng gặp người rừng Thái Sơn rồi.” Vương Bàn Tử mặt mày cười đến co giật.

Nhưng để tiếp tục nghe, hắn đành nghiến răng kìm nén.

Lâm Phong bên này vẫn thao thao bất tuyệt kể, “Được rồi, mọi người tưởng mày không thích kiểu gầy yếu, để làm mày vui, lại tìm cho mày một cô hoa hậu thể hình.” “Lần này có cơ bắp rồi đấy nhé, mày lại nói người ta trông thô lỗ quá, vừa nhìn đã thấy không có văn hóa.” “Ngay lập tức lại vứt người ta vào đạo quán, nói là cần bồi dưỡng một chút văn học cổ điển.” “Đúng, văn học có được bồi dưỡng hay không tao không biết, theo tao được biết thì cô gái này đã xuất gia rồi.” “Nữ giới không thích, nam giới tổng cộng có thể được chứ?” “Anh em bàn bạc tới lui, tìm cho mày một tiểu thịt tươi, không hề khoa trương, cái vẻ ngoài đó, cái thân hình đó, cái dáng vẻ đó, nhìn vào không ai là không động lòng.” “Mày giỏi, mày nói người ta là tiểu thái giám, thiếu vẻ đẹp cương dương, tiện tay lại nhét vào huấn luyện rồi.” “À à, thằng nhóc đó bây giờ một mình đánh năm người không tốn chút sức lực nào, đứng cạnh cô gái Thái Sơn kia, mẹ kiếp tao còn tưởng mình đến vườn bách thú rồi chứ.” Cái miệng thối của Lâm Phong cứ như cái bông gòn, ngồi đó thao thao bất tuyệt nói không ngừng nghỉ.

Kể hết những cuộc “gặp gỡ diễm ngộ” của Ngô Mặc trong mấy năm nay.

Nghe xong, mấy người trong đại điện đều nghiến răng, cười đến khóe mắt co giật.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ, cố gắng nắm chặt tay, nỗ lực kiểm soát biểu cảm trên mặt.

Vốn dĩ nghe thấy Ngô Mặc có diễm ngộ, trong lòng mọi người vẫn còn giận.

Bây giờ bọn họ yên tâm rồi, đây đâu phải là diễm ngộ, đây là bồi dưỡng nhân tài thì đúng hơn!

Ngô Mặc tay phải cầm đao đứng tại chỗ.

Lạnh lùng nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, trong lòng không ngừng suy nghĩ, “Cái thứ này rốt cuộc là thật hay giả?

Đây rốt cuộc có phải ảo cảnh không?” Cậu ta thực sự ghét mấy cái trò ảo cảnh này.

Từ khi đến đây, cậu ta cứ hay gặp phải mấy chuyện vớ vẩn này.

Khiến Ngô Mặc bây giờ hễ thấy chuyện gì bất thường là y như rằng sẽ nghi ngờ nó có phải thật hay không.

“Mẹ kiếp, kệ nó là cái gì?

Động thủ trước đã.” Ngô Mặc thầm mắng một tiếng, siết chặt

Minh Hồng Đao trong tay.

Chương 537

Vốn dĩ, cậu ta còn muốn chơi đùa với cái thứ này một lúc, xem nó rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng thấy mấy anh em bị cái thứ này quấy nhiễu cảm xúc, suýt nữa thì cãi nhau nội bộ.

Ngô Mặc bực mình.

Cậu ta quyết định không đợi nữa, trực tiếp ra tay làm cho ra nhẽ.

Dù sao Kính ca vừa nói rồi, anh ấy không thích cái thứ này.

Vậy thì mình còn chần chừ cái quái gì nữa?

Cứ xử nó đi là được.

Để tránh lúc phá vỡ ảo cảnh, mấy anh em bị ảnh hưởng cảm xúc, Ngô Mặc cố ý quay đầu nói: "Các anh, mấy người tản ra một chút đi, đừng đứng tụm lại một chỗ, đợi em giải quyết xong cái thứ này rồi nói sau." "Nói có lý." Vương béo gật đầu đồng tình: "Anh em cứ yên tâm, có bọn tôi canh giữ xung quanh, tuyệt đối không để cái thứ này chạy thoát đâu." Ngô Mặc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vương béo, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: "Đúng là một sự hiểu lầm đẹp đẽ mà!" Thấy Ngô Mặc cầm đao định tiến lên, Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh đều đi tới.

Ai cũng biết Ngô Mặc đang bị thương, chuyện nguy hiểm thế này sao có thể để cậu ta ra mặt được?

Thế nhưng họ vừa bước vài bước thì đã bị Ngô Mặc ngăn lại.

"Dừng, không ai được tiến thêm một bước nữa." Ngô Mặc nhíu mày, nghiêm túc nói: "Mấy người tình hình không ổn, lùi lại đi, cách chỗ này ít nhất ba mét." Ngô Mặc nói xong mấy câu này, vẻ mặt mọi người càng thêm bất lực.

Mỹ nữ phía trước dường như đã đợi hơi sốt ruột.

Cô ta vậy mà từ trên giường đứng dậy, chầm chậm đi về phía Ngô Mặc.

Cũng không biết con quái vật này nghĩ gì.

Hoặc là não nó có vấn đề, hoặc là mắt nó có vấn đề.

Trong đại điện nhiều đàn ông thế này, không chọn ai lại cứ nhằm vào Ngô Mặc.

Cô ta mở to đôi mắt ướt át, kéo lê vạt váy dài từng bước tiến lại gần Ngô Mặc.

Ngô Mặc đang quay đầu nói chuyện với mấy anh em, vừa quay lại thì mỹ nữ đã gần như đi tới trước mặt.

“Vãi chưởng!” Một câu chửi tục bật thốt, cậu ta bản năng nhấc chân phải lên, dứt khoát đá một cái.

Cha mẹ ơi, mỹ nữ vẽ ra một đường cong trên không trung, rồi chuẩn xác rơi thẳng xuống giường.

Trong đại điện im như tờ.

Tất cả mọi người trong lòng đồng thời dâng lên một suy nghĩ, vị Mặc gia này có phải có vấn đề về giới tính không?

Cậu ta đánh người đúng là không phân biệt nam nữ gì cả.

Mặc dù biết cô mỹ nữ này có chút quái lạ, e rằng là yêu tinh sơn dã biến thành, nhưng cái tâm lý thương hoa tiếc ngọc trong xương tủy đàn ông, cũng không thể thay đổi trong một sớm một chiều được.

Hoắc Tú Tú sau khi thấy cú đá của Ngô Mặc, vô thức giậm giậm chân, dường như muốn cảm nhận một chút cái thú vui đá người.

A Ninh đột nhiên nhớ lại trong đầu, ở sa mạc mình cũng từng bị Ngô Mặc đá như vậy.

Lúc đó còn không cam tâm, bây giờ thì thấy bình thường rồi.

Mỹ nhân bị Ngô Mặc đá văng trở lại, mất cả nửa ngày mới hoàn hồn.

“Khốn kiếp, cẩu thả quá!” Ngô Mặc lập tức phản ứng, cậu ta vốn định bắt giữ cái thứ này, xem nó rốt cuộc biến hóa thành cái gì?

Nhưng mà chân mình nhanh hơn não, đã lỡ hành động trước một bước rồi.

Cậu ta có chút bực bội, lại không muốn mạo hiểm tiến lên.

Ai mà biết trên cái giường đó có cơ quan gì không?

Lỡ mình đi qua bị rơi vào bẫy thì sao?

Cậu ta nghiến răng, đột nhiên mở miệng gọi lớn về phía mỹ nhân đằng trước: “Chị đại, vừa nãy em đá nhanh quá, hay chị lại gần đây một chút nữa nhé?” Lời vừa thốt ra.

Trong đại điện, trừ Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa cùng những người khác, ánh mắt mọi người nhìn Ngô Mặc đều như đang nhìn một thằng đần.

Trong suy nghĩ của họ, vị Mặc gia này có phải đầu óc có vấn đề không?

Nói tiếng người với quỷ quái, đối phương nghe hiểu được sao?

Mấy tên thuộc hạ nhà họ Hoắc nhìn nhau, trong mắt lộ rõ vẻ trào phúng.

Bọn họ nghĩ rất đơn giản.

Vị này e rằng bị làm sao rồi, thật sự cho rằng mình là nhân vật lớn gì sao?

Cậu ta bảo quỷ quái qua đây là nó qua được à?

Hoàn toàn là chuyện đùa.

Ngô Tam Tỉnh liếc nhìn hai bên.

Nhận thấy dù các thuộc hạ nhà họ Ngô không nói gì, nhưng vẻ mặt mỗi người đều rất vi diệu.

Có người xem kịch vui, có người trào phúng, có người lo lắng, có người thờ ơ.

Tóm lại, trăm thái của thế gian, loại biểu cảm nào cũng tồn tại.

Thế nhưng, trong mắt họ, chuyện vốn dĩ cho là tuyệt đối không thể xảy ra lại xuất hiện.

Vị mỹ nhân kia nghe thấy Ngô Mặc gọi, lại từ trên giường đứng dậy lần nữa.

Chỉ là vì cô ta bị ngã một cú, khăn che mặt trên mặt vô tình bị kéo rớt.

Khi cô ta ngẩng đầu lên, không ít đàn ông không kìm được mà hít một hơi khí lạnh.

Đó là một người phụ nữ như thế nào?

Một đôi mắt chứa tình, lông mày cong cong như đủ như không, tay như búp măng non, da như ngọc.

Cũng không biết có phải vì bị Ngô Mặc đá một cú hay không, lúc này trong mắt điểm lệ quang, khẽ thở dốc.

Cả người cứ như Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, nhìn vào chỉ muốn ôm cô ta vào lòng nhẹ nhàng an ủi.

Ngô Mặc nhìn thấy dung mạo người phụ nữ, hơi chần chừ một chút.

Cuối cùng vẫn không nhịn được, quay đầu lại xác nhận với Hắc Nhãn Kính: “Anh, anh thật sự không thích cái thứ này à?” “Không thích.” Hắc Nhãn Kính nghiến răng, từng chữ từng chữ bật ra.

Bây giờ anh ta cả thân lẫn tâm đều bị tra tấn.

Điều duy nhất có thể xoa dịu vết thương của anh ta, chính là vừa rồi anh ta cắn răng hôn Ngô Mặc một cái.

Nói thật, trước đó anh ta định hôn môi.

Nhưng ai ngờ cảm xúc dâng trào, thế nào lại lệch đi mất.

Muốn bù lại thì đã không kịp nữa, hai người rất nhanh đã bị tách ra.

Nhưng mà chuyện này cũng chẳng sao, có lần một thì sẽ có lần hai.

Anh ta không tin lần tới không hôn trúng chỗ.

Ngô Mặc xác nhận xong xuôi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mỹ nhân kia dường như đã nhắm vào Ngô Mặc, lại một lần nữa chầm chậm tiến lại gần cậu ta.

Ngô Mặc không cho mấy người kia tiến lên.

Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh cùng những người khác đành siết chặt vũ khí, cảnh giác nhìn chằm chằm mỹ nhân trước mặt.

Thấy người phụ nữ ngày càng gần Ngô Mặc, mà Ngô Mặc lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Họ có chút khó hiểu, không tài nào nghĩ ra thằng nhóc thối này lại định làm gì.

Họ đâu biết, Ngô Mặc hiện tại đang cố gắng dùng tinh thần lực để khống chế cái thứ này.

Kể từ lần trước khống chế con chim kia xong, Ngô Mặc đã thấy tinh thần lực này đúng là không tồi.

Chương 538

Mặc dù dùng nhiều sẽ dẫn đến mệt mỏi, nhưng thỉnh thoảng dùng một chút cũng có thể đạt được hiệu quả rất tốt.

Ngô Mặc sợ khoảng cách quá xa, tinh thần lực tiêu hao quá lớn.

Cố ý đợi người phụ nữ này đến gần, mới phát động tấn công.

Mỹ nữ này quả nhiên khác với con chim lớn trước đó, Ngô Mặc lúc đầu tấn công thăm dò không hề có tác dụng với cô ta.

Ánh mắt cô ta vẫn cứ ướt át, nhìn Ngô Mặc chỉ muốn tát cho một phát vào mặt.

Giúp cô ta nước mắt chảy thẳng xuống.

Đỡ phải để nước mắt ứ đọng trong mắt, muốn rơi không rơi, muốn xuống không xuống, nhìn khó chịu.

Ngô Mặc hai mắt nhìn chằm chằm mỹ nữ, trong não lại tăng cường xuất lực tinh thần.

Nhưng vẫn không hề có tác dụng.

Người khác không biết cậu ta muốn dùng tinh thần lực để khống chế mỹ nữ, chỉ thấy cậu ta hai mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt.

Nhìn cái vẻ đó, cứ như bị đối phương mê hoặc vậy.

Có thể nói như vậy.

Trong số tất cả những người có mặt, trừ năm anh em tin tưởng Ngô Mặc ra.

Thì chỉ có Doãn Nam Phong, A Ninh và Hoắc Tú Tú kiên định tin rằng, Ngô Mặc tuyệt đối sẽ không bị phụ nữ mê hoặc.

Ngô Mặc lại tấn công thăm dò mấy lần, mỹ nữ vẫn không có phản ứng.

Cậu ta chợt tỉnh ngộ, cái thứ trước mắt này e rằng không phải là vật sống.

Vì không phải vật sống, nên cũng không có giá trị lợi dụng.

Cậu ta đang suy nghĩ xem phải xử lý cái thứ này thế nào thì mỹ nữ có động tác.

“Phu quân!” Mỹ nữ đứng trước mặt Ngô Mặc, đột nhiên mở miệng gọi ra hai chữ này.

Giọng cô ta nhỏ nhẹ, mềm mại, khiến lòng người ngứa ngáy.

Ngô Mặc ghét nhất cái kiểu tiếng kêu giống như muỗi này.

Nói chuyện thì cứ nói chuyện, cứ ư ử như heo, nghe khó chịu thật.

Cậu ta nhíu mày, tát một cái thật mạnh vào mặt mỹ nữ: “Phu cái đầu nhà mày!” Ngay sau đó, Minh Hồng Đao trong tay vung lên, chém thẳng vào cổ người phụ nữ.

Vừa chém vừa chửi: “Muốn chiếm tiện nghi của ông đây à, mày có cái mặt đó sao?

Mày xem cái mặt của mày kìa, trông như mẹ kiếp người dưa chuột ấy, khó coi muốn chết!” Theo tiếng chửi của cậu ta vang lên, mấy mỹ nữ trên hiện trường không hẹn mà cùng sờ sờ mặt mình.

Trong lòng đồng thời dâng lên một suy nghĩ, hình như mình cũng có kiểu mặt này thì phải?

Ngô Mặc đột nhiên ra tay, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mỹ nữ.

Nhưng tên này khác với trước đây, phản ứng rất nhanh.

Bước chân lùi lại, tránh được nhát đao vào cổ.

Nhưng Ngô Mặc ra đao rất hung ác, vẫn cứ chém đứt một cánh tay của cô ta.

Mỹ nữ sau khi bị chém đứt cánh tay, dường như phát điên.

Cô ta ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, sau đó toàn bộ dung mạo bản thân đã xảy ra biến hóa kinh người.

Miệng nhỏ anh đào rách toác thành một cái miệng rộng như chậu máu, răng nanh cũ trong miệng không ngừng mọc dài ra.

Làn da trắng như tuyết dần dần biến thành màu đen, trên người bắt đầu mọc ra những chiếc gai đen cứng ngắc.

Mái tóc dài đen nhánh, dần dần biến thành màu đỏ máu.

Đôi mắt ướt át, bắn ra ánh nhìn hung hãn.

Trong nháy mắt, mỹ nữ đã biến thành quái vật.

Sự tương phản mạnh mẽ mang lại cú sốc cực lớn cho mọi người.

Ngô Mặc nhìn cảnh tượng trước mắt, liếc nhìn xung quanh rồi cười lạnh một tiếng: “Mẹ kiếp, tao đã bảo cái thứ này là dã thú rồi mà, bọn mày còn không tin?” Quay đầu lại nói với con quái vật trước mặt: “Sao hả, định dọa ông đây à, thật sự cho rằng ông đây bị dọa mà lớn lên chắc?” Vừa nói, cậu ta liền định xông lên.

Thế nhưng không đợi cậu ta ra tay, ba bóng người đã cùng lúc lao lên.

Trong khoảnh khắc, ba loại vũ khí đao, côn, thương cùng lúc nhắm vào con quái vật vừa biến thân mà chém, bổ tới.

Ngô Mặc nhìn xem, hóa ra là ba vị đại gia kia ra tay rồi.

Tuân theo nguyên tắc “có lợi thì mình hưởng”, Ngô Mặc cũng định xông lên.

Vừa bước một bước, cánh tay đã bị Ngô Tà giữ lại.

“Tiểu Mặc, em đang bị thương, quái vật cứ giao cho Tiểu Ca với họ đi.” “Đúng vậy, anh em.” Vương béo kéo tay còn lại của Ngô Mặc, khuyên nhủ: “Chỉ có một cái thứ này thôi, không cần nhiều người thế đâu, em nhìn Tiểu Ca với họ ba người kìa, đã đánh cho cái thứ đó phải lùi liên tục rồi.” Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn, quả nhiên đúng như lời Vương béo nói.

Đừng thấy cái thứ này đã biến hình, nhưng vẫn không phải là đối thủ của các anh.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh ba người, đúng là đao đao chí mạng, ra tay không chút nương tình.

Trừ Trương Khởi Linh trông có vẻ bình thường hơn, hai người còn lại đều đang kìm nén sự tức giận.

Cái thứ này dù không phải vật sống, cũng không chịu nổi đánh hội đồng.

Nó từng bước lùi lại, cố gắng quay về gần giường.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ không để ý vấn đề này, mà bị nó dẫn vào bẫy.

Nhưng Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh ba người, đó đều là những tay trùm trong giới trộm mộ, sao có thể bị cái thủ đoạn nhỏ bé này lừa gạt được?

Ba người tăng nhanh tốc độ tấn công.

Ngay sau khi nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền đến, con quái vật cuối cùng đã kiệt sức đổ gục xuống đất.

Theo sau con quái vật bị giải quyết, cảnh tượng trong đại điện lập tức thay đổi.

Cảnh sắc vốn lộng lẫy xa hoa trở nên u ám.

Châu báu trong túi các thuộc hạ biến trở lại nguyên dạng, tất cả đều là hài cốt người.

Mấy cây cột mạ vàng trong đại điện lập tức tối sầm lại, không còn ánh sáng.

Trên đó phủ đầy những vết tích màu đỏ sẫm, không cần đoán cũng biết đó là máu người.

Viên dạ minh châu trên đỉnh đầu, hóa ra là nhãn cầu người.

Cũng không biết được bảo quản thế nào, bao nhiêu năm rồi mà không thối rữa.

Cái giường nơi mỹ nữ nằm ở phía trước đại điện, giờ đã trở thành một cỗ quan tài đen sì to lớn.

Những sợi dây thừng đỏ treo xung quanh biến thành từng tờ giấy trắng, lơ lửng, nhìn thôi đã thấy rợn người.

Nói tóm lại, đại điện vốn lộng lẫy xa hoa, trong phút chốc biến thành một nơi giống như linh đường.

Mấy tên thuộc hạ vốn điên cuồng trước đó, giờ từng tên một không giữ được bình tĩnh nữa, nhao nhao ném xương trong túi ra ngoài.

Nhưng cầm thì dễ, ném ra lại không hề đơn giản.

Cũng không biết trên mấy khúc xương này có thứ gì không?

Chỉ nghe thấy mấy tên thuộc hạ phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người nhìn theo tiếng động, thì thấy mấy tên thuộc hạ đó trên tay trực tiếp chảy ra máu đen.

Mùi máu tanh tưởi xộc thẳng vào mũi, khiến những người bên cạnh phải bịt mũi lùi lại vài bước.

Mấy tên thuộc hạ còn lại nhìn thấy tình hình này, lập tức đứng sững tại chỗ.

Chương 539

Bọn họ không dám động, đồ vật cũng không dám ném.

Từng tên một ngơ ngác nhìn nhau, không biết bước tiếp theo phải làm gì.

Ngô Mặc nhìn một cái, ôi chao, đúng là trùng hợp ghê!

Có bốn người bị thương, trong đó hai người là thuộc hạ nhà họ Hoắc, một người là Lạt ma tham dự, người cuối cùng là người do Ngô Tam Tỉnh dẫn đến.

Lại là cái người trước đó hỏi Ngô Tam Tỉnh có muốn vào hay không.

Nếu là lúc mới tới, Ngô Mặc vì vấn đề hình tượng cá nhân, gặp chuyện như này còn sẽ ra tay cứu giúp một chút.

Còn bây giờ chỉ vì bọn họ dám mắng Giải Ngữ Hoa, mà muốn mình đi làm cái thằng đổ vỏ cứu người à?

Mơ đi!

Đừng nói là không có lợi ích, cho dù hệ thống có cho mình điểm tích lũy, cậu ta cũng không làm.

Cậu ta không những không cứu người, còn đứng đó mỉa mai châm chọc: “Ối chao, chẳng lẽ con quái vật này là trưởng bối nhà mấy người, mấy vị đang ở đây để khóc tang đấy à?” Trong lúc nói chuyện, cậu ta duỗi tay giật xuống mấy tờ giấy trắng từ phía trên.

Vò nát thành một cục rồi ném xuống chân mấy người kia, cười tủm tỉm nói: “Chỉ khóc không thôi thì làm ăn gì, không lẽ không bày tỏ chút gì sao?

Ở đây không có khăn tang, mấy tờ giấy trắng này mấy người cứ dùng tạm đi!" Mấy người do Ngô Tam Tỉnh dẫn đến vốn định tiến lên cứu giúp.

Thế nhưng sau khi nghe xong lời Ngô Mặc, nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của cậu ta, cứng đơ không dám động đậy.

Bọn họ xem như đã hiểu rõ, vị tiểu gia nhà mình đây tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

Giết chóc quyết đoán mà miệng lưỡi còn độc.

Chẳng trách trên sa trường trộm mộ, người ta đặt cho cậu ta biệt danh Thiết Chủy Phán Quan.

Bọn mình những người này còn mong theo Tam gia đi kiếm tiền phát tài, tốt nhất là đừng chọc vị tiểu gia này không vui nữa.

Các thuộc hạ nhà họ Giải đã từng hợp tác với Ngô Mặc, biết rõ tính tình cậu ta.

Hơn nữa, ông chủ lớn nhà mình cũng không mở miệng nói gì, nên bọn họ cũng cứ đứng ung dung bên cạnh xem náo nhiệt.

Dù sao lúc trước giành châu báu, bọn mình chậm một bước nên không cướp được, vì vậy cũng không có phiền não lúc này.

Còn các thuộc hạ của Tân Nguyệt Phạn Điếm thì càng khỏi phải nói, Ngô Mặc quãng thời gian này vẫn luôn phụ trách dẫn dắt họ.

Thêm vào đó, trên đường đi, Ngô Mặc luôn bảo vệ bọn họ.

Không cứu người này thì cũng cứu người kia, bọn họ đối với Ngô Mặc chỉ có cảm kích và tin tưởng.

Huống hồ quan hệ giữa lão bản và Mặc gia không tầm thường, bọn họ càng không đời nào ăn cây táo rào cây sung mà giúp người ngoài.

Tiếng kêu thảm thiết của các thuộc hạ càng lúc càng thê lương.

Trên cánh tay nổi lên một đường đen, có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang di chuyển rất nhanh, trong chớp mắt đã đến vị trí vai.

Nhìn tình hình này, đường đen dường như chuẩn bị di chuyển xuống, lan rộng về phía tim.

Bốn tên thuộc hạ này đừng thấy nhân phẩm không ra gì, nhưng cũng là những kẻ gan lì.

Thấy không ai lên giúp, bọn họ nhao nhao rút dao từ thắt lưng ra, nghiến răng chém đứt cánh tay mình.

Cảm giác đau đớn này không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Nhưng so với tính mạng, mất đi một cánh tay thì có là gì?

Ngô Mặc vẫn đứng tại chỗ lạnh lùng bàng quan, thấy cảnh này bèn thong dong nói: “Không tệ, là những kẻ gan lì, nhưng tiếc là tốc độ của mấy người hơi chậm một chút, không chú ý đến đường đen đã lan xuống rồi à?” Lời cậu ta nói nhẹ như không, nhưng mấy tên thuộc hạ trên sàn lại thót tim.

Bọn họ căn bản không nhìn thấy tình trạng trên người mình, cơn đau khiến họ mất đi lý trí.

Sau khi nghe Ngô Mặc nói vậy, càng điên cuồng cởi áo trên ra.

Quả nhiên đường đen dần dần bắt đầu lan từ cổ xuống.

Tiếng la hét của bọn họ càng thêm rợn người, bên trong chứa đựng cả sự cầu cứu và tuyệt vọng.

Ngô Mặc căm ghét sâu sắc những người nhà họ Hoắc này, định để bọn họ chết cũng không được yên.

Cậu ta nói được mấy câu thì thấy miệng hơi khô, tay liền đưa ra sau.

Hắc Nhãn Kính đứng gần cậu ta.

Vừa thấy động tác này, lập tức lôi từ túi ra một điếu thuốc đưa vào lòng bàn tay Ngô Mặc.

Ngô Mặc ngậm thuốc vào miệng, Hắc Nhãn Kính tay phải lật một cái, bật lửa xuất hiện trong tay.

Cả hai đều là ma thuốc lá, động tác này ngày thường là chuyện thường tình.

Căn bản không cần nói nhiều.

Một động tác, một ánh mắt, là có thể hiểu đối phương muốn làm gì.

Ngô Mặc hít một hơi thật sâu, nhả ra một vòng khói, đứng đó mỉm cười nhìn các thuộc hạ ở giữa.

Giải Ngữ Hoa không muốn đứng phía sau Ngô Mặc, bèn bước lên đứng cùng cậu ta.

Doãn Nam Phong liếc nhìn xung quanh, quét qua các thuộc hạ của mình một lượt.

Thấy bọn họ không xuất hiện biểu cảm bất thường, trong lòng rất hài lòng.

Hoắc Tú Tú trong lòng chỉ cảm thấy hả hê.

Không cần tự mình ra tay, đã có người thay mình dạy dỗ mấy thứ đáng chết này.

Để bọn họ tham lam tiền tài không khống chế được tay mình, phải chịu báo ứng này cũng đáng đời.

Ngô Tà thấy cảnh thê thảm của các thuộc hạ, liền ghé sát Trương

Khởi Linh, có chút tò mò hỏi: “Tiểu Ca, bọn họ trúng cổ thuật à?” “Tiểu Ca, sao cái đường đen kia trông như con trùng vậy?” Vương béo cũng chen lại.

Anh ta và Ngô Tà, hai người một trái một phải bao vây Trương Khởi Linh ở giữa.

“Ừ!” Trương Khởi Linh gật đầu, mặt mày ngưng trọng nhìn chằm chằm phía trước.

Sau đó như nhớ ra điều gì, lại khẽ nhắc nhở: “Đừng chạm vào xương.” Ngô Tà và Vương béo liên tục xua tay, nói: “Yên tâm đi, đánh chết hai chúng tôi cũng không lấy mấy thứ này đâu.” Hai người nói xong, đứng đó im lặng nhìn tình hình phía trước.

Ngô Tà bây giờ khác với trước kia, mấy tên này đối đầu với em trai cậu ta, chết là đáng đời.

Cũng chỉ là tay chân mình kém một chút, nếu không thì hận không thể tự mình lên tát cho bọn họ mấy cái.

Em trai đã nhắc nhở trước rồi, bọn họ không nghe, còn dám khiêu khích, trúng độc cũng là tự chuốc lấy.

Sự thay đổi của Ngô Tà khiến những người quen thuộc với cậu ta đều có chút ngạc nhiên.

Đặc biệt là Phan Tử, càng cảm thấy bất ngờ trước sự thay đổi tính cách của Tiểu Tam Gia.

Hắn nhớ lần đầu tiên Tiểu Tam Gia xuống mộ, thấy người khác gặp nguy hiểm, cậu ta luôn không màng tính mạng mà đi cứu giúp.

Lúc đó hắn còn cảm khái Tiểu Tam Gia tâm địa quá mềm yếu, sau này thì biết làm sao đây?

Bây giờ thấy Ngô Tà có thể mặt không đổi sắc đứng bên cạnh, trong lòng Phan Tử rất đỗi vui mừng.

Vị Tiểu Tam Gia nhà hắn cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi.

Ngô Tam Tỉnh cũng có cảm xúc tương tự.

Hắn rất hài lòng với dáng vẻ của hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc lúc này.

Nhà mình làm cái nghề này, lòng dạ không tàn nhẫn thì đứng không vững, mềm lòng thì khó thành đại sự.

Thuộc hạ loại này trừ phi là người thân tín.

Nếu không chỉ cần có tiền, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, không đáng để vì bọn họ mà đánh đổi tính mạng của mình.

Thấy tiếng kêu rên của các thuộc hạ trong sân càng lúc càng yếu.

Ngô Mặc liếc nhìn những người đang đứng ngây ngốc bên cạnh, bực mình nói: “Còn mẹ kiếp đứng ngẩn ra đó làm cái quái gì?

Chương 540

Đồ trong túi không đâm người à?” Mấy tên thuộc hạ này như vừa tỉnh mộng.

Vừa định thò tay lấy đồ, lại nghĩ đến kết cục của mấy người kia trong sân, nhất thời không biết phải làm thế nào.

“Đồ ngu!” Ngô Mặc ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân nghiền nghiền, chế nhạo nói: “Không biết cởi quần áo ra, đổ hết đồ ra ngoài sao?” “Ồ, đúng, đúng, Mặc gia nói đúng.” Mấy tên thuộc hạ đó liền vội vàng cởi quần áo xuống, đổ hết đống đồ lỉnh kỉnh trong túi ra ngoài.

Có mấy tên còn chẳng thèm quan tâm ở đây có phụ nữ hay không, trực tiếp cởi cả quần ra.

Cả đại điện biến thành trung tâm tắm hơi trong nháy mắt.

May mắn là thứ dính trên xương, không chạm vào máu thì sẽ không đi vào cơ thể người.

Những người còn lại sau khi đổ hết đồ trong túi sạch sẽ, liền vội vàng lùi về phía Ngô Mặc và những người khác.

Dường như chỉ có như vậy mới có thể cảm thấy một chút an toàn.

Ngô Mặc không thèm quản mấy tên đang nửa sống nửa chết ở giữa nữa, quay đầu nói với Giải Ngữ Hoa: “Hoa ca, chỗ này không phải nơi tốt đẹp gì, chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm lối ra mà rời đi thôi.” “Được, nhưng tôi vừa quan sát một chút, phong cách ở đây khác với những gì hiển thị trên bích họa.” Giải Ngữ Hoa kề sát Ngô Mặc, khẽ nói: “Theo gợi ý trên bích họa, thời kỳ cổ quốc La Sát nhiều phong tục hơi dã man, sẽ không có quan tài, giấy trắng gì đó đâu.” “Hoa gia muốn nói chỗ này là do nước Nam Chiếu xây dựng sau này à?" Hắc Nhãn Kính không cam lòng bị lơ là, liền chen lời bên cạnh: "Có bằng chứng gì không?" Anh ta coi như đã khắc cốt ghi tâm câu nói "tuổi càng lớn càng nói năng linh tinh" mà Ngô Mặc nói trước đó.

Bây giờ Giải Ngữ Hoa lại đưa ra suy đoán, anh ta nhất định phải "đạp" một câu.

Giải Ngữ Hoa nhìn Hắc Nhãn Kính thì thấy khó chịu, cái tên ngu ngốc này cả ngày ngoài phá đám ra thì chẳng làm được việc gì chính đáng.

Ngô Mặc liếc nhìn hai bên, luôn cảm thấy không khí có chút không đúng.

Xuất phát từ bản năng dự đoán nguy hiểm của động vật.

Ngô Mặc lùi lại một bước, quyết định không tham gia vào cuộc đấu tranh giữa hai vị đại lão.

"Khái!" Cậu ta khẽ ho một tiếng, làm động tác mời: "Hai vị cứ nói chuyện trước đi, tôi đi xem cái quan tài kia có gì kỳ lạ không." Cậu ta nói xong liền quay người bỏ đi, sợ rằng đi chậm một bước sẽ bị kẹt vào giữa chiến trường của hai người.

Thấy Ngô Tà cũng đi về phía quan tài, Ngô Mặc liền vội vàng gọi anh lại: "Anh, anh đợi em với." Ngô Tà lập tức dừng bước, đứng tại chỗ đợi Ngô Mặc.

Trương Khởi Linh và Vương béo cũng đi cùng Ngô Tà, cộng thêm Ngô Mặc, bốn người tụ lại một chỗ.

Còn về Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa hai người?

Bọn họ vẫn cứ bận cãi nhau đi, việc chính không cần đến họ.

"Vãi, cái quan tài này mùi máu tanh ghê gớm thật." Ngô Mặc bịt mũi lên xuống quan tài, mở miệng nói: “Lão Trương, anh nói trong đây đựng thứ gì?

Lối vào có khi nào ở trong cái quan tài này không?” “Thế thì còn gì đơn giản hơn, muốn biết thì mở quan tài ra chẳng phải là xong à.” Vương béo vừa nói vừa thò tay vào ba lô phía sau lấy ra cái xẻng công binh gấp gọn, vung vung cánh tay nói: “Là người hay là quỷ, anh em mình cứ bắt nó ra mặt thôi.” Ngô Mặc cũng có ý đó.

Cái mỹ nữ biến thành dã thú trước đó, đến bây giờ cậu ta vẫn không biết nó là cái thứ gì?

Nhưng cậu ta cho rằng thứ đó là một con rối, kẻ thực sự thao túng nó e rằng là thứ trong quan tài.

Vương béo vừa định cắm xẻng công binh vào khe quan tài, Ngô Mặc vội vàng đưa tay cản anh lại: “Cái loại việc nặng này cứ giao cho người khác đi.” Ngay sau đó cậu ta quét mắt một vòng trong đại điện.

Mấy tên thuộc hạ phản trắc còn lại của nhà họ Hoắc, và cả mấy người bất phục mà Ngô Tam Tỉnh mang theo.

Ngô Mặc đã sớm chú ý đến bọn họ.

Bây giờ có chuyện nguy hiểm, những người này không tiến lên thì còn đợi đến bao giờ nữa?

“Mày, mày, với hai đứa bay nữa, lại đây mở quan tài ra.” Ngô Mặc khá là không khách khí, đích thân điểm mấy người, lạnh lùng nói: “Đây không phải chỗ ông đây nuôi dưỡng mấy ông lớn, còn phải để tao nói mấy người nên làm gì à?” Những người bị điểm danh trong lòng không cam tâm.

Đồng bọn của mình vừa nãy chỉ chạm vào xương, ra chút máu thôi đã trúng độc rồi.

Cái quan tài phía trước nhìn một cái đã thấy tà khí ngút trời, cái này mà làm không cẩn thận, thì cái mạng nhỏ coi như toi rồi.

Bọn họ muốn phớt lờ lệnh của Ngô Mặc.

Thế nhưng nghĩ lại, vị Mặc gia này cũng không phải tay vừa.

Thủ đoạn của cậu ta cực kỳ cay độc, hơn nữa bọn họ lại đông người.

Nếu mình thật sự không nghe lệnh, e rằng chưa kịp chạm vào quan tài, cái mạng này đã phải mất rồi.

Bọn họ nghĩ đến đây, không kìm được mà rùng mình.

Cố nuốt nước bọt xuống, cầm xẻng công binh cứng đầu đi tới, run rẩy nói: “Mặc gia, bây giờ mở quan tài à?” “Sao hả, mày còn định dập đầu cho nó rồi làm một tràng pháp sự nữa à?” Ngô Mặc liếc xéo mấy người kia một cái, cực kỳ sốt ruột nói: “Đừng có mẹ kiếp lề mề nữa, ông đây không có thời gian mà nói nhảm với tụi bây.” “Mặc gia nói phải.” Mấy người đó vội vàng gật đầu, không dám hỏi thêm gì nữa.

Thấy mấy người kia đi đến bên quan tài, Ngô Mặc tay trái kéo Ngô Tà, tay phải lôi Vương béo lùi lại vài bước.

Ai mà biết trong quan tài này có ám khí hay vật phẩm nguy hiểm gì không?

Lỡ một khi mở nắp quan tài, bên trong lại nhảy ra một con bánh chưng to đùng thì sao?

Cỗ quan tài này rất nặng, bốn tên thuộc hạ tốn nửa ngày trời mới nạy được nắp quan tài lên một khe hở nhỏ.

Ngô Mặc một bên cẩn thận đề phòng, một bên nhỏ giọng nói với Ngô Tà: “Anh, anh có phát hiện ra một chuyện không?” Ngô Tà tay phải siết chặt đao chân chó màu trắng lớn, che chắn ở phía bên kia của em trai, nhìn thẳng phía trước hỏi: “Chuyện gì?” “Bình thường quái vật vừa xuất hiện không phải là lao thẳng vào anh sao, nhưng tại sao con quái vật vừa nãy lại lao về phía em?” Ngô Mặc vẫn luôn có chút khó hiểu về chuyện này.

Theo tình hình trước đây, những con quái vật đó thấy Ngô Tà y như yêu quái thấy Đường Tăng vậy, hận không thể nhào vào người anh.

Sao con yêu quái vừa nãy lại không theo số đông như vậy chứ?

Cứ cố tình lao về phía mình.

Ngô Tà có chút bối rối, anh cảm thấy câu hỏi của em trai rất khó hiểu.

Anh làm sao biết con quái vật đó nghĩ gì?

May mắn là Ngô Mặc vốn quen tự nói tự nghe, ngay sau đó lại nói: “Chẳng lẽ cái thể chất của anh truyền sang em rồi?” Ngô Tà: “...” Ngay lúc này, một trận mùi hôi thối nồng nặc ập đến.

Tất cả mọi người trong đại điện đều bịt mũi, nhao nhao tập trung tầm mắt về phía này.

Bốn tên thuộc hạ mở quan tài mặt đều xanh lét.

Bọn họ nín thở, dùng hết sức lực toàn thân cuối cùng cũng lật được nắp quan tài xuống đất.

Trong khoảnh khắc, mùi hôi thối lan tỏa khắp đại điện.

Sau đó bốn người đột nhiên lùi lại một bước, run rẩy nhìn chằm chằm quan tài.

Sợ rằng bên trong sẽ xuất hiện quái vật gì đó, hoặc là ám khí giết người.

Ngô Mặc lập tức tiến lên một bước, vung đao ngang ra ngay lập tức che chắn Ngô Tà và Vương béo ở phía sau.

Trương Khởi Linh cũng có động tác tương tự, bước lên một bước đứng cùng Ngô Mặc.

Mọi người cảnh giác đợi nửa ngày, trong quan tài không có bất kỳ tình huống bất thường nào xuất hiện.

Nhất thời, trong đại điện không ai nói gì, khung cảnh có chút lạnh lẽo.

Ngô Mặc quay đầu nói với Trương Khởi Linh: “Lão Trương, anh bảo vệ anh trai và anh Béo giúp em, em qua đó xem sao.” Trương Khởi Linh lại không để ý lời Ngô Mặc, đi trước một bước về phía quan tài.

“Hế!” Ngô Mặc chỉ vào bóng lưng Trương Khởi Linh, bất lực lắc đầu: “Cái lão già này đúng là càng lớn tuổi càng cố chấp, không có chút tính tổ chức hay kỷ luật nào cả.” Dù nói vậy, cậu ta cũng nhanh chân bước hai bước theo sau.

Ngô Tà và Vương béo nhìn nhau một cái, không chút do dự cũng đi lại gần.

Mấy anh em đều đứng bên cạnh quan tài nhìn vào trong.

Lúc này mới phát hiện ra, thảo nào cái quan tài này bốc mùi hôi thối nồng nặc đến thế, hóa ra bên trong toàn là chất lỏng đen sì.

Mấy chất lỏng này cũng không biết là thứ gì, cứ sùng sục nổi bọt khí ra ngoài.

“Cái gì thế này?

Hôi vậy?” Ngô Mặc có chút tò mò.

Cậu ta vừa định thò đầu ra nhìn một chút, thì bị Hắc Nhãn Kính kéo lại: “Trong quan tài có thứ.” Ngô Mặc liếc nhìn.

Trong quan tài đầy ắp nước đen, cũng không nhìn rõ bên dưới có thứ gì?

Cái tên này làm sao mà phát hiện được chứ?

Mắt của anh ta tuy nhìn rõ trong bóng tối, nhưng cũng chưa nghe nói là kính xuyên thấu bao giờ?

Chẳng lẽ cách lớp nước đen, vẫn có thể nhìn rõ thứ bên trong?

Ngô Mặc nghĩ đến đây hít một hơi khí lạnh.

Chương 541

Cậu ta nghiêng đầu liếc Hắc Nhãn Kính một cái, trong lòng thầm nghĩ: “Thế thì mẹ kiếp mặc quần áo trước mặt anh ta, chẳng phải cũng như cởi trần sao?” “Thảo nào tên này cứ luôn đeo kính râm, chắc mắt mọc đầy mụn lẹo rồi.” “Tiểu tổ tông, em lại nghĩ gì nữa đấy?” Hắc Nhãn Kính nhìn thấy ánh mắt đó của Ngô Mặc, trong lòng có chút bất lực.

Trước đây, nội tâm phong phú, những ý nghĩ kỳ diệu của Ngô Mặc luôn có thể mang lại bất ngờ cho anh ta.

Còn bây giờ anh ta chỉ có một suy nghĩ.

Cái tổ tông này có thể bớt diễn nội tâm đi một chút được không?

Cái não có thể nghĩ vấn đề theo hướng bình thường một chút được không?

Nghĩ anh ta, Hắc gia, đã trải qua trăm năm tuổi đời, kiến thức vô số, nhưng vẫn không thể theo kịp tư duy và suy nghĩ của cậu ta.

“Không có gì.” Ngô Mặc nhanh chóng đáp lại một câu, nhưng cơ thể lại hơi điều chỉnh hướng.

Cậu ta không phải cảm thấy bị Hắc Nhãn Kính nhìn thấu có gì ngại, mà là sợ Hắc Nhãn Kính tự ti.

Phải biết rằng lần trước cái vụ “khỉ trộm đào” đó, xuất phát từ lòng hiếu thắng của đàn ông, cậu ta đã lén lút so sánh một chút.

Kết quả là cậu ta cảm thấy mình rất hài lòng.

May mắn thay, trừ Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính, những người khác vẫn rất đáng tin.

Ngô Tam Tỉnh đi tới, bảo Phan Tử lấy một con dao từ tay thuộc hạ, cẩn thận cắm vào quan tài khuấy vài lần, xác nhận bên trong quả nhiên có thứ.

“Phan Tử, bảo các thuộc hạ xả chất lỏng trong quan tài ra ngoài.” Ngô Tam Tỉnh trả dao cho thuộc hạ, dặn dò: “Mang theo đồ bảo hộ, cố gắng đừng chạm vào chất lỏng.” Phan Tử đáp một tiếng, gọi mấy tên thuộc hạ tiến lên, cẩn thận từng li từng tí xả hết nước đen trong quan tài ra ngoài.

Bọn họ quanh năm xuống mộ, chuyện trong quan tài có nước như thế này rất thường thấy.

Chẳng mấy chốc, nước đen trong cỗ quan tài này đã được xả ra ngoài.

“Vãi chưởng, sao đây lại là người Đường Triều?” Vương béo kinh hô một tiếng, chỉ vào thứ trong quan tài, nói: “Mày nhìn bộ giáp hắn mặc kìa, rõ ràng là trang phục tướng quân thời Đường Triều.” “Nhưng đây không phải cổ quốc La Sát sao?

Sao lại xuất hiện người Đường Triều ở đây?” Lời của Vương béo đầy vẻ khó hiểu.

Mọi người theo tiếng động thò đầu vào nhìn, cũng không khỏi giật mình.

Chỉ thấy trong quan tài nằm một người, toàn thân giáp trụ chỉnh tề.

Kiểu dáng và hoa văn của bộ giáp đó, phàm là người có chút kiến thức lịch sử, đều có thể nhận ra là của thời Đường Triều.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm người trong quan tài, đột nhiên đưa tay thăm dò cổ hắn.

Ngô Mặc nhất thời không kịp ngăn cản, đành lẩm bẩm một câu:

“Ai, thói quen vệ sinh tốt đúng là khó mà rèn luyện được.” Trương Khởi Linh dừng lại một lát, sau đó nhanh chóng rụt tay về.

Anh quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh, vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng lời nói ra lại khiến người ta kinh ngạc.

“Còn sống.” Trong lúc Trương Khởi Linh nói chuyện, Ngô Mặc đang cẩn thận đánh giá người nằm trong quan tài.

Người này trông không lớn tuổi lắm.

Mặt như ngọc, ngũ quan rõ ràng, khoác lên bộ giáp chế độ đời Đường, trông có chút phong thái của một thiếu niên tướng quân.

Hắn bình tĩnh nằm trong quan tài, không hề phản ứng với mọi thứ xung quanh.

Nếu không phải mùi trong đại điện và quan tài quá hôi, thì đúng là có dáng vẻ của một mỹ nam đang ngủ.

Về việc Trương Khởi Linh nói người này còn sống, Ngô Mặc một chút cũng không kinh ngạc.

Cứ như mấy ông anh nhà mình ấy.

Ai nấy đều mang thể chất kỳ lạ, xuống địa cung lần nào mà chẳng gặp mấy chuyện kỳ quái?

Có gì mà phải ngạc nhiên.

Tây Vương Mẫu đã sống bao nhiêu năm rồi, chẳng phải vẫn còn sống nhăn răng đấy sao?

Từ Đường triều đến giờ, tính kỹ cũng chỉ hơn một ngàn bốn trăm năm.

So với Tây Vương Mẫu, cái tên này chỉ là cháu của cháu.

Nhưng trên địa bàn của La Sát Cổ Quốc, lại trang trí đại điện thành linh đường.

Bên trong còn đặt một tướng quân thời Đường, nghĩ thế nào cũng thấy có gì đó sai sai.

“Tiểu Ca, quản cái thứ này sống hay chết làm gì, một đao tiễn nó lên Tây Thiên là xong.” Vương Bàn Tử từ trước đến nay đều thích bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước.

Hơn nữa, vật này bây giờ đang nằm trong quan tài.

Chẳng khác nào con heo đợi làm thịt, sống chết đều nằm trong tay mình và mấy người kia.

Lời vừa dứt, người trong quan tài đột nhiên mở choàng mắt.

Đôi mắt đỏ như máu ấy tràn đầy tà khí.

Tay trái vươn lên, bổ nhào về phía Vương Bàn Tử.

Đòn tấn công này bất ngờ ngoài dự kiến.

Tuy nhiên, nếu là đối phó với những tên trộm mộ bình thường khác, chắc chắn sẽ có hiệu quả.

Nhưng mấy vị trước mặt này là ai, sao có thể không phòng bị đòn này chứ?

Cùng lúc đó, Minh Hồng Đao của Ngô Mặc, Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh, côn của Giải Ngữ Hoa cùng súng trong tay Hắc Nhãn Kính, tất cả đều giáng xuống tên kia.

Lúc này, gã đó có thể dùng một câu thành ngữ để hình dung.

Đó chính là “chưa ra trận đã chết”, ngón tay toàn bộ đều bị đánh trúng.

Phải biết rằng Minh Hồng Đao của Ngô Mặc và Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh không phải vật phẩm tầm thường, chúng sắc bén đến mức chém sắt như bùn, thổi lông đứt tóc.

Hai lưỡi đao chém chéo, đồng loạt chém vào ngón tay trái của người đàn ông.

Cánh tay người đàn ông có giáp bảo vệ, nhưng không thể cản được uy lực của hai lưỡi đao.

Trong những tia lửa tóe ra, bàn tay trái lập tức biến thành nắm đấm robot của mèo con.

Không chỉ vậy.

Gã vừa ngẩng đầu định chui ra, lại bị Giải Ngữ Hoa một côn đánh cho văng trở lại vào quan tài.

Ngay sau đó trên người xuất hiện bốn lỗ đạn.

Bộ combo hành động này ra, đã dập tắt hoàn toàn sự kiêu căng ngạo mạn của tên kia.

Ai nấy đều biết mọi chuyện sẽ không đơn giản kết thúc như vậy.

Gã đàn ông nằm xuống quan tài, tay phải vồ trong quan tài, lấy ra một thứ gì đó và nhanh chóng nhét vào miệng mình.

Ngay sau đó, sắc mặt bắt đầu thay đổi, mặt trắng dần dần nổi lên khí đen.

Vương Bàn Tử nhìn đến trợn tròn mắt, “Vãi, nó định hóa hình à?” “Còn nhìn cái quái gì nữa, động thủ!” Ngô Mặc lạnh lùng quát một tiếng, Minh Hồng Đao trong tay nhằm thẳng cổ người đàn ông mà đâm mạnh xuống.

Hắn cảm thấy mình đúng là có vấn đề về não, nhìn thấy sinh vật không rõ nguồn gốc thì nên giết chết trước rồi nói.

Cứ đứng đó như thằng ngốc, chờ đến khi đối phương hóa hình mới ra tay?

Đây chẳng phải là phong cách của mấy tên phản diện não tàn trong phim và tiểu thuyết sao?

Tuy nhiên, đao của Ngô Mặc còn chưa đâm xuống, gã đàn ông đột nhiên há miệng, một luồng khí đen bổ nhào về phía hắn.

Ngô Mặc nghiêng người về phía trước, muốn né tránh thì đã không kịp nữa.

Ngay khi luồng khí đen sắp chạm vào da thịt hắn.

Ngô Mặc chỉ cảm thấy eo mình bị một lực mạnh tác động, người lập tức bị kéo ra khỏi quan tài.

Hắn đứng vững người quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện thì ra là ba ông anh bên cạnh đồng thời ra tay.

Hơn nữa, họ sợ chạm vào vết thương ở lưng Ngô Mặc, cả ba cùng lúc nắm lấy thắt lưng của hắn.

Ngô Mặc bất giác sờ sờ sau lưng, trong lòng thầm cảm thán, “Vãi, may mà dây lưng trên người là hàng của Hệ thống.” “Nếu không đổi thành cái bình thường?

Chương 542

Chỉ bằng lực kéo của mấy ông ấy, dùng sức một phát, dây lưng mà đứt thì mình mất mặt to rồi." Không đợi hắn suy nghĩ vẩn vơ xong, "Tiểu Đường nhân" đã sống ngàn năm trong quan tài, đã vọt ra ngoài.

Dáng vẻ hắn lúc này rõ ràng khác biệt so với lúc nãy.

Sắc mặt đen sì, cứ như vừa từ hiện trường hỏa hoạn chui ra vậy.

Hắn tay phải cầm một thanh kiếm đứng đó, khí thế hung hăng nhìn tất cả mọi người trong đại điện.

Dường như rất căm ghét những kẻ xâm nhập này, đã quấy rầy giấc ngủ của hắn.

Giải Ngữ Hoa chú ý thấy, luồng khí đen vừa phun về phía Ngô Mặc đã ăn mòn tấm ván quan tài thành một cái lỗ.

Hắn sợ Ngô Mặc sơ ý, vội nhắc nhở: "Tiểu Mặc, cẩn thận một chút, khí đen trong miệng hắn có tính ăn mòn." "Ca, em biết rồi." Ngô Mặc đáp một tiếng.

Lời còn chưa dứt, "Tiểu Đường nhân" đã ra tay.

Gã này dường như rất quen thuộc với câu nói "thấy kẻ yếu thì bắt nạt".

Hắn không trực tiếp đối đầu với vài người có lực chiến cao nhất.

Mà lại đi theo con đường hiểm hóc, lao về phía Vương Bàn Tử và Ngô Tà.

"Đậu má, mày thâm độc vãi!" Ngô Mặc chửi một câu, thân hình xoay chuyển, một đao nhằm thẳng sau lưng "Tiểu Đường nhân" mà chém tới.

Cảm nhận được đao khí phía sau, “Tiểu Đường nhân” đành phải từ bỏ Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Chân dừng lại, thân hình nghiêng sang bên phải.

Cùng lúc đó Trương Khởi Linh xông tới, dùng thân thể che chắn Ngô Tà và Vương Bàn Tử phía sau.

Hắn và Ngô Mặc tạo thành thế gọng kìm, nhốt “Tiểu Đường nhân” ở giữa.

“Cái tên đồ đệ ngốc của anh đúng là Đường Tăng mà!” Hắc Nhãn Kính vừa cười vừa trêu chọc Ngô Tà, vừa xông tới đứng vào một chỗ trống khác.

Giải Ngữ Hoa cũng không cam chịu yếu thế, lấp vào vị trí cuối cùng.

Ngô Mặc nghĩ đến việc gã này có thể phun khí đen từ miệng, nói với Hắc Nhãn Kính bên cạnh: “Kính ca, hắn không phải phun khí đen từ miệng sao?

Nếu hắn há miệng, anh cứ cầm súng bắn vào miệng hắn.” “Ừm, có lý, không hổ là Gia Cát Tiểu Gia của chúng ta.” Hắc Nhãn Kính trước tiên khen Ngô Mặc một câu, sau đó khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa, đề nghị: “Nhưng tôi thấy nếu dùng giẻ rách bịt miệng hắn lại, chẳng phải tốt hơn sao?” “Thằng Hạt Tử chết tiệt, anh có thể nghiêm túc một chút không?” Giải Ngữ Hoa tức giận trừng mắt nhìn Hắc Nhãn Kính, giận dữ nói: “Đến lúc nào rồi mà còn nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.” Ngô Mặc nghe hai người đấu võ mồm, liếc nhìn Trương Khởi Linh, nhún vai, hạ giọng bất lực nói: “Lão Trương, hai người này quá trẻ con, anh đừng có học theo họ, lát nữa đánh nhau nhất định đừng lưu tình, chỗ nào hiểm thì đánh vào.” “Ừm!” Trương

Khởi Linh đáp một tiếng, trịnh trọng gật đầu.

Một trận đại chiến cứ thế bùng nổ.

Do “Tiểu Đường nhân” có thể phun ra khí đen ăn mòn, Ngô Mặc và mấy người kia đánh nhau có chút rụt rè, không thể hết mình.

Nhưng họ cũng không để “Tiểu Đường nhân” chiếm tiện nghi.

Mọi người nhất thời đánh ngang tài ngang sức.

Không thể không thừa nhận, vị “Tiểu Đường nhân” này thân thủ thật sự rất tốt.

Kiếm pháp sử dụng có bài bản, nhìn là biết xuất thân từ thế gia có nền tảng.

Nhìn dáng vẻ này, hắn ở Đường triều cũng nên được coi là một tướng quân hạng nhất.

Chỉ là trong lịch sử không hề ghi lại một nhân vật trẻ tuổi tài giỏi như vậy, thân phận thật sự của hắn rốt cuộc là ai?

Những người khác trong đại điện cầm vũ khí không dám xông lên, súng trong tay cũng không dám bắn loạn xạ.

Mấy người đánh thành một đoàn, bắn loạn xạ lỡ không may bắn trúng người nhà thì sao?

Ngô Tam Tỉnh sợ Ngô Tà gặp nguy hiểm, tiến lên một bước kéo anh ra phía sau.

Lại đặc biệt dặn dò Phan Tử nhất định phải bảo vệ Ngô Tà, không để ai làm hại anh.

Nhìn người em trai đang chiến đấu với quái vật giữa trận.

Ngô Tà một lần nữa cảm thấy sự nhỏ bé và bất lực của mình.

Nhưng thân thủ này không phải một sớm một chiều có thể luyện thành.

Anh dù có không cam lòng cũng chỉ có thể nhịn, cố gắng hết sức không gây thêm phiền phức cho em trai.

Tuy nhiên, vẻ mặt của anh rất khó coi.

“Thiên Chân, không sao đâu.” Vương Bàn Tử chú ý thấy vẻ mặt Ngô Tà không đúng, dùng khuỷu tay thúc thúc anh, nói nhỏ: “Với thân thủ của Tiểu Ca và Tiểu Mặc, có thể giải quyết được tên này.” “Ai!” Ngô Tà khẽ thở dài, trong lòng không cam lòng nói: “Bàn Tử, mỗi khi đến lúc này, tôi luôn cảm thấy mình rất vô dụng.

Gặp chuyện thì mãi trốn sau lưng em trai, khi nào tôi mới có thể như Tiểu Hoa bọn họ có thể bảo vệ Tiểu Mặc?” “Cái này…” Vương Bàn Tử hơi chần chừ một chút, suy nghĩ rồi mở lời khuyên nhủ: “Anh cũng đừng trách Bàn gia tôi nói thẳng, về thân thủ thì anh đừng hy vọng.

Tiểu Ca trước đây đã nói anh không phải là chất liệu để luyện võ, theo tôi thấy, anh không bằng nâng cao ở phương diện khác, có thể bù đắp thiếu sót này.” Ngô Tà cũng biết Vương Bàn Tử nói không sai.

Hơn hai mươi năm trước của anh, ngoài học hành ra thì chỉ có vui chơi.

Anh căn bản chưa từng nghĩ đến việc phải luyện công hay học võ thuật gì.

Ngô Tà mơ màng nhớ lại một chuyện, lúc đó Nhị gia gia và gia gia đều còn sống.

Một lần tụ họp, Nhị gia gia từng ôm anh, cười hỏi anh có muốn học võ nghệ với ông cụ không?

Lúc đó anh còn nhỏ lại ham chơi.

Nghe người khác nói Nhị gia gia rất nghiêm khắc, sợ mình bị ông đánh, thế là anh không chút do dự lắc đầu từ chối đề nghị này.

Bây giờ anh hận không thể xuyên về quá khứ, đánh chết cái bản thân lúc đó.

Nếu ngày xưa thật sự học với Nhị gia gia, thì dù hiện tại không có thân thủ tốt như Tiểu Hoa, cũng không đến nỗi như một kẻ vô dụng, cái gì cũng không làm được.

“Thiên Chân, hay là thế này?” Vương Bàn Tử có thể hiểu được sự uất ức trong lòng huynh đệ, thực tế hắn cũng vậy.

Trước khi gặp mấy ông anh em, hắn một mình xuống mộ địa, có cảm giác phó mặc sống chết.

Nhưng sau đó dần dần gặp Ngô Tà, Tiểu Ca và Ngô Mặc.

Hắn lại cảm nhận được tình huynh đệ lâu ngày, có thể yên tâm giao lưng cho đối phương.

Kèm theo đó là năng lực cá nhân không theo kịp mấy tên này, mỗi lần đánh nhau đều hơi giống kẻ ăn hại và gánh nặng.

Để không gây phiền phức cho các huynh đệ, cũng để không phụ tình nghĩa huynh đệ với Ngô Mặc.

Một kẻ yêu tiền như Vương Bàn Tử, cứng rắn khống chế bản thân.

Chỉ cần gặp đồ tốt, hắn sẽ tự cấu mình một cái, nhắc nhở mình đừng lấy bừa, đừng chạm bừa.

Tay thì có thể khống chế, nhưng cái mồm quạ thì thật sự không khống chế được.

Để Vương Bàn Tử giống Trương Khởi Linh mà giả câm không nói, thì thật sự có thể nghẹn chết hắn.

Vì vậy hắn rất hiểu tâm trạng của Ngô Tà.

Vương Bàn Tử chững lại một chút, ghé sát tai Ngô Tà, nói nhỏ: “Tiểu Mặc không phải định gánh vác Ngô gia sao?

Anh là ca ca mà võ lực không giúp được, thì cái đầu không dùng tốt sao?

Anh sửa cái bệnh mềm lòng của mình đi, tàn nhẫn hơn một chút mà tiếp quản cái cơ nghiệp của Tam thúc anh, đến lúc đó hai anh em cùng hợp sức, Ngô gia chẳng phải sẽ ổn định sao?” Ngô Tà vốn dĩ đã có ý định này, nay nghe Vương Bàn Tử nói vậy, càng thêm kiên định niềm tin trong lòng.

Anh quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc nói: “Cái cơ nghiệp bên Tam thúc tôi cũng không dễ làm, mấy kẻ đó ai nấy đều cứng đầu cứng cổ, thân thủ tôi không được sợ không trấn áp nổi, anh nói tôi kéo Tiểu Ca qua thì sao?” “Ý hay!” Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái khen ngợi: “Có Tiểu Ca bảo vệ anh, mấy thứ đó không thể làm loạn được đâu.” Hai người vừa nhìn chằm chằm vào tình hình trên sàn đấu, vừa nói nhỏ thảo luận kế hoạch tương lai.

Ngô Tà thử đặt mình vào vị trí của Ngô Tam Tỉnh, bắt đầu suy nghĩ về cục diện lớn.

Hai người bọn họ thảo luận không ngừng, trận chiến trên sàn đấu cũng ngày càng kịch liệt.

Người xưa nói đúng, học hư thì dễ học tốt thì khó.

Có Ngô Mặc ở phía trước làm gương bằng hành động cụ thể, bộ pháp võ thuật của Trương Khởi Linh cũng theo đó mà thay đổi.

Đao pháp vốn dĩ là những đòn chém lớn đánh vào người, giờ đây chuyên công hạ tam lộ.

“Đúng vậy, Lão Trương chém vào chân hắn.” Ngô Mặc vừa né tránh vừa dặn dò Trương Khởi Linh, “Cho thằng cháu này ngã xuống đất, tôi xem hắn còn làm sao mà nhảy nhót.” Trương Khởi Linh không nói gì, tay phải vung đao ngang, rất nghe lời chém vào bắp chân phải của “Tiểu Đường nhân”.

Ngô Mặc lại hét về phía Giải Ngữ Hoa: “Hoa ca, đâm vào mắt cá chân hắn!” Giải Ngữ Hoa cũng không chần chừ, cây côn dựng thẳng đâm mạnh vào mắt cá chân phải của “Tiểu Đường nhân”.

Ngô Mặc nhân cơ hội luồn ra phía sau “Tiểu Đường nhân”.

Chương 543

Hắn cởi áo khoác trên người ra, ném một góc cho Hắc Nhãn Kính, ra hiệu cho hắn.

Hắc Nhãn Kính nắm lấy một góc áo, lập tức hiểu ý.

Hai người nhân lúc Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh đang quấn lấy “Tiểu Đường nhân”, một bước xông lên, dùng áo khoác trùm đầu “Tiểu Đường nhân”.

Chiêu này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của “Tiểu Đường nhân”.

Có lẽ ở thời Đại Đường, chiến đấu đề cao sự đường đường chính chính.

Hắn phòng bị bị đánh lén phía sau, nhưng không ngờ hai người này lại khốn nạn đến thế, dùng áo khoác trùm đầu.

May mà Tân Nguyệt Phạn Điếm tài lực dồi dào, quần áo chuẩn bị cho mọi người chất lượng rất tốt.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính sau khi trùm đầu “Tiểu Đường nhân”, lại quấn thêm một vòng nữa.

“Tiểu Đường nhân” dù toàn thân là sắt, thì cũng có thể chịu được mấy cây đinh?

Hắn bị mắc kẹt trong áo khoác, muốn vùng vẫy.

Miệng không ngừng phun ra khí đen, khí đen ăn mòn áo khoác thành từng lỗ nhỏ.

Tuy nhiên, dù vậy, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính cũng không buông tay.

Hai người một tay nắm chặt áo khoác, tay còn lại tấn công “Tiểu

Đường nhân".

Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa cũng nắm lấy cơ hội không hề nương tay.

Vũ khí của hai người lần lượt giáng xuống người "Tiểu Đường nhân", một người chém vào eo, một người đánh vào đầu.

Vị tướng quân Đường triều không biết vì sao lại bị giam trong đại điện này, cứ thế bị chém thành từng khúc.

Nhưng vào phút cuối, hắn dường như đã khôi phục lại lý trí.

Khí đen trên mặt tan đi, lại trở về dáng vẻ trắng nõn ban đầu.

Hắn nằm trên đất bình tĩnh nhìn lên trên.

Dường như ngàn năm qua chỉ là một giấc mộng, nay cuối cùng đã thoát khỏi sự trói buộc.

Khóe miệng hắn từ từ nở một nụ cười, chậm rãi nhắm mắt lại.

"Ai, đây rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì vậy?" Ngô Mặc nhìn cảnh tượng trước mắt, lắc lắc đầu, có chút cảm khái: "Tiểu gia đoán là anh bị ép buộc, nhưng không có cách nào khác, anh đã mất đi lý trí, chúng tôi không giết anh thì người chết chính là chúng tôi." "Dù sao anh cũng là người thời Đường, theo lý mà nói đã sớm nên chết rồi, chúng tôi giúp anh giải thoát, anh cũng đừng quá cảm kích chúng tôi.

Nhưng nếu anh cảm thấy trong lòng không cam lòng, cũng được, linh hồn anh mới chết đừng có tan.

Anh cứ lên phía trước, chào hỏi những người quen biết của anh, bảo họ đừng chọc ghẹo mấy anh em chúng tôi.

Chúng tôi nước sông không phạm nước giếng, cũng coi như là xứng đáng với việc tiểu gia tiễn anh một đoạn." Ngô Mặc lẩm bẩm nói một tràng, như thể đang tiễn đưa vị "Tiểu Đường nhân" này.

“Sao thế, trong lòng không thoải mái à?” Hắc Nhãn Kính tiến lên thuận thế ôm lấy vai Ngô Mặc.

Hắn thờ ơ liếc nhìn “Tiểu Đường nhân” trên đất, giọng nói trầm thấp: “Mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, không cần phải đau buồn vì số phận của người khác.” “Đau buồn?” Ngô Mặc cười lắc đầu, nghiêm túc nói: “Tôi sẽ không đồng tình với kẻ thù, bất kể người này bị ép buộc hay tự nguyện ở đây, chỉ cần đã ra tay với mấy người, thì hắn chính là kẻ thù của tôi.” “Vậy tại sao…” Hắc Nhãn Kính nhướn mày, dường như muốn hỏi Ngô Mặc, đã không đồng tình với người này, tại sao lại đứng đây nói nửa ngày trời?

Lời hắn còn chưa nói hết, Ngô Mặc đã hiểu ý hắn.

Nhún vai, giải thích: “Tôi nghe nói sau khi người chết trong thời gian ngắn linh hồn sẽ không tan, tôi nghĩ là để hắn chào hỏi những đồng bọn phía trước, đừng có vô cớ chọc ghẹo chúng ta.” Hắc Nhãn Kính ngây người nhìn Ngô Mặc.

Nghe hắn thao thao bất tuyệt kể lể nguyên nhân mình làm vậy, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: “Tiểu tổ tông chuyện này đều nghe ai nói vậy?

Có thể gọi người đó ra đây không, Hắc gia tuyệt đối không đánh chết hắn.” Ngô Mặc đang nói chuyện, Giải Ngữ Hoa, Trương Khởi Linh và Ngô Tà đều đã vây quanh.

Ngô Tà liếc nhìn áo khoác của Ngô Mặc bị khí đen ăn mòn trên đất.

Anh không chút do dự cởi áo khoác của mình, khoác lên người Ngô Mặc.

Lại nhân cơ hội kéo Ngô Mặc ra khỏi bên cạnh Hắc Nhãn Kính, giúp hắn cài cúc áo: “Tiểu Mặc, em có vết thương trên người, vẫn nên mặc thêm chút đi.” “Nga!” Ngô Mặc đáp một tiếng, đứng yên tại chỗ ngoan ngoãn để Ngô Tà sắp xếp.

Hắn cũng không biết có phải ảo giác của mình hay không.

Lão ca gần đây càng ngày càng có xu hướng phát triển thành bà mẹ già.

Muốn phản kháng?

Thôi bỏ đi.

Lão ca mà lải nhải lên, lỗ tai mình kiểu gì cũng lùng bùng.

Thà để lão ca lải nhải không ngừng, chi bằng ngoan ngoãn nghe lời anh ấy.

Dù sao cũng không phải chuyện gì lớn, thuận theo cũng được.

Quả nhiên cách làm của Ngô Tà y hệt như Ngô Mặc nghĩ.

Anh vừa giúp Ngô Mặc cài áo, vừa không ngừng lo lắng cho tình trạng sức khỏe của hắn.

Tay lại sờ sờ mấy cái sau lưng, xác nhận vết thương không bị nứt ra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy Ngô Tà đưa áo cho Ngô Mặc, quay đầu ra hiệu cho Phan Tử.

Phan Tử lập tức hiểu ý.

Nghĩ đến Tiểu Tam Gia mặc quần áo của người chết không may mắn.

Hắn trước tiên dứt khoát cởi bỏ quần áo của mình, lại từ trên người những đồng đội đã chết trên đất lột xuống một bộ.

Sau đó mới đưa áo khoác của mình cho Ngô Tà: “Tiểu Tam Gia, anh mặc cái này của tôi đi.” Ngô Tà có chút ngại ngùng, do dự không đưa tay ra.

“Được rồi, ca, đừng có như cô gái lớn vậy, nếu không áo trên người trả lại anh, tôi mặc cái của đồng đội trên đất.” Ngô Mặc không có nhiều lo ngại như vậy, vào chùa nào thì bái Phật đó.

Hiện tại có thể sống sót ra ngoài mới là quan trọng nhất, cái bệnh sạch sẽ kia cũng chỉ là nói đùa thôi.

Ngô Tà vừa nghe, lập tức nhận lấy áo trong tay Phan Tử mặc vào.

Doãn Nam Phong và những người khác lúc này cũng đã vây quanh.

“Tiểu Mặc, vết thương không nghiêm trọng chứ?” Doãn Nam Phong kéo Ngô Mặc ra phía trước, cẩn thận đánh giá một lát, hỏi: “Có thể chịu đựng được không?” Cô biết rõ suốt chặng đường này đều là Ngô Mặc và Trương Khởi Linh dẫn đầu, trong lòng rất cảm kích.

Nhưng phía trước nguy hiểm trùng trùng.

Doãn Nam Phong có chút do dự, có nên tiếp tục kéo Ngô Mặc xuống nước không?

Mình là vì Trương Nhật Sơn, Giải Ngữ Hoa là để tìm kiếm một câu trả lời.

Ngô Tam Tỉnh là vì cái gì, cô không nhắc đến.

Nhưng với bản tính của lão hồ ly này, chuyện không có lý do thì sẽ không làm.

Những người khác là để tìm tài.

Tính đi tính lại, dường như chỉ có thằng ngốc Ngô Mặc là không vì cái gì cả, chỉ đơn thuần xuất phát từ nghĩa khí muốn giúp đỡ.

Đừng nhìn hắn miệng thì luôn nhắc đến tiền thuê, thực tế đến giờ hắn vẫn chưa nhận được một đồng nào từ cô.

Nhưng khi gặp nguy hiểm, hắn lập tức che chắn trước mặt cô.

Ngô Mặc đâu biết, hình ảnh của hắn trong lòng Doãn Nam Phong bây giờ đã cao lớn vĩ mã đến mức đủ sức chống trời đạp đất.

Nghe Doãn Nam Phong hỏi thăm vết thương của mình, hắn phẩy phẩy tay, không hề để ý nói: “Không sao, vết thương nhỏ thôi, không cần lo lắng.” “Tiểu Mặc, đi sâu hơn nữa, nguy hiểm trùng trùng.” Doãn Nam Phong vẻ mặt có chút do dự, hạ giọng nói: “Em có muốn rời đi trước không, chị thực sự không nỡ kéo em vào vũng bùn này.” “A?” Ngô Mặc sững sờ một chút.

Tay đặt lên trán Doãn Nam Phong sờ sờ, cười khẽ nói: “Chị, chị bị trúng gió hay phát sốt vậy?

Sao lại bắt đầu nói mê rồi?

Em bây giờ có thể quay về đâu?

Ngoài việc tiếp tục đi về phía trước, chúng ta còn con đường nào khác sao?” Doãn Nam Phong suy nghĩ lại, Ngô Mặc nói quả thực không sai.

Phía sau đã bị chặn lại, con đường phía trước còn chưa biết ở đâu?

Đừng nói là mở một con đường mới?

Chương 544

Cho dù là muốn tiếp tục đi xuống, cũng phải như vượt ải mà từng tầng từng tầng mở ra lối vào.

Nghĩ đến đây, cô cười khổ liên tục.

Trong lúc Ngô Mặc và Doãn Nam Phong nói chuyện, Giải Ngữ Hoa và những người khác đã bắt đầu tìm kiếm cơ quan khắp nơi.

Lúc này họ đã tập trung toàn bộ sự chú ý vào cái quan tài trống rỗng kia.

Trước đây trong quan tài có nước đen, "Tiểu Đường nhân" lại chui ra quá nhanh.

Mọi người không chú ý trong quan tài có những thứ gì?

Lúc này mới chú ý thấy, trong quan tài này lỉnh kỉnh đặt mấy cái hộp nhỏ.

Lúc này thường là Vương Bàn Tử ra tay.

Sợ trong quan tài có độc, hắn cầm hai cái xẻng công binh kẹp mấy cái hộp ra.

Xem náo nhiệt sao có thể thiếu Ngô Mặc?

Hắn rũ bỏ Doãn Nam Phong xông tới.

Mấy cái hộp này trông có vẻ được làm bằng gỗ.

Nhưng không biết vì lý do gì, ngâm trong nước đen ngàn năm cũng không mục nát.

Thời buổi này không phải đồ của mình thì không xót.

Thêm vào đó trên hộp dính nước đen, quỷ biết có độc hay không?

Vương Bàn Tử giơ xẻng công binh định chém xuống, đúng lúc quan trọng Trương Khởi Linh ra tay cản hắn lại.

“Tiểu Ca?” Vương Bàn Tử quay lại nhìn Trương Khởi Linh, nghi hoặc nói: “Sao thế?” “Để tôi.” Trương Khởi Linh nói rồi ngồi xổm xuống.

Tay vừa định chạm vào hộp, đột nhiên nhớ ra một chuyện, lại rụt về.

Sau đó đưa tay ra trước mặt Ngô Mặc, nghiêm túc nhìn hắn.

Không thể không nói, sự ăn ý này thật sự là được bồi đắp mà thành.

Nếu là trước đây?

Trương Khởi Linh có dáng vẻ này, Ngô Mặc chắc chắn sẽ bản năng đáp lại một câu, mình không có chìa khóa.

Tuy nhiên hiện tại, hắn lập tức hiểu được ý trong mắt đối phương.

Không nói hai lời kéo ba lô ra, từ bên trong lôi ra một đôi găng tay dùng một lần, nhét vào tay Trương Khởi Linh.

Lại mạnh mẽ vỗ vỗ vai Trương Khởi Linh, khen ngợi: “Lão Trương, có tiến bộ.” Trương Khởi Linh đeo găng tay vào, cầm lấy hộp lật qua lật lại nhìn mấy lần.

Mượn tay hắn, Ngô Mặc và Ngô Tà cùng những người khác cũng xúm lại, cẩn thận đánh giá cái hộp.

Cái hộp rất bình thường, không chạm khắc rồng phượng như những cái trước đây.

Phía trên treo một cái khóa đồng thời Đường.

Nhưng hộp không bị hư hại, không có nghĩa là cái khóa này không mục nát.

Trương Khởi Linh xác nhận một chút, bên trong không giống có cơ quan gì.

Hai tay dùng sức liền mở hộp ra.

Khoảnh khắc cái hộp mở ra, mọi người bản năng rụt lại phía sau.

Nhưng đợi một lúc, không xuất hiện cơ quan, ám khí hay những thứ linh tinh khác.

Lúc này mới một lần nữa tập trung ánh mắt lại.

Khi Ngô Tà nhìn rõ vật bên trong hộp, nghi hoặc nói: “Sao lại là ngư phù?” Anh nói xong quay sang Trương Khởi Linh nói: “Đưa cái ngư phù này cho tôi xem một chút.” Trương Khởi Linh không lập tức đưa ngư phù cho Ngô Tà, mà lại cởi găng tay dùng một lần ở tay trái ra, đưa đến trước mặt anh.

Thấy Ngô Tà đeo găng tay xong, hắn mới đặt ngư phù vào lòng bàn tay anh.

“Vãi!” Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, không nhịn được cười nói: “Tiểu Ca nhà chúng ta bây giờ đúng là chim súng đổi pháo – càng ngày càng tốt mà!” Sau đó hắn vỗ vai Ngô Mặc, khen ngợi: “Huynh đệ, đỉnh của chóp!” “Đương nhiên rồi.” Ngô Mặc vỗ ngực, đắc ý nói: “Ca đây giỏi nhất là cải biến người khác, nếu không làm nghề này, tôi đi làm giáo viên ở trung tâm bồi dưỡng, vậy thì đúng là hoa đào nở khắp nơi.” Hoắc Tú Tú đứng không xa, nghe Ngô Mặc nói vậy, tò mò hỏi: “Tiểu Mặc ca ca, đó không phải là đào lý mãn thiên hạ sao?” “Cái đó không quan trọng.” Ngô Mặc phẩy tay, không để ý nói: “Tú Tú, ca dạy em một câu này, quá trình không quan trọng, kết quả mới quan trọng.

Đừng nghe mấy cái thứ súp gà cho tâm hồn tào lao, không có kết quả thì quá trình đều là xả hơi.

Giống như em muốn giết ai đó, làm bao nhiêu tâm lý xây dựng có ích gì?

Cứ xông lên một đao chém chết hắn là xong." Không thể không nói, sức mạnh của thần tượng rất lớn.

Hiện giờ Ngô Mặc trong mắt Hoắc Tú Tú xếp hạng đầu tiên, lời hắn nói Hoắc Tú Tú nghe rất chăm chú.

Nhìn Hoắc Tú Tú thỉnh thoảng gật đầu, Giải Ngữ Hoa bất lực lắc đầu.

Hắn có cảm giác, cô em gái yểu điệu từ nhỏ đi theo mình, e rằng không bao lâu nữa sẽ biến thành một nữ hán tử thép.

Ngô Tà cẩn thận xem xét ngư phù trong tay.

Chỉ thấy bên trong ngư phù khắc một hàng chữ nhỏ, những chữ khác nhất thời không nhìn rõ, nhưng ba chữ Lý Trinh Nho thì rất rõ ràng.

Ngô Tà trầm ngâm một lát, chậm rãi mở lời: "Nếu không đoán sai, tôi đại khái biết người này là ai rồi." Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đồng thanh hỏi: "Ai?" Hai người nói xong xông đến bên Ngô Tà, một người trái một người phải nắm lấy cánh tay anh.

Nhìn ánh mắt đầy khao khát tri thức của em trai, Ngô Tà đâu còn quan tâm đến việc giữ bí mật.

Anh vội vàng giải thích: "Thời kỳ đầu Nam Chiếu quốc thống nhất là thân cận với Đường triều, lúc đó nó tương đương với một quốc gia phụ thuộc của Đường triều." Ngô Tà bắt đầu kể về ân oán giữa Nam Chiếu quốc và Đại Đường.

Thời kỳ đầu Nam Chiếu quốc, quốc lực yếu kém, kẹp giữa Thổ

Phiên và Đại Đường, cuối cùng lựa chọn liên minh với Đại Đường để chống lại Thổ Phiên.

Đại Đường đã giúp Nam Chiếu quốc tiêu diệt rất nhiều quốc gia nhỏ gần đó, thống nhất khu vực Tây Nam, quốc lực dần dần lớn mạnh.

Nhưng lòng người không đáy, như rắn muốn nuốt voi.

Cùng với sự lớn mạnh của quốc lực, những kẻ nắm quyền cũng dần dần trở nên tham vọng.

Ai lại cam chịu làm lão nhị ngàn năm?

Nam Chiếu quốc cũng muốn lật mình làm lão đại, cứ thế chiến tranh với Đại Đường là điều không thể tránh khỏi.

Tuy nhiên, thời đại đó đề cao “danh chính ngôn thuận”.

Nam Chiếu quốc luôn nhận ân huệ của Đại Đường, vừa ăn no đã trở mặt cắn người, truyền ra ngoài khó nghe.

Vì thế họ âm thầm chuẩn bị, chờ đợi một cơ hội.

Không lâu sau cơ hội này đã đến.

Không biết là do hoàng tộc Nam Chiếu cố ý khiêu khích, hay do thái thú đóng quân gần đó quá kiêu ngạo.

Tóm lại hai bên xé bỏ mặt nạ, chiến tranh cứ thế bắt đầu.

Để thể hiện mình là bị buộc phải xuất binh.

Nam Chiếu quốc đặc biệt tổng hợp sáu tội danh của Đại Đường, và khắc lên bia đá lưu truyền đến hậu thế.

Nhưng những điều này là thật hay giả, chỉ có người trong cuộc mới rõ.

Có danh nghĩa rồi thì không cần khách khí nữa, họ liên kết với Thổ

Phiên, cùng nhau đối phó với Đại Đường.

Lúc đó hoàng đế Đại Đường là Đường Huyền Tông Lý Long Cơ.

Sau khi ông làm hoàng đế, Đường triều phát triển đến thời kỳ đỉnh thịnh.

Thịnh thế Khai Nguyên phồn hoa, đã làm ông mê muội.

Đến nỗi về già bắt đầu hôn dung, không lý triều chính, mặc cho tể tướng Lý Lâm Phủ và Dương Quốc Trung nắm quyền.

Hai người này đâu có thể coi một Nam Chiếu quốc nhỏ bé vào mắt?

Sai phái Đường tướng Tiên Vu Trọng Thông, dẫn sáu vạn quân Đường tiến công Nam Chiếu quốc.

Kết quả sáu vạn đại quân này đều bị thảm bại.

Chương 545

Đại Đường lúc đó mất mặt to.

Ngay sau đó lại sai Lý Mật, để hắn dẫn mười vạn đại quân lần nữa tiến công.

Vị Lý Mật này, không phải là một nhân vật đơn giản.

Hắn dẫn năm người con trai tinh binh tấn công Nam Chiếu, sau khi binh bại đã nhảy xuống hồ Nhị Hải tuẫn quốc.

Nam Chiếu quốc cảm kích sự trung nghĩa của hắn, phong hắn làm Lợi Tế tướng quân, và được người Nam Chiếu sùng bái.

Đương nhiên, điều này có lẽ cũng là một thủ đoạn của Nam Chiếu quốc.

Lịch sử cái thứ này có thật có giả, không phải người trong cuộc, ai lại có thể nói rõ ràng được chứ?

Ngô Tà kể xong đoạn lịch sử này, lại chỉ vào "Tiểu Đường nhân" trên đất, nói: "Lúc đó Lý Mật dẫn theo năm người con trai, ba người con trai đều chết trong loạn quân, tương truyền, người con trai út của hắn không rõ sống chết, khi dọn dẹp chiến trường cũng không tìm thấy tung tích của hắn." "Hiện tại xem ra, e rằng đã bị người Nam Chiếu quốc bắt giữ, làm cho thành ra cái dạng nửa sống nửa chết này." Thời buổi này, đãi ngộ anh em ruột thịt chính là khác biệt với người ngoài.

Lời Ngô Tà vừa dứt, Ngô Mặc lập tức vỗ tay phối hợp: "Ca, anh lợi hại quá, cái này mà cũng suy luận ra được, không hổ là học sinh giỏi của lão Ngô gia chúng ta, đúng là có đầu óc." Lời khen của em trai như linh đan diệu dược, Ngô Tà vốn dĩ còn đang cảm khái sự tàn khốc của lịch sử.

Nhưng sau khi nghe Ngô Mặc nói xong, mọi cảm khái đều tan biến, trong lòng chỉ còn lại sự vui sướng.

Hắc Nhãn Kính u oán nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Hắn cứ nghĩ mãi không hiểu, mình trước đây cũng đã nói nhiều như vậy, sao cái tên tiểu tử này lại không sùng bái mình chứ?

Ngô Tà cái tên khốn đó, tùy tiện nói mấy câu chuyện ai cũng biết, bảo bối nhỏ của mình lại như bị mê hoặc, vừa vỗ tay vừa ủng hộ.

Cái đãi ngộ này cũng quá hai mặt rồi chứ?

Giải Ngữ Hoa liếc Hắc Nhãn Kính một cái, nhìn thấy biểu cảm trên mặt hắn, trong lòng thầm thở dài một tiếng, mắng: “Đồ ngốc!” Lúc này hắn đã thông suốt.

Hắc Nhãn Kính tên này, hoàn toàn thuộc loại “thành sự thì không đủ mà bại sự thì có thừa”.

Mình nhất định phải lấy hắn làm tấm gương phản diện, tuyệt đối không thể dùng chiêu thức của hắn.

Biết được thân phận của vị thiếu niên tướng quân này, lại cảm khái về thân thế bi thảm của hắn.

Mọi người bàn bạc một hồi, đặt thi thể đã bị chém nát của hắn lên áo khoác, đơn giản sắp xếp lại một chút, đặt sang một bên trên đất.

Sau đó không còn để ý nữa, mà tập trung toàn bộ tinh lực vào những cái hộp.

Dù sao bây giờ không phải thời cổ đại, năm mươi sáu dân tộc là một nhà.

Ai đúng ai sai, người đời sau đâu quan tâm nhiều như vậy.

Hiện tại mới chỉ mở một cái hộp, còn ba cái hộp nữa chưa mở.

Trương Khởi Linh một hơi mở hết mấy cái hộp còn lại.

Bên trong lại không có gì kỳ lạ, hình như đều là vật tùy thân của vị thiếu niên tướng quân này.

Từ đó có thể thấy, Nam Chiếu quốc làm người rất giả tạo.

Đã dùng người ta làm vật tế, còn giữ lại thẻ thân phận của người ta.

Đây là sợ người đời sau không biết công lao vĩ đại của họ sao?

Trong hộp không có quá nhiều thông tin hữu ích, mọi người chỉ có thể tập trung ánh mắt vào đáy quan tài.

Sau đó phát hiện ra sự bất thường ở góc khuất.

“Này Kính ca, chỗ đó có phải lõm vào một mảng không?” Ngô Mặc chỉ vào một chỗ không mấy bắt mắt ở góc quan tài, có chút không chắc chắn hỏi Hắc Nhãn Kính.

Hiện giờ, Hắc Nhãn Kính trong mắt cậu ta chính là từ đồng nghĩa với tia X-quang.

Chỉ cần là chỗ tối, chỗ không nhìn rõ, tìm gã này là không thành vấn đề.

Mặc dù thị lực của cậu cũng rất tốt, nhưng ở nơi thế này, cẩn thận không bao giờ là thừa.

Hắc Nhãn Kính nhanh chóng đáp lại: “Phải, cậu không nhìn nhầm đâu.” Để Ngô Mặc nhìn kỹ hơn, gã thậm chí còn lấy đèn pin ra chiếu lại một lần nữa vào chỗ đó.

Vương Bàn Tử trừng to mắt, chăm chú nhìn vào vị trí đó.

Thấy xung quanh có một vài ký hiệu kỳ lạ, hắn vuốt cằm nghi hoặc nói: “Đây là bùa vẽ quỷ à?” “Sao tôi cứ thấy, mấy ký hiệu này hình như đang trấn áp cái thằng này nhỉ?” Ngô Mặc nhìn nhìn ký hiệu, rồi quay đầu liếc nhìn “tiểu Đường nhân” đã chết khô ở giữa đại điện.

Cậu mở miệng nói: “Từ xưa đến nay, vùng Tây Nam tà thuật thịnh hành, tôi không tin bọn họ đặt cái tiểu Đường nhân này vào quan tài mà không có sự chuẩn bị đặc biệt gì đâu.” “Tiểu Đường nhân?” Mấy tiếng vang lên đồng thanh, sau đó ai nấy đều nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt kỳ lạ.

“À!” Ngô Mặc không đổi sắc mặt gật đầu, “Đúng vậy chứ, người thời Đường, lại còn trẻ như vậy, không phải tiểu Đường nhân thì là gì?” Mọi người nhất thời cứng họng, đã có sự hiểu biết sâu sắc về trình độ đặt biệt danh của cậu ta.

Để cổ vũ cho em trai, Ngô Tà lập tức giơ ngón cái lên, khen ngợi: “Cái tên rất hình tượng, cũng rất sinh động.” Mọi người đều không muốn nhìn Ngô Tà nữa, trong lòng chỉ có một suy nghĩ—thằng cha này hết thuốc chữa rồi.

“Tiểu Ca, đây có phải là cơ quan không?” Vương Bàn Tử chọn cách lờ đi Ngô Tà, trực tiếp chuyển đề tài hỏi Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh gặp cơ quan thì không bao giờ nói hai lời.

Hắn luồn người vào quan tài, hai tay nhẹ nhàng mò mẫm vài cái ở chỗ lõm.

Một lát sau, hắn đứng thẳng dậy, gật đầu với Ngô Tà và Ngô Mặc, ám chỉ rằng ở đây có cơ quan.

“Lão Trương, phá giải được không?” “Ừ!” Trương Khởi Linh đáp một tiếng.

Ngô Mặc lập tức quay đầu, hét vào mặt những người khác trong đại điện: “Tất cả tập trung tinh thần vào cho ông đây, sắp mở cơ quan rồi, cẩn thận một chút, có chuyện gì đừng trách tôi không nhắc trước!” Sau khi dặn dò xong, cậu vỗ vai Trương Khởi Linh, nghiêm túc nói: “Anh nói cho tôi biết cách làm, tôi sẽ phá giải.” “Chuyện nhỏ nhặt này đến lượt cậu đâu?” Hắc Nhãn Kính kéo Ngô Mặc sang một bên, cười tủm tỉm nói: “Tôi và Ách Ba hai người xử lý dễ dàng.” Phải nói một câu.

Hạt tử phương Nam và Ách Ba phương Bắc hợp tác lâu ngày làm việc, vẫn rất ăn ý.

Lời của Hắc Nhãn Kính vừa dứt, tay Trương Khởi Linh lại lần nữa luồn vào trong quan tài.

Cũng không biết hắn đã làm gì.

Chỉ nghe thấy một trận tiếng kẽo kẹt liên tiếp vang lên trong đại điện, ngay sau đó quan tài đột nhiên bay lên.

Trương Khởi Linh lập tức nhảy xuống, đứng yên tại chỗ chờ đợi.

Chẳng trách người xưa nói hay, không sợ kế hoạch nhiều, chỉ sợ chết sớm.

Mọi người thấy quan tài bay lên, còn tưởng rằng bên dưới sẽ xuất hiện lối đi.

Nào ngờ cái Lạc Sát Cổ Quốc này chả chỗ nào đi theo lối thông thường.

Theo quan tài từ từ dâng lên, bất ngờ đột nhiên xảy ra.

Mặt đất của đại điện đột nhiên xuất hiện một cái hố đen lớn, mọi người không kịp trở tay liền tất cả đều rơi xuống.

“Vãi chưởng!” “Cứu mạng!” Tiếng kêu kinh hoàng vang lên không ngừng trong không trung.

Khi Ngô Mặc ở giữa không trung, cậu nhìn thấy một bóng người quen thuộc bên cạnh.

Dựa vào cảm giác, cậu biết chắc chắn đó là một trong mấy người anh em của mình.

Cậu cũng không kịp quan tâm đối phương là ai, kéo cánh tay người đó và cưỡng ép kéo người ta vào lòng mình.

“Tiểu Mặc?” Đối phương vừa mở miệng, Ngô Mặc lập tức nhận ra là Giải Ngữ Hoa.

Cậu không kịp nói gì khác, chỉ có thể điều chỉnh tư thế, chuẩn bị đỡ cú va chạm cho Giải Ngữ Hoa.

Hữu ý mà vô ý.

Giải Ngữ Hoa lập tức hiểu được suy nghĩ của Ngô Mặc, muốn giãy giụa nhưng vẫn không kịp.

Không lâu sau, tiếng “tủm” vang lên không ngừng.

Từng người một như những quả lôi nước, tất cả đều đâm thẳng vào nước.

May mắn là nước này rất sâu.

Nếu không với độ cao và lực đạo này, đầu cũng sẽ cắm thẳng vào trong lỗ.

Dù vậy, lực xung kích mạnh mẽ cũng khiến mọi người choáng váng đầu óc.

May mắn thay, những người còn sống trong đội ngũ, ai nấy đều thân thủ không tầm thường, trong đó không thiếu những người bơi lội rất giỏi.

Mọi người tương trợ lẫn nhau, cuối cùng cũng kéo được tất cả lên bờ.

Chương 546

“Khụ khụ.” Tiếng ho sặc sụa, nôn ọe vang lên khắp nơi.

Do Ngô Mặc đã chịu phần lớn lực đạo, Giải Ngữ Hoa không bị va chạm quá mạnh.

Hắn rất nhanh tỉnh táo lại, kéo Ngô Mặc lên bờ.

Ngô Mặc liên tục nhổ mấy ngụm nước bẩn, lúc này mới bật đèn pin.

Trước tiên xác nhận Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính cùng những người khác không sao, cậu mới yên tâm.

Sau đó cầm đèn pin chiếu khắp nơi, thở hổn hển nói: “Đây là cái quỷ quái gì?

Sao lại còn có bàn cúng?” 47.

Mọi người nghe Ngô Mặc nói vậy, đồng loạt bật đèn pin.

Từ những chi tiết nhỏ, có thể thấy chất lượng tổng thể của nhóm người này rất cao.

Họ hiểu rõ trong môi trường tối tăm, đèn pin chính là sợi dây sinh mạng.

Vì vậy, dù trong tình huống nguy hiểm vừa rồi, họ cũng không vứt bỏ đèn pin.

Ánh sáng vừa bật lên.

Lúc này mọi người mới chú ý, nơi rơi xuống là một cái đầm sâu.

Đầm nước có đường kính hơn năm mươi mét.

Còn về cụ thể sâu bao nhiêu?

Vừa rồi lúc rơi xuống, Ngô Mặc ước chừng một chút, ít nhất nước cũng phải sâu hơn ba mươi mét.

Bốn phía vách đá quanh đầm sâu, khắc đầy tượng thần La Sát.

Những tượng thần này cao hơn mười mét, vẻ mặt dữ tợn, tất cả đều nhìn xuống đầm nước.

Bên bờ đầm nước, bày biện những bàn cúng làm bằng đá.

Những tượng đá cao nửa mét rải rác, phủ đầy mặt đất.

Dưới chân tượng thần trên vách đá, khoét ra từng hàng hố nhỏ.

Hố nhỏ không lớn, chiều rộng cũng chỉ khoảng hai mươi mấy mét.

Nhưng trong mỗi cái hố nhỏ, dường như đều đặt một phiến đá hình chữ nhật.

“Mẹ nó, cái chỗ quỷ quái gì đây?” Vương Bàn Tử lau một vệt nước trên mặt, bực bội nói: “Sao lại còn hố lớn lồng hố nhỏ?

Cái Lạc Sát Cổ Quốc này thuộc về loài chuột hả?

Một cái động nối tiếp một cái động, bọn chúng có bệnh không vậy?” “Thôi đi Bàn ca, đừng càu nhàu nữa.” Ngô Mặc bình tĩnh lại, mở miệng nói: “Chúng ta vẫn nên cảm thấy may mắn, may mà bên dưới không có ám khí.” “Nếu không, bọn chúng ta bây giờ đều đã giao phó tính mạng rồi.” Vương Bàn Tử chợt nghĩ lại, Ngô Mặc nói cũng không sai.

Chứ nếu bên dưới mà cắm đầy kiếm và binh khí gì đó, thì bây giờ mọi người đều sẽ biến thành kẹo hồ lô.

“Tiểu Mặc, đồ dùng của chúng ta không còn nhiều.” Doãn Nam Phong được Thanh Thanh và Mạn San đỡ đi tới, nhắc nhở: “Cơ quan đến quá đột ngột, có không ít đồ đạc còn sót lại ở đại điện bên trên.” “Ừ, tôi hiểu!” Ngô Mặc vừa nói vừa nhìn quanh vài lần, thấy ở chỗ vách đá hình như có một vài đèn đóm.

Chỉ là ngàn năm thời gian trôi qua, những ngọn đèn này còn có thể thắp sáng được không?

Ngô Mặc trầm ngâm một lát, chỉ vào người của Hoắc gia trước đó đã nhảy vào quan tài nói: “Hai người qua đó xem thử, đèn đó còn thắp sáng được không, có nguy hiểm gì không?” “Vâng, Mặc gia.” Mấy người Hoắc gia đã chấp nhận số phận, rũ đầu rũ tai đi về phía vách đá.

Lúc này họ đã nghĩ thông suốt, nghe lời thì còn sống được lâu hơn.

Không nghe lời?

Lập tức sẽ tiêu đời.

Ngô Mặc có chút không yên tâm, sợ hai tên này làm chuyện xấu.

Lại nháy mắt với một người của Tân Nguyệt Phạm Điếm.

Đối phương lập tức hiểu ý, đi theo phía sau.

Mấy đồ cổ này chất lượng đúng là không tệ nha, đặc biệt là đồ trong mộ.

Mấy ngọn đèn này đặt ngàn năm.

Không những không hỏng, mà ngược lại, vừa châm là sáng.

Rất nhanh, nơi đây sáng bừng lên.

Để tiết kiệm điện, Ngô Mặc bảo mọi người tắt đèn pin.

Mọi người từ độ cao như vậy rơi xuống.

Hiện tại ai nấy đều kiệt sức, không thể chịu đựng thêm nữa, tất cả đều ngồi bệt xuống đất.

Do liên tục chịu va đập mạnh, vết thương sau lưng Ngô Mặc đau như bị búa tạ đập mạnh, chỉ cần hơi động một chút là đau buốt như xé toạc.

Nếu ở đây không có người ngoài?

Ngô Mặc chắc đã sớm sà vào lòng Ngô Tà, thút thít cầu an ủi rồi.

Dù sao thì trước đó bị thương cũng là Ngô Tà giúp cậu xử lý vết thương.

Hai anh em giờ tình cảm càng thêm sâu đậm.

Ngô Tà dùng hành động cụ thể, giải thích đầy đủ thế nào là anh cả như cha.

Nhưng tình hình hiện tại khác.

Ở đây có rất nhiều người ngoài, vì hình tượng đại lão gia của mình, Ngô Mặc nghiến răng nghiến lợi cố làm ra vẻ không có chuyện gì.

Để tránh người khác phát hiện mình đau đến co giật cả mặt.

Ngô Mặc lấy cớ kiểm tra xem gần vách đá có nguy hiểm gì không, xoay người đi về phía góc.

Vừa đi được vài bước, phía sau vang lên tiếng bước chân khác biệt.

Chỉ nghe tiếng thôi cũng biết, chắc chắn là mấy người anh cả của mình đã đi theo.

Ngô Mặc thở dài trong lòng.

Cậu không muốn mấy người anh cảm thấy mình bị trọng thương.

Đành phải nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm trên mặt, quay người cười hì hì nói: “Tôi nói mấy anh à, tiểu đệ chỉ định đi vệ sinh thôi, mấy anh nhất định phải theo lên hóng hớt làm gì?” Lần này không ai nở nụ cười trên mặt.

Ai cũng biết rõ vết thương sau lưng Ngô Mặc rất nghiêm trọng.

Lúc nãy rơi xuống, lực xung kích mạnh mẽ đến mức nào, mấy người bọn họ đều biết rõ trong lòng.

Giải Ngữ Hoa hai mắt đỏ hoe nhìn Ngô Mặc, trong ánh mắt tràn đầy đau khổ và hối hận.

Hắn biết rõ trong tình huống vừa rồi, thay bất kỳ ai cũng sẽ không đưa ra lựa chọn giống như Ngô Mặc.

Không ai biết vực sâu bên dưới là gì?

Là đất bằng, là cạm bẫy, hay là miệng của quái vật?

Nhưng Ngô Mặc trong đầu căn bản không hề nghĩ đến những điều đó.

Cậu ta không chút do dự lựa chọn dùng thân thể của mình làm "tấm thịt chắn", giúp mình đỡ mọi tổn thương.

Bản thân từ trước đến nay, vẫn luôn cảm thấy là mình đang bảo vệ thằng nhóc hỗn đản này.

Nhưng sự thật lại hết lần này đến lần khác tự vả mặt mình.

Mỗi khi nguy hiểm ập đến, đều là Ngô Mặc dùng thân thể của mình, thay mình gánh chịu mọi phong ba bão táp từ bên ngoài.

Giải Ngữ Hoa nghĩ đến đây, hít sâu một hơi.

Hắn mạnh mẽ đưa tay kéo cánh tay Ngô Mặc, đau lòng nói: "Cậu là đồ ngốc hả?

Chương 547

Tại sao lại phải làm như vậy?" "Làm gì?" Ngô Mặc ngơ ngác nhìn Giải Ngữ Hoa, không hiểu Hoa ca của hắn lại lên cơn gió gì nữa?

Cậu bản năng nhìn Ngô Tà một cái, rồi lại quay đầu nghi hoặc nói: "Em cũng có làm gì đâu?" Giải Ngữ Hoa nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Không muốn như trước đây cứ qua loa đại khái với cậu, từ từ mở miệng nói: "Tại sao lại phải dùng thân thể của mình để đỡ cú va chạm cho tôi?

Cậu không biết mạng của cậu còn quan trọng hơn của tôi sao?" "Ối trời, làm tôi hết hồn!" Ngô Mặc nghe ra nguyên nhân là cái này, lập tức đặt tâm lại vào bụng.

Cậu cười vô tư lự nói: "Tôi nói ca, anh có thể đừng làm cái dáng vẻ dọa người như vậy không?" "Anh xem xem mắt anh đỏ như mắt thỏ ấy, đáng sợ chết đi được." "Tôi còn tưởng lúc nãy tôi nắm dây lưng quần anh, anh muốn đánh tôi chứ." Ngô Mặc nói đến đây, dừng lại một lát rồi nói tiếp: "Lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ thấy anh gầy như gà con thôi." "Với lại tôi cũng không biết tôi nắm phải anh, đổi thành Kính ca, Bàn ca, bất kỳ ai trong mấy người tôi cũng sẽ làm như vậy." Ngô Mặc nói chuyện lơ đễnh, nhưng nội dung trong lời nói lại khiến mấy người anh đỏ mắt.

Không ai cho rằng cậu đang nói đùa.

Bởi vì cậu thực sự đã nói như vậy, và cũng đã làm như vậy.

Thấy mọi người vẫn còn định mở miệng nói chuyện, Ngô Mặc có chút bất đắc dĩ, xòe tay ra nói: "Tôi nói mấy người có cần phải thế không?

Sao sau khi xuống đây ai nấy cũng đa sầu đa cảm thế này, Lâm Đại Ngọc nhập hồn à?” “Còn không bằng A Ninh nữa, mấy người nhìn người ta xem?

Như đại lão gia ấy, rơi xuống chả có chuyện gì.” Sau đó, ánh mắt cậu liên tục quét qua hạ thân của mấy người anh, như có điều suy nghĩ nói: “Chẳng lẽ lúc xuống đây lực xung kích mạnh quá, cái thứ đó của mấy người, đứt rồi à?” Mấy người anh: “…” Nhìn bàn tay chuẩn bị ra tay của Ngô Mặc.

Ngay cả Giải Ngữ Hoa đang buồn bã nhất, cũng không kìm được mà lùi lại một bước.

Hắn lắc đầu lia lịa như trống lắc, nhanh chóng bật ra hai chữ: “Không có.” Đùa gì vậy?

Hai người bọn họ tư riêng thì đó gọi là tình thú, giữa thanh thiên bạch nhật lại bị hắn sờ mó từng người một, còn cần mặt mũi nữa không?

Hơn nữa, có bài học đi trước của Hắc Nhãn Kính.

Thằng nhóc thối này đâu phải là sờ?

Hắn rõ ràng là bóp đến chết luôn.

Chỉ cần đầu không bị u, ai đời lại làm cái chuyện đáng ghét này?

Ngô Mặc không cam tâm lại nhìn vài lần, kết quả mấy người anh lại lùi lại nửa bước.

“Xì!” Ngô Mặc bĩu môi, kéo Giải Ngữ Hoa sang một bên, hừ một tiếng: “Không nói nhảm với mấy người nữa, tôi thật sự không nhịn được rồi.” Vừa nói, cậu lại kéo Ngô Tà, nói: “Ca, đi, đi tiểu với em.” Phải nói Ngô Tà có những lúc, ở một vài phương diện đầu óc lại lên cơn.

Ngay lúc này cũng vậy.

Thấy Ngô Mặc động một tí là nhắc đến A Ninh.

Anh ta thật sự không nhịn được nữa, nghiêm túc nói: “Tiểu Mặc, em nói thật với ca, em có phải thích A Ninh không?

Nếu không sao cứ mở miệng ngậm miệng đều là cô ấy?” Lời này như tiếng sét đánh ngang tai.

Ngô Tà nói vào lúc này, trên người không ngoài ý muốn mà có thêm mấy tia tử vong.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng không ngoại lệ.

Hắn là người nhỏ mọn, vẫn luôn nhớ chuyện A Ninh trước đó đã lấy hắn làm bia đỡ đạn.

Lúc này không kìm được thầm mắng trong lòng: “Ngây thơ, ánh mắt mày kiểu gì vậy?

Cho dù là tìm đối tượng cho huynh đệ của mình, cũng không thể tìm loại như A Ninh chứ?” “Phỉ!” Ngô Mặc trước tiên phun ra một tiếng khinh thường, sau đó không nghĩ ngợi gì phản bác: “Idol ngốc nghếch của tôi ơi, anh đang nghĩ gì vậy?” “Em đã nói mấy lần rồi, nếu em thật sự cưới đại lão gia đó về nhà, Nhị thúc không đánh gãy chân em à?” “Em nhắc đến cô ấy, là vì em coi cô ấy như anh em.” Ngô Mặc thẳng thắn nói: “Đừng thấy trước đó chúng ta có chút mâu thuẫn, nhưng em thấy người này cũng không tệ, lúc quan trọng cũng khá hữu dụng.” Nhất thời mấy người anh không khỏi đưa mắt nhìn về phía A Ninh bên bờ, cũng không biết có nên đồng tình với người phụ nữ này không?

A Ninh đang thay quần áo ướt.

Chỉ thấy sau lưng lạnh toát, hình như có thứ gì đó đang nhắm vào cô ấy?

Ngô Mặc hình như sợ lão ca làm lung tung, nắm chặt cánh tay anh ta kéo về phía góc.

Cậu vừa đi vừa quay đầu dặn dò Giải Ngữ Hoa và những người khác: "Mấy người đừng đi theo, lão đệ gần đây nóng tính, sợ làm phiền đến mấy người." Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa cùng Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử bốn người im lặng.

Rõ ràng biết thằng nhóc này đang nói nhảm, nhưng hắn cứ giả vờ ngu ngơ, thì bạn có thể làm gì?

Chuyện đến nước này, đành phải đi bước nào hay bước đó.

Tuy nhiên mấy người đồng thời đã đưa ra một quyết định quan trọng trong lòng, đó là tuyệt đối sẽ không để tình huống này tái diễn nữa.

Hắc Nhãn Kính liếc nhìn Giải Ngữ Hoa một cái.

Gã trầm ngâm một lát rồi quả quyết đi theo, đứng song song với Ngô Mặc.

Ngô Mặc vừa kéo khóa quần xuống, liền thấy bên cạnh có một bóng người lướt qua.

Quay đầu nhìn lại, là tên Hắc Nhãn Kính này đi tới.

Cậu trợn mắt trắng dã, không có ý tốt nói: "Kính ca, bị bệnh hả?

Đi tiểu cũng lây lan à?" "So tài không?" Hắc Nhãn Kính huýt sáo, không nghiêm túc nói: "Để ca ca xem xem, chức năng thận của tiểu đồng tử nhà cậu thế nào?" Ngô Mặc vốn định kéo khóa quần lên, vừa nghe câu này lập tức không vui nữa.

Cậu trước hết hừ lạnh một tiếng, rồi quay đầu nói với Ngô Tà: "Ca, hai anh em mình cho hắn xem một chiêu, để hắn biết nhà họ Ngô chúng ta đều là đàn ông đích thực." "Yên tâm đi!" Ngô Tà giờ phút này như gà chọi nhập thân, một bầu nhiệt huyết dâng trào trong lòng.

Anh ta không cam chịu yếu thế, trịnh trọng gật đầu: “Yên tâm, ca những phương diện khác không bằng hắn, nhưng điểm này hai anh em mình đã luyện từ nhỏ đến lớn, tuyệt đối sẽ không thua hắn.” Hắc Nhãn Kính: “…” Gã lúc này chỉ có một suy nghĩ, đồ đệ này của mình chắc là đầu óc không được tốt lắm hả?

Hắc Nhãn Kính vốn định trêu chọc Ngô Mặc.

Để cậu ta thả lỏng tâm trạng một chút, có lợi cho việc giảm bớt cảm giác đau đớn sau lưng.

Nhưng bây giờ bị Ngô Tà làm như vậy, hơi tiến thoái lưỡng nan.

Hắc gia gã dù có không nghiêm túc đến mấy.

Cũng không đến mức vào lúc quan trọng thế này, lại đi so xem ai tè xa hơn với cái đồ đệ thiếu suy nghĩ của mình chứ?

Thắng thì không sao, lại có thêm lý do để mắng Ngô Tà.

Nhưng lỡ thua thì sao?

Cái thứ này lại không phải thân thủ và năng lực có thể khống chế.

Nếu thật sự để Ngô Tà thắng mình?

Với trạng thái thiếu suy nghĩ hiện tại của thằng nhóc đó, cộng thêm oán khí đối với mình.

Sợ là không lâu sau, trên giang hồ sẽ truyền ra tin đồn Hạt tử phương Nam thận không tốt mất.

Hắc Nhãn Kính đang suy nghĩ lung tung.

Ngô Tà cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, một bạt tai vỗ vào vai gã, khí thế hừng hực nói: “Sư phụ, lần này con sẽ không nương tay, sư phụ cứ việc xông lên đi.” Ngô Mặc hoàn toàn là xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, cậu ta giơ ngón cái với Ngô Tà: “Ca, em tin anh, dùng đồng tử công nhiều năm của anh để xử lý lão già này.” Sau đó lại nói với Hắc Nhãn Kính: “Kính ca, nói thật đi, anh chưa chắc đã thắng được anh em đâu.” “Anh em còn là đồng nam, nhưng cái thứ đó của anh chắc chắn hồi trẻ dùng không ít đâu nhỉ?

Trước đây em còn nghe Tam thúc nói anh cả đêm không nghỉ ngơi.” Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính cứng đờ.

Trăm năm tháng ngày tịch mịch khó nhịn, không tìm chút việc để giết thời gian vô vị, thì làm sao mà chịu đựng được chứ?

Nhưng gã đâu phải là người xem bói.

Làm sao có thể ngờ trăm năm sau, lại gặp phải cái tổ tông tai họa này chứ?

Ai cũng không ngờ, Ngô Mặc chỉ đi tiểu cũng có thể gây ra một cuộc tranh đấu.

Vương Bàn Tử không xa bọn họ, nghe thấy lời của Ngô Mặc thì khẽ thở dài một tiếng.

Hắn quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa, thấp giọng nói: “Hoa gia, chúng ta là huynh đệ sống chết, tình nghĩa sinh tử, có vài lời Bàn Tử tôi cũng không khách khí mà nói thẳng.” Vương Bàn Tử cũng không quản Giải Ngữ Hoa có muốn nghe hay không, trực tiếp mở miệng nói: “Môi trường sống của Thiên Chân và Tiểu Mặc hai anh em, khác với chúng ta.” “Tiểu Ca và Hắc gia thì tạm thời chưa nói.” “Còn anh, từ nhỏ lớn lên trong môi trường lừa đảo lẫn nhau, Bàn Tử tôi cũng lăn lộn trên đường phố mà sống sót.” “Nhưng hai anh em bọn họ thì khác, hai người đó từ nhỏ đã được giáo dục và yêu thương như những đứa trẻ bình thường mà lớn lên.” “Trước tiên đừng quản thân thủ của Tiểu Mặc đến từ đâu, thằng nhóc đó thực chất tính cách ngây thơ, thuộc loại anh đối xử tốt với nó một phần, nó trả lại anh một trăm phần ấy.”

“Suy nghĩ của anh và Hắc gia, chỉ cần không phải là đồ ngốc thì đều có thể hiểu được.” “Đương nhiên rồi, tôi cũng không phải nói thằng nhóc Tiểu Mặc đó là đồ ngốc, nhưng thực tế cũng gần như vậy, nó ở phương diện tình cảm này quả thật có chút thiếu dây thần kinh.” “Anh nghe thử nó vừa nói chuyện với Hắc gia xem, trông như đang ghen tuông sao?” “Nếu thật sự có ý ghen tuông, với quá khứ phong lưu của Hắc gia, nếu Tiểu Mặc không đánh cho hắn đầu sưng u, tôi nghĩ nó còn không xứng với đôi tay của mình nữa.” “Còn nữa Hoa gia, trên giang hồ đều đồn, tiểu thư Hoắc gia vẫn luôn thích anh.” “Nhưng giả như Tiểu Mặc thật sự quan tâm đến chuyện này, còn có thể đối xử với Tú Tú như vậy sao?” Vương Bàn Tử nói rất nhiều, cuối cùng nói: “Theo tôi, hai người đừng tạo áp lực quá lớn cho nó, cứ để nó vui vẻ không tốt sao?

Huống hồ người ta ai cũng sẽ lớn lên, cứ kiên nhẫn đợi hai năm không được sao?” Những lời này của hắn hoàn toàn phát ra từ tận đáy lòng.

Hai ngày nay hắn vẫn luôn đứng ngoài quan sát, luôn cảm thấy Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa biểu hiện quá rõ ràng.

Hai người cứ miệng nói là để Ngô Mặc suy nghĩ, cho cậu ta thời gian.

Nhưng làm việc thì lại như ép từng bước.

Vương Bàn Tử coi Ngô Mặc như em trai ruột, ai đời lại muốn thấy “cải trắng” nhà mình bị heo ủi mất chứ?

Hơn nữa, nếu Ngô Mặc có cái ý đồ đó thì còn đỡ.

Dù chỉ có một chút suy nghĩ.

Thì Vương Bàn Tử hắn dù tán gia bại sản cũng phải giúp thằng nhóc thối đó chuẩn bị sính lễ.

Chương 548

Nhưng vấn đề là thằng nhóc ngốc đó hoàn toàn là tình chưa hé nở.

Cái gì mà tình yêu ái tình, còn không bằng mấy gói thuốc lá trong túi hắn quan trọng hơn.

Vương Bàn Tử vốn dĩ không muốn nói nhiều.

Nhưng vì thấy Giải Ngữ Hoa cảm xúc kích động.

Hắn không thể kìm chế được nữa, cuối cùng đã nói hết những lời trong lòng ra.

Lời của Vương Bàn Tử như một gáo nước lạnh tạt vào đầu Giải Ngữ Hoa, khiến hắn lập tức tỉnh táo lại.

Hắn nhắm mắt lại lặng lẽ đứng một lát.

Tất cả những hình ảnh kể từ khi quen biết Ngô Mặc, cứ như đèn kéo quân nhanh chóng chạy qua trong đầu.

Một lúc sau, Giải Ngữ Hoa mở mắt ra, thở dài một hơi.

Hắn vỗ vỗ cánh tay Vương Bàn Tử, trịnh trọng nói: "Bàn Tử, cảm ơn!" Có thể khiến Giải Ngữ Hoa tự mình nói lời cảm ơn, ngay cả Vương Bàn Tử cũng cảm thấy có chút đắc ý.

Vị gia này, chính là nhân tài kiệt xuất được thế hệ kế tiếp của Lão Cửu Môn công nhận.

Chữ "cảm ơn" trong miệng hắn không chỉ đơn thuần là một câu nói, mà trọng lượng của nó không hề nhẹ.

Trương Khởi Linh vẫn luôn đứng bên cạnh, không tham gia vào cuộc đối thoại giữa hai người.

Vẻ mặt hắn rất bình tĩnh, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm vào hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc.

Dường như lúc nào cũng cảnh giác tình hình xung quanh.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, cuộc so tài giữa Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính đã kết thúc rồi.

Kết quả của cuộc thi đối với Hắc Nhãn Kính mà nói hơi bi thương.

Vị Hạt tử phương Nam lừng lẫy trên giang hồ này, lại thua Ngô Tà cái con "gà đồng tử" này với khoảng cách vài mét.

Còn về Ngô Mặc?

Cái thằng nhóc tổ tông đó vào lúc quan trọng lại khăng khăng đòi làm trọng tài, xách quần đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

Ngô Tà vừa kéo khóa quần, vừa liếc nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, đắc ý nói: "Ối, sư phụ, có phải anh lớn tuổi rồi thận có vấn đề không?

Hay là như Tiểu Mặc nói, dùng nhiều quá chức năng không còn tốt nữa?" Trong khoản chọc tức Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà đúng là thiên phú dị bẩm, không cần thầy cũng tự thông.

Hắc Nhãn Kính quả nhiên bị tức chết nửa người.

Tôn nghiêm của đàn ông trước mặt người yêu lại bị người khác nghi ngờ?

Là đàn ông ai cũng không thể nuốt trôi cục tức này.

Huống hồ, tên hỗn đản này lại khều đúng chỗ ngứa.

Mình còn chưa kịp giải thích chuyện đó, hắn lại thêm một nhát dao.

Nhưng không nhịn cũng phải nhịn.

Nếu Ngô Mặc không đứng bên cạnh, chỉ với câu nói này của Ngô

Tà, Hắc Nhãn Kính có thể một cước đá anh ta vào vũng nước tiểu.

Nhưng hiện thực luôn khiến người ta ấm ức.

Ngô Mặc không những ở đó, còn cười ha hả cổ vũ cho Ngô Tà.

Hắc gia gã dù có ấm ức đến mấy, cũng phải nuốt đắng nuốt cay.

Tuy nhiên động thủ không được, nhưng mắng miệng thì vẫn được vài câu.

Gã giơ tay một bạt tai vỗ vào gáy Ngô Tà, cười lạnh nói: “Thằng nhóc mày vừa rồi rơi xuống nước, không làm gì khác ngoài uống nước hả?

Hồi mới vào sa mạc, cũng không thấy thằng nhóc mày như lạc đà trữ nước thế này.” Ngô Tà thắng rồi lại ăn một bạt tai, nào chịu yếu thế?

Liền cùng Hắc Nhãn Kính nhỏ giọng đấu võ mồm.

Ngô Mặc muốn chính là hiệu quả này.

Theo cậu nghĩ, chỉ cần mấy anh em bị phân tán sự chú ý, thì cũng sẽ không quan tâm đến mình nữa.

Cậu lợi dụng lúc Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính đấu võ mồm, nhích người sang một bên, nhanh chóng giải quyết vấn đề sinh lý.

Cậu bây giờ toàn thân đau đến lợi hại.

Ngay cả động tác nhỏ như kéo khóa quần, mí mắt cũng phải giật giật mấy cái.

Sau khi làm xong tất cả.

Khi Ngô Mặc quay người lại, cậu lại trở về dáng vẻ cười tươi như hớn hở.

Cậu trước tiên nói với Trương Khởi Linh: “Lão Trương, làm phiền anh và Hoa ca đi xem xung quanh, ở đây có nguy hiểm gì không?” “Nếu như không có nguy hiểm gì lớn, chúng ta không ngại nghỉ ngơi một lát ở đây.” “Được!” Trương Khởi Linh đáp một tiếng, xoay người đi về phía bên cạnh.

“Tiểu Mặc.” Giải Ngữ Hoa gọi Ngô Mặc, muốn nói gì đó?

Nhưng môi hắn mấp máy nửa ngày, cuối cùng khẽ thở dài, “Cậu nghe lời, nghỉ ngơi thật tốt một lát đi, tình hình ở đây giao cho chúng tôi, đừng lo lắng!” Hắc Nhãn Kính không quan tâm người khác nghĩ thế nào.

Ngô Mặc chỉ bảo Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh kiểm tra, chứ đâu có gọi mình.

Thế là, gã đường đường chính chính đứng bên cạnh Ngô Mặc, cam tâm làm vệ sĩ.

Lúc này Vương Bàn Tử rất có tự biết mình.

Hắn nghĩ đến thể chất kỳ lạ của mình và Ngô Tà.

Tay phải nắm lấy cánh tay Ngô Tà, nghiêm túc nói: “Thiên Chân, hai anh em mình vẫn nên ngoan ngoãn ngồi đây đi, đừng không có việc gì lại đi tìm việc.” “He he, Bàn ca, anh sao mà đáng yêu thế?” Ngô Mặc thấy Vương Bàn Tử dáng vẻ đó, không nhịn được cười nói: “Yên tâm đi, chỉ cần có lão đệ ở đây, bất kể yêu ma quỷ quái gì em cũng đánh gục hết.” Ngô Mặc ngồi ở góc, mỉm cười nói chuyện phiếm với Vương Bàn Tử.

Một mặt tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, một mặt chờ đợi kết quả điều tra của Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa cùng những người khác trở về.

“Ông nội ơi, cả ngày đi săn chim lại bị chim mổ mắt.” Vương Bàn Tử vắt khô nước trên quần áo, ngẩng đầu nhìn lên trên, bực bội nói:

“Kẻ thiết kế cơ quan, đúng là đào chân tường nhà người khác để lấp vào chỗ thiếu của mình, toàn làm chuyện thất đức.” “Bàn ca, anh hình dung rất hình tượng.” Ngô Mặc khẽ cười nói: “Bọn chúng lấy tiểu Đường nhân làm cơ quan, chẳng phải để bù vào chỗ thiếu của mình sao.” Nơi đây nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, muốn kiểm tra hoàn toàn một lượt về độ an toàn cũng tốn khá nhiều thời gian.

Do mọi người trong thời gian ngắn không phát hiện ra lối thoát, cộng thêm lúc rơi từ trên xuống đều ngâm mình trong nước.

Khiến quần áo đều ướt sũng, vì vậy tranh thủ cơ hội này để dưỡng sức.

May mắn thay, nơi đây tuy nói là nơi do con người xây dựng từ ngàn năm trước.

Nhưng dù sao cũng là trong núi lớn, lâu ngày cũng mọc ra một vài cây cối không tên.

Mọi người chặt một ít cành cây, đốt lên từng đống lửa trại, bắt đầu hong khô quần áo.

Lúc này ngồi ở đây chỉ có hai anh em Ngô Mặc và Vương Bàn Tử.

Còn về Hắc Nhãn Kính?

Vừa rồi bị cậu một cước đá ra ngoài rồi.

Mĩ danh là, người có năng lực thì làm nhiều hơn.

Trong động tối như vậy, mắt của Hắc gia rất hữu dụng.

Chi bằng phát huy một chút sở trường, đi xem có cơ quan cạm bẫy gì không?

Hắc Nhãn Kính chú ý thấy biểu cảm trên mặt Ngô Mặc hơi không tự nhiên, động tác cũng hơi cứng nhắc.

Trong lòng hiểu rõ, cái thằng nhóc tổ tông này chắc chắn là vết thương tái phát rồi.

Để cậu ta có thể nghỉ ngơi thêm một lát, Hắc Nhãn Kính đứng dậy không nói hai lời gia nhập vào đội quân kiểm tra.

Ngô Tà đau lòng cho em trai.

Hết lần này đến lần khác đề nghị muốn Ngô Mặc cởi quần áo ra, anh ta giúp làm khô.

Kết quả lại bị Ngô Mặc từ chối.

“Thôi đi ca, anh đừng có cằn nhằn nữa, em hơi đói rồi, giúp em kiếm gì đó ăn đi.” Ngô Mặc lại cười hì hì từ chối Ngô Tà.

Chương 549

Cậu là người nhà thì biết chuyện nhà.

Với tình hình hiện tại, việc xử lý vết thương sau lưng hay không cũng không khác biệt lớn lắm.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm vào đầm nước, thoáng chốc hình như đã nhớ ra điều gì?

Nhưng lúc đó tình hình quá nguy cấp.

Cậu rất nhanh đã bị va đập đến choáng váng đầu óc, nên cũng không quá chắc chắn mình nhìn thấy là thật hay giả?

“Sao vậy?” Vương Bàn Tử nói chuyện với Ngô Mặc vài câu, thấy cậu không chú ý đến mình, lại thấy cậu cứ nhìn chằm chằm vào đầm nước, nghi hoặc nói: “Trong nước có tình huống gì à?” Ngô Mặc trầm ngâm một lát, do dự nói: “Bàn ca, lúc mấy người rơi xuống, có ai chú ý thấy trong nước có đồ vật gì không?” “Có đồ vật?” Vương Bàn Tử không ngồi yên được nữa, lập tức cảnh giác, nắm chặt vũ khí của mình trầm giọng nói: “Ở đâu?

Là vật sống à?” Hành động của hai người đã thu hút sự chú ý của người khác.

Ngô Tam Tỉnh và Doãn Nam Phong cùng Hoắc Tú Tú đều đi tới.

“Tiểu Mặc, cháu phát hiện ra điều gì?” Sự chú ý của Ngô Tam Tỉnh, vẫn luôn tập trung vào hai anh em nhà họ Ngô.

Lúc nãy ông ta không đến, là vì hai thằng nhóc thối này xung quanh vây quanh một đám người.

Ông ta đại khái liếc nhìn một cái.

Hai anh em không thiếu tay thiếu chân, có thể nói có thể nhảy nhót, thì cũng yên tâm được một nửa.

Hai thằng nhóc tuy khiến người ta không an tâm, nhưng lại là hai mầm mống của nhà họ Ngô ta.

Hiện tại lại lâm vào hiểm cảnh này.

Ngô Tam Tỉnh nhất thời không biết nên trách mình, hay trách Nhị ca.

Người xưa nói hay, trứng không thể bỏ vào cùng một giỏ.

Nhị ca sao lại không biết kéo Tiểu Mặc lại một chút chứ?

Bây giờ thì hay rồi, có nguy hiểm thì hai anh em này lại túm tụm vào nhảy xuống.

Nếu không cẩn thận, cái gốc này sẽ đứt hết.

“Tam thúc, chú không sao chứ?” Ngô Mặc không trả lời câu hỏi của Ngô Tam Tỉnh trước, mà ngược lại quan tâm đến tình trạng sức khỏe của ông ta.

Lòng người đều bằng thịt.

Kể từ khi Ngô Mặc đến thế giới này, cậu nhận được sự quan tâm ngày càng nhiều hơn.

Đừng thấy thái độ của cậu đối với Ngô Tam Tỉnh không thân thiết như Giải Liên Hoàn, nhưng đây cũng là Tam thúc trên danh nghĩa của cậu.

Nỗi lo lắng trong ánh mắt của ông già, cậu nhìn thấy rõ mồn một.

“Tam thúc cháu là ai?

Gió to sóng lớn đã trải qua bao nhiêu lần rồi, cái này tính là cái quái gì?” Ngô Tam Tỉnh từ túi áo trên lấy ra một điếu thuốc lá ngậm vào miệng, sau đó cái “rầm” ngồi xuống bên cạnh Ngô Mặc.

Toàn bộ động tác khá mang khí thế đại lão.

Nhưng mà, có đứa cháu đáng yêu Ngô Mặc này ở đây, khí thế đại lão gì cũng đều sẽ bị cậu ta chọc thủng.

“Tôi nói Tam thúc, thuốc lá của chú chắc bị dính nước rồi đúng không?

Chú đổi thành hút thuốc lá nước à?” Chỉ thấy Ngô Mặc giơ tay lên, kéo điếu thuốc lá trên miệng Ngô Tam Tỉnh xuống.

Dùng tay bóp một cái bên trong đã bóp ra nước.

Ngô Tam Tỉnh hơi ngớ người một chút, ông ta thật sự không để ý đến điểm này.

Chỉ là bản năng muốn hút một điếu thuốc để giải tỏa mệt mỏi, căn bản không chú ý thuốc lá đều đã ngâm nước.

Sau đó ông ta tự giễu lắc đầu, trong lòng thở dài, thầm nghĩ mình thực sự đã già rồi.

Phải biết, hồi trẻ mình căn bản sẽ không phạm loại sai lầm này.

Ngô Mặc chú ý thấy Ngô Tam Tỉnh thoáng chốc thất vọng, cậu lầm tưởng ông già không hút thuốc không vui.

Để dỗ ông già vui vẻ, cậu không chút do dự cởi giày chân phải ra.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cậu từ trong giày lấy ra một túi nhựa nhỏ.

Túi nhựa mở ra, liền thấy bên trong gọn gàng đặt ba điếu thuốc lá.

Cậu lấy một điếu thuốc lá đưa cho Ngô Tam Tỉnh, cười tủm tỉm nói: “Tam thúc, cháu còn thuốc lá này, chú hút đi.” Ngô Tam Tỉnh nhìn điếu thuốc lá cháu trai đưa tới, nhận cũng không phải, không nhận cũng không phải.

Nhận?

Thuốc lá mang một mùi vị đặc biệt, cái thứ này lại phải cho vào miệng.

Không nhận?

Đây là tấm lòng hiếu thảo của đứa cháu bảo bối, chú có thể phụ lòng sao?

Phải nói Ngô Tam gia thật sự cũng là một người cứng rắn.

Cháu trai chẳng phải là bỏ thuốc lá trong giày sao?

Đáng là gì chứ.

Nghĩ lại hồi đó thằng nhãi Ngô Tà tè vào bình rượu của mình, mình chẳng phải cũng uống vào rồi sao?

Tuy cuối cùng đánh hắn gần chết, nhưng uống thì cũng là đã uống rồi.

So với cái này, đứa cháu nhỏ này làm vậy thật sự chẳng đáng gì?

Ngô Tam gia nhận lấy điếu thuốc lá ngậm vào miệng, Ngô Mặc lại lấy bật lửa giúp ông ta châm lửa.

Sau đó lại châm cho mình một điếu.

Thấy trong túi chỉ còn lại một điếu, cậu đưa ánh mắt dò xét về phía Vương Bàn Tử.

Dường như muốn hỏi hắn có muốn hút một điếu không?

Vương Bàn Tử không chút do dự cầm lấy điếu cuối cùng.

Mẹ kiếp, chẳng phải là đặt trong giày sao?

Có thể hơn được mùi nước tiểu và mùi hôi thối sao?

“Tôi nói thằng nhóc thối, mày học ai mà giấu trong giày vậy?” Ngô Tam Tỉnh hút vài hơi, như có điều suy nghĩ hỏi: “Chẳng lẽ mày thấy cha mày giấu quỹ đen à?” Đây cũng chỉ có Ngô Tam Tỉnh, từ nhỏ đã ngông cuồng bất tuân không biết trên dưới.

Đổi thành Ngô Nhị Bạch?

Sống chết cũng không nói như vậy đâu.

“Ối, làm gì có!” Ngô Mặc xua xua tay, thay lão cha tiện nghi chưa gặp mặt của mình biện giải: “Gia phong nhà họ Ngô chúng ta là gì?

Dưới sự dẫn dắt của bà nội, ai đời lại làm cái chuyện không ra thể thống gì như giấu quỹ đen chứ?” “Chiêu này của cháu là học Kính ca.” Ngô Mặc hít một hơi thuốc lá.

Liếc nhìn Hắc Nhãn Kính đang bận rộn không ngừng bên cạnh đầm nước, thẳng thắn nói: “Trước đó bác sĩ không cho cháu hút thuốc, cháu hỏi Kính ca, hắn nói mình cai thuốc, kết quả lại lén lút hút.” “Thật sự tưởng cháu không phát hiện hắn giấu thuốc trong giày sao?

Ha ha, ai mà biết mấy điếu thuốc của hắn, đều bị cháu đổi mất rồi, cháu không hút, hắn cũng đừng hòng mà yên ổn.” Ngô Tà bên cạnh giúp Ngô Mặc ăn uống.

Vừa mới mang hộp đồ ăn đã hâm nóng tới, nghe thấy vậy liền vô cùng hứng thú hỏi: “Đổi thành cái gì rồi?” Ngô Mặc nhìn Ngô Tà, cười gian: “Hắc hắc, lúc đó ở chỗ đó không phải có dê sao?

Em nhặt một ít phân dê, nghiền thành bột mịn nhét vào thuốc lá, nếu hút một điếu thì ít nhất cũng phải xì hơi cả nghìn lần." "Em lại lấy bột tỏi, dầu gió và mù tạt trộn thành chất lỏng, bôi lên bề mặt điếu thuốc, rồi phơi khô dưới nắng, sau đó nhét lại vào hộp." Ngô Mặc hễ nhắc đến chuyện chơi khăm là hăng hái vô cùng.

“Hả?” Ngô Tà hơi khó hiểu, nghi hoặc hỏi: “Cái thằng mắt mù đó luôn cẩn thận, sao lại không phát hiện ra được?” “Hải, chuyện đơn giản thế mà!” Ngô Mặc xua tay, thờ ơ giải thích: “Anh có phải không biết đâu, dạo đó em rảnh đến phát rồ, chán đến mức chỉ có thể 24 tiếng đồng hồ nhìn chằm chằm vào hắn.” “Em mà không chọc được hắn thì khó chịu, chỉ có thể tìm đủ mọi cơ hội để lén chọc một vố.” “Em nhân cơ hội rời đi vài phút, đợi hắn ta lấy thuốc ra, em lại lập tức quay lại.” “Hắn ta không hút được tỏi, chỉ có thể ngậm trong miệng, hừ hừ, ông đây không hành chết hắn thì thôi.” “Còn về cái phân dê á?

Cái đó khá kín đáo, không dễ bị phát hiện, nhưng anh hỏi thế này, em lại chợt nhận ra, rốt cuộc hắn ta có hút không nhỉ?” Ngô Tà nghe mà khoái chí.

Anh vừa quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính ở đằng xa, vừa tưởng tượng trong đầu cảnh thảm hại của thằng mắt mù sau khi bị hành.

Hắc Nhãn Kính là người cực kỳ nhạy cảm.

Cảm giác có người nhìn mình, lập tức quay đầu lại, mặt đối mặt với Ngô Tà.

Chương 550

Ngô Tà trước đó đã thắng Hắc Nhãn Kính, đang lúc vênh váo.

Thấy Hắc Nhãn Kính nhìn mình, liền giơ ngón giữa về phía hắn, thể hiện “tình hữu nghị quốc tế” một chút.

Hắc Nhãn Kính thấy Ngô Tà khiêu khích như vậy, khóe miệng nhếch lên, nở một nụ cười lạnh.

Ngô Tam Tỉnh khác với Ngô Tà.

Ông không kìm được mà nhìn điếu thuốc trong tay, nhất thời có chút không dám hút nữa.

Ánh mắt Vương Bàn Tử là quỷ dị nhất.

Khóe miệng hắn hơi co giật, trong đầu hồi tưởng lại chuyện cũ.

Để Ngô Mặc không hút thuốc, hắn cũng đã hi sinh không ít.

Nhặt một cái đầu lọc thuốc cũng phải lén lút như ăn trộm, lén hút vài hơi.

Có một tối Hắc Nhãn Kính đặc biệt chạy đến cửa phòng hắn, qua khung cửa sổ ném vào một hộp thuốc.

Trong lòng hắn cảm kích vô cùng, cứ như nhìn thấy thiên sứ bóng đêm vậy.

Lợi dụng lúc nửa đêm không ai chú ý, hắn vội vàng cầm thuốc ra ngoài hút nửa hộp.

Ngay cả như vậy vẫn sợ Ngô Mặc ngửi thấy mùi thuốc, lại đứng thêm nửa tiếng ở bên ngoài.

Ngày hôm sau, hắn xì hơi liên tục như pháo nổ.

Bản thân còn tưởng là bị đau bụng hay cảm lạnh.

Hay lắm, hóa ra là thằng ranh con này lại chơi khăm à?

Doãn Nam Phong ra sức xoa trán.

Đối với đủ thứ ý tưởng chơi khăm bẩn bựa của thằng em, cô thật sự thấy đau đầu.

Hoắc Tú Tú bây giờ đúng là fan cuồng của Ngô Mặc.

Cô bé nghe mà say mê, dường như muốn tận dụng mọi cơ hội để học hỏi các chiêu trò mới từ Ngô Mặc.

“Khụ!” Ngô Tam Tỉnh khẽ húng hắng một tiếng, dập tắt điếu thuốc trong tay, lại cẩn thận nhét nó vào túi.

Trong thời kỳ đặc biệt này, thuốc lá đối với những người như họ không khác gì lương thực tinh thần.

Ông đưa tay nhẹ nhàng vỗ vào sau gáy Ngô Mặc, bực mình nói: “Mày cái thằng ranh con này, cả ngày không làm được việc gì tử tế!” Ngô Tam Tỉnh ban đầu rất tức giận về việc Hắc Nhãn Kính cứ quấn lấy Ngô Mặc.

Thậm chí trong lòng còn bắt đầu lên kế hoạch, làm thế nào để Hắc Nhãn Kính tránh xa cháu trai mình.

Đến mức đã đưa ra quyết định “phá phủ trầm châu” (đoạn tuyệt đường lui), đó là sau khi ra ngoài sẽ tìm cơ hội giết chết Hắc Nhãn Kính.

Nhưng bây giờ thấy Ngô Mặc thế này, ông cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm.

Thằng nhóc thối Ngô Mặc này thích chơi đùa nghịch ngợm, căn bản còn chưa khai khiếu, không cần lo lắng quá nhiều.

Ngược lại, bên Ngô Tà lại có chút khó xử.

Không hiểu rốt cuộc Trương Khởi Linh ở bên cạnh anh ta muốn làm gì?

Đương nhiên, những chuyện đó là sau này, hiện tại vẫn là chuyện trước mắt quan trọng hơn.

Nghĩ đến đây, mặt ông nghiêm lại, chính sắc nói: “Đừng đùa nữa, mau nói xem, mày đã phát hiện ra cái gì?” “À, đúng rồi.” Ngô Mặc lúc này mới nhớ ra chuyện chính.

Mặt hắn lập tức trở lại vẻ nghiêm túc, chỉ vào hồ nước, trầm giọng nói: “Khi em rơi xuống nước, đèn pin ở thắt lưng chưa tắt, loáng thoáng hình như nhìn thấy một cái hang động ở sâu dưới hồ.” “Trong hang hình như có thứ gì đó lóe lên một cái.” Nói đến đây, Ngô Mặc dừng lại một chút, rít một hơi thuốc trên tay, tiếp tục nói: “Nhưng lúc đó em bị va đập hơi choáng váng, cũng không chắc chắn lắm, nên muốn hỏi mọi người có ai nhìn thấy không?” Hắn vừa nói vậy, mọi người lập tức chú ý.

Đúng lúc này, Giải Ngữ Hoa và những người khác kiểm tra một vòng không phát hiện tình huống gì, cũng lần lượt đi tới.

“Tiểu Mặc, em nói dưới nước có chuyện à?” Giải Ngữ Hoa nghe Ngô Mặc nói vậy, lập tức nói: “Anh sẽ xuống xem tình hình ngay.” “Giải lão bản, đợi một chút.” Doãn Nam Phong lên tiếng chặn Giải Ngữ Hoa: “Tôi có mấy người thợ giỏi bơi lội hơn, cứ để họ xuống xem tình hình trước đi.” Giải Ngữ Hoa và Doãn Nam Phong nhìn nhau, gật đầu: “Vậy làm phiền Doãn lão bản rồi.” Doãn Nam Phong lập tức gọi hai người thợ bơi lội giỏi giang tới, dặn dò họ: “Kiểm tra kỹ vào, đừng bỏ qua bất kỳ chỗ nào đáng nghi.” Những người thợ của Tân Nguyệt Quán, ai nấy đều có tuyệt kỹ riêng.

Hai người thợ này giỏi bơi lội, lặn, sự linh hoạt dưới nước không khác gì cá là bao.

Để phòng tránh bất trắc, họ đặc biệt buộc dây thừng vào người.

Một đầu dây giao cho người thợ trên bờ, bản thân họ lại ôm thêm một tảng đá lớn để tăng trọng lượng, rồi mới lặn xuống hồ lần nữa.

Ngô Mặc và mọi người đều đứng dậy trên bờ, chờ đợi người thợ trở lên.

Khoảng vài phút sau, hai người thợ từ dưới nước ngoi lên.

Trước tiên là thở hổn hển vài hơi, sau đó quay về phía bờ hô lên: "Lão bản, dưới nước chỗ sâu ba mươi mét có một cái hang rất sâu, nhưng cửa hang bị rào chắn phong kín, không biết tình hình cụ thể bên trong thế nào." Doãn Nam Phong khẽ nhíu mày, hỏi: "Còn gì nữa không?" "À, đúng rồi." Một trong hai người thợ vỗ trán nói: "Xung quanh cửa hang hình như có khắc một số ký hiệu kỳ lạ, tương tự như cái chúng ta thấy trong đại điện phía trên, ngoài ra thì không có gì khác." Doãn Nam Phong gật đầu, ra hiệu cho người thợ lên bờ rồi tính tiếp.

"Tam gia, ông thấy sao ạ?" Doãn Nam Phong liếc Ngô Tam Tỉnh một cái, do dự một chút rồi vẫn nói: "Hiện tại người mệt mỏi rã rời, rất nhiều người đều bị thương, nếu mạo hiểm đi xuống dưới liệu có tăng thêm nguy hiểm không?" Ngô Tam Tỉnh cúi đầu suy nghĩ một lát, nói: "Thế này đi, chúng ta bây giờ cứ nghỉ ngơi vài tiếng ở bờ, hồi phục thể lực một chút." "Nếu như xung quanh không có lối ra nào khác, thì dù có nguy hiểm đến mấy cũng phải xuống nước." Hiện tại dường như cũng không có cách nào tốt hơn.

Mọi người thảo luận đơn giản một chút, quyết định làm theo lời Ngô Tam Tỉnh, cứ mau chóng hồi phục thể lực trước đã.

Dù sao thì, cho dù là hành trình tiếp theo hay việc lặn xuống nước, nếu không có thể lực khá một chút, thì chẳng khác nào thành cục tạ.

Ở cái nơi này mà làm cục tạ ư?

Kết quả chỉ có một chữ, đó là “chết”.

Đừng thấy Ngô Tà có hơi vênh váo.

Nhưng khi nhìn thấy Hắc Nhãn Kính lại gần, trong lòng anh nghĩ đến đủ thứ chuyện xui xẻo trong quá khứ, tim liền thắt lại.

Để đảm bảo an toàn, anh quyết định luôn ở bên cạnh thằng em, tuyệt đối không rời nửa bước.

Thật lòng mà nói, hiện tại ngay cả cảm giác an toàn mà Tiểu Ca Trương Khởi Linh mang lại cũng không bằng chính thằng em trai mình.

Ngô Mặc không biết anh trai đang nghĩ gì, nhưng vẫn rất hưởng thụ sự quan tâm của anh mình.

“Ca, anh nói Nam Chiếu quốc lại đè cái tiểu Đường nhân ở phía trên cửa hang này, họ muốn làm gì?” Ngô Mặc vừa nhai thịt bò, vừa ngẩng đầu nhìn lên trên, trong lòng không ngừng suy đoán mục đích của Nam Chiếu quốc khi làm vậy?

Đây không phải hắn rảnh rỗi sinh nông nổi, nghĩ linh tinh vớ vẩn.

Mà là hắn muốn từ đó suy đoán, bên dưới còn có nguy hiểm gì nữa?

“Ngoan nào, uống chút nước đi!” Ngô Mặc đang suy tư, trước mặt xuất hiện một chiếc bình nước quân dụng.

Hắn ngẩng đầu nhìn, liền thấy Hắc Nhãn Kính cầm bình nước đang cười với mình.

Nụ cười mang theo vẻ ân cần quen thuộc, vừa nhìn đã thấy giống bà ngoại lừa thỏ trắng vậy.

Ngô Mặc vừa kể xong chuyện mình từng hãm hại Hắc Nhãn Kính, giờ thấy hắn ta thế này, trong lòng lập tức cảnh giác.

Hắn không lập tức nhận lấy bình nước, mà ghé sát lại ngửi ngửi.

Muốn xác nhận bên trong có thêm vật lạ gì không?

Nếu là bình thường, Hắc Nhãn Kính đã sớm mồm mép tép nhảy một trận rồi.

Cho dù hắn có thật lòng quan tâm Ngô Mặc, muốn hắn uống nước.

Cũng sẽ cười tủm tỉm nói với hắn rằng, bên trong đã thêm rất nhiều “gia vị” khác nhau.

Nhưng bây giờ hắn đâu dám?

Tiểu tổ tông này nghe Tam thúc hắn nói linh tinh, bảo mình dạo trước cả đêm không ngơi tay, đó chẳng phải là nói bừa à?

Hắn không phủ nhận, thuở thiếu thời mình cũng từng qua lại với một vài bạn lữ.

Nhưng đó đều là chuyện của mấy chục năm trước rồi.

Tính toán những người tiền nhiệm đó, bây giờ tuổi chắc còn lớn hơn cả Hoắc lão thái thái ấy chứ?

Mấy chục năm nay hắn thường xuyên đến quán bar, hộp đêm các thứ, nhưng đó chỉ là để uống rượu và đàm phán giao dịch.

Dù sao thì, có một số chuyện nói ở những nơi như thế này tiện hơn.

Vị Ngô Tam gia đó, chẳng phải cũng đặc biệt mời mình đến đó để bàn chuyện làm ăn sao?

Ai mà ngờ được chỉ vì lý do này, lại khiến hình tượng của mình trong mắt tiểu tổ tông bị phủ một lớp bóng tối.

Chương 551

Bảo sao người ta nói, đừng có tự ý tưởng tượng linh tinh.

Hắc Nhãn Kính giờ đang chìm đắm trong cảm xúc của mình, chỉ muốn nhanh chóng giải thích rõ ràng với Ngô Mặc.

Nhưng lại không đứng trên góc độ mạch não của Ngô Mặc mà suy nghĩ một chút, với cái tư duy quái dị của hắn thì sẽ nhìn nhận chuyện này thế nào?

“Nước á?” Ngô Mặc hai mắt nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính, muốn xem trên mặt tên này có biểu hiện chột dạ không?

Hắc Nhãn Kính lúc này đúng là đang chột dạ, bị Ngô Mặc liếc một cái đã phát hiện ra điều bất thường.

“Vãi, anh quá đáng rồi đấy!” Ngô Mặc đưa tay đẩy cánh tay Hắc Nhãn Kính ra, giọng điệu mang theo vẻ trách móc: “Anh còn là người không đấy, lại đối xử với em như vậy?” Bảo sao Ngô Mặc chỉ bằng sức mình, đã khiến tất cả mọi người xung quanh đều bị lệch lạc theo.

Hắn đôi khi nói chuyện không nói hết.

Cứ nói một nửa bỏ một nửa, mà cái nửa hắn nói lại vừa hay chọc trúng tâm tư đối phương.

Hắc Nhãn Kính hiểu lầm Ngô Mặc đang nói mình có lỗi với hắn, đi lung tung với người khác.

Lập tức giải thích: “Tiểu tổ tông của tôi ơi, đừng nghe Tam thúc cậu nói bậy bạ, tôi thật sự không hề làm bậy đâu.” “Hôm đó ông ấy mời tôi đến Thanh Thủy Cung bàn chuyện, tối ở lại đó là Tam thúc cậu chứ không phải tôi.” Ngô Mặc bị những lời luyên thuyên không dứt của Hắc Nhãn Kính làm cho ngơ ngác.

Hắn sợ bị người khác phát hiện vết thương, vẫn luôn ngồi ở một góc.

Lúc này vây quanh hắn vẫn là mấy anh em.

Còn Ngô Tam Tỉnh và Doãn Nam Phong ư?

Hai người họ đã đi sang một bên để bàn chuyện rồi.

Theo lý mà nói Giải Ngữ Hoa cũng nên đi theo.

Nhưng anh không yên tâm về vết thương của Ngô Mặc, cứ nhất quyết phải để người trước mắt mình, không rời mắt nhìn chằm chằm.

Hắc Nhãn Kính mới không thèm để ý người khác nghĩ gì, Ngô Mặc không hiểu lầm là được rồi.

Giải Ngữ Hoa và mấy người kia không biết hắn đang nói gì, nhưng đối với hành vi thỉnh thoảng lên cơn của hắn thì đã quen rồi.

Hắc Nhãn Kính nói một tràng dài, Ngô Mặc nghe mà như vào sương mù.

Hắn chết sống không hiểu, nước trong bình nước thì có liên quan gì đến việc Tam thúc cả đêm mấy lần?

Chẳng lẽ Kính ca muốn giải thích rằng hắn ta đã thêm “gia vị” vào bình nước, nên Tam thúc mới “vài lần” cả đêm?

Thấy Hắc Nhãn Kính vẫn còn tiếp tục nói, Ngô Mặc thật sự nghe đến phát phiền.

Hắn vươn tay bịt miệng Hắc Nhãn Kính, cắt ngang những lời lải nhải không ngừng của hắn, bực bội nói: “Dừng lại, em nghe mà ngơ người ra rồi đây.” Hắc Nhãn Kính cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay Ngô Mặc, theo bản năng dùng lưỡi liếm một cái.

Hay lắm, cú này thì đúng là chọc tổ ong vò vẽ rồi.

“Đậu má, anh biến thái à?” Ngô Mặc không buông tay, dùng sức đẩy mạnh về phía trước, khiến Hắc Nhãn Kính ngã lăn ra.

Hắn vốn không phải là người chịu thiệt.

Cố nén cơn đau trên cơ thể lao lên, đè Hắc Nhãn Kính xuống dưới.

Tay phải liên tục tát vào mặt hắn, vừa tát vừa chửi: “Khốn kiếp, anh có phải coi tay tôi như bàn chải đánh răng không hả?” “Tiểu Mặc, đừng mệt!” Giải Ngữ Hoa vội vàng tiến lên kéo Ngô Mặc lại.

Cẩn thận đỡ hắn dậy khỏi người Hắc Nhãn Kính, lo lắng hỏi: “Có động đến vết thương phía sau không?” Vừa nói, anh ta vừa nhấc chân phải ra sau, chuẩn xác đá Hắc Nhãn Kính vừa định đứng dậy ngã lại xuống đất.

“Không sao!” Ngô Mặc lắc lắc cánh tay phải, cố ra vẻ không để ý nói: “Em trai anh đây là đàn ông làm bằng thép, vết thương nhỏ đó tính là cái thá gì?” Vương Bàn Tử trong lòng cười thầm: “Thằng nhóc mày làm bằng thép cái nỗi gì, mày thuần túy là làm bằng thiên thạch thì có!” “Ngoan nào, đừng để ý đến cái thằng mắt mù đó, cứ tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi!” Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng kéo Ngô Mặc, để hắn ngồi xuống bên cạnh mình.

Lại mở nắp bình nước của mình đưa đến trước mặt hắn, dịu giọng nói: “Uống chút nước đi, làm ẩm họng.” Ngô Mặc cũng không khách sáo, nhận lấy bình nước của Giải Ngữ Hoa, ngửa cổ ừng ực uống liền mấy ngụm.

Hắn uống xong lau miệng, nói với Giải Ngữ Hoa: “Hoa ca, em vừa nãy đột nhiên nhớ ra một chuyện, trước đây anh em có nói, cuộc chiến giữa Đại Đường và Nam Chiếu quốc, Đại Đường đã thất bại, nên họ mới bắt được tiểu Đường nhân.” “Nhưng vấn đề là Đại Đường lúc đó quốc gia hưng thịnh, thực lực mạnh mẽ, Lý Mật lại là một tướng lĩnh rất nổi tiếng, sao có thể lại không đánh bại nổi một nước nhỏ chứ?” Ngô Mặc nói đến đây thì xoa cằm, ngay sau đó bệnh “trung nhị” phát tác.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, đưa ngón trỏ tay phải chỉ về phía trước.

Giống hệt Conan vậy, hắn khẽ hô lên: “Vậy thì chân tướng chỉ có một, tiểu Đường nhân này bị bắt đến trước.” “Nam Chiếu quốc đã thi triển bí pháp trên người hắn, liên lụy đến Lý Mật, mới khiến tâm tính ông ta thay đổi, và Đại Đường cuối cùng thất bại.” Mấy anh em thấy động tác này của Ngô Mặc, không kìm được quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính.

Không cần nói cũng biết, chắc chắn là thằng mắt mù này chẳng làm được chuyện gì tốt đẹp, cứ toàn lôi Tiểu Mặc đi xem mấy thứ vớ vẩn.

Cái động tác này của hắn chắc chắn là học theo phim truyền hình.

“Nói có lý lắm chứ, sao anh lại không nghĩ ra nhỉ?” Ngô Tà lập tức hưởng ứng, đồng tình nói: “Nam Chiếu quốc có rất nhiều bí thuật, tiểu Đường nhân và Lý Mật là cha con.” “Dùng máu của hắn làm dẫn tử, theo lẽ thường mà nói thì quả thực sẽ tạo ra hiệu quả rất lớn.” “Đúng, em cũng nghĩ vậy đó.” Ngô Mặc liên tục gật đầu, vươn tay kéo Ngô Tà đi về phía vách đá.

Hắn vừa đi vừa nói: “Ca, hai anh em mình đi xem trên tấm bia đá đó rốt cuộc viết những gì, liệu có ghi chép lại một số bí thuật không?” “Vết thương, có đau không?” Khi quay người bước đi, Ngô Tà đột nhiên nói một câu.

Giọng anh rất khẽ.

Ngoài Ngô Mặc ở bên cạnh có thể nghe rõ, những người còn lại đều không chú ý đến việc anh đang nói.

Ngô Mặc nghiêng đầu nhìn anh một cái, thấy trong mắt và trên mặt Ngô Tà toàn là vẻ lo lắng.

Hắn khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng véo véo cánh tay Ngô Tà, nhỏ giọng đáp: “Không sao, đừng lo lắng.” Ngô Tà biết Ngô Mặc đang cố gắng chịu đựng.

Nhưng không thể nói thêm gì, chỉ đành chậm rãi gật đầu, cố gắng nặn ra một tiếng từ cổ họng— “Ừm!” Chỗ này hơi tối, hai anh em lại đứng rất gần nhau, người ngoài không chú ý đến những cử động nhỏ của họ.

Trong hang động này khắp nơi đều là những hang nhỏ được khai quật thủ công, mỗi hang nhỏ bên trong đều có những tấm bia đá dài.

Ngô Mặc tùy tiện đi đến một chỗ.

Híp mắt nhìn vào trong, không phát hiện ra tình huống đặc biệt gì, vươn tay rút một tấm bia đá dài ra.

Tấm bia đá hơi nặng tay.

Dài khoảng nửa mét, rộng ba mươi centimet, dày khoảng mười centimet.

Trên đó khắc đầy chữ viết dày đặc.

“Vãi, đây là viết tiểu thuyết à?

Khắc nhiều thế này?” Ngô Mặc liếc một cái, đầu óc đã muốn nổ tung.

Một tấm bia đá bé tẹo, bốn mặt đều khắc đầy chữ.

Ước tính sơ qua, ít nhất cũng phải năm sáu nghìn chữ, đủ để tưởng tượng ra những chữ này nhỏ đến mức nào.

“Để anh xem thử.” Ngô Tà buồn cười nhìn em trai một cái, biết hắn không có kiên nhẫn, đưa tay nhận lấy tấm bia đá từ tay hắn.

“Thế thì tốt quá rồi.” Ngô Mặc vô cùng mừng rỡ khi anh trai nhận việc này.

Hắn cứ như ném quả hồng bỏ cùi vậy, ném đồ cho anh trai xong, một tay đút túi đứng sang một bên.

Bảo sao thói quen này thật đáng sợ.

Nếu ở đây chỉ có một mình Ngô Mặc ư?

Hắn sẽ kiên nhẫn đọc hết những thứ trong hang này.

Nhưng khi ở cùng Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính, trừ phi là chuyện nguy hiểm, còn không thì những việc vặt vãnh này hắn thường giao cho người khác.

Dù sao họ cũng sẽ không lừa mình, có thông tin gì đều sẽ nói cho mình biết.

Chữ quá nhỏ, ánh sáng lại yếu, Ngô Tà xem mãi mới đọc được vài dòng chữ.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính thấy tình huống này cũng đều đi tới.

Ngô Mặc vừa nhìn thấy Hắc Nhãn Kính, liền vỗ trán một cái.

Chẳng phải có ngay một tên mắt tinh à?

Để hắn ta xem chẳng phải nhanh hơn anh trai mình sao?

Nghĩ đến đây, hắn bước một bước về phía Hắc Nhãn Kính.

Khoác vai hắn ta, cười tủm tỉm nói: “Anh à, tục ngữ nói hay lắm, vật phải dùng hết công dụng, lúc cần anh đến rồi đấy.” “Nào, xem xem trên này viết gì, kể cho em trai nghe với.” Hắc Nhãn Kính lúc này đang là lúc khao khát thể hiện cực kỳ mãnh liệt.

Đừng nói Ngô Mặc chỉ kêu hắn đọc chữ trên bia đá, cho dù là bảo hắn nhảy múa cột tại chỗ, hắn cũng tuyệt đối không nói hai lời.

“Được thôi!” Hắn sung sướng đáp một tiếng, vỗ tay đoạt lấy tấm bia đá từ tay Ngô Tà.

“Này, làm gì thế?” Ngô Tà đang xem chăm chú, chỉ cảm thấy tay trống không, quay đầu nhìn lại, tấm bia đá đã ở trong tay Hắc Nhãn Kính rồi.

Chương 552

Hai thầy trò dường như trời sinh đã không hợp nhau.

Thấy Ngô Tà tức đến mức mặt tái mét, Hắc Nhãn Kính vốn không muốn để ý đến anh ta.

Nhưng bị Ngô Tà nói phiền quá, hắn liếc anh ta một cái, bực bội xua tay nói: “Đọc chậm thế, đừng lãng phí thời gian.” Cảm thấy hai người sắp cãi nhau, Ngô Mặc vội vàng kéo Ngô Tà khuyên giải: “Ca, thôi đi, mình đừng chấp nhất với Kính ca làm gì, hắn tuổi cao rồi nhường hắn một chút.” Lời này thật là đau lòng mà, đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Không chỉ Hắc Nhãn Kính có chút bất lực, ngay cả Trương Khởi Linh đang vươn tay về phía bia đá cũng hơi dừng lại một chút.

Giải Ngữ Hoa vì lý do cá nhân, chỉ khẽ cười thầm một tiếng, nhưng không “đâm thêm nhát dao” nào nữa.

Thế là, mấy anh em ngoài Ngô Mặc ra, mỗi người một tấm bia đá dài.

Đứng đó nghiên cứu rốt cuộc trên tấm bia đá viết gì?

Hắc Nhãn Kính liếc mắt vài hàng, là người đầu tiên đọc xong nội dung bia đá.

Hắn vừa ngẩng đầu, Ngô Mặc lập tức ghé sát lại.

Vì Ngô Mặc đã đứng nửa ngày có chút mệt mỏi, để hồi phục thể lực, hắn dứt khoát cả người nằm sấp lên lưng Hắc Nhãn Kính.

Hắn thò đầu thúc giục: “Anh ơi, trên này nói gì thế?

Mau nói mau nói.” Hắc Nhãn Kính cảm nhận được hơi thở quen thuộc phía sau, trên mặt không kìm được hiện lên một nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Ngô Mặc.

Sau đó giọng nói đột nhiên trầm xuống rất nhiều, kể lại nội dung trên bia đá, như thể đang kể một câu chuyện: “Trên này ghi chép một số đại sự đã xảy ra ở Nam Chiếu quốc.” “Thời kỳ đầu lập quốc, trong nước gặp thiên tai, để xoa dịu cơn giận của trời, theo chỉ dẫn của quốc sư, họ cần phải tế tự ở đây, cầu xin cổ thần ban sức mạnh.” Hắn vừa kể xong nội dung trên tấm bia đá này, bên Giải Ngữ Hoa cũng đã đọc xong tấm thứ hai.

Nội dung trên tấm bia đá thứ hai cũng ghi chép một số sự kiện bí ẩn đã xảy ra ở Nam Chiếu quốc lúc bấy giờ.

Ngô Tà trong lòng kìm nén một hơi, không muốn bị hai người kia vượt mặt, tranh thủ thời gian đọc xong tấm thứ ba.

Anh bây giờ chỉ có một suy nghĩ, ngoài bà nội ra, anh nhất định phải là người quan trọng nhất trong lòng thằng em trai.

Cho dù là Nhị thúc, Tam thúc cũng phải xếp sau.

Bảo sao cái thuộc tính “khống em trai” này thật kỳ diệu.

Trước đây khi chưa kích hoạt, Ngô Tà còn thấy thằng em hơi nghịch ngợm.

Bây giờ Ngô Mặc nhấc chân đá người?

Anh ấy điều đầu tiên nghĩ đến chính là, người kia có gầy quá không, em trai mình có bị đau chân không?

Khi Ngô Tà kể xong, liền nghe thấy hai giọng nói đồng thời vang lên: “Sau đó thì sao?” Ngô Mặc lúc này mới chú ý, hóa ra Vương Bàn Tử cũng giống mình, chuyên chờ ăn sẵn.

Tên này cầm bia đá trong tay mà cứ như không cầm, căn bản chẳng thèm liếc một cái.

Hai người trước tiên nhìn nhau một cái, hắc hắc cười.

Ngay sau đó phát hiện, trong số những người có mặt, người không nói chuyện nữa chỉ còn Trương Khởi Linh.

“Thôi đi, đừng làm khó Lão Trương nữa.” Ngô Mặc vẻ mặt có chút kỳ dị, cười gian với Vương Bàn Tử: “Em sợ tối nằm mơ, cả đầu đều là tiểu Ách Ba hát ca.” “Hắc, mà nói thật nhé, lúc đầu Tiểu Ca hát làm tôi giật mình đấy.” Vương Bàn Tử tiếp lời, cười ha ha nói: “Lúc đó tôi suýt nữa tưởng Tiểu Ca lại biến thành Trương ngốc tử rồi.” Hai người kẻ tung người hứng, như nói đối đáp mà nhắc đi nhắc lại hai hình tượng của Trương Khởi Linh.

Càng nói Ngô Mặc càng muốn tận mắt xem thử, Trương Khởi Linh nói nhiều sẽ trông như thế nào?

Từ khi Ngô Mặc và Vương Bàn Tử bắt đầu nói chuyện, Trương Khởi Linh đã im lặng.

Theo sau những lời nói lan man của hai người, miệng hắn khẽ động.

Dường như muốn nói gì đó, nhưng lời đến môi lại bị hắn nuốt ngược xuống.

Lâu sau, truyền đến một tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy.

Thực ra cũng không trách Trương Khởi Linh bất lực.

Trước đó giả dạng thành Trương ngốc tử, e rằng đó là lần nói nhiều chữ nhất trong đời hắn.

Lúc đó hắn một lòng muốn tìm lại ký ức của mình, không hề nghĩ đến Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người sẽ đột nhiên xuất hiện trên con thuyền đó.

Hình tượng đã biến thành như vậy, hắn chỉ đành cứng đầu giữ lấy Ngô Tà nói thêm vài câu.

Ai ngờ lại trở thành chuyện cười trong miệng Vương Bàn Tử.

Trương Khởi Linh thực ra không quá bận tâm việc Vương Bàn Tử luôn nhắc đến chuyện này.

Nhưng hắn quá quen thuộc với Ngô Mặc, thấy hắn lộ ra vẻ rục rịch muốn làm gì đó.

Trong lòng lập tức dâng lên một dự cảm không lành.

Ngô Mặc vừa định chĩa "nòng pháo" vào Trương Khởi Linh, Giải Ngữ Hoa đột nhiên lên tiếng: "Mấy tấm bia đá này đều ghi chép chuyện xảy ra vào thời kỳ đầu Nam Chiếu quốc, chúng ta xem thêm ở bên cạnh, liệu có phát hiện gì mới không?" Lời này như cọng rơm cứu mạng.

Trương Khởi Linh không nói hai lời, quay người chạy về phía hang động không xa.

"Hải, Lão Trương, anh đi nhanh thế làm gì?" Ngô Mặc đang nằm sấp trên người Hắc Nhãn Kính, đưa một tay ra hô: "Anh xem xong cũng không nói, có tác dụng gì chứ?" Trương Khởi Linh làm ngơ.

Hắn vẫn vững vàng rút ra một tấm bia đá, dường như căn bản không nghe thấy Ngô Mặc đang nói gì.

Thấy Ngô Mặc dồn sự chú ý vào Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính trong lòng có chút không vui.

Nhưng hiện tại không phải lúc ghen tuông.

Vấn đề của mình còn chưa giải quyết xong, nói thêm nữa e rằng sẽ khiến Ngô Mặc phản cảm.

Hắn chỉ đành cố nén trái tim đang xôn xao, quay đầu khẽ cười nói: “Đừng vội, anh sẽ kể cho em nghe.” “Được thôi.” Ngô Mặc đứng thẳng người dậy, hai tay ra sức xoa đầu Hắc Nhãn Kính, cười cợt nhả nói: “Kính ca, nói thật đấy, thái độ của anh thế này, em cứ thấy như bà nội em ấy.” “Dẹp đi!” Ngô Tà ở bên cạnh hiếm khi phản bác một câu: “Bà nội mà như hắn, nhà Ngô lão tử này cũng chẳng còn đến bây giờ.” “Hừ!” Giải Ngữ Hoa nghe thấy câu này, liếc xéo Hắc Nhãn Kính một cái, khinh thường nói: “Bà nội Ngô hồi trẻ là đại mỹ nhân nổi tiếng gần xa, cái thằng mắt mù này sao có thể so sánh với bà cụ ấy được chứ?” Lời này vừa nói ra, không khí hơi chùng xuống.

Thấy mấy anh em lại sắp “nội chiến”.

Ngô Mặc cẩn thận nhìn Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa, rồi lại liếc Hắc Nhãn Kính.

Phát hiện sắc mặt Hắc Nhãn Kính không đúng, đang định phản công.

Hắn vội vàng xua tay, chính sắc nói: “Đừng thế, nói thật thì Kính ca đối với em thật sự rất tốt, ở trên người hắn, em cảm nhận được một thứ tình yêu đến từ ông nội.” Hắc Nhãn Kính: “...” “Ông nội?” Ngô Tà trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm Ngô Mặc, ngay sau đó bật cười thành tiếng.

Anh càng cười càng không kiểm soát được cảm xúc, dứt khoát ngồi xổm xuống đất ôm bụng, kêu “ái da da” không ngừng.

Giải Ngữ Hoa cắn cắn môi, muốn cố gắng kiềm chế cảm xúc.

Nhưng thật sự không thể kiểm soát được, cuối cùng quay đầu sang một bên nín cười thành tiếng.

Cảm giác vui vẻ sảng khoái trong lồng ngực, trong khoảnh khắc đã xua tan mọi mệt mỏi ra khỏi cơ thể.

Vương Bàn Tử thương cảm Hắc Nhãn Kính gần như hóa thành thực chất.

Hắn chưa từng thấy kẻ theo đuổi nào thảm hại đến thế.

Một thân phận người tình đàng hoàng, vậy mà lại bị đối phương hiểu lầm thành ông nội.

Mấy anh em đột nhiên cười thành ra như vậy, khiến Ngô Mặc ngớ người ra.

Hắn suy nghĩ kỹ một chút, thật sự không cảm thấy mình nói chỗ nào buồn cười cả?

Bản thân hắn chỉ nói là cảm giác thôi mà, chứ có nói thật sự muốn coi Hắc Nhãn Kính là ông nội đâu?

Hắn đâu có ngốc, việc gì tự dưng lại tự hạ thấp mấy đời?

Hắc Nhãn Kính đứng bất động tại chỗ, ngơ ngác nhìn chằm chằm Ngô Mặc, hồi lâu sau giọng nói có chút khàn khàn: “Chỉ là ông nội thôi ư?” Không biết vì sao, từ khi bước vào đây, Hắc Nhãn Kính cứ như biến thành một người khác.

Hắn vốn dĩ là người phóng khoáng, giờ trong lòng lại luôn có một cảm giác kỳ lạ không tên.

Dường như rất để ý đến cách nhìn của Ngô Mặc đối với mình.

Nếu Hắc Nhãn Kính mà cứ như bình thường cãi lại Ngô Mặc vài câu, Ngô Mặc cũng chẳng bận tâm.

Hai người qua lại còn có thể làm ầm ĩ một trận.

Nhưng vấn đề là, hôm nay hắn cứ như bị trúng tà vậy, trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng, khiến Ngô Mặc nhất thời bó tay.

Hắn nhất thời không biết phải đáp lại câu nói này thế nào?

“Thôi đi, không sao đâu!” Hắc Nhãn Kính thấy Ngô Mặc đứng ngơ ngác ở đó, trong lòng có chút không đành lòng ép hắn.

Chương 553

Hắn cười tự giễu một tiếng: “Không sao cả, là gì cũng được, miễn là em vui.” Kiểu đối thoại như phim ngôn tình này, khiến Ngô Mặc vô cùng không quen.

Hắn tuy là người không ăn mềm ăn cứng, nhưng đối với anh em thì lại quan tâm thật lòng.

Hắc Nhãn Kính hiếm khi lộ ra vẻ thất vọng.

Điều này khiến Ngô Mặc bắt đầu tự vấn, lời mình vừa nói có hơi quá đáng rồi không?

Hắn đem câu nói đó phân tích kỹ càng một lần, sau đó liền bừng tỉnh.

Hắn tiến lên một bước, dưới ánh mắt kinh ngạc của Hắc Nhãn Kính, mở rộng hai tay ôm hắn ta vào lòng.

Dùng một giọng điệu đầy áy náy nói: “Kính ca, xin lỗi, em không biết anh lại để ý vấn đề tuổi tác đến vậy.” “Anh cũng biết em thích đùa mà.” Ngô Mặc nói đến đây, chuyển giọng, tiếp tục nói: “Hơn nữa, cho dù anh có thật sự muốn làm ông nội em, thì cũng phải được bà nội em đồng ý chứ.” Hắc Nhãn Kính bị Ngô Mặc ôm chặt trong lòng.

Động tác thân mật này, khiến những nỗi không cam lòng trong lòng hắn đều tan biến hết.

Trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác gọi là “cực kỳ vui sướng”.

Chiều cao hai người chênh lệch gần ba bốn centimet.

Hắn tựa đầu vào vai Ngô Mặc, đang tận hưởng khoảng thời gian ấm áp hiếm hoi này, và sự quan tâm của Ngô Mặc.

Thì bên tai lại nghe thấy những lời tiếp theo của tiểu tổ tông.

Hắc Nhãn Kính nhất thời dở khóc dở cười.

Hắn biết mình không thể mong tiểu tổ tông này khai khiếu, nhưng ít ra cũng đừng quá đáng thế chứ?

Thằng nhóc hỗn đản này không sợ lời nói ra ngoài, nửa đêm Ngô Lão Cẩu về báo mộng tìm hắn tính sổ sao?

Ngô Mặc không giỏi an ủi người khác lắm.

Hắn cảm thấy mình nói một tràng dài mà Hắc Nhãn Kính dường như không khá hơn.

Chỉ đành cắn răng tiếp tục giải thích: "Kính ca, nếu anh trong lòng thật sự không thoải mái, vậy thì thế này đi, em làm ông nội anh còn không được sao?" "Trước đây em toàn nói anh và Lão Trương là bậc ông cha, vậy bây giờ đổi lại, em làm ông nội của hai người, hai người làm vãn bối còn không được à?" Trương Khởi Linh đang chăm chú xem thông tin trên bia đá, nghe thấy lời này đột nhiên quay đầu nhìn về phía này, khóe mắt khẽ giật giật hai cái.

Vương Bàn Tử sắp cười đứt hơi rồi, hắn sống đến từng này chưa từng thấy kiểu an ủi người nào như thế này.

Thằng nhóc ranh Ngô Mặc này chắc chắn là an ủi người, chứ không phải đang khiêu khích đấy chứ?

Thật lòng mà nói, khi Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Mặc ôm Hắc Nhãn Kính.

Anh ta suýt chút nữa không kiềm chế được cảm xúc, kéo Ngô Mặc lại, rồi đá bay thằng mắt mù kia.

May mà vào lúc quan trọng, anh ta nhớ lại lời Vương Bàn Tử nói, lại kìm nén cảm xúc này xuống.

Ngay sau đó nghe rõ những lời phía sau của Ngô Mặc, anh ta không còn ghen tị với Hắc Nhãn Kính nữa.

Cái kiểu an ủi của thằng nhóc hỗn đản nhà mình ư?

May mà Hắc Nhãn Kính tâm rộng, không thì thật dễ bị hắn tiễn đi chỗ khác rồi.

Nói thật lòng, nếu đổi thành người khác, với mấy câu nói của Ngô Mặc, đối phương chắc chắn sẽ lập tức ngắt lời hắn chuyển chủ đề.

Dù sao thì, ở chỗ này không chỉ có mấy người họ.

Mặc dù giọng nói không lớn, nhưng để người khác nhìn thấy cũng rất mất mặt.

Nào ngờ Hắc Nhãn Kính lại không đi theo lối thông thường.

Cái tên này mặt dày, thật sự không kém gì Ngô Mặc.

Hắn vô cùng hưởng thụ vòng ôm của Ngô Mặc, nên lười để ý đến những lời nói "bạc bẽo" kia.

Không chỉ vậy, hắn lại còn cực kỳ vô liêm sỉ khẽ hừ hừ vài tiếng: "Cậu nói có giữ lời không?

Cậu nói sẽ cưng chiều tôi, không được nuốt lời đó." "Đậu má!" Ngô Mặc trong lòng rên rỉ một tiếng.

Suýt chút nữa hai tay hắn như bị điện giật, dùng sức hất Hắc Nhãn Kính ra.

May mà vào lúc khẩn cấp, hắn nhớ ra mình đang an ủi người, không thể tiếp tục phạm sai lầm.

Thế là cố nén cảm giác nổi da gà khắp người, dùng sức vỗ vào lưng Hắc Nhãn Kính, miệng liên tục nói: "Được được, tiểu tôn tử, ông nội cưng chiều cháu!" "Ừm!" Hắc Nhãn Kính không lấy làm xấu hổ, ngược lại còn lấy làm vinh dự, hừ hừ nói: "Vậy sau này tôi phải luôn ở bên cạnh cậu, không được ghét tôi, không được phiền tôi.” Không thể không khen một câu, Hắc Nhãn Kính xem phim ngôn tình lâu như vậy thật sự không uổng công.

Hắn nắm bắt cảm xúc, lời nói và thái độ của nữ chính vô cùng chuẩn xác.

Cái điệu bộ đó đúng là một đóa bạch liên hoa, suýt chút nữa khiến Ngô Mặc buồn nôn chết mất.

Nhưng phiền phức do mình gây ra thì chỉ mình mới có thể giải quyết.

Ngô Mặc không muốn Hắc Nhãn Kính trên mặt lại xuất hiện biểu cảm kia, chỉ đành nuốt nước bọt, cố gắng kìm nén cảm giác buồn nôn.

Cùng lúc đó, bốn ánh mắt chết chóc đều tập trung vào Hắc Nhãn Kính.

Trong đó bao hàm sự khinh bỉ, coi thường và đủ thứ cảm xúc khó tả.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ.

Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa nhìn nhau.

Đôi bạn thân này lần đầu tiên lại ăn ý đến thế, đồng thời nảy ra một suy nghĩ trong đầu – cái thằng mù chết tiệt đó mẹ kiếp sao mà vô liêm sỉ quá vậy.

Không trách hai người họ lại có suy nghĩ đó, thực sự là Hắc Nhãn Kính làm quá đáng thật.

Cái tên này đúng là tham lam không biết đủ.

Hai tay ôm chặt lấy eo Ngô Mặc, ưỡn ẹo thân mình, như một đóa bạch liên hoa không ngừng đòi hỏi lợi lộc.

Đúng là đã được một cân đậu phụ rồi, nhất định không chịu ăn thiếu dù chỉ một miếng.

Nhưng mà Ngô Mặc hiện đang trong thời kỳ tự kiểm điểm.

Cậu cảm thấy mình cứ mãi lấy tuổi tác của đối phương ra mà nói, có lẽ thật sự hơi quá đáng.

Dù sao thì mấy bà cô sáu bảy mươi tuổi ngoài đường, ai cũng thích người khác gọi mình là chị.

Còn Hắc Nhãn Kính và Lão Trương, tính ra tuổi chắc phải hơn trăm rồi, e là càng không chấp nhận được việc người khác nói họ già.

Tuy nói "đàn ông bốn mươi là một đóa hoa".

Nhưng mà qua trăm tuổi rồi còn là hoa nữa không?

Nhìn thế nào cũng thấy giống bó hoa khô rồi thì phải?

Thế là, Ngô Mặc lần đầu tiên cố gắng kiên nhẫn, ký xuống rất nhiều "điều ước bất bình đẳng".

Cái tên Hắc Nhãn Kính này thuộc loại "được đằng chân lân đằng đầu", thấy cơ hội này sao có thể bỏ lỡ?

Hắn thừa cơ tính nói thêm vài câu, thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có một lực mạnh ập tới, ngay sau đó cả người bị quăng ra.

Trong lòng trống rỗng, Ngô Mặc lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt cảm kích nhìn về phía trước, muốn xem thử, là vị Quan Thế Âm Bồ Tát nào đại phát từ bi đã giải cứu mình?

Nhìn kỹ thì không phải một mà là hai vị cùng lúc ra tay.

Anh trai mình và Hoa ca một trái một phải, túm cổ áo sau của Hắc Nhãn Kính, dùng sức kéo mạnh về phía sau.

"Thằng mù chết tiệt, mày đừng có được voi đòi tiên!" Giải Ngữ Hoa giận dữ trừng Hắc Nhãn Kính, giọng nói lạnh như băng găm vào xương tủy.

Anh ta thật sự tức điên rồi.

Cái người này sao mà vô liêm sỉ đến vậy?

Tuổi tác đã lớn thế rồi, cứ họng mở ra là “tiểu gia gia” với Ngô Mặc, hắn không thấy xấu hổ à?

Thế trăm năm nay hắn không lớn cái gì khác, chỉ lớn mỗi mặt dày thôi à?

Cái thằng ngốc nhỏ nhà mình cũng chẳng chịu tranh giành.

Cứ thế đứng sừng sững tại chỗ, an tâm thoải mái để hắn gọi mình là tiểu gia gia.

Chương 554

Cũng chẳng chịu nghĩ xem, theo cái tâm địa của tên mù đó.

Hắn đã chịu thiệt rồi, thì có thể không tìm cách kiếm lại từ chỗ khác sao?

Ngô Tà cũng chẳng khá hơn là bao, hận đến ngứa răng, khó chịu vô cùng, thật sự muốn túm lấy Hắc Nhãn Kính mà cắn cho một miếng thật đau.

Em trai trên người có vết thương, vốn dĩ đã đứng không vững.

Cái thằng mù chết tiệt này không thông cảm thì thôi, lại còn như một con bạch tuộc bám chặt lấy em, lẽ nào hắn không có xương cốt sao?

Cả anh và Giải Ngữ Hoa đều đang tức giận bốc hỏa, không cần nhìn nhau mà cùng lúc ra tay.

Vương Bàn Tử trong tình huống này thường sẽ không tham gia vào.

Nguyên nhân chủ yếu là, trong đầu hắn vẫn luôn nhớ câu Ngô Mặc hỏi hắn, mình có thích cậu ấy không?

Vương Bàn Tử có suy nghĩ rất rõ ràng.

Hắn cho rằng tranh chấp giữa tình địch, mình tốt nhất đừng có tham gia vào.

Vạn nhất thằng nhóc Ngô Mặc đó lại suy nghĩ lệch lạc rồi hiểu lầm gì đó?

Đến lúc đó Vân Thải nghe được chuyện này, hạnh phúc nửa đời sau của mình coi như bay màu hết.

Hắc Nhãn Kính bị kéo ra khỏi vòng tay Ngô Mặc, trong lòng có chút tiếc nuối.

Phải biết rằng cơ hội thế này là có thể gặp mà không thể cầu.

Nhưng mà quay đầu thấy sắc mặt tái xanh của Giải Ngữ Hoa, trong lòng hắn lại có chút đắc ý.

Nhìn thấy dáng vẻ ghen tỵ của tình địch là điều khiến người ta sảng khoái nhất.

Nghe Giải Ngữ Hoa hỏi mình, hắn không như mọi khi lập tức phản bác, mà lại cúi đầu im lặng.

Cứng rắn diễn ra một màn hình tượng bạch liên hoa bị nữ phụ giàu có ức hiếp.

Ngô Tà nhìn đến phát ghê, dùng giọng cực thấp nói với Giải Ngữ Hoa: “Hắn ta cũng quá giỏi diễn rồi đó chứ?” “À à, Hắc gia diễn xuất không tệ lắm.” Giải Ngữ Hoa tức đến bật cười, lạnh lùng nói: “Nhà hát của tôi còn thiếu một người chuyên biểu diễn biến mặt, hay là sau khi nhiệm vụ kết thúc, anh đến báo danh đi?” “Không phải chứ.

Sao lại cãi nhau nữa rồi?” Ngô Mặc nhìn trái nhìn phải, gãi gãi đầu không hiểu, mình vừa dỗ xong một người, sao hai người kia lại giận dỗi rồi?

Ngay khi cậu định nói gì đó, cánh tay đột nhiên bị người khác kéo lại.

Cậu quay đầu nhìn, hóa ra là Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc vừa há miệng định gọi “Lão Trương” thì chợt nhớ ra phản ứng vừa rồi của Hắc Nhãn Kính.

Thế là cậu nuốt ngược hai chữ đó vào, đổi thành cách gọi khác.

“Tiểu Tôn… khụ khụ, Tiểu Trương.” Trương Khởi Linh trầm mắt xuống, cơ thể hơi cứng lại một chút.

Ngay sau đó lại khôi phục bình thường, kéo Ngô Mặc đi đến cửa hang bên cạnh.

Người trong cuộc đã đi rồi, cãi nhau còn tác dụng quái gì?

Ngô Tà trừng Hắc Nhãn Kính một cái, lập tức đi theo.

Giải Ngữ Hoa vừa quay người định bước đi.

Hắc Nhãn Kính khóe môi nhếch lên một nụ cười xấu xa, khẽ nói phía sau anh: “Hoa gia, ván này tôi thắng rồi.” “Hừ!” Giải Ngữ Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính khinh thường nói: “Hươu chết về tay ai còn chưa biết, lời này anh nói hơi sớm rồi đấy.” Ngô Mặc bị Trương Khởi Linh kéo đến một góc, còn chưa kịp mở miệng hỏi, trong tay đã bị nhét vào một tấm bia đá.

Ngô Mặc không xem bia đá trước, mà nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh hỏi: “Tiểu Trương, ý gì vậy?” “Lão Trương!” Trương Khởi Linh cũng không lập tức trả lời câu hỏi của Ngô Mặc, mà ngược lại với vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm túc sửa lại cách xưng hô của Ngô Mặc đối với mình.

Hai người mặt đối mặt, trừng mắt nhìn nhau chơi trò “anh nhìn tôi, tôi nhìn anh”.

May mà Ngô Tà đến rất kịp lúc, phá vỡ sự tĩnh lặng này.

Anh trước tiên túm lấy Ngô Mặc, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt.

Xác nhận bên ngoài không bị tổn thương gì, lại khẽ hỏi: “Tiểu Mặc, em không sao chứ?

Vừa rồi cái thằng mù chết tiệt đó có đụng vào vết thương của em không?” “Không sao.” Ngô Mặc lắc đầu, liếc mắt nhìn ra phía sau, đè thấp giọng nói: “Cơ thể không sao, nhưng hơi buồn nôn, mẹ kiếp đúng là kinh tởm.” “Ừm, anh cũng vậy.” Ngô Tà gật đầu, chỉ trán nghiêm trọng nói: “Lần sau tránh xa hắn ra một chút, hắn lớn tuổi rồi não không còn minh mẫn nữa.” Hai anh em đang thì thầm nói chuyện thì đột nhiên có người chen vào một câu.

“Không có.” Ngô Tà và Ngô Mặc cả hai đồng loạt ngẩng đầu.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm hai người, miệng nghiêm túc phun ra mấy chữ, “Không có không minh mẫn.” Hai anh em: “…” “Anh ơi, cái kia, anh có muốn xem trên tấm bia đá này viết gì không?” Vẫn là Ngô Mặc dẫn đầu phá vỡ sự ngượng ngùng này.

Cậu dứt khoát nhét tấm bia đá trong tay vào lòng bàn tay Ngô Tà.

Nâng tay xoa xoa trán, uất ức nói: “Em bây giờ hoa mắt chóng mặt chẳng muốn nhìn gì, anh xem xong rồi kể lại cho em đi.” “Được, được.” Ngô Tà cũng vừa mới phản ứng lại, lời mình vừa nói rõ ràng là ám chỉ Tiểu Ca.

Anh hơi không dám nhìn thẳng Trương Khởi Linh, chỉ đành mượn cớ xem nội dung bia đá để lảng tránh chủ đề.

Lúc đầu trên mặt anh còn lộ ra nụ cười ngượng nghịu.

Càng xem nhiều, vẻ mặt anh càng dần trở nên nghiêm trọng.

Ngô Mặc nhận thấy tình hình không ổn, lập tức hỏi dồn: “Anh, sao vậy?

Trên đó viết gì?” “Tiểu Mặc, ở đây ghi lại một câu chuyện.” Ngô Tà chỉ vào một dòng chữ trên bia đá, khẽ nói: “Khi thủ lĩnh bộ lạc Mông Xá là Bì La Các thôn tính một bộ lạc ở khu vực Tây Nhị Hà, đã cướp đoạt một bảo bối của bộ lạc đó.” “Theo lời kể của tộc nhân bộ lạc đầu hàng lúc bấy giờ, ăn bảo bối này có thể khiến người ta thanh xuân vĩnh trú, hơn nữa cơ thể còn tỏa ra mùi hương.” “Lão tộc trưởng của bộ lạc họ đã phát hiện nó ở một nơi bí ẩn.” “Lúc đó trong bình sứ có hai viên đan dược, bên cạnh còn có một mảnh lụa, ghi lại rằng bảo bối này có thể khiến người ta trường sinh bất lão.” “Lão tộc trưởng là một người rất cẩn thận, vì an toàn, đã giao một viên đan dược cho phu nhân, nếu vài năm sau phu nhân thanh xuân vĩnh trú, thì ông ta sẽ uống viên còn lại.” “Đợi chờ suốt mười năm, phu nhân không những không có dấu hiệu già đi, ngược lại ngày càng xinh đẹp hơn, cơ thể còn tỏa ra từng đợt hương thơm.” Ngô Tà kể đến đây thì hơi do dự, ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, trầm giọng nói: “Tiểu Mặc, em không cảm thấy viên đan dược này rất giống với thuốc trường sinh bất lão của Tây Vương Mẫu sao, về mặt công hiệu ấy?” Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa cùng những người khác đều vây quanh, lặng lẽ nghe Ngô Tà kể lại nội dung trên bia đá.

Nghe vậy, từng người đều chìm vào suy tư.

“Tiểu Tà, tiếp tục đi.” Ngô Tam Tỉnh đột nhiên chen vào: “Phía sau ghi lại thông tin gì nữa?” “Tam thúc?” Ngô Tà lúc này mới chú ý, Ngô Tam Tỉnh không biết từ lúc nào cũng đã xích lại gần.

Anh gật đầu, tiếp tục kể: “Lão tộc trưởng mừng rỡ như điên, định chọn ngày lành tế trời, cảm tạ Thượng Đế ban tặng, rồi uống đan dược để có được khả năng trường sinh.” “Nhưng đúng lúc đó, bất ngờ xảy ra, đối thủ của lão tộc trưởng thèm khát viên đan dược này và người phu nhân xinh đẹp, đã phát động chính biến.” “Lão tộc trưởng cho rằng cuộc nổi loạn là thử thách mà Thượng Đế dành cho mình, để xác định mình có phải là người được chọn hay không?” “Vì vậy ông ta cho rằng trước tiên phải dẹp loạn, rồi mới uống thuốc trường sinh bất lão.” Theo lời kể của Ngô Tà, mọi người đã hiểu rõ sự việc tiếp theo.

Vua Nam Chiếu Bì La Các đã nhân cơ hội này xuất binh thôn tính bộ lạc đó, hoàn hảo thực hiện kế “ngư ông đắc lợi” khi chim và trai tranh chấp.

Những kẻ phản bội trong bộ lạc để cầu xin Bì La Các tha mạng, đã dâng viên thuốc trường sinh bất lão của lão tộc trưởng, và cả phu nhân tộc trưởng cho vua Nam Chiếu.

Bì La Các từ lâu đã nghe nói về chuyện này, lại thấy phu nhân tộc trưởng sắc đẹp mê hồn, mùi hương trên người cũng khơi gợi hứng thú của hắn, thế là hắn nhận lấy món quà này.

Phu nhân tộc trưởng là một người phụ nữ rất có dã tâm.

Để lấy lòng Bì La Các, bà ta bắt đầu xúi giục hắn uống viên đan dược này.

Bì La Các không cưỡng lại được cám dỗ trường sinh, đã uống viên đan dược.

Ban đầu mọi thứ đều bình thường, nhưng vài năm sau, vị phu nhân xinh đẹp như hoa kia lại xuất hiện dị thường.

May thay đúng lúc này, đại nhân tế tự từ trời giáng xuống, dùng sức mạnh chính nghĩa xua đuổi năng lực tà ác trên người vua Nam Chiếu và phu nhân.

Ngô Tà kể đến đây, bỗng nhiên liếc nhìn hang động.

Sau đó cau mày trầm tư, dường như có vấn đề gì đó anh không thể hiểu được.

Thấy Ngô Tà cau mày đến mức gần như thắt nút, Ngô Mặc vừa định nói gì đó, thì thấy một đôi tay chính xác vươn đến trán Ngô Tà.

Hai ngón tay dùng lực ấn xuống, cứ thế làm giãn cái “nút thắt” trên trán Ngô Tà ra.

Ngô Tà đâu nghĩ tới còn có động tác này?

Anh ngơ ngác ngẩng đầu nhìn về phía trước, còn tưởng là Ngô Mặc làm.

Đang định giải thích một chút rằng mình đang sắp xếp lại suy nghĩ, thì kết quả phát hiện người đưa tay ra lại là Tiểu Ca Trương Khởi Linh.

Ngô Tà chớp chớp mắt, khó hiểu hỏi: “Tiểu Ca?

Có chuyện gì à?” “Đừng cau mày.” Trương Khởi Linh trên mặt vẫn như thường lệ không có biểu cảm dư thừa nào, giọng nói bình đạm lạnh lùng.

“Tôi không sao.” Ngô Tà lầm tưởng Trương Khởi Linh đang quan tâm mình, mỉm cười nói: “Chỉ là đang suy nghĩ một vài chuyện thôi, anh không cần lo lắng đâu.” Ai ngờ Trương Khởi Linh lại chầm chậm lắc đầu.

Lời nói tiếp theo trong miệng hắn suýt nữa làm Ngô Tà nghẹn chết: “Cau mày não nhỏ, không có lợi cho việc suy nghĩ.” Ngô Tà đứng sững tại chỗ.

Mãi nửa ngày anh không phản ứng kịp, lời này là từ miệng Trương Khởi Linh thốt ra sao?

Ngô Mặc ở bên cạnh cũng nhìn đến ngây người, động tác và lời nói của Lão Trương sao mà quen thuộc đến thế nhỉ?

“Tiểu Ca, ai nói với anh vậy?” Ngô Tà hoàn hồn, lập tức nắm lấy cánh tay Trương Khởi Linh giải thích: “Kích thước não bộ và việc có cau mày hay không chẳng liên quan gì cả, anh đừng để người ta làm hư.” Anh dường như đã quên mất vấn đề cần suy nghĩ, vẻ mặt đầy tức giận nói: “Anh nói cho tôi biết, là ai đã nói câu này với anh?

Tôi sẽ đi tìm người đó tính sổ, sao có thể dạy bậy cho anh như vậy chứ?” Trong suy nghĩ của Ngô Tà, Trương Khởi Linh hiện đang tìm kiếm ký ức đã mất của mình.

Chương 555

Người khác truyền cho anh ấy kiến thức sai lệch sẽ dẫn đến sai lệch trong tư duy của anh ấy.

Lời Ngô Tà vừa dứt, chỉ thấy Trương Khởi Linh thu tay lại.

Đầu tiên nhìn anh một cái, sau đó từ từ di chuyển đầu sang phải.

Ngô Tà cũng theo ánh mắt Trương Khởi Linh di chuyển sang phải.

Khi anh phát hiện Trương Khởi Linh đang nhìn Ngô Mặc, lời nói đến miệng thì nghẹn lại.

Ngô Tam Tỉnh và Giải Ngữ Hoa cùng vài người bên cạnh, đồng loạt thở dài.

Họ biết ngay mà, người có thể nói ra câu nói đầy triết lý như vậy, ngoài Ngô Mặc ra thì còn ai nữa.

Ngô Mặc cũng rất uất ức.

Rõ ràng lúc đầu mình làm vậy là để dỗ Trương Khởi Linh vui, sao cái tên này quay đầu lại bán đứng mình rồi?

Nhìn vẻ mặt nghĩa phẫn điền ưng của anh trai, khá giống dáng vẻ muốn "đấu tranh vì tình yêu".

Để không ảnh hưởng đến tình cảm huynh đệ, Ngô Mặc quyết định giải thích rõ ràng với anh trai.

Cậu không cố ý dạy hư Trương Khởi Linh, chỉ là lúc đó tiện mồm nói đến thôi.

Nhưng còn chưa đợi cậu mở miệng, Ngô Tà đã nói.

"Khụ, Tiểu Ca, vừa rồi tôi nói hơi vội vàng rồi." Ngô Tà khẽ ho một tiếng, cố gắng tìm lời lẽ nói: "Mặc dù khoa học chưa chứng thực luận điểm này, nhưng trong thực tế hiển nhiên có thể phán đoán rằng, cau mày thật sự có thể ép vào não bộ.” “Dù sao thì não bộ con người cũng chỉ có thể tích lớn thế thôi, một khi bị ép, chắc chắn sẽ có một số chỗ bị ảnh hưởng.” Mọi người: “…” Lời vừa nói ra, ngay cả Ngô Mặc cũng không nhịn được trừng mắt nhìn Ngô Tà.

Cậu thầm nghĩ: “Đúng là anh trai ruột mà, mình tùy tiện nói bậy, anh ấy cũng có thể giúp mình lấp liếm, đúng là quá có ý tứ rồi.” “Thiên Chân, chúng ta không thể nào bóc vỏ bắp mà cứ nhổ rơm lung tung không phân biệt chính phụ được chứ.” Vương Bàn Tử thực sự không thể nghe tiếp được nữa.

Hắn cầm lấy tấm bia đá trong tay Ngô Tà, chỉ chỉ vào chữ viết trên đó, nuốt nước bọt nói: “Hay là chúng ta cứ bàn luận nội dung trên tấm bia đá đã, kiến thức cơ thể người gì đó, đợi ra ngoài rồi phổ cập cũng chưa muộn.” Ngô Tà đang không biết tiếp theo phải bịa ra sao.

Nghe Vương Bàn Tử nói xong, như hạn hán gặp mưa rào, như khách tha hương gặp cố nhân.

Trong tích tắc đã chuyển sang trạng thái học giả.

Khả năng chuyển đổi nhanh chóng này suýt nữa làm Vương Bàn Tử hoa mắt.

Hắn không khỏi thầm cảm thán trong lòng: “Mẹ kiếp, hai anh em này đúng là anh em ruột, trở mặt còn nhanh hơn lật sách nữa.” Giải Ngữ Hoa đã sớm không muốn chê bai Ngô Tà nữa rồi.

Bạn thân của anh ấy đúng là nói dối không chớp mắt đến cực độ.

Hắc Nhãn Kính khinh thường bĩu môi, trong lòng thầm mắng một câu: “Cái thằng ngốc này, nói dối mà cũng không đưa ra được căn cứ khoa học nào.” “Xem ra sau khi trở về phải phổ cập kiến thức y học cho Ngô Tà một chút, nếu không lần sau thay Tiểu Bảo bối nói chuyện mà không có chút kiến thức lý luận nào thì làm sao khiến người ta tin phục được?” “Thiên Chân, cái sức mạnh chính nghĩa đó là cái quái gì vậy?” Vương Bàn Tử có chút không hiểu, nghi hoặc nói: “Trên tấm bia đá có ghi chép chi tiết không, hoặc có nhắc đến rốt cuộc lực lượng này là gì không?” “Không có.” Ngô Tà vội vàng giải thích: “Phần này được ghi lại bằng bút pháp Xuân Thu, chỉ nói rằng sau khi vua Nam Chiếu được tế tự cứu giúp, không những khôi phục thanh xuân, mà thể lực còn vượt trội hơn trước.” “Sau đó, thống nhất các bộ lạc khác, lập nên nước Nam Chiếu.” Thấy Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người luyên thuyên không dứt, Ngô Mặc cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nói: “Mẹ kiếp cái bà Tây Vương Mẫu này rốt cuộc đã làm ra bao nhiêu thứ thế hả?

Trên dưới mấy nghìn năm, sao chỗ nào cũng có bóng dáng bà ta vậy?” Giải Ngữ Hoa đôi mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Nghe Ngô Mặc nói xong, giữa hàng lông mày anh lộ ra vẻ ôn hòa, khẽ nói: “Thằng ngốc nhỏ, sức cám dỗ của trường sinh có mấy người có thể chống lại được chứ?” “Huống hồ Tây Vương Mẫu đã truyền mật pháp cho Chu Mục Vương, những viên đan dược này rốt cuộc là do hậu nhân dựa vào bí phương mà chế tác thành?

Hay là có được từ chỗ Tây Vương Mẫu, vẫn chưa thể biết được.” “Cũng đúng.” Ngô Mặc suy nghĩ một chút, gật đầu, cho rằng Hoa ca nhà cậu nói rất có lý.

Từ xưa đến nay, kỹ thuật đạo nhái liên tục xuất hiện.

Chỉ cần có người khởi đầu, khả năng mô phỏng của người sau là vô cùng mạnh mẽ.

Trên bia đá chỉ ghi lại hai đặc tính của đan dược là thanh xuân và hương khí.

Nhưng lại không chỉ rõ sau đó đã xảy ra biến hóa gì, và nguồn gốc cụ thể của đan dược.

Vì vậy cũng không thể xác định, viên đan dược này rốt cuộc có phải do chính tay Tây Vương Mẫu chế tác hay không?

“Vãi chưởng!” Vương Bàn Tử đập đùi một cái, kinh hô khẽ: “Thiên Chân, tao coi như hiểu rồi, chả trách trong cái băng ghi hình ấy, cái thằng trông y hệt mày lại đi tìm di tích nước Nam Chiếu chứ.” “Hóa ra bọn chúng cũng phát hiện ra bí văn này, muốn tìm kiếm năng lượng bên ngoài để hóa giải tác dụng phụ của Thi Biệt Đan à?” “Không sai, tôi cũng nghĩ vậy.” Ngô Tà nói câu này với giọng điệu vô cùng bình thản, tạo thành sự đối lập rõ rệt với vẻ kích động thường ngày.

Bị Ngô Mặc tẩy não lâu ngày, khả năng chịu đựng tâm lý của Ngô Tà ngày càng mạnh mẽ.

Đừng nói là nhắc đến người giống mình.

Ngay cả nếu người đó hiện tại lại xuất hiện trước mặt mình?

Anh cũng tin chắc, Ngô Mặc tuyệt đối sẽ thay mình xử lý cái tên đó.

Một người đã định sẵn kết quả, mình còn sợ cái quái gì?

Chỉ một tấm bia đá đã ghi lại nhiều thông tin đến vậy.

Để có thêm những thông tin hữu ích, vài người lại lần lượt rút mấy tấm bia đá bên cạnh ra.

Thấy mấy anh em bận rộn không ngừng, Ngô Mặc vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử, nghiêm túc nói: “Bàn ca, hay là hai anh em mình ra chỗ khác hút điếu thuốc đi, đừng ở đây làm phiền họ tra cứu tài liệu.” “Ý hay!” Vương Bàn Tử nghe xong thấy đúng ý mình.

Đừng thấy Vương Bàn Tử bình thường rất cẩn thận, nhưng hắn cũng là loại người có thể lười biếng thì sẽ lười biếng.

Ngô Mặc vừa rủ, hắn không cần nghĩ ngợi lập tức đồng ý.

Thấy Vương Bàn Tử đồng ý đề nghị của mình.

Ngô Mặc lập tức đi đến bên cạnh Hắc Nhãn Kính, kéo hắn lại và thành thạo lục lọi túi áo trên.

Mãi cho đến khi lục lọi từ túi quần ở bắp chân ra một hộp thuốc lá chống nước, cậu mới vừa lòng buông Hắc Nhãn Kính ra.

Thấy đồ dự trữ bị Ngô Mặc lục đi.

Hắc Nhãn Kính mặt mày ủ rũ, túm lấy cánh tay Ngô Mặc cầu xin: "Tiểu tổ tông, cậu chừa cho tôi hai điếu được không?

Hay một điếu cũng được, cậu đừng lấy hết chứ." "Khu khu rục rịch gì chứ?" Ngô Mặc gạt tay Hắc Nhãn Kính ra.

Sau đó giơ hộp thuốc lên, khóe môi nhếch lên nụ cười xấu xa: "Thuốc này, cứ coi như là anh hiếu kính tiểu gia gia đi." Nói xong cậu quay người bỏ chạy, sợ Hắc Nhãn Kính đuổi đánh.

Vì quay người quá nhanh, cậu hoàn toàn không chú ý đến nụ cười nhẹ nhõm trên mặt Hắc Nhãn Kính.

Vương Bàn Tử nhìn thấy rõ mồn một, chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà rụng đầy đất.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, biểu cảm và động tác trên mặt mình khi gặp Vân Thải, so với Hắc Nhãn Kính thì đúng là có thừa chứ không thiếu.

Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh cùng mấy người không ngừng kiểm tra nội dung bia đá.

Sau đó Doãn Nam Phong và A Ninh cùng những người khác cũng lần lượt tham gia vào.

Có thể nói là, trừ Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đang nhàn nhã hút thuốc ra, tất cả những nhân vật quan trọng còn lại đều bận rộn không ngừng.

Thời gian từng phút từng giây trôi đi, chớp mắt đã năm tiếng trôi qua.

Mọi người nhìn đến hoa mắt chóng mặt, trên mặt đất vứt lung tung đầy những tấm bia đá đã xem xong.

Nhưng ở đây bia đá quá nhiều.

Số họ xem này, ước tính sơ bộ còn chưa đến một phần mười nội dung.

Mấy người bàn bạc một chút, quyết định nghỉ ngơi trước, trao đổi nội dung đã xem.

Họ định gọi Ngô Mặc lại cùng bàn bạc.

Nhưng vừa quay đầu, đã thấy Ngô Mặc sớm đã nằm gục trên người Vương Bàn Tử ngủ rồi.

Bàn Tử thấy mấy người dồn ánh mắt lại.

Vội vàng xua tay với họ, ý bảo đừng gọi Ngô Mặc dậy, để cậu ấy nghỉ thêm một lúc nữa.

Mọi người hiểu ý, lại dịch chuyển vị trí sang một bên, đè thấp giọng nói thì thầm bàn luận.

Ngô Mặc cơ thể cực kỳ mệt mỏi.

Vừa rồi miệng còn ngậm điếu thuốc, mí mắt đã khép lại rồi.

Nếu không phải Vương Bàn Tử phát hiện kịp thời, tàn thuốc còn có thể làm bỏng môi cậu ấy.

Vương Bàn Tử biết Ngô Mặc bị thương ở lưng.

Hắn cẩn thận điều chỉnh lại vị trí, để Ngô Mặc nằm gục trên người mình.

Như vậy có thể ngủ thoải mái hơn một chút, cũng không lo đụng vào vết thương.

Ngô Mặc cảm nhận được hơi thở quen thuộc, vô cùng an tâm chìm vào giấc ngủ.

Chương 556

Cậu ấy có một ưu điểm, đó là sau khi ngủ thì giống như heo vậy.

Chỉ cần không cảm thấy nguy hiểm, thường thì sẽ ngủ đến khi tự nhiên tỉnh.

Nhưng lần này không biết vì sao?

Cậu ấy đang ngủ say, trong mơ đột nhiên xuất hiện một giọng nói quỷ dị.

Giọng nói đó như gió lướt nhẹ nhàng, trực tiếp chui vào tai Ngô Mặc.

Và cứ lặp đi lặp lại chỉ ba chữ – “máu và tế tự”.

Điều này làm Ngô Mặc bực mình muốn chết.

Bản thân cậu vốn dĩ không phải là người kiên nhẫn, trong mơ lại càng phóng túng hơn.

Thêm vào đó cậu ấy bây giờ đang buồn ngủ rũ rượi.

Tính tình cục cằn chẳng khác gì thùng thuốc nổ, đúng là “chạm vào là nổ”.

Cậu ấy trực tiếp thả lỏng cổ họng, buông lời chửi rủa: “Mày có bệnh hả, có im cái mồm thối của mày lại không?

Nghe mày nói chuyện cái giọng điệu kìa, kẹp cổ họng lại, như mẹ kiếp bị cắt ‘cái ấy’ rồi, mày là thái giám à?” Người ta nói “có sự trùng hợp mới thành sách” quả không sai.

Ngô Mặc cứ nghĩ mình đang chửi người trong mơ, nào ngờ cậu ấy lại thật sự chửi thành tiếng.

Càng trùng hợp hơn là, A Ninh lúc này đang kể lại nội dung bia đá mà cô ấy đã xem.

Thế là toi đời rồi, mọi người đều tưởng Ngô Mặc đang chửi A Ninh.

Ngay cả A Ninh cũng không ngoại lệ, tức đến nỗi suýt chút nữa ném tấm bia đá trong tay ra đập chết Ngô Mặc.

May mà Doãn Nam Phong ngồi cạnh A Ninh.

Cô ấy một tay giữ chặt cánh tay A Ninh, lúc này mới ngăn chặn được thảm án sắp xảy ra.

Ngô Mặc đâu biết những chuyện này?

Cậu ấy càng chửi càng tức.

Tay phải không tự chủ vung ra, đúng lúc vỗ mạnh vào bụng Vương Bàn Tử.

“Bốp!” Một tiếng vang thanh thúy, cùng với tiếng kêu đau của Vương Bàn Tử đồng thời truyền đến.

Điều này mới làm Ngô Mặc đang ngủ mơ giật mình tỉnh giấc.

Ngô Mặc giật mình tỉnh khỏi giấc mơ.

Cậu chống tay ngồi dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh, nhất thời có chút không phân biệt được, đây là hiện thực hay là mơ?

Giọng nói đó khao khát máu cực kỳ mãnh liệt, khiến Ngô Mặc có cảm giác buồn nôn, ghê tởm.

Đừng thấy cậu ấy trong mơ không chịu thiệt, chỉ thẳng mũi đối phương mà chửi rủa.

Nhưng trên thực tế, lúc này suy nghĩ của cậu ấy có chút hỗn loạn.

Vương Bàn Tử không bỏ lỡ vẻ mờ mịt thoáng qua trong mắt Ngô Mặc.

Hắn không màng đến cơn đau trên bụng, nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, lo lắng nói: “Tiểu Mặc, sao vậy?

Mơ thấy ác mộng à?” Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa cùng Hắc Nhãn Kính mấy người, tất cả đều vây lại, từng người lộ ra ánh mắt quan tâm.

Ai cũng biết, chất lượng giấc ngủ của Ngô Mặc cực tốt, rất ít khi xuất hiện tình huống như hiện tại.

Nếu cậu ấy đã ngủ say thật rồi, đừng nói là sấm đánh?

Gõ chiêng cũng chưa chắc đã tỉnh.

Giải Ngữ Hoa vươn tay sờ trán Ngô Mặc.

Phát hiện trán cậu lạnh toát, toàn là mồ hôi lạnh, vội vàng hỏi dồn: “Vết thương nghiêm trọng hơn à?” Vừa nói, anh ta vừa túm lấy Ngô Mặc, định kiểm tra vết thương ở lưng.

Ngô Mặc lúc này mới tỉnh táo lại.

Cậu vội vàng vươn tay trái giữ chặt cánh tay Giải Ngữ Hoa, tay phải dụi dụi mắt, nói: “Không sao, chỉ là ngủ không thoải mái thôi.” “Có phải chúng tôi làm ồn đến em không?” Ngô Tà tự trách mình một cái, giọng nói có chút hối hận: “Sớm biết vậy chúng ta đã ngồi xa hơn một chút, như vậy em còn có thể ngủ ngon được.” Anh nói đến đây thì dừng lại, rồi lại phàn nàn: “Cũng tại A Ninh, làm ồn lớn tiếng thế làm gì?

Mọi người đâu phải là người điếc, chẳng lẽ không nghe rõ sao?” May mà A Ninh bị Doãn Nam Phong và Hoắc Tú Tú giữ lại.

Nếu không cô ấy mà nghe thấy lời của Ngô Tà?

Thật dễ dàng lập tức rút súng ra, cùng hai anh em nhà họ Ngô đọ sức.

Hắc Nhãn Kính ở bên cạnh, không nhịn được vươn tay phải xoa

xoa tóc Ngô Mặc.

Giọng điệu giống như dỗ trẻ con, khẽ hỏi: “Có phải mơ thấy ác mộng không?

Đừng sợ, anh trai ở đây này.” Thấy mọi người lo lắng nhìn mình, trong lòng Ngô Mặc ấm áp.

Để không làm họ lo lắng.

Cậu nghĩ nghĩ, không kể tình huống trong mơ ra.

Mà lại tùy tiện bịa chuyện: “Ai, cũng không phải mơ thấy ác mộng, chỉ là em đang ngủ rất ngon, cũng không biết cái tên ngốc nào cứ khăng khăng ở bên cạnh em lải nhải không ngừng.” Cậu ta nói thì thoải mái, nhưng lại khiến một người khác tức đến mắt bắn ra lửa.

Phải nói là mọi chuyện thật trùng hợp.

Doãn Nam Phong và Hoắc Tú Tú có chút lo lắng về tình trạng của Ngô Mặc.

Hai người vốn định tự mình đi đến hỏi thăm một chút.

Nhưng liếc nhìn A Ninh đang đứng đó hầm hầm tức giận, hơi trầm ngâm một lát, vẫn quyết định kéo cô ấy qua.

Dù sao mọi người đều là bạn bè, không tiện lạnh nhạt với đối phương.

Không thể không nói, tình bạn của phụ nữ đôi khi đến thật khó hiểu.

Đôi khi chỉ một ánh mắt, một câu nói, thậm chí một ly trà sữa, cũng có thể trở thành tri kỷ không lời nào không nói được.

Huống chi ba người này, hiện đang ở trong môi trường cực kỳ nguy hiểm.

Lại ít nhiều có chút liên quan đến Ngô Mặc.

Thế là ba người phụ nữ có trải nghiệm trưởng thành khác nhau, bối cảnh khác nhau.

Sau chuyến thám hiểm này, lại bất ngờ trở thành bạn bè.

Hai người họ kéo A Ninh đi về phía này, vừa đi đến gần đã nghe thấy lời Ngô Mặc thốt ra.

Tốt ghê, ngọn lửa giận vừa được A Ninh kìm xuống lập tức bùng cháy trở lại.

Cô ấy tức đến hoa mắt chóng mặt.

Đang định không màng đến gì mà đi mắng Ngô Mặc một trận, thì cánh tay đã bị Hoắc Tú Tú kéo lại.

“Chị A Ninh, Tiểu Mặc ca ca chắc không phải nói chị đâu.” Hoắc Tú Tú dùng hai tay giữ chặt cánh tay A Ninh, cố gắng khuyên giải: “Chị nghe lời anh ấy vừa chửi xem, nói người đó kẹp cổ họng lại, giống thái giám.” “Nhưng giọng nói chị đâu có như vậy, rất đàn ông mà.” A Ninh có chút không dám tin vào lời mình nghe được, kinh ngạc trừng mắt nhìn Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú không thấy mình nói sai chỗ nào.

Cô ấy chớp chớp mắt, cùng A Ninh chơi trò “mắt to trừng mắt bé”.

Doãn Nam Phong thấy tình huống này, không nhịn được xoa xoa trán.

Cô ấy coi như đã hiểu, cái thằng nhóc thối Ngô Mặc kia thuần túy là đã làm Hoắc Tú Tú lệch lạc rồi.

Nhớ lúc mới gặp Hoắc Tú Tú, cô bé này rất đoan trang, rất có khí chất tiểu thư khuê các.

Mới có bao lâu mà, phong cách đúng là lệch lạc không tả nổi.

“Trời đất ơi, cười chết Bàn gia rồi.” Vương Bàn Tử cười đến đập đùi thùm thụp, liếc A Ninh một cái trêu chọc nói: “A Ninh, huynh đệ tôi cũng đâu có nhắc tên cô, cô làm quái gì mà cứ phải tự động nhập vai thế?” “Cô nhìn cái sắc mặt âm trầm của cô xem, đúng là như chụp ảnh cướp – trông tệ ơi là tệ.” “Thằng Béo chết tiệt, mày đẹp lắm hả?” A Ninh tức đến khóe môi không ngừng run rẩy.

Cô ấy trừng mắt, chĩa toàn bộ hỏa lực vào Vương Bàn Tử, mắng: “Mày cũng không nhìn lại cái thể hình của mình à?

Chương 557

Còn dám nói tao?

Trừ khi cô gái nào đó bị mù, nếu không thì có ai nhìn trúng mày được?" "Mẹ kiếp." Vương Bàn Tử cũng không phải người hiền lành gì, hai người lời qua tiếng lại chửi nhau.

Hai người này trời sinh khắc nhau, ai cũng không chịu nhường ai.

Hoắc Tú Tú vừa khuyên A Ninh, vừa khuyên Vương Bàn Tử, bị kẹp giữa vô cùng khó xử.

Cuối cùng chỉ có thể ném ánh mắt cầu cứu về phía Giải Ngữ Hoa.

Còn về việc vì sao không cầu cứu Ngô Mặc?

Đó là vì Hoắc Tú Tú còn một chút lý trí, không đến mức ngốc nghếch hoàn toàn.

Cô ấy biết mọi chuyện đều do Ngô Mặc gây ra.

A Ninh và Vương Bàn Tử vốn dĩ đã như nước với lửa, đến lúc đó Tiểu Mặc ca ca lại đổ thêm một gáo dầu vào à?

Vậy thì chuyện này càng ầm ĩ lên rồi.

Bên này cãi nhau ầm ĩ, những người còn lại trong hang thậm chí còn không dám hé răng.

Mấy vị này đều là đại lão.

Vạn nhất mình tham gia vào, đại lão lại chĩa hỏa lực vào mình, chẳng phải là tự chuốc họa vào thân sao?

Cuối cùng Giải Ngữ Hoa, Doãn Nam Phong và Ngô Tam Tỉnh tất cả đều lên tiếng, mới ngăn chặn được trận cãi vã trẻ con này.

“Tiểu Mặc, nếu em không sao thì chị lên đằng kia trước đây.” Doãn Nam Phong quyết định trước tiên tách Ngô Mặc và A Ninh ra.

Nếu không chưa đến nơi, hai người này đã phải đánh nhau trước rồi.

Ngô Mặc cũng bị ồn ào đến đau đầu.

Nghe Doãn Nam Phong nói, vội vàng gật đầu.

Nói đến lòng người thì đúng là thiên vị.

A Ninh vừa đi, Ngô Mặc liền cảm khái: “Tôi nhớ A Ninh trước đây đâu có tính cách này, sao bây giờ lại ồn ào hơn cả một đàn vịt vậy?” “Chẳng lẽ cái chết của Khâu Đức Khảo khiến cô ta bị kích thích lớn, dẫn đến tiền mãn kinh sớm à?” “Cái này…” Ngô Tà trầm ngâm một lát, do dự nói: “Tôi nghe nói con gái mỗi tháng đều xuất hiện một lần triệu chứng này, A Ninh có phải là vì nguyên nhân này không?” Nghe lời Ngô Tà, nụ cười trên mặt Ngô Mặc thu lại, im lặng một lúc lâu, nghiêm túc nói: “Anh, anh cũng hiểu biết gớm nhỉ?” Ngô Tà: “…” Một câu của Ngô Mặc làm Ngô Tà cạn lời, bên kia A Ninh cũng dùng một câu hỏi tương tự làm Doãn Nam Phong mơ màng.

“Bà chủ Doãn, tôi muốn hỏi một chút, nhà hàng Tân Nguyệt của bà có ngại tuyển thêm vài người không?” Doãn Nam Phong đánh giá A Ninh từ trên xuống dưới, nghi ngờ nói: “A Ninh, chúng ta hiện tại là bạn bè, tôi có lời muốn nói thẳng, cô và Tiểu Mặc không phải là đối tác sao?

Sao lại muốn đến nhà hàng Tân Nguyệt của tôi chứ?” A Ninh cố gắng hết sức nén giận xuống, nghiêm túc đáp: “Bà cảm thấy với tình hình của tôi và hắn ta, còn có thể hợp tác tiếp được không?” “Cái này…” Doãn Nam Phong nghĩ đến tính cách của Ngô Mặc, cũng như cái cách cậu ta chọc tức A Ninh suốt thời gian qua, hiếm khi lại cạn lời.

Nói thật lòng, nếu đổi thành một người đàn ông khác.

Với tình huống trước đó?

Doãn Nam Phong tuyệt đối sẽ nghĩ người này thích A Ninh, muốn thu hút sự chú ý của A Ninh.

Nhưng nếu đổi thành Ngô Mặc?

Doãn Nam Phong có thể khẳng định chắc nịch một câu: “Thằng nhóc hư hỏng đó không có ý nghĩ nào khác, chỉ đơn thuần là đang chọc ghẹo A Ninh thôi.” Doãn Nam Phong đón lấy ánh mắt đầy mong chờ của A Ninh, trịnh trọng gật đầu.

Cô đưa tay phải ra, mỉm cười chân thành: “Tôi đại diện cho Tân Nguyệt Khách sạn, chào mừng cô gia nhập.” Doãn Nam Phong không phải loại người ai đến cũng nhận, cô cũng đã tìm hiểu nhất định về A Ninh.

Dù sao người phụ nữ này đột nhiên xuất hiện bên cạnh Ngô Mặc, lại với danh nghĩa đối tác, gia nhập vào hoạt động khảo sát lần này của Tân Nguyệt Khách sạn.

Nếu Doãn Nam Phong không tìm hiểu rõ quá khứ của cô ta thì cái danh người đứng đầu này cũng có thể vứt đi rồi.

Kể từ khi hành động, Doãn Nam Phong đã quan sát A Ninh.

Người phụ nữ này rất có năng lực, thân thủ lại giỏi, khi ở bên các anh em cấp dưới, cô ta luôn chăm sóc họ chu đáo.

Là một đội trưởng rất đạt tiêu chuẩn.

Có thể nói như vậy, Doãn Nam Phong đã nhìn thấy một bản thân khác của mình ở A Ninh.

Một nhân tài tốt như vậy, nếu thật sự không có hai lòng, cô không ngại chiêu mộ người vào Tân Nguyệt Khách sạn.

Đương nhiên, cô không phải muốn đào góc tường em trai mình.

Mà là A Ninh và Ngô Mặc, hai người này đơn giản giống như kiếp trước đã đào mồ mả tổ tiên của nhau vậy.

Cứ hễ gặp mặt là mùi thuốc súng nồng nặc, không chửi đối phương một trận thì không thể vào chủ đề chính.

Doãn Nam Phong vốn định đợi sau khi hành động kết thúc, nếu mọi người vẫn còn sống, sẽ tìm A Ninh nói chuyện về việc này.

Nhưng vạn vạn không ngờ, vì Ngô Mặc mà A Ninh đã chủ động đến tìm cô bàn bạc chuyện này.

“Cảm ơn!” A Ninh cũng đưa tay phải ra, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, nhìn nhau mỉm cười.

Hoắc Tú Tú đứng một bên nhìn thấy mà vô cùng ngưỡng mộ.

Từ nhỏ đến lớn, ngoài việc đi theo Giải Ngữ Hoa, cô bé không hề có bất kỳ người bạn gái thân thiết nào.

Nhìn thấy hai người chị quen biết lại lập liên minh, mà bản thân mình vẫn cô đơn một mình.

Hoắc Tú Tú hơi có chút thất vọng.

Cô bé cũng không phải là loại người hay làm bộ làm tịch.

Chỉ là trong một số trường hợp, đột nhiên phát ra một số cảm xúc cũng là điều khó tránh khỏi.

Doãn Nam Phong và A Ninh đều là những người có tâm tư cẩn mật.

Ánh mắt liếc qua Hoắc Tú Tú, trong chớp mắt đã hiểu ra.

Hai người bất giác khẽ cười thành tiếng, rồi đồng thời cảm thấy vui vẻ vì sự ăn ý giữa mình và đối phương.

Họ kéo Hoắc Tú Tú đi sang một bên, thì thầm trò chuyện.

Cảnh ba người nắm tay nhau bị Ngô Mặc nhìn thấy.

Cậu quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa một cái, nghi hoặc nói: "Hoa ca, anh không quản Tú Tú sao?

Nhỡ bị A Ninh làm hư thì sao?" "Không sao." Giải Ngữ Hoa vô cùng điềm tĩnh xua tay, thờ ơ nói: "Tú Tú đã là người lớn rồi, em ấy có năng lực phán đoán của riêng mình." "Ồ!" Ngô Mặc gật đầu, không nói gì thêm.

Trong thời gian tiếp theo, mọi người nghỉ ngơi đơn giản một lát, rồi lại tranh thủ thời gian xem xét thông tin trên các tấm đá.

Trong hoàn cảnh nguy hiểm này, có thể thu thập thêm một chút tài liệu, dù sao cũng tốt hơn là hai mắt tối om mò mẫm.

Ngô Mặc đã ngủ mấy tiếng, không tiện lười biếng nữa, cũng gia nhập vào đội ngũ tra cứu.

Không thể không nói, vận may của con người đôi khi thực sự rất kỳ diệu.

Như Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa, tùy tiện rút ra một tấm đá, trên đó đều ghi chép một số sự kiện lớn.

Đến Ngô Mặc thì hay rồi.

Cậu ngẫu nhiên rút ra năm tấm đá, mỗi tấm đá đều ghi lại chuyện bí mật trong cung.

Cũng không biết hậu kỳ nước Nam Chiếu có phải đã biến nơi này thành kho lưu trữ hồ sơ không?

Chuyện linh tinh gì cũng ghi lại ở đây.

Ví dụ như vua Nam Chiếu hoạt động bao nhiêu lần trong một đêm?

Tư thế nào?

Sinh mấy người con trai?

Tế sư đã kê loại thuốc gì cho quốc vương để ngài ấy có thân thể khỏe mạnh, thể hình cường tráng, v.v.

Có lẽ người hiện đại không thể hiểu được việc ghi lại những thứ này có tác dụng gì?

Nhưng trong thời cổ đại, quốc vương chính là thần.

Đừng nói những chuyện lớn liên quan đến việc sinh sôi nòi giống, ngay cả việc ngài ấy đánh rắm, đó cũng là phúc lợi trời ban cho dân chúng.

Ngô Mặc đứng đó xem ngon lành, cười không ngừng.

Chương 558

Dáng vẻ của cậu ta đã khơi dậy sự tò mò của mấy anh em.

“Tiểu tổ tông, thấy gì mà vui thế?” Hắc Nhãn Kính đi đến bên cạnh Ngô Mặc, ngồi xổm xuống, cười hì hì nói: “Kể cho tôi nghe xem?” Ngô Mặc là người không kìm được miệng, có thứ hay ho là muốn chia sẻ với anh em.

Cậu ta lập tức chỉ vào thông tin trên tấm đá và nói: “Anh nhìn xem, trên đó viết tế sư thừa lệnh thần linh triệu hoán, rời khỏi nước Nam Chiếu.” “Không lâu sau, vị vua cuối cùng của Nam Chiếu đột nhiên cảm thấy cơ thể không khỏe, dường như nhìn thấy phi tần hậu cung cũng không có phản ứng gì.” “Để cứu vãn ‘năng lực vĩ đại’ của Nam Chiếu Vương, đã mời vô số thần y, cuối cùng có một người trẻ tuổi từ Thăng Long đến, đã ra tay giải quyết vấn đề này.” Ngô Mặc kể đến đây, cười đến nỗi vỗ đùi Hắc Nhãn Kính.

Cậu ta nhe răng nhe lợi nói: “Anh đoán là chữa thế nào?” “Ồ!” Hắc Nhãn Kính vô cùng hợp tác giả vờ suy tư, một lát sau lắc đầu, “Không đoán ra.” “Anh em mau nói đi, chữa thế nào?” Vương Béo ngồi bên cạnh.

Lúc này, sự tò mò của anh ta bùng nổ, liên tục thúc giục: “Bàn gia tôi rất thích học hỏi những kiến thức mới mẻ như thế này.” Giải Ngữ Hoa không bao giờ thúc giục Ngô Mặc, chỉ mỉm cười nhìn cậu.

Ngô Mặc hắc hắc cười, cũng không úp mở nữa, tiếp tục nói: “Trên đó ghi lại, người trẻ tuổi đã nhốt quốc vương vào một căn phòng, dùng dây thừng treo ngược hai chân ngài lên xà nhà, cả người ở trong tư thế ‘đảo tài thông’ (tiền của chảy ngược vào).” “Sau đó, người này đưa ra hai ngón tay, không ngừng châm chích các đại huyệt trên cơ thể quốc vương.” “Cứ như vậy, ngay tối hôm đó, quốc vương đã 'ân sủng' ba phi tần.” “Quốc vương vô cùng cảm kích người trẻ tuổi đó, đặc biệt phong anh ta làm ngự y.” Ngô Mặc vốn vẫn kể câu chuyện này như một chuyện cười, nhưng càng kể càng thấy có gì đó không ổn.

Cậu ta đột nhiên nhận ra một chuyện, kinh ngạc hô lên: “Vãi, không đúng nha, trên đó ghi lại người trẻ tuổi này và quốc vương là người cùng một gia tộc đều họ Trương, hơn nữa còn đặc biệt nhấn mạnh hai ngón tay của anh ta rất kỳ lạ.” “Họ Trương, ngón tay kỳ lạ?” Ngô Mặc lầm bầm vài câu, vội vàng quay đầu nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, kinh ngạc nói: “Người trẻ tuổi này chẳng lẽ cũng là người của Trương gia sao?” Lời vừa nói ra, tấm đá trong tay cậu ta đã ở trong tay Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh chăm chú xem xét một lượt, suy tư rất lâu, rồi chậm rãi gật đầu.

Mặc dù Trương gia đã mất rất nhiều ghi chép khi nội chiến, nhưng những gì ghi trên bia đá nước Nam Chiếu rất chi tiết, chỉ cần suy đoán một chút là có thể phỏng đoán được thông tin đại khái.

Lúc này, mọi người chìm vào suy tư, ai nấy đều đoán xem Trương gia làm sao lại tham gia vào chuyện này?

Suốt năm phút trôi qua, không ai mở miệng nói chuyện.

“Thôi đi, đừng tính toán nhiều nữa.” Ngô Mặc đứng dậy xoa bóp cái cổ cứng ngắc.

Sau đó vỗ một cái lên vai Giải Ngữ Hoa, nghiêm túc nói: “Tôi nói Hoa ca, mấy anh có một bệnh chung, đó là bất kể lúc nào, gặp chuyện gì cũng suy nghĩ rất nhiều.” “Các anh cũng chẳng thử tính toán xem, chỉ cái nơi chó má này, các anh có nghĩ ra cái gì hoa mỹ đi chăng nữa, thì có biết La Sát Cổ Quốc tiếp theo sẽ làm gì không?” Mọi người ngẫm kỹ lại cũng không nhịn được mà khẽ bật cười thành tiếng.

Lời Ngô Mặc nói tuy thô lỗ, nhưng thực tế đạo lý lại không sai.

Thấy mọi người đã hiểu ra.

Ngô Mặc theo thói quen vươn chân đá một cái, định hoạt động gân cốt.

Kết quả một chân đá vào góc tường.

Thật không may, chỗ đó lại có một bức tượng La Sát nam thần.

Tượng thần nhe toác miệng cười cực kỳ ngông cuồng, còn mũi giày Ngô Mặc thì kẹt ngay trên miệng nó.

“Vãi, chơi úp sọt à?” Ngô Mặc thuận miệng lầm bầm một câu, muốn rút chiếc giày ra khỏi miệng tượng đá.

Nhưng vừa nãy cậu ta dùng sức quá mạnh, mũi giày kẹt rất chắc.

Dáng vẻ hiện tại của cậu ta rất thú vị.

Một chân thò vào miệng tượng đá, một chân đứng trên đất.

Người nghiêng về phía trước, một tay đút túi quần, nhìn cái thế đó rất giống bọn xã hội đen đến đòi nợ.

Giải Ngữ Hoa đứng phía sau Ngô Mặc, nhìn thấy dáng vẻ này của cậu ta thì mỉm cười.

Anh ấy đứng dậy đi tới, vỗ vỗ vai cậu ta nói: “Em này, không có một phút nào thành thật.” “Cái này cũng không trách tôi, nó cứ cắn giày tôi, tôi có cách nào chứ?” Miệng Ngô Mặc chắc là chỗ cứng nhất toàn thân, bất kể lúc nào cũng không nói lời mềm mỏng.

“Đúng, đều là lỗi của tượng đá.” Giải Ngữ Hoa cười lắc đầu.

Anh ấy cúi người, hai tay nắm lấy chiếc giày của Ngô Mặc, chuẩn bị giúp cậu ta rút giày ra.

“Đừng mà, anh!” Ngô Mặc không tiện để Giải Ngữ Hoa giúp đỡ, muốn đưa tay ngăn đối phương lại.

Người cậu ta nghiêng về phía trước, chân phải vô thức đạp xuống một cái.

Ngay sau đó cậu ta cảm thấy dưới chân mình nặng trĩu, có thứ gì đó bị cậu ta đạp xuống?

Chưa kịp nhìn rõ, một trận tiếng “rắc rắc” vang lên khắp hang động.

Đã trải qua cuộc đời trộm mộ lâu như vậy, phàm là người có đầu óc đều biết đây là đã chạm vào cơ quan.

Mọi người lập tức có phản ứng ứng phó.

Giải Ngữ Hoa vẫn luôn cúi người.

Anh ấy nhìn thấy rõ ràng, Ngô Mặc dùng sức đạp mạnh một cái, miệng tượng đá đã nứt ra.

Anh ấy lập tức đứng dậy, với tốc độ cực nhanh ôm lấy Ngô Mặc di chuyển mấy bước sang bên cạnh.

Rồi che chắn trước mặt cậu, định dùng thân mình mình để chặn lại nguy hiểm sắp tới cho cậu.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh cùng những người khác, đồng loạt tụ tập lại một chỗ.

Tay nắm chặt vũ khí, cảnh giác nhìn xung quanh.

Mọi người đợi mấy phút.

Kỳ lạ là, không có tình huống gì xảy ra.

Nhưng ở nơi này làm sao có ai dám lơ là?

Vẫn giữ trạng thái cảnh giác.

Quả nhiên, dị biến đã xảy ra.

Mặt nước hồ vốn bình tĩnh, bắt đầu sủi bọt ùng ục.

Bọt khí càng ngày càng lớn, cả cái hồ như nồi nước sôi.

“Vãi, chuyện gì thế này?” Mọi người kinh ngạc hô lên, đồng loạt lùi mấy bước ra xa mặt hồ.

“Trong nước sẽ không có quái vật chứ?” Vương Béo không kìm được lầm bầm tự nói: “Nhìn động tĩnh này, e rằng không phải là đồ chơi nhỏ đâu?” “Thằng béo chết tiệt, đừng nói lung tung.” Ngô Tà lập tức kéo Vương Béo một cái, vội nói: “Mày không biết cái thể chất mồm quạ của mày sao?

Toàn là lời hay không linh, lời dở lại linh.” Ngô Mặc bị Giải Ngữ Hoa che chắn phía sau.

Ngay sau đó Hắc Nhãn Kính lại nhanh chóng xích lại gần, coi như cậu ta bị hai người dùng thân thể bảo vệ.

Ngô Mặc là người cao nhất trong số mấy anh em, cũng luôn tự xưng là người cứng rắn nhất trong số mấy anh em.

Cậu ta không chấp nhận bị người khác bảo vệ.

Bỗng nhiên đưa hai tay ra, lần lượt túm lấy gáy áo Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, dùng sức kéo về phía sau, kéo hai người ra sau mình.

Tiếp đó người lao về phía trước, đứng ở vị trí đầu tiên.

“Tiểu Mặc.” “Mặc bảo bối.” Hai giọng nói đồng thời vang lên, tràn đầy sự kinh ngạc.

Dù sao ai sẽ phòng bị Ngô Mặc đột nhiên ra tay chứ?

Ngô Mặc làm ngơ trước tiếng gọi của hai người, vẫn kiên định đứng vững như núi Thái Sơn trước mặt họ.

Mặt hồ nhanh chóng hình thành một xoáy nước khổng lồ.

Xoáy nước không ngừng xoay tròn, tốc độ cực nhanh.

Trong hang động tràn ngập tiếng ồn ào, mọi người nhìn chằm chằm phía trước, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Cảnh tượng trước mắt mang lại sự chấn động cực lớn.

Ngay cả khi bên trong đột nhiên xuất hiện một quái vật thời cổ đại, e rằng cũng không ai bất ngờ.

Tuy nhiên quái vật không xuất hiện, nước hồ lại đột nhiên từ từ hạ xuống.

Ban đầu tốc độ rất chậm, mắt thường không thể phân biệt được.

Nào ngờ mười phút sau, nước hồ điên cuồng đổ vào xoáy nước, mực nước hạ xuống nhanh chóng.

Ngô Mặc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt quen thuộc đến mức, thốt ra lời: “Vãi, tôi vừa đạp phải nút xả nước bồn cầu à?” Ngay cả trong tình huống này, mọi người cũng bị cách cậu ta miêu tả mà cạn lời.

Ngay lúc mọi người im lặng cạn lời, bên cạnh đột nhiên có người xen vào nói: “Mặc thiếu nói đúng, quả thực khá giống kiểu xả nước toilet.” Giọng nói này có người quen thuộc, có người thấy lạ.

Ít nhất đối với nhà họ Ngô và mấy anh em kia mà nói, vừa nghe thấy giọng nói là trong đầu đã tự động hiện lên dung mạo của chủ nhân.

Đó chính là người anh em từng cùng họ vào sinh ra tử – Phan Tử.

“Câm miệng!” Ngô Tam Tỉnh lạnh lùng hừ một tiếng, không có vẻ tốt lành nói: “Đợi ra ngoài tôi nhất định sẽ đặt cho mày một gói khám tổng quát, mày đến lúc đó cút đi bệnh viện mà kiểm tra não cho kỹ vào.” “Tam gia, tôi không sao.” Phan Tử gãi gãi đầu, không hiểu Ngô Tam Tỉnh đang chửi mình.

Chương 559

Anh ta với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi thấy hay là ngài đi kiểm tra đi, mới mấy ngày mà tôi thấy tóc ngài đã bạc đi không ít rồi.” Ngô Tam Tỉnh cạn lời đến cực điểm.

Lúc này, ông ấy vô cùng nhớ nhung cái Phan Tử trước kia, cái người nghe lệnh tuyệt đối không nhiều lời.

Đâu giống bây giờ?

Kể từ khi đổi thân phận với tên khốn Giải Liên Hoàn, cái miệng của Phan Tử chưa bao giờ ngơi nghỉ.

Ngày nào cũng theo sát mình, như một bà thím lắm lời.

Chốc thì lầm bầm chuyện này, chốc thì lầm bầm chuyện kia.

Khiến mình phiền không chịu nổi.

Điều quan trọng nhất là, còn không đuổi được tên này đi.

Cũng không biết tên khốn này học ai mà ra nông nỗi này?

Mình chỉ cần nói thêm vài câu, tên này lại trưng ra vẻ mặt đáng thương.

Hỏi mình có phải là chê cậu ta già rồi, thân thủ không còn như xưa nữa không?

Sau đó thì vỗ ngực cam đoan với mình.

Ngay cả khi già rồi, nhưng lòng trung thành của cậu ta không ai có thể thay thế được.

Sao cậu ta không tự soi gương mà xem?

Thân hình cao hơn một mét tám cộng với cơ bắp cuồn cuộn, có phù hợp để lộ ra biểu cảm như vậy không?

Lúc này Ngô Tam Tỉnh thực sự hối hận rồi.

Mình có phải bị cơm no rửng mỡ không?

Tại sao lại nhất thời mềm lòng, đổi thân phận với tên khốn Giải Liên Hoàn làm gì?

Bây giờ không những phải đối mặt với hai đứa cháu không ngừng khiến mình lo lắng, mà người cộng sự trung thành nhất bên cạnh cũng như biến thành một người khác.

Đi ra ngoài một chuyến gần như chẳng có chuyện gì thuận lợi.

Ngay lúc Ngô Tam Tỉnh uất ức đến cực điểm, nước hồ đã hạ xuống một nửa so với ban đầu.

Mọi người mới chú ý đến, những bức bích họa khắc trên vách đá bị nước hồ che phủ trước đó.

Chỉ là nước hơi đục.

Những người thợ lặn trước đó, sự chú ý đều tập trung vào cửa động dưới đáy nước, nên cũng không chú ý đến tình huống này.

Nhưng nước hồ vẫn đang hạ xuống, mọi người nhất thời cũng không qua được, chỉ đành dựa vào mắt thường mà nhìn mờ mịt.

Bích họa quá trừu tượng, Ngô Mặc nhất thời không nghĩ ra.

Cậu quay đầu hỏi Hắc Nhãn Kính phía sau: “Kính ca, bức bích họa thứ ba bên phải có ý nghĩa gì?” “Bức thứ hai người đó bị cắm một thanh đao, bức thứ ba sao lại bò dậy rồi?” Hắc Nhãn Kính làm theo hướng Ngô Mặc nói, chăm chú nhìn vài lần.

Anh ấy im lặng vài giây sau, nói: “Em nhìn phù hiệu ánh sáng ở phía trên bức bích họa thứ hai, chiếu thẳng vào người trên giường.” “Chúng ta có thể hiểu rằng, sức mạnh của thần linh là vô biên, cho dù người này ngàn cân treo sợi tóc, cũng sẽ sống lại.” “Cổ thần ghê gớm vậy sao?” Ngô Mặc lạnh lùng cười một tiếng, khinh bỉ nói: “Trên trời thật sự có thể rơi bánh xuống sao?

Không bỏ công sức ra mà có được lợi ích, tôi làm sao tin vị cổ thần này lại tốt bụng như vậy chứ?” Vương Béo ở bên cạnh nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, đồng tình nói: “Bàn gia tôi cũng nghĩ vậy, mấy tên cầu trường sinh từ xưa đến nay, có mấy ai có kết cục tốt đẹp đâu?” “Ngay cả khi quyền thế ngút trời lúc đó, nhưng bây giờ thì sao?

Ván quan tài cũng bị người ta lật tung rồi.” Lời cuối cùng của Vương Béo, Ngô Mặc nghe hơi khó chịu.

Cậu ta khụ khụ một tiếng, nói: “Cái đó bàn ca à, lời này của anh tôi sao nghe không đúng vậy?” “Chuyện lật ván quan tài này, anh em chúng ta hình như cũng làm không ít thì phải?” “Anh em chúng ta không giống.” Vương Béo vẫy tay, thờ ơ nói: “Chúng ta là làm việc tốt, giúp bọn họ 'thở' một chút, khác với những người kia.” Ngay trong lúc hai người nói chuyện, nước hồ lại hạ xuống không ít.

Chỗ những người thợ lặn trước đó đã khám xét, đã lộ ra một nửa.

Mọi người không nói gì nữa, đứng yên đó chờ nước hồ rút hết.

Đại khái lại đợi khoảng hai mươi phút nữa, nước hồ triệt để biến mất.

Một cái hố sâu hơn bốn mươi mét, hiện ra trước mắt mọi người.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là, đáy hố rất bằng phẳng, vậy nước hồ đã đi đâu rồi?

Người thợ lặn trước đó đi tới, cầm đèn pin chiếu xuống phía dưới, giải thích: “Mặc gia, đó chính là nơi vừa nãy chúng tôi phát hiện ra, ngài nhìn xem trên đó còn có hàng rào sắt.” Ngô Mặc định thần nhìn kỹ.

Cách mặt đáy hố khoảng mười mét, có một cửa động bị hàng rào sắt bao quanh rất chặt chẽ.

Trước đó mọi người vẫn còn lo lắng, thiết bị lặn mang theo không nhiều, nên xuống nước bằng cách nào?

Bây giờ nước đã hết, cũng không cần phải lo lắng vấn đề này nữa.

Vương Béo nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cảm khái nói: “Tuyệt vời, bàn gia tôi vừa nãy còn đang suy nghĩ, đồ đạc của chúng ta vứt thì vứt, bỏ thì bỏ, hồ nước sâu thế này xuống đó đúng là hơi vất vả, kết quả quay đầu lại thì nước đã hết.” “Có vẻ như La Sát Cổ Quốc rất hiếu khách, nóng lòng muốn mời anh em chúng ta xuống gặp mặt.” “Tôi nói bàn ca.” Ngô Mặc nhìn Vương Béo chậm rãi nói: “Anh có thể chú ý một chút từ ngữ không?

Cái ‘xuống đó’ của anh, tôi cứ cảm thấy có ý nghĩa khác.” Cậu nói xong vỗ ngực, hơi đắc ý nói: “Hơn nữa, cơ quan khởi động cái La Sát Cổ Quốc chó má gì chứ, đây chẳng phải là tôi may mắn bùng nổ sao?” A Ninh vừa nhìn thấy Ngô Mặc, cơn giận đã không kìm được.

Nghe thấy cái dáng vẻ tự luyến khoác lác của cậu ta, lạnh lùng hừ một tiếng nói: “May mắn?

Nếu không phải do ai đó tay chân quá ngứa ngáy, sao có thể động một cái là đụng phải cơ quan chứ?” Lời công kích này khá rộng, một phát bao trùm cả anh em Ngô Mặc và Vương Béo.

Ngô Mặc này bình thường miệng đã không tha người.

Bây giờ bị A Ninh nói như vậy, còn có thể bỏ qua đối phương sao?

Cậu ta lập tức đáp trả: “Vậy cũng hơn cô chứ?

Ít nhất tôi xuống mộ có thể đưa ra không ít người.” “Còn cô thì sao?

Một đống người như điên lao vào, khi ra thì chỉ còn một mình trơ trọi.” “Đôi khi tôi còn nghi ngờ cô có phải đang làm nghề phụ ở Địa phủ không?

Nếu không thì tại sao nhiều người nước ngoài lại chết hết trong đó?” Miệng Ngô Mặc quả thực rất cay nghiệt.

Ngươi không chọc hắn, hắn nhiều nhất cũng chỉ chọc ghẹo vài câu.

Ngươi mà chọc thật hắn?

Hắn bất kể ngươi thể diện hay không, gặp gì nói nấy.

Không nói cho ngươi thổ huyết, hắn cũng không ngừng mồm.

Lời này khá đâm tim, A Ninh suýt chút nữa thì tức chết.

Thực ra rất nhiều nhiệm vụ trước đây, tổn thất nhân sự nặng nề, thật sự không trách cô ấy.

Những người nước ngoài đó, ai nấy đều mắt cao hơn đỉnh.

Cô ấy là phụ nữ lại là người nước ngoài, căn bản không được bọn họ coi trọng.

Những người da trắng tự phụ đó, lần nào cũng không nghe lời khuyên ngăn, như những kẻ ngốc lao về phía trước.

Mất mạng thì trách ai chứ?

A Ninh cũng không phải làm từ thiện.

Nhắc nhở một hai câu mà bọn họ không nghe, bản thân cô cũng không nói thêm nữa.

Kết quả qua miệng tên khốn Ngô Mặc này, lại biến thành chính mình là chủ động đưa bọn họ đi chết.

Lời này bị ông chủ mới Doãn Nam Phong nghe thấy, mình nên giải thích thế nào đây?

Thật là có chuyện có thể nhẫn nhịn, nhưng có chuyện thì không.

Cô chuẩn bị phản kích, thì nghe Doãn Nam Phong nói: "Thằng nhóc thối, đừng đùa nữa, mau xuống xem tình hình đi." Lời của chị cả, Ngô Mặc vẫn nghe vào tai.

Cậu ta giơ ngón giữa với A Ninh, quay người phân phó mấy anh em ném dây thừng xuống.

Doãn Nam Phong làm việc rất cẩn thận.

Cô sợ A Ninh không vui, lại vỗ vỗ vai cô ấy, cười khuyên giải: "Cô đừng chấp nhặt với cậu ta, thằng nhóc thối này chỉ là miệng không tha người, tôi nhìn ra được, cậu ta coi cô là bạn bè nên nói chuyện không kiêng nể gì." "Hừ, bạn bè à?" A Ninh hừ một tiếng, uất ức nói: "Vậy thì tôi đúng là xui xẻo tám đời rồi." Cô ấy nói thì nói vậy, nhưng thực ra trong lòng cũng hiểu rõ, Ngô Mặc quả thực đã coi cô ấy là bạn bè rồi.

A Ninh xuất thân từ cô nhi viện, từ nhỏ đã rất nhạy cảm với các mối quan hệ xã hội.

Cô ấy đã sớm nhận ra, thái độ của Ngô Mặc đối với người khác trông có vẻ thân thiết, nhưng thực ra lại toát lên một cảm giác xa cách ngàn dặm.

Chương 560

Còn thái độ đối với mình thì sao?

Mặc dù không thể so với mấy anh em kia, nhưng lại có sự khác biệt rất lớn so với những người khác.

Đây cũng là lý do cô ấy cãi nhau với Ngô Mặc, nhưng chưa bao giờ để bụng.

Chẳng bao lâu sau, ba sợi dây thừng được thả xuống.

Ngô Mặc để ngăn người khác cản trở, cậu ta luôn đứng cạnh đó.

Lấy danh nghĩa thúc giục anh em làm việc.

Dây thừng vừa được đặt xong, cậu ta nắm lấy một sợi rồi trượt xuống.

Mấy người Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng thở dài, bọn họ biết ngay tên nhóc này sẽ làm vậy.

“Đi thôi, Hoa gia.” Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa vừa bước một bước về phía trước, Trương Khởi Linh đã nắm lấy sợi dây thứ hai và trượt xuống.

Cũng không trách hai người họ chậm một bước.

Bởi vì Ngô Mặc vừa nãy ép hai người họ đứng bên cạnh xem bích họa, nói là ‘biết mình biết ta, trăm trận không nguy’.

“Vãi!” Hắc Nhãn Kính chửi thầm một tiếng, quay đầu cười nói với Giải Ngữ Hoa: “Hoa gia, ngài thân mềm thịt mịn thì cứ ở trên đi, tôi đi cùng Mặc bảo bối xuống xem tình hình.” “Không cần!” Giải Ngữ Hoa lạnh lùng ném lại một câu, giành trước Hắc Nhãn Kính nắm lấy sợi dây thứ ba.

Khi anh ấy xuống, Ngô Mặc và Trương Khởi Linh đang nghiên cứu xem hàng rào này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

“Lão Trương, anh nói cái cửa động này trông đen sì, bên trong sẽ không giấu con quái vật nào chứ?” Ngô Mặc cách hàng rào cầm đèn pin chiếu vào trong, nhưng bên trong cửa động dường như lộn xộn, căn bản không chiếu được xa.

Cậu ta lại nghiêng tai lắng nghe một lúc, luôn cảm thấy bên trong có động tĩnh gì đó?

Trương Khởi Linh không trả lời lời của Ngô Mặc.

Anh ấy quan sát cửa động một lúc, lại chuyển ánh mắt sang vách đá bên cạnh.

Trên đó vẽ đầy đủ các loại phù hiệu, lộn xộn không có thứ tự.

Ngô Mặc vừa xuống nhìn vài lần đã bỏ cuộc.

Cậu ta thật sự không thể đoán ra, rốt cuộc là muốn biểu đạt cái gì?

Trương Khởi Linh không giống.

Anh ấy thường xuyên đi khắp các ngôi mộ lớn, mặc dù mất rất nhiều ký ức, nhưng có những thứ dường như trời sinh đã khắc sâu trong não.

Anh ấy chăm chú nhìn những phù hiệu trên đó, rất lâu không nói gì.

Ngô Mặc nói mấy câu với anh ấy, anh ấy cũng không đáp lời, tức đến nỗi trợn trắng mắt.

Lúc này Ngô Mặc trông như một đứa trẻ hư đang mách lẻo với phụ huynh.

Khiến người ta bất giác hóa thân thành phụ huynh hư, muốn cưng chiều bảo vệ cậu ta.

Giải Ngữ Hoa cũng không ngoại lệ.

Ban đầu anh ấy đã rất cưng chiều Ngô Mặc, bây giờ càng hận không thể chiều chuộng hết mực.

Mấy ngày nay anh ấy luôn than phiền đứa bạn thân Ngô Tà có vấn đề về não.

Thực ra trong mắt Hoắc Tú Tú, anh ấy cũng chẳng khá hơn là bao?

Cùng với Ngô Tà song hành, đều là thần kinh không bình thường.

Chỉ thấy anh ấy lập tức đáp lời: "Muốn nói gì?

Không sao, anh nghe em nói." "À, tôi cứ cảm thấy cái hang động này dường như có tiếng gì đó?" Ngô Mặc nói chuyện, tai cậu ta lại áp sát hàng rào sắt.

Cậu ta lắng nghe kỹ một lúc, nói: "Động tĩnh này không giống tiếng gió, nhưng cụ thể là gì thì tôi cũng không nói ra được." Giải Ngữ Hoa lập tức bắt chước động tác của Ngô Mặc, áp tai vào hàng rào sắt, nhưng không nghe thấy động tĩnh gì.

Anh ấy nhìn Ngô Mặc một cái, nghi hoặc nói: "Tiểu Mặc, em miêu tả cho anh nghe xem, động tĩnh em nghe thấy là như thế nào?" "Giống như trong giấc mơ của tôi." Ngô Mặc vừa nhắc đến từ 'mơ', liền đột nhiên phản ứng lại.

Cậu ta lập tức ngậm miệng không nói, chìm vào suy tư.

Không trách cậu ta luôn cảm thấy động tĩnh này có chút quen thuộc.

Âm thanh truyền ra từ bên trong cửa động giống hệt động tĩnh trong giấc mơ, lơ lửng bồng bềnh.

Giống như dùng lông vũ gãi tai người, khiến người ta từ trong lòng cảm thấy ngứa ngáy, nhưng lại không gãi đúng chỗ.

“Tiểu Mặc!” Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Mặc không nói tiếp nữa.

Anh ấy không kìm được tâm trạng lo lắng, gọi Ngô Mặc một tiếng, hỏi dồn: “Em nghĩ ra điều gì sao?

Có chuyện gì nhất định đừng giấu anh, đừng để anh lo lắng, được không?” Ngô Mặc luôn không muốn nói ra tình hình trong giấc mơ.

Cậu ta luôn cho rằng giấc mơ chỉ là giấc mơ.

Có thể là gần đây mình quá mệt mỏi, nên mới gặp phải ác mộng như vậy.

Hơn nữa, với sự cẩn thận của mấy anh em kia.

Nếu mình thật sự nói ra giấc mơ, e rằng bọn họ sẽ rất lo lắng.

Ngô Mặc vì cân nhắc điều này, nên mới lảng tránh, dẫn câu chuyện sang hướng khác.

Nhưng lúc này có chút không ổn.

Hiện tại cậu ta đang tỉnh táo, ở chỗ hàng rào sắt lại nghe thấy âm thanh này, lẽ nào phía trước có nguy hiểm không rõ tên nào đó đang chờ đợi mình?

Lúc này cậu ta không dám giấu giếm nữa.

Nếu vì sự bất cẩn của mình mà khiến mấy anh em gặp nguy hiểm?

Vậy thì thật là vạn lần chết cũng không hết tội.

Cậu ta nghĩ đến đây nhìn Giải Ngữ Hoa, nghiêm túc nói: “Anh, anh nói thật đi, có nghe thấy âm thanh gì không?” “Không có.” Giải Ngữ Hoa trả lời rất dứt khoát.

“Vãi!” Ngô Mặc cúi đầu trầm ngâm một lát, lầm bầm tự nói: “Nếu không phải ảo giác?

Chẳng lẽ âm thanh này thật sự nhằm vào ông đây?” Thấy Ngô Mặc lại chìm vào suy tư, nỗi lo lắng trong lòng Giải Ngữ Hoa tràn ngập không thể nói nên lời.

Anh ấy đang định nói gì đó, thì Ngô Mặc lại ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Anh, làm việc chính trước đi, lát nữa làm xong em sẽ kể cho các anh nghe.” “Được!” Giải Ngữ Hoa gật đầu, không hỏi dồn nữa.

Trương Khởi Linh vẫn đang nghiên cứu bức bích họa bên cạnh.

Giải Ngữ Hoa và Ngô Mặc đối thoại, anh ấy nghe thấy.

Hơi lo lắng nhìn Ngô Mặc một cái.

Thấy cậu ta không có nguy hiểm gì khác, sau đó lại tập trung sự chú ý vào các phù hiệu trên vách đá.

Trương Khởi Linh nhìn rất lâu không nói một câu.

Ngô Mặc không kìm được tính nóng nảy, vươn chân đá anh ấy một cái: “Lão Trương rốt cuộc nhìn ra được cái gì rồi?

Anh mau nói đi!” “Tà!” Trương Khởi Linh mở miệng khẽ thốt ra một chữ.

“Giày?” Ngô Mặc cúi đầu nhìn chân mình, lại liếc Trương Khởi Linh một cái, giận dữ nói: “Anh sao lại học được cách châm chọc người khác vậy?” “Trước đó tôi chẳng phải đã nói rồi sao?

Đụng chạm cơ quan cũng không trách tôi, là do cái tượng đá kia đặt vị trí quá kỳ cục.” Cậu ta càng nói càng uất ức, oán trách: “Nói như vậy, tôi chẳng phải hơn anh trai và bàn ca của tôi nhiều sao?

Bọn họ đụng chạm cơ quan thì không chết thì cũng bị thương.” “Còn tôi thì sao?

Ít nhất cũng tìm được lối vào.” Giả sử đây là phiên bản truyện tranh, thì những vạch đen trên trán Trương Khởi Linh có thể nhìn thấy rõ ràng.

Để tránh Ngô Mặc tiếp tục hiểu lầm, Trương Khởi Linh hiếm khi đưa tay ra vỗ cậu ta một cái, giải thích: “Phù hiệu rất tà khí.” Giải Ngữ Hoa đứng bên cạnh muốn cười mà không thể cười.

Anh ấy đã sớm nghe ra Ngô Mặc hiểu lầm ý của Trương Khởi Linh, nhưng anh ấy lại không thể xen vào, chỉ có thể im lặng lắng nghe.

“Vãi, vậy sao anh không nói sớm.” Ngô Mặc trừng mắt nhìn Trương Khởi Linh một cái, không có vẻ tốt lành nói: “Anh cũng đâu phải không biết nói chuyện, nói thêm hai chữ thì mệt chết sao?” “Ừm!” Trương Khởi Linh lần đầu tiên phá lệ đáp lại một tiếng, dường như sợ Ngô Mặc không hiểu nên lại gật đầu.

Cái kiểu trả lời này suýt chút nữa khiến Ngô Mặc tức chết.

Chương 561

“Phì, tiểu gia không nói nhảm với anh nữa, lát nữa để anh tôi dạy dỗ anh một trận ra trò.” Ngô Mặc lầm bầm mấy câu.

Cậu ta vừa tức giận, quay đầu nghiên cứu cách mở hàng rào, nên cũng bỏ lỡ một tia ý cười chợt lóe lên trong mắt Trương Khởi Linh.

Cơ quan bình thường trong mắt Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa căn bản không đáng là gì.

Hai người họ chẳng bao lâu sau đã tìm được cách mở hàng rào sắt.

Hai người đơn giản bàn bạc một chút.

Ai cũng không biết nước hồ khi nào sẽ lại xuất hiện?

Phòng vạn nhất, vẫn là rời đi càng sớm càng tốt thì an toàn hơn.

Giải Ngữ Hoa mở cơ quan, hàng rào sắt nhanh chóng thu lại vào vách đá.

Họ kêu lên mấy tiếng với phía trên, rồi dẫn đầu tiến vào cửa động.

Mấy người Hắc Nhãn Kính đã sớm nóng lòng muốn xuống.

Anh ấy vừa nhận được tin nhắn, lập tức nắm lấy dây thừng rồi trượt xuống.

Ngô Tà, Vương Béo và A Ninh cùng những người khác cũng không chịu yếu thế, từng người một nắm lấy dây thừng rồi lần lượt trượt vào cửa động.

Cửa động cao ba mét, dường như là tự nhiên hình thành, không có dấu vết đục đẽo quá nhiều ở giai đoạn sau.

Do quanh năm ngâm trong nước hồ, trên mặt đất đã sớm mọc rêu xanh, đi một bước là trượt chân.

Vương Béo vừa xuống đã bắt đầu thúc giục: “Mau đi, đừng để lát nữa nước lại xuất hiện.” Không trách có người trời sinh mồm quạ.

Mọi người còn chưa đi xa dọc theo lối vào, phía sau chỉ nghe thấy một tiếng ‘quang đương’.

Quay đầu nhìn lại, thì thấy hàng rào sắt lại khóa lại.

Nếu như vậy thì còn đỡ, vấn đề là tiếng ồn lớn trước đó lại vang lên.

Mặt của mọi người đều xanh mét.

Tiếng này vang lên có ý nghĩa gì còn cần phải nói sao?

Nước hồ lại xuất hiện.

“Mẹ kiếp, mau chạy về phía trước!” Ngô Mặc hét lớn một tiếng, kéo Giải Ngữ Hoa rồi lao về phía trước.

Mọi người đều biết rõ, cửa động cách đáy hồ gần mười mét.

Với tốc độ nước hồ rút xuống vừa nãy, nó dâng lên chắc cũng rất nhanh.

Họ không có nhiều thiết bị lặn.

Bây giờ lại không thể quay trở lại phía trên, chỉ có thể chạy thẳng về phía trước dọc theo đường hầm.

Nước hồ quả nhiên đến rất nhanh, chẳng bao lâu sau đã ngập đến đầu gối của mọi người.

Hai phút sau lại ngập đến eo.

Chạy điên cuồng trong nước sẽ ảnh hưởng đến tốc độ của con người.

Thêm vào đó tốc độ nước dâng lên quá nhanh, áp lực tâm lý của con người tăng lên, vô hình trung sẽ mang lại trở ngại rất lớn.

Ai cũng không biết mình có bị chết đuối không?

Chỉ có thể dùng hết sức lực để lao về phía trước.

Lúc này lợi thế chiều cao được thể hiện rõ.

Ai cao thì người đó bị ngập chậm hơn.

Ngô Mặc trong lúc chạy trốn chú ý thấy, nước đã sắp đến cằm của Giải Ngữ Hoa.

Đầu cậu ta bất chợt nghĩ gì đó cũng không nghĩ nhiều.

Đưa tay túm lấy gáy áo Giải Ngữ Hoa, dùng một tay dùng sức, cứng rắn nhấc anh ấy lên.

Trong lúc Giải Ngữ Hoa đang chạy, anh chỉ cảm thấy gáy mình chợt căng lên.

Ngay sau đó chân lơ lửng, cả người đã cao hơn mặt nước rất nhiều.

“Tiểu Mặc, mau thả anh xuống!” Giải Ngữ Hoa suýt nữa thì tức đến ngất đi.

Đã lúc nào rồi mà cái thằng nhãi này không thể nghiêm túc một chút được à?

“Câm mồm, lắm lời thế!” Ngô Mặc lạnh lùng quát một tiếng, tay phải vung lên, cứ thế vác Giải Ngữ Hoa lên vai.

Cậu ta cứ như vác một bao tải bột trăm cân, tiếp tục cuồng chạy trong nước.

Giải Ngữ Hoa phiền muốn chết, anh bị Ngô Mặc vác trên vai làm cho xóc tới xóc lui, muốn nôn hết ra.

Mặt thì úp xuống mặt nước, thỉnh thoảng lại bị dìm xuống.

Anh muốn xuống nhưng lại sợ rằng trong lúc giãy giụa, vết thương sau lưng Ngô Mặc sẽ nặng thêm.

Anh chỉ đành cố nhịn, nhỏ giọng thương lượng với Ngô Mặc, bảo cậu ta thả mình xuống.

Ngô Mặc mà đã làm tới thì ai nói gì cũng vô dụng.

Nếu không phải bây giờ không tiện, em nó còn có thể cho Giải Ngữ Hoa cưỡi lên cổ như con nít ấy chứ.

May mà Giải Ngữ Hoa không biết suy nghĩ của cậu ta, nếu không chắc sẽ tức đến cứng người mất.

Ngô Mặc đang chạy bỗng nhận ra, Giải Ngữ Hoa cứ thế này dễ bị sặc nước.

Cậu ta dùng một chút khéo léo, xoay người anh lại.

Nhưng dù sao đi nữa, cậu ta vẫn không chịu thả Giải Ngữ Hoa xuống.

Mực nước liên tục dâng lên, sắp đạt đến giới hạn chịu đựng của mọi người.

Giải Ngữ Hoa ngửa đầu, đột nhiên phát hiện phía trên xuất hiện một cái động khẩu.

“Tiểu Mặc, ở đây có một cái động khẩu!” Giải Ngữ Hoa vội vàng vỗ vai Ngô Mặc.

“Hả?” Ngô Mặc nhất thời chưa hiểu, lại xông về phía trước mấy bước.

Sau đó lập tức hoàn hồn.

Cậu ta lùi lại ngẩng đầu nhìn lên, phía trên quả nhiên xuất hiện một cái động khẩu đen sì.

Lúc này cũng không quản phía trên là để làm gì, thoát khỏi mặt nước lên trên leo mới là quan trọng nhất.

“Ca, anh lên trước đi.” Ngô Mặc nói với Giải Ngữ Hoa: “Nhanh lên, đạp lên vai em.” “Được!” Lúc này không kịp nhường nhịn nữa.

Giải Ngữ Hoa thẳng người dậy, đạp lên vai Ngô Mặc, hai tay dùng sức leo vào trong động huyệt.

Leo lên được khoảng hai mét, phía trên xuất hiện một cái bệ ngang.

Giải Ngữ Hoa đứng trên bệ, thò đầu xuống gọi Ngô Mặc: “Tiểu Mặc, mau lên đây, chỗ này có thể tránh được.” Ngô Mặc lúc này cũng không thể nói chuyện.

Ngay lúc Giải Ngữ Hoa đang leo lên, nước đã dâng đến miệng cậu ta.

Cậu ta sợ vừa mở miệng lại uống mấy ngụm nước đen, nên ngậm miệng không nói.

Tuy nhiên, tiếng gọi của Giải Ngữ Hoa rất lớn, trong động huyệt lại cực kỳ yên tĩnh, những người khác đều nghe thấy.

Hắc Nhãn Kính ở ngay phía sau Ngô Mặc.

Anh vỗ vỗ vai cậu ta, ý bảo Ngô Mặc nhanh chóng lên đi.

Ngô Mặc lắc lắc đầu.

Lướt qua Hắc Nhãn Kính, cậu ta thò tay ra sau túm lấy cánh tay Ngô Tà, sau đó dùng một tay nhấc bổng anh ta ra khỏi mặt nước.

Chương 562

Ngô Tà cảm giác mình như con gà con bị thằng em xách ra ngoài vậy.

Nhưng anh cũng hiểu thời gian cấp bách.

Vì thằng em đã đưa mình ra ngoài, vậy thì phải nhanh chóng leo lên, nhường chỗ cho những người khác mới là quan trọng nhất.

May mắn là Giải Ngữ Hoa ở phía trên.

Anh ta vươn cánh tay kéo Ngô Tà lên.

Xong xuôi Ngô Tà, Ngô Mặc cũng không phí lời.

Cậu ta ở dưới nước dùng chân đá nhẹ Hắc Nhãn Kính một cái, rồi chỉ lên trên, bảo anh ta nhanh chóng lên đi.

Hắc Nhãn Kính làm sao chịu đi trước?

Nhưng Ngô Mặc không muốn phí lời với anh ta, hai tay ôm lấy eo Hắc Nhãn Kính, dùng sức nhấc bổng lên, cứ thế đưa anh ta đến cửa động.

Chỉ vì Ngô Mặc ôm eo một cái mà Hắc Nhãn Kính có chút ngớ người, nên chậm mất mấy giây.

Việc đã đến nước này, Hắc Nhãn Kính đành chịu leo lên.

Vừa lên đến nơi, anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định, thò cánh tay ra muốn kéo Ngô Mặc lên.

Nhưng Ngô Mặc hoàn toàn không để ý, lại chuyển ánh mắt sang Vương Bàn Tử.

Cần biết rằng cửa động cao gần ba mét, không có chỗ đặt chân thì rất khó để lên.

Lúc này, trước sau cậu ta đều là người nhà của mình.

Sao có thể trơ mắt nhìn bọn họ ở dưới đó mà mình lại chạy trước được?

Ngô Mặc vẫn cho rằng chiều cao của mình có lợi thế.

Bọn họ đạp lên vai cậu ta, càng có lợi cho việc nhanh chóng leo vào trong động.

Cứ thế dưới sự kiên trì của Ngô Mặc, Trương Khởi Linh, Vương Bàn Tử, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử lần lượt leo lên cửa động.

Hiện tại nước đã sắp chạm đỉnh đầu Ngô Mặc, những người còn lại đều nổi trên mặt nước cố gắng hít thở.

Doãn Nam Phong không xa Ngô Mặc lắm, nhưng trước đó bị thân hình đồ sộ của Vương Bàn Tử che khuất.

Vương Bàn Tử vừa đi là cô ta lộ ra.

Ngô Mặc cũng không chần chừ, nắm lấy Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn, tiện tay đưa cả hai người lên.

Cuối cùng cậu ta lại tiện tay giải quyết Hoắc Tú Tú và A Ninh, rồi mình mới xông lên.

Còn những người cộng sự ở dưới ư?

Tự cầu phúc đi thôi.

Sau khi Ngô Mặc lên, những người còn lại không khách khí nữa, từng người một hoảng loạn muốn thoát thân.

May mắn thay kết cục vẫn khá tốt.

Ngay lúc nước ngập đầy động, tất cả mọi người đều an toàn rời đi.

Ngô Mặc và mọi người phát hiện cạnh bệ có một phiến đá.

Bọn họ dùng phiến đá chặn cửa động, nước không còn dâng lên nữa, lúc này từng người một mới ngồi trên bệ, thở hổn hển.

“Tôi nói Bàn Ca này, hay là sau này anh học theo Lão Trương đi, đừng mở miệng ra nếu có thể.” Ngô Mặc mệt đến thở không ra hơi, nhìn Vương Bàn Tử nghiêm túc nói: “Lúc đầu tôi còn thấy Lão Trương giả câm rất khó chịu, bây giờ xem ra giả câm vẫn có lợi đấy, ít nhất tôi chưa nghe ai nói thằng câm có cái mồm quạ đen cả?” “Haizz!” Vương Bàn Tử thở dài, ấm ức nói: “Tôi cũng có tính toán đâu, chỉ là thuận miệng nói ra thôi.” “Ai mà biết cái Cổ Quốc La Sát này nghe lời thật chứ, nói cái gì ra cái đó.

Sớm biết tôi linh thế này, sao không nói nhiều chút vàng bạc châu báu có phải hơn không?” “Thằng béo chết tiệt, mày có biết thế nào là mồm quạ đen không?” Ngô Tà vừa thở mấy hơi vừa xen vào nói: “Đó chính là nói tốt thì không linh mà nói xấu thì linh, mày nói vàng bạc châu báu?

Thì không chừng lại xuất hiện cái thứ tà ma ngoại đạo gì đó chứ.” Mấy người anh nói tôi nói vài câu, rồi mới bắt đầu xem xét tình hình trong động.

Chỗ này và lối đi bên dưới không có gì khác biệt lớn.

Điểm khác biệt duy nhất là nó thấp hơn rất nhiều, phía dưới cao ba mét, chỗ này tối đa cũng chỉ một mét rưỡi.

Ngô Mặc lúc nãy ở dưới có chiều cao là lợi thế, ở đây chiều cao lại trở thành nhược điểm.

“Mẹ kiếp, có nhầm không vậy, thấp thế này á?” Ngô Mặc nhìn lối đi phía trước, oán trách nói: “Kẻ thiết kế cái lối đi này, đầu óc tuyệt đối có vấn đề, hắn có phải phân biệt đối xử với lũ người cao như chúng ta không?” Giải Ngữ Hoa nghe Ngô Mặc nhắc đến vấn đề chiều cao, trong lòng lại thấy bực bội.

Sau khi lên đến đây, anh đã nhận ra ánh mắt của đám cấp dưới nhìn mình rõ ràng là không đúng.

Miêu tả thế nào cho thích hợp hơn nhỉ?

Giống như ánh mắt nhìn động vật quý hiếm vậy.

Thật ra mà nói, Giải Ngữ Hoa trước đây chưa từng để ý đến vấn đề chiều cao của mình.

Anh cảm thấy chiều cao của mình rất chuẩn, hơn nữa đối với việc thám hiểm một số cổ mộ còn thuận tiện hơn.

Nhưng bị Ngô Mặc làm cho một trận như vậy, bây giờ anh thật sự không nghĩ thế nữa.

Nhưng vấn đề là những thứ khác đều dễ bù đắp, chiều cao thì làm sao mà bù đắp lên được đây?

Giải Ngữ Hoa ngồi đó, bực bội đến phát hờn.

Kế bên ngồi Hoắc Tú Tú, lúc này lại cứ như thể cố ý chọc tức anh vậy.

Cô bé thò lại gần rụt rè chọc chọc Giải Ngữ Hoa, hạ giọng nói: “Tiểu Hoa ca ca, Tiểu Mặc ca ca thật sự rất lợi hại đó.” “Vừa nãy cái một cái đã vác anh lên vai rồi, em ở phía sau nhìn thấy tốc độ của anh ấy cực nhanh, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì cả.” “Đơn giản là khiến em ngưỡng mộ chết đi được.” Giải Ngữ Hoa quay đầu lại nhìn Hoắc Tú Tú như nhìn một đứa ngốc vậy, ánh mắt tràn đầy đủ thứ hàm nghĩa.

Chẳng qua Hoắc Tú Tú đang sùng bái Ngô Mặc, nói chuyện đến cao hứng.

Hoàn toàn không để ý đến tín hiệu nguy hiểm mà Tiểu Hoa ca ca đang phát ra.

Ngô Mặc tùy tiện than phiền vài câu về cửa động quá thấp, rồi quay sang nhìn mọi người.

“Khụ, tôi có vài điều muốn nói.” Cậu ta khẽ ho một tiếng, thần sắc trở nên nghiêm túc.

Mọi người không hiểu gì, đều ngẩng đầu chăm chú nhìn cậu ta.

“Tục ngữ có câu, chữa chân thì dễ, nhưng miệng quạ đen thì khó mà kiểm soát.” “Hành trình tiếp theo, ma quỷ mới biết còn xảy ra chuyện bất ngờ gì nữa?” “Vì vậy, tôi đề nghị mọi người, ai mà câm mồm được thì cứ cố gắng đừng nói nhiều.” Ngô Mặc đơn giản nói mấy câu.

Tư tưởng trung tâm chỉ có một, đó là giả câm đừng nói nhiều.

Ngô Mặc cũng không phải cố ý nhắm vào Vương Bàn Tử.

Mà là có cảm xúc thật sự.

Cậu ta phát hiện suốt chặng đường này thường xuyên có người lẩm bẩm, nội dung nói ra lại vô cùng xui xẻo.

Ban đầu cậu ta không để ý những chuyện này.

Nhưng những thứ trong mơ lại trở thành sự thật ngoài đời, trong lòng cậu ta cũng có chút ghê tởm.

Dù sao thì chuyện Ngô Tà gặp phải ở Tần Lĩnh Thần Thụ, đến giờ vẫn chưa có lời giải thích nào tốt.

Vì vậy cậu ta sợ người khác lại nói những chuyện xui xẻo đó, rồi trong cái Cổ Quốc La Sát biến hóa khôn lường này cũng trở thành sự thật.

Thế nên cậu ta cố ý chỉ ra chuyện này.

“Thằng béo chết tiệt, nghe thấy không?” Ngô Tà chọc chọc vào eo Vương Bàn Tử, nheo mắt lại nhỏ giọng nói: “Đặc biệt là mày đấy, cố gắng ít nói thôi.” “Xì!” Vương Bàn Tử là người nóng tính, lập tức khạc một tiếng, đáp trả: “Mày còn có mặt mũi mà nói à, mày so với Bàn Gia cũng chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân thôi, hai thằng mình đừng có mà anh cả khinh anh hai.” Ngô Tà cũng không tức giận, khóe miệng hơi nhếch lên, đắc ý nói: “Mày hiểu cái gì?

Tao với mày khác nhau lắm, tao là thiên phú đấy.” “Thiên phú mày biết là gì không?

Chính là vào thời khắc quan trọng tao luôn phát huy sở trường của bản thân.” Ngô Tà bây giờ cũng lém lỉnh không ít.

Người ta nói gần mực thì đen gần đèn thì sáng mà.

Cứ kè kè với cái thằng khốn Ngô Mặc này, đến thằng câm cũng phải ê a vài tiếng.

Chỗ này không phải là nơi để ở lâu.

Dù đã dùng phiến đá chặn cửa động, nhưng đã có một ít nước từ từ thấm lên.

Để đề phòng bất trắc xảy ra, mọi người thương lượng một lát, quyết định tiếp tục đi dọc theo lối đi về phía trước.

Chương 563

Ngô Mặc có chiều cao khá tốt, chỗ này không thích hợp làm người đi đầu.

Cuối cùng quyết định để mấy người cộng sự của Tân Nguyệt Khách Điếm đi trước thám thính đường.

Đội của bọn họ do Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử đi đầu, Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính theo sau.

Ngô Mặc khom lưng, như đang mò tiền trên mặt đất vậy, theo sau Giải Ngữ Hoa và những người khác.

Đi liên tục hai tiếng đồng hồ.

Cậu ta chỉ cảm thấy đau lưng mỏi gối, vết thương sau lưng đau nhói tận tim.

Không còn cách nào khác, do góc độ, toàn bộ trọng lượng cái ba lô đều đè lên vết thương.

Để phân tán sự chú ý của mình, cậu ta chỉ đành nói chuyện để giết thời gian.

“Đây là cái thằng ngu nào thiết kế lối đi này vậy?

Nước nhỏ chuyển thế à?” Ngô Mặc vừa nói chuyện, nhìn thấy Giải Ngữ Hoa phía trước chỉ cần hơi cúi lưng là có thể nhanh chóng đi qua, lập tức trong lòng sinh ra sự ghen tị.

Không nhịn được thò tay kéo kéo quần Giải Ngữ Hoa, nhỏ giọng cảm khái nói: “Ca, anh xem anh sướng chưa, người không cao, đi chỗ này cũng không mệt nhọc gì.” Giải Ngữ Hoa đang tập trung tinh thần đi về phía trước.

Bỗng cảm thấy quần bị người ta kéo xuống một cái, ngay sau đó lời nói của Ngô Mặc lại truyền vào tai.

Nghe Ngô Mặc nói vậy, anh suýt nữa thì một hơi không thở lên được, nghẹn chết mình.

Thì ra trước đó chỉ vì vấn đề chiều cao mà anh đã âm thầm bực bội trong lòng.

Nhưng cái thằng nhãi này lại quá đáng, lại đâm thêm một nhát vào tim anh.

Giải Ngữ Hoa cố sức nén giận.

Khẽ hừ một tiếng, không đáp lời Ngô Mặc tiếp tục đi về phía trước.

Não Ngô Mặc cứ như bị nhét hai cân bông vậy, cũng không thèm suy nghĩ xem lời mình nói rốt cuộc có thích hợp hay không.

Vẫn cứ lẽo đẽo theo sau Giải Ngữ Hoa, liên tục hỏi: “Ca, sao anh không nói gì vậy?

Anh có phải cũng cảm thấy khom lưng không thở nổi không?” Ngay sau đó cậu ta lại nhanh chóng phủ nhận câu nói này, “Cũng không đúng à, anh thấp hơn em không ít, em còn có thể nói chuyện bình thường, sao anh lại khó thở đến mức này chứ?” Mặt Giải Ngữ Hoa đỏ bừng, thật sự muốn quay đầu lại đá cái thằng khốn này một cước.

Nhưng vừa nghĩ đến cái thằng nhãi này đầy mình vết thương.

Lại còn không màng nguy hiểm che chở cho mình, anh lại không nỡ ra tay.

Bất đắc dĩ, anh chỉ đành nắm chặt tay làm như không nghe thấy.

Tiếng Ngô Mặc nói không lớn.

Nhưng ở đây quá yên tĩnh, mấy người trước và sau đều nghe thấy rõ mồn một.

Hắc Nhãn Kính ở ngay sau lưng Ngô Mặc, cười đến nỗi hàm răng sau suýt lộ ra.

Để có thể chọc tức Giải Ngữ Hoa một phen, anh ta lập tức xen vào nói: “Đúng vậy, vẫn là chiều cao như Hoa gia tốt hơn, làm việc không mệt, lại còn tiện lợi nữa.” Nếu là bình thường?

Hắc Nhãn Kính mà nói một, Ngô Tà chắc chắn sẽ nói hai để đối chọi với anh ta.

Hôm nay thì khác, là đứa em bảo bối Ngô Mặc của nhà mình khơi mào chủ đề.

Ngô Tà lập tức phụ họa: “Quả thật, những người trên mét tám như chúng ta, ở cái chỗ thấp bé này thật sự không thể xoay sở được.” Vương Bàn Tử cười đến vai run bần bật, hiếm khi thấy Hoa gia bị chọc tức.

Cái cảnh náo nhiệt thế này, có bỏ tiền ra cũng không mua được.

Giải Ngữ Hoa không thể xử lý Ngô Mặc, chẳng lẽ không xử lý được Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà sao?

Anh không ra tay với Hắc Nhãn Kính trước, mà lại nhắm vào lời nói vừa rồi của Ngô Tà để nhanh chóng phản công: “Ngô Tà, cho dù mày có cao đến hai mét tám thì sao chứ?

Với cái thân thủ của mày thì ở đâu cũng là đào mạng thôi.” Ngô Tà cũng không chịu thua kém, hai người anh nói tôi nói vài câu.

Ngô Mặc nghe mà hơi ngơ ngác.

Mình vừa nãy không phải nói chuyện chiều cao sao?

Sao lại liên quan đến chuyện khác rồi?

Cậu ta vừa định nói vài câu, thì nghe thấy một cộng sự phía trước hét lên: “Mọi người cẩn thận, cửa động càng lúc càng thấp!” Ngô Mặc suýt nữa thì thổ huyết.

Đã đủ khó chịu rồi, thấp hơn nữa thì làm sao mà qua được chứ?

“Haizz, không được rồi, anh em mình ngồi xuống nghỉ một lát đi.” Ngô Mặc mệt đến mức thê thảm.

Ngồi phịch xuống đất, nói gì cũng phải nghỉ một lát.

Vừa cuồng chạy trong nước, lại vừa làm chỗ dựa cho người khác, rồi lại khom lưng đi lâu như vậy, người bằng sắt cũng phải thở một hơi chứ.

Các cộng sự cũng có chút mệt mỏi, chỉ là ông chủ chưa lên tiếng, không ai dám đề nghị nghỉ ngơi.

Thấy Ngô Mặc đã ngồi xuống.

Những người còn lại cũng không cố gắng chịu đựng nữa, từng người một tựa vào vách đá ngồi thở dốc.

Cửa động này thì thấp thật, nhưng ngồi song song hai người thì không vấn đề gì.

Ngô Mặc tháo ba lô xuống, định để lưng mình được nghỉ ngơi một chút.

Ba lô vừa cầm trong tay, đã bị Hắc Nhãn Kính giật lấy: “Vẫn là để tôi cầm đi, cậu nghỉ ngơi cho tốt.” “Được.” Ngô Mặc đáp một tiếng, đã đến lúc này rồi, cậu ta cũng lười khách khí nữa.

Lưng cậu ta có vết thương, không thể tựa vào vách đá để nghỉ ngơi.

Liếc nhìn Giải Ngữ Hoa bên cạnh.

Cậu ta thuận thế ngả người nằm nghiêng trực tiếp lên đùi anh, mệt mỏi nói: “Ca, cho em tựa một lát, hơi mệt rồi.” “Được.” Giải Ngữ Hoa từ từ điều chỉnh vị trí chân, để Ngô Mặc nằm thoải mái hơn một chút.

Tay phải nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cậu ta, như dỗ trẻ con đi ngủ.

Ngô Mặc vừa nằm xuống, Ngô Tà liền ra hiệu cho mọi người nói khẽ thôi.

Đặc biệt là nhắm vào A Ninh.

Ngô Tà sợ người phụ nữ này nói chuyện quá lớn tiếng, còn cố ý đi đến trước mặt cô ta làm động tác ra hiệu im lặng.

Điều này làm A Ninh tức đến mức, hận không thể một cước đá Ngô Tà vào tường.

Trong mơ, Ngô Mặc lại một lần nữa nghe thấy giọng nói khiến cậu ta ghét bỏ kia.

Lần này có chút khác so với lần trước.

Ngô Mặc đứng ở một nơi trống trải, bốn phía đều là sương trắng dày đặc.

Cùng với giọng nói không ngừng vang lên, trong sương mù ẩn ẩn hiện hiện rất nhiều bóng người.

Cậu ta không nhìn rõ mặt những người này, nhưng lại có thể thấy bọn họ hình như đang múa may quay cuồng làm những động tác kỳ lạ.

Ngô Mặc theo thói quen muốn mở miệng gọi vài tiếng.

Nhưng ngay sau đó lại nhận ra, ở giấc mơ trước cậu ta đã lớn tiếng chửi người, kết quả không cẩn thận còn chửi ra tiếng thật.

Nghĩ đến mình vừa mới nhắc nhở người khác đừng có cái mồm quạ đen.

Ngô Mặc quyết định lần này phải văn minh một chút, lén lút đi qua xem một chút, không mở miệng cũng được.

Tuy nhiên, chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Bất kể cậu ta đi về hướng nào, cũng đều cách những người kia vài mét.

Cậu ta giống như một điểm trung tâm, những người kia luôn ở xung quanh cậu ta.

Cậu ta động, đối phương cũng động.

Bất kể đi về hướng nào, cũng sẽ duy trì hình thức này.

Cảm giác này thật đáng ghét.

Chương 564

Ngô Mặc nổi giận, lại xé bỏ cái mác văn minh xuống, vo vo rồi ném cho chó ăn.

“Ai?

Cút ra đây cho ông đây!” Cậu ta tạo tư thế phòng bị, đứng tại chỗ chửi bới điên cuồng: “Đừng có mẹ kiếp giả thần giả quỷ nữa, ông đây không ăn cái trò này đâu.” Nhưng điều khiến người ta cảm thấy uất ức là, bất kể Ngô Mặc chửi thế nào, những người kia đều làm ngơ.

Vẫn vây quanh Ngô Mặc, nhảy múa đủ kiểu tư thế.

“Khốn kiếp, bọn này là đồ thần kinh à?” Ngô Mặc cố gắng kiềm chế cơn giận.

Cũng lười phí lời chửi mắng, nghĩ một lát rồi dứt khoát khoanh chân ngồi xuống đất xem động tác của bọn họ.

Dù sao thì trong mơ cũng không có giới hạn thời gian.

Cậu ta muốn xem thật kỹ, rốt cuộc là ai đang giở trò quỷ?

Nhưng Ngô Mặc xem nửa ngày, dù cậu ta cố gắng trợn to mắt, vẫn không nhìn rõ mặt mũi những người này.

Chỉ có thể nhìn thấy quần áo bọn họ mặc rất cổ xưa.

“Mấy người cổ đại này sao mà nhảy múa xấu thế nhỉ?” Ngô Mặc xem một lúc, vô thức lẩm bẩm: “Vừa vỗ ngực lại vừa sờ gót chân, chẳng lẽ đây chính là tổ sư của múa đồng bóng sao?” Không biết đã qua bao lâu, chính Ngô Mặc cũng không có khái niệm thời gian.

Tóm lại những người này cứ như động cơ vĩnh cửu vậy, cũng không biết mệt, liên tục nhảy không ngừng nghỉ.

Mức độ kiên nhẫn của Ngô Mặc có hạn.

Cậu ta xem mà thấy bực bội, đứng dậy định đi dạo một vòng.

Ngay lúc này, không biết từ đâu thổi tới một trận gió.

Sương mù như bị xua đuổi, dần dần trở nên loãng đi.

Lúc này Ngô Mặc như được tiêm máu gà vậy.

Cậu ta vừa xắn tay áo vừa vén ống quần, thế nào cũng phải nhìn rõ xem rốt cuộc là yêu ma quỷ quái gì đang giở trò?

Ai dè vừa nhìn rõ, cậu ta chợt thấy da đầu tê dại, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Thì ra những người đang nhảy múa này, trên trán đều mọc một con mắt.

Giống hệt những người cậu ta đã nhìn thấy lúc nửa tỉnh nửa mê ở Cung điện Tây Vương Mẫu.

“Đậu má!” Ngô Mặc vốn dĩ không phải là loại người dễ dàng lùi bước.

Huống chi cậu ta đã sống sót an toàn ra khỏi Cung điện Tây Vương Mẫu, tự tin hơn lúc mới đến không ít.

Cậu ta thấy tình hình này, bản năng rút dao ra định đại chiến một trận.

Nhưng điều khiến cậu ta cảm thấy uất ức là, bất kể cậu ta dùng sức thế nào, con dao vẫn không rút ra được.

Ngô Mặc lúc này nổi nóng, càng rút không ra càng dùng sức.

Để tiện dùng lực hơn.

Cậu ta tay trái cố sức kéo ra, tay phải vô thức sờ lung tung.

Nhưng còn chưa kịp rút dao thành công, đã cảm thấy tai truyền đến một trận đau nhói.

Kèm theo cơn đau, còn có một tiếng rên rỉ quen thuộc.

Sau đó sương mù và những người nhảy múa trước mắt đều biến mất, Ngô Mặc lại tỉnh dậy khỏi giấc mơ.

Cậu ta vừa mở mắt, một giọng nói pha lẫn sự kìm nén đau đớn và những cảm xúc khác, vang lên bên tai: "Thằng nhãi con, mày sờ vào đâu đấy?" Đầu óc Ngô Mặc mơ mơ màng màng.

Vừa rồi nhìn thấy những người kia, kích thích mang đến cho cậu ta có chút mạnh mẽ.

Cậu ta vẫn giữ tư thế rút kiếm, không để ý đến những thứ khác.

"Còn không buông ra?" Giải Ngữ Hoa nghiến răng nghiến lợi phun ra mấy chữ này.

Ngô Mặc không hiểu Giải Ngữ Hoa nói là có ý gì?

Quay đầu nhìn lên, ngơ ngác hỏi: "Hoa ca, anh sao thế?

Mặt đỏ thế kia, có phải buồn tiểu không?" Giải Ngữ Hoa vừa tức vừa đau vừa giận, lại còn có chút ngại ngùng.

Ngô Mặc nằm trên đùi anh ngủ thiếp đi, không lâu sau đã ngáy nhẹ.

Giải Ngữ Hoa để Ngô Mặc ngủ thoải mái hơn một chút, luôn không dám động đậy.

Anh ta tựa vào vách đá nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian từng phút từng giây trôi đi, khoảng nửa tiếng sau.

Giải Ngữ Hoa chỉ cảm thấy cơ thể Ngô Mặc hơi run nhẹ, trong miệng hình như nhỏ giọng lẩm bẩm gì đó?

Anh ta có chút lo lắng.

Chủ yếu là sợ vết thương của Ngô Mặc nặng thêm, cố chịu đựng không lên tiếng.

Giải Ngữ Hoa đang định đánh thức Ngô Mặc.

Ai dè cái thằng nhãi này không thèm báo trước một tiếng, một phát nắm lấy vị trí then chốt trên cơ thể mình.

Giải Ngữ Hoa lúc đó liền đơ người.

Cơ thể cứng ngắc tại chỗ, không dám động đậy.

Anh ta nghĩ Ngô Mặc trong lúc ngủ say vô ý thức sờ nhầm vị trí, lát nữa mình gạt tay cậu ta ra là được.

Tuy nhiên Giải Ngữ Hoa vạn vạn lần không ngờ tới.

Thằng nhãi Ngô Mặc không những không dừng tay, ngược lại còn vừa kéo vừa giật, quá đáng hơn nữa còn dùng sức bóp.

Giải Ngữ Hoa nhất thời mặt khi xanh khi trắng, vừa xấu hổ vừa tức giận lại vừa đỏ mặt.

Cái vị trí quan trọng này, từ khi biết chuyện người lớn đến giờ chưa từng bị người ngoài chạm vào.

Anh ta cố chịu đựng một lúc.

Cuối cùng thật sự không thể nhịn được nữa, lúc này mới đau lòng véo tai Ngô Mặc để đánh thức cậu ta.

Cái thằng nhãi này tỉnh dậy cũng tức người.

Mày thì mau buông tay ra đi chứ, kết quả lại hỏi mình có phải buồn tiểu không?

Hiện giờ Giải Ngữ Hoa chỉ có một suy nghĩ.

Nếu một ngày nào đó mình thật sự chết trẻ, tuyệt đối là bị cái thằng nhãi ranh này làm cho tức chết.

Giải Ngữ Hoa và Ngô Mặc hai người bốn mắt nhìn nhau, một người mặt đỏ bừng, một người mặt đầy ngơ ngác.

Hắc Nhãn Kính vẫn luôn chú ý Ngô Mặc.

Chỉ cần cậu ta có một chút động tĩnh, anh ta đều sẽ nhìn thêm vài lần.

Vừa hay phát hiện ra cảnh tượng này.

Đương nhiên, cho dù là lúc này tay Ngô Mặc vẫn chưa buông ra, có vẻ như đang trong tư thế rút kiếm tứ cố tâm mang nhiên.

Hắc Nhãn Kính chỉ cảm thấy một cục tức mắc nghẹn trong lòng, không lên không xuống khiến anh ta khó chịu.

Mặc dù anh ta hiểu rằng thằng nhóc Ngô Mặc này, chắc chắn không có ý nghĩ nào khác.

Nhưng tận mắt nhìn thấy động tác thân mật như vậy giữa Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa, trong lòng vẫn rất khó chịu.

Ngay lúc anh ta định có hành động gì đó, Giải Ngữ Hoa tay phải nắm chặt bàn tay gây họa của Ngô Mặc, nghiến răng nghiến lợi nói ra hai chữ: “Buông ra.” Ngô Mặc lúc này mới nhận ra, rốt cuộc mình đã làm cái chuyện thất đức gì?

Phải nói là, người với người là khác nhau.

Ngô Mặc thân thể bằng thép, thẳng thắn đến mức có thể nhảy qua địa cầu.

Chương 565

Giả sử người khác bị bắt quả tang tại trận?

Chắc chắn sẽ xấu hổ ngượng ngùng không chịu nổi, hoặc là đỏ mặt và các cảm xúc khác.

Nhưng Ngô Mặc thì khác với những người này.

Cậu ta không những không buông tay ngay lập tức, ngược lại còn kéo thêm một cái.

Ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ may mắn, thuận miệng nói: “Ca, anh nên biết đủ đi, em đang mơ rút kiếm đấy.” “Nếu mà em mơ ăn dưa chuột, có khi anh cũng phế rồi đấy!” Khoảnh khắc này, trên mặt Giải Ngữ Hoa lại xuất hiện một sắc thái mới.

“Rút kiếm?” Hắc Nhãn Kính chú ý đến hai chữ này.

Anh ta thò người qua từ trên người Giải Ngữ Hoa kéo Ngô Mặc dậy, hỏi: “Bị ác mộng à?” “Vâng!” Ngô Mặc đáp một tiếng.

Cậu ta đã nghĩ thông suốt rồi, chuyện này không thể giấu giếm nữa.

Ngô Mặc liền gọi Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử ba người lại.

Sáu người sát cạnh nhau, nghe Ngô Mặc kể lại chuyện xảy ra trong mơ.

“Tiểu Mặc, sao em không nói sớm?” Nghe xong chuyện Ngô Mặc kể, Ngô Tà lập tức sốt ruột.

Thần sắc trên mặt anh có chút khó coi.

Anh đưa tay vỗ Ngô Mặc một cái, nhẹ giọng trách mắng: “Chuyện quan trọng như vậy, sao em có thể giấu chúng ta chứ?” Ngô Mặc nhún vai, ấm ức nói: “Ban đầu em không định kể chuyện này ra, dù sao mơ là mơ, hiện thực là hiện thực.” “Nhưng vừa nãy khi vào đây, em lại nghe thấy giọng nói đó ở lan can.” “Em sợ phía trước có biến cố gì, nên vẫn quyết định kể chuyện này ra, dù sao thì chuẩn bị kỹ càng vẫn tốt hơn là trở tay không kịp.” Mọi người chìm vào suy tư.

Giải Ngữ Hoa im lặng một lát, đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu Mặc, lần trước ở Cung điện Tây Vương Mẫu em rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?” “Cái này…” Ngô Mặc hơi chần chừ, liếc nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, thấy anh ta không có phản ứng gì, lúc này mới nói: “Lúc đó ý thức của em có chút mơ hồ, luôn ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê.” “Chỉ nhớ mình cũng nhìn thấy một cảnh tế lễ, những người nhảy múa và động tác nhảy múa giống hệt như lần này mơ thấy.” “Khi tỉnh lại lần nữa, em đã nằm trên lưng Kính ca rồi.” Ngô Mặc không biết là.

Hắc Nhãn Kính lúc đó đã che giấu đoạn trải nghiệm này, không nói với bất kỳ ai.

Giải thích bên ngoài là hai người tiến vào ảo cảnh, phải tốn một phen tay chân mới thoát ra được.

Mà Ngô Mặc lúc đó ý thức rất hoảng hốt, sau đó hình phạt huyết mạch lại bắt đầu.

Cũng không kể với ai, cậu ta gặp phải nguy hiểm gì sau khi tiến vào quan tài?

Đến nỗi mấy anh em, đều không biết rốt cuộc trong thiên thạch đã xảy ra chuyện gì?

Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, như có điều suy nghĩ.

Hắc Nhãn Kính thấy Giải Ngữ Hoa nhìn mình, khóe miệng nhếch lên, đưa tay lên miệng làm một nụ hôn gió.

Giải Ngữ Hoa suýt nữa thì vung cây côn rồng trong tay đi, trong lòng thầm mắng: "Đồ ngốc." May mà Vương Bàn Tử đến rất kịp thời, xen vào nói: "Chẳng lẽ Cung điện Tây Vương Mẫu và Cổ Quốc La Sát có liên hệ?" "Haizz!" Ngô Mặc trước tiên khẽ thở dài, sau đó gãi gãi đầu, oán trách nói: "Anh nói không có liên hệ à?

Những người này đều mọc một con mắt, hơn nữa cổ thần mà Cổ Quốc La Sát sùng bái, nhìn dáng vẻ cũng là một con mắt lớn." "Anh nói có liên hệ à?

Khoảng cách niên đại giữa hai cái này cũng quá xa rồi, thế nào cũng không nghĩ thông được." Trương Khởi Linh luôn im lặng không nói.

Thấy Ngô Mặc bực bội đến nỗi vò đầu bứt tai.

Anh ta lúc này mới vươn tay vỗ vỗ vai Ngô Mặc, trầm giọng nói: "Đừng gấp, sẽ giải quyết được." "Em biết rồi." Ngô Mặc gật đầu, nghiêm nghị nói: "Cái gì đến rồi sẽ đến, em đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với nguy hiểm rồi." Những gì cần nói đã nói gần hết.

Mọi người xem thời gian, quyết định tiếp tục đi về phía trước.

Lần này đi càng khó khăn hơn, cửa động cao chưa đến một mét.

Đi thẳng hay khom lưng đều không phải là một phương pháp tốt.

Nhưng mà ngồi bò đi thì lại quá mệt.

Bất đắc dĩ, Ngô Mặc quyết định dứt khoát bò trên mặt đất.

Ban đầu là bò thẳng về phía trước.

Không lâu sau hướng thay đổi, cửa động dần xuất hiện độ dốc, mọi người bắt đầu bò dốc xuống.

Cảm giác này là khó chịu nhất, thời gian dài rất dễ bị xung huyết não.

Không ai biết phía trước là gì?

Cũng không ai biết phía trước ở đâu?

Mọi người chỉ có thể vô mục đích bò về phía trước, mệt thì nằm bò tại chỗ một lúc, nghỉ ngơi vài phút sau lại tiếp tục tiến lên.

Cửa động này thì thấp thật, nhưng lại rất rộng.

Cũng không biết Cổ Quốc La Sát có phải là để vận chuyển vật tế phẩm không?

Tóm lại chiều rộng trong động có thể chứa hai người đi song song.

Ban đầu Ngô Tà muốn đi cạnh Ngô Mặc, kết quả lại bị Hắc Nhãn Kính một cước đá ra phía trước.

Hai người bọn họ sát cạnh nhau, thỉnh thoảng nhỏ giọng lẩm bẩm vài câu.

Ngô Mặc đầu kề sát Hắc Nhãn Kính, cố ý hạ giọng nói: “Kính ca, lần trước anh rốt cuộc là tìm thấy em ở đâu vậy?” “Không phải đã nói với cậu rồi sao?

Ở bãi rác.” Hắc Nhãn Kính vẫn không nghiêm túc, cười xấu xa nói: “Cậu mất tích, tôi này sốt ruột lắm chứ, đi tìm khắp nơi, sau đó vô tình phát hiện phía trước có bãi rác, tôi nghĩ bụng xem thử tình hình.” “Đợi tôi đi qua xem, cậu đang ngủ say trên đó, còn ngáy như heo con nữa.” “Cho nên, tôi liền ôm cậu ra khỏi đó.” Ngô Mặc càng nghe càng thấy không ra gì.

Cậu ta dừng động tác, dùng khuỷu tay chống đầu, quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính một cái: “Mày mẹ kiếp nói cái quái gì với tao vậy?

Rốt cuộc có câu nào là thật không?” Hắc Nhãn Kính khăng khăng nói mình nói là thật.

Ngô Mặc tức đến mức quyết định không thèm đáp lời anh ta nữa, tiếp tục bò về phía trước.

Đừng thấy Hắc Nhãn Kính miệng không có câu nào nghiêm túc, thực tế trong lòng anh ta không ngừng suy nghĩ về chuyện này.

Lần đó ở Cung điện Tây Vương Mẫu, anh ta tận mắt nhìn Ngô Mặc ngã vào quan tài.

Hắc Nhãn Kính muốn xông về phía trước, nhưng lại bị một sức mạnh thần bí ngăn cản.

Khi luồng sáng đó biến mất, anh ta như phát điên xông lên.

Dùng hết sức lực lật tung quan tài, nhưng lại phát hiện bên trong trống rỗng, hoàn toàn không có dấu vết của Ngô Mặc.

Không chỉ vậy, toàn bộ cơ quan của đại điện đều thay đổi.

Như thể cái quan tài đó, chỉ để chờ đợi Ngô Mặc đến.

Hắc Nhãn Kính dốc hết sức lực, không ngừng tìm kiếm và phá giải các cơ quan.

Anh ta lật tung toàn bộ xung quanh đại điện, nhưng không có một chút manh mối nào.

Trong lúc Hắc Nhãn Kính bó tay không biết làm sao, đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Gia tộc của anh ta có lịch sử lâu đời, lưu truyền lại rất nhiều kỳ văn bí thuật.

Trong đó có một phương pháp chuyên dùng để tìm người, nhưng cái giá mà người đi tìm phải trả lại rất lớn.

Anh ta cần dùng huyết mạch của bản thân làm vật dẫn.

Tức là anh ta cần ở vị trí trái tim, theo yêu cầu đâm chín nhát dao.

Mũi dao phải đâm vào tim, lấy ra chín giọt máu tâm.

Đồng thời lấy được một vật giống như vậy của người kia, thông qua thi triển bí thuật để dung hợp hai mạch máu của hai người lại với nhau.

Cho đến khi hai người sản sinh liên kết, là có thể tìm được người kia.

Khi Hắc Nhãn Kính còn nhỏ nhìn thấy bí thuật này, từng cười nhạo người thiết kế bí thuật đó hoàn toàn là đầu óc có bệnh.

Cần biết rằng, lấy một giọt máu tâm thôi cũng đã tổn thương cơ thể rồi.

Lấy liên tục chín giọt?

Chẳng lẽ không cần mạng nữa sao?

Ai lại vì tìm một người mà làm lớn chuyện như vậy chứ?

Nhưng sự thật không có gì là tuyệt đối.

Hắc Nhãn Kính chưa bao giờ nghĩ rằng, một ngày nào đó mình sẽ biến thành cái thằng ngốc đó.

Chương 566

Anh ta nghĩ đến phương pháp này, lập tức tìm một nơi yên tĩnh.

Không chút do dự bắt đầu thi triển bí thuật theo yêu cầu.

Đau hay là không đau?

Anh ta đã không còn cảm giác gì lớn nữa, chỉ một lòng muốn tìm tung tích Ngô Mặc.

May mắn là bí pháp gia tộc vẫn khá hiệu nghiệm.

Trong lúc mơ màng, Hắc Nhãn Kính cảm thấy mình dường như đã sản sinh liên kết với người kia.

Hắc Nhãn Kính sợ hãi loại liên hệ này có thể đứt đoạn bất cứ lúc nào.

Hắn không màng thân thể suy yếu, dựa vào loại cảm ứng đặc biệt này, đứng dậy loạng choạng tiếp tục tìm kiếm tung tích Ngô Mặc.

Nhưng ngay cả khi có liên hệ, ở nơi hiểm ác như Cung điện Tây Vương Mẫu, làm sao có thể an toàn tìm được người?

Hắn đã phá giải trùng trùng cơ quan.

Gần như trải qua chín tử nhất sinh, cuối cùng tại tế đàn ở cấm địa Cung điện Tây Vương Mẫu, hắn nhìn thấy bóng dáng của tiểu tổ tông này.

Hắc Nhãn Kính đã không muốn hồi tưởng lại tình cảnh thảm hại của Ngô Mặc lúc đó.

Hắn sau này không ngừng tự mừng, rằng mình đã không chần chừ, dốc hết sức lực tìm thấy Ngô Mặc sớm hơn.

Nếu không, theo tình hình lúc đó, Ngô Mặc e rằng đã bỏ mạng ngay tại chỗ rồi.

Hắc Nhãn Kính nghĩ đến đây lập tức dừng hồi ức, chuyển sang suy nghĩ, rốt cuộc giữa hai bên có liên quan gì?Ngô Mặc là một người không chịu ngồi yên.

Hắn vốn muốn nói chuyện với Hắc Nhãn Kính về những chuyện xảy ra lúc trước, nhưng tên này miệng chẳng có lấy một câu nghiêm chỉnh.

Cái gì mà "đống rác"?

Thuần túy là nói nhảm.

Rác ở Cung điện Tây Vương Mẫu á?

Lấy tùy tiện một món ra đấu giá, ít nhất cũng phải trị giá hàng triệu trở lên.

Mình mà thật sự nằm trên đó, cái thân giá chẳng phải lập tức tăng vùn vụt sao?

Ngô Mặc không muốn tức chết, quyết định đổi người nói chuyện một lát, để giết thời gian nhàm chán, nếu không cứ bò như vầy, thật sự có thể khiến người ta phát điên.

Nghĩ đến đây, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa vì màn dạo đầu của Ngô Mặc mà nửa ngày không hoàn hồn, cảm giác trên cơ thể thật sự khó tả.

Nói cách khác, bị người mình yêu chạm vào như vậy, chỉ cần không phải tàn tật bẩm sinh, cơ bản đều sẽ có phản ứng.

Anh ta cố gắng kiểm soát cảm xúc, hy vọng tình hình sẽ khá hơn.

Vô ích, lửa đã bốc lên thì dễ, nhưng dập tắt lại hơi khó.

Anh ta để che giấu tình trạng bất thường của cơ thể, lần đầu tiên không nhắc nhở Ngô Mặc, trực tiếp nằm sấp xuống, để che giấu phản ứng cơ thể.

Tuy nhiên anh ta lại quên mất một chuyện.

Trong tình huống này mà nằm sấp xuống bò trên mặt đất, chẳng phải tự mình chuốc lấy phiền phức sao?

May mắn thay Giải Ngữ Hoa rất giỏi võ, ngay cả khi hơi khom người, vẫn không ảnh hưởng đến tốc độ bò.Ngô Tà bị Hắc Nhãn Kính đá một cước, trực tiếp nằm sấp xuống đất, vừa vặn nằm cùng chỗ với Giải Ngữ Hoa.

Anh ta tức đến phì phò nhưng không làm gì được tên mù này.

Chỉ đành vừa nhỏ giọng lẩm bẩm chửi Hắc Nhãn Kính, vừa dùng sức bò về phía trước.

Cặp bạn thân này đồng bộ tiến lên, sự đối lập vô cùng rõ ràng, Ngô Tà còn chưa kịp bò được một mét, Giải Ngữ Hoa đã đi được hai mét.

Ngô Tà để chứng minh với Ngô Mặc rằng anh trai mình không phải đồ bỏ đi, anh ta thầm hạ quyết tâm, phải đấu một trận cao thấp về khả năng bò với Giải Ngữ Hoa.

Đàn ông không thể yếu thế, kẻ kiểm soát em trai càng như vậy.

Ngô Tà thậm chí còn dùng cả sức bú sữa, cứng rắn bám sát Giải Ngữ Hoa.

Không những vậy, còn một mạch vượt qua anh ta.

Khiến Ngô Mặc ở phía sau phải lầm bầm, "Lão ca bị làm sao vậy?

Bò nhanh thế làm gì?

Phía trước có tiền à, hay có cái gì hay ho?" Chúng ta tạm không nhắc đến vấn đề sức khỏe tâm lý của Ngô Tà, nói về phía Ngô Mặc.

Hắn thấy lão ca Ngô Tà vọt lên phía trước, suy nghĩ một lát rồi tăng tốc bò nhanh hai cái đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa, hạ thấp giọng nói: "Ca, anh không sao chứ?"Giải Ngữ Hoa lúc này nghe thấy giọng Ngô Mặc là đau đầu.

Thằng nhóc hỗn đản này thuần túy thuộc loại trêu người ta xong là phủi tay bỏ đi.

Còn hỏi mình có chuyện gì không?

Làm sao có thể không có chuyện gì?

Mình đâu phải Liễu Hạ Huệ, thật sự có thể ngồi ôm mà không loạn được sao?

Tuy nhiên Giải Ngữ Hoa quen thuộc tính cách của Ngô Mặc.

Nếu hắn hỏi anh, tốt nhất anh nên trả lời ngay lập tức, chỉ cần chậm một chút, thằng nhóc này nhất định sẽ lải nhải không ngừng.

Giải Ngữ Hoa nghĩ đến đây, hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ giọng mình bình tĩnh, không để lộ bất thường.

Anh ta nhẹ giọng nói: "Cậu muốn nói gì?" Ngô Mặc vừa định mở miệng, chợt nghĩ lại Hoa ca dù sao cũng là đương gia của Giải gia, mình nói chuyện ở chốn đông người thế này nhất định phải chú ý chừng mực.

Thế là cố ý hạ thấp giọng cực kỳ, ghé sát tai đối phương nhỏ giọng nói: "Em chỉ quan tâm anh một chút thôi, em thấy anh cứ ưỡn mông bò mãi, có phải bên dưới có vấn đề gì rồi không?" Lúc này hai người cách nhau rất gần, có thể nói Ngô Mặc chu môi là có thể hôn lên má Giải Ngữ Hoa.

Hắn tò mò bùng nổ, hoàn toàn không chú ý đến hơi thở của Giải Ngữ Hoa đang trở nên nặng nề.

Vẫn tự mình nói tiếp: "Nhưng em hơi tò mò, ca, anh nghĩ gì vậy?

Sao bò lại có phản ứng được chứ?

Anh đúng là tinh lực dồi dào ghê?" Giải Ngữ Hoa thật sự muốn bị Ngô Mặc chọc tức chết.

Con người một khi tức giận sẽ mất đi lý trí, ngay cả người đàn ông xuất sắc nhất Cửu Môn hiện nay cũng không ngoại lệ.

Anh ta không thể nhịn được nữa, dừng động tác bò lại, quay đầu định cắn mạnh vào môi Ngô Mặc.

Nhưng điều đáng buồn là ông trời không muốn có người rải cẩu lương.

Ngay vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này, phía trước có người la lớn: "Lão bản, ở đây có hai cái xác, mặc quần áo hiện đại."Ngô Mặc vừa nghe thấy lời này, đâu còn bận tâm đến chuyện bát quái nữa, lập tức quay đầu nhìn về phía trước.

Trời ạ, trong lúc âm sai dương thác, nụ hôn của Giải Ngữ Hoa trực tiếp in lên má phải Ngô Mặc.

Anh ta và Hắc Nhãn Kính hai người làm những gì, đủ để minh chứng một đạo lý.

Đó là ông trời không phù hộ, làm gì cũng uổng công. "Ca, anh làm cái quỷ gì vậy?" Ngô Mặc tiện tay lau mặt, phàn nàn nói: "Xác chết thì gặp nhiều rồi, anh đến nỗi hoảng sợ cắn em một cái à?" "May mà chỉ có em ở bên cạnh anh thôi, nếu đổi thành người khác chẳng phải người ta sẽ tưởng anh trúng tà à?" "Hơn nữa, La Sát Cổ Quốc này khắp nơi đều lộ vẻ quái dị, anh đừng có bất ngờ giật mình như vậy." "Có thể điềm tĩnh một chút không?

Lớn tướng rồi mà sao vẫn cứ như trẻ con vậy?" Giải Ngữ Hoa: "..." Lúc này Giải Ngữ Hoa chỉ có một suy nghĩ, đó là dùng miệng mình chặn lại những lời luyên thuyên không ngừng của hắn.

Tuy nhiên suy nghĩ thì tốt đẹp, hiện thực thì phũ phàng.

Ngô Mặc vứt lại mấy câu nói rồi nhanh chóng bò về phía trước.

Độc nhất là để lại phía sau Giải Ngữ Hoa vẻ mặt bối rối, cùng với Hắc Nhãn Kính vẻ mặt đầy giận dữ.Lúc này đội ngũ đã ngừng tiến, tất cả mọi người đều nằm sấp tại chỗ chờ tin tức từ phía trước truyền đến.

Ngô Mặc ở vị trí giữa.

Muốn nhìn rõ tình hình phía trước, phải bò qua người đồng đội.

Ngô Mặc bò đến gần nhìn một cái, phía trước cửa thông đạo quả nhiên quỳ hai cái xác.

Hai cái xác này, trên người mặc quần áo dã ngoại những năm bảy mươi.

Chương 567

Điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là, họ không những quần áo không bị hư hại, mà thi thể cũng không hóa thành xương khô.

Cứ như đang ngủ vậy, lặng lẽ quỳ ở đó.

Nếu là trước đây Ngô Mặc còn có thể tò mò hai chút, nhưng vừa rồi ở phía trên mới đụng phải Tiểu Đường Nhân ngàn năm.

Ngô Mặc bây giờ đối với hai cái xác đã chết mấy chục năm mà vẫn còn sống động như thật này, cũng không cảm thấy quá kinh ngạc.

Hắn ngược lại tò mò là, hai người này rốt cuộc có thân phận gì?

Chẳng lẽ thật sự như mình và lão ca suy đoán, nhóm người này có cùng phe với Trần Văn Cẩm và đồng bọn? "Ừm?" Ngô Mặc ánh mắt đọng lại, chú ý thấy trên ngực thi thể có đeo một tấm thẻ đồng.

Hắn không phải loại người khách khí, đưa tay gỡ tấm thẻ đồng từ trên thi thể xuống. "0571?" Ngô Mặc nương theo ánh đèn pin nhìn một cái, phát hiện trên thẻ đồng khắc bốn chữ số.

Hắn suy nghĩ nửa ngày, không hiểu bốn chữ số này đại biểu ý nghĩa gì?Ngô Mặc đang chuẩn bị quay đầu hỏi, vai bị người ta vỗ mạnh một cái.

Ngay sau đó giọng nói quen thuộc vang lên: "Thằng ranh con, phát hiện ra cái gì rồi?" "Tam Thúc, nói chuyện thì nói chuyện, đừng có lúc nào cũng treo 'thằng ranh con' trên miệng chứ." Ngô Mặc vừa nói, vừa đưa tấm thẻ đồng trong tay đến trước mặt Ngô Tam Tỉnh, phàn nàn nói: "Có phải vì ông nội nuôi chó, nên từ nhỏ chú bị người ta mắng là chó con không?" "Muốn trả thù, nên thấy hai anh em cháu là toàn gọi 'thằng ranh con' à?" "Chú cũng chẳng nghĩ một chút, bất kể là chó con hay thằng ranh con?

Thì đều không phải sinh vật loài người." "Chú gọi như vậy, chẳng phải nói trắng ra là nhà họ Ngô chúng ta không phải người sao?" "Thằng... thằng..." Ngô Tam Tỉnh nói "thằng" nửa ngày, không mắng được câu tiếp theo.

Anh ta bị Ngô Mặc một tràng đỗi điên cuồng như vậy, tức đến mức ôm ngực, lại không thể xả ra được.

Theo bản năng muốn mắng thêm một câu, nhưng lời đến miệng lại cứng rắn nuốt trở về.

Lúc này mắng gì cũng không thích hợp.

Ông già tức đến mức, một cái tát bốp vào gáy Ngô Mặc, giận dữ nói: "Mày TMD có biết nói tiếng người không?

Học hành gì mà đổ hết vào bụng chó rồi hả?"Thấy Ngô Tam Tỉnh đánh Ngô Mặc, Ngô Tà là anh ruột lập tức không hài lòng.

Anh ta vẫn bò ở phía sau Ngô Mặc.

Vừa rồi Ngô Mặc vượt qua anh ta, anh ta cũng liền bò về phía trước.

Lúc này thấy Ngô Tam Tỉnh xử lý Ngô Mặc.

Anh ta lập tức vươn tay phải túm lấy quần Ngô Tam Tỉnh, dùng sức kéo mạnh xuống rồi la lên một câu: "Tam Thúc, nói chuyện thì nói chuyện, chú đánh Tiểu Mặc làm gì?" "Chú mà còn động tay động chân, cháu về sẽ mách bà nội đấy, hơn nữa, trong nhà mình học vấn thấp nhất chẳng phải là chú sao?" "Mày TMD buông tay ra cho ông đây, quần sắp tụt rồi." Bị đứa cháu mình tự tay nuôi lớn chọc tức như vậy, Ngô Tam Tỉnh giận dữ dâng lên, suýt chút nữa nhảy dựng lên đánh Ngô Tà một trận.

Vì lối đi chỉ đủ hai người song song.

Ba chú cháu họ chắn ở đây, người phía sau chỉ nghe tiếng mà không biết chuyện gì đang ra?

Thấy Ngô Tam Tỉnh còn muốn trách mắng Ngô Tà, Ngô Mặc cuối cùng không nhịn được nữa, nói: "Tôi nói Tam Thúc, chú có thể kiềm chế cơn giận một chút không?" "Hai cái xác này còn chưa hiểu rõ, chú phát hỏa làm gì?

Lớn tuổi thế rồi sao không điềm tĩnh một chút nào vậy?" "Mày... mày thằng nhóc này được lắm." Ngô Tam Tỉnh chỉ vào Ngô Mặc, nửa ngày mới cố gắng nén cơn giận này xuống.

Để không bị hai đứa cháu chọc tức chết, anh ta quyết định chuyển sự chú ý sang chỗ khác.

Khi anh ta nhìn rõ bốn chữ số khắc trên thẻ đồng, lông mày hơi động đậy.Ngô Mặc thấy Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm tấm thẻ đồng mà không nói tiếng nào.

Hắn suy nghĩ một lát rồi kéo chiếc ba lô bên cạnh thi thể về, đặt giữa mình và Ngô Tà.

Bắt đầu lục xem bên trong có gì?

Ngô Tà cầm đèn pin chiếu sáng, Ngô Mặc lục lọi tìm kiếm, hai anh em phối hợp vô cùng ăn ý.

Cũng đừng nói, đồ trong ba lô thật sự không ít.

Xẻng công binh dùng để trộm mộ, dây thừng, dao găm, nến thắp, còn có một cái móng lừa đen (Hắc Lư Đề Tử).

Ngô Mặc lục tới lục lui, chỉ thấy đồ trong ba lô càng ngày càng ít.

Cuối cùng ở khe hở của ba lô, phát hiện một cuốn sổ nhỏ màu đỏ. "Sổ nhật ký?" Ngô Mặc cầm cuốn sổ nhỏ màu đỏ lên xem, phát hiện đây là loại sổ ghi chép thường thấy vào những năm bảy mươi.

Hắn đơn giản lật xem nội dung bên trong, trong cuốn sổ viết đầy công thức và số liệu ngay ngắn bằng bút máy.

Ngô Mặc ghét nhất loại đồ này, tiện tay ném cuốn sổ cho Ngô Tà, nói: "Ca, anh xem cái này đi, em nhìn là đau đầu." Khi hắn nói lời này ngữ khí rất bình thản, như thể đó là chuyện đương nhiên, hiển nhiên.

Cũng chỉ có Ngô Nhị Bạch không ở đây.

Nếu không chắc chắn sẽ đá cho hắn một cú lộn nhào, rồi mắng hắn một câu: "Thằng hỗn đản nhà mày cũng là sinh viên giỏi, sao xem cái gì cũng khó khăn thế?" "Được!" Ngô Tà cười đáp một tiếng.

Đưa đèn pin cho Ngô Mặc, tự mình mở sổ nhật ký ra xem nội dung bên trong. "Ôi!" Ngô Tà vừa mở trang đầu tiên, đã bị cái tên bên dưới hấp dẫn.

Anh ta nhẹ nhàng đọc ra ba chữ này: "Giải Tuấn Lương." Tai Ngô Mặc còn thính hơn cả tai chó.

Nghe thấy cái tên Ngô Tà đọc ra từ miệng, lập tức tỉnh cả người.

Hắn ghé đầu qua, hạ thấp giọng hỏi: "Ca, họ Giải không phải là họ đặc biệt phổ biến, tên này không phải là người của Giải gia trong Lão Cửu Môn chứ?" "Khó nói lắm." Ngô Tà suy nghĩ nghiêm túc một lát, trả lại cuốn sổ cho Ngô Mặc, đề nghị nói: "Hay là thế này, chúng ta gọi Tiểu Hoa qua hỏi một câu là biết ngay." "Cái này..." Đề nghị của Ngô Tà khiến Ngô Mặc rất băn khoăn.

Nếu là bình thường thì gọi một tiếng, bảo Hoa ca qua là được rồi.

Nhưng vấn đề là, hắn nhớ rõ vừa rồi Giải Ngữ Hoa vì cọ xát trên mặt đất mà có phản ứng.

Nếu cứ bò qua người đồng đội?

Bị người khác phát hiện, có làm tổn hại đến mặt mũi Hoa ca không?

Dù sao ở đây không chỉ có mấy ông già chúng nó, phía sau còn có mấy cô gái nhỏ nữa.

Nếu Giải Ngữ Hoa muốn đi qua, nhất định sẽ đi ngang qua họ.

Đến lúc đó những người này có hiểu lầm Hoa ca là lưu manh không? "Tiểu Mặc, em đang nghĩ gì vậy?" Ngô Tà đợi nửa buổi, không thấy em trai đáp lời, kỳ lạ liếc hắn một cái, hỏi: "Có phải cảm thấy chỗ nào không ổn không?" Ngô Mặc nhăn nhó nhìn Ngô Tà.

Hắn suy nghĩ tới lui, vẫn ghé sát tai Ngô Tà, nói ra chuyện mình đang băn khoăn.

Ngô Tà lúc đầu cứ tưởng Ngô Mặc muốn nói chuyện riêng tư gì với mình?

Cùng với những lời Ngô Mặc nói ra, mắt Ngô Tà không ngừng mở to, cuối cùng trợn tròn xoe.

Anh ta há hốc mồm nửa ngày không nói nên lời.

Đầu chậm rãi quay về phía sau, nhìn về hướng Giải Ngữ Hoa.Lúc này Giải Ngữ Hoa cực kỳ bực bội.

Phản ứng bất thường của cơ thể, cộng thêm nụ hôn bị người khác quấy rầy, dẫn đến anh ta bị đả kích kép cả về tâm lý lẫn sinh lý. "Hoa gia." Hắc Nhãn Kính cười lạnh một tiếng, ánh mắt liếc về phía hạ thân Giải Ngữ Hoa, chế giễu nói: "Ngài đúng là sức tự chủ hơi kém đấy." Giải Ngữ Hoa đang lúc tâm hỏa bốc lên.

Nghe thấy lời này, không chút do dự đáp trả: "Tôi còn trẻ mà, thế này chẳng phải bình thường sao." Hai người chế giễu nhau vài câu, liền nghe thấy Ngô Mặc phía trước la lên: "Hoa ca, anh có tiện không?

Nếu không có việc gì thì qua đây một chút, bên này có phát hiện." Phải thừa nhận một câu, trong lòng Ngô Tà thật sự muốn xem trò cười của bạn thân mình.

Anh ta nghe xong lý do Ngô Mặc kể, quả thật sốc đến mức đầu óc choáng váng.

Ngô Tà gần như không dám tưởng tượng.

Bạn thân mình "ngọc thụ lâm phong, phong độ phiên phiên" (đẹp trai lịch lãm) mà lại xuất hiện tình trạng này thì sẽ ra sao?

Ôm tâm trạng xem náo nhiệt, Ngô Tà lập tức khuyên Ngô Mặc nói: "Tiểu Mặc, em nghĩ hơi nhiều rồi, lúc này là lúc nào rồi, ai còn để ý chuyện này nữa chứ?" "Trên tấm thẻ này rõ ràng khắc chữ Giải, rất có khả năng như em nói chính là người của Giải gia." "Mà Tiểu Hoa lại là đương gia của Giải gia." "Không gọi anh ta qua, chúng ta đoán mò có ích gì?" Ngô Mặc nghe thấy lý do của lão ca rất đầy đủ, thế là không chút do dự la lớn Giải Ngữ Hoa về phía trước.

Tuy nhiên hắn vẫn còn chút lý trí, không trực tiếp gọi Giải Ngữ Hoa qua.

Mà là uyển chuyển hỏi anh ta có tiện hay không?

Ngô Mặc tin rằng với cái đầu tinh ranh của Hoa ca, nhất định sẽ hiểu ý trong lời nói của mình.Tiếng gọi của Ngô Mặc giống như bùa triệu hồi.

Không những gọi Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đến, ngay cả Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử cũng bò từ phía sau lên.

Chương 568

Sự tò mò của Ngô Tà thể hiện ở mọi mặt.

Để xem náo nhiệt anh ta còn chẳng thèm giữ mặt mũi, cầm đèn pin chiếu về phía sau.

Nhất định phải xem xem, bạn thân mình lúc bò có động tác gì?

Phải nói Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính hai người, trời sinh đã nên làm thầy trò.

Cả hai đều thuộc loại thiếu đạo đức đến tận cùng.

Ban đầu Hắc Nhãn Kính bò trước Giải Ngữ Hoa.

Nhưng khi hắn phát hiện đèn pin của Ngô Tà chiếu về phía này, mắt đảo một vòng như nghĩ ra điều gì đó?

Ngay sau đó hắn chậm tốc độ lại.

Và cố ý dựa sát vào vách đá, chừa lại đủ chỗ cho Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa vì chuyện này, cơ thể cần điều chỉnh góc độ.

Tốc độ sẽ chậm hơn bình thường một chút.

Thấy Hắc Nhãn Kính nhường chỗ, Giải Ngữ Hoa lạnh lùng liếc hắn một cái, không nói gì thêm, tiếp tục bò về phía trước.

Nói thật, Giải Ngữ Hoa dù có là "Cửu Chuyển Linh Lung Tâm" (linh hoạt chín lần) đi chăng nữa?

E rằng cũng không nghĩ tới, Ngô Mặc lại đem chuyện này nói với anh trai mình là Ngô Tà.

Anh ta cứ nghĩ Ngô Tà vì lòng tốt, sợ mình không nhìn rõ nên cố ý chiếu đèn pin qua.

Đâu ngờ tên bạn thân này, lại ôm tâm lý xem mình làm trò cười?

Ngô Tà để nhìn rõ, thật sự suýt chút nữa trợn lòi cả mắt.

Từ biểu cảm trên khuôn mặt Giải Ngữ Hoa đến động tác chuyển động xoay người, anh ta không bỏ sót chút nào.

Anh ta chú ý thấy Giải Ngữ Hoa khom người, hình như cẩn thận tránh tiếp xúc với người khác.

Điều này khiến Ngô Tà vui vẻ, trong lòng thầm hô sướng quá.

Đồng thời lại có chút tiếc nuối.

Trong lòng thầm oán mình, tại sao không sớm đòi Tiểu Mặc máy ảnh?

Chụp lại cảnh này, đến lúc đó có thể uy hiếp Tiểu Hoa.

Để thằng hỗn đản này khỏi ngày nào cũng tranh giành em trai với mình.Giải Ngữ Hoa bò đến gần.

Đón chào anh ta là biểu cảm cười như không cười của Ngô Tà, cùng với ánh mắt kỳ dị.

Còn Ngô Mặc?

Hắn bây giờ không có thời gian buôn chuyện bát quái, đã tập trung toàn bộ sự chú ý vào chiếc ba lô của cái xác còn lại.

Đang ngồi trên mặt đất cẩn thận lục lọi đồ bên trong, muốn xem có phát hiện gì mới không? "Ngô Tà, làm sao vậy?" Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Tà, lông mày nhíu chặt, có chút khó hiểu nói: "Gọi tôi qua có chuyện gì?" "Đây, anh xem đi." Ngô Tà đưa cuốn sổ ghi chép trong tay cho Giải Ngữ Hoa.

Sau đó ngồi tại chỗ cắn chặt môi dưới, cố gắng kiểm soát biểu cảm khuôn mặt, hết sức không để mình bật cười thành tiếng.

Anh ta thật sự phục bạn thân mình, bò trên mặt đất cũng có thể có phản ứng?

Đây là định cùng địa cung làm một trận "ma sát khoái lạc" sao?

Tuy nhiên điều này đủ để nói lên một vấn đề rất quan trọng, thể chất của Tiểu Hoa tên này thật sự rất tốt a.

Trẻ trung khí thịnh, tinh lực dồi dào.

Giải Ngữ Hoa nhận lấy sổ nhật ký, nghi ngờ nhìn Ngô Tà một cái.

Trong ánh mắt lóe lên một tia dò xét, ngữ khí lạnh nhạt nói: "Cậu bị làm sao vậy?

Trúng tà rồi à?

Hay tại sao cứ cắn chặt môi dưới như vậy?" "Tôi không sao." Ngô Tà ánh mắt chuyển xuống dưới, sau đó nhanh chóng lắc đầu, cười ngượng nói: "Tôi cắn môi dưới là muốn tỉnh táo hơn, bò lâu như vậy hơi mệt mỏi rồi, anh không cần quan tâm tôi, cứ xem sổ nhật ký trước đi." "Ừm." Giải Ngữ Hoa đáp một tiếng.

Kế đó không nói gì thêm, dựa vào vách đá bên cạnh ngồi xuống, hai chân co lại bắt đầu lật xem cuốn sổ nhật ký trong tay.

Khi anh ta nhìn thấy cái tên trên sổ ghi chép, cả người khựng lại một chút.

Ngay sau đó tim anh ta rớt thẳng xuống, như thể bị rót đầy dầu lạnh.

Cái tên này đánh thức những ký ức đã qua của anh ta.

Lúc đó anh ta chưa kế thừa Giải gia, vẫn là một đứa trẻ ngây thơ.

Mỗi ngày ngoài việc học với sư phụ, điều anh ta mong đợi nhất là cha và các chú trở về từ bên ngoài.

Vì họ sẽ mang về cho anh ta rất nhiều đồ chơi, đồ ăn ngon.

Trong số đó, ngoài cha ra, người anh ta yêu quý nhất chính là chú năm Giải Tuấn Lương.

Chú năm tính tình ôn hòa, tốt bụng.

Điều thích làm nhất là ôm anh ta kể chuyện, hoặc dỗ anh ta ngủ.

Chỉ trong mắt chú năm, anh ta mới là một đứa trẻ có thể khóc có thể quậy, vô ưu vô lo.

Nhưng một ngày, khi cha và các chú trở về lần nữa, chú năm lại không thấy đâu.

Giải Ngữ Hoa nhớ mình đã chạy đến bên cha, truy hỏi tung tích chú năm.

Kết quả cha và các chú đều im lặng không nói gì cả.

Dù Giải Ngữ Hoa còn là một đứa trẻ, nhưng sinh ra trong Giải gia, mấy ai lại không hiểu chuyện chứ?

Anh ta ngây ngốc nhìn cha và các chú với vẻ mặt đau buồn.

Trong nháy mắt hiểu ra, chú năm yêu thương mình nhất, sẽ không bao giờ trở về nữa.

Tuy nhiên không lâu sau, những chuyện khiến anh ta suy sụp hơn nữa liên tiếp xảy ra.

Cha và các chú lần lượt qua đời, Giải gia xảy ra nội loạn.

Anh ta đầu tiên bị chuyển vào danh nghĩa Giải Liên Hoàn trên gia phả, sau đó lại ở tuổi tám tuổi trở thành gia chủ.

Trận mưa ngày hôm đó rất lớn, lớn đến mức vết máu trên mặt đất đều bị rửa sạch.

Từ đó về sau, Giải Ngữ Hoa ngây thơ lãng mạn không còn nữa, thay vào đó là Giải đương gia của Cửu Môn.

Tay phải Giải Ngữ Hoa siết chặt cuốn sổ nhật ký, tay trái đặt bên đùi nắm chặt thành nắm đấm.

Anh ta hung hăng nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa thì ngẩng đầu nhìn Ngô Tà, giọng khàn khàn nói: "Ngô Tà, làm phiền cậu tránh ra một chút."Ngô Tà mắt không chớp nhìn chằm chằm Giải Ngữ Hoa, chỉ muốn xem rõ bộ dạng mất mặt của tên này.

Ai ngờ sắc mặt Giải Ngữ Hoa rất nhanh đã thay đổi.

Ngô Tà tưởng Giải Ngữ Hoa khó chịu không chịu nổi, còn định ghé qua trêu chọc anh ta một trận.

Nào ngờ trên người Giải Ngữ Hoa lại xuất hiện cảm xúc bi thương.

Ngô Tà lúc này không tiện nói đùa nữa, vẻ mặt lập tức nghiêm túc lại.

Anh ta nghe thấy lời Giải Ngữ Hoa nói xong, nghiêm nghị nói: "Được." Ngay sau đó cố gắng tựa sát thân thể vào vách tường, chừa ra chỗ trống, thuận tiện cho Giải Ngữ Hoa đi qua. "Cảm ơn." Giải Ngữ Hoa lúc này cảm xúc có chút kích động, động tác vượt xa ngày thường, với tốc độ cực nhanh vọt qua bên cạnh Ngô Tà.

Thẳng tiến đến chỗ Ngô Mặc.

Ngô Mặc đang nghiên cứu hai cái xác này, động tác đột ngột của Giải Ngữ Hoa, suýt chút nữa làm hắn giật nảy mình. "Tôi điên mất, Hoa ca, anh lên cơn à?" Hắn quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa bên cạnh, vỗ ngực phàn nàn nói: "Người dọa người sẽ dọa chết người đấy, lão đệ tôi hiếm khi chuyên tâm nghiên cứu vấn đề, anh nhất định phải chen ngang một gậy đúng không?" Nếu là bình thường, Ngô Mặc nói năng cợt nhả như vậy, Giải Ngữ Hoa dù không đánh hắn một cái, cũng sẽ cười hùa theo vài tiếng.

Chương 569

Nhưng hôm nay thì khác.

Cảm xúc của Giải Ngữ Hoa cực kỳ bất ổn định, trong đầu hiện lên đều là hình bóng chú năm.

Mặc dù làm cái nghề này ai cũng chuẩn bị tinh thần chết ở bên ngoài, ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng vậy.

Thế nhưng Giải Ngữ Hoa nhớ rõ, hồi niên thiếu đã từng thề, một ngày nào đó sẽ mang hài cốt chú năm trở về Giải gia, để chú ấy được an táng về nơi chôn nhau cắt rốn.

Nhiều năm như vậy anh ta đã đi qua vô số ngôi mộ lớn, chưa bao giờ tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Không ngờ hôm nay tại địa cung La Sát Cổ Quốc này, lại bất ngờ phát hiện ra tung tích chú năm.Giải Ngữ Hoa không mở miệng, Ngô Mặc trong lòng cảm thấy có chút không đúng.

Hắn quay đầu liếc Giải Ngữ Hoa một cái đầy vẻ ngạc nhiên.

Quan sát thấy anh ta đầu tiên bất động nhìn chằm chằm hai cái xác trước mặt.

Kế đó lại như quả bóng xì hơi, vai buông lỏng xuống.

Người ta đột nhiên ngồi phịch xuống đất, và hai tay hơi run rẩy.

Ngô Mặc chưa từng thấy Giải Ngữ Hoa như vậy.

Ngay cả khi anh ta phát hiện Ngô Tam Tỉnh là Giải Liên Hoàn, cũng không lộ ra trạng thái như trước mắt này.

Ngô Mặc vẻ mặt lập tức nghiêm túc lại, ghé sát Giải Ngữ Hoa, lo lắng nói: "Ca, anh không sao chứ?" Giải Ngữ Hoa thở phì phò, chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng đáp: "Không sao." Nhìn thấy sắc mặt Giải Ngữ Hoa có chút tái nhợt, tinh thần cũng hơi tiều tụy, Ngô Mặc càng lo lắng hơn.

Đầu hắn xoay một vòng, đột nhiên nhớ đến cái tên trên sổ nhật ký là người của Giải gia.

Vừa rồi Giải Ngữ Hoa lại nhìn chằm chằm hai cái xác không ngừng, chẳng lẽ anh ta quen biết chủ nhân cuốn sổ nhật ký?

Ngô Mặc nghĩ rõ ràng xong, đưa tay khoác vai Giải Ngữ Hoa, nghiêm nghị nói: "Ca, anh quen hai người này?" "Không quen." Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc một cái, thở dài nói: "Tôi quen chủ nhân cuốn sổ nhật ký, anh ta là chú năm của tôi." Ngô Mặc đối với lời giải thích này của Giải Ngữ Hoa không mấy hài lòng, lại truy vấn một câu: "Quan hệ rất tốt?" "Ừm!" Giải Ngữ Hoa đáp một tiếng.

Tuy nhiên anh ta không tiếp tục nói thêm về chủ đề này, mà cẩn thận nhét cuốn sổ nhật ký vào túi.

Sau đó đứng dậy cúi xuống trước thi thể, bắt đầu kiểm tra tình hình của hai cái xác này.

Giải Ngữ Hoa muốn xác nhận một chút, hai cái xác này rốt cuộc có phải là người Giải gia không?

Có quan hệ gì với chú năm của mình?

Tại sao sổ nhật ký của chú năm lại ở trong túi của họ?Ngô Mặc ngồi phía sau Giải Ngữ Hoa, nheo mắt đánh giá bóng lưng anh ta.

Trong lòng tính toán xem nên làm thế nào để moi lời từ miệng anh ta?

Xem rốt cuộc chuyện này là sao? "Tiểu Mặc," Ngô Tà ở phía sau kéo kéo quần áo Ngô Mặc, nhỏ giọng nói: "Hai người này chết hơi kỳ lạ, em nhìn xem trên mặt họ luôn mang theo nụ cười, không lộ ra chút biểu cảm đau khổ nào." Ngô Mặc sớm đã chú ý đến điểm này, lúc đầu cũng đã kiểm tra tình trạng trên thi thể.

Nhưng kỳ lạ là, hai người này trên người không hề có vết thương chí mạng.

Quỳ ở đó như đang đi vào giấc ngủ sâu.

Dường như chỉ cần vỗ nhẹ vào họ một cái, sẽ đánh thức người ta dậy.

Ngô Mặc muốn thảo luận vấn đề này với mọi người.

Hắn liếc nhìn lão ca mình một cái, rất dứt khoát từ bỏ.

Trong lĩnh vực này Ngô Tà kinh nghiệm thật sự không đủ.

Ánh mắt hắn lại liếc sang Ngô Tam Tỉnh, kết quả thấy ông già vẫn đang cầm tấm thẻ đồng suy nghĩ điều gì đó.

Ngô Mặc trong lòng thầm thở dài: "Khốn kiếp, tên lão già chết tiệt này chắc chắn có chuyện giấu bọn mình." Hắn nghĩ đi nghĩ lại, cho rằng người thích hợp nhất để thảo luận vấn đề vẫn là tên mù chết tiệt kia.

Còn vì sao không cân nhắc Trương Khởi Linh?

Lý do rất đơn giản.

Ngô Mặc sợ mình nói một tràng dài, đối phương chỉ đáp một chữ "Ừm", đến lúc đó lại tự làm mình tức chết.Hắn quay đầu nhìn một cái, Hắc Nhãn Kính cách mình không xa.

Hắn vươn tay, túm lấy cổ áo đối phương kéo người lại, đề nghị nói: "Kính ca, tôi vừa rồi kiểm tra thi thể, phát hiện trên người họ không có vết thương bên ngoài." "Anh nói có nên mổ xẻ họ một chút, để kiểm tra kỹ tình hình bên trong cơ thể không?" Hắc Nhãn Kính đối với đề nghị của Ngô Mặc, rất ít khi từ chối.

Huống chi đây lại là lý do chính đáng?

Hắn tay phải mò ra sau lưng, một con dao nhỏ xuất hiện trong tay.

Trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa quen thuộc: "Không vấn đề, rất vui được phục vụ bảo bối." "OK, làm cùng nhau đi." Hai tên này chính là loại không có việc gì rảnh rỗi sinh nông nổi, đều có thể làm thủng trời một cái lỗ.

Đối mặt với hai người chết không quen biết, cũng không có quá nhiều sự tôn trọng.

Phải biết rằng những người có thể đến được đây, mấy ai là người dễ đối phó chứ?

Hơn nữa chết thì cũng chết rồi, một đi không trở lại.

Huống chi hai người họ cũng không cố ý hủy hoại thi thể.

Mà là muốn kiểm tra xem, rốt cuộc là nguyên nhân gì dẫn đến hai người này xuất hiện trạng thái tử vong như vậy?

Cũng có thể chuẩn bị tâm lý cho những nguy hiểm sắp gặp phải.Ngô Mặc cảm thấy chỗ này quá hẹp, hướng về phía mọi người phía sau la lên một tiếng: "Lùi ra sau một chút, đừng có dựa gần như vậy." "Tôi vãi, anh em, cậu làm thật à?" Vương Bàn Tử thấy Ngô Mặc cầm dao nhỏ, kéo một cái xác ra định động thủ, vội vàng chen lời nói: "Không gian ở đây hẹp như vậy, vạn nhất thi thể có tình huống bất thường gì xảy ra, thì chuyện này làm thật sự là ngu ngốc ăn tỳ sương, ngu đến chết." "Cái này... cũng đúng a." Ngô Mặc suy nghĩ kỹ, tình huống Vương Bàn Tử lo lắng cũng có thể xảy ra.

Nhưng không mổ xẻ thì sao mà điều tra rõ nguyên nhân rốt cuộc là gì?

Điều này thật sự là "người lùn cưỡi ngựa lớn -- tiến thoái lưỡng nan." Ngay khi Ngô Mặc đang băn khoăn.

Một cánh tay đột nhiên vươn ra, với tốc độ cực nhanh sờ soạng một lượt trên thi thể bên trái.

Ngay sau đó hai ngón tay dùng sức cắm mạnh về phía trước.

Chỉ nghe thấy một tiếng "phụt" rất nhỏ, hai ngón tay cắm thẳng vào vị trí tim của thi thể. "Ai chà tôi điên mất!" Ngô Mặc nhíu mày, đến mức sắp thành Dương Tiễn hai mắt.

Hắn vẻ mặt khó chịu nhìn Trương Khởi Linh phàn nàn nói: "Tôi nói Lão Trương, đây là lần thứ mấy rồi?

Có dao không dùng, làm gì dùng tay?" "Nhanh!" Trương Khởi Linh hai ngón tay vẫn cắm ở vị trí tim, dường như đang thăm dò điều gì?

Ngô Mặc nghe xong suýt chút nữa khóc thét, "Nhanh?

Anh đùa tôi à?

Tôi quan tâm là nhanh hay không sao?

Tôi quan tâm là vệ sinh đó, được không?" Lúc hắn bực bội nói chuyện thường không suy nghĩ, không hề nghĩ ngợi buột miệng nói một câu: "Tay anh thối rữa như vậy, anh tôi không chê à?"Trương Khởi Linh: "..." "Hả?" Ngô Tà nghe xong mù mịt, chớp chớp mắt, hỏi lại: "Tôi tại sao phải chê?" "Thôi rồi, tôi lắm lời rồi." Ngô Mặc liếc nhìn Trương Khởi Linh một cái, lại nhìn anh trai mình một cái, trong đầu hiểu rõ tám chín phần.

Thấy Ngô Tà còn muốn nói thêm, Ngô Mặc ấn vai anh ta, nghiêm túc nói: "Ca, chỉ cần anh vui vẻ thì thế nào cũng được, sau này chuyện này em không quản nữa." "Ừm!" Ngô Tà gật đầu thật mạnh.

Tuy nói không biết lão đệ vì sao đột nhiên cảm khái như vậy?

Nhưng anh ta thật sự rất cảm động.

Hắc Nhãn Kính ở bên cạnh nghe đến mức sắp ngớ người.

Thằng hỗn đản này trách không được sao luôn đẩy mấy người bọn mình sang người khác.

Cảm tình trong đầu hắn đã tạo thành mấy cặp rồi, nhưng nhân vật chính lại độc nhất vô nhị không có hắn.

Hắn lập tức tỉnh ngộ, anh em Ngô Tà và Ngô Mặc quả nhiên không hổ là huynh đệ ruột thịt một mẹ sinh ra.

Mạch não chẳng có đứa nào bình thường cả.

Trương Khởi Linh thăm dò một lát ở vị trí tim thi thể, ngón tay lại nhanh chóng rút về.

Động tác này của anh ta, khiến sự chú ý của mọi người đều tập trung lại.

Muốn hỏi xem, có thu hoạch gì không?

Trương Khởi Linh không lập tức mở miệng, hai mắt nhìn chầm chầm màu máu trên ngón tay quan sát nửa ngày, cuối cùng trầm giọng nói: "Trúng độc." Lúc này sắc mặt mọi người đều trở nên nghiêm trọng.

Rắn rết côn trùng dễ phòng, trúng độc thì không dễ hóa giải.

Chương 570

Ma quỷ mới biết loại độc tố này được phóng ra bằng cách nào?

Trong đây có nhiều bích họa, lại có đèn dầu thi du.

Lại có quan tài, lại có thi thể.

Tùy tiện một thứ nào, cũng rất dễ bị động tay động chân.

Giải Ngữ Hoa sau khi cẩn thận nhận dạng, xác nhận hai thi thể đều là người nhà họ Giải, nhưng thuộc về chi nhánh.

Giờ phút này trong lòng anh ấy năm vị tạp trần, đủ loại cảm xúc dâng trào.

Là đau khổ?

Hay là may mắn tìm thấy manh mối?

Hay nói cả hai cảm giác đều có, chính anh ấy cũng không nói rõ được.

Ngô Mặc thấy Giải Ngữ Hoa sa sút tinh thần, trong lòng rất khó chịu.

Cậu đưa tay ôm anh vào lòng.

Cúi đầu nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Giải Ngữ Hoa, trong mắt thoáng qua tia lo lắng.

Ngô Mặc muốn làm gì đó cho Giải Ngữ Hoa?

Nhưng lại không rõ nguyên nhân đối phương thất vọng.

Cậu nghĩ đi nghĩ lại, quyết định dỗ dành anh trước đã.

Thế là, Ngô Mặc như dỗ trẻ con, vỗ ngực Giải Ngữ Hoa, miệng lẩm bẩm: “Tiểu Hoa Tử ơi, ngoan ngoan nha, Mặc ca giúp anh đánh quái quái, quái quái chạy, Tiểu Hoa cười, Tiểu Hoa là bé ngoan.” Mọi người: “...” Giải Ngữ Hoa suýt nữa bị sặc nước miếng mà chết.

Anh vốn dĩ đang quay lưng lại Ngô Mặc để sắp xếp đồ vật xung quanh thi thể, không kịp phòng bị đã bị cậu trực tiếp kéo vào lòng.

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc phía sau, trái tim đang lo lắng của Giải Ngữ Hoa dần dần bình ổn lại.

Lúc này anh chỉ muốn rúc vào lòng Ngô Mặc, yên lặng ở lại một lát.

Không nghĩ đến những chuyện không vui nữa, cũng không suy xét đến trách nhiệm của mình.

Chỉ muốn cho trái tim mệt mỏi được nghỉ ngơi một chút, dù chỉ là một phút ngắn ngủi.

Giải Ngữ Hoa nghĩ rất hay, nhưng có một vấn đề thực tế là Ngô Mặc phải hợp tác chứ?

Cũng không biết tên này lớn lên kiểu gì?

Thơ ca vần điệu cứ thế tuôn ra, quả thực khiến người ta dở khóc dở cười.

Ở đây không thể không khen một câu, miệng Ngô Mặc còn cuồng dã hơn cả lốc xoáy.

Vừa mở miệng đã cuốn bay hết sự u uất và thất vọng trên người Giải Ngữ Hoa.

“Thằng hỗn xược, ai là anh của mày?” Giải Ngữ Hoa rúc vào lòng Ngô Mặc không muốn nhúc nhích, nhưng lại không muốn dễ dàng bỏ qua thằng nhóc hỗn đản này.

Thế là, tay phải anh đưa ra phía sau eo, nhắm thẳng vào đùi Ngô Mặc mà nhéo một cái.

“Vãi, anh, anh không giảng võ đức gì cả!” Ngô Mặc đau đến hít một ngụm khí lạnh.

Cậu nào ngờ Hoa ca nhà mình lại chơi bẩn?

Mình tốt bụng an ủi anh ấy, kết quả anh ấy lại ra tay đánh lén, đúng là không phải đồ tốt gì!

Nhưng đồng thời lại có chút may mắn.

Hoa ca dù sao cũng hơn hẳn cái tên Mù mắt thiếu đức tám đời kia, không xuống tay ác độc với em trai mình.

Nếu không đến lúc đó cậu đúng là “trước có sói, sau có hổ”, cả em trai và cái mông đều phải chịu thương.

Ngay trong cái động này ư?

Thế thì làm sao mà đi?

Nhưng Ngô Mặc cũng không phải loại người chịu thiệt mà không trả thù.

Tuân theo nguyên tắc quân tử trả thù, không muộn một giây.

Cậu nghĩ cũng không nghĩ, cúi đầu cắn mạnh một miếng vào môi Giải Ngữ Hoa.

Cứng rắn để lại một vết cắn hằn răng trên mặt Giải đương gia.

Sau khi cắn xong, trong đầu Ngô Mặc bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ: “Sao thịt trên mặt Hoa ca lại mềm hơn cả thịt kho tàu thế nhỉ?” Lần này không đợi Giải Ngữ Hoa lên tiếng, Ngô Tà đã xù lông.

Anh ấy rất thương em trai mình.

Tam thúc nhà mình mắng một câu anh ấy còn phản bác ngay được, huống hồ là thằng bạn thân anh ấy không vừa mắt?

“Tiểu Hoa, mày làm sao thế?” Ngô Tà lập tức tiến lên, đưa tay kéo

Giải Ngữ Hoa ra khỏi lòng Ngô Mặc.

Anh ấy vừa giúp Ngô Mặc xoa bóp đùi, vừa trừng mắt trách mắng Giải Ngữ Hoa, giận dữ nói: “Tiểu Mặc quan tâm mày, sao mày không biết điều thế hả?

Mày tự mình khó chịu thì cứ phải kéo Tiểu Mặc theo chịu tội một lần sao?” Ngô Tà hiện tại thuộc loại người có thể chọc tức chết người trong vòng vài phút.

Chỉ một câu nói này, Giải đương gia đã cứng đơ tại chỗ.

Anh ấy với khuôn mặt hằn đầy vết răng, trừng mắt nhìn Ngô Tà, từ từ mở to mắt.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, bỗng nhiên anh ấy tỉnh ngộ.

Thảo nào lúc mình bò, đèn pin của Ngô Tà cứ chiếu thẳng vào người mình.

Khi nhìn thấy mình, vẻ mặt anh ấy lại cười quái lạ như vậy, hóa ra thằng khốn này đang xem trò cười của mình!

Giây phút này, Giải đương gia chỉ có một suy nghĩ.

Tình bạn thơ ấu gì chứ?

Tất cả cút hết đi, mình thà bóp chết Ngô Tà còn hơn.

Không hổ là câu nói “trong nhà có một lão như có một bảo bối”, những lúc then chốt vẫn phải dựa vào Ngô Tam Tỉnh.

Ông ấy nhét tấm thẻ đồng trong tay vào túi áo, mặt mày u ám giận dữ nói: “Đến lúc nào rồi mà còn có tâm trạng đùa giỡn?

Vì hai thi thể này đã kiểm tra xong, vậy chúng ta mau chóng đi tiếp đi.” “Đừng lãng phí thời gian vào những chuyện vô bổ, dù sao chúng ta mang theo trang bị và thức ăn cũng không chịu nổi quá lâu.” “Đúng, Tam thúc nói không sai.” Ngô Mặc đau đến nhe răng trợn mắt, vẫn không quên hùa theo: “Hoa ca đôi khi cứ như trẻ con ấy, đúng là đau đầu thật, được rồi, chúng ta vẫn nên tiếp tục đi thôi.” Giải Ngữ Hoa: “...” Vương Bàn Tử ngại không dám bật cười thành tiếng, tạo hình của Hoa gia bây giờ thật quá hài hước.

May mà Hoắc Tú Tú đứng hơi xa, nếu không có chọc thêm vài câu nữa hay không thì đúng là khó nói.

Hắc Nhãn Kính không chịu kém cạnh, lập tức sáp đến trước mặt Ngô Mặc, chỉ vào má trái của mình, hừ hừ nói: “Tiểu gia gia, em không thể thiên vị đâu, anh cũng muốn!” “Được thôi, ông đây chiều mày!” Ngô Mặc tức điên lên, cắn mạnh một miếng vào môi Hắc Nhãn Kính.

Sau đó hậm hực đẩy Hắc Nhãn Kính ra, quay người kéo Ngô Tà tìm an ủi.

Dù sao hai thi thể này cũng là người nhà họ Giải, không tiện để họ cứ nằm ở đây, nhưng lại không có điều kiện mang đi.

Giải Ngữ Hoa nghĩ một lát, liền bảo mấy người lính đào hai cái động trên vách đá bên cạnh, rồi chôn hai người đó vào.

Khi đám lính bò qua, vừa ngẩng đầu lên thì ai nấy đều ngớ người, rồi lại cúi đầu cắn chặt môi không nói lời nào.

Giải Ngữ Hoa mặt mày đen sì, có tức mà không trút được, chỉ đành giả vờ như không nhìn thấy.

Sau khi mọi chuyện được giải quyết, họ lại tiếp tục hành trình.

Lần này, Ngô Mặc nói gì cũng không chịu đứng gần Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính.

Cậu cho rằng hai tên này đúng là không có ý tốt, rảnh rỗi là lại muốn chỉnh mình cho bõ tức.

Cuối cùng, Ngô Mặc chọn bò song song với Vương Bàn Tử.

Hai người vừa có chung tiếng nói, vừa có thể trêu chọc nhau, ngoại trừ không gian hơi chật chội ra thì không có bất cứ vấn đề gì.

Cổ ngữ có câu, vạn vật trên đời đều có nhân có quả.

Nhờ vào hai thi thể này, đoàn người họ bò về phía trước chưa đầy nửa tiếng đã phát hiện ra một đường hầm trộm mộ trong một góc.

Chương 571

Lối vào đường hầm xây dựng hơi sơ sài.

Qua sự xác nhận của Trương Khởi Linh và Ngô Tam Tỉnh, thủ pháp sử dụng chính là kỹ thuật của Lão Cửu Môn.

Vì đã có người để lại dấu vết, mọi người đơn giản bàn bạc một chút, quyết định đi theo lộ tuyến của họ.

Năm xưa người của Lão Cửu Môn ưu tú đến mức nào, ai cũng đều rõ.

Họ men theo đường hầm liên tục bò vào sâu, cũng không biết đâu mới là điểm cuối.

Ngô Mặc có một loại ảo giác, mình bây giờ cứ như một con chuột chũi, không chui vào tận đáy núi thì không tính là về đến nhà.

Cũng không rõ liệu những người vào trước có phá giải các cơ quan không?

Đoàn người này ngoại trừ bò khá mệt ra, không gặp phải bất cứ chuyện khủng khiếp hay cơ quan nào.

Cứ như thể quay về địa bàn của mình vậy, thuận buồm xuôi gió tiến sâu vào lòng đất.

Không biết đã bò được bao lâu, tinh thần mọi người đều có chút tê liệt.

Cả hang động ngoài tiếng bò ra, không ai lên tiếng nói chuyện.

Ngay lúc mọi người chìm vào trạng thái mệt mỏi.

Một người lính phía trước đột nhiên thốt lên tiếng kinh hô, ngay sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất vang lên.

Nhưng không đợi Ngô Mặc và những người khác hỏi, phía dưới đã truyền đến tiếng hét lớn của người lính: “Lão bản, mau xuống đây, ở đây có một khoảng trống!” Mọi người lúc này mới chú ý, hóa ra chỗ người lính rơi xuống là ở vách tường bên trái.

Ở đó vì đào ra một cái lỗ, hơn nữa lại bị người ta dùng đồ vật che chắn.

Nếu không phải người lính bò quá mệt mỏi, muốn dựa vào vách tường nghỉ ngơi một lát?

Có lẽ họ đã bỏ qua chỗ này mà tiếp tục đi tới.

Mọi người lần lượt nhảy xuống theo cái lỗ.

Bò lâu trong hang động chật hẹp, đến chỗ rộng rãi ngoài việc đề phòng tình huống xung quanh, việc đầu tiên cần làm là vận động khớp xương.

Chỗ này rất tối không nhìn rõ tình hình, mọi người vì an toàn, liền bật một nửa thiết bị chiếu sáng.

Lúc này mới chú ý, đây là một cái bệ rộng hơn ba mươi mét, ngang hơn hai mươi mét.

Mà đối diện bệ đá thì tối đen như mực, không có gì cả.

“Phía trước là cái gì, tôi đi xem thử.” Ngô Mặc vừa vận động vai, vừa bước về phía trước.

Cậu đứng ở mép bệ đá nhìn xuống dưới, đột nhiên chỉ xuống phía dưới nói: “Ủa, sao bên dưới lại lờ mờ có ánh sáng?” “Đâu cơ?” Vương Bàn Tử nghe thấy vội vàng xáp lại gần.

Đứng bên cạnh Ngô Mặc thò đầu nhìn xuống, kinh ngạc kêu lên: “Hắc, đúng là vậy thật, huynh đệ, mày nói có khi nào là Dạ Minh Châu những thứ đáng tiền đó không?” “Dạ Minh Châu?” Ngô Mặc liếc xéo

Vương Bàn Tử một cái, yếu ớt nói: “Thứ đó tính là cái thá gì?

Nếu có chén Vong Tình Thủy thì tốt rồi.” Kể từ khi bò từ đường hầm đến đây, Ngô Mặc luôn cau mày ủ dột.

Cậu thực sự có chút uất ức.

Nhìn xem, sắp đến đích rồi, kết quả bốn nhiệm vụ hệ thống đưa ra, cũng chỉ hoàn thành được một cái.

Đó là chuyện hợp tác với Tân Nguyệt Phạn Điếm, gia nhập vào đội khảo sát.

Còn ba nhiệm vụ kia?

Thật sự là chẳng có chút manh mối nào.

Đỉnh Kim Sí Thần Quốc Nam Chiếu và di thể vị vua cuối cùng của Nam Chiếu, quỷ mới biết chúng giấu ở đâu?

Còn điều khiến Ngô Mặc khó chịu nhất, chính là việc phải khiến Doãn Nam Phong nhận rõ nội tâm của mình.

Cậu thề, mình đã rất nghiêm túc và rất cố gắng để chia rẽ hai người đó.

Nào ngờ, bà chị Doãn Nam Phong cứ như bị trúng tà vậy, chết sống không thông suốt mà cứ nhắm vào Trương Nhật Sơn.

Ngô Mặc càng nghĩ càng uất ức, không kìm được quay đầu lén nhìn Doãn Nam Phong một cái.

Ánh mắt tràn đầy oán trách.

Mà lúc này, Doãn Nam Phong đang ở phía sau nói chuyện thì thầm với A Ninh.

Kể từ khi hai người xác nhận quan hệ hợp tác, hầu như luôn ở cạnh nhau không rời.

Thỉnh thoảng lại thảo luận về hành trình tiếp theo, cũng như quan điểm về cuộc thám hiểm này.

Doãn Nam Phong càng nói chuyện càng thưởng thức A Ninh, tương tự A Ninh cũng sinh ra cảm tình rất lớn với Doãn Nam Phong.

Khá có một cảm giác “tương kiến hận vãn” (gặp nhau quá muộn).

Ngô Mặc đúng lúc nhìn thấy cảnh này, trong đầu quỷ dị nảy ra một ý nghĩ: “Ủa?

Nếu Hoa ca không được, vậy thử dùng A Ninh xem sao?” Cậu càng nghĩ càng thấy có thể thử.

Trong mắt cậu, A Ninh tuy là phụ nữ, nhưng thân thủ lại lanh lẹ, tính cách hào sảng.

Ngoại trừ giới tính ra, thì cũng chẳng khác mấy ông đàn ông, thậm chí còn vượt xa rất nhiều đàn ông.

Mà trong số “rất nhiều đàn ông” này chắc chắn bao gồm cả Trương Nhật Sơn.

Lão già đó, ngoài việc sống lâu ra thì có tác dụng gì chứ?

So với con rùa còn chẳng bằng.

Rùa còn có thể trấn trạch, lão ta thì ngoài trốn trong Tân Nguyệt Phạn Điếm lừa ăn lừa uống ra, chẳng làm được việc đứng đắn gì.

Đúng là một khi đã có thành kiến với ai đó, thì trăm sự đều không vừa mắt.

Lão ta làm sai chuyện?

Mày cho là đương nhiên.

Lão ta làm chuyện tốt?

Mày chắc chắn sẽ tìm mọi cách mà phản bác.

Ngô Mặc bây giờ nhìn Trương Nhật Sơn chính là như vậy.

Vì muốn chia rẽ nghiệt duyên giữa Doãn Nam Phong và Trương Nhật Sơn, cậu ta thậm chí còn lôi cả A Ninh ra dùng.

Dù sao A Ninh cũng độc thân, lại không có vướng bận gia đình.

Thật sự mà ghép với Doãn Nam Phong, đó cũng là một ý hay đấy chứ.

Cậu nhìn chằm chằm Doãn Nam Phong và A Ninh, ánh mắt càng lúc càng quỷ dị, khóe môi bất giác nhếch lên một nụ cười gian xảo, càng nhìn càng giống kẻ lừa đảo.

Lời nói của Ngô Mặc khiến Vương Bàn Tử có chút không hiểu đầu cua tai nheo.

Vừa định truy hỏi, thì thấy thằng ranh này quay đầu nhìn về phía sau.

Hắn ta thuận theo ánh mắt của Ngô Mặc, nghi hoặc nhìn sang, vừa lúc thấy Phan Tử đang ghé tai Ngô Tam Tỉnh nói chuyện.

Vương Bàn Tử có chút ngớ người, trực tiếp hỏi: “Huynh đệ, mày đang nghĩ cái gì thế?” Ngô Mặc đang nghĩ đến chuyện tuyệt vời, Vương Bàn Tử vừa hỏi, lời đã buột miệng thốt ra: “Mày không thấy hai người họ rất xứng đôi sao?” “Họ?

Xứng đôi?” Biểu cảm trên mặt Vương Bàn Tử lập tức cứng đờ.

Cả người như bị sét đánh cho ngây dại, ngơ ngác nhìn Ngô Mặc.

“Ừm!” Ngô Mặc xoa cằm, lộ ra một nụ cười ranh mãnh, lẩm bẩm: “Đây thật sự là một chuyện tốt, nếu thành công thì công đức vô lượng đấy.” Vương Bàn Tử suýt nữa phát điên.

Đầu óc cứ như trống bỏi, một lúc nhìn Ngô Mặc, một lúc nhìn Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử.

Vương Bàn Tử vốn luôn tự nhận mình còn trẻ, lần đầu tiên có chút nghi ngờ mình có thật sự đã già rồi không?

Sao hắn ta lại không theo kịp suy nghĩ của Ngô Mặc được chứ?

Bây giờ giới trẻ chơi 'độc' vậy sao?

Chương 572

Cháu trai giới thiệu ‘đại lão gia môn’ cho chú, đây có phải là quá hiếu thuận rồi không?

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử mỗi người một tâm sự, đứng đó quay đầu nhìn lại.

Khiến Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa mấy người có chút tò mò, lần lượt đi tới hỏi: “Hai người đang nghĩ gì vậy?” “Cái này...” Sắc mặt Vương Bàn Tử trở nên kỳ quái, ánh mắt lúc có lúc không liếc về phía Ngô Mặc.

Ấp a ấp úng nửa ngày, không nói được một câu nào.

Hắn ta không biết Ngô Mặc rốt cuộc có ý đồ gì?

Cũng không thể kể hết chuyện này ra.

Chỉ đành nghiến răng ken két, lộ ra vẻ mặt khó xử.

“Không có gì.” Ngô Mặc thì trả lời rất nhanh.

Cậu cảm thấy ý nghĩ của mình vừa mới bắt đầu kế hoạch, tuyệt đối không thể tiết lộ sự thật.

Mọi người nghe thấy Ngô Mặc trả lời, liếc nhìn nhau, đồng loạt thở dài một hơi.

Họ quá hiểu Ngô Mặc rồi.

Tên này có tư duy có thể bay đến tận vũ trụ, chỉ cần cậu ta không nói, bạn vĩnh viễn không biết trong đầu cậu ta đang nghĩ gì?

Họ quyết định bỏ cuộc việc hỏi han, dời tầm mắt về phía trước.

Mọi người đứng ở phía trước bệ đá.

Nhìn xuống dưới, từng điểm sáng lấp lánh.

“Anh ơi, còn đèn chiếu sáng không?” Ngô Mặc quay đầu gọi Ngô Tà: “Cho em một cái đi, để mấy tên âm u này thấy ánh sáng chút.” “OK!” Ngô Tà không nói hai lời, lục trong ba lô ra một quả đèn chiếu sáng, bắn một cái lên phía chéo trên.

Trong nháy mắt, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi nơi đây như ban ngày.

Mọi người lúc này mới kinh ngạc phát hiện, phía dưới lại là một thung lũng.

Mà trong thung lũng lại tọa lạc một tòa thành trì.

Rất khó tưởng tượng, ban đầu người của cổ quốc La Sát đã xây dựng một tòa thành trì như vậy ở sâu trong lòng núi này bằng cách nào?

Thành trì khổng lồ, toàn thân đen kịt. 48.

Yên lặng đứng sừng sững ở đó, không chút sinh khí, mang lại một cảm giác âm u chết chóc, vô cùng khó chịu.

Doãn Nam Phong đi tới, nhìn tòa thành dưới chân, cảm khái nói: “Xem ra đây mới là cổ quốc La Sát thật sự, thật không ngờ, nó lại ẩn mình ở sâu nhất trong lòng núi.” “Chị, chị không nói thừa à?” Ngô Mặc trợn trắng mắt, không chút khách khí nói: “Nếu nó lộ ra ngoài, chẳng phải đã bị phát hiện từ sớm rồi sao?

Còn đợi đến lượt chúng ta đến à?” “Thằng ranh con, mày nói cái gì?” Doãn Nam Phong tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Bà ta vừa định chỉnh đốn Ngô Mặc, thì thấy thằng nhóc này quay người bỏ đi, hơn nữa vừa đi vừa hét vọng ra phía sau: “Mọi người chú ý, lập tức kiểm tra trang bị, mười phút sau, chuẩn bị hành động.” “A, cái thằng hỗn đản này.” Doãn Nam Phong nhìn bóng lưng Ngô Mặc, hoàn toàn dở khóc dở cười.

Thấy đã đến đích, trái tim tê liệt của mọi người lại phấn chấn trở lại.

Trong đầu họ toàn là bảo bối và những thứ tốt đẹp.

Họ nghĩ đến việc sau khi lấy được đồ ở đây, sẽ sống sung sướng khoái hoạt như thế nào.

Có động lực, từng người một tay chân cực kỳ lanh lẹ.

Kiểm tra xong trang bị, lập tức chuẩn bị thả dây thừng xuống.

Ngô Mặc gọi một vòng rồi lại quay về bên Ngô Tà, kéo anh ấy sắp xếp ba lô và trang bị.

Cậu lục trong ba lô ra một khẩu súng lục, nạp đạn xong rồi nhét vào tay Ngô Tà, nghiêm túc nói: “Anh, đầu đạn này được làm từ dược liệu đặc biệt, có thể khắc chế tà vật, anh mang theo phòng thân cho tốt.” Ngô Tà tháo một viên đạn xuống, đặt trong lòng bàn tay nhìn mấy lần, lại ngẩng đầu nhìn về phía Ngô Mặc, nói: “Tiểu Mặc, anh không cần đâu, em cứ giữ lấy mà phòng thân đi.” “Đừng nói nhảm!” Ngô Mặc trừng mắt nhìn Ngô Tà, giận dữ nói: “Bảo anh cầm thì cứ cầm đi, vạn nhất thật sự gặp nguy hiểm, em không kịp thì sao?” Trong lúc nói chuyện, Ngô Mặc lại lấy ra mấy gói bánh quy nén, nhét tất cả vào ba lô của Ngô Tà.

Cậu cũng không biết vì sao, luôn muốn giúp Ngô Tà chuẩn bị thêm đồ đạc.

Ngô Tà trái đỡ phải chặn cũng không cản được Ngô Mặc, chỉ đành cảm động chấp nhận tình anh em.

Không thể không nói một câu, bi hoan của con người không hề tương đồng.

Hai anh em bên này tình sâu như biển, mà không xa đó, không khí giữa hai anh em lại có chút không hòa hợp.

Giải Ngữ Hoa đang cúi đầu kiểm tra trang bị, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng gọi khiến anh đau đầu.

"Tiểu Hoa ca ca." Vừa nghe xưng hô này, động tác sắp xếp trang bị của Giải Ngữ Hoa rõ ràng khựng lại một chút.

Tiếp đó, như không nghe thấy gì, anh tiếp tục cúi đầu bận rộn.

"Hả?" Hoắc Tú Tú ngẩn ra.

Sau đó cô bé lầm tưởng giọng mình hơi nhỏ, Giải Ngữ Hoa không nghe thấy.

Cô bé lại đi nhanh hai bước, đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa ngồi xổm xuống.

Kéo tay anh ấy, nhẹ giọng nói: "Anh có bận không?

Có thể nói chuyện vài câu được không?" "Bận, không nói!" Giải Ngữ Hoa không thèm ngẩng đầu, cứng rắn thốt ra mấy chữ này.

Hoắc Tú Tú sững lại, suýt nữa bị nước miếng của mình làm nghẹn chết.

Từ nhỏ đến lớn Giải Ngữ Hoa luôn rất cưng chiều cô bé, chưa bao giờ như hôm nay mà không cho cả cơ hội nói chuyện.

Đối xử như vậy khiến Hoắc Tú Tú cảm thấy có chút tủi thân, bĩu môi oán trách: "Tiểu Hoa ca ca anh thay đổi rồi, anh trước đây đối xử với em và Tiểu Mặc ca ca tốt biết bao." "Nhưng nhìn xem bây giờ?

Đối với em thì lạnh nhạt, đối với Tiểu Mặc ca ca thì đánh mắng, đúng là quá đáng!" "Đánh mắng à?" Giải Ngữ Hoa suýt nữa bị tức đến bật cười.

Anh ngẩng đầu liếc Hoắc Tú Tú một cái, ngữ khí bình thản nói: "Tú Tú, chuyện này xong xuôi, Tiểu Hoa ca ca sẽ đưa em đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe thật kỹ, đặc biệt là mắt và não." Nghe Giải Ngữ

Hoa châm chọc mình mắt kém.

Hoắc Tú Tú một cô gái lớn cảm thấy có chút tổn thương lòng tự trọng, tức giận đáp trả: “Ai nói mắt em kém?

Ở đây tối om thế này, nhưng em nhìn vết răng trên mặt anh rõ mồn một!” Sắc mặt Giải Ngữ Hoa đỏ bừng, như con tôm luộc chín.

Đôi mắt nhìn chằm chằm Hoắc Tú Tú, hận không thể một cái tát đánh bay cô bé.

Nhưng Hoắc Tú Tú căn bản không cho anh cơ hội phát hỏa, trực tiếp đứng dậy đi về.

Tuy nhiên, vừa mới bước một bước, trong lòng vẫn không cam lòng.

Cô bé nghĩ nghĩ, quay đầu lại hất ra một câu: “Hừ, em mà nói thì Tiểu Mặc ca ca vẫn còn quá lương thiện.” “Nếu không thì bên kia cũng phải cắn cho anh một miếng, để anh biết thế nào là đối xứng!” Không gian bệ đá không lớn lắm.

Cuộc đối thoại của Hoắc Tú Tú và Giải Ngữ Hoa lờ mờ truyền đến tai hai anh em nhà họ Ngô.

Khiến hai người ngẩng đầu nhìn về phía này.

“Tiểu Mặc, em nói Tiểu Hoa gần đây sao thế?” Ngô Tà thấy cảnh này có chút không hiểu.

Anh ghé sát tai Ngô Mặc, hạ thấp giọng nói: “Anh cảm thấy gần đây tâm trạng nó không ổn định, đến cả Tú Tú một cô bé ngoan ngoãn như vậy mà nó cũng có thể chọc giận bỏ đi.” “Sau này em cứ tránh xa nó một chút đi, kẻo nó động một tí là lại lôi em ra xả giận.” “Anh vừa nghĩ đến nó cứ động tay động chân với em, là anh lại muốn đánh nó một trận.” Ngô Tà càng nói càng giận, tức tối nói: “Anh đây là anh ruột còn không nỡ đụng vào em một ngón tay, mấy người đó dựa vào cái gì mà dám?” “Anh, đừng giận.” Thấy Ngô Tà đang nổi cơn thịnh nộ, Ngô Mặc lập tức nắm lấy tay anh an ủi: “Em cho anh cả mười ngón tay, anh muốn chạm vào ngón nào cũng được, chỉ cần anh vui là được.” Ngô Tà: “...” “Đồ đạc chuẩn bị xong chưa?” Giọng Hắc Nhãn Kính vừa lọt vào tai, người đã từ phía sau đi tới, ngồi xổm xuống bên cạnh Ngô Mặc.

Anh ta không chút động tĩnh nào rút tay Ngô Mặc ra khỏi lòng bàn tay Ngô Tà.

Rồi nắm chặt trong tay mình.

Sau đó giả vờ như không có chuyện gì nói với Ngô Mặc: “Lát nữa xuống dưới thì đi cạnh anh, gặp nguy hiểm đừng sợ, có anh đây rồi.” Giọng Hắc Nhãn Kính trầm thấp đầy nội lực, mang lại cảm giác an toàn.

Anh ta dồn tất cả sự quan tâm và tình yêu thương trong lòng, đổ dồn về phía Ngô Mặc.

Còn về Ngô Tà bên cạnh ư?

Hắc Nhãn Kính còn chẳng thèm liếc mắt một cái.

Hiện tại anh ta cho rằng cái đồ đệ xui xẻo này cũng giống như Giải Ngữ Hoa, đều là hòn đá ngáng đường trên con đường anh ta theo đuổi Ngô Mặc.

“Haizz!” Ngô Mặc không chịu nổi giọng điệu của Hắc Nhãn Kính.

Cậu khẽ thở dài, quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính với vẻ mặt bất lực nói: “Kính ca, em biết anh quan tâm em, nhưng em là một thằng đàn ông chứ có phải cô gái nhỏ đâu, anh dùng cái giọng điệu này nói chuyện với em không thấy kỳ cục à?” Ngô Mặc uất ức, Hắc Nhãn Kính còn uất ức hơn.

Người mình thích cứ như khúc gỗ mục, vừa cứng nhắc vừa ngây thơ.

Anh ta dùng thủ đoạn hay giọng điệu gì đi chăng nữa, cậu ta cứ chết sống không thông suốt.

Chương 573

Anh ôm cậu?

Cậu chê anh phiền.

Anh hôn cậu?

Cậu cho là anh cắn cậu.

Anh quan tâm cậu?

Cậu cảm thấy anh coi thường cậu.

Hắc Nhãn Kính cả đời chưa từng gặp phải nan đề như vậy, lần này đúng là đâm đầu vào tường.

Ngay lúc đó, người lính đến báo cáo.

Dây thừng đã được lắp đặt xong, trang bị đều đã chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể xuống.

Vậy còn chờ gì nữa?

Doãn Nam Phong ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đứng dậy chạy đến mép bệ đá, túm lấy dây thừng rồi trượt xuống.

Mọi người lần lượt trượt xuống dưới.

Kết quả phát hiện trên mặt đất rải rác mấy sợi dây thừng cũ nát.

Nhìn chất liệu, không nghi ngờ gì nữa là do nhóm người mấy chục năm trước để lại.

Người lính sau khi xuống, lập tức vào trạng thái cảnh giới, sợ rằng xung quanh sẽ xuất hiện tình huống bất thường.

Họ thử dò dẫm đi về phía trước, từng bước cẩn trọng.

Chỉ có Ngô Tà và Ngô Mặc hai anh em không tiến lên, mà lại ở lại chỗ cũ.

“Thật là kỳ lạ, sao những sợi dây thừng này lại đứt thành mấy đoạn?” Ngô Tà vây quanh sợi dây thừng bị đứt trầm ngâm nửa ngày, luôn cảm thấy có vấn đề gì đó không nghĩ thông được.

“Cái này có gì mà không hiểu chứ?” Ngô Mặc siết chặt dây đeo ba lô, tùy tiện nói: “Chất liệu đồ vật thời đó kém xa bây giờ, lại thêm mấy người có thân hình như Bàn ca nữa, dây thừng nào mà chịu nổi cái thể trọng đó của ông ấy chứ.” “Không thể nào?” Ngô Tà hơi sững lại, suy nghĩ một lát rồi nghi ngờ nói: “Theo anh biết, năm xưa người của Lão Cửu Môn không có mấy ai có thân hình như Bàn Tử, ai nấy đều gầy như khỉ ấy.” “Vậy thì là vận chuyển heo thôi.” Ngô Mặc tùy tiện buột miệng nói ra một lý do cực kỳ không đáng tin cậy.

Sau đó cậu đưa tay khoác vai Ngô Tà, lắc lắc mạnh, nói: “Ai nha, anh trai của em ơi, sao anh không học cái tốt mà lại học Hoa ca chứ?

Rảnh rỗi nghĩ nhiều như vậy có ích gì đâu?” Trong lúc nói chuyện, cậu chỉ tay về phía thành trì phía trước, nghiêm túc nói: “Làm việc chỉ thiếu một chút xíu nữa là xong, việc gì phải suy nghĩ nhiều thế, sảng khoái là xong chuyện rồi!” “Có lý!” Ngô Tà suy nghĩ một chút, cảm thấy rất có lý, phấn khởi vỗ tay một cái, đồng tình nói: “Anh thiển cận rồi, vẫn là em nhìn thấu đáo hơn.” Ngay sau đó anh lại thêm một câu: “Anh gần đây có lẽ ở với Tiểu Hoa hơi lâu, bị lây cái tật xấu này của nó rồi.” “À à, có, có khả năng đấy.” Ngô Mặc nuốt nước bọt, cứng đầu hùa theo một câu.

Trương Khởi Linh luôn đứng sau lưng hai anh em, không bỏ sót bất kỳ lời nào.

Ánh mắt anh nhìn hai người đã không còn bình tĩnh như trước, mà ẩn chứa một hàm ý cực kỳ phức tạp.

“Hai anh em mày nói cái gì đấy?” Vương Bàn Tử đứng phía trước, quay đầu gọi Ngô Tà và Ngô Mặc: "Mau qua đây đi." Hai anh em không tiện tiếp tục lầm bầm phía sau, liền đáp một tiếng rồi đi tới.

Nhìn từ trên cao xuống, thành trì không cách xa lắm.

Nhưng sau khi xuống dưới mới biết, muốn đi đến trước thành trì, ít nhất còn phải đi bộ ba cây số nữa.

May mà ba cây số không dài, lại là đường bằng phẳng, không làm khó được những lão thủ này.

Chưa đầy nửa tiếng, họ đã đứng trước thành trì.

Sâu trong lòng núi, cổ thành lặng lẽ sừng sững ngàn năm.

Xung quanh ngoài tiếng gió thoảng qua ra, hầu như không cảm nhận được chút sinh khí nào.

Tường thành được xây bằng những khối đá lớn, cao tới năm mươi mét.

Mọi người đứng dưới thành trì, như những chú kiến nhỏ.

Họ ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy phía trên, từng cỗ thi thể treo lủng lẳng bằng dây thừng.

Ước chừng có đến hàng vạn, bao quanh cả tòa thành một vòng.

Hai cánh cửa thành đen kịt đóng chặt, phía trên cửa khắc hai chữ cổ kính lớn -- LA SÁT.

Mà chính giữa cửa thành, bên trái và bên phải mỗi bên có nửa con mắt.

Một con mở, một con nhắm, khiến người ta không rét mà run.

Hoắc Tú Tú tuy xuất thân từ Hoắc gia, nhưng từ trước đến nay chưa từng đích thân xuống đất (mộ).

Làm sao cô bé từng thấy cảnh tượng như thế này?

Tính cách vẫn còn giữ một chút ngây thơ, cô bé không kìm được thấp giọng nói: "Thật là quá tàn nhẫn!" "Tàn nhẫn à?" Ngô Mặc nghe thấy câu này, liếc nhìn vẻ mặt không nỡ của Hoắc Tú Tú, lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Nghĩ xem, nếu treo mấy tên khốn nạn nhà Hoắc gia các người ở đây, mày còn thấy tàn nhẫn không?" Trong lúc nói chuyện, cậu đưa tay vỗ vai Hoắc Tú Tú một cái.

Lực đủ mạnh, suýt nữa làm Hoắc Tú Tú ngã lảo đảo: "Muốn sống lâu, thì cất cái lòng đồng cảm vô dụng của mày đi cho ông đây, đừng có như đàn bà ấy, thấy chút chuyện gì là lại bày ra cái bộ dạng thương cảm đó." Hoắc Tú Tú hiện tại chính là fan trung thành của Ngô Mặc, một câu nói của thần tượng, gần như tiêm vào cô bé một sức mạnh to lớn.

Cô bé lập tức thẳng lưng, liên tục gật đầu nói: "Tiểu Mặc ca ca, anh nói đúng, là em nghĩ nhiều quá rồi." Đúng là có câu, không sợ theo người tốt học chậm, chỉ sợ theo thằng khốn đi gây rối.

Hoắc Tú Tú trước đó còn có chút không đành lòng.

Nghe Ngô Mặc nói vậy, nghĩ đến những người thân không làm mình yên lòng trong Hoắc gia, trong nháy mắt tất cả sự không đành lòng đều tan biến.

Thậm chí còn có một sự thôi thúc, muốn lên đó bù thêm hai phát súng nữa.

Trong lúc Ngô Mặc đang nói chuyện, phía trước xuất hiện biến hóa.

Không biết từ đâu thổi tới một trận gió?

Những thi thể trên tường thành bắt đầu đung đưa.

Không rõ trên người thi thể có mang theo thứ gì không?

Cùng với biên độ đung đưa ngày càng lớn, chúng va vào nhau phát ra những âm thanh “vui tai”.

Giây phút này chúng như không phải thi thể, mà hóa thân thành chuông gió.

Dùng nghi thức này để chào đón những vị khách quý.

Vừa nghe thấy âm thanh, thân thể những người lính phía dưới như bị sét đánh, từng người cứng đờ như sắt.

Cũng không trách họ phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Suốt chặng đường, trải qua đủ loại nguy hiểm, những người lính còn sót lại này đều như chim sợ cành cong.

Chỉ cần gặp chút nguy hiểm là sẽ hoảng loạn không thôi.

Thấy mấy tên này hoảng loạn mở chốt an toàn súng.

Ngô Mặc sợ xảy ra sự cố bắn nhầm, vội vàng quát lớn một tiếng: “ĐM chúng mày bình tĩnh lại đi, súng trong tay đều giữ chắc cho ông đây, nếu bắn nhầm người của mình, đừng trách tao làm thịt chúng mày!” Từ xưa đến nay, lính giỏi một người, tướng giỏi cả đàn.

Càng những lúc nguy cấp, có một người chủ chốt càng khiến lòng người ổn định lại.

Ngô Mặc dùng hành động thực tế chứng minh năng lực cá nhân.

Lời nói của cậu hiện tại còn hữu dụng hơn cả Doãn Nam Phong.

Dù sao Doãn Nam Phong chỉ là bỏ tiền ra, chứ chưa chắc đã giữ được mạng.

Nhưng nếu dựa vào Ngô Mặc?

Thực sự gặp nguy hiểm, vị “Gia” này khi tâm trạng tốt thật sự có thể kéo bạn một phen.

Vương Bàn Tử vì để ủng hộ huynh đệ, hùa theo: “ĐM đã đến đây rồi, còn có cái gì mà sợ nữa?” Hắn ta nói xong câu này, lại giơ khẩu súng trong tay lên, hung hăng nói: “Muốn kiếm tiền?

Thì phải ôm chuột làm ba bồi cho mèo, với tâm thái muốn tiền không muốn mạng!” “Vừa muốn kiếm tiền vừa sợ chết?

Đó là kiểu nằm mơ giữa ban ngày, muốn tốt đẹp đủ đường.” Hai người một xướng một họa, kích thích lòng tham của những người này.

Vì tiền, đừng nói đến hàng vạn thi thể treo trên tường thành?

Cho dù là đích thân bóp chết từng người trong số đó, họ cũng sẽ nhẫn tâm mà làm.

Tâm trạng mọi người ổn định lại, ngay sau đó bắt đầu suy tính chuyện tiếp theo.

Chương 574

Làm sao vào thành?

Trước tiên không nói đến hai con mắt lớn trên cửa thành càng nhìn càng khủng khiếp, không ai dám tiến lên đẩy cửa.

Hơn nữa, ngay cả có kẻ không sợ chết đi nữa, nhưng vấn đề là cánh cửa thành đó vừa cao vừa nặng nề.

Chỉ bằng sức của vài người, liệu có đẩy nổi cửa không?

Vấn đề này vô cùng đau đầu.

Phải biết rằng, từ xưa đến nay cửa thành đều mở vào trong.

Như vậy là để ngăn chặn kẻ địch phá hoại trục cửa lớn, tăng thêm an toàn cho thành trì.

Nhưng đồng thời cũng tồn tại một vấn đề, đó là cơ quan thiết kế mở cửa cũng đều nằm bên trong thành.

Tục ngữ nói hay, thực tiễn mới là phương pháp duy nhất để giải quyết vấn đề.

Để có thể vào thành, mấy anh em cũng không lười biếng nữa.

Họ đi vòng quanh thành trì tìm xem có lối đi nào khác không?

Ngô Mặc không chịu nổi Hắc Nhãn Kính cứ bám riết không rời, đành phải bất đắc dĩ cùng anh ta thành một nhóm.

Hai người hoàn toàn phớt lờ những thi thể đang đung đưa phía trên, vừa đi vừa nói chuyện.

Ngô Mặc dùng tay phải gõ gõ vào tường thành, nghi hoặc hỏi: “Kính ca, anh nói đám người vào trước đã vào bằng cách nào vậy?” “Em không nghĩ họ có thể đi vào từ cổng chính, cánh cửa đó nặng trịch như vậy, có sống sót đến đây thì còn lại được mấy người chứ?” Hắc Nhãn Kính hỏi ngược lại: “Tại sao nhất định phải đi từ phía dưới vào?” Anh ta nói xong câu này, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, một lúc sau khóe môi cong lên một nụ cười, nói: “Phía trên chẳng phải cũng vậy sao?” “Phía trên?” Ngô Mặc hơi sững lại, sau đó lập tức vươn cổ nhìn lên mấy lần.

Lúc này mới chú ý, những thi thể trên tường thành bị những sợi dây dài buộc chặt hai chân, đầu chúc xuống dưới treo lủng lẳng.

Đầu của chúng cách mặt đất cũng chỉ hơn mười mét.

Nếu những người họ lợi dụng dây thừng trên người chúng, rất dễ dàng có thể thuận lợi leo lên phía trên thành trì.

Mà so với việc đẩy cửa và đào đường hầm, thì leo trèo nghiễm nhiên đơn giản hơn một chút.

Còn về việc những thi thể này có “trá thi” (bật dậy thành xác sống) hay không, hay liệu có xảy ra chuyện bất ngờ nào không?

Thứ này giống như bóc hộp mù, không mở ra thì ai mà biết bên trong như thế nào?

“Vãi chưởng, anh, không hổ là… khụ!” Ngô Mặc tay phải đột nhiên vỗ mạnh vào gáy Hắc Nhãn Kính một cái.

Cậu vừa định khen đối phương “lão gian cự hoạt” (già đời, tinh ranh).

Bỗng nhiên nhớ ra Hắc Nhãn Kính rất kỵ từ “lão”, liền kịp thời dừng miệng lại.

Nhưng không khen, lại không thể kìm nén sự sùng bái của cậu đối với Hắc Nhãn Kính.

Thế là cậu cố gắng suy nghĩ, cứng nhắc nặn ra một câu: “Anh lắm chiêu ghê.” Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính cứng đờ.

Giây phút này anh ta thật sự muốn hỏi một chút, cái “tiểu tổ tông” này học Ngữ văn với ai vậy?

Anh ta đảm bảo chỉ muốn biết giáo viên là ai thôi?

Tuyệt đối không phải muốn đánh đối phương thành người thực vật đâu.

“Được rồi, vậy cứ quyết định thế đi, chúng ta quay lại bàn bạc với họ.” Ngô Mặc là người nóng tính, kéo tay Hắc Nhãn Kính quay về.

Mọi người lại tụ tập lại.

Xác nhận rõ ràng dưới chân thành thực sự không có lối vào nào khác.

Chỗ cửa lớn cũng đã thử đẩy một cái.

Kết quả là dốc hết sức bú sữa mẹ ra cũng không nhúc nhích được cánh cửa đó chút nào.

Ngô Mặc đưa ý tưởng của Hắc Nhãn Kính ra, mọi người suy nghĩ kỹ lưỡng một lát, cảm thấy có thể thử.

Tuy nhiên, vì an toàn, tốt nhất là nên cử vài người leo lên trước, xem phía trên rốt cuộc tình hình thế nào?

Nếu phía trên tường thành không có cơ quan hay cạm bẫy nào.

Thì từ trên đó thả dây thừng xuống, những người còn lại sẽ leo lên sau.

Cuộc bàn bạc vừa kết thúc, Ngô Mặc là người đầu tiên lên tiếng: “Được rồi, vậy cứ quyết định thế đi, tôi lên trước xem tình hình, mọi người đợi tin tôi ở dưới.” “Được, anh đi cùng em.” Một giọng nói vang lên ngay sau đó.

Thoáng chốc, mọi người đều ngớ người ra.

Đồng loạt quay đầu nhìn về phía người vừa cất tiếng – Ngô Tà.

Ngô Mặc vốn đang khí thế hừng hực, nghe thấy giọng nói kia lập tức như bị kim chích vào mông, suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Hắn vội vàng nắm chặt cổ tay Ngô Tà bằng cả hai tay, thành khẩn nói: “Anh, em trai anh không phải siêu nhân quần đỏ, không định một mình cân mấy người này đâu.” “Không phải, Tiểu Mặc em nghe anh nói.” Ngô Tà cũng hơi khó xử, muốn giải thích mấy câu.

Anh ấy chỉ là theo thói quen hùa theo Ngô Mặc, nhất thời nhanh mồm nhanh miệng hơn cả não.

Nhưng Ngô Mặc lại lầm tưởng Ngô Tà muốn thuyết phục mình, cùng mình leo lên thành lầu.

Chẳng phải đây là tự tìm đường chết sao?

Đại ca nhà mình là ai chứ?

Đó là “máy hát di động” đấy.

Đi đến đâu, người chết cũng phải bò dậy hát hai bài.

Trên tường thành, nơi tầm mắt nhìn thấy được, ít nhất cũng treo lủng lẳng hàng vạn cái xác.

Bây giờ chúng đang đung đưa qua lại theo gió.

Nhưng nếu đại ca nhà mình mà lên đó?

Vậy thì những thứ này nói không chừng có thể tự động hành động được đấy.

Ngô Mặc càng nghĩ càng thấy kinh khủng.

Hắn nhìn chằm chằm Ngô Tà, biểu cảm nghiêm túc nói: “Anh, em biết anh thương em, nhưng anh thương kiểu này là chạy thẳng xuống địa phủ đấy.” “Thiên Chân đó, cậu có lòng tốt, nhưng cách này không được.” Vương Bàn Tử cười khan mấy tiếng, một tay kéo Ngô Tà lại, nói: “Cứ ngoan ngoãn ở dưới thành đi, đừng có đi theo gây rối nữa.” Hắc Nhãn Kính lại càng không khách khí.

Hắn vỗ bốp một cái vào gáy Ngô Tà, lạnh lùng hừ một tiếng: “Đứng một bên đi, đừng cản trở.” Hắc Nhãn Kính đánh rất sảng khoái, nhưng đáng tiếc có người lại thấy chướng mắt.

“Mẹ kiếp, anh sao mà thiếu đòn thế?” Ngô Mặc nhanh tay như chớp, cũng vung một chưởng vỗ vào gáy Hắc Nhãn Kính, bực bội nói: “Anh tao là học sinh giỏi của nhà mình đấy, mày mà đánh nó ngốc, tao đập chết mày.” Hắc Nhãn Kính ôm gáy, lập tức chuyển sang chế độ diễn xuất.

Chỉ thấy trên mặt hắn lộ ra vẻ không thể tin nổi, nói chuyện giọng còn hơi run rẩy.

Hắn cố tình ra vẻ tính cách kiên cường, nhưng lại đầy tủi thân.

Cứ như thể cái tát vừa rồi của Ngô Mặc đã gây ra tổn thương không nhỏ cho hắn vậy: “Em sao có thể nói như vậy chứ?

Người ta chẳng phải cũng thương em sao?” Hắc Nhãn Kính vừa nói xong câu đó, liền lập tức nói ra tiếng lòng của mình: “Nếu em muốn anh tha thứ cho em, thì hãy cho anh đi cùng lên đó.” “Ai vãi chưởng.” Ngô Mặc theo bản năng thốt ra một câu “quốc túy” (chửi thề).

Hắn đang định nói mấy câu thì có người bên cạnh không nhịn được mà tiếp lời.

“Hạt Tử thối, xem phim thần tượng không ít đâu nhỉ?” Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng trào phúng: “Cái loại người như anh mà lăn lộn giới giải trí, sợ là đã thành Ảnh đế từ lâu rồi nhỉ?” Hắc Nhãn Kính lập tức khôi phục bản tính.

Chắp tay với Giải Ngữ Hoa, lười nhác nói: “Đâu có, không bằng Hoa gia rồi.” Ngô Mặc nghe mà thấy đau cả đầu.

Nếu là trước kia, hắn chắc chắn sẽ thấp giọng khuyên can hai người đừng cãi nhau.

Ai cũng là anh em, có chuyện gì thì nói năng tử tế là được, hà tất phải đấu võ mồm qua lại làm gì?

Nhưng bây giờ Ngô Mặc đã cứng cáp lên rất nhiều.

Hắn tiến lên một bước không nói hai lời, mỗi người một cái tát bốp vào gáy.

Sau đó, đón lấy ánh mắt ngỡ ngàng của hai người, hắn như không có chuyện gì nói: “Các anh, hai người đừng có mà tình tứ chọc ghẹo nhau nữa, chúng ta vẫn nên bàn chuyện chính thì hơn.” Hắn định nói tiếp thì Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính không chịu nổi nữa, đồng thanh gầm lên: “Ai mà tình tứ chọc ghẹo nhau?” Ngô Mặc thấy tình thế này cũng nổi cáu.

Hắn nhún vai, bất lực nói: “Thôi được rồi, hai người cứ cãi nhau tiếp đi, tôi đi tìm một người làm đồng đội cùng tôi lên.” Vừa dứt lời, giọng Trương Khởi Linh vững vàng truyền đến: “Tôi đi.” “Không cần.” Ngô Mặc không chút do dự từ chối Trương Khởi Linh.

Rồi hắn quay đầu, gọi về phía A Ninh không xa: “Tiểu Ninh Tử, đừng giả câm nữa, mau qua đây.” A Ninh và Doãn Nam Phong đứng một chỗ.

Hiện tại cô ta chỉ cần nghe Ngô Mặc gọi tên mình, đầu liền như bị một trăm cái búa tạ gõ vào, hai tai ong ong.

Chương 575

“Cái tên khốn này.” Cô ta thầm rủa một câu.

Không tiện giả vờ không nghe thấy, chỉ có thể nén giận, đi về phía Ngô Mặc.

Mặt cô ta trầm xuống, lạnh băng quăng ra một câu: “Tìm tôi làm gì?” Thấy A Ninh đi tới, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cũng không bận tâm giận dỗi nữa, vội vàng xúm lại khuyên ngăn: “Đừng gây chuyện nữa, chúng tôi đi cùng cậu lên.” Ngô Mặc xoa xoa thái dương, trong lòng thầm thở dài.

Hắn xem như đã biết, đôi khi sự quan tâm quá mức cũng là một gánh nặng.

Hắn kiên nhẫn an ủi: “Các anh, người ta có câu, trứng không thể cho vào chung một giỏ.

Anh em chúng ta mà ào hết lên, lỡ giữa đường có chuyện gì thì sao?

Đến lúc đó ngay cả người cứu viện cũng không có, chẳng phải là chết sạch sao?” Vương Bàn Tử lắc đầu, phản bác: “Nói thì nói vậy, nhưng vấn đề là không phải nên tìm một đồng đội đáng tin cậy sao?” Hắn nói năng chẳng kiêng nể gì, chỉ vào A Ninh tiếp tục nói: “Tiểu Ca, Hắc gia và Hoa gia đều được, bất cứ ai chẳng mạnh hơn A Ninh nhiều sao?

Có nguy hiểm thì cô ta đỡ được cái quái gì chứ.” A Ninh bị lời nói của Vương Bàn Tử chọc giận, nhấc chân đá vào mông hắn, mắng: “Dù bà đây có yếu hơn nữa, cũng mạnh hơn cái thằng mập chết tiệt nhà ông nhiều.” Bàn Tử không chịu thua, lập tức chửi lại: “Con mẹ thối, dám động tay động chân với Bàn gia à, có phải không muốn sống nữa rồi không?” Nếu không phải biết trong lòng Vương Bàn Tử chỉ có Vân Thải, Ngô Mặc thậm chí còn nghi ngờ hắn có phải cố ý thu hút sự chú ý của A Ninh không.

Chuyện hôm nay làm hắn thấy thật khó hiểu.

Ngô Mặc đau cả đầu.

Cãi nhau mãi nửa ngày vẫn đứng dưới chân tường thành, chẳng phải là lãng phí thời gian rành rành sao?

“Im miệng!” Hắn đưa tay chỉ vào thi thể phía trên, dứt khoát nói: “Ông đây là thuần đàn ông, không thể ở dưới này được, nên các người đừng tranh với tôi nữa.

Tôi lên trước, A Ninh làm đồng đội với tôi.

Cô ta nhận tiền thì không thể không làm việc, nếu không tôi sợ cô ta sẽ thấy bất an.” Mọi người: “…” A Ninh nghe xong câu nói không phải người đó, không thể tin nổi nhìn Ngô Mặc.

Cô ta hé miệng định phản bác.

Nhưng nghĩ đến tài ăn nói của mình thì đúng là không thể đấu lại cái tên khốn này, đành phải ngậm chặt miệng lại.

Ngô Mặc mà đã cứng rắn lên, ai cũng chẳng có cách nào với hắn.

Tuy nhiên mấy anh em cũng không phải dạng vừa.

Ngô Mặc đang bị thương, ai cũng không yên tâm để hắn đi cùng A Ninh.

Hai bên nhất thời giằng co.

Cuối cùng Ngô Tà đề nghị: “Vậy thế này đi, Tiểu Mặc đừng tranh, các cậu cũng đừng giành, mọi người oẳn tù tì, ai thắng thì lên.” Mấy người nhìn nhau, gật đầu đồng ý cách này.

Chà chà, chuyện đưa mình vào chỗ chết mà bình thường chẳng ai muốn làm, vậy mà sáu anh em này lại tranh nhau đi làm.

Ngô Mặc cũng thật thất đức, trực tiếp kéo cả A Ninh vào.

Cứ thế bảy người bắt đầu oẳn tù tì.

Đôi khi nhiều chuyện có lẽ thật sự là trời định.

Kết quả cuối cùng của việc oẳn tù tì, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Hai người thắng cuộc lại chính là Ngô Mặc và A Ninh.

Ngô Mặc hai tay chống nạnh, cười toe toét nói: "Ông đây nói đâu sai chứ?

Tôi chính là thuần đàn ông được trời chọn.

Mắc công phí cả nửa ngày trời, chi bằng ngay từ đầu cứ làm theo lời tôi nói." Hắn nói xong liền kéo cổ áo A Ninh đi về phía trước, vừa đi vừa dặn dò: "Trong quá trình leo trèo thì lanh lẹ một chút, đừng có như thằng ngốc, có chuyện gì thì mau gọi một tiếng." "Im cái mồm thối của anh đi." A Ninh hất tay Ngô Mặc ra, lạnh lùng nói: "Kinh nghiệm của bà đây nhiều hơn anh nhiều, anh còn phải học hỏi nhiều đấy." "Cô đừng đùa nữa." Ngô Mặc miệng không chịu thua.

Hắn vừa ngẩng đầu quan sát tình hình thi thể phía trên, vừa đáp trả: "Học cô cách đưa người nước ngoài đi gặp Thượng đế à?

Điểm này cô đúng là giỏi thật, Jude Kao chẳng phải cũng bị cô tiễn đi rồi sao." A Ninh tức đến nghiến răng.

Cô ta rất muốn tát bay Ngô Mặc, nhưng chút lý trí còn sót lại mách bảo cô ta rằng giá trị vũ lực không bằng đối phương.

Cô ta đành phải nắm chặt tay trái thành quyền, trong lòng ra sức tự nhủ mình phải bình tĩnh, đừng tức giận.

Không nghe thấy A Ninh đáp trả, Ngô Mặc vẫn hơi không quen.

Hắn quay đầu nghi hoặc liếc nhìn A Ninh, hỏi: “Sao thế?

Thật sự thành người câm rồi à?

Hay là thấy tôi nói rất có lý?” Phải nói về khoản chọc tức người khác, Ngô Mặc thật sự có nghề.

A Ninh đã định nhịn rồi, hắn lại châm lửa đốt cho đối phương bừng bừng lên.

Cô ta lườm Ngô Mặc một cái, lạnh lùng nói: “Anh rốt cuộc có xong chưa?

Có lên hay không?

Nếu anh còn nhiều lời vô nghĩa như vậy, thì tôi về trước đây.” “Vớ vẩn, không lên à?

Ông đây tìm cô làm quái gì.” Ngô Mặc vừa nói vừa rút Tam trảo câu băng tằm từ thắt lưng ra.

Bắt đầu quan sát tình hình phía trên.

Trên tường thành thi thể dày đặc như núi, chất đống lên nhau.

Tạo cho người ta cảm giác rợn tóc gáy.

Trong đó, thi thể gần nhất đối diện, cách khoảng mười lăm mét.

Ngô Mặc ước tính độ dài của trảo câu.

Hắn lùi lại một bước, cổ tay khẽ động, móc câu bay thẳng đến phần chân của cái xác gần nhất.

Thi thể bị treo ngược đầu xuống dưới.

Dây thừng buộc ở phần chân, móc câu mắc vào dây thừng ở chân, tiện cho việc leo lên.

Rất nhanh, Tam trảo câu băng tằm đã móc vào một cái xác.

Ngô Mặc dùng sức kéo xuống, thử xem sợi dây nghìn năm này có chắc chắn không?

Dù sao tường thành cũng cao gần năm mươi mét.

Lỡ đâu dây thừng không chắc, đến lúc đó mình leo được một nửa thì rơi xuống?

Nghĩ thôi cũng biết hậu quả rồi, đó thật sự sẽ biến thành “tiên nữ bay ra ngoài trời” đúng nghĩa đen.

Kết quả không tệ, dây thừng rất chắc chắn.

Hoàn toàn có thể chịu được trọng lượng của một người đàn ông trưởng thành.

Ngô Mặc xác nhận xong, quay đầu nhìn A Ninh hỏi: “Tiểu Ninh Tử, cô lên trước hay tôi lên trước?” A Ninh tiến lên một bước, cười lạnh một tiếng nói: “Đáng đời anh độc thân cả đời, chẳng có chút phong độ quý ông nào cả.” “Cô đâu phải phụ nữ, tôi có phong độ quý ông gì với cô chứ?

Hơn nữa, nói cứ như cô có người yêu ấy, cô chẳng phải cũng độc thân sao?” Hai người đang nói chuyện thì một bóng người lao tới từ phía sau với tốc độ cực nhanh.

Nắm lấy sợi dây, ba hai cái đã vọt lên trên.

“Vãi chưởng, Lão Trương?” Ngô Mặc lập tức ngớ người ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, bóng dáng quen thuộc, con dao quen thuộc.

Chính là đồng chí Lão Trương, người tuyệt đối không nghe lời, lại còn thích chơi trò mất tích.

Ngô Mặc tức giận hét lớn lên phía trên: “Lão Trương, anh làm cái quái gì thế?

Sao còn giở trò lưu manh ra vậy?” Hắn thật sự không ngờ Trương Khởi Linh cái tên này lại bất chấp võ đức đến vậy.

Rõ ràng oẳn tù tì thua rồi, lại không làm theo quy định.

Hắn vốn luôn rất tin tưởng người của mình, nên có thể yên tâm giao phó phần lưng cho anh em.

Vì vậy hoàn toàn không nghĩ tới còn có người chơi chiêu này?

Lần này Trương Khởi Linh đã cho hắn một bài học.

Người già mà đã chơi trò lưu manh thì đúng là quá đáng ghét.

Chương 576

Trương Khởi Linh hoàn toàn không nói lời nào.

Khoảng cách hơn mười mét đối với hắn ta như trò chơi vậy, rất nhanh đã leo lên trên.

Ngô Mặc chỉ biết ấm ức trong lòng mà không dám hành động bừa bãi, sợ sợi dây có vấn đề, Trương Khởi Linh lại gặp chuyện.

Hôm nay cũng chẳng biết là chuyện gì nữa?

Mấy anh em hình như muốn cố ý dạy hắn một bài học, chủ đề là giở trò lưu manh.

Trương Khởi Linh vừa lên được, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa mấy người lại lao lên theo.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau, cực kỳ ăn ý mà chặn Ngô Mặc lại.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa hai người, nhân cơ hội này lần lượt leo lên trên.

“Các anh làm cái quái gì thế?” Ngô Mặc trừng mắt, uất ức nhìn Ngô Tà và Vương Bàn Tử nói: “Anh, Bàn ca, hai người sao lại hùa với họ làm bậy vậy?” “Tiểu Mặc, đừng giận.” Ngô Tà vòng hai tay ôm lấy eo Ngô Mặc.

Nhưng lại sợ chạm vào vết thương của hắn nên không dám dùng sức, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm hắn vào lòng.

Miệng không ngừng an ủi: “Mọi người đều không yên tâm để em đi, em cứ nghe lời đi, Tiểu Ca bọn họ kinh nghiệm phong phú, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu.” “Đúng vậy, Thiên Chân nói không sai.” Vương Bàn Tử cười hì hì khuyên nhủ: “Huynh đệ nghe lời đi, cậu đang bị thương, chúng ta không thể nào 'thằng mù qua cầu gỗ mục' – mù quáng mạo hiểm chứ?

Cậu nói anh nói có đúng không?” Ngô Mặc nghe xong, như chó xù lông, bùng nổ giận dữ: “Đúng cái quái gì, thằng mù chẳng phải cũng leo lên rồi sao?

Còn đúng với sai gì nữa.” Vương Bàn Tử ngớ ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, Hắc Nhãn Kính đang nắm lấy dây thừng trên người thi thể phía trên mà leo lên.

A Ninh đứng bên cạnh cũng ngẩn người.

Sau đó mắt cô ta đảo một vòng, dường như nghĩ ra điều gì, trên mặt lại lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Ngô Mặc vừa uất ức vừa lo lắng.

Hắn tự mình mạo hiểm thì có thể không coi mạng sống ra gì.

Nhưng đối với mấy người anh em kia thì sao?

Dù biết thân thủ họ giỏi, kinh nghiệm đầy mình, nhưng nỗi lo lắng trong lòng hắn không hề giảm đi chút nào.

Hắn rất rõ một điều, đây là thế giới thật, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Chứ không phải như tiểu thuyết viết, nhân vật chính sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng đâu.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chẳng phải đã nói sẽ quyết định bằng oẳn tù tì sao?” Ngô Tà và Vương Bàn Tử mím môi, đưa ra câu trả lời lặp đi lặp lại chỉ là một câu: “Huynh đệ, mọi người cũng là lo cho sức khỏe của cậu, cậu cứ nghe lời đi.” Đến nước này, Ngô Mặc ngoài việc chờ đợi ở dưới ra thì chẳng làm được gì khác.

Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa ba người, hành động tốc độ cực kỳ nhanh.

Bọn họ lợi dụng trảo câu của Ngô Mặc leo lên chỗ thi thể phía trên, sau đó mỗi người tự chọn một sợi dây trông có vẻ chắc chắn hơn.

Cứ thế liên tục leo lên.

Trong lúc đó, sợi dây của Hắc Nhãn Kính suýt chút nữa đứt lìa.

May mà thi thể rất nhiều, dây thừng cũng nhiều, hắn kịp thời nắm lấy một sợi khác, nhờ vậy mới thoát hiểm trong gang tấc.

Ngô Mặc ở dưới nhìn mà tim cứ đập thình thịch.

Hắn không nhịn được đưa tay nắm lấy cánh tay Vương Bàn Tử, nói: “Bàn ca, theo lời anh nói thì cái này có tính là 'ông già trăm tuổi leo cây khô' – nguy hiểm thật không?” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, cảm khái: “Huynh đệ, miêu tả rất đúng.” Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên, luôn theo dõi tình hình của họ.

Chúng ta tạm thời không nhắc đến những nỗi lo lắng này, mà hãy nói về ba vị đại thần phía trên.

Cả ba người họ đều là những người cực kỳ có chủ kiến.

Mặc dù oẳn tù tì thua Ngô Mặc, nhưng trong lòng họ đều có một suy nghĩ giống nhau.

Dù có giở trò lưu manh cũng tuyệt đối không để thằng nhóc thối này mạo hiểm.

Thế là đã hình thành cục diện trước mắt.

Trong quá trình leo trèo, họ phát hiện màu sắc tường thành tối đen.

Những vết này hiển nhiên đều là do máu tươi thấm đẫm.

Khi đến gần hơn, tình trạng trên người thi thể đều hiện rõ trước mắt họ.

Những thi thể này tạo hình như xác ướp, bị quấn chặt bằng loại dược liệu đặc biệt.

Chỉ lộ ra phần đầu.

Trên mặt không có biểu cảm đau đớn, dường như là đã chấp nhận số phận cái chết của mình.

Tình huống này thực ra rất quỷ dị.

Ngay cả tín đồ thành kính nhất, khi chịu đựng kiểu cái chết này, biểu cảm trên mặt cũng sẽ không phải như vậy.

Huống chi ở đây có hàng vạn cái xác?

Mấy người đại khái nhìn qua một chút, biểu cảm của họ hoàn toàn giống nhau.

Đều là bình tĩnh.

“Ách Ba!” Hắc Nhãn Kính quay đầu gọi Trương Khởi Linh: “Cẩn thận một chút, nơi đây khắp nơi đều lộ vẻ quỷ dị, đừng để lật thuyền trong mương.” Trương Khởi Linh gật đầu, ánh mắt lướt qua bốn phía, thân thể di chuyển leo lên trên.

Hắc Nhãn Kính đối với Trương Khởi Linh thái độ rất tốt, nhưng đối với Giải Ngữ Hoa bên cạnh lại là một biểu cảm khác.

Khóe miệng hắn nhếch lên, lộ ra nụ cười đặc trưng hơi trêu chọc và khiêu khích: “Hoa gia, có hứng thú tỉ thí một trận không?” “Được thôi.” Giải Ngữ Hoa đáp lời rất sảng khoái.

Hắn liếc xéo Hắc Nhãn Kính một cái, lơ đãng hỏi: “Nói đi, tỉ cái gì?” “Đơn giản thôi.” Hắc Nhãn Kính cười xấu xa chỉ lên tường thành phía trên: “Cứ xem ai leo lên trước, tôi mà thắng, được miễn tiền thuê nhà một năm thế nào?” “Hừ!” Giải Ngữ Hoa khịt mũi cười lạnh một tiếng: “Chỉ có thế ư?

Tôi còn tưởng anh sẽ đưa ra những yêu cầu gì ghê gớm chứ.” “Sao có thể chứ?” Hắc Nhãn Kính xoay xoay cổ, lơ đãng nói: “Tôi làm sao nỡ lấy tiểu bảo bối nhà chúng ta ra làm vật cược được.” “Coi như anh biết điều.” Giải Ngữ Hoa đưa tay kéo lấy một sợi dây khác, dùng sức giật giật.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trên, rồi nói tiếp: “Nếu không, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh đâu.

Cược tôi nhận, nhưng nếu anh thua?

Tiền thuê nhà gấp đôi.” Vừa dứt lời, hai bóng người nhanh như chớp lao vút lên trên.

Ngô Mặc vẫn luôn chăm chú nhìn tình hình phía trên.

Hắn thấy cảnh này lập tức nắm chặt con dao trong tay, lo lắng nói: “Mẹ kiếp, chẳng lẽ xảy ra chuyện rồi?” Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng không chắc chắn lắm, do dự nói: “Không đời nào, anh xem những thi thể này cũng không có phản ứng gì lớn mà?” “Không được, tôi phải lên xem sao.” Ngô Mặc có chút sốt ruột.

Hắn không kìm được nỗi lo lắng, đưa tay đẩy Ngô Tà và Vương Bàn Tử sang một bên.

Nắm lấy sợi dây, như con khỉ mà thoắt cái đã vọt lên trên.

“Tiểu Mặc.” Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người phản ứng lại, muốn ngăn cản nhưng đã chậm một bước.

“Thằng nhóc hỗn đản này, tức chết Bàn gia rồi.” Vương Bàn Tử tức đến run bần bật, uất ức nói: “Thiên Chân, làm sao bây giờ?” “Đừng nói nhảm nữa, còn làm sao được nữa?

Cùng lên thôi.” “Sợi dây này có chắc không vậy, có chịu được trọng lượng của Bàn gia không?” “Tôi làm sao biết?

Hơn nữa, lát nữa trên đó không có vấn đề gì, chúng ta chẳng phải vẫn phải leo lên sao?” Vương Bàn Tử nghiến răng, mạnh mẽ vỗ vỗ vào mông nói: “Lên!

Đều là lũ ba chân (đàn ông), không thể để huynh đệ mạo hiểm, anh em mình cứ thế mà xông lên thôi.” Ngô Tam Tỉnh đang trao đổi thông tin với Doãn Nam Phong.

Con cáo già này đến tận đây mới vừa phải tiết lộ một số thông tin mà mình nắm giữ.

Theo như hắn biết, hơn ba mươi năm trước quả thật có người từng đến đây.

Nhưng không phải một nhóm, mà là ba đội ngũ khác nhau.

Mục đích chính của họ khi đến đây là muốn tìm kiếm một loại sức mạnh đặc biệt.

Loại năng lượng này rất thần bí.

Theo ghi chép trong cổ thư, có thể cải tử hoàn sinh.

Thành viên của ba đội ngũ này thân phận đều rất phức tạp, mỗi bên đều có bối cảnh và lập trường riêng.

Chương 577

Trong đó, người của Lão Cửu Môn chiếm một phần ba.

Còn hai phần ba còn lại?

Một phần là thế lực giang hồ, phần còn lại là tổ chức thần bí của chính phủ.

Biển số 0571 trên thẻ, chính là mã số của tổ chức thần bí.

Những người này đến từ đâu?

Do ai tổ chức?

Trừ người sáng tạo ra, không ai biết rõ.

Tuổi tác của họ phổ biến dưới ba mươi, thân thủ nhanh nhẹn, mỗi người đều có tuyệt kỹ sở trường của riêng mình.

Nhưng ngay cả như vậy.

Khi họ rời khỏi đây, thương vong thảm trọng, mười người chỉ còn một.

Các huynh đệ của Lão Cửu Môn cũng tương tự.

Trừ những người chết ngay tại chỗ ở đây.

Những người còn lại, sau khi về không lâu, lần lượt chết một cách kỳ lạ.

Khi họ chết đều có một điểm chung, tim vỡ tung.

Theo lời kể của Ngô Tam Tỉnh, vẻ mặt Doãn Nam Phong càng lúc càng nghiêm túc.

Trước khi xuất phát, cô ta đã lường trước sẽ gặp phải đủ loại nguy hiểm, suốt chặng đường này cũng đã gặp nhiều chuyện nguy hiểm khác nhau.

Vốn tưởng sắp đến đích có thể thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ nguy hiểm mới chỉ vừa bắt đầu.

Ngô Tam Tỉnh đã nói đến đây, Doãn Nam Phong cũng không giấu giếm nữa.

Cô ta rất sảng khoái kể sơ qua tình hình mà mình nắm được.

Sau đó cô ta từ trong túi lật ra một tấm bản đồ, đưa cho Ngô Tam Tỉnh: "Tam gia, ngài xem, theo tài liệu chúng ta nắm được, sức mạnh thần bí này ẩn giấu ở sâu bên trong đại điện.

Hiện tại xem ra, đại điện hẳn là ở vị trí trung tâm thành phố." Ngô Tam Tỉnh nhận lấy tấm bản đồ đơn giản này đại khái nhìn lướt qua, lại so sánh với thông tin trong đầu mình, trong lòng đã có chút suy nghĩ.

Hắn vừa định nói gì đó, thì nghe thấy Phan Tử bên cạnh kêu lên một tiếng: "Tam gia ngài mau nhìn xem, Tiểu Tam gia và Mặc Thiếu sao lại leo lên rồi?" Ngô Tam Tỉnh tức đến mức buột miệng chửi: "Vãi chưởng, hai thằng ranh con này, sao mà không nghe lời thế?" Lúc này hắn đâu còn tâm tình thảo luận chuyện khác nữa?

Vội vàng đi nhanh mấy bước đến chân tường thành, cầm đèn pin chiếu lên.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người vừa mới leo lên người thi thể.

Đang dẫm chân lên đầu thi thể, như con sâu mà cố gắng bò lên.

Ngô Tam Tỉnh dồn khí vào đan điền, hét lớn với Ngô Tà: "Ngô Tà, mày mau xuống đây cho ông!" Ngô Tà đang chuyên tâm leo lên.

Tiếng nói truyền đến, bất ngờ khiến anh ấy lỡ chân đạp hụt, cả người lập tức trượt xuống một đoạn.

Anh ấy liều mạng nắm chặt dây thừng, nhờ vậy mới giữ vững được tư thế trượt xuống.

Nhưng thật trớ trêu, anh ấy lại mặt đối mặt với thi thể.

Chỉ còn thiếu chút xíu nữa thôi là nụ hôn đầu đời đã phải cống hiến cho cái xác cổ nam nhân nghìn năm này rồi.

Ngô Tà giữ vững cơ thể, tức giận gào xuống phía dưới: “Tam thúc, chú la hét lung tung cái gì vậy?” Ngô Tam Tỉnh cũng giật mình.

Khoảnh khắc Ngô Tà trượt xuống, hắn đã lao tới, chỉ muốn ôm lấy cháu mình trong lúc nguy cấp.

“Tam gia?

Làm cái quái gì thế?” Vương Bàn Tử cũng rất bất mãn, giận dữ nói: “Ngài không biết người dọa người sẽ dọa chết người sao?

Ở đây toàn là thi thể, vừa nãy tim gan Bàn gia suýt nữa nhảy ra ngoài rồi.” Ngô Tam Tỉnh không để ý đến Vương Bàn Tử, tiếp tục nói: “Tiểu Tà, thân thủ cháu không được, lên đó chỉ tổ thêm phiền, mau xuống đây.” Ngô Tà mà đã bướng lên thì cũng chẳng kém Ngô Mặc chút nào.

Anh ấy hoàn toàn không để ý đến lời gọi của Ngô Tam Tỉnh.

Liếc mắt ra hiệu cho Vương Bàn Tử, hai người tăng tốc tiếp tục leo lên.

Ngay lúc đó, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa hai người đã kết thúc trận đấu.

Kết quả trận đấu cả hai đều không hài lòng, vì hòa nhau.

Hắc Nhãn Kính xoay xoay cổ tay bị thương, như không có chuyện gì nói: “Không sao, đằng sau còn khối cơ hội.” “Lúc nào cũng sẵn lòng bồi tiếp.” Giải Ngữ Hoa nói xong câu đó, nắm chặt Long Văn Côn trong tay, xoay người đi sang một bên.

Tuy nhiên, còn chưa kịp đi được mấy bước, đã nghe thấy tiếng Ngô Mặc sốt ruột kêu gào từ ngoài tường thành vọng vào: “Vãi chưởng, các anh sao thế?

Bị trúng tà rồi à?” Trong giọng nói mang theo vài phần căng thẳng, vài phần lo lắng và vài phần sốt ruột, khiến ba người trên tường thành không tự chủ được quay đầu nhìn lại.

Vừa quay đầu, một bóng dáng quen thuộc nhanh chóng lật từ ngoài tường thành vào.

“Mẹ kiếp, rốt cuộc các anh bị làm sao vậy?” Ngô Mặc nhảy lên tường thành, chưa kịp thở đều đã vội vàng truy vấn: “Trúng tà hay trúng độc?

Có sao không?” “Tiểu Mặc?” Sau khi nhìn rõ người đến, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đều ngẩn ra một chút, theo bản năng kêu tên.

Bọn họ đã nghĩ thằng nhóc thối này sẽ không nghe lời, nhưng lại không nghĩ Ngô Mặc sẽ đuổi kịp nhanh như vậy.

Cần biết rằng hắn và Hắc Nhãn Kính vừa rồi vì muốn phân thắng bại, tốc độ đều vượt xa bình thường.

Mới cách có bao lâu chứ?

Hắn làm sao mà nhanh như vậy được?

Ngô Mặc trong lòng lo lắng, căn bản không nghe thấy họ gọi tên mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy ba người kia đứng tại chỗ ngẩn ngơ nhìn mình.

Trong lòng hắn chùng xuống, thầm nghĩ: “Mẹ kiếp, hỏng bét rồi, cái tình thế này chẳng lẽ thật sự trúng tà rồi sao?

Không thì sao lại không nói chuyện chứ?" Ngô Mặc thật sự có chút sốt ruột.

Cái nơi khỉ ho cò gáy này khắp nơi đều là cạm bẫy, chỉ hơi bất cẩn một chút là sẽ trúng chiêu.

Hắn trong cơn sốt ruột gầm lên: "Nói đi chứ, mẹ nó rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Giải Ngữ Hoa tiến lên một bước, nắm lấy cánh tay Ngô Mặc nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Mặc, em sao lại lên đây?" "Tôi nói tiểu tổ tông, em không thể nghe lời một chút sao?" Hắc Nhãn Kính xoa xoa thái dương, có cảm giác bất lực.

Trương Khởi Linh đi tới hai bước, lo lắng đánh giá Ngô Mặc.

"Vãi chưởng!" Ngô Mặc nghe thấy họ mở miệng nói chuyện, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn hất tay Giải Ngữ Hoa ra.

Cả người lùi lại một bước, dựa vào mép tường thành, thở hổn hển liên tục, ôm ngực oán trách: "Vậy các anh bị cái gió gì mà nhanh như thế?

Ông đây còn tưởng các anh trúng tà rồi chứ, dọa tôi đến mức phải dốc hết sức bú sữa ra mà leo.

Trời đất ơi, mẹ nó tôi phóng uế còn chưa nhanh bằng thế này nữa." Hắn thật sự mệt đứt hơi rồi.

Không biết tình hình phía trên, lại lầm tưởng xảy ra vấn đề.

Hắn liều mạng leo lên, nhanh hết sức có thể.

"Chuyện này..." Thấy Ngô Mặc mệt đến mức này, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính trong lòng thoáng qua một tia chột dạ.

Lần đầu tiên không biết nên giải thích thế nào.

Nhất thời có chút lúng túng.

Ngô Mặc có chút tức giận, không chịu bỏ qua mà truy vấn: “Mẹ kiếp, hỏi các anh đấy hả?” Thấy vẻ mặt Ngô Mặc không mấy thiện cảm.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa hai người nhìn nhau, lộ ra một nụ cười khổ.

Bọn họ cũng không ngờ chuyện lại thành ra “làm ơn mắc oán” thế này.

Ngô Mặc vừa nhìn thấy cái tình thế này, làm sao mà còn không đoán ra được?

Không cần hỏi nữa, hai vị đại ca này lại lên cơn nữa rồi.

Chương 578

Mình đúng là thiếu suy nghĩ, không có việc gì lại đi lo cho họ làm gì?

Đúng là rỗi hơi.

Hắn trong lòng điên cuồng hỏi thăm gia đình họ, nhưng trên mặt lại cố gắng không thể hiện ra.

Vẫy vẫy tay bất lực nói: “Thôi được rồi, đừng nói nữa, vẫn nên xem xem trên này có tình huống gì đã?” Hắn vừa nói vừa đi đến trước mặt hai người, đưa tay kéo hai người họ ra, đi thẳng về phía Trương Khởi Linh.

“Lão Trương, ngầu thật!” Ngô Mặc tay trái nắm lấy cánh tay Trương Khởi Linh, miệng nói lời khâm phục, nhưng tay phải lại giải thích thế nào là “trong lòng nghĩ một đằng, miệng nói một nẻo”.

Hắn một chưởng trực tiếp vỗ vào gáy Trương Khởi Linh, miệng chửi bới: “Mẹ nó, anh học ai cái kiểu nói không giữ lời vậy hả?” Sau khi vỗ chưởng xong, Ngô Mặc chỉ cảm thấy một cục oán khí trong lòng cuối cùng cũng tiêu tan.

Trương Khởi Linh bị hỏi đến ngẩn người, rơi vào trầm tư.

Sau khi suy nghĩ rất lâu, hắn nhìn chằm chằm Ngô Mặc, nghiêm túc thốt ra một chữ: “Anh.” Ngô Mặc lúc đầu không phản ứng kịp, sau đó suýt chút nữa tức đến hộc máu.

“Anh…” Hắn chỉ vào mũi Trương Khởi Linh, chỉ thấy trong lòng nghẹn lại, nửa buổi không nói được câu tiếp theo.

Ngô Mặc hít sâu một hơi.

Cố gắng tự nhủ mình, tuyệt đối đừng giận dỗi với mấy ông già.

Bọn họ sống lâu kinh nghiệm phong phú, tức chết người cũng không phải chịu trách nhiệm pháp luật.

Hắn quyết định không thèm để ý đến ba người này nữa.

Vẫn nên quan sát xem trên tường thành phía trên rốt cuộc có nguy hiểm gì không đã?

Hắn cầm đèn pin chiếu khắp nơi, nhìn nửa buổi chỉ có một cảm giác, đó chính là yên tĩnh.

Trên tường thành trống rỗng, không có gì cả.

Để kiểm tra kỹ càng hơn, bốn người đơn giản bàn bạc một chút.

Chia thành hai nhóm, một nhóm đi sang trái, một nhóm đi sang phải.

Vừa bàn bạc xong, Ngô Mặc nắm lấy cánh tay Trương Khởi Linh đi về phía bên trái.

Vừa đi vừa buông một câu: “Hoa ca, Kính ca, có chuyện gì thì gọi một tiếng nhé, tôi với Lão Trương sang bên kia xem sao.” Nhìn bóng lưng hai người rời đi.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau, nhất thời đều có chút uất ức.

Ngô Mặc chẳng thèm để ý tâm trạng của hai người họ, hiện tại toàn bộ sự chú ý của hắn đều tập trung trên tường thành.

Cổ quốc La Sát niên đại xa xưa, phong cách kiến trúc thời đó khác biệt rất nhiều so với hiện tại.

Không có đình đài lầu các xa hoa, cũng không có loại gỗ kiến trúc xa xỉ như vậy.

Toàn bộ tường thành đều được xây bằng những khối đá lớn, bề mặt được mài rất nhẵn.

Cứ vài mét lại có một lỗ hở, khoảng trăm mét lại xây một địch đài.

Nơi vốn dùng để bắn tên và canh gác, giờ đây phía trên treo đầy dây thừng.

Không nghi ngờ gì nữa, dây thừng chính là dùng để treo những thi thể kia.

Hai người đi vòng quanh thành trì khoảng ba bốn trăm mét, không phát hiện bất kỳ điều bất thường nào.

Ngô Mặc càng đi càng cảm thấy rất quỷ dị.

Không có lực phòng ngự, vũ khí, lầu canh gì cả, phía trên trống rỗng.

Toàn bộ thành trì dường như chỉ là nơi chuyên dùng để phơi xác khô, ngoài ra không có công dụng nào khác.

Hắn vỗ vỗ Trương Khởi Linh, nói: “Lão Trương, chỗ này có giống Khổng Minh diễn 'không thành kế' không?” “Người cổ đại ngốc vậy sao?

Treo những thi thể này lên thì không ai dám tấn công à?” Ngô Mặc vừa nói xong lại nhanh chóng phủ nhận lời của mình: “Cũng không đúng, cái chỗ khỉ ho cò gáy này muốn vào đã khó rồi, làm sao có thể có đại quân tấn công chứ?” “Không phải phòng thủ.” Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu.

Hắn nhìn chằm chằm một bệ đá phía trước, suy nghĩ nửa buổi trầm giọng nói: “Là tế lễ.” Ngô Mặc nhíu mày, xem ra hắn không hiểu ý nghĩa trong lời nói của Trương Khởi Linh.

Thông thường, tế lễ là trói tứ chi nô lệ hoặc người được thần chọn, mổ tim.

Dâng những thứ quý giá nhất trên người họ cho thần, cầu mong thần phù hộ và che chở.

Nhưng chưa từng nghe nói thần nhà ai lại có khẩu vị kỳ quái như vậy, thích ăn xác khô chứ?

Trong quá trình hắn vừa leo trèo.

Vì quá vội, con dao vô ý cứa rách băng vải trên người một cái xác.

Hắn nhân tiện liếc nhìn một cái.

Tình trạng trên người thi thể vẫn còn tốt, gần như chỉ bị gió làm khô thành xác ướp.

Tình huống này hoàn toàn khác với các cuộc tế lễ trước đây.

Vì vậy hắn không mấy hiểu, Trương Khởi Linh làm sao lại suy đoán ra rằng hàng vạn người này đều chủ động hiến dâng sinh mạng của mình?

Huống chi dân số của toàn bộ cổ quốc La Sát thì có bao nhiêu?

Vạn người này e là toàn bộ sức mạnh của họ rồi?

Dù có thành kính đến mấy cũng không đến nỗi khiến quốc vương trở thành “chỉ huy trọc lóc” chứ?

Người đều chết sạch rồi, anh cầu xin cổ thần phù hộ ai đây?

Trừ phi có một khả năng, đó chính là quốc vương bị khống chế.

Khả năng này không phải không có, cần biết rằng chính hắn cũng rất giỏi khống chế tinh thần.

Con chim lớn trước đó chẳng phải cũng bị mình thu phục rồi sao?

Ngô Mặc lập tức cảnh giác.

Chuyện này không phải nhỏ đâu.

Mình khống chế hơn trăm con côn trùng đã đau đầu nửa ngày rồi.

Ở đây có hơn vạn người hiến tế.

Cổ thần phải có năng lực lớn đến mức nào mới có thể đồng thời khống chế tinh thần của nhiều người như vậy chứ?

Mấy người mình đây, có phải là tự chui đầu vào rọ không?

Nghĩ đến đây, cậu lập tức quay sang Trương Khởi Linh nói: "Lão Trương, chuông đồng sáu cạnh của nhà các anh có thể mê hoặc lòng người, vậy cổ thần dưới này có khi nào cũng dùng cách tương tự không?" "Ừm!" Trương Khởi Linh trầm tư một lát rồi ứng một tiếng, coi như là khẳng định lời Ngô Mặc.

"Khốn kiếp!" Ngô Mặc chửi một câu.

Cậu gãi gãi đầu, cảm thấy có chút phiền phức.

Phải biết quái vật không đáng sợ, đáng sợ là quái vật chơi chiêu bẩn.

Đúng lúc Ngô Mặc đang rối rắm, Trương Khởi Linh đặt mạnh tay lên vai cậu, trầm giọng nói: "Đừng lo, giải quyết được." Ngô Mặc nghe vậy, nhìn Trương Khởi Linh một cái, không kìm được thở dài.

Cậu bắt chước Trương Khởi Linh, tay cũng đặt lên vai đối phương, lắc đầu nghiêm mặt nói: "Lão Trương, anh nói câu này có thấy hổ thẹn không?" "Không lo ư?

Trong số bao nhiêu người này, chỉ có anh là không nghe lời nhất." "Anh em mình nói rõ ràng trước nhé, vào trong rồi anh đừng tùy tiện ra tay, có chuyện gì thì bàn bạc đã." Ngô Mặc nói mấy câu liền, tư tưởng cốt lõi chỉ có một, ngàn vạn lần đừng biến mất, ngàn vạn lần đừng làm bừa.

Cậu đã quyết tâm lôi Trương Khởi Linh về nhà họ Ngô, nếu anh bạn này thật sự bỏ đi, cậu biết tìm ai bây giờ?

Trương Khởi Linh bình tĩnh nhìn Ngô Mặc.

Mãi đến khi cậu dừng lời, anh mới gật đầu thật mạnh.

Ngô Mặc lại nhìn trái nhìn phải, xác nhận phía trên không có nguy hiểm, nói: “Thôi được rồi, về thôi, nếu Hoa ca và Kính ca bên đó cũng không có nguy hiểm gì, thì bảo người ở dưới lên hết đi.” Trương Khởi Linh không dị nghị, hai người vừa nói vừa đi về.

Khi sắp đi đến chỗ leo lên, liền nghe thấy phía dưới vọng lên một tiếng gào: “Anh em ơi, mau đưa tay đây, kéo Bàn gia một phen nào.” Ngô Mặc vừa nghe thấy giọng nói này, cả người liền tỉnh táo lại.

Vội vàng nhào đến đầu tường thành, nhìn xuống dưới, kinh ngạc hô: “Mẹ ơi, hai người sao lại lên đây rồi?” “Đừng nói nhảm nữa, mau kéo một tay.” Vương Bàn Tử ngửa đầu thở hổn hển nói: “Cái mẹ nó, leo lên khó vãi, toàn là chui qua chui lại trong đống xác chết.” Ngô Mặc nhìn tình hình này, nào dám chậm trễ?

Cậu vươn người ra, nắm lấy cánh tay Vương Bàn Tử dùng sức kéo lên.

Chương 579

Vương Bàn Tử nặng hơn hai trăm cân rất nhiều.

Ngô Mặc mặt đỏ bừng, phàn nàn: “Tôi nói Bàn ca, anh có giảm cân được không đấy?” “Mày nghĩ tao không muốn giảm cân à?

Anh mày uống nước lọc cũng béo, tao biết làm thế nào bây giờ?” Vương Bàn Tử vừa nói vừa mượn sức Ngô Mặc, nhảy vọt một cái liền lật qua tường thành.

Hai người đều mệt thở dốc, nhưng Ngô Tà vẫn còn ở dưới.

Thế nhưng chưa đợi Ngô Mặc ra tay, Trương Khởi Linh đã kéo Ngô Tà lên.

Lúc này, trừ Trương Khởi Linh ra, Ngô Tà, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đều ngồi bệt dưới đất thở hổn hển.

“Tôi nói hai anh, sao hai người lại lên đây?” Ngô Mặc vừa xoa cánh tay, vừa hỏi: “Không phải đã nói với hai người là ở dưới giữ liên lạc sao?” Đôi mắt Vương Bàn Tử trừng lớn, vỗ mạnh xuống đất nói: “Toàn là đàn ông con trai cả, sao có thể để mấy đứa mày đi mạo hiểm được?” “Đúng, Bàn Tử nói không sai.” Ngô Tà phụ họa một câu.

Hai người giành nói, kể hết những lo lắng của mình.

Ngô Mặc lườm Trương Khởi Linh một cái, nhún nhún vai, vẻ mặt bất lực nói: “Xem kìa, toàn là do anh làm gương xấu đấy.” Trương Khởi Linh: “…” Nói vài câu đơn giản, Ngô Mặc đột nhiên phản ứng lại.

Mình và Trương Khởi Linh đều đã về rồi, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa hai người bọn họ đâu rồi?

Ngô Mặc nghĩ đến đây, lập tức bật dậy từ dưới đất, hô: “Hỏng bét rồi, Hoa ca và Kính ca có khi nào gặp chuyện không?” Lời vừa thốt ra, ba người còn lại cũng lo lắng.

Bốn người cầm vũ khí, men theo hướng bọn họ rời đi bắt đầu tìm kiếm.

Lúc này Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính hai người, đúng như Ngô Mặc dự đoán, đã gặp phải một số rắc rối.

Do nhìn nhau không thuận mắt, hai người im lặng không nói gì, ai cũng không thèm để ý đến đối phương.

Ban đầu hai người đi hơn hai trăm mét, không phát hiện ra tình huống bất thường nào.

Cho đến khi tiếp cận khoảng cách ba trăm mét, thì phát hiện bên cạnh có một căn nhà.

Căn nhà sát vách tường trong, cũng được xây bằng đá.

Bề ngoài trông không lớn lắm, tựa như kích thước của phòng truyền đạt trong trường học.

Phía trên có một cánh cửa đá hé mở.

Vì cẩn thận, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau.

Đồng thời bước vào trong.

Hắc Nhãn Kính đẩy cửa đá ra, đứng ở cửa nhìn vào.

Chỉ thấy diện tích bên trong căn phòng khoảng hơn bốn mươi mét vuông.

Lớn hơn nhiều so với ước tính bên ngoài.

Có vẻ như đã chiếm dụng một phần không gian của tường trong.

Chính giữa mặt đất có một chiếc giường đá, trên tường treo đủ loại dao cụ.

Ngoài ra trong phòng không có gì cả, trống rỗng y hệt trên tường thành.

Hai người nghệ cao nhân đảm đại.

Cầm đèn pin soi xét khắp căn phòng một lượt, không thu hoạch được gì.

Đúng lúc định rời đi, chỉ nghe phía sau truyền đến một tiếng "Rầm", quay đầu lại nhìn thì thấy cửa đá đột nhiên bị đóng sập.

"Hắc, thú vị đấy." Hắc Nhãn Kính cười lạnh một tiếng, tiến lên đẩy thử cửa đá, cửa đá vẫn không hề nhúc nhích.

Anh quay đầu liếc Giải Ngữ Hoa, cười xấu xa nói: "Hoa gia, xem ra chúng ta lại có thể chơi một ván rồi." "Tôi không ý kiến." Giải Ngữ Hoa nắm chặt Long Văn Côn, cảnh giác nhìn chằm chằm xung quanh.

Trong phòng đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh, sau đó tiếng cười khúc khích của phụ nữ truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Giọng nữ mềm mại quyến rũ, còn có một vài tiếng thở dốc khó tả.

Âm thanh ngọt ngào mềm mại, như có một chiếc móng vuốt nhỏ đang cào vào trái tim người ta.

Nếu là một người đàn ông ý chí không kiên định, lúc này e rằng đã có phản ứng rất lớn rồi.

Hắc Nhãn Kính cười cợt nhả, toát ra một vẻ bất cần đời, trêu chọc nói: "Hoa gia, xem ra đây là có người muốn chiêu phò mã lên cửa đấy, không biết anh có hứng thú không?" "Tôi thấy anh hợp hơn." Ánh mắt Giải Ngữ Hoa lóe lên một tia sáng nguy hiểm. 49.

Anh xoay người, Long Văn Côn trong tay đột ngột đập về phía trước.

Ra tay vừa nhanh vừa hiểm, mang theo tiếng gió sắc bén.

Nhưng một côn này lại đập hụt, một bóng dáng yêu mị lướt về phía sau, tránh được công kích.

“Phu quân, chàng thật nhẫn tâm!” Giọng nữ như khóc như kể u u vang lên.

Cứ như thể Giải Ngữ Hoa là một gã phụ bạc, đã phụ tình người phụ nữ.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa hai người định thần nhìn lại, chỉ thấy trong phòng có thêm một người phụ nữ xinh đẹp mặc lụa trắng.

Đôi mắt linh động của người phụ nữ mê ly phiêu diêu.

Gò má trắng nõn ửng hồng, mặt như hoa đào trông vô cùng quyến rũ.

Hắc Nhãn Kính thấy tình huống này, lập tức cười nói: “Ôi chao, Hoa gia, ngài đây là gây ra phong lưu trái nào vậy?” “Ngài giấu Kim Ốc Tàng Kiều kín quá đấy, nói sớm đi chứ, tôi còn cùng bảo bối nhỏ chuẩn bị một phần quà hậu hĩnh cho ngài.” “Câm cái miệng thối của anh lại.” Giải Ngữ Hoa lạnh lùng liếc Hắc Nhãn Kính một cái, ngữ khí ẩn chứa một tia đe dọa.

Hắc Nhãn Kính căn bản không để lời đe dọa của anh vào tai.

Anh chỉ muốn chọc Giải Ngữ Hoa thêm mấy câu, để xả hết bực tức trong lòng.

Anh nhét súng vào lưng quần, thay bằng một con dao găm, miệng lải nhải nói: “Ôi chao, Hoa gia, trai lớn phải lấy vợ gái lớn phải gả, có người thương cũng có sao đâu!” Hắc Nhãn Kính vừa nói, vừa lén lút ra hiệu cho Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa vừa định mắng anh, nhìn thấy thủ thế này lập tức hiểu ý.

Hai người giả vờ cãi nhau, để đánh lạc hướng sự chú ý của người phụ nữ.

Không thể không nói về mặt chơi tâm kế, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa đều là nhân tài hàng đầu.

Hai người bọn họ lừa người đều có chiêu trò, huống hồ là đối phó với một nữ quái ngàn năm không rõ lai lịch chứ?

Nữ quái thấy hai người đứng nguyên tại chỗ không thèm để ý đến mình, có một cảm giác thất bại khó tả.

Phải nói rằng, đẹp trai hay xinh gái, bất kể là người hay quái, đều có sự tự tin mãnh liệt vào ngoại hình của mình.

Nữ quái cũng vậy.

Cô ta cảm thấy bị lạnh nhạt, không cam tâm tiến lên hai bước.

Khẽ cắn môi, nũng nịu gọi: “Tiểu lang quân, chàng vì sao không để ý nô gia?

Là nô gia không đẹp sao?” “Mỹ nữ.” Hắc Nhãn Kính huýt sáo một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ tinh quái, “Anh ta không để ý cô, Hắc gia để ý cô thì sao nào?” Vừa nói anh vừa nhanh chóng di chuyển sang bên phải.

Nữ quái dường như chỉ nhận định Giải Ngữ Hoa, hoàn toàn không để ý đến lời trêu chọc của Hắc Nhãn Kính.

Cô ta lại bước thêm hai bước về phía Giải Ngữ Hoa, khi nhướng mày, trong đôi mắt sáng ngời toát lên vẻ quyến rũ.

Giải Ngữ Hoa vẫn luôn chú ý đến hành động của nữ quái.

Thấy nữ quái càng ngày càng đến gần mình, anh bước lên phía trước, Long Văn Côn trong tay giáng thẳng một đòn vào đầu nữ tử.

Hắc Nhãn Kính đồng thời ra tay, dao găm trong tay xoay một vòng, đâm thẳng vào lưng nữ tử.

Mặc kệ cô ta là chủng loại gì, cứ đâm vào tim thử xem thành phần ra sao đã.

Nữ quái này cũng không phải nhân vật đơn giản, thân hình thoắt ẩn thoắt hiện, tốc độ cực nhanh.

Hai người một quái chiến đấu kịch liệt trong phòng.

Ban đầu nữ quái miệng còn ô ô a a, gọi không ngừng, không ngờ chỉ trong chớp mắt tình thế đã đảo ngược.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa phối hợp vô cùng ăn ý, gần như hoàn toàn áp chế nữ quái mà đánh.

Nữ quái thấy tình thế không ổn, nhào về phía giường đá.

Chương 580

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính sợ giường đá có cơ quan, vội vàng đuổi theo.

Nữ quái vừa nhào lên giường đá, côn của Giải Ngữ Hoa đã tới.

Côn đập mạnh vào vai nữ quái, cô ta phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Hắc Nhãn Kính thích đánh phủ đầu kẻ yếu, tuyệt đối không bỏ qua cơ hội chiếm tiện nghi này.

Dao găm trong tay không chút lưu tình đâm vào ngực nữ quái.

Nữ quái đau đớn co giật, thân thể vậy mà từ từ trở nên mờ nhạt.

Thế nhưng đúng lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra.

Nữ quái dường như không cam tâm chết như vậy.

Chiếc khăn voan trong tay biến thành vũ khí, trực tiếp quấn chặt lấy eo Giải Ngữ Hoa.

Dùng sức kéo anh ta về phía giường đá, dường như muốn đồng quy vu tận với anh ta.

Giải Ngữ Hoa vừa định lùi lại, eo đã bị khăn voan quấn chặt.

Anh chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh lớn ập đến, người không tự chủ bị kéo lên giường đá.

“Ôi chao, Hoa gia, đây là muốn vào động phòng à?” Miệng Hắc Nhãn Kính không ngừng trêu chọc, nhưng tốc độ tay không hề chậm.

Tên này cũng thật thiếu đức.

Anh ta nhảy lên giường đá rồi không lập tức cắt đứt khăn voan, mà lại ra tay với nữ quái trước.

Nữ quái cũng thật xui xẻo, đụng phải hai tên khó chơi như vậy.

Chưa kịp ra tay thể hiện, người đã ngỏm củ tỏi phơi nắng rồi.

Nữ quái cũng giống như lúc đến, lại lặng lẽ biến mất.

Người cô ta thì không còn, nhưng chiếc khăn voan vẫn quấn chặt trên người Giải Ngữ Hoa.

Cánh tay và eo của Giải Ngữ Hoa đều bị khăn voan quấn chặt, anh động đậy thấy bị bó hơi chặt.

Hắc Nhãn Kính nhảy xuống giường đá, khoanh tay đứng bên cạnh, nhìn Giải Ngữ Hoa nằm trên giường, cười tủm tỉm nói: “Hoa gia, có cần tôi giúp anh cắt ra không?” Giải Ngữ Hoa nhìn cái dáng vẻ đó của anh ta, liền biết tên này không có ý tốt.

“Không cần.” Anh lạnh mặt, định dùng súc cốt công để thoát khỏi khăn voan.

Nhưng một chuyện rất kỳ lạ đã xảy ra.

Thân thể anh co lại, khăn voan cũng co lại theo, cuối cùng vẫn không thể tự mình cởi ra.

“Thôi được rồi, Hoa Nhi gia, vẫn là Hạt Tử giúp anh vậy.” Hắc Nhãn Kính xem náo nhiệt một lúc, đột nhiên nhớ ra Ngô Mặc vẫn còn đợi bên ngoài.

Để không lãng phí thời gian, anh quyết định tự mình ra tay giúp Giải Ngữ Hoa cởi trói.

Khăn voan bó ở cánh tay và eo.

Hắc Nhãn Kính muốn cởi trói ở eo, chỉ có thể nửa thân trên úp vào người Giải Ngữ Hoa.

Phải nói là không khéo sao thành sách.

Đúng lúc này, cửa đá bên ngoài bị ai đó một cước đá bay.

Ngay sau đó giọng Ngô Mặc từ phía sau truyền ra: “Không sao… Ôi đ*t mẹ!” Hai loại âm thanh với cảm xúc khác nhau phát ra từ cùng một người, khiến Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa vội vàng nhìn ra cửa.

Chỉ thấy Ngô Mặc, Ngô Tà và Trương Khởi Linh cùng với Vương Bàn Tử bốn người, chen chúc ở cửa, đang ngây người nhìn hai người bọn họ.

Lúc này trong phòng và ngoài cửa hình thành hai cục diện khác nhau, một bên là kinh ngạc, một bên là kinh hoàng.

“Mẹ nó, bà cô tứ cậu thím nhà ta ơi,” Ngô Mặc mắt trợn tròn há hốc mồm, lẩm bẩm: “Mình cứ luôn cảm thấy hai người họ có vấn đề, nhưng mà cái này cũng kích thích quá rồi đấy.” Lúc này trong mắt Ngô Mặc, hiện ra một bức tranh như sau.

Hắc Nhãn Kính đang đè lên người Giải Ngữ Hoa, hai tay nắm lấy dây lưng quần của đối phương.

Mà Giải Ngữ Hoa nằm trên giường đá, không có bất kỳ sự phản đối nào.

“Hoa gia, anh và Hắc gia đây là…?” Vương Bàn Tử cũng kinh ngạc không nhỏ, đưa tay chỉ về phía hai người lắp bắp hỏi: “Đây là…” Anh ta ấp úng nửa ngày, câu tiếp theo vẫn không thốt ra được.

Thế nhưng chưa đợi Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính giải thích, Ngô Mặc đã lên tiếng cắt ngang lời Vương Bàn Tử.

“Toàn là đàn ông con trai cả, có gì mà hỏi chứ?

Tình ý tới rồi chứ gì,” cậu vừa nói, vừa kéo cánh tay Vương Bàn

Tử và Ngô Tà lùi lại.

Khóe miệng nở nụ cười, gật đầu với Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa: “Anh ơi, nếu hai người chưa xong thì cứ bận đi, em ở cửa giúp hai người canh chừng.” “Canh chừng?” Giải Ngữ Hoa suýt chút nữa bị câu nói này của cậu chọc tức chết, tức giận nói: “Mày cút vào đây cho tao, nhìn rõ rồi hẵng nói.” “Có gì mà nhìn chứ?” Ngô Mặc vẻ mặt từ chối, liên tục xua tay nói: “Em còn nhỏ, những cảnh tượng thật dao thật súng như này vẫn nên xem ít thì hơn.” “Đúng vậy đó.” Ngô Tà không thể nghe tiếp được nữa, ghé đầu qua chen lời nói: “Anh với thằng câm đó làm bừa cái chuyện này còn để Tiểu Mặc nhìn, rốt cuộc nghĩ cái gì vậy?” “Em trai tôi còn nhỏ đấy, hai người làm chuyện gì thì chừng mực một chút.” Giải Ngữ Hoa trừng mắt nhìn Ngô Tà, hận không thể cắn chết cái tên bạn thân não tàn này.

“Tiểu tổ tông, cháu thật sự hiểu lầm rồi, cháu đang giúp Hoa gia cởi trói.” Hắc Nhãn Kính biết, nếu không lên tiếng thì hiểu lầm sẽ càng lớn.

Anh cũng không còn tâm trạng xem náo nhiệt nữa, đi nhanh vài bước, nắm lấy cánh tay Ngô Mặc kéo đến gần giường đá.

Quyết tâm phải để Ngô Mặc tận mắt nhìn thấy chiếc khăn voan đang bó trên người Giải Ngữ Hoa.

“Ôi chao, tôi đã nói là không cần mà.” Ngô Mặc miệng từ chối nhưng không thể chống cự lại Hắc Nhãn Kính, đành bất lực đi theo đến chỗ giường đá.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử, Trương Khởi Linh cũng cùng đi vào.

Thế nhưng khi Ngô Mặc nhìn rõ tình hình trên người Giải Ngữ Hoa, vung tay tát một cái vào gáy Hắc Nhãn Kính.

Miệng hung ác thốt ra hai chữ: “Tra nam.” Hắc Nhãn Kính bị mắng ngơ người.

Anh ta vẻ mặt hoang mang nhìn Ngô Mặc, chỉ vào mũi mình hỏi ngược lại: “Tôi, tra nam?” “Nói nhảm, không phải anh thì còn là tôi sao?” Ngô Mặc xoay người túm lấy cổ áo Hắc Nhãn Kính, vặn đầu anh ta về phía giường đá, tức giận nói: “Dây đâu?

Anh Hoa của tôi toàn thân trên dưới trừ dây lưng, cái mẹ nó dây đâu ra?” “À?

Không còn nữa?” Giải Ngữ Hoa cúi đầu nhìn một cái lập tức ngớ người.

Sợi dây lúc nãy còn đang bó chặt mình, lúc này đã không cánh mà bay.

Không chỉ vậy, vì lúc nãy giãy giụa hơi mạnh, mấy cúc áo còn bị tuột ra.

“Hoa gia, dây đâu rồi?” Hắc Nhãn Kính cũng không khá hơn là bao, cả người đều rối bời.

Anh ta quay đầu nhìn về phía Giải Ngữ Hoa, há miệng, lần đầu tiên có cảm giác muốn cầu cứu.

Ngô Mặc nhìn thấy dáng vẻ này của Hắc Nhãn Kính, lập tức bực không chịu nổi.

Lại tát một cái vào vai Hắc Nhãn Kính, lớn tiếng nói: “Anh nói anh là đàn ông con trai, làm việc sao lại kém cỏi như vậy?

Đã dám làm thì phải dám chịu, nhưng anh thì hay rồi, ngay cả dũng khí thừa nhận cũng không có, còn cãi với tôi ba cái chuyện vớ vẩn.” “Tạo ra một sợi dây không có thật?

Anh coi tôi mù à?” Ngô Mặc mắng chửi rồi lại chuyển mũi nhọn sang Giải Ngữ Hoa, bực bội nói: “Tôi thật không hiểu nổi, hai người đã nhìn trúng nhau, vậy thì ở bên nhau đi, giấu giếm làm cái quái gì?” “Mà quá đáng hơn là, còn lấy anh em tôi ra làm bia đỡ đạn, đúng là quá đáng mà.” “Tiểu Mặc, chuyện không phải như em nghĩ đâu, ở đây lúc nãy xuất hiện một người phụ nữ, hai chúng tôi đã chiến đấu một trận với cô ta.” Giải Ngữ Hoa không ngồi yên được nữa, lập tức bật nhảy khỏi giường đá, nắm lấy cánh tay Ngô Mặc muốn giải thích rõ ngọn ngành.

Hắc Nhãn Kính cũng xích lại gần, lần đầu tiên không châm chọc, nghiêm túc nói: “Bảo bối, thật sự không lừa em đâu, con nữ quái này đến một cách kỳ lạ, sau đó dùng khăn voan bó Hoa gia lại, tôi lúc nãy là đang giúp Hoa gia cởi trói, thật đấy, sợi dây tự nhiên biến mất rồi.” Hai người giải thích một hồi, chỉ muốn Ngô Mặc không còn hiểu lầm nữa.

Bọn họ quá rõ khả năng tưởng tượng của Ngô Mặc rồi.

Cái tên nhóc này không nhìn thấy gì cũng có thể tưởng tượng ra ngoài không gian, bây giờ chuyện này mà không giải thích rõ ràng ư?

Dựa theo cách suy nghĩ của cậu ta, e rằng có thể giúp hai người bọn họ lên kế hoạch cả cuộc sống sau hôn nhân mất.

“Khoan đã, để tôi bình tĩnh cái đã.” Ngô Mặc thật sự không nhịn được nữa, lên tiếng cắt ngang hai người.

Cậu lần đầu tiên phát hiện, anh Hoa nhà mình rõ ràng là một mỹ nam tử, nhưng gần đây sao cũng giống như bà lão vậy, lải nhải mãi không hết?

Có tí chuyện vặt vãnh này, giải thích cái quái gì chứ?

Mình còn không để ý chuyện bị họ lừa, họ còn lề mề cái gì nữa?

Chả trách người ta đều nói, các cặp đôi yêu nhau lâu thì làm gì cũng giống nhau.

Anh Hoa và thằng câm hai người tình ý tương thông, làm việc nói chuyện càng ngày càng gần gũi, cũng càng ngày càng không đáng tin cậy.

“Được rồi, chúng ta tạm thời không nói nữa.” Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính hai người vội vàng im miệng.

Dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn Ngô Mặc, hy vọng cậu có thể nhìn ra sự hiểu lầm ở đây.

Chương 581

“Anh.” Ngô Mặc không để ý hai người, quay đầu nhìn Ngô Tà, hỏi: “Anh thấy em là đồ ngốc à?” “Nói nhảm, đương nhiên không phải rồi.” Ngô Tà không nghĩ ngợi gì, lập tức lắc đầu phủ định nói: “Em thông minh lắm, từ nhỏ đã bò nhanh, đi bộ cũng nhanh, ngã xuống cũng tự biết đứng dậy.” “Anh, anh chờ chút.” Ngô Mặc suýt chút nữa bị lời Ngô Tà làm nghẹn họng, cố nuốt nước bọt, ngập ngừng nói: “Em không có hành vi ưu tú nào khác sao?

Nếu thực sự không có từ ngữ nào, anh không cần phải khen đâu.” Cậu không thể không ngăn Ngô Tà lại.

Bởi vì ánh mắt liếc qua, đã thấy Vương Bàn Tử đang cố gắng nhịn cười.

Còn về Trương Khởi Linh bình thường luôn lạnh lùng sao?

Bây giờ vẻ mặt đó cũng hơi khó nói rốt cuộc là ý gì, tóm lại là khác xa so với ngày thường.

“Vậy chờ chút, anh khen lại từ đầu.” Ngô Tà không hổ là siêu cấp đệ khống, lập tức muốn đổi từ ngữ khen lại.

“Không, không cần đâu.” Ngô Mặc có chút nghẹn ngào, vội vàng ngăn Ngô Tà nói: “Anh, em muốn nói là, anh có nhận ra Kính ca và Hoa ca có gì không ổn không?” “Ừm, nhận ra rồi.” Ngô Tà nghiêm túc gật đầu, trịnh trọng nói: “Lần trước đi núi Tứ Cô Nương em đã phát hiện rồi, hai người họ cứ liếc mắt đưa tình, thật sự rất có vấn đề.” “Ngô Tà, mày câm miệng cho tao!” Hai giọng nói đồng thời vang lên, bất kể là tốc độ hay từ ngữ đe dọa, hoàn toàn giống hệt nhau.

Lúc này ngay cả Vương Bàn Tử cũng bối rối.

Anh ta nhíu mày nhìn Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa từ trên xuống dưới, thầm nghĩ: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Hoa gia và Hắc gia sao lại có vẻ như một cặp oan gia ngõ hẹp thế này?

Rốt cuộc đây là tình địch, hay là dùng Tiểu Mặc để che đậy đây?” “Thấy chưa, tôi đã nói rồi mà.” Ngô Mặc nhún vai, đối mặt với Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính nói một cách nghiêm túc: “Tôi nói anh ơi, hai người không mệt à, thích thì cứ thích đi, không sao, tôi sẽ không kỳ thị hai người đâu.” “Hai người nhìn chuyện của anh tôi và Lão Trương mà xem, tôi có bận tâm bao giờ đâu?

Hai người nghĩ vì sao tôi cố gắng kiếm tiền, không phải là vì sau này bọn họ không cần bị Nhị thúc đe dọa sao?” Ánh mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia kinh ngạc, đột ngột ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc.

Ngô Tà thì không có phản ứng gì.

Khoảng thời gian gần đây thường xuyên bị Ngô Mặc đuổi theo sau mông nói về chuyện này, anh đã sớm quen rồi.

Thậm chí còn rất tán đồng ý nghĩ của em trai, đó là lôi Trương Khởi Linh về nhà họ Ngô.

Ngô Mặc nói mấy câu xong, nắm tay đấm vào ngực, vẻ mặt trượng nghĩa nói: “Nếu không thì thế này, nếu hai người thật sự có nỗi khổ gì, anh em tôi cam tâm tình nguyện giúp hai người che đậy, thế này được chưa?” Xót xa, nghẹn lời.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa hai người lúc này ngoài cảm giác này ra, không thể nói thêm một câu nào.

Hai người bọn họ lúc này giống như bùn rơi vào ống quần, không phải cứt thì cũng là cứt rồi.

Đối mặt với một tên nhóc trơ trẽn như vậy, anh phải nói thế nào, cậu ta mới có thể hiểu rằng tất cả những gì trước mắt đều là hiểu lầm đây?

Hai vị đại gia ban đầu còn hùng hổ, giờ đây hệt như gà bị sương đánh – ủ rũ.

“Thôi được rồi, chuyện này tạm gác lại đã.” Ngô Mặc vỗ vỗ vai Hắc Nhãn Kính, quay đầu nói với mấy người: “Chúng ta đã lãng phí không ít thời gian rồi, đã không có nguy hiểm gì ở đây, thì bảo Tam thúc bọn họ mau lên đi.” Chuyện này cũng không thể trách Ngô Mặc quá mức võ đoán.

Cả căn phòng không có một chút bụi bẩn, ngoài một chiếc giường đá ra thì trống rỗng.

Còn về chuyện Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa hai người nói là chiến đấu với quái vật, nhưng vấn đề là anh ít nhất cũng phải để lại một chút dấu vết chứ?

Ở đây không có gì cả.

Trừ việc cúc áo trên của Giải Ngữ Hoa bị tuột ra, không thể tìm thấy bất kỳ chỗ nào không ổn.

Lại thêm lúc Giải Ngữ Hoa leo lên người có phản ứng, những điều này đều bị Ngô Mặc nhìn thấy.

Cũng không khó hiểu vì sao suy nghĩ của cậu ta lại lệch lạc như vậy.

“Tiểu Mặc, hai chúng tôi không đùa đâu, ở đây thật sự có gì đó không đúng.” “Đúng vậy, bảo bối, em không cảm thấy căn phòng này có một luồng tà khí sao?” Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa hai người không bỏ cuộc.

Vẫn muốn tìm một số bằng chứng trong phòng, để Ngô Mặc biết giữa hai người bọn họ không có chuyện gì.

Lời nói của hai người vô cùng khẩn thiết.

Nhìn cái thế này, nếu Ngô Mặc vẫn cố chấp ý kiến của mình, hai người họ có thể đào nát cả cái phòng, nhất định phải tìm ra con nữ quái đã biến mất.

Ngô Mặc vốn định từ chối, nhưng thái độ của hai người quá kiên quyết, đành phải bỏ qua.

“Ai!” Ngô Mặc thở dài, “Thôi được, vậy chúng ta tìm kiếm lại một lượt, xác nhận an toàn rồi hẵng nói chuyện còn lại.” Sau đó, sáu người trong căn phòng hơn bốn mươi mét vuông này, tìm kiếm đi đi lại lại mấy vòng.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa hai người, suýt chút nữa là lật tung cả giường đá.

Kết quả không nằm ngoài dự đoán, không phát hiện ra bất cứ điều gì.

Ngô Mặc nhìn hai người đang ủ rũ cúi đầu, đột nhiên phì cười một tiếng: “Hai anh thân yêu ơi, hai người thật sự không cần phải như thế này đâu, có chút chuyện con con thôi mà, đáng đến mức đó à?” “Đáng chứ!” Lại là đồng thanh dị khẩu, lần này ngay cả Ngô Tà cũng không nhịn được cười thành tiếng.

“Tiểu Hoa, anh và sư phụ tôi hẹn hò với nhau từ khi nào vậy?” “Hai người này cũng quá hợp nhau rồi đấy chứ?” “Nói chuyện, hành động, ngay cả từ ngữ mắng người cũng giống hệt nhau.” Thấy Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính nổi giận đùng đùng, muốn đánh Ngô Tà.

Ngô Mặc thấy tình thế không ổn, vội vàng ngăn lại, khuyên giải: “Anh ơi, đừng náo nữa, vẫn nên lo chuyện chính sự trước đi.” Cậu sợ hai người này tức giận không thông, lại trút giận lên anh trai mình.

Hai cánh tay một trái một phải, kéo hai người ra ngoài, “Chúng ta vẫn nên mau chóng bảo Tam thúc bọn họ lên hết đi, làm xong việc sớm thì về nhà sớm.” “Với lại hai người cũng đừng nghĩ nhiều, em trai đây nam nữ bình đẳng, thật sự không bận tâm đâu.” Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa mặt đen hơn đít nồi.

Hai cái tổ ong tám trăm lỗ tai, lại thích một quả cầu sắt đặc đã được nén chặt.

Tâm trạng uất ức, ngoài lẫn nhau ra không ai có thể lý giải.

Đi phía sau Vương Bàn Tử huých huých Ngô Tà, hạ giọng nói: “Thiên chân, Bàn gia tôi sao lại càng nhìn càng mơ hồ thế này?

Cái Hoa gia và Hắc gia rốt cuộc là chuyện gì vậy?” “Hừ!” Ngô Tà lạnh lùng hừ một tiếng, khinh thường nói: “Thật sự coi tôi là đồ ngốc sao, hai người họ đều không có ý tốt với Tiểu Mặc.” “Nhưng em trai bảo bối của tôi còn chưa khai sáng, muốn lừa nó ư?

Còn phải xem tôi có đồng ý hay không nữa.” Nhìn biểu cảm của Ngô Tà, Vương Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại.

Anh ta vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Ngô Tà, mãi nửa ngày mới giơ ngón cái lên cảm thán: “Đậu má, Thiên chân, thật sự không nhìn ra đấy chứ?

Mày giả nai ăn thịt cọp à.” Trương Khởi Linh cũng hướng ánh mắt về phía Ngô Tà, trên mặt lộ ra biểu cảm trầm tư.

“Anh nghĩ sao chứ?” Ngô Tà nói xong, sợ Vương Bàn Tử lỡ mồm nói ra chuyện này, lại đặc biệt nhắc nhở: “Thằng béo chết tiệt, chuyện này tuyệt đối đừng nói với Tiểu Mặc, tôi không muốn tăng thêm gánh nặng cho nó.” “Yên tâm đi, Thiên chân, Tiểu Mặc là em trai được Bàn gia tôi thương yêu nhất, tôi cũng không nỡ để nó chịu ấm ức đâu.” Vương Bàn Tử nheo mắt nhìn về phía trước, nghĩ nghĩ rồi đột nhiên nói thêm một câu: “Nhưng tôi lại muốn hỏi anh, đối với chuyện này anh có cái nhìn gì không?” “Cái nhìn?” Ngô Tà chớp chớp mắt suy nghĩ một chút, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, bực bội nói: “Hai người họ một là gả vào nhà họ Ngô của tôi, hai là đi chỗ nào mát mẻ mà ở đi.” “Muốn lừa em trai bảo bối của tôi đi ư?

Phi, nằm mơ đi.” “Ừm, tôi đồng ý quan điểm của anh.” Ý kiến của Vương Bàn Tử và Ngô Tà vô cùng nhất trí, đó là Ngô Mặc tuyệt đối không thể chịu bất kỳ ấm ức nào.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người vừa nói vừa đi ra ngoài.

Trương Khởi Linh lại đứng nguyên tại chỗ không động đậy, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào chiếc giường đá kia.

Vương Bàn Tử quay đầu lại phát hiện Trương Khởi Linh không đi theo, vội vàng gọi: “Tiểu Ca, còn đợi gì nữa?

Mau đi thôi?” “Ừm!” Trương Khởi Linh ứng một tiếng, tay phải nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, đi theo hai người rời khỏi đây.

Mãi cho đến khi mấy người quay về chỗ tường thành.

Không ai chú ý đến cánh cửa đá kia lại nhẹ nhàng đóng lại, không lâu sau bên trong vang lên tiếng cười của phụ nữ.

Ở chỗ tường thành, Ngô Mặc vươn người ra, đối diện với Ngô Tam Tỉnh ở phía dưới gọi: “Tam thúc, phía trên không có chuyện gì đâu, đợi cháu buộc mấy sợi dây thừng rồi mọi người lên đi.” “À, đúng rồi, khi lên thì mang cái móc câu băng tằm của cháu lên nhé, cái đó là bảo bối cứu mạng tốt đấy.” Ngô Tam Tỉnh vẫy vẫy tay với Ngô Mặc, ra hiệu mình đã hiểu.

“Tam gia.” Phan Tử ghé sát vào Ngô Tam Tỉnh, nghiêm túc nói: “Mặc thiếu thật sự lớn rồi, lúc nào cũng không quên cần kiệm trì gia.” “Bây giờ trang bị cái nào cũng đắt hơn cái nào, chúng ta mỗi lần xuống mộ mất nhiều đồ như vậy, thật sự xót lắm đấy.” Ngô Tam

Tỉnh liếc Phan Tử một cái, không muốn nói thêm với anh ta một câu nào.

Bên Ngô Mặc bận rộn không ngừng.

Để buộc dây thừng, cậu phải ném những thi thể bị treo trên dây xuống.

Sau đó nối mấy sợi dây thừng thành một sợi dây dài, những người ở dưới mới có thể men theo dây thừng mà leo lên.

Cậu không ra tay ngay, mà đứng ở cạnh tường thành chắp tay niệm lẩm bẩm.

"Trần quy trần thổ quy thổ, treo lơ lửng trên không quá vất vả, các vị các ông đã khô quắt bao nhiêu năm rồi, bây giờ Tiểu gia giúp các ông an nghỉ nhé." Ngô Mặc nói xong dùng sức trên tay, một thi thể bị cậu kéo lên tường.

Ngay sau đó quay đầu gọi Trương Khởi Linh: "Lão Trương qua đây giúp một tay, chém một đao tiễn họ đi luân hồi đi." Lời vừa dứt, Hắc Nhãn Kính đã vọt tới.

Anh ta không cam tâm mình bị Ngô Mặc lạnh nhạt, lúc nào cũng muốn thể hiện sự tồn tại của mình.

Dao găm trong tay xoay một vòng, thân thể anh ta cúi xuống, sợi dây thừng ở chân thi thể đã bị cắt đứt.

Thi thể như diều đứt dây, từ trên thành trực tiếp rơi xuống dưới thành.

May mắn là Ngô Mặc đã nhắc nhở Ngô Tam Tỉnh và những người khác lùi lại trước.

Nếu không thi thể từ trên cao rơi xuống, tuyệt đối có thể đè người ta bẹp dí thành bánh.

Ngô Mặc thấy thi thể rơi nát bét, tặc lưỡi, niệm: “Ôi chao, vạn sự bình an!” Vương Bàn Tử sắp cười chết rồi.

Thằng em nhỏ nhà mình đúng là một tên nhóc lém lỉnh, làm chuyện gì với nó cũng cực kỳ thú vị.

Chẳng trách Hắc gia và Hoa gia lại thích nó.

Thằng nhóc này trời sinh đã như một mặt trời nhỏ, luôn có thể thu hút ánh mắt của mọi người về phía nó.

Chương 582

Ở bên một người lạc quan như vậy, ai còn nhớ đến những chuyện phiền lòng kia nữa chứ?

Có một thì có hai.

Ngô Mặc đã mở đầu, những người còn lại ai còn có thể nhàn rỗi chứ?

Sáu người bận rộn một hồi, tạo ra năm sợi dây thừng dài từ trên thành đầu thả xuống.

Ngô Tam Tỉnh ở dưới đã đợi sốt ruột rồi.

Vừa thấy dây thừng thả xuống, nóng lòng nắm lấy một sợi liền leo lên.

May mà ông không quên lời Ngô Mặc dặn dò.

Để cái móc câu băng tằm bảo bối của mình ở thắt lưng, cùng mang lên thành đầu.

Ngô Tam Tỉnh leo lên thành đầu, việc đầu tiên là đá vào mông Ngô Tà một cước.

“Thằng ranh con kia, mày coi lời ông đây nói là đánh rắm phải không?” “Ối!” Ngô Tà không kịp đề phòng, ôm mông kêu ầm ĩ: “Tam thúc, sao chú nói động thủ là động thủ vậy?” “Động thủ?” Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt tức giận mắng: “Ông đây cái mẹ nó là động cước.” Vừa nói ông vừa liên tục đá thêm hai ba cước, nhìn Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính hả hê biết bao.

Hận không thể tự mình thay Ngô Tam Tỉnh ra tay, dồn sức đánh Ngô Tà một trận.

Ngô Tam Tỉnh đá mấy cước.

Thấy Ngô Tà và Ngô Mặc hai anh em đúng là không sao, cái bụng đầy lo lắng và bực bội mới tan biến hết.

Không lâu sau, những người bên dưới đều leo lên, ai nấy mặt mày khó coi vô cùng.

Dù sao không phải ai cũng có tim to đến vậy.

Có thể thản nhiên đối mặt với hàng vạn thi thể, lại còn như con sâu bọ lớn luồn lách qua lại trong đó.

Huống hồ biểu cảm trên mặt những thi thể này quá đỗi bình tĩnh.

Cứ như tự nguyện hiến thân, mang lại cảm giác sợ hãi cực độ cho người khác, sợ rằng mình cũng sẽ trở thành một trong số họ.

Mấy gã này vừa leo lên đã lập tức có đủ loại phản ứng.

Có nôn mửa, có chửi bới, có đi tè, có nghỉ ngơi.

Tóm lại, tòa cổ thành yên tĩnh nghìn năm này bỗng chốc trở nên ồn ào, như một phiên chợ vừa khai trương.

Ngô Mặc thấy sắc mặt Doãn Nam Phong hơi khó coi, liền xích lại gần ngồi xuống cạnh cô, lo lắng hỏi: “Chị, sao rồi?

Còn chịu nổi không?” “Tôi không sao.” Doãn Nam Phong cười khẽ vỗ đầu Ngô Mặc, nhẹ giọng nói: “Thằng nhóc thối, em sao rồi?

Vết thương sau lưng có phải lại toác ra rồi không?” “Chết không được đâu.” Ngô Mặc đổi một tư thế thoải mái hơn, tựa nghiêng vào tường thành.

Hắn hơi nghiêng đầu nhìn Doãn Nam Phong, miệng ngậm điếu thuốc chưa châm, lười nhác nhướn một bên mày, thờ ơ nói: “Có toác hay không cũng chẳng làm được gì, tình huống bây giờ, dù có xử lý xong thì lát nữa vẫn sẽ toác lại thôi, thà cứ để tự nhiên còn hơn là cứ bôi thuốc mãi.” Doãn Nam Phong nhìn dáng vẻ lêu lổng lại bất cần của Ngô Mặc, bất lực lắc đầu, ý có điều chỉ nói: “Thằng nhóc thối này, em đúng là có thể chọc người ta tức chết, may mà chị em mình là chị em, không thì chị đã đau tim rồi.” “Em lại làm sao?” Ngô Mặc nghe thế lập tức không vui.

Hắn ngồi thẳng người, hai mắt nhìn thẳng Doãn Nam Phong, không phục nói: “Em chọc chết ai cơ?

Chị bảo người đó đến đây, em nói chuyện với người đó xem có đúng là bị em chọc chết không.” Nói đến đây, hắn do dự một chút, rồi từ từ mở miệng: “Chị, chị có ý gì?

Không phải quan hệ chị em à?

Chẳng lẽ chị muốn trâu già gặm cỏ non?” Doãn Nam Phong nghe lời này, vẻ mặt đờ ra, cô trừng mắt nhìn Ngô Mặc với vẻ khó tin.

Ngay sau đó vươn tay phải, một chưởng tát vào trán Ngô Mặc.

Không có khí tốt mà mắng: “Thằng hỗn đản, mày nói ai là trâu già?

Chị mày đây đang tuổi thanh xuân.

Dám nói chị là trâu già à?

Chị không đánh mày, mày có phải ngứa đòn không?” A Ninh vẫn ngồi cạnh Doãn Nam Phong, thấy Ngô Mặc bị ăn đòn thì đúng là như ăn dưa hấu giữa ngày nắng nóng – sảng khoái từ trong ra ngoài.

Thậm chí nhất thời không kiềm chế được cảm xúc, mở miệng buột ra một chữ: “Đáng!” Ngô Mặc liếc A Ninh một cái, lười nhác nói: “Cái vụ bích họa Đôn Hoàng bị trộm hồi đó là bà làm đúng không?

Không thì sao bà lắm lời thế?” “Mày...” A Ninh tức đến nghẹn, chỉ vào Ngô Mặc nửa ngày không phản bác được câu nào.

Doãn Nam Phong nhìn A Ninh, rồi lại nhìn Ngô Mặc, khẽ thở dài: “Thôi được rồi, hai đứa đừng cãi nhau nữa.” Cô ta coi như hoàn toàn thua hai người này rồi.

Hai gã này ra ngoài đều có thể một mình đảm đương mọi việc.

Nhưng chỉ cần gặp mặt?

Lại như trẻ con ba tuổi, cứ phải mày chửi tao một câu, tao chửi mày một câu mới thấy sướng.

Nói hai người bọn họ quan hệ không tốt à?

Lúc quan trọng vẫn có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Nói hai người bọn họ quan hệ tốt à?

Cũng chưa từng thấy loại bạn bè chửi nhau thế này bao giờ.

Một người là em trai mình, một người là bạn thân của mình.

Doãn Nam Phong không tiện thiên vị, đành cố gắng tách hai người ra.

Ngô Mặc giơ ngón giữa chiến thắng về phía A Ninh.

Hắn nghỉ ngơi một lát bỗng nhớ ra một chuyện.

Lập tức ngồi thẳng người, xích lại gần Doãn Nam Phong, ghé sát tai cô hỏi nhỏ: “Chị, em có chuyện muốn hỏi chị, chị nói thật với em được không?” Hiếm khi thấy Ngô Mặc bộ dạng nghiêm túc như vậy, Doãn Nam Phong có chút tò mò, nói: “Chuyện gì?

Em cứ nói thử xem.” “Chị, chị có biết Hoa ca của em rốt cuộc vì sao lại đến đây không?” Ngô Mặc cũng không nói thừa, trực tiếp hỏi ra điều nghi ngờ trong lòng.

Ban đầu hắn tưởng Giải Ngữ Hoa vì lý do nhà họ Giải mà tham gia hoạt động lần này.

Cho đến khi tận mắt thấy Giải Ngữ Hoa vì cuốn sổ mà mất kiểm soát cảm xúc.

Hắn mới phản ứng lại, chuyện e là không đơn giản như mình nghĩ.

Tục ngữ nói hay, nói thì nói đùa thì đùa, nhưng quan tâm thì không thể thiếu.

Giải Ngữ Hoa mà thật sự có chuyện quan trọng gì sao?

Ngô Mặc tuyệt đối sẽ từ bỏ nhiệm vụ của mình, mà trước tiên giúp hắn giải quyết khó khăn.

“Giải đương gia chưa nói với em sao?” “Cái này chẳng phải nói thừa sao?

Nếu đã nói với em rồi, em còn hỏi chị làm gì?” Ngô Mặc nhất thời cãi quen rồi, hoàn toàn quên mất người trước mặt là chị gái chứ không phải anh trai.

Thế là, trên trán lại ăn một chưởng.

Doãn Nam Phong vỗ xong cười tủm tỉm nói: “Thằng nhóc thối, chị mày là loại người hay đi buôn chuyện của người khác sao?

Giải đương gia rốt cuộc vì nguyên nhân gì?

Em tự đi hỏi hắn đi chứ.” Ngô Mặc nhất thời tức giận, giọng hơi to lên: “Hoa ca của em tâm tư còn nhiều hơn cả thằng ngốc, em hỏi hắn á?

Đùa cái gì thế?” Vừa dứt lời, một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh hắn.

“Doãn lão bản, thật ngại quá, em trai tôi thất lễ rồi.” Ngô Mặc chỉ thấy vai nặng trĩu, một đôi tay đặt trên vai mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn, chính là vị đại nhân “thằng ngốc” Giải Ngữ

Hoa mà hắn vừa nhắc đến.

Nói xấu người khác bị bắt quả tang tại trận, ngay cả Ngô Mặc mặt dày như vậy cũng thấy hơi ngượng.

Hắn rụt cổ lại, cười hì hì nói: “Anh, sao không nghỉ một lát đi?” Giải Ngữ Hoa không trả lời Ngô Mặc, mà quay sang Doãn Nam Phong nói: “Doãn lão bản, tôi nghe Tam gia nói cô có một bản đồ trong tay, không biết có thể cho tôi mượn xem một chút không?” “Bản đồ?” Ngô Mặc nghe thấy thì hứng thú, lập tức chen lời: “Chị, cho em xem với.” Doãn Nam Phong từ trong ngực lấy ra bản đồ, cẩn thận trải ra, đưa đến trước mặt Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa thuận thế ngồi xuống, cúi đầu nghiêm túc xem bản đồ trong tay.

Trong lòng hắn còn giận nên cũng không thèm để ý Ngô Mặc.

Nhưng Ngô Mặc căn bản không nhận ra.

Hắn vòng hai tay ôm lấy cổ Giải Ngữ Hoa, thò đầu dựa vào cánh tay hắn cùng xem bản đồ.

Chương 583

Giải Ngữ Hoa đúng là bó tay chịu trói với hắn.

Đành phải điều chỉnh một chút góc độ, tiện cho hắn nhìn rõ hơn.

“Ơ?” Ngô Mặc đột nhiên kinh hô một tiếng, hình như nghĩ ra điều gì đó.

Hắn quay người kéo lấy ba lô của mình, từ bên trong lật ra một cuộn lụa tơ tằm.

Hắn nhét cuộn lụa vào lòng bàn tay Giải Ngữ Hoa, nói: “Anh, anh xem hai tấm bản đồ này có hơi giống nhau không?” Giải Ngữ Hoa nhận lấy hai cuộn lụa xem xét kỹ lưỡng, càng xem càng thấy có điều kỳ lạ.

Hắn trầm tư một lát, rồi đặt hai cuộn lụa chồng lên nhau.

Dưới ánh đèn pin, hắn kinh ngạc phát hiện, một tòa thành trì hoàn chỉnh xuất hiện trên cuộn lụa.

“Vãi, còn có thể thế này à?” Ngô Mặc trợn tròn mắt, không dám tin vào sự trùng hợp trước mắt.

Bản đồ hắn vô tình có được trong hang núi, lại có thể hoàn toàn khớp với bản đồ của Doãn Nam Phong ư?

E là phim truyền hình cũng không dám diễn như thế này đâu nhỉ?

“Tiểu Mặc, có chuyện gì vậy?” Ngô Tà vẫn luôn chú ý Ngô Mặc.

Thấy tình hình này, vội vàng đi tới hỏi: “Phát hiện tin tức mới gì à?” Ngô Mặc gật đầu đáp: “Vâng, bản đồ của chị Nam Phong và thứ em lật ra từ trong động huyệt, hợp hai làm một tạo thành một bản đồ cấu tạo thành trì.” “Trời đất ơi!” Vương Bàn Tử nghe thấy thì tỉnh cả người: “Cái này cũng quá trùng hợp rồi nhỉ?

Chẳng lẽ chúng ta là người được định mệnh sắp đặt ư?” Một đám người lần lượt xích lại gần, làm kinh động đến Ngô Tam Tỉnh đang ngồi một bên.

Ông ta cũng không ngờ mọi chuyện lại trùng hợp đến thế?

Ông ta từ tay Giải Ngữ Hoa nhận lấy bản đồ, xem xét kỹ lưỡng một lượt, trầm giọng nói: “Có tấm bản đồ này, chúng ta muốn đến được đích, tiện lợi hơn rất nhiều.

Tuy nhiên cũng không thể lơ là, trên này chỉ vẽ đại khái vị trí thôi, cụ thể thế nào còn phải vào trong mới phán đoán được.” Ngô Mặc như một con gấu trúc treo lủng lẳng trên người Giải Ngữ Hoa.

Nghe Ngô Tam Tỉnh nói vậy, không nhịn được hỏi: “Tam thúc, đi đến đây rồi, chú có thể hé lộ một chút được không, đến đây rốt cuộc là để làm gì?” “Mày ngồi thẳng lên cho ông đây!

Không có xương cốt à?” Ngô Tam Tỉnh vừa thấy bộ dạng lười biếng của Ngô Mặc là lại tức khí.

Ông ta đâu phải đồ ngốc, cũng chẳng phải đồ mù.

Mấy người này có tâm tư gì?

Ông ta nhìn còn rõ hơn cả Ngô Tà.

Đứa ngốc nhà mình thì hay rồi.

Không biết kiêng dè thì thôi đi?

Lại còn chủ động xông lên, tạo cơ hội cho người khác chiếm tiện nghi.

Nhưng chuyện này cũng trách đại ca nhà mình.

Hồi trước đại tẩu chưa có thai, bảo ông ấy đi bái Tống Tử Quan

Âm.

Ông ấy thì hay rồi, lúc đi công tác lại đi dạo một vòng trong miếu.

Nhưng sau này mới biết, ông ấy đi là miếu Tịnh Đàn Sứ Giả.

Cái miếu đó thờ ai mẹ nó chứ, lại thờ Trư Bát Giới trong Tây Du Ký.

Tốt lắm, linh nghiệm thật chứ.

Được hai đứa con trai, một đứa nghèo một đứa lười, hoàn hảo kế thừa thể chất đặc biệt của Trư Bát Giới.

Đại ca cái tên này đúng là vừa hại cha vừa hại con.

Chẳng trách bây giờ là Nhị ca làm chủ, nếu để Đại ca làm chủ thì sao?

Nhà họ Ngô sẽ thành ra cái dạng gì, thật sự không dám nghĩ tới.

Ngô Tam Tỉnh càng nghĩ càng tức giận.

Hận không thể túm cổ áo đại ca nhà mình, cho ông ấy một trận chửi té tát.

Ngô Mặc đâu phải là loại bị mắng mà không cãi lại.

Hắn không những không buông tay, ngược lại còn dùng sức ghì xuống, bĩu môi nói: "Cháu nói Tam thúc này, anh cháu còn chẳng để ý, chú để ý làm cái quái gì chứ?" "Đúng đó Tam thúc." Ngô Tà lập tức phụ họa: "Tiểu Mặc trên người có vết thương, nó tựa một lát cũng có thể giảm bớt vết thương sau lưng, chú làm gì mà cứ làm căng thế?" Ngô Tam Tỉnh không muốn phí lời với hai đứa cháu nữa.

Ông ta hừ lạnh một tiếng nói: "Ông đây một đống tuổi rồi còn đến đây, vì cái gì?

Hai thằng ranh con chúng mày không rõ à?" "Không rõ ạ." Hai anh em đồng thanh, suýt chút nữa khiến Ngô Tam Tỉnh tức đến hộc máu.

Giải Ngữ Hoa bị Ngô Mặc đè dưới thân, đang tiện thể cúi đầu cười tủm tỉm.

Hắn có thể hiểu được tâm lý ấm ức của Ngô Tam Tỉnh.

Bởi vì cảm giác này, hắn gần đây cứ cách một lúc lại trải nghiệm một lần.

Doãn Nam Phong từ ban đầu không quen, đến giờ đã chấp nhận tốt.

Do Trương Nhật Sơn luôn ở Tân Nguyệt Phạm Điếm, cô ấy cũng rất hiểu động thái của Cửu Môn.

Theo cô ấy biết, hiện tại con cháu Cửu Môn ai nấy đều không phải dạng vừa đâu.

Cô ấy vốn không mấy coi trọng nhà họ Ngô, nhưng bây giờ lại có một cảm giác khác.

Đừng nói thằng nhóc thối Ngô Mặc này không dễ chọc.

Ngay cả anh trai hắn là Ngô Tà?

Gã này cũng không phải nhân vật đơn giản.

Tương lai Cửu Môn nhà ai sẽ chiếm thượng phong?

Đáp án e là sắp lộ rõ rồi.

“Mẹ kiếp, đúng là tạo nghiệt!” Ngô Tam Tỉnh tức giận chỉ vào hai người, mắng: “Nếu không phải vì hai thằng ranh con chúng mày, ông đây có phải đến cái tuổi này còn phải đến đây không?

Ông không đến, hai đứa chúng mày ăn gì, uống gì?

Cả nhà chúng ta uống gió Tây Bắc à?” Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em nhìn nhau, đồng loạt đảo mắt trắng dã, yếu ớt kêu lên: “Vâng, là hai anh em chúng cháu bất hiếu, vô dụng, thật là vất vả cho Tam thúc.” Thái độ qua loa, lời cảm ơn chẳng có chút thành ý nào, suýt chút nữa khiến Ngô Tam Tỉnh tức chết.

Nhưng chưa hết, Ngô Mặc ngay sau đó lại thêm một câu: “Chú mà không nói là vì hai anh em chúng cháu, cháu còn tưởng chú đi cứu trợ người nghèo, dù sao Thanh Thủy Cung có bao nhiêu tiểu thư tỷ xinh đẹp, chẳng phải đều dựa vào những người lớn tuổi như chú để nuôi sống sao?” Nghe thấy ba chữ Thanh Thủy Cung, mặt Hắc Nhãn Kính tái mét.

Lần trước đã không kịp giải thích rõ ràng, giờ đây vị tiểu tổ tông này lại nhắc đến chuyện đó.

Hắn sợ Ngô Mặc chĩa pháo vào mình, cứng họng không dám lên tiếng.

Giải Ngữ Hoa nhất thời không nhịn được, úp mặt vào lòng Ngô Mặc cười đến run cả vai.

May mà Ngô Mặc che người hắn lại, không để Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy cảnh này, nếu không ông già kia tuyệt đối sẽ tức đến bốc khói trên đầu.

Thấy Giải Ngữ Hoa cười vui vẻ như vậy, Ngô Mặc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: “Hoa ca cái gì cũng tốt, chỉ là tâm tư quá nặng, chuyện gì cũng đè nặng trong lòng, tuổi trẻ mà cứ như ông cụ non ấy, thật đáng lo.

Nhưng hắn đến đây rốt cuộc là vì cái gì nhỉ?” Ngô Mặc suy nghĩ nửa ngày, cũng không hiểu rõ mục đích của Ngô Tam Tỉnh và Giải Ngữ Hoa khi đến đây.

Cuối cùng hắn nghĩ thông rồi.

Nghĩ nhiều làm quái gì?

Chỉ cần mình ở bên cạnh bọn họ, mấy người này muốn làm gì thì cũng không thể thoát khỏi tầm mắt mình được.

Nghỉ ngơi hơn một tiếng.

Mấy người bàn bạc một chút, vì đã có bản đồ phân bố thành trì rồi, vậy thì đừng lãng phí thời gian, nhanh chóng vào thành.

Cả đoàn người đi theo bậc thang xuống dưới, rất nhanh đã tiến vào trong thành.

Đứng ở cửa thành nhìn vào, cả tòa thành tĩnh lặng như chết.

Đường phố lộn xộn không trật tự, những ngôi nhà đá thấp cũ nát, cứ như những chiếc răng đã rụng của ông già, căn bản không còn nguyên vẹn.

Tất cả những thứ đó không tính là gì, điều kỳ lạ hơn là, trước mỗi căn nhà đều đặt một chiếc bàn đá.

Chương 584

Trên bàn có một cái đầu người.

Cái đầu người với khuôn mặt sống động như thật, còn có vết máu tươi đỏ rực, giống như vừa mới bị cắt ra khỏi cơ thể.

Một người cộng sự không tin đó là đầu người thật.

Anh ta bước lớn lên phía trước, nhấc một cái đầu người lên nhìn, rồi sờ sờ vết máu.

Ngay sau đó trừng lớn mắt, sợ đến mức lập tức vứt cái đầu người trở lại, hoảng sợ kêu lên: "Lão, lão bản, cái đầu người này vẫn còn ấm, máu, máu cũng tươi nữa." "Để tôi xem." Hắc Nhãn Kính cầm súng đi đến trước một căn nhà khác, nhặt cái đầu người trên bàn lên nhìn một lát, quay đầu lại cười tủm tỉm nói với mọi người: "Không sai, máu tươi thật, xem ra đây là nghi thức chào mừng có người đặc biệt chuẩn bị cho chúng ta." "Chà, chi phí này có vẻ hơi cao đấy." Ngô Mặc đi đến bên cạnh Hắc Nhãn Kính, dùng dao khều một cái đầu người khác.

Hắn nhìn mấy cái, cảm khái nói: "Trời đất quỷ thần ơi, từng cái đầu đều mang nụ cười, ý thức phục vụ không tệ đấy chứ.

Nhưng bữa tiệc đầu người này, là ai bày ra vậy?" "Mẹ kiếp, quan tâm nó làm gì." Vương Bàn Tử khoác vai Ngô Mặc, cười lạnh: "Anh em chúng ta có phong ba bão táp nào mà chưa từng trải qua, tưởng dựa vào mấy cái đầu người này là có thể dọa chúng ta à?

Mơ mộng hão huyền đi." Những cái đầu người giống như món khai vị trước một bữa tiệc thịnh soạn, càng đi sâu vào trong, những thứ rời rạc càng nhiều.

Tay chân, bắp đùi, khắp nơi đều có.

Tim người, ruột gan treo đầy trên tường.

Nơi đây dường như không phải một thành phố mà con người từng sinh sống, mà là một lò mổ đầy mùi máu tanh.

Trong hoàn cảnh này, ngay cả Ngô Mặc cũng không cười nổi nữa.

Hắn mặt mày âm trầm đi ở phía trước, tay phải nắm chặt Minh Hồng Đao, cảnh giác nhìn chằm chằm xung quanh.

Một đoàn người im lặng như tờ, đi theo hướng bản đồ chỉ dẫn.

Mùi máu tanh nồng nặc, xộc vào mũi khiến người ta nghẹt thở.

Trong hoàn cảnh này, tư duy của Ngô Mặc nhất thời có chút hỗn loạn.

Hắn không phân biệt được tất cả những thứ trước mắt này rốt cuộc là hư ảo hay hiện thực?

Nếu là thế giới hư ảo?

Vậy những người như mình, là bắt đầu trúng chiêu từ khi nào?

Nhưng không phải ảo giác?

Vậy những thi thể tươi mới này lại giải thích thế nào đây?

Ngô Mặc đang rối rắm, chỉ thấy vai nặng trĩu, bên tai vang lên giọng nói quen thuộc: “Đừng có suy nghĩ vớ vẩn, mọi thứ ở đây quả thật không bình thường, nhưng cũng không đến mức không giải quyết được.” “Kính ca, anh nói đây là ảo cảnh ư?” “Sợ rồi à?” Hắc Nhãn Kính hơi nhướn mày, mang theo vẻ lười nhác phóng khoáng thường thấy, khẽ cười nói: “Thiếu gia vô pháp vô thiên nhà ta, cũng có chuyện sợ sao?” “Sợ à?” Ngô Mặc lập tức bị câu nói này chọc giận.

Như thể thùng thuốc súng bị châm lửa, lập tức tăng âm lượng nói:

“Tôi sẽ sợ mấy thứ này à?

Đùa quốc tế à.” “Được, được, là tôi nói sai.” Hắc Nhãn Kính miệng không ngừng xin tha.

Nhưng tay lại không nhịn được xoa xoa tóc Ngô Mặc, cười tủm tỉm an ủi: “Mặc thiếu gia nhà ta giỏi nhất, không sợ gì cả.” Ngô Mặc một tay kéo cánh tay Hắc Nhãn Kính xuống, bực bội nói: “Kính ca, anh đừng có suốt ngày trêu em như trêu chó con được không?

Với lại anh thấp hơn tôi bốn ly, có cần về tôi mua cho miếng lót giày tăng chiều cao không?” Lời nói này có sức công kích cực lớn.

Không chỉ sắc mặt Hắc Nhãn Kính có chút không tự nhiên, Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa bên cạnh cũng đều nhìn về phía này.

Bọn họ trước đây căn bản không để ý những chuyện này.

Nhưng mà thằng hỗn đản Ngô Mặc này lại liên tục nhắc đến, dường như sợ người khác không biết, hắn là người cao nhất trong mấy anh em.

Luyên thuyên với Hắc Nhãn Kính, khiến sự phiền não trong lòng Ngô Mặc tiêu tan không ít.

Bọn họ đi gần hơn hai tiếng, phía trước không xuất hiện tình huống bất thường nào.

Nhưng không xuất hiện tình huống mới là chuyện nguy hiểm nhất.

Vương Bàn Tử đi hơi hoảng sợ, mí mắt cứ giật liên tục.

Hắn đi nhanh vài bước, kéo tay Ngô Mặc, thấp giọng nói: “Anh em, sao tim tôi lại hơi hư thế này?

Phía trước không xảy ra chuyện gì chứ?” “Vãi chưởng!” Ngô Mặc nghe xong lời Vương Bàn Tử, mặt tái mét.

Hắn tăng tốc độ nói, căng thẳng nói: “Anh trai, coi như em cầu anh đấy, anh mau ngậm miệng lại đi.” “Không sao, để anh nói thế cũng phải có chuyện, huống hồ nơi này vốn đã không yên bình rồi.” Vương Bàn Tử tự tát vào miệng mình một cái, cũng cảm thấy cái miệng quạ đen của mình không mấy may mắn.

Nhưng lời đã nói ra, như nước đã đổ đi, muốn thu lại cũng không được.

Chỉ có thể thầm hối hận, mình vớ vẩn tính toán cái gì chứ?

Lại đi thêm một đoạn đường, phía trước xuất hiện một bức tường thành.

Ai quen thuộc cấu trúc thành trì cổ đại đều biết, thành trì thường chia thành nội thành và ngoại thành.

Ngoại thành là nơi cư trú của dân thường, nội thành là nơi ở của quan chức quyền quý.

Nhưng mọi người không ngờ tới.

Chính quyền La Sát cổ quốc ở vùng xa xôi hẻo lánh như vậy, cũng sẽ xây dựng loại thành phố này.

Tường thành nội thành không cao, chỉ khoảng mười mét.

Độ kiên cố của công trình so với tường thành ngoại thành thì kém xa.

Trên tường thành không treo thi thể, hai cánh cổng lớn khép hờ, dường như đang chờ người mở ra.

Thấy sắp đi đến nơi, trên đất bằng đột nhiên nổi lên một trận gió.

Gió càng thổi càng mạnh, hai cánh cổng lớn khép hờ bị thổi bật ra một khe hở.

Một trận ca hát phiêu diêu mơ hồ, theo khe hở truyền ra.

Tiếng hát uyển chuyển triền miên, như lời thì thầm của tình nhân.

Mọi người dừng lại tại chỗ, không dám hành động khinh suất.

Nhưng cứ đứng chờ cũng không phải là cách.

Mục đích của bọn họ là ở trong nội thành, dù thế nào cũng phải đi vào.

Các cộng sự vẫn luôn chờ lệnh, thực ra bọn họ đã sớm muốn rút lui rồi.

Nhưng tình thế buộc phải thế.

Hiện giờ là muốn lùi cũng không được, chỉ có thể cứng đầu đi tới.

Tuy nhiên, trì hoãn được lúc nào hay lúc đó.

Dù sao ai cũng đâu phải kẻ ngốc.

Có thể dũng cảm hiến dâng cái mạng duy nhất của mình, để người khác đi dò đường.

Ngô Mặc nhìn ra vẻ chùn bước của các cộng sự.

Sợ bọn họ mất hết dũng khí, lát nữa lại lùi bước, vỗ tay nói: "Anh em, không phải tôi nói lời xui xẻo đâu, chúng ta mà cứ chần chừ thế này, thì đúng là thành anh Đoàn Dự rồi – hết lương thực đấy." Mọi người giật mình, lúc này mới phản ứng.

Bọn họ vào đây ít nhất cũng một tuần rồi.

Ban đầu trong ba lô mang theo không ít đồ ăn, nhưng không chống lại được việc thất lạc trên đường chạy trốn.

Bây giờ tính đi tính lại cũng chỉ đủ cầm cự mười ngày.

Vạn nhất trên đường lại xảy ra chuyện gì làm chậm trễ, hoặc là phát sinh biến cố nào đó?

Ngay cả khi không gặp nguy hiểm, muốn ra ngoài e cũng khó như lên trời.

Nghĩ như vậy, thò đầu ra cũng là một dao, rụt đầu lại cũng là một dao.

Vậy chi bằng cứ đi tới.

Chỉ cần vớ được ít bảo bối, nửa đời sau cũng có thể hưởng phúc rồi.

Tinh thần lại một lần nữa được nâng cao.

Doãn Nam Phong giơ ngón cái về phía Ngô Mặc.

Chương 585

Ngô Mặc đắc ý nhướn mày, giơ con dao trong tay lên, dường như đang nói bất cứ yêu ma quỷ quái nào cũng không thành vấn đề.

Vì đã quyết định vào thành, vậy thì chắc chắn có trước có sau.

Quen thuộc tính cách Ngô Mặc.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính hai người giành đi trước một bước, kéo Ngô Mặc ra phía sau.

Giải Ngữ Hoa đứng bên phải Ngô Mặc.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử đứng bên trái, mấy anh em vây hắn lại giữa trung tâm.

Còn về Doãn Nam Phong và những người khác?

Nói thật, đối với mấy anh em bọn họ thì không ai quan trọng hơn nhau.

Ngô Mặc biết các anh lo lắng cho mình, cũng tin tưởng năng lực của họ, hiếm hoi lắm mới không cố gắng giành đi đầu.

Cả đoàn người cứ thế đi theo khe hở giữa cổng, bước vào nội thành.

Tường thành nội thành như một đường ranh giới, chia cách hai loại hoàn cảnh thiên đường và địa ngục.

Mọi người vừa bước chân vào nội thành, một trận hương khí nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Mọi người nhìn quanh, phát hiện nơi đây hoàn toàn khác với ngoại thành.

Không có thi thể khắp nơi, cũng không có nội tạng vỡ nát.

Có những con phố ngay ngắn từng hàng, kiến trúc cao lớn đẹp đẽ, và cả những thực vật xanh mướt bên cạnh.

Ngô Mặc ban đầu còn chưa cảm thấy gì.

Nhưng khi hắn nhìn thấy những thực vật màu xanh lục, không nhịn được chửi thề: “Mẹ kiếp, nếu đây không phải ảo cảnh, ông đây cắt đầu xuống làm quả bóng mà đá.” “Đừng nói bậy.” Giải Ngữ Hoa không thích nghe loại lời này.

Hắn nhẹ nhàng vỗ Ngô Mặc một cái, trách mắng: “Đừng lấy mình ra mà đùa.” “Ừm!” Ngô Mặc ứng một tiếng, không nói gì thêm.

Lúc này trong lòng hắn thật sự hơi mất tự tin rồi.

Khiến nhiều người như vậy cùng lúc tiến vào cùng một ảo cảnh, vị cổ thần mắt to đó năng lực phải mạnh đến mức nào chứ?

Sự xuất hiện của Ngô Mặc và những người khác, dường như đã mở ra một loại công tắc nào đó.

Nội thành trong chớp mắt sống động trở lại.

Binh sĩ mặc giáp cầm vũ khí, qua lại trên đường phố.

Trên mặt bọn họ đeo những chiếc mặt nạ kỳ quái, cứ như chỉ có vậy mới có thể mang lại sức uy hiếp lớn hơn cho người khác.

Tiếng rao hàng của tiểu thương, tiếng cười đùa của trẻ con, tiếng hát của những cô gái trẻ.

Đan xen vào nhau, khiến tòa thành này bỗng chốc trở nên ồn ào náo nhiệt.

Ngô Mặc và những người khác giống như những vị khách lầm lỡ bước vào dị thời không, lặng lẽ đứng yên tại chỗ, nhìn mọi thứ trước mắt.

Ngay lúc này, một cánh cổng lớn bên cạnh đột nhiên mở ra.

Bước ra hơn mười cô gái trẻ trung, thân mặc sa mỏng, y phục không che hết cơ thể.

Bọn họ dáng người uyển chuyển có duyên, bước đi uyển chuyển, từ từ đi về phía mọi người.

Những người phụ nữ này không giống mấy người trước đó, vừa xuất hiện đã la chồng ơi, lại còn đòi ôm ấp.

Bọn họ đi đến trước mặt Ngô Mặc và những người khác, dừng bước, xếp hàng đứng ở đó.

Trương Khởi Linh đứng ở phía trước nhất.

Lạnh lùng liếc nhìn những người này một cái, tay phải nắm chặt dao, dường như không nhìn thấy bọn họ vậy, tiếp tục bước đi về phía trước.

Những người phụ nữ lập tức ngẩn người.

Rất nhanh bốn mỹ nữ xông ra, bọn họ như thấy Đường Tăng yêu quái vậy, lao tới vây kín Trương Khởi Linh.

“Lang quân, sao chàng không để ý chúng thiếp vậy?

Là chúng thiếp không đủ đẹp sao?” “Phải đó, chàng nhìn thiếp một cái đi mà, thiếp xinh đẹp biết bao.” Bốn người phụ nữ này như một ngàn con vịt, kêu quàng quạc không ngừng.

Trương Khởi Linh lại như lão tăng nhập định.

Đứng yên bất động tại đó, căn bản không để ý bọn họ nói gì.

Ngô Mặc vừa thấy tình thế này liền không chịu nổi.

Ảo cảnh gì thì ảo cảnh, nhưng bắt nạt anh em mình thì không được.

Hắn lập tức xắn tay áo lên, đẩy Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính đang chắn phía trước ra, tiến lên một bước, cười lạnh nói: "Ồ, đây là đến gây sự à?" Dựa theo kinh nghiệm nhiều lần tiến vào ảo cảnh, Ngô Mặc đã nghĩ thông một chuyện.

Đó là tuyệt đối không thể thuận theo người trong ảo cảnh.

Bọn họ bảo mày đi hướng đông, mày nhất định phải đi hướng tây, hoàn toàn phá vỡ tư duy của bọn họ.

Chỉ có như vậy mới có thể tìm được sơ hở, phá trừ ảo cảnh.

"Tiểu lang quân, ngài nói đùa rồi, nô tỳ đặc biệt đến để cung nghênh các vị." Trong đám người, một thiếu nữ trẻ trung mặc sa mỏng màu tím bước ra.

Cô gái này dung mạo kiều diễm, nói chuyện nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, như thể tiên nữ hạ phàm.

Cô ta cúi chào Ngô Mặc một cái, khẽ cười nói: "Trong nhà đã chuẩn bị sẵn rượu tiệc, các vị không ngại thì theo thiếp vào trong một chút nhé!" "Ồ?" Ngô Mặc nhướn mày, vẻ mặt như rất hứng thú hỏi: "Rượu ngon thức ăn ngon?

Miễn phí không?" Cô gái bị lời nói của Ngô Mặc chọc cười.

Che miệng e lệ nói: "Đừng nói rượu và thức ăn, ngay cả người cũng có thể tặng cho ngài." Bộ dáng õng ẹo làm duyên này, khiến Ngô Mặc ghê tởm suýt nôn ra.

Hắn giả vờ suy nghĩ vấn đề, tay trái gãi đầu, thực chất là ra hiệu cho Hắc Nhãn Kính và những người khác ở phía sau.

Giải Ngữ Hoa và mấy người kia lập tức hiểu ý, biết Ngô Mặc đang chuẩn bị động thủ.

Ngô Mặc cố nhịn cảm giác ghê tởm, tay trái đặt lên vai cô gái.

Giống như trêu ghẹo, hắn nghiêng người về phía trước, đầu từ từ dựa vào cô gái, kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Trêu chọc nói: “Mỹ nữ, tiểu gia thấy cô rất được đó.” Dáng vẻ hiện tại của hắn, đúng là một tên ác bá trêu ghẹo mỹ nữ.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cùng những người khác nhìn thấy, trong lòng đều có chút khó chịu.

Rất muốn dùng một đao chém chết người phụ nữ ngáng đường trước mắt này.

“Có muốn cùng ta chơi một trận không?” Trong mắt người phụ nữ lóe lên một tia mong đợi và thích thú, dường như cảm thấy mình đã mê hoặc được Ngô Mặc.

Nào ngờ tai nạn luôn đến bất ngờ.

Ngô Mặc lời còn chưa nói hết, con dao trong tay phải đã đâm vào bụng cô gái.

Đồng thời nửa câu còn lại trong miệng cũng được nói ra: “Trò chơi ngươi chết ta sống.” Trong mắt cô gái lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Những cô gái kia trong chớp mắt biến sắc.

La hét ầm ĩ chạy trốn khắp nơi, coi Ngô Mặc và những người khác như hồng thủy mãnh thú.

“Mẹ kiếp, mày diễn xong ông đây là muốn chạy à?” Ngô Mặc một cước đá lật người phụ nữ trước mặt, giơ con dao trong tay lên chém về phía một người khác gần đó.

Trương Khởi Linh cũng không rảnh rỗi.

Tay phải lật một cái, Hắc Kim Cổ Đao vạch ngang một đường, lấy đi mạng sống của một cô gái trẻ.

Ngô Mặc liếc thấy cảnh này bằng khóe mắt.

Vừa đánh vừa cười trêu chọc: “Lão Trương ngầu vãi, cay cú hái hoa đấy.” 50.

Tiếp theo mọi người không còn nương tay nữa, lần lượt giơ vũ khí, gia nhập vào trận chiến.

Vương Bàn Tử đuổi theo một trong những mỹ nữ đó.

Chương 586

Vừa vung con dao trong tay, vừa lẩm bẩm: “Mẹ nó, Bàn gia ông đây sớm đã có người trong lòng rồi, còn có thể bị bọn mày lừa mất trong sạch sao?” Hắn chỉ lo đối phó với yêu ma quỷ quái trước mắt, không chú ý dưới chân lại có thêm một cái hố.

Khi hắn lồm cồm bò ra từ trong hố, kinh ngạc phát hiện Ngô Mặc và những người khác đều biến mất hết.

“Đậu má, chuyện này là sao vậy?” Vương Bàn Tử nắm chặt vũ khí, cảnh giác nhìn chằm chằm xung quanh.

Ngay lúc này, phía sau truyền đến tiếng cười khẽ như tiếng chuông bạc: “Bàn ca ca anh trốn đâu rồi?

Vân Thải đến tìm anh đây.” “Vân Thải?” Vương Bàn Tử rõ ràng biết tình huống không đúng.

Nhưng nỗi nhớ Vân Thải trong lòng vẫn khiến hắn đột ngột quay người nhìn về phía sau.

Khi hắn quay đầu lại, Vân Thải đang ở phía sau không xa, cười nói rạng rỡ nhìn hắn.

Khuôn mặt quen thuộc đó, nụ cười mê người đó, dường như dùng móc câu giữ chặt lấy ánh mắt của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lúc này trong đầu có hai giọng nói.

Một giọng nói bảo hắn.

Vân Thải không ở đây, đang ở nhà ở Lĩnh Nam chờ mình.

Nhưng một giọng nói khác lại nhắc nhở hắn.

Nói bậy bạ gì thế?

Vân Thải chẳng phải đang ở trước mặt mày sao?

Hai giọng nói cãi vã không ngừng, khiến Vương Bàn Tử cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Vân Thải thấy Vương Bàn Tử đứng ở đó nhìn mình.

Cười đi lên phía trước kéo tay hắn, nhẹ nhàng lay lay vài cái, bĩu môi bất mãn nói: “Bàn ca ca, anh làm sao vậy?

Sao không để ý Vân Thải?

Anh không phải thích em nhất sao?” Trong lúc nói chuyện, Vân Thải tựa vào lòng Vương Bàn Tử, tay bắt đầu không thành thật mà sờ loạn lên xuống.

Vương Bàn Tử thoải mái suýt chút nữa rên rỉ thành tiếng.

May mà vào thời khắc quan trọng hắn đột nhiên tỉnh ngộ, Vân Thải là một cô gái trong sạch, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này.

Hắn một tay tóm chặt lấy bàn tay không có ý tốt của người phụ nữ, con dao găm hung hăng đâm vào ngực đối phương, hừ lạnh: “Mày là cái thứ quái gì, có thể sánh với Vân Thải muội muội của tao?

Nàng ấy là mây trắng trên trời, mày chẳng qua là con chuột cống trong cống rãnh, chết đi cho tao.” Trong nháy mắt người phụ nữ biến mất, Ngô Mặc và những người khác lại xuất hiện trở lại bên cạnh hắn.

“Bàn ca, anh không sao chứ?” Giọng Ngô Mặc đột nhiên vang lên bên tai hắn, khiến Vương Bàn Tử giật mình.

“Anh em?” Hắn có chút không phân biệt được hư ảo và hiện thực, sợ Ngô Mặc và những người khác cũng không phải thật.

“Vớ vẩn, tao là thật.” Ngô Mặc một chưởng đánh vào vai Vương

Bàn Tử, không có khí tốt mà nói: “Mày vừa rồi trong ảo cảnh cũng khá lắm đấy chứ, mỹ nữ trong lòng, suýt chút nữa là ‘dao thật súng thật’ rồi.

May mà mày kịp thời tỉnh ngộ, nếu không chúng ta có lẽ phải xem một vở hoạt xuân cung đồ rồi.” “Cái gì?” Vương Bàn Tử sợ đến mức tròng mắt suýt lồi ra.

Hắn ngơ ngác nhìn Ngô Mặc, rồi lại khó khăn chuyển ánh mắt sang Ngô Tà bên cạnh.

Ngô Tà cũng không phụ sự kỳ vọng của hắn, nặng nề gật đầu.

Hắc Nhãn Kính và những người khác đều giơ ngón cái về phía Vương Bàn Tử.

“Vãi chưởng, cái này…” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, gượng cười hỏi Ngô Mặc một cách ngượng ngùng: “Huynh đệ, rốt cuộc cái mẹ nó gì đây?

Đây là ảo cảnh hay đang chiếu phim vậy?”.

Mặt Ngô Mặc cũng rất khó coi, cậu ta chỉ tay về phía không xa bên cạnh, nói: “Không chỉ mình anh lọt vào ảo cảnh đâu, nhìn đằng kia kìa”.

Vương Bàn Tử nhìn theo hướng Ngô Mặc chỉ.

Khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, anh ta lập tức đơ người tại chỗ.

Chỉ thấy mấy đồng đội bị bao bọc trong một làn sương mỏng.

Làn sương như màn hình tivi, hiện rõ ràng cảnh tượng trong ảo cảnh.

Có người đang ôm mỹ nữ hôn hít loạn xạ, có người nằm giữa đống vàng thỏi ngửa mặt lên trời cười điên dại, lại có người ngồi trên ghế chủ tọa chỉ huy thiên hạ.

Tóm lại, đủ loại cảnh tượng đều có, tất cả đều hiển hiện những điều họ khao khát nhất trong lòng.

Vương Bàn Tử thử tiến lại gần một đồng đội đang mắc kẹt trong ảo cảnh.

Anh ta rút dao găm ra, cẩn thận dùng mũi dao đâm vào làn sương mỏng.

Không ngờ lại bị một lực mạnh đẩy ngược trở lại, cả người như diều đứt dây, vèo một cái bay ngược ra xa.

Rồi ngã bịch xuống đất.

“Ối giời ơi, đau chết Bàn gia rồi!” Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ đau khổ, tay ôm lưng, nhăn răng nhếch mép khó khăn bò dậy khỏi đất, nói: “Rốt cuộc là cái quái gì thế này?”.

“Anh Bàn, em đã bảo anh đừng có động lung tung mà?” Ngô Mặc nhanh chóng đi tới, đỡ Vương Bàn Tử dậy.

Cậu ta xoa xoa lưng cho anh ta, mặt đầy vẻ bất lực nói: “Mấy làn sương này quỷ dị lắm, bọn em vừa thử rồi, sức mạnh bên ngoài căn bản không có tác dụng.

Trừ phi như anh, tự mình phát hiện kẽ hở mà thoát ra, nếu không sẽ bị kẹt chết ở đây, cho đến khi tinh huyết cạn kiệt”.

Trong lúc nói chuyện, cậu ta hất cằm về phía góc, rồi nói tiếp: “Anh xem, đằng kia đã có hai người nằm rồi”.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn, giật mình nhảy dựng.

Dưới đất có hai thi thể nằm yên vị ở đó.

Mặt ngửa lên, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý, nếu không phải cơ thể không còn hơi thở, anh ta thậm chí còn tưởng họ chỉ đang chìm vào giấc mơ.

“Mẹ ơi, may mà Bàn gia phản ứng kịp, không thì chẳng phải cũng giống bọn họ sao?” Vương Bàn Tử liên tục vỗ ngực, vẻ mặt mừng rỡ không thôi, rồi lập tức đổi giọng, nghiêm túc nói: “Huynh đệ, thảo nào mấy thi thể trên tường thành mặt mày bình tĩnh như thế, chẳng lẽ bọn họ đều là lọt vào ảo cảnh mà mất mạng?”.

“Rất có khả năng.” Ngô Tà đi tới, chen lời nói: “Sự diệt vong của La Sát Cổ Quốc rất có thể liên quan đến loại ảo cảnh này, em nghi ngờ vị cổ thần kia lợi dụng ảo cảnh để hấp thụ tinh khí của con người, bổ sung năng lượng cho bản thân”.

“Đúng rồi, Thiên Chân, thế cậu với Tiểu Mặc có bị dính chưởng không?” Vương Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, nhận thấy trong vài phút ngắn ngủi lại có thêm mấy đồng đội lọt vào ảo cảnh, thậm chí cả Hoắc Tú Tú và Thanh Thanh Mạn cũng ở trong đó.

“Tôi và Tiểu Mặc vẫn chưa.” Ngô Tà nói đến đây, ngẩng đầu nhìn về phía trước, giải thích: “Nhưng Tiểu Ca, Tiểu Hoa và sư phụ tôi, ba người họ lần lượt lọt vào ảo cảnh, sau đó cũng nhanh chóng thoát ra như anh vậy”.

“Ái chà, tiếc quá.” Vương Bàn Tử vỗ đùi, mặt lộ vẻ hối hận, tiếc nuối nói: “Cái mẹ nó, sao Bàn gia lại phải dính đợt đầu tiên chứ?

À mà, bọn họ trong ảo cảnh trông thế nào?

Có tình huống gì đặc biệt không?”.

“Thằng Béo chết tiệt, mày muốn xem cái gì?” Hắc Nhãn Kính vừa nghịch con dao găm trong tay vừa chậm rãi đi tới.

Anh ta nhìn Vương Bàn Tử từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở phía dưới của anh ta, rồi không có ý tốt nói: “Có phải yếu quá rồi không?

Nếu không thì sao không được?”.

Chuyện liên quan đến tôn nghiêm đàn ông, không phản bác sao được?

Vương Bàn Tử lập tức thẳng lưng, giận dữ nói: “Xì, Bàn gia ông đây đang cứng rắn đây, cái con nhỏ đó lại chẳng phải Vân Thải, Bàn gia đây thèm ngó tới nó à?”.

“Thôi được rồi, đừng ồn ào nữa.” Giải Ngữ Hoa nhíu mày đi tới, kéo Ngô Mặc về bên cạnh, nghiêm túc nói: “Tiểu Mặc, xem ra tất cả chúng ta đều phải trải qua một lần ảo cảnh, nếu không căn bản không thể rời khỏi đây”.

“Vâng, em cũng nghĩ vậy.” Ngô Mặc thu lại vẻ tươi cười thường ngày, giọng nói bỗng trở nên trầm thấp và lạnh lùng hơn vài phần.

Cậu ta dặn dò Ngô Tà: “Ca, anh cẩn thận một chút, nhất định phải giữ đầu óc tỉnh táo, bất kể trong ảo cảnh xuất hiện là ai, cứ một dao làm thịt là xong”.

Lời vừa dứt không lâu, mấy người còn lại lần lượt lọt vào ảo cảnh.

Mấy người Ngô Mặc đứng bên ngoài, cứ như đang xem một bộ phim lớn, còn diễn viên chính là những người bên cạnh mình.

Từ trong ảo cảnh có thể thấy được tính cách và đặc điểm của mỗi người.

Những người có ý chí kiên định như Ngô Tam Tỉnh, Doãn Nam Phong, khi lọt vào ảo cảnh đều nhanh chóng thoát ra.

Thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ rốt cuộc họ đã gặp phải chuyện gì?

Chương 587

Ma trong lòng là gì?

Người đã thoát ra rồi.

Còn những người như những kẻ tham gia Giáp Lạp Ma.

Có kẻ thì bị quyền thế địa vị hư giả trong ảo cảnh mê hoặc tâm trí, cuối cùng rơi vào kết cục tử vong.

Cũng có người tâm trí cực kỳ kiên định, giãy giụa một hồi liền thoát khỏi ảo cảnh.

Trong chốc lát, năm đồng đội đã mất mạng.

Mọi người sốt ruột nhưng không có cách nào.

Nơi này giống như một chốn khảo nghiệm lòng người.

Muốn dùng ngoại lực để hóa giải, nhất thời nửa khắc thật sự không có cách giải quyết tốt.

Hoắc Tú Tú và Thanh Thanh Mạn, hai người, gần như hao phí nửa cái mạng, mới khó khăn thoát khỏi ảo cảnh.

Vừa thoát khỏi ảo cảnh, Hoắc Tú Tú ngồi phịch xuống đất.

Nước mắt như chuỗi ngọc đứt dây, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Mọi người nhất thời không nói gì, đều có thể hiểu được nỗi buồn và sự khó chịu của cô ấy.

Trong ảo cảnh, cô ấy đã nhìn thấy Hoắc Lão Thái Thái.

Bà nội đối xử với cô ấy vẫn nghiêm khắc và từ ái như mọi khi, khiến Hoắc Tú Tú nhất thời chìm đắm.

Hoắc Tú Tú vô tình nhắc đến một câu Hoắc Linh.

Tuy nhiên, Hoắc Lão Thái Thái trong ảo cảnh lại không có phản ứng gì với điều đó.

Hoắc Tú Tú lập tức cảnh giác, cố nén nỗi đau trong lòng, đâm con dao găm trong tay vào tim Hoắc Lão Thái Thái.

Dù cô ấy biết tất cả mọi thứ trước mắt đều là giả, nhưng cảm giác bi thương này lại là thật.

Từng người một, cứ như đang chơi game vậy, ai cũng không bị bỏ lại.

Rất nhanh trên sân chỉ còn lại hai người chưa lọt vào ảo cảnh, một người là Ngô Tà, một người là Ngô Mặc.

“Thiên Chân, cậu nói vị cổ thần này có phải năng lực không đủ, nên mới không ra tay với hai anh em cậu không?” Vương Bàn Tử đúng là NPC trong game.

Chân trước anh ta vừa nói câu này, ngay lập tức một làn sương mù dày đặc bốc lên bên cạnh Ngô Tà.

Sau đó Ngô Tà liền lọt vào ảo cảnh.

Ngô Mặc liếc xéo Vương Bàn Tử một cái.

Với cái miệng quạ đen này của anh ta, Ngô Mặc đã sớm bội phục sát đất rồi.

Ngô Tà lọt vào ảo cảnh, mấy anh em đều thắt lòng lại.

Ai cũng biết, tên này thể chất đặc thù.

Bình thường không có gió cũng có thể dậy sóng ba thước, giờ lọt vào ảo cảnh liệu có xảy ra chuyện nguy hiểm không?

Không ai dám lơ là, nhưng cũng chẳng giúp được gì.

Chỉ có thể đứng đó, tay nắm chặt thành quyền, dốc sức cổ vũ cho

anh ta.

Ngô Mặc rất lo cho Ngô Tà.

Cậu ta cho rằng nút thắt trong lòng Ngô Tà chính là những người có vẻ ngoài giống hệt anh ấy.

Vương Bàn Tử cũng có suy nghĩ tương tự.

Anh ta biết, lý do quan trọng nhất Ngô Tà đến đây là để điều tra rốt cuộc người trong băng ghi hình là ai.

Nhưng tình hình của Ngô Tà trong ảo cảnh lại hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Không ai ngờ rằng, người đầu tiên xuất hiện trong ảo cảnh của anh ấy lại là Hắc Nhãn Kính?

Càng không ngờ hơn nữa là, điều anh ấy khao khát nhất trong lòng lại là sức mạnh?

Mọi người nhìn biểu hiện của Ngô Tà trong ảo cảnh mà cạn lời.

Anh ấy trước tiên túm lấy cổ áo Hắc Nhãn Kính, không nói hai lời liền cho một trận đòn.

Sau đó anh ấy còn treo Hắc Nhãn Kính trong ảo cảnh lên xà nhà, tay cầm roi da biến hóa ra, lại cho một trận quất nữa.

Đánh xong Hắc Nhãn Kính, cảnh tượng sau đó lại thay đổi.

Người bị anh ấy đánh đổi thành Giải Ngữ Hoa.

Nhìn Giải Ngữ Hoa trong ảo cảnh bị đánh thành mắt gấu trúc, Ngô Mặc còn không dám nhìn sắc mặt của Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính.

Thế nhưng mọi chuyện vẫn tiếp diễn.

Sau khi Ngô Tà đấm Hắc Nhãn Kính, đá Giải Ngữ Hoa, BOSS cuối cùng trong cảnh tượng xuất hiện.

Hóa ra lại là Trương Khởi Linh đang cầm Hắc Kim Cổ Đao.

Không thể không nói, hai anh em nhà họ Ngô, đều thuộc loại điển hình "không tự tìm đường chết thì sẽ không chết".

Ngô Tà trong ảo cảnh càng đánh càng hưng phấn.

Anh ấy tung một cước đá Trương Khởi Linh bay xa ba mét, một tay đút túi đứng trong ảo cảnh đầy vẻ đắc ý.

Ngô Mặc nhìn mà mặt xanh lét.

Cậu ta nuốt nước bọt, nhất thời không biết nên biện minh cho Ngô Tà thế nào.

Cậu ta thật sự có chút sợ hãi.

Nếu lão ca mà thoát khỏi ảo cảnh, sẽ phải đối mặt với loại tao ngộ gì đây?

Vương Bàn Tử cũng ngớ người, anh ta không ngờ Ngô Tà trong ảo cảnh lại dũng mãnh đến thế?

Ngô Tam Tỉnh vừa tức giận vừa lo lắng.

Ông ta sợ Ngô Tà chìm đắm trong ảo cảnh không thể thoát ra, nhưng hiện tại lại không thể giúp anh ấy giải quyết vấn đề.

Ông già sốt ruột quay vòng tại chỗ chửi mẹ ầm ĩ.

Ngay khi mọi người sốt ruột đến mức tim muốn nhảy ra ngoài, làn sương mù dày đặc trên người Ngô Tà đột nhiên tan biến.

Mọi người đều ngớ người.

Chuyện gì thế này?

Cũng đâu thấy Ngô Tà làm gì trong ảo cảnh đâu?

Ngô Mặc nhanh chóng bước tới.

Một tay kéo lấy cánh tay Ngô Tà, vội vàng hỏi dồn: “Ca, anh là sao vậy?

Sao lại nhìn thấu ảo cảnh?”.

“Hô, sảng quá.” Ngô Tà đứng tại chỗ thở dài một hơi, cảm thán: “Loại ảo cảnh này đúng là không tồi, nếu có thể thêm vài lần nữa thì tốt rồi”.

Trên đầu Ngô Mặc vạch đen đã sắp tụ thành một đám mây mù rồi.

Cậu ta xem như đã phát hiện ra, luận về mức độ tự tìm đường chết, lão ca tuyệt đối không thua kém cậu ta.

“Trước tiên đừng có nói nhảm, rốt cuộc anh thoát khỏi ảo cảnh bằng cách nào?” Ngô Tà gãi gãi đầu, giải thích: “Tôi cũng không biết nữa, tôi nghĩ cái gì là giả thì nó là giả thôi.

Hoàn toàn coi cảnh tượng trong ảo cảnh như chơi game vậy, có lẽ đây cũng là một cách phá giải ảo cảnh chăng?”.

Anh ấy nói như vậy, mọi người đều chìm vào suy nghĩ.

Chương 588

Rồi từng người một chợt hiểu ra.

Ảo cảnh dựa vào việc mê hoặc lòng người.

Nhưng nếu bạn không tin nó?

Thì nó mãi mãi là giả thôi.

“Vãi chưởng!” Ngô Mặc kéo Ngô Tà đi sang mấy bước, thân thể tựa sát vào anh ấy, thì thầm nói: “Ca, hóa ra anh vẫn tỉnh táo suốt, vậy tức là vừa nãy anh cố tình đấy à?”.

“Ừ!” Ngô Tà gật đầu mạnh, sau đó lầm bầm nhỏ giọng một câu: “Sướng cái mẹ nó luôn, đánh xong tâm trạng sảng khoái cực kỳ”.

Khi Ngô Tà nói xong, sắc mặt Ngô Mặc đã thay đổi.

Cậu ta suy nghĩ mãi nửa ngày, cuối cùng đành giơ ngón cái lên cảm thán: “Ca, anh đúng là một thằng đàn ông đích thực”.

Tình cảm kính nể của thằng em đã làm tăng đáng kể sự tự tin của Ngô Tà.

Còn về việc lát nữa sẽ đối mặt với cảnh tượng gì?

Đến lúc đó hẵng nói.

Khi hai anh em Ngô Tà đi về chỗ mọi người.

Ánh mắt của mấy anh em còn lại nhìn Ngô Tà đầy đủ mọi ý tứ.

Nhưng hiện tại không phải là thời cơ tốt để xử lý anh ấy, vì trên sân chỉ còn lại Ngô Mặc vẫn chưa lọt vào ảo cảnh.

“Tiểu Mặc, ngàn vạn ghi nhớ, tất cả trong ảo cảnh đều là giả.” “Bảo bối, bất kể ai xuất hiện bên cạnh em, cứ cầm dao chém chết nó đi.” “Huynh đệ, mấy thứ đó đều là giả, mày cứ chém loạn đánh loạn là được.” “Thằng ranh con, nhớ giữ vững bản tâm, đừng để ảo cảnh mê hoặc.” “Chém nó đi.” “Tiểu Mặc, chị nói cho em biết, chỉ cần em kiên định tín niệm, không có bất kỳ ảo cảnh nào có thể mê hoặc em.” Giải Ngữ Hoa và Doãn Nam Phong cùng những người khác vây Ngô Mặc ở giữa.

Mọi người bảy mồm tám miệng dặn dò cậu ta, nhất định không được để ảo cảnh mê hoặc.

“Yên tâm đi, em biết rồi mà.” Lời vừa dứt, sương mù dày đặc tuôn ra quanh người Ngô Mặc.

Làn sương như một rào chắn, đẩy Giải Ngữ Hoa và những người khác ra xa.

Mọi người trân trân nhìn Ngô Mặc bị sương mù bao vây.

Họ nghĩ Ngô Mặc sẽ nhanh chóng thoát khỏi ảo cảnh thôi.

Dù sao thì tên nhóc này cũng chẳng có gì phiền lòng.

Cậu ta thân thủ lại giỏi, tư duy lại đơn thuần, trong ảo cảnh có thể xuất hiện thứ gì mà hấp dẫn ánh mắt cậu ta chứ?

Thế nhưng diễn biến sự việc lại hoàn toàn khác với những gì họ tưởng tượng.

Ngô Mặc thực sự, đã bị cảnh tượng trong ảo cảnh trói chặt tay chân.

Cậu ta vừa mới bước vào ảo cảnh, trong lòng còn đang cười thầm.

Người nhà biết chuyện nhà mình, cậu ta yêu tiền nhất, cũng nghĩ rằng trong ảo cảnh sẽ xuất hiện núi vàng núi bạc.

Ngay khi Ngô Mặc chuẩn bị giống Ngô Tà, trải nghiệm một lần niềm vui của người giàu có.

Đột nhiên cảm thấy hoa mắt, một trận choáng váng ập đến.

Khi cậu ta tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình đang ở trên một con phố.

Xung quanh là núi giả sông giả, đình đài lầu các, dòng người qua lại vội vã.

Tất cả đều nhắc nhở cậu ta, đây là nơi cậu ta làm việc trước khi xuyên việt, cũng chính là phim trường.

“Đậu má, thứ này chẳng lẽ có thể đọc được ý thức của con người sao?” Ngô Mặc vẫn luôn tin chắc mình đang ở trong ảo cảnh, đồng thời tự nhủ không được tin vào mọi thứ trước mắt.

Cậu ta chậm rãi bước trên phố, nhìn trái nhìn phải, khá có cảm giác áo gấm về làng.

Cậu ta còn đang nghĩ, nếu mấy tên đạo diễn gì đó cũng xuất hiện trong ảo cảnh thì tốt rồi.

Đến lúc đó, nhất định sẽ xông lên cho bọn họ mấy cái tát tai.

Ngay khi cậu ta đang thầm cười trộm, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng mắng chửi và tiếng ồn ào.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc này, đầu Ngô Mặc “ong” một tiếng.

Giống như bị người ta dùng búa tạ đánh trúng vậy.

Âm thanh này cậu ta cả đời cũng không thể quên, và cũng nghĩ rằng đời này mình sẽ không bao giờ nghe lại được nữa.

Ý thức của cậu ta đột nhiên trở nên hỗn loạn, sau đó chân như không kiểm soát được mà xông về phía trước.

Khi Ngô Mặc chạy đến ngõ hẻm, cảnh tượng trước mắt khiến cậu ta nổi giận đùng đùng.

Lâm Phong, người anh em tốt nhất của cậu ta, lúc này đang bị người ta đánh sưng tím mặt mũi, miệng còn không ngừng xin lỗi.

Còn cái tên đang chửi bới bên cạnh kia?

Cậu ta nhớ ra rồi, chính là cái tên khốn kiếp ban đầu muốn bao nuôi cậu ta, và ép cậu ta không thể ở lại đoàn làm phim, phải trốn chui trốn lủi.

Ngô Mặc trong chớp mắt hiểu ra tất cả.

Thảo nào ban đầu mình không bị trả thù, hóa ra là Lâm Phong đã gánh chịu tất cả thay mình.

Ngô Mặc ý thức dần hỗn loạn, hai mắt đỏ ngầu, như điên cuồng lao về phía trước.

Cậu ta vung con dao trong tay, bất chấp tất cả mà bắt đầu chém.

Cậu ta không muốn suy nghĩ trước mắt là giả hay thật, trong lòng chỉ muốn giết chết mấy kẻ này.

Không để anh em mình phải chịu nhục nữa.

Bên ngoài ảo cảnh, sắc mặt mọi người đều càng lúc càng âm trầm.

Họ nhìn Ngô Mặc định chém chết người phụ nữ trung niên xấu xí kia, thì bị một thanh niên ngăn lại.

Không một hồi, thanh niên kéo tay Ngô Mặc rời khỏi ngõ hẻm.

Ngay sau đó ảo cảnh xuất hiện biến hóa.

Ngô Mặc và người thanh niên đó, đi vào một căn phòng thuê đơn sơ.

Hai người hình như đã nói chuyện gì đó, rồi ôm chặt lấy nhau.

Khi Giải Ngữ Hoa và những người khác nhìn thấy cảnh này, từng người một đều cực kỳ tức giận.

Hận không thể xông vào tách hai người ra.

Không ai biết, Ngô Mặc thật sự rất nhớ Lâm Phong.

Hai người lớn lên cùng nhau từ nhỏ, sau khi trưởng thành thì nương tựa vào nhau mà sống.

Vì đối phương có thể liều cả mạng sống.

Họ lăn lộn bươn trải, cuộc sống vừa mới có chút khởi sắc, Ngô Mặc lại vì tai nạn mà đến đây.

Nếu là ra nước ngoài?

Anh em còn có ngày gặp lại, nhưng đổi sang một thế giới khác, thì đó là vĩnh biệt.

Trong lòng Ngô Mặc biết rõ đây là ảo cảnh, nhưng cậu ta lại không nỡ rời đi.

Cậu ta sợ rời khỏi ảo cảnh, đời này sẽ không bao giờ gặp lại gương mặt quen thuộc này nữa.

Cậu ta tự nhủ.

Hãy buông thả một lần, chỉ duy nhất một lần này thôi, cứ coi như mình đã nói lời từ biệt với huynh đệ.

Không ai từng thấy Ngô Mặc như thế này.

Trên mặt cậu ta nở nụ cười ấm áp, ngồi trên chiếc ghế đẩu cũ kỹ, hai mắt chăm chú nhìn người thanh niên, nghiêm túc lắng nghe anh ta nói chuyện.

Cuộc nói chuyện kết thúc, Ngô Mặc lại đứng dậy đi về phía nhà bếp cũ kỹ.

Chương 589

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cậu ta lại bắt đầu nấu ăn.

Ai cũng không biết Ngô Mặc còn biết nấu ăn, chuyện này đơn giản là vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Phải biết rằng tên này lười đến mức sắp mọc rêu rồi, chai dầu đổ cũng không thèm đỡ.

Mỗi lần sắp chết đói.

Hoặc là bảo Hắc Nhãn Kính nấu cơm cho, hoặc là chạy đến chỗ Giải Ngữ Hoa kiếm miếng ăn, không thì cũng chỉ ăn mì gói, chưa từng thấy cậu ta vào bếp.

Nhưng hiện tại cậu ta lại đang trong ảo cảnh giúp người khác làm tất cả những điều này.

Cách đối xử khác biệt này khiến mọi người trong lòng không thoải mái.

Nhưng không thoải mái thì cũng phải chịu đựng.

Dù sao Ngô Mặc đang ở trong ảo cảnh, bọn họ ở bên ngoài cũng chẳng làm được gì.

Hắc Nhãn Kính và những người khác cứ như đang xem một bộ phim.

Thấy Ngô Mặc nấu xong cơm rồi ngồi ăn cùng người đàn ông, lại còn nằm trên giường trò chuyện với anh ta.

Thái độ dịu dàng, vẻ mặt thân thiết, như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào lòng người.

Sắc mặt Hắc Nhãn Kính xanh mét.

Anh ta đặt cánh tay trái lên vai Ngô Tà, giọng nói lạnh như luồng khí lạnh Siberia: “Đồ đệ ngoan, giải thích cho sư phụ nghe xem, tên này là ai, cậu có quen không?”.

“Tôi không biết.” Ngô Tà vừa nói xong câu này, trên sân tĩnh lặng như tờ.

Mấy anh em nhìn nhau, ai nấy đều ngớ người.

Họ không ngờ, Ngô Tà lại không quen biết người này.

Vậy rốt cuộc Ngô Mặc và đối phương có quan hệ gì?

Vì sao trong ảo cảnh lại xuất hiện bóng dáng người này?

Phải biết rằng, ảo cảnh phản ánh những điều mà người ta quan tâm nhất trong lòng, hoặc những sự kiện hối tiếc.

Người này xuất hiện trong ảo cảnh của Ngô Mặc, đủ để nói lên thân phận của anh ta không hề đơn giản.

Mối quan hệ với Ngô Mặc e rằng còn vượt xa bọn họ.

Nhận thức này, khiến Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cùng những người khác trong lòng đều rất khó chịu.

Hắc Nhãn Kính không muốn nhìn tiếp nữa.

Sự đố kỵ không ngừng nảy sinh trong lòng, gần như khiến người ta phát điên.

Anh ta muốn làm gì đó, phá vỡ ảo cảnh của Ngô Mặc.

Nhưng anh ta vừa có động tác, đã bị Ngô Tam Tỉnh ngăn lại: “Đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Hiện tại tình hình Tiểu Mặc chưa rõ ràng, cậu ra tay lung tung, lỡ cậu ấy xảy ra chuyện thì sao?”.

“Vậy thì cứ để cậu ấy chìm đắm trong ảo cảnh sao?” “Không, tôi tin thằng cháu tôi.” Vương Bàn Tử sốt ruột nhảy dựng lên, túm lấy cánh tay Ngô Tà than vãn: “Thiên Chân, rốt cuộc tên nhóc đó là ai vậy?

Sao cứ như hồ ly tinh ấy, câu hết hồn Tiểu Mặc rồi?”.

“Tôi thực sự không biết!” Ngô Tà hối hận vỗ đầu mình, anh ấy cảm thấy mình đã quan tâm Ngô Mặc quá ít.

Từ sau đại học, sự giao tiếp giữa anh ấy và em trai đã giảm đi rất nhiều.

Chưa từng để ý Ngô Mặc có những người bạn tốt nào?

Cũng không biết em trai đã làm những chuyện gì?

Cảnh tượng trước mắt, chỉ cần đoán mò cũng có thể tưởng tượng ra.

Em trai có lẽ trong thời gian đi học đã gặp phải chuyện khó khăn gì đó, nên đã đi làm thêm với người ta chăng?

Giải Ngữ Hoa cũng nghĩ đến điểm này.

Anh ta nhớ Ngô Mặc từng nói, có người muốn bao nuôi cậu ta.

Chẳng lẽ chính là chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này sao?

Ngay khi mấy anh em đang nóng ruột như lửa đốt, cảnh tượng trong ảo cảnh xuất hiện biến hóa.

Chỉ thấy Ngô Mặc ngồi bên giường, chăm chú nhìn người đàn ông đã ngủ say trước mắt.

Mất đúng một chén trà thời gian.

Cậu ta bỗng nhiên rút con dao găm từ thắt lưng ra, hung hăng đâm vào tim người này.

Khoảnh khắc này, tim Ngô Mặc đau thắt lại.

Nước mắt chảy dài theo khóe mắt cậu ta.

Ảo cảnh biến mất.

Ngô Mặc gạt nước mắt, âm thầm từ biệt Lâm Phong trong lòng.

Mấy anh em chưa từng thấy Ngô Mặc khóc bao giờ.

Họ nhất thời dừng lại tại chỗ, không biết nên xông lên ôm cậu ta?

Hay giả vờ như không nhìn thấy?

Hắc Nhãn Kính đã sớm không kìm nén được cảm xúc của mình.

Anh ta đi trước một bước xông tới, một tay ôm Ngô Mặc vào lòng, cố gắng kìm nén sự đố kỵ trong lòng.

Anh ta nhẹ nhàng xoa đầu cậu ta, an ủi: "Không sao đâu, có anh ở đây, đừng sợ!".

Lúc này Ngô Mặc trong lòng khó chịu hơn bao giờ hết, thậm chí có cảm giác muốn buồn nôn.

Đây là lần đầu tiên cậu ta không phản bác Hắc Nhãn Kính, mà lại vô cùng ngoan ngoãn để anh ta ôm.

Cậu ta áp trán lên vai đối phương, như một đứa trẻ chịu ấm ức.

Cậu ta cắn chặt môi dưới, vai khẽ run rẩy, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Hắc Nhãn Kính có thể cảm nhận được quần áo ở vai ướt rồi.

Anh ta không nói gì, ngược lại càng ôm chặt Ngô Mặc hơn.

Nhìn Ngô Mặc như vậy, tim mọi người đều thắt lại.

Giải Ngữ Hoa chỉ hận mình đã chậm một bước, hiện tại chỉ có thể lo lắng đứng đó nhìn Ngô Mặc.

Ngay cả A Ninh, người vẫn luôn không vừa mắt Ngô Mặc, cũng hướng về cậu ta ánh mắt lo lắng.

Không thể không nói, Ngô Mặc đã trưởng thành rồi.

Năm phút sau, cậu ta điều chỉnh lại cảm xúc, thoát khỏi vòng tay Hắc Nhãn Kính.

Cố gắng nở nụ cười nói: “Ca, xin lỗi, làm mất mặt rồi”.

Lời cậu ta vừa dứt, đã bị Giải Ngữ Hoa sốt ruột kéo sang một bên.

Giải Ngữ Hoa hai mắt như đèn pha, đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới một lượt.

Thấy hai mắt cậu ta đỏ như mắt thỏ.

Nén lại sự nghi hoặc trong lòng, giả vờ như không thấy mà hỏi: “Cơ thể có không thoải mái không?

Tình trạng thể lực thế nào?”.

“Không sao, chuyện nhỏ ấy mà.” Ngô Mặc hiện tại không có tâm trạng để giải thích chuyện này.

Chương 590

Cậu ta sợ mình tinh thần hoảng hốt lại để lộ sơ hở, chỉ có thể cố gắng chuyển chủ đề: “Bây giờ ảo cảnh đã giải trừ, chúng ta bước tiếp theo nên làm gì?”.

Mấy anh em thấy cậu ta một bộ dạng không muốn nói nhiều.

Dù có một bụng vấn đề, cũng không tiện hỏi vào lúc này.

Không đợi Giải Ngữ Hoa trả lời, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên mở miệng hét lên: “Đừng mẹ nó đứng đờ ra đấy nữa, chạy nhanh theo hướng đông bắc!”.

Đúng là một tiếng sấm giữa trời quang.

Lời vừa dứt, tiếng gào rống cũng vang lên.

Theo làn khói tan đi, từng bầy thi thể xuất hiện xung quanh.

Những thi thể này ăn mặc rách rưới.

Trên mặt nở nụ cười thỏa mãn, hai tay như móc sắt, thẳng tắp vươn về phía trước.

Dường như thứ ở phía trước sẽ mang lại niềm vui cho chúng.

Hiện tại trong đầu Ngô Mặc trống rỗng, vẫn chưa thoát khỏi loại cảm xúc mất mát đó.

Cậu ta bản năng vung vũ khí trong tay, không ngừng chém giết những xác sống đang xông tới.

Dường như chỉ có như vậy mới có thể tiêu tan hết những uất ức, phiền muộn, đau lòng trong lòng.

“Tiểu Mặc, chạy mau.” Giải Ngữ Hoa quay đầu lại, phát hiện Ngô Mặc đã bị mấy xác sống bao vây.

Cây côn trong tay anh ta vung lên xuống, đẩy lùi mấy xác sống rồi rút thân ra chạy về phía Ngô Mặc.

Một tay kéo lấy cánh tay Ngô Mặc, nhanh chóng chạy về hướng đông bắc.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh mấy người cũng lần lượt đuổi tới.

Họ kẹp Ngô Tà ở giữa, cầm vũ khí, cùng xông về hướng mà Ngô Tam Tỉnh đã nói.

Trong lúc chạy, đầu Ngô Mặc dần dần tỉnh táo lại.

Cậu ta chợt nhớ ra, ban đầu khi Lâm Phong trở về căn phòng thuê thì khắp người đầy vết thương, mình cứ tưởng anh ta bị bắt nạt, hỏi thế nào anh ta cũng không nói.

Chỉ khăng khăng là lúc đóng phim quá nhập vai, không cẩn thận bị thương.

Lúc đó mình không yên tâm.

Lén ra ngoài tìm người quen hỏi thăm, nhưng không ai biết rốt cuộc là chuyện gì.

Chuyện này cũng cứ thế bỏ qua.

Nhưng cái ảo cảnh này là sao?

Chẳng lẽ nó có thể kết hợp đủ loại suy nghĩ trong lòng mình lại, hình thành cảnh tượng mới sao?

Ngô Mặc nghĩ đến đây, không khỏi thầm kinh hô một tiếng, ảo cảnh này quá đỉnh.

Lúc này trong lòng cậu ta ngũ vị tạp trần.

Nhất thời không biết nên cảm kích ảo cảnh, để mình một lần nữa nhìn thấy gương mặt quen thuộc đó?

Hay là hận cái thứ này quá tàn độc, ép mình phải tự tay giết chết người mình quan tâm nhất?

Phải biết rằng dù rõ ràng ảo cảnh là giả.

Nhưng gương mặt của người kia, ngữ khí khi nói chuyện, cũng như nỗi đau trong lòng sau khi giết chết đối phương lại là thật.

Hắc Nhãn Kính vừa chạy vừa luôn chú ý tình trạng của Ngô Mặc.

Thấy cậu ta vẫn còn có vẻ lơ đễnh, trong lòng lửa giận dâng trào.

Muốn nói gì đó?

Lời đến miệng lại cố gắng nuốt xuống.

Anh ta quay người tung một cước đá bay một xác sống, con dao găm trực tiếp chặt đứt đầu đối phương.

Chiêu này đúng là rất hữu dụng.

Nhưng tiếc thay, những xác sống này quá nhiều, hàng trăm hàng ngàn con ùn ùn xông tới.

Hơn hai mươi người trong nháy mắt bị chúng nhấn chìm.

Lúc này chỉ có thể tự chiến đấu.

Có cơ hội thoát thì chạy về phía trước, không thì chỉ có thể bỏ mạng lại.

“Vãi chưởng, đau mẹ nó chỗ nào thế?” Tiếng kêu kinh hãi của Vương Bàn Tử không xa kéo suy nghĩ của Ngô Mặc trở lại.

Cậu ta quay đầu nhìn, chỉ thấy Vương Bàn Tử bị bốn xác sống bao vây.

Trong đó có một xác sống đang túm vào mông anh ta.

Nhìn hướng ngón tay nó nhếch lên, vị trí nhắm tới e rằng không ổn lắm.

Nếu là bình thường, Ngô Mặc dù là cảnh tượng nguy hiểm đến mấy, cũng sẽ cười cợt vài câu.

Nhưng giờ cậu ta không có tâm trạng.

Chỉ là chém ngã mấy xác sống bên cạnh, nhanh chóng xông đến bên Vương Bàn Tử.

Tay giơ dao chém xuống, một mũi tên trúng hai đích, giết chết hai con.

Vương Bàn Tử nhân cơ hội thoát khỏi con xác sống lưu manh kia.

Anh ta quay người giơ dao găm lên, hung hăng chém vào hai tay của xác sống, miệng chửi bới ầm ĩ: “Mẹ kiếp, dám giở trò lưu manh à?

Bàn gia ông đây chặt mày ra từng khúc!”.

“Đi.” Mặt Ngô Mặc đã sắp đóng băng, cậu ta kéo Vương Bàn Tử đi, không nói thêm một lời thừa thãi nào.

Bọn họ một đường không ngừng chém giết.

Cho đến khi phía trước xuất hiện một tòa điện đá khổng lồ, những xác sống phía sau mới dừng truy đuổi.

Chúng đồng thời dừng bước.

Thành kính quỳ rạp xuống đất, cúi thấp cái đầu đã sớm mất đi khả năng suy nghĩ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người trong chớp mắt hiểu ra.

Hóa ra bấy lâu nay, bọn họ trong mắt xác sống thuần túy chỉ là con mồi.

Bị chúng một đường xua đuổi để cống hiến cho thần của chúng.

Ngô Tam Tỉnh mặt âm trầm ho khan mấy tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nếu đã không còn đường lui, vậy thì chúng ta chỉ có thể một đường chạy đến cùng.

Đi, vào xem sao”.

Mọi người không có dị nghị, đi theo Ngô Tam Tỉnh bước vào đại điện.

Vừa bước vào đại điện, một luồng khí tức cổ kính hoang tàn ập thẳng vào mặt.

Đại điện được chống đỡ bởi tám cây cột đá khổng lồ cao hai mươi mét.

Trên mỗi cột đá đều khắc một con mắt khổng lồ.

Tám con mắt trên cột đá có hình dạng khác nhau.

Có con trợn mắt tức giận, có con nhắm nghiền, lại có con nửa nhắm nửa mở.

Điểm chung duy nhất là tất cả những con mắt này đều màu đỏ máu.

Mang lại cho người ta một cảm giác yêu dị quỷ quái.

Chương 591

Dưới mỗi cột đá, có một bức tượng La Sát nữ tử đang quỳ bái.

Bức tượng có biểu cảm khuôn mặt rất nghiêm túc.

Ngửa đầu há miệng, dường như đang chờ đợi món ngon nào đó.

Điều này hoàn toàn không phù hợp với hình tượng phù phiếm của những nữ La Sát hóa ra từ trước đến nay.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh bảo điện cũng có một con mắt khổng lồ.

Đứng trong căn đại điện này, bạn sẽ cảm thấy toàn thân mình không có bất kỳ bí mật nào.

Dường như tất cả đều bị những con mắt này nhìn thấu.

Tình trạng này rất khó chịu, khiến người ta có cảm giác rợn tóc gáy.

“Ông chủ Doãn, chúng ta vất vả ngàn trùng muốn tìm chính là cái chỗ nát này sao?” Một người sống sót tham gia Giáp Lạp Ma, chỉ vào đại điện trống rỗng giận dữ nói: “Mấy anh em lão tử một đường đi tới, chết hết chỉ còn lại mình tôi, chẳng lẽ chỉ vì mấy cục đá nát này sao?”.

“Mày muốn làm gì?” Thanh Thanh Mạn nắm chặt cây thương trong tay.

Quay đầu nhìn người này, giọng nói có chút lạnh lùng cảnh cáo: “Tôi khuyên anh vẫn nên chú ý lời nói một chút, chúng tôi mời anh đến trước đó đã trả tiền, cũng đã ký hợp đồng.

Anh hiện tại nếu như nói vậy, đừng trách chúng tôi không nể tình.” Người đàn ông muốn nổi giận.

Nhưng quay đầu nhìn lại, nhân viên Giáp Lạp Ma sống sót đến đây chỉ còn lại mình anh ta.

Mà đối phương vẫn còn hơn hai mươi người.

So sánh thực lực có chút chênh lệch quá lớn, khiến anh ta không thể không cúi đầu chịu thua.

Mọi người đứng khô tại đây không phải là chuyện hay.

Đơn giản bàn bạc một chút, bắt đầu tìm kiếm trong đại điện xem có cơ quan nào khác không?

Dù sao đại điện quá trống rỗng, không có gì cả.

Ai sẽ tin rằng đó là thứ mình cần tìm chứ?

Ngô Mặc từ khi bước vào đại điện này, bên tai luôn vang lên tiếng gọi hư hư thực thực.

Cậu ta vốn đã bị tâm lý áp lực, giờ càng phiền não đến cực điểm.

Có một loại ý nghĩ muốn vung dao, chém giết loạn xạ.

Giải Ngữ Hoa nhận thấy cảm xúc của Ngô Mặc không đúng.

Lòng anh ta chùng xuống, tay trực tiếp nắm lấy cánh tay cậu ta, lo lắng nói: “Sao vậy?”.

Ngô Mặc không nói một lời, mở to đôi mắt đen láy nhìn quanh.

Một lát sau, trong đầu cậu ta bỗng nhiên hiện lên cảnh tượng trong mơ.

Trong mơ hình như cũng có mấy người phụ nữ quỳ dưới đất, ngửa đầu há miệng.

Mà người giống tế tư kia, đang đổ thứ gì đó vào miệng họ?

Nếu là trước đây, suy nghĩ của Ngô Mặc đã sớm bay đi đâu mất

rồi.

Nhưng hôm nay thì không.

Vì giọng nói trong đầu cậu ta, không ngừng nhắc nhở cậu ta về máu và tế tự.

“Máu.” Ngô Mặc lẩm bẩm trong miệng, dường như đang suy nghĩ vấn đề then chốt nào đó.

“Tiểu Mặc, em rốt cuộc làm sao vậy?” Ngô Tà thực sự không kìm được nỗi lo lắng trong lòng, lại gần nói: “Cái gì máu?

Em đừng dọa anh”.

“Không sao!” Ngô Mặc vỗ vỗ vai Ngô Tà, chần chừ một chút rồi nói: “Ca, anh có cảm thấy mấy bức tượng đá kia, trông cứ như đang chờ người khác đặt gì đó vào miệng không?”.

“Thôi đi, tôi qua xem sao.” Ngô Mặc nói xong liền vứt Ngô Tà ra, chạy thẳng đến cây cột đá gần mình nhất.

“Tiểu Mặc, đợi anh với.” Ngô Tà thấy vậy lập tức đuổi theo, giờ đây anh ấy không hề yên tâm chút nào về đứa em trai của mình.

Lúc này, trong đại điện vô cùng bận rộn.

Để nhanh chóng tìm thấy cơ quan và rời khỏi nơi đáng lo ngại này, hầu như không ai rảnh rỗi, tất cả đều gõ gõ đập đập xung quanh, muốn tìm ra lối ra.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính kinh nghiệm phong phú, cũng dồn ánh mắt vào những tượng đá.

Khi anh em Ngô Tà và Ngô Mặc đến, Trương Khởi Linh đang thò tay phải vào miệng tượng đá, cố gắng kiểm tra xem bên trong có cơ quan nào không.

Ngô Mặc đứng tại chỗ không nói lời nào.

Cậu sợ mình vừa mở miệng sẽ làm ảnh hưởng đến phán đoán của Trương Khởi Linh.

Chừng một chén trà sau, Trương Khởi Linh từ từ rút tay ra khỏi miệng tượng đá, sắc mặt trở nên hơi ngưng trọng.

Ngô Tà vừa thấy tình hình này liền hiểu ra, vội vàng hỏi: "Tiểu Ca, cơ quan rất khó phá giải sao?" "Ừ!" Trương Khởi Linh khẽ nhíu mày, hai mắt nhìn chằm chằm vào tượng đá, dường như đang suy nghĩ một chuyện cực kỳ quan trọng.

Ngô Mặc không có tâm trạng để nói vòng vo với người khác, cũng lười phải động não đoán xem Trương Khởi Linh rốt cuộc đang nghĩ gì.

Cậu đặt tay lên vai Trương Khởi Linh, hỏi thẳng thừng: "Khởi động cơ quan thế nào?

Dùng máu hay dùng bộ phận khác của người?" Trương Khởi Linh khẽ thở dài một tiếng không thể nghe thấy, trầm giọng nói: "Máu." Cũng không trách Trương Khởi Linh có chút khó xử.

Nếu đây chỉ là một tượng đá, anh ấy đã không chút do dự tự làm mình bị thương, nhỏ máu vào miệng tượng đá.

Nhưng vấn đề là trong đại điện có tám cây cột, phía dưới là tám tượng đá.

Mỗi miệng tượng đá đều cần đổ máu vào.

Chỉ khi tất cả tượng đá được đổ đầy, cơ quan mới khởi động.

Nhưng Trương Khởi Linh anh ấy trên người có bao nhiêu máu mà có thể đổ đầy những thứ này?

Hắc Nhãn Kính đứng bên cạnh, vẫn luôn chú ý đến Ngô Mặc.

Thấy cậu trầm tư không nói lời nào sau khi nghe Trương Khởi

Linh nói, trong lòng có chút lo lắng.

Anh biết, vị tiểu tổ tông này cũng là người hễ không hợp ý là tự làm mình bị thương.

Mỗi lần gặp tình huống nguy hiểm, cậu ta luôn bất chấp tất cả, tự cho mình một dao, dùng máu để đuổi tà vật, giành đường sống cho anh em.

Hắc Nhãn Kính nghĩ đến đây, không thể chịu được việc Ngô Mặc lại tự hại mình, liền tiến lên một bước, nắm chặt tay cậu, chết sống không buông.

“Bảo bối, đừng có làm bậy.” “Yên tâm đi, tôi không làm đâu.” Ngô Mặc không để ý đến cách xưng hô của Hắc Nhãn Kính, cũng không quan tâm việc anh ta kéo tay mình.

Thay vào đó, cậu tập trung toàn bộ chú ý, bắt đầu suy nghĩ, dùng phương pháp nào có thể thay thế máu để khởi động cơ quan?

Cậu không phải là tổ chức từ thiện, cũng không có lòng bác ái lớn đến vậy.

Muốn cậu dùng máu quý báu của mình để nuôi vị cổ thần không tên đó sao?

Đó thuần túy là thằng cha nó nằm mơ giữa ban ngày!

Tình cảnh bên này đã thu hút sự chú ý của mọi người, tất cả dần dần vây quanh.

Khi họ biết cơ quan cần dùng máu để khởi động, ai nấy đều rơi vào suy tư.

Ngô Mặc càng nghĩ càng bực bội, cái tính phản nghịch trong xương tủy trỗi dậy.

Cậu vỗ bốp một cái vào đầu tượng đá, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Mẹ kiếp, muốn máu à?

Ông đây cho nó một quả bom, để nó đổi khẩu vị thử xem.” Cậu nói rồi tháo ba lô xuống, dùng thân mình che chắn tầm mắt của mọi người.

Giả vờ lục tìm thuốc nổ bên trong, thực chất là thay thế thuốc nổ cô đặc được hệ thống thưởng trong không gian ra.

Thấy Ngô Mặc chơi thật, Vương Bàn Tử lập tức phấn khích reo lên: “Đúng, phải làm như vậy!

Anh em mình không thể chịu cái thứ khí bức bối này được.” Suốt đoạn đường này, hắn đã bị kìm nén phát điên rồi.

Chương 592

Nếu không phải còn phải điều tra mọi chuyện, Vương Bàn Tử đã sớm như siêu nhân bom, ném bom khắp nơi, phá hoại khắp chốn rồi.

Ngô Tam Tỉnh là một kiêu hùng.

Suy nghĩ đơn giản một lát, ông dứt khoát đồng ý với ý tưởng của Ngô Mặc.

Đã muốn chơi bom thì phải xác định trước chỗ nào thích hợp để đặt, đặt thế nào mới có thể phá hủy cấu trúc ở đây một cách hiệu quả mà không gây ra quá nhiều tổn hại.

Vai trò của Ngô Tà lúc này liền nổi bật.

Anh ấy chuyên ngành kiến trúc, rất am hiểu cấu trúc kiến trúc cổ đại.

Có anh ấy ở đây, có thể tìm được vị trí tốt nhất để đặt thuốc nổ.

Ngô Mặc lấy ra ba quả thuốc nổ siêu nhỏ.

Trông không bắt mắt, nhưng lực nổ cực mạnh, hoàn toàn không phải những sản phẩm ba không trên thị trường có thể sánh được.

Vương Bàn Tử chưa từng thấy loại thuốc nổ này.

Hắn rướn cổ nhìn vài lần, lẩm bẩm hỏi: “Anh em, thuốc nổ này được không?

Trông lượng thuốc không đủ à?” “Yên tâm đi, cái thứ này là tôi làm ra, trong lòng tôi có tính toán cả.” Ngô Mặc không thể giải thích nguồn gốc của thuốc nổ, chỉ có thể không biết xấu hổ gán việc chế tạo cái thứ này lên người mình.

Lời này vừa thốt ra, tim Vương Bàn Tử đã run lên ba tấc.

Cái thứ này là thuốc nổ, có thể lấy mạng người.

Em út nhà mình tự tay làm ra, có đáng tin cậy không?

Nhưng lúc này nói nhiều cũng vô ích.

Ngô Mặc cố chấp, kéo Ngô Tà đi một vòng quanh đại điện, tìm kiếm vị trí tốt nhất để đặt thuốc nổ.

Theo suy đoán của mọi người, cơ quan hẳn là nằm ngay phía dưới đại điện.

Cũng có nghĩa là, nơi họ thực sự muốn tìm, e là nằm sâu bên dưới đại điện này.

Hai anh em suy đoán ra ba vị trí, đặt bom xong.

Sau khi bật đếm ngược, mọi người tản ra bốn phía đại điện.

Theo suy đoán của Ngô Tà, nơi này có các cột đá chống đỡ.

Cho dù cả đại điện có sập, nơi này cũng là nơi tương đối an toàn.

Còn về những vật nguy hiểm như đá vụn bay ra từ vụ nổ thì sao?

Lúc này cũng chẳng còn tâm trí mà nghĩ đến nữa.

Dù sao thì họ căn bản không thể rời khỏi đại điện, bên ngoài còn có rất nhiều xác sống đang chờ đợi họ.

Ngày thường một phút trôi qua rất nhanh, nhưng lúc này một phút trôi qua chậm đến mức khiến người ta lo sốt vó.

“ẦM!” Tiếng nổ long trời lở đất, nối tiếp nhau vang lên.

Chỉ thấy giữa đại điện bay lên một cụm lửa khổng lồ, ánh lửa bắn ra bốn phía, mang theo sát khí vô tận.

Ngay sau đó là một trận địa chấn núi rung.

Các cột đá bị ảnh hưởng bởi sóng xung kích mạnh mẽ, lần lượt đổ sập.

Cùng với tiếng nổ, khói đen đặc quánh không ngừng bốc ra.

Các khối đá vỡ vụn, mảnh vỡ bay ngang, như những mũi kiếm sắc nhọn bay về phía mọi người.

Ngô Mặc và những người khác chỉ cảm thấy ngọn lửa như sóng thần ập đến.

Nhất thời nóng bức khó chịu, khiến người ta không thở nổi.

Ngô Mặc ở gần Hắc Nhãn Kính nhất.

Khi tiếng nổ vang lên, cậu ngay lập tức kéo Hắc Nhãn Kính vào lòng mình, dùng thân thể che khuất tầm nhìn của anh ta.

Cậu biết rõ mắt Hắc Nhãn Kính không chịu nổi kích thích ánh sáng mạnh.

Đừng nhìn anh ta đeo kính râm, nhưng uy lực của mấy quả bom mình ném ra, nào phải kính râm có thể chống đỡ được?

Lúc trước nếu không nhờ mấy quả bom này, cậu còn chưa chắc đã sống sót ra khỏi cổ lầu nhà Trương gia.

Hắc Nhãn Kính biết lưng Ngô Mặc có vết thương, sao có thể để cậu che chắn cho mình khỏi những khối đá bay đến được?

Kinh nghiệm của anh dù sao cũng hơn Ngô Mặc rất nhiều.

Anh dồn lực xuống chân, dùng một kỹ thuật khéo léo, lập tức đổi vị trí với Ngô Mặc.

“Ca, anh làm cái quỷ gì vậy?” Ngô Mặc hét lớn bên tai anh, “Em không cần anh giúp em che chắn đâu.” “Bảo bối, ngoan, nghe lời.” Hắc Nhãn Kính quay lưng về phía ánh lửa, ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc cười tủm tỉm nói: “Anh đây da dày thịt béo, có chút vết thương chả sao, lưng em mà thêm mấy vết nữa là anh đau lòng chết mất.” Ngô Mặc đang định nói gì đó, thì thấy một tảng đá lớn bay thẳng về phía hai người.

Đồng tử cậu đột nhiên co lại, tay dùng sức kéo xuống, rống lên: “Nằm xuống!” Hai người cực nhanh nằm xuống, tảng đá sượt qua da đầu bay qua.

Chỉ cần chậm một bước, đầu hai người đều sẽ nứt toác.

Tiếp đó là cát bay đá chạy như không có tiền vậy, tự động lao đến, bắn về phía mọi người.

Lúc này Ngô Mặc chỉ có một suy nghĩ.

Cậu đã mất đi một người anh em, không thể mất đi người khác nữa.

Để bảo vệ Hắc Nhãn Kính.

Cậu dùng sức lao về phía trước, trực tiếp đè anh ta xuống dưới thân.

Hắc Nhãn Kính không đề phòng động tác này, bị Ngô Mặc đè trúng.

Ngô Mặc cứ thế biến mình thành nắp quan tài, chết cứng úp xuống người Hắc Nhãn Kính.

Hai tay che chắn những điểm yếu ở đầu anh ta, cố gắng hết sức tránh để Hắc Nhãn Kính bị đá vụn làm bị thương.

Thuốc nổ đổi từ hệ thống ra, uy lực vô cùng kinh người.

Đá vụn rơi như mưa, từ trên trời đổ ập xuống.

Thể chất xui xẻo của Ngô Tà, dù trong bất cứ lúc nào cũng sẽ không mất tác dụng.

Do uy lực của thuốc nổ quá lớn, đỉnh đại điện xuất hiện vết nứt.

Khối nhãn cầu khổng lồ kia nứt thành mấy mảnh, trong đó một mảnh trực tiếp rơi xuống.

Ngô Tà đang ở phía dưới.

Nếu khối đá này thực sự rơi trúng đầu, e là anh ấy sẽ biến thành Ngô Bính rồi.

“Cẩn thận!” Mọi người kinh hô một tiếng, muốn cứu viện nhưng đã không kịp.

May mắn thay Giải Ngữ Hoa ở khá gần Ngô Tà.

Mắt nhanh tay lẹ, một tay kéo anh ấy sang, nhờ vậy mới tránh được nguy hiểm.

Vụ nổ kéo dài khá lâu, trong đại điện đã tan hoang không chịu nổi.

Mọi người ai nấy mặt mày lấm lem.

Quần áo trên người rách nát thành từng mảnh, như thể vừa bò ra từ hang ổ dân tị nạn, khó khăn đẩy những tảng đá vụn trên người ra.

Vương Bàn Tử trán chảy máu, sau gáy có một cục u lớn.

Hắn vừa chui ra từ đống đổ nát, không nhịn được phàn nàn: “Vãi chưởng, anh em, chú mày pha thuốc nổ ở đâu đấy hả?

Nếu mà thêm một quả nữa, anh em mình chắc xuống địa phủ gặp nhau luôn quá!” Hắn vừa kêu xong, liền nghe thấy giọng Ngô Tà truyền đến từ góc: “Thằng béo chết tiệt, kéo anh một tay với, anh bị kẹt rồi!” Vương Bàn Tử quay đầu nhìn, suýt bật cười thành tiếng.

Chỉ thấy vị trí của Ngô Tà bị đá vụn chất thành một gò đất nhỏ, còn anh ấy đang thò cánh tay ra từ khe hở để kêu cứu.

Chương 593

Vương Bàn Tử đi tới, vừa giúp anh ấy bới đá, vừa trêu chọc: “Tôi nói Thiên Chân, có phải quả bom này biết chú là đạo mộ, nên đặc biệt đắp cho chú một nấm mồ không?

Chú mà thêm cái bia đá phía trước nữa là thành một cái mồ đẹp luôn rồi.” “Thằng béo chết tiệt, chú có thất đức không đấy?” Hai người bắt đầu đấu võ mồm qua lại.

Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh cũng chui ra từ đống đá vụn, thấy Ngô Tà vẫn còn ở đó, vội vàng đến giúp.

Giải Ngữ Hoa dùng súc cốt công chui ra từ khe hở, phản ứng đầu tiên là tìm kiếm bóng dáng Ngô Mặc.

Tuy nhiên nhìn nửa ngày, vẫn không thấy người này.

Giải Ngữ Hoa nhớ lại lúc vụ nổ xảy ra, Ngô Mặc hình như đứng ở góc đông bắc.

Anh nhìn về phía đông bắc, nhưng lại phát hiện nơi đó sập nghiêm trọng nhất.

“Tiểu Mặc?” Giải Ngữ Hoa kinh hô một tiếng, chạy về phía đống đá vụn.

Những người còn lại nghe thấy tiếng kêu của anh, đều dồn ánh mắt sang.

Lúc này mới phát hiện không thấy bóng dáng Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính đâu cả.

Mọi người đều vây lại, vừa hô hoán tên Ngô Mặc, vừa khiêng những khối đá lớn phía trên xuống.

Người ta thường nói, khi vận đen đến, uống nước lạnh cũng tắc răng.

Ngô Mặc vốn tưởng vị trí này khá an toàn.

Nào ngờ phía trên vị trí cậu đang đứng, trước đây từng bị người ta động chạm.

Vụ nổ vừa vang lên, phía trên xuất hiện vết nứt lớn, ngay sau đó những tảng đá lớn rơi xuống.

May mắn thay đây là góc tường, cột đá nghiêng đã chặn một phần lớn đá vụn.

Nhưng đá vụn nhỏ thì căn bản không thể tránh được.

Cậu muốn che chắn cho Hắc Nhãn Kính, cho đối phương chút không gian để thở.

Hai tay chống đất, thân hình hơi khom lại, cố gắng tạo ra một phần không gian nhỏ.

Hai người bị kẹt trong góc, chỉ có thể giữ tư thế thân mật này.

“Tiểu tổ tông, tôi sớm muộn gì cũng bị cậu chọc tức chết!” Hắc Nhãn Kính vừa đau lòng vừa lo lắng.

Anh bị Ngô Mặc đè dưới thân, nhất thời không dùng sức được.

Đành phải dùng chân cố sức đạp đạp tảng đá bên cạnh, muốn phán đoán xem có lỏng lẻo không?

Nhưng rất đáng tiếc, kiến trúc của người xưa rất ít khi làm dối làm ẩu.

Những khối đá này vô cùng lớn.

Muốn bò ra từ bên trong, e là phải tốn một phen công sức.

May mắn là hai người đều biết rõ.

Ngô Tà và những người khác vẫn còn ở bên ngoài, sẽ không thấy chết mà không cứu.

Ngô Mặc bị đá đập cho một trận hoa mắt chóng mặt, ý thức có chút mơ hồ.

May mắn Giải Ngữ Hoa phát hiện kịp thời, rất nhanh giải cứu hai người ra khỏi đống đá vụn.

Khi Ngô Mặc được kéo ra, cả lưng đã thành một vũng máu.

Vết thương đã khâu trước đó, lại một lần nữa bị xé toạc, hơn nữa bên trong còn đầy đá vụn.

Ngô Tà trừng Hắc Nhãn Kính một cái.

Muốn trách mắng đối phương nhưng lại không mở lời được, dù sao đây cũng là lựa chọn của chính em trai mình.

Giải Ngữ Hoa nhìn thấy cảnh này, đau lòng đến mức tay cũng run rẩy.

Anh cố gắng kiểm soát cảm xúc, chuẩn bị xử lý vết thương cho Ngô Mặc.

Nhưng chưa kịp ra tay, Hắc Nhãn Kính đã ngăn anh lại: “Hoa gia, vẫn là để tôi đi.” “Ừ!” Giải Ngữ Hoa vốn định từ chối.

Nhưng lời đến miệng, nghĩ đến Hắc Nhãn Kính am hiểu y thuật hơn, nên liền nhường vị trí ra.

Sau đó anh ngồi xuống đất, để Ngô Mặc nằm sấp trên đùi mình, như vậy tiện hơn để xử lý vết thương.

Trương Khởi Linh và những người khác cẩn thận đề phòng bên cạnh.

Hắc Nhãn Kính lấy kéo, cẩn thận cắt bỏ quần áo trên lưng Ngô Mặc.

Anh biết rõ chậm trễ một phút là có thêm một phút nguy hiểm.

Tiếp đó lấy kim chỉ và kéo, nhanh chóng xử lý vết thương.

Ngô Mặc đã không còn sức để than vãn nữa.

Cậu gối đầu trên đùi Giải Ngữ Hoa, đau đến nghiến răng nghiến lợi.

Lúc này căn bản không thể dùng thuốc tê, vì nó sẽ làm tê liệt thần kinh.

Phía trước còn không biết có nguy hiểm gì, Ngô Mặc phải duy trì cảnh giác cao độ.

Để ngăn Ngô Mặc rơi vào hôn mê, Giải Ngữ Hoa đành phải nói chuyện với cậu, cố gắng phân tán sự chú ý của cậu.

"Tiểu Mặc, trong nhà cũ có một bộ mạt chược điêu khắc bằng ngọc, em không thích sao?

Lát nữa anh sẽ tặng nó cho em." "Mạt... mạt chược?" Nghe thấy thứ mình thích, Ngô Mặc lập tức lấy lại tinh thần.

Cố nhịn cảm giác đau đớn ở lưng, ngắt quãng hỏi: "Vậy, vậy anh chơi với em không?" "Ừ, em thích chơi, anh sẽ chơi với em." "Chơi tiền?" Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng xoa đầu Ngô Mặc, khẽ nói: "Chơi gì cũng được, miễn là em thích." "Vậy thì tốt quá." Ngô Mặc một tay nắm lấy quần áo Giải Ngữ Hoa, đau đến rên hừ hừ, vẫn không quên giở trò xấu: "Đến lúc đó thêm cả Kính ca và lão Trương nữa, em nhất định sẽ khiến mấy người thua đến không còn cái quần xà lỏn nào!" Giải Ngữ Hoa: "..." Hắc Nhãn Kính tức đến bật cười, tay phải khẽ vỗ vào mông cậu một cái, không vui nói: "Tiểu tổ tông cậu nghỉ ngơi chút đi được không?

Muốn tiền thì lát nữa tôi đưa thẻ cho cậu không phải được rồi sao, việc gì phải tốn công như vậy?" "Đừng đùa nữa." Ngô Mặc vừa đau vừa hít hà, vừa cắn răng sau vừa phàn nàn: “Anh à, còn thẻ ngân hàng nữa sao?

Tiền trong thẻ đủ một trăm không?

Máy rút tiền có rút ra được không?” Vương Bàn Tử không yên tâm về vết thương trên người Ngô Mặc, vẫn luôn ngồi xổm bên cạnh.

Thấy Hắc Nhãn Kính bị chọc tức, hắn bật cười thành tiếng, trêu chọc: “Tôi nói Hắc gia, ông cũng thảm quá đấy, theo tôi biết, ông ngày nào cũng nhận không ít việc, sao lại nghèo đến mức không có cả chỗ để ở?

Tôi nói thật đấy, cho dù khách hàng đều chết sạch rồi, nhưng đối phương chẳng phải cũng đã trả tiền đặt cọc trước rồi sao?

Tiền của ông đâu?” Vừa nhắc đến chủ đề này, Ngô Mặc lập tức tỉnh táo lại, cả người như được tiêm máu gà mà sống dậy.

Quay đầu lại với vẻ mặt đầy tò mò, hỏi: “Đúng đó, anh ơi, tiền đâu?

Lần trước mua mì gói còn là em trả tiền, anh khi nào trả em?” “Bảo bối, Hắc gia cả người đều là của em, em muốn khi nào cũng được.” Hắc Nhãn Kính không cam chịu yếu thế, miệng liên tục bông đùa, nhưng tay lại vô cùng ổn định, cẩn thận khâu vết thương cho Ngô Mặc.

“Tôi muốn anh có cái quái gì?” Ngô Mặc hoàn toàn không hiểu phong tình, nghe thấy lời đó liền không nghĩ ngợi đáp trả: “Nuôi lợn còn có thể bán tiền, nuôi anh có tác dụng gì?

Anh chỉ biết ăn, biết uống, biết lừa tiền, tôi bị úng não sao mà tự chuốc thêm phiền phức vào mình?” Hắc Nhãn Kính: “...” “Đừng để ý đến tên ăn mày này.” Đôi mắt Giải Ngữ Hoa ánh lên vẻ dịu dàng.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc Ngô Mặc, giọng nói ẩn chứa ý cười, nhẹ nhàng nói: “Thích ăn thịt lợn đến vậy sao?

Đợi ra khỏi đây, anh sẽ cho người đi thu mua một trang trại chăn nuôi, đến lúc đó em muốn ăn gì thì nuôi cái đó, được không?” Sự dịu dàng và quan tâm của Giải Ngữ Hoa, từ từ xoa dịu nỗi buồn trong lòng Ngô Mặc.

Cậu một tay ôm lấy eo Giải Ngữ Hoa, vùi đầu vào đùi anh, trầm mặc rất lâu, rồi thốt ra một câu: “Anh, anh đang khoe khoang với em đó hả?” “Thằng ranh con.” Giải Ngữ Hoa với vẻ mặt dở khóc dở cười, dùng sức xoa xoa tóc Ngô Mặc, mỉm cười khẽ thở dài: “Chỉ cần em bình an vô sự, anh làm gì cũng được.” Sau khi vết thương được xử lý xong, Ngô Tà và Vương Bàn Tử vội vàng tiến lên đỡ Ngô Mặc dậy, miệng không ngừng dặn dò: “Cẩn thận chút, đừng vận động mạnh vội, từ từ hãy nói.” Ngô Mặc đẩy hai người ra, xua xua tay, cố tình nói như không có chuyện gì: “Không sao, chuyện nhỏ ấy mà, đàn ông con trai có vết thương ở lưng thì bình thường quá rồi, có vết thương ở phía trước mới là mổ đẻ, có vết thương ở lưng mới là đàn ông đích thực.” Ngô Tà nhất thời có chút nghẹn lời, không biết có nên đồng tình với lời nói của em trai không.

Ngô Tam Tỉnh thấy đứa cháu lại có thể lảm nhảm chửi bới, trái tim đang treo ngược mới đặt xuống.

Ông quay đầu quát hai người: “Đừng có mẹ nó nói nhảm nữa, nhanh lên, tranh thủ thời gian tìm lối vào.” Lúc này cả đại điện đã hoàn toàn sập đổ, nếu mọi người muốn tìm lối vào, nhất định phải đi lại xuyên qua đống đá.

“Vãi chưởng, anh em, chú mày pha thuốc nổ kiểu gì mà uy lực lớn thế?” Vương Bàn Tử chổng mông, bò qua phía dưới một cây cột đá, miệng nói: “Nếu mà chú mày thêm một quả nữa, anh em mình chắc xuống địa phủ gặp nhau luôn rồi.” “Khụ.” Ngô Mặc khẽ ho một tiếng, không biết giải thích chuyện này thế nào, vắt óc nghĩ nửa ngày, lẩm bẩm nói: “Không phải tôi tính toán cho mấy ông lớn đó sao, cái gì mà chẳng lớn chút thì tốt hơn, nên, khụ, lỡ tay cho hơi nhiều thuốc nổ ấy mà.” “Chú là ông nội tôi.” Miệng Vương Bàn Tử co giật liên hồi.

Hắn ta chỉ muốn quỳ xuống lạy Ngô Mặc.

Em trai nhà mình rốt cuộc có cái đầu óc gì vậy?

Cái này mẹ nó cũng có thể lôi mấy ông lớn ra mà nói được sao?

Chương 594

Nhưng Vương Bàn Tử rất nhanh đã bị vả mặt.

Khi hắn thấy một con đường hầm được nổ tung ra ở giữa đại điện, cả người hắn kinh ngạc há hốc mồm đứng sững sờ ở đó.

Mãi nửa ngày sau mới cảm khái: “Má ơi, anh em, may mà thuốc nổ của chú có lực, nếu không tấm đá dày như vậy, muốn nổ tung ra, đúng là chuyện viển vông.” Ngô Tà liếc Vương Bàn Tử một cái, hơi đắc ý nói: “Nói nhảm, đồ của lão đệ tôi, cái gì mà chẳng tốt?” “Thôi được rồi, nhanh xuống dưới đi.” Ngô Tam Tỉnh liếc nhìn xung quanh, lại nhìn con đường hầm tối tăm phía dưới, nghiêm mặt nói: “Tình hình bên dưới không rõ, mọi người nhất định phải nâng cao cảnh giác.” “Yên tâm đi, Tam thúc.” Ngô Mặc nheo nheo mắt, vung vẩy thanh Minh Hồng đao trong tay, cười lạnh nói: “Tôi muốn xem xem, là thứ yêu ma quỷ quái nào gây phiền phức đây?” Cậu muốn như mọi khi là người đầu tiên nhảy xuống.

Tuy nhiên vừa bước được một bước, cánh tay đã bị người ta kéo lại, quay đầu nhìn, nghi hoặc hỏi: “Lão Trương?

Sao vậy?

Có chuyện gì à?” “Tôi đi.” Trương Khởi Linh nói xong, buông tay ra, sải bước đi về phía cửa hầm.

Ngô Mặc vừa định mở miệng nói, Vương Bàn Tử vội vàng xáp lại ngăn cản: “Tôi nói anh em, chú nghe lời một chút đi được không, chú có vết thương trên người, lại cứ xông lên phía trước, là coi thường anh em mình là phế vật hết sao?” “Đúng vậy, Tiểu Mặc, yên tâm đi, Tiểu Ca bọn họ kinh nghiệm phong phú, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu.” Ngô Tà kéo cánh tay còn lại của Ngô Mặc, an ủi: “Em phải học cách tin tưởng bọn họ, nhất định sẽ không sao đâu.” Để dập tắt ý niệm Ngô Mặc luôn xông lên phía trước, mấy người bọn họ ngầm hiểu ý nhau vây cậu vào giữa.

Trương Khởi Linh dẫn đầu nhảy xuống, mấy người đồng đội nối gót theo sau, tiếp đó Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh cũng nhảy xuống.

Đến lượt A Ninh, cô ta đi tới liếc nhìn Ngô Mặc một cái, hừ một tiếng nói: “Thân thể không tốt thì ở phía sau đi, đừng động tí là bị thương, khiến người ta phải lo lắng.” “Ối, đây là ai vậy ta?” Ngô Mặc không thèm để ý lời A Ninh nói, ngược lại chỉ vào mái tóc bị lửa thiêu cháy của cô ta, giả vờ kinh ngạc nói: “Trông quen lắm, nhưng sao tóc lại thiếu một mảng thế nhỉ?

Chẳng lẽ nợ tiền không trả bị người ta bắt lại, làm rụng hết tóc rồi sao?” “Cậu… Ngô Mặc, bà đây quan tâm cậu thuần túy là ăn no rửng mỡ thôi.” A Ninh tức giận trừng Ngô Mặc, cố gắng kìm nén cơn giận, quẳng lại một câu rồi quay đầu bỏ đi, sợ rằng đi chậm sẽ bị cậu ta chọc tức chết.

“Cái quái gì vậy?” Ngô Mặc chỉ vào bóng lưng A Ninh, vẻ mặt không thể tin được: “Cô ta có phải ăn nhầm thuốc không, hay vừa nãy bị bom làm chấn động não rồi, đó mà gọi là quan tâm tôi sao?

Thật sự coi ông đây là thằng ngốc à?” “Ai, cậu đó.” Doãn Nam Phong véo véo thái dương, trầm ngâm một lát, hơi đau đầu nói: “Tôi nghĩ rồi, nghìn năm thiết thụ nở hoa, e là còn nhanh hơn đầu óc cậu khai sáng nhiều đấy.” Ngô Mặc ngơ ngác nhìn bóng lưng Doãn Nam Phong, quay đầu kéo Giải Ngữ Hoa nói: “Anh, chị Nam Phong có ý gì?

Có phải đang mắng em không?” Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa đồng thời thở dài một tiếng, không biết nên giải thích thế nào.

Đoàn người lần lượt nhảy xuống từ khe hở.

Bật đèn pin lên, chú ý thấy phía dưới chân là một hàng bậc thang dài, quanh co uốn lượn trực tiếp dẫn xuống sâu dưới lòng đất.

Nơi đây tối tăm một mảng, lại mơ hồ có cảm giác lạnh lẽo.

Đi theo bậc thang xuống, trong đầu mọi người không hẹn mà cùng nảy ra một ý nghĩ.

Phía trước có phải chính là địa phủ trong truyền thuyết không?

Bậc thang kéo dài xuống mãi.

Mọi người đi trong bóng tối, ai cũng không có tâm trạng để ý đến thời gian trôi qua.

Bầu không khí có chút đè nén, ngay cả người lạc quan như Vương Bàn Tử cũng có chút lười mở miệng nói chuyện.

Đột nhiên một làn gió lạnh thổi đến, mang theo một mùi hăng nồng xộc vào mũi.

Mùi này rất quen thuộc.

Là mùi hôi thối đặc trưng của thịt thối rữa hòa lẫn với máu.

Ngô Mặc trong khoảnh khắc cứ ngỡ mình đang đứng trên thi sơn huyết hải, không nhịn được bịt mũi chửi: "Vãi chưởng, thối quá!

Chẳng lẽ La Sát Cổ Quốc dốc toàn lực xây một cái hố phân sao?" "Ai!" Vương Bàn Tử nghe thấy lời Ngô Mặc, lắc đầu nguây nguẩy, thở dài liên tục: "Xem ra chuyến làm ăn này đúng là lỗ nặng rồi." Hai người nhỏ giọng phàn nàn vài câu, nhưng không hề buông lỏng cảnh giác.

Vì càng đi xuống, mùi này càng nồng nặc.

Trước khi đến, trong trang bị của đồng đội quả thực có mặt nạ phòng độc.

Nhưng trên đường đi, cái thì bị rơi, cái thì bị mất.

Trong túi còn lại chút lương khô và vũ khí, đã là không tệ rồi.

Lúc này chỉ có thể cố gắng nín thở, không ngửi cái mùi hăng hắc này.

Nhưng họ không có, không có nghĩa là Ngô Mặc không chuẩn bị.

Trong không gian của cậu, ngoài đồ cổ ra, còn chất đầy những trang bị và vật dụng linh tinh.

Khăn lau dùng một lần, găng tay dùng một lần, quần lót dùng một lần.

Riêng đũa dùng một lần, cậu đã mua mấy trăm đôi.

Nếu cậu tự mình ở trong mộ cổ, đã sớm không tiếc gì mà mỗi ngày thay một bộ.

Điều này không phải nói lên cậu sạch sẽ, mà là có một cảm giác của kẻ trọc phú có tiền.

Giống như chính cậu đã từng nói.

Sau khi có tiền nhất định phải làm một việc, đó là mua quẩy thì mua hai cái, ăn một cái chơi một cái.

Ngô Mặc vốn định lấy mặt nạ phòng độc hoặc khẩu trang ra.

Nhưng rồi lại nghĩ, ba lô của mình trước đó bị lão ca Ngô Tà lục lọi.

Đột nhiên lôi ra mấy thứ này, hơi khó giải thích.

Nói thật lòng, việc xuyên không và không gian là vấn đề cốt lõi của Ngô Mặc.

Cậu quyết định ở thế giới này, cho dù đến ngày chết cũng sẽ không hé nửa lời.

Trường sinh có thể giải thích, nhưng việc xuyên không thực sự không thể giải thích được.

Cậu dần dần hòa nhập vào thế giới này, chấp nhận sự quan tâm của tiền bối và tình anh em.

Không hy vọng người thân bạn bè hiểu lầm rằng cậu chiếm giữ thân thể của một người khác.

Còn về vấn đề không gian?

Cậu đã nghĩ kỹ rồi, sau này sẽ tìm thêm vài ngôi mộ cổ.

Xem xem có thuyết nói về nhẫn không gian tương tự trong game không?

Nhưng chuyện này nhất định phải là cậu tự mình đi thăm mộ, chứ không phải đi cùng mấy người anh em.

Đã không thể lấy khẩu trang ra sao?

Ngô Mặc đột nhiên nhớ ra, trước khi đến đã mua mấy gói quần lót đủ màu.

Trong đó một gói đã được Bàn Tử chia cho anh em, số còn lại lúc đó tiện tay nhét vào không gian.

Tình hình hiện tại nguy cấp, cái thứ này tạm bợ cũng có thể dùng làm mặt nạ.

Cậu nghĩ đến đây, lập tức gọi Ngô Tà và mấy người lại.

Sau đó dưới ánh mắt soi mói của mọi người, từ trong ba lô lục ra hai túi nhựa.

Vương Bàn Tử vừa nhìn thấy túi nhựa, da đầu bắt đầu tê dại, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Bởi vì bao bì của cái túi này quá quen thuộc.

Hắn một tay giữ chặt tay Ngô Mặc, kinh hãi nói: “Anh em, chú lại muốn làm gì nữa?” “Mùi ở đây khó ngửi quá, mặt nạ phòng độc đều mất hết rồi, tôi định tìm đồ thay thế.” Ngô Mặc nói một cách hiển nhiên.

“Nhưng đây không phải quần lót sao?” “Nói nhảm, đương nhiên rồi.” Ngô Mặc lập tức gạt tay Vương Bàn Tử ra, nghiêm túc nói: “Thời kỳ đặc biệt, mặt mũi quan trọng hay mạng sống quan trọng?” Vương Bàn Tử tỉ mỉ suy nghĩ, lời này cũng đúng.

Hồi trước mình còn đội cái vại lên đầu kia mà, đội một cái quần lót hình như cũng chẳng có vấn đề gì lớn nhỉ?

Thế là hắn không còn cản Ngô Mặc nữa, ngược lại dồn ánh mắt sang Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cùng những người khác, có vẻ như muốn xem kịch hay không chê chuyện lớn.

Cuộc đối thoại của hai người, mấy người còn lại cũng nghe thấy.

Đồng thời cũng nhìn thấy hành động của Ngô Mặc.

Nhớ lại Ngô Mặc trước đó từng phát cho mỗi người một cái quần xà lỏn màu tím, trong đầu mấy người liền hiện lên một đường đen.

Chỉ là thứ đó dù sao cũng mặc bên trong, không ai chú ý.

Nhưng nghe giọng điệu của Ngô Mặc hiện tại có vẻ không ổn.

Họ muốn giả vờ không nhìn thấy, nào ngờ Ngô Mặc căn bản không cho họ cơ hội.

Ngô Mặc một tay xé bao bì, lôi ra một xấp quần lót đỏ.

Cũng mặc kệ mấy người anh em có vui hay không, tiến lên một bước, trực tiếp trùm lên đầu họ.

Chương 595

Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì dễ xử.

Hai người này đừng nói là đội quần lót, dù có nhét hai miếng giẻ vào tai, họ cũng không quan tâm.

Ba vị đại lão còn lại thì không nghe lời như vậy.

“Tiểu Mặc, ngoan, đừng làm trò với anh nữa có được không?” Giải Ngữ Hoa lùi lại một bước, liên tục xua tay từ chối: “Anh không cần, em vẫn nên nhanh chóng cất đi.” “Đứng yên, đừng động.” Ngô Mặc trừng mắt, giận dữ nói: “Sao mà không nghe lời thế?

Bảo anh đội thì đội đi, bớt nói nhảm, nếu không tôi sẽ xử lý anh đó nha?” “Tôi...” Giải Ngữ Hoa còn chưa kịp nói, cánh tay đã bị Ngô Mặc kéo lại.

Ngay sau đó, cái quần lót màu đỏ trực tiếp trùm lên đầu anh.

Phần trống vừa vặn đối diện với mắt và mặt, phần giữa vừa đúng che mũi và miệng.

Khoảnh khắc này Giải Ngữ Hoa chỉ có một cảm giác, đó chính là mặt mũi chẳng còn gì nữa.

Anh không dám tưởng tượng, hình tượng của mình hiện tại là gì nữa.

Giải quyết xong một người khó nhằn nhất, Ngô Mặc lại dồn ánh mắt sang Hắc Nhãn Kính.

“Bảo bối, anh đeo thì không vấn đề gì, nhưng lần này lại có ý nghĩa gì đây?” Hắc Nhãn Kính thì không kiểu cách.

Chỉ là anh ta rất tò mò, Ngô Mặc lần này lại viện cớ gì đây?

Quả nhiên Ngô Mặc chưa bao giờ làm anh thất vọng.

Chỉ thấy thằng nhóc này vỗ ngực, đắc ý nói: “Cái này anh cũng không nghĩ ra sao?

Hồng vận đương đầu chứ gì!” “Phụt… Khụ khụ!” Hắc Nhãn Kính suýt nữa thì bật cười phun ra, giơ ngón cái lên khen ngợi: “Bảo bối nhà tôi đúng là có tài hoa, không hổ là sinh viên xuất sắc.” “Đó là điều tất nhiên.” Ngô Mặc mặt dày vô cùng, chẳng quan tâm đó là châm chọc hay khen ngợi.

Cậu giúp Hắc Nhãn Kính đội xong, quay người một tay túm lấy Trương Khởi Linh, không nói hai lời liền trùm lên đầu.

Động tác của cậu cực nhanh, dường như sợ Trương Khởi Linh né tránh.

Trương Khởi Linh bản năng muốn lùi lại, nhưng lại nghĩ đến vết thương ở lưng Ngô Mặc.

Sợ rằng trong lúc kéo qua kéo lại sẽ ảnh hưởng đến vết thương.

Đành phải đứng tại chỗ, mặc cho cậu ta đội cái thứ không hợp với hình tượng này lên đầu.

Ngô Tam Tỉnh và Doãn Nam Phong cùng những người khác đều nhìn đến ngớ người.

Hành vi của Ngô Mặc, lại một lần nữa làm mới nhận thức của họ về cậu.

Sáu anh chàng đẹp trai, mỗi người đội một cái quần lót đỏ lên đầu, nhìn thế nào hình tượng cũng có chút quỷ dị.

Ngô Tam Tỉnh và mấy người khác tưởng chuyện đã kết thúc như vậy, nhưng không ngờ móng vuốt của Ngô Mặc lại vươn tới họ.

Ngô Mặc tên gia hỏa này, vào những thời khắc quan trọng vẫn khá hào phóng.

Vì quần lót mua nhiều quá, cậu cũng không tiếc gì.

Cậu chạy về phía Ngô Tam Tỉnh, kéo lão già lại rồi trùm lên đầu ông, vừa trùm vừa nói: “Tam thúc, cháu có tốt không?

Chuyện gì cũng nghĩ đến ông, sau này đồ trong kho của ông, chia cho cháu thêm chút nữa nha.” “Cút, thằng ranh con.” Ngô Tam Tỉnh tức đến mức bùng nổ, nhưng lại không có bất kỳ cách nào đối phó với Ngô Mặc.

Tiếp đó là Doãn Nam Phong, A Ninh và Hoắc Tú Tú cùng những người khác.

Nói như vậy đi, phàm là người có quan hệ thân cận với cậu, mỗi người đều được đội một cái lên đầu.

Chà chà, cảnh tượng hiện tại đơn giản là quỷ dị đến cực điểm.

Suốt mấy nghìn năm lên xuống, e là chưa từng có ai đạo mộ với hình tượng như bọn họ.

Phải nói là, con người phải có sự so sánh.

Những người như Doãn Nam Phong và Giải Ngữ Hoa rất coi trọng hình tượng.

Nếu một mình bị mất mặt, trong lòng chắc chắn là không muốn.

Nhưng nhìn người khác cũng y chang mình, cảm giác khó chịu trong lòng lập tức tiêu tan rất nhiều.

Hai người họ bây giờ nhìn nhau, chính là trạng thái đó.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong, mọi người tiếp tục đi tới.

Để khám phá rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, họ tăng nhanh bước chân xuống phía dưới.

Phải nói là cái quần sịp đỏ này, ngoài việc siết đầu khó chịu và trông mất hình tượng ra, thì vẫn có chút tác dụng.

Ít nhất thì không phải tốn một tay bịt mũi.

Giải Ngữ Hoa đành chấp nhận số phận.

Anh ta coi như đã thông suốt, đã chọn đi cùng cái tên hỗn đản này, thì cái gì mà sạch sẽ, hình tượng gì đó, cứ vứt qua một bên trước đã.

Bởi vì anh ta vĩnh viễn không thể biết được, trong đầu cái tên nhóc này, bước tiếp theo sẽ nảy ra ý tưởng quái dị gì.

Trong lúc Giải Ngữ Hoa đang cố gắng tự mình xây dựng tâm lý, thì quần áo anh ta bị ai đó kéo một cái.

Ngay sau đó, một giọng nói khác khiến anh ta đau đầu lại vang lên.

"Tiểu Hoa ca ca." Hoắc Tú Tú xuyên qua đám đồng đội, đi nhanh vài bước, đến bên Giải Ngữ Hoa.

Nắm lấy quần áo anh ta, cô thì thầm nói: "Cái này trên mặt em to quá, cứ tuột xuống hoài.

Hay là hai chúng ta đổi đi, em thấy cái quần sịp trên đầu anh hơi nhỏ, thịt trên mặt sắp bị siết lòi ra rồi kìa." Giải Ngữ Hoa quay đầu trừng mắt nhìn Hoắc Tú Tú, giờ phút này anh ta có tâm muốn bóp chết cô ta.

Con bé này đúng là cố tình chọc tức mà.

Hồi nhỏ rõ ràng rất thông minh, sao dạo này càng ngày càng ngốc vậy?

Chẳng lẽ bà Hoắc lão thái thái qua đời đã đả kích cô bé quá lớn sao?

Trong đường hầm khá tối, Hoắc Tú Tú cũng trở nên bạo gan hơn nhiều, hoàn toàn không chú ý đến biểu cảm trên mặt Giải Ngữ Hoa.

Cô ta cứ tự mình nói: “Mà Tiểu Hoa ca ca anh cũng đừng để ý nhé, Tiểu Mặc ca ca mua một túi lớn, trong đó có cả to cả nhỏ, anh ấy đưa anh một cái cỡ nhỏ, chắc là vì thấy anh lùn.” Nói đến đây, Hoắc Tú Tú bất giác rụt cổ lại, như thể bị thứ gì đó nguy hiểm nhìn chằm chằm.

Cô ta dừng nói, cảnh giác nhìn trái nhìn phải, như thể đang xác định xung quanh có nguy hiểm hay không.

Ngay lúc cô ta đang hoang mang, thì nghe thấy Giải Ngữ Hoa nghiến răng nghiến lợi nói: “Hoắc Tú Tú, cô lập tức, ngay lập tức tránh xa tôi ra.” Anh ta nói xong liền quay người bỏ đi, không thèm nhìn Hoắc Tú Tú một cái.

Sợ rằng mình không kiềm chế được cảm xúc, lại bóp chết cô em gái mình đã nhìn lớn lên từ bé này.

Cũng không trách Giải Ngữ Hoa lại uất ức như vậy.

Vì thính lực cực tốt của anh ta, đương nhiên anh ta đã nghe thấy tiếng cười khúc khích của Doãn Nam Phong ở gần đó.

Có đôi khi, anh thật sự phải phục một đạo lý, đó là cười người không bằng người.

Trong môi trường u ám thế này, có chút náo nhiệt để xem vẫn có thể khiến người ta thư giãn một chút.

Nhưng Doãn Nam Phong xem náo nhiệt thì rất vui vẻ, lại nhất thời quên mất mình cũng là người có em trai.

Mà đứa em trai nhà cô ấy có sức chiến đấu vượt xa Hoắc Tú Tú.

“Chị, chị cười toe toét cái gì thế?” Ngô Mặc thần thần bí bí thò cái đầu đỏ lòm ra, nghi hoặc nhìn Doãn Nam Phong một cái, cực kỳ khó hiểu nói: “Ở đây mùi kinh tởm thế này, chị không bịt miệng đã đành, còn há mồm hít lấy hít để, sao vậy, khẩu vị chị thay đổi rồi à?” “Mày cút ngay cho bà!” Doãn Nam Phong mặt tối sầm lại, suýt nữa bị sặc nước bọt.

Cô ấy tát một phát vào gáy Ngô Mặc, giận dữ nói: “Mày không thể ngậm mồm lại à?

Không nói chuyện thì chết à?” “Không phải, chị đánh em làm gì?

Em qua đây là có chuyện tìm chị.” Ngô Mặc một tay xoa gáy, đau đến nhe răng trợn mắt hừ hừ nói: “Mới đầu chị dịu dàng biết bao, mới có bao lâu mà đã ‘bà đây’, ‘bà đây’ thế này, là học hư từ con đàn bà A Ninh kia, hay là nguyên hình bại lộ rồi hả?” A Ninh: “.” “Đừng nói nhảm, có chuyện thì nói.” Doãn Nam Phong lạnh mặt, liếc xéo mấy người bên cạnh một cái, ý tứ ám chỉ nói: “Tôi coi như đã phát hiện ra rồi, với cái tên hỗn đản nhà cậu thì không thể quá dịu dàng, đáng đánh thì đánh, đáng đập thì đập, biết đâu não cậu còn có thể bị gõ ra một vết nứt.” “Chị có tư cách nói em à?” Ngô Mặc nghe lời này trong lòng cũng bốc hỏa, tức tối hạ giọng nói: “Đầu chị toàn là khe nứt, thế mà chị cứ đâm đầu vào một cái xương khô là sao?

Sao vậy, bị cái tên Trương Nhật Sơn dầu mỡ đó mê hoặc rồi à?” Doãn Nam Phong nhất thời nghẹn lời, không biết phải phản bác thế nào.

Cô ấy trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc nghiêm túc nói: “Tiểu Mặc, em nói thật với chị đi, tại sao em luôn để ý chuyện này?

Đừng dùng những lời đó để lừa chị, chị muốn nghe sự thật.” Doãn Nam Phong đã sớm nhận thấy, Ngô Mặc có địch ý đặc biệt lớn với Trương Nhật Sơn.

Vì thế cô ấy đặc biệt phái người điều tra, nhưng kết quả cho thấy, hai người này chỉ mới gặp mặt một hai lần.

Chương 596

Còn về xung đột ban đầu, cũng hoàn toàn là một sự hiểu lầm.

Hơn nữa, thằng nhóc thối Ngô Mặc này tính cách phóng khoáng, không phải loại người nhỏ nhen.

Nhìn thế nào cũng không giống như là vì chuyện nhỏ nhặt như vậy mà để bụng.

"Cái này…" Ngô Mặc chần chừ.

Có vài chuyện trong lòng cậu ta hiểu rõ, nhưng lại không cách nào giải thích được.

Tổng không thể nói thật với Doãn Nam Phong, rằng mình thứ nhất là vì nhiệm vụ, thứ hai là vì trong lòng tên này không có chị ấy.

Chị ấy nỗ lực bồi dưỡng thành nữ cường nhân độc lập, quay đầu lại yêu phải một kẻ ngốc bạch ngọt có vấn đề về não?

Nếu không phải nể tình Doãn Nam Phong, bản thân cậu ta lúc ở Tân Nguyệt Khách Điếm đã muốn chỉ vào mũi Trương Nhật Sơn mà hỏi một câu: "Mẹ kiếp, mày suốt ngày dùng loại túi rác hiệu gì mà giả bộ được thế hả?" "Tiểu Mặc." Doãn Nam Phong đợi một lát, không nghe Ngô Mặc trả lời, liền gọi cậu ta một tiếng, trầm giọng nói: "Em, có phải biết chuyện gì không?

Nên mới như vậy?" Quả nhiên người có tám trăm cái tâm nhãn thì khác hẳn.

Thấy Ngô Mặc ấp a ấp úng, Doãn Nam Phong lập tức đoán được một vài chuyện.

Cô ấy dứt khoát mở lời nói: "Hai chị em chúng ta tính cách, tính tình đều rất hợp nhau, chị thật sự coi em như em trai ruột, cũng biết em là vì chị mà suy nghĩ.” “Nếu thật sự có chuyện gì, chị hy vọng em có thể nói thật với chị, em cũng biết đấy, tình hình trước mắt ngày càng nguy hiểm, chị, không muốn làm một kẻ ngốc.” “Được thôi.” Ngô Mặc nghiến răng, cứng đầu cứng cổ mà nói lung tung: “Chị, cái lão già khốn kiếp đó không phải đồ tốt lành gì đâu, trong mắt trong lòng lão ta căn bản không có chị.” “Chị nghĩ mà xem, đàn ông có mấy ai không phải là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới đâu?” “Lão ta ngày ngày ở cùng một đại mỹ nữ như chị, mà một chút phản ứng cũng không có?

Cái này hoặc là thân thể có bệnh, hoặc là tâm lý có bệnh.” “Nhưng theo em quan sát, thân thể lão ta chắc không vấn đề gì, vậy suy đi nghĩ lại, chắc chắn là tâm lý có bệnh.” “Em nghe chị Mạn Mạn nói, chị bao nhiêu năm nay vẫn luôn nhớ nhung lão ta, nhưng chị nhìn cái vẻ giả bộ đó của lão ta xem?

Là thích chị sao?

Hay là xem chị như con khỉ mà đùa giỡn hả?” “Chúng ta muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn gia thế có gia thế, loại nào mà không tìm được?

Cứ nhất định phải đi giúp đỡ người nghèo hả?” Ngô Mặc cũng liều mạng luôn rồi, không màng đến tâm trạng của Doãn Nam Phong, lời nào đâm tim thì nói lời đó.

Thanh Thanh Mạn nghe thấy tên mình, lùi lại nửa bước rụt cổ, không dám nhìn Doãn Nam Phong.

May mà mọi người đều đội quần sịp đỏ trên đầu, cho dù có biểu cảm đặc biệt gì thì nhất thời cũng không nhìn rõ.

Doãn Nam Phong nghe xong thì choáng váng.

Cô ấy lần đầu tiên bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, Trương Nhật Sơn thật sự tệ hại như Ngô Mặc nói sao?

Giọng Ngô Mặc tuy không lớn, nhưng không gian ở đây chật hẹp.

Thêm vào đó, mấy người kia đều chú ý đến cậu ta, nên không sót một chữ nào mà nghe lọt hết vào tai.

Ánh mắt Hắc Nhãn Kính lướt qua một tia tinh quang nguy hiểm, thầm liệt Trương Nhật Sơn vào danh sách kẻ thù trong lòng.

Trương Khởi Linh liếc Ngô Mặc một cái, trên mặt lộ ra vẻ như có điều suy nghĩ.

Ngô Tam Tỉnh đứng không xa.

Nghe lời Ngô Mặc nói, đồng tử đột nhiên co lại.

Ông ta có chút không nắm chắc, rốt cuộc giữa thằng cháu trai và Trương Nhật Sơn có thù oán gì?

Lại đi xuống một tiếng đồng hồ, rẽ qua một đoạn đường cong dài.

Phía trước đột nhiên xuất hiện ánh sáng đỏ yếu ớt.

Ánh sáng đỏ lập lòe không định.

Nhưng trong đường hầm đen kịt, nó lại như một ngọn đèn chỉ đường, dẫn lối cho mọi người.

Càng đi về phía trước, ánh sáng đỏ càng rõ ràng.

Mọi người nhanh chóng đi đến chân cầu thang, ngẩng đầu nhìn về phía trước, chợt phát hiện phía trước xuất hiện một hang động khổng lồ.

Bọn họ những người này đứng ở lối vào hang động, chẳng khác nào kiến so với tòa nhà trăm mét.

Nhỏ bé đến đáng thương.

Vương béo nuốt nước bọt, vẻ mặt cảm khái nói: “Vãi chưởng, cái

La Sát cổ quốc này cũng trâu bò thật, bọn họ làm thế nào mà tạo ra được cái hang động lớn thế này vậy?

Cái này gần như là đào rỗng cả lòng đất rồi còn gì?” Nếu là trước đây Ngô Mặc đã sớm hùa theo vài câu, nhưng hiện giờ cậu ta cảm thấy không đúng.

Càng gần chỗ này, giọng nói trong đầu càng rõ ràng.

Ngô Mặc lén lút quan sát một chút.

Cậu ta nhận thấy mấy người anh em hình như khác với mình, không hề bị nơi này quấy nhiễu.

“Mẹ kiếp, là kẻ yếu mềm thì chết hả?” Cậu ta thầm chửi một câu trong lòng, sau đó càng tập trung tinh thần hơn.

Muốn dựa vào ý chí lực để kháng cự sự tấn công của âm thanh này.

“Đi, vào trong xem sao.” Ngô Tam Tỉnh nhìn quanh tình hình, hô một tiếng, rồi dẫn đầu đi vào hang động.

Mọi người thấy vậy, vội vàng đi theo.

Lúc này họ đang đội quần sịp trên đầu, tay cầm vũ khí, trông như một đám cướp ngân hàng.

Bước chân vào hang động, mùi máu tanh nồng nặc xộc thẳng vào mũi khiến người ta buồn nôn.

Từ gáy đến đỉnh đầu, không có chỗ nào là dễ chịu.

Không hề khoa trương khi nói rằng, Ngô Mặc cả đời này chưa từng ngửi thấy thứ gì thối như vậy.

Cảm giác này giống như việc cho tất cả những thứ thối nhất thế giới như cá trích đóng hộp, đậu phụ thối, thịt thối rữa, cộng thêm giày da thối của họ, trộn lẫn vào nhau, rồi chôn xuống đất vài năm sau mới mở ra vậy.

Lúc này mọi người không khỏi thầm thấy may mắn.

May mà Ngô Mặc đã chuẩn bị trước, nếu không e rằng đã có thể nôn mửa tại chỗ rồi.

Dù sao thì, thứ này cũng có thể lọc được một số khí khó ngửi.

Ngô Mặc liếc nhìn Hắc Nhãn Kính vẻ mặt không đổi sắc, trên mặt lộ ra vẻ khâm phục.

Cậu ta vì tò mò, đưa tay phải chọc chọc vào eo Hắc Nhãn Kính, hạ giọng hỏi: “Anh, anh bị mất khứu giác à?

Nên không ngửi thấy mùi sao?” “Không có.” Hắc Nhãn Kính trả lời rất dứt khoát.

“Không có ư?” Ngô Mặc không tin, mượn ánh sáng yếu ớt của đèn pin mà nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính.

Sau khi nhìn vài lần, cậu ta vẻ mặt nghi hoặc lẩm bẩm: “Chẳng lẽ cái quần sịp mình mua chất lượng tốt quá sao?

Nhưng mà cũng không đúng, sao mình vẫn muốn nôn?” Hắc Nhãn Kính cắn chặt môi dưới, cố nhịn không để mình bật cười thành tiếng.

Anh ta nào phải không ngửi thấy mùi vị?

Chẳng qua là chú ý thấy Ngô Mặc đang nhìn mình, nên cố ý giả vờ như không có chuyện gì.

Khác với đường hầm tối đen như mực, bên trong hang động đèn đuốc sáng trưng.

Trên vách đá thắp những ngọn đèn trường minh, ngọn lửa đều có màu đỏ.

Tường hang động được sơn một lớp màu đỏ dày.

Có thể nói, nơi này chính là một thế giới màu đỏ.

Nhờ ánh sáng, mọi người nhìn rất rõ.

Ở trung tâm hang động, một cái hồ khổng lồ đường kính hơn trăm mét xuất hiện trước mắt mọi người.

Cái hồ đầy chất lỏng màu đỏ.

Bong bóng cứ nổi lên liên tục, tựa như dung nham đang sôi sùng sục, khiến người ta khiếp sợ.

Cùng với bong bóng sôi trào, một số xương cốt, cánh tay và các bộ phận cơ thể khác thỉnh thoảng nổi lên trên mặt hồ.

Mùi tanh thối nồng nặc, xộc thẳng vào mũi trong hang động, chính là từ huyết trì này phát ra.

Ở bốn góc của cái hồ, mỗi góc đều có một đài tế cao khoảng tám mét.

Vì khoảng cách khá xa, mọi người lờ mờ thấy trên đài tế hình như có thứ gì đó đang ngồi.

Chương 597

Ngoài những thứ này ra, trong hang động không có gì cả.

Đơn sơ đến mức khiến người ta không thể tin được.

“Ọe, vãi chưởng.” Ngô Mặc vịn vai Giải Ngữ Hoa, vừa nôn khan vừa châm chọc: “Cái La Sát cổ quốc này có phải đầu óc không bình thường không?

Bàn thờ của người khác thì nguy nga tráng lệ, đến chỗ này thì dồn hết sức cả nước xây một cái hố phân lớn à?” “Cảm giác này giống như khoảng cách giữa ông đây và Hoa ca vậy, một đứa nghèo kiết xác một đứa phú hào.” “Mẹ kiếp, ít ra cũng phải có tâm một chút chứ, làm mấy viên gạch vàng ngói vàng đi, thì ông đây cũng không coi như đến đây uổng công.” Ngô Mặc càng nói càng uất ức, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn khác với những gì cậu ta tưởng tượng trước đây.

Ít nhất cũng phải nguy nga tráng lệ một chút, thì cậu ta phá hoại lên cũng có cảm giác thành tựu.

Trong lòng sẽ có một loại cảm giác thỏa mãn coi tiền như phân đất.

Nhưng trước mắt cái thứ này là cái quái gì?

Hồ bơi hả?

Giải Ngữ Hoa đã không biết phải nói gì nữa rồi.

Chỉ có thể vừa cảnh giác nhìn xung quanh, vừa vỗ lưng Ngô Mặc.

“Đúng vậy, ọe.” Vương béo càng không chịu nổi kích thích, túm lấy cánh tay Ngô Tà mà nôn mửa dữ dội.

Ngô Tà vừa vỗ lưng anh ta, vừa dặn dò: “Béo chết tiệt, mày đừng nôn lên quần sịp chứ.” “Ọe.” Ngô Tà vừa dứt lời, cũng không kiềm chế được dạ dày.

Kéo chiếc mặt nạ trên mặt sang một bên, phun thẳng ra.

Thế là một loạt phản ứng dây chuyền xảy ra, không ít đồng đội đều bắt đầu nôn mửa.

Đôi khi là như vậy.

Thứ trong bụng nôn ra ngoài, mức độ buồn nôn sẽ giảm đi rất nhiều.

Mãi một lúc sau mọi người mới hoàn hồn.

Họ cố gắng xây dựng tâm lý, định đến gần huyết trì xem rốt cuộc là tình hình thế nào.

Khi đi về phía trước, mặt đất rất ẩm ướt, cảm giác dính dính dưới chân rất rõ ràng.

Trương Khởi Linh luôn đi phía trước, tốc độ rất nhanh.

Thấy sắp tiếp cận huyết trì, trên đài tế phía trên đột nhiên truyền đến một trận tiếng cười 'lạc lạc lạc'.

Tiếng cười đến rất đột ngột, khiến mấy đồng đội nghe thấy suýt nữa thì sợ tè ra quần.

Đây là nơi nào?

Di tích La Sát cổ quốc.

Tiếng cười vô cớ xuất hiện?

Đổi lại là người nhát gan, thì tim gan đều phải vỡ nát.

“Mẹ kiếp, lại nữa à?” Ngô Mặc một tay kéo Giải Ngữ Hoa bên cạnh, phản ứng đầu tiên là ảo cảnh lại đến rồi.

Cậu ta coi như đã phát hiện ra rồi, cái La Sát cổ quốc này cũng chẳng có năng lực gì khác, ngoài việc tạo ra ảo cảnh ra thì chẳng có gì mới mẻ cả.

Những người khác cũng có suy nghĩ tương tự.

Họ nắm chặt vũ khí, cảnh giác nhìn chằm chằm phía trước, chờ đợi số phận không biết trước!

Tiếng cười vang vọng khắp hang động trống trải, khiến người nghe có chút rợn người.

“Mẹ kiếp, ông đây để mày giả thần giả quỷ à?” Vương béo mắt đỏ ngầu, giơ súng trong tay lên nhằm vào phía trên đài tế mà nổ súng.

Phan Tử cũng là người nóng tính, khẩu súng trong tay anh ta cũng không nhàn rỗi, phối hợp với Vương béo mà bắn lên đài tế.

“Béo, đừng quá lỗ mãng.” Ngô Tà sợ xảy ra ngoài ý muốn, ấn cánh tay anh ta, trầm giọng nói: “Cứ xem tình hình đã rồi nói sau.” Đầu bên kia Ngô Tam Tỉnh cũng ngăn Phan Tử lại.

Tiếng súng đã cắt đứt tiếng cười.

Trên đài tế góc tây bắc xuất hiện một bóng người.

Suốt từ đầu đến giờ, một ảo cảnh nối tiếp một ảo cảnh, họ đã sớm có khả năng miễn dịch.

Vì vậy, không ai trong số họ ra tay trước.

Mà là đứng đó nhìn chằm chằm phía trước, muốn xem rốt cuộc trong cái hồ lô này bán thuốc gì.

Bóng người theo bậc thang chậm rãi đi xuống.

Mọi người chú ý thấy khác với trước đây, người từ trên đài tế đi xuống lại là một nam giới.

Hơn nữa, y phục trên người anh ta, rõ ràng là trang phục hiện đại.

Kể từ khi bước vào thế giới trộm mộ, quái vật xuất hiện không ngừng.

Cho dù là bò ra từ quan tài một người ngoài hành tinh đi nữa?

Ngô Mặc cũng sẽ không có phản ứng quá lớn.

Nhưng người đàn ông xuất hiện trước mắt này, vẫn khiến cậu ta cảm thấy hơi ngạc nhiên.

"Lý Hạo?" Ngô Mặc nheo mắt, đánh giá người đàn ông trước mặt từ trên xuống dưới, trầm giọng nói: "Mày chưa chết à?" "Đương nhiên tôi chưa chết." Lý Hạo hai tay đan vào nhau đặt trước ngực, làm ra vẻ mặt vô cùng thành kính: "Vị thần vĩ đại là toàn năng, Ngài đã ban cho tôi một sinh mệnh mới." Ngô Mặc phát hiện sắc mặt Lý Hạo trắng bệch, nhưng trạng thái nhìn qua lại không khác gì người thường.

Quần áo trên người dính đầy vết máu, rách nát tả tơi, nhưng những bộ phận lộ ra lại trơn láng vô cùng, không có một vết sẹo nào.

"Anh em, thằng này là ai?" Vương béo cầm súng trong tay, ác độc nhìn chằm chằm Lý Hạo, hạ giọng hỏi: "Là người trong đội mình à?

Mẹ kiếp, nó bị biến dị rồi sao?" Quanh năm đi trong mộ, Vương béo chuyện kỳ quái nào mà chưa từng thấy?

Đồng đội cùng đi trúng tà, biến dị, tử vong?

Chuyện như vậy gần như đã trở thành thường tình.

Anh ta đến chỉ là để hỏi một chút, liệu tên này có quan trọng với Ngô Mặc hay không?

Dù sao thì Ngô Mặc trong ảo cảnh khác thường so với trạng thái bình thường, anh ta muốn quên cũng không thể quên được.

"Là cái tên học sinh bị dã thú tha đi lúc trước." Ngô Mặc vẫn không chớp mắt nhìn chằm chằm Lý Hạo, nói: “Vốn dĩ tưởng rằng tên này đã chết rồi, không ngờ lại gặp lại ở đây.” “Hắn không phải người.” Trương Khởi Linh đột nhiên chen vào một câu.

Anh ta luôn đứng ở phía trước, thân hình cao lớn thẳng tắp, mang lại cảm giác an toàn vô tận cho mọi người.

“Không sai.” Hắc Nhãn Kính vung vung súng, cánh tay trái quen thuộc đặt lên vai Ngô Mặc, cười nói: “Nói cách khác, gọi là khôi lỗi thì chính xác hơn một chút.” “Mày nói bậy!” Lời này đã chọc giận Lý Hạo.

Hắn xé toạc quần áo rách nát trên người, dùng sức đấm vào ngực, gầm lên: “Ta không phải khôi lỗi, ta đã có được sức mạnh cường đại, lũ kiến hôi các ngươi sẽ không hiểu được sự vĩ đại của thần đâu.” Hắn càng nói càng kích động.

Dường như muốn chứng minh cho tất cả mọi người thấy, sức mạnh của thần là vĩ đại, thế mà lại bất giác nhảy múa tế tự tại chỗ.

Ngô Mặc toát mồ hôi hột.

Cậu ta luôn cảm thấy cảnh tượng trước mắt này, giống như loại phản diện ngốc nghếch xuất hiện trong phim truyền hình vậy.

Ngô Tà sắc mặt có chút quái dị, vẫn không nhịn được mở miệng hỏi: “Tiểu Mặc, hắn có phải đầu óc không bình thường không?” “Ừm!” Ngô Mặc gật đầu.

Cậu ta vẻ mặt nghiêm túc, suy nghĩ một lát, chần chừ nói: “Chắc là đã hiến não cho cái gọi là thần của hắn rồi.” Cảnh tượng trước mắt giống như một vở kịch hài vậy.

Ai mà ngờ được, đến một nơi như thế này lại gặp phải một tên ngốc nghếch chứ?

Ngô Mặc liếc nhìn một cái, có chút mất kiên nhẫn, lạnh lùng nói:

“Mẹ kiếp, giết chết hắn đi, ở đây thối quá, không có thời gian mà dây dưa với hắn.” Những người còn lại cũng có ý này.

Ngay lúc cậu ta chuẩn bị ra tay, trên đài tế góc đông bắc lại truyền đến một giọng nói.

“Thiếu niên, cuối cùng ngươi cũng đến rồi!” Giọng nói tuy có chút nhẹ nhàng, nhưng vẫn có thể nghe ra là giọng đàn ông.

Cùng với tiếng nói vừa dứt, trên các đài tế khác cũng lần lượt có người đi xuống.

Những người này khác với Lý Hạo.

Họ cởi trần, trước ngực xăm một sợi lông vũ màu đỏ.

Ở cổ tay và cổ chân, treo một chuỗi lục lạc, chỉ cần cử động nhẹ một chút là vang lên tiếng leng keng trong trẻo.

Chương 598

Họ đi chân trần, chậm rãi đi xuống từ đài tế.

Ngô Mặc chú ý thấy người đàn ông nói chuyện trông rất thanh tú, tuổi không lớn lắm, chỉ khoảng ngoài ba mươi, nhưng nhìn thế nào cũng thấy có chút quen mắt.

Ngay lúc cậu ta đang nghi hoặc, Giải Ngữ Hoa bên cạnh đã cứng đờ.

Cả người anh ta sững sờ tại chỗ, miệng lẩm bẩm nửa ngày, cuối cùng khó khăn phát ra một âm thanh yếu ớt: “Ngũ thúc?” Cùng lúc đó, Ngô Tam Tỉnh trong miệng cũng thốt ra một cái tên: “Giải Tuấn Lương?” Người đàn ông trẻ tuổi được gọi là Giải Tuấn Lương này, nghiêng đầu cẩn thận đánh giá Ngô Tam Tỉnh.

Lát sau lộ ra vẻ mặt mơ hồ, chủ động hỏi: “Ngươi là ai?

Nhận ra ta sao?” “Giải gia lão ngũ, Giải Tuấn Lương.” “À à, xem ra thật sự là nhận ra ta.” Giải Tuấn Lương cười hiền hòa, khóe môi khẽ cong lên một độ cong yếu ớt.

Nụ cười của anh ta mang đến cho người ta một cảm giác nhẹ nhàng thanh thoát, cùng với chút phong thái của người đọc sách.

Nếu nói Giải Ngữ Hoa là người đẹp trai nhất trong thế hệ Lão Cửu Môn này, thì Giải Tuấn Lương lại là nhân vật nổi bật nhất về ngoại hình trong thế hệ trước.

Người đàn ông này từ nhỏ đã thích cầm kỳ thư họa.

Nói chuyện ôn tồn nhẹ nhàng, rất khác với cái khí chất thương nhân của Giải gia.

Lý tưởng của anh ta là trở thành một giáo viên.

Nếu không phải vì nhiệm vụ cách đây mấy chục năm đó?

Giờ phút này anh ta e rằng đã trở thành một học giả hoặc một giáo sư.

Ngô Mặc vừa nghe cái tên này liền lập tức phản ứng, đây không phải là người đàn ông trong cuốn nhật ký đó sao?

Cậu ta đột ngột quay người nhìn về phía Giải Ngữ Hoa.

Thấy anh ta đứng đó ngây người nhìn Giải Tuấn Lương, trong lòng thầm nghĩ không ổn.

Sợ Giải Tuấn Lương ra tay làm hại Giải Ngữ Hoa.

Rốt cuộc ai mà biết được, thứ trước mắt này thuộc phạm trù gì?

Lão Trương không phải đã nói rồi sao?

Tên này đã không còn là người nữa, vậy hắn còn lý trí và tình thân sao?

Ngô Mặc nghĩ đến đây, vội vàng tiến lên hai bước.

Cậu ta một tay kéo Giải Ngữ Hoa ra sau, dùng thân thể mình chắn giữa hai người.

Giải Ngữ Hoa bị động tác này làm cho giật mình tỉnh lại.

Anh ta vốn là một người rất lý trí.

Chỉ là một lần nữa nhìn thấy Ngũ thúc mà mình mong nhớ bao năm, tâm tình có chút kích động, dẫn đến phản ứng chậm một nhịp.

Giải Tuấn Lương vừa nhìn thấy Ngô Mặc, như thể quên hết mọi người xung quanh.

Nụ cười vô cùng ôn hòa nói: “Thiếu niên, cuối cùng ngươi cũng đến rồi, thần đã đợi ngươi rất lâu rồi.” “Ít mẹ kiếp giả thần giả quỷ đi!” Ngô Mặc căn bản không thèm quan tâm người trước mắt là ai, căng mặt giận dữ mắng: “Thần của các người ở đâu hả?

Bảo lão tử ra đây nói chuyện với lão ta?” “Muốn gặp thần, ngươi cần phải dâng hiến bản thân.” Ngô Mặc từ trước đến nay không bao giờ chịu thiệt thòi về lời nói, lập tức phản bác: “Sao vậy?

Thần nhà các người chưa thấy người nhà ông đây bao giờ, đang tìm đối tượng à?” “Đừng bất kính với thần, thần là toàn năng.” “Ông đây còn thiếu tiền mua nhà, lão ta có thể bù một phần không?” Giải Tuấn Lương thở dài, u u nói: “Ngươi đối với thần quá bất lịch sự rồi, thần đã ban cho thế nhân tình yêu vô hạn, bây giờ cũng cần các ngươi báo đáp.” Lời vừa dứt, hai tay hắn ta như móc câu, chộp thẳng vào cổ Ngô Mặc.

Động tác này vừa nhanh vừa gấp.

Giả như Ngô Mặc không phòng bị?

Bị hắn ta một đòn này, cổ ít nhất cũng phải xuất hiện mấy cái lỗ máu lớn.

Ngô Mặc đâu phải là gà con như lúc trước, hiện tại cậu ta cảnh giác cực cao với người lạ.

Khi Giải Tuấn Lương mở miệng nói chuyện, cậu ta đã không nhịn được muốn ra tay rồi.

Chỉ là có chút lo lắng đến tâm trạng của Giải Ngữ Hoa.

Cậu ta luôn tán thành một câu nói: Đó là phản diện chết vì nói nhiều, đáng ra tay thì cứ ra tay.

Tốc độ ra tay của Ngô Mặc, gần như không kém cạnh Giải Tuấn Lương.

Cậu ta tay phải nắm chặt cánh tay Giải Tuấn Lương, một tay dùng sức, cứng rắn ấn cánh tay đối phương xuống.

Ngay sau đó là một bước nhỏ, chân phải co lại, hung hăng đá vào bụng Giải Tuấn Lương.

Động tác này vừa nhanh vừa hiểm.

Giải Tuấn Lương nhất thời không phản ứng kịp, bị Ngô Mặc liên tiếp chiếm thế thượng phong.

“Các ngươi dám đánh sứ giả của thần ư?

Hahahaha, các ngươi xong đời rồi!” Tiếng cười điên cuồng của Lý Hạo vang lên trong hang động.

Vương béo nghe thấy vô cùng phiền não, giơ khẩu súng trong tay lên nhằm vào trán Lý Hạo mà bắn một phát.

Vương béo trơ mắt nhìn viên đạn xuyên qua trán Lý Hạo.

Nhưng tên này, ngoài việc trên trán xuất hiện một cái lỗ lớn ra, thì vẫn còn sống động nhảy nhót đứng đó.

Điều càng khiến người ta ngớ người là, khối thịt trên trán đó lại mềm mềm nhúc nhích rồi từ từ lành lại.

“Vãi chưởng!” Vương béo đã nhìn ngây người.

Anh ta vẫn còn chút không cam lòng, giơ khẩu súng trong tay lên nhằm vào Lý Hạo mà bắn liên tiếp mấy phát.

Lý Hạo có lẽ vừa mới có được năng lực này, nên vẫn bản năng sợ hãi khi bị bắn.

Thế nhưng sau liên tiếp mấy phát súng, hắn ta nhìn thân thể mình vẫn lành lặn không chút tổn hại, phát ra tiếng cười điên cuồng: “Hahahaha, lại đây, đánh tao đi!” Nếu không phải Ngô Mặc đang giao chiến với Giải Tuấn Lương, cậu ta đã sớm xông lên thỏa mãn nguyện vọng của Lý Hạo rồi.

May mà Vương béo cũng không phải là kẻ nuông chiều người

khác.

Anh ta vắt khẩu súng ra sau lưng, cầm dao phay xông thẳng về phía Lý Hạo.

Nhưng còn chưa kịp xông đến trước mặt Lý Hạo, trong hang động đã vang lên tiếng chú ngữ cổ xưa.

Vì tiếng chú ngữ vang lên, máu trong hồ như nước sôi, sôi trào càng dữ dội hơn, đến mức xuất hiện một lớp sương máu mỏng.

Lúc này, ngoài Ngô Mặc và Vương béo đang điên cuồng tấn công hai kẻ kia ra, những đồng đội còn lại cũng không nhàn rỗi.

Họ giơ vũ khí trong tay lên, phát động tấn công bảy con khôi lỗi còn lại.

Trương Khởi Linh một mình đấu hai con rất thuận tay.

Ngô Tà vừa định xông lên, thì quần áo đã bị Phan Tử kéo lại: “Tôi nói Tiểu Tam gia, anh cứ thành thật ở đây đi, loại việc này giao cho tôi.” Phan Tử nói xong, giơ cương đao trong tay lên, xông lên phía trước giao chiến với một con khôi lỗi.

Lúc này số lượng người của họ vượt xa đối phương.

Doãn Nam Phong và những người khác cũng không vội vàng xông lên, đứng tại chỗ quan sát tình hình diễn biến.

Hắc Nhãn Kính ban đầu định ra tay, nhưng lại bị Ngô Mặc ngăn ở phía sau.

Anh ta không còn cách nào khác, đành đứng đó toàn tâm toàn ý nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Nhìn một lúc lâu.

Thấy cậu ta vẫn luôn áp đảo Giải Tuấn Lương mà đánh đập, anh ta cũng không để ý nữa.

Mà là chuyển ánh mắt sang Giải Ngữ Hoa.

Nhiều năm trước anh ta đã từng có quan hệ hợp tác với Giải gia.

Chuyện Giải Tuấn Lương trước mắt là thế nào?

Anh ta cũng biết đại khái.

Cũng từng nghe nói vị tiểu cửu gia này có quan hệ cực kỳ thân thiết với Ngũ thúc của mình.

Anh ta sợ Giải Ngữ Hoa nhất thời đầu óc không tỉnh táo.

Chương 599

Đến lúc đó tiểu tổ tông nhà mình lại vì anh ta mà bị thương, nên vẫn luôn chú ý động thái của Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa không nghi ngờ gì là một người vô cùng lý trí.

Nhưng người lý trí đến mấy, cũng không chống lại được một mảnh đất thanh tịnh sâu trong lòng.

Lúc này cảm xúc trong lòng anh ta, như thủy triều tuôn trào.

Những ký ức tươi đẹp thời niên thiếu, từng lần từng lần tràn ngập trong đầu.

Điều này đối với anh ta là một sự giày vò.

Anh ta thà rằng ở đây nhìn thấy Ngũ thúc hóa thành xương khô, còn hơn là nhìn thấy anh ta hiện tại như vậy, bị người ta khống chế trở thành một con khôi lỗi sống.

Giải Ngữ Hoa trong lòng vô cùng rõ ràng.

Ngũ thúc trước mắt, đã sớm không còn là người thân thuở nhỏ từng dỗ dành ôm ấp mình nữa.

Đừng thấy hắn ta nói chuyện và hành động không khác gì người thường, nhưng thực tế thì có thật sự không khác không?

Ngô Tam Tỉnh liếc mắt thấy Giải Ngữ Hoa có vẻ không ổn, đi đến, tay phải nặng nề đặt lên vai anh ta, nghiêm túc nói: “Hắn không phải Ngũ thúc của cháu.” “Cháu biết.” “Biết là tốt.” Nghe Giải Ngữ Hoa trả lời, vẻ mặt ngưng trọng của Ngô Tam Tỉnh dịu đi một chút, nói: “Cháu là đứa trẻ thông minh, mọi chuyện đừng có suy nghĩ quá mức.” Ngô Tam Tỉnh hai tay chắp sau lưng, ánh mắt nhìn về phía Ngô Mặc ở phía trước, nhàn nhạt nói: “Chúng ta biết cháu những năm qua không dễ dàng, nhưng trên đời này ai mà dễ dàng được chứ?” “Chuyện trên người cháu, đã đến đây rồi, cuối cùng cũng sẽ được giải quyết thôi, yên tâm đi!” “Thì ra bác đều biết!” Giải Ngữ Hoa nói câu này rất bình tĩnh, không phải câu hỏi, mà là câu trần thuật.

“Chúng ta từ trước đến nay cũng chưa từng từ bỏ, chỉ là có vài chuyện không tiện nói với các cháu.” “Lại là vì tốt cho chúng cháu, đúng không?” Giải Ngữ Hoa cảm thấy câu nói này có chút mệt mỏi trong lòng.

Những bậc trưởng bối này luôn lấy cớ vì tốt cho mình, đi làm những chuyện mà mình căn bản không biết.

Ngô Tam Tỉnh không nói gì, dường như không biết nên trả lời thế nào.

Ngay lúc hai người họ không còn gì để nói, tiếng chú ngữ càng lúc càng rõ ràng hơn.

Vì tiếng chú ngữ lớn hơn, da thịt của Giải Tuấn Lương và những người khác bắt đầu đỏ lên.

Hình xăm lông vũ trước ngực, đỏ rực như máu nhỏ.

Ban đầu, các đồng đội hai đấu một chiếm ưu thế.

Nhưng cùng với hình xăm trên người họ dần dần rõ nét, sức mạnh cũng dần dần lớn hơn.

Ngô Mặc một quyền đánh vào ngực Giải Tuấn Lương, nhưng lại cảm thấy có chút khác với lúc đầu.

Ngực tên này cứng rắn như một tấm thép, đau đến nỗi Ngô Mặc buột miệng thốt ra một tiếng “Vãi chưởng”.

“Gia nhập chúng ta đi, chỉ cần dâng hiến bản thân, ngươi sẽ có thể giống ta mà có được sự sống vĩnh hằng!” Giải Tuấn Lương luôn mỉm cười, dùng một giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, không ngừng khuyên nhủ Ngô Mặc.

“Mày mẹ kiếp có thấy ghê tởm không hả?” Ngô Mặc vung vung tay phải, sau đó rút dao găm từ sau lưng ra.

Cậu ta sải bước xông lên, vừa vung dao trong tay vừa ác độc nói: “Đừng có mẹ kiếp học giọng Hoa ca của ông đây mà nói chuyện, ông đây thấy mày ghê tởm.” Ngô Mặc từ tận xương tủy đã căm ghét người này.

Hắn ta có vẻ ngoài giống Giải Ngữ Hoa, giọng nói cũng tương tự, mang lại cho Ngô Mặc một cảm giác vô cùng khó chịu.

Khiến trong lòng cậu ta dâng lên một nỗi sợ hãi, sợ Hoa ca nhà mình cũng sẽ biến thành cái dạng này.

Cậu ta ra tay không chút nương tình, nhất định phải đập nát cái khuôn mặt tươi cười đó.

Bên Ngô Mặc chiến đấu ác liệt, bên Vương béo cũng không nhàn rỗi.

Trong mắt anh ta, Lý Hạo chỉ là một con gà con yếu ớt, cho dù bị quái vật điều khiển, cũng không đến nỗi quá khó đối phó.

Ban đầu đúng là như vậy.

Lý Hạo dù có năng lực tự lành nhanh chóng, nhưng về kỹ năng thì kém hơn nhiều.

Hắn ta bị Vương béo liên tục đấm đá, ôm đầu chạy trối chết.

“Ông đây không tin không thể làm chết mày.” Vương béo càng đánh càng uất ức.

Dao của anh ta chém vào người Lý Hạo, lập tức xuất hiện một cái lỗ.

Nhưng còn chưa kịp vui mừng mấy phút, thịt trên người tên này lại nhanh chóng lành lại.

Lý Hạo thấy tình hình này, như một thiếu niên trung nhị mà phát ra tiếng cười điên cuồng.

Vương béo bị tiếng cười đó kích thích đến bốc hỏa, nhưng lại không có cách nào đối phó với thứ này.

Trong hang động hỗn loạn hết cả lên.

Trong huyết trì sương mù dần dần đặc lại, thực lực của Giải Tuấn Lương và Lý Hạo cũng ngày càng mạnh hơn.

Ngô Mặc không chú ý một chút, bị Giải Tuấn Lương đá một cước vào ngực.

“Mẹ kiếp!” Hắc Nhãn Kính thấy Ngô Mặc bị thiệt, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, cầm dao xông lên.

Dao găm trong tay anh ta không ngừng vung lên, từng nhát dao nhắm vào chỗ hiểm của Giải Tuấn Lương.

“Kính ca, cùng nhau giết chết hắn đi.” Ngô Mặc cũng không phải loại người kiểu cách, hét lên với Hắc Nhãn Kính: “Chém vào đầu hắn, ông đây không tin, đầu rụng xuống còn có thể mọc ra cái khác à?” “Không thành vấn đề.” Hắc Nhãn Kính ra hiệu OK, mũi dao xoay chuyển, chém về phía đầu Giải Tuấn Lương.

Hiện tại anh ta chỉ có một suy nghĩ.

Tên này đã làm bị thương bảo bối của mình, vậy Hắc gia anh ta phải “ăn miếng trả miếng” tiễn hắn về tây.

Giải Tuấn Lương và những người khác hít vào làn sương mù trong huyết trì, cứ như được tiêm thuốc kích thích.

Thân thủ không chỉ trở nên nhanh nhẹn hơn mà sức lực cũng dần tăng lên.

Hắn lùi lại một bước, tránh được nhát dao của Hắc Nhãn Kính chém vào cổ mình.

Hắc Nhãn Kính há lại dễ đối phó?

Tên này phản ứng cực nhanh.

Thấy không chém được cổ Giải Tuấn Lương, hắn xoay tay phải, tiện đà chém một đường từ cổ Giải Tuấn Lương xuống.

Còn việc đối phương có nhanh chóng lành lại hay không?

Hắc Nhãn Kính lười quan tâm, dù sao cứ xả giận cái đã.

Huống hồ hắn kinh nghiệm phong phú, luôn cảm thấy khả năng tự lành này hơi kỳ lạ.

Hắn muốn thử xem rốt cuộc những người này có thể lành lại bao nhiêu lần?Ngô Mặc vừa định tấn công thì cảm thấy một luồng gió độc ập tới, ngay sau đó tiếng nhắc nhở của Ngô Tà truyền vào tai cậu.

Cậu không kịp tránh né, đành nhanh chóng xoay người, con dao trong tay vô thức chém về phía trước.

Tiếng dao xuyên vào thịt, kèm theo tiếng gào thét đau đớn của quái vật đồng thời vang lên.

Lúc này cậu mới để ý, kẻ tấn công mình lại là những con quái vật kỳ lạ lúc trước.

Chỉ là con quái vật này lớn hơn gấp đôi so với con đã tấn công trại lúc trước.

Quái vật há cái miệng rộng thối hoắc, hàm răng nanh cực kỳ sắc bén.

Nếu bị cắn một miếng, nó có thể dễ dàng xuyên thủng cơ thể

người.

Vật này tấn công lén, sức vồ quá mạnh.

Ngô Mặc hai tay siết chặt chuôi dao, cơ thể không tự chủ lùi lại mấy bước.

Miệng quái vật phát ra tiếng gầm rít khó nghe.

Vì đau đớn dữ dội khắp cơ thể, ánh mắt nhìn Ngô Mặc tràn đầy khát máu và độc ác.

“Mày gào cái gì?” Ngô Mặc ổn định tinh thần, hai tay dùng sức xoay Minh Hồng Đao trong tay, hy vọng có thể xé nát nội tạng quái vật.

Con quái vật này cũng thật xui xẻo.

Khi tấn công lén quá hưng phấn, ngực mở rộng, bị Ngô Mặc tình cờ đâm trúng tim.

Vị trí này chính là chỗ chí mạng.

Ngô Mặc sức lực lại lớn, một trận xoay xở điên cuồng.

Tên này từ gào thét không cam lòng, đến tiếng rên rỉ, rồi tắt thở.

Chương 600

Điều đó giải thích đầy đủ một đạo lý, đó là: tấn công lén thì đừng có ra vẻ, ra vẻ thì sẽ bị sét đánh.

“Vãi, béo quá.” Ngô Mặc dùng hết sức đá văng con dã thú, rút Minh Hồng Đao ra.

“Mẹ kiếp, nhiều thế này à?” Cậu vừa định đi xử lý Giải Tuấn Lương, quay đầu lại thì kinh ngạc phát hiện.

Chỉ trong một hai phút ngắn ngủi khi cậu đánh nhau với quái vật, trong động đã xuất hiện hơn hai mươi con quái vật khổng lồ.

Mọi người đều tập trung vào mấy con khôi lỗi kia, căn bản không để ý chúng từ đâu chui ra?

Những con quái vật này âm thầm bò ra, vừa xuất hiện đã tấn công lén mấy người đồng đội.

May mà mọi người phản ứng cũng không chậm, liều mạng với vết thương mà đánh nhau với quái vật.

Vốn dĩ những con khôi lỗi này chém không chết đã khiến người ta đau đầu rồi.

Cộng thêm hai mươi mấy con quái vật này, cục diện trong trận chiến lập tức thay đổi lớn.

Giải Ngữ Hoa cũng chẳng màng vết thương, cầm côn tham gia chiến đấu.

Trong động, tiếng vũ khí va chạm, tiếng chửi mắng, tiếng gào thét thảm thiết lẫn lộn thành một mớ hỗn độn.

Những con quái vật này da lông rất dày, sức lực vô cùng lớn.

Đạn nếu không bắn trúng vị trí trí mạng thì rất khó giết chết chúng.

“Đầu tiên dùng súng giết chết mấy con quái vật này đi.” Vương béo dứt khoát bỏ Lý Hạo, giơ súng trong tay bắn một tràng điểm xạ.

Kỹ năng bắn súng của hắn không tệ, vài phát đã làm mù mắt một con dã thú.

Nhưng những con quái vật này quanh năm ở trong bóng tối, mắt đối với chúng còn lâu mới quan trọng bằng thính giác và khứu giác.

Làm bị thương mắt đối phương, ngược lại còn kích thích sự tức giận của quái vật.

Quái vật ngẩng đầu gầm rít lên trời, há cái miệng thối hoắc lao về phía Vương béo.

“Mẹ kiếp, ông đây không tin không giết được mày.” Vương béo chửi một câu, định tiếp tục nổ súng.

Kết quả hắn liên tục bóp cò, nhưng không có viên đạn nào bắn ra.

Hắn muốn thay băng đạn.

Không ngờ quái vật tốc độ cực nhanh, mấy cú nhảy đã vồ tới trước mặt Vương béo.

Trơ mắt nhìn miệng quái vật, nhằm vào cổ Vương béo mà cắn.

Nếu như cắn trúng một miếng?

E rằng Vương béo đáng yêu sẽ không ăn uống được gì nữa.

Đúng vào lúc nguy cấp này, một con dao bất ngờ xuất hiện.

Nhắm vào cái miệng đang há to của quái vật, chém ngang qua.

Con dao xuất hiện quá nhanh, góc độ cũng rất quỷ dị.

Quái vật vì muốn ăn thịt người, miệng há ra to đến nỗi gần như muốn đỉnh trời lập đất.

Cộng thêm tư thế nó lao tới phía trước, trực tiếp bị dao chém từ miệng chẻ đôi đầu.

Vương béo hồn vía mới định thần lại, liên tục vỗ ngực, mặt mày đầy vẻ may mắn nói: “Ôi mẹ ơi, dọa chết Béo gia rồi.” Trương Khởi Linh liếc Vương béo một cái, nhắc nhở: “Cẩn thận.” Vương béo thoát chết trong gang tấc, xông lên ôm chầm lấy eo Trương Khởi Linh.

Mặt hắn dụi dụi vào vai Trương Khởi Linh, cảm thán: “Tiểu Ca, Béo gia tôi thật sự yêu chết anh rồi.” Ngô Mặc cách hai người không xa lắm.

Vừa nãy cậu sốt ruột, muốn ra tay nhưng lại bị một con khôi lỗi quấn lấy.

Giờ thấy Vương béo an toàn vô sự, lòng cậu nhẹ nhõm.

Cậu vừa vung dao chém khôi lỗi, vừa không quên tranh thủ trêu chọc: “Ối, Béo ca, tình tứ với Lão Trương thế?” Vương béo thì cũng là một tên cực kỳ không biết xấu hổ.

Đối với chuyện trêu chọc gì đó, hắn căn bản không để tâm.

Không thèm nghĩ ngợi, hắn đáp lại: “Đương nhiên rồi, Tiểu Ca chính là nam thần của tôi, anh ấy mà không ngại, Béo gia tôi càng không ngại.” Lời hắn vừa dứt, cơ thể đã bị Trương Khởi Linh đẩy ra.

Ngay sau đó, hai chữ “đâm tim” truyền vào tai hắn: “Ngại.” “Hahaha!” Ngô Mặc không nhịn được bật cười lớn.

Tiếng cười dường như xua tan cảm giác mệt mỏi trong người cậu, lực vung dao lại nặng thêm mấy phần.

“Vãi, Tiểu Ca.” Vương béo nhìn chằm chằm, muốn nói gì đó nhưng không có cơ hội, vì lại có một con quái vật nữa lao tới.

Giải Tuấn Lương không biết vì sao, dường như đã nhắm vào Ngô Mặc.

Miệng hắn phát ra âm thanh kỳ lạ, gọi hai con quái vật tấn công Hắc Nhãn Kính.

Còn bản thân hắn thì nhân cơ hội này xông đến trước mặt Ngô Mặc.

“Trường sinh, sức mạnh, ngươi không thích sao?” Giải Tuấn Lương cứ như kẻ đứng đầu tổ chức đa cấp, liều mạng muốn tẩy não Ngô Mặc.

Cứ như thể nếu Ngô Mặc cam tâm tình nguyện đồng ý, hắn ta sẽ nhận được lợi ích gì đó.

“Tôi thích tiền.” Ngô Mặc trả lời gọn lỏn, rồi nói tiếp: “Mày có hiểu lầm gì về trường sinh không?

Ông đây sao thấy trạng thái của mày cứ như nhân yêu vậy?

Không ra người không ra quỷ.” Có lẽ lời nói của Ngô Mặc đã chọc giận hắn.

Hoặc cũng có thể thái độ không hợp tác của Ngô Mặc đã khiến Giải Tuấn Lương mất kiên nhẫn.

Giải Tuấn Lương từ bỏ việc khuyên nhủ Ngô Mặc, lộ ra vẻ hung tàn, ra đòn hiểm nhắm vào yếu huyệt của Ngô Mặc.

Ngô Mặc cũng là một nhân vật khó chơi, thà chịu thương cũng phải bằng mọi giá hạ gục Giải Tuấn Lương.

Hai người đánh nhau bất phân thắng bại.

Ngô Tà bên kia có chút đau đầu.

Luận thể lực?

Anh ấy kém một chút.

Luận kỹ năng súng?

Cũng hơi thiếu.

May mà tên này có chút thông minh, quay đầu lại phát hiện ra Hoắc Tú Tú.

Khả năng cá nhân của Hoắc Tú Tú hơn Ngô Tà không ít, nhưng kinh nghiệm xuống mộ và kinh nghiệm chiến đấu với quái vật của cô lại thiếu rất nhiều.

Với ý nghĩ "âm âm đắc dương" (cộng hưởng, bổ sung cho nhau), hai người nhanh chóng liên thủ với nhau.

Đánh nhau cũng khá bài bản.Mọi người bây giờ ngoài liều mạng ra thì không còn cách nào khác.

Giấu dốt cái gì?

Giữ lại chiêu trò gì?

Mẹ nó chứ!

Muốn sống thì phải dùng mọi thủ đoạn.

Ai cũng không rõ loại dã thú này còn bao nhiêu?

Chỉ có thể ôm tâm thế phá phủ trầm chu (liều chết) mà đánh với chúng.

Có đồng đội bị cắn đứt một cánh tay.

Chẳng màng băng bó, dùng tay còn lại cầm dao vẫn tiếp tục chiến đấu.

Phan Tử liều mạng, bảo vệ Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh cũng không phải dạng vừa, thể lực không đủ thì dùng súng để bù đắp.

Chương 601

Súng ông ấy mang theo đều là loại nòng lớn, sức sát thương cực mạnh.

Phan Tử thu hút sự chú ý của quái vật, Ngô Tam Tỉnh nắm bắt cơ hội, nhắm vào điểm yếu của quái vật mà nổ súng.

Hai người phối hợp cực kỳ ăn ý, trong thời gian ngắn cũng không bị thiệt thòi.

Bên Doãn Nam Phong.

Mấy đồng đội của Tân Nguyệt Khách Sạn liều chết bảo vệ cô.

Thanh Thanh Mạn và A Ninh, cùng mấy anh em A Ninh mang đến cũng vây quanh cô.

Phía cô tuy không thiếu người, nhưng lại thu hút nhiều quái vật hơn.

Những con quái vật này cứ như nhìn thấy món ngon, phát động tấn công dữ dội vào bọn họ.

Vòng vây có chặt chẽ đến mấy cũng có lúc sơ hở.

Quái vật chia cắt các đồng đội, Doãn Nam Phong bị lộ ra.

Một trong số đó là con dã thú hung mãnh, nhắm trúng Doãn Nam Phong, gầm rít một tiếng lao về phía cô.

Doãn Nam Phong rất bình tĩnh, giơ súng trong tay liên tục bóp cò.

Toàn bộ sự chú ý của cô đều tập trung vào phía trước.

Nhưng lại không để ý phía sau có một con quái vật đã lặng lẽ tiến đến.

“Cẩn thận.” A Ninh đang chiến đấu với một con khôi lỗi, ánh mắt liếc thấy con quái vật này.

Cô không kìm được hét lên một tiếng, sau đó đá một cú vào con khôi lỗi.

Nhờ lực xung kích này, cô lao đến phía sau Doãn Nam Phong.

Lúc này quái vật đã tăng tốc độ.

A Ninh chẳng màng gì khác, đưa tay đẩy Doãn Nam Phong sang một bên, cứu cô một mạng.

Còn bản thân cô vì chậm trễ một chút thời gian, bị quái vật cắn một miếng vào cánh tay trái.

Cảm giác đau đớn thấu tim gan, không ngừng kích thích đại não.

A Ninh cắn chặt môi dưới, cố gắng không để mình phát ra tiếng rên rỉ.

Sau đó tay phải giơ dao, đâm mạnh vào cổ quái vật.

Nhưng vì cơ thể quá đau đớn, tay phải cô không đủ sức.

Quái vật đột nhiên lắc mạnh đầu, xé toạc một mảng thịt lớn từ cánh tay cô.

Không thèm nhai, trực tiếp nuốt vào bụng.

Ngay khi quái vật định tấn công lần nữa, một loạt đạn liên tiếp nhắm vào mắt và khoang miệng nó mà bắn tới.

Đạn như rồng gầm thét, lại mang theo đầy giận dữ, cứng rắn giết chết con quái vật này.

“A Ninh, cô không sao chứ?” Doãn Nam Phong bò dậy từ dưới đất, đặt súng xuống, chạy đến bên A Ninh đỡ cô dậy, lo lắng hỏi: “Có chịu nổi không?” “Tôi không sao.” A Ninh cắn chặt răng hàm, dùng tay còn lại nắm lấy cánh tay Doãn Nam Phong, nói: “Những con quái vật này quá nhiều, cứ thế này chúng ta sẽ tổn thất nặng nề.” “Tôi biết, nhưng bây giờ cũng không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể cứng rắn đối phó.” “Haiz.” A Ninh thở dài.

Cô biết rõ Doãn Nam Phong nói không sai.

Những con quái vật này hung hãn dị thường, sức chiến đấu còn mạnh.

Muốn giết chết chúng?

Thật sự không phải chuyện dễ dàng.

Mấy người anh em của A Ninh, thấy A Ninh bị thương, liều chết tụ lại bên này.

Bọn họ cùng Thanh Thanh Mạn và vài người nữa, lại một lần nữa vây A Ninh và Doãn Nam Phong vào vòng trong.

Ngô Mặc cũng rất đau đầu.

Cậu thử dùng tinh thần lực khống chế những súc sinh này.

Nhưng điều kỳ lạ là từ khi tiến vào cái động huyệt này, sức mạnh tinh thần của cậu cứ như đụng phải một bức tường, luôn không thể vươn ra được.

Trong lòng cậu dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Chẳng lẽ những người này của mình sẽ chết ở đây sao?

Phải biết, đánh đến bây giờ, những kẻ xuất hiện đều là mấy tên lính quèn.

Cái cổ thần kia cứ như đại boss trong game, đến một sợi lông cũng chưa thấy.

Đông người đôi khi ngược lại lại là một chuyện không tốt.

Nếu chỉ có một mình Ngô Mặc, cậu đã sớm bất chấp tất cả mà ném bom.

Cậu không tin, có chuyện gì mà một quả bom không giải quyết được?

Nếu thật sự không giải quyết được, vậy thì ném thêm mấy quả nữa.

Nhưng ở đây người quá đông.

Từng người một đều đang quấn lấy những con quái vật này mà chiến đấu.

Nếu cậu thật sự ném bom, đến lúc đó những người của mình cũng sẽ tổn thất nặng nề.

Ngô Mặc và Giải Tuấn Lương đánh nhau bất phân thắng bại.

Hắc Nhãn Kính mấy lần muốn nhúng tay vào, nhưng lại vô duyên vô cớ bị một số quái vật hoặc khôi lỗi quấn lấy.

Giải Ngữ Hoa cũng tương tự như vậy.

Hắn ở gần Ngô Tà và Hoắc Tú Tú, thỉnh thoảng giúp hai người đỡ một đòn tấn công.

“Ngô Tà, tháo cái thứ trên đầu anh ra đi.” Trong lúc chiến đấu, hắn thấy Ngô Tà trên đầu vẫn còn đội quần lót đỏ, tức giận gầm lên: “Anh không thấy vướng víu sao?” “Ôi mẹ ơi.” Ngô Tà vỗ trán, “Tình huống vừa nãy quá nguy cấp, nhất thời quên mất.” Anh ấy ngay sau đó lại nói thêm một câu: “Bảo sao tầm nhìn cứ không tốt thế nào ấy.” Giải Ngữ Hoa suýt nữa tức đến hộc máu.

Hoắc Tú Tú nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, lúc này mới giật mình nhận ra mình cũng quên tháo.

Ngô Mặc và Giải Tuấn Lương càng ngày càng gần huyết trì.

Khi khoảng cách chưa đầy hai mét, cậu đá một cú chân phải vào ngực Giải Tuấn Lương.

“Mày mẹ kiếp cút xuống đó tắm rửa đi!” Cú đá này cậu dùng hết mười phần sức lực, cứng rắn đá Giải Tuấn Lương từ trên đất xuống huyết trì.

Ngô Mặc không hề nghĩ rằng trong huyết trì có thứ gì có thể làm hại Giải Tuấn Lương.

Cậu chỉ muốn thoát khỏi tên phiền phức này, rảnh tay để giúp đỡ những người anh em khác.

Chuyện thật trùng hợp.

Ngô Mặc vừa quay người, phát hiện một con khôi lỗi đang đè Vương béo xuống.

Con dao găm trong tay Vương béo liều mạng đâm vào người đối phương, nhưng lại không có bất kỳ hiệu quả nào.

“Mẹ kiếp, dám vô lễ với anh em ông đây à?” Ngô Mặc nhảy vọt qua, con dao trong tay chém ngang.

Cứ như gọt táo, chém phăng đầu con khôi lỗi đang quay lưng về phía mình.

Có thể nói thế này.

Từ khi trận chiến bắt đầu, Ngô Mặc vẫn luôn muốn thử xem sau khi chém đứt đầu khôi lỗi, chúng có mọc lại cái mới hay không?

Nhưng vì sự tham gia của quái vật, cậu vẫn chưa thử nghiệm thành công.

Cũng không biết là những con khôi lỗi này thông minh?

Hay là cổ thần thao túng chúng cố ý tránh những điểm yếu này?

Tóm lại, con trước mắt này mới là mục tiêu thử nghiệm đầu tiên của Ngô Mặc.

Chương 602

Sau khi mất đầu, con khôi lỗi lập tức đứng yên tại chỗ.

Vương béo dùng sức đạp một phát, đá con khôi lỗi ra khỏi người mình: “Mẹ kiếp cút đi cho ông!” “Tôi nói Béo ca, mấy thứ này có phải ưu ái anh không, không thì sao cứ toàn muốn vô lễ với anh thế?” Ngô Mặc kéo Vương béo dậy, trêu chọc: “Không thì anh cứ thuận theo đi, đến lúc đó chúng ta là người một nhà, có thể quay đầu đánh cái cổ thần kia.” “Xì.” Vương béo đứng dậy hoạt động cánh tay phải, không cam chịu yếu thế cãi lại: “Ông đây kiếp này trong lòng chỉ có một mình Vân Thải, đừng nói tên này không phải người, cho dù là thiên tiên, ông đây cũng sẽ không thèm liếc mắt nhìn.” “Xì, tra nam!” Ngô Mặc giơ ngón giữa về phía Vương béo, mặt đầy khinh bỉ nói: “Vừa nãy anh bảo Lão Trương là nam thần của anh, sao lúc đó không nghĩ đến Vân Thải?” Hai người vừa đấu võ mồm, vừa chống đỡ lũ quái vật bên cạnh.

Đồng thời lại chuyển tầm nhìn về phía con khôi lỗi mất đầu kia.

“Đậu má, anh em mau nhìn kìa.” Vương béo đột nhiên trợn to mắt, chỉ vào con khôi lỗi ngã dưới đất kinh hô: “Tên này là đồ bơm hơi à?

Sao còn cứ phun ra huyết khí thế?” Ngô Mặc vừa giết chết một con súc sinh.

Nghe thấy lời Vương béo, cậu thuận theo hướng hắn chỉ mà nhìn sang.

Cậu thấy từng luồng khí huyết đỏ tươi, không ngừng tuôn ra từ chỗ cổ bị đứt của khôi lỗi.

Cảnh tượng này cứ như một quả bóng bay khổng lồ.

Bị người ta dùng dao đâm một cái, cứ thế xì hơi phì phì ra ngoài.

Cùng với khí thể rời khỏi cơ thể.

Lớp da vốn mịn màng của con khôi lỗi này đã hoàn toàn biến dạng.

Trên đó nổi lên những nếp nhăn chồng chất.

Cứ như một mảng vỏ cây ngàn năm tuổi, trông ghê tởm cực kỳ.

Sau khi khí thể thoát hết.

Con khôi lỗi này cứ như mất đi động lực, nằm bẹp trên đất bất động.

Khí thể màu huyết hồng không ngừng lượn lờ giữa không trung, dường như đang tìm kiếm mục tiêu tiếp theo?

Ngô Mặc và Vương béo nhìn nhau một cái, đồng thời cảnh giác.

Hai người lùi lại một bước, chăm chú nhìn chằm chằm vào khối khí màu huyết hồng đó.

Sợ rằng thứ này sẽ nhắm vào mình.

Đúng lúc này, hai con dã thú bên cạnh bay vồ tới, lao về phía con khôi lỗi dưới đất.

Ngô Mặc túm lấy quần áo Vương béo, kéo hắn sang một bên.

Sau đó, hai người tận mắt chứng kiến, hai con dã thú nuốt chửng con khôi lỗi da khô ấy vào bụng.

Chúng há miệng nuốt chửng, cứ như đang ăn món ăn ngon nhất thế giới.

Dù sao thì, con khôi lỗi dưới đất cũng là hình người.

Tận mắt chứng kiến cảnh dã thú ăn thịt người này, Vương béo vẫn cảm thấy có chút không quen.

“Mẹ kiếp, thứ này ghê tởm quá, giết chết nó đi.” Hắn nói xong giơ súng trong tay lên, bắt đầu bắn vào hai con súc sinh đang hưởng thụ món ngon kia.

Những súc sinh này lông rất dày, đạn bắn vào người chúng không có tác dụng lớn lắm.

Ngô Mặc ấn tay Vương béo đang bóp cò, giơ Minh Hồng Đao trong tay nói: “Súng không có tác dụng lớn đâu, dùng dao chém chết chúng nó.” Lời cậu nhắc nhở Vương béo.

Vương béo lại đeo súng ra sau lưng.

Hắn siết chặt dao trong tay gật đầu với Ngô Mặc, hai người một trái một phải xông lên.

Hai tên này đều là hạng liều mạng.

Đừng nói là hai con súc sinh, cho dù đối mặt với đám đông người đông hơn nữa, bọn họ cũng sẽ không lùi bước.

Dã thú đang hưởng thụ món ngon, bị Ngô Mặc và Vương béo quấy rầy sau, trong lòng cuồng nộ.

Chúng nhe hàm răng nanh khổng lồ, giương bốn móng, một cú nhảy vồ về phía Ngô Mặc.

Con súc sinh này khả năng nhảy cao rất mạnh, độ cao vọt lên gần hai mét.

Ngô Mặc rút kinh nghiệm từ trước, không muốn trên người ruột to lồng ruột nhỏ.

Cậu quyết định đổi một động tác để giải quyết con súc sinh này.

Chiến đấu lâu dài, khả năng phản ứng và thân thủ của Ngô Mặc đều đã nâng cao không ít.

Chỉ thấy cậu chân phải trượt ngang, ngay sau đó xoay tròn chín mươi độ.

Cơ thể cậu và dã thú tạo thành hình thức song song.

Ngay sau đó con dao trong tay giơ về phía trước.

Mượn lực vồ của dã thú, lướt sát qua bụng nó.

Một vật dài thòng, thẳng tắp rơi xuống đất.

Không thể không thừa nhận một sự thật.

Ngô Mặc đối với việc cắt bỏ một số bộ phận nào đó, e rằng đã sinh ra chấp niệm.

Tốc độ dã thú quá nhanh, Minh Hồng Đao lại quá sắc bén.

Cú này hoàn hảo đã "thiến" cho dã thú một phát lớn, khiến nó trở thành đại thái giám trong giới thú.

Con súc sinh này cũng không biết là đau, hay là mất mặt?

Nó không ngừng lăn lộn trên đất, miệng phát ra tiếng gầm rít.

Hiện tại thời gian chính là sinh mệnh, giết được một con súc sinh là bớt đi một con.

Ngô Mặc cầm dao, một bước vọt tới, nhắm vào đầu súc sinh mà bổ mạnh xuống.

Cậu dùng cả sức bú sữa, một nhát dao chém đứt đầu súc sinh.

Một đòn thành công, cậu quay đầu lại đi giúp Vương béo.

Vương béo đang quấn lấy dã thú mà chiến đấu.

Một người một quái, mày đuổi tao, tao chém mày, đánh nhau rất vui vẻ.

Móng vuốt của dã thú cứ như gân thép.

Cào rách quần áo trên người Vương béo từng mảnh một.

Nhìn từ xa, tên này cứ như đang mặc một cái áo ba lỗ rách rưới vậy.

Dã thú đương nhiên cũng chẳng khá hơn là bao.

Vương béo vốn không phải loại người chịu thiệt mà không phản kháng.

Hắn một nhát dao chém đứt đuôi dã thú, làm cho tên này cứ như con thằn lằn cụt đuôi vậy.

Phải nói là bạn bè cùng chí hướng.

Hai tên này “mùi” giống nhau, không hẹn mà cùng nhau chém rụng những bộ phận nhô ra của hai con quái vật.

“Béo ca, tôi đến giúp anh.” Ngô Mặc vừa tới, áp lực của Vương béo giảm đi rất nhiều.

Hai người liên thủ, làm cho con súc sinh này gần như không ra hình thù gì nữa.

Một con trấn mộ thú vốn hung mãnh dị thường, cuối cùng lại biến thành một kẻ đáng thương co ro trong góc ô ô cầu xin tha mạng.

Cũng không trách con dã thú này biến thành ra bộ dạng đó, thật sự là Vương béo và Ngô Mặc hai người quá là độc ác.

Khi cuồng nộ dã thú rất khó đối phó.

Hai người họ nghĩ ra một chiêu, chuyên tấn công vào mông của dã thú.

Đuôi dã thú không còn, mông lộ ra trước mặt người.

Ngô Mặc ghê tởm không ra tay, Vương béo lại không bận tâm.

Chương 603

Nắm lấy một cơ hội, hắn hung hăng đâm con dao vào.

Dã thú đau đến liều mạng văng cái mông ra.

Nhưng Vương béo hai tay cầm dao, căn bản không văng ra được.

Ngô Mặc nhân cơ hội này, một tay túm lấy lông dã thú trực tiếp cưỡi lên.

Đại đao chém ngang, nhắm vào tai dã thú đâm vào, miệng hét lên: “Ông đây cho mày một chiêu ‘Như Lôi Quán Nhĩ’!” Dã thú to lớn bằng sắt thép cũng không chịu nổi sự giày vò như vậy.

Con dã thú này chẳng bao lâu, ôm hận lìa đời.

Liên tiếp giải quyết hai con dã thú và một con khôi lỗi.

Ngô Mặc tổng kết kinh nghiệm một chút, gầm lớn về phía đám đông: “Tất cả mẹ kiếp tỉnh táo lên, những con khôi lỗi này đầu là điểm yếu, tất cả cho ông đây chém vào đầu nó!” “Còn những con súc sinh kia, chém đứt đuôi chúng nó, đâm vào mông chúng nó.” Theo lời nhắc nhở của cậu kết thúc, phong cách chiến đấu trong động huyệt lập tức thay đổi.

Những người này vốn dĩ không phải loại tốt lành gì, nói là lưu manh côn đồ cũng không quá.

Hiện tại nhận được lời nhắc nhở của Ngô Mặc, từng người một thủ đoạn càng trở nên ác liệt hơn.

Súc sinh làm gì có đầu óc của con người?

Chúng ngoài việc da lông khá dày ra, chiêu thức thường dùng nhất chỉ có vồ, cào, cắn.

Chỉ cần ngươi không sợ chết, là có thể nắm bắt cơ hội giết chết chúng.

Những đồng đội còn sống, hai ba người tạo thành một đội.

Hoặc là đối phó một con súc sinh, hoặc là đối phó một con khôi lỗi.

Đối phó súc sinh?

Chuyên tấn công hạ bộ.

Đối phó khôi lỗi?

Chuyên chém đầu.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú bên này cũng không ngoại lệ.

Hai người hợp tác một lúc như vậy, ngược lại đã có chút ăn ý.

Ngô Tà một cú lộn nhào về phía trước, tránh được đòn tấn công của dã thú, thở hổn hển nói: "Tú Tú, anh chém đuôi nó, em lát nữa nắm lấy cơ hội đâm vào mông nó." "Hả?" Hoắc Tú Tú vừa né tránh, vừa lộ vẻ khó xử trên mặt: "Ngô Tà ca ca, em là con gái mà, hay là em chém đuôi, anh đâm đi?" "Giờ này rồi còn phân nam nữ gì nữa?" Ngô Tà bò dậy từ dưới đất, giận dữ nói: "Em nhìn A Ninh xem, cánh tay chị ấy sắp đâm vào trong rồi kìa." Hoắc Tú Tú theo bản năng nhìn sang bên phải.

Quả nhiên, tay phải A Ninh đang hung hăng đâm vào bên trong cơ thể dã thú.

Nhìn tư thế đó, chỉ cần dùng thêm chút sức, khuỷu tay cũng sắp thò vào trong rồi.

"Trời ạ, chị A Ninh lợi hại quá!" Có tấm gương đi trước, Hoắc Tú Tú cũng không do dự nữa.

Cô gật đầu thật mạnh, nói: "Ngô Tà ca ca, ra tay đi!"Trong số mấy anh em, nếu nói ai nuông chiều Ngô Mặc không có giới hạn, không nghi ngờ gì đó chính là Hắc Nhãn Kính.

Bất cứ chuyện gì Ngô Mặc muốn làm.

Trừ phi liên quan đến nguy hiểm tính mạng, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không nói một chữ “không”.

Hắn thậm chí còn có thể đích thân ra trận, phối hợp với Ngô Mặc cùng làm.

Nhưng hiện tại nếu nói ai nghe lời nhất?

Thì chắc chắn là Trương Khởi Linh.

Vị nhân vật thần thánh này.

Trong cái vũng bùn Ngô Mặc này đã lăn lộn một vòng, trên người cũng nhiễm đầy “khí đen” (ý nói bị ảnh hưởng bởi sự lầy lội của Ngô Mặc).

Anh ấy thật sự hưởng ứng lời hiệu triệu của Ngô Mặc, chiêu thức trong tay thay đổi, chuyên tấn công hạ bộ.

Tuy nhiên, ông trời đôi khi cũng thật ác đức.

Khi anh ấy né tránh một con quái vật, con dao trong tay thuận thế chém xuống, kết quả chẳng chém được cái gì cả.

Lúc này anh ấy mới kinh ngạc phát hiện, con súc sinh này là giống cái.

Hắc Nhãn Kính vô tình nhìn thấy cảnh này, cười đến nghiêng ngả.

Trương Khởi Linh khó khăn lắm mới có cơ hội mất mặt, hắn ước gì được rao giảng khắp nơi.

Hắn vừa đánh nhau, vừa trêu chọc: “Ách Ba, mắt kém rồi à?

Dưới đấy có cái gì mà không nhìn ra?

Hay là thân thể yếu rồi?” Trương Khởi Linh liếc Hắc Nhãn Kính một cái, lười đáp lời tên này.

Ngô Mặc trong quá trình chiến đấu vừa hay đi ngang qua đây.

Cậu nhấc chân đá bay một vật thể hình trụ dài, trên mặt lộ ra một nụ cười gian xảo, chen lời nói: “Không sao, tục ngữ nói ăn gì bổ nấy, Lão Trương mà yếu rồi, trên đất này đồ đại bổ không thiếu đâu.” “Lát nữa nhặt mấy cái luộc lên, cho anh ấy bồi bổ.” Con dao trong tay Trương Khởi Linh khựng lại.

Ngay sau đó như thể không nghe thấy gì, anh ấy nhảy vọt lên phía trước.

Nhưng từ bước chân và tốc độ của anh ấy mà xem, lại có vẻ như đang bỏ chạy.

“Ý hay đấy.” Hắc Nhãn Kính huýt sáo một tiếng.

Cả người hắn cứ như tên lưu manh đầu đường xó chợ, hôn gió Ngô Mặc, khen ngợi: “Bảo bối, em giỏi thật đấy!” “Vãi chưởng!” Ngô Mặc bị hắn làm ghê tởm đến mức tay run lên.

Định cãi lại mấy câu?

Nhưng nghĩ lại, vẫn nên giữ chút sức lực để đối phó với mấy thứ này thì hơn.

Đành quay đầu lại, trút hết nỗi uất ức trong lòng lên một con khôi lỗi.

Không thể không nói, khi bạn phát hiện ra điểm yếu của đối thủ, muốn tiêu diệt nó?

Đơn giản là hiệu quả gấp đôi.

Khi trận chiến kết thúc.

Trên sân nằm la liệt toàn là xác chết.

Không chỉ có dã thú và khôi lỗi, mà còn có cả đồng đội của Ngô Mặc bên này.

Những người còn sống cũng chẳng khá hơn là bao?

Ai nấy đều bị thương khắp người.

Từng người một cứ như quả bầu máu, vết thương trên người thỉnh thoảng lại rỉ máu ra ngoài.

Mọi người bất chấp tất cả, ngồi phịch xuống đất, miệng thở hổn hển.

Ngô Mặc cũng mệt đến nỗi xanh xao.

Nhưng cậu không thả lỏng, mà vẫn nắm chặt dao trong tay cảnh giác nhìn xung quanh.

Trong lòng cậu có cảm giác, chuyện này chưa xong, chắc chắn còn tiếp diễn.

Khi quan sát tình hình xung quanh, cậu chú ý thấy sắc mặt Giải Ngữ Hoa không ổn.

Trong lòng nghĩ một cái, lập tức hiểu ra.

Ngô Mặc đi tới, tay phải vòng qua vai Giải Ngữ Hoa, miệng an ủi: “Ca, đừng đau buồn nữa, còn có mấy anh em ở bên anh mà.” “Hơn nữa, tên đó không phải người nhà họ Giải, sớm đã biến dị rồi, anh không giết nó thì nó sẽ giết anh.” “Tôi biết.” Giải Ngữ Hoa quay người nhìn Ngô Mặc, trong hai mắt có chút buồn bã: “Tôi tìm kiếm lâu như vậy, chỉ muốn tìm được hài cốt của nó, nhưng không ngờ lại là một cục diện như thế này.” “Tôi thà rằng nó sớm đầu thai chuyển thế, còn hơn là bộ dạng không ra người không ra quỷ hiện tại.” Ngô Mặc rất ít khi an ủi người khác.

Thấy Giải Ngữ Hoa khó chịu như vậy, cậu vắt óc suy nghĩ hồi lâu, cắn răng hứa: “Anh cứ yên tâm, lát nữa chuyện kết thúc, em sẽ xuống huyết trì vớt hài cốt của nó lên, tuyệt đối sẽ không để anh phải hối tiếc.” Giải Ngữ Hoa vừa nghe sắc mặt đại biến.

Hắn túm lấy tay Ngô Mặc, vội vàng nói: “Không được làm bừa, nghe rõ chưa?” Hắn biết rõ tính cách Ngô Mặc.

Thằng nhóc này mà đã hứa thì có liều mạng cũng sẽ làm.

Hắn không thể vì một người đã chết nhiều năm mà làm hại đến người mình yêu quý.

“Được rồi, em biết rồi, anh, em sẽ không làm bừa.” Ngô Mặc miệng thì đồng ý rất ngoan.

Chương 604

Thực ra trong lòng đang suy tính, làm thế nào mới có thể xoa dịu nỗi tiếc nuối trong lòng Giải Ngữ Hoa?

Cậu luôn cho rằng nửa đời trước của Giải Ngữ Hoa quá khổ.

Bảy tám tuổi, bị người ta ép lên làm gia chủ, sau đó phải đối mặt với mưa gió máu tanh, không có lúc nào được yên tĩnh.

Đến mức ngay cả khi ngủ.

Trong phòng đều phải treo vải đen, đây rõ ràng là một biểu hiện của sự thiếu cảm giác an toàn.

Để không khiến Giải Ngữ Hoa cảm thấy cô đơn, Ngô Mặc vì thế đã nỗ lực không ít.

Cậu nhân lúc Giải Ngữ Hoa đi họp công ty.

Tại Giải gia lão trạch, cậu đã vẽ kín một bức tường trống trơn trong căn phòng cổ kính của anh ấy bằng đủ loại nhân vật chibi của chính mình đang làm các động tác.

Nào là ăn cơm, đá chân, đánh nhau, há miệng, có thể nói là trừ chuyện học hành ra thì cái gì cũng có.

Cậu vẽ xong nằm trên giường ngủ một giấc ngon lành.

Nhưng khi Giải Ngữ Hoa họp xong trở về lão trạch, nhìn thấy cảnh này suýt chút nữa đờ người ra.

Nếu không phải lý trí nhắc nhở, Giải Ngữ Hoa thậm chí còn tưởng mình vào nhầm phòng.

Ngô Mặc bị tiếng Giải Ngữ Hoa vào cửa đánh thức.

Mở mắt ra, vừa hay đối mặt với ánh mắt của Giải Ngữ Hoa.

Nghĩ đến thành quả lao động vất vả cả buổi chiều của mình.

Cậu lập tức bật dậy khỏi giường, kéo cánh tay Giải Ngữ Hoa, hăng hái khoe khoang với anh ấy.

Giải Ngữ Hoa từ lúc đầu không hiểu, đến sau này hiểu ra, trong lòng cứ như được mặt trời chiếu rọi ấm áp.

Căn phòng đó, từ đó về sau không bao giờ cho bất kỳ ai vào nữa.

Ngay cả ông quản gia già trước đây vẫn dọn dẹp vệ sinh cũng không được phép.

Ngô Mặc bên này đang suy nghĩ chuyện này, những người khác bên cạnh cũng không nhàn rỗi.

Bôi thuốc thì bôi thuốc, băng bó thì băng bó.

Tranh thủ mọi thời gian để tự mình sửa soạn, dù sao ai cũng không biết đợt nguy hiểm tiếp theo sẽ đến lúc nào?

“Tam gia, thế này là kết thúc rồi sao?” Phan Tử nhìn quanh bốn phía, gãi tai gãi miệng hỏi: “Thứ này sức chiến đấu cũng không đến mức khoa trương vậy mà?” “Đừng có tính toán nữa, mọi chuyện sẽ không kết thúc đơn giản như vậy đâu.” Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm vào huyết trì khổng lồ đó, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng, nói: “Nguy hiểm thật sự, e là nằm trong huyết trì này.” Lời Ngô Tam Tỉnh vừa dứt.

Từ trung tâm huyết trì, truyền ra một tiếng thở dài cổ xưa: “Thiếu niên, ta chờ ngươi đã lâu rồi!” Cùng với tiếng nói vang lên, một cảnh tượng kinh ngạc xuất hiện trong huyết trì.

Nước máu đỏ như dung nham nhanh chóng sôi sùng sục, một sinh vật khổng lồ vô cùng từ từ dâng lên từ bên trong.

Thứ này như một con mắt.

Có mí trên mí dưới, ở giữa là một con ngươi tròn đen láy.

Lúc này mí mắt hé mở, hơi giống dáng vẻ người chưa ngủ dậy.

Ngay phía trên mí mắt có một người đang đứng.

Nhìn bóng dáng kia, chính là Giải Tuấn Lương lúc trước bị Ngô Mặc đá vào huyết trì.

Tên này đứng trên mí mắt, hai tay buông thõng cúi đầu, không biết đang ủ mưu gì?

Ngô Mặc cũng chẳng màng nghĩ gì khác, theo bản năng dùng cơ thể che chắn cho Giải Ngữ Hoa.

Miệng cậu kinh hô: “Vãi, đúng là con mắt to thành tinh rồi à?” Con mắt to đùng không hề lộ diện hoàn chỉnh, mà vẫn có một phần chìm trong vũng máu.

Cho dù là vậy, phần lộ ra bên ngoài cũng đã gần hai mươi mét.

Máu tanh hôi, chảy dọc theo mí mắt xuống dưới, rồi lại tí tách rơi vào vũng máu, tạo nên những bọt máu lớn.

Mọi người đứng dưới đất ngẩng đầu nhìn lên, có cảm giác như kiến đối mặt với voi.

Sinh vật cổ xưa không rõ tên này, mang lại cảm giác áp bức vô cùng mạnh mẽ.

Nó không giống mãng xà, cũng chẳng giống bất kỳ sinh vật nào khác.

Những thứ kia, ít nhất thì trong ghi chép của loài người cũng từng có người nghe hoặc thấy qua.

Ngay cả Hình Thiên và Nhị Lang Thần, người ta cũng chỉ là mọc ra một con mắt trên cơ thể thôi.

Chứ trong những cổ thư lưu truyền từ xa xưa, chưa từng nghe nói có vị thần tiên nào là một con mắt đơn độc thành tinh cả.

Vương Béo dùng khuỷu tay thúc Ngô Tà, chửi: "Mẹ kiếp, nó không mở mắt là có ý gì?

Khinh thường bọn mình à?" Từ lúc cái thứ này xuất hiện, trong lòng Vương Béo cứ như có một đống lửa.

Lửa đốt lòng người bứt rứt, chỉ muốn bùng phát ra ngoài. "Không đúng." Ngô Tà mặt mày khó coi, nhanh chóng nói: "Cậu còn nhớ trên bức bích họa bên ngoài vẽ cái gì không?" Vương Béo bực bội nói: "Cái chỗ quỷ quái này một đống bích họa, bố mày làm quái nào mà nhớ hết được?" "Có gì thì nói nhanh lên, lúc này còn bày đặt giữ kẽ làm gì?" Ngô Tà chỉ là phản ứng theo bản năng.

Nghe Vương Béo nói vậy, vội vàng giải thích: "Tôi nói là bức bích họa cạnh hồ nước, cộng thêm tài liệu chúng ta tìm được trên phiến đá, truyền thuyết con mắt có hai loại năng lượng, một loại là sinh, một loại là tử." "Trên bích họa, khi con mắt khép hờ, nô lệ đứng bên cạnh; nhưng khi con mắt mở to hoàn toàn, mấy tên nô lệ lại ngã vật ra đất." "Ý cậu là gì?

Bố mày còn phải cảm ơn nó không thèm nhìn thẳng mình à?" Hai người bọn họ đang thì thầm to nhỏ, Ngô Mặc bên kia cũng không rảnh rỗi.

Khi những người khác đang sợ hãi sự tà ác của sinh vật này, ánh mắt cậu lại dán chặt vào Giải Tuấn Lương ở phía trên.

Trong đầu bỗng hiện lên một ý nghĩ quái đản: "Tuyệt vời, không cần phải nhảy xuống hồ sờ xương nữa rồi." Thế nhưng còn chưa kịp ăn mừng xong, Giải Tuấn Lương ở phía trên bỗng ngẩng đầu, ánh mắt đối diện cậu qua không trung.

Khoảng cách hơi xa, ánh sáng trong động lại không tốt.

Ngô Mặc không nhìn rõ biểu cảm của đối phương, nhưng lại cảm nhận rõ ràng một luồng khí tức tà ác.

Cảm giác của cậu quả thật không sai.

Chỉ thấy Giải Tuấn Lương chắp hai tay lại, miệng lẩm bẩm chú ngữ.

Theo tiếng niệm của hắn dứt, sương máu trong hồ không ngừng bốc lên.

Trong sương máu bao bọc lấy từng mảnh xương trắng.

Xương trắng lại tự tổ hợp lại giữa không trung, ghép thành từng bộ xương khô mới tinh.

Ngay sau đó, những bộ xương khô này như vạn tiễn cùng bắn, lao về phía đám đông bên dưới.

Một trận chiến mới cứ thế bùng nổ.

Cũng không biết là do mấy bộ xương này thiếu gân thiếu cốt, hay là thẩm mỹ của Giải Tuấn Lương có vấn đề?

Tóm lại, hình dạng của những bộ xương khô được tạo thành vô cùng quái dị.

Có cái mọc bảy tám cánh tay, có cái lại có bốn chân, có cái thì mọc ba cái đầu.

Có thể nói, mấy khối xếp hình trẻ con lắp còn đẹp hơn mấy thứ này.

Nhưng xấu thì xấu thật, mấy thứ này chiến đấu lực lại rất mạnh.

Chúng không cần vũ khí gì, xương cốt trên người chính là lợi khí sắc bén nhất.

Súng trong tình huống này, cũng chẳng khác gì que củi đốt lửa là mấy.

Mọi người vứt súng xuống đất, cầm dao rựa lao vào đánh giáp lá cà với những bộ xương khô này.

Ngô Mặc vừa đánh vừa tiến gần về phía Ngô Tam Tỉnh, miệng hô: "Tam thúc, cháu không biết chú muốn tìm gì?

Nhưng cứ thế này mãi, tất cả mọi người sẽ bỏ mạng ở đây mất." Trong lòng Ngô Tam Tỉnh cũng dậy sóng kinh hoàng.

Theo thông tin ông nắm được, nhóm người đến đây lần trước tuy tổn thất nặng nề, nhưng cuối cùng cũng có một phần thoát ra được.

Bọn họ chưa từng nhắc đến việc chạm trán loại xương khô tấn công này, vậy thì chuyện trước mắt đây là thế nào?

Ngô Tam Tỉnh rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Chương 605

Tiềm thức mách bảo ông, Ngô Mặc nói không sai.

Ông nên dẫn người lập tức tìm lối ra, rời khỏi đây.

Dù sao mục đích ông đến đây đã hoàn thành được một nửa.

Ông đã thả không ít tin tức trên đường đi.

Nước hồ đã bị khuấy động.

Chỉ cần có người để ý, tổng sẽ mò ra được vài con cá lớn.

Hiện giờ chỉ có một điểm khá khúc mắc, đó chính là vấn đề lời nguyền của Giải gia.

Năm đó ông ẩn mình trong bóng tối, Giải Liên Hoàn thay thế thân phận ông bôn ba bên ngoài, cả hai đều không ở Giải gia.

Bên ngoài đồn rằng Giải Liên Hoàn đã chết, vì vậy cố ý cho Giải Ngữ Hoa làm con nuôi dưới tên ông.

Giải Liên Hoàn không có tinh lực và thời gian để quan tâm.

Trong suy nghĩ của ông ta, việc làm con nuôi cũng chỉ là trên danh nghĩa.

Dù sao Giải Ngữ Hoa cũng có cha ruột và mấy người chú giúp đỡ.

Có ông hay không cũng chẳng khác gì.

Thế nhưng không ngờ Giải gia lại gặp phải nguy cơ lớn.

Cha ruột và mấy người chú của Giải Ngữ Hoa lần lượt qua đời.

Vốn tưởng mọi chuyện đến đây là kết thúc.

Nào ngờ, ngay trong đêm cha Giải Ngữ Hoa qua đời, trên người Giải Ngữ Hoa lại đột nhiên xuất hiện một ký hiệu một cách kỳ lạ.

Hình vẽ ký hiệu giống hệt hình vẽ trên tim cha cậu khi ông ta chết.

Ký hiệu nhỏ hơn nhiều, màu sắc cũng rất nhạt, không nhìn kỹ thì khó mà thấy rõ.

Chuyện này, trừ ông, Giải Liên Hoàn và bản thân Giải Ngữ Hoa ra, những người khác đều không biết.

Bao nhiêu năm nay, bọn họ vẫn luôn âm thầm điều tra ngọn nguồn chuyện này, hy vọng có thể giải quyết được nguy cơ trên người Giải Ngữ Hoa.

Sau nhiều lần phân tích và điều tra.

Cuối cùng xác định, lời nguyền của Giải gia năm đó hẳn là có nguồn gốc từ đây.

Nhưng hiện tại lại xuất hiện một vấn đề mới?

Làm sao để giải lời nguyền này?

Nếu thật sự rời khỏi đây, rồi muốn giải quyết vấn đề trên người Giải Ngữ Hoa, liệu có khó như lên trời không?

Ngay lúc ông đang do dự, Giải Ngữ Hoa bên cạnh đã xông tới.

Cậu né tránh đòn tấn công của bộ xương khô, nhảy vọt đến bên Ngô Tam Tỉnh, vội vàng nói: "Ngô Tam thúc đừng do dự nữa, mau tìm lối ra rời khỏi đây đi ạ." Trong lúc chiến đấu, cậu vẫn luôn chú ý đến sự an toàn của Ngô Mặc.

Tiếng Ngô Mặc vừa nãy gọi tới, cậu đã nghe thấy, nhưng không nghe thấy Ngô Tam Tỉnh đáp lời.

Giải Ngữ Hoa chợt nghĩ, liền hiểu ra nỗi lo của Ngô Tam Tỉnh.

Cậu không muốn vì mình mà để Ngô Mặc và những người khác bỏ mạng ở đây.

Vì vậy cố ý xông đến nhắc nhở Ngô Tam Tỉnh. "Vậy còn trên người cháu..." Lời Ngô Tam Tỉnh còn chưa nói hết đã bị Giải Ngữ Hoa cắt ngang: "Cháu không sao, ra ngoài rồi tính sau ạ." Lão già nhìn Giải Ngữ Hoa thật sâu, trong mắt lóe lên một tia đau khổ và khó chịu.

Ông và Giải Liên Hoàn cố gắng đến vậy, thực ra cũng là vì thế hệ sau.

Dù Giải Ngữ Hoa không phải cháu ruột ông, thì cũng là đứa trẻ ông nhìn lớn lên từ nhỏ.

Đứa trẻ này đã chịu bao nhiêu khổ, bao nhiêu tội?

Bọn họ lòng biết dạ rõ.

Giờ đây phương pháp giải quyết ngay trước mắt, nhưng cháu lại cứ thế mà từ bỏ phương pháp này.

Ngô Tam Tỉnh trong lòng thực sự có chút khó chịu.

Thế nhưng ông nhìn quanh bốn phía, phát hiện tình hình trước mắt vô cùng bất lợi.

Nếu cứ tiếp tục cứng đầu, kết quả cuối cùng e rằng thảm không nỡ nhìn.

Đừng nói là Giải Ngữ Hoa, ngay cả những người bọn họ cũng sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Ngô Tam Tỉnh cắn răng nén đau, gọi Phan Tử: "Phan Tử, đi theo tôi, góc tây bắc kia hình như có lối ra." Cái tên Ngô Mặc này, cấu tạo não bộ rất kỳ lạ.

Chắc là để tiết kiệm không gian, nên ép hết phần tình cảm của cậu ta đi rồi.

Có thể nói, ngoài việc ngu ngốc như heo trong chuyện tình cảm ra, thì ở các phương diện khác, cậu ta cũng tinh ranh như khỉ vậy.

Cậu ta cảm thấy giữa Ngô Tam Tỉnh và Giải Ngữ Hoa có gì đó không ổn.

Cuộc đối thoại của hai người rõ ràng tiết lộ một số thông tin.

Dường như Giải Ngữ Hoa và con mắt to đùng trước mặt này có mối liên hệ nào đó?

Ngô Mặc lập tức cảnh giác.

Nhưng người nhà thì biết chuyện nhà mình.

Với cái chỉ số IQ này mà muốn moi lời từ Giải Ngô Hoa và Ngô Tam Tỉnh ư?

Thật đúng là Tôn Ngộ Không múa gậy trước mặt Tôn Ngộ Không – tự mình không lượng sức.

Khi Ngô Mặc đang có chút khúc mắc, Giải Tuấn Lương từ phía trên chậm rãi đi xuống.

Các bộ xương khô lũ lượt tránh ra, nhường chỗ cho hắn.

Cái dáng đi thong dong tự tại của hắn, hệt như ông chủ đi thị sát công ty vậy.

Phong thái ra vẻ cực kỳ đầy đủ.

Những người như Ngô Mặc và Vương Béo, ghét nhất loại ra vẻ này.

Nhưng hai người lại bị xương khô vây lấy, nhất thời không rảnh tay chân.

Tục ngữ nói hay, hổ đơn khó địch bầy sói.

Những người còn sống ai nấy đều mang thương tích, mà những bộ xương khô kia sức lực lại lớn, cũng không sợ dao chém rìu bổ.

Muốn hạ gục một bộ xương khô, nhất định phải chặt đứt hết xương chân và xương tay của nó.

Độ khó cực lớn, cũng khá tốn sức.

Nhưng nếu không làm vậy, cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng chống cự.

Sống thêm được lúc nào hay lúc đó.

Đồng đội dần dần ít đi, thương tích trên người mọi người cũng ngày càng nhiều.

Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử tranh thủ mọi thời gian, dẫn vài người xông phá vòng vây xương khô, chạy đến góc tường.

Dựa theo tài liệu, hướng này hẳn là có lối ra.

Nhưng không may không gian ở đây quá lớn.

Cộng thêm xương khô không ngừng truy kích, muốn nhanh chóng tìm được lối ra khó như lên trời. "Tam gia nhanh lên, bọn tôi sắp không trụ nổi nữa rồi." Vương Béo gào lên khản cổ: "Chậm nữa thì không cần tốn sức nữa đâu, mấy anh em toàn bộ đi đời nhà ma hết mẹ rồi." "Đừng mẹ kiếp nói nhảm." Ngô Tam Tỉnh gân cổ đáp lại một câu: "Để sức mà nói chuyện đi, bố mày đang mẹ kiếp tìm đây này." Trương Khởi Linh vung thanh Hắc Kim Cổ Đao như lốc xoáy, chém vào bộ xương khô như chém dưa.

Anh và Hắc Nhãn Kính đứng rất gần nhau, anh chém tay, Hắc Nhãn Kính chém chân.

Chương 606

Hai người phối hợp rất ăn ý.

Chỉ là trong lúc chiến đấu đôi khi có tai nạn xảy ra.

Ví dụ như cảnh tượng trước mắt này.

Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh, sống đao vút một cái đánh thẳng vào mông Hắc Nhãn Kính.

Xét về lực đạo mà nói, e rằng có chút ân oán cá nhân. "Vãi, Ách Ba, cậu đánh đâu đấy?" Hắc Nhãn Kính vừa chém đứt một bộ xương khô, còn chưa kịp quay người đã bị đánh mạnh một cái.

Hắn quay phắt lại, nhìn thẳng Trương Khởi Linh. "Xin lỗi!" Trương Khởi Linh phun ra hai chữ không chút thành ý nào rồi quay người lao về phía một bộ xương khô khác.

Nhìn bóng lưng Trương Khởi Linh rời đi, Hắc Nhãn Kính nheo nheo mắt. "Khạc." Hắn khạc một bãi nước bọt xuống đất, rồi lại tiếp tục chiến đấu.

Từ khi chiến đấu xảy ra, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú cứ như bị cột chung lại với nhau, luôn ở cạnh nhau.

Hai người, một người đầu óc không tệ, một người thân thủ cũng khá ổn.

Đánh lâu như vậy, cũng không bị thương quá nặng.

Anh lộn một vòng về phía trước, chật vật né tránh đòn tấn công của bộ xương khô.

Đứng dậy còn chưa kịp vững người, thì quần đã bị một cánh tay xương khô khác móc lấy.

Ngô Tà muốn giằng ra nhưng lại không dám, sợ dùng thêm chút sức thì dây lưng lại đứt.

Anh vội vàng gọi Hoắc Tú Tú: "Tú Tú giúp một tay, chặt đứt tay nó đi, không thì quần tôi rớt mất." "Được thôi!" Hoắc Tú Tú cũng không nói nhiều, giơ con dao trong tay lên, nhắm thẳng vào xương tay của bộ xương khô, bổ mạnh xuống.

Đôi khi, chuyện đời nó lại trùng hợp đến vậy.

Ngô Tà từ khi đến đây, khả năng đào mộ thì chẳng thấy tiến bộ, nhưng các phương diện khác lại dần dần được nâng cao.

Ví dụ như cảnh trước mắt này.

Cũng không biết bộ xương khô này nghĩ gì, tay móc vào quần Ngô Tà rồi giật mạnh về phía sau.

Dao của Hoắc Tú Tú, đúng lúc này đã tới.

Trời ạ, tay giơ dao lên chém xuống, xương tay bộ xương khô không đứt, nhưng quần Ngô Tà lại bị chém rách một nửa.

Trong chớp mắt, mặt Ngô Tà liền biến sắc y như màu quần lót màu tím trên người anh.

Hoắc Tú Tú cũng hơi bất ngờ.

Cô nhìn miếng vải quần bị mình chém đứt nằm dưới đất, nghiến răng nặn ra ba chữ: "Chém lệch rồi." "Hoắc Tú Tú!" Ngô Tà một tay giữ quần, mặt mày uất ức kêu lên: "Cô chém vào đâu thế hả?" Hoắc Tú Tú không kịp đáp lời Ngô Tà, bởi vì bộ xương khô kia đã đánh tới.

Ngô Tà cũng không còn cách nào để tính toán thêm, đồng thời trong lòng thầm mừng thầm, may mà không chém vào phía trước.

Anh kéo quần né tránh nửa ngày.

Vì quá vướng víu, cuối cùng đành cắn răng cởi thẳng chiếc quần rách ra.

Anh mặc độc chiếc quần lót màu tím dưới thân lăn lộn trên đất, hình tượng trông có vẻ không được đẹp mắt cho lắm.

Ngô Mặc trong lúc chiến đấu, quay đầu nhìn thấy cảnh này, kinh ngạc hô: "Vãi chưởng, anh, anh đánh sung quá à?" Ngô Tà cũng đỏ mắt rồi, gọi Ngô Mặc: "Thằng nhãi thối, xem cái gì mà xem?

Mau qua đây giúp một tay!" Đùa thì đùa thật.

Nhưng anh trai mình gặp nguy hiểm, Ngô Mặc sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Cậu chém đứt mấy bộ xương khô trước mặt, xông đến bên Ngô Tà.

Một tay kéo anh từ dưới đất dậy, miệng nhanh chóng nói: "Em chặn cho, anh mau tìm đại cái quần nào đó mà mặc vào đi." Lúc này mà cởi trần đánh nhau thì không phải dũng mãnh, đó thuần túy là đồ ngu.

Ngón tay của từng bộ xương khô sắc như lưỡi dao, quẹt một cái trên quần áo là thành một đường rách.

Nếu cào vào da thịt, lập tức da nứt thịt tan.

Ngô Tà cũng không để ý đến những thứ đó nữa.

Nhanh chóng lột đại một cái quần từ trên người đồng đội đã chết bên cạnh, mặc thẳng vào người mình.

Nếu không nói, sự khác biệt lớn nhất giữa người và động vật, chính là biết mặc quần áo.

Vừa mặc quần vào, cảm giác an toàn tăng lên không ít.

Có bài học từ trước, Ngô Tà nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định đi theo thằng em trai thì an toàn hơn.

Con bé Hoắc Tú Tú này đầu óc không tốt, mắt mũi cũng kém, đi theo cô ta dễ bị thương lắm.

Trận chiến ở một bên khác cũng rất kịch liệt.

Cánh tay trái của A Ninh bị thương nặng, vừa nãy lúc nghỉ ngơi chốc lát chỉ kịp băng bó sơ sài.

Giờ đây, đối đầu trực diện với xương khô, cô có chút thiếu sức lực.

Mấy người anh em cô dẫn theo cũng đều bị trọng thương gắng gượng.

Điều duy nhất khiến cô có chút an ủi, là những người này vẫn còn sống. "A Ninh, tránh ra!" Doãn Nam Phong hét lên một tiếng, xông lên phía trước đỡ một đòn tấn công thay A Ninh.

Kể từ khi A Ninh bị thương, Doãn Nam Phong chưa từng rời khỏi bên cạnh cô.

Bọn họ đều hiểu một đạo lý, chỉ có đoàn kết lại mới có thể sống sót.

Súng của Doãn Nam Phong đã sớm không biết vứt ở đâu rồi.

Trong tay hắn nắm một thanh đao, dốc toàn lực chiến đấu với những bộ xương khô này.

Sinh ra trong gia đình này, Doãn Nam Phong từ nhỏ cũng đã được huấn luyện đặc biệt, chỉ là về sau vẫn luôn chiến đấu trên thương trường.

Về phương diện võ lực, so với A Ninh và Thanh Thanh Mạn thì có chút chênh lệch.

Nhưng con người một khi bị dồn vào đường cùng, sẽ quên hết mọi sợ hãi.

Doãn Nam Phong cũng vậy.

Hắn nghiến răng ken két, dốc hết sức chiến đấu, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó là phải sống sót ra ngoài.

Cả hang động biến thành một chiến trường hỗn loạn.

Giải Tuấn Lương đứng trên mặt đất, hơi đắc ý nhìn quanh bốn phía.

Ngô Mặc vốn tưởng, tên này sẽ lại như vừa nãy lén lút đến trước mặt mình lải nhải.

Cậu thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng, làm sao để ra tay đánh lén rồi.

Thế nhưng mọi chuyện lại hơi khác so với tưởng tượng của cậu.

Bước chân Giải Tuấn Lương chuyển sang bên phải, thẳng tắp lao về phía Trương Khởi Linh.

Có vấn đề!

Ngô Mặc trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, tên này rốt cuộc muốn làm gì?

Trong chớp mắt.

Đầu óc cậu chợt lóe lên một tia sáng, bỗng nhiên nắm chặt một từ khóa: Máu?

Ngô Mặc lập tức hiểu ra.

Cái thứ này e là thèm muốn máu của mình và Lão Trương đi?

Dù sao ở đây chỉ có máu của mình và Lão Trương là có đặc tính độc đáo.

Chương 607

Ngô Mặc nghĩ đến đây, lại có chút trăm mối không thể giải.

Muốn máu mà phải tốn sức đến vậy sao?

Bắt mình qua đó, trực tiếp giết đi chẳng phải xong rồi sao?

Còn như kiểu tổ chức truyền tiêu liều mạng tẩy não mình ư?

Ngô Mặc vừa chiến đấu, vừa suy ngẫm điểm mấu chốt ở đây.

Sẵn tiện còn phải phân tâm, chú ý tình hình của Ngô Tà.

Trong loại hỗn chiến này mà muốn lo cho người khác, độ khó vô cùng lớn.

Ngay cả là người sắt?

Cứ chịu đựng thế này, sớm muộn gì cũng hóa thành sắt lỏng.

Bản thân cậu vốn đã mang thương tích, trong trận chiến cường độ cao lại cần thực hiện rất nhiều động tác.

Đã sớm thương tích đầy mình, nghiến răng gắng gượng.

Giải Tuấn Lương trên mặt lộ ra nụ cười mây trôi gió thoảng, đi đến trước mặt Trương Khởi Linh.

Thế nhưng còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Hắc Kim Cổ Đao mang theo tiếng gió sắc bén, bổ thẳng vào đầu hắn.

Động tác bất ngờ không kịp phòng bị, khiến nụ cười trên mặt Giải Tuấn Lương cứng đờ.

Hắn chửi một tiếng "đồ không biết điều", rồi cùng Trương Khởi Linh chiến đấu tại một chỗ.

Thời gian càng kéo dài, sự yếu thế của Ngô Mặc và những người khác càng lộ rõ.

Xương khô trong vũng máu không ngừng xuất hiện, nhưng bọn họ lại không có sức mạnh hậu thuẫn.

Ai nấy quần áo tả tơi, khắp người như một quả hồ lô máu.

Ngô Tam Tỉnh bên kia cũng rất khó khăn.

Để kéo dài thời gian cho ông tìm cơ quan thoát hiểm, Phan Tử và mấy đồng đội liều chết chống cự.

Ruột của đồng đội chảy đầy đất, Phan Tử trên người máu phun thành lỗ.

Ngay cả như vậy, bọn họ cũng không lùi một bước.

Vẫn kiên quyết chắn trước Ngô Tam Tỉnh, dùng thân thể mình giúp ông đỡ đòn tấn công.

Vương Béo trên eo bị một vết thương lớn, máu không ngừng trào ra.

Hắn không có thời gian băng bó.

Đành phải một tay ấn giữ, tay kia vung vũ khí chiến đấu.

Giải Tuấn Lương dường như đang đùa giỡn bọn họ.

Đánh với Trương Khởi Linh một lúc, miệng niệm một câu chú ngữ.

Mấy bộ xương khô như nhận được mệnh lệnh, xông tới vây kín Trương Khởi Linh.

Hắn thuận thế rút người ra, đi đến mục tiêu tiếp theo -- Giải Ngữ Hoa.

Không biết vì sao, hắn vẫn luôn không đơn độc đối mặt với Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa cũng tương tự.

Không chừng là trong lòng có chút kháng cự, hay là thời cơ chưa đến.

Tóm lại, chiến đấu diễn ra đến nay, hai người chưa từng giao thủ.

Cách nhau hơn mười năm, hai chú cháu lại đối mặt nhau.

Nhưng thời thế đã đổi thay.

Một người đã trưởng thành, người kia lại biến thành một bộ khôi lỗi.

Nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, Giải Ngữ Hoa đành cắn lòng ra tay.

Không biết vì sao?

Mí mắt Ngô Mặc cứ giật liên hồi, luôn cảm thấy bồn chồn không yên.

Lồng ngực như bị tảng đá lớn đè nặng, thở không nổi.

Cảm giác này dường như đang nhắc nhở cậu, có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra?

Cậu gắng gượng sức lực, nhìn quanh bốn phía, chợt nhận ra Giải Tuấn Lương đang đánh với Giải Ngữ Hoa.

Cậu trong lòng thắt lại, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ vấn đề xuất hiện ở đây?" Ngô Mặc một đao chém đứt xương ống chân của bộ xương khô.

Ngay sau đó vươn tay, kéo Ngô Tà ném sang cho Hắc Nhãn Kính bên cạnh, miệng hô: "Kính ca, anh trai tôi giao cho anh đấy!" "Cậu muốn đi đâu?" Hắc Nhãn Kính muốn ngăn Ngô Mặc lại, nhưng lại bị xương khô và Ngô Tà đồng thời cản trở tay chân.

Cộng thêm chiến đấu lâu dài, thể lực của hắn cũng đã tiêu hao không ít.

Ngô Mặc không nói lời nào, bước chân tăng tốc chạy về phía Giải Ngữ Hoa.

Trong hang động rất lớn.

Trong quá trình chiến đấu, mọi người đôi khi sẽ tách ra, đôi khi lại tụ họp.

Lúc này vị trí của Giải Ngữ Hoa, cách Ngô Mặc ba mươi mét.

Nếu không phải Ngô Mặc mắt tinh, e rằng nhất thời nửa khắc còn không nhìn thấy hai người.

Linh cảm của Ngô Mặc không sai, hiện tại Giải Ngữ Hoa quả thực đã rơi vào nguy hiểm.

Cậu vốn coi Giải Tuấn Lương là người lạ.

Nào ngờ trong lúc chiến đấu, trên mặt Giải Tuấn Lương đột nhiên xuất hiện một biểu cảm phức tạp. "Tiểu Hoa, cháu lớn rồi!" Câu nói này truyền vào tai Giải Ngữ Hoa, hệt như có tiếng pháo nổ trong đầu vậy.

Giọng điệu quen thuộc, biểu cảm quen thuộc, ngữ khí quen thuộc, bàn tay đang tấn công của Giải Ngữ Hoa hơi khựng lại.

Người đời ai cũng có yếu điểm.

Giải Ngữ Hoa cũng không ngoại lệ.

Cho dù cậu có bao bọc nội tâm chặt đến đâu, thì vẫn còn một khe hở nhỏ yếu ớt.

Nơi đó chôn vùi những ký ức tươi đẹp nhất thời niên thiếu của cậu.

Giải Tuấn Lương dừng chiến đấu.

Đứng trước mặt Giải Ngữ Hoa, hắn với vẻ mặt vui mừng nhìn cậu, miệng không ngừng nói: "Thật không ngờ, thời gian trôi nhanh đến vậy, thoáng cái cháu đã lớn thế này rồi." Giải Ngữ Hoa đứng tại chỗ, tay phải nắm chặt Long Văn Côn.

Phòng bị và cảnh giác từ sớm đã trở thành bản năng của cậu.

Biểu cảm trên mặt cậu vô cùng phức tạp, môi mấp máy nửa ngày, không thốt ra một chữ nào.

Lý trí mách bảo cậu, người trước mắt này không phải Ngũ thúc.

Nhưng tình cảm đột nhiên tuôn trào, làm nhiễu loạn khả năng phán đoán của cậu.

Cậu giống hệt Ngô Mặc trong ảo cảnh vừa nãy.

Rõ ràng biết là giả, nhưng nội tâm vẫn không nhịn được muốn nhìn thêm một chút nữa.

Nhiều năm qua, cậu một mình gánh vác gánh nặng, trong đêm đen cũng từng nghĩ.

Nếu cha và các chú vẫn còn sống, liệu mình có phải mệt mỏi đến vậy không?

Trong chiến đấu không thể phân tâm, đây là một quy luật bất di bất dịch.

Chương 608

Giải Tuấn Lương nhắc đến chuyện Giải Ngữ Hoa hồi nhỏ, Giải Ngữ Hoa theo bản năng bỗng chốc ngẩn ngơ.

Chỉ một thoáng ngẩn ngơ này, đã để Giải Tuấn Lương nắm bắt được cơ hội.

Hắn vươn tay phải, một cây xương nhọn xuất hiện trong tay.

Nhắm thẳng vào vị trí tim Giải Ngữ Hoa, đâm mạnh tới.

Khoảng cách hai người cực gần, phía sau lại có xương khô phòng bị, Giải Ngữ Hoa muốn lùi lại đã không kịp.

Ngô Mặc chính là lúc này xông tới.

Cậu một tay đẩy Giải Ngữ Hoa ra, bản thân lại không kịp né tránh.

May mắn là cậu cao hơn Giải Ngữ Hoa, xương nhọn đâm vào vị trí dưới tim cậu một chút.

Cú này đau cực sâu.

Có thể nói, đây là lần Ngô Mặc bị thương nặng nhất từ khi đến đây.

Ngô Mặc tay trái siết chặt cánh tay Giải Tuấn Lương, gắng chịu đựng đau đớn, tay phải thuận thế đâm Minh Hồng Đao vào bụng hắn.

Mặc dù Giải Tuấn Lương có khả năng tự lành nhanh chóng.

Nhưng theo Ngô Mặc quan sát, Minh Hồng Đao rất đặc biệt.

Phàm là khôi lỗi bị nó chém thương, khả năng tự lành sẽ chậm lại.
"Tiểu Mặc!" Giải Ngữ Hoa bị Ngô Mặc đẩy ra sau, cả người như vừa tỉnh mộng.

Thấy Ngô Mặc thân bị trọng thương, cùng Giải Tuấn Lương đang ở trạng thái giằng co, cậu như phát điên xông lên.

Nào ngờ, mấy bộ xương khô lại trở thành hổ chắn đường.

Giải Ngữ Hoa muốn tiến, chúng liều mạng cản.

Ngô Mặc quay lưng về phía Giải Ngữ Hoa, nghe thấy cậu ấy lo lắng gọi tên mình, cùng với tiếng đánh nhau phía sau.

Cậu sợ Giải Ngữ Hoa tâm thần bất ổn, lỡ tay bị thương.

Cắn chặt răng hàm, cố ý nói với vẻ không quan tâm: "Hoa ca đừng lo cho em, em không sao đâu, nó đâm không phải chỗ hiểm, không chết được đâu." Mặc dù nói vậy, thực tế Ngô Mặc đau đến co giật.

Giải Tuấn Lương sức lực rất lớn.

Mũi xương nhọn xuyên qua cơ thể Ngô Mặc, thò ra một chút từ phía sau.

Nếu không phải Ngô Mặc siết chặt tay hắn.

Chỉ cần thêm chút sức, tay hắn đã xuyên qua cơ thể Ngô Mặc rồi.

Lúc này Ngô Mặc trong lòng vẫn còn chút may mắn.

May mà mình đến kịp thời.

Bằng không đâm vào tim Giải Ngữ Hoa, người ta e là đã lạnh ngắt từ lâu rồi chứ?

Tục ngữ nói hay, ngang tàng sợ liều lĩnh, liều lĩnh sợ không cần mạng.

Ngô Mặc trong xương cốt có một luồng khí liều mạng.

Thật sự dồn cậu ta vào đường cùng, mạng cũng có thể vứt bỏ.

Hiện giờ chính là lúc liều mạng.

Cậu và Giải Tuấn Lương hai người giằng co, nhịn đau, tay phải cứ vậy xoay lưỡi đao.

Nói thật, đừng thấy hai người hiện tại đang ở trạng thái ngang sức ngang tài, thực tế người rơi vào thế hạ phong là Ngô Mặc.

Cậu là người sống sờ sờ, biết chảy máu biết đau đớn, còn đối phương là một bộ khôi lỗi không sợ chết.

Kéo dài thời gian, cuối cùng người ngã xuống nhất định là Ngô Mặc.

Ngay khi Ngô Mặc mất máu quá nhiều, có chút đứng không vững, một luồng hàn quang lóe lên trước mắt cậu, ngay sau đó đầu của Giải Tuấn Lương bay lên.

Ngô Mặc có chút hoa mắt, nhưng vẫn nhìn rõ khuôn mặt người đến từ phía sau.

Chính là Trương Khởi Linh đang cầm Hắc Kim Cổ Đao.

Anh ta cách Ngô Mặc khá gần, sau khi hạ gục bộ xương khô liền xông tới ngay lập tức.

Giải Tuấn Lương mất đầu, thân thể ngã xuống đất, đồng thời buông lỏng cây xương nhọn đang nắm trong tay.

Ngô Mặc bị trọng thương, mất máu quá nhiều, bước chân có chút đứng không vững.

Cơ thể loạng choạng, suýt chút nữa ngã vật xuống đất.

May mắn thay Trương Khởi Linh mắt nhanh tay lẹ, một tay giữ lấy cậu.

Nhìn cây xương nhọn cắm trên người Ngô Mặc, đường nét quai hàm của Trương Khởi Linh càng siết chặt.

Sát khí trên người anh càng lúc càng nồng, biểu cảm bình tĩnh cũng không thể duy trì được nữa. "Vãi chưởng." Ngô Mặc đau đến hít khí lạnh, nắm chặt cánh tay Trương Khởi Linh để bình tĩnh một lúc, chậm rãi nói: "Lão Trương giúp một tay, cái que này hơi dài, lát nữa đánh nhau bất tiện, anh giúp tôi chặt bớt phần thừa đi." Lúc này, cậu thật sự không còn tâm trạng đùa giỡn nữa.

Thời gian cấp bách, nói thêm một câu cũng là lãng phí sinh mệnh. "Ừm!" Trương Khởi Linh gật đầu, tay giơ dao lên chém xuống, chặt đứt phần thừa của xương nhọn.

Anh không giúp Ngô Mặc rút xương nhọn ra là vì vết thương quá sâu, một khi rút ra máu sẽ không ngừng chảy.

Xương nhọn chỉ có thể tạm thời để trong cơ thể, lát sau mới xử lý.

Cái thứ này chỉ cần nhúc nhích một chút trong cơ thể thôi cũng đau thấu xương.

Ngô Mặc cứ thế nghiến răng, không kêu một tiếng nào.

Thế nhưng còn chưa kịp thở phào một hơi, sự việc lại xảy ra biến cố mới.

Do Giải Tuấn Lương bị mất đầu, sinh vật cổ xưa trong vũng máu, như thể mất đi người đại diện, cuối cùng cũng lộ ra chân diện mục của nó.

Đôi khi họa và phúc luôn nối tiếp nhau xuất hiện.

Khi cổ thần từ trong vũng máu trồi lên, Ngô Tam Tỉnh bên kia cũng truyền đến tin tốt.

Ông cuối cùng cũng tìm thấy vị trí cơ quan.

Nhưng vấn đề hiện tại là, không biết nên mở cơ quan này như thế nào?

Cơ quan ở đây tuy không hẳn là phức tạp, nhưng vẫn hơi khác so với khu Thăng Long.

Ngô Tam Tỉnh dù kinh nghiệm phong phú, nhất thời cũng có chút luống cuống.

Dù sao mấy đứa cháu đang ở trong tình cảnh nguy hiểm.

Ngô Mặc nghe thấy lời Ngô Tam Tỉnh, dùng sức đẩy Trương Khởi Linh ra, nói: "Lão Trương, Tam thúc tôi bên kia cần người, mấy anh em có sống được hay không là trông cậy vào anh đấy." "Cậu..." Trương Khởi Linh hơi do dự, ánh mắt đầy lo lắng.

Ngô Mặc gắng gượng cười nói: "Anh đừng có bày ra cái vẻ mặt đó, y như Tiểu Quả...

Khụ khụ, ý em là, người được đạo giúp đỡ nhiều, kẻ mất đạo ít giúp đỡ." Chưa đợi cậu nói xong, Trương Khởi Linh khẽ vỗ vai cậu, quay người chạy về phía Ngô Tam Tỉnh.

Trương Khởi Linh vừa đi khỏi, sắc mặt Ngô Mặc lập tức thay đổi.

Khuôn mặt vốn hồng hào, giờ trắng bệch đến đáng sợ.

Nếu giơ thẳng tay đứng đó, có thể xưng anh em với cương thi. "Tiểu Mặc, em..." Giải Ngữ Hoa cuối cùng cũng thoát khỏi sự vướng víu của mấy bộ khôi lỗi, chạy đến bên Ngô Mặc.

Nhìn Ngô Mặc máu me đầy người, đôi mắt cậu đỏ ngầu, tay run như sàng gạo.

Thậm chí không dám chạm vào Ngô Mặc, sợ cậu đau.

Chương 609

Cậu thật sự hận.

Hận bản thân vì sao lại phân tâm?

Ngô Mặc ghét nhất thấy Giải Ngữ Hoa đau lòng.

Cậu đau đến chân cứ quắp lại bấu đất, nhưng trên mặt lại trong một giây đổi biểu cảm, cố ý trêu chọc nói: "Hoa ca, em đã bảo cao ráo có lợi mà phải không?

Tên này lùn quá, đâm trúng lỗ rốn em luôn." "Thế này thì tốt rồi, đánh rắm cũng không cần đi ra phía sau nữa." Giải Ngữ Hoa đâu phải mù, Ngô Mặc bị thương ở vị trí nào, chẳng lẽ cậu ấy không nhìn rõ sao?

Sắc mặt tái nhợt, cơ thể hơi run rẩy, đủ để nói lên Ngô Mặc hiện tại đang khó chịu đến mức nào. "Đồ vô dụng!" Tiếng Hắc Nhãn Kính từ phía sau truyền tới.

Giải Ngữ Hoa chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh lớn ập đến, rồi cậu bị hất văng ra.

Không hề khoa trương chút nào, khoảnh khắc này Hắc Nhãn Kính thậm chí muốn giết Giải Ngữ Hoa.

Hắn có thể hiểu được tâm trạng kích động khi đối phương gặp người thân.

Nhưng hắn không thể dung thứ việc Ngô Mặc vì sự ngu xuẩn của cậu ta mà bị thương hại.

Ngô Mặc không còn tinh lực để điều chỉnh nữa.

Đó là vì Cổ Thần trong vũng máu, bắt đầu từ từ mở mắt.

Trong chớp mắt, từng luồng ánh sáng trắng bắn ra từ con mắt.

Trong hang động sáng như ban ngày.

Ngô Mặc ngay lập tức, quay người ôm chặt lấy Hắc Nhãn Kính.

Đây không phải ánh sáng bình thường, mà là một loại năng lượng.

Xương khô như được tiếp thêm sức mạnh, chiến đấu lực còn mạnh hơn trước.

Đồng đội từng người ngã xuống, Ngô Mặc và những người khác thương thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Thấy sắp không thể trụ nổi nữa, tiếng cơ quan mong đợi từ lâu cuối cùng cũng truyền ra. "Mau qua đây, đi lối này!" Ngô Tam Tỉnh rống lên một tiếng lớn, hệt như tiếng trời ban vậy.

Mọi người đều chấn động tinh thần, cơ thể mệt mỏi rã rời lại trỗi dậy sức mạnh mới.

Thế nhưng muốn đi thì sao dễ dàng được?

Nhất là Cổ Thần kia đã lộ ra chân diện mục.

Khi nó hoàn toàn mở mắt, một luồng sáng trắng trực tiếp bắn thẳng lên đỉnh động.

Ánh sáng trắng từ từ bành trướng.

Đột nhiên nổ tung ra, từng đợt dao động vô hình bằng mắt thường, khuếch tán trong hang động.

Loại dao động này không phân biệt địch ta, xương trắng dính vào lập tức hóa thành tro bụi.

Những người còn lại cũng bị sóng quang kích ngã xuống đất.

Những người có thể chất kém hơn như Doãn Nam Phong, Hoắc Tú Tú và Ngô Tà, ngã xuống đất liền rơi vào trạng thái hôn mê.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính loại này vẫn còn gắng gượng được.

Nhưng nhìn tình hình, rơi vào hôn mê cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Ngô Mặc hiểu ra, con mắt to đùng này dùng là công kích tinh thần.

Chẳng trách toàn bộ dân chúng La Sát Cổ Quốc đều chết thảm đến vậy, hóa ra toàn bộ đều do tên này gây ra.

Về phương diện công kích tinh thần, Ngô Mặc có một chút sức chống cự, nhưng cũng không nhiều.

So với Cổ Thần này, hệt như khoảng cách giữa hố tiểu và Hoàng Hà vậy.

Nhưng đàn ông thì làm sao có thể nói không được?

Ngô Mặc nỗ lực chống cự loại công kích này, lấy Minh Hồng Đao chống xuống đất, cứng rắn đứng dậy.

Cậu lảo đảo bước về phía trước, muốn dùng thân thể mình dựng lên tuyến phòng thủ cuối cùng cho các anh em.

Cậu vừa đến gần vũng máu, một giọng nói già nua vang lên trong đầu. "Dâng hiến chính mình, ta sẽ tha cho bọn chúng." "Mẹ kiếp, rốt cuộc mày nhắm vào cái quái gì của bố mày hả?" Tiếng nói được truyền thẳng vào não bằng ý niệm, Ngô Mặc cũng không nói nữa, tương tự dùng ý niệm đáp lại.

Ngược lại đây lại là một chuyện tốt, cậu có thể tiết kiệm chút sức lực.

Có lẽ đã lâu lắm rồi không có ai đối thoại với nó, hoặc có lẽ nó thực sự rất để tâm đến máu trên người Ngô Mặc.

Cái cục mắt to thật sự đã trả lời câu hỏi của Ngô Mặc.

Chỉ là trước khi trả lời, nó lại tăng cường sức mạnh tinh thần.

Lần này, ngay cả Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính dù cố gắng chống đỡ cũng đồng loạt rơi vào hôn mê.Ngô Mặc hận đến mức nghiến răng ken két, Minh Hồng Đao chỉ thẳng vào Cổ Thần, văng tục mắng: "Mẹ kiếp, mày tìm chết à?" Hắn vừa định xông lên, giọng nói của Cổ Thần lại vang lên."Đừng nóng vội, bọn họ chỉ hôn mê thôi, không chết đâu." Ngô Mặc dừng bước, thở dốc tức giận nói: "Mẹ kiếp mày lải nhải một đống, rốt cuộc muốn làm cái gì?

Máu của ông đây là pha đường hay pha rượu mà đáng để mày làm rùm beng thế hả?""Ngươi rất thú vị." Giọng Cổ Thần rất già nua, lộ ra vẻ mệt mỏi rã rời, "Trong máu ngươi có một loại sức mạnh đặc biệt, rất quan trọng đối với ta.

Chỉ cần ngươi cam tâm tình nguyện hiến tế bản thân cho ta, ta sẽ thả những người này."Ngô Mặc tức đến bật cười, cố nén đau đớn cãi lại: "Mày tính chọc tức tao chết, rồi làm cô nhi à?

Ông đây không hiểu, tại sao mày cứ phải bắt tao chủ động dâng thân vậy?

Mày không thể tè ra mà soi gương à, cái thứ mắt to bè ra như mày thì ông đây thèm muốn cái gì chứ?""Ha ha!" Tiếng cười của Cổ Thần mang theo vẻ giễu cợt, như thể đang cười nhạo Ngô Mặc tự lượng sức mình. "Ta chỉ không muốn quá phiền phức, nên mới để ngươi chủ động hiến tế.

Hiến hay không hiến, ngươi tự lựa chọn, ta phải nhắc ngươi một câu, bọn họ không chống đỡ được bao lâu đâu."Nói đến đây, nó bất chợt chuyển giọng, nói: "Nhân tiện nhắc nhở một câu tốt bụng, người ngươi vừa cứu đã trúng lời nguyền của ta, nếu không giải trừ, e rằng sống không quá một năm." Đầu Ngô Mặc "ong" lên một tiếng.

Tất cả những điều không hiểu trước đó, trong nháy mắt đều thông suốt.

Vì sao Giải Ngữ Hoa lại đến đây?

Vì sao Tam thúc lúc rời đi lại do dự?

Mọi thứ đều có lời giải đáp.Ngô Mặc quay đầu nhìn một cái các huynh đệ đang nằm la liệt dưới đất, tự giễu cười một tiếng.

Hắn còn có đường lui sao?

Ngô Mặc không hề do dự một giây nào, quay người cười cợt nói: "Không thành vấn đề, ông đây đồng ý với mày, nhưng mày phải thả mấy anh em của tao trước.

Nếu không tao sẽ cắn lưỡi tự tử ngay lập tức, mày dù có được người tao thì cũng chỉ là một cái xác thôi."Con mắt khổng lồ của Cổ Thần chầm chầm nhìn Ngô Mặc, toát ra cảm giác áp bức mạnh mẽ.

Ngô Mặc dùng đao chống đất, cố gắng đứng thẳng lưng.

Hắn đã nghĩ kỹ rồi.

Một khi cái cục mắt to kia từ chối, mình sẽ lập tức lôi hết bom ra, xông qua đó cùng nó đồng quy vu tận.

Đằng nào các anh em cũng không sống nổi.

Chết cùng nhau, dù sao cũng tốt hơn là bị nó khống chế biến thành khôi lỗi.Một người một quái, đối đầu hồi lâu.

Ngô Mặc tuy nói vóc dáng không cao, nhưng sát ý mười phần.

Cổ Thần trầm ngâm một lát, bình tĩnh nói: "Được." "OK!" Ngô Mặc thấy có lợi thì thôi, lập tức mở miệng nói: "Mày cho tao một khoảng thời gian, tao đưa bọn họ ra ngoài bây giờ." Miệng hắn nói vậy, trong lòng lại tính toán: "Thằng ngu, ông đây mà ra ngoài được, quay đầu lại sẽ cho nổ tung chỗ này, mày cứ ở mãi trong cái hồ nước đó đi nhé."Ý nghĩ thì đẹp đấy, nhưng lại bị câu nói tiếp theo của Cổ

Thần dội gáo nước lạnh. "Ta đã đợi đủ lâu rồi, đã mất hết kiên nhẫn.

Ta cho ngươi thời gian đưa bọn họ vào thông đạo, sau đó ta sẽ phong tỏa nơi này, còn ngươi?

Cứ an tâm hiến tế cho ta đi." "Mẹ kiếp!" Ngô Mặc khạc một bãi, thầm chửi trong lòng: "Lão vương bát đản sống lâu, đứa nào đứa nấy đều tinh ranh như khỉ."Tình thế mạnh hơn người, Ngô Mặc đành phải cúi đầu.

May mắn là chỉ cần hy sinh một mình hắn, các huynh đệ còn lại sẽ có một đường sống.

Món làm ăn này nhìn thế nào cũng không quá lỗ vốn.

Chương 610

Ngô Mặc sợ cái lão vương bát đản này nuốt lời.

Hắn cũng chẳng thèm để ý trong thông đạo mà Ngô Tam Tỉnh tìm thấy có cơ quan ám khí hay không.

Hắn cố nén đau đớn, dồn hết sức lực kéo Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa từng người một vào trong thông đạo.Nếu Ngô Mặc có dù chỉ một chút sức lực, hắn cũng sẽ không kéo lê bọn họ trên đất.

Nhưng lúc này, đừng nói là bế, ngay cả đi lại hắn cũng loạng choạng.

Mỗi bước đi, xương cốt cọ xát vào da thịt, đau đớn thấu tim gan.

Hắn tham lam nhìn chằm chằm vào khuôn mặt các huynh đệ.

Trong lòng biết lần này rời đi, chính là vĩnh biệt.

Hắn vẫn luôn nghĩ rằng thời gian ở bên các huynh đệ còn rất lâu, nào ngờ tai nạn lại đến bất ngờ như vậy.

Mỗi khi kéo một người, hắn lại không kìm được mà nói nhỏ vài câu.

Dường như muốn nói hết tất cả những gì muốn nói trong nửa đời sau.Thế nhưng vết thương của hắn quá nghiêm trọng.

Để tiết kiệm chút sức lực, hắn chỉ có thể thở hổn hển nói vài câu. "Hoa ca, thật sự xin lỗi, anh em đã nói sẽ che chở anh, e rằng phải thất hứa rồi, sau này đừng mãi cau mày như ông cụ non nữa, cười một chút đi." Không biết Giải Ngữ Hoa trong lúc hôn mê có cảm ứng gì không?

Tay phải của anh đột nhiên nắm chặt cánh tay Ngô Mặc, chết sống không chịu buông.

Ngô Mặc không có thời gian lãng phí, mạnh mẽ gỡ tay Giải Ngữ Hoa ra.Sức lực hắn không đủ.

Theo nguyên tắc gần nhất, hắn lần lượt kéo Ngô Tam Tỉnh và Bàn Tử cùng những người khác vào trong thông đạo. "Anh (Ngô Tà), xin lỗi, vốn dĩ muốn vì anh chống đỡ một mảnh trời, nhưng lại không làm được.

Anh thay em nói lời xin lỗi với bà nội, Nhị thúc và Tam thúc nhé, con đường sau này, tự anh phải dựa vào chính mình." "Kính ca, em đã tự đánh giá quá cao bản thân, cứ nghĩ mình chỉ cần cố gắng là nhất định sẽ tìm được cách chữa mắt cho anh, kết quả là không còn thời gian nữa rồi.

Haizz, nếu sau này anh thật sự không nhìn thấy nữa, ngàn vạn lần đừng chạy loạn, cứ đi theo Hoa ca mà sống, anh ấy nhất định có thể cho anh một bữa cơm mà ăn.

Nhưng cũng không đến nỗi thảm đến vậy đâu, anh không có chìa khóa phòng em sao?

Dưới bồn rửa tay trong nhà vệ sinh, có một viên gạch lát nền di động.

Bên trong có một cái thẻ ngân hàng, mật khẩu là ngày sinh của em, anh cứ lấy mà dùng đi.""Lão Trương, đừng có chạy lung tung, cứ đi theo anh tao mà sống, mặc kệ cái Cổng Đồng gì đó, một mình mày một bờ vai có gánh được một trời không?

Bàn ca, nếu sống sót ra ngoài thì cầu hôn Vân Thải đi, già rồi còn gì, đừng có mà lung tung nữa.

Chị (A Ninh), suy nghĩ kỹ đi, lão già đó thật sự thích chị sao?" Ngô Mặc lải nhải rất nhiều, kéo tất cả những người còn sống, không sót một ai, vào trong thông đạo.

Ngay cả Thanh Thanh Mạn và A Ninh cũng không ngoại lệ.

Chỉ có điều, đến lượt A Ninh, hắn giáng cho cô một cái tát vào miệng.

Sức lực không lớn, chỉ mang tính biểu tượng."51.

Tiểu Ninh Tử, tục ngữ có câu chuyện tốt thành đôi, ban đầu chỉ cho một cái, vẫn luôn có chút tiếc nuối, hôm nay anh đây bù cho em một cái này." Mỗi người dường như đều có cảm ứng, nhưng không thể mở mắt ra.

Ngô Mặc cố gắng hết sức đặt bọn họ vào sâu trong thông đạo.

Hắn quay đầu nhìn cửa động, thật sự rất muốn ném vài quả bom cho nổ tung cái động huyệt đó.

Nhưng lý trí nhắc nhở hắn không thể.

Hắn đoán từ lời nói của Cổ Thần, lời nguyền trên người Giải Ngữ Hoa có hai cách giải quyết.

Một là Cổ Thần chủ động giải, hai là giết chết Cổ Thần.Ngô Mặc kiệt sức, tay phải vịn vào vách đá, cơ thể hơi run rẩy, những giọt mồ hôi to như hạt đậu vàng tuôn xuống.

Hắn nhìn các huynh đệ đang nằm mê man trên đất, trên mặt lộ ra nụ cười chua chát.

Chỉ cần có một chút biện pháp, hắn cũng sẽ không chọn cách làm cực đoan như vậy.

Hắn có một cái hệ thống, nhưng tiếc là điểm tích lũy bên trong đã sớm bị hắn xài hết rồi.

Căn cứ theo kinh nghiệm giao thiệp trước đây, cái tên Đồng tử kia keo kiệt đến cùng cực, tuyệt đối sẽ không làm chuyện lỗ vốn.Huống chi, Đồng tử từng nói ở Cung điện Tây Vương Mẫu, nguy cơ cần phải tự mình giải quyết, chịu đựng được thì sống, chịu không nổi thì chết.

Bây giờ chắc là đạn hết lương tuyệt rồi.

Không có vốn liếng để liều mạng với cái cục mắt to kia, chỉ có thể chặt đứt với các huynh đệ.

Hắn nhìn sâu vào các huynh đệ một cái, sau đó quay đầu bỏ đi.

Bước chân hắn lảo đảo vô lực, đi được hai bước đã muốn dừng lại thở một hơi.

Ngay cả như vậy, hắn cũng không quay đầu lại.

Máu trên người không ngừng nhỏ xuống, phía sau để lại những vệt máu loang lổ dài.Ngô Mặc trở lại động huyệt.

Tay hắn không ngừng mò mẫm xung quanh vách tường, rất nhanh đã chạm vào một cơ quan.

Hắn không chút do dự ấn xuống.

Tiếng đá dịch chuyển vang lên, Ngô Mặc lặng lẽ nhìn Đoạn Long Thạch phong bế cửa thông đạo.

Phía sau Đoạn Long Thạch là vực sâu vô tận.

Ngô Mặc thầm tính toán, không có hai ba khối thuốc nổ thì rất khó làm nát thứ này.

Ngô Mặc cũng không rõ Cổ Thần có thật sự giữ lời hay không?

Nhưng có một đường sống, dù sao cũng mạnh hơn mười phần chết."Ngươi không cần như vậy, bọn chúng đối với ta chẳng khác gì một lũ kiến hôi." "Mày quản nhiều thế làm gì?" Ngô Mặc ngồi phịch xuống đất, lưng tựa vào Đoạn Long Thạch, thở hổn hển, ngắt quãng cãi lại: "Thế nào, xe phân lớn đi qua trước mặt mày, mày cũng phải lấy muỗng nếm thử xem vị đắng chát à?" Cổ Thần dường như có chút không hiểu lời Ngô Mặc, không đáp lại.

Nó thiện về khống chế tinh thần, có thể đọc ký ức trong não người, sau đó thông qua xử lý tạo thành ảo cảnh để khống chế loài người.Ngô Mặc cũng không trông mong cái tên này nói ra được điều gì ra hồn.

Hắn chỉ là có chút không cam lòng chết ở đây, muốn nói cho thỏa cái miệng. "Ngươi chuẩn bị xong chưa?" "Cho tao thêm năm phút," Ngô Mặc chìa bàn tay ra, vẻ mặt bất cần đời cười nói: "Ông đây trước khi chết muốn hút một điếu thuốc, đời này trừ tiền ra thì chỉ thích mỗi cái này thôi." Cổ Thần cũng không vội.

Trong mắt nó, Ngô Mặc chẳng khác nào cá nằm trên thớt, muốn chạy trốn căn bản là không thể.Nó muốn Ngô Mặc cam tâm tình nguyện hiến thân.

Chỉ có như vậy, sức mạnh huyết mạch trong cơ thể hắn mới không bị lãng phí, được nó hấp thu trọn vẹn.

Ngàn năm trước, nó bị thế lực bên ngoài đánh bại, thân trọng thương, vẫn luôn ẩn mình trong tế đàn này dưỡng thương.

Để giành lại sức mạnh và phục hồi cơ thể, suốt ngàn năm qua, nó đã dùng năng lực khống chế tinh thần dẫn dắt tín đồ, ra ngoài truyền bá một số thông tin.

Nhưng gần trăm năm nay, đã không còn máu tươi để nó sử dụng.

Nào ngờ cách đây không lâu, trong một buổi tế tự, nó đã phát hiện ra Ngô Mặc.

Máu trong cơ thể Ngô Mặc, đối với nó là vật đại bổ.

Chỉ cần hấp thu toàn bộ, nó có thể khôi phục lại sức mạnh thời kỳ đỉnh phong.

Đáng tiếc lúc đó vì sức mạnh không đủ, ra tay chậm một bước, miếng ăn đến miệng lại bị người ta cướp mất.

Không ngờ tên này lại chủ động dâng tận cửa.

Nước máu trong hồ không ngừng sôi sục, hiển lộ sự phấn khích trong lòng Cổ Thần.Ngô Mặc cũng lười để ý nó đang nghĩ gì, từ trong không gian lấy ra một bao thuốc ngon, rút một điếu nhét vào miệng.

Lấy ra bật lửa, tay run rẩy, châm mấy lần mới đốt cháy được điếu thuốc.

Hắn rít một hơi thật mạnh, chầm chậm hồi vị cảm giác của khói thuốc trong khoang miệng.

Ngay lúc hắn hoàn toàn chấp nhận số phận, Hệ thống đã biến mất từ lâu đột nhiên xuất hiện.

Ngô Mặc chỉ cảm thấy tinh thần chợt hoảng hốt.

Giống như hồn lìa khỏi xác, đứng trong một không gian trắng xóa mịt mờ."Có đáng không?" Giọng nói quen thuộc vừa vang lên, Ngô Mặc lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói hắn không trông mong Hệ thống sẽ ra tay.

Nhưng khi đứng trước bờ vực tuyệt vọng, tên này vừa xuất hiện, Ngô Mặc vẫn có cảm giác tuyệt xử phùng sinh.

Dù sao trước khi chết còn có thể trò chuyện với người quen cũ, nghĩ thế nào cũng là một chuyện tốt.

Chương 611

Hắn ngồi phịch xuống đất.

Ngay sau đó phát hiện, vết thương trên người hình như đã biến mất?

Ngô Mặc vẻ mặt hưng phấn hỏi: "Eo ôi, Đồng tử, lần này sao mà mày hào phóng thế, giúp tao chữa khỏi vết thương rồi à?" "Ngươi nghĩ nhiều quá rồi, đây là không gian ý thức của ngươi, chỉ có như vậy mới có thể cân bằng sức mạnh bên ngoài." Giọng Hệ thống vẫn lạnh lùng như cũ, đúng kiểu một tên cool ngầu. "Đậu má, mất hứng." Ngô Mặc bĩu môi, lầm bầm một câu, ngay sau đó hỏi: "Đây rốt cuộc là cái thứ gì?

Mày có thể giải quyết nó không?" Hệ thống không trả lời câu hỏi này của Ngô Mặc, mà lại lặp lại một câu: "Có đáng không?""Hải!

Có gì mà không đáng?" Ngô Mặc khoanh chân ngồi trên đất, vỗ vỗ đùi, tự giễu nói: "Ông đây là cái mạng rách, nếu không phải vì mày, cũng sẽ không đến thế giới này.

Nói thật, tao còn khá cảm kích mày, là mày đã cho tao trải nghiệm những sự ấm áp khác biệt.

Một đứa cô nhi như tao lại được gặp lại bà nội, Nhị thúc và Tam thúc yêu thương tao như vậy, anh trai tao, Kính ca và Hoa ca bọn họ cũng vậy.

Chỉ cần tao muốn một món đồ gì đó, cũng không cần quá đêm, món đồ đó sẽ xuất hiện ở đầu giường tao, mày nói xem, tình cảm như vậy có đáng để tao liều mạng không?

Nói về tiếc nuối thì cũng không ít, số đồ đồng của tao chắc bán được kha khá tiền đấy nhỉ." Ngô Mặc lải nhải rất nhiều, toàn là những lời trong lòng hắn.

Thực ra đối mặt với cái chết, trong lòng hắn cũng có chút sợ hãi.

Nhưng theo việc hắn nói càng lúc càng nhiều, nỗi sợ hãi dần biến mất, chỉ còn lại một trái tim muốn bảo vệ các huynh đệ.Không gian ý thức không có thời gian trôi đi.

Ngô Mặc cảm thấy mình nói rất lâu, nhưng thực tế có lẽ chỉ mới trôi qua một giây.

Hệ thống yên lặng lắng nghe, hồi lâu sau truyền đến một tiếng thở dài.

Ngô Mặc không như mọi khi cãi lại Hệ thống, ngược lại còn cười thành tiếng: "Hải, có gì mà phải thở dài chứ?

Đồng tử, nếu tao chết thì mày chẳng phải được giải thoát rồi sao?

Đến lúc đó lại tìm một ký chủ thông minh vô cùng, đỡ phải lo nghĩ hơn tao nhiều.

Nhưng mà tốt bụng khuyên mày một câu, với ký chủ tiếp theo đừng có mà lúc nào cũng bày đặt ra vẻ cool ngầu, lỡ người ta nóng tính hơn tao thì sao?"Hắn thật sự đã nghĩ thông suốt rồi.

Chẳng phải chỉ là cái chết thôi sao?

Ai mà chưa từng chết chứ.

Tròn một nén nhang thời gian.

Hệ thống vốn dĩ lạnh lùng mười phần, hiếm khi dùng một giọng điệu rất bình tĩnh nói: "Một phần trăm cơ hội sống sót, ngươi có lựa chọn chấp nhận không?" "Cái gì?" Ngô Mặc vỗ đít một cái nhảy phắt dậy khỏi đất, vội vàng nói: "Nói nhảm, thà sống lay lắt còn hơn chết oanh liệt, ai có thể sống mà lại muốn chết chứ?

Cơ hội gì?

Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, Đồng tử, lần này sao mày lại tốt bụng thế?

Nói thật đi, mày không phải là thấy tiểu gia tao đẹp trai rồi yêu tao đấy chứ?"Hệ thống không thèm để ý hành vi dở hơi của hắn, trực tiếp mở miệng phát hành nhiệm vụ mới. "Đinh!

Phát hành nhiệm vụ chính tuyến mới: Trong vòng bốn năm không gặp mặt và liên lạc với bọn họ, tự mình phát triển thế lực mới.

Yêu cầu thế lực: Không thua kém bất kỳ gia tộc nào trong Lão Cửu Môn.

Chấp nhận, để đổi lấy một phần trăm cơ hội sống sót." "Vãi chưởng, mày đang đùa tao à?" Ngô Mặc vừa nghe yêu cầu này, cứ như thể bị ai đó giật mất răng khôn sau đít, lập tức xì hơi.Ngô Mặc ngồi bệt xuống đất, vỗ vỗ bàn chân yếu ớt nói: "Đồng tử, mày mẹ kiếp đang đùa tao đấy à?

Sao tao cứ thấy mày với cái cục mắt to bên ngoài chẳng khác gì nhau?

Nó muốn xác thịt ông đây, mày muốn tinh thần tao.

Bốn năm thành lập thế lực lớn?

Mày coi tao đang chơi game à?

Với cái IQ của ông đây, đừng nói bốn năm, bốn mươi năm có thành công được không?

Còn phải xem ý trời nữa."Ngô Mặc từ tận đáy lòng cảm thấy Hệ thống đang đùa giỡn.

Thế lực như Lão Cửu Môn, há nào chỉ trong vài năm là có thể thành lập được?

Hơn nữa bây giờ không phải thời loạn lạc.

Hắn một không có quan hệ, hai không có tiền.

Dựa vào cái gì mà thành lập thế lực?

Dựa vào khoác lác à?

Nhưng hắn chợt nghĩ lại, Hệ thống có phải là chưa nói chuyện tiếp theo không?

Hắn lập tức tò mò hỏi: "Ví dụ như tao thật sự nhận nhiệm vụ, vậy nếu tao không hoàn thành nhiệm vụ thì sao?" "Hóa thành tro bụi." "Vãi chưởng, ác thế?" Ngô Mặc trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: "Tức là thời gian vừa hết, tao không hoàn thành nhiệm vụ, giả sử tao đang tắm, lập tức biến thành một nồi canh à?" Hệ thống im lặng.

Một lúc lâu sau mở miệng nói: "Đây là câu hỏi lựa chọn, chấp nhận hay không là do ngươi."Ngô Mặc trầm ngâm một lát, vẫn cảm thấy cơ hội không lớn. "Thôi bỏ đi!" Hắn vẫy vẫy tay, ủ rũ nói: "Ai, thà chết sớm đầu thai sớm, đỡ phải tới lui giày vò mấy năm, đến cuối cùng vẫn khiến người ta đau lòng." Hệ thống cũng không vội, chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Nếu ngươi chấp nhận nhiệm vụ, ta không dám bảo đảm sống chết của ngươi, nhưng ta có thể phân ra một phần sức mạnh để bảo vệ bọn họ." "Vãi chưởng, thế còn chờ gì nữa?

Xử nó đi!" Ngô Mặc vừa nghe lời này, cả người cứ như con hầu xuyên thiên nhảy cao hơn ba mét.Hệ thống từ trước đến nay chưa từng lừa hắn.

Nó đã nói có thể bảo vệ các huynh đệ, vậy thì nhất định sẽ làm được.

Ngô Mặc không để ý sống chết của mình.

Hắn càng để ý hơn là, liệu các huynh đệ này có thể nhìn thấy mặt trời ngày thứ hai không? "Đồng tử, tao đã nói với mày chưa, tao yêu mày nhất đấy.

Mày chính là sự tồn tại như thần trong lòng tao.

Mày chính là nhân dân tệ, đồ đồng, máy hút bụi của Tây Vương Mẫu nương nương." Ngô Mặc lúc này cũng không quên nịnh bợ Hệ thống, những lời tốt đẹp cứ thế tuôn ra như không mất tiền."Câm miệng!" Hệ thống không thể chịu đựng thêm được nữa, lạnh lùng nói: "Xác nhận lại lần nữa, có chấp nhận nhiệm vụ không?

Tỷ lệ thành công một phần trăm, thất bại hóa thành tro bụi." "Muốn!

Muốn!

Muốn!" Ngô Mặc liên tục nói ba chữ "muốn", vội vàng biểu đạt suy nghĩ của mình.

Đã xác định chấp nhận nhiệm vụ.

Ngô Mặc lúc này muốn hỏi là, mình cần phải làm gì?

Hệ thống cũng không giấu giếm.

Trực tiếp nói cho Ngô Mặc biết, sinh vật khổng lồ thời tiền sử này, dựa vào sức mạnh tinh thần cường đại làm thủ đoạn tấn công.

Bản thể của nó, ngược lại mới là nhược điểm.Hệ thống sẽ dự đoán trước phần thưởng, chuyển hóa phần thưởng thành năng lượng thuần túy.

Một phần dùng để bảo vệ những người trong thông đạo, phần còn lại sẽ đặt trên người Ngô Mặc.

Do năng lượng chia làm hai phần, thời gian còn lại cho Ngô Mặc không nhiều.

Ngô Mặc cần trong vòng năm phút tiếp cận sinh vật này, đồng thời dùng thuốc nổ cô đặc cao mà xử lý nó.

Uy lực của thuốc nổ, kỳ thực không phải là nguy hiểm nhất.

Nơi nguy hiểm nằm ở chỗ năng lượng của Hệ thống và lực tinh thần của Cổ Thần va chạm vào nhau, sẽ sản sinh ra phản ứng không ngờ tới.

Kết quả cuối cùng thế nào?

Chỉ có thể trông vào vận may thôi.Nghe xong lời của Hệ thống, Ngô Mặc đột nhiên im lặng.

Hắn trầm ngâm một lát, rồi do dự hỏi: "Sẽ gây ra tổn hại gì cho mày không?" "Có, năng lượng hao cạn, ngủ say!" Hệ thống ngắn gọn đáp một câu.

Không đợi Ngô Mặc đưa ra câu hỏi mới, nó đã đẩy hắn ra khỏi không gian ý thức.

Ngay sau đó, đồng hồ đếm ngược bắt đầu!"Mẹ kiếp, Đồng tử mày..." Khoảnh khắc này, tim Ngô Mặc run lên, một cảm giác khó tả dâng trào từ sâu thẳm đáy lòng.

Hắn vẫn luôn có chút hoài nghi, Hệ thống rốt cuộc muốn làm gì?

Có phải giống như trong tiểu thuyết viết, đang nuôi dưỡng cổ trùng không?

Chương 612

Đợi mình trở nên cường đại, rồi thu hoạch dùng thành phẩm?

Tuy nói ý nghĩ này rất buồn cười, nhưng đây cũng là một lý do mà Ngô Mặc đã vắt óc suy nghĩ mới ra.

Ngoài cái này ra, hắn thật sự không nghĩ ra được lời giải thích nào hợp lý hơn.

Dù sao mình một nghèo hai trắng, chó má cũng không có.

Hệ thống lại không phải nhà từ thiện, chẳng lẽ còn chuyên đi chọn thằng ngốc để bồi dưỡng?Hiện tại, Ngô Mặc chẳng còn suy nghĩ gì nữa.

Kệ mẹ nó đi.

Không nói gì khác, chỉ riêng việc Hệ thống có thể giúp mình bảo vệ các huynh đệ.

Bất kể sau này nó muốn gì, dù là cái mạng này của mình, hắn cũng cho.

Nhưng có một tiền đề, đó là mình phải sống sót trước đã.

Nếu không người cũng chết rồi, nghĩ nhiều có tác dụng chó gì?

Phải biết rằng, một phần trăm hy vọng, đối với Ngô Mặc mà nói chẳng khác gì trúng số độc đắc.

Hắn chỉ có thể tự nhủ mình đánh cược một ván.

Sống là lời, chết thì cũng không có gì hối tiếc.

Đã nghĩ thông suốt, cũng không còn vướng mắc nữa.

Hơn nữa, hiện tại cũng không có thời gian để vướng mắc những chuyện này, quan trọng nhất là nghĩ cách giết chết thứ này.Lúc đầu ở trong không gian ý thức, hắn có thể cử động tay chân.

Bây giờ bị đẩy trở về, lại một lần nữa cảm nhận được cái vị đau đớn khó nhịn đó.

Ngô Mặc nhìn đồng hồ đếm ngược trong đầu, chỉ một loáng chốc đã lãng phí nửa phút rồi. "Vãi chưởng, thời gian trôi nhanh vậy sao?" Lòng hắn thắt lại, không dám chần chừ nữa.Thấy Ngô Mặc vứt đầu thuốc xuống, Cổ Thần mở miệng nói: "Ngươi, chuẩn bị xong chưa?" "Ai, chỉ cần mày giữ lời, tao không sao cả." "Mấy con kiến hôi đó, không đáng để ta phí tâm." Nhìn cái cục mắt to đang ra vẻ, Ngô Mặc hận đến ngứa răng.

Hắn cố gắng bình phục tâm tình, vờ như không quan tâm nói: "Tao vừa tự khuyên mình cả nửa ngày trời, để mình cam tâm tình nguyện hiến thân cho mày.

Nhưng mà, tao cứ thấy hơi tiếc nuối, mày có thể cho tao sờ sờ mày một chút không, ít nhất tao cũng phải biết mình đang hiến thân cho cái thứ gì chứ?"Yêu cầu này của Ngô Mặc, vô cùng bất hợp lý.

Cổ Thần lập tức cảnh giác, con mắt khổng lồ chầm chầm nhìn Ngô Mặc từ từ chuyển động.

Một luồng năng lượng cổ xưa không ngừng dao động xung quanh cơ thể Ngô Mặc.

May mắn là Hệ thống đã bảo vệ não hải của Ngô Mặc, Cổ Thần dò xét hồi lâu cũng không phát hiện điều bất thường. "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" "Tao mẹ kiếp sắp chết rồi, còn làm được gì nữa?

Chẳng lẽ mày là thứ to lớn như vậy, còn sợ một con kiến nhỏ bé như tao sao?"Ngô Mặc vừa lắc đầu thở dài, vừa chống Minh Hồng Đao nhích từng bước về phía trước.

Hắn thật sự không có thể lực để đi nhanh như vậy, nếu không đã sớm một bước vọt vào trong huyết trì rồi.

Lúc này hắn chỉ có một ý nghĩ, đó là đến gần Cổ Thần thêm một chút nữa.

Ngô Mặc sợ màn chắn năng lượng của Cổ Thần quá mạnh, những quả bom của mình sẽ không có hiệu quả tốt, cho nên mới muốn đến gần hơn rồi mới ra tay.

Có đôi khi không thể không thừa nhận một điều.

Bất kể là người, thần, hay quái vật.

Sự tự đại, đều là một chuyện chí mạng!Cổ Thần mấy ngàn năm nay được tín đồ sùng bái, sớm đã dưỡng thành tính cách tự đại cuồng vọng.

Loài người đối với nó chỉ là thức ăn và công cụ.

Nếu không phải lúc bị thương, nó đã sớm trực tiếp tóm Ngô Mặc lại, hút cạn máu của hắn rồi.

Đâu còn hơi sức mà nói nhiều lời vô nghĩa với hắn?Tham lam, sẽ khiến thứ ngu xuẩn phải trả giá.

Cổ Thần quá khao khát máu của Ngô Mặc.

Đến mức nó đã bỏ qua rằng, con người có thể tạo ra kỳ tích.

Nó không muốn lãng phí sức mạnh tiềm ẩn trong máu Ngô Mặc, thế nên nhất định phải khiến hắn cam tâm tình nguyện hiến dâng.

Nghe Ngô Mặc nói sờ một cái là chết không hối tiếc.

Nó không suy nghĩ nhiều nữa, dùng năng lượng từ từ nâng Ngô Mặc lên khỏi mặt đất."Ai da vãi chưởng, cũng trâu bò phết đấy chứ." Thua người không thua trận.

Ngô Mặc dù đau đến co giật cả mặt, miệng vẫn có thể bình tĩnh trêu chọc: "Tao mà nói nhé, mày có trường sinh bất lão thì có ý nghĩa gì?

Chẳng phải vẫn cứ nằm trong cái hồ này sao? 52.

Hay là ra ngoài, dựa vào cái chiêu này mà mở công ty chuyển nhà, tiền chẳng phải kiếm bay nóc à?" Hắn nói như vậy, cũng là để xóa bỏ nghi ngờ của Cổ Thần.

Ngô Mặc miệng nói hờ hững, nhưng thực chất trong lòng lại sốt ruột muốn chết.

Do mất máu quá nhiều, Ngô Mặc bây giờ chỉ cảm thấy toàn thân hơi lạnh.

Hắn sợ thời gian càng kéo dài, đến lúc đó chưa kịp lấy thuốc nổ ra thì mình đã ngất đi trước.Thế là trong lòng hắn không ngừng thúc giục: "Nhanh lên, nhanh hơn nữa." Khi thấy khoảng cách đến bản thể Cổ Thần chỉ còn một mét, động tác của hắn lại dừng lại.

Mà lúc này đồng hồ đếm ngược chỉ còn chưa đầy ba mươi giây.

Ngô Mặc cắn răng, trong lòng thầm nhủ: "Mẹ kiếp, vậy thôi!" Ý niệm vừa khởi lên, thuốc nổ cô đặc còn lại trong không gian lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Thứ này là sản phẩm của Hệ thống, đốt cháy căn bản không cần phiền phức như vậy.

Ngô Mặc lúc đầu là sợ bị người khác phát hiện, nên mới cố ý dùng lửa để châm.

Thực tế chỉ cần ấn một cái nút nhỏ phía trên, thuốc nổ lập tức phát nổ.Cổ Thần thấy trong tay Ngô Mặc đột nhiên xuất hiện thứ gì đó, hơi sững sờ một chút.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Ngô Mặc dứt khoát ấn nút công tắc. "Oanh!" Cùng với tiếng nổ liên tiếp vang lên, hai luồng năng lượng khổng lồ va chạm vào nhau, xé rách cả không gian thành từng vết nứt.

Ngô Mặc đang ở vị trí trung tâm nhất, đã sớm không còn cảm thấy đau đớn thể xác.

Hắn chỉ cảm thấy linh hồn đều bị rút ra.

Giống như một tờ giấy bỏ đi bị người ta vò thành một cục, rồi lại mở ra lại xé nát.Nếu có thể lựa chọn, Ngô Mặc thà chịu đựng mười đại cực hình, cũng không muốn trải nghiệm lại cảm giác linh hồn bị xé rách này một lần nữa.

Sức mạnh của phong bạo càng lúc càng lớn.

Những khe nứt nhỏ xíu hợp lại với nhau, hình thành một khe nứt không gian dài.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong khe nứt không gian đột nhiên sản sinh ra lực hút cực mạnh.

Ngô Mặc xoay tròn rồi bị hút vào trong.

Khe nứt khép lại, động huyệt sụp đổ.Mười ngày sau, Bệnh viện tư Đại Lý. "Thưa ông, vết thương của ông vẫn chưa thuyên giảm, chúng tôi còn cần kiểm tra, hiện tại chưa thể xuất viện." "Cút." Ngô Tà sắc mặt tái nhợt, giữa hàng lông mày đầy vẻ u ám, toàn thân bị một nỗi bi ai bao trùm.

Anh đẩy vị bác sĩ đang chắn đường ra, lê tấm thân yếu ớt từng bước đi về phía cổng bệnh viện.

Chưa đi được mấy bước, phía sau lại vang lên tiếng ồn ào. "Mấy người cản ông đây làm gì?

Cút hết đi, ông đây muốn đi tìm huynh đệ của ông đây!"Ngô Tà dừng bước quay người nhìn lại.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử chống nạng, khập khiễng đi về phía mình. "Hai vị tiên sinh, các ông vừa mới tỉnh lại, vẫn cần kiểm tra." Một vị bác sĩ nam trung niên đi theo sau Vương Bàn Tử, trên mặt lộ vẻ khó xử, khuyên nhủ: "Thương Sơn xảy ra động đất sạt lở, tình hình rất phức tạp, với thể trạng của hai vị e rằng đi đến đó cũng rất khó khăn." Hai người đối với lời của bác sĩ làm ngơ, bốn mắt nhìn nhau."Thiên Chân, Tiểu Mặc nó..." Vương Bàn Tử trợn trừng đôi mắt tinh hồng, môi khẽ run rẩy, khó khăn hỏi: "Vẫn chưa có tin tức gì sao?" "Chưa." Ngô Tà khẽ ngẩng đầu, cắn chặt răng hàm để không cho nước mắt trào ra.

Nhưng điều này lại không che giấu được nỗi bi thương đã sớm tràn ra ngoài. "Đi, đi xem sao." Vương Bàn Tử dùng sức nắm chặt nắm đấm, không ngừng tự cổ vũ: "Tao không tin huynh đệ tao đoản mệnh, cho dù là đào, ông đây cũng phải đào nó ra!"Nhìn bóng lưng loạng choạng rời đi của hai người, vị bác sĩ trung niên thở dài, có cảm giác bất lực.

Cô y tá nhỏ bên cạnh có chút không hiểu, ghé sát vào hỏi đầy nghi hoặc: "Bác sĩ Vương, hai người này là sao vậy?

Chương 613

Vừa tỉnh dậy đã đi rồi?

Nếu thật sự xảy ra vấn đề gì, sẽ không đổ lỗi cho bệnh viện chúng ta chứ?" "Đừng nói bậy." Bác sĩ Vương sắc mặt nghiêm lại, sửa lời: "Mấy vị này không phải người bình thường đâu, chính vì có bọn họ mà bệnh viện chúng ta mới nhận được một khoản tài trợ lớn." "Nhưng mà chuyện này là sao ạ?" Cô y tá vẫn có chút không hiểu."Ai, mười ngày trước Thương Sơn chẳng phải xảy ra tình huống bất thường sao?

Những người này lúc đó đang khảo sát trên đó, kết quả xảy ra ngoài ý muốn, khi bọn họ được đưa đến bệnh viện, ai nấy đều bị trọng thương.

Nói thật, nhiều năm như vậy, trừ tai nạn xe cộ ra, tôi chưa từng gặp vết thương nào nghiêm trọng đến thế.

Lúc đó có hơn mười người được đưa đến cùng lúc, mấy người thể chất không tệ thì hai ngày đã tỉnh lại, những người khác cũng dần dần tỉnh dậy, chỉ có hai vị này não bộ bị chấn động, mãi đến sáng nay mới tỉnh lại." Cô y tá nghe đến chuyện Thương Sơn, lập tức hứng thú, nói: "Bác sĩ Vương, Thương Sơn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?

Em nghe người ta nói, đêm hôm đó giữa khuya cả bầu trời bị một cột sáng chiếu rọi, tiếp đó sấm chớp đùng đùng, rồi một tiếng nổ lớn, trung tâm Thương Sơn sụp đổ.""Tôi cũng không rõ lắm, nhưng những người này có thể sống sót đi ra đã là không tệ rồi, à phải rồi, cũng không phải tất cả đều sống sót, hình như bọn họ có một huynh đệ rất quan trọng, không tránh khỏi, bị chôn vùi dưới đống đá vụn rồi.

Mấy ngày nay bọn họ đều triển khai cứu viện trong núi, nhưng theo tôi mà nói thì hết hy vọng rồi, cả thung lũng đều bị những tảng đá nặng hàng tấn lấp đầy, một ngọn núi mới xuất hiện, bây giờ muốn đi qua còn khó, muốn tìm người bên trong?

Sao mà có thể chứ."Ngô Tà và Vương Bàn Tử không nghe thấy cuộc đối thoại giữa bác sĩ và y tá.

Nhưng cho dù có nghe thấy, hai người bọn họ cũng sẽ không để ý.

Thương Sơn vì xuất hiện tình huống cực đoan, nơi đây bị chính phủ tạm thời quản chế, không có giấy tờ đặc biệt căn bản không thể tiếp cận.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử muốn xông vào, bị lính canh cản lại.

May mắn là A Ninh ra ngoài lấy đồ thấy hai người, lúc này mới thuận lợi dẫn bọn họ vào.

Ngô Tà không thèm để ý nam nữ khác biệt, tay phải nắm chặt cánh tay A Ninh, vội vàng nói: "A Ninh, Tiểu Mặc có tin tức gì không?" "Đúng vậy, cô nói nhanh đi." Vương Bàn Tử cũng sốt ruột không thôi, liên tục truy hỏi: "Bây giờ bên trong rốt cuộc tình hình thế nào?

Cô mau nói đi.""Xin lỗi, Ngô Tà." A Ninh vẻ mặt buồn bã, nhìn ánh mắt mong chờ của Ngô Tà, cô đành lòng nói ra sự thật: "Chỗ đó sạt lở quá nghiêm trọng, ngay cả Tân Nguyệt Khách Sạn đã bỏ giá cao điều động thiết bị dò tìm tiên tiến nhất từ nước ngoài về, cũng không tìm thấy bất kỳ khe hở nào có thể đi xuống được." "Vậy Tiểu Ca và sư phụ tôi thì sao?

Bọn họ cũng không có cách nào ư?" Ngô Tà nắm chặt nắm đấm, vẫn không bỏ cuộc.

Đối với anh, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính chính là hy vọng cuối cùng.

Hai đôi mắt nhìn chằm chằm vào A Ninh.

Bọn họ ký thác tất cả hy vọng lên người cô, khao khát nghe được câu trả lời mình mong muốn từ miệng cô.

Nhìn ánh mắt vừa cẩn thận vừa đầy hy vọng của Ngô Tà, A Ninh nắm chặt tay phải.

Cô thực sự rất muốn nói với Ngô Tà là có tin tức, nhưng sự thật lại không như vậy.

Không biết nguồn năng lượng nào mà kinh khủng đến vậy?

Toàn bộ khu vực 30km quanh Thương Sơn đều sụp đổ.

Hàng tấn đá lớn đè lên trên, còn đá vụn phía dưới thì hóa thành bột mịn.

Nước biển đổ ngược vào, lấp đầy tất cả khe hở sâu dưới lòng đất.

Dù có muốn lặn xuống cũng không thể.

Bởi vì bột mịn và nước biển hòa lẫn vào nhau, biến thành bùn đặc quánh.

May mắn thay, đó là khu vực không người, không gây ra thiệt hại quá lớn.

Nếu không, tổn thất e là sẽ vô cùng nặng nề.

Ngô Tà thắt lòng lại, nhưng vẫn ôm ấp một chút hy vọng mong manh, dò hỏi: “Có phải Tiểu Ca bọn họ xuống cứu viện, vẫn chưa gửi tin tức về đúng không?” Anh ta chuyển đề tài, dường như đang tự cổ vũ mình, lẩm bẩm: “Cũng đúng, bên trong địa hình phức tạp, chắc phải mất mấy ngày.

Thằng nhóc thúi Tiểu Mặc trong túi còn đồ ăn, với cái đầu thông minh của nó, cầm cự nửa tháng chắc không thành vấn đề.” “Ngô Tà.” A Ninh không muốn Ngô Tà đau lòng, nhưng lại không thể không dập tắt hy vọng của anh.

Cô sợ khi Ngô Tà đến nơi, nhìn thấy cảnh tượng thật sẽ càng không thể chấp nhận được.

“Không vào được đâu.” A Ninh tự cấu mạnh vào tay mình, cố gắng ổn định tâm trạng đau buồn, từng chữ từng chữ nói: “Bên dưới bị nước biển nhấn chìm, hòa lẫn với bụi bặm thành một loại bùn đặc quánh.

Chúng tôi đã nghĩ đủ mọi cách, căn bản không thể xuống được.” Thật lòng mà nói, A Ninh là một người lạnh lùng.

Trừ những anh em cùng lớn lên ở cô nhi viện, cô chưa bao giờ để ý đến sống chết của người khác.

Đây cũng là lý do vì sao mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ, cô đều bỏ đi một mình, không màng đến người khác.

Nhưng lần này cô thực sự rất đau lòng, cũng rất biết ơn Ngô Mặc.

Cô chưa từng nghĩ rằng, Ngô Mặc, cái tên đàn ông cô luôn chướng mắt, vào thời khắc cuối cùng không chỉ cứu mạng mình mà còn cứu cả mấy người anh em thân thiết của cô.

Chỉ riêng điểm này, A Ninh lần này đã dốc toàn lực tham gia cứu viện.

Vừa dứt lời A Ninh, Ngô Tà chỉ cảm thấy một trận choáng váng.

Đầu óc như bị thứ gì đó khuấy tung, cảm giác đau đớn dữ dội ập đến.

Sau đó mắt tối sầm, thân thể loạng choạng mấy cái, suýt chút nữa ngã quỵ.

May mà A Ninh nhanh mắt lẹ tay kịp thời đỡ lấy Ngô Tà, không để anh ngã xuống đất.

Vương Bàn Tử cũng cảm thấy đầu óc ong lên một tiếng, như bị búa tạ đập vào, không nghe thấy gì nữa.

Cơ thể A Ninh cũng chưa hoàn toàn hồi phục, không thể kéo cả hai người cùng lúc.

Cô đành vẫy tay gọi mấy đồng đội đến.

Hai người dìu Ngô Tà và Vương Bàn Tử đi vào bên trong.

Hiện tượng dị thường cực đoan như vậy xuất hiện ở Thương Sơn đã khiến chính phủ tạm thời quản lý, về lý mà nói là không cho phép người ngoài vào.

Nhưng địa vị của Tân Nguyệt Phạn Điếm rất đặc biệt, quan hệ với tầng lớp trên cũng rất tốt.

Doãn Nam Phong đã tốn không ít công sức để có được giấy thông hành đặc biệt.

Do đó ở đây có thể thấy khắp nơi là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm và Giải gia.

Đi được mấy bước, Ngô Tà hoàn hồn.

Anh muốn đẩy đồng đội ra, nhưng thân thể yếu ớt không chút sức lực.

Vị trí sụp đổ nằm ở trung tâm Thương Sơn.

Để cứu viện, Tân Nguyệt Phạn Điếm đã liên lạc với chính phủ, điều động không ít trực thăng, chịu trách nhiệm vận chuyển thiết bị lớn và nhân viên vào bên trong.

A Ninh dẫn Ngô Tà, Vương Bàn Tử và mấy đồng đội lên một chiếc trực thăng, bay thẳng đến hiện trường vụ việc.

Vừa xuống trực thăng, Ngô Tà đẩy tay đồng đội ra, liền muốn chạy về phía trước.

Nhưng anh vừa mới tỉnh lại, chưa uống một ngụm nước, chưa ăn một miếng cơm.

Chân cẳng vô lực, một cái lảo đảo liền quỳ rạp trên đống đá vụn.

Ngô Tà không màng đến vết thương trên chân, gắng gượng đứng dậy, bước đi lảo đảo về phía đám đông.

Ở đây tập trung rất nhiều người.

Đa phần là nhân tài có kinh nghiệm cứu hộ được Tân Nguyệt Phạn Điếm mời đến với giá cao.

Hiện tại ai nấy đều mặt mày khó coi, đứng đó thở dài than vãn, bó tay không biết làm sao.

"Tam thúc." Ngô Tà vừa nhìn thấy Ngô Tam Tỉnh đang đứng một mình bên cạnh.

Anh vội vàng lao tới, hai tay nắm chặt cánh tay Ngô Tam Tỉnh, điên cuồng truy hỏi: "Có tin tức của Tiểu Mặc không, chú mau nói cho cháu biết." Ngô Tam Tỉnh vốn mái tóc đen giờ đã bạc đi quá nửa.

Ông nhìn về phía trước, lòng đau xót khôn tả.

Không phải chưa từng trải qua sinh tử ly biệt, nhưng vấn đề là cháu trai mới bao nhiêu tuổi chứ?

Chính là lúc cuộc đời vừa mới bắt đầu.

Thế mà lại cam tâm tình nguyện hy sinh tính mạng để cứu những người như bọn họ.

Ngô Mặc không biết, những lời tạm biệt cậu nói với từng người đều đã lọt vào tai bọn họ.

Những người này bị ý chí lực của cổ thần tấn công, rơi vào trạng thái mơ hồ.

Bọn họ có thể cảm nhận được hành động bên ngoài, nghe thấy âm thanh.

Chương 614

Nhưng bản thân lại như bị giam cầm trong lồng, không thể thoát ra.

Bọn họ muốn ngăn cản Ngô Mặc, dốc hết sức lực cũng không làm được.

Khoảnh khắc tiếng nổ vang lên, trái tim bọn họ trống rỗng một mảng, sau đó rơi vào bóng tối vô tận.

Ngô Tam Tỉnh là người tỉnh lại vào ngày thứ tư.

Sau khi tỉnh dậy, ông đã điều động tất cả lực lượng mình có để bắt đầu cứu viện.

Lúc này Giải Ngữ Hoa cũng đã tỉnh lại từ lâu.

Cậu ta không màng tất cả, điều động toàn bộ lực lượng Giải gia có thể sử dụng.

Không chút để ý đến việc những kẻ phản đối có lợi dụng thời cơ này mà đâm sau lưng mình hay không.

Doãn Nam Phong cũng tỉnh lại gần như cùng lúc.

Cô luôn được người khác bảo vệ, không bị tổn thương quá nhiều.

Chỉ là đầu óc bị thần lực tấn công nên thời gian hôn mê mới lâu hơn một chút.

Ba vị đại lão đã dốc hết mọi khả năng, tổ chức cuộc cứu viện quy mô lớn này.

Nhưng kết quả lại rất tệ.

“Tiểu Tà, cháu tỉnh rồi sao?” Ngô Tam Tỉnh quay đầu nhìn Ngô Tà, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, thở dài: “Cháu không sao là tốt rồi.” “Tiểu Mặc đâu?

Tam thúc, cháu hỏi là nó thế nào rồi?” “Nó…” Ngô Tam Tỉnh môi mấp máy nửa ngày, không nói được một lời, cuối cùng chỉ tay về phía trước, đau buồn nói: “Thật sự, không còn cách nào nữa.” Ngô Tà ngây người nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Từ từ buông tay ra, không dám tin lắc đầu, lùi lại một bước, ngồi bệt xuống đất.

“Thiên Chân, đừng nản chí vội.” Vương Bàn Tử chống nạng đi tới.

Anh ta vỗ mạnh tay phải lên vai Ngô Tà, giọng điệu kiên định nói: “Mày đừng có nản lòng, tao không tin anh em của tao lại đoản mệnh, sóng to gió lớn nào cũng vượt qua được rồi, thằng nhóc đó lúc nào cũng tạo ra kỳ tích mà.” Câu nói này như một liều thuốc trợ tim, đâm thẳng vào lòng Ngô Tà.

Anh chống tay lên, đứng dậy từ mặt đất, miệng không ngừng phụ họa: “Đúng, Bàn Tử, mày nói không sai.” “Lần trước thằng nhóc thúi đó chẳng phải cũng tự mình chạy ra sao?

Còn mang về bao nhiêu đồ vật, lần này chắc chắn cũng sẽ như vậy.” Anh ta càng nói càng khẳng định, nhìn quanh muốn tìm người đồng tình.

Lúc này trời đã tối, từng đám mây đen dày đặc bao phủ.

Xa xa có tiếng sấm và chớp, tạo cảm giác một trận bão lớn sắp ập đến.

“Thiên Chân, mày nhìn Tiểu Ca và Hắc gia, còn có Hoa gia bọn họ đến rồi kìa.” Vương Bàn Tử quay đầu nhìn thấy Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa mấy người, vội vàng thúc Ngô Tà: “Đi, chúng ta đi hỏi Tiểu Ca, có anh ấy ở đây thì không có chuyện gì không giải quyết được.” Đối với Ngô Tà và Vương Bàn Tử mà nói, Trương Khởi Linh là nhân vật thần thánh.

Bất kể khó khăn gì, chỉ cần có anh ấy ở đó, luôn sẽ có cách giải quyết.

Anh ấy chính là hy vọng cuối cùng của bọn họ.

Hai người dìu nhau, nghênh đón.

Vừa đến gần, chỉ thấy ba người này toàn thân dính đầy bùn, cứ như vừa được vớt lên từ vũng bùn vậy.

Nước bùn chảy tí tách dọc theo tóc và má của họ.

Ba người cứ như không cảm giác gì, hoàn toàn không để ý.

Ngô Tà không nhìn rõ nét mặt của họ, nhưng từ trên người họ, anh cảm nhận được một nỗi tuyệt vọng nồng đậm.

Nhìn ba người gần trong gang tấc, Ngô Tà dừng bước, không dám đi tiếp.

Anh ta chùn bước.

Cúi đầu, không dám nhìn thẳng ba người, cũng không muốn hỏi nữa, sợ câu trả lời mình không thể chịu đựng nổi.

Chỉ cần Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính không tự mình nói ra, anh vẫn có thể tự lừa dối mình rằng vẫn còn một tia hy vọng.

“Tiểu, Tiểu Ca.” Vương Bàn Tử nghiến răng, hỏi: “Tình hình thế nào?

Có xuống được không?” Anh ta đã nghĩ kỹ rồi, chỉ cần Trương Khởi Linh gật đầu một cái, bất kể tình trạng cơ thể mình thế nào, anh ta nhất định phải bò xuống tìm tung tích Ngô Mặc.

Vương Bàn Tử anh ta sẽ không bao giờ bỏ rơi anh em.

Trước đây không, bây giờ không, sau này cũng không.

Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, không trả lời câu hỏi của anh ta.

Nhưng anh em sống cùng nhau lâu năm, hiểu nhau mười phần.

Vương Bàn Tử từ ánh mắt của Trương Khởi Linh, nhìn thấy một nỗi bi ai.

Một tiếng 'ong' trong đầu, tuyệt vọng dâng lên trong lòng.

Vương Bàn Tử không cam tâm, lại chuyển ánh mắt sang Hắc Nhãn Kính.

Lúc này mới nhìn rõ, trên người Hắc Nhãn Kính không chỉ dính bùn mà còn có cả vết máu.

Không chỉ vậy, bước chân của anh ta vô cùng chậm chạp.

Nếu không phải lồng ngực vẫn còn khẽ thở dốc, thoạt nhìn qua, người này giống như một tử nhân, toàn thân toát ra khí tức tuyệt vọng và chết chóc.

Anh ta thực sự đã tuyệt vọng rồi.

Hắc Nhãn Kính là người tỉnh lại vào ngày thứ ba, khi tỉnh dậy đã ho ra máu.

Khiến bác sĩ hoảng sợ vội đẩy anh vào phòng cấp cứu.

Nhưng anh ta lại gắng gượng ngồi dậy từ giường bệnh, rút tất cả các thiết bị ra, lảo đảo lao ra ngoài.

Bởi vì anh ta không cảm nhận được bất kỳ tin tức nào của Ngô Mặc.

Mối liên hệ giữa anh ta và Ngô Mặc đã… đứt đoạn.

Bão không gian và vụ nổ năng lượng, tựa như một con mãnh thú cuồng nộ, xé nát mọi thứ.

Ngay cả khi anh ta sử dụng bí thuật, cũng không thoát khỏi tai nạn này.

Và vì lý do này, vết thương của anh ta khá nghiêm trọng, thời gian hôn mê cũng khá dài.

Mấy ngày nay anh ta bất chấp cơ thể suy yếu, mấy lần lặn xuống nước muốn tìm lối vào.

Nhưng tình hình bên dưới vô cùng nguy hiểm.

Chỉ cần sơ suất một chút, không bị đá lớn đè chết thì cũng vì bùn đặc mà ngạt thở.

Nếu không phải Trương Khởi Linh liều mạng kéo anh ta ra, Hắc Nhãn Kính e là cũng bỏ mạng ở đó rồi.

Cuối cùng Doãn Nam Phong thực sự không thể nhìn nổi nữa, đã mắng cho anh ta một trận té tát.

Cuối cùng bỏ lại một câu, nếu Ngô Mặc thực sự ra được, mà anh lại có chuyện gì thì Ngô Mặc liệu có chấp nhận được không?

Chính vì câu nói này, Hắc Nhãn Kính mới chống đỡ được đến bây giờ.

Anh ta không quan tâm đến mạng sống của mình, điều anh ta quan tâm là có thể cứu Ngô Mặc ra được không?

Tình trạng của Hắc Nhãn Kính lúc này đã nói lên tất cả.

Nhưng ai lại có thể cam tâm tình nguyện chấp nhận sự thật này chứ?

Vương Bàn Tử tuyệt vọng chuyển ánh mắt sang người cuối cùng, đó chính là Giải Ngữ Hoa.

Nào ngờ, đập vào mắt lại là một bộ dáng như xác không hồn.

Đôi mắt Giải Ngữ Hoa không chút thần thái.

Hai con ngươi trống rỗng nhìn về phía trước, cứ như bị rút cạn linh hồn.

Cả người đến sức thở cũng không còn.

Vốn dĩ thân hình cậu đã gầy gò, giờ đây càng gầy đến mức chỉ còn da bọc xương.

Chương 615

Từ khi tỉnh dậy đến nay cậu đã làm việc liên tục.

Nếu không phải để duy trì thể lực cứu người, cậu còn không muốn ăn uống gì.

Những lời cuối cùng của Ngô Mặc, lặp đi lặp lại trong đầu cậu.

Mỗi lần hồi tưởng lại, sự hối hận lại lan tràn trong lòng.

Cậu hận bản thân mình, vì sao lại kéo Ngô Mặc xuống nước, vì sao không ngăn cản cậu ấy ngay từ đầu?

Rõ ràng mình lớn hơn cậu ấy, nhưng tại sao mỗi lần đều phải dựa vào cậu ấy để cứu mình?

Thằng hỗn đản này rốt cuộc có biết mạng sống của nó đối với mình quan trọng đến mức nào không?

Khi cậu nghe cấp dưới nói với mình.

Lúc tìm thấy bọn họ, bên cạnh còn có một bộ xương cốt, đầu và thân thể tách rời.

Giải Ngữ Hoa lập tức sụp đổ.

Cậu ta không ngờ, vào thời khắc cuối cùng, Ngô Mặc vẫn ghi nhớ lời hứa với mình, giao trả hài cốt Ngũ thúc cho mình.

Cậu ta bất chấp lời khuyên ngăn của bác sĩ, cũng không màng sự phản đối của gia tộc.

Điều động một lượng lớn vật tư, hao hết nhân lực tài lực, thề phải cứu Ngô Mặc ra.

Mười ngày, thời kỳ vàng để cứu hộ đã qua từ lâu.

Bọn họ không những không cứu được Ngô Mặc, thậm chí còn không thể xuống được.

Vụ nổ mang tính hủy diệt này, năng lượng quá mạnh mẽ.

Không kém gì núi lửa phun trào.

Hậu quả gây ra rất nghiêm trọng, người không xuống được, máy móc cũng không có bất kỳ cách nào.

Mấy người bọn họ đã nghĩ đủ mọi chiêu, vô số lần lặn vào vũng bùn.

Nhưng cũng chỉ có thể xuống đến vị trí mười mấy mét.

Nhìn thấy tình trạng này của ba người, Ngô Tà và Vương Bàn Tử tuyệt vọng.

Môi vô thức mấp máy mấy cái, nhưng ngay cả một chữ cũng không thốt ra được.

Hai người ngồi bệt xuống đất, nước mắt chảy dài trên má.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều không phải là người chịu mệnh, nhưng bọn họ cũng nhìn rõ tình hình hiện tại.

Thiết bị cơ giới lớn đưa xuống bên dưới, kéo lên toàn là bùn đặc.

Đủ để chứng minh đáy đã bị nước biển nhấn chìm.

Chỉ riêng cứu hộ dưới nước thì còn tương đối dễ dàng hơn một chút, nhưng bên trong lại lẫn bùn đặc và các vật chất khác.

Đây đã không còn là cứu hộ có độ khó cao nữa, mà là trực tiếp nâng lên cấp độ địa ngục.

Không ai chịu từ bỏ.

Thời gian từng phút từng giây trôi đi.

Mười lăm ngày, hai mươi ngày, một tháng.

Bọn họ trong lòng vẫn kỳ vọng kỳ tích xuất hiện.

Hy vọng Ngô Mặc vẫn như ở Trương gia cổ lâu, chui ra từ dưới đất, cười tươi nói đùa với bọn họ.

Thế nhưng sự thật lại như một cái tát đầy gai nhọn, tát mạnh vào mặt bọn họ.

Chính phủ sau một tháng điều tra, không phát hiện ra nguồn gốc của lực lượng cổ quái này từ đâu?

Chỉ có thể báo cáo sự việc lên cấp trên, niêm phong vào hồ sơ.

Sau đó lại liên lạc với Doãn Nam Phong và những người khác.

Nói rõ rằng thời gian cứu hộ đã quá một tháng, khẳng định không thể còn người sống sót, hy vọng bọn họ sớm rời khỏi đây.

Không ai chịu từ bỏ.

Doãn Nam Phong qua loa vài câu, tiễn những nhân viên phụ trách đi, nhưng vẫn tiếp tục dẫn người ở lại đây tìm kiếm.

Hai tháng sau, đủ loại thiết bị lớn luân phiên hoạt động.

Kết luận đưa ra là, sự phá hủy sâu dưới lòng đất vô cùng nghiêm trọng.

Không chỉ nước biển đổ ngược vào, mà cả dung nham ở tầng đáy cũng sôi sục trào lên.

Có thể nói, vị trí La Sát Cổ Quốc nằm không khác gì luyện ngục dưới địa phủ.

Ngô Nhị Bạch từ khi nhận được tin tức, lập tức bay đến.

Ông ở hiện trường, không có ngày nào ngủ quá ba tiếng.

Khuôn mặt già nua tái nhợt, bước đi thân thể cũng run rẩy.

Nhưng dù vậy, ông vẫn cố gắng gồng thẳng sống lưng, đứng đó chỉ huy hành động cứu hộ.

Ngô Mặc là cháu ruột do ông một tay nuôi dưỡng, không khác gì con trai.

Ngày trước dù nguy hiểm đến đâu, cũng sẽ có một tia hy vọng sống sót.

Sẽ không như bây giờ rơi vào cảnh tuyệt vọng.

Hai tháng là thời hạn cuối cùng mà chính phủ đưa ra.

Hết thời gian, nơi này sẽ bị phong tỏa, trong thời gian ngắn không cho phép du khách và những người khác đến đây thám hiểm.

Dân không đấu lại quan.

Mọi người bất đắc dĩ, buộc phải rời đi trước.

Trên đường trở về, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh lần lượt biến mất.

Không ai có tâm trạng và sức lực để quan tâm bọn họ đi đâu?

Mỗi người bọn họ đều chìm đắm trong nỗi bi thương vô tận.

Tây Tạng, Cổ Miêu Trại.

“Bố ơi, tên này đã nằm hơn hai tháng rồi, vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại sao?” “Ừm!” Một ông lão hút tẩu thuốc, mặc quần áo vải thô màu xanh, đầu đội khăn xanh, vừa nhả khói vừa chậm rãi nói: “Vết thương trên người nó quá nghiêm trọng, khắp nơi gãy xương chảy máu, nếu không phải bà mày dùng rất nhiều thảo dược, e là không cứu nổi cái mạng này của nó.” Chàng trai trẻ ăn mặc như người Miêu, ngồi trên ghế đẩu, vô cùng bất mãn nói: “Bố ơi, nó cũng không phải người trong trại mình, hà tất phải tốn công sức cứu nó làm gì?

Nhìn cách ăn mặc của nó, rõ ràng là người Hán, trại mình sống cách biệt với thế giới bên ngoài, căn bản không cần phải tranh giành vũng nước đục này." "Nói bậy!" Ông lão lạnh lùng liếc nhìn chàng trai trẻ một cái, cầm tẩu thuốc gõ vào đầu cậu ta, bực bội nói: "Cảm tình những lời bố nói, mày chưa bao giờ để tâm, người này không phải người bình thường, nó có ý nghĩa rất lớn đối với chúng ta." Chàng trai trẻ xoa xoa đầu, không dám cãi lại ông lão, chỉ có thể thì thầm oán trách: "Hừ, từ việc nó treo trên cột cờ mà nói, quả thực không phải người bình thường." "Ai!" Ông lão nhìn dáng vẻ không phục của chàng trai trẻ, bất lực lắc đầu, kiên nhẫn dạy bảo: "Mấy đứa trẻ tụi bay, đứa nào đứa nấy lòng có chút hoang dã rồi, không để lời tổ tông vào lòng." "Nhưng bố ơi, lời tổ huấn nói có người sẽ cứu chúng ta, nhưng người này nhìn thế nào cũng không thể là người Hán được chứ?" "Vậy bố hỏi mày, tổ huấn có nhắc đến, người cứu chúng ta xuất hiện lúc nào?" "Cái này…" Chàng trai trẻ hơi chần chừ một chút, cẩn thận hồi tưởng lại nội dung tổ huấn, chậm rãi nói: "Trời giáng hồng quang, một người trẻ tuổi từ trên trời giáng xuống, rơi xuống nơi cao nhất của trại, anh ta sẽ dẫn dắt những người trẻ tuổi trong trại tìm thấy ác quỷ, đánh bại nó, giải trừ lời nguyền ngàn năm." Nhớ lại tổ huấn, chàng trai trẻ cũng có chút không chắc chắn, ấp úng nói: "Bố ơi, nếu nhìn theo cách này thì đúng là có một chút tương tự." Trong lúc nói chuyện, cậu ta gập ngón tay bắt đầu đếm: "Lúc nó xuất hiện là nửa đêm, một đoàn lửa sáng rực giữa không trung, ngay sau đó tiếng sấm nổ không ngừng, nó lại treo trên cột cờ cao nhất trong trại, tuổi cũng không lớn, hình như đều khớp với lời tổ huấn rồi." Hai người vẫn đang tiếp tục trò chuyện, người nằm trên giường cuối cùng cũng có phản ứng.

Ngô Mặc chỉ cảm thấy mình vừa trải qua một cơn ác mộng.

Trong mơ, cậu xuyên qua những khe nứt không gian vô tận, cơ thể không ngừng bị xé rách rồi lại hòa nhập lại với nhau.

Ngô Mặc cảm thấy mình như một cục đất sét, bị người ta tùy ý nặn thành đủ hình dạng.

Cảm giác đau đớn xé nát tim gan, không ngừng kích thích đại não.

Khiến cậu có ý nghĩ thà chết quách đi cho rồi.

Đột nhiên, bên tai vang lên một trận âm thanh vo ve.

Âm thanh lúc to lúc nhỏ, khiến cậu đau đầu như muốn nứt ra, hận không thể một chưởng đập chết con ruồi đáng ghét này.

Cậu nghĩ vậy, và cũng làm vậy.

Tay cậu bạt một cái trên giường, đẩy cái bình bên cạnh xuống đất.

Tiếng bình rơi xuống đất làm kinh động hai bố con đang nói chuyện.

Chương 616

Ông lão đặt tẩu thuốc xuống, đứng dậy đi vào nhà.

Chàng trai trẻ đi theo sát phía sau.

Cậu ta bây giờ vô cùng tò mò.

Người trẻ tuổi này, gần như người chết, đã hôn mê hơn hai tháng, rốt cuộc có năng lực gì mà có thể cứu trại khỏi nước sôi lửa bỏng?

Hai bố con, trước sau đi đến bên giường.

Chiếc giường có chút sơ sài, là dùng bốn cây cọc gỗ cắm xuống đất làm giá đỡ.

Rồi phủ lên trên chiếu tre hoặc ván gỗ, lớp trên cùng lót thêm một ít chiếu cỏ hoặc vỏ cây.

Chăn đắp đều có chút cũ kỹ, nhưng rất sạch sẽ.

Ông lão đến bên giường, cẩn thận quan sát Ngô Mặc đang nhắm mắt, lại nhìn cái bình gốm rơi dưới đất, trong lòng đã có số.

Ông trầm giọng nói: “Tỉnh rồi à?” Lần này chàng trai trẻ không dám tùy tiện xen lời, khoanh tay đứng sau ông lão.

Ngô Mặc nghe thấy tiếng người nói chuyện, hơn nữa giọng nói rất xa lạ.

Cậu muốn mở mắt ra, nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì?

Nhưng hai mí mắt nặng như ngàn cân.

Cậu phí mất nửa ngày sức lực, mới từ từ hé mở một khe nhỏ.

Ánh sáng mạnh đột ngột chiếu vào mắt.

Cậu vội vàng nhắm lại, nghỉ một lúc rồi lại từ từ mở ra.

Tầm nhìn từ mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng.

Ngô Mặc lúc này mới nhìn rõ.

Bên giường đứng hai người, một già một trẻ, cậu đều không quen biết.

Lúc này cậu vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Trong đầu một mớ hỗn độn, có chút không phân biệt được hư ảo và hiện thực.

“Khụ.” Ngô Mặc giãy giụa muốn đứng dậy, nhưng cậu toàn thân vô lực, ngay cả nhúc nhích đầu ngón tay cũng không làm được.

Không chỉ vậy, toàn thân trên dưới không có chỗ nào không đau.

Cứ như vừa bị người ta lăng trì vậy.

Ông lão vội vàng đưa tay vỗ vỗ Ngô Mặc, an ủi nói: “Đừng động đậy lung tung, vết thương trên người cháu vẫn chưa lành hẳn.” Chàng trai trẻ đúng lúc xen vào một câu: “Đúng vậy, bố tôi vì cứu anh mà tốn không ít thảo dược, anh vẫn là đừng động đậy lung tung, kẻo phụ lòng tốt của ông cụ.” “Bố…” Ngô Mặc cảm nhận được ông lão không có ác ý, muốn mở lời cảm ơn.

Thế nhưng vừa thốt ra một chữ, cổ họng như bị dao cứa qua đau đến mức phải hít hà.

Giọng nói khô khốc, nghe cứ như tiếng cưa gỗ, rít lên rít xuống vô cùng khó nghe.

Ngô Mặc nhất thời đứng hình tại chỗ.

Cậu bàng hoàng nhìn về phía ông lão, có chút không biết làm sao.

“Ai!” Ông lão thở dài, giải thích: “Ta không biết cháu trước đây đã gặp phải nguy hiểm gì, lúc chúng ta phát hiện ra cháu, toàn thân cháu bị thương nghiêm trọng, hầu như không có chỗ nào lành lặn.” “Có thể nói như vậy, ban đầu chúng ta còn không ôm hy vọng cháu có thể sống sót.” “May mắn thay thần linh phù hộ, sau khi cứu chữa, cái mạng này của cháu coi như đã giữ được rồi.” “Nhưng cổ họng cháu bị tổn thương nghiêm trọng, muốn phát ra tiếng bình thường có chút khó khăn, e là phải mất mấy năm mới hồi phục được.” Khuôn mặt vốn đã tái nhợt của Ngô Mặc, nghe thấy câu này càng trắng bệch thêm mấy phần.

Trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ, “Mẹ kiếp, sau này người ta chửi mình thì chẳng phải mình chỉ biết đứng nghe chứ không thể chửi lại được sao?” Ngô Mặc lần này tỉnh lại vì thể lực không đủ, không lâu sau lại rơi vào hôn mê.

Lại dưỡng gần một tuần, cậu mới dần dần khôi phục lại thời gian sinh hoạt bình thường.

Trong thời gian đó, cậu cố gắng giao tiếp với Hệ thống trong đầu.

Nhưng vô ích, Hệ thống đúng như lời nó nói ban đầu, năng lượng cạn kiệt, đã đi vào trạng thái ngủ đông.

May mắn thay không gian vẫn còn.

Ngô Mặc nhìn thấy có tiền có đồ vật, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là vừa nghĩ đến nhiệm vụ dài tận bốn năm, hơi thở đó lại nghẹn lại.

Cảm giác sống không bằng chết.

Cậu là người giỏi nói chuyện, nếu cổ họng không hỏng, rất dễ dàng hòa nhập với người khác.

Hiện tại chỉ có thể dựa vào viết chữ hoặc ra dấu hiệu để giao tiếp với chàng trai trẻ kia.

Chàng trai trẻ này rất chất phác.

Ban đầu chỉ vì cảm thấy trại phải dựa vào người ngoài cứu giúp nên trong lòng không vui.

Bây giờ thấy Ngô Mặc đáng thương ngồi đó, nhìn chằm chằm mặt đất ngẩn người.

Lại trở nên có chút không đành lòng.

Không thể không nói, Ngô Mặc miễn cưỡng cũng coi như là con của số mệnh.

Vụ nổ lớn như vậy, cậu toàn thân bị tổn thương nghiêm trọng.

Duy chỉ có khuôn mặt đẹp trai kia, trừ vết xước không bị hủy dung nghiêm trọng.

Sau khi cứu chữa bằng thảo dược, hiện tại đã hồi phục tốt.

Thanh niên người Miêu thường có vẻ ngoài thô kệch một chút.

Ngô Mặc lại ngược lại, trông như chưa thành niên.

Chàng trai trẻ cứu Ngô Mặc xuống, tận mắt chứng kiến vết thương nghiêm trọng của cậu.

Lại thấy cậu bây giờ đến lời cũng không nói được, cô đơn lẻ loi ngồi đó.

Trong lòng không đành, không có việc gì liền đến nói chuyện với cậu mấy câu.

Năng lực ngôn ngữ mà hệ thống thưởng, ở đây đã được vận dụng triệt để.

Ngô Mặc từ miệng chàng trai trẻ biết được, nơi đây nằm sâu nhất trong núi lớn.

Đất rộng người thưa, mấy chục dặm mới có một trại Miêu.

Và trại của bọn họ có lẽ là trại lớn nhất trong vòng trăm dặm.

Bọn họ thuộc Hắc Miêu, quanh năm không giao tiếp với người ngoài, sống bằng cách săn bắt tự cung tự cấp.

Ngô Mặc nghe đến đây có chút nghi hoặc.

Theo cậu được biết Hắc Miêu tính cách bài ngoại cực mạnh, căn bản sẽ không tốn nhiều sức lực như vậy để cứu một người Hán như mình.

Điều này khiến cậu có chút cảnh giác.

Sợ rằng mình vừa ra khỏi hang cọp, lại lọt vào hang sói.

Không thể không nói, thanh niên trại Miêu vẫn rất chất phác.

Ông lão cứu Ngô Mặc là tộc trưởng của trại, còn chàng trai trẻ này là con trai độc nhất của ông.

Chàng trai trẻ tin tưởng sâu sắc lời nói của bố mình.

Cho rằng Ngô Mặc trước mắt chính là hy vọng của trại.

Do đó khi nói chuyện với Ngô Mặc, có gì nói nấy không chút kiêng dè.

Không thể không nói, gần mực thì đen gần đèn thì sáng.

Ngô Mặc lâu ngày ở cùng với những người như Giải Ngữ Hoa và Doãn Nam Phong, dù có là kẻ ngốc cũng đã khôn ra một chút.

Cậu nén đau, dùng giọng nói khó nghe đến mức khó tả, từng chút từng chút moi chuyện.

Cậu nghe chàng trai trẻ nói mình trần truồng treo trên cột cờ thì cả người ngây dại.

Chương 617

Phản ứng bản năng của cậu là sờ sờ mông.

Ngay sau đó không màng đến những thứ khác, ép cổ họng từng chữ từng chữ viết ra: "Không quần áo, tôi làm sao mà treo lên được?" Cậu thực sự sợ chàng trai trẻ sẽ đáp lại rằng, giống như xâu kẹo hồ lô mà treo lên vậy.

Ngô Mặc cảm thấy nếu thực sự là như vậy, mình thà chết quách đi cho rồi.

Cái mẹ kiếp đó thì mất mặt đến mức nào chứ?

Cúc hoa tàn đầy đất thương, chả lẽ sự trong trắng của mình lại bị một cái cột cờ cướp đi sao?

May mắn thay chàng trai trẻ đáp lời khá nhanh.

Nói rằng cột cờ của bọn họ khác thường, là do tổ tông để lại.

Trên đó có một cái khung, Ngô Mặc đã rơi vào trong khung.

Ngô Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Không khoa trương chút nào, cậu vừa rồi thực sự đã bị dọa chết khiếp.

Đối đầu với cổ thần còn chưa sợ hãi đến thế.

Chàng trai trẻ có chút không hiểu, giữa trưa nắng chang chang mà Ngô Mặc sao lại đổ mồ hôi lạnh?

Cậu ta suy nghĩ một chút, quy kết hành vi đổ mồ hôi lạnh của Ngô Mặc là do cơ thể quá yếu.

Trong lòng thầm nghĩ, có nên hái thêm thảo dược giúp cậu ấy bồi bổ không?

Không thể không nói, Ngô Mặc trong giao tiếp xã hội vẫn có sức hút độc đáo của riêng mình.

Dù trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng cậu vẫn vô cùng biết ơn cha con trại Miêu đã cứu mình.

Tấm lòng biết ơn đó không hề giả dối.

Tộc trưởng lão Miêu sao lại không cảm nhận được?

Ông lão rất vui mừng, cảm thấy mình đã không cứu nhầm người.

Cơ thể Ngô Mặc hồi phục rất nhanh, vượt xa dự đoán của ông lão.

Đồng thời còn có thể hiểu được cổ Miêu ngữ.

Điều này càng khiến ông khẳng định, Ngô Mặc chính là chàng trai trẻ được nhắc đến trong tổ huấn, người sẽ cứu rỗi bộ tộc.

Một khi lão tộc trưởng đã xác nhận, lập tức không chần chừ nữa.

Nửa đêm ông đến phòng Ngô Mặc, bắt đầu trò chuyện với cậu.

“Chàng trai trẻ, ta nghĩ cháu chắc chắn sẽ có điều nghi hoặc, trại của chúng ta không giao tiếp với thế giới bên ngoài, tại sao lại cứu cái mạng này của cháu, đúng không?” “Đúng!” Ngô Mặc gật đầu.

Bây giờ cậu nói một câu cổ họng cũng phải đau nửa ngày.

Cố gắng không nói thì không nói.

Ông lão biết tình trạng của Ngô Mặc, cũng không để tâm.

Ông châm tẩu thuốc ngồi đó hút mấy hơi, chậm rãi kể lại sự tình.

Hóa ra mấy trại Miêu trong vòng trăm dặm này, đều là từ một trại Miêu mà tách ra.

Mấy trăm năm trước, nơi đây vẫn là một ngọn núi hoang vắng không người ở.

Vào những năm tháng chiến tranh loạn lạc đó, người Miêu muốn sống sót cũng rất khó khăn.

Để có một miếng ăn, người đứng đầu trại quyết định dẫn theo mấy chục chàng trai trẻ, bất chấp hiểm nguy, vượt qua núi sâu, muốn săn một ít mãnh thú để mưu sinh.

Nào ngờ, vì mưa lớn liên tục, trong núi đã xảy ra lở đất.

Bọn họ không ngừng chạy trốn, muốn thoát thân.

Nhưng không ngờ vì biến động địa chất, mặt đất xuất hiện vết nứt.

Mười mấy người như rụng xuống hố xí, cả lũ ùn ùn rơi thẳng xuống.

Tiếp đó bùn đất lở xuống, lấp đầy khe nứt.

Mười mấy người rơi xuống, tại chỗ chết mất một nửa.

May mắn thay trời phù hộ.

Tộc trưởng mạng lớn sống sót, dẫn những người còn lại chuẩn bị tìm lối ra.

Bọn họ đã trải qua những gì thì không ai biết được.

Chỉ là khi tộc trưởng trở về trại, cả người ông ta không khác gì kẻ điên.

Ban đầu tưởng rằng tộc trưởng bị kinh hãi hoặc bị ngã hỏng đầu, nào ngờ trại bắt đầu xuất hiện nguy cơ.

Đầu tiên là người già hôn mê rồi chết, không lâu sau người trẻ tuổi cũng lần lượt đi đứng không vững.

Sau lưng nổi lên hình xăm mặt quỷ.

Cả trại cứ như bị trù ếm vậy.

Muốn sống sót, mọi người đành phải cầu cứu đến thần bà trong trại.

Thần bà hao phí tâm lực đưa ra một kết luận, tộc trưởng đã chọc giận ma quỷ.

Ma quỷ đang trả thù cả trại.

Muốn sống sót, cứ mười năm một lần phải dâng những đứa trẻ sơ sinh trong trại làm vật tế phẩm.

Người Miêu đều là những người đàn ông nhiệt huyết, ai nỡ dâng đứa con vừa mới chào đời của mình cho ma quỷ chứ?

Có người muốn phản kháng, nhưng không ngờ tai nạn lại ập đến nhanh như vậy.

Bất đắc dĩ vì sự an toàn tính mạng của tộc nhân, tộc trưởng mới đã dâng cháu gái của mình đi.

Sau đó mười năm, trại lại bình yên vô sự.

Cứ như vậy mười năm rồi lại mười năm, chỉ có thể hy sinh cái nhỏ để bảo toàn cái lớn.

Ông lão nói đến đây, dường như sợ Ngô Mặc không tin.

Ông cởi áo trên của mình ra, để lộ hình xăm mặt quỷ trên lưng.

Ngô Mặc vừa nhìn thấy, hình xăm lớn bằng nắm tay trông vô cùng dữ tợn.

Cậu nhíu mày chặt, nghi hoặc nhìn chằm chằm ông lão.

Há miệng ra, mãi nửa ngày mới nặn ra mấy chữ: “Bây giờ còn tế lễ?” Ông lão nhìn Ngô Mặc thở dài.

Trên khuôn mặt già nua lộ ra một nỗi bi thương khó nói thành lời.

Ông ổn định lại tâm thần, tiếp tục kể.

Mấy trăm năm nay người Miêu không phải chưa từng nghĩ đến phản kháng sao?

Vô số thần bà đã chết, nhưng lời nguyền vẫn không được giải trừ.

Hơn ba trăm năm trước, trong trại có một người Hán họ Uông đến, mồm mép nói rằng có thể giúp bọn họ giải trừ nguy cơ.

Không ngờ tên này sau khi lợi dụng hết thanh niên trong trại thì đột nhiên biến mất.

Sau đó tai nạn lớn hơn đã xảy ra.

Trại vì thế mà tan đàn xẻ nghé.

Ba trăm năm qua, phân liệt thành mười mấy trại Miêu lớn nhỏ.

Nhưng dù có phân liệt, lời nguyền vẫn không được giải trừ.

Chương 618

53.

Bọn họ không thể rời khỏi đây, tổ tông đời đời kiếp kiếp phải trấn thủ trên mảnh đất này.

Bất cứ ai rời khỏi phạm vi trăm dặm, đều sẽ bị lửa ác thiêu đốt.

Muốn sống sót, bọn họ đã nghĩ ra vô số cách.

Mấy thần bà trong các trại tập hợp lại, dùng mạng sống làm điều kiện, nhận được hồi đáp từ thần linh.

Đó là mấy trăm năm sau sẽ có một chàng trai trẻ, xuất hiện từ trong ánh lửa, đứng ở nơi cao nhất của trại.

Cậu ta sẽ dẫn dắt người Miêu chiến đấu.

Đánh bại ma quỷ giải trừ sức mạnh lời nguyền mấy trăm năm qua.

Bọn họ đời này qua đời khác chờ đợi, đời này qua đời khác thất vọng.

Ngay khi sự thất vọng gần như đạt đến đỉnh điểm, chàng trai trẻ này thực sự đã xuất hiện ở trong trại bằng cách đó.

Ngô Mặc càng nghe càng thấy huyền ảo, cái mẹ nó đây là đang kể chuyện huyễn huyễn sao?

Cũng may là cổ họng cậu phát ra tiếng khá khó khăn, nếu không đã sớm hỏi câu này ra rồi.

Ngô Mặc không cho rằng lời nguyền là giả.

Điều khiến anh thấy huyền huyễn là, làm sao mấy trăm năm trước đã có người tính toán được mình sẽ treo lủng lẳng trên cột cờ?

Chẳng trách trên cột cờ lại treo một cái giỏ.

Chắc là ngay cả việc mình không có quần áo lão ta cũng tính ra rồi hả?

Anh nghi ngờ ngay lập tức là do Hệ thống giở trò, nhưng nghĩ lại thì thấy có gì đó không đúng.

Thằng cha Hệ thống này vì cứu mình mà năng lượng cạn kiệt, chìm vào ngủ say.

Sao có thể vào giây phút nguy hiểm cuối cùng lại sắp xếp mọi chuyện rõ ràng như vậy chứ?

Ngô Mặc ngồi đó vắt óc suy nghĩ nửa ngày trời, vẫn không thể hiểu rốt cuộc đây là chuyện gì?

Chẳng lẽ thế giới này, còn có thứ gì đó nằm trên cả Hệ thống?

Trong lòng anh nghi ngờ rất nhiều, nhưng tiếc là không có ai có thể giải đáp.Ông tộc trưởng thấy Ngô Mặc cúi đầu không nói, thở dài một tiếng, nói: “Tôi cũng biết, những chuyện này cậu chưa chắc đã tin, nhưng sự thật chính là như vậy.” “Mấy trăm năm nay chúng tôi trông chờ mỏi mòn, hết lần này đến lần khác tràn đầy hy vọng, rồi lại hết lần này đến lần khác rơi vào tuyệt vọng.” “Cậu có biết không?

Tôi cũng không muốn tin đây là sự thật.” Ông lão nói đến đây, trên mặt lộ ra vẻ bi ai.

Lão gõ gõ đầu tẩu thuốc vào đế giày, giọng khàn khàn nói: “Nhưng em trai tôi chính là vì lời nguyền mà mất mạng.” “Nó là thanh niên thông minh nhất, dũng cảm nhất trong làng chúng tôi, là hy vọng của chúng tôi.” “Nó trời sinh không tin vào tà ma, muốn rời khỏi làng, kết quả cứ thế bị thiêu sống.”Ngô Mặc thấy ông lão đau buồn đến mức này, muốn an ủi vài câu.

Tiếc là cổ họng không chịu hợp tác.

Nhịn nửa ngày trời, cũng không biết anh nghĩ gì, lại cố nặn ra được một chữ từ miệng, “Ca.”Ông tộc trưởng: “…” Ông lão đớ người ra, đây là ý gì?

Mình đã hơn bảy mươi tuổi, còn thiếu niên trước mặt nhìn chừng chưa đến tuổi trưởng thành.

Nó gọi mình là ca?

Ông lão nghi ngờ đánh giá Ngô Mặc, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì?

Càng nhìn, cảm xúc của lão càng kích động.

Đôi tay bất giác đỡ lấy vai Ngô Mặc, miệng thì lẩm bẩm bằng tiếng Miêu cổ: “Langda, có phải con đã trở về không?” “Hả?” Lần này đến lượt Ngô Mặc ngơ ngác.

Anh vừa định nói là, ca môn có thể giúp các ông giải quyết vấn đề.

Chỉ là cổ họng quá đau.

Chữ đầu tiên thốt ra, những chữ còn lại cố nặn nửa ngày cũng không ra.

Anh mấp máy miệng nửa ngày, càng sốt ruột giải thích lại càng không nói ra được một chữ.

Tức đến mức anh vỗ một cái lên tường.

Trời đất ơi, dùng sức quá mạnh, lại đánh gãy cả khúc gỗ của cái nhà sàn này.

May mắn thay, khúc gỗ vừa gãy lộ ra một tấm bài.

Mắt ông lão sáng rực.

Với tốc độ không phù hợp với tuổi tác của mình, lão lao đến, nhặt tấm bài lên.

Ngô Mặc liếc mắt nhìn, tấm bài có chút đen, nhìn có vẻ là làm bằng bạc.

Ông lão nâng tấm bài bằng cả hai tay, nước mắt lão tràn ra.Ngô Mặc nuốt nước bọt, không dám khuyên thêm nữa.

Sợ lát nữa mình lại nói sai gì đó, ông lão lại bắt anh đền tiền sửa nhà.

Tuy trong không gian của anh có không ít đồ tốt, nhưng lập thế lực cần tiền, tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó.

Ông lão khóc một lúc, lau khô nước mắt.

Lão quay đầu nhìn Ngô Mặc, trong mắt một lần nữa bùng lên ánh sáng, lẩm bẩm: “Là con, là con đã trở về.” “Vãi chưởng!” Ngô Mặc nhìn dáng vẻ của ông lão, cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Anh lùi lại một bước, đặt mông ngồi xuống giường, liên tục xua tay, khó khăn nói: “Không!” Không trách anh có chút rụt rè.

Thực sự là ánh mắt của ông lão lúc này quá dọa người, nhìn Ngô Mặc như nhìn thấy người bạn đời cũ của mình.

Đối với Ngô Mặc mà nói, ơn cứu mạng là ơn cứu mạng.

Phương thức báo đáp có thiên hình vạn trạng.

Không thể nào bắt một thằng trai hai mươi mấy tuổi như anh phải làm vợ lẽ cho ông lão chứ?

Anh có thể bỏ tiền ra giúp ông lão tìm bạn đời.

Còn về phần mình?

Thôi đi.

“Langda, tổ tiên phù hộ, con lại một lần nữa trở về.” Ông lão dường như đã phát điên, bất kể Ngô Mặc thái độ ra sao, cứ thế xông thẳng đến.

Nếu đây không phải là ân nhân cứu mạng, Ngô Mặc có thể một cước đá ông lão từ tầng này sang tầng khác.

May mà ông lão kịp thời hoàn hồn, phát hiện Ngô Mặc cảm xúc không đúng, bèn kể lại đầu đuôi sự việc.

Lúc này Ngô Mặc mới biết, hóa ra ông tộc trưởng đã nhầm anh thành em trai mình chuyển thế.

Anh đơn giản là không biết nên nói gì?

Chuyện này cũng quá hoang đường rồi chứ?

Ngô Mặc muốn giải thích một chút, nhưng ông lão căn bản không nghe.

Một mực nhận định, Ngô Mặc chính là em trai chuyển thế trở về.

Không nên quá mê tín.

Người Miêu tin vào linh hồn và luân hồi chuyển thế, họ cho rằng một khi con người chết đi, linh hồn chia làm ba phần.

Một phần ở lại nhà, phù hộ con cháu đời sau.

Phần thứ hai, canh giữ ở mộ địa.

Phần thứ ba, trở về nơi tổ tiên cư trú, chờ đợi thời cơ chín muồi, một lần nữa quay lại nhân gian.

Ông tộc trưởng cho rằng, nếu Ngô Mặc không phải em trai, sao có thể xuất hiện trong trại Miêu?

Thứ hai, một thanh niên như anh lại làm sao có thể nghe hiểu tiếng Miêu cổ?

Cuối cùng là tấm lệnh bài trong tay mình, chính là do em trai giấu đi trước khi mất.

Sau khi em trai gặp chuyện, mình đã lục tung cả nhà sàn cũng không tìm thấy.

Chương 619

Tại sao Ngô Mặc vừa đến, tấm bài lại xuất hiện?

Điểm quan trọng nhất là, tướng mạo của em trai cũng không giống người Miêu cho lắm.

Trắng trẻo sạch sẽ rất dễ nhìn.

Những lý do này vừa đưa ra, Ngô Mặc á khẩu không nói nên lời.

Mẹ nó, đây đúng là chuột chũi mù đụng gà chết — cũng quá trùng hợp rồi chứ?

Giả sử không phải biết rõ lai lịch của mình, Ngô Mặc e rằng cũng sẽ bị những lời này của ông lão thuyết phục.Ngô Mặc cứ thế ngơ ngơ ngác ngác nhận thân.

Đừng nói là anh.

Cái tên thanh niên tộc Miêu ngày hôm sau bị bố đè quỳ xuống đất gọi Nhị thúc, trông còn ngốc nghếch hơn cả Ngô Mặc.Ông tộc trưởng hành động dứt khoát.

Tập hợp tất cả mọi người trong làng lại, tuyên bố thân phận của Ngô Mặc.

Cả làng như phát điên.

Hát ca nhảy múa, ăn mừng Ngô Mặc trở về.

Không ai nghi ngờ lời nói của ông tộc trưởng, dù sao cách xuất hiện của Ngô Mặc rất phù hợp với tổ huấn.

Ban đầu còn có người vì anh là người Hán mà trong lòng có chút không phục.

Giờ đã biết anh là tộc nhân chuyển thế của làng, thì còn có ngăn cách gì nữa chứ?

Còn về việc chuyển sinh thành người Hán?

E rằng tổ tông có dụng ý riêng chăng.

Ông tộc trưởng có vai vế rất lớn.

Ngô Mặc ngồi dưới đất, đờ đẫn nhìn xuống đám người bên dưới đang gọi mình là ông nội hoặc ông cố.

Trong lòng anh chỉ có một suy nghĩ.

Ông đây đây là vô tính sinh sản sao?Ngô Mặc là loại người mà anh tốt với tôi một, tôi trả lại anh một trăm.

Ơn cứu mạng, không thể báo đáp.

Cho dù không nhận thân, anh cũng sẽ dốc hết sức mình giúp người trong làng giải trừ vấn đề lời nguyền.

Huống hồ giờ đây người trong làng đối với anh như người thân vậy.

Việc gì cũng nghĩ đến anh, việc gì cũng nhớ đến anh.

Ngô Mặc càng không nỡ để họ bị mắc kẹt ở đây.

“Thúc, cho cháu đi cùng với ngài đi.” Tên thanh niên tộc Miêu là Bảo Gạt, là sự kết hợp giữa tên gọi lúc nhỏ và tên ngọn núi gần đó.

Quy tắc đặt tên của người Miêu rất phức tạp, Ngô Mặc nghe nửa ngày cũng không hiểu.

Nhưng điều này không ngăn cản anh đặt cho đứa cháu trai “tiện nghi” một cái tên thân mật.

Anh vỗ vỗ đầu Bảo Gạt, cố gắng nặn ra một nụ cười hiền từ.

Với giọng nói còn khó nghe hơn cả cái giẻ rách, anh cố gắng bật ra từng chữ, “Gạt tử, không.” Bảo Gạt nghe xong, vội vã nói: “Thúc, ngài không quen đường núi, nếu cháu không đi cùng, làm sao ngài tìm được vị trí chứ?” Người Miêu rất coi trọng tôn ti trật tự.

Ngô Mặc đã được ông lão xác nhận là Nhị thúc chuyển thế.

Vậy nên Bảo Gạt gọi cái người nhỏ hơn mình mấy tuổi này là Thúc, không hề có chút gánh nặng tâm lý nào.Ngô Mặc từ chối Bảo Gạt rất đơn giản, anh không muốn đứa con trai duy nhất của ông tộc trưởng lại gặp chuyện.

Người ta đã cứu mạng mình.

Mình lấy mạng báo đáp cũng được rồi, hà tất lại kéo những người vô tội vào nước?

Làng đã phải chịu đựng mấy trăm năm tai ương và lời nguyền.

Đủ để nói rõ một điều, những thứ bên trong lòng đất rất nguy hiểm.

Mình đã trải qua sóng gió lớn.

Không thể nói là kinh nghiệm đầy mình, nhưng cũng hơn người bình thường không ít.

Bảo Gạt và những thanh niên trong làng này, võ lực và thể chất quả thực không tệ.

Nhưng đối mặt với những thứ thần thần quái quái, e rằng một chút năng lực tự vệ cũng không có.

Đã vậy, kéo họ cùng mạo hiểm làm gì chứ?

Dù sao đi nữa, những người này cũng là cháu trai, chắt trai “tiện nghi” của mình.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, càng kiên định quyết tâm một mình giải quyết mọi chuyện.

Còn về việc giải quyết chuyện này, liệu có lãng phí nhiều thời gian ảnh hưởng đến việc hoàn thành nhiệm vụ của anh không?

Ngô Mặc căn bản không quan tâm.

Sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên, làm người không thể không trọng nghĩa.

Cái mạng này của anh là do người trong làng ban cho.

Nếu không có họ?

Anh e rằng đã sớm toi đời, phơi thây dưới nắng rồi.

Đâu còn có thể ung dung ngồi ở đây, ôm trà chậm rãi uống chứ?

Anh đã phụ lòng các huynh đệ, khiến họ đau lòng rồi.

Không thể nào lại phụ lòng những ân nhân cứu mạng này nữa.Ngô Mặc nửa đêm từng nghĩ, sau khi mình rời đi các huynh đệ sẽ đau lòng đến mức nào?

Cũng từng nghĩ có nên lén lút để lại tin tức, nói cho họ biết mình vẫn còn sống không?

Nhưng ý niệm này vừa dâng lên, liền bị anh gạt phăng đi.

Không thể làm như vậy.

Anh đã nhận nhiệm vụ của Hệ thống, hại Hệ thống vì thế mà ngủ say.

Bởi vậy bất kể điều kiện có khó khăn đến mấy, anh cũng phải nỗ lực thử một lần.

Còn có một nguyên nhân khác chính là, nếu thực sự không hoàn thành nhiệm vụ, bốn năm sau vẫn phải hóa thành tro bụi.

Đến lúc đó các huynh đệ vẫn sẽ đau lòng như thường.

Thay vì đau khổ hai lần, chi bằng cứ một lần này cho xong đi.

Mình liều mạng đánh cược một phen.

Vạn nhất thật sự thành công thì sao?

Đến lúc đó cho dù phải quỳ xuống đất, cũng sẽ cầu xin các huynh đệ lượng thứ. 54.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, không còn do dự cũng không còn nghĩ đến chuyện bên kia nữa.

Anh dồn toàn bộ tinh lực vào đây, nhất định phải làm rõ rốt cuộc lời nguyền là gì?

Anh không tin, dưới lòng đất thế giới này lại có nhiều cổ thần tương tự như con mắt khổng lồ đó đến vậy.

Nếu thật sự là vậy, cả thế giới đã sớm loạn thành một nồi cháo rồi.

Ngô Mặc quyết định không lãng phí thời gian, tranh thủ giải quyết vấn đề.

May mắn thay trong không gian của anh vẫn còn mấy viên thuốc hồi phục vết thương.

Tuy không thể khiến cổ họng phục hồi như ban đầu, nhưng lại giúp vết thương gãy xương nhanh chóng lành lại.

Chương 620

Do vết thương hồi phục quá nhanh, người trong làng càng thêm tin tưởng anh là người được trời chọn.

Ngô Mặc đã nhận mệnh rồi, yêu ai ghét ai thì cứ nghĩ đi.Anh đề xuất muốn tự mình đến địa điểm xảy ra sự việc năm đó để thăm dò tình hình.

Ông tộc trưởng một trăm phần trăm không đồng ý.

Những người khác trong làng cũng cho rằng như vậy quá nguy hiểm.

Ngô Mặc nói chuyện rất khó khăn, chỉ có thể cố gắng nặn ra vài từ bằng miệng kết hợp với ngôn ngữ ký hiệu, biểu đạt ý kiến của mình.

Anh rất muốn viết chữ để biểu đạt suy nghĩ của mình, nhưng tiếc là người trong làng không nhận ra chữ Hán.

Ngô Mặc có thể nghe hiểu tiếng Miêu, nhưng lại không biết viết chữ Miêu.

Sự việc bế tắc ở đây, cuối cùng diễn biến thành giao tiếp bằng cử chỉ.

Qua lại giao tiếp, cuối cùng đạt được một ý kiến.

Mười thanh niên ưu tú trong làng được chọn ra, cùng Ngô Mặc hành động.

Đến địa điểm xảy ra sự việc, năm người ở lại phía trên canh gác, năm người còn lại cùng anh đi xuống.

Đến lúc đó sống hay chết, hoàn toàn dựa vào ý trời.Sau khi quen thuộc rồi Ngô Mặc mới biết, Bảo Gạt cũng là một tay nói nhiều.

Thằng cha này hễ bắt đầu chuyện trò là không có điểm dừng.

Khiến lòng Ngô Mặc ngứa ngáy khó chịu, rất muốn cùng đối phương chém gió vài câu.

Chỉ là ông trời không chiều lòng người, thời cơ có chút không đúng lúc.

Tại sao khi cổ họng không hỏng lại không gặp?

Cứ thế lại biến thành nửa thằng câm, lại gặp phải cái loại người này.

Ngô Mặc bị buộc phải giả vờ lạnh lùng.

Dù sao bây giờ anh là trưởng bối, lời nói có quyền uy tuyệt đối.

Không mở miệng đáp lại, người khác cũng không dám nói nhiều, đúng không?

Cứ thế, anh dẫn theo những thanh niên này, trải qua nhiều gian nan, cuối cùng cũng tìm được lối vào.

Độ phức tạp của sự việc ở đây sẽ không giới thiệu từng cái một.

Chỉ có thể nói rằng nó rất giống với những gì Ngô Mặc nghĩ, căn bản không phải là cổ thần nào đó đang tác quái.

Mà là vì những hành vi độc ác.

Vị trí này có phong thủy cực tốt, bên dưới có một tòa cổ mộ nghìn năm.

Chủ mộ khao khát trường sinh bất lão, đã thực hiện đủ loại biện pháp trong mộ.

Hắn đặt mình vào trong trận pháp.

Hấp thụ tinh hoa trời đất, hy vọng một ngày nào đó có thể sống lại.

Trong mộ thiết lập từng tầng cơ quan, lời nguyền, trùng noãn (trứng côn trùng) và các loại cổ độc khác.

Để lại đường lui, lại huấn luyện khỉ thành thú canh mộ.

Cả ngọn núi năm đó là phong địa của chủ mộ.

Trước khi chết hắn đã để lại lời nói, mỗi mười năm phải có hài nhi tươi sống hiến tế.

Những con khỉ này sớm đã quen đưa hài nhi vào mộ, đặt cạnh trận pháp, cung cấp tinh hoa chi khí cho chủ mộ.

Còn về tổ tiên của trại Miêu năm đó?

Quả thực là vô tình xông vào, chạm vào trận pháp.

Trên người họ bị trùng noãn và lời nguyền bao phủ, đến nỗi cả trại Miêu bị mắc kẹt ngàn năm.

Theo lý thuyết, cùng với thời gian trôi đi, sức mạnh của trận pháp sẽ dần dần yếu đi.

Nhưng Ngô Mặc lại kinh ngạc phát hiện, bên trong này khoảng trăm năm trước quả thực đã có người giở trò.

Thủ pháp và sức mạnh của trận pháp đều đã được bổ sung.

Chẳng trách ba trăm năm qua, người trại Miêu muốn ra ngoài, sức mạnh phản phệ phải chịu còn nghiêm trọng hơn trước.

Ông tộc trưởng nói người đó họ Uông.

Ngô Mặc nghĩ bụng, mẹ kiếp, không lẽ là cái lão vương bát đản Uông Tàng Hải đó à?

Sao ở đâu cũng có bóng dáng của lão vương bát đản này vậy?

Mẹ nó, lão ta cầm tinh con chuột sao, chạy lung tung khắp nơi thế? Để giải quyết hậu họa, Ngô Mặc vừa phải bảo vệ mấy đứa gà mờ này, lại vừa phải nghĩ cách phá hủy trận pháp.

Chỉ dựa vào thuốc nổ để phá sập, không thể giải quyết vấn đề.

Chỉ có nghĩ cách phá hủy triệt để trận pháp, mới có thể giải trừ lời nguyền.

Nhưng nổ thì dễ, phá hủy thì quá khó.

Điều Ngô Mặc không ngờ tới là, chủ mộ ban đầu lại biến thành huyết thi.

Thằng cha này hấp thụ tinh hoa đại địa, chiến lực cực mạnh.

Năm thằng nhóc đều bị thương, nếu không phải Ngô Mặc liều mạng bảo vệ, mấy đứa này đều toi đời rồi.

Điều khiến Ngô Mặc càng bất ngờ hơn là, anh lại gặp được huynh đệ Lâm Phong của mình ở đây.Vừa nhìn thấy Lâm Phong giây phút đó, Ngô Mặc không thèm nghĩ, Linh Đao đã xông thẳng lên.

Lâm Phong cũng y như vậy.

Hai người đều tưởng là ảo ảnh, dốc hết sức đánh vào nhau.

Lâm Phong cũng là một tay lắm mồm, vừa đánh vừa chửi.

Chửi đủ thứ khó nghe, khiến Ngô Mặc tức giận đến mức chỉ biết há miệng mà không thể nói ra lời.

Điều này khiến anh hận, dao đã múa đến hoa cả mắt.Thế nhưng càng đánh càng thấy có gì đó sai sai.

Ngô Mặc chú ý thấy Lâm Phong nói ra rất nhiều thứ, nhưng những nội dung đó chỉ có hai người họ biết.

Anh nghĩ đến đây, bèn làm một thủ thế.

Thủ thế này là thứ mà họ hồi nhỏ thường chơi đùa hay ra dấu, ngoài hai người ra không ai biết.

Lâm Phong vừa thấy thủ thế cũng có chút ngơ ngác, nhanh chóng đáp lại một thủ thế khác.

Hai người qua lại ra dấu nửa ngày, cuối cùng xác nhận đối diện là người thật, không phải ảo giác gì cả.“Vãi chưởng!” “Vãi chưởng!” Hai người ngơ ngác nhìn đối phương, đồng thanh thốt ra quốc túy.

Ai có thể ngờ vận mệnh lại trùng hợp đến vậy, hai anh em lại gặp lại nhau ở dị thế giới?

Bảo sao là huynh đệ lớn lên cùng nhau.

Nếu mạch não không cùng một tần số, cũng không thể ở bên nhau lâu như vậy được.

Hai người nhìn nhau, trong đầu đồng thời hiện lên một suy nghĩ.

Mẹ nó.

Con của trời không phải là một người sao?

Vậy cái thằng khốn đối diện này là sao?

Chẳng lẽ con của trời cũng đổi thành mua một tặng một? 55.

Tuy nhiên lúc này cũng không còn thời gian để đắn đo những chuyện vặt vãnh này nữa, vì cái xác huyết thi kia lại xuất hiện.

Chương 621

Liên thủ lại biến khách thành chủ, cứ thế tiêu diệt huyết thi.

Trong quá trình chiến đấu, Lâm Phong luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, thằng nhóc Ngô Mặc này sao lại không nói chuyện chứ?

Phải biết rằng thằng khốn này từ nhỏ đã không phải là người có thể giữ mồm giữ miệng.

Khi đánh nhau, nếu không chửi tổ tông mười tám đời của đối phương ra, thì đúng là có lỗi với cái miệng của nó.

Sao bây giờ thằng khốn này lại ra vẻ lạnh lùng thế chứ?

Lâm Phong vừa chiến đấu vừa lén lút quan sát Ngô Mặc.

Nếu không phải đã xác nhận, Ngô Mặc chính là huynh đệ lớn lên cùng mình.

Lâm Phong chắc chắn đã nghi ngờ, người này có phải chỉ có tướng mạo giống Ngô Mặc, thực tế căn bản không phải cùng một người không?Ngô Mặc và Lâm Phong hai anh em liên thủ, phá hủy hoàn toàn cả tòa cổ mộ.

Khoảnh khắc đại trận biến mất, ấn ký mặt quỷ trên người Bảo Gạt và những người khác bắt đầu mờ dần, cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

Các thanh niên trong làng đơn giản là không dám tin vào mắt mình.

Họ ôm chầm lấy nhau.

Xốc áo đối phương lên, lau nước mắt, không ngừng nhìn.

Không ai có thể hiểu được tâm trạng của họ.

Vì lời nguyền độc ác này.

Mấy trăm năm nay làng đã tổn thất thảm trọng, nhà nhà đều có người thân qua đời.

Họ không ra ngoài được, người ngoài muốn vào cũng rất khó khăn.

Nơi này giống như một nhà tù, trói chặt họ bên trong.

Đến nỗi khi Uông Tàng Hải xuất hiện trong làng, dân làng coi hắn như hy vọng, liều mạng giúp hắn làm việc.

Nào ngờ lại rước thêm một con sói.Đám người dìu đỡ nhau, từ dưới lòng đất một lần nữa trở về mặt đất.

Ai nấy đều mệt đến mức ngón tay cũng không muốn nhúc nhích, ngồi phịch xuống đất thở hổn hển.

May mắn thay phía trên vẫn còn năm thanh niên tộc Miêu, họ là đội quân tiếp viện mới.

Vừa bưng nước vừa mang đồ ăn, mọi người lúc này mới từ từ hồi sức.

Mặc dù mấy thanh niên này rất kỳ lạ, sao xuống một chuyến lại có thêm mấy người?

Nhưng Ngô Mặc bây giờ là trưởng bối, lại là đại ân nhân của làng.

Chỉ cần anh không có ý kiến, thêm vài người cũng không sao.Ngô Mặc và Lâm Phong hai anh em vẫn luôn không có cơ hội nói chuyện kỹ càng.

Lúc này cuối cùng cũng nhàn rỗi.

Lâm Phong cũng không khách khí, túm lấy cổ áo Ngô Mặc lôi người vào rừng cây.

Ngô Mặc cũng tương tự có một bụng lời muốn hỏi Lâm Phong.

Hai người vừa gặp đã hợp, đi sâu vào trong rừng cây.

Nơi này tương đối yên tĩnh, không sợ bị người khác nghe trộm.

Hai người ngồi xuống đất, Lâm Phong lên tiếng trước: “Vãi chưởng, rốt cuộc là chuyện gì?

Thằng nhóc mày sao lại ở đây?” Ngô Mặc cũng không thể nhịn được, nhưng tiếc là cổ họng không chịu hợp tác, chậm một nhịp, chỉ có thể nặn ra hai chữ, “Mày nói.” “Hả?” Lâm Phong ngẩn ra một chút, đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới, nghi ngờ nói: “Mày mẹ kiếp đang giả vờ lạnh lùng với tao cái gì?

Hay là ở cái thế giới này nhân vật của mày là một thằng câm?” “Cút!” Ngô Mặc tức giận, vỗ một cái lên vai Lâm Phong.

Anh chỉ vào cổ họng mình, vẻ mặt giận dữ nặn ra một chữ, “Đau.” “Đau?” Lâm Phong nghe Ngô Mặc bị thương, cái mông như cháy lửa, trực tiếp bật dậy từ dưới đất.

Đi đến bên cạnh Ngô Mặc, kéo áo anh ra liền kiểm tra.

Khi hắn nhìn thấy những vết sẹo lớn nhỏ trên người Ngô Mặc, sắc mặt tối sầm lại, như có thể vắt ra nước.

Đây là huynh đệ mà hắn đã nuôi lớn từ nhỏ.

Tuy mình chỉ lớn hơn nó một tiếng đồng hồ, nhưng người xưa nói rất hay, trưởng huynh như phụ.

Bây giờ có người dám làm hại thằng con trai “tiện nghi” của mình, chẳng phải là đối địch với mình sao?

Kiếp trước mình không có quyền không có thế, chỉ có một thân võ lực.

Huynh đệ bị bắt nạt, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn thay nó xin lỗi.

Giờ đây đã đổi sang một thế giới khác.

Mọi thứ khác xưa, mình có đủ thực lực để chống lưng cho huynh đệ.Ngô Mặc thấy Lâm Phong vẻ mặt giận đùng đùng, trong lòng ấm áp.

Anh vỗ vỗ tay Lâm Phong, ra hiệu mình không sao.

Sau đó lại chỉ vào Lâm Phong, bảo hắn nói trước rốt cuộc là chuyện gì?

Lâm Phong thở dài, kể lại trải nghiệm của mình khi đến đây một lượt.

Hóa ra sau vụ tuyết lở ở núi Côn Luân, hắn vừa mở mắt ra đã xuất hiện trong một tòa đại mộ.

Trên người hắn đeo trang bị, bên cạnh còn có một nhóm người giống hắn.

Lâm Phong lúc đó đớ cả người.

Nhưng tính cách hắn tương đối cẩn thận, không chủ động mở miệng hỏi.

Mà là lén lút quan sát, muốn xác nhận những người này rốt cuộc là chuyện gì?

Nhưng chưa đợi hắn làm rõ đầu đuôi, trong mộ xảy ra biến cố.

Từng đàn cương thi, như đi trẩy hội vậy lao thẳng về phía họ.

Người bên cạnh hắn không vội không vàng rút vũ khí ra chống cự.

Lâm Phong thì đớ người ra.

Tay cầm đao luống cuống tránh trái tránh phải, lại không dám chém vào cương thi.

May mắn thay vào thời khắc mấu chốt, một Hệ thống dùng một lần nhảy ra.

Thứ này dồn một đống thông tin vô số vào Lâm Phong.

Lượng thông tin quá lớn suýt chút nữa khiến Lâm Phong thành thằng ngốc.Lâm Phong nghe xong nội dung Hệ thống truyền đạt, suýt chút nữa thì chửi mẹ nó.

Hóa ra Hệ thống đã mắc lỗi, nên mới đưa Lâm Phong đến đây.

Đã đến đây rồi, quay về chắc chắn là không thể.

Để bù đắp sai lầm, Hệ thống đã truyền thông tin về nơi này cho Lâm Phong.

Lại cho hắn một ít không gian, thuốc men cần thiết cũng như điều chỉnh cơ thể hắn.

Khiến võ lực của hắn ở đây có thể tự vệ.

Những thứ này giao đãi xong, Hệ thống phủi mông trực tiếp chuồn đi.

Lâm Phong hận đến mức nào chứ!

Huynh đệ còn chưa tìm thấy, mình thì hay rồi, bị cái thằng quỷ Hệ thống này một cước đá đến dị thế giới.

Lâm Phong nén giận, mở hết hỏa lực.

Chém cương thi chạy tán loạn, cứu được không ít người.

Đợi sau khi rời khỏi lòng đất, Lâm Phong sắp xếp lại suy nghĩ.

Lúc này mới phản ứng lại, mình là đến thế giới trong sách.

Chương 622

Hơn nữa thời gian tuyến hắn đến có chút sớm, Ngô Tà lúc này hẳn là vẫn chưa nhập cuộc.

Lâm Phong không có hứng thú với Ngô Tà, cũng không có hứng thú lớn với những người khác.

Sở thích duy nhất của hắn, giống Ngô Mặc chính là kiếm tiền.

Đã đổi sang một thế giới khác, cũng có thực lực nhất định rồi.

Vậy thì kiếm tiền, chính là tâm nguyện lớn nhất đời này của hắn.

Nhưng sự việc lại trái với ý nguyện.

Hắn muốn kiếm tiền, tiếc là ông trời không cho hắn cơ hội.

Thân phận hiện tại của hắn rất đặc biệt.

Cha mẹ đã khuất của hắn, hóa ra lại là trùm phản diện trong thế giới trộm mộ — người nhà họ Uông.

Không chỉ có vậy, điều càng uất ức hơn là cha mẹ "tiện nghi" của hắn vì bất đồng quan điểm, cuối cùng đã dẫn một nhóm người rời khỏi nhà họ Uông.

Sau khi cha mẹ qua đời, nguyên thân bị những người còn lại đẩy lên làm lão đại.

Vừa chống cự sự truy sát của nhà họ Uông, vừa không ngừng xuống mộ tìm kiếm những thứ mình muốn.Cuộc sống yên bình của Lâm Phong cứ thế bị phá vỡ.

May mắn thay võ lực hiện tại của hắn không tệ, mấy năm qua đã giết chết không ít sát thủ nhà họ Uông.

Lại lén lút tổ chức được một ít thế lực.

Hắn hiện tại chỉ có một suy nghĩ, đó chính là tiêu diệt nhà họ Uông, nếu không hắn ở thế giới này sẽ không thể thực hiện lý tưởng kiếm tiền.Nghe Lâm Phong là người nhà họ Uông, Ngô Mặc bị sét đánh ngang tai, đầu óc quay cuồng, đầu bốc khói nghi ngút.

Anh đột nhiên trợn to mắt, chỉ vào Lâm Phong, nửa ngày trời mới phấn khích nặn ra được một câu, “Uông Phong?

Hát ca?” Thế nào là huynh đệ?

Chính là nó rắm một cái, mày liền biết nó muốn ị ra hình dạng gì.

“Mày đại gia nhà mày.” Lâm Phong vỗ một cái vào gáy Ngô Mặc, không có ý tốt nói: “Mày mẹ kiếp mới muốn lên top trending ấy.

Ông đây cả đời này vẫn họ Lâm, thoát ly khỏi Uông gia, đương nhiên phải đổi lại họ gốc.” “Mày thằng nhóc rốt cuộc là chuyện gì?” Lâm Phong choàng vai Ngô Mặc và ngồi xuống lại, uất ức nói: “Mày đột nhiên biến mất, làm tao sợ chết khiếp.

Ông đây đi khắp nơi tìm mày, càng kỳ lạ hơn là không ai nhận ra mày, ngay cả sở cảnh sát cũng không có tin tức của mày, mày cứ như thể chưa từng xuất hiện ở thế giới cũ vậy.”Lâm Phong kể lại những chuyện trong quá khứ từng chút một.

Ngô Mặc nghe xong mà đớ cả người.

Anh vạn vạn không ngờ, sau khi mình rời đi lại xảy ra biến cố lớn như vậy?

Lại nghe Lâm Phong vì tìm mình, mà đi vào rừng sâu núi thẳm cầu thần hỏi quỷ, cuối cùng gặp chuyện ở núi Côn Luân.

Ngô Mặc không thể kiềm chế cảm xúc của mình được nữa, một tay ôm chầm lấy Lâm Phong, không buông ra.

Mắt đỏ hoe, bất kể cổ họng đau đớn thế nào, từng chữ từng câu nói: “Con trai, bố cảm ơn mày.” “Mày cút sang một bên cho ông đây!” Lâm Phong cũng mắt đỏ hoe, miệng nói lời khó nghe, tay lại không buông ra.

Hai anh em dị thế giới tương phùng, cũng giống như mảnh khuyết thiếu trong tâm hồn được lấp đầy.Ngô Mặc để Lâm Phong biết được kinh nghiệm của mình.

Từ trong không gian lấy ra bút và sổ, lại thêm ngôn ngữ ngắn gọn, kể sơ qua những chuyện vừa xảy ra.

“Vãi chưởng, mày chính là Thiết Chủy Phán Quan trong lời đồn giang hồ sao?” Lâm Phong cười nghiêng ngả, vỗ đùi châm chọc: “Ông đây còn nghĩ, mẹ kiếp thằng ngốc nào lại đặt cái tên như vậy?

Ông đây sau này nghĩ không biết có phải thầy bói không?

Ai dè lại là thằng nhóc mày?” Hắn nói xong, nghĩ đến cổ họng Ngô Mặc hiện tại bị thương, ngay cả nói một chữ cũng khó khăn, càng cười đến chảy cả nước mắt.

“Trời đất ơi, cái biệt danh này cũng quá hố người rồi.” “Thằng nhóc mày bây giờ đúng là ‘thiết chủy’ rồi đó, cái giọng rách nát kia y như sắt tây chà sàn vậy.” “Bây giờ nghe giọng mày, dùng một câu để hình dung tuyệt đối không sai.” “Bề ngoài được Chúa hôn, còn cái họng thì bị Chúa nhổ nước bọt.” Hắn càng nói càng muốn cười, vỗ đùi cười lớn thành tiếng.

Ngô Mặc tức giận đến mặt đen sì.

Anh muốn chửi cũng không chửi lại đối phương, chỉ có thể uất ức vô cùng.

Không ngừng thầm mắng mình trong lòng, “Mẹ nó, lúc nãy trong ảo cảnh, đầu mình có bị chập không?

Sao lại nhớ cái thằng khốn này?

Cái thằng khốn này cứ yên phận ở thế giới kia là được rồi, tự dưng xông qua đây làm cái gì?

Mẹ nó, đúng là đến để thêm bực mình cho ông đây.”Lâm Phong cười thật lâu.

Bất kể sắc mặt Ngô Mặc khó coi đến thế nào, hắn vẫn ghé sát lại tiếp tục hỏi: “Đúng rồi, chuyện bên này là sao?

Tao thấy mấy thằng thanh niên tộc Miêu kia đối xử với mày rất thân mật.” Ngô Mặc có thể tưởng tượng được, khi mình nói ra đầu đuôi sự việc, thằng ôn con này chắc chắn sẽ cười đến tè ra quần.

Anh muốn giả điếc giả câm, nhưng Lâm Phong cũng không phải ăn chay.

Buộc Ngô Mặc không còn cách nào, đành phải viết đầu đuôi sự việc lên giấy.

Quả nhiên không hổ là huynh đệ, đã dự đoán được động tác tiếp theo của đối phương.

Lâm Phong cười đến nấc cục, vỗ vai Ngô Mặc, cảm khái nói: “Đúng là huynh đệ của tao, quả nhiên khác người, đi đến đâu con cháu đầy rẫy đến đó.” “Ơ?

Xem ra vai vế của ông đây cũng thăng rồi sao?” Lâm Phong đang hớn hở nghĩ chuyện tốt đẹp, thì bị Ngô Mặc tức giận đứng dậy một cước đá ngã xuống đất.

Hai người rất nhanh vật lộn với nhau.

Sau khi trút hết cảm xúc hưng phấn, hai người nằm kề vai nhau trên đất ngẩng nhìn bầu trời.

Lâu sau hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng bật cười thành tiếng.

Trong lòng đồng thời hiện lên một suy nghĩ.

Có mày ở đây, thật tốt!Vì địa điểm xảy ra sự việc cách làng khá xa, mọi người ở lại đây một đêm để hồi phục thể lực.

Sáng sớm hôm sau, hơn hai mươi người lên đường về làng.

Lâm Phong lần này dẫn người đến, chủ yếu cũng là để điều tra xem năm đó Uông Tàng Hải rốt cuộc đã làm chuyện gì?

Muốn tiêu diệt nhà họ Uông, thì phải đào tận gốc rễ.

Dưới trướng hắn có nhiều nhân tài, rất nhiều người đều là người nhà họ Uông năm đó.

Những người này cùng chí hướng với cha mẹ hắn.

Lại chịu ơn huệ của cha mẹ hắn, bởi vậy coi hắn là thiếu chủ.

Bọn họ tiến vào nơi này cũng tốn không ít công sức, lại không ngờ ở đây gặp được Ngô Mặc.

Có mấy ông lão lén lút hỏi Lâm Phong, Ngô Mặc là ai?

Đừng nói là sát thủ do nhà họ Uông phái đến.

Phải biết rằng nhà họ Uông vì tiêu diệt phản đồ, bất chấp thủ đoạn nào.

Giả dạng, hóa trang, tiềm phục, chiêu độc ác nào cũng dùng.

May mắn thay Ngô Mặc và Lâm Phong đã nghĩ đến chuyện này từ trước, hai người họ tự bịa ra một lý do.

Với người ngoài thì nói hai người quen biết nhau mấy năm trước.

Tính cách hợp nhau, lại cùng nhau trải qua nguy hiểm.

Mấy năm nay vẫn luôn liên hệ riêng, còn thân hơn cả anh em ruột.

Còn về việc người khác có tin hay không và có đi điều tra không?

Hai người họ mới lười quan tâm.

Chỉ cần mình khăng khăng đây là lý do, người ngoài nói gì cũng vô ích.Họ còn chưa đi vào làng, ông tộc trưởng đã dẫn một nhóm người ra nghênh đón.

Dấu ấn biến mất đại diện cho lời nguyền đã kết thúc.

Cả làng, không phân biệt nam nữ già trẻ, đồng loạt bật khóc.

Họ từ tận đáy lòng cảm kích Ngô Mặc.

Chương 623

Cảm ơn thanh niên này giống như lời tiên tri của tổ tiên, dẫn dắt tộc nhân đánh bại ác quỷ.

Họ không chờ thêm một khắc nào nữa, muốn sớm được gặp ân nhân.

Thúc giục ông tộc trưởng dẫn toàn bộ người trong làng, đi đón họ.Hai bên vừa hội hợp.

Người trong làng như chúng tinh phủng nguyệt (các ngôi sao vây quanh mặt trăng), đánh trống khua chiêng rước Ngô Mặc và mấy người vào làng.

Lâm Phong dẫn người đi theo phía sau, khoái chí nhìn cảnh này.

Đối với hắn mà nói, vinh quang của huynh đệ chính là của mình.

Hai người họ không phân biệt hơn kém.

Chính vì điểm này, hai người đối với nhau đều không hề giấu giếm.

Những thứ như Hệ thống và không gian, đều thẳng thắn giao đãi cho đối phương.

Có thể nói như vậy, ở thế giới này, Ngô Mặc và Lâm Phong hai người không có bí mật gì với nhau.

Thậm chí cả chuyện mình muốn dùng bốn năm thời gian hoàn thành nhiệm vụ, cũng đã nói một lần.Lâm Phong nghe xong không thèm nói hai lời, trực tiếp muốn giao phó thế lực trong tay cho Ngô Mặc.

Đối với hắn mà nói thế lực là cái quái gì?

Mạng sống của huynh đệ mới là quan trọng nhất.

Hắn không hy vọng khó khăn lắm mới trùng phùng với Ngô Mặc, thằng cha này lại hóa thành tro bụi vì không hoàn thành nhiệm vụ.

Ngô Mặc xua tay, từ chối đề nghị của Lâm Phong.

Anh đâu phải là thằng ngốc.

Thái độ của người dưới trướng Lâm Phong thế nào, anh trong lòng biết rõ.

Thế lực kiểu này, cưỡng ép nhận lấy, không thuộc về mình.

Vạn nhất vì điểm này mà dẫn đến nhiệm vụ thất bại, đến lúc đó mình khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Ngô Mặc quyết định có thể tận dụng thế lực của Lâm Phong, nhưng không thể tiếp quản.

Sau khi anh nghĩ thông suốt, quyết định nghỉ ngơi vài ngày rồi tính tiếp.Trong làng ca hát nhảy múa, liên hoan chúc mừng suốt bảy ngày liền.

Ngô Mặc không muốn lãng phí thời gian, anh còn có chuyện rất quan trọng phải làm.

Sáng sớm ngày thứ tám, anh liền đi tìm ông tộc trưởng.

Dự định nói chuyện với ông tộc trưởng một chút, mình cần phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Ngô Mặc vừa vào nhà, lão tộc trưởng đã đoán ra ý đồ của cậu.

Ông biết nơi này không giữ chân được Ngô Mặc.

Ngô Mặc là đại bàng trời cao, cuối cùng vẫn phải bay đến bầu trời rộng lớn hơn.

Nhưng lão tộc trưởng không định để Ngô Mặc cứ thế rời đi.

Lòng người ai cũng là thịt.

Trong mắt lão tộc trưởng, Ngô Mặc là em trai chuyển kiếp của ông, lại là ân nhân của trăm dặm làng Mèo.

Để Ngô Mặc cứ thế rời đi, ông không yên tâm.

Thêm vào đó, vì lời nguyền đã được giải trừ, lòng người trẻ tuổi trong làng đều muốn bay ra ngoài.

Bị giam cầm bao nhiêu năm, họ sớm đã khao khát cuộc sống bên ngoài.

Mấy hôm nay, con trai ông là Bảo Đạt và một số người trẻ thay phiên tìm ông, lời trong lời ngoài đều muốn ra ngoài đi dạo.

Lão tộc trưởng nghĩ ngợi một chút.

Thay vì để bọn họ tự mình ra ngoài mà va vấp, không bằng đi theo Ngô Mặc rời đi.

Đều là người nhà, giữa họ còn có thể nương tựa lẫn nhau.

Ý tưởng vừa xuất hiện, lão tộc trưởng không rảnh rỗi, lập tức kéo mấy tộc trưởng làng khác, bàn bạc tính khả thi của chuyện này.

Vì lời nguyền đã được giải quyết, mấy làng khác cũng nhận được tin tức, đều kéo đến đây ca hát nhảy múa cảm ơn Ngô Mặc.

Nghe lão tộc trưởng nói vậy, mấy người kia bàn tán vài câu, nhất trí cho rằng khả thi.

Bọn họ đã quyết định xong xuôi mọi chuyện, còn chưa kịp thông báo cho Ngô Mặc.

Không ngờ, Ngô Mặc lại chủ động tìm đến cửa.

Ngô Mặc nghe xong đề nghị của lão tộc trưởng, rơi vào tình thế lưỡng nan.

Nói thật, tự nhiên không dưng có được sự trợ giúp lớn như vậy, Ngô Mặc thật sự rất muốn chấp nhận.

Nhưng chợt nghĩ lại.

Cuộc sống tương lai của cậu sẽ đầy sóng gió máu tanh, không một khắc bình yên.

Lôi kéo những thanh niên chất phác này vào vũng lầy, liệu có thật sự tốt không?

Họ muốn rời khỏi làng là vì khao khát cuộc sống bên ngoài.

Chứ không phải đi theo cậu để liều mạng.

Ngô Mặc lộ ra vẻ khó xử trên mặt.

Do dự hồi lâu, cố nhịn cổ họng khó chịu, ấp a ấp úng kể đại khái tình cảnh hiện tại một lần.

Cậu hy vọng lão tộc trưởng có thể hiểu.

Cậu không mang theo họ là không muốn họ đi theo mạo hiểm.

Nhưng điều Ngô Mặc không ngờ tới là, vừa nói xong, lão tộc trưởng lại cười rất vui vẻ.

“Ha ha, Lang Đạt, ta biết ngay con là một đứa trẻ lương thiện mà.” “Ta chưa nói với con nửa sau câu tổ huấn, rằng người trẻ này sẽ dẫn chúng ta đi theo một hướng khác.” Kể từ khi nhận định Ngô Mặc là em trai chuyển kiếp, lão tộc trưởng vẫn luôn gọi tên Lang Đạt.

Ngô Mặc cũng không để ý.

Tên chỉ là một biệt danh, gọi thế nào cũng được.

Lão tộc trưởng vỗ mạnh vào vai Ngô Mặc một cái, cười hì hì nói: “Con đừng cảm thấy khó xử, đây là lựa chọn của chính bọn chúng, thật sự có chuyện gì cũng sẽ không trách con đâu.” Ngô Mặc nhìn lão tộc trưởng, một đầu hắc tuyến (ý cạn lời).

Đã từng thấy ép mua ép bán, chưa từng thấy ép người ép của.

Người khác đều vắt óc suy nghĩ để xây dựng thế lực.

Đến chỗ cậu thì hay rồi.

Một rổ rau má, thế lực tự động đưa đến tận cửa.

Đã nói đến đây, Ngô Mặc cũng không phải người kiểu cách, gật đầu đồng ý đề nghị của lão tộc trưởng.

Tin tức vừa lan ra, các thanh niên trong trăm dặm như phát điên mà hăng hái ghi danh.

Không ai muốn bị kẹt ở đây cả đời.

Có cơ hội ra ngoài, dù đầu rơi máu chảy cũng muốn tranh giành một suất.

Xét thấy nơi đây quản lý theo kiểu khép kín, lời nói của tộc trưởng suốt trăm năm qua chính là mệnh lệnh.

Mấy ông già bàn bạc một hồi.

Đây là lần đầu tiên họ ra ngoài, dù thế nào cũng phải chọn ra một số cao thủ, không thể làm mất mặt làng.

Mười mấy làng, mỗi làng ít nhất năm người, cuối cùng cũng tập hợp được gần một trăm người.

Những người này đều là cao thủ trong làng, đầu óc linh hoạt, thân thủ nhanh nhẹn.

Chương 624

Săn bắn, đánh người đều không thành vấn đề.

Trước khi họ rời đi, các tộc trưởng đều dặn dò phải tuyệt đối nghe lời Ngô Mặc.

Ngô Mặc bảo họ đi đông, thì phải đi đông, bảo họ đi tây tuyệt đối không được kháng cự.

Những thanh niên này từng người một cực kỳ hưng phấn, lại cực kỳ sùng bái Ngô Mặc, nhao nhao gật đầu vâng lời.

Trong đó lão tộc trưởng nghĩ rất chu đáo.

Xét thấy Ngô Mặc bị thương ở cổ họng, ông đặc biệt dặn Bảo Đạt trông chừng một trăm người này.

Phàm là những kẻ không nghe lời và ngỗ ngược, đều sẽ bị đá về làng.

Mấy ông già này, sẽ cho những thanh niên đó một bài học khắc cốt ghi tâm.

Ngô Mặc nhìn một trăm cao thủ, trong lòng chỉ có một ý niệm, liệu cậu có thể bảo vệ được họ không?

Mấy ngày nay Lâm Phong thật là thư thả quá.

Bao nhiêu năm nay, để tránh sự truy sát của Uông gia.

Hắn vắt óc suy nghĩ, dẫn người không ngừng chống cự, không ngừng lẩn trốn.

Trong đó lại nghĩ đủ cách để tổ chức thế lực.

Có thể nói một người làm việc bằng ba người, bận đến mức chân đá vào gáy.

Nay khó khăn lắm mới có thời gian nhàn rỗi, có thể thả lỏng tâm trạng.

Hắn vô cùng trân trọng.

Suốt ngày cứ nằm ườn ra đó như một con heo, hoặc là tắm nắng hoặc là ngắm mỹ nữ.

Hoặc là quấn lấy Ngô Mặc, ba hoa không ngừng.

Suy nghĩ của hắn rất đơn giản.

Tranh thủ lúc cổ họng Ngô Mặc chưa lành, cứ trêu chọc cậu vài câu, dù sao cơ hội thế này khó mà có được.

Đây chính là anh em ruột thịt.

Nếu Ngô Mặc thật sự thành người câm?

Lâm Phong có thể đi khắp thiên hạ, giúp cậu tìm kiếm danh y.

Nhưng thằng hỗn đản này chỉ bị thương nặng, vài năm nữa cũng sẽ hồi phục.

Lâm Phong cũng không vội vàng như vậy, chuyển sang ngày ngày chọc tức Ngô Mặc.

Ngô Mặc tuy nói chuyện tốn sức, nhưng tay chân lại không có vấn đề gì.

Tóm được Lâm Phong, không nói hai lời liền đánh cho một trận tơi bời.

Cách hai người họ đối xử với nhau thật khác lạ, khiến người trong làng và thuộc hạ của Lâm Phong đều mịt mờ không hiểu.

Hai người họ không để bụng, vẫn cứ làm theo ý mình.

Trước khi đi, Ngô Mặc nghĩ đến một vấn đề, cái mặt này của cậu nếu ra ngoài dễ bị người quen bắt gặp.

Đến lúc đó công toi.

May mắn là cậu có tài làm mặt nạ da người, đã chuẩn bị không ít dược liệu để làm trước vài cái.

Còn những cái đã làm sẵn trong không gian?

Cậu không dám dùng.

Dù sao mấy cái đó là do Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hỗ trợ làm.

Ngày chia ly nhanh chóng đến.

Các thanh niên trong làng lưng đeo dao, tay xách chăn chiếu cuộn tròn, mặt mày hưng phấn chào tạm biệt người nhà.

Nhìn cảnh tượng trước mắt này, tâm trạng Ngô Mặc có chút nặng nề.

Lần đầu tiên cậu cảm thấy trách nhiệm trên vai thật lớn.

Lâm Phong liếc nhìn Ngô Mặc một cái, lập tức hiểu được suy nghĩ của cậu.

Ngay sau đó dùng sức ôm chặt vai Ngô Mặc, lặng lẽ ủng hộ cậu.

Phải nói là, có Lâm Phong ở bên cạnh thật sự đã cho Ngô Mặc một phần tự tin nhất định.

Hai anh em dẫn theo một đám người, hùng hổ rời khỏi nơi đây.

Hai người họ chọn khu vực Tây Bắc làm mục tiêu hàng đầu.

Nơi này dân phong mạnh mẽ, mộ cổ không ít, làm việc gì cũng tiện lợi hơn rất nhiều.

Họ tìm một nơi để dừng chân trước.

May mắn là trong không gian của Ngô Mặc có không ít đồ tốt.

Lấy ra một phần bán ở chợ đen, nuôi sống những người này cũng dư dả.

Thế lực được xây dựng từng chút một.

Ngô Mặc và Lâm Phong cùng nhau, dùng gần hai năm để đứng vững ở Tây Bắc.

Những khó khăn và gian khổ trong đó, quả thực khó mà tưởng tượng được.

Hai anh em dẫn theo thuộc hạ, nghiến răng chịu đựng vượt qua.

Trong thời gian đó, Ngô Mặc cũng lén phái người dò hỏi tin tức của Ngô Tà và những người khác.

Kết quả nhận được khiến cậu năm vị tạp trần (cảm xúc phức tạp, đau khổ).

Hai năm trôi qua, không ai sống thoải mái.

Đồng thời rất nhiều chuyện, cũng đã thay đổi rất lớn.

Luôn có người nói, thời gian là liều thuốc tốt nhất.

Dù chuyện có đau khổ đến mấy, chỉ cần thời gian dài sẽ buông bỏ.

Tuy nhiên trong thực tế lại tùy thuộc vào mỗi người.

Sau khi đội cứu hộ buộc phải rời khỏi Đại Lý, mọi thứ đều thay đổi.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh không nói một lời, lần lượt rời khỏi đội ngũ trở về thành.

Giải Ngữ Hoa không cam lòng, muốn ở lại một mình đi tìm tung tích Ngô Mặc.

Nào ngờ thân thể hắn quá suy yếu, bị Ngô Nhị Bạch ép buộc đưa về kinh đô.

Ngô Nhị Bạch đã trải qua nhiều sóng gió.

Mặc dù trong thâm tâm lo lắng cho cháu trai, nhưng lý trí nhắc nhở ông, có những chuyện phải chấp nhận hiện thực.

Hơn hai tháng cứu hộ không ngừng nghỉ.

Các loại thiết bị lớn luân phiên hoạt động, kết luận đưa ra đều là địa chất bị phá hủy nghiêm trọng.

Trong tình huống này, căn bản không thể có người sống sót.

Dù đau khổ đến mấy, cũng phải chấp nhận sự thật Ngô Mặc đã ra đi.

Điều khiến Ngô Nhị Bạch đau khổ hơn nữa là, ông không biết phải đối mặt với mẹ như thế nào?

Đi nói với mẹ rằng Ngô Mặc đã ra đi.

Chương 625

Bà cụ từ nhỏ đã thương Ngô Mặc nhất, xem cậu như bảo bối trong mắt.

Nghe tin dữ này, liệu cơ thể bà cụ có chịu đựng nổi không?

Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, Ngô Nhị Bạch tóc bạc trắng cả đầu, thân hình còng xuống, trông như già đi mấy chục tuổi.

Tuổi khoảng năm mươi.

Chỉ nhìn bóng lưng, còn tưởng là ông già hơn bảy mươi tuổi.

Ngô Tam Tỉnh cũng tương tự, toàn thân tinh khí thần như bị người ta cắt đứt.

Đó là cháu trai ruột.

Từ nhỏ được cưng chiều, ôm ấp mà lớn lên, không khác gì con ruột.

Giờ đây cháu trai xương cốt không còn.

Trăm năm sau, họ có mặt mũi nào đi gặp anh cả đây?

Nỗi đau của Ngô Tà không kém bất kỳ ai.

Anh vừa mới muốn trở thành một người anh tốt, ông trời đã trêu đùa anh một trò lớn như vậy.

Em trai anh trẻ trung đến thế, thân thủ tốt đến thế, sao lại có thể chết ở đây chứ?

Ngô Tà không nghĩ thông, vò đầu bứt tai ép mình phải suy nghĩ.

Anh ngày đêm tham gia cứu hộ, không ngừng nghỉ tranh giành thời gian với tử thần.

Nhưng lại chẳng có tác dụng gì.

Ngày về thành, Phan Tử và mấy anh em khác buộc phải kéo Ngô Tà lên xe.

Bằng không với tính cách của Ngô Tà, anh sẽ canh giữ ở đó, cho đến khi Ngô Mặc xuất hiện.

Trên đường Ngô Tà ba lần bảy lượt muốn nhảy khỏi xe.

Ngô Tam Tỉnh thực sự không thể chịu đựng thêm nữa, nhà họ Ngô chỉ còn lại một mầm non này, không thể xảy ra thêm bất trắc nào nữa.

Ông gọi Ngô Tà sang xe của mình, nói chuyện với anh vài câu.

Cũng không nói đạo lý gì lớn lao, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Con là anh trai, có phải nên gánh vác gia đình thay Tiểu Mặc không?” Chỉ một câu nói đó, Ngô Tà hoàn toàn thay đổi.

Người đàn ông tính cách cởi mở, ngây thơ thiện lương kia biến mất.

Thay vào đó là Tam gia nhà họ Ngô âm u ngoan lệ, thậm chí có chút cực đoan điên cuồng.

Bây giờ người khác gọi anh là Tam gia, nhưng không dám mang ý giễu cợt.

Bởi vì Tam gia bây giờ có thể lấy mạng người.

Trong sâu thẳm nội tâm Ngô Tà, anh vẫn không tin Ngô Mặc đã ra đi.

Anh cho rằng em trai chỉ nghịch ngợm hoặc mệt mỏi, đã tìm một nơi để nghỉ ngơi.

Việc anh cần làm là dựng lên một bầu trời cho em trai.

Ngô Tà không ngừng tự vỗ về mình trong lòng, trải qua hết đêm này đến đêm khác.

Ban ngày anh lạnh lùng giải quyết công việc ở cửa hàng.

Buổi tối về phòng, ôm những thứ em trai để lại mà thẫn thờ.

Còn những người giống anh như Quan Vũ?

Ngô Tà hận bọn họ thấu xương.

Nếu không phải vì bọn họ lôi kéo anh vào cuộc, em trai anh sao có thể gặp nguy hiểm?

Ngô Tà tự nhủ phải trở nên mạnh mẽ.

Để trả thù cho em trai, nhất định phải tiêu diệt những kẻ đã kéo anh vào cuộc.

Vương Bàn Tử không yên tâm về Ngô Tà.

Bỏ lại tất cả công việc ở kinh đô, ở lại Sa Thành, canh giữ bên cạnh Ngô Tà.

Hắn và Ngô Tà hai người cùng nhau, trấn áp một loạt những kẻ phản đối.

Trong thời gian đó đã trải qua vô số lần thoát chết.

Tên của Bàn gia, cuối cùng cũng có một chỗ đứng ở Sa Thành.

Giải Ngữ Hoa kể từ khi trở về kinh đô, bệnh không dậy nổi.

Thương tích, hối hận, lo lắng.

Các loại chuyện đan xen vào nhau, cứng rắn đánh gục người đàn ông kiên cường này.

Nhà dột còn gặp mưa đêm.

Lúc này, những thế lực phản đối còn sót lại của Giải gia lại bắt đầu không an phận.

May mắn là Doãn Nam Phong âm thầm giúp đỡ, lúc này mới dẹp yên được loạn lạc, ổn định Giải gia.

Giải Ngữ Hoa vừa thở phào nhẹ nhõm, lại không ngừng nghỉ tổ chức lực lượng, định một lần nữa tìm kiếm tung tích Ngô Mặc.

Sau đó một năm, hắn gần như thường trú ở Đại Lý.

Mãi đến năm thứ hai, Hoắc gia xảy ra nội loạn nghiêm trọng.

Mạng sống của Hoắc Tú Tú bị đe dọa, Giải Ngữ Hoa lúc này mới không thể không quay về kinh đô từ Đại Lý.

Hỗ trợ Hoắc Tú Tú nắm quyền Hoắc gia.

Biến động ở Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không nhỏ.

Không biết là vì tâm nguyện đã thành, hay vì những lời Ngô Mặc nói trước khi đi, đã động chạm đến trái tim của Doãn Nam Phong.

Việc đầu tiên cô làm khi đưa người trở về Tân Nguyệt Phạn Điếm, chính là đuổi Trương Nhật Sơn ra khỏi cửa.

Trương Nhật Sơn vẫn luôn bận rộn công việc của mình bên ngoài.

Lời nguyền vừa biến mất, hắn có cảm giác trong lòng.

Vội vàng chạy về Tân Nguyệt Phạn Điếm, muốn hỏi rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Nhưng điều hắn không ngờ tới là, vừa bước vào cổng đã bị Thanh Thanh Mạn dẫn người chặn lại.

Thanh Thanh Mạn đã sớm chướng mắt hắn.

Nay tiểu thư đã tỉnh ngộ.

Thanh Thanh Mạn sao có thể cho Trương Nhật Sơn cơ hội nữa, để hắn làm tổn thương tiểu thư chứ?

Cô dẫn người chặn ở cửa, sống chết không cho Trương Nhật Sơn vào, cũng không giúp hắn thông báo.

Trương Nhật Sơn muốn xông vào, kinh động đến Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong dẫn A Ninh từ trên lầu đi xuống.

Cô lạnh lùng nhìn Trương Nhật Sơn, chỉ nói một câu: “Tôi không còn nợ anh nữa.” Nói xong quay người bỏ đi, không thèm để ý đến Trương Nhật Sơn nữa.

Không nói thì thôi, con người đúng là loại tiện bì tử (phức tạp, khó chiều).

Trương Nhật Sơn, vị lão nhân trăm tuổi này cũng không ngoại lệ.

Ngày xưa Doãn Nam Phong tươi cười chào đón, đối với hắn trăm sự vâng lời, hắn lại chẳng thèm để mắt đến.

Nay đối phương không thèm đoái hoài đến hắn, đuổi hắn ra khỏi cửa.

Chương 626

Hắn lại cảm thấy trong lòng có chút không cam tâm.

Trong hai năm, hắn luôn tìm đủ lý do và cớ để đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mục đích rất rõ ràng, chỉ muốn nói chuyện với Doãn Nam Phong.

Nếu là vài năm trước, khi Ngô Mặc chưa xuất hiện.

Trương Nhật Sơn mà làm thế này, Doãn Nam Phong e rằng đã mừng rơn.

Nhưng bây giờ thì không còn tác dụng nữa.

Sự ra đi của Ngô Mặc, giống như một cái gai đâm vào tim Doãn Nam Phong.

Khiến cái đầu bị tình yêu làm cho mụ mị của cô tỉnh táo trở lại.

Cô thoát ra, xem xét lại tình cảm của mình đối với Trương Nhật Sơn.

Càng ngày càng nhận ra đó không phải tình yêu, mà là sự mê muội của một thiếu nữ đối với cường giả.

Con người một khi tỉnh táo, là cực kỳ đáng sợ.

Cô sẽ nhanh chóng cắt đứt mọi thứ như dao chém đay rối, cắt bỏ tất cả quá khứ.

Doãn Nam Phong dồn toàn bộ tâm tư vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cô một mặt nỗ lực mở rộng thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm, một mặt âm thầm giúp đỡ Ngô gia và Giải gia, những người có quan hệ mật thiết với Ngô Mặc.

Còn về quy tắc Tân Nguyệt Phạn Điếm không tham gia chuyện Cửu Môn?

Mặc kệ quy tắc chó má gì đó chứ?

Cô chỉ giúp đỡ bạn bè, chứ có can thiệp vào nội bộ Cửu Môn đâu.

Dù nói thế nào cũng không coi là phá vỡ quy tắc.

A Ninh vẫn luôn ở bên cạnh Doãn Nam Phong, hỗ trợ cô xử lý công việc của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Quan hệ hai người càng ngày càng thân thiết, phối hợp cũng càng ngày càng ăn ý.

Anh em nói rất nhiều, toàn là tin đồn trên đạo hai năm nay.

Ngô Mặc nghe xong những tin tức này, trầm mặc không nói gì.

Cậu tự nhốt mình trong phòng.

Ba ngày ba đêm, không ngủ không nghỉ, không ăn không uống.

Nội tâm cậu rất đau khổ.

Vẫn luôn không thể hiểu rõ, ý nghĩa của việc cậu đến đây rốt cuộc là gì?

Vì sao mọi chuyện vẫn sẽ đi theo quỹ đạo cũ?

Chẳng lẽ, tất cả những nỗ lực trước đây của cậu đều trở nên vô ích sao?

Ngô Mặc nhất thời chui vào ngõ cụt (ý là suy nghĩ bế tắc).

Lâm Phong nhận được tin tức từ bên ngoài chạy về, đạp cửa phòng kéo Ngô Mặc ra.

Hắn không nói hai lời trước tiên đánh cho Ngô Mặc một trận, sau đó lại ép buộc cậu ăn cơm.

Cuối cùng nói với cậu, mọi chuyện vẫn chưa có kết luận.

Nếu ai mà gục ngã xuống, thì đó mới thật sự là công dã tràng xe cát biển Đông (vô ích).

Ngô Mặc mắt đỏ hoe, máy móc nhét đồ ăn vào miệng.

Lâm Phong nhìn cậu như vậy, nhất thời vừa tức giận vừa đau lòng, ẩn ẩn còn xen lẫn một tia ghen tỵ.

Phải biết rằng hai người họ từ nhỏ đã nương tựa vào nhau, đối phương chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Hiện tại bên cạnh Ngô Mặc lại xuất hiện nhiều người như vậy, Lâm Phong trong lòng có chút khó chịu.

Nhưng hắn cũng là một người đàn ông rộng lượng.

Những năm nay cũng không ít lần dò la tin tức của mấy gia đình kia, biết rằng những người đó cho đến bây giờ cũng chưa từ bỏ việc tìm kiếm tung tích Ngô Mặc.

Cảm giác khó chịu đó cũng liền tan biến, trong lòng ngược lại còn cảm thấy vui mừng cho Ngô Mặc.

Dù sao có nhiều người yêu mến cậu như vậy mà.

Ngô Mặc lấy lại tinh thần, đẩy nhanh tốc độ mở rộng thế lực, thủ đoạn cũng cay độc hơn trước.

Bảo Đạt và những thanh niên đó trưởng thành cũng rất nhanh.

Bọn họ vốn không phải kẻ ngốc, chỉ là tâm tính có chút đơn thuần vì sống trong núi.

Sau khi trải qua đủ loại sóng gió máu tanh, nội tâm ngày càng mạnh mẽ.

Ngoài Cửu Môn trên giang hồ, còn có Bát Môn bên ngoài.

Tám môn này gồm: Thiên Môn, Đạo Môn, Lượng Sát Môn, Hồng

Thủ Quyên, Thần Kỹ Môn, Cổ Môn, Lan Hoa Môn, Tiêu Khí Môn.

Ngoại Bát Môn có lịch sử lâu đời hơn, nhân tài kiệt xuất không ngừng xuất hiện.

Ngay cả trong xã hội hiện đại này, vẫn còn không ít cao thủ.

Ngô Mặc dùng cả vũ lực và tiền bạc song song, thu hút được không ít nhân tài.

Một thế lực mới trỗi dậy, tất yếu phải có một cái tên vang dội.

Về điểm này, Ngô Mặc và Lâm Phong từng bàn bạc.

Hai người họ ngồi vắt vẻo trong phòng, mồm ngậm thuốc lá, vừa uống rượu vừa suy nghĩ nên chọn tên gì cho hay?

Dưới đất vứt bừa bộn mấy tờ giấy, đều là những cái tên Ngô Mặc viết lên.

Chẳng qua những cái tên này đều bị Lâm Phong phẩy tay bác bỏ.

Ngô Mặc tức khí, vứt tay không thèm quản nữa.

Lâm Phong cũng cảm thấy có chút ngại ngùng, suy nghĩ hồi lâu, nhếch mép cười nói: “Phong Mặc Môn thì sao?” Ngô Mặc nghe xong, nhấc chân đá qua, miệng từng chữ từng chữ nói: “Mày mới phong ma (điên khùng) ấy à?” Sau hai năm nghỉ dưỡng, cổ họng của cậu đã hồi phục một chút.

Một ngày nói vài câu thì được, nói nhiều vẫn sẽ cảm thấy đau đớn khó chịu.

“Tủ lạnh có đá, mày bị bệnh à!” Lâm Phong không chịu thua kém, đá ngược lại một cước, tức giận nói: “Ông đây nói là từ tên của hai chúng ta mỗi người lấy một chữ, Phong Mặc, cái mẹ kiếp gì mà phong ma?

Đầu óc mày bị pháo bắn hỏng rồi à?” Ngô Mặc cứng miệng không chịu thua, nói gì cũng không đồng ý cái tên Lâm Phong đặt.

Lý do của cậu còn rất đầy đủ, nói là sợ bị người khác phát hiện.

Cuối cùng Lâm Phong hết cách, chỉ vào ngực Ngô Mặc nói: “Nếu không thì thế này, dứt khoát lấy hình xăm của mày mà đặt, gọi là Địa Long Môn, mày thấy sao?” Ngô Mặc cũng không phản đối.

Hai người vừa hợp ý, từ đó về sau Địa Long Môn vang danh trên đạo cứ thế mà ra đời.

Mấy năm nay, để giành giật địa bàn và nhân mạch.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai người đều tự mình hành động, dẫn người trực tiếp chiến đấu ở tuyến đầu.

Do Ngô Mặc bị tổn thương cổ họng, không thích nói chuyện, cộng thêm thế lực của họ tự xưng là Địa Long Môn.

Người trên đạo Tây Bắc đã đặt cho người đàn ông cay độc này một biệt danh – Ách Long.

Còn Lâm Phong?

Biệt danh của hắn là Phong Long.

Bởi vì tên này khi ra tay thì đúng là không sợ chết.

Thế lực của họ không ngừng mở rộng ở Tây Bắc, cuối cùng đối đầu với gia tộc lâu đời Vương gia.

Chương 627

Gia tộc này, Ngô Mặc quá quen thuộc rồi.

Cậu năm xưa từng mượn danh nghĩa của Vương gia, khuấy đảo kinh đô, tạo nên một làn sóng.

Nào ngờ, có một ngày sẽ thật sự “đao thật súng thật” đối đầu với đối phương chứ?

Một bên là gia tộc lâu đời, một bên là thế lực mới nổi.

Tại Tây Bắc đánh nhau đến trời đất tối tăm.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai anh em đều đã ra tay tàn nhẫn.

Bất kỳ kẻ nào cản trở sự mở rộng thế lực của họ, đều là kẻ thù không đội trời chung.

Làng Mèo chính là lực lượng dự bị của họ.

Các cao thủ trong làng, không ngừng được đưa đến đây.

Họ thiện chiến với đao kiếm, không cần huấn luyện nhiều đã có thể ra trận.

Trong thời gian đó, các gia tộc khác muốn thừa nước đục thả câu.

Không ngờ chưa kịp chạm vào vảy cá, đã bị một làn sóng lớn đánh đổ xuống đất.

Ngô Mặc đã học được không ít từ Doãn Nam Phong, biết có lúc trên mặt cần phải làm tốt.

Nếu là trước đây, cậu nhất định sẽ tự mình ra mặt.

Nào ngờ sau khi cổ họng bị thương nói chuyện quá tốn sức, thế là những việc này đều giao cho Lâm Phong xử lý.

Người xưa nói hay, “xa quan không bằng gần quan” (ý là người có quyền lực gần gũi thì dễ sai bảo hơn).

Vương gia trấn giữ Tây Bắc nhiều năm, thành viên gia tộc kiêu căng ngạo mạn.

Bọn họ chưa bao giờ xem trọng những nhân viên cấp dưới.

Cứ thế sai bảo, bóp chết bọn họ như bóp chết một con kiến.

Những nhân viên này đối với Vương gia là giận mà không dám nói.

Hai anh em Ngô Mặc đi nước cờ hiểm, chuyên kết giao với nhân viên cấp dưới.

Người nhà Vương gia từng chế giễu Ngô Mặc và Lâm Phong, cho rằng họ nghèo hèn, không thể trèo cao.

Kết giao với những kẻ “cẩu thối tử” đó, chẳng có tác dụng gì.

Tuy nhiên nỗ lực của hai anh em Ngô Mặc không uổng phí.

Khi hai thế lực giao chiến.

Khi Vương gia chịu thiệt, muốn liên hệ với các quan chức cấp cao mà họ kết giao, thì vai trò của những nhân viên cấp dưới này cuối cùng đã lộ rõ.

Họ nghe lệnh cấp trên, nhưng lại từng người một chậm rãi kéo dài thời gian.

Cho đến khi Vương gia ở thế yếu, những nhân viên này cũng không tìm lỗi của hai anh em Ngô Mặc.

Ngược lại còn lén lút thông báo tin tức.

Sau vô số lần ám sát, sự kiện đổ máu ở các địa bàn.

Gia tộc Vương gia lâu đời, cứ thế mà bị đuổi khỏi Tây Bắc một cách ê chề.

Khi Ngô Mặc và Lâm Phong hai anh em ngồi vững trên ghế bá chủ Tây Bắc, thời gian lại trôi qua một năm nữa.

Trong năm này, Ngô Mặc dù có hiểm nguy đến mấy, cũng không quên dò hỏi tin tức của Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Theo lý mà nói, Nam Hạt Bắc Ách vang danh trên đạo.

Trước đây muốn dò la tin tức của họ, tuy nói tốn chút công sức, nhưng chỉ cần có tâm thì cũng có thể nghe ngóng được.

Nhưng lần này thì khác.

Ngô Mặc đã dùng không ít thủ đoạn, nhưng vẫn không có được tin tức của họ.

Cậu sợ hai người xảy ra chuyện, lòng nóng như lửa đốt.

Nếu không phải Lâm Phong cố sống chết ngăn cản, suýt chút nữa cậu đã tự mình đi tìm tung tích của họ.

Ngô Mặc không định tự mình lộ diện, chỉ muốn từ trong bóng tối xác nhận liệu họ có an toàn vô sự không?

Nhưng lý do Lâm Phong đưa ra cũng rất hợp lý.

Hai người này đều là lão giang hồ, Ngô Mặc chỉ cần lộ ra một chút tin tức, rất dễ khiến họ nghi ngờ.

Huống chi cái tên này của cậu một tháng lại gặp chuyện một lần.

Vạn nhất để họ phát hiện ra thì sao?

Nhiệm vụ thất bại, tan thành mây khói, rốt cuộc điều nào tốt hơn?

Suy bụng ta ra bụng người, Lâm Phong rất hiểu tâm trạng lo lắng của Ngô Mặc.

Để Ngô Mặc yên tâm.

Lâm Phong dù bận trăm công nghìn việc vẫn cố gắng sắp xếp thời gian, tự mình ra mặt đi dò la tin tức của Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Người xưa nói hay, “khỉ trèo cây, chó chui vòng, chồn chuyên chui ống cống”, mỗi người có một mánh lới riêng.

Lâm Phong suy đoán, nếu Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh mất tích có liên quan đến Ngô Mặc.

Vậy nơi đầu tiên họ chọn chắc chắn là Đại Lý.

Hắn định theo con đường này, đi về phía Đại Lý.

Chẳng phải người ta nói “vô xảo bất thành thư” (không có sự trùng hợp thì không thành chuyện) sao?

Trên đường bị người của Uông gia phát hiện, gặp phải một trận phục kích.

Ngược lại lại vô tình từ miệng những người Uông gia này, biết được tin tức của Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Hóa ra hai người này sau khi rời khỏi đội ngũ, lại quay trở lại Thương Sơn.

Họ không cam lòng, trong hơn hai năm không ngừng cố gắng tiến vào thành cổ dưới lòng đất.

Thương Sơn vốn địa thế vô cùng phức tạp.

Lại sau biến cố lớn, tình hình dưới lòng đất bây giờ cực kỳ nguy hiểm.

Muốn tìm được lối vào thành cổ từ những nơi khác, khó như lên trời.

Họ không ngừng thử, không ngừng thất vọng.

Trong hai năm, liên tục thực hiện công việc lặp đi lặp lại này.

Thương Sơn xảy ra biến cố lớn như vậy, sớm đã thu hút sự chú ý của người Uông gia.

Bọn họ trà trộn vào đội cứu hộ, muốn dò la chi tiết cụ thể.

Không ngờ, chẳng dò la được gì.

Bỏ cuộc, không phải phong cách của Uông gia.

Sau đó bọn họ lại phái ra những đội ngũ khác nhau, tiến hành thăm dò xung quanh Thương Sơn.

Bên ngoài giả trang thành tổ thăm dò địa chất.

Đừng thấy Thương Sơn rất lớn, nhưng mục tiêu của họ là một địa điểm.

Đó thật sự là “oan gia ngõ hẹp” – gặp lại kẻ thù.

Hắc Nhãn Kính rất có đầu óc.

Chương 628

Hắn cảm thấy dựa vào một mình hắn và Trương Khởi Linh, e rằng rất khó tìm được lối vào.

Thay vì tiêu diệt bọn họ, không bằng lợi dụng bọn họ.

Trùng hợp là, đội trưởng của Uông gia cũng có suy nghĩ tương tự.

Dù sao Nam Hạt Bắc Ách rất nổi tiếng trên giang hồ, dùng họ làm “máy dò đường” vừa tiện lại vừa tiết kiệm sức lực.

Còn về những vấn đề khác?

Càng dễ giải quyết.

Đợi tìm được lối vào, rồi trở tay tiêu diệt họ cũng được.

Hai đội ngũ mỗi người một bụng quỷ kế, tạm thời lập thành đối tác.

Nhưng trước mặt tự nhiên, con người nhỏ bé như loài kiến.

Ngay cả khi các thành viên trong đội ngũ này đều có kinh nghiệm trộm mộ phong phú, vẫn không thể như ý tìm được lối vào.

Vì chưa hoàn thành nhiệm vụ, nên tiêu diệt đối phương chính là mục tiêu tiếp theo.

Hai bên giao chiến.

Đối phương đông người thế mạnh.

Nhưng Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính hai người cũng không phải kẻ tầm thường.

Hai người họ phối hợp vô cùng ăn ý, cứng rắn tiêu diệt hơn một nửa đội ngũ đó.

Mấy người Uông gia còn lại thấy tình thế không ổn, quay người bỏ chạy.

Ai ngờ lại vô tình đụng phải Lâm Phong.

Để lập công chuộc tội, mấy người này định tiêu diệt Lâm Phong.

Kết quả lại chịu cảnh toàn quân bị diệt.

Từng là người của Uông gia, thuộc hạ của Lâm Phong rất giỏi phương pháp bức cung của Uông gia.

Cứ thế mà vô tình biết được tin tức của Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Lâm Phong rất cẩn thận, chú trọng hỏi về tình hình dưới lòng đất Thương Sơn.

Xác định hai người này tuyệt đối không thể đi xuống được, lúc này mới quay về Tây Bắc.

Theo hắn nghĩ, chỉ cần người không thể đi xuống thì không tồn tại nguy hiểm đến tính mạng.

Phải biết rằng chuyện này đổi lại là hắn cũng vậy.

Chưa tìm thấy Ngô Mặc, sao có thể dễ dàng giao mạng cho Diêm Vương gia chứ?

Ngô Mặc nghe được tin tức của hai người.

Tuy nói trong lòng vẫn lo lắng, nhưng cũng giảm bớt không ít.

Ba năm trôi qua, danh hiệu Ách Long và Phong Long của hai người, ở giới hắc đạo Tây Bắc không ai không biết, không ai không hiểu.

Gần như đạt đến tác dụng “trẻ con nghe tên cũng nín khóc”.

Không ai biết họ từ đâu xuất hiện?

Bối cảnh quá khứ ra sao?

Chỉ biết hai thanh niên này tâm ngoan thủ lạt, làm việc vô cùng tàn nhẫn.

Tuy nhiên ưu điểm của họ cũng rất rõ ràng, đối xử với thuộc hạ rất tốt.

Đương nhiên tiền đề là thuộc hạ đó không được phản bội, bằng không Địa Long Môn sẽ truy sát bạn đến chân trời góc bể.

Ngô Mặc không mong những người đầu quân này trung thành đến mức nào, cậu chỉ muốn mở rộng thế lực.

Đối với cậu mà nói, những người trung thành nhất ngoài anh em của cậu, chính là những người làng Mèo này.

Ba năm sớm tối ở cùng nhau, cậu sớm đã coi Bảo Đạt và những người khác như người thân.

Bảo Đạt và những người khác đối với Ngô Mặc, vị “tiền bối” tuổi đời không lớn này, cũng vừa sùng bái vừa tôn trọng.

Họ nương tựa vào nhau cùng chiến đấu, cuối cùng cũng đứng vững gót chân.

Tuy nhiên chỉ đứng vững gót chân thôi vẫn chưa đủ, có rất nhiều việc cần dùng tiền để “đả điểm” (lo lót, chi tiêu).

Trong không gian của Ngô Mặc có bảo bối, nhưng cậu lại không dám dễ dàng bán đi.

Cậu sợ lưu lạc ra thị trường, bị Giải Ngữ Hoa và những người đó phát hiện.

Dù sao rất nhiều thứ, giống với những đồ đồng mà cậu đã giao cho Giải Ngữ Hoa trước đây.

May mắn là khu vực Tây Bắc không thiếu mộ cổ.

Ngô Mặc dẫn người xuống mộ vài chuyến, kiếm ít đồ cổ bán lấy tiền vốn.

Phải nói rằng, đôi khi sự gặp gỡ giữa người với người là định mệnh.

Một lần Ngô Mặc xuống mộ, vô tình cứu được một thiếu niên.

Thiếu niên có chút thê thảm, nằm bất tỉnh ở đó, xem ra là bị ám khí trong mộ cổ làm bị thương.

Ngô Mặc không muốn quản chuyện bao đồng.

Lúc này cậu hoàn toàn khác ba năm trước, không có cái gọi là tò mò hay lòng “thánh mẫu”.

Đối với cậu mà nói, thêm một phần cảnh giác thì có thể sống thêm một ngày.

Cậu liếc nhìn cậu bé, bước qua người đối phương định rời đi.

Cậu bé như có cảm ứng, dùng hết sức lực ôm chặt lấy đùi Ngô Mặc.

Ngô Mặc hất một cái không hất ra được.

Cậu cúi người định gỡ cánh tay cậu bé ra, vô tình nghe thấy cậu bé kêu một tiếng “bố” trong miệng.

Ngô Mặc lúc đó mặt đen như đít nồi, cả người suýt chút nữa bị tức chết.

Cái mẹ nó rốt cuộc là chuyện gì thế này, mình cứ ngày ngày đi nhặt nhạnh người thân à?

Cậu không còn nương tay, một cước đá cậu bé ra.

Cậu bé lập tức tỉnh lại từ cơn mê.

Cậu bé vươn cánh tay nhìn bóng lưng Ngô Mặc, miệng không ngừng kêu “bố, bố”.

Ngô Mặc coi như không nghe thấy, không thèm để ý tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đi không lâu, cậu lại dừng bước, quay người đi về phía cậu bé.

Lúc này cậu bé đã kiệt sức, lại một lần nữa rơi vào hôn mê.

Ngô Mặc đứng cạnh cậu bé, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào cậu.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh của chính mình khi còn niên thiếu.

Lúc đó, cậu bị một đám thiếu niên trong làng trêu chọc là không cha không mẹ.

Ngô Mặc bảy tuổi xông vào đám thiếu niên đó, dùng hết sức lực toàn thân đánh nhau với bọn họ.

Nhưng một mình không địch lại số đông cộng thêm sức lực không đủ, cậu bị bọn họ đánh cho đầu chảy máu, nằm sấp trên đất.

Sau khi đám thiếu niên đó bỏ đi, cậu nằm trên đất bàng hoàng vươn tay cầu cứu người khác.

Thế nhưng những dân làng xung quanh chẳng thèm nhìn cậu lấy một cái, như thể cậu là một đống rác rưởi vậy.

Chương 629

Cậu nằm sấp trên đất mấy tiếng đồng hồ, không ai để ý.

Cuối cùng vẫn là bà nội và Lâm Phong nhận được tin tức, từ trên núi chạy xuống cõng cậu về.

Ngô Mặc nghĩ đến đây liền đưa tay ôm thiếu niên dậy, đưa cậu bé về đường khẩu.

Do lúc đó có chút nguy hiểm, Ngô Mặc không tiện đường hoàng đến bệnh viện, đành phải nhờ thầy thuốc ở đường khẩu chữa trị cho thiếu niên.

Thiếu niên hôn mê liên tục ba ngày, cuối cùng cũng giữ được mạng sống.

Trong thời gian hôn mê, bất kể ai tiếp cận cậu bé, cậu bé đều như không có phản ứng gì.

Duy chỉ có Ngô Mặc vừa đứng bên giường, cậu bé liền vô thức kêu “bố”.

Thấy tình huống này, Lâm Phong cười đến nấc cả lên, trêu chọc Ngô Mặc lại “không dưng” có thêm một đứa con trai lớn nữa.

Ngô Mặc cũng lười nói nhảm, đá Lâm Phong sang một bên.

Đám thủ hạ phía sau thấy cảnh này, không thì ngẩng đầu nhìn trời, không thì cúi đầu nhìn đất.

Tóm lại là không thèm nhìn hai người họ.

Dù sao thì đây cũng là cách hai người họ đối xử với nhau thường ngày, mọi người sớm đã quen rồi.

Sau khi kinh qua bao phong ba bão táp, hai anh em vẫn giữ tâm lý cảnh giác với mọi thứ.

Ngay cả khi thiếu niên này trông có vẻ vô hại, họ cũng không ngoại lệ.

Phải biết rằng, người nhà họ Uông có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Hai anh em ban đầu định chữa trị cho thiếu niên xong thì ném ra ngoài, nhưng nghĩ lại thì thấy không ổn.

Cả hai người họ cũng xuất thân từ những đứa trẻ khổ sở.

Nhìn dáng vẻ thê thảm của thiếu niên này, e rằng đã trải qua tai nạn đặc biệt nào đó.

Lỡ nếu cậu ta là người nhà họ Uông thì sao?

Tốt thôi, giết chết là xong.

Lỡ nếu không phải người nhà họ Uông thì sao?

Càng không cần nói.

Thế lực mới cần nhân thủ, bồi dưỡng vài thiếu niên là vừa hợp ý hai người.

Ngô Mặc đã sắp xếp vài người đi điều tra thân thế thiếu niên.

Chẳng bao lâu tin tức truyền về.

Địa Long Hội, Càn Đường.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai người gác chân chữ ngũ, thong thả ngồi trên sô pha, nghe đám anh em thủ hạ báo cáo sự việc.

Họ khác với những gia tộc lâu đời.

Thế lực tự tay xây dựng, chỉ cần cái tên là đủ trấn áp thủ hạ, không cần bày vẽ.

“Nhị gia, các huynh đệ đã điều tra ra thân thế thằng nhóc này rồi ạ.” Ngô Mặc hút một hơi thuốc, liếc nhìn người thuộc hạ bên dưới, nhả ra một chữ: “Nói.” Trong Địa Long Hội, cách xưng hô hơi lộn xộn.

Phàm là những người sau này gia nhập, đều gọi Lâm Phong là Đại gia, Ngô Mặc là Nhị gia.

Ngô Mặc đương nhiên không muốn làm lão nhị, nhưng anh ta quả thật nhỏ hơn Lâm Phong một chút.

Đành phải uất ức chấp nhận xưng hô Nhị gia này.

Ban đầu mỗi lần thủ hạ gọi, trong đầu anh ta luôn hiện ra Ngô Nhị Bạch.

Sau này gọi quen rồi, mới dần dần thích nghi được.

Còn về Lâm Phong và thủ hạ của hắn thì sao?

Họ vẫn xưng hô theo cách riêng của mình với hai người.

“Vâng ạ.” Người thuộc hạ đáp một tiếng, nói: “Thằng nhóc này tên là Lưu Tang, mười ba tuổi, cũng là người Tây Bắc ta, quê quán ở huyện thành kế bên.” “Ồ?” Lâm Phong nghe vậy thì dập tắt đầu thuốc lá trong tay.

Hắn ngồi thẳng người, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm người thuộc hạ hỏi: “Tình hình gia đình nó thế nào?” Ngô Mặc liếc Lâm Phong một cái, trong lòng biết chắc chắn có chuyện gì đó.

Nhưng trước mặt thuộc hạ thì không tiện hỏi, đợi lát nữa hai anh em sẽ bàn bạc kỹ hơn.

“Chúng tôi đã điều tra kỹ một chút, bố mẹ thằng nhóc này ly hôn, bố nó chẳng bao lâu sau lại cưới người khác, mẹ kế không dung nó, ép nó bỏ nhà đi.

Lần đầu bố nó tìm về được, nhưng cảnh tốt chẳng kéo dài, bố nó bị viêm ruột thừa phải nhập viện.

Bà mẹ kế đó cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, dùng nước sôi đổ vào người nó, ép đứa bé phải ra bệnh viện tìm bố.” Người thuộc hạ báo cáo cũng có một bà mẹ kế y chang, vì vậy đặc biệt đồng tình với Lưu Tang.

Khi nói chuyện thì căm phẫn, lời trong lời ngoài đều nói tốt cho Lưu Tang.

Những thuộc hạ có thể đi điều tra sự việc đều rất tinh ý.

Lưu Tang là do Nhị gia đích thân cứu về.

Hắn nhìn ra Nhị gia có thái độ khá tốt với đứa bé này, rất có thể sẽ thu đứa bé này làm thủ hạ.

Mấy năm nữa chắc chắn lại là một ngôi sao mới.

Người thuộc hạ nhanh nhảu suy nghĩ, tiếp tục nói: “Nó không có một đồng nào, chỉ có thể vừa xin ăn vừa đến bệnh viện tìm bố, đợi khi đến bệnh viện thì bố nó đã chết từ lâu rồi.” Lâm Phong càng nghe càng thấy quen thuộc.

Hắn luôn cảm thấy mình hình như đã nghe qua kiểu nói này ở đâu đó?

Đột nhiên linh quang chợt lóe, một hình ảnh hiện lên trong đầu.

Hắn vỗ mạnh vào đùi, một câu ‘Vãi chưởng’ thốt ra khỏi miệng.

Ngô Mặc lườm một cái, lười biếng chẳng thèm đáp lại hành vi phát điên của hắn.

Người thuộc hạ lại bị dọa giật mình, tưởng mình nói sai chỗ nào đó, khiến Đại gia không hài lòng.

“Thế còn mẹ kế nó?” Lâm Phong hỏi dồn một câu.

Người thuộc hạ ngơ ngác nhìn Lâm Phong, trong lòng thầm nghĩ: “Đại gia hỏi một góa phụ làm gì chứ?” Hắn nghĩ đến Ngô Mặc và Lâm Phong hai anh em không gần nữ sắc, trong lòng giật mình: “Vãi, chẳng lẽ Đại gia thích khẩu vị này?” May mà Lâm Phong không biết đọc suy nghĩ.

Nếu không đã có thể xé xác người thuộc hạ này nhét xuống cống rồi.

Lâm Phong thấy thuộc hạ đứng bên dưới ngây người ra, trợn mắt giục: “Ông đây hỏi mày đó, nghĩ linh tinh gì vậy hả?” Người thuộc hạ thấy Đại gia nổi giận, tim đập thình thịch.

Danh hào Song Long, hắc đạo Tây Bắc ai mà không biết ai mà không hiểu?

Hai anh em thực sự đã dựa vào việc giết người mà đứng vững gót chân.

Cả hắc đạo Tây Bắc đã lật trời, Địa Long Hội quật khởi mạnh mẽ, hoàn toàn dựa vào thủ đoạn của hai anh em.

Địa Long Hội có đủ hạng người, nhưng đẳng cấp lại vô cùng nghiêm ngặt.

Ngô Mặc và Lâm Phong suy nghĩ rất xa.

Đã là sáng lập thế lực mới thì phải đặt ra quy tắc từ đầu.

Tránh sau này người đông rồi, lộn xộn sinh ra đủ thứ phiền phức.

Ban đầu có người không phục, cậy mình có chút danh tiếng trên giang hồ, muốn mưu quyền đoạt vị.

Lôi kéo mấy kẻ có hai lòng, gây sóng gió trong hội.

Lâm Phong lúc đó có việc ra ngoài.

Ngô Mặc dẫn người xuống địa bàn, vừa hay cho tên khốn này cơ hội thừa nước đục thả câu.

Có thủ hạ bất mãn, thông gió báo tin.

Ngô Mặc vội vàng quay về.

Chương 630

Tên kia thấy tình hình không ổn, dẫn mấy người bỏ đi.

Nếu Ngô Mặc không truy cứu, thế lực của Địa Long Hội e rằng sẽ nhanh chóng sụp đổ.

Anh ta đích thân ra tay bắt người về, trước mặt đông đảo anh em trong hội, lần lượt nhét mấy tên đó vào thùng sắt.

Sau đó dùng xi măng lấp đầy các khe hở quanh thùng, đậy nắp thùng sắt lại, chỉ chừa lại vị trí đầu.

Tiếp đó kéo những chiếc thùng sắt ra sân, phơi dưới nắng gắt.

Cả sân bày mười mấy chiếc thùng sắt lớn, tiếng rên rỉ cầu xin liên miên không dứt.

Ngô Mặc nằm trên ghế bập bênh, bên cạnh bàn nhỏ đặt ấm trà và chén trà.

Lúc thì anh ta hút một hơi thuốc, lúc thì uống một ngụm trà, vẻ mặt thong dong, cứ như những tiếng rên rỉ kia là đang hát xẩm vậy.

Bên cạnh đứng đầy những anh em trong hội, lặng lẽ nhìn cảnh này, không dám lên tiếng.

Lâm Phong dẫn anh em trại mèo, tay cầm dao và súng đứng ở vòng ngoài cùng, cảnh giác theo dõi những người này.

Từ sau đó, những kẻ gây rối ít đi không ít.

Ngô Mặc lại nhân cơ hội thanh lý một đám có hai lòng, cả không khí trong hội bỗng nhiên thay đổi.

Lâm Phong cũng không hề kém cạnh.

Khi thanh trừng đường khẩu, hắn thân chinh đi đầu.

Mỗi lần đều như vừa từ bể máu vớt ra, rất xứng với danh hiệu Phong Long của hắn.

Ngô Mặc từ khi cổ họng bị thương, đối mặt người ngoài luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, toát ra khí chất cao ngạo.

Hai anh em khí thế ngút trời, cứ tùy tiện đứng ở đâu, lòng người phía dưới cũng phải run rẩy ba phần.

Người thuộc hạ không dám chậm trễ, nuốt nước bọt giải thích: “Gia, theo tin tiểu nhân dò la, hình như cả nhà mẹ kế nó gặp chuyện, nhà bị cháy cửa bị khóa, người đều chết hết rồi ạ.” “Mẹ kiếp!” Lâm Phong trợn mắt, thầm nghĩ trong lòng: “Vãi chưởng, đây là hào quang nhân vật chính sao?

Đi đến đâu cũng gặp nhân vật trong kịch bản à?” Hắn từng nghe qua cái tên Lưu Tang này, là vì trong quá trình tìm kiếm Ngô Mặc, vô tình ở lại một quán trọ nhỏ.

Chủ quán là một fan trộm mộ, ti vi trong quán cứ chiếu đi chiếu lại bộ phim “Trùng Khởi”.

Lúc đó tuyết lớn phong tỏa núi, Lâm Phong bị kẹt lại quán trọ một tuần.

Hắn tâm trạng phiền muộn không có việc gì làm, cũng liền cùng chủ quán xem phim.

Chỉ là hắn không xem đến cuối.

Lưu Tang lúc đó xuất hiện đã là người trưởng thành, mặc tây phục, ăn mặc chỉnh tề.

Hoàn toàn khác với đứa trẻ bệnh tật thảm hại kia.

Nếu không phải tình huống thuộc hạ báo cáo, hơi giống với hồi ức Vương Bàn Tử nói trong phim.

Hắn thật sự không thể xem hai người là cùng một người được.

Xác nhận thân phận Lưu Tang, Lâm Phong vẫy tay cho thuộc hạ lui xuống.

Thuộc hạ vừa đi khỏi, hai anh em lập tức hiện nguyên hình.

Ngô Mặc mặc áo sơ mi đen, tay trái đeo đồng hồ bạc.

Tay phải kẹp điếu thuốc, lười biếng nghiêng người tựa vào tay vịn sô pha.

Anh ta ngẩng đầu lướt nhìn Lâm Phong một cái, nhếch cằm thờ ơ mở miệng nói: “Nói đi.” “Ối dào, Nhị gia khí thế ngút trời nhỉ.” Lâm Phong chẳng thèm để ý, gác chân lên đầu gối Ngô Mặc, thong thả hút mấy hơi thuốc, cũng chẳng nói gì.

Ngô Mặc trong lòng biết tên hỗn đản này không kìm được lời, nên cũng không thúc giục.

Quả nhiên.

Lâm Phong còn chưa hút xong điếu thuốc, đá Ngô Mặc một cước, bực bội nói: “Thằng nhóc thối, hỏi tao một câu có mệt chết mày không hả?” “Có.” Ngô Mặc nhả ra một chữ, suýt nữa làm Lâm Phong nghẹn chết.

Anh ta bây giờ đặc biệt thích nhả từng chữ một, cũng đã cảm nhận được khoái cảm khi Trương Khởi Linh ngày xưa nói từng chữ.

Đặc biệt là khi thấy Lâm Phong tức giận đến mức nhảy dựng lên, mà lại không làm gì được mình.

Ngô Mặc cười càng đắc ý hơn.

Anh ta thậm chí quyết định sau này về gặp mấy anh em kia, cũng dùng chiêu này đối phó với họ.

Lâm Phong dở khóc dở cười, tức tối vỗ Ngô Mặc một cái.

Sau đó kể lại đại khái chuyện mình biết.

“Trùng Khởi?” Ngô Mặc trừng đôi mắt to tròn nhìn Lâm Phong, khó hiểu hỏi: “Mấy năm sau?” “Hải, cụ thể bao nhiêu năm tao không rõ, nói chung chắc là phần tiếp theo của Sa Hải.” “Không nói sớm?” Ngô Mặc trở nên nghiêm túc, anh ta nghe ra rất nhiều chuyện từ lời Lâm Phong.

Đặc biệt là vấn đề sức khỏe của Ngô Tà, khiến anh ta cảm thấy bất an.

“Vớ vẩn, ai mà nghĩ được nhiều chuyện như vậy chứ?” Lâm Phong từ bên cạnh lấy một quả quýt, bóc ra ném cho Ngô Mặc một nửa.

Hắn nhét mấy miếng vào miệng, thẳng thừng nói: “Mới đến đây đã bị truy sát, sau đó lại bận tới bận lui, tao đâu nghĩ nhiều đến thế?” “Hơn nữa, vì sự tồn tại của mày và tao, rất nhiều chuyện đã thay đổi.

Còn lấy thông tin trong sách làm tham khảo ư?

Đến lúc đó chết thế nào cũng không biết đâu.” Ngô Mặc nghĩ lại, lời Lâm Phong nói cũng có lý.

Chỉ cần mình hoàn thành nhiệm vụ, bốn năm sau đường đường chính chính xuất hiện trước mặt anh em.

Đến lúc đó kiếm thêm chút điểm tích lũy, đổi mấy viên thuốc từ thương thành hệ thống.

Bệnh gì của Ngô Tà mà không giải quyết được chứ?

Chúng ta nói trường sinh bất lão thì khó, chứ vô bệnh vô tai thì đâu đến nỗi khó khăn như vậy chứ?

Ngô Mặc nghĩ đến đây không còn vướng mắc nữa, chuyển sang suy nghĩ về công dụng của Lưu Tang.

Theo như tên hỗn đản Lâm Phong nói, Lưu Tang trời sinh thính lực hơn người.

Năng lực này dùng trong trộm mộ, quả thực là một nhân tài hiếm có.

“Này, nghĩ gì đó?” Lâm Phong từ sô pha rút gối ôm, ném về phía Ngô Mặc, cười trêu chọc nói: “Có phải động lòng rồi không?

Theo tao thấy, có một đứa con trai lớn như vậy bên cạnh, cũng đâu phải chuyện xấu.

Thằng nhóc này thiên phú hơn người, bồi dưỡng chút, sau này lại là một tướng tài.” “Cút!” Ngô Mặc vung tay ném gối ôm trả lại, nghiêm mặt nói: “Có mày rồi, tao không thiếu cháu đâu.” Hai anh em đùa giỡn một lúc, thống nhất quyết định đi xem thằng nhóc Lưu Tang này.

Dù sao tên này trong thế giới trộm mộ, cũng là một nhân vật có máu mặt.

Trước khi họ đến, Lưu Tang đã tỉnh lại.

Bác sĩ phụ trách chăm sóc cậu ta, đã kể lại quá trình Ngô Mặc cứu cậu ta một lượt.

Trong đó có thêm một số ý kiến cá nhân.

Chủ yếu là muốn Lưu Tang biết.

Nhị gia cứu cậu ta hoàn toàn là xuất phát từ lòng tốt, nhưng cậu ta không thể không hiểu đạo lý tri ân báo đáp.

Ngô Mặc bước vào phòng.

Bác sĩ vội vàng đến trước mặt Ngô Mặc, ghé sát tai anh ta thì thầm báo cáo tình hình.

Sau đó đẩy cửa rời đi.

Ngô Mặc rất hài lòng với cách làm của bác sĩ.

Anh ta đâu phải nhà từ thiện, làm việc tốt không để lại danh tiếng thì khác gì gấm vóc đi đêm?

Trong lúc Ngô Mặc nói chuyện với bác sĩ, Lâm Phong đi đến trước giường, trên dưới đánh giá Lưu Tang, cười nói: “Thằng nhóc, số mày lớn thật đó.” Lâm Phong và Ngô Mặc đều đeo mặt nạ da người trên mặt, để đề phòng bất trắc.

Tuy nhiên hai người họ không thích bị người khác cho là đã ngoài bảy tám mươi, tuổi trên mặt nạ không chênh lệch nhiều so với tuổi thật.

Nhưng sát khí trên người hai người họ quá nặng, dù là mỉm cười, vẫn khiến Lưu Tang cảm thấy kinh hãi.

Chương 631

Cậu ta tựa lưng vào tường, thân thể co rúm lại thành một cục không dám lên tiếng.

Lâm Phong nhíu mày.

Hắn nhớ trong “Trùng Khởi”, khi Lưu Tang xuất hiện vẫn rất phong độ, có một loại khí thế ngạo mạn bất cần đời, như thể thiếu đòn.

Sao bây giờ lại co ro thành cái dạng này?

Khiến người ta nhìn vào, từ trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Thằng nhóc này sau này rốt cuộc đã trải qua những gì, mới biến thành dáng vẻ của mấy năm sau vậy?

Ngô Mặc cho bác sĩ rời đi, nhấc chân đi tới.

Nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, Lưu Tang như nhìn thấy Đấng Cứu Thế.

Cậu ta đột ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, trong mắt có đủ loại cảm xúc phức tạp.

Ngô Mặc đứng bên giường, một tay đút túi lạnh lùng hỏi: “Thế nào rồi?” Lạ lùng là, mặt cười của Lâm Phong dọa Lưu Tang đến mức sợ xanh mặt, còn mặt lạnh của Ngô Mặc ngược lại khiến cậu ta cảm thấy an tâm.

Cậu ta cắn cắn môi dưới, đáp: “Đỡ nhiều rồi ạ, cảm ơn ngài đã cứu tôi.” “Tính sao?” “Tôi… tôi không biết, tôi không còn nhà nữa.” Lưu Tang lắp bắp nói xong câu này, lén lút véo mình một cái, đầy hy vọng nhìn Ngô Mặc, do dự hỏi: “Ngài có thể nhận nuôi tôi không?” Cậu ta sợ Ngô Mặc cho rằng mình là một phế vật, không đồng ý nhận nuôi mình.

Lại giơ cánh tay chẳng có mấy lạng thịt lên, vội vàng bổ sung: “Tôi, tôi khỏe lắm, việc gì cũng làm được, hơn nữa tôi rất nghe lời, ngài bảo tôi làm gì cũng được.” Ngô Mặc nhìn Lưu Tang gầy như con gà con, mình không tốn chút sức nào cũng có thể nhấc cậu ta lên.

Dù là vậy, Lưu Tang vẫn muốn chứng minh giá trị của mình.

Ngô Mặc trong lòng thầm thở dài, điều này thì có gì khác với lúc xưa anh ta và Lâm Phong chứ?

Hai người họ năm xưa vì miếng cơm manh áo, gầy trơ xương vẫn cố gắng vác gạch.

Đều mẹ kiếp là người cùng khổ, giúp được một tay thì giúp thôi.

Ngô Mặc mãi không mở miệng.

Trong mắt Lưu Tang từ đầy hy vọng, đến thất vọng rồi cuối cùng là ảm đạm.

Lòng cậu ta bắt đầu tuyệt vọng.

Cậu ta tự giễu mình là một sao chổi, bố không thương mẹ không yêu, không ai thèm để ý đến mình.

Ngay khi Lưu Tang đang đầy lòng bi khổ, Ngô Mặc dùng tay phải vỗ mạnh vào vai cậu ta.

Do dùng sức quá mạnh.

Cú vỗ này khiến Lưu Tang trực tiếp ngã vật ra giường.

“Hahahahaha!” Lâm Phong thấy dáng vẻ ngơ ngác của Lưu Tang, cười đến nỗi vỗ đùi bôm bốp: “Vãi chưởng, mày tưởng đây là máy đầm đất hả?

Thằng nhóc này yếu như con cừu con vậy, mày không sợ một cú vỗ làm nó chết luôn sao?” Lâm Phong cười như thằng ngốc, Ngô Mặc thật sự muốn đá cho hắn lăn ra ngoài.

Tuy nhiên để giữ hình tượng, anh ta chọn cách phớt lờ Lâm Phong.

Chẳng qua Lâm Phong nói cũng không sai, mình ra tay quả thực hơi mạnh.

Lỡ mà thật sự vỗ chết, hoặc vỗ trọng thương thì sao?

Chẳng phải mình lỗ to sao?

“Khụ!” Ngô Mặc trước tiên ho nhẹ một tiếng, tiếp đó chuyển giọng vào thẳng vấn đề: “Ở lại đi, theo ta học.” Mấy chữ này như âm thanh từ trời, kéo tâm hồn Lưu Tang đang chìm xuống vực sâu vạn trượng trở lại.

“Tôi… tôi đồng ý!” Lưu Tang kích động đến nỗi tay phải siết chặt chăn, đầu như gà con mổ thóc điên cuồng gật.

Mà quên mất mình vừa mới tỉnh từ hôn mê.

Cú này khiến đầu óc choáng váng, mắt tối sầm, suýt nữa thì ngã xuống đất.

May mà cậu ta đang ngồi trên giường, dùng cánh tay chống vào thành giường, thế là mới ổn định lại được cơ thể.

“Vãi, cười chết ông đây rồi.” Lâm Phong tay phải đặt lên vai Ngô Mặc, cười đến nỗi cả khuôn mặt méo xệch, trêu chọc nói: “Thằng nhóc này nói chuyện, sao cứ như muốn gả cho mày vậy hả?” “Cút sang một bên!” Ngô Mặc lười biếng chẳng thèm đáp lại Lâm Phong, lại một lần nữa dời ánh mắt lên người Lưu Tang, nghiêm túc nói: “Mạng của mày, không còn thuộc về mày nữa, đồng ý không?” “Vâng!” Lưu Tang lại một lần nữa không chút do dự gật đầu.

Đối với cậu ta mà nói, ngoài cái mạng này ra, cả người từ trên xuống dưới chẳng còn thứ gì có giá trị nữa.

Lưu Tang nằm mơ cũng không ngờ, chỉ vì một cái gật đầu, nửa đời sau của cậu ta đã thay đổi trời đất.

Do sự xuất hiện của Lưu Tang, Ngô Mặc và Lâm Phong nảy sinh một ý tưởng mới, đó chính là tự mình bồi dưỡng nhân tài.

“Lão nhị, mày nói chúng ta làm một trại huấn luyện thì sao?” Lâm Phong miệng ngậm thuốc, ngồi trên ghế thái sư, vung chân đề nghị: “Mày xem trên phim chẳng phải toàn diễn như vậy sao, bồi dưỡng từ khi còn nhỏ, đến lúc đó mày nói gì họ nghe nấy, đỡ phải lo.” Ngô Mặc bưng chiếc bình trà lớn, một hơi ực ực uống cạn hơn nửa.

Anh ta đặt bình trà “quang” một tiếng xuống bàn trà, lau lau khóe miệng, liếc xéo Lâm Phong một cái khinh thường nói: “Tiền, mày bỏ ra?” “Vãi, nói tiền chẳng phải là tục tĩu sao?” “Không nói, càng tục.” “Vãi, mày nói thêm hai chữ nữa coi như luyện cổ họng, có mệt chết mày không hả?” “Có.” Hai người họ lần nào cũng vậy, bất kể nói chuyện chính sự gì, chưa nói được mấy câu đã lạc đề, tiếp đó không biết sẽ chạy về hướng nào.

Đùa giỡn thì đùa giỡn, chính sự vẫn phải xử lý.

Đã có ý tưởng thành lập trại huấn luyện, thì phải xem xét thực hiện ở đâu.

Hai người nghĩ đi nghĩ lại, tiền và người là điều kiện tiên quyết.

Tiền thì dễ giải quyết, nhưng nhân sự thì hơi khó tìm.

Dù sao trong nước đối với việc nhận nuôi trẻ mồ côi có rất nhiều điều kiện hạn chế, huống hồ hai người họ cũng không nỡ bồi dưỡng những đứa trẻ này làm loại chuyện đó.

Cuối cùng bàn bạc lại, quyết định đặt mục tiêu đầu tiên ở Đông Nam Á.

Nơi đó chiến loạn thường xuyên, điều kiện sống của người dân rất tệ.

Trẻ mồ côi cũng nhiều, tùy tiện đi trên phố, đều có thể gặp không ít trẻ lang thang.

Bên Ngô Mặc tăng tốc phát triển thế lực, nhưng bên Kinh Đô vẫn không hề yên bình.

Kinh Đô, Giải gia.

“Tiểu Hoa ca ca, bên Tây Bắc xuất hiện biến động, thế lực Vương gia sụp đổ, khiến rất nhiều việc kinh doanh của chúng ta bị ảnh hưởng.” Hoắc Tú Tú nghiêng người tựa vào ghế, tay trái chống cằm, tay phải gõ mặt bàn, mắt hơi nheo lại như đang suy nghĩ: “Em định tự mình dẫn người đến Tây Bắc tranh giành, gặp gỡ cái Địa Long Hội mới nổi này xem sao.” Chuyến đi Nam Chiếu Quốc, người thay đổi lớn nhất ngoài Ngô Tà thì chính là Hoắc Tú Tú.

Cô gái này chỉ trong một đêm, như thể nhâm đốc nhị mạch bị đả thông, phong cách hành sự hoàn toàn thay đổi so với trước đây.

Từ một thục nữ yêu kiều thích mặc váy, sau tai nạn này nhanh chóng tiến hóa thành một nữ lưu manh giỏi dùng đao chơi súng.

Giải Ngữ Hoa nâng chén trà khẽ nhấp một ngụm.

Đặt xuống rồi thở dài, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi khó nhận thấy, mở miệng nói: “Anh cũng đang có ý này, việc kinh doanh ở Tây Bắc rất quan trọng, không thể dễ dàng xảy ra vấn đề, lần này anh sẽ đi cùng em.” Hoắc Tú Tú nghe vậy lập tức ngồi thẳng người, thất thanh kinh ngạc kêu lên: “Tiểu Hoa ca ca, anh đã bao lâu rồi không nghỉ ngơi?

Cứ thức khuya như vậy nữa, người sẽ có chuyện đấy.” “Ba năm, mỗi ngày anh chỉ ngủ hai ba tiếng, còn muốn sống không hả?” “Không sao, chính sự quan trọng.” Giải Ngữ Hoa xua tay, không hề để ý đến tình trạng cơ thể mình.

Kể từ khi Ngô Mặc gặp chuyện, lòng Giải Ngữ Hoa trống rỗng.

Năm đầu tiên, anh ta ôm vô vàn hy vọng không ngừng tìm kiếm.

Năm thứ hai, vẫn dựa vào sự kiên trì trong lòng không từ bỏ.

Bây giờ đã là năm thứ ba.

Tên hỗn đản đó đang ở đâu chứ?

Có biết lòng mình đau lắm không?

Để tự làm tê liệt mình, Giải Ngữ Hoa ngoài việc đến Đại Lý, thì chính là bôn ba ở các nơi khác.

Ngoại trừ ngày Ngô Mặc gặp chuyện hàng năm, và sinh nhật của anh ta thì mới về nhà cũ.

Ngoài ra hầu như rất ít khi ở lại nhà cũ.

Anh ta sợ nhìn thấy những bức vẽ bậy đầy tường, lại nhớ đến khoảng thời gian hạnh phúc ban đầu.

Giải Ngữ Hoa không muốn thứ hạnh phúc trong ký ức đó, anh ta muốn chính là Ngô Mặc.

“Ai, được rồi.” Hoắc Tú Tú thấy không khuyên được Giải Ngữ Hoa, đành bất đắc dĩ đồng ý.

Cả hai đều là người hành động, xử lý xong công việc liền nói đi là đi.

Dân phong Tây Bắc mạnh mẽ.

Muốn chiếm được một chỗ đứng ở đây, khó khăn trùng trùng.

Chương 632

Đồng thời nơi đây có rất nhiều cổ mộ, rất nhiều đồ cổ đều có nguồn gốc từ đây.

Hồi trước Vương gia khống chế Tây Bắc.

Hễ có đồ tốt xuất hiện, luôn phải thu một khoản phí.

Rất nhiều người không phục.

Nhưng cường long không đè được rắn đất, không đáng vì một vài thứ mà đối đầu với Vương gia.

Thế là họ chọn cách nhắm một mắt mở một mắt, coi như là nộp phí bảo kê.

Họ nghĩ rất rõ ràng.

Số tiền này cùng lắm thì móc từ túi nhà dưới ra, nói chung sẽ không chịu thiệt.

Lão Cửu Môn cũng không ngoại lệ.

Thế lực của họ ban đầu ở Sa Thị, nay phân bố ở khắp nơi, duy chỉ không vào Tây Bắc.

Giải Cửu Gia luôn cho rằng, vấn đề nào có thể dùng tiền giải quyết, hà tất phải đánh cược tính mạng?

Vì vậy Giải gia tuy có đường khẩu ở Tây Bắc, nhưng làm việc lại rất kín tiếng.

Hơn nữa bề ngoài có quan hệ không tệ với Vương gia, hàng năm đều có chút “biếu xén”.

Hiện nay thế lực mới cũ thay thế, dẫn đến một số nguồn hàng xuất hiện vấn đề.

Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú thân là gia chủ, tất nhiên phải đích thân đến tranh giành, thăm dò tình hình ra sao?

Ngô Mặc nhận được thiệp mời từ Giải gia và Hoắc gia ở Kinh Đô muốn đến thăm, cả người đều hơi ngớ người ra.

Chuyện này là sao, ông đây bị lộ rồi à?

Anh ta ngẩng đầu nhìn Lâm Phong bên cạnh, sâu trong đáy mắt có vừa mong chờ vừa hoang mang.

Ngô Mặc thật sự rất nhớ mấy anh em.

Ăn cơm cũng nhớ, ngủ cũng nhớ, thậm chí ngay cả lúc ngâm chân cũng nhớ đến mấy người đó.

Chưa từng trải qua mất ngủ, nhưng mấy năm nay anh ta căn bản không ngủ được giấc nào ngon.

Một là, để mở rộng thế lực, anh ta cần phải cảnh giác mọi lúc và làm rất nhiều việc.

Hai là, hễ nhắm mắt lại, trong đầu đều hiện lên những cảnh tượng náo nhiệt ngày xưa.

Không phải Lâm Phong không quan trọng, mà là trong lòng anh ta lại có thêm mấy nhân vật quan trọng khác.

Ngô Mặc tay cầm thiệp, trong lòng vô cùng rối rắm.

Muốn gặp, lại sợ gặp.

Cách thời hạn bốn năm, chỉ còn chưa đầy một năm.

Anh ta không muốn công dã tràng.

Không gặp, thật sự rất nhớ!

Người thuộc hạ thấy Ngô Mặc mãi không lên tiếng, ngẩng đầu lén lút nhìn một cái.

Thấy sắc mặt Nhị gia không tốt, trong lòng suy nghĩ một chút, thăm dò nói: “Nhị gia, tiểu nhân đặc biệt hỏi thăm, Giải gia và Hoắc gia ở Kinh Đô có danh tiếng rất lớn.

Hai nhà này ở Tây Bắc cũng có việc kinh doanh, chỉ là trước đây hợp tác với Vương gia.

Bây giờ đến thăm chúng ta, chắc cũng là để bàn chuyện hợp tác.

Không phải tiểu nhân lắm mồm, nhưng Địa Long Hội chúng ta đã thay thế vị trí của Vương gia rồi, những mối làm ăn này chẳng lẽ không nên nắm trong tay sao?” Lâm Phong vẫn luôn ngồi bên cạnh hút thuốc.

Thấy ánh mắt Ngô Mặc nhìn mình ẩn chứa một tia e dè, trong lòng không khỏi thở dài: “Mẹ nó, mấy tên này đúng là đồ khốn nạn, câu cả trái tim con trai lớn nhà mình đi rồi.” Người xưa nói hay, con trai là của mình thì tốt, tiền là của người khác thì thơm.

Lâm Phong cho rằng, nói về việc cưng chiều con trai thì không ai vượt qua được hắn.

Mà đứa con trai lớn duy nhất của hắn chính là Ngô Mặc.

Đã vậy thì hồn con trai bị mấy con hồ ly tinh câu đi rồi, mình dù thế nào cũng phải gặp mặt mấy người này.

Hắn vươn tay lấy tấm thiệp từ tay Ngô Mặc, lướt nhìn thời gian và địa điểm trên đó.

Thời gian là ba ngày sau, địa điểm là một nhà hàng lớn nổi tiếng nhất Tây Bắc.

Lâm Phong vẩy vẩy tấm thiệp, cười với Ngô Mặc đầy thâm ý: “Hai vị lão bản quả thực coi trọng anh em chúng ta, khách sạn chọn cũng không phải hạng xoàng đâu.” Nói xong, hắn ngẩng đầu dặn dò thuộc hạ bên dưới: “Được rồi, mày đi trả lời đi, cứ nói chúng ta sẽ đến đúng giờ.” “Vâng, Gia!” Người thuộc hạ đáp một tiếng, xoay người rời đi.

Cửa vừa đóng lại, Ngô Mặc lập tức như quả bóng xì hơi, cả người đổ sụp xuống sô pha.

“Vãi chưởng, bày trò gì vậy?” Ngô Mặc than ngắn thở dài, lúc thì gãi đầu, lúc thì vò gối ôm.

Cả người bồn chồn như con khỉ trong vườn bách thú, chỉ thiếu điều trèo lên cây gậy mà ngồi thôi.

Lâm Phong đưa tay siết cổ Ngô Mặc, dùng sức lắc mạnh mấy cái.

Bực mình vì "ghét sắt không thành thép" nói: “Dây thần kinh của mày có phải chỉ tuột vào những lúc quan trọng không hả?

Đồ vô dụng, có gì đâu mà sợ?” “Vớ vẩn, sợ thành tro chứ.” Ngô Mặc véo véo trán, uất ức tột độ: “Ba năm, công dã tràng à?” “Không đến nỗi chứ?

Hai anh em mình vẫn luôn đeo mặt nạ mà.” Lâm Phong nghe Ngô Mặc nói vậy, cũng bắt đầu hơi do dự.

Hắn có cảm giác mình vừa rồi có phải đã đồng ý quá nhanh rồi không?

“Xì.” Ngô Mặc lườm một cái, trực tiếp ngả vào lòng Lâm Phong, vẻ mặt như không còn gì luyến tiếc: “Thằng khỉ.” “Vậy… hay là tao tự mình đi?” “Tao…” Ngô Mặc đơn giản là mâu thuẫn đến chết người, không biết có nên đích thân đi dự bữa tiệc này không?

Nói thật lòng, nếu đến là Hoắc Tú Tú?

Ngô Mặc cũng chẳng mấy bận tâm.

Con bé đó trong mắt anh ta ngốc nghếch, đầu óc cũng không nhanh nhạy, chắc chắn không nhận ra mình.

Nhưng Giải Ngữ Hoa là ai?

Hoa ca nhà anh ta còn đáng sợ hơn cả hồ ly tinh thành tinh.

Mình đi qua trước mặt anh ta một cái?

Nếu không bị phát hiện, Ngô Mặc sẽ tháo đầu mình xuống làm bóng mà đá.

Chuyện liên quan đến sống chết của Ngô Mặc, Lâm Phong cũng không dám tùy tiện đối đãi.

Hai người suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định Lâm Phong sẽ lộ diện trước, đi gặp Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú.

Còn về Ngô Mặc?

Anh ta có thể trốn trong bóng tối, nhìn vài cái cho yên tâm.

Hai người bên này băn khoăn mãi, bên Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú cũng không nhàn rỗi. 56.

Cả hai anh em đều mang theo một nhóm người, phong trần mệt mỏi hỏa tốc đến Tây Bắc, trước tiên kiểm tra sổ sách đường khẩu, rồi lại gặp mấy đối tác làm ăn.

Từ miệng những người này, anh ta nghe được không ít tin tức về Địa Long Hội.

Họ đều thống nhất lời khai, nói rằng hai người này đột nhiên xuất hiện ba năm trước.

Lai lịch không rõ, bối cảnh không rõ.

Trong lòng Giải Ngữ Hoa vẽ một vòng tròn: “Ba năm trước?

Chẳng phải đúng vào thời điểm Tiểu Mặc gặp chuyện sao?” “Chẳng lẽ…” Mặc dù lý trí vẫn luôn nhắc nhở anh ta, đây là chuyện không thể.

Nhưng Giải Ngữ Hoa gạt lý trí sang một bên, kiên quyết suy xét khả năng của chuyện này.

Anh ta vòng vo tam quốc hỏi chuyện mấy người đó.

Chương 633

Muốn từ miệng họ biết thêm một số chuyện về Địa Long Hội.

“Hải, Giải lão bản, ngài không biết đâu, cái tên Ách Long đó ít nói nhưng ra tay thật tàn độc nha, một mình chém mười mấy người, còn không nói một lời nào.” “Đúng vậy, đúng vậy, cái tên Phong Long đó còn tàn nhẫn hơn, tranh giành địa bàn như một thằng điên, không sợ chết chút nào.” “Hai anh em này cũng chẳng biết từ đâu chui ra, vậy mà lại hạ gục được Vương gia trăm năm, hại cho mấy lão già chúng tôi, còn phải tìm cách “biếu xén” lại từ đầu.” Hết bữa tiệc này đến bữa tiệc khác, đều trôi qua trong những lời than vãn và dò la tin tức.

Trở về khách sạn, Hoắc Tú Tú đi cùng Giải Ngữ Hoa đến phòng anh ta.

Hoắc Tú Tú cũng không khách khí, đặt phịch mông xuống sô pha.

Cả người bốc mùi rượu, gác chân chữ ngũ oán trách: “Tiểu Hoa ca ca, mấy tên này cũng quá phế vật rồi, miệng thì nói không phục, thực tế đến một cái rắm cũng không dám thả.” “Ngồi thẳng lại đi.” Giải Ngữ Hoa thấy dáng vẻ này của Hoắc Tú Tú thì đau đầu.

Anh ta xoa xoa thái dương, khẽ thở dài: “Nếu bà nội em mà thấy em thế này, chẳng phải sẽ lấy đế giày mà đánh em sao?” “Em thấy bà nội bây giờ chắc đang bận lắm.” Hoắc Tú Tú từ túi nhỏ bên cạnh lấy ra hộp thuốc lá, rút một điếu ngậm vào miệng châm lửa, từ từ hít một hơi, u u nói: “Mấy chú hai của em mới xuống đó, bà nội chắc đang bận dọn dẹp bãi chiến trường cho họ thôi.” Uống rượu rồi lại nhắc đến chuyện cũ, Hoắc Tú Tú có chút không kìm được cảm xúc.

Cô ấy đỏ mắt, ngẩng đầu nhìn Giải Ngữ Hoa, vẻ mặt ảm đạm nói: “Tiểu Hoa ca ca, anh nói bà nội có trách em không?

Nếu không thì tại sao người già đó không đến trong giấc mơ của em chứ?” “Đừng nghĩ linh tinh, lúc đó tình huống nguy cấp, hơn nữa cũng không phải em ra tay trước.” “Đúng vậy, Tiểu Hoa ca ca, em cũng tự an ủi mình như thế, nhưng họ dù sao cũng là con của bà nội.” Giải Ngữ Hoa im lặng không nói.

Anh ta biết Hoắc Tú Tú không cần khuyên giải, chỉ là muốn tìm một nơi để nói vài lời trong lòng.

Quả nhiên như anh ta nghĩ.

Hoắc Tú Tú than vãn vài câu, lời nói chuyển hướng sang chuyện trên bàn tiệc.

“Tiểu Hoa ca ca, anh có phải có ý nghĩ gì với hai người đó không?” “Ừm, xác nhận tính cách một chút, tiện giao tiếp.” Giải Ngữ Hoa tùy ý nói một cái cớ, định qua loa cho xong.

Ý nghĩ hiện lên trong lòng anh ta hoàn toàn là suy đoán.

Hiện tại anh ta không muốn Hoắc Tú Tú biết.

“Ồ, vậy sao?” Hoắc Tú Tú chăm chú nhìn mặt Giải Ngữ Hoa, không chớp mắt nhìn hồi lâu.

Mắt đảo qua đảo lại, như có điều suy nghĩ nói: “Nhưng em cứ cảm thấy anh hứng thú với cái tên Phong Long đó hơn thì phải?” Hoắc Tú Tú sau mấy năm lăn lộn, nhìn người nhìn việc càng ngày càng lão luyện.

Cô ấy chú ý thấy Giải Ngữ Hoa luôn hỏi thăm không ngừng về Phong Long.

Ban đầu cô ấy chỉ hơi nghi hoặc.

Cho đến khi có người trên bàn tiệc than vãn một câu: “Thế lực Vương gia trăm năm, còn không bằng một thằng nhóc con mới nổi ba năm.” Hoắc Tú Tú lập tức hiểu ra, Tiểu Hoa ca ca sẽ không coi người này là Tiểu Mặc ca ca chứ?

Cô ấy giấu suy nghĩ trong lòng, mãi đến lúc này mới bóng gió hỏi ra.

Hoắc Tú Tú không dám nói thẳng.

Cái tên Ngô Mặc, là một cái gai trong lòng tất cả bọn họ.

Đừng nói đến việc nhắc đến?

Chỉ cần nghĩ đến, lòng đã đau nhói.

Cô ấy cũng hy vọng Phong Long là Tiểu Mặc ca ca, nhưng làm sao có thể chứ?

Ý nghĩ không thực tế như vậy, hoàn toàn là chuyện hoang đường.

Tiểu Mặc ca ca là người chứ không phải thần.

Chết đi sống lại xây dựng thế lực?

Chỉ có trong truyện cổ tích mới viết như vậy thôi.

Huống hồ, nếu Tiểu Mặc ca ca thật sự còn sống, tại sao không đến tìm bọn họ?

Còn có một điểm quan trọng nhất, bên cạnh Phong Long còn có một Ách Long, họ là hai anh em.

Bất kể nhìn từ điểm nào, Phong Long này tuyệt đối không phải Tiểu Mặc ca ca.

Hoắc Tú Tú nói tiếp: “Còn có một điểm quan trọng nhất, bên cạnh Phong Long còn có một Ách Long, họ là hai anh em.

Bất kể nhìn từ điểm nào, Phong Long này tuyệt đối không phải Tiểu Mặc ca ca.” Ba giờ sáng.

“Dậy đi, đừng ngủ nữa.” Ngô Mặc đẩy cửa phòng Lâm Phong, đi đến cạnh giường kéo chăn ra.

Cậu dùng sức đẩy người đang ngủ như heo trên giường, nói: “Thu dọn một chút.” “Hả?” Lâm Phong khó khăn ngẩng đầu, ngáp một cái, dụi dụi đôi mắt còn đang ngái ngủ, ngơ ngác nhìn Ngô Mặc: “Trời sáng rồi à?” “Đừng nói nhảm, dậy đi.” Ngô Mặc nói xong, lại kéo Lâm Phong, nghiêm túc nói: “Thảo luận chi tiết.” Lâm Phong bị Ngô Mặc kéo từ trên giường dậy, tiện tay cầm đồng hồ bên cạnh nhìn một cái.

Cả người hắn lập tức như con gà con xù lông, tức giận không thôi nói: “Mày mẹ kiếp có bệnh hả, giờ mới ba giờ sáng?

Thảo luận cái quái gì chứ?” “Tối qua mày bảo muốn thảo luận, lôi tao nói chuyện đến một giờ sáng.” “Tao vừa mới ngủ, tính toán ra chưa được hai tiếng, còn mẹ kiếp thảo luận?” Ngô Mặc gật đầu: “Ừm, đúng vậy.” Cậu bị người ta chỉ trích trước mặt một chút cũng không chột dạ, thẳng lưng hùng hồn nói: “Đề phòng bất trắc.” “Mày cút sang một bên cho bố, đề phòng cái chó má.” “Hắn lại đâu phải người tình của bố, gặp hắn một lần mà bố phải bày vẽ to tát thế à?” Hắn buồn ngủ rũ rượi, càng nói càng tức giận.

Cuối cùng tức đến mức hất Ngô Mặc ra, lại vùi vào giường, ôm chăn chặt cứng không buông tay.

Hai anh em từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tính cách và nóng giận cũng tương tự, Ngô Mặc khó chịu khi bị dựng dậy, Lâm Phong cũng không kém.

Thấy Lâm Phong lại nằm xuống giường, Ngô Mặc trong lòng cực kỳ phiền muộn.

Từ khi biết Giải Ngữ Hoa đang ở Tây Bắc, Ngô Mặc không thể nào khống chế được nỗi nhớ nhung trong đầu.

Cậu rất muốn nói chuyện với ai đó để phân tán sự chú ý.

Nhưng Lâm Phong tên ranh con này chết sống muốn ngủ, không cho cậu cơ hội.

Có vài lời cậu lại không tiện nói với người ngoài.

Chỉ đành ngồi trên ghế sô pha nhìn Lâm Phong đang ngủ ngáy, âm thầm vận khí.

“Không được.” Ngô Mặc thầm lẩm bẩm: “Đã nói là anh em đồng cam cộng khổ, dựa vào cái gì mà tao phiền muộn còn nó thì ngủ?” Nghĩ đến đây, cậu đứng dậy khỏi sô pha đẩy cửa đi ra ngoài.

Một lát sau.

Một tay xách kèn sona, một tay xách chiêng lại quay lại phòng.

Lâm Phong vẫn đang ngủ ngáy, hoàn toàn không cảm nhận được nguy hiểm sắp đến.

Nói thật, những người như bọn họ có khả năng cảm nhận nguy hiểm rất mạnh.

Nhưng Ngô Mặc là người của mình.

Lâm Phong biết, có cậu ta ở đây thì mình có thể yên tâm.

Vì vậy ngủ rất ngon lành.

Hắn thực sự đã ngủ mê mệt mà quên mất.

Hoàn toàn quên mất một điều, khi không có nguy cơ, bản thân Ngô Mặc chính là nguy cơ lớn nhất.

Thôi rồi, kèn sona và chiêng thay phiên nhau trình diễn, phòng Lâm Phong trong chốc lát đã biến thành một sân khấu lớn.

Giọng Ngô Mặc không tốt.

Nếu không thì cậu đã cao giọng hát một khúc, rồi thêm chút gia vị cho Lâm Phong.

Nói về việc hãm hại anh em, Ngô Mặc dù giọng bị thương, thực lực vẫn ổn định.

“Tao vãi, Ngô Mặc, ông đây với mày không đội trời chung.” Lâm Phong trực tiếp nhảy khỏi giường, chộp lấy cái gối đuổi theo Ngô Mặc đánh một trận.

Hắn vừa đánh vừa chửi.

Những lời lẽ tao nhã kèm theo tiếng nhạc khí, vang vọng khắp căn phòng.

Sáu giờ sáng.

Hai anh em ăn sáng như hổ đói, bắt đầu xử lý công việc của Đường Khẩu.

Là một thế lực mới, rất nhiều việc đều phải tự mình làm.

Chỉ cần một sai sót, rất có thể sẽ gây ra phản ứng dây chuyền.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã đến mười hai giờ trưa, còn ba tiếng nữa là đến giờ hẹn.

“Thật sự không lộ diện?” Lâm Phong xác nhận lại một lần nữa.

Ngô Mặc nghiến răng, nặng nề gật đầu: “Ừm.” “Cũng được, mày cứ ngồi trong phòng bên cạnh nghe động tĩnh đi.” Đang nói chuyện, cửa phòng bị gõ.

Lâm Phong hô một tiếng “Vào”.

Chương 634

Cửa được đẩy ra, Lưu Tang từ bên ngoài đi vào, cung kính hỏi: “Cha nuôi, người gọi con?” “Ngồi đi.” Ngô Mặc vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo Lưu Tang ngồi ở đó.

Lưu Tang hí hửng chạy lại, dựa vào Ngô Mặc, ngồi rất ngay ngắn.

Giờ Lưu Tang đã không giống nửa năm trước.

Khuôn mặt nhỏ hồng hào, cánh tay cũng mập lên không ít.

Trên người từ trong ra ngoài đều mặc quần áo mới, nhìn là biết một đứa trẻ khỏe mạnh.

“Thằng nhóc thối, không thấy bố mày à?” “Ồ, đại bá.” Lưu Tang lén lút đảo mắt, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Lão già.” Lâm Phong cầm quả táo bên cạnh, ném về phía Lưu Tang, cười ha ha nói: “Thằng ranh con, cha nuôi mày còn phải nghe lời bố, mày còn dám lườm bố à?

Cẩn thận chút nữa bố ném mày ra ngoài cửa đấy.” Lưu Tang lập tức trốn sau lưng Ngô Mặc, thò đầu ra lè lưỡi với Lâm Phong.

Nửa năm sống cùng, đối với Lưu Tang mà nói, giống như đang ở trong một giấc mơ đẹp.

Thằng bé lại có nhà, có người thân.

Lưu Tang sợ giấc mơ tỉnh dậy, sẽ không còn gì cả.

Vì vậy nỗ lực học tập các loại kiến thức, ép mình trưởng thành.

Lòng người đều là thịt.

Lâm Phong rất thích sự nhiệt tình của Lưu Tang, không có việc gì thì trêu chọc vài câu.

Sống chung lâu ngày, Lưu Tang cũng không còn sợ hắn nữa.

Ngô Mặc đưa tay kéo Lưu Tang từ phía sau ra, lấy ra vẻ mặt của một người cha nuôi, lạnh lùng hừ một tiếng: "Ngồi đàng hoàng." Nói về nguồn gốc của cách gọi cha nuôi này cũng rất thú vị.

Lưu Tang xuất hiện quá sớm, trại huấn luyện còn chưa được thành lập.

Nếu không Ngô Mặc đã ném thằng bé vào trại huấn luyện rồi, cũng sẽ không tốn công sức mang theo bên mình.

Thằng nhóc này là một tài năng có thể đào tạo.

Khả năng thính lực đơn giản là quá lớn, nếu được bồi dưỡng tốt tuyệt đối sẽ có tác dụng lớn.

Phải biết rằng, Ngô Mặc rất hâm mộ thính lực của Thanh Thanh Mạn.

Đó chính là trợ thủ đắc lực để nghe ngóng bát quái mà.

Bây giờ có Lưu Tang, Ngô Mặc nói gì cũng sẽ không buông tay, nhất định phải giữ thằng nhóc này trong tay mình.

Ngô Mặc ban đầu muốn nhận Lưu Tang làm đồ đệ.

Lâm Phong giữ lại, phản đối, hùng hồn nói: "Nhận đồ đệ làm gì?

Đồ đệ thì mày chẳng phải tốn công dạy à, hai đứa mình có thời gian đó không?

Theo tao thì chi bằng làm con trai nuôi đi, dù sao mày giờ con cháu một đống rồi, cũng không thiếu thêm một đứa con nuôi." Phải nói đàn ông ai cũng thích chiếm tiện nghi, Ngô Mặc cũng không ngoại lệ.

Ai mà không thích đứa con trai nuôi vừa tiện nghi vừa giỏi giang chứ?

Ngô Mặc vỗ bàn đồng ý, Lưu Tang cứ thế vui vẻ nhận cha nuôi.

Ngô Mặc đối với người của mình luôn rất hào phóng.

Lưu Tang gầy như con gà con, toàn thân không có mấy lạng thịt.

Ngô Mặc cũng không nói nhiều.

Dặn dò thuộc hạ trông chừng Lưu Tang.

Nhất định phải mỗi bữa một bát thịt, thiếu một miếng thì thêm một bát.

Lưu Tang coi cậu là cha, cậu coi Lưu Tang là heo, cứ thế mà nuôi béo đứa bé này.

"Cha nuôi, người tìm con có chuyện gì ạ?" "Làm việc, nghe rõ." "Người cứ yên tâm, con nhất định sẽ thuật lại không sót một chữ nào." Khuôn mặt Lưu Tang lộ ra vẻ hưng phấn, có thể giúp Ngô Mặc là tâm nguyện của thằng bé.

Lúc này Lưu Tang còn chưa biết, không bao lâu nữa công việc này sẽ càng ngày càng nhiều.

Đến nỗi sau này trên giang hồ có người gọi thằng bé là "Bách sự thông" (người biết tuốt), tất cả là do Ngô Mặc yêu thích nghe ngóng bát quái mà ra.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, tuyệt đối sẽ không vì một số người nào đó mà dừng lại.

Thấy sắp đến ba giờ, xe của Ngô Mặc và Lâm Phong đã đến bãi đỗ xe của khách sạn.

"Người của chúng ta đã được sắp xếp ổn thỏa rồi, tôi lên trước, lát nữa cậu và thằng nhóc ranh này đi lối bên cạnh, đừng để người ta phát hiện." "Ừm." Ngô Mặc gật đầu đáp một tiếng, sau đó lại có chút do dự: "Đừng…" "Được rồi, tôi biết rồi, chắc chắn sẽ không quá đáng đâu.” Lâm Phong nói xong đẩy cửa xe, dẫn theo vài thuộc hạ nghênh ngang đi về phía cửa chính khách sạn.

Trong phòng riêng, Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú đang thong thả thưởng trà.

Hai người họ đến đây sớm hơn một tiếng, sắp xếp thuộc hạ canh giữ phía dưới, quan sát động tĩnh bên ngoài.

Dù sao làm cái nghề này ai cũng phải có hậu chiêu, kẻ thù luôn tìm bất cứ cơ hội nào để đâm lén sau lưng.

Trong phòng riêng ngoài tiếng uống trà ra, không còn bất kỳ động tĩnh nào.

Hai người không nhìn đối phương, cúi đầu suy nghĩ chuyện riêng.

Hoắc Tú Tú trong lòng tự hỏi, lát nữa người của Địa Long Hội đến, Tiểu Hoa ca ca nhận ra hiện thực có đau lòng không?

Cô thật sự không đành lòng, trơ mắt nhìn Giải Ngữ Hoa tiếp tục chìm đắm trong đau khổ.

Cô quá hiểu tính cách Giải Ngữ Hoa rồi, một khi đã sa vào ngõ cụt thì rất khó thoát ra.

Nói một câu không phù hợp, có lẽ Tiểu Mặc ca ca chính là ánh trăng sáng trong lòng Tiểu Hoa ca ca.

Giải Ngữ Hoa ngồi trên ghế, tay phải nâng chén trà, bề ngoài ổn như chó, nhưng thực chất trong lòng có chút lo lắng.

Cậu nghĩ nhiều hơn.

Hai ngày nay thuộc hạ đã thu thập không ít tài liệu về Song Long.

Cậu càng quan sát càng cảm thấy phong cách làm việc và thói quen nói chuyện của Phong Long rất giống Ngô Mặc.

Chỉ có điều trên ảnh hiển thị là một khuôn mặt khác.

Nhưng điều đó không là gì cả, cái loại mặt nạ da người này bọn họ đều rất rõ.

Giải Ngữ Hoa nghĩ rất nhiều, duy nhất có một điểm nghĩ không thông.

Nếu Phong Long thật sự là Ngô Mặc, cậu ta vì sao lại tránh mặt những người như mình chứ?

Tư tưởng trong đầu cậu bay lượn, cuối cùng khẽ thở dài: "Thôi được rồi, có phải hay không, lát nữa gặp người thật sẽ nhận ra." "Hoa gia, bọn họ đến rồi." Cửa phòng riêng bị đẩy ra, Giải Thập Thất, tâm phúc của Giải Ngữ Hoa, đi vào.

Hắn ghé vào tai Giải Ngữ Hoa thì thầm: "Bọn họ mang theo không nhiều người, nhưng hầu như ai cũng là cao thủ.

Tuy nhiên, theo thuộc hạ báo cáo, chỉ có một người lên, người còn lại không lộ diện." "Ừm, biết rồi." Giải Ngữ Hoa gật đầu, phất tay Giải Thập Thất liền lui xuống.

"Tiểu Hoa." Hoắc Tú Tú vừa định nói chuyện, ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân.

Cô lập tức im lặng, chuyển ánh mắt về phía cửa.

Cửa vừa mở, Lâm Phong bước đi nghênh ngang, không coi ai ra gì tiến vào.

Hắn không ngủ ngon, trong lòng khó chịu.

Lúc này nhìn thấy Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú, những kẻ đầu sỏ gây họa, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Hai vị hẳn là Giải đương gia và Hoắc đương gia đến từ Kinh Đô nhỉ." Hắn vừa nói vừa kéo ghế ra, ngang tàng ngồi vào vị trí chủ tọa.

Một dáng vẻ kiêu ngạo bất tuân, hoàn toàn không để Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú vào mắt.

Lâm Phong bề ngoài cuồng vọng vô cùng, trong lòng điên cuồng chửi bới: “Hỗn đản, con hồ ly tinh cướp con trai của bố, còn muốn bố cười tươi với mày à?

Nằm mơ đi.” Con người đều là như vậy.

Dù lòng dạ rộng rãi đến đâu, một khi gặp người cướp đồ của mình vẫn rất khó chịu.

Lâm Phong chính là như vậy.

Chương 635

Hắn dựa nghiêng vào ghế, nheo mắt không ngừng đánh giá Giải Ngữ Hoa.

Hắn chỉ muốn xem xem, cái họ Giải này rốt cuộc có ma lực gì?

Sao lại có thể câu dẫn cái thằng nhãi ranh nhà mình, nửa đêm không ngủ nhất định phải hành hạ mình chứ?

Nghĩ đến tiếng ma âm xuyên não giữa đêm, khuôn mặt Lâm Phong lại âm trầm thêm vài phần.

Hắn đang quan sát Giải Ngữ Hoa, đồng thời Giải Ngữ Hoa cũng đang quan sát hắn.

Ngay từ khi Lâm Phong vừa vào cửa, ánh mắt Giải Ngữ Hoa đã luôn tập trung vào hắn.

Từ đầu đến chân quét qua quét lại.

Có thể nói như vậy, khi kiểm tra đồ cổ cũng không kỹ lưỡng đến thế.

Thế nhưng càng nhìn, lòng cậu càng chìm xuống.

Vị này trước mắt, chiều cao và khí chất rất giống Ngô Mặc.

Nhưng Giải Ngữ Hoa lại vô cùng khẳng định, đây không phải Ngô Mặc.

Theo lý mà nói, Giải Ngữ Hoa đã từng thấy Lâm Phong trong ảo cảnh, vì sao lại không nhận ra?

Đó là vì trong ký ức của Ngô Mặc, Lâm Phong vẫn là cái tên khốn cùng đen đủi đó.

Không có tiền nên khí thế không đủ, lại bị người ta đánh cho một trận, đến nỗi trong ảo cảnh Lâm Phong thê thảm vô cùng.

May mà Lâm Phong không nhìn thấy, nếu không chắc chắn sẽ phải đấu một trận với Ngô Mặc.

Hai người bên này như tượng gỗ không nói chuyện, Ngô Mặc trong phòng riêng bên cạnh sắp cào tường đến nơi rồi.

Đây rốt cuộc là Tây Bắc, địa bàn của Ngô Mặc.

Muốn không bị người khác phát hiện mà vào phòng riêng bên cạnh, đối với cậu mà nói không phải là chuyện khó.

Vừa vào phòng riêng, còn chưa kịp ngồi xuống, Ngô Mặc đã bảo thuộc hạ bật màn hình giám sát trên tường.

Phòng riêng này không phải là nơi để khách ăn cơm, mà là trung tâm giám sát của khách sạn.

Các loại khách sạn lớn đều có những nơi bí mật của riêng mình, nhằm phòng bị một số nguy cơ.

Bọn họ sẽ lắp đặt camera ẩn trong mỗi phòng riêng.

Khi cần thiết, tiện lợi quan sát tình hình của người trong phòng riêng.

Đương nhiên, những tài liệu này sẽ không dễ dàng lộ ra.

Nếu không thì ông chủ khách sạn dù có hậu thuẫn lớn đến mấy, cũng không đủ để bị người ta truy sát.

Màn hình giám sát vừa bật lên, Ngô Mặc vẫy tay đuổi những người còn lại ra ngoài.

Trong phòng riêng chỉ còn lại cậu và Lưu Tang.

Thực ra nếu điều kiện cho phép, Ngô Mặc thậm chí còn có thể đuổi cả Lưu Tang ra ngoài.

Nhưng mà cái màn hình giám sát chết tiệt này, chỉ có hình mà không có tiếng.

Ngô Mặc đành giữ lại Lưu Tang, cỗ máy truyền giọng này, để giúp cậu tường thuật trực tiếp.

Vị trí của camera giám sát có chút khó khăn, Ngô Mặc không nhìn thấy khuôn mặt của Giải Ngữ Hoa ngay lập tức.

Thay vào đó, khuôn mặt to đùng của Lâm Phong lại rõ ràng vô cùng xuất hiện trên TV.

“Khốn kiếp!” Ngô Mặc bắt đầu hơi mất bình tĩnh.

Cậu hút một hơi thuốc lá, trong lòng mắng: “Mày cái thằng cháu ranh, không có việc gì ngồi vị trí chủ tọa làm gì?

Ông đây lại không muốn nhìn mặt mày.” Thấy sắc mặt Ngô Mặc có chút khó coi, Lưu Tang đảo mắt.

Nhanh chóng bước hai bước đến bên cạnh màn hình giám sát, phát hiện phía trên có một nút bấm.

Thằng bé liếc nhìn Ngô Mặc một cái, lén lút bấm một cái, sau đó góc nhìn giám sát bắt đầu thay đổi.

“Ôi mẹ ơi.” Ngô Mặc vỗ trán, lúc này mới nhớ ra màn hình giám sát có thể điều chỉnh góc độ.

Cũng không trách Ngô Mặc như vậy, cậu thực sự quá căng thẳng, quá kích động.

Hơn ba năm, hơn một ngàn ngày đêm.

Lòng cậu như mọc cỏ dại, lúc nào cũng nhớ nhung những người này.

Hiện tại người chỉ cách mình một bức tường, cảm giác kích động này của cậu cũng có thể hiểu được.

Cậu giơ ngón cái về phía Lưu Tang, vui vẻ đến mức Lưu Tang nheo mắt như một con cáo con trộm gà.

Ống kính dịch chuyển từng chút một, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt của Giải Ngữ Hoa.

Khi Ngô Mặc nhìn rõ khuôn mặt mà mình ngày đêm mong nhớ, cả người cậu sững sờ.

Chuyện gì thế này?

Hoa ca như hoa như ngọc nhà cậu, sao lại tiều tụy đến mức này chứ?

Dù độ phân giải của màn hình giám sát không tốt lắm, nhưng Ngô Mặc vẫn nhìn rõ vẻ mệt mỏi nồng đậm trên khuôn mặt Giải Ngữ Hoa.

Ánh mắt Ngô Mặc bắt đầu trở nên u sầu, toàn thân tràn ngập cảm giác tự trách.

Không phải cậu tự cao tự đại.

Ngô Mặc cho rằng Giải Ngữ Hoa biến thành như vậy, bản thân cậu tuyệt đối phải chịu trách nhiệm rất lớn.

Ban đầu nghe được tin tức từ thuộc hạ truyền đến, cậu đã có một chút dự cảm.

Chỉ là nghe thì là nghe, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Hoa ca như thế này, anh cả và Kính ca bọn họ sẽ ra sao?

Còn bà nội thì sao?

Liệu bà có chịu nổi cú sốc này không?

Cậu không dám nghĩ tiếp, sợ mình không thể chấp nhận được cú sốc thực tế này.

Ngay lúc Ngô Mặc đang chìm đắm trong cảm xúc bi ai, Lưu Tang đột nhiên mở miệng nói: “Cha nuôi, bọn họ nói chuyện rồi.” Hy vọng triệt để bị dập tắt.

Giải Ngữ Hoa cố gắng kiềm chế nỗi buồn trong lòng, nhưng trên mặt lại cứng nhắc không biểu lộ ra chút nào.

Cậu đứng dậy chủ động đưa tay phải về phía Lâm Phong, trên mặt lộ ra nụ cười xa cách, tự giới thiệu: “Chào ông Lâm, tại hạ Giải Ngữ Hoa, vị này là gia chủ Hoắc gia ở Kinh Đô, Hoắc Tú Tú.” Lâm Phong thậm chí không hề động đậy.

Hắn như một ông chủ kiêu ngạo bắt chéo chân, mắt quét qua Giải Ngữ Hoa vài lần, lười biếng nói: “Biết rồi, đại danh của hai vị tôi đã nghe danh từ lâu, nói đi, tìm tôi có chuyện gì?” Hắn cảm thấy rất hài lòng về bản thân, cho rằng đã trút được một cục tức.

Hoàn toàn không ngờ rằng, Ngô Mặc sau khi nghe Lưu Tang thuật lại lời nói, cộng thêm nhìn thấy hành động của hắn, tức đến mức nhảy dựng lên.

Suýt chút nữa đã xông ra ngoài, đá Lâm Phong khỏi ghế.

“Đồ ngu, làm màu.” Ngô Mặc chắp tay đi đi lại lại trên sàn, tức đến mức chỉ vào Lâm Phong trên TV mà chửi rủa.

Lưu Tang chớp chớp mắt.

Lát nhìn người trên màn hình, lát lại nhìn Ngô Mặc, trong lòng không ngừng suy đoán.

Thằng bé mơ hồ có cảm giác.

Hai người trong phòng bên cạnh, dường như rất quan trọng đối với cha nuôi.

Nhưng đã quan trọng, tại sao cha nuôi lại không qua đó chứ?

Thằng bé không nghĩ ra, nhưng điều đó không cản trở việc thằng bé ghi nhớ kỹ khuôn mặt của hai người bên cạnh vào lòng.

Lâm Phong không đưa tay, Giải Ngữ Hoa cũng không để bụng, dù sao những người làm ăn kiểu này đa phần đều kiêu ngạo bất tuân.

Chương 636

Người trước mắt tuổi còn trẻ đã xây dựng được một thế lực, có chút tính khí cũng là bình thường.

Nhưng người này không phải Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa cũng mất đi hứng thú.

Cậu ngồi xuống lại, không còn khách sáo mà đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay hẹn ông Lâm gặp mặt, chủ yếu là muốn nói chuyện làm ăn ở Tây Bắc này.” “Không biết Địa Long Hội đối với việc làm ăn của các thế lực khác ở Tây Bắc có ý kiến gì?” Đã nói đến chuyện chính sự, Lâm Phong cũng không khách khí nữa, hắn quyết định vặt lông một vố thật mạnh, để trút giận trong lòng.

Phải nói hoàn cảnh sẽ thay đổi con người.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai người, kiếp trước đều là những kẻ bần tiện.

Kiếp này bị cuộc sống ép buộc, cái gì cũng phải học và nhất định phải nắm vững.

Có thể nói như vậy.

Ngô Mặc vì muốn thành lập thế lực, vì muốn sống sót, đã bỏ ra hai trăm phần trăm tâm sức.

Nhưng với tâm lý “mình không tốt, người khác cũng đừng đẹp đẽ”, Lâm Phong cũng không thoát khỏi.

Hai người ban đầu như những kẻ ngây ngô, không biết quy trình đàm phán là gì.

Bất đắc dĩ, đành phải mời nhân viên chuyên nghiệp với lương cao để đào tạo mình.

Hai người nửa đêm ôm những cuốn sách dày cộp, đồng thời than thở.

Ai có thể nghĩ rằng trộm mộ không chỉ cần thể lực tốt, đầu óc tốt, mà còn phải học đàm phán, học tài chính, học quản lý?

May mắn là Ngô Mặc có khả năng nhìn qua không quên.

Lâm Phong cũng được hệ thống cải tạo cơ thể và bộ não, mới có thể gắng gượng được.

Lúc này hắn và Giải Ngữ Hoa, Hoắc Tú Tú đàm phán rất sôi nổi, không nhường nhịn đối phương một chút tiện nghi nào.

Bên này mày qua tao lại nói không ngừng, bên Lưu Tang thì thuật lại bận rộn không ngừng.

Không thể không nói, Ngô Mặc vì nghe bát quái mà thực sự vắt óc suy nghĩ.

Lúc cậu thu nhận Lưu Tang đã nghĩ đến một vấn đề.

Chỉ thuật lại thì có gì hay ho?

Nếu có thể thuật lại hoàn hảo ngữ khí, giọng điệu và thần thái của đối phương, thì mới gọi là bá đạo chứ.

Cậu nghĩ đến đây bắt đầu tìm kiếm loại thầy giáo này.

Ai ngờ, ngoại bát môn tài năng không thiếu, thật sự đã để cậu tìm được một vị.

Ông lão hơn bảy mươi tuổi thuộc Thần Điều Môn.

Giỏi khẩu kỹ, có thể mô phỏng hoàn hảo thần thái và giọng điệu nói chuyện của người khác.

Ngô Mặc nghe kỹ năng của ông lão, rất phù hợp với yêu cầu của mình.

Không nói hai lời ném cho ông lão một khoản tiền, bảo ông ta dạy cho Lưu Tang kỹ thuật này.

Nếu là những năm trước, ông lão tuyệt đối sẽ không nhận tiền dạy người.

Không có danh phận thầy trò ràng buộc, ai lại chịu truyền lại bản lĩnh gia truyền của mình cho người ngoài chứ?

Hôm nay khác xưa.

Cùng với sự thay đổi của thời đại, Thần Điều Môn dần dần suy tàn, người ta bị bệnh đều đi bệnh viện, ai còn tìm thầy bói nữa chứ?

Nuôi gia đình còn khó khăn, còn giữ cái quy tắc thầy trò gì nữa.

Lưu Tang rất thông minh, cũng rất dụng tâm.

Sau nửa năm học tập, dù không thể sánh bằng bản lĩnh của ông lão, nhưng cũng học được một hai phần.

Lúc này bản lĩnh này đang phát huy tác dụng.

“Khốn kiếp, thằng ranh con này.” Ngô Mặc tức đến mức đập bàn, giận dữ không thể kiềm chế: “Phát điên rồi sao?” Cậu thực sự bị Lâm Phong làm cho tức chết.

Tối qua cậu cố tình kéo Lâm Phong bàn bạc, đối với việc làm ăn của Giải gia và Hoắc gia nên nới lỏng một chút.

Điều này không phải nói Ngô Mặc khuất phục, mà là thân phận hiện tại của cậu không nên bị bại lộ.

Nếu đột ngột cho Giải gia nhiều ưu đãi hơn, sẽ gây ra những rắc rối không cần thiết.

Lâm Phong lúc đó miệng thì đồng ý rất tốt.

Nhưng hôm nay lại làm ra một màn này, đơn giản là còn quá đáng hơn cả những gì Vương gia thu.

Giải Ngữ Hoa tung hoành thương trường nhiều năm, sao có thể dễ dàng để người khác chiếm tiện nghi?

Địa bàn Tây Bắc dù có quan trọng đến mấy, cậu cũng sẽ không dễ dàng để Địa Long Hội chiếm tiện nghi.

Lâm Phong lúc này có chút bực bội.

Hắn chỉ muốn trút giận, không ngờ cái họ Giải này lại khó đối phó đến vậy, gần như còn khó hơn cả những quan viên tham lam kia vài phần.

Hắn tâm trạng không vui, định hút một điếu thuốc để giải tỏa.

Lâm Phong lấy hộp thuốc lá từ túi ra, rút một điếu thuốc.

Ngón cái tùy ý vuốt nhẹ đầu thuốc, sau đó đưa điếu thuốc lên miệng.

Nhưng không ngờ, chỉ một động tác nhỏ không đáng chú ý này, đã mang lại cú sốc lớn cho Giải Ngữ Hoa.

Cậu nhìn chằm chằm vào bàn tay cầm thuốc của Lâm Phong, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: “Rốt cuộc mày là ai?

Có quan hệ gì với Tiểu Mặc?” Lâm Phong hút hai hơi, phát hiện ánh mắt Giải Ngữ Hoa đang nhìn chằm chằm vào tay mình.

Hắn suy nghĩ một chút liền bừng tỉnh, lại rút một điếu thuốc đưa qua, cười nói: “Thì ra Giải đương gia cũng thích hút thuốc, chỉ là không biết thuốc của tôi có hợp ý ngài không.” “Đa tạ.” Giải Ngữ Hoa từ chối Lâm Phong.

Ngay sau đó dưới sự chú ý ngạc nhiên của Ngô Mặc, cậu từ trong túi mình lấy ra một hộp thuốc lá.

Rất thuần thục rút thuốc đưa lên miệng, châm lửa hút.

Ngô Mặc ở phòng bên cạnh đều nhìn ngây người.

Cậu trừng lớn mắt, suýt chút nữa dán tròng mắt lên màn hình.

Tình huống gì đây?

Hoa ca nhà cậu, người ghét mùi thuốc lá nhất, sao lại mang thuốc lá trong túi vậy?

Động tác thuần thục nhìn là biết không ít hút.

Đều là học từ ai vậy?

Chẳng lẽ là cái thằng nhãi Kính ca dạy cậu ta sao?

Giải Ngữ Hoa vừa hút thuốc, vừa cố ý vô tình đẩy hộp thuốc lá về phía bàn.

Cố ý đẩy vào tầm mắt của Lâm Phong.

Khi Lâm Phong gẩy tàn thuốc, vô tình nhìn thấy nhãn hiệu thuốc lá, đồng tử hơi co lại, trong lòng thầm nhủ: “Mẹ kiếp, cái họ Giải này có ý gì?

Nhãn hiệu thuốc lá này, chẳng phải là loại thằng nhãi Tiểu Mặc thích hút nhất sao?” Hắn càng suy nghĩ càng thấy không đúng.

Vừa vào cửa đã chú ý thấy, các món ăn trên bàn đều là những món Ngô Mặc thích ăn.

Bây giờ thuốc lá đang hút cũng là nhãn hiệu Ngô Mặc thích nhất.

Đây là tình huynh đệ mà thằng nhãi kia nói sao?

Mình và Ngô Mặc từ nhỏ lớn lên cùng nhau, ăn chung ở chung ngủ chung.

Thằng nhãi này mất tích, lòng mình dù đau khổ đến mấy cũng không đến nỗi hút thuốc mà đối phương thích, ăn đồ mà đối phương thích chứ?

Cái họ Giải trước mắt này, sẽ không có ý đồ gì khác chứ?

Chương 637

Dù hai anh em lớn lên cùng nhau, nhưng Lâm Phong vào đoàn làm phim sớm hơn Ngô Mặc.

Hắn trước đây phụ trách hậu cần, đã chứng kiến rất nhiều chuyện không thể chấp nhận được.

Rất nhiều chuyện, hắn hiểu rõ hơn Ngô Mặc.

Ví dụ như một số diễn viên vì muốn nổi tiếng, nửa đêm xuất hiện trong phòng đạo diễn.

Lại ví dụ như những gã cường tráng bị người ta bao nuôi và đủ loại chuyện không thể chấp nhận được.

Thấy nhiều rồi, tâm tư cũng trở nên linh hoạt.

Hắn nheo mắt đề phòng.

Vị Giải đương gia này đối với cái thằng nhãi nhà mình, sẽ không phải có ý đồ không tốt chứ?

Vì Lâm Phong cúi đầu, Giải Ngữ Hoa không chú ý đến ánh mắt của hắn, nhưng lại để ý thấy ngón tay hắn hơi động đậy.

Trong khoảnh khắc đó, lòng Giải Ngữ Hoa dâng lên sóng lớn.

Một khi hạt giống nghi ngờ đã gieo.

Bạn sẽ phát hiện, nhìn thứ gì cũng sẽ hướng về suy nghĩ trong lòng mình.

Giải Ngữ Hoa lúc này chính là như vậy.

Động tác rút thuốc, ngón cái vuốt đầu thuốc này, Ngô Mặc cũng có.

Hắc Nhãn Kính đã từng hỏi một lần, làm như vậy có ý nghĩa đặc biệt gì không?

Thằng nhóc hỗn đản Ngô Mặc đó, hùng hồn nói: "Đây là đang giao tiếp với điếu thuốc, nhắc nhở nó rằng mình sắp hút nó." Mình lúc đó còn cười cậu ta có tâm tính trẻ con, giờ động tác này lại xuất hiện trên người khác.

Chẳng lẽ hai người này có liên hệ gì sao?

Giải Ngữ Hoa trong chớp mắt đã đưa ra một quyết định, cậu muốn hợp tác với Lâm Phong.

Lâm Phong bên này cũng nảy sinh cùng một ý nghĩ.

Hắn muốn xác nhận rõ ràng, cái họ Giải này rốt cuộc định giở trò gì?

Nếu thật sự là huynh đệ thì dễ giải quyết.

Nhưng nếu có một chút tà niệm?

Ha ha, cũng phải xem tiểu gia có đồng ý không đã.

Hai người đều ôm mưu đồ riêng, cuộc đàm phán tiếp theo lại thuận lợi một cách bất ngờ.

Hơn nữa càng nói chuyện càng vui vẻ, rõ ràng thân thiện hơn rất nhiều so với lúc vừa vào cửa.

Đến cuối cùng, Lâm Phong đề nghị hắn sẽ làm chủ, mời Giải Ngữ Hoa đi hộp đêm chơi một vòng.

"Giải đương gia, không biết tối nay ngài có hẹn không, nếu không thì chúng ta đi chơi một vòng để chúc mừng hợp tác thành công?" "Được thôi, khách theo chủ, vậy thì làm phiền ông Lâm." Hai người nhìn nhau cười, mỗi người một suy nghĩ, nhưng lại khiến Ngô Mặc và Hoắc Tú Tú nhìn đến ngơ ngác.

"Hộp đêm?" Khóe mắt Ngô Mặc giật giật, chỉ vào Lâm Phong trên màn hình, môi mấp máy hồi lâu mới thốt ra một chữ: "Khốn kiếp." Lưu Tang thấy Ngô Mặc có vẻ sắp lên cơn, có chút lo lắng: "Cha nuôi, người không sao chứ?" "Không sao." Ngô Mặc đè nén cơn giận trong lòng, phất tay ý bảo Lưu Tang tiếp tục nghe.

Với sự hiểu biết của cậu về Lâm Phong, cái tên ranh con đó chắc chắn còn có chiêu trò sau.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của cậu.

Lâm Phong vỗ bàn, nghiêm mặt nói: "Tối nay Giải đương gia cứ yên tâm chơi, vấn đề an toàn do Địa Long Môn chúng tôi phụ trách, nếu ngài có tổn thất một sợi lông, tôi sẽ lấy một cánh tay để đền cho ngài." "Ông Lâm, nghiêm trọng rồi." "Không nghiêm trọng, tôi rất nghiêm túc đấy." Lâm Phong khóe miệng nhếch lên một nụ cười gian xảo, nháy mắt một cái mà đàn ông ai cũng hiểu về phía Giải Ngữ Hoa, nói: "Không biết Giải đương gia thích kiểu nào?

Tôi tiện sắp xếp trước." "Tôi không sao cả, ông Lâm cứ sắp xếp đi." Hoắc Tú Tú nghe lời này, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Không sao cả?

Tiểu Hoa ca ca làm cái quái gì vậy?

Vì việc làm ăn ở Tây Bắc mà phải hy sinh lớn đến vậy sao?

Ánh mắt Lâm Phong liếc nhìn Hoắc Tú Tú, phát hiện trên mặt cô có thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Mặc dù cô phục hồi rất nhanh, nhưng chính khoảnh khắc đó cũng bị Lâm Phong nhìn thấy.

Hắn trong lòng thắt lại, mặt ngoài không động sắc, vẫn cười hì hì trêu chọc: "Vậy thì dễ thôi, anh em tôi sẽ sắp xếp hết cho ngài, thích gì cứ thoải mái chọn, đừng khách sáo." Ngô Mặc càng nghe càng giận, hận không thể túm Lâm Phong lại đấm cho hắn một trăm tám mươi quyền.

Thằng ranh con này bị mù rồi sao?

Hoa ca đã tiều tụy đến mức đó rồi, đi hộp đêm thì có sức lực đó không?

Hơn nữa, những thứ ở hộp đêm đó không bẩn thỉu sao?

Từng đứa một hóa trang như yêu ma quỷ quái, còn khó nhìn hơn cả mấy con cương thi trong mộ mẹ kiếp, chẳng phải là thuần túy sỉ nhục ánh mắt người khác sao?

Ngô Mặc muốn ngăn cản Lâm Phong.

Ngay khoảnh khắc cậu rút điện thoại ra.

Điện thoại truyền đến một tin nhắn, trên đó chỉ có bốn chữ: "Ở yên, đừng vội." Ngô Mặc tức đến mức suýt chút nữa ném điện thoại đi.

Cậu bất chấp cổ họng đau đớn khó chịu, chỉ vào Lâm Phong trên màn hình mà giận dữ chửi: "Mày mẹ kiếp đi hộp đêm nào, nói cho ông đây biết một tiếng đi." Lưu Tang áp lưng vào tường, thậm chí còn không dám lên tiếng, trong lòng thầm cầu nguyện cho Lâm Phong, hy vọng hắn bình an vô sự.

Không thể không nói, Lâm Phong quả thực rất hiểu Ngô Mặc.

Ngô Mặc vừa chửi xong, một tin nhắn khác truyền đến, bên trong là địa chỉ hộp đêm.

"Đi." Ngô Mặc hất tay áo, dẫn theo Lưu Tang và những thuộc hạ còn lại vội vã chạy đến hộp đêm.

Nơi đó cá rồng lẫn lộn, cậu nhất định phải chuẩn bị trước, tuyệt đối không thể để người ngoài làm tổn thương Giải Ngữ Hoa.

Cậu rời đi khoảng nửa tiếng.

Lâm Phong và Giải Ngữ Hoa lần lượt đứng dậy, song song đi ra ngoài.

Hộp đêm cách đây khoảng nửa tiếng lái xe.

Lâm Phong vừa xuống xe, đã chú ý thấy thuộc hạ cách đó không xa đang ra hiệu cho hắn.

Hắn bề ngoài thần sắc tự nhiên, trong lòng điên cuồng chửi rủa: "Mẹ kiếp, mày thằng nhóc đối với bố cũng không tốt đến vậy à?

Ai, đúng là con lớn không theo bố mẹ mà." Giải Ngữ Hoa vì muốn tìm hiểu chân tướng, không tiếc đặt mình vào nguy hiểm.

Cậu không quan tâm Lâm Phong đưa cậu đến đâu, chỉ muốn làm rõ người này rốt cuộc có quan hệ gì với Ngô Mặc?

Trên đời không có nhiều sự trùng hợp đến vậy.

Thói quen nói chuyện và thần thái của người này, thậm chí cả động tác nhỏ khi hút thuốc cũng giống hệt Ngô Mặc.

Nói là không có liên hệ, có thể sao?

Lúc này hộp đêm vừa mới mở cửa, người còn chưa nhiều, ba người dẫn theo một đám thuộc hạ đi thẳng về phía phòng riêng.

Ban đầu Giải Ngữ Hoa muốn Hoắc Tú Tú về trước.

Nhưng cô gái này không yên tâm, chết sống muốn đi cùng Giải Ngữ Hoa.

Lâm Phong cũng không để bụng, dù sao mục tiêu chính của hắn là Giải Ngữ Hoa.

Hai người vừa đi vừa dò hỏi nhau.

"Ông Lâm, tôi nghe nói Địa Long Hội là do hai anh em ông sáng lập, không biết vị kia hôm nay sao không đến?” “Ồ, thằng nhóc đó hôm nay có chút việc nên không đến được, bảo tôi đến gặp ngài trước.” “Ngài thấy công việc làm ăn của chúng ta đã thành công rồi, chi bằng mời em trai ngài cũng đến uống một ly rượu?

Dù sao tôi cũng sẽ ở Tây Bắc một thời gian, đến lúc đó không quen biết lại xảy ra hiểu lầm thì không hay.” “Cái này…” Lâm Phong có chút do dự, ánh mắt không ngừng quét qua Giải Ngữ Hoa.

Lời nói cũ nói rất đúng: làm việc xấu thì chột dạ, chính là Lâm Phong lúc này.

Hắn thấy ánh mắt Giải Ngữ Hoa chăm chú nhìn mình, trong lòng đột nhiên giật mình: “Tao vãi, thằng ranh này sẽ không phải phát hiện ra điều gì rồi chứ?” “Ông Lâm, là không tiện sao?” Giải Ngữ Hoa lại hỏi thêm một câu: “Nếu thật sự không tiện cũng không sao, vài ngày nữa tôi đích thân đến thăm cũng được.” Lâm Phong coi như đã hiểu rõ.

Ý trong lời nói của Giải Ngữ Hoa là nhất định phải gặp Ngô Mặc.

“Thế này, tôi gọi điện thoại cho anh em tôi, xem cậu ta bên đó xong việc chưa?” Lâm Phong suy đi nghĩ lại, quyết định vẫn giao quyền lựa chọn cho chính Ngô Mặc.

Chương 638

Hắn đi sang một bên gọi điện thoại, cố ý nói lớn: “Mày thằng nhóc xong việc chưa?

Giải đương gia muốn mời mày uống rượu, nếu mày xong rồi thì qua đây đi.” “Mày mẹ kiếp.” Ngô Mặc vừa cầm điện thoại, vừa xoa trán, trong lòng rối bời vô cùng.

Lâm Phong cũng không thúc giục, lặng lẽ chờ Ngô Mặc đưa ra quyết định.

Chỉ có điều hắn lại thích hợp nhắc một câu: “À đúng rồi, Giải đương gia khách khí quá, nói mày hôm nay không có thời gian, cô ấy hai ngày nữa sẽ đích thân đến thăm.” Hắn nói xong không nói gì nữa, chờ Ngô Mặc trả lời.

Mất đúng một điếu thuốc thời gian, đầu dây bên kia truyền đến một chữ: “Gặp.” Lâm Phong trong lòng thầm thở dài, chỉ có thể cầu nguyện Ngô Mặc không bị phát hiện.

Ngô Mặc đưa ra quyết định này thực sự đã dùng hết toàn bộ sức lực.

Cậu thực sự quá nhớ mấy anh em.

Nếu như không bao giờ gặp lại thì còn dễ nói.

Nhưng người ngay ở gần, mà bạn lại không thể tận mắt gặp mặt, cảm giác này thực sự quá khó chịu.

Cậu trong lòng ước tính một chút, dù sao mấy năm nay bản thân thay đổi rất nhiều.

Chưa nói đến vấn đề giọng nói, chỉ riêng cái khí chất sát phạt hãn hữu kia cũng đã khác xưa.

Chỉ cần mình chú ý một chút.

Lấy ra tiêu chuẩn diễn viên điện ảnh, lừa gạt Giải Ngữ Hoa chắc cũng được nhỉ?

Vừa dứt lời, không đợi Lâm Phong trả lời, Ngô Mặc lại bồi thêm một câu, “Hai tiếng nữa, chuốc say anh ta.” Hai anh em tâm ý tương thông.

Lâm Phong lập tức hiểu hàm ý trong lời Ngô Mặc.

Đây là nhắc nhở mình phải chuốc say Giải Ngữ Hoa, khiến anh ta đầu óc không tỉnh táo.

“Được rồi, bố hiểu rồi.” Lâm Phong đáp một tiếng rồi cúp điện thoại, trong lòng thầm nhủ: “Con trai ngoan, bố mày vì mày mà liều mạng đấy.” Không còn cách nào, mạng anh em là quan trọng nhất.

Đừng nói là chuốc say Giải Ngữ Hoa, nghiêm trọng hơn chút nữa là bán đứng cả sắc đẹp, mình cũng phải làm.

Lâm Phong bên này kéo Giải Ngữ Hoa vào phòng riêng, không nói hai lời, bảo phục vụ mang một thùng rượu trắng lên.

Hắn để chuốc say Giải Ngữ Hoa, đặc biệt dặn dò phục vụ, cứ chọn Ngũ Lương Dịch.

Ban đầu Lâm Phong muốn uống Tây Bắc Vương.

Loại rượu này rất nổi tiếng ở Tây Bắc, độ cồn cao tới bảy mươi tám, có thể nói nhấp một ngụm, môi và khoang miệng đều sẽ tê dại.

Một ngụm xuống bụng, thực quản và dạ dày cứ như bị người ta đốt cháy xong lại đá thêm một phát.

Tuyệt đối là át chủ bài trong các loại rượu.

Nếu một chai rượu này xuống bụng mà Giải Ngữ Hoa không đổ gục, thì hắn Lâm Phong xin viết ngược tên.

Lâm Phong vừa định gọi rượu, chợt nghĩ lại, “Vãi chưởng, không được rồi, thằng ranh con Ngô Mặc tửu lượng không tốt, lỡ đâu nó qua đây một hơi cạn sạch, đến lúc đó người ngỏm trước là nó thì sao?” Xuất phát từ cân nhắc an toàn.

Lâm Phong do dự nửa ngày, vẫn quyết định chắc chắn hơn, cứ gọi Ngũ Lương Dịch phổ biến mà mọi người hay uống.

Rượu vừa lên bàn, Lâm Phong cũng không vòng vo, nâng ly liên tục mời rượu.

Hoắc Tú Tú định ngăn cản.

Giải Ngữ Hoa vẫy tay với cô, không nói hai lời, một ly rượu cạn.

Hai người cụng ba ly liên tiếp, rồi mới bắt đầu vừa ăn vừa nói chuyện.

Lâm Phong cũng giống Ngô Mặc, đối với các buổi tiệc rượu cao cấp luôn có một cảm giác gò bó khó hiểu.

Chỉ ở quán bar hoặc KTV, hai người họ mới hoàn toàn thả lỏng.

Hắn bên này chuốc rượu, cố gắng chuốc say Giải Ngữ Hoa.

Bên Ngô Mặc vì chuẩn bị công việc mà suýt nữa thì rối tung lên.

Lưu Tang ngồi trên sofa, kinh hãi nhìn cha nuôi thân yêu của mình, cầm dao cạo trọc tất cả tóc.

Không chỉ vậy, cậu ta còn dặn dò thuộc hạ chuẩn bị trang phục, đạo cụ và các vật phẩm khác.

Tục ngữ có câu, có tiền mua tiên cũng được.

Quán bar là nơi dành cho giới nhà giàu ăn chơi.

Muốn làm hài lòng những người có tiền này, phải luôn đổi mới, tạo ra những phong cách khác biệt.

Ngô Mặc lần này hy sinh quá lớn.

Muốn không bị Giải Ngữ Hoa nhận ra, nhất định phải tạo ra sự thay đổi cực lớn.

Ban đầu cậu ta muốn theo phong cách thư sinh, đeo kính gọng vàng các kiểu.

Bỗng nhiên nhớ ra, hình như trước đây mình đã từng giả dạng như thế rồi.

Thế là cậu ta nhanh chóng bác bỏ ý tưởng đó, rồi suy nghĩ xem hóa trang kiểu gì hợp hơn?

Suy đi nghĩ lại, thà giả dạng lưu manh vậy.

Dù sao thì biệt danh "Ách Long" của mình ai cũng biết, bên ngoài đồn đại mình là một kẻ sát nhân thô lỗ.

Vậy hôm nay cứ để biệt danh này danh xứng với thực đi.

Cậu ta hành động cực kỳ quyết đoán, lập tức rút dao nhỏ ra, tự cạo trọc đầu trước gương, rồi lấy mỡ bò mà thuộc hạ đưa tới, xoa một lớp lên đầu.

Lưu Tang nhìn cái đầu của cha nuôi mình, sáng bóng như bóng đèn, mắt trợn tròn xoe.

Chuyện chưa dừng lại ở đó.

Lưu Tang tiếp theo thấy, Ngô Mặc cởi áo sơ mi ra, mặc một chiếc áo phông cộc tay có hình mặt quỷ trước ngực.

Lại lấy miếng dán hình xăm, dán đi dán lại lên hai cánh tay.

Không lâu sau, "tả Thanh Long hữu Bạch Hổ" rõ ràng hiện ra trên hai cánh tay.

Tiếp đó, lại lôi ra một sợi dây chuyền vàng to bản đeo lên cổ.

Có thể nói, trông quê kệch cỡ nào thì làm đúng thế, y hệt một tên thổ phỉ sống sờ sờ hiện ra trước mắt.

Sau khi hóa trang xong, Ngô Mặc tự ngắm mình, cứ cảm thấy còn thiếu gì đó?

Đây không phải là chuyện đùa, mà liên quan đến cái mạng nhỏ của mình.

Ngô Mặc chọn gặp Giải Ngữ Hoa, ngoài việc nhớ anh ta ra còn có một lý do khác.

Đó là sau khi kinh ngạc, cậu ta chú ý thấy Giải Ngữ Hoa nhìn Lâm Phong hút thuốc như có điều suy nghĩ.

Là anh em sống chết, điểm này vẫn có thể hiểu được.

Cậu ta chợt nhận ra, e rằng Giải Ngữ Hoa đã phát hiện ra điều gì đó?

Ngô Mặc quá hiểu Giải Ngữ Hoa rồi.

Vị đại ca này một khi phát hiện manh mối, chắc chắn sẽ tìm mọi cách truy cầu chân tướng.

Xét từ điểm này, anh ta thật ra chẳng khác Ngô Tà là bao.

Ngô Mặc tính toán nửa ngày, lúc này cách kết thúc nhiệm vụ vẫn còn hơn nửa năm.

Thay vì để Giải Ngữ Hoa nghi ngờ, chi bằng hôm nay loại bỏ nghi ngại của anh ta.

Chỉ cần vượt qua khoảng thời gian này, sau đó có thể thoải mái làm theo ý mình.

Nhưng Giải Ngữ Hoa quá khó đối phó, anh chàng này còn khó hơn cả Hỏa Nhãn Kim Tinh Hầu.

Ngô Mặc không dám đảm bảo mình có thể lừa Giải Ngữ Hoa trăm phần trăm, chỉ hy vọng có thể kéo dài thời gian, không bị Hoa ca xác nhận là được rồi.

Dù sao mình dùng mặt nạ giả, cũng không tính là làm hỏng nhiệm vụ của hệ thống.

Chương 639

Ngô Mặc liều mạng tự an ủi trong lòng, cố gắng tìm một lý do để mình yên tâm.

Lưu Tang vẫn không nói gì, mắt luôn dán chặt vào Ngô Mặc, không hiểu cha nuôi đang bán thuốc gì trong hồ lô?

Lúc này cậu ta cuối cùng cũng không nhịn được nữa, thấp giọng hỏi: “Cha...

Cha nuôi, đây là...?” “Vãi!

Đúng rồi!” Ngô Mặc quay đầu nhìn Lưu Tang, đập mạnh vào đùi, bừng tỉnh nhận ra: “Thiếu mày!” Cậu ta giơ tay nhìn đồng hồ, vẫn còn kịp.

Lôi điện thoại ra dặn dò thuộc hạ mấy câu, bảo họ nhanh chóng chuẩn bị trang phục.

Mười phút sau, mọi thứ đã sẵn sàng.

Lưu Tang nhìn trang phục và mỹ phẩm trước mắt, chân run như cầy sấy.

Vốn là người lanh lợi, cậu ta lắp bắp nói: “Cha, cha nuôi, con... con mặc?” “Nói nhảm, nhanh lên!” Ngô Mặc tát cho Lưu Tang một cái đau điếng, tiện tay ném quần áo vào người cậu ta, ý bảo cậu ta mau thay.

Lưu Tang méo mặt, thay quần áo xong lại theo yêu cầu của Ngô Mặc, cầm mỹ phẩm tô trát khắp mặt.

Phải nói thằng bé này học được rất nhiều thứ linh tinh.

Thần Điều Môn còn có một tên gọi là Vu Môn, chính là những người nhảy múa tế thần ngày xưa.

Khẩu kỹ và hóa trang đều là những nghề mà họ phải học.

Ngô Mặc đưa tiền nhiều, lão già cũng không do dự, đã truyền hết những kỹ năng này cho Lưu Tang.

Hóa trang dễ như bỡn, đối với Lưu Tang là chuyện nhỏ.

Hai người đã chuẩn bị xong xuôi.

Lưu Tang mặc quần áo bó sát, ngẩng đầu ngơ ngác hỏi Ngô Mặc: “Cha nuôi, con rốt cuộc phải làm gì?” Ngô Mặc lộ ra nụ cười gian xảo như bà ngoại sói, thốt ra ba chữ khiến Lưu Tang suýt nữa ngã vật xuống đất: “Giả làm trai bao.” “Hả?” Lưu Tang đờ đẫn, ngẩn người nhìn Ngô Mặc, nửa ngày không nói nên lời.

Hôm nay khác xưa.

Lưu Tang sớm đã không còn là thằng bé con chẳng hiểu gì nửa năm trước nữa.

Trong Địa Long Hội, đủ mọi hạng người, đủ mọi loại.

Lưu Tang lại là con nuôi duy nhất của Ngô Mặc, đi đâu cũng không ai đề phòng cậu ta.

Những người đó nói chuyện, đủ mọi thứ tục tĩu, không hề kiêng nể.

Trải qua hơn nửa năm tôi luyện, Lưu Tang đã hiểu biết nhất định về nhiều chuyện.

Vừa nghe nhắc đến hai chữ “vịt con”, Lưu Tang liền biết chắc chắn đây không phải loại vịt để ăn.

Tuổi nhỏ không có quyền quyết định.

Lưu Tang đành phải ngậm ngùi bị Ngô Mặc ép lên xe hoa, đóng vai một tiểu thịt tươi.

Ngô Mặc cũng rất khó xử, cậu ta thật sự không muốn dùng Lưu Tang.

Nhưng cậu ta thật sự ghét cái đám nam nữ ở quán bar ghê tởm, không muốn làm bẩn tay mình.

Trong tình huống không có lựa chọn, con trai đã lọt vào mắt cậu ta.

Lúc ra khỏi cửa, Ngô Mặc vỗ đầu, lại nhớ ra một chuyện rất quan trọng.

Cậu ta nhớ Giải Ngữ Hoa rất ghét mùi nước hoa.

Dù anh ta chưa bao giờ nói rõ, nhưng những biểu cảm nhỏ trên mặt đã thể hiện điều đó.

Nói thật, Ngô Mặc cũng rất ghét mùi nước hoa.

Thế nhưng để diễn kịch cho trọn vẹn, cậu ta đành hy sinh khứu giác của mình.

Cậu ta lấy ra một chai nước hoa từ những thứ thuộc hạ mang đến, xịt mấy cái thấy chậm quá, liền đổ thẳng lên người.

Lưu Tang cũng không thoát khỏi số phận bi thảm này.

Cả chai nước hoa, hai cha con mỗi người một nửa.

Cũng không biết thằng thuộc hạ này có khẩu vị gì, lại lấy ra chai nước hoa mùi như nước tẩy rửa.

Khiến Ngô Mặc và Lưu Tang hai người ho sặc sụa.

Lúc này cũng không kịp thay quần áo hay sửa soạn lại, hai cha con đành phải cắn răng đi ra ngoài.

Ngô Mặc sợ Lưu Tang lộ sơ hở, đặc biệt dặn dò: “Giả bộ cho giống, đừng để xảy ra chuyện.” “Vâng, cha nuôi, cha yên tâm, con hiểu mà.” Sống chung lâu ngày, Lưu Tang đã quen với thói quen nói năng của Ngô Mặc.

Cậu ta nhận thấy Ngô Mặc rất coi trọng chuyện này, lập tức nghiêm túc.

Đầu óc bắt đầu suy nghĩ, làm thế nào để giả dạng cho giống hơn?

May mà đây là quán bar, trai bao đâu đâu cũng có.

Lưu Tang vừa lén lút liếc nhìn những người xung quanh, vừa thầm tính toán lát nữa sẽ diễn thế nào?

Ngô Mặc nghe Lưu Tang gọi, theo bản năng nhíu mày.

Định sửa lại?

Nhưng nghĩ lại thì đúng rồi, “cha nuôi” chẳng phải là cách gọi thường dùng của các cậu trai bao với kim chủ sao?

Khoảng cách một tầng lầu chớp mắt đã đến.

Thấy phòng riêng ở ngay phía trước, Ngô Mặc lén véo Lưu Tang một cái, ý bảo cậu ta cảnh giác hơn.

Lưu Tang gật đầu.

Hai cha con đồng loạt hít một hơi thật sâu, kết quả suýt nữa bị mùi nước hoa trên người xông chết.

May mà khả năng tự chủ không tồi, không ho thành tiếng, nhưng cũng đỏ bừng mặt.

Ngô Mặc thừa biết với sự cẩn thận của Giải Ngữ Hoa, bên cạnh chắc chắn sẽ có người của Giải gia.

Cậu ta tay trái xách chai rượu, tay phải ôm Lưu Tang, đi đến cửa phòng riêng, nhấc chân đạp tung cửa.

Trong phòng, Lâm Phong đang định chuốc rượu Giải Ngữ Hoa.

Theo suy nghĩ của hắn, mình đã trải qua nhiều trận rượu.

Cái tên họ Giải này, nhìn vóc dáng gầy còm như khúc củi, chưa chắc đã uống được.

Kết quả lại nằm ngoài dự đoán của hắn.

Giải Ngữ Hoa không những uống được, mà còn uống không ít.

Lâm Phong đâu biết, trước đây Giải Ngữ Hoa gần như không đụng đến rượu, chỉ uống trà.

Nhưng từ khi Ngô Mặc gặp chuyện, nhiều thói quen của anh ta đã thay đổi.

Uống rượu là một trong số đó.

Anh ta là một người đàn ông rất điềm tĩnh.

Nhưng dù là người đàn ông điềm tĩnh đến mấy, đối mặt với hy vọng bị hủy diệt hết lần này đến lần khác, cũng sẽ sản sinh ra những cảm xúc cực đoan.

Hoắc Tú Tú thấy Giải Ngữ Hoa không quý trọng bản thân, rất đau đầu.

Cô không nghĩ ngợi gì, nâng ly rượu lên nói với Lâm Phong: “Lâm tiên sinh, chi bằng tôi uống với anh một ly, anh thấy sao?” Nói xong, ngửa đầu uống cạn rượu trắng.

Lâm Phong đường đường là một đại trượng phu, lại để một cô gái nhỏ áp chế?

Hắn cứ thế một đối hai mà uống, vừa uống vừa lẩm bẩm trong lòng: “Vãi chưởng, con trai ngoan, nếu mày còn không đến, bố mày sắp chết tươi rồi.” Ngay lúc Lâm Phong sắp không trụ nổi nữa, cửa phòng riêng bị đạp tung, Ngô Mặc xuất hiện.

Thế nhưng, thứ xuất hiện trước cả Ngô Mặc lại là mùi nước hoa nồng nặc và hắc nồng.

Chương 640

Xông thẳng vào mắt ba người trong phòng.

Lâm Phong bị xông cho ho sặc sụa, rượu cũng tỉnh bớt một chút.

Hắn vừa định mắng to.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy cái đầu trọc lóc bóng loáng của Ngô Mặc, lập tức không nói nên lời.

Lâm Phong cắn chặt môi dưới, suýt nữa bật cười thành tiếng.

Hắn tự nhéo mình một cái thật mạnh.

Nghĩ lại tất cả những chuyện đau lòng trong đời, rồi mới giữ được vẻ mặt không cảm xúc.

Lâm Phong nằm mơ cũng không ngờ Ngô Mặc lại tạo ra cái kiểu dáng này?

Cái quái gì thế này?

Pháp Hải à?

Có thể nói, ánh đèn lấp lánh trong phòng riêng chiếu vào đầu Ngô Mặc còn chói mắt nữa.

Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú che miệng ho nhẹ mấy tiếng.

Hai người cũng đồng loạt dồn ánh mắt về phía Ngô Mặc.

Điểm chú ý của họ cũng là cái đầu của Ngô Mặc, dù sao xoa mỡ nhiều quá, sáng choang lên.

Ngô Mặc đứng ở cửa, tâm tình rất kích động, tay ôm Lưu Tang khẽ run rẩy.

May mà ánh sáng ở đây khá mờ, ngoài Lưu Tang cảm nhận được ra, người khác không hề chú ý.

Lưu Tang dù không hiểu thì cũng không ảnh hưởng đến việc cậu ta diễn vai tiểu thịt tươi.

Chớ nói thằng bé này khá có tâm.

Cậu ta cố ý nép vào lòng Ngô Mặc, nhắc nhở cha nuôi ngàn vạn lần đừng để lộ sơ hở.

Ngô Mặc lập tức cảnh giác.

Cậu ta gật đầu với ba người trong phòng riêng, dùng cái giọng khàn khàn như loa rè mở miệng nói: “Giải đương gia?” “Chào anh.” Giải Ngữ Hoa đứng dậy, cố nhịn khó chịu về mùi mà vươn tay phải về phía Ngô Mặc.

Ngô Mặc nào dám bắt tay Giải Ngữ Hoa?

Cậu ta ngay cả gặp mặt cũng phải cố gồng lên, huống chi là chạm vào người đối phương.

Cậu ta cố ý làm ra vẻ khinh thường.

Ngẩng cằm lên, dùng ánh mắt dâm đãng từ trên xuống dưới đánh giá Giải Ngữ Hoa, miệng phun ra mấy chữ không sạch sẽ: “Tiểu bạch kiểm?” Ngô Mặc miệng nói ra ba chữ đó, thực chất trong lòng đang điên cuồng xin lỗi Giải Ngữ Hoa.

Nếu có thể đi vào trong đầu Ngô Mặc, sẽ thấy một người tí hon đang quỳ trên đất, hai tay chắp lại miệng lẩm bẩm: “Hoa ca đại nhân thân mến, người lớn không chấp nhặt kẻ nhỏ, ngàn vạn lần đừng so đo với tôi.” Ngày thường, Giải Ngữ Hoa ghét nhất người khác nói ba chữ đó với mình.

Nhưng hôm nay không hiểu vì sao, lại không có ý nghĩ chán ghét, ngược lại còn có một cảm giác thân thiết.

Cảm giác này đến một cách khó hiểu, khiến Giải Ngữ Hoa không kìm được muốn đến gần Ngô Mặc hơn một chút.

Lưu Tang thấy Giải Ngữ Hoa tiến lên.

Mắt cậu ta đảo một vòng, lập tức nắm lấy cánh tay Ngô Mặc lùi lại một bước, nũng nịu hô: “Cha nuôi, cha không phải nói người ta mới là cục cưng bảo bối của cha sao?

Sao lại gọi người khác là tiểu bạch kiểm thế?” Ngô Mặc bị cái giọng điệu ghê tởm của Lưu Tang làm cho da đầu tê dại.

Tay khẽ run lên, suýt nữa thì hất người ra ngoài, may mắn lý trí nhắc nhở cậu ta đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Cậu ta không thể động đậy, nhưng không ngăn được việc chửi thầm trong lòng: “Học ai cái trò ghê tởm này thế hả?

Đậu má, thằng ranh con, về rồi ông đây không lột da mày thì ông đây theo họ mày.” Lưu Tang tự nói xong cũng thấy ghê tởm, chỉ là vì đại kế của cha nuôi, dù ghê tởm đến mấy cũng phải tiếp tục.

Cậu ta coi như đã hiểu, hai người trước mặt rất quan trọng với cha nuôi, nhưng cha nuôi lại vì chuyện gì đó mà tránh mặt họ.

Thằng bé này tinh ranh thật.

Cậu ta chú ý thấy ánh mắt Giải Ngữ Hoa dán vào người cha nuôi, liền cố ý kéo Ngô Mặc đứng dưới ánh đèn.

Hay thật.

Ngô Mặc giờ thì hoàn toàn biến thành một bóng đèn lớn rồi.

Cái đầu chói mắt cộng thêm mùi nước hoa như nước tẩy rửa, làm khổ ba người trong phòng riêng đủ đường.

Tạo hình quá chói mắt.

Giải Ngữ Hoa cũng không biết là bị mùi nước hoa xông, hay bị ánh đèn chói, tóm lại là nước mắt suýt nữa trào ra.

Đây là phản ứng bản năng của cơ thể, không dễ kiểm soát.

Mắt vừa mờ đi, mức độ chú ý giảm xuống, cộng thêm cồn đã ngấm, cơ thể Giải Ngữ Hoa hơi loạng choạng.

Ngô Mặc suýt nữa đưa tay ra đỡ.

May mà Lưu Tang phản ứng nhanh, kịp thời giữ lấy cánh tay cậu ta.

Giữa anh em có một số chuyện không cần nói nhiều lời.

Lâm Phong thấy tình hình này vội vàng đứng dậy, vươn tay định đỡ lấy vai Giải Ngữ Hoa, nhưng lại hụt.

“Xin lỗi.” Giải Ngữ Hoa miệng nói xin lỗi, nhưng trên mặt không hề có nửa phần ý tứ ngại ngùng.

Lâm Phong không để tâm.

Nếu không phải vì Ngô Mặc, hắn lười biếng chẳng thèm để ý đến Giải Ngữ Hoa.

Ngã hay không ngã liên quan gì đến hắn?

Chẳng qua là để che chắn cho Ngô Mặc, Lâm Phong vô tình hữu ý chắn trước tầm mắt Giải Ngữ Hoa.

Miệng cười ha ha: “Giải đương gia, thật sự xin lỗi, lão nhị nhà tôi là người phóng khoáng, nói chuyện lúc nào cũng cái kiểu này, anh ngàn vạn lần đừng để bụng.” “Không sao.” Giải Ngữ Hoa đứng vững người, vẫy vẫy tay ý bảo Lâm Phong mình không để tâm.

Ngô Mặc trong lòng thở phào nhẹ nhõm, miệng không chút khách khí quăng ra một câu, “Đồ gà mờ.” Nói xong, cậu ta ôm Lưu Tang hiên ngang ngồi xuống sofa, lại cố ý để lộ hình xăm dán trên cánh tay.

Không còn cách nào.

Để không bị Giải Ngữ Hoa nhận ra, cậu ta chỉ có thể làm cái gì ghê tởm nhất thì làm.

Lưu Tang rất lanh lợi, vừa ngồi xuống lập tức làm bộ chim nhỏ nép vào người.

Lâm Phong không muốn quay đầu nhìn hai kẻ này, quá mẹ nó chói mắt, nhìn một cái là giảm thọ ba năm.

Một đứa ăn mặc như thằng ngốc, một đứa hóa trang chẳng khác gì trai bao.

Đúng là không hổ là hai cha con, đơn giản mẹ nó là một cặp đồ 250.

Ngô Mặc giả vờ ôm Lưu Tang, ánh mắt lén lút quét qua Giải Ngữ Hoa.

Cậu ta thật sự nhớ người này.

Rất muốn bất chấp mọi thứ xông lên ôm chặt đối phương, bày tỏ nỗi nhớ nhung của mình.

May mà ánh đèn trong phòng riêng khá mờ, ánh mắt của Ngô Mặc không bị ai phát hiện.

Giải Ngữ Hoa ngồi xuống lần nữa, ánh mắt không kìm được quét về phía Ngô Mặc.

Anh ta luôn cảm thấy người đàn ông trước mắt này mang lại một cảm giác không hòa hợp.

Cảm giác này không thể nói rõ được.

Nhiều năm qua, Giải Ngữ Hoa luôn dựa vào trực giác mà mấy lần thoát chết trong gang tấc.

Điều này càng khiến anh ta tin rằng, tên Ách Long này có gì đó kỳ lạ.

Ngô Mặc cảm nhận được ánh mắt Giải Ngữ Hoa nhìn tới, trong lòng hơi hoảng.

Chương 641

Chuyện này mẹ kiếp là đại sự liên quan đến sống chết, không thể đùa giỡn chút nào.

Khóe mắt cậu ta liếc thấy một chai rượu trắng đặt trên bàn, liền cố làm ra vẻ bình tĩnh, đổi ly rượu trong tay thành chai rượu trắng.

Vặn nắp, ngửa cổ, liên tục mấy ngụm vào bụng, động tác cực kỳ phóng khoáng, kết quả rất hài lòng.

Ngay sau đó, một ngụm lớn chất lỏng lại phun ra từ miệng.

Tốc độ nhanh đến nỗi, căn bản không cho mấy người còn lại cơ hội phản ứng.

Lâm Phong và Giải Ngữ Hoa ngồi đối diện cậu ta, bị nôn một đầu lẫn một thân.

Hoắc Tú Tú coi như may mắn, không bị vạ lây.

“Vãi chưởng!” Lâm Phong ngơ ngác nhìn Ngô Mặc, suýt chút nữa gọi thẳng tên cái thằng cháu này ra.

Giải Ngữ Hoa bị Ngô Mặc phun đến mức mắt cũng không mở ra được, hình tượng thảm hại cực kỳ.

“Tiểu Hoa ca ca, anh không sao chứ?” Hoắc Tú Tú vội vàng tiến lên, lấy khăn giấy lau chất lỏng trên đầu và mặt Giải Ngữ Hoa.

Ngô Mặc liếc thấy tình trạng thảm hại của Giải Ngữ Hoa, vừa nôn vừa sợ.

Cậu ta sợ Giải Ngữ Hoa bệnh sạch sẽ tái phát, rồi vác gậy đến đánh mình.

Thế nhưng cơn nôn này không phải cậu ta có thể kiểm soát.

Mùi nước hoa nồng nặc sớm đã khiến cậu ta buồn nôn, cộng thêm sự kích thích của cồn nồng độ cao.

Hai thứ kết hợp lại, còn mãnh liệt hơn cả thuốc gây nôn.

Trong phòng riêng, mùi rượu, mùi nước hoa và mùi chất nôn trộn lẫn vào nhau, xông đến mức người ta suýt nữa chảy nước mắt.

Lâm Phong sắp phát điên rồi.

Thằng cháu này là đến thăm người?

Hay là đến gây sự?

Nó không sợ đối phương nổi điên, rồi cùng hai anh em mình liều mạng sao?

“Cái thằng ranh con này.” Lâm Phong cắn răng nghiến lợi, lấy ra phong thái của một đại ca, chỉ vào Ngô Mặc mắng giận dữ: “Một chút quy tắc cũng không hiểu, mày cút ra ngoài cho ông đây.” Ngô Mặc cũng biết mọi chuyện đã hỏng bét rồi.

Nhưng có thể nhìn Giải Ngữ Hoa một cái, cậu ta đã rất mãn nguyện.

Mượn cái cớ Lâm Phong đưa ra, cậu ta lập tức xuống nước, đứng dậy lau miệng, cố làm ra vẻ không vui nói: “Điệu đà.” “Này, anh có ý gì?” Hoắc Tú Tú không nhịn nổi nữa, chỉ vào Ngô Mặc bất mãn nói: “Làm anh tôi ra nông nỗi này, ngay cả một câu xin lỗi cũng không có, cũng quá vô lễ rồi đó?” Ngô Mặc rất hài lòng khi Hoắc Tú Tú bảo vệ Giải Ngữ Hoa, trong lòng thầm like cho cô.

Thế nhưng lúc này cậu ta đang diễn kịch, không thể để lộ sơ hở.

Thế là cậu ta cố ý làm ra vẻ lạnh nhạt, không đáp lại Hoắc Tú Tú.

Chỉ khẽ liếc cô một cái, đáy mắt chứa đựng sự khinh miệt và trào phúng.

Lưu Tang lại kịp thời chen vào một câu: “Cha nuôi, không khí ở đây không tốt, chúng ta mau rời đi thôi.

À phải rồi, cha không phải nói muốn mua đồ tốt cho con sao?

Chúng ta mau đi đi.” Không thể không khen Lưu Tang một câu.

Thằng bé này có thiên phú quá tốt, diễn vai trai bao sống động như thật.

Nếu không phải nửa năm nay Lưu Tang luôn ở dưới mí mắt Ngô Mặc, cậu ta thậm chí còn nghi ngờ thằng bé này có phải đã đi làm thêm rồi không?

“Ngoan.” Ngô Mặc cố nhịn buồn nôn, bắt chước phong cách của đại ca xã hội đen, ôm chặt Lưu Tang ba bước loạng choạng đi ra ngoài.

Lâm Phong nhìn bóng lưng Ngô Mặc, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Một mặt là may mắn Ngô Mặc không bị Giải Ngữ Hoa phát giác.

Mặt khác là cảm thấy không khí cuối cùng cũng trong lành hơn một chút.

Thằng cha nuôi này đi rồi, hắn còn phải đi dọn dẹp hậu quả.

Lâm Phong đầu còn nhỏ nước, chắp tay nói với Giải Ngữ Hoa: “Giải đương gia, thật sự rất xin lỗi.

Lão nhị nhà tôi e rằng uống hơi nhiều, tôi thay nó ở đây xin lỗi anh.” Hoắc Tú Tú giận dữ nhìn Lâm Phong, cảm xúc bất mãn suýt chút nữa bùng nổ.

“Không sao.” Giải Ngữ Hoa cười cười, bề ngoài không nói gì, nhưng sự hoài nghi trong lòng lại lớn thêm một vòng.

Ba người đều bị vạ lây, chắc chắn không thể tiếp tục uống rượu được nữa.

Nói mấy câu với nhau rồi ai đi đường nấy.

Lâm Phong vừa lên xe, lập tức giục tài xế lái xe nhanh lên.

Hắn muốn lập tức quay về.

Túm cổ Ngô Mặc hỏi một câu, mày có phải biến thái không?

Ở một bên khác, cửa xe vừa đóng lại, Hoắc Tú Tú không nhịn được phàn nàn: “Tiểu Hoa ca ca, cái tên Ách Long đó cũng quá vô lễ rồi, hoàn toàn không coi chúng ta ra gì, em thật sự muốn dạy cho hắn một bài học.” “Ách Long?” Giải Ngữ Hoa như thể không nghe thấy gì, lặp đi lặp lại hai chữ “Ách Long” trong lòng mấy lần.

Anh ta quả thật không nhìn ra bóng dáng Ngô Mặc trên người Ách Long, nhưng cái cảm giác quen thuộc đó rốt cuộc là sao chứ?

Tạm không nói đến bên Giải Ngữ Hoa.

Chúng ta hãy nói về cặp cha con 250, Ngô Mặc và Lưu Tang với phong cách siêu thời thượng.

Cửa phòng riêng vừa mở ra.

Ngô Mặc hận không thể bước như bay, một bước về thẳng phòng mình.

Thế nhưng để diễn kịch cho trọn vẹn, không bị thuộc hạ của Giải Ngữ Hoa phát giác.

Cậu ta buộc phải nhịn tâm trạng nóng nảy, kiên nhẫn tiếp tục diễn.

Cậu ta tay phải ôm Lưu Tang.

Bước đi loạng choạng như chim cánh cụt, ba bước một lắc lư đi về phía bãi đậu xe ngầm.

Vừa đi vừa thầm mừng, may mà người đến là Giải Ngữ Hoa.

Dù sao Giải Ngữ Hoa chú trọng lễ tiết, sẽ không dễ dàng động thủ.

Nếu đổi thành Hắc Nhãn Kính?

Tên này chẳng thèm để ý bất cứ chuyện gì.

Mình đừng nói là giả dạng lưu manh, cho dù có giả dạng biến thái?

Cũng đủ thảm để lừa gạt qua loa.

Thuộc hạ canh gác bên ngoài, nín thở theo sau hai người.

Từng người một bị mùi hương kích thích, mặt đỏ bừng.

Người biết thì hiểu là bị mùi xông.

Người không biết thì còn tưởng mấy tên này bị táo bón.

Khi cách phòng riêng hơi xa một chút, Lưu Tang rúc vào lòng Ngô Mặc lẩm bẩm nhỏ giọng: “Cha nuôi, quần chật quá, bó đít con.” “Hả?” Ngô Mặc ngớ người.

Theo tầm mắt nhìn xuống, một câu “Vãi chưởng” thốt ra khỏi miệng.

Quần đâu chỉ bó thịt?

Đơn giản là không khác gì vải quấn xác ướp.

Lưu Tang nhỏ gầy như vậy, kết quả là trước sau đều bị bó chặt lộ hết ra ngoài.

Ngô Mặc hoàn toàn không thể hiểu nổi, trai bao trong quán bar đều là que củi khô sao?

Mặc cái thứ này đi một bước là cọ một bước, không khó chịu sao?

Chương 642

Hay là nói thứ này có thể làm nổi bật một số đặc điểm, tiện cho người khác lựa chọn?

Thấy Ngô Mặc không nói gì, Lưu Tang không nhịn được lại lầm bầm một câu: “Con còn không dám bước đi.” Ngô Mặc cạn lời, nhất thời ngớ người không tiếp lời được.

Nửa ngày mới nặn ra một chữ: “Nhịn.” Lời vừa thốt ra, hai người đồng loạt khẽ thở dài, đúng là cuộc sống không dễ dàng, hai cha con đi bán nghệ đây mà!

Một mạch chạy nhanh.

Hai cha con về đến Địa Long Hội, không nói hai lời phi thẳng vào phòng tắm.

Đúng là một đường lửa cháy điện giật, mùi hương lưu lại trần gian.

Hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kinh hãi và biểu cảm đờ đẫn của thuộc hạ và nhân viên khi nhìn thấy bộ dạng này.

Ngô Mặc chạy nhanh, có một lý do là sợ sau này mình không mọc tóc nữa.

Ai bảo vừa nãy cậu ta quá vội vàng, xoa nửa chai mỡ bò lên hết cả đầu.

Vòi sen vừa mở, mỡ bò chảy tí tách từ đỉnh đầu xuống.

Chốc lát, trên mặt đất tỏa ra một mùi hương sữa.

Lúc Lâm Phong về, Ngô Mặc và Lưu Tang vẫn chưa ra khỏi phòng tắm.

Hai người cứ chà xát mãi, hận không thể lột bỏ một lớp da trên người.

Ngô Mặc và Lâm Phong từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, trần truồng không có vấn đề riêng tư gì.

Lâm Phong nén đầy một bụng lửa.

Bước vào phòng Ngô Mặc, một cước đạp tung cửa phòng tắm, há miệng liền mắng: "Đầu mày rỗng không thì không sao, nhưng đừng có đổ nước vào chứ?

Mày ngửi xem, xông đến mức mắt ông đây đỏ cả lên rồi." Ngô Mặc đang bận gãi da đầu, đâu có thời gian đáp lại Lâm Phong.

Lâm Phong vừa tức giận, bước vào phòng tắm định đánh Ngô Mặc một trận.

Do uống nhiều rượu, cộng thêm hơi nước trong phòng tắm quá lớn, Lâm Phong không chú ý dưới chân toàn là mỡ bò.

Chân trượt một cái, ngã bịch xuống đất, đau đến mức nứt cả miệng.

Lưu Tang ở một bên khác cũng không thoát khỏi ám ảnh này.

Sau sự kiện đầu trọc, Lưu Tang đối với tóc dài và vest đạt đến đỉnh cao của sự yêu thích.

Có thể nói, ba năm gặp lại.

Trừ Hoắc Tú Tú không chịu quá nhiều khổ sở, những người còn lại không ai được dễ chịu.

Ngô Mặc dọn dẹp xong.

Ngồi trên sofa châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, rất khẳng định nói với Lâm Phong: "Anh ta nghi ngờ rồi." "Tao cũng nghĩ vậy." Lâm Phong ngẩng đầu nhìn trần nhà, hoàn toàn không nhìn Ngô

Mặc.

Hắn sợ chói mắt.

“Haizz!” Ngô Mặc cực kỳ khổ não nhíu mày, xoa xoa cái đầu trọc lóc bóng loáng, vẻ mặt buồn bã nói: “Tôi phải chuồn thôi.” “Khoan đã.” Lâm Phong ngắt lời Ngô Mặc, ghé sát vào hỏi tò mò: “Chuồn, đi đâu?” Ngô Mặc cũng là tiện miệng nói đến đây, căn bản chưa nghĩ kỹ phải đi đâu?

Cậu ta xoắn xuýt nửa ngày, đập mạnh một cái vào đùi, nghiêm túc nói: “Đông Nam Á.” “Hả?” Lâm Phong suy nghĩ một lát, gật đầu đồng ý: “Cũng là một lựa chọn không tồi, vừa hay trại huấn luyện bên đó mới bắt đầu, mày đi kiểm tra một chút.” Hai người vừa nói đã hợp ý, lập tức quyết định sáng mai sẽ xuất phát.

Còn về Giải Ngữ Hoa có nghi ngờ hay không?

Lúc này cũng không thể bận tâm đến những chuyện đó nữa, cứ chuồn trước đã rồi tính.

Dù sao cũng chỉ còn hơn nửa năm thời gian, cứ vượt qua trước rồi nói chuyện khác.

Quả nhiên đúng như Ngô Mặc dự đoán.

Giải Ngữ Hoa vừa vào khách sạn, lập tức sắp xếp thuộc hạ đi điều tra mọi chuyện liên quan đến Ách Long.

Hoắc Tú Tú có chút không hiểu.

Cái tên Ách Long kia rõ ràng rất không tôn trọng Tiểu Hoa ca ca, nhưng tại sao cô lại cảm thấy Tiểu Hoa ca ca rất coi trọng người này chứ?

Chưa nói đến từ những lời dặn dò thuộc hạ của anh ta, không hề nghe thấy một chút chán ghét nào.

Ngược lại còn thêm một chút mùi vị khó nói thành lời.

Tuân theo nguyên tắc không hiểu thì hỏi.

Hoắc Tú Tú cũng không khách khí, trực tiếp mở miệng hỏi: “Tiểu Hoa ca ca, rốt cuộc anh nghĩ thế nào?” “Đầu tiên là điều tra Phong Long, bây giờ lại dồn sự chú ý vào Ách Long, anh sẽ không còn nghĩ giữa hai người họ có một người là Tiểu Mặc ca ca chứ?” Mặc dù tên Ngô Mặc là điều cấm kỵ.

Nhưng Hoắc Tú Tú cũng không muốn Giải Ngữ Hoa mãi chìm đắm trong đau buồn.

“Tại sao lại không thể?” Giải Ngữ Hoa nheo mắt, tay phải khẽ gõ mặt bàn, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng: “Thời gian họ xuất hiện rất gần với thời gian Tiểu Mặc biến mất, những động tác nhỏ của Phong Long, dáng vẻ cố ý tạo ra của Ách Long, đều cho thấy trên người họ có điều kỳ lạ.” “Em thấy anh điên rồi.” Hoắc Tú Tú ngồi phịch xuống sofa, lưng dựa mạnh vào, vẻ mặt bất lực nói: “Thôi được rồi, dù sao gần đây ở Kinh Đô cũng không có chuyện gì, chúng ta cứ ở lại đây mấy ngày đi.” Cô nói mấy câu, dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Nhưng nếu để em nói thì Phong Long có khả năng hơn, cái tên Ách Long đó sao cứ như thằng ngốc thế?” “Rốt cuộc hắn có gu thẩm mỹ gì thế?

Mùi trên người xông đến mức em muốn nôn rồi, với lại hắn thật sự quá không biết xấu hổ, ôm cái thằng bé trông chưa thành niên trong lòng, sao hắn có thể ra tay được chứ?” Hoắc Tú Tú oán khí với Ách Long quá nặng, lời lẽ phàn nàn tuôn ra không ngừng.

Thế nhưng những lời này của cô lại nhắc nhở Giải Ngữ Hoa.

Đúng vậy, người bình thường ai lại xịt nhiều nước hoa như thế lên người chứ?

Rõ ràng là không muốn người khác tiếp cận mình.

Những điểm nghi ngờ ngày càng nhiều.

Đến mức Giải Ngữ Hoa có một suy nghĩ nôn nóng muốn vạch trần bộ mặt thật của Ách Long.

Giải Ngữ Hoa quyết định ở lại Tây Bắc thêm mấy ngày, nhất định phải làm rõ những nghi hoặc trong lòng.

Anh ta nghĩ không sai, nhưng không ngờ Ngô Mặc sáng ngày thứ hai đã chuồn mất.

Hai ngày sau.

Khi Giải Ngữ Hoa muốn hẹn gặp lại Ách Long, lại nhận được một tin tức, người không còn ở Tây Bắc.

Trong điện thoại, giọng Lâm Phong hơi có vẻ xin lỗi: “Giải đương gia, thật sự xin lỗi.” “Theo lý thì chúng ta là đối tác, anh lại đang ở địa bàn của tôi, dù nói thế nào thì hai anh em tôi cũng nên làm tròn nghĩa vụ của chủ nhà.

Nhưng chuyện là như thế này, trùng hợp làm sao, công việc ở nước ngoài phát sinh một số vấn đề, lão nhị nhà tôi đã dẫn người qua đó giải quyết rồi.

Tôi bên này có một số việc đang bận không dứt ra được, anh xem hay là đợi một thời gian nữa nhé.” Giải Ngữ Hoa hiểu được ý trong lời nói của Lâm Phong, trầm ngâm một lát, khẽ cười nói: “Lâm tiên sinh đã nói vậy, vậy tôi xin phép không làm phiền nữa.” Anh ta nói đến đây thì giọng điệu chuyển một cái: “Nhưng tôi rất thích cái khí chất hào sảng của em trai anh, không biết có tiện để lại số điện thoại của cậu ta cho tôi không?” Lâm Phong nghẹn họng khi nghe Giải Ngữ Hoa nói.

Trong đầu cậu ta hiện lên hình ảnh Ngô Mặc với cái tạo hình làm rát mắt, trong lòng không khỏi thầm mắng: “Cái thằng họ Giải này có phải là thẩm mỹ dị thường không?

Cái tạo hình của thằng nhóc con đó mà bảo là hào sảng á?

Theo tôi thì biến thái còn chưa đủ đâu.” Chửi bới thì chửi bới, nhưng nhiệm vụ chính hiện tại là làm sao để từ chối Giải Ngữ Hoa đây?

“Khụ!” Lâm Phong hắng giọng một tiếng, chậm rãi giải thích: “Chuyện này ấy à, thật sự có hơi khó xử.” “Nói lý ra, tôi làm anh em thì không thể nói xấu sau lưng thằng em được, nhưng chúng ta bây giờ là đối tác, có một số chuyện nếu không nói rõ ràng, sau này lỡ có chuyện thật, hiểu lầm thì sao?” “Ồ?

Anh nói đi?” Giải Ngữ Hoa dựa vào ghế sofa, tay trái cầm điện thoại, tay phải cầm thông tin về Ách Long (Guan Yu).

Giọng Lâm Phong bắt đầu trở nên kỳ quái, dường như lúng túng lại pha chút bất lực: “Thằng em tôi có một sở thích đặc biệt, thích mấy anh đẹp trai trắng trẻo.” “Khụ, anh đừng hiểu lầm, tôi không nói anh đâu, tôi chỉ nói thật thôi, anh có dung mạo tốt như vậy, lại còn chủ động muốn xin số liên lạc, lỡ thằng em tôi hiểu lầm thì không hay lắm.” “Thằng nhóc đó tính cách có hơi bướng bỉnh, đến lúc đó nếu anh phản đối mà nó dùng cường, chúng ta làm ầm ĩ lên không giải quyết được thì không hay đâu.” Lâm Phong cũng liều mạng rồi.

Cậu ta cứ bám chặt lấy điểm Ngô Mặc thích mấy ông già, ra sức đổ hết nước bẩn lên người hắn, cố gắng thuyết phục Giải Ngữ Hoa từ bỏ.

Lâm Phong nói liên tục, dồn dập, hoàn toàn không cho Giải Ngữ Hoa cơ hội nói chen vào.

Cậu ta nói liền mười mấy phút, cuối cùng chốt hạ một câu: “Nếu anh thật sự thích kiểu người như em trai tôi, chỗ Tây Bắc chúng tôi có đầy, lát nữa tôi tặng anh vài người.” “Không cần, tôi vẫn có hứng thú với em trai anh hơn, tôi nghĩ chúng ta sẽ trở thành những người bạn tốt.” Giải Ngữ Hoa không hề lay chuyển, vẫn kiên trì ý nghĩ của mình.

Lần này Lâm Phong thật sự cảm nhận được Giải Ngữ Hoa khó đối phó, tên này không ăn thua, nói thế nào cũng không được.

Cậu ta cũng nổi cáu, lười phí lời với Giải Ngữ Hoa nữa, cứng rắn quăng lại một câu: “Giải đương gia, tuy chúng ta là quan hệ hợp tác, nhưng thằng em tôi bán nghệ chứ không bán thân, yêu cầu của anh tôi không làm được, tạm biệt.” Nói xong liền “phụt” một tiếng cúp điện thoại.

Lâm Phong tiện tay ném điện thoại lên ghế sofa, vắt chéo chân, hừ lạnh một tiếng: “Cho dù mày gian xảo như quỷ, ông đây cũng bắt mày uống nước rửa chân!” “Dù sao thì thằng nhóc con đó cũng chạy mất dép rồi, mày có bản lĩnh thì đi mà đuổi!” Thái độ của Phong Long và sự lẩn tránh của Ách Long đã đủ nói lên tất cả vấn đề.

Giải Ngữ Hoa nhìn chằm chằm chiếc điện thoại bị cúp, chìm vào trầm tư.

Nếu Ách Long thật sự là Tiểu Mặc, tại sao hắn lại trốn tránh mình?

Cái Phong Long đột nhiên xuất hiện này, lại là ai của hắn?

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong địa cung?

Chương 643

Giải Ngữ Hoa có một loạt vấn đề muốn làm rõ, nhưng không có bất kỳ ai có thể cho anh ta một câu trả lời.

Cứ để Giải Ngữ Hoa bên kia suy nghĩ đi, chúng ta hãy nói về Ngô Mặc, cái “đèn pha” đã chạy mất dép.

Hắn dẫn Lưu Tang và Bảo Gát cùng với mười mấy người, thẳng tiến đến Giản Bộ Trại.

Giản Bộ Trại rất hỗn loạn.

Ở đây cờ bạc, mại dâm, cái gì cũng có, rất thích hợp để bồi dưỡng thế lực.

Nó thuộc về nơi địa ngục của người nghèo, thiên đường của người giàu.

Địa Long Hội dùng ba tháng, dùng tiền và người mở đường, cuối cùng cũng tạo được một vùng đất ở đây.

Họ dùng sòng bạc làm vỏ bọc, thực chất là bí mật bồi dưỡng lực lượng dự bị.

Dù sao thì, dù thanh niên trong Miêu Trại có nhiều đến đâu, cũng không chịu nổi các loại tai họa.

Thực ra nói trắng ra, Ngô Mặc không nỡ dùng thanh niên Miêu Trại làm bia đỡ đạn.

Lòng người ai cũng có thịt.

Miêu Trại coi hắn như người thân, hắn cũng đáp lại họ bằng thái độ tương tự.

Còn đối với những đứa trẻ mồ côi nước ngoài này?

Địa Long Hội nuôi nấng chúng ăn ngon uống tốt, chúng trả giá bằng sinh mệnh cũng là điều nên làm.

Đây là chuyện hai bên tự nguyện, đừng nói ai tàn nhẫn.

Ngô Mặc ở Giản Bộ Trại ba tháng, trong thời gian đó còn dẫn người đụng độ với các băng đảng địa phương vài trận.

Sau đó mới chuẩn bị đi địa điểm tiếp theo, Nepal.

Hắn đã hạ quyết tâm.

Dù thế nào đi nữa, nhất định phải ở nước ngoài cho đến khi hết thời gian.

Hiện tại chỉ còn khoảng ba tháng nữa, đi vòng vài quốc gia, rất nhanh là có thể qua được.

Còn bốn năm thời gian, nhiệm vụ có coi là hoàn thành không?

Vậy thì tùy vào ý trời vậy.

Hắn và Lâm Phong đã liều mạng để hoàn thành nhiệm vụ.

Nếu vẫn không được coi là thành công, thì hắn thật sự hết cách rồi. 57.

Đoàn người phong trần mệt mỏi hành quân đến Nepal.

Vừa bước chân vào quốc gia này, mùi nghèo khó ập đến.

Ngô Mặc và những người này đều là lần đầu tiên đến Nepal.

Không quen thuộc bất cứ nơi nào, vì thế đặc biệt thuê một hướng dẫn viên địa phương.

Từ lời hướng dẫn viên, họ biết được Nepal là một quốc gia nông nghiệp, kinh tế tương đối lạc hậu, đường phố và thành thị thua xa trong nước.

Tuy nhiên ở đây văn hóa và tôn giáo rất phong phú.

Kiến trúc cổ điển đặc biệt nhiều, là thánh địa trong lòng tín đồ Ấn Độ giáo.

Ngô Mặc liên tục ba ngày, dẫn những người này đi khắp nơi, hoàn toàn không có ý định làm việc chính sự.

Lưu Tang có chút không hiểu, kéo tay áo Ngô Mặc, thấp giọng hỏi: “Cán ca, chúng ta muốn xây dựng phân hội ở Nepal sao?” “Không.” Ngô Mặc ngậm thuốc lá trong miệng, mắt nhìn quanh, thờ ơ nói: “Thư giãn.” “Lừa người.” Lưu Tang bĩu môi, lầm bầm nhỏ giọng: “Rõ ràng là bị người ta dọa chạy mất dép, còn cố nói là thư giãn.” “Này, thằng nhóc con.” Ngô Mặc vừa nghe đã tức giận, vừa định véo tai Lưu Tang.

Ánh mắt liếc qua, một bóng dáng quen thuộc vụt qua trước mắt hắn.

“Hửm?” Ánh mắt Ngô Mặc ngưng lại, nhìn chằm chằm bóng lưng người đó mà ngây người, trong lòng thầm gọi một tiếng: “Đại ca?” Chuyện này là sao đây?

Đại ca sao lại xuất hiện ở đây?

Ngô Mặc trong lòng vẽ ra vô số dấu chấm hỏi, đứng đó ngây người nhìn Ngô Tà cách đó không xa.

“Cán ca, anh sao vậy?” Lưu Tang đang rụt cổ chờ bị xử lý, nhưng lại thấy Ngô Mặc đứng im bất động.

Cậu ta nhìn theo hướng mắt Ngô Mặc.

Kết quả thấy một nhóm người đứng đó, hoàn toàn không phân biệt được Ngô Mặc đang nhìn ai?

Ngô Mặc không để ý đến Lưu Tang, ánh mắt chết dí vào phía trước.

Đúng lúc này, bên cạnh bóng dáng kia xuất hiện một người phụ nữ.

Người phụ nữ dáng người không tệ, khuôn mặt trẻ trung, vừa đến gần, cánh tay đã rất tự nhiên khoác lên vai Ngô Tà.

Chỉ với động tác đó, mắt Ngô Mặc lập tức nheo lại, trong lòng hừ lạnh một tiếng: "Mẹ kiếp, đó không phải anh tao." Nhận định này vừa xuất hiện, Ngô Mặc lập tức cảnh giác, quay đầu thấp giọng dặn dò Lưu Tang và Bảo Gát, bảo hai người họ dẫn thuộc hạ về khách sạn trước.

Bảo Gát những năm này đã trải qua phong ba bão táp, khác hẳn với trước kia.

Ngữ khí và thái độ của Ngô Mặc, rõ ràng là có vấn đề.

Nếu ở Tây Bắc, cậu ta đã sớm nghe lời dẫn người rời đi rồi.

Tuy nhiên đây là nước ngoài, nơi đất khách quê người.

Cậu ta sợ Ngô Mặc gặp bất trắc, lo lắng hỏi thêm một câu: "Nhị thúc, một mình cậu được không?" "Ừ." Ngô Mặc vỗ vai Bảo Gát, ra hiệu cậu ta không cần lo lắng.

Sau đó dưới ánh mắt lo lắng của họ, hắn thẳng tiến về phía trước.

Người Nepal ăn mặc có một đặc điểm, nam nữ già trẻ bốn mùa rất ít khi đi tất.

Họ thường thích đi chân trần mang dép lê hoặc dép tông.

Một người như Ngô Mặc, áo phông khoác ngoài, quần hộp và giày thể thao, vừa nhìn là biết du khách đến từ quốc gia khác.

Đặc biệt hắn cao một mét tám tám, đứng giữa đám đông nổi bật như hạc giữa bầy gà.

Ngô Mặc biết rõ, lúc này muốn lén lút theo dõi không thực tế lắm.

Thà đường hoàng tiến đến, mượn thân phận du khách để làm quen.

Hắn nghĩ đến đây, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh, theo thói quen sờ sờ đầu.

Khoảng thời gian này, tóc mới mọc lại đã có độ dài nhất định.

Nhưng những sợi tóc mới mọc có hơi cứng, đâm thẳng vào lòng bàn tay.

Chỉ một động tác đó, cái dây thần kinh bị đứt trong đầu hắn lại được nối liền.

Hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện cực kỳ quan trọng, nụ cười trên mặt chợt cứng đờ.

Mình bây giờ là nửa người câm, làm sao mà làm quen được?

Chẳng lẽ phải dùng cử chỉ ra hiệu với đối phương?

Hay là dùng thần giao cách cảm?

“Mẹ kiếp, cái đồ đại đèn pha chết tiệt.” Khoảnh khắc này, Ngô Mặc trong lòng đã mắng tổ tông mười tám đời của cái đồ đại đèn pha (hệ thống) một trận tơi bời.

Chỉ là không mắng ra tiếng thôi.

Nếu không người xung quanh có thể chứng kiến một kỷ lục thế giới Guinness: phun ra hơn hai trăm chữ Hán trong một phút.

Đường làm quen đã bị chặn đứng.

Ngô Mặc bất lực chuyển hướng, lướt qua vai hai người.

Dù Ngô Mặc cố ý thu liễm khí tức, nhưng ngoại hình người nước ngoài của hắn vẫn thu hút sự chú ý của hai người.

Chương 644

Một nam một nữ nghiêng đầu liếc nhìn Ngô Mặc.

Sau đó quay đầu lại, cầm thứ gì đó trên quầy hàng nhỏ rồi nhanh chóng rời đi.

Ngô Mặc đi thêm hai bước.

Hắn cúi người giả vờ xem hàng trên quầy, ánh mắt liếc theo hướng đi của hai người.

Qua quan sát, hắn nhận thấy hai người đi khoảng chưa đến trăm mét thì rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Hắn lập tức đứng dậy, với tốc độ cực nhanh đuổi theo.

Theo dõi là một công việc rất khó khăn.

Đến gần dễ bị phát hiện, xa quá dễ mất dấu người.

Ngô Mặc cố gắng giữ một khoảng cách nhất định.

May mà thị lực của hắn không tệ, ẩn ẩn hiện hiện có thể nhìn thấy hai bóng người phía trước.

Hai người luồn lách qua lại trong con hẻm nhỏ.

Bước chân gấp gáp, dường như phía trước có chuyện gì đó đang chờ đợi họ?

Đi thêm khoảng hơn hai mươi phút, từng đợt mùi khó chịu ập đến.

Mùi này Ngô Mặc vừa ngửi hôm qua, lúc đó suýt chút nữa đã hun chết hắn.

Không cần nhìn cũng biết, phía trước chính là một địa điểm rất nổi tiếng ở Nepal, đền Pashupatinath, còn gọi là Miếu Hóa Thiêu.

Ngôi đền này có diện tích khá lớn, lịch sử lâu đời, đã hơn một nghìn bảy trăm năm.

Là một trong những di sản văn hóa thế giới của Nepal.

Đồng thời cũng là ngôi đền Ấn Độ giáo lớn nhất Nepal, và là bãi hỏa táng lớn nhất Nepal.

Tín đồ Ấn Độ giáo tin rằng sau khi chết thi thể được hỏa táng, tro cốt thả xuống sông, linh hồn sẽ được giải thoát.

Vì vậy, hơn một nghìn năm qua, hầu như mỗi ngày ở đây đều diễn ra hỏa táng.

Mùi vị thì khỏi phải nói, vô cùng khó chịu.

“Mẹ kiếp, hai người này có bệnh à?” Ngô Mặc vừa đi vừa thầm mắng trong lòng: “Tôi phát hiện ra mấy thằng bắt chước lão ca, sao toàn là những người không bình thường?

Hoặc là bò dưới đất, hoặc là chui vào đống xác chết.” “Không thể đi theo con đường cao cấp một chút, uống rượu, tán gái gì đó à?” Hắn không ngừng càu nhàu trong lòng, nhưng bước chân không chậm, khoảng cách với hai người đã gần hơn một chút.

May mắn là ở đây du khách và người địa phương không ít, cũng không đến mức đánh rắn động cỏ.

Gần đền Pashupatinath có một dãy cửa hàng và quầy hàng, chuyên bán hoa tươi và các vật phẩm khác.

Hai người đứng trước cửa một cửa hàng trong số đó, ngẩng đầu nhìn một cái rồi đẩy cửa bước vào.

Ngô Mặc định đuổi theo.

Gót chân vừa nhấc lên, đột nhiên lại dừng lại, ngay sau đó thân hình nhanh chóng lùi lại trốn vào trong hẻm.

“Vãi chưởng, sao hắn ta cũng đến?” Ngô Mặc tim đập thình thịch, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, núp ở rìa hẻm không dám động đậy.

Đúng là sợ cái gì thì cái đó đến.

Hắn sợ nhất là đối mặt với Hắc Nhãn Kính.

Và bóng dáng xuất hiện phía trước, chính là Hắc Nhãn Kính mặc áo khoác đen, đeo kính râm đen.

Chỉ thấy Hắc Nhãn Kính tay cầm một bó hoa.

Đi đến trước cửa hàng mà hai người kia vừa vào, ngẩng đầu nhìn một cái rồi chậm rãi đi về phía Ngô Mặc đang trốn.

Khí tức quen thuộc, bóng dáng quen thuộc, Ngô Mặc chắc chắn một trăm phần trăm, thằng cháu nội này khẳng định là hàng chính hãng.

Hắn sợ đến mức chân run lập cập.

Do dự nửa ngày ngẩng đầu nhìn lên, muốn tìm xem có chỗ nào có thể trèo lên không?

Bây giờ không phải lúc đùa giỡn.

Nếu thật sự bị Hắc Nhãn Kính bắt được, nhiệm vụ thất bại, mình sẽ hóa thành tro bụi ngay tại chỗ.

Kính ca có khi nào cho rằng mình quá nhiệt tình, quá tự nhiên không?

Ngô Mặc trong đầu nghĩ lung tung đủ thứ.

Ngay lúc hắn muốn chạy trốn, Hắc Nhãn Kính cách hắn chỉ khoảng hai mươi mét, bước chân chuyển hướng đi vào một cửa hàng khác.

“Ủa?” Ngô Mặc lập tức ngây người.

Tuy nhiên sự tò mò của hắn không thua kém Ngô Tà.

Suy nghĩ một chút lại dừng động tác, chuẩn bị xem Hắc Nhãn Kính muốn làm gì?

Lúc này ánh mắt hắn liếc sang một cửa hàng bên cạnh, bên trong bán đủ loại mặt nạ.

Ngô Mặc thấy vậy lòng nở hoa.

Một bước vọt vào, móc tiền ra đập lên bàn, cầm một chiếc mặt nạ gỗ điêu khắc trực tiếp úp lên mặt.

Lại gỡ một số đồ trang trí trên tường xuống, đeo hết lên người.

Chủ cửa hàng nhìn ngây người, không biết vị du khách này đang chơi trò gì?

Chỉ là tiền trên bàn không ít, ông ta cũng không nói gì.

Ngô Mặc nhanh chóng hóa trang xong, vọt ra khỏi cửa hàng, thẳng tiến đến khu tập trung của những người vô gia cư gần đó.

Những người ăn xin ở đây, một phần là người Nepal, một phần là từ Ấn Độ sang, chuyên đến Nepal để hành khất.

Họ sống cùng nhau không làm phiền nhau.

Ngô Mặc đeo một chiếc mặt nạ lớn trên mặt, cũng không nhìn ra là người ở đâu.

Hắn cũng không ngại bẩn.

Len vào giữa đám người vô gia cư, túm lấy mấy cái chăn rách đen đến mức không nhìn ra màu gì bên cạnh, đắp lên người.

Mấy thứ này là tài sản cá nhân, hắn lấy đi người khác chịu sao được?

Ngô Mặc thấy mấy người vô gia cư muốn nói chuyện.

Vội vàng ném ra mấy đồng tiền bạc Nepal, lại làm một động tác ra hiệu, ý bảo những người này đừng nói gì.

Tiền bạc có thể sai khiến quỷ thần, đây là đạo lý ngàn đời không thay đổi.

Vài đồng tiền lẻ vừa ra, những người vô gia cư này ngay cả rắm cũng không dám đánh.

Từng người một nắm chặt đồng bạc, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Ngô Mặc tự bọc mình kín mít như một cái bánh chưng.

Không quản mùi hôi nồng nặc và khó chịu từ cái chăn phát ra, rụt cổ, chết dí mắt nhìn chằm chằm cửa hàng mà Hắc Nhãn Kính đã vào.

Hắn núp như vậy mất nửa tiếng.

Lúc này là mười hai giờ trưa, cũng là lúc nóng nhất trong ngày ở Nepal.

Ngô Mặc suýt chút nữa bị say nắng, mà thằng cháu nội Hắc Nhãn Kính vẫn chưa ló mặt ra.

Hắn chợt nhận ra, đập đùi một cái, mắng: “Vãi chưởng, có cửa sau à?” Ngô Mặc trong lòng mắng mình là thằng ngốc, thậm chí có ý muốn tự tát vào mặt mình.

Bỏ qua hai người kia để theo dõi Hắc Nhãn Kính, kết quả chẳng cái nào thành công.

Đúng là trộm gà không thành lại mất nắm gạo.

Chương 645

Hắn bực mình cực độ, lật chăn lên định đứng dậy bỏ đi.

Chưa kịp đứng dậy, cửa hàng đã mở ra, Hắc Nhãn Kính và một người phụ nữ sóng vai bước ra.

Thấy cảnh này, trong đầu Ngô Mặc "phanh" một tiếng nảy ra một ý nghĩ: chuyện tình Đông Nam Á?

Thật không trách hắn lại nghĩ như vậy.

Lần trước Lâm Phong nhắc đến việc khởi động lại câu chuyện, Ngô Mặc đã kéo đối phương hỏi cặn kẽ vài lần.

Lâm Phong là một nhân tài, lại xuất thân từ đoàn phim.

Kể lại câu chuyện này sống động như thật, đối thoại và biểu cảm nhân vật, diễn xuất tinh tế.

Có thể nói, dù không thể hoàn nguyên một trăm phần trăm, nhưng cũng đạt bảy tám mươi phần trăm.

Lâm Phong lúc đó hoàn toàn không biết ý nghĩ đặc biệt của Hắc Nhãn Kính đối với Ngô Mặc, cậu ta chỉ biết Ngô Mặc rất thích người này.

Thế là câu chuyện tình yêu giữa Hắc Nhãn Kính và cô gái câm, cậu ta một mình đóng hai vai, diễn lại một lượt.

Ngô Mặc lúc đầu kinh ngạc trợn tròn mắt, sau đó ôm miệng cười thầm, cuối cùng lăn lộn trên đất.

Cười không ra hơi, suýt chút nữa ngất đi.

Hắn thật sự không thể tưởng tượng nổi, Hắc Nhãn Kính lại có thể diễn một màn tình yêu với một người phụ nữ ư?

Lúc đó trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ, tại sao lại đến sớm thế này?

Cứ kéo dài nửa năm nữa, đợi bộ phim truyền hình này lên sóng rồi hẵng đến thì tốt biết bao?

Còn câu chuyện của Vương Bàn Tử và Phiêu Phiêu, cùng với tiểu mê muội của Ngô Tà, tất cả đều khiến Ngô Mặc cười khúc khích.

Giọng khàn khàn của hắn phát ra tiếng cười không hay hơn tiếng vịt là bao.

Tuy nhiên, sau đó từ miệng Lâm Phong biết được, Hắc Nhãn Kính đã giao người phụ nữ đó cho Hoa ca.

Để Hoa ca miễn phí chữa trị cổ họng cho cô ta, Ngô Mặc lập tức khó chịu.

Mẹ kiếp, ý gì đây?

Họng ông đây cũng hỏng, cũng có được đãi ngộ thế đâu?

Con nhỏ đó kiếp trước đã cứu cả nhà hắn à?

Hắn đến mức như một con chó liếm, lại cõng, lại ôm, lại đưa tiễn sao?

Hơn nữa, tiền của Hoa ca cũng không phải từ trên trời rơi xuống, dựa vào đâu mà miễn phí chữa trị cho người khác?

Ngô Mặc trong lòng không vui.

Hắn thầm ghi nhớ chuyện này, chuẩn bị sau này trở về tìm cơ hội xử lý Hắc Nhãn Kính một trận.

Tiện thể dạy cho Giải Ngữ Hoa một bài học.

Tiền trong túi đừng có tiêu lung tung, em trai anh nghèo đến mức này rồi, ít nhiều gì cũng trợ cấp chút đi chứ.

Bây giờ thật sự nhìn thấy Hắc Nhãn Kính và một người phụ nữ cùng bước ra.

Mắt Ngô Mặc trợn tròn, hận không thể móc nhãn cầu ra dán lên lưng hai người họ.

Hắn không có hứng thú với Hắc Nhãn Kính, hắn tò mò là người phụ nữ này có lai lịch gì?

Ngô Mặc lúc này với cái đức tính này không biết nên dùng từ gì để hình dung.

Hắn toàn thân quấn chăn rách, từng chút một di chuyển về phía trước, trông hệt như một người vô gia cư tàn tật toàn thân.

Những người vô gia cư khác tưởng phía trước có chỗ tốt gì, cũng theo đó mà xê dịch tới.

Ngô Mặc lười để ý đến những người này, cẩn thận quan sát người phụ nữ kia.

Người phụ nữ rất cao, tóc xoăn tùy ý xõa trên vai.

Mặc áo khoác trắng, quần jean, giày thể thao thoải mái, phong cách ăn mặc hơi trung tính.

Nhìn bóng lưng và ảnh chụp nghiêng, người phụ nữ này hẳn là rất xinh đẹp.

Chỉ là không biết tại sao, Ngô Mặc cứ có một cảm giác khó chịu.

Dường như có gì đó không ổn?

Cô ta và Hắc Nhãn Kính đứng rất gần nhau, tạo cảm giác như một cặp tình nhân.

Ngô Mặc nhìn đến ngây người, nhất thời quên ẩn giấu ánh mắt, bị Hắc Nhãn Kính và người phụ nữ này nhạy bén phát hiện.

Hai người đồng thời nhìn về phía này.

Ngô Mặc thấy tình hình này không dám lập tức cúi đầu, sợ bị người khác nhìn ra sơ hở.

Hắn lắc đầu sang trái phải, toàn thân run rẩy không ngừng, cố gắng giả vờ lên cơn bệnh.

Giả vờ thì giả vờ, nhưng trong lòng hắn lại dậy sóng.

Ngay khoảnh khắc người phụ nữ quay đầu, Hắc Nhãn Kính một ngón tay đặt lên vai người phụ nữ.

Chỉ một động tác nhỏ như vậy, Ngô Mặc tinh mắt phát hiện ra sơ hở.

Cuối cùng hắn cũng hiểu ra, cái cảm giác khó chịu trong lòng đến từ đâu?

Chẳng trách hắn cảm thấy không thoải mái.

Mẹ kiếp, đó đâu phải phụ nữ?

Nếu không bất ngờ thì hẳn là Trương Khởi Linh rồi?

Ước chừng ngay cả Hắc Nhãn Kính cũng không ngờ, chỉ vì một động tác nhỏ như vậy, lại bị Ngô Mặc phát hiện ra vấn đề.

Thực ra chuyện này cũng không có gì lạ.

Ba người họ đã sống chung một thời gian, trong những lần cãi vã, có rất nhiều động tác nhỏ không ai biết.

Trương Khởi Linh rất ghét Hắc Nhãn Kính, nhưng Hắc Nhãn Kính lại thích trêu chọc.

Ngô Mặc thuộc loại thêm dầu vào lửa.

Ba người tụ tập một chỗ, không ngày nào không bùng nổ.

Ngô Mặc lúc đó đã chú ý thấy, Hắc Nhãn Kính khi trêu chọc luôn dùng một ngón tay đặt lên vai Trương Khởi Linh, còn Trương Khởi Linh đáp lại hắn thì là một cú đá.

Hôm nay lại thấy cảnh này.

Ngô Mặc lập tức nhận định người phụ nữ đó chính là Trương Khởi Linh giả gái.

“Ôi mẹ ơi!” Ngô Mặc trong lòng suýt chút nữa cười đến tắt thở.

Bây giờ hắn không cần giả vờ run rẩy nữa, mà là thật sự run rẩy không ngừng.

Hắn thật sự không thể hiểu nổi.

Rốt cuộc là nhiệm vụ gì?

Lại khiến Trương Khởi Linh phải giả gái làm đại lão?

Ngô Mặc run rẩy quá chân thật.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh quan sát một lúc không phát hiện ra tình huống gì, hai người nhìn nhau một cái rồi tiếp tục đi về phía trước.

Nếu không phải tình hình không cho phép, Ngô Mặc thật sự muốn lấy máy ảnh ra chụp thêm vài tấm.

Cái này là gì chứ?

Cái này chắc chắn là bằng chứng.

Chương 646

Sau này nếu Ách Ba mà không ngoan ngoãn làm việc cho lão Ngô gia, lão tử sẽ tung ảnh lên giang hồ.

Vô ích, lúc này không phải là thời cơ tốt.

Ngô Mặc chỉ có thể cười thầm, nhìn thêm vài lần, ghi nhớ kỹ cảnh tượng này trong lòng.

Định về vẽ thêm vài bức truyện tranh, giữ làm kỷ niệm.

Hắn trốn Hắc Nhãn Kính còn không kịp, lại thêm Trương Khởi Linh nữa?

Càng khỏi phải nói.

Ngô Mặc từ bỏ việc theo dõi, quyết định tùy cơ ứng biến.

Dù sao có Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính ở đó, những chuyện bình thường sẽ dễ dàng giải quyết.

Hắn nghĩ đến đây lại đợi thêm khoảng hơn hai mươi phút nữa, sau đó mới lật chăn lên rời đi.

Về đến khách sạn, vừa đẩy cửa phòng đã nghe Lưu Tang kinh hô một tiếng: “Cán ca, anh rơi vào hố phân à?” Ngô Mặc suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già.

Hắn quay người một cái tát vào gáy Lưu Tang, giận dữ nói: “Cút ngay!” Lưu Tang bị đánh đau điếng.

Một tay ôm gáy, một tay ôm miệng, nhỏ giọng oán trách: “Cháu có nói sai đâu, gần đây anh toàn làm người ta hôi hám, đại bá còn bảo cháu nhắc anh chú ý vệ sinh cá nhân cơ mà, anh cũng không nghe gì cả.” Ngô Mặc đứng đó không ngừng đánh giá Lưu Tang từ trên xuống dưới, trong lòng bắt đầu suy nghĩ: “Đây là cái vẻ ‘cao lãnh’ mà cái thằng Lâm Phong nói à? ‘Cao’ chỗ nào?

Cũng chẳng ‘lạnh’ gì, biến dị rồi à?” “Suốt ngày lảm nhảm như cái máy nói, làm ông đây phiền chết đi được.” Hắn đâu biết rằng, Lưu Tang từ khi gặp hắn, toàn bộ tính cách đã thay đổi một trời một vực.

Bởi vì hắn và Lâm Phong hai người bẩm sinh tính cách hướng ngoại.

Dù toàn thân sát khí, cũng không che giấu được cái khí chất ngốc nghếch toát ra.

Thế là, một thiếu niên u sầu tốt đẹp, lại bị dẫn lệch hướng.

Thấy Ngô Mặc trừng mình, Lưu Tang rụt cổ, chạy lại gần, cười hì hì lấy lòng nói: “Cán ca, làm xong việc rồi à?

Mệt lắm đúng không, cháu giúp anh giặt quần áo nhé.” Ngô Mặc lắc đầu, lười chấp nhặt với thằng nhóc con Lưu Tang này.

Hơn nữa hắn cũng sắp không chịu nổi mùi chua nồng từ quần áo mình rồi, quăng áo khoác đi, đi thẳng vào phòng tắm.

Thằng nhóc Lưu Tang này rất tinh ý, cái khoản con trai hiếu thảo 24/24 làm rất tốt.

Nhanh nhẹn thu dọn quần áo của Ngô Mặc, ném vào máy giặt.

Lại chọn ra một bộ quần áo sạch đặt ở cửa phòng tắm.

Ngô Mặc vừa tắm vừa suy nghĩ chuyện.

Tuy nhiên vừa nghĩ đến tạo hình giả gái của Trương Khởi Linh, hắn lại không thể kiềm chế cảm xúc, ngồi xổm xuống đất cười ha hả.

Lưu Tang ngồi ở cửa.

Nghe tiếng cười của Ngô Mặc vọng ra từ phòng tắm, không khỏi vỗ đùi.

Có chút không hiểu lầm bầm tự nói: “Cán ca trước đây rất lạnh lùng cao ngạo, mấy tháng gần đây sao lại như biến thành người khác vậy?” Không trách Lưu Tang nghi ngờ.

Thực sự là Ngô Mặc trước mặt cậu ta quá biết giả vờ, ra vẻ đàn anh rất đủ.

Cộng thêm họng bị thương, rất ít khi mở miệng nói chuyện, khiến Lưu Tang hiểu lầm tính cách Ngô Mặc là lạnh lùng cao ngạo.

Thậm chí từng thầm càu nhàu.

Tại sao Cán ca và đại bá lại trở thành anh em, chẳng lẽ là bổ sung cho nhau sao?

Ngô Mặc từ phòng tắm bước ra.

Vừa nhìn thấy Lưu Tang ngồi xổm ở cửa, cũng không biết đang suy nghĩ gì?

Hắn nhấc chân đá vào mông Lưu Tang một cái, hừ lạnh một tiếng: “Ăn cơm.” Ăn no uống đủ, Ngô Mặc nằm trên giường trằn trọc không ngủ được.

Trong đầu cứ suy đi nghĩ lại, những người này tụ tập ở Nepal rốt cuộc muốn làm gì?

Ngô Mặc lúc này thật sự rất hy vọng thời gian trôi nhanh hơn một chút.

Tốt nhất là như ngồi tên lửa vậy, vèo một cái là qua rồi.

Chỉ cần thời gian đến.

Hắn lập tức khôi phục thân phận ban đầu, cũng có thể đường hoàng xuất hiện trước mặt họ.

Dù làm bất cứ chuyện gì, cũng không còn bị bó buộc tay chân nữa.

Sự rối rắm và u uất của Ngô Mặc tạm thời không nói đến, hãy nói về lý do Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh xuất hiện ở Nepal?

Hơn ba năm, hai người vì tìm kiếm tung tích Ngô Mặc, vẫn luôn ở lại Đại Lý.

Họ đã thử đủ mọi cách muốn tiến vào địa cung, nhưng không có bất kỳ tiến triển nào.

Hai người đã sống gần trăm năm, chưa từng gặp chuyện nào khó giải quyết như vậy.

Tuy nhiên, dù khó khăn đến mấy, cũng không ngăn cản được lòng họ muốn tìm kiếm.

Hắc Nhãn Kính chỉ có một suy nghĩ.

Tìm thấy Ngô Mặc, sống thì ở cùng.

Chết thì theo cùng.

Dù sao hắn cũng đã sống trăm năm rồi, cái chết đối với hắn có lẽ cũng là một sự giải thoát.

Còn về việc tại sao Trương Khởi Linh lại ở lại đây?

Hắc Nhãn Kính không muốn nghĩ, cũng lười nghĩ.

Chỉ cần có người cùng hắn tìm kiếm tung tích Ngô Mặc, hắn đều hoan nghênh.

Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa cùng những người khác, sau khi hoàn thành công việc cũng sẽ gia nhập đội tìm kiếm.

Mọi người cứ thế chịu đựng hơn ba năm, vẫn không thu được gì.

Cho đến ba tháng trước, Phan Tử mang theo một thứ gì đó vội vã đến Đại Lý, mọi chuyện mới bắt đầu thay đổi.

Anh ta trước đó đã cùng Ngô Tà đến đây, dựa vào ám hiệu liên lạc, đã tìm thấy Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính.

Vừa gặp mặt.

Phan Tử không quản hai người toàn thân lấm bùn, một bước vọt lên phía trước, nắm lấy tay Trương Khởi Linh vội vàng nói: "Tiểu Ca, Tam gia và Tiểu Tam gia đều mất tích." Lời vừa dứt, anh ta từ trong lòng lấy ra một khối ngọc điêu hình con bọ cạp, đưa đến trước mặt Trương Khởi Linh.

Sau đó bắt đầu kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Bốn tháng trước, Ngô Tam Tỉnh dặn dò Ngô Tà trông coi cửa hàng xong, dẫn theo vài người rời khỏi Sa Thị.

Ngô Tà ban đầu nghĩ Ngô Tam Tỉnh cũng như mọi khi, đi đến nơi khác làm ăn, cũng không quá để tâm.

Dù sao thì hai năm nay, cứ cách một thời gian chú ấy lại đi ra ngoài một lần.

Điểm khác biệt duy nhất là, lần này chú ấy không dẫn theo Phan Tử.

Phan Tử cũng có chút bất ngờ, không hiểu Tam gia tại sao không dẫn mình đi?

Chẳng lẽ thật sự chê mình già yếu rồi sao?

Anh ta rất khó chịu, vì thế còn đặc biệt chạy đến than phiền vài câu với Ngô Tà.

Bây giờ Ngô Tà không còn như trước nữa.

Cậu đã dùng hai năm để học hỏi rất nhiều thứ từ Ngô Tam Tỉnh, cứng rắn ép mình từ một chú thỏ trắng nhỏ thành một con sói xám lớn.

Đối với người thân vẫn có thể giữ được tấm lòng ban đầu, nhưng đối với những người thuộc hạ lại học được sự tàn nhẫn.

Cậu an ủi Phan Tử vài câu, rồi lại lao đầu vào công việc bận rộn.

Chương 647

Chỉ có làm mình mệt mỏi rã rời, buổi tối mới có thể nằm xuống là ngủ ngay được.

Hoặc có lẽ may mắn, trong mơ còn có thể thấy em trai trò chuyện cùng mình vài câu.

Ngô Tà cứ thế ngày này qua ngày khác, đã trải qua ba năm.

Vương Bàn Tử làm sao có thể yên tâm về Ngô Tà?

Anh ta vẫn luôn ở bên cạnh cậu.

Trong ba năm, thậm chí một lần cũng không đi tìm Vân Thải.

Ngô Tà từng khuyên Vương Bàn Tử, bảo anh ta đừng như vậy, hãy sống tốt cuộc sống của mình.

Nào ngờ Vương Bàn Tử căn bản không nghe lọt tai, vừa nói là nổi nóng, nói thêm nữa là đập bàn đập bát.

Thực tế thì Vương Bàn Tử trong lòng không dễ chịu.

Anh ta cho rằng mạng sống của mình là do Ngô Mặc ban cho, anh ta nhất định phải thay Ngô Mặc bảo vệ Ngô Tà.

Dù có phải liều mạng, cũng không tiếc.

Hai anh em nương tựa vào nhau, dần dần tạo dựng được danh tiếng.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Ngô Tam Tỉnh vừa rời đi, Ngô Tà và Vương Bàn Tử mỗi ngày xử lý công việc của đường khẩu, bận rộn như con quay vậy.

Bận rộn suốt ba tháng, trong thời gian đó Ngô Tam Tỉnh không có bất kỳ tin tức nào.

Ngô Tà lúc này mới cảm thấy có gì đó không ổn.

Theo thói quen của Ngô Tam Tỉnh, chú ấy thường sẽ gửi tin tức lần đầu tiên sau khoảng hai tháng.

Một là để báo cho Ngô Tà biết mình không sao, hai là để răn đe các thuộc hạ, khiến họ có chút kiêng dè.

Nhưng lần này đã quá ba tháng, tung tích Ngô Tam Tỉnh hoàn toàn biến mất.

Đúng lúc Ngô Tà đang đợi một cách sốt ruột, một người thuộc hạ mang theo một khối ngọc điêu hình con bọ cạp, từ nơi khác phong trần vội vã trở về.

Ngô Tà kéo người thuộc hạ truy hỏi Ngô Tam Tỉnh rốt cuộc ở đâu?

Kết quả nhận được khiến cậu có chút kinh ngạc, bởi vì người thuộc hạ cũng không biết.

Theo lời người thuộc hạ, Ngô Tam Tỉnh dẫn họ rời khỏi Sa Thị, thẳng tiến đến Mặc Thoát.

Đến đó rồi, chú ấy bảo mình ở lại khách sạn, còn chú ấy cùng mấy người khác ra ngoài làm việc.

Mình ở khách sạn đợi gần hai tháng.

Một đêm nọ, Tam gia một mình trở về, không nói gì khác, lấy ra khối ngọc điêu này giao cho mình.

Lại đặc biệt dặn dò một câu.

Nếu chú ấy trong vòng một tháng không xuất hiện, hãy về Sa Thị, giao đồ cho Tiểu Tam gia Ngô Tà.

Ngô Tam Tỉnh nói xong, hôm sau lại rời khỏi khách sạn.

Rốt cuộc đã đi đâu?

Người thuộc hạ về truyền lời cũng không biết.

Người thuộc hạ ở bên ngoài một tháng.

Thời gian vừa đến lập tức làm theo lời Ngô Tam Tỉnh dặn dò, vội vã trở về Sa Thị.

Ngô Tà nhận lấy ngọc điêu, cầm trong tay quan sát một lát, không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

Cậu quen thuộc thói quen của Ngô Tam Tỉnh, lập tức hiểu ra, khối ngọc điêu này e rằng có ý nghĩa ẩn chứa.

Vẫy tay cho người thuộc hạ đi sau đó, liền cầm ngọc điêu đi tìm Vương Bàn Tử bàn bạc chuyện.

Vương Bàn Tử lật lật ngọc điêu, hơi có chút nghi hoặc: “Thiên Chân, chú ba cậu lại giở trò gì thế?

Bọ cạp?

Sao, chú ấy thèm thịt rừng à?” “Đừng đùa nữa.” Ngô Tà chỉ vào con bọ cạp nghiêm túc nói: “Anh không thấy hình bọ cạp này hơi kỳ lạ sao?

Hoàn toàn không giống loại chúng ta thường thấy.” “Cái này có gì mà không giống?” Vương Bàn Tử nhìn một lúc, bĩu môi nói: “Lần trước ở Lĩnh Nam không phải đã ăn thứ này rồi sao?

Vân Thải nấu món đó ngon tuyệt.” Vương Bàn Tử vẻ mặt say mê, Ngô Tà không khỏi thở dài, khuyên nhủ: “Bàn Tử, anh đã hơn ba năm không liên lạc với Vân Thải rồi, hay là…” Tuy nhiên lời cậu còn chưa nói xong, đã bị Vương Bàn Tử cắt ngang: “Im miệng đi, nói nhiều thế làm gì, Bàn gia tôi thích ở đây với cậu, sao hả, cậu không vui khi tôi ăn uống của cậu à?” Ngô Tà thấy Vương Bàn Tử nhất quyết không chịu đi, trong lòng có chút nghẹn ngào.

Tên này vốn rất thích Vân Thái.

Đôi khi ngay cả trong mơ miệng cũng không ngừng gọi tên Vân Thái, vậy mà vì mình lại hao phí ba năm trời ở Sa Thị.

E là chỉ khi bản thân mình mạnh mẽ lên, hắn ta mới có thể yên tâm mà sống cuộc đời mình muốn chăng?

Ngô Tà trầm mặc một lúc, lại chuyển đề tài sang con bọ cạp ngọc điêu: “Tam thúc bảo mấy đứa nhỏ đưa ngọc điêu cho tôi, e là có ẩn ý.” Vương Bàn Tử nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Mấy người nhà mấy cậu lúc nào cũng thích giải đố, không thấy mệt à.” Vừa nói hắn ta vừa cầm ngọc điêu, mượn ánh đèn xem đi xem lại.

Miệng đột nhiên phát ra âm thanh nghi ngờ: “Thiên Chân, cậu lại đây nhìn xem, cái chỗ nối của ngọc điêu này có vấn đề gì không?” Ngô Tà ghé đầu lại gần, quả nhiên phát hiện nơi này có điều bất thường.

Hai chỗ nối tiếp, dường như có một ít chấm nhỏ li ti.

Chỉ có thể nhìn một phần, căn bản không thấy rõ bên trên khắc gì.

Ngô Tà vì muốn làm rõ tin tức ẩn chứa trong ngọc điêu đã tra không ít tài liệu, hỏi thăm không ít người.

Trong đó có một tay điêu khắc giỏi đã nói với Ngô Tà rằng, muốn nhìn rõ hoa văn cụ thể bên trong, phải sử dụng một loại máy chuyên dụng.

Tuy nhiên, giá của chiếc máy này rất đắt đỏ, tốt nhất nên đến Kinh Đô tìm hiểu một phen.

Ngô Tà nghe xong không nói hai lời, cùng Vương Bàn Tử hai người liên đêm vội vã đến Kinh Đô.

Còn về việc hắn ta đã tìm ra gì ở Kinh Đô?

Lại có được manh mối mới nào?

Phan Tử hoàn toàn không biết.

Hắn chỉ biết sau khi Ngô Tà trở về từ Kinh Đô, vội vàng thu dọn hành lý.

Dặn dò mình trông coi cửa hàng xong, Ngô Tà và Vương Bàn Tử cùng bốn người của mình vội vã rời Sa Thị.

Lúc đó Phan Tử đều ngớ người.

Tam gia đi làm việc không dẫn mình, Tiểu Tam gia cũng không dẫn mình, chẳng lẽ nói hắn Phan Tử thật sự đã hết thời?

Sau đó Ngô Tà đi một mạch, cũng bặt vô âm tín.

Ngọc điêu quanh co, không hiểu sao lại xuất hiện trong một cửa hàng đồ cổ ở Sa Thị.

Và còn cố ý được đặt ở một vị trí rất dễ thấy.

Phan Tử tuần tra cửa hàng theo lệ thường, vô tình phát hiện ra khối ngọc điêu này.

Hắn đã từng nhìn thấy khối ngọc điêu này.

Lúc đó hắn vội vàng kéo người làm ra hỏi cho ra nhẽ.

Không ngờ người làm cũng không nói được đầu đuôi câu chuyện.

Chỉ nhớ gần đây có một người trung niên cầm khối ngọc điêu này đến, giao cho chủ tiệm không ít tiền, đặc biệt dặn dò ông ta đặt ngọc điêu ở vị trí này.

Người xưa nói tốt, nhận tiền làm việc.

Còn về mục đích của việc này?

Quan tâm chó gì.

Dù sao cũng không phải trả giá gì, chủ tiệm vui vẻ đồng ý.

Chương 648

Phan Tử lập tức hiểu ra, Ngô Tà chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Nếu không, thứ này sẽ không nằm trong tay người khác, càng không xuất hiện dưới hình thức này ở Sa Thị.

Phan Tử trăn trở suốt một đêm, cũng không nghĩ ra Ngô Tà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thậm chí còn không biết hắn ta rốt cuộc đã đi đâu?

Suy đi nghĩ lại.

Phan Tử cuối cùng cũng hiểu ra một chuyện, võ lực của mình thì còn được, nhưng đầu óc thì kém xa.

Cái trò giải đố này, hắn thật sự không chơi nổi.

Muốn nhờ người giúp đỡ?

Người đầu tiên hắn nghĩ đến chính là Trương Khởi Linh.

Thời gian không chờ đợi ai.

Phan Tử mang theo ngọc điêu, một mạch phóng nhanh đến Đại Lý.

Sau khi Phan Tử kể xong.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh nhìn nhau, cầm ngọc điêu lên bắt đầu nghiên cứu sự huyền bí bên trong.

Ai bảo họ sống lâu, hiểu biết rộng.

Cái thủ đoạn nhỏ bé của ngọc điêu này, trong mắt hai người bọn họ căn bản không đáng kể.

Hai người họ dùng phương pháp cổ truyền ngâm ngọc điêu trong một loại dung dịch đặc biệt, ngày hôm sau lấy ra, kết quả ngọc điêu đã biến đổi.

Sau đó dùng đèn pin chiếu vào mắt ngọc điêu, rất nhanh bí mật bên trong ngọc điêu hiện lên trên bức tường.

Ngoài những phù điêu sẵn có, còn có thêm một chuỗi ký hiệu đặc biệt cùng một địa danh – Nepal.

Nhưng ba chữ Nepal này, hiển nhiên là được thêm vào sau.

Nhìn kiểu chữ này rất giống Ngô Tà làm.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh cho Phan Tử đi, nghiêm túc nghiên cứu ý nghĩa của chuỗi ký hiệu này.

Không lâu sau đã giải mã được tin tức bên trong.

Thứ này quả thật là Ngô Tà để lại, tin tức bên trong đại diện cho việc hắn ta hiện đang gặp nguy hiểm.

Hai người lập tức quyết định đi trước đến Nepal để tìm tung tích của Ngô Tà.

Chỉ là thân phận của hai người họ có chút đặc biệt.

Nói trắng ra là dân đen, người không giấy tờ.

Không có chứng minh thư, không có hộ khẩu, không mua được vé máy bay.

Chỉ có thể chọn cách lái xe đến Mặc Thác, rồi từ Mặc Thác đến Nepal.

May mà Ngô Mặc không đi theo bên cạnh hai người họ, nếu không hắn e là sẽ vô cùng chân thành đề nghị hai người họ cưỡi lừa sẽ nhanh hơn một chút.

Đến Nepal, ngay trong ngày hai người dựa theo tin tức Ngô Tà để lại mà đến một nhà trọ, thuê phòng 0401.

Nhà trọ này có chút tồi tàn, tường mọc nấm mốc, giường lung lay.

Có thể nói, trừ việc ngôi nhà không sập ra, thì còn lại không có thứ gì nguyên vẹn.

“Ách Ba, thằng ôn con Ngô Tà này sao càng ngày càng tệ thế?” Hắc Nhãn Kính ngậm thuốc lá trong miệng, nằm trên giường vắt chéo chân, nhìn Trương Khởi Linh sờ soạng khắp tường.

Trương Khởi Linh không để ý đến Hắc Nhãn Kính, tay hắn dừng lại ở góc tường phía đông nam.

Hắn dùng hai ngón tay ấn mạnh, một mảng bùn lớn rơi xuống, ngay sau đó một lỗ nhỏ bằng nắm tay hiện ra trước mắt.

Trương Khởi Linh thò tay vào, lấy ra một hộp sắt nhỏ.

Hắc Nhãn Kính dụi tắt đầu thuốc, nhảy xuống giường, ghé đầu lại gần nói: “Mở ra xem, thằng ôn con này lại để lại cho chúng ta tin tức gì?” Thật lòng mà nói, nếu người gặp chuyện không phải Ngô Tà mà là người khác?

Dù cho anh có trả bao nhiêu tiền, Hắc Nhãn Kính cũng sẽ không rời Đại Lý.

Mở hộp ra, bên trong chỉ có một tấm ảnh, hình ảnh trên tấm ảnh là đền Pashupatinath ở Nepal.

Trương Khởi Linh lật tấm ảnh lại, mặt sau vẽ một hình người nhỏ, mặt đeo mặt nạ.

Hắc Nhãn Kính liếc một cái, cười khẩy nói: “Vẽ cái thứ vớ vẩn gì thế, so với tài hội họa của bảo bối nhà tôi thì kém xa một trời một vực.” Tay Trương Khởi Linh cầm tấm ảnh hơi khựng lại, trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói: “Chia nhau hành động.” “Tôi không sao.” Hắc Nhãn Kính phẩy tay, thờ ơ nói: “Giải quyết càng sớm, về Đại Lý càng sớm, tôi sợ bảo bối không nghe thấy giọng tôi, lại cô đơn mất.”

Trương Khởi Linh nhìn thẳng vào Hắc Nhãn Kính, hồi lâu khẽ thở dài, trầm giọng nói: “Xong xuôi lần này, tôi sẽ đi.” “Đi canh cái cửa nát kia à?” “Ừ.” “Mất hứng.” Hắc Nhãn Kính lại lấy ra một điếu thuốc, ngậm vào miệng, cười lạnh nói: “Cũng chỉ có cái đầu óc cứng nhắc của cậu mới còn nhớ mấy chuyện thế này, nếu là Hắc gia tôi ấy à?

Kệ mẹ nó sống chết ra sao, liên quan chó gì đến tôi.” Trương Khởi Linh không đáp, vẫn giữ im lặng.

Sáng sớm hôm sau trời vừa rạng, hai người xuất phát từ nhà trọ, đi về phía đền Pashupatinath.

Khi đến gần nơi đó, một người rẽ trái, một người rẽ phải, nhanh chóng tách ra.

Đền Pashupatinath chiếm diện tích gần ba cây số.

Nơi đây không chỉ có du khách mà còn có tín đồ hành hương, và đông hơn nữa là những người hỏa táng ở đây.

Tóm lại, muốn tìm manh mối ở đây trong một ngày?

Hoàn toàn là chuyện hão huyền.

Hai người cải trang một phen.

Giả làm du khách loanh quanh tìm kiếm quanh đền, muốn tìm manh mối Ngô Tà để lại.

Kết quả đến không đúng lúc, đúng vào dịp lễ Shiva Ratri.

Hàng năm vào ngày lễ này, hàng vạn tín đồ từ Ấn Độ và Nepal đổ về đây hành lễ, khiến khu vực quanh đền đông như trảy hội.

Muốn tìm manh mối trong số đông người như vậy, không khác nào mò kim đáy bể.

Liên tiếp ba ngày, không có bất kỳ manh mối nào.

Hai người không hề nản chí.

Biết rằng chuyện này không thể vội vàng, phải kiên nhẫn tìm kiếm.

Sáng ngày thứ tư.

Trương Khởi Linh vừa đi đến gần đền, mấy đứa trẻ Nepal vừa đùa giỡn vừa chạy về phía hắn.

Hắn dừng bước, nghiêng người sang phải định tránh mấy đứa trẻ này.

Không ngờ một đứa trẻ trong số đó ngẩng đầu cười ranh mãnh, sau đó va mạnh vào người hắn.

Ngay lập tức, đứa trẻ nhanh chóng nhét thứ trong tay vào tay Trương Khởi Linh.

Sau đó bò dậy từ dưới đất, cười hắc hắc, lại tiếp tục chạy đi.

Trương Khởi Linh nắm chặt tay phải, mắt tìm kiếm khắp nơi.

Đúng lúc này, một đội đưa tang xuất hiện, chắn mất tầm nhìn của hắn.

Thấy tình huống này, Trương Khởi Linh quay đầu bỏ đi.

Đồng thời lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn cho Hắc Nhãn Kính, bảo hắn về khách sạn tập hợp trước.

Khi Trương Khởi Linh trở về, Hắc Nhãn Kính đã nằm trên giường hút thuốc.

Hắn ta đi về hướng ít người hơn.

Không như Trương Khởi Linh phải xuyên qua đám đông, nên hắn ta về nhanh hơn một chút.

“Eo, Ách Ba, có thu hoạch gì không?” Hắc Nhãn Kính vừa hút thuốc vừa cười nhướn mày về phía Trương Khởi Linh.

“Ừ.” Trương Khởi Linh đáp một tiếng.

Chương 649

Nhanh chóng đi đến mép giường, đưa thứ trong tay cho Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính nhận lấy thứ đó nhìn một cái, cười tủm tỉm nói: “Ách Ba, không ngờ nha, giấu kỹ thật đó, hóa ra cậu lại có hứng thú với thứ này à?” Hóa ra thứ Trương Khởi Linh đưa cho Hắc Nhãn Kính rất đặc biệt, là một bức tượng gỗ hình bộ phận sinh dục nam.

Trương Khởi Linh mặt không đổi sắc.

Liếc nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, nhàn nhạt nói: “Bên trong có chìa khóa.” “Hắc hắc, không cần giải thích, đều là đàn ông, tôi hiểu mà.” Hắc Nhãn Kính miệng không ngừng trêu chọc, nhưng động tác tay không chậm, rất nhanh đã vặn bức tượng ra, lấy ra một chiếc chìa khóa bên trong.

Chìa khóa là đồ đồng, mặt trước khắc hoa văn đặc trưng của Nepal, mặt sau dùng dao nhỏ khắc mấy chữ số xiêu vẹo.

Hắc Nhãn Kính nhìn chìa khóa, lại nhìn bức tượng gỗ trong tay, nhe răng cười nói: “Ách Ba, xem ra chúng ta phải cải trang kỹ lưỡng một chút rồi.” Trương Khởi Linh gật đầu.

Hắn lấy mặt nạ da người trong túi ra đeo lên mặt, soi gương chỉnh sửa một lượt.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, lại phát hiện tên Hắc Nhãn Kính này vẫn lề mề hút thuốc, không có ý định thay đồ cải trang.

Thấy Trương Khởi Linh nhìn mình, Hắc Nhãn Kính căn bản không có khái niệm chột dạ.

Hắn ta chậm rãi nhả một vòng khói, đứng dậy khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa, đề nghị: “Đeo mỗi mặt nạ thì chán quá, muốn cải trang thì phải cải trang toàn bộ, quần áo cũng phải thay một chút, vậy này, cậu đợi tôi một lát, tôi ra ngoài một chuyến sẽ về ngay.” Nói xong liền quay người rời khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng Hắc Nhãn Kính, trong lòng Trương Khởi Linh dâng lên một dự cảm không lành.

Quả nhiên.

Nửa tiếng sau, Trương Khởi Linh nhìn đống quần áo phụ nữ phủ đầy giường, im lặng không nói gì.

“Đừng ngây ra đó chứ, mau thay đi, đồ đệ thằng ôn con nhà tôi còn đang đợi chúng ta kìa.” Hắc Nhãn Kính nhặt một bộ đồ phụ nữ ném lên người Trương Khởi Linh, giục: “Việc chính quan trọng, vả lại, tháng này toàn là lễ Shiva Ratri, trong đền Pashupatinath khắp nơi là các cặp vợ chồng cầu xin con cái, hai người đàn ông to đùng chúng ta lảng vảng quá lộ liễu.” “Cậu mặc đồ phụ nữ vào, nhìn thế này sẽ giống khách du lịch bình thường.” Trương Khởi Linh không động đậy.

Ngẩng đầu nhìn thẳng Hắc Nhãn Kính, dường như đang lặng lẽ phản đối.

Nhưng mà da mặt Hắc Nhãn Kính dày cộm, căn bản không để tâm chuyện này, trái lại còn nói có lý: “Ách Ba, thời gian là vàng bạc, cậu mà còn trì hoãn nữa, thằng đồ đệ ngốc của tôi có thể gặp nguy hiểm đấy.” Trương Khởi Linh không thể nhịn được nữa, trầm giọng nói: “Còn anh thì sao?” “Tôi á?” Hắc Nhãn Kính chỉ vào bộ quần áo trên người mình, trơ trẽn nói: “Tôi không cần, cậu không biết đâu, hai đứa mình trong túi không còn nhiều tiền, cái gì nên tiết kiệm thì tiết kiệm, cái gì nên tiêu thì tiêu, mua một bộ là được rồi, đồ trên người tôi vẫn mặc được.” Hắn ta vừa mở miệng là một tràng lời nhảm nhí, như bắn đậu nành, không ngừng nghỉ.

Trương Khởi Linh không muốn tiếp tục nghe hắn ta nói nhảm.

Thời gian gấp gáp, hắn biết rõ tính cách của Hắc Nhãn Kính, mình mà không mặc, tên này e là sẽ lằng nhằng cả buổi.

Thay vì lãng phí thời gian, chi bằng mau chóng thay đồ làm việc chính.

Trương Khởi Linh rất nhanh thay xong quần áo, kéo cửa phòng ra rồi đi thẳng ra ngoài.

Hắc Nhãn Kính không để tâm, đi theo sau hắn ta.

Khi ra đến phố lớn, còn cố ý khoác vai Trương Khởi Linh, giả vờ như một cặp tình nhân.

Hai người dựa theo những con số trên chìa khóa rất nhanh tìm được một cửa tiệm.

Hai người rất cẩn thận, không mạo hiểm đi vào ngay.

Mà là đứng bên ngoài quan sát một lát, kết quả phát hiện chủ tiệm là người địa phương Nepal.

Hai người nhìn nhau, Hắc Nhãn Kính cười gật đầu, quay người đi về phía không xa.

Trương Khởi Linh thì đẩy cửa đi vào tiệm.

Chủ tiệm đang ngồi dưới đất thu dọn đồ đạc, ngẩng đầu nhìn một cái.

Trương Khởi Linh lấy chìa khóa ra đưa đến trước mặt ông ta.

Chủ tiệm vừa thấy chìa khóa không nói lời nào, trực tiếp dẫn người vào căn phòng trong cùng, chỉ vào gói hàng trên giá rồi quay người bỏ đi.

Hắc Nhãn Kính ở bên ngoài loanh quanh một vòng, không phát hiện ra tình huống đặc biệt nào.

Hắn ta đang chuẩn bị quay về tiệm, vô tình nhìn thấy bên cạnh có người bán hoa, nghĩ nghĩ rồi lấy ra tiền xu mua một bó.

Ai bảo vô tình mà thành chuyện.

Chỉ một cảnh này, lại đúng lúc bị Ngô Mặc nhìn thấy, khiến hắn ta về khách sạn suýt nữa cười chuột rút.

Thôi không nói chuyện hai vị lão ông trăm tuổi giả làm tình nhân nữa, hãy nói về phía Ngô Mặc, kẻ thích hóng hớt không sợ chuyện lớn.

Đừng thấy hắn ta vô tư cười nửa ngày, thực ra sau đó cũng bắt đầu lo lắng cho sự an toàn của hai người kia.

Hắn ta đâu phải kẻ ngốc, hai người họ cải trang như vậy rõ ràng là có chuyện.

Chỉ là hiện tại trong đầu hắn ta rối như tơ vò, không nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì?

Có người giả Phan Lão Ca, Lão Trương mặc đồ phụ nữ, Kính Ca cầm hoa?

Hắn ta nhíu mày khổ sở xoa trán, không nhịn được thở dài một tiếng: “Vãi, không lẽ mấy hôm nữa Hoa Ca cũng đến à, lúc đó giả làm gì?

Giả làm nhân viên Thái Sơn?” “Thế còn Bàn Ca thì sao?

Cái thân hình đó giả làm bình khí ga à?” “Má ơi, ông đây chỉ muốn bình an trải qua ba tháng này, lẽ nào ông trời đang chơi xỏ ông đây sao?” Ngô Mặc càng nghĩ càng uất ức.

Hắn ta đổ người về phía trước trực tiếp ngã xuống giường, túm chăn vùi mặt vào trong, có cảm giác hận không thể tự mình ngạt chết.

Phiền thì phiền, việc cần điều tra vẫn phải điều tra.

Ngô Mặc rối rắm một lúc, túm lấy điện thoại quả quyết gọi cho Lâm Phong.

Điện thoại vừa kết nối, hắn ta đi thẳng vào vấn đề: “Phong Tử, điều tra Ngô gia, nhanh lên.” “Tổ tông, cậu đúng là tổ tông của bố mà.” Lâm Phong bận tối mặt tối mũi, không nhịn được oán trách: “Kiếp trước bố mày đã tạo nghiệp gì thế?

Sao lại vớ phải thằng con như mày chứ?

Thôi được rồi, đợi đó, có tin tức cho mày ngay.” Ngô Mặc dù có sốt ruột cũng không thể ép Lâm Phong tăng tốc, dù sao điều tra cũng cần thời gian.

Với lại một điểm nữa, hai người họ vừa mới đứng vững ở Tây Bắc, thực lực vẫn chưa mở rộng ra khắp nam bắc.

Muốn như trong phim ảnh diễn ấy à?

Đại ca vừa mở miệng, chưa đầy mấy phút một đống tài liệu đã chất đầy bàn?

Đó thuần túy là nằm mơ.

Thế lực lớn mạnh thì đại ca chỉ cần hé miệng, người của hắn chạy mòn dép.

Còn đến lượt anh em nhà hắn?

Chính mình bận rộn hơn cả cối xay.

Ngô Mặc ném vấn đề cho Lâm Phong, bản thân cũng không định ngồi yên.

Hắn quyết định trong mấy ngày chờ tin tức này, mình sẽ ra ngoài đi dạo, xem có manh mối mới nào không?

Tuy nhiên lần này hắn không cải trang thành bộ dạng lộn xộn nữa, chỉ là đeo một chiếc mặt nạ Nepal lên mặt.

Người xưa nói hay, độc vui không bằng cùng vui.

Ngô Mặc phẩy tay một cái, Lưu Tang và Bảo Gát cùng những người khác cũng không thoát khỏi “kiếp nạn” này.

Một nhóm người chỉ để lộ thân thể, không lộ mặt, hùng hổ đi ra phố lớn.

Lưu Tang nhìn cán đa đang đi phía trước dáng vẻ nghênh ngang, không nhịn được thở dài: “Đầu tiên là trọc đầu, bây giờ lại là mặt quỷ, cán đa rốt cuộc đã chịu kích thích gì thế?” Thở dài thì thở dài, cán đa nhà mình thì mình phải bảo vệ.

Đôi tai nhỏ của Lưu Tang vẫn dựng cao tắp, hy vọng có thể nghe ngóng được động tĩnh gì xung quanh?

Phải biết nguy hiểm đến từ những nơi tối tăm.

Vạn nhất có người ẩn nấp muốn làm hại cán đa thì sao?

May mắn thay lễ Shiva Ratri rất long trọng, trên phố ai cũng mặc đủ thứ, Ngô Mặc và đồng bọn ngược lại lại hòa mình vào đám đông.

Ngô Mặc dẫn Lưu Tang và những người khác đi loanh quanh trong đền, đặc biệt đi xem những bức tượng điêu khắc, trọng điểm quan sát xem trên đó có lưu lại ký hiệu gì không?

Tuy nhiên hắn ta lại quên mất một chuyện rất quan trọng.

Đền Pashupatinath là một ngôi đền tràn đầy sự sùng bái khả năng sinh sản của nam giới.

Trên mái hiên và xà nhà của đền khắc đầy các tượng lingam của Shiva.

Lingam có nghĩa là bộ phận đặc biệt của nam giới, đại diện cho năng lực sáng tạo của thần Shiva, bên dưới hình tròn đại diện cho bộ phận đặc biệt của nữ giới.

Chương 650

Loại tượng điêu khắc ẩn chứa ý nghĩa đặc biệt này, có thể thấy ở khắp nơi trong toàn bộ ngôi đền.

Phong cách rất táo bạo và nóng bỏng, khiến người ta vừa nhìn đã đỏ mặt tía tai.

Lưu Tang liếc một cái, mặt nhỏ như bị lửa thiêu, đỏ bừng lên.

Ngay lập tức dời tầm mắt sang chỗ khác, cho dù có đeo mặt nạ, vẫn cảm thấy ngại ngùng.

Cô bé cảm thấy toàn thân không thoải mái, muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Ai ngờ vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy cán đa nhà mình đã đi đến phía trước, đang sờ sờ nắn nắn không ngừng trên bức tượng đặc biệt kia.

Nhìn cái dáng vẻ đó, nếu tiến gần thêm chút nữa là miệng cũng muốn hôn lên rồi.

Trong lòng Lưu Tang vô cùng chấn động.

Nhất thời không biết nên dùng biểu cảm gì, để diễn tả tâm trạng lúc này?

Bảo Gát và những người khác thì không có suy nghĩ đặc biệt nào.

Họ là người dân tộc thiểu số, phù điêu, cầu xin con cái những thứ này cũng rất phổ biến.

Hơn nữa mấy năm nay đi theo Ngô Mặc làm ăn, sớm đã không còn là gà con ngây thơ như ban đầu.

Từng người một không những không xấu hổ, trái lại còn xem rất chăm chú, thỉnh thoảng lại còn bàn luận thêm.

Ngô Mặc cũng không có manh mối gì, chỉ có thể đi đi lại lại sờ loạn nhìn lung tung.

Kết quả khiến không ít nữ du khách bên cạnh mặt đỏ bừng, che miệng thì thầm to nhỏ, dường như chế giễu hắn ta quá tò mò, cái gì cũng muốn sờ một chút.

Ngô Mặc lười để ý đến lũ giả tạo đó.

Từng người một muốn sờ mà lại ngại, giả vờ cái quái gì chứ?

Hắn đi dọc theo từng hàng hành lang về phía trước.

Ngay khi tay hắn một lần nữa vươn về phía bức tượng, bên cạnh truyền đến một tiếng cười khẽ: “Lâm tiên sinh hình như rất có hứng thú với mấy thứ này.” “Hửm?” Ngô Mặc dừng động tác, quay đầu liếc một cái, chỉ thấy phía trước cách hai mét có một quý cô đang đứng.

Người phụ nữ ăn mặc rất đẹp.

Chiều cao khoảng một mét bảy, tóc dài gợn sóng, váy liền thân, đúng chuẩn một cô gái thời thượng.

Đứng ở đó đã thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người.

Không ít đàn ông Nepal địa phương, thường xuyên quay đầu nhìn về phía này.

Nếu không phải cô ta đang nói chuyện với Ngô Mặc, e là đã có người đến bắt chuyện.

Lưu Tang và Bảo Gát cùng những người khác vội vàng đi nhanh hai bước, che chắn Ngô Mặc vào giữa.

Một nhóm người trừng mắt nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt.

Không trách họ như đối mặt với kẻ địch lớn, thực sự là người phụ nữ này đến rất bất ngờ.

Phải biết Ngô Mặc đến Nepal là quyết định tạm thời, ngoài Lâm Phong ra không ai biết tung tích của hắn ta.

Hiện giờ người phụ nữ này có thể tìm đến đây, lại còn nói ra họ Lâm của Ngô Mặc, e là có lai lịch không nhỏ.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm người phụ nữ đang cười tươi tắn trước mặt, ánh mắt hơi trầm xuống, trong lòng suy nghĩ miên man.

Để che giấu thân phận, anh em Ngô Mặc và Lâm Phong đã tuyên bố với bên ngoài là anh em ruột, đều họ Lâm.

Lâm Phong dùng tên thật.

Ngô Mặc thì không thể dùng cái tên Lâm Mặc, chủ yếu là sợ quá nhiều sự trùng hợp sẽ bị người khác phát hiện.

Cuối cùng suy đi tính lại, đặt một cái tên là Lâm Ngữ, hy vọng cổ họng mình nhanh lành, có thể nói chuyện bình thường.

Chỉ một cái tên như vậy thôi mà bị Lâm Phong mắng từ đầu đến chân.

Bảo hắn ta não rỗng tuếch, hy vọng trời mưa nhiều chút, lấp đầy cái não lại.

Đương nhiên Ngô Mặc không vừa mồm có thể phản kháng, hai người như thường lệ lại đánh nhau một trận.

Còn về ai thắng ai thua?

Từ việc Lâm Phong đeo kính râm một tuần thì có thể đoán ra.

Ngô Mặc suy nghĩ một lát, mặt mình đang đeo mặt nạ, người phụ nữ trước mặt không những nhận ra mình mà còn gọi mình họ Lâm.

Điều đó chứng tỏ cô ta chỉ biết thân phận của mình ở Tây Bắc, mà không rõ những cái khác, xem ra là nhắm vào thế lực của mình ở Tây Bắc.

Ngô Mặc nghĩ đến đây liền tháo mặt nạ ra, ánh mắt nhìn thẳng vào người phụ nữ, trong mắt thêm vài phần đánh giá.

Người phụ nữ thấy Ngô Mặc nhìn mình một cách phóng khoáng, không hề bận tâm, trái lại còn ưỡn ngực đi thêm hai bước về phía trước.

Nhưng khi cô ta tự tin đẩy mình muốn tiếp cận Ngô Mặc.

Lại kinh ngạc nhìn thấy Ngô Mặc dẫn theo người của mình nhanh chóng lùi lại mấy bước, kéo giãn khoảng cách ra mấy mét.

"Lâm tiên sinh ngài." Người phụ nữ bề ngoài ngơ ngác nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt khó hiểu, thực tế trong lòng suýt nữa thì chửi mẹ, "Cái tên họ Lâm này có phải đàn ông không vậy?

Bà đây không xinh đẹp à?

Người khác muốn đến gần bà đây, bà đây còn không thèm, bây giờ bà đây chủ động dâng đến tận cửa rồi, ông còn tránh à?

Ông có phải bị khuyết tật sinh lý không?" Cô ta không bỏ cuộc, lại thử đi thêm hai bước về phía trước.

Dùng ánh mắt đáng thương nhìn Ngô Mặc, tủi thân nói: "Lâm tiên sinh, tôi không có ý gì khác, chỉ là…" "Phiền phức." Ngô Mặc không đợi cô ta nói hết, dứt khoát ngắt lời cô ta, sau đó dùng tay bịt mũi, nhíu mày khó chịu nói: "Đau đầu." Lưu Tang sợ người phụ nữ không hiểu ý cán đa, kéo cổ họng hét lên một tiếng: "Bà tránh xa ra một chút, trên người bà mùi nặng như vậy, muốn xông chết chúng tôi à?" Kể từ khi hai người kia đổ nửa chai nước hoa lên người, thì không thể chịu nổi bất kỳ mùi nước hoa nào nữa.

Đừng nói là bôi, chỉ hận không thể đập nát chai đi.

“À?” Người phụ nữ hoàn toàn ngớ người.

Cô ta cúi đầu ngửi mùi trên người, thầm nghĩ: “Nước hoa Pháp mới mua của bà đây, còn là bản giới hạn, khó ngửi lắm à?

Không có mà.” Phụ nữ đẹp luôn có một loại tự tin không rõ ràng, đó là tất cả đàn ông đều sẽ quỳ gối dưới chân váy thạch lựu của mình.

Người phụ nữ trước mắt này cũng có suy nghĩ tương tự.

Cô ta cho rằng Ngô Mặc đang chơi trò chim lồng giam cầm, trong lòng cười lạnh một tiếng: “Hừ, loại đàn ông như ông đây đã gặp nhiều rồi, miệng nói một đằng, ánh mắt đã bán đứng suy nghĩ trong lòng ông rồi.” Cô ta điều chỉnh biểu cảm khuôn mặt, cố tình vờ như không hiểu lời Ngô Mặc, lại nhích thêm một bước về phía trước: “Lâm tiên sinh, tôi đến tìm ngài là với vạn phần thành ý, hy vọng có thể nói chuyện…” Ngô Mặc không thể nhịn được nữa, vứt mặt nạ trong tay xuống, ‘bốp’ một tiếng rơi dưới chân người phụ nữ, lạnh lùng quát: “Im miệng, lùi lại!” Hắn ta thật sự không chịu nổi cái mùi này.

Đối với Ngô Mặc mà nói, mùi nước hoa trên người phụ nữ còn khó ngửi hơn cả mùi xác chết ở đài hỏa táng bên ngoài.

Người phụ nữ nhìn dáng vẻ của Ngô Mặc, thật sự đã sững sờ.

Đây căn bản không phải là trò chim lồng giam cầm.

Ánh mắt hắn ta rõ ràng là ghét bỏ, gần như muốn tràn ra ngoài.

Người phụ nữ thật sự tức điên.

Bất cứ ai bị một người đàn ông lăng mạ như vậy, cũng sẽ không nhịn được mà muốn đá cho hắn một cước.

Cô ta nhất thời xúc động, hoàn toàn quên mất phong thái thục nữ là gì.

Cô ta giơ tay chỉ vào Ngô Mặc mắng chửi té tát: “Ông có bệnh không?

Bà đây xinh đẹp như vậy, ông bị mù à, không nhìn ra sao?” “Hèn chi ông mày cứ đi sờ mấy cái cột trong đền này, hóa ra là ‘chức năng’ không ổn à.” Tấn công cá nhân, cần xem mục tiêu là ai?

Nếu mắng cái loại văn nhân bại hoại hoặc là mấy tên đàn ông liếm chó?

Có lẽ họ sẽ cười cười, hoặc có lẽ cảm thấy hưng phấn một cách khó hiểu.

Nhưng rất tiếc, người cô ta đối mặt là Ngô Mặc, kẻ chưa bao giờ trọng nam khinh nữ.

Ánh mắt Ngô Mặc lạnh đi, tiến lên một bước, nhấc chân phải lên đá thẳng vào bụng dưới của người phụ nữ.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng, người phụ nữ thanh lịch xinh đẹp này cả người bay ngược ra sau.

Tuy nhiên cô ta không trực tiếp ngã xuống đất, mà là một cú lộn người về phía sau đứng vững trên mặt đất.

Chương 651

Chỉ là cú đá của Ngô Mặc thực sự rất mạnh.

Cô ta vừa đứng vững, không nhịn được đau đến co rút khóe miệng.

Không ít du khách xung quanh nghe thấy động tĩnh nhìn qua, và còn nhìn Ngô Mặc với ánh mắt trách cứ.

Cũng may Ngô Mặc dẫn theo nhiều người hơn.

Hơn nữa nhóm Bảo Gát vừa nhìn đã biết không dễ chọc, nếu không đã có đàn ông xông lên ra tay nghĩa hiệp.

Ngô Mặc ánh mắt quét khắp bốn phía, ánh mắt đầy sát khí ép lùi không ít người.

Hóng hớt thì vui, nhưng mạng nhỏ quan trọng hơn.

Những du khách và cư dân địa phương ban đầu xem hóng hớt, cúi đầu rời đi.

Rất nhanh xung quanh hình thành một khoảng trống tĩnh lặng.

Ngô Mặc đứng tại chỗ khoanh tay, giọng nói còn lạnh hơn ánh mắt, phun ra một từ: “Nói.” Thấy mềm không được, người phụ nữ lập tức khôi phục tính cách vốn có.

Cô ta trước tiên chỉnh lại chiếc váy trên người, miệng đầy oán trách: “Sớm biết phải đánh nhau, bà đây đã không mặc bộ đồ này.” Sau đó ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, nhún vai nói: “Để tôi tự giới thiệu một chút, bà đây tên Tô Nan, phụ trách dự án Tây Bắc của công ty Quiet Đức.” “Ồn ào.” Ngô Mặc ném lại hai chữ đó quay người bỏ đi, động tác dứt khoát hoàn toàn ngoài dự liệu của Tô Nan.

“Này, cái tên họ Lâm kia, ông cũng quá vô lễ rồi đó, ông không thể nghe tôi nói hết sao?” Tô Nan xách váy đi nhanh hai bước.

Khi còn cách Ngô Mặc hai mét, bị Bảo Gát và những người khác chặn lại.

Lưu Tang quay đầu lại, như pháo con nít buột miệng nói một câu: “Dì ơi, dì có thể cách xa chúng cháu một chút không?

Cán đa của cháu sắp bị dì xông chết rồi.” Hai chữ “dì ơi” vừa thốt ra, Tô Nan suýt nữa không bị tức chết. 58.

Cô ta nắm chặt nắm đấm, cố nén giận xuống, mới nhịn được ý định muốn ném Lưu Tang đi.

Tô Nan coi như đã hiểu, hôm nay muốn nói chuyện là không thể rồi.

Cái tên họ Lâm này hoặc là mất khứu giác, hoặc là đầu óc không ổn.

Mình muốn hợp tác với hắn ta, e là phải ngày mai thay một bộ quần áo khác rồi đến.

Huống hồ mặc váy động thủ cũng không tiện lắm, chi bằng thu dọn gọn gàng rồi tìm hắn ta.

Tô Nan nghĩ đến đây, quay người về phía bóng lưng Ngô Mặc hét lên một tiếng: “Lâm tiên sinh, đã vậy hôm nay không tiện, vậy chúng ta hẹn ngày mai gặp lại.” Nói xong liền quay đầu, đi về hướng ngược lại với Ngô Mặc.

Lưu Tang liếc nhìn bóng lưng người phụ nữ, kéo kéo cánh tay Ngô Mặc, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Cán đa, người này là ai vậy?

Khứu giác hỏng rồi à?

Cô ta không ngửi thấy mùi hôi trên người mình sao?” Ngô Mặc gật đầu, chắp tay sau lưng tiếp tục nhìn về phía trước, dường như sự xuất hiện hay không của người phụ nữ này đều không ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn ta.

Bảo Gát mấy người trẻ tuổi nhìn nhau, sâu trong đáy mắt đầy vẻ bất lực.

Ngô Mặc nhìn thì không bị ảnh hưởng, nhưng thực chất nội tâm không ngừng suy nghĩ người phụ nữ này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Công ty Quiet Đức?

Tô Nan?

“Vãi.” Ngô Mặc đột nhiên dừng bước, trong đầu như bị sét đánh, ngay lập tức nhớ ra thân phận của người phụ nữ này.

Tô Nan, người của Uông gia trong Sa Hải, một ‘bạn gái tin đồn’ khác của anh trai Ngô Tà.

“Không đúng chứ?” Ngô Mặc xoa cằm, trong lòng thầm nghĩ: “Mụ đàn bà này không phải vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối theo dõi anh tôi sao?

Sao lại chạy đại từ xa đến Nepal tìm tôi làm gì?” “Hợp tác?

Tìm tôi có thể làm gì chứ?

Hay là Uông gia đã chú ý đến hai anh em chúng ta?” Về chuyện Uông gia, Ngô Mặc không hiểu biết nhiều.

Nhưng không sao cả, ‘thằng con trai’ tốt của hắn Lâm Phong lại là người từ Uông gia chạy ra, ít nhiều gì cũng có thể biết một số tin tức chứ?

Ngô Mặc nghĩ đến đây cũng không còn tâm trạng đi lang thang nữa, dẫn Lưu Tang mấy người vội vàng quay về khách sạn.

Ngay khi hắn ta vừa bước ra khỏi sân, Hắc Nhãn Kính và Trương

Khởi Linh từ một cửa khác đi vào, vừa đúng lúc nhìn thấy bóng lưng Ngô Mặc và những người khác lướt qua.

Chỉ một khoảnh khắc đó, tim Hắc Nhãn Kính đột nhiên đập điên cuồng không hiểu lý do, chỉ cảm thấy người đi phía trước cho hắn một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Hắn ta hơi ngẩn ra một chút, đột nhiên lao về phía trước, như thể chậm một bước sẽ hối hận cả đời.

Nhưng ông trời không chiều lòng người.

Hắc Nhãn Kính còn chưa kịp đến cửa, một lượng lớn tín đồ hành hương như thủy triều đổ vào, cứng nhắc chặn hắn ta lại bên trong cửa.

Hắn ta chen trái chen phải, như một sát thần xuyên qua đám đông, khó khăn lắm mới chen ra được thì lại đối mặt với càng nhiều tín đồ hành hương hơn.

Khi hắn ta hoàn toàn thoát khỏi đám đông, bóng dáng kia đã biến mất không còn tăm hơi.

Hắc Nhãn Kính không cam lòng, loanh quanh tìm kiếm khắp đền nhưng không thu hoạch được gì.

Hắn ta không quay đầu lại hỏi một câu: "Ách Ba, cậu cũng thấy rồi đúng không?

Là cậu ấy, đúng không?" Hắc Nhãn Kính vốn luôn tự tin ngút trời, kiêu căng ngạo mạn, lần đầu tiên hy vọng có thể nhận được câu trả lời khẳng định từ người khác.

"Không chắc." Trương Khởi Linh do vấn đề góc độ nên không nhìn rõ, lúc này rất thành thật nói ra suy nghĩ của mình.

Nhưng đối với Hắc Nhãn Kính mà nói đã đủ rồi, dù sao Trương

Khởi Linh cũng không hoàn toàn phủ nhận suy nghĩ này.

"Haha, tôi biết ngay thằng hỗn đản kia phúc lớn mạng lớn, sẽ không cứ thế mà bỏ đi đâu." Đôi mắt Hắc Nhãn Kính như có một ngọn lửa đang nhảy nhót.

Nụ cười trên khóe miệng rạng rỡ chói mắt, cả người quét sạch vẻ suy sụp trước đó, như được hồi sinh vậy.

Về đến khách sạn, Ngô Mặc đang định lấy điện thoại ra, thì chuông điện thoại đột nhiên reo lên.

Cậu lập tức nghe máy, nhanh chóng nói trước khi đối phương mở miệng: "Con trai, nói đi." "Mẹ kiếp, lại để thằng ranh mày cướp lời rồi." Lâm Phong rủa một tiếng, sau đó chuyển giọng nói sang chuyện chính: "Bên nhà họ Ngô vẫn chưa có hồi âm, tao gọi điện cho mày là để nói chuyện khác, bên nhà họ Uông có động thái rồi." "Khốn kiếp." Ngô Mặc chửi một câu.

Cậu cảm thấy hơi bực bội, móc một điếu thuốc trong túi ra kẹp vào miệng, châm lửa rồi rít một hơi thật mạnh.

Trong lòng bỗng dưng nảy ra một suy nghĩ, một cơn sóng gió mới đang ập đến.

Đầu dây bên kia, Lâm Phong kể lại những gì mình đã phát hiện, cuối cùng nói thêm một câu: "Mày đã nghe nói đến công ty An Tĩnh của Đức chưa?

Chiều qua có người liên hệ với tao, muốn bàn chuyện hợp tác." "Tìm tao." Ngô Mặc bình tĩnh lại, ngắn gọn kể lại những gì vừa xảy ra.

Đồng thời, cậu cũng tuôn hết chuyện mình nhìn thấy Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh ra.

Nói xong, hai người cùng lúc rơi vào suy tư.

Rất lâu sau, Lâm Phong thở dài một hơi, cằn nhằn: “Haizz, xem ra trong thế giới trộm mộ này, quả nhiên không thể yêu đương gì cả, không có việc gì thì kiếm chút tiền tiêu vặt.” “Cái nhà họ Uông này sao cứ như âm hồn không tan thế nhỉ?

Tại sao cứ bám riết lấy anh em mình không tha?” Ngô Mặc cũng đồng cảm.

Chỉ là cái giọng khàn khàn hạn chế cậu phàn nàn, chỉ có thể điên cuồng chửi thề trong lòng.

Hai người bàn bạc thêm một lúc, cuối cùng quyết định gặp người nhà họ Uông trước.

Dù sao thì bọn họ cũng không biết mặt thật của hai anh em, cứ thăm dò xem rốt cuộc bọn họ muốn làm gì.

Gác máy xong, Ngô Mặc ngồi trên ghế sofa hút thuốc liên tục.

Trong đầu cứ lặp đi lặp lại những chuyện này rốt cuộc là sao?

Ngô Tà giả, bây giờ lại xuất hiện thêm nhà họ Uông?

Cái vũng nước đục này càng lúc càng loạn rồi.

Một gói thuốc nhanh chóng hết sạch, gạt tàn đầy những đầu lọc.

Ngô Mặc đang định đứng dậy lấy thêm một gói nữa thì trong đầu đột nhiên vang lên một âm thanh đã lâu không nghe thấy.

“Đinh!

Chương 652

Đã phát ra nhiệm vụ chính tuyến mới: Một.

Gia nhập đội thám hiểm nhà họ Uông.

Hai.

Điều tra chuyện Bạch Mã của mẹ Trương Khởi Linh.

Ba.

Tiêu diệt Diêm Vương núi tuyết phía sau Cửa Đồng." "Nhiệm vụ thành công, phần thưởng ngẫu nhiên." Vừa nghe thấy tiếng, Ngô Mặc ngã phịch xuống đất, không thèm để ý đến nhiệm vụ vừa được phát, vội vàng hỏi: "Đậu má, đồng chí, cậu tỉnh rồi à?" "Ừm, làm không tệ." Hệ thống hơi khác so với trước đây, không còn lạnh lùng như vậy nữa, ngược lại còn khen Ngô Mặc một câu.

"Cậu đợi đã, tôi không phải đang mơ đấy chứ, lẽ nào hai hôm nay quá mệt mỏi nên sinh ra ảo giác?" Ngô Mặc ra sức gãi đầu, rồi tự tát mình hai cái, vẫn không dám tin hệ thống lại lên tiếng?

Hệ thống lạnh lùng châm chọc một câu: "Tôi khó mà tin được, với IQ của cậu mà có thể hoàn thành nhiệm vụ đấy." Có lẽ vì ngủ say mấy năm, hệ thống cũng muốn trò chuyện thêm vài câu, phá lệ khen Ngô Mặc: "Nhưng cậu thật sự khiến tôi rất bất ngờ, nhiệm vụ lại thành công sớm hơn dự kiến." "Cái quái gì?" Ngô Mặc nhảy dựng lên ba thước, dây thần kinh trong đầu đã biến dạng hết cả rồi, hét to một tiếng: "Nhiệm vụ hoàn thành?

Tôi có phải sẽ không biến thành một đống bầy nhầy nữa không?" Hệ thống im lặng một lúc lâu, rồi thở dài: "Xem ra cậu thành công, phần lớn là do ý trời đi." "Tôi nói đồng chí này, lâu lắm không gặp, vừa mở miệng đã chửi tôi rồi.” Nhiệm vụ đã thành công, lại có thể thoải mái trò chuyện trong đầu, Ngô Mặc cả người hưng phấn lăn lộn trên sàn nhà.

Thậm chí còn cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ.

Cởi quần áo ra, múa tay múa chân nhảy nhót.

May mắn là Lưu Tang và Bảo Gát không có trong phòng, nếu không chắc chắn sẽ tưởng Ngô Mặc bị tà nhập.

Cậu quá vui, trong lòng như có một ngọn lửa đang cháy, hận không thể phát tiết hết sự nhiệt tình này ra.

Trong gần bốn năm qua, cậu chưa từng có một ngày ngủ ngon giấc.

Cố gắng hết sức để hoàn thành nhiệm vụ.

Không phải vì bản thân, chỉ là để không phụ sự giúp đỡ mà hệ thống đã dành cho cậu.

Người thân bạn bè ở không xa, cậu phải cố nén nỗi nhớ nhung không dám bộc lộ ra ngoài.

Tội lỗi, lo lắng, nhớ nhung, đủ thứ cảm xúc rối bời.

Ai có thể hiểu?

Ai có thể biết?

Hệ thống không nói gì nữa, nó có thể cảm nhận được cảm xúc nội tâm của Ngô Mặc.

Ngô Mặc vừa muốn khóc vừa muốn cười, nhưng một người đàn ông to lớn mà khóc ra tiếng thì quá mất mặt.

Cậu quay đầu nhìn thấy trong tủ ở góc tường có một chai rượu.

Bước tới vặn nắp, không nói hai lời liền đổ hết vào miệng.

Đây là loại rượu mạnh nhất ở Nepal.

Rượu vừa xuống bụng.

Không những không dập tắt được ngọn lửa trong lòng, mà ngược lại còn bùng cháy dữ dội hơn.

Ngô Mặc không thèm để ý đến cái giọng khàn khàn, ôm ngực ngửa mặt lên trời gầm một tiếng: “A!” “Rầm!” Tiếng vừa dứt, cửa phòng bị người ta đạp tung.

“Ba nuôi, người làm sao vậy?” “Nhị thúc, có chuyện gì vậy?” Lưu Tang và Bảo Gát cùng những người khác xuất hiện ở cửa, mỗi người một vẻ mặt lo lắng.

Phải nói là, tai Lưu Tang này đúng là không tệ.

Phòng của cậu ta cách phòng Ngô Mặc một bức tường, đang nằm trên giường chơi điện thoại, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động từ bên cạnh truyền đến.

Cậu ta vểnh tai nghe ngóng, cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhớ lại vừa rồi ở trong miếu có người chặn Ba nuôi lại, lập tức cảnh giác.

Nhưng thằng nhóc này rất có tâm, biết mình yếu ớt như gà con.

Thế là không xông thẳng vào phòng Ngô Mặc ngay lập tức, mà chạy sang phòng bên cạnh tìm Bảo Gát và những người khác.

Cứ thế, Ngô Mặc đang phát tiết cảm xúc thì bọn họ đạp cửa xông vào.

Cảm xúc đột nhiên bị cắt ngang, Ngô Mặc suýt chút nữa thì nghẹn chết.

Không đợi cậu mở miệng nói chuyện, Lưu Tang và Bảo Gát mấy người xông thẳng vào phòng.

Từng người một nhìn quanh xem có nguy hiểm không.

Quanh một vòng, cũng không có tình huống gì.

Trong phòng yên lặng như tờ, mấy người nhìn nhau, không biết Ngô Mặc đang bị cái quái gì nhập.

Lưu Tang ngẩng cái đầu nhỏ, nhìn Ngô Mặc nồng nặc mùi rượu, cau mày nghi ngờ hỏi: “Ba nuôi, người đang học múa Nepal à?” Bảo Gát đi tới, cầm chai rượu rỗng lên ngửi, rồi lè lưỡi liếm một chút vào miệng chai, nói: “Nhị thúc, rượu này còn chưa mạnh bằng rượu tự ủ ở trại chúng ta, mà người đã say rồi sao?” “Câm miệng!” Ngô Mặc lườm một cái, lạnh lùng hừ một tiếng: “Tập thể dục.” Cái lý do này quá qua loa, thái độ cho có thể hiện rõ ràng.

Đừng nói Lưu Tang cái thằng quỷ quái lanh lợi này, ngay cả Bảo Gát cái thằng đàn ông ngốc nghếch này cũng không ai tin.

Ngô Mặc mặc kệ bọn họ có tin hay không, hiện tại cậu chỉ muốn phát tiết tâm trạng kích động.

“Xì, lừa trẻ con.” Lưu Tang lầm bầm nhỏ giọng: “Thích nhảy nhót như vậy, chi bằng ra ngoài đường biểu diễn đi.” Lời này vừa nói ra, coi như đã nhắc nhở Ngô Mặc.

Tâm trạng phấn khích, đương nhiên phải kết hợp với đám đông phấn khích rồi.

Cả Nepal đang trong dịp lễ hội, hàng vạn tín đồ ca hát nhảy múa khắp phố phường.

Thêm vài người ngoại quốc nữa, chắc cũng không phải chuyện gì to tát đâu nhỉ?

Trên con phố gần đền thờ, Bảo Gát và mấy người đang múa tay múa chân, xuyên qua mặt nạ nhìn Lưu Tang với ánh mắt oán giận.

Toàn thân gông xiềng trong một sớm được giải phóng.

Ngô Mặc cả người như chó hoang sổng chuồng, hưng phấn đến mức hận không thể cắn hai miếng vào bất cứ ai.

Cậu múa may quay cuồng những điệu nhảy không hiểu nổi, đi theo đoàn người hành hương chạy loạn quanh đền thờ.

Lưu Tang mặt mày ủ rũ, hận không thể quay về bốn tiếng trước tự tát mình mấy cái thật mạnh.

Sao mà lại lanh mồm lanh miệng thế chứ?

Tại sao phải nói nhiều?

Ba nuôi gần đây lên cơn không biết sao?

Hơn bốn tiếng đồng hồ rồi.

Cánh tay mình sắp chuột rút đến nơi, vẫn phải theo mà vẫy, cái thời này làm con cũng không có chủ quyền sao?

Chúng ta tạm không nói Lưu Tang hối hận đến mức nào, cứ nhìn Ngô Mặc nhảy nhót phía trước như một con vượn lớn vậy.

Sau khi nhảy liên tục hơn bốn tiếng đồng hồ, máu nóng dồn lên não cuối cùng cũng dần dần bình tĩnh lại, trí thông minh đã bỏ nhà ra đi lại một lần nữa được tìm về.

Cậu vừa theo đám đông tiếp tục đi về phía trước, vừa thầm nghĩ trong lòng: “Khốn kiếp, nhiệm vụ do đồng chí phát ra là bảo mình gia nhập đội ngũ nhà họ Uông?

Vậy là với thân phận gì đây?

Ngô Mặc hay Lâm Ngữ?” Ngô Mặc càng nghĩ càng thấy rắc rối.

Nhưng tục ngữ có câu, một người tài hèn, hai người tài cao.

Cậu đập một cái vào đầu, quyết định kéo Lâm Phong xuống nước, dù sao cũng là với đứa con trai lớn của mình thì không cần phải khách sáo.

Hơn nữa, thằng cháu Lâm Phong nhàn rỗi cũng chỉ béo ú ra, chi bằng vận động một chút còn có thể khỏe mạnh sống lâu.

Ngô Mặc nghĩ đến đây liền quay người bỏ đi, hoàn toàn quên mất phía sau còn có đứa con trai lớn, đứa cháu lớn và đứa chắt lớn đang đi theo.

“Ba nuôi, người đi đâu vậy?” Lưu Tang bị đám đông chặn lại, sốt ruột nhảy dựng tại chỗ, vươn tay về phía bóng lưng Ngô Mặc hét lên: “Ba nuôi, đợi con với!” Cậu ta còn chưa trưởng thành, thêm vào trước đây suy dinh dưỡng, lúc này chiều cao chưa đến mét bảy, đứng trong đám đông như một con gà con yếu ớt vậy.

“Đừng la nữa, Nhị thúc đi mất dạng rồi.” Bảo Gát đi tới, dùng một tay giữ chặt cổ áo Lưu Tang nhấc bổng cậu ta lên, vác lên vai, sải bước chen qua đám đông đuổi theo Ngô Mặc.

Ngô Mặc đi đến trước cửa khách sạn.

Liền thấy Tô Nam mặc áo phông, quần da, một tay đút túi đứng ở cách đó không xa hút thuốc.

Chương 653

“Halo, tiên sinh Lâm, không biết bây giờ có tiện nói chuyện không?” Tô Nam ung dung đi tới, không hề có thành ý phun một vòng khói về phía Ngô Mặc, cười nói: “Hôm nay lão nương đến đây, để thể hiện thành ý, đã đặc biệt thay một bộ quần áo rồi đấy.” Ánh mắt Ngô Mặc lạnh lùng, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm Tô Nam, trong lòng lạnh lùng hừ một tiếng: “Con đàn bà này đã để ý mình, xem ra lát nữa mình làm việc phải cẩn thận hơn một chút.” Tô Nam không để ý đến thái độ của Ngô Mặc, nghiêng đầu nhìn chằm chằm mặt cậu ta đầy hứng thú, nhưng sâu trong đáy mắt lại lộ ra một tia cảnh giác khó nhận thấy.

Hai người đứng ở cửa, bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều không nói gì.

“Tôi nói này, rốt cuộc anh có phải đàn ông không?

Đối diện với mỹ nữ mà sao không có chút phong độ quý ông nào vậy?” Cuối cùng vẫn là Tô Nam phá vỡ sự bế tắc.

“Mỹ nữ?” Ngô Mặc kéo kéo khóe miệng, cười như không cười liếc xéo Tô Nam một cái, khinh thường nói: “Thì sao?” Nói thật, cái vẻ mặt khó chịu của Ngô Mặc này đúng là rất đáng ăn đòn, ai nhìn mà không tức giận?

Tô Nam vừa định nổi giận, chợt nhớ ra chuyện chính.

Chỉ có thể cố gắng kiềm chế cơn giận, bỏ qua chủ đề này: “Tiên sinh Lâm, không đùa nữa, tôi tìm anh là có chuyện chính đáng, không biết có tiện nói chuyện riêng không?” “Ừm.” Ngô Mặc gật đầu.

Cậu đẩy cửa khách sạn ra, đi vào trước, hoàn toàn không để ý Tô Nam có đi theo hay không.

Bước vào phòng, Tô Nam nhanh chóng quét mắt một lượt, muốn phán đoán xem có nguy hiểm không.

Đối với những người làm việc liều mạng như bọn họ, mỗi khi đến một nơi mới, quan sát tình hình xung quanh đã trở thành bản năng.

Phòng Ngô Mặc bừa bộn, quần áo chai rượu vứt đầy sàn.

Ngoài ra, không có mùi gì khác.

Tô Nam trong lòng lập tức thoải mái.

Chẳng trách tên này đối với mình thái độ khó chịu như vậy, hóa ra là hắn ta vốn dĩ không thích phụ nữ sao?

Nếu không, một người đàn ông độc thân đến Nepal, có mấy ai mà không đưa người về khách sạn chứ?

Phải biết rằng ở Nepal, tìm vài nữ tiếp viên rất rẻ.

Không tốn mấy đồng, có thể thoải mái tận hưởng đãi ngộ của đại gia.

Tô Nam lại nhớ đến một chuyện.

Theo điều tra của cô, hai anh em Lâm Phong và Lâm Ngữ ở Tây Bắc hầu như không gần gũi nữ sắc. 59.

Ngay cả khi chỉ là qua loa lấy lệ, những người phụ nữ đó cũng chỉ là bồi rượu trò chuyện.

Ban đầu rất nhiều người cho rằng bọn họ cẩn thận, sợ bị ám sát.

Bây giờ xem ra có lẽ có nguyên nhân khác.

Ngô Mặc uể oải ngồi trên ghế sofa, chân dài bắt chéo, khẽ liếc Tô Nam một cái, trong mắt mang theo một tia trêu chọc, kéo kéo khóe miệng, lạnh lùng nói: “Nói đi.” Tô Nam thậm chí còn có ý nghĩ muốn giết Ngô Mặc.

Cô không hiểu, cấp trên tại sao lại nhất định phải tiếp xúc với hai người này?

Chỉ vì muốn hoàn thành nhiệm vụ, Tô Nam dù không vui cũng đành phải cứng rắn nói ra ý định.

“Tiên sinh Lâm, chúng ta người minh không nói lời ám, năng lực cá nhân của hai vị chúng tôi đã điều tra rồi.” “Ông chủ của chúng tôi rất tán thưởng năng lực tự lập nghiệp của hai vị, đặc biệt thành ý mời hai người gia nhập vào đội khảo sát của chúng tôi.” “Công ty chúng tôi đã phát hiện một loại sinh vật ở Mặc Thác, có thể điều trị ung thư.” “Anh cũng biết ung thư là bệnh không thể chữa khỏi, phát hiện này nếu được nghiên cứu thành công sẽ mang lại lợi ích cho toàn nhân loại.” Ngô Mặc không nói gì, yên lặng nghe Tô Nam kể lại sự tình.

Theo lời cô ta, công ty An Tĩnh của Đức đang triển khai một dự án y tế mới.

Loại sinh vật cần thiết cho dự án này đã xuất hiện ở Mặc Thác.

Vì vậy bọn họ đã thành lập đội thám hiểm, dự định tiến vào Mặc Thác tìm kiếm loại vật này.

Về việc liên hệ với hai anh em Ngô Mặc, chủ yếu có hai điểm cân nhắc.

Một là, bọn họ kiểm soát thế lực ở Tây Bắc, nếu thực sự xen vào thì ngược lại không phải là chuyện tốt.

Dù sao làm ăn thì chú trọng hòa khí sinh tài mà.

Hai là, hai người bọn họ thân thủ rất tốt, gia nhập vào có thể tăng tỷ lệ thành công.

Tô Nam để tăng sức thuyết phục, lại móc ra hợp đồng từ trong túi, chỉ vào các điều khoản bên trong dụ dỗ: “Tiên sinh Lâm, ông chủ của chúng tôi rất có thành ý, đặc biệt nói rõ nếu sau khi lấy được thứ đó, bất kể có thành công hay không, đều sẽ chia cho công ty của anh năm phần trăm cổ phần.” “Anh đừng cảm thấy năm phần trăm là ít, công ty chúng tôi là tập đoàn đa quốc gia lớn, bất kỳ một dự án nào cũng là hàng chục tỷ vốn.” Ngô Mặc nhận lấy hợp đồng từ tay Tô Nam, đại khái quét mắt một lượt.

Các điều khoản trên đó viết rất chi tiết, nếu là người không biết chuyện, rất có thể sẽ bị bọn họ lừa gạt mà mất mạng.

Nếu không phải nhiệm vụ của hệ thống, Ngô Mặc mới không thèm để ý đến bọn họ.

Nhưng giờ đây lại không thể không hợp tác với bọn họ.

Nhưng tục ngữ có câu, thứ gì dễ dàng đến tay là chó, mình vẫn phải giữ giá một chút.

Dù sao thì, cái vẻ mặt ngầu phải bày ra thật đủ.

“Đợi đã.” Ngô Mặc buông hai chữ này, nằm trên ghế sofa nhắm mắt không nói gì.

“Được thôi, tôi cho anh ba ngày để suy nghĩ.” Tô Nam cũng không nói nhiều lời, đứng dậy đi ra ngoài, khi đến cửa thì quay đầu nói thêm một câu: “Chúng tôi rất thành ý, tục ngữ có câu, qua thôn này thì không còn quán nữa, anh vẫn nên suy nghĩ kỹ đi nhé.” Ngô Mặc vẫy tay, ý bảo Tô Nam nhanh chóng cút đi.

Chân trước Tô Nam vừa rời đi, chân sau Ngô Mặc lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Phong.

Cậu ta trong điện thoại nói hết chuyện nhiệm vụ đã hoàn thành, không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Cùng với việc hệ thống lại phát nhiệm vụ mới và chuyện Tô Nam lại đến tìm cậu ta, đều kể hết một lượt.

Giọng có đau không?

Ngay cả nếu lát nữa không nói được nữa, cậu cũng phải nói rõ chuyện này.

“Ôi mẹ kiếp, cuối cùng cũng qua được rồi.” Lâm Phong dựa mạnh vào ghế, tiếp theo thở phào một hơi dài.

Trong khoảnh khắc, cảm giác mệt mỏi tích tụ mấy năm liền, đột ngột ập đến.

Anh ta một tay che mắt, nước mắt rơi tí tách xuống lòng bàn tay.

Lâm Phong không quan tâm đến tính mạng của mình, điều anh ta quan tâm là Ngô Mặc có thể sống sót hay không.

Đây là đứa em trai đã đưa từ nhỏ đến lớn, còn quan trọng hơn cả con trai.

Anh ta thậm chí đã từng lén lút nghĩ rằng, nếu Ngô Mặc thất bại trong nhiệm vụ hóa thành tro bụi.

Vậy thì cả đời mình, thà hủy diệt cả thế giới trộm mộ này, cũng nhất định phải tìm ra cách hồi sinh cậu ta.

Ngô Mặc nghe thấy hơi thở của Lâm Phong có chút bất ổn, lập tức hiểu được suy nghĩ của anh ta, trong lòng cũng chua xót theo.

Mấy năm nay mình không dễ dàng gì, Lâm Phong còn khó khăn hơn mình.

Do vấn đề về giọng nói, rất nhiều chuyện giao tiếp đều do anh ta xử lý.

Nếu không có Lâm Phong, mình thật sự có thể hoàn thành nhiệm vụ sao?

Hai anh em cảm xúc kích động, rất lâu không nói gì.

Mãi mười phút sau, Lâm Phong bình tĩnh lại cảm xúc kích động, khàn giọng hỏi: “Đã vậy nhiệm vụ lại bảo mày gia nhập đội ngũ nhà họ Uông, xem ra chúng ta phải chuẩn bị rồi.” Ngô Mặc móc một điếu thuốc ra, châm lửa hút một hơi, nói: “Ừm, đúng ý đó.” “À đúng rồi, mày không phải nói Ngô Tà giả, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính đều ở Nepal sao?” Lâm Phong cũng móc một điếu thuốc ra, vừa hút vừa cân nhắc nói: “Tao nghĩ nếu muốn gặp mặt, nhất định phải chú ý người nhà họ Uông, tuyệt đối đừng để bọn họ phát hiện.” “Nhà họ Uông thuộc loại vô lợi bất khởi tảo (không có lợi không dậy sớm), ở đây nước càng lúc càng đục.” Lâm Phong nói đến đây đập mạnh vào đùi: “Không được, mày ở đó một mình tao không yên tâm, tao sẽ chuẩn bị đồ đạc chiều nay bay sang Nepal ngay.” Nói xong điện thoại lập tức cúp máy, hoàn toàn không cho Ngô Mặc cơ hội từ chối.

Ngô Mặc nhìn điện thoại đã ngắt kết nối, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Cậu tài đức gì mà lại có nhiều anh em vì mình mà liều mạng như vậy?

Cậu im lặng một lúc, lập tức hạ quyết tâm.

Nhà họ Uông không phải đang giở trò sao?

Lần này nếu không lột của bọn chúng một lớp da, thì cậu sẽ bò ra đất mà cắn chân mình.

Dù sao thì không có Kim Cô Chú, cậu có thể đại náo thiên cung rồi.

Ngô Mặc gọi Bảo Gát và những người khác đến, bắt đầu bố trí các hành động tiếp theo.

Bọn họ là người nước ngoài, rất dễ bị chú ý ở Nepal, muốn tìm hiểu tin tức tốt nhất là thuê người địa phương.

Tiền vừa rải ra, tin tức dần dần được thu thập lại.

Đầu tiên là chuyện cửa hàng mà Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính đã vào là sao?

Tiếp theo là chuyện cửa hàng của Ngô Tà giả và người phụ nữ kia là sao?

Chương 654

Cuối cùng là nơi ở của Tô Nam và cô ta đã đi đâu?

Từng thông tin một đều xuất hiện trước mặt Ngô Mặc.

Tin tức vừa nhiều vừa tạp nham, chỉnh lý lại rất tốn công.

Ngô Mặc cũng không khách khí, ném hết đống này cho Lưu Tang.

Vỗ vỗ đầu cậu ta, khuyến khích: "Cố lên." Lưu Tang ngẩng đầu đáng thương nhìn Ngô Mặc, bĩu môi cằn nhằn: "Ba nuôi, con còn nhỏ mà." Ngô Mặc không thèm để ý lời cậu ta, chạy đến ghế sofa nằm xuống, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Lưu Tang đành chấp nhận số phận.

Gặp phải một Ba nuôi đa năng như vậy thì biết làm sao đây?

Mình chỉ có thể chịu khó thôi.

Nhưng cằn nhằn thì cằn nhằn, trong lòng cậu ta vẫn vui vẻ.

Ở bên Ngô Mặc và Lâm Phong, cậu ta lại cảm nhận được tình thân đã lâu không có.

Sẽ không có ai đánh mắng cậu ta.

Cậu ta có thể coi mình là một đứa trẻ thật sự, thoải mái làm nũng, lười biếng.

Mặc dù Ba nuôi trẻ tuổi này không đáng tin cậy, nhưng cậu ta vui, ai quản được chứ?

Nửa đêm mười hai giờ.

Ngô Mặc nằm trên giường trằn trọc không ngủ được, định ra ngoài đi dạo.

Vừa đi đến cửa, sợ thằng ranh Lưu Tang phát hiện mình ra ngoài lại gây chuyện.

Cố ý nhắn một tin nhắn, bảo cậu ta ngoan ngoãn ở lại chỉnh lý tin tức, nếu không về sẽ đánh cho.

Bước ra khỏi cửa khách sạn.

Ngô Mặc dừng lại tại chỗ quan sát xung quanh, muốn xác nhận xem có người nhà họ Uông nào đang theo dõi mình không.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của cậu, có một người đang ngồi xổm ở bên đường không xa khách sạn.

Nhìn giống như một người vô gia cư ở Nepal, nhưng thực tế ánh mắt luôn liếc về phía khách sạn.

Thấy Ngô Mặc nhìn sang, lập tức cúi đầu giả vờ chỉnh lý đồ đạc.

“Xì.” Ngô Mặc rủa một tiếng, không thèm để ý, sải bước lớn đi vào con phố.

Nếu là bình thường thì khu vực gần đền thờ rất yên tĩnh, nhưng hiện tại đang là lễ thần Thấp Bà.

Khắp đường phố đều là các nghi thức trai giới, nhảy múa, tụng kinh, thức đêm.

Người còn đông hơn cả ban ngày.

Để cắt đuôi người theo dõi, Ngô Mặc cố ý đi vào nơi đông người nhất.

Khắp nơi đều là những người tu khổ hạnh lang thang.

Những kẻ này muốn giao tiếp với thần linh, chỉ dựa vào khổ tu thân thể là không được, còn phải có những thứ phụ trợ khác.

Bọn họ ngồi xổm ở cửa ngõ hẻm, hút thuốc lá tẩm hương liệu, làm ra đủ loại tư thế kỳ quái.

Ngô Mặc rất ghét loại chuyện này, cố tình đi vào những con hẻm nhỏ, cố gắng tránh những người này.

Thế nhưng vào ngày toàn dân cuồng hoan, nơi nào lại là tịnh thổ đây?

Chẳng phải cách đó không xa, một băng nhóm xã hội đen địa phương đang vây quanh một người nào đó hình như đang tống tiền.

Băng nhóm khoảng bảy tám người, người bị vây quanh thì quấn chăn bông rách rưới không nhìn rõ mặt.

Ngô Mặc lười quản chuyện bao đồng, vừa quay đầu định rời đi, đột nhiên nghe thấy người bị vây quanh kia nói lắp bắp bằng tiếng Anh.

Tiếng Anh có chuẩn hay không thì chưa nói.

Cái giọng điệu này, Ngô Mặc dù có hóa thành tro cũng có thể nghe ra.

Cậu lập tức dừng bước, đột ngột quay đầu, sải bước lớn đi về phía đám đông.

Hai tên xã hội đen trẻ tuổi quay đầu định chặn Ngô Mặc lại.

Ngô Mặc mới không quản cái đó.

Một cái tát trời giáng tát mạnh qua, ngay sau đó nhấc chân đạp mạnh vào bụng đối phương.

Mấy tên còn lại thấy có người phá đám, lập tức xông lên.

Ngô Mặc đầy bụng lửa giận, trong khoảnh khắc đều trút hết lên bọn chúng.

Thằng bị vây quanh kia vừa nhìn thấy, liền vén chăn bông lên gầm một tiếng rồi xông lên.

Thân hình cường tráng, gọn gàng nhanh chóng đâm một người Nepal bay ra.

“Đậu má.” Ngô Mặc đang đánh nhau nhìn thấy cảnh này suýt bật cười thành tiếng, trong lòng cảm thán: “Không hổ là Bàn ca, lúc nào cũng hài hước như vậy.” Không sai, người bị tống tiền này chính là Vương Bàn Tử đã lâu không gặp.

Ngô Mặc không biết Vương Bàn Tử vì sao lại ra nông nỗi này?

Lại bị bọn du côn tống tiền.

Nhưng điều đó không ngăn cản cậu đánh cho những tên này một trận để xả giận cho Vương Bàn Tử.

Bảy tám tên bị đánh cho khóc cha gọi mẹ, ôm đầu chạy toán loạn, hận không thể mẹ đẻ thêm cho hai cái chân.

Thấy bọn chúng bỏ chạy, Vương Bàn Tử thở hổn hển mấy hơi, chắp tay ôm quyền với Ngô Mặc: “Huynh đệ, đa tạ.” Ngô Mặc đứng đó, yên lặng nhìn người anh em trước mặt, rất lâu không nói được một câu.

“Có ý gì?

Người nước ngoài à?” Vương Bàn Tử hơi nghi hoặc, gãi đầu thử nói mấy câu tiếng chim.

Trình độ tiếng Anh của anh ta, nói trắng ra là người nước ngoài nghe không hiểu, người trong nước nghe không rõ.

Ngô Mặc không thể kiềm chế được cảm xúc nữa, tiến lên một bước ôm chặt lấy Vương Bàn Tử.

Ngô Mặc dùng hết sức lực ôm chặt Vương Bàn Tử, sức mạnh lớn đến mức suýt chút nữa siết chết người ta.

“Đậu má, có ý gì?” Vương Bàn Tử trừng to mắt có chút kinh hãi, liều mạng giãy giụa kêu lên: “Mẹ nó, mày muốn làm gì?” Cũng không trách anh ta lại kinh hãi như vậy.

Ở Nepal và Ấn Độ có một hiện tượng kỳ lạ.

Bọn họ cấm rõ ràng các cặp vợ chồng hoặc tình nhân thân mật công khai, nhưng lại không hạn chế hành vi thân mật giữa những người cùng giới tính.

Trên đường phố có thể thấy khắp nơi hai người đàn ông lớn tuổi mười ngón tay đan vào nhau nắm tay đi cùng, ôm hôn các kiểu rất phổ biến.

Vương Bàn Tử bị Ngô Mặc ôm trong lòng, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ: “Đậu má, tên này không phải thấy sắc nảy lòng tham đó chứ?

Bàn gia tao đúng là đẹp trai thật, nhưng không chơi trò này đâu nhé?” “Anh bạn, mày thả tao ra trước đi.” Vương Bàn Tử giãy giụa thất bại, cố gắng giảng đạo lý với Ngô Mặc: “Nếu mày thật sự hứng thú rồi, anh em tao cho mày tiền, mày ra ngoài giải quyết được không?” Ngô Mặc dở khóc dở cười.

Bàn ca sao càng ngày càng không đứng đắn vậy?

Toàn nói những chuyện linh tinh gì đâu không?

Cậu hít sâu một hơi, môi run rẩy gọi ra một tiếng: “Bàn ca.” “À?” Sau ba năm, tiếng gọi quen thuộc lại một lần nữa vang lên.

Cơ thể Vương Bàn Tử cứng đờ, cả người như khúc gỗ, ngơ ngác đứng đó.

“Không đúng, mày là ai?” Chỉ vài giây sau, Vương Bàn Tử dùng sức đẩy Ngô Mặc ra.

Nhanh chóng lùi lại vài bước.

Móc con dao găm sau lưng ra, hai mắt nhìn chằm chằm Ngô Mặc, hung dữ nói: “Mẹ nó, dám giả mạo anh em tao, ông đây giết mày!” Tại sao Vương Bàn Tử lại có phản ứng này?

Một là, trong lòng anh ta tin rằng Ngô Mặc đã không còn.

Hai là, sự xuất hiện của Ngô Tà giả.

Chương 655

Anh ta cho rằng những người đó đã có thể giả mạo Ngô Tà, thì cũng có thể giả mạo Ngô Mặc.

Giả mạo Ngô Tà thì anh ta còn không tức giận đến thế, nhưng lại giả mạo một người đã chết?

Anh ta Vương Bàn Tử nếu không xé đối phương ra thành tám mảnh, thì không xứng với người anh em đã vì mình mà bỏ mạng.

Ngô Mặc thấy Vương Bàn Tử làm ra tư thế tấn công, lúc đầu không hiểu, ngay sau đó mới phản ứng lại.

Cậu vừa chua xót vừa muốn cười, nhất thời không biết nên giải thích thế nào?

Vương Bàn Tử mới không quản cái đó, điên cuồng vác dao xông lên.

Ngô Mặc là vết thương không thể chạm vào trong lòng anh ta.

Người trước mắt này đã muốn giả mạo anh em mình, thì phải chuẩn bị chôn cùng.

Ngô Mặc né tránh trái phải.

Cậu có thể hiểu suy nghĩ của Vương Bàn Tử, nhưng lại không biết làm sao để chứng minh thân phận của mình?

Ngay khi cậu quay người né tránh một nhát dao của Vương Bàn Tử, khóe mắt liếc qua vừa đúng lúc nhìn thấy chiếc quần của Vương Bàn Tử bị thủng một lỗ lớn.

Trong đầu lóe lên một tia sáng, lập tức nghĩ ra cách chứng minh bản thân.

Nghĩ đến cách này, khóe miệng cậu cong lên một nụ cười gian xảo.

Lợi dụng lúc Vương Bàn Tử chưa quay người, nhanh chóng tiến lên, hai tay túm lấy quần đối phương kéo xuống, miệng nhanh chóng nói ra bốn chữ: “Dựng thành công.” Chỉ bốn chữ này, như tiếng sấm sét từ chín tầng trời giáng mạnh xuống đỉnh đầu Vương Bàn Tử.

Anh ta như bị điểm huyệt.

Người đứng đó, lưng đối mặt với Ngô Mặc bất động.

Rất lâu sau, một giọng nói hơi khàn khàn và run rẩy truyền đến: “Là mày, đúng không?” “Ừm.” Ngô Mặc đáp một tiếng.

Sợ Vương Bàn Tử vẫn không tin, lại nói thêm một câu: “Thuốc vị bạc hà.” “Mẹ nó, mày cái đồ hỗn đản.” Vương Bàn Tử chửi bới lia lịa, nhưng nước mắt lại chảy dài khóe mắt.

Anh ta không dám quay đầu, sợ đó là một giấc mơ.

Phải biết rằng đêm nay là ngày lễ đặc biệt ở Nepal, vạn nhất Ngô Mặc là hồn ma quay về thì sao?

Ngô Mặc chú ý thấy vai Vương Bàn Tử không ngừng run rẩy, trong lòng chua xót.

Cậu chưa từng thấy Vương Bàn Tử khóc.

Thằng cha này dù có nguy hiểm đến tính mạng, vẫn có thể cười thành tiếng.

Thuộc loại người cứ đặt đầu lên thắt lưng quần mà sống, qua được ngày nào hay ngày đó.

“Bàn ca.” Ngô Mặc tiến lên một bước, từ phía sau ôm lấy vai Vương Bàn Tử, với cái giọng khàn khàn tự trách: “Xin lỗi, đã để anh lo lắng.” “Mẹ nó, mẹ nó.” Vương Bàn Tử không thể kiềm chế được cảm xúc nữa, quay người ôm chặt lấy Ngô Mặc, trong miệng chỉ nói được hai chữ "mẹ nó" mà không nói được gì khác.

Anh ta quyết định không quan tâm đây là thật hay là mơ?

Một khi người anh em đã xuất hiện, mình tuyệt đối sẽ không buông tay nữa.

"Chỗ này." Hai người đang anh em tình thâm, cách đó không xa trong hẻm truyền đến một tràng tiếng bước chân.

Tiếng bước chân kinh động Ngô Mặc và Vương Bàn Tử.

Hai người quay đầu nhìn lại, liền thấy một đám người Nepal tay cầm gậy gộc miệng hô vang tiếng địa phương, xông về phía này.

Số người có đến ba bốn mươi người, nhìn thế trận này, là muốn tìm hai người liều mạng.

"Đậu má, chạy mau." Vương Bàn Tử níu chặt Ngô Mặc, định chạy về phía bên phải.

Thế nhưng chưa kịp bước một bước, suýt chút nữa vấp ngã, sau đó mới phản ứng lại là quần mình còn chưa kéo lên.

May mắn là hai người bọn họ đang ở giữa hẻm, còn một đoạn thời gian nữa những người này mới chạy tới.

Vương Bàn Tử vừa kéo quần, vừa kéo Ngô Mặc chạy về phía trước.

Ngô Mặc cũng không biết là chuyện gì, chỉ có thể chạy theo Vương Bàn Tử.

Nếu theo ý nghĩ của chính cậu ta, ba mươi mấy người này chỉ mất khoảng nửa tiếng là có thể giải quyết xong.

Hai người xuyên qua các con hẻm ở Nepal, rất nhanh đã cắt đuôi được đám người này.

“Khốn kiếp, mệt chết Bàn gia rồi.” Vương Bàn Tử dựa vào gốc tường, thở hổn hển mấy hơi cằn nhằn: “Bọn cháu trai Nepal này tham lam vô độ, nếu ở Sa Thị, Bàn gia đã giết chết bọn chúng từ lâu rồi.” “Tại sao?” Ngô Mặc nhướng mày, hơi khó hiểu.

“Đợi đã, anh em, giọng mày bị làm sao vậy?” Vương Bàn Tử hậu tri hậu giác mới phản ứng lại, giọng Ngô Mặc sao mà khó nghe vậy?

Anh ta một tay kéo Ngô Mặc đến trước mặt, mượn ánh lửa ở ngã ba đường không ngừng quan sát từ trên xuống dưới.

Mặt không phải là gương mặt quen thuộc đó, thân hình nếu không quan sát kỹ, cũng không giống lắm so với trước đây.

Có thể nói rằng, nếu không phải Ngô Mặc nói ra hai chuyện kia, đánh chết Vương Bàn Tử, anh ta cũng không tin đây là Ngô Mặc thật.

Dù sao thì hai chuyện đó là chuyện nội bộ.

Chỉ có mấy anh em bọn họ biết, người ngoài căn bản không thể nào biết được.

Ngô Mặc im lặng một lúc.

Cậu sợ nói ra sự thật, Vương Bàn Tử sẽ tự trách.

“Bị thương sao?” Vương Bàn Tử nhìn vẻ mặt Ngô Mặc, lập tức tỉnh ngộ.

Anh ta hai mắt đỏ hoe, vả một cái vào miệng mình, nghẹn ngào nói: “Tao mẹ nó sao mà ngu thế?

Vụ nổ lớn như vậy, mày làm sao có thể không bị thương chứ?” Ngô Mặc nắm lấy cánh tay Vương Bàn Tử, lắc đầu, khuyên giải: “Không sao.” Để xoa dịu cảm xúc của Vương Bàn Tử, Ngô Mặc hỏi: “Anh, sao anh lại ở đây?” “Haizz, chuyện này nói ra thì dài lắm.” Vương Bàn Tử thở dài một hơi, nhìn xung quanh, kéo Ngô Mặc đi sâu hơn vào trong, nói nhỏ: “Đi, ở đây nói chuyện không tiện, mày đi theo tao.” Vương Bàn Tử dường như rất quen thuộc với nơi này, kéo Ngô Mặc đi thẳng vào một con ngõ nhỏ.

Vừa đi vừa quay đầu chú ý động tĩnh phía sau, sợ bị người ta theo dõi.

Ngô Mặc vừa nhìn thấy tình cảnh này liền hiểu ra ngay, Bàn ca chắc là đang gặp rắc rối gì rồi?

Hiện tại cậu cũng sợ bị người nhà họ Uông theo dõi, cẩn thận một chút vẫn an toàn hơn.

Quanh co khoảng hơn hai mươi phút, Vương Bàn Tử dừng lại trước một căn nhà dân cũ nát.

Ngô Mặc liếc mắt một cái liền biết, đây chắc là nhà của người dân địa phương Nepal xây thêm.

Người dân nước này thu nhập thấp, thích tự xây nhà trong thành phố, vì vậy gần đền Swayambhunath có rất nhiều căn nhà nhỏ như vậy.

Những nơi như thế này bẩn thỉu, lộn xộn và tồi tàn.

Ở đây tập trung rất nhiều người nghèo, khổ hạnh tăng, người vô gia cư, vì thế khách du lịch nước ngoài rất ít khi đến đây.

Vương Bàn Tử cũng không giải thích.

Hắn quay đầu làm động tác chờ một lát với Ngô Mặc, rồi lại thò đầu quan sát tình hình xung quanh, lúc này mới cẩn thận gõ cửa vài tiếng.

Ban đầu bên trong không có bất kỳ động tĩnh nào.

Vương Bàn Tử cũng không sốt ruột, kiên nhẫn gõ cửa một cách rất có nhịp điệu.

Khoảng hai phút sau, bên trong truyền ra một tiếng “ba-ta” cực kỳ khẽ.

Vương Bàn Tử nghe thấy động tĩnh.

Hắn nhanh chóng đẩy cửa hé ra một khe, nắm chặt cánh tay Ngô Mặc, hai người nhanh chóng lách vào trong.

Trong phòng tối om, không nhìn thấy gì.

Nhiều năm lăn lộn giữa lằn ranh sinh tử, Ngô Mặc sớm đã hình thành tính cách cẩn thận.

Cậu bản năng rút dao găm từ thắt lưng ra, tai chăm chú lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Cậu từ tiếng thở phán đoán trong phòng có một người, cách mình khoảng ba mét.

Tuy nhiên, trước khi Ngô Mặc kịp hành động tiếp theo, Vương Bàn Tử hạ giọng gọi: “Mau bật đèn lên, Bàn gia mang đến cho cậu một bất ngờ đây.” Giọng hắn cực kỳ phấn khích.

Có thể nói, ngay cả khi tỏ tình với Vân Thái thành công, hắn cũng chưa chắc vui bằng lúc này.

Chương 656

“Hả?” Người trong phòng phát ra tiếng nghi hoặc, “Tiểu Ca với bọn họ hôm qua không phải vừa đi rồi sao?

Ở đây còn có người quen à?” Hắn nói vậy, nhưng cũng cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc khó tả.

“Đừng nói nhảm nữa, mau bật đèn lên.” Vương Bàn Tử có chút nóng lòng.

Hắn rất muốn biết khi người trong phòng nhìn thấy Ngô Mặc, sẽ có biểu cảm bất ngờ như thế nào?

Khi người đàn ông đó phát ra tiếng đầu tiên, Ngô Mặc lập tức hiểu ra, người trong phòng chính là anh trai thân yêu của mình, Ngô Tà.

Tim cậu đập thình thịch không ngừng.

Cậu không muốn kiểm soát cảm xúc, cắm dao găm trở lại thắt lưng.

Không đợi đèn được thắp sáng, cậu theo hướng tiếng nói mà lao tới.

Ngô Tà đang loay hoay thắp đèn dầu, còn chưa kịp lấy bật lửa ra, đã nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn.

Cơ thể hắn phản ứng còn nhanh hơn não bộ.

Hắn lùi lại một bước, cây dao chân chó lớn tức thì xuất hiện trong tay.

Hắn hạ thấp người, chuẩn bị tấn công.

Đừng thấy hắn cảm thấy khí tức khá quen thuộc, nhưng những phản ứng này là do tôi luyện trong sinh tử mà thành.

Chỉnh đốn bang hội, đồng bọn phản bội, hành vi ám sát không ngừng.

Ba năm qua, có thể nói Ngô Tà và Vương Bàn Tử mỗi ngày đều đối mặt với tử thần.

Chỉ cần sơ suất một chút, hai người đã sớm mất mạng, cũng không đợi được đến ngày đoàn tụ với Ngô Mặc này.

Ngô Tà vừa bày xong tư thế tấn công, một bóng người nhanh chóng lao tới, hai tay ôm chặt lấy hắn vào lòng.

Tốc độ quá nhanh, Ngô Tà căn bản không kịp phản ứng.

Ngay lúc hắn định vùng vẫy thoát ra, lại dừng lại.

Trong bóng tối, hắn không nhìn rõ mặt người này.

Nhưng lại cảm thấy cái ôm này thật ấm áp, thật quen thuộc, khiến hắn chìm đắm trong đó không muốn rời đi.

“Anh, em về rồi.” Giọng Ngô Mặc khản đặc khủng khiếp, cảm xúc liên tục kích động khiến giọng cậu càng trầm trọng hơn.

Mặc dù vậy, nhưng nghĩ đến sự nghi ngờ của Vương Bàn Tử lúc trước.

Để không khiến Ngô Tà cũng sinh nghi, cậu lập tức lại run rẩy thêm một câu, “Mỹ nhân ngư, cưỡi có sướng không?” Cây dao chân chó lớn loảng xoảng rơi xuống đất.

Ngô Tà như bị điện giật.

Trong mơ hắn vô số lần nghe Ngô Mặc gọi mình là ca ca, nhưng tỉnh dậy lại là một khoảng không.

Là đang mơ sao?

Nơi đất khách quê người, em trai cũng theo tới rồi ư?

Lúc này đầu óc hắn trống rỗng, cả người như thằng ngốc đứng yên tại chỗ.

Dần dần nước mắt không ngừng tuôn trào trong khóe mắt, sau đó từ từ chảy ra.

Hắn chậm rãi giơ tay ôm chặt lấy người trong lòng, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể đối phương truyền đến, chậm rãi nhắm mắt lại.

Khoảnh khắc này trái tim trống rỗng của hắn đã được lấp đầy.

Căn phòng tối đen như mực, ngoài tiếng thở ra không còn bất kỳ động tĩnh nào khác.

Ngô Tà dùng hết sức ôm chặt lấy người trong lòng.

Hắn không muốn nói chuyện cũng không muốn hỏi han, chỉ muốn cứ thế yên lặng ôm lấy đứa em trai đã mất đi rồi lại tìm thấy này.

Cho dù chỉ là một giấc mơ, thì đây cũng là giấc mơ đẹp nhất hắn từng có trong mấy năm nay.

Hắn cũng không muốn bật đèn, sợ đèn sáng thì giấc mơ sẽ tan biến.

Khoảng thời gian hút một điếu thuốc.

Vương Bàn Tử lấy bật lửa ra, vừa thắp đèn dầu vừa cười ha ha nói: “Được rồi, Thiên Chân, anh em ta thật sự quay về rồi.” Đèn dầu vừa sáng, tình hình trong phòng tức thì hiện ra trong tầm mắt.

Cách biệt nhiều năm không gặp, hai anh em đều muốn nhìn rõ mặt đối phương.

Ngô Mặc thì còn đỡ, đeo mặt nạ da người vẫn là một thanh niên trẻ trung đẹp trai.

Còn tạo hình của Ngô Tà thì, thật sự là thảm không nỡ nhìn.

Ngô Mặc làm sao cũng không kiểm soát được cảm xúc.

Cậu đẩy Ngô Tà ra, ngồi xổm xuống đất bắt đầu cười phá lên.

Thảo nào vừa nãy khi ôm lão ca, cậu cứ cảm thấy có gì đó không ổn?

Anh bạn này hình như tóc dài nhờn nhụa, còn có một mùi lạ kỳ.

Hóa ra anh trai mình đang giả khổ hạnh tăng à?

Mặc một bộ quần áo rách nát như rau cải muối.

Trên đầu không biết kiếm đâu ra bộ tóc giả, phía trên buộc mấy bím tóc dơ dáy, dưới cằm treo bộ râu trắng to.

Với tạo hình này, nếu trong tay lại cầm một cái bát, ngồi cạnh đền Swayambhunath thì đích thị là một khổ hạnh tăng xin tiền.

“Em…” Ngô Mặc cười đến chảy cả nước mắt, hoàn toàn quên mất cảnh hai ngày trước cậu đã giật cái bát rách của người vô gia cư để trốn Hắc Nhãn Kính.

Ngô Tà cũng không quản Ngô Mặc cười thành cái dạng gì.

Hắn quỳ xuống đất, hai tay không ngừng vuốt ve mặt cậu, muốn xác nhận em trai thật sự đã quay về.

Cảm nhận được cảm xúc cẩn thận của Ngô Tà, Ngô Mặc ngừng cười.

Cậu nghiêng đầu nhìn anh trai mình, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng, lại một lần nữa gọi: “Anh, em về rồi.” “Anh, anh biết rồi…” Nước mắt Ngô Tà không ngừng chảy xuống.

Ban đầu còn lau vài cái, sau đó càng không kiểm soát được nữa thì đành bỏ mặc.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh cũng lau nước mắt, cảm xúc trong lòng căn bản không thể dùng lời nói để diễn tả.

Phải mất hơn một giờ đồng hồ, ba người mới dần dần bình tĩnh trở lại.

“Tiểu Mặc, em mau ngồi xuống, kể cho anh nghe rõ ràng, mấy năm nay rốt cuộc em đã xảy ra chuyện gì?” Ngô Tà ấn Ngô Mặc ngồi vào ghế.

Đôi mắt hắn chăm chú nhìn cậu, ngay cả nháy mắt cũng không nỡ.

Ngô Mặc có một đống lời muốn nói.

Muốn kể cho bọn họ nghe nỗi nhớ nhung của mình, nói cho anh trai biết cậu nhớ bọn họ đến mức nào?

Nhưng hiện tại cậu như bánh chẻo luộc trong nồi nước, có cả bụng lời mà không nói ra được.

Vô số lời nói trong lòng luân phiên lăn lộn, cuối cùng chỉ có thể nặn ra ba chữ, “Em rất tốt.” Chỉ ba chữ này khản đặc khó nghe, như sắt cọ vào nhau, nghe Ngô Tà tim thắt lại.

Vương Bàn Tử đứng dậy, tay phải đặt lên vai Ngô Tà thở dài một hơi, “Thiên Chân, anh em mình còn sống là tốt rồi.” “Đúng, Bàn Tử cậu nói không sai.” Ngô Tà lập tức liên tục phụ họa, sợ chậm một bước, em trai nhớ đến chuyện cái họng sẽ đau lòng.

Dù sao cái chuyện thằng nhóc thối Ngô Mặc này thích nói chuyện, đó là ai cũng biết.

Nói không hề quá lời, trước đây cậu ta có thể nói chuyện với một cái quan tài cả đêm.

Ấy vậy mà bây giờ lại từng chữ từng chữ bật ra.

Nếu mình để lộ ra vẻ mặt buồn bã đau lòng, cậu ta sẽ nghĩ thế nào?

Sẽ càng buồn bã và lo lắng hơn ư?

Ngô Tà lập tức không dây dưa chủ đề này nữa, chuyển sang nói về chuyện khác.

Chương 657

Ví dụ như hắn hiện tại có tiền rồi, có thể mua cho em trai một căn nhà, lại ví dụ như thu được mấy món đồ cổ, đều là đồ có giá.

Ngô Tà nói toàn chuyện vui.

Hoàn toàn không nhắc đến mấy năm nay bọn họ đã chịu những tội gì, lòng đau khổ đến mức nào… Ngô Mặc nghe một lúc, lại nhìn nhìn tạo hình của Ngô Tà, lắc đầu cắt ngang lời kể của hắn, “Anh, xảy ra chuyện gì?” “Không có gì cả, anh đến du lịch mà.” Ngô Tà nặn ra nụ cười, cố tỏ ra thoải mái nói: “Em không biết mấy năm nay đi theo Tam thúc học tập mệt mỏi thế nào đâu, anh đến Nepal để thư giãn một chút.” Hắn nói rất nhiều, cố gắng chuyển dời sự chú ý của Ngô Mặc.

Em trai vừa quay về, Ngô Tà nói gì cũng không chịu để cậu ta mạo hiểm lần nữa.

Hắn đã hạ quyết tâm, sáng sớm ngày mai sẽ bảo Vương Bàn Tử đưa Ngô Mặc rời Nepal về Dư Hàng.

Còn về những chuyện còn lại?

Hắn quyết định tự mình xử lý, tuyệt đối không để em trai nhúng tay vào.

Vương Bàn Tử kinh ngạc liếc nhìn Ngô Tà một cái, tức thì hiểu ra suy nghĩ của hắn.

Hắn chép chép miệng muốn nói chuyện, nhưng lời đến miệng lại nuốt vào.

Ngô Mặc cũng không phải thằng ngốc, trong lòng suy nghĩ nhanh chóng hiểu ra sự lo lắng của Ngô Tà.

Ngô Mặc nhìn Ngô Tà thở dài một hơi, khẽ nói ba chữ, “Giả Ngô

Tà.” “Gì… gì cơ?” Ngô Tà còn muốn vùng vẫy một phen, cười biện giải: “Em có phải quá nhớ anh rồi không, nên nhìn ai cũng giống anh?” Ngô Mặc coi như đã hiểu ra.

Nếu mình không nói rõ, anh trai mình chết sống cũng giả vờ hồ đồ.

Khổ nỗi cái họng không hợp tác, cậu đành lấy điện thoại ra nhanh chóng gõ phím.

Cậu đánh hết những lời mình muốn nói vào điện thoại, sau đó đưa cho Ngô Tà tự mình xem.

“Cái này…” Ngô Tà ấp úng nửa ngày, quay đầu cầu cứu Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vẻ mặt bất lực, nói: “Thiên Chân, vẫn nên nói rõ ràng đi, đừng giấu Tiểu Mặc, đến lúc đó lại xảy ra chuyện khác.” Ngô Tà cắn răng, không tình nguyện kể đại khái lại đầu đuôi câu chuyện.

Hóa ra hắn và Vương Bàn Tử hai người tra được nguồn tin từ Nepal, thế là dẫn theo mấy đồng bọn từ Mặc Thoát chuyển đến đây.

Kết quả đến Nepal, manh mối lại đứt đoạn.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử không cam lòng tiếp tục điều tra.

Kết quả mỗi khi tra được một chút gì đó, thông tin tiếp theo lại biến mất.

Cứ như thể phía sau có một bàn tay dẫn dắt bọn họ đến đây, nhưng lại xóa sạch những thông tin còn lại.

Chỉ là khi bọn họ từ bỏ, lại sẽ xuất hiện manh mối mới, cứ thế lôi kéo bọn họ.

Đồng thời hai người phát hiện có người đang bí mật theo dõi bọn họ.

Ngô Tà cảm thấy không ổn, lập tức thay đổi chiến lược.

Hắn phái đồng bọn quay về Sa Thành trước, còn mình và Vương Bàn Tử chia nhỏ ra ẩn phục.

Để an toàn, Ngô Tà giả trang thành khổ hạnh tăng, mỗi ngày ở gần chùa tìm kiếm những người khả nghi.

Còn Vương Bàn Tử thì phụ trách liên lạc bên ngoài.

Hai người phối hợp rất ăn ý, bất ngờ phát hiện sự tồn tại của Ngô Tà giả.

Lần đầu tiên Vương Bàn Tử nhìn thấy Ngô Tà giả, cả người hắn đều đần mặt ra.

Anh bạn này dù là giọng nói, hình dáng bên ngoài hay dung mạo đều giống y hệt Ngô Tà.

Có thể nói giống như Chân giả Mỹ Hầu Vương trong Tây Du Ký vậy.

Nếu không phải mấy năm nay hắn với Ngô Tà hình bóng không rời, nhất thời căn bản không phân biệt được ai thật ai giả.

Không thể không nói, hoàn cảnh thay đổi con người.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử mấy năm nay đã thay đổi quá nhiều.

Không nói Ngô Tà, ngay cả tính cách lỗ mãng của Vương Bàn Tử cũng đã bị kìm nén không ít.

Hai người không hành động hấp tấp, mà tiếp tục quan sát tình hình.

Một lần quan sát này lại phát hiện không ít điểm sơ hở.

Phía sau Ngô Tà giả còn có một thế lực, dường như đang theo dõi hắn.

Những người theo dõi hắn này, dường như là một nhóm.

Ngô Tà suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định cầu cứu Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính.

Tuy nhiên hắn hiểu rõ mình lúc này không tiện xuất hiện trước mặt người khác, chỉ có thể vắt óc nghĩ cách chuyển thông tin đi.

Ngô Tà giảng suốt hai tiếng đồng hồ, trong đó Vương Bàn Tử lại bổ sung vài điểm, mới kể đại khái tình hình này một lượt.

Ngô Mặc im lặng lắng nghe.

Trong đầu thì nhanh chóng suy nghĩ, Ngô Tà giả và những người theo dõi lão ca là ai?

Bọn họ có phải cùng một phe với Tô Nam không?

Cậu nghĩ đến đây đột nhiên phản ứng lại, Kính ca và Lão Trương đâu rồi, bọn họ đi đâu?

“Anh.” Ngô Mặc vỗ Ngô Tà một cái, hỏi: “Kính ca, Lão Trương?” Chỗ này không thể không khen Ngô Tà một câu.

Lâu ngày ở chung với Trương Khởi Linh, trình độ ám ngữ của hắn ít nhất cũng đạt tới cấp tám chuyên nghiệp.

Hiện tại đối mặt với em trai Ngô Mặc của mình, hắn ứng đối cực kỳ nhanh chóng.

“Em hỏi Sư phụ và Tiểu Ca bọn họ đi đâu đúng không?” “Ừm.” “Hai người bọn họ vẫn còn ở Nepal, chỉ có điều hôm qua sau khi gặp anh xong thì đi điều tra chuyện rồi.” Ngô Tà nhỏ giọng giải thích: “Chúng ta muốn ẩn mình trong bóng tối, đông người không tiện, tốt nhất là nên phân tán ra.” Hắn vừa nói vừa cảm thấy có gì đó không đúng.

Nghĩ đến hôm qua Hắc Nhãn Kính tinh thần rất tốt, cả người như cây cổ thụ nở hoa mới, cho người ta một cảm giác hưng phấn khó tả.

Lúc đó mải lo chuyện chính, quên hỏi nguyên nhân.

Bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ…?

Ánh mắt Ngô Tà cứ xoay vòng trên mặt Ngô Mặc, trong đầu mơ hồ hiện lên một ý nghĩ.

Tên đó sẽ không sớm biết Tiểu Mặc còn sống chứ?

“Tiểu Mặc, em có liên lạc với Sư phụ và Tiểu Ca bọn họ không?” Lời Ngô Tà hỏi có chút chua lè, giống như đã uống ba cân dấm cũ vậy.

Ngô Mặc ngẩn ra một lúc, trong đầu hiện lên hình ảnh Trương Khởi Linh mặc đồ nữ.

Khóe miệng cậu giật giật mấy cái, nín cười lắc đầu.

Cậu không tiện mở miệng, Ngô Tà và Vương Bàn Tử ngoài đau lòng ra thì chỉ còn lại sự không thoải mái.

Ngô Mặc bản thân cũng khó chịu, đành lấy điện thoại ra tiếp tục giao tiếp.

Cậu không nhắc đến quá khứ mấy năm nay của mình, chỉ thuật lại vắn tắt chuyện ở Nepal.

Đặc biệt nhấn mạnh người nhà họ Uông, và nói rõ người nhà họ Uông muốn hợp tác với cậu.

“Hợp tác?” Ngô Tà kinh ngạc há to miệng, gãi gãi mái tóc bù xù khó hiểu nói: “Bọn họ vì sao lại tìm em hợp tác?

Tiểu Mặc, rốt cuộc em hiện tại là thân phận gì?” “Đúng vậy, huynh đệ, mấy năm nay rốt cuộc cậu ở đâu?” Vương Bàn Tử cũng vẻ mặt nghi hoặc.

Hai người vây quanh Ngô Mặc từ trên xuống dưới đánh giá, muốn xem Ngô Mặc mấy năm nay sống rốt cuộc thế nào?

Ngô Mặc im lặng hồi lâu.

Khóe miệng cậu từ từ nhếch lên một nụ cười đắc ý, trầm giọng thốt ra năm chữ, “Tây Bắc, Địa Long Hội.” “Cái gì?” Ngô Tà ban đầu không hiểu, thân phận của em trai có liên quan gì đến Địa Long Hội Tây Bắc chứ?

Mãi đến khi Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng “Vãi chưởng!”, mới khiến hắn giật mình tỉnh táo.

“Đậu má, Tiểu Mặc, cậu nói là Địa Long Hội mới nổi ở Tây Bắc sao?” Vương Bàn Tử hai tay nắm chặt cánh tay Ngô Mặc, vẻ mặt không thể tin được hỏi: “Thằng nhóc cậu vẫn luôn ở Tây Bắc à?” “Tiểu Mặc, chẳng lẽ em vẫn luôn ẩn mình trong Địa Long Hội?” Ngô Tà trừng lớn mắt kinh ngạc cực kỳ.

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Bọn họ đã phong tỏa toàn bộ khu vực quanh Đại Lý.

Chương 658

Có thể nói ngay cả một con chim bay qua cũng có thể bị giám sát, vậy Ngô Mặc làm sao mà xuất hiện ở Tây Bắc được?

Còn có Địa Long Hội.

Ban đầu thế lực này không hề gây chú ý.

Mãi cho đến khi bọn họ hạ gục nhà họ Vương, gây ra biến động long trời lở đất ở Tây Bắc, mới khiến các gia tộc lớn chú ý.

Nhà họ Ngô cũng từng quan tâm đến Địa Long Hội.

Nếu không phải vì Ngô Tam Tỉnh bất ngờ mất tích, Ngô Tà thậm chí còn dự định sau một thời gian sẽ tự mình đến Tây Bắc, gặp gỡ Địa Long Hội.

Dù sao nhà họ Ngô cũng có mấy tuyến đường làm ăn phải đi qua Tây Bắc.

Tục ngữ nói rất hay, rồng mạnh không bằng rắn đất, báo trước một tiếng, sẽ tiết kiệm rất nhiều rắc rối.

Lúc này nghe Ngô Mặc nhắc đến tên Địa Long Hội, trong đầu Ngô Tà tức thì hiện lên một hình ảnh.

Em trai bị thương được người ta cứu, sau đó mất trí nhớ bị người ta khống chế trong Địa Long Hội làm tay sai.

Từng cảnh kịch bản máu chó, luân phiên chiếu lên trong đầu Ngô Tà.

Có thể nói, trong suy nghĩ của hắn, Ngô Mặc thảm hại đến mức nào thì có thể thảm hại đến mức đó, đích thị là một kẻ đáng thương bán thân báo ân.

Ngô Tà cho rằng suy đoán của mình rất hợp lý.

Nếu không phải vì tự do cá nhân bị hạn chế, vì sao lão đệ lâu như vậy không liên lạc với gia đình?

Vương Bàn Tử cũng không kém cạnh.

Sức tưởng tượng của hắn so với Ngô Tà, chỉ có cao hơn chứ không có thấp hơn.

“Tiểu Mặc.” Ngô Tà không kiểm soát được cảm xúc, ôm chầm lấy em trai, khẽ vỗ lưng cậu an ủi: “Có anh ở đây, sau này em sẽ không phải chịu khổ nữa đâu.” “Đúng vậy, huynh đệ.” Vương Bàn Tử vỗ vai Ngô Mặc, cảm khái nói: “Mấy năm nay cậu làm việc dưới trướng người ta chắc ấm ức lắm đúng không?

Không sao, về nhà rồi, cậu nói gì là được nấy.” Sao lại thế này?

Trong khoảnh khắc, Ngô Mặc chỉ cảm thấy mình hình như đang nói chuyện với hai người ngoài hành tinh?

Có phải mình giả vờ không đủ rõ ràng không?

Sao bọn họ lại không có cảm giác kinh ngạc gì cả, ngược lại còn ra vẻ mình chịu ấm ức thế?

Cậu đưa tay đẩy Ngô Tà ra, dùng sức vỗ vỗ ngực, lại nhấn mạnh một lần nữa, “Em, Địa Long Hội.” “Anh biết rồi.” Ngô Tà sắc mặt có chút phức tạp.

Hắn biết em trai mình một lòng trọng tình trọng nghĩa, nhưng không ngờ lại đối với Địa Long Hội này cũng như vậy.

“Huynh đệ, cậu yên tâm, Địa Long Hội bên đó chúng ta sẽ đi giao thiệp.” Vương Bàn Tử vỗ ngực bảo đảm: “Bọn họ cứu cậu không sai, nhưng mấy năm nay cậu cũng giúp bọn họ làm không ít việc đúng không?

Ân tình còn lại anh em bọn này sẽ thay cậu trả." Toàn những thứ vớ vẩn gì thế này?

Ngô Mặc nghe mà trợn trắng mắt, không nhịn được gầm nhẹ một tiếng, "Em, Địa Long Hội, Ách Long." Cái tên Ách Long vừa nói ra, Ngô Tà và Vương Bàn Tử là thật sự đần mặt ra.

Phải biết tin tức của hai người Phong Long và Ách Long, trên bàn làm việc của các gia tộc lớn đều có một phần tài liệu.

Thông tin trước đây không đầy đủ.

Chỉ điều tra ra bọn họ đột nhiên xuất hiện, dẫn theo một đám người thành lập Địa Long Hội.

Dùng đủ loại thủ đoạn, hạ gục thế lực nhà họ Vương đã bám trụ Tây Bắc trăm năm.

Có thể nói, hai người bọn họ trong giới đạo mộ đã trở thành truyền kỳ mới.

Được vô số người trẻ tuổi ngưỡng mộ.

Tiếng tăm vượt xa Giải gia Tiểu Cửu Gia tám tuổi đã quán xuyến gia tộc, hay Doãn Nam Phong quản lý Tân Nguyệt Phạn Điếm.

"Vãi!" "Trời đất ơi!" Ngô Tà và Vương Bàn Tử trừng to hai mắt tròn xoe nhìn Ngô Mặc.

Miệng há hốc ra, nước miếng suýt chút nữa chảy ra ngoài.

Lão đệ này là hack rồi sao?

Thoát chết, tạo dựng thế lực trở thành một phương đại lão?

Điều này chắc chắn không phải đang viết kịch bản phim truyền hình gì chứ?

Ngô Mặc rất hài lòng với phản ứng này của lão ca.

Ngầu lòi mà không khoe khoang, chẳng phải cùng một bản chất với áo gấm đi đêm sao?

Vẻ mặt cậu hơi nghiêm túc, nhưng trong lòng thì sướng rơn.

Cậu cố ra vẻ ra oai khoát tay, khẳn đặc nói ra ba chữ, "Chuyện nhỏ thôi." Chuyện nhỏ thôi á?

Ngô Tà và Vương Bàn Tử suýt chút nữa nghẹn chết.

Hai người bọn họ lúc này chỉ có một cảm xúc, đó chính là mấy năm nay mình có phải đều sống trong bụng chó không?

"Tiểu Mặc, em mau nói, rốt cuộc đây là chuyện gì?" "Thằng hỗn láo, mẹ nó cậu chạy đến Tây Bắc thành lập thế lực, sao không biết thông báo cho mấy anh một tiếng?" Hai người vây quanh Ngô Mặc, nhất quyết phải hỏi rõ tình hình cụ thể.

"Cái này…" Ngô Mặc trên mặt lộ ra vẻ khó xử, trong lòng thì nhanh chóng suy nghĩ, nên dùng lý do gì để giải thích nguyên nhân mình không liên lạc?

Mất trí nhớ?

Không được, quá cũ kỹ, hơn nữa chuyện của Lâm Phong không dễ giải thích.

Cậu nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn chọn cách nói nửa thật nửa giả để làm tròn chuyện này.

Cậu gõ một đoạn tin nhắn trên điện thoại, thuật lại vắn tắt mình đang chuẩn bị cùng Cổ Thần đồng quy vu tận thì không gian xảy ra biến dạng.

Cậu và Cổ Thần đồng thời bị hút vào khe nứt, sau đó rơi vào trạng thái hôn mê.

Lần nữa tỉnh lại thì phát hiện trên người xuất hiện một lời nguyền.

Cậu có dự cảm, lời nguyền không giải quyết thì e rằng mình không sống được mấy năm.

Vì vậy để không khiến người nhà và anh em lần thứ hai đau lòng, cậu ẩn giấu thân phận, dự định một mình tìm cách hóa giải lời nguyền.

Không ngờ trong quá trình tìm kiếm lại gặp được anh em sắt đá Lâm Phong, thế là hai người chung tay thành lập thế lực này.

Ngô Mặc nói là nửa thật nửa giả, lỗ hổng trăm chỗ.

Nhưng người khác lại không cách nào vạch trần, chỉ cần cậu chết sống giữ chặt điểm này, ai cũng không biết chân tướng cụ thể.

Ngô Mặc nói xong nhún nhún vai, nghiêng đầu nhìn Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Chuyện trải qua là như vậy đó, còn tin hay không thì là chuyện của hai người.

Mãi một lúc sau, Ngô Tà thở dài một hơi, ngay sau đó một cái bạt tai giáng mạnh vào gáy Ngô Mặc, tức đến nỗi giọng nói cũng biến đổi.

“Cái thằng hỗn đản nhà cậu, cậu có biết bọn anh lo cho cậu đến mức nào không?” “Còn sống sao không biết gửi tin về nhà?

Lời nguyền gì mà không thể cùng nhau đối mặt?” “Nhị thúc Tam thúc vì cậu mà một đêm tóc bạc, còn phải tìm đủ mọi cách giấu bà nội, nhưng cậu cũng không nghĩ thử xem, với sự tinh ranh của bà nội thì làm sao mà không nhìn ra được chứ?” Ngô Tà là thật sự nổi giận rồi, vừa mắng vừa đánh vừa đau lòng cho Ngô Mặc.

“Đúng vậy, thằng ranh con, cậu làm cái chuyện này thật không có tình nghĩa.” Vương Bàn Tử giận đùng đùng đá Ngô Mặc một cái, "Cậu có biết không?

Tiểu Ca và Hắc gia vì cậu mà vẫn luôn ở Đại Lý, tìm đủ mọi cách để tìm kiếm tung tích của cậu, Hoa ca cũng vậy, đủ loại thiết bị cứ như không tốn tiền mà gửi đến Đại Lý." Ngô Mặc không nói gì, mặc cho hai người anh trai trút hết ấm ức trong lòng.

Cậu biết chuyện này của mình là không nói thông được, chỉ là ngoài nhịn ra thì còn có thể làm gì nữa chứ?

Tổng không thể nói ra nhiệm vụ của hệ thống được?

Ngô Tà và Vương Bàn Tử không phải ấm ức than vãn, bọn họ là giận Ngô Mặc không biết yêu thương bản thân.

Thằng nhóc này lúc nào cũng xông pha ra tuyến đầu, giữ lại nguy hiểm cho mình, nhường cơ hội sống cho người khác.

Khó khăn lắm mới sống sót, trên người lại có lời nguyền thì tại sao không thể về nhà chứ?

Có nhiều người nhà ở bên cạnh như vậy, loại phương pháp gì mà không tìm được chứ?

Khi ba người đều đã bình tĩnh trở lại, thì đã là khoảng bốn giờ sáng.

Chương 659

Ngô Mặc nhìn bộ dạng khổ hạnh tăng của Ngô Tà, thật sự là đau đầu nhức óc.

Cậu suy nghĩ một chút, đề nghị: “Đi theo em.” “Cái này…” Ngô Tà do dự, hắn không muốn để em trai mình dính vào mớ hỗn độn này.

“Em bảo vệ anh.” Ngô Mặc nói câu này rất dứt khoát, với tư cách là một phương đại lão, khí thế ngạo nghễ, coi thường tất cả lại trở về trên người cậu.

Nói thật lòng, tay trắng lập nghiệp và kế thừa gia nghiệp, hai loại khí chất quả thật không giống nhau.

Từ không có gì đến trở thành một phương đại lão, Ngô Mặc và Lâm Phong hai người biến hóa cực kỳ nhanh chóng.

Khí thế kiêu ngạo bất tuân, liều chết một phen trên người hai người, đủ để áp chế rất nhiều người.

Ngô Tà nhìn Ngô Mặc, chỉ cảm thấy cảm giác an tâm đã lâu không gặp lại quay trở lại.

“Được.” Hắn nặng nề gật đầu.

Đã có em trai bên cạnh, vậy thì có sóng gió gì thì cùng nhau đối mặt thôi.

Ba người bắt đầu thảo luận, nên dùng thân phận gì để đi theo bên cạnh Ngô Mặc?

Với thân phận Ngô Tà chắc chắn không thích hợp, dù sao thân phận hiện tại của Ngô Mặc là Lâm Ngữ đến từ Tây Bắc.

Ngô Tà suy nghĩ một chút mở miệng nói: “Tiểu Mặc, hay là anh và

Bàn Tử giả làm đồng bọn của em thì sao?” “Ừm.” Ngô Mặc trầm ngâm một lát, rồi nhìn lên xuống trang phục của Ngô Tà nhắc nhở: “Mặt nạ.” Ngô Tà rơi vào thế khó xử, dây dưa nửa ngày mới nói: “Mặt nạ da người rất khó chế tác, anh và Bàn Tử ra ngoài khá vội vàng.” “Đợi em.” Ngô Mặc vỗ vai Ngô Tà một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

“Tiểu Mặc.” Ngô Tà và Vương Bàn Tử có chút ngẩn người, muốn đuổi theo lại sợ bị người ngoài phát hiện.

Tuy nhiên bọn họ hiểu rõ Ngô Mặc làm việc có chừng mực, cũng không nói thêm gì nữa.

Ở lại trong phòng tiếp tục chờ Ngô Mặc quay về.

Ngô Mặc ra cửa xong, nhanh chóng lách vào một con ngõ nhỏ.

Cậu quan sát trái phải một lượt, xác nhận không có ai chú ý đến mình.

Nhanh chóng rút ra hai cái mặt nạ da người trong không gian, rồi lại lấy ra vài vật phẩm thường dùng nhét vào túi.

Trong lòng tính toán khoảng cách từ khách sạn đến chỗ ở của Ngô Tà.

Đứng yên tại chỗ hút mấy điếu thuốc, rồi mới quay trở lại chỗ Ngô Tà tá túc.

Vừa vào cửa, không nói hai lời ném cái túi cho Ngô Tà, thúc giục hai người nhanh chóng hóa trang.

Ngô Tà cũng không phí lời, cùng Vương Bàn Tử hai người vừa thay quần áo vừa rửa mặt.

Một giờ sau, hai gương mặt lạ lẫm đẹp trai của những chàng trai hai mươi mấy tuổi hiện ra trước mặt Ngô Mặc.

Ngô Mặc nhìn lên xuống một lượt, hài lòng gật đầu.

Khi ba người ra ngoài, lại ở một góc khuất trong phòng để lại ám hiệu cho Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính.

Ngô Mặc không trực tiếp đưa Ngô Tà và Vương Bàn Tử đến khách sạn mới, vì người của Tô Nam vẫn luôn theo dõi ở gần đó.

Cậu gửi một tin nhắn cho Bảo Cát.

Bảo Cát dẫn theo thêm vài người, chờ mình gần đền Swayambhunath.

Khoảng thời gian này trên phố người qua kẻ lại, rất nhiều người hành hương đã xếp hàng đi cầu nguyện.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử đi theo sau Ngô Mặc cũng không nói chuyện, ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn cậu, như thể nhìn mãi cũng không đủ vậy.

Vừa rẽ vào một cổng chùa, liền nghe thấy tiếng gọi từ không xa truyền đến: “Bố nuôi, bên này.” Ngô Tà và Vương Bàn Tử theo tiếng gọi nhìn sang.

Chỉ thấy không xa đứng một nhóm thanh niên, từng người đều cao gần mét chín, cơ bắp phát triển, nhìn một cái là biết xuất thân từ luyện võ.

Phía trước nhất một thiếu niên chưa tới mét bảy, đang lạch bạch chạy về phía mình, miệng vừa chạy vừa gọi bố nuôi.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử bản năng quay đầu nhìn một cái, tưởng nhầm người thiếu niên gọi là ở phía sau mình.

Nhưng quay đầu nhìn nửa ngày, ở đây ngoài ba người bọn họ ra, căn bản không có người nào khác đi theo vào.

Ngay lúc quay đầu lại, thiếu niên đã chạy đến trước mặt.

Cậu ta như một viên đạn pháo trực tiếp lao vào lòng Ngô Mặc, hai tay ôm lấy eo Ngô Mặc, ngẩng đầu như bắn đậu mà than phiền: “Lão đại, bố cũng thật là không nghe lời mà, ở đây nguy hiểm như vậy, ra ngoài sao không mang theo bọn con chứ?” “Im miệng.” Ngô Mặc nghe mà đau cả đầu, một tay xách Lưu Tang lên quăng sang một bên, xoa xoa trán bực bội mắng: “Ông đây đau đầu.” Phía sau đồng thời vang lên hợp xướng hai bè, “Lão đại?” Ngô Tà và Vương Bàn Tử đồng loạt dụi dụi mắt, không dám tin mà nhìn chằm chằm Ngô Mặc và Lưu Tang.

Chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt quá đỗi mơ hồ, ba năm không gặp, lão đệ thậm chí đã có con trai rồi sao?

Có lẽ ông trời rất thích bộ dạng chưa từng trải sự đời của hai người, bất ngờ liên tiếp xuất hiện.

Bảo Cát dẫn theo mấy gã trai tráng đi tới, vừa mở miệng đã giáng cho Ngô Tà một cú sốc lớn, “Nhị thúc, Tang đệ nói không sai, ngài sao không dặn dò một tiếng đã đi ra ngoài vậy?” Nhị thúc?

Đâu rồi?

Trong đầu Ngô Tà người đầu tiên hiện lên chính là bóng dáng Ngô Nhị Bạch.

Ngay sau đó cả người hắn đâm ra lúng túng, ánh mắt quét khắp nơi xung quanh, muốn xác nhận một chút mình là đang mơ, hay là Nhị thúc cũng theo tới rồi?

Chuyện này còn chưa xong, khi mấy đứa nhỏ còn lại cứ la loạn lên nào ông nội, nào ông cố, Ngô Tà hoàn toàn tức hỏa rồi.

Hắn trừng to mắt ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt này.

Trong lòng từ từ hiện lên một ý nghĩ, lão đệ là đã sáng tạo ra cái tà giáo gì sao?

Vương Bàn Tử có suy nghĩ không giống Ngô Tà.

Hắn đứng cười ha ha ở đó, bụng phệ ra mà lòng thầm sung sướng, con cháu của lão đệ, làm tròn lên chả phải là của mình sao?

Kệ nó đến từ đâu, mình tự nhiên tăng mấy đời, nghĩ kiểu gì cũng sướng.

Lưu Tang và những người khác vây quanh Ngô Mặc kiểm tra nửa ngày, xác nhận không bị thương, lúc này mới chuyển ánh mắt sang Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

“Lão đại, hai vị này là ai vậy?” Từ lần trước ở KTV giả vờ làm đại ca xong, Lưu Tang càng nghĩ càng cảm thấy cái xưng hô “Bố nuôi” này không giống từ gì hay ho, vì vậy có lúc sẽ lén lút đổi xưng hô thành lão đại.

“Đừng hỏi.” Ngô Mặc một cái bạt tai vỗ vào gáy Lưu Tang, mang theo một giọng điệu cưng chiều khó nhận ra nói: “Về trước đi.” “Lại đánh con.” Lưu Tang ôm gáy, bĩu môi lầm bầm nhỏ: “Đánh ngốc rồi, con xem ai giúp bố làm việc?” Ngô Mặc giả vờ giơ tay, Lưu Tang lập tức rụt cổ chạy ra sau lưng Bảo Cát.

Ngô Tà càng xem càng cảm thấy thú vị.

Khoảnh khắc này, hắn dường như nhìn thấy cách Nhị thúc và Ngô Mặc tương xử.

Một hàng người mấy người ở bên ngoài lảng vảng không mục đích vài vòng, lúc này mới quay trở lại khách sạn.

Đi đến cửa phòng, Ngô Mặc còn chưa kịp đẩy cửa, cửa đã bị người từ bên trong kéo ra.

Ngay sau đó, giọng nói quen thuộc từ bên trong truyền ra, “Con trai, đi đâu vậy?

Bố mày ở đây chờ mày nửa ngày rồi.” “Khốn kiếp.” Ngô Mặc chửi thề một tiếng, nhấc chân đá vào trong.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử tưởng gặp nguy hiểm, đang định ra tay thì bị Lưu Tang ngăn lại, “Đừng lộn xộn, là Đại bá của con đến.” Đại bá?

Ngô Tà trong lòng có chút không vui.

Hắn trên đường đã biết Lưu Tang là con nuôi của Ngô Mặc.

Nhưng mình mới là anh trai ruột của Ngô Mặc.

Nói đến cái xưng hô Đại bá này, không phải nên gọi mình sao?

Cái Phong Long không hiểu nổi này, dựa vào cái gì mà xếp trước mình chứ?

Ham muốn thắng thua của đàn ông thể hiện ở mọi mặt.

Lúc này Ngô Tà hoàn toàn ghen tị rồi.

Gọi cậu ta là chú, hoặc gọi là ông nội?

Ngô Tà đều có thể nhịn, nhưng duy nhất gọi “con trai” thì anh không thể nhịn được.

Chẳng phải đây là thuần túy chiếm tiện nghi của anh em mình sao?

Cộng thêm tâm lý ghen tị quấy phá, Ngô Tà không nói hai lời liền đi theo vào nhà.Lúc này Ngô Mặc và Lâm Phong đã sớm đùa giỡn với nhau.

Đây là cách họ vẫn thường đối xử với nhau, Lưu Tang mấy người đã quen từ lâu.

Chương 660

Ngô Tà thì không biết, thấy em trai bị người ta đá một cước, anh liền xắn tay áo muốn lao lên.Vương Bàn Tử rất lý trí.

Anh ta giơ tay kéo Ngô Tà lại, bảo anh đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Trong mắt anh ta, anh em chiến hữu chính là bạn bè của mình.

Hà tất vừa gặp mặt đã gây chuyện không vui, khiến Tiểu Mặc khó xử chứ?Động tĩnh bên ngoài khiến Lâm Phong chú ý.

Hắn vừa ngẩng đầu nhìn thấy hai bóng người lạ, mày khẽ nhíu lại, hỏi: "Con trai, hai người này là ai?"Ngô Mặc đá một cước vào mông Lâm Phong, bực mình nói: "Đừng có giỡn nữa, anh tao."Lâm Phong lúc đầu không hiểu, nhưng ngay sau đó liền phản ứng kịp, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, khó chịu nhìn chằm chằm Ngô Tà và Vương Bàn Tử.Không khí trong phòng có chút không đúng.

Ngô Tà và Lâm Phong hai người nhìn trừng trừng đối phương.

Lửa giận trong mắt va chạm kịch liệt giữa không trung, trong không khí tản ra một mùi thuốc súng nồng nặc.Đừng nhìn Lâm Phong trước đó tỏ vẻ không bận tâm, thực tế là vì đôi bên chưa từng gặp mặt.

Còn bây giờ, thật sự gặp mặt rồi sao?

Cái cảm giác khó chịu trong lòng, khiến hắn khó chịu đến mức muốn gầm lên vài tiếng.

Tự tay nuôi lớn thằng nhóc, bây giờ lại bị mấy máng thức ăn heo dụ dỗ đi mất, nếu là cậu thì sao?Điều càng thêm uất ức là rõ ràng mình mới là anh trai, kết quả đến đây xong lại biến thành bạn bè.

Bạn bè và anh trai là hai chuyện khác nhau, quan hệ thân cận cũng không giống nhau.Cái hệ thống chó má.

Đã sắp xếp thân phận thì tại sao không cho anh em mình ở bên nhau chứ?Lâm Phong trong lòng vừa chửi hệ thống, vừa chửi cái thế giới chết tiệt này.

Lửa giận trong lòng, như được thêm củi, càng cháy càng dữ dội.Ngô Tà cũng cực kỳ bực bội với Lâm Phong.

Anh không phải người nhỏ mọn, ngược lại trong rất nhiều chuyện lại vô cùng rộng lượng.

Nhưng duy nhất trong chuyện của Ngô Mặc, anh lại trở thành một kẻ ích kỷ.

Anh nhìn khuôn mặt cực kỳ giống nhau của Lâm Phong và Ngô Mặc, hận không thể xông lên xé toạc mặt nạ.

Dựa vào đâu mà em trai mình lại phải giống người khác chứ?Anh bây giờ có lý do để nghi ngờ.

Chính là vì Lâm Phong, Ngô Mặc mới không liên lạc với gia đình.Hai người ai cũng không chịu ai, khiến không khí trong phòng có chút gượng gạo.

Cuối cùng vẫn là Vương Bàn Tử không chịu nổi nữa, lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc.“Anh em, không giới thiệu anh bạn này à?”“Đúng rồi.” Ngô Mặc vỗ ót một cái mới bừng tỉnh, mình quên giới thiệu thân phận của đôi bên.

Cậu quen tay khoác vai Lâm Phong, hất cằm về phía Ngô Tà: “Lâm Phong.”Lại nói với Lâm Phong: “Ngô Tà, Vương Bàn Tử.”Đây là lần đầu tiên gặp mặt, nên cách xưng hô hơi khách sáo một chút.Ngô Mặc đã lên tiếng, hai bên đều nể mặt gật đầu.Khi vào nhà, Ngô Mặc đã cho Lưu Tang và Bảo Gia mấy người ra ngoài, lúc này trong phòng chỉ còn lại bốn người bọn họ.Ngô Tà muốn đến gần Ngô Mặc một chút.

Nhưng tiếc là Lâm Phong giữ chặt Ngô Mặc không buông tay, trong miệng không ngừng nói chuyện của Địa Long Hội.

Căn bản không cho Ngô Tà cơ hội chen lời.Lâm Phong cũng không cố ý làm khó Ngô Tà, mà là bên cạnh hắn thực sự có một đống việc cần xử lý.

Ngô Mặc chạy ra ngoài mấy tháng, đủ thứ chuyện vặt vãnh chồng chất như núi, khiến hắn ngày nào cũng rụng tóc vì lo lắng.

Bây giờ cuối cùng cũng tìm được Ngô Mặc, hắn phải kéo thằng cháu này giải quyết chuyện chính sự trước đã.Ngô Tà và Vương Bàn Tử ngồi trên sofa, nhìn Ngô Mặc bận rộn không ngừng xử lý công việc, trong lòng chua xót không tả được.

Em trai lười biếng đến mức nào, ai cũng biết.

Bây giờ lại thành thạo xử lý các loại công việc, đủ để nói lên mấy năm nay cậu sống thảm hại đến mức nào.Khoảng hai ba tiếng sau, hai người mới xử lý xong các việc khẩn cấp.

Lúc này mới bắt đầu bàn luận chuyện khác, làm sao đối phó với người nhà họ Uông?“Con… ừm, Mặc Thủy.” Lâm Phong quen miệng muốn gọi con trai, nhưng lời đến miệng lại thấy có chút không ổn, kịp thời phanh lại và gọi một biệt danh khác của Ngô Mặc.“Lúc tôi đến thì đã chú ý rồi, miệng hẻm đều có người đang theo dõi bên này.”“Tôi thấy nhiều người ở đây không tiện lắm, vừa nãy đã sắp xếp người đi tìm nhà rồi, lát nữa chắc sẽ có tin tức.”“Ừm.” Ngô Mặc đồng tình gật đầu, rồi chợt nảy ra ý tưởng: “Bẫy rập.”“Hắc hắc, ý hay đó!” Lâm Phong đập đùi cười gian: “Bọn chúng không thích nghe lén sao?

Anh em mình chuẩn bị cho bọn chúng một món quà lớn.”Hai người trong lòng hiểu rõ, nhất định là muốn tham gia hoạt động của nhà họ Uông, nhưng cũng không muốn Tô Nam nghĩ rằng mình dễ bị bắt nạt như vậy.Thấy hai người một ánh mắt, một động tác, phối hợp rất ăn ý, Ngô Tà trong lòng nghẹn lại rất khó chịu.

Chẳng lẽ mình làm anh trai lại phải lùi một bước nữa sao?Vương Bàn Tử huých Ngô Tà một cái.

Anh ta xem ra đã hiểu, Ngô Mặc và tên Lâm Phong trước mắt này, tuyệt đối không phải cái loại quan hệ anh em chí cốt bình thường như cậu đã nói.Lâm Phong lần này đến Nepal mang theo không ít cao thủ, làm việc vô cùng nhanh nhẹn.

Không lâu sau đã tìm được nhà.

Đoàn người nhanh chóng rời khách sạn, chuyển đến chỗ ở mới.Căn nhà không nhỏ, vốn là biệt thự nghỉ dưỡng của người giàu ở Nepal, hiện tại đang cho thuê bên ngoài.

Vừa chuyển đến đây, Ngô Mặc và Lâm Phong hai người còn chưa kịp uống một ngụm nước, đã dẫn Bảo Gia và những người khác bắt đầu bố trí bẫy rập.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng không rảnh rỗi, tham gia vào.

Bọn họ không có ý định đẩy người vào chỗ chết, chỉ muốn cho người nhà họ Uông một bài học.

Đương nhiên, nếu mày không giỏi giang mà chết ở đây, chỉ có thể trách mày kỹ năng không bằng người.Bốn người như đang ganh đua, những cái bẫy thiết kế cái nào cũng hiểm độc hơn cái nào.

Ngô Mặc càng dốc hết bản lĩnh, trên cơ sở các loại bẫy rập lại đưa ra không ít thiết kế thêm hoa trên gấm.Trong lúc bận rộn, oán khí giữa Ngô Tà và Lâm Phong dường như đã giảm đi không ít.

Hoặc có lẽ là không muốn khiến Ngô Mặc khó xử.

Cũng không biết là ai mở lời trước, tóm lại hai người vậy mà lại cười nói về những chuyện vui của Ngô Mặc."Anh em, anh bạn này của cậu không tệ." Vương Bàn Tử huých huých Ngô Mặc, cười hì hì nói: "Thằng nhóc cậu đúng là có phúc khí, tìm được anh em đứa nào cũng đáng tin cậy."Ngô Mặc nhe răng cười, đắc ý khác thường.Mọi người thu dọn xong xuôi, thời gian đã là khoảng chín giờ tối.

Ngô Mặc đuổi Ngô Tà và Vương Bàn Tử về phòng nghỉ ngơi, còn mình thì cùng Lâm Phong ở trong phòng bàn bạc công việc.Ngô Tà và Vương Bàn Tử cảm xúc dao động quá lớn, cộng thêm mấy ngày nay liên tục đề phòng điều tra, đã sớm mệt mỏi rã rời.

Trở về phòng, đổ vật xuống giường ngủ ngon lành.

Có em trai ở bên cạnh, Ngô Tà cho đến khi ngủ thiếp đi, khóe miệng vẫn còn vương nụ cười.Bên này họ có thể ngủ, Ngô Mặc và Lâm Phong hai người lại không có số sướng như vậy.

Bọn họ phải nhanh chóng điều tra rõ, công ty An Tĩnh của Đức rốt cuộc là chuyện gì?

Cái gọi là hạng mục điều tra của Tô Nam lại là như thế nào?

Bây giờ là chạy đua với thời gian, chậm một bước hậu quả khôn lường.Thời gian như nước chảy, vèo vèo trôi đi.

Ngô Mặc giơ tay nhìn đồng hồ, lúc này đã là ba giờ đêm.

Cậu dập tắt điếu thuốc, đứng dậy vươn vai, nói với Lâm Phong: "Đi tắm.""Được rồi, mày đi tắm đi, tao giải quyết xong chút việc này rồi về phòng ngủ."Ngô Mặc ném áo trên ghế sofa, cởi trần lững thững đi về phía phòng tắm.Nhưng chưa đợi cậu tắm xong, cửa phòng tắm đã bị Lâm Phong đạp tung.

Một giọng nói có chút phấn khích vang lên ở cửa: "Con trai, có khách!""Vãi!" Ngô Mặc vừa nghe thấy lập tức hứng thú.

Cậu không kịp lau khô người, vớ lấy cái quần đùi bên cạnh nhanh chóng mặc vào, xỏ giày từ phòng tắm xông ra.Nửa thân trên vẫn còn nhỏ nước, chi chít vô số vết sẹo lớn nhỏ.

Cơ bắp rắn chắc gào thét trong đêm, mang đến một sức hút hoang dã khó thuần.Hai người lớn lên cùng nhau cởi truồng.

Lâm Phong đã sớm quen với cảnh này rồi, cái gì mà dáng người gợi cảm có mê người hay không mê người, hắn đến cả nhìn nhiều một chút cũng lười.

Hắn tiện tay ném cho Ngô Mặc một con dao găm, đẩy cửa sổ ra nhảy xuống trước.Để đảm bảo an toàn, nơi họ chọn hơi hẻo lánh một chút.

Nửa đêm kích hoạt cơ quan, không nghi ngờ gì nữa là có kẻ đến gây sự.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai người đều không phải hạng dễ động vào.

Bị người nhà họ Uông theo dõi, đã sớm kìm nén một bụng lửa giận.

Bây giờ họ định chơi đùa với bọn chúng một trận ra trò, giải tỏa oán khí trong lòng.Nơi đây ở Nepal thường xuyên mất điện, vừa đến tối xung quanh đã tối đen như mực.

Cộng thêm trời âm u, gần như không thấy được năm ngón tay.Hai người nhảy từ cửa sổ xuống, không lập tức xông lên.

Ngược lại ẩn mình trong bóng tối, chuẩn bị nghe ngóng động tĩnh rồi mới hành động tiếp theo.

Dù sao cũng đã tốn cả buổi chiều để làm cơ quan bẫy rập, nói gì thì nói cũng không thể lãng phí vô ích được.Theo tiếng một thùng sắt đổ xuống vang lên, trong sân leng keng vang lên bản giao hưởng.

Các cơ quan mà Ngô Mặc và những người này thiết kế, đúng là nồi niêu xoong chảo, bình gốm sứ, có gì dùng nấy, hầu như đều là những công cụ thông thường.

Bên trong còn thêm một ít rác bẩn, nước cống, thức ăn thừa, thậm chí còn có không ít chất thải tươi mới của con người.

Tóm lại là bẩn thế nào thì làm thế đó, khốn nạn thế nào thì chơi thế đó.Sân bốc mùi hôi thối.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai người suýt nữa thì cười sặc sụa.

Không cần nhìn cũng biết, những thứ này chắc chắn không phí một chút nào.Hai người họ cười rất vui vẻ, một trong những người đến cũng nở nụ cười rạng rỡ trên mặt.

Và theo các cơ quan không ngừng kích hoạt, y cười càng lúc càng vui, thậm chí còn chủ động chạm vào một số cơ quan.Có thể có người sẽ hỏi, người này bị bệnh à?Không sai, y quả thực mắc một căn bệnh trong lòng, những cơ quan trước mắt này chính là một liều thuốc hay.Mà vị nhân sĩ có bệnh này, chính là Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.Hai vị đại gia này sau khi hội hợp với Ngô Tà, lập tức đi điều tra sự tình.

Chỉ là tâm trạng của Hắc Nhãn Kính hoàn toàn khác khi đến.

Y vừa dò hỏi manh mối của Ngô Tà, vừa chú ý đến tung tích của Ngô Mặc.

Mặc dù trong lòng đã xác định người này là Ngô Mặc, nhưng vẫn muốn xác nhận lại một lần nữa.Y và Trương Khởi Linh bận rộn cả ngày, nhận được một tin tức đáng ngạc nhiên, bên cạnh “Ngô Tà” (mà họ theo dõi) vậy mà lại xuất hiện người nhà họ Trương.Hai người không bại lộ thân phận, lẳng lặng ẩn mình trong đám đông.

Buổi tối họ đến chỗ ở của Ngô Tà, muốn nói chuyện với anh về chuyện này, nhưng lại phát hiện người đi nhà trống.

May mắn là Ngô Tà đã để lại ký hiệu.

Hai người lại lần theo đến khách sạn, nhìn thấy một ám hiệu khác, lúc này mới tìm đến đây.Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai người rất cẩn thận.

Chương 661

Bọn họ sợ Ngô Tà bị người ta uy hiếp, không dám vào từ cửa chính, mà là nhảy từ trên tường vào chuẩn bị xem rốt cuộc là tình huống gì.

Vừa đứng trên mặt đất, trong lòng Hắc Nhãn Kính chợt động, phát hiện chân giẫm trúng một cơ quan.Cơ quan thiết kế rất sơ sài, vừa nhìn đã biết là để lừa người không chuyên.

Y cười khẩy, cẩn thận giải quyết cơ quan.

Y vỗ Trương Khởi Linh một cái, ra hiệu cho hắn mỗi người một bên hành động riêng.Hắc Nhãn Kính nào ngờ, đây là do Ngô Mặc cố ý thiết kế, mục đích chính là để mê hoặc người khác, khiến bọn họ buông bỏ cảnh giác trong lòng.Y và Trương Khởi Linh hai người cẩn thận đi về phía trước.

Vòng qua hết cơ quan này đến cơ quan khác, cuối cùng mới ở một chỗ không bắt mắt.Thực ra cũng không thể trách hai người họ không cẩn thận, thật sự là Ngô Mặc quá khốn nạn, một cơ quan cậu ta làm đến mười bộ khóa.

Bất kể cậu có né tránh thế nào, cuối cùng cũng không thoát khỏi sự tấn công của nước bẩn.Hắc Nhãn Kính không những không sợ hãi, ngược lại còn phấn khích đến nỗi tim muốn nhảy ra khỏi miệng.

Thủ pháp quen thuộc, phong cách thất đức, không gì không nói lên thân phận của người thiết kế cơ quan.Hắc Nhãn Kính không bận tâm trên người có bẩn hay không, có hôi hay không.

Y như một đứa trẻ nghịch ngợm, khắp nơi va chạm vào các cơ quan, giải tỏa tâm trạng phấn khích của mình.Chỉ tội nghiệp Trương Khởi Linh, bị nước bẩn trên người Hắc Nhãn Kính văng khắp người.Ngô Mặc cảm thấy chơi đủ rồi, búng tay một cái.

Trong khoảnh khắc, tất cả đèn trong biệt thự đều sáng lên.

Đèn pin và tia laser trên ống ngắm đều tập trung ở trung tâm sân.

“Ối chà, nửa đêm đến gõ cửa, là đến sưởi ấm giường sao?” Lâm Phong nghịch con dao găm, cười tủm tỉm trào phúng: “Đáng tiếc nha, anh em bọn tôi đây đẹp trai lắm, xấu trai thì không lọt vào mắt xanh của anh em tôi được đâu.”Hắc Nhãn Kính ngớ người một chút, giọng nói không đúng, người này là ai?Ngô Mặc từ phía bên kia đi tới, cởi trần, cầm dao găm, vẻ mặt khó chịu nhìn vào sân.

Khi cậu nhìn rõ hai người đứng trong sân là ai, cả người lập tức ngớ ra.Con dao găm trong tay *loảng xoảng* một tiếng rơi xuống đất, cậu hé miệng, nửa ngày không phát ra tiếng nào.“Sao vậy?” Sự bất thường của Ngô Mặc khiến Lâm Phong chú ý.

Hắn đi tới ghé sát tai Ngô Mặc, thì thầm hỏi: “Người quen cũ à?”Cái động tác thân mật này, khiến sắc mặt Hắc Nhãn Kính ở giữa sân lập tức biến sắc.“Tiểu Ca, Sư phụ, hai người đến rồi sao?” Ngô Tà từ trong phòng xông ra, cất tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng này.Trương Khởi Linh gật đầu, còn Hắc Nhãn Kính thì không để ý Ngô Tà, tất cả sự chú ý của y lúc này đều tập trung vào Ngô Mặc.Y lạnh lùng đi về phía trước vài bước, đứng trước mặt Ngô Mặc.

Đôi mắt tham lam nhìn chằm chằm người trước mặt, dường như nhìn thêm một vạn năm cũng không đủ.

Cho dù người này dung mạo khác với trước đây, Hắc Nhãn Kính vẫn có thể vô cùng khẳng định, đây chính là Ngô Mặc.Hai người bốn mắt nhìn nhau, không ai mở miệng nói chuyện.Bên cạnh, Lưu Tang và những người khác không biết tình hình gì.

Từng người cầm vũ khí đề phòng nhìn chằm chằm Hắc Nhãn

Kính và Trương Khởi Linh.

Bọn họ cũng không nói chuyện, cứ thế yên lặng chờ đợi Ngô Mặc phân phó.Sau khoảng thời gian hút một điếu thuốc, Ngô Mặc giật giật khóe miệng cuối cùng cũng bật cười thành tiếng.

Cậu dang hai tay ôm chặt Hắc Nhãn Kính, sức lực lớn như muốn hòa tan y vào trong cơ thể mình.Hai tay Hắc Nhãn Kính khẽ run rẩy, dùng sức siết chặt nắm đấm, lúc này mới từ từ giơ lên ôm lấy Ngô Mặc.Nỗi nhớ và hối hận tựa như một con mãnh thú tham lam, nuốt chửng y vào bụng.

Hơn ba năm, hơn một ngàn ngày đêm, y không có một giây phút nào không nhớ người trước mắt này.

Bây giờ người đang trong lòng mình, y không muốn buông tay nữa, chỉ muốn ôm chặt như vậy.Lâm Phong ở bên cạnh nhìn nhíu chặt mày, luôn cảm thấy không khí kỳ lạ.

Mẹ nó chứ, là mình không theo kịp thời đại sao?

Tình anh em trên cái thế giới này, sao mà quỷ dị thế này?Lâm Phong lại nhìn một lúc.

Lửa giận trong lòng như nhảy ba cấp, tầng tầng dâng lên.

Mẹ nó, cái tên đeo kính râm khốn nạn này tay sờ chỗ nào đấy?

Con heo nhà mình cũng là cái đồ ngu xuẩn thiếu đầu óc.

Bị một lão già chiếm tiện nghi, không biết tát cho nó một phát à? Lâm Phong giơ tay muốn kéo Ngô Mặc về.

Nhưng Ngô Mặc trừ cái quần đùi ở dưới, nửa thân trên trần truồng.

Hắn biết bám vào đâu chứ?Ngay lúc hắn định cắn răng kéo quần đùi (của Ngô Mặc) thì Ngô Mặc cuối cùng cũng có động tĩnh.

Theo tâm trạng kích động dần bình phục, khứu giác đã mất lại trở về.

Ngô Mặc một tay đẩy Hắc Nhãn Kính ra, ngũ quan vặn vẹo đến cực điểm, ghét bỏ nói một câu: "Thối!"Hắc Nhãn Kính không lấy làm xấu hổ mà còn thấy vinh dự, cứ thế tóm chặt cánh tay Ngô Mặc, lại dùng sức cọ mấy cái vào người cậu.Nếu theo tính khí trước đây của Ngô Mặc, cậu đã sớm bay một cước đá Hắc Nhãn Kính ra xa ba mét.

Chỉ là vừa nãy khi ôm Hắc Nhãn Kính, cảm nhận được cơ thể đối phương gầy đi không ít, lại kết hợp với lời nói của Vương Bàn Tử và Ngô Tà, trong lòng cậu rất áy náy.Cậu có thể nhịn, nhưng Lâm Phong thì thật sự không nhịn nổi nữa, hắn đưa chân phải đá vào mông Ngô Mặc, giận dữ nói: "Mày muốn hun chết bố mày à?

Mau đi tắm đi!" Một mặt hắn là muốn tách Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính ra, mặt khác đúng là không chịu nổi mùi này.

Cũng không biết thằng cháu nào gần đây có phải nóng trong người không, mùi nước tiểu nồng nặc xộc thẳng vào mũi.Hành động quen thuộc của hai người, lại khiến Hắc Nhãn Kính nhìn thấy rất khó chịu.

Y một tay kéo cánh tay Ngô Mặc, ngẩng cằm hừ lạnh với Lâm Phong: "Anh bạn, quản rộng quá rồi đấy, phải không?

Bảo bối nhà tôi cũng là thứ cậu có thể đụng vào sao?""Đậu má!" Lâm Phong vừa nghe liền nổi nóng, trừng mắt mắng: "Mày tính ăn gan hùm à, khẩu khí lớn ghê nhỉ?

Bố mày nói chuyện với anh em của bố, liên quan quái gì đến mày!"Hai người thuốc súng nồng nặc, ai cũng không chịu ai, nhìn xem là sắp ra tay rồi.

"Gì vậy?" Ngô Mặc ngớ người, vội vàng chặn giữa hai người.

Cậu nhìn nhìn Lâm Phong, lại nhìn nhìn Hắc Nhãn Kính, mù tịt không hiểu gì.

Làm trò gì vậy?

Người nhà sao còn đánh nhau?

“Mày cút sang một bên cho bố!” Lâm Phong liếc Ngô Mặc một cái, lại nói thêm: “Bố mày nhất định phải dạy dỗ thằng hỗn đản này.”“Ngoan bảo bối, em đứng sang một bên một lát, đợi anh giải quyết xong thằng hỗn đản này rồi nói chuyện với em.”“Có bệnh!” Ngô Mặc cũng nổi nóng, trở tay tát mạnh một cái vào gáy Hắc Nhãn Kính.

Ngay sau đó không lệch chút nào, lại một cái tát giáng vào Lâm Phong.Hai người đều có chút không chịu thua, nhưng lại bất lực, chỉ có thể trừng mắt giận dữ đối phương, khẩu hình mắng chửi.Ngô Mặc lười đáp lời hai đứa trẻ thiểu năng này.

Cậu xem ra đã hiểu, Lâm Phong hôm nay tuyệt đối là đến tuổi mãn kinh, nếu không tại sao cứ xù lông lên thế?

“Đứng im!” Cậu lạnh lùng thốt ra hai chữ, quay đầu chạy về phía Trương Khởi Linh.Hắc Nhãn Kính lúc này mới mãi sau nhận ra, Ngô Mặc nói chuyện không đúng.

Ban đầu y cho rằng Ngô Mặc quá phấn khích, nên không để ý, lúc này mới cảm thấy có chuyện không ổn.

Cổ họng khản đặc không nói, tại sao lại từng chữ một bật ra như vậy?Y quay người nhìn về phía Ngô Mặc, liền thấy cậu dang hai tay ôm lấy Trương Khởi Linh.

Có lẽ là quá phấn khích, cậu còn nhảy hai cái trên mặt đất, y hệt một đứa trẻ.Lưu Tang và Bảo Gia những người này, mắt muốn rớt ra ngoài.

Đây là Nhị thúc cao ngạo lạnh lùng của nhà họ sao?

Đây là Nhị thúc sát phạt quyết đoán của nhà họ sao?

Bọn họ không phải đang mơ chứ?

Hay là Ngô Mặc bị trúng tà rồi?Trương Khởi Linh bị Ngô Mặc ôm trong lòng, trên khuôn mặt vốn bình tĩnh của hắn khẽ cong lên một nụ cười.

Hắn giơ tay phải nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Ngô Mặc, nói nhẹ nhàng, mỉm cười: “Không sao là tốt rồi.”Ngô Mặc trừ điên cuồng gật đầu, cũng không biết nên nói gì để giải tỏa sự phấn khích trong lòng.

Biểu hiện khác thường này của cậu, cũng khiến Trương Khởi Linh chú ý.

Trương Khởi Linh khẽ nhíu mày, ánh mắt lo lắng nhìn Ngô Mặc.Ngô Mặc không biết phải giải thích thế nào, chỉ có thể im lặng không nói.“Được rồi, có gì thì vào nhà nói đi.” Lâm Phong không chịu nổi mùi trong sân, lên tiếng cắt ngang không khí im lặng.

Hắn càng nhìn càng thấy không ổn.

Quyết định lát nữa tìm Ngô Mặc nói chuyện, mẹ nó, rốt cuộc là chuyện gì vậy?Lâm Phong lại quay đầu dặn dò đồng đội, dọn dẹp sân rồi bố trí lại, sau đó tóm lấy Ngô Mặc kéo vào phòng.

Những người còn lại đi theo sau.“Vãi!” Vương Bàn Tử bịt mũi, ghét bỏ né sang một bên, cằn nhằn: “Tôi nói Hắc gia anh có bệnh à, rõ ràng có thể tránh được, lại cứ nhất định kích hoạt hết cơ quan, bây giờ thì hay rồi, mùi hun chết người rồi.”Hắc Nhãn Kính không có tâm trạng đáp lời trêu chọc của Vương Bàn Tử.

Y nhìn Ngô Mặc đang đi cùng Lâm Phong ở phía trước, quay đầu hỏi Ngô Tà: “Cổ họng Tiểu Mặc sao thế?

Còn nữa, người này là ai?

Có quan hệ gì với Tiểu Mặc?"Giọng y tuy không lớn, nhưng Lưu Tang lại nghe rõ mồn một.

Lưu Tang rất không thích ngữ khí của Hắc Nhãn Kính, quay đầu trừng mắt nhìn y."Haiz." Ngô Tà thở dài một tiếng, đơn giản nói về thân phận hiện tại của Ngô Mặc.

Anh nói xong cứ tưởng rằng có thể nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hắc Nhãn Kính, nào ngờ Hắc Nhãn Kính hỏi ngược lại một câu: "Địa Long Hội là gì?"Ngô Tà lúc này mới nhớ ra Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh mấy năm nay vẫn luôn ở Đại Lý, căn bản không chú ý tin tức bên ngoài.

Đừng nói là Địa Long Hội.

Ngay cả mình bây giờ làm gì, hai người họ e rằng cũng không rõ lắm.

Ngô Tà đành nói thêm mấy câu, mới giải thích rõ ràng.Bọn họ mấy người nói gì Lâm Phong không quản, hắn bây giờ hận không thể một cước đá Ngô Mặc vào phòng tắm.

Sau đó tóm lấy vòi hoa sen kỳ cọ cho cậu một lần thật kỹ.

Hắn nghĩ vậy, cũng làm vậy, không chút kiêng dè đi theo Ngô Mặc vào phòng tắm.Hắc Nhãn Kính nhìn thấy cảnh này, sắc mặt lập tức âm trầm.

Y sải bước xông vào, giọng nói lạnh lùng như sắt: "Kẻ họ Lâm kia, mày muốn làm gì?"Lâm Phong tay cầm vòi hoa sen.

Chưa kịp mở miệng nói chuyện, vòi hoa sen đã bị Ngô Mặc cướp mất, ngay sau đó người liền bị đẩy ra khỏi phòng tắm.Hắc Nhãn Kính trong lòng dễ chịu hơn một chút, đang chuẩn bị đi ra, thì bị nước dội ướt hết đầu hết mặt."Bảo bối, tắm uyên ương không?" Hắc Nhãn Kính không tránh không né, miệng vẫn trêu chọc không ngừng.

Bao nhiêu năm rồi, y cuối cùng lại có thể không kiêng dè gì mà nói ra lời thật lòng.Lời vừa dứt, đón lấy y là từng đợt nước.Hai người trong phòng tắm đùa giỡn một trận, Lâm Phong ở khách sảnh mắt muốn lồi ra ngoài.

Hắn càng nghĩ càng thấy không ổn, mấy tên này có phải nảy sinh ý đồ gì không hay không?Đồng thời trong lòng không khỏi may mắn, thằng hỗn đản Ngô Mặc ít nhất còn mặc cái quần đùi.Vì nghĩ đến vấn đề an toàn thân thể của Ngô Mặc, Lâm Phong cũng không đi.

Chương 662

Cứ thế đứng gác ở cửa.

Tai hắn dựng cao ngóng nghe động tĩnh bên trong, nhìn qua hệt như một con thú trấn mộ.

Nếu không phải chuyện này không tiện để Lưu Tang biết, hắn hận không thể tóm lấy Lưu Tang tường thuật trực tiếp.Bên kia Trương Khởi Linh bị Ngô Tà dẫn đến phòng tắm khác tắm rửa.

Không còn cách nào, tên Hắc Nhãn Kính này văng khắp người Trương Khởi Linh đều là đồ bẩn.Nửa tiếng sau, mọi người ngồi lại.

Ngô Mặc nhìn quanh, trừ Giải Ngữ Hoa, mấy anh em coi như đã đông đủ.Cậu suy nghĩ một chút, lấy điện thoại ra, nhanh chóng nhập vào dãy số đã thuộc nằm lòng, sau đó ở ô bên dưới nhập ba chữ – "Tương mè đâu?"Kinh đô, cổ trạch nhà họ Giải.Giải Ngữ Hoa ngồi cạnh sân khấu hát tuồng ở hậu viện, vừa uống trà vừa xem tài liệu mới nhất về Địa Long Hội.

Thần sắc trên mặt lúc phức tạp, lúc bi thương, còn có một vẻ mệt mỏi không thể che giấu.Hoắc Tú Tú ở bên cạnh ngồi cùng nửa đêm, Giải Ngữ Hoa vẫn không có ý định dừng lại.

Cô không nhịn được nữa, giật lấy tài liệu trong tay Giải Ngữ Hoa, nghiêm mặt nói: "Tiểu Hoa ca ca, anh không muốn sống nữa à?

Nửa đêm không ngủ, hết hút thuốc lại uống trà.""Đừng nghịch, đưa anh đây." Giải Ngữ Hoa dừng động tác, nhíu mày nhìn Hoắc Tú Tú, bất đắc dĩ nói: "Em biết chuyện này quan trọng với anh đến mức nào mà, anh không muốn bỏ lỡ bất kỳ manh mối nào.""Em đương nhiên biết." Hoắc Tú Tú hừ một tiếng, vung vung tài liệu liếc xéo một cái: "Anh nhìn chằm chằm mấy tờ giấy này cả ngày rồi, nhưng vẫn đề là con rồng câm kia rõ ràng không phải Tiểu Mặc ca ca.""Tiểu Mặc ca ca thiếu não." Những lời còn lại chưa nói ra, liền bị Hoắc Tú Tú cứng nhắc nuốt ngược lại dưới ánh mắt chú ý của Giải Ngữ Hoa.Hoắc Tú Tú nuốt nước bọt, khó khăn biện giải: "Tiểu Hoa ca ca, em không có ý đó, em là nói con rồng câm này rõ ràng là đầu óc không dùng được, nếu không tại sao lại làm ra một bộ dáng trọc phú như vậy?""Cái đầu hói tròn vo kia còn tròn hơn cả trứng trà." Hoắc Tú Tú nghĩ đến mình bị mùi trên người con rồng câm hun, mấy ngày về sau đều không muốn ngửi mùi nước hoa, cả người như được tiêm máu gà, càng nói càng hăng.Giải Ngữ Hoa đang chuẩn bị cắt ngang Hoắc Tú Tú, điện thoại đặt trên bàn đột nhiên vang lên một tiếng.

Y tiện tay cầm điện thoại lên nhìn một cái, thấy là một tin nhắn từ số lạ.

Vốn dĩ không muốn để ý, nhưng không biết vì sao ma xui quỷ khiến mà mở ra.Sau đó cả người y như bị sét đánh, đứng ngây ra tại chỗ.Tay phải y nắm chặt điện thoại, đôi mắt nhìn chằm chằm ba chữ trên tin nhắn, hồi lâu không thể hoàn hồn.Trái tim y không thể yên, đập loạn xạ, run rẩy, có một giọng nói trong lòng không ngừng điên cuồng gào thét.Là cậu ấy, cậu ấy còn sống!Hoắc Tú Tú thấy tay Giải Ngữ Hoa run rẩy dữ dội, có chút lo lắng hỏi: "Tiểu Hoa ca ca, anh sao vậy?

Tay run rẩy dữ dội thế này?

Không lẽ… không lẽ là dấu hiệu của bệnh Parkinson sao?"Trong mắt Hoắc Tú Tú, Giải Ngữ Hoa mấy năm nay thuần túy là khiêu chiến với tử thần.

Mỗi ngày không nghỉ ngơi, dựa vào thuốc lá, rượu, trà để tỉnh táo.

Kiểu giày vò này, bị bệnh là chuyện sớm muộn.Giải Ngữ Hoa nào có tâm trạng để ý Hoắc Tú Tú?

Khóe miệng y không kìm được mà nhếch lên.

Tâm trạng phấn khích như sóng thần, dấy lên từng đợt sóng trong lòng.Tuy nhiên, hai chữ cẩn thận dường như đã khắc vào xương tủy của y.

Giải Ngữ Hoa cưỡng chế kìm nén tâm trạng kích động, cẩn thận trả lời mấy chữ trên đó: “Chất liệu gì?”Bên này y khẩn trương, Ngô Mặc bên kia cũng khẩn trương đến phát khiếp.

Tin nhắn vừa gửi, cậu mới nhớ ra một chuyện rất quan trọng.

Đó chính là lần cuối cùng gặp Giải Ngữ Hoa, bây giờ nhớ lại thật sự là thảm không nỡ nhìn.

Nghĩ đến Hoa ca nhỏ mọn và mắc bệnh sạch sẽ, cậu có chút run sợ.

Đối với tương lai có một loại dự cảm không mấy tốt đẹp.Ngô Mặc vốn dĩ tưởng Giải Ngữ Hoa đã đi ngủ, sẽ không nhanh như vậy trả lời mình.

Nhưng không ngờ, chưa đến một phút đã nhận được hồi âm.

Ngô Mặc cũng không quản người bên cạnh nghĩ gì, lập tức mở tin nhắn, sau đó cả người cậu nổ tung.Ngón tay như máy đánh chữ, với tốc độ phi thường không ngừng gõ trên bàn phím.

Từng hàng chữ nhanh chóng xuất hiện trên màn hình điện thoại.“Không phải là ngọc thạch sao?

Mày sao còn giở trò vô lại?”“Tao đã để mắt đến thứ đó rất lâu rồi, mày sẽ không đưa nó cho người khác chứ?”“Tao thấy lần trước mày đi KTV thuận tay như vậy, không phải lấy nó để lấy lòng người khác chứ?”Cậu giận đùng đùng nhấn nút gửi, ngay sau đó mãi sau mới phản ứng kịp, mình hình như đã bại lộ thân phận rồi.Không hổ danh là bản tính khó dời.

Đừng nhìn Ngô Mặc hiện tại ở Tây Bắc là một đại ca, nhưng khi đối mặt với mấy anh em thì đầu óc luôn thiếu não.

Cậu bực bội đấm đầu mình, muốn thu hồi nhưng lại không có chức năng này, chỉ đành nhận mệnh.“Sao vậy?” Lâm Phong ngồi sát bên trái Ngô Mặc, nhìn thấy cảnh này, ghé qua nói: “Đừng mẹ nó cứ đấm đầu mãi, vốn dĩ đã ngốc rồi, đấm vài cái nữa thì thành ngốc nghếch thì sao?”Ngô Mặc nhìn Lâm Phong một cái.

Đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ gáy hắn, lộ ra nụ cười đểu quen thuộc, từng chữ một bật ra: “Nuôi con trai dưỡng lão.”“Cút!” Lâm Phong khạc một tiếng, quay đầu không để ý Ngô Mặc.Hắc Nhãn Kính ngồi ở bên kia, nhìn thấy cách Ngô Mặc và Lâm Phong đối xử với nhau, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Y bình tĩnh lại mới chú ý, cách Lâm Phong và Ngô Mặc đối xử với nhau dường như không chứa cảm giác ám muội.

Còn về việc Lâm Phong này rốt cuộc có ý đồ gì khác không?

Vẫn cần phải quan sát kỹ hơn.

Chỉ là cách cư xử phải thay đổi một chút, cố gắng không để bảo bối của mình khó xử ở giữa.Bên kia.Giải Ngữ Hoa gửi tin nhắn xong, vẫn luôn nhìn chằm chằm điện thoại, ngay cả mí mắt cũng không nỡ chớp một cái.

Hoắc Tú Tú trong lòng trực họa quyển, nghĩ mãi không thông rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?Điện thoại liên tục vang lên mấy tiếng.

Giải Ngữ Hoa như được bảo bối, nhanh chóng mở từng tin từng tin xem xuống.

Càng xem khóe miệng nụ cười càng lúc càng rộng.Sự kinh hãi đột ngột ập đến, khiến y choáng váng.

Tim đập quá nhanh, làm y khô miệng khát lưỡi, hận không thể uống cạn nửa bình nước một hơi.Nỗi nhớ tựa như lũ lụt vỡ đê, cuốn phăng trái tim kiên cường của Giải Ngữ Hoa.

Y không muốn từng chữ một gõ, vội vàng nhấn nút gọi.Ngô Mặc đang cầm điện thoại suy nghĩ cách giải quyết chuyện này, điện thoại vừa vang lên tiện tay nhấn nút nghe.Điện thoại vừa kết nối, giọng nói hơi run rẩy của Giải Ngữ Hoa từ đầu dây bên kia vang lên: “Tiểu Mặc, là cậu sao?”Ngô Mặc nắm chặt điện thoại, căng thẳng không biết nên nói gì.

Hồi lâu, cũng không biết là não bị chập mạch rồi, hay là thần kinh lại đoản mạch rồi.

Cậu chép miệng chép miệng nửa ngày, cuối cùng thốt ra ba chữ: “Tiểu bạch kiểm?”Lời vừa thốt ra, Ngô Mặc hối hận vỗ thẳng vào miệng mình.

Đây mẹ nó không phải là tự tìm đường chết sao?

Rõ ràng muốn giải thích chuyện này, sao vừa mở miệng đã nhắc đến?Giải Ngữ Hoa hơi ngớ người một chút.

Ngay sau đó nghĩ đến cảnh tượng gặp mặt hôm đó, khóe miệng nụ cười càng lúc càng lớn, nhịn không được khẽ cười thành tiếng: “Thằng nhóc thối, tóc mọc ra chưa?”“Anh…” Nhắc đến chuyện mất mặt hôm đó, Ngô Mặc đều hận không thể úp mặt không gặp người.

Thật sự quá mất mặt.

Hủy hoại khứu giác không nói, tóc suýt nữa không giữ được.Nếu không gọi cuộc điện thoại này, Giải Ngữ Hoa vẫn có thể miễn cưỡng kìm nén tâm trạng của mình.

Nhưng hiện tại y không muốn lãng phí một phút một giây, y muốn lập tức gặp người mà mình ngày đêm mong nhớ.“Tôi nhớ cậu rồi, cậu ở đâu?” Y dứt khoát thốt ra câu nói này.“Nepal.”“Được, đợi tôi.” Giải

Ngữ Hoa nói xong lập tức cúp điện thoại, sợ rằng chậm một giây Ngô Mặc lại biến mất.

Ngô Mặc nhìn chiếc điện thoại đã ngắt kết nối, chìm vào trầm tư.

Nói một câu không biết xấu hổ, Giải Ngữ Hoa muốn gặp mình là chuyện chắc chắn, không nghi ngờ gì, xuất phát từ tận đáy lòng.

Chỉ là không biết trong đó có lẫn một chút tạp chất nhỏ nào không, ví dụ như muốn đánh mình một trận chẳng hạn?

“Này, nghĩ gì mà như tương tư vậy?” Lâm Phong liếc xéo Ngô Mặc một cái, móc bao thuốc lá ra quăng cho cậu, bực bội nói: “Đừng mẹ nó có chuyện gì cũng nghĩ mấy thứ linh tinh, trước mắt một đống chuyện phiền phức đang chờ chúng ta đây, nói chuyện đi, chuyện Uông gia giải quyết thế nào?” Nhắc đến Uông gia, sự chú ý của Ngô Mặc lập tức bị kéo về.

Còn về Hoa ca bên kia ư?

Đợi người đến, mình cứ xin lỗi và cầu xin tha thứ trước đã.

Dù sao tục ngữ nói rất hay, chỉ cần mặt đủ dày, thì không sợ bị đánh.

Cậu vừa ngậm điếu thuốc vào miệng, Hắc Nhãn Kính lập tức rút bật lửa ra châm cho cậu.

Đã nhiều năm trôi qua, lần thứ hai làm động tác này, không những không có cảm giác xa lạ, ngược lại còn có một sự ấm áp khó tả.

Bên cạnh, Lâm Phong ngồi nhìn hai người, một người châm một người hút, động tác phối hợp vô cùng ăn ý, kinh ngạc đến nỗi điếu thuốc trong miệng suýt rơi xuống đất.

Cái quái gì vậy mấy ông bạn?

Trong Trùng Khởi không phải nói hắn thích người câm bên Đông

Nam Á sao?

Sao nhìn hắn đối xử với "con trai" nhà mình lại siểm nịnh thế này?

"Vãi, không đúng rồi!" Lâm Phong càng nghĩ càng kinh ngạc, trợn mắt nhìn qua nhìn lại giữa Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc, trong lòng điên cuồng gào thét: "Hắc Nhãn Kính chính là Đông Nam Á, thằng ranh con nhà mình hiện tại chính là người câm, mẹ kiếp, lẽ nào câu chuyện tình yêu Đông Nam Á trên thế giới này, lại là nói về đứa cháu trai nhà mình sao?" Thấy vẻ mặt đó của Lâm Phong, Ngô Mặc không khỏi ghét bỏ nói: "Lên cơn à?" Ngô Mặc trừng Lâm Phong, dịch người về phía Hắc Nhãn Kính một chút, bĩu môi lạnh lùng hừ một tiếng: "Đi uống thuốc đi." Ngô Tà hai mắt vẫn luôn dõi theo Ngô Mặc, nghe thấy giọng nói khàn khàn của cậu, cả người lòng như cắt.

Đứa em trai vốn hoạt bát, thích nói thích cười đến thế, giờ nói từng chữ cứ như bắn đậu, còn khó khăn hơn cả Tiểu Ca, trong lòng nó phải khó chịu, uất ức đến mức nào?

Trong lòng Ngô Tà có một cảm giác không thể nói thành lời.

Cứ như nuốt phải thứ đắng nhất thế gian, những thứ đó cứ cuộn trào trong bụng, khiến anh không nhịn được muốn nôn ra.

"Lâm tiên sinh." Ngô Tà cắn răng, quay sang Lâm Phong hỏi: "Làm phiền một chút, tôi muốn hỏi, cổ họng Tiểu Mặc rốt cuộc là sao?

Còn chữa được không?" Lời vừa dứt, sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng đều tập trung vào đây.

"Cái này…" Lâm Phong quay đầu liếc Ngô Mặc một cái, hút một hơi thuốc thật mạnh, chần chừ một lát rồi nói: "Thanh quản của thằng bé bị tổn thương nghiêm trọng, chúng tôi đã tìm rất nhiều bác sĩ, cuối cùng kết luận đều là muốn phục hồi lại như ban đầu rất khó, nhưng theo thời gian trôi qua, hiện tại đã tốt hơn nhiều so với lúc mới bắt đầu rồi.” “Tốt hơn nhiều?” Vương Bàn Tử trợn tròn mắt không dám tin, nghiêng người về phía trước kinh ngạc nói: “Cứ thế này từng chữ từng chữ bắn ra ngoài, mà còn gọi là tốt hơn nhiều sao?

Vậy trước đó thì sao?

Không nói được lời nào à?” “Ối, hơn thế nữa chứ?

Hễ mà mở miệng, người nghe thương tâm, kẻ thấy rơi lệ.” Lâm Phong vỗ đùi, thở dài thườn thượt, “Thật sự mẹ nó khó nghe lắm, cứ như quạ kêu vậy.” Lời còn chưa dứt, người đã bị Ngô Mặc một cước đá văng từ ghế sofa xuống đất.

“Câm mồm.” Ngô Mặc tức đến muốn chết.

Cậu thừa biết cái thằng ranh con này mồm mép chẳng ra lời hay ý đẹp gì, bình thường đùa cợt mình là người câm thì thôi.

Giờ lại nói ra những lời này trước mặt bao nhiêu người, ông đây không cần thể diện à?

Chương 663

Những người còn lại tự động bỏ qua nửa câu sau của Lâm Phong, chuyển ánh mắt trở lại Ngô Mặc.

Ngô Tà giả vờ như không có gì mà khuyên giải: “Tiểu Mặc, đừng lo lắng, ở kinh đô không thiếu bác sĩ giỏi, đợi về anh đưa em đi kiểm tra kỹ lại, chắc chắn sẽ chữa khỏi cổ họng cho em.” “Bảo bối.” Hắc Nhãn Kính như bạch tuộc, cả người bám chặt lấy Ngô Mặc.

Hắn đưa tay phải nhẹ nhàng vuốt ve yết hầu của Ngô Mặc, an ủi: “Không sao, Tây y không được thì còn Đông y, tìm thêm vài lương y nữa thử xem, thực sự không được thì còn có anh đây, anh sẽ làm người phiên dịch giọng nói cho em.” “Cái này không thành vấn đề.” Vương Bàn Tử nói rồi đưa tay chỉ vào Trương Khởi Linh, vẻ mặt nghiêm túc giải thích: “Cậu xem Tiểu Ca kìa, bình thường cứ như người câm ấy, chẳng phải vẫn không ảnh hưởng gì đến việc ăn uống làm ăn sao.” Nói xong, hắn mới hậu tri hậu giác nhận ra có gì đó không ổn.

Hắn chột dạ gãi đầu, quay sang Trương Khởi Linh cười ngượng ngùng, muốn giải thích việc mình lỡ lời.

Kết quả hắn lại nhìn thấy một cảnh tượng khiến mình kinh hãi.

Vị ‘người câm’ trong lời hắn nói kia, lại vô cùng nghiêm túc gật đầu, dường như rất đồng tình với những gì hắn vừa nói.

“Không sao.” Ngô Mặc biết mấy ông anh lo cho mình, cười xua tay, dùng chất giọng khàn khàn khó nghe, không chút để tâm nói: “Quen rồi.” Mấy chữ đơn giản, nhưng lại như những lưỡi kiếm sắc bén đâm thẳng vào lòng người.

Ngô Mặc không muốn các anh em khó chịu, cậu cười ha ha chủ động chuyển sang chủ đề khác: “Uông gia, thân phận.” Mọi người hiểu ý Ngô Mặc, đành phối hợp không nhắc lại chuyện này nữa.

“Chúng ta hai thằng thì dễ rồi, còn mấy ông anh đây, cậu định dùng thân phận gì để che giấu?” Lâm Phong đứng dậy khỏi đất, phủi mông rồi ngồi xuống ghế sofa.

Tựa lưng vào ghế sofa một cách tự nhiên, gác chân lên đùi Ngô Mặc, lười biếng nói: “Ngô tiên sinh và vị Bàn ca này thì dễ, đeo mặt nạ da người có thể giả làm đồng bọn, còn hai vị một kẻ thì mắt kém, một kẻ thì câm như hến này thì hơi phiền, mức độ nhận diện của họ quá cao, không dễ lừa gạt đâu.” “Anh em, không cần khách sáo, cậu cứ gọi tôi là Vương Bàn Tử, gọi cậu ấy là Thiên Chân là được.” Vương Bàn Tử không muốn Ngô Mặc khó xử, chủ động đề nghị: “Cậu là anh em của Tiểu Mặc, thì cũng là anh em của chúng tôi, mọi người đều là người nhà, đừng khách sáo quá.” Lâm Phong bản tính cũng là người dễ làm thân.

Hắn chỉ là trong lòng có chút khó chịu với người thân của Ngô Mặc ở thế giới này, cứ cảm thấy họ đã cướp đi “con lợn” mà mình nuôi. 60.

Nhưng khó chịu thì khó chịu, sự việc đã xảy ra rồi, ngoài việc thản nhiên đối mặt thì còn có thể làm gì nữa?

Có điều Ngô Tà và mấy người kia thì dễ, nhưng cái tên đeo kính đen này vẫn phải cẩn thận một chút, đừng để mẹ nó lật thuyền trong mương nước.

Lâm Phong vẽ một vòng tròn trong lòng, quyết định đưa Hắc Nhãn Kính vào danh sách đối tượng quan sát trọng điểm.

Tuy nhiên, khi hắn một lần nữa chuyển ánh mắt sang Ngô Mặc, nghĩ đến cái bộ não thiếu vài sợi dây thần kinh của tên này khi ở trong đoàn làm phim ngày xưa, hắn lại thấy nhẹ nhõm.

Sau đó trong lòng đắc ý vô cùng, thầm nghĩ: “Hừ, muốn bắt cóc con lợn nhà bố à?

Đâu có dễ thế, thật sự nghĩ mấy năm nay bố mày tẩy não cho nó là vô ích sao?” “Phải biết rằng, lão tử sợ thằng ranh con này khi còn trẻ gặp chuyện, có thể nói đã dốc hết sức lực giải thích cho nó những câu chuyện tình cảm không đáng tin cậy, dẫn đến trong đầu nó căn bản không có loại ý nghĩ đó.” “Đừng nói là mấy người, hai năm nay, tôi đưa người lên giường nó, nó còn có thể đá người ta đi, so với tôi, mấy người đến muộn rồi.” Lâm Phong nghĩ đến chuyện cũ không khỏi thầm vui mừng.

May mà mấy năm trước đã chuẩn bị đầy đủ, nếu không mình không đi cùng, Ngô Mặc bị người khác bắt đi thì sao?

Với cái đầu óc đó của nó, vạn nhất bị tổn thương tình cảm thì sao?

Bị người khác lừa gạt tình cảm gì đó, đến lúc đó mình khóc cũng không được.

Trong lòng Lâm Phong đắc ý, cũng không còn bận tâm đến vấn đề xưng hô nữa.

Hắn rút một điếu thuốc quăng cho Vương Bàn Tử, cười rất phóng khoáng: “Bàn huynh đệ nói đúng, đã là người một nhà thì tôi không khách sáo nữa, nói thử ý kiến của tôi trước nhé.” “Uông gia không làm chuyện vô ích, đã tìm chúng ta hợp tác, chắc chắn là có lợi lộc để mưu đồ.

Theo tôi được biết, Uông gia dường như vẫn luôn theo dõi Lão Cửu Môn, mà các vị đều là hậu nhân của Cửu Môn, hẳn là không thể không rõ những chuyện này chứ?” Lâm Phong vừa mở miệng, thao thao bất tuyệt nói ra suy nghĩ của mình.

Hắn tuy nói không tin tưởng lắm Ngô Tà và những người này, nhưng lại tin tưởng Ngô Mặc.

Vì Ngô Mặc có thể không cần mạng sống vì những người này, hắn cũng không giấu giếm thân phận của mình nữa.

Dù sao Cửu Môn và Uông gia là kẻ thù không đội trời chung.

Nói ra sớm một chút, để tránh nghi kỵ lẫn nhau.

Ngô Tà đại khái biết một số chuyện về Uông gia, nhưng không ngờ Lâm Phong lại là người trốn thoát từ Uông gia ra.

Anh thấy Lâm Phong tin tưởng những người mình đến thế.

Chuyện quan trọng như vậy mà mở miệng nói ra, đủ để chứng minh hắn và Ngô Mặc quả thực là anh em sinh tử.

Trong khoảnh khắc, sự ngăn cách trong lòng anh đối với Lâm Phong tiêu tan.

Mấy người bắt đầu thảo luận về Uông gia, Ngô Tà giả và người nhà họ Trương đồng thời xuất hiện ở Nepal, rốt cuộc có ý đồ gì?

Mọi người bàn bạc một hồi, đề nghị Ngô Mặc tạm thời không tiết lộ thân phận.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử vẫn giả làm đồng bọn trà trộn vào đội ngũ.

Còn về Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh thì hơi đau đầu.

Nếu không có người nhà họ Trương xen vào, hoàn toàn có thể tuyên bố ra ngoài là hai người họ được Địa Long Hội thuê.

Nhưng hiện tại tình thế này lại cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Ngô Mặc nhìn Trương Khởi Linh không chớp mắt.

Trong đầu cậu nghĩ đến dáng vẻ hóa trang trước đây của hắn, khóe miệng nở một nụ cười ranh mãnh, đề nghị: “Nữ trang?” “Phụt!” Ngô

Tà và Vương Bàn Tử vô cùng nhiệt tình cười thành tiếng.

Bọn họ cũng nhớ lại cảnh tượng đó.

Thật lòng mà nói, Trương Khởi Linh mặc đồ nữ quả thực rất kinh diễm.

“Ý hay.” Hắc Nhãn Kính lộ ra nụ cười nhếch mép mang tính biểu tượng, “Người câm giả gái, còn tôi thì sao?

Có thể làm bảo tiêu thân cận của Tiểu Mặc, mấy người thấy thế nào?” “Thôi đi.” Lâm Phong nhìn Hắc Nhãn Kính không vừa mắt, không thèm nghĩ ngợi mà vặn lại: “Giả gái một ngày thì dễ, giả mấy tháng thì sao?

Đi vệ sinh thì làm thế nào?” “Ông anh này dù sao cũng là đàn ông con trai, cậu bảo hắn chấp nhận, hắn có thể chấp nhận được không?” Theo lời Lâm Phong kể, trong đầu mọi người đồng loạt hiện lên hình ảnh đó, ngay sau đó lại đồng loạt lắc đầu nguầy nguậy.

Hình ảnh quá đẹp, không đành lòng nhìn thẳng, khiến không khí trên trường đấu bỗng chốc trở nên nặng nề.

Chuyện bàn bạc bên này tạm thời không nói, lại nói về Giải Ngữ Hoa đang sốt ruột như lửa đốt bên kia.

Sau khi cúp điện thoại, anh lập tức căn dặn thuộc hạ chuẩn bị bay đến Nepal.

Từ kinh đô đến Nepal, chuyến bay rất ít, hầu như ba ngày mới có một chuyến.

Trùng hợp là, chiều hôm đó vừa có một chuyến bay cất cánh, chuyến tiếp theo là ba ngày sau.

Đừng nói là ba ngày, Giải Ngữ Hoa một giây cũng không chờ nổi.

Từ ngữ “sống một ngày như một năm” được thể hiện một cách triệt để trên người anh.

Phải nói rằng có tiền thì dễ làm việc, thân là thần tài của thế giới trộm mộ.

Giải Ngữ Hoa không nói hai lời, căn dặn thuộc hạ chuẩn bị máy bay riêng.

Cần tốn bao nhiêu tiền?

Giao tiếp thế nào?

Anh không quản.

Anh yêu cầu họ nhất định phải lo liệu xong mọi chuyện trong vòng một giờ.

Hoắc Tú Tú ở bên cạnh đã nhìn đến ngớ người.

Mãi đến khi ngồi lên máy bay, cô vẫn không dám tin, cái “bóng đèn lớn được ngâm trong nước tẩy rửa” kia là Tiểu Mặc ca ca mà mình vô cùng sùng bái sao?

Trời ơi, thế giới này thật kỳ diệu.

Là mình không theo kịp thời đại, hay là Tiểu Mặc ca ca đang đi trước xu hướng thời trang?

Sao anh ấy có thể hòa trộn cái tao nhã và cái thô tục lại hoàn hảo đến thế?

“Tiểu… Tiểu Hoa ca ca!” Hoắc Tú Tú không ngừng nuốt nước bọt, nhìn Giải Ngữ Hoa vẫn không từ bỏ ý định muốn xác nhận lại một lần nữa: “Cái… cái người câm đó thật sự là Tiểu Mặc ca ca sao?” Giải Ngữ Hoa chăm chú nhìn bức ảnh người câm, mí mắt cũng không nhấc lên.

Anh cúi đầu như không nghe thấy gì.

Hoắc Tú Tú nhìn Giải Ngữ Hoa một cái, thấy anh không phản ứng gì.

Cô chần chừ một chút, cắn răng nói: “Tiểu Hoa ca ca, gặp Tiểu Mặc ca ca rồi, anh có thể đừng nói chuyện em chê anh ấy được không?” “Trước đây em không nói anh ấy không đẹp, chỉ nói tạo hình của anh ấy có chút… có chút đẹp trai thôi.” Lời này Hoắc Tú Tú nói ra chính mình cũng có chút chột dạ.

Kể từ khi rời khỏi Tây Bắc, cô ngày nào cũng chê bai ‘người câm’ kia.

Dường như nói ít đi một câu cũng cảm thấy có lỗi với đôi mắt bị ô uế của mình.

Hoắc Tú Tú không phải là người nhỏ nhen, cô làm vậy có hai ý.

Thứ nhất, tạo hình và hành động của Ngô Mặc ngày hôm đó thực sự quá thô lỗ, quá ghê tởm.

Chương 664

Thứ hai, muốn đánh tan cái ý nghĩ không thực tế của Giải Ngữ Hoa.

Dù sao người chết không thể sống lại.

Ngày hôm đó vụ nổ nghiêm trọng như vậy, toàn bộ địa chất Thương Sơn bị phá hủy, Tiểu Mặc ca ca làm sao có thể hóa thân thành ‘người câm’ xuất hiện ở Tây Bắc được chứ?

Ngay cả khi thật sự còn sống, cũng không đến mức phải hóa trang thành cái dạng đó chứ?

Tuy nhiên, ông trời chuyên đánh vào mặt kẻ không phục.

Hoắc Tú Tú chết sống cũng không ngờ, ‘người câm’ đó thật sự là Ngô Mặc.

Thấy Hoắc Tú Tú càu nhàu không ngừng, Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu nhàn nhạt liếc cô một cái.

Từ cái miệng ấm áp thốt ra những lời lạnh lùng: “Em tự mình giải thích với cậu ta đi.” “A?” Hoắc Tú Tú méo mặt.

Như một quả bóng bay bị bóp nát, xì hơi.

Từ kinh đô bay đến Nepal mất khoảng sáu tiếng.

Giải Ngữ Hoa lòng nóng như lửa đốt, chỉ mong máy bay bay nhanh hơn một chút.

Lúc này Nepal trời đã sáng.

Mấy người bàn bạc tới lui, cuối cùng vẫn quyết định để Trương Khởi Linh che giấu thân phận thật.

Mặc đồ nữ thì đừng nghĩ nữa, quá không thực tế, chỉ có thể dùng mặt nạ da người để hóa trang.

Hắc Nhãn Kính thì hơi phiền.

Kính đen trên mặt hắn gần như là vật tượng trưng.

May mắn là tiếng tăm của tên này bên ngoài là tham tiền, đành phải nói hắn được Địa Long Hội thuê làm tay sai.

Thương nghị kết thúc.

Ngô Mặc đứng dậy vươn vai, đang định nói gì đó thì cửa phòng bị gõ.

“Vào đi.” Lâm Phong hô một tiếng.

Cửa phòng được đẩy ra, cái đầu nhỏ của Lưu Tang thò vào từ bên ngoài.

Cậu bé nghiêng đầu nhìn tình hình trong phòng, nói: “Lão đa, đại bá, bữa sáng làm xong rồi.” Ngô Tà và Vương Bàn Tử biết Lưu Tang là ai, nhưng Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh thì không rõ.

Nhưng chưa đợi hắn mở miệng hỏi.

Thì đã thấy sau lưng thiếu niên xuất hiện một thanh niên cao lớn, tay cầm một phong thư từ bên ngoài chen vào.

Anh ta bước chân lớn đến trước mặt Ngô Mặc.

Đưa phong thư trong tay cho Ngô Mặc, miệng vô cùng cung kính nói: “Nhị thúc, vừa nãy chúng tôi tuần tra sân thì phát hiện phong thư này, trên phong thư không có ký tên, không biết ai ném vào.” “Nhị thúc?” Hắc Nhãn Kính đờ đẫn.

Môi hơi hé, không thể tin được nhìn về phía Ngô Mặc.

Chuyện đả kích người khác, rất thích xuất hiện liên tiếp.

Lưu Tang cũng chạy đến, thì thầm phát biểu ý kiến của mình:

“Lão đa, hay là tối nay con ngủ ngoài sân đi, như vậy có động tĩnh gì cũng có thể nghe thấy.” “Lão đa?” Hắc Nhãn Kính nghe thấy xưng hô này thì hoàn toàn ngơ ngác.

“Đi đi.” Ngô Mặc đứng trên đất, bàn tay trực tiếp vỗ vào gáy Lưu Tang một cái, trên mặt hiện lên biểu cảm dở khóc dở cười: “Tiểu cẩu?” “Lão đa.” Lưu Tang xoa gáy, bĩu môi lẩm bẩm: “Nếu con là tiểu cẩu, ngài là gì?

Còn đại bá thì sao?” “Mày cút sang một bên cho bố.” Lâm Phong nhấc chân, đá vào mông Lưu Tang, bực bội nói: “Thằng ranh con này, gần đây học ai mà mồm mép luyên thuyên thế?

Bố mày lười thu dọn mày, nhưng tao thì không chiều mày đâu.” Lưu Tang cười hắc hắc, cũng không biện giải.

Xoay người chạy đến bên cạnh Ngô Mặc, kéo cánh tay cậu tiếp lời: “Lão đa, con không đùa với ngài đâu, ở đây không an toàn chút nào, thính lực của con tốt, chắc chắn có thể giúp ích được, ngài cứ tin con đi.” Ngô Mặc không mở miệng nói.

Tay phải dùng sức xoa xoa tóc Lưu Tang, cười lắc đầu, cầm phong thư xoay người đi ra ngoài cửa.

Bảo Cát lập tức đuổi theo, ghé sát tai Ngô Mặc thì thầm nói.

“Thôi được rồi, đói chết bố mày rồi, tao đi ăn cơm.” Lâm Phong phủi mông cũng bước đi ra khỏi phòng.

“Lão đa.” Lưu Tang không chịu bỏ cuộc muốn đi theo.

Tuy nhiên, chưa đợi cậu bé bước ra một bước, cánh tay đã bị người khác kéo lại, ngay sau đó một giọng nói vang lên phía sau: “Nhóc con, mày là ai?

Kêu ai là lão đa hả?

Mẹ mày là ai?” Liên tiếp ba câu hỏi trực tiếp đánh vào tâm hồn.

Đặc biệt là câu cuối cùng, đối với Lưu Tang hoàn toàn là một ký ức đau khổ.

Ngay lập tức kích thích sự phản nghịch trong xương cốt cậu bé.

“Buông ra.” Cậu bé quay đầu ngẩng lên nhìn Hắc Nhãn Kính.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh băng không một chút tươi cười, trong giọng nói non nớt xen lẫn một tia bất mãn: “Liên quan gì đến ông?

Tôi là ai liên quan gì đến ông?” “Hắc, đồ thỏ con, cũng có khí phách đấy chứ.” Hắc Nhãn Kính cảm thấy đứa bé trước mặt rất thú vị.

Hắn dùng một tay nhấc Lưu Tang lên, cố tình dùng giọng nói âm trầm nói: “Biết lão tử là ai không?

Kẻ trước đó dám nói chuyện với tao với thái độ này, cỏ trên mộ đã cao một mét rồi.” “Nhóc con, mày mau nói đi.” Vương Bàn Tử một tay đút túi, ở bên cạnh cười ha ha xen vào: “Vị gia này không đùa đâu, với cái thân hình nhỏ bé của mày, thật sự là một cái tát là xong chuyện.” Ngô Tà và Trương Khởi Linh đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

Họ rất tò mò về Lưu Tang, rất muốn biết rốt cuộc đứa bé này là sao?

Vì sao lại gọi Ngô Mặc là bố?

Còn những người to lớn vạm vỡ kia đến từ đâu?

Sao lại mở miệng Nhị thúc, ngậm miệng gia gia thế?

“Ông buông tôi ra.” Lưu Tang hai chân rời khỏi mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bóc giận đến đỏ bừng, hai chân vùng vẫy muốn thoát ra, miệng la lớn: “Tôi sẽ mách bố tôi, ông ức hiếp tôi.” Lưu Tang càng kêu Hắc Nhãn Kính càng không buông tay.

Tay trái đút túi, hứng thú nhìn chằm chằm đứa bé này, miệng không ngừng nói những lời đe dọa: “Nhóc con, mày có nói không?

Không nói, Hắc gia sẽ không khách khí đâu.” “Phì, tôi sẽ không nói.” Lưu Tang cũng là một người cứng đầu, há miệng phun vào Hắc Nhãn Kính một ngụm.

Ngay sau đó cắn chặt môi dưới không nói một lời.

Mặc kệ Hắc Nhãn Kính có lung lay thế nào, cũng không nói chuyện, hoàn toàn thể hiện khí thế uy vũ bất khuất.

“Sư phụ, đừng đùa nữa.” Ngô Tà thấy hai mắt Lưu Tang đỏ hoe, nước mắt chực trào trong hốc mắt.

Kết quả cậu bé vẫn cắn răng không để chảy ra, không nhịn được đi qua kéo tay Hắc Nhãn Kính, cười nói: “Thằng nhóc này tuổi không lớn, tính cách lại khá quật cường, thôi đi, đừng hù dọa nó nữa, lỡ sau này lại dọa hư đứa trẻ thì sao.” “Đồ thỏ con này không tệ, khá ra dáng đàn ông.” Hắc Nhãn Kính đặt Lưu Tang xuống đất.

Vừa buông tay, Lưu Tang xoay người chạy vọt ra ngoài cửa, hai chân loạn xạ, tốc độ nhanh như có ma đuổi sau lưng.

Cậu bé xông ra ngoài cửa chạy về phía phòng khách.

Thấy Ngô Mặc đang đứng giữa phòng khách, cả người như một con thú nhỏ bị uất ức, lao thẳng vào lòng đối phương, mắt đỏ hoe thút thít: “Lão đa, hắn ức hiếp con.” Con người đều là như vậy, chỉ khi đứng trước mặt người thân mới bộc lộ ra mặt yếu đuối của mình.

Lưu Tang cũng vậy.

Mấy năm trước bị mẹ kế đánh mắng, cậu bé cắn răng không hề hé răng một lời.

Dù uất ức, khó chịu đến mấy cũng nuốt vào bụng, chỉ khi đêm xuống không có ai mới trốn vào góc tường lau nước mắt.

Vì cậu bé biết không có ai sẽ đứng ra bênh vực mình, cậu là một đứa bé không người thương, không người yêu.

Căn bản không xứng đáng sống trên đời này.

Mãi đến khi Ngô Mặc ôm cậu bé lên, cậu bé mới cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Biết rằng từ nay về sau mình sẽ không còn một mình nữa, có bố, có đại bá, có người che mưa chắn gió cho mình.

Bây giờ bị uất ức, người đầu tiên cậu bé nghĩ đến chính là lão đa nhà mình.

“Ai?” Ngô Mặc trợn mắt, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve lưng Lưu Tang, khẽ hỏi: “Nói đi, bố sẽ trút giận giúp con.” Đứa con nuôi tiện nghi này của mình tuy miệng có hơi lanh chanh, hoàn toàn không dính dáng đến phong thái cao lãnh, nhưng cũng không phải ai cũng có thể ức hiếp.

Tục ngữ nói rất hay, đánh chó còn phải nhìn chủ, ức hiếp con nuôi của lão tử, thật sự cho rằng lão tử đã chết rồi sao?

Chương 665

“Là cái tên đeo kính đen đó,” Lưu Tang vừa nức nở, vừa kể lể như súng liên thanh.

Từ khi theo Ngô Mặc, cậu bé chưa từng phải chịu uất ức.

Giờ bị Hắc Nhãn Kính uy hiếp, cái miệng nhỏ liến thoắng, không hề ngơi nghỉ.

Ngô Mặc hỏi xong câu đó cũng phản ứng lại.

Vừa nãy trong phòng ngoài mấy anh em thì không còn ai khác, người có thể làm ra chuyện uy hiếp trẻ con, cũng chỉ có tên Kính ca không đứng đắn nhà mình thôi.

Quả nhiên không làm cậu thất vọng, Lưu Tang nói đúng là Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà mấy người vừa hay đi đến cửa.

Ngô Tà nghe thấy lời tố cáo của Lưu Tang, trên mặt có chút ngại ngùng.

Mấy người lớn mình đi ức hiếp một đứa trẻ con, nói thế nào cũng có chút quá đáng.

Hắc Nhãn Kính căn bản không để tâm.

Đối với hắn mà nói, đừng nói là ức hiếp thiếu niên lớn như vậy, ngay cả cướp bình sữa của trẻ con hắn cũng có thể làm ra.

Nhưng thấy Ngô Mặc trừng mắt nhìn mình, hắn vội vàng thu lại biểu cảm trên mặt, sau đó nở một nụ cười lấy lòng.

“Đúng rồi, lão đa, còn cái tên đeo đao kia nữa.” Lưu Tang quay đầu lén nhìn về phía cửa, lại chuyển hỏa lực sang Trương Khởi Linh, tố cáo: “Người này cũng quá đáng lắm, con từ hôm qua đã để ý rồi, sao hắn cứ học ngài nói chuyện vậy?” Lời này cậu bé nói ra là từ tận đáy lòng.

Ban đầu cậu bé cho rằng Ngô Mặc không thích nói chuyện, gần đây mới biết, hóa ra lão đa bị thương ở cổ họng.

Đã như vậy, cậu bé càng không thể dung thứ cho Trương Khởi Linh học Ngô Mặc, đây không phải là đang đâm một dao vào tim lão đa sao?

Lâm Phong ngồi trên ghế vừa ăn bánh mì vừa xem náo nhiệt.

Vừa uống một ngụm nước, nghe đến đây thì không thể kiểm soát được cảm xúc nữa, trực tiếp phun ra.

“Khụ khụ, ha ha ha ha, khụ khụ.” Hắn không màng đến việc ho, vỗ đùi cười đến chảy cả nước mắt.

Thằng ranh con Lưu Tang này sao lại có dũng khí nói ra câu đó chứ?

Trương Khởi Linh học Ngô Mặc nói ít sao?

Trời ơi, đây là trò cười thế kỷ gì vậy.

Cũng không sợ vị thần thánh fan hâm mộ kia đánh cho một trận.

Với cái miệng thối của Ngô Mặc, trước đây một đống lời vô nghĩa, nói chuyện còn nhanh hơn tần suất của bài hát rap.

Nói ít?

Đó là vì thanh quản bản thân không có lực thôi.

Đợi cổ họng nó tốt lên mà xem.

Nó có thể tự mình biểu diễn cho cậu thấy, cái gì gọi là âm thanh có thể giết người.

Ngô Mặc đặt tay lên đầu Lưu Tang, ánh mắt lại liếc về phía Lâm Phong.

Lông mày nhíu chặt đến nỗi có thể kẹp được hai hạt đậu, trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Cao lãnh?” Hiếm khi thấy vẻ mặt u uất của Ngô Mặc.

Lâm Phong tâm trạng rất tốt, vỗ đùi cười điên cuồng: “Địa nhiệt.” “Phì.” Ngô Mặc lườm Lâm Phong một cái, khạc ra: “Não tàn.” Lâm Phong căn bản không để tâm.

Chỉ cần nghĩ đến Lưu Tang cho rằng Trương Khởi Linh học Ngô Mặc là nói ít, hắn lại cười không ngừng, dường như nghe được câu chuyện cười hay nhất thế gian.

Trong phòng khách ngoài hai tên ngốc này hiểu ý của nhau, tất cả những người còn lại đều mờ mịt.

Họ nhìn Lâm Phong cười như thằng ngớ ngẩn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra?

“Cái thằng cha này bị rút ống giác hơi ở rốn nên bị điên rồi à?” Vương Bàn Tử khẽ huých Ngô Tà, hạ giọng nói.

“Khụ.” Ngô Tà nắm tay thành nắm đấm, che miệng ho nhẹ mấy tiếng để che giấu ý cười.

Ngô Mặc chọn cách phớt lờ Lâm Phong, quay sang giải quyết mâu thuẫn trước mắt.

Một màn náo loạn cuối cùng kết thúc bằng việc Ngô Mặc đá Hắc Nhãn Kính một cước.

Dù sao tên này cũng ức hiếp trẻ con trước, nhìn thế nào cũng thấy không hợp đạo lý.

Bữa sáng còn chưa ăn xong, điện thoại của Giải Ngữ Hoa lại gọi đến.

Điện thoại vừa kết nối, anh mở lời thẳng thắn: “Tôi đến sân bay rồi, gửi vị trí cho tôi.” “Mấy giờ, tôi ra đón anh.” Ngô Mặc hỏi một câu.

Cậu ta căn bản không ngờ Giải Ngữ Hoa lại đến nhanh đến thế.

Trong thâm tâm cứ nghĩ đối phương mới đến sân bay kinh đô, hoàn toàn quên mất cái gọi là “những kẻ lắm tiền đáng ghét”.

Dù sao đối với những thằng nghèo kiết xác như cậu và Lâm Phong, máy bay riêng là thứ xa vời không thể với tới.

Ngay cả bây giờ túi tiền hai người đầy ắp tiền, nhưng trong thâm tâm, vẫn cho rằng mình là một thằng ăn mày rách rưới sạch sẽ.

“Đồ ngốc nhỏ.” Giải Ngữ Hoa trên mặt nụ cười càng rõ ràng, khẽ nói với Ngô Mặc ở đầu dây bên kia: “Tôi đã đến Nepal rồi, cậu ở đâu, gửi vị trí cho tôi.” “Đến?” Ngô Mặc bật dậy khỏi ghế, cả người sững sờ tại chỗ.

“Ừm.” Giải Ngữ Hoa đáp một tiếng, ngay sau đó phát ra giọng nói đáng thương: “Nếu cậu còn không gửi vị trí cho tôi, tôi có thể sẽ phải lang thang trên đường phố Nepal đó, cậu nhẫn tâm sao?” Hoắc Tú Tú quay đầu liếc nhìn năm chiếc xe đậu bên cạnh, không khỏi thầm mắng trong lòng: “Tiểu Hoa ca ca càng ngày càng biết diễn, nói dối một tràng, nói đến nỗi em suýt nữa thì tin là thật.” Nhiều năm trôi qua, Ngô Mặc vẫn không chịu nổi Giải Ngữ Hoa làm nũng, lập tức với tốc độ như bay gửi địa chỉ cụ thể qua.

Điện thoại vừa đặt xuống, lập tức rơi vào trạng thái lo lắng.

Trong lòng không ngừng suy nghĩ, một lát nữa gặp mặt mình nên cúi chào trước hay nằm thẳng xuống đất chờ bị đánh?

“Hoa gia?” Hắc Nhãn Kính thấy Ngô Mặc đi đi lại lại trong phòng, tiến lên một bước ôm lấy vai cậu, cười như không cười nói: “Lại nghịch ngợm rồi à?” Hắn quá hiểu Ngô Mặc.

Người có thể khiến vị tiểu tổ tông này lộ ra biểu cảm lo lắng không yên, ngoài Ngô Nhị gia ra, cũng chỉ có Giải gia Tiểu Cửu gia thôi.

Đương nhiên, chắc chắn có một tiền đề.

Đó chính là cái tên tiểu quỷ này lại làm chuyện thất đức gì đó.

“Không có.” Ngô Mặc nhanh chóng phủ nhận.

Đầu lắc như trống bỏi, tuyệt nhiên không nhắc đến những ‘thành tích’ oanh liệt mà mình đã làm.

May mà cổ họng cậu không ổn, không nói cũng không ai ép hỏi.

Chỉ là cậu lại quên mất một chuyện.

Những người có mặt trong căn phòng này ngoài cậu ra, còn có hai tên ngốc chuyên xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Lâm Phong nghe nói Giải Ngữ Hoa sắp đến, lập tức nhớ đến tạo hình chói mắt của Ngô Mặc.

Vẻ mặt ghét bỏ lộ rõ không hề che giấu, há miệng trêu chọc: “Mặc gia, hôm nay định hóa trang thành dáng vẻ gì đây?

Là đi theo phong cách khỏe khoắn hay lưu manh?

Nước hoa thì không có, cậu xem nước tẩy bồn cầu còn mấy chai, nếu không đủ tôi lập tức cho người đi mua.” Lời Lâm Phong vừa dứt, Lưu Tang liền theo sau thêm một câu: “Lão đa, sẽ không lại để con giả câm chứ?

Có thể đổi người khác được không?

Mất thời gian quá.” “Với lại, con không muốn xịt nước hoa.” Lúc này, ngay cả Bảo Cát mấy người cũng không kiểm soát được cảm xúc, ngồi thụp xuống đất cười đến chảy cả nước mắt.

Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà mấy người nhìn nhau.

Họ cảm thấy ở đây có chuyện, nhưng không biết tình hình cụ thể, từng người một tò mò không chịu nổi.

Tục ngữ nói rất hay, không sợ không có chuyện tốt, chỉ sợ không có người tốt.

Thằng ranh con Lâm Phong này lúc có chuyện thì là anh em, lúc không có chuyện thì hoàn toàn là một đại họa.

Hắn theo suy nghĩ "độc nhạc nhạc không bằng chúng nhạc nhạc" (một mình vui không bằng mọi người cùng vui), lập tức lật điện thoại ra xem những bức ảnh chụp lén, đưa cho Ngô Tà và Vương Bàn Tử mấy người xem.

Ngô Tà nhận lấy điện thoại thuận tay nhìn một cái, không khỏi kinh hô một tiếng.

Trời đất quỷ thần ơi.

Nhìn từ trên xuống dưới, đúng là đầu trọc lóc, mẹ nó chứ chói mắt thật.

Chương 666

Tả Thanh Long hữu Bạch Hổ, đúng là một thằng khù khờ.

Dây chuyền vàng to, đồng hồ nhỏ, chỉ thiếu mỗi một bữa thịt nướng.

“Mẹ ơi, cười chết tôi mất.” Vương Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, hai tay dùng sức đập xuống đất, cười nghiêng ngả.

Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà cũng đồng loạt bật cười thành tiếng.

Thậm chí ngay cả Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ, ánh mắt nhìn về phía Ngô Mặc chứa đầy ý cười.

Cổ ngữ có câu, nhẫn một lúc càng nghĩ càng tức, lùi một bước càng nghĩ càng thiệt.

“Hỗn đản.” Ngô Mặc nổi giận, tiến lên một bước nhấc chân đá về phía Lâm Phong.

Ngay sau đó một màn võ thuật đã diễn ra trong phòng khách.

Hai người từ phòng khách đánh nhau ra đến sân, không ai chịu ai.

Tuy nhiên Ngô Mặc đã quên mất một chuyện.

Sân bay quốc tế Nepal cách nơi ở hiện tại chưa đến mười cây số, lái xe chậm nhất cũng chỉ mất khoảng nửa tiếng.

Hơn nữa Giải Ngữ Hoa lòng nóng như lửa đốt, mãi đến khi tiếng ô tô vang lên từ bên ngoài sân, cuộc ẩu đả vẫn chưa quá hai mươi phút.

Lưu Tang thính tai, vội vàng chạy ra sân hét lớn: “Lão đa, có người đến rồi.” Ngô Mặc vì tránh đòn tấn công của Lâm Phong, đang ngồi xổm trên tường, nghe vậy suýt nữa thì ngã lộn đầu xuống.

Cậu than thở một tiếng: “Mẹ kiếp, nhanh vậy sao?” Nhưng cơ thể lại rất thành thật nhảy từ trên tường xuống, chạy về phía cổng sân.

Lâm Phong trong lòng khó chịu, không nhịn được chửi một câu: “Mẹ nó, gặp lão tử cũng không phấn khích đến vậy à.” Nhưng chửi thì chửi, nghi thức cần thiết vẫn phải chuẩn bị, không thể để con trai lớn mất mặt.

Hắn vẫy tay một cái, Bảo Cát và những người khác lập tức hiểu ý, ngay lập tức nhanh chân mấy bước theo sau Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa bước xuống xe, nhìn cánh cổng lớn đang đóng chặt trước mặt, bề ngoài trấn tĩnh lạ thường, nhưng thực ra hai tay đang khẽ run lên vì kích động.

Thuộc hạ của anh vừa chuẩn bị tiến lên, thì đã nghe thấy động tĩnh từ phía trên bức tường cao ba mét.

Ngẩng đầu lên lần nữa, một bóng người ‘bốp’ một cái nhảy xuống từ phía trên, sau đó chạy vọt về phía này.

Thuộc hạ rút súng chuẩn bị ngăn cản, thì đã thấy người đến dang hai tay vẻ mặt hưng phấn hét lớn: “Anh!” Chỉ một tiếng đó thôi, mắt Giải Ngữ Hoa đã đỏ hoe.

Đã bao lâu rồi không nghe thấy giọng nói này?

Đã bao lâu rồi không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc này?

Trong mơ, chỉ cần nhắm mắt, hiện lên trong đầu đều là khuôn mặt cười hì hì đó, nhưng khi mở mắt ra, ngoài bóng đêm thì không có gì cả.

Mấy bước đường đối với Ngô Mặc cứ như chơi.

Giải Ngữ Hoa còn chưa kịp hồi thần từ cảm xúc, Ngô Mặc đã xông đến gần.

Sau đó như hổ đói vồ mồi, trực tiếp vồ Giải Ngữ Hoa ngã xuống đất.

Khi người ta quá khích, rất dễ mất kiểm soát cảm xúc.

Ngô Mặc lúc này đang ở trong trạng thái đó.

Cậu ta cứ như thấy chó Husky nhìn thấy thức ăn, liền nhảy bổ đến Giải Ngữ Hoa.

Với một sức lực như núi Thái Sơn đè xuống, cậu ta đè hẳn người Giải Ngữ Hoa xuống đất.

Không hổ nói, thằng nhóc Ngô Mặc này khốn nạn tận xương, hoàn toàn không hổ thẹn với cái biệt danh “Đứa phá hoại” mà Vương Béo đặt cho cậu ta.

Cậu ta đè người ta xuống, mắt lập tức nhìn chằm chằm vào mái tóc đen dày của Giải Ngữ Hoa.

Nhớ lại việc mình vì che giấu thân phận mà bị ép cạo trọc lóc, vậy mà trên điện thoại Hoa ca lại còn cười nhạo mình?

Nhất thời máu chó nổi lên.

Cậu ta cười gian xông về phía đầu Giải Ngữ Hoa, vươn ra bàn tay tội ác.

Chà chà, một hồi cậu ta vò đầu Giải Ngữ Hoa, thành công khiến vẻ mặt ấm áp của Giải Ngữ Hoa lập tức nứt toác.

Đừng nói Giải Ngữ Hoa không ngờ tới chiêu này của Ngô Mặc.

Ngay cả những người xung quanh và Lâm Phong vừa bước ra từ cổng lớn, ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm.

Đây là đang chơi trò tán tỉnh hay vặt lông thế này?

Lâm Phong nhìn đến không thể nhịn nổi.

Thằng cháu trời đánh Ngô Mặc này hiện tại không chỉ đại diện cho nó, mà còn đại diện cho Địa Long Hội.

Nếu bị người ngoài nhìn thấy, đồn ra Địa Long Hội có một đương gia khác như thằng não tàn, mình còn cần danh tiếng nữa không?

Quay đầu lại thằng nhãi ranh đó lại biến Địa Long Hội thành Hội Husky thì sao?

Mẹ nó nghĩ đến thôi đã thấy tắc nghẹn rồi.

Anh ta càng nghĩ càng tức.

Anh ta nhanh chóng bước tới, túm lấy cổ áo sau của Ngô Mặc, một tay dùng sức kéo Ngô Mặc ra khỏi người Giải Ngữ Hoa.

Lâm Phong ho khan một tiếng, lời lẽ đầy ẩn ý nhắc nhở: “Lão nhị, đủ rồi đấy, cái kiểu nhiệt tình quá mức này mày phải tiết chế lại, đừng để người khác hiểu lầm.” Lời vừa dứt.

Đầu óc Ngô Mặc đang sôi sục như bị dội gáo nước lạnh, lập tức tỉnh táo lại.

Cậu ta lập tức hiểu ra, Lâm Phong đang nhắc nhở cậu ta về thân phận hiện tại và Uông gia ở phía sau.

“Vãi.” Ngô Mặc thầm mắng một tiếng, tự trách mình bất cẩn.

Ngay sau đó lập tức thay đổi thái độ, như diễn kịch đổi mặt, nở một nụ cười khách sáo.

Cậu ta cúi người đỡ Giải Ngữ Hoa dậy, tay phải giúp anh ta phủi bùn đất trên người, cố ý dùng giọng khàn khàn nói: “Xin lỗi, hợp tác thành công nên hơi phấn khích.” Tâm tư Giải Ngữ Hoa còn nhiều hơn lông trâu.

Chỉ bằng một câu nói và hành động của Ngô Mặc, anh ta lập tức nhận ra có vấn đề đằng sau.

Anh ta không nỡ buông Ngô Mặc, vẫn nắm chặt cánh tay Ngô Mặc.

Trên mặt rất phối hợp nở nụ cười khách sáo, chậm rãi nói: “Giải mỗ rất thưởng thức tính cách hào sảng của Nhị đương gia, hay là chúng ta vào trong nói chuyện kỹ hơn?” “Được.” Lâm Phong nhìn bóng lưng hai người khoác tay nhau đi, khóe mắt giật giật.

Thật ra mà nói, nếu Giải Ngữ Hoa nói câu này ngay khi vừa xuống xe thì đúng là vừa đẹp trai vừa đúng mực.

Chỉ là bây giờ quần áo trên người toàn bùn đất, đầu tóc bị Ngô Mặc vò loạn xạ.

Khá giống cảm giác người nguyên thủy mặc Hán phục, làm ra động tác nho nhã.

Nhìn thế nào cũng thấy có vẻ kỳ cục.

“Lâm… Lâm tiên sinh.” “Ừ?” Lâm Phong thuận theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh, vẻ mặt đầy phức tạp.

Lâm Phong lập tức cười ha ha ôm quyền, “Thật ngại quá, Lâm mỗ nhất thời không chú ý tới Hoắc đương gia.” “Không sao.” Hoắc Tú Tú nhanh chóng xua tay, hơi khó xử mở miệng nói: “Lần trước ở KTV, khụ, cái đó, lời cuối cùng cháu nói, ngài…” Cô ta nói năng ấp úng.

Chỉ muốn xác nhận với Lâm Phong xem có chuyển lời xấu của mình cho Tiểu Mặc ca ca không.

Lâm Phong không hiểu rõ mối quan hệ giữa Hoắc Tú Tú và Ngô Mặc, anh ta ngộ nhận đối phương muốn Ngô Mặc xin lỗi.

Trong khoảnh khắc trong lòng hơi mất kiên nhẫn.

Nhưng anh ta không biểu lộ ra, ngược lại rất nghiêm túc gật đầu, nghiêm mặt nói: “Hoắc đương gia yên tâm, tôi đã thuật lại từng chữ cho lão nhị nhà chúng tôi, còn mắng nó một trận té tát." Anh ta ngừng một chút, nói tiếp: "Nếu Hoắc đương gia vẫn còn bất mãn trong lòng, hay là chúng ta vào trong nói chuyện kỹ hơn, để lão nhị xin lỗi cô trực tiếp, cô thấy thế nào?" Hoắc Tú Tú mặt xanh lè, cả người như rơi vào hầm băng.

Chưa kể cô ta ở đây đang run cầm cập, lại nói về Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa đã bước vào trong.

Hai người ở bên ngoài biểu hiện rất khách sáo, cứ như thật sự là đối tác làm ăn.

Cửa đóng lại, không khí lập tức thay đổi.

Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính mấy người lần lượt lên chào hỏi.

Giải Ngữ Hoa lúc này mới chú ý, hóa ra mấy anh em đều tụ tập ở đây rồi, chỉ còn mình là đến sau cùng.

Nhưng những chuyện này đều là chuyện nhỏ, tạm thời không cần để ý.

Chương 667

Giải Ngữ Hoa bước vào phòng khách, việc đầu tiên là kéo Ngô Mặc lại kiểm tra kỹ lưỡng một phen.

Đúng là từ gáy đến gót chân, không bỏ sót chỗ nào.

Trên đường đến, anh ta từ biệt danh Ách Long và thông tin cá nhân mà suy đoán, cổ họng Ngô Mặc chắc hẳn đã bị trọng thương.

Nếu không với tính cách hiếu động, thích nói thích cười của thằng nhóc này, tuyệt đối sẽ không im lặng mấy năm trời.

Đây cũng là lý do ban đầu anh ta không để mắt đến Ách Long.

“Bác sĩ nói sao?” Giải Ngữ Hoa nhìn chằm chằm Ngô Mặc, đáy mắt tràn đầy đau lòng.

“Không sao.” Ngô Mặc lại trở về dáng vẻ mặt mày hớn hở của mấy năm trước, không hề bận tâm nói: “Từ từ dưỡng bệnh thôi.” Cậu ta càng tỏ ra không bận tâm như vậy, người khác càng đau lòng.

Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng vỗ vai Ngô Mặc, ôn tồn nói nhỏ: “Đừng lo, tôi biết một người, anh ta chắc chắn có cách chữa cổ họng cho cậu.” “Thật hay giả vậy?” Ngô Tà nghe vậy, vội vàng tiến lại hỏi: “Tiểu Hoa, người này y thuật giỏi lắm hả?

Cậu có chắc chắn không?” “Cái này…” Giải Ngữ Hoa rất muốn nói một trăm phần trăm chắc chắn, nhưng lại không muốn Ngô Mặc sau này thất vọng, nhất thời có chút chần chừ.

Ngô Mặc không muốn để các huynh đệ khó xử.

Cậu ta vươn tay khoác vai Giải Ngữ Hoa cố sức lắc lắc, cười một cách phóng khoáng, “Không chết được đâu.” Nói xong lại nháy mắt với Lâm Phong, muốn anh ta giúp đỡ chữa cháy.

Lâm Phong hiểu ý chủ động chuyển sang đề tài khác, “Giải đương gia, lần trước đến Tây Bắc tiếp đãi không chu đáo, mong anh đừng trách.” Ngô Mặc nghe xong, hận không thể giơ chân đạp chết Lâm Phong.

Đúng là không nhắc chuyện nào lại nhắc chuyện đó.

Bao nhiêu chuyện không nhắc, cứ bám lấy mỗi chuyện này không buông?

Giải Ngữ Hoa cũng lập tức chuyển sự chú ý sang Lâm Phong, anh ta có cả một bụng nghi ngờ muốn hỏi.

Theo như anh ta biết, trong hồ sơ quá khứ của Ngô Mặc chưa từng nhắc đến Lâm Phong.

Vậy rốt cuộc người này là ai?

Đi theo Ngô Mặc có mục đích gì?

“Lâm tiên sinh, mạo muội hỏi một câu, anh với Tiểu Mặc nhà chúng tôi rốt cuộc là quan hệ gì?” Giải Ngữ Hoa lười vòng vo tam quốc, đi thẳng vào vấn đề.

Lâm Phong phiền nhất là điểm này.

Rõ ràng mình mới là người thân, kết quả cứ một người ngoài nào đến là mình lại phải giải thích một lần.

Anh ta muốn phát hỏa, khóe mắt liếc thấy ánh mắt lo lắng của Ngô Mặc.

Luồng khí đó trong lòng lập tức tan biến.

Có thể làm gì được đây?

Phát hỏa, để con trai lớn kẹp ở giữa khó xử ư?

Thôi vậy.

Sống hai kiếp người, mình chỉ có một người thân là Ngô Mặc, vì nó mà chịu chút ấm ức cũng chẳng sao.

Lâm Phong nghĩ thông suốt, nén giận thuật lại lời đã bàn bạc một lần nữa.

Lời lẽ có rất nhiều lỗ hổng, nhưng anh ta và Ngô Mặc đều không bận tâm, đó chỉ là một cái cớ mà thôi.

Ngô Mặc nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Lâm Phong.

Chuyện trước đây chưa nghĩ thông suốt, dưới câu hỏi của Giải Ngữ Hoa lập tức hiểu ra.

Đổi lại thân phận.

Giả như mình là Lâm Phong, người ngoài cứ hỏi mình là ai, với cái tính chó má của mình e là đã sớm đạp bàn làm loạn rồi.

Ngô Mặc không muốn Lâm Phong khó chịu.

Cậu ta vươn tay kéo Lâm Phong về bên cạnh, đối mặt với Giải Ngữ Hoa mấy người, bất chấp cổ họng đau đớn khó chịu, từng chữ từng câu nói: “Lâm Phong, là người thân và bạn thân nhất trong cuộc đời tôi.” Lâm Phong chỉ cảm thấy một dòng nước ấm dâng lên trong lòng.

Anh ta biết, bất kể lúc nào vị trí của mình trong lòng Ngô Mặc luôn khác biệt với người khác.

Nếu đã như vậy, có vài chuyện mình rộng lượng một chút, vẫn là đừng chấp nhặt nữa.

Giải Ngữ Hoa mấy người trong lòng hơi khó chịu.

Không hiểu Lâm Phong này tài đức gì, mà khiến thằng nhóc nhà mình đối đãi khác biệt như vậy?

Chỉ là bạn bè thôi ư?

Mà có thể bỏ nhà bỏ cửa mấy năm trời đi theo người ta tạo dựng thế lực?

Lời này nói ra có ai tin không?

Nhưng những người này đều là tinh quái.

Không muốn để Ngô Mặc kẹp ở giữa khó xử, lập tức chuyển đề tài, không nói về vấn đề này nữa.

Ngồi lại chỗ cũ, Giải Ngữ Hoa hai mắt vẫn luôn không rời Ngô Mặc.

Thấy mái tóc còn chưa dài bằng móng tay của cậu ta, nhớ lại chuyện lần trước xảy ra, nén cười hỏi: “Thằng nhóc thối, lần trước mày nghĩ gì thế?

Làm trò gì mà tự biến mình thành đầu trọc vậy?” Lời vừa dứt, không khí trong phòng lập tức dịu đi.

“Giải đương gia nói không sai.” Lâm Phong vắt chân chữ ngũ, thong thả châm một điếu thuốc, phàn nàn: “Ông không biết đâu, lúc về tắm dầu mỡ đầy sàn, cống thoát nước còn bị tắc.” “Còn cái mùi trên người nó, làm tôi chết khiếp, bà tạp vụ còn phàn nàn, có phải ai đã trộm nước rửa bát không?” Lâm Phong vừa mở miệng là như bom nguyên tử.

Bề ngoài có vẻ không để ý đến cảm nhận của Ngô Mặc, thực chất là muốn dùng chủ đề này để kéo gần quan hệ.

Dù sao mấy người này đều là huynh đệ của con trai lớn, làm tròn lên làm tròn xuống, mình ít nhiều cũng coi như là bậc trưởng bối.

Hắc Nhãn Kính mấy người chỉ xem ảnh, không biết còn có vụ nước hoa này.

Nay nghe Lâm Phong nói vậy, cười đến lộ cả răng hàm.

“Mày đó, thật là tức chết người mà.” Giải Ngữ Hoa nhướng mày, giơ tay búng trán Ngô Mặc một cái, cười nói: “Bôi nhiều dầu mỡ thế, lỡ mà không mọc tóc thật thì xem mày có khóc không?” “Mát mẻ.” Ngô Mặc không để ý, theo thói quen sờ sờ đầu, dương dương tự đắc nói: “Lừa ông đó.” “Ừ, làm bẩn tôi hết người rồi.” Giải Ngữ Hoa bị Ngô Mặc chọc cười, quyết định tìm cớ hỏi tội thằng nhóc thối này một trận, “Lâm đương gia nói cậu thích tiểu thịt tươi, lâu ngày gặp lại, anh trai tặng cậu mấy đứa nhé?” Câu nói này không khác gì một quả bom nguyên tử.

Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà mấy người, trong khoảnh khắc toàn bộ ánh mắt đều chĩa vào Ngô Mặc.

“Bảo bối, thích cái kiểu này từ bao giờ thế?” Hắc Nhãn Kính ngồi bên trái Ngô Mặc, vươn tay kéo Ngô Mặc vào lòng.

Giọng điệu của anh ta ẩn chứa một ý vị khó tả, “Tiểu thịt tươi có gì hay, chi bằng cân nhắc anh trai thế nào?

Hương vị còn nồng đậm hơn.” “Cút.” Ngô Mặc dùng sức hất ra, thoát khỏi sự kiềm chế của Hắc Nhãn Kính.

Quay đầu vẻ mặt ngơ ngác nhìn Lâm Phong, chỉ vào mũi mình hỏi: “Tôi, thịt tươi?” “À, đúng vậy.” Lâm Phong bị người ta vạch trần ngay trước mặt, mặt không đỏ tim không đập.

Anh ta ưỡn ngực hùng hồn nói: “Tôi nói có sai đâu, mày không tốt với Tiểu Tang à?

Không cưng chiều thằng nhãi con đó à?” Ngô Mặc ngớ người, đây là cùng một chuyện sao?

Lâm Phong lúc này cuối cùng cũng xác nhận, Giải Ngữ Hoa và cái tên đeo kính đen Hắc Nhãn Kính này, tuyệt đối không có ý tốt với con trai mình.

Làm sao có thể được?

Bọn họ ai nấy đều có bối cảnh phức tạp.

Không nói những người xung quanh, chỉ nói vị Giải đương gia trước mắt này.

Thân là chủ một gia tộc, gia tộc có cho phép anh ta ở bên một người đàn ông sao?

Trên TV chẳng phải đều nói các đại gia tộc lắm chuyện phiền phức, đến lúc đó con trai ngốc nghếch nhà mình bị thiệt thòi thì sao?

Tuy rằng anh em mình đều không phải người sợ chuyện, nhưng tình cảm cái thứ này khó nói lắm.

Vạn nhất cái tên Giải này không chịu nổi áp lực mà cưới một bà già, thằng con ngốc bị tổn thương tình cảm thì sao?

Lại nói đến Hắc Nhãn Kính kia.

Sách nói anh ta sống hơn trăm tuổi, không thua kém Trương Khởi Linh.

Tên này kinh nghiệm tình trường chắc chắn phong phú.

Chương 668

Nhưng thằng nhóc ngốc nhà mình còn là gà mờ, chó má kinh nghiệm cũng không có, xem ra thiệt lớn rồi.

Lâm Phong lúc này như một ông bố lo lắng đến vỡ tim cho con trai, đủ loại suy nghĩ chạy đi chạy lại trong lòng.

Ánh mắt nhìn Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính càng lúc càng khó chịu.

Để không cho Ngô Mặc khai khiếu, anh ta quyết định khuấy cái vũng nước này càng lúc càng đục.

Ngô Mặc từ nhỏ đã tin tưởng Lâm Phong sâu sắc không nghi ngờ.

Ngay cả khi cảm thấy lời này có chút không đúng, cậu ta vẫn chọn tin tưởng.

“Ừ!” Ngô Mặc gật đầu, coi như đồng ý với lời giải thích của Lâm Phong.

Ngô Mặc không như trước đây biện giải, ngược lại lại gây sự chú ý của Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà mấy người.

Bọn họ trong lòng vẽ một vòng tròn.

Cái Lâm Phong này rốt cuộc đã cho Tiểu Mặc uống thuốc mê gì mà thằng nhóc ngốc này lại nghe lời răm rắp thế?

“Huynh đệ, tao đã sớm muốn hỏi mày.” Vương Béo trầm ngâm một chút, chỉ vào Bảo Cát mấy người hỏi: “Mấy anh em này tại sao lại gọi mày là Nhị thúc và Gia gia?

Tao nghe nói Địa Long Hội các mày nhiều người là dân tộc thiểu số, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” “Nhị thúc, Gia gia?” Giải Ngữ Hoa mù tịt, không biết xưng hô này từ đâu ra?

Dù sao thông tin có hạn, không thể bao quát mọi mặt.

“Cái này…” Ngô Mặc bị mắc kẹt.

Cậu ta nhớ lại kinh nghiệm nhận người thân truyền kỳ của mình, cả người đều có chút hỗn loạn.

Giải thích thế nào đây?

Nói mình trần truồng treo trên cột cờ, rồi có thêm một người anh và một đám cháu chắt?

Cái này mẹ nó còn mất mặt hơn đầu trọc nữa.

Nhưng chuyện không giải thích rõ ràng cũng không ổn.

Thân phận của Bảo Cát và mối quan hệ với bên Miêu Trại, cuối cùng vẫn phải nói rõ.

Ngô Mặc xoắn xuýt một hồi.

Cậu ta đang định nói chuyện này thì Lưu Tang từ bên ngoài chạy vào, “Bố ơi, người phụ nữ lần trước lại đến rồi, đang ở cửa muốn gặp bố.” Ngô Mặc và Lâm Phong nhìn nhau một cái.

Trong lòng hiểu rõ, người đến không ngoài dự đoán chính là Tô Nam.

“Đúng là ném cục xương chó tự tìm đến cửa.” Lâm Phong hút một hơi thuốc, lạnh lùng nói: “Tôi đi gặp cô ta.” “Không.” Ngô Mặc giơ tay ngăn Lâm Phong lại, nghiêm mặt nói: “Tôi đi.” Cậu ta trong lòng không yên tâm Lâm Phong gặp người Uông gia.

Ngô Mặc đứng dậy từ ghế sofa, khí thế toàn thân đột nhiên thay đổi.

Vừa rồi còn là một con Husky mặt mày hớn hở, giờ phút này lại như một lão đại từng trải chiến trường.

Sự thay đổi này Lâm Phong và Lưu Tang mấy người đã quen thuộc, thậm chí Lưu Tang còn cho rằng đây mới là Ngô Mặc bình thường.

Nhưng Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà mấy người lại có chút không thích ứng.

Đặc biệt Giải Ngữ Hoa, trong lòng càng khó chịu.

Bản thân anh ta chính là một ví dụ rất rõ ràng, từ một thiếu niên ngây thơ vô tà biến thành gia chủ quyết đoán sát phạt.

Đã phải trả giá bao nhiêu gian nan, chỉ có mình anh ta tự biết.

Ngô Mặc hiện tại như vậy, đủ để chứng minh mấy năm nay cậu ta đã phải trả giá bao nhiêu?

“Mày ổn không?

Con đàn bà đó khó đối phó lắm.” Lâm Phong không yên tâm, đứng dậy kéo cánh tay Ngô Mặc khuyên nhủ: “Hay là để tôi đi đi, tôi có kinh nghiệm phong phú đối phó với đám Uông gia.” “Không sao.” Ngô Mặc nói xong quay người đi ra ngoài.

Bảo Cát dẫn mấy người anh em lập tức đi theo sau.

Giải Ngữ Hoa nhìn bóng lưng Ngô Mặc, thấp giọng hỏi: “Lâm đương gia, người phụ nữ này có lai lịch gì?” Lâm Phong ném tàn thuốc xuống đất, hung tợn nói: “Đám rác rưởi nhà họ Uông.” Phòng tiếp khách.

Ngô Mặc và Tô Nam hai người đối mặt ngồi trên ghế sofa.

Một người vắt chân chữ ngũ, không có chút phong thái của chủ nhà, người còn lại ngậm thuốc lá, dáng vẻ uể oải hoàn toàn không giống khách.

"Lâm tiên sinh, không biết đề nghị của tôi, ngài đã cân nhắc thế nào rồi?" Tô Nam quay về phía Lâm Mặc (ý là Ngô Mặc) thong thả nhả ra một vòng khói, mở miệng nói: "Công ty chúng tôi là tập đoàn xuyên quốc gia, lần hợp tác này tôi cho rằng có lợi cho cả đôi bên." "Ồ?" Ngô Mặc dựa nghiêng trên ghế sofa, hơi nheo mắt liếc xéo Tô Nam.

Trên người tản ra khí tức nguy hiểm, trên khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười lạnh, khinh thường nói: "Không vốn mà muốn kiếm lời à?" "Làm sao có thể." Tô Nam không kiềm chế được bật cười, sau đó đứng dậy đi đến bên cạnh Ngô Mặc, không khách khí ngồi xuống.

Cơ thể sát vào cánh tay cậu ta, cố làm ra vẻ yếu đuối nói: "Tôi là đại mỹ nữ chủ động dâng tận cửa, chẳng lẽ thành ý không đủ sao?" Phòng bên cạnh, một đám người ngồi trên ghế sofa, đang nghe Lưu Tang tường thuật trực tiếp.

Thằng nhóc này gần đây thường xuyên bị bắt làm chuyện này, làm rất thành thạo và tinh vi.

Giải Ngữ Hoa đầy hứng thú đánh giá Lưu Tang.

Từ miệng Ngô Tà, anh ta biết cái thằng nhóc giả bộ yếu ớt này là con nuôi của Ngô Mặc.

Trong lòng thấy buồn cười.

Chẳng trách ở KTV lúc đó thằng nhóc kia gọi bố nuôi nghe thuận miệng đến thế, hóa ra là thật.

Ban đầu, Lưu Tang chỉ tường thuật những lời đối đáp vòng vo giữa Ngô Mặc và Tô Nam.

Cho đến khi câu nói này của Tô Nam thốt ra, Lưu Tang bắt đầu do dự, không biết có nên tường thuật không?

"Thằng nhóc thối, đang suy tính gì thế?

Mau nói đi.” Lâm Phong một bàn tay vỗ vào gáy Lưu Tang, bực bội thúc giục: “Không nói rõ ràng, bố nuôi mày ngốc nghếch bị người ta bán thì sao?” “Ông mới ngốc ấy.” Lưu Tang ôm gáy, vẻ mặt không phục lẩm bẩm: “Bố tôi lợi hại nhất, sẽ không bị ai bán đâu.” “Được rồi, bố mày là nhân vật số một thiên hạ.” Lâm Phong lười dây dưa với thằng nhóc thối này, nhẹ nhàng tựa vào lưng ghế, qua loa nói một câu rồi nói tiếp: “Đại bá tao muốn nghe náo nhiệt, thế này được rồi chứ?” Lưu Tang nghĩ nghĩ, vẫn thuật lại câu nói này.

Lời vừa dứt, không khí trong phòng đột nhiên thay đổi.

Vẻ mặt Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính mấy người u ám như nước, ánh mắt dán chặt vào hướng cửa, xem ra muốn xông ra đá bay Tô Nam.

Chỉ là Ngô Mặc lúc này đang làm chính sự, bọn họ không tiện ra ngoài quấy rầy.

Chỉ đành cố gắng kiềm nén sự khó chịu trong lòng, tính toán sau này tìm cơ hội thu thập con đàn bà này một trận.

Lưu Tang rất nhạy cảm với cảm xúc.

Nhận thấy không khí trong phòng không đúng, cậu ta có chút bối rối.

Ánh mắt Lâm Phong nhanh chóng chuyển động.

Bàn tay đặt trên đầu gối hơi siết chặt, dường như đang suy tính chuyện gì?

Một lát sau, anh ta ho nhẹ một tiếng, “Thằng nhóc thối, bố nuôi mày trả lời thế nào?” “À?” Đột nhiên bị gọi tên, Lưu Tang hơi ngây người một chút, ngay sau đó lập tức trả lời: “Ồ, bố nuôi nói rồi.” Cùng lúc đó, mấy vị đại gia trong phòng đồng thanh nói: “Nói gì rồi?” Giọng nói đều tăm tắp, như thể đã được huấn luyện đặc biệt.

Nhiều ánh mắt cùng lúc nhìn chằm chằm Lưu Tang, khiến cậu ta có chút không thoải mái lùi lại nửa bước.

Theo thói quen gãi gãi đầu, chớp chớp đôi mắt nhỏ nói: "Bố nuôi trước hết cười lạnh lặp lại một câu, mỹ nữ?

Tiếp đó lại hỏi cô ta tự cung rồi sao?

Cắt sạch rồi?" Lưu Tang nắm bắt rất chuẩn cái vẻ châm biếm và khinh thường của Ngô Mặc.

Nghe mà Lâm Phong không nhịn được bật cười thành tiếng, vỗ đùi cảm thán: "Vãi, không hổ là con trai lớn của bố, nói chuyện đúng là có lực." Anh ta và Ngô Mặc từ nhỏ đã quen tự xưng bố để chiếm tiện nghi của đối phương, hoàn toàn quên mất trong phòng còn có Ngô Tà.

Ngô Tà liếc Lâm Phong một cái, nghĩ nghĩ không nói gì.

"Đại bá." Lưu Tang lấy hết dũng khí hỏi một câu, "Tự cung là gì?

Cắt chỗ nào ạ?" Lưu Tang mười ba tuổi, dù đã trải qua sự lạnh ấm của tình người, nhưng ở một vài phương diện vẫn còn hơi ngây thơ.

Không phải nói, đôi khi nhìn thuận mắt cũng chỉ là chuyện trong khoảnh khắc.

Vương Béo rất thích thằng nhóc quật cường này, không nhịn được trêu chọc: "Thằng nhóc thối, tính tò mò không nhỏ đâu, hay là Béo gia giúp mày một dao để cảm nhận thử xem?" Lưu Tang tiểu tâm nhãn, luôn ghi nhớ chuyện Vương Béo dọa nạt mình.

Giờ có đại bá ở ngay trước mắt, chắc chắn bọn họ không dám động thủ với mình nữa.

Hết sợ, cậu ta cũng không còn sợ Vương Béo nữa, "Xì, tôi thấy ông thế này, hay là tự mình làm vài nhát để giảm béo đi." Ngô Tà ngồi bên cạnh cười không ngớt: “Hahaha, thằng béo chết tiệt, ngay cả trẻ con cũng thấy mày béo, có phải nên giảm béo rồi không?” “Hắc, mày cái thằng nhóc con.” Vương Béo không thấy mất mặt, ngược lại nhướng mày cười gian: “Béo gia giúp mày cắt rồi là tốt, cắt rồi thì không còn phiền não nữa.” Lưu Tang hừ một tiếng, quay đầu không thèm để ý đến Vương Béo nữa.

Chương 669

“Thằng nhóc con, lại đây.” Giải Ngữ Hoa mỉm cười ngoắc tay với Lưu Tang, “Ngồi cạnh tôi, tôi có chuyện muốn hỏi cậu.” Trong khoảnh khắc, Lưu Tang rất muốn mở cửa bỏ chạy.

Nếu là những người khác, Lưu Tang hoàn toàn không để ý, nhưng đối mặt với Giải Ngữ Hoa, cậu ta không dám.

Đừng thấy Giải Ngữ Hoa cười rất đẹp, Lưu Tang tận mắt nhìn thấy, chính vị tiên sinh này đã dọa bố nuôi nhà mình chạy tán loạn ôm đầu, mình không để ý có được không?

Cậu ta từng bước từng bước di chuyển, tốc độ chậm như sên bò.

Chưa nói đến Lưu Tang đang không ngừng nhích từng chút, lại nói về Ngô Mặc ở phòng bên cạnh.

Cổ họng khàn đặc, hoàn toàn không làm ảnh hưởng đến việc cậu ta châm chọc người khác, ngược lại những câu ngắn gọn còn gây ra sự oán giận lớn hơn ở đối phương.

Tô Nam chỉ muốn làm Ngô Mặc ghê tởm một chút, hoàn toàn không ngờ thằng này lại khốn nạn đến thế.

Cô ta tức đến mức lông mày nhướng cao, cười khẩy một tiếng, “Lâm tiên sinh, không ngờ anh cổ họng không ổn, mắt cũng không tốt.” “Trước khi đến, tôi từng nghe nói có một cặp người có bản lĩnh không tệ được gọi là Nam Mù Bắc Câm, theo tôi thấy bọn họ đều không bằng anh, anh một mình kiêm hai chức, vừa mù vừa câm.” Ngô Mặc trải qua trăm trận, còn có thể bị cô ta làm ghê tởm sao?

Vẻ mặt không đổi tiếp tục phản kích, “Đồ đàn bà giả dối.” “Anh…” Tô Nam tức đến mức không ngừng đập ngực.

Lúc này Tô Nam hoàn toàn khác với cô ta thời Sa Hải.

Cô ta được Uông gia phái đi tiếp quản vài dự án, nhờ sắc đẹp và thủ đoạn tàn nhẫn mà được trọng dụng.

Điều này khiến cô ta nhất thời hơi kiêu ngạo, cho rằng đàn ông chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi.

Hoàn toàn không ngờ đàn ông trên đời thiên hình vạn trạng, Ngô Mặc chính là một kẻ đại biến thái trong số đó.

Thằng này không chỉ không ham sắc đẹp, khả năng chọc tức người khác cũng là bậc nhất.

Ngô Mặc thấy Tô Nam tức đến mức như con ếch, trong lòng rất sảng khoái.

Cậu ta thấy tốt thì dừng, nhún vai nói: “Lợi ích ban đầu.” “Lợi ích gì?” 61.

Tô Nam cố gắng nhịn xuống ý định muốn đánh Ngô Mặc, phản bác: “Trong hợp đồng chẳng phải đã ghi rõ rồi sao, sau khi sự việc thành công sẽ trả cho anh không ít thù lao.” Ngô Mặc đổi sang một tư thế ngồi thoải mái hơn, hai chân vắt chéo, tay phải không ngừng gõ vào thành ghế sofa.

Nghe lời này liền nhướng mày.

Cậu ta lấy điện thoại ra nhanh chóng gõ một dòng chữ, đưa cho Bảo Cát ở phía sau.

Bảo Cát nhìn một cái, kéo căng cổ họng hô: “Nhị gia nhà chúng tôi bảo tôi hỏi cô, da cô dưỡng thế nào mà dày thế?

“Giai đoạn đầu không móc tiền ra có phải quá nghèo không?

Gần đây khu Nizhny Novgorod hạ nhiệt độ, trời lạnh rồi về nhà đắp thêm đất đi, kẻo cảm lạnh đấy.” Tốc độ tay Ngô Mặc nhanh, Bảo

Cát hô cũng nhanh nhẩu, hai chú cháu phối hợp rất ăn ý.

Tô Nam hoàn toàn không chen lời vào được, tức đến mức mặt xanh lè.

Ở đầu bên kia, Lưu Tang dù sợ Giải Ngữ Hoa, vẫn rất tận trách thuật lại những lời này.

Mức độ chọc tức người của Ngô Mặc, chỉ có những người giao tiếp với cậu ta mới có thể thấu hiểu sâu sắc.

Tô Nam rất muốn một cước đá thẳng lên, phế cái thứ không phải đàn ông này.

Chỉ là cấp trên đã giao phó rõ ràng, hành động lần này nhất định phải lôi Địa Long Hội vào.

Tô Nam từng đặt câu hỏi?

Kết luận mà cấp trên đưa ra là kết quả được suy toán từ bộ phận vận hành.

Người Uông gia tin tưởng tuyệt đối vào bộ phận vận hành.

Đối với bọn họ mà nói, phàm là kết quả do bộ phận vận hành đưa ra, không nghi ngờ gì là chính xác.

Đây cũng là lý do Tô Nam vẫn nén giận, dây dưa qua lại nói chuyện tào lao với Ngô Mặc.

Ban đầu cô ta muốn áp đảo Ngô Mặc, nhưng Ngô Mặc căn bản không ăn cái bộ này.

Rất nhanh cuộc đấu giữa hai người biến thành một cuộc chiến giằng co trên thương trường.

Ngô Mặc nhìn ra, Tô Nam đã quyết tâm muốn lôi mình vào cuộc.

Nếu đã như vậy, tuân thủ nguyên tắc có lợi không chiếm là đồ ngu ngốc.

Cậu ta kiên quyết không buông lời không có lợi ích thì tuyệt đối không tham gia.

Lưu Tang thuật lại từng điều, một lần nữa làm mới hình ảnh của Ngô Mặc trong mắt mấy anh em.

Cái thằng nhóc nghịch ngợm, phá phách, bất cần đời kia, sau khi rời khỏi bọn họ đã trưởng thành rồi.

Hai giờ sau, Tô Nam thật sự không thể dây dưa với Ngô Mặc nữa.

Thằng này hoàn toàn khác với những người đàm phán thông thường.

Ba câu nói chắc chắn có một câu là công kích cá nhân, hai câu còn lại nói đi nói lại vẫn xoay quanh câu đó.

Nói trắng ra, ngay cả người bán rau cũng không lặp lại từ ngữ của mình.

Hơn nữa, mỗi câu đều đi thẳng vào trọng tâm, còn khó đối phó hơn cả những tinh anh thương trường kia.

Nói thêm vài câu nữa, Tô Nam cho rằng mình rất dễ đưa ra lựa chọn sai lầm, đó chính là đối đầu với Ngô Mặc.

Để hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao phó.

Cô ta nghiến răng nghiến lợi, đồng ý yêu cầu của Ngô Mặc, "Được rồi, yêu cầu của anh tôi đồng ý, nhưng một trăm triệu đô la Mỹ không phải số tiền nhỏ, tôi cần nói chuyện với cấp trên trước." "Tình hình cụ thể thế nào, anh chờ tin của tôi nhé." Tô Nam nói xong, đứng dậy bước ra ngoài.

Tốc độ nhanh đến mức như thể dừng lại thêm một giây thôi là tính mạng sẽ bị đe dọa.

Ngô Mặc mông còn không nhấc, ngồi đó rất bình thản hút thuốc.

Bảo Cát làm dấu hiệu theo dõi với Ngô Mặc, Ngô Mặc chậm rãi lắc đầu.

Vừa hút thuốc vừa suy nghĩ, Uông gia rốt cuộc muốn gì?

Chẳng mấy chốc, Lâm Phong mấy người đẩy cửa bước vào, lẩm bẩm: "Thằng nhóc giỏi, ăn nói không tệ, chọc con đàn bà đó câm như hến, không hổ là con trai lớn của bố." Ngô Mặc không nói hai lời, tóm lấy gạt tàn bên cạnh ném về phía Lâm Phong.

Lâm Phong cười hì hì né tránh, gạt tàn đập vào tường phát ra tiếng vỡ vụn.

"Tiểu Mặc, công ty An Tĩnh của Đức, chẳng phải là những người đã mua lại công ty của Khưu Đức Khảo sao?" Giải Ngữ Hoa đi đến gần Ngô Mặc, ngồi trên ghế sofa thấp giọng nói: "Công ty này tôi từng điều tra, bọn họ tiếp quản vài dự án mà Khưu Đức Khảo để lại, theo tôi ước tính chắc là có liên quan đến trường sinh." Anh ta dốc hết thông tin mình có, không chút giữ lại.

Tâm cơ gì, giấu bài gì?

Trước mặt Ngô Mặc đều vô dụng.

Ngay từ khi Giải Ngữ Hoa nói câu đầu tiên, Ngô Mặc đã cho Lưu Tang và Bảo Cát mấy người ra ngoài rồi.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại mấy người bọn họ, cũng không còn kiêng kỵ gì, có gì nói nấy.

"Xem." Ngô Mặc từ trong túi lấy ra phong thư lúc trước, "bốp" một tiếng đập lên bàn.

Hắc Nhãn Kính rất không khách khí, nhanh hơn một bước lấy lá thư vào tay.

Chỉ thấy trên tờ giấy trắng viết nguệch ngoạc một địa chỉ, cuối cùng viết mấy chữ “chiều mai, hy vọng gặp mặt”.

“Bảo bối.” Hắc Nhãn Kính quay sang Ngô Mặc, phe phẩy tờ giấy trắng trong tay, cười khẩy một tiếng: “Xem ra có người không có ý tốt đâu nha.” Ngô Tà mấy người cũng nhìn rõ chữ trên giấy, vẻ mặt lộ ra vẻ nghiêm túc.

“Mẹ kiếp, càng ngày càng thú vị rồi.” Lâm Phong trong tay chơi đùa bật lửa, hơi nhếch môi, “Khoảng cách không xa, ngày mai ông đây sẽ đi gặp mặt nó, xem rốt cuộc là cái thứ gì?

Ngay cả mặt cũng không dám lộ.” Ngô Mặc muốn từ chối, bị Lâm Phong một bàn tay vỗ vào vai, “Cái miệng thối của mày đến cái rắm cũng không nói ra được, đi rồi cũng vô ích, ngoan ngoãn ở nhà chờ tin của tao đi.” Bảo Cát mấy người không ở bên cạnh, gõ chữ mắng người không có khí thế, Ngô Mặc cũng lười đáp lại Lâm Phong.

Sau đó mọi người đơn giản bàn bạc, quyết định để Lâm Phong dẫn người đi thám thính.

Ngô Mặc quả thực không yên tâm, nhờ Trương Khởi Linh đi cùng Lâm Phong một chuyến.

Còn về việc tại sao không tìm Hắc Nhãn Kính?

Cậu ta chủ yếu sợ hai người này cái miệng quá tiện, giữa đường lại đánh nhau.

Xong xuôi chuyện này, Lâm Phong chủ động tìm cớ rời khỏi phòng, để lại không gian cho Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính mấy người.

Dù sao anh ta có mặt ở đó, mấy người này có chuyện không tiện nói, huống hồ bản thân anh ta cũng thấy khó chịu, chi bằng mắt không thấy tâm không phiền.

Lâm Phong vừa đi, mấy anh em không còn kìm chế cảm xúc nữa.

Chương 670

Bọn họ vây quanh Ngô Mặc ở giữa, bảy mồm tám miệng hỏi han tình hình gần đây của cậu ấy.

Hoắc Tú Tú nép trong góc, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ Ngô Mặc phát hiện ra cô.

Nhưng sợ gì thì đến nấy, Ngô Mặc thật sự đã để mắt đến cô.

“Nha đầu.” Ngô Mặc vừa mở miệng, Hoắc Tú Tú run lên ba cái.

Cơ thể không tự chủ được rùng mình, thận trọng nói: “Tiểu Mặc ca ca, anh… anh…” Cô ta ấp úng mãi nửa ngày, cuối cùng như muỗi kêu nặn ra ba chữ, “Anh thật đẹp trai.” “À?” Ngô Mặc ngây người.

Đây là ý gì?

Phương pháp chào hỏi mới thịnh hành ư?

Không đúng.

Ngô Mặc lập tức phủ nhận suy nghĩ này.

Người xưa nói không sai, vô sự bất đăng tam bảo điện.

Không phải chột dạ hoặc có việc cầu người, thì làm gì mà nói lời tốt đẹp với người khác?

Con nha đầu này chắc chắn có việc tìm mình, nhưng tìm mình làm gì đây?

Cậu ta nhíu mày liếc Giải Ngữ Hoa một cái, khó hiểu hỏi: “Mượn tiền?” Giải Ngữ Hoa bị hai thằng ngốc này làm cho dở khóc dở cười.

Một người từ thục nữ biến thành lưu manh, một người đầu óc vẫn không bình thường.

Hai người ở cạnh nhau, hoàn toàn là tai họa cấp thế giới.

Anh ta cười lắc đầu, không hề để ý đến ánh mắt cầu xin của Hoắc Tú Tú, thuật lại từng chữ từng câu mà cô ta đã nói.

Trong lòng cười lạnh: “Con nha đầu thối, để mày nói tao bôi kim phấn.” Sau đó ôm thái độ xem náo nhiệt, ngồi sang bên cạnh không nói gì.

Hoắc Tú Tú sắp khóc rồi.

Tiểu Hoa ca ca trí nhớ tốt quá, ngay cả dấu chấm câu cũng không bỏ sót?

Cùng với lời kể của Giải Ngữ Hoa, trong đầu Ngô Mặc lại hiện lên cảnh tượng ở KTV ngày hôm đó.

Cậu ta đứng dậy xắn xắn tay áo, hùng hổ đi về phía Hoắc Tú Tú.

Xem ra, có cảm giác muốn nhổ cỏ tận gốc.

Hoắc Tú Tú từng bước từng bước lùi lại, cho đến khi cơ thể dán chặt vào tường, mới bị buộc phải dừng lại.

“Tiểu Mặc ca ca, em thật sự không nói anh là bóng đèn lớn.” Lời vừa dứt, Hoắc Tú Tú hận không thể tự tát mình một cái, lập tức vội vàng chữa lời: “Em muốn nói là, anh đứng giữa đám đông quá nổi bật, đầy sức hút.” Hoắc Tú Tú trong đầu không ngừng lục lọi những từ ngữ tốt đẹp, hy vọng Ngô Mặc có thể tha cho mình.

Cô ta biết Ngô Mặc nhỏ nhen đến mức nào.

Ngô Mặc cũng không thật sự tức giận, chỉ là muốn trêu chọc con nha đầu này một chút.

Lúc đó ở KTV, cậu ta đã cảm thấy con nha đầu này tính cách hơi lạc đề, dường như đã vẫy tay tạm biệt với phong thái thục nữ trước đây rồi.

Giờ nhìn lại, đâu chỉ là lạc đề?

Gần như chẳng khác gì một người đã thay đổi hoàn toàn.

Ngô Mặc lúc này đang vô cùng kiên quyết trong việc đối đầu.

Cậu hoàn toàn không để ý đến Hoắc Tú Tú là con gái, mà đưa móng vuốt ra vồ lấy mái tóc của đối phương.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Hoắc Tú Tú, cậu nhào nặn một hồi.

Cứ thế mà biến một cô gái tóc dài buông xõa thành một em chó terrier nhỏ với mái tóc xoăn tít.

Hoắc Tú Tú muốn khóc mà không ra nước mắt.

Đầu óc có chút đoản mạch, cô nàng lại nảy ra một ý nghĩ kỳ quái: Hay là về cắt tóc ngắn luôn nhỉ?

Ngô Mặc trong lòng thấy sướng, một tay xách Hoắc Tú Tú ấn cô nàng ngồi xuống ghế sofa.

Cậu nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm trên mặt, lộ ra vẻ thân thiết mà cậu tự cho là thế, từng chữ từng câu hỏi: “Làm ăn thế nào rồi?” Đừng nhìn giọng cậu khàn đặc vì họng bị thương, nhưng mấy chữ này nói ra lại rất rõ ràng.

Cậu hỏi một cách đường hoàng, chẳng hề cảm thấy câu này có gì không ổn.

Dù sao thì gia sản nhà họ Hoắc, cậu cũng chiếm một nửa rồi.

Phải biết là thoáng cái đã mấy năm trôi qua.

Quan tâm một chút đến vấn đề tài sản của mình, đó là chuyện nên làm.

“Vẫn, vẫn tốt ạ.” Một khi trí thông minh của Hoắc Tú Tú quay trở lại, cô bé cũng là một cô nương cực kỳ thông minh.

Cô nàng nhanh chóng hiểu ra ý Ngô Mặc hỏi là gì, lập tức bổ sung: “Tiểu Mặc ca ca cứ yên tâm, phần của anh em vẫn luôn giữ cho anh, không có động vào đâu ạ.” “Ừm.” Ngô Mặc dùng sức vỗ vai Hoắc Tú Tú một cái, rất hài lòng với câu trả lời của cô bé.

Giải Ngữ Hoa ngồi bên cạnh, mỉm cười nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng đúng là yêu chết cái dáng vẻ tham tiền của Ngô Mặc.

Dù không phải khuôn mặt quen thuộc ấy, anh vẫn không nỡ rời mắt đi.

“Bảo bối.” Hắc Nhãn Kính thuận thế dựa vào người Ngô Mặc, khóe môi kéo xuống, đáng thương nói: “Hiện giờ anh nghèo rớt mồng tơi, không nhà để về, em xem có nên thu nhận anh một chút không?” Ngô Mặc khó hiểu quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, “Nghèo?

Mua hoa?” Cậu còn nhớ, cái tên Hắc Nhãn Kính này còn mua hoa tươi gần miếu Thiêu Thi nữa cơ mà.

Ở khu du lịch thì thứ gì mà không đắt?

Tên này còn dám khóc nghèo với mình, đúng là coi mình là thằng ngu à?

“Hoa?

Hoa gì?” Lần này đến lượt Hắc Nhãn Kính ngớ người, ngẫm nghĩ hồi lâu thăm dò hỏi: “Bảo bối à, em thích hoa tươi sao, vậy anh đi mua cho em nhé?” “Anh, không hiểu sao?” Ngô Mặc theo bản năng nói một câu.

Ngay sau đó đột nhiên nhận ra, lần trước Hắc Nhãn Kính hẳn là không phát hiện ra mình.

Nhận thức này khiến cậu không khỏi có chút đắc ý.

Có thể cùng lúc lừa được cả hai ông trùm Hạt Tử và Ách Ba, hiện tại ngoài mình ra, e là không có người thứ hai rồi nhỉ?

“Anh, đáng lẽ phải hiểu sao?” Hắc gia vốn luôn thông minh lại hiếm khi đớ người, cứ như người ngoài xem kịch, cả người đều ngây ra.

Giải Ngữ Hoa không muốn nhìn bộ dạng ngu ngốc của Hắc Nhãn Kính nữa.

Anh kéo Ngô Mặc lại, lấy điện thoại từ trong túi ra, ân cần hỏi: “Tiểu Mặc, tin tức em không sao có muốn nói với nhị thúc không?” “Ái chà.” Ngô Tà nghe vậy, vỗ đầu hối hận nói: “Sao anh lại quên mất chuyện này chứ?” Anh lập tức nói với Ngô Mặc: “Tiểu Mặc, nếu nhị thúc biết em còn sống, không biết sẽ vui đến mức nào đâu.” “Chỉ là…” Ngô Tà nói đến đây thì ngừng lại, thở dài rồi tiếp tục nói: “Chỉ là tam thúc ông ấy lại mất tích rồi, bây giờ cũng không biết người đang ở đâu nữa.” Nhắc đến Ngô Nhị Bạch, Ngô Mặc cuối cùng cũng run rẩy hỏi ra điều mà cậu muốn hỏi nhất trong lòng: “Bà nội đâu?” “Em đừng vội.” Ngô Tà cảm nhận được tâm trạng căng thẳng lo lắng của Ngô Mặc, lập tức đứng dậy ôm cậu, an ủi nói: “Bà nội không sao, nhị thúc không nói với bà là em gặp chuyện, chỉ nói là em muốn đi du học nước ngoài.” Khi anh nói câu này, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Bà nội nhà mình là người thế nào?

Thật sự có thể tin lời nhị thúc sao?

Nhị thúc chỉ sau một đêm tóc bạc trắng, mặc dù thường xuyên nhuộm tóc che đi, nhưng từ sự trầm mặc ngày càng tăng của bà nội có thể suy ra, có những chuyện chỉ là chưa nói rõ, không có nghĩa là không đoán được.

Tuy nhiên, Ngô Tà không muốn em trai tự trách, nên không cố ý chỉ ra những chuyện này.

Nhưng Ngô Tà đã quên một chuyện.

Trải qua bao nhiêu lần sinh tử, gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, vừa tranh đấu vừa đàm phán, giờ đây Ngô Mặc ngoài mặt tình cảm vẫn như xưa, thì các phương diện khác cũng có thể coi là tinh anh trong số những người tinh anh.

Cậu chú ý thấy biểu cảm của Ngô Tà có một thoáng không tự nhiên, trong chớp mắt đã hiểu rõ mọi chuyện.

Ngô Mặc trầm mặc.

Cảm giác tội lỗi sâu trong nội tâm, như một ngọn lửa bùng cháy dữ dội, không ngừng thiêu đốt linh hồn cậu, khiến cậu gần như sụp đổ.

Dù có vạn vàn lý do, nhưng nếu bà nội thật sự vì mình mà gặp chuyện, cậu e là cả đời cũng sẽ không tha thứ cho bản thân.

Nghĩ đến việc vì mình mà khiến bà nội đau lòng, nhị thúc tam thúc tóc bạc trắng, mấy anh em bỏ lại mọi chuyện không ngừng bôn ba.

Tay phải cậu siết chặt thành nắm đấm rồi lại buông ra.

Lặp đi lặp lại mấy lần, đột nhiên giơ tay lên tát mạnh vào mặt mình một cái.

“Tiểu Mặc.” Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa mấy người vội vàng vươn tay ngăn cản Ngô Mặc, không cho cậu tự làm mình bị thương nữa.

Chương 671

Miệng khuyên giải: “Ngoan nào, chuyện này không trách em, nếu bà nội Ngô biết em tự trách mình như vậy, bà cụ sẽ còn đau lòng hơn.” “Em, đồ hỗn đản, xin lỗi.” Sự hối hận như một cục bông, tất cả dồn lại gần cổ họng Ngô Mặc, khiến cậu khàn đến mức không thốt ra lời.

“Tại sao lại phải nói xin lỗi?” Giải Ngữ Hoa đưa hai tay ôm Ngô Mặc, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu và dịu dàng nói: “Tất cả những chuyện này không phải lỗi của em, em chỉ là không muốn chúng ta đau lòng nữa, đúng không?” “Ừm.” Ngô Mặc ngoài gật đầu ra, giọng khàn đặc không thể nói thêm được gì.

“Bảo bối, ngoan, đừng buồn nữa.” Hắc Nhãn Kính xoa xoa tóc Ngô Mặc, hiếm khi nghiêm túc an ủi: “Chuyện đã qua rồi, chúng ta vẫn phải nhìn về phía trước, bên nhị thúc và bà nội không sao, chỉ cần người của em xuất hiện, mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết.” “Đúng đấy, huynh đệ, mày còn tự trách gì nữa.” Vương Bàn Tử vội xen vào: “Ngày xưa nếu không phải mày, mấy anh em mình sớm đã chổng mông phơi nắng rồi, còn chuyện mấy năm nay mày không liên lạc, đó chẳng phải cũng vì cái lời nguyền chó má đó sao?

Tóm lại cũng là sợ bọn anh đau lòng lần hai.” “Lời nguyền?” Giải Ngữ Hoa đột nhiên giật mình, ngạc nhiên nhìn về phía Ngô Mặc: “Tiểu Mặc, em vì lời nguyền nên mới không liên lạc với chúng tôi sao?” “Bảo bối, em nói thật đi, có phải như vậy không?” Hắc Nhãn Kính lập tức nghiêm túc, đôi mắt sau kính đen chăm chú nhìn Ngô Mặc.

Trương Khởi Linh đứng phía sau, cũng nhìn tới ánh mắt quan tâm.

“Tiểu Hoa, sư phụ, hai người đừng hỏi nữa.” Ngô Tà không nỡ thấy em trai nhắc lại chuyện đau lòng, lập tức ngăn cản hai người, chuyển đề tài nói: “Tiểu Mặc, hay là cứ gọi điện cho nhị thúc trước đi, còn về bà nội, lát nữa nói chuyện được không?” “Được ạ.” Ngô Mặc đáp một tiếng.

Cậu hiểu ý Ngô Tà, chủ yếu là sợ bà nội tuổi cao, nhất thời xúc động dễ xảy ra vấn đề.

Thấy Ngô Mặc không có ý kiến, Ngô Tà lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Ngô Nhị Bạch.

Khi điện thoại phát ra tiếng chuông chờ, tim Ngô Mặc cũng đập dữ dội như bị búa tạ gõ.

Ngô gia lão trạch.

Ngô Nhị Bạch ngồi trên ghế thái sư trong thư phòng, lưng dựa nặng nề vào thành ghế.

Mắt nhắm nghiền, tay phải kẹp điếu thuốc lá, toàn thân toát ra một vẻ mệt mỏi.

Một góc bàn đặt bức ảnh chụp chung của ông và Ngô Mặc.

Trong ảnh, Ngô Mặc khóe môi cong lên nụ cười tinh quái, nghịch ngợm túm tóc Ngô Nhị Bạch, giơ tay làm điệu bộ ‘chữ V’.

Còn Ngô Nhị Bạch thì sao?

Biểu cảm nghiêm túc, nhưng ánh mắt cưng chiều gần như tràn ra ngoài.

Bối cảnh bức ảnh là ở Ngô gia lão trạch.

Cũng là chụp khi Ngô Nhị Bạch bị mẹ già phạt quỳ từ đường xong đi ra.

Khung ảnh gỗ viền rất nhẵn, đủ để nói lên rằng nó thường xuyên được cầm trên tay.

Kể từ khi Ngô Mặc gặp chuyện.

Đối với bên ngoài, ông vẫn là Ngô Nhị gia gánh vác mọi thứ.

Tuy nhiên, khi mọi chuyện xong xuôi.

Ngô Nhị Bạch luôn thích một mình ngồi trong thư phòng, châm một điếu thuốc lá nhìn khung ảnh ngẩn người.

Chủ gia Ngô gia là gì?

Người thông minh nhất trong thế hệ thứ hai Cửu Môn là gì?

Giờ phút này, ông chỉ là một người cha đau khổ mất đi cháu trai.

Hôm nay, Ngô Nhị Bạch như thường lệ ngồi trong thư phòng, suy nghĩ hỗn loạn.

Còn hai tháng nữa là sinh nhật bảy mươi tuổi của mẹ già, đến lúc đó mình lại phải lấy lý do gì để thoái thác chuyện này đây?

Ngô Nhị Bạch càng nghĩ càng buồn, không nhịn được khẽ thở dài một tiếng.

Thằng ranh con ấy đi thì nhẹ nhõm rồi, nhưng lại để lại những người già như mình đau buồn một mình.

Sao nó lại bất hiếu đến vậy?

Không biết người tóc bạc tiễn người tóc đen đau khổ đến thế nào sao?

Điếu thuốc lá dần biến thành một cột tro cong queo, Ngô Nhị Bạch vẫn chưa hoàn hồn, vẫn chìm đắm trong cảm xúc đau buồn.

Điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên tiếng chuông trong trẻo, cắt đứt suy nghĩ của Ngô Nhị Bạch.

Ông lúc này mới chú ý điếu thuốc lá đã cháy đến tận gốc.

Ngô Nhị Bạch ném điếu thuốc, thuận tay nhấc điện thoại trên bàn liếc nhìn.

Thấy trên màn hình hiển thị tên Ngô Tà, ông khẽ nhíu mày.

Ông biết Ngô Tam Tỉnh mất tích, cũng biết Ngô Tà rời khỏi Sa Thị.

Hiện giờ Ngô Tà gọi điện cho mình, chẳng lẽ lại có manh mối mới gì sao?

Đây là gốc rễ duy nhất của lão Ngô gia, không thể xảy ra chuyện gì nữa.

Ngô Nhị Bạch dứt khoát nhấn nút trả lời.

Ông đưa điện thoại lên tai, phát ra âm thanh trầm thấp: “Tiểu Tà, có chuyện gì vậy?” “Nhị thúc.” Ngoài dự liệu của Ngô Nhị Bạch, giọng nói truyền đến từ đầu dây bên kia khàn đặc, nghẹn ngào, nhưng rõ ràng không phải của Ngô Tà.

Gọi mình là nhị thúc, bây giờ ngoài Ngô Tà ra thì chỉ có Giải Ngữ Hoa, không còn người thứ ba nào nữa.

Vậy người này là ai?

Ngô Nhị Bạch lập tức đưa điện thoại ra trước mặt, cẩn thận xác nhận có phải là điện thoại của Ngô Tà không.

Hoàn toàn không sai.

Hai tay ông không tự chủ mà run rẩy.

Nhịp tim đập ngày càng nhanh, dường như tim muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Ông cố nén cảm xúc kích động, từng chữ từng câu hỏi: “Cậu là ai?” “Từ đường, còn mùi thịt bò không?” Lời vừa dứt, trong lòng Ngô Nhị Bạch dấy lên sóng to gió lớn.

Chuyện này chỉ có hai người biết, một là mình, người còn lại… Thân thể ông nhanh chóng đổ về phía trước, tay trái vô ý đụng phải bàn bên cạnh, chén trà 'choảng' một tiếng rơi xuống đất, phát ra âm thanh trong trẻo.

Nước trà trong chén bắn tung tóe khắp người Ngô Nhị Bạch.

Ông không màng những thứ đó, tay phải siết chặt điện thoại.

Trên khuôn mặt điềm tĩnh bình thản, lần đầu tiên lộ ra vẻ vội vàng, giọng nói run rẩy không thành tiếng: "Tiểu, thằng ranh con, là, là cháu sao?" Nếu có ai đó nhìn thấy Ngô Nhị Bạch lúc này, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì người đàn ông khí thế mười phần trước mặt người ngoài này, giờ đây lại giống như một tín đồ cầu thần bái Phật, cầu xin người ở đầu dây bên kia cho ông một câu trả lời chắc chắn.

"Ừm." Ngô Mặc mạnh mẽ đáp một tiếng.

Cậu cũng không quản Ngô Nhị Bạch có nhìn thấy hay không, gật đầu còn nhanh hơn tốc độ gà mổ thóc.

Theo tiếng đáp truyền đến, Ngô Nhị Bạch lập tức từ địa ngục thẳng đến thiên đường.

Do cảm xúc thay đổi quá nhanh, máu dồn lên đỉnh đầu, khiến hai mắt ông hoa lên, cả người đều có chút hoảng hốt.

Ngô Mặc chờ một lúc, không nghe thấy Ngô Nhị Bạch trả lời.

Trong lòng cậu sốt ruột gần bốc khói, chủ yếu là sợ ông già đột nhiên xúc động quá, lại ngất đi.

"Nhị thúc." Cậu vừa sốt ruột, đầu óc liền đoản mạch, hoàn toàn quên mất đối diện không phải mấy anh em mình.

Dùng hết sức lực la lên bằng cái giọng khàn đặc: "Sống, có một tiếng nào không?” Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà mấy người đang chìm trong cảm xúc đau buồn, nghe câu này mặt mũi đều muốn méo xệch.

Mấy người nhìn nhau, trong lòng đồng thời hiện lên một ý nghĩ, thằng nhãi thúi này vẫn là cái đức hạnh ban đầu, thật tốt.

Ngô Nhị Bạch ôm ngực hồi lâu mới hoàn hồn, kết quả bị Ngô Mặc la một tiếng này suýt nữa lại ngất xỉu.

Ông già may mà đã luyện tập, thể chất không tồi.

Ngồi trên ghế mấy phút, thở dài một hơi thật dài mới từ từ hồi phục lại.

“Tiểu, thằng ranh con, cháu đang ở đâu?” “Nepal.” Ngô Mặc nghe thấy giọng Ngô Nhị Bạch, trái tim lại đặt về chỗ cũ, thầm niệm: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, ái chà, dọa chết mình rồi.” Ngô Nhị Bạch lại khôi phục bình tĩnh, nghiêm túc hỏi: “Nói, là chuyện gì?

Không sao tại sao không liên hệ với gia đình?” “Cháu…” Ngô Mặc đớ người.

Cậu vô cùng khó xử dời ánh mắt sang Ngô Tà, trên mặt lộ ra vẻ đáng thương, hy vọng anh trai có thể ra tay cứu mình.

“Đừng lo, anh sẽ giải thích với nhị thúc.” 62.

Ngô Tà nhận lấy điện thoại từ tay Ngô Mặc, lại xoa xoa đầu cậu, rồi mới bật loa ngoài nói chuyện với Ngô Nhị Bạch.

Chương 672

Ngô Mặc đứng bên cạnh, thỉnh thoảng xen vào vài câu.

Nói chuyện khoảng hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đại khái nói rõ tình hình hiện tại.

Khi biết cháu trai bảo bối của mình, lại là Ách Long của Địa Long Hội – một thế lực mới nổi ở Tây Bắc, ngay cả Ngô Nhị Bạch từng trải cũng nhất thời không nói nên lời.

“Thằng ranh con, mày mẹ kiếp…” Ông già mắng một câu, rồi sau đó không biết nên nói gì nữa?

Là nên khen nó không dựa vào gia nghiệp mà gây dựng được cả một giang sơn sao?

Hay là nên mắng nó không để người khác yên lòng?

Ngô Nhị Bạch nghẹn hồi lâu, cuối cùng cố gắng nặn ra một câu: “Mẹ kiếp, thằng ranh con nhà mày, đợi mày về, lăn ra từ đường quỳ ba ngày cho lão tử!” “À?” Ngô Mặc méo mặt, gãi gãi đầu xoắn xuýt hồi lâu, lắp bắp nói: “Ăn uống thì sao?” “Ăn uống?” Ngô Nhị Bạch lập tức nổi giận, giơ điện thoại lên mắng xối xả: “Vẫn còn nghĩ đến ăn uống?

Lão tử thưởng cho mày một bữa roi da chấm nước lạnh, mày có muốn không?” Đừng nhìn Ngô Nhị Bạch mắng dữ dội, nhưng nụ cười trên mặt ông thì sao cũng không thể kìm nén được.

Hiện giờ ông đang hỉ hả khắp người, như thể về già được động phòng.

Ngô Mặc bĩu môi, trong lòng ấm ức biết bao.

Nếu không phải cổ họng hạn chế sự phát huy của cậu, cậu kiểu gì cũng phải chỉnh ông già mấy câu.

Hai chú cháu hòa thuận nói chuyện một hồi, lúc này mới chuyển đề tài sang Ngô bà nội.

Ngô Nhị Bạch khẽ hắng giọng, nói: “Thằng ranh con, hai tháng nữa là đại thọ của bà nội mày, nếu mày không cút về cho lão tử, đừng trách tao đánh gãy chân mày.” “Dạ, được ạ.” Ngô Mặc lập tức đồng ý, ngay sau đó cẩn thận nói: “Vậy, bây giờ…” “Bây giờ?” Ngô Nhị Bạch mù mịt, ngẫm nghĩ hồi lâu vẫn không hiểu ý Ngô Mặc.

Thế là ông trầm giọng nói: “Thằng ranh con, cháu muốn nói gì?” Cũng không trách Ngô Nhị Bạch lại như vậy.

Hôm nay ông ta trước là chìm trong bi thương, sau đó lại rơi vào cuồng hỉ, đầu óc có chút hỗn loạn, nhất thời không theo kịp mạch suy nghĩ của Ngô Mặc.

Đầu dây bên kia điện thoại.

Ngô Mặc khóe miệng ngoác rộng, dùng sức vỗ ngực, lớn tiếng hô một câu: “Khen cháu đi.” “Khụ khụ.” Theo lời cậu vừa dứt, một tràng tiếng ho vang lên phía sau.

Bọn họ biết ngay, thằng hỗn đản Ngô Mặc này không nghiêm túc được mấy phút.

Ngô Mặc ban đầu, chỉ là muốn làm dịu đi không khí căng thẳng.

Cậu không muốn nhị thúc và mấy anh em chìm đắm trong bi thương.

Ôi chao, không khí quả thật đã dịu đi rồi.

Ngô Nhị Bạch nghe lời Ngô Mặc, ngây người một giây, ngay sau đó gầm lên vào điện thoại: “Khen mày?

Lão tử khen cái rắm ấy!” Một tràng tiếng gầm giận dữ không ngừng truyền đến từ điện thoại, khiến Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa mấy người muốn cười mà không dám bật thành tiếng.

Ngô Mặc không phản bác, mà khóe miệng mỉm cười lắng nghe.

Cuối cùng cậu cũng yên tâm rồi.

Chỉ với cái khí thế hùng hồn này của nhị thúc, sống thêm năm mươi năm nữa không thành vấn đề.

Ngô Nhị Bạch một hơi mắng mười mấy phút, gần như đã trút hết nỗi đau buồn trong lòng mấy năm qua.

Thông qua cuộc điện thoại này, Ngô Tà coi như đã hiểu ra.

Chẳng trách lão đệ nhà mình ăn nói giỏi đến vậy, hóa ra là di truyền từ nhị thúc.

Ông già tâm trạng sảng khoái, quay lại chủ đề chính: “Thằng ranh con, cháu có muốn nói chuyện với bà nội không?” “Muốn, muốn ạ.” Ngô Mặc gần như không thể chờ đợi được muốn nghe giọng bà nội, nhưng cậu sợ bà nội tuổi cao, không kiểm soát được cảm xúc mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Đợi đấy, lát nữa ta sẽ gọi lại cho cháu.” Ngô Nhị Bạch nói xong liền cúp điện thoại.

Lần nữa bước ra khỏi thư phòng, Ngô Nhị Bạch như được sống lại, lưng thẳng tắp, sắc mặt và khí chất đột nhiên thay đổi hẳn.

Hậu viện Ngô gia lão trạch.

Ngô lão thái thái ngồi trong đình hóng mát, trong tay ôm một cuốn album ảnh thời nhỏ của Ngô Tà và Ngô Mặc.

Bên trong phần lớn là ảnh Ngô Tà và Ngô Mặc thời còn cởi truồng.

Lão thái thái từng tấm lật xem.

Trong đầu không ngừng hồi tưởng lại dáng vẻ của bọn chúng khi còn nhỏ, khóe môi từ từ cong lên một nụ cười.

Đang xem vui vẻ thì tiếng bước chân từ xa làm cắt ngang suy nghĩ của lão thái thái.

Lão thái thái nhíu mày, ngẩng đầu nhìn một cái, thấy là đứa con trai thứ hai của mình.

Bà đặt cuốn album xuống, liếc nhìn mái tóc bạc thái dương của con trai, đau lòng nói: "Lão Nhị à, đã nhiều tuổi rồi đừng lúc nào cũng bận rộn như vậy, phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn." "Mẹ, con không sao đâu ạ." Ngô Nhị Bạch đi đến bên cạnh lão thái thái, vẻ vui mừng trên mặt hoàn toàn không thể kìm nén được.

"Hửm?" Lão thái thái thấy con trai khác thường ngày, hơi nghi hoặc: "Lão Nhị, trong nhà có chuyện gì vui à?" Nói đến đây, Ngô lão thái thái dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Chẳng lẽ Tiểu Tà có bạn gái rồi?" Theo Ngô lão thái thái nghĩ, có thể khiến Ngô Nhị Bạch vui vẻ như vậy, ngoài chuyện này ra thì cũng chẳng còn gì khác.

Nói thật, bà không tán thành việc Ngô Nhị Bạch thúc giục Ngô Tà kết hôn.

Cái gì mà truyền tông tiếp đại?

Cái gì mà không phụ tổ tông?

Tất cả đều không quan trọng bằng cháu trai vui vẻ.

Chỉ cần cháu trai sống tốt, cả đời không kết hôn thì có sao đâu?

"Còn bạn gái gì chứ?

Thằng nhóc thúi đó chắc còn chưa được chạm tay con gái đâu." Ngô Nhị Bạch lầm bầm một câu, lập tức cười tủm tỉm nói: "Không phải thằng nhóc thúi Tiểu Tà đâu, là chuyện của thằng nhóc thúi Tiểu

Mặc.” Ngô Nhị Bạch cố ý nói rất nhẹ nhàng, chính là không muốn mẹ già phát giác có gì đó không ổn.

Tuy nhiên, ông thực sự đã đánh giá thấp Ngô lão thái thái.

Hai chữ “Tiểu Mặc” vừa thốt ra, cuốn album trong tay lão thái thái ‘choảng’ một tiếng rơi xuống đất.

Bà đứng dậy với tốc độ không phù hợp với tuổi tác, hai tay siết chặt cánh tay Ngô Nhị Bạch, giọng nói run rẩy nguy hiểm nói: “Lão Nhị, mẹ già rồi mày có thể nói lại một lần nữa là ai không?” Phản ứng này của lão thái thái, Ngô Nhị Bạch lập tức hiểu ra, thực ra mẹ đều biết tất cả, chỉ là vẫn luôn không nói.

Chẳng trách mấy năm nay mẹ rất ít khi nhắc đến tên Tiểu Mặc.

Chỉ là vào ngày sinh nhật của thằng nhóc thúi đó, bà lại ngồi trong phòng nó cả một ngày.

Sau đó lại khôi phục lại bình thường, hóa ra bà cụ không muốn khiến những người như mình phải đau lòng theo.

Ngô Nhị Bạch trong lòng lại mắng Ngô Mặc một trận té tát.

Hạ quyết tâm, sau khi gặp mặt nhất định phải đánh nó một trận thật tử tế.

Ông nghĩ thì nghĩ vậy, trên mặt vẫn giữ nụ cười: “Mẹ, là thằng ranh con Tiểu Mặc đó.” Ngô lão thái thái không màng Ngô Nhị Bạch mắng cháu trai, vội vàng hỏi: “Cháu trai của mẹ đang ở đâu?

Về rồi sao?” “Nó đang ở nước ngoài, vừa nãy gọi điện nói nhớ mẹ rồi, muốn gọi điện nói chuyện với mẹ một lát.” “Điện thoại đâu?

Nhanh đưa cho mẹ.” Ngô lão thái thái lúc này còn đâu mà lo chuyện khác, kéo tay con trai lên sờ soạng.

“Mẹ, mẹ đừng vội, thằng nhóc thúi đó còn chạy đi đâu được chứ.”

Ngô Nhị Bạch vừa an ủi lão thái thái, vừa lấy điện thoại ra.

Nghĩ đến việc cổ họng Ngô Mặc đang có vấn đề, ông lại cố ý nói thêm một câu: “Được rồi, thằng nhóc thúi đó bị viêm họng, nói chuyện hơi khó khăn, mẹ đừng sốt ruột quá.” Lời còn chưa dứt, lão thái thái tức giận mạnh mẽ vỗ Ngô Nhị Bạch một cái: “Lão Nhị, sao mày lắm lời thế?

Còn nói nhiều hơn cả mẹ nữa, mau lên, đưa điện thoại của Tiểu Mặc cho mẹ.” Ngô Nhị Bạch không dám chần chừ nữa, nhanh chóng bấm số điện thoại.

Ngô Mặc vẫn luôn nắm chặt điện thoại không dám động đậy, sợ đi chỗ khác tín hiệu không tốt.

Điện thoại vừa reo, cậu căng thẳng đến mức suýt chút nữa ném điện thoại đi.

Hắc Nhãn Kính tay nhanh mắt lẹ.

Anh ta một tay nắm lấy điện thoại nhấn nút trả lời, rồi đưa điện thoại đặt vào tai Ngô Mặc.

Ngô Mặc biết ơn liếc anh ta một cái.

“Tiểu Mặc, là cháu đấy à?” Giọng Ngô lão thái thái vừa vang lên, nước mắt Ngô Mặc lập tức tuôn ra.

Cậu lấy mu bàn tay lau lung tung mấy cái, miệng liên tục gọi bà nội.

Họng đau khàn đặc ư?

Mẹ kiếp nó đi.

Chương 673

Ngô Mặc lúc này không thể quản nhiều đến vậy.

Dù có đau đến thấu trời cũng không thể ngăn cản cậu gọi bà nội.

Ngô lão thái thái nước mắt giàn giụa, miệng không ngừng gọi: “Tiểu Mặc à, cháu trai hư này, sao không biết liên lạc với bà nội hả?

Cháu có biết bà nội nhớ cháu đến thế nào không?” Lão thái thái cả đời tinh minh, lại có chuyện gì có thể giấu được bà?

Hai đứa con trai tiều tụy không ra hình dạng, đứa cháu trai lớn cả người như biến thành một con người khác.

Con trai lớn và con dâu sau một trận cãi vã, cả hai lại thất hồn lạc phách rời đi.

Cháu trai nhỏ thì không xuất hiện nữa.

Cảnh tượng này đủ để nói rõ một chuyện, là đã xảy ra chuyện.

Bọn họ muốn giấu mình, vậy thì mình cứ phối hợp vậy.

Dù sao thì qua vài năm nữa, mình lại có thể gặp lại cháu trai nhỏ.

Ngô lão thái thái kiên trì với suy nghĩ này, ngày qua ngày sống.

Cho đến hôm nay lại lần nữa nhận được điện thoại của Ngô Mặc.

Hai bà cháu ở hai đầu dây điện thoại đồng thời rơi lệ, nhưng lời nói trong miệng lại vô cùng nhẹ nhõm.

Ngô Mặc hôm nay đã quyết rồi, dù cổ họng đau như cắt, cậu cũng không ngừng nói.

Giọng cậu có chút chậm, nhưng lại cố gắng giữ cho rõ ràng.

“Bà nội, bà phải làm chủ cho cháu.” “Toàn tại nhị thúc, ném cháu sang nước ngoài, không cho cháu liên lạc với bà, nói là để cháu học hành tử tế.” “Bà nội nói xem ông ấy có quá đáng không?

Chính mình thì độc thân, lại suốt ngày thúc giục anh cháu?” Ngô Mặc vì muốn dỗ lão thái thái vui vẻ, liều mạng đổ tội cho Ngô Nhị Bạch.

Cậu hoàn toàn quên mất một chuyện, điện thoại có thể bật loa ngoài được.

Sắc mặt Ngô Nhị Bạch lúc thì đỏ lúc thì trắng, Ngô lão thái thái lại rạng rỡ hồng hào.

Bà có thể trăm phần trăm xác nhận, đây chính là đứa cháu trai bảo bối của mình.

Ban đầu, trong lòng lão thái thái có chút nghi ngờ.

Sợ rằng đứa con trai thứ hai tìm người giả mạo cháu trai nhỏ để dỗ mình vui.

Bây giờ, bà đã có thể an tâm rồi, tay nắm điện thoại mỉm cười lắng nghe cháu trai nhỏ ríu rít mách tội.

Không phải lão thái thái bà tự khen.

Cái đứa con trai thứ hai của bà, cả đời nghiêm túc đến mức đáng sợ.

Mặt mày lúc nào cũng đanh lại, đừng nói người ngoài, ngay cả con trai cả của mình cũng có chút e dè.

Người có thể mở miệng châm chọc khiến lão nhị biến dạng, ngoài cháu trai nhỏ Ngô Mặc ra, không có người thứ hai.

Cứ thế mà độc nhất vô nhị, không hề có ai khác.

Bên phòng này tình bà cháu sâu đậm, bên phòng kia, Lâm Phong đang bực bội vò đầu bứt tai.

Anh ta xử lý xong chuyện chính, đột nhiên nảy ra ý định muốn tìm hiểu chuyện tình yêu đồng tính nam.

Dù sao thì tổ tông đã từng nói, không đánh trận không chuẩn bị, mới có thể đứng vững trên thế bất bại.

Lâm Phong thấy những người đẹp trai trong đoàn làm phim, đều bị người có tiền bao nuôi, đâu có tình yêu thật sự nào?

Thấy nhiều rồi, cũng cảm thấy ghê tởm.

Vì thế anh ta liều mạng tẩy não Ngô Mặc, chỉ sợ cậu đi nhầm đường.

Phải biết cái mùi vị nghèo khó quá khó chịu, tư tưởng chỉ cần hơi lệch một chút, rất dễ đi sai đường.

Đến lúc đó đau lòng thì còn đỡ, làm tổn thương cơ thể thì sao?

Nhưng anh ta thuộc dạng kiến thức lý thuyết nhiều hơn kinh nghiệm thực tế.

Nói trắng ra cũng là một ông chú độc thân, không hề có kinh nghiệm yêu đương.

Chẳng qua là dựa vào việc lớn hơn Ngô Mặc một giờ, lúc nào cũng bày ra dáng vẻ làm anh trai che chở cho cậu.

Thêm vào đó ăn nói không tồi.

Anh ta sửa đổi những chuyện đồn thổi trong đoàn làm phim, tạo ra mấy bản, ngày nào cũng lải nhải bên tai Ngô Mặc.

Mở mắt nói, nhắm mắt trước khi ngủ vẫn nói.

Cứ nói suốt mấy năm liền, chỉ thiếu mỗi việc bắt Ngô Mặc viết bản thu hoạch sau khi nghe.

Không thể không nói, về mặt tẩy não, Lâm Phong quả thực đã thành công.

Phải biết Ngô Mặc từ nhỏ đã không hứng thú với chuyện nam nữ.

Cậu chỉ thích nghịch ngợm phá phách, trèo cây bắt tổ chim, xuống sông mò cá.

Bị Lâm Phong làm cho một trận như vậy, không những cắt đứt cái sợi dây tình cảm trong đầu, mà còn khóa chặt cửa, không để lại một kẽ hở nào, thậm chí còn chẳng buồn suy nghĩ tới.

Lâm Phong trước đây nghĩ rất tốt đẹp.

Hai anh em ở đoàn làm phim cố gắng làm việc, kiếm nhiều tiền hơn, sau này mua một căn nhà trong cùng khu, rồi tìm một cô bạn gái an ổn sống cả đời.

Nhưng thế sự vô thường, Ngô Mặc đột nhiên mất tích, làm xáo trộn mọi kế hoạch.

Lâm Phong càng nghĩ càng thấy, sao hai anh em mình lại xui xẻo thế nhỉ?

Hầu như là bước một bước vào một cái hố.

Tự nhiên đến đây, anh em trùng phùng là chuyện tốt, kết quả lại có mối đe dọa sinh tử.

Tốn bao tâm sức, mãi mới ngẩng đầu lên được, lại không hiểu sao có mấy ông chú lớn nhăm nhe con heo nhà mình nuôi?

Còn mẹ kiếp có cho người ta sống nữa không?

Lâm Phong than ngắn thở dài, tay lại không nhàn rỗi, nhanh chóng gõ bàn phím.

Không lâu sau, trên trang web hiển thị từng dòng thông tin tìm kiếm.

Anh ta lấy hết tinh thần ôn thi, nhíu chặt mày không bỏ sót một dòng nào, từng cái click vào xem.

Ôi chao, cái nhìn này gần như mở ra một thế giới mới, khiến cả người Lâm Phong đều trở nên hỗn loạn.

Nếu lúc này có hacker xâm nhập vào điện thoại của Lâm Phong, thì có thể thấy những trang web anh ta đã duyệt qua kỳ quái đủ kiểu.

Nào là 《Đại lão nhà giàu yêu tôi》, 《Tiên sinh bệnh kiều theo đuổi vợ》, 《Thằng ranh con, mày không thoát khỏi lòng bàn tay tao đâu》, 《Tôi dựa vào bán cheat để nuôi sống mày》 và các loại tiểu thuyết vớ vẩn khác, đúng là đủ thứ trên đời.

Càng quá đáng hơn là, còn có một cuốn sách tên 《Bố nuôi, anh và thiên hạ đều là của tôi》.

Lâm Phong đọc xong thì sụp đổ, đến mức nhắm mắt lại, trong đầu vẫn lởn vởn bóng dáng Lưu Tang.

“Mẹ kiếp.” Lâm Phong tự tát mạnh vào mặt mình một cái, hy vọng có thể xua đi những thứ trong đầu.

Tuy nhiên trí nhớ của anh ta đã bị cải tạo rồi.

Đừng nói một cái tát, dù có đánh cho đầu sưng vù, cũng có thể thuật lại từng chữ không sai.

Anh ta than thở một tiếng, nằm thẳng cẳng trên giường.

Trong lòng chỉ có một suy nghĩ, mẹ ơi, những cuốn tiểu thuyết này là ai viết thế?

Ngô Mặc vẫn luôn nói chuyện với lão thái thái, đến cuối cùng nói một chữ cũng đau đớn như bị dao cắt.

Nhưng cậu căn bản không để ý, vẫn từng chút một nặn ra âm thanh.

Mấy anh em đau lòng muốn chết, nhưng không thể mở miệng ngăn cản, chỉ có thể đưa ánh mắt lo lắng nhìn Ngô Mặc.

Chương 674

Cuối cùng vẫn là Ngô lão thái thái đau lòng cháu trai, mở miệng trước nói: “Tiểu Mặc à, cháu bị đau họng thì cứ nghỉ ngơi đi, không cần lo cho bà nội, sức khỏe bà nội tốt lắm.

Bà nội không đi đâu hết, cứ ở nhà đợi cháu về.” “Ừm.” Ngô Mặc cổ họng đúng là không thể thốt ra một chữ nào nữa, chỉ có thể đáp một tiếng.

Ngô Tà thấy vậy lập tức nhận lấy điện thoại, lại nói chuyện với Ngô lão thái thái vài câu.

Nói về tình hình của Ngô Mặc, sau đó đại khái giải thích, nói mình đến thăm Tiểu Mặc, vài ngày nữa hai anh em sẽ cùng về, bảo lão thái thái đừng lo lắng.

Đồng thời nghe được tin tức của hai đứa cháu, Ngô lão thái thái mãn nguyện cúp điện thoại.

Điện thoại vừa ngắt, Giải Ngữ Hoa vội vàng bưng một cốc nước đưa đến trước mặt Ngô Mặc, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Mặc, ngoan, uống chút nước làm ẩm họng đi.” Ngô Mặc nhận lấy cốc nước, không dám uống ực ực như mọi khi, mà vô cùng cẩn thận từ từ nuốt xuống.

Cậu quá đau, số lời nói trong mấy năm nay cộng lại còn không bằng hôm nay.

Bác sĩ trước đây từng dặn dò cậu, mỗi ngày không được nói quá nhiều, nếu không sẽ gây hại rất lớn cho cổ họng.

Chỉ là hôm nay không nói không được, cậu quá nhớ bà nội, lại sợ bà nội lo lắng, chỉ có thể bất chấp tình trạng cơ thể mà dỗ dành lão thái thái.

Ngay lúc này, cửa phòng bị gõ, Ngô Tà liếc nhìn Ngô Mặc một cái, gọi một tiếng ‘vào đi’.

Cửa bị đẩy ra, Lưu Tang đứng ngoài cửa thò đầu vào nhìn một cái, khẽ gọi: “Bố nuôi, cháu có thể vào không ạ?” Ngô Mặc lúc này ngay cả đánh rắm cũng không có tiếng.

Cậu vẫy tay với Lưu Tang, bảo thằng bé vào nói chuyện.

Lưu Tang tay cầm một cái hộp nhỏ, vội vàng chạy đến trước mặt Ngô Mặc.

Mắt nhìn chằm chằm Ngô Mặc, vẻ mặt lo lắng nói: “Bố nuôi, người sao vậy ạ?

Họng lại đau rồi sao?” Ngô Mặc vỗ vỗ vai Lưu Tang, ra hiệu cho thằng bé biết mình không sao, rồi nhướng cằm hỏi ý nó.

Lưu Tang là một thằng nhóc lanh lợi.

Ngô Mặc vừa ra một động tác, nó đã hiểu đối phương muốn nói gì.

Nó lập tức giơ hộp trong tay lên, giải thích: “Bác cả bảo cháu đưa thuốc cho người, bác ấy nói hôm nay người nói nhiều, cổ họng chắc chắn sẽ đau không chịu nổi, thuốc này là trước khi đến đã đặc biệt tìm người điều chế, có thể làm giảm đau.” Vừa nói, Lưu Tang vừa mở hộp, lấy ra một viên thuốc đưa đến miệng Ngô Mặc, thúc giục: “Bố nuôi, người mau uống đi, hôm nay người nói nhiều như vậy, chắc chắn đau lắm.” Ngô Mặc cười gật đầu, nhận lấy thuốc uống với nước.

Thấy cảnh này, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính mấy người trong lòng đều có chút khó chịu.

Lòng thắng thua của đàn ông luôn nhắc nhở bọn họ, ở một khía cạnh nào đó, bọn họ đã thua kém không ít.

Thấy Ngô Mặc ăn xong thuốc, Lưu Tang lại rướn người tới gần nói một câu: “Bố nuôi, chú ấy cũng không biết làm sao nữa, trong phòng cứ truyền ra tiếng la hét, nghe ghê người lắm.” Ngô Mặc liếc Lưu Tang một cái.

Cậu biết Lưu Tang tuy miệng lải nhải, nhưng thính lực thì cực đỉnh, hơn nữa đứa nhỏ này sẽ không nói dối mình.

Vì đã nói Lâm Phong la hét loạn xạ, vậy thì chắc chắn có chuyện này.

“Làm trò quỷ gì thế?” Ngô Mặc thầm nghĩ trong lòng, “Ngày mai cũng đâu có gặp lão Cẩu, hắn học tiếng chó sủa làm gì chứ?” Chửi thì chửi vậy.

Vì lo lắng, Ngô Mặc lập tức quyết định qua xem tình hình.

Cậu ra dấu bảo Ngô Tà mấy người đợi một chút, rồi đứng dậy đi theo Lưu Tang ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng Ngô Mặc rời đi, mấy anh em nhất thời không nói gì.

“Tiểu Mặc quan trọng thằng bạn này ghê nhỉ.” Vương Bàn Tử là người đầu tiên lên tiếng, phá vỡ sự tĩnh lặng trong phòng.

Lời lão ta nói tuy không dễ nghe, nhưng rõ ràng là sự thật.

Chẳng nói đâu xa.

Mấy anh em đã lâu không gặp, chỉ vì một câu nói của đứa nhóc, thằng nhóc thối kia lập tức đứng dậy đi kiểm tra tình hình đối phương.

Thật khó để không khiến người ta sinh ra ý nghĩ ghen tị hâm mộ.

“Hoa gia, thằng họ Lâm này là người thế nào, anh có tài liệu không?” Hắc Nhãn Kính dựa vào ghế sofa, vô cùng buồn bực ném một điếu thuốc vào miệng.

Châm lửa xong hút một hơi thật mạnh, rồi lại nặng nề nhả ra.

Cứ như vậy mới có thể khiến oán khí trong lòng tiêu tan đi một chút.

Mấy năm nay anh ta vẫn luôn ở Đại Lý, không như trước đây nắm rõ tình hình giới đạo mộ.

Chỉ có thể ấm ức hỏi xin tài liệu từ Giải Ngữ Hoa.

“Hắn không phải nói mình trước đây là người Uông gia sao?” Ngô Tà vừa định nói ra những gì mình biết, thì thấy Hắc Nhãn Kính khoát tay, lạnh lùng hừ một tiếng: “Toàn là lời nói dối đầy sơ hở, điều tôi tò mò hơn là, hắn quen Tiểu Mặc bằng cách nào?” “Là cố ý tiếp cận có mục đích?

Hay thật sự như hắn nói, vừa gặp đã quen thân, hợp cạ?” “Thông tin tôi có không đủ.” Giải Ngữ Hoa thành thạo móc ra một điếu thuốc từ túi, ngậm vào miệng.

Châm lửa xong từ từ rít một hơi, u u nói: “Quá khứ của hắn trống rỗng, rất rõ ràng là bị người khác cố ý xóa bỏ, tôi đã phái không ít người đi điều tra, không có bất kỳ manh mối nào.” Mọi người đối với việc Giải Ngữ Hoa hút thuốc đã sớm quen thuộc.

Đừng nói là anh ta, ngay cả Ngô Tà hai năm nay cũng sắp trở thành một con ma nghiện thuốc.

Không dựa vào thuốc lá rượu chè, ai có thể chịu đựng được hết đêm cô đơn này đến đêm cô đơn khác?

Hai người nối tiếp nhau hút thuốc, khiến Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng móc hộp thuốc ra, tiện thể đưa cho Trương Khởi Linh một điếu.

Hoắc Tú Tú cũng không nhàn rỗi, trốn ở góc tường lén lút móc ra một điếu thuốc lá nữ.

Rất nhanh gia nhập vào hàng ngũ quân đoàn hút thuốc.

Chuyện hút thuốc nói chuyện ở đây tạm gác lại, hãy quay lại bên Lâm Phong.

Ngô Mặc đến trước cửa phòng, nhấc chân đạp tung cửa phòng, sải bước đi vào.

Hai anh em bọn họ từ trước đến nay đều như vậy.

Vào phòng của nhau, chưa bao giờ cần phải báo trước.

Bất kể mấy giờ, muốn vào là vào, hoàn toàn không cần do dự.

Điều này cũng chẳng sao cả.

Dù sao hai ông độc thân, lại không có bạn đời, cũng sẽ không xuất hiện tình huống ngại ngùng hay đặc biệt nào, hoàn toàn không cần kiêng kỵ.

Vừa bước vào phòng.

Ngô Mặc lập tức chú ý thấy Lâm Phong lúc này đang ngồi đờ đẫn trên ghế sofa, hai mắt đờ ra.

Cả người trông như thất thần, không khác gì hồn lìa khỏi xác.

“Vãi chưởng, thật sự có chuyện sao?” Ngô Mặc giật mình trong lòng, bước nhanh đến gần, đưa tay đẩy Lâm Phong.

Cậu bây giờ một chữ cũng không thể nói ra, chỉ có thể dựa vào cử chỉ và đánh máy để giao tiếp.

Vấn đề về cổ họng này, Ngô Mặc thật sự rất bực mình.

Ngay khi Hệ thống xuất hiện, cậu đã từng hỏi vấn đề này, hỏi Hệ thống có thuốc nào chữa được cổ họng không?

Nhưng câu trả lời của Hệ thống, lại tát cho cậu một cái rõ đau.

Không nhiều lời, chỉ có mấy chữ, đâm thẳng vào tim gan tỳ phế người ta.

Đó chính là bốn chữ đơn giản thường dùng: “Ngươi có tích phân?” Ngô Mặc lúc đó chết lặng, ngay cả một hơi lớn cũng không dám thở.

Người ta nói tiền bạc làm người ta mạnh dạn, lời này quả không sai chút nào.

Tích phân của cậu đã sớm về số không.

Bao nhiêu năm nay Hệ thống lại không ở đó, muốn kiếm tiền cũng không có cách.

Giờ đây chỉ là một thằng ăn mày.

Đành phải chịu đựng đau đớn, dựa vào nghỉ ngơi để làm dịu tình hình cổ họng.

May mắn là Hệ thống cũng khá nhân tính.

Nói rõ ràng rằng cổ họng của cậu vẫn có thể cứu được, ngay cả khi không dùng thuốc trong thương thành, tìm một bác sĩ có y thuật cao siêu, cũng có thể giảm bớt rất nhiều.

Ngô Mặc đành phải tạm gác lại, tìm con đường khác.

Lâm Phong tối qua đọc rất nhiều sách, tâm hồn bị tổn thương nặng nề, ngồi trên ghế sofa đờ đẫn.

Chương 675

Trong đầu hiện lên đủ loại hình ảnh và đoạn phim, chỉ có điều nhân vật trong sách được thay bằng mặt Ngô Mặc.

Khiến ngực hắn nóng ran, hận không thể một cái tát đập nát màn hình.

Ngô Mặc đẩy hắn, suýt chút nữa làm hắn lên cơn đau tim.

Lâm Phong ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt quan tâm của Ngô Mặc.

Hắn miễn cưỡng lấy lại tinh thần.

Vừa định nói chuyện, khóe mắt liếc thấy Lưu Tang bên cạnh.

Vãi chưởng, cảnh tượng trong cuốn sách mà bố nuôi đọc lại hiện lên trước mắt.

Mông hắn như mọc kim, bật dậy cao ba thước, vừa đẩy vừa đá tống Lưu Tang ra khỏi phòng.

“Chú ơi, chú đá cháu làm gì?” Lưu Tang nắm chặt khung cửa, nhất quyết muốn một câu trả lời.

“Thằng ranh con.” Lâm Phong hoàn toàn nhập tâm vào cảnh tượng, tức giận hừ hừ: “Cả thiên hạ và bố nuôi mày đều của mày, bố mày cho mày cái quần què gì đây?” Ngô Mặc có chút không vừa mắt, kéo tay Lâm Phong, cứng rắn kéo hắn trở lại ghế sofa.

“Bố nuôi, chú bắt nạt cháu, bố phải làm chủ cho cháu.” Lưu Tang đứng ở cửa, không phục kêu gào.

Lâm Phong tiện tay nhặt chiếc giày của mình, ném về phía Lưu Tang.

Ngô Mặc với hai tên này thật sự hết cách.

Chỉ đành đè Lâm Phong lại, khoát tay với Lưu Tang, ý bảo thằng bé đi trước.

Lưu Tang vừa đi khỏi, Lâm Phong lập tức đứng dậy đi đi lại lại trong phòng.

Hắn vừa đi vừa tính toán, chuyện này có nên tiêm phòng cho thằng con trai lớn của mình không?

Hắn suy đi nghĩ lại, cuối cùng hạ quyết tâm.

Bắt chước kinh nghiệm hồi nhỏ, phổ cập cho con trai lớn về sự không đáng tin cậy của các đại gia tộc.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, khóa học tâm lý lại một lần nữa bắt đầu, Ngô Mặc nghe đến mức sắp phát điên.

Mẹ nó chứ.

Người Uông gia rình rập, Tam thúc mất tích, đủ thứ chuyện loạn thành một đống.

Con trai lớn của mình vẫn còn tâm tư kể chuyện cho mình nghe?

Có phải ăn no rửng mỡ không có việc gì làm không?

Cậu đứng dậy muốn đi, Lâm Phong nhất quyết không cho, nhất định phải để Ngô Mặc nghe hết câu chuyện của mình.

Không thể không nói, Lâm Phong và Ngô Mặc thật sự là anh em ruột.

Cả hai đều có một khả năng đặc biệt, đó là buộc người câm phải lên tiếng.

Ngô Mặc đã buộc Trương Khởi Linh nói nhiều không ít, Lâm Phong cũng không kém cạnh là bao.

Cứng rắn buộc Ngô Mặc phải mở miệng chửi một câu: “Có bệnh, yêu cái đếch gì!” Nói xong hậm hực kéo cửa bỏ đi.

Lúc này Lâm Phong cuối cùng cũng yên tâm.

Vừa ngân nga hát, vừa hút thuốc, thảnh thơi nằm trên giường mơ màng.

Hình ảnh trong đầu chợt thay đổi.

Toàn bộ trở thành cảnh những tên đó vì không theo đuổi được tình yêu mà thất hồn lạc phách.

Ngô Mặc trở về phòng, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính mấy người vẫn đang hút thuốc.

Gạt tàn thuốc đầy ắp đầu lọc, bên cạnh đặt hai hộp thuốc rỗng.

Ngô Mặc lười quan tâm người khác hút thuốc, nhưng Giải Ngữ Hoa thì không được.

Hoa ca nhà cậu là người hát hí kịch, bị thuốc lá rượu chè hủy hoại giọng thì sao được?

Ngô Mặc khí thế mười phần đi đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa, không nói hai lời, rút điếu thuốc lá từ miệng anh ta ra.

Tuân theo nguyên tắc không lãng phí, thuận thế ngậm vào miệng mình.

Cổ họng không tốt thì ảnh hưởng đến công việc đến mức nào?

Ngô Mặc thấu hiểu sâu sắc điều này.

Cậu thấy Giải Ngữ Hoa không biết quý trọng bản thân như vậy, có chút tức giận.

Muốn mắng người, nhưng thực lực không cho phép.

Bằng không cậu nhất định sẽ mắng vài câu.

Không cho Giải Ngữ Hoa tắm bằng nước bọt thì cũng có lỗi với cái mồm dẻo của mình.

Nhưng cũng không sao.

Lưỡi không mạnh, không phải còn có tay sao?

Ngô Mặc ngậm điếu thuốc còn lại một nửa của Giải Ngữ Hoa, đưa đôi tay tội lỗi ra về phía má anh ta.

Một trận nhào nặn.

Đường đường Giải đương gia sau khi bị một mớ tóc tổ quạ, lại biến thành má đỏ bừng.

Hoắc Tú Tú thấy cảnh này hả hê ghê, trong lòng kêu lớn: “Thiên đạo có luân hồi, trời xanh tha cho ai?” Hắc Nhãn Kính nắm chặt hộp thuốc từ từ buông ra, nụ cười phóng đãng lại nở trên môi.

Hứng thú thưởng thức nghệ thuật đổi mặt của Giải đương gia.

Giải Ngữ Hoa với Ngô Mặc thì hoàn toàn bó tay.

Đánh thì không nỡ đánh, mắng thì không nỡ mắng, chỉ đành mặc kệ cậu nhào nặn.

Cả đêm đó, Hắc Nhãn Kính mấy người không ai rời khỏi phòng Ngô Mặc.

Bọn họ có cả bụng lời muốn nói với Ngô Mặc.

Ngô Mặc nói chuyện không tiện thì dùng điện thoại đánh máy.

Mấy người trò chuyện sôi nổi, hoàn toàn không biết mệt mỏi.

Ngoài những huynh đệ này ra, Ngô Mặc quan tâm nhất là tình hình gần đây của Doãn Nam Phong.

Cậu đặc biệt hỏi về chuyện giữa Doãn Nam Phong và Trương Nhật Sơn.

Giải Ngữ Hoa không quan tâm nhiều đến Doãn Nam Phong.

Mấy năm nay tất cả tinh lực và tâm tư của anh đều dồn vào việc tìm kiếm Ngô Mặc, còn lại thì dựa vào công việc để tê liệt bản thân.

Đâu có rảnh rỗi mà đi quan tâm vấn đề tình cảm của người khác?

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh còn không biết chuyện Địa Long Hội quật khởi, làm sao có thể biết chuyện bát quái của người khác?

Ngô Tà và Vương Bàn Tử ở xa Sa Thành, mức độ quan tâm đến chuyện ở Kinh Đô càng thấp.

Cuối cùng chỉ còn lại Hoắc Tú Tú.

Mấy năm nay Hoắc Tú Tú, Doãn Nam Phong và A Ninh, ba người quan hệ ngày càng tốt hơn.

Rất nhiều khi Doãn Nam Phong hoặc A Ninh đều sẽ chỉ điểm cho Hoắc Tú Tú, đây cũng là một trong những nguyên nhân chính giúp cô trưởng thành rất nhanh.

Kể từ khi Doãn Nam Phong đá Trương Nhật Sơn ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, cả người cô như thoát khỏi một loại xiềng xích vô hình.

Toàn thân trên dưới tỏa ra khí chất mới, dồn toàn bộ tinh lực vào sự nghiệp.

Cô và A Ninh hai người phối hợp vô cùng ăn ý, vững vàng từng bước, dần dần mở rộng thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Còn về lão già Trương Nhật Sơn kia?

Chương 676

Ngô Mặc nghe từ Hoắc Tú Tú rằng, hắn ta như thể đã đổi thành người khác, cứ cách vài ba bữa lại tìm cớ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ăn cơm.

Trong lòng tính toán cái gì?

Người ngoài không rõ.

Nhưng khách đến là quý.

Có người sẵn lòng mang tiền đến, Doãn Nam Phong cũng không từ chối.

Muốn gặp mặt?

Hoàn toàn là nằm mơ giữa ban ngày.

Ngô Mặc không ngừng vỗ đùi, trong lòng thầm kêu sướng vãi chưởng.

Theo cậu thấy, lão già Trương Nhật Sơn này thuần túy là đồ tiện da.

Chủ động đưa đến tận cửa, cô ấy yêu không thèm đáp.

Quay người rời đi, cô ấy lại hối hận không ngừng.

Chậc, đóng kịch thần tượng đấy à?

Em quay đầu lại là anh ở đó.

Mấy anh em càng nói càng hưng phấn, không dứt ra được, cứ thế nói chuyện đến sáng hôm sau.

Mãi đến khi Lưu Tang gõ cửa gọi Ngô Mặc đi ăn sáng, mọi người mới đứng dậy rời khỏi phòng.

Bước vào phòng ăn, Lâm Phong đã sớm ngồi ở bàn ăn, bắt chéo chân đợi mọi người.

Thấy Ngô Mặc tới.

Hắn thuận tay vung một vật, thứ đó bay thẳng về phía mặt Ngô Mặc.

Ngô Mặc giơ tay tóm lấy thứ đó trong lòng bàn tay, sau đó chẳng thèm nhìn trực tiếp ném vào miệng.

Rồi kéo ghế ra.

Một cái ngồi phịch xuống bên cạnh Lâm Phong, cầm ly nước trước mặt hắn uống ừng ực.

Dáng vẻ quen thuộc, vừa nhìn đã biết là không ít lần làm chuyện này.

Các loại động tác nhỏ và sự ăn ý giữa hai người này, trực tiếp đâm thẳng vào tim mấy vị đại ca phía sau.

Mấy năm nay, chỉ cần đến bữa ăn, hai người tụ lại với nhau toàn là bàn chuyện chính sự.

Không còn cách nào khác, hai người bọn họ không có kinh nghiệm.

Sáng tạo ra một thế lực lớn như vậy, các khía cạnh nhỏ nhặt đều phải được xem xét.

Chỉ cần một chút sơ suất, sẽ thua trắng tay.

Trước đây là để sống sót, không thể thua, giờ đã thành thói quen.

Hai người vừa gặm bánh mì, vừa dùng điện thoại xử lý công việc.

Thỉnh thoảng lại liếc nhìn tình hình điện thoại của đối phương, bận rộn đến mức gần như quên mất bên cạnh còn có người khác.

Một miếng bánh mì nửa tiếng đồng hồ chỉ cắn được một miếng.

Ngô Mặc ngẩng đầu liếc một cái, liền phát hiện mấy anh em ngồi trên ghế, đồ ăn sáng trước mặt còn chưa động đến.

“Hải.” Cậu vỗ vào mình một cái, cười khổ nói: “Thói quen.” Thuốc Lâm Phong cho có hiệu quả không tệ.

Sau một đêm nghỉ ngơi, cảm giác đau cổ họng của cậu giảm đi không ít, lại có thể từ từ nói vài câu.

“Huynh đệ, mày ngày nào cũng bận rộn như vậy sao?” Vương Bàn Tử nhìn Ngô Mặc, có chút đau lòng nói: “Ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có?” Ngô Mặc cười cười không nói, coi như ngầm thừa nhận lời Vương Bàn Tử.

Sau bữa sáng, Ngô Mặc kéo Trương Khởi Linh ngồi sang một bên, định dặn dò vị đại ca này vài điều.

Cảnh tượng hiện tại không khác gì cuộc họp của người câm, một người ít nói, một người không nói được.

Ngô Mặc lúc đầu theo cách giao tiếp cũ, khoa tay múa chân với Trương Khởi Linh vài cái.

Kết quả thành công nhận được vẻ mặt ngơ ngác.

“Vãi chưởng, mày làm trò khỉ gì thế?” Lâm Phong suýt chút nữa cười đứt hơi, vỗ đùi chế giễu: “Ngoài cổng có cái bô trị trĩ, mày có muốn cầm ra múa vài cái không?” “Cút!” Ngô Mặc quay đầu gầm lên một tiếng giận dữ, thành công khiến Lâm Phong ngậm miệng.

Nhưng tên này thuộc loại có rắm không xì, khó chịu lắm.

Hắn nhịn hai phút, vẫn không nhịn được mà nhắc nhở: “Mày không biết dùng điện thoại đánh máy à?” Một câu nói đánh thức người trong mộng.

Ngô Mặc thật sự không nghĩ ra, có thể dùng điện thoại để giao tiếp với Trương Khởi Linh.

Một trong những lý do chính nhất.

Chính là ấn tượng của Trương Khởi Linh đối với Ngô Mặc, luôn là một người mang tâm thái của ông già.

Mặc dù anh ấy trẻ trung đẹp trai.

Nhưng không tiền, không thân phận, không ký ức, đúng là một sản phẩm ba không.

Khiến Ngô Mặc hoàn toàn bỏ qua việc anh ấy biết dùng điện thoại.

“Bảo bối à, không cần phiền phức vậy đâu.” Hắc Nhãn Kính lại gần, ngồi phịch xuống tay vịn ghế bên cạnh Ngô Mặc.

Anh ta đưa tay phải ôm lấy cổ Ngô Mặc, cười mỉm nói: “Ách Ba kinh nghiệm phong phú, không cần mày đặc biệt nhắc nhở.” Nói xong nhếch cằm về phía Trương Khởi Linh: “Đúng không, Ách Ba?” “Ừm.” Trương Khởi Linh gật đầu.

Anh ấy hơi suy nghĩ một chút, đưa tay phải vỗ vỗ cánh tay Ngô Mặc, an ủi: “Yên tâm.” Yên tâm?

Điều đó căn bản là không thể.

Lâm Phong và Trương Khởi Linh đi được bao lâu, Ngô Mặc đã vẽ bấy lâu vòng tròn trên đất.

Lúc này đừng nói Hắc Nhãn Kính ghen, ngay cả Ngô Tà cũng có chút không vừa mắt.

“Tiểu Mặc, rốt cuộc em lo lắng điều gì?” “Đúng vậy, bảo bối à, mày mà cứ thế này Hắc gia tao thật sự ghen đấy.” “Xì.” Ngô Mặc liếc Hắc Nhãn Kính một cái.

Quay đầu đối mặt với Ngô Tà, muốn nói gì đó?

Nhưng kết quả là mồm ‘quạc quạc’ mấy cái, vẫn không nói ra tiếng.

Cậu có thể nói thế nào đây?

Chẳng lẽ có thể giải thích với Ngô Tà, cậu sợ cái mồm toác của Lâm Phong nói quá nhiều, chọc Ách Ba tức đến thăng thiên?

Hay là nói sợ Trương Khởi Linh nhịn không nổi, cầm Hắc Kim Cổ Đao chém Lâm Phong?

Ngô Mặc lo lắng không sai, Lâm Phong và Trương Khởi Linh bên này quả thực đã gặp phải chút chuyện.

Đương nhiên, không phải vì miệng Lâm Phong quá thiếu đòn, khiến Trương Khởi Linh ra tay đánh nhau, mà là trên mảnh giấy để lại địa chỉ đang đợi một “người quen cũ”.

Lâm Phong ngồi ở tầng trên của một nhà hàng gần ngôi đền Mutuo ở Mosam.

Hắn ta dựa nghiêng vào lưng ghế, ngửi mùi thiêu đốt từ ngoài cửa sổ bay vào, tay phải kẹp điếu thuốc, khóe môi mỏng treo nụ cười bất cần nhìn người đàn ông đối diện, từ từ mở miệng: “Vị tiên sinh này, ông nói mình là người Ngô gia ở Dư Hàng?

Có bằng chứng gì không?

Không thể tùy tiện một người nào đó tự xưng là ai đó, là có thể bàn chuyện làm ăn với tôi được.” Lâm Phong miệng nói vậy, trong lòng lại thầm may mắn, “Mẹ kiếp, may mà bố mày đến, nếu thằng con trai lớn mà đến thấy có người giả mạo anh trai nó, chả phải đánh vỡ sọ người ta ra sao.” Không sai, đối diện Lâm Phong ngồi hai người, chính là vị Ngô Tà giả mạo và người phụ nữ bên cạnh mà Ngô Mặc từng thấy trước đó.

Ngô Tà giả mạo trưng ra nụ cười tự cho là vô cùng thân thiện, lắp bắp nói: “Lâm tiên sinh, vô cùng xin lỗi vì đã dùng cách này để mời ngài ra, hy vọng ngài thông cảm.” “Thông cảm?” Lâm Phong chế nhạo một tiếng, mỉa mai nói: “Thủ đoạn đúng là không ra gì, nếu không phải người nhà vô tình nhìn thấy chữ trên giấy, e là sẽ tưởng ai đó đốt tiền giấy cho mình trước rồi.

Dù sao bây giờ đang thịnh hành gửi tiền tiết kiệm trước, ông nói có đúng không?” Hai anh em Lâm Phong và Ngô Mặc cực kỳ giỏi chửi người, kiếp trước trên mạng gần như là những cao thủ một chọi một.

Bọn họ thuần túy là bị rèn luyện mà thành.

Đây cũng là điều bất đắc dĩ.

Cuộc sống hiện thực quá áp lực, không tìm chút niềm vui trên mạng thì sẽ bị bức điên mất.

Chương 677

Người phụ nữ đối diện sắc mặt có chút khó coi, định nói gì đó thì bị Ngô Tà giả mạo ấn lại.

“Lâm tiên sinh hiểu lầm rồi, đây cũng là bất đắc dĩ thôi.” Ngô Tà giả mạo ánh mắt hữu ý vô ý quét về phía Trương Khởi Linh không xa.

Cố ý thở dài một tiếng, bất lực nói: “Nghe nói về những chuyện truyền kỳ của hai anh em ngài, vẫn luôn muốn tìm cơ hội để nói chuyện với ngài, chỉ là không có đường lối tốt, vô tình biết ngài ở Nepal, đành phải dùng thủ đoạn này, hy vọng ngài đừng bận tâm.” Trương Khởi Linh cùng mấy người cộng sự đứng gần cầu thang.

Anh ấy không biểu cảm nhìn về phía này, nắm giữ thân phận bảo tiêu vô cùng chuẩn xác.

Điều này không phải là Lâm Phong cố ý làm nhục Trương Khởi Linh, coi anh ấy như thuộc hạ.

Mà là Trương Khởi Linh chủ động yêu cầu làm như vậy.

Mục đích là để giấu thân phận không gây phiền phức, dù sao ở Nepal vẫn còn người Trương gia.

Chỉ là không ngờ người đến lại chính là Ngô Tà giả mạo.

“Thú vị đấy.” Lâm Phong cười nhả ra một vòng khói, chậm rãi nói: “Mấy lời vô nghĩa thừa thãi thì không cần nhắc đến nữa, tôi rất bận, ông hoặc là đi thẳng vào trọng tâm, hoặc là cút ngay.” “Được, nếu đã như vậy, vậy tôi sẽ nói thẳng.” Ngô Tà giả mạo vẫn là vẻ mặt tươi cười, trông rất giống một ông chủ hòa nhã.

Hắn ta dài dòng kể lể ý định của mình, tóm lại có hai điểm.

Một là, hy vọng có thể kéo gần quan hệ với Địa Long Hội.

Hai là, muốn hợp tác với Địa Long Hội, mở ra một phi vụ kiếm tiền.

Còn về là phi vụ kiếm tiền kiểu gì?

Hắn ta không nói rõ chi tiết, ngược lại lại nói mơ hồ.

Lâm Phong kiên nhẫn nghe Ngô Tà giả mạo thao thao bất tuyệt.

Trong lòng thì đang suy nghĩ, mình lúc trước xem cốt truyện có đoạn này không nhỉ?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng không nhớ ra đây là phân cảnh nào?

Hắn và Ngô Mặc hai người, lúc trước ở đoàn phim lúc rảnh rỗi đều đã xem Đạo Mộ Bút Ký.

Nhưng bọn họ không xem các cốt truyện như Tang Hải Hoa.

Biết Trương Nhật Sơn trong Sa Hải?

Đó là vì đoàn phim Sa Hải ở không xa bọn họ, hóng hớt cũng có thể biết đại khái tình hình.

Trùng Khởi thì sao?

Lâm Phong nhìn thấy trên đường tìm Ngô Mặc, ở khách sạn.

Tóm lại.

Đối với những chuyện trong thế giới Đạo Mộ, hai anh em này thuộc dạng nửa vời, biết mà không sâu.

Hai anh em cũng không bận tâm.

Cốt truyện đã sớm nát bét, ký ức trước đây nhiều nhất cũng chỉ để tham khảo, thực tế không có tác dụng lớn.

Cái miệng thối của Ngô Tà giả mạo như thể được khai quang, lải nhải không ngừng.

Lời hay ý đẹp cứ như không mất tiền, ra sức vỗ về Lâm Phong.

Nếu không phải Lâm Phong định lực tốt, biết thằng cháu này là giả mạo.

E là rất dễ bị những lời ngon ngọt của hắn lừa cho choáng váng.

Lâm Phong tối qua không ngủ ngon.

Mùi thi thể cháy từ ngoài cửa sổ bay vào lại càng khó chịu, xông thẳng vào khiến đầu óc hắn đau nhức.

Nếu không phải vì Ngô Mặc, hắn thật sự không muốn ở đây mà đôi co với thằng ranh con Ngô Tà giả mạo này.

Thật giả liên quan quái gì đến hắn?

Hắn chỉ là một người qua đường, không có quan hệ gì với những người này.

Nhưng bây giờ thì không được.

Thằng con trai lớn đã trở thành người Ngô gia, bất kể có muốn hay không cũng đã bị cuốn vào vòng xoáy này, muốn thoát ra chỉ có thể dẹp yên nguy cơ.

Chẳng qua Lâm Phong cũng không phải dạng vừa.

Hắn trưng ra khí thế của một đại lão, không để ý đến mồi nhử mà Ngô Tà giả mạo đưa ra.

Chủ yếu là muốn xem đối phương còn có chiêu trò gì nữa?

Tuy nhiên, ngoài dự liệu của Lâm Phong.

Ngô Tà giả mạo không dây dưa nhiều, ngược lại cười rất sảng khoái: “Lâm tiên sinh, tôi biết ngài vẫn còn nghi ngờ lời tôi nói, nhưng không sao, tôi sẽ còn ở Nepal một thời gian nữa, ngày tháng còn dài.” Trong lúc nói chuyện, hắn ta móc từ túi ra một tấm danh thiếp đưa cho Lâm Phong: “Trên đây có số điện thoại của tôi, nếu ngài nghĩ thông suốt thì bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ với tôi.” Lâm Phong ngồi đó đầy khí chất, cộng sự phía sau bước lên một bước nhận lấy danh thiếp.

Thái độ này có thể nói là vô cùng vô lễ.

Người phụ nữ bên cạnh Ngô Tà giả mạo, ánh mắt sắc lẹm bắn về phía Lâm Phong.

“A a, Lâm tiên sinh, vậy tôi đi trước, không làm phiền ngài nữa.” Ngô Tà giả mạo đứng dậy gật đầu với Lâm Phong, nắm lấy cánh tay người phụ nữ quay người rời đi.

Bọn họ vừa đi khỏi, Lâm Phong lập tức đứng dậy đi xuống lầu.

Cái chỗ quỷ quái này, hắn ta một phút cũng không muốn ở lại.

Trên đường về, hắn liếc nhìn Trương Khởi Linh một cái, trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Ách Ba huynh đệ, hai vị vừa hẹn chúng ta đến cũng là người Trương gia các anh sao?” “Ừm.” Trương Khởi Linh gật đầu, không hỏi Lâm Phong vì sao lại biết mình là người Trương gia.

Anh ấy chỉ mất trí nhớ chứ không ngốc.

Quan hệ giữa Lâm Phong và Ngô Mặc rõ ràng không tầm thường.

Việc biết thân phận và bối cảnh của những người như mình là một chuyện rất bình thường.

“Ồ.” Lâm Phong cau mày suy nghĩ một lúc, không nén nổi nghi hoặc hỏi: “Anh bạn, tôi có một chuyện chưa nghĩ thông, chỉ có điều lời này hơi mạo muội, không biết có nên nói không?” Trương Khởi Linh dừng bước.

Quay đầu nhìn Lâm Phong không nói gì, dường như đang đợi hắn ta đặt câu hỏi.

Lâm Phong thật sự không khách sáo, lời nói bật ra: “Tôi nghe Tiểu Mặc nói anh là tộc trưởng Trương gia, vậy hai vị kia đã là người

Trương gia, chẳng lẽ không chịu sự quản lý của anh sao?” Chưa đợi Trương Khởi Linh trả lời, hắn ta liền nói tiếp một câu: “Chẳng lẽ tộc trưởng như anh chỉ là một tộc trưởng rỗng tuếch thôi à?” Trương Khởi Linh trầm mặc, không hiểu sao lại cảm thấy giọng điệu này có chút quen thuộc.

Lâm Phong đợi một lúc, không nhận được hồi đáp từ Trương Khởi Linh, không kìm được thở dài một hơi, cất bước đi.

Miệng vừa đi vừa lẩm bẩm: “Thôi, tôi không hỏi nữa, anh nói chuyện giống hệt Tiểu Mặc, mệt muốn ỉa ra shit, người bình thường nói chuyện với hai người cũng phải phát điên.” Trương Khởi Linh: “…” Tại biệt thự ở Nepal.

“Bố nuôi, bố đừng đi vòng vòng nữa, con chóng mặt.” Lưu Tang ngồi trên bục hồ bơi bên cạnh sân, nhìn Ngô Mặc đi đi lại lại ở giữa sân, nhăn nhó khuôn mặt nhỏ phàn nàn: “Mấy cây cỏ nhỏ vừa mới mọc ra, lại bị bố tiễn đi đầu thai rồi.” “Im đi.” Ngô Mặc dừng bước quay đầu trừng Lưu Tang một cái, trong lòng tức giận thầm mắng: “Cái thằng ranh con này ngày nào cũng lắm mồm, không cần nghĩ cũng biết là học theo thằng cháu Lâm Phong kia, xem ra lát nữa phải nghĩ cách tống nó vào trường học thôi, đỡ phải ở nhà ngày nào cũng làm phiền mình.” Nói thật, ý nghĩ đi học này chưa bao giờ xuất hiện trong đầu Ngô Mặc.

Cậu và Lâm Phong hai người từ nhỏ đã là học dốt.

Không phải bọn họ không thông minh, mà là do hoàn cảnh sống ép buộc không thể yên tâm học tập.

Nơi bọn họ ở rất nghèo, nhà nhà miễn cưỡng mới có thể lấp đầy bụng.

Trong mắt dân làng, hai đứa trẻ này là sao chổi.

Một đứa sinh ra khắc chết nhiều mẹ, một đứa là cô nhi được bà lão nhặt về.

Tránh xa còn không kịp, làm gì có ai chịu cho bọn họ thêm một miếng cơm ăn?

May mắn là bà lão quen một lão đạo sĩ, van xin đối phương dạy hai đứa trẻ một vài bản lĩnh.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai người, nhờ vậy mới có thể ở đoàn phim nhờ thân thủ tốt mà kiếm sống.

Vì vậy, việc học hành này, đối với hai người bọn họ mà nói, thật sự quá kinh khủng.

Đây cũng là lý do Ngô Mặc suýt chút nữa sụp đổ khi biết Hệ thống sắp xếp cho mình một thân phận ngầu lòi như vậy.

Lúc này, Lưu Tang bé nhỏ đáng thương vẫn không biết, chỉ vì cái miệng nhanh nhẩu của mình, mà đã thêm không ít khúc mắc cho vận mệnh tương lai của bản thân.

Thằng bé vẫn đứng nguyên chỗ lẩm bẩm: “Chú ấy cũng đâu có chạy mất, bố nuôi rốt cuộc đang lo lắng điều gì chứ?

Cho dù bố với chú ấy có giống như trẻ con liền thân đi chăng nữa, cũng đâu đến mức một lúc không thấy là nhớ nhung chứ?” Câu nói này giống như đá thêm một cú, vừa nói ra suýt chút nữa khiến mấy người còn lại chết lặng.

Chương 678

Trẻ con thì sẽ không nói dối.

Nó đã nói như vậy, đủ để chứng minh một điều, Ngô Mặc và Lâm Phong hai người mấy năm nay chắc chắn là hình bóng không rời.

Ý nghĩ vừa hiện lên trong đầu, trong lòng lập tức cảm thấy khó chịu.

“Mày…” Ngô Mặc tức đến chỉ vào Lưu Tang.

Cậu muốn mắng nó một trận nhưng lại lười phí cổ họng, nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định tuân theo lời dạy của tổ tông, đó chính là con cái này không đánh không thành tài.

Lưu Tang cảm thấy không ổn, đứng dậy định chạy.

Đột nhiên đôi tai nhỏ động đậy, dường như nghe thấy động tĩnh gì đó?

Ngay sau đó như nắm được cọng rơm cứu mạng, bật dậy cao ba thước, mặt đầy phấn khích hét lên: “Bố nuôi, chú ấy về rồi.” “Hả?” Ngô Mặc khựng bước, lập tức đổi hướng, sải bước thẳng đến cổng lớn.

Tốc độ nhanh đến mức, như thể có người cầm sổ nợ đuổi theo đòi nợ ở sau đít vậy.

Lâm Phong vừa xuống xe còn chưa kịp thở đều, cánh tay đã bị Ngô Mặc nắm chặt, ngay sau đó bị một đôi mắt như đèn pha không ngừng dò xét từ trên xuống dưới.

“Mày kiểm tra cái gì thế?” Lâm Phong mù tịt.

Hắn có chút không hiểu lắm, thằng nhóc nhà mình hôm nay uống nhầm thuốc à?

Diễn cảnh tình cha con thắm thiết với mình trước mặt bao nhiêu người thế này?

Lâm Phong muốn hất tay Ngô Mặc ra, theo thói quen liếc nhìn tình hình xung quanh.

Kết quả khóe mắt vô tình liếc thấy biểu cảm của mấy vị đại ca kia, lập tức dẹp bỏ ý định này.

Đứng yên tại chỗ bề ngoài không đổi sắc, thực chất trong lòng có chút đắc ý mặc cho Ngô Mặc bày trò.

“Phù.” Ngô Mặc kiểm tra một vòng phát hiện Lâm Phong không thiếu tay thiếu chân, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vỗ vỗ vai hắn, chuyển ánh mắt sang vị đại thần khác là Trương Khởi Linh.

May mắn là biểu cảm trên mặt Trương Khởi Linh không có gì khác biệt so với trước đây, Ngô Mặc lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

Người nhà biết chuyện nhà mình.

Cái miệng thối của Lâm Phong, chính cậu nghe còn muốn chém hắn mấy nhát, rất khó đảm bảo Trương Khởi Linh sẽ không ra tay.

Hiện tại thấy hai người lành lặn trở về, Ngô Mặc trong lòng thầm đoán: “Thế nào, theo tuổi tác tăng trưởng, nhẫn công của lão Trương lại đột phá rồi sao?” Còn về việc vì sao không nghi ngờ Lâm Phong?

Đó là vì Ngô Mặc biết, cho dù trái đất có hủy diệt, hậu nhân từ đống đổ nát cũng có thể đào ra cái miệng thối của Lâm Phong.

Vương Bàn Tử tính cách khá nóng nảy.

Lão ta biết rõ hỏi Trương Khởi Linh rất khó có được câu trả lời rõ ràng, thế là nhếch cằm về phía Lâm Phong, lẩm bẩm: “Anh bạn, tình hình thế nào?" "Đúng vậy, Phong huynh." Ngô Tà ở bên cạnh xen vào một câu.

Nhưng lời anh còn chưa nói xong, Ngô Mặc đầu tiên biểu cảm hơi đơ lại, tiếp đó bật cười khùng khục.

Cậu tay trái nắm lấy cánh tay Lâm Phong, tay phải không khách khí vỗ vỗ lên ngực hắn, cười điên cuồng nửa ngày, nặn ra mấy chữ: "Ừm, Tiểu, Đắc Phong." "Mẹ kiếp, mày cút ngay cho bố mày." Lâm Phong vung tay gạt cái móng vuốt không yên phận của Ngô Mặc ra, một cú khuỵu gối thúc vào bụng Ngô Mặc, mắng mỏ: "Hỏng họng rồi mà cái miệng thối vẫn không ngừng được." Hai người anh em đánh đấm rất bình thường, nhưng nhìn trong mắt người có tâm rất dễ biến thành một mùi vị khác.

"Tiểu Mặc, ngoan, đừng quậy nữa." Giải Ngữ Hoa tiến lên một bước kéo Ngô Mặc về bên cạnh, nhẹ nhàng nói: "Hay là chúng ta cứ nghe Lâm huynh đệ kể lại tình hình hôm nay đi." Nhắc đến chuyện chính, Ngô Mặc lập tức gạt bỏ ý định đùa giỡn, liếc Lâm Phong một cái, ý bảo hắn đừng nói nhảm nhanh nhanh kể chuyện.

Lâm Phong trừng Ngô Mặc một cái, quay người đi về phía phòng khách biệt thự.

"Bảo bối, mày thiên vị." Ngô Mặc đang định đi theo, chỉ cảm thấy trên người nặng trịch, giọng nói quen thuộc, cảm giác quen thuộc lại một lần nữa xuất hiện.

Lời buộc tội của Hắc Nhãn Kính khiến Ngô Mặc có chút ngớ người.

Thiên vị?

Thiên vị cái gì?

Bản thân cậu cũng đâu có mắt thiên vị, làm gì có chuyện thiên vị chứ?

Cậu nghi hoặc nghiêng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, trong mắt toàn là ngơ ngác và khó hiểu.

Hắc Nhãn Kính không hổ là nhân vật đại diện cho sự tiện thối.

Chỉ thấy khóe miệng anh ta trĩu xuống, trưng ra bộ dáng của một bà góa phụ già, mặt đầy ai oán nói: "Mày có tình mới quên tình cũ.

Mày tự nghĩ xem, mấy hôm nay mày lạnh nhạt với mấy anh em mình đến mức nào?

Muốn nói chuyện với mày cũng chả được một câu." Không thể không khen Hắc Nhãn Kính một câu, tên này thật sự là tinh ranh tinh ranh.

Biết đoàn kết đa số cô lập thiểu số, không hổ là nhân vật sống trên trăm năm.

Giải Ngữ Hoa liếc Hắc Nhãn Kính một cái, hiếm hoi không phá đám, mà cũng trưng ra vẻ mặt có chút tủi thân.

Nói không ghen là giả.

Người mình ngày đêm mong nhớ coi như mệnh căn, lại ngày ngày nói cười đùa giỡn với người khác.

Thay vào bất kỳ ai, trong lòng cũng sẽ đầy oán khí.

Ngô Mặc vốn định chửi Hắc Nhãn Kính.

Nhưng kết quả lại nhận thấy Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà thậm chí cả Vương Bàn Tử đều có biểu cảm này, nhất thời có chút luống cuống.

Cậu bắt đầu tự vấn, rốt cuộc mình có quá đáng như lời bọn họ nói không nhỉ?

Chắc không đến nỗi đâu?

Ngô Mặc có chút không nắm chắc.

Cậu tự nhận thấy mình không hề lạnh nhạt với huynh đệ nào cả, sao lại bị buộc tội như vậy chứ?

Ngay khi cậu đang suy tư, Lưu Tang đứng ở cửa kéo cổ họng hét một câu: “Bố nuôi, sao bố còn chưa vào?

Chú ấy bảo con hỏi bố có phải chân bố mọc đinh nên đi không nổi không?” Thằng nhóc này cũng là một kẻ thù dai.

Cố ý hét rất to, mục đích là để trả thù Ngô Mặc vừa nãy muốn đánh nó.

Ngô Mặc theo bản năng bước tới.

Chưa kịp bước một bước, anh cảm thấy eo mình siết chặt.

Anh cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy cánh tay của Hắc Nhãn Kính đang ôm chặt lấy eo mình.

Hai người dính sát vào nhau, đến một lá bài poker cũng không lọt vào kẽ hở.

Ngô Mặc nhíu mày thành một cục lớn, không hiểu Hắc Nhãn Kính có ý gì?

Tư thế này không có vẻ gì là lạnh nhạt cả, sao lại có cảm giác như trẻ con đang làm nũng?

Trẻ con?

Đúng rồi.

Não Ngô Mặc lóe lên một tia sáng, đột nhiên nhớ lại chuyện bốn năm trước.

Khi đó, mình nói Kính ca và Lão Trương tuổi đã lớn, khiến hai người họ rất khó chịu, cứ nhất định bắt mình phải gọi là gia gia.

Chẳng lẽ Kính ca cũng nghĩ đến cảnh đó, nên cố ý làm vậy?

Ngô Mặc nghĩ đến đây, bất lực lắc đầu, trong lòng thở dài, thầm nghĩ: “Thôi được rồi, người ta nói người già rồi thì tâm tính như trẻ con, mình vẫn nên quan tâm Kính ca nhiều hơn một chút, đừng để anh ấy không vui.” Anh nghĩ vậy và cũng làm vậy.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy huynh đệ, anh cúi người về phía trước.

Hai tay dùng sức nhấc lên, thế mà lại cõng được Hắc Nhãn Kính.

Hành động hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của người thường này, đừng nói Giải Ngữ Hoa mấy người ngây ra, ngay cả Hắc Nhãn Kính cũng không kịp phản ứng.

Đây là việc người bình thường làm sao?

Ai mà có chút đầu óc, lại có thể bẻ cong tư thế ái muội thành ra thế này?

Ngô Mặc thì lại thấy khoái chí.

Chương 679

Mệt hay không không quan trọng, chỉ cần an ủi được tâm hồn “mong manh dễ vỡ” của Hắc Nhãn Kính là đáng để làm vậy.

Cứ thế, anh không chút kiêng dè, dưới ánh mắt của đám huynh đệ, cõng Hắc Nhãn Kính nghênh ngang bước vào phòng khách.

Lâm Phong đang ngồi trong phòng khách.

Vừa uống một ngụm nước, thấy cảnh này liền “phụt” một tiếng phun ra hết.

“Cái, cái này…” Hắn “phanh” một tiếng bật dậy khỏi ghế sofa, lắp bắp không nói được một câu hoàn chỉnh.

Tối hôm qua đã dặn dò đủ điều, bảo tên khốn này phải cảnh giác một chút.

Thế mà sao mới qua một ngày, lại biến thành Trư Bát Giới cõng vợ thế này?

Là công lực của mình giảm sút, hay là sức quyến rũ của mấy người này quá mạnh?

Lâm Phong không nghĩ thông được, nhưng điều đó không ngăn cản hắn hành động.

Đó chính là nhanh chóng tiến lên, một tay kéo Hắc Nhãn Kính từ trên lưng Ngô Mặc xuống.

Để Ngô Mặc không suy nghĩ lung tung, hắn cố ý nói: “Hắc huynh, có chuyện gì vậy?

Chỗ nào không thoải mái sao?

Nào, huynh đệ đỡ anh ngồi xuống sofa.” Hắc Nhãn Kính từ trên người Ngô Mặc xuống.

Anh liếc nhìn Lâm Phong từ trên xuống dưới, cười mà như không cười nói: “Lâm đương gia thật sự quá khách khí rồi, bất quá quên không cảm ơn anh, mấy năm nay vất vả rồi, sau này không cần phiền phức nữa.” “Đương nhiên rồi.” Lâm Phong cũng bực mình, lạnh lùng đáp trả một câu: “Tôi với Tiểu Mặc mặc chung một chiếc quần, không phân biệt gì cả, huynh đệ của nó chính là anh em của tôi, Hắc huynh đừng khách khí.” Hai người nhìn nhau, đều thấy sự khiêu khích và khó chịu tương đồng trong mắt đối phương.

“Khụ, huynh đệ, nói rõ ràng chuyện gì đã xảy ra đi?” Vương Bàn Tử cảm thấy không khí có chút không đúng, sợ Ngô Mặc bị kẹp giữa khó xử, vội vàng mở miệng xen vào một câu.

“OK.” Lâm Phong cười với Vương Bàn Tử.

Hắn phát hiện mình rất thích huynh đệ này, đừng nhìn vẻ ngoài to lớn thô kệch, vạm vỡ, bên trong lại rất tinh tế.

“Hôm nay thật sự thú vị.” Lâm Phong ngồi xuống sofa, thuật lại toàn bộ tình hình đã thấy không sót một chi tiết nào.

Cuối cùng, hắn quay sang Trương Khởi Linh nói một câu: “Ách Ba huynh đệ, anh có để ý không, tên giả mạo đó thỉnh thoảng lại liếc anh một cái?

Tôi đã nói rồi, không thể nào là thấy anh đẹp trai, muốn theo đuổi anh chứ?

Vì vậy tôi hoàn toàn có lý do để nghi ngờ, hắn ta chắc là đã nhắm vào anh rồi.” “Đậu má.” Ngô Mặc nghe Lâm Phong nói linh tinh, nhắm mắt lại dùng sức véo véo trán.

Lúc này, trong lòng anh chỉ có một suy nghĩ.

Cái tên lão thiên tặc tử này cũng không mở mắt ra, sao không để cho tên khốn này câm mấy năm đi?

“Tiểu Ca, mấy người Trương gia này từ đâu chui ra vậy?” Vương Bàn Tử vẫn chưa hiểu, gõ gõ mặt bàn, nghi hoặc nói: “Nhiều năm như vậy cứ như bông gòn rụng ở chùa Du Hàng, không có chút động tĩnh nào, giờ tự nhiên chui ra, chẳng lẽ muốn cướp quyền đoạt vị?” Trương Khởi Linh còn chưa phản ứng, Ngô Tà lại xen vào một câu: “Tiểu Ca, anh có biết mấy người Trương gia này không?” “Không nhớ.” Trương Khởi Linh trầm ngâm một lát, chậm rãi lắc đầu.

“Thiên Chân, em đừng hỏi nữa.” Vương Bàn Tử vỗ đùi, cảm khái nói: “Tiểu Ca mấy năm nay cứ hay mất trí nhớ, có thể nhớ được mấy anh em mình đã là khó lắm rồi, đừng mong anh ấy nhớ lại chuyện trước kia nữa.” “Ngô Tà, có một khả năng khác không?” Giải Ngữ Hoa vẫn im lặng, ngồi trên sofa trầm tư, đắn đo hồi lâu mới mở miệng nói: “Bọn họ đang thăm dò.” Lời vừa thốt ra, lập tức thu hút mấy ánh mắt đổ dồn vào anh: “Tiểu Hoa, anh có ý gì?” Ngô Tà nhìn Giải Ngữ Hoa, hơi khó hiểu: “Ý anh là thăm dò…” “Nói đi chứ.” Ngô Mặc tính tình hơi nóng nảy, đứng dậy đứng sau Giải Ngữ Hoa, một cái Thái Sơn áp đỉnh, trực tiếp đè lên người Giải Ngữ Hoa, miệng không ngừng thúc giục: “Nhanh lên.” “Đừng vội.” Giải Ngữ Hoa với tay vuốt vuốt mái tóc xù của Ngô Mặc, nhẹ nhàng nói: “Để anh nói từ từ, anh nghĩ thế này, Ngô Tà em trước đó nói có người truyền tin tức dẫn em đến Nepal, sau đó mỗi lần phát hiện một chút manh mối thì lại bị người khác xóa sạch đúng không?” “Anh trước đó nghi ngờ âm thầm còn có thế lực khác, bây giờ cái tên Ngô Tà giả mạo này công khai đi ra, anh cho rằng có bảy mươi phần trăm khả năng là do bọn họ nhúng tay vào.” “Còn về việc thăm dò, em đột nhiên biến mất, đối phương không tìm được tung tích của em, tất nhiên phải dùng một vài thủ đoạn.” “Và Tiểu Mặc với Lâm đương gia đột nhiên xuất hiện ở Nepal, bất kể vì lý do nào, đều rất đáng ngờ.” Quả không hổ là nhân tài kiệt xuất nhất của Cửu Môn.

Giải Ngữ Hoa đã kết nối các ý tưởng tưởng chừng không thể lại với nhau, và đưa ra một lời giải thích có vẻ vô cùng hợp lý.

Có người mở đầu, phần suy luận còn lại sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Mấy anh em lại thảo luận hồi lâu, cuối cùng đi đến một kết luận, chuyện này chưa xong.

Đừng thấy Ngô Tà giả nói nghe hay, nào là chờ tin tức, nào là có cơ hội sẽ nói chuyện tiếp.

Thực tế, theo tính cách của bọn họ, rất có thể sẽ tự mình đến xác nhận.

Đương nhiên, việc “thượng môn” này chắc chắn sẽ không phải là đưa thiệp mời, đi vào từ cửa chính.

Dựa trên kết luận của Ngô Mặc từ những gì anh thấy ở Trương Duệ Quảng và Trương Nhật Sơn trong Cổ Lâu Trương gia, người Trương gia ít nhiều gì cũng có vấn đề về đầu óc.

Không thì tự cao tự đại đến mức mắt cao hơn trán, hoặc là không coi ai ra gì quá mức ngông cuồng.

Hoặc không thì lại giống như Lão Trương, động một chút là mất trí nhớ, ngay cả mật khẩu thẻ ngân hàng là gì cũng không nhớ nổi.

Tóm lại, Ngô Mặc không có ấn tượng tốt đẹp gì với người Trương gia.

Đã xác nhận mấy tên này sẽ không an phận, vậy thì mình cũng đừng khách khí nữa.

Với tư cách chủ nhà, hãy chiêu đãi bọn chúng một bữa thật “thịnh soạn” đi.

Anh như Thụ Đại Hùng bám lấy Giải Ngữ Hoa.

Quay sang Lâm Phong đang ngồi đối diện ra hiệu bằng tay, thành công nhận được một cái liếc mắt trắng dã.

Nhìn Ngô Mặc như mắc bệnh mềm xương mà bám lấy Giải Ngữ Hoa, sự ghét bỏ trong mắt Lâm Phong không chút che giấu tuôn ra.

Hắn có cảm giác mình đã phòng thủ khắp nơi, kết quả là con heo nhà mình lại tự mình nhảy tường ra ngoài.

Cái tâm trạng ấm ức này, không phải người trong cuộc thì căn bản không thể nào cảm nhận được.

Lưu Tang đã ngây người từ lâu rồi.

Vị cha nuôi cao lãnh ngạo khí mười phần của mình, sao vừa gặp mấy người này lại trở nên trẻ con như vậy chứ?

Bảo Quát thì có chút miễn dịch với chuyện này, dù sao chính tay cậu ta đã bế Ngô Mặc ra khỏi cái nôi.

Đừng thấy miệng cậu ta dưới sự ép buộc của cha mình mà gọi Ngô Mặc là nhị thúc, thực tế trong lòng lại coi anh như em trai.

Ngô Mặc thấy Lâm Phong ngồi yên không nhấc mông, tức giận túm lấy cái gối bên cạnh ném qua.

“Mẹ kiếp, suốt ngày chỉ biết sai khiến ông đây.” Lâm Phong tránh được đòn tấn công, liếc xéo Ngô Mặc một cái thật dài.

Hắn bực bội đứng dậy càu nhàu: “Ông đây là trưởng công nhà mày chắc, không có một đồng nào, việc bẩn việc cực lại giao hết cho tao.” Nói thì nói, mắng thì mắng, việc cần làm thì không được phép sai sót chút nào.

“Tiểu Mặc, hai đứa đây là…” Ngô Tà vốn định hỏi Lâm Phong, nhưng hai chữ “Phong huynh” thì anh thật sự không nói ra miệng được.

“Thôi được rồi, để tôi nói cho.” Lâm Phong cũng không nỡ để Ngô Mặc đau họng thêm nữa, giải thích: “Theo suy đoán của các cậu, bọn này tối nay chắc chắn sẽ có động tĩnh, ý của lão nhị là muốn tôi chuẩn bị ít bẫy, để chiêu đãi quý khách một bữa thật thịnh soạn.” “Ra vậy.” Ngô Tà hơi do dự, ánh mắt lại liếc về phía Ngô Mặc, rất nhanh nhận được một cái gật đầu khẳng định.

Giữa hai người họ thậm chí không cần nói chuyện, đã có thể hiểu được tâm tư đối phương.

Mức độ ăn ý này quả thật khiến người khác phải ghen tị.

Lần này ngay cả Vương Bàn Tử cũng có chút mơ hồ, hai người này thực sự chỉ là bạn tốt sao?

Ngô Mặc có thể giả vờ lười biếng với người khác, nhưng với Lâm Phong thì không thể.

Hai người hiểu rõ nhau tận xương tủy, đối phương có đức hạnh gì, làm sao để đối phó thì cả hai đều biết rõ trong lòng.

Muốn lười biếng à?

Được thôi, lần sau sẽ trả lại gấp bội.

Anh bảo Giải Ngữ Hoa mấy người nghỉ ngơi trước, còn mình và Lâm Phong thì dẫn theo thuộc hạ bắt đầu bố trí quanh biệt thự.

Lần này bố trí bẫy không còn là trò đùa nhỏ nữa.

Xung quanh sân vườn được bố trí đầy chất nổ mini.

Loại chất nổ này tuy không đủ để giết chết mấy người cùng lúc, nhưng chạm vào cũng đủ để đối phương uống một bình rồi.

Súng đạn được chuẩn bị rất đầy đủ, hầu như mỗi người một khẩu.

Ở những nơi như Đông Nam Á này, chỉ cần có tiền, muốn gì cũng được, đừng nói súng đạn, ngay cả súng pháo uy lực cao hơn cũng có thể kiếm được.

Hắc Nhãn Kính mấy người cũng không ngồi yên, đi theo sau Ngô Mặc thỉnh thoảng lại đưa ra vài lời đề nghị.

Thấy Trương Khởi Linh cũng tích cực tham gia, Lâm Phong như hòa thượng Trượng Nhị sờ không thấy đầu óc.

Hắn với vẻ mặt ngơ ngác chọc chọc Ngô Mặc, tò mò hỏi: "Lão nhị, vị Ách Ba huynh đệ này ra tay độc thật đó, mày nhìn mấy cái bẫy liên hoàn anh ấy thiết lập kìa, thật sự là một chạm là chết hoặc bị thương." "Đó không phải là người Trương gia sao?

Chơi kiểu này không phải tự phá mồ mả tổ tiên à?" "Xì." Ngô Mặc nghe vậy liếc Lâm Phong một cái, như thể đang chế giễu hắn làm quá lên, rồi vẻ mặt đầy khinh thường nói: "Mồ mả tổ tiên, phá tháp." Lâm Phong bị nghẹn họng một lúc.

Sau đó hắn nghĩ đến chuyện Cổ Lâu Trương gia mà Ngô Mặc đã kể.

Khóe miệng hắn không khỏi giật giật mấy cái, rồi nhìn về phía Trương Khởi Linh, trong mắt không chỉ là sự cảm khái đơn thuần, mà còn có cả sự kính phục từ tận đáy lòng.

Hắn hít sâu một hơi, cảm thán: "Huynh đệ này đúng là một kẻ tàn nhẫn mà, đối với người trên thì đốt xương cốt thành tro bụi, đối với người dưới thì cắt đứt giống nòi, quả không hổ là người đàn ông như thần, thật là trâu bò." Ngô Mặc cảm thấy Lâm Phong nói rất có lý.

Chương 680

Bất kể là từ thân phận cháu trai hay khi làm tộc trưởng, đồng chí Lão Trương đều không đi theo lối mòn.

“Ừ.” Anh gật đầu mạnh mẽ, vô cùng đồng tình với điều này.

Hai huynh đệ nhìn nhau, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Cả hai đồng thời quay sang Trương Khởi Linh, cố ý chắp tay về phía anh ta, đồng thanh nói: “Gia môn.” Khi hai tên ngốc này tụ tập lại với nhau, nếu không phải thảo luận chuyện bí mật, thì rất ít khi chú ý đến âm lượng.

Cuộc đối thoại của họ, rõ ràng lọt vào tai mỗi người.

Sau đó, tiếng cười khúc khích nối tiếp nhau vang lên.

Trên mặt Trương Khởi Linh lộ rõ vẻ bất lực có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Môi anh mím lại, như muốn nói gì đó?

Tuy nhiên, đợi một lát, cuối cùng anh vẫn chọn im lặng, chỉ có động tác bố trí bẫy trên tay nhanh hơn mấy phần.

Nhưng chiêu này đối phó với người khác thì hiệu quả, đối phó với Ngô Mặc và Lâm Phong thì không được.

Hai tên khốn này bộc phát sự nhiệt tình vô hạn đối với Trương Khởi Linh, theo sát anh ta không ngừng nghỉ.

Đương nhiên, quyền phát ngôn chủ yếu nằm ở miệng Lâm Phong, Ngô Mặc chỉ thỉnh thoảng chen vào một câu “đâm thọt”.

Nhớ lại ngày xưa, một mình Ngô Mặc “lắm mồm” đã đủ khiến Trương Khởi Linh nói nhiều hơn không ít.

Bây giờ anh và Lâm Phong hai người hợp lại, uy lực chắc chắn lớn hơn hai.

Mấy huynh đệ còn lại nhìn bóng lưng ba người phía trước, nhất thời có chút đồng cảm với Trương Khởi Linh.

“Thiên Chân, huynh đệ này thú vị thật đấy.” Vương Bàn Tử nghe phía sau mà cười không ngớt, há miệng toe toét nói: “Hèn gì huynh đệ mình chơi với nó thân thiết như vậy, hóa ra hai người hợp cạ nhau mà.” Hắn thật sự coi Ngô Mặc như em trai ruột.

Em trai vui, hắn cũng vui theo, hoàn toàn không bận tâm có ai giành địa vị của mình hay không.

“Em nói vậy, đúng là như thế thật.” Ngô Tà cũng cười.

Sau hai ngày tiếp xúc, ấn tượng của anh về Lâm Phong đã thay đổi rất nhiều.

Ban đầu, anh nghĩ người này hẳn phải giống Tiểu Hoa, nghiêm túc, cẩn trọng, có khí phách.

Nếu không thì làm sao tạo dựng được thế lực lớn như vậy?

Không phải anh đánh giá thấp em trai bảo bối của mình, mà là với tính cách lười biếng của Tiểu Mặc, rất khó để xử lý các thế lực khác trong thời gian ngắn.

Võ lực có thể dùng trong hắc đạo, nhưng trong bạch đạo thì không dễ dùng.

Dựa trên thông tin anh tìm hiểu trước đây, Địa Long Hội hạ gục Vương gia, là vì nhận được không ít sự ủng hộ từ bạch đạo.

Vì vậy, Ngô Tà trong lòng vẫn luôn cho rằng, những chuyện này đều do Lâm Phong quản lý và lôi kéo.

Nhưng sau hai ngày tiếp xúc, quan điểm này hoàn toàn bị phá vỡ.

Tốc độ trưởng thành của lão đệ nhà mình quá đáng sợ.

Xử lý mọi việc một cách nhẹ nhàng, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Ngô Tà.

Còn cái tên Lâm Phong kia?

Độ "đậu bựa" và mạch suy nghĩ của hắn gần như ngang ngửa với Ngô Mặc.

Hiện tại Ngô Tà có một ảo giác.

Là mình không theo kịp thời đại rồi sao?

Hay là bạch đạo Tây Bắc thích kiểu này?

Hay là hai tên ngốc này "phụ phụ đắc chính", vô tình vớ vẩn mà tạo ra trận thế lớn như vậy?

Không ai có thể đưa ra câu trả lời chính xác.

Mọi người cùng chung sức, rất nhanh việc bố trí bẫy kết thúc.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa tiến lên kiểm tra một lượt, cho rằng ổn rồi, lúc này mới quay về phòng khách nghỉ ngơi.

Việc tiếp theo cần làm, chính là chờ cá cắn câu.

Không có tên ngốc nào lại đi đánh lén vào ban ngày cả.

Thế là mấy anh em định nghỉ ngơi trước, đợi đến tối thì giữ tinh thần thật tốt để xử lý bọn chúng một trận.

Vì sao lại khẳng định bọn chúng nhất định sẽ đến?

Vấn đề này đối với Ngô Mặc và Lâm Phong mà nói thì không quan trọng.

Dù sao buổi tối cũng không ngủ được, cứ coi như đóng cửa chơi chó vậy.

Việc phân phòng ngủ trưa cũng là một vấn đề lớn.

Biệt thự có rất nhiều phòng trống, thế mà mấy anh em này không đi đâu cả, cứ chen chúc trong phòng ngủ của Ngô Mặc.

Lý do đưa ra cũng rất thuyết phục.

Mấy năm không gặp mặt, kiểu gì cũng phải bồi đắp tình cảm, không thì xa lạ thì làm sao?

Lâm Phong lười tham gia mấy chuyện ồn ào này.

Nhưng trước khi vào phòng, hắn ra hiệu “kéo” bằng tay với Ngô Mặc.

Ngô Mặc lập tức nhớ đến cái miệng lảm nhảm của hắn, và những câu chuyện lung tung đó.

Anh hung ác trừng Lâm Phong một cái.

Sau đó nhấc chân đạp tung cửa phòng, bước những bước lớn vào phòng.

Giải Ngữ Hoa mấy người mắt tinh, chú ý đến động tác nhỏ này, trong lòng liền vẽ một vòng tròn.

Định bụng có cơ hội sẽ gặng hỏi Ngô Mặc, hỏi xem cái đó có ý nghĩa gì?

Hoắc Tú Tú là một cô gái lớn không tiện ở chung với một đám đàn ông, đã sớm được Lưu Tang dẫn đến phòng ở tầng ba.

Ngô Mặc đứng trên sàn phòng ngủ.

Anh liếc nhìn chiếc giường đôi, rồi lại nhìn mấy huynh đệ, trong lòng cứ băn khoăn.

Một cái giường đôi mà không có cả sofa, sáu ông lớn làm sao mà ngủ?

Chồng chất lên nhau như chó à?

Điều này cũng không trách anh phiền muộn.

Ngay cả là một đại gia giàu có đến mấy, phòng ngủ cũng không làm hai chiếc giường đôi.

Dù sao cũng không có tên ngốc nào lại làm cái chuyện nửa đêm ngủ giường này, nửa đêm đổi sang giường khác đúng không?

Anh suy nghĩ rất lâu.

Nếu xét từ lòng quan tâm người lớn, thì Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai người nên ngủ trên giường, bốn người còn lại nằm dưới đất.

Nhưng Kính ca không phải rất để ý đến chuyện già hay không già sao?

Vậy thì ý nghĩ này có thể bỏ qua.

Hay là xem ai có tiền?

Vậy thì không nghi ngờ gì, chắc chắn là Hoa ca.

Nhưng nếu nói chuyện tiền bạc, liệu có làm tổn thương tâm hồn mong manh của những người còn lại không?

Còn về đại ca và Bàn ca nhà mình?

Hai người họ không cần phải suy nghĩ, đều là những kẻ vừa nghèo vừa trẻ.

Chương 681

Phải nói là kinh nghiệm nhiều rồi, suy nghĩ sẽ trở nên phức tạp.

Mấy năm trước Ngô Mặc tuyệt đối sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy.

Chỉ cần có một chiếc giường, anh chắc chắn sẽ là người đầu tiên nhảy lên, duỗi tứ chi ra chiếm chỗ trước đã.

Nhưng đã trải qua bao sóng gió, nhiều chuyện anh theo bản năng sẽ đi suy nghĩ, đi tính toán.

Ngô Tà thấy Ngô Mặc đứng yên không động, tiến lên kéo kéo cánh tay anh, nghi hoặc hỏi: “Tiểu Mặc, nghĩ gì vậy?

Em không phải mệt rồi sao?

Mau lên giường nghỉ một lát đi.” “Bảo bối à, mệt rồi đúng không, nào, ca ca xoa bóp cho em mấy cái, thoải mái một chút.” Hắc Nhãn Kính vươn hai tay đẩy Ngô Mặc đến bên giường, bảo anh nằm sấp xuống giường.

Động tác thuần thục bắt đầu “mát xa kiểu Hắc”.

Lâu rồi không được hưởng đãi ngộ này, trong lúc mơ màng Ngô Mặc chỉ cảm thấy mình lại quay về mấy năm trước.

Dường như mọi thứ đều không thay đổi.

Anh có chút đắm chìm trong không khí này.

Tay vuốt xuống giường, thuận thế nắm lấy cánh tay của Giải Ngữ Hoa, nửa nhắm mắt đưa ra một yêu cầu nhỏ: “Ca, hừm hừm.” Đây cũng chỉ có thể là Ngô Mặc.

Đổi thành người khác?

Giải Ngữ Hoa không bổ đầu anh ra làm đôi thì cũng không xứng với thân phận gia chủ từ năm tám tuổi của mình.

Anh cam chịu dựa vào mép giường, ghé sát tai Ngô Mặc nhỏ giọng hát hí.

Cùng với tiếng hí khúc du dương, Ngô Mặc rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Không có mối đe dọa cái chết, không có ác mộng đeo bám, đây là lần anh ngủ ngon nhất trong bốn năm qua.

Lần nữa mở mắt, đã là tám giờ tối.

Ngô Mặc dụi dụi mắt, đứng dậy từ trên giường ngồi thẳng dậy.

Lúc này mới nhận ra cả chiếc giường lớn chỉ có mình anh nằm trên đó, mấy anh trai còn lại đều ngồi dưới đất.

Ngoại trừ Bàn ca đang ngáy ngủ, mấy người còn lại ai làm việc nấy.

Giải Ngữ Hoa nghịch điện thoại xử lý việc gia tộc.

Ngô Tà cầm điện thoại tra cứu một số tài liệu liên quan.

Hắc Nhãn Kính ngậm điếu thuốc chưa châm trong miệng, tựa vào góc tường, không biết đang suy tính chuyện gì?

Trương Khởi Linh ngồi khoanh chân trên đất, như lão tăng nhập định nhắm mắt trầm tư.

Động tác đứng dậy của Ngô Mặc đã đánh thức mấy người khỏi những suy nghĩ riêng của họ.

Ngô Tà đặt điện thoại xuống, ngẩng đầu nhìn em trai, quan tâm nói: “Tiểu Mặc, ngủ thế nào?

Còn mệt không?” “Ừ, rất ngon.” Ngô Mặc vươn vai.

Cảm thấy cả người thần thanh khí sảng, mọi mệt mỏi đều tan biến, dường như mình trong nháy mắt đã quay trở lại tuổi mười tám.

Anh quay đầu mỉm cười nịnh nọt với Giải Ngữ Hoa, tay phải giơ ngón cái lên, từ tận đáy lòng thốt ra một tiếng cảm khái: "Ca, đúng là thôi miên." "Em đó, đồ thằng nhóc con." Giọng điệu của Giải Ngữ Hoa cuối câu mang theo ý cười, giọng nói sạch sẽ dịu dàng như lông vũ bị gió nhẹ thổi, từng chút một cào vào lòng người.

Trong lúc nói chuyện, cửa phòng bị gõ.

Ngô Tà đứng dậy thuận tay mở cửa, liền thấy Lưu Tang đứng ở cửa tay bưng khay, cố gắng giữ thăng bằng không để canh tràn ra ngoài.

Cậu ta thấy người mở cửa là Ngô Tà, bĩu môi bực bội nói: "Cháu mang đồ ăn cho lão đa, có thể vào không ạ?" "Đương nhiên có thể, vào đi." Ngô Tà nghiêng người, nhường chỗ ở cửa cho Lưu Tang vào phòng.

Lưu Tang bưng khay cẩn thận đi vào phòng, suýt nữa bị tình hình trong phòng làm cho giật mình.

Năm vị đại gia đang ngồi dưới đất, còn lão đa nhà mình thì ngồi khoanh chân trên giường như Phật gia vậy.

Nhìn thế nào, cũng cảm thấy cha nuôi như được cung phụng lên cao.

"Lão đa, tối nay người chưa ăn cơm, cháu mang đồ ăn cho người đây." Chiếc khay trong tay Lưu Tang hơi lớn, không chú ý đến Vương Bàn Tử dưới chân, suýt nữa bị hắn ta vấp ngã.

"Thằng nhóc con, chân tay không vững vàng gì cả." Hắc Nhãn Kính mắt nhanh tay lẹ đỡ một cái, lúc này mới tránh được cảnh canh tràn ra gây ra thảm án.

Lưu Tang không có chút thiện cảm nào với cái tên đeo kính đen này.

Cậu là một đứa trẻ bênh vực người nhà, luôn cảm thấy tên này khắp nơi nhắm vào đại bá nhà mình.

Cộng thêm việc trước đó hắn ta đã chất vấn thân phận của mình, càng khiến cậu ta một trăm phần trăm không ưa Hắc Nhãn Kính.

Nghe thấy câu nói của Hắc Nhãn Kính, cậu hừ một tiếng không đáp lời hắn.

Quay người đặt mâm cơm lên bàn.

Ghé sát vào Ngô Mặc, như một người lớn nhỏ bé nhíu chặt mày, lo lắng nói: “Lão đa, người không uống thuốc đúng giờ, họng còn đau không ạ?” Ngô Mặc cười lắc đầu, cong ngón tay nhẹ nhàng búng vào trán Lưu Tang một cái, trêu chọc nói: “Bà quản gia.” Chân tâm đổi chân tình.

Càng tiếp xúc, Ngô Mặc và Lâm Phong càng thích Lưu Tang.

Đứa trẻ này trong xương cốt có một luồng khí quật cường.

Đối với người ngoài thì lạnh lùng băng giá, nhưng đối với hai người họ lại là sự thân thiết từ tận đáy lòng.

Tiếp xúc lâu ngày, Ngô Mặc thực sự đã có chút phong thái của một người cha.

“Cháu là con trai mà.” Lưu Tang bĩu môi lẩm bẩm một câu, ngay sau đó vô cùng chu đáo đưa đồ ăn đến trước mặt Ngô Mặc.

Còn về việc những người khác có đói hay không, thì liên quan gì đến cậu ta?

Cậu ta có thể tùy hứng, nhưng Ngô Mặc thì không thể làm vậy.

Anh lại bảo đứa trẻ đi ra ngoài lấy thêm đồ ăn khác, gọi mấy anh em cùng nhau ăn cơm.

Thấy Lưu Tang ngoan ngoãn rời khỏi phòng, Vương Bàn Tử không nhịn được cười nói: “Huynh đệ, thật không ngờ, cậu lại là người đầu tiên trong số mấy anh em mình làm cha đó?” “Chuyện này mà để nhị thúc của cậu nhìn thấy, cằm ông ấy cũng phải rớt xuống chân mất.” Khi nhắc đến chủ đề này, Vương Bàn Tử thao thao bất tuyệt kể: “Cậu không biết đâu, nhị thúc của cậu hai năm nay cứ như bị điên ấy, động một cái là gửi một đống ảnh mỹ nữ, bảo anh cậu chọn vợ trong đó.” Hắn kể sống động những trò tai quái của Ngô Nhị Bạch, khiến Ngô Mặc vỗ đùi cười toe toét.

Cười thì cười.

Nhưng trong lòng anh lại hiểu, Nhị thúc sợ là muốn dùng hỷ sự để lấp đầy trái tim cô đơn của bà nội.

Sau khi ăn no thì đến lúc lo việc chính.

Ngô Mặc bây giờ bận rộn, tuyệt đối không hề nhàn hạ hơn Giải Ngữ Hoa.

Giải gia truyền thừa mấy đời, nhiều việc đã đi vào quỹ đạo.

Ngô Mặc thì khác.

Anh và Lâm Phong một mặt hy vọng đứng vững ở Tây Bắc, mặt khác còn phải đề phòng sự phản công của Uông gia và Vương gia.

Hiện tại hai đương gia đều không ở Tây Bắc, càng cần phải luôn nắm bắt động tĩnh bên đó.

Hắc Nhãn Kính không còn quấy phá như trước.

Anh ta ngồi sát Ngô Mặc, thỉnh thoảng lại đút cho anh một ngụm nước, hoặc là châm cho anh một điếu thuốc.

Cái dáng vẻ ân cần đó, Lâm Phong nhìn mà không nỡ nhìn thẳng, trong lòng thầm mắng một câu: “Cái mẹ kiếp, đây chính là nam hạt trong truyền thuyết sao?

Còn có mắt nhìn hơn cả trợ lý minh tinh nữa chứ.” Ngay lập tức trong lòng hắn thắt chặt, sợ Ngô Mặc ngốc nghếch mà sa vào bẫy dịu dàng.

Quay đầu nhìn một cái, Ngô Mặc như đại gia không hề hay biết, trái tim đang lo lắng lại được đặt về vị trí cũ.

Thằng ngốc nhà mình chắc sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy đâu.

Con người một khi bận rộn, thời gian trôi nhanh như nước chảy, chớp mắt tiếng chuông mười hai giờ vang lên.

Cũng không biết chủ biệt thự có gu thẩm mỹ gì?

Rất thích những chiếc đồng hồ lớn, phòng khách và phòng ăn bày biện mấy chiếc.

Cứ đến giờ chẵn là tiếng chuông “đinh đinh đang đang” vang lên không ngừng.

Chương 682

Lưu Tang rất nhạy cảm với âm thanh.

Ngô Mặc đặc biệt bỏ giá cao mua loại nút tai tốt nhất, bảo cậu ta luôn mang theo bên mình.

Nhưng Lưu Tang tối nay cố ý không mang nút tai, là để có thể phát hiện động tĩnh bên ngoài ngay lập tức.

Đừng nói, tai thằng bé này thật sự có ích, là người đầu tiên nghe thấy động tĩnh nhỏ ở bên ngoài sân.

Tiếng động vừa truyền ra, Lưu Tang lập tức tỉnh táo khỏi trạng thái mơ màng.

Cậu ra hiệu bằng tay với Ngô Mặc, ý nói lão đa bên ngoài có động tĩnh.

Ngô Mặc và Lâm Phong phản ứng rất nhanh.

Hai người vẫy tay, Bảo Quát và những người khác tâm lĩnh thần hội, nhanh chóng chuẩn bị nghênh chiến.

May mắn thay, điện ở Nepal không đủ sáng.

Chỉ có đèn phòng khách là sáng, những nơi khác tối đen như mực.

Để không đánh rắn động cỏ, đèn phòng khách không tắt, cố ý làm ra vẻ không hay biết gì, để bọn chúng thả lỏng cảnh giác.

Đồng thời, trên ghế sofa đã bày sẵn những con ma nơ canh giả người.

Những người còn lại có trật tự từ khe cửa lẻn ra ngoài, ẩn mình trong bóng tối.

Lúc này, cả biệt thự là một cái bẫy lớn, Ngô Mặc và những thợ săn này đang chờ đợi con mồi tự đưa đến cửa.

Nhờ mọi người chuẩn bị đầy đủ.

Sau khi tất cả đã mai phục xong, những kẻ đột nhập còn chưa phá được tầng cơ quan đầu tiên.

Ngô Mặc không yên tâm về sự an toàn của Lưu Tang, dắt cậu ta ẩn nấp ở góc phòng.

Lưu Tang giơ năm ngón tay, nhắc nhở Ngô Mặc chú ý, bên ngoài có năm người.

Ngô Mặc gật đầu, rút súng từ thắt lưng ra cảnh giác nhìn về phía trước.

Hai năm đầu để không bại lộ thân phận, anh đã ném Minh Hồng Đao và Cúc Hoa Đao vào không gian.

Trên người ngoài súng ra, chỉ mang một con dao quân dụng.

Sau này có một lần xuống mộ, vô tình có được một thanh đoản kiếm không rõ tên.

Thử dùng mấy lần thấy rất thuận tay, sau đó luôn mang theo bên mình.

Nhưng hiện tại đối mặt là người, không phải quái vật trong mộ, dùng súng tiện hơn một chút.

Dù sao đi nữa, người Trương gia cũng là người trần mắt thịt, đối mặt với uy lực của đạn cũng không thể tránh được.

Thực tế đúng là như vậy.

Mấy người Trương gia này sống lâu, sâu thẳm trong lòng mang theo một sự kiêu ngạo.

Căn bản không coi Lâm Phong mấy người này ra gì.

Chỉ là bọn chúng nằm mơ cũng không ngờ tới, vừa bước vào biệt thự đã dẫm phải một tấm sắt.

Trong sân chờ đợi bọn chúng không chỉ có tộc trưởng của mình, mà còn có Hắc Nhãn Kính ngang hàng với tộc trưởng, đương gia của Giải gia, bộ đôi Sa Thị, cùng với hai tên khốn kiếp đội mũ bảo hiểm.

Mấy người này tùy tiện kết hợp lại, đi ra ngoài đều có thể khuấy đảo một vùng trời đất.

Lúc này vì để tiếp đón bọn chúng mà tụ tập lại với nhau.

Có thể tưởng tượng được, cơ quan thiết lập sẽ như thế nào?

Mấy tên này trèo qua tường, cúi người cẩn thận quét mắt nhìn tình hình trong sân.

Thấy biệt thự chỉ có phòng khách sáng đèn, bên trong lờ mờ hình như có người đang đi lại.

Một trong số đó ra hiệu bằng tay, mấy người còn lại nhanh chóng phân tán từ trên tường.

Sau đó lần lượt nhảy xuống.

Tuy nhiên, chưa kịp chạm đất, bọn chúng đã đón nhận đợt tấn công đầu tiên.

Nhưng người Trương gia đã trải qua sóng gió, không hề bận tâm đến những cơ quan nhỏ nhặt này.

Ngược lại, trong lòng còn chế giễu Lâm Phong mấy người này bất tài vô dụng, những thứ thiết lập ra chỉ là hư chiêu để lừa người ngoài mà thôi.

Bọn chúng không hoảng hốt, thong thả đối phó với các cơ quan, định tháo dỡ hết những thứ này.

Đến lúc đó sẽ bắt người đến chế giễu một trận thật đã, để thêm chút thú vị vào cuộc sống khô khan của mình.

Nhưng lý tưởng thì đầy đặn, hiện thực thì khắc nghiệt.

Một trong số đó khi xử lý cơ quan, khuỷu tay vô tình chạm vào cành cây bên cạnh.

Chà chà, sau đó quả thật đã diễn ra một màn đại hí.

Pháo hoa, pháo tết, ánh lửa, lần lượt trình diễn một lượt trong sân biệt thự.

Ngô Mặc đối với mấy tên này thật sự không khách khí, giương súng liền bắn.

Đạn bay về phía một bóng đen gầy gò không xa.

Tiếng súng vang lên, như thể phát ra một viên đạn tín hiệu.

Bảo Quát và những người khác nhanh chóng theo sau, trong chốc lát đạn trong sân đều bay về phía các góc.

Còn về việc có giết chết những người Trương gia xâm phạm này hay không?

Ngô Mặc lười quan tâm đến những vấn đề đó.

Đối với anh, ngoại trừ vị lão hoàng ngưu Trương Khởi Linh cần cù nhẫn nại, những người Trương gia còn lại chết sống thì liên quan quái gì đến anh?

Không phải nói anh không quan tâm đến đại cục, không đi suy nghĩ về vấn đề tổng thể.

Mà là anh luôn cho rằng.

Có hay không có bọn chúng, Lão Trương đều một mình canh giữ Thanh Đồng Môn.

Trăm năm qua cũng không thấy người Trương gia nào xuất hiện, đã như vậy, thì thà đừng xuất hiện còn hơn.

Chiều nay, anh thuần túy là trêu đùa Trương Khởi Linh, thực tế trong lòng rất khó chịu.

Người Trương gia căn bản không coi Trương Khởi Linh tộc trưởng này ra gì, vậy thì đừng mong mình sẽ chiêu đãi tử tế.

Mấy người Trương gia phản ứng rất nhanh, trái né phải tránh muốn tránh đạn.

Đồng thời rút súng bắn trả.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính khi thiết kế cơ quan đã tính đến điểm này, lại bố trí thêm cơ quan mới xung quanh.

Năm người Trương gia bị kẹt trong góc.

Muốn đột phá vòng vây?

Hỏa lực không đủ.

Muốn rút lui?

Không có cơ hội.

Nếu bọn họ chỉ đối mặt với Bảo Quát và những người khác, dựa vào kinh nghiệm có lẽ đã đột phá thành công và thậm chí phản sát đối phương.

Nào ngờ bi thảm thay, những người họ đối mặt không chỉ mạnh về võ lực, mà đầu óc cũng rất tỉnh táo.

Hoàn toàn dự đoán được suy nghĩ và hành động tiếp theo của bọn chúng.

Kỹ năng bắn súng và thị lực của Hắc Nhãn Kính đều chiếm ưu thế trong bóng tối.

Chương 683

Anh ta không định lấy mạng những người Trương gia này.

Như thể mèo vờn chuột, chuyên chọn cánh tay và chân của bọn chúng để tấn công.

Ngô Mặc vốn định giết chết những người này, nhưng bị Ngô Tà từ phía sau ngăn lại.

“Tiểu Mặc, cố gắng bắt sống.” “Tại sao?” “Anh muốn biết Ngô Tà giả có mục đích gì?” “Ừ.” Ngô Mặc suy nghĩ một chút, đồng tình với ý kiến của Ngô Tà.

Anh mò trong túi quần ra một chiếc còi, nhẹ nhàng thổi hai tiếng, ngay sau đó vị trí đạn của tất cả mọi người hơi dịch chuyển một chút.

Sau khi Ngô Mặc ra lệnh, bản thân anh cũng không rảnh rỗi.

Anh giơ súng lên, nhắm thẳng vị trí đỉnh đầu của nhóm người nhà họ Trương mà bắn ba phát liên tiếp.

Cùng với tiếng súng vang lên, vô số tiếng ong vù vù vang vọng khắp sân không ngừng.

Nhóm người nhà họ Trương nghe thấy tiếng động, vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy ong mật bay rợp trời đất không ngừng vỗ cánh, từ giữa không trung lao xuống trực tiếp tấn công bọn họ.

Người nhà họ Trương có thể chất đặc thù, đúng là không sợ côn trùng độc.

Nhưng có câu nói hay rằng, hổ dữ khó địch quần sói.

Đám ong mật này ít nhất cũng phải có hàng vạn con.

Đồng loạt tấn công, cho dù là người nhà họ Trương có dũng mãnh đến mấy, cũng đủ để bọn họ phải mệt mỏi rồi.

Huống chi còn có Ngô Mặc cái đồ hack này tồn tại.

Anh nấp ở một góc, dùng tinh thần lực khống chế mấy con ong đầu đàn, bảo chúng dẫn đầu đàn ong tấn công nhóm người nhà họ Trương đang xâm phạm kia.

Nhóm người nhà họ Trương cởi áo khoác ra không ngừng vung vẩy, cố gắng đuổi đám ong.

Kết quả chẳng có tác dụng gì.

Bọn họ muốn đột phá vòng vây sao?

Kỹ năng bắn súng của Ngô Mặc và Lâm Phong cùng những người khác chính xác bắn xung quanh bọn họ.

Với suy nghĩ rằng không giết chết được tụi bây, cũng phải hành hạ cho tụi bây chết mệt.

Ngô Mặc và Lâm Phong lần này đã đặt bẫy bằng loại ong mật có thân hình lớn, tính hung dữ, lực tấn công cực mạnh, là loại ong độc rất nổi tiếng ở Nepal.

Dưới sự tấn công liều chết của ong mật.

Có mấy người nhà họ Trương đã gặp vận rủi lớn, trên mặt và người bị ong đốt, vừa đau vừa ngứa vừa sưng đỏ.

Trong số đó chỉ có một gã hiện tại không bị thương, nhưng cũng phải né tránh trái phải rất chật vật.

Nhóm người nhà họ Trương kiêu ngạo hống hách này, lần này không những đạp phải bàn ủi, mà còn chọc trúng tổ ong vò vẽ.

Điều khiến bọn họ khó hiểu hơn là, tại sao đám ong này chỉ vây quanh bọn họ mà không tản ra khắp sân?

Nhưng lúc này cũng không có thời gian để suy nghĩ mấy thứ đó.

Ong mật quá nhiều, vây kín mít mấy người bọn họ, hầu như không còn khe hở nào.

Trong tình huống này mà muốn vào biệt thự, độ khó khá lớn.

Chỉ có thể nghĩ cách khác.

“Anh em ơi, hiểu lầm thôi, đừng chơi nữa.” Giả Ngô Tà thấy tình thế không ổn, lấy áo khoác che đầu, trốn sau một cái cây mà gào lên: “Chúng tôi đến đây là để bái phỏng, không có ý gì khác.” Ngô Mặc và Lâm Phong cũng chẳng thèm để ý.

Mặc cho Giả Ngô Tà kêu gào mấy tiếng, bọn họ vẫn cứ bắn súng thì bắn, điều khiển ong thì điều khiển ong.

Ong mật mua với giá đắt thế này, không lợi dụng triệt để thì chẳng phải lỗ to sao?

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa mấy người họ không biết Ngô Mặc có thuật điều khiển côn trùng và tinh thần lực.

Chỉ cho rằng nhóm bảo vệ này có thể điều khiển ong, dù sao tộc người thiểu số nào cũng có kỹ năng riêng của mình.

Lúc đầu Vương Bàn Tử và Ngô Tà còn có chút lo lắng, sợ ong mật quay đầu tấn công mình.

Sau khi xem một hồi, cuối cùng cũng an tâm, rồi đứng đó vui vẻ hóng chuyện.

Lại hơn nửa tiếng trôi qua.

Ngô Mặc tính toán sơ qua, đoán được trên mặt và người bọn này chắc sưng không ít cục rồi, cũng coi như có thể dừng tay.

Nhưng cứ thế mà thả bọn họ ra sao?

Lại có chút không cam lòng.

Phải biết rằng để chiêu đãi bọn họ, mình đã bỏ ra không ít tiền, những hao tổn này tổng phải có người chịu trách nhiệm chứ?

Anh nghĩ đến đây liền lập tức gửi một tin nhắn cho Lâm Phong, nhắc nhở anh ta phải xử lý mọi chuyện cho tốt.

Trùng hợp là, Lâm Phong cũng đang có ý định này.

Anh ta nghiêng người dựa vào tường, nói giọng điệu lêu lổng, gọi to về phía nhóm người nhà họ Trương: “Ối dà, vừa nãy không nghe rõ, là vị khách quý nào đến chơi vậy?” “Mẹ nó, giả câm à?” Giả Ngô Tà thầm mắng một tiếng, cố sức gãi gãi cánh tay bị ong đốt sưng cục, khẽ ho một tiếng: “Là huynh đệ Lâm đó, tôi là Ngô Tà đã gặp anh chiều nay.

Anh sẽ không quên nhanh vậy chứ, tôi với anh vừa gặp đã như quen biết từ lâu, muốn tối nay đến hàn huyên tâm sự với anh.” Anh ta mắt mở thao láo nói dối, mồm mép tép nhảy nói bậy bạ, cứng nhắc biến chuyện lẻn vào thành đến thăm hỏi.

Hai anh em Ngô Mặc và Lâm Phong sẽ không chiều cái loại người này, lời Giả Ngô Tà còn chưa nói hết, tiếng súng lại một lần nữa vang lên.

Ong mật dừng lại một lát, rồi bắt đầu một đợt tấn công mới.

“Anh em ơi, thôi đừng đùa nữa, được không?” Giả Ngô Tà không ngờ Lâm Phong nói ra tay là ra tay, ngay cả chút đường lui để thương lượng cũng không có.

“Đừng phí lời với bọn họ nữa, tìm cơ hội xông ra ngoài.” Một giọng nữ vang lên, giọng điệu có chút lạnh nhạt: “Ong đốt không chết người đâu, ra ngoài rồi nói.” Ngô Mặc nghe xong lời này thì cười lạnh liên tục.

Mày mẹ nó đến nhà ông đây mà còn dám coi thường ông à?

Ai cho mày cái mặt to thế?

Thôi được.

Đã vậy mày tính đối phó ong mật, ông đây sẽ cho mày cơ hội đó.

Ngô Mặc nhanh chóng điều chỉnh phương án tấn công, điều động phần lớn ong mật chuyên môn bay về phía cô gái kia.

Đồng thời để phòng ngừa những người khác chạy thoát, đạn tiếp tục xả xuống.

Người phụ nữ kia cũng cạn lời.

Cô ta không ngờ mình chỉ nói có vậy thôi mà ong mật lại phản ứng nhanh đến thế?

Đám ong này không phải của địa phương sao?

Người nuôi ong ở Nepal ghê gớm thế sao?

Một tiếng đồng hồ trôi qua, đối với Ngô Mặc và Lâm Phong cùng những người khác chỉ bằng vài điếu thuốc.

Nhưng đối với mấy người nhà họ Trương thì có chút khó nhằn.

Trước khi đến, bọn họ tự tin mười phần.

Cảm thấy bằng tài nghệ của năm người, đủ sức hạ gục Lâm Phong và đám người kia.

Nhưng giờ đây, toàn thân đầy cục u luôn nhắc nhở bọn họ, tuyệt đối đừng coi thường bất kỳ ai.

Chơi đùa đủ rồi, Lâm Phong thấy đủ rồi thì dừng.

“Anh em ơi, chẳng phải nói thần giao cách cảm sao, tôi với mấy người cũng vừa gặp đã như quen biết từ lâu.” “Tôi đoán chắc chắn mấy người sẽ đến gây chuyện, thế nên đặc biệt chuẩn bị nghi thức chào mừng cho mấy người, có thích không?” Giả Ngô Tà trong lòng đã mắng tổ tông mười tám đời của Lâm Phong một lượt.

Cái thằng này đúng là mẹ nó thiếu đức đến tận cùng rồi.

Bẫy chồng bẫy.

Đúng là hố lớn lồng hố nhỏ, hố nhỏ lồng hố tiểu.

Chương 684

Ông đây sống hơn trăm tuổi còn chưa từng thất đức như nó, mấy đứa trẻ tuổi này suốt ngày học mấy cái thứ quỷ quái gì vậy?

Giả Ngô Tà làm sao mà đoán được?

Bẫy này đâu phải Lâm Phong một mình thiết kế, còn có đại nhân tộc trưởng đáng yêu nhà anh ta nữa chứ.

Ở đây không thể không khen Trương Khởi Linh một câu.

Học tốt khó, học xấu thì đúng là dễ như trở bàn tay.

Từ sau khi quen biết Ngô Mặc, anh ấy trên con đường tà đạo càng đi càng xa.

Thời kỳ đầu không nhìn ra.

Theo thời gian trôi đi, mọi phương diện thể hiện càng ngày càng rõ ràng.

Anh có thể tưởng tượng được không?

Cái bẫy lần này có một chiêu chuyên dùng để đối phó với ngón tay, chính là do vị thần minh đại nhân này tự mình thiết kế.

Hơn nữa cũng thực sự đã cho mấy người nhà họ Trương một bài học sâu sắc.

Thậm chí trong năm người có hai người trúng chiêu, tuy không đến nỗi tàn phế, nhưng cũng máu chảy đầm đìa.

Giả Ngô Tà trong lòng mắng không ngừng, miệng thì khách sáo: “Ai nha huynh đệ, hai anh em mình lại nghĩ cùng một chỗ rồi, anh xem đã là hiểu lầm, hay là mình vào trong nhà nói chuyện?” Ngô Mặc lười nghe hai người họ cò cưa.

Cò cưa nửa buổi không nói chuyện chính sự, thuần túy là cởi quần đánh rắm, phí cả công.

Số đã tích cóp bấy lâu, không lấy được lợi lộc thì dễ mất ngủ lắm.

“Lễ vật!” Anh ta thao thao giọng khàn đặc gào lên một tiếng: “Không có, tiếp tục!” Nhóm người nhà họ Trương im lặng một lát, nhìn nhau mấy lần, có chút không nắm bắt được ý của Ngô Mặc.

“Huynh đệ Lâm, đây là…” “Không nghe thấy lời lão nhị nhà tôi nói sao?” Lâm Phong nhướng mày, nói giọng điệu thản nhiên: “Khách đến nhà mà tay không?

Con chó nhà bên cạnh sang chơi còn phải mang theo xương, mấy vị sẽ không đến nỗi còn không bằng chó chứ?” “Làm thế nào?” Một người nhà họ Trương trong số đó chuyển ánh mắt sang Giả Ngô Tà.

Mặt anh ta toàn là mấy cục u to, trong lòng ấm ức cực độ.

Giả Ngô Tà nhún vai: “Làm thế nào được?

Bỏ tiền mua bình an thôi.” Hành động của anh ta rất tiêu sái.

Nếu không phải toàn thân đầy cục u, thì cũng là một tiểu lang quân anh tuấn tiêu sái.

“Anh có mang tiền không?” Một người nhà họ Trương khác tay đang chảy máu, tức giận trừng Giả Ngô Tà một cái: “Trước khi đến, tôi đã để tất cả mọi thứ ở khách sạn, bây giờ còn sạch sẽ hơn cả mặt tiền của tôi.” “Tôi cũng vậy.” Lần này mấy người họ đều ngớ người ra, cuối cùng chuyển ánh mắt tập trung vào người phụ nữ duy nhất có mặt.

Mỹ nữ giận đến mức mặt xanh mét.

Kết hợp với khuôn mặt đầy những cục u đỏ, cả người trông có một vẻ yêu dị kỳ lạ.

Cô ta cố nén giận rút một tấm thẻ ngân hàng ra, ném vào người Giả Ngô Tà: “Đưa mày, lão nương chỉ có mỗi tấm thẻ này, lát nữa trả lại tao.” “Yên tâm đi, không thiệt của mày đâu.” Thẻ ngân hàng trong tay, tự tin lập tức tăng lên không ít.

“Anh em, anh nói đúng, đến thăm hỏi thì phải tặng quà, nhưng khuya rồi không kịp mua, tôi trực tiếp quẹt thẻ được không?” Cô ta gào thì gào, nhưng thực ra trong lòng hy vọng Lâm Phong và những người này cầm thẻ ngân hàng không có cách nào rút tiền ra.

Thế nhưng cô ta đã thất vọng.

Về khoản vơ vét tiền bạc này, hai anh em Ngô Mặc và Lâm Phong gần như có thiên phú dị bẩm.

Ngay cả Hắc Nhãn Kính cũng thua kém.

Máy quẹt thẻ, loại thiết bị thường dùng này, gần như là tùy thân mang theo.

Có thể nói như vậy.

Đừng nói mày cầm thẻ ngân hàng?

Mày cầm sổ tiết kiệm, bọn nó cũng có thể phái người nửa đêm đến gõ cửa ngân hàng mà lấy tiền ra.

“Mật mã.” Hai chữ này Ngô Mặc nói ra vô cùng rõ ràng, nghe Giải Ngữ Hoa mím môi cười khúc khích.

Anh hiểu rồi.

Thằng nhóc hỗn đản nhà mình cho dù có mất trí nhớ, chắc cũng không thể quên tiền người khác nợ mình.

Hắc Nhãn Kính lại càng cười không ngậm được miệng, vỗ nhẹ Ngô Mặc một cái, giơ ngón cái lên.

Giả Ngô Tà nắm chặt thẻ ngân hàng, ấm ức nói ra mật mã, rồi tay run lên, thẻ ngân hàng bay về phía trung tâm sân.

Bảo vệ vừa định đi lấy.

Thì thấy Ngô Mặc cúi người, nhanh chân vọt qua trước anh ta.

Đây không phải là Ngô Mặc thấy tiền sáng mắt, nóng lòng muốn có được.

Mà là anh ta không yên tâm về sự an nguy của nhóm bảo vệ.

Nếu những người nhà họ Trương này lỡ bắt được bảo vệ uy hiếp mình?

Bất kể xét về mặt nào, mình chỉ có thể chịu thiệt.

Ngô Mặc biết tính cách mình có khuyết điểm, trọng tình trọng nghĩa thì không thể làm một kiêu hùng.

Nhưng điều đó thì sao?

Không làm được thì không làm.

Chỉ cần những người bên cạnh mình sống tốt, thì hơn tất cả mọi thứ.

Nhóm người nhà họ Trương cũng coi như thức thời, không lựa chọn ra tay vào lúc này.

Bọn họ đứng ở một góc, trên đỉnh đầu lơ lửng một đàn ong mật, yên lặng chờ đợi động thái tiếp theo từ phía Ngô Mặc.

Ngô Mặc cầm thẻ, thoắt cái đã đến bên cạnh Lâm Phong.

Hai anh em không nói hai lời, rút máy quẹt thẻ ra thao tác một hồi.

Đầu tiên là kiểm tra số dư.

Sau đó để lại một tệ cho cô ta, số còn lại toàn bộ chuyển vào thẻ của mình.

Rất nhanh, trong thẻ ngân hàng đã có thêm khoản tiền bồi thường tám chữ số.

“Đồ nghèo mạt rệp.” Ngô Mặc khinh bỉ phun ra một tiếng, có chút không hài lòng.

Theo anh nghĩ, người nhà họ Trương sống lâu như vậy, lẽ ra ai cũng phải có tài sản hàng trăm triệu làm nền chứ.

Sao người phụ nữ này lại khác với tưởng tượng, trong thẻ nhiều nhất cũng chỉ có tám chữ số vậy?

Tiền đã về tay, những chuyện còn lại thì dễ nói rồi.

Lâm Phong thái độ xoay chuyển một trăm tám mươi độ, vô cùng nhiệt tình mời những người này vào phòng khách.

Để phòng ngừa bất trắc, Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh không lộ diện, ngồi ở phòng bên cạnh nghe Lưu Tang thuật lại động tĩnh bên này.

Tiểu Lưu Tang dù không vui vẻ gì, cũng phải nhận việc này, nếu không dễ bị ăn đòn.

Trong phòng khách, Ngô Mặc và Lâm Phong ngồi trên ghế sofa.

Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà và Vương Bàn Tử những người này đứng ở phía xa, đóng vai vệ sĩ cảnh giác nhìn chằm chằm mấy người nhà họ Trương.

Sự đối lập giữa hai bên quá rõ ràng.

Ngô Mặc và Lâm Phong cùng những người khác quần áo chỉnh tề, không sứt mẻ sợi tóc nào.

Còn nhóm người nhà họ Trương thì sao?

Tóc tai rối bù, quần áo lùng bùng, phần cơ thể lộ ra toàn là những cục u đỏ do bị ong đốt.

Tuy không thể dùng từ “mũi xanh mặt sưng” để hình dung, nhưng cũng sưng đến mức không nhìn ra mặt mũi ban đầu.

Đặc biệt là vị đại diện nữ kia.

Chương 685

Vì sau đó lỡ mồm nói thêm một câu, khiến ong chuyên chích vào miệng cô ta.

Bây giờ môi cô ta trông như đặt hai cây lạp xưởng lớn, Ngô Mặc nhìn chỉ muốn cười phá lên.

Đương nhiên, Giả Ngô Tà cũng chẳng khá hơn là bao, lại còn to hơn một vòng so với lúc ban đầu.

Ngô Tà đứng ở phía sau, thấy cảnh tượng thảm hại này, trong lòng trực hô quá đã.

Không hổ là bảo bối đệ đệ nhà mình, đúng là lợi hại.

Mình trốn đông trốn tây, khi thì giả làm người lang thang, khi thì ở trong căn nhà nhỏ rách nát, giận đến nửa chết cũng không làm gì được bọn họ.

Đến chỗ lão đệ này, trở tay cái là đã giải tỏa được cơn tức cho mình, đúng là mẹ nó sảng khoái cực kỳ.

Mấy năm nay Ngô Tà suốt ngày theo sau Ngô Tam Tỉnh và đám bạn bè nhộn nhạo, những lời tục tĩu, bẩn thỉu cứ mở miệng là nói ra.

Chàng công tử văn nhã ban đầu?

Sớm đã theo gió bay đi mất rồi.

“Ông Ngô, anh chọn thời gian đến làm khách thật là âm u quá nhỉ?” Lâm Phong tư thế ngồi rất thoải mái.

Nghiêng dựa vào lưng ghế sofa, hai chân vắt chéo, ngón tay tùy ý đặt trên tay vịn, gõ nhịp nhàng.

“Ài, hơi gấp một chút.” Giả Ngô Tà muốn nhe răng cười một chút, nhưng mặt quá đau, chỉ đành từ bỏ hành động này.

Ngô Mặc nghe xong lý do này của anh ta, khinh thường khịt mũi một tiếng.

Anh ta rút hộp thuốc lá trong túi ra, vứt một điếu vào miệng, rít một hơi thật đã, lạnh lùng ném ra một câu: "Đầu thai à?" Không hổ là anh em ruột, Lâm Phong sợ đối phương không hiểu lời Ngô Mặc, bổ sung thêm một câu: "Ý lão nhị nhà tôi là, đây cũng chưa đến rằm tháng bảy mà, mấy vị gấp gáp gì vậy?" Hai người họ chẳng thèm để ý suy nghĩ của đối phương, một người xướng một người họa, hết lời châm chọc.

Hai tên này đã trải qua sự tôi luyện ngôn ngữ của hậu thế, châm chọc người không cần soạn kịch bản.

Mấy người nhà họ Trương nghe mà giận sôi máu, hận không thể cầm vũ khí ra đánh một trận.

Giả Ngô Tà vẫn còn lý trí.

Anh ta đưa cho bọn họ một ánh mắt, ngăn cản hành vi tiếp theo.

Anh ta cười gượng gạo: "Huynh đệ Lâm, trong lòng có uất ức cũng có thể hiểu được, chuyện này là tôi làm không đúng, tôi xin lỗi anh ở đây." Giả Ngô Tà không phải nhận thua, anh ta chỉ là cảm thấy tình hình có chút không ổn.

Lâm Phong và những người này tuyệt đối không đơn giản như anh ta nghĩ.

Từ việc bọn họ thiết kế cơ quan đến kỹ năng bắn súng rồi đến thái độ bình thản, những điều này đủ để nói lên một chuyện — bọn họ có chỗ dựa.

Nhưng chỗ dựa đó từ đâu ra?

Dựa theo tình báo đã có, hai anh em này ở Tây Bắc đã khuấy động phong ba, dựa vào thế lực chính thức và nội loạn của nhà họ Vương.

Đừng thấy bọn họ đã nổi danh Phong Long và Ách Long, thực tế căn bản không đáng lo ngại.

Giờ đây xem ra tình báo có sai sót, phía sau e là có thế lực khác chống lưng.

Giả Ngô Tà là người có đầu óc rất linh hoạt.

Không câu nệ chủ nghĩa hình thức, lập tức thay đổi phong cách nói chuyện, tính toán đi theo con đường lôi kéo.

Khi Lưu Tang học nói, mắt sáng rực lên, như thể đã khám phá ra một lục địa mới.

Giải Ngữ Hoa ngồi trên ghế sofa trầm mặc rất lâu, trong lòng đang suy tính một chuyện.

Không phải nói anh ta xem thường những người như mình.

Chỉ với tư duy quỷ dị của Tiểu Mặc, mình và Ngô Tà những người này không ai có thể theo kịp ý nghĩ của cậu ta.

Lâm Phong này làm thế nào?

Dựa vào một từ, không chỉ có thể giải thích hoàn hảo ý nghĩa trong lời nói của Tiểu Mặc, mà còn có thể theo sát bước chân đưa ra nhiều ý tưởng hơn?

Lâm Phong và Giả Ngô Tà anh tới tôi lui, miệng không có một lời nào nghiêm chỉnh.

Ngô Mặc cũng không đáp lời, vắt chéo chân hút thuốc, ra vẻ oai phong lẫm liệt.

Y hệt hình ảnh một đại ca xã hội đen.

Người đẹp nghe càng thấy phiền lòng, không nhịn được giơ nắm đấm đấm Giả Ngô Tà một cái: “Nói chuyện chính sự đi.” “Xin lỗi.” Giả Ngô Tà có chút vô cùng bất lực, lắc đầu cười với Lâm Phong: “Huynh đệ Lâm, người thông minh không nói lời úp mở, đề nghị của tôi chiều nay, anh đã xem xét thế nào rồi?

Thật lòng mà nói, vụ làm ăn này rất kiếm tiền, anh và tôi hợp tác là đôi bên cùng có lợi.” Anh ta thao thao bất tuyệt nói một hồi, ánh mắt dường như rất không cố ý mà quét qua căn phòng một vòng.

Muốn xác nhận buổi chiều mình có nhìn nhầm người không?

Thế nhưng quét một vòng lớn, cũng không nhìn thấy bóng dáng buổi chiều, ngược lại nhìn thấy Hắc Nhãn Kính.

Điều này khiến anh ta trong lòng thắt lại.

Mù Đen?

Tên này sao lại lẫn vào với đám người Tây Bắc này?

Như mọi người đều biết, Hắc Nhãn Kính thuộc loại người ra giá công khai, anh bỏ tiền tôi làm việc.

Nhưng anh ta thu đều là tiền xuống mộ, rất ít khi làm vệ sĩ tạm thời như thế này.

Giờ đây nhìn tư thế đứng của anh ta, bề ngoài trông lêu lổng không nghiêm chỉnh.

Giả Ngô Tà lại có thể trăm phần trăm xác nhận.

Chỉ cần mình những người này ra tay, vị Mù Đen này nhất định sẽ dốc hết sức ngăn cản.

Đây chính là trực giác của cao thủ.

Nhưng điều này rất không hợp lý.

Nếu tiền có thể khiến tên mù này liều mạng, sợ là rất nhiều người sớm đã bỏ tiền ra mời anh ta về làm vệ sĩ bên cạnh rồi.

Dù muốn hay không cũng phải thừa nhận, sức mạnh cá nhân của tên này rất khá.

Cao thủ giao đấu.

Đừng nói một ánh mắt, ngay cả việc nhấc mông đánh rắm cũng có thể bị đối phương phát hiện.

Hắc Nhãn Kính vung vẩy khẩu súng trong tay, nhe răng cười với Giả Ngô Tà.

Ngô Mặc vừa ngẩng đầu, nhìn thấy cảnh này trong gương đối diện, trong lòng lập tức khó chịu.

Mấy cái ý gì đây?

Mày mẹ nó đến gây sự, còn để Kính ca nhà ông đây lộ mặt cười với mày?

Sao vậy?

Đúng là ba tờ giấy dán mặt lừa – mặt to thật đấy!

“Tiễn khách!” Ngô Mặc đập tay vào tay vịn ghế sofa, cắt ngang lời Giả Ngô Tà, liếc đối phương một cái đầy khinh thường, giọng nói tràn ngập khinh bỉ: “Đồ nghèo mạt rệp mà còn bày đặt.” Ba chữ này đúng là sát thương không lớn, nhưng tính sỉ nhục cực mạnh, suýt chút nữa khiến người đẹp tức hộc máu.

Lão nương cả đời này chưa từng chịu thiệt lớn như vậy.

Tám chữ số vào ví mày, quay đầu lại đổi lấy ba chữ này?

Phụ nữ một khi nổi giận, chín con trâu cũng không kéo lại được.

Cô ta bá một tiếng đứng dậy khỏi ghế sofa.

Hung hăng trừng Ngô Mặc một cái, xoay người đi thẳng ra ngoài.

Không phải cô ta không muốn ra tay, mà là địch đông ta ít.

Chỉ cần không phải não úng thủy, ai sẽ ở trên địa bàn của người khác mà đột nhiên ra tay làm hại người chứ?

Hơn nữa, thật sự ra tay có thể chiếm được lợi thế hay không còn là chuyện khác.

Cô ta vừa đi, Giả Ngô Tà mượn cớ đó mà xuống nước, ôm quyền chắp tay theo sau rời khỏi đây.

Chương 686

Ngô Mặc và Lâm Phong cũng không ngăn cản.

Ngày tháng còn dài, sẽ luôn có cơ hội gặp lại.

Trước tiên không nói chuyện hai anh em Ngô Mặc và Lâm Phong đếm tiền trong biệt thự, chúng ta hãy nói chuyện những người nhà họ Trương đã ra khỏi biệt thự.

Vừa bước ra khỏi cổng sân, mỹ nữ không kìm nén được cảm xúc.

Cô ta giơ chân đá vào mông Giả Ngô Tà, mặt đầy tức giận: “Đây là cái anh nói là vạn phần vạn không sai sao?

Lão nương không những hết tiền mà còn bị đốt đầy đầu những cục u, chuyện này anh phải cho tôi một lời giải thích.” “Tôi sao biết được mọi chuyện sẽ phát triển theo hướng này?” Sự ấm ức trên mặt Giả Ngô Tà không kém gì người đẹp.

Anh ta khẽ chạm vào những cục u trên mặt, đau đến nhe răng trợn mắt: “Bọn này cũng quá thất đức rồi, kiếm đâu ra nhiều ong vò vẽ như vậy?

Hơn nữa, bảo đốt thì đốt, không bảo đốt thì bay lơ lửng giữa không trung, đơn giản là còn nghe lời hơn chó nhà mình nuôi.” Một người nhà họ Trương bên cạnh có chút không cam lòng: “Cứ thế mà bỏ cuộc sao?

Muốn có tin tức mà chẳng nghe được gì, trong lòng tôi ấm ức.” Cảm giác ưu việt luôn nhìn thấu mọi thứ trong nhiều năm, khiến người nhà họ Trương từ trong xương tủy đã có một loại kiêu ngạo và bình tĩnh.

Thế nhưng cảm giác ưu việt này hôm nay đã bị phá vỡ.

Mấy người trong lòng đều không vui, nhưng không thể đối mặt phản công, chỉ có thể nuốt cái thiệt này vào bụng một cách cứng nhắc.

Mỹ nữ nhíu mày: “Bước tiếp theo làm thế nào?” Có lẽ là đeo mặt nạ da người diễn đến nghiện rồi.

Giả Ngô Tà kéo kéo khóe miệng, lộ ra nụ cười đặc trưng của Ngô Tà: “Đều nói làm trộm thì lòng hư.

Nếu bọn họ không đề phòng thì còn đỡ, nhưng đã đề phòng nghiêm ngặt như vậy, chứng tỏ ở đây chắc chắn có vấn đề.” Mỹ nữ với mái tóc rối bù, cố nhịn cảm giác đau ngứa trên người, hừ lạnh một tiếng: “Được rồi, đừng khoe khoang trí tuệ của anh nữa.

Về bàn bạc lại một chút, lỗi lầm này, tôi không hy vọng có lần thứ hai.” Nói xong sải bước lớn, đâm đầu vào bóng tối.

Mấy người còn lại nhìn nhau một cái, nhanh chân theo sau.

Hoàn toàn không chú ý phía sau có hai bóng người bám sát.

Trong biệt thự.

Ngô Tà có chút lo lắng hỏi Lâm Phong: “Mấy tên này có tài nghệ không tệ, Tiểu Mặc sẽ không sao chứ?” “Yên tâm đi, mấy năm nay hai anh em chúng tôi làm loại việc này không ít.” Lâm Phong rút một điếu thuốc đưa cho Ngô Tà.

Vỗ vai anh ta, an ủi một câu: “Thằng nhóc đó còn tinh ranh hơn cả khỉ ấy, muốn nó lật thuyền trong mương tối?

Khó lắm.

Hơn nữa, anh bạn Mù Câm đó chẳng phải cũng theo qua rồi sao?

Với tài nghệ của hai người họ, theo dõi chắc chắn không thành vấn đề.” Hóa ra người nhà họ Trương vừa rời đi, Ngô Mặc lập tức đứng dậy muốn đuổi theo.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử vừa thấy, vội vàng đến chặn anh ta lại, hỏi anh ta nguyên nhân làm như vậy.

Hắc Nhãn Kính thì không bận tâm, cắm súng vào thắt lưng sau, sẵn sàng đi theo.

Đồng thời Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh cũng từ phòng bên cạnh đi ra.

Ngô Mặc sợ thời gian kéo dài quá lâu, người nhà họ Trương sẽ rời đi, nhanh chóng ném lại một câu, xoay người đi về phía cửa.

Người còn chưa đến cửa, đã nghe thấy mấy tiếng bước chân theo sau.

Quay đầu nhìn một cái.

Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh những anh em có tài nghệ không tệ đều đã theo lên.

Ngô Mặc vỗ vỗ đầu, có chút bất lực.

Anh ta biết muốn một mình đi làm việc chắc chắn không được, nhưng nhiều người như vậy theo dõi người khác cũng không tiện.

Suy nghĩ một lát, một tay kéo Trương Khởi Linh rồi vọt ra ngoài.

Dù sao Lão Trương nói thế nào đi nữa, cũng là tộc trưởng nhà họ Trương.

Ngay cả khi bị phát hiện, cũng có thể tìm cơ hội thoát thân.

Còn Hoa ca lúc này không tiện lộ mặt, Kính ca có độ nhận diện quá cao, đi theo bên cạnh luôn không tiện.

Thế là, hai người họ trong đêm tối theo sát phía sau mấy người nhà họ Trương, lấy được địa chỉ nơi họ dừng chân.

Có được địa chỉ, Ngô Mặc cũng không như trước đây mà làm càn.

Anh ta rất cẩn thận chờ đợi một lát.

Khoảng nửa giờ sau, ra hiệu cho Trương Khởi Linh, hai người lại nhanh chóng biến mất trong đêm tối, trở về biệt thự.

Vừa vào sân, đã bị mấy anh em kéo lại.

Đánh giá trên dưới nửa ngày, xác nhận không bị thương, lúc này mới an tâm.

Cũng không trách bọn họ lại lo lắng như vậy.

Dù sao cái vẻ yếu ớt của Ngô Mặc sau khi bị thương, đã không ngừng hiện lên trong đầu bọn họ mấy năm rồi.

Lâm Phong thì không khoa trương như mấy người kia.

Anh ta đại khái nhìn một cái.

Thấy người không thiếu tay, không thiếu chân, linh kiện đầy đủ hoạt động là không bận tâm nữa.

“Muốn làm thế nào?” Lâm Phong ngồi vắt chân chữ ngũ trên ghế sofa, tay đặt trên tay vịn, tay trái vuốt ve một đôi hạch đào, tay phải kẹp một điếu thuốc lá.

Trông rất giống thổ hào.

Ngô Mặc thấy anh ta như vậy thì nổi cáu.

Anh tiến lên một bước, vỗ tay cướp hạch đào từ tay trái của anh ta, tiện tay ném lên bàn bên cạnh, chửi một câu: “Mày, tám mươi?” “Ài, mày hiểu cái quái gì, đây gọi là thời trang.” “Não tàn.” Ngô Mặc lười trả lời tên ngốc này.

Anh ngồi phịch xuống, rút điện thoại ra gõ nhanh trên đó.

Sau đó từng dòng chữ hiện lên trên màn hình điện thoại: “Tôi dự định giả trang thành anh tôi, xuất hiện ở nhiều nơi ở Nepal, thử thăm dò xem Giả Ngô Tà và người nhà họ Trương muốn làm gì?

Tam thúc mất tích rốt cuộc có liên quan đến bọn họ hay không?” Lời vừa dứt, người bên cạnh còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Lâm Phong giành nói trước, nhanh chóng phản bác một câu: “Tôi nói lão nhị, mày đùa gì vậy, mày giả trang thành anh bạn ngây thơ này?

Chúng ta chưa nói đến vấn đề chiều cao, giọng nói của mày đã là một vấn đề lớn rồi.” Vấn đề này rất sắc bén, nhưng lại là một khó khăn không thể né tránh.

“Bảo bối, mày muốn câu cá à?” Hắc Nhãn Kính ngả người ra sau trên ghế sofa, từ bàn bên cạnh cầm lấy lon bia, dùng ngón trỏ khều mở nắp lon bằng một tay.

Anh ta ngửa đầu uống một ngụm, phần còn lại đưa đến trước mặt Ngô Mặc, khóe miệng cong lên một nụ cười đầy chọc ghẹo: “Uống một ngụm, giải khát chứ?” “Thằng mù chết tiệt, mày làm gì?” “Sư phụ, anh đừng làm loạn.” “Hắc gia, Tiểu Mặc không thể uống rượu, anh quên rồi sao?” Rượu chưa đến tay Ngô Mặc, một loạt tiếng phản đối đã vang lên.

Hắc Nhãn Kính khoảnh khắc này như phạm phải tội tày đình, khiến mọi người liên tục tặng cho anh ta mấy cái lườm nguýt.

Họ vẫn giữ nhận thức về tửu lượng của Ngô Mặc từ mấy năm trước.

Trong đầu căn bản không tính toán một vấn đề: người có thể rèn luyện cơ thể, tửu lượng cũng tương tự có thể rèn luyện ra.

Thực ra lần trước Ngô Mặc ở KTV nôn vào Giải Ngữ Hoa một thân, thật sự không liên quan đến việc uống rượu, hoàn toàn là sự cố bất ngờ.

Một là, lúc đó bị mùi nước hoa xông đến, người đều buồn nôn khó chịu.

Hai là, anh em nhiều năm không gặp, tâm trạng kích động không thể kiểm soát cảm xúc.

Nếu không đừng nói một lon bia, ngay cả ba năm chai rượu trắng nồng độ cao cũng không thành vấn đề, nếu không làm sao kết giao tốt với những nhân viên cấp dưới ở Tây Bắc?

Hắc Nhãn Kính trong lòng không thật sự muốn Ngô Mặc uống rượu, chỉ muốn trêu chọc cậu ta, để cậu ta đừng nghĩ đến vấn đề giọng nói mà bực mình.

Mỗi lần nghe Ngô Mặc nói chuyện khản giọng tốn sức, trong lòng Hắc Nhãn Kính luôn như bị dao cứa vậy.

Hận không thể bỏ lại mọi chuyện, kéo Ngô Mặc đi tìm thầy thuốc hỏi thuốc.

Mấy anh em đều tưởng Ngô Mặc sẽ không để ý đến lời châm chọc của Hắc Nhãn Kính, nhưng không ngờ thằng nhóc này đưa tay ra cầm lấy lon bia.

Không nói hai lời đổ hơn nửa lon vào miệng.

“Trời đất quỷ thần ơi, huynh đệ, mày…” Vương Bàn Tử sợ đến mức giọng run rẩy, cảnh tượng năm đó ở nhà cũ Giải gia lại một lần nữa hiện ra trước mắt.

“Tiểu Mặc, nhanh, uống chút nước để làm dịu đi.” Giải Ngữ Hoa hung hăng trừng Hắc Nhãn Kính một cái, đứng dậy từ tủ lạnh lấy mấy chai nước, đưa đến miệng Ngô Mặc giục cậu ta nhanh chóng uống vào.

Chương 687

Ngô Tà thì không cảm giác gì.

Dù sao lúc đó diễn ra đại chiến sau khi say rượu, anh ta nằm trong phòng khách nhà Giải gia ngủ say tít mù, tránh được một kiếp.

“Tôi nói Giải đương gia, mấy người đến nỗi vậy sao?” Lâm Phong thực sự có chút không chịu nổi, bĩu môi không nhịn được mở miệng trêu chọc: “Lão nhị đã là người trưởng thành rồi, chẳng qua chỉ uống nửa lon bia, tính là cái quái gì chứ?

Nhìn cái bộ dạng của mấy người, tôi còn tưởng nó uống phải thuốc diệt chuột chứ.” Anh ta luôn cảm thấy mấy người này ít nhiều có chút vấn đề.

Thái độ đối xử với Ngô Mặc khiến người ta rất khó chịu, cứ như thể cậu ta không phải là người trưởng thành mà là một con búp bê sứ.

Chưa nói gì khác, con trai lớn nhà mình đã gần ba mươi tuổi đầu rồi, uống chút rượu còn bị kiểm soát?

Thế thì như vậy, có phải đi vệ sinh tiểu tiện còn phải xin phép trước?

Xin một báo cáo?

Đây không thuần túy là não không hoạt động tốt, có bệnh lớn sao?

“Khụ, anh em, anh hiểu lầm rồi.” Vương Bàn Tử liếc mắt qua, phát hiện Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa căn bản không để ý Lâm Phong.

Anh ta vì cân nhắc sự ổn thỏa, sợ hai bên nảy sinh mâu thuẫn, vội vàng mở miệng tiếp lời: “Anh không biết đâu, tửu lượng của Tiểu Mặc kém lắm.

Lần trước uống say, bốn anh em chúng tôi cũng không khống chế được nó, nó đúng là không khác gì Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung.” Vương Bàn Tử thao thao bất tuyệt kể lại tình hình năm đó một lần, cuối cùng bản thân cũng không nhịn được cười phá lên: “Anh không biết đâu, từ đó về sau chỉ cần thằng nhóc này động đến rượu, mấy anh em chúng tôi tim đều nhảy ra ngoài.” Lâm Phong cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng cười thì cười.

Anh ta vẫn trong lòng có chút phản cảm thái độ quản thúc này của người khác đối với Ngô Mặc.

Lão nhị nhà anh ta là gia môn nhi, chứ không phải tiểu kiều thê trong phim truyền hình, bằng cái gì mà để mấy người quản đông quản tây?

Nghĩ đến đây, Lâm Phong lại bổ sung thêm một câu: “Người đều sẽ thay đổi, không phải tôi khoe khoang, lão nhị nhà tôi bây giờ tửu lượng đủ để uống gục một bàn người hoàn toàn không thành vấn đề.” “Đúng vậy.” Ngô Mặc gật đầu theo, khẳng định lời nói của Lâm Phong.

Nhưng anh ta vẫn nhận lấy chai nước khoáng trong tay Giải Ngữ Hoa, vặn nắp uống một ngụm, súc súc miệng, lúc này mới lại kéo chủ đề quay trở lại.

Theo ý tưởng của Ngô Mặc, anh ta chuẩn bị chủ động tấn công, dùng phương thức câu cá để thu hút sự chú ý của nhà họ Trương.

Nguyên nhân chính làm như vậy là người nhà họ Trương rất cứng đầu, miệng lại kín.

Bắt giữ họ để bức cung, điểm này hoàn toàn không khả thi.

Đừng thấy họ tối nay chịu thiệt, nhưng đó chỉ là về tiền bạc.

Đối với người nhà họ Trương giàu có ngang quốc gia mà nói, số tiền đó cũng chỉ là để bố thí cho người ăn xin.

Vì đã không thể tấn công, vậy thì không bằng thỏa hiệp một chút, giả vờ bị họ bắt giữ.

Với tính cách kiêu ngạo mà họ bộc lộ ra hôm nay, có thể suy đoán, một khi bị họ bắt giữ, cực kỳ có khả năng dò ra tin tức từ miệng họ.

Thật lòng mà nói, nếu không phải vì nhiệm vụ hệ thống phát ra, Ngô Mặc sẽ không phí công sức như vậy.

Cho dù có bao nhiêu Ngô Tà giả xuất hiện, đụng phải một tên thì giết một tên.

Chỉ cần sống lâu, kẻ đứng sau màn cuối cùng sẽ tự động nổi lên mặt nước.

Bây giờ thì không được.

Nhiệm vụ liên quan đến người nhà họ Trương, Giả Ngô Tà lại hòa vào với người nhà họ Trương.

Dù xét về mặt nào, cũng cần phải xác định thân phận thật sự và mục đích của anh ta.

Xoay quanh điểm này, mọi người bắt đầu thảo luận.

Ngô Mặc trước tiên loại bỏ Ngô Tà.

Lý do rất đầy đủ, đại ca nhà mình tài nghệ không tốt, sau khi bị bắt dễ xảy ra vấn đề an toàn tính mạng.

Ngô Tà muốn phản đối, bị Ngô Mặc kiên quyết từ chối.

Chiếm giữ vị trí thượng phong từ lâu, anh ta bây giờ nói chuyện rất có khí phái đại ca, thuộc loại lời nói có trọng lượng.

Người thứ hai bị loại bỏ là Hắc Nhãn Kính.

Tên này đi đâu cũng đeo kính râm, độ nhận diện quá cao, không thể giả trang thành Ngô Tà.

Vương Bàn Tử thân hình không được, chiều cao đủ một thân thịt, bây giờ giảm béo không kịp.

Chọn lọc cẩn thận, những người phù hợp với tình huống chỉ còn lại bốn người, trong đó còn bao gồm Ngô Mặc và Trương Khởi Linh đôi bán Mù Câm này.

Muốn giả dạng thành người khác, điều kiện tiên quyết là phải hiểu đối phương.

Nắm rõ hành động, thói quen, giọng điệu nói chuyện của họ, nếu không rất dễ bị người khác phát hiện.

Trong bốn người, trừ Lâm Phong ra, ba người còn lại đều có thể làm được điều này.

Ngô Mặc hơi cân nhắc một chút, quả quyết loại Lâm Phong ra khỏi cuộc chơi.

Lâm Phong cũng chẳng bận tâm, nhún vai một cái: “Lão nhị, bố không vấn đề gì, nhưng trừ Giải đương gia ra, mày và cái anh Ách Ba này đều không thích nói chuyện, có được không đấy?” “Yên tâm.” Ngô Mặc nhướng mày, ánh mắt liếc về phía Trương Khởi Linh, khóe môi nhếch lên nụ cười xấu xa: “Mặt nạ, bà tám.” “Phụt.” Vương Bàn Tử nghĩ đến dáng vẻ giả dạng của Trương ngốc tử, cười đến vỗ đùi bôm bốp.

Trước đây hắn từng chết sống không hiểu, Tiểu Ca nghĩ gì mà lại giả dạng, giả dạng kiểu gì không giả, lại giả thành cái dáng vẻ bỉ ổi đó?

Mãi sau này ở Trương Gia Cổ Lâu – hắn mới ngộ ra.

Hóa ra đây là truyền thống của tổ tiên mà.

Thấy Vương Bàn Tử cười không ngừng, Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm, nhưng khóe mắt lại khẽ giật giật mấy cái.

Nhân sự đã được xác định, việc còn lại là lên kế hoạch "câu cá" như thế nào.

Trước tiên, họ cần làm ba chiếc mặt nạ.

Thứ hai, thiết kế xem nên xuất hiện ở đâu?

Cuối cùng, nếu cá đã cắn câu, thì xử lý ra sao?

Chuyện mặt nạ là đơn giản nhất.

Mấy người họ tùy tiện lôi ra một người, đều có thể làm ra chiếc mặt nạ da người hoàn hảo.

Chỉ là dược liệu khó kiếm, cộng thêm quá trình chế tác cần ba ngày.

Vẫn là câu nói cũ, có tiền dễ làm việc.

Tiền vừa tung ra, chưa đến nửa ngày tất cả dược liệu đã được thu thập đầy đủ.

Đương nhiên, người chi tiền chủ yếu vẫn là Hoa ca nhà chúng ta.

Dù sao nói về tài lực dồi dào, tất cả những người có mặt đều không thể sánh bằng cậu ấy.

Ngô Mặc và Lâm Phong huynh đệ lại lần nữa cảm khái, năng lực dùng tiền thật sự quá mạnh mẽ.

Lực lượng lao động chính để chế tác mặt nạ là Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa.

Còn Ngô Mặc?

Mấy ngày nay cậu không có thời gian.

Vì Tô Nam hết lần này đến lần khác tìm đến bàn bạc về dự án khảo sát với cậu.

Ngô Mặc đôi khi còn cảm thấy con đàn bà này có phải bị bệnh nặng không?

Mình mỗi lần đều làm cô ta tức đến hộc máu, ngày hôm sau lại mò đến, làm gì không biết?

Cậu buồn bực, Tô Nam lại càng ấm ức hơn.

Người phụ nữ này trong xương cốt có một sự quật cường, nếu không cũng sẽ không thể đứng vững ở Uông gia.

Hai ngày trước, cô ta đã gửi số tiền mà Ngô Mặc yêu cầu lên cấp trên.

Bên trên mất nửa ngày cân nhắc, rất nhanh đã phê duyệt, và ban hành một lệnh mới.

Yêu cầu Tô Nam cố gắng tiếp xúc hai người này, điều tra thế lực đứng sau họ.

Chương 688

Phải biết rằng bộ phận tính toán không phải vạn năng.

Nó chỉ căn cứ vào một hành động hiện tại, suy ra tất cả các khả năng tiếp theo.

Nhưng không có đủ dữ liệu hỗ trợ, rất khó để suy ra tình hình trong quá khứ.

Để có được thêm thông tin, Tô Nam không thể không nén giận mà tiến hành giao tiếp với Ngô Mặc.

Mỗi lần đến, đều chiếm của Ngô Mặc gần hết nửa ngày.

Khiến Ngô Mặc phiền chết đi được, hận không thể một cước đá cô ta ra ngoài.

Chỉ là đã nhận của đối phương nhiều tiền như vậy, xét cả tình và lý mà đánh người thì cũng không tiện lắm.

Sáng ngày thứ ba.

Tô Nam như thể đi làm chấm công vậy, đúng tám giờ sáng lại đến biệt thự.

Ngô Mặc còn chưa ăn xong bữa sáng, nghe tiểu nhị nói cô ta lại đến, tức đến nỗi đập bàn một cái, sữa trên bàn đổ lênh láng.

Cậu bực tức chửi thề một tiếng: “Mẹ kiếp, tăng ca à?” “Con mụ này cũng khó dây quá trời.” Lâm Phong hơi cúi người về phía trước, thần kinh hề hề nói một câu: “Bố nói con mụ này không phải là nhìn trúng mày rồi đấy chứ, không thì sao lại đến thường xuyên thế?” Hắn còn chưa nói xong đã bị Ngô Mặc cắt ngang: “Mày đi đi.” Từ trước đến nay, Lâm Phong vẫn luôn không lộ diện, chỉ sợ bị Tô Nam phát giác điều bất thường.

Mãi đến hôm nay, Ngô Mặc thực sự không thể chịu đựng được nữa.

Cậu còn có việc khác phải làm, không có thời gian để nói chuyện phiếm với Tô Nam.

"Được thôi, đều tại cái miệng bố lanh chanh." Lâm Phong cam chịu gật đầu, đứng dậy đi đối phó với Tô Nam.

Khí thế của hắn bây giờ hoàn toàn khác với một người chạy nạn mấy năm trước, tin rằng đủ để lừa gạt Tô Nam.

Lâm Phong vừa đi ra, Ngô Mặc lập tức đi sang phòng khác.

Trong phòng bày đầy các loại công cụ, chủ yếu là để chế tác mặt nạ da người.

Ngô Mặc nhìn ba chiếc mặt nạ chỉnh tề đặt trên bàn, trong lòng hiểu rằng việc này đã xong một nửa.

Còn lại chỉ là xem làm sao để lừa người thôi.

"Tiểu Mặc, lại đây với anh, thử nghiệm độ vừa vặn của chiếc mặt nạ này." Giải Ngữ Hoa đi đến bên Ngô Mặc, kéo cậu đến trước gương, nói nhỏ: "Anh cần phải tháo chiếc mặt nạ trên mặt em ra trước, em thấy được không?" Mặt nạ da người không thể chồng lên một chiếc mặt nạ khác.

Ngô Mặc muốn đeo chiếc mặt nạ da người mới, nhất định phải tháo chiếc mặt nạ đang đeo trên mặt ra trước.

Cậu hơi suy nghĩ một chút, việc bên ngoài Lâm Phong có thể xử lý.

Lúc này mình đổi một khuôn mặt khác, vấn đề không lớn.

"Được." Ngô Mặc nhẹ nhàng tựa vào lưng ghế, mặc cho bàn tay dịu dàng của Giải Ngữ Hoa thoa thoa vuốt vuốt trên mặt mình.

Khoảng một tiếng sau, khuôn mặt mà Ngô Mặc đã xa cách nhiều năm, lại một lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người.

Mấy người anh em hai mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm vào khuôn mặt này, căn bản không nỡ chớp mắt.

Hơn nghìn ngày đêm.

Từ những người không tin quỷ thần, trong sâu thẳm nội tâm đã vô số lần cầu nguyện trời xanh có thể một lần nữa nhìn thấy người này.

Kết quả lại hết lần này đến lần khác thất vọng.

Bây giờ cuối cùng cũng được như ý nguyện, điều duy nhất không hoàn hảo là vị trí cổ họng của Ngô Mặc có ba vết sẹo.

Những vết sẹo này nếu không có gì bất ngờ, chính là thủ phạm khiến cổ họng của cậu gặp vấn đề.

Trước đây chiếc mặt nạ da người đã che lại chỗ này, không nhìn thấy.

Bây giờ vừa tháo ra, những vết sẹo gớm ghiếc vô cùng rõ ràng.

Mấy người anh em không nói một lời nhìn chằm chằm Ngô Mặc, trong lòng trăm mối cảm xúc lẫn lộn, vừa khó chịu vừa tự trách không nói nên lời.

Ngô Mặc từ trong gương cảm giác được tâm trạng mấy người anh em không đúng, quay đầu nhìn một cái, hỏi lại: “Sao vậy?” “Bảo bối, lâu rồi không gặp.” Hắc Nhãn Kính nói với giọng vô cùng phức tạp, chua, ngọt, đắng, cay gần như đủ cả.

“Gì cơ?” Ngô Mặc đưa cho Giải Ngữ Hoa một ánh mắt dò hỏi.

Dường như muốn hỏi một câu, thằng cha này lại lên cơn nữa rồi à?

Giải Ngữ Hoa cười mà không nói gì, trên mặt vẻ mãn nguyện gần như sắp tràn ra.

“Huynh đệ, vẫn là khuôn mặt này nhìn thuận mắt nhất.” Vương Bàn Tử vỗ mạnh bàn tay to lớn lên vai Ngô Mặc, trong lòng cảm khái vạn phần: “Anh mày nằm mơ cũng muốn được nhìn lại khuôn mặt này của mày một lần nữa.” “Đúng vậy, Tiểu Mặc.” Ngô Tà nắm chặt cánh tay còn lại của Ngô Mặc cười rất vui vẻ, nghĩ một lát rồi đề nghị: “Hay là đừng đeo chiếc mặt nạ đó nữa, chúng ta chụp một tấm ảnh, lát nữa anh gửi cho Nhị thúc.” Ngô Mặc làm sao có thể phản đối lời đề nghị này?

Không nói hai lời gật đầu đồng ý.

Ngô Tà lấy điện thoại ra, chĩa vào mặt Ngô Mặc, chụp liên tục mấy tấm ảnh 360 độ không góc chết.

Sau đó mấy người anh em đều xúm lại chụp ảnh chung.

Phòng hóa trang bỗng chốc biến thành phòng chụp ảnh.

Hành động này cũng khiến cảm xúc buồn bã trong lòng mấy người anh em tan biến.

Việc vặt đã xong, đến lúc làm việc chính rồi.

Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh ba người nhanh nhẹn đeo mặt nạ da người vào.

Trong nháy mắt, trong phòng xuất hiện ba vị Ngô Tà giả với chiều cao khác nhau.

Thấy ba người đứng thành một hàng như cột sóng điện thoại, Vương Bàn Tử trực tiếp cười phá lên.

Hắc Nhãn Kính khóe môi vừa hé ra, ngẩng mắt thấy ánh mắt Ngô Mặc không đúng, lại cứng rắn nuốt nụ cười trở vào.

Những bài học kinh nghiệm lâu dài nhắc nhở hắn.

Nếu thật sự cười phá lên chọc giận vị tiểu tổ tông này, những ngày sắp tới e rằng sẽ rất khó sống.

Ngô Tà cắn chặt môi dưới, cố gắng khống chế cảm xúc.

Trước đây nhìn thấy khuôn mặt giống hệt mình, cảm thấy là sự kinh hoàng.

Nhưng hôm nay thì khác, cảm giác vui vẻ tràn đầy.

Trong ba người, người ấm ức nhất là Ngô Mặc, người thấp thì dễ giải quyết, đi giày độn gót là xong.

Người cao thì làm thế nào, co chân gập gối hay gọt gót chân đi?

Hơn nữa, cao cũng đâu phải lỗi của cậu.

Cùng một loại đất, các người lớn lên bé tẹo như mấy chú lùn, trách ai đây?

Cậu ấm ức trong lòng.

Liếc mắt một cái, thấy trong mắt Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh cũng ẩn chứa ý cười, lập tức nổi cáu.

Cậu khoanh tay trước ngực, bĩu môi, hừ một tiếng rồi nặn ra ba chữ: “Quả bí lùn.” Rất tốt.

Ba chữ này vừa thốt ra, sau ba năm Ngô Mặc lại thành công đón nhận một trận đòn.

Ngay cả Giải Ngữ Hoa người yêu thương cậu nhất, cũng nhấc chân đá mạnh một cước vào mông cậu.

Trương Khởi Linh cũng không nương tay, cái cục u to sau gáy Ngô Mặc chính là do hắn vỗ ra.

Sau khi dọn dẹp xong cái thứ linh tinh này, tất cả mọi người chỉ cảm thấy người nhẹ đi ba phần.

Mọi sự buồn phiền, đau khổ, ấm ức đều tan biến, niềm vui đã lâu lại trở về.

“Được rồi, bây giờ nói chuyện chính sự.” Giải Ngữ Hoa vỗ vỗ tay, tâm trạng rất tốt: “Mặt nạ đã đeo xong, tiếp theo phải cố gắng mô phỏng Ngô Tà, tuyệt đối đừng để lộ sơ hở.” “Khoan đã, Hoa ca.” Vương Bàn Tử run rẩy hỏi, chỉ vào Ngô Mặc đổ thêm dầu vào lửa một câu: “Tiểu Mặc thì sao?

Cậu ta đứng giữa đám đông, đó chẳng khác gì hạc giữa bầy gà – cao hơn người khác một cái đầu.” “Ừ, đều là gà.” Ngô Mặc vừa cười vừa vỗ đùi, vừa chỉ vào những người còn lại.

Vương Bàn Tử nhìn lại, lúc này mới nhận ra cách mình hình dung quả thực có hơi sai.

Vấn đề này quả thực có chút khó nhằn, quan trọng nhất là Ngô Mặc không biết phép co xương.

Cậu cao hơn Ngô Tà bảy centimet, cho dù không đi giày cũng rất rõ ràng.

Chương 689

Cuối cùng suy đi tính lại cũng không có cách nào hay hơn.

Chỉ có thể để Ngô Mặc mặc quần ống rộng, cố gắng cong đầu gối, đồng thời chen vào chỗ đông người, dùng đám đông để che đi động tác cong người của cậu.

Để làm cho thật giống, lại đặc biệt luyện tập một lúc.

Ngô Mặc đứng thẳng người, cao ráo đẹp trai, vừa cong đầu gối xuống thì trông chẳng khác gì Võ Đại Lang.

Hắc Nhãn Kính nhịn đến sắp hộc máu, muốn cười lại không dám cười.

Hắn thật sự rất muốn đề nghị Ngô Mặc, hay là từ bỏ việc ngụy trang này đi, cứ để Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa hai người ra tay là được rồi.

Ngô Tà cũng có cùng cảm giác.

Thằng em đội cái khuôn mặt mình, làm ra những động tác quá quỷ dị.

Nói thật, còn chẳng bằng tự mình ra tay.

Ngô Mặc không phải là loại người bướng bỉnh.

Biểu cảm của mấy tên khốn này đủ để nói lên một vấn đề, mình giả dạng không thành công.

Thà xấu hổ mà từ bỏ còn hơn.

Cứ như vậy, cuối cùng vẫn là Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa hai người thực hiện nhiệm vụ.

Còn Ngô Mặc lại đổi về khuôn mặt Ách Long đó.

Còn lý do vì sao không dùng khuôn mặt thật ban đầu?

Đó là vì Uông gia vẫn đang lăm le nhìn chằm chằm mình.

Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa hai người hành động rất nhanh gọn.

Tối hôm đó, liên tiếp xuất hiện ở các vị trí khác nhau trên đường phố Nepal.

Họ tỏ ra rất thận trọng.

Cẩn thận từng li từng tí xuất hiện ở một nơi, rồi lập tức quay người rời đi.

Cố ý tạo ra cảm giác nguy hiểm.

Vì an toàn, Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa một nhóm, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh làm bạn cặp.

Họ lần lượt canh giữ phía sau hai người, luôn đề phòng tình hình xung quanh.

Liên tiếp hai ngày, người Trương gia không có bất kỳ động tĩnh nào, như thể hoàn toàn không quan tâm đến chuyện này.

Mấy người Ngô Mặc cũng không vội, phỏng đoán bọn họ chắc là đang quan sát tình hình.

Người xưa có câu, làm trò thì phải làm cho trót.

Muốn diễn thật, thì phải suy tính chu đáo mọi mặt.

Họ tìm một căn nhà hoang gần miếu đốt xác, tối ngủ lại bên trong.

Giống như một người câu cá rất kiên nhẫn, chờ đợi con cá chủ động cắn câu.

Ngày thứ năm, tối hôm đó cá đã cắn câu.

Trùng hợp thay.

Người họ tìm thấy đầu tiên không phải là tộc trưởng Trương Khởi Linh của nhà mình, mà là phía Giải Ngữ Hoa.

Nửa đêm.

Giải Ngữ Hoa ngồi trên chiếc ghế hỏng trong phòng, xuyên qua khe hở trên tường nhìn về phía bức tường đối diện.

Lúc này Ngô Mặc đang ẩn nấp ở đó.

Tuy rằng không nhìn rõ nhau, nhưng Giải Ngữ Hoa lại có cảm giác an tâm.

Đúng lúc này, phía trên mái nhà truyền đến tiếng sột soạt.

Nếu không phải là người có tâm, e rằng sẽ nghĩ là mèo con hay động vật nhỏ đi ngang qua mái nhà.

Giải Ngữ Hoa lập tức cảnh giác.

Nhưng để mê hoặc kẻ địch, bề ngoài cậu không động sắc, tay phải rút ra con dao đùi chó trắng từ bên hông.

Con dao này là vũ khí Ngô tiểu tam gia mang theo bên mình, rất nhiều đồng bọn đã từng chứng kiến uy lực của nó.

Bây giờ giả dạng Ngô Tà, cậu và Trương Khởi Linh mỗi người cầm một con.

Trên mái nhà ngoài tiếng động nhẹ này ra thì không còn động tĩnh gì nữa, dường như đó thật sự là tiếng mèo con giẫm đạp tạo ra.

Giải Ngữ Hoa vô cùng kiên nhẫn, tĩnh lặng chờ đợi động tác tiếp theo của đối phương.

Người Trương gia sống lâu, khái niệm thời gian quả thực không được tốt lắm.

Nửa tiếng đối với người ngoài thì hơi quan trọng, đối với họ chỉ là chuyện vặt.

Ngô Mặc ẩn mình trong bóng tối.

Cầm ống nhòm nhìn thấy người Trương gia chổng mông bò trên mái nhà, cậu rất muốn xông đến một cước đá bọn họ xuống.

Mẹ kiếp, sao mà rề rà thế này?

Trong phòng, Giải Ngữ Hoa thấy bọn họ không lộ mặt, giả bộ mệt mỏi mà ngáp một cái.

Miệng còn chưa khép lại, từ phía trên “vù vù” nhảy xuống hai bóng người.

Một trong số đó vừa đứng vững, cái miệng thối đã không chịu yên.

Giọng điệu khiến người ta nghe xong rất muốn đấm cho một phát: “Yêu, thân ái, lâu rồi không gặp.” Hoa ca không hổ danh là người xuất thân diễn kịch, cảm xúc và biểu cảm nắm bắt vô cùng chuẩn xác.

Một tay siết chặt chuôi dao, tay còn lại chỉ vào khuôn mặt giống hệt mình, mở miệng chửi mắng: “Mày cái thứ yêu quái gì, tại sao lại giả dạng thành dáng vẻ của tao?” Giải Ngữ Hoa trên người có mang thiết bị nghe lén đời mới nhất.

Tiếng chửi mắng vừa truyền vào tai Ngô Mặc, suýt chút nữa khiến cậu bật cười.

Đây là lần đầu tiên cậu nghe Giải Ngữ Hoa chửi người, thật sự quá mới mẻ.

Nếu không phải tình hình không đúng, cậu thật sự rất muốn ghi âm câu nói này lại.

Nhưng cười thì cười, theo dõi vẫn phải làm cho kỹ.

Ngô Mặc chăm chú nhìn chằm chằm bên này, ngón tay cũng không nhàn rỗi.

Cậu nhanh chóng gửi một tin nhắn, thông báo cho Hắc Nhãn Kính và Lâm Phong tình hình bên mình.

Bên kia.

Ngô Tà giả nhìn Giải Ngữ Hoa một cái, không mấy để tâm đến lời nói của cậu, tùy ý gật đầu: “Vấn đề này không cần hỏi, ta chính là ngươi, ngươi chính là ta.” “Nói bậy.” Giải Ngữ Hoa cố gắng mô phỏng ngữ khí của Ngô Tà, làm ra vẻ giận dữ bừng bừng, hận không thể xông lên bóp chết Ngô Tà giả.

“Hai người các người có xong chưa đấy?” Người phụ nữ Trương gia đến trước đó chống một tay lên hông.

Cô ta đầu tiên nhìn Ngô Tà giả một cái, rồi lại liếc Giải Ngữ Hoa đầy khinh bỉ: “Cũng không tệ nhỉ, tôi cứ nghĩ anh đưa tôi đến đây để làm gì chứ?

Kết quả là chơi trò Tôn Ngộ Không thật giả này à.” “Nói đi, hai người các người rốt cuộc ai là thật ai là giả, chúng ta chỉ hợp tác với người của Ngô gia thật sự thôi.” “Tiểu thư, lời cô nói không có lực rồi.” Ngô Tà giả thở dài, hai tay dang ra: “Nếu tôi là giả, dám quang minh chính đại kéo các người đến tìm hàng thật sao?

Chẳng phải tự chui đầu vào rọ à.” Người phụ nữ lạnh lùng cắt ngang lời hắn: “Cái này khó nói lắm, đạo lý ‘vừa ăn cướp vừa la làng’ ai cũng hiểu.” Ngô Mặc, người đang lạnh lùng quan sát bên ngoài, nghe thấy câu này thì vô cùng cạn lời.

Cậu bây giờ hoàn toàn xác nhận người Trương gia có vấn đề về não, nếu không sao lại tạo ra một cảnh tượng hài hước đến thế.

Đại ca nhà mình hồi đầu là thiên chân chứ không phải thiếu não.

Huống hồ trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, chính mình cũng có thể nhìn ra anh ấy bây giờ đã khác xưa, tinh minh giỏi giang.

Vậy mà cái tên giả mạo kia khi mô phỏng, có thể nào theo kịp thời đại không?

Còn cái bà dì ngốc kia nữa, sống chừng này tuổi rồi, sống đến trên mình con heo rồi hả?

Chương 690

Chỉ bằng cái diễn xuất khoa trương đó của cô ta, hồi xưa đi xin vai quần chúng ở cửa đoàn làm phim, chắc cũng chẳng ai thèm liếc mắt một cái.

Ngô Mặc trong lòng thầm mắng không ngớt, Giải Ngữ Hoa trong phòng cũng vô cùng cạn lời.

Chỉ là lúc này cậu đang giả dạng Ngô Tà, bắt buộc phải cố gắng hết sức phối hợp đối phương diễn kịch, tốt nhất là một đòn trúng ngay để khỏi phải làm lần thứ hai.

Cậu tự trấn an tâm lý, tiếp tục mở miệng chửi mắng: “Thằng chó chết, hai đứa mày có xong chưa hả, dám diễn kịch trước mặt ông đây, mày giả dạng thành tao rốt cuộc có mục đích gì?

Chẳng lẽ không thể vì mình xấu mà dùng mặt tao sao?” Ngô Mặc che miệng suýt chút nữa thì cười đến co giật.

Nếu không phải một tay khác kịp thời nắm lấy mái hiên, cậu suýt chút nữa đã ngã từ mái nhà xuống.

Hoa ca nhà cậu ở bên ngoài từ trước đến nay đều nho nhã lịch sự, chưa bao giờ buồn cười như hôm nay, mọi hành động của cậu ấy gần như hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của Ngô Mặc, tuyệt đối xứng đáng được quay lại xem.

Ngô Mặc trong lòng hạ quyết định.

Sau khi trở về nhất định phải bắt Giải Ngữ Hoa diễn lại một lần nữa, một cảnh tượng kinh điển vui nhộn như vậy, nhất định phải tái hiện.

“Anh vẫn nên thừa nhận đi, như vậy tôi cũng đỡ được nhiều việc.” Ngô Tà giả vô cùng chuyên nghiệp, vẫn đang tiếp tục diễn kịch, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Giải Ngữ Hoa, muốn xác nhận xem có sơ hở nào không?

Thế nhưng kỳ lạ là.

Biểu cảm, cảm xúc, cơ mặt của người này không hề có bất kỳ sơ hở nào, lẽ nào hắn ta thật sự là Ngô Tà?

Ngô Tà giả trong lòng có chút không nắm chắc, muốn thử thăm dò thêm một lần nữa.

Nói thật lòng, nếu hắn ta đụng phải Ngô Mặc, kết quả cuối cùng chắc chắn là một trận đại chiến.

Thử thăm dò là cái quái gì?

Có thể vui bằng đánh người sao?

Đáng buồn là, hắn ta lại gặp phải Giải Ngữ Hoa.

Vị tiểu gia này đã sống gần ba mươi năm, cũng chỉ từng đụng độ với Ngô Mặc mà thôi.

Người khác muốn chiếm tiện nghi của cậu ấy ư?

Tốt nhất là cứ thắt cổ chờ chết đi.

Hai người lời qua tiếng lại chửi nhau nửa ngày, người phụ nữ không nhịn được cười lạnh một tiếng: “Lão nương không phải đến để phân biệt thật giả cho các người, đã không phân biệt được thì tốt thôi, cứ bắt cả hai về, chúng ta từ từ phán đoán.” Lời vừa dứt, Ngô Tà giả đang định giải thích, cổ họng đột nhiên bị một đòn nặng nề, ngay sau đó người đã ngã vật xuống đất.

“Cô muốn làm gì?” Giải Ngữ Hoa giơ con dao đùi chó trắng lên, làm ra tư thế phòng thủ.

Ai ngờ người phụ nữ kia căn bản không xông lên, từ sau lưng rút ra một khẩu súng cao su chĩa thẳng vào Giải Ngữ Hoa.

Sau đó tay run lên, viên đạn bắn thẳng vào mặt Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa "ái da" một tiếng, người trực tiếp ngã xuống đất.

"Vãi chưởng." Ngô Mặc mắt trợn tròn.

Tay ấn lên mái hiên định xông ra ngoài, may mà vào khoảnh khắc mấu chốt Trương Khởi Linh đã ra tay giữ cậu lại, nhờ đó mà không bị lộ thân phận.

Ngô Mặc quay đầu phát hiện Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đã đi theo đến rồi.

Cậu đưa ống nhòm cho hai người, nắm chặt nắm đấm hận không thể xông xuống giết chết con mụ kia.

"Đừng lo, Hoa ca trong lòng có tính toán." Hắc Nhãn Kính kéo Ngô Mặc lại, ghé sát tai cậu nói nhỏ: "Chuyện không nắm chắc cậu ấy sẽ không làm đâu, em không cần vội." Ngô Mặc nghiến răng nhìn chằm chằm xuống phía dưới, hồi lâu hít sâu một hơi: "Rồi sẽ trả lại." Sau khi ngã xuống đất, Giải Ngữ Hoa thuận thế lăn mấy vòng.

Sau đó nhận ra người phụ nữ đang thử thăm dò cậu, vì viên đạn không hề bắn trúng mặt.

Nhưng cậu không làm ầm ĩ, ngược lại trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, Ngô Tà gặp phải chuyện này sẽ xử lý thế nào?

Mơ hồ, nghi hoặc?

Đúng vậy, chính là như thế.

Giải Ngữ Hoa sau khi xác định, lập tức điều chỉnh biểu cảm.

Cậu chống tay xuống sàn từ từ ngồi dậy, trong mắt lộ ra một vẻ biểu cảm trong trẻo ngu ngốc, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn người phụ nữ.

Dường như đang hỏi đối phương có ý gì?

“A, đúng là đồ phế vật.” Người phụ nữ khinh thường bĩu môi: “Nhị thúc, tên này tùy tiện dọa một chút đã ra cái đức hạnh này, xem ra quả thật rất có thể là thật.” Sau đó đá một cước vào Ngô Tà giả, hơi ấm ức nói: “Thật không ngờ, cả ngày đánh nhạn lại bị nhạn mổ mắt, tên này vẻ mặt tinh minh, kết quả lại là đồ giả mạo.” “Chưa chắc, Ngô Lão Cẩu giỏi giả heo ăn thịt hổ nhất, con cháu đời sau không có đứa nào tốt đẹp, chưa chắc tên này cũng đang diễn kịch thì sao?” “Tôi nói hai vị, có thể nghe tôi nói một câu không?” Giải Ngữ Hoa cười nhe răng đứng dậy, phủi bụi trên người, điều chỉnh cảm xúc khí định thần nhàn nói: “Tôi thật sự là Ngô Tà, diễn kịch cái nghề này từ nhỏ không có thiên phú, nên cũng không học, nếu không thì rạp hát cũng có thể chiếm một chỗ đứng rồi.” “Mấy chuyện này tạm thời không nói, tôi chỉ tò mò hỏi một câu, Trương Long Bán tiên sinh và mấy vị này nói hợp tác với Ngô gia tôi, nhưng chuyện này tôi sao lại không biết nhỉ?” “Ừm?” Trương Long Bán nhíu mày, rõ ràng đối với việc người trước mặt một hơi nói ra tên mình rất kinh ngạc.

Chỉ là hắn ta cũng chỉ hơi ngạc nhiên một chút, sau đó vẫy tay với người phụ nữ: “Thôi được rồi, đừng lãng phí lời vô ích nữa, cứ đưa người đi rồi nói.” Mấy người Trương gia bên cạnh lên tiếng.

Tiến lên một bước, bất chấp sự giãy giụa của Giải Ngữ Hoa, hai người một nhóm kéo cậu và Ngô Tà giả trên đất đứng dậy.

Đầu tiên bịt mắt họ bằng vải đen, sau đó trực tiếp kéo ra ngoài.

Đêm tối che đậy mọi tội ác.

Người Trương gia tự cho rằng thần không biết quỷ không hay, nhưng không ngờ phía sau còn có một cái đuôi dài bám theo.

Đây cũng là do bọn họ quá tự đại.

Luôn cho rằng mình cao hơn người khác một bậc, nhưng không biết lật xe chỉ trong chớp mắt.

Mấy người Trương gia này thân thủ quả thực rất tốt.

Tay xách theo hai người vướng víu, chạy dọc ngõ hẻm vẫn rất nhanh.

Mấy người Ngô Mặc không dám theo quá gần, sợ bị phát hiện thì công toi, chỉ đành theo một đoạn rồi nhảy lên mái nhà dùng ống nhòm nhìn mấy cái.

May mà Nepal thật sự rất nghèo, nhà cửa cũ nát một đống, rác rưởi lộn xộn ở khắp nơi, trốn trên mái nhà rất khó bị người khác phát hiện.

Cứ trong tình huống đó, mất đúng một tiếng đồng hồ, đám người này mới chui vào một sân viện cũ nát.

Ngô Mặc nhìn quanh, phát hiện nơi này rất lạ, căn bản không phải vị trí mà mình lần trước cùng Trương Khởi Linh tìm được.

Xem ra thỏ khôn có ba hang, đám tôn tử này lại đổi địa điểm rồi.

Để đề phòng bên trong có bẫy, ba người không lập tức đi vào, mà ẩn mình trên tường gần đó, tiếp tục quan sát tình hình trong viện.

Ngô Mặc đồng thời gửi vị trí cụ thể cho Lâm Phong. 63.

Dặn dò hắn mang theo mấy cao thủ đến, làm một trận bắt rùa trong hũ.

Trong biệt thự, Lâm Phong đã sớm chọn sẵn hơn mười đồng bọn có thân thủ và tài bắn súng không tồi, chỉ chờ tin nhắn và mệnh lệnh của Ngô Mặc.

Lúc này điện thoại vừa reo, không nói hai lời dẫn người trực chỉ địa điểm mục tiêu mà đi đến.

Tình hình và đối thoại trong sân viện, thông qua thiết bị nghe lén không ngừng truyền vào tai Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Theo lý mà nói, với sự cẩn thận của người Trương gia, chắc chắn sẽ lắp đặt thiết bị gây nhiễu xung quanh căn nhà, bất kỳ thiết bị điện tử nào đến đây cũng không thể hoạt động.

Chỉ là điều khá bi thảm là, bọn họ đã gặp phải những kẻ gian lận năng lực một người khoa trương hơn một người.

Do hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn, Ngô Mặc đã nhận được một năng lực từ hệ thống, đó chính là chức năng cải tạo sản phẩm điện tử sơ cấp.

Nhờ năng lực này, Ngô Mặc đã nâng cấp thiết bị nghe lén.

Khiến thiết bị nghe lén trở nên nhỏ hơn, khó phát hiện hơn, tín hiệu mạnh hơn.

Nhưng cải tạo xong đặt ở đâu mới không khiến đối phương phát giác?

Đây cũng là một vấn đề rất đáng để thảo luận.

Về vấn đề này, Ngô Mặc đã đưa ra đề nghị của mình.

Chỉ là bị Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh liên thủ phủ quyết, và còn bị ăn một trận đòn.

Đương nhiên điều này cũng không trách người khác, chủ yếu là cậu ta quả thực có chút không đáng tin cậy.

Cậu ta suy nghĩ nửa ngày, cho rằng giấu ở cổ áo, hoặc trong quần thì quá phổ biến, rất dễ khiến đối phương phát giác.

Giống như diễn trên TV, vừa kéo cổ áo một cái là thiết bị nghe lén rơi xuống.

Chương 691

Đối phương xấu hổ, mình cũng xấu hổ.

Thay vì như vậy, sao không đổi chỗ khác, giấu trong quần lót thì sao?

Từ trước đến nay chưa có ai làm như vậy đúng không?

Thực ra nếu cậu ta thật sự chỉ đưa ra đề nghị, cùng lắm là bị mắng một trận chứ không đến mức bị đánh.

Nào ngờ tay lại quá tiện, nhất quyết phải ra tay túm quần hai người, cứng rắn muốn xác nhận xem quần lót có giấu được thiết bị nghe lén không?

Ai có thể đề phòng cậu ta một tay chứ?

Tốc độ ra tay của cậu ta quá nhanh.

Thêm vào đó, lời đề nghị vừa rồi chỉ mới suy nghĩ trong lòng, còn chưa gõ lên điện thoại, cũng chưa nói ra miệng.

Hai người không kịp đề phòng, quần bị cậu ta kéo tụt xuống một nửa, lộ ra chiếc quần đùi bên trong.

Không nói cũng là xui xẻo.

Cả hai người họ đều không mặc quần tây có thắt lưng, sự việc trong nháy mắt phát triển theo hướng lệch lạc.

Hoắc Tú Tú mắt trợn lòi cả ra.

Cảnh tượng này mang đến cho cô ta sự chấn động quá lớn, không kém gì việc nhìn thấy yêu ma quỷ quái giữa ban ngày ban mặt đi dạo.

Hắc Nhãn Kính đang thong dong uống rượu.

Một ngụm nước phun ra, ho sặc sụa nửa ngày không hoàn hồn.

Hắn ho không sao, nước trực tiếp bắn về phía Ngô Tà và Vương Bàn Tử đối diện.

Hai người vừa kinh vừa ngạc vừa sảng khoái.

Giải Ngữ Hoa đội khuôn mặt của Ngô Tà, tức đến lửa bốc ba trượng, lòng bàn tay ngứa ran, nhất định phải vỗ đấm mấy cái cho bớt ngứa.

Có lẽ là do đeo mặt nạ da người, Trương Khởi Linh cũng hiếm khi nổi nóng.

Tốt lành thay, sau đó một trận song đấu hỗn hợp đã chứng minh đầy đủ một điều.

Cao thủ không cần diễn tập trước, muốn phối hợp là có thể phối hợp.

Giải Ngữ Hoa vừa đánh vừa mừng thầm, tên tiểu hỗn đản đó không kéo tụt cả quần lót xuống, nếu không khuôn mặt này của cậu ấy thật sự không thể gặp người rồi.

Chỉ bị đánh mà không phản kháng, không phải là tính cách của Ngô Mặc.

Ba người đại chiến một trận, từ đầu đông đá đến đầu tây, kéo dài hơn nửa tiếng.

Mấy người còn lại một đầu vạch đen, nắm trán không nói được một lời.

Lâm Phong thậm chí còn cho rằng Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh ra tay quá nhẹ.

Cái tên phế vật này, nếu không đánh cho nó thành Như Lai Phật Tổ, nó cũng chẳng nhớ đời đâu.

Vương Bàn Tử cảm xúc càng sâu sắc hơn.

Hai Ngô Tà giống hệt nhau, khiến hắn trong nháy mắt nhớ lại mấy Trương Khởi Linh trần truồng ở Trương Gia Cổ Lâu.

Trong lòng thầm cảm khái, bản chất của cuộc đời quả nhiên là luân hồi.

Sau trận chiến, Ngô Mặc vẫn không chịu bỏ cuộc, nhất quyết muốn chứng minh đầu óc mình vẫn hoạt động tốt.

Vương Bàn Tử sợ cậu ta lại bị đánh, đứng dậy hoạt động vai một chút, cứng rắn chuyển chủ đề: "Hoa ca, anh với Thiên Chân vẫn còn kém một chút về chiều cao, đã nghĩ ra cách nào chưa?" Khóe mắt Giải Ngữ Hoa khẽ giật giật mấy cái.

Hôm nay không xem lịch vàng sao, mấy tên này cố tình đúng không?

Cậu ấy còn chưa kịp trả lời, Ngô Mặc đã vỗ đùi một cái, hô lớn một câu: "Miếng lót giày." Thế là, thiết bị nghe lén cuối cùng được giấu trong miếng lót giày.

Chuyện này có lẽ là một trong những vết nhơ trong cuộc đời Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh.

Chuyện thiết bị nghe lén nói xong, lúc này chúng ta hãy nói về tình hình trong sân viện.

Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà giả bị người Trương gia còng tay, lần lượt trói vào hai chiếc ghế.

Trong quá trình này, Ngô Tà giả tỉnh lại chửi rủa: "Có nhầm không vậy, tôi là thật mà, các người lại đối xử với đối tác như vậy sao?" Giải Ngữ Hoa không muốn tiếp tục diễn cùng hắn ta nữa, nhưng lại không thể không diễn, không nhịn được chửi một câu: "Câm miệng đi, đồ ngu." Cậu ấy chửi là lời thật lòng, nhưng lại bất ngờ phù hợp với nhân vật Ngô Tà.

Ngô Tà giả nếu có thể dễ dàng im miệng, cũng không xứng với khuôn mặt mà hắn ta giả dạng này.

“Mày mới là đồ ngốc đấy, mày không giả dạng thành tao thì có xảy ra chuyện như bây giờ không?” Để phù hợp với tính cách của Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa chỉ có thể cứng rắn đối chửi với hắn ta.

“Câm miệng đi, ồn ào quá.” Người phụ nữ tiến lên một bước đá đổ ghế của Ngô Tà giả, ác độc nói: “Từ lúc vào đây hai cái miệng thối của các người không lúc nào yên, ồn ào đến nỗi lão nương đau cả đầu.” “Cô sao cứ đánh tôi mãi thế?” Ngô Tà giả ấm ức, kéo giọng chửi loạn: “Chúng ta giao thiệp đã lâu như vậy, sao cô lại thiên vị chứ?” “Ồ, ai bảo hai người các người giống hệt nhau?

Hơn nữa lão nương bị các người lừa gạt bấy lâu nay, trong lòng có cục tức không được sao?” “Cô, cô làm tôi tức chết mất.” Người phụ nữ nhìn hắn ta cười một tiếng, đi đến bên Giải Ngữ Hoa, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mặt cậu: “Thằng nhóc, mày tốt nhất nên nói thật, nếu không thì có mà ăn khổ đấy.” Giải Ngữ Hoa bản năng muốn tránh né, nhưng nghĩ lại sợ lộ sơ hở, lại cứng rắn chịu đựng.

Một người Trương gia bên cạnh xen vào một câu: “Hai thằng nhóc này không đơn giản đâu, vẫn nên tránh xa một chút, đừng để lật thuyền trong mương.” Trong lúc nói chuyện, Trương Long Bán đẩy cửa bước vào.

Địa vị của hắn ta dường như khá cao, mấy người Trương gia còn lại thấy hắn liền vội vàng lùi ra sau im miệng không nói.

Hắn ta đứng trước mặt Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà giả.

Ánh mắt lạnh lùng xuyên qua tròng kính trên sống mũi, hai mắt nhìn chằm chằm hai người, mở miệng nói: “Tôi đã quan sát tình hình khuôn mặt của các người, ít nhất có một người đang đeo mặt nạ da người, hơn nữa thời gian đeo cũng không ngắn.” “Thực ra muốn phân biệt thật giả cũng không khó, chỉ là chúng ta không muốn phiền phức như vậy.” “Chúng ta muốn tìm Ngô Tà tiên sinh thật sự, là vì có một tin tức quan trọng muốn nói cho anh ấy.” Lời hắn ta vừa dứt, Ngô Tà giả la lớn một tiếng: “Có nhầm không?

Không phải tôi chủ động tìm các người bàn chuyện mua bán sao?

Sao lại biến thành các người tìm tôi?” Trương Long Bán không để ý đến Ngô Tà giả, tiếp tục nói: “Khi chúng ta thật sự tìm kiếm, kết quả phát hiện khắp nơi trên cả nước xuất hiện mấy Ngô Tà, trong đó có một người đã đến Nepal.” “Càng trùng hợp hơn là, hắn ta còn chủ động tìm đến cửa để bàn chuyện làm ăn với chúng ta.” “Nếu đã như vậy, chúng ta đành phải tiếp xúc với vị Ngô Tà tiên sinh này trước, đồng thời chờ đợi vị kia đến.” Mục đích chính của Giải Ngữ Hoa là moi thông tin, đối phương nói càng nhiều càng tốt.

Chỉ là Ngô Tà giả cứ như một cái loa, thỉnh thoảng lại chen vào một câu.

Khiến Giải Ngữ Hoa tức đến nỗi hận không thể một cước đá chết hắn ta.

Mấy người Ngô Mặc canh giữ bên ngoài cũng rất sốt ruột.

Thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, tính toán xem Lâm Phong và bọn họ khi nào có thể đến?

“Nhiều người thế à?” Giải Ngữ Hoa giật mình, luôn cảm thấy mọi chuyện đang đi sai hướng.

Anh ta tóm lấy từ khóa, rồi hỏi lại: “Ý anh là cả nước có rất nhiều người giả mạo tôi đi lại khắp nơi sao?” Cô gái xinh đẹp rút một điếu thuốc, châm lửa hút một hơi, rồi từ từ nhả một vòng khói về phía mặt

Giải Ngữ Hoa: “Đúng là có rất nhiều Ngô Tà, nhưng có phải giả mạo cậu hay không thì không tiện nói.” “Thôi bỏ đi, không nói nhảm với mấy người nữa.” Trương Long Bán chắp tay sau lưng, đi đến trước mặt hai người: “Vì hai người không chịu chủ động thừa nhận ai thật ai giả, vậy thì chúng tôi phải tự mình phân biệt thôi.” “Anh đùa cái gì vậy?

Anh dựa vào cái gì để phán đoán ai trong chúng tôi là thật, ai là giả?” Ngô Tà giả tức giận vươn dài cổ, lộ rõ gân xanh: “Anh tưởng mình là Như Lai Phật Tổ à, anh nói ai thật thì người đó thật sao?

Anh hiểu chúng tôi sao?

Anh dựa vào cái gì để phán đoán?” “Thằng ngốc này nói không sai.” Lần đầu tiên Giải Ngữ Hoa đồng tình với lời của Ngô Tà giả, rồi bổ sung thêm một câu: “Tôi không biết anh muốn dùng phương pháp gì để phán xét, tôi chỉ biết tôi là thật.” “Ha ha, cứng miệng cũng vô ích thôi.” Trương Long Bán từ từ lắc đầu, ngữ khí đầy vẻ khinh thường: “Chúng tôi chỉ mất mười lăm phút là có thể phân biệt thật giả, chỉ là hy vọng cho các người một cơ hội chủ động thừa nhận, đã không trân trọng thì không còn gì để nói.” “Khoan đã,” Giải Ngữ Hoa cố gắng bắt chước Ngô Tà, nêu ra nghi vấn: “Tôi muốn hỏi một chút, nếu là kẻ giả mạo thì các người sẽ đối xử thế nào?” “Rất đơn giản, các người nhìn một cái là biết.” Trương Long Bán liếc mắt ra hiệu cho cô gái, cô ta lập tức hiểu ý.

Cô ta đi đến góc tường, cúi người lấy ra một cái hộp gỗ dài chừng một mét từ chiếc túi trên đất.

Cô ta đặt cái hộp lên bàn trước mặt Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà giả.

Ngẩng đầu nở nụ cười kỳ quái với hai người, ngón tay khẽ gõ một cái.

Cái hộp mở ra.

Khi Giải Ngữ Hoa nhìn rõ thứ đặt bên trong hộp, trên mặt anh ta lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lần này không phải là giả vờ, mà là thực sự có chút bất ngờ.

Chỉ thấy bên trong chiếc hộp dài đặt bảy cái đầu người đã qua xử lý.

Đầu người loại này, anh ta xuống mộ bao năm thấy quá nhiều rồi.

Đừng nói là do người khác giết, ngay cả chính tay anh ta giải quyết cũng không ít.

Điều khiến anh ta kinh ngạc là bảy cái đầu người chết này đều có cùng một khuôn mặt, tất cả đều là dáng vẻ của Ngô Tà.

"Cái… cái này là sao?" Ngô Tà giả nói lắp bắp, dường như chuyện này đã gây ra cú sốc rất lớn cho hắn ta.

"Đây đều là tiền bối của các người, một sản phẩm trưởng thành trước khi thành công đều phải trải qua rất nhiều lần thất bại, những người này chính là hàng thải." "Mà vận mệnh của hàng thải thì thường không mấy tốt đẹp." Trương Long Bán dùng một giọng điệu cực kỳ ngạo mạn kể lại sự tình.

Hắn ta dường như đã chắc mẩm Ngô Tà giả không thể thoát khỏi lòng bàn tay mình, nên nói chuyện không hề giấu giếm, rất thản nhiên kể về những chuyện trước đây.

Vì một trong số các Ngô Tà đã nhận ra mình, hắn ta cũng rất dứt khoát thừa nhận mình quả thật là người nhà Trương gia.

Chương 692

Nhưng hắn ta cũng nhấn mạnh rằng nhánh Trương gia này thuộc hệ phái hải ngoại, căn bản không phải cùng một nhánh với Trương Đại Phật Gia của Lão Cửu Môn.

Còn về chuyện họ để mắt đến Ngô Tà?

Chuyện này phải kể từ rất lâu trước đây.

Mấy chục năm trước, nhánh Trương gia hải ngoại này tình cờ phát hiện có người đang tìm kiếm Trương Khởi Linh trên phạm vi cả nước.

Họ rất nghi hoặc, không hiểu nguyên nhân, nên đã cử người từ từ can thiệp vào.

Vì rất nhiều yếu tố ngẫu nhiên và tất yếu, hệ phái hải ngoại được bảo tồn rất nguyên vẹn, người tài xuất hiện lớp lớp.

Qua điều tra, họ đã phát hiện ra một âm mưu khiến người ta phải kinh ngạc.

Ban đầu họ đứng ngoài quan sát, từ từ theo dõi sự phát triển tiếp theo.

Kết quả là mọi chuyện càng lúc càng không thể cứu vãn, càng ngày càng lệch khỏi quỹ đạo.

Nếu tiếp tục như vậy, rất có thể sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Họ đã quyết đoán ra tay can thiệp.

Xóa bỏ một phần những kẻ “đục nước béo cò”, hy vọng đưa mọi chuyện trở lại đúng hướng.

Những chuyện bí mật này, Giải Ngữ Hoa thực ra không hề hay biết.

Năm đó anh ta hoàn toàn là bị ép buộc, rất nhiều nội tình đều là sau khi lớn lên dựa vào một số manh mối mà chắp vá lại.

Anh ta lắng nghe rất nghiêm túc, hy vọng Trương Long Bán có thể nói thêm một chút.

Cho dù hắn ta nói nửa thật nửa giả cũng không sao, chỉ cần có chút manh mối là anh ta có thể tiếp tục điều tra.

Thế nhưng mọi chuyện luôn không như ý người.

Trương Long Bán kể đến nửa chừng, khẽ mỉm cười: “Những chuyện tiếp theo chỉ có Ngô Tà thật mới được nghe, chúng ta phải bắt đầu phân biệt thật giả rồi.” Vừa dứt lời.

Hai người nhà Trương gia nhanh chóng bước lên, mỗi người phụ trách một Ngô Tà, chuẩn bị tiến hành kiểm chứng.

Chẳng qua, tay bọn họ còn chưa chạm vào mặt Giải Ngữ Hoa thì trong sân đã truyền đến tiếng đánh nhau, ngay sau đó vô số chấm đỏ nhỏ bay vào từ cửa sổ.

Mỗi vị trí hiểm yếu của người nhà Trương gia đều tập trung ba năm chấm đỏ, trông cực kỳ “vui mắt”.

Biến cố này thực sự nằm ngoài dự liệu của người Trương gia.

Một người trong số đó vừa định xông lên, một viên đạn không chút lưu tình bắn thẳng vào ngực hắn.

Người nhà Trương gia phản ứng cực kỳ nhanh, xoay người với một góc độ khó tin, muốn tránh viên đạn này.

Nhưng mà có thể sao?

Phải biết rằng người ra tay không phải ai khác, mà là Ngô Mặc đã bực bội cả đêm.

Kỹ năng bắn súng của cậu ta không phải chỉ để khoe, đã sớm dự đoán được hành động tiếp theo của đối phương.

Viên đạn đầu tiên chỉ là món khai vị, ngay sau đó viên đạn thứ hai như món chính nối tiếp mà đến.

Viên đạn không hề lãng phí, vui vẻ phóng thẳng vào tim của người nhà Trương gia.

Người nhà Trương gia đầu tiên cứ thế ngã xuống đất.

Sống hay chết?

Ngô Mặc chẳng quan tâm.

Chỉ cảm thấy một cục tức trong lòng, coi như đã xả được một phần mười.

Cô gái xinh đẹp không cam lòng, chuyển ý định sang Giải Ngữ Hoa.

Nào ngờ vị tiểu gia này cũng không phải dạng vừa.

Anh ta thừa lúc tiếng súng nổ, đã sớm dùng thuật súc cốt thoát khỏi dây trói và còng tay.

Sau đó, một bước chân như tên bắn xông đến vị trí cửa ra vào, tạo thế phòng bị.

“Ngươi là giả sao?” Cô gái xinh đẹp nổi giận, muốn xông lên tóm lấy Giải Ngữ Hoa.

Nhưng tiếc là cô ta trước đó quá kiêu ngạo, giờ lại trở thành đối tượng Ngô Mặc đặc biệt chú ý, trên người chấm đỏ còn nhiều hơn người khác vài cái.

Vừa mới bước một bước, các chấm đỏ lập tức di chuyển theo, tuyệt đối không có ý định nương tay.

Cô gái xinh đẹp nheo mắt lại, không dám manh động.

Không ai là kẻ ngốc, từ tốc độ và vị trí khai hỏa mà phán đoán, những người bên ngoài tuyệt đối là cao thủ không nghi ngờ gì.

"Đừng động đậy vội." Trương Long Bán cực kỳ bình tĩnh, quay đầu nhìn cô gái: "Hải Hạnh, liên lạc với đối phương một chút, xác nhận xem có phải hiểu lầm không?" "Vâng, Nhị thúc." Trương Hải Hạnh gật đầu, cố nén cơn giận trong lòng, giơ hai tay lên cao giọng hô ra ngoài: "Bên ngoài là huynh đệ nào trên đạo?

Chúng tôi là công ty chính quy, không hề có xung đột với bất kỳ ai, có phải là hiểu lầm không?" Chân trước cô ta vừa hô xong, chân sau một giọng nói hơi khàn lập tức đáp lại: "Ông đây." Ngay khi giọng nói kết thúc, cánh cửa phòng bị người ta đá văng.

Tiếp đó bảy tám quả bom khói được ném vào từ cửa, hai giây sau căn phòng bốc lên một lượng lớn khói mù.

Khói đặc bốc lên, Giải Ngữ Hoa thuận thế từ khe cửa lách ra ngoài, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Chỉ còn lại người nhà Trương gia ở trong phòng, hưởng thụ đãi ngộ "hun khói đốt lửa".

Nhưng lượng khói đặc này đối với họ không phải là vấn đề lớn, trong lòng họ còn rất mừng thầm, cho rằng có thể lợi dụng khói mù để tránh bị bắn tỉa.

Dù sao thì người nhà Trương gia là tổ sư của các loại cơ quan.

Họ có thói quen chuẩn bị trước khi đến bất kỳ đâu, để khi gặp nguy hiểm có thể nhanh chóng rút lui.

Căn phòng này cũng có đường thoát hiểm của họ.

Trương Hải Hạnh mò mẫm đến góc tường ấn xuống một cái, một cái lỗ cao nửa mét xuất hiện bên trong tường.

Cô ta khẽ gọi một tiếng, sau đó những người Trương gia còn lại nhanh chóng bò vào lỗ.

Đương nhiên họ vẫn rất đoàn kết, người nằm dưới đất cũng được kéo vào lỗ.

Cũng coi như gã này mệnh lớn, trái tim hắn ta lại nằm ở phía bên kia, thoát chết đúng là ông trời muốn giữ lại mạng cho hắn.

Bảy tám người Trương gia bò dọc theo đường hầm.

Khoảng năm phút sau, họ đến lối ra của đường hầm.

Trương Hải Hạnh đẩy tấm chắn ló đầu ra khỏi cửa động, định quan sát tình hình xung quanh, ngay lập tức vô số ánh đèn tập trung vào người cô ta.

Không hề khoa trương chút nào, lúc này cô ta cứ như một ngôi sao trên sân khấu.

Tuyệt đối là nữ chính ở vị trí trung tâm (C-position).

Tục ngữ nói hay lắm, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.

Phàm là những người ở cùng Ngô Mặc và Lâm Phong, cho dù có chất phác đến mấy cũng bị họ đổ đầy bụng nước bẩn.

Ba cây đèn pin cường độ cao, không cần bàn bạc đã đồng loạt chiếu thẳng vào mắt Trương Hải Hạnh.

Làm cô ta mù tạm thời trong chốc lát.

Chưa kịp phản ứng, ngay sau đó một giọng nói hơi châm chọc truyền đến: “Ôi dào, mau lại đây xem này, cái Nepal này đúng là bá đạo, trong nhà vệ sinh mà lại chui ra được một đại mỹ nữ sao?

Kỳ lạ, đúng là quá kỳ lạ.” “Chỉ là mùi vị hơi khó ngửi, cũng không biết là loại nào nghĩ ra chiêu trò ngu ngốc thế này.” Bảy tám giọng nói vang lên liên tiếp, Trương Hải Hạnh chìm xuống trong lòng.

Người Trương gia làm việc rất cẩn thận, hướng thiết kế mật đạo cũng rất quỷ dị, người bình thường căn bản đừng hòng tìm ra quy luật của họ.

Không nói gì khác, lần này lối ra cố ý chọn phía sau nhà vệ sinh chính là để đánh lạc hướng người khác.

Môi trường Nepal rất thô sơ, điều kiện nhà vệ sinh càng tệ hơn, người dân địa phương hầu như đều giải quyết bừa bãi, rất ít khi vào nhà vệ sinh.

Trương Hải Hạnh đề xuất thiết kế lối ra ở đây, ý tưởng chính là để che giấu.

Thứ hai là tư duy ngược, dù sao thì không có người bình thường nào sẽ nghi ngờ lối ra ở trong nhà vệ sinh.

Chương 693

Nhưng cô ta đã tính sai.

Cô ta nằm mơ cũng không ngờ rằng, đối thủ không chỉ có tộc trưởng nhà mình rất quen thuộc lối đi, mà còn có một cặp đôi hai thằng ngốc với mạch não bất thường.

Cổ ngữ có câu, không đánh trận khi chưa chuẩn bị.

Lâm Phong sau khi nhận được tin tức, đã lái xe cùng người của mình với tốc độ phi thường, dọc theo các con hẻm lớn nhỏ mà phóng như điên.

Cứng rắn trong hai mươi phút đã đến gần.

Với tâm lý cẩn thận kiểu “ăn vụng”, họ đỗ xe cách đó ba trăm mét, rón rén đi bộ đến địa điểm.

Sợ bị người Trương gia phát hiện mà chạy trốn trước.

Ngô Mặc đợi đến sốt ruột.

Cứ vài phút lại nhìn đồng hồ một lần, trong lòng mắng Lâm Phong từ đầu đến cuối.

Thằng cháu này là đang uống sữa hay thay bỉm vậy?

Chậm quá rồi.

Miệng cậu ta không nói, nhưng trong đầu thì suy nghĩ không ngừng.

Nếu không phải sợ “đánh rắn động cỏ”, thế nào cũng gọi điện cho Lâm Phong rồi.

Đúng lúc này, Hắc Nhãn Kính khẽ đẩy Ngô Mặc, nhắc nhở cậu ta bên ngoài có động tĩnh.

Ngô Mặc bản năng cảnh giác.

Cậu ta cầm ống nhòm cẩn thận quan sát, cho đến khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc mới thở phào nhẹ nhõm.

Có thêm người, lòng tin lập tức dồi dào.

Ngô Mặc thừa biết người nhà Trương gia có thói quen “chui hang chuột”.

Cậu ta bảo Hắc Nhãn Kính tiếp tục nghe lén, còn mình và Lâm Phong kéo Trương Khởi Linh đi một vòng tìm lỗ hổng.

Bộ ba.

Một người là “nội gián”, hai người kia mạch não bất thường, lại phối hợp rất ăn ý.

Sau khi phân tích và thảo luận.

Cuối cùng thống nhất cho rằng nếu người Trương gia bỏ chạy, lối ra tốt nhất chính là căn nhà vệ sinh này.

Trương Khởi Linh xuống dưới mò mẫm một hồi, xác nhận nơi này quả nhiên có cơ quan.

Anh ấy định mở ra thì bị Ngô Mặc ngăn lại.

Nhìn ánh mắt hơi khó hiểu của Trương Khởi Linh, Lâm Phong mở miệng giải thích: “Ách Ba huynh đệ, ai biết cái mật đạo này có gì không?

Mạng của chúng ta quý giá thế này, đừng dễ dàng mạo hiểm.” “Đã xác định từ đây chui ra, chúng ta chơi chiêu ‘ôm cây đợi thỏ’ không phải tốt hơn sao?” Đừng thấy Lâm Phong nói vẻ đường hoàng, thực tế là hắn ta chê nơi này bẩn thỉu, sợ mật đạo thông thẳng xuống hầm phân.

Ngô Mặc cũng có suy nghĩ đó.

Hai anh em nhìn nhau, ngầm hiểu ý.

Lúc này, từ bộ đàm truyền đến âm thanh nhắc nhở họ, đối phương sắp hành động rồi.

Ba người mới vội vàng quay lại.

Ngô Mặc vung tay, bắt đầu tấn công vào sân.

Theo lý mà nói, giữ người Trương gia ở trong sân là phương pháp tốt nhất.

Nhưng mà không ngăn được hai anh em này "thiếu đức" à.

Cả hai thực sự rất muốn biết, người Trương gia chui ra từ hầm phân sẽ trông như thế nào?

Mọi chuyện cứ thế diễn ra.

Một nhóm người giả vờ tấn công, nhóm còn lại đã mai phục sẵn gần nhà vệ sinh.

Chơi trò "đánh úp bất ngờ", chuyên trị những kẻ "chường mặt ra".

"Rốt cuộc các người là ai?

Có ý đồ gì?" Trương Hải Hạnh bị đèn pin chiếu sáng đến mức không nhìn thấy gì, nhắm chặt mắt dựa vào thính lực để phán đoán cục diện.

Địch đông ta ít.

Tình thế rõ ràng bất lợi cho người Trương gia, cô ta không dám manh động.

"Ấy da da, đúng là người sang thì hay quên việc mà." Giọng nói cà lơ phất phơ kia lại một lần nữa vang lên: "Chúng tôi vừa mới mời các người ăn xong bữa tiệc mật ong thịnh soạn, quay đầu đã trở mặt không nhận người, đúng là hơi quá vô tình rồi đấy." "Là các người?"

Trương Hải Hạnh suýt nữa thì tức điên lên.

Cái cảm giác muốn tính kế người khác mà lại bị người khác tính kế thì quá khó chịu.

Đặc biệt đối với người Trương gia kiêu ngạo mà nói, không nghi ngờ gì là bị tát một bạt tai đau điếng vào mặt.

"Đúng vậy, là bố mày đây." Lâm Phong còn định chiếm chút tiện nghi trên lời nói, nhưng bị Ngô Mặc ngắt lời: "Làm việc chính sự đi." "Được thôi, nhị gia nhà ta đã hạ lệnh." Lâm Phong đanh mặt lại, giọng nói trở nên lạnh lùng: "Mấy vị là muốn tôi phải dùng vũ khí mời các người ra ngoài, hay là chủ động ra gặp mặt đây?" "Đừng manh động, có gì thì từ từ nói." Trương Long Bán đẩy Trương Hải Hạnh ra, bò từ trong cửa động ra ngoài, giọng nói rất thành khẩn: "Giữa chúng ta e rằng có hiểu lầm, hay là tìm một nơi nào đó để nói chuyện rõ ràng?" Đối mặt với một vòng vũ khí nóng chĩa vào đầu, người cứng rắn đến mấy cũng phải mềm lòng một chút.

Mấy người Trương gia còn lại cũng lần lượt bò ra khỏi cửa động, đứng thành một cụm.

Ngô Mặc đẩy đám đông ra, lững thững đi đến phía trước, dừng lại cách Trương Long Bán khoảng hai mét, nở một nụ cười với hắn ta.

Trương Long Bán cảnh giác nhìn chằm chằm Ngô Mặc, miệng lại nói những lời trái ngược.

Ngô Mặc yên lặng lắng nghe một lúc, cúi đầu cười cười, sau đó đột nhiên mở miệng nói: "Ra tay đi." Lời vừa dứt, tiếng vũ khí bắn ra lập tức vang lên không ngừng.

Mấy chục mũi kim chứa thuốc mê, không chút lưu tình đâm vào cơ thể người Trương gia.

Chỉ trong chốc lát, mấy người này "phịch phịch" như thể đang ném quân cờ, tất cả đều ngã vật xuống đất.

“Tiểu Mặc, bọn họ sẽ không chết đấy chứ?” Ngô Tà hơi lo lắng.

Anh ta nhớ rõ, khi chuẩn bị vũ khí, Tiểu Hỏa Kế đã đặc biệt dặn dò rằng một mũi kim thuốc có tác dụng đủ để làm bất tỉnh một con voi.

Hiện tại những người Trương gia này, hầu như mỗi người trên người ít nhất cũng dính năm sáu mũi.

Liều lượng này có hơi nhiều không?

Vẻ lo lắng của Ngô Tà khiến Ngô Mặc “hắc hắc” cười mấy tiếng.

Cậu ta bước lên một bước, nhấc chân đá đá Trương Long Bán.

Thân thể Trương Long Bán bị kích thích, hơi run lên một cái, rồi lại chìm vào hôn mê.

Thấy người còn sống, Ngô Mặc quay đầu nhe răng cười với Ngô Tà, cực kỳ khẳng định nói một câu: “Họa hại sống ngàn năm.” “Ặc.” Ngô Tà mắt không ngừng đảo quanh, thỉnh thoảng liếc Trương Khởi Linh, rồi lại liếc Hắc Nhãn Kính.

Trương Khởi Linh không nói chuyện, không có nghĩa là Hắc Nhãn Kính sẽ chiều cái thói xấu đó của anh ta.

“Đại đồ đệ, đang thu thập cái gì vậy?” Hắc Nhãn Kính tay đang nghịch con dao găm, mặt đầy ý cười: “Nếu nhãn cầu không thích nữa thì sư phụ không ngại giúp con lôi nó ra rửa sạch đâu.” Ngô Tà bây giờ cũng không dễ bị bắt nạt, mồm mép cực kỳ lanh lợi: “Nói hay ghê, anh là muốn bòn tiền của tôi chứ gì?” “Hắc, thằng ranh con, mày muốn khi sư diệt tổ à?” “Tuổi lớn thì cứ ngoan ngoãn mà ở yên đi, đừng có lúc nào cũng lắm chuyện như vậy.” Có em trai bên cạnh, khí thế của Ngô Tà dồi dào.

Lòng tự tin của anh ta, giống như được bơm khí vào ống vậy, cứ thế mà tăng vọt.

Đừng nói là đôi co với Hắc Nhãn Kính vài câu, ngay cả ra tay giật tóc đối phương, anh ta cũng không chùn bước.

Lâm Phong vẫy tay bảo Tiểu Hỏa Kế trói người Trương gia lại, rồi kéo Ngô Mặc đi đến một góc, vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Lão nhị, bọn họ ngây thơ thế sao?" "Ừ!" Ngô Mặc một tay ôm mặt, rất muốn nói rằng mình không quen hai người này.

Quá đỗi mất mặt rồi.

Không hề khoa trương chút nào, thằng con nuôi Lưu Tang của cậu ta, nói năng làm việc còn trưởng thành hơn hai kẻ này.

Hai thằng này có phải chưa tốt nghiệp mẫu giáo không?

Lúc nào rồi mà còn rảnh rỗi cãi nhau?

"Thôi được rồi, tao muốn nói với mày chuyện khác." Lâm Phong nhìn trái nhìn phải, cố ý hạ giọng nói: "Mày nhất định phải nhớ kỹ, đừng để lộ thân phận thật, tao cứ thấy có gì đó hơi kỳ lạ, trí thông minh của người Trương gia thật sự thấp đến mức dễ dàng bị chúng ta bắt được sao?" "Với lại cái chỗ quỷ quái Nepal này rốt cuộc có mị lực gì mà Uông gia Trương gia đều kéo đến đây, mày không thấy kỳ lạ sao?" "Ông đây chỉ sợ chúng ta đi câu cá, kết quả lại bị đối phương câu ngược lại thôi." "Ừm." Ngô Mặc gật đầu.

Cậu ta vươn tay khoác vai Lâm Phong, thần sắc có chút nghiêm túc: "Yên tâm đi, lão già, bọn này có chiêu." Cậu ta cho rằng Lâm Phong nói có lý.

Chương 694

Uông gia và Trương gia những gia tộc lớn như vậy, quanh năm suốt tháng lăn lộn trong âm mưu quỷ kế, có thể nói là lông mi cũng không còn nữa.

Hôm nay lại dễ dàng bị nhóm người của mình hạ gục.

Tuy nói là đánh úp khiến họ không kịp trở tay, nhưng cũng khó bảo đảm không tồn tại ý đồ khác.

Ngoài chuyện này ra.

Ngô Mặc thừa biết Lâm Phong lo lắng hai anh em mình không đấu lại được những người đó.

Sợ cuối cùng lại bị họ nắm thóp.

Chẳng qua điểm này cũng không đáng lo ngại.

Nói về chơi âm mưu quỷ kế?

Hai anh em mình không được, chẳng phải còn có người khác sao?

Chưa nói đến Hoa ca, đầu óc còn nhiều mưu mẹo hơn cả tổ ong vò vẽ.

Ngay cả anh trai mình Ngô Tà, đó cũng là một nhân vật cực kỳ thông minh.

Kính ca, lão luyện gian xảo, nhìn thấu lòng người.

Nhị thúc, mưu tính sâu xa, động sát mọi chuyện.

Hai vị tam thúc, tuy rằng bây giờ không biết chạy đến xó xỉnh nào rồi?

Về bản chất mà nói, cũng chẳng phải loại tốt lành gì.

Chưa nói đến việc hãm hại người khác, chỉ riêng cái khoản hãm hại cháu trai này thôi, họ đã đứng trên đỉnh cao của nhân loại rồi.

Còn có Lão Trương.

Mất trí nhớ thì mất trí nhớ, nhưng ở phương diện hãm hại người Trương gia thì anh ấy làm rất "chính hiệu".

Cuối cùng chỉ còn lại mình, Lâm Phong và Bàn ca.

Nhưng tục ngữ nói hay lắm, ba tên thợ giày hôi thối còn hơn một Gia Cát Lượng cơ mà.

Cứ thống kê như vậy, nhóm người của mình cũng không yếu đâu nhỉ.

"Lão già?" Lâm Phong ngẫm nghĩ nửa ngày, hít một hơi khí lạnh: "Sao vậy, mày định kiếm mấy ông già bà già đến để hù dọa bọn họ à?" "Đủ sáng tạo đấy chứ, người Trương gia đừng thấy trẻ, thực tế tuổi đều đã ngoài trăm rồi, chiêu này có hiệu quả không?" Ngô Mặc do dự.

Chỉ bằng cái đầu của tên này?

Ba người họ tụ lại, thật sự có thể bằng một Gia Cát Lượng sao?

Cậu ta không muốn nói chuyện với Lâm Phong nữa.

Thằng cháu này chẳng có câu nào nghiêm túc cả, rất dễ kéo mình xuống cùng trình độ IQ với hắn.

Ở một bên khác, Tiểu Hỏa Kế đã sớm "đóng gói" người Trương gia xong xuôi, chỉ chờ lệnh của hai vị lão đại.

Lâm Phong còn muốn nói thêm gì đó.

Ngô Mặc không muốn bị "đầu độc" nữa, liền vỗ một phát vào gáy hắn: "Im miệng, đi thôi." "Xì." Lâm Phong giơ ngón giữa lên.

Xoa xoa gáy, cam chịu đi làm công việc kiểm tra cuối cùng.

Xác nhận không có gì bỏ sót, vẫy tay thông báo mọi người rút lui.

Một hàng người mang theo “chiến lợi phẩm”, hùng hổ trở về biệt thự.

Khi Trương Long Bán, Trương Hải Hạnh cùng những người Trương gia khác một lần nữa mở mắt tỉnh dậy, thì đã là tối ngày hôm sau.

Họ phát hiện mình bị nhốt trong một căn phòng đen nhỏ, bốn phía toàn là tường.

Căn phòng rộng khoảng mười mét vuông.

Không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa sắt lớn.

Phía trên phòng treo mười mấy camera, có thể quan sát toàn bộ khuôn mặt, biểu cảm và hành động của họ ở góc độ ba trăm sáu mươi độ.

Mỗi người bọn họ đều ngồi trên một chiếc ghế sắt, trên người quấn đầy xích sắt lớn.

Dù cố gắng lắc lư nhưng căn bản không nhúc nhích được, chiếc ghế sắt dường như đã bị chôn chặt xuống đất.

Trương Hải Hạnh trong lòng không phục, cố gắng dùng súc cốt công để thoát khỏi xích sắt.

Ai ngờ mọi việc lại không như ý.

Cô ta càng động, xích sắt càng siết chặt hơn, cứ như thể loại dây trói này được thiết kế chuyên dành cho những người biết súc cốt công.

Mấy người Trương gia này chắc nằm mơ cũng không ngờ.

Xích sắt trên người họ là do vị tộc trưởng đại nhân yêu quý của họ, đích thân ra tay trói buộc cho họ.

Không chỉ vậy, Giải Ngữ Hoa còn kiểm tra lần thứ hai.

Nói thế này đi, qua tay hai vị đại nhân này, muốn thoát ra ngoài ư?

Độ khó tuyệt đối không thua kém việc Đường Tam Tạng trốn khỏi Nữ Nhi Quốc.

Trong phòng khách biệt thự.

Ngô Mặc đang bận rộn với công việc trong tay, thì thấy Lưu Tang vừa chạy vừa nhảy từ trong sân xông tới.

“Bố ơi, anh Bảo Gái bảo con qua thông báo với bố, những người kia đã tỉnh rồi.” Lời vừa dứt, ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng khách đều tập trung vào Lưu Tang.

Hắc Nhãn Kính tiện tay ném lon bia vừa uống cạn vào thùng rác phía sau, khóe miệng nhếch lên nụ cười: “Thằng ranh con, bọn họ tỉnh rồi có động tác gì không?” “Xì, ếch đồng bốn mắt.” Thằng nhóc Lưu Tang thối tha này cũng là một kẻ mồm mép chua ngoa, đối mặt với việc Hắc Nhãn Kính mắng mình, nó không hề nhường nhịn mà nhanh chóng đáp trả.

“Cháu lớn, có tiền đồ đấy.” Ngô Tà giơ ngón cái lên, hết lời khen ngợi: “Không hổ là người nhà Lão Ngô gia chúng ta, đúng là cứng rắn.” Lưu Tang lúc này đã hiểu rõ thân phận thật sự của Ngô Mặc.

Biết rằng vị trước mắt này là anh trai ruột của bố nuôi, cũng coi như là bác ruột của mình, thái độ nói chuyện ôn hòa hơn rất nhiều.

Hiện giờ nghe Ngô Tà khen mình, nó ưỡn ngực đầy kiêu ngạo.

Ngô Mặc còn chưa kịp nói gì.

Giải Ngữ Hoa đang ngồi ở một bên ghế sofa khác, vẫy vẫy tay với

Lưu Tang: “Nhóc con đừng để ý đến anh ta, lại đây, tôi có chuyện muốn hỏi cậu.” Không phải nói người đẹp trai thì được ưa chuộng sao.

Chẳng phải có câu tục ngữ đó sao?

Ba quan theo sau năm quan.

Thái độ của Lưu Tang đối với Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, hầu như thành hai thái cực.

Một bên thì hận không thể đánh một trận, một bên thì còn coi là nghe lời.

Nó không nhúc nhích, chỉ chuyển ánh mắt dò hỏi sang Giải Ngữ Hoa: “Có chuyện gì?” Lưu Tang đứng yên tại chỗ không động.

Ngô Mặc đặt tài liệu trong tay xuống, nhấc chân khẽ đá vào mông nó một cái: “Qua đó.” “Lúc nào cũng đá đít con, đít con sắp mọc chai rồi đây này.” Lưu Tang lẩm bẩm một câu.

Nó không dám cãi lời Ngô Mặc, cam chịu đi đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa, thở dài: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Giải Ngữ Hoa nhìn Lưu Tang, càng nhìn càng thấy buồn cười.

Anh ta xem ra đã nhận thấy, thằng nhóc đang lớn này thật sự coi Ngô Mặc như bố ruột mà đối xử.

Đừng thấy miệng nó cứ lầm bầm phản bác.

Từ ánh mắt thì có thể thấy, nó thật lòng yêu mến Ngô Mặc.

Đối với điểm này, Giải Ngữ Hoa vô cùng hài lòng.

Năng lực thế nào không nói đến, chỉ cần không phải là loại “bạch nhãn lang” là được.

Nếu thật sự giống như sư phụ dạy ra một Trần Bì A Tứ thì phiền phức biết bao.

May mắn là thằng nhóc này không phải.

Người còn rất lanh lợi, chỉ cần uốn nắn một chút tương lai cũng coi như là một trợ thủ đắc lực.

Chương 695

Nếu không, anh ta nhất định sẽ ra tay trước, giúp Tiểu Mặc giải trừ họa hoạn.

Hai chữ “cẩn thận” khắc sâu trong DNA của người nhà họ Giải.

Họ rất khó lòng mở lòng với người khác, nhưng một khi đã giao tâm thì sẽ liều mạng tính toán vì người đó.

Giải Ngữ Hoa không hỏi Lưu Tang về chuyện của Trương gia, nở nụ cười tươi rồi nói sang chuyện khác.

Còn về những người Trương gia đã tỉnh dậy?

Cứ để họ đói một lúc đi.

Kẻo tinh lực quá dồi dào lại gây ra chuyện này chuyện kia.

“Nhóc con, có hứng thú học mấy thứ khác không?” “Học tập?” Lưu Tang hơi bất ngờ, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Giải Ngữ Hoa, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc sâu sắc.

“Hả?” Ngô Mặc nghe thấy thì hứng thú.

Cậu ta đứng dậy đi đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa, không khách khí ngồi phịch xuống ghế sofa cạnh anh ta.

Vung tay một cái, khoác vai Giải Ngữ Hoa, thần sắc vô cùng nghiêm túc, cứ như phụ huynh và giáo viên đang thảo luận về học sinh có vấn đề vậy.

Chỉ là lời thốt ra từ miệng lại có thể khiến người ta tức chết.

“Học?” Ngô Mặc khẽ hắng giọng một tiếng, ngay sau đó nói ra hai chữ: “Khoe của?” Nụ cười trên mặt Giải Ngữ Hoa cứng đờ.

Thế nhưng chưa kịp mở miệng nói chuyện, Lâm Phong bên cạnh đã chửi một câu: “Đậu má.” Lại nhìn kỹ, gã này đang lau quần.

Hóa ra hắn ta vừa nãy định chế giễu Ngô Mặc, ai ngờ tay run một cái, nửa lon bia đã đổ hết lên đũng quần.

Hắn ta vừa lau quần, vừa tức giận chửi mắng: “Mày kiếp trước là heo đầu thai à?

Nói chuyện có thể dùng não một chút không?” “Người có tiền thì gọi là khoe của, không có tiền thì gọi là làm màu.” Giải Ngữ Hoa: “…” Hắc Nhãn Kính cười đến mức suýt ngất.

Anh ta lại một lần nữa kiểm chứng một chân lý không thể phá vỡ.

Chỉ cần có Ngô Mặc ở đó, vĩnh viễn sẽ có tiếng cười nói vui vẻ.

Ngô Tà ở điểm ghét người giàu này, luôn đứng cùng chiến tuyến với em trai mình.

“Tiểu Hoa, anh không thể làm hư đứa trẻ, tuổi còn nhỏ mà đã khoe của thì không phải chuyện tốt.” Vương Bàn Tử cũng muốn nói vài câu, nhưng bị Lưu Tang cướp lời trước: “Nếu là như vậy con không muốn học đâu, bố nuôi đã nói làm màu là bị sét đánh rồi.” Biểu cảm trên mặt Giải Ngữ Hoa hoàn toàn vỡ vụn.

Anh ta quay đầu nhìn Ngô Mặc, sâu trong nội tâm dâng lên một ý nghĩ.

Có nên lấy một cái rìu bổ đầu thằng nhóc thối tha này ra, kiểm tra kỹ xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì không?

Ngô Mặc nhận thấy ánh mắt của Giải Ngữ Hoa không mấy thiện ý, dè dặt nhe răng cười, đứng dậy như thể chạy trốn mà quay về vị trí cũ.

Giải Ngữ Hoa bị cậu ta làm gián đoạn, đành phải từ bỏ suy nghĩ trong lòng.

Dù sao thì ngày tháng còn dài, chuyện uốn nắn Lưu Tang không vội.

Chủ đề lại một lần nữa chuyển về phía người Trương gia.

Ngô Mặc trong lòng còn tức giận, muốn cho bọn họ nhịn đói thêm mấy bữa.

Dù sao thì bọn họ giống như lạc đà, ba năm ngày không ăn không uống cũng không chết đói được.

“Mày thôi đi.” Lâm Phong thấy phiền phức nên phản đối: “Bọn họ không ăn không uống, vậy bọn họ không đi nặng à?

Mày dọn hay tao dọn?

Đây không phải là gây thêm phiền phức cho anh em sao?” “Tôi cũng đồng tình với lời của Lâm huynh đệ.” Vương Bàn Tử liên tục gật đầu: “Đừng để lâu quá, bọn họ mà thật sự tè dầm ra quần, quay đầu lại vẫn là mùi của anh em mình, thì chịu sao nổi?” Liên quan đến vấn đề sinh lý, Ngô Mặc nghĩ lại đúng là có lý.

Cậu ta không còn kiên trì dày vò người Trương gia nữa, gật đầu đồng ý với lời của Lâm Phong.

Mấy người đứng dậy đi đến phòng giám sát bên ngoài căn phòng nhỏ.

Bảo Gái và mấy người khác rất tận chức, cầm vũ khí chia ba người một nhóm canh gác xung quanh.

Thấy Ngô Mặc đi tới, Bảo Gái nhanh chóng bước lên, cung kính hô một tiếng: “Nhị thúc.” “Vất vả rồi.” Ngô Mặc đáp một tiếng, sau đó chỉ tay vào màn hình giám sát, hỏi một câu: “Sao rồi?” “Bọn họ đều tỉnh rồi, nhưng mấy người khác thì không sao, còn cái tên giả mạo kia chửi bới rất khó nghe.” Nói đến đây, Bảo Gái làm động tác sờ cổ, trên mặt lộ ra vẻ hung ác: “Nhị thúc, có nên giết hắn không?” “Ông không biết đâu, thằng nhóc đó chửi người khó nghe lắm, đủ loại lời lẽ thô tục, mấy anh em hận không thể xông vào giết chết nó.” Bảo Gái là một hán tử thẳng tính, cũng là người có tính nóng như lửa.

Nếu không phải Ngô Mặc và Lâm Phong đã dặn dò kỹ lưỡng, không cho phép họ manh động.

Theo tính cách của hắn, đã sớm cầm roi da xông vào cho gã kia một trận nên thân rồi.

Cái tên đó chửi chính là tổ tông bát đời.

Tổ tông bát đời của Ngô Mặc là ai?

Kiếp trước chính là tổ tông của mình.

Để tổ tông nhà mình bị chửi như vậy, mình làm con cháu mà không ra tay, sau này còn mặt mũi nào mà đi tế tổ?

Bảo Gái càng nghe càng nổi cáu, lại không thể động thủ nên tức đến mức dứt khoát dẫn người đi sang một bên.

Ngô Mặc vừa đến, hắn lập tức chạy đến cáo trạng.

Để Ngô Mặc biết được gã này chửi quá đáng đến mức nào, Bảo Gái đã cố gắng học lại những từ ngữ then chốt rất sinh động.

Cuối cùng tức tối nói: “Nhị thúc, dân núi chúng tôi có câu nói cũ, muốn thuần phục mãnh thú, thì phải cho nó nếm chút khổ sở.” “Ông đã không muốn giết bọn chúng, chi bằng dạy dỗ bọn chúng một trận thật tốt, thế nào?” Ngô Mặc sững sờ mất nửa ngày.

Có thể khiến một người thật thà như Bảo Gái tức giận đến mức này, đủ để chứng minh gã Ngô Tà giả kia chửi người độc miệng đến cỡ nào.

Đã như vậy, mình cũng không cần khách khí, nhất định phải đứng ra bênh vực cho đàn em.

Ngô Mặc mắt đảo một vòng, lần trước mua mật ong còn không ít.

Thôi thì cứ ném hết vào trong, để bọn họ hồi tưởng lại những “khoảng thời gian vui vẻ” trước kia.

Nói làm là làm.

Mấy người Trương Hải Hạnh đang cảm thấy có chút uất ức.

Chỉ nghe thấy tiếng “két” một cái, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy ô cửa sổ nhỏ trên cánh cửa sắt bị đẩy ra.

Ngay sau đó mấy tổ ong vò vẽ bị ném vào.

Lần này họ thực sự gặp đại nạn rồi.

Đầu, cổ và tay, phàm là những phần cơ thể lộ ra ngoài đều bị ong mật “hôn” một lượt.

Vị trí bị đốt lần trước còn chưa khỏi hẳn, lại đến đợt thứ hai.

Trong số mấy người đó, thảm nhất là Ngô Tà giả.

Ong mật dường như cực kỳ hứng thú với cơ thể hắn, theo cổ áo từ từ bò vào trong.

“Cút ngay, đậu má, bò đi đâu vậy?” Hắn ta kinh hãi gầm lên một tiếng, muốn dọa lũ ong chạy đi.

Nhưng tiếc là ong mật không hiểu tiếng người, ngược lại còn bò xuống thêm một đoạn nữa.

Vị trí sâu hơn nữa thuộc về “vùng cấm”.

Cái này mà bị đốt một cái thì sao?

Trời đất ơi, gãi kiểu gì đây?

Ngô Tà giả nổi hết cả da gà.

Hắn ta cố gắng lắc lư cơ thể, hy vọng lũ ong “có đức” đừng bò sâu hơn nữa.

Nhưng xui xẻo thay là lũ ong căn bản không thèm để ý đến hắn, cứ thế nhắm thẳng mục tiêu mà từng con từng con bò vào.

Hàng trăm con ong thợ không ngại hiểm nguy, từng lớp từng lớp tiến sâu vào bên trong.

Chỉ có một vấn đề nhỏ là, bất kể thứ gì tụ tập đông đúc, luôn có vài con thể chất kém cỏi bị đồng loại đẩy ra rìa.

Vài con ong thợ đã gặp phải tình huống như vậy.

Bị đám ong còn lại chen lấn, chúng lập tức lệch khỏi quỹ đạo và trượt ra phía sau.

Chương 696

Trong khoảnh khắc, từ căn phòng đen tối vọng ra tiếng kêu thảm thiết đến tột cùng, khiến những người nhà Trương khác kinh hãi đến mức siết chặt hai chân lại ngay lập tức.

Ngô Mặc ngồi trong phòng giám sát, nhếch môi cười, cảm thấy đáng tiếc cho mấy con ong đó.

Kiếp trước chúng đã gây ra nghiệp chướng gì mà kiếp này phải đi dọn dẹp thứ bẩn thỉu cho người ta chứ?

Lâm Phong và mấy người còn lại xem đến mức sướng rơn, chỉ thiếu điều vỗ tay reo hò.

Phải nói rằng, người đang uất ức nhất ở đây, không nghi ngờ gì chính là Ngô Tà.

Cái thằng cha giả Ngô Tà kia đội lốt mặt mình, lại còn làm ra vẻ mặt biến thái, thật khiến người ta hận không thể xông tới tát chết hắn ta.

Trong phòng, niềm vui vẫn tiếp diễn.

Đám ong mật dường như có ý thức riêng, ai kêu thảm thiết nhất, chúng liền bu lại người đó.

Người nhà Trương rất nhanh phát hiện ra điều này, liền cắn chặt môi không dám lên tiếng nữa.

Nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ, cái tên giả Ngô Tà kia chính là một trong số ít đó.

Hắn có kêu hay không kêu, đám ong vẫn không buông tha hắn.

Từng đợt ong mật nối tiếp nhau, vì tình yêu mà hy sinh bản thân.

Khoảng hai tiếng sau, hoạt động chào mừng đặc biệt này kết thúc.

Lúc thu về, những người nhà Trương này, ai nấy đều như vừa phẫu thuật thẩm mỹ, mặt mũi sưng đỏ bóng loáng, trông hệt như đầu heo quay.

Không hề khoa trương chút nào, cho dù không đeo mặt nạ da người, chỉ với bộ dạng này đi ra ngoài, cũng chưa chắc có ai nhận ra được.

“Mấy vị, sảng khoái không?” Cánh cửa sắt bị người ta mở ra, một giọng nói có chút khiếm nhã truyền đến từ cửa.

Người nhà Trương ngẩng đầu, cố gắng mở to đôi mắt sưng húp như hạt óc chó nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy hai vị đương gia của Địa Long Hội và một tên thủ hạ bước vào.

“Chúng ta với Địa Long Hội xưa nay không thù không oán, làm như vậy rốt cuộc có mục đích gì?” Trương Long Bán đúng là sống lâu da mặt dày hơn người, lúc này vẫn có thể điềm tĩnh nói ra những lời cực kỳ vô liêm sỉ như vậy.

“Chán phèo.” Ngô Mặc khạc một tiếng xuống đất, vẻ khinh bỉ trên mặt gần như tràn ra ngoài.

Lâm Phong lập tức đắc thế, “Ông xem kìa, lời này không phải người nói, đến Nhị gia nhà chúng tôi cũng không thể nghe nổi.” “Được rồi, lười nói nhảm với mấy người, chúng ta nói chuyện chính đi.” Lâm Phong gác chân lên ghế cạnh Trương Long Bán, người hơi nghiêng về phía trước, hai mắt nhìn chằm chằm đối phương, “Người minh bạch không nói lời vòng vo, nói đi, rốt cuộc mấy người là ai?” “Chúng tôi là ai, mấy người không phải đã biết rồi sao?” Trương Hải Hạnh phẫn nộ bất bình, “Người đều bị mấy người bắt đến đây rồi, còn hỏi mấy câu vô dụng này làm gì?” “Im mồm.” Ngô Mặc hung ác trừng Trương Hải Hạnh một cái, vẻ mặt khinh thường, “Đầu heo.” “Ngươi…” Trương Hải Hạnh tức đến phát điên.

Cô ta liều mạng giãy giụa, hận không thể thoát khỏi dây trói xông lên đánh Ngô Mặc một trận.

Phụ nữ nào mà không yêu cái đẹp, phụ nữ nào mà không thích cười?

Cho dù thật sự có người lôi thôi lếch thếch không thích trang điểm, nhưng cũng đâu muốn bị người ta gọi là đầu heo chứ?

Lâm Phong thật sự hiểu Ngô Mặc.

Trương Hải Hạnh vừa giãy giụa như vậy, hắn liền thấy chướng mắt lại buông một câu: “Đừng có nhúc nhích loạn xạ, cô càng làm càng giống đầu heo, giãy giụa đến mức tôi cứ tưởng là tảo mộ Thanh Minh cơ đấy.” Ngô Tà khó khăn cắn chặt môi, mới kiềm chế được cảm xúc không bật cười thành tiếng.

Mấy người đứng cạnh phòng giám sát không kiểm soát được cảm xúc, cười đến mức vỗ bàn.

Trời ơi!

Hai tên này hợp lại một chỗ thật sự không phải đi đưa tang người ta à?

“Hải Hạnh.” Trương Long Bán gọi một tiếng, ngăn Trương Hải Hạnh phát điên.

Sau đó quay sang Ngô Mặc và Lâm Phong, mặt không cảm xúc nói: “Chúng tôi là chi nhánh hải ngoại của Trương gia.” “Trương gia là một gia tộc như thế nào, tôi nghĩ trong lòng mấy người cũng rõ, nếu không sẽ không bắt chúng tôi đến đây.” “Chúng tôi đương nhiên biết Trương gia là cái thứ gì rồi.

Ờ, không đúng, không nên gọi mấy người là thứ gì, nhưng nói mấy người không phải thứ gì cũng không hay.

Mấy người tự nói đi, rốt cuộc mấy người có phải là thứ gì không?" "Mẹ kiếp, mày mới là thứ gì!" Giả Ngô Tà hét lên, giọng nói thay đổi cực độ, vừa the thé vừa khó nghe, "Ông đây lại không phải người Trương gia, mấy người bắt tôi làm gì?" Giọng nói quỷ dị của hắn khiến Ngô Mặc nổi hết da gà, quả thực là rợn tóc gáy.

"Không phải à?" Ngô Mặc bước đến bên cạnh giả Ngô Tà, dùng chủy thủ nâng cằm hắn lên, nhìn ngang nhìn dọc một lúc rồi cười âm hiểm nói: "Thái giám à?" Hai chữ đó như kiếm xuyên tim, khiến giả Ngô Tà đau cả trước lẫn sau.

"Đừng diễn nữa." Lâm Phong không vội không chậm, ngữ khí vẫn lề mề, "Ngươi có phải người Trương gia hay không ta không biết, nhưng ngươi chắc chắn không phải người Ngô gia." "Mấy người làm sao có thể chứng minh mình là người Trương gia?

Cho tôi một lời giải thích hợp lý, nếu không…" Lấy đạo của người, trả lại thân người.

Người nhà Trương ban đầu bắt Ngô Tà chứng minh bản thân.

Ngô Mặc muốn trút giận cho anh trai, liền phải tìm cớ hành hạ bọn họ.

Phải biết rằng, Ngô Mặc còn thu phục được cả mấy ông tổ nhà Trương, còn sợ mấy thằng cháu con này sao?

Hắn và Lâm Phong hai anh em này quả thực là lầy lội đến tận nóc.

Cầm con dao trong tay, cứ đòi kiểm tra xem bọn họ có đeo mặt nạ da người không.

Người nhà Trương tưởng rằng bọn họ muốn rạch một dao lên mặt, không ngờ hai tên này lại cạo trọc đầu tất cả mọi người trừ

Trương Hải Hạnh.

Còn Trương Hải Hạnh vì sao thoát được một kiếp?

Nói cho cùng vẫn là có liên quan đến tiền.

Dù sao thì tám con số ban đầu, nói thế nào đi nữa cũng là từ túi tiền của cô ta mà ra.

Cạo trọc đầu cũng không đủ.

Hai người bàn bạc một hồi lại cạo luôn lông mày của bọn họ.

Cuối cùng từng người một cúi đầu, như kiểu chọn trứng gà mà chọn đi chọn lại.

Mấy vị người nhà Trương lúc này hình ảnh thê thảm phải nói là cực kỳ thê thảm.

Cái đầu trọc lóc, không một sợi tóc, mặt mũi sưng vù xấu xí, trông như bánh bao lên men vậy.

Ngay cả như vậy, Ngô Mặc vẫn chưa hết giận.

Nếu không phải Lâm Phong cản lại, hắn e rằng sẽ cạo trụi lông tóc toàn thân của đám người này.

Hành hạ một hồi cũng phải có lời kết.

Lâm Phong giả vờ vô ý nhặt ngón tay của một người, nhìn kỹ hai mắt, cố ý kinh ngạc nói: "Ối cha, sao mấy người không đưa tay ra sớm hơn?

Hại ông đây phí công nửa ngày." Người nhà Trương tức đến xanh mặt.

Ngay cả Trương Long Bán dù tâm tính ổn định đến mấy cũng hận không thể bóp chết Lâm Phong.

Không phải là diễn kịch sao?

Mấy người diễn được, Ngô Mặc bọn họ cũng diễn được chứ.

Lâm Phong vỗ đùi, thở dài một hơi, "Biết sớm mấy người là thật, ông đây đã không phí sức, mấy người cũng không gội đầu, làm ông đây dính đầy dầu mỡ." Người nhà Trương: "…" Ngô Mặc liếc xéo Lâm Phong một cái, tên khốn này đang nói rap à?

Lâm Phong cười hắc hắc, bớt làm trò lại không ít.

"Thật ra chúng tôi cũng đang tìm người Trương gia, bắt mấy người đến đây cũng là sợ mấy người là giả." "Ừ?" Trương Long Bán ngớ người một lúc, "Tìm chúng tôi, tại sao?" "Tại sao mấy người đừng vội hỏi, chúng ta nói trước xem mấy người tìm Ngô Tà để làm gì?" "Không thể dựa dẫm." Trương Long Bán lập tức đứng thẳng người, nhắm mắt không nói.

"Xì." Ngô Mặc cười khẩy một tiếng.

Đưa tay kéo Ngô Tà lại, từ túi quần lấy ra thuốc nước nhanh chóng thoa lên mặt anh.

Không lâu sau, mặt nạ da người bị lột xuống.

Mặt nạ da người không phải là biến ảo kịch như ảo thuật, không thể chồng lớp lên nhau.

Trừ khi người này không phải chỉ dán mặt nạ da người, mà là sau khi động dao lên mặt rồi mới dán một lớp khác, nếu không rất dễ bị người khác phát hiện.

Trương gia hải ngoại vẫn luôn tìm kiếm Ngô Tà.

Đối với đặc điểm, hành động trên khuôn mặt anh, họ tự cho là rất hiểu rõ.

Thấy cảnh này, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

"Ý gì?" Trương Long Bán nhìn Ngô Tà, ánh mắt lạnh đi.

Giả sử người này là Ngô Tà thật, vì sao anh ta lại hòa nhập với Địa Long Hội?

Chương 697

Nếu không phải thật, Địa Long Hội tạo ra Ngô Tà giả định làm gì?

Lâm Phong biết Ngô Mặc nói chuyện tốn sức.

Hắn đưa tay kéo Ngô Tà qua, vỗ vào lưng anh, nói với Trương Long Bán với vẻ hơi đắc ý: “Anh bạn, đây mới là hàng thật, giả hoàn trả.” Để bọn họ nhìn kỹ hơn một chút, Lâm Phong lại khẽ đẩy Ngô Tà, “Anh bạn, lại gần chút đi, tôi sợ mấy người mù lòa vì sưng không nhìn rõ.” Ngô Tà rất phối hợp.

Bước vài bước tới xoay một vòng 360 độ, toàn diện thể hiện tinh thần diện mạo của mình.

Sự đối lập mạnh mẽ khiến giả Ngô Tà bên cạnh bị đẩy xuống bùn đất.

Người nhà Trương im lặng.

Bọn họ sâu sắc hiểu một đạo lý, người là đao thớt, ta là cá thịt.

Đối phương đang chiếm thế thượng phong.

Bất kể nói ra lời gì, bên mình đều không có cách nào để kiểm chứng.

Hơn nữa, thật giả hiện tại mà nói đều không quan trọng.

Điều quan trọng nhất bây giờ là tìm cách thoát khỏi đây, rồi phản công.

Bọn họ ngậm miệng không nói, Ngô Mặc cũng không vội.

Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười ranh mãnh, chắp tay sau lưng đi lại vòng quanh người nhà Trương.

Trọng tâm đặt vào giả Ngô Tà.

Hắn trong lòng thật sự rất tò mò.

Đại lão gia bị ong mật tấn công cả trước lẫn sau, liệu có cảm thấy sướng tê người không?

Có nên quay lại cảnh này, lưu làm bằng chứng để sau này uy hiếp hắn ta không?

“Ngươi, ngươi tránh xa ta ra.” Giả Ngô Tà nhận ra ánh mắt của Ngô Mặc không đúng, tim cũng run rẩy ba lần.

Vô thức muốn động đậy, thoát khỏi tầm mắt của Ngô Mặc.

Tuy nhiên, cơn đau thấu tim nhắc nhở hắn, vẫn nên không động thì hơn.

Ngô Mặc lại nhìn thêm vài lần, tựa như con mèo chơi đùa với chuột đã chán, cuối cùng từ bỏ ý nghĩ không đáng tin cậy này.

Không còn cách nào, ai bảo tên khốn này lại đội cái mặt của lão ca kia.

Nếu quay lại rồi truyền ra ngoài, người khác có nghĩ rằng thế hệ thứ ba của nhà họ Ngô có sở thích đặc biệt không?

Hiện tại chuyện chính là quan trọng.

Tên khốn kia đã không chịu mở miệng, đành phải mời ra thần khí bình sữa (ý nói Trương Khởi Linh).

Ngô Mặc ra hiệu bằng tay với màn hình giám sát, chưa đến ba phút, tiếng bước chân truyền đến từ cửa.

Bình sữa cỡ lớn, lạch bạch xuất hiện.

Dù là người Trương gia cứng rắn đến mấy, nhìn thấy bóng dáng này cũng ngớ người.

Bọn họ dù thế nào cũng không ngờ, sẽ gặp được tộc trưởng nhà mình ở Nepal.

Sự nghi ngờ trước đó chợt tan biến.

Vì sao cạm bẫy nhắm vào ngón tay?

Vì sao đường hầm bị phát hiện?

Vì sao dây thừng không thể gỡ?

Có vị này ở đây, còn cần giải thích nữa sao?

Trở lại đại sảnh quen thuộc, sau khi chủ khách ngồi vào chỗ, cảnh tượng rất kỳ lạ.

Một bên là mấy cái đầu trọc lóc sưng đỏ như heo quay, bên kia ai nấy đều đẹp trai ngời ngời.

Ngô Mặc lười biếng dựa nghiêng trên ghế sofa.

Hắn vắt chéo chân, mũi giày hướng về phía giả Ngô Tà, cười như không cười liếc đối phương một cái, “Ngươi là ai?” Giả Ngô Tà là người duy nhất trong nhóm người Trương gia kia mà đứng cũng không được, ngồi cũng không xong.

Bị tấn công cả trước lẫn sau, vừa đau vừa ngứa.

Hắn thật sự không còn cách nào, chỉ có thể không màng mặt mũi mà thỉnh thoảng gãi vài cái.

Gãi, còn không bằng không gãi, cái tư vị đó chỉ có người trong cuộc mới có thể diễn tả được.

Hoắc Tú Tú lạnh lùng đứng ngoài quan sát cảnh này, trong lòng lại một lần nữa mất hứng thú với đàn ông.

Đây đều là những loại người gì vậy?

Quá biến thái rồi đúng không?

Cho dù cả đời mình độc thân, cũng tuyệt đối không tìm loại người

này.

Chẳng trách chị Nam Phong lại đuổi Trương Nhật Sơn đi.

Thì ra bọn họ đều có cái đức hạnh như vậy.

Giữa thanh thiên bạch nhật, có còn muốn sĩ diện nữa không?

Không nghĩ đến có phụ nữ bên cạnh sao?

Hoắc Tú Tú không ngừng chửi thầm, coi tất cả người nhà Trương trừ Trương Khởi Linh đều là biến thái.

Trong lòng chợt nhận ra.

Chẳng trách vị đại thần kia lại cô thân một mình.

Xem ra có lẽ là do mình quá chính trực, không hợp với bọn họ.

“Tôi họ Trương, tên Trương Hải Khách.” Giả Ngô Tà nghiến răng nghiến lợi tự giới thiệu, “Chúng tôi đều thuộc phái hải ngoại, mặt nạ da người tôi đeo chủ yếu là để thăm dò giả Ngô Tà, muốn tìm ra Ngô Tà thật sự.” Trương Hải Khách nói một hơi xong, bĩu môi hơi tủi thân nhìn về phía Trương Khởi Linh, “Ngươi không nhận ra ta nữa sao?

Ngươi thật sự quên rồi sao?” Cái giọng điệu này, y hệt như chất vấn một gã tra nam.

Nhưng hắn hoàn toàn quên mất một chuyện, diện mạo của mình bây giờ đã hoàn toàn thay đổi.

Đừng nói Trương Khởi Linh bị mất trí nhớ.

Cho dù không mất trí nhớ, cũng chưa chắc có thể dựa vào cái đầu heo này mà nhận ra diện mạo ban đầu.

Thực tế mà nói, huyết mạch của người Trương gia quả thực có chỗ đặc biệt.

Nếu không thì với chừng đó nọc độc ong mật, bọn họ sớm đã ngoẹo cổ lăn quay ra rồi.

Trương Khởi Linh không trả lời, chỉ chậm rãi lắc đầu.

Trương Hải Khách lòng nguội lạnh.

Vị tộc trưởng đại nhân nhà mình, rõ ràng là cùng một phe với đối phương.

Đồng thời hắn cũng phản ứng lại, tộc trưởng e rằng đang phát bệnh mất trí nhớ.

Loại triệu chứng này, chỉ có ở các đời tộc trưởng.

Vị tộc trưởng tiền nhiệm Trương Thụy Đồng, chính là vì chứng mất trí nhớ tái phát khi trộm mộ mà gặp bất hạnh.

Ngô Tà đứng dậy đi đến đối diện Trương Hải Khách, “Tiểu Ca cũng ở đây, mấy người có lời gì thì cứ nói thẳng.” Trương Hải Khách và những người Trương gia nhìn nhau, đành phải kể đại khái nguyên nhân sự việc.

Vì bọn họ nói chuyện có chút khó khăn, nói rất chậm, lề mề kể mất cả một tiếng đồng hồ.

Theo lời người Trương gia, bọn họ tìm Ngô Tà là để cứu Trương gia.

Câu này vừa nói ra, Ngô Tà không nhịn được chửi thẳng, “Mẹ kiếp, nói cái quái gì vậy!

Các người Trương gia ai nấy cũng ngông nghênh muốn leo lên trời, tìm tôi cứu Trương gia, đùa quốc tế à?” “Nói thẳng ra thì, cứu thì không thể, nhưng kéo Trương gia xuống nước thì dễ lắm.” Trận mắng chửi này, xem như trút hết cơn tức trong lòng.

Chương 698

Ngô Tà không phải là thằng ngốc.

Anh biết rõ, chuyện này có thể dễ dàng giải quyết, mình không chịu thiệt thòi quá nhiều, hoàn toàn nhờ có em trai bên cạnh.

Nếu không, mình không chừng sẽ phải chịu bao nhiêu tội đây?

Không nói gì khác.

Chỉ cần nhìn thái độ của bọn họ đối xử với Tiểu Hoa, đủ để chứng minh đám người này lòng dạ đen tối.

Ngô Mặc lúc này vô cùng chu đáo.

Anh trai mình mắng người, hắn liền đưa nước cho anh, tuyệt đối không để anh trai vì khô cổ mà không mắng ra lời.

Người Trương gia trong lòng bất bình.

Vừa định nổi giận, ngẩng đầu thấy tộc trưởng mặt không biểu cảm lạnh lùng nhìn chằm chằm mình, đành nuốt cục tức đó xuống.

Chuyện vẫn phải tiếp tục kể, mọi người tiếp tục nghe.

Trong đó rất nhiều chuyện, Trương Khởi Linh đã quên từ lâu, vừa hay nghe lại một lần để củng cố trí nhớ.

Trong lời kể của Trương Hải Khách, người Trương gia quả thực quá ngưu.

Thế lực chủ yếu của họ đóng tại Đông Bắc, kéo dài hàng nghìn năm, bao gồm rất nhiều danh nhân họ Trương trong lịch sử, thực ra đều thuộc chi thứ của Trương gia.

Trương gia như một tấm lưới lớn, đặt một quân cờ tại tất cả các điểm mấu chốt trong xã hội.

Chỉ là một gia tộc ngưu bức như vậy, trải qua vô số triều đại, lại bất ngờ tan rã.

Theo sau sự ra đi của chi người Trương Đại Phật Gia, một làn sóng tư tưởng mới đã quét qua Trương gia.

Toàn bộ Trương gia chia thành hai phe.

Một bộ phận người vẫn luôn giữ những quy tắc cũ kỹ lỗi thời, một bộ phận thanh niên khác lại khao khát cuộc sống tự do.

Chi Trương Long Bán này thuộc phe bảo thủ.

Nhưng vì thường niên phát triển ở khu vực Nam Dương, tư tưởng và cục diện rất phù hợp với trào lưu mới.

Những người này không bị ảnh hưởng bởi gia tộc lục địa, luôn giữ vững sự ổn định và phát triển.

Trong một thời gian dài, phái hải ngoại và phái lục địa không hề làm phiền lẫn nhau.

Mãi cho đến khi chi Trương Hải Khách này di cư ra hải ngoại, bọn họ mới nhận thấy mọi chuyện đã thay đổi.

Có người muốn tiêu diệt Trương gia.

Khi Trương Hải Khách kể chuyện, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Trương Khởi Linh, dường như đang phán đoán vị tộc trưởng thuở nhỏ này là thật sự mất trí nhớ hay giả vờ mất trí nhớ?

Kết quả khiến hắn rất thất vọng.

Bất kể là lúc đầu hay đến hiện tại, Trương Khởi Linh vẫn ngồi đó mặt không biểu cảm như một người ngoài cuộc.

Chuyện này vẫn chưa phải là đau lòng nhất.

Ánh mắt Trương Hải Khách di chuyển sang bên cạnh, cảnh tượng tiếp theo đập vào mắt suýt chút nữa khiến hắn tức chết.

Hai vị đương gia của Địa Long Hội kia, lúc này đang ôm bắp rang bơ, uống trà, vắt chéo chân ngồi trên ghế sofa.

Nhìn cái thế đó, dường như coi mình là người kể chuyện vậy.

Bọn họ có thể làm người tử tế một chút không?

Thanh niên bây giờ đều không coi trọng lễ nghĩa như vậy sao?

Ngô Mặc uống một ngụm trà.

Không nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu nghi hoặc liếc nhìn Trương Hải Khách một cái.

Thấy đôi mắt to như hạt óc chó của hắn, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào bắp rang bơ trong tay mình.

Ngô Mặc trầm ngâm một lát, thu lại ánh mắt, rất bá đạo dùng cằm ra hiệu cho Lưu Tang bên cạnh.

Tiểu Lưu Tang lập tức hiểu ý. 64.

Đưa bàn tay nhỏ bé vốc một nắm bắp rang bơ, đi đến trước mặt Trương Hải Khách, ưỡn ngực, đầy vẻ kiêu ngạo, “Đưa tay ra.” Trương Hải Khách đứng đó không động.

Hắn hiện tại đối với Địa Long Hội cảnh giác tột độ.

Chủ yếu là do những người này quá thiếu đạo đức, chiêu trò gì cũng có.

Từ xưa đến nay hình phạt tàn khốc, cũng chưa từng nghe nói nhà ai lại dùng ong mật tấn công bộ phận nhạy cảm cả trước lẫn sau.

Cho dù là vào cung làm thái giám, thì cũng chỉ có phía trước chịu tội, phía sau thì không sao chứ.

“Sao vậy?

Ngươi cứ nhìn chằm chằm, không phải là muốn ăn sao?" Lưu Tang đợi không kiên nhẫn, mạnh mẽ nhét bắp rang bơ vào túi áo của Trương Hải Khách, tiện miệng nói một câu: "Miệng cô đã sưng như lạp xưởng rồi, sao còn tham ăn thế?" "Hiểu cái quái gì!" Ngô Mặc cầm một hạt bắp rang bơ, ném chuẩn xác vào sau gáy Lưu Tang, miệng mang theo bảy phần trêu chọc: "Lạp xưởng nhiều dầu, bắp rang bơ thì giải ngán." Lưu Tang rất phối hợp chớp chớp mắt, "Đúng vậy ạ, hóa ra là như thế, hay là cho hắn thêm chút nữa?

Cháu đoán hắn còn phải ngán ngẩm một thời gian." "Cho cái quái gì." Lâm Phong nghe vậy không vui, chỉ vào mũi Lưu Tang mắng một câu, "Đồ phá của, bắp rang bơ không phải tiền sao?

Cho hắn, sau này mày uống gió tây bắc à?" Trương Hải Khách uất ức, trong lòng mắng tổ tông tám đời nhà Địa Long Hội một lượt.

Giải Ngữ Hoa dở khóc dở cười.

Cô không hiểu, có phải là cùng mùi vị không?

Cái tên họ Lâm này với tên tiểu hỗn đản nhà mình, tính khí cũng quá hợp nhau rồi đúng không?

Hắc Nhãn Kính ngồi trên ghế sofa đối diện, vẻ mặt cười tủm tỉm nhìn Ngô Mặc.

Anh ta không như thường lệ quấn quýt bên Ngô Mặc, chủ yếu là sợ người Trương gia phát hiện ra thân phận thật sự của Ngô Mặc.

Dù sao quan hệ giữa anh ta và Ngô Mặc không hề tầm thường, chỉ cần người có tâm muốn điều tra, luôn có thể tìm ra.

Hiện tại duy trì một khoảng cách nhất định, nếu có ai nghi ngờ có thể đẩy mọi chuyện đổ lỗi cho tiền bạc.

"Tiếp tục." Ngô Mặc vừa nhấm nháp bắp rang bơ, vừa ra hiệu cho Trương Hải Khách tiếp tục.

Trương Hải Khách không tình nguyện tiếp tục kể lại.

Phái hải ngoại thâm nhập nội địa, bắt đầu từng bước điều tra.

Kết quả đạt được quả thực ngoài sức tưởng tượng.

Các loại cục diện mê trận như một tấm lưới lớn, cuốn Trương gia vào trong.

Mà kẻ dệt nên tấm lưới này, chính là Uông Tàng Hải đã chết gần nghìn năm.

Uông Tàng Hải vô tình phát hiện bí mật phía sau cánh cổng đồng, hắn muốn cho tất cả mọi người biết chuyện này.

Nhưng người Trương gia đã bảo vệ bí mật này vô số thế kỷ, sẽ không để hắn tiết lộ bí mật ra ngoài.

Vì vậy hắn đã cố gắng vô số lần, muốn hủy diệt Trương gia để công bố bí mật.

Nhưng bí mật đó rốt cuộc là gì?

Không ai biết.

Người Trương gia chỉ biết bí mật đó đại diện cho cái chung cực.

Bọn họ muốn cứu Trương gia, tiếp tục bảo vệ bí mật, vì thế giả mạo Ngô Tà đi khắp nơi gây rối.

Tuy nhiên nằm mơ cũng không ngờ, lại gặp được tộc trưởng ở Nepal.

Đã như vậy, hy vọng Trương Khởi Linh có thể dẫn dắt bọn họ chiến đấu với Uông gia.

Ngô Mặc càng nghe càng tức, đây là cái thứ chó má gì vậy?

Chương 699

Nỗ lực?

Mấy người nỗ lực cái quần què gì?

Suốt mấy trăm năm nay, mấy người như người chết vậy, ngoài việc đi khắp nơi gây phiền phức cho người khác, chẳng làm được việc gì đứng đắn cả.

Chỉ có lão Trương cái thằng ngốc này, bất kể có mất trí nhớ hay không, vẫn luôn làm tròn trách nhiệm.

Khi hắn bị người ta bắt đi làm thí nghiệm, mấy người ở đâu?

Khi hắn nghèo rớt mồng tơi không có tiền lang thang khắp phố, mấy người ở đâu?

Khi hắn đi bảo vệ cổng đồng, mấy người lại ở đâu?

Bây giờ mới lòi mặt ra, nói trắng trợn là bảo vệ gia tộc?

Mẹ kiếp, đúng là mặt dày quá mức, chứa được cả sông núi.

Cơn giận không ngừng dâng lên.

Ngô Mặc lấy điện thoại ra gõ lạch cạch một tràng, sau đó đưa cho Lưu Tang để cậu ta thuật lại.

Lưu Tang gật đầu, quay người đối mặt Trương Hải Khách, "Ê, cô đừng nói nữa, lão cha tôi có lời muốn nói." Cậu ta trí nhớ rất tốt, nhanh chóng ghi nhớ nội dung tin nhắn, chống tay vào hông bắt chước giọng điệu của Ngô Mặc, "Thứ nhất, mấy người bắt người của chúng tôi đi, lại vừa bức cung vừa khủng bố, chuyện này nên nói thế nào?" "Thứ hai, mấy người giả trang thành thiếu gia Ngô gia, gây ra tổn thương lớn về mặt tinh thần cho người ta, chuyện này tính sao?"

“Thứ ba, tộc trưởng đại nhân của mấy người là người của Địa Long Hội chúng tôi, trên hợp đồng trắng đen rõ ràng có dấu tay, mấy người nói muốn đưa đi là đưa đi, đã trả tiền chưa?” “Mấy điểm này nếu không giải quyết rõ ràng, đi thì không sao, chỉ là những lời người Trương gia nói hôm nay, đừng trách chúng tôi truyền ra ngoài.” “Mấy người là thổ phỉ sao?” Trương Hải Hạnh như mèo xù lông đứng bật dậy từ ghế sofa.

Mái tóc lộn xộn cộng với khuôn mặt như heo, nhe nanh múa vuốt, đúng là một con heo yêu chuyển thế.

“Bà cô, cô nói ai là thổ phỉ?

Cả nhà cô mới là thổ phỉ đấy.” “Bà cô, bây giờ trông cô đúng là tỉnh cả người, tôi thấy cả đêm cũng không cần ngủ nữa rồi.” Lưu Tang cũng không phải kẻ dễ dây vào.

Cái tên nhóc thối này trong thời gian lang thang bên ngoài, tranh giành đồ với ăn mày, chửi lộn với người ta trên đường, sớm đã luyện được tài ăn nói tốt khi mắng người.

Sau này lại qua lại với người trong ngoại bát môn, toàn thân toát ra khí chất lưu manh con con.

Trương Hải Hạnh cũng là một phụ nữ nóng tính.

Có thể nhịn được Lưu Tang sao?

Cô ta mặt mày âm trầm muốn động thủ.

Nhưng tay còn chưa chạm vào Lưu Tang, đã thấy Lưu Tang lùi lại hai bước, khóe miệng kéo sang hai bên, đứng nguyên tại chỗ giả vờ khóc lóc om sòm, “Cha ơi, có yêu quái mặt đen kìa, đáng sợ quá, cô ta có muốn ăn thịt người không?

Miệng to quá à.” Ngô Mặc đang uống trà, phun ra một ngụm.

Thật không may là hắn dùng sức quá mạnh, phun thẳng vào mặt Trương Hải Hạnh.

Ngô Mặc phản ứng rất nhanh.

Hắn không kịp lau miệng, đứng dậy che chắn Lưu Tang ra sau lưng mình.

Vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm Trương Hải Hạnh, có vẻ như chỉ cần một lời không hợp là sẽ động thủ.

Trương Hải Hạnh cảm thấy hơi mất mặt, bị người ta nói như vậy không ra tay thì không thể nào giải thích được.

May mà Trương Hải Khách nhận ra ý nghĩ của cô ta, kịp thời giữ lấy cánh tay cô ta, “Hải Hạnh, đừng quậy nữa, làm việc chính trước đã.” “Hải Hạnh, lui xuống.” Trương Long Bán trừng Trương Hải Hạnh một cái, đứng dậy mặt không biểu cảm nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc không né tránh, thản nhiên đối mặt.

Trương Long Bán trầm ngâm một lát, “Tiền không thành vấn đề, chỉ cần tộc trưởng trở về, muốn bao nhiêu chúng tôi cũng có thể trả.” Ngô Mặc không mấy quan tâm đến lời tiếp chuyện, “Lý do.” “Trước khi tộc trưởng mất trí nhớ đã giấu một thứ gì đó trong núi tuyết, chúng tôi cần lấy thứ đó ra.” “Nơi đó rất nguy hiểm, chỉ có người đặc biệt mới có thể bình an vô sự đi ra.” Ngô Mặc không nói gì, trong lòng cân nhắc chuyện này.

Dựa theo nhiệm vụ hệ thống đưa ra, mình chắc chắn phải tham gia.

Chỉ là cứ thế này để người Trương gia hưởng lợi trắng trợn, luôn cảm thấy không cam tâm.

Hắn đang vắt óc suy nghĩ làm sao để hãm hại người Trương gia, nào ngờ sau lưng lại truyền đến tiếng nói suýt chút nữa khiến hắn phát điên.

“Tôi đi.” “Hả?” Ngô Mặc nghe vậy kinh ngạc quay đầu nhìn Trương Khởi Linh, thậm chí nghi ngờ anh ta có phải lại phát bệnh thần kinh rồi không?

Đón lấy ánh mắt của Ngô Mặc, Trương Khởi Linh trong mắt thoáng qua một tia áy náy, sau đó lại trở nên kiên định.

Giọng điệu trầm trọng nhắc lại một lần nữa, “Tôi đi.” “Đi cái cục cứt!” Ngô Mặc bật cao ba thước.

Câu chửi này quả là chính trực vang dội, khiến Lâm Phong đang ăn bắp rang bơ bị nghẹn ở cổ họng ho sù sụ nửa ngày mới nuốt xuống được.

Trương Khởi Linh cũng ngây người.

Anh ta dường như quên mất một chuyện.

Ngô Mặc và Ngô Tà không hề giống nhau, hắn ta thật sự là nói động thủ là động thủ, không hề lưu tình.

Trương Khởi Linh thấy Ngô Mặc đang giận đùng đùng đi về phía mình, môi khẽ động hai cái, dường như muốn giải thích.

Nào ngờ Ngô Mặc căn bản không nghe lọt tai.

Hắn một tay túm chặt cổ áo anh ta, kéo người sang một căn phòng khác.

“Lão nhị!” Lâm Phong hét lớn về phía bóng lưng Ngô Mặc, “Mày nhẹ tay thôi, đừng đánh hỏng người ta.” Ngô Mặc quay đầu lại, giọng nói lạnh lẽo toàn là băng giá, “Tán gẫu.” Mấy người anh em nhìn nhau, biết rõ cái “tán gẫu” này chắc chắn không phải là dùng miệng.

Vì thế ai nấy đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ngậm miệng không nói.

Phòng bên cạnh.

Ngô Mặc một cước đạp văng cửa phòng, lôi Trương Khởi Linh bước vào trong.

Sau đó lại đóng sập cửa phòng lại, dùng sức mạnh đến mức cánh cửa suýt chút nữa rớt xuống.

“Xin lỗi.” Trương Khởi Linh nghĩ nửa ngày, không biết nên nói gì?

Cuối cùng nặn ra hai chữ này.

“Xì!” Ngô Mặc khạc một tiếng, tức giận chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng.

Hắn bây giờ đối với Trương Khởi Linh là hận sắt không thành thép, khá giống tâm lý của một người cha già nhìn con cháu bất tài.

Mình đã cố gắng giúp anh ta trút giận, anh ta lại quay lưng bán đứng mình, quả thực là hỗn xược đến cực điểm.

Ngô Mặc càng nghĩ càng tức.

Hắn một bước xông lên, đá vào mông Trương Khởi Linh, miệng mắng mỏ liên hồi, “Đồ ngu, đồ ngốc, đồ đần.” Trương Khởi Linh không né tránh, đứng đó mặc cho Ngô Mặc trút giận.

Ngô Mặc đá vài cước, thấy Trương Khởi Linh không phản kháng, liền có cảm giác mình hình như đang bắt nạt người thật thà?

Ý nghĩ này càng khiến hắn uất ức khó chịu.

Hắn trừng mắt nhìn Trương Khởi Linh, há miệng quát tháo nửa ngày cũng không biết nên mắng gì?

Quan trọng nhất là cổ họng không đủ khỏe, mắng người không theo kịp cơn giận.

Ngươi nói nếu ra dấu bằng ngôn ngữ câm à?

Cũng không phải như vậy.

Cả hai người đều không phải xuất thân chuyên nghiệp, vạn nhất xảy ra sai sót thì sao?

Trong bất đắc dĩ, Ngô Mặc đành kéo Trương Khởi Linh lại để giao tiếp bằng cách gõ chữ.

Hắn trước hết tố cáo một trận Trương Khởi Linh phản bội mình, sau đó lại chửi một trận xối xả, cuối cùng nói đến vấn đề trọng điểm.

Đi thì có thể.

Nhưng người Trương gia nhất định phải trả điều kiện, đây là cái bọn họ nợ anh.

Tiền bạc không quan trọng.

Bọn họ nhất định phải liều mạng, không thể đẩy mọi chuyện lên đầu anh.

Anh là tộc trưởng, nhưng bấy nhiêu năm qua có khác gì một chỉ huy rỗng tuếch đâu?

Còn điểm cuối cùng, anh đi, tôi nhất định phải đi theo.

“Không được.” Trương Khởi Linh dứt khoát từ chối, ngữ khí không có chỗ thương lượng.

Chương 700

“Không được cái chó gì!” Ngô Mặc phản tay tát bốp một cái vào sau gáy Trương Khởi Linh, lửa giận bốc lên, “Vậy thì không ai đi hết!” Trương Khởi Linh im lặng.

Tính cách của Ngô Mặc là nói làm là làm, không bao giờ cân nhắc hậu quả sẽ gây ra nguy cơ gì.

Nếu không làm theo lời hắn, 100% sẽ cản trở hành động tiếp theo của mình.

Hơn nữa, hắn thực sự có khả năng làm được điều đó.

Nghĩ đến đây, vị tộc trưởng Trương gia vốn luôn độc lập tự cường đành phải thỏa hiệp.

Ngô Mặc không phải là kiểu người biết đủ là dừng, lập tức lại đưa ra vài yêu cầu mới, “Thứ nhất, sau khi ra ngoài phải lấy được bản đồ chi tiết từ tay người Trương gia; thứ hai, chuyện hậu kỳ không được xen vào lung tung; thứ ba, thật sự phải vào núi, không được như thằng ngốc cứ thấy ai là cứu người đó, mạng của anh còn quý hơn người Trương gia nhiều.” Những điều hợp lý, không hợp lý, Ngô Mặc chẳng quan tâm, tiện miệng đưa ra một đống.

Tư tưởng trọng tâm chỉ có một.

Hãy để Trương Khởi Linh khôn ngoan hơn một chút, đừng lúc nào cũng phát tác lòng thánh mẫu, Trương gia đâu phải chỉ có một mình anh ta.

May mà Ngô Mặc lúc này còn chưa biết Trương Khởi Linh định đi bảo vệ cổng đồng, nếu không hắn có thể lật tung cả trời đất lên.

Lần nữa gặp lại Trương Khởi Linh, Trương Hải Khách kinh ngạc phát hiện tộc trưởng đại nhân đã thay đổi.

Vừa đến, không nói hai lời liền đòi bản đồ từ mình.

Tiếp đó vẻ mặt băng lãnh, nhưng lời nói ra lại toàn mùi tiền, “Tiền chuộc thân.” Ba chữ vừa thốt ra, Trương Hải Khách bắt đầu nghi ngờ mình có phải bị mất thính giác không?

Tộc trưởng Trương gia mở miệng ngậm miệng đều nói tiền, quá ảo diệu rồi đúng không?

Chuyện này còn chưa là gì.

Khi nghe nói Địa Long Hội cũng muốn tham gia vào hoạt động này, người Trương gia đều câm nín.

Mà lý do của bọn họ cũng thực sự rất đầy đủ, tộc trưởng bây giờ thuộc về Địa Long Hội.

Sau một hồi giằng co căng thẳng, Trương gia và Ngô Mặc cùng những người khác đạt được sự nhất trí.

Hai bên cùng tham gia hoạt động này, toàn bộ kinh phí do người Trương gia chi trả.

Để thể hiện thành ý, bọn họ sẽ trả trước một khoản tiền đặt cọc cao.

Đương nhiên, có phải là thật lòng tình nguyện không?

Chuyện này, từ khuôn mặt còn vàng hơn phân của Trương Hải Hạnh và Trương Hải Khách có thể phán đoán ra.

Chuyện này đã giải quyết, còn một chuyện khác cần bàn.

Đó là công ty An Tĩnh của Đức cũng tham gia hoạt động này, mục đích giống với Trương gia.

“Công ty An Tĩnh của Đức?” Trương Long Bán sắc mặt có chút khó coi, “Ông Lâm, vì sao ông không nhắc trước?” “Mấy người có hỏi đâu.” Ngô Mặc trong tay nghịch bật lửa, khẽ cười, “Có vấn đề gì sao?” “Không vấn đề.” Trương Long Bán hai mắt nhìn chằm chằm Ngô Mặc, một lúc sau mở miệng, “Đúng là nước lớn cuốn trôi miếu Long Vương, người một nhà không nhận ra người một nhà, chúng tôi với công ty An Tĩnh cũng có hợp tác, không ngờ lại trùng hợp như vậy.” “Ồ?” Lâm Phong cười tủm tỉm nói một câu, “Đối phương cho chúng tôi lợi ích không hề rẻ đâu, mấy người đừng để bị lép vế nhé.” Trương Long Bán: “…” Sau khi mọi chuyện được thỏa thuận, người Trương gia đứng dậy cáo từ.

Lúc đi, họ hẹn ba ngày sau hy vọng Ngô Mặc mời đại diện công ty An Tĩnh đến, tiến hành hội đàm ba bên.

Ngô Mặc đồng ý rất sảng khoái.

Ba phe đều có toan tính riêng của mình, vậy thì xem ai thắng một nước cờ vậy.

Kẻ thù?

Bạn bè?

Nhiều khi, trước mặt lợi ích căn bản không phân biệt được.

Ba ngày sau, đại diện nhà Trương là Trương Hải Khách, đại diện công ty An Tĩnh là Tô Nam, đại diện Địa Long Hội là Lâm Phong.

Ba bên ngồi trong phòng khách, tiến hành thảo luận về các hoạt động tiếp theo.

Ngô Mặc ngồi phòng bên cạnh nghe âm thanh truyền đến từ thiết bị giám sát, uất ức đập bàn chan chát.

Nếu không phải cái họng không chịu lực, hôm nay cậu ta thế nào cũng phải phun cho đám đó một trận.

May mà thằng con trai cả của bố vẫn ngon lành.

Một chọi hai, đối Trương Hải Khách và Tô Nam không nói được lời nào.

Lâm Phong tự mình cũng muốn cười.

Nhà Trương và nhà Uông là thù truyền kiếp nghìn năm, mà mình lại là kẻ đào tẩu từ nhà Uông ra.

Ba nhóm người quái gở như vậy mà lại có thể ngồi chung một chỗ nói chuyện trời đất?

Thế giới này thật kỳ diệu!

Chẳng phải là diễn kịch sao?

Mình xuất thân từ đoàn kịch, lẽ nào lại thua tụi mày?

Ba phe người giả vờ khách sáo với nhau.

Sau bốn tiếng thương thảo, cuối cùng nhất trí quyết định giữa tháng Sáu sẽ tập hợp tại miếu Mặc Thoát Lạp Ma.

Tại sao lại kéo dài đến tận ba tháng sau?

Nguyên nhân rất đơn giản, hàng năm từ tháng Năm đến tháng Mười Một là thời điểm tốt nhất để tiến vào Mặc Thoát.

Ngoài ra, tuyết lớn phong tỏa núi rừng khiến việc tiến vào Mặc Thoát rất khó khăn.

Tuy nói bọn họ đều không phải người thường, thể lực, năng lực, thân thủ đều vượt xa người bình thường.

Nhưng đã có phương pháp tiện lợi rồi, việc gì cứ phải đón khó mà tiến lên?

Huống chi Lâm Phong còn có tư tâm riêng.

Giải đương gia đã nói người cậu ta quen có thể chữa trị cổ họng cho Ngô Mặc, vậy chẳng bằng nhân lúc này đưa người qua đó chữa trị cho tử tế một phen.

Kẻo thằng ôn con kia mở miệng ra, giọng khó nghe như quạ kêu, ảnh hưởng tâm trạng mình.

Vì thế Lâm Phong đã tìm đủ mọi lý do.

Trước là nói cần chỉnh đốn nội bộ Địa Long Hội, tiếp theo lại hy vọng bọn họ nhanh chóng chuẩn bị xong trang bị.

Tóm lại, cậu ta đã cố gắng trì hoãn cho Ngô Mặc ba tháng.

Cả ba bên đều không có ý kiến gì, mọi chuyện cứ thế vui vẻ được quyết định.

Lâm Phong thở phào nhẹ nhõm, Tô Nam cũng thở phào một hơi.

Ba tháng không phải nhìn cái thằng câm đó.

Nghĩ thế nào cũng thấy là một chuyện khiến người ta vui vẻ.

Đối với hai vị đương gia của Địa Long Hội, từ sâu trong lòng Tô Nam, người cô ta phiền nhất lại là Ngô Mặc.

Cái tên khốn đó cũng không biết là chuyện gì nữa?

Tùy tiện nói ra hai ba chữ là có thể khiến người ta tức điên.

Hắn ta có phải giỏi ngữ văn lắm không?

Nếu không sao lời nói ra lại cô đọng mà đâm thẳng vào tim gan phèo phổi người ta đến vậy?

Khi Tô Nam rời đi, cô ta không hề lưu luyến, tốc độ nhanh như thể có quỷ đuổi sau lưng.

Trương Hải Khách lại ngồi trên sofa không nhúc nhích.

Lâm Phong liếc hắn một cái, không chút khách khí hỏi ngược lại: “Này anh bạn, đang đợi ăn tối đấy à?

Vậy thì anh nghĩ nhiều rồi, anh bạn đây nghèo lắm, không có hào phóng mời khách như thế đâu.” Lời này mặt dày đến mức nào?

Chưa đầy một tuần, Địa Long Hội đã thu về hàng chục tỷ.

Lẽ nào đến tiền ăn cũng không có?

Trương Hải Khách không muốn biện giải với hắn về chuyện này.

Chương 701

Hắn ta theo thói quen gãi gãi mông, rồi hơi ngượng nghịu hỏi: “Tôi muốn hỏi một chút, tộc trưởng đại nhân ở đâu?

Tôi có thể nói chuyện với ngài ấy không?” “Được thôi.” Lâm Phong gật đầu, “Tôi sẽ cho người dẫn anh qua đó, còn về việc tộc trưởng của anh có muốn gặp anh hay không, thì tôi không quản được.” “Đa tạ.” Trương Hải Khách đứng dậy đi theo người làm vào bên trong.

Lâm Phong nhìn bóng lưng Trương Hải Khách, vuốt cằm thầm nghĩ: “Thằng cha này xem ra bị thương khá nghiêm trọng, đi đứng cứ kẹp mông vặn vẹo, hơi có phong thái của tổng quản thái giám.” Phòng bên cạnh.

Ngô Tà đang kéo Trương Khởi Linh hỏi một số chuyện nhà Trương, người làm gõ cửa vào nói Trương Hải Khách muốn gặp Trương Khởi Linh.

Không biết Trương Khởi Linh có gặp không?

Ngô Tà nghe vậy, hơi lo lắng: “Tiểu Ca, người nhà Trương sẽ không lại có ý đồ xấu gì chứ?” Giờ đây, dưới sự tẩy não của Ngô Mặc, anh ta đã định hình một điều --- người nhà Trương không ai tốt đẹp cả.

Tiểu Ca luôn mất trí nhớ, tính cách lại đơn thuần.

Đừng để bọn họ dụ dỗ, lại lung tung đồng ý điều kiện gì đó.

“Không sao.” Trương Khởi Linh khẽ vỗ vỗ Ngô Tà, ý bảo anh đừng lo lắng.

Sau đó gật đầu với người làm, biểu thị đồng ý gặp Trương Hải

Khách.

Trương Hải Khách bước vào phòng, vẫn là khuôn mặt y hệt Ngô Tà.

Không phải nói hắn không tháo mặt nạ.

Mà là mặt nạ đeo lâu, đã sớm biến thành khuôn mặt của chính hắn rồi.

Cộng thêm việc hắn vốn đã trông rất giống Ngô Tà, tháo hay không tháo cũng chẳng có ý nghĩa lớn.

“Tộc trưởng, tôi...” “Ối, đồ giả mạo đến rồi kìa.” Ngô Tà thấy Trương Hải Khách là lại bực mình, ngắt lời hắn một cách âm dương quái khí: “Tôi nói anh rốt cuộc là xấu xí đến mức nào?

Sao lại không dám gặp người khác hả?

Bằng không tại sao đi đâu cũng dán cái mặt của tôi thế kia?” Đây là gì?

Đây là khí thế.

Nếu không phải đang ở thế thượng phong, Ngô Tà lúc mắng người bao giờ cũng phải cân nhắc vài phần.

Nhưng Ngô Tà cũng không phải loại người dây dưa vô cớ.

Nói xong câu này anh ta liếc Trương Khởi Linh một cái, rồi đứng dậy rời khỏi phòng.

Chỉ là lúc đi ngang qua Trương Hải Khách, anh ta trừng mắt nhìn đối phương một cái thật hung.

Trương Hải Khách sờ sờ mũi, quay đầu nhìn Trương Khởi Linh, hơi ủy khuất nói: “Tộc trưởng, ngài thật sự không nhớ chút nào sao?

Hai chúng ta từ nhỏ đã quen biết, hồi đó từng cùng nhau xuống mộ.” Hắn ta còn chưa nói dứt lời, lần thứ hai bị người khác ngắt lời.

“Không nhớ, có chuyện gì?” “Ài, tôi chỉ muốn báo cáo tình hình gần đây của Trương gia với ngài thôi.” “Nói đi.” “Thật vô tình.” Trương Hải Khách thở dài, cam chịu ngồi xuống kể lại tình hình gần đây của Trương gia.

Hắn ta nói gì, bên Ngô Mặc căn bản không quan tâm, thậm chí còn không phái gián điệp nhỏ Lưu Tang đi nghe lén.

Trương Hải Khách thao thao bất tuyệt nói đến tám giờ tối, cuối cùng đói meo bụng rời khỏi biệt thự.

Hắn ta vừa đi, Trương Khởi Linh liền bước vào phòng khách bắt đầu ăn cơm.

Ăn uống no say, mọi người ngồi lại cùng nhau thảo luận hành trình tiếp theo.

Không nghi ngờ gì nữa.

Dù muốn làm gì, trước tiên cũng phải rời khỏi Nepal.

Cái nơi quỷ quái này, Ngô Mặc một ngày cũng không muốn ở.

Ăn uống, chẳng có gì vừa ý.

Khắp phố tỏa ra mùi thi thể cháy nồng nặc, hun đến đau đầu.

Mới ở bao lâu?

Cứ tùy tiện ngửi thử quần áo mình, đều có mùi tro cốt.

Người biết thì hiểu là môi trường Nepal đặc thù.

Kẻ không biết còn tưởng mình kiêm chức ở lò hỏa táng.

Đúng, bọn họ tên là Địa Long Hội, nhưng đây là bang phái, không phải phụ trách hậu sự.

“Lão nhị, mày không cần về Tây Bắc đâu,” Lâm Phong vắt chân chữ ngũ, uống một ngụm rượu lớn, “Chi bằng trực tiếp cùng Giải đương gia về kinh đô chữa cổ họng đi, đỡ phải về Tây Bắc lòng vòng mất thời gian.” “Ừm, Tiểu Mặc, Lâm đương gia nói không sai.” Giải Ngữ Hoa cười, ngón tay khẽ gõ nhẹ vào tay vịn sofa, “Tôi đã liên hệ với đối phương rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể qua đó.” “Tiểu Hoa, đối phương có bao nhiêu phần trăm nắm chắc?” Cổ họng của Ngô Mặc là một nỗi lo trong lòng Ngô Tà, thậm chí còn quan trọng hơn bất cứ chuyện gì khác.

“Tôi cũng không biết.” Giải Ngữ Hoa chậm rãi lắc đầu, “Tình hình cụ thể phải kiểm tra trước mới có thể xác nhận.” Bầu không khí trầm mặc lan tràn trong phòng khách, lòng mỗi người đều nặng trĩu như bị đè bởi tảng đá.

“Hải, không sao đâu.” Ngô Mặc nhẹ nhàng tựa vào lưng ghế, thờ ơ xua tay, “Sao cũng được.” “Sao lại có thể sao cũng được chứ?” Vương Bàn Tử không vui khi nghe lời này.

Anh ta đứng dậy đi đến sau lưng Ngô Mặc, bàn tay to lớn ấn mạnh xuống vai Ngô Mặc, “Anh em đừng sợ, bác sĩ này chữa không khỏi, còn có bác sĩ khác mà.

Chỉ cần mày đừng nản lòng, nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho mày thôi.” Ngô Mặc không kìm được khẽ bật cười, lời Bàn ca nói nặng nề quá.

Người biết thì hiểu là cổ họng mình có vấn đề.

Kẻ không biết còn tưởng mình mắc bệnh nan y không sống được mấy ngày.

Thấy Hắc Nhãn Kính cũng định mở miệng, cậu ta vội vàng đưa tay chặn lại đối phương: “Dừng lại, không cần quan tâm.” “Bảo bối à, anh không nói chuyện này mà.” Hắc Nhãn Kính cười híp mắt từ trong túi lấy ra một viên kẹo, bóc vỏ đưa đến trước mặt Ngô Mặc: “Vị bạc hà, tốt cho cổ họng." Ngô Mặc lườm một cái, từ lòng bàn tay Hắc Nhãn Kính lấy kẹo bỏ vào miệng.

Vị bạc hà dần lan tỏa trong khoang miệng, cổ họng mát lạnh rất dễ chịu.

Tuy nói là trị ngọn chứ không trị gốc, nhưng cũng khiến tâm trạng bực bội của Ngô Mặc dịu xuống.

Cậu ta nhe răng cười với Hắc Nhãn Kính, rồi lại chuyển ánh mắt sang Lâm Phong: "Mày, làm được không?" "Thiết, lẽ nào thiếu Trương đồ tể thì không ăn thịt heo lông được à?" Lâm Phong bĩu môi, "Mày cứ yên tâm đi đi, cứ sửa sang cái họng của mày cho tử tế vào.

Bằng không người ta nhìn ảnh mày thì muốn yêu, nghe thấy giọng thì lại muốn xuất gia." "Cút!" Ngô Mặc túm lấy tất cả đồ vật bên cạnh, chẳng thèm nhìn một cái mà ném hết về phía Lâm Phong.

Cuối cùng vẫn chưa hả giận, lại cởi cả giày ra ném qua.

Nếu không phải Lâm Phong né nhanh, chiếc giày đã bay thẳng vào mặt hắn rồi.

Đồng thời Ngô Mặc lại một lần nữa kiên định trong lòng.

Dù thế nào cũng nhất định phải chữa khỏi cổ họng, nếu không sớm muộn gì cũng bị Lâm Phong chọc tức chết.

Chẳng lẽ nó mắng mày, mày lại lôi điện thoại ra cho nó xem chữ à?

Đối phương mà không thèm xem, mày chẳng phải càng ấm ức hơn sao?

Mọi chuyện một khi đã định, phần còn lại chỉ là quy trình thực hiện.

Phải nói là có tiền thật sự tùy hứng.

Tối hôm đó, cả nhóm người ngồi trên máy bay riêng của ông chủ Giải, hùng dũng từ Nepal bay về trong nước.

Lần đầu tiên đi máy bay riêng.

Lâm Phong và Ngô Mặc hai anh em như thể nhà quê ra tỉnh, cái gì cũng thấy lạ lẫm.

Xem lướt qua một lượt, hai người ngồi ở một góc rì rầm to nhỏ.

“Đậu má, ngầu vãi.” Lâm Phong chép chép miệng, mặt đầy vẻ ao ước, hạ giọng hỏi Ngô Mặc: “Mua không?” “Xí, bán thận à?” Ngô Mặc lườm Lâm Phong một cái, thằng ôn con này rốt cuộc có chút tự mình hiểu lấy không đấy?

Mày có thể không biết số vé số nào, nhưng mày còn không biết trong túi mình có tiền hay không à?

Máy bay có thể mua nổi, nhưng mày có bảo dưỡng nổi không?

Hàng năm tốn mấy chục triệu cho người khác à?

Không được, mình đau lòng, không chơi nổi cái món đồ chơi cao cấp này đâu.

Vả lại, chúng ta là người làm việc dưới lòng đất.

Không có việc gì cứ bay lên trời, rảnh hơi à?

Cậu ta lắc đầu nguầy nguậy như trống bỏi, một trăm phần trăm không đồng ý.

Chương 702

“Ài, mày nói sao hai anh em mình lại nghèo thế này?” Lâm Phong mặt mày ủ rũ, “Bao giờ thì cũng để anh em mình trải nghiệm cảm giác vung tiền như rác một lần đây?” Ngô Mặc lông mày giật giật, lộ ra nụ cười gian xảo: “Cướp bóc?” “Cút.” Lâm Phong nghiến răng nghiến lợi giơ ngón giữa về phía Ngô Mặc.

Hai người chửi nhau vài câu, Lâm Phong chợt nhớ ra chuyện chính.

Hắn ta liếc nhìn những người còn lại trong khoang máy bay như làm chuyện mờ ám, đặc biệt đặt ánh mắt lên Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa.

Rồi hắn ta ghé đầu sát Ngô Mặc, hạ giọng nói: “Này, mày còn nhớ chuyện tao nói về Trọng Khải không?

Đậu má nó chứ, tao càng nghĩ càng thấy không đúng.

Cảnh mày bây giờ, chẳng phải là phiên bản chuyện tình Đông Nam Á đó sao?” “Vãi.” Nghe Lâm Phong nói đến đây, Ngô Mặc cũng ngây người ra.

Hèn gì cậu ta cứ thấy cảnh này quen thuộc, hóa ra mẹ nó là đổi người diễn lại một lần nữa à?

Không được, đùa kiểu gì vậy?

Tuyệt đối không thể!

“Lão nhị, mày thấy thế này được không?” Lâm Phong suy nghĩ nửa ngày, hơi do dự đưa ra một đề nghị: “Chúng ta tự trả phí y tế, mày thấy sao?

Tự mình trả tiền, dù sao cũng không đến mức chiếm tiện nghi của người khác đúng không?” Đừng thấy Lâm Phong keo kiệt, thực ra nhiều chuyện hắn ta rất có nguyên tắc.

Thằng lão nhị nhà mình một đại trượng phu, lại được đối xử như cô gái câm trong phim truyền hình.

Đừng nói Ngô Mặc không thoải mái, bản thân hắn ta trong lòng cũng ấm ức.

Trong túi không có tiền, mặt dày một chút cũng được.

Nhưng trong tay có tiền mà.

Chẳng phải chỉ là trả tiền thuốc men sao, một trăm triệu có đủ không?

“Ừm!” Ngô Mặc gật đầu thật mạnh, vô cùng tán thành đề nghị của Lâm Phong.

Thật lòng mà nói, cậu ta trong lòng cũng khó chịu.

Không có cái màn đó, cậu ta xin tiền Giải Ngữ Hoa một cách đường đường chính chính, ai bảo cậu ta nghèo chứ?

Nhưng lần này không được.

Vì cái chuyện vớ vẩn này, Lâm Phong đã lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần rồi.

Ban đầu còn thấy vui, bây giờ đổi mặt người khác thành mặt mình?

Cậu ta suýt nữa ghê tởm nôn ra.

“Được, cứ thế mà làm.” Lâm Phong nói xong, từ trong túi quần lấy ra một cái thẻ nhét cho Ngô Mặc: “Cái này là trước khi mày đi Miến Điện tao mới làm, ở Nepal quên đưa cho mày rồi.

Trong đó có một trăm triệu, mày cứ cầm dùng trước, không đủ thì tao lại chuyển qua cho mày.

Số tiền còn lại tao cầm trước, về Tây Bắc có một số chỗ cần chi tiêu." "Được." Ngô Mặc cũng không khách khí, dứt khoát bỏ thẻ vào túi.

Hai người ngồi ở góc rì rầm nửa buổi.

Khiến Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà mấy người thường xuyên nhìn về phía này.

Càng trùng hợp hơn là, hành động Lâm Phong đưa thẻ đã bị mấy người kia nhìn thấy.

Chuyến bay dừng chặng đầu tiên ở sân bay Tây Bắc.

Lâm Phong dẫn theo thủ hạ người làm về Địa Long Hội, còn Ngô Mặc thì tiếp tục đi máy bay về kinh đô.

Lúc chia tay, Lâm Phong vẫn có chút không yên tâm, trong lòng có cảm giác tự mình đưa heo vào hang sói.

Tuy nói heo nhà mình là heo rừng, nhưng đâu chịu nổi nhiều sói thế này chứ.

Cứ mỗi người cắn một miếng thịt.

Đừng nói heo rừng, đến Trư Bát Giới cũng không chịu nổi cách ăn này đâu.

Tuy nhiên ở đó có quá nhiều người.

Hắn ta không tiện nói thẳng, đành phải liều mạng ra hiệu bằng tay.

Hy vọng thằng cha Ngô Mặc thiếu não này có thể hiểu sâu sắc ý nghĩa mà mình muốn biểu đạt.

Vương Bàn Tử nhìn nửa buổi cũng không hiểu là ý gì, thực sự không nhịn được hỏi một câu: "Anh em, tôi tò mò hỏi một chút, mày là dân tộc nào?

Anh em dân tộc thiểu số của mày lúc chia tay phải nhảy múa sao?” Đậu má nó chứ, thật mất mặt.

Ngô Mặc hận không thể bịt mắt lại, từ chối thừa nhận mình và tên này là anh em.

Mày nhìn cái kiểu ra hiệu cái quái gì thế?

Nhe răng múa vuốt, người khác có nghĩ hắn đang diễn khỉ không?

Ngô Mặc càng nhìn càng bực mình.

Cậu ta vung một bàn tay giáng mạnh xuống gáy Lâm Phong, cho hắn một cái tát rõ kêu.

Quay đầu lại rất nghiêm túc đáp lại Vương Bàn Tử một câu: “Tộc não tàn.” “Não tàn tộc?” Vương Bàn Tử mặt mày ngơ ngác, chớp chớp mắt nửa buổi không phản ứng lại, “Trong năm mươi sáu dân tộc còn có dân tộc này sao?

Sống bằng nghề nuôi tằm à?” Ngô Mặc im lặng.

Ba giây sau, cậu ta không nói một lời quay người đi về phía máy bay.

Cậu ta sợ lại giao tiếp với hai tên này thì không sống được đến ngày cổ họng mình khỏi.

Lâm Phong không từ bỏ, hô lớn về phía bóng lưng Ngô Mặc: “Lão nhị, đừng quên lời tao nói với mày đó!” Ngô Mặc không quay đầu lại, hắn ta càng gọi, cậu ta đi càng nhanh.

Lúc này Lâm Phong mới thực sự thấm thía câu nói đó --- con lớn không theo cha nữa rồi.

Hắn ta lại túm lấy Bảo Đạt mấy người.

Dặn dò bọn họ nhất định phải chú ý an toàn cho Ngô Mặc, sau đó vẫy tay bảo mấy người kia nhanh chóng đi theo.

Còn Lưu Tang định đi theo?

Bị hắn ta túm chặt gáy áo: “Thằng ranh con, Cậu Mặc của mày là đi chữa bệnh, mày đi theo hóng chuyện gì?

Theo bố mày về Tây Bắc, còn bao nhiêu thứ đợi mày học đó, muốn trốn việc à?

Mơ đi.” “Bác cả, Cậu Mặc đi một mình có ổn không ạ?” Lưu Tang cố gắng giãy giụa, nhưng không phải đối thủ của Lâm Phong, đành phải mặt ủ mày chau đánh bài tình cảm: “Cậu Mặc đi chữa bệnh, lỡ như khát nước đói bụng, cháu còn có thể làm chân chạy vặt.” Ban đầu Lâm Phong không hề lay chuyển, nhưng không biết là câu nói nào đã chạm đến lòng hắn?

Khiến hắn chợt nhận ra thằng nhóc Lưu Tang này đi theo Ngô Mặc cũng không phải không có lợi ích, ít nhất cũng có thể chắn sói chứ.

Lâm Phong lập tức thay đổi ý kiến.

Hắn ta cúi người, hai mắt trừng trừng nhìn Lưu Tang, nghiêm túc dặn dò: “Thằng nhóc thối, mày đi thì được, nhưng mày phải nhớ kỹ cho bố mày, trừ phi Cậu Mặc của mày đuổi mày đi, nếu không mày phải luôn kè kè bên cạnh nó, nghe rõ chưa?” “Bác cả yên tâm đi ạ.” Lưu Tang vui vẻ nhảy cẫng lên ba thước, vỗ ngực cam đoan như người lớn.

Giải Ngữ Hoa mấy người đứng bên cạnh, thấy cảnh này trong lòng vẽ một dấu hỏi.

Bọn họ dường như có chút nhận ra, Lâm Phong hình như đang đề phòng điều gì?

Vì lịch sự, bọn họ không lập tức rời đi, mà lại trò chuyện thêm vài câu với Lâm Phong.

Nửa tiếng sau, máy bay lại cất cánh, tiếp tục chặng hành trình tiếp theo.

Không có Lâm Phong, cái "người ngoài" mà không hẳn là người ngoài này, không khí của mấy anh em lại hòa hợp hơn không ít.

"Bảo bối, ăn táo đi." Hắc Đại tổng quản tái nhậm chức.

Hắn ta ngồi bên cạnh Ngô Mặc cầm con dao nhỏ, lúc thì gọt táo, lúc thì gọt lê, vẻ ân cần đó khiến tiểu Lưu Tang cứ ngơ ngẩn.

Cậu Mặc thích kiểu này sao?

Trước đây mình cứ nhét đồ vào tay Cậu Mặc rồi đi, có phải không hiếu thuận lắm không nhỉ?

Nhưng mình là con trai mà, cái tên điền kê bốn mắt này tính là cái thá gì chứ?

"Tiểu Mặc, anh vừa liên hệ với Nhị thúc rồi, báo cho Nhị thúc biết em sẽ đi kinh đô trước." Ngô Tà cầm điện thoại đi tới.

Chương 703

Anh ta dùng hết toàn thân lực khí, một cái mông chen vào khoảng trống giữa Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

“Đại đồ đệ, mày có phải thiếu đòn không?” Hắc Nhãn Kính cắn một miếng táo, cố sức nhai vài miếng, ngay lập tức há miệng, táo nghiền nát phun đầy mặt Ngô Tà.

Ngô Tà không phòng bị chiêu này của hắn, tức đến mức chửi tục: “Mày có bệnh à, phun vào đâu đấy hả?” “Thật sự xin lỗi nha.” Hắc Nhãn Kính nhe răng cười, nói một câu không hề thành ý: “Mắt kém không nhìn thấy mày, thông cảm nha.” Miệng thì nói lời xin lỗi, mặt lại vênh váo đắc ý.

Khiến Ngô Tà suýt nữa động thủ.

Ngô Mặc trong lòng thở dài, sao lại đến nữa rồi?

Hai thầy trò này không mệt à?

Cãi nhau qua lại khiến cậu ta nhức cả đầu.

Cậu ta không thể chịu nổi hai tên ngốc này.

Cậu ta đứng dậy đi đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa, ngồi xuống tựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

“Ồn quá à?” Giải Ngữ Hoa dừng công việc đang làm, buồn cười nhìn Ngô Mặc một cái: “Đừng ngủ vội, còn mười mấy phút nữa là xuống máy bay rồi.” “Anh.” Ngô Mặc nhắm mắt, giọng hơi trầm xuống: “Cổ họng, điều kiện?” “Hả?” Giải Ngữ Hoa không ngờ Ngô Mặc lại hỏi vấn đề này, hơi ngây người một chút: “Sao vậy?

Sao lại muốn hỏi vấn đề này?” “Nói đi, muốn biết.” Ánh mắt Giải Ngữ Hoa tập trung trên mặt Ngô Mặc, nửa buổi không nói gì.

Ngô Mặc đợi một lúc, không nghe thấy động tĩnh.

Cậu ta mở mắt ra, đối diện với ánh mắt phức tạp của Giải Ngữ Hoa.

“Sao thế?” Ngô Mặc vẻ mặt mờ mịt, gãi gãi đầu thăm dò hỏi: “Đắt lắm à?

Tiền tính thế nào?” “Thằng nhóc thối, học được cả trò chơi tâm cơ rồi à.” Giải Ngữ Hoa cong ngón tay búng vào trán Ngô Mặc một cái, trên mặt ẩn hiện chút giận dỗi: “Anh em mình lại xa lạ đến mức này, còn phải nói chuyện tiền bạc sao?” “Không phải.” Ngô Mặc ngồi thẳng người, chép chép miệng muốn giải thích nguyên nhân của chuyện này.

Lời đến cửa miệng chợt nhận ra.

Đây là tình tiết trong phim truyền hình mấy năm sau, hiện tại còn chưa xảy ra, mình mà nói ra có bị hiểu lầm là có vấn đề về thần kinh không?

Giải Ngữ Hoa không buông tha Ngô Mặc, tiếp tục truy hỏi: “Vậy là gì?

Nói ra cho tôi nghe xem.” “Hắc hắc, đùa thôi.” Ngô Mặc cười cực kỳ ngượng ngùng, hận không thể tát cho mình một cái.

Mình rốt cuộc là vô duyên đến mức nào?

Không thể đợi sau khi cổ họng khỏi rồi mới nói chuyện này sao?

Giờ thì hay rồi, muốn giải thích cũng không nói rõ được, ngoài cười ngây ngô ra cũng chẳng làm được gì khác.

“Tôi không thích kiểu đùa này.” Giải Ngữ Hoa gập máy tính xách tay lại, vẻ mặt nghiêm túc, từng chữ từng câu nói: “Đừng nói tiền, em muốn cái mạng này của anh, một lời thôi là lấy đi.” “Em sai rồi.” Ngô

Mặc chịu không nổi không khí nghiêm túc nhất.

Cậu ta chắp hai tay lại vái liên tục về phía Giải Ngữ Hoa, miệng lặp đi lặp lại chỉ ba chữ --- em sai rồi.

Thái độ thành kính đó chẳng khác gì lạy ông Thần Tài.

Giải Ngữ Hoa không phải muốn làm khó Ngô Mặc, anh ta chỉ muốn dạy cho thằng nhóc thối này một bài học.

Để cậu ta biết, giữa mình và cậu ta không cần phải có bất kỳ tâm tư nhỏ nhặt nào.

Dù sao bốn năm thời gian cũng không ngắn, rất dễ khiến tình cảm giữa người với người thay đổi.

Ngô Mặc mấy năm nay thật sự chưa từng xin lỗi ai, bất ngờ gặp phải cảnh này nhất thời có chút không thích ứng.

Hiện giờ cậu ta muốn đánh nhất chính là Hắc Nhãn Kính và Lâm Phong.

Nếu không phải hai thằng ôn con này, mình có đến mức phát điên xin lỗi Hoa ca thế này không?

Trong khoang máy bay, trừ Lưu Tang ra, những người khác không nghe thấy Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa nói chuyện.

Chỉ thấy Ngô Mặc điên cuồng xin lỗi Giải Ngữ Hoa, nhất thời có chút không hiểu tại sao.

“Tôi nói Hoa Nhi gia, ngài đang diễn trò gì vậy?” Hắc Nhãn Kính đưa tay đẩy Ngô Tà đang cản đường ra, lững thững đi đến bên cạnh Ngô Mặc.

Tay phải xoa xoa tóc Ngô Mặc, đối mặt với Giải Ngữ Hoa bằng ngữ khí không thiện chí: “Có gì to tát đâu mà cứ để bảo bối của tôi xin lỗi mãi thế?

Cổ họng nó khó chịu như vậy, anh cũng nỡ lòng sao?" Hắn ta mà không mở miệng thì còn không sao, vừa mở miệng ra thật sự là chọc ổ ong vò vẽ rồi.

Giải Ngữ Hoa thì không sao, Ngô Mặc thì dựng lông.

Ngô Mặc đứng dậy, giật ngược tay túm chặt cổ áo Hắc Nhãn Kính.

Tay phải như đập bóng, vỗ bôm bốp loạn xạ vào gáy Hắc Nhãn Kính.

Miệng với giọng khàn khàn chửi liên hồi: "Quỳ xuống à?

Nợ tiền à?

Chữa bệnh à?" Mỗi khi nói một từ, lực tay lại tăng thêm một phần.

Hắc Nhãn Kính bị đánh đến ngơ ngác, không hiểu Ngô Mặc nói trong miệng là ý gì?

"Tiểu tổ tông, mày nói cái gì vậy?" Hắc Nhãn Kính trong lòng uất ức tột cùng.

Mình chẳng qua chỉ muốn nịnh hót một chút, nhưng nhìn tình thế hiện tại, hình như đã nịnh sai chỗ rồi.

Máy bay chưa hạ cánh, vẫn còn trên trời.

Vì an toàn, Ngô Mặc không tiện ra quyền cước với Hắc Nhãn Kính, chỉ có thể dùng tay trút giận.

Nếu không phải thằng ôn con này không có việc gì lại diễn cái phim tình cảm gì đó?

Mình có đến mức ghê tởm như vậy không?

Cậu ta đánh mấy bạt tai, vẫn chưa hả giận.

Ngay sau đó lại như thổ phỉ cường hào, lục soát khắp người Hắc Nhãn Kính từ đầu đến chân một lượt.

Điều khá đáng tiếc là thằng ôn con này quá nghèo, toàn thân không gom đủ một tờ trăm tệ.

Trừ nửa hộp thuốc lá, một cái bật lửa dùng một lần, cộng thêm mấy viên kẹo ra, chỉ còn lại mấy chiếc kính râm.

Ngô Mặc cũng không khách khí, bẻ gãy cả gọng kính, tháo hết tròng kính xuống.

Ngay cả chiếc kính râm hắn đang đeo trên mặt, một bên gọng cũng bị Ngô Mặc bẻ gãy.

Hắc Nhãn Kính đáng thương, vì một tội danh không đâu mà phải chịu một trận đại tội.

Những người khác trong khoang máy bay còn không dám lên tiếng, sợ hãi chiến hỏa lan đến mình.

Ngay cả Giải Ngữ Hoa đang ngồi cạnh cũng nhích mông ra xa một chút, nhường thêm không gian để Ngô Mặc ra tay.

May mà nhân viên phi hành đoàn chất lượng khá, nghe thấy động tĩnh cũng không dám ló đầu ra.

Bằng không mặt mũi Hắc Nhãn Kính đã từ dưới đất vứt lên trời rồi.

Mãi đến khi xuống máy bay ngồi trên xe.

Hắc Nhãn Kính vẫn không hiểu, rốt cuộc mình sai ở chỗ nào?

Tại sao lại chọc cho tiểu tổ tông nổi trận lôi đình lớn đến vậy?

Ngô Mặc lần này đến kinh đô vẫn dùng thân phận Ách Long, đối ngoại tuyên bố Địa Long Hội và nhà Giải có quan hệ hợp tác.

Đứng trước cửa nhà cũ của Giải gia, cậu ta nhìn cánh cổng quen thuộc phía trước, có cảm giác như cách một thế hệ.

Bốn năm thời gian thoáng chốc trôi qua.

Mình loạng choạng đến thế giới này, từ một kẻ ngây ngô chẳng ra gì cho đến khi đứng vững gót chân ở Tây Bắc.

Trong khoảng thời gian đó, rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu lần sinh tử, mình e là cũng không đếm xuể rồi nhỉ?

“Đi thôi, không thu vé vào cửa đâu.” Giải Ngữ Hoa khẽ cười một tiếng, vỗ vỗ lưng Ngô Mặc.

Ngô Mặc trong lòng lạnh toát, nhìn ánh mắt Giải Ngữ Hoa đầy vẻ tố cáo: “Anh, học hư rồi.” “Ồ?

Thế à?” Giải Ngữ Hoa nhướng mày, “Thế cũng không tệ, dù sao cũng là đổi một kiểu sống khác.” Ngô Mặc lườm một cái, bước vào cánh cổng lớn.

Chương 704

Còn về những cảm xúc tổn thương tình cảm ban nãy?

Đừng đùa nữa, thứ đó có thể tồn tại trên người cậu ta ba giây đã là kỳ tích rồi.

Cả nhóm người nối tiếp nhau đi vào sân.

Giải Ngữ Hoa sắp xếp quản gia dẫn Lưu Tang và Bảo Đạt xuống nghỉ ngơi, còn mình thì dẫn Ngô Mặc mấy người về hậu viện.

Ngồi bên cạnh sân khấu kịch, Ngô Mặc liếc nhìn cây cờ, hơi cảm khái: "Ở trên đó mát mẻ thật." Vương Bàn Tử vô tư dùng khuỷu tay thúc Ngô Mặc một cái: "Anh em, cái hồ bên cạnh còn mát hơn." Trong khoảnh khắc, mọi người đều nhớ lại cảnh tượng năm xưa, tiếng cười vang lên khắp nơi.

Khóe miệng Trương Khởi Linh cũng khẽ cong lên một nụ cười.

Trận đại chiến sau khi say đó khiến người ta nhớ mãi, còn kịch liệt hơn cả mấy trăm hiệp đại chiến với cương thi dưới mộ.

Thật sự là muốn quên cũng khó.

Mấy anh em đơn giản ăn chút đồ, ngồi trước sân khấu kịch trò chuyện.

Không phải nói bọn họ không lo lắng vấn đề cổ họng của Ngô Mặc, mà là theo Giải Ngữ Hoa kể, vị bác sĩ kia có chút kỳ quặc.

Ban ngày không làm việc, chỉ xuất hiện khi màn đêm buông xuống.

Mãi mới chờ được trời tối.

Ngô Tà sốt ruột kéo tay Ngô Mặc, đứng dậy đi ra ngoài, miệng không ngừng thúc giục: "Tiểu Hoa, đừng ngẩn ra nữa, mau dẫn đường đi chứ.” “Đừng vội, chỗ anh ấy cách đây cũng chỉ một tiếng đường thôi.” Giải Ngữ Hoa miệng nói đừng vội, nhưng bước chân đi còn nhanh hơn ai hết, giành lấy chỗ tài xế trước một bước.

Anh ta lái chiếc xe thương vụ, ngồi bảy người vẫn dư dả.

Ngô Mặc chậm hơn một bước hơi tiếc nuối, vịn vào cửa xe thăm dò hỏi một câu: “Anh, em lái nhé?” “Không cần, anh nguyện ý phục vụ em.” Giải Ngữ Hoa từ chối dứt khoát, không hề dây dưa.

Anh ta là dẫn Ngô Mặc đi khám bệnh, không phải tự mình đi khám bệnh.

Vừa đẩy cửa xe ra đã nôn thốc nôn tháo, không mất mặt sao?

“Anh em, đừng có quậy nữa, anh đây không chịu nổi đâu.” Vương Bàn Tử nhớ lại trải nghiệm đau khổ năm xưa, nhanh chóng tiến lên ôm chặt tay Ngô Mặc, sống chết đẩy cậu ta vào ghế sau.

“Tiểu tổ tông, mày không biết đó thôi, Hoa gia bây giờ mê lái xe lắm rồi, chuyện tốt thế này cứ giao cho anh ấy đi.” Hắc Nhãn Kính thuần túy là mở mắt nói bừa.

Chỉ cần Ngô Mặc không đụng vào vô lăng, mày muốn hắn ta nói dối gì cũng tuôn ra ngay được.

Một cảnh tượng kinh điển, lại một lần nữa tái diễn.

Mấy anh em vô cùng ăn ý vây Ngô Mặc lại, hoàn toàn không cho cậu ta cơ hội đụng vào vô lăng.

Đồng thời trong lòng thầm tự chúc mừng.

May mà Ngô Mặc không đòi lái máy bay, nếu không bọn họ xuống xe chắc phải vào bệnh viện kiểm tra tim mạch hết.

Suốt chặng đường nhanh chóng, xe từ đại lộ trung tâm thành phố rẽ vào đường cao tốc ngoại ô.

Nhìn ra ngoài cửa sổ xe, hai bên đường vô số tòa nhà cao tầng mọc san sát, tạo thành sự đối lập rõ rệt với vẻ hoang tàn mấy năm trước.

“Hoa gia, chúng ta cứ tay không đến nhà người ta thế này có ổn không?

Có cần xuống xe mua chút đồ đạc gì không?” Vương Bàn Tử liếc nhìn tình hình trong xe, trừ mấy anh em người lớn và Hoắc Tú Tú một cô nương ra, chẳng có chuẩn bị đồ đạc gì cả.

Anh ta rất giỏi về khoản đối nhân xử thế, luôn cảm thấy cầu người làm việc mà tay không thì không đẹp mắt.

“Đúng vậy, Tiểu Hoa, hay anh tấp vào lề dừng lại, em đi mua chút đồ đạc trước?” Ngô Tà chậm chạp phản ứng lại.

Dù có là đi bệnh viện cũng phải đưa chút phong bì chứ?

Bằng không sao mà yên tâm được?

“Ngô Tà, em nghĩ anh sẽ không chuẩn bị sao?” Giải Ngữ Hoa vừa lái xe vừa trả lời, “Anh đã sớm chuyển những vật phẩm đối phương cần qua đó rồi, điểm này các em không cần lo lắng.” Lời vừa thốt ra, Ngô Mặc trong khoảnh khắc tim đã thót đến tận cổ họng.

Tay phải lén lút thọc vào túi sờ sờ cái thẻ ngân hàng.

Đối phương này đúng là sư tử ngoạm à.

Một trăm triệu trong túi mình, sẽ không phải còn chưa ấm chỗ đã phải nộp ra chứ?

Trong lòng cậu ta đã quyết, lần này nói gì cũng không để Giải Ngữ Hoa trả tiền cho mình.

Bất luận phải trả giá lớn đến đâu, mình một người đàn ông trưởng thành đều phải tự mình gánh vác, sao có thể chuyện gì cũng dựa dẫm người khác?

Xe lại chạy thêm một đoạn đường, từ xa có thể thấy những dãy biệt thự lớn.

Không cần suy tính cũng biết, đó chính là điểm đến.

Xe dừng trước cổng một căn biệt thự lớn hướng Đông Nam.

Giải Ngữ Hoa lấy chìa khóa ra ấn một cái, cánh cổng từ từ mở ra hai bên.

“Vãi, người có tiền.” Ngô Mặc thấy cảnh này, lại một lần nữa cảm thán một câu --- người có tiền đáng ghét.

Giải Ngữ Hoa tốt tính cười một tiếng: “Thích à?

Anh đã chuẩn bị cho em mấy căn rồi, đợi có thời gian anh dẫn em qua, chỉ là chưa trang trí thôi, thích phong cách gì thì tùy em.” “Không cần.” Ngô Mặc lần đầu tiên từ chối một lợi ích tự động dâng đến tận cửa, phản ứng khác thường này thu hút ánh mắt kinh ngạc của mấy anh em.

Giải Ngữ Hoa đạp phanh dừng xe, quay đầu lại hỏi đầy vẻ kỳ lạ: “Vì sao?

Cậu không thích sao?” “Tôi là đàn ông.” Ngô Mặc nói xong, rút thẻ ngân hàng ra vẫy vẫy trước mặt Giải Ngữ Hoa, rồi nhấn mạnh lại lần nữa, “Có tiền, tự mình mua.” Đàn ông?

Cần gì phải cố ý nhấn mạnh như vậy?

Giải Ngữ Hoa suýt nữa bị Ngô Mặc chọc cười.

Cái tên hỗn đản này đầu óc toàn nghĩ mấy thứ quỷ dị gì vậy?

Bản thân mình thì đúng là muốn “kim ốc tàng kiều” đấy.

Nhưng vấn đề là cái tên tiểu vương bát đản này cả ngày cứ như con chuột chạy loạn khắp nơi, liệu mình có thể giấu nó đi thành công được không?

“Khụ.” Ngô Tà khẽ ho một tiếng, đúng lúc xen vào một câu, “Không sao, thẻ của anh cũng có kha khá tiền, lát nữa chuyển hết cho em, thích thì chúng ta cứ mua, không cần xin của ai cả.” Ngô Mặc vẫn lắc đầu, tiền của ai cũng không cần.

Cậu không muốn bị người ta xem thường như phụ nữ, nếu không về sẽ bị Lâm Phong cười chết mất.

Với cái miệng thối của thằng đó, không biết lại bịa đặt ra cái chuyện bậy bạ gì để chôn vùi mình nữa.

Mấy anh em vì chuyện này mà chậm trễ vài phút.

Cho đến khi có người từ trên lầu đi xuống, chủ đề này mới kết thúc.

“Giải lão bản, lâu rồi không gặp, người đã đưa đến chưa?” Người chưa đến tiếng đã vang.

Ngô Mặc theo tiếng nhìn sang, chỉ thấy một cô gái trẻ tuổi tóc tết dreadlock, mặc áo T-shirt lộ hai cánh tay xăm trổ, đang mỉm cười chào hỏi Giải Ngữ Hoa.

“Lâu rồi không gặp, A Thấu.” Giải Ngữ Hoa đáp một tiếng, đẩy cửa xe bước xuống.

A Thấu định tiến lên nói chuyện, nhưng ngoài dự liệu của cô, một chuyện đã xảy ra.

Vị đại lão bản cực kỳ có tiền trong mắt cô, lúc này lại giống như một tên tiểu đệ, đi đến vị trí hàng ghế sau, kéo cửa xe chờ người khác bước xuống.

Xe cách âm quá tốt, A Thấu không nhìn rõ trong xe ngồi những ai, trong lòng không ngừng suy đoán.

Ý gì đây?

Chẳng lẽ bệnh nhân mình phải chữa hôm nay còn giàu hơn cả Giải lão bản sao?

Hay là trưởng bối của Giải lão bản?

Hoặc là người phụ nữ anh ta thích?

A Thấu bắt đầu tò mò, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào cửa xe, muốn xem thử suy đoán của mình có đúng không.

Kết quả sự thật rất "tát vào mặt", chẳng có suy đoán nào của cô là đúng cả.

Người bước ra không chỉ là đàn ông, mà còn là một thanh niên.

Còn có tiền hay không ư?

Chương 705

A Thấu đã gặp vô số người, dựa vào trực giác có thể khẳng định, tên này chắc chắn không có tiền bằng Giải lão bản.

Bởi vì trên người hắn ta vô tình toát ra một loại khí chất.

Mà khí chất này cô rất quen thuộc, và bản thân cũng sở hữu, đó chính là sự khinh bỉ đối với những người có tiền.

Ngô Mặc chú ý thấy A Thấu cứ đánh giá mình.

Nhưng cậu không cảm thấy ác ý, cũng không để tâm, cứ đứng yên đó mặc cho A Thấu quan sát.

Giải Ngữ Hoa hơi khó chịu, liếc nhìn A Thấu một cái.

A Thấu lập tức thu liễm ý nghĩ tò mò, khôi phục vẻ lạnh lùng, hỏi: "Giải lão bản, vị nào là bệnh nhân?" "Tôi." Ngô Mặc tiến lên một bước, chỉ vào cổ họng mình, chậm rãi nói, "Bị thương." "Không phải người câm là dễ giải quyết, đi theo tôi vào, tôi kiểm tra trước đã." A Thấu gật đầu với Giải Ngữ Hoa, quay người đi vào biệt thự.

Ngô Mặc sải bước đi theo.

Giải Ngữ Hoa định đuổi theo, cánh tay đã bị Ngô Tà giữ lại, "Tiểu Hoa, cô bé này tuổi trẻ như vậy y thuật có được không?

Hay là…" "Anh cứ yên tâm, y thuật của cô ấy không tệ đâu." Giải Ngữ Hoa suy nghĩ một lát, "Nếu lát nữa kiểm tra xong mà không chữa khỏi, chúng ta lại tìm nhà khác, em không tin, một đất nước lớn như vậy lại không có một người chữa bệnh nào?" "Vậy được rồi, cứ vào xem đã." Bước vào chính đường biệt thự, Ngô Mặc đã không khách khí ngồi trên ghế sofa.

Cổ tay áo sơ mi được xắn lên một chút, để lộ một đoạn cánh tay săn chắc, bắt chéo hai chân lười biếng tựa vào ghế sofa.

Nhìn thế nào cũng không giống khách, ngược lại còn có cảm giác cậu mới là chủ nhân của biệt thự.

A Thấu lại có chút nghi ngờ.

Nếu không phải người đã lâu ở vị trí cao, thì khí thế của một người rất khó giả vờ.

Chẳng lẽ mình đã nhìn nhầm?

Người đàn ông trước mắt này thật sự là một nhân vật lớn nào đó sao?

“Nhìn đủ chưa?” Ngô Mặc liếc nhìn A Thấu, lấy bao thuốc lá từ túi ra, giơ lên lười biếng hỏi, “Hút thuốc, có phiền không?” A Thấu thẳng thắn nói, “Tôi thì không phiền, nhưng tôi khuyên anh, trong thời gian điều trị thì nên ít hút thuốc, nếu không tình hình tệ hơn mà thành người câm, thì Đại La thần tiên cũng không cứu được anh đâu.” Lời vừa dứt, sáu bàn tay đồng loạt nhanh như chớp lao về phía điếu thuốc.

Tốc độ nhanh đến nỗi nhất thời không phân biệt được ai là ai.

Tay Ngô Mặc trống không.

Đừng nói bao thuốc, đến tàn thuốc cũng không thấy đâu.

Khóe mắt A Thấu khẽ co giật vài cái, im lặng một lát rồi khẽ ho một tiếng, “Giải lão bản, mấy vị tiên sinh đợi một lát, tôi đưa vị tiên sinh này đi kiểm tra, thời gian sẽ hơi lâu, tốt nhất đừng sốt ruột.” “Không gấp, cô cứ từ từ.” Ngô Tà vội vàng nói trước, “Mãi cũng được, chủ yếu là kiểm tra kỹ lưỡng, ngàn vạn lần đừng bỏ sót.” “Đúng vậy, mỹ nữ, chúng tôi chờ được mà.” Vương Bàn Tử vội vàng phụ họa, sợ nói thiếu một câu sẽ ảnh hưởng đến kết quả.

“Vất vả rồi.” Hắc Nhãn Kính chắp tay với A Thấu, trên khuôn mặt luôn tươi cười hiếm hoi lộ ra một tia lo lắng.

“Khoan đã.” Hoắc Tú Tú gọi một tiếng, từ trong túi lật ra một cuốn cổ tịch đưa đến trước mặt A Thấu, mỉm cười nói: “Tôi nghe nói cô thích loại sách này, đặc biệt chọn ra tặng cô, đương nhiên tôi không có ý gì khác, chỉ hy vọng cô có thể cố gắng hết sức giúp điều trị.” A Thấu nhìn Hoắc Tú Tú.

Thấy đối phương vẻ mặt chân thành, hơi do dự một chút rồi nhận lấy cuốn cổ tịch, tùy tiện lật vài trang thì đột nhiên trợn tròn mắt.

Cô không dám tin mà lật thêm mấy trang nữa.

Rồi đột ngột ngẩng đầu nhìn Hoắc Tú Tú, vẻ mặt khó tin, “Cuốn sách này thật sự tặng tôi sao?” “Đúng vậy, tặng cô đấy.” “Nói trước nhé, tôi không đảm bảo có thể chữa khỏi, cô vẫn muốn tặng tôi món quà nặng ký như vậy sao?” “Đây chỉ là quà gặp mặt, sau khi chữa khỏi chắc chắn sẽ có trọng lễ để tạ ơn.” Ngô Mặc đánh giá Hoắc Tú Tú từ trên xuống dưới.

Mới phát hiện, cô bé tiểu thư yếu ớt ngày nào không biết từ lúc nào đã trưởng thành.

Bây giờ đối với bên ngoài, cô ấy không còn là Hoắc Tú Tú nữa, mà đã trở thành người nắm quyền của Hoắc gia ở kinh đô.

Cái gọi là quan tâm thì loạn, lúc này mọi người đều đang trong tâm trạng đó.

Rõ ràng biết Giải Ngữ Hoa đã sắp xếp đâu vào đấy rồi, nhưng bản thân vẫn muốn cố gắng một chút, nếu không thì trong lòng không yên.

“Cô cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ dốc hết sức.” A Thấu ôm cuốn cổ tịch, trên mặt vừa có vẻ vui mừng vừa nghiêm túc.

Ngay khi cô ấy tưởng mọi chuyện đã kết thúc, quay người định đi thì vai lại bị người khác vỗ nhẹ một cái.

Quay đầu lại lần nữa, trước mặt lại có thêm một thẻ ngân hàng.

“Tiểu Ca?” Vương Bàn Tử ngớ người, gãi gãi đầu đầy khó hiểu: “Anh làm thẻ ngân hàng từ bao giờ vậy?

Sao tôi không biết?” “Trương gia đưa.” Trương Khởi Linh đáp một câu, tay không thu về vẫn cầm thẻ đưa cho A Thấu, ý tứ như kiểu “không nhận thì tôi không cất”.

A Thấu rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Tiền là thứ tốt, vấn đề là người đưa tiền có phải là thứ tốt không?

“Mấy người này!” Ngô Mặc khẽ thở dài, đưa tay rút thẻ về, rồi nhét lại vào túi Trương Khởi Linh, vỗ vai anh ta nghiêm túc nói: “Tôi có rồi, anh giữ đi.” Ngô Mặc theo A Thấu đi làm kiểm tra.

Trong phòng khách, mấy anh em lòng như mười lăm cái thùng tre múc nước – loạn cả lên.

Ai cũng không biết, A Thấu có đủ thực lực để chữa khỏi vết thương cho Ngô Mặc không?

Nếu thật sự không chữa khỏi, tiếp theo lại nên tìm bác sĩ nào đây?

Một bên khác, A Thấu dẫn Ngô Mặc đi xuống tầng hầm.

Ngô Mặc lúc này mới chú ý thấy tầng hầm biệt thự có ba tầng, bên trong bày đầy đủ các loại thiết bị.

Trông rất giống phòng thí nghiệm sinh vật trong phim.

Ngô Mặc hơi nghi hoặc, rốt cuộc người phụ nữ này có lai lịch gì?

Dựng lên nhiều bình bình lọ lọ và các thiết bị lộn xộn như vậy, cô ta muốn làm gì?

Chẳng lẽ mình đã đi vào một thế giới hỗn hợp?

Thế giới Đạo Mộ lại có cả Biohazard sao?

Hai người không nói một lời, đều đang suy đoán thân phận của đối phương.

“Đến rồi, đi theo tôi vào.” A Thấu đẩy một cánh cửa phòng ra, ngoắt đầu với Ngô Mặc, rồi sải bước đi vào trước.

Ngô Mặc ngẩng mắt quét qua tình hình trong phòng, không nhịn được lầm bầm.

Giường thí nghiệm, cùm xích, cưa điện.

Mẹ kiếp, cô ta định mổ xẻ ông đây sao?

Hoa ca thân yêu của em ơi, anh định chữa thương cho thằng em này, hay là định phế em luôn vậy?

Hay là… Vãi chưởng, anh không phải là tâm tư độc ác như vậy chứ?

Em chẳng qua là cao hơn anh một chút thôi mà?

Anh không định cưa chân em đấy chứ?

Ngô Mặc trong lòng thầm mắng, nhưng bước chân lại rất thành thật đi theo vào.

Chỉ là mắt vẫn dán chặt vào cái giường và các thiết bị bên cạnh, nhất thời không dám cử động bừa bãi.

“Anh lên giường trước đi, tôi đi chuẩn bị một số dụng cụ để kiểm tra cho anh.” “Cái này…” Ngô Mặc hơi do dự, chỉ vào cái cưa điện bên cạnh, nhất thời không nhịn được hỏi, “Dùng cho tôi sao?” “Anh dùng sao?” A Thấu dừng động tác, nghi hoặc nhìn Ngô Mặc, “Anh dùng nó làm gì?

Anh còn có bệnh tật gì khác à?” “Không có.” Ngô Mặc lắc đầu như trống bỏi.

Cậu sợ A Thấu là một nhà khoa học điên rồ nào đó.

Đến lúc đó vì nói sai một câu mà lại bị cô ta mổ xẻ làm thí nghiệm.

A Thấu lặng lẽ nhìn Ngô Mặc, luôn cảm thấy người đàn ông trước mắt này có gì đó không đúng?

Giải lão bản mỗi năm tài trợ cho mình nhiều tiền như vậy.

Hay là nên “đền đáp” lại, tiện thể giúp người này làm kiểm tra toàn thân nhỉ?

Cô nghĩ một lát, dù sao cũng là việc tiện tay, không tốn nhiều thời gian.

Sau khi quyết định xong, A Thấu bảo Ngô Mặc lên giường nằm trước, bản thân quay người đi đến bên cạnh chuẩn bị thiết bị.

Ngô Mặc khẽ thở dài, cam chịu nằm trên giường.

Cậu cực kỳ ghét việc nằm trên giường bệnh.

Nó khiến người ta có cảm giác thân bất do kỷ, như thể mình là cá trên thớt, mặc cho người khác mổ xẻ.

Chương 706

Kiểm tra chính thức bắt đầu.

A Thấu đầu tiên chụp X-quang cho Ngô Mặc, sau đó lại dùng các loại thiết bị đảo qua đảo lại trong miệng cậu.

Đầu Ngô Mặc được cố định trên giường.

Cậu liếc mắt nhìn sang bên cạnh, hy vọng có thể dựa vào biểu cảm của A Thấu để phán đoán bệnh tình của mình.

Kết quả vừa nhìn đã thấy lạnh lòng.

Lông mày A Thấu nhíu chặt đến mức có thể kẹp chết mấy con muỗi.

Biểu cảm nghiêm túc y hệt như bác sĩ nói với người nhà bệnh nhân rằng đã cố gắng hết sức, gần như không có gì khác biệt.

Thôi vậy, số mệnh đã định!

Ngô Mặc trong lòng không ngừng an ủi mình.

May mà mình còn có hệ thống, cùng lắm thì chịu đựng thêm mấy năm nữa kiếm chút tích phân, rồi cũng sẽ có ngày hồi phục thôi.

Ngay khi Ngô Mặc không còn ôm chút hy vọng nào, A Thấu đã mở miệng.

“Vết thương của anh rất nghiêm trọng, nói thật, với kỹ thuật của tôi thì rất khó chữa khỏi hoàn toàn, nhưng mà…” “Nói đi.” “Nhưng mà nếu anh tin tôi, chữa khỏi được bảy, tám phần thì vẫn có khả năng.” “Hả?” “Ý tôi là giọng vẫn sẽ khàn, nhưng mức độ nói chuyện lưu loát sẽ tốt hơn rất nhiều.” “Được.” Thấy Ngô Mặc đồng ý, A Thấu ngừng lại một lát, rồi tiếp tục nói, “Vì anh đã đồng ý, vậy thì chúng ta bắt đầu từ hôm nay.” “Thời gian điều trị là một tháng, trong thời gian này anh chỉ có thể ở lại biệt thự, bất cứ chuyện gì cũng phải nghe lời tôi.” Ngô Mặc bật dậy khỏi giường bệnh, há hốc mồm kinh ngạc nhìn chằm chằm A Thấu, “Bán thân?” Ngay cả một mỹ nữ lạnh lùng như băng cũng không nhịn được mà liếc trắng mắt khi gặp phải một tên “hai lúa” như Ngô Mặc.

“Tôi nói là về mặt ăn uống, còn những thứ khác, tôi quản anh làm gì?” “À, được.” Ngô Mặc lúc này mới yên tâm, lại chậm rãi nằm xuống giường.

Đừng nói, chân tay lành lặn nằm trên giường bệnh cũng khá thoải mái.

A Thấu một lần nữa củng cố suy nghĩ trong lòng.

Lát nữa nhất định phải làm kiểm tra toàn thân cho Ngô Mặc, trọng điểm là não bộ.

Trong phòng khách.

Ngô Tà mấy người chờ đợi sốt ruột như lửa đốt.

Giống như người nhà đứng ngoài phòng sinh, không biết bên trong sinh ra là con trai hay con gái.

Vạn nhất bác sĩ nói sinh ra là thai chết, mấy anh em chắc là sẽ sụp đổ ngay tại chỗ.

“Thiên Chân, cậu đừng đi vòng vòng nữa, tôi chóng mặt.” “Tiểu Hoa, kiểm tra ba tiếng rồi, sao vẫn chưa có kết luận gì vậy?” “Ngô Tà, đừng nóng vội, thời gian kiểm tra càng lâu chứng tỏ càng kỹ lưỡng, hy vọng cũng càng lớn.” “Tiểu Hoa ca ca, đó là điện thoại của tôi, điện thoại của anh lúc nãy không phải đã bị anh bóp nát rồi sao?” “Thôi được rồi, đồ đệ ngốc, cậu đừng đi vòng vòng nữa, làm tôi bực bội.” Hắc Nhãn Kính bực bội trong tay không ngừng lặp lại một động tác

--- rút thuốc lá từ bao ra, đặt lên miệng, rồi lại bỏ xuống nhét vào bao.

Anh ta muốn hút thuốc nhưng không dám, chỉ sợ mùi khói trong phòng sẽ ảnh hưởng đến kết quả chẩn đoán.

Cái gọi là quan tâm thì loạn.

Hắc Nhãn Kính lúc này hoàn toàn quên mất một chuyện, bản thân mình cũng là một sinh viên y khoa xuất sắc.

Trong số mọi người, chỉ có Trương Khởi Linh là trấn tĩnh nhất.

Anh ta ngồi thẳng tắp trên ghế sofa, hai mắt nhìn thẳng về phía trước không nói một lời.

Đương nhiên đừng nhìn xuống dưới chân.

Nếu không bạn sẽ phát hiện sàn gỗ đã bị anh ta đạp lún thành một cái hố.

Thời gian từng chút một trôi qua, đã năm tiếng đồng hồ.

Ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng sắp không chịu đựng nổi thì trong phòng cuối cùng cũng truyền đến giọng của A Thấu.

“Giải lão bản, tôi đã hoàn tất toàn bộ kiểm tra.” Lời vừa dứt, sáu bóng người như bị kim chích vào mông, đồng loạt bật dậy khỏi ghế sofa.

Đồng thanh hỏi, “Thế nào rồi?” Giọng nói chỉnh tề như đã tập dượt hàng trăm lần.

“Muốn hồi phục hoàn toàn giọng nói thì rất khó, nhưng bảy, tám phần thì tôi vẫn có khả năng.” A Thấu thuật lại đơn giản một lần, trọng tâm bày tỏ ý kiến của mình, “Giải lão bản, tôi hy vọng anh và bạn bè của anh nói chuyện kỹ lưỡng một chút, trong thời gian này phải tuân theo sự sắp xếp của tôi, thói quen ăn uống sinh hoạt đều phải làm theo lời tôi nói, nếu không xảy ra bất trắc, tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu.” Dù không thể chữa khỏi hoàn toàn, nhưng được bảy, tám phần cũng coi như là một bất ngờ.

“Đa tạ, cô cứ yên tâm, tôi sẽ dặn dò nó.” Khuôn mặt Giải Ngữ Hoa cuối cùng cũng thư giãn đôi chút.

Ngô Tà nóng lòng đẩy Giải Ngữ Hoa ra, ghé sát mặt vào A Thấu, “Cô bé, điều trị cần bao lâu?” “Tối đa một tháng, trong thời gian này cậu ấy cần phải ở lại biệt thự, tiện cho tôi tùy thời điều chỉnh phương án điều trị.” Vương Bàn Tử lập tức truy vấn, “Người nhà có thể đi cùng không?” Câu nói này vừa thốt ra, chính là nói lên tiếng lòng của mọi người.

Mấy anh em đã xa cách nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới tụ họp lại, nếu lại phải chia xa, thì thật là khiến người ta đau lòng.

“Không được!” A Thấu dứt khoát từ chối, từ ngữ điệu nghe ra không có bất kỳ chỗ nào để thương lượng.

“Vì sao?” Vương Bàn Tử lập tức không chịu, nhảy dựng lên hỏi ngược lại, “Này, cô bé cô nói vậy là không đúng rồi, em trai tôi chỉ nhờ cô điều trị, chứ không nói là bán cho cô nha?

Bệnh viện còn có thể cho người nhà đi cùng, sao cô ở đây lại không cho phép đi cùng?” Lời của Vương Bàn Tử đại diện cho tiếng lòng của mọi người.

Hai mắt Hắc Nhãn Kính sắc như điện, nhìn chằm chằm A Thấu, có vẻ như chỉ cần không hợp ý là sẽ động thủ.

Không trách anh ta lại như vậy.

Thân phận Ngô Mặc bây giờ khá đặc biệt, những kẻ muốn tiêu diệt cậu ta không ít.

Quỷ mới biết A Thấu này có bị người ta mua chuộc không?

Cố ý lấy cớ chữa bệnh, thực chất lại muốn làm chuyện xấu.

Không phải không tin Giải Ngữ Hoa, thực chất là lòng người phức tạp, không thể không đề phòng.

“Cô bé, hay là thế này đi.” Ngô Tà cố nặn ra nụ cười, dùng ngữ khí cực kỳ ôn hòa nhẹ nhàng nói, “Tôi ở lại đây bầu bạn với em trai tôi, đảm bảo tuyệt đối không làm phiền cô, cũng cố gắng không xuất hiện trước mặt cô, cô thấy thế nào?” “Không được.” A Thấu mặt lạnh, một lần nữa từ chối đề nghị của mọi người.

“Không phải tôi không cho các anh ở lại đây, mà là phương pháp điều trị của tôi có chút đặc biệt, các anh ở đây sẽ làm tôi mất tập trung.” “Còn một điểm nữa, các anh ở lại đây, bệnh nhân sẽ không nhịn được mà nói chuyện với các anh, như vậy rất không tốt cho cổ họng của cậu ấy.” “Cậu ấy trong một tháng này tuyệt đối không được mở miệng, cũng không được hút thuốc, không được uống rượu, về mặt ăn uống cũng rất cầu kỳ.” A Thấu bất đắc dĩ giải thích một chút.

Chủ yếu là không muốn Giải Ngữ Hoa, vị “kim chủ” lớn này hiểu lầm, rồi lại cắt đứt quỹ nghiên cứu của mình.

Sức mạnh của tiền bạc lại một lần nữa được thể hiện.

Giải Ngữ Hoa chợt nghĩ, lời A Thấu nói cũng có lý.

Cái tên hỗn đản kia chính là một con ma thuốc lá lớn.

Mấy người này mà ở lại biệt thự, nhìn thấy bộ dạng cậu ta thèm thuốc đến gãi tai gãi má, chắc chắn sẽ không đành lòng.

Nếu cậu ta lén hút một điếu thuốc lúc không ai để ý, chẳng phải là công cốc hết sao?

Chuyện như vậy không phải là chưa từng xảy ra.

Mấy lần trước ở bệnh viện, mình phòng thủ ngàn phương vạn kế cũng không ngăn được cậu ta ra ban công hút thuốc.

Thôi được, dứt khoát cắt đứt nguồn cung, để cậu ta yên tâm chữa bệnh ở đây.

Còn về vấn đề an toàn cũng không sao.

Mình cử thêm người đến canh gác xung quanh biệt thự, chỉ cần không lộ diện là được.

Anh ta nghĩ đến đây, gật đầu, "Được rồi, nếu đã vậy, thì chúng ta sẽ làm theo lời cô nói." Một câu nói đã quyết định hành trình sắp tới của Ngô Mặc.

Cậu ta sẽ cùng A Thấu ở trong căn biệt thự này, bắt đầu cuộc sống "sống chung" kéo dài một tháng.

A Thấu ban đầu định bắt đầu điều trị cho Ngô Mặc ngay từ hôm nay.

Nhưng không chịu nổi "đoàn thân hữu" quá nhiệt tình.

Năm người đàn ông và một người phụ nữ vây quanh bệnh nhân đó, miệng nói không ngừng.

Người không biết còn tưởng tên này mắc bệnh nan y gì.

A Thấu không thân với họ.

Cô để lại căn phòng cho mọi người, bản thân quay lại tầng hầm.

Cô cần chuẩn bị thêm một số dược liệu, định dùng phương pháp kết hợp Đông Tây y để chữa trị cho Ngô Mặc.

Thật lòng mà nói, qua quá trình kiểm tra, cô đã nảy sinh sự tò mò rất lớn đối với Ngô Mặc.

Người đàn ông này chắc hẳn đã chịu đựng những vết thương rất nặng, trên người có rất nhiều vết thương chí mạng.

Nếu vết thương đó xảy ra với người bình thường, thì cỏ mọc trên mộ e là cũng đã cao một mét rồi.

Nhưng cậu ta không những không chết, mà ngược lại còn sống động tinh thần lạ thường.

Chương 707

Đơn giản là một kỳ tích trong lịch sử phát triển của loài người.

Vì lý do này mà cô kéo dài thời gian điều trị lên một tháng, nếu không thì hai mươi ngày là đủ rồi.

Trong đại sảnh.

Mấy anh em vây quanh Ngô Mặc, miệng líu lo không ngừng, tư tưởng trọng tâm chỉ có một – đó là phải nghe lời.

"Huynh đệ, bác sĩ nói, trong tháng này cậu phải kiêng thuốc lá rượu bia, lời nói cũng không được nói, cậu ngàn vạn lần phải nghe lời bác sĩ." Vương Bàn Tử hóa thân thành "Bàn mẹ", vỗ tay Ngô Mặc như dỗ trẻ con, "Đừng buồn bực, anh đồng ý với cậu, đợi khi cổ họng cậu không sao nữa, chúng ta ra ngoài uống ba ngày ba đêm, cậu thấy thế nào?" "Tiểu Mặc, em nghe lời nhé, mấy ngày này ngàn vạn lần đừng hút thuốc, nhất định phải kiềm chế." Ngô Tà thật lòng không yên tâm về thằng em.

Bản thân trước đây không hút thuốc, không có cảm giác gì lớn.

Mấy năm nay nghiện thuốc lá rồi, thì chỉ cần một lúc không hút là trong lòng đã phiền muốn chết.

Một tháng không hút ư?

Nghĩ đến thôi đã thấy đau đầu rồi.

Thêm vào đó, lời bác sĩ trong và ngoài đều tiết lộ một số thông tin, ăn uống đều phải chịu kiểm soát, vậy thì rõ ràng là không được ăn thịt.

Chưa trị bệnh, Ngô Tà đã bắt đầu lo lắng.

Tiểu Mặc sẽ không vì vấn đề hút thuốc ăn cơm mà đánh bác sĩ đó chứ?

"Tiểu Mặc, đừng nhìn A Thấu còn trẻ, nhưng y thuật thật sự rất tốt, em nhất định phải nghe lời mau chóng chữa khỏi cổ họng." "Đúng vậy, Tiểu Mặc ca ca, đợi anh khỏi rồi, em đưa anh đi hát karaoke." Mấy anh em vì an ủi Ngô Mặc, gần như đạt đến trình độ nói lung tung.

Không còn cách nào khác, thật sự là Ngô Mặc có quá nhiều "tiền án", không thể không đề phòng.

Ngô Mặc nghe mà đau cả đầu, liên tục xua tay, "Ai, yên tâm." Lời này nói ra yếu ớt, còn không bằng ông già trăm tuổi sắp xuống lỗ có khí thế.

Lời A Thấu nói, cậu đương nhiên đã nghe vào tai rồi.

Cũng hiểu, bất kể tìm bác sĩ nào điều trị cũng đều cần trải qua những quá trình này.

Chỉ là biết thì biết.

Vừa nghĩ đến một tháng tới, mình chẳng có niềm vui gì cả, khóe miệng không kìm được mà kéo xuống như treo mấy quả cân.

Nếu không nói thì vẫn phải là Hắc Nhãn Kính biết cách đối nhân xử thế.

Anh ta không nói gì cả, chỉ rút một điếu thuốc châm lửa rồi nhét vào miệng Ngô Mặc.

Chỉ với động tác này, mức độ thiện cảm của Ngô Mặc đối với anh ta tăng vùn vụt.

Ánh mắt nhìn anh ta tự động có thêm lớp filter, nhìn gáy anh ta cũng lấp lánh ánh vàng.

Cái gì mà tình yêu Đông Nam Á?

Vớ vẩn.

Chỉ với vẻ ngoài và thân hình của anh Kính nhà mình, không chừng là cô gái câm đó không biết xấu hổ mà cứ bám lấy thôi?

Ngô Mặc vừa vui vẻ hút thuốc, ánh mắt liếc xuống tiện thể nhìn chằm chằm vào nửa bao thuốc còn lại trong tay Hắc Nhãn Kính.

Trong lòng hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể vì tội danh không đâu mà gây rắc rối cho anh Kính nhà mình.

Trong lúc mọi người nói chuyện, thời gian tiếp tục trôi.

Bên ngoài trời sáng bừng, một ngày mới đã đến.

Giữa chừng A Thấu đi ra nói một câu, điều trị chính thức bắt đầu từ mười hai giờ trưa.

Ngô Mặc không hiểu vì sao A Thấu lại chọn mười hai giờ, chẳng lẽ thời điểm đó dương khí thịnh nhất?

Không phải vậy chứ?

Mình là trị cổ họng chứ đâu phải trúng tà, còn cần đúng giờ đúng phút sao?

Ngô Mặc giơ tay nhìn đồng hồ, lúc này là tám giờ sáng, cách mười hai giờ còn bốn tiếng đồng hồ.

Tức là bốn tiếng nữa, cậu sẽ phải bước vào cuộc sống khổ hạnh.

Ngô Mặc không vui.

Cậu ngẩng đầu nhìn Giải Ngữ Hoa, đáng thương ba ba mở miệng nói, “Anh ơi, ăn thịt.” “Cái này…” Giải Ngữ Hoa thật sự khó xử.

Từ chối thì không đành lòng.

Đồng ý thì lại không được.

Nhất thời rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Tuy nhiên, quay đầu liếc nhìn cái gạt tàn thuốc bên cạnh, bên trong ít nhất cũng có nửa bao tàn thuốc, lập tức không còn do dự nữa.

Hút rồi thì còn sợ ăn thịt sao?

Cứ để tên hỗn đản này ăn uống no say đã, rồi yên tâm chữa bệnh.

Giải Ngữ Hoa lấy điện thoại ra nhanh chóng gọi mấy số.

Chưa đầy một tiếng, đại sảnh đã bày đầy các món ăn Ngô Mặc yêu thích.

Đồ ăn ngon bày trước mắt, Ngô Mặc chẳng quản gì nữa, thả phanh ăn uống loạn xạ.

Chỉ có sảng khoái trước đã, mới có thể chịu đựng sự ấm ức sắp tới.

Sau khi ăn no uống say, cuộc sống chữa bệnh chính thức bắt đầu.

Phương pháp điều trị của A Thấu có chút kỳ lạ.

Không như Ngô Mặc tưởng tượng, dùng phương pháp Tây y để phẫu thuật và kiểm tra, mà ngược lại cô ta lại mang đến rất nhiều thảo dược bảo cậu ngâm bồn.

Ngâm bồn thì cũng không sao, vấn đề là nhà ai ngâm bồn lại dùng cái vại đồng lớn chứ?

Không chỉ vậy, dung dịch trong vại sền sệt đen sì, tỏa ra mùi khó ngửi.

Ngô Mặc đứng cạnh nhìn cái vại lớn đó, nhìn thế nào cũng thấy giống như nơi chôn xác trong địa cung.

Cậu hơi do dự, quay đầu liếc nhìn A Thấu.

Trong lòng thầm nghĩ, tên này sẽ không thật sự muốn làm gì mình chứ?

Nhà ai chữa cổ họng lại cần ngâm bồn?

Mình đã gặp nhiều bác sĩ như vậy, không có ai là như thế này cả.

Sao đến chỗ cô ta lại đặc biệt như vậy chứ? 65.

Cậu bởi vì thận trọng nên không động đậy, mà đứng đó cẩn thận đánh giá A Thấu.

Một khi phát hiện người phụ nữ này có bất kỳ điều gì không ổn, cậu nhất định sẽ ra tay tiêu diệt cô ta ngay lập tức.

Cậu từ trước đến nay chưa bao giờ là một kẻ mềm yếu, ngây thơ.

Phàm là những người hoặc việc đe dọa đến tính mạng của mình và anh em, cậu không ngại ra tay giải quyết trước.

“Sợ rồi sao?” A Thấu thấy Ngô Mặc đứng yên không nhúc nhích, mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm mình.

Cô ta suy nghĩ một lát, lập tức hiểu rõ người này đang lo ngại điều gì.

Cô bước đến bên cạnh cái vại lớn, thò tay phải vào khuấy một lúc, “Yên tâm đi, anh là người do Giải lão bản đưa đến, tôi sẽ không làm gì xấu xa với anh đâu, dù sao thì tôi cũng không ngốc đến mức tự ý đắc tội với đại kim chủ.” “Lý do ngâm bồn.” Ngô Mặc không hề lay chuyển.

Cậu đã sớm không còn là thiếu niên ngây thơ như trước nữa.

Người khác chỉ một câu nói tùy tiện, không có chứng cứ thực tế thì đừng hòng xua tan sự lo ngại của cậu.

A Thấu nhún vai, quay người tựa vào vại đồng lớn, trên mặt lộ ra nụ cười châm biếm nói, “Cái đầu cao như vậy, mà gan bé thế sao?

Được rồi, nếu anh đã muốn hỏi như vậy, thì tôi sẽ nói đơn giản về nguyên lý.” “Cổ họng của anh có vấn đề không chỉ là do thanh quản bị thương, mà còn có liên quan đến hệ thần kinh và những thứ khác.” “Theo kết quả kiểm tra cho thấy, anh trước đây đã từng bị nội thương rất nghiêm trọng, chỉ riêng vết thương chí mạng đã vượt quá mười chỗ.” “Anh nghĩ đau đầu thì trị đầu, đau chân thì trị chân sao?

Chương 708

Rất nhiều bệnh tình có mối liên hệ với nhau." A Thấu thấy Ngô Mặc rất đề phòng.

Cô không muốn gây ra mâu thuẫn trong quá trình điều trị, cũng không còn che giấu nữa, nói đại khái suy nghĩ của mình một lần.

Thậm chí cả ý định nhỏ muốn làm thí nghiệm của mình, cô cũng không hề che giấu mà nói ra.

Cũng may A Thấu đã nói thật, nếu không lúc này e rằng cô ta đã sớm mất mạng tại chỗ.

Khi làm kiểm tra hôm qua, mấy anh em đều ở bên ngoài, Ngô Mặc một chút cũng không lo lắng về an nguy, do đó cho phép mình suy nghĩ lung tung.

Nhưng hôm nay thì khác.

Khi ở một mình, cậu sẽ nâng cảnh giác lên mức cao nhất.

Tuyệt đối không cho phép mình rơi vào hiểm cảnh mà không có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

Cần biết rằng, Ngô Mặc mấy năm nay khắp nơi đều đấu trí với người khác, khả năng lý giải và phân tích đã sớm không còn như xưa.

Đừng thấy cậu ta trước mặt mấy anh em vẫn là thằng nhóc thối hay cãi cùn, thực chất đối với người ngoài thì cảnh giác cực kỳ cao.

Một câu nói một ánh mắt là có thể suy đoán nửa ngày, sau đó nhanh chóng phân tích ra phương pháp đối phó.

Nếu không chỉ dựa vào một mình Lâm Phong, không thể nào trong vỏn vẹn bốn năm đã đứng vững gót chân ở Tây Bắc.

Ngô Mặc trong đầu lặp đi lặp lại mấy lần những lời A Thấu nói.

Không phát hiện ra tình huống đáng ngờ nào, mới tạm thời hạ thấp cảnh giác một chút.

“Được, làm thế nào?” “Mỗi ngày anh cần ngâm trong vại bốn tiếng đồng hồ, cho đến khi dung dịch đổi màu, phương pháp ngâm này kéo dài một tuần, chủ yếu là điều hòa tình trạng nội thương của anh.” A Thấu cảm thấy trên người nhẹ nhõm hơn một chút, trong lòng hiểu rõ, chắc là người đàn ông trước mắt tạm thời đã hạ sát ý đối với mình.

Ngô Mặc mặt không biểu cảm, cẩn thận ghi nhớ những điều cần chú ý.

A Thấu giảng xong, vỗ vỗ mép vại lớn, “Được rồi, chỉ có thế thôi, anh cởi quần áo rồi vào đi.” “Hả?” Ngô Mặc nhướng mày, kinh ngạc nhìn chầm chầm A Thấu, “Cô ở đây à?” “Đúng vậy, tôi phải ở lại đây cùng anh, tôi cần phải chú ý tình hình dung dịch trong vại bất cứ lúc nào.” “Tôi, đàn ông.” Ngô Mặc tức đến bật cười, chỉ vào mình, rồi lại chỉ vào A Thấu, “Cô, phụ nữ.” Trong mắt A Thấu lóe lên một tia ranh mãnh, mặt cô ta nghiêm nghị nói, “Tôi đương nhiên biết mình là phụ nữ, nhưng bác sĩ thì không phân biệt giới tính.” “Khốn kiếp!” Ngô Mặc quả thực cạn lời.

Con đàn bà này bị bệnh à, sao lại thích nhìn đàn ông khỏa thân vậy?

Nếu cô ta thèm khát ư?

Mình thật sự không ngại bỏ tiền thuê vài tên cường tráng cơ bắp phục vụ cô ta, coi như là giữ gìn mối quan hệ bác sĩ bệnh nhân tốt đẹp.

Nhưng muốn chiếm tiện nghi của mình ư?

Tuyệt đối là si tâm vọng vọng.

Kẻ cuối cùng muốn “nước đục thả câu”, tính ra ngày tháng thì chắc đang niệm Đạo Đức Kinh rồi nhỉ?

“Một người đàn ông to đùng còn sợ người khác nhìn sao?

Chẳng lẽ anh có tật ẩn?

Nếu đã vậy tôi vẫn là không nhìn thì hơn, đỡ phải cay mắt.” A Thấu nói xong quay người đi luôn, căn bản không cho Ngô Mặc cơ hội đáp trả.

Cô ta mới không muốn nhìn bộ dạng Ngô Mặc thế nào, chỉ là trong lòng có cục tức.

Vừa rồi bị sát khí của Ngô Mặc khóa chặt, cả người khó chịu, bây giờ coi như đã tìm được cơ hội để “trả đũa” rồi.

“Mẹ kiếp.” Ngô Mặc giơ ngón giữa về phía bóng lưng A Thấu.

Ngâm thuốc tắm thực sự không phải việc con người làm.

Ngô Mặc trần như nhộng ngồi trong vại đồng lớn, toàn thân bốc hơi nóng hầm hập, giống như một con tôm hùm đang bị nấu.

Cũng không biết A Thấu lấy đâu ra bài thuốc cổ xưa này?

Dược dịch đi vào cơ thể, toàn thân Ngô Mặc không chỗ nào là không đau.

Kinh mạch ngũ tạng lục phủ đau nhức như bị xé toạc, nếu không phải nhờ ý chí mạnh mẽ, cậu e là đã la hét thất thanh rồi.

May mắn thay, hệ thống lên tiếng nhắc nhô Ngô Mặc, dược liệu có lợi cho cơ thể cậu.

Nếu không với tính cách của Ngô Mặc, cậu đã sớm nhảy ra đập đổ vại thuốc rồi cầm dao chém A Thấu rồi.

Trong thời gian ngâm, A Thấu cứ cách một tiếng lại vào kiểm tra màu sắc dung dịch trong vại, sau đó ghi chép lại tình hình chi tiết.

Ngô Mặc ngồi trong vại lớn, nhìn thái độ của A Thấu, càng lúc càng cảm thấy mình giống như một vật thí nghiệm.

Dung dịch đen trong vại càng lúc càng nhạt, đến tiếng thứ tư thì lại biến thành trong suốt.

Ngô Mặc cũng không hiểu rõ nguyên lý này là gì, nhưng ấn tượng về y thuật của A Thấu thì có thay đổi.

Thật không ngờ, cô gái có hai cánh tay xăm trổ này, trong lĩnh vực y học lại thật sự có những kiến giải độc đáo.

Dung dịch trở nên trong suốt, tình hình phần thân trên của Ngô Mặc cũng không hề che giấu mà xuất hiện trong mắt A Thấu.

“Hình xăm Thanh Long?” Đôi mắt A Thấu như được bôi keo 502, dán chặt vào phần thân trên của Ngô Mặc.

Cô ta mê hình xăm còn hơn cả y thuật, tay không kìm được mà vươn về phía trước, muốn chạm vào hình xăm này.

“Bốp!” Một tiếng động giòn tan, cùng với cơn đau dữ dội ngay sau đó đã đánh thức A Thấu.

Trong lúc cô ta còn đang ngẩn người, Ngô Mặc đã nhanh như chớp kéo khăn tắm bên cạnh, trực tiếp che lên mép vại lớn che chắn tình hình cơ thể mình.

“Nhìn cái gì?” Ngô Mặc sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn A Thấu.

Biểu cảm nghiêm túc không giống như đang đối với một nữ sinh, mà là đang nhìn một nữ lưu manh.

“Tôi muốn xem hình xăm của cậu.” Ngô Mặc nheo mắt, thậm chí quên mất mình không thể nói chuyện, nhanh chóng hỏi ngược lại:

"Dựa vào cái gì?" Thực ra anh cũng không quá bận tâm chuyện bị người ta nhìn thấu, dù sao một thằng đàn ông con trai trưởng thành cũng chẳng thiệt thòi gì.

Chỉ có điều ánh mắt A Thấu nhìn anh rất kỳ quái, cứ như thể anh ta chỉ là một tác phẩm nghệ thuật trước mặt cô ta vậy.

Nhận thức này khiến Ngô Mặc vô cùng khó chịu, cơn giận cứ thế không ngừng dâng lên.

"Hình xăm của cậu rất lạ, tôi muốn xem nó hình thành như thế nào." "Liên quan quái gì đến mày." Ngô Mặc nói xong, tay phải nắm lấy khăn tắm, nhanh chóng giũ một cái, chiếc khăn bay thẳng về phía A Thấu.

Chiếc khăn ướt sũng trực tiếp đập vào đầu A Thấu, chắn tầm nhìn của cô ta.

Ngô Mặc nhân cơ hội này đứng dậy khỏi nước, cầm lấy quần áo bên cạnh, loáng một cái đã mặc xong.

Còn chuyện có ướt hay không thì chưa tính, dù sao vẫn hơn là bị người ta coi như đồ vật.

"Cậu cho tôi xem vài lần đi, tôi thấy hình xăm của cậu thật sự rất kỳ diệu, đường nét tuyệt vời quá, rốt cuộc là đại sư nào mới có thể tạo ra được hoa văn tinh xảo như vậy chứ?" A Thấu với vẻ mặt si mê, cảm giác trong khoảnh khắc vừa rồi, cứ như nhìn thấy bức họa tinh xảo nhất thế giới.

Khóe mắt Ngô Mặc khẽ giật giật mấy cái.

Anh xem ra đã hiểu rồi, cô gái trước mắt này không giống như anh nghĩ.

Hoàn toàn không phải nữ lưu manh háo sắc, mà là lũ mê nghệ thuật đến ngu ngốc.

Có phải anh đang gặp vận hạn không?

Năm nay sao cứ gặp phải mấy đứa dở hơi này vậy?

Tô Nam không bình thường, Trương Hải Hạnh có bệnh, giờ lại thêm con nhỏ A Thấu bệnh thần kinh này.

Thế nào, ba thiếu một, cộng thêm cả mình nữa là có thể đánh mạt chược à?

Anh nghĩ đến đây, hơi bất lực day day trán, không kìm được hỏi: “Mày, có bệnh à?” “Cậu để tôi phác họa lại, đổi lại tôi có thể giúp cậu chữa khỏi vài vết thương ngầm trên người, và còn nợ cậu một ân tình.” A Thấu ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Tôi biết quan hệ của cậu với Giải lão bản không tầm thường, nhưng nghề nghiệp của các cậu có tính nguy hiểm cực cao, tôi không tự khoe khoang, y thuật của tôi có thể giúp cậu rất nhiều việc.” Ngô Mặc đánh giá A Thấu từ trên xuống dưới.

Trong lòng nghĩ đến việc Hệ thống từng đánh giá phương pháp tắm thuốc của người phụ nữ này rất hiệu quả, đủ để chứng minh y thuật của người này đáng tin cậy.

Nếu đã vậy, thì những phương diện khác liệu có thể thử được không?

Anh im lặng một lát, từ từ mở miệng: “Khoa mắt thì sao?” “Bệnh về mắt?” A Thấu hơi do dự, mím môi suy nghĩ một lát rồi cố gắng làm mình trông thành khẩn nhất có thể: “Tôi không dám đảm bảo, nhưng tôi có thể nói rằng, chỉ cần người đó chưa mù, tôi sẽ cố gắng hết sức.” “Được.” Ngô Mặc cũng không phí lời, dứt khoát cởi bỏ áo phông, cởi trần đứng trước mặt A Thấu.

Lúc này, dược hiệu vẫn chưa tan hết, khí nóng trong cơ thể cuồn cuộn chạy loạn, hình xăm hiện rõ mồn một.

A Thấu mắt nhìn thẳng đờ ra, hai mắt si mê nhìn chằm chằm nửa thân trên của Ngô Mặc, như thể nhìn thấy tác phẩm nghệ thuật tinh xảo nhất thế giới.

Tay phải cô ta sờ qua sờ lại trên nửa thân trên của Ngô Mặc, miệng lẩm bẩm: “Đẹp quá, Thanh Long sống động như thật, căn bản không giống như xăm lên, ngược lại cứ như mọc trên người cậu vậy.” 66.

Ngô Mặc cố gắng nhịn xuống ý định muốn đánh người, trong lòng không ngừng tự an ủi mình: “Không sao, ông đây cứ coi như nó đang tắm rửa.” A Thấu muốn phác họa lại hình xăm trên người Ngô Mặc, chuyện này không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Chương 709

Với năng lực của cô ta, ít nhất cũng phải mất một tuần.

Ngô Mặc đành chấp nhận số phận.

Chỉ cần bà cô này có một chút hy vọng có thể chữa khỏi bệnh mắt của Hắc Nhãn Kính, mình hy sinh chút nhan sắc cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Tuy nhiên, nguyên tắc cuối cùng nhất định phải giữ vững, vị trí quan trọng dưới miệng rồng tuyệt đối không thể để ai chạm vào.

Khả năng thích ứng của con người là không ngừng nâng cao.

Ngày đầu tiên Ngô Mặc muốn đánh người, ngày thứ hai thì nằm im, ngày thứ ba đã chọn buông xuôi.

Một ngày hai mươi bốn tiếng, hai người hầu như có đến hai mươi tiếng vùi mình trong phòng thí nghiệm.

Trừ việc điều trị vết thương, thì chính là phác họa hình xăm.

Để ngăn Ngô Mặc không kìm được mà mở miệng nói chuyện, A Thấu lấy băng dính dán chặt miệng anh ta lại.

Ngô Mặc vừa ấm ức vừa buồn bực, luôn cảm thấy mình căn bản không phải đang chữa bệnh, mà là đang chịu cực hình.

Anh ta ở đây bực mình, Giải Ngữ Hoa mấy người kia cũng không dễ chịu gì.

Biệt thự vốn là của Giải Ngữ Hoa, trong thời gian sửa chữa anh đã sớm lắp đặt thiết bị giám sát trong các phòng khác nhau.

Điểm này A Thấu cũng biết.

Nhưng sau khi cô ta chuyển vào, đã đặc biệt nói chuyện với Giải

Ngữ Hoa, hy vọng phòng thí nghiệm được giữ riêng tư, không muốn bên trong bị người ta thăm dò.

Tính cách Giải Ngữ Hoa đa nghi, nhưng anh cần năng lực của A Thấu, nên cũng đồng ý đề nghị của cô ta.

Giờ thì Giải Ngữ Hoa hối hận rồi.

Ngô Mặc và A Thấu hai người cứ suốt ngày vùi mình trong phòng thí nghiệm, hoàn toàn không xuất hiện dưới tầm giám sát.

Anh muốn biết tình hình bên trong, căn bản không có cách nào điều tra.

Nếu tự tiện xông vào biệt thự, lại sợ ảnh hưởng đến việc điều trị của Ngô Mặc, bực bội trong lòng cứ bốc hỏa.

“Tôi nói Hoa gia này, con nhỏ đó y thuật rốt cuộc có được không?

Sao bấy nhiêu ngày rồi cũng chẳng có động tĩnh gì?” Vương béo lo lắng đi vòng vòng, tay không ngừng đập đùi: “Cả tuần nay rồi, có tiến triển gì không mà chẳng thấy tiếng tăm gì hết?” “Tiểu Hoa, hay là chúng ta vẫn nên đi xem một chút đi, tôi có chút lo lắng.” Ngô Tà dụi tàn thuốc vào gạt tàn, đứng dậy nhíu mày đi đi lại lại: “Tính cách thằng Tiểu Mặc mày cũng đâu phải không biết, bình thường nó toàn thích hút thuốc ăn thịt.” “Trước đây ở bệnh viện thì luôn tìm mọi cách chạy ra ngoài, giờ gần một tuần rồi mà không có bất kỳ động tĩnh nào, mày không thấy đáng ngờ sao?” “Hoa gia, thằng đồ đệ ngốc nói không sai, hay là thế này, tối nay tôi đi biệt thự ngó một cái, xem tình hình cụ thể thế nào.” Lời anh ta vừa dứt, bên cạnh truyền đến một giọng nói yếu ớt: “Cháu có thể đi cùng không?

Cháu không yên tâm tình hình của cha nuôi, chú yên tâm, cháu tuyệt đối sẽ không làm phiền các chú.” Mọi người nghe tiếng nhìn sang, chỉ thấy Lưu Tang đứng bên cạnh cây cột, cẩn thận nhìn về phía

này.

Kể từ khi Ngô Mặc đi điều trị, Lưu Tang và Bảo Qua mấy người này đều ở lại Giải gia cổ trạch.

Ngô Mặc rất yên tâm về điều này, và dặn dò bọn họ nhất định phải nghe lời Giải Ngữ Hoa, không được tự ý hành động.

Lưu Tang không đồng ý, lấy lời Lâm Phong ra phản bác, bị Ngô Mặc một cước đá ra ngoài phòng, từ đó cũng không dám lên tiếng nữa.

Ngô Mặc vừa đi, Lưu Tang trừ lúc ăn cơm thì rất ít khi ra ngoài.

Nó suốt ngày trốn trong phòng, đếm từng ngón tay tính thời gian, mong ngóng cha nuôi sớm ngày trở về.

Hôm nay nó ăn xong muốn ra hóng gió, vô tình đi ngang qua gần nhà hát, nghe thấy Giải Ngữ Hoa mấy người đang bàn bạc chuyện đi gặp Ngô Mặc.

Nó thật sự không kiềm chế được cảm xúc, lúc này mới lên tiếng cắt ngang cuộc thảo luận của mọi người.

Hắc Nhãn Kính đứng dậy đi đến bên cạnh Lưu Tang, một bạt tai vỗ vào gáy nó: “Thằng nhóc con, mày hóng hớt cái gì?” Lưu Tang bĩu môi, lầm bầm khe khẽ: “Cháu, cháu nhớ cha nuôi rồi.” Không có Ngô Mặc bên cạnh, Lưu Tang không đủ tự tin, không dám cứng đối cứng với Hắc Nhãn Kính.

“Hạt Tử, mày đừng có động tay động chân mãi thế.” Giải Ngữ Hoa nhìn không vừa mắt, đi qua kéo Lưu Tang về phía mình, ngữ khí vô cùng ôn hòa: “Cha nuôi của cháu đang chữa bệnh, cháu đừng đi theo gây rối.” “Cháu…” Lưu Tang cắn môi dưới, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ nên phản bác chủ đề này như thế nào?

Giải Ngữ Hoa chốt hạ một câu chặn họng: “Không cần nghĩ nữa, cháu muốn gì chú cũng sẽ không đưa cháu đi.” Lưu Tang cúi đầu im lặng không nói.

Tính cách nó nhạy cảm, biết rõ những người này không phải cha nuôi và bác cả, sẽ không tùy tiện chiều chuộng mình.

Thế là nó cắn cắn môi dưới, khẽ ừ một tiếng gần như không nghe thấy, rồi quay người đi về phòng.

Nhìn bóng lưng cô đơn của Lưu Tang, Vương béo nghiến răng kèn kẹt có chút không đành lòng: “Hoa gia, thằng bé này trông khá ngoan, đưa nó đi cùng cũng chẳng sao đâu nhỉ?” “Hơn nữa thằng nhóc đó thính lực rất tốt, chúng ta để nó ở bên ngoài nghe ngóng động tĩnh thì sao?” “Không được.” Giải Ngữ Hoa lắc đầu: “Tiểu Mặc đang chữa bệnh, chúng ta dù có đi qua cũng chỉ có thể lén lút, cố gắng không gây ra tiếng động làm phiền nó, thằng bé này chân tay không khéo, nhỡ đâu làm gián đoạn điều trị, chẳng phải sẽ lỡ việc sao?” “Hơn nữa trong biệt thự chỉ có Tiểu Mặc và A Thấu hai người, một đứa không thể nói chuyện, một đứa không thích nói chuyện, thằng bé này qua đó cũng chẳng có tác dụng gì.” Nhắc đến Ngô Mặc, Vương béo cũng không nói nhiều nữa.

Dù sao cái nào nặng cái nào nhẹ anh ta vẫn phân biệt rõ ràng.

Cuối hành lang, bước chân Lưu Tang dừng lại, sau đó lại sải bước trở về phòng.

Không ai biết, khoảnh khắc này trong lòng nó đang nghĩ gì?

“Chúng ta?” Ngô Tà dừng bước, quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa: “Tiểu Hoa, ý của mày là…” “Ừm, tối nay cùng nhau qua đó một chuyến, nếu không tao không yên tâm.” Mọi người bàn bạc xong, quyết định khoảng tám giờ tối sẽ qua đó một chuyến.

Người xưa nói không sai, kế hoạch không bằng biến hóa nhanh.

Rõ ràng đã nói đợi đến tám giờ mới xuất phát, kết quả nửa tiếng sau, mấy anh em đã lái xe trên đường rồi.

Suốt đường phóng nhanh như bay, rất nhanh đã đến gần biệt thự.

Nhân viên Giải gia luôn chú ý tình hình xung quanh, vừa thấy xe của ông chủ thì vội vàng chạy tới báo cáo tình hình.

“Hoa gia, ngài đến rồi.” “Có gì bất thường không?” Giải Ngữ Hoa trầm giọng hỏi: “Khi các cậu đưa thức ăn qua đó, có phát hiện chỗ nào không ổn không?” “Không có.” Nhân viên trả lời rất dứt khoát: “Trước đây ngài chẳng phải đã dặn dò chúng tôi đừng làm phiền Mặc thiếu sao?

Chúng tôi đưa đồ đến cửa rồi rời đi rất cẩn thận.” “Ừm, tôi biết rồi.” Giải Ngữ Hoa vẫy tay, ý bảo nhân viên có thể rời đi.

“Tiểu Hoa, chúng ta có nên vào xem bây giờ không?” Ngô Tà ngày đêm lo lắng tình trạng sức khỏe của Ngô Mặc.

Giờ người đang đứng ngoài biệt thự, anh có chút sốt ruột muốn vào xem tình hình.

Lời anh còn chưa nói xong, Vương béo đã vòng ra phía bên hông biệt thự, nhìn cái kiểu này rõ ràng là định chui qua cửa sổ vào trong phòng.

Ngô Tà cạn lời, tiến lên một bước kéo Vương béo lại: “Vương béo, mày muốn làm gì?” “Vào biệt thự chứ, Thiên Chân, mày nói cái cửa sổ này cũng nhỏ quá, chẳng có cái nào lớn hơn à?” Vương béo không để ý Ngô Tà, mắt nhìn quanh tìm, chuẩn bị tìm một cái cửa sổ phù hợp với vóc dáng của mình.

“Đi cửa chính là được rồi.” Giải Ngữ Hoa day day thái dương, cảm giác thái dương giật thình thịch không ngừng.

“Hải, Hoa gia, sao mày không nói sớm, hại tao phải xây dựng tâm lý cả buổi, định từ cửa sổ mà chen vào." "Trước hết vào sân, xem tình hình rồi nói sau." Giải Ngữ Hoa nói xong đi đến trước cửa chính, nhấn mật mã, cổng lớn từ từ mở ra.

Trong sân im phăng phắc, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có.

Ngẩng mắt nhìn về phía trước.

Biệt thự ba tầng cao, trong nhà lác đác có mấy ngọn đèn đang sáng.

Ngô Tà khẽ đẩy Giải Ngữ Hoa, hạ thấp giọng: "Tiểu Hoa, biệt thự này có mấy tầng hầm?

Tôi thấy trên lầu không giống có người, Tiểu Mặc có khi nào vẫn đang điều trị không?" "Ba tầng hầm đều là phòng thí nghiệm." Lời anh còn chưa nói xong, đã bị Vương béo cắt ngang: "Tôi nói Hoa gia này, chúng ta sao lại như làm trộm vậy?" "Tôi sao càng thấy càng không đúng vậy, chúng ta chỉ là đến thăm bệnh, đừng để thằng nhóc thối đó hiểu lầm." Đúng là người xưa nói không sai, quan tâm thì sinh lo.

Anh ta nói rõ, mấy người còn lại cũng ngẫm ra được rồi.

Đúng vậy.

Chỉ là đến thăm bệnh xem tình hình thôi, làm gì mà cứ như làm trộm vậy?

Hắc Nhãn Kính nghĩ đến đây không còn do dự nữa, tiến lên một bước đẩy cửa biệt thự ra, sải bước đi vào phòng khách.

Trương Khởi Linh theo sát phía sau.

Anh bạn này từ đầu đến cuối không nói lời nào, nhưng động tác lại không hề chậm hơn người khác.

"Được rồi, chúng ta cũng vào thôi." "Được." Mọi người lần lượt đi vào sảnh chính của biệt thự.

Giải Ngữ Hoa đại khái liếc qua một cái, tình hình trong đại sảnh hầu như y hệt lúc bọn họ rời đi tuần trước, không có bất kỳ thay đổi nào.

Đủ để chứng minh một điều, Ngô Mặc căn bản chưa từng vào phòng khách.

Nếu không với tính cách thằng nhóc thối đó, dưới mông như có gắn kim, nó ngồi ghế sofa nào thì ghế đó sẽ lộn xộn.

"Hoa gia, tình hình ba tầng hầm mày có biết không?

Tiểu Mặc nếu điều trị thì nên ở phòng nào?" Hắc Nhãn Kính đợi mất kiên nhẫn rồi.

Đã đến biệt thự, dù sao cũng phải tự mình xem một chút mới yên tâm.

"Lát nữa, tôi nhắn tin cho A Thấu, để tránh gây ra phiền phức không cần thiết." Giải Ngữ Hoa lấy điện thoại ra nhanh chóng nhấn mấy cái, sau đó bỏ điện thoại vào túi, quay sang nói với Ngô Tà mấy người: "Đi thôi, nếu tôi không đoán sai, chắc là ở tầng hầm thứ ba." A Thấu có quyền sử dụng biệt thự, nhưng chủ nhà vẫn là Giải Ngữ Hoa.

Cô ta đi trong biệt thự của mình, tự tin, đường hoàng.

Chương 710

Trong tưởng tượng của bọn họ, Ngô Mặc lúc này chắc đang tiếp nhận điều trị, nhưng sự việc lại luôn ngược lại với tưởng tượng.

A Thấu nhận được tin nhắn từ phòng thí nghiệm tầng hầm thứ hai đi ra, chặn Giải Ngữ Hoa và những người khác lại, vẻ mặt lạnh băng: “Giải lão bản, ngài sao lại đến đây?

Trước đây tôi chẳng phải đã đặc biệt nói rằng, hy vọng trong một tháng này các ngài đừng làm phiền bệnh nhân sao?” “Xin lỗi, tôi vẫn có chút không yên tâm, muốn tận mắt xem mức độ điều trị.” Giải Ngữ Hoa miệng thì nói xin lỗi, nhưng trên mặt lại không hề thể hiện ra.

Hai người đối mặt một lát, cuối cùng A Thấu lùi lại một bước: “Được rồi, nếu Giải lão bản không yên tâm, vậy không ngại tự mình xem một chút, nói trước nhé, tôi không có làm gì khuất tất đâu.” “Được, đa tạ, làm phiền rồi.” Giải Ngữ Hoa gật đầu, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, ra hiệu A Thấu dẫn đường đi trước.

A Thấu đi trước, trong lòng thầm thở phào một hơi, may mà chiều nay đã hoàn thành việc phác họa.

Nếu không bị Giải lão bản phát hiện, e rằng sẽ gây ra một trận sóng gió.

Cô ta đâu phải kẻ ngốc, chuyện mình làm rõ ràng là lạm dụng quyền lực vì lợi ích cá nhân.

Tuy nói đã thông báo với Ngô Mặc, nhưng đó chẳng khác nào một chi phiếu khống.

Lợi ích mình đã nắm được trong tay trước rồi, còn việc có thể chữa được bệnh mắt hay không thì vẫn đang trong vòng nghi vấn.

Nhưng cô ta cũng không phải loại người không có đạo đức nghề nghiệp.

Đã đồng ý thì nhất định sẽ dốc toàn lực giúp đỡ đối phương giải quyết vấn đề.

Vừa đến tầng hầm thứ ba, A Thấu dừng bước, quay người làm dấu hiệu im lặng với Giải Ngữ Hoa và những người khác.

Cố ý hạ thấp giọng dặn dò: “Giải lão bản, bệnh nhân đã hoàn thành điều trị lúc bảy giờ tối, bây giờ chắc đang nghỉ ngơi.” “Cho phép tôi nhắc nhở thêm một câu, bệnh nhân không thể mở miệng nói chuyện, không thể hút thuốc, không thể uống rượu, không thể ăn lung tung, những điều này các ngài ngàn vạn lần phải chú ý.” “Được.” A Thấu dặn dò một đống, Giải Ngữ Hoa và những người khác cũng đều đồng ý.

Bọn họ đều tưởng Ngô Mặc đang ngủ hoặc nghỉ ngơi, kết quả nhẹ nhàng đẩy cửa ra, từng người đều ngây người.

“Cái này…” Vương béo nuốt nước bọt, chỉ vào Ngô Mặc trong phòng, nhất thời không biết nên bình luận thế nào?

“Tôi…” Ngô Tà dụi dụi mắt, rồi lại ra sức lắc đầu, có chút không dám tin cảnh tượng mình nhìn thấy.

Mấy người còn lại cũng sững sờ tại chỗ.

Thật sự không trách bọn họ lại như vậy, quả thực cảnh tượng trước mắt đối với bọn họ mà nói có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy Ngô Mặc đang ngồi ngay ngắn trên ghế, miệng quấn một vòng băng dính.

Anh thần sắc nghiêm túc, lưng thẳng tắp, tay phải cầm bút lông, cúi đầu liên tục vung vẩy trên giấy.

Thái độ chuyên chú đến mức, ngay cả khi nghe thấy động tĩnh ngoài cửa phòng cũng không ngẩng đầu nhìn một cái.

Cả người như chìm đắm trong thư họa, rất có phong thái của một đại sư.

Nếu như cảnh tượng này xuất hiện ở Giải Ngữ Hoa, hoặc Ngô Nhị Bạch hay Ngô Tà, đều là một chuyện vô cùng bình thường.

Nhưng xuất hiện ở Ngô Mặc, thì đây lại là một chuyện cực kỳ không bình thường.

Cảnh tượng bây giờ cứ như cương thi cầm vũ khí của thiên sư chơi đùa, sao nhìn cứ thấy sai sai.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy, Ngô Mặc sao lại lên cơn bắt đầu múa bút vẽ vời rồi?

Chuyện này còn phải kể từ tối hôm đó.

Liên tục một tuần, mỗi ngày không phải ngâm rượu thuốc, thì cũng là làm mẫu cho A Thấu.

Cộng thêm không được đụng vào thuốc lá rượu bia, không được nói chuyện, không được ăn đồ ngon, gần như muốn dồn Ngô Mặc đến phát điên.

Trốn ra biệt thự tìm chút náo nhiệt ư?

Đó là vô trách nhiệm với bản thân, và cũng phí hoài tâm huyết của anh em và một tuần thời gian.

Tìm chút gì đó để làm ư?

Trong biệt thự trừ thiết bị thí nghiệm ra, cũng chẳng có gì hay ho để chơi.

Để kiểm soát cảm xúc, không để mình chửi bới và hút thuốc, miễn là không phải lúc ăn cơm, anh thường sẽ quấn mấy vòng băng dính lên miệng.

Điều này càng khiến anh phiền não, buồn bực đến mức suýt cào tường.

Có câu nói xưa rất hay.

Có người bị bịt miệng thì hát ca, có người bị bịt miệng thì buôn chuyện, có người bị bịt miệng thì luyện chữ, có người bị bịt miệng thì gây sự.

Ngô Mặc nghĩ tới nghĩ lui, hát ca buôn chuyện, hiện giờ anh không có điều kiện.

Gây sự ư?

Không đúng chỗ.

Việc duy nhất có thể làm chỉ còn lại luyện chữ.

A Thấu ngoài nghiên cứu y thuật, cũng rất giỏi thư pháp.

Trong phòng thí nghiệm có bút lông, giấy tuyên và bàn viết.

Ngô Mặc cũng không khách khí, tùy tiện lấy một cây bút lông, lấy một chồng giấy tuyên, bày ra trên bàn một hồi múa bút vẩy mực.

Ban đầu anh lòng phiền ý loạn, tùy tiện vẽ mấy con rùa sau đó dần dần chìm đắm vào đó.

Đúng lúc anh toàn tâm toàn ý đầu nhập vào đó, Giải Ngữ Hoa và những người khác đến.

Họ cũng bị cảnh tượng trước mắt kích thích.

Anh em quen biết bấy nhiêu năm.

Bình thường thì cầm dao cầm súng cầm gậy gộc, bao giờ thấy thằng nhãi này cầm bút lông chứ?

Đừng nói họ chưa thấy, Ngô Tà cũng chỉ là hồi nhỏ mới thấy vài lần.

Đúng vậy, theo truyền thuyết Nhị gia Ngô đã bồi dưỡng anh toàn diện.

Cầm kỳ thư họa, không bỏ qua thứ gì.

Nhưng đó chỉ là nghe nói, căn bản chưa từng được chứng kiến.

Nhạc khí cổ, thằng nhóc này chỉ giỏi thổi kèn Tỏa Nạp.

Khó khăn lắm mới đàn được một khúc cổ cầm, bài “Ngôi sao nhỏ” thì cứ đàn đi đàn lại mười mấy lần.

Lần trước viết thư cho Ngô Tà, chữ viết xiêu vẹo như chó bò.

Giờ đây anh ta lại cầm bút lông nghiêm túc viết chữ.

Trời ơi!

A Thấu rốt cuộc là chữa cổ họng cho nó, hay chữa cái đầu cho nó vậy?

Mấy anh em đứng ở cửa cách hơi xa, không nhìn rõ Ngô Mặc rốt cuộc đang viết gì?

Hắc Nhãn Kính không kiềm chế được sự tò mò, đẩy Ngô Tà ra, rón rén cẩn thận đến gần Ngô Mặc.

Sợ gây ra tiếng động lớn quá, làm kinh động đối phương.

Nhưng bước chân có nhẹ đến mấy, vẫn làm Ngô Mặc chú ý.

Anh bị người khác quấy rầy, trong lòng đã khó chịu rồi.

Đặt bút lông xuống, nhíu mày liếc một cái, phát hiện mấy anh em đã tụ tập đông đủ.

“Ưm?” Miệng anh bị dán, chỉ có thể từ cổ họng sâu thẳm ép ra tiếng.

Ngô Mặc có chút nghi hoặc.

A Thấu chẳng phải nói không cho phép người khác vào biệt thự sao?

Hoa ca và họ sao lại qua đây rồi?

Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?

Anh mở to đôi mắt, chớp chớp nhìn Hắc Nhãn Kính mấy người một cách ngơ ngác.

Chương 711

“Bảo bối à đừng nghĩ nhiều, chúng tôi chỉ là lo lắng tình trạng sức khỏe của cậu, nên tranh thủ qua đây một chút.” Hắc Nhãn Kính đi đến gần, vòng tay qua cổ Ngô Mặc.

Thấy miệng anh bị băng dính quấn chặt, trong lòng vừa xót xa vừa lo lắng vừa bất lực, cảm giác vô cùng khó chịu.

“Tiểu Mặc, Hạt Tử nói không sai, chúng tôi chỉ là qua xem cậu thôi.” Ánh mắt Giải Ngữ Hoa dán chặt vào băng dính, rất muốn tiến lên xé nó ra.

Chỉ là nghĩ thì nghĩ, anh không thể làm vậy.

Ngô Mặc quấn băng dính trên miệng, điều đó chứng tỏ anh rất coi trọng chuyện này, nếu không với tính cách của anh thì sẽ không tự trói buộc mình như vậy.

Lý trí thì lý trí, nhưng lửa giận trong lòng cũng cần có lối thoát.

Chỉ là không biết, nhân viên nào có vinh dự được Hoa gia quan tâm đây.

Mấy anh em trong lòng đều không dễ chịu.

Nếu không phải năm xưa mình vô năng, em trai đâu đến nỗi phải chịu tội này?

Cuối cùng vẫn là Vương béo gánh vác trọng trách phá vỡ cục diện bế tắc.

“Anh em, mấy năm không gặp sao lại dính vào văn nghệ vậy?” Anh ta đi đến bên cạnh bàn viết, tiện tay cầm mấy tờ giấy tuyên lên xem.

Vừa nhìn, suýt nữa thì bị sặc nước bọt chết.

Đại sư thư pháp cái gì?

Luyện chữ bút lông cái gì?

Cảm tình vừa nãy làm cái vẻ đó đều là vẽ rùa à?

Cả một chồng giấy tuyên dày, trên đó không phải vẽ trứng rùa thì cũng là vẽ hổ con.

Khó khăn lắm mới vẽ được tranh sơn thủy, còn không bằng trẻ con tè bậy chân thực hơn.

Vị đại sư nào mà nhận một đệ tử ruột như nó?

E rằng cũng phải có ý định tự tử mất.

Ngô Tà thấy Vương béo cắn môi, cười như không cười, vẻ mặt dở khóc dở cười.

Tiến lên một bước từ tay anh ta giật lấy giấy tuyên, tiện miệng trêu chọc: “Mày làm sao đấy?

Đừng nhịn tiểu nữa.” Sau đó khi anh ta nhìn rõ nội dung trên giấy tuyên, cũng gia nhập vào hàng ngũ nhịn tiểu.

Ngay sau đó Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa, Trương Khởi Linh thậm chí Hoắc Tú Tú, đều thưởng thức một lượt kỹ năng vẽ của Ngô Mặc.

Bọn họ đồng loạt nhìn Ngô Mặc.

Rất khó tưởng tượng, vừa nãy anh ta rốt cuộc đã làm thế nào để vẽ ra loại tranh này một cách nghiêm túc như vậy?

Ngô Mặc ban đầu vẽ rất vui vẻ, bị người khác quấy rầy trong lòng đã khó chịu rồi.

Lại nhìn thấy vẻ nhịn muốn chết của bọn họ, tức giận vỗ bàn một

cái.

Muốn chửi người, nhưng miệng lại không phát ra tiếng.

Hậm hực cầm lấy bút lông nguệch ngoạc viết một chữ trên giấy tuyên --- Cút.

Một hoạt động thăm bệnh quy mô lớn, cuối cùng kết thúc bằng việc sáu người bị Ngô Mặc đá ra khỏi biệt thự.

Lên xe, Vương béo lại không kìm được cảm xúc vui vẻ mà cười ngả cười nghiêng.

“Vãi, thằng em mình cũng diễn sâu quá, cái vẻ ban đầu đó, làm tao sợ cứ tưởng nó bị giáo sư già nhập hồn chứ.” Hắc Nhãn Kính trong tay cầm một chồng giấy tuyên, vừa xem vừa cười.

Cái này đúng là bảo bối, phải giữ lại làm kỷ niệm, làm hỏng một tờ, Hắc gia cũng phải xót chết.

Giải Ngữ Hoa trong tay cũng nắm vài tờ, cẩn thận gấp lại bỏ vào lòng.

Trong lòng lại đang suy nghĩ, có nên tìm cho thằng nhóc này một ông thầy giỏi không?

Không cầu nó thành đại sư quốc họa, cũng không thể cứ cầm bút lông vẽ rùa mãi được chứ?

Anh đang suy nghĩ, vai bị Hoắc Tú Tú chọc vào một cái: “Tiểu Hoa ca ca, em thấy Tiểu Mặc ca ca có thiên phú quá, con rùa anh ấy vẽ quá có linh tính.” Khóe miệng Giải Ngữ Hoa giật giật mấy cái.

Đang chuẩn bị quay đầu đánh giá kỹ Hoắc Tú Tú, hỏi xem gu thẩm mỹ của cô bé thay đổi thành độc đáo thế từ bao giờ?

Kết quả Ngô Tà vỗ tay một cái nói đầy phấn khích: “Tú Tú em cũng nghĩ vậy à?

Quả thực là trùng hợp ý với anh.” Ngô Tà và Hoắc Tú Tú bắt đầu thảo luận về nét vẽ, linh cảm, đường nét của Ngô Mặc.

Hai người bọn họ đều không phải kẻ bất tài vô học, trong các phương diện học thức, ngôn ngữ, giám định đều có kiến giải độc đáo.

Hai người càng nói càng hợp ý, rất có vẻ muốn lập tức xuống xe giết gà vàng kết nghĩa huynh đệ. 67.

Giải Ngữ Hoa hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế ý định muốn đá hai người xuống xe.

Sau đó lại có chút nghi ngờ, có phải gu thẩm mỹ của mình không theo kịp thời đại không?

Nếu không thì tại sao mình lại không nhìn ra những điều họ nói chứ?

Bọn họ vừa rời biệt thự, Ngô Mặc đã chuẩn bị phòng ngừa.

Để ngăn mấy thằng hỗn đản này lại đến gây rối cho mình.

Ngô Mặc lấy ra một tờ giấy trắng lớn dài một mét, vung bút một cái, trên đó vẽ một con rùa lớn.

Trên mai rùa không vẽ những đường ngang dọc loằng ngoằng, mà viết một chữ lớn --- Phi!

Anh tự mình dán giấy lên cổng lớn, làm xong thì vỗ vỗ mông quay về biệt thự.

Nhân viên Giải gia nén cười, lập tức chụp lại cảnh này gửi cho ông chủ mình.

Mấy anh em nhận được ảnh thì dở khóc dở cười.

Thằng nhóc này rõ ràng là không cho mình qua nữa, vậy thì đành phải nghe theo lời đề nghị của nó thôi.

Chẳng phải chỉ là ba tuần sao?

Chịu đựng một chút rồi cũng qua thôi.

Ngô Mặc trong thời gian điều trị thì vừa vặn gặp phải hình phạt huyết mạch.

Mấy năm nay mỗi tháng có một lần, anh đã quen rồi.

Tính toán thời gian sắp đến.

Anh đặc biệt đuổi A Thấu ra ngoài, đồng thời ghi rõ trên giấy bất kỳ tình huống nào cũng không được làm phiền mình.

Sau đó khóa chặt cửa phòng, dùng băng dính quấn miệng mình hết vòng này đến vòng khác.

Sợ đau không chịu nổi phát ra tiếng động, làm hỏng nỗ lực trong khoảng thời gian này.

A Thấu không để tâm.

Cô ta vốn dĩ tính cách lạnh nhạt, với Ngô Mặc cũng chỉ là quan hệ y tá - bệnh nhân, không thích lo chuyện bao đồng.

Mọi thứ đã sẵn sàng.

Ngô Mặc ngồi dưới đất, giơ cổ tay lên xem giờ, còn một phút nữa, cơn đau sẽ ập đến.

Anh hít sâu một hơi, chuẩn bị sẵn sàng đối phó.

Thời gian vừa đến, cơn đau thấu xương lập tức quét khắp toàn thân.

Từ lần trước bàn bạc với Hệ thống nâng thời gian lên bốn tiếng, Ngô Mặc vẫn luôn không thay đổi quy luật này.

Dù sao thời gian càng ngắn đối với anh càng tiện lợi.

Chẳng phải Hệ thống rơi vào trạng thái ngủ đông.

Chương 712

Thậm chí rất có khả năng trong mấy năm nay, nó sẽ nâng thời gian lên hai tiếng.

Còn về nguy hiểm ư?

Làm việc gì mà chẳng nguy hiểm?

Ăn cơm cũng có thể bị nghẹn chết, uống nước còn có thể bị sặc chết, đi trên đường lớn còn có thể rơi xuống cống nước?

Chẳng lẽ vì nguy hiểm mà không dám thử gì sao?

Bốn tiếng, mỗi một giây đều là sự giày vò.

May mắn là mấy năm nay kinh nghiệm phong phú, anh đã sắp xếp ra một bộ phương án độc đáo để chống lại cơn đau.

Nếu có thể chui vào não anh ta sẽ phát hiện, lúc này trong đầu anh ta đủ loại hình ảnh nối tiếp nhau ập đến.

Cột Thần Cổ Đại Nhãn Bào bằng dây thừng treo giữa sân làm bóng đèn.

Ngô Tà cưỡi mỹ nhân ngư ca hát trên sông.

Vương béo giảm cân thành công, gầy như que củi.

Giải Ngữ Hoa mặc hý phục thổi sáo.

Trương Khởi Linh mặc sườn xám đi kiểu mèo.

Hắc Nhãn Kính cởi trần hát đại cổ.

Lâm Phong vác giày chạy trần truồng.

Có thể nói rằng, những hình ảnh kỳ quái nhất đều có đủ.

Chỉ có mày không nghĩ ra, không có cái gì nó không tưởng tượng

được.

Mấy năm nay anh đã dựa vào các loại hình ảnh quái dị này, để mình không đến nỗi đau khổ như vậy.

Thậm chí ngay cả lúc khó chịu nhất, vẫn không nhịn được cười thành tiếng.

Lúc đó Lâm Phong canh chừng anh, nghe thấy tiếng cười cả người đều sụp đổ.

Tưởng rằng Ngô Mặc có vấn đề thần kinh, người bị ngốc rồi.

Khi giây cuối cùng trôi qua, Ngô Mặc như vừa vớt từ dưới nước lên, toàn thân trên dưới đều ướt đẫm.

Anh chân tay không còn sức lực, ngã vật ra đất.

Không có sức để xé băng dính trên miệng, chỉ có thể thở hổn hển bằng mũi, may mắn mình lại sống sót.

“Ý chí của mày quả thực vượt xa tưởng tượng của tao.” Hệ thống đã lâu không nói bỗng nhiên lên tiếng.

“Hải, cái này tính là cái quái gì, không phải ông đây khoác lác với mày, mày mà bày một đống tiền làm phần thưởng, ý chí của tao còn mạnh gấp trăm lần.” Ngô Mặc thích nói chuyện với Hệ thống nhất, vì không cần họng, chỉ cần trong đầu nghĩ lung tung là có thể giao tiếp không ngừng.

“Tiền ư?” Hệ thống im lặng một lát: “Vì sao là tiền, trường sinh bất lão không tốt sao?” “Tốt cái chó gì.” Ngô Mặc nghĩ cũng không nghĩ, lập tức phản bác: “Như Lão Trương vậy?

Sống gần trăm tuổi lại cứ mất trí nhớ.” “Trong túi không có một đồng, đi đâu cũng như ăn mày, cái kiểu trường sinh như vậy lão tử đây không cần.” “Hơn nữa, tao cho dù sống đến một nghìn tuổi thì

sao?

Người thân quen đều chết hết rồi, chỉ còn mình tao như thằng ngu, sống lâu như vậy có ý nghĩa gì?” “Ông đây chỉ muốn những người bên cạnh mình đều hạnh phúc bình an, cùng nhau vui vẻ sống hết đời này.” Ngô Mặc nói toàn là lời trong lòng.

Anh vẫn luôn không hiểu, một người trường sinh bất lão thật sự vui vẻ đến thế sao?

Dù sao anh không có dã tâm lớn đến thế, chỉ muốn cùng người thân bạn bè vui vẻ sống hết đời này.

Rất lâu sau, Hệ thống u uất nói một câu: “Có lẽ đây chính là lý do mày sống đến bây giờ.” “Vãi, mày lại đang mỉa mai tao đấy à?” Ngô Mặc bây giờ phản ứng cực nhanh, lâu ngày chơi trò tâm kế với người khác, lời hay ý dở vừa nghe là phân biệt được.

“A a, đúng là tiến bộ rồi.” Giọng điệu Hệ thống có cảm giác vui mừng an ủi, cứ như đang cảm thán con cháu không nên người của nhà mình cuối cùng cũng trưởng thành rồi.

Nó nói xong câu này lại một lần nữa rơi vào trạng thái im lặng.

Ngô Mặc nằm hơn nửa tiếng, vùng vẫy đứng dậy, dùng hết sức bình sinh xé băng dính trên miệng ra.

Mới trải qua cơn đau cấp độ địa ngục.

Xé băng dính đối với anh chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ, hầu như chẳng tính là gì.

Anh loạng choạng rời khỏi phòng thí nghiệm về đến phòng mình.

Nằm trên giường, một lúc sau đã chìm vào giấc ngủ.

Y thuật A Thấu quả thực không tồi, sau một tháng điều trị, Ngô Mặc đã có thể nói chuyện bình thường.

Chỉ là giọng rất khó nghe.

Có thể nói rằng, giọng anh bây giờ vô cùng có từ tính, tương tự như tiếng nam châm ma sát.

Điểm này A Thấu cũng không có cách nào.

Chỉ có thể nói với Ngô Mặc rằng cô ta sẽ tiếp tục nghiên cứu, sau này sẽ giúp anh ta phẫu thuật cải thiện.

Có thể liên tục nói chuyện bình thường, Ngô Mặc đã vô cùng mãn nguyện rồi.

Anh phấn khích dùng giọng khản đặc, vừa hát vừa nhảy nhót dọc theo biệt thự.

Hình tượng ư?

Chó má, cái thứ đó đáng tiền sao?

Hơn nữa, trong biệt thự chỉ có anh và A Thấu.

Nhân viên Giải gia đều ở bên ngoài, chỉ cần A Thấu không truyền ra ngoài, mình làm chút chuyện gì đó mất mặt cũng không sao cả.

A Thấu tự cho rằng đã gặp vô số người, nhưng chưa từng nghĩ trên đời này còn có người đàn ông ồn ào đến vậy.

Cô ta trong một khoảnh khắc thậm chí nảy ra một ý nghĩ.

Mình giúp Ngô Mặc điều trị cổ họng, có tính là tiếp tay cho kẻ xấu không?

Khi còn ba ngày nữa là đủ một tháng.

Giải Ngữ Hoa mấy người đã chuyển vào các biệt thự xung quanh, chỉ muốn nghe tin Ngô Mặc khỏi bệnh sớm nhất.

Thời gian vừa đến, mấy anh em sốt ruột không chờ được đẩy cửa lớn đi vào biệt thự.

Thứ đón chào họ là tiếng hát như cuồng phong bạo vũ.

Nhưng lúc này, đừng nói cuồng phong bạo vũ, cho dù là tiếng sấm sét họ cũng vui lòng nghe.

“Tiểu Mặc, mày thấy cổ họng thế nào rồi?” Ngô Tà như bay lao về phía Ngô Mặc, nắm lấy cánh tay anh, phấn khích nhảy cẫng lên: “Mày nói thêm vài câu đi, để anh nghe cho kỹ.” Yêu cầu này, Ngô Mặc tất phải đáp ứng.

Một bài 《Tôi Không Có Tiền Tôi Không Cần Mặt Mũi》vang vọng khắp biệt thự.

Lời bài hát và giọng Ngô Mặc cực kỳ hợp nhau, cứ như thể được "đo ni đóng giày" cho cậu vậy. "Hay quá." Ngô Tà là người đầu tiên vỗ tay hưởng ứng, sau đó liếc mắt sang Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú rất thức thời, cố nhịn cái lỗ tai ong ong mà vẫn cố tỏ ra vẻ mặt cực kỳ thưởng thức, "Tiểu Mặc ca ca, anh hát hay quá." Trong lòng thì không khỏi than vãn một tiếng.

Lúc nãy mình có phải đã nói lời tuyệt tình quá rồi không?

Tại sao lại nghĩ quẩn mà mời Tiểu Mặc ca ca đi hát cơ chứ?

Với cái giọng này, mình mà đi KTV với anh ấy thì liệu có sống sót trở về được không?

Nếu nhất định phải đi, hay là kéo theo chị A Ninh với chị Nam Phong đi cùng nhỉ?

Dù sao thì đồ tốt cũng phải chia sẻ cùng nhau chứ. "Bảo bối hát không tệ, nội lực sung mãn, có thanh có sắc, anh thích nhất lời bài hát em hát, đúng là quá xuất sắc." "Phải đấy, anh em, cái giọng hát của mày đúng là chó giẫng vịt -- cạp cạp kêu." Giờ phút vui vẻ thế này ai lại đi rảnh rỗi mà dội gáo nước lạnh chứ?

Ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ, vỗ về lương tâm khen Ngô Mặc hát hay có tiết tấu.

Trên sân khấu chỉ còn Trương Khởi Linh là chưa lên tiếng.

Chương 713

Thấy mọi người ai nấy đều huyên thuyên khen ngợi Ngô Mặc.

Anh trầm ngâm một lát, rồi bước dài đến cạnh Ngô Mặc, bàn tay phải vỗ mạnh lên vai cậu, giọng nói chân thành nghiêm túc, "Không tệ, hát nữa đi." Vương Bàn Tử khóe miệng giật giật mấy cái, kinh ngạc nhìn Trương Khởi Linh.

Nếu không phải vì không đúng lúc.

Hắn thật sự muốn hỏi Trương Khởi Linh cho rõ, mày là sau khi mất trí nhớ xong thì não lại không dùng được nữa à?

Cái giọng hát muốn lấy mạng người này nghe một lần là đủ rồi, mày còn muốn nghe mấy lần nữa à?

Yêu cầu "hát nữa" này thì Ngô Mặc không thể đáp ứng được rồi.

Cậu ta giờ một giây cũng không muốn ở lại cái biệt thự rách này, chỉ hận không thể một bước xông vào thế giới hoa lệ bên ngoài. "Anh ơi, để mừng thằng em đây 'trọng hoạch tân sinh', tối nay em mời một bữa chơi tới bến được không?" Ngô Mặc nói câu này cực kỳ bá đạo, trong túi có tiền đúng là khác hẳn, tự tin đầy mình. "Khụ." Vương Bàn Tử ho nhẹ một tiếng, hơi do dự, "Anh em, mày muốn đi đâu chơi?" Nói thật, hắn thật sự có chút sợ Ngô Mặc làm loạn.

Thằng nhóc này không như Ngô Tà uống nhiều là ngủ, không được nữa thì đánh ngất đi là xong chuyện.

Nếu nó mà thật sự làm loạn lên, bốn năm người cũng không giữ nổi, còn khó thu dọn hơn cả Tôn Ngộ Không náo loạn thiên cung. "Ăn uống, nhậu nhẹt, tắm gội, đi bar, hát hò 'một dây chuyền'." Ngô Mặc bẻ ngón tay, liệt kê từng thứ một.

Cậu ta nói đến đâu, tim của Giải Ngữ Hoa và mấy người kia lại thót theo đến đấy.

Nhưng thấy vẻ mặt hưng phấn của cậu, cũng không tiện dập tắt sự nhiệt tình đó.

Mấy người anh em nhìn nhau, nghiến răng chịu đựng.

Mấy chuyện này còn khó hơn cả sinh tử chia ly sao?

Chẳng phải chỉ là nhậu nhẹt hát hò thôi sao?

Bọn họ sẽ đi cùng.

Đã ở Kinh Đô, ăn uống đương nhiên phải chọn nơi tốt nhất.

Tân Nguyệt Khách Sạn nhất định là lựa chọn hàng đầu.

Lúc sắp đi, Ngô Mặc đột nhiên nhớ ra một chuyện, mình chữa bệnh xong vẫn chưa trả tiền kia mà? "Anh ơi, mấy anh chờ em chút, em giải quyết chút chuyện." Ngô Mặc nói xong liền quay người đi vào biệt thự.

Miệng ngân nga bài hát nhỏ, tâm trạng cực kỳ vui vẻ.

A Thấu đang ngồi ngẩn người trong phòng.

Cô ấy đáng lẽ ra giờ này còn đang ngủ, nhưng than ôi, giọng hát của Ngô Mặc xuyên thấu lực quá mạnh, cứng rắn đánh thức cô.

Cô nghe thấy tiếng động từ dưới lầu, biết là ông chủ Giải và mọi người đã đến.

A Thấu lần đầu tiên lại mong Giải Ngữ Hoa đến như vậy.

Cô hy vọng Giải Ngữ Hoa mau chóng rời khỏi biệt thự, tiện tay mang theo cái "tai họa" này đi luôn.

Tiếng gõ cửa vang lên.

A Thấu đứng dậy mở cửa, liền thấy Ngô Mặc đang đứng ở cửa.

"Có chuyện gì?" "Tiểu hoa tí, tôi hỏi chút, cô chữa bệnh cho tôi, anh tôi đã trả cô bao nhiêu tiền rồi?" A Thấu thật sự không muốn trả lời.

Trả lời có nghĩa là cái biệt danh "tiểu hoa tí" kia đang gọi mình, nhưng biệt danh này cũng quá khó nghe rồi đi? "Sao vậy, cô đưa họng cho tôi rồi à?

Tôi khỏi rồi, cô thành người câm rồi sao?" Ngô Mặc có chút sốt ruột, cậu ta giờ muốn mau chóng rời khỏi biệt thự đi chơi, không có thời gian đôi co với A Thấu. "Một ngàn vạn, cộng thêm các loại thiết bị và dược liệu." Ngô Mặc giật mình, lời thốt ra khỏi miệng, "Vãi chưởng, cô cướp tiền đấy à?" "Anh nghĩ mấy loại dược liệu đó rẻ lắm sao?

Mỗi loại đều là trên trăm năm tuổi, lặt vặt cộng lại, số tiền này đã là rất rẻ rồi." "Hơn nữa tôi có rất nhiều việc phải giải quyết, vì để chữa bệnh cho anh, tôi đã gác lại tất cả mọi chuyện." Ngô Mặc phất tay, "Không cần giải thích nhiều thế, cô cứ nói thêm cả thiết bị là bốn ngàn vạn có đủ không?" "Đủ rồi." "Được rồi, đưa số thẻ của cô đây, tôi lập tức chuyển tiền cho cô, cô trả lại số tiền trước đó của Hoa ca cho anh ấy." A Thấu có chút không hiểu, nghi hoặc nhìn Ngô Mặc, "Anh tại sao không trực tiếp trả cho anh ấy?" "Vô lý, đó là anh ruột của tôi, tôi đưa tiền cho anh ấy thì anh ấy có chịu lấy không?" Ngô Mặc nói xong, đưa tay đòi số thẻ của A Thấu, miệng lẩm bẩm, "Đừng có lề mề, con bé trông cũng ra dáng con nhà đàng hoàng, làm việc gọn gàng nhanh nhẹn chút đi." A Thấu triệt để hối hận rồi.

Sớm biết người này là một tên lắm mồm, mình tại sao lại nghĩ quẩn mà giúp cậu ta chữa cổ họng chứ?

Thấy Ngô Mặc thúc giục sốt ruột, cô quay người lấy ra thẻ ngân hàng từ ngăn kéo.

Ngô Mặc không nói hai lời, rút điện thoại ra lập tức chuyển khoản, sau đó lại không yên tâm dặn dò một câu, "Anh bạn, tiền tôi đưa cho cô rồi đó, bên anh tôi cô đừng quên trả lại nha." "Ừ, tôi biết rồi." Ngô Mặc đợi chính là câu nói này.

A Thấu vừa nói xong, cậu ta liền phi như bay quay người chạy xuống lầu, miệng la lớn, "Anh em ơi, quẩy lên nào!" Mọi người: "..." Nhiều năm sau lần nữa đến Tân Nguyệt Khách Sạn, Ngô Mặc thấy cái gì cũng mới mẻ.

Mấy năm nay dưới sự phát triển của Doãn Nam Phong và A Ninh, Tân Nguyệt Khách Sạn đã có rất nhiều thay đổi.

Tuy vẫn là quán ăn trăm năm tuổi, nhưng về mặt chi tiết lại theo kịp thời đại.

Ngô Mặc ngồi trong xe, kéo Ngô Tà và Hoắc Tú Tú nói chuyện không ngừng, "Mẹ kiếp, tao đã nói ngay từ đầu cái lão già đó ở lại đây thuần túy là tai họa mà." "Chó má vô dụng, cả ngày cứ như trấn mộ thú, làm cho Tân Nguyệt Khách Sạn âm khí trầm trầm." Đối với chủ đề này, Hoắc Tú Tú có quyền tham gia rất nhiều. "Tiểu Mặc ca ca, anh nói không sai, nhưng cái ông Trương Hội trưởng kia bây giờ cứ rảnh rỗi lại đến một chuyến, ngồi là ngồi cả ngày, làm cho chị Doãn Nam Phong phiền muốn chết." Hoắc Tú Tú kể chuyện bát quái đúng là như kể gia bảo, khiến Ngô Mặc nghe mà xuýt xoa. "Tiểu Mặc, em nghĩ kỹ chưa?

Có nên nói ra thân phận với bà chủ Doãn không?" Giải Ngữ Hoa ngồi ở ghế lái, quay đầu nhìn Ngô Mặc, "Mấy năm nay bà chủ Doãn cũng rất lo lắng cho tình trạng của em, vẫn luôn ủng hộ chúng ta tiến hành tìm kiếm." "Cái này..." Ngô Mặc cân nhắc kỹ một chút, quyết định vẫn nên nói rõ sự thật với Doãn Nam Phong, dù sao thì những người này đều là thật lòng yêu thương cậu.

Nhưng cậu ta mắt đảo một vòng, định trước tiên trêu chọc Doãn

Nam Phong một chút, xem bà chị có phát hiện ra điều bất thường không? "Em à, nghịch ngợm quá." Giải Ngữ Hoa cười lắc đầu.

Sau đó lái xe đến vị trí đậu riêng.

Một nhóm người xuống xe, dọc theo cửa nhỏ hùng dũng tiến vào phòng riêng trên tầng hai.

Đẩy cửa phòng riêng ra, mùi thức ăn thơm lừng xộc thẳng vào mũi, khiến Ngô Mặc nước dãi cứ thế mà chảy ròng ròng.

Cuộc sống khổ sở kéo dài một tháng, Ngô Mặc ăn uống nhạt nhẽo đến mức miệng còn muốn mọc chim.

Cũng không biết A Thấu đã dùng loại dược liệu gì.

Khiến cho toàn bộ tế bào của Ngô Mặc không ngừng phát ra một tín hiệu, đó là muốn ăn thịt.

Cảm giác này ngày càng mãnh liệt hơn.

Ngô Mặc nếu không dựa vào ý chí lực mạnh mẽ, e là đã sớm nhảy ra khỏi biệt thự đi săn thức ăn hoang dã rồi.

Trước mắt là mâm đầy ắp hơn hai mươi món ăn, tất cả đều là các món thịt cậu thích nhất.

Ngô Mặc vui sướng đến nỗi nhảy tưng ba thước.

Quay đầu một phát ôm lấy đầu Giải Ngữ Hoa, "chụt" một cái hôn lên trán anh. "Đù má, anh mẹ nó còn đáng yêu hơn cái đùi lợn nữa, thằng em đây yêu chết anh rồi." Nói xong liền đẩy người sang một bên, quay người bổ nhào về phía món thịt kho tàu trên bàn.

Giải Ngữ Hoa tay phải nhẹ nhàng xoa trán, nhất thời không biết nên vui hay nên buồn nữa? "Hoa gia, có tiền thật tốt." Hắc Nhãn Kính trong lòng không thoải mái, hừ một tiếng.

Một mùi giấm chua nồng nặc xộc thẳng vào mũi, xông đến mức mọi người có mặt ở đó đều muốn bịt mũi.

Thế nhưng chưa hết, Ngô Tà là anh ruột cũng ghen tuông không kém.

Anh liếc xéo Giải Ngữ Hoa một cái, chua lè chua lét nói một câu, "Đồ người có tiền đáng ghét." Giải Ngữ Hoa rất thẳng thắn nói, "Ngô Tà, tôi chính là có tiền, anh làm gì được nào?" Ngô Tà cạn lời, trợn tròn mắt trừng anh. "Thiên Chân, đừng đứng chắn cửa nữa, mau vào ăn cơm đi, Bàn gia tôi sắp chết đói rồi đây." Vương Bàn Tử nhìn không lọt mắt, không nói hai lời đẩy Ngô Tà vào trong.

Giải Ngữ Hoa như một vị tướng quân đắc thắng, khóe mắt đuôi mày lộ rõ vẻ đắc ý.

Anh đang chuẩn bị bước vào, cánh tay lại bị Hoắc Tú Tú tóm lấy, sau đó là một câu nói thâm thúy. "Tiểu Hoa ca ca, em thấy Tiểu Mặc ca ca đặc biệt thích đùi lợn và thịt kho tàu, hay là sau này anh mặc quần áo màu đỏ đi?" Giải Ngữ Hoa quay đầu lườm Hoắc Tú Tú, không bỏ sót nụ cười ranh mãnh lóe lên trong mắt cô bé.

Rất tốt, con nhóc thối này, biết chơi trò tâm kế với mình rồi sao?

Giải Ngữ Hoa coi như đã hiểu rõ, con bé này thuần túy là cố ý xem mình bị bêu riếu.

Chương 714

Đã vậy, mình là anh trai thì phải dạy dỗ nó một bài học thế nào là xã hội hiểm ác. "Tú Tú, nhà họ Hoắc và nhà họ Giải có một phi vụ làm ăn gặp vấn đề, tối nay em kiểm tra xong, sáng mai giao cho anh." "A?" Hoắc Tú Tú ngớ người ra, "Làm ăn?

Tiểu Hoa ca ca, đó không phải là việc của anh sao?" "Anh không rảnh, tối nay anh phải ở cùng Tiểu Mặc ca ca của em." Giải Ngữ Hoa nói câu này lý lẽ hùng hồn, khiến Hoắc Tú Tú á khẩu không nói nên lời.

Nhìn bóng lưng Giải Ngữ Hoa, Hoắc Tú Tú mặt mày khổ sở, ấm ức vô cùng.

Mình tại sao lại khốn nạn như thế chứ?

Không có việc gì lại cứ chọc ghẹo Tiểu Hoa ca ca làm gì cơ chứ?

Cô ấy chấp nhận số phận đi vào phòng riêng, tiện tay đóng chặt cửa lại.

Lúc này Ngô Mặc đã chén xong một cái đùi lợn lớn, đang cầm chân giò lợn mà "phấn đấu".

Hắc Nhãn Kính ngồi bên cạnh cậu, vô cùng ân cần bóc tôm cho cậu, "Bảo bối, nếm thử cái này." Ngô Mặc cũng không khách khí, há miệng nuốt chửng con tôm vào bụng.

Ngô Tà không chịu kém cạnh, cầm một miếng sườn đưa đến miệng thằng em, "Nào, anh đút cho mày." Hoạt động đút ăn quy mô lớn đã bắt đầu.

Doãn Nam Phong vẫn luôn bận rộn công việc chính.

Sau khi nhận được tin tức Giải Ngữ Hoa dẫn người đến, cô liền bỏ lại công việc đang làm, chuẩn bị sang chào hỏi.

Mấy năm nay bọn họ thường xuyên hợp tác.

Lại vì Ngô Mặc, quan hệ còn thân thiết hơn trước rất nhiều.

Bây giờ người ta đến quán ăn dùng bữa, mình dù tình hay lý cũng phải lộ mặt.

Huống hồ nghe người làm truyền lời.

Đến không chỉ có Giải Ngữ Hoa, còn có Tú Tú, Ngô gia tiểu tam gia, Nam Hạt Bắc Ách mấy người.

Mấy vị này đều là người quen cũ, năm xưa cùng nhau vào sinh ra tử, bốn năm qua cũng không đứt liên lạc.

Chỉ là có chút kỳ lạ, hôm nay là ngày gì, tại sao bọn họ lại tụ tập cùng nhau?

Doãn Nam Phong suy nghĩ kỹ lưỡng, điều duy nhất cô nghĩ đến là có liên quan đến Ngô Mặc.

Nhưng hôm nay không phải sinh nhật Ngô Mặc, cũng không phải ngày giỗ của cậu ta, còn có điều gì đáng để kỷ niệm sao?

Nghĩ đến Ngô Mặc, Doãn Nam Phong đau lòng như dao cắt.

Tuy nói hai chị em ở bên nhau không lâu, nhưng thằng nhóc thối đó đã sớm in sâu vào tâm trí cô.

Cậu ta trẻ tuổi như vậy, tương lai còn rất nhiều điều tốt đẹp đang chờ đợi.

Thế nhưng vì chấp niệm của mình, lại vĩnh viễn ở lại Đại Lý, đây là một khúc mắc trong lòng Doãn Nam Phong không thể vượt qua.

Vào nửa đêm nghĩ đến chuyện này, cô trằn trọc không ngủ được.

Cô tự cảm thấy có lỗi với Ngô Mặc, do đó âm thầm rất quan tâm đến chuyện của Ngô Tà.

Ngô Tà ở Sa Thị ba lần năm lượt gặp nguy hiểm, Doãn Nam Phong cũng từng âm thầm ra tay giúp anh hóa giải.

Hiện giờ người đã đến địa bàn của mình, dù nói thế nào cũng phải chiêu đãi thật tốt.

Cô dẫn Thanh Thanh Mạn bước đến cửa phòng riêng, nhẹ nhàng gõ cửa.

Hoắc Tú Tú vẫn luôn ngồi ở vị trí gần cửa.

Nghe thấy động tĩnh liền đứng dậy mở cửa, thấy là Doãn Nam Phong thì trên mặt nở nụ cười.

Cô ấy thân thiết kéo tay Doãn Nam Phong, "Nam Phong tỷ, Mạn Mạn tỷ, hai người bận xong rồi à?" "Chưa xong, nhưng tiểu thư Hoắc Tú Tú đã đến, bận mấy cũng phải qua chào hỏi trước." Doãn Nam Phong tiện miệng trêu cô một câu, tiếp đó ngẩng đầu lên, bị cục diện hoành tráng trong phòng riêng làm cho choáng váng.

Cô kinh ngạc nhìn về phía trước.

Liền thấy một người đàn ông lạ mặt, lúc này đang ngồi xổm trên ghế.

Tay trái một cái chân giò lợn lớn, tay phải một cái đùi cừu nhỏ, như thể tám trăm năm chưa ăn cơm vậy, không ngừng nhét vào miệng.

Hệt như một con Thao Thiết lớn.

Nói một câu khó nghe, ăn mày dưới cầu vạn người còn ăn thanh lịch hơn cậu ta.

Điều càng khiến cô cảm thấy không thể tin được là, Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà những người này lại đang cười tủm tỉm nhìn đối phương.

Chuyện này không đúng rồi.

Những người này cũng không đúng.

Theo như cô biết, bao nhiêu năm nay người có thể khiến Giải Ngữ Hoa cam tâm tình nguyện làm việc chỉ có một người.

Đó chính là...

Doãn Nam Phong trợn tròn hai mắt, trong đầu một cái tên chôn sâu trong đáy lòng từ từ hiện lên.

Thế nhưng chưa đợi cô nói ra cái tên đó, đối phương bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhe răng cười với cô. "Ôi, mỹ nữ à?" Ngô Mặc với tay lấy khăn giấy trên bàn lau lau miệng dính đầy dầu mỡ, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa, "Ông chủ Giải đúng là quá khách sáo rồi, mời tôi ăn uống thì thôi đi, còn tìm đến cả mỹ nữ xinh đẹp thế này để tiếp tôi nữa sao?" Lời nói này, đúng là một tên lưu manh vô lại không hơn không kém.

Giải Ngữ Hoa cũng thật sự cưng chiều cậu ta, lúc này cũng không quên phối hợp, "Ông chủ Lâm hài lòng là được." "Ông chủ Lâm?" Doãn Nam Phong trong lòng vẽ một vòng tròn, nheo mắt đánh giá người trước mặt.

Ngô Mặc cũng thật hư hỏng.

Doãn Nam Phong không nói lời nào, cậu ta thì lại không có ý định buông tha đối phương.

Cậu ta đặt chân giò và sườn cừu trong tay xuống, lững thững đi đến trước mặt Doãn Nam Phong.

Lợi dụng lúc cô không để ý, bàn tay dính dầu mỡ lớn của cậu ta trực tiếp quệt lên quần áo đối phương.

Khiến bộ vest trắng tinh tươm của Doãn Nam Phong, cứng nhắc xuất hiện một dấu tay dính dầu mỡ lớn.

Miệng lại thiếu đức nói thêm một câu, "Ôi, thế này nhìn đẹp hơn nhiều rồi." "Anh..." Doãn Nam Phong đứng nguyên tại chỗ, chỉ vào Ngô Mặc nửa ngày không nói nên lời.

Mọi chuyện đã rõ ràng đến mức này, còn gì mà không hiểu nữa chứ?

Chiều cao thì chưa nói.

Chỉ riêng cái vẻ đáng ăn đòn của thằng nhóc xui xẻo này, ngoài Ngô Mặc ra thì còn ai nữa chứ?

Doãn Nam Phong vừa tức giận vừa muốn cười, nhưng đôi mắt lại không kiểm soát được mà dần dần đỏ hoe.

Cô nhất thời không kiềm chế được cảm xúc, tiến lên một bước ôm chầm lấy Ngô Mặc, giọng nghẹn ngào, "Thằng hỗn đản, chào mừng về nhà." "Ôi, mỹ nữ, chủ động lao vào lòng mình ôm ấp à." Ngô Mặc miệng không ngừng trêu chọc, tay lại rất thành thật ôm lấy Doãn Nam Phong. "Thằng nhóc thối, còn sống là tốt rồi." Giọng Doãn Nam Phong nghẹn ngào, vừa mừng vừa thương.

Cô dù là mơ cũng không dám xa vời hy vọng Ngô Mặc có thể thoát chết, không ngờ kỳ tích lại thực sự xảy ra. "Cái đó đương nhiên rồi." Ngô Mặc nhe răng cười một tiếng, sau đó đổi giọng, "Chị, đùi lợn không tệ, chị xem." "Thằng nhóc thối này, bao nhiêu năm không gặp, vừa gặp mặt đã nhắc đến chuyện ăn uống rồi sao?" Lời nói tuy vậy, nhưng cô vẫn mỉm cười quay đầu dặn dò Thanh Thanh Mạn, phàm là món ngon thì mỗi món thêm mấy phần.

Thanh Thanh Mạn cũng cười rạng rỡ.

Nhanh chóng đáp một tiếng, quay người đi ra ngoài phân phó người làm mang món ăn lên.

Đều là người quen cũ, chào hỏi nhau rồi ngồi xuống.

Doãn Nam Phong nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, cẩn thận hỏi rốt cuộc là tình huống thế nào?

Có vài chuyện không thể nói kỹ, nói càng nhiều càng dễ lộ sơ hở.

Ngô Mặc chỉ có thể đại khái kể lại quá trình thoát hiểm và việc thành lập thế lực.

Còn về những cái khác?

Cậu ta đều lướt qua.

Khi Doãn Nam Phong biết ông chủ Địa Long Hội là Ngô Mặc, cô kinh ngạc trợn tròn mắt.

Cô chỉ vào Ngô Mặc vẻ mặt không thể tin được, "Anh, là Phong Long?" Ngô Mặc mặt đen lại, "Ách Long." Doãn Nam Phong ngây người, đánh giá Ngô Mặc nửa ngày, "Anh là Ách Long?

Chương 715

Không phải đùa chứ?" Tân Nguyệt Khách Sạn tin tức rất nhanh nhạy.

Khắp cả nước, bất cứ nơi nào có giới hắc đạo đều có người của họ và mạng lưới tình báo.

Thời kỳ đầu thành lập Địa Long Hội, Tân Nguyệt Khách Sạn cũng không để nó vào mắt.

Dù sao thì cả nước mỗi ngày đều có bao nhiêu thế lực được thành lập, không thể nào tùy tiện một bang phái nhỏ lại đi chú ý.

Theo thời gian trôi qua, Địa Long Hội thay thế Tây Bắc Vương Gia.

Tân Nguyệt Khách Sạn lập tức phái người chú ý đến thế lực mới nổi này.

Do đó về tính cách của Phong Long và Ách Long, Doãn Nam Phong tự nhận mình có một mức độ hiểu biết nhất định.

Ngô Mặc vừa nhắc đến việc thành lập Địa Long Hội, suy nghĩ đầu tiên của Doãn Nam Phong là -- cậu ta là Phong Long.

Anh em nhà mình thì cô còn không hiểu sao?

Thằng nhóc thối đó chính là một kẻ lắm lời, nói ít đi một câu cũng có thể nghẹn chết.

Ách Long trầm mặc ít nói, căn bản không liên quan gì đến tính cách của cậu ta. "Nam Phong tỷ tỷ, Tiểu Mặc ca ca cổ họng bị trọng thương, mấy năm nay vẫn không chữa khỏi, bình thường không nói được mấy câu." Hoắc Tú Tú và Doãn Nam Phong có quan hệ rất tốt, ở bên cạnh kể lại đầu đuôi câu chuyện này một lượt.

Doãn Nam Phong nghe xong vừa tức giận vừa đau lòng.

Đau lòng vì cậu ta đã chịu thương tổn nặng nề như vậy.

Tức giận vì cậu ta còn sống mà không biết báo một tiếng.

Những người như mình đây, mỗi người đều như mọc tâm ma mà ngày đêm lo lắng cho cậu ta.

Thằng hỗn đản này thì hay rồi.

Ở Tây Bắc làm ăn phát đạt, ngay cả một câu nói cũng không biết truyền về sao?

Cô càng nghĩ càng tức giận, vươn bàn tay ngọc ngà nắm lấy tai Ngô Mặc xoay qua xoay lại. "Chị, nhẹ thôi, đau." Ngô Mặc đau đến nhe răng trợn mắt liên tục xin tha. "Thằng hỗn đản này đầu óc mày ngày ngày nghĩ cái gì vậy?

Tao thật sự muốn lấy cái rìu bổ nó ra xem." Câu nói này đúng là đã nói lên tiếng lòng của mọi người. "Tôi suy nghĩ gì à?

Tôi chẳng qua là suy nghĩ chị có phải là đang có "một chân" với A Ninh không?" Ngô Mặc mấy năm nay không có việc gì lại cứ nghĩ linh tinh trong đầu, khó khăn lắm cổ họng mới khỏi, không cẩn thận liền thuận miệng nói ra.

Trong phòng riêng im lặng như tờ.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong nghiến răng nghiến lợi, tay dùng sức, từng chữ từng câu nói: "Thằng hỗn đản, mày có giỏi thì nói lại lần nữa xem?" "Đậu má." Ngô Mặc lúc này mới hậu tri hậu giác phản ứng lại, cổ họng khỏi rồi, lời nói không phải nghĩ mà là đã nói ra rồi.

Sau bao nhiêu năm, cổ họng một lần nữa mở ra để đón nhận một trận "đánh đập" cho chính mình.

Sau khi màn kịch chị em đoàn tụ kết thúc, không khí trong phòng riêng lại náo nhiệt trở lại.

Đều là người quen cũ, Ngô Mặc cũng không cần giả vờ thanh lịch.

Cậu ta vừa ăn vừa uống vừa trò chuyện, cả người ở trong trạng thái cực kỳ hưng phấn.

Doãn Nam Phong cũng rất vui.

Đồ ăn thức uống ngon lành cứ như nước chảy mà được đưa vào phòng riêng.

Thế nhưng trời có lúc bất trắc, thời gian vui vẻ bị một cuộc điện thoại cắt ngang. "Bố ơi, con tè dầm rồi." Tiếng chuông điện thoại kỳ cục, vô cùng đột ngột vang vọng khắp phòng riêng.

Vương Bàn Tử suýt chút nữa phun rượu trong miệng ra ngoài.

Hắn cưỡng ép nuốt rượu xuống, lấy tay lau lau khóe miệng, cười đến híp cả mắt, "Vãi chưởng, chuông điện thoại của đứa nào mà lại đặt cái này vậy?

Cũng quá mẹ nó buồn cười rồi." Ngô Tà liên tục xua tay, "Chắc chắn không phải tôi." Tiếp đó lại chuyển ánh mắt sang bên cạnh, "Tiểu Hoa là điện thoại của anh à?

Tôi nghe nói người có tiền luôn có mấy sở thích đặc biệt, chẳng lẽ là..." "Tôi không có sở thích đó." Giải Ngữ Hoa lườm Ngô Tà một cái. "Có gì mà cãi nhau?

Điện thoại của tôi." Ngô Mặc đặt đồ ăn trong tay xuống, lau lau tay loạn xạ, nhấc điện thoại nhanh chóng bắt máy, "Con trai, nhớ bố à?" "Con trai?" Mấy người anh em đầu tiên nghĩ là Lưu Tang gọi điện cho Ngô Mặc, cũng không để ý.

Nhưng sau đó phát hiện tình hình không đúng.

Sắc mặt Ngô Mặc càng lúc càng nghiêm túc, ngữ khí cũng càng lúc càng trịnh trọng. "Đã vất vả cho ngài rồi, vô cùng cảm ơn vì đã cứu cậu ấy." "Ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ có trọng báo." "Làm phiền ngài chăm sóc cậu ấy thêm một thời gian nữa, tôi sẽ nhanh nhất có thể quay về." "Đúng vậy, ngài yên tâm, chậm nhất là sáng mai nhất định sẽ đến." Ngô Mặc chưa từng nói chuyện với ai bằng ngữ khí này.

Phản ứng bất thường này của cậu ta khiến mấy người anh em nhìn nhau.

Trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Hắc Nhãn Kính đặt đũa trong tay xuống, có chút lo lắng, "Bảo bối, xảy ra chuyện gì vậy?" "Phong Tử gặp chuyện rồi." Sắc mặt Ngô Mặc lạnh lẽo đáng sợ, cả người như một con mãnh thú bị chọc giận, toàn thân trên dưới tỏa ra sát khí mãnh liệt. "Tiểu Mặc, chuyện gì vậy?" Ngô Mặc hít sâu một hơi, không trả lời câu hỏi của Giải Ngữ Hoa, mà là mặt dày hỏi một câu, "Anh ơi, có thể cho em mượn máy bay một chút không, em cần nhanh nhất có thể quay về Tây Bắc." "Được, anh lập tức sắp xếp." Giải Ngữ Hoa gật đầu, lập tức rút điện thoại ra bắt đầu sắp xếp.

Doãn Nam Phong ngữ khí vô cùng nghiêm túc: "Tiểu Mặc, có cần chị giúp đỡ gì không?" "Chị, không cần đâu, em có thể tự lo được." "Được, chỉ cần em cần, chị đây chính là hậu thuẫn của em." Ngô Mặc "ừ" một tiếng, rút điện thoại gọi cho Bảo Quát, bảo họ nhanh chóng đến sân bay, cậu ta sẽ đến ngay sau đó.

Ngay sau đó lại liên tục gọi mấy cuộc điện thoại.

Khi cậu ta gọi điện thoại không tránh mặt bất kỳ ai, nhưng Ngô Tà và những người khác căn bản không nghe hiểu.

Chỉ là đại khái đoán được dường như là tiếng Miêu cổ.

Ngô Tà và mấy người kia toàn tâm chú ý nhìn chằm chằm Ngô Mặc, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bọn họ từ ngữ khí và thái độ khi Ngô Mặc gọi điện suy đoán, Lâm Phong e là bị thương rất nặng.

Mấy phút sau.

Giải Ngữ Hoa cúp điện thoại đi tới, "Tiểu Mặc, máy bay đã chuẩn bị xong rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát." "Anh, cảm ơn nhiều." Giải Ngữ Hoa nghe đến đây thì bước chân dừng lại, ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, ánh mắt có chút nguy hiểm, "Em nói cảm ơn anh à?" "Em..." Ngô Mặc á khẩu không nói nên lời, không biết nên trả lời câu này thế nào? "Em đó." Giải Ngữ Hoa tiến lên ôm lấy Ngô Mặc, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu, "Thôi được rồi, trước hết đi làm việc chính đi, đợi về rồi anh sẽ 'xử lý' em sau." Một nhóm người vội vàng chạy đến sân bay.

Bảo Quát và những người khác dưới sự dẫn dắt của người làm nhà họ Giải đã chờ sẵn ở một bên.

Thấy Ngô Mặc đến, vội vàng bước lên, "Nhị thúc, xảy ra chuyện gì vậy?" "Lên máy bay rồi nói." Ngô Mặc không có thời gian giải thích nguyên do, sải bước lớn đi thẳng đến máy bay.

Đến chỗ lan can máy bay, cậu quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa và mấy người kia. "Anh ơi, em về trước đây, sau khi xử lý xong chuyện sẽ nhanh nhất có thể quay lại." Kết quả mấy người anh em không ai thèm để ý đến cậu.

Lần lượt lườm cậu một cái rồi vịn lan can lên máy bay.

Ngô Mặc ngớ người ra.

Đây là ý gì?

Chẳng phải đã nói với họ là mình về Tây Bắc có việc phải xử lý sao?

Mấy người họ tại sao cũng đi theo?

Giải Ngữ Hoa nhận thấy Ngô Mặc vẫn còn đang mơ màng.

Lại lần nữa đứng dậy đi đến cửa khoang máy bay, không vui thúc giục phía dưới, "Thằng nhóc thối, nghĩ gì vậy?

Còn không mau lên đi, máy bay sắp cất cánh rồi." "Em..." Ngô Mặc cau chặt mày, "Anh ơi, mấy anh đều đi theo em về Tây Bắc, chuyện ở Kinh Đô thì sao?" "Em đừng quản nhiều như vậy nữa, việc chính quan trọng, mau lên đi." Ngô Mặc nghiến răng, gật gật đầu, "Được rồi." Thời gian gấp gáp, cậu ta rất lo lắng tình trạng của Lâm Phong.

Không có thời gian tiếp tục lề mề nữa, chỉ có thể đến Tây Bắc rồi tính sau.

Ngô Mặc trên máy bay cũng không nhàn rỗi.

Chương 716

Trong lòng không ngừng suy tính, sau khi xuống máy bay mình nên làm gì?

Báo thù?

Đó là điều chắc chắn.

Không ai có thể làm hại "con trai lớn" của mình xong, mà còn có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Tuy nói lấy bạo lực trị bạo lực không hay ho gì, nhưng cậu ta sướng mà.

Ngô Mặc không nói một lời.

Ngồi trên ghế, nhắm mắt trầm tư.

Trong đầu không ngừng kiểm tra thiếu sót, nhanh chóng suy diễn ra hơn chục bộ phương án.

Dáng vẻ này của cậu ta hoàn toàn khác với mấy năm trước.

Vương Bàn Tử nhìn đến ngây người.

Hắn lúc này lại từ trên người Ngô Mặc nhìn thấy bóng dáng Ngô Nhị Gia.

Nhận thức này khiến hắn có chút kinh hãi, không nhịn được đẩy đẩy Ngô Tà bên cạnh, "Thiên Chân, mày thấy dáng vẻ Tiểu Mặc thế này có giống nhị thúc mày không?" "Tiểu Mặc vốn dĩ là nhị thúc nuôi lớn mà, giống ông cụ ấy cũng không có gì lạ đâu." "Nói thì đúng là không sai." Vương Bàn Tử chép chép miệng, "Chỉ là thằng nhóc thối này mấy năm không gặp, đột nhiên đổi phong cách, Bàn gia tao có chút không thể chấp nhận nổi." "Được rồi, trước đừng nói cái này, mày thấy Tây Bắc sẽ xảy ra chuyện gì?" Ngô Tà nhíu chặt mày, vô cùng lo lắng tình hình Tây Bắc.

Ảnh hưởng toàn thân chỉ vì một sợi tóc.

Lâm Phong gặp chuyện, Tiểu Mặc chắc chắn sẽ không thể tự lo thân mình được.

Vậy đối phương là ai?

Tổ chức gì?

Đằng sau có thế lực nào chống lưng cho bọn họ?

Mình có nên điều động người dưới quyền chuẩn bị trước không?

Ngô Tà nghĩ rất nhiều, nhưng chưa từng nghĩ đến việc để Ngô Mặc một mình đối mặt với nguy cơ này. "Thiên Chân, tao đã nghĩ kỹ rồi, bất kể Tây Bắc xuất hiện tình huống gì, lần này tao sẽ cùng anh em tao đối mặt." Vương Bàn Tử nói câu này dứt khoát như chặt đinh chém sắt.

Hắn đã hạ quyết tâm.

Kẻ thù của anh em chính là kẻ thù của mình, quản nó có lai lịch thế nào?

Cứ làm là xong. "Bảo bối, lại đây hút điếu thuốc." Hắc Nhãn Kính đứng dậy đi đến bên cạnh Ngô Mặc.

Lấy hộp thuốc ra rút một điếu đặt lên miệng, châm lửa rồi nhét vào miệng Ngô Mặc, khóe miệng nhếch lên, "Có chuyện gì cứ việc phân phó, anh đây nguyện ý chạy việc cho em." Ngô Mặc hút một hơi thật mạnh, nín một lát, rồi nặng nề nhả ra.

Cậu ta nắm chặt nắm đấm, ngẩng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, "Chuyện Tây Bắc có chút phức tạp, em không muốn để mấy anh tham gia vào." "Nói cái quái gì thế?" Hắc Nhãn Kính bị tức đến bật cười, đưa hai tay ôm lấy đầu Ngô Mặc mà xoa loạn xạ.

Dường như chỉ có như vậy mới có thể trút bỏ nỗi uất ức trong lòng.

Giải Ngữ Hoa đặt điện thoại xuống, khẽ nói: "Tiểu Mặc, người làm của nhà họ Giải ở Tây Bắc, em có thể tùy ý điều động." "Anh..." Ngô Mặc vừa mới mở miệng thì bị Giải Ngữ Hoa cắt ngang, "Anh không muốn nghe hai từ cảm ơn từ miệng em nói ra." "Giữa anh và em vĩnh viễn đừng nhắc đến từ cảm ơn." Ngô Mặc trầm mặc, một lát sau lẩm bẩm nói: "Nhưng anh họ Giải mà, chẳng lẽ sau này em gọi anh là Ngữ Hoa à?" Giải Ngữ Hoa nghẹn họng.

Lần đầu tiên anh cảm thấy họ của mình thực sự có chút vấn đề.

Hơn hai tiếng sau máy bay hạ cánh.

Ngô Mặc và đoàn người đi ra từ lối đi đặc biệt.

Trong bãi đỗ xe có hơn hai mươi chiếc xe địa hình màu đen, xếp thành một hàng dài tăm tắp.

Người dẫn đầu là một tâm phúc khác của Ngô Mặc, cũng là một thanh niên từ trong trại ra, tên là Trùng Hùng.

Cậu ta theo vai vế gọi Ngô Mặc là gia gia.

Trùng Hùng thấy Ngô Mặc đi ra, nhanh chóng dập tắt đầu thuốc lá trong tay, một mạch chạy nhỏ đến gần.

Thái độ cung kính tột độ. "Nhị gia gia, nghe lời phân phó của ngài, người đã chuẩn bị xong rồi, ngài nói chúng ta phải làm gì?" "Trước đi đón người, sau đó bàn tính." Ngô Mặc lúc này nóng lòng như lửa đốt.

Mặc dù người trong điện thoại nói Lâm Phong đã qua khỏi cơn nguy hiểm, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy người, cậu ta rốt cuộc vẫn không yên tâm.

Để tranh thủ thời gian, Ngô Mặc tự mình ngồi vào ghế lái.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, không chút do dự kéo cửa xe ngồi vào.

Trong xe chỉ có thể ngồi năm người.

Cũng không biết là may mắn hay không may.

Vương Bàn Tử và Hoắc Tú Tú chậm một nhịp, đành phải đi xe thứ hai.

Ngô Mặc theo địa chỉ đối phương cho mà lao đi như bay.

May mà cậu ta còn có lương tâm, biết cố kỵ cảm nhận của Giải Ngữ Hoa và mấy người kia, không lái xe bay lên.

Ngay cả như vậy khi đến nơi, cũng mất gần một tiếng rưỡi.

Đập vào mắt là một khu dân cư cũ nát.

Trông có vẻ rất giống khu nhà xây dựng đồng bộ từ những năm 70 của nhà nước.

Khu dân cư rất cũ nát, bừa bộn không ít đồ lặt vặt, đội xe căn bản không thể vào được.

Ngô Mặc đỗ xe vào lề, đẩy cửa xe lao về phía tòa nhà số chín.

Vì trong lòng sốt ruột, suýt chút nữa bị ống thép trên đất vấp ngã.

Nói thật, vẻ sốt ruột của cậu ta, khiến mấy người anh em nhìn mà lòng không khỏi xót xa.

Người họ Lâm rốt cuộc quan trọng đến mức nào?

Chẳng phải nói là chưa chết sao?

Tiểu Mặc có đến mức tâm thần đại loạn như vậy không?

Khó chịu thì khó chịu, nhưng bọn họ cũng không thể để Ngô Mặc hành động một mình.

Mấy người nhìn nhau, cố nén nỗi chua xót trong lòng, sải bước theo sau.

Môi trường khu dân cư cũ này vô cùng tồi tệ.

Trong hành lang không biết bị nhà ai chất đầy đồ lặt vặt cũ nát, làm cho tối tăm mịt mù.

Ngô Mặc vừa chạy vừa lao lên tầng ba, bị một cánh cửa sắt lớn cũ nát chặn mất lối đi.

Nếu theo tính khí trước đây.

Cậu ta đã sớm một cước đá tung cửa, hoặc là lấy đồ ra cạy cửa rồi.

Bây giờ thì không được rồi.

Bên trong ở là ân nhân cứu mạng, cậu ta sao có thể giống thổ phỉ được chứ?

Ngô Mặc đứng nguyên tại chỗ nhẹ nhàng gõ cửa.

Không lâu sau, bên trong rất cẩn thận truyền ra một giọng hỏi, "Ai đó?" "Đây là nhà ông Lê phải không?" Ngô Mặc hạ giọng, cố gắng tỏ ra lịch sự và điềm đạm.

Cậu ta cách cánh cửa sắt lớn tự giới thiệu, "Tôi họ Lâm, người ngài cứu là anh tôi." "Số điện thoại của anh là bao nhiêu?" Đối phương không lập tức mở cửa, vẫn rất cẩn thận.

Ngô Mặc trong lòng rất hài lòng, lại đánh giá cao người này thêm một bậc.

Cậu ta nhanh chóng đọc số điện thoại của mình, rồi lại trò chuyện qua lại vài câu với đối phương.

Sau khi xác nhận thân phận không sai, chỉ nghe một tiếng "cạch", cửa sắt mở ra.

Giải Ngữ Hoa và mấy người kia theo sau.

Chương 717

Trong lòng lại lần nữa cảm khái, thời gian quả thật đã thay đổi rất nhiều thứ.

Cánh cửa vừa hé một khe, Ngô Mặc vội vàng hỏi ngay: “Ông Lê, anh ấy bây giờ sao rồi?” “Anh ta sáng sớm đã tỉnh một lúc rồi.

Còn có chuyện gì khác thì tôi không phải bác sĩ nên không rõ lắm.” Giọng Lê Nhất Minh có vẻ lạnh nhạt, vừa mở miệng, mùi rượu nồng nặc đã xộc ra, làm Ngô Mặc hơi nhíu mày.

Nói không ngoa, mùi rượu thối trong miệng gã này suýt nữa có thể dùng làm thuốc trừ sâu luôn rồi.

Đối phương cho người ta cảm giác không mấy nhiệt tình, Ngô Mặc ngoài chắp tay nói cảm ơn rối rít, nhất thời cũng không biết nói gì hơn.

Căn phòng là kiểu cũ, hai phòng ngủ một phòng khách.

Một lúc có bảy người chen vào, lập tức trở nên chật chội, đông đúc.

Lê Nhất Minh đứng trong phòng khách không chút biểu cảm, vươn tay chỉ về phía một cánh cửa gỗ bên cạnh: “Người đó đang nằm trong phòng nhỏ, cậu qua xem đi.” “Được, cảm ơn.” Ngô Mặc nghe vậy, đầu tiên nói lời cảm ơn, sau đó vội vàng đẩy cửa phòng bước vào.

Trong căn phòng tối lờ mờ bật một chiếc đèn bàn nhỏ, chỉ vừa đủ chiếu sáng một góc nhỏ trước bàn.

Lâm Phong toàn thân quấn băng gạc, nằm bất động trên giường như thể sắp nhập thổ.

Ngô Mặc vừa nhìn thấy cảnh này liền không kìm được nữa.

Trong mắt anh ta thoáng qua một tia hoảng sợ, lập tức lao đến bên giường, miệng vô thức kêu lên: “Con trai, mày mẹ kiếp là sống hay chết đấy?

Mày đánh rắm một cái đi!

Nếu mày thực sự không nói được lời nào, mày tiểu tiện đi, dù sao ông đây cũng phải biết linh kiện của mày có toàn vẹn không chứ!” Ban đầu Giải Ngữ Hoa mấy người thấy Ngô Mặc hoảng loạn như vậy, chỉ cảm thấy lòng ghen tị như dây leo điên cuồng mọc lên, suýt nữa thì nghẹt thở.

Thế nhưng khi nghe rõ lời Ngô Mặc nói, cảm xúc lập tức đảo ngược.

Dây leo lập tức tan thành mây khói không nói, trong lòng càng nảy sinh sự đồng cảm vô hạn với Lâm Phong.

Thằng khốn Ngô Mặc này chắc chắn là đến thăm bệnh chứ không phải đến đưa tang à?

“Sao mày không nói gì thế?

Vẫn còn hôn mê à?” Ngô Mặc lải nhải không ngừng, mắt nhìn Lâm Phong một vòng 360 độ, sợ anh ta thiếu tay cụt chân biến thành tàn tật.

Ngay khi Ngô Mặc nghĩ Lâm Phong hôn mê sẽ không phản ứng lại mình, thì nghe thấy một giọng nói yếu ớt truyền đến bên tai: “Mày, mẹ kiếp!” “Vãi chưởng, mày không sao là tốt rồi, dọa chết bố mày!” Trái tim Ngô Mặc vẫn luôn treo lơ lửng, vào khoảnh khắc Lâm Phong mở miệng chửi người, cuối cùng cũng thả về chỗ cũ.

Có thể chửi người thì chứng tỏ không sao.

Nếu không thì dặn dò hậu sự còn không kịp, ai có rảnh rỗi công phu mà chửi người chứ?

“Mày mẹ kiếp, không phải đi chữa cái họng rồi sao?” Lâm Phong cố gắng mở mắt, thở hổn hển mấy hơi, dốc hết sức lực toàn thân chửi: “Sao mày vẫn ồn ào như cái vỏ sắt rách thế hả?

Làm ông đây suýt nữa tưởng bị đày xuống mười tám tầng địa ngục rèn sắt rồi chứ!” “Bị thương nặng thế rồi còn lắm lời vãi!” Ngô Mặc liếc Lâm Phong một cái, muốn đánh anh ta một trận, nhất thời không tìm được mục tiêu chuẩn xác, chỉ có thể tức giận chửi: “Bình thường mày không phải tự xưng là Tiểu Gia Cát à?

Ông đây mẹ kiếp thấy mày giống Tiểu Trư Ca hơn đấy!

Còn Ngọa Long?

Đối phương mà thêm vài nhát nữa, mày thành ‘Ngọa Long Cương Công Mộ’ luôn rồi!” Tình hình bây giờ đã thay đổi.

Họng Ngô Mặc đã khỏi, chửi người hoàn toàn không cần ngừng nghỉ.

Còn Lâm Phong lúc này chỉ có thể nằm trên giường nghe, muốn cãi lại cũng không có sức lực, uất ức đến mức nghiến răng ken két.

Khóe miệng Ngô Tà giật giật mấy cái, muốn cười nhưng lại thấy không đúng dịp.

Vương Bàn Tử sợ không kiềm chế được cảm xúc mà bật cười thành tiếng, bèn che miệng bằng tay phải rồi quay đầu bước ra ngoài.

Hắc Nhãn Kính thuần túy là kẻ thích xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Hắn khoanh tay trước ngực, vẻ mặt hả hê dựa vào khung cửa, đôi mắt sau cặp kính râm không giấu được vẻ hưng phấn.

Giải Ngữ Hoa đứng trong phòng khách, ánh mắt dường như vô tình liếc nhìn tình hình trong phòng.

Trong lòng lại đang suy nghĩ: Lê Nhất Minh rốt cuộc có thân phận gì?

Cứu người, không báo cảnh sát, xử lý vết thương, cẩn thận liên hệ người nhà đối phương.

Người bình thường đối mặt với bất kỳ chuyện nào trong số đó, e là đã luống cuống tay chân từ lâu rồi, nhưng vì sao hắn lại bình tĩnh đến vậy?

Giải Ngữ Hoa thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt liếc nhìn Lê Nhất Minh.

Hắn muốn ghi nhớ khuôn mặt người này, lát nữa sẽ bắt đầu điều tra.

Trương Khởi Linh từ khi vào phòng đã đứng ở một góc, im lặng như người gỗ.

Ngô Mặc lại hỏi Lâm Phong mấy câu, thấy anh ta thực sự còn cách địa phủ khá xa, bèn thở phào nhẹ nhõm: “Thôi được rồi, mày im miệng đi, tao cho người khiêng mày lên xe, có chuyện gì về rồi nói.” “Mày, hay là vẫn nói từng đoạn thôi.” Lâm Phong lúc này vẫn không quên trêu chọc vài câu: “Nghe ngắt câu mấy năm rồi, không quen mấy câu dài đâu.” “Ha ha.” Ngô Mặc cười lạnh một tiếng: “Văn thần chết vì can gián, chứ không chết vì tiện mồm!” Nói xong, anh ta không thèm để ý đến Lâm Phong nữa, lấy điện thoại ra gọi cho Bảo Cát, bảo hắn dẫn mấy anh em lên khiêng người.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Ngô Mặc lại dồn sự chú ý vào Lê Nhất Minh.

Vị đại ca này chính là ân nhân cứu mạng của thằng con trai lớn của mình, có cảm ơn thế nào cũng không quá đáng.

Đối phương tuy tính cách rất lạnh nhạt, nhưng không sao, mình nhiệt tình một chút cũng được mà.

Trên khuôn mặt tuấn tú của Ngô Mặc nở một nụ cười mỉm.

Anh ta bước đến trước mặt Lê Nhất Minh, bất kể đối phương có muốn hay không, liền nắm chặt hai tay người ta mà lay lắc: “Đại ca, thực sự quá cảm kích ngài rồi, nếu không có ngài, con trai tôi, à không, anh tôi e là đã mất mạng rồi.” Lê Nhất Minh không quen lắm, muốn rút tay về nhưng dùng nửa ngày sức vẫn không thành công.

Ngô Mặc hơi cúi người, làm tư thế cảm ơn cung kính: “Ngài cứ nói, ngài có yêu cầu gì, chỉ cần ngài mở lời, anh em tôi nhất định sẽ dốc toàn lực giúp ngài thực hiện.” Anh ta thực sự cảm kích Lê Nhất Minh từ tận đáy lòng.

Suốt chặng đường này, anh ta gần như không dám tưởng tượng, nếu Lâm Phong thực sự gặp chuyện mà mất mạng, liệu mình có hoàn toàn phát điên không?

Câu trả lời là có.

Anh ta nhất định sẽ gây ra một cuộc tàn sát trong thế giới Đạo mộ.

Bất kể đối phương có bối cảnh và thế lực gì, phàm là kẻ tham gia vào chuyện này, anh ta nhất định sẽ tính từng người một, chém giết không tha, không để lại một ngọn cỏ.

Còn về việc thế giới này có đại loạn hay không?

Kệ mẹ nó chứ.

Anh em mình không còn, người khác cũng đừng hòng sống yên.

Cứ như anh ta dám đơn đấu với Cổ Thần vậy.

Phàm là kẻ làm hại anh em bên cạnh anh ta, một đứa cũng đừng hòng thoát.

“Không cần, tôi chỉ tiện tay cứu anh ta thôi, mấy người nếu không có việc gì thì nhanh đi đi.” Cơn ghiền rượu của Lê Nhất Minh nổi lên, trong lòng có chút phiền não.

Hắn dùng hết sức lực thoát khỏi tay Ngô Mặc, liếc nhìn đôi tay đỏ bừng của mình nhưng không nói gì.

Tiện tay cầm một chai rượu trắng trên bàn bên cạnh, ngửa cổ uống cạn nửa chai vào bụng.

“Anh Lê thật sự xin lỗi nha.” Ngô Mặc cũng có chút ngại ngùng, mình vì quá xúc động nhất thời quên mất lực tay, làm đôi tay đối phương đỏ bừng như móng giò luộc, thật sự có hơi quá đáng.

Ngay khi anh ta còn muốn nói thêm vài câu, một giọng thiếu niên từ cửa truyền đến: “Mấy người là ai vậy?

Đứng ở nhà tôi làm gì?” Giọng nói vừa vang lên, Lê Nhất Minh liền “Rầm” một tiếng đập chai rượu xuống bàn.

Cả người như một con dã thú tức giận, gầm lên về phía cửa: “Lê Thốc, mày cút vào đây cho ông!

Thằng ranh con mày mấy hôm nay chạy đi đâu rồi?” “Bố, bố… bố về rồi.” Giọng thiếu niên có chút sợ sệt, tạo thành sự tương phản rõ rệt với giọng đầy khí thế vừa nãy.

Lê Nhất Minh mạnh mẽ đập bàn một cái: “Mẹ kiếp, mày cút vào đây cho ông!” Không khí trong phòng có chút gượng gạo.

Ngô Mặc và mấy người kia không tiện xen vào, đành đứng nguyên tại chỗ nhìn ra cửa.

Chỉ thấy một thiếu niên khoảng mười tuổi, mặc bộ đồng phục cũ nát, kẹp một quả bóng đá dưới nách, lề mề bước vào.

Dáng vẻ ấy cứ như thể muốn bước một bước lùi ba bước, mãi mãi không đến được đích thì hơn.

Nó rụt cổ lại như một con rùa, run rẩy đứng trước mặt Lê Nhất Minh, khẽ gọi một tiếng “Bố”.

Lời vừa dứt, liền bị một cái tát lớn vào mặt: “Ông đây về ba ngày rồi, mày mẹ kiếp chạy đi đâu rồi hả?” Lê Thốc bị đánh cho ngớ người, mất nửa ngày mới hoàn hồn.

Ngô Mặc vừa thấy tình hình không ổn, vội vàng tiến lên một bước, giơ tay ngăn lại: “Đại ca Lê bớt giận, ngài xem làm đứa bé sợ đến nỗi không dám nói lời nào.” “Không liên quan đến mấy người!” Giọng Lê Nhất Minh rất khó chịu: “Mấy vị nếu không có việc gì thì xin mời rời đi đi, đừng làm lỡ việc tôi dạy dỗ con trai.” Nói xong, hắn với đầy người mùi rượu, trừng mắt nhìn Lê Thốc: “Cút qua đây, đừng để tao nói lần thứ hai!” Ngô Mặc cười khổ, bố giáo dục con trai thì đúng là không sai.

Chương 718

Vấn đề là, ông ta ít nhất cũng phải đợi mình và mấy người này rời đi rồi hẵng nói chứ?

Bây giờ mình và mấy người này đứng ở đây, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Ngô Mặc sờ sờ mũi, trên mặt nặn ra một nụ cười gượng: "Khụ, đại ca Lê, con trai thì đứa nào chả nghịch ngợm, thằng ranh nhà em cũng thế, nó mà nghịch lên là em chỉ muốn lấy dây da quật cho nó một trận." Lê Nhất Minh đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới, ngạc nhiên nói: "Con trai cậu?" Ngô Mặc lập tức nói: "Đúng vậy, con trai em đó, thằng nhóc đó thường xuyên làm em tức điên, nhưng mà mình mắng thì mắng, cố gắng đừng động tay chân nha, con trai lớn thế này đều cần giữ thể diện mà." Anh ta thao thao bất tuyệt, nói năng lung tung, cố gắng bày ra vẻ một người cha già.

Thái dương Giải Ngữ Hoa giật giật.

Nghịch ngợm?

Tất cả mọi người cộng lại cũng không bằng nó.

Bình thường thằng nhóc hỗn xược này là kẻ đáng ghét nhất, còn dám có ý tốt nói người khác ư?

Ngô Mặc nói nhiều như vậy thực ra là bất đắc dĩ.

Đã đụng phải chuyện rồi, thì phải giải quyết thôi chứ?

Không thể nào để ân nhân dạy dỗ con cái, mà mình lại dắt người vỗ mông bỏ đi được.

Lát nữa người ta tỉnh rượu, lại nghĩ mình là cái thá gì, ngay cả khuyên nhủ một câu cũng không biết?

Có lẽ là thái độ của Ngô Mặc khá thành khẩn, hoặc cũng có thể là Lê Nhất Minh đang ngấm rượu nên có chút mệt mỏi, Lê Thốc bất ngờ thoát được một kiếp.

Thiếu niên nhỏ thở phào nhẹ nhõm.

Nó làm mặt quỷ với Ngô Mặc, ôm quả bóng da men theo chân tường chuồn vào phòng.

Ngô Mặc bật cười bất lực.

Lại một lần nữa bày tỏ lòng cảm ơn với Lê Nhất Minh.

Sau đó chủ động để lại thông tin liên lạc, lúc này mới cho người khiêng Lâm Phong rời khỏi nhà Lê Thốc.

Khi xuống lầu, vì lối đi chật hẹp, Ngô Mặc thỉnh thoảng lại dặn dò mấy câu: “Đậu má, mấy đứa cẩn thận chút đi, đừng làm người ta lung lay vỡ nát đấy.” Bảo Cát mấy người trong lòng uất ức, nhưng không dám phản bác.

Rõ ràng bọn họ đã cẩn thận đến mức chỉ còn thiếu hành động với tốc độ rùa bò thôi, sao Nhị Thúc vẫn không yên tâm chứ?

“Lão nhị.” Khóe môi Lâm Phong khẽ động, miễn cưỡng nặn ra tiếng: “Là người nhà họ Vương làm, có kẻ phản bội.” “Yên tâm.” Ánh mắt Ngô Mặc lạnh lẽo ngưng đọng, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn hoàn toàn khác với vẻ bề ngoài, chậm rãi nói: “Phòng chống sa mạc hóa, trồng rừng là trách nhiệm của mỗi người.

Mỗi cây con đều cần rất nhiều phân bón, tôi sẽ để bọn chúng cống hiến sức mạnh của mình.” “Ừ.” Lâm Phong đáp một tiếng, từ từ nhắm mắt lại.

Mấy ngày nay anh ta vẫn không được nghỉ ngơi đàng hoàng, luôn trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Đừng thấy được Lê Nhất Minh cứu về nhà, thực chất trong lòng vẫn luôn cảnh giác cao độ.

Một khi Lê Nhất Minh có điểm nào không ổn, anh ta nhất định sẽ liều chết giáng cho đối phương một đòn.

Giờ Ngô Mặc đã đến, anh ta cuối cùng cũng có thể thả lỏng tâm trạng, nghỉ ngơi thật tốt.

Ngô Mặc giật mình một cái.

Quan sát kỹ một lát, xác nhận Lâm Phong là do kiệt sức chứ không phải hôn mê, mới an tâm.

Mấy anh em vẫn luôn đi phía sau, không làm phiền hai người nói chuyện.

Hắc Nhãn Kính trong lòng rất khó chịu, tiến lên một bước, vươn tay khoác vai Ngô Mặc, thuận thế chuyển chủ đề: "Bảo bối, tiếp theo muốn chơi thế nào đây?

Anh đây tùy em điều khiển." "Không cần." Ngô Mặc dứt khoát từ chối: "Mấy anh em cứ coi như đến Tây Bắc du lịch đi, tiếp theo xem em diễn cho mọi người một vở kịch lớn." "Tiểu Mặc." Giải Ngữ Hoa vừa mới mở lời, liền bị Ngô Mặc cắt ngang: "Anh Hoa, anh cũng không cần nói nhiều nữa, hiện tại em không cần sự giúp đỡ của anh, nếu em thực sự cần người, đến lúc đó sẽ không khách sáo với anh đâu." Ngô Mặc không phải là người không biết tốt xấu.

Ý tốt của các anh ấy anh ta đã hiểu, chỉ là không muốn kéo họ vào vũng nước đục này.

Trên đời không có bức tường nào không lọt gió.

Gia đình họ Giải một khi ra tay rất dễ bị thế lực đối địch để mắt đến, đến lúc đó lại không hay.

Ngô Mặc một khi đã ương bướng, ai nói gì cũng vô ích.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính mấy người tức đến trợn mắt cũng không có cách nào.

Chẳng lẽ lại đánh anh ta một trận ư?

Tạm không nói đến tâm trạng uất ức khó chịu của họ, hãy nói về cơn sóng gió sắp tới.

Ngô Mặc trở về Địa Long Hội, khởi động một vòng thanh trừng mới ở Tây Bắc.

Nhìn những hàng thanh niên trai tráng xếp thành hàng trong Địa Long Hội, Giải Ngữ Hoa và những người khác trong lòng vô cùng khó hiểu.

Những anh em thân thủ nhanh nhẹn, hành động dứt khoát này là từ đâu ra?

Vì sao ánh mắt họ nhìn Ngô Mặc lại chứa đầy sự sùng bái và kính ngưỡng?

Những nghi vấn liên tiếp xuất hiện, nhưng Ngô Mặc lại không có thời gian để giải đáp cho họ.

Lâm Phong không thể động đậy, một mình anh ta phải chịu trách nhiệm tổng hợp, sắp xếp và liên lạc.

Đây không chỉ là cuộc thanh trừng của giới xã hội đen, mà còn liên quan đến đủ mọi mặt.

Ví dụ như trước tiên cần có được sự đồng ý của địa phương, lấy danh nghĩa kiểm tra hoặc truy bắt tội phạm để truy bắt người nhà họ Vương.

Thứ hai, còn phải tự mình ra mặt liên lạc với các gia tộc khác, uy hiếp và dụ dỗ họ không cung cấp điều kiện thuận lợi cho nhà họ

Vương.

Cuối cùng, còn phải tự mình dẫn người trấn áp các đường khẩu và thanh lý kẻ phản bội.

Có thể nói như vậy.

Anh ta bây giờ bận đến mức không kịp thở, một người hận không thể phân thân thành ba.

Giải Ngữ Hoa và những người khác thực sự cảm nhận được, Ngô Mặc quả thực đã thay đổi.

Anh ta trở nên trưởng thành hơn.

Có trách nhiệm, có khả năng giải quyết vấn đề, không phải là thiếu niên chỉ biết dựa vào gây rối và bạo lực để xử lý mọi việc như trước kia.

Hắc Nhãn Kính không yên tâm về Ngô Mặc, đã mấy lần muốn đi theo bên cạnh anh ta.

Nhưng Ngô Mặc cứng rắn không đồng ý.

Đánh nhau kiểu này không phải là xuống mộ, không phải cứ thân thủ tốt là không bị thương hay chết.

Hắc Nhãn Kính kẻ thù cũng không ít.

Vạn nhất có người nhân lúc hỗn loạn đục nước béo cò làm anh ta bị thương, Ngô Mặc sẽ phát điên mất.

Công việc bận rộn không dứt, Ngô Tà thay Ngô Mặc giải thích với Ngô Nhị Bạch.

Ngô Nhị Gia vô cùng lo lắng tình hình của Ngô Mặc, phái người theo dõi sát sao động thái ở Tây Bắc.

Các gia tộc khác cũng đành phải ngừng giao dịch, theo dõi cơn sóng gió này.

Dù sao động một sợi tóc cũng ảnh hưởng toàn thân, cuộc chiến ở Tây Bắc sẽ ảnh hưởng đến giao dịch đồ cổ.

Chỉ khi mọi chuyện ở đây lắng xuống, họ mới có thể xác định đối tác hợp tác mới là ai?

Trong khoảng thời gian một tháng này, Ngô Mặc gần như không ngủ không nghỉ.

Dẫn dắt tâm phúc, anh ta cứ thế lôi tàn dư nhà họ Vương ra từ khắp các ngóc ngách.

Anh ta không đổ hết vào một mối mà giết sạch tất cả, mà là phân loại rồi tống họ vào tù.

Đây là thành tích chính trị cực tốt, tặng ân tình thì không còn gì bằng.

Vừa xả được giận, vừa lôi kéo được đối tác, đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Còn về những kẻ đã làm Lâm Phong bị thương?

Ngô Mặc nói là làm, có một đứa tính một đứa, tất cả đều bị anh ta chôn xuống đất làm phân bón.

Ngô Mặc bận rộn không ngừng.

Giải Ngữ Hoa tuy không thể nhúng tay vào, nhưng không quên một chuyện khác --- điều tra thân phận Lê Nhất Minh.

Chương 719

Chỉ là thông tin điều tra ra rất bình thường.

Lê Nhất Minh, làm việc tại Viện Khảo cổ cấp thành phố Tây Bắc.

Nhân viên bình thường, không có thành tích gì lớn, thuộc tầng lớp thấp, thường xuyên đi công tác ngoài.

Vì quanh năm không ở nhà, rượu chè bạo lực gia đình, vợ hắn đã ly hôn với hắn, đi theo người ngoài.

Để lại một đứa con trai tên Lê Thốc, năm nay mười một tuổi, học lớp năm tiểu học.

Tuy nhiên, theo lời hàng xóm kể, quan hệ cha con Lê Nhất Minh rất không tốt, hắn thường xuyên đánh đập con trai.

Dẫn đến Lê Thốc còn nhỏ đã không thích học hành, sợ tối, thường xuyên trốn học đi quán net.

Chỉ một tờ giấy A4 ngắn ngủi, đã kể lại quá khứ của Lê Nhất Minh.

Giải Ngữ Hoa theo bản năng nhận thấy có vấn đề, nhưng nhất thời không tìm ra vấn đề nằm ở đâu.

Nhưng đây cũng không phải chuyện gấp gáp, dù sao thời gian còn nhiều, có thể từ từ điều tra.

Cơn sóng gió này kéo dài một tháng, sức khỏe Lâm Phong cũng bắt đầu tốt hơn.

Ngô Mặc lúc này mới có thời gian đi hỏi, rốt cuộc Lâm Phong ban đầu đã xảy ra chuyện gì?

Rõ ràng đã lên kế hoạch xong xuôi, anh ta ngồi trấn giữ Địa Long

Hội xử lý các việc, sao lại đột nhiên không một tiếng động chạy ra ngoài mấy chục cây số chứ?

Trong phòng.

Ngô Mặc ngồi trên ghế sofa, vừa hút thuốc, vừa vắt chéo chân thẩm vấn Lâm Phong trên giường.

“Mày làm trò quỷ gì thế, sao lại bị người ta lợi dụng lỗ hổng?” “Ai!” Lâm Phong tựa vào đầu giường, thở dài một hơi, oán trách: “Cả ngày đi săn nhạn, cuối cùng lại bị nhạn mổ mắt, ông đây sống chết cũng không ngờ thằng nhóc đó lại bị người nhà họ Vương mua chuộc!” “Ai bảo mày không cẩn thận, dẫn theo một thằng lừa đảo khắp nơi đi lung tung?” Lâm Phong chắp hai tay lại, không chút thành ý vái Ngô Mặc: “Thôi được rồi, tổ tông, là lỗi của con, là con không cẩn thận, không chú ý.” Ngô Mặc trừng mắt nhìn Lâm Phong một cái: “Đừng nói nhảm nữa, tao hỏi rốt cuộc mày đi làm gì rồi?” “Còn làm gì nữa?

Chẳng phải trước đó đã nói mấy hôm nữa là sinh nhật bà nội sao?

Con đi tìm quà mừng thọ cho bà cụ.” Lâm Phong gọi tiếng “bà nội” này rất đường hoàng.

Anh ta từ miệng Ngô Mặc biết được, bà nội nhà họ Ngô trông y hệt bà nội kiếp trước của mình, lúc đó đã kích động đến mức lăn một vòng tại chỗ.

Nếu không phải tình huống không cho phép, lúc đó anh ta đã hận không thể xông đến nhà họ Ngô thăm bà nội rồi.

Còn về việc Ngô lão thái thái có nhận ra anh ta không?

Không sao cả, mình cứ nói là anh em sống chết với Ngô Mặc.

Cô nhi một mình, bà nội của anh ta chính là bà nội ruột của mình, hai người không phân biệt gì cả, cùng nhau hiếu kính bà cụ.

“Mày có bị bệnh không đấy?” Ngô Mặc tức đến bật cười: “Có lòng là được rồi, mày bày đặt chạy đi xa thế làm gì?” “Mày biết cái quái gì!” Lâm Phong vớ lấy cái gối đầu giường, vung tay ném vào Ngô Mặc: “Mày là cháu ruột, tao đây là cháu nuôi nửa đường còn chưa gặp mặt, không có một phần hậu lễ sao được?” “Được rồi, mày giỏi quá.” Ngô Mặc giơ ngón tay cái về phía Lâm Phong: “Lần này có thể quấn băng gạc đi chúc thọ rồi đấy.” Nguyên nhân đã rõ, mọi chuyện đã giải quyết, Ngô Mặc cũng phải chuẩn bị lễ vật rồi.

Cuộc đời bảy mươi xưa nay hiếm.

Trừ loại biến thái như Kính ca và Lão Trương ra, còn ai mà không coi trọng đại thọ bảy mươi chứ?

Vốn dĩ nên là ngày tốt lành để người thân đoàn tụ, vui vẻ hòa thuận, kết quả Tam Thúc cái lão già không ra gì đó lại mất tích.

Xem ra chỉ có thể nghĩ cách để bà nội quên đi phiền muộn, vui vẻ đón đại thọ thôi.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, kéo Ngô Tà bắt đầu chọn lễ vật.

Ngô Tà nhìn Ngọc Quan Âm, đào tiên mừng thọ và các loại đồ chúc thọ chất đầy phòng khách, một đầu đầy vạch đen.

Không phải anh không thương em trai không nể mặt, mà thực sự mấy thứ này quá tục tĩu.

Ngay cả anh, một người nghiện em trai, nhất thời cũng không nghĩ ra nên dùng mỹ từ gì để khen ngợi.

Vương Bàn Tử đứng cạnh pho tượng Ngọc Quan Âm cao nửa mét, đánh giá một vòng trái phải, bĩu môi: “Anh em, Quan Âm thì không tệ, phẩm tướng cũng khá tốt, nhưng mà tặng cho bà nội cậu có hơi tục không?” “Vậy mày nói tặng cái gì?” Ngô Mặc đau đầu muốn chết.

Anh ta cảm thấy chọn quà còn phiền phức hơn cả việc chỉnh đốn Địa Long Hội.

Nếu không phải là đại thọ bảy mươi của bà nội, anh ta đã giao chuyện này cho người khác từ lâu rồi.

“Tiểu Mặc, đừng nghe bọn họ.” Giải Ngữ Hoa cười đi đến bên Ngô Mặc, nhẹ giọng nói: “Anh cho rằng bất kể em tặng gì, chỉ cần em trở về nhà, Ngô bà nội sẽ rất vui.

Đối với bà cụ mà nói, em chính là món quà tốt nhất.” “Anh, đây không phải nói nhảm sao?” Ngô Mặc gần đây cãi nhau thành nghiện, nhất thời quên mất đang nói chuyện với ai?

Cho đến khi gáy bị táng một cái thật mạnh, mới phản ứng lại: “Không phải, em không phải nói anh nói nhảm, ái, ý em là gì á?

Thôi bỏ đi, em chẳng có ý gì cả.” Anh ta quyết định từ bỏ việc giao tiếp với Giải Ngữ Hoa, chuyển ánh mắt sang Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Anh ta cười nhe răng với Hắc Nhãn Kính: “Kính ca, em muốn hỏi anh vài chuyện.” “Khụ!” Hắc Nhãn Kính vừa thấy biểu cảm của Ngô Mặc, trong lòng biết ngay không ổn, bèn giả vờ như không nghe thấy, nhìn quanh quất: “Khát quá, tôi đi uống chút nước đây.” “Vãi chưởng!” Ngô Mặc tức giận chửi một câu: “Lão vương bát đản giả câm giả điếc!” Mục tiêu đầu tiên không nể mặt, anh ta lại nhìn sang mục tiêu thứ hai.

Để ngăn Trương Khởi Linh cũng tìm cớ rời đi.

Anh ta bước đến gần, túm chặt cánh tay Trương Khởi Linh, không vòng vo, mở miệng hỏi ngay: “Lão Trương, anh em hỏi chú một chuyện, lúc chú đại thọ bảy mươi tuổi muốn món quà gì nhất?” Sự bất lực trong mắt Trương Khởi Linh gần như tràn ra ngoài.

Đã biết Ngô Mặc mở miệng ra chắc chắn không có lời hay ý đẹp.

Anh ta nhất thời có chút hối hận.

Tại sao vừa rồi lại đứng ở góc này?

Muốn rời đi cũng không tiện.

Im lặng!

Sự im lặng không biểu cảm là vỏ bọc của anh.

Nhưng chiêu này đối phó với người khác thì rất hiệu quả, đối phó với Ngô Mặc thì không ăn thua.

Tục ngữ nói hay, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Muốn tặng quà đúng ý đối phương, nhất định phải hiểu được suy nghĩ trong lòng ở độ tuổi đó.

Bên cạnh chỉ có mấy lão già trăm tuổi này.

Anh ta nhất định phải moi ra từ miệng họ, cảm giác của họ khi đại thọ bảy mươi tuổi là gì?

“Lão Trương, chú đừng ngại ngùng chứ, nói xem nào, để anh em tham khảo một chút.

Hay là thế này, đằng nào cũng phải nói, chú cứ kể luôn cả suy nghĩ khi tám mươi tuổi, chín mươi tuổi, một trăm tuổi luôn đi.

Theo tôi đoán, chú ở mỗi độ tuổi lại muốn những thứ khác nhau đúng không?” Mức độ khó nhằn của Ngô Mặc, gần như khiến Trương Khởi Linh bó tay.

Võ lực với anh ta không ăn thua, anh ta không ăn mặt lạnh, còn có thể làm gì nữa?

Cuối cùng cứ thế mà ép được Người câm phát ra tiếng: “Không… có suy nghĩ.” “Sao có thể chứ?” Ngô Mặc không tin, muốn tiếp tục truy hỏi.

Không ngờ Trương Khởi Linh lại học được chiêu họa thủy chuyển di.

Anh ta quay đầu liếc nhìn Hắc Nhãn Kính đang hả hê bên cạnh, trầm ngâm một lát, rồi phun ra mấy chữ: “Hạt tử muốn, hỏi hắn.” “Vãi chưởng!” Lời vừa dứt, cằm mấy người suýt nữa rớt xuống đất.

Đầu thuốc lá trong tay Hắc Nhãn Kính suýt chút nữa làm cháy đầu ngón tay.

Vương Bàn Tử trực tiếp giơ ngón cái về phía Ngô Mặc.

Đúng là mẹ kiếp người tài ba.

Ép Tiểu Ca không những biết nói chuyện, mà còn biết chuyển hướng mục tiêu nữa chứ.

Chiêu này của Trương Khởi Linh, đơn giản là nằm ngoài dự liệu của Ngô Mặc.

Anh ta đánh giá Trương Khởi Linh từ trên xuống dưới.

Muốn xác nhận vị này rốt cuộc có phải bản thân anh ta không, hay là bị người khác thay thế rồi?

Để kiểm chứng điều này.

Anh ta giơ tay lên xuống với Trương Khởi Linh, không nhéo má thì cũng giật tai.

Kết quả làm anh ta thất vọng.

Bất kể kiểm tra thế nào, cũng không phát hiện ra sơ hở.

Chương 720

Điều đó chứng tỏ người đàn ông chuyển chủ đề trước mặt này.

Chính là đồng chí Lão Trương kiệm lời, trầm mặc ít nói trong lòng anh ta.

Ngô Mặc đơ người.

Mấy năm không gặp, sao Lão Trương lại học hư rồi?

Vị thần trong lòng mọi người, giờ sao lại một bụng đầy nước bẩn?

Chỉ một lát sau, trong lòng anh ta lại thấy thoải mái.

Anh ta trước đây vẫn luôn lầm tưởng là mình đã làm hư Lão Trương, vì vậy còn cảm thấy có chút áy náy.

Giờ nhìn thế này, chắc chắn không phải do mình.

Mình đã bốn năm không xuất hiện rồi.

Lão Trương chắc chắn là bị người khác ảnh hưởng, hoặc là tự mình hoàn thành tiến hóa rồi.

Dù sao đi nữa, suy cho cùng cũng không liên quan nhiều đến mình.

Một màn tự tẩy não, Ngô Mặc trong lòng thấy dễ chịu hơn.

Anh ta rộng lượng tha cho Trương Khởi Linh, một lần nữa dồn sự chú ý vào Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính lần này sống chết cũng không thoát được.

Anh ta bị Ngô Mặc đè trên ghế sofa, ép hỏi quá trình tâm lý từ sáu mươi đến một trăm tuổi.

Vì sao lại bắt đầu từ sáu mươi tuổi?

Đó là vì Ngô Mặc nghĩ đến, vài năm nữa Nhị Thúc và Tam Thúc cũng sắp đón đại thọ sáu mươi rồi.

Tìm hiểu trước tâm lý người già, sẽ giúp ích cho việc chọn quà sau này của mình.

Hắc Nhãn Kính này thật đau lòng quá.

Hơn bốn mươi năm trước, lúc đó đang trong thời loạn lạc, đón đại thọ gì chứ?

Hắn đơn độc một mình, ai mà đón cho hắn chứ?

Hơn nữa, cái chủ đề tuổi tác này, hắn thực sự không muốn nhắc đến trước mặt Ngô Mặc.

Ngô Mặc thấy Hắc Nhãn Kính không nói, lại đổi một kiểu hỏi khác: "Kính ca, anh nghĩ kỹ xem, ví dụ như trong lòng anh có muốn gì không?" Hắc Nhãn Kính trong lòng thở dài một hơi.

Hắn rất muốn bất chấp tất cả mà hét lên một câu: "Ông đây mẹ kiếp thứ muốn nhất chính là mày!" Nhưng câu này không thể nói, ít nhất là không thể nói ở trong trường hợp này.

Nếu không, lời thật lòng tốt đẹp sẽ bị thằng nhóc đó hiểu lầm là mình nói nhảm mất.

Hắn chỉ đành cau mày, mở miệng nói: "Tiểu tổ tông, em muốn anh nói thế nào đây?

Bà nội em là nữ, anh là nam, những thứ chúng ta thích chắc chắn không giống nhau." "Cái này…" Ngô Mặc do dự.

Anh ta suy nghĩ hồi lâu, vỗ vai Hắc Nhãn Kính có chút uất ức: "Anh nói cũng có lý, giống như anh thích tiền vậy, bà nội em chắc chắn không nông cạn như anh." Đâm tim quá đi mất!

Hắc Nhãn Kính suýt chút nữa phun ra một ngụm máu cũ.

Ngô Tà cười không ngậm được miệng, vỗ đùi rất đồng tình với câu nói này: “Tiểu Mặc, anh thấy hay là đừng hỏi hắn, hỏi hắn cũng không ra kết quả gì đâu.

Hắn vừa nghèo vừa thấp kém, chắc chắn không thể cung cấp cho em ý tưởng hay ho gì đâu.” “Tốt lắm đồ đệ, rất có lý.” Hắc Nhãn Kính nghiến răng kèn kẹt khen một câu, đồng thời trong lòng lại âm thầm ghi nợ cho Ngô Tà.

Ngô Mặc xem như đã nhận ra, muốn trông chờ vào mấy gã này?

Hoàn toàn vô ích.

Trong lòng anh ta, bà nội là người tốt nhất trên thế giới, cũng xứng đáng với món quà quý giá nhất.

Anh ta đã mấy năm không ở bên cạnh để hiếu kính, năm nay nói gì cũng phải làm bà nội vui.

Làm nghề trộm mộ bán đồ cổ, thứ không thiếu nhất chính là hàng tốt, nhưng Ngô Mặc lại chê bai tất cả những thứ này.

Không phải món này vừa đào từ dưới đất lên có mùi tử khí không may mắn, thì là món kia quá tục tĩu, không xứng với thân phận bà nội.

Ngay cả Giải Ngữ Hoa với tính khí tốt như vậy, cũng sắp bị anh ta làm cho phát điên rồi.

Anh ta liếc nhìn đầy phòng toàn đồ tốt, nhéo nhéo thái dương: “Thằng khốn, Ngô Nhị Thúc đã giục mấy lần rồi, chúng ta ngày mai phải xuất phát rồi, rốt cuộc mày chọn món nào đây?” “Hay là…” Ngô Mặc gãi đầu, ngơ ngác nhìn Giải Ngữ Hoa, lẩm bẩm: “Chuyển hết lên máy bay mang về, để bà nội tự chọn?” “Tiểu tổ tông, em đúng là tổ tông ruột của anh!” Giải Ngữ Hoa tức đến nỗi trợn trắng mắt.

Nói không quá lời, đầy phòng cổ vật này bằng cả một bảo tàng mini.

Mang tất cả về lại nhà cũ họ Ngô ở Dư Hàng, Ngô Nhị Thúc có nghĩ mình bị điên không?

Đây là chúc thọ à?

Hay là mở triển lãm vậy?

Cuối cùng vẫn là Lâm Phong nghĩ ra một cách.

“Vãi chưởng, lão nhị, hai thằng mình có phải đồ ngu không?

Nào là món quà này món quà kia, đều không bằng để bà nội không bệnh không tai ương, kéo dài tuổi thọ thì sướng hơn.” “Đúng rồi, sao mình lại quên mất chuyện này chứ?” Ngô Mặc tát mạnh vào mặt mình một cái.

Sau đó bắt đầu kì kèo với Hệ thống, muốn kiếm viên đan dưỡng sinh.

Thương gia nào lại vui vẻ đáp ứng một tên ăn mày chứ?

Ban đầu Hệ thống căn bản không lên tiếng.

Nhưng không chịu nổi Ngô Mặc lì lợm bám riết, cộng thêm hứa hẹn vô số điều khoản bất bình đẳng mới chịu nhả ra.

Nó ném cho Ngô Mặc một viên đan dược.

Tuy nói không thể đảm bảo Ngô lão thái thái trường sinh bất lão, nhưng có thể đảm bảo bà không bệnh tật tai ương sống đến trăm tuổi.

Ngô Mặc vui mừng nói một tràng lời hay ý đẹp không cần tiền, tất cả đều tặng cho Hệ thống.

Khiến Hệ thống phiền đến mức dứt khoát cắt đứt liên lạc, không muốn nghe anh ta lải nhải nữa.

Lâm Phong không có lễ vật thích hợp, muốn cướp viên đan dược này, liền bị Ngô Mặc đá cho một cú ngã lộn.

Cuối cùng bất đắc dĩ, anh ta lục lọi trong không gian lấy ra một cây sâm nghìn năm.

Sâm trăm năm thì dễ tìm, sâm nghìn năm thực sự hiếm thấy.

Hai người chuẩn bị xong lễ vật quan trọng, thỏa mãn thu dọn hành lý, chuẩn bị về Dư Hàng chúc thọ bà nội.

Mọi chuyện ở Tây Bắc đã giải quyết xong, chỉ cần để lại vài tâm phúc trấn giữ là được.

Cả đoàn người lại một lần nữa lên máy bay riêng, bay về Dư Hàng.

Cái gọi là ‘gần nhà thì lòng bồn chồn’.

Ngô Mặc hiện tại có đúng cảm giác này.

Dưới mông anh ta cứ như mọc kim châm, lắc lư trái phải ngồi không yên.

Hắc Nhãn Kính nhìn thấy bật cười không ngớt, ghé sát vào Ngô Mặc trêu chọc: “Tiểu tổ tông, em còn có lúc căng thẳng sao?” “Nói nhảm, tao không phải người à?” Ngô Mặc đang lúc uất ức, Hắc Nhãn Kính thế này coi như là chủ động dâng mình lên miệng cọp.

“Được được, tiểu tổ tông, là anh nói sai rồi.” Hắc Nhãn Kính giơ hai tay lên, liên tục xin tha.

Lâm Phong nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, trông như thấy ma.

Anh ta cho rằng mình dù có xem trăm lần cũng không thể thích nghi được.

Đây chính là Hạt Tử nam nhân nổi tiếng trên giang hồ sao?

Quá tiện!

Ngô Mặc căng thẳng, Lưu Tang cũng không khá hơn là bao.

Nó sau đó mới nhận ra, bố nuôi hình như là con cháu gia tộc lớn.

Chương 721

Ngoài Bảo Cát ca và những người thân này, còn có những người nhà khác tồn tại.

Họ sẽ thích mình không?

Thằng bé ngồi ở góc máy bay, hai tay nắm chặt vạt áo, trong đầu nghĩ lung tung.

Máy bay an toàn hạ cánh tại sân bay Dư Hàng.

Ngô Mặc căng thẳng túm chặt cánh tay Ngô Tà, hít sâu một hơi: “Anh, lát nữa gặp mặt, Nhị Thúc có đánh em không?” “Chắc chắn không.” Ngô Tà nói với vẻ mặt khẳng định.

Anh tin Nhị Thúc sẽ không đánh Tiểu Mặc, nhưng lại không dám đảm bảo Tiểu Mặc sẽ không chọc tức Nhị Thúc.

Dù sao chuyện như vậy đã quá nhiều rồi.

Với tâm trạng lo lắng bất an, Ngô Mặc đi theo sau Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa, hướng về bãi đậu xe trước cổng sân bay.

Sân bay.

Ngô Nhị Bạch ngồi trong xe, vẻ mặt trấn định một cách khác thường, nhưng thực tế thì tim đập thình thịch, tay run lẩy bẩy, không thiếu một thứ gì.

Vốn dĩ vì sĩ diện, ông không cần đích thân đến đón Ngô Mặc và đồng bọn.

Dù sao thì mình là trưởng bối, cần phải giữ cái oai và thể diện.

Thậm chí trong lòng còn tính toán cả rồi.

Đợi thằng ranh con Ngô Mặc vừa bước chân vào nhà, mình nhất định phải cho nó một trận ra oai, để dạy dỗ cái thằng ôn con vô tâm vô phế này một bài.

Sống sờ sờ mà không biết gửi tin về nhà à?

Nếu mày mất trí nhớ hay trở thành người thực vật thì thôi, ông đây chịu.

Nhưng vấn đề là, mẹ kiếp mày chẳng có chuyện chó má gì, dùng bốn năm trời ở Tây Bắc làm trời long đất lở.

Còn mấy vị trưởng bối như ông đây thì sao?

Vì chuyện của mày mà ngày nào cũng rầu rĩ không vui, ăn không ngon ngủ không yên.

Lương tâm của mày đâu?

Cho chó ăn rồi à?

Lão già nghĩ rất hay, nhưng tiếc là trên đầu còn có một ngọn núi lớn đè nặng.

Bà Ngô cầm gậy chống một tiếng lệnh xuống, Ngô Nhị Bạch đành phải sửa soạn hành lý, dẫn người lon ton chạy đến sân bay.

Không còn cách nào khác, lệnh của lão nương không thể không nghe theo.

Nếu ông ấy không đến, Bà Ngô lão thái thái sẽ phải đích thân ra mặt.

Là một đứa con đại hiếu, sao có thể để lão nương tự mình ra ngoài được?

Hơn nữa, Ngô Nhị Bạch trong lòng cũng nóng lòng muốn gặp Ngô Mặc, chỉ là nhất thời không dám hạ cái mặt già xuống.

Bị lão nương xen vào như vậy, ngược lại lại thành toàn cái tư tâm của ông.

Nhị Kinh vẫn luôn đứng ngoài xe, thấy một nhóm người xuất hiện phía trước, lập tức kích động đến gần cửa xe, “Nhị gia, Tiểu thiếu gia bọn họ đến rồi.” “Ừ!” Ngô Nhị Bạch nhắm mắt, ừ một tiếng.

Nhị Kinh thấy Ngô Nhị Bạch làm ra vẻ điều khiển, cố gắng khống chế nét mặt, không để mình nở nụ cười.

Trong lòng thì chửi thầm không ngớt.

Người ngoài không biết, lẽ nào ông ấy lại không biết sao?

Khoảng thời gian Tiểu thiếu gia xảy ra chuyện, Nhị gia gầy rộc cả người.

Cả đêm không ngủ được, thuốc lá không rời tay, rượu không rời miệng.

Mái tóc đen nhánh, bạc gần hết đầu chỉ sau một đêm.

Bước đi còn lảo đảo.

Nhưng không lâu sau khi biết tin Tiểu thiếu gia không sao, cả người như được hồi sinh sức sống mới.

Ăn được cơm, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Thỉnh thoảng lúc không có ai, còn ngân nga vài câu hát nhỏ.

Thậm chí còn lén lút rèn luyện thân thể, có lẽ muốn cho Tiểu thiếu gia một bất ngờ.

Phải biết, vung roi mây cũng tốn sức lắm chứ.

Lúc ra khỏi cửa, Nhị gia suýt chút nữa thì ngã sấp.

May mà bên cạnh không có người nào khác, chỉ có mình ông ấy để ý thấy điều này.

Hiện giờ Tiểu thiếu gia đã ra rồi, Nhị gia lại cố làm ra vẻ trấn tĩnh, thật khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Nhưng đã ở cùng nhau nhiều năm, Nhị Kinh đối với tính cách của Ngô Nhị Bạch sớm đã hiểu rõ rồi.

Biết ông ấy đang cố giữ thể diện.

Cũng không định vạch trần, chỉ cười cười rồi nhanh chân đi lên đón.

“Tiểu...” Nhị Kinh xúc động không kém gì Ngô Nhị Bạch.

Nhìn bóng dáng cao nhất trong số người kia, từ “Tiểu” vội vàng muốn thốt ra.

Nhưng lời đến miệng lại chợt bừng tỉnh.

Thân phận hiện tại của Ngô Mặc là lão đại của Địa Long Hội Tây Bắc.

Đây là điều mà trước khi họ đến đã dặn dò kỹ lưỡng, tuyệt đối không thể dễ dàng tiết lộ.

Nhị Kinh kịp thời phanh gấp, trước tiên hướng về phía Ngô Tà hô một tiếng, “Tiểu Tam gia, Hoa gia, lâu rồi không gặp.” Ngay sau đó lại chuyển ánh mắt sang Ngô Mặc, trong sự cung kính xen lẫn một chút kích động, “Lâm tiên sinh, đường xa vất vả, hoan nghênh đến Dư Hàng.” “Ôi chao, khách sáo, khách sáo quá đi thôi.” Ngô Mặc bật cười ha hả, làm ra vẻ hào sảng, nhanh chân bước tới ôm chầm lấy Nhị Kinh.

Cậu dùng sức vỗ vỗ lưng đối phương, nhưng miệng lại kề sát tai đối phương nhẹ giọng nói: “Chú Kinh, cháu nhớ chú quá.” Giọng khàn đặc như kim loại ma sát, nghe khiến hai mắt Nhị Kinh đỏ hoe, đau lòng không thể tả.

Đứa trẻ được nhìn lớn từ bé, đây là đã phải chịu bao nhiêu tội lỗi?

Họng tổn thương thành ra thế này.

Cơ thể trên người cũng có thể tưởng tượng được, nhất định là đã chịu đựng những vết thương cực lớn.

Nhị Kinh vẫn luôn tin rằng Ngô Mặc có nỗi khổ bất đắc dĩ.

Bằng không một đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, sao có thể nhẫn tâm để người nhà phải lo lắng chứ?

“Trở về là tốt rồi.” Giọng Nhị Kinh trầm thấp mà mạnh mẽ.

Vì sân bay đông người mắt nhiều, mọi người nói chuyện làm việc đặc biệt cẩn thận.

Nhị Kinh buông Ngô Mặc ra, hơi cúi người, đặc biệt khách khí, “Lâm tiên sinh, để biểu thị thành ý của Ngô gia chúng tôi, Nhị gia đích thân đến đón ngài, hiện tại đang đợi trong xe phía trước, xin mời đi theo tôi.” “Được, được.” Trên mặt Ngô Mặc ẩn hiện vẻ hưng phấn.

Đừng thấy lúc đầu cậu lo Ngô Nhị Bạch đánh người.

Hiện giờ nghe nói người đang ở trong xe phía trước, trong chốc lát, cảm xúc kích động đã lấn át nỗi sợ hãi.

Cậu nắm chặt tay Nhị Kinh, nhanh như lửa đốt mà xông về phía trước.

Ngô Tà và mấy người kia theo sát phía sau, đều có thể hiểu được tâm trạng của Ngô Mặc.

Chỉ là vì bài học từ trước, Vương Bàn Tử vẫn hơi lo lắng.

Hắn lén lút huých Ngô Tà, “Thiên Chân, ông già Nhị thúc cậu gần đây sức khỏe thế nào?

Có chịu được đòn tấn công mãnh liệt của Tiểu Mặc không?” “Khụ!” Ngô Tà khẽ ho một tiếng, hạ giọng đáp: “Cũng tạm, hôm trước nghe ông ấy mắng người qua điện thoại trung khí vẫn rất đủ, chắc là chịu được.” Giải Ngữ Hoa đi trước Ngô Tà.

Nghe thấy cuộc đối thoại của anh và Vương Bàn Tử, nhìn bóng lưng Ngô Mặc phía trước, trong lòng thầm than thở cho Ngô Nhị Bạch.

Ngô Nhị thúc thật là quá không dễ dàng.

Chương 722

Chỉ có hai đứa cháu, đứa nào đứa nấy cũng không theo quy củ, đứa nào cũng đáng ghét hơn đứa nào.

Đặc biệt là tên tiểu hỗn đản mà mình đặt trên đầu quả tim kia, đơn giản là khắc tinh của Ngô gia và Giải gia.

Ngô Mặc mặc kệ những người phía sau đang nghĩ gì.

Cậu bây giờ chỉ muốn nhanh chóng gặp Ngô Nhị Bạch, rồi về nhà thăm Bà Nội.

Đến cạnh xe.

Nhị Kinh còn phải diễn kịch, Ngô Mặc đã không đợi được nữa, giật mạnh cửa xe trước mặt ông ấy.

Cuối cùng, cậu khom người, một cái mông ngồi phịch vào ghế sau, rồi thuận tay đóng chặt cửa xe.

Động tác đó, tốc độ đó, dường như đã được diễn tập vô số lần.

Xe của Ngô Nhị Bạch được đặt làm riêng, không gian phía sau có thể cách ly với khoang lái.

Ông ấy tính toán rằng thằng hỗn đản Ngô Mặc này không phải thứ tốt lành gì, nhất định sẽ làm loạn một trận, vì vậy đã hạ ván ngăn xuống trước.

Quả nhiên, mọi chuyện không nằm ngoài dự liệu của ông ấy.

Ngô Mặc vừa lên xe, hưng phấn không biết trời trăng mây đất là gì.

Ôm chầm lấy Ngô Nhị Bạch, suýt chút nữa thì làm người ta nghẹt thở.

Chuyện còn chưa xong.

Cậu lại như một ông thầy thuốc Đông y, kéo Ngô Nhị Bạch lên xuống kiểm tra, không phải cởi áo thì cũng kéo quần.

Gọi là, xem xét tình trạng sức khỏe của Nhị thúc.

Ngô Nhị Bạch vừa tức vừa giận lại không có cách nào.

So về sức mạnh, mình căn bản không phải đối thủ của thằng ôn con này.

Mắng nó ư?

Thằng ranh con này căn bản không để ý, vẫn cười hì hì kéo quần mình.

Ngô Nhị Bạch chỉ có thể dốc hết sức, nắm chặt thắt lưng không cho Ngô Mặc được đắc chí.

“Thằng ranh con mày buông ông đây ra!” “Đừng mà, Nhị thúc cho cháu xem chút, cháu phải đánh giá xem sức sống của ông thế nào chứ?” “Nói bậy!

Có ai đánh giá kiểu đó không hả?” “Sao lại không?

Người ta già đi là từ thận bắt đầu đấy, cái đó mà không được thì chứng tỏ ông già rồi.” Ngô Mặc nói dối một tràng, nghe khiến sắc mặt Ngô Nhị Bạch lúc xanh lúc đỏ.

Vì hai người trong quá trình giành giật thắt lưng, biên độ động tác khá lớn, khiến xe liên tục rung lắc.

Ngô Tà và mấy người kia vẫn chưa lên xe, nhìn thấy cảnh này trong lòng liền thắt lại.

Về thân phận của Ngô Mặc, trừ những người thân cận biết rõ chi tiết, người ngoài căn bản không hay biết.

Chiếc xe rung lắc ngày càng mạnh.

Những thuộc hạ đi cùng không rõ nguyên do, lén lút nhìn nhau, trong lòng chấn động không thôi.

Ngày trước Nhị gia không gần nữ sắc, lại không có phu nhân, đời sống riêng tư gần như hòa thượng.

Hiện giờ xem ra, không phải chuyện này rồi!

Nhị gia thích một loại khẩu vị khác à?

Chẳng trách hôm nay Nhị gia lại khác thường, dẫn theo nhiều thuộc hạ như vậy đích thân đến sân bay đón người.

Hóa ra còn có duyên cớ này.

Các thuộc hạ trong đầu suy nghĩ miên man, không ngừng suy đoán mối quan hệ giữa Ngô Nhị Bạch và Ngô Mặc.

Ngô Tà cách đó vài bước, nhìn chiếc xe đang rung lắc, chợt hỏi: “Chú Kinh, Nhị thúc gần đây sức khỏe thế nào?” Nhị Kinh sững sờ, “Cũng không tệ, sao vậy?” “Không có gì, cháu đang nghĩ ông ấy có chịu đựng nổi không?” Câu hỏi không đầu không cuối của Ngô Tà càng làm sâu sắc thêm sự nghi ngờ của các thuộc hạ.

Họ nhìn Ngô Tà với ánh mắt có chút quỷ dị.

Tiểu Tam gia thật là hiếu thuận.

Để trốn hôn, không tiếc làm mai cho chú?

Ngô Nhị Bạch trong xe sắp bị tức chết rồi.

Nhất thời không để ý, chiếc thắt lưng cứng rắn đã bị Ngô Mặc giật mất.

Ngay khi Ngô Nhị Bạch tưởng rằng mình sẽ mất cả thể diện, Ngô Mặc lại đột nhiên rút ra một chiếc dây lưng màu đỏ từ thắt lưng sau.

Cậu há miệng cười toe toét, cười rất đắc ý, “Nhị thúc, năm tuổi của ông lần trước cháu không kịp, đây là quà cháu tặng ông, chúc ông sống lâu trăm tuổi.” Khóe mắt Ngô Nhị Bạch giật mạnh, nghiến răng sau phun ra hai chữ, “Quà tặng?” “Phải đó, Nhị thúc, ông vui không?” Ngô Mặc gật đầu lia lịa, mong đợi nhìn Ngô Nhị Bạch, hy vọng nhìn thấy sự cảm động trên mặt ông.

Ngô Nhị Bạch hít sâu một hơi.

Trong lòng ra sức tự nhủ, đây là cháu ruột, từ bé mình đã một tay nuôi lớn.

Chỉ là dù tu dưỡng tốt đến mấy, đối mặt với Ngô Mặc cuối cùng cũng sẽ phá công.

Nhìn chiếc thắt lưng và sợi dây đỏ trong tay thằng ranh con, cùng với khuôn mặt tươi cười rạng rỡ kia.

Ngô Nhị Bạch không thể kiềm chế nổi lửa giận, như núi lửa phun trào mà trào ra, hạ giọng gầm lên: “Ông đây vui cái đại gia nhà mày!” Cảm xúc của Ngô Mặc quá hưng phấn, đầu óc bỏ nhà đi bụi, khiến cậu nhất thời không phản ứng kịp, thuận miệng nói một câu, “Đại gia?

Cháu còn có đại gia nữa sao?

Cháu nhớ cha tiện nghi không phải là lão đại sao?

Chẳng lẽ ông nội còn có con riêng?” “A a, ông đây đánh chết cái thứ bất hiếu nhà mày!” Xe bắt đầu rung lắc trái phải.

Lòng các thuộc hạ cũng chập chờn theo.

Ngô Tà đau cả đầu.

Kính xe có tính riêng tư rất tốt, họ ở bên ngoài cũng không nhìn rõ tình hình cụ thể bên trong.

Chỉ là nhìn tình trạng rung lắc của xe, Tiểu Mặc nguy rồi.

Nghĩ đến lúc nãy mình còn thề thốt với lão đệ rằng Nhị thúc đã lớn tuổi, những năm gần đây tu thân dưỡng tính tuyệt đối sẽ không động thủ.

Ngô Tà cảm thấy mình hình như đã quá chủ quan, tính toán sai một chuyện ---- lão đệ nhà mình căn bản không phải phàm phu tục tử.

Đừng nói Nhị thúc nhìn thấy cậu ta như tiêm thuốc kích thích, ngay cả người thực vật gặp cậu ta, e rằng cũng phải vùng dậy đánh cậu ta hai cái.

Vì sự an toàn của lão đệ, cũng như sợ cậu ta mang tội báng bổ chú.

Ngô Tà nháy mắt với Nhị Kinh, khe khẽ nói: “Chú Kinh, vẫn là nhanh chóng về lão trạch đi, Bà Nội không phải vẫn đang đợi sao?” “Tiểu Tam gia nói đúng.” Nhị Kinh lập tức gật đầu, vẫy tay lớn, hô với các thuộc hạ: “Được rồi, tất cả lên xe, về lão trạch.” Ông ấy quanh năm xử lý những chuyện bẩn thỉu, đối với nhiều chuyện đặc biệt nhạy cảm.

Các thuộc hạ nhìn chiếc xe với ánh mắt rõ ràng không đúng, một người đàn ông trưởng thành như ông ấy còn không hiểu sao?

Chỉ cần suy nghĩ một chút là hiểu ngay mấy thằng hỗn đản này e rằng đã hiểu lầm.

Nhưng phiền toái là thân phận của Tiểu thiếu gia lại không thể vạch trần, chỉ có thể cầu nguyện cho Nhị gia, hy vọng sau này ông ấy biết danh tiếng của mình bị tổn hại, có thể bình thản chấp nhận hiện thực.

Nhị Kinh trên đường lái xe này đã phải chịu đựng biết bao nhiêu tội lỗi, chiếc xe tốt đến mấy cũng không thể ngăn cản tiếng gầm giận dữ của Ngô Nhị gia.

Ông ấy muốn khuyên giải vài câu.

Kết quả Ngô Mặc vừa mở miệng, Nhị Kinh liền im lặng.

Ông ấy đột nhiên bắt đầu hiểu nguyên nhân Nhị gia phát hỏa.

Đó là Tiểu thiếu gia thật sự quá đáng, bốn năm không gặp mặt, sao lại càng ngày càng đáng ghét thế này?

Không cần quay đầu nhìn, chỉ cần nghe món quà cậu ta tặng Nhị gia, không khó để hiểu vì sao Nhị gia lại nổi cơn thịnh nộ.

Viên thuốc kéo dài thanh xuân ư?

Nói là có tác dụng giúp trì hoãn vấn đề tiền mãn kinh của Nhị gia.

Chương 723

Dây lưng đỏ ư?

Để bù đắp cho năm tuổi mấy năm trước.

Mặt nạ cấp ẩm ư?

Sợ mặt già của Nhị gia nhiều nếp nhăn, ảnh hưởng đến tâm trạng của Bà Nội.

Nghe xem, đây là lời người nói sao?

Nhị Kinh khẽ thở dài, cảm thấy vẫn là nhanh chóng về lão trạch đi, bằng không ông ấy sợ Nhị gia không chịu nổi sự quậy phá của Tiểu thiếu gia.

Ông ấy đạp mạnh ga, chiếc xe tức thì tăng tốc lao thẳng về lão trạch.

Mấy người phía sau thấy tình huống này, trong lòng hiểu rõ, từng người thúc giục tài xế tăng tốc độ, theo sát không rời.

Quãng đường vốn mất một tiếng, giờ rút ngắn chỉ còn một nửa thời gian.

Nhị Kinh không quan tâm những chiếc xe khác, trực tiếp lái xe vào sân vườn lão trạch.

Ông ấy không phải không hiểu quy tắc, mà là sợ Nhị gia mất mặt.

Dựa vào sức chiến đấu của Tiểu thiếu gia, ông ấy có thể tưởng tượng ra hình ảnh của Nhị gia hiện giờ là như thế nào.

Quả nhiên, khi hai chú cháu bước xuống xe, thảm trạng không kém gì vừa từ dưới lòng đất trở về.

Ngô Nhị Bạch trên mặt phải dính nửa miếng mặt nạ, trên eo buộc sợi dây đỏ, áo trên bị xé toạc một nửa, tóc tai rối bù không chịu nổi.

Ngô Mặc trên mặt trái dính nửa miếng mặt nạ còn lại, trong tay cầm thắt lưng, hai tai đỏ bừng, quần áo nhăn nhúm, tóc cũng rối bù.

Nhị Kinh không thể kiềm chế cảm xúc nữa, quay người che chặt miệng, chỉ sợ mình bật cười thành tiếng.

Sau đó trong lòng thầm mừng, may mà mình có tầm nhìn xa, không để hai vị gia xuống xe ở bên ngoài, bằng không danh tiếng của Ngô gia e rằng sẽ lùi lại ba mươi năm.

Chẳng phải nói cháu trai thứ này đáng đánh thì phải đánh, nếu không thật sự khiến người ta tức chết.

Ngô Tà cũng là một tên tâm địa xấu xa.

Anh biết rõ sức chiến đấu của lão đệ cực mạnh, rất muốn xem thảm trạng của Nhị thúc.

Xe vừa vào hẻm còn chưa dừng hẳn, anh đã đột ngột đẩy cửa xe, lao vào sân với tốc độ như gió.

Mấy người còn lại cũng không chịu nhường nhịn.

Từng người một ôm tâm trạng hóng chuyện, gia nhập vào hàng ngũ chạy như điên.

May mắn là quy tắc ở lão trạch khá nghiêm ngặt, uy danh của Ngô Nhị Bạch làm người ta khiếp sợ, các thuộc hạ còn lại không dám làm loạn, rất có quy củ đứng tại chỗ chờ lệnh.

Trong lão trạch.

Ngô Mặc hiện giờ không có tâm trạng quan tâm đến vấn đề hình tượng của mình.

Khi cậu nghe thấy tiếng Bà Nội gọi mình, cả người như một con thú nhỏ bị thương cuối cùng cũng gặp được người thân, không quản ngại xông lên ôm lấy Bà Nội khóc nức nở.

Cậu quá nhớ Bà Nội, vô số lần muốn lén lút về nhìn một cái, lại sợ nhiệm vụ thất bại hóa thành tro bụi.

Bản thân mình chết không sao, liên lụy người khác thì sao? 68.

Không ngừng xoắn xuýt, không ngừng suy nghĩ, cuối cùng chịu đựng đến bây giờ, có thể đường đường chính chính ôm bà nội khóc một trận, tâm sự nỗi nhớ nhung của mình với cụ.

Ngô lão thái thái ôm chặt Ngô Mặc, nước mắt giàn giụa, miệng không ngừng gọi “Ngoan, bảo bối”.

Tiểu tôn tử mất đi rồi lại tìm được đối với cụ như nằm mơ vậy, sợ buông tay ra mọi thứ lại hóa thành không.

Ngô Tà và mấy người kia chậm một bước, vào đến nơi vừa vặn nhìn thấy cảnh này.

Họ dừng bước chân và cả cái tâm hóng chuyện, đứng tại chỗ nhìn Bà Nội và Ngô Mặc, trong lòng trăm mối cảm xúc lẫn lộn.

Ngô Mặc khóc một lúc đột nhiên tỉnh ngộ, không thể tiếp tục nữa, bằng không cơ thể Bà Nội sẽ không chịu nổi.

“Bà ơi, chúng ta ngồi xuống nói chuyện được không?” Cậu như dỗ trẻ con, đỡ Ngô lão thái thái đi đến chiếc ghế đá bên cạnh ngồi xuống.

“Được, bà nghe cháu.” Ngô lão thái thái quả thật đứng không vững nữa.

Mấy năm nay cơ thể cụ càng ngày càng yếu, hoàn toàn nhờ một hơi thở mà trụ được.

Trong đó điểm quan trọng nhất là, Ngô Mặc xảy ra chuyện, Ngô Tà vẫn chưa trưởng thành, cụ không yên tâm ra đi.

Bằng không lão thái thái sớm đã tuyệt thực, đi theo đứa cháu nhỏ yêu quý.

Ngô Mặc đỡ Bà Nội từ từ ngồi xuống.

Cậu dứt khoát quỳ xuống trước mặt Bà Nội, ngẩng đầu nhìn cụ, trong mắt tràn đầy tình cảm kính yêu.

“Tiểu Mặc, mặt cháu…” Ngô lão thái thái hai tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xa lạ của Ngô Mặc, có chút muốn nói lại thôi.

Cụ sợ nhất thời nói sai lời, gợi lại chuyện đau lòng của cháu trai.

Đứa cháu nhỏ nhà mình hiếu thuận đến mức nào, cụ còn không biết sao?

Lẽ nào lại vô duyên vô cớ mấy năm không về?

Hiện giờ trở về lại mang theo một chiếc mặt nạ xa lạ, lẽ nào là xảy ra chuyện gì đó bị hủy dung?

Sợ mình nhìn thấy vết sẹo trên mặt, đau lòng khó chịu?

Chẳng phải nói người Ngô gia bổ não lợi hại như vậy, e rằng là gia truyền rồi.

Nghe Bà Nội hỏi, Ngô Mặc trong nháy mắt phản ứng lại.

Mình đến vội vàng lại vì để che giấu thân phận, căn bản không kịp gỡ mặt nạ xuống.

Hiện giờ Bà Nội đã sinh nghi.

Mình nhất định phải tìm một cái cớ hợp lý để giải thích.

Nhưng điều này đối với Ngô Mặc mà nói không phải là chuyện khó, dù sao cậu giỏi nhất chính là nói dối.

Cậu quả nhiên không cần nháp, lời nói dối cứ thế tuôn ra.

“Ai, Bà ơi, chuyện này thật sự không trách cháu.” Ngô Mặc quỳ trước mặt lão thái thái than thở, nghe khiến lão thái thái đau lòng không ngớt, liên tục ngăn cản cậu nói tiếp.

“Bảo bối à, nếu không tiện nói thì không cần nói với Bà Nội, chỉ cần cháu trở về là hơn tất cả mọi thứ.” “Bà ơi, bà hiểu lầm rồi, chuyện này không có gì không tiện nói cả, cháu muốn nói đây không phải ý cháu, là ý của Nhị thúc.” “Ông ấy nói cháu mấy năm nay bất hiếu, chẳng làm nên trò trống gì, lấy đâu ra mặt mũi mà về gặp bà và tổ tiên?” “Cho nên khuyên cháu đeo mặt nạ vào, kẻo tổ tông nhìn thấy lại đau đầu.” Ngô Mặc nói dối một tràng, đổ hết mọi chuyện lên đầu Ngô Nhị Bạch.

Không hề quan tâm đến tình nghĩa chú cháu.

Ngô Nhị Bạch đang ở bên cạnh chỉnh lý quần áo.

Vừa nghe thấy lời này lập tức nổi trận lôi đình, bất chấp lão nương đang ở trước mặt, nhanh chân bước tới đá một cước vào mông Ngô Mặc.

Ngô Mặc đang quỳ một gối, bị cú đá này trực tiếp đá vào lòng lão thái thái.

Cậu không kịp đề phòng, bản năng kêu “ái” một tiếng, suýt chút nữa làm lão thái thái đau lòng chết đi được.

Ngô Bà Nội vừa ôm cháu trai, vừa trừng mắt giận dữ nhìn Ngô Nhị Bạch, “Lão Nhị, mày muốn làm gì?” “Mẹ, con…” Ngô Nhị Bạch còn chưa nói hết lời, đã bị lão thái thái vẫy tay ngắt lời, “Cháu trai của mẹ mấy năm không về, vừa về mày đã đánh nó thành ra thế này?

Lúc nãy xuống xe thật sự nghĩ mẹ già rồi mắt mù không nhìn ra sao.” Tính tình ương bướng của lão thái thái một khi đã bùng lên thì ai cũng không ngăn được.

Cụ nhận định Ngô Nhị Bạch ức hiếp cháu trai nhỏ của mình, căn bản không thèm quan tâm con trai giải thích thế nào, một lòng muốn báo thù cho cháu trai.

Nếu không phải vừa rồi cảm xúc quá kích động, toàn thân vô lực, e rằng lão thái thái sớm đã cầm gậy chống diễn một màn lão mẫu huấn tử rồi.

Nhị Kinh không hổ là tâm phúc của Ngô Nhị Bạch.

Cảm thấy tình hình không ổn, lập tức đuổi những người ngoài còn lại đi, bản thân cũng lặng lẽ lui xuống.

Trong sân chỉ còn lại Ngô lão thái thái, ba đời tổ tôn và Giải Ngữ Hoa mấy người.

Ngô Tà nhìn thấy cảnh này, nén cười không dám hó hé một tiếng, chỉ sợ bị Nhị thúc phát hiện mình cười ông ấy, quay đầu lại tìm cớ thu thập mình.

Chương 724

Hoắc Tú Tú thì nhìn đến ngây người.

Cô lần đầu tiên phát hiện, hóa ra Bà Nội và cháu trai còn có kiểu cách xử sự như thế này?

Lúc Bà Nội còn sống đối với mình rất yêu thương, nhưng giữa hai người vẫn có một khoảng cách nhất định.

Lẽ nào, là vì mình không biết nói bậy bạ như Tiểu Mặc ca ca sao?

Hoắc Tú Tú bối rối, cũng hối hận rồi.

Nếu sớm nhận ra Tiểu Mặc ca ca, có phải là có thể thân mật hơn với Bà Nội không?

Giải Ngữ Hoa cũng nhìn đến ngớ người.

Biết Ngô Mặc dũng mãnh, nhưng không ngờ trước mặt Ngô Bà Nội và Ngô Nhị thúc, cậu ta còn dám nói bậy bạ?

Lời nói dối bên tai phải đáng tin một chút chứ!

Không mặt mũi nào gặp tổ tông, cậu ta nghĩ ra cái đó bằng cách nào vậy?

Vương Bàn Tử đã nghĩ hết tất cả những chuyện đau lòng trong đời này, cũng không khống chế được biểu cảm trên mặt.

Cuối cùng bất đắc dĩ phải tưởng tượng thảm cảnh mình bị Vân Thái bỏ rơi, lúc đó mới không bật cười thành tiếng.

Hắc Nhãn Kính dựa vào tường, căn bản không thèm quan tâm đến tâm trạng của Ngô Nhị Bạch, nhe răng cười rất vui vẻ.

Trong đội ngũ chỉ có Trương Khởi Linh còn xem như là người tốt.

Anh không như mọi khi, đứng tại chỗ nhìn về phía xa, mà phá lệ cúi đầu nhìn xuống chân, che giấu đi nụ cười trong mắt.

Ngô lão thái thái không chút lưu tình mắng nhiếc Ngô Nhị Bạch một trận, khiến Ngô Nhị gia mặt đỏ tía tai, không nói được một lời biện giải nào.

Chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi trừng Ngô Mặc.

Ý là, mày đợi đấy cho ông, lát nữa có mày phải chịu.

Ngô Mặc là ai?

Tên này như một con Thao Thiết vậy, cái gì cũng ăn chỉ không ăn thiệt.

Đã đổ hết nước bẩn lên Nhị thúc, vậy thì đừng kiềm chế, cứ thế mà đổ lên người ông ấy đi.

Bằng không làm sao giải thích nguyên nhân mấy năm nay không xuất hiện với Bà Nội đây?

Nói mình ở Tây Bắc lập thế lực?

Lời này có thể giải thích với người khác, nhưng không thể nói với Bà Nội như vậy.

Với sự tinh minh của Bà Nội nhất định sẽ nghi ngờ mình có nỗi khổ, đến lúc đó lại liên tưởng đến những vấn đề khác, làm tổn hại đến thân thể thì sao?

Nhị thúc lúc đầu không phải nói mình đang học ở nước ngoài sao?

Vậy thì cứ theo lời đó mà nói đi.

Ngô Mặc nghĩ vậy, cũng chuẩn bị như vậy.

Chỉ thấy cậu từ túi sau quần rút ra một xấp giấy, đưa đến trước mặt Ngô lão thái thái, mặt mũi khổ sở oán trách: “Bà ơi, bà xem Nhị thúc ác đến mức nào, ép cháu ở nước ngoài không cho về nhà, bắt cháu thi cái này thi cái kia." "Bà xem, đây đều là những chứng chỉ cháu thi được trong mấy năm qua." Cậu trải giấy ra, từng tờ từng tờ trưng bày trước mặt lão thái thái.

Ngô lão thái thái cầm lấy xem một cái, chậc, đúng là các loại chứng chỉ.

Có loại tài chính, tâm lý học, tiếng Anh, đủ các loại hơn hai mươi tờ, nơi cấp hoàn toàn đều là các trường danh tiếng nước ngoài.

Ngô lão thái thái không phải là loại người không có kiến thức, chứng chỉ thật giả, danh tiếng trường thật giả vừa nhìn là có thể phân biệt được.

Cụ cầm chứng chỉ từng tờ lật xem, càng xem càng kinh ngạc.

Chuyện này là thế nào, lẽ nào thật sự là mình nghĩ nhiều rồi?

Tiểu tôn tử không phải xảy ra chuyện, mà là bị lão Nhị gửi ra nước ngoài học tập?

Lão thái thái hoàn toàn hồ đồ rồi.

Cụ nhìn xấp chứng chỉ trong tay, nhìn đứa cháu nhỏ, cuối cùng lại chuyển ánh mắt sang Ngô Nhị Bạch, "Lão Nhị, rốt cuộc đây là chuyện gì, mày nói rõ cho mẹ nghe." "Bà Nội, có thể cho cháu xem một chút không?" Ngô Nhị Bạch còn chưa kịp nói, Ngô Tà đã không nhịn được tò mò mãnh liệt mà xích lại gần.

Ngô lão thái thái đưa chứng chỉ cho Ngô Tà.

Ngô Tà cầm lấy xem qua một cái, phát hiện những chứng chỉ này đều đã bỏ đi vỏ ngoài, chỉ còn lại một tờ giấy bên trong.

Anh tùy tiện lật vài cái, bên trong thật sự có bằng thạc sĩ do một trường danh tiếng quốc tế cấp.

Ngô Tà nhớ lại lúc trước Ngô Mặc đã làm rất nhiều giấy tờ giả, trong lòng bật cười thành tiếng.

Thằng nhóc thối này làm giấy tờ giả nghiện rồi sao?

Để lừa Bà Nội, không tiếc bỏ vốn lớn làm ra nhiều chứng chỉ nước ngoài như vậy, chẳng phải là sợ bị Bà Nội phát hiện vạch trần sự thật sao?

Thế nhưng nhìn một lúc, Ngô Tà cảm thấy không đúng, những chứng chỉ này hình như không phải giả.

Anh quanh năm buôn đồ cổ, thật giả những thứ này chỉ cần hơi nghiêm túc một chút là có thể phân biệt được, những chứng chỉ trong tay này nhìn thế nào cũng không giống giả.

Nhưng điều này có thể sao?

Anh có chút không dám tin, lấy điện thoại ra mở trình duyệt nhập Học Tín Võng, nhanh chóng nhập mã số trên chứng chỉ vào.

Một lát sau, Ngô Tà ngây người.

Trên trình duyệt hiện ra rõ ràng, những giấy tờ này đều là thật và có hiệu lực, hơn nữa cột tên được điền cũng là tên thật của Ngô Mặc.

Ngô Tà đơn giản là không dám tin vào mắt mình, lại thử nhập vài tờ khác, kết quả không ngoại lệ tất cả đều là thật.

Anh hoàn toàn ngây người, nhìn Ngô Mặc với ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh.

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Ai có thể giải thích cho tôi một chút?

“Ngô Tà, cho tôi xem với.” Giải Ngữ Hoa đi đến bên cạnh Ngô Tà.

Anh ấy trước tiên lấy điện thoại của Ngô Tà xem vài cái, rồi lại cẩn thận đối chiếu với chứng chỉ trong tay, sau đó nhân vật ngây người thứ hai ra đời.

Vương Bàn Tử, Hắc Nhãn Kính, Hoắc Tú Tú thậm chí Trương Khởi Linh, cũng đều ngây tại chỗ.

Ai cũng biết, Ngô Mặc cái gì cũng học, chỉ có điều là không có học vấn.

Thi chứng chỉ?

Thi nghiên cứu sinh?

Sao nghe như chuyện thần thoại vậy?

Ngô Mặc vừa nhìn thấy biểu cảm của mấy người kia, cơn giận liền bốc lên.

Cậu tức giận đứng dậy khỏi mặt đất, vỗ tay giành lại xấp chứng chỉ, há miệng mắng: “Xem cái gì mà xem!

Ông đây chẳng qua là thi mấy cái chứng chỉ thôi mà, mấy người có cần phải ngơ như thằng ngốc vậy không?” Cũng không trách cậu ta tức giận như vậy.

Những chứng chỉ này là thật sự, cậu ta dựa vào bản lĩnh của mình mà thật sự thi được.

Trước đây từng nói, để kinh doanh Địa Long Hội, cậu ta và Lâm Phong hai người đã ôm đầu bổ túc các loại kiến thức.

Cả hai đều là học sinh kém, muốn hiểu rõ những kiến thức này, thật sự đã phải chịu đựng biết bao nhiêu tội lỗi.

May mắn là họ có khả năng đọc qua không quên, cái này mới miễn cưỡng chịu đựng được.

Nhưng nhớ không có nghĩa là hiểu, hai người vì thế đã tốn tiền thuê người dạy kèm giá cao.

Thầy dạy kèm là người tốt, không có ý kỳ thị xã hội đen.

Dưới sự gợi ý của ông ấy, hai người đã đi trên con đường thi chứng chỉ.

Dù sao cũng đã học rồi, có thêm vài tấm chứng chỉ cũng coi như là thêm vẻ đẹp.

Chương 725

Lần này để đưa cho lão thái thái một lời giải thích hợp lý, Ngô Mặc đã nhét hết những chứng chỉ này vào túi quần.

Cậu ta cũng có ý muốn cho mấy người kia một cú sốc, để họ xem mấy năm nay mình đã lợi hại đến mức nào?

Chứng chỉ đã thi được, học vấn có, địa bàn đã chiếm, đổi lại là người khác ai có thể làm được điểm này?

Chỉ có một vấn đề, những chứng chỉ này đều được thi bằng danh tính giả.

Ngô Mặc bất đắc dĩ lại liên lạc với hệ thống.

Nhờ nó giúp đổi tên giả ban đầu thành tên thật và ảnh thật.

Lần này hệ thống lại rất sảng khoái, không làm khó cậu ta nhiều, rất nhanh chóng giúp cậu ta hoàn thành chuyện này.

Ngô Mặc trong lòng sướng rên.

Cậu ta vui vẻ lấy ra muốn làm người khác kinh ngạc, nhưng lại bị biểu cảm của mấy người kia đả kích đến mức tổn thương.

Nếu không phải Bà Nội đang ở gần, cậu ta đã nhảy dựng lên mắng mấy người này rồi.

“Thằng ranh con, đây đều là mày thi được đấy à?” Ngô Nhị Bạch trong tay nắm chặt những chứng chỉ này, biểu cảm trên mặt giống như giẫm phải nhím, ngũ quan đều muốn vặn vẹo.

“Mày có mấy đứa cháu gọi là Ngô Mặc?” Ngô Mặc tức đến xanh mặt, không chút khách khí đáp trả: “Nhị thúc, nếu ông không có con riêng thì cái Ngô Mặc này chắc chắn là cháu.” Ngoài dự liệu của Ngô

Mặc, Ngô Nhị Bạch không những không nổi giận, mà ngược lại còn cười ha hả không ngừng, “Ha ha ha, tốt, không tệ, thật không hổ là đứa trẻ do ta nuôi lớn.” Ông ấy càng nói càng hưng phấn, tay phải vỗ vai Ngô Mặc cảm khái vạn phần, “Ta đã nói mà, từ bé ông đây đã bồi dưỡng mày cầm kỳ thư họa, sao mày có thể không có học vấn được chứ?” Niềm vui đến quá đột ngột.

Dù là người tính tình trầm ổn như Ngô Nhị Bạch, nhất thời cũng có chút lâng lâng.

Phải biết, từ mấy năm trước khi Ngô Mặc từ Cách Nhĩ Mộc trở về, ông ấy đã từ bỏ ý định truyền bá học thuật gia truyền của Ngô gia.

Thậm chí không chỉ một lần trong lòng than thở, có phải là vấn đề gen không?

Bằng không anh em Ngô Tà và Ngô Mặc đều từ bé đã được bồi dưỡng cẩn thận, lại đều là sinh viên giỏi của trường danh tiếng, sao không đi đường tốt, lại cứ thích đi đường tà vậy?

Ngô Tà có thể nói là chịu ảnh hưởng của Tam thúc, nhưng thằng ranh con Ngô Mặc thì khác.

Từ bé mình đã quản nghiêm, chính là không muốn nó dính vào chuyện này.

Vấn đề là nó không nghe lời.

Không những dính vào, mà còn chạy đến trung tâm vòng xoáy, dẫn đến bao nhiêu chuyện.

Vốn dĩ tưởng rằng nó sống trở về đã đủ kinh ngạc rồi, không ngờ lại tặng cho mình một phần quà lớn như vậy.

Thật không hổ là đứa trẻ do mình nuôi lớn, có phong thái của mình.

Nhiều chứng chỉ như vậy, chứng tỏ bản chất đứa trẻ không tệ, vẫn thích học tập.

Sau này danh tiếng nho nhã của mình, cũng có thể truyền bá qua cháu trai.

Ngô Nhị Bạch càng nghĩ càng đẹp.

Khoảnh khắc này ông ấy hoàn toàn quên mất, vừa rồi trên đường về, mình đã mắng Ngô Mặc là một thằng ôn con không có học vấn như thế nào.

Ngô lão thái thái liếc nhìn đứa con trai điên khùng.

Lại nhìn đứa cháu nhỏ đang nổi giận đùng đùng, rồi lại liếc nhìn mấy tên ngây người như khúc gỗ bên cạnh, nhất thời đầu óc có chút hỗn loạn.

Mình thật sự đã hiểu lầm con trai và nghĩ nhiều rồi sao?

Lẽ nào đứa cháu nhỏ thật sự đang du học ở nước ngoài?

Ngô Mặc sợ Bà Nội nghĩ nhiều phát hiện sơ hở, lại quấn lấy cụ nói vài câu.

Cho đến khi nghe thấy tiếng ai đó liên tục ho khan ở góc, quay đầu nhìn một cái mới phản ứng lại, mình quá vui vẻ mà quên mất thằng hỗn đản Lâm Phong này rồi.

Lâm Phong nhìn thấy biểu cảm của Ngô Mặc, liền biết thằng ôn con này đã quên mất mình rồi.

Trong lòng tức điên lên.

Nếu không phải tình hình thân phận không cho phép, hắn sớm đã xông lên đá Ngô Mặc một cái, rồi tự mình ôm lấy Ngô lão thái thái.

Vừa bước vào sân, hắn đã nhìn thấy Ngô lão thái thái.

Nhìn khuôn mặt giống hệt Bà Nội, Lâm Phong suýt chút nữa bật khóc.

Hắn từ nhỏ đã biết mình là do Bà Nội nhận nuôi.

Nếu không phải Bà Nội cho hắn một miếng cơm ăn, hắn sớm đã chết cóng ở nơi hoang dã rồi.

Đây cũng là lý do Lâm Phong từ nhỏ đã che chở Ngô Mặc.

Bà Nội mất vì bệnh là nỗi đau trong lòng hắn và Ngô Mặc, hiện giờ lại được nhìn thấy cụ ở thế giới này.

Đối với Ngô Mặc và Lâm Phong mà nói, đây là điều hạnh phúc nhất.

Lâm Phong đứng phía sau đợi sốt ruột không thôi.

Nhưng Ngô Mặc cứ như một cái loa, lải nhải không ngừng.

Hắn lại không tiện xông lên chủ động bắt chuyện, đành phải nghiến răng sau chờ Ngô Mặc nhớ ra mình.

Trái đợi phải đợi, thằng cháu này vẫn quên mất mình, bất đắc dĩ đành phải ho khan vài tiếng, thu hút sự chú ý của đối phương.

Ngô Mặc thấy Lâm Phong trừng mình, cười gượng vài tiếng, “Bà ơi, cháu giới thiệu cho bà một người.” Cậu nói xong liền vẫy tay, Lâm Phong lon ton chạy lại.

Lâm Phong chạy đến bên Ngô Mặc, rất tự nhiên quỳ một gối xuống đất, nhìn Ngô lão thái thái với vẻ mặt kích động gọi một tiếng "Nãi nãi".

Vừa xưng hô xong.

Ngoài Ngô Mặc ra, những người khác đều sững sờ.

Theo quy củ, bạn bè của Ngô Mặc và Ngô Tà khi gặp trưởng bối nhà họ Ngô thì trước xưng hô đều phải thêm họ.

Chẳng hạn như Giải Ngữ Hoa, mỗi lần gặp Ngô lão thái thái đều sẽ gọi Ngô nãi nãi.

Vương béo cũng tương tự.

Như Lâm Phong vậy, quỳ xuống trực tiếp gọi "Nãi nãi"?

Từ đâu mà ra?

Anh lại không phải cháu nuôi nhà lão Ngô, sao lại không biết chừng mực chút nào?

Thật ra những điều này đều không phải là chủ yếu.

Trong tự nhiên, dục vọng chiếm hữu của giống đực rất mạnh.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính quan tâm nhất là suy nghĩ thật sự trong lòng Lâm Phong, cũng như thái độ của Ngô Mặc đối với Lâm Phong.

Hai người họ như thể đã sống cùng nhau mấy chục năm.

Một ánh mắt, một động tác là có thể hiểu được suy nghĩ của đối phương.

Ở cùng nhau hoàn toàn không giống bạn bè bình thường, thậm chí còn thân thiết hơn cả anh em Ngô Tà và Ngô Mặc.

Nghĩ đến đây, họ nhìn bóng dáng Lâm Phong và Ngô Mặc quỳ song song, cảm giác khó chịu trong lòng càng trở nên mạnh mẽ.

Có lẽ duyên phận trời định.

Ngô lão thái thái cúi đầu nhìn Lâm Phong đang quỳ trước mặt, không hiểu sao lại cảm thấy có chút thân thiết.

Trên khuôn mặt già nua lộ ra nụ cười hiền từ, "Chàng trai trẻ, cháu là ai vậy?

Là bạn của Tiểu Mặc nhà bà sao?" "Hắc hắc, nó là ai á?" Ngô Mặc nhe răng cười, thuận miệng tiếp lời, "Nó là Aladdin chuyên nghịch bùn trong phim hoạt hình đó ạ." Câu nói này khiến Ngô lão thái thái bật cười, không nhịn được khẽ vỗ đầu cậu một cái, không vui mà trách yêu, "Thằng nhóc thối này, nói bậy nói bạ!" Ngô Mặc không để ý, cười rất vui vẻ.

Hai người cùng quỳ trước mặt nãi nãi, khiến Ngô Mặc có cảm giác như lại trở về những ngày tháng vui vẻ ở kiếp trước.

Hồi đó tuy nghèo, nhưng ba ông cháu lại rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Hai anh em nghĩ đủ mọi cách để chọc nãi nãi vui.

Trong căn nhà tranh dột nát, thường xuyên vang lên tiếng cười sảng khoái.

Chương 726

Lâm Phong liếc xéo Ngô Mặc một cái, cảm thấy lòng bàn tay mình ngứa ngáy, rất muốn vả chết cái thằng ranh con này.

Nhưng thấy Ngô lão thái thái cười vui vẻ, hắn lại nén suy nghĩ đó xuống, rồi cũng cười theo. "Nãi nãi, cháu tên Lâm Phong, nãi nãi gọi cháu Tiểu Phong là được ạ." Lâm Phong cười đến híp cả mắt, tay phải đặt lên đầu gối lão thái thái, thái độ vô cùng thân thiết, cẩn thận giới thiệu tình hình của mình.

Hắn kể lại cho lão thái thái nghe về thân thế của mình.

Là trẻ mồ côi không cha không mẹ, mấy năm trước vô tình quen biết Ngô Mặc và trở thành bạn sinh tử.

Chỉ là vì nhiều lý do mà mãi không có cơ hội đến lão trạch thăm người già.

Giờ nãi nãi bảy mươi đại thọ, dù bận đến mấy cũng phải đích thân đến chúc thọ, tiện thể nhận một người thân, mong nãi nãi đừng chê mình là trẻ mồ côi.

Cái mồm lanh lợi của hắn chẳng kém gì Ngô Mặc.

Quỳ trên đất nói luyên thuyên cả buổi, vừa bán thảm vừa giả đáng yêu, dỗ cho lão thái thái cười tít mắt.

Cuối cùng, dưới sự đề nghị của Ngô Mặc, lão thái thái dứt khoát mở lời nhận Lâm Phong làm cháu nuôi.

Ngô lão thái thái không phải kiểu người già không có kiến thức, bị người ta dỗ mấy câu là choáng váng.

Bà cảm nhận được tấm lòng chân thành của Lâm Phong, thêm vào đó là yêu nhà yêu cả rơm rác, nên mới nhận Lâm Phong làm cháu.

Lâm Phong coi như đã "qua được cửa", cái miệng càng ngọt ngào đáng sợ, hai chữ "Nãi nãi" không ngừng rời khỏi miệng.

Người không biết chuyện nếu nhìn thấy cảnh này, e rằng sẽ nghĩ hắn mới là cháu ruột của lão thái thái.

Ngô Mặc công khai giới thiệu Lâm Phong với trưởng bối nhà mình, cách làm này khiến Giải Ngữ Hoa mấy người trong lòng không được thoải mái cho lắm.

Tuy nhiên, mấy người này có tâm cơ cực sâu, trên mặt vẫn giữ nụ cười mà không lộ ra bất kỳ sự bất mãn nào. "Được rồi, Tiểu... khụ, Tiểu Mặc, trước hết để nãi nãi con đi nghỉ đã, con theo ta vào thư phòng, ta có chuyện muốn hỏi con." Ngô Nhị Bạch vốn theo thói quen định mắng Ngô Mặc là thằng ranh con, nhưng lời đến cửa miệng, nghĩ đến mẹ già đang ở đây, liền phanh gấp mà đổi cách xưng hô.

Ngô lão thái thái trợn mắt, "Lão Nhị, mẹ nói trước với con rồi, nói chuyện thì được, con không được động đến một ngón tay của cháu mẹ, không thì mẹ không tha cho con đâu." Ngô Nhị Bạch thở dài một hơi, bảo đảm với mẹ già, "Mẹ cứ yên tâm, chú cháu con chỉ nói chuyện phiếm thôi mà." "Ừm, thế còn tạm được." Ngô lão thái thái gật đầu, hai tay vuốt má Ngô Mặc, cười hiền từ, "Bảo bối à, nãi nãi đi nghỉ trước, đợi con nói chuyện xong với Nhị thúc, nãi nãi sẽ nói chuyện với con." "Nãi, người nghỉ ngơi thật tốt đi, cháu với Nhị thúc thân nhau mà." Ngô Mặc vừa nói vừa đỡ lão thái thái đứng dậy, Lâm Phong vội vàng đỡ cánh tay còn lại của lão thái thái, hai anh em cẩn thận đỡ lão thái thái đi về hậu viện.

Dáng vẻ ân cần của Lâm Phong khiến khóe mắt Ngô Tà giật giật.

Hay lắm, thằng cháu nuôi này nhập vai nhanh quá rồi đấy!

Đến cháu ruột như mình còn không chen vào được.

Ngô lão thái thái vì cảm xúc dao động quá lớn, cộng thêm tối qua không ngủ ngon nên thể lực có chút không chịu nổi, được hai anh em đưa về phòng.

Bước ra khỏi phòng Ngô lão thái thái, Lâm Phong mới nhớ ra một chuyện, "Lão Nhị, thằng khốn Lưu Tang đâu rồi?" "Vãi, tao quên béng!" Ngô Mặc vỗ trán một cái, như bừng tỉnh từ trong mơ, "Thằng nhóc thối đó chắc vẫn còn ở đầu hẻm đứng chờ chứ gì?" Hai anh em nhìn nhau, đồng thời tăng tốc bước ra ngoài.

Đừng thấy miệng họ suốt ngày chê bai Lưu Tang, thực ra họ rất quan tâm thằng nhóc thối này.

Quay trở lại sân, Lâm Phong đi tìm Lưu Tang.

Còn về Giải Ngữ Hoa mấy người thì sao?

Mọi người đều là người quen cũ nên không cần đãi đặc biệt, Ngô Tà tự mình tiếp đãi là được.

Trong thư phòng.

Ngô Nhị Bạch cẩn thận sắp xếp các giấy tờ trong tay, với vẻ mặt nghiêm túc đặt vào két sắt.

Sau đó quay người nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt đầy cảm thán: "Ông đây thật sự không ngờ đấy, cái thằng ranh con nhà mày lại còn cho tao một bất ngờ lớn thế này." "Hắc hắc, Nhị thúc, bất ngờ còn nhiều lắm, chỉ là không biết trái tim của ngài thế nào thôi." Ngô Mặc nghiêng người tựa lưng vào ghế, vắt chéo chân, vẫn là dáng vẻ mặt cười cợt nhả đó. "Ít nói mấy lời nhảm nhí đó đi, nói xem, mấy năm nay mày rốt cuộc đã làm gì?" "Biết rồi." Ngô Mặc bĩu môi, kể lại một cách cẩn thận những gì mình đã trải qua mấy năm nay.

Nghe đến Trương gia và Uông gia, vẻ mặt Ngô Nhị Bạch trở nên nghiêm túc, tay phải cong ngón gõ nhẹ mặt bàn, hồi lâu mới lên tiếng:

"Tiểu Mặc, con đang chơi với lửa đấy à?" "Nhị thúc, xem ra ngài cũng biết đến sự tồn tại của Uông gia à." Ngô Mặc lấy ra một điếu thuốc đưa cho Ngô Nhị Bạch, lại rất ân cần giúp ông châm lửa.

Sau đó chính mình cũng ngậm một điếu, hít một hơi, chậm rãi nói: "Con đã nói rồi mà, loại cáo già như ngài làm sao có chuyện gì giấu được chứ?" Ngô Nhị Bạch im lặng một lát, "Bớt nịnh hót đi, nước nhà Uông sâu lắm, không phải mày có thể đối phó được đâu." "Nước sâu thì không thành vấn đề, tiểu gia đây ném mấy quả bom xuống, xem có nổi lên được mấy con rùa không?" Ngô Mặc nhếch môi nở nụ cười xấu xa, không hề để ý vẫy tay, "Nhị thúc, ngài quá cẩn thận rồi, đôi khi cẩn thận quá lại đánh mất cơ hội tốt." "Mày đấy à!" Ngô Nhị Bạch nhìn chằm chằm Ngô Mặc, thở dài một hơi, "Thằng ranh con, tao không quản chuyện khác của mày, chỉ mong chuyện bốn năm trước đừng lặp lại nữa." "Nãi nãi của mày tuổi đã cao rồi, không chịu nổi thêm một đả kích nữa đâu." "Yên tâm đi, Nhị thúc." Ngô Mặc nhả ra một vòng khói, hắc hắc cười, "Người ta đều nói tai họa sống ngàn năm, cứ bằng năng lực của cháu đây, sống vạn năm thì là khoác lác, chứ nghìn tám trăm năm thì không tốn sức đâu." Ngô Nhị Bạch hít thở sâu, liều mạng kìm nén sự thôi thúc muốn đánh Ngô Mặc một trận.

Cái thằng ranh con này miệng toàn nói linh tinh, không có câu nào nghiêm chỉnh.

Nếu không phải vừa rồi có xấp giấy chứng nhận kia ư?

Ông đây đã sớm lôi nó đến từ đường động gia pháp rồi.

Phải nói tri thức chính là sức mạnh, Ngô Mặc nhờ điểm này mà thoát được một kiếp.

Ngô Nhị Bạch tiếp tục hỏi thăm một số tình hình liên quan đến Lâm Phong.

Ngô Mặc cũng không giấu giếm.

Có một số chuyện nói rõ sớm thì dễ dàng xóa bỏ hiểu lầm.

Dù sao Nhị thúc nhà mình và Hoa ca họ đều vậy, tính tình đa nghi, một chuyện có thể suy diễn đến tám chín lần. "Nó là người của Uông gia sao?" Ngô Nhị Bạch dập tắt đầu thuốc, vẻ mặt âm trầm, "Làm sao mày xác định được, nó không phải là nội gián Uông gia phái đến bên cạnh mày?" "Nhị thúc, chuyện này cháu không cách nào giải thích với ngài được." Ngô Mặc đứng dậy hai tay vịn bàn sách, đối mặt Ngô Nhị Bạch với vẻ mặt nghiêm túc, "Cháu chỉ có thể nói với ngài, cháu tuyệt đối tin tưởng Lâm Phong, giống như tin tưởng chính mình vậy." Hai chú cháu nhìn nhau hồi lâu.

Ngô Nhị Bạch chợt nhận ra, đứa cháu nghịch ngợm, quậy phá kia đã lớn rồi.

Nó có suy nghĩ của riêng mình, ý kiến của riêng mình.

Mình thân là chú, có thể làm cho nó chính là bảo vệ và hộ tống.

Nhưng ông không định từ bỏ việc điều tra Lâm Phong.

Chuẩn bị âm thầm điều tra kỹ một phen, tuyệt đối không thể để gián điệp Uông gia ẩn nấp bên cạnh cháu trai.

Bọn chúng còn nhỏ, không biết mức độ khủng bố của Uông gia.

Mình thân là người biết chuyện, không thể lạc quan như Tiểu Mặc được.

Phải thừa nhận một điều.

Cùng với tuổi tác tăng lên, thêm vào việc đã trải qua sự kiện sinh tử của Ngô Mặc, trái tim Ngô Nhị Bạch đã trở nên mềm yếu hơn.

Ông không còn như hồi trẻ, có thể mặt không đổi sắc biến người thân thành quân cờ để bố cục.

Mà là mọi nơi đều lo lắng cho sự an nguy của Ngô Tà và Ngô

Mặc.

Hai chú cháu lại nói chuyện phiếm thêm vài câu.

Ngô Mặc nói chuyện càng lúc càng lạc đề, cuối cùng khiến Ngô Nhị Bạch tức đến mức cởi giày đuổi cậu ra ngoài.

Gia đình đoàn tụ là một việc đại hỷ, khắp trên dưới lão trạch nhà họ Ngô đều tràn ngập không khí vui vẻ.

Chỉ là những người dưới quyền và lão quản gia trong nhà không biết điều này, lầm tưởng vui vẻ là vì lão thái thái sắp đón mừng đại thọ bảy mươi.

Đến tối, lão thái thái tỉnh lại.

Ngô Mặc ngoan ngoãn ở bên nãi nãi tiếp tục trò chuyện.

Giữa chừng, dưới sự nhắc nhở của Lâm Phong, cậu nhớ đến Lưu Tang, không nói hai lời liền phái người đi gọi đứa con nuôi tiện nghi này đến.

Lão thái thái không hiểu đầu đuôi, kéo tay Ngô Mặc cười tủm tỉm hỏi, "Bảo bối à, con lại giới thiệu ai cho nãi nãi nữa vậy?" "Con trai cháu." Lời này như một tiếng sét đánh ngang tai, làm lão thái thái choáng váng, giọng nói còn tăng cao tám độ, "Ai?

Nãi nãi tai ù không nghe rõ, con nói lại lần nữa?" "Con trai cháu ạ." Ngô Mặc lặp lại lần nữa. "Quang!" một tiếng, cây gậy trong tay lão thái thái kinh ngạc đến mức rơi xuống đất.

Kích động hai tay nắm chặt cánh tay Ngô Mặc, run rẩy nói: "Bảo bối à, con nói thật với nãi nãi đi, con đã kết hôn ở ngoài rồi sao?" "Phụt!" Liên tiếp mấy tiếng phun nước vang lên từ phía sau.

Ngô Mặc không cần quay đầu cũng biết, chắc chắn là mấy tên khốn Hắc Nhãn Kính đó gây ra.

Từng đứa một như thể chưa từng thấy đời, tí chuyện con con cũng đáng để làm ầm ĩ lên à?

Ngô Mặc lười quan tâm mấy tên ngốc đó, an ủi nãi nãi mới là việc chính. "Nãi, người nghĩ nhiều rồi, cháu chưa kết hôn." Ngô Mặc đỡ lão thái thái ngồi xuống lại, kiên nhẫn giải thích, "Đó là cháu nhận con nuôi." "Ồ, con nuôi à." Giọng lão thái thái không thể nói là thất vọng hay nhẹ nhõm, tóm lại là có chút phức tạp.

Trong phòng nhất thời im phăng phắc.

Vừa lúc này Lưu Tang bước vào phòng, phá vỡ bầu không khí gượng gạo đó.

Chương 727

Thằng nhóc biết phải gặp trưởng bối, đặc biệt tự mình dọn dẹp rất chỉnh tề.

Môi hồng răng trắng, buộc tóc đuôi ngựa, khiến người ta nhất thời không phân biệt được đây là con trai hay con gái?

Ngô Mặc từ lâu đã thấy cái bím tóc nhỏ của Lưu Tang chướng mắt.

Cái thứ quái quỷ gì vậy?

Như cái đuôi buộc sau mông vậy?

Một thằng con trai khỏe mạnh, cắt tóc húi cua không gọn gàng sao?

Ban đầu cậu bận không rảnh để ý đến Lưu Tang, giờ đã quyết định, lát nữa ra ngoài sẽ cắt tóc cho nó. "Thằng nhóc con lại đây." Ngô Mặc vẫy tay, Lưu Tang lập tức ngoan ngoãn bước lại gần.

Nó đứng trước mặt Ngô Mặc, hai chân thẳng tắp như tư thế quân nhân, "Bố nuôi." "Ừm!" Ngô Mặc làm ra vẻ của người bố đủ kiểu, hừ một tiếng, "Chào thái nãi nãi." "Thái nãi nãi." Lưu Tang gọi rất ngọt, sợ rằng nói ít đường sẽ làm lão thái thái không vui.

Ngô Mặc ngay sau đó thay đổi biểu cảm, cười hì hì giới thiệu với nãi nãi. "Nãi, thằng nhóc này tên Lưu Tang, là con nuôi của cháu, năm nay gần 14 tuổi rồi." "Ồ, đứa trẻ ngoan." Lão thái thái gật đầu, gọi Lưu Tang lại gần hơn, kéo cánh tay nó cẩn thận đánh giá, "Trông thật tuấn tú, nhìn kỹ thì với Tiểu Mặc nhà mình đúng là có chút giống nhau." Ngô Mặc nghe lời này liền không vui, "Nãi, nó sao mà so được với cháu?

Nãi không phải nói cháu từ nhỏ đã là một mỹ nam tử đẹp trai nhất trời đất sao?" Lão thái thái bị lời nói vô liêm sỉ này của Ngô Mặc chọc cười ha hả.

Ngô Nhị Bạch nhìn thấy cảnh này, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ già đã bao lâu rồi không cười vui vẻ như thế này?

Cái thằng ranh con này cuối cùng cũng làm được một việc ra hồn.

Ngô lão thái thái hiền từ khiến cảm giác câu thúc trong lòng Lưu Tang giảm đi vài phần, cũng cảm nhận được tình thân đã lâu không có.

Sau bữa tối, lão quản gia truyền lời nói là đại gia Ngô Nhất Cùng vợ chồng đã đến.

Đây đúng là nhân vật hiếm khi xuất hiện.

Từ khi Ngô Mặc đến thế giới Đạo Mộ, cậu chưa từng gặp cặp cha mẹ tiện nghi này.

Hiện tại nghe tin tức của hai vị này, nhất thời còn có chút không thích ứng.

Đối với cậu mà nói, Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh là chú ruột, Ngô Nhị Bạch thì chẳng khác gì cha ruột.

Ngô Nhất Cùng mới xuất hiện này ư?

Chắc còn không thân thiết bằng lão Bạch Đầu thủ hạ ngày xưa nữa.

Nghĩ đến lão Bạch Đầu, Ngô Mặc cảm thấy lão già này cũng là một nhân tài, nên gọi ông ta đến Tây Bắc.

Cậu đang miên man suy nghĩ thì trong sân truyền đến tiếng bước chân gấp gáp. "Mẹ, người đâu?

Ở đâu vậy?" Người chưa đến, tiếng đã truyền tới. "Lão Đại, mẹ ở đây này." Giọng Ngô lão thái thái như có một ma lực nào đó, lập tức an ủi trái tim đang lo lắng của vợ chồng Ngô Nhất Cùng.

Hai vợ chồng họ mấy năm nay cũng không dễ chịu gì, từng giây từng phút đều chìm trong hối hận và đau khổ.

Hối hận vì ban đầu vì sự nghiệp và học vấn mà giao phó hai đứa con trai cho em trai, không làm tròn trách nhiệm của cha mẹ.

Đau khổ vì con trai gặp chuyện, bản thân mình ngay cả mặt cuối cùng cũng không nhìn thấy.

Nhưng năm đó là chính mình chủ động đưa con đi, lại không thể trách tội em trai bảo vệ không chu đáo.

Chỉ có thể một mình nuốt xuống trái đắng.

Hai vợ chồng nội tâm chịu đựng sự giày vò, sinh ra tóc bạc đầy đầu.

Vợ chồng Ngô Nhất Cùng hai người bước nhanh như bay xông vào chính đường.

Sau khi gọi một tiếng "Mẹ", ánh mắt họ như đèn pha rọi khắp đám đông.

Chỉ muốn nhìn thấy khuôn mặt thân quen khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Nhưng nhìn nửa ngày, ngoài con trai cả Ngô Tà nhà mình ra, trong phòng còn lại mấy người trẻ tuổi, bản thân mình không quen một ai.

Ngô phu nhân vẻ mặt sốt ruột kéo tay Ngô Tà, "Tiểu Tà, em trai con đâu?" Lúc này Ngô Mặc không tiện giả vờ câm điếc nữa, đành cứng đầu đứng dậy từ dưới đất.

Cậu ta há miệng mãi, nhưng từ "Mẹ" này vẫn không thể gọi ra.

Trong kinh nghiệm sống hai kiếp của cậu, chưa từng cảm nhận được thứ gọi là tình mẫu tử.

Còn về tình phụ tử?

Chỉ cảm nhận được ở Ngô Nhị Bạch và Giải Liên Hoàn.

Vợ chồng Ngô Nhất Cùng nhìn khuôn mặt xa lạ trước mắt, nhất thời ngây người.

Một lát sau mới hoàn hồn trở lại, thăm dò gọi một tiếng, "Tiểu Mặc?

Con, con đang đeo mặt nạ à?" Hai vợ chồng tuy sống cuộc sống của người bình thường, nhưng chuyện trong nhà ít nhiều cũng có nghe qua.

Lờ mờ nghe nói có một loại mặt nạ có thể che giấu dung mạo, chỉ là chưa từng nhìn thấy.

Giờ đây người trẻ tuổi xa lạ này nói là con trai mình, hai người lập tức nghĩ đến chuyện này. "À, đúng vậy." Ngô Mặc gãi đầu, có chút ngượng ngùng.

Cậu vừa mở miệng thừa nhận.

Vợ chồng Ngô Nhất Cùng hai người kích động vô cùng, ôm chặt Ngô Mặc khóc lớn.

Tiếng khóc chua xót, khiến Ngô lão thái thái và Ngô Nhị Bạch trong lòng đều không khỏi chua chát.

Ngô Mặc bị hai người ôm chặt đến tê dại, muốn giãy thoát lại có chút không đành lòng.

Chỉ có thể ra hiệu cho anh trai Ngô Tà, nhờ anh giúp khuyên nhủ một chút.

Ngô Tà thì lại có đất dụng võ lớn.

Tiến lên ôm lấy mẹ già, vừa dỗ vừa khuyên cuối cùng cũng an ủi được bà.

Gia đình lại ngồi vây quanh bên nhau.

Ngô Mặc hết cách, đành phải lôi bộ lời lẽ lừa dối lão thái thái ra dùng lại.

Ngô phu nhân kéo tay Ngô Mặc chết sống không buông.

Con trai nói gì bà cũng không để ý, chỉ cần người còn sống ở bên cạnh mình là đủ rồi.

Ngô Nhất Cùng thì không phải người dễ lừa.

Ông phát hiện rất nhiều sơ hở trong lời kể của Ngô Mặc, chỉ là ngại có mẹ già và vợ ở đó nên không vạch trần.

Đừng thấy ông ấy trong thế giới trộm mộ không lộ mặt lộ mày, rất khiêm tốn, nhưng thực ra đầu óc của ông không hề thua kém Ngô Nhị Bạch.

Năm đó Ngô lão cẩu tâm niệm muốn nhà họ Ngô tẩy trắng, lý do chọn con trai cả Ngô Nhất Cùng là vì ông có tính cách trầm ổn, đầu óc đủ dùng.

Ngô Nhất Cùng quả thực không phụ lòng nguyện vọng của bố già.

Chăm chỉ nghiên cứu địa chất học, triệt để thoát khỏi sự truyền thừa của gia tộc.

Sau khi lại tái diễn một màn đại kịch cha con mẹ con đoàn tụ, thời gian đã gần nửa đêm mười hai giờ.

Ngô Tà và Ngô Mặc đỡ nãi nãi về phòng, sau đó bị Ngô Nhất Cùng gọi vào thư phòng nói chuyện.

Ngô Mặc lần đầu tiên gặp Ngô Nhất Cùng, cậu ngồi trên ghế cẩn thận đánh giá vị bố già tiện nghi trước mặt này.

Phát hiện ba anh em nhà họ Ngô mỗi người một vẻ.

Tam thúc?

Chương 728

Khỏi phải nói, một lão khốn nạn.

Nhị thúc?

Bề ngoài văn nhã, bên trong toát ra khí chất ác bá.

Vị bố già tiện nghi trước mắt này, mới là người thực sự có khí chất thư sinh.

Trừ những người trong cuộc ra, không ai rõ tối hôm đó cha con đã nói chuyện gì.

Chỉ biết, khi đại thọ bảy mươi của Ngô lão thái thái kết thúc, vợ chồng Ngô Nhất Cùng nắm tay hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc, nửa buổi không nói nên lời.

Con đã lớn không theo lời cha mẹ.

Hai anh em ý chí quá kiên định, làm cha mẹ thì có thể làm gì chứ?

Vợ chồng Ngô Nhất Cùng không ở lại Dư Hàng.

Lúc chia tay, Ngô phu nhân không yên tâm Ngô Mặc, kéo con trai ra một góc lại đặc biệt dặn dò mấy câu. "Con trai, con đã lớn rồi, mẹ không thể ngày nào cũng ở bên con, con phải chú ý giữ gìn sức khỏe." "Mẹ cứ yên tâm, con sẽ làm vậy, mẹ về nhà cũng phải chú ý sức khỏe, tuyệt đối đừng thức khuya mãi." "Thuốc viên con đưa cho mẹ nhất định phải uống đúng giờ, uống liên tục một tháng sẽ tốt cho sức khỏe của mẹ." Ngô Mặc không phải người máu lạnh vô tình, người khác đối tốt hay xấu với cậu, cậu đều cảm nhận được.

Sau mấy ngày ở chung, cậu đã dần thích nghi với sự quan tâm của Ngô phu nhân.

Ngô phu nhân vui mừng vì con trai quan tâm đến mình.

Nhưng thân là mẹ và là phụ nữ, bà trời sinh đặc biệt nhạy cảm với một số chuyện.

Trong vòng hai ba ngày ngắn ngủi này, bà nhạy bén nhận ra một số chuyện.

Mấy người bên cạnh con trai, thái độ đối với nó hình như có gì đó không đúng?

Mức độ quan tâm, nói thẳng ra là còn hơn cả mình làm mẹ nữa.

Ngô phu nhân bắt đầu để ý.

Kết quả là bà lập tức phát hiện ra manh mối.

Tuy nói xã hội hiện đại coi trọng tình yêu đích thực là vô tội.

Nhưng bà mẹ nào lại muốn, mấy ông già khác dòm ngó con trai mình chứ?

Nói thật, thằng nhóc nhà họ Giải kia trông cũng đẹp trai đấy.

Hồi nhỏ mình cũng từng gặp, hồng hồng múp míp như một cô bé vậy.

Lúc đó mình đã cưng chiều đến hư rồi, hận không thể cướp về nhà nuôi làm con gái, thậm chí còn từng nghĩ có nên làm sui gia với con trai cả không?

Nhưng tiền đề là nó phải là cô bé chứ, cái thằng trai tráng này thì tính sao?

Còn cái tên đeo kính đen kia, chưa nói đến việc trông không giống người tốt, cái dáng vẻ đó, hình như mình đã gặp hắn mấy chục năm trước rồi thì phải?

Ngô phu nhân tối đó trằn trọc không ngủ được.

Cố gắng hết sức hồi tưởng trong đầu, rốt cuộc mình đã gặp Hắc Nhãn Kính khi nào?

Suy nghĩ tới lui, cơn buồn ngủ dần ập đến.

Ngay khi bà sắp chìm vào giấc ngủ, một cảnh tượng đột nhiên hiện ra trong đầu.

Ngô phu nhân đột ngột mở mắt, cơn buồn ngủ tan biến.

Bà nhớ ra rồi.

Mình thật sự đã gặp Hắc Nhãn Kính, hơn nữa còn là hơn hai mươi năm trước khi đến nhà họ Giải làm khách.

Lúc rời đi thì chạm mặt người này.

Hắn lúc đó mặc quần áo đen, trên mặt đeo một cặp kính râm, cho người ta một cảm giác vô cùng khó chọc.

Giờ đã hơn hai mươi năm trôi qua, tại sao hắn lại không già đi?

Hơn nữa hắn đi theo bên cạnh con trai mình là muốn làm gì?

Ngô phu nhân trằn trọc, hoàn toàn không ngủ được.

Tiếp theo, bà tập trung ánh mắt vào Hắc Nhãn Kính.

Chỉ cần người này tiếp cận Ngô Mặc.

Ngô phu nhân lập tức tùy tiện tìm một cái cớ kéo Ngô Mặc đi, sau đó bóng gió dò hỏi mối quan hệ giữa con trai và Hắc Nhãn Kính.

Ngô Mặc đầu óc nào nghĩ nhiều đến thế?

Cậu chưa từng trải qua tình mẫu tử, lầm tưởng mẹ tiện nghi là quan tâm đến cuộc sống và tình bạn của mình.

Cũng không tính toán nhiều, tiện miệng kể một số chuyện, nói Hắc Nhãn Kính là huynh đệ thân thiết của mình, là bạn sinh tử, mối quan hệ tốt đến mức có thể mặc chung một chiếc quần.

Ngô phu nhân vô cùng chấn động, lời thốt ra khỏi miệng, "Con trai, con có biết tuổi hắn không?

Mẹ hai mươi mấy năm trước đã gặp người này rồi, tuổi hắn ít nhất cũng phải lớn hơn cha con chứ?" Bà cảm thấy con trai mình chắc chắn bị lừa dối, nếu không thì làm sao có thể kết nghĩa huynh đệ với một ông già chứ? "Cháu biết chứ." Ngô Mặc không những không ngạc nhiên, ngược lại còn bật cười thành tiếng.

Cậu vươn vai, một tay vòng qua ôm lấy vai Ngô phu nhân, thái độ so với ngày đầu có chút thân thiết hơn, "Mẹ cứ đừng nghĩ linh tinh, tuy cháu gọi hắn là anh, nhưng thực chất trong lòng xem hắn như trưởng bối mà tôn trọng và yêu quý." Dù sao nói dối cũng không mất tiền, nói thêm mấy câu an ủi lòng người cũng chẳng sao.

Ngô Mặc mỗi nói một câu, thần sắc Ngô phu nhân lại dịu đi một phần.

Bà coi như đã hoàn toàn nhìn ra, thằng con trai út nhà mình trong đầu căn bản không có những suy nghĩ lung tung.

Tính cách giống y như cha nó.

Mọi mặt đều không tồi, duy chỉ có chuyện tình cảm là thiếu một dây thần kinh.

Con trai cả Ngô Tà cũng tương tự.

Ba cha con một mạch truyền thừa, quả thực là những lão gia thẳng không thể thẳng hơn được nữa.

Nếu là trước đây, mình chắc chắn lo lắng đến mức ăn không ngon ngủ không yên.

Dù sao con trai không có đầu óc, thì sẽ không thấy bóng dáng con dâu.

Bây giờ thì sao?

Tuyệt đối sẽ không.

Con trai không khai sáng mới là một chuyện tốt, đỡ cho cục thịt bị chó dòm ngó.

Giờ lại phải chia tay con trai, trong lòng người mẹ luôn trăm phần không yên tâm, còn muốn dặn dò thêm mấy câu nữa.

Ngô phu nhân nhìn Ngô Mặc một cái, nhẹ giọng nói: "Con trai, con đã lớn rồi, làm việc có chừng mực của mình, mẹ không giúp được con, chỉ có thể nhắc nhở con một câu, lòng người cách một lớp bụng, vạn lần phải cẩn thận." "Anh trai nhà họ Giải của con người cũng không tệ, nhưng con cũng đừng suốt ngày làm phiền người ta, có việc gì thì tìm đại ca con, hai đứa là anh em ruột, nhất định phải tương trợ lẫn nhau." "Còn nữa, Nhị thúc con từ nhỏ đã dạy con tôn trọng người già yêu quý trẻ nhỏ, đối với người lớn tuổi, đừng suốt ngày không lớn không nhỏ gọi 'anh', sẽ khiến người ta cười chê nhà mình không có lễ phép, biết chưa?" Để con trai giữ khoảng cách với Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính, Ngô phu nhân cũng coi như đã liều mạng.

Gia phong, lễ phép gì ư?

Kệ nó có hay không, đều đổ hết lên người Ngô Mặc.

Ngô Mặc không phản bác, cười ha hả nhận hết, dỗ Ngô phu nhân rời khỏi lão trạch mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lần này cậu coi như đã thực sự thể nghiệm được thế nào là tình mẫu tử -- một loại cảm giác vừa hạnh phúc vừa mệt mỏi.

Nhìn bóng lưng cha mẹ rời đi, Ngô Tà thở dài một hơi, "Trời ơi, công lực cằn nhằn của mẹ lại thăng cấp rồi." Ngô Mặc khó hiểu liếc Ngô Tà một cái, "Anh, anh cũng bị mắng à?" Ngô Tà mặt không biểu cảm hỏi lại: "Mày nghĩ anh trốn được chắc?" "Hắc, lại đây, kể cho lão đệ nghe xem, nói gì anh vậy?" Ngô Mặc vừa nghe liền hứng thú.

Cổ ngữ có câu, giẫm lên nỗi đau của người khác để nâng bước mình, nghĩ thế nào cũng thấy tốt. "Ngoài chuyện giục cưới ra, còn có thể là gì nữa chứ?" Ngô Tà vẻ mặt bực bội, kéo em trai bắt đầu than vãn, "Mỗi lần gặp mặt đều là mấy lời đó, hàng xóm bên cạnh sinh con, nhà đối diện sinh đứa thứ hai." Ngô Mặc vừa nghe vừa suy nghĩ.

May mà người nhà không biết khuynh hướng giới tính của anh trai, nếu không thì chẳng phải sẽ xù lông sao?

Không nói gì khác, đoán chừng lão Trương cũng phải bị người ta cầm gậy đuổi ra khỏi lão trạch.

Thời gian tươi đẹp đến mấy cũng có ngày kết thúc.

Chương 729

Đại thọ bảy mươi của Ngô lão thái thái kết thúc, có nghĩa là hành trình mới lại bắt đầu.

Ngô Mặc lấy cớ tiếp tục học tập, bịn rịn chia tay Ngô lão thái thái. "Nãi nãi, người yên tâm, cháu nhất định sẽ học hành chăm chỉ." Ngô Mặc quỳ một gối trước mặt nãi nãi, giơ một ngón tay lên cam đoan, "Cứ bằng thực lực của cháu đây, thi đỗ tiến sĩ gì đó chỉ là chuyện nhỏ." Lâm Phong đứng bên cạnh quay đầu đi không muốn nghe cậu ta nói xàm.

Thi tiến sĩ ư?

Sao mà vô liêm sỉ thế không biết?

Với cái đức hạnh học dốt của mày, giỏi lắm thì thi đỗ khoai lang thôi. "Thi cử có đỗ hay không không quan trọng, nãi nãi chỉ mong con bình an vô sự." Ngô lão thái thái vuốt má cháu trai, vẻ mặt đầy lưu luyến.

Cháu trai khó khăn lắm mới về một chuyến, chưa ở được hai ngày lại phải đi, cũng không biết lần gặp mặt tiếp theo là khi nào?

Nhưng dạo gần đây mình cảm thấy sức khỏe tốt hơn nhiều, chân tay có sức, đi lại không cần chống gậy.

Chẳng lẽ đúng là người gặp chuyện vui tinh thần sảng khoái?

Ngô lão thái thái trăm mối không thể giải, đổ việc sức khỏe chuyển biến tốt cho việc cháu trai trở về.

Nào ngờ, Ngô Mặc đã sớm cho đan dược vào cốc nước, dỗ lão thái thái uống hết. "Nãi, người yên tâm, cháu sẽ chăm sóc tốt Tiểu Mặc." Ngô Tà quỳ ở bên kia của nãi nãi.

Hai anh em nhẹ giọng dỗ dành lão thái thái, cuối cùng cũng xua tan được kha khá cảm xúc buồn bã.

Lâm Phong, đứa cháu nuôi này cũng không rảnh rỗi.

Nói một tràng lời hay ý đẹp, bù đắp thiếu sót, dỗ cho lão thái thái cười tươi như hoa.

Bên khác, Ngô Nhị Bạch đang nói chuyện với Giải Ngữ Hoa.

Ông không dặn dò Giải Ngữ Hoa chăm sóc Ngô Mặc, chỉ tùy tiện nói vài chuyện làm ăn.

Cháu trai đã lớn rồi.

Ngô Nhị Bạch không muốn Ngô Mặc thua kém người khác, cũng sẽ không còn tròng gông xiềng vào đầu cậu nữa.

Giải Ngữ Hoa nhận ra sự thay đổi nhưng không nói nhiều.

Hai người tùy ý nói chuyện phiếm vài câu, cho đến khi Ngô Mặc đến chào Ngô Nhị Bạch mới kết thúc chủ đề. "Nhị thúc bảo bối của cháu!" Ngô Mặc bước nhanh lên phía trước, dang hai tay ôm chặt Ngô Nhị Bạch, miệng luyên thuyên, "Cháu trai bảo bối sắp đi rồi, ngài nhất định phải chú ý giữ gìn sức khỏe nhé." "Viên 'Duyên Canh Đan' cháu tặng ngài là đồ tốt đó, ngài nhất định phải uống mỗi ngày một viên." Ngô Mặc hoàn toàn là đang "thiếu đức" mà.

Thuốc cậu tặng Ngô Nhị Bạch, thực chất là được điều chế theo cổ phương, có công hiệu cường thân kiện thể.

Nhưng cậu không nói những tác dụng này, cố tình bịa ra một cái tên "Duyên Canh Đan", chính là muốn chọc tức Ngô Nhị Bạch.

Quả nhiên, Ngô Nhị Bạch nghe cái tên này liền tức điên người.

Mình là một lão gia lớn tuổi, lấy đâu ra cái tuổi mãn kinh?

Nếu không phải mày cái thằng ranh con suốt ngày chọc tức ông đây, cái khí chất nho nhã ông đây đã nuôi dưỡng nửa đời người có phá công không?

Dưới ánh mắt quen thuộc của Giải Ngữ Hoa, hai chú cháu Ngô Nhị Bạch lại "thân thiết" một phen.

Lưu Tang mấy ngày nay xem đến mức tê liệt luôn rồi.

Sau mấy ngày "du ngoạn" ở lão trạch, nó kinh ngạc phát hiện, hóa ra bố nuôi căn bản không phải kiểu người lạnh lùng cao ngạo gì cả.

Lão nhân gia ấy chẳng qua là vì không nói được nên mới phải kìm nén thôi.

Bây giờ bố nuôi đã khỏi cổ họng rồi.

Theo lời đại bá nói, sống như chó hoang thoát cương, triệt để thả phanh bản thân.

Chuyện chôn Ngô Mặc, Lưu Tang có chút chột dạ, ngay cả trong lòng nghĩ thôi cũng thấy hơi run.

Ngô Mặc mấy người sau khi từ biệt trưởng bối, rời khỏi Dư Hàng, họ không trực tiếp trở về Tây Bắc mà trước tiên đi đến Kinh Đô.

Trên máy bay, Ngô Mặc đang tận tình khuyên nhủ Giải Ngữ Hoa, muốn cậu ấy ở lại Kinh Đô, đừng đi theo mình tranh giành nước đục. "Hoa ca, chuyện lần này là Địa Long Hội chúng ta hợp tác với Uông gia và Trương gia, Giải gia của anh tham gia vào làm gì chứ?" "Cậu chê tôi là gánh nặng à?" "Không phải, tôi không chê anh, tôi chỉ là đang làm chuyện này, anh căn bản không cần phải tham gia đâu, anh có thể ở Kinh Đô giúp tôi làm hậu thuẫn." "Cậu chê tôi là gánh nặng à?" "Tôi..., mẹ kiếp!" Ngô Mặc tức đến ngớ người.

Cậu bình thường luôn cảm thấy mình có thể đấu võ mồm với người khác tám trăm hiệp, hôm nay lại hoàn toàn thua dưới tay Giải

Ngữ Hoa.

Dù khuyên nhủ thế nào, Giải Ngữ Hoa cũng chỉ nói đi nói lại đúng một câu này.

Đây chẳng phải là nói nhảm à?

Mình đã bao giờ chê cậu ấy đâu?

Cậu có chút buồn bực, dứt khoát rất mất hình tượng mà nằm dài ra ghế.

Ngẩng đầu nhìn lên phía trên khoang máy bay, yếu ớt gọi Ngô Tà. "Đại ca, em sắp bị Hoa ca đánh bại rồi, anh giúp em khuyên cậu ấy đi." Bị thằng em gọi tên, Ngô Tà đón lấy ánh mắt bất mãn của Giải Ngữ Hoa, ngượng ngùng xoa xoa mũi, cứng đầu ngồi xuống đối diện cậu ấy. "Tiểu Hoa." "Câm miệng, tôi không muốn nói chuyện với anh!" Giải Ngữ Hoa căn bản không nể mặt Ngô Tà, không đợi đối phương nói xong đã trực tiếp đáp trả.

Ngô Tà còn chưa kịp nói xong chữ thứ ba, đã bị Giải đương gia thẳng thừng chặn họng lại.

Hắc Nhãn Kính chỉ sợ thiên hạ không loạn, hắn hớn hở xáp lại gần, “Ối, đồ đệ, bị người ta dập cho tơi tả rồi à?

Xem ra Hoa gia không nể mặt mày rồi.” Ngô Tà cũng chẳng nể mặt Hắc Nhãn Kính, trực tiếp đứng dậy nhường chỗ.

“Xì, tôi lên thì tôi lên.”Hắc Nhãn Kính ban đầu chỉ định cà khịa Ngô Tà vài câu.

Ai bảo cái đồ đệ xui xẻo này gần đây cứ gây trở ngại cho mình.

Khiến mình muốn nói vài câu với tiểu tổ tông còn phải tìm cơ hội.

Hắc gia đâu phải thằng ngốc.

Mấy hôm nay ở Ngô gia cổ trạch, hắn cực kỳ uất ức.

Bà nội Ngô thì còn đỡ một chút, nhưng Nhị thúc Ngô và thím hai thì nhìn chằm chằm hắn như nhìn một tên trộm.

Cứ hễ hắn đến gần Ngô Mặc trong phạm vi một mét là thím hai lại xông ra từ một góc nào đó, tìm cớ kéo Ngô Mặc đi.

Bảo hắn nổi giận à?

Đối phương là trưởng bối của Ngô Mặc lại là phụ nữ.

Không nổi giận à?

Hắn thực sự bị kìm nén muốn chết.

Hắc Nhãn Kính không còn cách nào, chỉ có thể nửa đêm mò ra ngoài cửa sổ Ngô Mặc tìm cơ hội nói chuyện.

Nhưng nói được cái cóc khô gì?

Ngô Mặc vừa đặt lưng xuống là ngủ ngay.

Nửa đêm đánh thức cậu ta ư?

Cậu ta có thể đánh cho đầu mày sưng như đầu heo.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ đành ngồi co ro trong góc nghe tiếng ngáy cả đêm.

Hắc gia trong lòng đúng là rất rộng lượng, tự an ủi mình rằng như vậy cũng coi như chung giường chung gối.

Người xưa nói rất đúng, cha nợ con trả, mẹ đặt ra rào cản thì con cũng phải chịu.

Hắc Nhãn Kính liền đem từng chuyện xui xẻo một, đổ hết lên đầu Ngô Tà.

Giờ thấy Ngô Tà bị dập cho tơi tả, cứ như giữa trời nóng được uống một thùng nước đá, sảng khoái cả người.

Kết quả lại bị cái đồ đệ xui xẻo này đẩy lên giàn hỏa.Dưới cái nhìn đầy vẻ trêu chọc của Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính đành mặt dày ngồi đối diện Giải Ngữ Hoa.

Chương 730

“Hoa…” “Tiền thuê phòng tăng gấp năm lần.” Hắc Nhãn Kính nghẹn họng.

Giải Ngữ Hoa thấy hắn không nói nên lời, trong lòng hài lòng.

Ngô Mặc chứng kiến toàn bộ quá trình, đối với Hắc Nhãn Kính thực sự là giận vì không chịu cố gắng, thương vì bất hạnh.

Đồ vô dụng.

Chẳng phải chỉ là tiền thuê phòng thôi sao?

Đến cái chữ thứ hai cũng không nói ra nổi?

Tiền mày kiếm cả đời đi đâu hết rồi?

Không thể rút một cọc tiền quăng thẳng vào mặt Hoa ca sao?

Xem ra mẹ nói không sai, đàn ông lớn tuổi đúng là không đáng tin.

Ngô Mặc xem như đã hiểu rõ.

Dưới áp lực của tiền bạc, Đại ca và Kính ca hoàn toàn không thể ngẩng mặt lên được.Lâm Phong ngồi cách đó không xa chơi điện thoại, căn bản lười xen vào mấy chuyện tào lao này.

Hắn và Ngô Mặc khác nhau.

Đừng thấy bề ngoài hắn và Giải đương gia nói cười vui vẻ, thực ra quan hệ cũng chưa thân đến mức không gì không nói được.

Chuyện của “con trai” thì cứ để nó tự giải quyết, mình chỉ cần kiểm soát vị trí quan trọng phía sau là được.Nửa sau hành trình.

Ngô Mặc không cam tâm lại thử nói vài câu nữa.

Thế nhưng, mặc cho cậu nói đến rách cả miệng, Giải Ngữ Hoa vẫn dùng câu nói ban đầu hỏi lại.

“Em không thể nghe lời à?” “Em chê anh là gánh nặng à?” “Em ở lại Kinh Đô, làm hậu phương cho anh không được sao?” “Em chê anh là gánh nặng à?” “Mẹ kiếp, anh là máy lặp hả anh?” “Em chê anh là gánh nặng à?” Ngô Mặc nghẹn lời, trừng mắt nhìn Giải Ngữ Hoa.

Trong lòng hạ quyết tâm, tối nay sẽ không nói với anh ta một câu nào.Giải Ngữ Hoa trong lòng cười thầm.

Hóa ra đối phó với thằng nhóc thối tha này dễ như vậy, sao mình không nghĩ ra sớm hơn nhỉ?

Lưu Tang ngồi trong góc máy bay, nghe thấy cha nuôi bị chặn họng không nói nên lời, trên mặt hiện lên vẻ suy tư.

Có lẽ Ngô Mặc mấy năm nay làm người câm đã quen rồi, có thể khống chế được miệng mình.

Cho đến khi bước vào ngưỡng cửa Giải gia cổ trạch, cậu cũng không nói thêm một từ nào với Giải Ngữ Hoa.

Cậu ta im lặng rồi, Giải Ngữ Hoa trong lòng lại thấy không thoải mái.

Khi ngồi xe, anh ta cứ ở cạnh Ngô Mặc, luôn muốn nói vài câu để xoa dịu không khí.

Chỉ là Ngô Mặc một khi đã nổi nóng, nói không mở miệng là không mở miệng, thậm chí còn không thèm để ý.

Giải Ngữ Hoa có thể nói là tự giơ chân chịu đá, uất ức muốn chết.

Hiếm khi thấy Giải Ngữ Hoa bị dập cho tơi tả, Hắc Nhãn Kính và mấy người khác trong lòng sảng khoái không thôi.Chơi thì chơi, quậy thì quậy, nhưng chính sự thì không thể né tránh.

Thực lòng mà nói, Ngô Mặc không muốn Giải Ngữ Hoa và Hắc

Nhãn Kính cùng những người khác tham gia hành động lần này.

Cửa Thanh Đồng xuyên suốt toàn bộ thế giới Đạo Mộ.

Nơi nào có nó tồn tại, không cần suy nghĩ cũng có thể tưởng tượng ra nó nguy hiểm đến mức nào.

Giống như lần trước, một ngôi mộ cổ Nam Chiêu Quốc bình thường, cuối cùng lại mọc ra một cái hố lớn.

Lỡ lần này Cửa Thanh Đồng mở ra, bên trong nhảy ra mấy con cóc, mực tám chân linh tinh, mấy anh em mình có bị tóm gọn cả ổ không?

Xuất phát từ sự cẩn trọng, Ngô Mặc vẫn không đồng ý cho họ tham gia.“Tiểu Mặc, bất luận em nói gì anh cũng đi.” Giải Ngữ Hoa ôn hòa nhưng không thể lay chuyển đã từ chối lời đề nghị của Ngô Mặc.

“Phải đó, bảo bối.” Hắc Nhãn Kính nhích cái mông, ngồi xuống cạnh Ngô Mặc, “Em đi đâu, tôi đi đó, tuyệt đối không rời em nửa bước.” Ngô Mặc nghe thấy giọng điệu không đúng, nhấc khuỷu tay thúc vào ngực Hắc Nhãn Kính, “Mẹ kiếp, đồ biến thái chết tiệt, ông đây đi tè mày cũng xem à?” Khóe mắt Hắc Nhãn Kính giật giật.“Tiểu Mặc, người Trương gia giả mạo anh, chứng tỏ anh rất quan trọng đối với họ.” Ngô Tà nói, “Thêm chuyện Tam thúc mất tích, dù thế nào anh cũng phải tham gia.” “Anh em à, mày đừng xua tao, Bàn gia tao đã nói từ sớm rồi, mày đi đâu tao đi đó.” “Tôi đi.” “Anh Tiểu Mặc, em cũng đi.” Ngô Mặc đảo mắt một vòng, mỗi người đều đã bày tỏ thái độ của mình.

Cậu siết chặt nắm tay, trong khoảnh khắc có cảm giác muốn đánh người.

Lời mình nói vô dụng đến vậy, bị mấy người coi như đánh rắm à?

Cậu càng nghĩ càng tức.

Theo nguyên tắc bắt nạt kẻ yếu, Ngô Mặc không chút khách khí “xử lý” Hoắc Tú Tú một trận.

Nghiêm khắc cảnh cáo cô bé không được tham gia sự kiện lần này, ngoan ngoãn ở lại Kinh Đô.

Hoắc Tú Tú muốn khóc mà không ra nước mắt.

Cô bé đưa ánh mắt cầu cứu về phía Giải Ngữ Hoa, nhận được một cái lườm nguýt.

Giải Ngữ Hoa rất đồng tình với suy nghĩ của Ngô Mặc.

Chỉ cần mình đi theo, Hoắc Tú Tú có đi hay không cũng chẳng sao.

Dây dưa hồi lâu, chỉ giải quyết được một cái đuôi nhỏ.

Ngô Mặc đành chịu số phận.

Đã không thoát được mấy anh em, đành phải nghiêm túc bàn bạc đối sách.Tục ngữ nói rất đúng, đánh trận thực ra là chơi chiến tranh thông tin.

Chỉ có nắm được thông tin đầu tiên mới không bị người ta che mắt, nắm giữ vị trí chủ động.

Giải Ngữ Hoa hạ lệnh, yêu cầu người nhà họ Giải thu thập tài liệu liên quan đến Mặc Thoát.

Phía Tây Bắc cũng không nhàn rỗi.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai người dặn dò tâm phúc, bảo họ thu thập rộng rãi truyền thuyết về Mặc Thoát, cũng như tình hình địa chất.

Có tiền sai được cả quỷ thần.

Ném ra cả đống tiền, thông tin liền ồ ạt đổ về.

Mặc Thoát cách Kinh Đô khá xa, thông tin truyền về xa xa không tiện bằng Tây Bắc.

Mấy anh em bàn bạc, chi bằng về thẳng Tây Bắc, chỉnh lý trang bị rồi xuất phát từ đó.Giải Ngữ Hoa nhanh chóng giải quyết các vấn đề của Giải gia, dặn dò Hoắc Tú Tú trấn giữ Kinh Đô.

Lại dặn dò cô bé gặp chuyện đừng vội vàng, nếu thực sự khó khăn có thể cầu cứu Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hoắc Tú Tú lần lượt đáp ứng, nhưng vẫn không cam lòng muốn giãy giụa thêm lần nữa.

Giải Ngữ Hoa thấy cô bé môi mấp máy, liền quay người bỏ đi, căn bản không cho Hoắc Tú Tú cơ hội mở miệng.Lần nữa trở lại Tây Bắc, không khí khác hẳn.

Toàn bộ Địa Long Hội như một cỗ máy đã khởi động, trên dưới bận rộn không ngừng.

Thể chất Lâm Phong đã được hệ thống cải tạo một lần, nên hồi phục rất nhanh.

Không lâu sau đã đi lại nhanh nhẹn như bay, cười đùa chửi mắng như một người đàn ông khỏe mạnh.

Ngô Mặc ban đầu thương anh ấy vết thương chưa lành, một tay ôm hết việc bẩn thỉu, nặng nhọc.

Ngay cả khi về lại Ngô gia cổ trạch ở Dư Hàng, cậu cũng quan tâm hỏi han ân cần.

Giờ người đã khỏi rồi, thì công việc phải chia ra.

Nếu không lẽ cứ để một mình Ngô Mặc làm như con lừa mãi à?

Lượng lớn tài liệu và truyền thuyết, như nước chảy không ngừng được gửi đến trước mặt hai người.

Nhìn bảy tám bó tài liệu cao chừng một mét trên mặt đất, Ngô

Mặc và Lâm Phong đứng sững tại chỗ, nửa ngày không nói lời nào.Đừng thấy hai người họ đã thi được một đống chứng chỉ, nhưng bản chất học dốt sẽ không thay đổi.

Lâm Phong lén lút liếc Ngô Mặc một cái.

Nhanh chóng lùi lại một bước, khẽ xoa trán, dùng một giọng yếu ớt vô lực nói, “Con trai, bố vẫn chưa khỏi bệnh, hơi yếu, mấy chuyện này giao cho con đó.” Ngô Mặc nheo mắt cười lạnh một tiếng, “Yếu à?

Mày có muốn tìm bát nước tiểu tự dìm chết mình không?” Lâm Phong mặt đầy bi phẫn phát ra tiếng gào thét, “Lòng hiếu thảo của mày đâu?

Tao không phải là người quan trọng nhất của mày nữa sao?” Ngô Mặc căn bản không ăn cái bộ này của hắn.

“Ối, hay là thế này?” Cậu nhếch mép, cố ý kéo dài âm điệu, giọng nói chứa đầy vẻ trêu chọc, “Nếu mày bây giờ mà tắt thở, ông đây lập tức đi trộm lăng Tần Thủy Hoàng, lôi hắn ra rồi nhét mày vào, đủ ý tứ chưa?” Lâm Phong trừng mắt nhìn Ngô Mặc, từ kẽ răng nặn ra một câu, “Hay là đòi tiền lại, mày cứ tiếp tục làm người câm đi?” “Bớt mẹ nó nói nhảm đi, trông mong tao một mình đọc nhiều thế này à?

Chương 731

Vậy thì mày thuần túy là mơ mộng rồi.” Hai anh em bây giờ y như Hùng Đại với Hùng Nhị, đã thấy Quang Đầu Cường thì đứa nào cũng đừng hòng trốn việc.Mặc Thoát nằm ở khu vực Tây Tạng.

Các thần thoại và truyền thuyết liên quan, một phần là do người dân nơi đó truyền miệng, một phần được ghi chép trong kinh điển chó của Tạng truyền.

Trong đống tài liệu chất đống đó, riêng kinh điển chó đã chiếm hai phần ba, một phần ba còn lại là thông tin địa chất, hầu như đều là báo cáo chính thống.

Hai anh em ngồi trong phòng.

Cố gắng kiên nhẫn đọc chưa đầy một tiếng, người đã sụp đổ rồi.

Hai người họ từ nhỏ chỉ học võ nghệ với lão đạo sĩ, không có ý định xuất gia, cũng không dính dáng đến mấy điển tịch này.

Huống hồ kinh điển Phật giáo Tạng truyền, làm sao người thường có thể hiểu được?

“Vãi chưởng, mấy cái bùa vẽ quỷ này rốt cuộc viết cái gì vậy?” Lâm Phong ném cuốn sách ra sau lưng, cả người dựa mạnh vào lưng ghế.

Cả người có cảm giác sống không bằng chết.

“Mẹ nó, tao làm sao biết được?” Ngô Mặc uể oải bò trên bàn, yếu ớt trả lời một câu, “Tao lại đâu có ý định xuất gia, thời gian rảnh đâu mà nghiên cứu cái thứ đồ quỷ quái này?”Nói đến xuất gia, Ngô Mặc bỗng nhiên giật mình.

Cậu ngẩng đầu nhìn Lâm Phong, đầy hy vọng hỏi, “Lần trước cô mỹ nữ tập gym đâu rồi?” “Mỹ nữ cái cóc.” Lâm Phong khinh bỉ liếc Ngô Mặc một cái, “Vị đại tỷ đó đã xuất gia rồi, nhưng không phải ni cô mà là đạo cô, sao thế, mày định đổi môn phái cho người ta à?” Hy vọng tan vỡ, cậu lại cúi đầu xuống.

Lâm Phong nhìn Ngô Mặc cái vẻ ủ rũ như chết rồi không sống nổi, tức muốn bốc hỏa.

Hắn nhấc chân đá đá cậu, không chút khách khí nói, “Mấy anh trai thân yêu đáng yêu của mày đâu rồi, bình thường ngày nào cũng vây quanh mày, hai hôm nay người đâu?” “Công việc quan trọng thế này, sao không kéo họ cùng làm?”“Chuyện này…” Ngô Mặc do dự không nói.

Hai anh em từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau từ thuở cởi truồng.

Ngô Mặc cái dạng này, Lâm Phong không cần hỏi cũng biết, thằng cháu này chắc chắn đã làm chuyện thất đức gì đó nên chột dạ rồi.

Nhưng mà nó làm chuyện thất đức nhiều quá rồi.

Lâm Phong nhất thời cũng không đoán ra, nó lại làm chuyện động trời long đất lở gì nữa?

Chỉ là có thể khiến năm vị đại lão cưng chiều cậu ta như mạng sống, hai ngày không thèm trả lời cậu ta, chuyện chắc chắn có vấn đề.

Lâm Phong lập tức tinh thần phấn chấn.

Hai mắt dán chặt vào Ngô Mặc, ngọn lửa bát quái bùng cháy.

“Mày đừng nói nhảm, lại làm chuyện thất đức gì nữa?

Kể nhanh đi.” “Tôi làm sao có thể làm chuyện thất đức được chứ?” Ngô Mặc không vui, “Không bằng chứng không căn cứ, coi chừng tôi kiện anh tội phỉ báng.” Lâm Phong sao chịu được tật xấu của nó?

Hắn đứng dậy đè lên Ngô Mặc, quyết phải moi ra sự thật từ miệng cậu.

Theo lý mà nói, nếu Ngô Mặc không muốn nói, ai có ép cũng vô ích.

Nhưng mà trong lòng cậu cũng đang khó chịu, luôn cảm thấy mình không làm sai.

Lâm Phong vừa hỏi, cậu cũng có đối tượng để giãi bày.

Cậu liền kể một cách rành mạch, tuôn hết mọi chuyện mình đã làm mấy hôm nay ra."Chẳng phải tôi tính chuyện gia đình thúc giục kết hôn sao?

Nên mới tìm anh tôi và lão Trương nói chuyện tâm sự, chủ yếu là muốn hỏi xem hai người họ tính toán thế nào.

Là định bỏ trốn hay là định để lão Trương ở rể?" "Sau đó tôi lại tiện miệng nói một câu, con trai tôi mười ba tuổi rồi, mấy người phải nhanh chân lên." Lâm Phong nhìn Ngô Mặc như nhìn một thằng ngốc, nuốt nước bọt, khô khan nói, "Sau đó thì sao?" "Còn cái cóc khô gì nữa mà 'sau đó', Đại ca đá tôi một cú, lão Trương thì lịch sự hơn, túm cổ áo lôi tôi ra khỏi phòng." "Khụ.

Giải đương gia thì sao?" Lâm Phong lại truy vấn người thứ hai.

Nhắc đến Giải Ngữ Hoa, tâm trạng Ngô Mặc không tốt, nhìn Lâm Phong ánh mắt đầy ai oán, "Đều tại anh, cứ phải nhắc đến cái chuyện tình Đông Nam Á làm gì." "Bây giờ thì hay rồi, tôi bảo A Thấu trả tiền lại cho Hoa ca, kết quả Hoa ca chửi tôi ba tiếng đồng hồ, không thèm trả lời tôi." Thấy Lâm Phong còn muốn mở miệng, Ngô Mặc vẫy tay cắt ngang lời hắn, "Anh đừng hỏi nữa, tôi sẽ kể từng người một cho anh nghe.""Tôi thấy Kính ca mấy hôm trước cứ ôm eo, cứ nghĩ anh ấy tuổi già lưng không tốt, nên định tìm người giúp anh ấy điều lý một chút.” “Trong Ngoại Bát Môn, Lan Hoa Môn có mấy cô gái tay nghề không tệ, tinh thông kỹ thuật mát-xa, tôi liền gọi người đến.” “Họ cũng thật là thiếu suy nghĩ, vừa gặp mặt đã nói Kính ca và Bàn ca bị thận hư, cần phải điều lý.” Ngô Mặc nói đến đây thở dài một hơi, dang tay ra, “Kết quả là thành ra thế này.” Lâm Phong im lặng.

Đúng bằng thời gian hút một điếu thuốc, hắn kéo kéo cái cằm cứng đờ, nặn ra một nụ cười gượng gạo.

Đứng dậy đi đến bên cạnh Ngô Mặc, tay phải mạnh mẽ vỗ vào vai cậu, “Con trai, làm đúng lắm, đối xử với anh em tốt thì phải quan tâm như thế chứ.” “Giải đương gia và họ chắc là nhất thời chưa hiểu ra, rồi sẽ sớm hiểu được ý tốt của con thôi.” Lớp tẩy não của nhà họ Lâm lại khai giảng.

Những lời nói đầy tâm tình, thấm vào lòng Ngô Mặc.

Thế nhưng nói nhiều hơn nữa thì có tác dụng gì?

Quay đầu nhìn đống tài liệu đầy đất, hai anh em lại như quả bóng xì hơi, xẹp lép ngay lập tức.

Kinh điển chó còn khó hiểu hơn cả chú ngữ.

Cố gắng chịu đựng đọc thêm mười phút, Ngô Mặc thỏa hiệp.

Cậu vứt kinh văn sang một bên, đẩy cửa đi ra ngoài cầu cứu năm vị lão ca.

Mặt mũi?

Tính là cái cóc gì.

Người đàn ông bản lĩnh của Mặc gia thì co được duỗi được.

Chẳng phải chỉ là nói lời ngon ngọt thôi sao?

Lại khó hơn cả đống kinh văn này sao?Người xưa nói rất đúng, châm lửa dễ, dập lửa khó.

Giải Ngữ Hoa thực sự đã nổi giận.

Ngô Mặc ở phương diện tiền bạc tính toán rành mạch với anh ta như vậy, khiến anh ta trong lòng vô cùng khó chịu.

Ai cũng nói anh em ruột cũng phải tính sổ rõ ràng.

Nhưng cậu ta thật sự chỉ coi mình là anh em bình thường thôi sao? Giải Ngữ Hoa là kiểu người hay suy nghĩ lung tung.

Chỉ là dù anh ta có nghĩ nát óc, cũng tuyệt đối không thể ngờ kẻ đầu sỏ gây họa lại là Hắc Nhãn Kính.

Anh ta bực bội rút một điếu thuốc đang định hút thì cửa bị đẩy hé ra một khe.

Ngô Mặc thò đầu vào, cười tủm tỉm hỏi một câu, “Anh, ngủ chưa?” Giọng nói ngọt ngào.

Giải Ngữ Hoa quá hiểu tính cách của cậu, lập tức đoán ra thằng hỗn đản này chắc là có chuyện muốn nhờ mình.

Anh ta trong lòng có giận nên không muốn trả lời Ngô Mặc, giả vờ bận rộn tiếp tục xem điện thoại.

Vô ý lại bỏ qua một chuyện, trên tay vẫn kẹp một điếu thuốc.Ngô Mặc chú ý đến điểm này, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Nhất thời quên mất chuyện Giải Ngữ Hoa đang giận, dùng sức đẩy cửa, sải bước đi vào.

Tay trái giật điếu thuốc, tay phải tiện đà giáng một cái bạt tai thật mạnh vào sau gáy Giải Ngữ Hoa, miệng lầm bầm chửi rủa, “Mẹ nó, coi lời ông đây nói như đánh rắm à?” Quanh năm làm đại ca, lại ở địa bàn của mình, Ngô Mặc sớm đã hình thành phong cách bá đạo.

Cái tát đủ lực, Giải Ngữ Hoa bị tát cho ngớ người.

Miệng Ngô Mặc không ngừng nghỉ, tiếng càm ràm không ngừng lọt vào tai Giải Ngữ Hoa.

“Anh hút thuốc gì, không cần cái họng nữa à?

Sau này không hát được thì tôi mất ngủ biết tìm ai?” Giải Ngữ Hoa sờ sờ sau gáy.

Vừa định nói chuyện, kết quả lại bị câu nói đó chọc cho bật cười, “Thằng nhóc thối tha, mày có phải là muốn ăn đòn không?

Muốn làm cha tao à?

Có cần về ghi tên mày vào gia phả không?” Giọng điệu dở dở ương ương cộng thêm một đôi mắt trắng dã, ngay lập tức khiến khí thế của Ngô Mặc giảm đi ba phần.

Bỗng nhiên nhớ ra, mình đến đây là để cầu cứu chứ không phải để gây sự.Ngô Mặc co được duỗi được, lập tức điều chỉnh biểu cảm trên mặt, nhếch mép, nặn ra nụ cười gượng gạo, “Anh, xin lỗi, tay trượt.” Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu, khóe mắt phải khẽ động một chút: “Ồ?

Ý em là nếu tay không trượt, còn định làm thêm một cái nữa à?” Ngô Mặc sững người, trực giác mách bảo anh ta Giải Ngữ Hoa thực sự đã giận rồi.

Cậu hơi đau đầu.

Dỗ người chuyện này mấy năm rồi không làm, không biết còn thuận tay không?

Nhưng mà mình thực sự làm sai sao?

Người trưởng thành tự chịu trách nhiệm cho chuyện của mình, chẳng phải là lẽ đương nhiên sao?

“Đại con trai” còn khen mình làm việc có quy củ, sao đến Hoa ca thì lại thành không đúng?

Các loại suy nghĩ quay vòng trong đầu.

Chương 732

Ngô Mặc cuối cùng quyết định thuận theo bản tâm, vẫn là nói thật thôi.

Để tránh Hoa ca lòng dạ quá nhỏ nhen, suốt ngày tính toán linh tinh, lại làm mình tức đến phát ốm.Nhưng mà chuyện này rất huyền ảo, nói thẳng là diễn trong phim truyền hình, Hoa ca sợ là sẽ coi mình như thằng tâm thần mất?

Ngô Mặc mắt châu đảo một vòng, kế sách nảy ra trong đầu.

Cậu ngồi phịch xuống bên cạnh Giải Ngữ Hoa, vỗ vỗ đùi anh ta, thở dài thườn thượt rồi bắt đầu bịa chuyện.

“Ai, anh, chuyện này em vẫn luôn không muốn nhắc đến, nhưng nếu em không nói thì anh trong lòng sẽ không thoải mái.” Không thể không khen Ngô Mặc một câu, mấy năm nay trình độ bịa chuyện của cậu đã tiến bộ vượt bậc.

Cậu khoác lên vỏ bọc chuyện tình Đông Nam Á.

Kể rằng bốn năm trước, khi vụ nổ xảy ra, cậu rơi vào trạng thái hôn mê.

Ý thức đi vào một cảnh giới huyền ảo.

Mơ mơ màng màng, dường như nhìn thấy những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai.

Cậu tiếp theo chọn ra vài chi tiết từ câu chuyện khởi động lại đã nghe Lâm Phong kể, rồi giảng cho Giải Ngữ Hoa.

Nào là Tam thúc để lại manh mối cho Đại ca, Nhị thúc dẫn theo một đội người tham gia hành động.

Những chuyện này cậu chỉ nói đại khái, cũng không kể quá chi tiết.

Chủ yếu là sợ để lại ấn tượng quá sâu cho Giải Ngữ Hoa, ảnh hưởng đến phán đoán sau này của anh ta.

Nhưng về chuyện Hắc Nhãn Kính gặp gỡ định mệnh, Ngô Mặc kể lại vô cùng tinh tế và sinh động, không hề thua kém trình độ biểu diễn của Lâm Phong hồi đó.

Kể đến cao trào, thậm chí còn đứng dậy tự mình mô phỏng.

Giải Ngữ Hoa gần như nhìn đơ người ra.

Tiểu Hoa gia vốn luôn chú ý hình tượng, kinh ngạc đến nỗi miệng không khép lại được.

Anh ta ban đầu cứ nghĩ Ngô Mặc lại bịa chuyện linh tinh lừa mình.

Dù sao thì thằng nhóc thối tha này tiền án quá nhiều, thường xuyên nói phét.

Đến nỗi trong lòng anh ta tính toán, chi bằng nghe một lát rồi tìm một cái cớ để xuống nước, dù sao cũng không thể thực sự giận dỗi với thằng hỗn đản này mãi được chứ?

Thế nhưng anh ta nghe rồi nghe, lại ngớ người ra.

Ngô Mặc kể chuyện có mũi có mắt, khiến người ta không tìm thấy lỗ hổng.

Anh ta không khỏi nghi ngờ, những chuyện này đều là thật sao?“Tiểu Mặc, em…” Giải Ngữ Hoa liếm liếm đôi môi khô khốc, trừng mắt nhìn Ngô Mặc, do dự nói: “Những chuyện này đều là sẽ xảy ra trong tương lai sao?

Em nhìn thấy?” “Em, em là nói thằng mù chết tiệt sau này sẽ thích một cô gái câm, sau đó…” Giải Ngữ Hoa cân nhắc một chút cách nói, rồi tiếp tục hỏi: “Sau đó vì cô gái này mà cầu xin anh chữa bệnh?

Quan trọng nhất là không trả tiền?” “Ừm, phải đó.” Ngô Mặc gật đầu thật mạnh, thái độ vô cùng thành khẩn, “Anh, em thật sự không lừa anh, nếu không phải quá khó chịu, anh nghĩ thằng em này có đến mức phải nói rõ ràng rành mạch với anh như thế không?” “Em suy nghĩ một chút, lúc đó có thể là do hỗn loạn thời không, dẫn đến em nhìn thấy một phần những đoạn phim sẽ xảy ra trong tương lai?” “Ồ, cũng có thể.” CPU não của Tiểu Hoa gia bị cháy thành dead-mainboard rồi, không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào.

Ngô Mặc thấy được thì dừng, ôm lấy Giải Ngữ Hoa rồi thuận tiện đưa ra yêu cầu nhờ vả.

“Anh trai thân mến của em, cái thứ kinh điển chó đó nó nhận ra em, em không nhận ra nó, chữ tách ra từng chữ thì em biết, nhưng ghép lại với nhau thì thật sự không hiểu ý nghĩa gì.” “Anh cứ làm phúc, cứu giúp thằng em này đi, nếu không tin hay không em treo cổ trên xà nhà anh?” Giải Ngữ Hoa không muốn nghe Ngô Mặc nói chữ “chết” này, mặt cứng lại, hừ một tiếng: “Nói bậy bạ gì đấy?

Sau này không được nói linh tinh nữa, nghe chưa?” “Vâng vâng, Tiểu Hoa gia của em, anh nói gì cũng đúng hết.” Ngô Mặc chắp hai tay lại, mặt mày xun xoe vái Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa đành chịu số phận.

Đã vướng phải một thằng chủ vô lại như vậy, ngoài chiều chuộng nó ra thì còn làm được gì nữa?Xử lý xong Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc tiếp tục cố gắng, một hơi lại thuyết phục được Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử.

Cuối cùng chỉ còn lại nhân vật quan trọng là Hắc Nhãn Kính.

Vị này vì bị Ngô Mặc nghi ngờ thận không tốt, tức đến mức nằm trên giường cả ngày không muốn nhúc nhích.

Nếu là người khác có cái nghi ngờ này, Hắc Nhãn Kính sớm đã tiễn hắn xuống địa phủ đi một vòng luân hồi.

Rồi sau đó trèo lên đầu thằng này mà tè, cho nó biết chức năng thận của Hắc gia mạnh đến mức nào.

Nhưng thiên vị là tiểu tổ tông nhà mình nói vậy.

Hắc Nhãn Kính lại không thể trên chiến trường chứng minh năng lực cá nhân của mình, ngoài tức nghẹn ra thì còn làm được gì nữa?

Đang lúc uất ức, cửa lớn bị người ta đạp tung.

Giọng Ngô Mặc ngay lập tức truyền đến, “Kính ca, làm gì đó?

Bình thường sống động nhảy nhót, hôm nay trách đất trách trời, im re rồi à?” Hắc Nhãn Kính trong lòng uất khí chưa tiêu, cộng thêm cũng là tổ tông trà xanh, nằm trên giường vắt hai chân lên, nói với giọng điệu dở dở ương ương: “Ai, người già rồi, thể lực không theo kịp, Mặc gia nếu có chuyện gì cần giải quyết, vẫn nên tìm người khác đi.”Nghe giọng điệu đó, Ngô Mặc trong lòng thấy không ổn.

Chẳng lẽ mình còn phải dỗ dành một lão gia to xác nữa sao?

Mấy năm không gặp, mấy anh em sao tuổi càng lớn, lòng dạ càng ngày càng hẹp hòi vậy?Thôi kệ, một con dê cũng phải lùa, hai con dê cũng phải lùa, anh em với nhau thì đừng nên so đo thiệt hơn.

Nghĩ thông suốt đạo lý này, Ngô Mặc sải bước đi đến bên giường, cười hắc hắc, “Anh, còn giận à?” “Giận à?

Đâu dám!” Hắc Nhãn Kính không thèm nhìn Ngô Mặc.

Hai mắt dán chặt lên trần nhà, như muốn nhìn rõ con ruồi trên đó là đực hay cái.

Ngô Mặc nhấc chân lên giường, ngồi xuống cạnh Hắc Nhãn Kính, khẽ chọc chọc vào eo hắn, “Anh, thằng em này chẳng phải chỉ là quan tâm sức khỏe anh thôi, đâu có ý trêu chọc anh, đến mức phải nhỏ nhen vậy sao?” Hắc Nhãn Kính bỗng chốc bật dậy từ trên giường.

Toàn thân cơ bắp căng cứng, hai mắt nhìn chằm chằm Ngô Mặc, “Mày tò mò chuyện này thế, hay là thử xem?” “Thử?” Ngô Mặc một đầu mờ mịt.

Ngay sau đó phản ứng kịp, Hắc Nhãn Kính chắc là đang nói chuyện thận không tốt đó chứ?

Cậu đánh giá Hắc Nhãn Kính từ trên xuống dưới.

Bỗng nhiên nhớ đến một cảnh tượng xảy ra bốn năm trước, lời nói không qua não mà bật ra, “Chẳng phải thử rồi sao?

Tôi nhớ lúc ở mộ Nam Chiêu Quốc, anh với anh tôi thi tè không phải thua rồi à?” Một mũi tên xuyên tim, đâm thẳng vào tim Hắc Nhãn Kính khiến hắn đau điếng.

Hắn ngửa ra sau, nặng nề đổ vật xuống giường, không muốn nhúc nhích.Ngô Mặc mãi sau mới nhận ra, mình e rằng đã nói sai lời, làm tổn thương lòng tự tôn của Kính ca.

Tuy rằng cậu rất kỳ lạ, Hắc Nhãn Kính còn có thứ rẻ tiền như lòng tự tôn sao?

Nhưng theo nguyên tắc người lớn tuổi cần phải dỗ, cậu lại cố gắng kiên nhẫn khuyên Hắc Nhãn Kính vài câu.

Cũng không biết Hắc Nhãn Kính là giận thật, hay là đang tận hưởng cảm giác được Ngô Mặc quan tâm.

Tóm lại, mặc cho Ngô Mặc nói đến rách cả miệng, hắn đều dầu muối không thấm.Ngô Mặc ngay lập tức nổi nóng.

Cậu đứng dậy trên giường, nhấc chân đá Hắc Nhãn Kính xuống giường.

Chỉ vào Hắc Nhãn Kính, mặt đầy giận dữ, “Mày sau này đổi tên là Thu Cao đi, mẹ nó, làm ông đây tức chết mất.” Thấy mình thực sự chọc tức Ngô Mặc.

Khí thế cao trăm mét của Hắc Nhãn Kính, trong nháy mắt co lại thành vài milimét.

Cũng không trách móc gì, cũng không dở dở ương ương nữa, rụt cổ đi theo sau Ngô Mặc làm việc.

Ngô Mặc nhìn hắn như vậy, ngược lại trong lòng lại thấy không thoải mái, bắt đầu tự vấn mình có hơi vô lễ không?

Lạnh mặt từ trong túi móc ra một hộp thuốc lá, nhét vào túi áo trên của Hắc Nhãn Kính, không chút khách khí nói, “Bớt hút đi, lớn tuổi vậy rồi mà không biết chú ý sức khỏe.

Mẹ nó, bệnh thật rồi thì ông đây lại phải hầu hạ mày.” Tính cách dở ương, nhìn mà Hắc Nhãn Kính trong lòng cứ thế mà vui vẻ.Mấy anh em tụ lại một chỗ, ngồi vây quanh trong phòng nghiên cứu đống tài liệu này.

Còn lại thì không có gì.

Chỉ là ánh mắt Giải Ngữ Hoa nhìn Hắc Nhãn Kính, chứa đựng một loại tình cảm không nói rõ được.

Hắc Nhãn Kính vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt Giải Ngữ Hoa liền lảng sang chỗ khác.

Ba lần năm lượt như vậy.

Hắc Nhãn Kính chính mình cũng thấy băn khoăn, vị Tiểu Hoa gia này lại muốn kiếm chuyện gì đây?

Ngô Mặc không có thời gian quản những mâu thuẫn nhỏ giữa họ, toàn bộ tinh thần đều bị đống kinh điển chó kia chiếm giữ.Tục ngữ nói rất đúng, người lười làm xã hội tiến bộ, học dốt luôn có đường thoát.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai người không đọc vào tài liệu được, chuẩn bị từ một con đường khác bắt đầu.

Ý tưởng mời gia sư nảy ra trong đầu.

Đương nhiên, gia sư không phải là gia sư bình thường, mà là nhân viên chuyên nghiệp của viện nghiên cứu.

Chương 733

Hai người vừa hô một tiếng.

Ngày hôm sau, một thành viên của Viện Nghiên cứu Khảo cổ Tây Bắc đã đến.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai anh em thức trắng cả đêm.

Nghe được tin tức này như con khỉ bị đè dưới núi Ngũ Hành nhìn thấy Đường Tăng, vội vàng chạy tới.

Kết quả vừa đẩy cửa ra, nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

“Anh Lê?” Ngô Mặc bước chân dừng lại, nhìn Lâm Phong một cái, hơi nghi hoặc hỏi, “Anh sao lại đến đây?

Có chuyện gì cần chúng em giúp đỡ sao?” “Phải đó, anh Lê, có chuyện thì nói, chỉ cần chúng em giúp được nhất định sẽ không từ chối.” Lâm Phong không phải người vong ân bội nghĩa.

Đối với Lê Nhất Minh, vị ân nhân cứu mạng này, hắn vô cùng cảm kích.

Lê Nhất Minh không lạnh mặt.

Thái độ có chút khác lần trước, đứng dậy cười gượng gạo, “Hai vị, lại gặp mặt rồi, tôi xin tự giới thiệu một chút, tôi là thành viên của Viện Nghiên cứu Khảo cổ Tây Bắc, chủ yếu phụ trách thu thập tài liệu khu vực Mặc Thoát.”Có lẽ Lê Nhất Minh rất ít cười.

Nụ cười hắn nặn ra bây giờ còn khó coi hơn cả khóc.

Hai anh em mới hiểu ra, hóa ra gia sư được mời đến với giá cao lại là vị ân nhân cứu mạng này.

Nhưng điều đó cũng gián tiếp nói lên một vấn đề.

Vị lão ca Lê này ở viện nghiên cứu cuộc sống không dễ dàng, nếu không cũng sẽ không bị cấp trên phái đến đây.

Khách đến nhà, lại là ân nhân cứu mạng.

Thái độ của hai anh em Ngô Mặc lập tức xoay chuyển một trăm tám mươi độ, đối mặt với Lê Nhất Minh đơn giản là tiếp đãi nồng hậu như gió xuân.Lê Nhất Minh tính cách trầm lặng, không giỏi giao tiếp xã hội, nói chuyện chưa được vài câu đã kéo chủ đề sang chính sự.

“Hai vị, viện không nói rõ phái tôi đến làm gì cụ thể, không biết hai người tìm tôi có chuyện gì?” “Anh Lê, là thế này.” Ngô Mặc mở lời trước, “Chúng em muốn biết một số thần thoại và tình hình địa chất liên quan đến Mặc Thoát, không biết anh hiểu biết bao nhiêu về phương diện này, có thể phiền anh giảng cho chúng em nghe không?” Đừng thấy Lê Nhất Minh uống rượu như mạng, kiến thức chuyên môn của hắn nắm vững vô cùng chắc chắn.

Vừa mở miệng là một tràng thuật ngữ chuyên ngành, nghe mà hai anh em choáng váng đầu óc.

Ngô Mặc dùng mũi chân đá đá Lâm Phong, hạ thấp giọng nói, “Anh em mình trình độ văn hóa hơi thấp, có phải là phải học bù thêm không?” “Đây mẹ nó là thế giới trộm mộ hả?” Lâm Phong tinh thần có chút hoảng hốt, “Sao tao có cảm giác, anh em mình phải học cả đời thế này?” “Vớ vẩn, anh ta giảng tao còn không hiểu, không học sau này làm sao đây?” “Mẹ nó, học xong kinh doanh rồi, còn phải học địa chất thăm dò nữa à?” Hai anh em mặt mày méo xệch, khắp người tỏa ra khí tức bi ai.Lê Nhất Minh giảng một lát, nhận thấy hai người có gì đó không ổn.

Suy nghĩ một chút liền hiểu ra nguyên nhân, e rằng là mình giảng quá chuyên nghiệp nên đối phương không hiểu.

“Xin lỗi, tôi quen với hình thức báo cáo này, nhất thời nói nhiều thuật ngữ chuyên ngành quá.” “Đâu có đâu, anh Lê học thức uyên bác, kiến thức chuyên môn vững chắc, giảng quá hay rồi.” Hai anh em chết vì sĩ diện mà sống chịu tội, làm sao có thể thừa nhận mình không hiểu chứ?

Lê Nhất Minh còn chưa kịp nói gì, cửa bị đẩy ra, Ngô Tà và mấy người khác đi vào.

“Tiểu Mặc, nghe nói bên em mời được một chuyên gia, chúng ta cùng nghe đi!” “Phải đó anh em, có chuyện này sớm vậy mà sao không nghĩ đến Bàn ca chút nào?

Mấy thứ đó nhìn mà tao chóng mặt hoa mắt, hận không thể một mồi lửa đốt trụi đi.” Ngô Mặc nghe thấy lời Vương Bàn Tử nói, trong lòng cười thầm.

Được rồi, lại một kẻ dốt nát nữa xuất hiện.

Mấy anh em cũng không khách sáo.

Gật đầu với Lâm Phong, tùy ý tìm một chỗ thoải mái ngồi xuống.

Lê Nhất Minh không nói gì, lại giảng lại chuyện vừa rồi một lần nữa.

Lần này giảng dễ hiểu, thuộc loại lời lẽ bình dân đến người không biết chữ cũng nghe hiểu được.

Quả thật, anh ta giảng như vậy thực sự tiết kiệm cho Ngô Mặc và Lâm Phong rất nhiều công sức.

Giúp hai người có được cái nhìn tổng quan về tình hình Mặc Thoát.

Qua trò chuyện, Ngô Mặc biết được phần lớn tài liệu này đều do Lê Nhất Minh chịu trách nhiệm sắp xếp và bảo quản.

Suốt mấy chục năm qua, sự am hiểu của ông ta về nội dung này vượt xa người khác.

Thấy vậy, Ngô Mặc và Lâm Phong nảy ra một ý tưởng, muốn giữ Lê Nhất Minh lại Địa Long Hội một thời gian để làm cố vấn.

Tục ngữ nói “Nhiều người nhiều sức mạnh”.

Có một người am hiểu tình hình như Lê Nhất Minh ở đây, mọi người sẽ bớt đi rất nhiều rắc rối.

Ngô Mặc đề xuất ý tưởng này với Lê Nhất Minh, đối phương suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

Thấy đối phương không hề phản đối, Ngô Mặc và Lâm Phong hai anh em cũng không phải người keo kiệt.

Ngay lập tức, họ rút một tấm thẻ ngân hàng đưa cho Lê Nhất Minh, nói thẳng là thù lao.

Ban đầu Lê Nhất Minh có chút do dự.

Cho đến khi Ngô Mặc nhắc đến chuyện Lê Thốc cần tiền đi học, ông ta mới nhận lấy thẻ ngân hàng.Nhắc đến Lê Thốc, Ngô Mặc nhớ ra một chuyện.

Hắn nhớ hồ sơ cá nhân của Lê Nhất Minh từng ghi rằng ông ta ly hôn, một mình nuôi con trai, không có bất kỳ người thân nào.

Vậy nếu mình giữ người ta ở Địa Long Hội, thằng con trai Lê Thốc của ông ta phải làm sao?

Lần trước mình đã tận mắt chứng kiến, gã này cứ như thùng thuốc súng dễ bốc cháy vậy.

Nói đánh con trai thì tuyệt đối không hề nương tay.

Đương nhiên, bố đánh con thì chẳng liên quan gì đến mình.

Mình cũng không phải muốn quản chuyện nhà người khác, chỉ là giúp người mà khiến hai bố con người ta xích mích thì rốt cuộc cũng không hay lắm.

Hắn nghĩ bụng, chi bằng đưa cả con trai Lê Nhất Minh đến Địa Long Hội luôn.

Một là, có thể khiến Lê Nhất Minh yên tâm, chuyên tâm giúp mình dịch tài liệu.

Hai là, cũng để mình an tâm.

Cổ ngữ có câu, lòng người cách một lớp bụng, làm việc có dị nghị.

Dù Lê Nhất Minh đã cứu Lâm Phong, nhưng cũng khó đảm bảo ông ta không bị đối thủ mua chuộc.

Cẩn thận một chút vẫn hơn là đến lúc gặp chuyện mới cuống cuồng.

Hắn nghĩ đến đây, liền nói thẳng với Lê Nhất Minh: “Lê đại ca, em tính toán một chút thời gian, ít nhất anh cần một tuần để giúp chúng em dịch tài liệu, vậy con trai anh thì sao?” “Nó không sao, nó quen tự ăn cơm, học bài ở nhà rồi.” Lê Nhất Minh nói rất lạnh nhạt, như thể quan hệ cha con không mấy thân thiết.

Ngô Mặc đưa mắt ra hiệu cho Lâm Phong, Lâm Phong hiểu ý liền chen vào: “Ấy, Lê đại ca, trẻ con nhỏ vậy, một mình ở nhà sao được?

Anh xem thế này có được không?

Em phái người đón thằng bé qua đây, hai bố con ở cùng nhau, anh cũng yên tâm về sự an toàn của nó.” Hai anh em một người xướng một người họa, nói khiến Lê Nhất Minh không biết từ chối thế nào.

Cuối cùng, ông ta gật đầu đồng ý đề nghị của Ngô Mặc.

Ngô Mặc cũng không phí lời, trực tiếp phái vệ sĩ đi đón người về.

Việc đón người mất mấy tiếng đồng hồ.

Trong thời gian đó, mấy anh em lại hỏi thêm một số chuyện liên quan đến Mặc Thốc.Học hành đúng là mệt thật!

Đây là tiếng lòng của mỗi học sinh kém.

Thấy Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà mấy người cầm tài liệu đọc say sưa, Ngô Mặc, Lâm Phong và Vương Bàn Tử ba người chỉ biết nghiến răng ken két.

Vương Bàn Tử khổ sở than vãn: "Không phải Bàn gia tôi không thích học, mà là đọc cái thứ này một lát thôi đã muốn lú lẫn rồi." "Đúng thế, chữ Hán thì còn đỡ, lại còn có thứ văn tự Phạn gì đó?

Viết ngoằn ngoèo như mấy con nòng nọc, nhìn mà mắt tôi hoa hết cả lên." Lâm Phong dụi mắt.

Hắn nghĩ mình đột nhiên già đi mấy chục tuổi, nếu không thì sao lại mắt mờ không nhìn rõ gì chứ?

Ngô Mặc cũng chẳng khá hơn là bao.

Hắn cảm thấy đầu óc mình bây giờ cứ như bị pháo nổ vậy — trống rỗng, hỗn loạn.

Nhờ có hệ thống, hắn có thể đọc hiểu và phát âm được những văn tự Phạn này.

Nhưng khi ghép chúng lại với nhau, hắn lại chẳng hiểu chúng có nghĩa gì?

Cứ như đọc cổ văn vậy.

Chương 734

Mỗi chữ bạn đều hiểu, nhưng đọc hết cả đoạn thì bạn có biết ý nghĩa của nó là gì không?

Ba tên bựa nhân ngồi ở góc phòng, mỗi người ngậm một điếu thuốc, mắt đăm đăm nhìn về phía trước.

Giữ nguyên dáng vẻ "lợn chết không sợ nước sôi".

May mắn thay lúc này Lê Nhất Minh không có trong phòng, được đưa ra ngoài nghỉ ngơi ăn cơm, nếu không ba người bọn họ đã mất mặt lắm rồi.

Giải Ngữ Hoa quay đầu nhìn thấy cảnh này, đặt tài liệu xuống, thở dài bất lực: “Thằng nhóc con, lại đây, anh giảng cho em nghe.” “Em muốn yên tĩnh.” “Bảo bối à, có gì mà phải yên tĩnh chứ?” Hắc Nhãn Kính đứng dậy, lững thững đến bên Ngô Mặc, tay đặt lên vai hắn, khóe môi nhếch lên nụ cười mỉa mai: “Anh giảng cho em nghe chuyện ông thầy chùa nhé.” Ngô Mặc không hề nể nang, mở miệng cãi lại: “Tôi không muốn nghe chuyện đời tư của anh.” “Phụt!” Vương Bàn Tử không kiềm chế được cảm xúc, bật cười thành tiếng.

Thấy Hắc Nhãn Kính lườm mình, liền vội vàng xua tay xin lỗi: “Xin lỗi Hắc gia.” Miệng thì nói xin lỗi, nhưng thực chất hắn cũng là một tên tinh quái, lập tức nói thêm một câu: “Nhưng nói thật lòng, anh với ông thầy chùa ngoài việc tóc tai không giống nhau ra thì mấy cái khác cũng chẳng khác biệt là mấy.” Mấy anh em quen biết nhau nhiều năm, thỉnh thoảng nói đùa cũng chẳng sao.

Hắc Nhãn Kính giơ ngón giữa về phía Vương Bàn Tử, sau đó lại chuyển ánh mắt về phía Ngô Mặc.

Trên mặt lộ ra nụ cười quái dị, không nhịn được buột miệng châm chọc một câu: “Bảo bối à, em không phải là không đọc hiểu được đấy chứ?” Theo suy nghĩ của Hắc Nhãn Kính, với tính cách kiêu ngạo của Ngô Mặc, hắn chắc chắn sẽ nhảy dựng lên phản bác mình.

Nào ngờ, Ngô Mặc hoàn toàn không đi theo kịch bản.

Hắn lúc này đang chìm đắm trong nhận thức mình là một tên mù chữ, cúi gằm mặt, ủ rũ “ừ” một tiếng.

Hắc Nhãn Kính đứng hình.

Nhìn Ngô Mặc ủ rũ tự ti như vậy, anh ta chỉ muốn nuốt ngược lại câu nói vừa rồi.

Ngừng lại một lát, anh ta ho khan một tiếng, vắt óc nghĩ cách chữa lời: “Không sao, có anh đây, em muốn hỏi gì anh cũng sẽ nói cho em biết.” Ngô Mặc lắc đầu, thở dài: “Ai, hai chúng ta không cùng một đường, anh sẽ không hiểu nỗi buồn của em đâu.” “Nói nhảm cái gì.” Lâm Phong ở bên cạnh nghe không nổi nữa, trợn mắt trắng dã: “Nói thẳng ra là thấy mất mặt chứ gì?

Chẳng phải chỉ là sự khác biệt giữa học kém và học giỏi thôi sao?” “Xì!” Ngô Mặc quăng đầu thuốc lá về phía Lâm Phong, giơ ngón cái với hắn.

Mình khó khăn lắm mới giả vờ văn vẻ một chút, thằng ranh này lại còn phá đám?

Đúng là mẹ kiếp, không phải người mà.

Buồn bực thì buồn bực.

Ngô Mặc trong lòng lại hiểu một đạo lý, rất nhiều thứ không học thì ở thế giới này không thể sống sót được.

Thế là, bất kể có hiểu hay không?

Ngô Mặc, Lâm Phong và Vương Bàn Tử, bộ ba học kém, ngồi giữa mấy anh em, kiên nhẫn tiếp tục nghe họ giảng "kinh điển về chó".

Theo lời Ngô Mặc mà nói, đây gọi là hòa thượng nhỏ cứ muốn tìm đường đi trên mặt trăng, chủ yếu là tấm lòng thành nhưng không có kiến thức cơ bản.

Bốn vị học giả uyên bác đối mặt với ba kẻ học kém đầu óc đoản mạch.

Có thể hình dung việc phổ cập kiến thức khó khăn đến mức nào.

Ngay cả Trương Khởi Linh vốn ít nói cũng phải vắt óc suy nghĩ, dùng từ ngữ nào để khiến họ hiểu được ý nghĩa của "kinh điển về chó".

Thời gian như nước chảy, thoáng cái ba tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Người dưới quyền truyền tin tức, vệ sĩ đã đón người về.

Bộ ba học kém nhìn nhau, đồng thời tìm cớ rời đi.

Lý do mỹ miều là, con trai của ân nhân cứu mạng đã đến, mình thân là chủ nhà, dù tình hay lý cũng phải ra mặt.Lê Thốc đến, khiến Ngô Mặc nhận ra mình đã bỏ qua một chuyện — vấn đề giáo dục của thằng con cả Lưu Tang.

Mình và Lâm Phong cả ngày bận tối mắt tối mũi.

Thằng nhóc con Lưu Tang này cứ như cái đuôi nhỏ, lúc thì chạy đông, lúc thì chạy tây, chẳng có một khắc nào yên phận.

Còn về chuyện học hành?

Cùng lắm là học một vài nghề từ ngoại bát môn, chứ chẳng có gì khác.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, liền lo lắng.

Thằng ranh con Lưu Tang không học gì cả, sau này chẳng lẽ không có tài cán gì, chỉ biết ăn bám bố sao?

Không được, trong lòng mình không thoải mái.

Mình và Lâm Phong hai người bây giờ vẫn đang khổ sở học "kinh điển về chó", thằng hỗn láo Lưu Tang này dựa vào đâu mà vui vẻ chơi bời?

Tục ngữ nói hay lắm, ngọt mấy cũng không bằng con, khổ mấy cũng không bằng mình.

Xem ra, Lưu Tang nhất định phải học hành.

Không những phải học kiến thức kỹ năng chuyên nghiệp, mà cả những kiến thức tạp nham, đủ thứ môn phái khác cũng phải theo kịp.

Nếu không sau này gặp phải chuyện tra cứu tài liệu, chẳng lẽ vẫn trông cậy vào mình ra tay?

Thế thì mẹ nó, nuôi con trai làm cái quái gì?

Nuôi một con lợn còn tốt hơn, béo rồi còn được ăn thịt.

Ngô Mặc vừa nêu ý tưởng, lập tức nhận được sự đồng tình của Lâm Phong.

Hai người noi theo ý nghĩ "mình không tốt đẹp thì tuyệt đối không thể để Lưu Tang sung sướng", bắt đầu nghiêm túc giúp Lưu Tang chọn lựa kiến thức cần học.

Đi học ở trường theo đúng lộ trình?

Ý tưởng này không thực tế.

Một là không an toàn, Lưu Tang tuổi còn nhỏ kinh nghiệm chưa phong phú, dễ bị đối thủ để mắt tới mà xảy ra bất trắc.

Hai là nội dung ít, kiến thức học ở trường bình thường hoàn toàn không đủ dùng.

Muốn đạt đến trình độ của Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà thì Lưu Tang nhất định phải học từ đầu.

Ví dụ như giám định cổ vật, phân tích cổ vật, giám định cổ văn, biểu diễn hí khúc, thổi kéo đàn hát, kiến trúc cơ bản, cầm nã cách đấu, giặt giũ nấu cơm...

Trong lúc Lưu Tang không hề hay biết, hai vị trưởng bối mà hắn tôn trọng nhất, đã vạch ra từng lớp kế hoạch cho nửa đời sau của hắn.Chuyện tương lai tạm thời gác lại, trước tiên hãy nói về cha con Lê Nhất Minh.

Có người nói cha con là khắc tinh bẩm sinh.

Câu này đặt lên cặp oan gia cha con Lê Nhất Minh và Lê Thốc thì đúng là cực kỳ chuẩn xác.

Người cha vừa nhìn thấy con trai đã đen mặt, trợn mắt chửi bới không ngừng, như thể không làm vậy thì không thể hiện được phong thái của một ông bố vậy.

Còn nhìn đứa con trai, bị mắng đến choáng váng cũng không biết mình sai ở đâu.

Tuy cúi đầu, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được sự bất phục, bất bình trong lòng.

Ngô Mặc nhìn thấy cảnh này trong lòng nghĩ bụng, gã này có phải cả đời chưa từng làm quan lớn, nên giờ tìm cảm giác tồn tại trên người con trai không?

Đâu có ai mắng con như thế, không sợ đứa trẻ bị tổn thương tâm lý mà bỏ nhà đi sao?

Hắn thấy có chút chướng mắt, liền tiến lên kéo Lê Thốc qua, cười hề hề giảng hòa: “Lê đại ca, hay là chúng ta cứ lo chuyện chính sự trước đi?

Còn Lê Thốc cứ giao cho con trai tôi tiếp đãi, đều là con trai thì có chung ngôn ngữ.” Lời cổ nói hay lắm, giơ tay không đánh người mặt cười, hơn nữa nhận tiền của người thì phải giúp người giải họa.

Lê Nhất Minh trong túi đang giữ tấm thẻ ngân hàng Ngô Mặc đưa, làm sao có thể tỏ thái độ với kim chủ được.

Chỉ đành mặt lạnh "ừ" một tiếng, coi như đồng ý đề nghị của Ngô Mặc.

Ngô Mặc sai người gọi Lưu Tang đến, chỉ vào Lê Thốc dặn dò: “Con trai, bố giao cho con một nhiệm vụ, tuần này hãy ngoan ngoãn đưa em đi học và đi chơi, đừng đánh nhau, nghe rõ chưa?” Nói xong hắn đưa mắt ra hiệu cho Lưu Tang.

Lưu Tang lập tức hiểu ý.

Đoán ý bố đại khái là muốn mình trông chừng thằng bé này, thế là vỗ ngực đảm bảo: “Bố cứ yên tâm, con nhất định sẽ tiếp đãi em trai thật tốt.” Nói xong liền kéo Lê Thốc rời khỏi phòng.Ngô Mặc rất hài lòng với sự lanh lợi của Lưu Tang.

Quả không hổ là con trai mình, đầu óc đúng là nhanh nhạy, có thể hiểu sâu sắc ý đồ của mình.

Giải quyết xong xuôi mấy chuyện vặt, việc còn lại là dốc toàn lực thu thập dữ liệu liên quan đến Mặc Thốc.

Tô Nam không có động tĩnh gì, nhưng Trương Hải Khách lại thỉnh thoảng gửi tin nhắn cho Trương Khởi Linh.

Chẳng qua anh ta thuần túy là "trông gà trống đẻ trứng" — phí công vô ích.

Trương Khởi Linh dưới sự chỉ dạy cặn kẽ của Ngô Mặc, luôn quán triệt nguyên tắc "ba không một phải".

Ba không là: không chấp nhận làm thân, không chấp nhận hỏi han, không hồi đáp câu hỏi.

Chương 735

Một phải là: phải có phí sinh hoạt.

Trương Hải Khách uất ức lại ấm ức.

Luôn cảm thấy Trương Khởi Linh hồi nhỏ và tộc trưởng bây giờ dường như không phải cùng một người.

Nhưng lý trí lại nói cho anh ta biết, suy nghĩ đó là sai lầm.

Đại nhân tộc trưởng của bọn họ là hàng thật giá thật, còn thật hơn cả vàng 24K nguyên chất.

Nhận thức này khiến Trương Hải Khách đổ hết mọi sự thay đổi của Trương Khởi Linh lên đầu Địa Long Hội.

Thậm chí trong đầu lờ mờ hiện lên một ý nghĩ, công chúa Trương Khởi Linh đã bị con rồng ác Địa Long Hội bắt cóc.

Anh ta, người vệ sĩ trung thành, muốn cứu mỹ nhân, kết quả công chúa lại cảm thấy Địa Long Hội thích hợp để sống hơn, sống chết không chịu đi cùng anh ta.

Ai, bi ai!

Trương Hải Khách suy đi nghĩ lại cuối cùng chỉ đành thỏa hiệp, ngoan ngoãn chuyển tiền vào thẻ của Trương Khởi Linh.

Người ta có tiền, eo lưng sẽ cứng cáp hơn.

Ông già trăm tuổi Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ.

Kể từ khi quen biết Ngô Mặc, ngày nào cũng nghe hắn nói đến tiền, đến mức sâu thẳm linh hồn Trương Khởi Linh cũng khắc lên mấy chữ "tiền là thứ tốt".

Nhưng tiền đối với anh ta thì không có tác dụng lớn.

Cuộc đời anh ta cứ lặp đi lặp lại quá trình mất trí nhớ, hồi ức.

Tấm thẻ ngân hàng trong túi, không biết lúc nào lại bị mình quên mất.

Đã như vậy, chi bằng tặng nó cho Ngô Tà và Ngô Mặc hai anh em, dù sao họ cũng cần tiền hơn mình.Trương Khởi Linh là người hành động, nghĩ là làm.

Tối đó, anh ta thấy Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em đang ngồi trong phòng nói chuyện phiếm, liền rút thẻ ngân hàng ra, không nói hai lời đưa đến trước mặt hai người.

Ngô Tà ngây người, ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt mờ mịt: “Tiểu Ca, ý gì đây?

Anh... anh bảo em chuyển tiền cho anh à?” Câu hỏi này của anh ta có chút run rẩy, sợ Trương Khởi Linh đáp lại là "đúng".

Nói thật, Ngô Tà vì Trương Khởi Linh có thể liều mạng, có thể giết người, nhưng đụng đến tiền bạc thì anh ta có chút do dự.

Không phải vì anh ta keo kiệt, mà là vì nghèo.

Trương Khởi Linh là ai?

Một nhân vật như thần, một trong những người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Để anh ta đích thân mở miệng đòi tiền, nhất định không phải số nhỏ.

Mấy đồng bạc lẻ trong túi mình, liệu có đủ đáp ứng nhu cầu của anh ta không?

Hơn nữa, số tiền mình tích cóp bấy lâu còn định mua nhà cho thằng em ở Kinh đô, lấy đâu ra tiền thừa mà cho Tiểu Ca mượn?

Nhà họ Ngô đúng là một lò vua tự biên tự diễn.

Chỉ vì một động tác đưa thẻ của Trương Khởi Linh mà đầu óc Ngô Tà đã quay tám trăm vòng.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách anh ta suy đoán lung tung, ai mà ngờ Trương Khởi Linh lại có tiền chứ?

Ngô Mặc thì không nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp mở miệng hỏi: "Lão Trương, anh cần dùng tiền à?

Bao nhiêu?

Một ngàn tám trăm vạn thì được, nhiều hơn thì em phải đi gom." Trương Khởi Linh nhìn hai anh em căng thẳng, trong lòng khẽ thở dài.

Quả nhiên mình không đoán sai, tiền bạc đối với hai anh em nhà họ Ngô đúng là sinh mệnh.

"Thẻ có tiền, cho hai người." Ách Ba ít khi mở miệng, một khi đã mở miệng thì lời nói như sấm sét cuồn cuộn chấn động lòng người.

Hai anh em hoàn toàn ngây người.

Nhìn nhau hồi lâu, rồi đồng thanh kinh hô: "Anh đi cướp à?"Tay Trương Khởi Linh khẽ khựng lại.

Trong khoảnh khắc, một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu anh ta, có nên dứt khoát vứt tấm thẻ đi không?

Nhưng ý nghĩ còn chưa kịp hành động, tấm thẻ đã bị người khác rút đi mất.

Ngô Mặc cầm thẻ ngân hàng lật đi lật lại xem xét, vô cùng tò mò Trương Khởi Linh rốt cuộc có bao nhiêu tiền riêng?

Chuyện dễ mà.

Thời buổi này, ai trong túi mà không có vài cái máy cà thẻ?

Ngô Mặc đứng dậy quay về phòng, vác theo hai cái máy cà thẻ chạy nhanh trở lại.

Hắn còn nghĩ rằng mình sẽ thao tác như hổ, kiểm tra ra số dư 250 tệ.

Kết quả lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Con số 250 thì có thật, nhưng phía sau lại có thêm một dãy số 0 nữa.

Hắn dùng ngón tay đếm từng chữ số.

Kinh ngạc phát hiện, số dư trong thẻ lại là hai trăm năm mươi triệu.

Ngô Tà nhìn đến ngây người.

Anh ta dụi mạnh mắt, rồi đếm lại một lần nữa, vẫn là hai trăm năm mươi triệu.

Hai anh em nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt không thể tin nổi, không ngờ gã này lại là một tỷ phú.

Không phải nói hai anh em chưa từng gặp tỷ phú, nhưng chuyện này đặt lên người Trương Khởi Linh thì quá đỗi kinh hoàng.

Cứ như một người thực vật đột nhiên bật dậy nhảy múa vậy.

Hỏi bạn xem, có đáng sợ không?

Ngô Mặc thực ra không biết chuyện Trương Khởi Linh đòi phí sinh hoạt từ Trương Hải Khách.

Hắn chỉ noi theo ý nghĩ "có gậy hay không cũng quất một gậy", thỉnh thoảng lại nhắc nhở bên tai Trương Khởi Linh một câu.

Ai ngờ gã này lại thật sự để tâm, còn quán triệt đến cùng.

Ngô Tà và Ngô Mặc hai anh em để hiểu rõ nguồn gốc số tiền, vây quanh Trương Khởi Linh hỏi han nửa ngày.

Sau khi biết là tiền đòi được từ tay Trương Hải Khách, trong lòng lập tức yên tâm.

“Lão Trương, làm tốt lắm.” Ngô Mặc cười toe toét, vỗ mạnh vai Trương Khởi Linh, không ngừng khen ngợi anh ta làm đúng.

“Đúng đấy, Tiểu Ca, đây là những gì người nhà họ Trương nợ anh, anh không cần phải cảm thấy áy náy.” Ngô Tà cũng không úp mở, thỉnh thoảng lại bổ sung vài câu.

Hai anh em đều có tính cách bao che cho người thân.

Họ luôn cho rằng người nhà họ Trương làm việc không chính đáng, có lỗi với Trương Khởi Linh.

Tiền bạc tuy không phải vạn năng, không thể bù đắp những khổ nạn mà Trương Khởi Linh phải chịu đựng suốt bao nhiêu năm qua.

Nhưng ít ra cũng có thể mua trang bị, cũng coi như tận dụng đồ bỏ đi.

Ngô Mặc yêu tiền nhưng lấy tiền có đạo.

Hắn trả lại thẻ ngân hàng cho Trương Khởi Linh.

Khóe môi nhếch lên, lộ ra một hàm răng trắng đều, trêu chọc nói: “Hắc hắc, Lão Trương, được lắm nha, biết đưa tiền cho anh tôi, có tiến bộ đấy.

Nhưng tôi nghĩ anh nhầm trình tự rồi, nhà họ Ngô chúng tôi chỉ cưới chứ không gả, số tiền riêng này của anh vẫn nên giữ lại làm của hồi môn đi.” Không biết Ngô Mặc là trưởng thành dưới sự hun đúc của Ngô phu nhân, hay là do người gần ba mươi tuổi hay cằn nhằn.

Tóm lại, hắn bây giờ đặc biệt quan tâm đến đời sống cá nhân của Ngô Tà.

Chương 736

Chỉ cần có cơ hội, nhất định phải nhắc vài câu.

Lời vừa ra khỏi miệng, Ngô Tà và Trương Khởi Linh đồng thời làm một hành động — tiễn "thần" ra khỏi cửa.

Còn tiễn bằng cách nào?

Có thể đoán được từ việc Ngô Mặc ra khỏi phòng với áo quần xộc xệch.Còn nửa tháng nữa là đến ngày xuất phát.

Cả đoàn người như cỗ máy được lên dây cót, bắt đầu cuộc sống vô cùng bận rộn.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai người tiến bộ rất nhanh.

Một tuần trước, lật mở "kinh điển về chó" là muốn nôn, một tuần sau đã mở miệng niệm "Vô Lượng Thọ Phật".

Cái kiểu hành vi ngốc nghếch của hai người họ đã mang lại niềm vui bất tận cho cuộc sống khô khan.

Để Ngô Mặc và Lâm Phong đẩy nhanh tiến độ, bốn vị đại lão đã mở hình thức kèm cặp hai kèm một.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đã giành trước kéo Ngô Mặc đi, Lâm Phong đành phải theo Ngô Tà và Trương Khởi Linh học tập.

Vương Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, quyết đoán gia nhập đội ngũ của Ngô Tà và Trương Khởi Linh.

Dù sao, không phải ai cũng muốn làm cái bóng đèn.

Hai vị "vương giả" dẫn theo một "thanh đồng", đôi khi cũng có thể "lật xe".

Đối mặt với Ngô Mặc đầu óc chậm chạp, Giải Ngữ Hoa vừa muốn cười lại không thể cười.

Anh ta cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, sợ cười thành tiếng sẽ làm ảnh hưởng đến tinh thần cầu tiến của Ngô Mặc.

Hắc Nhãn Kính thỉnh thoảng lại xoa xoa mũi, che giấu nụ cười của mình.

Lần này anh ta cũng không dám nói lung tung.

Lỡ đâu bảo bối nhớ ra mình là học kém, lại thất vọng thì sao?

Ngô Tà và Trương Khởi Linh cũng rất đau đầu.

Sử thi Tây Tạng có đến hơn một triệu dòng, hơn hai mươi triệu chữ.

Dù tài liệu chỉ ghi chép một phần nhỏ, cũng có đến hàng triệu chữ.

Muốn phân tích từng chút một để giảng giải rõ ràng những nội dung này ư?

Cơ bản là không thể.

Chỉ có thể khái quát cho Lâm Phong một chút về bối cảnh và các đoạn mấu chốt.

Lại còn phải vắt óc nói cho dễ hiểu, nếu không thì cũng như không nói gì.

Trương Khởi Linh cả đời cộng lại nói chuyện còn không nhiều bằng mấy ngày nay.

Bộ ba học kém chưa từng hỏi vì sao.

Bởi vì họ hiểu sâu sắc một điều, chỉ cần xuống địa cung thì bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Hiểu thêm một chút về những câu chuyện thần thoại địa phương, rất có thể sẽ là chìa khóa cứu mạng bạn.Ngay lúc Ngô Mặc và Lâm

Phong đang bị ép đến phát điên thì bên Lưu Tang cũng gặp rắc rối.

Theo yêu cầu của Ngô Mặc, hắn luôn túc trực bên Lê Thốc.

Qua trò chuyện, hắn biết Lê Thốc nhỏ hơn mình hai tuổi, năm nay mới mười một.

Điều này khiến Lưu Tang có chút yên tâm, cho rằng một thằng nhóc con thì không thể làm nên trò trống gì.

Nhưng lại quên mất rằng bản thân hắn cũng từng đi ăn xin dọc đường khi khoảng mười tuổi.

Bởi vậy hắn có chút sơ suất, suýt nữa để Lê Thốc châm lửa đốt cháy cả tòa nhà ba tầng của Địa Long Hội.

May mắn là vệ sĩ xem camera giám sát phát hiện nguy hiểm, nên không gây ra tổn thất quá lớn.

Lê Nhất Minh biết chuyện này, liền túm Lê Thốc lại đánh một trận.

Nếu không phải Ngô Mặc đến kịp can ngăn, chắc Lê Thốc phải nằm liệt giường nửa năm.

Nói thật lòng, nếu không phải hai cha con Lê Nhất Minh và Lê Thốc trông có chút giống nhau, Ngô Mặc thậm chí còn nghi ngờ Lê Thốc có phải là nhặt về không?

Mẹ kiếp, đánh tàn nhẫn vậy sao?

Mình là người ngoài nhìn còn thấy đau lòng.

Đâu phải xã hội đen đánh nhau?

Sao lại đến mức giẫm lên ngực đứa trẻ mà đánh tới tấp?

Lúc này, Ngô Mặc vẫn chưa thể gộp Lê Thốc ở Sa Hải, người dám dùng thuốc nổ C4 để đánh mình, với thằng nhóc bị bố ruột đánh đập tan tành này làm một.

Ngô Mặc nghĩ bụng.

Lê Nhất Minh hiện tại còn chưa thể rời đi, nhiều tài liệu cần ông ta hỗ trợ sắp xếp.

Đã như vậy, cũng không thể để ông ta ngày nào cũng đánh con trai ở Địa Long Hội, khiến cả nhà gà bay chó sủa, gây phiền phức.

Hắn đổi ý nghĩ, đã là chơi nghịch gây họa thì chi bằng để hai đứa trẻ học bài đi.

Ai bảo một mình vui không bằng mọi người cùng vui chứ?

Mình đã chống đối việc học, thì người khác cũng đừng hòng vui vẻ chơi bời.

Lê Thốc thì đỡ hơn, trường học để lại không ít bài tập, chỉ cần hoàn thành đúng hạn là được.

Còn Lưu Tang thì gặp đại nạn rồi.

Nhìn chồng sách bài tập các môn học chất đống trước mặt, cả người hắn khó chịu như nuốt phải ruồi vậy.

Không những thế, hắn còn phải học cùng Lê Thốc.

Ai bảo chính hắn bất cẩn gây ra họa chứ?

Vứt hai đứa trẻ gây vướng víu sang một bên, Ngô Mặc và Lâm Phong lại bắt đầu chuẩn bị vũ khí.

Tuy theo thỏa thuận, Công ty Tĩnh An Đức chịu trách nhiệm mọi việc.

Trang bị, vũ khí, lực lượng hậu cần đều do họ gánh vác.

Nhưng mấy anh em Ngô Mặc không yên tâm giao tính mạng của mình cho người khác.

Một số thiết bị bảo mệnh quan trọng, nhất định phải tự mình kiểm tra và chuẩn bị mới an tâm được.

Do muốn tiếp tục che giấu thân phận, Minh Hồng Đao trong thời gian ngắn vẫn cần phải nằm trong không gian ăn bụi.

Ngô Mặc trong tay chỉ có một thanh binh khí ngắn, khi gặp chuyện thật sự không tiện lắm.

Hắn lại không muốn dùng dao phay.

Một là, một số nơi không gian chật hẹp, vung vẩy không thuận tay.

Hai là, có cảm giác có lỗi với Minh Hồng Đao, cứ cảm thấy mình đã phản bội đối phương mà kiếm một "tiểu tam".Lâm Phong thực sự muốn quỳ xuống Ngô Mặc.

Nếu não hắn không bị ngâm formaldehyde, chắc sẽ không có cái suy nghĩ kỳ quái như vậy.

Hắn tùy tiện chắp tay, hỏi một câu nghe khá là muốn ăn đòn: “Xin hỏi Nhị gia, ngài cần đao thương kiếm kích, búa rìu móc xoa?

Hay là thắt lưng đeo hai cái búa sắt lớn để làm Lý Nguyên Bá?” Bàn về mồm mép, Ngô Mặc, người mà cổ họng đã khỏi, tuyệt đối không chịu thua ai.

Hắn mở miệng cãi lại: “Mày có tầm nhìn lớn, thấy ai cũng gọi bố đi.” Vương Bàn Tử cười muốn điên.

Càng tiếp xúc lâu, hắn càng thấy Ngô Mặc và Lâm Phong hai người rất hợp để nói hài kịch đối thoại.

Hai tên này rốt cuộc làm sao mà lại dính vào nhau được?

Hoàn toàn là một cặp cây hài bẩm sinh.

Chương 737

Tục ngữ nói, người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc sáng suốt.

Vương Bàn Tử đứng ngoài nhìn rất rõ.

Hắn vô cùng tin tưởng rằng Lâm Phong đối với Ngô Mặc chỉ có tình anh em, không hề có ý đồ gì khác.

Cũng không giống Hắc gia, đôi khi lại chơi trò "thả để bắt".

Gã Lâm Phong này cũng như mình, thật lòng thật dạ coi Ngô Mặc là anh em ruột thịt, tuyệt đối không pha tạp tư lợi.

Tuân thủ nguyên tắc "xem nhiệt náo không sợ chuyện lớn".

Vương Bàn Tử không nói ra suy nghĩ của mình với Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính, mà chỉ ôm tâm trạng hóng chuyện, xem đến là vui.

Giải Ngữ Hoa cười kéo Ngô Mặc qua, chỉ vào vũ khí tìm kiếm trên màn hình máy tính của mình, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Mặc, em xem thích loại binh khí nào, thời gian còn kịp, anh sẽ cho người đi tìm.” “Được.” Ngô Mặc cũng không khách khí, ngồi phịch xuống ghế chọn lựa binh khí mình thích.

Miệng không quên nói lời hay ý đẹp: “Anh ơi, em chỉ thích cái kiểu hào phóng của anh thôi, nhanh dùng tiền đập chết em đi.” Nhắc đến tiền, Giải Ngữ Hoa lại nhớ đến chuyện lần trước, cơn giận bỗng bốc lên.

“Thật sao?” Anh ta xoay điện thoại trong lòng bàn tay một vòng, khẽ hừ một tiếng: “Sao anh lại nhớ có người mấy hôm trước còn tính toán sòng phẳng với anh vậy nhỉ?” “Anh ơi, chuyện cũ như khói sương, đừng nhắc lại nữa, anh xem cùng em xem, vũ khí nào hợp với em hơn?” Ngô Mặc nhẹ nhàng gạt đi đoạn quá khứ xấu hổ đó.

Nghiêm túc nhìn chằm chằm vào những vũ khí hình thù kỳ lạ trên màn hình bắt đầu suy nghĩ, loại nào phù hợp với mình hơn?

Các trang web hiển thị đều là vũ khí nổi tiếng, phần lớn đã bị tư nhân sưu tầm.

Giải Ngữ Hoa liệt kê từng cái một.

Điều đó có nghĩa là, một khi Ngô Mặc chọn trúng một món binh khí nào đó, anh ta nhất định sẽ ra giá cao để liên hệ với đối phương, mua bằng được món vũ khí đó.

Phong thái của đại gia lại một lần nữa lộ rõ.Hắc Nhãn Kính xé bao thuốc, rút một điếu đưa đến miệng Ngô Mặc: “Vũ khí ấy mà, dài có cái hay của dài, ngắn có cái tinh diệu của ngắn, quan trọng nhất vẫn là phải chắc chắn.” Trong lúc anh ta nói, ánh mắt nhanh chóng lướt qua màn hình, định giúp Ngô Mặc chọn lựa.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng xúm lại.

Bởi vì Tiểu Hoa gia tài đại khí thô đã lên tiếng, mỗi người có thể chọn một món, nếu nhìn trúng cái nào thì cứ nói.

Chuyện tốt không phải lúc nào cũng có, bỏ lỡ là hối hận cả đời.

Ngô Tà thậm chí còn kéo cả Trương Khởi Linh qua, bảo anh ta cũng chọn một món cho mình.

Trương Khởi Linh chỉ liếc mắt một cái rồi chuyển ánh nhìn sang bên cạnh.

Đối với anh ta mà nói, vũ khí tốt nhất chính là Hắc Tâm Cổ Đao.

Các vũ khí khác hoặc quá nhẹ, hoặc không thuận tay, không phù hợp với tính cách và chiêu thức võ thuật của anh ta.

Vương Bàn Tử nhìn một lát, lắc đầu: “Mấy vũ khí này không hợp với Bàn gia, tôi thích dùng súng nhất, cái thứ đó chỉ cần bóp cò —

đùng đùng đùng, phát ra một loạt tia lửa, nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.” Hắn vừa nói vừa làm động tác bắn súng.

“Thôi, tôi cũng không nhìn nữa.” Ngô Tà cũng bỏ cuộc: “Nhìn một lượt, hợp với tôi nhất vẫn là đao chân chó trắng lớn.” Lâm Phong ngồi trên sofa không đáp lời.

Người quý ở chỗ có tự biết mình.

Tình giao hảo của mình với Giải đương gia chưa tốt đến mức đó.

Đường đột nhận quà của người ta, sau này làm sao bù đắp lại cho người ta?

Hắn không muốn vì vài đồng bạc lẻ mà bán luôn thằng con cả.Ngô Mặc ngậm điếu thuốc, như hoàng đế chọn phi tần, đánh giá từng món vũ khí trên màn hình.

“Ừm?” Lật đến trang thứ tám, thần sắc Ngô Mặc khẽ động, dường như đã gặp được thứ khiến hắn hứng thú.

Vũ khí trên màn hình rất đặc biệt, khác với đao kiếm gậy gộc thông thường.

Nó có hình dạng một cây côn dài nửa mét, phía trên khắc hoa văn rồng bay.

Thoạt nhìn thì có chút tương tự với cây gậy của Giải Ngữ Hoa.

Tuy nhiên, nếu nhìn kỹ các hoa văn phía sau, có thể phát hiện bên trong cây côn ẩn chứa điều huyền diệu.

Hai đầu cây côn đều có cơ chế.

Ấn cơ chế phía trên, đầu trước sẽ xuất hiện một vật nhọn dài nửa mét, thích hợp cho các động tác đâm chọc.

Ấn cơ chế phía dưới, đầu sau sẽ kéo dài thêm nửa mét, cả cây côn biến thành côn dài một mét, thích hợp cho các động tác quật đập.

Nhìn chung thì đây là một cây côn đa chức năng.

Điều càng hấp dẫn Ngô Mặc hơn nữa là, cây côn này không phải do công nghệ hiện đại chế tạo ra, mà là do một thợ thủ công rất nổi tiếng thời Tần triều đích thân làm.

Thế nào là "yêu từ cái nhìn đầu tiên"?

Ngô Mặc bây giờ đối với cây côn này có chính là cảm giác đó.

“Tiểu Mặc, em thích cái này à?” Giải Ngữ Hoa vẫn luôn chú ý Ngô Mặc.

Thấy hắn bất động nhìn chằm chằm màn hình, lập tức hiểu ra, thằng nhóc con này đã chọn trúng thứ mình thích.

Anh ta liếc một cái, thấy Ngô Mặc chọn cây côn, trong lòng bỗng nhiên có chút vui.

Ngầm quyết định, bất kể vũ khí bị ai sưu tầm, mình nhất định phải mua lại bằng giá cao.

“Ừm!” Ngô Mặc gật đầu với Giải Ngữ Hoa, thái độ có chút nghiêm túc: “Em rất thích, muốn có được nó.” Lâm Phong có chút tò mò, chen tới liếc nhìn.

Thấy Ngô Mặc thích một cây "côn rồng quấn", hắn cười toét miệng, không khách khí trêu chọc: “Vãi chưởng, mày là khỉ à?” “Cút sang một bên!” Ngô Mặc vung tay, đẩy Lâm Phong ra, mắng: “Đừng bắt ông đây phải đánh mày lúc đang vui vẻ nhất.” Giải Ngữ Hoa không tham gia vào màn đấu võ mồm thường ngày của hai người.

Anh ta lấy điện thoại ra, dặn dò người làm thân tín điều tra tình hình cây côn này.

Yêu cầu họ nhanh nhất có thể tìm ra thông tin người sưu tầm, liên hệ với đối phương, nghĩ đủ mọi cách để mua lại.

Những vật phẩm sưu tầm có thể xuất hiện trên mạng, phần lớn thông tin đã minh bạch từ lâu.

Chưa đến ba tiếng đồng hồ, thông tin liên quan đến nhà sưu tầm đã hiện lên điện thoại của Giải Ngữ Hoa.

Sáu tiếng đồng hồ sau, đội ngũ chuyên nghiệp của nhà họ Giải đã liên hệ với đối phương.

Tám tiếng đồng hồ sau, món đồ đã lên máy bay, nhanh chóng vận chuyển đến Tây Bắc.

Sự thật một lần nữa chứng minh, sức hấp dẫn của tiền bạc là không thể ngăn cản.Sáng hôm sau, Ngô Mặc vừa mở mắt ra, thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt chính là cây côn đó.

“Vãi!” Hắn bật thẳng người dậy, cơn buồn ngủ tan biến như khói mây.

Dụi dụi mắt, vẻ mặt sùng bái nhìn Giải Ngữ Hoa: “Anh ơi, anh đỉnh của chóp thật đấy, nhanh vậy mà đã có được nó rồi à?” Giải Ngữ Hoa khẽ cười một cái: “Được rồi, dậy thử xem có thuận tay không.” Nụ cười quá đỗi quyến rũ, Ngô Mặc nhất thời hoa mắt.

Miệng lại nhanh hơn não, không tự chủ mà buột ra một câu: “Anh ơi, kiếp trước anh là Đát Kỷ à?

Không thì sao lại cười như hồ ly tinh vậy?” Nụ cười của Giải Ngữ Hoa cứng đờ lại.

Một lát sau, cây côn nặng nề gõ vào mông Ngô Mặc, cũng coi như là gián tiếp nhận chủ rồi.

Ngô Mặc kêu rên một tiếng: “Đại ca, em không phải Trụ Vương.” Ngô Mặc cầm cây côn đùa nghịch một phen.

Càng nhìn càng thích, hưng phấn nhảy tưng tưng trên giường một điệu "Vũ điệu vui vẻ của Trụ Vương".

Giải Ngữ Hoa mỉm cười nhìn Ngô Mặc.

Thấy cậu ta nghịch chán chê rồi, đúng lúc chen vào một câu: "Được rồi, đừng nghịch nữa, cậu biết cây côn này tên là gì không?" "Tên à?" Ngô Mặc múa côn một cái, nở nụ cười rạng rỡ, nhe hàm răng trắng toát, không cần suy nghĩ buột miệng: "Không lẽ gọi là 'Côn ngoáy cứt' à?" Giải Ngữ Hoa nghe xong sửng sốt.

Trong lòng xoay chuyển một cái, gương mặt tuấn tú lập tức đen sì.

Cậu ta tức giận dâng trào, một bước nhảy phóc lên giường, nhấc chân nhắm thẳng mông Ngô Mặc tung một cú "Pháo lôi quang".

Trực tiếp đá người từ trên giường xuống đất.

Sau đó đứng bên mép giường, một tay chống nạnh, trợn mắt nhìn Ngô Mặc hậm hực nói: "Tao thấy mày giống 'côn ngoáy cứt' hơn!" "He he." Ngô Mặc không để bụng.

Cậu ta bò dậy từ dưới đất, ngẩng đầu lướt nhìn Giải Ngữ Hoa một cái, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa: "Anh Hoa, dù sao em cũng là một cây côn, mấy người là cái quái gì, ha ha ha ha." Một tràng cười lớn xong, cậu ta quay người chạy ra ngoài cửa, tốc độ nhanh đến mức gót giày Giải Ngữ Hoa không thể đuổi kịp. "Thằng ranh, ăn chiêu này!" Giải Ngữ Hoa tức đến mức nhặt dép dưới đất, ném về phía bóng lưng Ngô Mặc.

Chiếc dép vẽ một đường cong tuyệt đẹp trong không trung.

Cuối cùng va mạnh vào khung cửa, rồi lại rơi xuống đất.

Giải Ngữ Hoa nhìn cánh cửa phòng mở toang, dở khóc dở cười.

Chương 738

Chỉ khi ở cùng Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa mới bỏ hết mọi đề phòng.

Để lộ một nụ cười thật tâm.

Vũ khí đã có, tình hình Mặc Thoát cũng nắm đại khái trong lòng, còn lại chỉ chờ xuất phát.

Điều khiến Ngô Mặc bất ngờ là.

Còn ba ngày nữa mới khởi hành, Lê Nhất Minh lại chủ động tìm đến cửa, muốn nói chuyện với cậu và Lâm Phong.

Hai anh em ban đầu không để tâm.

Cứ nghĩ Lê Nhất Minh gặp khó khăn trong công việc, muốn nhờ giúp đỡ.

Dù sao chuyện này rất thường gặp, đặc biệt là trong các đơn vị sự nghiệp.

Theo thông tin tài liệu, Lê Nhất Minh tính cách trầm lặng, không giỏi ăn nói.

Làm việc mấy chục năm không được thăng tiến, vẫn chỉ là một tiểu viên chức khoa phòng không đáng chú ý.

Nhiều đồng nghiệp cùng thời vào Viện Khảo cổ học hoặc những người đến sau đều đã vượt qua anh ta, giữ vị trí lãnh đạo.

Nói một câu cực kỳ không biết xấu hổ.

Anh ta bây giờ quen biết hai anh em họ, cũng coi như gặp được quý nhân.

Bất kể là tiền bạc hay quan hệ.

Hai anh em tùy ý lên tiếng chào hỏi một câu, Lê Nhất Minh về Viện cũng sẽ được ưu đãi.

Hai anh em có suy nghĩ này là lẽ thường tình.

Kết quả lời của Lê Nhất Minh lại nằm ngoài dự liệu của hai người. "Lâm tiên sinh, tôi có một yêu cầu không tiện, không biết hai vị có thể đáp ứng không?" "Lê đại ca khách sáo quá, anh có khó khăn gì thì nói thẳng đi." "Được, tôi nghiên cứu Mặc Thoát mười lăm năm, đi qua rất nhiều nơi, duy nhất chỉ có nơi mà hai vị sắp đến, tôi chưa từng tìm hiểu.

Tôi muốn nhân cơ hội này đi cùng hai vị xem sao, không biết hai người có tiện không?" Lê Nhất Minh nói xong, ngẩng đầu nhìn thẳng hai anh em Ngô Mặc và Lâm Phong.

Vẻ mặt lo lắng, hệt như học sinh chờ thầy cô công bố kết quả thi.

Ngô Mặc và Lâm Phong không nói chuyện ngay.

Hai người nhìn nhau, sau đó quay đầu nheo mắt đánh giá Lê Nhất Minh từ trên xuống dưới.

Hắn muốn làm gì?

Người đàn ông này có thật sự vô hại như tài liệu đã chỉ ra không?

Áp lực vô hình khiến Lê Nhất Minh trong lòng có chút thấp thỏm, thậm chí nảy sinh ý muốn rút lui.

Ngay khi anh ta sắp mở miệng nói, Ngô Mặc cười. "Lê đại ca, anh đã cứu anh em tôi, chúng ta không phải người ngoài." "Theo lý mà nói, yêu cầu của anh tôi nên đáp ứng không chút do dự, dù sao cũng không phải chuyện gì to tát." Ngô Mặc nói đến đây thì dừng lại: "Nhưng tôi vẫn muốn hỏi thêm một câu, anh muốn đến đó có lý do gì không?" Lâm Phong chăm chú nhìn Lê Nhất Minh, cẩn thận quan sát biểu cảm trên gương mặt anh ta.

Chỉ cần anh ta để lộ một thay đổi nhỏ.

Hai anh em họ dù không tự tay xử lý anh ta, sau này cũng sẽ cử người giám sát chặt chẽ.

Trên mặt Lê Nhất Minh hiện lên một vẻ lúng túng không phù hợp với biểu cảm của anh ta.

Anh ta đấu tranh tư tưởng một hồi lâu mới mở miệng: "Là chuyện của viện nghiên cứu chúng tôi, tôi nghĩ hai vị đã biết, tôi đã làm ở viện mấy chục năm, nhưng vẫn chưa được thăng chức.

Lần này là một cơ hội tốt, một khi tôi công bố bài luận văn mới, cấp bậc và chức danh đều sẽ được thăng tiến." Theo lời Lê Nhất Minh, lý do chính mà anh ta muốn đi cùng đến Mặc Thoát là vì con trai Lê Thốc.

Lê Thốc sắp vào cấp hai.

Bản thân anh ta quanh năm ở bên ngoài, không có ai ở nhà quản lý việc học của thằng bé, sợ con học hư sớm sa vào xã hội.

Chỉ cần bản thân anh ta được thăng cấp, sau này sẽ không cần quanh năm chạy việc bên ngoài, có thể ngồi văn phòng làm việc giờ hành chính, cũng có thời gian chăm sóc Lê Thốc.

Lý do rất hợp lý, nghe cũng có vẻ đúng là như vậy.

Tuy nhiên, hai anh em Ngô Mặc và Lâm Phong luôn cảm thấy có gì đó hơi không ổn.

Mắt Lâm Phong đảo một vòng, cười ha ha nói: "Hải, hà tất phải tốn công vậy." "Lê đại ca, anh thấy thế này có được không?

Tôi sẽ nói chuyện với viện nghiên cứu của anh, sắp xếp cho anh một vị trí nhàn nhã hơn, chẳng phải tốt hơn nhiều so với việc anh phải vất vả đi cùng chúng tôi một chuyến sao?" "Không, tôi không muốn như vậy." Lê Nhất Minh liên tục xua tay, từ chối lời đề nghị của Lâm Phong.

Thái độ có chút cứng rắn: "Tôi hy vọng dựa vào năng lực của bản thân, chứ không phải sự bố thí của người khác." Lâm Phong còn định nói gì đó, Ngô Mặc mở miệng cắt ngang anh ta: "Thôi được rồi, đã Lê đại ca có ý nghĩ đó, vậy chúng ta cứ đồng ý đi." Cậu ta tiếp tục nhìn chằm chằm Lê Nhất Minh, trên mặt lộ ra vẻ cười như không cười: "Tuy nhiên Lê đại ca, chúng ta nói trước nhé, ra ngoài rồi, mọi hành động đều phải nghe theo chỉ huy của hai anh em chúng tôi." "Hai anh em chúng tôi bảo anh ở lại đâu, anh nhất định phải nghe, điểm này anh làm được không?" "Không vấn đề gì." Lê Nhất Minh gật đầu lia lịa, dường như chỉ cần được đi cùng là đã mãn nguyện rồi.

Sau khi Lê Nhất Minh rời khỏi phòng, Lâm Phong có chút khó hiểu: "Lão nhị, mày nói cái thằng họ Lê này rốt cuộc có lai lịch gì?" "Tao đã xem lại lý lịch của hắn một lần nữa, cảm thấy có chỗ nào đó không ổn?" Ngô Mặc cầm lon bia.

Vặn nắp ra tu một hơi cạn sạch, lau miệng, cười lạnh một tiếng: "Cần gì phải nghĩ?

Thằng cha này tuyệt đối có vấn đề." "Chỉ là không biết, hắn thuộc phe nào đây?

Trương gia?

Cẩu gia?

Hay Vương gia?

Hay hắn căn bản chỉ đơn độc tác chiến?" Lâm Phong xoa cằm, suy tư một lát, chậm rãi nói: "Vương gia chắc là không thể." "Mày dùng cái bộ não heo của mày mà nghĩ kỹ đi, nếu hắn thật sự là người của Vương gia, có thể chủ động đưa con trai đến địa bàn của chúng ta sao?" "Tao đã quan sát người này không đeo mặt nạ da người, thật sự đúng là cái tướng đó." "Cha con họ trông y hệt nhau, khẳng định không phải giả mạo." Ngô Mặc trợn trắng mắt: "Nói như vậy thì càng không thể là người Trương gia, đặc điểm nổi bật nhất của Trương gia là hai ngón tay bằng phẳng." "Tao đã quan sát ngón trỏ và ngón giữa của hai cha con họ, đừng nói, đúng là khác với người thường, ngón trỏ lại dài hơn ngón giữa." "Vãi, còn có người mọc kiểu đấy à?" Lâm Phong có chút tò mò. "Xì!" Ngô Mặc khinh bỉ liếc Lâm Phong một cái: "Thu lại cái vẻ chưa từng thấy sự đời của mày đi." Hai người chửi nhau vài câu, rồi lại kéo chủ đề quay lại quỹ đạo.

Họ ngồi trong phòng, không ngừng đưa ra những nghi ngờ của mình.

Muốn tìm ra kẽ hở từ đó.

Lê Nhất Minh không biết vì mục đích gì, chủ động đề xuất để con trai Lê Thốc ở lại Địa Long Hội.

Hy vọng Lâm Phong và Ngô Mặc có thể sắp xếp người giúp đỡ chăm sóc một thời gian.

Ngô Mặc không có lý do gì để không đồng ý yêu cầu này.

Ngay cả khi Lê Nhất Minh không chủ động đề xuất, Ngô Mặc cũng sẽ nghĩ cách giữ Lê Thốc lại.

Không phải nói hai người vong ân bội nghĩa, mà là có một số chuyện không cho phép một chút sai lệch nào.

Hai anh em Ngô Mặc và Lâm Phong trước mặt Lê Nhất Minh.

Dặn dò kỹ lưỡng, yêu cầu Lưu Tang phải chăm sóc Lê Thốc thật tốt.

Bất kể là học tập hay vui chơi, nhất định phải đồng hành 360 độ toàn diện.

Cái đầu nhỏ của Lưu Tang gật lia lịa như con lăng quăng.

Bất kể ba nuôi và bác cả nói gì, cậu ta đều tiếp thu hết.

Chủ yếu là nghe lời và ngoan ngoãn.

Cậu ta biết ba nuôi và bác cả gần đây có hành động, cũng từng lén lút đề xuất muốn đi cùng.

Kết quả bị ba nuôi thẳng thừng một cú đá, dập tắt hy vọng.

Hiện tại ba nuôi giao cho mình một nhiệm vụ khác - trông trẻ con.

Lưu Tang âm thầm quyết tâm, nhất định phải làm tốt chuyện này, tuyệt đối không để ba nuôi và bác cả phải lo lắng.

Chỉ là ý nghĩ rất tốt, nhưng không giữ nổi sự nghịch ngợm của Lê Thốc.

Thằng nhóc Lê Thốc này nghịch kinh khủng, mông cắm hai quả pháo cũng dám bay lên trời.

Tính cách cởi mở, lại không lạ người.

Có thể nói, ngoài việc học ra, Lê Thốc mọi mặt đều rất xuất sắc.

Mới đến hai ngày đã dám trêu chọc Lưu Tang.

Đương nhiên Lưu Tang cũng không phải kẻ ăn chay.

Chương 739

Nếu không phải ngại Lê Thốc là khách, cậu ta đã sớm đánh cho thằng ranh này một trận rồi.

Tuy nhiên, mình không ra tay cũng không nuốt trôi cục tức này.

Lưu Tang dùng một chiêu xấu.

Cậu ta cố tình chọn lúc Lê Nhất Minh xuất hiện thì giả vờ bị Lê Thốc bắt nạt.

Ôi trời, Lê Thốc bị đánh một trận tơi bời, Lưu Tang mừng rỡ ăn thêm một bát cơm tối.

Ngô Mặc và Lâm Phong lười để ý chuyện của lũ nhóc, mặc kệ hai thằng ranh tùy ý nghịch ngợm.

Họ không can thiệp, nhưng Lê Thốc và Lưu Tang lại đối đầu nhau.

Nghe nói phải ở lại Địa Long Hội một mình, Lê Thốc không chịu.

Thằng bé túm lấy cánh tay Lê Nhất Minh, hét toáng lên: "Con không muốn ở đây, con muốn về nhà." Lê Nhất Minh hiếm khi không nổi giận.

Cố gắng kìm nén cơn tức, thử giảng đạo lý với Lê Thốc: "Ngoan nào, nhà không có ai, con một mình về đó, bố làm sao mà yên tâm?" "Sao lại là một mình?

Ban ngày con có thể chơi với Tô Vạn, tối tự mình ở một mình, đâu phải chưa từng làm vậy." Lê Thốc cái mồm nhỏ líu lo cực kỳ giỏi nói, chỉ muốn bố đồng ý cho mình về nhà.

Sắc mặt Lê Nhất Minh càng lúc càng âm trầm, có một loại khí thế như trời sắp đổ mưa lớn.

Ngô Mặc thấy không khí không đúng.

Nhanh hơn Lê Nhất Minh nổi giận, túm lấy cổ áo Lê Thốc nhấc bổng thằng bé lên. "Thằng nhóc, nếu còn không nghe lời, lát nữa bố mày nổi giận, ông đây không cứu mày được đâu." "Con có làm loạn đâu, cũng không nghịch ngợm, con chỉ muốn về nhà thôi." Lê Thốc chân tay quẫy đạp loạn xạ, khuôn mặt nhỏ đầy bướng bỉnh.

Có lẽ Ngô Mặc luôn có thái độ tốt, cộng thêm việc cậu ta đã ba lần hai lượt ngăn cản Lê Nhất Minh.

Lê Thốc có ấn tượng rất tốt về Ngô Mặc.

Ngay cả khi hiện tại bị Ngô Mặc nhấc bổng lên, cũng không hề sợ hãi.

Ngô Mặc đâu có rảnh mà dỗ trẻ con?

Cậu ta nhớ ra một chuyện, gần đây điều tra tình hình sinh hoạt và phạm vi giao du của cha con Lê gia, đã thấy cái tên Tô Vạn này.

Nhưng tài liệu viết rất rõ ràng, đúng dịp nghỉ lễ, cả nhà Tô Vạn đã đi du lịch nước ngoài.

Tức là, Lê Thốc dù có về nhà cũng không có bất kỳ bạn chơi nào.

Ngô Mặc cũng không phí lời.

Đặt Lê Thốc xuống đất, lấy điện thoại đưa cho thằng bé: "Gọi điện cho bạn của mày đi, tao nghe nói cả nhà chúng nó đã đi du lịch nước ngoài rồi, mày xác nhận lại xem." Ngô Mặc nói xong câu này, liếc nhìn Lê Nhất Minh một cái, thấy anh ta hơi sững người, rồi nhanh chóng khôi phục trạng thái không biểu cảm. "Gọi thì gọi, ai sợ ai." Lê Thốc đúng là một thằng nhóc con.

Thằng bé cầm lấy điện thoại từ tay Ngô Mặc, nhập số điện thoại rồi bấm gọi.

Sau vài tiếng "tút tút", điện thoại được kết nối.

Lê Thốc không kịp chờ đợi mà hét lên một tiếng: "Tô Vạn, tao là Lê Thốc, mày đang ở đâu?" Tai Ngô Mặc còn thính hơn chó, nghe rõ mồn một giọng nói non nớt từ đầu dây bên kia: "A Lê?

Tao đi du lịch với bố mẹ rồi.

Trước khi đi định gọi mày nhưng nhà mày không có ai, mày đi đâu vậy?" "A, du lịch á?" Lê Thốc hoàn toàn ngây người, không ngờ Ngô Mặc nói lại là thật.

Thằng bé vẫn có chút không cam tâm, khuôn mặt nhỏ nhăn nhó hỏi: "Vậy khi nào mày về?

Bố tao phải đi công tác, tao còn định tìm mày chơi nữa chứ." "A Lê, tao đang ở nước ngoài, ít nhất cũng phải nửa tháng nữa mới về được." Hai đứa trẻ líu lo nói chuyện một lúc.

Lê Thốc xác nhận bạn tốt không thể về chơi cùng mình, rũ đầu ủ rũ cúp điện thoại, toàn thân toát ra khí tức buồn bã. "Thằng nhóc, tao không lừa mày chứ?" Ngô Mặc cầm lại điện thoại bỏ vào túi, dùng tay phải xoa mạnh đầu Lê Thốc.

Cúi người xuống, dùng giọng điệu như bà ngoại sói dỗ dê con, cười tủm tỉm nói với Lê Thốc: "Bạn tốt của mày đều đi chơi hết rồi, mày ở nhà một mình thì chán lắm chứ, chi bằng ở chỗ tao chơi, muốn ăn gì, muốn chơi gì cứ tùy mày thích." Lê Thốc chống cự vô lực, đành chấp nhận.

Quăng thằng nhóc ranh cho con trai Lưu Tang, hai anh em Ngô Mặc và Lâm Phong khoác vai tiếp tục học hành.

Người xưa nói hay, lâm trận mài gươm, không sắc bén cũng có ánh sáng.

Trước khi xuất phát, học thêm một câu thơ cổ, là có thể tăng thêm một phần kiến thức.

Tuy nhiên vì lý do của Lê Thốc, Ngô Mặc vừa vào phòng đã không nhịn được thốt ra một câu cảm thán. "Mẹ kiếp, ông đây sau này tuyệt đối không để con, khó chịu chết mẹ!" Hắc Nhãn Kính bị Ngô Mặc ép ở trong phòng, vẫn luôn nghiên cứu tài liệu, không chú ý tình hình bên ngoài.

Nghe thấy Ngô Mặc cảm thán.

Anh ta đứng dậy đi tới, hai tay vòng qua, cả người đè lên vai Ngô Mặc: "Bảo bối, sao lại nghĩ đến chuyện con cái vậy?" "Hải, chẳng phải thằng nhóc Lê Thốc đó quá khó dây sao." Ngô Mặc thuận miệng than thở vài câu.

Giải Ngữ Hoa nhướng mày cười: "Thằng ranh, còn có tư cách nói người khác?

So với người khác, mày chỉ có hơn chứ không kém đâu." Ngô Mặc rất bất mãn về điều này.

Bĩu môi giơ ngón giữa về phía Giải Ngữ Hoa: "Anh Hoa, đó là em lanh lợi, anh hiểu cái quái gì." "Bảo bối, nói có lý đó." Hắc Nhãn Kính rất thích thái độ ngông nghênh bất cần của Ngô Mặc, đặc biệt là khi cậu ta chĩa hỏa lực vào Giải Ngữ Hoa.

Có người tiếp thêm dầu vào lửa, Ngô Mặc càng đắc ý hơn.

Giải Ngữ Hoa không để lộ cảm xúc liếc Hắc Nhãn Kính một cái, trong cuốn sổ ghi chép trong lòng lại ghi thêm một tội chứng của anh ta.

Đêm trước ngày khởi hành, Giải Ngữ Hoa bắt đầu tự chuẩn bị.

Để che giấu thân phận.

Cậu ta cần đeo mặt nạ da người, sử dụng một thân phận khác để tham gia hành động lần này.

Đối ngoại tuyên bố, cậu ta là quân sư của Địa Long Hội.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính thì không cần.

Người trong đạo đều biết, hai vị này thuộc dạng "minh mã tiêu giới" (có tên tuổi, ai trả tiền thì đi theo).

Còn về Ngô Tà và Vương Bàn Tử?

Hai vị này khiến người ta có chút khó xử.

Người Trương gia biết sự tồn tại của Ngô Tà, nhưng Tô Nam lại chưa từng nhìn thấy diện mạo thật của Ngô Tà.

Vì vậy Ngô Mặc có chút do dự, anh cả còn cần phải che giấu thân phận sao? "Tiểu Mặc, anh đã nghĩ kỹ rồi, vẫn nên đeo mặt nạ thì tốt hơn." Ngô Tà rít một hơi thuốc, thuần thục nhả ra một làn khói trắng xanh, suy tư một lát, trầm ngâm nói: "Ngoại hình Trương Hải Khách rất giống anh, nếu hai khuôn mặt giống hệt nhau xuất hiện trước mặt người ngoài, e rằng sẽ bị người ta nghi ngờ." "Anh không rõ hậu quả sau này sẽ phát triển thế nào, nhưng trong lòng luôn cảm thấy vẫn nên cố gắng tránh tình huống này thì hơn, dù sao gần đây vẫn luôn đeo mặt nạ da người, cũng không tiếc gì đeo thêm một thời gian nữa." "OK." Ngô Mặc ra dấu đồng ý, rồi lại chuyển ánh mắt sang Vương Bàn Tử: "Bàn ca, anh thì sao?

Đeo cái mặt nạ nam thần đẹp trai, hay để lộ chân thân Nguyên soái Thiên Bồng?" "Phì." Vương Bàn Tử cười mắng một câu: "Thằng nhóc hỗn đản mày đúng là vô phúc cắm thuốc lá lên đầu đội mũ khói đấy." Anh ta ưỡn ngực, đắc ý vênh cằm lên: "Cái quái gì mà Nguyên soái Thiên Bồng, Bàn gia tao tài hơn Tống Ngọc, mạo hơn Phan An, mấy cô nương tiểu tức phụ chỉ cần nhìn thấy tao, thì đúng là cực kỳ phát cuồng." Mấy chục từ ngữ hoa mỹ khoe khoang, tuôn xối xả từ miệng Vương Bàn Tử.

Ngô Mặc nghe mà muốn đau đầu.

Cậu ta hoàn toàn không ngờ rằng, sau bốn năm, Bàn ca ngoài việc thân hình càng thêm vạm vỡ, độ dày của mặt cũng đã lên một tầm cao mới.

Chẳng lẽ đây mới là thực lực thật sự của Nguyên soái Thiên Bồng? "Bàn Tử, lại đây, ăn táo đi." Ngô Tà thật sự không thể nghe tiếp được nữa, nhanh chóng cầm một quả táo từ đĩa trái cây bên cạnh.

Nhét chính xác vào miệng Vương Bàn Tử, thành công bịt kín cái loa phun. "Bàn ca, anh đừng nói nữa, em biết phải làm gì rồi." Ngô Mặc xua tay ngăn Vương Bàn Tử mở miệng.

Cậu ta suy tính một chút, trong lòng đã có chủ ý.

Vì anh cả đã đeo mặt nạ, thì Bàn ca cũng đừng bỏ qua, mấy anh em đã giả trang thì giả trang hết, ai cũng đừng hòng chạy.

Mất một đêm, mấy anh em thay đổi trang phục xong xuôi.

Theo lý mà nói, để không gây chú ý, mặt nạ da người tốt nhất nên chọn loại có vẻ ngoài bình thường, ném vào đám đông cũng không ai nhận ra.

Chủ yếu là nguyên tắc kín đáo là thượng sách.

Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà chính là tuân thủ nguyên tắc này.

Chương 740

Sau khi đeo mặt nạ, hai chàng trai tuấn tú biến thành người đàn ông bình thường, đứng sang một bên, chó cũng không muốn nhìn thêm lần nữa.

Đây mới là hiệu quả mà mọi người mong muốn.

Nhưng nguyên tắc này lại bị phá vỡ ở Vương Bàn Tử.

Anh ta thử mấy cái mặt nạ, luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó.

Không giống sát nhân, thì giống kẻ bạo lực, hoặc là giống kẻ lừa đảo, tóm lại không giống thứ gì tốt đẹp.

Ngô Mặc vòng quanh Vương Bàn Tử mấy vòng.

Cuối cùng tính toán một cái, mẹ kiếp cứ theo đường thổ phỉ đi, còn có thể trấn áp người xung quanh, tránh được một số xung đột không cần thiết.

Thế là, cậu ta đích thân ra tay giúp Vương Bàn Tử tạo hình ảnh.

Sau khi được "thầy Tony" chăm sóc tỉ mỉ.

Một tên thổ phỉ to béo tròn quay, mặt đen như than, đầu trọc lốc không một cọng cỏ nào xuất hiện trong phòng.

Ngô Tà là người đầu tiên không nhịn được, nắm cánh tay Vương Bàn Tử cười đến chảy nước mắt. "Trời đất ơi, Bàn Tử, nếu xuống địa cung, cương thi muốn giật tóc mày cũng không có cách nào, còn cái mặt đen thui của mày, mày đoán cương thi có nhận lầm mày là đồng loại không?" Lâm Phong và Hắc Nhãn Kính chẳng hề để ý đến cảm xúc của Vương Bàn Tử, cười phá lên.

Chỉ có Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa tuân theo nguyên tắc làm người, có thể kiểm soát biểu cảm trên khuôn mặt, giữ thể diện cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử quay lưng về phía gương nên vẫn chưa thấy kết quả.

Lúc này nghe Ngô Tà nói vậy, ánh mắt lướt qua Giải Ngữ Hoa mấy người, trong lòng nảy sinh một dự cảm không lành.

Anh ta vội vàng đi đến trước gương.

Chỉ thấy trong tấm gương sáng bóng, xuất hiện một tên Hắc Lý Quỳ to béo, đầu trọc tròn quay. "Ngô Mặc, thằng ranh con!" Vương Bàn Tử tức đến mức nhảy cao ba thước.

Đuổi theo Ngô Mặc không ngừng vung nắm đấm, muốn đánh thằng nhóc hỗn đản này một trận để xả hết cục tức trong lòng.

Ngô Mặc tự biết mình đuối lý, cũng không đánh trả, cứ vòng quanh phòng chọc tức Vương Bàn Tử.

Cứng rắn biến bầu không khí căng thẳng trước khi chia tay, thành một cảnh anh em thân thiết hài hước.

Sáng sớm hôm sau, bốn giờ.

Trong sân rộng hàng nghìn mét vuông của Địa Long Hội, ba mươi chiếc xe bán tải địa hình màu đen đỗ thẳng tắp.

Bên cạnh mỗi chiếc bán tải có ba người.

Phía sau thùng xe được che bằng vải bạt, bên trong chất đầy các loại vật tư và thiết bị.

Mấy anh em mặc bộ đồ rằn ri màu đen kiểu dáng thống nhất, thắt vũ khí và thiết bị ở thắt lưng, đi đến cạnh xe địa hình chuẩn bị xuất phát.

Ngô Mặc vừa đặt tay lên cửa xe, lại cảm thấy hơi lo lắng.

Cậu ta quay đầu gọi Lưu Tang đang đứng ở cửa: "Thằng ranh con, lại đây, tao có chuyện muốn nói với mày." Mắt Lưu Tang sáng lên, vừa nhảy vừa chạy đến.

Ngẩng đầu hớn hở hỏi: "Ba nuôi, người muốn đưa con đi cùng ạ?" "Nghĩ chuyện tốt đẹp gì vậy?" Ngô Mặc vỗ một cái vào gáy Lưu Tang, bực bội nói: "Ông đây có bị điên không?

Đi làm việc còn dắt theo cái bình dầu nhỏ bé như mày?

Đến lúc gặp nguy hiểm, ném mày ra ngoài cho cương thi ăn à?" "À." Lưu Tang hơi thất vọng bĩu môi: "Ba nuôi, vậy người còn có chuyện gì muốn dặn dò ạ?

Người nói đi, con nhất định sẽ nghe lời." Ngô Mặc liếc nhìn xung quanh, cúi người xuống nhìn chằm chằm Lưu Tang nghiêm túc dặn dò: "Trong khoảng thời gian tao đi vắng, mày cứ ở nhà ngoan ngoãn đừng có chạy lung tung, nghe thấy chuyện gì không đúng, lập tức nói với anh Bảo Cát của mày, bảo anh ấy đi xử lý." "Nhớ số điện thoại tao đưa cho mày, không đến vạn bất đắc dĩ, đừng gọi số đó, nhưng một khi tình hình không thể kiểm soát được, đừng do dự, gọi đến đó nói rõ tình hình, biết chưa?" Lưu Tang không dám lơ là, khắc ghi lời Ngô Mặc vào lòng. "Được rồi, ông đây đi đây, đợi về sẽ mang đồ chơi cho mày." Ngô Mặc đứng thẳng dậy, nhấc chân đá vào mông Lưu Tang một cái, cười mắng: "Nhớ kỹ nhé, thằng ranh con, đừng có gây chuyện cho ông đây, không thì về ông đây tẩn mày một trận." Cũng không biết là do ở chung lâu ngày, hay do Lưu Tang ngày nào cũng gọi "ba nuôi".

Ngô Mặc càng ngày càng có phong thái của một người cha.

Hơn nữa trong lòng cũng dần dần thật sự coi Lưu Tang như con trai mà đối đãi.

Lưu Tang như mèo Thần Tài không ngừng vẫy tay, miệng luyến tiếc hô: "Ba nuôi, thượng lộ bình an." Ngô Mặc kéo cửa xe, cái rụp ngồi vào vị trí lái.

Cậu ta vừa đóng cửa xe, cửa phụ lái bị người ta mạnh mẽ kéo ra.

Ngay sau đó Hắc Nhãn Kính một bước nhảy vọt lên, vững vàng ngồi vào vị trí phụ lái.

Sau đó Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa cũng lần lượt ngồi vào hàng ghế sau.

Còn về Lâm Phong, Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh ba người?

Thì đã lên một chiếc bán tải khác.

Không có cách nào, dù sao một chiếc bán tải chỉ có thể ngồi năm người.

Lâm Phong lười lái xe.

Anh ta giao vô lăng cho Vương Bàn Tử, còn mình ngồi ở ghế phụ lái vắt chéo chân ngậm thuốc, cầm bộ đàm nói chuyện tào lao với Ngô Mặc.

Ngô Mặc lái xe đầu tiên, trước tiên ấn còi.

Sau đó chân đạp mạnh ga, chiếc xe địa hình như diều đứt dây, "vút" một cái lao vút đi.

May mắn Giải Ngữ Hoa và mấy người kia đã có chuẩn bị tâm lý, việc đầu tiên khi lên xe là thắt dây an toàn.

Nếu không lại phải bị "thanh xuân" làm cho đau eo một phen.

Huyện Mặc Thoát có diện tích chưa đến 40 nghìn km vuông, dân số miễn cưỡng vượt quá một vạn người.

Vị trí địa lý của nó rất đặc biệt.

Nằm ở phía đông dãy Himalaya, toàn bộ sông Yaluzangbu chảy ngang qua toàn bộ huyện.

Độ cao lúc cao lúc thấp.

Từ hơn bảy nghìn mét cao, như một cầu trượt khổng lồ hạ xuống vùng thung lũng hai trăm mét.

Điều này dẫn đến việc Mặc Thoát thường xuyên xảy ra động đất, sạt lở, lũ quét, mưa lớn và các tai họa thiên nhiên khác.

Vì tình hình này, trong nội bộ Mặc Thoát, giữa các thôn làng chỉ dựa vào những con đường mòn cheo leo trên núi để thông thương.

Đối ngoại, muốn vào Mặc Thoát càng khó khăn gấp bội.

Không chỉ cần leo trèo những con đường núi dốc đứng, vượt qua núi tuyết hơn bốn nghìn mét, còn phải băng qua rừng nguyên sinh.

Trên đường đi, sống chết nhờ vào ý trời.

May mắn thì không sao cả.

Vận xui đắc tội với ông trời, thì đúng là mưa bão, đầm lầy, tuyết lở thay phiên nhau kéo đến.

Cứ như vậy, mỗi năm cũng chỉ có hai đến ba tháng có thể vào được huyện thành này.

Hoàn toàn hình thành một lối sống mà giao thông cơ bản dựa vào đi bộ, liên lạc cơ bản dựa vào la hét; an ninh cơ bản dựa vào chó, sưởi ấm cơ bản dựa vào run rẩy; khai hoang cơ bản dựa vào tay, canh tác cơ bản dựa vào trâu; giải trí cơ bản không có, chiếu sáng cơ bản dựa vào dầu.

Đoàn xe xuất phát từ Địa Long Hội, dọc theo đường quốc lộ lao nhanh.

Ngô Mặc là người dẫn đầu, không như mọi khi mà tùy tiện bật chế độ bay, mà là ổn định tuân thủ quy tắc giao thông.

Nếu cậu ta muốn lái xe cẩn thận, kỹ thuật của cậu ta cực kỳ xuất sắc, ngay cả đặt một cốc nước trong xe cũng sẽ không đổ một giọt.

Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính ba người ngồi trong xe, hiếm khi được hưởng thụ sự phục vụ của Ngô Mặc một lần.

Đương nhiên, nếu trong khoang xe yên tĩnh một chút thì sẽ càng tuyệt vời hơn.

Chỉ có điều ý nghĩ này chỉ là một ước mơ đẹp đẽ.

Trong bộ đàm, Lâm Phong như một cái loa.

Đoàn xe từ khi xuất phát đến giờ đã chạy ba tiếng, anh ta cũng líu lo ba tiếng.

Làm Ngô Mặc phiền đến mức rất muốn ném bộ đàm ra ngoài.

Chương 741

Không thể nhịn được nữa, Ngô Mặc nổi giận.

Cậu ta chụp lấy bộ đàm hét lên một tiếng: "Mày mẹ kiếp có câm mồm lại cho ông đây không?

Mày lảm nhảm, cái mồm thối còn lằng nhằng hơn bà lão đầu thôn." "Mày nghĩ ông đây muốn nói nhảm với mày à?" Lâm Phong không chịu kém cạnh, cãi lại: "Thế mẹ nó một đống chuyện vặt vãnh, chẳng lẽ chỉ trông chờ tao tự mình xử lý à?

Vào Mặc Thoát mang theo mấy anh em, đóng quân ở đó, phân bổ nhân sự vật tư các mặt không nói với mày à?" "Đậu má." Ngô Mặc bị dập tắt khí thế, day day thái dương có chút đau đầu: "Mày tiếp tục đi, tao nghe đây." Giải Ngữ Hoa ba người nhìn thấy cảnh này, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Người xưa nói hay, ác nhân cần ác nhân trị.

Thằng nhóc Ngô Mặc này bình thường vừa nói chuyện, có thể làm người ta tức chết, bây giờ cuối cùng cũng gặp được đối thủ rồi.

Lái xe luân phiên không ngừng nghỉ, quãng đường hơn một nghìn km đã đi mất mười mấy tiếng đồng hồ.

Càng đến gần Mặc Thoát, đường càng gập ghềnh.

Dọc đường đá vụn, sạt lở gần như trở thành chuyện thường tình, cứ đi một đoạn đường lại có chuyện nổ lốp xảy ra.

Để đảm bảo an toàn, đoàn xe chỉ có thể tiến lên với tốc độ rùa bò.

Gặp phải tình huống này, trừ khi mày có bản lĩnh thông thiên có thể dịch chuyển toàn bộ đoàn xe vào, nếu không chỉ có thể thành thật xuống xe, đào hố lấp đất đẩy đá.

Nếu không phải trên xe mang theo nhiều vật tư như vậy, Ngô Mặc thậm chí còn muốn bỏ bán tải đi bộ vào Mặc Thoát.

Khí hậu Mặc Thoát thất thường.

Một giây trước nắng đẹp, giây sau đã mưa to như trút nước.

Ngay cả có khả năng dự báo thời tiết cũng chẳng ích gì, căn bản không tránh khỏi loại thời tiết cực đoan này.

Ngô Mặc ngậm điếu thuốc, ngồi xổm dưới đất sửa xe.

Ngẩng đầu nhìn trời một cái, trong lòng âm thầm tính toán, nửa tiếng nữa sẽ có một trận mưa lớn.

Lượng mưa không nhỏ, e rằng sẽ gây ra sạt lở.

Ngô Mặc ném dụng cụ xuống đất, bực bội mắng một câu: "Mẹ kiếp, Đường Tam Tạng đi thỉnh kinh cũng không tốn công như vậy!" "Lảm nhảm cái gì đấy?

Xe sửa xong chưa?" Lâm Phong từ phía sau đi tới, đúng lúc nghe thấy Ngô Mặc chửi bới. "Ông đây ra tay, còn có xe nào không sửa được?" Ngô Mặc thuận miệng trả lời một câu, chỉ lên trời nói: "Bây giờ đã là bốn giờ chiều, nửa tiếng nữa ở đây sẽ có một trận mưa lớn." "Lượng mưa không nhỏ, phía trước dễ bị sạt lở, xem ra hôm nay chúng ta không thể tiếp tục tiến lên." Lâm Phong biết Ngô Mặc có thể dự báo thời tiết.

Anh ta quay đầu nhìn đoàn xe dài dằng dặc, có chút lo lắng: "Khốn kiếp, cái nơi quái quỷ này tiền không có thôn, hậu không có tiệm, không thích hợp đóng quân chút nào." "Thích hợp hay không cũng chỉ có thể vậy thôi." Ngô Mặc nhíu chặt mày: "Nửa tiếng nữa, ước tính còn chưa đi được một trăm mét." Giải Ngữ Hoa và mấy người kia thấy biểu cảm của Ngô Mặc và Lâm Phong có chút khó xử, liền xúm lại.

Hắc Nhãn Kính lả lướt tựa vào cửa xe, tay nghịch con dao găm, cười tủm tỉm hỏi: "Nhị gia, chuyện gì mà sầu não đến mức này vậy?" Kể từ khi rời khỏi Địa Long Hội, cách xưng hô của anh ta với Ngô Mặc đã đổi thành Nhị gia.

Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa và mấy người kia cũng bắt chước, đều gọi Ngô Mặc như vậy.

Ngô Mặc trợn mắt nhìn Hắc Nhãn Kính một cái.

Nhị gia thì Nhị gia, cái âm cuối nhếch lên là ý gì?

Mày mẹ kiếp đang châm chọc ông đây à?

Ngô Mặc lười để ý Hắc Nhãn Kính, quay đầu kể lại sự tình cho Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà bốn người.

Mọi người bàn bạc đơn giản một chút.

Quả thực không có cách nào tốt hơn, đành đồng ý đề nghị của Ngô Mặc, hạ trại tại chỗ.

May mắn là chỗ này còn khá rộng rãi, không gần vách đá, có mức độ an toàn nhất định.

Cái gọi là hạ trại không phải là dựng lều, mà là ngồi trong xe nghỉ ngơi.

Dưới thời tiết khắc nghiệt, lều rất dễ bị thổi bay, không bằng cứ thành thật ở trong xe vượt qua trận mưa lớn.

Nửa tiếng sau, mưa lớn như thác đổ trút xuống.

Kèm theo tiếng mưa là tiếng động trầm đục "ầm ầm" từ phía trước vọng lại.

Ngô Mặc thở dài.

Không cần nhìn cũng biết, phía trước chắc chắn sạt lở rồi.

Hiện tại đường xá còn khó hơn cả đường Thục.

Phía trước đã sạt lở, tiếp tục tiến lên càng khó như lên trời.

Nghe thấy tiếng Ngô Mặc thở dài.

Giải Ngữ Hoa mím môi, khóe miệng khẽ nở một nụ cười: "Nhị gia, đau đầu rồi à?" Cái xưng hô "Nhị gia" từ miệng Giải Ngữ Hoa thốt ra, khiến Ngô Mặc nổi hết da gà.

Luôn khiến cậu ta có cảm giác Nhị thúc đang đứng ngay sau lưng mình.

Cậu ta quay đầu nhìn về phía Giải Ngữ Hoa, cực kỳ đau răng nói: "Anh Hoa, anh có thể nói chuyện đàng hoàng không?

Trong xe đâu có người ngoài, anh gọi cái gì mà Nhị gia?" Cậu ta than vãn một câu, sau đó đầu óc xoay chuyển, khóe miệng lộ ra nụ cười quái dị.

Lười biếng điều chỉnh tư thế ngồi, cố ý chậm rãi đối Giải Ngữ Hoa nói: "Nếu anh thật sự muốn gọi, tôi cũng không ngại đâu, có thêm một thằng cháu trai giàu có cũng khá vui đó." Giải Ngữ Hoa cũng không phải kẻ ăn chay.

Cậu ta nhếch khóe miệng, một tay túm lấy cổ áo Ngô Mặc.

Cúi người ghé sát vào, kéo dài giọng nói khẽ: "Tôi gọi, cậu dám nhận không?" Phải nói rằng Ngô Mặc nếu đã muốn chọc tức người, thì thật sự có thể khiến người ta phát điên.

Cậu ta không lùi bước như mọi khi, ngược lại còn nhe răng cười với Giải Ngữ Hoa, khiêu khích nói: "Anh gọi tôi dám nhận, lão tử còn dám làm gia gia, sợ gì không dám làm chú của anh?" Hai người bốn mắt nhìn nhau, không ai chịu lùi bước.

Một màn làm màu bá đạo, làm màu đến mức bị sét đánh.

Ngô Mặc đang cứng họng thì bị ngón tay thon dài của Giải Ngữ Hoa chạm vào, lập tức phá công.

Hai tai vừa đỏ vừa sưng.

Nhìn từ xa cứ tưởng trên đầu treo hai quả táo đỏ chót, trông hài hước hết sức.

Ngô Tà nhìn mà cứ muốn bật cười.

Cơn bão kéo dài năm tiếng.

Con đường núi vốn đã gồ ghề khó đi, vì lũ lụt và sạt lở đất mà càng thêm khó khăn.

Quãng đường hơn trăm cây số, chiếc xe bán tải chạy được nửa đường thì không thể nhúc nhích được nữa.

Nhìn cái hố lớn phía trước do sạt lở đất gây ra, Ngô Mặc và Lâm Phong quyết định, một phần người ở lại trông xe, những người còn lại vác trang bị đi bộ vào Mặc Thoát.

Cả đoàn nhanh chóng sắp xếp hành lý.

Vác ba lô nặng trĩu, men theo con đường núi gồ ghề đi sâu vào trong.

Ngô Mặc ước tính khoảng cách.

Với tốc độ hiện tại, đi bộ vào Mặc Thoát mất khoảng bốn ngày.

Đường núi Mặc Thoát vô cùng phức tạp.

Vách đá liên tục đổ đá tảng xuống, thảo nào hơn năm mươi năm rồi vẫn chưa xây được con đường lớn nào.

Mọi người vác ba lô đi.

Với thể lực của họ, đi từ sáng đến tối cũng chỉ được hơn ba mươi cây số.

Trời vừa tối, Ngô Mặc đề nghị tìm một chỗ rộng rãi hơn một chút, dựng lều nghỉ ngơi một đêm.

Dù sao cũng không vội, sớm một ngày hay muộn một ngày cũng không khác biệt là bao.

Cần gì phải mạo hiểm đi đường đêm?

Đông người dễ làm việc.

Chưa đầy một tiếng đồng hồ, mọi thứ đã sẵn sàng.

Mấy anh em không phải người sắt, vần vò một hồi đã mệt rã rời.

Chương 742

Ngồi quây quần bên đống lửa, định ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi sớm.

Lâm Phong bưng hộp thịt bò lon lại gần Ngô Mặc.

Hắn ngồi phịch xuống, hết sức không khách khí dựa vào người Ngô Mặc, đường hoàng giả vờ là người tàn tật.

"Con trai ngoan của bố, bố mệt chết rồi, mày giúp bố xoa vai đi." "Con trai ngoan của bố, mệt thế à?

Bố mày có nên tính kế chôn mày ở đây luôn không?" Miệng Ngô Mặc nói thì ghét bỏ, nhưng tay lại rất thành thật đặt lên vai Lâm Phong mà xoa bóp.

Thói quen này của hai người đã khắc sâu vào xương tủy.

Kiếp trước công việc nguy hiểm, mỗi ngày không trật khớp thì cũng bong gân, hoặc ngã sấp mặt.

Làm quần quật cả ngày không kiếm được mấy đồng, làm sao nỡ đổ hết vào bệnh viện?

Chỉ có thể mua chút rượu thuốc xoa bóp.

Tối về nhà trọ, mày xoa cho tao, tao xoa cho mày.

Để giảm bớt đau đớn, miệng lại nói vài câu chiếm tiện nghi, có thể giảm bớt áp lực trong lòng.

Kiểu cách hai người đối xử với nhau tạo ra cảm giác rất tự nhiên, thoải mái, nhưng lại khiến vài người bên cạnh vô cùng khó chịu.

Đặc biệt là Ngô Tà.

Mỗi lần Lâm Phong gọi Ngô Mặc là "con trai", anh luôn cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Cũng đúng thôi.

Tự dưng bị người ta chiếm tiện nghi một thế hệ, đổi lại là người bình thường cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Nhưng chuyện này lại không thể trực tiếp mở miệng nói ra.

Đối phương và em trai mình là tình bạn sinh tử, lại là cháu nuôi do bà nội nhận.

Chính mình thân là anh trai, cũng không tiện nói thêm gì?

Vương Bàn Tử uống một ngụm canh.

Ngẩng đầu thấy biểu cảm của Ngô Tà, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Hắn nhe răng cười, chủ động chuyển đề tài: "Tao nói Phong Tử, thể lực mày kém quá à, yếu thế?

Mới đi được bao lâu mà đã mệt ra nông nỗi này rồi?

Có phải nên đại bổ không?" Vương Bàn Tử tính cách hào sảng.

Lại thêm tình chiến hữu của lũ học dốt, nên chơi với Lâm Phong rất hợp.

Hai người một người gọi đối phương là Phong Tử, một người gọi đối phương là Bàn Tử, tính tình rất hợp nhau.

"Ừ, đúng là cần bổ thật." Lâm Phong thấy Vương Bàn Tử nói rất có lý, quay tay nhéo mạnh đùi Ngô Mặc một cái: "Đến Mặc Thoát, mày làm cho lão tử mấy món ngon, làm món thịt dê thì sao?

Lâu rồi không ăn, nghĩ thôi cũng thèm chảy dãi." Ngô Mặc không kịp phòng bị, đau đến nhe răng.

Hắn bỗng ngẩng tay vả bốp vào gáy Lâm Phong một cái: "Khốn kiếp, món ngon?

Nhét cho mày hai cục gạch mày có muốn không?” “Muốn.” Lâm Phong cứng cổ: “Chỉ cần mày làm, tao đều ăn, mày nói xem, có làm không?” Hai chữ “làm cơm” thu hút sự chú ý của mấy người có mặt.

Khiến trong đầu họ lướt qua một chuyện cũ đã bị phong ấn từ lâu – cảnh Ngô Mặc làm cơm cho người khác trong ảo cảnh bốn năm trước.

Rốt cuộc người trong ảo cảnh là ai?

Trong bốn năm qua, ngoài việc tìm kiếm tung tích Ngô Mặc, họ đồng thời cũng điều tra thân phận của người này.

Đáng tiếc là không thu hoạch được gì.

Đừng nói là người, ngay cả một sợi lông họ cũng chưa nhìn thấy.

Lúc đó đang trong trạng thái đau buồn, mọi người cũng dần dần chôn vùi chuyện này vào đáy lòng.

Bây giờ Lâm Phong đột nhiên nhắc đến một câu, lại khiến chuyện này từ sâu trong ký ức trỗi dậy.

Trong chốc lát, ánh mắt của vài người đều đổ dồn vào Lâm Phong.

Trong ánh mắt mang theo nghi hoặc và hoài nghi, dường như muốn nhìn ra điều gì đó từ trên mặt Lâm Phong?

Nhìn?

Thật là đau lòng.

Trên mặt Lâm Phong đeo mặt nạ, tinh thần khí chất khác hẳn kiếp trước.

Cái khí chất bất cần đời, không hề kém cạnh Ngô Mặc.

Làm sao có thể khiến người ta ghép hình ảnh gầy gò yếu ớt bị bắt nạt trong ảo cảnh với hắn chứ?

Thật sự muốn xác nhận?

Chỉ có một cách, lột mặt nạ của hắn ra.

Nhưng lúc này thời cơ không thích hợp, vẫn cần phải đợi thêm.

Xong chuyện này, thế nào cũng có cơ hội gặp được mặt thật của hắn.

Trong lòng Hắc Nhãn Kính khó chịu, hắn đưa tay kéo Ngô Mặc vào lòng mình, chua chát nói: “Nhị gia, đường xa mệt mỏi, không bằng Hạt Tử giúp anh thư giãn một chút?” “Anh không mệt à?” Ngô Mặc hỏi ngược lại một câu, trong lòng lại có chút xao động.

Hắn đâu phải người máy biến hình, lâu ngày thêm chút dầu bôi trơn là được.

Hắn là một phàm nhân bằng xương bằng thịt.

Dù thể chất có tốt hơn người thường, cũng sẽ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Hắc Nhãn Kính ghé sát tai Ngô Mặc, khóe môi nhếch lên cười: “Được phục vụ Nhị gia, Hạt Tử không dám vinh dự.” “Khốn kiếp, vậy còn đợi gì nữa?” Ngô Mặc đặt cánh tay lên đùi Hắc Nhãn Kính, mượn lực đứng dậy.

Quay người đưa tay phải về phía Hắc Nhãn Kính: “Đi, về lều.” “OK!” Hắc Nhãn Kính nắm lấy tay phải của Ngô Mặc, dùng sức đứng dậy từ dưới đất.

Quay người cười khiêu khích Giải Ngữ Hoa: “Ôi, anh bạn, anh cứ từ từ ăn, Hạt Tử đi làm chính sự đây.” Giải Ngữ Hoa không hề biến sắc, trong giọng nói chứa đựng vẻ thờ ơ: “Hắc gia vất vả rồi, tiền mát xa cứ ghi vào sổ, lát nữa cùng tính một thể.” Bốn mắt nhìn nhau, tia lửa tóe ra.

Ngô Mặc đi được hai bước, không nghe thấy tiếng bước chân phía sau.

Hắn dừng lại quay đầu nhìn, phát hiện Hắc Nhãn Kính vẫn đứng nguyên tại chỗ, dường như đang chơi trò nhìn chằm chằm với Giải Ngữ Hoa.

Không nhịn được kêu lên một tiếng: “Làm gì đấy?

Đi thôi.” “Đến đây Nhị gia.” Hắc Nhãn Kính cười hì hì đáp một tiếng, tí tởn đi theo sau Ngô Mặc về phía lều.

Lâm Phong nhìn mà ngây người.

Cái thằng con trai ngốc này của mình đúng là thiểu năng hả?

Chủ động rủ người vào lều?

Mày nghĩ cái quái gì vậy?

Không thấy tên kia tâm địa bất chính à?

Mày không gọi hắn còn tìm mọi cách lại gần mày.

Bây giờ thì hay rồi, cái thằng ngốc này tự động dâng tận cửa.

Cùng lúc đó, hắn bắt đầu nghi ngờ chính mình, có phải công lực của mình gần đây đã giảm sút rồi không?

Nếu không thì tẩy não sao lại không hiệu quả nữa chứ?

Trong lều.

Ngô Mặc nằm trên túi ngủ, bên cạnh Hắc Nhãn Kính khoanh chân ngồi dưới đất.

Lúc này đang thi triển kỹ thuật mát xa chính tông của Hắc Hạt Tử.

Chương 743

Khi hắn từ từ đặt tay lên cổ Ngô Mặc, một mùi thuốc lá thoang thoảng từ những ngón tay xương xẩu của hắn truyền đến.

Tinh thần Ngô Mặc lập tức nhẹ nhõm đi không ít, thờ ơ hỏi một câu: “Anh, anh quen Tam Thúc của em từ khi nào vậy?” Tay Hắc Nhãn Kính không ngừng, một bên lông mày nhướng cao, cười hỏi lại: “Sao lại muốn hỏi cái này?” Hắn tò mò nói: “Cậu không cảm thấy chán sao?

Trăm năm thời gian thoảng qua, quay đầu nhìn lại, ngày nào cũng không phải lên cái mộ này thì cũng đào cái địa cung kia, đổi lại là tôi, sớm đã chán chết rồi.” Ngô Mặc nằm rất thoải mái.

Hắn duỗi thẳng chân tay ra hình chữ Đại, nhìn từ trên xuống, sống động như một con rùa đang bơi.

Hắc Nhãn Kính nghe Ngô Mặc nói vậy, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Những ký ức đã bị phong ấn từ lâu như những thước phim quay chậm, không ngừng lướt qua trong tâm trí, nhanh đến mức không thể nắm bắt được.

Chán sao?

Không biết, cũng lười suy nghĩ.

Điều duy nhất có thể khẳng định là không hối hận.

Vì đã gặp được vị tiểu tổ tông khiến mình cam tâm tình nguyện cúi đầu này.

Hắc gia cả đời phóng túng tự do, căn bản không phải người kiểu cách.

Vừa định nói ra suy nghĩ trong lòng, chỉ nghe Ngô Mặc tiếp lời: “Cái đáng ghét hơn là, quang minh chính đại như bố vào, rồi lại chui ra mặt mũi lấm lem như cháu nội, trong tay chẳng có cái quái gì, uổng phí làm gì?” Hắn càng nói càng hăng, cộng thêm trong lòng ấm ức, mở miệng ra như bắn pháo hoa: “Rồi sau đó người khác hỏi các người vì sao?

Từng người một lại làm ra vẻ cao thâm khó lường, lắc đầu đánh rắm một câu, đừng hỏi, vì tốt cho các người.” “Cũng giống như Tam Thúc, em chẳng qua là mấy năm không ở nhà thôi mà?

Không cẩn thận lại chạy đi đâu mất tăm.

Bây giờ cũng không biết đang tồn tại ở góc xó xỉnh nào gặm bánh ngô nữa.” Hắc Nhãn Kính càng nghe càng muốn cười.

Hắn vỗ mạnh vào mông Ngô Mặc một cái, cổ vũ nói: “Oán khí không nhỏ nhỉ, Tam Thúc của cậu mà nghe thấy cậu miêu tả ông ấy như vậy, có đánh cho cậu vỡ mồm không?” “Ai, nếu thật sự đánh được em thì tốt.” Ngô Mặc thở dài, lật người lại.

Tay kê dưới đầu ngước nhìn nóc lều, sắc mặt hơi ưu sầu.

“Dù sao em cũng còn biết họ đang sống, nhưng không biết Tam Thúc và hai người họ có nhớ em không?

Có khi nào họ nghĩ em đã xuống gặp Diêm Vương rồi không?” Ngô Mặc thật sự rất nhớ Giải Liên Hoàn.

Ở người đàn ông này, hắn lần đầu tiên trải nghiệm cái gọi là tình yêu thương của trưởng bối.

Vất vả chịu đựng bốn năm.

Mãi mới ngóc đầu lên được, hăm hở định đến tặng Tam Thúc một bất ngờ.

Kết quả đột nhiên nhận được tin dữ, người mất tích rồi?

Tâm trạng ấm ức, không khác gì bị bệnh trĩ mà còn tiêu chảy.

“Yên tâm đi, Tam Thúc của cậu giống như lão hồ ly, nhất định sẽ không sao.” Hắc Nhãn Kính đưa cho Ngô Mặc một điếu thuốc: “Đừng nghĩ nhiều thế, hút một điếu rồi nghỉ ngơi sớm.” Ngô Mặc ngồi dậy hít một hơi, từ từ nhả khói ra.

Ngón tay thon dài kẹp điếu thuốc.

Trong làn khói lượn lờ, ẩn hiện một khuôn mặt buồn bực.

“Ai, làm sao có thể không nhớ chứ?” Ngô Mặc xoa xoa trán: “Bà nội tuy không nói gì, nhưng em thấy bà lo cho Tam Thúc lắm.” Ngô Mặc đã nén trong lòng rất lâu.

Ban đầu do vấn đề về cổ họng không nói ra được, sau này đủ mọi chuyện nối tiếp nhau đến không có thời gian rảnh rỗi.

Lại thêm hắn không muốn gây thêm gánh nặng tâm lý cho Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa, khiến nội tâm càng thêm bế tắc.

Bây giờ ở riêng một mình với Hắc Nhãn Kính, không có ràng buộc hay câu nệ, sự phiền não và uất ức trong lòng lập tức tuôn trào ra hết.

Hắc Nhãn Kính lặng lẽ nhìn Ngô Mặc.

Hắn đột nhiên kinh ngạc phát hiện, Ngô Mặc đã không còn là thiếu niên nghịch ngợm mấy năm trước, mà đã thật sự trưởng thành thành một người đàn ông độc lập.

Khoảnh khắc này, trong lòng Hắc Nhãn Kính không hiểu sao dâng lên cảm xúc kiêu hãnh – đây chính là người mình thích.

Ngô Mặc nói một tràng, tâm trạng bế tắc cuối cùng cũng được giải tỏa phần nào.

Sau đó, hai người Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính ngồi trong lều nhả khói.

Họ ở trong lều hơn một tiếng đồng hồ.

Những người còn lại vẫn quây quần quanh đống lửa, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa mà không nói một lời.

Giải Ngữ Hoa bên ngoài không động sắc, còn Lâm Phong thì suýt chút nữa đã cào tường.

Hoàn cảnh kiếp trước của hai anh em, không ít người mượn danh mát xa mà làm chuyện không đứng đắn.

Hắn càng nghĩ càng bất an.

Hắn đưa tay xem giờ, ít nhất cũng gần hai tiếng rồi.

Trong lòng lập tức thấy không ổn.

Lâu như vậy, mẹ nó đừng nói là người, gấu cũng phải xong rồi chứ?

Không được, tao phải qua xem sao.

Lâm Phong nghĩ đến đây, đứng dậy từ dưới đất, khẽ ho một tiếng: “Mấy vị, không bằng chúng ta qua lều lão nhị bàn bạc một chút về hành trình ngày mai đi?” Vừa dứt lời, Giải Ngữ Hoa bật dậy: “Quả thật, đường phía trước có chút khó đi, bàn bạc một chút sẽ ổn thỏa hơn.” Cùng lúc đó, ba người còn lại cũng đồng loạt đứng dậy như củ hành được nhổ khỏi đất khô hạn.

Họ không nghĩ nhiều như Lâm Phong, chủ yếu là có chút lo lắng cho sức khỏe của Ngô Mặc.

Đặc biệt là Ngô Tà làm anh trai, thật sự từ tận đáy lòng xót thương cho em trai.

Từ khi gặp mặt ở Nepal, Ngô Mặc chưa từng có lúc nào rảnh rỗi.

Chỉ cần có chuyện xảy ra, hắn lập tức phải giải quyết.

Ngô Tà tính toán một chút, em trai mỗi ngày ngủ tuyệt đối không quá năm tiếng.

Anh muốn giúp đỡ cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn ngày càng gầy gò.

Hạnh phúc thay đây là suy nghĩ trong lòng Ngô Tà, không để Lâm Phong nghe thấy.

Nếu không hắn nhất định sẽ kéo Ngô Tà đến bệnh viện mắt khám xem, xác định là cận thị hay là mù?

Ngô Mặc gầy gò từ đâu mà nhìn ra chứ?

Là vì cởi áo khoác đổi sang áo T-shirt à?

Đống lửa cách lều cũng chỉ hơn hai mươi mét.

Mấy lão đại sải bước dài, ba bước thành hai, chưa đầy một phút đã đứng trước cửa lều.

Lâm Phong vào phòng Ngô Mặc, chưa bao giờ biết gõ cửa là cái quái gì.

Hầu như là vươn tay là đẩy, nhấc chân là đá.

Chủ yếu là thẳng thắn không ngại ngùng.

Hắn nhanh hơn Giải Ngữ Hoa, dùng sức vén rèm lều.

Đầu vừa chui vào, ngay sau đó lại nhanh chóng lùi lại, rồi ho sặc sụa.

Một loạt động tác nhanh nhẹn vô cùng.

Khiến mấy người phía sau mắt tròn miệng há, không biết chuyện gì đã xảy ra?

Giải Ngữ Hoa nhíu chặt mày.

Hắn vòng qua Lâm Phong đi đến bên lều, lặp lại động tác của Lâm Phong.

Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh ba người cách cửa lều một mét.

Họ nhìn thấy rõ mồn một trong lều khói đặc cuồn cuộn, cảm giác như hiện trường vụ cháy vậy.

Không chỉ vậy, trong đó còn lẫn một mùi khét lẹt, lúc này đang theo rèm lều tản ra ngoài.

Chương 744

Ba người nhìn nhau, không chút do dự lùi lại một bước dài.

Thảo nào Lâm Phong và Tiểu Hoa lại bị sặc đến thế.

Đổi lại là mình?

Chắc cũng không chịu nổi cái mùi này.

Lâm Phong ho vài tiếng, bịt mũi chửi rủa: “Mày có bệnh à?

Đây là lều, không phải lò luyện người.

Người biết thì bảo mày hút thuốc, người không biết còn tưởng mày sắp thành tiên rồi chứ?” Câu thành ngữ “mùi vị tương đồng” thể hiện rõ nét nhất ở Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Hai người ngồi trong lều vừa nói chuyện vừa hút thuốc, hơn một tiếng đồng hồ miệng không ngừng nghỉ.

Bên cạnh những chai nước khoáng chất đầy tàn thuốc.

Lều vốn dĩ không lớn, hai người lại không ngừng nghỉ, chốc lát sau, khói thuốc cuồn cuộn tràn ngập toàn bộ không gian.

Hai người không những không bài xích môi trường này, mà trong lòng còn cảm thấy rất tận hưởng.

Dường như có cảm giác quay trở lại bốn năm trước, cảnh tượng quậy phá ở tứ hợp viện ở kinh đô.

Tâm trạng thoải mái, ai còn tự bó buộc mình nữa?

Hai người cởi giày, nằm ngửa trên túi ngủ, nhìn trần nhà, miệng ngậm thuốc lá.

Hai vị lão đại đi giày leo núi một quãng đường xa như vậy, mùi chân có thể tưởng tượng được?

Đàn ông chính là một thể mâu thuẫn.

Mình có hôi hám đến mấy, mùi trên người có khó chịu đến mấy, cũng không có ý nghĩ xấu hổ, ngược lại còn tự đắc cho rằng mình đàn ông đích thực.

Hai người họ trong lều thả độc khí, lại vô tình làm hại Lâm Phong và Giải Ngữ Hoa vén rèm lên.

Lâm Phong bị hun đến chửi rủa.

Ngô Mặc căn bản không để ý.

Hắn ngồi dậy từ dưới đất vươn vai một cái, chậm rãi đáp trả: "Tối muộn rồi mày không về lều ngủ, chạy đến đây đánh rắm cái gì?" Lâm Phong, người đầy tình phụ tử chảy về hướng đông, lườm một cái, cứng cổ nói ra cái lý do không phải lý do kia: "Ngủ cái quái gì, ngày mai đi thế nào còn chưa có kế hoạch, ai mà ngủ được?" Miệng hắn nói vậy, ánh mắt nhanh chóng quét qua trong lều.

Thấy mọi thứ đều ổn, hắn mới yên tâm.

Trong lòng rất vui mừng.

Xem ra khả năng tẩy não của mình không hề suy giảm.

Ngô Mặc hiểu rõ Lâm Phong, giống như hiểu rõ năm ngón tay của mình vậy.

Kế hoạch?

Đánh rắm!

Dựa theo bản đồ, vào Mặc Thoát chỉ có một con đường chính.

Cần phải lên kế hoạch cái quái gì?

Ngoài việc đi thẳng, còn có thể làm gì nữa?

Chẳng lẽ cắm hai cánh vào lưng bay qua?

Mẹ kiếp, hắn chắc chắn là không chịu nổi mình rảnh rỗi, tìm mọi cách gây phiền phức cho mình.

Vì Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà mấy người có mặt, Ngô Mặc lại nuốt lời chửi rủa vào trong.

Chỉ là ngẩng đầu lườm Lâm Phong một cái lạnh thấu xương.

Lâm Phong chột dạ sờ sờ mũi, ngậm miệng không nói gì, cúi người đi vào lều.

Để không bị hun chết, hắn ngồi rất xa Ngô Mặc, cố gắng dựa sát vào mép cửa lều.

Giải Ngữ Hoa đi ngay sau, rất tự nhiên ngồi ở bên kia Ngô Mặc.

Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử lần lượt đi vào.

Cái lều bé tí nhanh chóng chật ních người.

Ngô Mặc không nghĩ thông, không có nghĩa Hắc Nhãn Kính không hiểu.

Hắn nửa cười nửa không liếc Lâm Phong một cái, sâu trong đáy mắt lóe lên một tia bừng tỉnh.

Tuy không thể xác định Lâm Phong có tình cảm gì với Ngô Mặc, nhưng hắn lập tức hiểu ra, người này là hòn đá ngáng chân trên con đường của mình.

Đã đến đây rồi, không nói gì thì không phải phép?

Lâm Phong vắt óc suy nghĩ, nói một đống lời vô nghĩa.

Chủ yếu là muốn chứng minh mình đến đây có lý do chính đáng.

“Dừng!” Ngô Mặc đầu choáng mắt váng vẫy tay: “Đừng có lải nhải với lão tử, tao bây giờ hơi buồn ngủ, muốn đi ngủ, không có việc gì thì cút ngay đi.” Lâm Phong sớm đã không muốn ngửi mùi trong lều.

Ngô Mặc không sao, hắn cũng yên tâm rồi.

Nhưng với tâm lý cảnh giác của một người bố, hắn quyết định kéo tất cả những người gây vướng bận đi.

Thế là, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa bị hắn đưa vào danh sách trọng điểm.

“Mấy vị, nếu không có chuyện gì thì chúng ta đi trước đi, đừng làm phiền lão nhị nghỉ ngơi.” Giải Ngữ Hoa và mấy người kia vốn dĩ không định để ý đến Lâm Phong.

Nhưng thấy Ngô Mặc buồn ngủ ngáp ngắn ngáp dài, trong lòng rất đau xót, mới từng người một đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Tiểu Mặc, nghỉ ngơi cho tốt.” Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng nói: “Chuyện canh gác, em không cần lo, chúng ta sẽ xử lý.” Hắc Nhãn Kính không chịu kém cạnh, hắn kéo dài giọng nói có chút ái muội: “Nhị gia, đêm dài lắm mộng, nếu cô đơn khó chịu, Hạt Tử lúc nào cũng có thể phục vụ ngài!” Ngô Mặc ghê tởm rùng mình một cái, ngẩng đầu không nói nên lời trừng Hắc Nhãn Kính.

Nửa đêm nửa hôm, lão tử dùng anh để làm gì?

Anh có thể giúp tôi bưng bô tiểu không?

Hay có thể giúp tôi lấy giấy?

Đâu phải thằng nhóc con bảy tám tuổi, còn có thể không ngủ được mà so chim à?

Cho dù thật sự không ngủ được mà có làm mấy giấc mơ đặc biệt nào đó, anh ở đây còn làm lỡ tốc độ luyện tay của lão tử.

Tóm lại, có tác dụng quái gì?

Ngô Mặc trong lòng phun tào không ngớt, nhưng biểu cảm bên ngoài kiểm soát vẫn khá tốt, không lấy giày leo núi quăng vào mặt Hắc Nhãn Kính.

Nhìn bóng lưng mấy người, Ngô Mặc đột nhiên mở miệng gọi Ngô Tà lại: “Anh, anh ngủ chung lều với em đi.” “A?” Ngô Tà hơi sững lại một chút, sau đó phản ứng lại, nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Dù biết Ngô Tà bây giờ đã khác xưa, Ngô Mặc trong lòng vẫn rất lo lắng cho sự an toàn của anh.

Anh ở bên cạnh mình, hắn mới yên tâm làm việc.

Suốt đêm không nói lời nào.

Sáng sớm hôm sau bốn giờ, mọi người thu dọn hành lý tiếp tục lên đường.

Vượt núi băng sông, trèo đèo lội suối, cuối cùng vào tối ngày thứ tư đã đến huyện Mặc Thoát.

Môi trường địa lý của Mặc Thoát rất kém, điều kiện ăn ở có hạn.

Những căn nhà gỗ hai tầng cao, ở địa phương được coi là chỗ ở xa hoa nhất.

Vì Mặc Thoát mỗi năm chỉ có thể đến du lịch vào mùa này, rất nhiều khách sạn mới đều bị du khách chiếm hết.

Sau cùng, dù có tăng gấp đôi giá, hơn ba mươi người vẫn chen chúc vào năm phòng.

May mà phòng ở đây đều là phòng tập thể lớn, một chiếc giường dài có thể ngủ được hơn mười người.

Lúc này cũng không ai chú ý đến vệ sinh hay không, việc đầu tiên khi vào phòng là cởi giày cởi tất.

Chương 745

Liên tục lội nước, quần áo dính chặt vào chân cộng với giày và chân, tất cả đều nhũn ra như gà luộc.

Nhất định phải cởi ra sấy trên đống lửa, nếu không lâu ngày dễ sinh bệnh.

Trời đã rất muộn, mọi người mệt mỏi rã rời.

Ngô Mặc cũng lười cử người đi thăm dò tình hình bên Uông gia và Trương gia.

Dù sao cũng là họ bỏ tiền thuê mình.

Chi bằng cứ yên ổn ở khách sạn, đợi họ chủ động tìm đến.

Rửa mặt qua loa một chút.

Leo lên giường tập thể, chui vào túi ngủ ngủ một giấc ngon lành.

Điều kiện ở trọ thật sự quá tệ.

Muỗi thì còn đỡ, chuột và đỉa bò lung tung khắp nơi.

Ưu thế của Ngô Mặc và Trương Khởi Linh lúc này được phát huy không nghi ngờ gì.

Huyết mạch đặc biệt của hai người, giống như thuốc chống côn trùng mạnh mẽ.

Vừa nằm xuống túi ngủ, tất cả những thứ kinh tởm bò lổm ngổm đều tránh xa họ.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử ghen tị muốn chết.

Cũng không thèm để ý sĩ diện là gì, mỗi người ôm chặt một vị không buông tay.

Hai người phân công cũng rõ ràng.

Ngô Tà mượn danh anh trai mà ôm chặt em trai, Vương Bàn Tử lại cứng miệng nói sợ Tiểu Ca lạnh, dùng thân thể mình để giúp anh sưởi ấm.

Hắn mặt dày vô cùng, nói những lời này mà lòng không chột dạ, mặt không đỏ, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Trương Khởi Linh muốn ném hắn ra ngoài.

Tay còn chưa kịp động, Vương Bàn Tử đã tiên tri tiên giác kêu gào lên: “Huynh đệ à, cái mông này của tôi không thể chịu thêm ủy khuất nữa rồi, phía trước mà bị côn trùng cắn hỏng, ảnh hưởng đến hạnh phúc nửa đời sau mất.” Nói không sai, người không biết xấu hổ thì thiên hạ vô địch.

Trương Khởi Linh dừng động tác, nhắm mắt lại không thèm để ý Vương Bàn Tử nữa.

Vương Bàn Tử thấy vậy thì nhe răng cười trộm.

Hắn biết Tiểu Ca mềm lòng, tuyệt đối sẽ không để huynh đệ bị thương.

Khách sạn nằm dưới chân núi Kakelain.

Môi trường khắc nghiệt, nhưng không khí lại rất trong lành.

Ngô Mặc nửa đêm bị lạnh tỉnh giấc, bò dậy khỏi túi ngủ, đứng ở cửa nhìn ra xa.

Xa xa là một ngọn núi tuyết.

Lờ mờ có thể nhìn thấy một kiến trúc màu trắng bạc sừng sững trên đó.

Trước khi đến, Ngô Mặc đã tra tài liệu.

Một kiến trúc tương tự như vậy, e rằng là một ngôi chùa Lạt ma được xây dựng ở địa phương.

Tục ngữ nói rất đúng, nhìn núi thì ngựa chạy chết.

Đừng thấy núi tuyết ở ngay phía trước không xa, nhưng muốn đi qua là một việc vô cùng khó khăn.

Ngô Mặc có một linh cảm, hành động lần này e rằng lại là một chuyến đi dài tốn thời gian và sức lực.

Hắn không buồn ngủ nữa, mấy anh em cũng không còn chút buồn ngủ nào.

Lần lượt xuống đất rửa mặt, thu dọn hành lý.

Ngô Mặc đoán không sai.

Mặt trời còn chưa lên đến đỉnh đầu, chủ quán dẫn một người đàn ông lạ mặt gõ cửa đi vào.

Làm ăn chú trọng hòa khí sinh tài.

Ông chủ thái độ rất thân thiện, nói tiếng phổ thông lắp ba lắp bắp: “Mấy vị ông chủ, có người tìm các vị!” “Đa tạ!” Ngô Mặc đáp một tiếng.

Ông chủ cười hì hì để người đó lại, quay người xuống cầu thang.

Người ra vào Mặc Thoát đủ loại.

Chỉ cần họ không gây chuyện ở khách sạn của mình, muốn làm gì thì không liên quan đến ông ta.

Ngô Mặc miệng ngậm thuốc lá, một tay đút túi, trên dưới đánh giá người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông cao chưa đến một mét tám.

Thân hình gầy gò thanh mảnh, dung mạo thanh tú, toàn thân toát ra một vẻ yếu ớt, ẻo lả.

Khiến người ta không nhịn được nghi ngờ, hắn có phải nữ giả nam trang không?

Người đàn ông lên tiếng trước: “Lâm tiên sinh, xin chào, tôi được cô Tô ủy thác, mời các vị đến chỗ chúng tôi một chuyến.” Hắn không giới thiệu mình, mà đi thẳng vào vấn đề.

Giọng nói yếu ớt mềm mại như sợi mì nhũn.

Ngô Mặc chỉ cảm thấy một luồng khí kiểu cách, làm bộ làm tịch, không thể diễn tả được ập đến.

Lập tức rợn hết gai ốc, nổi hết da gà.

May mà đã trải qua sóng gió lớn.

Dù có ghê tởm đến chết, cũng có thể giữ được vẻ mặt không biểu cảm.

Hắn nhàn nhạt liếc người đàn ông một cái, giọng nói lạnh lùng: “Các người ở khách sạn nào?” Người đàn ông cười cười: “Chúng tôi đến khá sớm, chỗ ở cách đây chưa đến ba cây số.” “Trước ba ngày, cô Tô đã phái người canh ở đầu đường đợi Lâm tiên sinh và đoàn người đến.” “Hôm qua quá muộn, không tiện làm phiền các vị.” Dựa theo lời người đàn ông kể, Ngô Mặc coi như đã hiểu, hóa ra Tô Nan đến sớm hơn mình một tuần.

Bọn họ đến trước ở nơi gần Mặc Thoát nhất, một khi đường mở sẽ lập tức đưa người vào thành.

Ngô Mặc không muốn nói nhiều lời vô nghĩa với người đàn ông, chủ yếu là không chịu nổi giọng điệu của hắn.

Hắn nhẹ nhàng nói với đối phương một tiếng sau gặp, rồi đuổi người đi.

Người thanh niên không hề để ý thái độ qua loa của Ngô Mặc, ngược lại khi ra về còn làm điệu ngón tay hoa lan, cười đầy ẩn ý với Ngô Mặc.

Ngô Mặc ghê tởm suýt chút nữa không ăn nổi bữa sáng.

Đạo Mộ Bút Ký lại có người làm điệu ngón tay hoa lan?

Trời ơi, có thể móc nắp quan tài lên không?

Hắn không kỳ thị những tính cách đa dạng, nhưng với điều kiện là đừng nhắm vào mình.

Kiếp trước đã xem đủ các loại tiểu thư bạch liên hoa kiểu cách rồi, không hy vọng kiếp này bên cạnh lại xuất hiện mấy nhân vật như vậy nữa.

Lâm Phong thấy cảnh này, cười đến không thấy răng đâu.

Hắn bây giờ càng ngày càng thích thế giới này.

Ngoại trừ không thiếu tiền ra, thì chính là có thể nhìn thấy đủ mọi vẻ mặt quẫn bách của Ngô Mặc.

Ăn sáng đơn giản một chút.

Ngô Mặc dặn Trùng Hùng trông chừng đồng bọn, còn mình và Lâm Phong, Giải Ngữ Hoa mấy người đi đến chỗ Tô Nan.

Đừng nhìn chỉ có ba cây số, thực tế lại phân tán thành hai thôn làng.

Đường lồi lõm bùn lầy không thể tả, đi mất nửa tiếng đồng hồ mới đến nơi.

Người của Tô Nan đã canh ở đầu đường, thấy người đến vội vàng lấy máy bộ đàm báo lên trên.

Chưa đầy hai phút, trên ban công gỗ tầng hai truyền đến giọng nói của Tô Nan: “Ôi, Ách đương gia đến rồi?

Chương 746

Thật là đã lâu không gặp!” Khi cổ họng chưa lành Ngô Mặc đã không nuông chiều Tô Nan, bây giờ cổ họng đã bình thường trở lại, nói chuyện càng không chút khách khí.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trên một cái: “Lão tử phát hiện một vấn đề, mẹ nó nói chuyện với cô sao cứ như đang cầu nguyện trước mộ phần vậy?

Cô không thể nói một câu tiếng người đàng hoàng à?” Hắn mà toàn lực khai hỏa, có thể chọc người ta tức chết.

Quả nhiên Tô Nan mặt đen lại, thuận tay ném tàn thuốc xuống, hừ một tiếng: “Bà đây đợi các người một tuần rồi, lề mề cũng không biết ra sớm.” Lâm Phong thuận thế tiếp lời: “Sao, dưới âm phủ tiền không đủ, đợi gia đốt cho à?” Ngô Tà và Vương Bàn Tử cắn đùi không bật ra tiếng cười.

Tô Nan tức đến lườm nguýt.

Nhưng trong lòng lại có chút nghi hoặc.

Sao cái tên Ách Ba hôm nay nói nhiều thế?

Thường ngày một câu tám chữ là hết cỡ, hôm nay lại nói một tràng không cần soạn trước.

Nhưng chuyện này không liên quan đến mình.

Lúc này quan trọng nhất là nhanh chóng hội hợp, nhanh chóng xuất phát.

Bọn họ phải làm xong mọi chuyện trước khi tuyết lớn phong núi, nếu không dễ bị mắc kẹt trong núi.

Ngồi trong phòng khách cũ nát.

Tô Nan vắt chân chữ ngũ quét mắt nhìn một cái, giọng điệu dường như có chút trào phúng: “Địa Long Hội thật có tiền, một hơi thuê cả Nam Hắc Bắc Ách.

Nhưng cho phép tôi tò mò hỏi một câu, hai vị ra giá bao nhiêu?

Tôi trả gấp đôi giá này thì sao?” Trương Khởi Linh căn bản không thèm để ý Tô Nan, hoàn toàn coi cô ta như không khí.

Hắc Nhãn Kính không chịu đựng tật xấu, cười lạnh liên tục: “Thật là ngại quá, Hắc gia chú trọng chữ tín, không phải loại người ai giá cao thì đi theo người đó đâu.” Ngô Mặc nghe xong trong lòng cười thầm.

Kính ca đúng là giỏi ba hoa chích chòe, lời này hắn dám nói, người khác có dám tin không?

Tô Nan không chiếm được tiện nghi trong lời nói.

Cô ta nháy mắt với người bên cạnh, người thanh niên sáng sớm đó lại gần.

“Thôi được rồi, bớt nói nhảm, tôi giới thiệu một chút về người của tôi.” Cô ta gõ gõ vào tay vịn ghế, nói: “Đây là trợ lý của tôi, đừng nhìn cậu ta tướng mạo thanh tú, thân thủ và năng lực cá nhân đều rất xuất sắc.

Cùng xuất thân từ hát hí khúc, nói một câu không khoa trương, cá nhân tôi cho rằng cậu ta không thua kém Giải đương gia của Lão Cửu Môn là bao.” Nếu không phải sợ bại lộ thân phận, Ngô Mặc đã có thể vả thẳng một cái vào mặt Tô Nan.

Mày mẹ nó ghê tởm ai đấy?

Cái tên ẻo lả từ đâu ra, còn muốn so sánh với Hoa ca nhà mình?

Cái mẹ nó phải trét bao nhiêu vỏ gót chân lên mặt mới có thể nói ra lời vô liêm sỉ như vậy?

Ngô Mặc lửa giận bốc lên ba trượng, tay trái nắm thành nắm đấm cố gắng kìm nén cơn giận.

Nhưng căn bản không thể kìm nén được.

Nếu không phải Giải Ngữ Hoa đứng phía sau khẽ chọc hắn một cái, e rằng hắn đã đập bàn đứng dậy chửi rủa rồi.

Vì được giới thiệu, người thanh niên không tiện giả vờ làm ngơ.

"Cô Nan quá khen rồi." Hắn bước lên một bước, lộ ra nụ cười mỉm: "Xin tự giới thiệu, tôi sư thừa Ngô Giang Hồng phái, từ nhỏ đã theo sư phụ học nghề, có được một biệt danh không lớn không nhỏ, người ta gọi là Tiểu Tứ Nguyệt." Hắn nói mỗi một chữ, sắc mặt Ngô Mặc lại lạnh thêm vài phần.

Lời còn chưa nói xong, đã bị Ngô Mặc đột ngột cắt ngang: "Tiểu Tứ Nguyệt?

Chưa từng nghe nói, chắc là tên đặt không hay, hay là để tôi giúp anh sửa lại một chút?" Người thanh niên hơi ngạc nhiên: "Ồ?

Ngài có cao kiến gì?" Ngô Mặc hơi nghiêng người về phía trước, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa: "Tôi thấy gọi là Thanh Minh Tiết càng hay hơn, còn có thể cúng tổ tiên nữa!" Tiểu Tứ Nguyệt biến sắc, cả người ngây ra tại chỗ.

Thế nhưng chỉ trong tích tắc, vẻ mặt cô ta khôi phục bình thường, cười tủm tỉm nói: "Lâm nhị gia nói đùa rồi, cái tên Tiểu Tứ Nguyệt này là do sư phụ tôi lúc lâm chung đặt cho, không thể tùy tiện thay đổi." Cô ta ra vẻ bình tĩnh tự nhiên, cứ như lời Ngô Mặc vừa nói chỉ là đùa giỡn.

Tiểu Tứ Nguyệt vốn nghĩ nói vậy có thể làm giảm bớt sự xấu hổ, nhưng lại không ngờ Ngô Mặc làm người không đi theo lối thông thường.

Nếu cô nhìn mày thuận mắt, cô có thể nâng mày lên trời.

Nếu cô nhìn mày không thuận mắt?

Không những tự mình đào hố chôn mày xuống, trên còn phải lấp đất cho thật chặt, sau đó lại vác một ngọn núi đè lên trên cùng.

Dù không thể sánh bằng Ngũ Chỉ Sơn đè Tôn Hầu Tử, nhưng cũng phải khiến mày đời đời kiếp kiếp không bò ra được.

“Tao thấy mày có lẽ nghe lầm rồi.” Ngô Mặc lắc đầu, cố ý bẻ cong lời Tiểu Tứ Nguyệt: “Sư phụ mày e rằng là nhắc nhở mày, tháng tư có tiết Thanh Minh, đừng quên đi tảo mộ.” Nụ cười trên mặt Tiểu Tứ Nguyệt không giữ nổi, dần dần trở nên khó coi.

Ngô Mặc căn bản không hề có ý định bỏ qua cho cô ta.

Dám so kè với Hoa ca nhà mình thì phải chịu được lửa giận của mình.

Thấy Tiểu Tứ Nguyệt mặt càng ngày càng đen, Ngô Mặc tựa lưng vào ghế, nở nụ cười chế giễu: “Một câu đùa thôi, đừng để bụng làm gì.” “Nhưng nói thật, tôi với Giải gia chủ ở kinh đô có quan hệ hợp tác.

Đối phương tài mạo song toàn, ngọc thụ lâm phong, thanh tú tuấn dật, ôn văn nhĩ nhã.” Anh ta một hơi nói hết những từ ngữ ưu tú mình biết.

Cuối cùng chốt lại: “Cái loại nhân vật đỉnh cấp như vậy, Nhị gia tôi vô cùng kính ngưỡng, không phải tùy tiện một con mèo con chó nào cũng có thể so sánh được.” Mấy anh em phía sau đều nghe ngây người, chưa từng nghĩ sẽ nghe được lời khen ngợi từ miệng Ngô Mặc.

Đặc biệt là Giải Ngữ Hoa, trong lòng ngọt ngào như vừa ăn mật.

Tô Nam biết Ngô Mặc mồm mép chua ngoa, nhưng không ngờ anh ta lại bất lịch sự đến vậy, nhất thời không nói được lời nào.

Bầu không khí khó xử lan tỏa khắp căn phòng.

Tiểu Tứ Nguyệt đứng trước mặt Ngô Mặc, như một xác sống bị người ta mở ô dưới ánh mặt trời, chỉ hận không thể đào một cái hố chui xuống.

Cũng là người trẻ tuổi, cũng xuất thân học hí kịch, cô ta trong lòng thường lấy mình và Giải Ngữ Hoa ra so sánh.

Bề ngoài khiêm tốn, nhưng thực ra mỗi lần có người khen cô ta giỏi hơn Giải Ngữ Hoa ở kinh đô, trong lòng cô ta luôn hớn hở.

Ban đầu, cô ta biết rõ mình không bằng Giải Ngữ Hoa.

Nhưng lâu dần, bị thôi miên nhiều, cô ta dần sinh ra cái ý nghĩ hèn hạ không biết xấu hổ.

Tục ngữ nói mỗi người một tính.

Có người thích ăn, có người thích uống, có người thích chơi, có người thích sắc.

Tiểu Tứ Nguyệt khác với người khác.

Từ nhỏ theo sư phụ học hát hí, cô ta thích nhất là sĩ diện.

Hồi nhỏ so với sư huynh sư đệ, lên đài rồi so với các trụ cột của đoàn hát khác.

Sau này dã tâm dần lớn lên, cho rằng chỉ hát hí không kiếm được tiền, vô tình đi theo một con đường khác.

Kết quả trên đường nghe nói về tình hình của Giải Ngữ Hoa, mừng như điên, coi anh ta là đối tượng để vượt qua.

Mỗi lần hành động, cô ta đều như vô tình nhắc đến Giải Ngữ Hoa, để thỏa mãn nhu cầu trong lòng.

Tô Nam biết cô ta có tật xấu này, hôm nay cũng là chuyện nọ xọ chuyện kia mà thuận miệng nói ra.

Không ngờ lại đâm sầm vào Ngô Mặc, một bức tường sắt.

Ngô Mặc chôn người xong, trong lòng thấy thoải mái, cũng không coi Tiểu Tứ Nguyệt là món ăn nữa.

Anh ta khẽ cười, đưa một ngón tay gõ nhẹ hai cái lên tay vịn, hỏi Tô Nam: “Tô khất nhi, bước tiếp theo làm gì?” “Tô...

Tô khất nhi?” Tô Nam đến điếu thuốc cũng không hút nữa, không dám tin trừng mắt nhìn Ngô Mặc: “Mày đang gọi bà đây à?” “Đừng nói nhảm nữa, không phải chỉ là một cái xưng hô thôi sao?” Ngô Mặc xua tay, thản nhiên nói: “Bọn người công ty leo núi Hong Kong khi nào đến?

Mấy người đã liên lạc chưa?” Anh và người nhà họ Trương nhìn nhau phát ghét, cả hai đều không muốn chủ động liên lạc.

Tô Nam hung hăng trừng Ngô Mặc một cái.

Cô ta biết rõ mình không thể đấu võ mồm với Ngô Mặc, bực bội châm điếu thuốc lá hút một hơi thật mạnh: “Bọn họ đến sớm rồi, tính thời gian chắc đã vào chùa Lạt Ma.

Tôi nhả một vòng khói, rồi nói tiếp: “Tôi khác bọn họ, ở lại đây là để đón mấy người, dù sao mấy người là đối tác tôi bỏ tiền thật bạc thật ra thuê mà.” Lời nói rất thành khẩn, nhưng mấy anh em Ngô Mặc căn bản không tin.

Anh ta trong lòng cười khẩy một tiếng.

Toàn là lão Trung y, không có việc gì bày đặt làm gì chứ?

Chương 747

Đón người ư?

E rằng là giám sát nhóm mình thì đúng hơn.

Nói nhiều vô ích.

Đã thế người nhà họ Trương đi trước, vậy thì ở lại huyện Mặc Thoát không có ý nghĩa gì.

Ngô Mặc đề nghị nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm năm giờ ngày mai xuất phát vào núi.

Tô Nam không có ý kiến.

Cô ta sớm đã nóng lòng muốn đi vào.

Nếu không phải để đợi nhóm Ngô Mặc này, còn đến lượt đám người Hong Kong kia đi trước à?

Thảo luận xong, Ngô Mặc lập tức đứng dậy rời đi, không có ý định ở lại thêm một giây nào, suốt quá trình coi Tiểu Tứ Nguyệt như không khí.

Trên đường về, Giải Ngữ Hoa nhìn bóng lưng Ngô Mặc, nụ cười trên khóe miệng không sao nén lại được.

Đường xóc nảy đi về đến khách sạn.

Trùng Hùng đến báo cáo, nói các anh em đã thuê một sân viện ở làng bên cạnh với giá cao, có thể dùng làm trại tạm thời.

Ngô Mặc sớm đã chịu không nổi mùi chân và tiếng ngáy trong khách sạn.

Không nói hai lời, anh gọi các anh em nhanh chóng rời đi.

Một mình một sân, an toàn và riêng tư hơn một chút.

Mấy anh em Ngô Mặc họp đơn giản một chút, bàn bạc danh sách nhân viên vào núi và người ở lại.

Cuối cùng quyết định để mười lăm anh em ở lại trại, mười lăm người bọn họ sẽ vào chùa Lạt Ma.

Còn về việc sau khi vào chùa Lạt Ma sẽ sắp xếp thế nào?

Lúc đó tình hình cụ thể sẽ phân tích cụ thể.

Một đêm không lời.

Sáng sớm hôm sau trời tờ mờ sáng, đoàn người đã chuẩn bị hành lý xong xuôi và hội hợp với Tô Nam cùng những người khác.

Núi tuyết trông có vẻ ở ngay trước mắt, nhưng thực tế muốn đi qua thì muôn vàn khó khăn.

Tô Nam đến Mặc Thoát từ sớm, thuê một hướng dẫn viên với giá cao.

Nghe tên là người Hán, tên Trần Tuyết Hàn.

Ngô Mặc liếc nhìn một cái.

Người đàn ông mặt đen sạm, da thô ráp, giọng nói khàn khàn, nhưng phát âm khá rõ ràng.

Nhiều năm lăn lộn giữa sự sống và cái chết.

Ngô Mặc hiểu rõ một đạo lý --- tuyệt đối đừng bỏ qua bất kỳ nhân vật nhỏ bé nào, rất có thể đó chính là người khiến mình lật thuyền.

Anh ta giả vờ như vô tình nhìn chằm chằm Trần Tuyết Hàn.

Kết quả lại vô tình nhận thấy ánh mắt người đàn ông nhìn Trương Khởi Linh có gì đó không đúng.

Dù anh ta nhanh chóng chuyển ánh mắt đi, nhưng vẫn bị Ngô Mặc bắt gặp.

Không đúng, người này có gì đó kỳ lạ.

Ngô Mặc trong lòng lập tức cảnh giác, toàn tâm chú ý đến nhất cử nhất động của Trần Tuyết Hàn.

Anh ta càng nhìn càng thấy không đúng.

Trần Tuyết Hàn lúc đầu chỉ giả vờ vô ý nhìn Trương Khởi Linh, dần dần lại trở nên công khai hơn.

Lợi dụng cơ hội đi lại bất tiện để tiếp cận Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc lập tức đi đến bên cạnh.

Chỉ nghe Trần Tuyết Hàn trầm giọng nói: “Quý khách, ngài có phải đã từng đến Mặc Thoát rồi không?” Trương Khởi Linh không nói gì, thậm chí không thèm nhìn anh ta một cái.

Trần Tuyết Hàn hơi khó xử, giải thích: “Tôi chỉ là thấy ngài có vẻ quen mặt, không có ý gì khác.” Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn về phía trước, vẫn im lặng.

Ngô Mặc lập tức nhận ra, có chuyện gì đó đang xảy ra.

“Anh bạn, anh từng thấy người nào trông rất giống anh trai tôi không?” Anh ta kịp thời xen vào: “Nếu đúng là vậy, có tiện kể vài câu không?” Trần Tuyết Hàn lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi chưa từng gặp người thật, chỉ là lão Lạt Ma trên núi bảo tôi phác họa một bức tranh, người thanh niên trong tranh rất giống vị tiên sinh này.” Ngô Mặc nghe vậy thì hứng thú, vội vàng hỏi: “Tranh?

Tranh như thế nào?

Tôi hơi tò mò, anh bạn có thể nói thêm vài câu không?” Trần Tuyết Hàn hơi do dự, Ngô Mặc lập tức móc tiền mặt trong túi ra đưa cho anh ta: “Anh bạn, tôi có một thói quen, đi đâu cũng thích nghe những câu chuyện xảy ra ở địa phương.

Tiền phí anh cứ cầm lấy, có chuyện gì hay thì kể nhiều vào.” Tiền có thể thông được quỷ thần.

Trần Tuyết Hàn rất tự nhiên nhận lấy tiền, sơ lược đếm qua, ít nhất cũng hơn một nghìn tệ.

Tiền trong tay, ánh mắt bình tĩnh cũng thêm một tia sáng.

Anh ta khàn giọng nói: “Cũng có thể là tôi nhìn lầm, dù sao chuyện cũng đã hai mươi mấy năm rồi.” Từ lời kể của anh ta, Ngô Mặc được biết.

Hai mươi năm trước, khi Trần Tuyết Hàn mang vật tư lên chùa Lạt Ma, đúng lúc gặp phải tuyết lớn phong tỏa núi.

Muốn mạo hiểm bão tuyết xuống núi, chẳng khác nào đi tìm chết.

Bất đắc dĩ đành phải chọn ở lại trong chùa.

Cuộc sống trong chùa khô khan nhàm chán, chỉ có thể tự mình tìm chút việc để giết thời gian.

Anh ta hoặc giúp Lạt Ma làm việc, hoặc lang thang quanh chùa.

Một buổi trưa nọ, anh ta vô tình đi đến cửa phòng của Đại Lạt Ma.

Thấy cánh cửa khép hờ một khe nhỏ, như ma xui quỷ khiến mà đi vào, vừa nhìn đã thấy trên tường treo một bức tranh sơn dầu khổng lồ.

Anh ta vì tò mò, đứng trước bức tranh sơn dầu ngắm nhìn nửa ngày.

Toàn bộ bức tranh sơn dầu mang tông màu xám vàng.

Trong tranh, một người đàn ông mặc áo Lạt Ma nửa thân trên, nửa thân dưới mặc áo choàng Tạng, đứng nghiêng mình giữa núi.

Phía sau lờ mờ hiện lên núi tuyết Karlin.

Anh ta đang xem say mê.

Đại Lạt Ma đi tới mỉm cười hỏi anh ta, có phải rất thích bức tranh này không?

Trần Tuyết Hàn bị bắt quả tang ngay tại chỗ, trên mặt lóe lên một tia xấu hổ, lung tung gật đầu đồng ý.

Đại Lạt Ma nói anh ta có duyên với bức tranh, nhiệt liệt đề nghị anh ta phác họa một bức.

Trần Tuyết Hàn căn bản không biết vẽ tranh.

Thế nhưng lại không thể từ chối, đành phải cứng đầu thử phác họa bức chân dung.

Một bức vẽ mất mấy tháng.

Mãi cho đến khi cổng chùa mở lại, anh ta mới vẽ xong bức chân dung một cách khó khăn.

Theo lời anh ta kể, chính vì vậy mà anh ta thuộc lòng khí chất của nam thanh niên trong tranh.

Dù thời gian đã trôi qua hơn hai mươi năm, vẫn có thể hồi tưởng lại cảnh tượng trong tranh.

Vì vậy khi nhìn thấy Trương Khởi Linh mới muốn hỏi một chút.

Nhưng sau khi hỏi lại cảm thấy không đúng.

Thời gian đã trôi qua lâu như vậy, bản thân mình cũng đã thành người trung niên, người thanh niên trong bức tranh e rằng đã già yếu rồi.

Chương 748

Anh ta vừa giẫm lên tuyết trèo lên, vừa kể lại trải nghiệm trong quá khứ.

Tiểu Tứ Nguyệt mấy lần muốn đến nghe ngóng tình hình.

Người còn chưa đến gần, đã bị Ngô Mặc lạnh lùng mắng đuổi đi, căn bản không nể mặt chút nào.

Ai mà chẳng muốn sĩ diện.

Bị nhiều anh em khác nhìn thấy như vậy, Tiểu Tứ Nguyệt dù trong lòng không cam lòng cũng không dám tiếp tục lại gần.

Chỉ là thỉnh thoảng liếc nhìn về phía này, dường như muốn phán đoán Ngô Mặc và Trần Tuyết Hàn đang nói gì?

Ngô Mặc nghe xong toàn bộ câu chuyện, lại kết hợp với nhiệm vụ hệ thống đưa ra, trong lòng dần dần hiện lên một ý nghĩ --- lẽ nào Lão Trương được sinh ra ở đây?

Mọi chuyện trở nên ngày càng thú vị.

Liệu sau khi cánh cửa Thanh Đồng mở ra, bên trong có đầy ắp kho tiền của Lão Trương không?

Trên đường lên núi, toàn bộ đều là tuyết chưa tan.

Trên những bậc thang dốc đứng, chỉ có một chỗ rộng nửa mét không có tuyết, dành cho người đi lên xuống.

Nhưng những bậc thang thẳng đứng, chỉ cần sơ suất một chút là rất dễ ngã xuống đáy núi.

Vô hình chung đã tăng thêm gánh nặng rất lớn về thể lực và tinh thần cho con người.

May mà những người đến đây đều không phải người bình thường.

Bằng không một người nào đó nhũn chân không lên được, tất cả những người còn lại đều sẽ bị tắc nghẽn trên đường núi.

Càng lên cao, gió càng lớn.

Đừng nói là mở miệng nói chuyện, ngay cả thở cũng phải quay đầu sang một bên, tránh luồng gió lạnh buốt.

Hơn mười hai giờ trưa, đoàn người cuối cùng cũng đến trước cửa chùa Lạt Bá trên đỉnh núi.

Nhìn thấy cổng chùa Lâm Phong cuối cùng cũng không kìm được nữa.

Anh ta dùng khuỷu tay thúc Ngô Mặc, chỉ vào cánh cửa gỗ mục nát rộng nửa mét, hít một hơi lạnh: “Vãi chưởng lão nhị, chùa Lạt Ma cũng quá nát rồi chứ?

Mày nhìn xem đó cũng gọi là cửa à?

Nói một câu khó nghe, đánh rắm một cái, cửa cũng có thể bị thổi bay, miếu thổ địa ở đầu làng chắc còn hoành tráng hơn ở đây ấy chứ?” Lời Lâm Phong nói ra chính là tiếng lòng của Ngô Mặc.

Tục ngữ nói hay lắm, cửa mặt, cửa là mặt người.

Trừ khi là những ngôi chùa miếu đổ nát không thể tả, bằng không cổng lớn bao giờ cũng phải hoành tráng hơn một chút.

Trần Tuyết Hàn bước tới, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa gỗ ra, một sân nhỏ rộng hơn ba mươi mét vuông hiện ra trước mắt mọi người.

Tuyết trong sân đã được dọn sạch, bên trong bày biện mấy bộ bàn đá, ghế đá và cối xay đá.

Đứng ngoài cổng ngẩng đầu nhìn lên.

Những ngôi nhà dựa vào núi nhiều không đếm xuể, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Giữa sân, mấy Lạt Ma trẻ đang ngồi quanh đống lửa.

Cũng không biết họ đang thiền định, hay là đã quen với việc du khách đến thăm, tóm lại ai nấy đều mặt không biểu cảm, không nhúc nhích.

Vương Bàn Tử bĩu môi, đến gần Ngô Tà nói nhỏ: "Thiên Chân, mấy ông Lạt Ma này có phải là đồ giả vờ không?" Ngô Tà lườm một cái, hơi bất lực: "Đừng nói bậy, bọn họ có thể nghe thấy đấy." Vương Bàn Tử nhún vai: "Nghe thấy thì nghe thấy, Bàn gia còn sợ bọn họ à?" Trong lúc hai người nói chuyện, Trần Tuyết Hàn bước tới nói chuyện với Lạt Ma.

Anh ta nói một tràng tiếng Tạng lưu loát.

Ngô Tà mấy người căn bản không hiểu, nhưng Ngô Mặc lại nghe rõ ràng, Trần Tuyết Hàn đang giới thiệu thân phận của nhóm mình với Lạt Ma, nhấn mạnh là lên núi tìm người.

Rất nhanh một Lạt Ma trẻ đứng dậy, đi trước về phía sâu bên trong.

Tiểu Tứ Nguyệt nhanh chân bước lên giành trước Ngô Mặc.

Lợi dụng đường đi chật hẹp, ba lô phía sau cố ý va vào Ngô Mặc.

Ngô Mặc có thèm chiều cô ta à?

Nhấc chân phải lên tung một cú đá phi cước mạnh mẽ, trúng thẳng vào mông Tiểu Tứ Nguyệt.

Cô ta không phòng bị bị đá trúng.

Loạng choạng chạy mấy bước, trực tiếp lao vào người Lạt Ma, đè đối phương xuống dưới.

Động tĩnh không thể nói là nhỏ, những người xung quanh đều kinh ngạc ngây người.

"Lâm Ách Ba, anh có ý gì?" Tô Nam sắc mặt trầm xuống: "Tục ngữ nói đánh chó còn phải xem chủ, Tiểu Tứ Nguyệt là trợ lý của tôi, anh lại vừa đánh vừa đá vừa mắng, có phải là quá không nể mặt tôi rồi không?" "Mặt mũi ư?" Ngô Mặc khoanh tay trước ngực, lãnh đạm chế giễu: "Con chó có dây xích, tôi sẽ nể mặt chủ nhân, nhưng con chó không có dây xích mà cứ cắn lung tung?

Tôi thường là một cước đá bay." Thấy không khí trong sân không ổn, những anh em phía sau đều vây lại.

Bọn họ lần lượt đứng sau Ngô Mặc và Tô Nam, nhất thời tạo thành cục diện đối đầu.

Những anh em đều cầm vũ khí lạnh, không ai rút súng, đều sợ mất kiểm soát mà súng cướp cò, lại gây ra tuyết lở.

Nói thật, Tô Nam nhịn Ngô Mặc lâu rồi, thực sự muốn không thèm để ý mà trở mặt với anh ta.

Thậm chí dao găm đã nắm chặt trong lòng bàn tay.

Hắc Nhãn Kính cầm dao găm, Trương Khởi Linh nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, đứng hai bên Ngô Mặc, dáng vẻ như thể một lời không hợp là động thủ ngay.

Tiểu Tứ Nguyệt bò dậy từ người Lạt Ma.

Sắc mặt tái xanh, ánh mắt oán độc và hung hăng trừng Ngô Mặc, nghiến răng nghiến lợi nói: "Lâm đương gia, anh cũng quá đáng rồi chứ?

Tôi Tiểu Tứ Nguyệt tự nhận chưa từng đắc tội với anh, từ đầu đến cuối đều giữ lễ phép, nhưng anh lại từng bước ép sát, không phải lạnh lùng châm chọc thì cũng động tay động chân." "Chuyện hôm nay, nếu ngài không thể cho tôi một lời giải thích hợp lý, tôi Tiểu Tứ Nguyệt cũng không phải người ăn chay đâu.” Lời nói này tuy rất đúng mực, nhưng ngữ khí lạnh lẽo, ẩn chứa một tia đe dọa.

Lâm Phong lập tức không vui.

Đồ pê đê từ đâu ra thế này?

Ba lần bảy lượt khiêu khích con trai lớn của bố, có phải là nể mặt nhà họ Uông mấy người rồi không?

Anh ta bước lên, thần sắc tự nhiên đánh giá Tiểu Tứ Nguyệt từ trên xuống dưới, cho đến khi sắc mặt đối phương thay đổi, mới không vội không vàng mỉm cười: “Các hạ là đồ oan nghiệt được con lợn nái nào sinh ra vậy?

Nói chuyện kiêu căng như vậy, là dựa vào có hội bảo vệ động vật à?” Anh ta liên tục châm chọc.

Khiến sắc mặt Tiểu Tứ Nguyệt xanh đỏ xen lẫn, hệt như đèn giao thông.

“Anh… các người ức hiếp người quá đáng!” Tiểu Tứ Nguyệt tức giận ngực phập phồng kịch liệt, hung hăng dậm chân phải, bĩu môi đầy ấm ức nhìn Tô Nam: “Nhan tỷ, chị cứ trơ mắt nhìn em bị bọn họ ức hiếp sao?” Mọi chuyện thường vượt ngoài dự liệu của mọi người.

Tô Nam không những không ra mặt cho Tiểu Tứ Nguyệt, mà ngược lại còn lạnh lùng quát một tiếng: “Câm miệng!” Tiểu Tứ Nguyệt không ngờ lại là kết quả này.

Cô ta ngây người nhìn Tô Nam, đứng chôn chân tại chỗ.

Tô Nam hơi đau đầu.

Vừa rồi cơn giận bốc lên, cả người suýt chút nữa mất kiểm soát.

Giờ khắc này bị gió lạnh thổi qua, lý trí dần trở lại, hiện tại dù là về tình hay về lý đều không thích hợp để gây sự với Địa Long Hội.

Dựa theo suy đoán của bộ phận tính toán.

Trong hành trình sắp tới, hai người họ Lâm này có thể phát huy tác dụng lớn.

Cô ta bây giờ vô cùng hối hận, tại sao lại mang cái đồ ngốc Tiểu Tứ Nguyệt này theo?

Rõ ràng thông tin cho thấy Địa Long Hội và Giải gia của Lão Cửu Môn có quan hệ hợp tác, mình việc gì phải vì không nuốt nổi cục tức mà cố tình trêu chọc hai tên khốn này chứ?

Giờ thì tự mình đẩy mình vào thế khó, tiến thoái lưỡng nan.

Không ra mặt?

Anh em dưới trướng sẽ nhìn mình thế nào?

Hành động tiếp theo có phục chúng không?

Chương 749

Ra mặt?

Gây sự với Địa Long Hội, hành động thì sao?

Bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, thành công cốc ư?

Tô Nam vừa tức vừa giận.

Một mặt mắng Tiểu Tứ Nguyệt ngu xuẩn, một mặt trách Ngô Mặc không nể mặt.

Ngay khi cô ta vắt óc suy nghĩ, định tìm ra một phương pháp vừa không mất thể diện, vừa có thể giải quyết hợp lý tranh chấp.

Một Lạt Ma lớn tuổi hơn đi ra từ trong nhà, chắp hai tay trầm giọng hỏi: “Quý khách vì sao lại dừng lại ở đây?” Chưa đợi Tô Nam trả lời, Ngô Mặc chắp hai tay, thân thể hơi cúi về phía trước mỉm cười nói: “Thật là xin lỗi, đã làm phiền Thượng sư thanh tu.” Thái độ khiêm tốn, hoàn toàn khác với vẻ kiêu ngạo bất tuân vừa rồi.

Tô Nam thầm nghiến răng.

Cái thằng câm này sao mà giả tạo thế, không thể nể mặt bà đây một chút sao?

Cô ta từ Uông gia ra ngoài làm việc nhiều năm, đã gặp đủ loại người, tự nhận là hiểu đàn ông.

Nhưng loại kỳ ba như Ngô Mặc này, thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt, gặp một lần hủy cả đời.

Mồm mép chua ngoa, nhỏ mọn, keo kiệt, tham tiền.

Trừ cái mặt còn có thể ăn cơm được ra, toàn thân trên dưới không có một điểm ưu điểm.

Thực sự muốn biết.

Gia đình như thế nào mới có thể nuôi dạy ra loại này chứ?

Tô Nam trong lòng không ngừng mắng thầm, đồng thời có chút kinh ngạc vì Ngô Mặc nói tiếng Tạng lưu loát đến vậy.

Ngữ hệ tiếng Tạng có rất nhiều loại, Đại Lạt Ma nói là loại khó học nhất trong số đó, lại còn pha thêm chút giọng địa phương.

Bản thân Tô Nam còn khó khăn lắm mới nhận ra.

Không ngờ Ngô Mặc không những nghe hiểu, mà khẩu âm và ngữ điệu trả lời còn không kém gì Đại Lạt Ma.

Nếu là người không biết, e rằng sẽ lầm tưởng Ngô Mặc là người Tạng sinh ra và lớn lên ở đây.

Ngô Tà mấy người sớm đã quen rồi.

Bọn họ không rõ hệ thống thưởng cho Ngô Mặc về ngôn ngữ, chỉ cho rằng Ngô Mặc có thiên phú về ngôn ngữ rất cao.

Tiểu Lạt Ma từ dưới đất bò dậy.

Vừa rồi cú đó lực đủ mạnh, đá anh ta ngã sấp mặt, đầu gối cũng bị trầy xước, đứng dậy mất một lúc lâu mới hoàn hồn.

Anh ta cà nhắc đi đến bên cạnh Đại Lạt Ma, khẽ nói mấy câu.

Đại Lạt Ma gật đầu, sắc mặt bình hòa nhìn Ngô Mặc: “Quý khách xin mời đi theo tôi, người mà các vị muốn tìm đang ở phía trên.” Nói xong quay người đi về phía trước.

Ngô Mặc không lập tức đi theo, mà làm một động tác mời Tô Nam: “Cô Tô à, chúng ta vốn không có duyên, chỉ vì tiền mà gắn kết.

Đã là đối tác rồi thì bớt gây sự không cần thiết đi.” Tô Nam nghe lời này, kinh ngạc nhìn Ngô Mặc một cái, nghi ngờ anh ta có phải bị người khác thay thế rồi không?

Quen biết lâu như vậy, cô ta chưa từng nghe Ngô Mặc nói một câu nào ra hồn.

Mỗi lần nói chuyện với anh ta, cuối cùng đều bị tức chết nửa người.

Hiện tại sao lại như biến tính, thái độ hòa nhã vậy?

Chẳng lẽ tên khốn này trong lòng lại ấp ủ âm mưu gì xấu xa ư?

Đừng nói Tô Nam nghi ngờ, ngay cả Lâm Phong cũng thấy hơi kỳ lạ.

Ngô Mặc đối xử với kẻ địch luôn là cau mày lạnh lùng, chưa bao giờ vì giới tính đối phương mà thay đổi.

Chuyện hôm nay rõ ràng là đối phương chủ động khiêu khích.

Anh ta lại nhẹ nhàng bỏ qua sao?

Chẳng lẽ anh ta định giở trò trong hành động sau này?

Không hổ là anh em, đúng là rất hiểu Ngô Mặc.

Ngô Mặc trong lòng thực sự có ý nghĩ đó, nhưng đây không phải là lý do chính khiến anh ta lùi một bước.

Theo anh ta suy đoán, Uông gia và Trương gia lần lượt nắm giữ rất nhiều tài liệu bên trong núi tuyết.

Còn nhóm mình thì có thể nói là hai mắt tối đen, không có gì cả.

Lão Trương lại là nhân vật then chốt.

Năm xưa ở đây chắc chắn cũng xảy ra rất nhiều chuyện.

Thế nhưng anh ta lại mất trí nhớ.

Đừng nói là tình hình sâu bên trong núi tuyết anh ta không nhớ được, ngay cả đã từng đến Mặc Thoát hay chưa cũng không rõ.

Do đó muốn tiến vào sâu bên trong núi tuyết, không thể thiếu thông tin từ hai nhóm người.

Đã vậy, hà tất phải làm mọi chuyện căng thẳng đến thế?

Dù sao thì cái Tiểu Tứ Nguyệt kia trong lòng mình cũng chẳng khác gì người chết, để cô ta giãy giụa vài lần trước khi chết cũng không sao.

Ngô Mặc chủ động mở lời, cũng coi như đã cho Tô Nam một bậc thang.

“Ừm.” Tô Nam trầm mặc một lúc, gật đầu: “Anh nói rất đúng, hành động lần này rất nguy hiểm, hợp tác thì đôi bên cùng có lợi.

Chia rẽ?

Rất có thể ngay cả mạng cũng không giữ được.” “Chuyện vừa rồi đều là hiểu lầm, nhưng tôi hy vọng sau này sẽ không xảy ra nữa.” Ngô Mặc cười cười, không mấy để ý đáp lời: “Ở bên nhau mấy tháng rồi, tôi nghĩ cô cũng nên hiểu một chuyện, tôi đây vốn không chủ động gây rắc rối, nhưng mà, cũng không hy vọng rắc rối tìm đến mình.” Anh ta nói đến đây ánh mắt liếc nhìn Tiểu Tứ Nguyệt, ngụ ý rõ ràng: “Quản tốt người dưới quyền, không gây rắc rối, đó mới là cơ sở của sự hợp tác.” Hai người nhìn nhau, nhanh chóng đạt được thỏa thuận.

Trên mặt Tô Nam lại khôi phục nụ cười như trước, chỉ vào Đại Lạt Ma phía trước mở lời: “Lâm lão nhị, thật không ngờ anh nói tiếng Tạng lưu loát như vậy, quả thực nằm ngoài dự liệu của tôi!” Ngô Mặc trên mặt cũng nở nụ cười muốn ăn đòn, rất bất lịch sự đáp lại: “Ngoại trừ không đẻ con được ra thì bố đây chả sợ việc gì hết.” Câu trả lời cực kỳ không biết xấu hổ, khiến mấy anh em suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Chùa Lạt Ma được xây dựng dựa vào núi.

Ngôi nhà đầu tiên rộng rãi nhất, là nơi các Lạt Ma trong chùa thường làm pháp sự.

Ngô Mặc đại khái quét mắt một vòng.

Trên tường treo đầy bích họa, tiếp đó là các trụ cờ pháp tràng, toàn bộ đại điện tạo ra cảm giác kín mít, không một khe hở.

Nhìn thì nhìn nhưng bước chân không dừng lại.

Theo Lạt Ma tiếp tục đi vào sâu bên trong, đẩy một cánh cửa nhỏ ra, bên trong hiện ra một cầu thang gỗ.

Cầu thang rất hẹp, chỉ vừa một người đi qua.

Ván gỗ có chỗ bị nứt, trông không được chắc chắn lắm.

Ngô Mặc bản năng quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Chủ yếu là muốn xác nhận xem, với thân hình của Bàn ca liệu có giẫm nát cầu thang không?

Đừng đến lúc ván cầu thang gãy, anh ta lại bị kẹt ở trong đó.

Tục ngữ nói hay lắm, vô xảo bất thành thư (không khéo léo thì không thành chuyện).

Vương Bàn Tử đang ngẩng đầu nhìn lên, muốn xem phía trên rốt cuộc dài bao nhiêu?

Kết quả ánh mắt đối diện thẳng với Ngô Mặc.

Đều là anh em thân thiết, đối phương cong cái mông anh ta cũng biết muốn ị cái gì.

Đừng thấy phòng tối, anh ta không nhìn rõ sắc mặt cụ thể của Ngô Mặc.

Nhưng chỉ bằng ánh mắt Ngô Mặc nhìn mình, anh ta đã biết thằng nhóc này không có ý tốt.

Mắng thì không được.

Chương 750

Hiện tại thân phận của mình là anh em của Địa Long Hội, dù nói thế nào cũng phải nể mặt thằng nhóc con một chút.

Vương Bàn Tử suy đi nghĩ lại.

Giấu tay phải vào trong ngực, lén lút giơ ngón giữa về phía Ngô Mặc.

Anh ta biết rõ Ngô Mặc mắt rất tinh, chắc chắn sẽ nhìn thấy thủ thế của mình.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của anh ta, Ngô Mặc nhìn thấy rõ ràng, không nhịn được nhe răng cười, nhãn cầu đảo một vòng, cười gian xoa xoa tóc.

Vương Bàn Tử tức điên người.

Thằng nhãi ranh đúng là đồ khốn nạn hết chỗ nói.

Cái đầu trọc lóc to tướng của mình là ai làm?

Chẳng phải là do cái thằng khốn nhà mày tự tay làm sao?

Vương Bàn Tử càng nghĩ càng tức, chỉ hận không thể tiến lên một bước túm lấy Ngô Mặc đá cho hai cước.

Ngô Mặc nhìn rõ vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi của Vương Bàn Tử, dứt khoát chọn quay lưng không thèm để ý.

Anh ta đang định bước lên cầu thang thì Hắc Nhãn Kính đã nhanh chân đứng trước.

Ngô Mặc thoáng ngây người.

Sau đó lập tức phản ứng lại, Hắc Nhãn Kính e rằng là không yên tâm về mình.

Không ai biết phía trên cầu thang có nguy hiểm hay không?

Vạn nhất có người mai phục ở phía trên.

Nhóm mình mà mạo hiểm xông lên, rất dễ bị người ta đánh úp.

Ngô Mặc hơi bất lực.

Mình đâu phải thằng nhóc con mấy năm trước.

Bão táp mưa sa lăn lộn bao nhiêu năm nay, chuyện nguy hiểm gì mà chưa từng trải qua, lẽ nào lại không làm bất kỳ sự chuẩn bị nào sao?

Kính ca sao còn coi mình là lính mới chứ?

Nói một câu cực kỳ không biết xấu hổ.

Về thân thủ, mình tuyệt đối không thua kém bất kỳ ai trong số họ.

Anh ta hiểu Hắc Nhãn Kính đang lo lắng cho mình.

Nhưng sự kiêu ngạo và lòng tự tôn bẩm sinh của đàn ông, không cho phép anh ta đứng sau lưng người khác, để người khác vì mình che gió chắn mưa.

Huống hồ mắt của Hắc Nhãn Kính thực sự là một vấn đề lớn.

Trong bóng tối, thị lực của anh ta cực kỳ tốt, người khác không thấy anh ta có thể thấy.

Nhưng chỉ cần đối phương dùng đèn pin cường độ mạnh hoặc pháo sáng, mắt anh ta trong vòng vài giây gần như mù lòa.

Đây là một điểm yếu rất lớn, cũng là một mối nguy hiểm chết người.

Nếu đối phương thân thủ không bằng anh ta, anh ta có thể ung dung thoát khỏi nguy hiểm.

Nếu đối phương thân thủ ngang bằng anh ta?

Kết quả có thể tưởng tượng được, Hắc Nhãn Kính chắc chắn sẽ bị thương, dù không mất mạng, cũng phải trọng thương.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, tay rất tự nhiên vòng qua eo Hắc Nhãn Kính.

Một tay dùng sức kéo người vào lòng mình, áp sát tai nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Thành thật mà nói, ở phía sau đi, ông đây không phải Lâm Đại Ngọc đâu." Nói xong bước chân hơi lệch vị trí, thân thể lại đứng phía trước Hắc Nhãn Kính.

Sải bước lớn lên cầu thang.

Hắc Nhãn Kính đứng tại chỗ, trong nháy mắt hơi ngây người.

Lâm Phong vẻ mặt đau khổ thù hận, chớp lấy cơ hội vượt qua Hắc Nhãn Kính đi sát theo sau.

Vừa rồi Ngô Mặc ôm một cái, anh ta tức đến suýt chút nữa không đâm con dao găm trong tay vào mông Hắc Nhãn Kính.

Cầu thang xoắn ốc kéo dài lên trên.

Không rõ đã trèo bao nhiêu tầng, đi qua bao nhiêu phòng, tóm lại khi gần như muốn chóng mặt, Đại Lạt Ma phía trước dừng bước.

Anh ta nhẹ nhàng đẩy một cánh cửa ra.

Một luồng không khí lạnh lẽo ập vào mặt, khiến người ta không kìm được rùng mình.

Đi lên đến nơi mới biết, nơi đây lại có động thiên khác.

Nhìn một cái, trên một khoảng đất rộng rãi xây dựng vô số ngôi nhà, các loại kiến trúc Tạng đan xen vào đó.

Hóa ra đây mới là chùa Lạt Ma thật sự.

Đại Lạt Ma dẫn đoàn người tiếp tục đi về phía trước, xuyên qua một sân rộng rãi, đối diện đụng phải mấy người đang đi ra ngoài.

Nhìn thoáng qua.

Hoắc, vẫn là người quen cũ, chính là Trương Hải Khách và Trương Hải Hạnh cùng mấy người khác.

“Mấy người cũng quá chậm rồi, để chúng tôi đợi ở đây lãng phí thời gian vô ích.” Trương Hải Hạnh như thường lệ không hề khách khí, nói chuyện mang theo lời lẽ châm chọc như thể nuốt phải thuốc súng.

Nếu nói trong thế giới Đạo Mộ Ngô Mặc ghét người phụ nữ nào nhất?

Trương Hải Hạnh không nghi ngờ gì là đứng đầu bảng.

Bởi vì người phụ nữ này tâm địa quá độc ác, công khai lẫn lén lút đều muốn lấy mạng Lão ca Ngô Tà.

Ngô Mặc là người cực kỳ bảo vệ người thân, chỉ dựa vào điểm này đã không có bất kỳ thiện cảm nào với Trương Hải Hạnh.

Cộng thêm người nhà họ Trương luôn đánh trống bỏ dùi.

Thời khắc mấu chốt đẩy Trương Khởi Linh ra ngoài chịu trận, còn mình thì trốn phía sau, càng khiến Ngô Mặc hận đến ngứa răng.

Nghe lời trách móc của Trương Hải Hạnh.

Anh ta khóe miệng khẽ nhếch lên, thong thả chỉnh lại quần áo rồi đáp lại một câu: “Xin lỗi nhé, làm lỡ chuyến đầu thai của cô rồi.” Ngữ khí và thái độ nói chuyện không nóng không lạnh, nhưng Trương Khởi Linh lại không hiểu sao cảm nhận được Ngô Mặc trong lòng đang có lửa giận.

Con người quả thực là một sinh vật rất kỳ lạ.

Bị một người chọc ghẹo lâu ngày, đối phương đột nhiên đổi mục tiêu tấn công, trong lòng mình ngược lại lại cảm thấy có chút sảng khoái sao?

Tô Nam bây giờ chính là tâm trạng đó.

Vừa lên đến nơi, Trương Hải Hạnh đã không phân biệt phải trái trái phải mà nói một câu như vậy, đổi lại người khác tâm trạng cũng sẽ không đẹp đẽ gì.

Huống hồ không phải tất cả phụ nữ đều có cảm giác tương đồng, luôn sẽ có một hai người khí chất không hợp mắt không thuận.

Trương Hải Hạnh mí mắt co giật mấy cái, muốn nổi giận nhưng bị Trương Hải Khách kìm lại.

Anh ta cười rất khách khí: "Anh Lâm và cô Tô, đã lâu không gặp, chúng tôi đang chuẩn bị xuống núi đón mấy vị, không ngờ các vị đã đến rồi." Trương Hải Khách tự cho rằng mình cười rất đúng mực, nào biết rằng trong mắt Ngô Mặc lại là một hành vi khiêu khích.

Anh ta mang một khuôn mặt giống hệt Ngô Tà.

Dù cười thế nào, Ngô Mặc đều nhìn không thuận mắt, thậm chí rất muốn xé cái nụ cười hèn hạ đó khỏi mặt anh ta.

Bầu không khí giữa Tô Nam và Ngô Mặc vừa dịu đi một chút, đứng cùng nhau lại càng giống một đội.

Cô ta bước lên một bước, không vội không vàng nói: "Theo hợp đồng, hai đội chúng tôi không hề đến muộn, hơn nữa đến sớm cũng vô ích, tuyết lớn phong tỏa núi, chẳng làm được gì cả." "À à, nói cũng đúng, có lẽ chúng tôi quá nóng vội rồi, muốn hoàn thành nhiệm vụ sớm." Trương Hải Khách cười bổ sung một câu.

Mọi người đứng tại chỗ trò chuyện mấy câu, sau đó theo Đại Lạt Ma đi về phòng của mình.

May mà chùa Lạt Ma có rất nhiều phòng.

Bằng không một lúc lên đến gần trăm người, chỉ riêng chỗ ở đã là một vấn đề lớn.

Chương 751

Trong căn phòng tối mịt, Ngô Mặc nhìn thấy một ấm trà bơ nóng hổi trên bàn, lòng không khỏi cảm khái.

Lần cuối cùng uống trà bơ dường như mới chỉ hôm qua.

Đối diện là Trần Văn Cẩm ngụy trang thành phụ nữ Tạng.

Lúc đó, tôi vừa mới bước vào thế giới này, dựa vào hệ thống trong người, có một kiểu khí thế trâu non không sợ cọp.

Đương nhiên, đó là cách nói văn minh.

Cách nói không văn minh, nói trắng ra là đồ ngáo ngáo tự mãn.

Tôi cứ nghĩ mình có thể đấu trời đấu đất đấu không khí, sống thành nhân vật ngầu nhất trong thế giới Đạo mộ.

Mặc kệ bánh chưng, quái vật hay mấy thứ lung tung khác, gặp tôi đều phải quỳ xuống.

Kết quả, ý tưởng thì đẹp đẽ, hiện thực thì tàn khốc.

Mấy thứ đó đừng nói là quỳ xuống, không lột cả quần tôi ra đuổi là đã may mắn lắm rồi.

May mà tôi phúc lớn mạng lớn.

Dù không phải thiên mệnh chi tử, cũng xem như không khác Đường Tăng trong Tây Du Ký là mấy.

Gian nan trùng trùng mà mạng vẫn còn, cũng coi như vạn hạnh trong cái rủi.

Tôi đang miên man suy nghĩ vẩn vơ.

Chỉ thấy rèm cửa động đậy, Lâm Phong vén rèm bước vào.

“Ai ui vãi chưởng, đông chết bố mày rồi.” Hắn vừa xoa tay vừa dậm chân, đi đến bên bàn, tiện tay cầm ấm rót một ly trà bơ.

Trà bơ nóng hổi, bốc khói nghi ngút, nhìn thôi đã thấy ấm lòng.

Lâm Phong không nói hai lời liền đổ vào miệng, sau đó liền phun ra, “Phì, sao lại là vị mặn?

Khó uống thế này?” Ngô Mặc sớm đã biết sẽ như vậy.

Nên tôi cứ ngồi ở mép giường cười hề hề không nói gì, chỉ chờ xem Lâm Phong làm trò cười.

Tôi và Lâm Phong khẩu vị giống nhau, không thể chấp nhận trà bơ vị mặn, thà uống nước nóng cũng tuyệt đối không đụng một ngụm.

Thấy Lâm Phong phun phì phì một hồi, lộ ra vẻ mặt nhăn nhó như mướp đắng, tôi vẫn chưa đã, nháy nháy mắt, buông lời mỉa mai, “Thôi được rồi, chưa nghe câu ‘làm đồ ăn cực khổ’ sao?

Vị trí Lạt ma miếu đặc biệt, đường núi khó đi, có đồ ăn đã là không dễ rồi, còn bị mày lãng phí như thế.” Lâm Phong lười đáp lời tôi.

Hắn uống một hơi hết nửa ấm nước nóng, miễn cưỡng nuốt trôi mùi vị kỳ lạ trong miệng.

Sau đó, hắn đi đến bên cạnh Ngô Mặc, ngồi phịch xuống mép giường, hạ giọng nói, “Tao vừa ra ngoài đi dạo, vô tình phát hiện có một lão Lạt ma nhìn cái thằng câm kia của mày ánh mắt không đúng lắm, mày nói ông ta có biết chuyện gì không?” “Còn phải hỏi à?

Chắc chắn là có chuyện.” Ngô Mặc dứt khoát nói, “Lúc đầu cái người dẫn đường Trần Tuyết Hàn đã nói, lão Lạt ma trong miếu hai mươi mấy năm trước từng nhờ cô ta sao chép một bức tranh.” “Tuy rằng cô ta không quá chắc chắn người thanh niên trong bức tranh là Lão Trương.” “Nhưng chúng ta thì biết, Lão Trương cái tên đó trường sinh bất lão, mấy chục năm như một ngày vẫn đẹp trai như thanh niên, dùng gót chân mà nghĩ cũng biết là hắn." "Đủ để chứng minh một sự thật, Lão Trương hai mươi mấy năm trước chắc chắn đã từng đến nơi này." Nói đến đây, tôi khẽ chọc chọc Lâm Phong, với giọng trầm hơn nói, "Mày quên tao đã nói với mày rồi sao, hệ thống có phát một nhiệm vụ là phải điều tra chuyện mẹ Lão Trương, vậy vẫn chưa đủ để chứng minh vấn đề sao?" Lâm Phong nghe câu nói này, cảm thấy có một sự gấp gáp.

Hắn nhíu mày, trầm ngâm một lát, "Mẹ kiếp, tính sai rồi, sớm biết đã đến đây trước một bước, có lẽ còn có thể lấy được một ít tin tức hữu dụng." "Mày có thể đến trước mấy chục năm sao?" Ngô Mặc đứng dậy khỏi giường, hừ lạnh một tiếng, "Muộn thì cũng muộn rồi, còn sợ cái quái gì?

Hai đứa mình cứ thẳng thừng đi hỏi xem sao.

Bất kể Lạt ma nói thật hay giả, dù sao cũng hơn là hai mắt tối tăm." Cả hai đều là người của hành động, vén tấm rèm cửa nặng trĩu liền bước ra ngoài.

Gió lạnh buốt, làm người ta co rụt cổ.

Hắc Nhãn Kính ở phòng bên cạnh nghe thấy động tĩnh, thò đầu ra nhìn hai cái, đối mắt vừa vặn với Ngô Mặc.

Hắn lờ đi Lâm Phong, nhướn mày nhìn Ngô Mặc, cười híp mắt nói: "Nhị gia đi dạo à?

Có cần tôi đi cùng không?" Ngô Mặc muốn từ chối, nhưng đột nhiên lại đổi ý, "Hắc gia mà không mệt thì đi cùng đi." Tôi vừa nói xong định bước đi, lại dừng chân, quay người nói: "À, đúng rồi, gọi Trương gia qua đây, tôi có việc tìm hắn." "Được thôi, Nhị gia đợi lát." Hắc Nhãn Kính cười khiêu khích với Lâm Phong, rồi quay người đi về phía bên phải.

Để tránh gây chú ý, mấy anh em chia nhau ra các phòng.

Hắc Nhãn Kính đến trước một bước, ở ngay cạnh phòng Ngô Mặc, còn mấy anh em khác thì cách đó hai mươi mấy mét.

Nhìn bóng lưng Hắc Nhãn Kính, Lâm Phong tức đến cấu mạnh Ngô Mặc một cái, “Mẹ kiếp mày làm sao thế?

Bố mày dặn dò mày đủ điều, sao mày không để tâm?

Thằng này có vợ rồi, mày quên cái cô dâu câm kia à?” Ngô Mặc đau đến há hốc mồm, phẩy tay gạt bàn tay Lâm Phong ra, mắng một câu, “Mày bị bệnh à?” Tôi đúng là bó tay với Lâm Phong.

Mẹ nó chứ, giờ này rồi còn nhắc mấy chuyện vớ vẩn đó làm gì?

Lâm Phong đang định đáp trả mấy câu, thì Trương Khởi Linh, Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà mấy người lần lượt từ trong phòng bước ra.

Thấy Ngô Mặc đứng đó, mọi người đều chào hỏi.

Đối với bên ngoài, họ là nhân viên và người làm thuê của Địa Long Hội, nên lễ phép và cung kính là điều bắt buộc phải thể hiện cho người ngoài thấy.

Lâm Phong lườm Ngô Mặc một cái thật mạnh.

Ngô Mặc biết hắn trách mình gây động tĩnh quá lớn, chột dạ sờ sờ mũi.

Tôi chỉ muốn dẫn Trương Khởi Linh đến trước mặt Lạt ma lộ mặt, đâu ngờ mấy vị kia cũng theo hóng hớt đến?

Nhưng đã đến rồi, đuổi về cũng không hay lắm.

Thôi thì đằng nào cũng thế, cứ đi cùng nhau hóng chuyện vậy.

Lâm Phong hết cách với Ngô Mặc, hừ một tiếng lườm nguýt, rồi quay đầu đi về phía phòng lão Lạt ma.

Vừa nãy hắn đã cố tình để ý.

Cố ý giả vờ đi dạo, lén lút quan sát xem lão Lạt ma ở phòng nào.

Cả nhóm người đi theo sau hắn, men theo hành lang như mạng nhện, cuối cùng dừng lại ở ngoài một căn phòng không mấy bắt mắt.

Tấm rèm cửa nặng trĩu tỏa ra khí tức cổ kính, mang lại cảm giác tang thương.

Lâm Phong còn chưa chạm tay vào rèm, đã nghe thấy bên trong truyền ra một giọng nói già nua, "Mời vào." Giọng Hán ngữ tròn vành rõ chữ, làm Ngô Mặc suýt chút nữa tưởng Lâm Phong dẫn sai đường.

Lâm Phong cũng không khách khí, dùng sức vén rèm bước vào trước.

Ngô Mặc sợ hắn bị ám toán, liền theo sát phía sau.

Mọi người lũ lượt bước vào phòng.

Đứng trong căn phòng tối om, nhìn quanh bốn phía, phát hiện đây chắc là thiền phòng, hơn nữa chỉ có một lỗ thông ở phía trước lộ ra một chút ánh sáng yếu ớt.

Bốn phía nền đất chất đầy kinh thư.

Trên cửa sổ bên phải treo một tấm thảm lông dày cộp, che khuất tất cả ánh sáng bên ngoài.

Bóng tối không đáng sợ, đáng sợ nhất là nơi vừa tối vừa khó ngửi.

Cả căn phòng có một mùi vị khó tả xộc vào mũi, như đèn dầu, lại như hương liệu đặc chế, nói chung là làm người ta choáng váng đầu óc.

"Tối thế này?

Nhìn thấy cái gì chứ?" Vương Béo nói xong, đi đến kéo tấm thảm lông xuống.

Tay còn chưa chạm vào tấm thảm, trong bóng tối đã truyền ra một giọng nói, “Đừng động, đến đây đi.” Ngay từ lúc mới vào, Ngô Mặc đã chú ý thấy trong góc có người.

Chẳng qua đối phương không nói chuyện, tôi cũng không lên tiếng.

Chủ yếu là muốn xem mấy lão Lạt ma này đang giở trò gì?

Theo sau giọng nói của lão Lạt ma, trong góc sáng lên một đốm lửa nhỏ.

Ngô Mặc mượn ánh lửa yếu ớt lướt nhìn vào góc, liền thấy năm vị Lạt ma đang ngồi xếp bằng trên đất.

Tuổi tác xếp từ cao xuống thấp.

Vị lớn tuổi nhất, lông mi đều đã bạc trắng, cơ mặt chảy xệ xuống, nếp nhăn nhiều đến mức kẹp được đũa.

Vị trẻ nhất, nhìn tuổi cũng xấp xỉ bốn mươi.

Chương 752

Thân thể họ ngồi thẳng tắp, ngón tay kết một thủ ấn đặc biệt, như thể đang luyện công pháp gì đó?

Ngô Mặc không hiểu biết nhiều về Phật giáo Tạng truyền.

Chỉ biết một ít, cũng là kết quả của việc học cấp tốc mấy hôm trước.

Nhưng những điều này đều không phải trọng yếu.

Lão hòa thượng muốn niệm kinh gì, làm pháp gì?

Đều không liên quan đến tôi.

Tôi chủ yếu đến đây, là để tìm hiểu về cuộc sống trước đây của Lão Trương.

Tôi đang quan sát tình hình trong thiền phòng, Lâm Phong khẽ ho một tiếng liền mở miệng trước, “Mấy vị Thượng sư, thật sự đã làm phiền rồi.” Tính cách hắn giống Ngô Mặc, có một kiểu tự nhiên thân thiết bẩm sinh.

Trong lúc nói chuyện, hắn đã đi đến gần Đại Lạt ma, ngồi xếp bằng xuống.

Có một kiểu cảm giác lấn lướt chủ nhà.

Ngô Mặc nhìn thấy thế, liền nói với Hắc Nhãn Kính và mấy người phía sau: “Đi, qua đó nói.” Tôi cũng không khách khí, ngồi sát xuống bên cạnh Lâm Phong.

Đoàn người bảy người chúng tôi đến, làm căn thiền phòng không lớn này trở nên có chút chật chội.

Lão Lạt ma từ từ mở hai mắt, ánh mắt sáng rõ sâu thẳm, không chút vẩn đục, “Quý khách, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Dù trong phòng tối om không nhìn rõ.

Ngô Mặc và mấy người kia bản năng đều cảm thấy, câu nói này của lão Lạt ma là nói với Trương Khởi Linh.

Ánh mắt di chuyển ra phía sau.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh mặt không cảm xúc, giả vờ như không nghe thấy.

Không hổ là Đại Lạt ma đức cao vọng trọng trong miếu, khí chất và sự tu dưỡng quả thực khác biệt.

Ông thấy không ai đáp lời cũng không để ý, trên khuôn mặt già nua lộ ra một nụ cười, “Phong thái quý khách vẫn như xưa, còn tôi thì đã già đi nhiều.” “Ông đã gặp tôi?” Trương Khởi Linh cuối cùng cũng mở miệng.

Giọng điệu vô cùng bình tĩnh, như thể đang kể một chuyện không liên quan gì đến mình.

“Đối với tôi mà nói chuyện cũ rành rành trước mắt, đối với quý khách mà nói lại quên hết tất cả.” Lão Lạt ma nhắm mắt lại, dường như đang hồi ức chuyện cũ.

“Thượng sư, đã làm phiền rồi, tôi muốn hỏi một chút, năm đó ngài gặp huynh đệ của tôi khi nào?

Có thể kể lại chuyện đã xảy ra lúc đó không?” Mùi vị trong phòng quá khó ngửi.

Ngô Mặc định nhanh chóng kết thúc, hỏi xong sớm ra ngoài sớm.

“Huynh đệ?” Lão Lạt ma nhìn Ngô Mặc, biểu cảm trên mặt có chút kỳ lạ, sau đó lại thản nhiên gật đầu, ứng tiếng, “Được.” Theo lời kể của lão Lạt ma, một cảnh tượng của hơn hai mươi năm trước hiện lên trước mắt mọi người.

Khi đó, ông còn khá trẻ, cũng chỉ sáu mươi mấy tuổi, người xung quanh gọi ông là Trát Tây Thượng sư.

Tuy được rất nhiều người kính trọng, nhưng không phải Đại Lạt ma trong miếu.

Lúc đó, Đại Lạt ma trong miếu là một vị Đức Nhân Thượng sư hơn tám mươi tuổi.

Một ngày nọ sau trận tuyết lớn, ông theo lời Đức Nhân Thượng sư dặn dò đi châm lửa vào lò sưởi.

Vừa ngẩng đầu lên, trước mắt xuất hiện một người thanh niên.

Trát Tây Thượng sư nói đến đây, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Sau đó lại tiếp tục kể.

Khi đó tuyết lớn phong tỏa núi, đừng nói là người, ngay cả một con bò yak cũng không nhìn thấy.

Vật tư trong miếu đều được vận chuyển lên trước khi tuyết lớn phong tỏa núi.

Việc một người như Trương Khởi Linh đột nhiên xuất hiện trên núi, quả thực là chuyện chưa từng xảy ra trong nhiều năm.

Nói chung, lão Lạt ma ở trong miếu mấy chục năm chưa từng thấy.

Theo lý thường tình mà suy đoán, người thanh niên đội gió tuyết lên núi, chắc chắn là có chuyện gì khó giải quyết muốn cầu cứu lão Lạt ma.

Nếu không ai lại lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn chứ?

Trát Tây Thượng sư theo thói quen hỏi một câu, người thanh niên đến từ đâu?

Kết quả câu trả lời khiến ông có chút kinh ngạc.

Trương Khởi Linh lại chỉ về phía vách đá sau núi.

Trát Tây Thượng sư tại chỗ liền ngớ người, đây không phải đùa giỡn sao?

Vách đá sau núi cheo leo, sâu bên trong là vùng đất tuyết phủ.

Mấy trăm dặm đều là khu không người, chưa từng nghe nói có ai có thể sống sót từ đó trở ra.

Người thanh niên trước mắt có phải bị bệnh tâm thần, đầu óc không minh mẫn không?

Nếu không sao lại nói linh tinh chứ?

Ông ta nhìn Trương Khởi Linh từ trên xuống dưới, vô tình chú ý thấy phía sau hắn có từng hàng dấu chân.

Lập tức ngớ người.

Dấu chân rõ ràng từ sau núi thẳng thông đến trước cửa miếu.

Đủ để chứng minh một chuyện.

Người thanh niên không nói dối, hắn quả thực là từ trong sâu núi đi ra.

Trát Tây đang định nói chuyện.

Cửa sân chùa đột nhiên mở ra, Đức Nhân Thượng sư bế quan nhiều năm bỗng nhiên từ bên trong bước ra.

Ông tận mắt thấy Đức Nhân Thượng sư đưa cho người thanh niên một thứ gì đó, ngay sau đó hai người lần lượt bước vào trong miếu.

Phải nói rằng sự tò mò của người thanh niên rất mãnh liệt.

Lòng hiếu kỳ của Trát Tây, sau nhiều năm lại một lần nữa bùng cháy dữ dội.

Trong đầu ông có một loạt nghi vấn.

Người thanh niên làm sao sống sót từ khu không người đi ra?

Đức Nhân Thượng sư làm sao lại biết hắn sẽ dừng lại ở đây chứ?

Thượng sư đưa cho hắn thứ gì?

Họ đã quen biết nhau từ rất lâu trước đó sao?

Câu trả lời chỉ đến khi Đức Nhân Thượng sư lâm chung, ông mới được giải đáp một phần.

Đức Nhân cuối cùng dặn dò Trát Tây, nhất định phải giữ người thanh niên lại trong miếu, ghi chép lại những gì hắn nói.

Sau đó thì qua đời.

Trát Tây trở thành người đứng đầu Lạt ma miếu, nhưng vẫn ghi nhớ kỹ lời của lão Lạt ma lúc lâm chung.

Ông ta cho rằng lão Lạt ma muốn ông giữ người lại trong miếu là có dụng ý khác.

Nhưng sau khi nói chuyện với người thanh niên mới cảm thấy, chuyện này không nhỏ, liên quan đến một bí mật to lớn.

Theo lời người thanh niên tự nói, cứ cách một khoảng thời gian hắn lại mất trí nhớ, chỉ nhớ những chuyện hồi nhỏ.

Nên đã có ước hẹn với Đức Nhân Lạt ma, sẽ kể lại chuyện cho ông ta, để ông ta ghi chép lại.

Trát Tây Thượng sư nói đến đây, liền im bặt.

Ông ta đã kể lại đại khái câu chuyện một lần, duy chỉ có bí mật gì thì không nói rõ.

Mấy anh em nín thở lắng nghe chăm chú, đều muốn biết tiếp theo chuyện gì đã xảy ra?

Chương 753

Ai ngờ lão già không nói nữa?

Ngô Mặc là người nóng tính, ghét nhất cái loại người nói chuyện bỏ dở nửa chừng này.

Ngại vì Trát Tây Thượng sư tuổi đã cao không tiện chửi thẳng mặt.

Tôi miễn cưỡng kiềm chế sự sốt ruột của mình, làm một thủ thế khá lễ phép, cung kính nói một câu, “Thượng sư, người Hán chúng tôi có một câu ngạn ngữ, không biết ngài có từng nghe qua chưa?” “Ồ?

Xin nghe rõ hơn.” Trát Tây Thượng sư có vẻ hứng thú nhìn Ngô Mặc.

Không biết vì sao?

Ông ta ở trên người Ngô Mặc, lại một lần nữa cảm nhận được cái cảm giác như lần đầu gặp Trương Khởi Linh mấy chục năm trước.

Người thanh niên này cũng vô cùng thần bí.

Ông ta mơ hồ cảm nhận được, hắn có một bối cảnh và thân thế phi phàm.

“Vậy tôi sẽ không khách khí mà nói đây.” Ngô Mặc cũng không úp mở, ngữ khí rất cung kính, nhưng lời nói ra lại có chút bất lịch sự.

“Người Hán chúng tôi có một câu cổ ngữ, gọi là ‘nói chuyện nửa vời, đi ỉa thì rặn làm hai bãi’.” Lời tôi vừa dứt, bên cạnh truyền đến mấy tiếng ho khan.

Ngô Mặc không thèm để ý mấy tên ngốc đó, nhìn chằm chằm Trát Tây Thượng sư tiếp tục than vãn, “Ngài đây không phải làm khó người khác sao?

Nói đến giữa đoạn quan trọng thì, khựng lại, nghẹn họng sao?

Tôi đây là thân thể tốt, đổi sang người yếu tim khác, chẳng phải đã đi đời rồi sao?” Ngô Mặc không phải không tôn trọng người già yêu trẻ, cũng không phải không biết nói chuyện đàng hoàng.

Chỉ là sâu thẳm trong lòng, tôi luôn nghi ngờ lão Lạt ma trong miếu có quan hệ với Trương gia và Uông gia.

Vì lý do này, từ tận đáy lòng tôi cảm thấy những người này không xứng đáng nhận được sự tôn trọng của mình.

Trát Tây kể từ khi có được danh xưng Thượng sư, chưa từng nghe có ai nói chuyện bất lịch sự như vậy trước mặt ông ta.

Các Lạt ma trẻ tuổi đều cung kính vâng lời khi gặp ông.

Dân Tạng coi ông là Phật sống, khi gặp đều quỳ lạy sùng bái.

Đừng nói là mắng chửi bóng gió, ngay cả hắt hơi cũng sợ bị trừng phạt.

Bất chợt gặp Ngô Mặc bất cần đời như vậy, trong chốc lát ông ta cũng hơi ngớ người.

Một lát sau, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ, từ từ nhắm mắt lại.

“Không phải, Thượng sư, ngài đây là ý gì?” Ngô Mặc vừa nhìn đã có chút không vui, “Sao lại nói chuyện nửa chừng rồi đi ngủ thế này?” Tôi rướn cổ tới gần, “Ngài mới hơn tám mươi tuổi, còn trẻ chán, đâu đến lúc tuổi già sức tàn đâu?

So với huynh đệ của tôi, ngài còn chưa khác gì trẻ con bú sữa là mấy.” Ngô Tà nghe tôi nói càng lúc càng quá đáng, khuỷu tay thúc vào lưng tôi, nhỏ giọng nói, “Nhị gia, Thượng sư tuổi đã cao rồi, tiết chế lại chút đi.” Cái phòng bé tẹo.

Dù giọng có nhỏ đến mấy, cũng bị người khác nghe rõ mồn một.

Ngô Mặc phẩy tay gạt Ngô Tà ra, hùng hồn mở miệng, “Tôi có nói bậy đâu, đây không phải đang giao tiếp với Thượng sư sao, anh xen vào làm gì?” Vương Béo cố sức cấu đùi, chỉ sợ không kiềm chế được cảm xúc mà cười phá lên.

Không nhầm chứ?

Mày gọi cái đó là giao tiếp ư?

Lão Lạt ma gần đất xa trời rồi, mày nói vậy không sợ làm người ta tức đến hộc máu à?

Phải nói rằng Ngô Tà và Vương Béo vẫn còn phải luyện tập nhiều, gặp chuyện thì luôn không giữ được bình tĩnh.

Ở bên cạnh Ngô Mặc mà có cái đạo đức cảm mạnh mẽ như vậy, chẳng phải tự trói buộc mình sao?

Nhìn xem Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính, Lâm Phong và Trương Khởi Linh bốn vị kia.

Đúng là như Tứ Đại Kim Cương, muốn thế nào thì thế đó, tuyệt đối không giả tạo.

Ngô Mặc nói một tràng dài.

Trát Tây Thượng sư vẫn bất động như lão tăng nhập định, ngồi xếp bằng ở đó không nói không rằng.

Đối mặt với lão Lạt ma dầu muối không ăn, sự kiên nhẫn của Ngô Mặc dần dần cạn kiệt, vẻ mặt càng lúc càng âm trầm.

Cố ép thì quả không ngọt.

Đã vậy lão già khốn nạn nhà ngươi không nói, thì ông đây cũng không hỏi nữa.

Dù sao cũng phải tự mình giành lấy, hà tất phải ở đây nghe ngươi nói nhảm?

Hơn nữa.

Những gì ngươi kể trong đó có mấy phần thật, mấy phần giả, e rằng chỉ có chính ngươi mới rõ thôi nhỉ?

Ngô Mặc chuẩn bị rời đi.

Nhưng tay còn chưa kịp động, đã thấy bốn vị Lạt ma bên cạnh đồng loạt mở mắt, trong miệng bắt đầu niệm kinh văn.

Động tác đột ngột này, khiến ba tên ngáo ngơ (Ngô Mặc, Ngô Tà, Vương Béo) đồng thời ngớ người.

Ba người nhìn nhau, không hiểu đây là ý gì?

Sao đang nói chuyện lại còn hát một đoạn?

Lạt ma miếu còn có tập tục này sao?

Đúng là chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Bốn người kia (Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa, Lâm Phong) sắc mặt nặng nề, đã biết chuyện gì đã xảy ra.

Vương Béo thực sự không nhịn được nữa, quay đầu hỏi Ngô Tà một câu, "Đây là ý gì?

Bọn họ đang niệm cái gì quanh lão Lạt ma thế?" Giọng Ngô Tà vô cùng trầm thấp, "Trát Tây Thượng sư viên tịch." "Vãi chưởng." Vương Béo vừa nghe, trừng mắt tròn xoe, vẻ mặt không thể tin nổi, "Lão già này yếu đuối thế, bị… bị tức chết à?" Ngô Mặc và Lâm Phong hai người tai thính hơn chó.

Nghe được lời giải thích của Ngô Tà, trên mặt đồng thời lộ ra vẻ mặt ngớ ngẩn.

Không đùa chứ?

Thế mà lại ra đi rồi sao?

Mẹ nó chứ, cái này có tính là ăn vạ không?

Bốn vị Lạt ma niệm tụng xong một đoạn kinh văn.

Một trong số đó là người khá lớn tuổi, đứng dậy cúi chào Ngô Mặc và mấy người, “Mấy vị khách nhân, Trát Tây Thượng sư đã sớm linh cảm mình hôm nay sẽ chuyển thế, đặc biệt dặn dò chúng tôi phải chiêu đãi quý khách thật tốt.” “Chúng tôi cần tiễn đưa Trát Tây Thượng sư, mấy vị xin hãy rời đi trước.” Ngô Mặc bật dậy khỏi chỗ, chắp hai tay cúi chào, “Mấy vị Thượng sư xin hãy bớt đau thương, nhưng tôi còn phải biện giải một câu, Trát Tây Thượng sư không phải do tôi làm cho tức chết đâu, rất có thể là do lão nhân gia nói chuyện mệt quá, một hơi không lên được thôi.” Tôi đâu muốn đổ tội lên đầu mình.

Lâm Phong mặt đen như đít nồi.

Mẹ nó chứ người ta đã chết rồi, mày còn lải nhải cái gì nữa?

Có thể làm người sống lại sao?

Hay có thể làm đối phương chuyển thế nghe rõ được sao?

Hắn túm lấy cổ áo Ngô Mặc, lôi phăng tôi ra khỏi thiền phòng.

Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa mấy người cúi chào mấy vị Lạt ma, rồi cũng lui ra ngoài.

Mấy người họ trong lòng cũng có chút ấm ức.

Ai có thể ngờ mọi chuyện lại diễn biến thành ra thế này?

Vốn là hỏi thăm một số chuyện quá khứ.

Chuyện còn chưa kể rõ ràng, thì người đã mất rồi.

Chẳng lẽ vì thằng nhóc con Ngô Mặc này uy lực quá lớn, nên chuyện xui xẻo gì cũng đổ lên đầu?

Trên núi vang lên tiếng chuông. 69.

Tất cả Lạt ma và tín đồ trong miếu lập tức buông vật trong tay, niệm kinh cầu siêu.

Chương 754

Trát Tây Thượng sư đã thành danh từ lâu, được rất nhiều người coi là Phật sống.

Tô Nam và người của Trương gia cũng tham dự tang lễ này.

Ở vùng Tây Tạng, thủ lĩnh, Đại Lạt ma và Phật sống hay các nhân vật quan trọng khác khi qua đời, thông thường sẽ thực hiện hỏa táng.

Nghi lễ được tổ chức rất long trọng.

Các Lạt ma trong miếu niệm kinh siêu độ, sau đó dùng trà bơ và củi khô thiêu thi thể thành tro, rồi rắc tro cốt ở sâu trong núi cao.

Toàn bộ nghi thức này cần rất nhiều thời gian mới có thể hoàn thành.

Tô Nam đứng bên cạnh Ngô Mặc, thấy hắn giả vờ theo niệm kinh, không nhịn được lườm một cái, “Cái đồ câm kia, nghe nói là mày làm lão Lạt ma tức chết hả?” “Mày cũng quá lợi hại rồi, vừa lên núi tuyết chưa đầy một ngày, đã làm cho Lạt ma miếu nhà người ta một trận ‘đại thay máu’ à?” Cái miếu nhỏ bé tẹo thì có bí mật gì?

Ngô Mặc và nhóm người đi gặp lão Lạt ma.

Vừa ra khỏi cửa lão Lạt ma đã viên tịch, chuyện này mà không có ẩn khúc gì, ai mà tin chứ?

Tô Nam thừa biết cái mồm của Ngô Mặc quá độc.

Đoán xem có phải hắn đã làm lão Lạt ma tức chết không?

Ngô Mặc vẫn giữ tư thế cung kính, nhưng giọng nói thì không chút khách khí đáp trả, “Mày đúng là đồ chó vào nhà xí, một cái mồm là sủa ầm ĩ.” “Mày nhìn đâu ra là ông đây làm thế?” “Con mắt mà không muốn nữa thì móc ra đây, ông đây ném xuống đất giẫm hai cái cho nó kêu roẹt roẹt nghe xem nào.” Bị Ngô Mặc liên tục đấu võ mồm một thời gian dài, Tô Nam dường như đã có chút khả năng miễn dịch.

Cô ta lập tức phản bác một câu, “Nghe xem mày nói có phải tiếng người không?

Đối với một mỹ nữ, mày còn có thể mở miệng chửi, huống hồ là lão Lạt ma trong miếu?” Hai người qua lại, đứng phía sau nhỏ giọng đấu võ mồm, căn bản không coi cái tang lễ này ra gì.

Trương Hải Hạnh cách bọn họ không xa lắm, sắc mặt khó coi như vừa chết con.

Người của Trương gia đến miếu trước đó, chính là muốn từ miệng lão Lạt ma mà có được một số tin tức.

Thế nhưng sự việc không như ý muốn.

Trát Tây Thượng sư căn bản không gặp bọn họ.

Mỗi lần đều dùng lý do bế quan để thoái thác cho đám người này.

Người của Trương gia không có mấy ai có tính khí tốt, họ muốn động thủ bắt lão Lạt ma tra hỏi.

Nhưng Lạt ma miếu cũng không phải toàn là kẻ yếu.

Những Lạt ma trông không mấy bắt mắt, thực tế thân thủ đều rất tốt.

Bọn họ không muốn đánh rắn động cỏ, buộc phải từ bỏ ý định này, chuẩn bị đổi sang một phương thức khác để dò la tin tức.

Kết quả tin tức chưa dò la thành công, thì người đã viên tịch.

Có những người càng lớn tuổi càng sống thấu đáo.

Lại có những người theo tuổi tác tăng lên, lòng còn nhỏ hơn lỗ kim.

Trương Hải Hạnh chính là một người như vậy.

Cô ta đổ hết mọi chuyện không thuận lợi trong khoảng thời gian này lên người Ngô Mặc, cho rằng là sau khi gặp hắn mới trở nên xui xẻo như vậy.

Kế hoạch vì người đàn ông này mà ba lần bốn lượt xuất hiện sai sót, tin tức sắp đến tay, lại vì hắn mà đột nhiên gián đoạn.

Hắn quả thực là khắc tinh của Trương gia.

Phụ nữ một khi đã nhìn ai đó không vừa mắt.

Thì đúng là từ đầu tóc đến gót chân, không có chỗ nào nhìn vừa mắt.

Ngô Mặc hiện tại trong mắt Trương Hải Hạnh, cũng chẳng khác gì một thằng khốn nạn nhất thế giới.

Người của Trương gia cũng không phải hạng người vô não.

Ngoại trừ Trương Hải Hạnh bị ảnh hưởng bởi cảm xúc, có chút cố chấp với một số chuyện, thì những người còn lại xử lý mọi việc rất khách quan.

Trương Hải Khách chính là một trong những nhân vật đại diện tiêu biểu.

Hắn ta cũng nhìn Ngô Mặc không vừa mắt.

Nhưng nguyên nhân chủ yếu là người này đã làm hư Trương Khởi Linh.

Tộc trưởng đáng lẽ phải dẫn dắt Trương gia trở lại đỉnh phong, nhưng dưới sự ảnh hưởng của hắn lại biến thành người phàm tục sớm hơn.

Trương gia thiếu tiền sao?

Tích lũy hơn nghìn năm, tùy tiện lấy ra một món đồ cũng đủ cho người thường sống cả đời.

Thứ này có gì đáng để bận tâm chứ?

Người Trương gia cần làm là đại sự, cần dùng toàn bộ sức mạnh để bảo vệ bí mật đó.

Sao có thể tập trung ánh mắt vào những chuyện vặt vãnh?

Trương Hải Khách trong bụng đầy lời phỉ báng, nhưng lại không dám nhắc đến trước mặt Trương Khởi Linh.

Một trong những nguyên nhân chủ yếu nhất, chính là nếu hắn ta thực sự nói ra, vị “đồng chí tộc trưởng vĩ đại” kia sẽ chẳng thèm để ý đến hắn, sẽ hoàn toàn coi hắn như không khí.

Mỗi lần Trương Hải Khách nhìn thấy Trương Khởi Linh, ánh mắt ai oán tựa như oán phụ trong khuê phòng.

Cái kiểu muốn nói lại thôi đó, làm Ngô Mặc ghê tởm đến mức hận không thể một cước đá chết hắn.

Thậm chí tôi còn sinh nghi ngờ.

Lão Trương trước đây có phải đã làm gì hắn ta không?

Nếu không sao cái tên này nhìn Lão Trương ánh mắt lại không đúng như vậy?

Tang lễ Trát Tây Thượng sư kết thúc, Lạt ma miếu lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có.

Do tuyết lớn bất ngờ, ba gia tộc buộc phải mắc kẹt tại Lạt ma miếu, chờ tuyết tan rồi mới xuất phát.

Hơn trăm người như những du khách thực thụ, cứ ăn uống vui vẻ, không bị bất kỳ ràng buộc nào.

Nửa đêm mười hai giờ.

Ngô Mặc nằm trên giường trằn trọc không ngủ được, trong lòng suy nghĩ tiếp theo nên hành động thế nào?

Ưu tiên hàng đầu là phải tìm hiểu thân thế và bối cảnh của Trương Khởi Linh.

Mẹ hắn là dân tộc gì?

Nên bắt đầu từ đâu để điều tra chuyện của hắn?

Vùng Tây Tạng quá rộng lớn, các dân tộc thiểu số phân bố rất nhiều.

Mình lại không thể như ruồi không đầu mà bay loạn xạ, muốn truy tìm chuyện quá khứ thật sự có chút phiền phức.

Khó khăn lắm mới giữ được một người biết chuyện, thì người đó lại đi Tây Thiên Cực Lạc rồi.

Ông trời có phải cố ý đối đầu với mình không, sao lại cứ khó khăn chồng chất thế này?

Tôi đang miên man suy nghĩ vẩn vơ, thì nghe thấy phía rèm cửa truyền đến tiếng động khẽ.

Ngô Mặc bật dậy khỏi giường.

Tay sờ ra phía sau lưng, dao găm xuất hiện trong tay.

Tôi khẽ khàng áp sát cạnh cửa, im hơi lặng tiếng định cho đối phương một trận “đóng cửa đánh chó”.

Còn về việc có xảy ra hiểu lầm không?

Ví dụ như Lâm Phong hoặc Hắc Nhãn Kính mấy người đó đến tìm tôi?

Ngô Mặc cho rằng tuyệt đối không thể.

Mấy tên đó thì như cua vậy.

Chương 755

Vào cửa thì hoặc là vén rèm, hoặc là dùng sức đập cửa, căn bản không thể làm ra dáng vẻ lén lút như kẻ trộm.

Ngay khi tôi đã chuẩn bị sẵn sàng định xử lý đối phương, bên ngoài rèm cửa truyền đến một giọng nói khẽ, “Lâm tiên sinh, ngài ngủ chưa ạ?” Ngô Mặc tay dừng lại.

Tiếng Tạng?

Chuyện gì thế này?

Bên ngoài là Lạt ma?

Phải biết rằng cả ngôi chùa chỉ có các Lạt ma mới dùng tiếng Tạng để giao tiếp, còn những người như chúng tôi thì nói tiếng phổ thông hoặc xen kẽ một ít tiếng Anh.

Cái gọi là “nghệ cao nhân đảm đại”.

Ngô Mặc nắm chặt dao găm, vén rèm ra một khe, nghiêng đầu nhìn ra ngoài.

Bên ngoài tối đen như mực, trên trời tuyết đang rơi.

Mượn ánh đèn lờ mờ ở cổng miếu, Ngô Mặc chú ý thấy một Lạt ma mười mấy tuổi lúc này đang đứng bên ngoài cửa phòng tôi.

Gió lạnh buốt, Lạt ma đông cứng đến mức liên tục xoa tay.

Ngô Mặc cắm dao găm trở lại sau lưng, khẽ hỏi, “Có chuyện gì?” Lạt ma chắp hai tay lại, khẽ cúi chào, “Lâm tiên sinh, ngài chưa ngủ thật tốt quá, Xuyên Tây Thượng sư muốn gặp ngài một lần.” Ngô Mặc cắn môi dưới thật chặt mới không bật cười thành tiếng.

Lần đầu tiên tôi nghe thấy cái danh xưng Xuyên Tây Thượng sư này là ở tang lễ Trát Tây Thượng sư.

Vị Đại Lạt ma mới nhậm chức này, sẽ kế nhiệm Trát Tây Thượng sư quản lý chùa.

Lúc đó, danh xưng vừa truyền ra.

Ngô Mặc, Lâm Phong và Vương Béo ba người chúng tôi, cấu nhau lia lịa, mới miễn cưỡng kiềm chế được biểu cảm trên mặt.

Chúng tôi không phải không tôn trọng Thượng sư.

Chỉ là cái danh xưng này sẽ làm người ta không nhịn được mà liên tưởng đến cái… việc đại tiện.

Mẹ nó chứ, cái tên này cũng quá sáng tạo rồi!

Đặt tên gì không tốt?

Xuyên Đông, Xuyên Nam, Xuyên Bắc đều được, mắc gì lại nghĩ không thông mà cứ phải gọi là Xuyên Tây chứ?

Nghĩ đến cái tên này, tôi cảm thấy phía sau hơi thả lỏng một chút, lập tức lại kẹp chặt lại.

Ngô Mặc cố gắng kiểm soát biểu cảm, trên mặt không lộ ra một chút manh mối nào, “Bây giờ à?” “Vâng ạ.” Tiểu Lạt ma nói xong câu này, nhìn trái nhìn phải, dường như sợ bị người khác phát hiện.

Hắn vốn nghĩ mình đã cẩn thận hết sức rồi.

Kết quả vừa quay đầu, đã đối mắt vừa vặn với một người đàn ông đeo kính đen trong rèm cửa bên cạnh.

Lúc đó hắn giật mình, mồ hôi lạnh đều chảy ra.

Quá mẹ nó dọa người.

Giữa đêm khuya thanh vắng, một người đàn ông mặc đồ đen đeo kính đen đứng trong góc, nhìn thế nào cũng không giống người tốt?

May mà đây là trong miếu.

Nếu là ở nơi hoang vu hẻo lánh, tiểu Lạt ma e rằng hồn vía đã bay mất rồi.

Ngô Mặc lườm Hắc Nhãn Kính một cái thật mạnh, trong lòng thầm mắng, “Mẹ kiếp mày có thể đừng gây rối được không?” “Trát Tây Thượng sư nói chuyện với mình thì viên tịch, tiểu Lạt ma tìm mình lại bị dọa chết, mình còn rửa sạch tội được không?” “Vạn nhất người ta gán cho mình cái danh sát thủ Lạt ma?

Sau này còn làm sao mà sống ở Tây Bắc nữa?” Hắc Nhãn Kính sờ sờ mũi, nhe răng cười với Ngô Mặc.

Tiểu Lạt ma khẽ xoa ngực, một lúc sau mới hoàn hồn.

Xuyên Tây Thượng sư dặn dò đủ điều, phải đưa người đến thật khẽ.

Mình vạn nhất mà hét toáng lên, gây sự chú ý của người khác thì sao?

Tiểu Lạt ma vẫn còn kinh hồn chưa định, ra hiệu cho Ngô Mặc, ý bảo hắn đi theo mình.

Ngô Mặc gật đầu, nhấc chân đi theo.

Vừa đi được hai bước, nghe thấy động tĩnh phía sau, quay đầu nhìn lại, Hắc Nhãn Kính cũng đi theo.

Ngô Mặc hết cách với Hắc Nhãn Kính.

Cái tên này mà đã quyết tâm theo mày, thì mày có đá hắn hai cước cũng vô dụng.

Thay vì gây động tĩnh quá lớn, không bằng cứ đi cùng nhau xem sao.

Tiểu Lạt ma dẫn hai người men theo con đường nhỏ đi về phía

trước.

Cứ đi được một đoạn lại nhìn trái nhìn phải, muốn xác nhận xem có ai theo dõi không?

Thái độ cẩn thận, như thể ba người không phải đi gặp Xuyên Tây Thượng sư, mà là đi làm trộm.

Quanh co vòng vèo, đi một lúc lâu mới đến nơi.

Tiểu Lạt ma đứng trước cửa, hơi chần chừ nhìn Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Không biết lát nữa nên giải thích thế nào với lão Lạt ma đây?

Dù sao Thượng sư đã dặn dò mình, chỉ đưa một mình quý khách họ Lâm đến.

Bây giờ lại có thêm một người, nên xử lý thế nào đây?

Ngô Mặc thấy tiểu Lạt ma không động, trong lòng chợt lóe lên, hiểu rõ sự lo lắng của hắn.

Ngô Mặc tiến lên một bước, vỗ nhẹ vai tiểu lạt ma, ra hiệu cậu ta đứng lùi lại.

Còn mình thì cực kỳ không khách khí vén rèm cửa lên, khom lưng chui vào.

Cậu ta thừa biết.

Chỉ cần Xuyên Tây thượng sư không phải đồ não tàn, thì sẽ không mai phục mình ở đây.

Nếu không, thứ đang chờ đợi ông ta sẽ là một cuộc trả thù kinh thiên động địa.

Khác với thiền phòng lúc trước, trong phòng Xuyên Tây thượng sư đang thắp một ngọn đèn dầu.

Ngô Mặc nhìn thoáng qua, hơi sững lại.

Chỉ thấy trong phòng có hai bóng người.

Một trong số đó cậu ta vô cùng quen thuộc, chính là đồng chí lão Trương.

Vị còn lại là lão lạt ma Xuyên Tây mới nhậm chức.

Hai người lúc này đang khoanh chân ngồi quanh lò than sưởi ấm, phía trên chiếc lò đỏ rực đang đun nóng một ấm trà sữa, hơi nóng cứ thế sôi ùng ục bốc lên.

Ngô Mặc mịt mờ.

Ối chà, là ý gì đây?

Đêm hôm khuya khoắt, đây lại là vở kịch nào nữa vậy?

Mặc dù không hiểu, nhưng không ngăn cản cậu ta bước vào.

Hắc Nhãn Kính theo sát phía sau.

Giống như một vệ sĩ trung thành nhất, luôn bảo vệ bên cạnh Ngô Mặc.

Ngô Mặc không khách khí chút nào.

Đến bên lò lửa, ngồi phịch xuống đất, nhìn Xuyên Tây thượng sư cười ha hả nói: “Đại sư, muộn thế này rồi, ông không phải là ngủ không được nên tìm tôi uống trà tán gẫu đấy chứ?” “Ta nói trước nhé, ông sức khỏe có được không đấy?

Giờ đã nửa đêm rồi, tuổi già rồi không thức khuya được đâu.”Xuyên Tây thượng sư nhìn Ngô Mặc, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Chính vì sự xuất hiện của cậu ta, Trát Tây thượng sư đã chuyển thế sớm hơn dự định, dẫn đến rất nhiều chuyện sau này đều lệch lạc.

Chương 756

Nhưng lại không thể trách tội cậu ta.

Vạn vật có nhân, vạn vật có quả, nhân quả luân hồi đều là ý trời.

Còn về lý do tìm hai người họ đến?

Là bởi vì hôm đó trong thiền phòng, Trát Tây thượng sư không rời đi ngay, mà lại tiến vào một trạng thái trầm mặc huyền ảo.

Trạng thái này chỉ có những cao tăng trước khi chuyển thế mới nhập vào.

Họ sẽ nhìn rõ con đường tương lai vào lúc đó.

Có thể nhìn xa đến đâu?

Tùy thuộc vào năng lực tu hành của mỗi người.

Ngô Mặc mấy người vừa rời khỏi phòng không lâu, Trát Tây thượng sư lại từ từ mở mắt.

Ông ấy gọi mình đến bên cạnh, đặc biệt dặn dò hai việc.

Việc thứ nhất.

Trong phòng ông ấy có một cuốn sổ tay, dặn mình giao cho vị thí chủ họ Trương kia.

Việc thứ hai, thì liên quan đến vị Lâm thí chủ trước mắt này.

Điều khiến Xuyên Tây thượng sư ấn tượng sâu sắc là.

Khi Trát Tây thượng sư nhắc đến Lâm thí chủ, đôi mắt tinh anh của ông ấy lại hiện lên một tia mờ mịt.

Dường như trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, đã nhìn thấy điều gì đó khiến người ta kinh ngạc?

Xuyên Tây muốn hỏi.

Ngay lập tức lại kìm nén ý nghĩ đó xuống.

Không suy đoán, không tò mò, là công pháp tu luyện, cũng là nền tảng của thành công.

Mình không nên cảm thấy hứng thú với những chuyện này.

Bất kỳ khó khăn và bí ẩn chưa được giải đáp nào cũng đều bắt nguồn từ sức mạnh bản thân không đủ.

Chỉ có cố gắng tu hành, sức mạnh tinh thần đạt đến tầng thứ cao hơn, tất cả mọi bí ẩn đều sẽ tự khắc được giải đáp."Xuyên Tây." Xuyên Tây lạt ma lập tức thu lại mọi suy nghĩ, cung kính hỏi: "Thượng sư, ông có gì căn dặn ạ?" Trát Tây thượng sư cau mày, hơi cân nhắc lời lẽ: "Con hãy giúp ta hỏi Lâm thí chủ một câu, phía bên kia của 'bình chướng' là dạng gì?" Một câu nói cụt lủn, khiến Xuyên Tây lạt ma rất bối rối.

Ông ấy vừa định hỏi rõ.

Trát Tây thượng sư từ từ nhắm hai mắt, hoàn toàn đi về thế giới cực lạc.

Sau đó, Xuyên Tây lạt ma bận rộn lo hậu sự cho Trát Tây thượng sư, không rảnh tay tìm Trương Khởi Linh và Ngô Mặc hai người.

Mãi đến khi mọi việc đâu vào đấy, ông ấy quyết định hoàn thành lời ủy thác của Trát Tây thượng sư càng sớm càng tốt.

Xuyên Tây thượng sư không rõ, liệu có phải vì tu hành chưa đủ mà trong sâu thẳm nội tâm ông ấy vẫn còn một tia ý nghĩ muốn giải đáp thắc mắc?

Ông ấy sai tiểu lạt ma trước tiên mời Trương Khởi Linh đến.

Vô cùng trịnh trọng đặt cuốn sổ tay mà Trát Tây thượng sư để lại, hai tay dâng cho đối phương.

Sau đó khoanh chân ngồi đó lặng lẽ quan sát Trương Khởi Linh.

Ông ấy rất thông minh.

Từ lời của Trát Tây thượng sư, nhận ra rằng vị nhìn có vẻ trẻ tuổi trước mắt này, thực tế có lẽ còn lớn tuổi hơn mình rất nhiều.

Trên người cậu ta nhất định có rất nhiều bí mật.

Trương Khởi Linh nhận lấy cuốn sổ tay, bắt đầu từ từ lật xem.

Nội dung bên trong cuốn sổ tay được viết bằng tiếng Tạng.

Chữ viết rất đẹp, nhìn vào tạo cho người ta cảm giác vừa mắt.

Điều này có thể hiểu được.

Đại lạt ma Tạng tộc, rất nhiều người cầm kỳ thư họa đều tinh thông, hơn nữa còn có bằng cấp học lực cao ở nước ngoài.

Từ những bức bích họa treo trên tường chùa lạt ma, có thể thấy rõ điều này.

Trong phòng hai người ngồi đối diện nhau.

Một người lật xem nội dung cuốn sổ tay, người kia thì khoanh chân ngồi, tay cầm tràng hạt.

Ngoài tiếng tí tách của lửa trong lò, không còn bất kỳ động tĩnh nào khác.

Trương Khởi Linh đã xem ròng rã một tiếng đồng hồ, mới gấp cuốn sổ tay lại.

Xuyên Tây thượng sư mỉm cười: “Quý khách, Trát Tây thượng sư trước khi viên tịch từng căn dặn, nếu quý khách một lần nữa đến nơi đó, hy vọng khi trở ra có thể kể lại chi tiết tình hình một lần nữa.” “Đương nhiên, Trát Tây thượng sư rất tiếc nuối, không thể tự mình nhìn thấy cảnh tượng kỳ diệu đó, đồng thời hy vọng quý khách có thể chiếu cố một chút, dẫn lạt ma trong chùa cùng đi?" Trương Khởi Linh im lặng không nói, không đồng ý cũng không từ chối.

Xuyên Tây thượng sư cũng không sốt ruột.

Thời gian thì có thừa, huống hồ có những chuyện không thể cưỡng cầu.

Vì chuyện của vị quý khách này đã giải quyết xong, vậy thì phải xử lý vị tiếp theo.

Ông ấy sai tiểu lạt ma mời Ngô Mặc đến, chuẩn bị truyền đạt câu nói kia cho cậu ta.

Thế là, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người liền xuất hiện trong phòng.

Ngô Mặc nói mấy câu, Xuyên Tây thượng sư mới từ từ mở miệng: "Đa tạ tiên sinh Lâm quan tâm, tình trạng sức khỏe của ta rất tốt, không làm phiền ngài phải lo lắng." "Khụ." Ngô Mặc khẽ ho một tiếng, "Thôi, nói chuyện phiếm ít thôi, nửa đêm nửa hôm gọi tôi đến có chuyện gì không?" "Có ạ." Xuyên Tây thượng sư gật đầu, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh: "Trát Tây thượng sư muốn tôi truyền đạt một câu nói cho ngài." "Ồ?" Ngô Mặc khẽ nhíu mày.

Trát Tây lão lạt ma?

Ông ta không phải đã chuyển thế rồi sao?

Lúc nào lại để lại lời nhắn cho mình?

Chẳng lẽ ông ta thật sự có thể bói toán, đoán chính xác mình sẽ đến đây sao?

Mắt cậu ta đảo một vòng.

Tính nghe xem, lão lạt ma để lại cho mình là lời gì?

“Ngài cứ nói, tại hạ xin rửa tai lắng nghe.” “Phía bên kia của ‘bình chướng’ là dạng gì?” Lão lạt ma không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói ra câu nói khiến chính mình cũng rất khó hiểu.“Bình chướng?” Ngô Mặc chớp chớp mắt, ngơ ngác liếc nhìn Trương Khởi Linh, rồi lại nhìn Hắc Nhãn Kính.

Cậu ta thật sự không hiểu câu nói này có ý nghĩa gì?

Lão lạt ma nói xong câu này, hai mắt như đuốc nhìn chằm chằm biểu cảm trên mặt Ngô Mặc.

Kết quả khiến ông ấy rất thất vọng.

Vị tiên sinh Lâm trước mắt này cảm xúc rất thật, e là thật sự không biết hàm nghĩa của câu nói này.

Xuyên Tây thượng sư cụp hai mắt xuống, trầm ngâm một lát rồi chậm rãi mở miệng: “Tiên sinh Lâm, ngài đã từng đi đến nơi nào có ‘bình chướng’ chưa?” Ông ấy vừa nhắc nhở như vậy, Ngô Mặc liền rơi vào trạng thái suy tư.

Trong đầu bắt đầu suy nghĩ, nơi nào có ‘bình chướng’ nhỉ?

Nhưng mình đâu phải khỉ trong vườn bách thú, còn có thể bị nhốt trong lồng sao?

Suy nghĩ tới lui.

Đột nhiên một tia sáng lóe lên, sắc mặt Ngô Mặc bắt đầu thay đổi.

Lạt ma, hòa thượng và đạo sĩ đều như nhau, rất thích dùng hình ảnh ẩn dụ để diễn tả một sự việc.

Do đó, ‘bình chướng’ rất có thể có nhiều cách giải thích.

Ví dụ như chướng ngại, kiếp nạn, sinh tử...

đều có thể dùng ‘bình chướng’ để hình dung.

Hoặc giả theo như tiểu thuyết thì, tiến vào cấm địa kết giới đều được coi là ‘bình chướng’.

Chương 757

Nghĩ đến kết giới, phản ứng đầu tiên của Ngô Mặc chính là Miêu trại.

Do bị người ta làm phép, trại bị vây hãm trong núi suốt ngàn năm, chẳng phải được gọi là ‘bình chướng’ sao?

Sắc mặt Ngô Mặc trở nên khó coi.

Mẹ kiếp, Trát Tây lão lạt ma có ý gì?

Người ta chết rồi, còn để lại một câu nói chế giễu ông đây, chẳng lẽ là để trả thù mình lúc đó nói nhiều quá sao?

Mình trần truồng rơi vào giỏ tre thì sao?

Liên quan chó gì đến cái lão lạt ma chết tiệt nhà ông?

Lúc đó mình ôm ý định đồng quy vu tận với con mắt to, bị trọng thương.

Ý thức rơi vào hôn mê, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Ai mà ngờ quần áo trên người đều biến mất sạch, cả người cứ như một viên đạn pháo bị bắn vào Miêu trại chứ?

Ông bây giờ lại trước mặt bao nhiêu người nhắc đến chuyện này, có ý gì?

Muốn làm khó mình?

Hay là ông đã nhìn thấy cảnh tượng gì không nên thấy?

Hắc Nhãn Kính thấy sắc mặt Ngô Mặc thay đổi, có chút lo lắng: “Nhị gia, sao thế?” Trong lúc nói, tay anh ta từ từ đưa về phía sau eo, ý tứ rõ ràng là nếu không hợp ý thì sẽ ra tay.

Trương Khởi Linh cũng nhìn Ngô Mặc bằng ánh mắt dò hỏi.

Ngô Mặc vẫy tay với Hắc Nhãn Kính, sắc mặt nghiêm nghị, cơn giận bốc lên: “Thượng sư, xin thứ lỗi cho sự vô lễ của tôi, tôi chỉ muốn hỏi một câu, ông nói câu đó có ý gì?” Xuyên Tây thượng sư mỉm cười: “Tiên sinh Lâm, ngài e là đã hiểu lầm, câu nói này là Trát Tây thượng sư trước khi đi đã đặc biệt nhờ tôi hỏi.” “Cụ thể là ý gì?

Tôi nghĩ e là chỉ có chính ngài là rõ nhất.” “Hừ!” Ngô Mặc hừ lạnh một tiếng, “Rõ hay không rõ, hình như cũng chẳng liên quan gì đến các ông nhỉ?” “Tôi thật sự có chút kỳ lạ, Trát Tây thượng sư trước khi chết còn có sức lực hỏi chuyện liên quan đến tôi, tôi với ông ta đâu có thân thiết đến mức đó?” “Nguyên do cụ thể tôi cũng không rõ lắm.” Xuyên Tây thượng sư mỉm cười nhìn Ngô Mặc, căn bản không bận tâm thái độ của cậu ta.

Với sự tinh minh của lão lạt ma.

Ông ấy suy đoán Ngô Mặc dường như hiểu hàm nghĩa của câu nói này, nhưng lại không muốn nói.

Thôi vậy.

Không nói thì không nói vậy, mình cần gì phải làm khó người khác chứ?

Xuyên Tây thượng sư chắp hai tay lại, niệm một tiếng Phật hiệu: “Hai vị, lời dặn dò của Trát Tây thượng sư, tôi đã làm xong rồi, vì không còn chuyện gì khác, xin mời hai vị trở về.” “Thế là xong rồi sao?” “Vâng, xin mời trở về.” “Vãi chưởng!” Ngô Mặc tức đến méo cả mũi.

Nửa đêm nửa hôm lôi mình ra khỏi chăn ấm.

Lạnh run như cháu ba, đi vòng vèo mãi mới đến.

Vừa mới ngồi xuống, tay còn chưa kịp ấm lại, ông chỉ hỏi một câu nhảm nhí, đã đuổi mình đi rồi sao?

Đùa tôi à?

Hai cái chân của ông đây không đáng giá thế sao?

Muốn gọi là đến, muốn đuổi là đi à?

Ngô Mặc rất muốn lật mặt, nhưng lời đến miệng lại nuốt vào.

Không được, không thể lại làm chết thêm một lão lạt ma nữa.

Cả bọn mình còn phải ở lại chùa một thời gian.

Liên tiếp làm chết lạt ma, truyền ra ngoài thì không hay ho gì.

Cậu ta cố kìm nén cơn giận.

Lườm Xuyên Tây thượng sư một cái thật mạnh, đứng dậy đi ra ngoài.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh dứt khoát theo sau.

Ra khỏi phòng lạt ma, Hắc Nhãn Kính lập tức tiến lên hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế, sao mà tức giận đến mức này?” “Hừ, lão già chết tiệt, ông ta chế giễu tôi.” “Chế giễu?” Hắc Nhãn Kính có chút ngớ người.

Câu này nói từ đâu ra?

Mình vẫn ngồi bên cạnh, cũng chẳng nghe ra có ý chế giễu gì cả?

“Haiz, anh không hiểu đâu, lát nữa về rồi nói cho anh.” Ngô Mặc qua loa một câu, dồn sự chú ý vào cuốn sổ tay trong tay Trương Khởi Linh.

Cậu ta cũng không khách khí, trực tiếp mở miệng hỏi ra điều thắc mắc: “Lão Trương, cuốn sổ tay ai đưa cho anh vậy?

Trong đó viết gì?” “Đây.” Trương Khởi Linh không lề mề, gọn gàng nhét cuốn sổ tay vào tay Ngô Mặc.

“Được rồi, về phòng tôi nói.” Ngô Mặc nhét cuốn sổ tay vào lòng.

Dẫn hai vị lão nhân trăm tuổi, theo đường cũ trở về phòng mình.

Nửa đường, cậu ta lấy điện thoại ra định gửi tin nhắn cho mấy anh em còn lại.

Mở giao diện điện thoại ra mới chợt nhận ra, tuyết lớn phong tỏa núi, trong chùa căn bản không có tín hiệu.

Đây đúng là cái nơi liên lạc toàn dựa vào la hét.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể đi ngang qua phòng ai thì gọi một tiếng, bảo họ đến phòng mình bàn chuyện.

Vì lý do an toàn, ba gia đình (ý nói nhóm Thiết Tam Giác và các đồng đội khác) ở phân tán.

Giữa họ cách nhau một khoảng sân, cố gắng thể hiện ra vẻ không làm phiền lẫn nhau trên bề mặt.

Còn về chuyện sau lưng có ai theo dõi hay không?

Dùng gót chân nghĩ cũng biết, chắc chắn là có.

Trong phòng Ngô Mặc có động tĩnh, Giải Ngữ Hoa mấy người sao lại không phát hiện ra?

Họ đều chưa ngủ.

Tựa vào rèm cửa, luôn quan sát động tĩnh bên ngoài.

Ngô Mặc ba người vừa vào sân, họ liền từng người vén rèm cửa bước ra.

“Tiểu...” Ngô Tà vừa định nói, bị Ngô Mặc ra hiệu im lặng chặn lại.

Ngô Mặc chỉ vào phòng mình, ra dấu bảo "đi theo tôi" rồi vén rèm chui vào.

Loay hoay mất hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng trở về được căn phòng ấm áp.

Ngô Mặc ngồi bên lò lửa sưởi ấm tay, lại thêm mấy cục than nữa, mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Vương béo nhịn hồi lâu rồi.

Cuối cùng cũng đợi được người về, không nhịn được sự tò mò, trực tiếp hỏi: “Anh em, ba người mấy chú đi đâu thế?” Nếu không nói Vương béo là người ngoài mặt hồ đồ trong lòng sáng suốt.

Nếu chỉ riêng Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính đi ra ngoài?

Vương béo chắc chắn sẽ không hỏi một cách đáng ghét như vậy.

Dù sao không câm không điếc thì không làm ông chủ gia đình.

Mình thân là anh trai cũng phải biết chừng mực.

Nhưng trong đó còn có Tiểu Ca Trương Khởi Linh, chắc chắn không phải chuyện tình cảm, mình hỏi cũng không có vấn đề gì lớn.

“Đừng nhắc nữa.” Ngô Mặc uống một ấm nước nóng, lau khóe miệng, đầy tức giận, oán trách: “Chẳng phải là cái lão sư phụ thích đi nhà xí đó sao, nửa đêm nửa hôm gọi tôi qua đó chỉ để hỏi một câu, ‘Phía bên kia của bình chướng là gì?’ Lại còn bảo là Trát Tây thượng sư trước khi chết đã đặc biệt hỏi, mẹ nó chứ đây không phải là hại người sao?” “Bình chướng?” Trong phòng vang lên một tiếng đồng thanh, mọi người đều lộ vẻ không hiểu.

Giải Ngữ Hoa suy nghĩ một lát, khẽ nói: “Lời trăn trối của Trát Tây thượng sư trước khi mất?” “Trong câu nói này liệu có hàm ý đặc biệt nào không?” Giải Ngữ Hoa vừa suy nghĩ vừa phân tích, “Trương gia và Uông gia vì sao lại chọn ngôi chùa lạt ma này?

Liệu ở đây có ‘đinh ngầm’ (ám chỉ người được cài cắm) mà họ đã chôn vùi từ nhiều năm trước không?” “Trát Tây thượng sư có phải đã phát giác ra tin tức gì, nên mới đặc biệt nhắc nhở chúng ta một câu không?” Không hổ là người một lòng trăm mắt.

Chỉ một câu nói tùy tiện, lại bị anh ta phân tích ra đủ loại hàm nghĩa.

Ngô Mặc càng nghe càng thấy cạn lời: “Hoa ca thân yêu của em, anh đừng phân tích nữa, chuyện này căn bản không liên quan gì đến những gì anh nói.” “Thực tế là vì...” Ngô Mặc nói đến đây thì ngừng lại.

Chương 758

Cậu ta hơi do dự, không biết có nên kể chuyện mất mặt của mình cho mọi người nghe không?

Lâm Phong nghe Ngô Mặc nói mà răng đau cả, không nhịn được chửi một câu: “Mày có cái rắm gì thì mau thả ra đi, rốt cuộc là ý gì?” “Mày giục cái l*n gì, ông đây chẳng phải đang sắp xếp xem nên nói thế nào sao?” Ngô Mặc thuận miệng chửi lại.

Trong lòng lại thầm hạ quyết tâm, chuyện này trước tiên không thể nói.

Quá mẹ nó mất mặt rồi.

Nói mình trần truồng rơi vào giỏ tre, sau đó làm anh cả mặt trắng, thu nhận một đống cháu chắt, có cả đống thủ hạ à?

Cho dù mấy vị trước mặt này đều là anh em sinh tử của mình, cũng không cách nào nói ra sự thật.

Nếu thật sự nói ra?

Không nói người khác, chỉ riêng cái thằng Hắc Nhãn Kính đó thôi cũng phải cười mình mấy chục năm.

Đã không nói, vậy thì phải nghĩ cách chuyển chủ đề.

Ngô Mặc vẫy tay như kiểu lãnh đạo kiểm duyệt: “Mấy anh em, tôi suy nghĩ một chút, chuyện này không quan trọng, lát nữa hãy nói.” Nói xong cậu ta chuyển ánh mắt sang Trương Khởi Linh, thăm dò hỏi: “Lão Trương, cuốn sổ tay có tiện cho mấy anh em cùng xem không?” “Ừ.” Trương Khởi Linh đáp một tiếng.

Tiếng này hệt như thánh chỉ của hoàng đế, Ngô Mặc lập tức từ trong túi lấy ra cuốn sổ tay đưa ra trước mặt mọi người: “Nào, mấy anh em xem đi xem đi, qua làng này là không còn quán này đâu nhé." "Trát Tây thượng sư trước khi chết đã đặc biệt dặn dò Xuyên Tây lạt ma, giao cuốn sổ tay này cho lão Trương, tôi vừa lật xem qua một cái, bên trên toàn là chữ Tạng chi chít." "Tôi nghe nói thì được, nhưng dịch ra thì thật sự không có kiên nhẫn." "Ai mau xem đi, dịch ra đây, tôi sốt ruột muốn biết bên trong rốt cuộc viết gì?" Ngô Mặc nói một cách thẳng thừng, chẳng hề chột dạ chút nào vì mình quá lười.

Kể từ khi mấy anh em tụ họp lại, cái tính lười biếng của Ngô Mặc lại một lần nữa sống lại.

Lười được thì lười, tuyệt đối không khách sáo với họ.

Dù sao mấy anh em đều đã nói rồi, khách sáo là biểu hiện của sự xa lạ.

Chỉ riêng câu nói này thôi, mình phải đường đường chính chính, tuyệt đối không khách khí.

Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà nhìn nhau, không nhịn được muốn cười.

Có thể trước mặt họ mà nói chuyện lười biếng một cách hùng hồn như vậy, thì cũng chỉ có cái thằng nhóc thối này thôi.

Bên cạnh Lâm Phong liền nói một cách lạnh nhạt: "Đừng có mà trông mong vào ông đây, tao cũng chẳng có kiên nhẫn đó, huống hồ chữ Tạng cứ như vẽ bùa, xem mấy chữ thôi đã đau đầu rồi, cái cuốn nhật ký dày thế này, xem hết rồi thì ông đây mất nửa cái mạng luôn." Vương béo lập tức phối hợp tác chiến, toàn là học dốt, nói không biết cũng không mất mặt.

"Anh em, cái loại việc tỉ mỉ này, Béo ca cũng không làm được, tôi thấy thôi anh em mình cứ ngồi yên bên cạnh, thành thật chờ Thiên Chân, Hoa gia và Hắc gia họ dịch ra đi." Anh ta rất dứt khoát bỏ qua Trương Khởi Linh.

Muốn nghe giải thích dài dòng từ miệng vị huynh đệ này à?

Thôi đi tắm rồi ngủ đi, đừng có mà mơ mộng hão huyền nữa.

“Để tôi xem thử.” Giải Ngữ Hoa lấy cuốn sổ tay từ tay Ngô Mặc, nửa đùa nửa thật chỉ vào Ngô Mặc cười nói: “Nhị gia, lát nữa đừng quên trả lương cho tôi đấy.” “Không được.” Ngô Mặc không thèm nhấc mí mắt lên đáp: “Mạng có thể cho anh, tiền thì tuyệt đối không, ông đây thuộc Tỳ Hưu, bỏ mạng không bỏ của.” Giải Ngữ Hoa tức đến bật cười, hậm hực chửi: “Thằng nhóc hỗn đản, đợi về rồi sẽ xử lý mày.” Ngô Mặc cũng chai mặt rồi, giơ ngón giữa về phía Giải Ngữ Hoa.

May mà Giải Ngữ Hoa tính khí tốt, thêm vào đó anh ta cũng rất tò mò về cuốn sổ tay trong tay.

Nếu không thì tuyệt đối có thể bùng nổ một trận đại chiến.

Cho dù không thể động thủ động chân đánh đá túi bụi, cũng có thể mượn cớ chơi bài mà chỉnh cậu ta một trận, ít nhất cũng phải dán đầy giấy ghi chú nhỏ lên mặt cậu ta.

Hắc Nhãn Kính cười tủm tỉm vỗ vai Ngô Mặc một cái: “Mày cứ lì đi, lát nữa bị xử lý, Hắc gia còn phải giúp mày dọn dẹp chiến trường đấy.” Ngô Mặc bị câu nói khoác lác này làm cho chấn kinh.

Mặt dày đến mức nào mới có thể nói ra câu này?

Giúp mình dọn dẹp chiến trường?

Mỗi lần Hoa ca nhắc đến tiền thuê nhà, anh liền xì hơi như quả bóng bay, lập tức im thin thít.

Sao lại còn dám trước mặt mình mà ra vẻ đại gia?

Ai cho anh cái tự tin đó?

Trong túi còn sót lại mỗi cái bánh bao cứng đơ à?

Ngô Mặc lười biếng chẳng thèm đôi co với anh ta.

Cậu ta tự rót một ấm nước nóng, ngồi đó tự rót tự uống, chờ Giải Ngữ Hoa ba người dịch xong nội dung trong cuốn sổ tay.

Cậu ta lúc thì nhìn Giải Ngữ Hoa, lúc thì nhìn Hắc Nhãn Kính, cuối cùng dồn ánh mắt vào Ngô Tà.

Nhìn dáng vẻ chuyên tâm của đại ca.

Ngô Mặc trong lòng khá cảm khái.

Lão ca thật sự đã thay đổi quá nhiều rồi.

Không còn như bốn năm trước, cứ luôn bám đuôi người khác hỏi vì sao?

Cũng không còn như lúc ban đầu lòng mềm tay yếu, khắp người toát ra một thứ tình cảm kiểu thánh mẫu.

Mặc dù nói đại ca bây giờ trông vẫn văn nhã lịch sự, nhưng tận xương cốt lại lộ ra một sự tàn nhẫn.

Là một kiểu quyết không bỏ cuộc nếu chưa đạt được mục đích.

Ngô Mặc trong lòng có một cảm giác không thể nói thành lời, là vui mừng?

Là cảm thương?

Rõ ràng ban đầu mình chỉ muốn bảo vệ đại ca.

Kết quả loay hoay một hồi lại đi về đường cũ, vậy mình còn có thể thay đổi những chuyện khác sao?

Cậu ta đang suy nghĩ lung tung, gáy bị người ta gõ một cái.

Quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh đang ngồi phía sau cậu ta, vẻ mặt khá nghiêm trọng nhìn cậu ta, trầm giọng nói: “Đừng nghĩ linh tinh.”

“Hả?” Ngô Mặc trong nháy mắt ngớ người.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Anh ta sao lại biết mình đang suy nghĩ vậy chứ, chẳng lẽ anh ta học được thuật đọc tâm sao?

Mẹ kiếp.

Trong chùa lạt ma rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Trước là Trát Tây thượng sư trước khi viên tịch nhìn thấy quá khứ của mình, sau là lão Trương nghe thấy tiếng lòng của mình, chẳng lẽ trong chùa thật sự có gì đó quái lạ sao?

“Lão Trương, anh...” Ngô Mặc cân nhắc từ ngữ, khẽ hỏi: “Anh sao lại biết tôi đang suy nghĩ?

Anh có độc...” “Đầu thuốc lá.” Trương Khởi Linh cắt ngang cậu ta, “Cháy hết rồi.” Ngô Mặc mới phản ứng lại.

Độc tâm thuật chó má gì chứ.

Là vì mình quá nhập tâm vào suy nghĩ, điếu thuốc trong tay đã cháy hết, nếu không dập đi thì chắc sẽ làm cháy cả ngón tay.

Lâm Phong nhìn thấy cảnh này, bực tức chửi một câu: “Thằng đần.” Cho dù Ngô Mặc không nói ra mấy chữ phía sau, anh ta cũng có thể đoán được thằng con trai ngốc nghếch kia muốn nói gì, chẳng qua là độc tâm thuật mà thôi.

Lần đầu tiên anh ta cảm thấy thằng con trai lớn của mình ngu như một thằng ***, cái đầu có thể bình thường một chút được không?

Ngô Mặc dập tắt đầu thuốc, ngượng ngùng nhe răng cười.

May mắn là mình không giống như mấy thiếu niên trung nhị, nói ra cái chuyện độc tâm thuật, nếu không Trương Khởi Linh chắc chắn sẽ nghĩ đầu óc mình có vấn đề rồi.

Trong cuốn sổ tay có rất nhiều thông tin, hơn nữa được ghi chép rất tùy tiện.

Bên trong có tiếng địa phương và tiếng Tạng, muốn dịch hoàn chỉnh ra thì khá tốn thời gian.

Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa ba người vừa sắp xếp vừa dịch, toàn bộ làm xong thì bên ngoài đã trời sáng rồi.

Bộ ba học dốt, uống suốt một đêm nước nóng.

Thấy trời sáng rồi, đi ra ngoài giải quyết vấn đề sinh lý.

Sau đó lại đến chỗ lạt ma bưng về một ít đồ ăn, trở lại phòng.

Ngô Mặc vô cùng chu đáo đặt khay thức ăn trước mặt mấy người: “Các anh, ăn chút gì đi đã, ăn no uống đủ rồi mới có sức mà kể chuyện.” Thức suốt một đêm, bụng quả thật có chút trống rỗng.

Ba người cũng không khách khí, cầm lấy đồ ăn nuốt chửng.

Ngô Tà vừa ăn vừa nói: “Tiểu Mặc, những chuyện ghi trong cuốn sổ tay này, thật sự có chút kỳ lạ.” Tục ngữ nói không lợi không dậy sớm.

Chương 759

Ngô Tà hiểu rõ thằng em mình thuộc dạng lười được thì lười.

Bây giờ lại bưng cơm đến tận miệng, chắc chắn là để thúc giục ba người mình mau ăn xong mau làm việc.

Anh ta đón lấy ánh mắt mong đợi của Ngô Mặc, cũng không vòng vo, sắp xếp lại suy nghĩ rồi từ từ mở lời: “Mấy trang đầu của cuốn sổ tay ghi chép thông tin, chính là cảnh Trát Tây thượng sư kể về việc ông ấy quen Tiểu Ca.” “Nội dung phía sau, thì ghi chép thông tin ông ấy nghe được từ Tiểu Ca.” Nói đến đây.

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh một cái, ánh mắt có chút oán trách: “Tiểu Ca, anh cũng quá là không giữ kẽ rồi đấy?

Với một lão lạt ma không quen biết mà có thể nói nhiều như vậy, còn với chúng tôi thì lại như cái bình hồ lô câm, hỏi mười câu mà đáp được một câu đã là may rồi.” Không trách Ngô Tà oán trách liên tục.

Hơn trăm trang sổ tay, bên trong hầu như đều là nội dung Trương Khởi Linh kể cho lão lạt ma nghe.

Ngô Tà càng dịch càng cảm thấy ấm ức.

Sống chết vào sinh ra tử lâu như vậy.

Lời Trương Khởi Linh nói với mình, còn chưa nhiều bằng nửa cuốn sổ tay chữ viết.

Cũng quá là hai mặt rồi chứ?

Vương béo nhướng mày: “Tiểu Ca, anh làm thế là không đúng rồi, anh em mình quan hệ thế nào?

Sao anh lại có thể phân biệt thân sơ như vậy chứ?

Lão lạt ma là tốt hay xấu còn chưa rõ, sao anh lại ngu ngốc cái gì cũng kể hết cho người ta nghe?” Tình cảm Thiết Tam Giác nhiều năm.

Một người trong số đó làm ra chuyện hai mặt, hai người còn lại có cảm giác như trái tim bị tổn thương.

Trương Khởi Linh vẻ mặt bình thản, nhưng lời nói ra lại khiến người ta tức đến chết đi sống lại: “Tôi không nhớ nữa.” Năm chữ đơn giản, đẩy tất cả trách nhiệm ra ngoài.

Bạn có tức giận cũng chẳng làm gì được anh ta, dù sao anh ta cũng mất trí nhớ rồi.

Chuyện quá khứ hoàn toàn lật tung rồi, nghĩ cũng không nhớ ra, làm sao mà trách cứ?

Cứ như, bạn không thể túm lấy một người thực vật, hét vào mặt đối phương: “Nào, dậy chạy hai vòng đi.” Ngô Tà liếc một cái, tức đến trừng mắt.

Nhìn nhìn phần cơm trong tay, cắn một miếng thật mạnh.

Dường như coi nó là Trương Khởi Linh để trút giận.

Ngô Mặc ngồi bên cạnh, nhìn thấy tình hình này không ổn rồi?

Giọng điệu của đại ca sao lại có chút chua lè vậy?

Hệt như một người phụ nữ oán trách vì không được thỏa mãn.

Cậu ta bị ý nghĩ của mình làm cho giật mình.

Lập tức dùng sức lắc lắc đầu, muốn hất hết nước trong não ra.

Nhà họ Ngô đều là đàn ông đích thực.

Cho dù lão Trương và đại ca ở bên nhau, cũng chỉ có thể là gán ghép thân phận.

Tuyệt đối không đến lượt cậu ta làm chủ gia đình.

Đương nhiên, những chuyện này đều là chuyện sau này.

Trước mắt quan trọng nhất vẫn là nội dung trong cuốn sổ tay.

Còn về vấn đề tình cảm của đại ca và lão Trương?

Thôi thì tạm gác lại, đợi mọi chuyện kết thúc rồi nói cũng không muộn.

Nếu không để đại ca anh ấy kéo dài nữa, thì đến bao giờ mình mới có thể giải tỏa nghi hoặc trong lòng đây?

Cậu ta ngồi xổm nửa ngày rồi, chân có chút tê, không nhịn được gõ gõ đùi: “Tôi nói anh ơi, nói chuyện chính sự trước có được không, trong cuốn sổ tay rốt cuộc viết gì?” Giải Ngữ Hoa lắc đầu: “Thôi được rồi, Ngô Tà, để tôi nói vậy.” Ngô Mặc lập tức chen vào giữa Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính.

Cậu ta ngồi phịch xuống đất, khoanh chân thúc giục như đại gia: “Hoa ca, đừng kìm nén, tiếp tục đi.” Giải Ngữ Hoa nửa cười nửa không liếc Ngô Mặc một cái, lười biếng chẳng thèm chỉ ra ý nghĩa trong lời nói của cậu ta.

Anh ta cũng không lề mề, từ từ kể lại câu chuyện được ghi chép trong cuốn sổ tay.

Theo lời anh ta kể, những chuyện xảy ra mấy chục năm trước dần hiện ra trước mắt mọi người.

Câu chuyện xảy ra vào đầu thế kỷ hai mươi, tức là khoảng năm 1900 của thế kỷ trước.

Năm tháng ấy, cả thế giới đều không yên bình.

Các cường quốc tranh giành lãnh thổ, sợ chậm một bước thì đồ tốt sẽ bị người khác cướp mất.

Lão Mỹ chính là đại diện điên cuồng nhất trong số đó.

Bọn họ vì cướp bóc kho báu, đã cử ra vô số nhà thám hiểm và đội khảo sát, lấy danh nghĩa mỹ miều, thực chất là tiến hành hành vi cướp đoạt.

Mấy quốc gia Đông Nam Á với vai trò là dải liên kết, bị Lão Mỹ để mắt đến, tiến hành các hoạt động thương mại ở nơi đó.

Câu chuyện trong cuốn sổ tay diễn ra trong hoàn cảnh này.

Nhân vật chính của câu chuyện là một người đàn ông tên Đổng Xán.

Người đàn ông này có lai lịch không hề đơn giản, ban đầu anh ta họ Trương, nhưng lại không sống ở khu vực Đông Bắc, mà lại nuôi một đội ngựa, luôn hoạt động ở biên giới Nepal.

Cùng với chiến tranh thường xuyên xảy ra, các cường quốc cướp bóc, đội ngựa buộc phải giải tán.

Đổng Xán bất đắc dĩ, đành phải chọn gia nhập đội ngũ người Ấn Độ và Bhutan.

Không có việc gì thì làm một số hoạt động thương mại nhỏ, lấp đầy bụng mình.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Lúc đó, khu vực dãy Himalaya gần như cá rồng lẫn lộn, loại thế lực nào cũng tồn tại.

Một người một ngựa đơn độc căn bản không thực tế.

Đừng nói là Đổng Xán, cho dù là Triệu Tử Long chuyển thế, trong hoàn cảnh này cũng không thể hoàn thành việc “thất tiến thất xuất” (vào ra bảy lượt - ý chỉ dũng mãnh, xông pha).

Chuyện xảy ra bắt nguồn từ một chuyến buôn bán.

Đoàn người mười bảy người của họ, nhận được một đơn hàng, vận chuyển hàng hóa vào khu vực núi Himalaya.

Những người này trừ Đổng Xán là người Hán, còn lại lần lượt là người Ấn Độ và người Bhutan.

Vốn dĩ là một hành động khá bình thường, kết quả lại xảy ra sai lệch, cả đội người đều biến mất không thấy tăm hơi.

Nói thật, vào đầu thế kỷ hai mươi ở khu vực Himalaya, việc mười mấy người chết cũng như một giọt nước rơi vào đại dương, không gây ra sóng gió gì.

Nơi đó được mệnh danh là khu vực cấm chết chóc không phải không có lý do.

Khu vực không người, cướp bóc, thế lực đối địch, tùy tiện lôi ra một thứ cũng có thể giết người.

Nhưng không ngờ, một chuyện rất bình thường lại khiến chính quyền Ấn Độ hết sức coi trọng.

Rõ ràng bên trong có uẩn khúc, mà còn không nhỏ.

Họ tùy tiện đưa ra một lý do, nói rằng có hai người là nhân viên tình báo quan trọng, trong tay nắm giữ thông tin lớn, không thể biến mất vô ích.

Lý do vừa nghe đã thấy rất nhảm nhí, thuộc loại qua loa đại khái.

Tuy nhiên vào thời đó, đất nước yếu kém, dân không mạnh, địa phương hào cường nào mà quan tâm nguyên nhân cụ thể chứ?

Chuyện cứ thế chìm xuống.

Mãi đến hơn mười năm sau, lại một lần nữa xuất hiện bước ngoặt.

Hai thương nhân bị người ta đánh chết, kết quả vừa điều tra thân phận, hai gã đó chính là thành viên đội ngựa mà năm đó bị nói là nhân viên tình báo.

Hay lắm, lần theo manh mối, những người còn lại cũng bị tìm ra.

Điều ngoài sức tưởng tượng của mọi người là, những tên khốn nạn này không những không chết, mà từng tên trong túi lại khá nhiều tiền, tài sản đều phải dùng xe tải mà kéo.

Chẳng phải là kéo dài mạng sống của những tên khốn nạn này sao?

Chương 760

Đáng lẽ đã chết từ lâu, đột nhiên lại biến thành người có tiền.

Nếu bên trong không có uẩn khúc, ai mà tin chứ?

Chính quyền Ấn Độ ra lệnh một tiếng, đào, phải đào thật sâu.

Nhất định phải biết tiền của họ từ đâu mà ra?

Nuông chiều hưởng lạc bao nhiêu năm rồi, họ sớm đã không còn là những người chịu khó chịu khổ như năm xưa.

Vài nhát roi da giáng xuống, mấy nhát roi xuống là ngay cả chuyện năm đó tè dầm cũng kể ra hết.

Hóa ra năm đó họ gặp lở đất.

Định đổi đường từ nơi khác đi vào điểm đến.

Không ngờ tuyết gió quá lớn, đi ba bước lùi một bước, đường cũng không nhìn rõ.

Đi một vòng lớn, lại quay về chỗ cũ.

Họ lờ mờ, không rõ chuyện này, tính toán hay là cứ bò qua.

Kết quả vì gia súc và người bị dây thừng kéo theo, mấy người ầm ầm rơi hết xuống đáy vách núi.

Cảnh tượng lúc đó thảm đến không nỡ nhìn.

Cái thằng ngốc bị tóm về tra hỏi đến giờ cứ nghĩ lại là lại rùng mình.

Người và gia súc xiên vào nhau.

Lúc rơi xuống, không đập vào vách đá mà chết thì cũng bị dây thừng siết cổ, máu văng tung tóe khắp nơi.

Nghiêm trọng hơn, có kẻ còn đứt làm đôi.

Rớt xuống đáy vực rồi mà dây thừng vẫn còn treo lủng lẳng nửa thân thể tàn khuyết.

Cảnh tượng hệt như địa ngục trần gian.

Mấy tên may mắn thoát chết.

Khi nghỉ ngơi mới phát hiện, vật tư và nhân lực tổn thất quá nửa, tương đương với việc phi vụ làm ăn này coi như trắng tay.

Mấy người còn sống ngước nhìn lên trên, nghĩ đến chuyện bò ngược lên là hoàn toàn nằm mơ.

Chi bằng cứ đi dọc theo đáy vực về phía trước, xem có lối ra nào không thì thực tế hơn.

Vì vụ tai nạn ngoài ý muốn này, họ đã vô tình lệch khỏi lộ trình, tiến vào một khu vực lạ lẫm, và gặp được cơ duyên thay đổi nửa đời sau của họ.

Một quả cầu kim loại đen cao mấy chục mét sừng sững giữa trung tâm thung lũng.

Mọi người nhìn lướt qua, rồi lập tức tập trung ánh mắt vào hàng vạn quả cầu kim loại trên mặt đất.

Một người trong số đó có chút tò mò.

Anh ta cúi người nhặt lên xem thử, ngay lập tức phát ra tiếng kêu như gà gáy: “Vàng!” Tiếng kêu này như mở ra hộp Pandora, thả ra toàn bộ lòng tham trong trái tim những người có mặt.

Họ điên cuồng tìm kiếm những quả cầu vàng trên mặt đất, trong mắt và trong lòng đều là những thứ vàng óng ánh.

Vì thế không tiếc ra tay đánh nhau, giành giật.

Thằng ngốc kể đến đây vẫn còn khá đắc ý.

Nó cho rằng mình được Phật tổ phù hộ, rơi xuống vách núi không chết, cướp được một đống cầu vàng, rồi lại bình an vô sự trở về.

Nó trách mắng bộ phận Ấn Độ không nên bắt giữ mình.

Đe dọa họ tốt nhất nên thả người ngay lập tức, nếu không Phật tổ quở trách xuống thì đừng hòng sống yên.

Ai thèm chiều cái tính xấu đấy của nó?

Một trận roi da quất xuống, thằng ngốc thành thật hơn, rụt cổ lại kể tiếp.

Có lẽ trận roi này đã làm nó tỉnh táo hơn.

Nó nghĩ đến một số chuyện trước kia không hề để ý, đó là lúc đó chỉ có Đổng Xán một mình không tham gia tranh giành cầu vàng.

Ánh mắt người này bị quả cầu kim loại đen thu hút, dường như như trúng tà vậy, hai mắt dán chặt vào đó.

Mãi đến khi họ quyết định rời khỏi thung lũng, Đổng Xán vẫn đứng trước quả cầu kim loại đen, bất động.

Mấy người còn lại không thèm để ý đến anh ta nữa, vác cầu vàng sung sướng rời khỏi thung lũng.

Sáu người trải qua muôn vàn khó khăn, cuối cùng cũng sống sót ra ngoài.

Để đảm bảo an toàn, họ quyết định đổi tên đổi họ.

Tự hẹn không liên lạc, không nói thật, tuyệt đối không được để ai biết nơi đó ở đâu.

Còn về Đổng Xán?

Trong suy nghĩ của họ, người này e rằng đã bỏ mạng dưới đáy thung lũng rồi?

Một người không quan trọng, ai thèm quan tâm chứ?

Vui vẻ hưởng thụ cuộc sống giàu sang, đó mới là điều quan trọng nhất lúc bấy giờ.

Mãi cho đến trước khi bị bắt, những người này vẫn sống cuộc sống xa hoa vung tiền như rác.

Giải Ngữ Hoa kể đến đây thì ngừng lại, trên mặt lộ ra vẻ mặt trầm tư.

Ngô Mặc đang nghe đến lúc hứng thú, đột nhiên anh ta tắc tị không nói nữa, khiến cậu ta sốt ruột thúc giục mãi: “Tôi nói Hoa ca, tiếp tục kể đi chứ, sao lại tắc như bị táo bón thế này?” Giải Ngữ Hoa dù có kiềm chế tốt đến mấy cũng không chịu nổi cái kiểu nói chuyện không đúng mực của Ngô Mặc.

Anh ta lườm Ngô Mặc, dốc hết sức mới nuốt ngược câu “cả nhà mày mới bị táo bón” trở lại.

Cả người tức đến bốc hỏa, cầm cuốn sổ đập mạnh vào đầu Ngô Mặc, mắng: “Thằng ranh thối, có biết nói chuyện không?

Sao lại miêu tả thế?” “Tôi đâu có nói sai.” Ngô Mặc không tránh không né cứng cổ, “Không học cái tốt lại học cái xấu, anh cứ phải như Trát Tây lão Lạt ma nói chuyện kể nửa vời sao?

Anh không phải đang treo khẩu vị người ta đó à?” Hắc Nhãn Kính cười quái dị một tiếng, nói chen vào: “Hoa gia, ngài đây là thân thể yếu quá, thở không đều à?

Hay là để Hắc gia tôi kể tiếp nhé.” Giải Ngữ Hoa cũng không phải dạng vừa.

Anh ta liếc xéo Hắc Nhãn Kính một cái, giơ ngón tay cái lên, nói với giọng điệu mỉa mai: “Hắc gia ngài khỏe mạnh biết bao, nếu không thì sao đào hoa không dứt, được mỹ nữ ưu ái chứ?” Đâm người là phải đâm vào tim.

Chuyện tình Đông Nam Á mà Ngô Mặc kể cho anh ta lần trước, Giải Ngữ Hoa vẫn còn nhớ rõ trong đầu.

Từ tận đáy lòng anh ta không tin Hắc Nhãn Kính lại thích người khác, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc anh ta dùng lời nói đó để chọc tức đối phương.

Dù sao thì cái thằng nghèo mạt đó cũng chẳng biết mình đang nói gì.

Cứ để hắn tự mà đoán mò đi.

“Hoa gia, ngài đừng có vu khống người ta.” Hắc Nhãn Kính lập tức phản bác, rồi lại lén lút liếc nhìn biểu cảm của Ngô Mặc, chính nghĩa nói: “Hắc gia tôi giữ mình trong sạch, đừng nói phụ nữ ư?

Động vật giống cái tôi còn tránh xa.” Thực ra, câu này nếu nói một mình thì Hắc Nhãn Kính căn bản không thèm để ý, thậm chí còn có tâm trạng tiếp tục tự tô vàng cho bản thân.

Làm người ta ghê tởm thế nào thì nói thế, không hề quan tâm đến thể diện.

Nhưng lúc này lại không phải chuyện như vậy.

Ngô Mặc đang ngồi ngay bên cạnh, mình phải có bao nhiêu gan mới dám cãi Hoa Hoa chứ?

Thật sự sợ chết không đủ thảm sao?

Ông cố nội bé nhỏ ấy như Na Tra vậy, không có chuyện gì còn có thể náo loạn cả Đông Hải.

Nếu thật sự để cậu ta nắm được chủ đề?

Hắc Nhãn Kính đã có thể tưởng tượng ra rồi.

Với khả năng tự biên tự diễn của Ngô Mặc, hoàn toàn có thể lấy mình làm nhân vật chính, biên ra một bộ tiểu thuyết triệu chữ, lại còn là loại không có dấu chấm phẩy nữa.

Chương 761

Lâm Phong vẫn luôn chú ý đến biểu cảm của hai người.

Giờ thì anh ta thực sự xác định rồi, cái tên mù chết tiệt kia quả thực có ý đồ xấu với con trai lớn nhà mình.

Hiểu rõ sự thật xong, lửa giận tức khắc bốc lên từ đáy lòng.

Sao hắn ta dám như vậy?

Thật sự coi mình là người chết sao?

Sống lớn tuổi thế rồi, thuê nhà không nói, còn nợ tiền thuê nhà?

Một gã vừa già vừa nghèo vừa tàn tật, ai cho hắn ta cái dũng khí để theo đuổi con trai nhà mình chứ?

Lương Tĩnh Như à?

Lâm Phong trải qua nhiều năm rèn luyện, giờ đã tinh quái lắm rồi.

Biết rõ lúc này không thích hợp để nói thêm gì.

Vì thế trong lòng không ngừng mắng chửi, nhưng vẫn cố gắng kiểm soát nét mặt không để lộ ra.

Dù sao thì thời gian còn nhiều, cũng không vội.

Hơn nữa, tác hợp một đôi không dễ, phá hoại một đôi thì khó sao?

Anh ta ôm ý nghĩ này, nắm chặt tay phải, cố nén xuống.

Lâm Phong thực ra không phải dựa vào thân phận anh trai để can thiệp vào chuyện tình cảm của Ngô Mặc.

Anh ta chỉ tự đưa mình vào vai trò người cha, cảm thấy đứa trẻ nhà mình nội tâm chưa trưởng thành, muốn giúp nó kiểm soát, dù sao thì thằng nhóc này bị người ta lừa gạt là dốc hết lòng, không có đầu óc.

Ngô Mặc đâu có tâm trạng nghe Hắc Nhãn Kính tẩy trắng bản thân?

Toàn bộ sự chú ý của cậu ta đều tập trung vào câu chuyện trong sổ.

Thấy Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính lại bắt đầu đấu võ mồm, cậu ta lập tức dứt khoát đứng dậy bỏ lại hai người, xích lại gần anh trai Ngô Tà.

Từ lúc đứng dậy đến lúc ngồi xuống, cả bộ động tác trôi chảy vô cùng, thể hiện rõ tính cách “hết giá trị thì vứt”.

Cái gọi là cò và trai tranh nhau ngư ông đắc lợi.

Ngô Tà cuối cùng trở thành người được lợi.

Anh ta sung sướng dựa vào em trai, tiếp tục kể những câu chuyện xảy ra tiếp theo.

Vẻ mặt đắc ý, khiến Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính từ tận đáy lòng muốn cho anh ta một cú đấm thật mạnh.

Vương Bàn Tử gãi gãi đầu, trong lòng thắp một nén nhang cho Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa.

Hai ông bạn quá khổ rồi.

Kiếp trước gây nghiệp gì mà kiếp này lại gặp phải thằng Ngô Mặc chứ?

Câu chuyện tiếp theo còn ly kỳ hơn phim điệp chiến rất nhiều.

Giọng kể của Ngô Tà khác với Giải Ngữ Hoa, kể chuyện là một phong cách khác.

Theo lời anh ta kể, câu chuyện tiếp theo bắt đầu.

Đổng Xán, người vẫn luôn bị mọi người lầm tưởng đã chết trong thung lũng.

Đã cử người gửi về một bức thư, đặc biệt giao cho Lạt ma lớn Đức Nhân trong chùa, nhờ ông ta chuyển giao cho nhân viên đặc biệt.

Kết quả xảy ra ngoài ý muốn --- thư bị mất.

Người vẫn luôn chờ đợi bức thư không nhận được kết quả mong muốn, chắc chắn sẽ cử người đến điều tra, Trương Khởi Linh xuất hiện vào lúc này.

Câu chuyện trong cuốn sổ dừng lại đột ngột ở đây.

Không phải Trát Tây thượng sư không tiếp tục ghi lại thông tin, mà là nửa sau cuốn sổ đã bị người ta xé đi.

Ngô Mặc đang nghe rất hay, Ngô Tà đột nhiên không kể nữa.

Điều này thật sự khiến người ta có cảm giác như nuốt thứ gì đó lưng chừng, mắc kẹt ở cổ họng không lên không xuống.

“Anh, sao không kể nữa?” Ngô Mặc đưa tay lay lay Ngô Tà, chỉ vào cuốn sổ hỏi: “Phía sau nói gì?

Sau khi Lão Trương xuất hiện thì lại xảy ra chuyện gì?” “Hết rồi.” Ngô Tà đưa cuốn sổ đến trước mặt Ngô Mặc, “Em xem, nửa sau bị người ta xé đi rồi, xem ra có người đã có được cuốn sổ này trước chúng ta, giấu đi thông tin quan trọng.” “Vãi.” Ngô Mặc đập đùi một cái, tâm trạng rất khó chịu: “Mẹ nó chứ, ở trước chúng ta mà làm được chuyện này, chắc là người nhà họ Trương phải không?” Cậu ta nói xong câu này hơi do dự, “Cũng không đúng, người nhà họ Uông cũng rất có khả năng.” “Chẳng lẽ lại là chính Trát Tây lão Lạt ma sao?” “Ông ta ăn no rửng mỡ à?

Đưa cuốn sổ cho chúng ta lại cố ý xé đi một nửa để làm người ta ghê tởm?” Lâm Phong vuốt cằm, nói chen vào bên cạnh: “Cũng có khả năng nhất định, thời buổi này người cố tình thần bí quá nhiều.

Mày nghĩ xem, những chuyện này đều do lão Lạt ma tự mình viết tự mình kể, ai biết thật hay giả?

Anh ta chỉ tay vào Trương Khởi Linh, "Chúng ta đây có đương sự, vấn đề là thằng cha này mất trí nhớ rồi, căn bản không nhớ chuyện trước kia.

Chẳng phải người khác nói gì là đúng nấy, mày cũng không tìm được chứng cứ để phản bác à?" Giải Ngữ Hoa gật đầu, đồng tình với lời nói của Lâm Phong.

Ngô Tà đặt tay lên vai Ngô Mặc, khẽ thở dài: "Tiểu Mặc, đừng quên, ông nội từng nói, đáng sợ hơn quỷ thần chính là lòng người." "Đệch mẹ nó." Ngô Mặc bực bội gãi gãi đầu.

Cậu ta vốn định trích ra một số thông tin hữu ích từ cuốn sổ, rồi đi điều tra thân thế Trương Khởi Linh.

Không ngờ nhân vật chính vừa xuất hiện, nội dung còn lại thì không có.

Cái cảm giác khó chịu này có khác gì đêm động phòng hoa chúc đang định thể hiện tài năng thì bất ngờ phát hiện "thiết côn" không đủ lực?

Cậu ta buồn bực lấy bao thuốc ra xé bao bì.

Rút một điếu nhét vào miệng, châm lửa rồi rít một hơi thật mạnh.

Cả một loạt động tác xong xuôi, sự bực bội trong lòng giảm đi một chút.

"Làm gì mà bực bội thế?" Hắc Nhãn Kính tiến lại gần, giật điếu thuốc từ tay Ngô Mặc ngậm vào miệng, túm mạnh một nắm tóc cậu ta, cười nói: "Nhị gia, nghe kể chuyện không đã tai à?

Hay lão mù này lại kể cho mày một đoạn nữa nhé?” “Mày cút ngay cho ông đây, hát dở ẹc thế mà còn dám khoe khoang trước mặt tao à?” Ngô Mặc vỗ tay giật lại điếu thuốc.

Ánh mắt cậu ta dịch sang Trương Khởi Linh, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc: “Lão Trương, tôi nhớ người nhà họ Trương các chú dù có ẩn mình cũng rất ít khi đổi họ mà?

Cái Đổng Xán này là sao?” Cậu ta hỏi câu này cũng không ôm quá nhiều hy vọng.

Ai cũng biết, Trương Khởi Linh vừa mất trí nhớ vừa ít nói.

Mong chờ anh ta có thể trả lời câu hỏi ư?

Phải xem trước hôm nay lão nhân gia tâm trạng thế nào đã.

May mắn thay thời tiết không tệ, thần linh ban ân từ bi.

Trương Khởi Linh trầm tư một lát, chậm rãi mở lời: “Người nhà họ Trương khi hơn trăm tuổi sẽ lấy Đổng làm họ.” Cách nói này đúng là lần đầu tiên Ngô Mặc nghe nói.

Nhưng cũng có thể hiểu được, chủ yếu là để giấu thân phận mà.

Nếu không thì đều cùng một họ, lại đều hơn trăm tuổi trường sinh bất lão, bị người ta phát hiện manh mối thì sẽ gây sóng gió lớn.

“Ồ, hóa ra là vậy.” Ngô Mặc gật đầu biểu thị đã hiểu, ngay sau đó ném ra câu hỏi thứ hai.

“Lão Trương, anh đây hơi tò mò, hỏi chú một chuyện, chú đừng để bụng nhé?” Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, trong lòng bản năng dấy lên một dự cảm không lành.

Khóe miệng anh ta khẽ nhúc nhích, dường như muốn nói ra hai chữ “để bụng”.

Lời đến miệng lại nuốt ngược vào, cuối cùng cam chịu ừ một

tiếng.

Kinh nghiệm lâu năm nói cho anh biết, từ chối Ngô Mặc không phải một lựa chọn tốt.

Mặt lạnh có thể đối với người sĩ diện, cứng rắn có thể đối với người yếu đuối.

Nhưng mày làm gì được một kẻ mặt dày vô liêm sỉ chứ?

Trương Khởi Linh đã chuẩn bị tinh thần im lặng đối phó.

Quả nhiên đúng như anh dự đoán, khóe miệng Ngô Mặc nhếch lên, cười gian xảo: “Lão Trương, chú cũng trăm tuổi rồi phải không?

Chương 762

Vậy chú họ Đổng thì đổi tên gì?” Lời vừa dứt, cậu ta lại lập tức tự mình nhặt lại chuyện cũ: “Đổng Sự Trưởng?

Đổng Đông Thương?

Đổng Đắc Đa?

Đổng Điểm Sự?

Hay Đổng Lễ Mạo?” Cậu ta một hơi nói ra mười mấy cái tên.

Cười đến Ngô Tà ngả nghiêng ngả ngửa, miệng toác ra như cái gáo, lúc thì đập đùi, lúc thì vỗ mông.

Trương Khởi Linh phá lệ không còn vẻ mặt vô cảm, mà bất đắc dĩ lắc đầu.

“Huynh đệ, mày đúng là đầu cắm đầu chạy xe lửa --- khuyết đức bốc khói mà.” Vương Bàn Tử cười đến nấc: “Đổng Lễ Mạo? 70.

Tiểu Ca nhà mình cực kỳ biết phép tắc, đi đâu đứng đó, đợi người khác đến hành lễ.” Mồm mép của anh ta không kém Ngô Mặc.

Tuôn ra một tràng, lại càng thêm không ít chuyện cười cho vụ này.

Hắc Nhãn Kính cũng không chịu thua kém.

Anh ta đặt khuỷu tay lên vai Trương Khởi Linh, trêu chọc: “Hắc gia thấy Đổng Ách Ba cũng khá hay.” Trương Khởi Linh người run lên, lập tức gạt tay Hắc Nhãn Kính xuống.

Hai mắt như điện, bắn thẳng vào Hắc Nhãn Kính.

Hắc gia mặt dày còn thèm để ý cái này ư?

Không những không lùi bước, ngược lại còn tiếp tục khiêu khích

Trương Khởi Linh.

Mang dáng vẻ biết rõ núi có hổ, vẫn cứ xông lên núi hổ.

Nói nói cười cười một lúc lâu, Giải Ngữ Hoa lại kéo chủ đề trở lại chuyện chính.

“Tiểu Mặc, dù sao đi nữa, cuốn sổ bị xé đi đã phát ra một tín hiệu, cho thấy có người muốn giấu một số thông tin không cho người khác biết.” “Những hành động tiếp theo, nhất định phải cẩn thận.” “Anh, yên tâm đi, em trong lòng có tính toán.” Ngô Mặc ra hiệu OK, cảnh giác trong lòng lại nâng cao thêm một bậc.

Thức trắng một đêm.

Vừa phiên dịch vừa ghi chép, mấy anh em đều có chút mệt mỏi rã rời, chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi một lát.

“Phong Tử, đợi một lát, tao có chuyện muốn nói với mày.” Ngô Mặc gọi Lâm Phong lại, rồi vẫy tay với mấy anh em còn lại, dặn dò một câu: “Anh em, tuyết sắp ngừng rồi, theo em dự đoán ngày kia là có thể xuất phát rồi, mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi cho tốt đi.” “Ừ, biết rồi.” Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính mấy người đáp một tiếng, liếc nhìn Lâm Phong một cái, lần lượt rời khỏi phòng.

Vách núi sau chùa.

Gió lạnh căm căm, tuyết lớn bay lất phất, không khí lạnh như mũi khoan điện chui thẳng vào cổ.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai người ngậm thuốc lá, đứng bên vách núi nhìn về phía xa.

Nơi đó là khu vực không người, cũng là địa điểm mục tiêu của họ, càng là nơi mà Trương Khởi Linh đến trong sổ của lão Lạt ma.

“Phong Tử, hay là lần này mày đừng đi theo nữa.” Ngô Mặc quay đầu nhìn Lâm Phong, ngữ khí rất nghiêm túc: “Tao vào là được rồi, mày ở lại chùa Lạt ma làm hậu phương.” “Tao có dự cảm, hành trình lần này sẽ có sóng gió, anh em chúng ta việc gì phải liều mạng tất cả vào đó chứ?” “Hừ!” Lâm Phong cười khẩy một tiếng: “Sao mày không nói với mấy vị kia đi?

Mày đoán xem họ có tát tai đánh mày không?” Ngô Mặc thực sự rất cạn lời.

Mấy vị kia còn khó chơi hơn Lâm Phong.

Ai nấy đều cứng đầu cứng cổ, nếu thật sự có thể thuyết phục được thì còn có series tiểu thuyết Đạo Mộ sao?

Cậu ta chẳng qua là tính toán thuyết phục được một người hay một người.

Tốt hơn là cả đội cùng vào rồi bị người ta hốt trọn ổ.

Không biết có phải dự cảm không?

Mấy ngày nay cậu ta cứ thấy lòng bất an, dường như có chuyện gì đó sẽ xảy ra?

Ngô Mặc gãi gãi đầu, có chút bực bội: “Ông đây nói chuyện nghiêm túc với mày đấy, mày không thể nghe lời tao một lần sao?” Lâm Phong trừng mắt: “Vậy mày ở lại chùa Lạt ma, ông đây đi với bọn họ, mày thấy thế nào?” “Mày biết rõ tao có nhiệm vụ.” “Mày biết rõ ông đây không yên tâm về mày.” Hai người tranh cãi nửa ngày, không ai thuyết phục được đối phương.

Cãi nhau một lúc.

Lâm Phong đưa tay khoác vai Ngô Mặc, nói với giọng điệu chân thành: “Con trai à, đừng nói nhiều lời vô nghĩa, mày có nói nát trời đi nữa, ông đây cũng tuyệt đối sẽ không để mày một mình đến nơi nguy hiểm.” “Mày đệch mẹ nó.” Ngô Mặc thở dài một hơi, lời còn lại nuốt ngược vào bụng.

Có những lời không cần phải nói ra nữa.

Anh em lo lắng cho nhau, chưa từng giảm bớt một chút nào.

Đứng hơn mười phút, Lâm Phong không nhịn được giậm giậm chân: “Tao nói anh em mình có phải có bệnh không?

Ngày tuyết lớn chạy ra đây làm điêu khắc gì thế này?” “Đệch mẹ nó lạnh thêm một lúc nữa, thận ông đây cũng hỏng mất.” “Khụ!” Ngô Mặc khẽ ho một tiếng, cố gắng chống chế: “Mày đệch mẹ nó lạnh không nói sớm?

Ông đây còn tưởng mày hưởng thụ cảm giác gió lạnh căm căm, cố gắng chịu đựng gió lạnh cùng mày.” Hai người đều cứng miệng chết tiệt, tuyệt nhiên không thừa nhận mình bị dở hơi.

Lúc này không chịu nổi nữa, rụt cổ men theo đường nhỏ trở về.

Loạng choạng, đi ngang qua một tiểu viện.

Lâm Phong túm lấy Ngô Mặc, chỉ vào giữa sân: “Con trai, mày xem, Ách Ba huynh đệ kia đang làm gì giữa sân thế?” Ngô Mặc thuận thế quay đầu, nhìn thấy trong sân có một người tuyết lớn.

Cũng may con dao cổ Hắc Kim đeo sau lưng quá nổi bật, nếu không Lâm Phong không nói cậu ta cũng không chú ý.

Cậu ta có chút tò mò, chân chuyển hướng, bước vào sân: “Đi, qua đó xem thử.” Kiếp trước Lâm Phong ở đoàn phim, cũng là thành viên nhóm chuyên buôn chuyện trên diễn đàn.

Gặp chuyện bé tí xíu, anh ta cũng hăng hái tham gia hóng hớt bàn luận, thậm chí còn đăng ẩn danh lên Weibo.

Sự tò mò của anh ta và sự tò mò muốn tìm hiểu sự thật vấn đề của Ngô Tà, giống hệt nhau.

Ngô Mặc đi đến sau lưng Trương Khởi Linh, tay phải đập mạnh vào vai anh ta: “Lão Trương, làm gì thế?” Cùng lúc đó, mắt nhanh chóng quét một vòng trong tiểu viện, chú ý thấy trước mặt Trương Khởi Linh có một bức tượng.

Và Trương Khởi Linh đang chăm chú nhìn chằm chằm vào bức tượng.

“Ơ!” Lâm Phong tiến lên một bước, đi vòng quanh bức tượng, phát ra tiếng kinh ngạc: “Vãi, Ách Ba huynh đệ, đây là tượng người khác làm cho chú à?” Ngô Mặc lúc đầu chú ý vào Trương Khởi Linh.

Nghe Lâm Phong nói, tầm mắt dịch sang bên cạnh, nhìn kỹ vài lần.

Chà, đúng là vậy thật.

Sự tò mò như bắp rang cho vào nồi áp suất, nổ lách tách.

“Bức tượng này có tuổi rồi, ít nhất cũng phải tám chín chục năm rồi nhỉ?” Lâm Phong tay vuốt ve qua lại trên tượng đá, miệng lẩm bẩm: “Kỹ thuật này, đường nét này, bức tượng chắc là do đại sư điêu khắc.” Ngô Mặc dùng tay gạt tuyết trên đầu bức tượng.

Đột nhiên chú ý thấy, dưới mắt tượng đá sao còn khắc vài giọt nước mắt chứ?

Ngô Mặc lập tức ngây người.

Sau đó dùng khóe mắt liếc nhìn Trương Khởi Linh, trong lòng thắt lại.

Trương Khởi Linh là người đàn ông đích thực, đổ máu đổ mồ hôi không đổ lệ.

Ngô Mặc tuyệt đối có thể xác định một điều.

Ngay cả khi dao đâm vào tim, Trương Khởi Linh cũng sẽ không rơi một giọt nước mắt nào.

Nhưng bức tượng lại khóc?

Vì sao vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong chùa?

“Lão Trương, chú có còn ấn tượng gì về bức tượng này không?” Ngô Mặc có chút lo lắng, túm lấy cánh tay Trương Khởi Linh khẩn thiết truy hỏi: “Chú nghĩ kỹ một chút, có ấn tượng mơ hồ nào không?

Có thì nói cho tôi biết, bất kể là núi đao biển lửa, phàm là có ai làm chú buồn, anh đây sẽ giết chết nó.

Nếu nó chết thật cũng không sao, chú nói tên ra, ông đây sẽ chạy đến mộ nó.

Tôi đ*o đổ xi măng và nước tiểu vào mộ nó, tôi đ*o theo họ nó.” Cậu ta thật sự tức giận rồi.

Là ai mà mất hết lương tri như vậy?

Làm cho con trâu già ngây ngốc này nhà mình khóc chứ?

Chương 763

Thật sự coi Trương Khởi Linh không có ai che chở sao?

Người ta nói quân tử trả thù, mười năm chưa muộn.

Mình mấy chục năm trước chưa ra đời, mấy chục năm sau vì anh em mà đứng ra giải quyết không phải lẽ đương nhiên sao?

Thấy Ngô Mặc tức giận đùng đùng, mang dáng vẻ nói không hợp là rút dao chém người.

Trương Khởi Linh tự từ khi nhìn thấy bức tượng, trái tim băng phong không hiểu sao lại ấm áp một chút.

Anh ta khẽ lắc đầu với Ngô Mặc: “Không sao, không nhớ.” Trương Khởi Linh vì sao lại xuất hiện ở đây?

Hóa ra anh ta từ phòng Ngô Mặc đi ra, không lập tức trở về phòng mình, mà đi lang thang khắp chùa không mục đích.

Trong cõi u minh tự có cảm ứng.

Anh ta vô tình đi vào tiểu viện này, nhìn thấy bức tượng y hệt mình.

Anh ta không nhớ để lại đây từ khi nào?

Chỉ cảm thấy bản thân trên bức tượng rất bi thương.

Nhìn giọt nước mắt đó, lòng mình cũng theo đó mà đau buồn.

Đau buồn là cảm giác gì?

Trương Khởi Linh không diễn tả được, cũng không nói rõ được.

Trong lòng nặng trĩu, dường như có gì đó muốn đè bẹp anh.

Anh ta từ từ ngồi xuống, lặng lẽ nhìn bức tượng.

Tuyết từng bông từng bông rơi trên người anh, chỉ một lát sau đã biến thành một người tuyết lớn.

Tuyết dày bao phủ trên người, cả thế giới đều trở nên yên tĩnh.

Một người và một bức tượng, lặng lẽ nhìn nhau.

Nếu không phải Ngô Mặc đi đến, anh ta còn không biết sẽ ngồi đó bao lâu nữa.

“Không nhớ à?” Ngô Mặc trong lòng lửa giận không phát ra được, khó chịu vô cùng, hừ một tiếng: “Không sao, lát nữa ra ngoài hỏi lão Lạt ma Xuyên Tây xem có ai biết bức tượng này được xây từ khi nào không?” “Ông đây còn không tin, lật tung chùa Lạt ma mà không một ai biết chuyện này ư?” “Yên tâm đi, Ách Ba huynh đệ, chuyện này cứ giao cho anh em tụi tao.” Lâm Phong cũng là người trọng nghĩa khí.

Kiếp trước anh ta đã rất có thiện cảm với Trương Khởi Linh.

Thêm vào đó nghe nói thằng cha này vì tìm anh em mình mà kẹt ở Đại Lý bốn năm, càng thêm cảm kích vô cùng.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai anh em là những người có thể vì anh em mà xả thân.

Hai người nhiệt tình, suýt nữa thiêu chết Trương Khởi Linh.

Một người chính nghĩa sục sôi, một người hăng hái mồm mép.

Khiến Trương Khởi Linh lần đầu tiên cảm nhận được, sự nhiệt tình thái quá cũng là một gánh nặng ngọt ngào.

Cái sân lạnh lẽo thế kia, không làm đông cứng miệng hai người, nhưng chân thì hơi không chịu nổi rồi.

Hai cái loa kẹp một cái bình ủ, giận đùng đùng quay về viện mình.

Vừa vào sân, vừa gặp Ngô Tà đang đi lại.

Ngô Mặc cũng không khách khí.

Tay phải dùng sức đẩy, đẩy Trương Khởi Linh về phía Ngô Tà, dặn dò: “Anh, trông chừng Lão Trương một chút, em ra ngoài làm việc.” “Trông chừng Tiểu Ca à?” Ngô Tà một đầu mờ mịt, không hiểu đây là ý gì?

Vì sao phải trông chừng Trương Khởi Linh?

Tiểu Ca dù mất trí nhớ rồi, thân thủ cũng không phải người thường có thể sánh bằng.

Đừng nói kẻ xấu.

Ngay cả cái chết ư?

Anh ta chỉ cần dùng sức là một dao chém được ba cái.

Nhưng em trai mình cũng không phải loại người nói chuyện linh tinh.

Nó kêu mình trông chừng Tiểu Ca, chắc chắn có dụng ý đặc biệt.

Vì sao chứ?

Vì một câu nói của Ngô Mặc, Ngô Tà khởi động bão não.

Trong thời gian ngắn, các loại ý nghĩ đua nhau xuất hiện.

Cuối cùng một ý niệm hiện lên trong đầu: Anh ta hít một hơi khí lạnh, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ Tiểu Ca bỏ trốn bị em trai tóm được?” Không phải không có khả năng này, mấy năm trước Trương Khởi Linh là chuyên gia mất tích mà.

Trong chớp mắt, người đã chạy mất hút.

Ngô Tà mấy năm trước thậm chí còn nghi ngờ Tiểu Ca có phải tuổi chuột không?

Nếu không sao chạy nhanh thế.

Anh ta muốn hỏi Ngô Mặc.

Chưa kịp mở miệng nói, đã thấy em trai và Lâm Phong hai người quay người lại đi ra khỏi sân.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử ba người nghe thấy động tĩnh, cũng lần lượt đi ra.

Vương Bàn Tử miệng ngậm tăm xỉa răng, lầm bầm hỏi: “Thiên Chân, anh em tôi đi đi lại lại làm gì thế?” “Tôi không biết, nó kêu tôi trông chừng Tiểu Ca rồi đi ra ngoài rồi.” Hắc Nhãn Kính trầm ngâm một lát.

Muốn giải chuông thì phải là người buộc chuông, chi bằng hỏi thẳng Ách Ba chẳng phải xong việc sao?

Anh ta đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, đưa ngón trỏ tay phải chọc chọc vào eo anh ta.

Trên mặt treo vẻ mặt bẩn bựa đặc trưng, cười hì hì mở miệng: “Ách Ba, Nhị gia nhà chúng ta đang bận gì thế?

Chú mà biết thì nói mau, đừng có giấu diếm.” Nếu là bình thường.

Trương Khởi Linh sẽ phớt lờ Hắc Nhãn Kính, hoặc một đao chém đứt tay hắn.

Chắc chắn sẽ không cho hắn sắc mặt tốt.

Hai người hợp tác mấy chục năm, rất hiểu tính cách của nhau.

Anh ta biết rõ Hắc Nhãn Kính chính là đồ mặt dày, mày càng đáp lời hắn, hắn càng lấn tới.

Hắc Nhãn Kính cũng biết tính cách Trương Khởi Linh.

Anh ta chọc người xong lúc nào cũng cảnh giác, sợ đối phương co chân đá mình một cái.

Điều nằm ngoài dự đoán của Hắc Nhãn Kính là, Trương Khởi Linh không những không phản kháng, ngược lại còn đáp lại một câu: "Bức tượng." Không thể không nói câu thành ngữ "ngôn giản ý cai" đã bị Trương Khởi Linh chơi đến cực hạn.

Lời anh ta vừa thốt ra, mọi người đều đần mặt ra.

Mấy cái nghĩa vậy?

Nói thêm hai chữ có thu phí không?

Vương Bàn Tử bỏ tăm xỉa răng xuống, nhổ một cái xuống đất, lau miệng rồi nổ phát súng đầu tiên: "Tôi nói Tiểu Ca, chú nói thêm mấy chữ nữa không được sao?" "Bức tượng?

Bức tượng gì?

Chú nói thế còn chẳng bằng không nói, ngược lại còn gợi hết sự tò mò của Bàn gia lên." Ngô Tà cũng không nhịn được nói chen vào: "Tiểu Ca, chú có thể giải thích một chút bức tượng gì không?" Trương Khởi Linh rất hợp tác, lại thêm hai chữ: "Tượng của tôi." "Chú là nói trong chùa có một bức tượng của chú?" Ngô Tà không hổ là chuyên gia phân tích Ách Ba cấp tám, ngay lập tức hiểu được hàm ý trong lời nói của Trương Khởi Linh.

Anh ta hỏi thì hai mắt dán chặt vào Trương Khởi Linh.

Chuẩn bị từ những biểu cảm nhỏ trên mặt anh ta để phán đoán, mình nói có chính xác không?

Trương Khởi Linh gật đầu một cái, Ngô Tà lập tức hiểu.

Mình không sai, sự việc chính là như mình nghĩ.

Chương 764

“Vãi, thật hay giả vậy?” Vương Bàn Tử trừng mắt như mắt bò, vẻ mặt không thể tin nổi: “Trong chùa có tượng Tiểu Ca à?

Ở đâu?

Để Bàn gia xem nào.” Giải Ngữ Hoa cũng khá tò mò.

Bốn ánh mắt, đồng loạt đổ dồn vào Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh đành dẫn mấy người, lại một lần nữa đi đến bên cạnh bức tượng.

Bọn họ vây quanh bức tượng không ngừng tò mò, bên Ngô Mặc cũng không nhàn rỗi.

Cậu ta và Lâm Phong hai anh em cũng không khách khí, trực tiếp đi hỏi vị Lạt ma lớn Xuyên Tây mới nhậm chức.

Kết quả nhận được rất không hài lòng.

Lạt ma lớn Xuyên Tây biết có chuyện bức tượng này, nhưng không biết bức tượng được xây từ khi nào, do ai tự tay điêu khắc?

Lại liên tiếp hỏi mấy vị Lạt ma lớn tuổi.

Không một ai ngoại lệ, không một ai biết chi tiết cụ thể.

Không những không biết, mà trong chùa không có bất kỳ văn kiện nào ghi chép chuyện này.

Bức tượng dường như từ trời rơi xuống, đột nhiên xuất hiện trong sân chùa.

Hỏi một hồi lâu, không có một chút thông tin hữu ích nào.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai anh em như cá nóc tức giận phồng mang trợn má đi, rồi lại như lốp xe xì hơi, bực bội quay trở về.

Không tìm được nguyên nhân, đành tạm thời gác sang một bên.

Tập trung toàn bộ tinh lực vào chuẩn bị trang bị và sắp xếp nhân sự.

Dù sao thì tuyết ngừng rồi, họ phải xuất phát.

Nhân sự quá đông, bất lợi cho việc đi lại; nhân sự quá ít, nhiều trang bị không thể mang.

Dựa trên các yếu tố cân nhắc, ba nhà quyết định mỗi nhà cử mười người, tổng cộng ba mươi người tiến vào khu vực không người.

Phía Ngô Mặc.

Mấy anh em họ, cộng thêm Lê Nhất Minh, và dẫn theo hai người đáng tin cậy, tổng cộng mười người.

Số người còn lại, kêu họ ở lại chùa Lạt ma làm lực lượng dự bị.

Ai cũng không biết phía trước sẽ xảy ra nguy hiểm gì?

Phía sau có người của mình, tổng sẽ an tâm hơn một phần.

Phía nhà họ Trương.

Trương Hải Khách làm người dẫn đầu, dẫn theo Trương Hải Hạnh và bảy người nhà họ Trương khác, chuẩn bị hành lý chờ đợi ở một bên.

Công ty An Tĩnh Đức Quốc.

Tô Nam là đội trưởng, Tiểu Tứ Nguyệt là trợ thủ của cô ta, dẫn theo sáu gã to con người Đức, hai người thuê từ Âu Lạc (Europa).

Nhiều người như vậy tiến vào khu vực không người, nhưng trong chùa lại không gây ra bất kỳ sóng gió nào.

Lạt ma Xuyên Tây dặn dò xuống, việc gì làm việc nấy.

Không hỏi, không nghe, không quấy rầy.

Trần Tuyết Hàn vẫn là người dẫn đường, phụ trách dẫn dắt mọi người đến nơi gần khu vực không người nhất.

Từ trên núi nhìn xuống, khu vực không người dường như ở ngay phía trước không xa.

Thực tế là trông núi chạy chết ngựa.

Lại còn đi trên tuyết lớn, muốn tiến vào khu vực không người cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Để đảm bảo an toàn, họ nhất định phải đi vòng qua một con đường khác.

Dựa theo bản đồ hiển thị, từ chùa đến khu vực không người ít nhất cần năm ngày.

Còn từ khu vực không người đến địa điểm mục tiêu cần bao lâu?

E rằng chỉ có thể hỏi ông trời và Trương Khởi Linh trước khi mất trí nhớ.

Nhiệt độ trên núi lạnh lẽo, tuyết phủ quanh năm không tan, một bước chân xuống rất có thể người đã không còn.

Đoàn người Ngô Mặc dây nối dây, từng bước từng bước nhích về phía trước.

Tuyết thì không rơi nữa, gió vẫn đang thổi.

Tuyết dày đập vào mặt, đau như giấy nhám chà mặt.

“Anh, anh không sao chứ?” Ngô Mặc vẫn luôn chú ý Ngô Tà, thỉnh thoảng quay đầu gọi một tiếng, chỉ sợ anh trai mình thể lực không đủ mà xảy ra chuyện.

Ngô Tà nay đã khác xưa.

Bốn năm thời gian, anh ta các mặt đều có tiến bộ vượt bậc.

Thể lực, sức chịu đựng, trí lực, đều hơn trước một bậc.

Anh ta ở ngay sau Ngô Mặc.

Thấy em trai quay đầu nhìn lại, anh ta không mở miệng ra được, chỉ có thể vẫy tay ra hiệu mình không sao.

Ngày đầu tiên, đường đi tạm ổn.

Trần Tuyết Hàn làm người dẫn đường luôn đi trước nhất, dẫn mọi người tiến về Khu Vô Nhân.

Đường tuyết không thể so với đường bình thường.

Bên dưới ẩn chứa vô số nguy hiểm, người không có kinh nghiệm e rằng căn bản không thể nhận ra.

May mắn thay, trong đội ngũ có rất nhiều người giàu kinh nghiệm như Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính.

Đi bộ cả một ngày đường ngập đến đầu gối, thể lực tiêu hao còn mệt hơn chạy marathon.

Thấy trời đã tối.

Trần Tuyết Hàn đề nghị với Tô Nan, nên nhanh chóng tìm một nơi có thể tránh gió tuyết để dựng trại.

Bằng không, nửa đêm tuyết lớn bất ngờ đổ xuống, đội ngũ rất có thể sẽ gặp tổn thất.

Tô Nan mời Ngô Mặc và Trương Hải Khách đến, hỏi ý kiến hai người.

Ba người túm tụm lại, dùng thân mình chắn gió lạnh, khó khăn lật xem tấm bản đồ trên tay.

Thứ này là bảo bối đấy, nếu thật sự làm mất thì sẽ mất mạng.

Theo lời Trần Tuyết Hàn.

Con đường họ đang đi bây giờ là một con đường thông đạo mà nhân viên mã bang đã từng đi để vận chuyển hàng hóa cách đây vài thập kỷ.

Đi tiếp khoảng một cây số nữa, có một sơn động là nơi dừng chân của nhân viên mã bang năm xưa.

Kể từ sau khi thành lập quốc gia, cái nghề mã bang này rất nhanh đã biến mất.

Vì vậy cô ấy cũng không dám chắc, nơi trú ẩn cách đây vài thập kỷ có còn tồn tại không?

Liệu có bị sập đổ hoặc hủy hoại do thiên tai và các nguyên nhân khác không?

Ngô Mặc vỗ đùi cái bốp, “Cứ đi xem đã, nếu thật sự không được thì tìm xung quanh một vòng, kiếm một chỗ nào đó có thể nghỉ qua đêm, rồi tính sau.” Tô Nan cẩn thận nhét bản đồ vào lòng, “Tôi không có ý kiến.” Trương Hải Khách cũng đồng ý với quan điểm này.

Đội ngũ tiếp tục tiến về phía trước.

Ngày thường, khoảng cách một cây số đối với họ mà nói, chỉ vài phút là tới.

Chương 765

Còn bây giờ, một cây số?

Họ mất hẳn một tiếng rưỡi, dù đã cố gắng tăng tốc.

Có lẽ thần núi tuyết vẫn luôn phù hộ cho dân chúng của mình.

Nơi dừng chân chỉ bị tuyết phủ kín, chứ không hề bị sập đổ.

Sơn động không hề nhỏ, chứa cả trăm người vẫn thừa sức.

Bên trong có dấu vết điêu khắc rất rõ ràng.

Chắc là nhân viên mã bang, hoặc thổ phỉ thời kỳ đầu, đã biến nơi này thành điểm dừng chân.

Lợi ích của việc đông người, cuối cùng cũng thể hiện ra lúc này.

Mọi người cùng ra tay, rất nhanh đã dọn dẹp sạch sẽ sơn động, lại đặt bẫy xung quanh để ngăn dã thú đột nhập nửa đêm.

Xong xuôi tất cả, đã hơn mười giờ tối.

Sau khi lửa trại được nhóm lên, trong sơn động dần dần ấm áp hơn.

Mọi người ngồi quanh đống lửa, vừa ăn cơm vừa sưởi quần áo, giày dép.

Trong chốc lát, vô số mùi vị hòa quyện vào nhau, cả hang động tràn ngập hơi ấm tình người.

Ngô Mặc múc thìa thịt bò hộp bỏ vào miệng, liếc xéo Hắc Nhãn Kính một cái, hừ một tiếng, “Tôi nói Hắc gia này, anh có thể dời cái chân sang một bên được không?

Thịt bò hộp của tôi đã có muối rồi, không cần anh thêm gia vị.”

Hắn ta nói một cách đường hoàng: “Nhị gia, trời tuyết lạnh thấu xương, sưởi lửa giúp cơ thể khỏe mạnh.

Người như tôi đây không có ai quan tâm, chỉ đành tự mình chăm sóc mình thôi.” Giọng điệu của hắn ta nghe thật gay gắt, cứ như một cô vợ bé bị ủy khuất vậy.

Ngô Mặc dừng động tác ăn lại.

Liếc hắn ta một cái, trong lòng thầm nghĩ tên này lại lên cơn gì nữa đây?

Cả ngày chỉ lo chạy đường.

Hắn ta cũng chẳng nói với mình câu nào, mình cũng chẳng chọc giận hắn.

Hắn ta bị bệnh gì vậy?

Chẳng lẽ bị gió lạnh thổi đến đông cứng cả não rồi?

Thôi được, có bệnh thì có bệnh, hắn ta có phải mới bất thường ngày đầu đâu.

Ngô Mặc lười nói chuyện nhảm với Hắc Nhãn Kính, trừng mắt nhìn hắn một cái rồi tiếp tục múc thức ăn vào miệng.

Giải Ngữ Hoa đưa một ấm nước qua, nhẹ giọng nói: “Nhị gia, uống chút nước nóng.” “Đa tạ.” Ngô Mặc nhận lấy ấm nước cũng chẳng khách sáo, một hơi uống cạn nửa ấm.

Để không gây chú ý, giữa họ đặc biệt cẩn thận trong cách xưng hô và thái độ.

Trương Khởi Linh thể hiện tự nhiên nhất.

Hắn ta lặng lẽ ngồi ở góc, thể hiện vai trò bảo tiêu được thuê rất đúng mực.

Rượu no cơm say, cơ thể ấm áp rồi, tiếng nói chuyện trong hang động cũng bắt đầu rộn ràng.

Hai ba người thành một cặp, ba năm người tụ lại một nhóm, tựa vào nhau trò chuyện những chuyện hứng thú, giải tỏa mệt mỏi về thể chất và tinh thần.

Ngô Mặc và mấy người đang trò chuyện phiếm, một giọng tiếng phổ thông không chuẩn lắm từ phía sau truyền đến.

“Chào, hai vị Lâm tiên sinh, không biết tôi có vinh hạnh được tham gia trò chuyện cùng các ngài không?” Mấy người quay đầu nhìn ra phía sau.

Chỉ thấy Ót-tơ, người Đức dẫn đầu đội của Tô Nan, đang bưng ấm nước với vẻ mặt tươi cười nhìn họ.

Ngô Mặc và Lâm Phong liếc nhau.

Trong lòng đồng thời hiện lên một suy nghĩ, cái lão Tây này mẹ kiếp muốn làm cái quái gì?

Lâm Phong nhún vai, thờ ơ nói: “Mọi người là đồng nghiệp trên cùng một chiến tuyến, Ót-tơ tiên sinh đã có hứng thú thì cứ ngồi xuống trò chuyện cùng đi.” “Cảm ơn.” Ót-tơ cười hì hì cảm ơn, sau đó ngồi phịch xuống đất.

Cơ thể to lớn như gấu, suýt nữa thì đâm ngã Ngô Tà.

Ngô Mặc trong lòng lập tức khó chịu.

Định bụng tìm cơ hội dạy cho cái lão Tây này biết thế nào là lễ nghi.

Hắn nheo mắt lại, nhướng cằm về phía Ót-tơ, “Ót-tơ tiên sinh, không biết tìm huynh đệ tôi có việc gì quan trọng?” “Lâm tiên sinh, tôi rất hứng thú với văn hóa của các ngài, nhưng tiếng Hán của tôi không được tốt lắm, muốn nhân cơ hội này trò chuyện với các ngài để học thêm tiếng Hán.” Ót-tơ nói có vẻ đúng, nhưng nghe vào tai mấy người họ thì thuần túy mẹ kiếp là nói nhảm.

Muốn học tiếng Hán?

Trong đội của Tô Nan có Tiểu Tứ Nguyệt, còn có hai đồng đội khác, sao không học với họ được à?

Đâu phải người câm mà không nói được tiếng người.

Nhưng đối phương đã muốn đến góp vui, dù sao mình rảnh cũng chán, thì cứ ngồi nói nhảm với hắn ta vậy.

“Ót-tơ tiên sinh, vậy thì ngài tìm đúng người rồi đấy.” Ngô Mặc ngậm điếu thuốc trên môi, đầy vẻ bỗ bã, “Hai anh em tôi đây là sinh viên xuất sắc khoa tiếng Trung, dạy cho cái lão Tây như ngài học tiếng Trung thì thừa sức.” Chẳng phải là khoác lác sao?

Ông đây đảm bảo khoác lác lên có thể thổi bay cái con heo Đức như mày.

Ót-tơ ngồi xuống, ánh mắt không hề nhàn rỗi.

Mượn cơ hội nói chuyện, thỉnh thoảng lại nhìn người này, rồi lại liếc người kia.

Mấy hành động này của hắn đều bị mấy người họ nhìn thấy.

Giữa họ không phải trao đổi ánh mắt thì cũng là ra dấu, muốn chơi đùa với Ót-tơ một chút, xem rốt cuộc hắn ta muốn làm gì?

Ót-tơ cúi người về phía trước, vẻ mặt khao khát tri thức, “Lâm tiên sinh, tôi rất hứng thú với hí khúc của các ngài, chỉ là có chút không hiểu, ngài có thể giúp tôi giảng giải điển cố của chúng không?” Sau đó ánh mắt hắn ta lướt qua Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa một cách lấp lánh, như có như không.

Ngô Mặc trong lòng lộp bộp một tiếng.

Mẹ kiếp, cái lão Tây chết tiệt này có ý gì?

Không nhắc đến cái khác, cứ nhắc đến hí khúc?

Chẳng lẽ bọn Tô Nan đó nghi ngờ gì sao?

Hắn ta thầm suy nghĩ trong lòng, nhưng trên mặt không hề lộ ra, khóe miệng nhếch lên nụ cười, tay phải mạnh mẽ vỗ vào vai Ót-tơ, "Ót-tơ, vậy thì anh đúng là hỏi đúng người rồi, anh em tôi đây từ nhỏ đã thích nghe hí khúc nhất, đúng là một ngày không nghe là khắp người ngứa ngáy khó chịu." Lời Ngô Mặc nói cứ như trời long đất lở, khiến mấy người họ choáng váng.

Hắn thích nghe hí khúc á?

Đùa quốc tế cái gì?

Hắn là thích nghe nhạc ru ngủ thì có!

Nếu không phải Ót-tơ đang ngồi đây, Ngô Tà và mấy người kia rất muốn phỏng vấn cảm nhận của Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa lúc này trong lòng dở khóc dở cười.

Cái thằng ranh con này lấy đâu ra dũng khí mà có thể đường hoàng nói ra câu đó vậy?

Mỗi lần mình vừa mới bắt đầu khúc dạo đầu là hắn đã nhắm mắt lại, một khúc còn chưa hát xong thì tiếng ngáy đã vang lên.

Trăm lần thử cả trăm lần đều linh nghiệm.

Chưa một lần nào nghe hết một bản nhạc trọn vẹn.

Hỏi Giải Ngữ Hoa có tiếc nuối không?

Quả thật có chút tiếc nuối.

Nhưng anh không muốn miễn cưỡng Ngô Mặc, dù sao hí kịch cũng không phải tiền nhân dân tệ, không thể mong thằng ranh con đó yêu quý như bảo bối.

Mấy người họ không ai mở miệng, chỉ nghe Ngô Mặc nói nhảm với Ót-tơ.

“Lâm tiên sinh, ngài có thể kể cho tôi nghe câu chuyện về Bá Vương Biệt Cơ không?” Ngô Mặc cười đầy ẩn ý, lặp lại một câu, “Bá Vương Biệt Cơ?” Hắn giờ càng ngày càng chắc chắn, cái lão Tây này rất có khả năng là đang thăm dò mình.

Ai cũng biết, Giải Ngữ Hoa xuất thân từ Hoa Cổ Hí, nhưng lại đặc biệt yêu thích hát Bá Vương Biệt Cơ.

Chương 766

Cái lão Tây chết tiệt này không nhắc đến thứ khác, chuyên chọn hí khúc và Bá Vương Biệt Cơ?

Không có mờ ám, anh tin không?

Ngô Mặc vươn tay phải ra, mạnh mẽ vỗ vào vai Ót-tơ, khiến cái tên to con như gấu này cũng phải lắc lư ba cái.

Sau đó hắn há miệng cười ha hả, "Ót-tơ tiên sinh, tôi cứ tưởng anh muốn hỏi gì cơ?

Chỉ có thế thôi à?

Đơn giản quá." Lâm Phong ngồi đối diện Ngô Mặc, bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ: "Lão Tây à, đợi con trai lớn của bố lừa chết mày đi." Ót-tơ giả vờ tỏ ra rất hứng thú, "Thật là quá cảm ơn Lâm tiên sinh." Ngô Mặc động não một cái, một phiên bản Bá Vương Biệt Cơ mới ra lò.

"Nhớ ngày xưa có một thằng lưu manh tên là Bá Vương, vừa nghèo vừa lười lại ham ăn, sau đó nó nhắm vào con gà nhà địa chủ.

Anh nghĩ xem, không tiền lại ham ăn, muốn ăn gà thì làm sao?

Trộm chứ sao.

Hắn ta nhét ít gạo vào túi, nửa đêm lẻn vào chuồng gà trộm gà, kết quả tham lam quá, trộm mất mấy con.

Tay cầm không hết, bèn giắt vào thắt lưng, đó chính là nguồn gốc của 'Bá Vương giắt gà' (Bá Vương Biệt Kê).

Chuyện này vẫn chưa xong, tiếng Hán của chúng ta đều có tính liên đới.

Trộm nhiều quá bị người ta phát hiện, tóm lại đánh một trận, gà lại bị cướp về, chuyện này liền kéo theo một thành ngữ khác gọi là ‘mất gà lại mất cả thóc’.” Ngô Mặc kể chuyện sinh động, có cả ngữ điệu lẫn cảm xúc.

Ngô Tà và mấy người kia cắn chặt môi dưới, bấu mạnh vào đùi mới miễn cưỡng khống chế được biểu cảm trên mặt.

Ai nấy đều nhìn Ngô Mặc với ánh mắt sùng bái.

Mẹ kiếp, tài nói nhảm quá.

Hắn ta làm sao mà có thể liên kết hai chuyện này lại với nhau được nhỉ?

Giả như không phải mình biết điển cố thì sao?

Chỉ nhìn ngữ khí và biểu cảm trên mặt hắn khi kể chuyện, e rằng sẽ thật sự tin đây là sự thật lịch sử.

Giải Ngữ Hoa thầm nghĩ trong lòng.

Nếu sư phụ còn sống, nghe cái thằng ranh con này nói hươu nói vượn, có khi nào sẽ cho nó một trận đòn không?

Ót-tơ nghe đến mặt xanh lét, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười để phối hợp với màn trình diễn của Ngô Mặc.

Hắn ta căn bản không giống như mình đã nói, không phải là không tinh thông tiếng Hán.

Hắn ta thực chất làm việc ở công ty An Tĩnh của Đức, chủ yếu phụ trách thông tin về trộm mộ.

Đối với Lão Cửu Môn cực kỳ coi trọng, riêng tài liệu của họ thôi đã chất đầy mấy căn phòng.

Một khi nghiên cứu là mất cả mấy năm trời.

Tục ngữ có câu: không phải chủng tộc của ta, ắt có lòng khác.

Lão Tây không yên tâm Uông gia.

Đặc biệt phái Ót-tơ dẫn đội đến đây, một mặt là giám sát Tô Nan, mặt khác cũng là để đoạt lấy đồ vật.

Có thể nói như vậy, công ty An Tĩnh của Đức và Uông gia là mối quan hệ đôi bên cùng có lợi, nhưng cũng đề phòng lẫn nhau.

Trước khi đến, Ót-tơ đã nghiên cứu kỹ lưỡng thông tin chi tiết về Địa Long Hội.

Hắn ta nhận thấy Địa Long Hội và Lão Cửu Môn có hợp tác.

Lại nghe nói Tiểu Tứ Nguyệt vì Giải đương gia mà xảy ra mâu thuẫn với Địa Long Hội, trong lòng luôn cảm thấy có gì đó không ổn?

Theo nhiều năm nghiên cứu của hắn.

Phàm là nơi nào có Lão Cửu Môn xuất hiện, thì không có chuyện gì đơn giản cả.

Vì vậy, từ Lạt Ma Miếu trở đi, hắn ta vẫn luôn quan sát tình hình trong đội ngũ của Ngô Mặc.

Kết quả không thu hoạch được gì, không phát hiện ra điều bất thường nào.

Ót-tơ là một người tỉ mỉ.

Hắn ta làm việc nghiêm túc, sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Vừa rồi đến đây cũng là muốn thăm dò vài câu, tìm cái cớ để thăm dò bên cạnh.

Hí khúc, Bá Vương Biệt Cơ, quả thật là hắn ta cố ý.

Hắn ta biết rõ Giải Ngữ Hoa giỏi nhất hai thứ này.

Hơn nữa, Ngô Mặc cũng tự miệng thừa nhận, vô cùng sùng bái

Giải đương gia.

Vì vậy hắn ta chuẩn bị bắt đầu từ đây, nói chuyện với Ngô Mặc, thuận thế moi ra tình hình của Giải Ngữ Hoa.

Ót-tơ đã tính toán mọi thứ, duy chỉ có một chuyện là không tính toán rõ ràng.

Đó chính là Ngô Mặc căn bản sẽ không đi theo lối mòn, đầu óc hắn ta vốn không phải người bình thường.

Một vở quốc túy hay ho như vậy, lại có thể để hắn ta bóp méo thành lưu manh trộm gà?

Đây chẳng phải là nói hươu nói vượn sao?

Điều càng uất ức hơn là, mình còn phải phối hợp diễn ra vẻ không hiểu gì cả, quả thực quá hành hạ người.

Ngô Mặc thấy Ót-tơ có vẻ ngồi không yên, trong lòng cười lạnh một tiếng, “Mẹ kiếp, muốn đi à?

Mơ đi, xem ông đây lừa chết mày thế nào.” “Ót-tơ tiên sinh, tôi thấy anh thích văn hóa nước tôi đến thế, hay là tôi kể cho anh nghe một câu chuyện khác nhé?” “Lâm tiên sinh, ngài kể chuyện quá hay.” Ót-tơ miễn cưỡng giơ ngón cái lên với Ngô Mặc, lại giả vờ giơ tay nhìn đồng hồ, “Nhưng mà ngày mai còn phải lên đường, hay là chúng ta nghỉ ngơi sớm đi?” “Không vội, tôi giờ đang rất tỉnh táo, hay là kể cho anh nghe chuyện Quý Phi Say Rượu nữa nhé?” Ngô Mặc túm lấy cánh tay Ót-tơ, bất chấp hắn ta giãy giụa, lại bắt đầu một đợt tẩy não mới.

“Có một mỹ nữ tên là Quý Phi.” Ngô Mặc cố ý chơi xấu, ngồi rất gần Ót-tơ, gần như dán vào tai hắn ta lải nhải không ngừng.

Cứ như Đường Tăng đang niệm Kim Cô Chú vào tai Tôn Ngộ Không vậy.

Đừng thấy Ót-tơ to khỏe như trâu, nhưng hắn ta lại mấy lần đều không thoát khỏi tay Ngô Mặc.

Trong lòng hắn ta không khỏi lộp bộp một tiếng.

Chẳng lẽ mình đã đánh giá thấp thực lực của đối phương rồi sao?

Phải biết rằng hắn ta hồi trẻ cũng xuất thân là lính đặc chủng Đức, thân thủ nhanh nhẹn, sức lực cường tráng.

Một mình đánh mười người thì là nói quá, nhưng đối phó năm người thì thừa sức.

Không ngờ ở đây lại gặp phải vách đá, đủ để chứng minh vị họ Lâm trước mắt này không phải là một nhân vật đơn giản.

Ót-tơ trong lòng lại nâng cấp độ nguy hiểm của Ngô Mặc lên một bậc.

“Lâm tiên sinh.” “Ót-tơ tiên sinh đừng vội, tôi còn chưa kể xong mà.” Ót-tơ cố gắng cắt lời Ngô Mặc, nhưng Ngô Mặc căn bản không chịu tiếp chiêu.

Anh không phải hứng thú với tiếng Hán sao?

Anh không phải muốn biết điển cố hí khúc sao?

Đừng vội, ông đây sẽ giải thích từng cái một cho anh.

Tiếng Ngô Mặc bên này không nhỏ, nếu những người khác trong hang động có lòng thì cũng có thể nghe rõ mồn một.

Có người lén cười, có người xem náo nhiệt, có người phẫn nộ, đủ loại người đủ sắc thái.

Tô Nan đối với điều này không hề để ý.

Công ty An Tĩnh cũng không phải một khối sắt, các phe phái san sát, ai cũng có những tính toán riêng.

Ngay khi Ngô Mặc đang thao thao bất tuyệt kể chuyện không ngừng, sâu trong hang động đột nhiên truyền đến tiếng đá đổ sập.

Tiếng động không nhỏ, khiến tất cả mọi người dừng động tác, ánh mắt đồng loạt quét về phía góc.

Tất cả mọi người trong hang động đều rút vũ khí ra, cảnh giác nhìn chằm chằm về phía góc.

Chương 767

Một đồng đội trong đội của Tô Nan hô lên, “Cô Nan, bên này có tình huống, phía dưới có một cái động lớn, bên trong dường như có một xác chết.” Lời vừa dứt.

Tô Nan dẫn theo hai người Đức đi qua, trầm giọng nói: “Có chuyện gì?

Sao chỗ này đột nhiên sập xuống?” “Cô Nan.” Đồng đội chỉ vào cái lỗ đột nhiên xuất hiện ở góc giải thích: “Tôi với Lão Ngũ tối qua uống nhiều quá ra đây đi vệ sinh, vừa mới dội nước lên trên, kết quả là thành ra thế này.” Tô Nan cúi người nhìn xuống một cái, ở góc xuất hiện một cái lỗ cao nửa mét.

Khí lạnh buốt từ miệng hang xông thẳng ra ngoài, lạnh đến mức khiến người ta không tự chủ được mà rùng mình.

Cô ta mượn ánh lửa nhìn vào trong, gần miệng hang lờ mờ có một bộ xương khô.

Nhìn sâu hơn nữa, bên trong đen ngòm không nhìn rõ tình hình cụ thể.

“Lâm tiên sinh, tôi qua xem tình hình.” Ót-tơ nhân cơ hội vội vàng rời khỏi bên cạnh Ngô Mặc.

Nhanh đến mức, cứ như chậm một giây thôi sẽ bị người ta nuốt chửng vậy.

Lâm Phong cũng rất tò mò, quay đầu lại nói với Ngô Mặc: “Lão nhị, chúng ta cũng qua xem xem.” Một đám người đều xúm lại chỗ miệng hang.

Tô Nan đang sắp xếp một đồng đội đi vào kiểm tra xem bên trong rốt cuộc là tình hình gì?

Công việc này đối với những người chuyên trộm mộ mà nói thì dễ như trở bàn tay, căn bản không cần sợ hãi.

Nửa tiếng sau, phía dưới truyền đến tiếng xuýt xoa của đồng đội, “Cô Nan, bên trong có mấy trăm xác chết, mặc quần áo dân tộc thiểu số, nam nữ già trẻ đều có.

Cô Nan, cô có muốn xuống xem một chút không?” Giọng đồng đội hơi kinh ngạc, dường như đã gặp phải chuyện gì đó khó hiểu?

Tô Nan rút đèn pin ra chiếu xuống phía dưới.

Suy nghĩ một lát, cô ta khom người, nhanh nhẹn nhảy xuống.

Vừa xuống đã suýt chút nữa bị đông cứng.

Bên dưới còn lạnh hơn bên ngoài.

Gió lạnh từng đợt, khí lạnh thấu xương, không khí lạnh buốt xoáy thẳng vào tận xương tủy.

Cô ta siết chặt quần áo, quan sát tình hình xung quanh.

Phát hiện không gian bên trong khác với bên ngoài, nó có hình dáng hẹp dài.

Hơi giống hành lang dài.

Chiều rộng chỉ khoảng năm mét, cụ thể sâu bao nhiêu thì không nhìn rõ.

Cô ta cúi đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy ngay trước chân mình nằm một xác chết, nhìn quần áo có vẻ giống trang phục hiện đại.

Trạng thái chết khá thảm, tứ chi biến dạng méo mó, dường như bị người ta vặn đứt.

Đồng đội thấy Tô Nan nhảy xuống, lập tức chạy lại báo cáo.

“Cô Nan, lúc tôi vừa nhảy xuống thì phát hiện mấy trăm xác chết bên trong đều quỳ quay mặt về một hướng, vẻ mặt an tường, cứ như đang cầu nguyện điều gì đó?

Tôi có chút tò mò, nên đi theo hướng họ đang quỳ về phía trước.” Đồng đội vừa nói vừa dẫn Tô Nan đi xuyên qua những xác chết đang quỳ, tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Phụ nữ làm cái nghề này đều không thể xem thường.

Mỗi người đều có một mặt mình giỏi giang.

Tô Nan coi như là người nổi bật trong số đó.

Võ lực cao lại cẩn thận, bằng không cũng sẽ không được Uông gia coi trọng, phái ra ngoài làm việc một mình.

Nhờ môi trường lạnh giá, thi thể không bị thối rữa.

Đông cứng như đá, dung mạo không khác biệt nhiều so với lúc còn sống.

Họ quấn khăn đen trên đầu, quỳ dưới đất chắp hai tay lại.

Trên mặt hiện lên nụ cười, tạo cho người ta một cảm giác quỷ dị khó lường.

Ban đầu Tô Nan không để ý.

Con người trước khi bị đông cứng đến chết sẽ sinh ra các loại ảo giác, cởi quần áo, mỉm cười, da niêm mạc xuất hiện ban xuất huyết, đều là triệu chứng của việc bị đông cứng.

Mãi cho đến khi cô ta vô ý làm đổ một xác chết, mới nhận ra có điều không ổn.

Bụng thi thể có một vết nứt sâu, quan sát kỹ thì thấy bên trong trống rỗng không có gì cả.

Trên miệng hang.

Một nhóm người đứng đó chờ tin tức truyền đến từ phía dưới.

Không xác định được tình hình cụ thể, tự tiện xuống cả đám người thì thuần túy là thêm phiền phức.

Lâm Phong huých khuỷu tay vào Ngô Mặc một cái, ghé sát tai nói nhỏ, "Lão nhị, ra cửa gặp xác chết là không may mắn rồi, xem ra chuyến đi này rắc rối sẽ không nhỏ đâu." "Phí lời." Ngô Mặc liếc hắn một cái, giọng nhỏ như muỗi kêu mắng: "Bảo mày đừng đi theo, mày không nghe, cứ nhất định phải đến, ngoan ngoãn ở nhà tốt biết mấy." Lâm Phong sợ nhất Ngô Mặc cằn nhằn.

Thằng cha này mà lảm nhảm lên thì tuyệt đối có thể dồn người tốt đến phát điên, khiến người câm cũng phải mở miệng hát RAP.

Hắn ta dứt khoát chuyển chủ đề nói, "Lão nhị, hay là xuống xem thử?" "Không đi, tình hình không rõ ràng, không đáng mạo hiểm." Ngô Mặc giờ khác xưa rồi, chuyện gì có thể không mạo hiểm thì tuyệt đối không mạo hiểm.

Tô Nan đã xuống thăm dò đường, mình việc gì phải vội vàng chạy xuống góp vui, đứng ở trên ung dung chờ tin tức không phải tốt hơn sao?

Huống hồ, ai biết bên dưới có phải là bẫy không?

Nếu không thì sao lại xảy ra chuyện trùng hợp như vậy?

Một bãi nước tiểu mà đổ sập cả bức tường?

Cũng quá buồn cười rồi đấy!

Đó mẹ kiếp là nước tiểu, chứ không phải axit sulfuric.

Ngô Mặc không lên tiếng, Hắc Nhãn Kính và mấy người kia cũng không nói gì, ai nấy đều đứng sau lưng hắn như bảo vệ, khoanh tay xem náo nhiệt.

Phải đến hơn nửa tiếng, giọng Tô Nan từ dưới truyền lên, “Lâm Ách Ba, Trương tiên sinh, phiền hai người xuống một chuyến, bên dưới xuất hiện một đường thông đạo, không biết dẫn đi đâu?” Cô ta coi như đã đối đầu với Ngô Mặc.

Hai người xưng hô với đối phương, một người là Ách Ba (người câm), một người là ăn mày, ai cũng không muốn chịu thiệt, cũng không muốn bị đối phương chiếm tiện nghi.

“Được thôi.” Ngô Mặc nhún vai, “Ông đây đúng là cái số lao lực, chuyện bé tí tẹo cũng phải gọi ông đây.” Hắc Nhãn Kính thấy có cơ hội liền chen vào một câu, “Nhị gia, tôi đi cùng anh xuống.” “Vậy thì làm phiền Hắc gia.” Ngô Mặc không vội không vàng vắt khuỷu tay lên vai Hắc Nhãn Kính, lười nhác nói một câu, “Phí vất vả là một điếu thuốc.” Hắc Nhãn Kính cười hì hì chắp tay, “Tạ Nhị gia ban thưởng.” Hai người đứng gần miệng hang, chặn luôn lối vào.

Trương Hải Khách và Trương Hải Hạnh muốn xuống, bắt buộc phải chen qua bên cạnh họ.

Trương Hải Hạnh cố ý va vào Ngô Mặc một cái, nói với giọng mỉa mai: “Chó lành không cản đường, phiền tránh ra một chút.” “Ây da mẹ kiếp!” Ngô Mặc nhanh chóng né sang một bên, dựa sát vào Hắc Nhãn Kính, vẻ mặt ghét bỏ bịt mũi kêu lên một tiếng, “Cô có phải bị vi khuẩn Helicobacter pylori không, nếu không thì sao cái miệng cô lại hôi thối khó ngửi đến thế?” “Anh!” Trương Hải Hạnh trừng Ngô Mặc một cái thật mạnh, “Miệng chó thì không thể phun ra ngà voi.” Ngô Mặc đã phát chán cô ta rồi.

Người phụ nữ này luôn khiêu khích giới hạn của mình --- không tôn trọng đại ca, ra tay quá nặng với Hoa ca, thờ ơ với Lão Trương.

Cứ tùy tiện lôi ra một lý do, cũng đủ để mình xử cô ta mấy lần.

Ban đầu cho cô ta chút bài học, mà vẫn không biết kiềm chế, vậy thì đừng trách mình sau này không khách khí.

“Nhìn cái logic nói chuyện của cô, chắc ruột thẳng tuột lên não rồi nhỉ.” Ngô Mặc khoanh tay, bình tĩnh đáp trả: “Ông đây là con người thuần chủng, không thể so với cô, miệng cô đừng nói ngà voi, đến phân cũng phun đầy đất.” Trương Hải Hạnh bị làm cho bẽ mặt trước mọi người, mặt tức đến biến dạng.

Cái gọi là “khí trường không hợp” chính là tình huống của Trương Hải Hạnh và Ngô Mặc.

Cả hai nhìn đối phương đều như nhìn kẻ thù.

Nếu không phải vì nhiệm vụ, cả hai đều hận không thể đâm một nhát dao vào tim đối phương.

Trương Hải Khách thấy không khí không ổn, kéo Trương Hải Hạnh lại, “Đừng làm loạn, lo việc chính trước đã.” Lại nói với Ngô Mặc: “Lâm tiên sinh, xin miệng giữ chút đức, Hải Hạnh là con gái, nói thế nào đi nữa, Lâm tiên sinh cũng có chút quá đáng rồi phải không?” “Quá đáng?” Ngô Mặc đứng nguyên tại chỗ, cười lạnh liên tục, “Cô ta còn chẳng cần mặt mũi nữa, tôi việc gì phải tiếc cái miệng này chứ?” Hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt giống hệt đại ca mình, trong mắt lóe lên một tia sắc lạnh.

Trong lòng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải xé toạc cái mặt nạ đó khỏi mặt Trương Hải Khách.

Đại ca nhà mình là độc nhất vô nhị trên thế giới này.

Bất kể ai muốn giả mạo thành anh ấy, cũng phải hỏi xem mình có đồng ý không?

Trương Hải Khách vừa định nổi giận.

Ánh mắt liếc qua, vừa thấy Trương Khởi Linh đang nắm Hắc Kim Cổ Đao trong tay.

Chương 768

Chỉ một động tác bình thường như vậy.

Cứ như bình chữa cháy, “phụt” một tiếng dập tắt ngọn lửa trong lòng hắn ta.

Trương Hải Khách có chấp niệm rất sâu sắc về việc vực dậy Trương gia.

Khó khăn lắm mới tìm thấy Trương Khởi Linh, làm sao có thể vì chuyện nhỏ nhặt như vậy mà để tộc trưởng rời đi chứ?

Hắn ta miễn cưỡng nuốt cục tức này xuống, kéo Trương Hải Hạnh, “Đi, chúng ta đi xem tình hình trước đã.” “Ý gì?” Trương Hải Hạnh cố sức giằng ra một cái, ngữ khí vô cùng bất mãn, “Cứ thế mà bỏ qua sao?” “Đừng làm loạn.” Trương Hải Khách mặt lạnh tanh, nói ẩn ý: “Cô đừng quên chúng ta cần làm gì?” Cái mũ to tướng đè lên đầu.

Trương Hải Hạnh chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu, hung hăng trừng Ngô Mặc một cái, rồi theo sau Trương Hải Khách nhảy vào trong động.

Cô ta coi như đã triệt để kết thù với Ngô Mặc.

Thầm quyết định, sau khi hành động kết thúc nhất định phải tìm cơ hội giết chết tên này.

Tuyệt đối sẽ không để hắn ta sống sót rời khỏi Mặc Đà.

Mấy người họ thấy ánh mắt độc ác của Trương Hải Hạnh, trong lòng đều nảy sinh đề phòng với cô ta.

Đồng thời trong đầu hiện lên một ý nghĩ.

Kẻ thù của Ngô Mặc thì không xứng sống trên thế giới này.

Một trận phong ba đơn giản, tạm thời lắng xuống sau khi anh em nhà họ Trương nhảy xuống.

“Hắc gia, chúng ta xuống xem thử đi.” “Được thôi Nhị gia, tôi xuống trước, anh đi sau tôi.” Hắc Nhãn Kính sợ anh em nhà họ Trương ở dưới phục kích Ngô Mặc, nên tranh trước hắn nhảy vào trong động.

Những người còn lại ở trên, chờ tin tức tiếp theo.

Phía dưới miệng hang.

Hắc Nhãn Kính ngồi xổm xuống, đánh giá cái xác chết méo mó kia, cười cười, “Tên này thật xui xẻo, nhìn thấy có thể thoát thân rồi, kết quả lại chết ngay gần miệng hang, thật là quá đáng thương.” “Người hiện đại à?” Ngô Mặc cũng không vội vào trong.

Hắn ta ngồi cạnh Hắc Nhãn Kính, rút dao găm ra gảy gảy một chút, nhíu mày, “Kiểu quần áo thập niên chín mươi phải không?

Hắn ta từ đâu mà vào đây?” “Xem ra bên trong này chắc có lối vào khác.” Hắc Nhãn Kính vừa nói vừa đứng dậy từ dưới đất, phủi phủi bụi trên quần, “Nhị gia, đi thôi, chúng ta đi xem náo nhiệt.” Ngô Mặc túm lấy cổ tay Hắc Nhãn Kính.

Kéo hắn lại gần mình, ghé sát tai nói nhỏ: “Ca, cẩn thận chút, tình hình không ổn.” Hắc Nhãn Kính khẽ cười một tiếng đầy ẩn ý.

Ngô Mặc còn định nói gì đó, thì bị giọng Tô Nan phía trước cắt ngang.

“Lâm Ách Ba, anh lảm nhảm cái gì thế?

Có thể nhanh lên chút không?” Giọng nói có chút chập chờn.

Ngô Mặc phán đoán Tô Nan hiện giờ chắc đang ở vị trí khoảng trăm mét phía trước.

Vì miệng hang có hình dạng dài hẹp, hiệu ứng âm thanh vang dội khá tốt, nên giọng nói có thể truyền đến rõ ràng.

Hắn ta ra dấu cẩn thận cho Hắc Nhãn Kính, rồi lớn tiếng đáp lại, “Đến đây, có chuyện gì mà vội vàng thế?” “Đừng phí lời, mau qua đây.” Ngô Mặc miệng thì đáp “được”, nhưng bước chân vẫn chậm rãi.

Thỉnh thoảng lại dùng đèn pin chiếu sang hai bên, xem xét tình hình những xác chết đang quỳ trên đất.

Khoảng cách trăm mét thoắt cái đã tới.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính đi đến gần.

Tô Nan và Trương Hải Khách cùng bốn người khác đang đứng trước một bàn tế đơn sơ chất bằng đá, nói chuyện thì thầm.

“Tô ăn mày, xảy ra chuyện gì rồi?” “Lâm Ách Ba, anh nhìn cái bàn tế này.” Tô Nan nghiêng người lùi lại một bước nhường chỗ, chỉ vào cái miệng hang đen ngòm vô tận phía sau bàn tế giải thích, “Nếu chúng ta không đoán sai, chỗ này e rằng là địa điểm tế tự của nguyên thủy Bản giáo.” Ngô Mặc ném cho Tô Nan một ánh mắt nghi vấn, “Ừ, rồi sao nữa?

Liên quan gì đến chúng ta?

Thứ mấy người muốn lấy có liên quan đến nguyên thủy Bản giáo à?” Ba câu hỏi liên tiếp, khiến Tô Nan choáng váng.

Ngay lập tức cô ta phản ứng lại, mình lại bị Ngô Mặc dắt mũi rồi.

“Anh là heo à?” Tô Nan liếc Ngô Mặc một cái, “Có người ở đây tế tự, thì chứng tỏ có thông đạo.

Bên ngoài vừa lạnh, tuyết lại lớn, vạn nhất thông đạo này và Khu

Vô Nhân là một hướng, chẳng phải tiết kiệm được rất nhiều thời gian sao?” Ngô Mặc đánh giá Tô Nan từ trên xuống dưới, ánh mắt vừa ghét bỏ lại vừa như nhìn kẻ ngốc, “Cô là thượng đế à?

Hay là Ngọc Hoàng Đại Đế?” Tô Nan khinh bỉ một tiếng, giận dữ nói: “Anh có thể nghiêm túc chút được không?” “Tôi nói chính là chuyện nghiêm túc đấy.” Thái độ lả lướt của Ngô Mặc đột nhiên trở nên nghiêm nghị, “Cô đây thuần túy là nói nhảm, dựa vào cái gì mà khẳng định thông đạo này thông đến Khu Vô Nhân?

Vạn nhất bên trong có bẫy hoặc là rẽ mấy khúc rồi lại quay về, chúng ta chẳng phải uổng công mất thời gian sao?” Trương Hải Hạnh hừ một tiếng, “Không có văn hóa thì nói thẳng, tài liệu ghi lại, phương hướng biến mất cuối cùng của nguyên thủy Bản giáo chính là ở Khu Vô Nhân.

Họ có thói quen xây dựng thông đạo trong lòng núi, nơi này rất có thể chính là một trong số đó.” Trương Hải Hạnh nói một hồi.

Chủ yếu muốn chứng minh ý nghĩ của Tô Nan là chính xác.

Hai người kẻ xướng người họa khiến Ngô Mặc nghi ngờ.

Chuyện quá trùng hợp.

Móc nối từng vòng, đầu tiên là tiểu ra một cái miệng hang, sau đó bên trong phát hiện nơi tế tự của Bản giáo, tiếp theo lại nói thông đạo bên trong trực tiếp đến Khu Vô Nhân?

Lừa cha mày à?

Ngô Mặc lạnh lùng nhìn chằm chằm ba người, “Ý gì?

Nói thẳng ra một câu đi.” Tô Nan: “Cử người vào xem một chút, thăm dò tình hình thông đạo.” Trương Hải Khách tiếp lời: “Tôi không có ý kiến, cũng chỉ tốn một ngày thời gian, nếu thật sự thông đến Khu Vô Nhân, chúng ta ngược lại còn được lợi.” Ngô Mặc đột nhiên cười, nhún vai thờ ơ nói: “Vì các người đều nghĩ vậy, tôi không sao cả, vậy thì cứ cử người vào kiểm tra xem.

Nhưng nói trước, cấp dưới của tôi năng lực không đủ, sẽ không tham gia vào.” “Không được.” Trương Hải Hạnh là người đầu tiên phản đối.

“Ba đội hợp tác, đã muốn thăm dò đường thì phải công bằng một chút, mỗi đội ít nhất phải cử một người.” Tô Nan cũng có cùng ý nghĩ.

Ngô Mặc vốn kiên quyết không đồng ý, sau đó đổi ý nghĩ, hay là xem bọn họ muốn giở trò gì?

Tránh được chuyện này thì còn chuyện khác.

Chi bằng chủ động nhảy vào khuấy đảo một chút, có lẽ ngược lại có thể làm mọi việc rõ ràng hơn.

Mấy người họ quay lại miệng hang phía trên.

Tô Nan nói sơ qua tình hình bên dưới, chuẩn bị chọn người đi thăm dò đường.

Hắc Nhãn Kính là người đầu tiên xung phong, “Nhị gia, tôi đi nhé.” Cũng chỉ ở chỗ Ngô Mặc đây, Hắc Nhãn Kính mới cam tâm tình nguyện làm bất cứ chuyện gì.

Thay vào người khác?

Hắc gia là thà ngồi chứ không đứng, thà nằm chứ không tựa.

Động ngón tay thôi cũng phải đòi tiền đối phương.

Mong đợi hắn ta chủ động làm việc à?

Tốt nhất là chủ nhân hãy đi ngủ đi, trong mơ cái gì cũng có.

Tô Nan nói: "Tình hình dưới đây không rõ ràng, ba người có hơi ít không?" Tiểu Tứ Nguyệt, người nãy giờ vẫn chưa nói gì, đột nhiên chen vào một câu.

Tô Nan nhìn chằm chằm Tiểu Tứ Nguyệt, ngữ khí vô cùng bình tĩnh: "Cậu có ý kiến gì không?" "Ý kiến của tôi à?" Tiểu Tứ Nguyệt dừng một chút, ánh mắt lướt qua phía Ngô Mặc một cách như vô tình, cố ý trầm ngâm nói: "Mỗi đội cử hai người xuống là hợp lý hơn, có việc gì còn có thể hỗ trợ lẫn nhau, ngài nói đúng không?" Tô Nan không trả lời Tiểu Tứ Nguyệt, mà chuyển ánh mắt dò xét về phía Ngô Mặc và Trương Hải Khách.

Ngô Mặc cảm thấy chuyện này càng lúc càng thú vị.

Có phải mình ra ngoài trước khi đi không xem lịch hoàng đạo không?

Nếu không thì sao đám khốn nạn này đứa nào đứa nấy đều nhắm vào mình vậy?

Là cảm thấy mình dễ nói chuyện, có thể để bọn họ tùy ý nhào nặn ư?

Hay là coi mình như quả hồng mềm, muốn giẫm đạp thế nào cũng được?

Tuy nhiên, đề nghị của Tiểu Tứ Nguyệt cũng khá hợp ý hắn.

Một người quả thực không an tâm, dễ bị hai người còn lại đâm lén sau lưng.

Mỗi đội hai người thì khác, thế cân sức không sợ đối phương giở trò gì.

Khi hắn đang suy nghĩ, bên Trương Hải Khách đã đồng ý với ý kiến này.

Đồng thời chọn ra hai người, trong đó có Trương Hải Hạnh.

Chương 769

Tô Nan cũng không lãng phí thời gian, gọi thẳng tên: "Tiểu Tứ Nguyệt, cậu và Paul hai người xuống dưới thăm dò." Tiểu Tứ Nguyệt hơi sững người.

Ý của hắn vốn không phải là mình ra trận, chủ yếu là muốn hại người bên phía Ngô Mặc.

Chuyện dò đường này ẩn chứa rủi ro cực lớn, sơ suất một chút là xương cốt không còn.

Chỉ cần mình an toàn, người khác có chết thêm mấy người thì liên quan quái gì đến mình?

Đặc biệt là đám người Địa Long Hội.

Đối với sự sỉ nhục cực độ của mình, bọn họ chết hết mới hợp ý.

Thế nhưng tục ngữ có câu: mơ thì ôm cả phải lẫn trái, tỉnh dậy thì hai cái gối trong lòng.

Tiểu Tứ Nguyệt vạn vạn không ngờ rằng, Tô Nan lại dứt khoát như vậy mà ném mình ra ngoài.

Ý tưởng là do mình đưa ra, quả đắng chỉ có thể tự mình nuốt.

Hắn uất ức đáp một tiếng: "Được Nan tỷ." Hai đội còn lại đều đã chọn xong nhân viên dò đường, đồng loạt nhìn chằm chằm Ngô Mặc và Lâm Phong. "Phong Tử à..." Ngô Mặc vừa mở miệng đã bị Lâm Phong vẫy tay cắt ngang: "Lão Nhị, mày ở trên đi, tao dẫn người xuống chơi một chút." "Đừng mà anh trai của tôi." Ngô Mặc vòng tay phải ôm vai Lâm Phong, cánh tay trái hoạt động một chút, lười biếng nói: "Anh em tụi mình đều đã hết xa cách rồi, xuống dưới hít thở không khí một chút." Hắn cười tà mị đưa cho Lâm Phong một ánh mắt chỉ anh em mới hiểu.

Lâm Phong còn muốn phản bác, Ngô Mặc dùng tay phải siết mạnh vai hắn.

Đã quen với tính cách cố chấp của Ngô Mặc, một khi đã muốn làm việc gì, chín con trâu cũng không kéo lại được.

Lâm Phong buộc phải nuốt lời.

Ngô Mặc cười hắc hắc, rất hài lòng với thái độ của Lâm Phong.

Hắn quay đầu nhìn lại phía sau, thầm nghĩ nên dẫn ai xuống đây?

Hắc Nhãn Kính không chịu nhường ai đứng bên cạnh, đã quyết tâm đi cùng Ngô Mặc một chuyến.

Giải Ngữ Hoa cũng không cam lòng kém cạnh, tiến lên một bước: "Nhị gia, tôi đi cùng ngài." Ngô Mặc không nói gì, ánh mắt lại lướt qua bên cạnh, đúng lúc chạm phải ánh mắt Trương Khởi Linh.

Hai chữ đơn giản thốt ra từ miệng Trương Khởi Linh: "Tôi đi." Ánh mắt Trương Hải Khách hơi động đậy.

Trương Hải Hạnh có chút mất kiên nhẫn: "Có xong chưa vậy, chọn người mà rề rà thế à?" Cô ta không nói thì thôi, vừa nói lại càng củng cố thêm suy nghĩ trong lòng Ngô Mặc. "Mày hiểu cái chó gì, ông đây không giống bọn mày, sẽ không tùy tiện đem mạng sống của anh em dưới trướng ra đùa cợt." Ngô Mặc châm chọc một câu lạnh lẽo, ngay sau đó cười ha ha nói với Ngô Tà: "Lâm Ba, có hứng thú chơi một ván không?" Lời vừa thốt ra, mọi người đều kinh ngạc.

Mấy anh em ai cũng không ngờ, Ngô Mặc chọn người cuối cùng lại là Ngô Tà?

Biết rõ tất cả những năng lực đặc biệt của Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính vội vàng ngăn cản: "Nhị gia, ngài coi thường Hạt Tử sao?

Người ta thường nói lấy tiền của người khác thì giúp người ta giải tai ương, Hạt Tử đã thu không ít phí dịch vụ của ngài, thế nào cũng phải ra sức một chút chứ!" Trương Khởi Linh cũng nhìn sang với ánh mắt không đồng tình.

Giải Ngữ Hoa để dập tắt ý nghĩ của Ngô Mặc, thậm chí còn trực tiếp đổ hết cả chậu nước bẩn lên người Ngô Tà: "Nhị gia, Lâm Ba ứng biến năng lực kém, e rằng không gánh vác nổi trọng trách." Nếu không phải Ngô Mặc dùng ánh mắt ngăn cản Vương Béo, e rằng ngay cả hắn cũng sẽ nhảy vào giẫm một cước.

Lê Nhất Minh đứng trong đội hình như người vô hình, một câu cũng không xen vào cũng không muốn nói nhiều.

Ngô Tà tức muốn chết.

Ông đây làm sao?

Đến mức bị bọn mày nói thảm hại vậy sao?

Lại còn cái tên Lâm Ba là cái quái gì?

Lâm Ba kết à?

Khối u à?

Thằng ranh con thối tha, mày không thể đặt cho anh mày một cái tên anh minh thần võ được sao?

Ngô Tà trong lòng phẫn nộ bất bình, rất muốn chửi thề.

Nhưng đáng tiếc thời cơ không đúng.

Hắn chỉ có thể cố gắng kìm nén sự uất ức trong lòng, các cơ bắp khác trên người đều hơi run rẩy.

Ngô Mặc thấy cảnh này, trong lòng cảm thấy bi ai cho lão ca.

Phải xui xẻo đến mức nào, mới bị mấy huynh đệ ghét bỏ đến nông nỗi này?

Thấy Trương Hải Hạnh lại sắp mở miệng, Ngô Mặc trợn mắt, lấy ra phong thái của người làm chủ, vung tay một cái: "Im miệng, đừng ồn ào, cứ quyết định vậy đi, Lâm Ba, anh đi cùng Nhị gia một chuyến." Sự đã đến nước này, mấy anh em chỉ đành bất lực lùi một bước.

Dù sao ra ngoài, thân phận của bọn họ là bạn đồng hành và người làm thuê.

Nói nhiều dễ gây ra sự nghi ngờ của người khác.

Sáu người chỉnh trang thiết bị, mang theo vũ khí, lần lượt nhảy vào động khẩu.

Trong động lạnh lẽo, âm khí bức người.

Ngô Mặc vô cùng không khách khí phân phó với Tiểu Tứ Nguyệt: "Thanh Minh Tiết, cậu đi trước, bọn tôi theo sau." "Dựa vào cái gì?" Tiểu Tứ Nguyệt như con lừa bị xù lông, gằn giọng gào thét: "Tôi không phải thuộc hạ của anh, dựa vào cái gì mà phải nghe lời anh?

Hơn nữa sao anh không đi trước đi?" "Đừng ồn ào." Ngô Mặc thẳng người dậy, rất bình tĩnh trả lời: "Bọn tôi đều sinh sau tháng năm, cậu Thanh Minh Tiết, đương nhiên phải đi trước rồi." Một lý do vớ vẩn đến thế, một câu trả lời hố cha đến thế.

Tiểu Tứ Nguyệt tức đến đỏ cả mắt, máu nóng dồn lên đầu hận không thể đánh chết Ngô Mặc.

Tục ngữ nói chuyện không liên quan thì cứ mặc kệ.

Trương Hải Hạnh khoanh tay đứng một bên xem náo nhiệt, căn bản không hề có ý định giúp Tiểu Tứ Nguyệt nói đỡ.

Tiểu Tứ Nguyệt còn muốn phản kháng, Paul người Đức cười khẩy, nói tiếng phổ thông không được trôi chảy chửi một câu: "Một lũ nhát gan, không phải chỉ là dò đường thôi sao?

Tôi đi!" Mấy tên người Đức ai nấy đều cao lớn vạm vỡ, sự kiêu ngạo trong xương cốt khiến bọn họ căn bản khinh thường Tiểu Tứ Nguyệt.

Bọn họ cho rằng tên này là một thằng ẻo lả, khi rảnh rỗi còn ngấm ngầm bàn tán xem có nên đánh ngất hắn để chơi một chút không.

Ngô Mặc vừa nghe thấy, lập tức mở miệng hưởng ứng: "Vậy thì tốt quá, chúng tôi đang thiếu những dũng sĩ như ngài, mời đi trước." Lời nịnh nọt thì ai cũng thích nghe, người nước ngoài cũng thích nghe lời hay ý đẹp.

Bị Ngô Mặc tâng bốc một hồi, lập tức có chút lâng lâng.

Hắn đưa tay sờ sờ cây thánh giá trước ngực, miệng lẩm bẩm vài câu "Chúa phù hộ", cầm súng sải bước lớn đi về phía trước.

Tiểu Tứ Nguyệt rất uất ức, liên tiếp bị người nhà đâm một dao.

Hắn biết rõ phản kháng cũng vô ích, chỉ đành hậm hực đi theo sau Paul.

Ba nhóm người mỗi người một toan tính.

Giữ khoảng cách một mét, lần lượt đi vào.

Ngô Tà cẩn thận từng li từng tí luồn lách giữa các xác chết, trong lòng vô cùng khó hiểu, vì sao thằng em lại chọn mình đi cùng nó xuống đây?

Người nhà mình hiểu chuyện nhà mình.

Bàn về thân thủ, mình không bằng Tiểu Ca, Tiểu Hoa và sư phụ.

Bàn về thể năng, mình ngay cả Vương Béo cũng không bằng.

Trong số mấy anh em, thứ duy nhất có thể lấy ra được, ngoài cái đầu ra thì chính là thể chất.

Ngô Tà không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, trên người mình quả thực có chút bản lĩnh đặc biệt khó nói thành lời.

Cứ hễ xuống mộ là y như rằng sẽ gặp phải đủ thứ chuyện kỳ quái.

Khi thì dẫn xác chết đi dạo, khi thì cơ quan được kích hoạt để thông khí, chưa từng có một lần nào bình an vô sự đi đến cuối.

Ngô Mặc tay cầm vũ khí mới ra lò – Hàn Quang Côn, một mặt cảnh giác nhìn xung quanh, một mặt phân tâm chú ý lão ca nhà mình.

Hắn thấy Ngô Tà trầm ngâm không nói tiếng nào.

Nhớ đến cái tên mình đặt cho lão ca, trong lòng thầm cười một tiếng, biểu cảm lại vô cùng nghiêm túc nhắc nhở: "Tiểu Ba Tử, tập trung một chút, xác chết trên mặt đất có quái lạ đấy." Ngô Tà lén lút lườm thằng em một cái, ngữ điệu cố ý nâng cao: "Nhị gia yên tâm, tôi sẽ làm vậy." "Vậy thì tốt, Nhị gia tôi yên tâm khi anh làm việc." Hai anh em tùy tiện nói vài câu, rồi ngừng nói tiếp tục dò xét về phía trước.

Nói là hành lang dài, kỳ thực là dựa theo vết nứt của núi mà mở rộng ra.

Dấu vết chạm khắc hai bên vô cùng rõ ràng, kiến trúc cũng rất thô ráp, có thể phán đoán rằng con đường này chỉ dùng để đi lại, không có chức năng trưng bày và ghi chép.

Chương 770

Địa thế dốc nhẹ nhàng, do thời tiết lạnh nên mặt đất cứng như đá.

Dao găm, khuyên tai, nhẫn và các vật phẩm khác, rải rác trên mặt đất thành từng nhóm hai ba cái.

Đi một đoạn, đến chỗ tế đàn, sâu hơn nữa chính là nơi bọn họ cần phải thăm dò.

Paul người Đức dẫn đầu xông về phía trước.

Trương Hải Hạnh thấy Ngô Mặc vẫn đứng ở cuối cùng, quay đầu cười mỉa mai một cái, không nói gì liền quay người đi vào theo.

Ngô Mặc căn bản không bận tâm vấn đề thể diện.

Ai thích cười thì cười, mày có cười rụng hết răng, ông đây cũng không mất miếng thịt nào.

Hắn thấy người ta đi hết, từ trong túi lấy ra một miếng ngọc bài đưa đến trước mặt Ngô Tà: "Cầm lấy, đừng làm mất." "Ừm." Ngô Tà nhận lấy ngọc bài không thèm nhìn, cẩn thận từng li từng tí đeo lên cổ.

Mặc kệ nó là cái gì?

Thằng em đưa cho mình chắc chắn là đồ tốt.

Ngô Mặc không mấy yên tâm lại dặn dò một câu: "Cẩn thận một chút, đừng chủ quan." "Yên tâm đi, tôi biết rồi." Hai anh em nhìn nhau, sải bước đi vào bóng tối.

Càng đi vào trong, khí lạnh càng nặng.

Không khí lạnh xuyên qua lớp áo khoác dày cộp, đâm thẳng vào da thịt, lạnh đến mức Ngô Tà không nhịn được phải siết chặt quần áo.

Khe hở càng ngày càng hẹp, đôi khi muốn đi qua phải nghiêng người.

Sáu người như sáu người câm, ai cũng không nói gì, cầm vũ khí cứ thế đi về phía trước.

Ba giờ trôi qua thoáng chốc.

Phía trước vẫn tối đen như mực, không có chút dấu hiệu lối ra nào.

Ngô Mặc giơ tay nhìn đồng hồ, lúc này đã là ba giờ sáng.

Hắn dừng bước gọi về phía trước: "Tôi nói mấy vị, còn có cần phải tiếp tục đi nữa không?

Tôi đã nói sớm rồi, kiểu thăm dò này vô nghĩa, căn bản là đang lãng phí thời gian." Paul người Đức đi ở phía trước nhất, nói tiếng phổ thông không chuẩn hưởng ứng một tiếng: "Đúng vậy, phía trước không có gì cả.

Á á á!" Hắn còn chưa nói xong, phát ra một tiếng kêu thảm thiết cực độ.

Âm thanh sánh ngang giết heo, lại như trứng vỡ, tóm lại là vừa thê lương vừa đáng sợ. "Bang bang!" Liên tiếp hai tiếng súng chói tai muốn thủng màng nhĩ, phát ra tiếng vọng trầm đục trong đường hầm.

Tiểu Tứ Nguyệt càng tức giận gào thét: "Paul, anh điên rồi sao?" Paul căn bản không nghe thấy tiếng gào thét của Tiểu Tứ Nguyệt.

Cả người như bị ác quỷ nhập tràng, trợn trừng mắt, ngũ quan vặn vẹo, nước dãi chảy ròng.

Vô thức giơ súng bắn loạn xạ khắp nơi.

Ngô Mặc kinh hãi, vội vàng kéo Ngô Tà ra sau lưng mình.

Vị trí hắn đang đứng lúc này, cách Trương Hải Hạnh và những người khác một khúc cua, trừ khi đạn biết cua, nếu không rất khó bắn trúng hai anh em.

Vì lý do an toàn, hai anh em dán chặt vào vách đá, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh phía trước.

Ngô Mặc nghe một hồi cảm thấy có chút kỳ lạ.

Phía trước ngoài tiếng của Tiểu Tứ Nguyệt và Paul ra, không còn bất kỳ động tĩnh nào khác.

Trương Hải Hạnh và bọn họ đi đâu rồi?

Hắn sợ xảy ra chuyện bất ngờ, ghé sát vào tai Ngô Tà thì thầm: "Anh, qua đó xem thử, em luôn cảm thấy người nhà họ Trương không có ý tốt." Ngô Tà ra dấu OK.

Hai anh em như thằn lằn, dán chặt vào vách tường từ từ bò tới trước.

Tiếng súng vang lên một lúc rồi đột nhiên kẹt lại.

Ngô Mặc đoán chừng là hết đạn rồi.

Chưa đợi hắn thò đầu nhìn về phía trước, Tiểu Tứ Nguyệt lại điên cuồng hét lên: "Tránh ra, đừng qua đây, tránh xa tôi ra!" Vãi chưởng, lại một đứa nữa à?

Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em nhìn nhau, không dám tiếp tục tiến lên.

Đứng ở khúc cua của đường hầm, rướn cổ thò đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trong đường hầm phía trước, đèn pin cô đơn nằm trên mặt đất.

Paul và Tiểu Tứ Nguyệt hai người như trúng tà, một người bóp cổ mình, miệng phát ra tiếng ư ử nghẹn ngào.

Người còn lại dán chặt vào vách tường, miệng la hét ầm ĩ, tay cầm dao găm không ngừng vung về phía trước, cứ như phía trước có thứ gì đó khiến hắn kinh sợ?

Còn Trương Hải Hạnh hai người thì đã biến mất từ lâu.

Mẹ kiếp, biết ngay bọn này đang giở trò mà.

Ánh mắt Ngô Mặc lạnh băng lướt qua Tiểu Tứ Nguyệt và Paul, định quay đầu đi về.

Hai người bọn họ sống chết liên quan quái gì đến mình?

Hắn không phải là Thánh mẫu, không thể cứu người khỏi nước sôi lửa bỏng.

Chỉ riêng việc Tiểu Tứ Nguyệt chỗ nào cũng so sánh với Hoa ca nhà mình, không tự tay giết hắn đã có thể coi là Quan Âm Bồ Tát đại từ đại bi rồi.

Tuy nhiên, chưa đợi hắn quay người, đột nhiên một trận gió lạnh thấu xương thổi tới.

Đi cùng với gió lạnh, là một loại mùi hương thoang thoảng không thể nói rõ.

Mùi rất nhạt, không ngửi kỹ rất dễ bỏ qua.

Chuông cảnh báo trong lòng Ngô Mặc lớn tiếng vang lên.

Hắn vội vàng quay đầu nhìn về phía Ngô Tà, muốn nhắc nhở lão ca chú ý nguy hiểm.

Chỉ trong chớp mắt đó, Ngô Tà đã trúng chiêu.

Hai mắt hắn nhìn chằm chằm phía trước, ý thức rơi vào hỗn loạn, miệng lẩm bẩm một mình: "Nóng, nóng quá, chỗ này sao mà nóng như lửa đốt vậy?" Ngô Mặc bực bội vỗ trán.

Được rồi, đại ca mỗi lần đều bắt kịp thời đại.

Có chiêu thì trúng, có ảo cảnh thì tiến vào, tuyệt đối là loại trộm mộ mà tất cả chủ mộ đều yêu thích nhất.

Đã trúng chiêu rồi, thì tổng phải nghĩ cách giải quyết thôi.

Ngô Mặc kéo Ngô Tà ra sức lay một cái, không có bất kỳ phản ứng nào.

Hắn phát hiện lão ca dường như đắm chìm trong thế giới của riêng mình, không có chút cảm ứng nào với bên ngoài.

Không chút nghi ngờ, đây là đặc điểm của ảo cảnh.

Nhưng rốt cuộc trúng chiêu khi nào?

Chẳng lẽ là mùi hương thoang thoảng trong không khí?

Tại sao mình lại không bị?

Lẽ nào mùi hương thấy mình quá đẹp trai, mà quỳ rạp dưới quần leo núi của mình?

Dụng ý của nhà họ Trương khi làm vậy là gì?

Bọn họ muốn đạt được kết quả như thế nào?

Giết người?

Không thể nào.

Lão Trương đang ở bên ngoài, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn mình và lão ca bị người nhà họ Trương làm thịt.

Thăm dò?

Chương 771

Chưa chắc.

Nguyên nhân là gì nhỉ?

Có gì đáng để thăm dò chứ?

Ngô Mặc trăm suy ngàn nghĩ không ra.

Chưa giải quyết được thì cứ để sau hãy nói, vấn đề của lão ca nhất định phải xử lý trước.

Ảo cảnh bình thường, có lẽ một cái tát có thể giải quyết vấn đề.

Loại có độ khó cao thì không thể làm như vậy.

Vạn nhất chưa thoát khỏi ảo cảnh mà người lại bị đánh tàn phế, thì được không bù mất.

Những thứ này đều dựa vào ngoại lực.

Còn một loại là dựa vào bản thân.

Người có ý chí kiên định, sẽ chống lại sự tấn công của ảo cảnh, tìm kiếm manh mối để thoát ra.

Ngô Mặc tin tưởng Ngô Tà là loại người như vậy.

Chỉ cần cho hắn một chút thời gian, hắn chắc chắn sẽ dựa vào ý chí kiên cường mà thoát khỏi tuyệt cảnh.

Tuy nhiên Ngô Mặc không nỡ để lão ca chịu tội.

Hắn lập tức từ trong không gian lấy ra hai món bảo bối, một đôi nút tai, một cái bình sứ nhỏ.

Tuyệt đối đừng coi thường hai thứ này.

Đây là Ngô Mặc trước khi xuất phát, đặc biệt mặt dày mày dạn xin xỏ từ hệ thống.

Có lẽ hệ thống không chịu nổi Ngô Mặc cằn nhằn, hoặc có lẽ là thực sự cam chịu rồi.

Nhìn Ngô Mặc ký vào hóa đơn nợ, nó vô cùng dứt khoát giao đồ cho hắn.

Kết quả vì quá hào phóng, ngược lại khiến Ngô Mặc sợ đến mức giật mình, nhầm tưởng hệ thống trúng độc xuất hiện lỗi.

Nếu không thì con gà sắt sao có thể nhổ lông?

Theo cái tính của hệ thống trước nay, không phải nên từ chối trước, rồi từ chối khéo, cuối cùng giả vờ bất đắc dĩ sao?

Lại dứt khoát như vậy?

Tuyệt đối có bẫy.

Hắn ôm thái độ hoài nghi hỏi hệ thống, chỉ trích đối phương không đủ nghĩa khí, bán đồ phế phẩm giá cao cho mình.

Lải nhải nói một tràng.

Hệ thống nghe xong muốn giết hắn luôn.

Mình đã đổ bao nhiêu xui xẻo, lại gặp phải một tên túc chủ ngốc nghếch như vậy?

Không đáp lời hắn?

Thì trách mày cao lãnh.

Đáp lời hắn?

Thì cho rằng mày bị bệnh.

Tóm lại một câu, không thể nào cho hắn vẻ mặt tốt được.

Hệ thống dứt khoát ngừng kết nối với hắn, mặc Ngô Mặc nói thế nào cũng giả chết không thèm để ý.

Quay lại chuyện cũ, chúng ta hãy nói xem Ngô Mặc đã mua được món đồ tốt nào từ hệ thống?

Từ khi nhận nhiệm vụ Cổng Đồng, hắn đã bắt đầu suy nghĩ sẽ gặp phải loại cạm bẫy và cơ quan nào?

Theo kinh nghiệm trước đây.

Rắn, côn trùng, kiến, gián là không thể tránh khỏi, cương thi máu thì thường xuyên gặp.

Cơ quan ám khí thì khỏi phải nói, căn bản không có địa cung nào mở cửa lớn chờ bạn đến.

Những thứ này đều rất quen thuộc.

Trong đó, thứ khiến người ta đau đầu nhất và gây thương vong lớn nhất, là ảo cảnh do chủ mộ tạo ra dựa trên các điều kiện khác nhau.

Một khi có người trong đội rơi vào ảo cảnh, rất có thể sẽ tạo thành cục diện tự tương tàn sát.

Dù sao người rơi vào ảo cảnh sẽ coi tất cả mọi thứ xung quanh là kẻ tấn công.

Phương pháp chế tạo ảo cảnh từ xưa đến nay có rất nhiều loại, tổng kết lại đại khái có ba loại: dược thảo, thực vật và âm thanh.

Bất kể là loại nào, đều là xâm nhập não thông qua ngũ quan của con người.

Tục ngữ nói rất đúng, mâu thuẫn tồn tại song song.

Có thuốc độc thì có thuốc giải, đây là đạo lý tồn tại từ xưa.

Ngô Mặc vì lý do này, cắn răng bỏ ra mười vạn điểm tích lũy, từ chỗ hệ thống mà vắt ra được vài đôi nút tai và một loại cổ dược phương giải bách độc.

Hai thứ này không phải là đồ chợ búa bình thường.

Nút tai có thể hóa giải các đợt tấn công tần số thấp, nhưng không ảnh hưởng đến việc nghe các âm thanh bình thường.

Cổ dược phương càng là một bảo bối.

Bôi nó dưới mũi, sẽ khiến người sắp rơi vào ảo cảnh thoát ra ngay lập tức, hơn nữa sẽ không gây tổn hại đến não.

Ban đầu Ngô Mặc không lấy hai thứ này ra.

Một là sợ bị người khác phát hiện, một khi địch có phòng bị thì rất dễ chuyển sang sang phương pháp tấn công khác.

Hai là không ngờ đối phương chơi lớn vậy, vừa vào đã dùng ảo cảnh tấn công.

Nếu không hắn đã không đưa ngọc bài cho Ngô Tà, mà đã lén lút bôi thuốc lên người hắn.

Ngọc bài cũng không phải vật phàm.

Là phương thuốc hắn bốn năm trước, vô tình có được từ một ngôi cổ mộ thời Tần.

Thời Tần, phương sĩ thịnh hành, các loại phương thuốc kỳ lạ xuất hiện không ngừng.

Cuốn sách mà Ngô Mặc có được, chính là một trong số đó do một phương sĩ dùng cả đời để tổng hợp lại.

Ban đầu hắn muốn bán đồ, đổi lấy tiền để mở rộng Địa Long Hội.

Lâm Phong lại có suy nghĩ khác.

Hắn cho rằng hai anh em sau này rất có thể sẽ thường xuyên tiếp xúc với các ngôi mộ trước thời Tần.

Nói thô tục nhưng không thô lỗ.

Vậy nên, Ngô Mặc dành thời gian nghiên cứu cuốn dược phương này.

Thiếu kiến thức sẽ mất mạng mà.

Không có hệ thống phối hợp, hắn vắt óc suy nghĩ cũng chỉ hiểu rõ được ba phương thuốc.

Trong đó có một loại là ngăn ngừa xác chết sống dậy.

Ngô Mặc đầu tiên nghĩ đến lão ca nhà mình, cái thể chất đó không phải dạng vừa, quả thực là cái máy khởi thi sống.

Nhà người khác phú nhị đại đi trước, phía sau là một đám tùy tùng.

Ngô Tà đi trước, phía sau không phải là đám đòi nợ, thì cũng là một lũ cương thi đuổi theo.

Chương 772

Ngô Mặc lúc đó cũng không biết liệu mình có thể sống sót không?

Vạn nhất mình chết rồi, Lâm Phong và bọn họ sẽ ra sao?

Hắn chỉ muốn chuẩn bị nhiều hơn một chút.

Mình không thể bảo vệ bọn họ, chỉ có thể chuẩn bị thêm một ít thiết bị phòng thân cho bọn họ thôi.

Theo ghi chép trong cổ dược phương.

Muốn làm ra ngọc bài trừ tà, trăm loại dược liệu thì dễ kiếm, khó nhất là cần một loại huyết dịch đặc biệt.

Nhưng đối với Ngô Mặc lại hoàn toàn ngược lại.

Hắn phát hiện huyết dịch được nói đến trong cổ phương có rất nhiều điểm chung với huyết dịch trên người mình.

Thậm chí còn nghi ngờ, có phải cổ phương là làm riêng cho mình không?

Hắn biết rõ Lâm Phong mà biết mình dùng huyết dịch làm dược liệu chính để làm những ngọc bài trừ tà này, chắc chắn sẽ làm thịt mình.

Chỉ có thể lén lút nhân cơ hội ra ngoài thu thập dược liệu.

Trăm loại dược liệu dùng gần nửa năm mới thu thập thành công.

Hắn dùng huyết dịch của mình làm dẫn dược, hòa tan cùng dược liệu.

Lại ngâm sáu khối ngọc thạch thượng hạng vào trong đó, cứ cách một khoảng thời gian lại bổ sung một lần máu tươi.

Còn về việc tại sao không làm nhiều hơn?

Hắn cũng muốn bán sỉ số lượng lớn, nhưng điều kiện cơ thể không cho phép, chỉ có thể làm ra từng ấy huyết dịch.

Ngô Mặc hoàn toàn không biết, chuyện hắn lén lút làm này đã bị Lâm Phong phát hiện từ lâu.

Lâm Phong đã nghĩ đến việc ngăn cản, nhưng lại không nỡ để hắn đau lòng.

Đành phải giả vờ như không biết gì, khi ra ngoài thì mua thêm một ít dược liệu tốt, về cho hắn bồi bổ cơ thể.

Cứ như vậy ròng rã ba năm mới chế tác thành công.

Lần gặp mặt trước, quá hưng phấn đến mức quên mất chuyện này.

Vừa nãy nhắc đến việc xuống động, hắn mới chợt nhớ ra, chuẩn bị kéo lão ca thử xem ngọc bội rốt cuộc có hiệu quả không.

Không ngờ công năng của ngọc bội chưa thử được, mà ảo cảnh thì lại đến sớm.

Ngô Mặc giữ chặt Ngô Tà, nhanh chóng nhét một đôi nút tai vào tai hắn, tiếp đó lại đặt cái bình sứ nhỏ dưới mũi hắn.

Mùi khó chịu nồng nặc trong bình, theo lỗ mũi đi vào cơ thể Ngô Tà.

Chỉ trong nháy mắt.

Ngô Tà mạnh mẽ hắt xì một cái, hai mắt dần dần trong trẻo.

Hắn muốn cử động một chút, căn bản không thành công, quay đầu nhìn về phía Ngô Mặc phía sau, kinh ngạc nói: "Tiểu...

Ngô!" Lời còn chưa thốt ra đã bị Ngô Mặc bịt miệng lại.

Ngô Mặc hai tay ôm đại ca, miệng dán chặt vào tai hắn, dùng một âm thanh không lớn hơn muỗi là bao khẽ thì thầm: "Đừng ngừng, tiếp tục giả vờ đi." Ngô Tà ngay lập tức tâm linh tương thông.

Miệng toe toét, lẩm bẩm kêu: "Thằng ngốc nào phóng hỏa vậy?

Nóng chết bố mày rồi!" Luận về chửi bới?

Hiện giờ Ngô Tà có thể không kém gì Ngô Mặc.

Chửi song thân?

Không hả giận.

Chửi tổ tông?

Quá thô tục.

Những câu chửi bậy thành tràng như măng mọc sau mưa, tuôn ra xối xả, nghe Ngô Mặc đơ cả người.

Không khỏi bắt đầu nghi ngờ.

Đại ca nhà mình trong bốn năm qua rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?

Là đi học nâng cao ngôn ngữ học?

Hay bị Tam thúc bất cần đời nhà mình làm hư?

Nếu không thì sao chửi mà trôi chảy đến vậy?

Ngô Mặc trong lòng mang theo trăm ngàn nghi vấn, cũng gia nhập vào đội ngũ kêu than.

Trong chốc lát, trong đường hầm lần lượt vang lên tiếng kêu gào thảm thiết như quỷ khóc sói hú.

Ngô Mặc quả nhiên không hổ là người đàn ông từng lăn lộn trong đoàn kịch, hát, đọc, diễn, võ gần như mở miệng là có.

Hắn một tay vung Hàn Quang Côn loạn xạ trước ngực, một tay miệng lẩm bẩm có lời: "Á á á!

Quái, cái đồ xấu xí ở đâu ra, còn không lui xuống, cấp cấp như luật lệnh, xì!" Ngô Tà đang giả điên loạn gào thét, bị tiếng "xì" này làm cho suýt nữa thì kêu lạc giọng.

Vội vàng giả vờ cơ thể quá nóng, dùng ống tay áo lau mồ hôi cưỡng ép che đậy qua đi.

Vừa la vừa hét gần nửa tiếng.

Hai người Paul và Tiểu Tứ Nguyệt bên cạnh, một người bóp cổ ở trạng thái thoi thóp, người còn lại ngồi trên mặt đất run lẩy bẩy.

Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Bọn họ là người chứ không phải lừa, gào khản cổ không nửa tiếng ai mà không mệt chứ?

Cuối cùng hai anh em, một người giả vờ kiệt sức ngồi bệt xuống đất, người còn lại đối diện với vách tường gào khản cổ bắt đầu hát: "Trong khu vườn nhỏ xíu xiu, đào nha đào nha đào!

Đào được một cái xác ôi mẹ ơi!

Tiếp đó lại ở gần đây, đào nha đào nha đào!

Lại đào ra một cái xác không đầu này!" Ngô Tà cứ muốn quỳ xuống trước thằng em.

Hát cái quái gì lung tung beng vậy?

Hắn bị ép bất đắc dĩ chỉ đành giả vờ điên loạn, cắn mạnh một miếng vào cánh tay mới miễn cưỡng khống chế cảm xúc, nếu không chắc chắn sẽ bật cười thành tiếng.

Ngô Mặc cũng thực sự hết cách rồi.

Giả điên bán dại cũng là một kỹ năng, không phải bạn muốn là làm được.

Vừa phải biểu hiện cảm xúc, lại vừa phải thể hiện động tác, độ khó không kém gì tham gia các giải thưởng quốc tế lớn.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Ngô Mặc, tất cả những thứ này đều do Trương Hải Hạnh giở trò.

Cách Ngô Mặc và những người khác mười mét về phía trước, phía trên đỉnh động có một lối vào bí mật.

Lúc này Trương Hải Hạnh nhẹ nhàng lắc chuông đồng lục giác trong tay rồi, yên lặng quan sát tình hình bên dưới.

Trương Hải Tảo nghe một hồi, khẽ nói: "Hải Hạnh, bọn họ đều đã trúng chiêu rồi, chúng ta có nên xuống xem tình hình không?" "Chờ thêm một chút." Trương Hải Hạnh nhíu mày: "Cái thằng họ Lâm kia rất xảo quyệt, chúng ta phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để lật thuyền trong cống ngầm." Nhắc đến Ngô Mặc, Trương Hải Tảo uất ức sờ sờ mái tóc dựng ngược, hậm hực nói: "Lần trước là do chúng ta không phòng bị, bị thằng khốn này đánh lén.

Lần này thì khác, uy lực của chuông đồng lục giác phi phàm, sao nó có thể chống lại được chứ?" Trương Hải Hạnh suy nghĩ một lát, cho rằng Trương Hải Tảo nói rất có lý.

Chuông đồng lục giác không phải vật phàm.

Đó là một kỹ thuật mà người nhà họ Trương phát hiện từ rất lâu.

Bọn họ phát hiện lợi dụng âm thanh của nhiều loại chuông khác nhau va chạm, kết hợp với dược vật đặc biệt có thể tạo ra rất nhiều ảo cảnh.

Tình huống trong ảo cảnh sống động như thật, thậm chí cả cảm giác đau đớn cũng giống như thực tế.

Chương 773

Nếu không có ai nói cho bạn sự thật, bạn thậm chí còn cho rằng những gì thấy là thật, căn bản sẽ không nghĩ đến những thứ đó đều là ảo giác xuất hiện trong não mình.

Do nhà họ Trương xuất hiện đoạn tuyệt truyền thừa, rất nhiều thứ và kiến thức bị giấu ở một nơi đặc biệt, nhiều chức năng của chuông đồng lục giác cũng tương tự như vậy.

Trương Hải Khách và chi nhánh hải ngoại chỉ nắm giữ chưa đến mười cách sử dụng chuông đồng lục giác.

Hôm nay Trương Hải Hạnh sử dụng chính là một trong những cách tàn độc nhất.

Lý do cô ta làm vậy cũng rất đơn giản, muốn nhân cơ hội này vĩnh viễn giữ Ngô Mặc lại đây.

Dù sao dò đường gặp nguy hiểm rất bình thường, cho dù người của Địa Long Hội đích thân xuống cũng không thể phát hiện vấn đề ở đâu, dù sao chuông đồng lục giác khi tạo ra ảo cảnh sẽ không để lại chứng cứ.

Nếu không phải Ngô Mặc không bị chuông đồng lục giác khống chế, hôm nay e rằng thật sự sẽ chết ở đây.

Ý nghĩ này của Trương Hải Hạnh là chợt nảy ra.

Vừa nãy khi dò đường, cô ta đi trước Paul và Tiểu Tứ Nguyệt.

Vô tình phát hiện có một lối vào phía trên đỉnh đầu, quay người nhìn lại phía sau vài lần, nhận thấy Ngô Mặc mấy người không theo kịp.

Kế hoạch độc ác lập tức hình thành trong đầu.

Cô ta ra hiệu vài động tác chỉ người nhà họ Trương mới hiểu với Trương Hải Tảo, đối phương ngay lập tức hiểu rõ suy nghĩ của cô ta, gật đầu đồng ý với quyết định này.

Kể từ khi Ngô Mặc ở Nepal xử lý nhà họ Trương một trận tơi bời, có vài người nhà họ Trương ôm hận trong lòng.

Trương Hải Tảo chính là một trong số đó.

Hắn lúc đó xui xẻo nhất, đầu tiên là bị ong vò vẽ đốt suýt mất mạng, sau đó lại bị Ngô Mặc đánh tơi bời một trận ở chính trang viên nhà mình, cuối cùng còn bị cạo trọc lóc.

Tùy tiện lấy ra một thứ cũng đủ để gây thù.

Huống hồ hắn ta chiếm cả ba thứ, gần như hận chết Ngô Mặc.

Hiện tại thấy Trương Hải Hạnh định xử lý Ngô Mặc, lập tức quyết định hợp tác với đối phương.

Còn về sau này liệu có phiền phức không?

Người chết thì làm sao lấy ra chứng cứ.

Chỉ cần mình và Trương Hải Hạnh giả vờ trúng chiêu, ngoài người nhà họ Trương hiểu rõ nội tình, ai có thể biết chuyện chuông đồng lục giác chứ?

Vị tộc trưởng kia sao?

Nói đùa, một kẻ chỉ huy quanh năm mất trí nhớ, cũng chỉ có loại người như Trương Hải Khách mới bận tâm.

Nhà họ Trương từ khi phân tán vốn dĩ không phải một khối sắt.

Hiện giờ phân thành mấy phe phái, càng là người nhiều lòng tạp.

Hai người đạt được thỏa thuận, lập tức hành động.

Phía sau hai người bọn họ đi theo là Paul và Tiểu Tứ Nguyệt.

Tiểu Tứ Nguyệt vì cẩn thận, cách Paul còn vài mét, điều này đã tạo cơ hội cho Trương Hải Hạnh và Trương Hải Tảo ra tay.

Paul rất nhanh trúng chiêu, giơ súng bắn loạn xạ.

Nhân cơ hội này, Trương Hải Hạnh và Trương Hải Tảo nhanh chóng chui vào lối vào phía trên.

Sau đó từ trong lòng cẩn thận từng li từng tí lấy ra vài chiếc chuông đồng lục giác, nhẹ nhàng lắc.

Mấy người bên dưới bị tiếng súng làm phiền, đều không chú ý đến tiếng chuông.

Trương Hải Hạnh và Trương Hải Tảo lại đợi thời gian bằng một điếu thuốc.

Xác nhận bốn người bên dưới tuyệt đối không có khả năng thoát thân, lần lượt từ trên nhảy xuống.

Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em nghe thấy động tĩnh.

Trong lòng hiểu rõ, quỷ đã bị dẫn dụ ra rồi.

Hai người miệng lẩm bẩm, tay lại nắm chặt vũ khí, định canh đúng cơ hội mà giáng cho đối phương một gậy bổ đầu.

Trương Hải Tảo nhảy xuống phía dưới, liếc nhìn Paul và Tiểu Tứ Nguyệt, trên mặt lộ vẻ khinh thường.

Mục tiêu của bọn họ không phải hai thằng ngốc này, cái thằng câm của Địa Long Hội mới là quan trọng nhất.

Thân là người nhà họ Trương, trong xương cốt vẫn tồn tại một loại cảm giác ưu việt.

Bọn họ cho rằng bị bắt ở Nepal là vì sơ suất và bất cẩn, không có nghĩa là Địa Long Hội mạnh hơn mình.

Một thế lực nhỏ mới nổi, sao có thể so sánh với nhà họ Trương tồn tại ngàn năm chứ?

Trương Hải Hạnh theo sau Trương Hải Tảo nhảy xuống.

Cô ta không biết vì mục đích gì, nhưng không nói gì.

Mà vỗ vỗ vai Trương Hải Tảo, giơ tay chỉ về phía trước, ý bảo hắn qua xem Ngô Tà và Ngô Mặc.

Trương Hải Tảo với nụ cười đắc ý trên mặt, nghênh ngang bước tới.

Cô ta đã hơi nóng lòng muốn xem thử.

Người đàn ông từng kiêu căng bá đạo ở Nepal, giờ phút này trong ảo cảnh trông tuyệt vọng đến nhường nào?

Nghe tiếng rên rỉ thảm thiết của hắn, chắc là đã gặp phải chuyện gì đó rất khủng khiếp.

Trương Hải Tảo nghĩ đến đây có chút tiếc nuối.

Nghe các trưởng bối Trương gia từng nhắc đến, Lục Giác Đồng Linh trước kia không chỉ có thể khống chế ảo cảnh, mà còn có thể khiến người bị lạc vào ảo cảnh làm bất cứ điều gì.

Đáng tiếc là những công năng này đã bị đứt đoạn theo sự qua đời ngoài ý muốn của tộc trưởng đời trước.

Bằng không thì cô ta nhất định sẽ thu thập thật tốt cái tên họ Lâm hỗn đản này.

Ít nhất cũng phải khiến hắn quỳ dưới đất dập đầu cho mình, sau đó lại bắt hắn tự tay giết người thân, cuối cùng tự sát bỏ mạng.

Lại không làm bẩn tay mình, đúng là một mũi tên trúng nhiều đích.

Cô ta càng nghĩ càng thấy sướng, thậm chí trong đầu đã hiện lên cảnh Ngô Mặc quỳ gối cầu xin.Trương Hải Hạnh không nhanh chóng đi theo, mà ngược lại giữ một khoảng cách nhất định với Trương Hải Tảo.

Cô ta cảnh giác nhìn chằm chằm phía trước.

Một khi có bất kỳ động tĩnh nào, sẽ lập tức phản công.

Thấy Trương Hải Tảo sắp đi đến chỗ rẽ, Trương Hải Hạnh bỗng dưng cảm thấy lòng mình thắt lại.

Cô ta có cảm giác như có chuyện gì đó đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của mình?

Trương Hải Hạnh không dám chậm trễ.

Tóm lại, cái linh cảm mạnh mẽ này đã mấy lần giúp cô ta thoát khỏi nguy hiểm sinh tử.

Cô ta dừng bước không tiếp tục đi tới.

Đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, rồi từ từ lùi lại mấy bước.Trương Hải Tảo không chú ý đến hành động của Trương Hải Hạnh, trong đầu cô ta toàn là nghĩ xem lát nữa sẽ xử lý Ngô Mặc thế nào.

Nhân lúc hắn đang trong ảo cảnh thì ra tay giết chết?

Hơi quá dễ dàng cho hắn, không thể hả giận được.

Nếu trực tiếp chém giết?

Dễ lộ sơ hở bị người khác phát hiện, rước họa vào thân thì không hay.

Cô ta vừa nghĩ vừa đi, rất nhanh đã đến gần anh em Ngô Tà và Ngô Mặc.

Trương Hải Tảo cũng coi như có chút đầu óc.

Cô ta không lập tức tiến lên động thủ, mà đứng bên cạnh quan sát tình hình một lát.

Chương 774

Thấy hai người tay múa chân múa, vẫn chìm đắm trong ảo cảnh.

Cô ta rút từ sau lưng ra một chiếc khăn tay, vặn vẹo ngũ quan nặn ra một nụ cười kiêu ngạo, “Ha ha, tên họ Lâm kia, không ngờ mày cũng có ngày hôm nay nhỉ?

Kiếp sau làm người thì lanh lợi chút, đừng có gây sự với những kẻ không nên gây.” Cô ta hạ quyết tâm, để tránh đêm dài lắm mộng, trước hết cứ giết Ngô Mặc đã.

Còn về việc tại sao lại rút khăn tay?

Là vì dùng tay sợ làm bẩn đối phương, hơn nữa gây thương tích bằng dao găm thì sau này có thể chối bỏ trách nhiệm.

Dù sao trong ảo cảnh cái gì cũng có thể xảy ra, chuyện tự làm bẩn mình là rất thường thấy.Ngô Mặc trong lòng chửi thề ầm ĩ, nhưng trên mặt vẫn giả vờ ngu ngơ.

Tay múa chân múa, lẩm bẩm không ngừng.

Bây giờ không thích hợp hành động khinh suất, con mụ Trương Hải Hạnh kia vẫn chưa xuất hiện, quỷ mới biết cô ta còn giấu chiêu gì nữa?

Ngô Mặc không bao giờ coi thường bất kỳ ai.

Đừng thấy hắn cả ngày ba hoa chích chòe chọc ghẹo người ta ghê gớm, thực ra trong lòng hắn cảnh giác những người này mười phần, chỉ sợ lật thuyền trong mương.

Trương Hải Tảo căn bản không coi trọng Ngô Tà.

Trong lòng cô ta cho rằng anh chỉ là một nhân viên bình thường của Địa Long Hội, không xứng chết dưới tay mình.

Cô ta trực tiếp nhắm mục tiêu vào Ngô Mặc.

Cô ta cười lạnh bước tới, “Đại gia đích thân tiễn mày lên đường, đúng là tiện cho mày, loại rác rưởi như mày mà còn được hưởng đãi ngộ cao cấp, xuống địa phủ mà lén lút cười đi.” Cái miệng chó cứ lảm nhảm không ngừng, làm Ngô Mặc phiền đến mức hận không thể một đao giết chết cô ta.

Ngô Mặc dùng ánh mắt liếc nhìn xung quanh.

Trương Hải Hạnh như con rùa rụt cổ, ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu.

Ngô Mặc rơi vào sự giằng xé.

Con mụ thối tha kia, núp ở đâu vậy?

Ông đây bây giờ rốt cuộc có nên ra tay không?

Vạn nhất lúc mình ra tay, con mụ chết tiệt kia lại từ phía sau đánh lén thì sao?

Mình một mình đấu hai đứa thì không sao, nhưng đại ca sẽ không bị thương chứ?

Chưa đợi hắn nghĩ ra kế vẹn toàn, Trương Hải Tảo đã một bước lao tới, chiếc khăn tay trực tiếp úp vào mặt Ngô Mặc.

Ngô Mặc đâu phải Rùa Ninja, làm sao có thể nhịn được chuyện này?

Hắn quyết định không nghĩ nhiều nữa, trước hết cứ làm thịt con khốn nạn trước mắt này đã.

Trương Hải Tảo thấy sắp thành công, vẻ mặt cực kỳ dữ tợn, miệng không ngừng mắng chửi, “Ông đây cho mày kiêu ngạo, cho mày đánh tao, chết đi.

Á!” Chữ “ba” chưa kịp thốt ra, đã bị tiếng “á” thảm thiết thay thế.

Cô ta chỉ cảm thấy tim mình đau nhói.

Vừa cúi đầu, đã thấy một con dao găm đang đâm vào ngực mình.

Con dao găm rất quen thuộc, chính là vũ khí cô ta thường dùng, chỉ là không biết từ khi nào đã bị người khác lấy đi.

Đau, đau đớn tột độ.

Đây đúng là nỗi đau thấu tim gan theo đúng nghĩa đen.

“Mày... mày sao...” Trương Hải Tảo muốn giãy giụa, nhưng bị Ngô Mặc giữ chặt cứng, không thể động đậy, chỉ có thể phát ra tiếng hỏi đứt quãng, “Vì... vì sao?” Lời xưa nói hay, phản diện toàn lời thừa, dũng sĩ chân chính đều như người câm.

Vì không rõ tình hình của Trương Hải Hạnh.

Để đề phòng cô ta đánh lén từ phía sau, Ngô Mặc không định lãng phí thời gian.

Hắn xoay cổ tay một cái, dứt khoát tiễn Trương Hải Tảo đi gặp tổ tiên Trương gia.

Ngô Mặc giết người Trương gia không có chút gánh nặng tâm lý nào, cứ như chém giết kẻ thù bình thường vậy.

Biết làm sao được, ai bảo người Trương gia từ tổ tông đến con cháu cứ ba lần bảy lượt chọc vào hắn?

Đổi góc độ mà nghĩ, hắn cũng coi như đang làm việc tốt cho người Trương gia.

Bọn họ sống lâu như vậy chắc chắn buồn chán chết đi được.

Sớm ngày tiễn bọn họ đi luân hồi, mở ra cuộc đời mới chẳng phải tốt sao?

Với tâm lý “việc tốt làm đến cùng”, Ngô Mặc sau khi làm thịt Trương Hải Tảo còn định tiễn Trương Hải Hạnh một đoạn nữa.

Bằng không một mình đi thì chán chết à?

Người ta bảo việc tốt thành đôi mà.

Hai người kết bạn cùng nhau xuống địa phủ, mua bát canh Mạnh Bà biết đâu còn được giảm giá.Ngô Tà thấy thằng em làm thịt một đứa, liền giơ ngón tay cái về phía hắn.

Ngay sau đó, anh chỉ tay về phía một khúc cua khác, đặc biệt nhắc nhở Ngô Mặc chú ý an toàn.

Ngô Mặc đáp lại bằng một cử chỉ OK.

Hắn vứt Trương Hải Tảo xuống đất, rút lại Hàn Quang Côn.

Trương Hải Hạnh ra tay không tệ, đối phó cô ta vẫn nên dùng vũ khí thuận tay thì hơn.

Hắn đang định tiến lên, phía sau đột nhiên truyền đến một tràng tiếng bước chân, ngay sau đó là những tiếng la hét liên tiếp vang lên, “Hải Hạnh, mấy người ở đâu?

Trả lời đi!” “Bảo La, mày ở đâu?” “Nhị gia, có tình huống gì không?” Đậu má!

Làm cái quái gì vậy?

Ngô Mặc trực tiếp câm nín.

Hắn đã phán đoán ra từ tiếng nói, người đầu tiên phát ra tiếng chính là cái tên Trương Hải Khách hôi hám không biết xấu hổ giả làm đại ca kia.

Mẹ kiếp, chúng mày không đến sớm không đến muộn, cứ đợi đến lúc ông đây định ra tay xử lý Trương Hải Hạnh thì mới xuất hiện.

Chẳng lẽ chúng mày là “một đống chim hạc”, tính toán kỹ lưỡng để ám sát ông đây sao?

Cùng lúc đó, một chuyện còn vô liêm sỉ hơn cũng đã xảy ra.

Trương Hải Hạnh ở đầu kia của hành lang phát ra tiếng kêu thảm thiết và rên rỉ.

Âm thanh thê lương khó nghe, hệt như tiếng động phát ra khi đầu bị kẹt vào cửa vậy.

Vãi, mẹ kiếp đúng là diễn giỏi thật.

Anh em Ngô Tà suýt nữa thì tức cười.

Trương Hải Hạnh chơi chiêu này, rõ ràng là muốn đổ vạ lên đầu hai anh em mình.

Đến lúc đó, ba đội người sẽ nảy sinh mâu thuẫn.

Mình bị hai đội còn lại tấn công, nghĩ kiểu gì cũng thấy không đáng?

Ngô Mặc nghe ngóng động tĩnh, dựa vào tiếng bước chân phán đoán bọn họ còn cách trăm mét nữa mới tới.

Hắn nhếch miệng về phía Ngô Tà.

Ngô Tà lập tức hiểu ý thằng em. 71.

Anh ấy với tốc độ không thể tin được nhét nút tai cho Ngô Mặc, rồi ngồi phịch xuống đất, lại lần nữa rên rỉ than vãn khi Trương Hải Khách và đoàn người vội vã hỏa tốc đến đây.

Nghe thấy tiếng rên rỉ phía trước, sắc mặt mỗi người đều thay đổi.

Chương 775

Đập vào mắt.

Hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà đang tựa vào vách tường, miệng lảm nhảm, lẩm bẩm không ngừng.

Nhìn qua cứ như một cuộc tụ họp của bệnh nhân tâm thần.

Nhìn xuống đất.

Một người nằm nghiêng, dao găm cắm vào ngực, xem ra đã không còn sức sống.

“Nhị gia, Thiên Chân.” Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa hai người như phát điên, bất chấp tất cả vội vàng lao tới.

Hai người quỳ xuống đất vây quanh anh em Ngô Mặc và Ngô Tà, giọng nói hơi run rẩy, “Nhị gia, anh sao vậy?

Thiên Chân, nói chuyện đi.” Trương Hải Khách sững sờ.

Hắn đang định nói gì đó?

Đột nhiên phía trước truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Trương Hải Hạnh.

Hắn chỉ đành liếc nhìn thi thể trên đất, nhíu mày vội vàng chạy tới.

Một người Trương gia khác đi theo thì quỳ xuống đất kiểm tra tình hình thi thể Trương Hải Tảo.

Hai người Đức đi theo sau, thấy tình huống này liền như một cơn gió chạy về phía trước, đi tìm tung tích của Bảo La.

Miệng lẩm bẩm “Chúa phù hộ”, hy vọng anh em còn sống.

Trong hành lang còn có người Trương gia.

Ngô Mặc không tiện giải thích nguyên do, chỉ đành lặng lẽ bóp tay Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính.

Ý là mình không sao, không cần lo lắng như thể đang khóc bên mộ.

Hai lão hồ ly lập tức hiểu ra.

Ngẩng đầu nhìn Ngô Tà, thấy anh cũng đang nháy mắt ra hiệu, mới yên tâm.

Toàn là cao thủ diễn xuất, tụ lại một chỗ là thi tài diễn kịch.

Hắc Nhãn Kính giờ phút này như thể nhập vai quá đà.

Hắn kéo cánh tay Ngô Mặc nói liên tục không ngừng, “Nhị gia, anh tỉnh táo lại chút đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nếu có kẻ nào ám toán anh, Hắc gia nhất định sẽ giúp anh báo thù.” Ngô Mặc bị hắn làm ồn đến đau cả đầu.

Muốn tìm một lý do thích hợp để giả vờ tỉnh lại, nhất thời lại không có cách nào hay?

Dù sao mấy người phía trước vẫn còn đang rên rỉ, mình đột nhiên tỉnh lại hơi lạc lõng.

Hơn nữa vì lòng tự tôn của đàn ông, tiếng rên rỉ cũng phải át được tiếng của bọn họ.

Chẳng phải là giả vờ thôi sao?

Ông đây lại thua con mụ thối tha kia?

Ngô Mặc xem như đã hiểu rõ.

Hiện tại muốn làm thịt Trương Hải Hạnh, trừ phi lật mặt đánh nhau, nếu không thì khả năng không lớn.

Nhưng vì nhiệm vụ của hệ thống, lúc này lật mặt không phải là thời cơ tốt.

Mình trong tay không có bản đồ, tài liệu thiếu thốn đến đáng thương, vẫn phải dựa vào bọn họ dẫn đường.

Nhưng không sao, món ngon không sợ chờ lâu.

Mối thù này hắn đã ghi nhớ, đợi thời cơ chín muồi, sẽ tống hết đám khốn nạn này xuống địa phủ.

Không phải thích chơi trò âm hiểm sao?

Vậy thì đừng khách khí, xuống âm phủ địa phủ mà tận hưởng cuộc sống vui vẻ của chúng nó đi.

Anh em Ngô Mặc và Ngô Tà rên rỉ thút thít.

Cùng với giọng điệu sốt ruột của Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, cả nhóm đã diễn một màn kịch lớn trong hành lang.Đầu kia cũng không rảnh rỗi.

Hai ông người Đức luyên thuyên một tràng tiếng Đức, nói không ngừng nghỉ như đọc “nhiễu khẩu lệnh”.

Vây quanh Bảo La đang nửa mê nửa tỉnh, không thì hô hấp nhân tạo, không thì vỗ vào ngực.

Cảnh tượng này hơi “đẹp”, khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

May mà Ngô Mặc không nhìn thấy cảnh này.

Bằng không thì hắn kiểu gì cũng phải nghi ngờ hai ông người Đức này là đang cứu người à?

Hay là đang giở trò?

Không ai để ý đến Tiểu Tứ Nguyệt đang đứng một bên.

Cứ như thể cô bé là một đống rác, bị người ta vứt bỏ sống sờ sờ.

Trương Hải Khách lao đến bên cạnh Trương Hải Hạnh, tay vừa đặt lên cánh tay cô ta đã cảm thấy không ổn.

Mạch đập ổn định, hơi thở đều đặn.

Không giống với trạng thái của người đang rơi vào ảo cảnh.

Nhưng quan tâm em gái là bản năng của người anh.

Hắn cưỡng ép kìm nén sự nghi ngờ trong lòng, nắm lấy cánh tay Trương Hải Hạnh khẩn thiết hỏi, "Hải Hạnh, em sao vậy?" Người ta nói làm tặc thì chột dạ.

Trương Hải Hạnh sợ bị lộ tẩy, mượn cơ hội giả vờ thoát khỏi ảo cảnh.

"Anh!" Cô ta ôm đầu yếu ớt gọi Trương Hải Khách một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ khó tả, "Em quá bất cẩn, lỡ trúng chiêu rồi." "Rốt cuộc là chuyện gì?" Trương Hải Khách nhìn chằm chằm Trương Hải Hạnh, sự nghi ngờ trong lòng càng lúc càng lớn.

"Tình hình cụ thể em cũng không rõ lắm." Trương Hải Hạnh ngừng lại một chút, tay phải nắm ngược lại cánh tay Trương Hải Khách, vẻ mặt sợ hãi, "Em và Hải Tảo hai người đi đầu dò đường, vô tình phát hiện phía trên có một cái động khẩu." "Đang chuẩn bị lên xem thử, kết quả đột nhiên nhất thời hoảng hốt, em thấy không ổn nhưng đã không kịp khống chế rồi." Trương Hải Hạnh vừa nói bừa bãi, vừa thầm may mắn, trước khi xuống đây đã dọn dẹp hết chứng cứ phía trên.

Cô ta cực kỳ tự tin.

Cho rằng dù là người Trương gia đích thân lên xem xét, cũng không thể phát hiện là do cô ta động tay động chân.

Còn về việc Trương Hải Tảo có bán đứng mình không?

Từ tiếng kêu thảm thiết ngắn ngủi vừa rồi có thể phán đoán, tên đó chắc là đã gặp chuyện không hay.

Trương Hải Hạnh trong lòng không có chút cảm xúc đau khổ hay bi ai nào.

Kẻ thích nghi sinh tồn, kẻ mạnh được tôn trọng, người Trương gia luôn tin theo đạo lý này.

Trương Hải Tảo thuộc hệ Nam Dương.

Vốn dĩ quan hệ với mình không thân thiết lắm, chết rồi thì chết thôi.Giọng nói của Trương Hải Hạnh, rất rõ ràng truyền vào tai mấy người Ngô Mặc.

Cô ta miệng đầy lời lẽ bậy bạ, khiến Ngô Mặc càng thêm cảnh giác với cô ta.

Hắn cũng lười tiếp tục giả vờ nữa.

Hắn đưa cho Giải Ngữ Hoa một ánh mắt, đối phương lập tức hiểu ý, rất phối hợp mà hét lên: “Nhị gia, anh mau tỉnh lại đi.” Ngô Mặc như thể vừa tỉnh giấc mộng lớn.

Hắn dụi dụi gáy, ngơ ngác nhìn trái nhìn phải, miệng hỏi: “Ấy da, tôi sao vậy?” Kỹ năng diễn xuất khoa trương, suýt nữa làm Giải Ngữ Hoa bật cười.

Hắc Nhãn Kính lập tức xen vào một câu, “Anh trúng chiêu rồi, lúc chúng tôi đến, anh như thể đã rơi vào ảo giác.” “Nếu không phải chúng tôi đến nhanh, còn không biết sẽ xảy ra nguy hiểm gì nữa?” Nói xong còn oán trách một câu, “Hắc gia đã sớm nói chỗ này nguy hiểm, tôi đến là được rồi, anh còn cứ nhất định phải mang theo Thiên Chân?” Ngô Mặc trừng hắn một cái.

Lại nhếch miệng về phía Giải Ngữ Hoa, ra hiệu hỏi lão ca bên kia làm sao xuống đài đây?

Giải Ngữ Hoa gật đầu, đang chuẩn bị nói.

Nào ngờ bị người khác nhanh chân hơn.

Hắc Nhãn Kính tay nhanh mắt lẹ.

Chương 776

Hắn giơ tay phải lên, bốp một cái tát mạnh vào gáy Ngô Tà.

Ngô Tà tức muốn chết, nhưng lại không tiện mắng thành tiếng.

Anh cắn răng giả vờ như bị đánh thức khỏi ảo cảnh, rên rỉ một tiếng, “Ấy da, cái gì vậy?

Sao tôi đau ê ẩm cả người, là thằng ngu nào làm vậy?” Khóe miệng Hắc Nhãn Kính cong lên một nụ cười ranh mãnh, dọa dẫm lại giơ tay lên, làm Ngô Tà theo bản năng ngả người ra sau một cái.

Đầu anh đập vào vách tường, phát ra tiếng “đông”.

Âm thanh lớn như vậy, đủ để chứng minh cú va đập mạnh đến cỡ nào.

Ngô Mặc hơi đau lòng.

Mình chỉ có một đại ca, lỡ anh ấy bị đập thành thằng ngốc thì sao?

Hắn đang định xử lý Hắc Nhãn Kính, trong hành lang đột nhiên truyền đến tiếng cơ quan quen thuộc.

“Vãi chưởng!” Ngô Mặc không thèm giả vờ yếu ớt nữa, trực tiếp bật dậy từ dưới đất.

Ngay sau đó nhanh chóng kéo Ngô Tà lại, cầm vũ khí cảnh giác nhìn chằm chằm vách tường.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cũng lần lượt đứng dậy, bảo vệ bên cạnh hai người.

Bốn người vây thành một nhóm, chăm chú nhìn tình hình xung quanh.Dưới ánh đèn pin, Ngô Mặc rõ ràng nhìn thấy một khối đá to bằng bàn tay trên vách tường đã thụt vào trong.

Tiếng cơ quan vang lên chính là do nó gây ra.

Ngô Mặc tay trái nắm chặt Ngô Tà, trong lòng lại một lần nữa cảm thán, đại ca nhà mình đúng là nhân vật cấp độ Ngưu Bức PLUS.

Cái gì gọi là nhân tài?

Đây chính là.

Ngô Tà mà sống ở thời cổ đại, chỉ bằng một tay khả năng dò mộ cổ thần bí khó lường, đã phải được các quan to hiển quý xây mộ địa cung phụng.

Nếu cộng thêm khả năng triệu hồi xác chết?

Ước chừng hoàng đế cũng phải coi anh là khách quý.

Bản chất của trường sinh bất lão chẳng phải là lang thang khắp nơi sao?

Đại ca nhà mình tuyệt đối sẽ thỏa mãn cái tâm nguyện nhỏ bé này của anh ấy.

Không chỉ có thể lang thang, mà còn có thể chạy, nhảy, cắn người ăn thịt.

Trong hành lang ngoài tiếng dây sắt của cơ quan không ngừng kéo ra, không còn động tĩnh nào khác.

Bọn họ đứng yên lặng.

Không dám chạy loạn hay động đậy lung tung.

Bởi vì không ai biết, sau khi chạm vào cơ quan sẽ xuất hiện nguy hiểm gì?

Trong nháy mắt, tiếng kéo dây sắt dừng lại, ngay sau đó một tràng tiếng ma sát chói tai lại vang lên.

“Vãi chưởng, đây là cơ quan liên hoàn?” Ngô Mặc suýt nữa thì quỳ xuống lạy đại ca.

Vận khí nghịch thiên cỡ nào vậy?

Tùy tiện đụng đầu một cái mà có thể kích hoạt cơ quan liên hoàn?

Ngô Tà cũng muốn phát điên rồi, mình vừa rồi đập đầu hoa mắt chóng mặt chưa nói, lại còn gây ra tình huống bất ngờ này.

Anh thật sự không thể kiềm chế được sự phẫn nộ trong lòng, cắn răng nghiến lợi mắng Hắc Nhãn Kính một câu, “Toàn tại mày, cái tay ngứa ngáy đó.” “Hắc, thằng ranh con.” Hắc Nhãn Kính ánh mắt nhìn quanh bốn phía, miệng thì không rảnh rỗi mà cãi lại, “Ông đây là cứu mạng mày, sao mày không có chút lòng biết ơn nào vậy?

Đồ phản sư diệt tổ.” May mà giọng hai người rất nhỏ, chỉ có đứng gần mới nghe rõ.

Bằng không rất dễ bị người ngoài phát hiện.Âm thanh vang lên đủ một phút, bên phía mấy ông người Đức đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô, “Ôi, Chúa ơi, nhiều vàng thế này?

Anh em ơi, chúng ta phát tài rồi.” “Vàng?” Ngô Mặc rùng mình, chân không tự chủ được mà nhúc nhích.

Nhưng chưa kịp bước một bước lại đột nhiên dừng lại.

Không đúng rồi.

Dựa vào thể chất đặc biệt của anh em nhà mình, bao giờ mới có chuyện tốt như vàng từ trời rơi xuống thế này?

Thực sự gặp chuyện này, hoặc là cạm bẫy, hoặc là cái hố lớn, chưa lần nào được yên bình.

Giữ vững nguyên tắc bớt một chuyện còn hơn thêm một chuyện.

Ngô Mặc hạ thấp giọng nói: “Chúng ta đừng hóng hớt nữa, hay là về trước đi?” Lời vừa thốt ra, Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Ngô

Tà ba người đều hơi sững lại.

Lần lượt hướng ánh mắt về phía Ngô Mặc.

Trong lòng cực kỳ khó hiểu.

Thằng nhóc thối này sao vậy?

Hoàn toàn không phù hợp với tính cách của hắn chút nào?

Theo tính cách mọi ngày của hắn, chẳng phải nên tiến lên xem náo nhiệt sao?

Sao hôm nay lại muốn lùi về?

Đối mặt với ba ánh mắt khó hiểu, Ngô Mặc trợn trắng mắt, bực mình nói: “Ông đây thiếu tiền thì có, nhưng càng quý mạng, cái nơi quỷ quái này khắp nơi đều kỳ lạ, quỷ mới biết phía trước còn có cạm bẫy gì đợi chúng ta.” Lời còn chưa dứt, phía trước bỗng nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, ngay sau đó tiếng súng nổ vang khắp nơi.

Tiếng người Đức chửi rủa, tiếng súng, cộng thêm tiếng bước chân, vang lên hỗn loạn trong hang động.

Lúc này muốn chạy thì cũng không kịp nữa rồi.

Trương Hải Khách và Trương Hải Hạnh hai người đi trước, phía sau là hai ông người Đức kẹp giữa Bảo La.

Một trong số những ông người Đức bị mất một cánh tay, trên người toàn là máu.

Một ông người Đức khác thì mất một miếng thịt trên mặt.

Mấy người từ chỗ cua lao tới, chạy thẳng đến vị trí Ngô Mặc đang đứng.

Nhìn ra phía sau.

Một con quái vật lông đỏ cao hai mét, nhe răng trợn mắt điên cuồng truy đuổi không ngừng.

Trong tay nó cầm một khúc xương, khóe miệng nhỏ máu, không cần nghĩ cũng đoán được, chắc chắn là cánh tay của ông người Đức đã mất kia.

Ngô Mặc suýt nữa thì tức đến bốc khói.

Y như rằng sẽ xảy ra tình huống bất ngờ này mà.

Hắn tức giận gầm lên một tiếng, “Mẹ kiếp nhà mày!” Tiện tay nhét Ngô Tà vào lòng Hắc Nhãn Kính, dặn dò: “Ba người chúng mày cứ đứng yên tại chỗ đừng qua đây, đây là mệnh lệnh.” Nói xong cầm Hàn Quang Côn lao về phía trước.

Một câu nói đã cản bước Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính.

Ba người chỉ đành ở lại chỗ cũ, trơ mắt nhìn Ngô Mặc lao về phía trước.

Bọn họ không hiểu Ngô Mặc định làm gì?

Tại sao không cho mình tham gia?

Nhưng họ vẫn không buông lỏng cảnh giác, chuẩn bị sẵn sàng chi viện bất cứ lúc nào.Ngô Mặc không phải không muốn chạy, mà là không chạy được.

Chỉ nhìn hình dáng đã có thể thấy con quái vật này sức mạnh vô cùng.

Đoạn hành lang phía trước lúc đến đã mất hơn ba tiếng đồng hồ.

Thể lực mình đủ để trụ vững, nhưng đại ca Ngô Tà có theo kịp không?

Thay vì liều mạng chạy về, chi bằng chiến đấu với con quái vật một trận.

Hắn không tin, nhiều người như vậy mà không thể làm thịt một con quái vật sao?

Chương 777

Nhưng người ra sức không thể là anh em mình.

Trong hành lang nhiều người như vậy, người Trương gia đã chiếm mất tám, chín phần rồi, kiểu gì cũng phải để bọn họ tự tay làm, đây là nợ mình.

Hắn một bước vọt lên, đối mặt trực diện với hai anh em Trương Hải Khách và Trương Hải Hạnh.

Ngô Mặc sắc mặt âm trầm như nước, giận dữ nói: “Mẹ kiếp còn chạy đi đâu nữa?

Liên thủ làm thịt nó đi.” Ánh mắt Trương Hải Khách hơi lóe lên, quay đầu nói với Trương Hải Hạnh: “Hắn nói không sai, em có thể chịu đựng được không?

Nếu không có vấn đề gì lớn, chúng ta cứ giải quyết tên này trước đi.” “Em không sao.” “Tốt, vậy ra tay đi.” Hai anh em rút dao găm, cùng Ngô Mặc tạo thành thế tam giác, chuẩn bị nghênh chiến quái vật lông đỏ.

Ba ông người Đức vừa hay bị chặn ở giữa.

Ngô Mặc, Trương Hải Khách và Trương Hải Hạnh ba người đều không phải “Thánh Mẫu sống”, không làm được chuyện liều mạng vì người không liên quan.

“Mẹ nó, không muốn chết thì làm việc đi.” “Đúng vậy, muốn hớt tay trên thì nằm mơ đi!” “Nhanh lên, bà đây không phải dạng hiền lành đâu.” Ba ông người Đức đã sớm không biết vứt súng đi đâu rồi, lại đã được chứng kiến sức chiến đấu cá nhân của ba vị này.

Chỉ đành dừng bước, rút dao găm quay người nghênh chiến.

Quái vật lông đỏ thấy con mồi dừng bước, mình cũng chậm lại.

Nó há cái miệng như chậu máu, lộ ra hàm răng già nhọn hoắt, miệng không ngừng phát ra tiếng gào thét.

Ngô Mặc lúc này mới nhìn rõ, con quái vật lông đỏ này trông cũng quá ghê tởm.

Cái thứ này là loài sinh vật nào lai tạo mà thành vậy?

Đầu nhọn như sói, đôi mắt xanh lè dưới ánh đèn pin phản chiếu thẳng ánh sáng.

Thân thể cường tráng lại hơi giống gấu, lông khắp người dày đến mức có thể làm thảm.

Ngô Mặc dùng khuỷu tay thúc vào Trương Hải Khách một cái, vẻ mặt tò mò, "Này, đồ hải sản, mày đã thấy loài sinh vật này bao giờ chưa?" "Ông đây tên là Trương Hải Khách, không phải đồ hải sản." Trương Hải Khách bực mình với Ngô Mặc, căn bản lười trả lời hắn.

"Mẹ kiếp đừng có mà nói nhảm, tên chỉ là cái biệt danh thôi, ông đây hỏi mày này, đã thấy cái thứ này bao giờ chưa?" "Chưa, nhưng ở Tạng khu có rất nhiều thứ thần bí, loại quái vật đầu sói thân gấu này, nói không chừng là thần thú hộ giáo được một tông giáo thần bí nào đó nuôi dưỡng." Ngô Mặc đơn thuần là muốn chọc tức cái đám người không muốn chết đó.

Không những không cảm ơn Trương Hải Khách đã giải thích, ngược lại còn hừ một tiếng, "Khoác lác cái chó gì, khoe mày kiến thức phong phú à?" Trương Hải Khách: "…"Trương Hải Khách tức đến quay đầu sang một bên.

Hắn bây giờ đối với Ngô Mặc đã ghét đến đỉnh điểm.

Thà chết nhìn chằm chằm quái vật lông đỏ, còn hơn không muốn nhìn thằng cháu nội này một cái.

Chỉ cần nhìn thấy tên khốn này, trong đầu hắn lại nghĩ đến mấy tháng chịu tội.

Hai chỗ quan trọng nhất ở phía trước và phía sau bị ong vò vẽ đốt, suýt chút nữa lấy đi nửa cái mạng của hắn.

Hại hắn không dám uống nước, không dám ăn cơm, mỗi lần đi vệ sinh đều như đang trải qua một trận tra tấn.

Cái tư vị đó, người chưa từng chịu tội này căn bản không thể tưởng tượng được.

Cũng may là ý chí của mình kiên cường.

Đổi thành người khác?

E rằng đã sớm không chịu nổi mà tự cung tự hoạn để giữ mạng rồi.

Thù bị chích mông, hận hủy gốc rễ, không đội trời chung, sớm muộn gì cũng phải tìm cơ hội báo thù lại.

Quái vật lông đỏ ngửa mặt lên trời gầm thét.

Âm thanh vang vọng trong hành lang, chấn động đến màng nhĩ người ta đau nhói.

Mấy ông người Đức kia đã từng thấy loài sinh vật này bao giờ đâu?

Ba người kinh hãi đứng sững tại chỗ, nhất thời không biết nên ra tay từ đâu?

Ngô Mặc thấy ba người nửa ngày không nhúc nhích, mắng một câu: “Ba thằng ngu, đợi đối phương lấy chúng mày làm bữa tối à?” Bảo La cũng không giả vờ ngầu nữa.

Hắn đau đến mặt đỏ tía tai, cổ sưng lên, cuối cùng vẫn cố nặn ra một câu tiếng Hán phổ thông, “Mày giỏi, mày lên đi.” “Ông đây...

Vãi, cẩn thận!” Ngay lúc đó, quái vật lông đỏ không kìm được cơn đói, lao về phía Bảo La.

Ngô Mặc chỉ kịp nhắc một câu cẩn thận, đã thấy Bảo La bị nó xông vào vật ngã xuống đất.

Tốc độ của quái vật lông đỏ quá nhanh, hoàn toàn không tương xứng với thân hình của nó.

Lửa giận xua tan nỗi sợ hãi.

Hai ông người Đức còn lại cũng là lính đặc chủng xuất thân.

Ban đầu chỉ là bị vẻ ngoài của con quái vật dọa sợ, giờ thấy anh em mình sắp mất mạng, không quản được nhiều nữa cầm dao găm xông tới.

Bọn họ ngày thường ở bên ngoài cũng là cao thủ một đấu nhiều.

Hôm nay lại gặp phải xương cứng.

Quái vật lông đỏ da dày thịt béo.

Dao găm đâm vào người nó căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, ngược lại còn kích thích tính hung hãn của nó.

Hai cái bàn tay gấu to lớn tùy ý vung ra.

Mấy ông người Đức như diều đứt dây, “phốc phốc” hai tiếng, đập mạnh vào vách tường.

Ngô Mặc, Trương Hải Khách và Trương Hải Hạnh ba người bĩu môi, đồng thanh mắng một câu, “Đồ phế vật.” Lời vừa dứt, lại chán ghét nhìn nhau.

Lúc này mà không ra tay nữa, dễ dàng dẫn đến hậu quả nghiêm trọng hơn.

Dù sao nếu quái vật lông đỏ mà ăn no uống đủ rồi, sức lực chắc chắn sẽ lớn hơn bây giờ.

“Hải Tiên, làm thịt nó!” Ngô Mặc quát lớn một tiếng, giơ Hàn Quang Côn trong tay lao về phía đầu quái vật lông đỏ mà đập.

Quái vật lông đỏ đang chuẩn bị thưởng thức món ngon.

Liên tiếp bị người khác quấy rầy, tâm trạng cực kỳ khó chịu.

Nó đang bực bội nên bỏ Bảo La lại, trừng ánh mắt tà ác về phía Ngô Mặc.

Nó vươn bàn tay to như gấu ra muốn tóm lấy Hàn Quang Côn.

Cứ thế mà đối đầu cứng rắn là chuyện của kẻ ngốc.

Ngô Mặc dù sức mạnh vô cùng đủ để đối đầu cứng rắn, nhưng cũng sẽ không chọn làm cái chuyện ngu ngốc đó.

Hắn lập tức lùi lại mấy bước.

Thân thể trơn tru như con lươn, thoắt cái đã trốn ra sau lưng Trương Hải Khách, miệng lẩm bẩm: “Ông đây vừa từ ảo cảnh ra, đầu hơi choáng, Hải Tiên, dựa vào mày đấy.” Trương Hải Khách biết Ngô Mặc không biết xấu hổ, nhưng không ngờ hắn căn bản là không có chút liêm sỉ nào.

Dụ quái vật đến, rồi đường hoàng trốn ra sau lưng người khác?

Đơn giản là quá đáng.

Hắn không cam tâm chịu thương thay Ngô Mặc, muốn di chuyển vị trí đẩy hắn ra.

Nào ngờ thời gian không kịp nữa rồi.

Quái vật lông đỏ với tốc độ phi thường lao tới.

“Thằng họ Lâm kia, mày đợi ông đây đó.” Trương Hải Khách vừa kêu gào liên tục, vừa cầm Đao chân chó trắng giao chiến với quái vật lông đỏ.

Nhiều năm qua, hắn đã quen với việc giả dạng Ngô Tà.

Đến nỗi ngay cả vũ khí cũng đổi thành Đao chân chó trắng.

Ngô Mặc thuận thế rúc vào bên cạnh Trương Hải Hạnh, kéo dài âm, cười như không cười nói, "Trương tiểu thư, sao cô không đi giúp anh trai mình?

Chẳng lẽ cô cũng yếu ớt vô lực?" Trương Hải Hạnh ngẩng đầu, lông mày bên phải khẽ nhếch lên: "Anh nói không sai, tôi quả thực có chút vô lực.

Nhưng anh nói sai một điểm, tôi sẽ không đứng nhìn anh trai mình gặp nguy hiểm mà không quản." Cô ta nói xong giơ dao găm thẳng tiến về phía quái vật lông đỏ.

"Hừ." Ngô Mặc cười lạnh một tiếng.

Chương 778

Hắn quay đầu vẫy tay về phía Hắc Nhãn Kính, ra hiệu bọn họ đừng qua đây, sau đó quay người cầm côn cũng xông lên.

Đừng thấy ba người đang ở phe đối địch, nhưng hợp tác lại rất ra dáng.

Hoặc là mày tiến tao lùi, mày công tao thủ.

Hoặc là đồng loạt ra tay, đánh cho quái vật lông đỏ không biết nên đánh trả ai?

Ban đầu quái vật lông đỏ nhờ sức mạnh vô cùng mà chiếm thượng phong.

Nửa tiếng sau, bị ba người đánh cho gào thét loạn xạ, lửa giận bốc lên đầu.

Vũ khí trong tay ba người đều không phải đồ tầm thường.

Đâm vào người quái vật lông đỏ, mỗi nhát là một lỗ máu.

Cổ ngữ có câu, sắt tốt có thể bẻ được mấy cây đinh?

Quái vật lông đỏ dù hung hãn dị thường đến mấy, cũng không chịu nổi ba tên không theo lối mòn.

Ngô Mặc nhiều năm không đổi bản tính, chuyên đánh vào hạ tam lộ.

Trương Hải Khách bị Ngô Mặc khai phá kỹ năng mới, Đao chân chó trắng chuyên đánh vào nửa thân dưới.

Trương Hải Hạnh thì hơi bình thường hơn chút.

Cô ta muốn tấn công đôi mắt của quái vật lông đỏ, nhưng tiếc là chiều cao không đủ, cuối cùng dao găm chỉ có thể đâm vào tim.

Trận chiến lại tiếp tục hơn một tiếng đồng hồ.

Ngô Mặc nắm chắc cơ hội, đầu kiếm của Hàn Quang Côn đâm thẳng vào mắt quái vật lông đỏ.

Quái vật lông đỏ đau đớn gào thét loạn xạ, điên cuồng lắc đầu.

Trương Hải Khách bay người lên.

Mũi dao trong tay hắn đâm tới, lại chọc mù một con mắt khác của quái vật lông đỏ.

Quái vật lông đỏ quanh năm sống trong bóng tối.

Mù hay không mù đối với nó không quan trọng lắm, nhưng nó không chịu nổi đau.

Nó như phát điên mà đâm loạn xạ.

Thân hình nó như xe tăng, lại một lần nữa húc bay ba ông người Đức.

Ngô Mặc suýt nữa thì câm nín.

Mẹ kiếp ngu đến mức nào vậy?

Chúng mày định ăn vạ à?

Liều mạng xông lên làm gì?

Có não để làm gì, không biết dùng chút mưu mẹo à?

Người ta nói thừa nước đục thả câu.

Ngô Mặc, Trương Hải Khách và Trương Hải Hạnh nắm bắt thời cơ tốt này, cùng nhau ra tay giáng cho quái vật lông đỏ một đòn nặng nề.

Quái vật lông đỏ rên rỉ một tiếng.

Thân hình khổng lồ “quang đương” một tiếng đổ sập xuống đất, co giật mấy cái rồi hoàn toàn bất động.

“Phì!” Ngô Mặc khạc nhổ một tiếng xuống đất, thở hồn hển mắng: “Mẹ kiếp, cái thứ quỷ quái gì mà khó đánh thế?” Trương Hải Khách cũng mệt thở hồng hộc.

Hắn vừa định trả lời.

Bỗng nhiên nhớ ra Ngô Mặc từng chê mình khoe khoang, lại nuốt lời định nói vào trong.

Ngô Mặc chỉ là thuận miệng nói, căn bản không mong có ai trả lời.

“Nhị gia, anh không sao chứ?” Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa ba người từ phía sau lao tới, vây quanh Ngô Mặc, vẻ mặt quan tâm hỏi: “Có bị thương không?” Mặc dù họ ở phía sau vẫn dõi theo sát sao trận chiến, nhưng không nhìn rõ những chi tiết nhỏ.

Sợ Ngô Mặc lỡ bị thương.

Hai người bọn họ đã sớm muốn qua giúp đỡ.

Nhưng người ta nói hay, ở chùa nào thì tụng kinh đó.

Hai người hiện tại thân phận là nhân viên của Địa Long Hội, phải tuân theo chỉ thị của lão đại.

Ngô Mặc đặc biệt dặn dò bọn họ ở lại phía sau.

Vậy thì không thể tự ý hành động, lung tung.

Luôn ghi nhớ thân phận nhân viên của mình, mới không gây ra sự nghi ngờ của người khác.

“Tao không sao đâu, đừng lo.” Ngô Mặc hoạt động cổ tay một chút.

Con quái vật lông đỏ da dày thịt béo, cây côn đánh lên người nó làm tay tôi tê dại cả đi.

Ai nấy đều là người cẩn thận.

Họ dừng lại tại chỗ, không lập tức tiến lên xem xét thi thể con quái vật lông đỏ.

Đợi chừng một điếu thuốc.

Ngô Mặc đưa tay chỉ về phía một ông Tây Đức, một tràng tiếng Đức lưu loát bật ra: "Qua đó xem xem, tình hình thế nào rồi?" Tiếng Đức của tôi rất chuẩn, thậm chí còn mang đậm giọng địa phương thuần túy.

Hắc Nhãn Kính quay đầu nhìn Ngô Mặc, trên mặt không tự chủ được mà lộ ra vẻ kiêu ngạo và tán thưởng.

"Tôi á?" Ông Tây Đức bị điểm danh ngớ cả người.

Trên gương mặt hung hãn vậy mà lại lộ ra vẻ ngốc manh.

"Vớ vẩn, không phải mày thì lẽ nào là ông đây à?" Ngô Mặc lạnh mặt quát: "Nếu không phải lũ phế vật chúng mày gây ra rắc rối, ông đây có đến mức phải tốn công sức thế này không?

Thật sự coi ông đây điếc à?

Phía trước có phải xuất hiện vàng bạc gì đó không?" Ông Tây Đức vừa rồi đã chứng kiến thân thủ của Ngô Mặc.

Ông ta không dám tiếp tục nói nhảm.

Ông ta dùng một cánh tay lành lặn chống đỡ đứng dậy từ mặt đất, vừa bò vừa lăn đến bên cạnh con quái vật lông đỏ.

Thi thể to lớn như gấu nằm chình ình ở đó.

Cái đầu sói xấu xí, vì không cam tâm chết thảm mà không thể nhắm mắt, toàn thân vẫn tỏa ra khí tức hung hãn.

Sợ đến mức ông Tây Đức liên tục nuốt nước bọt, tay cứ mãi không dám đưa về phía trước.

Sợ nhỡ đâu kinh động đến con quái vật lông đỏ, nó quay đầu táng cho mình một phát thì chết.

Đùa à, con quái vật lông đỏ thật sự có thực lực đó.

Vừa nãy nếu không phải mình né nhanh, thì mất không chỉ một cánh tay, mà là cả cái mạng rồi.

Trương Hải Hạnh cũng chẳng phải hạng hiền lành gì.

Thấy ông Tây Đức rề rà, có chút sốt ruột: “Nhanh lên, làm có tí việc mà cũng tốn công thế à?” Ông Tây Đức trong lòng chửi bới loạn xạ, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ ra ngoài.

Đùa chắc.

Thật sự dám tỏ thái độ bất mãn ư?

Ba con quái vật hình người này, quay đầu một cái là có thể giết chết mình ngay.

Thò đầu ra là một nhát, rụt đầu lại cũng là một nhát.

So với con quái vật đang nằm trên đất, thì ba người đang sống này còn đáng sợ hơn nhiều.

Chương 779

Ông Tây Đức nghiến răng, liều một phen.

Ông ta trước tiên cẩn thận chạm vào con quái vật lông đỏ một cái.

Không có phản ứng?

Ông ta lại dốc toàn lực đẩy hai cái.

Con quái vật lông đỏ vẫn bất động.

Ông Tây Đức trong lòng vui mừng, quay đầu hét lên: “Quái vật chết hẳn rồi, mọi người có thể yên tâm rồi!” Ngô Mặc mấy người cũng thở phào, cảm giác mệt mỏi lập tức ập đến.

Tôi cũng chẳng khách sáo, đưa tay trực tiếp khoác vai Hắc Nhãn Kính, dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể dựa vào người hắn.

Không phải nói tôi thể lực không đủ như trước.

Quan trọng nhất là mệt mỏi trong lòng.

Tôi cần vừa chiến đấu với quái vật lông đỏ, vừa phải đề phòng Trương Hải Khách và Trương Hải Hạnh giở trò.

Người nhà họ Trương lòng dạ hiểm độc, thủ đoạn tàn nhẫn, chiêu độc nào cũng có.

Rất dễ không cẩn thận bị chúng nó lừa.

Nếu chúng nó đột nhiên dùng chiêu thức vừa rồi trong trận chiến, Hoa ca và Kính ca chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Đến lúc đó thì phiền phức của tôi lớn rồi.

Chuyện này cũng tại tôi.

Làm việc không cẩn thận, không đáng tin cậy.

Sớm giao trang bị cho họ, gặp chuyện cũng không cần lo lắng nhiều thế này.

“Chịu nổi không, bảo bối?” Hắc Nhãn Kính thuận thế một tay ôm lấy eo Ngô Mặc, để tôi dựa vào thoải mái hơn.

Đàn ông sao có thể nói không được?

Đặc biệt là loại người cứng đầu như Ngô Mặc.

Tôi dù mệt mỏi nhưng khí thế không suy giảm, cố gắng trả lời: “Không sao, chỉ là bị đông lạnh cả ngày rồi, thể lực có chút xuống dốc thôi.” Hắc Nhãn Kính bất đắc dĩ lắc đầu.

Giải Ngữ Hoa rất xót Ngô Mặc, nhưng không thể không nhắc nhở: “Nhị gia, có muốn lên phía trước xem tình hình không?” “Vãi, phải đi chứ!” Ngô Mặc nhớ đến đống vàng bạc mà ông Tây Đức nhắc đến, cả người như được tiêm doping, lập tức hồi máu đầy đủ.

Tôi vung bàn tay lớn, vỗ bộp một cái lên vai Giải Ngữ Hoa, miệng nói: “Đi thôi, Phú Quý, đi cùng nhị gia xem xem.” Giải Ngữ Hoa cảm thấy mình có phải bị ảo giác thính giác không?

Nếu không sao lại nghe thấy một cái tên rất quê mùa, mà hình như lại đang gọi mình?

Ngô Mặc đi một bước không nghe thấy tiếng bước chân phía sau, quay đầu nhìn lại, thấy Giải Ngữ Hoa đang đứng ngây người ra.

Trong khoảnh khắc suy nghĩ, tôi hiểu ra.

Khóe môi tôi khẽ cong lên một nụ cười xấu xa, lại lặp lại một lần nữa: “Ngô Phú Quý, sao lại nhát gan thế?

Có nhị gia ở đây, mày sợ gì?” Giải Ngữ Hoa cuối cùng cũng xác nhận.

Mình không bị ảo giác, cũng không nghe nhầm.

Thằng khốn Ngô Mặc này thật sự đang gọi mình.

Anh ta tức đến mức nắm chặt tay, rất muốn đánh cho thằng nhãi ranh này một trận.

Phú Quý?

Sao lại nghĩ ra cái tên này?

Chẳng khác nào gọi chó con.

Giải Ngữ Hoa lúc này hoàn toàn quên mất một chuyện, đó là phong thủy luân chuyển, năm nay đến lượt nhà mình.

Trước đó ở phía trên, nghe thấy Ngô Mặc gọi Ngô Tà là Lâm Ba, anh ta đã cười thầm không ít.

Bây giờ đến lượt mình, mới cuối cùng cảm nhận được thế nào là ấm ức.

Vì hiện tại thân phận của mình là người làm thuê.

Lão đại gọi mình thế nào thì phải đáp thế đó, ngay cả chỗ để phản bác cũng không có.

Giải Ngữ Hoa nghiến răng nghiến lợi, vẫn cố tỏ ra cung kính: “Vâng, nhị gia.” Hắc Nhãn Kính lần thứ một vạn may mắn vì mình không đổi thân phận, mà lấy tư thái cố vấn gia nhập Địa Long Hội.

Nếu không theo cách đặt tên của tiểu tổ tông, có khi nào mình sẽ bị đặt cho cái tên 'Đồ thừa của chó' không?

Ngô Tà thấy sắc mặt Giải Ngữ Hoa thay đổi không ngừng, suýt chút nữa thì cười đến phụt cả bọt ra mũi.

Thật sự coi anh ta không chú ý đến, mấy thằng khốn này ở trên đó lén lút cười nhạo mình sao?

Cả thằng béo chết tiệt nữa, còn phát ra khẩu hình ‘Lâm Ba’ với

mình.

Bây giờ để chúng mày cũng nếm thử uy lực đặt tên của lão đệ, không tin chúng mày còn cười nổi không?

Anh ta lập tức chọc một câu: “Ngô Phú Quý, mày sao có thể để nhị gia đi trước chứ, không có chút tôn ti nào cả.” Giải Ngữ Hoa liếc xéo Ngô Tà một cái, trong lòng có ý muốn đánh chết anh ta.

Anh ta hừ một tiếng, đáp trả: “Lâm Ba, mày còn dám nói tao à?

Mày bảo vệ nhị gia xuống, kết quả còn để nhị gia trúng chiêu, đúng là một cái bánh bèo vô dụng.” Hai người họ cãi nhau vài câu, người nhà họ Trương bên cạnh cũng không nhàn rỗi.

Người nhà họ Trương đi theo, kiểm tra chi tiết tình hình tử vong của Trương Hải Tảo.

Vẫn còn một số điều không thể xác nhận, Trương Hải Tảo rốt cuộc chết do bị giết hay tự sát?

Anh ta kéo Trương Hải Khách và Trương Hải Hạnh trở lại bên cạnh thi thể, chuẩn bị kiểm tra lại một lần nữa.

Trương Hải Hạnh trong lòng hiểu rõ như gương, Trương Hải Tảo chết dưới tay Ngô Mặc.

Nhưng sự thật này không thể nói ra, ít nhất không thể từ miệng cô ta nói ra.

Dù sao lúc đó cô ta đang ở trong ảo cảnh, làm sao có thể chú ý đến tình hình xung quanh?

Trương Hải Hạnh trăm mối không thể giải.

Người họ Lâm vì sao không đi vào ảo cảnh?

Cần biết Lục Giác Đồng Linh của Trương gia, ngàn trăm năm qua hầu như chưa từng xảy ra tình huống thất bại.

Một khi thi triển ra, người nghe thấy tiếng chuông sẽ lập tức tiến vào ảo cảnh.

Trừ khi ý chí cá nhân rất kiên định, mới có thể nhanh chóng thoát ra.

Nhưng theo ghi chép lịch sử, người nhanh nhất thoát ra cũng mất gần một canh giờ.

Đó vẫn là nhân tài kiệt xuất nhất của Trương gia, sau khi trải qua một loại huấn luyện đặc biệt mới có thể làm được điều này.

Những người khác không chết thì cũng bị thương, không ai thoát khỏi.

Trương Hải Khách ngồi xổm trên đất cẩn thận kiểm tra vết thương.

Góc độ và sức mạnh, đều cho thấy Trương Hải Tảo chết do tự sát.

Chuyện rất quỷ dị!

Trương Hải Tảo vì sao lại tự sát?

Người nhà họ Trương từ nhỏ đã trải qua các loại huấn luyện, ảo cảnh càng là môn học bắt buộc trong đó.

Trương Hải Tảo dù không thoát ra được.

Với năng lực của anh ta, cũng đủ để cầm cự một thời gian chờ cứu viện.

Trương Hải Khách trong đầu suy nghĩ miên man, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Ngô Mặc mấy người bên cạnh.

Mặc dù không có chứng cứ.

Chương 780

Nhưng trong lòng lại có một giọng nói nhắc nhở anh ta, cái chết đột ngột của Trương Hải Tảo tuyệt đối có liên quan đến người họ Lâm.

Trương Hải Hạnh chú ý đến ánh mắt của Trương Hải Khách, trầm ngâm một lát, khẽ đẩy anh ta: “Anh, người chết không thể sống lại, chúng ta vẫn nên đi xem tình hình phía trước đi?” “Ừm!” Trương Hải Khách đáp một tiếng, đứng dậy đi vào trong.

Tình huống vừa rồi đột ngột xảy ra.

Anh ta chưa kịp kiểm tra tình hình bên trong, đã bị sự xuất hiện của quái vật làm rối loạn thế trận.

Theo nguyên tắc một mình vui không bằng mọi người cùng vui.

Anh ta không định đơn độc chiến đấu với quái vật, mà là kéo Trương Hải Hạnh chạy ra ngoài.

Nếu không phải Ngô Mặc chặn đường.

Theo suy nghĩ của Trương Hải Khách, chỉ cần chạy thắng những người khác là người thắng cuộc.

Còn về ý thức hợp tác nhóm?

Đừng đùa nữa.

Tổ hợp tạm thời, có gì đáng để bận tâm?

Nếu không phải tộc trưởng không chịu rời khỏi Địa Long Hội, họ cũng chẳng cần phải khách sáo với mấy người này.

Ở một phía khác.

Ngô Mặc miệng nói muốn đi kiểm tra tình hình, thực chất thì chậm như rùa bò vậy.

Tôi hiểu rõ một đạo lý, chim đầu đàn dễ bị ăn đòn, cơm ngon không sợ đến muộn.

Mặc dù quái vật lông đỏ đã chết.

Ai có thể khẳng định bên trong không có ám khí hay thủ đoạn khác?

Cứ để người khác dò đường trước.

Xác nhận không có nguy hiểm, sau đó tiến lên cũng không muộn.

Thấy ba người nhà họ Trương đi vào khúc cua, Ngô Mặc một tay ôm lấy Giải Ngữ Hoa cười xấu xa nói: "Phú Quý, cái tên này của mày hay đấy, nhị gia chuẩn bị ké chút vận may của mày, xem có thể phát tài không?" "Nhị gia." Giải Ngữ Hoa tay phải khẽ chạm vào eo Ngô Mặc, dùng sức nhéo một cái, "Ngài trời sinh đã là mệnh phú quý, thuộc hạ còn mong được ké chút vinh quang của ngài đây." Để tránh bị người khác phát hiện, mặt nạ da người mà Giải Ngữ Hoa đeo rất bình thường.

Thuộc loại mặt mũi đại chúng, chui vào đám đông cũng không nhận ra.

Theo ý tưởng ban đầu của Ngô Mặc.

Muốn không để người khác nhận ra, Giải Ngữ Hoa tốt nhất nên thay đổi lớn, ví dụ như đeo dây chuyền vàng lớn, đồng hồ nhỏ, tóc nhuộm thành vàng đỏ, nói chung là càng quê mùa càng tốt, chắc chắn không ai liên tưởng anh ta với Giải đương gia.

Ngô Mặc càng nói càng phấn khích, thậm chí muốn tự tay giúp Giải Ngữ Hoa hóa trang.

Giải Ngữ Hoa tưởng tượng một chút.

Cảnh tượng quá đẹp, có chút không nỡ nhìn thẳng.

Kiên quyết từ chối đề nghị của Ngô Mặc, và một cước đá người ra khỏi phòng, để anh ta khỏi theo sau mình gây rối.

Đuổi đi tên phá đám, Giải Ngữ Hoa đối diện gương bắt đầu hóa trang cho mình, rất nhanh một khuôn mặt đại chúng bình thường xuất hiện trước mặt mấy anh.

Đương nhiên, đây đều là chuyện quá khứ, chúng ta hãy nói về tình hình hiện tại.

Ngô Mặc bị Giải Ngữ Hoa nhéo suýt chút nữa thì kêu thành tiếng, may mắn là vào thời khắc quan trọng đã cắn chặt môi dưới để nén tiếng lại.

Trên mặt còn phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cố làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Khụ, đừng lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng qua đó xem xem, nếu thật sự không có lối ra, thì tranh thủ thời gian quay lại.” Nói xong tay nhanh chóng rụt lại, sải bước đi về phía trước.

Sợ rằng chậm một bước, trên eo sẽ thiếu một miếng thịt.

Giải Ngữ Hoa nhìn dáng vẻ Ngô Mặc chạy tháo thân, ánh mắt dịu dàng như một hồ nước --- dịu dàng đa tình.

Ngô Tà đứng bên cạnh nổi hết da gà.

Mấy năm trước anh ta đã hiểu ra một số chuyện.

Bây giờ càng rõ ràng biết được Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa có tâm tình gì với lão đệ nhà mình.

Nhưng muốn vào cửa lớn nhà họ Ngô, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Mình chính là rào chắn đầu tiên.

Chuyện tình cảm anh ta không thể nhúng tay.

Tất cả đều tùy quyết định của lão đệ.

Những chuyện khác thì có thể nhúng tay vào, ví dụ như thêm chút phiền phức cho hai tên đó, ai bảo hai thằng khốn đó không tôn trọng mình.

Ngô Tà nghĩ đến đây.

Lợi dụng lúc Giải Ngữ Hoa không quay đầu, nhấc chân đá mạnh vào mông anh ta một cú, nói một cách đường hoàng: “Ngô Phú Quý, nhị gia đã đi rồi, mày còn đứng ngây ra đó làm gì?

Nhanh lên theo kịp đi.” Đúng là hổ lạc bình dương bị chó khinh.

Giải Ngữ Hoa nhất thời không đề phòng bị Ngô Tà đánh lén, suýt chút nữa thì tức đến bốc khói.

Anh ta đột nhiên quay đầu giận dữ nhìn Ngô Tà.

Ngô Tà không hề sợ hãi, thẳng lưng, hơi nhếch cằm lên: “Đừng chắn đường, tao đi phía trước xem tình hình.” Giải Ngữ Hoa nghiến răng: “Lâm Ba, tao đề nghị mày vẫn nên ở lại chỗ cũ đi, với thể chất của mày đi đâu là ở đó có chuyện.” Anh ta nói xong quay đầu bỏ đi, lười nói thêm lời vô nghĩa với Ngô Tà.

Ngô Tà bĩu môi, trong lòng hừ một tiếng: “Thằng Tiểu Hoa thối, sẽ có lúc mày cầu xin tao thôi.” Hắc Nhãn Kính không tham gia vào cuộc chiến của hai tên ngốc, đã sớm theo sau Ngô Mặc đi kiểm tra tình hình rồi.

Ở khúc cua xuất hiện một cái động lớn.

Bên trong bốc lên mùi hôi thối nồng nặc, cũng không biết con quái vật lông đỏ đã sống ở đó bao nhiêu năm.

Hai chiếc đèn pin của ông Tây Đức rơi xuống đất, lúc này chiếu rõ ràng tình hình bên trong.

Trong động hỗn độn, trên mặt đất nằm ngổn ngang các vật phẩm tế tự.

Trong góc vô số xương khô, chất thành mấy đống.

Mọi người vừa bịt mũi, vừa đi đi lại lại trong động nhìn, muốn xác định xem rốt cuộc đây là tình huống gì?

“Ngọa tào, thật sự có vàng sao?” Ngô Mặc ngồi xổm trên đất nhặt lên một bức tượng thần, cẩn thận sờ sờ, đúng là làm bằng vàng ròng.

Tôi bản năng muốn ném đồ vào không gian.

Đột nhiên phản ứng lại, bên cạnh không phải con trai cả Lâm Phong.

Tôi đành tiếc nuối ném tượng thần xuống đất.

Đây cũng là vì vào núi không tiện mang theo.

Nếu đổi thành từ trong núi ra?

Tôi kiểu gì cũng gói ghém mang hết những thứ này đi, không để lại một cọng lông nào cho người đến sau.

Ngô Tà ngồi xổm ở góc bên phải kiểm tra vật phẩm trên đất, đột nhiên ngẩng đầu gọi về phía Ngô Mặc: “Nhị gia, ngài qua đây một chút.” Cổ nhân nói rất hay, thói quen thành tự nhiên.

Anh ta bây giờ gọi Ngô Mặc là nhị gia rất thuận miệng, không còn chút ám ảnh nào như lúc ban đầu nữa.

“Phát hiện gì rồi?” Ngô Mặc đi đến bên cạnh Ngô Tà, đặt tay lên vai anh ta cúi người nhìn xuống.

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, trầm giọng nói: “Anh xem trong góc là cái gì?” “Làm gì mà thần thần bí bí thế?” Ngô Mặc miệng thì chê bai, nhưng ánh mắt lại rất thành thật nhìn theo hướng ngón tay Ngô Tà chỉ.

Chỉ thấy phía trước dựng một cái bàn đá cao nửa mét.

Trên bàn thờ dựng một cây gậy hình tam giác, trên cây gậy treo một tấm vải mỏng.

Ngô Mặc liếc nhìn một cái, có chút không hiểu: “Chẳng phải là kinh phiên sao?

Có gì đáng ngạc nhiên đâu?

Mấy thứ này đầy đất mà.” Giải Ngữ Hoa giơ đèn pin lên chiếu chiếu, rất khẳng định nói: “Không phải kinh phiên, là Thangka.” Ngô Mặc nhất thời không hiểu: “Kinh phiên hay Thangka thì có liên quan gì đến chuyện chúng ta cần làm sao?” Hắc Nhãn Kính cười một tiếng: “Nhị gia, các hoa văn trên Thangka sẽ nói cho chúng ta biết rất nhiều thứ.” Kiến thức về Tạng khu bác đại tinh thâm, có người cả đời cũng không thể hiểu được một hai.

Rất nhiều nội dung không có văn tự ghi lại, chỉ có thể dựa vào truyền miệng để hậu nhân hiểu.

Chương 781

Ngô Mặc không quen thuộc với điều này, cũng có thể hiểu được.

Tôi và Lâm Phong hai người thực sự không có thời gian để nghiên cứu những nội dung này.

Bận rộn mở rộng thế lực và học tập kiến thức quản lý, gần như phải bỏ nửa cái mạng của hai người.

Nếu còn học những thứ này?

Chi bằng lập tức hóa thành tro bụi còn sướng hơn.

Vì vậy tôi đối với nhiều lịch sử của Tạng khu, hoàn toàn là mắt mù tai điếc mũi tắc miệng câm -- không biết gì cả.

“Hoa văn?

Thứ gì?” Ngô Mặc cúi đầu suy nghĩ một lát.

Trong đầu không tự giác hiện ra những ghi chép trên bia đá của Nam Chiếu Quốc bốn năm trước.

Những thông tin đó đặt vào hiện tại vẫn rất nổi bật, không kém gì những câu chuyện nhỏ màu vàng trên một số trang web.

Sắc mặt tôi dần trở nên kỳ quái.

Nhịn gần nửa ngày, yếu ớt hỏi một câu: “Giống như tranh xuân cung đồ thời cổ đại?” Hắc Nhãn Kính đầu tiên ngẩn ra, sau đó bật cười thành tiếng.

Hắn giơ ngón cái lên, khen ngợi thật lòng: “Không hổ là nhị gia nhà ta, tư duy rộng mở có tầm nhìn, Thangka thật sự có công năng này.” “Thật sao?” Ngô Mặc có chút không dám tin, mình đoán chuẩn đến vậy sao?

Nghi ngờ nhìn Hắc Nhãn Kính, lại chuyển ánh mắt sang Giải Ngữ Hoa: “Phú Quý, có phải chuyện này không?” Giải Ngữ Hoa vừa ngượng ngùng vừa dở khóc dở cười.

Có thể nghĩ Thangka theo hướng này, Ngô Mặc cũng coi như là độc nhất vô nhị.

Để không để Hắc Nhãn Kính dẫn dắt Ngô Mặc đi lệch hướng, Giải Ngữ Hoa nghiêm túc giải thích: “Nhị gia, đừng nghe Hắc gia nói bậy, không phải như vậy đâu.

Thangka trong văn hóa Tạng tộc rất quan trọng, chủ yếu dùng để cúng tế, truyền bá văn hóa, truyền thừa lịch sử và giá trị nghệ thuật.

Thông thường những sự kiện quan trọng trong lịch sử, sẽ được vẽ dưới dạng hình ảnh trên Thangka để truyền lại cho hậu thế.” Ngô Mặc nghe rất chăm chú.

Tôi muốn nhìn kỹ hơn một chút, cầm đèn pin đi đến gần Thangka.

Kết quả càng nhìn càng thấy không ổn.

Chất liệu của Thangka cũng không phải vải mỏng, sao lại giống như làm từ một loại da nào đó?

Tôi vừa định đưa tay chạm vào, xác nhận chất liệu.

“Đừng chạm.” Hắc Nhãn Kính đột nhiên lên tiếng nhắc nhở: “Tấm Thangka này làm bằng da người, trên đó e là có độc tố đặc biệt.” Ngô Tà ngữ khí rất nghiêm túc: “Nhị gia, nếu em không nhìn nhầm, chủ nhân của tấm da người này tuyệt đối không quá mười tuổi, dùng cơ thể trẻ con làm loại chuyện này, thật sự quá tàn nhẫn.” “Ngọa tào, ghê tởm thế sao?” Ngô Mặc sắc mặt trầm xuống, nhanh chóng lùi lại một bước, sự ghê tởm lộ rõ trên nét mặt.

Giết người phóng hỏa bọn tôi không để ý.

Nhưng lấy trẻ con ra mổ xẻ, lột da vẽ tranh?

Bất cứ ai có chút lương tri đều không làm ra được loại chuyện súc sinh này.

Nhưng nghĩ lại một chút.

Thời cổ đại chuyện đồng nam đồng nữ tuẫn táng thỉnh thoảng vẫn xảy ra.

Trong những năm tháng hoàng quyền chí thượng, ai sẽ coi mạng người bình thường là gì?

Giải Ngữ Hoa cầm đèn pin đi tới, nhẹ giọng nói: "Nhị gia, để tôi xem các hoa văn trên đó." "Được." Ngô Mặc lập tức né người nhường chỗ, tiện cho Giải Ngữ Hoa xem kỹ hơn.

Bốn người họ đứng đây nghiên cứu Thangka, còn người nhà họ Trương thì ở dưới đất tìm kiếm xem có thông tin quan trọng nào không.

Họ không can thiệp lẫn nhau, ai cũng lười để ý đến đối phương.

Giải Ngữ Hoa cúi đầu, cầm đèn pin nhìn chằm chằm vào Thangka, dáng vẻ nghiên cứu trông càng giống một học giả nho nhã thư sinh.

Có một khoảnh khắc, Ngô Mặc không kìm được muốn hỏi một câu: "Hoa ca, xuống mộ cũng phải giữ hình tượng sao?" Ngô Mặc suy nghĩ lung tung một lát.

Thấy Giải Ngữ Hoa mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Thangka, sự tò mò dâng lên trong lòng.

Tôi không khách khí đưa tay kéo Giải Ngữ Hoa một cái: "Phú Quý, nhìn chăm chú thế, trên đó vẽ cái gì?" Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu bất đắc dĩ trừng Ngô Mặc một cái: "Nếu tôi không nhìn nhầm, bức Thangka này chắc hẳn là do giáo phái này truyền lại.

Trên đó vẽ thần linh của giáo phái này đang chiến đấu.” “Ơ, kỳ quái thật.” Ngô Tà nhìn một cái, hơi tò mò, chỉ vào vị trí trung tâm của Thangka hỏi: “Phú Quý, anh xem người phụ nữ này, tứ chi của cô ta vì sao lại bị vặn vẹo?

Dưới thân cưỡi là thứ gì?” Giải Ngữ Hoa suy nghĩ một lát, chậm rãi lắc đầu: “Tôi cũng không hiểu rõ lắm.” “Tôi thì đã từng thấy một bức tượng tương tự.” Hắc Nhãn Kính liếc nhìn, trầm giọng nói: “Đó là rất nhiều năm trước rồi, nhưng bức họa đó với hoa văn này trái ngược, là một con quái vật cưỡi trên thi thể phụ nữ bị vặn vẹo.” Ngô Mặc nghe xong lời kể, trong đầu không hiểu sao hiện ra một con quái vật --- Tuyết Sơn Diêm Vương.

Tôi lại tiến gần Thangka xem xét lại các hoa văn trên đó.

Bất kể có hiểu hay không, trước tiên dùng não ghi nhớ thông tin trên đó.

Quỷ mới biết tiếp theo có gặp phải thứ này không?

Cẩn thận vẫn hơn.

Dù sao vừa nãy còn xuất hiện con quái vật đầu sói thân gấu, biết đâu phía sau thật sự có loại sinh vật kỳ lạ này xuất hiện.

Khoảng mười phút sau.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng của Trương Hải Hạnh: “Này, mấy người xem xong chưa?

Có phát hiện thông tin quan trọng gì không?” “Không có.” Ngô Mặc đứng dậy, uể oải trả lời: “Mày thật sự coi mình là thiên mệnh chi nữ sao?

Tùy tiện rơi vào một cái động là có thể phát hiện kho báu sao?

Tỉnh lại đi, không có gương thì cũng có nước tiểu chứ, tè một bãi mà soi gương cho kỹ, sớm nhận ra hiện thực đi.” Trương Hải Khách sợ lại cãi nhau, vội vàng chen lời nói: “Bích họa trên tường cho thấy, con quái vật đầu sói vừa rồi là thần thú hộ giáo, chuyên bảo vệ các vật phẩm tế tự quý giá trong động.” Anh ta nói chuyện đàng hoàng, Ngô Mặc bên này cũng không tiện đáp trả lại.

Họ trao đổi thông tin nghiên cứu của mình, xác nhận đây chỉ là một tế đàn còn sót lại của giáo phái đó từ thời đó.

Ngô Mặc đứng bên cạnh, vừa hút thuốc vừa nghe họ nói chuyện.

Một lát sau, lên tiếng nói: “Mấy vị, đây có phải di tích của giáo phái này hay không không quan trọng, quan trọng là ở đây có lối ra không?

Chúng ta loanh quanh một hồi, vừa tốn sức vừa tốn não, công cốc à?” Trương Hải Khách nghĩ nghĩ, đề nghị: “Tôi nghĩ vẫn không nên tiếp tục mạo hiểm tiến lên, giáo phái này hành sự quỷ dị, rất khó đảm bảo phía trước sẽ không xuất hiện các loại sinh vật kỳ quái khác.” Anh ta không muốn gây thêm rắc rối.

Cái chết đột ngột của Trương Hải Tảo, khiến Trương Hải Khách trong lòng cảnh giác.

Trong lòng luôn cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra?

“Nói có lý.” Ngô Mặc gật đầu, ánh mắt dường như vô tình lướt qua Trương Hải Hạnh, trong giọng nói chứa đựng một ý nghĩa đặc biệt: “Chỗ này thật sự rất quỷ dị, người quỷ khó phân, thật sự là không cẩn thận một cái là bị người ta đâm cho một nhát, vẫn là đi ra ngoài cho yên tâm.” Tôi cũng không có cách nào.

Đại ca nhà mình thể chất quá bá đạo, thật sự không phải một khối ngọc bội là có thể trấn áp được.

Phía trước quỳ nhiều thi thể như vậy, nói không chừng phía sau lối đi còn có một đống nữa.

Nghĩ đến thi thể chết thảm gần lối vào thông đạo.

Đủ để chứng minh di tích của giáo phái này còn rất nhiều điểm kỳ lạ.

Cổ nhân đã nói, biết rõ núi có hổ, vẫn cứ tiến về phía núi hổ.

Nhưng theo suy nghĩ hiện tại mà xem, đây căn bản không phải dũng mãnh, mà là một thằng đại ngốc đích thực.

Nếu không phải ăn no rửng mỡ, hà cớ gì chủ động dâng mình lên cho dã thú ăn chứ?

Hai người lãnh đội đạt thành nhất trí, những người khác dù có ý kiến cũng phải nuốt vào.

Mấy người quay người đi ra ngoài.

Khi ra khỏi động, Ngô Tà đưa tay kéo Ngô Mặc một chút, hơi do dự nói: "Nhị gia, bức Thangka đó rất quý giá, hay là…" Ngô Mặc nhíu mày ghét bỏ, rất dứt khoát từ chối: "Không cần." Đùa à?

Thứ làm bằng cả tấm da của trẻ con.

Đừng nói mang về nhà, ngay cả nhìn thêm một cái cũng thấy ghê tởm buồn nôn.

Cổ vật quý báu trong địa cung khắp nơi đều có thể thấy.

Không đáng vì chút tiền, mà khiến cả người mình khó chịu.

Ngô Tà liếc mắt một cái, liền biết lão đệ e là hiểu lầm.

Anh ta khẽ cười giải thích: "Em không nói nó đáng tiền, sự quý giá của nó nằm ở những bức họa trên đó.

Chương 782

Tài liệu gốc của giáo phái này truyền lại rất ít, bức Thangka này mang ra ngoài có thể bổ sung rất nhiều tài liệu lịch sử.” Ngô Mặc quay đầu nhìn một cái, lại đánh giá anh trai mình vài lần.

Nhớ lại những thành tích lẫy lừng trong quá khứ của anh ta, kiên quyết lắc đầu từ chối.

“Đừng đùa nữa, thứ đó có quý đến mấy tôi cũng không muốn, cất giữ nó là mang tà khí vào người.

Mày không sợ trong tay cầm da người, lát nữa đi đến phía trước, những thi thể đang quỳ kia sẽ quỳ lạy mày sao?” Ngô Tà nuốt nước bọt.

Tưởng tượng cảnh tượng lão đệ miêu tả, cảm thấy hơi rợn người, lập tức ngậm miệng, không nhắc đến chuyện Thangka nữa.

Mấy người lần lượt đi ra ngoài.

Còn lại ba ông Tây Đức có chút lưu luyến không rời.

Tượng vàng, chuỗi hạt trời, Thangka, tùy tiện lấy ra vài món đều có thể đổi lấy không ít tiền.

Họ liều mạng từ Đức đến đây vì cái gì?

Chẳng phải vì tiền, vì cuộc sống sung túc nửa đời sau sao?

Hiện tại ba người, một người trọng thương hai người nhẹ thương, xem ra không thể tiếp tục đi xuống.

Chi bằng nhân cơ hội này lấy thêm một ít đồ về bán, cũng tốt hơn là dựa vào chút tiền bồi thường từ công ty mà sống.

Ba người nhìn nhau, như gió lao xuống đất.

Liều mạng nhét châu báu vào túi, không lâu sau toàn thân trên dưới nhét đầy ắp, không còn chút kẽ hở nào.

Ngô Mặc đi đến cửa động.

Nghe thấy động tĩnh truyền ra từ bên trong, liếc xéo một cái, trong lòng cười khẩy một tiếng.

Đồ không tệ.

Cũng phải cẩn thận, kẻo có mạng lấy không có mạng dùng.

Tôi lười để ý mấy ông Tây Đức, xoay bước định quay về.

Chưa kịp sải bước, phía sau truyền đến tiếng kêu cứu yếu ớt: "Cứu... cứu mạng, làm ơn, cứu tôi." Mấy người dừng bước, đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ở góc tối bên phải, hình như có thứ gì đó nằm bẹp dí ở đó?

"Hả?" Ngô Mặc vì tò mò đi về phía trước vài bước.

Đến gần hơn, nhìn quần áo lập tức hiểu ra, hóa ra người phát ra tiếng kêu cứu chính là Tiểu Tứ Nguyệt.

Ối!

Thằng này mệnh lớn thật, còn chưa chết ư?

Cũng không biết là may mắn hay xui xẻo.

Tiểu Tứ Nguyệt vốn dĩ đang ở trong ảo cảnh, suýt nữa thì chết trong đó.

Kết quả bị con quái vật lông đỏ phá vỡ động lao ra vỗ một chưởng bay đi, lại còn đánh thức người ta khỏi ảo cảnh.

Con quái vật lông đỏ lực lớn vô cùng.

Cộng thêm vừa mới thoát khỏi cảnh khốn cùng nên vô cùng hưng phấn, một chưởng này xuống Tiểu Tứ Nguyệt đã chịu một trận đau đớn lớn.

Người bay lượn giữa không trung, vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp, sau đó nặng nề đập vào tường đá.

Mọi chuyện còn chưa dừng lại.

Con quái vật lông đỏ không ngừng đập phá đá, làm sập không ít chỗ.

Tiểu Tứ Nguyệt toàn thân đau đớn không chịu nổi.

Cô ta muốn cố gắng tránh né, nhưng cơ thể không theo kịp, cuối cùng bị đá vụn đè bên dưới.

May mắn các tảng đá rất lớn, chồng chất lên nhau vẫn để lại một chút không gian.

Cô ta mới coi như miễn cưỡng giữ được một cái mạng nhỏ.

Lúc này Tiểu Tứ Nguyệt vô cùng thê thảm.

Cả người giống như Tôn Ngộ Không, bị mấy tảng đá vụn khổng lồ đè chặt.

Bây giờ cô ta dựa vào sức mình mà không thể cử động được, càng đừng nói là thoát ra để chạy thoát thân.

Chỉ có thể nhăn nhó cầu xin Ngô Mặc rộng lòng kéo cô ta một tay: “Lâm đương gia, cầu ngài, cầu ngài cứu tôi.” “Cứu mày?” Ngô Mặc ngồi xổm xuống cười ha ha: “Cũng không phải chuyện khó, nhưng vì sao?

Dù gì cũng phải cho ông đây một lý do chứ?” “Chỉ cần ngài cứu tôi, tôi...” Tiểu Tứ Nguyệt vắt óc suy nghĩ nửa ngày, vẫn chưa nghĩ ra mình nên đưa ra điều kiện gì.

Cô ta vừa đau vừa vội, trán đầy mồ hôi.

Cũng không biết dây thần kinh nào bị chập mạch, nghĩ đến lúc hát hí kịch có rất nhiều người để ý đến cơ thể mình, lời nói không qua não mà bật ra.

“Tôi, dâng mình cho ngài được không?

Ấm giường ấm chăn, chỉ cần ngài cứu tôi, nửa đời sau tôi sẽ đi theo ngài, ngài muốn thế nào thì thế đó, tôi, tôi tuyệt đối không hai lời.” Ngô Mặc đang ôm tâm trạng xem kịch vui, chuẩn bị nghe Tiểu Tứ Nguyệt dùng gì để cầu xin mình.

Theo lời nói rơi xuống, nụ cười trên mặt tôi lập tức cứng đờ.

Khóe miệng và khóe mắt đồng thời co giật, phảng phất như có triệu chứng của bệnh Parkinson.

Tiểu Tứ Nguyệt sợ Ngô Mặc nghe không rõ, một câu nói dồn hết sức lực mà hét lên.

Trong chớp mắt, mấy tia nhìn chết chóc đồng thời chiếu thẳng vào người cô ta.

Giữa sự sống và cái chết, không gì quan trọng bằng mạng sống.

Cô ta thấy Ngô Mặc ngớ người, tưởng rằng có cơ hội.

Lấy hết kỹ năng diễn xuất ra vẻ đáng thương, tiếp tục nói: “Nhị gia, cầu ngài, cứu cứu tôi đi, ra ngoài sau tôi sẽ lập tức rời khỏi công ty An Tĩnh, theo ở bên cạnh ngài, được không?” Thật lòng mà nói, Tiểu Tứ Nguyệt có dung mạo tuấn mỹ.

Khi hát hí kịch được nhiều người tung hô, rất nhiều người giàu có ôm tiền muốn có một đêm lãng mạn với cô ta.

Chỉ có điều cô ta tính cách kiêu ngạo, trong xương cốt khinh thường những kẻ bạo phát, luôn cảm thấy mình xứng đáng với điều tốt đẹp hơn.

Cứ thế, ngược lại càng khiến nhiều người hứng thú hơn, đến mức có kẻ liếm chó còn tặng cô ta biệt danh --- Thanh mỹ nhân.

Nhưng những điều này đâu liên quan gì đến Ngô Mặc?

Mặc kệ mày là tiết Thanh Minh hay Thanh mỹ nhân, đừng làm người khác ghê tởm được không?

Ngô Mặc lúc này tâm trạng cực kỳ phức tạp.

Không cứu?

Vừa nãy tôi còn cảm thấy người này vẫn có chút tác dụng, ít nhất giữ lại làm chó dò đường cũng không tệ.

Cứu?

Nghĩ đến lời cô ta nói, như thể nuốt phải con ruồi, trong lòng trực tiếp thấy ghê tởm.

Ánh mắt tôi liếc về phía nhà họ Trương, nghĩ nghĩ, vẫn là cứ cứu người ra trước đã: "Khụ, đừng nói nhảm nữa." Tôi khẽ ho một tiếng, đứng dậy lạnh lùng nói: "Ông đây cứu mày có thể, quay đầu nợ ông đây một cái mạng, ông đây bảo mày làm gì thì làm nấy, không thì ông đây không ngại tự tay lấy lại mạng của mày đâu." Khi nói câu này tôi không tự tin lắm.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực từ phía sau chiếu tới, chột dạ không dám quay đầu lại.

Tiểu Tứ Nguyệt kích động suýt khóc thành tiếng, gắng gượng nuốt xuống nói: "Nhị gia, ngài yên tâm, tôi Tiểu Tứ Nguyệt nói được làm được." Quay ngoắt một trăm tám mươi độ!

Ai có thể ngờ Lâm nhị gia lại đồng ý cứu mình.

Tiểu Tứ Nguyệt nhìn ánh mắt Ngô Mặc, dịu dàng đến mức muốn nhỏ nước, đâu còn dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn ban đầu nữa.

Ngô Mặc vừa cúi đầu liền đối mặt với cô ta, miếng cơm nguội ghê tởm suýt chút nữa thì phun ra.

Tôi tức giận mắng: “Cúi đầu xuống, thu cái mặt mày lại đi.” Nếu không phải vì kế hoạch tiếp theo, thật sự muốn phủi tay bỏ đi.

Chương 783

Sống chết kệ mày, liên quan gì đến tao?

Dù sao Thanh Minh Tiết cũng là người chết, chết sớm đổi tên sớm.

Nói con người là sinh vật rất kỳ lạ.

Nếu nhìn mày thuận mắt?

Mặc dù mày ăn mặc rách nát, mặt mũi tàn tạ, họ vẫn có thể nói mày phóng đãng bất kham.

Nếu nhìn mày không thuận mắt?

Dù mày mặc vest bảnh bao, họ vẫn cố nói mày là loại thư sinh bại hoại.

Tiểu Tứ Nguyệt dù như vậy.

Hiện tại Ngô Mặc trong mắt cô ta, như thần minh trên trời giáng phàm, giải cứu cô ta khỏi nguy hiểm.

Lại như Tôn Ngộ Không, đạp trên mây lành bảy màu đến đón cô ta.

Hòn đá rất nặng, nhưng Ngô Mặc không dám quay đầu nhờ người giúp, đành cứng đầu rướn sức nâng lên.

Bản thân hắn cũng không nói rõ vì sao lại chột dạ?

Theo lý mà nói, cứu người là xuất phát từ cân nhắc đại cục.

Thân hình Tiểu Tứ Nguyệt rất giống Giải Ngữ Hoa, nếu phía trước gặp phải đường hầm hẹp có thể để tên này đi trước, đỡ cho Hoa ca nhà mình phải mạo hiểm.

Tuyệt đối chẳng liên quan gì đến chuyện cô ta có xả thân hay không!

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính sắc mặt rất khó coi, nhìn Tiểu Tứ Nguyệt cứ như nhìn một cái xác chết.

Ngô Tà không đành lòng để Ngô Mặc một mình vật lộn.

Anh tiến lên một bước định giúp đỡ, cứu người em ra rồi tính sau.

Ánh mắt liếc sang hai vị gia bên cạnh.

Định châm chọc đối phương thêm một câu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại nuốt lời vào bụng.

Lúc này tốt nhất là đừng gây sự.

Không thấy Tiểu Hoa và sư phụ cứ như muốn ăn thịt người rồi sao?

Hai anh em động thủ hơi ồn ào, khiến Trương Hải Khách và Trương Hải Hạnh đi trở lại.

Người còn chưa đến gần, tiếng đã vọng đến: “Chuyện gì thế?” Không ai thèm đáp lời ông ta.

Hai người đang bận làm việc, hai người đang giận dỗi, cộng thêm một người đang chờ được cứu.

Đến gần mới thấy cảnh này.

Trương Hải Hạnh nhíu chặt mày, trong lòng thầm hận, sao đứa nào đứa nấy đều còn sống thế này?

Là uy lực của Lục Giác Đồng Linh giảm sút, hay là trên người những người này có điều gì kỳ lạ?

Cô ta quyết định quan sát kỹ một phen.

Tìm hiểu rõ nguyên do cụ thể, rồi mới quyết định phương thức hành động tiếp theo.

Cô ta không phải người dễ đối phó.

Thấy Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa đứng yên tại chỗ, cô ta hừ lạnh một tiếng, khiêu khích: "Lâm đương gia đúng là thương đồng đội, đích thân ra tay làm việc, lại để đồng đội đứng nghỉ ngơi bên cạnh.

Bảo sao hai vị có tiếng tăm trên đạo đều cam tâm tình nguyện ở lại Địa Long Hội.

Môi trường làm việc tốt thế này, khiến tôi cũng ngứa ngáy khó chịu, không biết dưới trướng Lâm đương gia còn thiếu người không nhỉ?" Có lẽ là phản ứng hóa học.

Trương Hải Hạnh tuy miệng lưỡi sắc bén, nhưng không phải người độc địa bẩm sinh.

Chỉ là cô ta từ tận đáy lòng không muốn Ngô Mặc được yên ổn.

Với ý nghĩ rằng không giết chết được đối phương thì chửi cho sướng miệng cũng khiến lòng thoải mái hơn, cô ta liền hướng hỏa lực mồm mép về phía Ngô Mặc.

"Thiếu người à?" Ngô Mặc ngừng động tác, hoạt động cổ tay, thong thả đáp: "Đương nhiên thiếu rồi, nhưng hạng người như Trương tiểu thư đây, tôi không dám thuê đâu.

Xuất phát từ lòng tốt nhắc nhở, Trương tiểu thư nếu có bệnh thì đi chữa bệnh đi, ngàn vạn lần đừng đến tìm tôi, tôi không phải bác sĩ thú y." Trương Hải Hạnh: "…" Trương Hải Khách trong lòng bất lực.

Không hiểu cô em gái mình làm sao vậy?

Rõ ràng biết không nói lại đối phương mà cứ hùng hổ đi gây sự.

Chẳng lẽ là tiền mãn kinh đến muộn à?

Ông ta không muốn gây sự căng thẳng với Địa Long Hội, dù sao tộc trưởng nhà mình hiện đang đứng về phía đó.

Đành phải trái lòng hỏi một câu: “Có cần giúp không?” Có của hời không chiếm là đồ khốn nạn.

Ngô Mặc gật đầu lia lịa, lập tức đáp liên hồi: “Trương tiên sinh đúng là người tốt mà, lại đây, hòn đá này to nè, giúp đỡ một tay đi.” Nhìn tảng đá cao một mét, Trương Hải Khách thật hận không thể tự vả vào mặt mình mấy cái.

Sao mà lại lắm chuyện thế?

Tự nhiên lại lắm mồm hỏi một câu làm gì?

Thằng khốn này căn bản không biết viết hai chữ khách khí, mình tự động dâng đến tận cửa có phải là tự chuốc lấy phiền phức không?

Thế nhưng lời của đại gia đã nói ra thì như đinh đóng cột.

Lời mình đã nói, dù cứng đầu cũng phải hoàn thành.

Trương Hải Khách buồn bực cực độ.

Trút hết tâm trạng uất ức lên hòn đá.

Ba vị đại gia cùng lúc ra tay, tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Hơn nửa tiếng sau, mấy tảng đá đè trên người Tiểu Tứ Nguyệt đã được dời đi.

Ngô Mặc không muốn tự tay kéo cô ta, có chút không kiên nhẫn nói: “Nhúc nhích xem, có tự mình ra được không?” Có thể sống sót đã là ơn trời ban.

Tiểu Tứ Nguyệt nào dám nói thêm lời thừa, cố nén đau đớn trên cơ thể ra sức giãy giụa thoát ra ngoài.

Những người như cô ta từ nhỏ đã có thân thể dẻo dai.

Nếu không phải bị tảng đá đè, cũng sẽ không tốn nhiều sức như vậy.

Cô ta lay lay người, dùng hết sức lực bò ra ngoài, từ từ chui ra khỏi khe đá.

Thở phào nhẹ nhõm, rồi từ từ ngồi dậy.

Không hiểu là do nguyên nhân thoát chết, hay là sự sùng bái đối với cường giả?

Tiểu Tứ Nguyệt nhìn ánh mắt Ngô Mặc, có một loại cảm xúc khó tả.

Ngô Mặc nhạy bén cảm thấy có gì đó không đúng.

Hắn nghiêng đầu hất cằm: "Không chết thì đứng dậy mà đi, còn mong ông đây cõng mày à?" Tiểu Tứ Nguyệt từ dưới đất đứng dậy, cúi đầu thật sâu với Ngô Mặc: "Nhị gia, mạng của Tiểu Tứ Nguyệt là ngài ban cho, sau này sẽ nghe theo lời ngài phân phó." Ngô Mặc cố làm ra vẻ trấn định gật đầu: "Ừ, nhớ ơn lão tử là được rồi, sau này lúc nào lão tử cần đến mày thì đừng có chối là được." "Tuyệt đối không!" Giải Ngữ Hoa xen vào: "Nhị gia, không còn sớm nữa, chúng ta có nên quay về không?" Ánh mắt anh lạnh băng, đeo mặt nạ da người nên không nhìn rõ sắc mặt.

Người không quen biết căn bản không nhận ra khí chất của anh không đúng.

"Được!" Ngô Mặc đáp một tiếng.

Quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa, bất chợt rùng mình một cái.

Vãi chưởng, Hoa ca muốn ăn thịt người à?

Ngô Mặc có một dự cảm mạnh mẽ rằng mình e là đã chọc phải tổ ong vò vẽ rồi.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, nhất định sẽ có một chuyện cực kỳ khủng khiếp đang chờ đợi mình.

Lòng hắn thấp thỏm không yên, lại lén lút dời ánh mắt sang Hắc Nhãn Kính.

Chương 784

Mẹ nó chứ.

Gã này còn đáng sợ hơn.

Mặc dù trên mặt treo nụ cười, nhưng Ngô Mặc vẫn nhìn ra sát khí từ bên trong.

Hắn tiếp tục dời ánh mắt sang bên cạnh, muốn xem đại ca mình có biểu tình gì?

Phát hiện Ngô Tà sắc mặt như thường, không có bất kỳ phản ứng nào, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng vẫn là anh ruột mình tốt nhất, không có nhiều chuyện như vậy, cũng sẽ không động một tí là dọa mình.

Mặc dù mình không sợ.

Nhưng anh em trong nhà mà gây mâu thuẫn, truyền ra ngoài cũng khó nghe chứ.

Quan trọng nhất là vì tùy tiện cứu người mà tức giận sao?

Có đáng không?

Có đại ca làm hậu thuẫn cho mình, Ngô Mặc lại từ từ đầy đủ tự tin.

Hắn vung tay lên: “Đi thôi, ở đây cũng chẳng có gì hay ho, đừng lãng phí thời gian.” Nói xong, hắn sải bước dài quay về.

Ngô Tà đang định đi theo, nghĩ nghĩ rồi quay đầu nói: “Ngô Phú Quý, Hắc gia, còn đợi gì nữa?

Mau đi thôi.” Anh cảm thấy lão đệ nhà mình đúng là thiên tài, cái tên đặt sao mà hình tượng lại hợp ý đến thế?

Ngô Phú Quý? (Không có phú quý!) Thật đúng là nói trúng tim đen của mình.

Thằng bạn nối khố chết tiệt, lần nào cũng ỷ có tiền mà khoe khoang trước mặt mình.

Cái tên này, mình nhất định phải thi thoảng gọi nó mấy tiếng trước mặt nó mới được.

Giải Ngữ Hoa nghiến răng ken két, bước những bước chân khó khăn đi theo.

Thấy Ngô Mặc rời đi, Tiểu Tứ Nguyệt kéo lê thân thể đau đớn lập tức đuổi theo.

Sợ rằng chậm một bước sẽ bị đối phương bỏ lại.

Đi giữa đám xác chết dày đặc, người ta sẽ có một loại cảm giác căng thẳng và áp bức.

Nụ cười quỷ dị và những tư thế độc đáo của chúng sẽ khiến người ta sinh ra một loại ảo giác, rằng giây tiếp theo những tên này sẽ đứng dậy lao vào bạn.

Ngô Mặc kề sát Ngô Tà, chỉ sợ lão ca làm kinh động đến mấy tên này.

Chỉ cần có thể giảm bớt xác suất xảy ra chuyện, hắn thậm chí hận không thể vác Ngô Tà lên vai.

Một nhóm người cẩn thận từng li từng tí luồn lách giữa những xác chết.

Cố gắng không chạm vào cơ thể chúng.

Đi được nửa đường, không có chuyện lo lắng nào xảy ra.

Ngô Mặc không khỏi thầm chế giễu chính mình.

Cảm thấy dạo này mình hơi giống chim sợ cành cong, lại có chút lo bò trắng răng.

Trong đường hầm, xác chết được bày thành tư thế quỳ bái, e rằng chỉ là do nghi thức tôn giáo cần, hoặc là để hù dọa những kẻ xâm nhập.

Dù sao mình cũng đâu phải giáo chủ xui xẻo, sẽ không phải lần nào cũng gặp chuyện xác chết sống dậy chứ?

Hắn vừa thả lỏng tâm trạng, đang định ngân nga vài câu hát để xoa dịu sự mệt mỏi, thì nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân “đùng đùng đùng”.

Âm thanh rất nặng, trực tiếp đánh thẳng vào tim người.

“Vãi chưởng?

Chuyện gì thế này?” Mọi người giật mình lập tức dừng bước.

Đồng loạt giơ vũ khí trong tay lên, cùng lúc quay đầu nhìn về phía sau.

Trong khoảnh khắc, tất cả ánh sáng đèn pin đều tập trung vào một vị trí.

Vài câu tiếng Hán không mấy chuẩn từ phía sau truyền đến: “Đừng căng thẳng, người nhà cả.” Nghe thấy động tĩnh này, không nghi ngờ gì nữa chính là ba lão Đức kia.

“Chuyện gì thế?” Ngô Mặc không hạ súng trong tay, trầm giọng hỏi: “Mấy người ở phía sau lề mề làm cái quái gì vậy?” “Chúng tôi... các anh đi nhanh quá.” Lão Đức thở hổn hển, nói năng lộn xộn.

Đang nói chuyện, bọn họ xuất hiện trong phạm vi ánh sáng đèn pin.

Mọi người nhìn thấy, trong lòng lập tức hiểu ra.

Chả trách bọn họ nửa ngày không theo kịp.

Hóa ra là đang mò mẫm báu vật.

Toàn thân bọn họ, người biết thì nghĩ là đang vác báu vật.

Người không biết thì còn tưởng là đang đi khắp phố phường bán hàng rong.

Từ trên xuống dưới đầy ắp, toàn là vàng, thiên châu và đủ loại trang sức, châu báu trong động.

Trên cổ cũng đeo mấy xâu dây chuyền.

Kỳ quái hơn nữa là lão Đức bị đứt tay, trong túi áo trên người nhét hai cái bát.

Nhìn từ xa, còn tưởng gã này chuyển giới rồi.

Nếu không thì cơ ngực làm sao mà đầy đặn thế được?

Ba người họ càng đi càng gần, những thứ treo trên người lắc lư trái phải theo từng bước chân.

Chỉ nghe cái *phịch* một tiếng, bộ ngực giả của lão Đức rơi ra khỏi túi áo.

Thật trùng hợp, nó lại rơi trúng đầu một xác chết phía dưới.

Lão Đức đau lòng đến mức nghiến răng ken két.

Hắn hoảng loạn nhặt cái bát lên, nhẹ nhàng thổi thổi, cẩn thận từng li từng tí kiểm tra xem có bị hư hại không.

Đối với hắn mà nói, đây căn bản không phải cái bát bình thường, mà là từng xấp tiền đô la Mỹ xinh đẹp.

Ngô Mặc nhìn mà đau cả răng.

Đến mức đó ư?

Không gian của mình có cả đống bát đồng, cũng chẳng thấy mất mặt như hắn ta.

Hắn khinh bỉ bĩu môi.

Hoàn toàn quên mất một chuyện, khi mới đến thế giới này, cái đức tính tham tiền của hắn còn chẳng bằng lão Đức này đâu.

Mấy người kia đều không thèm để lão Đức vào mắt.

Vô cảm liếc một cái, rồi tiếp tục quay về.

Nhưng còn chưa kịp bước một bước.

Một luồng khí lạnh lẽo, mục ruỗng ập thẳng vào mặt.

Cái lạnh thấu xương trực tiếp chui vào da thịt, khiến người ta không khỏi dựng tóc gáy.

Trong khoảnh khắc, mọi người dường như đang ở trong địa ngục.

Đều là dân trong nghề, tình huống này không nghi ngờ gì nữa là đã xảy ra biến cố.

“Chạy mau!” Trương Hải Khách gào lên một tiếng, co chân bỏ chạy.

Chương 785

Quả nhiên là đồ khốn rùa rụt cổ, gặp chuyện là chạy nhanh thật.

Ngô Mặc trong lòng chửi ầm lên, phản ứng cũng không chậm.

Tay phải kéo cánh tay Ngô Tà, miệng hét lớn với Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính phía sau: “Mau theo kịp, chạy!” Vừa dứt lời, những xác chết đang quỳ đều đứng dậy.

Đậu má.

Mấy thằng thổ địa này nhiệt tình hiếu khách quá đi chứ!

Đám xác chết đen sì vây bọn họ lại.

Chúng đều vươn những cái móng vuốt “nhiệt tình”, muốn có một “tiếp xúc thân mật” với bọn họ.

Ngô Mặc che chắn Ngô Tà, không ngừng vung Hàn Quang Côn đẩy lùi các xác chết.

Đánh một hồi, hắn nhận thấy tình hình có chút không đúng.

Các xác chết không quá quấn lấy anh em hắn, mà lại nhanh chóng chĩa ánh mắt vào ba lão Đức kia.

Ý gì đây?

Phân biệt chủng tộc à?

Cho rằng mình không thơm bằng mấy lão Đức à?

Anh em hắn không hiểu rõ tình huống, ngây ngốc đứng tại chỗ nhìn về phía sau.

Đám xác chết như thủy triều hung dữ, vây kín ba lão Đức đến mức nước chảy không lọt.

“Nhị gia, chuyện gì thế?” Ngô Tà có chút ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt hoang mang.

Ngày trước anh mới là đứa con cưng của những sinh vật quỷ dị này.

Bất kể là cương thi hay quái vật biến dị, hễ thấy anh là không đứa nào không lao tới.

Hung hãn đến mức cứ như bầy yêu ma thấy Đường Tăng vậy, chỉ sợ chậm một bước thịt sẽ bị người khác ăn mất.

Hôm nay là sao chứ?

Sao xác chết lại lạnh nhạt với mình mà cưng chiều người khác thế?

Anh nhất thời không quen với sự khác biệt này.

Rất muốn hỏi lão đệ xem, mình thất sủng rồi sao?

Thế nhưng anh hỏi Ngô Mặc cũng vô dụng, gã này lúc này cũng đang mù mịt không hiểu gì.

Ngô Mặc nhìn về phía trước, vô thức hỏi một câu: “Anh, anh có phải chưa tắm không?

Hay là bọn chúng đổi khẩu vị rồi?

Nếu không sao không bắt anh mà lại bắt mấy lão Tây kia?” May mà tiếng kêu thảm thiết của ba lão Đức át đi giọng nói của hắn.

Nếu không, câu nói đó vừa thốt ra, rất dễ làm lộ thân phận của Ngô Tà và chính hắn.

“Nhị gia, đừng nhìn nữa.” Giải Ngữ Hoa tiến lên một bước, chắn tầm nhìn của Ngô Mặc, trầm giọng nói: “Tôi đại khái đoán được chuyện gì rồi, trên các vật tế trong động có thuốc đặc biệt, những loại thuốc này sẽ đánh thức các xác chết đang quỳ.” Hắc Nhãn Kính bước tới bên cạnh Ngô Mặc, nhún vai: “Nhị gia, Phú Quý nói rất có lý, vật tế làm sao có thể rời khỏi tế đàn được?

Mấy lão ngoại tham tiền, mạng cũng phải ở lại thôi.” Ngô Mặc dùng bộ não có dung lượng hạn hẹp của mình suy nghĩ một chút.

Đúng là có khả năng như vậy thật.

Nếu không rất khó giải thích, vì sao những thứ này lại chỉ nhắm vào ba người bọn họ?

Ba lão Đức liều mạng kêu cứu, hy vọng Ngô Mặc mấy người có thể ra tay giúp đỡ.

Thậm chí còn hứa hẹn, sau khi cứu xong sẽ chia sẻ hết báu vật trong túi cho mọi người.

Anh em Ngô Mặc không phải thánh mẫu, Trương Hải Khách và Trương Hải Hạnh càng không đời nào ra tay cứu người.

Mấy người cầm vũ khí, cảnh giác nhìn chằm chằm về hướng xác chết, nhanh chóng di chuyển lùi lại.

Tiểu Tứ Nguyệt bám sát phía sau, trong lòng không khỏi thầm mừng rỡ.

May mà bị đè dưới tảng đá.

Nếu không với tính cách của mình, chắc chắn sẽ không tay không trở về.

Khi đó mới thật sự là đường chết.

Người càng ngạo mạn, một khi bị người khác khuất phục, sẽ nhất tâm nhất ý sùng bái đối phương.

Tiểu Tứ Nguyệt chính là như vậy.

Lúc này hình tượng Ngô Mặc trong mắt cô ta cao lớn uy mãnh, có thể mang lại cảm giác an toàn tuyệt đối.

Biệt hiệu “Thanh Minh Tiết” trước kia ư?

Giờ đây đối với Tiểu Tứ Nguyệt mà nói, đã trở thành một cách xưng hô đặc biệt.

May mà Ngô Mặc không có thuật đọc tâm, không biết suy nghĩ trong lòng Tiểu Tứ Nguyệt.

Nếu không chắc chắn sẽ bị tên này làm cho buồn nôn chết mất.

Bọn họ tăng tốc lùi lại, chỉ sợ ba lão Đức không trụ nổi, xác chết sẽ đổi hướng lao về phía bọn họ.

Mọi người vừa nhanh chóng chạy về phía trước, vừa để ý động tĩnh phía sau.

Tiếng kêu cứu của ba lão Đức dần dần ngừng lại, thay vào đó là tiếng gầm gừ điên cuồng.

Bọn họ thật sự đã liều mạng rồi.

Tục ngữ nói hay: “Hán tử không chống lại ba con đàn bà, hổ dữ không chống lại bầy sói.” Ba lão Đức dù có mình đồng da sắt thì cũng làm được mấy cái đinh?

Chẳng bao lâu sau, lão bị mất một tay đã bị đám xác chết xé nát.

Ngô Mặc và mấy người kia căn bản không quan tâm những chuyện này.

Lúc này suy nghĩ duy nhất của bọn họ là tiếp tục chạy về phía trước, thoát khỏi đây càng sớm càng tốt.

May mắn thay, cho đến khi nhìn thấy lối ra phía trước, đám xác chết phía sau vẫn không đuổi kịp.

Ngô Mặc quay đầu liếc một cái, thở dài một tiếng cảm khái:

“Khốn kiếp, quả nhiên là tham tiền hại mệnh mà.” “Nói không sai chút nào.” Ngô Tà vỗ ngực, vẻ mặt sợ hãi: “Nhị gia, vẫn là anh có tiên kiến chi minh, nếu không mang cái đống lộn xộn kia ra, bây giờ xui xẻo e là chúng ta rồi.” Ngô Mặc mỗi lần nghe đại ca gọi mình là Nhị gia, luôn cảm thấy toàn thân như có kiến bò, chỗ nào cũng không thoải mái.

Lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của đại ca nhà mình, dường như gọi còn rất thuận miệng.

Tiểu Tứ Nguyệt như bị sao nịnh hót nhập vào, cố nén đau đớn khắp người, giơ ngón cái lên phụ họa một câu: “Vâng, đúng đúng, Nhị gia anh minh thần võ.” Ngô Mặc hơi sững sờ một chút.

Quay đầu nhìn, Tiểu Tứ Nguyệt vẫn còn bám theo phía sau mình, có chút ngạc nhiên: “Ừ?

Mày chạy khỏe phết nhỉ?” Nói thật lòng, Ngô Mặc căn bản đã quên béng cô ta ở phía sau.

Lúc chạy trốn ai mà nhớ đến người không liên quan chứ?

Trong lòng hắn đầy ắp lo lắng chỉ là đại ca Ngô Tà nhà mình, Hoa ca và Kính ca ba người.

Người nhà họ Trương và lão Đức sống chết ra sao, liên quan quái gì đến hắn?

Nhưng không ngờ tên Tiểu Tứ Nguyệt này mệnh thật lớn, bám sát phía sau lại chạy thoát ra ngoài được.

Nhưng mà sống cũng tốt.

Đỡ cho mình tốn công sức cứu cô ta mà không thu được báo đáp gì.

Hắn liếc mắt nhìn sang người nhà họ Trương bên cạnh, trầm ngâm một lát, rồi ngoắc tay về phía Tiểu Tứ Nguyệt: “Lại đây, tao có chuyện muốn hỏi mày.” Tiểu Tứ Nguyệt trên mặt hiện lên vẻ mừng rỡ.

Cô ta cố gắng chen từ bên cạnh Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa tới, gật đầu cúi người hỏi: “Nhị gia, ngài có việc xin cứ phân phó.” “Lát nữa lên gặp Tô lão bản, mày định làm thế nào?” Tiểu Tứ Nguyệt chắp tay: “Nhị gia, tôi trước đó đã nói rồi, mạng là ngài ban cho, tôi lên sẽ xin từ chức Tô lão bản.

Sau này sẽ đi theo bên ngài, làm trâu làm ngựa cống hiến cho ngài.” Ngô Mặc mặt đen lại: “Đừng có mà đùa, lão tử không nuôi người ăn bám.” Tiểu Tứ Nguyệt bị câu nói này làm cho ngơ ngác, hoang mang nhìn Ngô Mặc: “Nhị gia, ngài...” Đúng như câu nói, vừa muốn ngựa chạy, vừa phải cho ngựa ăn cỏ.

Ngô Mặc đã cứu người về rồi, kiểu gì cũng phải an ủi lòng người một chút.

Chương 786

Hắn vỗ vỗ vai Tiểu Tứ Nguyệt, như một đại ca phân phó tiểu đệ: “Mày cứ tiếp tục ở lại công ty An Tĩnh, dù sao bọn họ cũng trả lương cho mày không ít, mày cứ cầm mà tiêu đi, lúc nào lão tử cần đến mày sẽ tìm mày.” “Cái này...” Tiểu Tứ Nguyệt hơi do dự một chút.

Sau đó đầu óc xoay chuyển, ngộ nhận rằng Ngô Mặc muốn mình ở lại công ty An Tĩnh làm gián điệp, vội vàng gật đầu đồng ý: “Nhị gia, ngài cứ yên tâm, tôi sẽ tuân theo phân phó và chỉ lệnh của ngài.” Ngô Mặc nhìn dáng vẻ cô ta, còn có chút nghi ngờ mình có phải bị co rút não không?

Với chỉ số IQ này mà có thể đảm đương trọng trách sao?

Giải Ngữ Hoa nhìn không nổi, đi đến phía trước khẽ nói: “Nhị gia, chúng ta vẫn nên mau chóng lên trên thôi.” “Đúng vậy, Nhị gia.” Hắc Nhãn Kính cũng xích lại gần.

Chỉ là khi đi ngang qua Tiểu Tứ Nguyệt, cứ như vô ý mà va vào cô ta một cái.

Đậu má, lực đạo mười phần, suýt nữa thì đâm người ta vào tường.

Tiểu Tứ Nguyệt tức giận nhưng không dám nói.

Trong lòng thầm hạ quyết tâm.

Đợi khi mình chiếm được sự yêu thích của Nhị gia rồi, nhất định phải tìm cơ hội trả thù mấy người này.

Mọi người lần lượt bò ra khỏi cửa động.

Lâm Phong ở bên ngoài đã chờ đợi ruột gan như lửa đốt.

Hắn chuẩn bị chờ thêm hai tiếng nữa.

Nếu Ngô Mặc mấy người trong thời gian này vẫn chưa ra, hắn sẽ đích thân dẫn người xuống tìm.

Lúc này nghe thấy động tĩnh từ phía dưới truyền lên, Lâm Phong là người đầu tiên xông đến gần, đưa tay kéo Ngô Mặc lên: “Lão nhị, chuyện gì thế?

Sao lại chậm trễ lâu vậy?” “Đừng nhắc nữa, xui xẻo muốn chết, đi đến đâu là xác chết sống dậy đến đó.” Ngô Mặc trước tiên là oán trách một câu, ngay sau đó quay sang Tô Nam và những người khác hét lớn: “Đừng có đứng đấy mà nhìn, mau mau phong bít cửa động lại, mấy thứ bên trong đều sống dậy hết rồi!” Lời này như một giọt nước rơi vào chảo dầu, các đồng đội phía trên lập tức bùng nổ.

Tô Nam vừa nghe, trong lòng thắt lại.

Ông ta biết Ngô Mặc sẽ không nói dối, lấy chuyện này ra đùa.

Cũng không bận tâm hỏi tình hình cụ thể, liền chỉ huy cấp dưới nhanh chóng bịt kín cửa động.

May mà trong hang động không có gì nhiều ngoài đá.

Một đám người cứ như kiến chuyển nhà.

Kéo những tảng đá lớn, ôm những tảng đá lớn, nhanh chóng phong bít cửa động.

Không ai biết sức mạnh của xác chết bên trong lớn đến mức nào.

Để đề phòng vạn nhất, lại chất thêm một vòng đá bên ngoài.

Xong xuôi tất cả, mọi người mới ngồi bệt xuống đất thở dốc, định hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này Oskar mới phản ứng lại, số người không đúng.

Paul và ba người kia đâu?

Không phải cùng xuống à?

Người đâu?

Ông ta mặt mũi âm trầm, hỏi Ngô Mặc: “Lâm tiên sinh, người của tôi đâu, bọn họ ở đâu?” “Vãi chưởng, ông còn có mặt mũi mà hỏi?” Ngô Mặc vừa nghe đã nổi đóa, đứng dậy đi đến trước mặt Oskar, chỉ vào mũi ông ta mà mắng té tát một trận: “Mẹ kiếp, ông quản cấp dưới kiểu gì vậy?

Có chút quy củ nào không?

Xuống dưới thấy đồ là tùy tiện lấy bừa, ông có biết làm như vậy sẽ hại chết người không?

Nếu không phải vì mấy tên đó, ông nghĩ những xác chết kia sẽ đột nhiên sống dậy à?” Ngô Mặc tuân theo nguyên tắc “nói trước chiếm lợi, nói sau bị mắng”, phun nước bọt loạn xạ vào Oskar.

Hắn còn thiếu đức đến độ hút thuốc.

Sợ Oskar không hiểu những lời chửi rủa của mình, còn đặc biệt chu đáo đổi sang tiếng Đức thuần túy.

Người Đức đời nào từng nghe qua từ ngữ chửi rủa phong phú đến thế?

Trong khoảnh khắc bị Ngô Mặc mắng cho tắt điện.

Ông ta muốn xen vào vài câu, kết quả vừa nói được chữ “Lâm” đã bị Ngô Mặc chửi trả lại.

Cuối cùng vẫn là Tô Nam đến hòa giải: “Lâm đương gia, ngài Oskar tiên sinh không có ý đó, ông ấy chỉ muốn hỏi người của chúng tôi đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn gì?” Ngô Mặc mắng mệt rồi, thuận thế đáp một câu: “Tham tiền thì chết.” “Dưới đó rốt cuộc là tình huống gì?

Mấy người đã phát hiện ra điều gì?” “Thôi được rồi, đừng hỏi lão tử nữa, đi hỏi trợ thủ giỏi của ông ấy đi.” Ngô Mặc hất cằm về phía Tiểu Tứ Nguyệt, rồi nói tiếp: “Tô ăn mày, đừng nói lão tử không nể mặt ông, người của ông tôi đây đã sống sờ sờ cứu về, nhớ kỹ là nợ lão tử một ân tình đấy.” Chuyện cứu người này không phải bí mật.

Thay vì chờ đợi từ miệng Tiểu Tứ Nguyệt hay người khác nói ra, thà tự mình đòi quyền lợi còn thích hợp hơn.

Hơn nữa, đường đường chính chính đem chuyện này ra ánh sáng, Tô Nam cũng sẽ không nghi ngờ nhiều.

Sau này mình tùy ý sai khiến Tiểu Tứ Nguyệt làm việc, cũng có một danh nghĩa.

Bên ngoài trời tối đen như mực.

Gió lớn tuyết dày, không thể mò mẫm trong bóng tối mà rời đi, đành phải chọn nghỉ ngơi trong động, chờ trời sáng rồi mới xuất phát.

Mọi người chia thành ba đội, ngồi ở các góc khác nhau.

Tô Nam từ miệng Tiểu Tứ Nguyệt biết được chi tiết quá trình sự việc, nhất thời nghẹn lời.

Trách ba lão Đức tham tiền ư?

Thật sự không có cách nào nói ra, bọn họ mạo hiểm tham gia dự án, chủ yếu vì tiền.

Nếu không ai lại bỏ nhà bỏ cửa, xa vạn dặm từ Đức chạy đến cái nơi quỷ quái này làm việc chứ?

Trách Ngô Mặc thấy chết không cứu ư?

Càng không dám nghĩ tới.

Lâm Ách Ba cũng đâu phải thánh mẫu hay người tốt bụng.

Hắn tâm ngoan thủ lạt, không tự tay làm thịt mấy tên đó đã là may lắm rồi.

Nói cách khác.

Ngay cả khi chính mình ở dưới đó, cũng sẽ không chọn cứu mấy tên đó.

Tham tiền không phải chuyện xấu.

Nhưng có một tiền đề, mày có đủ thực lực để lấy đồ ra tiêu xài không?

Oskar ngồi bên cạnh nghe xong chi tiết quá trình, trong lòng chỉ muốn chửi một tiếng "mẹ kiếp".

Ba tên ngốc, đần độn, ngu xuẩn.

Đã sớm cảnh cáo bọn chúng rồi, làm việc phải cẩn thận.

Phong tục vùng Tạng không giống với Đức.

Không phải cứ đeo thánh giá đọc vài câu "Chúa phù hộ" là có thể tránh được sự tấn công của tà ác.

Nơi này khắp nơi đều là nguy hiểm, bao nhiêu nhà thám hiểm năm xưa đã dùng sinh mệnh của mình để chứng minh điều đó.

Mấy tên ngu xuẩn kia chắc chắn không để những lời này vào lòng, trong đầu chỉ toàn là vàng bạc châu báu.

Một lúc mất đi ba hảo thủ, Oskar vừa đau lòng vừa tức giận.

Mới xuất phát một ngày mà bên cạnh mình chỉ còn lại hai trợ thủ Đức.

Phía trước còn bao nhiêu đường phải đi, gặp nguy hiểm thì làm sao đây?

Ông ta và Tô Nam thuộc cùng một công ty nhưng lại là hai nhóm dự án khác nhau.

Ông ta rất khao khát văn hóa vùng Tạng.

Nghiên cứu kỹ lưỡng hơn hai mươi năm, có thể nói là đã dành phần lớn nửa đời trước để tìm hiểu.

Sau khi biết dự án tồn tại, ông ta chủ động xin cấp trên, chuẩn bị đích thân đến vùng Tạng để thám hiểm.

Chương 787

Cấp trên rất sảng khoái đồng ý.

Trước khi đến, cấp trên đặc biệt dặn dò Oskar, phải cẩn thận đề phòng Tô Nam, tốt nhất là giành lấy đồ vật trước ông ta.

Oskar không hiểu mối quan hệ phức tạp đằng sau.

Nhưng ông ta cũng biết, có những chuyện mình không cần biết quá nhiều, chỉ cần làm theo phân phó là được.

Ban đầu, ông ta chiếm thế thượng phong trong đội.

Nhưng giờ đây, vì ba tên khốn đó, Tô Nam lại giành được ưu thế.

Oskar suýt nữa thì tức nổ phổi.

Tuy nhiên, sự việc đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích.

Chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước, tìm cơ hội rồi từ từ tính toán.

Một bên khác, Ngô Mặc cũng không nhàn rỗi.

Hắn ba hoa chích chòe, kể lại toàn bộ sự việc một lượt.

Lâm Phong nghe Ngô Mặc ra tay cứu Tiểu Tứ Nguyệt, mắt trợn tròn như chuông đồng vì kinh ngạc.

Hắn nhìn Ngô Mặc từ trên xuống dưới.

Nén lại hồi lâu, cuối cùng cũng nặn ra được một câu: “Tao nói lão nhị, mày có phải bị cứt đóng băng não rồi không?” “Nếu không sao tự nhiên lại lo cho cái thằng bóng chó ấy chứ?” Vương Bàn Tử cũng đồng cảm sâu sắc.

Lên tiếng chen vào: “Đúng vậy, Phong Tử nói không sai, huynh đệ mày lo cho cái thằng đó làm gì?

Tao nói, loại người đó nên chết ở dưới đó, khỏi ra ngoài làm người ta ghê tởm.” Vương Bàn Tử từ lâu đã không ưa Tiểu Tứ Nguyệt.

Mấy ông lớn không có chuyện gì làm cứ vênh cái ngón tay út lên, có ghê tởm không chứ?

Hoa gia từ nhỏ học hí kịch, cũng đâu có biến thái như tên này.

Hắc Nhãn Kính khóe miệng nhếch lên, cười tủm tỉm mở lời: “Nhị gia, có phải nên cho một lý do không?” Ngô Mặc ngẩng đầu cố làm ra vẻ ngốc nghếch: “Hắc gia, muốn lý do gì?” “Lý do cứu người.” Hắc Nhãn Kính tâm trạng hơi khó chịu.

Mặc dù biết rõ Ngô Mặc không có ý đặc biệt gì với Tiểu Tứ Nguyệt.

Nhưng sau khi tên đó nói xong mấy lời “làm ấm chăn” mà tổ tông bé bỏng nhà mình lại ra tay cứu người, thử hỏi ai mà không tức giận?

Ngô Mặc cảm thấy hơi đau răng.

Cảnh Hắc Nhãn Kính ép hỏi mình trước mắt, khiến hắn vô duyên vô cớ nghĩ đến cảnh bị bắt gian trong phim truyền hình.

Hắn thừa nhận mình trong phương diện tình cảm thật sự có chút chậm chạp.

Lại thêm bị đại nhi tử Lâm Phong ngày nào cũng tẩy não, khiến hắn rất phiền những chuyện như vậy cũng lười đi cân nhắc.

Nhưng không có nghĩa là bây giờ hắn hoàn toàn không hiểu.

Phải biết rằng trong bốn năm qua, hắn và Lâm Phong đã làm rất nhiều chuyện để mở rộng thế lực.

Muốn trỗi dậy từ tầng lớp thấp nhất, chỉ dựa vào đánh đấm chém giết chắc chắn là không thể, chỉ có thể cố gắng đáp ứng những sở thích đặc biệt.

Có người thích tiền, bọn họ liền đưa tiền.

Có người thích sắc đẹp, bọn họ liền đưa mỹ nhân.

Đương nhiên, chuyện mỹ nhân này phải dựa trên sự tự nguyện, tuyệt đối không ép buộc người lương thiện phải bán thân.

Có lúc mỹ nhân không chỉ là phụ nữ xinh đẹp, mà còn chỉ một số đồng bào nam giới.

Thiên nhân thiên diện (Mỗi người một vẻ).

Một số người nắm giữ quyền lực, dưới tư chất lại có những khẩu vị đặc biệt.

Ban đầu Lâm Phong tự mình gánh vác những chuyện này, căn bản không để Ngô Mặc nhúng tay vào.

Chỉ sợ Ngô Mặc đầu óc không tốt bị thiệt thòi, hoặc là nổi nóng đánh đối phương trọng thương.

Dù sao con trai nhà mình (Ngô Mặc) tướng mạo đẹp trai, rất khó không lọt vào mắt người khác.

Thế nhưng khi thật sự bận rộn, một mình Lâm Phong căn bản không thể gánh vác nổi.

Ổn định đường khẩu, củng cố thực lực, xuống mộ lấy hàng, tìm kiếm đối tác.

Đủ thứ chuyện không kể xiết.

Có lúc rất nhiều chuyện dồn vào một lúc, bắt buộc phải dành tay ra làm những việc quan trọng.

Vì vậy Lâm Phong dù không muốn đến mấy, Ngô Mặc cũng phải tiếp quản một số việc.

Hai người bọn họ tự cho rằng địa vị không đủ, thực lực không mạnh, nhưng trong mắt người khác, bọn họ là người đẹp trai, có tiền, có địa vị.

Những kẻ chủ động tìm cách thăng tiến, động một tí là tạo ra chút chuyện phong lưu, mặt dày mày dạn bắt chuyện, đủ mọi chuyện đều thường xuyên xảy ra.

Ngô Mặc đối với chuyện này càng ngày càng thấy phiền chán.

Mỗi lần gặp phải chuyện như vậy, hắn đều lạnh mặt đuổi đối phương đi.

Thậm chí mấy lần suýt nữa thì muốn đưa mấy tên đó sang Thái Lan phẫu thuật chuyển giới luôn, đỡ cho bọn chúng cứ xáp lại làm người ta ghê tởm.

Thời gian lâu dần, có những chuyện tiềm ẩn dần dần trở nên rõ ràng.

Chỉ là lúc đó bận rộn giữ mạng sống, nào có công phu suy nghĩ những chuyện lung tung khác?

Bốn năm sau gặp lại anh em, niềm vui lớn hơn tất cả.

Cứ như trong khoảnh khắc lại quay về mấy năm trước, những ngày tháng anh em đánh nhau, đùa giỡn.

Hắn chỉ lo tình huynh đệ, căn bản không hề cân nhắc đến “tình yêu bên cạnh”.

Đừng thấy Hắc Nhãn Kính luôn xáp lại bên tai hắn nói lời trêu ghẹo, Ngô Mặc cũng không suy nghĩ nhiều, tên ranh con này mấy năm trước đã cái đức hạnh này rồi, hắn sớm đã quen rồi.

Giải Ngữ Hoa lại thi thoảng đá hắn mấy cái.

Dẫn đến Ngô Mặc càng thêm tin chắc, cái gọi là “tình yêu” của bọn họ chỉ là tình huynh đệ.

Sự hiểu lầm không ngừng sâu sắc.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính không nhận ra suy nghĩ của Ngô Mặc, bên cạnh lại có Lâm Phong thi thoảng quấy rối.

Kết quả là mọi chuyện ngày càng không thể cứu vãn, đi chệch hướng.

Trong đường hầm, một tràng lời của Tiểu Tứ Nguyệt lại làm cho những suy nghĩ bị chôn vùi của Ngô Mặc trỗi dậy.

Lúc đó hắn rõ ràng cảm thấy lưng mình nóng bừng.

Nếu còn không nghĩ ra chuyện gì, thì thà đem não mình cúng vào chùa làm mõ tụng kinh còn hơn.

Chỉ có điều, hiểu rõ thì hiểu rõ.

Có những chuyện không thể giải quyết, bản thân nhất thời không nghĩ thông, chi bằng cứ giả vờ không biết thì hơn.

“Cứu người thôi mà, tiện tay giúp, có tốn sức mấy đâu.” Ngô Mặc vừa nói vừa từ trong túi móc ra điếu thuốc, mượn cớ cúi đầu châm lửa để che giấu sự chột dạ trong đáy mắt.

Lâm Phong đứng sát ngay cạnh cậu ta.

Thấy Ngô Mặc móc bao thuốc ra, theo thói quen định thò tay lấy một điếu, vừa hay nhìn thấy Ngô Mặc cúi đầu, mắt đảo loạn xạ.

Lòng cậu ta lập tức thắt lại.

Trong lòng cả vạn con ngựa cỏ bùn lao vun vút.

Mẹ kiếp, thằng con trai này khai sáng rồi à?

Chứ không sao mẹ nó lại như thể bị bắt quả tang trên giường thế kia?

Cũng không trách Lâm Phong nhạy cảm như vậy.

Chương 788

Ngô Mặc từ nhỏ đã vậy.

Hễ làm chuyện gì thất đức là mắt lại đảo loạn xạ, không dám nhìn thẳng người khác.

Mãi sau này làm việc trong đoàn phim mới bỏ được cái tật xấu này, trở thành kiểu người đanh đá, nói gì cũng hùng hồn.

Bởi vậy Lâm Phong vừa nhìn là biết ngay, cái vẻ mặt này của Ngô Mặc giờ phút này chắc chắn là chột dạ.

Chuyện gì mà khiến nó không dám trả lời?

Ngoài chuyện cứu người ra thì còn có thể là gì nữa?

Chẳng phải vị Hắc gia kia vẫn đang hăm he, tra hỏi không ngừng đó sao?

Lâm Phong trong lòng cực kỳ khó chịu.

Thằng con trai tao có bán cho mày đâu, mày quản hơi bị nhiều rồi đó?

Nếu thằng con trai nhà tao mà thích.

Đừng nói là cứu người, có mà kéo người lên giường nó cũng chẳng ý kiến gì.

Cậu ta muốn nói móc Hắc Nhãn Kính vài câu, nhưng lời đến miệng lại nuốt vào.

Thôi, vẫn là đừng làm thằng con trai mình khó xử.

Một bên là mình, một bên là mấy anh em của nó.

Nếu thực sự cãi nhau thì nó kẹp giữa cũng khó xử lắm.

“Thôi không nói chuyện này nữa.” Lâm Phong ho khan một tiếng, chủ động lái sang chuyện khác, “Lão nhị, trời vừa sáng là bọn mình phải tiếp tục lên đường, tranh thủ bây giờ còn chút thời gian, mày ngủ một lát đi.” Ngô Mặc nhả ra một vòng khói, đáp một tiếng, “Được, hút xong điếu này thì ngủ một lát.” Bề ngoài cậu ta bình tĩnh dị thường, thực ra thì mừng muốn điên lên.

Đúng là anh em ruột thịt, chính là có thể cứu mình khỏi biển lửa mà.

Cậu ta biết ơn đến mức hận không thể ôm chầm lấy Lâm Phong mà cắn mấy phát, mới có thể trút hết sự cảm kích trong lòng.

Đừng tưởng nó không nhìn thấy, Hoa ca cũng có ý định mở miệng hỏi đó.

Nếu hai người cùng hỏi thì có vài chuyện đúng là không dễ giải thích.

Vương Bàn Tử xót anh em, vỗ mạnh xuống đất bên cạnh nói: “Nhị gia, ngủ một lát đi, bọn tôi canh cho anh.” “Vất vả rồi, anh em.” Ngô Mặc giả vờ nói lời cảm ơn, rồi cái mông như được gắn bánh xe, liền lướt ngay đến bên cạnh Vương Bàn Tử.

Nằm xuống, nhắm mắt, ngáy khò khò.

Một mạch hoàn thành.

Giải Ngữ Hoa liếc nhìn một cái, suýt nữa thì bật cười vì tức.

Rõ ràng biết Ngô Mặc đang đánh trống lảng, nhưng lại chẳng có cách nào với cậu ta.

Chỉ đành im lặng ngồi một bên, nhắm mắt dưỡng thần.

Trương Khởi Linh từ trước đến nay không tham gia mấy chuyện này.

Anh ngồi gần đống lửa nhất, thỉnh thoảng lại ném thêm cành cây vào để lửa cháy to hơn.

Thời gian trôi nhanh.

Mặt trời từ từ mọc lên, gió tuyết đã thổi suốt một ngày một đêm cuối cùng cũng ngừng lại.

Bầu trời xanh biếc như pha lê trong suốt, không một chút tạp chất.

Một đoàn người thu dọn hành lý, tiếp tục lên đường.

Theo bản đồ lộ tuyến, họ phải đi bộ mất trọn một tuần mới tiếp cận được khu không người.

Sự gian khổ trong đó không cần phải nói nhiều.

Từ những khuôn mặt đỏ bừng vì lạnh, giống như mông khỉ, có thể thấy rõ nơi quỷ quái này khó đi đến mức nào.

Gió tuyết nói đến là đến.

Trần Tuyết Hàn đội gió tuyết đi đến bên cạnh Tô Nam, kéo tay cô, "Cô Tô, đi tiếp về phía trước là chính thức tiến vào khu không người rồi, bên trong tình hình thế nào tôi cũng không dám chắc, hay là hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây một chút, ngày mai lại tiếp tục lên đường nhé?" Tô Nam ngẩng đầu nhìn về phía trước, một màu trắng xóa.

Nhìn xa hơn nữa, những đỉnh núi cao lớn sừng sững như mũi kiếm sắc bén chắn ngang phía trước.

Căn cứ theo bản đồ hiển thị.

Họ cần đi qua bốn ngọn núi tuyết mới có thể đến được đích.

Bốn ngọn núi cao này có độ cao trung bình trên sáu ngàn mét, đỉnh cao nhất thậm chí đạt khoảng tám ngàn mét.

Đối với người bình thường mà nói, tuyến đường này không khác gì con đường dẫn đến địa ngục.

Cô giơ tay nhìn đồng hồ.

Lúc này đã gần bốn giờ chiều, mạo hiểm tiến vào khu không người thì không phải là lựa chọn khôn ngoan.

Nhưng ba nhóm người hợp tác, không thể một người tự mình quyết định.

Cô từ trong lòng móc ra chiếc tất đỏ buộc lại với nhau, đội gió tuyết vẫy vẫy vài cái, chờ Ngô Mặc và người nhà họ Trương đến để bàn bạc chuyện.

Cách làm này là do Ngô Mặc đề nghị.

Chủ yếu là trong gió tuyết chỉ dựa vào việc hô hoán căn bản không nghe thấy, đôi khi rất lỡ việc.

Các thiết bị liên lạc khác lại bị ảnh hưởng bởi điều kiện thời tiết, hoàn toàn không dùng được.

Vì an toàn, chi bằng bắt chước cách làm của thuyền bè trên biển ---- phất cờ truyền tin.

Chỉ cần vẫy cờ nhỏ một cái, tức là có chuyện cần bàn bạc.

Ý tưởng thì không tồi.

Nhưng có một vấn đề rất quan trọng, cờ hiệu lấy từ đâu ra?

Ba nhóm người mặc quần áo cũng khác nhau.

Nhóm Tô Nam mặc áo khoác chống lạnh màu xanh lam đậm, đội Ngô Mặc mặc áo khoác chống lạnh rằn ri màu đen, còn người nhà họ Trương thì mặc áo khoác chống lạnh màu xanh bơ.

Chẳng ai biết phải đi bao lâu nữa mới vào được khu không người?

Thiết bị mang trên người bò yak và trên người mình đều là vật phẩm thiết yếu, muốn tìm một bộ quần áo sạch để thay cũng khó.

Lấy đâu ra cờ hiệu chứ?

Chẳng lẽ cắt tay áo ra làm vải vụn sao?

Tô Nam tại chỗ đưa ra nghi vấn, “Lâm Ách Ba, mày nói rất có lý, nhưng bây giờ lấy đâu ra vải vụn có màu sắc?

Chẳng lẽ xé cờ kinh phiên xuống à?

Hơn nữa, nơi này hiếm người qua lại, lấy đâu ra cờ kinh phiên chứ?” “Lâm đương gia, cô Tô nói rất có lý.” Trương Hải Khách cau mày nói: “Trong ba lô của tôi ngoài bánh quy nén, nước và đồ dùng sinh hoạt ra thì chỉ có vũ khí và dây thừng, đến cái quần lót cũng không mang, lấy gì mà liên lạc?” Ngô Mặc khinh thường liếc hai người một cái.

Hơi nhếch cằm lên, đầy vẻ kiêu ngạo nói: “Mấy người không có?

Không có nghĩa là ông đây không có!

Tôi đã đưa ra kiến nghị này thì có nghĩa là tôi có đồ, nếu không thì tôi nói thừa làm gì, để luyện giọng à?” Tô Nam và Trương Hải Khách nhìn nhau.

Trong lòng hai người đồng thời hiện lên một ý nghĩ – thằng họ Lâm này có bệnh hả?

Thế nhưng điều họ không ngờ tới là, Ngô Mặc không chỉ có bệnh, mà bệnh còn không nhẹ.

Khi họ trân trân nhìn Ngô Mặc từ trong ba lô lôi ra thắt lưng đỏ, quần đùi đỏ và tất đỏ thì sắc mặt đúng là khó coi.

Đủ mọi màu sắc, như thể vừa lật đổ một hộp gia vị.

Tô Nam và Trương Hải Khách hai người há hốc mồm, cứng họng, cả người đều kinh hãi.

Mãi nửa buổi, như bị sét đánh vào đầu, cuối cùng cũng khởi động lại được bộ não.

Chương 789

“Lâm Ách Ba, mày có bệnh à?” Tô Nam chỉ vào bộ ba màu đỏ trước mặt, nghi ngờ Ngô Mặc có phải não bị đóng băng trên núi tuyết rồi không?

Cô hít sâu một hơi, “Tôi tò mò hỏi một câu, năm nay mày là năm bản mệnh à?

Chứ không thì mày mang mấy thứ này làm gì?

Định lên đỉnh Everest bày sạp bán hàng à?” Trương Hải Khách lúc này chỉ muốn hỏi tộc trưởng Trương Khởi Linh, có biết thằng họ Lâm này bệnh đã nặng đến mức vô phương cứu chữa rồi không?

“Trí thông minh của mấy người cắt cùng với dây rốn rồi à?

Nếu không thì sao lại lắm lời như vậy?” Ngô Mặc cuộn chiếc tất đỏ lại thành một cục, trực tiếp ném vào lòng Tô Nam, “Lúc dùng cẩn thận chút, lát nữa còn mặc được đó.” Thuận tay lại vứt chiếc quần đùi đỏ lên mặt Trương Hải Khách, “Mày cũng vậy, đồ đạc đều là ông đây bỏ tiền mua đó, cẩn thận một chút, hỏng rồi thì phải đền.” Còn mình thì quấn quấn chiếc thắt lưng đỏ lại rồi nhét vào túi.

Tô Nam và Trương Hải Khách nhìn chằm chằm vào món đồ màu đỏ trong tay, vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Hai người lúc này chỉ có một suy nghĩ.

Thực sự rất muốn thân thiết hỏi thăm mười tám đời tổ tiên của Ngô Mặc, rốt cuộc là vị nào đột biến gen mà sinh ra cái thứ này?

Ai cũng biết, ở khu Tây Tạng rất ít người mặc quần áo màu đỏ.

Chủ yếu là bò yak và các loài động vật khác đặc biệt nhạy cảm với màu đỏ, dễ xảy ra nguy hiểm.

Thằng khốn này cũng chẳng biết nghĩ gì, trong túi lại mang theo mấy món, chẳng lẽ nó muốn dùng vải đỏ để dẫn dụ bò yak tấn công bọn mình sao?

Hai người quanh năm ở trong âm mưu cạm bẫy, quen dùng các góc độ khác nhau để suy xét vấn đề.

Càng nghĩ càng thấy khả năng rất lớn.

Nhìn ánh mắt Ngô Mặc càng lúc càng không đúng.

Ngô Mặc thấy hai người không cảm ơn mình mà ngược lại còn trừng mắt nhìn mình, lập tức lửa giận bốc lên đầu, “Hai người có bệnh à?

Mắt trợn trừng trừng như bóng đèn, chẳng lẽ thấy ông đây quá đẹp trai nên nhìn đến ngây người rồi sao?

Tôi khuyên hai người vẫn nên đặt tâm tư về chính đạo đi, ông đây không phải là thứ mấy người có thể mơ tưởng đâu.” Ba người thường xuyên bàn bạc chuyện cùng nhau, quan hệ rất phức tạp.

Vừa có thể tán gẫu đùa giỡn, vừa có thể đấu võ mồm, ngầm thì vẫn đề phòng lẫn nhau.

Tổng thể mà nói thì có chút phong thái Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Lâm Phong lười đáp lời hai tên này.

Thường thì giao hết mấy chuyện này cho Ngô Mặc xử lý, còn mình thì làm một kẻ khoanh tay đứng nhìn.

“Cần chút liêm sỉ đi.” Tô Nam trừng Ngô Mặc một cái, “Tôi nói sao mày không cần mang khăn quàng cổ?

Chỉ bằng độ dày mặt mày cũng đủ chống chọi cuồng phong bão tuyết rồi.” “Cô Tô nói rất đúng.” Trương Hải Khách cười khẩy một tiếng, phụ họa nói: “Ai cho mày cái tự tin đó?

Đẹp trai à?

Sao tao không thấy thế.” Ngô Mặc giơ ngón giữa về phía hai người, “Đừng có lải nhải, mày là đồ hải sản thì làm sao hiểu được thẩm mỹ của loài người.

Tô ăn mày, mặt mày không phải là ông đây đã tặng cho mày rồi à?

Nếu không thì sao mày biến thành cái mặt dày như vậy được?” Cậu ta có sức chiến đấu cực mạnh, một mình đối phó với hai người vẫn không hề lép vế.

Ba người theo thói quen đấu võ mồm vài câu, rồi mới cất đồ cẩn thận rồi trở về vị trí của mình.

Ban đầu Tô Nam rất không muốn lôi cái tất rách này ra, cứ thấy ghê ghê.

Ma nào biết thằng Ách Ba họ Lâm này có mặc qua chưa?

Lỡ mà nó mặc rồi, mình cầm tay có khi lại lây nấm chân thì sao?

Ghét bỏ thì ghét bỏ.

Gió tuyết vừa nổi lên, Tô Nam không còn cách nào, đành phải lôi đồ ra dùng.

Cũng phải nói, một món đồ nhỏ đơn giản như vậy, ngược lại lại nâng cao hiệu suất không ít.

Mọi chuyện đều có lợi có hại.

Nếu nói điểm bất lợi nằm ở đâu?

Chính là bò yak vừa nhìn thấy màu đỏ là không kìm được muốn xông lên.

Tô Nam còn chẳng ngại lấy ra, Trương Hải Khách lại càng không quan tâm.

Chiếc quần đùi tam giác màu đỏ không ngừng bay phấp phới trong gió tuyết.

Suýt nữa thì làm những người xung quanh ngã ngửa.

Người khác không biết thứ này là Ngô Mặc giao cho anh ta, còn lầm tưởng Trương Hải Khách có sở thích đặc biệt gì?

Ông già người Đức Oscar thậm chí còn lén lút phàn nàn, tên này có phải đang quyến rũ bọn họ không?

Cái kiểu cầu ái bằng quần lót này, ở các buổi Party nước ngoài vẫn thường xảy ra.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà mấy người vừa nhìn là biết ngay chuyện này là ý của ai.

Ngoài cái vị tổ tông sống này của nhà mình ra.

Ai có cái nhàn rỗi đó, xuống mộ còn mang theo đủ loại quần áo lót màu sắc chứ?

Suy nghĩ của bọn họ trong khoảnh khắc lại quay về bốn năm trước.

Nghĩ đến những hình ảnh tươi đẹp ban đầu, không khỏi rùng mình một cái.

Vẫn là xem trò vui của người khác thì thoải mái hơn, bản thân thì không cần nữa rồi.

Thôi không nói chuyện phiếm nữa, bàn về tình hình hiện tại.

Gió tuyết quá lớn.

Để đảm bảo an toàn, mọi người giữ một khoảng cách nhất định với nhau, bò yak xen kẽ ở giữa.

Lội trong tuyết sâu đến thắt lưng, mỗi người đều có chút mệt mỏi rã rời.

Đừng nói chuyện phiếm, đến cả sức để đánh rắm cũng bớt đi vài phần.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn về phía trước, vừa hay nhìn thấy xa xa có một vật màu đỏ bay phấp phới trong gió.

Trong lòng liền hiểu ra.

Chắc chắn là bên Tô Nam có chuyện gì muốn bàn bạc.

Cậu ta và Trương Hải Khách hai người cởi dây thừng, chuẩn bị đi qua xem tình hình.

Hơn mười phút sau, ba người tụ lại với nhau.

Tô Nam kể lại đề nghị của Trần Tuyết Hàn một lần, cuối cùng nói: "Tôi cho rằng cô ấy nói rất có lý, trăm năm nay khu không người rất ít có ai đặt chân vào, bên trong tình hình thế nào chẳng ai nói trước được, tối nay chi bằng dưỡng sức, ngày mai chính thức tiến quân." Trương Hải Khách ngẩng đầu nhìn trời, mây đen dày đặc mang lại cảm giác áp lực mạnh mẽ.

Gió lạnh như lưỡi dao, cứa vào mặt người ta đau buốt.

Vị trí họ đang đứng lúc này rất hiểm trở.

Bên trái cách vài mét là vách núi vạn trượng, bên phải là vách đá băng lạnh, đi tiếp vài cây số nữa mới có thể xuống núi, chính thức tiến vào khu không người.

Một nơi không ra đâu vào đâu, cắm trại ở đâu mới thích hợp đây?

Ngô Mặc nhìn quanh bốn phía, cảm giác như cả trời đất này chỉ có mỗi bọn họ.

Cậu ta tùy tiện than phiền một câu, "Cái nơi quỷ quái chim không thèm ỉa này, đến cái hang cũng không có." Ba người đều có chút bất lực.

Tiến lên thám hiểm cũng không thực tế lắm, cuối cùng bàn bạc quyết định đóng quân tại chỗ.

May mà thiết bị họ mang theo đều là đồ đặt làm đặc biệt.

Đóng đinh vào vách đá, cho dù gió có lớn đến mấy, cũng có thể đảm bảo lều không bị thổi bay.

Tục ngữ nói, nhiều người góp củi lửa càng cao.

Chương 790

Ngô Mặc, Trương Hải Khách và Tô Nam ba người cũng không thể như đại gia, chỉ đứng nhìn không làm việc.

Ngô Mặc vừa cầm búa lên chuẩn bị lắp lều.

Tiểu Tứ Nguyệt như con lươn bùn, từ bên cạnh thoắt một cái đã chui sang.

Xòe hai tay định nắm lấy tay Ngô Mặc, “Nhị gia, mệt cả ngày rồi, ngài cứ nghỉ ngơi trước đi, mấy việc nặng này cứ để tôi làm cho.” Tay Ngô Mặc như bị điện giật.

Thoắt một cái rụt về, lạnh mặt mắng: “Làm cái quái gì thế?

Mẹ kiếp, mày dọa ông đây giật mình.” “Nhị gia.” Tiểu Tứ Nguyệt hơi tủi thân, bĩu môi, “Tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn giúp ngài làm chút việc thôi.” Ngô Mặc vừa nghe, còn có chuyện tốt thế này à?

Cậu ta giữ vững suy nghĩ “có lợi mà không chiếm thì là đồ vương bát đản”, chẳng nói hai lời, trực tiếp ném búa và đinh thép xuống trước mặt Tiểu Tứ Nguyệt, “Được đó, sáng suốt đấy.” Nói đến đây, tay phải như bàn tay gấu, mạnh mẽ vỗ vào vai Tiểu Tứ Nguyệt, “Tiểu tử có tiền đồ, làm tốt vào, đóng cho ông chắc chắn vào.” Sau đó tự mình vác tay lững thững đi về phía Lâm Phong.

Hoàn toàn không để ý đến, phía sau Tiểu Tứ Nguyệt nhìn cậu ta với ánh mắt kỳ lạ đến mức nào?

Khi đi ngang qua Hắc Nhãn Kính, cậu ta bị đối phương nắm chặt lấy cánh tay.

Ngay sau đó một giọng nói đậm chất chua loét như dấm lâu năm vang lên bên tai, “Nhị gia thật có phúc khí nha, nhanh như vậy đã tìm được tình nhân mới rồi.” “Tình nhân mới gì?

Nói bậy nói bạ cái quái gì thế?” Ngô Mặc bản năng phản bác một câu.

Lời vừa thốt ra, thấy sức thuyết phục hơi thấp, lại cố gắng đáp: “Nhị gia tôi là làm chuyện tốt cứu một mạng người, người ta giúp tôi làm chút việc thì có gì lạ đâu, cả đầu toàn nghĩ mấy cái quái gì thế hả?” Hắc Nhãn Kính lại tiến sát thêm chút nữa, khóe môi chạm vào vành tai Ngô Mặc, nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Thật sao?” Ngô Mặc chỉ cảm thấy một luồng điện chạy từ gáy xuống thẳng, xộc thẳng đến nơi không nên đến.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc trong khoảnh khắc có cảm giác muốn sụp đổ.

Mẹ kiếp mấy cái ý này, sao tự nhiên mình lại có phản ứng chứ?

Chẳng phải là muốn bỏ mạng rồi sao?

Gió lạnh cắt da cắt thịt, xung quanh toàn là người, chẳng lẽ mình còn có thể “một phát” với ông trời sao?

Toàn tại cái tên mù chết tiệt này.

Nói chuyện thì cứ nói chuyện, dựa vào tao gần thế làm gì?

Ông đây đang huyết khí phương cương, sao chịu nổi kiểu trêu chọc thế này chứ?

Ngô Mặc càng nghĩ càng tức, hận không thể bóp chết Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính sát lại gần Ngô Mặc.

Cơ thể đối phương trong khoảnh khắc trở nên cứng đờ, sao anh ta lại không nhận ra chứ?

Anh ta cũng hơi sững sờ một chút.

Từ khi quen Ngô Mặc đến nay, cho dù là trêu chọc, chiếm tiện nghi bằng lời nói, hay là bám lên người cậu ta đùa giỡn.

Thằng nhóc Ngô Mặc này nhiều lắm cũng chỉ đá mình một trận, hoặc là đánh mình một trận, hoặc là mắng vài câu, nhưng trên cơ thể thì chưa từng có bất kỳ phản ứng nào.

Nếu không phải lúc đầu ở cùng nhau, sáng sớm vô tình nhìn thấy nó “dựng lều”, thì anh ta còn thực sự nghi ngờ thằng nhóc này là con trai hay con gái nữa.

Hắc Nhãn Kính lúc đó cũng rất buồn bực.

Dưới sự đả kích không ngừng của Ngô Mặc, anh ta không khỏi nghi ngờ là sức hấp dẫn của mình đã giảm sút, hay là chiêu trò trêu chọc đã lỗi thời rồi?

Nếu không thì sao Tiểu tổ tông lại chẳng có bất kỳ suy nghĩ gì về mình chứ?

Anh ta trăm mối không thể giải.

Cuối cùng quyết định tối đi quán bar xem thử, xem mấy người trẻ tuổi tán tỉnh nhau thế nào?

Hoặc là ở nhà canh TV, xem mấy bộ phim đề tài tổng tài bá đạo để bổ sung kiến thức thiếu hụt của mình.

Kết quả chẳng có tác dụng chó má gì, ngược lại còn bị Ngô Mặc cười nhạo một trận, nói anh ta là cây già nở hoa mới, não bị chập rồi.

Anh ta tức quá, mới ép Ngô Mặc cùng xem.

Thoắt cái đã nhiều năm trôi qua, Hắc Nhãn Kính sớm đã không còn hy vọng Ngô Mặc khai sáng nữa rồi.

Thậm chí trong lòng từng có một suy nghĩ.

Giữ bên cạnh cũng tốt, ít nhất nó vẫn còn sống, vẫn ở bên cạnh mình.

Còn việc tại sao luôn nói những lời mập mờ bên cạnh Ngô Mặc?

Đó là vì Hắc Nhãn Kính sớm đã quen với kiểu tương tác này.

Thêm vào đó là tâm lý chiếm hữu của phái mạnh.

Khiến anh ta không thể không ghen tuông, lại còn làm ra vẻ tức giận.

Vừa rồi thấy Tiểu Tứ Nguyệt ra sức lấy lòng, Ngô Mặc lại không từ chối, trong lòng có chút không thoải mái.

Mới nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, định nói vài lời chọc ghẹo để giải tỏa sự bực bội trong lòng.

Thế nhưng điều anh ta vạn lần không ngờ tới đã xảy ra, Tiểu tổ tông vậy mà vô thức xuất hiện phản ứng.

Điều này nói lên điều gì?

Thằng nhóc thối tha này đã khai sáng rồi, căn bản không phải hoàn toàn không hiểu tâm ý của mình.

Hắc Nhãn Kính trong chốc lát lửa giận bốc lên đầu.

Giọng nói hơi khàn khàn, cố tình tỏ vẻ không hiểu mà hỏi: “Nhị gia, anh sao vậy?” “Mày nói chuyện cho ông đây đàng hoàng vào.” Ngô Mặc nghiến răng, hơi cúi người, không muốn bị người khác phát hiện sự bất thường.

Đồng thời trong lòng thầm cảm thấy may mắn.

Nhờ mặc đồ khá dày nên nhất thời không nhìn ra, nếu không thì mất mặt chết.

Tuổi trẻ sức dài vai rộng, lên dễ xuống khó.

Cậu ta bước chân sang một bên, để mình cách xa Hắc Nhãn Kính một chút, lại kéo khóa áo xuống, ép mình bình tĩnh lại.

Hít một hơi thật dài, miễn cưỡng kìm nén ngọn lửa dục vọng trong lòng xuống.

Ánh mắt Hắc Nhãn Kính thâm thúy, khóe miệng từ từ nhếch lên một nụ cười khó nhận ra.

“Anh có bệnh không vậy?” Cậu ta hung hăng trừng Hắc Nhãn Kính một cái, tức giận nói: “Sau này nói chuyện với ông đây thì giữ khoảng cách xã giao nhất định, nếu không tôi đá anh đó.” “Ồ?

Tại sao vậy?” Hắc Nhãn Kính khoanh tay, dựa vào vách đá lạnh lẽo, cố gắng kiểm soát cảm xúc.

Trên mặt lại giả vờ như không hiểu gì, nói: “Tôi cầm tiền của Nhị gia thì có trách nhiệm bảo vệ anh, đứng xa ra thì làm sao thể hiện được vai trò vệ sĩ của tôi chứ?” Ngô Mặc cũng không ngốc.

Hắc Nhãn Kính lúc này rõ ràng là đang cố tình giả vờ ngu ngơ.

Ngô Mặc bị chọc tức đến bật cười, “Được rồi, Hắc gia, anh cứ tiếp tục đi, tiểu gia tôi không chơi với anh nữa.” Nói xong quay người bỏ đi.

Cậu ta tự cho là hành động rất tiêu sái, nhưng trong mắt Hắc Nhãn Kính lại có vẻ như đang chạy trốn.

Hắc Nhãn Kính hiểu rõ có vài chuyện không thể quá vội vàng, thằng nhóc này đã khai sáng rồi, ngày lành tương lai không còn xa nữa.

Giải Ngữ Hoa ở cách đó mười mấy mét, không chú ý đến cảnh này.

Mọi người đứng cách nhau khá xa.

Làm vậy có một điểm tốt, một khi xảy ra bất ngờ sẽ không đến nỗi toàn quân bị tiêu diệt.

Lâm Phong đi ở phía sau.

Ngô Mặc muốn đi tìm cậu ta, nhất định phải đi qua Giải Ngữ Hoa.

Có bài học từ trước rồi, cậu ta không dám trêu chọc vị đại gia này nữa.

Giữ khoảng cách một mét, chào một tiếng rồi nhanh chân đi về phía trước, chỉ sợ chậm một bước lại xảy ra bất ngờ.

Vương Bàn Tử mặt mày ngơ ngác, dừng động tác trong tay, quay đầu hỏi Giải Ngữ Hoa, “Phú Quý, Nhị gia bị làm sao vậy?” “Câm mồm, đồ béo chết tiệt.” Giải Ngữ Hoa vừa nghe thấy cái tên này, tức đến nỗi tâm can tỳ phổi, không chỗ nào không khó chịu.

Vương Bàn Tử lại không ăn cái kiểu đó của cậu ta, toét miệng cười, “Được thôi, Phú Quý.” Từ khi nghe Ngô Tà nói tên mới của Giải Ngữ Hoa là Ngô Phú Quý, Vương Bàn Tử cứ nắm lấy cơ hội là kêu vài tiếng.

Chương 791

Càng kêu càng vui.

Đặc biệt là thấy vị tiểu cửu gia này tức đến nỗi không thể phản bác, hắn càng cảm thấy trong lòng sảng khoái.

Phải biết rằng, tâm lý ghét người giàu là mỗi người nghèo đều có.

Vương Bàn Tử cũng không ngoại lệ.

Mỗi một lần nhìn thấy Giải Ngữ Hoa dùng tiền đè người.

Hắn vừa hâm mộ vừa ghen tị, hận không thể cướp hết tiền trong túi người ta bỏ vào túi mình.

Lúc này chỉ bằng một cái tên cũng có thể chọc tức người khác, đúng là quá vui rồi.

Giải Ngữ Hoa bề ngoài không lộ vẻ gì, nhưng thực ra tức đến mức hận không thể xé Ngô Tà ra thành tám mảnh.

Thằng bạn nối khố xui xẻo, không nhắc đến chuyện nào lại nhắc đến đúng chuyện đó.

Ngô Mặc không có thời gian để ý mấy chuyện vặt vãnh này, ba bước thành hai bước vọt đến bên Lâm Phong.

Lâm Phong tay chân nhanh nhẹn, lều đã dựng xong, đang ngồi ở cửa hút thuốc, thì thấy Ngô Mặc như một con chuột béo lớn vọt tới.

“Mẹ kiếp, trên cao nguyên mà hút thuốc, mày không muốn sống nữa à?” Ngô Mặc giơ tay ra, trực tiếp giật điếu thuốc lá qua rồi ném xuống đất, hừ một tiếng, “Nếu mà mày tèo rồi, ông đây không thèm quan tâm đâu, trực tiếp vứt mày lại chỗ cũ.” “Vừa mới hút được một hơi đã bị mày giật xuống rồi.” Lâm Phong liếc mắt một cái, rồi ngay lập tức cảm thấy có gì đó không đúng.

Lại tỉ mỉ đánh giá Ngô Mặc vài lượt, nghi hoặc nói: “Mày làm sao vậy?

Quần kẹt ‘của quý’ à?

Dáng đi sao mà kỳ cục thế?” Hai anh em ruột thịt.

Rất quen thuộc với nhau, có một chút thay đổi nhỏ cũng không thoát khỏi mắt đối phương.

“Mẹ kiếp, đừng nhắc đến chuyện này nữa, vào lều trước đã.” Ngô Mặc vén rèm, cúi người đi vào.

Lâm Phong vừa nhìn, đây là có chuyện rồi!

Vận động một chút cơ thể, cũng chui theo vào.

Chất liệu lều trông mỏng manh, nhưng thực tế lại rất chống gió, ngăn hết gió lạnh cắt da cắt thịt ở bên ngoài.

Ngô Mặc vừa ngồi xuống, tình hình lập tức lộ ra.

Lâm Phong nhìn thấy rõ ràng mồn một, gần như là câm nín đến cực điểm, không kìm được trêu chọc một câu, “Tao nói lão nhị này, thằng em mày bị sao vậy?

Trời lạnh thế này mà cũng có thể ‘chào cờ’ sao?” “Nói lắm thế làm gì?” Ngô Mặc trong lòng lửa giận bốc lên, tính tình hơi nóng nảy, “Mày ra cửa canh chừng đi, ông đây tự mình giải quyết trước đã.” “Mẹ kiếp, mày có nhầm không vậy?” Lâm Phong chỉ vào Ngô Mặc, cũng không biết nên nói gì.

“Đừng có mẹ kiếp nói nhảm nữa, nhanh lên!” Ngô Mặc lại không ngại Lâm Phong đứng ngoài nhìn.

Dù sao hai người từ nhỏ cùng lớn lên, trên người đối phương có bộ phận nào mà chưa từng thấy?

Lúc còn bé, thậm chí còn nắm chim bé của đối phương chơi cũng chẳng có gì lạ.

Cậu ta để Lâm Phong canh cửa, chủ yếu là sợ người khác đột nhiên vén rèm đi vào.

Tuy nói đàn ông con trai có chút phản ứng rất bình thường.

Nhưng trong tình huống này mà 'phát tình', người khác sẽ chẳng nghĩ cậu ta khác gì chó Teddy sao?

Lâm Phong thấy Ngô Mặc sốt ruột không chờ được, cười một cách quỷ dị, "Con trai, có cần bố giúp một tay không?" Ngô Mặc đang bận cởi thắt lưng, không có thời gian đáp lời cậu ta.

"Người trẻ tuổi đúng là sức dài vai rộng!" Lâm Phong cảm khái một câu.

Xoa xoa mũi, vén rèm chui ra ngoài, cam chịu ngồi canh ở cửa.

Người làm việc bên cạnh hơi kỳ lạ.

Vị đại đương gia họ Lâm này có phải đầu óc không tốt không?

Trời lạnh cắt da cắt thịt, anh ta lại ngồi ở cửa lều hóng gió sao?

Lâm Phong cũng là một kẻ làm việc không chút kiêng dè, căn bản không quan tâm người khác nghĩ gì.

Vừa nhặt tuyết nặn thành cầu trên đất, vừa suy nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Do quá chuyên tâm.

Đến mức không chú ý đến, Trương Khởi Linh cách đó nửa mét, trên mặt lóe lên một tia biểu cảm bất thường.

Lâm Phong càng nghĩ càng thấy không đúng.

Thằng con trai này đâu phải Thái Nhật Thiên, có thể tùy tiện đứng dậy bất cứ lúc nào đâu.

Vừa rồi chắc chắn đã xảy ra chuyện gì, nếu không thì sẽ không có phản ứng lớn đến thế.

Ai vậy?

Đừng để ông đây biết.

Nếu không thì ông đây sẽ chẻ đầu mày ra ngâm.

Lâm Phong bên này đang suy nghĩ miên man, trong lều Ngô Mặc cũng không rảnh rỗi.

Ngũ Chỉ Sơn tái xuất giang hồ, cùng Thiết Hiệp quyết đấu.

Cậu ta khép hờ mắt, kiểm soát cục diện chiến trường, lúc thì vung đao bổ rìu, lúc thì từ từ gặm nhấm.

Thiết Hiệp, với thân thể cứng như thép không phục không chịu.

Ngũ Chỉ Sơn không cam chịu yếu thế, quyết tâm hạ gục đối phương.

Đại chiến kéo dài hơn nửa tiếng, tình hình chiến sự vẫn kịch liệt.

Ngay lúc này, khuôn mặt Giải Ngữ Hoa đột nhiên hiện lên trong đầu Ngô Mặc.

“Vãi chưởng!” Ngô Mặc sợ đến giật mình, rên rỉ một tiếng.

Sau khi cuộc chiến kết thúc, Ngô Mặc nhanh chóng thu dọn tàn cuộc, chỉ sợ bị người khác phát hiện manh mối.

Lâm Phong đã ngồi canh hơn nửa tiếng, lạnh đến nỗi mẹ kiếp muốn co giật rồi.

Cậu ta hiện tại rất mâu thuẫn.

Một mặt cảm khái thằng con trai sức chiến đấu cường đại, mặt khác lại hận không thể nó kết thúc nhanh lên.

Nghe thấy tiếng động bị kìm nén từ trong lều truyền ra, trong lòng cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Thế nhưng còn chưa đợi cậu ta đứng dậy, Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà mấy người đi tới.

“Đại đương gia, Nhị gia đâu rồi?” Ngô Tà ban đầu thấy Ngô Mặc chui vào lều, sau đó Lâm Phong lại chạy ra ngồi canh ở cửa, sớm đã muốn qua hỏi.

Chỉ là bị công việc cản trở, lúc này mới rảnh tay rảnh chân.

“Cái đó...” Lâm Phong chần chừ một lát, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong.

Trong lòng lẩm bẩm, thằng nhóc thối tha này làm xong chưa vậy?

Ngô Tà thấy Lâm Phong không trả lời mình, trợn tròn mắt không biết đang nghĩ gì?

Nhất thời hơi ngơ ngác.

Anh còn muốn hỏi lại một câu.

Trương Khởi Linh đột nhiên đi tới, đưa tay nắm lấy cánh tay anh, trầm giọng nói: “Có việc.” Ngô Tà chớp chớp mắt, tò mò hỏi, “Việc gì cơ?” Trương Khởi Linh không nói gì, trên tay dùng sức định kéo Ngô Tà đi.

Chẳng lẽ không có sự trùng hợp thì không thành chuyện sao, cũng có thể nói là xui xẻo thì đúng hơn.

Một trận gió lớn xoáy cuộn ập thẳng vào mặt.

Kéo theo vô số băng tuyết trực tiếp đập vào rèm lều, cứng đờ làm rèm lều bị rách một đường lớn.

Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng tập trung vào một chỗ.

Chương 792

Người ngồi trong lều đang nắm thắt lưng, vài người đứng ngoài lều, đều cứng đờ người.

Một mùi vị đặc biệt lan tỏa trong lều.

Đều là người trưởng thành.

Chỉ cần không bị viêm mũi, ngửi thấy mùi vị này đều có thể hiểu vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không khí rất gượng gạo.

Ngô Mặc đối mặt với những ánh mắt nặng trịch, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, có cảm giác như làm chuyện xấu bị phụ huynh bắt quả tang giữa đám đông.

Tay nhất thời không biết nên gãi đầu, hay là tiếp tục thắt dây lưng?

Hắc Nhãn Kính nhìn thấy cảnh này, trên mặt biểu tình nửa cười nửa không.

Gió lạnh từ khe rèm cửa thổi vào, hất đổ ấm nước bên cạnh xuống đất.

Tiếng “quang đang” phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Ngô Mặc cứng đầu ho nhẹ một tiếng, quay người sang một bên đỡ ấm nước lên, mượn cớ để che giấu sự lúng túng của mình.

Giải Ngữ Hoa nhìn chằm chằm Ngô Mặc như có điều suy nghĩ, biểu tình vô cùng vi diệu.

Ngô Tà bỗng nhiên phản ứng kịp.

Không đúng.

Anh nhớ lúc đến đã chú ý thấy, Trương Khởi Linh đứng không xa bên cạnh.

Có chuyện gì mà tìm mình?

Anh nghi ngờ nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Kết quả đồng chí Lão Trương vốn dĩ không có quá nhiều phản ứng, lần đầu tiên lại hơi nghiêng đầu sang một bên, không nhìn thẳng Ngô Tà.

"Khụ, Nhị gia, nếu ngài có việc thì cứ lo trước đi." Vương Bàn Tử vội vàng làm tròn, cứng nhắc lái sang chuyện khác, "Vật tư bên cạnh vẫn chưa chuẩn bị xong, chúng ta đi kiểm tra lại một chút." Tâm lý Ngô Mặc quả thực rất mạnh mẽ, nói cách khác cũng có thể là mặt quá dày.

Quay người lại đã điều chỉnh xong tâm trạng.

Cậu ta từ trong túi móc ra bao thuốc, rút một điếu thuốc châm lửa hút một hơi, cố tình giả vờ không biết mà hỏi: "Mấy vị, tìm tôi có việc gì à?" Lâm Phong thực sự muốn cho cậu ta một cái tát tai.

Vừa nãy mình hút thuốc, nó cứ lải nhải cả buổi.

Bây giờ nó hoạt động xong một vòng, lại còn ra vẻ hút thuốc tiên, đúng là quá hai mặt mà?

Dù sao cũng là anh trai ruột.

Ngô Tà không muốn làm em trai khó xử, vội vàng tìm một lý do qua loa đáp: "Trại đã dựng xong rồi, qua nói với em một tiếng, tiện thể hỏi chuyện canh gác buổi tối." "Mấy người cứ tự sắp xếp đi." Ngô Mặc ánh mắt lơ lửng bất định, hơi không thoải mái né tránh Giải Ngữ Hoa, "Nếu không có việc gì, tôi đi nghỉ một lát, khụ, gần đây hơi mệt." "Được." Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng gật đầu, "Vậy Nhị gia nghỉ ngơi thật tốt." Nói xong ánh mắt có như không có quét xuống phía dưới một cái, dịu dàng nói: “Đừng làm hại thân thể quá.” Ngô Mặc nghe mà gan cũng run lên ba phần.

Cậu ta hận không thể một phát kéo rèm lại, không nhìn mấy vị này.

Từ khi đến thế giới này, cậu ta chưa bao giờ lúng túng như hôm nay.

Đặc biệt là hình ảnh hiện ra trong đầu vào khoảnh khắc cuối cùng, khiến cậu ta nhất thời không biết phải đối mặt với những người trước mặt thế nào.

Chỉ đành cắm đầu hút thuốc, coi như không nghe thấy gì.

“Phú Quý nói đúng, vậy chúng ta đi trước đây.” Vương Bàn Tử nói xong, cũng không thèm để ý đến Hắc Nhãn Kính đứng bên cạnh, đưa tay ra kéo ra ngoài, “Đi thôi, bọn mình đi kiếm gì đó ăn.” Ngô Tà hai tay đẩy Giải Ngữ Hoa, miệng giục: “Phú Quý, anh còn có chuyện muốn nói với cậu.” Trương Khởi Linh không quay đầu lại, đi cực nhanh.

Một lát sau, trong lều chỉ còn lại Ngô Mặc và Lâm Phong hai người.

Ngô Mặc dập tắt đầu thuốc, rên rỉ một tiếng mặt mày đen sạm đổ vật ra đất, “Vãi chưởng, Phong Tử, mày hại chết ông đây rồi.” “Mẹ kiếp, liên quan quái gì đến tao.” Lâm Phong bực bội gãi đầu, “Ông đây ngồi canh cửa lạnh cả nửa ngày, ma nào biết bọn họ nghĩ gì, cứ nhất định phải đến đúng lúc này chứ.” Ngô Mặc nhớ lại mấy ánh mắt của mấy anh, da đầu tê dại.

Cậu ta oán giận tố cáo sự bất mãn trong lòng với Lâm Phong: “Mày còn dám nói, ra ngoài không biết kéo rèm lại à?

Sợ người ta không biết ông đây đang làm gì sao?” Lâm Phong bị

Ngô Mặc trách mắng có chút chột dạ.

Gây ra một loạt ô long, hình như mình thật sự là nguyên nhân chính.

Đít hắn như mọc kim, hơi ngồi không yên nhích nhích, định nói mấy lời hay để xoay chuyển tình thế.

Lời vừa đến miệng.

Lâm Phong chợt nhận ra, không ổn rồi.

Hắn mặt lạnh tanh, vô biểu cảm nhìn Ngô Mặc một cái, đột nhiên hỏi: “Mày nói thật với bố, vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tại sao đột nhiên lại có cảm giác?” “Hả?

Có gì đâu, tại hỏa khí vượng thôi mà.” Ngô Mặc định giả ngu cho qua chuyện.

Lâm Phong căn bản không cho cậu ta cơ hội trốn tránh, thẳng thắn chỉ ra: “Thằng ranh mày không phải là thật sự giác ngộ rồi chứ?

Đừng có đánh trống lảng với bố mày, nói thật đi.” “Ờm.” Ngô Mặc không nói nên lời.

Cậu ta suy nghĩ mất nửa ngày, cuối cùng quyết định nói thật: “Haizz, ông đây giờ cũng hoang mang lắm, giờ tôi xác nhận bọn họ là thật lòng, nhưng tôi không hiểu rõ suy nghĩ của mình.

Trước giờ tôi vẫn xem họ như anh em ruột thịt.” Nói đến đây, cậu ta bực bội gãi đầu, rồi nói: “Quỷ biết vừa rồi là chuyện gì?

Lại dám...” Những lời còn lại không nói ra.

Lâm Phong đâu phải kẻ ngốc, sao lại không biết những lời chưa nói ra là có ý gì?

Hai người đồng thời im lặng.

Thấy Ngô Mặc buồn bực khổ não, Lâm Phong đau lòng cực kỳ.

Trong lòng mắng tổ tông mười tám đời Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính một lượt.

Hai thằng khốn này đúng là không phải người.

Nhìn xem, biến đứa con trai lớn vô ưu vô lo, thiếu thốn một sợi gân của nhà mình thành ra cái dạng gì rồi?

Mắng thì mắng, nhưng chuyện vẫn phải tiếp tục hỏi, chỉ khi hiểu rõ mới có thể nghĩ ra phương án giải quyết tiếp theo.

Hắn nhích đít tới, ngồi sát cạnh Ngô Mặc.

Đầu kề đầu, hỏi nhỏ: “Có phải là họ Giải và tên mù kia không?

Mày có thiện cảm với ai trong hai người đó?

Mày không nói rõ cho bố mày biết, làm sao bố mày phân tích giúp mày được?” “Đều… đều gần như nhau cả.” Ngô Mặc nghẹn mãi nửa ngày, mới nặn ra một câu: “Thật sự phải nói chọn ai, tôi biết thế nào được?

Tôi vẫn luôn đối xử bình đẳng mà, chủ yếu là trước đây cũng chưa từng tính toán mình sẽ thế này.” Cậu ta càng nói càng thiếu tự tin, ngẩng đầu nhìn Lâm Phong vẻ mặt ngơ ngác: “Tôi mẹ kiếp không phải là hơi lăng nhăng đấy chứ?

Chẳng lẽ tôi chính là tra nam trong truyền thuyết?” “Tra cái đại gia mày!” Lâm Phong vỗ một cái vào gáy Ngô Mặc, tức giận mắng: “Bố mày từ nhỏ đã nói với mày ngữ văn là cơ sở, mẹ kiếp mày chưa bao giờ học hành tử tế, dựa vào một thằng có chỉ số EQ âm như mày, có bản lĩnh gì mà đi tra người khác hả?

Rõ ràng là hai thằng khốn kia không an phận, cố ý quyến rũ mày, mày đừng có đổ hết mọi thứ lên đầu mình.” Lâm Phong cứ như một con gà mái già bảo vệ con.

Đối với hắn mà nói, con trai mình cái gì cũng tốt, tuyệt đối không thể có bất kỳ lỗi lầm nào.

Thật sự có vấn đề?

Chắc chắn là do người khác, hoặc là bọn họ đã làm hư con trai mình.

“Thằng họ Giải tám tuổi đã làm chủ gia đình, từ nhỏ đã đấu tâm nhãn với người khác.

Còn mày?

Đừng nói tám tuổi, giờ thì cái não mày thông thẳng xuống gót chân rồi, cả người có mỗi một sợi gân thôi.

Lại nói đến tên mù kia, tuổi đã hơn trăm rồi, cái gì mà chưa từng thấy?

Dụ dỗ mày một đứa trẻ con chẳng phải dễ như bỡn sao?

Dựa vào mày mà còn muốn tra người ta?

Trong đầu mày không phải là não mà là bã đậu chứ gì?” Dưới những lời mắng mỏ và châm chọc liên tục của hắn, Ngô Mặc rơi vào trạng thái tự hoài nghi.

Mình kém cỏi đến thế sao?

Chương 793

Muốn làm tra nam điều kiện cao vậy à?

Cậu ta mất nửa ngày trời mới chậm rãi phản ứng lại, tên ranh Lâm Phong này hình như đang mắng mình thê thảm lắm.

Ngô Mặc vẫy tay cắt lời Lâm Phong: “Thôi đừng nói nhảm nữa, ông đây hỏi mày giờ nên xử lý thế nào?

Mày mau phân tích cho ông đây xem.” Lâm Phong lập tức đáp lại: “Mắt thấy sắp phải liều mạng rồi, giờ còn nghĩ đến chuyện này thì có bệnh à?” Đừng thấy miệng hắn chửi bới lung tung, nhưng đầu óc lại vận chuyển rất nhanh, muốn giúp đứa con trai lớn của mình thoát khỏi tình huống khó xử này.

Người nhà thì biết rõ chuyện nhà.

Hắn thừa hiểu Ngô Mặc trọng tình trọng nghĩa.

Rất nhiều khi thà tự mình chịu thiệt thòi, hy sinh tính mạng mình, cũng tuyệt đối không để người mình quan tâm rơi vào cảnh khó khăn.

Nếu thật sự để cậu ta tiếp tục vướng bận như vậy, phía trước gặp nguy hiểm rất dễ xảy ra chuyện.

“Mày có nghe câu này bao giờ chưa?” Lâm Phong hắng giọng, không chớp mắt nhìn chằm chằm Ngô Mặc, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Hai hổ tranh giành, ắt có một con bị thương.” “Tôi biết, tôi còn nghe nói một núi không thể có hai hổ, trừ phi một đực một cái chứ gì.” Ngô Mặc có chút buồn bực.

Cậu ta còn tưởng Lâm Phong muốn nói chuyện gì quan trọng, kết quả chỉ là câu này thôi sao?

“Mẹ kiếp mày không phá đám là chết à?” Lâm Phong tức giận lại vỗ mạnh một cái vào gáy cậu ta: “Bố mày muốn nói là, mày tốt nhất đừng để lộ ra là mày đã hiểu rõ trong lòng, nếu không hai người bọn họ chắc chắn sẽ rơi vào tranh chấp, bố mày nghĩ, đây cũng không phải là cảnh tượng mày muốn thấy đâu đúng không?” Ngô Mặc theo lời Lâm Phong mà suy nghĩ, trong đầu hiện ra cảnh tượng thường xuyên diễn ra trong phim truyền hình --- anh em trở mặt thành thù.

Nghĩ đến kết cục thảm hại, không kìm được rùng mình.

Toàn thân lập tức cảnh giác.

Bỗng nhiên vỗ đùi một cái, kinh ngạc hô: “Con trai, mày nói quá có lý, vậy ông đây tiếp theo nên làm thế nào?” Nhìn Ngô Mặc sốt ruột, Lâm Phong trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

May mà đầu óc thằng con trai mình vẫn hơi kém trong chuyện tình cảm, nếu không muốn thuyết phục nó thật sự có chút khó khăn.

“Đơn giản thôi, cứ coi như cái gì cũng không biết.” Lâm Phong vỗ vai Ngô Mặc, dặn dò chân thành: “Lấy cái kỹ năng diễn xuất mà mày đã rèn luyện ở đoàn phim ra, giả vờ như cái gì cũng không biết, giống y như trước đây.

Nhớ kỹ, mày là vì tình anh em mà suy nghĩ, tuyệt đối đừng có gánh nặng tâm lý, nếu không rất dễ bị bọn họ phát hiện.” Lâm Phong nói một câu, Ngô Mặc lại gật đầu một cái.

Theo lý mà nói, với chỉ số IQ của cậu ta lúc này thì sẽ không dễ dàng bị người khác tẩy não.

Nhưng không chịu nổi có hai điều kiện tiên quyết.

Một là, ở kiếp trước chuyện này thường xuyên xảy ra, trong giới giải trí cũng chẳng phải tin tức mới mẻ gì.

Hai là, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính không có việc gì thì lại chọc ghẹo nhau mấy câu.

Hầu như chẳng có lúc nào nói chuyện tử tế.

Trước đây Ngô Mặc có thể tự an ủi mình, đây gọi là “đùa giỡn bạn bè”.

Hiện tại cậu ta không dám nghĩ như vậy nữa.

Hai người bọn họ bình thường đã không hợp nhau rồi.

Nếu mình thật sự bộc lộ ra, bọn họ có biến thành nghiêm trọng hơn không?

Nghĩ đến đây, cậu ta càng thêm tán thành lời nói của Lâm Phong.

Yêu hay không yêu cứ tạm gác sang một bên, hòa thuận mới là quan trọng nhất.

Cuối cùng cậu ta nhìn Lâm Phong với ánh mắt sùng bái, giơ ngón cái lên thán phục nói: “Phong Tử, vẫn là mày lợi hại, may mà mày đến đây, nếu không tao còn không biết phải giải quyết vấn đề thế nào.” “Chứ còn gì nữa.” Lâm Phong lau mồ hôi trên trán.

Thời tiết âm ba mươi mấy độ, vậy mà hắn lại toát mồ hôi đầy người, đủ để chứng minh biến động tâm lý lớn đến mức nào.

Hai anh em lại nói thêm một câu đơn giản nữa, rồi mới lật sang chuyện này.

Đầu bên kia.

Vương béo và Ngô Tà tụ lại một chỗ, cũng đang thì thầm bàn tán chuyện này.

“Thiên Chân, cậu có suy nghĩ gì không?” Vương béo vừa xoa tay, vừa nói nhỏ: “Thằng nhóc thối đó có phải giác ngộ rồi không?

Nhưng tôi lại hơi nghi ngờ, cái đầu gỗ đó mà nghĩ thông được à?” “Không chắc.” Ngô Tà uống một ngụm nước nóng, làm dịu tâm thần: “Nhưng tôi vẫn nói câu đó, muốn gả vào nhà họ Ngô không phải chuyện dễ đâu, chưa kể cửa ải của tôi khó qua, cho dù tôi đồng ý, còn có Tam thúc và Nhị thúc thì sao?

Cậu nghĩ xem, hai con cáo già đó dễ đối phó sao?" Ngô Tam Tỉnh thì còn dễ nói.

Vương béo nghĩ đến Ngô Nhị Bạch, không kìm được rùng mình.

Ngô Nhị gia đúng là một con cáo già nguy hiểm, không động thanh sắc mà đã khiến người ta quay cuồng.

Thường thì bán cậu đi rồi, cậu vẫn cam tâm tình nguyện giúp ông ta đếm tiền.

Chết mà còn không biết chết thế nào nữa.

Hắn hoàn hồn lại, vẫn muốn hỏi một câu: "Thiên Chân, cậu nói Ngô Nhị gia nếu đối đầu với Hoa gia và Hắc gia, ai thắng ai thua?" Ngô Tà dùng ngón trỏ khẽ gõ hai cái xuống đất, nheo mắt suy nghĩ nửa ngày: "Tôi cho rằng Nhị thúc sẽ thắng một bậc, đừng hỏi tôi lý do, tôi cũng không rõ, chỉ là bản năng nghĩ vậy thôi." Hai người lại nói thêm mấy câu đơn giản.

Vương béo dường như nghĩ ra chuyện gì thú vị.

Hắn nghiêng người về phía trước, cười hắc hắc: "Thiên Chân, tôi mới nhớ ra một chuyện, cậu nói Tiểu Ca vừa rồi có phải nghe thấy gì không?

Nếu không sao lại nhất định phải kéo cậu ra nói có chuyện chứ?" Ngô Tà sớm đã nghi ngờ Tiểu Ca có phải đã phát hiện điều gì không ổn trước đó?

Nếu không sao ra ngoài lại không có chuyện gì nữa chứ?

Nghĩ đến bộ dạng lúng túng của thằng em trai khi bị người già trăm tuổi nghe thấy mình "làm chuyện đó", Ngô Tà không nhịn được bật cười thành tiếng.

Ngoài lều.

Hắc Nhãn Kính ngậm điếu thuốc chưa châm trong miệng, nụ cười trên khóe môi thế nào cũng không kìm lại được.

Cả người một bộ dáng lả lướt, đứng đó giống như con công đang khoe mẽ sức hút nam tính của mình.

Đáng tiếc là.

Nơi đây trời đông đất đóng băng, căn bản không ai có tâm trạng thưởng thức soái ca.

Giải Ngữ Hoa đi tới, nhẹ nhàng tựa vào vách đá lạnh lẽo, tay mân mê chiếc điện thoại chẳng khác cục gạch, hờ hững nói: “Anh đã làm gì rồi?” Hắc Nhãn Kính tâm trạng cực tốt, nhe răng cười: “Cậu đoán xem.” Giải Ngữ Hoa dừng động tác trong tay, không nói một tiếng nào nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính.

Kết quả biểu cảm này lại càng khiến Hắc Nhãn Kính vui vẻ, vẻ mặt trên mặt càng thêm đắc ý, có chút dáng vẻ của kẻ tiểu nhân đắc chí.

Giải Ngữ Hoa cười khẩy một tiếng, mất hứng thú với câu trả lời.

Nhét điện thoại vào túi, xoay người đi về phía lều trại không xa.

Trên vách đá dựng đứng, gió lớn thổi phát ra tiếng quỷ khóc sói gào.

Trừ hai ba người mặc áo da dày cộm đứng ngoài canh gác, còn lại tất cả đều kéo chặt rèm lều, chỉ sợ gió lùa vào.

Vì vị trí trên vách đá hẹp, lều trại dựng lên chỉ có thể chứa hai ba người.

Ngô Mặc và Lâm Phong đã gọi Lê Nhất Minh đến, muốn hỏi một số truyền thuyết và ghi chép về tôn giáo ở khu vực Tạng.

Dù sao cũng không ngủ được, chi bằng tìm hiểu thêm kiến thức.

Còn về việc tại sao không hỏi Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà mấy người?

Dùng đầu heo mà nghĩ cũng nên hiểu rõ.

Lúc này có thể tránh được một số chuyện thì cứ tránh, kẻo tự rước phiền phức vào mình.

Lê Nhất Minh rất hiểu về lịch sử Tạng tộc, thao thao bất tuyệt nói: "Lịch sử Tạng tộc vô cùng thần bí, chủ yếu là do hai nguyên nhân cấu thành.

Một là, do vấn đề địa lý, giao lưu với Trung Nguyên rất ít, nhiều tư liệu không được lưu truyền.

Hai là, nơi đây quanh năm xảy ra chiến loạn, ví dụ như đại chiến tôn giáo, tranh giành giữa các thổ ty, v.v., dẫn đến rất nhiều tư liệu văn hiến bị hủy hoại." Ba người vừa uống nước nóng, vừa tùy ý trò chuyện.

Ngô Mặc nghe xong liền cười nói: "Lão Lê, dạo trước tôi có đọc một cuốn sách, trong đó có một câu chuyện nhỏ khiến tôi hứng thú, muốn hỏi một chút, ông có từng nghe nói về truyền thuyết Diêm Vương trên núi tuyết Quan Vũ không?" Ánh mắt Lê Nhất Minh đọng lại.

Hắn suy nghĩ mất nửa ngày, ngẩng đầu chậm rãi lắc đầu với Ngô Mặc: "Nhị đương gia, thật sự rất xin lỗi, thứ cho tôi tài hèn học mọn, chưa từng nghe qua cái tên này." Ban đầu, hắn gọi Ngô Mặc là Lâm tiên sinh.

Nhưng ở đây có hai vị Lâm tiên sinh, không thể phân biệt được.

Gọi thẳng tên lại không lịch sự.

Cuối cùng Lê Nhất Minh quyết định, theo các đồng đội của Địa Long Hội gọi Ngô Mặc là Nhị đương gia.

Chương 794

Dù sao bây giờ hắn cũng đi theo đội ngũ hành động, gọi như vậy cũng không đột ngột.

Ngô Mặc không những không tức giận, ngược lại còn ngả người ra sau, lười biếng đổi tư thế ngồi, vẫy tay tỏ vẻ không để ý nói: “Không sao, tôi chỉ là chợt nhớ ra, tiện miệng hỏi thôi.” Miệng cậu ta nói vậy thôi.

Thực ra từ khi hỏi câu đó, ánh mắt cậu ta chưa từng rời khỏi mặt Lê Nhất Minh.

Thấy sự kinh ngạc của Lê Nhất Minh không phải giả vờ.

Cậu ta thầm thở dài trong lòng, nhiệm vụ mà hệ thống giao cũng khó quá rồi.

Không thể học hỏi mấy hệ thống khác được sao?

Giao cho mình mấy nhiệm vụ dưỡng lão an nhàn một chút được không?

Mỗi lần phát nhiệm vụ, hoặc là hại não, hoặc là dựa vào vận may, hoặc là thập tử nhất sinh.

Thuần túy là thành công nhờ vận may, giải quyết được nhờ bản lĩnh.

Lúc này đã là ba giờ sáng.

Trên mặt Lê Nhất Minh lộ ra vẻ mệt mỏi.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai anh em không tiện giữ đối phương lại, bèn để hắn về lều nghỉ ngơi.

Đối với nhiệm vụ lần này.

Càng tìm hiểu nhiều, hai anh em càng không có chút tự tin nào.

Khu vực Tạng không thể so với Trung Nguyên.

Các nghi thức tôn giáo kỳ lạ, thần tiên tế tự hình thù quái dị, các thủ đoạn kiểm soát hỗn loạn.

Tất cả các loại chuyện chồng chất lên nhau, khiến người ta căn bản không thể nắm bắt được.

Mà địa điểm nhiệm vụ, rõ ràng liên quan đến tôn giáo thần bí của khu vực Tạng thời cổ đại.

Khiến người ta từ tận đáy lòng cảm thấy bất an.

“Thôi đừng suy nghĩ nữa.” Lâm Phong vỗ đùi Ngô Mặc: “Đi đến đâu tính đến đó, may mà hai anh em mình ở cùng nhau, có chuyện gì cũng không đến mức thấp thỏm lo âu.” Ngô Mặc suy nghĩ một chút, Lâm Phong nói cũng không sai.

Tục ngữ nói kế hoạch không nhanh bằng thay đổi, suy nghĩ nhiều cũng vô ích, ngược lại còn gây hoảng loạn.

“Thôi được, lão nhị, mày ngủ trước đi, tao đi kiểm tra tình hình bên ngoài một chút.” Lâm Phong dặn Ngô Mặc một câu, vén rèm ra ngoài xem xét.

“Cẩn thận đấy, không có gì thì vào sớm đi.” Ngô Mặc đáp một tiếng, chui vào túi ngủ chuẩn bị đi ngủ.

Hôm nay cậu ta từ thể xác đến tinh thần đều hơi mệt mỏi, nằm vào túi ngủ chưa được mấy phút đã chìm vào giấc mơ.

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, ngoài lều truyền đến một trận tiếng bước chân.

Ngay sau đó, rèm cửa bị vén lên một khe hở, gió lạnh buốt như dao nhỏ rít từng cơn lùa vào.

Ngô Mặc lập tức mở bừng mắt, quát lạnh một tiếng: “Ai?” Cùng lúc đó, dao găm đã xuất hiện trong lòng bàn tay.

Lời vừa dứt, cảm nhận được khí tức của người đến rất quen thuộc, lại cất dao găm trở lại, gãi đầu bực bội nói: “Phong Tử, mày làm cái quái gì vậy?

Lúc vào không biết kéo rèm ít thôi à?

Làm đông cứng bố mày rồi.” “Lão nhị, đừng ngủ nữa.” Hơi thở Lâm Phong rõ ràng có chút nặng nề, mỗi từ đều như mang theo băng giá: “Xảy ra chuyện, qua đây xem cùng.” Ngô Mặc lập tức ngồi thẳng dậy.

Không nói thêm lời nào, chui ra khỏi túi ngủ, vớ lấy vũ khí liền lao ra ngoài.

Bước ra khỏi lều, bị gió thổi một cái, cơn buồn ngủ tiêu tan hết.

Ngô Mặc lúc này mới chú ý, xung quanh đã thắp lên vô số ngọn đuốc.

Tất cả mọi người đều đã ra khỏi lều, đứng trước vách đá không biết đang nhìn gì?

“Phong Tử, có chuyện gì vậy?” Cậu ta quay đầu nhìn Lâm Phong, vẻ mặt khó hiểu.

“Có người mất tích.” Lâm Phong chỉ trả lời bốn chữ, nhưng lại khiến người ta sởn gai ốc.

Ngô Mặc lập tức hiểu, xảy ra chuyện rồi.

Phải biết rằng, mất tích thông thường sẽ không làm lớn chuyện như vậy.

Hơn nữa ba nhóm người đều là tinh anh, sẽ không xảy ra tình huống tự nhiên vô cớ bỏ trốn.

Vậy thì việc mất tích này rất đáng nghi ngờ.

Không ai dám la hét ầm ĩ.

Các đồng đội cầm vũ khí, mang đuốc hoặc đèn pin, cẩn thận tìm kiếm dấu vết xung quanh.

Ngô Mặc kéo Lâm Phong đi sang một bên, hỏi nhỏ: "Phong Tử, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Mày ngủ rồi, tao định ra ngoài tuần tra một vòng." Lâm Phong sắc mặt có chút nghiêm trọng: "Xung quanh đều không có gì bất thường, duy chỉ đi đến góc tây bắc chỗ đống lửa, phát hiện nơi đó trống không không một bóng người.

Tao tưởng tên đó đi vệ sinh, lại đợi một lúc, kết quả mười phút sau người vẫn chưa về.

Tao cảm thấy không ổn, tìm kiếm kỹ lưỡng một vòng xung quanh, không phát hiện bất kỳ manh mối nào." Ngô Mặc biết ý Lâm Phong.

Gió mạnh đã sớm che lấp tất cả dấu vết.

"Kẻ mất tích là ai?" Ngô Mặc có chút lo lắng, chỉ sợ là người dưới trướng mình.

Lần hành động này, ngoài mấy anh em và Lê Nhất Minh ra, cậu ta chỉ dẫn theo hai đồng đội.

Xuất phát từ tư tâm.

Hai đồng đội không chọn thanh niên Miêu trại, mà là nhân viên mới được tuyển vào của Địa Long Hội.

Dù là vậy, Ngô Mặc cũng không hy vọng xảy ra chuyện với họ.

"Yên tâm, không phải người của chúng ta." Lâm Phong biết Ngô Mặc đang lo lắng điều gì, vội vàng kể lại tình hình mình biết một lượt.

Nói xong, hai người gia nhập vào đội tìm kiếm.

Cả doanh trại không hề trở nên hỗn loạn vô trật tự vì có người mất tích.

Qua một thời gian hợp tác.

Ba nhóm đồng đội dù không gọi được tên nhau, nhưng cũng đã quen mặt.

Họ làm theo quy tắc đã định từ trước.

Có người đi tìm người, có người ở lại canh giữ, mọi việc diễn ra có trật tự.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai người một nhóm, đi về hướng tây nam kiểm tra tình hình.

Đang tìm kiếm thì phía sau có người vội vàng đi tới, gọi một tiếng: "Lâm lão bản, phía trước phát hiện một số tình huống, Tô lão bản bảo tôi mời hai vị qua đó xem." Hai người nhìn nhau, trong lòng có dự cảm chẳng lành.

Theo đồng đội đi về phía trước, đi khoảng nửa giờ.

Thì thấy phía trước đèn đuốc sáng trưng.

Theo ánh đèn pin, Ngô Mặc chú ý thấy Tô Nam, Trương Hải Khách và Trương Hải Hạnh đã đứng ở đó.

Mấy người mặc áo khoác dày cộm.

Từ đầu đến chân đều bọc kín, căn bản không nhìn rõ biểu cảm khuôn mặt.

Nhưng nhìn tư thế bất động của họ, có thể phán đoán là chuyện lớn rồi.

"Phát hiện manh mối gì rồi?" Ngô Mặc ba bước thành hai bước đi đến bên phải Tô Nam, trầm giọng hỏi: "Người đâu?

Tìm thấy dấu vết rồi à?" Tô Nam không trả lời câu hỏi của Ngô Mặc, chỉ rọi đèn pin về phía trước mấy cái.

Ngô Mặc và Lâm Phong mượn ánh đèn pin, ánh mắt tìm kiếm một vòng xuống phía dưới, mới chú ý thấy vách đá ở đây không phải thẳng đứng.

Phía dưới có hình chữ A, độ dốc cực kỳ lớn.

Tuyết tích tụ nhiều năm dưới sự ép buộc của gió lạnh đã tạo thành băng tinh.

Chương 795

Đèn pin vừa chiếu vào liền phản quang.

Người mà đứng lên đó, rất có thể sẽ đi đường tắt gặp Diêm Vương, căn bản không cần xếp hàng.

Hai người lại nhìn xuống, cuối cùng định hình ánh mắt ở độ dốc bên dưới ba mươi mét.

Chỉ thấy trên băng tinh xuất hiện một loạt dấu chân khổng lồ hỗn loạn vô trật tự, thẳng xuống phía dưới vách đá, biến mất ngoài vùng sáng của đèn pin.

Mỗi dấu chân dài khoảng ba mét, rộng khoảng một mét rưỡi, in sâu trên mặt băng tinh, tổng thể nhìn rõ ràng.

Ngô Mặc và Lâm Phong đồng tử co rút, đồng thời thốt lên tiếng kinh hô: “Vãi, dấu chân to thế này?

Là cái thứ quái gì vậy?” Không trách hai người kinh ngạc như vậy.

Phải biết rằng dấu chân khủng long lớn nhất được công bố trên thế giới hiện nay cũng chỉ dài 1.75 mét.

Sinh vật trước mắt này phải cao đến mức nào?

Chiều dài bàn chân lại còn lớn hơn cả khủng long.

Mấy người sắc mặt nghiêm nghị, nhìn chằm chằm dấu chân khổng lồ nửa ngày không nói lời nào.

Vừa kịp hút hết điếu thuốc, Trương Hải Hạnh đột nhiên mở miệng nói: “Tô lão bản, xem tình hình thì người không cứu về được đâu, cá nhân tôi cho rằng, vẫn nên nhanh chóng quay về doanh trại, đừng lãng phí thể lực và tinh lực.” “Hải Hạnh nói không sai.” Trương Hải Khách chen vào một câu: “Hướng đi của dấu chân dẫn đến khu không người, còn hai giờ nữa trời mới sáng, nếu tiếp tục tìm kiếm, rất có thể sẽ tổn thất nhân sự, đến lúc đó thật sự là được không bù mất.” Người nhà họ Trương công khai phản đối, không hy vọng tiếp tục tìm kiếm.

Áp lực dồn hết lên Tô Nam.

Lúc này cô ta rất khó xử.

Là đội trưởng, để mất nhân viên lại là nhân viên công ty mình, quản hay không quản đều rất dễ xảy ra vấn đề.

Quản ư?

Giống như anh em họ Trương đã nói.

Tình hình không rõ ràng, vì một người rất dễ đổi lấy mấy mạng người.

Không quản ư?

Là người phụ trách chính, gặp chuyện lại khoanh tay đứng nhìn?

Sau này mình gặp vấn đề, người khác có cũng sẽ không để ý đến mình không?

Tô Nam cau chặt mày, suy tính lợi hại của sự việc.

Cuối cùng cắn răng, quyết định cứu người.

Ngay cả khi người thật sự không cứu được, nhưng những hành động cần thiết nhất định phải làm, tuyệt đối không thể để người ngoài có ấn tượng mình bạc bẽo.

Người nhà họ Uông gia nhập công ty An Tĩnh, vốn đã tính toán lợi dụng đối phương để đạt được những thứ mình muốn.

Cô ta từ nhỏ lớn lên ở Uông gia, trải qua các loại huấn luyện năng lực, hiểu sâu sắc một đạo lý, chỉ huy trọi lủi không thể làm nên việc lớn.

Muốn hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao phó, dựa vào bản thân một mình chắc chắn không thể thành công.

Nhất định phải mượn sức mạnh của các bên.

Tục ngữ nói hay lắm, lòng người mà tan rã, đội ngũ sẽ khó mà dẫn dắt được.

Nếu vì một chuyện mà làm nản lòng cấp dưới, thì những hành động tiếp theo e rằng sẽ đầy rẫy nguy hiểm.

Nhưng những người họ Trương lại công khai không muốn tiếp tục.

Tô Nam chỉ có thể dồn sự chú ý vào Ngô Mặc, hy vọng đối phương có thể giúp đỡ.

“Lâm Ách Ba, anh nghĩ thế nào?” Ngô Mặc bản năng muốn từ chối.

Kẻ chết là đồng đội của Tô Nam mang đến, liên quan gì đến mình?

Sống chết có số, phú quý tại trời.

Đã tham gia hoạt động mạo hiểm, thì phải chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết.

Không thân không quen, dựa vào cái gì mà để mấy anh em mình mạo hiểm vì người lạ chứ?

Tuy nhiên còn chưa đợi cậu ta mở miệng, hệ thống cứ như người thực vật lại đột nhiên nhảy ra.

“Đing!

Phát nhiệm vụ nhánh.” Ngô Mặc phản ứng cực nhanh, tranh thủ trước khi hệ thống phát nhiệm vụ chi tiết đã nhanh chóng cắt lời đối phương: “Đồng tử, tôi không chấp nhận được không?” “A a!” Tiếng cười lạnh của hệ thống, khiến đầu Ngô Mặc cũng đau.

“Vốn dĩ đã rất lạnh rồi, đừng có phát ra cái giọng cười âm thâm thế, mày dù sao cũng là hệ thống chính phái, đừng có lôi cái kiểu âm phủ ra mà dùng.” Đối với tên lắm mồm như Ngô Mặc, hệ thống hiểu sâu sắc một đạo lý, tuyệt đối không thể nói nhiều lời vô nghĩa với hắn.

Một khi đã đối đáp với hắn, rất dễ bị hắn dắt mũi.

Kéo chỉ số IQ xuống cùng trình độ với hắn, rồi bị hắn đánh bại ngay trên sân nhà của hắn.

Hệ thống chỉ dùng một câu nói đã trấn áp được Ngô Mặc: “Không chấp nhận được thôi, trả lại số điểm đã vay.” Tục ngữ nói hay lắm, người cùng chí đoản.

Ngô Mặc lập tức bị nắm thóp.

Cái đuôi vểnh cao lại một lần nữa bị cắt cụt, khí thế kiêu căng lại lần nữa tan biến.

Cả người như thay đổi phong cách, xun xoe lấy lòng hệ thống: “Đồng ca, nhắc tiền bạc chi cho tục, với tình cảm của hai anh em mình, anh cứ nói nhiệm vụ đi.” Hệ thống lười so đo với cậu ta, nhanh chóng nói: “Phát nhiệm vụ nhánh, tiến vào miếu Tà Thần, lấy đi thánh vật cốt địch.” “Khoan đã.” Ngô Mặc đầu óc chợt xoay chuyển, nhanh chóng phản ứng lại: “Đồng tử, vậy thì dấu chân khổng lồ có liên quan đến miếu Tà Thần à?” “Không tồi, mọc não rồi đấy.” Hệ thống châm chọc một câu, rồi lại vào trạng thái giả chết.

Ngô Mặc trong đầu tưởng tượng ra một ngón giữa khổng lồ, tặng cho hệ thống làm quà.

Theo tình huống trước đây mà nói, nhiệm vụ mà hệ thống phát ra đều có liên quan đến mục đích cuối cùng.

Vậy miếu Tà Thần có liên quan đến Cổng Đồng không?

Ngô Mặc rơi vào trầm tư.

Tô Nam đợi một lúc, thấy Ngô Mặc không trả lời, thở dài một tiếng: “Lâm Ách Ba, anh có điều kiện gì, cứ nói đi.” Ngô Mặc thu lại suy nghĩ, đầu tiên là ngẩn người, sau đó phản ứng lại, trầm giọng nói: “Tô Tử, lấy bản đồ ra, chúng ta nghiên cứu xem từ đâu xuống cứu viện.” Lời vừa nói ra, đừng nói Tô Nam trợn mắt há mồm, đến Lâm Phong cũng ngơ ngác.

Chuyện gì vậy?

Đứa con trai lớn bị Lạc Sơn Đại Phật nhập vào rồi sao?

Hay là sau khi vào khu vực Tạng thì bị thần linh cảm nhiễm, nảy sinh lòng từ bi?

Nếu không thì tự dưng nổi cơn gió gì?

Chẳng phải chỉ là một đồng đội của công ty An Tĩnh chết sao?

Đến mức phải mạo hiểm tính mạng đi cứu viện?

Nơi đây là núi tuyết mênh mông, phía trước là khu không người rộng mấy trăm cây số.

Bất kỳ thiết bị điện tử và dụng cụ hiện đại nào, trong môi trường này còn không bằng một con bò yak.

Muốn tìm kiếm nhân viên mất tích?

Thuần túy là “xào dưa cải cho thêm muối là quá rảnh rỗi”.

Lúc này không phải thời điểm tốt để hỏi.

Lâm Phong đành phải ngậm miệng đứng sang một bên, đợi lát nữa sẽ hỏi Ngô Mặc cho rõ, không có việc gì lại phát bệnh gì?

Có phải buổi chiều lại "làm một phát" rồi phun cả óc ra ngoài không?

Ngô Mặc đồng ý cứu viện, Tô Nam cầu còn không được.

Nhưng mấy tháng ở chung, hình tượng Lâm Ách Ba tham tiền đã ăn sâu vào lòng người.

Không đòi tiền thì không làm việc.

Muốn "câu cá miễn phí"?

Mơ đi.

Hôm nay làm sao vậy?

Chương 796

Chưa nhắc đến tiền đã đồng ý ý kiến của mình, sao lại có cảm giác có âm mưu quỷ kế gì đó?

“Nghĩ gì thế?

Bản đồ đâu?” Ngô Mặc thấy Tô Nam nhìn chằm chằm mình không động đậy, cơn giận bốc lên, mắng: “Mẹ kiếp, Tô khất nhi, đầu óc mày bị đông cứng rồi à?

Không muốn cứu thì nói thẳng, ông đây còn về đi ngủ.” “Xin lỗi, là lỗi của tôi.” Tô Nam lập tức xin lỗi, chỉ sợ chậm một bước Lâm Ách Ba sẽ quay đầu bỏ đi.

“Người họ Lâm, anh thật sự định cứu người sao?” Trương Hải Hạnh bĩu môi, hừ một tiếng: “Đừng trách tôi không nhắc anh trước, cứu người ở khu không người chẳng khác nào mò kim đáy biển, người khác chưa cứu về được, chính mình lại còn đâm đầu vào.” Ngô Mặc coi Trương Hải Hạnh như không khí, chẳng thèm liếc cô ta một cái.

Ba nhóm người, hai đồng ý một phản đối.

Dựa theo quy tắc đã thỏa thuận từ trước, thiểu số phục tùng đa số, Trương Hải Khách đành phải đồng ý tham gia hoạt động cứu viện.

Trên mặt băng không xuất hiện vết máu, có hai khả năng.

Một là, quái vật trực tiếp nuốt người vào bụng, ví dụ như mãng xà khổng lồ nuốt trời.

Hai là, quái vật bắt sống người, trực tiếp mang đi, tham khảo kiểu người rừng cướp mỹ nữ.

Dấu chân khổng lồ trên mặt băng, loại trừ thuyết mãng xà khổng lồ.

Ngược lại khả năng là người rừng lại lớn hơn một chút.

Dãy Himalaya từ xa xưa đã có truyền thuyết về người rừng xuất hiện, có người chối bỏ, có người tin tưởng tuyệt đối.

Hiện tại dấu chân khổng lồ trên băng tinh rõ ràng rất giống hình dạng của con người.

Đủ để chứng minh, truyền thuyết là thật.

Người rừng chưa lập tức ăn thịt đồng đội, chứng tỏ có công dụng khác, cũng có nghĩa là đã để lại thời gian cứu viện cho mọi người.

Mấy người lật xem bản đồ, phát hiện một tuyến đường bình thường chưa từng chú ý tới.

Từ đây đi vào khu không người, có thể tiết kiệm ba mươi cây số.

Nếu không phải hôm nay xảy ra bất ngờ, sẽ không ai cân nhắc đi vào khu không người từ đây, dù sao trượt xuống từ vách đá quá nguy hiểm.

Tuy nhiên, giờ đây cũng coi như là niềm vui bất ngờ.

Ba mươi cây số đường núi tuyết có thể sánh với trăm cây số đường đồng bằng, vừa có thể tiết kiệm thời gian, lại vừa có thể tiết kiệm thể lực.

Giờ đây cho dù không cứu người, đi vào khu không người từ đây cũng là một lựa chọn khá tốt.

Lâm Phong giơ cổ tay nhìn đồng hồ.

Bây giờ là năm giờ sáng, còn một tiếng nữa trời sẽ sáng.

Hắn mở miệng nói: “Vì đã chọn đi xuống từ đây, vậy chúng ta cần nhanh chóng chuẩn bị, trời vừa sáng lập tức xuất phát.” “Được, tôi không có vấn đề gì.” Tô Nam là người đầu tiên hưởng ứng, sau đó chuyển ánh mắt sang Trương Hải Khách.

Trương Hải Khách gật đầu: “Được.” Mấy người nhất trí, quyết định tốc chiến tốc thắng, trước tiên quay về doanh trại làm tốt công tác chuẩn bị rồi mới xuất phát.

Trên đường đi, Lâm Phong thừa lúc không ai chú ý, lén lút huých Ngô Mặc một cái.

Ngô Mặc hiểu ý, biết Lâm Phong muốn hỏi điều gì.

Cậu ta không tiện nói thẳng, chỉ chỉ vào đầu, nhún vai.

Lâm Phong lập tức hiểu ra.

Được rồi, hóa ra là hệ thống phát nhiệm vụ.

Hèn chi thằng con trai không bình thường, hóa ra lại có việc rồi.

Đã là nhiệm vụ của hệ thống, xem ra không đi không được.

Hắn từng nghi ngờ hệ thống có phải không có ý tốt không?

Thậm chí định tìm kiếm phương pháp phá giải, muốn giúp Ngô Mặc thoát khỏi sự kiểm soát của hệ thống.

Sau đó đã thảo luận với Ngô Mặc về vấn đề này.

Cuối cùng rút ra một kết luận -- gặp phải túc chủ như Ngô Mặc, hệ thống cũng thật khó khăn.

Hai người nhanh chóng quay về, rất nhanh đã trở lại doanh trại.

Ngô Mặc vừa bước chân vào lều, Ngô Tà mấy người liền theo sau chui vào.

Trong cái lều bé tí teo, chớp mắt đã chen chúc bảy ông lớn.

Đúng là người kề người, chỉ cần hơi quay đầu một cái là có thể mặt chạm mặt với người bên cạnh.

Vương béo một mình chiếm hai chỗ, Ngô Tà bị ép đành ngồi thẳng lên đùi hắn.

Lâm Phong khóe mắt giật giật mấy cái, muốn nói gì đó, nhưng lại nuốt lời vào trong.

Chủ yếu là sợ vừa mở miệng, nước bọt sẽ bắn vào mặt đối phương.

"Nhị gia, có chuyện gì vậy?" Vương béo rất cẩn thận, dù mấy anh em ở cùng một chỗ, nhưng vẫn gọi Ngô Mặc là Nhị gia.

Lời hắn vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Ngô Mặc.

"Phía trước phát hiện sinh vật không rõ, thể hình cực lớn." Ngô Mặc nói tóm tắt tình hình một chút, cuối cùng dặn dò: "Từ đó đi vào khu không người sẽ tiết kiệm lộ trình, nhưng đồng thời nguy hiểm cũng sẽ tăng lên, mọi người cẩn thận một chút, những cái khác không quan trọng, mạng sống là quý nhất." Trong khi nói, cậu ta lôi từ trong túi ra một miếng ngọc bội, lần lượt đưa đến trước mặt mấy anh em: "Ngọc bội đã được xử lý đặc biệt, có công năng xua đuổi tà ma, các anh nhớ mang theo bên mình, tuyệt đối đừng làm mất." Ngô Tà sờ sờ miếng ngọc bội trên cổ, cảm thán: "Tôi sớm đã nghi ngờ là do công năng của ngọc bội, nếu không sao những cái xác đó lại không đuổi theo tôi chứ?" Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa sau khi nhận được, cẩn thận từng li từng tí đeo lên cổ, sợ va chạm làm hỏng.

Trương Khởi Linh gật đầu với Ngô Mặc, cũng không khách khí đeo lên cổ.

Vương béo xoa xoa một cái, càng nhìn càng thích.

Hắn giơ ngọc bội lên hôn chùn chụt một cái: "Tiểu bảo bối, gia đây chỉ trông cậy vào mày, sau này mày chính là gia bảo truyền đời của nhà ta.” Bất kỳ thứ gì Ngô Mặc đưa, qua thời gian đều chứng minh là vô cùng hiệu quả.

Trừ một vài loại dược liệu chế tác rất thất đức ra, còn lại tất cả đều có thể cứu mạng người vào thời khắc nguy cấp.

“Tên mập chết tiệt, mày có ghê tởm không hả?” Ngô Tà bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ, nhưng chính mình lại không nhịn được sờ sờ miếng ngọc bội.

Lâm Phong vô biểu tình nhìn cảnh này, trong lòng vừa uất ức vừa đau lòng.

Nếu không phải vì bọn họ, lão nhị cũng sẽ không cứ cách một khoảng thời gian lại “hiến máu” một lần.

Đúng là làm chuyện mờ ám thì lòng hay lo sợ.

Nếu là ngày thường, dù thời gian có gấp gáp đến mấy, Ngô Mặc cũng sẽ tự tâng bốc bản thân một chút.

Khoe khoang mình quan tâm anh em thế nào, mấy món đồ mình đưa quý giá ra sao.

Tóm lại là làm việc tốt nhất định phải để lại một tràng tên, tuyệt đối không làm anh hùng vô danh.

Thế nhưng hiện tại thì không được.

Đừng nói khoác lác, cậu ta ngay cả liếc nhìn Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cũng không dám.

Mặc dù Lâm Phong đã dặn dò kĩ càng, bảo cậu ta giữ bình tĩnh, tỏ ra như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng lý thuyết là lý thuyết, thực tế thao tác lại quá khó khăn.

Trong đầu đã có hình bóng hai người.

Bị hai người đó quấy nhiễu, cứ dính vào một người là lại nổi lửa, nghĩ đến người kia thì lại như bị điện giật.

Còn muốn giả vờ như chưa có gì, vẫn như trước đây sao?

Độ khó chẳng khác gì địa ngục.

Ngô Mặc cố gắng kiềm chế cảm xúc trong lòng.

Ánh mắt không dám nhìn hai vị đại thần kia.

Cậu ta luôn nhìn chằm chằm vào mặt anh cả Ngô Tà, nghiêm túc nói: "Trước tiên đi chỉnh lý trang bị, một tiếng nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây." "Nhị gia, có hơi mạo hiểm quá không?" Vương Bàn Tử nhíu mày thành một cục lớn, nhìn từ xa trông như mắt thứ ba của Nhị Lang Thần.

"Theo lời cậu nói, bên dưới sườn dốc toàn là băng tuyết, chúng ta nhiều người như vậy mà không rõ tình hình đã vội vàng xuống cứu viện sao?

Chẳng phải là ngựa tới vách núi mà không chịu quay đầu, tự mình tìm đường chết sao?

Chương 797

Huống hồ người ta sống chết có liên quan gì đến chúng ta đâu, hà tất phải mạo hiểm đi cứu làm gì?” “Nhị gia, Bàn Tử nói không sai.” Ngô Tà đồng tình gật đầu.

“Đi theo lộ trình có sẵn về phía trước, tuy rằng tốn thể lực và tinh lực, nhưng an toàn hơn nhiều.” Thời gian như một con dao mổ lợn.

Biến một Tiểu Thiên Chân ngây thơ, thánh mẫu tâm thành Ngô gia Tam gia hộ em, sát phạt quyết đoán.

Người không liên quan sống chết chẳng bận tâm, anh ta chỉ quan tâm an nguy của huynh đệ.

Ngô Mặc hơi khó xử.

Xét về tình cảm riêng, cậu ta cũng không muốn các huynh đệ rơi vào nguy hiểm.

Nhiệm vụ có hoàn thành hay không cũng không quan trọng, dù sao cũng không phải lần đầu tiên thất bại.

Cùng lắm là nghe hệ thống cằn nhằn vài câu, rồi nói vài lời hay ho, kiểu gì cũng lừa phỉnh qua được.

Thực tế dựa trên những phân tích của cậu ta, mỗi nhiệm vụ phụ mà hệ thống đưa ra đều có liên quan đến nhiệm vụ chính.

Miếu Tà Thần chắc chắn có thứ mình cần.

Và những thứ này có tác dụng rất lớn đối với nhiệm vụ tiếp theo.

Nếu không đi?

Rất có khả năng cuối cùng sẽ gặp phải nguy hiểm lớn hơn vì một phút sơ suất.

Trong lều không ai là kẻ ngốc.

Ngô Mặc đột nhiên im lặng, mọi người lập tức hiểu ra. 72.

Hắc Nhãn Kính cười như một con hồ ly già, tiên phong mở miệng: “Nhị gia là đội trưởng, muốn đi thế nào chúng ta cứ theo thôi.” Tâm trạng hắn hôm nay cực kỳ tốt.

Trượt xuống từ khối băng tính là cái thá gì?

Chiến đấu trên khối băng hắn cũng vui vẻ.

Giải Ngữ Hoa không chịu kém cạnh, lập tức hỏi: “Nhị gia, hành động tiếp theo có kế hoạch gì không?” Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng phản ứng kịp.

Vừa nãy đưa ra ý kiến phản đối, chẳng phải làm khó huynh đệ sao?

Em trai đã đưa ra cách nói này, chứng tỏ cậu ấy đã bàn bạc xong với hai nhà kia rồi.

Mình là anh em ruột, không giúp đỡ thì làm sao còn mặt mũi nào nữa?

Ngô Tà lập tức bổ sung: “Nhị gia, tôi không có ý kiến, muốn đi thế nào đều nghe theo cậu.” “Đúng, tôi cũng vậy.” Vương Bàn Tử phụ họa theo.

Trong lều chỉ còn Trương Khởi Linh chưa nói gì.

Các huynh đệ đồng lòng.

Ngô Mặc sẽ không quên Trương Khởi Linh, chuyển ánh mắt về phía hắn: “Lão Trương, anh thấy sao?” “Ừm!” Trương Khởi Linh đáp một tiếng.

Đừng thấy bề ngoài hắn vẫn không động sắc như mọi khi, thực ra ánh mắt lại không đối diện với Ngô Mặc, mà hơi liếc xuống một chút.

Vẻ mặt chột dạ y hệt Ngô Mặc.

Vì trong lều đông người, cộng thêm hắn lại ngồi ở phía sau cùng, nên mọi người không chú ý đến điểm này.

Thấy các huynh đệ vô điều kiện ủng hộ ý tưởng của mình, Ngô Mặc có chút chạnh lòng, luôn cảm thấy mình có phải là quá ích kỷ không?

Chỉ vì nhiệm vụ của mình.

Các huynh đệ đã từ bỏ cuộc sống thoải mái, đi theo mình, dấn thân vào những hoạt động mạo hiểm nguy hiểm đến tính mạng.

Cậu ta thầm hạ quyết tâm, bằng mọi giá cũng phải bảo vệ tính mạng của các huynh đệ.

Đồng thời cũng nhắc nhở bản thân.

Hệ thống có đang đưa ra nhiệm vụ mới không?

Nhất định phải cố hết sức che giấu thông tin, tuyệt đối không kéo họ vào vũng bùn này.

Vì đồ đã được đưa, thông tin đã truyền đạt, vậy thì việc còn lại là nhanh chóng thu dọn trang bị chuẩn bị xuất phát.

Vài người lần lượt chui ra khỏi lều, đi thu dọn hành lý của mình.

Ngô Mặc và Lâm Phong nhìn nhau một cái, đồng loạt thở dài.

“Lão nhị, cậu vừa nãy hơi quá rồi đó.” Lâm Phong đã nhịn nửa ngày sớm đã không thể chịu nổi, vừa thấy người đi khỏi lập tức nói: “Cậu không thể tự nhiên hơn chút sao?

Nhìn cái ánh mắt nhỏ bé vừa rồi của cậu kìa, như con chồn trộm gà vậy.

Cậu cứ cầu mong họ vẫn còn nghĩ cậu chưa hồi phục sau chuyện lúng túng chiều qua, không thì tôi xem cậu làm sao mà kết thúc đây.” Cằn nhằn thì cằn nhằn, Lâm Phong tay không nhàn rỗi, nhanh chóng thu dọn đồ đạc trong lều.

Nhìn cái dáng vẻ nhanh nhẹn thuần thục đó, nhìn là biết bình thường không ít làm loại việc này.

Thực tế cũng đúng là như vậy.

Ngô Mặc từ nhỏ đã lười, không thích dọn dẹp phòng.

Mỗi lần làm việc là lại làm nũng, mè nheo Lâm Phong giúp đỡ.

Miệng ngọt như trát mật vậy.

Anh cả thế này, anh cả thế kia, cứ quấn quýt quanh anh.

Lâm Phong nào chịu nổi cái này.

Huống hồ anh ta tự nhận mình là anh trai, trong nhà không có cha mẹ, anh cả như cha.

Anh ta nhất định phải chăm sóc tốt cho em trai.

Lâu dần, cũng dập tắt ý định bắt cậu ta làm việc.

Thời gian dọn dẹp hậu quả cho Ngô Mặc thì anh ta đã làm xong việc của mình rồi.

Hà tất phải lãng phí thời gian, dây dưa với cậu ta làm gì?

Hành động lần này nguy hiểm trùng trùng, ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Hai người đều có không gian riêng.

Bên trong đã sớm nhét đầy đủ các loại trang bị, vũ khí, thuốc men và đồ ăn thức uống.

Ba lô chỉ tượng trưng đựng một ít dây thừng và bánh quy nén, dùng để che mắt.

Sau đó lại chui ra khỏi lều, nhanh chóng thu dọn lều và cho vào ba lô.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mọi người nhanh chóng tiến về phía khối băng.

Lúc này trời đã sáng.

Đứng trên vách núi nhìn xuống, dấu chân khổng lồ vẫn rõ nét.

Ban đầu chỉ nghe Ngô Mặc và những người khác nhắc đến thứ này rất lớn, nhưng không có cảm nhận trực quan.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy, tưởng tượng một chút về chiều cao của quái vật, ai nấy đều phải tặc lưỡi.

Ông lão người Đức Mã Đinh nuốt nước bọt, ôm tâm lý may mắn hỏi: “Ôi, Chúa ơi, có khi nào là trò đùa ác ý không?” “Đồ ngốc, ai lại làm trò đùa ác ý ở nơi này chứ?” Tiểu Tứ Nguyệt đảo mắt, vẻ mặt chán ghét: “Nếu thật sự là trò đùa ác ý, chẳng lẽ những người mất tích hôm qua là tự mình bỏ chạy sao?” Ban đầu người của Tô Nam hơi lép vế so với ông lão người Đức.

Ba ông lão người Đức tử nạn, những người còn lại nhanh chóng chiếm ưu thế.

Đừng nói gì đến chuyện đội ngũ có hợp tác hay không.

Một tổ khảo sát có hai lãnh đạo vốn đã là đại kỵ.

Ai chiếm quyền phát biểu?

Chương 798

Người đó có thể quyết định hướng đi tiếp theo.

Hơn nữa, Tiểu Tứ Nguyệt tự nhận đã bám víu vào đùi Ngô Mặc, nói năng làm việc cũng tự tin hơn trước.

Đặc biệt là khi đối mặt với ông lão người Đức, chế giễu càng không chút lưu tình.

Thật sự cho rằng cô không biết sao?

Mấy ông lão người Đức nhìn cô ánh mắt rõ ràng không đúng.

Người Đức vẫn luôn cho rằng tộc German là hậu duệ của thần, cũng là chủng tộc cao quý nhất.

Trong cơ thể Mã Đinh chảy dòng máu tộc German. 73.

Bị một người yếu hơn mình nhục mạ, đối với hắn mà nói quả là một nỗi sỉ nhục lớn.

Hắn trừng đôi mắt cá chết nhìn chằm chằm Tiểu Tứ Nguyệt, há miệng với hàm răng vàng ố giận dữ gầm lên: “Con đàn bà yếu ớt, cô nói ai là đồ ngốc?” Tiểu Tứ Nguyệt không chịu thua kém, cứng cổ đáp: “Ai hỏi thì nói người đó!” “Mẹ kiếp!” Mã Đinh không chịu nổi kích thích, kéo súng định động thủ.

Tuy nhiên, súng còn chưa kịp giơ lên, thân thể đã bị người khác một cước đá ngã xuống đất.

Ngô Mặc thu chân lại, tiến lên hai bước, chân phải giẫm mạnh lên ngực Mã Đinh, chửi mắng: “Mẹ kiếp, mày muốn chết thì tự nhảy xuống, đừng kéo mọi người cùng chôn theo mày!” Cậu ta nói xong trong lòng thầm mừng rỡ.

May mà mình ra chân kịp thời, nếu không thằng ôn con này mà thực sự bóp cò, trong hoàn cảnh này gây ra tuyết lở, thì đó mới thật sự là ông thọ ăn thạch tín, chê mình sống thọ quá à.

Tô Nam chậm một nhịp, chân động đậy rồi lại đặt về chỗ cũ.

Ông lão người Đức Cổ Đức lập tức giơ súng lên, muốn uy hiếp Ngô Mặc thả người.

Ánh mắt Giải Ngữ Hoa và mấy người khác đanh lại, vũ khí tức khắc xuất hiện trong tay.

“Bỏ xuống, đồ khốn!” Áo Tư Ca ấn súng của Cổ Đức xuống, trừng mắt nhìn hắn một cái thật mạnh.

Sau đó đi về phía Ngô Mặc.

“Ồ, Lâm thân mến.” Áo Tư Ca tiến lên, tay phải nhẹ nhàng đặt lên vai Ngô Mặc, vẻ mặt áy náy: “Người của tôi quá bốc đồng, đã gây rắc rối cho cậu rồi, xin cậu tha thứ cho hắn.

Hắn còn trẻ, lại là lần đầu tiên vào núi tuyết, nhiều chuyện không hiểu.” Ngô Mặc ghét câu nói này.

Kiếp trước mấy ông phụ huynh kia, mỗi lần bao che cho con đều sẽ nói một câu, thằng bé còn nhỏ, còn là một đứa trẻ.

Không ngờ người nước ngoài cũng nói như vậy.

“Còn trẻ?” Ngô Mặc cười khẩy liên tục: “Mấy nếp nhăn trên mặt hắn còn sâu hơn rãnh trên núi tuyết, râu ria cạo xuống còn dài hơn tóc của ông đây nữa.

Nói với tôi là còn trẻ?

Theo ông nói vậy, ông đây vẫn còn là đứa bé bú sữa mẹ đấy!” Đằng sau một tràng tiếng ho.

Tiếng ho không đều, lúc to lúc nhỏ, nhưng rõ ràng có thể nghe ra ít nhất cũng có hơn chục người đang cố nén cười.

Ngay cả Trương Hải Hạnh cũng cảm thấy rất hả hê.

Đồng đội có thể năng lực kém, nhưng không thể ngu dốt.

Đầu óc nóng lên không màng gì rút súng bắn?

Không ngu thì cũng là xấu, không thì cũng là muốn tự sát.

Cũng may Ngô Mặc ra chân quá nhanh.

Nếu đổi thành cô ấy đứng cạnh?

Một con dao cũng có thể kết liễu mạng của tên gia hỏa này rồi.

Áo Tư Ca bị chặn họng, nhất thời không biết nên trả lời thế nào?

Có ý định không quan tâm tên ngu ngốc này, nhưng điều kiện thực tế không cho phép.

Nếu mấy người Paula không xảy ra chuyện?

Tên khốn Mã Đinh này muốn thế nào thì tùy, hắn tuyệt đối sẽ không nói thêm một câu.

Nhưng giờ không thể làm vậy.

Bên cạnh chỉ còn lại Mã Đinh và Cổ Đức.

Mình còn phải dựa vào họ để hoàn thành nhiệm vụ, nói gì cũng không thể để hai người này xảy ra chuyện nữa.

Người ta ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Liên tiếp mất đi ba nhân lực, ông lão người Đức kiêu ngạo cũng phải cúi đầu.

“Ông Lâm, là tôi dùng từ không đúng.

Mọi người đều là người trong một đội, có chuyện gì thì bàn bạc kỹ, ngàn vạn lần đừng động thủ.” Ngô Mặc cũng không định thực sự gây gổ với Áo Tư Ca.

Cậu ta sớm đã chú ý thấy Tô Nam và Áo Tư Ca không hợp nhau.

Tục ngữ nói rất hay, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Hai người họ tương tác lẫn nhau, mình mới có thể thu được thứ mình muốn.

Huống hồ cậu ta cũng không định làm đao cho Tô Nam, giúp cô giải quyết Áo Tư Ca.

“Trông chừng người của ông đi.” Ngô Mặc bỏ chân khỏi người Mã Đinh, lại khôi phục vẻ mặt tươi cười.

Cậu ta vỗ vai Áo Tư Ca, nghiêm túc nói: “Lão tạp chủng, anh em chúng ta vừa gặp đã thân, đều yêu thích nghệ thuật Việt Nam, đừng vì chút chuyện nhỏ này mà làm ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng ta.” “Ha ha, Lâm, cậu nói không sai.” Áo Tư Ca mặt cười hi hi, trong lòng chửi thề: “Tạp chủng?

Tạp chủng cả nhà mày!” Tô Nam từ đầu đến cuối không nói gì, lặng lẽ nhìn cảnh này.

Một cuộc tranh cãi nhỏ cứ thế kết thúc.

Ngô Mặc và Áo Tư Ca khoác vai nhau tiến lên.

Nghiên cứu tình hình sườn dốc, phán đoán nên dùng phương pháp nào để trượt xuống?

Cậu ta quay người quá nhanh, không chú ý đến ánh mắt Tiểu Tứ Nguyệt nhìn cậu, như thể có thể vắt ra cả một hồ nước.

Lâm Phong nhìn thấy rõ ràng.

Trong lòng giật mình, nổi da gà khắp người.

Mẹ nó ơi!

Chuyện này lại là màn nào đây?

Góa phụ nhỏ báo ân?

Hay góa phụ nhỏ tự dâng tới cửa?

Hai ông lớn, mình đã sắp không đỡ nổi rồi.

Sao lại còn dính thêm một em tiểu phối thái nữa?

Anh ta nhìn chằm chằm vào bóng lưng Ngô Mặc, nhìn đi nhìn lại.

Vẫn không thể hiểu nổi.

Là thế giới này khác với kiếp trước?

Hay là mạch não của họ bất thường?

Nếu không, sao một hai người đều thích lão nhị nhà mình?

Chẳng lẽ đây chính là đào hoa sát trong truyền thuyết?

Bộ xử lý trung tâm của Lâm Phong sắp cháy rồi, cũng không nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì?

Cho đến khi Ngô Mặc gọi anh ta một tiếng, anh ta mới buộc phải dừng việc suy đoán của mình.

Chương 799

Sườn dốc quá dốc, khó đi.

Mấy người đơn giản bàn bạc một chút, quyết định cử hai người xuống trinh sát trước, xác nhận tình hình cụ thể bên dưới.

Chọn người là việc quan trọng.

Đây là việc liều mạng.

Chỉ cần sơ suất một chút, trượt xuống là nát xương nát thịt, ngay cả mảnh xương vụn cũng không nhặt được.

“Người của tôi không được.” Ngô Mặc cũng không quản người khác nghĩ gì, tùy tiện bịa ra một lý do vớ vẩn: “Họ sợ độ cao, còn hay hoảng loạn, dễ xảy ra vấn đề.” Tô Nam bị chọc tức đến bật cười: “Lâm Ách Ba, cậu có thể suy nghĩ một chút mà bịa ra cái lý do nào hay hơn không?” “Tôi nói thật đấy.” Ngô Mặc không hề lùi bước, lý lẽ hùng hồn: “Địa Long Hội bọn tôi kinh doanh nhỏ lẻ, nhân viên ít ỏi, mỗi một người đều là cục cưng bảo bối, ai bị thương tôi cũng xót.

Hơn nữa, nhân viên bị thương còn phải trả tiền, tôi nghèo không trả nổi.” Cậu ta bày rõ là làm biếng không chịu hợp tác, Tô Nam bó tay chịu trận.

Chỉ có thể nhìn về phía Trương Hải Khách.

“Ông Trương, mấy ngày trước cấp dưới của tôi tổn thất nghiêm trọng, hành động lần này cần ông phối hợp.” Trương Hải Hạnh gần như không nói nên lời.

Cảm giác một hai người đều coi mình như quả hồng mềm để mà nắn bóp đúng không?

Người của các người không xuống, nhưng lại vặt lông dê của người nhà Trương gia bọn tôi sao?

Anh ta đang định phản bác, Ngô Mặc một bàn tay vỗ vào vai anh ta, thân thể ép sát vào tai Trương Hải Hạnh khẽ nói: “Hải sản, câu nói cũ nói rất hay, người có năng lực thì làm nhiều hơn, tình hình người nhà anh thế nào anh với tôi đều hiểu rõ.

Nếu biểu hiện tốt, tôi sẽ đại xá từ bi, để tộc trưởng đại nhân của các anh...” Phần còn lại cậu ta không nói hết, đưa cho Trương Hải Hạnh một ánh mắt cả hai đều hiểu.

Uy hiếp, uy hiếp trần trụi!

Lý trí mách bảo Trương Hải Hạnh nên kiên quyết từ chối, và tránh xa tên khốn này.

Nhưng dung lượng não của anh ta nhỏ, thứ lý trí này bị anh ta vứt đi vì thấy vướng víu.

Chấn hưng Trương gia là ý định của anh ta từ trước đến nay.

Nếu tên họ Lâm khốn kiếp này chịu hợp tác khuyên tộc trưởng trở về?

Mình bỏ chút công sức cũng là điều nên làm.

Tuy nhiên anh ta căn bản không hề cân nhắc một chuyện.

Ngô Mặc dùng thủ đoạn khác thường.

Đừng nói là cậu ta chỉ nói dở câu, dù có thực sự hứa hẹn?

Có thể thực hiện được hay không còn phải xem tâm trạng của cậu ta.

Hơn nữa cậu ta đã đưa Trương Khởi Linh vào hệ thống Ngô gia, sao có thể ngoan ngoãn dâng người ra ngoài chứ?

Chẳng qua chỉ là một chi phiếu rỗng.

Ký thêm mấy tờ cũng không tổn hại gì, hà cớ gì không làm chứ?

Trương Hải Hạnh chỉ đồng ý cử một người Trương gia, còn người kia là ai?

Anh ta không quản được cũng không đi suy nghĩ.

Tô Nam thấy tình hình này cũng không tiện từ chối nữa.

Người mất tích là một cấp dưới của cô.

Cô không cử người, xét về tình lẫn lý đều không nói xuôi được.

Vương Bàn Tử đứng phía sau cười ha ha nhìn cảnh này, sâu sắc nghiêng mình trước tài ăn nói của Ngô Mặc.

Người đã chọn xong, bước tiếp theo là chuẩn bị dây thừng.

Ngô Mặc lúc này không tiện tiếp tục làm ông chủ bỏ mặc mọi việc, hất cằm về phía hai cấp dưới của Địa Long Hội.

Hai người lập tức hiểu ý, nhanh chóng tiến lên giúp đỡ xử lý vấn đề dây thừng.

Giải Ngữ Hoa thâm hiểu làm gì cũng phải làm cho trọn vẹn, không thể để người khác nhìn ra vấn đề.

Anh ta vẫy tay với Ngô Tà, trầm giọng nói: “Đi thôi, Lâm ba, qua giúp một tay.” “Được thôi, Phú Quý Nhi.” Ngô Tà không chịu kém cạnh, nhấn mạnh lại cái tên một lần nữa, và đặc biệt thêm âm điệu uốn lưỡi.

Hai người bạn thanh mai trúc mã như hai đứa trẻ mẫu giáo.

Anh nhìn tôi không vừa mắt, tôi nhìn anh không thuận mắt.

Không thể xả giận, chỉ có thể dùng tên mới của đối phương làm điểm xả.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh không nhúc nhích.

Hai người như vệ sĩ, đứng phía sau quan tâm đến vấn đề an toàn của Ngô Mặc.

Dù sao cũng coi như là cống phẩm do Địa Long Hội mời đến.

Một chút việc nhỏ mà cũng xông lên, có vẻ hơi không đáng tiền.

Hắn thấy Ngô Mặc cách mình chưa đến một mét, theo thói quen muốn khoe nụ cười mê hoặc của mình.

Kết quả ánh mắt Ngô Mặc rất tự nhiên lướt qua trước mặt hắn, không dừng lại một giây nào, cuối cùng tập trung vào khoảng trống phía trước.

Hắc Nhãn Kính giật mình.

Trong đầu không hiểu sao hiện lên một ý nghĩ — thằng mù quăng thính, thằng ngu không đỡ.

Ngô Mặc thật sự không nhìn thấy sao?

Sao có thể?

Ánh mắt cậu ta ngay cả ruồi đực ruồi cái cũng phân biệt được, Hắc Nhãn Kính cười với cậu ta, sao có thể không chú ý chứ?

Cậu ta bây giờ không dám gây họa vào thân nữa.

Cố gắng hết sức kiềm chế cảm xúc, giữ lý trí, có thể cách xa mấy vị đại ca một chút thì cứ xa một chút.

Nhưng nếu trong lòng con người đã có sự thay đổi, cách nhìn nhận nhiều chuyện cũng sẽ khác đi.

Nếu là trước đây, Hắc Nhãn Kính mà cười cái kiểu này, Ngô Mặc nhất định sẽ từ tận đáy lòng cảm thấy hắn có vấn đề.

Không phải là miệng bị co giật thì cũng là đầu óc vào nước, chắc chắn không có lời nào hay ho.

Hôm nay trong lòng lại hiện lên một cảm giác huyền diệu khó tả.

Đột nhiên cảm thấy thằng ôn con này cười cũng khá đẹp trai.

Ý nghĩ vừa xuất hiện, cậu ta lập tức có chút kinh hãi.

Cố gắng điên cuồng bù đắp trong đầu.

Khẳng định mình nhất định là ngủ không ngon, hoặc là nghi ngờ mình bị tà ma nhập, nếu không thì ánh mắt sẽ không có vấn đề.

Cái lão già kia cười đẹp trai chỗ nào?

Chẳng phải là nói đùa sao?

Hắn là đang châm chọc, giễu cợt, cười gian xảo.

Đúng, là như vậy.

Ngô Mặc điên cuồng tẩy não cho mình trong đầu, hận không thể nhảy xuống biển, để nước biển lọc sạch cho mình một lần.

Loay hoay một hồi, vẫn cảm thấy có chút không đủ sức.

Cuối cùng đổ hết lỗi lên người Hắc Nhãn Kính.

Nếu không phải thằng mù chết tiệt kia trêu chọc mình, cũng sẽ không mang lại cho mình phiền não lớn như vậy.

Cuối cùng hậm hực chửi một câu, lão già biến thái.

Bỏ qua những suy nghĩ nội tâm của cậu ta không nhắc đến, nói thêm về phía các cộng sự.

Chương 800

Đông người sức mạnh lớn, làm việc không sợ khó khăn.

Dây thừng nhanh chóng được lắp đặt thành công.

Mọi người vây quanh phía trên vách núi.

Nhìn người nhà Trương gia và cấp dưới của Tô Nam, bám dây thừng từ từ trượt xuống.

Mặt băng quá trơn.

Nếu không nhờ dây thừng, hai người đã sớm trượt xuống gặp Diêm Vương rồi.

Ngay cả như vậy, trong quá trình trượt xuống cũng liên tiếp gặp nguy hiểm.

Gió lạnh buốt, thổi dây thừng không ngừng lắc lư.

Hai người như con diều bị treo trên dây thừng.

Gió lớn thì bám chặt dây thừng, gió hơi nhỏ một chút thì tiếp tục trượt xuống.

Không ai lên tiếng, chỉ sợ phát ra một tiếng động nhỏ cũng làm nhiễu loạn hành động của đối phương, lại sợ tiếng động quá lớn, gây ra tuyết lở phía trên.

Vì sương mù che phủ tình hình bên dưới.

Hai người trượt được nửa đường, đã không còn nhìn rõ bóng dáng của họ.

Đầy lo lắng chờ đợi khoảng hơn hai tiếng đồng hồ.

Chiếc bộ đàm tám trăm năm chưa kêu trong túi Tô Nam, cuối cùng cũng phát ra tiếng rẹt rẹt.

Cô như vớ được báu vật ôm lấy bộ đàm một hồi thao tác: “Tình hình bên dưới thế nào?

Có phát hiện gì không?

Có chỗ nào để đặt chân không?” Tín hiệu rất kém, điều chỉnh mãi nửa ngày, mới miễn cưỡng nghe được tiếng từ bên dưới truyền đến.

Người nói là nhân viên của Tô Nam: “Sếp, bên dưới là một bãi tuyết, dấu chân kéo dài về hướng tây bắc, không thấy vết máu và các sinh vật khác.” Anh ta mô tả sơ lược tình hình bên dưới, đặc biệt nhấn mạnh hướng đi của dấu chân khổng lồ.

Tín hiệu bộ đàm lúc đứt lúc nối, miễn cưỡng nghe được đại khái.

Điều duy nhất có thể xác định là, dưới vách núi hiện tại là an toàn.

Đây cũng coi như là một tin tốt.

Nếu không đi dọc theo vách núi xuống, ít nhất còn phải mất thêm hai ngày.

Điều duy nhất có chút phiền phức là mấy con bò yak thì làm sao?

Chuyển ý nghĩ một cái cũng là chuyện không có cách nào khác.

Dù không bỏ bò yak ở đây, đi thêm một đoạn đường nữa cũng sẽ phải vứt bò yak xuống.

Vì càng đi về phía trước đường càng khó đi, sự tồn tại của bò yak sẽ trở thành chướng ngại.

Bò yak ở Tây Tạng có khả năng tự nhận biết đường đi.

Thả chúng ở đây, chúng cũng có thể tự trở về nhà mục dân.

Mọi người tháo trang bị trên người bò yak.

Sắp xếp phân chia cho những người khác nhau, có một số thứ thực sự không mang nổi đành phải đứt ruột bỏ lại ở đây.

Cũng coi như là tạo phúc lợi cho những người đến sau.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Sáu sợi dây thừng dài được ném xuống dưới vách núi.

Ngô Mặc hoạt động cổ tay một chút, lại thắt chặt dây ba lô: “Phong Tử, tôi xuống trước, cậu đợi sau.” Lâm Phong phất tay: “Gió lớn, cẩn thận chút.” Ngô Mặc đi được hai bước, đột nhiên như nhớ ra điều gì đó quay người lại, vẫy tay về phía Ngô Tà: “Lâm ba, anh xuống cùng em.” Cậu ta không tận mắt trông chừng, thực sự lo lắng cho an nguy của anh cả mình.

Dù Trương Khởi Linh có ở bên cạnh, cậu ta cũng không yên tâm.

Không còn cách nào, anh cả quá tà tính.

Giải Ngữ Hoa thấy có khe hở liền xen vào một câu: “Nhị gia, tôi cũng xuống cùng ngài.” “Không cần.” Ngô Mặc từ chối rất nhanh, nói xong lại cảm thấy có chút quá đáng, lập tức bổ sung: “Hai người một nhóm, ba đội người mỗi nhóm hai người, đừng vội.” Cậu ta không dám cùng Hoa ca một nhóm.

Bây giờ vừa nhìn thấy Giải Ngữ Hoa trong lòng đã thấy sợ, vạn nhất không nắm chặt được dây thừng, chẳng phải còn độc ác hơn sao?

Cậu ta sợ Giải Ngữ Hoa cùng mình một nhóm, vội vàng kéo dây thừng, thúc giục Ngô Tà: “Lâm ba, nhanh lên, đừng lãng phí thời gian.” “Được thôi, Nhị gia.” Ngô Tà không có chuyện gì còn muốn chọc tức Giải Ngữ Hoa, có cơ hội tốt như vậy sao có thể lãng phí?

Anh ta nhanh chóng đi về phía dây thừng.

Chỉ có điều khi đi ngang qua Giải Ngữ Hoa, anh ta ném cho đối phương một ánh mắt đắc ý.

Tức đến mức Giải Ngữ Hoa thầm chửi trong lòng.

Ngô Tà quả nhiên là một thằng khốn.

Anh ta thật sự muốn đấm Ngô Tà một cái, để anh ta biết tại sao hoa lại đỏ tươi như vậy?

Kể từ khi đeo mặt nạ, Giải Ngữ Hoa như được thả lỏng bản thân.

Cái gì mà Tiểu Cửu gia?

Cái gì mà trách nhiệm của Giải gia?

Đều từ từ rời xa anh ta.

Anh ta chỉ muốn thử làm một lần là chính mình chân thật nhất.

Ở bên cạnh người mình thích, lên núi đao xuống biển lửa, không từ nan.

Ngô Mặc hôm qua đột nhiên khai sáng, thực sự mang lại bất ngờ lớn cho Giải Ngữ Hoa.

Anh ta vốn cũng như Hắc Nhãn Kính, sắp rơi vào cảnh giới tuyệt vọng, tưởng rằng kiếp này cũng không thể gõ mở cái đầu gỗ kia.

Không ngờ, núi trùng nước lượn tưởng chừng không lối thoát, lại một lần nữa liễu tối hoa sáng.

Một khe hở xuất hiện trong sự mong mỏi tha thiết.

Ngô Mặc ném cho Ngô Tà một sợi dây an toàn.

Cậu ta nhìn anh cột vào thắt lưng, sau đó lại cột đầu kia vào người mình.

Mặt dốc quá trơn, gió lại lớn.

Chỉ có hai người buộc vào nhau, Ngô Mặc mới yên tâm.

Cậu ta tự tin, dù trong quá trình trượt xuống xảy ra sự cố, cũng có khả năng bảo vệ anh cả.

Tô Nam càng nhìn càng thấy kỳ lạ.

Lâm Ách Ba dường như rất quan tâm đến người này, chẳng lẽ có quan hệ đặc biệt gì sao?

Mình mơ hồ nhớ rằng, người này tên là Lâm ba.

Cũng họ Lâm.

Xem ra có liên quan mật thiết với hai người chủ của Địa Long Hội, rất có thể là người thân.

Nhưng như vậy thì tốt.

Lâm Ách Ba và Lâm Phong Tử hai người làm việc không chút lưu tình, làm việc không theo lẽ thường, khiến người ta có cảm giác không biết bắt đầu từ đâu.

Lúc này có một điểm yếu như vậy xuất hiện, lúc quan trọng cũng có thể nắm thóp đối phương.

Mỗi người trong lòng đều có những toan tính riêng, cân nhắc vấn đề đều hướng đến việc tối đa hóa lợi ích.

Hiện tại Ngô Mặc lại không để ý nhiều như vậy, cậu ta nắm dây thừng từ từ trượt xuống.

Để ý đến Ngô Tà.

Chương 801

Cậu ta đặc biệt giảm tốc độ, chỉ sợ tốc độ trượt xuống quá nhanh, anh cả xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ngô Tà biết em trai lo lắng điều gì, ra hiệu OK với cậu ta.

Bây giờ Ngô Tà so với năm xưa ở Tứ Cô Nương Sơn đã tiến bộ vượt bậc.

Leo vách núi, trượt xuống đã không còn là việc khó.

Thậm chí có thể nói là thoải mái, dễ dàng ứng phó.

Hai người tiếp tục trượt xuống, khi còn cách mặt đất khoảng năm mươi mét, tốc độ gió ngày càng lớn.

Nghe thấy tiếng “rắc” giòn tan.

Ngô Mặc đột nhiên giật mình tỉnh giấc, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một khối băng nhô ra phía trên đột nhiên đứt gãy, khối băng khổng lồ như quả cầu sắt lao thẳng xuống vị trí Ngô Mặc đang đứng.

Nếu thực sự bị khối băng đập vào đầu, cả người sẽ tàn phế, không chết cũng bị trọng thương.

“Cẩn thận!” Ngô Tà gầm lên một tiếng, khóe mắt vì trừng quá lớn mà hốc mắt gần như muốn nứt ra.

Ngô Mặc muốn tránh chỉ có hai lựa chọn.

Hoặc là buông dây thừng rơi xuống, hoặc là nhảy sang sợi dây của Ngô Tà.

Thời gian gấp gáp.

Suy nghĩ thêm một giây, là gần thêm một bước với tử thần.

Ngô Mặc không hề do dự.

Chân đạp mạnh vào vách đá, mượn lực đó lao về phía Ngô Tà.

Tay còn chưa kịp nắm được sợi dây kia.

Khối đá mang theo sức mạnh cực lớn, rơi thẳng xuống từ vị trí cậu ta vừa treo mình.

Chậm một nhịp thôi là phải nói lời tạm biệt với hạnh phúc rồi.

Ngô Tà một tay bám chặt sợi dây thừng, tay kia vươn ra về phía Ngô Mặc.

Khoảng cách giữa hai người ước chừng ba mét.

Ngô Mặc nhẹ nhàng chạm chân vào vách đá, cố gắng kiểm soát cơ thể, tay trái vững vàng nắm lấy Ngô Tà.

Vì đột nhiên nắm lấy vật nặng, một tay Ngô Tà trực tiếp trượt xuống.

May mắn thay, chiếc rìu leo núi trong tay Ngô Mặc đã móc vào một khe hở, hai người mới dừng lại được xu hướng trượt xuống.

Ngô Mặc ngẩng đầu gọi về phía Ngô Tà: “Anh không sao chứ?” “Không sao, đừng lo lắng.” Ngô Tà đáp một tiếng, giọng nói lẫn chút may mắn: “May mà em chuẩn bị đầy đủ, nếu không thì khó nói lắm.” “Mẹ kiếp, đúng là xui xẻo.” Ngô Mặc khạc nhổ xuống dưới, mặt mày xanh lét.

Ban đầu móc khóa an toàn là để phòng anh cả xảy ra chuyện, không ngờ ngược lại lại giúp chính mình.

Chẳng phải cũng gián tiếp nói lên một vấn đề, trên người mình cũng tà khí đầy mình sao?

Phía trên mây mù bao phủ, cộng thêm gió lớn, Giải Ngữ Hoa và những người khác căn bản không nhìn thấy cảnh này.

Nếu không thì tim cũng sẽ thắt lại.

Còn mấy chục mét nữa, hai anh em có kinh nhưng không hiểm đã trượt xuống mặt đất.

Tốc độ của hai người họ coi như là nhanh.

Vài phút sau, ba ông lão người Đức và Trần Tuyết Hàn cũng lần lượt trượt xuống.

Tin tức truyền lên trên, nhóm người tiếp theo tiếp tục hành động.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính tranh nhau chiếm hai sợi dây.

Vương Bàn Tử nhìn thấy, vội vàng nắm lấy sợi dây thừng to nhất ở giữa.

Thấy Trương Khởi Linh ở ngay bên cạnh, hắn cười hắc hắc nói: “Soái ca, lát nữa nếu có chuyện gì thì nhờ anh giúp đỡ nhé.

Hay là hai chúng ta cũng buộc dây vào nhau đi?

An toàn hơn mà.” Hắn vốn định gọi Tiểu Ca như mọi khi.

Nhưng lời đến miệng lại vòng vo, cứng nhắc đổi thành Soái ca.

“Không.” Trương Khởi Linh không hề nể mặt.

Lý do đưa ra đâm thẳng vào tim gan phèo phổi của Vương Bàn Tử.

“Tròn… tròn?” Vương Bàn Tử khóe miệng giật giật, một từ lặp lại mấy lần.

“Ừm!” Trương Khởi Linh rất thành thật đáp một tiếng.

Quá đáng hơn là, ánh mắt hắn căn bản không dừng lại trên người Vương Bàn Tử, mà luôn nhìn chằm chằm sang bên cạnh.

Thực ra thật sự không trách Trương Khởi Linh lại như vậy.

Hình ảnh Vương Bàn Tử lúc này trông như quả trứng quái thú, nhìn thế nào cũng thấy chói mắt.

Hắc Nhãn Kính nhìn nửa ngày náo nhiệt, cười hắc hắc: “Thôi được rồi, tiểu béo đôn, đừng lãng phí thời gian, nhanh xuống đi, lát nữa gió lớn thì không dễ bò đâu.” Lời vừa dứt, thân hình nhanh chóng di chuyển xuống.

Giải Ngữ Hoa không chịu kém cạnh, cũng di chuyển nhanh không kém.

Vương Bàn Tử một hơi nghẹn trong lòng không lên không xuống.

Nghẹn thật khó chịu, chỉ có thể hậm hực mắng nhỏ một câu: “Thằng mù chết tiệt, cẩn thận Bàn gia một cú mông ngồi chết mày đấy!” Sau đó từng bước từng bước nhảy xuống.

Từ chối thì từ chối, Trương Khởi Linh không trượt xuống quá nhanh, luôn ở phía dưới Vương Bàn Tử khoảng nửa mét.

Những người trong đội ngũ lần lượt di chuyển xuống.

Trừ vài kẻ xui xẻo bị đập vào đầu, làm trầy xước cánh tay, những người còn lại gần như đều nguyên vẹn.

Thời gian đã gần trưa.

Nhóm người xuống trước đã tìm chỗ đốt lửa trại bên dưới, chuẩn bị làm chút đồ ăn đơn giản.

Ăn uống no say rồi tiếp tục lên đường đi cứu người.

Đội danh nghĩa là cứu người, nhưng thực ra mỗi người trong lòng đều có một cán cân.

Cứu người?

Chỉ là một khẩu hiệu, một giấc mơ đẹp.

Mất tích gần chín tiếng đồng hồ.

Lại không phải thiên mệnh chi tử, bố nó lại không phải Thượng đế, làm sao có thể sống sót trong vùng tuyết nguyên mênh mông này chứ?

Ngô Mặc đang gặm bánh quy nén, Tô Nam từ bên cạnh nhanh chóng đi tới: “Lâm Ách Ba, tôi vừa nãy dẫn người đi dọc theo hướng dấu chân một đoạn, phát hiện hướng đi của quái vật trùng với địa điểm chúng ta cần đến.” “Hả?” Lâm Phong dừng động tác nhai nuốt, ngẩng đầu nhìn Tô Nam: “Trùng hợp vậy sao?” “Rất trùng hợp, điều đó cũng có nghĩa là chúng ta rất có khả năng sẽ đối mặt với nó.” Nói thật, đối mặt với một quái vật khổng lồ chưa biết, trong lòng không có chút sợ hãi nào, đó là nói đùa.

Tô Nam cũng có chút e ngại, đặc biệt nhắc nhở: “Chúng ta cần chuẩn bị trước một chút, vạn nhất chạm trán với sinh vật này, chúng ta nên dùng phương pháp nào để đẩy lùi nó?

Súng là chắc chắn không thể rồi, bốn phía đều là núi tuyết, tiếng súng vang lên rất dễ gây ra tuyết lở.” Lời Tô Nam còn chưa nói xong, Ngô Mặc vẫy tay cắt ngang cô: “Súng không được, không còn cung tên sao?” “Ý cậu là…” “Ông đây sớm đã chuẩn bị rồi.” Ngô Mặc đắc ý cười, từ ba lô lật ra một khẩu nỏ quân dụng gấp gọn vô cùng tinh xảo: “Tô ăn mày, lát nữa gia sẽ cho cô xem, thứ nhỏ bé làm sao để đánh gục quái vật khổng lồ.” Kể từ khi chiến đấu với Đại Nhãn Phao.

Ngô Mặc sâu sắc nhận thấy đao kiếm rất hữu dụng khi cận chiến, nhưng trong tấn công tầm xa lại rất chịu thiệt.

Súng thì có thể bù đắp được nhược điểm này.

Nhưng tiếc là rất nhiều sinh vật kỳ lạ căn bản không sợ đạn, đạn bắn vào chúng còn không bằng gãi ngứa.

Một khi đạn hết, súng chẳng khác gì một que củi chọc lửa, không có bất kỳ tác dụng nào.

Vì lo ngại điều này, Ngô Mặc bắt đầu suy nghĩ về vũ khí tấn công tầm xa.

Nỏ gấp gọn cứ thế lọt vào mắt cậu ta.

Chương 802

Trước khi Lâm Phong ra ngoài, Ngô Mặc đã chuẩn bị một đống lớn vũ khí và trang bị trong không gian.

Móng lừa đen, vật phẩm trừ tà đào được từ mộ, kiếm gỗ đào… đủ loại đồ lỉnh kỉnh.

Chỉ cần có chút công dụng, cậu ta đều nhét hết vào không gian.

Để lại đủ đường lui cho mình, sợ chuyện mấy năm trước lại xảy ra lần nữa.

Lâm Phong xem đống đồ cậu ta chuẩn bị mà cả người ngây ra như phỗng.

Thậm chí còn nghi ngờ, Ngô Mặc định chuyển nghề đi bán hàng rong à?

Ngô Mặc lười trả lời hắn.

Chưa từng trải qua chuyện bốn năm trước thì sẽ không hiểu được tâm trạng tuyệt vọng của cậu ta khi đó.

Lúc ấy trong đầu cậu ta chỉ có mỗi việc kiếm tiền.

Trong không gian, ngoài đồ ăn và một số vật phẩm thông thường, gần như toàn bộ đều bị nhét đầy các loại đồ đồng, vàng bạc châu báu.

Mấy thứ đó thì có tác dụng gì, lúc quan trọng có giữ được mạng không?

Sau đó, cậu ta đã chia không gian thành bốn khu vực rõ ràng.

Một phần là nhu yếu phẩm, một phần là vật phẩm y tế, một phần là vàng bạc châu báu, một phần là vũ khí đạn dược.

May mà Hệ thống cũng khá “biết điều”.

Bởi vì cậu ta hoàn thành nhiệm vụ sớm, được thưởng thêm không gian Hệ thống nâng cấp lên một trăm mét khối.

Khiến Ngô Mặc sướng run người, hệt như một kẻ trúng số độc đắc.

Đồ tốt là cậu ta nhét hết vào không gian bằng mọi giá, chỉ sợ thiếu một chút là sau này đến lúc dùng thì cuống cuồng.

Hiện tại cậu ta không những trang bị nỏ tên, mà còn có một đống thuốc mê, lượng thuốc đủ để hạ gục mấy con voi cũng không thành vấn đề.

Tô Nan thấy Ngô Mặc chuẩn bị rất đầy đủ, giơ ngón cái lên khen ngợi: “Thằng câm Lâm, thật không ngờ cậu còn có mặt tỉ mỉ đến thế.

Lần này đúng là tôi sơ suất, không tính đến điểm này, sau này nếu thật sự gặp phải loại quái vật đó, lại phải làm phiền cậu ra tay rồi.” Tô Nan không nói thật, thực ra cô ta cũng đã chuẩn bị đủ loại vũ khí, nhưng đồ đạc thì được mấy người cộng sự và ba người Đức mang theo.

Xui xẻo thay, mấy người đó đều gặp chuyện cả.

Tổn thất nhân sự không ít, trang bị vật tư cũng mất gần hết.

Thay vì nói ra để bị Ngô Mặc trêu chọc, chi bằng dứt khoát không nhắc đến.

Vấn đề vũ khí đã được giải quyết, Tô Nan cũng không còn gì để nói, quay người về lại đội của mình.

Mọi người tranh thủ nhét thức ăn vào miệng.

Nửa tiếng sau, họ thu dọn gọn gàng rồi theo hướng dấu chân lớn, tiến sâu vào vùng đất không người.

Cái gọi là “vùng đất không người” chỉ là một cách nói chung

chung.

Hàng trăm kilomet nơi đó có vô số núi tuyết, sông băng, khe núi sâu, rừng nguyên sinh… Địa thế phức tạp, hiểm trở sâu hun hút.

Mỗi bước đi đều là tranh giành sự sống với tử thần.

Hiện tại nơi họ đang đi nằm ở đáy thung lũng của dãy núi, một khe băng khổng lồ uốn lượn kéo dài về phía trước.

Đường đi quá trơn trượt, chỉ cần lơ là một chút là ngã ngay.

Để đảm bảo an toàn, mọi người đều buộc dây an toàn với nhau.

Sợ có người trượt chân rơi xuống, cứu viện không kịp.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, họ còn chưa đi được một kilomet, ngược lại còn vì phản ứng độ cao mà thở hổn hển.

Vương béo thở phì phò, chỉ vào dấu chân khổng lồ bên cạnh nghi hoặc nói: “Mẹ kiếp, con quái vật quái quỷ gì mà đi đứng vững vàng thế?

Đi bằng hai chân, không lẽ thật sự là người tuyết?” Ngô Tà đứng một lúc, định thở lấy hơi rồi tiếp tục đi tiếp.

Giải Ngữ Hoa từ phía sau đi tới, tiện miệng xen vào một câu: “Vùng Tạng từ xưa đã có truyền thuyết về người tuyết, chủ nhân của dấu chân này rất có khả năng chính là sinh vật đó.” Ngô Tà vừa định mở miệng nói vài câu thì Ngô Mặc cũng đang định chọc ghẹo.

Thấy Giải Ngữ Hoa bước lên, cậu ta lập tức nuốt ngược lời vào trong.

Quay người giả vờ vô tình hoạt động cổ tay, cắm đầu tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Phong hận không thể một cước đá cậu ta xuống khe băng.

Cái đồ mất mặt.

Không thể cứng rắn lên một chút à?

Giúp con trai tìm chỗ thiếu sót là chuyện mà mỗi người làm cha nên làm.

Hắn nhanh chóng đi hai bước đến bên Ngô Mặc, trầm giọng nói: “Lão nhị, sao bố lại có cảm giác con quái vật này cố ý dẫn chúng ta đi tiếp vậy?” Lâm Phong chỉ là tiện miệng tìm một lý do, muốn xoa dịu sự lúng túng của Ngô Mặc.

Nào ngờ nói như vậy, chính mình cũng càng lúc càng cảm thấy có gì đó không ổn?

Con quái vật nửa đêm đột nhiên xuất hiện.

Tùy tiện bắt một người, không ăn, không giết, không phá hoại.

Sau đó lại theo vách đá đi xuống, dấu chân rõ ràng, đủ loại dấu hiệu đều cho thấy mọi chuyện có vẻ kỳ lạ.

Ngô Mặc lập tức cảnh giác, suy nghĩ kỹ một hồi, gật đầu: “Vãi chưởng, thật sự có khả năng đó.” Cậu ta sẽ không coi thường những sinh vật đặc biệt đó.

Bất kể là người hay động vật.

Sống quá trăm năm, trừ con rùa có chút thiếu sót (ngu ngốc), còn lại từng con đều tinh ranh như khỉ.

Nếu chúng chơi mưu hèn kế bẩn, mà mày không nghiêm túc đối phó, rất có khả năng sẽ bị lật thuyền trong rãnh thoát nước mà chết.

Ví dụ như Lỗ Thương Vương, Tây Vương Mẫu, Đại Nhãn Phao.

Bất kể còn sống hay đã chết, những âm mưu quỷ kế xoay quanh chúng chưa bao giờ ngừng lại.

“Thằng điên, vùng Tạng thờ cúng rất nhiều Phật đều có hộ pháp, thứ này sẽ không phải là một loại hộ pháp chứ?

Không biết có phải là hung thú do ai đó nuôi, muốn che giấu bí mật gì không?” Hai anh em kề vai nhau, miệng nói không ngừng, chân cũng không ngừng bước.

Họ đều hiểu một điều.

Dù có âm mưu hay không, họ cũng phải nhắm mắt tiến về phía trước.

Nhưng vì cẩn thận, hai người vẫn muốn hỏi thăm một chút “thổ địa thông”.

Nghe ngóng về truyền thuyết người tuyết, tiện thể tìm ra điểm yếu.

Về vấn đề nhân tuyển, hai người nhất thời khó xử.

Lê Nhất Minh chỉ biết một số thông tin nông cạn, truyền thuyết sâu xa hơn thì không rõ lắm.

Trần Tuyết Hàn?

Tên này luôn mang lại cho người ta một cảm giác kỳ lạ.

Ngô Mặc và Lâm Phong chỉ muốn biết một ít thông tin, không muốn tốn não suy nghĩ.

Cũng không cần phải quan tâm đến động cơ của người này.

Những ứng cử viên còn lại đã rõ mười mươi.

Trừ mấy vị học bá nhà mình ra, cũng chẳng có lựa chọn nào tốt hơn.

Lâm Phong trong lòng không vui, đắn đo nửa ngày đề nghị: “Lão nhị, cái anh bạn câm kia thì sao?

Anh ta từ đây đi ra mà, tổng không đến nỗi quên hết mọi chuyện chứ?” Ngô Mặc cũng không muốn đối mặt với Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính, nghiêm túc phụ họa: “Mày nói không sai, cũng chưa thấy người mất trí nào biến thành kẻ ngốc, chứng tỏ họ vẫn còn lưu giữ một số ký ức.

Chúng ta tìm Lão Trương hỏi thử, rồi hỏi cả anh tao nữa, chắp vá lại cũng có thể có được một số đáp án.” Hai người vừa vỗ tay cái đã ăn ý.

Chương 803

Tranh thủ lúc tối dựng trại, Ngô Mặc kéo Trương Khởi Linh và Ngô Tà chui vào lều của mình.

Nhìn bóng lưng của ba người, Vương béo có cảm giác bị bỏ rơi hụt hẫng.

Hắn quay đầu sang Giải Ngữ Hoa bên cạnh than vãn: "Phú quý, Nhị gia không cần chúng ta nữa à?" Hắn nói một câu.

Thấy Giải Ngữ Hoa không phản ứng, cảm thấy hơi vô vị.

"Thôi được rồi, hai người cứ ngồi tiếp đi, tao về lều ngủ một giấc đã, mai còn khối việc phải làm." Nói xong đứng dậy đi về phía lều.

Lúc này, bên đống lửa chỉ còn lại Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa.

Không ai mở miệng nói chuyện, đều đang suy nghĩ chuyện riêng.

Lâu sau, một tiếng cười khẽ truyền đến.

Trong lều, "buổi tọa đàm riêng tư hai đấu hai" bắt đầu.

Ngô Mặc đúng là khắc tinh của Trương Khởi Linh, cũng có thể gọi là "kẻ kết thúc Ách Ba".

Hễ có cậu ta ở đó, Trương Khởi Linh mà muốn dùng ngôn ngữ đơn giản để qua loa ư?

Đừng nói là không có cửa, đến khe cửa sổ cũng không thèm để lại cho anh.

"Lão Trương, người tuyết rốt cuộc là thứ gì?" Ngô Mặc ngậm điếu thuốc trong miệng, không châm lửa, chỉ để cho đỡ ghiền.

"Dạ Đế, còn gọi là người tuyết Himalaya." Trương Khởi Linh từ từ mở miệng, kể ra từng chút thông tin mình biết.

Do từ lâu đã quen dùng những lời lẽ cực kỳ đơn giản để kể chuyện, đột nhiên nói dài nói dai một lúc thì có hơi không quen.

Anh ấy nói rất chậm, thỉnh thoảng lại dừng lại một chút, dường như đang hồi ức về những ký ức đã qua.

Ký ức của Trương Khởi Linh biến mất rất kỳ lạ.

Những chuyện thời thiếu niên dường như đã ăn sâu vào trong não, sẽ không biến mất theo ký ức mà bị lãng quên.

Những chuyện sau mười hai tuổi, cứ cách vài năm lại khởi động lại một lần.

Cụ thể bao nhiêu năm một vòng luân hồi, chính anh ấy cũng không nhớ rõ nữa?

Điều kỳ lạ hơn là.

Những ký ức đã qua chỉ khi chạm vào dấu vết từng lưu lại, hoặc thân ở trong một hoàn cảnh đặc biệt nào đó, mới từ từ hiện ra.

Cứ như trong thế giới game vậy.

Anh chỉ cần hoàn thành một nhiệm vụ, mới có thể mở một rương ma.

Đem những thứ từng chôn sâu trong não bộ của anh, một lần nữa giải phóng ra.

Theo lời Trương Khởi Linh kể, rất nhiều thông tin chưa từng được tiết lộ trên tài liệu, từ từ hiện ra trước mắt Ngô Mặc và Lâm Phong.

Khi Trương Khởi Linh dừng lời, Ngô Mặc vỗ một phát vào vai anh, khen ngợi: “Lão Trương, não tử đã mọc lại rồi!

Tao đã bảo mà, không có việc gì thì động não nhiều vào, chắc chắn sẽ không có phiền não.

Sau này đừng có cứ như cái bình ủ, nói thêm vài câu đi, không thì người ta còn tưởng anh bị giọng địa phương, hoặc là bị cà lăm đấy." Trương Khởi Linh sắc mặt như thường, cả người ngồi vững vàng.

Anh ấy dựa vào kinh nghiệm đã qua, sớm đã dự đoán được những lời tuôn ra từ miệng Ngô Mặc sẽ không có gì đứng đắn.

"Phải đó, anh bạn!" Lâm Phong giơ ngón cái lên, phụ họa: "Thật sự nằm ngoài dự đoán của tôi, thằng này tam sinh hữu hạnh, hôm nay có thể một hơi nghe anh nói nhiều lời như vậy, quả thật quá vinh hạnh." Hắn nói câu này tuyệt đối là thật lòng.

Anh bạn trước mắt này là ai?

Thần minh.

Ách Ba Trương.

Người đàn ông thần kỳ nhất, ưu tú nhất, bá đạo nhất, đồng thời cũng ít lời nhất trong toàn bộ thế giới Đạo Mộ.

Có thể tự mình nghe anh ta nói chuyện quá mười chữ, về nhà còn phải ôm bài vị tổ tiên mà cắn một miếng.

Giờ đây lại một hơi kể nhiều đến vậy ư?

Đúng là gà trống trắng đẻ trứng hoa – quá hiếm có!

Ngô Tà đối với chuyện này lại rất bình tĩnh, dù sao hình ảnh "Trương ngốc tử" khi trước vẫn còn rõ mồn một trong tâm trí.

Ngô Mặc tâng bốc một hồi, bất chợt lại hỏi một câu: "Lão Trương, miếu Tà Thần anh đã từng nghe nói chưa?

Bên trong thờ cúng ai?

Anh có rõ không?” Liên tiếp ném ra ba câu hỏi, trực tiếp làm Ngô Tà ngớ người.

Bởi vì vấn đề này quá chung chung, căn bản không có đáp án tiêu chuẩn.

Anh trầm ngâm một lát, mở miệng nói: “Nhị gia, thần tiên được thờ cúng ở vùng Tạng khác với Thăng Long, việc tốt hay xấu phải xem xét ở vị trí nào.

Ví dụ như Đa Kiệt Hùng Đăng bị nhiều người coi là tà thần, nhưng trong mắt tín đồ của anh ta lại là hộ pháp thần của phái Cách Lỗ, còn có một cách nói khác là hóa thân phẫn nộ của Văn Thù Bồ Tát hiển hiện ở nhân gian.” Ngô Tà học rộng tài cao, đem những chuyện mình biết phân tích tỉ mỉ kể cho đứa em Ngô Mặc nghe.

Ngô Mặc và Lâm Phong nghe mà đau đầu như búa bổ, hận không thể lấy đầu trọc lóc đập vào tường.

Khó hiểu quá đi mất.

Toàn bộ hệ thống thần thoại, tín ngưỡng tôn giáo của vùng Tạng gần như hoàn toàn khác biệt với Thăng Long, khắp nơi tràn ngập sự đẫm máu và thần bí.

Do không biết tình hình cụ thể, không thể phán đoán miếu Tà Thần thờ ai?

Thuộc tông phái nào?

Ngô Mặc cố gắng giao tiếp với Hệ thống, muốn xác nhận một chút.

Nào ngờ Hệ thống đã quen giả câm giả điếc, đối với tiếng gọi của cậu ta không có bất kỳ phản ứng nào.

Trong lòng cậu ta tức muốn ói máu, nhưng lại không có cách nào.

Chỉ đành tự nhủ, liệu cơm gắp mắm, đi bước nào tính bước đó.

Ngô Tà thấy thằng em vẻ mặt chần chừ, có chút lo lắng: “Sao vậy?

Cái miếu Tà Thần này quan trọng lắm à?

Có cần anh đi hỏi Tiểu Hoa bọn họ không?” Trương Khởi Linh cũng nhìn sang với ánh mắt hỏi dò.

Trong lòng anh cũng có chút kỳ lạ, ngày thường Ngô Mặc đối với những kiến thức này có thể lười biếng thì lười biếng, rất ít khi chủ động hỏi.

Hôm nay lại truy vấn đến cùng, hỏi không ngừng nghỉ.

Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra sao?

“Cái này…” Ngô Mặc hơi chần chừ, không biết nên giải thích chuyện này thế nào cho hoàn hảo hơn?

Chưa đợi cậu ta nghĩ ra lời giải thích tốt hơn, Lâm Phong đập mạnh vào đùi, thở dài một hơi: “Nói thật đi, từ nhỏ bố đã có một năng lực đặc biệt, chỉ cần liên tục ba ngày nằm cùng một giấc mơ, thì trong vòng nửa tháng sẽ tiến vào nơi đó, và xảy ra chuyện đặc biệt.” Lâm Phong cũng liều mạng rồi.

Con trai lớn không tiện lừa người khác, chỉ đành tự mình bịa chuyện.

Hắn dùng lý do “nằm mơ” để kể chuyện miếu Tà Thần, khiến khóe miệng Ngô Tà giật giật.

Nằm mơ?

Giác quan thứ sáu?

Năng lực tiên tri?

Trời đất ơi, cái thằng cháu nuôi mới nhận này cũng biết xạo chó quá đi chứ.

Thật sự nghĩ mình không nhìn ra hắn đang giúp Tiểu Mặc giải vây sao?

Ngô Tà sớm đã khác xưa.

Anh vốn là người có tâm tư tỉ mỉ, khả năng quan sát rất mạnh, trải qua nhiều năm rèn luyện lại càng lên một tầng cao mới.

Chương 804

Vừa nãy Ngô Mặc ấp a ấp úng không giải thích được, Lâm Phong lập tức nói ngay câu đó.

Phàm là người không ngốc đều có thể nhìn ra, Tiểu Mặc trong lòng có chuyện không tiện nói.

Ngô Tà không vạch trần, ngược lại trong lòng rất mừng thầm.

Em trai mình lại có thêm một người anh em tốt che chở.

Mình thân là anh trai, ngoài việc cảm ơn người ta ra, còn có lý do gì để trách móc chứ?

Anh ấy rất phối hợp với màn biểu diễn của Lâm Phong, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Ồ, thì ra là vậy.” Lâm Phong cũng không phải dạng vừa.

Vừa nhìn thái độ của Ngô Tà, hắn cũng hiểu ra mình nói quá vội vàng nên lộ sơ hở rồi.

Hắn thầm mừng trong lòng, may mà trong lều là Ngô Tà.

Nếu đổi thành hai vị kia?

Chuyện sẽ phiền phức lắm.

Chuyện miếu Tà Thần cứ thế mà bỏ qua, nhưng Trương Khởi Linh và Ngô Tà lại khắc sâu chuyện này trong lòng.

Một người định về đào bới ký ức, người kia thì chuẩn bị hỏi bóng hỏi gió Tiểu Hoa và Hắc Nhãn Kính.

Trời đã tối, mọi người nhất định phải tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Dù sao không có thể lực tốt, tiếp theo sẽ rất khó đi ra khỏi vùng đất không người.

Thấy Trương Khởi Linh sắp rời lều, Ngô Mặc vội vàng gọi một câu: “Lão Trương, sáng mai hai anh em mình đi cùng nhau nha?

Em còn có vài vấn đề muốn hỏi anh.” Trương Khởi Linh nhìn Ngô Mặc thật sâu một cái, gật đầu mạnh: “Được!” Ngô Mặc cũng liều mạng rồi.

Hệ thống có thể phát bố một nhiệm vụ tạm thời, cũng có thể phát bố một đống nhiệm vụ.

Mình nhất định phải tranh thủ mọi thời gian, tìm hiểu thêm về lịch sử và truyền thuyết thần thoại của vùng Tạng.

Lão Trương chính là người thầy hướng dẫn tốt nhất mà mình đã chọn hiện tại.

Ít nói, kiến thức uyên bác, người lại đáng tin cậy.

Mạnh hơn nhiều so với cái lão già dở hơi sống trăm tuổi kia.

Cậu ta không dám đến gần Hắc Nhãn Kính, càng không dám trêu chọc Giải Ngữ Hoa.

Cảnh tượng thỉnh thoảng hiện ra trong đầu khiến cậu ta đến cả dũng khí nhìn Giải Ngữ Hoa cũng không có.

Vô tình liếc một cái, tư tưởng liền trượt dốc không phanh.

Nếu không kịp thời “kéo cương trên vách núi”, trong khoảnh khắc sẽ “biến hình” mất.

Cậu ta cũng không dám kể chi tiết như vậy cho Lâm Phong, chỉ sợ đối phương một bạt tai tát chết mình.

Cho rằng mình định lực không đủ, không phải đàn ông thuần khiết.

Một đêm không lời.

Trời còn chưa sáng, mọi người đã bắt đầu cuộc hành trình mới.

Gió lớn, tuyết dày, đường lại trơn.

Mọi người hai người một nhóm, nương tựa lẫn nhau.

Để đảm bảo an toàn, mỗi nhóm cách nhau mười mét, dùng dây an toàn nối kết với nhau.

Chủ yếu là để đề phòng nhóm trước trượt xuống vực sâu, nhóm sau có thể kịp thời cứu viện.

Liên tục ba ngày, họ cứ thế men theo khe băng mà đi.

Trong suốt thời gian đó đã trải qua vô số hiểm trở, không thể kể hết từng cái một.

Ngô Mặc luôn bám lấy Trương Khởi Linh.

Tranh thủ mọi thời gian để học hỏi các loại kiến thức về vùng Tạng từ anh ấy.

Phải nói là não người thật kỳ lạ.

Dưới sự truy vấn không ngừng của Ngô Mặc, Trương Khởi Linh vậy mà lại nhớ ra rất nhiều chuyện về vùng Tạng.

Hắc Nhãn Kính nhìn mà nóng mắt.

Anh ta ba lần năm lượt tìm cớ muốn chen vào nói chuyện, vậy mà vẫn không thể tham gia được.

Trương Khởi Linh coi anh ta là không khí, Ngô Mặc lấy anh ta làm phông nền, hai người cực kỳ ăn ý chọn cách phớt lờ Hắc Nhãn Kính.

Ngô Tà không hổ là người anh trai hiếu thảo 24 phần.

Vì chuyện của em trai, anh kiên quyết giữ chặt Giải Ngữ Hoa không buông tay.

Giải Ngữ Hoa trong lòng biết rõ, không vạch trần Ngô Tà, ngược lại còn nghiêm túc suy nghĩ những thông tin liên quan trong đó.

Hai người trao đổi kiến thức về Tà Thần của vùng Tạng suốt cả đường đi.

Tổng hợp được vài vị thần linh tà ác khá nổi tiếng trong các tôn giáo, chuẩn bị lát nữa sẽ kể cho Ngô Mặc nghe một lượt.

Mọi người vì sợ dấu chân bị tuyết lớn che lấp, suốt đường đi đều cấp tốc hành quân.

Kết quả, khi truy đuổi đến giữa núi tuyết cao năm nghìn mét so với mực nước biển, dấu chân đã biến mất.

Mọi người đang chuẩn bị tìm kiếm dấu vết, thì một cơn gió băng cực mạnh lại ập đến.

Gió băng là hiện tượng khí hậu đặc trưng của dãy núi Chomolungma.

Thường thì vào khoảng hai giờ chiều, sức gió mạnh nhất, gần như có thể đạt đến cấp tám - chín.

Gió một khi đã nổi lên, giữ mạng sống là ưu tiên hàng đầu.

May mắn là mấy ngày nay, họ đều đã có kinh nghiệm.

Đầu tiên là lập tức nằm rạp xuống đất từ từ bò đi, sau đó tìm được một tảng đá lớn mà ôm chặt không buông tay.

Gió càng lúc càng lớn, khiến người ta gần như không ngẩng đầu lên nổi.

Ngô Mặc trong lòng ước lượng một chút, cơn cuồng phong này còn phải thổi thêm một tiếng nữa mới có thể giảm bớt.

May mà cậu ta có năng lực tiên tri.

Trước khi cuồng phong ập đến, cậu ta đã kéo Ngô Tà và mấy người kia đến bên cạnh, lấy danh nghĩa "thương lượng chuyện", mới có thể nấp dưới tảng đá lớn ngay khoảnh khắc bão nổi lên.

Mấy người vây thành một vòng.

Kẻ này kéo người kia, người kia kéo kẻ nọ, chết dí kéo chặt người bên cạnh không dám buông tay.

Chỉ có lúc này, Ngô Mặc mới nảy sinh lòng ghen tị với vóc dáng của Vương béo.

Cậu ta ghì chặt vào Vương béo, không khách khí chút nào mà dúi đầu vào lòng đối phương, thoải mái thốt ra một tiếng cảm thán: "Thật an tâm." Có lẽ là quá mệt mỏi, hoặc có lẽ là được các anh em bao bọc xung quanh nên có cảm giác an toàn.

Ngô Mặc nằm trong lòng Vương béo vậy mà ngủ thiếp đi.

Trong chốc lát, tiếng ngáy và tiếng gió thi nhau vang lên, không ai chịu thua ai.

Mọi người vừa xót xa vừa bất lực.

Đều lần lượt điều chỉnh hướng cơ thể, cố gắng giúp cậu ta che chắn gió tuyết, để cậu ta nghỉ ngơi thoải mái hơn.

Đúng là "nhà dột còn gặp mưa bão".

Ngay khi mọi người đang tránh cuồng phong, dị biến đột ngột xảy ra.

Từ hướng tây bắc đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, âm thanh thê lương, thậm chí át cả tiếng gió.

Tất cả mọi người trong lòng thắt lại, biết là có chuyện rồi.

Chương 805

Thế nhưng cuồng phong vẫn đang hoành hành dữ dội.

Dù có đeo kính chống gió, cũng không nhìn rõ tình hình xung quanh.

Ngô Mặc mở mắt ra, nghiêng tai lắng nghe.

Ngoài tiếng gió, từ xa mơ hồ truyền đến tiếng đánh nhau.

Lắng nghe kỹ hơn thì dường như còn có tiếng phụ nữ la hét: “Thằng câm Lâm, mau qua đây!” “Vãi, Tô Khất Nhi!” Ngô Mặc lập tức xác nhận, người gọi mình chính là Tô Nan.

“Mấy người đừng lộn xộn, tao qua đó xem tình hình.” Cậu ta dặn dò một câu, nắm chặt vũ khí định rời đi.

Trong tình huống này ai mà yên tâm để cậu ta đi một mình, ma quỷ nào biết phía trước có nguy hiểm gì?

Hắc Nhãn Kính sớm đã khó chịu lắm rồi.

Anh ta giành trước một bước kéo cánh tay Ngô Mặc, sống chết không buông: “Tôi đi với cậu, cậu đi một mình tôi không yên tâm.” Lúc này thì tâm trạng nào mà nói chuyện yêu đương, lãng phí thêm một giây cũng là không tôn trọng sinh mạng.

“Được, tôi với Kính ca qua đó, mấy người đừng lộn xộn, yên tâm ở đây.” Ngô Mặc cố ý lặp lại một câu, sợ mấy người kia cũng gặp nguy hiểm, sau đó phản tay kéo Hắc Nhãn Kính, đội cuồng phong khó khăn di chuyển về phía có tiếng động.

Ba mươi mét, dường như là khoảng cách giữa trời và đất.

Gần như là đi một bước lùi nửa bước.

Càng đi về phía trước, âm thanh càng rõ ràng.

Ngoài tiếng đánh nhau, chính là tiếng Tô Nan gào thét.

Giọng nói khàn đặc khó nghe, không khác biệt lắm so với giọng cổ họng nát của mình.

Trong lúc giao chiến, Tô Nan ngẩng đầu nhìn thấy bóng Ngô Mặc, gấp gáp kêu lên: “Thằng câm Lâm, mau giúp một tay!” Ngô Mặc mới chú ý thấy đang chiến đấu với Tô Nan là một con gấu ngựa Tạng.

Nhưng điều kỳ lạ là, gấu ngựa Tạng bình thường có lông màu nâu, con trước mắt này lại toàn thân lông trắng.

Gấu ngựa Tạng cực kỳ hung hãn.

Chúng thường nặng hơn tám trăm cân, khi đứng thẳng cao gần bốn mét, một phát vỗ xuống có thể đánh chết cả con sói.

Tình hình có chút nguy cấp, Tô Nan né trái tránh phải, có chút khó chống đỡ.

Ngô Mặc không thể đứng xem náo nhiệt nữa, hét lớn một tiếng: “Chống cự lại, tôi đến rồi!” Nói xong nhanh chóng lật trong ba lô lấy ra nỏ tên, nhắm vào gấu ngựa Tạng định bắn.

Nhưng gió lớn và gấu ngựa Tạng hành động cực kỳ nhanh nhẹn, Ngô Mặc thử bắn một mũi tên kết quả trượt mục tiêu, suýt nữa bắn trúng Tô Nan.

Trong lúc bất đắc dĩ, Ngô Mặc đành nhét vũ khí vào lưng, cầm Hàn Quang Côn xông lên.

Hắc Nhãn Kính theo sát phía sau.

Rất nhanh, ba người và một con gấu đã chiến đấu cùng một chỗ.

Trí thông minh của gấu ngựa Tạng bình thường tương đương với trẻ con ba đến sáu tuổi, con trước mắt này lại cực kỳ xảo quyệt.

Nó ỷ vào da dày thịt béo, tốc độ nhanh, một mình đấu ba người, vẫn chiếm thế thượng phong.

Ngô Mặc vừa đánh vừa có chút kỳ lạ.

Cộng sự của Tô Nan đâu rồi?

Sao xung quanh chỉ còn mỗi cô ta, những người kia chạy đi đâu hết rồi?

Gió dần nhỏ lại, tiếng nói chuyện cũng có thể nghe rõ hơn một chút, Ngô Mặc hét về phía Tô Nan: "Người của cô đâu?

Đi đâu hết rồi?" "Phía trước có một cái hang." Tô Nan lộn người ra sau một cái, tránh được đòn chí mạng của gấu ngựa Tạng: "Bọn họ xuống đó kiểm tra, kết quả con gấu này đột nhiên xuất hiện, thôi được rồi, đừng nói mấy chuyện này nữa, mau giải quyết nó đi, chúng ta hãy qua đó xem tình hình." "À được!" Ngô Mặc tranh thủ làm động tác OK, quay đầu hét lên với Hắc Nhãn Kính: "Hắc gia, thu hút sự chú ý của nó đi, tôi sắp ra tay rồi!" "Yên tâm đi Nhị gia, đến sợi lông cũng không bị thương." Hắc Nhãn Kính vừa nói vừa đạp chân xuống đất, bay người lên, giơ dao găm trong tay đâm thẳng vào mắt gấu ngựa Tạng.

Anh ta biết rõ làm vậy sẽ không thành công.

Chủ yếu là muốn chọc giận gấu ngựa Tạng, thu hút sự chú ý của nó, để Ngô Mặc có thêm thời gian.

Ngô Mặc làm sao dám chậm trễ thời gian?

Gấu ngựa Tạng mà lên cơn, đến sói nó còn dễ dàng đánh chết được, huống chi là người?

Cậu ta sợ Hắc Nhãn Kính bị thương, liền rút một mũi tên nỏ với tốc độ nhanh nhất đời mình.

Lắp vào, bắn ra, một hơi hoàn thành.

Dựa theo quan sát và những gì nhớ được trong sách ghi chép, ở cổ gấu ngựa Tạng có một vị trí là điểm yếu của nó.

Một khi tấn công vào chỗ này, con gấu ngựa Tạng khổng lồ cũng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng gấu ngựa Tạng cực kỳ xảo quyệt.

Chúng bất kể là chiến đấu, chạy trốn hay săn mồi, đều sẽ chú ý bảo vệ điểm yếu.

Vừa nãy Ngô Mặc thử mấy lần, con gấu chết tiệt đó đều không lộ sơ hở.

Nhưng gấu thì vẫn là gấu.

Dù có trí tuệ đến đâu, đôi khi cũng không thể đấu lại được lòng người.

Hắc Nhãn Kính la lối om sòm xông thẳng vào mắt nó tấn công, triệt để chọc giận gấu ngựa Tạng.

Bất kể là sinh vật gì.

Một khi nổi giận, máu dồn thẳng lên não sẽ mất đi lý trí ngay lập tức.

Gấu ngựa Tạng cũng vậy.

Gào lên một tiếng, gầm thét lao về phía Hắc Nhãn Kính.

Điểm yếu ở cổ lộ ra ngay lúc này.

Ngô Mặc cách gấu ngựa Tạng chỉ một mét.

Mũi tên nỏ mang theo lượng lớn thuốc mê, bay thẳng đến vị trí cổ gấu ngựa Tạng.

Mũi tên xuyên qua lớp lông dày của gấu ngựa Tạng, cắm phập vào da thịt.

Gấu ngựa Tạng bị tấn công, càng trở nên điên cuồng hơn.

Với đôi mắt đỏ ngầu, nó giơ bàn chân gấu lớn vỗ mạnh vào đầu Hắc Nhãn Kính, ra vẻ không giết chết đối phương thì không bỏ qua.

Hắc Nhãn Kính lúc này nguy hiểm trùng trùng.

Phía trước có con gấu chết tiệt, phía sau có tảng đá lớn chắn đường, bên cạnh cuồng phong còn đang quấy nhiễu người, thổi đến nỗi rất khó mở mắt ra.

Thuốc mê sẽ không có tác dụng ngay lập tức, ít nhất còn cần một phút nữa.

Mà một phút lại có thể quyết định sinh tử của một người.

“Cẩn thận!” Ngô Mặc sắp phát điên rồi, nghiến răng trực tiếp lao vào lưng gấu ngựa Tạng.

Ngày thường, chiều cao gần một mét chín, trong số mọi người cũng coi là hạc giữa bầy gà.

Hôm nay đứng cạnh gấu ngựa Tạng, hệt như người lùn trong vương quốc tí hon, chỉ cao đến eo của con súc sinh đó.

Cậu ta một tay túm lấy lông gấu ngựa Tạng, vốn định giơ phần lưỡi kiếm của Hàn Quang Côn đâm vào tim con gấu từ phía sau.

Tay vừa siết chặt, trong chốc lát lại thay đổi ý định.

Con súc sinh này da dày thịt béo.

Vị trí tim cách mình hơi cao, trên không trung lực đạo không đủ sẽ không có hiệu quả lớn.

Thay vì lãng phí thời gian, chi bằng tấn công một điểm yếu khác của nó.

Nghĩ đến đây, cậu ta bất chấp ghê tởm, tay vươn lên, cho gấu ngựa Tạng một cú “móc hiểm”.

May mà Ngô Lão Cẩu không nhìn thấy cảnh này.

Không thì chắc chắn phải nghi ngờ thằng cháu nhỏ có phải bị nhầm giống rồi không?

Chương 806

Không thì sao một con husky tử tế lại biến thành chó săn được?

Cú này của cậu ta dùng hết cả sức bú sữa.

Gấu ngựa Tạng đau đến nỗi tiếng kêu cũng biến điệu.

Nó đâu còn tâm trạng để đối phó với cái tên đen thui trước mặt nữa?

Bàn chân gấu to lớn của nó nhanh chóng vươn ra phía sau cào cấu, muốn tống Ngô Mặc đi và rút cây côn ra.

Ngô Mặc làm sao có thể để nó đạt được ý nguyện?

Hai tay cậu ta nắm chặt cây côn, thân hình nhanh chóng di chuyển, chính là không cho gấu ngựa Tạng chạm vào mình.

Con gấu vừa đau, vừa hận, vừa giận.

Ngửa đầu gào thét liên hồi.

Nó phát điên rồi, đang muốn bất chấp tất cả giết chết Ngô Mặc thì, tác dụng của thuốc mê xuất hiện.

Hai mắt đỏ ngầu của gấu ngựa Tạng dần trở nên mơ màng, cuối cùng chết trân nhìn về phía trước mà bất động.

Ngay sau đó cơ thể cứng đờ.

Ngửa ra sau, "quang đương" một tiếng ngã phịch xuống đất.

"Vãi chưởng, côn của ông đây!" Nó ngã xuống quá nhanh, Ngô Mặc căn bản không kịp rút cây côn ra.

Cậu ta trơ mắt nhìn gấu ngựa Tạng dựa vào sức lực to lớn của mình, cứng rắn đẩy cây côn từ phía sau ra phía trước.

Đại chiến kết thúc, gió cũng dần ngừng lại.

“Nhị gia, cậu không sao chứ?” Tiếng kêu của Ngô Tà và mấy người kia truyền đến từ xa lại gần.

Ngô Mặc vừa tính toán là biết ngay, mấy tên này chắc chắn là không nghe lời mình nói.

Nếu không sao lại đến nhanh vậy?

Nếu là bình thường, Ngô Mặc nhất định sẽ sảng khoái đáp lại một câu: “Không sao.” Nhưng bây giờ cậu ta lại không thể nói ra.

Cậu ta trợn mắt nhìn Hàn Quang Côn, giọng nói có chút ai oán: “Có chuyện rồi, côn của tôi không còn trong sạch nữa.” “Hả, chuyện gì?” Nghe Ngô Mặc nói có chuyện, mọi người trong lòng thắt lại, bất chấp những thứ khác, nhanh chóng di chuyển về phía này.

“Nhị gia, sao vậy?” Giải Ngữ Hoa là người đầu tiên xông đến bên Ngô Mặc.

Hai tay nắm lấy cánh tay cậu ta, hai mắt như máy quét nhanh chóng rà soát một lượt trên người cậu ta.

Trừ việc quần áo bị xé rách tả tơi, trên người cũng không thấy dấu vết máu.

Giải Ngữ Hoa lại sợ cậu ta bị nội thương, lo lắng hỏi: “Cậu nói không trong sạch là ý gì?

Chỗ nào không thoải mái?” Anh ấy nắm quá chặt, Ngô Mặc có chút không thích ứng.

Trong lòng hoảng hốt, một câu mang ý nghĩa đặc biệt tuột miệng ra: “Côn của tôi không trong sạch.” Lời vừa thốt ra, nước bọt suýt nữa làm cậu ta sặc chết.

Cậu ta ho sặc sụa giải thích lấy giải thích để: “Tôi là nói vũ khí của tôi, nó, nó có chút không trong sạch.” Giải Ngữ Hoa không nói gì, hai mắt nhìn chằm chằm Ngô Mặc, thấy vẻ hoảng loạn của cậu ta, trong lòng trong chốc lát dường như đã hiểu ra điều gì đó?

Một cảm giác không thể nói rõ len lỏi trong lòng, khóe miệng nở một nụ cười.

Nếu không phải địa điểm và thời gian lúc này không thích hợp.

Giải Ngữ Hoa e rằng sẽ kéo Ngô Mặc lại, “thảo luận sâu rộng một chút” về vấn đề “cây côn của cậu ta không trong sạch” như thế nào.

Để không xoáy sâu vào vấn đề này, Ngô Mặc cố gắng chuyển tầm mắt sang Hắc Nhãn Kính, hét lên: “Hắc gia, anh sao rồi?

Không bị thương chứ?” “Yên tâm đi Nhị gia, đến sợi lông cũng không bị thương.” Hắc Nhãn Kính vẫn giữ nụ cười cợt nhả đặc trưng, lại còn làm động tác hôn gió với Ngô Mặc.

Ngô Mặc lườm một cái.

Cậu ta thật muốn tặng Hắc Nhãn Kính một bạt tai thật mạnh, lúc nào rồi mà còn mẹ kiếp trêu chọc mình?

Không thể không thừa nhận một sự thật.

Tình nghĩa huynh đệ một khi có chút lệch lạc, cách đối xử cũng sẽ thay đổi.

Theo tính cách Ngô Mặc ngày trước, nếu Hắc Nhãn Kính nói như vậy?

Ngô Mặc chắc chắn sẽ thuận miệng nói một câu: “Vậy anh lột truồng ra cho Gia xem thử, rồi đếm từng sợi lông, xác định xem anh nói thật hay giả?” Bây giờ cậu ta không dám nói đùa lung tung.

Vạn nhất thằng cháu này thật sự cởi ra, mình là đếm hay không đếm?

Đến lúc đó người cưỡi hổ khó xuống lại thành mình.

Cậu ta chỉ có thể giả vờ không nhìn thấy, cũng không để ý lời trêu chọc của đối phương.

Ngô Tà và Vương béo chậm hơn một bước.

Vừa trải qua gió lớn, lại vận động kịch liệt, phản ứng độ cao ập đến khiến họ đều thở hổn hển.

“Nhị, Nhị gia, không sao chứ?” “Ai!” Ngô Mặc thở dài một hơi, mượn cơ hội rời xa Giải Ngữ Hoa đứng cạnh Ngô Tà.

“Côn của ông đây còn đang trên người con gấu đó kìa, thật mẹ kiếp ghê tởm, làm sao mà lấy xuống đây?” Lúc đánh nhau không cảm thấy, bây giờ thật sự cảm thấy hơi ghê tởm.

Mấy anh em theo hướng tay Ngô Mặc chỉ nhìn sang bên cạnh, từng người đều kinh ngạc tột độ.

Chỉ thấy một con gấu lớn lông trắng cao hơn bốn mét, ngã vật xuống đất mất đi ý thức.

Ở phần dưới của nó, một cây côn thò ra.

Đúng như câu thơ nói, “tuyết tan bờ sông, chồi non vừa nhú”.

Chỉ có điều cái “chồi non vừa nhú” này của cậu ta lại lộ ra rất chí mạng.

Tô Nan ngồi bệt dưới đất hồi lâu mới thở dốc được một hơi.

Cô ta vịn vào mặt đất khó khăn đứng dậy.

Rất chậm rãi đi đến bên cạnh Ngô Mặc, phát ra lời cảm ơn chân thành: “Thằng câm Lâm, cảm ơn cậu.” “Cảm ơn cái quần què, giúp ông đây lấy cái côn ra đi.” Ngô Mặc ghét nhất mấy lời cảm ơn suông.

Muốn thì lấy tiền, hoặc dùng hành động thực tế.

Múa mỏ có ích lợi gì?

Có ăn được không, có uống được không, hay tiết kiệm được sức lao động?Tô Nan quay đầu nhìn con gấu Tạng Mã một cái, lại giật giật cây côn, nhất thời khó xử.

Anh ta không phải không muốn giúp Ngô Mặc lấy cây côn ra, cũng không phải ghét bỏ cây côn bẩn.

Chủ yếu là con gấu này quá nặng, nhìn qua ít nhất cũng phải cả ngàn cân.

Đầu lớn cây côn nằm phía dưới, đầu nhọn chĩa lên trên, muốn lấy ra không dễ chút nào.

Trận chiến vừa rồi, anh ta đã hao tổn phần lớn sức lực, giờ vẫn đang thở dốc, đúng là có chút lực bất tòng tâm.“Mẹ kiếp, Tô ăn mày, ông đây đúng là không trông cậy vào mày được.” Ngô Mặc bĩu môi với Tô Nan, chuẩn bị tự mình đi lấy lại binh khí.Giải Ngữ Hoa mở miệng ngăn Ngô Mặc lại, “Nhị gia, em nghỉ ngơi trước đi, anh qua lấy cho.” Hắc Nhãn Kính không nói tiếng nào, sải bước chạy về phía con gấu.Thế nhưng có một người còn nhanh hơn bọn họ vài phần.

Không những đứng cạnh con gấu, mà còn cầm dao, chuẩn bị “phẫu thuật” cho con gấu để lấy vũ khí ra.

Ngô Mặc nhìn một cái, đúng là lão trâu Trương Khởi Linh.Giờ phút này, lòng Ngô Mặc cảm khái vạn ngàn.

Người đâu mà tốt thế chứ.

Chịu khổ trước, hưởng thụ sau, lặng lẽ làm việc lớn.

Người như Lão Trương sao?

Trừ khi mình bị lừa đá vào đầu, nếu không làm sao có thể trả về cho nhà họ Trương?

Đồng chí Lão Trương kiếp này phải mang dấu ấn của nhà họ Ngô.

Ông đây đơn phương đồng ý rồi.

Anh ấy chính là chị dâu thân cận nhất của mình.

Ai dám tranh với người nhà của mình?

Chương 807

Ông đây giết chết nó.Lâm Phong đi tới, thấy sau lưng Tô Nan không có một ai, trầm giọng hỏi: “Tô lão bản, người của anh đâu?”“Đúng, tôi đang định nói chuyện này với các anh.” Tô Nan quay người chỉ vào một tảng đá lớn cao mười mét phía trước, nói: “Khi gió bão đến, đội chúng tôi đã trốn ở đó.

Kết quả khi hơi xê dịch một chút, Mã Đinh bất cẩn rơi xuống, chúng tôi mới để ý hóa ra bên dưới có một đường hầm.

Vì vậy chúng tôi quyết định trốn xuống dưới để tránh gió tuyết.”Ngô Mặc lập tức sa sầm mặt, có chút không vui: “Tô ăn mày, mẹ nó mày đúng là quá không ra gì rồi đấy?

Mày gặp chuyện, ông đây liều mạng cứu mày, mày tìm thấy chỗ tốt lại không biết thông báo cho chúng tôi một tiếng?”“Lâm Ách Ba, anh thật sự hiểu lầm rồi.” Tô Nan giải thích: “Tôi lên đây chính là để báo cho các anh chuyện này, nhưng không biết con gấu Tạng Mã này từ đâu xông ra, giao chiến với tôi.

Người của tôi đều ở bên dưới, tôi gọi một tiếng nhưng họ căn bản không nghe thấy, nên chỉ có thể gọi tên anh.”Ngô Mặc bĩu môi có chút khó chịu: “Thôi được rồi, đừng lải nhải nhiều nữa, ông đây cứu mày một mạng, mày phải nhớ kỹ đấy, đừng có quay đầu vô tình xuống tay với ông đây.”Trong lúc anh ta nói chuyện với Tô Nan, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đã cùng nhau lấy cây Hàn Quang Côn của anh ta ra.

Ngô Mặc nhìn cây côn được đưa đến trước mặt, nhe răng, nhất thời có chút không muốn nhận.

Một cây côn tử lành lặn, giờ trên đó vàng đỏ lẫn lộn.

Đúng là ứng với cái tên anh ta đã đặt ban đầu – Côn Ngoáy Phân.“Hắc hắc.” Hắc Nhãn Kính cười toe toét, ánh mắt hơi liếc xuống dưới vài phần: “Nhị gia, để tôi giúp bảo bối côn tử của cậu rửa sạch một chút nhé.” Không biết là cố ý hay vô tình, hai chữ “côn tử” trong miệng anh ta nhấn rất mạnh.

Nói xong, anh ta vừa ngân nga bài hát, vừa đắc ý dương dương cầm cây côn đi rửa trong tuyết.

Để lại Ngô Mặc ngơ ngác giữa gió tuyết.Vương Bàn Tử thấy cảnh này, cảm thấy Hắc gia đúng là ngày càng biến thái.

Đồng thời trong lòng thầm cảnh giác.

Mình già rồi không thể giống anh ta được, càng già càng trăng hoa cái quái gì chứ?“Ngơ ngẩn ra đấy làm gì?” Lâm Phong có chút không chịu nổi, vai huých Ngô Mặc một cái: “Bọn mình cũng qua xem thử, tình hình bên trong thế nào?” Giờ anh ta rất không yên tâm về Ngô Mặc.

Hận không thể xích người lại vào thắt lưng, kẻo không cẩn thận lại bị lão hồ ly kia dụ dỗ chạy mất.Ngô Mặc đợi một lát.

Sau khi các đồng đội và Lê Nhất Minh của mình đều đến, đoàn người theo Tô Nan đi về phía vị trí anh ta nói.

Đi đến chỗ vách đá.

Tô Nan là người đầu tiên nhảy xuống khe nứt, Ngô Mặc và mấy người kia nhìn rồi cũng nhảy xuống theo.Vừa bước vào, hơi nóng đã ập thẳng vào mặt.

Trong động huyệt lại có một thế giới khác, vậy mà còn có một suối nước nóng tự nhiên không lớn lắm.

“Má ơi!” Ngô Mặc thoải mái đến mức khẽ rên lên.

Mọi người quan sát một lượt, trong động ngoài suối nước nóng ra, còn có một ít lông da xương cốt linh tinh.

Bên cạnh động huyệt hình như có lỗ thông hơi.

Không khí bên trong rất trong lành, không có mùi hôi tanh hay mùi thối."Tôi nói, đây không phải là hang ổ của con gấu Tạng Mã kia chứ?" Ngô Mặc càng nhìn càng thấy giống, nếu không thì làm sao giải thích con vật đó đột nhiên nhảy ra được?"Nhị gia, con gấu kia to lớn như vậy, chi bằng chặt ra làm bữa tối đi?" Vương Bàn Tử đã thèm thịt từ lâu rồi, khoảng thời gian này ăn bánh quy nén đến mức miệng nhạt thếch.

Trương Hải Khách và mấy người kia đã vào động huyệt trước, căn bản không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Nghe nói đến gấu Tạng Mã, từng người một có chút nghi hoặc hỏi dồn.Vương Bàn Tử thao thao bất tuyệt.

Không hề nhìn thấy cảnh tượng đó mà vẫn kể lại một cách sống động, hoàn chỉnh cảnh tượng hùng vĩ Ngô Mặc và Tô Nan đại chiến gấu Tạng Mã.

Trong lời kể của anh ta, bóng dáng Tô Nan gần như có thể bỏ qua, tập trung làm nổi bật sự dũng mãnh và thiện chiến của Nhị gia nhà mình.Ông lão người Đức có chút không tin.

Vương Bàn Tử không chịu nổi tật xấu.

Kéo tay đối phương, lại từ khe nứt chui ra ngoài, nhất định phải để ông ta xem tận mắt, cái gì gọi là sự thật hơn hùng biện.

Ông lão người Đức học thức uyên bác, nhưng cũng chưa từng thấy gấu Tạng Mã trắng.

Tận mắt thấy con gấu to lớn như vậy bị người ta đánh gục dưới đất, Oscar phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Anh ta cũng không biết Ngô Mặc đã dùng nỏ mạnh.

Lầm tưởng Ngô Mặc dựa vào cây côn trong tay đâm chết con gấu này, trong lòng càng thêm kiêng dè Ngô Mặc một tầng.

Anh ta đâu biết, mũi tên nỏ đó đã sớm bị Trương Khởi Linh rút ra trả lại cho Ngô Mặc.Liên tục đi trong núi tuyết, rất nhiều người đều xuất hiện hiện tượng bị cóng.

Giờ đây khó khăn lắm mới phát hiện ra bảo địa như thế này, mấy người bàn bạc tính toán trước tiên ở đây nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút.

Còn về chuyện dấu chân quái vật khổng lồ biến mất?

Mọi người suy đoán có phải là do gió quá lớn, dẫn đến dấu chân bị tuyết phủ lấp rồi.

Dù sao thì, trước tiên hồi phục thể lực mới là chuyện quan trọng nhất.Ông lão người Đức và mấy người đồng đội đi ra ngoài phân thây con gấu Tạng Mã.

Thịt cắt thành từng miếng lớn, lông da lột ra chuẩn bị làm mền buổi tối.

Ngô Mặc có chút mệt mỏi, dựa vào vách đá nhắm mắt dưỡng thần.

Chiến đấu với gấu trên cao nguyên, mức độ tiêu hao thể lực có thể tưởng tượng được.

Anh ta còn có thể mắng mỏ và đi lại, đủ để chứng minh thể lực hơn người.Suối nước nóng sùng sục bốc hơi.

Nhiệt độ trong động khá cao, mùi lưu huỳnh cũng tỏa ra, khiến người ta có chút lơ mơ muốn ngủ.Trong lúc mơ màng, trước mắt truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng: “Rửa mặt một chút đi, sẽ đỡ mệt mỏi hơn đấy.""Hả?" Ngô Mặc mở mắt.

Thấy Giải Ngữ Hoa đang ngồi xổm trước mặt mình, tay cầm một chiếc khăn nóng chuẩn bị giúp mình lau mặt."Á?" Ngô Mặc nhất thời chưa phản ứng kịp, có chút ngơ ngác.

Vị trí anh ta ngồi khá lùi lại phía sau, chủ yếu là muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một lát."Đồ ngốc nghếch." Giải Ngữ Hoa nụ cười trên mặt không giảm, tay cũng không rảnh rỗi, trực tiếp đắp khăn lên mặt Ngô Mặc.

Khăn nóng đắp lên mặt, lập tức xua tan cơn buồn ngủ.

Ngô Mặc giật mình một cái, cả người như được đả thông Nhâm Đốc nhị mạch, tỉnh táo hẳn lên."Không cần, em tự làm được." Anh ta đâu dám để Giải Ngữ Hoa lau mặt cho mình, là sợ mình chết không được toàn thây sao?

Trong lúc nói chuyện liền muốn giằng lấy khăn, không ngờ trong lúc hoảng loạn lại nắm lấy tay Giải Ngữ Hoa.

Ngày thường chạm vào một chút cũng không có phản ứng gì, hôm nay lại bất thường đến đòi mạng.

Một cảm giác tê dại lan tỏa khắp người.

Từ sau gáy xuống gót chân rồi đến tứ chi, không bỏ sót một chỗ nào.

Trời ạ, anh ta coi như đã triệt để trải nghiệm thế nào là "quá điện", dưới sự kích thích mạnh mẽ, tim đập suýt nữa nhảy ra ngoài."Trời cao đất dày ơi, ai cứu em trai với?" Ngô Mặc trong lòng liên tục than thở, nhưng bề ngoài lại phải giả vờ như không có chuyện gì.

Đối với anh ta mà nói, đây quả thực là một thử thách cực kỳ tàn khốc."Nhị gia, nắm tay có thoải mái không?" Giọng Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng đến mức chỉ đủ để hai người nghe thấy.

Mỗi một từ đều gợi cảm đến thế.

Ngô Mặc cố giữ bình tĩnh: “Đừng có đùa giỡn nữa, giỡn cái gì vậy.” Sau đó anh ta giằng lấy chiếc khăn, chà xát lung tung lên mặt như lau bàn.Giải Ngữ Hoa trong lòng càng thêm hài lòng.

Anh ta biết mình đoán không sai, tiểu tử này thật sự đã “khai khiếu” rồi.

Nụ cười của anh ta càng thêm quyến rũ.

Dù mặt nạ da người trên mặt rất bình thường, nhưng vẫn toát ra một vẻ quyến rũ độc đáo.

Ngô Mặc căn bản không dám đối mắt với anh ta, cầm khăn dùng sức chà xát lên mặt mình.

Tư thế đó căn bản không phải lau mặt, mà như đang lột da còn mạnh hơn thế.“Thôi đi, chốc nữa mặt em sẽ bị chà rách mất.” Giải Ngữ Hoa nhìn không nổi, giằng lấy chiếc khăn, bực bội nói: “Anh lại không phải hồng thủy mãnh thú, không cần ngày nào cũng trốn tránh anh chứ?” Anh ta quyết định tha cho Ngô Mặc một lần.

Có một số chuyện vẫn cần biết điểm dừng.

Thật sự chọc giận người ta, rồi lại co rụt vào vỏ như rùa thì khó mà làm gì được.“Trốn á?” Ngô Mặc cố ý giả vờ không hiểu, giọng nói có chút thiếu tự tin: “Chuyện từ khi nào?

Em đâu có làm vậy?”“Thật sao?

Vậy lát nữa ngủ chung một lều với anh thế nào?” Giải Ngữ Hoa lười đôi co với anh ta.

Đạt được câu trả lời mình muốn, anh ta giờ tâm trạng rất tốt, cũng không để ý tên nhóc thối này giở trò.Hai người ngồi ở một góc.

Bên cạnh còn có mấy tảng đá chắn tầm nhìn.

Trừ những người có ý đồ, người khác căn bản không để tâm đến họ.

Giọng hai người cực thấp, người ngoài căn bản không nghe thấy họ đang nói gì.“Em…” Ngô Mặc bản năng muốn từ chối.

Giải Ngữ Hoa liền hỏi ngược lại một câu: “Không lẽ em sợ rồi sao?

Chẳng lẽ hôm đó em…”Ngô Mặc vội vàng cắt lời Giải Ngữ Hoa: “Sợ cái quần què, ở thì ở.” Lời vừa dứt, thấy nụ cười của Giải Ngữ Hoa, anh ta liền biết mình lại bị gài bẫy rồi.Tự giải quyết thì anh ta không quan tâm.

Người khác thấy anh ta cũng không bận lòng, đều là đàn ông con trai thấy thì cứ thấy thôi.

Đời trước cởi truồng cùng nhau đi tắm là chuyện thường tình.

Ai cũng đâu thiếu linh kiện gì so với người khác, cũng không nhiều linh kiện hơn ai.

Chương 808

Huống chi “vốn liếng” của mình hùng hậu, từ kiếp trước đến kiếp này xưa nay vẫn luôn ngạo nghễ quần hùng.

Nhưng chuyện hôm đó đối với anh ta mà nói thật sự là một điều cấm kỵ, anh ta thật sự chột dạ mà.

Anh ta nằm mơ cũng không ngờ, mình lại ở thời khắc then chốt nghĩ đến Giải Ngữ Hoa.

Cảm giác quá kích thích.

Mấy đêm nay nằm trong túi ngủ, còn thường xuyên không nhịn được lén lút hồi tưởng lại một chút.

Chuyện này cũng không có gì lạ, tình yêu chớm nở tổng sẽ sinh ra những phản ứng khác nhau.

Chỉ là Ngô Mặc đến hơi muộn.

Chậm trễ hơn mười năm, hơn nữa còn không giống người khác, một lần lại trêu chọc vài người.Muốn hối hận thì không thể nữa rồi.

Trước hết không nói đến việc hối hận thể hiện sự chột dạ, dễ khiến người ta phát giác.

Chỉ nói đàn ông đại trượng phu, nhổ nước bọt thành lời là một cái đinh.

Chuyện đã hứa thì phải làm được.

Dù là phải cứng đầu cứng cổ, tối nay anh ta cũng phải ngủ chung lều với Giải Ngữ Hoa.

Chỉ có thể thầm cầu nguyện, tối nay đừng có thú tính nổi lên, bại lộ bản tính sói.

Trong đầu anh ta nhanh chóng tìm kiếm các loại kinh văn, muốn tìm một bài có thể giúp mình bình tĩnh lại.

Cuối cùng lật ra cuốn Đạo Đức Kinh mà hồi trẻ đã học với lão đạo sĩ.“Nhị gia, ăn chút gì đi.” Ngô Tà bưng một miếng thịt gấu lớn đi tới.

Thấy Ngô Mặc ngồi ở một góc, có cảm giác như một cô vợ nhỏ chịu ấm ức, không nhịn được nhướng mày: “Phú Quý, em tìm Nhị gia có chuyện gì?”“Lâm Ba, anh nói nhiều quá rồi.” Giải Ngữ Hoa phản bác Ngô Tà một câu, cười với Ngô Mặc: “Nhị gia, vậy anh đi đặt túi ngủ trước đây.” Ngô Mặc nhìn bóng lưng Giải Ngữ Hoa, luôn cảm thấy tối nay mình có chút khó sống.“Nghĩ gì thế?” Ngô Tà bưng miếng thịt ngồi vào chỗ Giải Ngữ Hoa vừa ngồi, đưa miếng thịt về phía Ngô Mặc: “Ăn chút gì đi, bổ sung thể lực.”“Aiz!” Ngô Mặc không nhận miếng thịt, mà thở dài một hơi, phát ra tiếng cảm thán: “Làm người cũng mẹ nó khó quá đi!”“Sao thế?

Già dặn vậy.” Ngô Tà thấy em trai mặt mày khó xử, cảm thấy có chút buồn cười: “Em mới bé tí, làm gì mà lại phát ra loại cảm thán này?” Ngô Mặc cũng không biết nên giải thích thế nào.

Chẳng lẽ lại nói thẳng với anh trai: “Anh trai thân yêu của em, giờ em đang rơi vào trạng thái mơ hồ tình cảm?” Ngô Tà cũng không phải kẻ ngốc.

Nhớ lại chuyện hôm đó xảy ra, lại thấy trạng thái của Giải Ngữ Hoa vừa rồi, trong lòng nhanh chóng hiểu ra.

Không nhịn được chửi thầm một câu, “Đậu má.”Anh ta và Vương Bàn Tử từng trò chuyện suy đoán Ngô Mặc có phải đã “khai khiếu” chưa?

Đừng thấy anh ta ngoài miệng cứng rắn với Vương Bàn Tử.

Nói rằng muốn ở bên Ngô Mặc, thì phải bước vào cửa lớn nhà họ

Ngô.

Thực tế, xuất phát từ tâm lý bảo vệ của người anh, anh ta vẫn luôn không muốn thừa nhận chuyện này.

Trong suy nghĩ của anh ta, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đều không phải là đối tượng phù hợp.

Một người thân phận thần bí, người còn lại gia tộc bối cảnh quá phức tạp.

Làm anh em, làm bạn bè đều không tệ, duy chỉ làm người yêu thì không đạt tiêu chuẩn.

Làm cái nghề này, liều mạng kiếm sống.

Ai cũng không thể đảm bảo có thể nhìn thấy mặt trời ngày thứ hai.

Nếu thật sự xác định quan hệ với em trai.

Họ có thể bỏ công việc đang làm, chuyển nghề an tâm làm ăn chính đáng không?

Có thể sao?

Đương nhiên là không thể.

Ngô Tà chính mình cũng không tin giả thiết này.

Vậy thì sẽ xuất hiện một vấn đề, xuống mộ đại diện cho có rủi ro, có rủi ro đại diện cho nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu thật có vạn nhất, em trai biết làm sao?

Với tính cách trọng tình trọng nghĩa của nó, liệu có báo thù xong rồi cũng bỏ đi theo không?

Ngô Tà có chút không dám nghĩ tiếp.

Vì vậy từ trước đến nay vẫn luôn tự an ủi mình, em trai còn nhỏ, chưa khai khiếu thì tốt.

Giờ đây anh ta thật sự khó xử rồi.

Trong lòng có chút vướng mắc, có nên cắt đứt tình duyên không?

Chỉ là làm như vậy có hơi thất đức không?

Làm cha còn không quản được chuyện con trai tìm đối tượng, anh ta là một người anh liệu có hơi vượt quyền không?Ngô Mặc vốn luôn vô pháp vô thiên, xông xáo không kiêng nể gì, cuối cùng cũng có nhược điểm và điểm yếu.

Anh ta xoa xoa mặt, làm dịu tâm trạng bồn chồn lo lắng.

Quyết định lát nữa hẵng nghĩ đến những chuyện phiền não đó, giờ có thể trốn được lúc nào hay lúc đó.

Anh ta ghé sát Ngô Tà, nhỏ giọng hỏi một câu: “Anh, Lão Trương và những người khác đâu rồi?” Ngô Tà cũng như làm chuyện lén lút, thân thể kề sát Ngô Mặc, hạ thấp giọng nói: “Gió dừng rồi, Tiểu Ca và Sư phụ cùng với hai người nhà họ Trương đã lên trên kiểm tra tình hình.”“Đi bao lâu rồi?” Ngô Mặc có chút lo lắng.

Đầu tiên là quái vật không rõ tên, sau đó là gấu Tạng Mã.

Quỷ biết tiếp theo còn xuất hiện sinh vật gì nữa?

“Cũng chỉ mới hơn nửa tiếng thôi.” Ngô Tà vỗ vỗ đùi Ngô Mặc, lại bổ sung: “Anh đoán lát nữa sẽ về thôi.”“Ừm, biết rồi.” Ngô Mặc không còn vướng mắc chuyện này nữa, bưng đĩa thức ăn lên nhét vào miệng.

Ngô Tà trong lòng chất chứa tâm sự, vướng mắc nửa ngày không biết mở lời thế nào?

Mấy lần thử mở miệng, lại gắng sức nuốt những lời đã đến cổ họng xuống.

Cuối cùng hạ quyết tâm.

Đợi sau khi nhiệm vụ này kết thúc, sẽ nói chuyện rõ ràng với em trai.

Ngô Mặc ăn mà không biết mùi vị.

Trong đầu toàn nghĩ tối nay nên sống sao đây?

Anh ta có một dự cảm, tối nay e rằng là đêm gian nan nhất trong đời.Một giờ sau, phía trước truyền đến một trận ồn ào.

Nghe động tĩnh, đoán chừng là Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh cùng mấy người khác đã trở về từ bên trên.

Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em nhìn nhau, đứng dậy đi đón, định hỏi thăm tình hình bên trên.

Anh ta cố ý hắng giọng, giả vờ thái độ công tư phân minh: "Hắc gia, Trương gia, bên trên thế nào rồi?

Dấu chân đã biến mất hoàn toàn chưa?""Nhị gia." Hắc Nhãn Kính rất phối hợp, chắp tay, mở miệng nói theo giọng cổ phong cổ sắc: "Xin nghe kẻ hèn này bẩm báo với ngài." 74.

Ngô Mặc khóe mắt giật giật mấy cái đầy thần kinh, cố nhịn ý định muốn đánh người, mặt không biểu cảm nói: "Hắc gia, làm ơn nói tiếng người đi." Trương Khởi Linh ánh mắt lạnh lùng lướt qua Hắc Nhãn Kính, giọng điệu bình tĩnh nói: "Không có dấu vết."Ngô Mặc trong lòng khẽ thở dài.

Khó quá đi.

Đội người khác ai cũng bình thường, sao mấy anh em nhà mình lại cứ như có bệnh nan y vậy?

Ví dụ như hai vị đại gia trước mắt này, một người không đứng đắn, một người nói quá ít.

Không thể nói rõ ràng mọi chuyện rồi hẵng chọc ghẹo khác sao?

May mắn là người đi lên không chỉ có hai người họ, mà còn có mấy người nhà họ Trương.

Ngô Mặc dứt khoát bỏ qua hai vị này.

Quay người đi đến bên cạnh Trương Hải Khách, chuẩn bị cùng anh ta nghe ngóng tin tức cụ thể.Người nhà họ Trương báo cáo rất chi tiết.

Tình hình quả thật như Trương Khởi Linh đã nói.

Họ đã tìm kiếm một cây số xung quanh, kết quả không có bất kỳ thu hoạch nào.

Người rừng biến mất không dấu vết.

Mấy người bàn bạc một chút, quyết định từ bỏ tìm kiếm, về trước rồi tính.

Chương 809

Sự việc nhất thời rơi vào bế tắc.

Dấu chân biến mất có nghĩa là hành động cứu viện chấm dứt.

May mắn ở đây có suối nước nóng, họ có thể ở đây tạm thời chỉnh đốn.

Một con gấu Tạng Mã cũng đủ cho họ ăn vài ngày.

Không lo ăn uống, nghỉ ngơi hai ba ngày.

Điều chỉnh lại trạng thái rồi tiếp tục đi tiếp, cũng là một quyết sách rất tốt.Trong động huyệt, suối nước nóng có đường kính khoảng ba mét, độ sâu chưa đến một mét rưỡi, nhiệt độ nước gần năm mươi độ.

Nghe nói phải ngủ lại ở đây.

Ông lão người Đức Mã Đinh lập tức cởi quần áo, như con tinh tinh lớn, miệng reo hò, hưng phấn lao vào suối nước nóng.

Cần biết rằng ở dãy Himalaya mà gặp được suối nước nóng tự nhiên như thế này, quả thực là ân huệ của trời ban.

Không tắm rửa cho tử tế, thì có lỗi với Thượng Đế.

Mấy người đồng đội bên cạnh thấy tình hình này liền đua nhau học theo, cởi trần mặc quần đùi lao vào.

Chẳng mấy chốc, suối nước nóng đã chật cứng “gà trắng” và “vịt trời”.Lâm Phong ngậm điếu thuốc lá, ghé sát Ngô Mặc ngồi xổm xuống nói: “Lão nhị, có muốn xuống ngâm mình một lát, giải tỏa mệt mỏi không?”“Thôi đi.” Ngô Mặc tiện tay cầm lấy điếu thuốc của Lâm Phong hút một hơi, cười khổ nói: “Hai anh em mình không còn là lũ trẻ con trần truồng ngày xưa nữa, vẫn nên giữ chút thể diện đi.” Anh ta thực ra cũng rất muốn xuống, nhưng thân phận đã hạn chế hành động.

Tục ngữ nói hay lắm, mông to đến đâu thì làm chuyện lớn đến đó.

Anh ta và Lâm Phong hai người là đương gia của Địa Long Hội, nhất cử nhất động đều đại diện cho hình tượng của Địa Long Hội.

Nếu hai người mà như hai thằng ngốc nhảy xuống chơi nước, người khác sẽ nhìn Địa Long Hội thế nào?

Nơi tụ tập của trẻ em thiểu năng trí tuệ sao?Hai người ngồi hút thuốc một lát, Lâm Phong bất chợt hỏi một câu: “Sao rồi, tối nay mày định ngủ chung với vị gia đó à?”“Mày sao biết?” Ngô Mặc có chút hoảng sợ, chuyện này đã người người đều biết rồi sao?“Đồ ngốc.” Lâm Phong hận không thể bóp chết Ngô Mặc, cái đầu gỗ này có phải chỉ biết lớn mà không biết nghĩ không?

Anh em kia đều đã chui vào lều rồi.

Mình đâu phải người mù, chẳng lẽ còn không nhìn rõ sao?

Lâm Phong có ý muốn nói thêm vài câu, dặn dò Ngô Mặc tiêm phòng trước cho mình.

Lời đến miệng lại nuốt ngược vào.

Có một số chuyện thật sự không phải mày có dặn dò ngàn vạn lần là có thể đề phòng được.

Từ phản ứng của “con trai lớn” mà xem, trong lòng nó thực ra căn bản không bài xích mấy người kia.

Mình cứ luôn ngang ngược cản trở, có giống mấy bà mẹ chồng ghê gớm trong phim truyền hình làm khó con dâu không?

Lâm Phong nghĩ đến hình tượng mẹ chồng ghê gớm, không nhịn được rùng mình.

Mẹ nó đáng sợ quá.

Mình đường đường là một đấng nam nhi, sao có thể nhảy ba cấp biến thành mẹ chồng ghê gớm được chứ?

Thôi vậy, biết điểm dừng đi!

Chỉ cần “con trai lớn” vui vẻ, yêu ai thì yêu.

Nhưng tiền đề là không được làm tổn thương trái tim “con trai lớn”, nếu không thì đừng trách nhà họ Phong trở mặt vô tình.

Nhà họ Giải thế nào?

Hắc mù thế nào?

Cùng lắm thì cá chết lưới rách, cả hai cùng tổn thương.

Anh ta suy nghĩ càng lúc càng xa.

Nếu không phải bị Ngô Mặc đá một cước, đoán chừng anh ta có thể nghĩ đến sau đại chiến nên an ủi trái tim yếu ớt của “con trai lớn” thế nào?“Ông đây hỏi mày đó, mày sao biết?” “Vớ vẩn, tao thấy mà!” “À, vậy thì tốt rồi!” Ngô Mặc thuận miệng đáp một câu, rồi lại sợ Lâm Phong hiểu lầm, vội bổ sung: “Không phải em có vài chuyện không rõ sao?

Định hỏi thăm kỹ một chút.” Lâm Phong ngồi trên đất, liếc mắt nhìn Ngô Mặc.

Thấy tâm trạng bồn chồn của anh ta không phải giả vờ, lòng anh ta lại thả lỏng được một chút.

Tên nhóc thối này đoán chừng chỉ mới “khai khiếu” một chút, tình hình cụ thể thế nào vẫn chưa rõ ràng?Vấn đề tình cảm có thể tạm gác lại một chút, Lâm Phong đột nhiên lại nhớ đến một chuyện quan trọng khác. 75.

Toàn là đàn ông con trai, xung động là bản năng.

Con trai nhà mình rốt cuộc có hiểu hay không, ở chung với một người đàn ông thì rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

Không được, chuyện này phải kéo nó ra nói rõ ràng.

Dù có ở chung, cũng tuyệt đối không thể chịu thiệt."Lão nhị, mày đi theo tao, tao nói chuyện này với mày." Lâm Phong tâm trạng có chút sốt ruột, nắm lấy cánh tay Ngô Mặc kéo về một góc.

Vừa hay đụng mặt Hắc Nhãn Kính.

"Nhị gia, đi đâu vậy?" Hắc Nhãn Kính ngậm một khúc gỗ trong miệng, khắp người toát lên vẻ lưu manh đầy đủ.

Đứng phía trước chặn đường.Ngô Mặc không biết Lâm Phong muốn tìm mình nói chuyện gì, cũng không tiện chào hỏi Hắc Nhãn Kính.

Chỉ đành tiện miệng viện cớ đi vệ sinh.

Hắc Nhãn Kính khẽ huýt sáo, khóe miệng nhếch lên như một tên lưu manh bặm trợn: "Ồ, Nhị gia, đi cùng không?" Tục ngữ nói hay lắm, chạm đáy thì bật lại.

Ngô Mặc hai hôm nay áp lực trong lòng hơi lớn, lúc thì không dám nhìn người này, lúc thì không dám nhìn người kia.

Tự mình kìm nén như một cô vợ nhỏ chịu ấm ức.

Giờ Hắc Nhãn Kính lại đến trêu chọc anh ta, sự cứng rắn trong lòng lại trỗi dậy."Cút sang một bên mà chết đi." Anh ta đặt tay phải lên vai Hắc Nhãn Kính, dùng sức đẩy mạnh sang một bên: "Đi cùng à?

Ông đây sợ mày tự ti." Giọng điệu trào phúng quen thuộc lại một lần nữa xuất hiện.

Lâm Phong một tay đút túi đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

Từ khi vừa nghĩ thông suốt, khắp người anh ta toát ra một cảm giác nhẹ nhõm.

Cổ ngữ có câu, con cháu tự có phúc của con cháu, không cần lo cho con cháu mình hưởng phúc.

Mình chỉ cần kiểm soát sức khỏe thân tâm của “con trai lớn” là được.

Còn những cái khác ư?

Tùy duyên vậy!

Hơn nữa, tâm trạng vừa thoải mái, nhìn chuyện này dường như lại có cảm xúc mới.

Thằng ranh Ngô Mặc này đúng là biết chọc tức người khác.

Dường như không như mình nghĩ, mọi chuyện đều ở thế yếu, ngược lại vô tình chiếm thế chủ động.

Nghe xem, nó nói tiếng người à?

Đổi thành người lòng dạ hẹp hòi chắc phải tức đến đột quỵ.

Lâm Phong càng nghĩ càng thấy Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa có chút đáng thương, không nhịn được nhỏ một nắm nước mắt đồng tình cho hai người.Ngô Mặc đẩy Hắc Nhãn Kính ra, bước được hai bước không nghe thấy động tĩnh phía sau.

Quay đầu nhìn lại thì thấy Lâm Phong vẫn đứng tại chỗ.

Anh ta nhíu nhíu mày, giục: “Ngơ ra đấy làm cái quái gì, đi thôi!” Lâm Phong nhe răng cười, đi theo.

Hắc Nhãn Kính vốn định đi theo.

Khóe mắt đột nhiên phát hiện có người đang nhìn chằm chằm mình, bước chân dừng lại, đổi hướng đi về góc tây bắc.

Vừa ngồi xuống, bên cạnh liền xuất hiện một bóng người.

“Hắc gia, có thể nói chuyện một lát không?”“Tô lão bản?” Hắc Nhãn Kính cười cười, giọng nói có chút lơ đễnh: “Bàn chuyện làm ăn?

Gần đây không có thời gian, không có sức lực, không tiếp khách.” Tô Nan ngồi phịch xuống.

Từ trong túi lấy ra một điếu thuốc lá dành cho phụ nữ, châm lửa hút một hơi, nhả ra một vòng khói, cười tủm tỉm mở miệng: “Giang hồ đồn rằng chỉ cần giá cả đúng chỗ, Hắc gia không bao giờ từ chối khách, sao gần đây lại đổi quy tắc rồi?” Hắc Nhãn Kính cười khẩy một tiếng không nói gì.

Chương 810

Đối với người không liên quan, anh ta lười nói nhiều lời vô nghĩa.

Đặc biệt là đối mặt với phụ nữ độc thân, anh ta càng cần giữ một khoảng cách nhất định.

Vạn nhất vị Nhị gia thân yêu nhà mình mà nổi hứng, lầm tưởng mình và Tô lão bản này có gì đó mờ ám, thì chuyện lớn rồi.

Đừng nói gì đến Uông gia hay không Uông gia.

Tiểu tổ tông mà đã nghi ngờ, thì sẽ không suy nghĩ nhiều đâu.

Hồi trước, không phải còn gán ghép Tây Vương Mẫu với mình sao?

"Hắc gia, người minh bạch không nói lời ám muội, tôi tìm anh là muốn bàn một phi vụ làm ăn." Tô Nan cũng không quản Hắc Nhãn Kính có đồng ý hay không, cứ thế tự mình nói tiếp: "Anh yên tâm, tuyệt đối sẽ không làm anh khó xử, cũng sẽ không để anh làm trái với chuyện của Địa Long Hội.

Phi vụ của tôi chỉ có một điều, đó là sau khi tìm thấy đồ vật, hy vọng Hắc gia có thể giúp tôi lấy được nó trước người Đức.

Còn về giá cả?

Theo giá cao nhất của Hắc gia nhân ba lần.""Không hứng thú." Hắc Nhãn Kính không thèm nghĩ ngợi, dứt khoát từ chối.

Tô Nan rít một hơi thuốc, thong thả nói: "Vẫn còn sớm, Hắc gia không cần vội trả lời tôi, trước khi hành động lần này kết thúc, giao dịch bất cứ lúc nào cũng có hiệu lực." Nói xong anh ta dụi tàn thuốc, phủi phủi tay rồi đi về phía lều của mình.Ở phía khác.

Lâm Phong và Ngô Mặc hai người trốn sau một tảng đá lớn, vừa giải quyết vấn đề sinh lý, vừa nhỏ giọng nói chuyện phiếm.“Lão nhị, tao hỏi mày thêm một chuyện nhé?” Lâm Phong thắt chặt quần, như ăn trộm dò xét trái phải, hạ thấp giọng hỏi: “Chuyện giữa nam nữ thế nào mày có biết không?”“Ý gì?” Ngô Mặc vừa “xả nước” xong trong lòng rất sảng khoái, nhất thời chưa phản ứng kịp, có chút nghi hoặc hỏi lại: “Mày nói là chuyện nam nữ giao tiếp với nhau à?

Thế thì mẹ nó tao làm sao mà biết được?

Ông đây lại không có bạn gái, bên cạnh cũng đâu có người phụ nữ nào.

Nói ra không hay lắm, nhưng như chị tao, A Ninh với Tú Tú ấy, còn thuần khiết hơn cả đàn ông bình thường, tao làm sao mà hiểu nhiều chuyện này được?” Lâm Phong gần như không nói nên lời.

Doãn Nam Phong là đàn ông à?

Ngô Mặc có phải bị mù không?

Cô nàng đó rõ ràng đầy nữ tính mà!

Hơn hẳn mấy cô phấn son tầm thường trong giới giải trí nhiều.

Nhất cử nhất động đều toát ra vẻ thanh lịch và quyến rũ, nhìn đến cả mình cũng có chút xốn xang.

Nếu không phải cảm thấy giữa cô ấy và A Ninh có gì đó, mình thật sự có thể ở lại kinh đô theo đuổi một chút.

Ngô Mặc nói một hồi thấy Lâm Phong không trả lời, có chút bất đắc dĩ: “Phong Tử, hôm nay mày làm sao thế?

Cứ luôn ra vẻ có chuyện suy nghĩ, có chuyện gì thì nói thẳng ra đi, việc gì phải giấu giếm làm gì?

Cứ như giờ mày đang có vẻ mặt táo bón ấy, là ăn nhiều quá nên bị nghẹn à?

Hay là bị nóng trong người không ra được?""Mày cút sang một bên cho ông đây!" Lâm Phong cảm thấy mình quan tâm anh ta thuần túy là thừa thãi, chi bằng để con hồ ly tha nó đi cho rồi, đỡ phải ở bên cạnh chọc tức mình.

"Ông đây không phải hỏi mày chuyện giao tiếp, ông đây là…" Lâm Phong nói đến đây, cảm thấy cách diễn đạt không được rõ ràng lắm.

Để Ngô Mặc hiểu rõ hơn.

Anh ta cong tay trái thành một vòng tròn, tay phải giơ một ngón tay, qua lại ra hiệu vài cái, cười gian tà nói: "Tao nói là phương thức vận động ấy, mày hiểu không?""Mẹ kiếp!" Ngô Mặc giơ ngón giữa lên, chửi: "Thằng nhóc mày giờ sao lại như lưu manh thế?

Mấy trăm dặm không người, ông đây biết tìm phụ nữ cho mày ở đâu?

Cả đội này trừ Tô Nan ra, cũng chỉ có lão quái vật trăm tuổi nhà họ Trương, nếu mày không chê răng rụng, thì cứ đi thử xem." Lâm Phong suýt chút nữa không thở nổi, nghẹn đến chết.

Thằng hỗn đản này nghĩ đi đâu vậy?

Từ nhỏ đầu óc đã không dùng được, lớn lên còn tệ hơn.

Cứ kéo dài với Ngô Mặc nữa, anh ta cảm thấy mình dễ bị đau tim.

Lâm Phong túm lấy Ngô Mặc, miệng ghé sát tai anh ta, nhỏ giọng nói: "Ông đây nói là mày đó, chuyện nam nữ mày không hiểu, vậy chuyện giữa hai thằng đàn ông thì mày hiểu được à?" Ngô Mặc da mặt dày như vậy, nghĩ đến cảnh đó cũng không khỏi đỏ mặt.

"Mẹ kiếp.

Mẹ kiếp!" Anh ta nói chuyện có chút lắp bắp: "Thằng nhóc mày nói cái quái gì vậy?

Ông đây hơi mệt rồi, đi nghỉ trước đây.” Anh ta muốn chạy trốn, nhưng bị Lâm Phong túm chặt.

“Trốn cái quần què, toàn là đàn ông con trai, chuyện này có gì mà không nói được?

Vì mày mà ông đây đã ‘mở rộng tầm mắt’, trước khi đến đã chuẩn bị không ít rồi.” Lâm Phong vừa nói vừa lấy điện thoại từ trong túi ra, mở thư viện ảnh.

Tay lướt lên, một loạt video nhỏ xuất hiện trên màn hình điện thoại.

Mắt Ngô Mặc tinh tường đến mức nào chứ, chỉ trong chốc lát, mặt anh ta đã xanh mét.

“Khắp màn hình toàn những 'gà trống' da trắng bóc.

Nhìn vóc dáng và màu da thì dường như bao trùm cả thế giới.

Đáng nói hơn là có đủ mọi giới tính.

Mày điên rồi à?” Ngô Mặc kinh ngạc trợn tròn mắt, hai mắt dán chặt vào Lâm Phong, vẻ mặt khó hiểu: “Mày có cái sở thích này từ bao giờ thế?” Nói xong làm ra vẻ suy tư, chợt bừng tỉnh ngộ ra: “Mẹ kiếp, tao cứ bảo lạ mà, mày thằng nhóc này cứ vào nhà xí là nửa ngày.

Thằng ranh Lưu Tang kia cứ bảo với tao trong nhà xí có tiếng động lạ, hóa ra mày ở trong đó xem phim hành động.

Bố mày cứ tưởng mày bị táo bón, mua cho mày không ít thuốc, kết quả...” Cậu ta càng nói càng thấy không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Hai anh em lớn lên cùng nhau từ nhỏ, chưa từng phân biệt gì.

Phong Tử có sở thích này mà mình lại không biết ư?

Là xã hội thay đổi nhanh quá nên Phong Tử học thói xấu rồi?

Hay là mình quan tâm anh em ít đi rồi?

“Mày câm mồm lại ngay!” Lâm Phong tức đến mức trực tiếp đưa tay bịt cái mồm lải nhải không ngừng của Ngô Mặc, gầm nhẹ: “Nếu không phải vì mày, mày nghĩ tao thích xem cái thứ vớ vẩn này à?” Lời nói hơi chột dạ.

Ban đầu Lâm Phong xem những thứ này đúng là muốn tìm hiểu thêm tình hình.

Dù sao thì cậu ta và Ngô Mặc đều là trai tân, thuộc dạng ‘có việc thì dựa vào tay, không việc gì thì dựa vào việc rung lắc’.

Đừng thấy ngày nào cậu ta cũng nhồi nhét đủ thứ kiến thức cho Ngô Mặc, mồm mép thao thao bất tuyệt, nói năng đâu ra đấy.

Thực tế thì căn bản chưa thấy bao giờ.

Có những chuyện hầu như chỉ nghe người khác kể lại, rồi thêm vào chút trí tưởng tượng của mình, dựng thành phiên bản mới để lừa Ngô Mặc.

Cụ thể thao tác thế nào, cảm giác ra sao?

Cậu ta mù tịt.

Thế là bèn đánh chủ ý lên mạng.

Trong Địa Long Hội nhân viên phức tạp, đủ hạng người, đủ thứ loại.

Lâm Phong vừa mở lời, mấy chục đường link trang web liền bay tới trước mặt cậu ta.

Thế nên, vì Ngô Mặc, Lâm Phong sau khi đọc tiểu thuyết lại bắt đầu xem video.

Nửa đêm trong phòng, mở ra cuộc đời nóng bỏng.

Vãi chưởng, đúng là mở ra cánh cửa thế giới mới.

Nhất thời quên mất mục đích là gì, xem một hồi còn hơi nghiện.

Trong điện thoại cứ thế mà tải về cả đống.

Giờ xem ra cái thứ này lại có thể phát huy tác dụng lớn.

Lâm Phong ra sức tự tâng bốc mình, miệng liên tục nói là vì Ngô Mặc mà suy nghĩ.

“Lão nhị, bố mà không phải vì mày, thì sẽ không tốn lớn thế này đâu.” “Đi nào, vào lều của bố, để mày được quan sát kỹ càng một chút.” Lâm Phong cảm thấy một mình vui không bằng mọi người cùng vui.

Dứt khoát lôi lão nhị xuống nước luôn, tiện thể giúp cậu ta phổ cập kiến thức sinh lý.

Chương 811

Ngô Mặc bản năng muốn từ chối, nhưng môi mềm mại động đậy một chút, không nói được gì.

Bị Lâm Phong kéo vào lều nửa đẩy nửa mời.

Giải Ngữ Hoa vừa hay đi ra lấy đồ, thấy Ngô Mặc chui vào lều của Lâm Phong, mắt hơi híp lại.

Suy nghĩ một chút, xoay người quay lại lều.

Anh ta cũng không lo Ngô Mặc không đến.

Dù sao thì tên nhóc thối đó nghịch ngợm thì nghịch ngợm, nhưng nói lời không thất hứa với người khác.

Hai người vừa vào lều, liền kéo rèm che kín mít.

Phòng ngừa hậu họa.

Lâm Phong đưa Ngô Mặc một tai nghe, hai người ngồi trong góc xem video nhỏ.

Cậu ta sợ Ngô Mặc không tiếp nhận được ngay, bị kích thích quá độ, nên đặc biệt chu đáo từ từ phát những video bình thường trước.

Lâm Phong đâu mà biết?

Ngô Mặc đã bị kích thích từ mấy năm trước rồi.

Bóng dáng Giải gia lão lục (Giải Liên Hoàn) trong đầu cậu ta như một cơn ác mộng không thể xua đi.

Khiến cậu ta mấy năm không thể đối mặt với chuyện này.

Giờ xem thế này còn thấy khá đã.

Quả nhiên người đẹp trai làm gì cũng khiến người ta thích mắt.

Hai lão gia độc thân ở trong lều xem phim nóng bỏng, hiệu quả thì có thể tưởng tượng được.

“Vãi chưởng, không thể xem nữa rồi.” Ngô Mặc cảm thấy lửa trong lòng cứ dâng lên, liền giật lấy điện thoại tắt phụt đi.

Lâm Phong cũng hơi chịu không nổi, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Khụ, lão nhị, có muốn cùng nhau...” “Cút sang một bên, mày tự chơi đi, bố mày đi canh cửa cho mày.” Ngô Mặc tiện tay cầm lấy bình nước bên cạnh.

Uống liền mấy ngụm lớn, cố gắng kiềm chế cảm xúc, lau miệng, đứng dậy đi ra ngoài lều.

Trước khi ra khỏi cửa, lại chu đáo buông một câu: “Không cần vội quá, tao ở ngoài cửa, mày cứ yên tâm.” Có Ngô Mặc canh giữ, Lâm Phong yên tâm vô cùng.

Cậu ta vừa làm việc vừa thầm tính toán.

Ra ngoài rồi có nên tìm một người bạn đời không nhỉ?

Kẻo ngày nào cũng thấy người khác phát “cẩu lương” trước mặt mình.

Ngô Mặc đứng ngoài lều, ánh mắt như radar lướt qua lướt lại trong hang động, để phân tán cảm xúc của mình.

Cũng không biết có phải do lòng tự tôn của đàn ông quấy phá không, Lâm Phong cứng đầu hơn Ngô Mặc mấy phút.

Ngô Mặc đứng đến tê cả chân, thằng cháu này mới chịu lên tiếng bảo cậu ta vào.

“Tôi buồn ngủ rồi, về ngủ trước đây.” Ngô Mặc thậm chí còn không vén rèm lều, dặn dò một câu, đứng dậy đi về lều của mình ở bên cạnh.

Đâu phải ăn no rửng mỡ, ai ăn no rửng mỡ mà vào xem trò vui chứ?

Đến cửa lều.

Ngô Mặc ngồi xổm xuống, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch không ngừng, cả người tê dại cả da đầu, không biết vào trong rồi sẽ đối mặt với cuộc thẩm vấn kiểu gì?

Cậu ta hai mắt dán chặt vào rèm lều, như thể tấm rèm có mối thù sống chết với mình.

Trong lòng dấy lên sự do dự.

Hay là dứt khoát không vào nữa?

Ngô Mặc để không mất mặt, trong lòng tự cổ vũ, an ủi nói: “Cái này không gọi là sợ, gọi là chuyển hướng chiến lược.” Tìm được lý do xong, cậu ta liền chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng vừa quay người, từ trong lều đột nhiên thò ra một bàn tay, trực tiếp túm lấy cổ áo cậu ta kéo thẳng vào.

Ngô Mặc trở tay không kịp.

Cả người bất ngờ lọt vào trong lều, thuận thế đè lên người một người.

Vẫn chưa đợi cậu ta nói chuyện, bên tai đã vang lên một tiếng thở dài ai oán: “Nhị gia rất ghét tôi sao?

Nếu không thì vì sao cứ trốn tránh tôi vậy?” Giọng điệu, ngữ khí, lời nói, mọi thứ đều tố cáo Ngô Mặc là một kẻ bạc tình.

Ngô Mặc nghe xong mà dựng cả tóc gáy.

“Hoa ca mấy cái ý gì thế?

Cái tốt không học, cứ phải học cái giọng điệu này à?

Sao mình lại cảm giác không phải đang ở trên núi tuyết, mà là đang ở quán bar bị người ta trêu ghẹo thế này?” “Đại ca, tôi lạy anh đấy.” Ngô Mặc gần như muốn sụp đổ, nhắm mắt cầu xin: “Hoa đại ca, coi như em xin anh đấy, nói chuyện đàng hoàng được không hả?” “Lão đa?” Giải Ngữ Hoa ngồi phía sau Ngô Mặc, thuận thế đặt tay lên eo cậu ta.

Nhìn đôi tai đỏ bừng của cậu, mím môi, khẽ ghé sát nói: “Tên nhóc thối này mà không ngoan, có phải nên dạy dỗ một chút không nhỉ?” “Anh, anh đừng có quá đáng như thế.” Tai của Ngô Mặc là điểm yếu, chịu không nổi kích thích này nhất.

Ban đầu chính vì Hắc Nhãn Kính mà cậu ta mới hiểu rõ tình trạng của mình.

Bây giờ Giải Ngữ Hoa lại thêm một cú nữa, cậu ta thực sự muốn phát điên rồi.

Nói thì nói vậy, nhưng cậu ta vẫn không dám quay đầu lại nhìn Giải Ngữ Hoa, chủ yếu là vì tình trạng hiện tại hơi bất tiện.

Muốn che giấu vẻ lúng túng.

Cậu ta chỉ có thể co một chân lên, cố gắng kéo quần áo xuống.

Nhưng ông trời lại cứ thích đối đầu với cậu ta.

Giải Ngữ Hoa hôm nay cứ như uống nhầm thuốc vậy, quyết không buông tha Ngô Mặc.

Tay trái ôm người, tay phải đặt lên thắt lưng Ngô Mặc.

Ngón tay cứ vuốt ve khóa thắt lưng qua lại.

Không kéo lên cũng không kéo xuống, cứ ở vị trí giới hạn mà đùa giỡn.

Năm ngàn chữ Đạo Đức Kinh, cậu ta một hơi đọc thầm ba lượt.

Cuối cùng còn chẳng biết mình đang niệm cái quái gì nữa.

Lúc này hai người ngồi rất mờ ám.

Ngô Mặc bị kéo xềnh xệch vào, lưng dựa vào lòng Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa cằm tựa lên vai Ngô Mặc.

Tay phải không ngừng vuốt ve khóa thắt lưng, cũng không nói gì, thỉnh thoảng lại thổi hơi vào tai cậu ta.

Ngô Mặc cảm thấy mình sắp bị bức điên rồi.

Hoa ca hôm nay hóa hình rồi à?

Chứ sao lại cứ như hồ ly tinh vậy?

Có hơi thì ra ngoài thổi tuyết đi, bám dính lấy tai mình làm gì?

Cậu ta liên tục nuốt nước bọt, giọng hơi run run: "Đại ca ơi, đừng trêu em nữa, được không?

Cứ, cứ thế này nữa thì em, em..." Nửa câu sau cậu ta thấy mình không nói ra được, nghẹn mất nửa ngày mới rặn ra một câu: "Em muốn đi vệ sinh." "Đái độn" quả nhiên là một cái cớ vạn năng.

Ngô Mặc chợt nảy ra linh cảm, giãy giụa muốn đứng dậy thoát khỏi tình cảnh khó xử này.

"Đừng động!

Để tôi dựa một lát." Giải Ngữ Hoa hai tay ôm chặt eo Ngô Mặc, đầu nhẹ nhàng gối lên vai cậu ta.

Giọng điệu yếu ớt và vô lực, lập tức đánh trúng trái tim Ngô Mặc.

Chương 812

Ngô Mặc như bị điểm huyệt, cơ thể đột nhiên cứng đờ.

Tay phải treo lơ lửng giữa không trung, không biết nên đặt vào đâu.

Trong lòng Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa là một người cực kỳ mạnh mẽ.

Ngay cả khi đối mặt với tình thế nguy hiểm trùng trùng như biển lửa núi đao, anh ta cũng sẽ ung dung tìm cách thoát hiểm.

Trong đầu cậu ta nhanh chóng xoay chuyển đủ loại suy nghĩ.

Hoa ca bị sao vậy?

Sao lại yếu ớt thế này?

Là Giải gia lại xảy ra chuyện rồi?

Hay có kẻ nào khiêu khích?

Âm mưu quỷ kế liên tục xuất hiện, càng suy nghĩ càng thấy không đúng.

Sự lo lắng lấn át dục vọng.

Ngô Mặc cơ thể không động, toàn thân phát ra sát khí mạnh mẽ, ngữ khí lại cực kỳ bình tĩnh, trầm giọng nói: “Nói, có chuyện gì?” Với tư thế của Ngô Mặc lúc này, chỉ cần Giải Ngữ Hoa nói ra một cái tên.

Sau khi nhiệm vụ kết thúc, cậu ta nhất định sẽ xé xác đối phương ra thành tám mảnh, rắc tro cốt.

Dám khiến Hoa ca mệt mỏi, chính là đối địch với mình.

Giải Ngữ Hoa cảm nhận được sự bảo vệ của Ngô Mặc, trong lòng ấm áp vô cùng.

Chỉ cảm thấy một cảm giác an tâm bao quanh mình không ngừng.

Tay anh ta lại siết chặt hơn một chút, miệng phát ra một tiếng cười nhẹ: “Đồ ngốc.” Tục ngữ nói hay, người trêu ghẹo mà động lòng.

Giải Ngữ Hoa sớm đã động lòng rồi.

Chỉ là khả năng tự kiểm soát của anh ta mạnh hơn Ngô Mặc gấp nhiều lần.

Vừa nãy Ngô Mặc muốn giãy thoát.

Anh ta chỉ là theo bản năng muốn ôm chặt lấy cậu, dựa dẫm một lát.

Ngô Mặc hiện tại là bên dưới thì thả lỏng, bên trên thì căng thẳng.

Nghe Giải Ngữ Hoa nói mình là đồ ngốc, lập tức không phục, mở miệng bắt đầu tranh cãi: “Quá đáng rồi nha?

Sao còn tấn công cá nhân thế?

Ngô Phú Quý, anh muốn phạm thượng à?” Cái tên Ngô Phú Quý này, đúng là sát thủ phá hoại cảm xúc hiệu quả nhất.

Cảm giác mờ ám lập tức biến mất hơn nửa.

Giải Ngữ Hoa hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lấy thứ gì đó nhét vào miệng Ngô Mặc.

Tay phải hung hăng nhéo vào eo Ngô Mặc một cái, hậm hực nói: “Câm mồm, đừng nói nữa.” Cuộc tấn công bất ngờ, Ngô Mặc đau đến nhe răng.

Cậu ta vừa nắm lấy tay Giải Ngữ Hoa, đang chuẩn bị nói tiếp gì đó, thì từ phía trên hang động đột nhiên truyền đến tiếng gầm thét thê lương.

Âm thanh rung động muốn lọt cả tai, vang vọng trong hang động, khiến người ta rợn tóc gáy.

Có chuyện rồi.

Ngô Mặc chống tay trái xuống đất trực tiếp đứng dậy, quay người lại kéo Giải Ngữ Hoa đứng lên, nhanh chóng dặn dò: “Một lát nữa nhất định phải chú ý an toàn, đừng có xông lên trước.” Nói xong liền vọt ra khỏi lều trước.

Trong hang động, mọi người nắm chặt vũ khí cảnh giác nhìn chằm chằm khe nứt phía trên.

Tiếng gầm thét chính là từ đó truyền ra.

Đồng thời với tiếng gầm thét còn có tiếng chấn động dữ dội, dường như có mãnh thú nào đó đang điên cuồng đập phá khe nứt trong hang.

Ban đầu để đảm bảo an toàn, bọn họ đã dùng những tảng đá lớn chặn lối ra vào bình thường của gấu Tây Tạng, chỉ để lại một khe hở nhỏ để tiện cho mình ra vào.

Hiện tại, ở lối vào khe nứt đã có một số tảng đá rơi xuống.

Chỉ cần gõ thêm vài cái nữa là khe nứt đủ lớn để gấu Tây Tạng nhảy xuống tắm suối nước nóng.

“Nhị gia, nghe tiếng chắc là một con gấu Tây Tạng khác.” Tô Nan nhanh chóng đi tới, sắc mặt vô cùng khó coi: “Gấu Tây Tạng là động vật sống đơn độc, thật không ngờ ở đây lại xuất hiện hai con.” Ngô Mặc cũng bị đơ não, tiện miệng nói một câu: “Không lạ, mùa giao phối mà.” “Hả?” Tô Nan đầu tiên ngẩn ra, sau đó gật đầu thật mạnh: “Nói không sai, mỗi năm từ tháng 5 đến tháng 8 đúng là mùa giao phối, xem ra chúng ta còn phải bận rộn một trận nữa.” Lần này Ngô Mặc thực sự hóa đá.

Cậu ta đâu biết động vật giao phối vào lúc nào?

Chỉ là vừa nãy mình thấy không ổn nên tiện miệng nói ra.

Không ngờ lại nói trúng phóc.

Xem ra ông trời cũng ủng hộ mình thay đổi hình tượng, ví dụ như trở thành người học rộng tài cao.

Tiếng gầm thét bên ngoài càng lúc càng kinh hoàng.

Ngay cả một kẻ ngốc cũng có thể nghe ra, trong tiếng gầm chứa đầy phẫn nộ và bi thương.

Nhưng cũng có thể hiểu được.

Dù sao thì trở thành gấu góa phụ, cũng phải khóc một trận đầu tiên chứ.

Trong hang động mọi người im lặng như tờ, chờ đợi đội trưởng ra lệnh.

“Nhị gia, vẫn phải phiền anh ra tay rồi.” Tô Nan cũng không khách khí, giờ đây mọi người đều là cá nằm trên thớt, thực sự có chuyện thì ai cũng không chạy được.

“Ừm.” Ngô Mặc không kì kèo mặc cả, đồng ý rất dứt khoát.

Cậu ta hiện tại toàn thân khó chịu bực bội.

Vốn dĩ muốn xả nhưng chưa có cơ hội, con gấu chết tiệt này xem như tự động dâng tận cửa, không làm thịt nó thì mình không thể hạ hỏa.

Nhưng bây giờ con súc sinh đó đang chặn khe nứt.

Mình dùng nỏ tiễn góc độ không đúng, rất khó thành công ngay.

Chỉ có thể đi ra từ một lối khác, xem tình hình rồi mới ra tay.

Nhưng Ngô Mặc không phải kẻ ngốc, một mình đi ra mạo hiểm là việc của những kẻ thiếu óc mới làm.

Cậu ta quay đầu ra lệnh cho Tô Nan: “Tô Khất Nhi, một mình tôi ra ngoài không ổn, anh và Hải Sản Phẩm cùng tôi lên xem tình hình.” “Tôi á?” Trương Hải Khách chỉ vào mũi mình, vẻ mặt uất ức: “Tôi nói này, mày lại nhắm vào tôi rồi hả?

Việc bẩn việc mệt gì cũng gọi tôi, tôi đâu phải...” Lời anh ta còn chưa nói xong, đã bị Ngô Mặc cắt ngang: “Nói lắm lời thế làm gì, mày đang thời kỳ mãn kinh à?

Mau đi đi, vạn nhất cái thứ quỷ quái này lại dẫn dụ ra sinh vật khác, chúng ta có thể sẽ bỏ mạng ở đây đấy.” Nói đến đây, cậu ta lại ghé sát tai Trương Hải Khách thì thầm một câu: “Anh cũng không muốn tộc của mấy người...” Sắc mặt Trương Hải Khách biến đổi, cả người như bị sương đánh – héo rũ.

Một lát sau nghiến răng đáp: “Đi, lên đó làm thịt con súc sinh đó.” Ngô Mặc cười nhếch mép đầy đắc ý.

Ánh mắt lướt qua Trương Khởi Linh, trong lòng thầm tán thưởng: “Đúng là có sức lực thật đấy, Lão Trương, bố mày thán phục mày rồi.” Hắc Nhãn Kính không đổi sắc mặt đi đến bên cạnh Ngô Mặc, nghiêm túc nói: “Nhị gia, tôi đi cùng anh.” “Đi.” Trương Khởi Linh cũng đi tới, một chữ đơn giản, thể hiện điều mình muốn làm.

“Phì!” Ngô Mặc chán ghét nhìn hai người một cái: “Tránh ra, Nhị gia đây muốn ra tay lớn, mấy người đừng có cản trở.” Cậu ta không nỡ để hai người mạo hiểm.

Lại không tiện nói ra sự thật, chỉ có thể tùy tiện tìm một lý do để lấp liếm với người khác.

Lời nói vô cùng bá đạo, khiến người ta nhất thời không biết nên phản bác thế nào.

Tuy nhiên khi cậu ta nhìn thấy một lối ra khác, cả người liền rơi vào trạng thái đơ cứng.

Ngô Mặc hai mắt dán chặt vào khe nứt mà hầu như chỉ trẻ con mới chui lọt, trầm mặc hồi lâu.

Sau đó quay đầu nhìn về phía những người đồng đội phía sau, vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc: “Tôi muốn hỏi một chút, là vị đại thần nào đã chặn cửa đường hầm thành ra cái dạng này?” “Anh đứng ra đây, tôi đảm bảo không đánh anh.

Đợi về rồi tôi giới thiệu cho anh một công trình, tôi thấy anh hợp làm thợ xây nhà.” Nói đến đây, Ngô Mặc lửa giận dâng lên, bỗng chốc bùng nổ, chửi: “Mẹ kiếp có phải bị đần không hả?

Khe nứt bé tí tẹo, bố mày chui ra còn khó, người thì chui ra kiểu gì?

Lúc chặn không nghĩ đến tình hình thực tế à?

Vạn nhất phía trước có vấn đề chúng ta chạy trốn kiểu gì?

Chương 813

Chết nghẹt ở trong đó à?" Cậu ta thật sự muốn bị tức điên rồi.

Toàn bộ hang động có hai lối đi.

Một lối là cửa ra vào của gấu Tây Tạng, lối còn lại là khe nứt mà bọn họ đã phát hiện ban đầu.

Hiện tại, phía trên khe nứt đó chính là con gấu Tây Tạng đang nổi điên.

Đừng nói là đi ra ngoài, vừa mới ló đầu ra đã dễ dàng bị bàn chân gấu to lớn của đối phương giẫm chết.

Chỉ có thể chuyển ý định sang lối ra khác.

Kết quả là lối đi này lại bị đồng đội dùng đá tảng và đá vụn chặn kín mít.

Cái này gọi là gì?

Hoàn toàn là tự mình đào hố chôn mình vào trong đó.

Tiếng gầm thét của con gấu ở đầu bên kia càng lúc càng gần, tiếng đá vụn rơi xuống rõ mồn một.

Nếu không nghĩ cách ra ngoài từ phía sau làm thịt con gấu.

Khi nó thực sự rơi vào hang động?

Thì những người bọn họ đây đúng là cá trong chậu rồi.

"Nhị gia." Một người của Trương gia đi tới giải thích: "Lúc chúng tôi chặn cửa hang đã cố ý để lại một khe hở, bây giờ xem ra có lẽ là do sức mạnh của con gấu Tây Tạng bên ngoài quá lớn, đã giẫm nát đá và chặn kín khe hở này." Lý do này cũng coi như có thể giải thích hợp lý.

Nhưng nói nhiều nữa cũng vô ích.

Hiện tại nhất định phải ra khỏi đây, những đá vụn đó chính là rắc rối.

Đầu tiên phải có người từ khe hẹp này chui ra ngoài để dời đá đi, sau đó người bên trong mới có thể chui ra.

Trong lúc đó còn phải đề phòng gấu Tây Tạng phát hiện đối phương, rồi giẫm đạp khiến người đó bị trọng thương.

Đây chẳng phải là mâu thuẫn sao?

Nếu có thể ra ngoài thì còn cần tốn sức như vậy làm gì?

Ngô Mặc cẩn thận quan sát khe nứt, lại cúi đầu nhìn cơ thể mình.

Tốt rồi.

Lão nhị (Ngô Mặc tự xưng) có thể qua được.

Lão đại (Lâm Phong) sống chết cũng không qua được.

Đúng lúc đang buồn bực, vai bị người ta vỗ nhẹ một cái, ngay sau đó tiếng Giải Ngữ Hoa vang lên phía sau: “Nhị gia, hay là để tôi thử xem?” “Đi cái quái gì, ngoan ngoãn đứng yên đi.” Ngô Mặc không vui mắng một câu: “Anh lại không biết thuật xuyên tường, có tác dụng quái gì.” “Nhị gia.” Giải Ngữ Hoa không muốn Ngô Mặc khó xử, cộng thêm tình hình trước mắt rất nguy hiểm, anh ta muốn thuyết phục Ngô Mặc đồng ý.

“Ngô Phú Quý, anh có tin bố mày đánh chết anh không?” Ngô Mặc giả vờ tâm trạng không tốt, quay người táng một cái vào vai Giải Ngữ Hoa.

Cái tát này nhìn có vẻ mạnh mẽ, nhưng thực ra lực đạo còn không bằng gãi ngứa.

Thấy ánh mắt Ngô Mặc vô cùng kiên định, Giải Ngữ Hoa đành bất lực lùi lại một bước.

Ngô Mặc sợ nhất chính là như vậy.

Trên đạo nhiều người đều biết.

Giải đương gia thân thể yếu ớt nhưng giỏi thuật co rút xương, nhiều nơi đều có thể chui lọt.

Hoa ca mà biểu diễn giữa chốn đông người, rất dễ bị lộ thân phận.

Thực lòng mà nói, lộ hay không lộ cậu ta không quan tâm, điều cậu ta quan tâm là an nguy.

Gấu Tây Tạng cuồng bạo hung dữ đến mức nào, cậu ta đã đích thân trải nghiệm.

Ba người tốn hết mười thành khí lực, cuối cùng vẫn phải dựa vào thuốc mê mới giải quyết được.

Tiếng gầm thét và lực đạo của con gấu bên ngoài, rõ ràng mạnh hơn mấy phần so với con trước đó đã bị giết.

Người đi ra ngoài vừa phải đối mặt với sự tấn công của gấu, lại phải cố gắng di chuyển đá, hệ số nguy hiểm quá cao.

Trong tình huống này, cậu ta làm sao nỡ để Giải Ngữ Hoa đi ra ngoài?

Dù sao cũng không ai biết Giải Ngữ Hoa biết thuật co rút xương, mình không mở miệng thì người khác cũng chịu.

Nghĩ đến thuật co rút xương, cậu ta chợt phản ứng lại.

Ở đây có nhiều người như vậy, ngoài Hoa ca và Lão Trương ra, chẳng phải còn có người khác biết sao?

Đầu cậu ta từ từ di chuyển, cuối cùng dừng lại trên người Trương Hải Khách.

Trên mặt nở nụ cười mà cậu ta tự cho là vô cùng thân thiết.

Vỗ vỗ vai Trương Hải Khách, cười tủm tỉm mở miệng: “Hải Sản Phẩm, tục ngữ nói người giỏi thì làm nhiều, mày nhìn cái khe nứt này đi, những lời tiếp theo chắc tao không cần nói nhiều nữa đâu nhỉ?” Trương Hải Khách còn chưa mở miệng nói chuyện, Tiểu Tứ Nguyệt đã chen từ trong đám đông ra, rụt rè nói: “Nhị gia, có muốn tôi đi thử một chút không?” Cũng không biết vì sao?

Bây giờ Tiểu Tứ Nguyệt đối mặt với Ngô Mặc, luôn làm ra vẻ yếu đuối si tình.

Con người ta đôi khi là như vậy, cảm xúc vừa thay đổi, suy nghĩ liền khác.

Ngày trước hận mày hận đến nghiến răng nghiến lợi, hôm nay lại có thể yêu mày yêu đến như mạng.

Lòng tự tôn của Tiểu Tứ Nguyệt bị Ngô Mặc bẻ gãy, cam tâm tình nguyện giúp cậu ta làm việc.

Than ôi, mối tình sâu đậm này của cậu ta, định sẵn là sẽ theo gió bay đi.

Ngô Mặc căn bản không xem cậu ta là món ăn.

Cứu cậu ta và giúp cậu ta thoát hiểm, một là muốn có lợi, hai là lo cho bản thân.

Còn về những tình cảm khác?

Đừng đùa nữa.

Cậu ta bây giờ đã chọc giận hai đại gia còn khó tự bảo toàn, đâu ra tâm trạng rảnh rỗi mà lo lắng cảm xúc của người khác?

Vừa nghe có người xin ra trận.

Ngô Mặc không thèm nghĩ ngợi, lập tức gật đầu đồng ý: “Không tệ, Tiểu Thanh Minh, là một thằng đàn ông.” Ngay sau đó lại trêu chọc Trương Hải Khách: “Tao nói Hải Sản Phẩm, mày có ngại không khi để người ta một mình ra ngoài?” Ba chữ “hảo ý tứ” (ngại) cứ quanh quẩn trong miệng Trương Hải Khách mấy vòng, cuối cùng vẫn không phun ra được.

Anh ta coi như đã hiểu rồi.

Hôm nay chuyện này mình mà không ra ngoài?

Thằng hỗn đản họ Ngô không chừng còn có lời gì đang chờ để chọc mình nữa.

Thay vì nghe nó lải nhải, chi bằng ra ngoài đánh nhau với con súc sinh.

Anh ta nghĩ đến đây, cắm dao vào chân, cầm một cái xẻng quân dụng chạy về phía khe nứt.

Tiểu Tứ Nguyệt theo sát phía sau, chỉ sợ chậm một bước sẽ bị Ngô Mặc coi thường.

Thuật co rút xương quả nhiên là một thứ tốt.

Đối với Ngô Mặc mà nói thì sống chết cũng không chui lọt cái lỗ đó.

Trương Hải Khách nhìn có vẻ không tốn nhiều sức lực, rất nhanh đã chui ra ngoài.

Ngoài dự liệu của Ngô Mặc là, Tiểu Tứ Nguyệt vậy mà cũng biết thuật co rút xương.

Theo Ngô Mặc quan sát.

Cơ thể và công pháp của cậu ta rất khác biệt so với Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh, dường như là một lưu phái khác.

Nhưng cũng có thể hiểu được.

Nếu Tiểu Tứ Nguyệt thật sự vô dụng, Tô Nan đâu lại dùng cậu ta làm trợ lý chứ?

Nhìn bóng dáng hai người chui ra ngoài, Ngô Mặc thèm đến chảy cả nước miếng.

Chương 814

Sao mình lại không biết thuật co rút xương nhỉ?

Công pháp tốt biết bao.

Dựa vào chiêu này, sau này nếu muốn làm chút chuyện xấu?

Đơn giản như trở bàn tay.

Trong lúc Ngô Mặc đang nghĩ vẩn vơ, hai người nối tiếp nhau chui ra ngoài.

Đông người dễ làm việc, đó là đạo lý muôn thuở.

Hai người phối hợp với nhau, hệ số an toàn vượt xa so với đánh đơn độc.

Một người phụ trách cảnh giới, một người phụ trách di chuyển tảng đá lớn.

Hi vọng trước mắt.

Gấu Tây Tạng đột nhiên xuất hiện phía sau Trương Hải Khách.

Vung bàn chân lớn, hung hăng đánh tới lưng anh ta.

Gấu Tây Tạng xông đến hung hãn, rõ ràng có ý định muốn đập Trương Hải Khách thành thịt băm.

Trương Hải Khách đã sống trăm năm, nguy hiểm gì mà chưa từng trải qua?

Một con súc sinh nhỏ nhoi, tính là cái thá gì?

Thật sự mà để nó đánh bị thương, thì cái mặt đẹp trai của mình giấu vào đâu?

Anh ta nghĩ rất hoàn hảo.

Thậm chí đã lên kế hoạch dùng những động tác thoát ẩn thoát hiện nào để né tránh tấn công.

Nhưng tục ngữ nói hay.

Người mà xui xẻo thì uống nước lạnh cũng tắc răng, đánh rắm cũng vấp gót chân.

Anh ta nhảy lộn ngược một cái.

Chân còn chưa kịp chạm đất, gió đã nổi lên.

Cuồng phong dữ dội.

Băng tuyết trên mặt đất như cảnh Hoàng Phong Quái xuất hiện trong Tây Du Ký, trong chớp mắt biến thành lưỡi dao sắc bén lao về phía người.

Trương Hải Khách ban đầu muốn tránh xa gấu Tây Tạng.

Một cơn gió cấp mười thổi qua.

Cả người anh ta như diều đứt dây, xoay mấy vòng trên không trung, trực tiếp đâm thẳng vào lòng gấu Tây Tạng.

Tình hình của gấu Tây Tạng lúc nãy cũng chẳng khá hơn là bao, bị gió lớn thổi làm cơ thể lắc lư qua lại.

Lông trên mắt, cứ bay phấp phới chọc thẳng vào nhãn cầu khiến nó đau.

Nó khó chịu liên tục vung bàn chân lớn, muốn chống lại sự tấn công của gió tuyết.

Phải nói là không có sự trùng hợp thì sao mà thành chuyện được!

Đúng lúc gấu Tây Tạng hai tay giơ ngang, Trương Hải Khách từ trên trời rơi xuống, trực tiếp rớt vào vòng tay nó.

Gấu Tây Tạng hai tay bản năng co lại, ôm chặt Trương Hải Khách vào lòng.

Nhìn từ xa, đúng là một cặp “công chúa và dã thú” tuyệt đẹp.

Trương Hải Khách ngơ ngác, gấu Tây Tạng đơ người, Ngô Mặc ló đầu ra khỏi khe nứt cũng cạn lời.

“Trương Hải Khách còn cần mặt mũi nữa không?

Đánh không lại thì chạy, đến mức còn dùng sắc dụ một con súc sinh?

Đồ mặt dày hơn nữa là, anh ta vậy mà còn nép vào lòng gấu như chim non nép vào người.

Cũng không nghĩ kỹ một chút.

Với cái thể trạng nhỏ bé đó của anh ta thì làm sao có thể hầu hạ tốt một con gấu cái?” Đúng lúc Ngô Mặc trong lòng đang hoạt động cực kỳ dữ dội, Tiểu Tứ Nguyệt thở hổn hển nói: “Nhị gia, ngài đợi một chút, khối đá này tôi lập tức có thể gạt ra.” Vừa phải chống chọi với cuồng phong lại vừa phải di chuyển đá, Tiểu Tứ Nguyệt mệt đến thở hổn hển.

Nếu không phải sợ Ngô Mặc sốt ruột, cậu ta một chữ cũng không muốn nói.

Mấy chữ này, vẫn là phải dùng hết sức lực toàn thân mới rặn ra được từ kẽ răng.

Ngô Mặc thử một chút.

Đầu có thể thò ra ngoài, nhưng vai kẹt cứng ngắc, cố sức đụng hai cái cũng không nhúc nhích chút nào.

Cậu ta nhíu chặt mày, buồn bực vô cùng.

Trong lòng thầm tính toán, có nên mạo hiểm chui ra từ đầu bên kia không?

Trong lúc suy nghĩ vẩn vơ, vai bị người ta vỗ nhẹ một cái.

Ngô Mặc quay đầu nhìn, người đứng phía sau là Trương Khởi Linh, trầm giọng hỏi: “Trương gia?

Chuyện gì?” “Tôi ra ngoài.” Trương Khởi Linh vẫn kiệm lời như vàng.

Mấy anh em ở ngoài rất chú ý vấn đề xưng hô lẫn nhau, dù sao thì chú ý một chút vẫn tốt hơn nhiều so với không kiêng nể gì.

Ngô Mặc thấy Trương Khởi Linh vẻ mặt nghiêm túc, lại quay đầu nhìn cái khe nứt bé tí, chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Cậu ta vỗ vai Trương Khởi Linh, dặn dò: “Trương gia, con súc sinh kia hung dữ lắm, ngàn vạn lần phải cẩn thận đấy.” Nói xong lùi lại một bước nhường khe hở.

Sau đó mắt không chớp nhìn Trương Khởi Linh, thân mình vặn vẹo mấy cái liền chui ra khỏi khe nứt.

Trong tích tắc, Ngô Mặc nước miếng chảy ra.

Cậu ta thực sự không nhịn được nữa, trong đầu bắt đầu giao tiếp với Hệ thống.

“Thống ca, ngài có ở đó không?

Có thể lên tiếng một chút không?” Thái độ khiêm tốn, hoàn toàn đối lập với hình tượng thổ phỉ trước đây.

Nếu biến thành hình tượng hoạt hình?

Sẽ thấy một tiểu nhân nở nụ cười, nhe răng nịnh nọt cầu nguyện với ông trời.

Hệ thống vốn dĩ không muốn để ý đến Ngô Mặc.

Chợt nghĩ lại, với cái vẻ mặt dày mày dạn của Ngô Mặc, nếu mình không lên tiếng, lát nữa chắc chắn sẽ bị làm phiền đến chết.

“Nói đi!” Một chữ đơn giản, làm nổi bật tâm trạng cực kỳ sốt ruột của Hệ thống.

Ngô Mặc mặt dày vô đối, mày có thích trả lời hay không thì tùy, những gì cậu ta cần nói tuyệt đối sẽ không thiếu một chữ.

“Thống ca, rốt cuộc bao giờ tôi mới học được thuật co rút xương?

Thứ này đúng là quá tuyệt vời, hoàn toàn là công pháp được thiết kế riêng cho thế giới đạo mộ!

Mày (Hệ thống) xăm cho tao cái hình xăm rách nát, đầu rồng lại hướng xuống, sao không nghĩ đến việc truyền loại kỹ thuật này cho tao luôn chứ?” Tranh thủ lúc Tiểu Tứ Nguyệt đang đào đất, Ngô Mặc nói luyên thuyên không ngừng.

Càng nói càng thấy tủi thân.

“Quen biết nhau bao nhiêu năm rồi, không thể để lọt khe tay mà cho mình thêm chút đồ tốt sao?

Hình xăm đầu rồng hướng xuống thì có tác dụng quái gì?

Mình còn có thể biến thân thành giun đất chui ra khỏi khe nứt à?” Trong suốt thời gian này, Hệ thống một chữ cũng không bật ra, giữ vững phong thái lạnh lùng cao ngạo.

Cứ như thể những lời oán trách của Ngô Mặc đối với nó chỉ là một bản nhạc nhỏ để điều tiết cảm xúc vậy.

Ngô Mặc nói nửa ngày không nghe thấy Hệ thống đáp lời, không nhịn được thầm mắng một tiếng trong lòng: “Mày không phải Hệ thống, mày là cái thùng sắt à?

Chương 815

Cũng quá kín cổng cao tường rồi.” “A a, cũng thế thôi!” Hệ thống cười lạnh một tiếng, đáp trả một câu rồi lại biến mất.

Mình là Hệ thống, không phải con rùa trong ao ước nguyện.

Ngô Mặc muốn cướp không đủ loại kỹ thuật?

Đó là mơ mộng hão huyền.

Ngô Mặc còn chuẩn bị nói thêm vài câu thì tiếng sột soạt của Tiểu Tứ Nguyệt từ phía trên truyền đến: “Nhị gia, khe, khe nứt mở rồi.” “Đến rồi.” Ngô Mặc buộc phải từ bỏ việc giao tiếp với Hệ thống, cầm vũ khí nhanh chóng bò ra khỏi khe nứt.

“Huynh đệ, cảm ơn nhé.” Ngô Mặc vỗ vai Tiểu Tứ Nguyệt, vô cùng thành khẩn nói một câu cảm ơn.

Nói thật, gã này ngoài việc đôi khi hành động kinh tởm người khác, nói chuyện không lọt tai ra, thì cũng chẳng có lỗi lầm gì quá lớn.

Ngược lại, nếu biết dùng tốt, cũng có thể trở thành một trợ thủ đắc lực.

Chẳng hạn như bây giờ.

Cậu ta ra ngoài làm việc, Hoa ca có thể nhàn nhã hơn một chút.

“Nhị gia, ngài hài lòng là được rồi ạ.” Tiểu Tứ Nguyệt vừa lạnh vừa mệt, toàn thân bị gió lạnh thấu xương, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Ngô Mặc gật đầu không để ý đến Tiểu Tứ Nguyệt nữa, quay đầu nhìn về phía xa.

Lần này nhìn kỹ mới phát hiện, bên ngoài đâu chỉ có một con gấu

Tây Tạng?

Còn có mấy con báo tuyết đang tấn công Trương Khởi Linh.

Vãi chưởng!

Báo tuyết không phải là động vật sống đơn độc sao?

Sao ở đây lại kết bè kết phái thành bầy thế này?

Ngay lúc này, Ngô Mặc không kịp nghiên cứu đặc tính của động vật núi tuyết nữa, siết chặt Hàn Quang Côn chống chọi với cuồng phong nhanh chóng xông về phía trước.

Chỉ sợ chậm một bước, Trương Khởi Linh sẽ chịu thiệt.

Những người khác trong hang động cũng nối tiếp nhau bò ra từ khe nứt, gia nhập vào chiến trường.

Tình thế bất lợi cho bọn họ.

Dù sao đây cũng là địa bàn của gấu Tây Tạng và báo tuyết.

Chúng đã quen với cái lạnh và vùng tuyết, di chuyển né tránh linh hoạt hơn con người rất nhiều.

Trương Khởi Linh một mình chống lại nhiều kẻ địch vẫn đánh không hề nao núng!

Trương Hải Khách một mình chiến đấu với gấu Tây Tạng khá là thảm hại.

Thấy Ngô Mặc bỏ mình mà chạy thẳng về phía Trương Khởi Linh, Trương Hải Khách hét lớn một tiếng: “Lão nhị, còn không mau qua đây giúp một tay!” Ngô Mặc nghe thấy tiếng gọi, dừng bước nhìn lại, liền thấy Trương Hải Khách cứ xoay vòng quanh con gấu Tây Tạng.

Cây dao chân chó to lớn trong tay chém vào người gấu Tây Tạng, ngoài việc gãi ngứa cho đối phương ra thì chẳng có tác dụng quái gì.

Anh ta đã nghe nói Ngô Mặc có thuốc mê trong tay, con gấu Tây Tạng đầu tiên chính là bị gã này làm chết.

Giờ thấy Ngô Mặc xuất hiện, còn đâu mà bận tâm đến vấn đề thể diện nữa, mau chóng nhờ người giúp đỡ làm thịt con gấu này rồi tính sau.

Ngô Mặc liếc một cái rồi lập tức thu ánh mắt lại.

Chân chuyển một cái, hắn lao về phía Trương Khởi Linh, lạnh lùng quăng lại một câu: “Anh dụ dỗ nó một lát đi, ông đây làm xong bên này sẽ qua ngay.” Lời vừa thốt ra, Trương Hải Khách lập tức xù lông.

Hắn vừa nhanh chóng lùi lại vừa chửi rủa: “Kháo, Lâm lão nhị, mày còn là người không đấy?

Dụ dỗ?

Mày biểu diễn cho ông đây xem, làm thế nào mà dụ dỗ được một con súc sinh hả?” Ngô Mặc không quay đầu lại, nhưng giọng nói vẫn lơ lửng giữa không trung: “Mày cứ tiếp tục diễn trò chim nhỏ nép vào người là được.” “Lâm lão nhị, đồ hỗn đản nhà mày!” Nhìn bóng lưng Ngô Mặc, Trương Hải Khách hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hận không thể nhào tới cắn chết Ngô Mặc một ngụm.

Nhưng tình thế không như ý muốn.

Vì hắn la hét chửi Ngô Mặc, ngược lại đã thu hút sự chú ý của con gấu Tạng Mã hơn.

Trí thông minh của súc sinh có được bao nhiêu?

Con gấu Tạng Mã vốn đã mất bạn đời nên đang trong trạng thái cuồng nộ.

Giờ thấy Trương Hải Khách la hét, nó càng lầm tưởng là đang khiêu khích mình.

Cơn giận bùng lên từ cổ trực tiếp xông thẳng lên đỉnh đầu.

Lòng bàn chân gấu giơ cao, dùng sức đập mạnh vào đầu Trương Hải Khách.

Nếu cú này mà đánh trúng, đầu Trương Hải Khách tuyệt đối sẽ như quả dưa hấu, “phụt” một tiếng nát bươm.

May mắn thay, Trương Hải Khách cũng không phải người bình thường.

Với một chiêu lăn lộn cực kỳ chật vật, hắn đã né tránh được đòn tấn công chí mạng.

Chuyện bên hắn tạm thời gác lại, hãy nói đến bên Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh chui ra từ khe nứt, ban đầu định trợ giúp Trương Hải Khách xử lý con gấu Tạng Mã.

Nào ngờ người vừa đứng vững.

Chưa kịp động thủ thì mấy con báo tuyết đã xông ra từ đống tuyết.

Mấy con súc sinh này mình trắng xóa, ẩn mình trong đống tuyết rất khó để người ta phát hiện.

May mà Trương Khởi Linh luôn trong trạng thái cảnh giác nên đã kịp thời chống đỡ được đòn tấn công của đối phương.

Trong lòng hắn cũng có chút nghi hoặc.

Báo tuyết là động vật sống đơn độc.

Trừ khi trong thời kỳ động dục sẽ ở cùng bạn đời, nếu không thì thường đơn độc chiến đấu như những hiệp khách độc hành.

Nhưng thời kỳ động dục của chúng thường là từ cuối đông đến tháng ba, tháng tư đến tháng sáu là thời kỳ sinh sản.

Hiện tại đang là cuối tháng sáu, vì sao chúng lại tụ tập ở một chỗ?

Trương Khởi Linh vừa đánh vừa suy nghĩ chuyện này.

Hoàn toàn không chú ý đến sự thay đổi đang diễn ra trên người mình.

Đó là hắn lại bắt đầu suy nghĩ, làm thế nào để giải thích chuyện này hợp lý hơn?

Hết cách rồi, ai bảo hắn xui xẻo vớ phải hai anh em nhà họ Ngô chứ?

Một người là “mười vạn câu hỏi vì sao”, một người là vừa mù chữ vừa lưu manh.

“Vì sao” thì dễ đối phó, chứ lưu manh thì không chọc vào được.

Dù sao Ngô Tà làm việc có chừng mực, lại biết nhìn sắc mặt người khác.

Chỉ cần mình không biểu cảm gì, dù anh ta có bao nhiêu nghi hoặc cũng sẽ không tiếp tục truy hỏi.

Ngô Mặc thì hoàn toàn khác với anh trai mình.

Nếu hắn muốn biết một chuyện, thì mày nói cũng phải nói.

Không nói?

Hắn sẽ làm đủ trò xấu xa để móc chữ từ miệng mày ra.

Hơn nữa, hắn còn có một thói quen.

Gặp chuyện tuyệt đối không vòng vo tam quốc, mà là rất dứt khoát “đánh thẳng vào vấn đề”.

Đừng nói không biểu cảm gì?

Chương 816

Ngay cả khi mặt mày không có ngũ quan, hắn cũng sẽ tìm một kẽ hở trên người mày để bắt mày nói ra.

Sống chung lâu ngày, Trương Khởi Linh đã dần dần thay đổi cách suy nghĩ và hành xử lúc nào không hay.

Trong lúc giao chiến, Trương Khởi Linh phát hiện những con báo tuyết dường như có ý thức hợp tác nhóm rất mạnh.

Chúng không chỉ đơn thuần là lao về phía trước một cách vô não, mà còn rất chú trọng chiến lược.

Tình huống bất thường này khiến Trương Khởi Linh cảnh giác.

E rằng những con báo tuyết này có lai lịch không hề nhỏ.

Còn cách Trương Khởi Linh ba mét, Ngô Mặc lớn tiếng kêu một câu: “Trương gia, tôi đến giúp anh đây.” Vừa nói, Ngô Mặc tay cầm Hàn Quang Côn đã lao đến.

Hắn cũng không nói nhảm, giơ côn lên nhắm vào một trong số những con súc sinh đó mà dùng sức đập xuống.

Báo tuyết thân thể cực kỳ linh hoạt.

Chiếc đuôi lớn quét xuống đất, hất tung một mảng tuyết lớn, khiến tầm nhìn xung quanh rất mờ mịt.

“Kháo!” Cây côn của Ngô Mặc ban đầu nhắm vào xương sống con báo tuyết, kết quả lại lệch sang đập trúng mông nó.

Hắn không cam tâm, tiếp tục tấn công.

Báo tuyết đau đớn, nổi giận trả thù.

Cuộc đại chiến người-thú, một khi đã bắt đầu thì không thể nào thu thập được.

Những người còn lại cũng đều xông ra.

Trương Hải Khách bị gấu Tạng Mã tấn công, Giải Ngữ Hoa và những người khác hỗ trợ Ngô Mặc vây công báo tuyết.

Tô Nam vài người đánh du kích.

Chốc chốc giúp đỡ bên này, chốc chốc giúp đỡ bên kia.

Ban đầu cứ nghĩ số người của họ chiếm ưu thế, cán cân sẽ nghiêng về phía nhân loại.

Ai ngờ tự nhiên không chịu nổi sự kiêu căng ngạo mạn của con người, cố tình thêm một đòn chí mạng vào phe súc sinh: Tuyết lở!

“Chạy, chạy mau!” Lúc này cũng không còn bận tâm đến quy tắc không được la hét lớn tiếng nữa, từng người đều gân cổ lên nhắc nhở người khác mau mau chạy trốn.

Khe nứt vừa nãy để tránh né đã không thể vào lại được nữa, vì báo tuyết và gấu Tạng Mã đã nhảy vào trước cả con người rồi.

Nếu họ mà bám theo sau?

E rằng là tự động dâng mình làm lương thực dự trữ mùa đông cho đối phương.

Cả nhóm đành liều mạng cắm đầu cắm cổ chạy về phía trước, thi đấu tốc độ sống chết với tuyết lớn.

Hàng trăm ngàn tấn tuyết tích tụ như lưỡi hái tử thần, bám sát phía sau mông muốn kéo tụt quần lót của họ.

Nếu không muốn biến thành tượng băng, chỉ có thể chạy nhanh hơn cả tên trộm quần.

Ngô Mặc lo lắng nhất chính là anh trai mình Ngô Tà.

Thể lực và thân thủ của anh ấy rõ ràng không theo kịp những người khác, vạn nhất gặp nguy hiểm thì làm sao?

Hắn liều mạng quay đầu nhìn lại phía sau, muốn tìm kiếm tung tích Ngô Tà?

Nhưng phía sau đồng đội hỗn loạn.

Thêm vào đó là những mảnh băng vụn không ngừng bắn tung tóe, khiến hắn căn bản không thể nhìn rõ bóng dáng Ngô Tà.

“Nhị gia, đi mau!” Ngay lúc hắn đang chần chừ, một giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến.

Ngô Mặc không cần quay đầu cũng biết đó là Vương Bàn Tử.

“Anh tôi đâu?” Trong tình huống khẩn cấp, Ngô Mặc cũng chẳng kịp bận tâm đến việc có lộ thân phận hay không, trực tiếp hỏi Vương Bàn Tử tung tích Ngô Tà.

“Anh ấy ở phía trước kìa.” Vương Bàn Tử vừa thúc giục Ngô Mặc vừa giải thích: “Mau đi thôi, người của chúng ta đều ở phía trước, vừa nãy tôi bị một con súc sinh vướng chân vướng tay, nếu không thì đã chạy lên trước rồi.” Ngô Mặc nghe xong câu này, trong lòng ổn định hơn một chút.

Ngay khi hắn định mở miệng nói chuyện, liếc mắt thấy tình hình phía sau, sắc mặt lập tức đại biến.

“Mắt tuyết” đang quét tới.

“Đậu má, chạy!” Hắn gầm lên một tiếng, kéo cánh tay Vương Bàn Tử dùng sức lôi về phía trước.

Tuyết lớn phủ kín trời đất đập mạnh xuống đất.

Khiến hai người căn bản không phân biệt được đông tây nam bắc, cũng không nhìn rõ phía trước còn có ai không?

Bước chân vô thức lệch hướng.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử hai người tách khỏi đội ngũ, chạy tháo thân về hướng đông nam.

Trong lúc chạy hết sức, chỉ nghe Vương Bàn Tử “ái ui” một tiếng.

Ngay sau đó thân thể mềm nhũn.

Cả người trực tiếp sụp xuống khe băng.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử sợ chạy lạc nên đã dùng dây thừng buộc hai người lại với nhau từ trước.

Dưới lực kéo giật cực lớn, Ngô Mặc chỉ kịp chửi một câu: “Đậu má!” là người cũng theo đó mà rơi xuống khe băng.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử hai người, một lần nữa tự mình chứng minh thí nghiệm thả rơi quả cầu sắt của Galileo là chính xác.

Họ không phân biệt trước sau, cùng lúc rơi xuống hai bên của một vật nhô ra.

Dây thừng trực tiếp mắc vào khối băng nhô ra.

Lực rơi xuống cực lớn và lực kéo của dây thừng suýt nữa thì siết chết người.

Hai người lơ lửng giữa không trung, ngẩng đầu không chạm tới trời, dưới chân không nhìn thấy đất.

Giống như hai đĩa cân trên một chiếc cân, chỉ dựa vào một sợi dây thừng để duy trì sự sống.

“Ái ui đậu má, đau chết Béo gia rồi.” Bụng Vương Bàn Tử đau thắt như bị dùi đâm, cảm giác ngũ tạng lục phủ đều muốn dịch chuyển vị trí.

“Khụ khụ.” Ngô Mặc cũng chẳng khá hơn.

Mở miệng muốn nói chuyện, nhưng yết hầu cứ ngứa ran, ho không ngừng.

Mãi nửa ngày sau mới hít thở lại được.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trên, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Từ khe nứt mà họ rơi xuống đến vị trí hiện tại, khoảng cách ước chừng hơn ba mươi mét.

Hai bên vách đá trơn nhẵn như thể bị ai đó dùng kiếm chém phăng phăng.

Căn bản không có chỗ nào để đặt chân.

Muốn theo đường cũ mà leo lên ư?

Đừng nói là hai người họ, ngay cả một con ruồi đứng lên đó cũng phải rách cả quần.

“Mẹ kiếp, Bàn ca, hai anh em mình đúng là mệnh lớn thật đó.” Ngô Mặc đầy cảm khái: “Nếu không có khối băng lớn nhô ra này, hai anh em mình hôm nay đã đi gặp Phật tổ rồi.” “Đừng mừng vội, hai anh em mình bây giờ cũng chẳng khá hơn là bao, căn bản là treo lơ lửng như con nhện trên sợi tơ thôi.” Vương Bàn Tử bị siết đến nhe răng trợn mắt.

Nhưng thân thể không dám cử động, chỉ sợ không cẩn thận lại tiếp tục rơi xuống.

Ngô Mặc lườm một cái: “Giờ này còn tâm trạng nói mấy câu thành ngữ vớ vẩn hả?

Mau nghĩ cách rời khỏi đây đi.” Hắn nói đến đây dừng lại một chút: “Nhưng mà lên trên thì hơi khó, hay là thử nhìn xuống dưới xem sao?” “Cái này...” Vương Bàn Tử xoa xoa răng, nghiêng đầu nhìn tình hình phía trên, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

“Đây rốt cuộc là cái quái quỷ gì vậy?

Sao nhìn cứ như là do con người tạo ra vậy?

Chứ không thì vách băng hình thành tự nhiên làm gì có chuyện thẳng đứng và trơn nhẵn như thế này?” Hắn suy nghĩ một chút.

Chương 817

Tình huống hiện tại leo lên trên là thật sự không thể.

Lựa chọn tốt nhất là tiếp tục trượt xuống, xem có khe nứt nào khác hoặc lối ra để rời khỏi đây không.

Nhưng tình hình phía dưới như thế nào?

Không ai rõ.

Tối đen như mực không nhìn rõ tình hình cụ thể, khiến người ta trong lòng đều không chắc chắn.

Vương Bàn Tử kêu Ngô Mặc một tiếng: “Huynh đệ, mày còn đèn pin huỳnh quang không?” Tục ngữ nói người nhà biết chuyện nhà.

Vương Bàn Tử cũng có đèn huỳnh quang, nhưng đồ của hắn đều ở trong ba lô phía sau.

May mắn thay, trong quá trình trượt xuống vừa nãy, ba lô không bị rơi mất.

Nhưng hắn không dám với tay lấy ba lô, dù sao thể tích và trọng lượng của hắn vượt xa Ngô Mặc.

Một khi hành động khinh suất, rất dễ xảy ra nguy hiểm.

“Có, mày đợi chút, tao lấy ra mấy cái.” Ngô Mặc quay tay ra sau ba lô sờ.

Vương Bàn Tử không nhìn rõ tình hình cụ thể, nhưng cảm thấy sợi dây động đậy vài cái, vội vàng nhắc nhở: “Cẩn thận đó, biên độ động tác nhất định phải nhỏ, nếu không tao sợ khối đá này không chịu nổi trọng lượng của hai anh em mình đâu.” Ngô Mặc không đợi Vương Bàn Tử nói xong, vội vàng lên tiếng cắt lời hắn: “Tôi nói Bàn ca, anh mau ngậm miệng lại đi, có thể nói lời nào may mắn một chút không?" Ai cũng biết, vận may của anh trai mình và cái mồm quạ đen của Vương Bàn Tử, trong toàn bộ thế giới Đạo mộ đều nổi tiếng như cồn.

Hai người họ hoàn toàn thuộc dạng tốt thì không linh, xấu thì chắc chắn ứng nghiệm.

Hiện giờ hai người đang dựa vào khối đá này để giữ mạng đấy.

Chẳng lẽ muốn anh ta nói nó đứt thật sao?

Chỉ có thể đợi mười tám năm sau mới thành một hảo hán thôi.

"À, đúng đúng, tôi không nói nữa, mày mau lấy đèn huỳnh quang đi." Vương Bàn Tử phản ứng lại, hận không thể tát vào miệng mình một cái.

Ngô Mặc có chút bất lực lắc đầu.

Hắn không nói thêm gì nữa, đưa tay ra sau giả vờ lấy ba lô, thực chất là lấy mấy cây đèn huỳnh quang từ không gian ra.

Hắn bẻ cong đèn huỳnh quang, từng cái từng cái một ném xuống.

Đây là cơ hội sống sót, không thể sơ suất một chút nào.

Cả hai cùng lúc căng thẳng.

Không tự chủ được nín thở, nghiêm túc nhìn xuống dưới.

Một mét, hai mét, năm mét.

Đến khi ước chừng bảy mét, tim Ngô Mặc đã thắt lại.

Nếu phía dưới thật sự sâu không thấy đáy, hai người còn hy vọng sống sót không?

Có lẽ có.

Nhưng tỷ lệ thành công sẽ là bao nhiêu?

Trong lòng hắn có chút không chắc chắn, cũng có chút không cam tâm.

Chịu đựng bao nhiêu năm nay, khó khăn lắm mới ngóc đầu lên được, kết quả lại chết ở một nơi tầm thường như vậy sao?

Thật sự quá mất mặt rồi!

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ miên man, Vương Bàn Tử bên cạnh phát ra một tiếng kinh hô: “Huynh đệ, đến đáy rồi.” Ngô Mặc giật mình, định thần nhìn xuống.

Năm cây đèn huỳnh quang vững vàng rơi xuống vị trí cách đó khoảng mười hai mét.

Ngô Mặc thở phào một hơi, lòng đã yên ổn trở lại.

Mười hai mét đối với người khác thì rất cao, nhưng đối với những người đã trải qua trăm trận chiến như họ thì căn bản không đáng kể.

“Bàn ca, xem ra Diêm Vương gia ghét hai anh em mình lắm, hoàn toàn không có ý định thu nhận chúng ta.” “Hắc hắc!” Vương Bàn Tử cười hắc hắc: “Có khi nào là một khả năng khác không?

Hai anh em mình quá đẹp trai, Diêm Vương gia sợ chúng ta xuống dưới tranh giành nữ quỷ với ông ấy.” “Xì, Diêm Vương gia là sợ anh quá ham ăn, đến lúc đó không nuôi nổi anh thôi.” Thấy có hy vọng sống sót.

Hai người không còn nghiêm túc nữa, lại trở lại với cách nói chuyện thoải mái như trước.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử vừa đấu võ mồm vừa lấy dây thừng ra.

“Bàn ca anh đừng động vội, tôi sẽ lấy dây thừng xuống buộc vào khối băng, anh trượt xuống trước, tôi sẽ theo sát phía sau.” “Được, anh nghe mày.” Trong lòng đã có phương án thì dễ làm việc hơn.

Ngô Mặc rất nhanh buộc dây thừng vào khối băng.

Sau đó dùng sức quăng sợi dây trong tay về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nắm chặt sợi dây, kéo mạnh hai cái xác nhận chắc chắn, rồi nói với Ngô Mặc: “Huynh đệ, mày leo lên phía trên khối băng trước đi, nếu không tao mà động là mày dễ bị rơi xuống lắm.” Ngô Mặc gật đầu, làm theo lời Vương Bàn Tử, tốn nửa ngày trời mới leo lên được khối băng.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, hai người lần lượt trượt xuống.

Cho đến khi chân thật sự đứng trên mặt đất, hai anh em mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn lên phía trên, trầm giọng nói: “Ca, dây thừng cứ để đây đi, vạn nhất bên trong tình hình không rõ ràng, ít ra chúng ta còn có thể dựa vào dây thừng để nghĩ cách leo ra ngoài.” “Được, nghe mày.” Vương Bàn Tử cũng không có ý kiến gì, để lại một đường lui là để lại một mạng sống.

Hai người thở dốc vài hơi, sau đó lấy đèn pin ra bắt đầu quan sát tình hình phía dưới.

“Ơ!” Vương Bàn Tử càng nhìn càng cảm thấy có chút kỳ lạ: “Huynh đệ, mày có thấy nơi này rất giống nơi do con người tạo ra không?” “Không cần cảm thấy nữa, chính là do con người tạo ra đó.” Ngô Mặc rất khẳng định đáp một câu.

Không đợi Vương Bàn Tử hỏi, hắn túm lấy cánh tay đối phương, đèn pin chiếu về hướng đông nam, nói: “Bàn ca, anh nhìn xem đó là cái gì?” “Cái quái gì vậy?” Bốn phía nơi hai người đang đứng đều là vách băng.

Ánh sáng đèn pin phản chiếu trên vách băng, khiến mắt người ta nhất thời không nhìn rõ.

Vương Bàn Tử nheo mắt thích nghi một lúc, thấy có chút lờ mờ.

Lại dụi dụi mắt, định thần nhìn kỹ, không khỏi phát ra một tiếng kinh hô: “Đậu má, cái này... cái này là sao vậy?

Trong góc sao lại có nhiều lão nhị thế này?” “Mà thời tiết đúng là lạnh thật, mấy thứ này lại cứng đơ, không cái nào bị hỏng.

Nhưng ai mà thất đức vậy chứ, vứt hết lão nhị ở đây?

Hay là nói nơi này có quái vật nào đó, chuyên rình rập bảo bối của đàn ông?” Hắn nói đến đây, tay phải lập tức che chắn hạ thể.

Cảnh giác nhìn trái nhìn phải.

Chỉ sợ ở đâu đó đột nhiên xuất hiện một con dao, cắt mất “bảo bối béo ú” của mình.

Mặt Ngô Mặc đỏ bừng.

Muốn cười?

Lại cảm thấy hoàn cảnh không thích hợp.

Không cười?

Phản ứng của Vương Bàn Tử thật sự quá buồn cười.

Tầm nhìn của Ngô Mặc vượt xa Vương Bàn Tử, từ sớm đã nhìn rõ những thứ trên mặt đất là gì.

“Lão nhị” chó má gì chứ?

Mấy thứ đó rõ ràng là những vật thể được điêu khắc từ các loại dược liệu khác nhau.

Chỉ là tạo hình rất đơn giản.

Nhìn lướt qua từ xa, thật sự rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

Nhịn một lúc, Ngô Mặc nhẹ thở dài: “Ca, có phải tuổi già thận không tốt, mắt cũng theo đó mà kém đi không?

Đợi ra ngoài, huynh đệ sẽ giúp anh tìm một ông thầy thuốc Đông y giỏi, điều trị kỹ lưỡng một phen.” Liên quan đến vấn đề tự tôn của đàn ông.

Vương Bàn Tử không thèm bận tâm đến việc trước mặt là người huynh đệ mình yêu thương nhất, nhảy cẫng lên chửi một câu: “Đánh rắm!

Chương 818

Lão tử đây công năng còn tốt chán, đứng lên không hề thua kém mấy thứ dưới đất đó đâu!" Ngô Mặc im lặng.

Mấy năm không gặp, sao đầu óc Bàn ca lại có chút không được nhanh nhạy vậy nhỉ?

Là tuổi già rồi sao?

Hay là bị ai đó lây nhiễm rồi?

Nếu không thì rõ ràng hai người đang nói về hai vấn đề khác nhau, sao lại lạc sóng thế này?

Hắn không biểu cảm phản hỏi: "Mắt tốt à?

Vậy sao anh không nhìn ra, mấy thứ trên đất đó căn bản không phải lão nhị của người, mà là những vật thể được điêu khắc từ các chất liệu khác nhau." "Đậu má, điêu khắc à?" Vương Bàn Tử nghe vậy, trái tim lập tức trở về bụng.

Ngay sau đó nhanh chóng tiến lên, ngồi xổm xuống đất tỉ mỉ xem xét mấy thứ đó.

"Đúng là gặp quỷ rồi." Vương Bàn Tử dùng dao khều vài cái, xác nhận mấy thứ này thật sự là các vật được điêu khắc từ nhiều chất liệu khác nhau, hơi khó hiểu nói: "Để mấy thứ này ở đây có ý nghĩa gì chứ?

Chẳng lẽ đây là nơi chôn cất của một thái giám nào đó?

Lúc sống thiếu một cái, chết thì bù lại sao?" Vấn đề rất sâu xa, đáng để người ta suy nghĩ.

Ngô Mặc vắt óc suy nghĩ nửa ngày trời, cuối cùng đi đến một kết luận: “Khụ, có lẽ là để thể hiện đàn ông phải tự cường chăng?” “Ừ, có lý!” Vương Bàn Tử giơ ngón cái lên, mặt đầy vẻ đồng tình.

Sau đó hai người im lặng, đều cảm thấy trong tình cảnh này mà thảo luận đề tài đó có chút không đúng lúc.

Dù sao an toàn tính mạng mới là hàng đầu.

Ngô Mặc đứng dậy, tay trái nắm chặt Hàn Quang Côn, tay phải cầm đèn pin, nói với Vương Bàn Tử: “Bàn ca, tôi bên trái anh bên phải, tìm xem có lối ra nào không.” “Được, đừng đi quá xa, có chuyện gì thì hú một tiếng.” Vương Bàn Tử dặn dò một câu, cầm đèn pin đi về phía bên phải.

Nơi họ đang đứng lúc này là một dải đất hẹp dài.

Chiều rộng ước chừng năm mét, chiều dài nhìn ra xa cũng chỉ hơn hai mươi mét.

Cũng không biết là vị đại năng nào?

Lại tạo ra một không gian như thế này ở đáy khe băng.

Để kiểm tra kỹ lưỡng hơn.

Hai người gần như áp sát vào vách băng, vừa gõ vừa lắng nghe động tĩnh bên trong.

Sợ bỏ sót bất kỳ chỗ nào.

Thế nhưng xui xẻo là, tìm một vòng lớn vẫn không phát hiện bất kỳ manh mối nào.

Vách băng xung quanh vô cùng dày.

Đừng nói là cơ quan cạm bẫy?

Ngay cả một khe nứt nhỏ xíu cũng không thấy.

Không gian ở đây giống như một nhà tù tự nhiên.

Khiến người ta vừa không thể lên trời, lại không thể xuống đất.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử hai người không từ bỏ, lại liên tục tìm kiếm vòng thứ hai, vòng thứ ba, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Hai người trước là gặp nguy hiểm, tiếp đó là chạy thoát, lúc này lại vừa lạnh vừa đói vừa mệt.

Vương Bàn Tử ngồi phịch xuống đất.

Chưa kịp nói chuyện, trong bụng đã phát ra một tràng tiếng kêu réo rắt của sự đói bụng.

Âm thanh đó như tiếng súng hiệu, lập tức gợi lên cảm giác đói của Ngô Mặc.

Anh kêu một tiếng, tôi kêu một tiếng, tiếng kêu réo rắt như ếch đang thi đấu.

Ngô Mặc nuốt nước bọt đề nghị: “Bàn ca, tôi thấy hai anh em mình cứ ăn chút gì đó bổ sung thể lực trước đã.

Còn vấn đề thoát thân ư?

Cứ ăn no bụng rồi tính sau.

Vạn nhất bốn phía thật sự không có cơ quan gì, hai anh em mình chỉ có thể nghĩ cách từ phía trên rời khỏi đây thôi.” Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Lối vào đã bị tuyết lở chặn lại, hiện tại thỉnh thoảng còn có những khối tuyết nhỏ rơi xuống.

Muốn xông ra ngoài ư?

Chẳng khác gì thoát ra khỏi mười tám tầng địa ngục.

May mắn thay, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đều thuộc dạng người vô tư vô lo.

Thoát được hay không, đó là chuyện sau này.

Hiện tại điều quan trọng nhất là lấp đầy bụng và giữ ấm.

Ăn uống thì dễ rồi.

Chưa kể ba lô hai người không mất, bên trong có đồ ăn thức uống.

Ngay cả khi đồ của Vương Bàn Tử thật sự mất rồi, Ngô Mặc cũng có thể lấy đồ từ không gian ra.

Dù sao thì đói chắc chắn không chết được.

Khó khăn là vấn đề giữ ấm.

Có Vương Bàn Tử ở đây, Ngô Mặc sao có thể lấy ra một khúc gỗ lớn từ không gian, rồi khăng khăng nói đó là đồ trong ba lô của mình được chứ?

Trừ khi là trong tình huống sinh tử cận kề, nếu không Ngô Mặc tuyệt đối sẽ không làm vậy.

Vương Bàn Tử cũng nghĩ đến vấn đề này.

Mắt hắn đảo một vòng, sự chú ý đều tập trung vào đống "lão nhị giả" trên mặt đất kia.

Hắn cười hắc hắc, mở miệng nói: "Huynh đệ, lo gì chứ?

Nhiên liệu hảo hạng không phải đang bày ra đó sao?" "Đúng rồi!" Ngô Mặc bừng tỉnh đại ngộ, vỗ đùi khen ngợi: "Không hổ là Bàn ca, đầu óc đúng là nhanh nhạy, vậy còn chờ gì nữa?

Mau châm lửa đi." Hai người nhất trí.

Lao về phía đống đồ trên mặt đất.

Sau một hồi lựa chọn, tìm được một số dược liệu bằng gỗ.

Đống những "lão nhị" bằng gỗ này lại với nhau, Ngô Mặc lại lấy từ ba lô ra một ít nhiên liệu đặc biệt đổ lên trên.

Tiếp đó lấy bật lửa ra châm.

Lui lại một bước, lặng lẽ chờ đợi củi cháy.

Nói thật, trong lòng hắn cũng không chắc.

Đừng thấy đây đều là đồ gỗ, nhưng đã để cả ngàn năm, ai mà biết còn cháy được không?

May mắn thay, trời phật phù hộ người nghèo.

Củi không chỉ cháy mà ngọn lửa còn bùng lên rất cao.

Suýt chút nữa thì cháy xém cả tóc Vương Bàn Tử.

“Đậu má!” Vương Bàn Tử vội vàng lùi lại mấy bước, cười ha hả nói: “Có lửa thì dễ rồi, hai anh em mình tối nay sẽ được nghỉ ngơi thật tốt.” Hai người lấy ra đồ hộp và bánh quy nén từ ba lô.

Lại lấy ra một cái ấm nước gấp gọn, lấy một ấm đầy tuyết từ bên cạnh, chuẩn bị đun nước nóng để uống.

Đồ đạc đã chuẩn bị xong.

Hai người ngồi cạnh đống lửa, vừa hút thuốc vừa chờ đợi nước và thức ăn.

Lúc này, hai người mới có tâm trí nghĩ đến tình hình của những người còn lại.

Chương 819

Ngô Mặc rít một hơi thuốc, nhíu chặt mày lo lắng nói: “Bàn ca, anh tôi và họ có gặp chuyện gì không?” “Yên tâm đi, họ sẽ không sao đâu.” “Mày nghĩ xem, Tiểu Ca và Hắc gia, Hoa gia họ đều ở phía trước, từng người một thân thủ cực tốt, kinh nghiệm phong phú, tuyệt đối có thể bảo vệ Thiên Chân.” Vương Bàn Tử cũng không biết là đang an ủi Ngô Mặc, hay là an ủi chính mình.

Không ngừng tìm lý do để thuyết phục bản thân rằng Ngô Tà và họ nhất định sẽ bình an vô sự.

Ngô Mặc cười khổ: “Chỉ mong là vậy!” Hắn biết rõ Vương Bàn Tử nói quá lý tưởng hóa, nhưng trong lòng lại mong chờ mọi chuyện thật sự là như vậy.

“Thôi được rồi, đừng nghĩ mấy chuyện vô ích đó nữa.” Vương Bàn Tử mở một hộp thịt bò đóng hộp, đưa về phía Ngô Mặc, cười ha hả nói: “Này, nếm thử thịt bò nướng từ lão nhị xem có gì khác biệt không?” Ngô Mặc vừa nhận lấy thịt bò, vừa thuận miệng nói một câu: “Ừm, ăn xong còn có thể mọc ra ‘cây cột trời’ nữa chứ.” “Vậy thì tốt quá rồi, Bàn gia cũng không cần đi tìm bảo bối gì nữa, quay đầu về Phan Gia Viên mở một cửa hàng, chuyên bán lão nhị giả, giúp đồng bào nam giới phục hồi chức năng cơ thể.” Vài câu đùa cợt, hai người rất nhanh lại trở lại dáng vẻ thường ngày.

Vừa ăn vừa uống vừa nói chuyện.

Cố gắng không nhắc đến tình hình bên Ngô Tà, để tránh ảnh hưởng đến tâm trạng của mình.

Ăn no uống đủ, cảm giác mệt mỏi ập đến như thủy triều.

Thấy Ngô Mặc ngáp một cái, Vương Bàn Tử mở miệng nói:

“Huynh đệ, mày ngủ một lát đi, anh sẽ canh đêm.

Yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì đâu.” Hắn vừa nói vừa dùng sức vỗ vỗ mặt, cố gắng xua đi cơn buồn ngủ khỏi cơ thể.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn một cái.

Phát hiện mí mắt trên dưới của Vương Bàn Tử đều muốn dính vào nhau, rõ ràng là buồn ngủ đến cực điểm.

Thật sự trông cậy vào hắn canh đêm sao?

E rằng mình vừa nhắm mắt, hắn đã ngáy khò khò còn to hơn mình nữa.

Ngô Mặc biết Vương Bàn Tử cố gắng chịu đựng cũng là vì nghĩ cho mình, muốn mình nghỉ ngơi thêm một lát.

Nhưng mình đâu phải là cô bé yếu ớt, sao có thể để anh mình chịu mệt, còn mình thì hưởng thụ chứ?

Hắn duỗi eo, chậm rãi thu lại vẻ mệt mỏi.

Cố làm ra vẻ không sao cả, cười sảng khoái: “Ca, thôi đi, anh cứ ngủ trước đi, huynh đệ đây hoàn toàn không buồn ngủ, đừng nói là thức một đêm, ngay cả thức một tuần, tôi vẫn hoạt bát nhảy nhót như thường.” “Huynh đệ...” Vương Bàn Tử có ý muốn tranh luận vài câu.

Nhưng Ngô Mặc căn bản không cho hắn cơ hội, đứng dậy trực tiếp ấn người xuống đất: “Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau ngủ đi.” Vương Bàn Tử không từ chối nữa.

Hai anh em tình nghĩa sống chết, cứ từ chối qua lại thì lộ vẻ khách sáo.

Hắn thật sự quá buồn ngủ rồi.

Liên tục mấy ngày chạy đường, lại gặp gió lớn và tuyết dày, thêm vào đó là bị súc sinh quấy nhiễu, rồi rơi xuống khe băng.

Một loạt hành động diễn ra, cả người đã sớm mệt mỏi rã rời.

Có thể trụ đến bây giờ, đều là nhờ vào ý chí lực.

Hiện tại ở sâu trong khe nứt bốn phía không có gió, đống lửa lại cháy ấm áp, trực tiếp khiến người ta muốn lập tức nằm xuống ngủ một giấc thật ngon.

Vương Bàn Tử quả không hổ là huynh đệ tốt của Ngô Mặc.

Về khoản nhanh chóng đi vào giấc ngủ, hai người gần như y hệt nhau.

Hắn nằm xuống đất chưa đầy một phút, tiếng ngáy đã vang vọng khắp nơi, khiến tai Ngô Mặc ù đi.

Ngô Mặc cởi áo khoác đắp lên người Vương Bàn Tử, ngồi bên cạnh hút hết điếu này đến điếu khác.

Trong lòng thì không ngừng suy nghĩ, bước tiếp theo nên làm thế nào?

Trông chờ người khác đến cứu viện?

Rõ ràng là không thực tế.

Trước hết không nói đến việc anh trai và họ có thoát được hiểm nguy hay không?

Ngay cả khi thật sự bình an vô sự, thì làm sao lại tình cờ tìm được đến đây?

Phải biết rằng đây là dãy Himalaya.

Khe nứt sông băng nhiều như lông trâu, vô số kể.

Tìm người chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Ngô Mặc càng nghĩ càng sốt ruột.

Dưới đáy lòng như có lửa không ngừng bùng lên, thiêu đốt khiến người ta phiền não khôn xiết.

Để bản thân nhanh chóng bình tĩnh lại.

Ngô Mặc quyết định dựa vào vách băng ngồi một lát, dùng nhiệt độ lạnh lẽo để làm mình tỉnh táo hơn một chút.

Hắn nặng nề ngả người ra phía sau.

Cứ tưởng sẽ dựa vào vách băng, nào ngờ người trực tiếp đổ sụp xuống mặt đất.

“Cộp” một tiếng, gáy hắn trực tiếp đập vào mặt băng, đau đến mức Ngô Mặc kêu “ái ui” một tiếng.

Âm thanh rất lớn, lập tức đánh thức Vương Bàn Tử đang ngủ say.

“Sao thế?” Vương Bàn Tử lật người ngồi dậy khỏi mặt đất.

Trừng trừng đôi mắt to tròn, ngơ ngác nhìn về phía Ngô Mặc, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Huynh đệ, xảy ra chuyện gì vậy?” “Mẹ kiếp, chỗ này lại có thêm một lối đi.” Ngô Mặc xoa xoa gáy, ngồi thẳng người quay đầu nhìn lại phía sau.

Không biết từ lúc nào, trên vách băng lại xuất hiện một lối đi cao một mét.

Phải biết rằng hai người họ ban đầu đã kiểm tra rất kỹ mấy lần rồi.

Vách băng cứng như tấm sắt, đẩy cũng không động.

Hiện giờ lại xuất hiện lối đi này, đúng là “mắt lợn làm duyên cho kẻ mù” – khiến người ta khó hiểu.

Ngô Mặc lấy đèn pin ra chiếu vào trong.

Bên trong quanh co khúc khuỷu, giống như thân của một con rắn lớn vậy.

Không nhìn rõ cụ thể dài bao nhiêu, cũng không biết dẫn đến đâu?

Vương Bàn Tử thấy tình huống này lập tức tỉnh táo.

Hắn ghé sát lại, bò xuống đất nhìn vào trong.

Nhìn nửa ngày phát ra một tiếng cảm khái: “Huynh đệ, mày với Thiên Chân quả không hổ là anh em ruột thịt, mỗi lần đến đường cùng đều có thể gặp may mắn.” “Thật ra mà nói, hai anh em mày rốt cuộc có phải con riêng của ông trời không?

Nếu không thì sao mỗi lần đều trùng hợp đến vậy?” “Hừ, hai anh em tôi mà thật sự là con riêng của ông trời à?

Vậy thì người ta nuôi con phòng già, ông trời nuôi già lại phải phòng con, nếu không cái đấu trời cũng sẽ bị chọc cho thủng một lỗ to tướng mất.” “Thôi được rồi, đừng cảm khái linh tinh nữa, mau thu dọn đồ đạc đi.” Ngô Mặc đặt tay phải lên vai Vương Bàn Tử, dặn dò: “Tình hình bên trong không rõ ràng, có phải lối ra hay không cũng chưa biết, tôi đi trước anh đi sau.” “Được!” Vương Bàn Tử gật đầu.

Đang định đi thu dọn hành lý, mới chú ý đến bộ quần áo trong tay mình là áo khoác của Ngô Mặc.

Khoảnh khắc đó, trong lòng hắn ấm áp vô cùng.

Huynh đệ của mình chính là khác biệt với người khác, luôn có thể khiến người ta cảm thấy an tâm.

Tâm trạng hắn rất tốt, không kìm được mà ngân nga một khúc hát nhỏ.

Ngô Mặc thì chuyên tâm nghiên cứu tình hình lối đi.

Lối băng cao một mét.

Đi thẳng đứng là không thể, phương thức tiến lên tốt nhất chính là bò.

Bò trong sông băng, đầu gối và khuỷu tay rất dễ bị thương.

Ngay cả khi mặc áo chống sốc cũng khó tránh khỏi bị thương.

Hắn nghĩ đến đây, lấy từ ba lô ra đồ bảo hộ đầu gối, quay người ném cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử không khách sáo, dứt khoát đeo vào đầu gối.

Ngô Mặc mình cũng mặc một bộ.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, hai người lần lượt chui vào lối băng.

Chương 820

“Mẹ kiếp, cái đường hầm này làm ăn gian dối quá, không thể bỏ thêm tiền làm cho nó hoành tráng hơn à.” Vương Bàn Tử vừa bò vừa mắng nhiếc, thuần túy dùng lời lẽ để giải tỏa sự bực bội trong lòng.

Cũng không trách hắn lại uất ức đến thế.

Đường hầm có chiều cao đủ dùng, nhưng chiều rộng lại hơi chật chội.

Mỗi lần bò tiến một bước, khuỷu tay đều đụng vào hai bên vách băng.

Một hai lần thì không sao.

Càng lâu, cánh tay càng tê dại.

Ngô Mặc quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Thấy hắn cố gắng co người lại, dùng hết sức lực để bò lổm ngổm về phía trước.

Chiếc đầu trọc bóng loáng, kết hợp với động tác luồn lách lén lút, trông thế nào cũng giống một con sâu bướm khổng lồ.

Ngô Mặc thật sự không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Ngay sau đó là một loạt những lời nói đâm thẳng vào tim, như những mũi kiếm sắc lẹm, đâm thẳng và mạnh vào tim Vương Bàn Tử.

“Tôi nói anh Bàn này, bao nhiêu năm rồi anh không thể giảm cân à?” “Chuyện xuống đất tốn sức không nói làm gì, anh không nghĩ xem Vân Thải có ghét anh béo quá không?” “Hai người mà thật sự ở bên nhau, khó khăn lắm mới thân mật một lần, anh lại đè người ta ngất xỉu thì mất hứng lắm à.” “Phỉ, mày câm miệng cho bố mày!” Vương

Bàn Tử suýt nữa tức đến lật ngửa mắt.

Những lời khác đối với hắn chẳng khác nào đánh rắm, chỉ có câu cuối cùng là thực sự đau đến tận ruột gan.

Thật là thất đức.

Ngô Mặc, cái thằng ôn con này, nói chuyện cũng quá độc mồm độc miệng rồi.

Một khung cảnh đẹp đẽ nhường nào, qua miệng nó nói một hồi, cứng nhắc biến thành phim kinh dị.

Mình cũng chỉ hai trăm mấy cân thôi, làm sao có thể đè Vân Thải ngất xỉu được chứ?

Càng nghĩ càng tức.

Vương Bàn Tử nhanh chóng bò lên mấy bước.

Hắn giơ tay phải lên vỗ mạnh vào mông Ngô Mặc, giận dữ nói: "Thằng ranh con, biết nói chuyện không hả?

Mấy năm không gặp, càng ngày càng đáng đòn." Mông đột nhiên bị tấn công.

Ngô Mặc theo bản năng muốn đạp một cú bằng chân phải.

Đúng lúc gót giày của hắn chỉ cách đầu Vương Bàn Tử có một milimét, đột nhiên phản ứng lại, người dưới chân là huynh đệ, không phải kẻ thù.

Hắn vội vàng dừng động tác.

May mà Ngô Mặc thu chân kịp thời, nếu không trên đầu Vương Bàn Tử chắc chắn sẽ xuất hiện một vết giày lớn.

Trêu đùa một trận, giải tỏa tâm trạng mệt mỏi, hai người tiếp tục bò về phía trước.

Đường hầm băng vách khúc khuỷu.

Bò liên tục ba tiếng đồng hồ, vẫn quanh quẩn trong khe băng.

Đừng nhìn nơi này không có gió, nhưng trên dưới trái phải đều là vách băng, nhiệt độ thấp khiến hai người run rẩy.

Lạnh thì không sao, mặc thêm áo khoác hoạt động nhiều một chút cũng có thể làm ấm lên.

Chỉ có một điều duy nhất, thật sự rất đau lòng.

Đó chính là đau bụng.

Vương Bàn Tử ban đầu quá đói, một hơi nuốt chửng hai hộp thịt bò đóng hộp.

Giờ thì bụng áp sát mặt băng cọ xát liên tục.

Trời đất ơi, thịt bò đóng hộp trong dạ dày lập tức tạo ra phản ứng hóa học.

Vương Bàn Tử liên tiếp xì mấy cái rắm, xông chính mình cũng hơi chóng mặt.

Tưởng rằng có thể giải tỏa được một chút.

Ai ngờ đó chỉ là món khai vị, phần chính vẫn còn ở phía sau.

Vương Bàn Tử dừng động tác bò.

Hắn lật người lại, ôm bụng kêu than không ngừng: “Ối mẹ kiếp, đau bụng quá anh Bàn ơi.” Ngô Mặc có tâm lý cực kỳ tốt.

Đến nước này, ngửi mùi rắm hôi thối bốc trời của Vương Bàn Tử, hắn vẫn có thể giữ nguyên nét mặt.

Ngược lại còn quay đầu lo lắng hỏi: “Anh Bàn, sao thế?

Có phải vừa nãy ăn phải đồ không tốt nên đau bụng không?” Vương Bàn Tử muốn cố chịu đựng một lúc, cắn răng nói: “Không…

không sao, tao vẫn chịu được.” Lời nói rất cố gắng, nhưng bụng lại không nghe lời.

Vừa dứt lời.

Mặt hắn cứng đờ, chỉ cảm thấy phía sau không kiểm soát được mà rò rỉ nước ra ngoài.

Tình huống này, nếu không kịp thời giải quyết thì hậu quả thảm không nỡ nhìn.

Vương Bàn Tử không kịp nói cứng nữa.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất đời mình tháo dây lưng, định giải quyết tại chỗ.

Miệng còn không quên giục Ngô Mặc: “Anh em, mày bò thêm một đoạn nữa đi, tao không nhịn nổi nữa rồi.” Ngô Mặc nào có thể bỏ Vương Bàn Tử một mình bò đi trước?

Vạn nhất xuất hiện nguy hiểm thì sao?

“Thôi được rồi, toàn là đàn ông con trai cả, anh cứ nhanh lên đi, tôi ở đây canh chừng cho anh.” Theo tiếng nói vừa dứt.

Mùi hôi thối vô cùng, lập tức tràn ngập khắp đường hầm.

Ngô Mặc chỉ là tâm lý tốt hơn thôi, không có nghĩa là khứu giác bị mất.

Mùi khó ngửi xông lên khiến hắn không nhịn được phải quay đầu đi.

Trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra chỉ có thể bò một đường tới cùng thôi, quay đầu lại thì đừng nghĩ nữa.” Vương Bàn Tử thì khác.

Nói không quá lời, hắn lúc này cảm thấy sảng khoái tột độ không kém gì đêm động phòng hoa chúc.

Đường hầm cao một mét.

Vương Bàn Tử quay đầu về phía sau, mông chổng về phía Ngô Mặc.

Chủ yếu là kẹp trước, kẹp sau, có cảm giác an toàn.

Hắn đang tận hưởng thì đột nhiên cảm thấy có cái gì đó chạm vào mông mình một cái.

"Anh em, đừng đùa nữa!" Vương Bàn Tử ngộ nhận là Ngô Mặc, dù sao thằng nhóc thối này luôn thích làm những chuyện thất đức như vậy.

Mấy năm trước ở kinh đô.

Chỗ hắn ở không có nhà vệ sinh, muốn đi vệ sinh còn phải ra nhà xí công cộng ở ngõ lớn.

Tết đến, thằng nhóc thối Ngô Mặc tìm hắn uống rượu, uống say rồi đã từng ném pháo vào nhà xí.

Năm đó thật sự khiến người ta nhớ mãi không quên.

Mùng hai Tết mình đang tắm nước lạnh ở nhà, ngay sau đó còn phải đi khắp nơi tìm bể tắm.

Lúc tắm bồn, một đám đàn ông lớn tuổi toàn bộ nhảy ra khỏi bồn tắm, đứng bên cạnh xúm lại nhìn mình.

Với giọng Bắc Kinh, hỏi mình có phải vừa rơi vào hố phân không?

Không những thế.

Ra ngoài, ông chủ bể tắm sống chết bắt mình trả thêm tiền, lý do rất chính đáng, một mình mình làm hỏng cả nồi nước.

Nếu không phải mình chạy nhanh, thì quần đùi cũng bị ông chủ lột mất rồi.

Chương 821

Vương Bàn Tử nghĩ đến đây, càng cảm thấy Ngô Mặc đang đùa mình, lầm bầm một câu: “Anh em mày lớn đến chừng nào rồi mà còn chơi mấy trò trẻ con này?” Ngô Mặc bịt mũi, từ kẽ răng nặn ra một câu: “Anh nói cái gì cơ?

Tôi sắp bị anh xông chết rồi, đâu có thời gian mà đùa giỡn với anh?” Trong lúc hai người đối thoại, Vương Bàn Tử lại cảm thấy mông mình bị véo một cái nữa.

Động tác không nặng không nhẹ, dường như đang thăm dò điều gì?

Vương Bàn Tử lập tức xù lông.

Hắn phản tay tóm lấy cái móng vuốt gây họa kia, quay đầu giận hừng hực nói: “Thằng nhóc thối, còn không nhận à?” Lời vừa ra khỏi miệng, chính hắn đã nhận ra có gì đó không ổn.

Vật hắn nắm trong tay căn bản không phải cánh tay Ngô Mặc, mà là một cái móng vuốt lông lá to lớn.

“Vãi chưởng, cái gì thế?” Vương Bàn Tử rùng mình một cái, tay hơi nới lỏng, cái móng vuốt lớn lập tức rút về.

Hắn không kịp kéo quần lên, cầm dao nhìn lên phía trên bên phải.

Ngô Mặc xoay người nhanh chóng, đèn pin chiếu thẳng vào hướng Vương Bàn Tử.

Chỉ thấy giữa hai người xuất hiện một cánh tay dài.

Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn lên, phía trên vách băng lại xuất hiện một lối đi khác.

Ở rìa lối đi, một bóng người đang đứng ở đó.

Không cần nhìn cũng biết, chủ nhân của cánh tay chính là nó.

Bóng đen dường như không chịu được ánh sáng.

Bóng người co về phía sau, lại chui vào bóng tối.

“Mẹ nó, cái gì thế?” Vương Bàn Tử lúc này hành động hơi khó xử.

Nửa ngồi nửa quỳ, một tay giữ quần, một tay cầm vũ khí, còn phải cẩn thận hết mức để tránh đạp vào chất thải của chính mình.

“Không biết, chắc là bị mùi của anh hấp dẫn tới.” Ngô Mặc nào rõ đây là cái gì?

Hắn và Vương Bàn Tử đều thuộc loại “học tra” chuyên nghiệp về kiến thức Tây Tạng.

Nhưng tục ngữ nói hay, “nghệ cao nhân đảm đại”.

Hai người đều là dạng “liều mạng”, đụng phải thứ cứng đầu tuyệt đối sẽ không lùi bước, mà là vung dao lên chém.

Bò liên tục không có điểm dừng, Ngô Mặc đã sớm phiền toái không chịu nổi.

Trước mắt xuất hiện dị biến như vậy, hắn nhất định phải lên xem cho rõ.

Hắn nắm chặt cây côn hàn quang, trầm giọng nói: “Lên xem thử.” “Được!” Vương Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi, giận dữ mắng: “Thằng chó chết, dám chiếm tiện nghi của bố mày?

Không giết chết mày, bố mày sẽ viết ngược chữ Vương!” Ngô Mặc không có thời gian nhắc Vương Bàn Tử rằng chữ Vương viết ngược vẫn là Vương.

Lúc này hắn đang cẩn thận tránh chất thải trên mặt đất, chuẩn bị bò lên.

Không còn cách nào, Vương Bàn Tử đi ngoài không đúng chỗ rồi.

Một vũng ô uế, vừa khéo đối diện với cửa động phía trên.

Ngô Mặc không khỏi có chút nghi ngờ.

Cái thứ không biết là người hay sinh vật kỳ lạ trên đó, có phải bị mùi của Vương Bàn Tử dụ dỗ đến không?

Nếu không thì sao lại trùng hợp đến thế?

Không chạm vào chỗ nào khác, lại chuyên môn chạm vào mông hắn?

Chắc là cái thứ này có sở thích khác người, có lẽ chuyên thích mùi đặc biệt.

Suy nghĩ thì suy nghĩ, nhưng điều quan trọng nhất lúc này là nhanh chóng đuổi theo sinh vật kia.

Ngô Mặc bất ngờ kêu lên một tiếng: “Anh Bàn!” “Hả?” Vương Bàn Tử đáp lời, đang định hỏi có chuyện gì?

Chỉ cảm thấy thân thể chùng xuống.

Ngay sau đó một bàn chân lớn đạp vào đầu gối.

Bị bất ngờ, Vương Bàn Tử theo bản năng ấn tay xuống phía trước, vừa vặn đè vào chất thải.

Cảm giác trơn trượt dính nhão, suýt nữa khiến hắn buồn nôn.

Vương Bàn Tử điên cuồng vung tay, tức đến nổ phổi: “Thằng ôn con, mày có thất đức không hả?” Từ lối đi phía trên vọng xuống một câu: “Đừng nói nhảm nữa, mau lên đây!” Mắng thì mắng, tốc độ của Vương Bàn Tử không hề chậm.

Hắn dùng sức cánh tay, thân thể vọt lên, chen vào lối đi phía trên.

Vương Bàn Tử lên đến trên mới chú ý thấy, hóa ra phía trên và phía dưới hoàn toàn khác nhau.

Phía dưới là khe băng, phía trên lại là một lối đi nhân tạo được xây bằng đá lớn.

Lần này thì không cần bò nữa rồi.

Lối đi cao hai mét, hai bên là những bức tường đá mang đậm phong cách Tây Tạng.

Toàn bộ đen sì, tính ẩn giấu cực kỳ mạnh.

Nếu không phải vì một bãi phân, hai anh em mình e rằng căn bản không thể phát hiện ra một nơi bí mật như vậy.

Vương Bàn Tử đại khái quét mắt một lượt.

Không có đồ vật gì đáng giá, cũng không đáng để hắn tơ tưởng.

Thế là hắn quay người tăng tốc bước chân, đuổi theo dấu vết Ngô Mặc.

Đường hầm được xây dựng như mê cung, thỉnh thoảng lại xuất hiện vài ngã rẽ.

Mỗi khi Ngô Mặc sắp đuổi kịp, cái thứ kia lại lướt qua chui vào một lối đi khác.

Ngô Mặc lại không dám dốc toàn lực.

Chủ yếu là sợ Vương Bàn Tử phía sau bị lạc.

May mà Vương Bàn Tử có mùi đặc trưng, Ngô Mặc không cần quay đầu cũng biết hắn đã theo kịp.

Cái thứ quỷ quái kia cũng rất kỳ lạ.

Một khi Ngô Mặc và Vương Bàn Tử tụt lại phía sau, nó lại dừng bước quay đầu nhìn mấy lần.

Dường như đang trêu đùa Ngô Mặc và Vương Bàn Tử.

Ngô Mặc vốn định dùng ám khí hạ gục tên này.

Nhưng nghĩ lại, thứ này có vẻ kỳ lạ, chi bằng xem nó rốt cuộc muốn chạy về đâu?

Quanh đi quẩn lại, không biết đã qua bao lâu?

Phía trước đột nhiên rộng mở.

Một ngôi đền lớn xuất hiện trước mắt.

Kiến trúc gỗ và đất năm tầng, đỉnh tháp kiểu đấu củng, tất cả đều mang phong cách Hán tộc.

Nhưng trước cổng lại có tượng người đầu sư tử, phù chú khắc gỗ, mang đặc điểm phong cách Nepal và Ấn Độ.

Khác với các ngôi chùa khác ở Tây Tạng, toàn bộ kiến trúc nơi này nhìn vào đều là màu đen.

Mang lại cho người ta một cảm giác thần bí và áp bức.

Dưới sông băng lại xuất hiện một ngôi đền, lại còn là kiến trúc kỳ lạ như vậy, thật sự nằm ngoài dự đoán của con người.

Ngay trong mấy giây Ngô Mặc quan sát, bóng ma kia lao về hướng đông nam, sau đó biến mất.

Vương Bàn Tử từ phía sau chạy tới.

Tay phải đặt lên vai Ngô Mặc, thở hổn hển hỏi: “Anh… anh em, cái thứ kia đâu rồi?” “Chạy rồi.” “Chạy rồi à?” Vương Bàn Tử mệt đến nỗi chỉ lo thở dốc, cũng không nhìn rõ tình hình xung quanh.

Chương 822

Nghe Ngô Mặc nói thản nhiên như vậy.

Hắn hơi kinh ngạc nhìn Ngô Mặc một cái, có chút sốt ruột: “Thế thì mau đuổi theo chứ!” “Đuổi theo cái rắm.” Ngô Mặc chỉ về phía trước, trầm giọng nói: “Anh nhìn phía trước đi đã.” Vương Bàn Tử theo ánh đèn pin của Ngô Mặc nhìn về phía trước, lập tức đơ người tại chỗ.

“Ối mẹ ơi, ai mà rảnh rỗi đi xây chùa trong khe núi Himalaya thế này?” “Không phải rảnh rỗi, mà là thật sự mẹ nó có tiền, anh nhìn xem ngôi chùa này chiếm diện tích lớn thế nào?

Không nhỏ hơn chùa Đại Chiêu ở Tây Tạng đâu.” Ngô Mặc vừa nói vừa dùng đèn pin quan sát tình hình xung quanh.

Thế nhưng nhìn nửa ngày, trừ việc phát hiện ngôi chùa này không nhỏ ra, hắn cũng chẳng nhìn ra được cái gì rõ ràng cả.

Dù sao anh không thể mong đợi một học sinh kém đột nhiên thông hiểu cổ kim.

Vương Bàn Tử thẳng lưng, nhìn lướt qua cánh cổng cổ kính, thúc Ngô Mặc một cái, hỏi: “Vào không?” “Vào.” Ngô Mặc nói, “Thứ quỷ quái kia dẫn hai anh em mình đến đây, chắc chắn có dụng ý đặc biệt, hai anh em mình mà không vào, chẳng phải là phụ lòng nó sao?” Ngô Mặc nói đến đây dừng lại một chút, khí phách của nhiều năm về trước một lần nữa xuất hiện trên người hắn: “Bên trong dù là núi đao biển lửa, hôm nay ông đây cũng phải xông vào một phen.” “Không hổ là anh em của tôi, có khí phách!” Vương Bàn Tử thích nhất cái vẻ bất cần của Ngô Mặc, vén tay áo lên cười hắc hắc: “Đi thôi, hai anh em mình hôm nay sẽ chơi khô máu với nó một trận.” Ngô Mặc đã sớm không còn là lính mới như ban đầu.

Trải qua bao năm tháng sinh tử lăn lộn, mỗi khi đưa ra một quyết định hắn đều cực kỳ cẩn thận.

Hắn kéo Vương Bàn Tử ra sau, nắm chặt côn hàn quang, từ từ tiến lại gần cổng chính.

Cánh cửa đóng chặt.

Trước cổng bên trái và bên phải đều có một bức tượng người đầu sư tử.

Khuôn mặt hung tợn đáng sợ, một chút cũng không phù hợp với khí tức bình hòa của một ngôi chùa.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Chính giữa cánh cửa lớn, dùng chữ Tạng cổ bay lượn như rồng bay phượng múa viết mấy chữ, dịch sang tiếng Hán thì là “Trấn Văn Tự”.

Não Ngô Mặc nhanh chóng vận chuyển.

Tìm kiếm tài liệu chữ Tạng mà hắn đã xem mấy ngày nay, bên trong có ghi chép nào liên quan đến ngôi chùa này không?

Tìm kiếm một vòng lớn.

Tất cả các tài liệu và trường thi mà hắn đã xem và nghe qua, không có một chữ nào đề cập đến tình hình của ngôi chùa này.

Vì không có tài liệu hiển thị, vậy thì chỉ có thể liều mình xông vào.

Ngô Mặc đứng trước cổng lớn, hai tay đặt lên vòng cửa nhẹ nhàng đẩy một cái.

Chủ yếu là muốn thử xem, cửa có khóa không?

Ai ngờ chỉ với một động tác nhẹ nhàng như vậy, cửa đã được đẩy ra.

Ngô Mặc phản ứng cực nhanh.

Hắn lùi bước về phía sau, lập tức vọt đến vị trí ban đầu.

Côn hàn quang chắn trước người, cảnh giác nhìn chằm chằm vào bên trong cửa.

Sợ rằng bên trong sẽ bắn ra ám khí, hoặc là nhảy ra thứ quái vật lộn xộn nào đó.

Vương Bàn Tử cầm dao đứng sau Ngô Mặc.

Hai anh em một trước một sau, cực kỳ cảnh giác.

Chờ một lúc, không có bất kỳ tình huống nào xuất hiện.

Đừng nói ám khí, ngay cả một cái rắm cũng không có.

Cánh cửa cứ thế yên lặng mở ra, dường như đang chế giễu hai người nhát gan.

Ngô Mặc quay đầu nhìn Vương Bàn Tử một cái, hơi không yên tâm dặn dò: “Anh Bàn, anh theo sau tôi, tuyệt đối đừng lung tung động chạm.” Vương Bàn Tử biết Ngô Mặc lo lắng.

Hắn vỗ ngực cam đoan: “Anh em cứ yên tâm, anh sẽ giữ kỹ đôi tay, tuyệt đối sẽ không gây rắc rối cho mày.” “Ừ!” Ngô Mặc gật đầu, sau đó lại nhớ ra một chuyện khác, hơi ghét bỏ nói: “Anh không rửa tay à?” Vương Bàn Tử: “…” Bản chất Vương Bàn Tử cũng không phải là người tốt đẹp gì.

Chẳng qua mấy năm nay xảy ra quá nhiều chuyện, hắn đã quen với việc kiềm chế bản tính của mình.

Ở bên ngoài làm việc, luôn thể hiện ra một mặt tàn nhẫn để trấn áp những thuộc hạ.

Giờ đây khi ở riêng với Ngô Mặc.

Cộng thêm bên ngoài cánh cửa lúc này không có nguy hiểm gì, tâm trạng cũng hơi thả lỏng một chút.

Nước thải trong bụng đã yên tĩnh bấy lâu, một lần nữa lại ùng ục trào ra ngoài.

Nghe Ngô Mặc hỏi mình đã rửa tay chưa?

Hắn há miệng nhe răng cười: “Hắc, toàn là đàn ông con trai cả, hơi đâu mà chấp nhặt nhiều thế?” “Hơn nữa, cái thứ này là cặn bã ngũ cốc tạp lương, nói ra cũng coi như là vật thể hoàn toàn tự nhiên.” Vừa nói, hắn lại rất tự nhiên quẹt mấy cái vào vai Ngô Mặc.

Nhất định phải để lại đủ loại dấu vết.

Ngô Mặc tức giận vung tay hất cánh tay Vương Bàn Tử ra, giận dữ nói: “Mẹ kiếp, anh có muốn ghê tởm hơn nữa không hả?

Cút sang một bên, tránh xa ông đây ra một chút.” Luận về việc làm người khác ghê tởm, Vương Bàn Tử cũng là một cao thủ.

Hắn lập tức tiến lên khoác tay Ngô Mặc, kẹp giọng giả vờ nũng nịu nói: “Không mà, người ta không thể rời xa anh.” “Ối mẹ ơi.” Ngô Mặc suýt nữa bị buồn nôn chết.

Người trước mắt này đâu phải anh Bàn chất phác nhà mình?

Hoàn toàn là một vị tổng quản Thái giám trong cung không sạch sẽ mà.

Lúc này hắn rất muốn biết một chuyện.

Bốn năm qua, mấy anh em họ rốt cuộc đã trải qua những gì?

Là cùng nhau đi học diễn xuất sao?

Hay là theo tuổi tác tăng trưởng đều bước vào thời kỳ mãn kinh?

Nếu không thì sao ai cũng biết cách hành hạ người khác thế?

Vốn tưởng anh Bàn là người bình thường nhất.

Giờ nhìn xem.

Khỉ gió!

Ai cũng quá đáng hơn ai.

Hắn dùng sức hất Vương Bàn Tử ra, mắng: “Anh cút sang một bên cho ông đây!” Để đề phòng tên này tiếp tục làm mình ghê tởm, hắn lập tức bổ sung một câu: “Còn làm tôi ghê tởm nữa?

Coi chừng quay đầu tôi nói với Vân Thải là anh không vừa mắt cô ấy, mà lại thầm yêu tôi đấy.” “Đừng nói bậy.” Vân Thải là ánh trăng sáng trong lòng Vương Bàn Tử.

Hễ nhắc đến cái tên này, hắn đều có thể nghiêm túc được mấy phút.

Chỉ thấy hắn sa sầm mặt, cả người trở nên nghiêm túc, chỉ tay vào cánh cửa lớn phía trước, nghiêm trang nói: “Đi thôi, vào trong xem có huyền cơ gì?” Nói xong hắn vượt qua Ngô Mặc.

Tay cầm dao, từng bước từng bước đi vào trong cửa.

Ngô Mặc đảo mắt một cái, khạc một bãi xuống đất, lầm bầm chửi một câu: “Khốn kiếp, cái tên mê sắc quên bạn này!” Mắng thì mắng, nhưng vào thời khắc mấu chốt Ngô Mặc tuyệt đối sẽ không để Vương Bàn Tử đi trước mình.

Hắn nhanh chóng lao đến trước mặt Vương Bàn Tử.

Hai người một trước một sau, cực kỳ cảnh giác bước qua ngưỡng cửa, từng bước đi vào trong ngôi chùa.

Bước vào cổng chính, sân rộng rãi chiếm diện tích ít nhất cũng phải hàng nghìn mét vuông.

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, một ngôi chánh điện cao năm tầng sừng sững ở phía trước.

Chánh điện được xây dựng mang đậm phong cách dị vực, trên đỉnh đấu củng khắc đủ loại hoa văn như hoa lá, mây khí, nhân vật phi thiên.

Hình tượng nhân vật kỳ quái trăm ngàn.

Có người giơ tay trái, có người chống gối ngồi xổm.

Có người ngồi trên đá trừng mắt nhìn, có người bụng phệ tay cầm một cái dương vật.

Tóm lại chỉ có điều anh không nghĩ tới, không có điều đối phương không thể điêu khắc ra.

Nhưng những nhân vật phi thiên này có điểm chung duy nhất là, tất cả đều được điêu khắc là nam giới, hơn nữa kỹ thuật điêu khắc cực kỳ tinh xảo, nhìn là biết chắc chắn xuất phát từ bàn tay của danh gia.

Chương 823

Nếu màu sắc của ngôi đền giống như chùa Đại Chiêu vàng son rực rỡ, thì đúng là một địa điểm du lịch tuyệt vời.

Nhưng nơi đây khắp nơi đều là màu đen, mang lại cho người ta một cảm xúc cực kỳ áp bức.

Ngô Mặc quét mắt một lượt phát hiện một vấn đề, lại có chút không chắc chắn, quay đầu hỏi Vương Bàn Tử: “Anh Bàn, mỗi ngôi chùa ở Tây Tạng ở lối vào có phải đều có Tứ Đại Thiên Vương không?” “Đúng vậy!” Vương Bàn Tử gật đầu, giải thích: “Không chỉ chùa ở Tây Tạng, ngay cả chùa bình thường ở nội địa chúng ta cũng có điện Thiên Vương ở lối vào.” “Theo lời Phật gia mà nói, Tứ Đại Thiên Vương có tác dụng rất lớn đấy, chủ yếu là bảo vệ người tu đạo không bị ngoại giới quấy nhiễu, có tác dụng trấn áp quỷ quái.” “Nói cách khác, vào cổng bái Phật Di Lặc là cầu vui vẻ, ra cổng bái Phật Vi Đà là cầu bình an.” Vương Bàn Tử hiểu biết khá nhiều về kiến thức Phật giáo và Đạo giáo.

Dù sao hắn ở Phan Gia Viên có một thời gian chuyên bán tượng Phật, bài bình an, vòng tay các loại.

Nếu không hiểu biết thêm một chút kiến thức về lĩnh vực này, làm sao đi lừa gạt những người nước ngoài và khách du lịch bình thường kia chứ?

Điều này cũng gián tiếp nói lên một vấn đề.

Làm nghề nào yêu nghề đó, muốn moi tiền từ túi người khác, ít nhất anh cũng phải phục vụ chu đáo chứ.

Ngô Mặc nghe xong chỉ tay về phía trước, trầm giọng nói: “Anh Bàn, anh nhìn xem, nơi này không có Tứ Đại Thiên Vương, mà là hai bên trái phải đều có năm điện nhỏ.” Vương Bàn Tử nhìn một cái quả đúng là như vậy.

Hai bên trái phải sân đều xây năm điện nhỏ.

Tuy rằng không nhìn rõ hình tượng cụ thể bên trong, nhưng rõ ràng khác với lối vào chùa miếu thông thường.

Lòng hiếu kỳ của Vương Bàn Tử lập tức trỗi dậy, kéo cánh tay Ngô Mặc đi về phía bên trái: “Đi, qua đó xem thử.” Hai anh em đi đến trước cửa điện đầu tiên bên trái.

Ngô Mặc trước tiên dùng đèn pin chiếu lên phía trên, định xác nhận bên trong thờ ai?

Kết quả đừng nói tên, phía trên trống rỗng ngay cả một tấm bảng hiệu cũng không có.

Ngô Mặc có chút tiếc nuối.

Có tên mới có thể tìm kiếm ký ức, không có tên, chỉ nhìn tượng thôi sao?

Hắn e rằng ngay cả đối phương là ai, lai lịch thế nào cũng chưa chắc đã rõ.

Phải biết, hắn đâu có giỏi như Hoa ca và Kính ca mấy người kia.

Tùy tiện nhìn cái gì cũng có thể nói rành mạch rõ ràng.

Đối với hắn mà nói, thuần túy là dựa vào khả năng ghi nhớ siêu phàm mà nhồi nhét kiến thức vào đầu.

Giống như trong đầu có một thư viện, muốn lấy kiến thức gì còn phải dựa vào điều kiện để tìm kiếm.

Mong muốn dung hòa quán thông?

Không có mấy năm thời gian, e rằng đừng có mà nghĩ.

Vì không có gợi ý, Ngô Mặc liền tập trung sự chú ý vào tượng thần trong phòng.

Không gian không lớn, nhiều nhất khoảng mười mét vuông.

Hai cây đèn pin chiếu lên, tình hình bên trong đều hiện rõ trong tầm mắt.

Chính giữa thần tọa thờ một tượng thần, trông cực kỳ xấu xí.

Đầu quỷ đuôi rắn, có bốn tay.

Trên đỉnh đầu mọc hai chiếc sừng màu xanh lục, tóc màu xanh lam.

Hai tay phía trước tạo thành một tư thế kỳ quái, hai tay phía sau mỗi tay cầm một binh khí.

Miệng há rộng như chậu máu, miệng ngậm một hài nhi.

Dưới háng thì cưỡi một nữ quỷ đang bò.

Tổng thể hình tượng hung tợn đáng sợ, hoàn toàn không giống Phật, mà giống như một con ma quỷ ăn thịt người.

Ngô Mặc nhìn bức tượng thần này, từ tận đáy lòng cảm thấy hơi ghê tởm.

Thế là hắn dời ánh mắt sang bên cạnh, lười biếng không muốn nhìn thêm một lần nào nữa.

Lần nhìn này lại có phát hiện mới.

“Anh Bàn, anh nhìn xem đó là cái gì?” “Cái gì?” Vương Bàn Tử đang bận suy nghĩ về lai lịch của tượng thần, bất ngờ bị Ngô Mặc gọi một tiếng nên phản ứng hơi chậm.

“Bên dưới phía trái bàn thờ có đồ vật.” Ngô Mặc vừa nói vừa chiếu đèn pin vào đó.

Vương Bàn Tử nhìn sang.

Chà, đúng là có điều kỳ lạ.

Bên trái bàn thờ lại đứng một thi thể.

Trên người mặc áo tăng đen.

Chiều cao chưa đến một mét, khuôn mặt vừa vặn bị bàn thờ che khuất, nhất thời cũng không nhìn ra là người lùn hay trẻ con.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đều là những người gan to trời.

Gặp vấn đề, theo thói quen thích tự mình tiến lên vén màn đáp án.

Dù sao đoán tới đoán lui, vẫn không bằng tự mắt nhìn thấy càng đáng tin hơn.

Hai người nhìn nhau một cái, quyết định đi đến phía trước xem rốt cuộc.

Vòng qua bàn thờ.

Tình hình bên trái rõ ràng ngay lập tức.

Thi thể quả nhiên là một đứa trẻ con, nhìn tuổi tác chắc không quá năm tuổi.

Khuôn mặt trắng bệch, mở to đôi mắt tròn xoe ngơ ngác nhìn về phía trước.

Tư thế hai tay tạo ra rất giống với tượng thần.

Cũng không biết được làm ra như thế nào.

Nhìn thoáng qua căn bản không giống người chết, mà là một đứa trẻ sống sờ sờ ngoan ngoãn đứng ở đó.

Dù cho Vương Bàn Tử lòng dạ cứng như sắt, mỗi khi nhìn thấy cảnh này, vẫn không nhịn được mà chửi một câu: “Mẹ kiếp, thật là một lũ súc sinh.” Ngô Mặc hừ một tiếng: “Xem ra đây căn bản không phải là ngôi chùa chính thống gì cả, mà là nơi thờ ma quỷ thì đúng hơn?" Vừa nói, đèn pin của hắn lại chiếu vào miệng tượng quỷ: "Anh nhìn xem biểu cảm của đứa trẻ này và hài nhi trong miệng tượng thần có rất giống nhau không?" Vương Bàn Tử so sánh qua lại một lượt.

Quả nhiên giống như Ngô Mặc nói, hai bên rất giống nhau, đều thể hiện một vẻ ngây thơ và đơn thuần.

"Mẹ kiếp, bên cạnh bàn thờ lại đặt một đứa trẻ, chẳng lẽ là vật cúng tế cho nó ăn sao?" "Không tiện nói, nơi này khắp nơi đều lộ ra vẻ kỳ lạ, hai anh em mình vẫn nên cẩn thận một chút." Hai anh em lại đi một vòng quanh đây.

Trừ thi thể đứa trẻ này ra, không phát hiện vật thể nào khác, nghĩ đi nghĩ lại lại đi đến gian điện thứ hai.

Tương tự như gian đầu tiên.

Gian thứ hai thờ phụng cũng không phải tượng Phật bình thường, mức độ xấu xí và khủng khiếp thậm chí còn vượt xa gian đầu tiên.

Chín đầu rắn, miệng ngậm đầu lâu, lắc lư đuôi thể hiện vẻ kiêu ngạo và cuồng nộ.

Cùng với đó, phía trước bàn thờ cũng đặt chín cái đầu người.

Trong đó năm đầu là nữ giới, bốn đầu là hài nhi.

Đầu lâu được bảo quản rất tốt.

Khuôn mặt như sống động, trong đó có một biểu cảm hơi kinh dị còn sót lại trên mặt.

Hai anh em xem xét từng gian một.

Tổng cộng mười gian phòng hai bên trái phải, đều thờ phụng những tượng thần xấu xí và tà ác dị thường.

Khiến người ta có cảm giác nhìn một cái cũng muốn xông lên vả một bạt tai.

Hơn nữa vật phẩm cúng tế trong phòng, hầu hết đều là cơ quan nội tạng của phụ nữ và trẻ em.

Có đầu lâu, có tim, còn có cả thi thể rỗng ruột.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử nhiều năm nay đã quen nhìn sinh tử, đã sớm có thể giữ tâm như mặt nước, sóng gió không hề.

Huống hồ thời cổ đại và hiện đại khác nhau.

Chương 824

Nô lệ trong mắt quý tộc căn bản chính là súc sinh.

Đôi khi thậm chí còn không quý trọng bằng heo, ngựa, trâu, dê.

Dùng bọn họ làm vật cúng tế.

Đã sớm là chuyện thường tình, hoàn toàn không đáng để ngạc nhiên.

Quay trở lại sân.

Ngô Mặc suy nghĩ nửa ngày, luôn cảm thấy những tượng thần này quen quen?

Dù chưa từng thấy nguyên bản, nhưng cũng hình như đã thấy những vật thể tương tự tồn tại.

Vương Bàn Tử thấy Ngô Mặc nhíu mày, nhẹ nhàng vỗ hắn một cái: “Anh em, nghĩ gì vậy?” “Mẹ kiếp, tôi nhớ ra rồi!” Cú vỗ này như Như Lai thần chưởng, xua tan mọi đám mây đen.

Ngô Mặc lập tức nhớ ra, mình từng nhìn thấy những tượng thần tương tự trong một ngôi đền đổ nát ở Nepal.

Lúc đó là để tránh mưa, hắn cùng Lưu Tang mấy người tùy tiện chui vào đền.

Vào trong nhìn lướt qua, thấy trên bàn thờ cũ nát trong đền lác đác đặt mấy bức tượng.

Hắn không mấy hứng thú với những thứ này, nên cũng không quá để tâm.

Nhưng thằng ôn con Lưu Tang lại rất có hứng thú với điều này.

Mình thân là cha, con trai có ý muốn học hỏi, làm sao có thể không ủng hộ chứ?

Thế là hắn từ trong túi móc ra tiền tiêu vặt đưa cho Lưu Tang.

Bảo nó đi hỏi những người dân địa phương cũng đang tránh mưa xem những thứ này là gì, đại biểu cho ý nghĩa gì?

Tục ngữ nói hay, tiền năng thông quỷ thần.

Tiền giấy bày ra trước mắt, người dân địa phương hận không thể kể hết mười tám đời tổ tông của ngôi đền này.

Lúc đó mưa rất lớn.

Trốn mưa trong đền cũng khá nhàm chán, mình ở bên cạnh cũng nghe lọt tai.

Nhờ khả năng ghi nhớ siêu phàm.

Lịch sử của ngôi đền và hình tượng của các bức tượng, tất cả đều in sâu vào trong óc.

Trong đó có ba bức tượng bị hư hại, gần như giống hệt những bức tượng ở gian bên trái vừa nãy.

Chẳng qua những bức tượng trước mắt màu sắc tươi tắn hơn, hình tượng cũng chân thực hơn.

Vương Bàn Tử thấy Ngô Mặc phản ứng rất mạnh, theo bản năng nắm chặt nắm đấm, truy hỏi: “Nghĩ ra cái gì rồi?” “Tôi từng thấy mấy bức tượng trong số đó ở Nepal, chỉ là màu sắc và hình dạng hơi khác một chút, nên nhất thời không nhận ra.” Ngô Mặc trầm giọng nói: “Cái ở phòng đầu tiên có bốn móng vuốt, tôi nhớ người dân địa phương ở Nepal gọi thứ này là La Hầu.” “Nghe nói La Hầu tính tình tàn bạo, thích làm điều ác, ỷ vào thân phận ‘thần nhị đại’ (con ông cháu cha nhà thần) đi khắp nơi gây sóng gió, động một tí là ăn thịt người uống máu người, đúng là ác quỷ.” “Thế giới đâu phải ai cũng là cha nó, luôn có người không ưa nó tồn tại, Thần Pishachi quyết định tự mình ra tay thu thập cái thứ này, ai ngờ cái con súc sinh này lại có tầm nhìn xa, uống thuốc bất tử trước, tiến hóa thành thân bất tử." "Ngầu sau đó, tên này vẫn là một kẻ nhỏ nhen, để báo thù mặt trăng và mặt trời vì đã mách lẻo, không có chuyện gì cũng cắn chúng một hai cái, gây ra nhật thực và nguyệt thực." "Cho nên nó ở Ấn Độ bị coi là ma quỷ tà ác, chỉ có những kẻ tà giáo hoặc người có tâm không chính mới thờ phụng thứ này." Ngô Mặc dùng ngôn ngữ hiện đại kể lại một lần thần thoại Ấn Độ cổ đại.

Câu chuyện tình tiết gay cấn, Vương Bàn Tử nghe đến nỗi khóe miệng giật giật, trong đầu lập tức nhớ đến câu chuyện Bá Vương Biệt Cơ.

Hắn coi như đã phát hiện ra rồi, anh em nhà mình tuyệt đối là một thiên tài trong việc cải biên câu chuyện.

Bất kể là thần thoại gay cấn hay truyện cổ tích Grimm, hay là truyền thuyết lịch sử.

Qua miệng hắn kể một hồi, đều có thể thể hiện ra một hương vị bình dân.

Anh cũng không thể phủ nhận những gì hắn nói là sai, tư tưởng cốt lõi vẫn có thể được thể hiện.

Chẳng qua trong quá trình cụ thể có sự khác biệt lớn so với nội dung thực tế.

Vương Bàn Tử không ngắt lời Ngô Mặc.

Ngược lại còn rất phối hợp thêm vào quan điểm của mình.

Hai anh em vừa trao đổi, vừa tiếp tục tiến lên xem xét tình hình.

Cả ngôi đền quá lớn, diện tích chiếm cứ lại gấp đôi chùa Đại Chiêu.

Theo ghi chép trong sử sách, khi chùa Đại Chiêu được xây dựng đã tiêu tốn nhân lực vật lực không thể tính toán.

Mà nơi đây là núi Himalaya.

Con người đi đến đây còn suýt mất nửa cái mạng, lại xây dựng được một kiến trúc khổng lồ như vậy?

Thật sự là một kỳ tích trong lịch sử nhân loại!

Nếu được tuyên truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây chấn động trên thế giới.

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm vào tòa tháp năm tầng cuối cùng phía trước, cảm thán một tiếng: “Vãi chưởng, anh em ơi chỗ này cũng rộng quá rồi.” Ngô Mặc tay phải đặt lên vai Vương Bàn Tử, hỏi: “Đừng cảm thán nữa, chỉ còn lại tòa tháp cuối cùng này chưa vào.

“Là nghỉ ngơi một lát, hay là bây giờ vào xem luôn?” “Tiến!” Bàn Tử Vương siết chặt dao găm vẫy mấy cái, ưỡn bụng hung hăng nói: “Anh em mình bây giờ đến cả đám ma cũng đã gặp rồi, còn sợ gặp thêm phiền phức nữa à?” “Anh, anh mệt không?

Nếu không ổn thì nghỉ ngơi một chút đi.” Ngô Mặc liếc nhìn Bàn Tử, thấy trên mặt anh ấy ẩn hiện chút mệt mỏi, trong lòng có chút lo lắng.

Tục ngữ nói hảo hán không chịu nổi ba trận ỉa chảy.

Bàn Tử Vương đầu tiên là đau bụng, tiếp đó lại liên tục chạy vạy.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua không uống một ngụm nước, không ăn một miếng lương thực, chịu đựng được đến bây giờ đã coi như là một thằng đàn ông đích thực.

Nếu không nghỉ ngơi mà cứ thế xông vào nơi tiếp theo, lỡ đâu thật sự gặp nguy hiểm?

Rất có khả năng đối mặt với cục diện thập tử nhất sinh.

Đến lúc đó mà còn muốn tìm cơ hội nghỉ ngơi, e rằng chỉ còn đường nằm dài mãi mãi thôi.

“Không mệt, thân thể anh tốt chán.” Bàn Tử Vương dùng sức vỗ ngực, khí phách ngút trời nói: “Anh mày đây vác con đà điểu cũng được ngàn cân, cưỡi hổ ngắm mỹ nhân, ham sắc không sợ chết.

Hôm nay đừng nói là cái miếu rách này, cho dù là mười tám tầng địa ngục, anh cũng có thể đánh cho nó một trận ra trò.” Ngô Mặc nghe xong càng lo lắng hơn.

Từ xưa đến nay chưa từng nghe nói vào miếu mà trí thông minh cũng giảm sút vậy.

Sao Bàn Tử nhà mình lại khác người như vậy, vào cái miếu rách mà đầu óc lại không dùng được nữa rồi?

Thấy Bàn Tử còn muốn hô thêm mấy câu khẩu hiệu, Ngô Mặc vội vàng lên tiếng ngăn lại: “Anh, quy củ cũ, em đi trước, anh theo sát em, tuyệt đối đừng lung tung.” “Được.” Bàn Tử Vương cũng không khách sáo.

Tuy nói để anh em tranh công không phải là việc đàn ông nên làm, nhưng bản thân anh ấy nặng nhẹ thế nào thì vẫn rõ ràng.

Khả năng phản ứng cá nhân và sức chiến đấu của em trai mạnh hơn mình nhiều, gặp chuyện bất ngờ có thể ứng phó nhanh chóng.

Thay vì tranh chấp lãng phí thời gian, không bằng chuẩn bị tốt nhất.

Hơn nữa mình cũng không phải kẻ vô dụng.

Mấy chuyện phía sau hoàn toàn có thể giao cho mình.

Chỉ cần mình còn sống, tuyệt đối sẽ không để em trai bị thương hại dù chỉ một chút.

Hai người lại kiểm tra hành lý một lần, thắt lưng chiến thuật nhét đầy lựu đạn và dao găm cùng các vật dụng thường dùng.

Sau đó dùng sức đẩy mạnh cánh cửa, bước vào nơi nghìn năm chưa từng có người đặt chân đến này.

Cửa vừa mở, một trận gió lạnh thấu xương ập thẳng vào mặt.

Trong khoảnh khắc, nhiệt độ xung quanh dường như lại giảm đi mười mấy độ.

Ngô Mặc trong lòng trùng xuống.

Có một dự cảm, tiếp theo e rằng thật sự sẽ xuất hiện nguy hiểm.

Chỉ là tên đã lên dây không thể không bắn.

Hai anh em đã đi vòng quanh cả ngôi chùa mà không tìm thấy lối ra, hy vọng duy nhất chính là ngôi chính điện năm tầng trước mắt này.

Vì vậy, dù thế nào cũng phải vào trong khám phá cho rõ ràng.

Chân trước vừa bước qua ngưỡng cửa, Ngô Mặc chân sau lập tức phản ứng lại một chuyện.

Không được, không thể đi tiếp.

Chương 825

Phải giải quyết hậu hoạn trước mới có thể đi tới.

Cậu lập tức dừng bước, nghiêng đầu đánh giá hai bên cánh cửa.

Cũng không trách cậu cảnh giác như vậy.

Mỗi lần tiến vào cảnh giới nguy hiểm, đều sẽ xuất hiện một cảnh tượng như thế này, đó là người vừa đi vài bước, cánh cửa phía sau sẽ tự dưng đóng lại một cách thần bí.

Sau đó mọi người sẽ bị mắc kẹt bên trong.

Muốn thoát ra ư?

Không mất nửa cái mạng thì không thể nào.

Ngô Mặc không muốn để kịch bản này tái diễn, cậu quyết định giải quyết cánh cửa trước, rồi mới tính đến chuyện bên trong.

Bàn Tử Vương thấy Ngô Mặc dừng bước không tiến lên.

Bước lên một bước, kề sát sau lưng Ngô Mặc, hạ thấp giọng hỏi: “Em trai, sao không đi nữa?

Có phát hiện tình huống gì à?” “Cứ thế này vào trong hơi không yên tâm.” Ngô Mặc trầm giọng giải thích: “Vừa nãy con súc sinh kia vẫn chưa xuất hiện, không chừng nó đang có ý đồ xấu gì đó.

Hai anh em mình mà đều vào trong tòa lầu này, nó khóa trái cửa bên ngoài, thì anh em mình sẽ thành rùa trong hũ, mặc người ta làm thịt, đến lúc đó muốn ra ngoài e rằng hơi khó.” Bàn Tử Vương nghĩ đến mức độ nghiêm trọng của vấn đề, không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Ngay lập tức giơ ngón cái về phía Ngô Mặc, tán thán: “Em trai, vẫn là mày phản ứng nhanh, nếu không anh em mình thật sự gặp họa rồi.” “Chỉ là…” Bàn Tử Vương nói đến đây hơi chần chừ, “Nếu hai anh em mình tách ra, hình như cũng không an toàn lắm phải không?” “Sao phải tách ra?” Ngô Mặc có chút khó hiểu, quay đầu nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử cũng ngơ ngác, hỏi ngược lại: “Không tách ra, ai canh cửa?

Chẳng phải mày nói, người đều vào trong thì bên ngoài không an toàn sao?” “Em nói anh, tầm nhìn có thể mở rộng ra chút không?” Ngô Mặc nhìn Bàn Tử với vẻ “giận sắt không thành thép”, “Nghe ‘rút củi đáy nồi’ bao giờ chưa?

Cứ tháo mẹ cái cửa ra là xong chuyện rồi.” Cậu nói đến đây, trên mặt lộ ra vẻ tàn nhẫn: “Ông đây gỡ cả khung cửa ra, xem đứa nào còn có thể đóng cửa lại được với ông đây?” Bàn Tử Vương lùi một bước ra ngoài ngưỡng cửa, ngẩng đầu quan sát lại hai cánh cửa lớn.

Rất tốt!

Cánh cửa gỗ đặc cao ba mét.

Khung cửa xung quanh bọc sắt, mỗi cánh cửa ít nhất cũng nặng hơn hai trăm cân.

Trục cửa lắp đặt rất hoàn hảo, gần như không thấy khe hở nào.

Thể hiện đầy đủ tài nghệ siêu phàm và kỹ thuật tinh xảo của các thợ thủ công cổ đại.

Nói một cách dễ hiểu hơn, muốn tháo cánh cửa này độ khó hơi cao.

Nhưng ai quy định tháo cửa chỉ có một phương pháp?

Trong túi chẳng phải vẫn còn thuốc nổ sao?

Bàn Tử Vương cũng không phải là người tuân thủ quy tắc.

Sửa chữa thì chưa chắc đã thấy bóng dáng anh ấy, nhưng phá hoại thì tuyệt đối có thể nhúng tay vào.

Anh ấy ước tính lượng thuốc nổ cần dùng trong lòng, rồi đại khái quan sát độ chắc chắn của kiến trúc.

Đề xuất ý kiến của mình: “Em trai, anh em mình dùng công cụ tháo cửa hơi không thực tế, chi bằng trực tiếp dùng thuốc nổ làm sập cửa luôn chẳng phải xong sao?” Ngô Mặc cảm thấy đề nghị này đơn giản là quá hợp ý cậu.

Có thể tiết kiệm sức thì hà tất phải vất vả thêm?

Cậu dùng tay phải vỗ mạnh vào vai Bàn Tử, đồng tình nói: “Anh, anh tài hoa quá, nói rất có lý.” Chẳng trách Ngọa Long tốt nhất nên có Phượng Sồ làm bạn.

Không ai ủng hộ, kế hoạch hoàn hảo đến mấy cũng sẽ lưu lại tiếc nuối.

Hắc Nhãn Kính không ở bên cạnh, Bàn Tử Vương chính là đối tác tốt nhất của Ngô Mặc.

Hai người cũng không vội vàng vào trong xem tình hình, quay lại sân chuẩn bị thuốc nổ.

Muốn phá cửa mà không làm hỏng kết cấu chính điện, đó là một công việc kỹ thuật.

Lượng thuốc nổ ít, cửa rất có khả năng không mở được.

Lượng nhiều quá?

Hỏng nền móng, đến lúc đó gặp xui xẻo chỉ có thể là hai anh em.

Ngô Mặc và Bàn Tử Vương đều là những tay tổ chuyên chơi thuốc nổ, chuyện nhỏ này căn bản không làm khó được hai người.

Họ mở một gói thuốc nổ, đo lường và đóng gói lại.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi.

Bàn Tử Vương đặt hai gói thuốc nổ gần khung cửa, rồi cầm dây dẫn từng bước lùi lại phía sau.

Đến khi đứng trong phạm vi an toàn, mới lấy bật lửa châm dây dẫn.

Vì lý do an toàn, hai anh em đều nằm rạp xuống đất, chăm chú nhìn chằm chằm vào thuốc nổ phía trước.

Dây dẫn nhanh chóng cháy, năm giây sau truyền đến một tiếng nổ lớn "Ầm!".

Âm thanh chấn động khiến tai người ta ù ù.

Đồng thời lửa tóe ra tứ phía, khói thuốc nổ bao trùm, mùi thuốc nổ xộc lên khiến người ta sặc sụa ho khụ khụ.

Ngô Mặc và Bàn Tử Vương hai người bịt miệng, nheo mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Thấy hai cánh cửa lớn bị nổ tan tành, Ngô Mặc phấn khích vỗ mạnh xuống đất: “Vãi chưởng, được rồi, sướng vãi!” Cậu thật sự cảm thấy sảng khoái từ tận đáy lòng.

Dường như cùng với tiếng nổ vang lên, sự uất ức và phiền muộn trong cơ thể cậu bỗng chốc tan biến.

Lại một lần nữa trải nghiệm cảm giác sảng khoái và nhẹ nhõm đã lâu không có, cứ như thể bốn năm trước mình lại sống dậy.

Cậu đã lâu không trải nghiệm cảm giác nhẹ nhõm.

Để sống sót, suốt bốn năm cậu liều mạng gánh vác trách nhiệm lên vai.

Chuyện thích hay không thích đều phải làm.

Người muốn giao thiệp hay không đều phải giao thiệp.

Từ một thiếu niên bất cần đời, cậu đã trở thành một đại ca xã hội đen gánh vác vận mệnh của người khác.

Vô hình chung đã tự trói mình bằng hết vòng xiềng xích này đến vòng xiềng xích khác, siết chặt đến mức người mệt, lòng càng mệt.

Ngay cả khi đã giữ được mạng sống, và một lần nữa đoàn tụ với mấy anh em, nhưng xiềng xích vẫn cứ đeo chặt trên người.

Những chuyện cần phải suy tính ngày càng nhiều, nụ cười từ tận đáy lòng cũng ngày càng khó nở.

Đối ngoại ư?

Cậu là Nhị đương gia của Địa Long Hội, nói chuyện làm việc gì cũng phải suy nghĩ đến lợi ích và hình ảnh của bản thân.

Đối nội ư?

Những chuyện cần chú ý còn nhiều hơn đối ngoại.

Đứng đầu là vấn đề quan hệ giữa mấy anh em.

Đừng tưởng mình ngu ngốc.

Phong Tử và Kính ca họ nhìn nhau không thuận mắt, mình đã sớm nhận ra rồi.

Nhưng chuyện không phải một hai câu nói là có thể giải quyết được.

Hai bên đều là anh em sinh tử của mình.

Phong Tử là người thân như cha như anh của mình, Hoa ca và Kính ca họ là anh em vào sinh ra tử cùng mình.

Làm tổn thương bất kỳ ai cũng sẽ làm đau lòng người còn lại.

Mình chỉ có thể cố gắng hết sức chú ý đến thái độ nói chuyện, ngữ khí và cách giao tiếp, mới có thể cố gắng duy trì sự công bằng.

Thật lòng mà nói, mẹ kiếp, mệt lắm.

Chương 826

Mấy tên đó, mỗi tên lại càng diễn sâu hơn một tên.

Gặp mặt nói chuyện cười đùa phong sinh, quay đầu lại đã đề phòng đối phương.

Các nương nương trong phim cung đấu còn không nhiều đất diễn bằng mấy người họ.

Quá đáng hơn là còn coi mình như thằng ngốc, tưởng mình không phát hiện ra.

Sao họ không thử bàn bạc với nhau xem?

Mình mà thật sự ngốc, liệu có thể xây dựng được một vùng trời trong vài năm không?

Chuyện này vẫn còn dễ giải quyết.

Tính cách của Phong Tử mình biết rõ, là kiểu người có thể xông pha đầu rơi máu chảy vì anh em.

Hoa ca và họ chỉ cần tiếp xúc với cậu ta vài lần, sẽ biết người này đáng tin.

Chuyện khiến người ta đau đầu nhất là một chuyện khác.

Vấn đề tình cảm giải quyết thế nào đây?

Khi chưa hiểu thì thấy phiền, hiểu một chút rồi lại thấy phiền hơn.

Trước đây cứ nghĩ hai người họ đang đùa giỡn mình, hoặc là ăn no rửng mỡ.

Nếu không thì sao tự dưng lại thích mình chứ?

Thích hay không thì không quan trọng, nhưng hai người họ có thể đừng gây áp lực lớn như vậy cho mình được không?

Hoa ca luôn quản lý mình.

Có một kiểu muốn nhốt mình vào lồng vậy.

Kính ca thì luôn bảo vệ mình.

Chuyện gì cũng đứng ra làm thay mình, sợ mình bị thương.

Mình là một thằng đàn ông đích thực đội trời đạp đất, đâu phải búp bê sứ, sao có thể chịu đựng được kiểu hành vi này?

Mỗi lần đều phải vắt óc suy nghĩ để đấu trí với người ta.

Thoát được lúc nào hay lúc đó, để mình thả lỏng tâm trạng.

Hồi đó thật sự nghĩ không thông, còn lén lút than phiền với Bàn ca rằng Kính ca có phải đã già rồi không?

Nếu không thì sao lại thích làm cha người khác như vậy?

Đương nhiên mình cũng không tha cho Hoa ca.

Đằng sau còn nói anh ấy có phải xem phim truyền hình nhiều quá không, cứ muốn thể nghiệm cảm giác tổng tài bá đạo trên người mình?

Hồi đó mình hơi say.

Bàn ca phản ứng thế nào không nhớ rõ lắm, tóm lại cũng hùa theo mình than phiền một đống.

Nghĩ kỹ lại, những chuyện phiền lòng ngày xưa bây giờ nhìn lại chẳng là cái đinh gì.

Bây giờ mới là rắc rối nhất.

Gặp lại đến hiện tại, Hoa ca và Kính ca hai người chỉ còn thiếu nước móc tim ra cho mình.

Nếu cứ tiếp tục không hiểu thì cũng đành chịu.

Nhưng ông trời lại cứ thích đúng lúc này mở toang não mình ra, rót vào một số thông tin và kiến thức không lành mạnh.

Khiến mình bây giờ như ném đá xuống giếng cạn – khó nói hết lời.

Cứng rắn là trên xiềng xích, lại tự gây cho mình một cục u trên đầu.

Áp lực!

Ngô Mặc trong lòng nặng trĩu, không còn cảm nhận được sự vui vẻ và nhẹ nhõm.

Thế nhưng phong hồi lộ chuyển.

Cậu và Bàn Tử Vương hai người bất ngờ rơi xuống khe băng, ngược lại lại tìm lại được cảm giác nhẹ nhõm ban đầu.

Vô tư vô lự.

Muốn làm gì thì làm đó.

Thấy ai không vừa mắt thì đánh, thấy chỗ nào không vừa ý thì nổ.

Mặc kệ đó là danh lam thắng cảnh gì, hay kỳ quan thế giới nào, chỉ cần cản trở lão tử, lão tử cứ thế tống nó về Tây Thiên.

Tâm trạng cậu sảng khoái, làm việc càng thêm không kiêng nể gì.

Bò dậy từ dưới đất, kéo Bàn Tử đi tới: "Anh, đi thôi, hai anh em mình cứ lấy thuốc nổ mở đường, thấy cái gì không vừa mắt thì cứ nổ tung nó lên!" Bàn Tử Vương cảm thấy Ngô Mặc vô cùng phấn khích một cách khó hiểu.

Điều này khiến cảm xúc của anh ấy cũng dâng cao, nhe rộng miệng, cười hắc hắc: "Không vấn đề, anh em mình khai trương ngôi miếu ngàn năm này một phen!" Thuốc nổ chính là bản lĩnh.

Hai anh em sải bước dài, một lần nữa đi vào đại điện.

Còn vì sao không phải là “bước qua” mà là “đi vào”?

Đó là vì ngưỡng cửa đã bị nổ bay rồi.

Hai anh em vào đại điện, dùng đèn pin chiếu khắp nơi, liền thấy bàn thờ và tượng thần ở hai bên cửa, đổ xiêu vẹo trên mặt đất.

“Ấy da da, hơi bất kính rồi!” Xiềng xích tinh thần đã không còn, Ngô Mặc lại khôi phục dáng vẻ lầy lội ban đầu.

Lời nói của cậu tỏ ra rất tiếc nuối, nhưng thực tế trên mặt lại luôn nở nụ cười.

“Hắc!

Không thể nói vậy được.” Bàn Tử Vương nhấc chân đá đổ một cái bàn thờ, bĩu môi khinh thường nói: “Anh em mình đang làm việc tốt đấy chứ, mấy thứ vơ vét mồ hôi nước mắt của dân thì đáng lẽ phải bị đập nát.

Nay bị anh em mình nổ nát rồi, cái này gọi là mang đồng hồ báo thức đi nhà xí – có thủy có chung (có đầu có cuối).” Đối với việc Bàn Tử Vương mở miệng là thành ngữ này, Ngô Mặc đã sớm miễn dịch, cũng lười biếng không buồn than phiền.

Chỉ giơ ngón cái lên, tỏ vẻ đồng tình với cách nói của anh ấy.

Sau đó cầm Hàn Quang Côn đi thêm vài bước, đánh giá đại điện tầng một trước mắt.

Đại điện có diện tích khoảng hơn bảy trăm mét vuông.

Hai bên đặt năm pho tượng sứ giả.

Giữa điện sừng sững một pho tượng Phật cao hai mươi mét.

Pho tượng Phật mặc cà sa đen, vẻ mặt hơi hung tợn, hai tay đều cầm một binh khí, toàn thân tràn ngập sát khí.

Tượng thần không bị ảnh hưởng bởi thuốc nổ.

Đứng im lìm ở đó, cúi đầu nhìn chằm chằm kẻ xâm nhập.

Bàn Tử Vương ghé sát lại nhìn một cái, có chút khó hiểu: "Ngôi miếu này cũng kỳ lạ quá, thờ phụng toàn thứ lộn xộn gì không vậy?

Phật không ra Phật, ma không ra ma, ghép đủ thứ lại với nhau, nhìn ghê cả người." "Ừm!" Ngô Mặc tùy tiện đáp một tiếng.

Lúc này toàn bộ sự chú ý của cậu đều tập trung vào đôi mắt của tượng Phật, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Ở La Sát Cổ Quốc, đôi mắt mang lại cho cậu cảm giác quá mạnh mẽ.

Khiến cậu bây giờ dù làm gì, cũng luôn chú ý đến ánh mắt của đối phương trước.

Dù sao đôi mắt cũng được mệnh danh là cửa sổ tâm hồn.

Cậu nhìn chằm chằm đôi mắt tượng Phật nửa ngày, chẳng có chuyện gì xảy ra.

Không khỏi có chút nghi ngờ liệu mình có phải quá căng thẳng, thấy cây cỏ cũng thành lính không?

Chương 827

Chợt nghĩ lại thì thấy hơi không thể nào.

Mình vốn dĩ không phải là loại người sợ chuyện.

Căng thẳng ư?

Trừ đêm hôm đó ở riêng với Hoa ca có chút căng thẳng ra, những lúc khác mình căn bản chưa từng cảm thấy cảm xúc này.

Nói mình não thiếu dây thần kinh cũng được, tâm hồn rộng lớn cũng vậy, tóm lại cảm xúc căng thẳng rất ít khi xuất hiện trên người mình.

Ngay cả khi tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, cũng có thể đối mặt một cách thản nhiên.

Đang suy nghĩ thì Bàn Tử Vương lên tiếng kéo cậu từ suy tư trở lại: “Em trai.” Bàn Tử Vương liếm môi khô khốc.

Chỉ vào hàng chuyển kinh đồng hai bên, lời nói lộ ra một cảm xúc không thể nói rõ, “Cái này đúng là đồ tốt đó, tùy tiện lấy ra một cái thôi cũng đáng giá cả gia tài rồi.” Cùng với lời của Bàn Tử Vương, Ngô Mặc quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Trong mấy năm qua, Ngô Mặc cũng không ít lần động chạm đến đồ cổ, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể ước tính được giá cả đại khái của món đồ này.

Bộ chuyển kinh đồng trong đại điện này, trên đó không chỉ khắc hình ảnh và kinh chú tinh xảo, mà còn được khảm san hô đá quý.

Nếu tháo riêng một cái đi bán, cũng có thể đáng giá cả triệu.

Nếu lấy trọn bộ hơn trăm cái mang đi, e rằng có thể gây chấn động trên thế giới.

Nhưng chuyện này cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Chuyển kinh đồng cao một mét, lấy một cái đã vất vả, lấy hơn trăm cái ư?

Thật sự coi mình là đội quân xe lừa sao?

Ngô Mặc liếc mắt, thấy mắt Bàn Tử Vương sáng rực.

Hai mắt dán chặt vào chuyển kinh đồng, không chớp lấy một cái.

Nhìn dáng vẻ này cứ như dán keo vậy, xua cũng không xuống.

Cậu thầm thở dài một tiếng.

Được rồi, bệnh cũ của Bàn ca lại tái phát rồi.

Chẳng qua so với trước đây, vẫn tiến bộ không ít, ít nhất cũng biết chủ động giao tiếp với anh em trước, chứ không phải vồ lấy ngay.

Ngô Mặc theo bản năng muốn phản đối.

Lời đến miệng lại đánh một vòng, rồi nuốt ngược trở lại.

Cậu một chút cũng không trách Bàn Tử Vương tham tiền.

Suốt bốn năm, Bàn Tử Vương vì hai anh em mình mà xông pha đầu rơi máu chảy, luôn ở trong cảnh nguy hiểm.

Xuống mộ cũng chỉ là muốn trấn nhiếp đồng bọn.

Để họ biết Ngô Tà không phải phế vật, có khả năng gánh vác ba cái sòng bạc.

Với suy nghĩ đó, bảo bối đến tay làm sao có thể nhét vào túi mình chứ?

Khiến mình chẳng có gì, mặt mũi thì trắng bóc.

Khó khăn lắm mới tìm được một món đồ nhỏ, lại không dám đích thân đưa cho bà nội giao cho Vân Thái.

Chỉ có thể lén lút như ăn trộm, chuyển giao qua mấy lần người khác mới đến tay Vân Thái.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Ngô Tà muốn đứng vững, khẳng định sẽ đụng chạm đến lợi ích của người khác.

Mà mình lại là người anh em tốt nhất của anh ấy.

Một khi để họ phát hiện Vân Thái là người trong lòng của mình, đến lúc đó bắt cô ấy uy hiếp mình ư?

Chẳng phải sẽ gây ra nguy hiểm rất lớn cho Ngô Tà sao?

Chính vì suy nghĩ đó, Bàn Tử Vương đã chịu đựng bốn năm, không gặp Vân Thái một lần nào.

May mắn thay Vân Thái cũng là một người phụ nữ có lương tâm.

Không một mặt treo Bàn Tử Vương, mặt khác lại tìm kiếm tình yêu đích thực.

Nếu không với tâm trạng và suy nghĩ hiện tại của Ngô Mặc, rất dễ khiến cô ấy sau khi mất chồng lại đi lấy chồng lần nữa.

Cũng đừng nói Ngô Mặc tàn nhẫn, không nói đến nhân tính.

Đối với cậu mà nói, không có chuyện gì quan trọng hơn hạnh phúc của anh em.

Ngô Mặc kìm nén thiên tính, Bàn Tử Vương cũng tương tự kìm nén bản tính, làm việc gì cũng cẩn thận, chỉ sợ mang lại phiền phức cho anh em.

Khiến mình như một con chuột rụt rè nhút nhát, không còn hào khí như xưa.

Vừa nãy tiếng nổ vang lên, hai anh em lập tức tìm lại được niềm vui ban đầu.

Cẩn trọng, dè dặt ư?

Đi chết đi mẹ nó.

Không còn gì sảng khoái hơn việc cùng anh em làm chuyện xấu.

Bàn Tử Vương cũng không còn giả vờ nữa.

Thích gì thì cứ việc nói ra, dù sao em trai mình cũng sẽ không từ chối mình.

Ngô Mặc cũng thật sự không từ chối Bàn Tử Vương.

Cậu không một dấu hiệu nào, quay người đi thẳng đến hàng chuyển kinh đồng đầu tiên.

Nhìn bóng lưng Ngô Mặc, khóe miệng Bàn Tử Vương sắp toét đến mang tai rồi.

Chỉ biết Ngô Mặc là người hiểu mình nhất.

Anh ấy không tiến lên, mà đứng tại chỗ giơ dao găm cảnh giác nhìn trái phải.

Miệng thì không ngơi nghỉ: “Em trai, chuyển kinh đồng hơi lớn không tiện mang đi, chi bằng mình gỡ mấy thứ trên đó xuống đi?” “Anh, yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không để anh thất vọng đâu.” Không cần Bàn Tử Vương dặn dò, Ngô Mặc cũng đã định làm như vậy rồi.

Cậu một tay cầm Hàn Quang Côn, tay còn lại cầm dao găm cẩn thận từng li từng tí gỡ những hạt châu xuống.

Công việc này cậu đã không biết lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, sớm đã thành thạo.

Một hạt, hai hạt, ba hạt.

Ngô Mặc một hơi gỡ được sáu hạt, suýt chút nữa là có thể triệu hồi Long Thần đại nhân ra rồi.

Ngay khi cậu nhắm vào chiếc chuyển kinh đồng thứ bảy chuẩn bị “đại cán một trận” thì trong đại điện đột nhiên truyền đến một trận tụng kinh.

Âm thanh vô cùng trầm thấp.

Cứ như một lão hòa thượng ngậm nước bọt trong miệng, phát âm rất không rõ ràng, khiến tai người nghe ù ù.

“Vãi chưởng, có chuyện rồi!” Ngô Mặc nhanh chóng lùi lại, với tốc độ nhanh nhất chạy đến bên cạnh Bàn Tử Vương.

Nơi này chỉ còn hai anh em họ, bất kể xảy ra chuyện gì cũng sẽ không tách ra.

Cậu một tay kéo cánh tay Bàn Tử Vương, tay còn lại nắm chặt vũ khí.

Nhìn quanh bốn phía.

Cùng với tiếng tụng kinh vang lên.

Hai bên chuyển kinh đồng từ từ xoay tròn, vị trí tượng Phật bắt đầu thay đổi.

“Mẹ nó, tượng Phật cũng hóa cương thi à?” “Đừng nói nhảm, rút ra ngoài rồi nói sau!” Ngô Mặc kéo Bàn Tử Vương, định lùi ra sân rồi tính tiếp.

Thế nhưng còn chưa kịp bước một bước.

Chương 828

Hai anh em chỉ cảm thấy chân mình chìm xuống, giây tiếp theo đã trong tư thế tự do rơi xuống một không gian không xác định.

Bất ngờ không kịp phòng bị, Ngô Mặc nghiến răng hét lên: “Mẹ kiếp, lần sau lão tử sẽ nổ luôn cả cái nền!” Lời còn chưa nói hết, sàn phía trên lại đóng lại, hai anh em chìm vào bóng tối.

Ngay cả trong khoảnh khắc này, Ngô Mặc cũng không buông tay Bàn Tử Vương.

Thậm chí vào thời khắc cuối cùng với tốc độ tay như thần, đã móc khóa hai người lại với nhau thật chặt.

Một giây, hai giây.

Ngô Mặc không rõ tình hình bên dưới thế nào?

Trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận va chạm.

Nhưng đã qua ba phút rồi, vẫn chưa chạm đến đáy.

Cậu có chút không chắc.

Tay quơ quào sang bên cạnh, muốn xác nhận Bàn Tử Vương có còn ở đó không?

Trong lúc mò mẫm cảm thấy Bàn Tử Vương không xa mình, nhưng kỳ lạ là sao lại không nhúc nhích?

Chẳng lẽ anh ấy bị thương gì đó?

Ngô Mặc trong lòng lo lắng, há miệng gọi: “Anh, anh, anh sao rồi?

Nói gì đi chứ.” Gọi mấy tiếng không có bất kỳ phản ứng nào.

Ngay khi Ngô Mặc tưởng Bàn Tử Vương gặp bất trắc thì tên này cuối cùng cũng phát ra tiếng rên rỉ: “Ái chà, thằng cháu nào đập vào đầu tao vậy?” “Vãi, anh, anh dọa em chết khiếp!” Khoảnh khắc vừa nãy, Ngô Mặc sợ đến tim muốn nhảy ra ngoài.

Nếu Bàn ca thật sự có chuyện gì thì mình làm sao có thể đối mặt với ai?

E rằng tự sát tạ tội cũng khó lòng bù đắp được tổn hại cho anh ấy.

Vạn hạnh trong vạn hạnh.

Bàn ca chỉ là hôn mê, không có nguy hiểm chết người.

“Em trai, anh em mình đang ở đâu đây?” Bàn Tử Vương tỉnh lại, cũng nhận ra tình hình có chút không đúng.

Hai người dường như đang lơ lửng giữa không trung.

Dưới chân trống rỗng, không hề chạm đất.

Chân không chạm đất, khiến người ta cảm thấy rất bất an.

Cả người như chiếc bèo vô định, không có nơi hạ cánh.

Đặc biệt là Bàn Tử Vương, càng cảm thấy khó chịu và không thích ứng.

Đừng thấy bình thường anh ấy cứ kêu giảm cân.

Thực tế với trọng lượng hơn hai trăm cân đứng trên mặt đất, luôn mang lại cho anh ấy sức mạnh và sự tự tin.

“Má nó, rốt cuộc là chỗ quỷ quái nào đây?” Anh ấy thăm dò đạp đạp chân, kết quả chẳng chạm vào cái gì cả.

Hơi uất ức nói: “Vừa nãy rơi xuống đột ngột quá, đèn pin của lão tử không biết bay đi đâu mất rồi.” Ngô Mặc lập tức an ủi: “Anh, khoan đã vội, để em bật đèn pin xem tình hình rồi nói sau.” Nói thật, đèn pin của cậu cũng không biết bay đi đâu mất rồi?

Nhưng điều đó không cản được mình có một không gian tốt.

Thuận thế lại lấy ra một chiếc đèn pin mới từ trong không gian.

Bật công tắc, ánh sáng mạnh mẽ từ đèn pin quân dụng gần như có thể làm mù mắt người ta.

Hai người không mở mắt ngay.

Đợi một lúc, hơi thích nghi một chút, mới từ từ mở mắt.

Khi hai anh em nhìn rõ tình hình xung quanh, đồng loạt rơi vào trạng thái trầm tư.

Trong đầu hiện lên cùng một suy nghĩ.

Mẹ nó, rốt cuộc đây là cái quỷ quái gì?

Hai người lúc này tình hình nói ra có chút kỳ dị, lại đang lơ lửng trên một làn sương mỏng.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Ngoài sương mù vẫn là sương mù, lối vào đã không thấy tăm hơi.

Cúi đầu nhìn xuống.

Dưới chân lại xuất hiện núi sông sông suối.

Nhìn kỹ một lát, chính là dãy Himalaya.

Hèn chi có cảm giác lơ lửng vậy.

Thì ra hai anh em được đãi ngộ như Tôn Ngộ Không, ngồi một chuyến cân đẩu vân.

Điểm khác biệt là Tôn hầu tử khống chế cân đẩu vân, còn hai anh em họ thì bị vân khống chế.

Hiện tại đủ mọi dấu hiệu cho thấy, nơi này hoặc là ảo cảnh, hoặc là trận pháp không rõ tên.

Ngô Mặc im lặng không nói.

Đầu óc cậu nhanh chóng vận chuyển.

Hồi tưởng lại từ khi bước vào ngôi miếu, cho đến khi rơi vào không gian không rõ tên này.

Muốn xác nhận, rốt cuộc mình bị trúng chiêu từ khi nào?

Suy đi nghĩ lại.

Chỉ có lúc gỡ hạt châu là có khả năng nhất.

Mình lúc đó quả thật đã chú ý, thậm chí còn đặc biệt quan sát xem trên chuyển kinh đồng có cơ quan nào không?

Xác nhận không có gì sai sót mới ra tay lấy đồ.

Chỉ là đã quên một chuyện.

Vùng Tạng không như nội địa.

Cơ quan, bí thuật, cạm bẫy, độc dược… đều rất khác biệt so với nội địa.

Mình ít khi tiếp xúc với phương diện này, vì vậy xui xẻo trúng chiêu.

Bàn Tử Vương đầu óc rất nhanh nhạy.

Suy nghĩ một chút liền hiểu ra, nguyên nhân sự việc vẫn là do mình.

Nếu không phải mình tham lam muốn lấy bảo bối, hai anh em cũng sẽ không trúng chiêu rơi vào hoàn cảnh này.

Bàn Tử Vương cảm thấy vô cùng áy náy, từ tận đáy lòng nói với Ngô Mặc: “Em trai, xin lỗi!” “Đợi đã.” Ngô Mặc khoát tay chặn lời Bàn Tử Vương, mượn ánh sáng đèn pin, quay đầu cẩn thận đánh giá đối phương.

Ánh mắt cảnh giác khiến Bàn Tử Vương trong lòng lạnh toát, có chút chần chừ hỏi: “Tiểu… Tiểu Mặc, sao vậy?

Nếu mày thật sự trách anh, đánh anh một trận cũng được, nhưng đừng…” “Khoan nói chuyện đó, anh hỏi em một chuyện đã.” Ngô Mặc sắc mặt vô cùng nghiêm túc, trầm giọng nói: “Chỗ này là ảo cảnh hay trận pháp em không rõ, nhưng em cần xác nhận trước một chút là anh rốt cuộc có phải anh trai của em không?” “Hả?” Bàn Tử Vương lúc đầu có chút ngơ ngác, ngay sau đó vẻ mặt anh ấy cũng trở nên nghiêm túc.

“Mày nói rất đúng, chúng ta cần xác nhận thân phận của nhau.” Anh ấy hiển nhiên cũng nghĩ đến một khả năng.

Đó là người bên cạnh rốt cuộc có phải anh em của mình không?

Hay là quái vật xuất hiện trong ảo cảnh để gây nhiễu loạn lòng người?

Đừng tưởng hai người bị trói cùng nhau thì sẽ không bị đánh tráo.

Muốn lặng lẽ tách rời hai người, phương pháp đơn giản là cả đống.

Làm nghề này phải ghi nhớ một quan điểm.

Chương 829

Trí tuệ và suy nghĩ của người xưa, tuyệt đối không phải người hiện đại có thể dễ dàng đoán được.

Bàn Tử Vương nhớ lại chuyến đi Nam Chiếu Quốc năm xưa, Ngô Mặc từng sử dụng một chiêu để xác nhận thân phận Trương Khởi Linh.

Vì vậy đề nghị: “Muốn xác nhận thân phận của nhau, chi bằng hỏi nhau một số vấn đề riêng tư, mày thấy thế nào?” “Không, cách này quá không đáng tin.” Ngô Mặc trực tiếp từ chối ý kiến của Bàn Tử Vương.

Thấy đối phương nghi hoặc, vội vàng giải thích: “Hỏi vấn đề riêng tư hơi không đáng tin cậy.

Phải biết đáp án của vấn đề đều nằm trong đầu mỗi người, ai biết ảo cảnh có xâm nhập vào não chúng ta, đào bới những suy nghĩ trong lòng ra không?” Bàn Tử Vương sờ gáy có chút phiền não: “Vậy làm sao đây?

Bàn gia tao tự nhận mình là thật, nhưng mày phải tin chứ.” Ngô Mặc lườm một cái, nhanh chóng phản bác: “Em cũng tự nhận mình là thật đây, trong lòng anh chẳng phải cũng có nghi ngờ sao?” Bàn Tử Vương cười hắc hắc, ngầm thừa nhận cách nói của Ngô Mặc.

Không phải là không có tình anh em.

Mà là trong hoàn cảnh quỷ dị này, thận trọng thêm một chút có thể tránh được nhiều tổn thất hơn.

Nơi đây chỉ còn lại hai anh em họ.

Vạn nhất đối phương là giả, mình lại tin tưởng hết mực, kết quả không nói cũng hiểu, ngoài việc mất mạng ra không còn con đường thứ hai.

Chết ngay thì còn đỡ.

Đáng sợ nhất chính là như Giải gia lão ngũ năm xưa, biến thành thứ không ra người không ra quỷ, bị giam cầm ở nơi u tối mấy chục năm.

Hiện tại hai người lơ lửng giữa không trung, không cảm nhận được thời gian trôi đi, cũng không biết sắp xảy ra chuyện gì?

Bàn Tử Vương dứt khoát bày ra tư thế ngồi thiền khoanh chân, chỉ vào Ngô Mặc nói: "Mày nói một đề nghị đi, để Bàn gia tao nghe xem có khả thi không?" Ngô Mặc không nói gì.

Thân hình trực tiếp ngả về phía sau, nằm dang rộng chân tay trên đám mây mù.

Hành động đột ngột này, suýt chút nữa làm Bàn Tử Vương sợ chết khiếp.

Cơ thể theo bản năng nghiêng về phía trước muốn đỡ Ngô Mặc.

Kết quả thấy Ngô Mặc an nhiên vô sự lơ lửng giữa không trung, mới thở phào nhẹ nhõm.

Miệng thì không nhịn được oán trách: "Thằng nhóc thối tha, suýt chút nữa làm Bàn gia tao sợ chết rồi." Anh ấy chỉ thuận miệng than phiền một câu, không ngờ lại mang đến linh cảm cho Ngô Mặc.

"Má nó, em nghĩ ra cách rồi!" Ngô Mặc ngồi thẳng người dậy, vỗ đùi nghiêm túc nói: "Biết đáp án dễ gian lận, vậy hai anh em mình cứ đi đường không bình thường, diễn một màn không có đáp án, anh thấy thế nào?" Thật lòng mà nói, người bình thường thật sự không theo kịp mạch suy nghĩ của Ngô Mặc.

Bàn Tử Vương cũng không ngoại lệ.

Anh ấy cũng không hỏi, cứ ngồi yên đó chờ Ngô Mặc nói tiếp.

“Khụ!” Ngô Mặc đầu tiên hắng giọng, tiếp đó bắt đầu trình bày ý tưởng của mình.

“Rất đơn giản, anh nói chuyện của anh, em nói chuyện của em, cố gắng nói một số nội dung mà đối phương không hiểu rõ, để phán đoán đối phương có thể làm ra chuyện đó hay không.” “Hắc, ý hay!” Bàn Tử Vương nghe lời này liền hứng thú: “Có thể thêm một số động tác nữa, chẳng phải là muốn phán đoán đối phương có phải người thật không sao?

Thêm nhiều điều kiện hạn chế hơn, tỷ lệ xác nhận càng cao hơn.” Theo lời của Bàn Tử Vương, Ngô Mặc lại mở rộng tư duy.

“Ừm!

Cũng không giới hạn ở vấn đề của hai chúng ta, chuyện riêng tư của những anh em khác, chỉ cần biết đều có thể nói ra.” “OK!” Cả hai đều không phải là loại đèn cạn dầu.

Ý tưởng vừa xác định, lập tức triển khai hành động phân biệt.

Ngô Mặc tuân theo nguyên tắc lớn nhỏ có thứ tự, giơ chân đạp vào cằm Vương Bàn Tử, “Mày mau tung ra một tin động trời đi!” Vương Bàn Tử ra dấu OK.

Nuôi dưỡng cảm xúc nửa ngày, không phụ sự kỳ vọng mà mở miệng phóng ra một quả bom: “Tao là trai tân!” “Vãi chưởng, mày là giả à?” Ngô Mặc kinh ngạc đứng bật dậy khỏi mặt đất, siết chặt Hàn Quang Côn, mắt hổ thịnh nộ nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, ra vẻ một lời không hợp là sẽ thông nát người ta.

Thấy Ngô Mặc định chơi thật, Vương Bàn Tử vội vàng xua tay giải thích: “Đừng kích động, tao chỉ thử một chút thôi!” “Thử á?”

Khóe miệng Ngô Mặc giật giật hai cái, bực bội chửi: “Mẹ kiếp, mày không sợ thử mất cái mạng quèn của mày à?

Lỡ ông đây làm thật mà động thủ với mày thì sao?” “Hắc hắc, tao tin mày biết chừng mực mà.” Vương Bàn Tử cũng biết mình chơi hơi quá, có chút ngượng ngùng cười cười.

Ngay sau đó chợt phản ứng lại một chuyện, nhìn chằm chằm Ngô Mặc truy vấn: “Không đúng nha, thằng nhóc thối, sao mày lại nghĩ tao nói dối?

Lão tử đâu có kể chuyện cũ của tao cho mày nghe bao giờ, mày dựa vào cái gì mà dám khẳng định tao không phải trai tân?” Ngô Mặc ngồi xuống trở lại.

Nghiêng đầu, liếc mắt từ trên xuống dưới nhìn Vương Bàn Tử, vẻ mặt khinh thường nói: “Mày á, trai tân?

Đừng có đùa chứ, mày nói Lão Trương là trai tân thì ông đây còn tin.

Mày với Kính ca hai người bụng đầy những chiêu trò, riêng tư có bao nhiêu bạn gái, chắc cộng cả ngón tay lẫn ngón chân cũng không đếm xuể.

Theo ông đây mà nói, hai người các mày là trai tân á?

Chi bằng nói là đàn ông đã bị người ta ‘xử lý’ rồi thì đúng hơn.” Ngô Mặc chỉ thuận miệng cà khịa một phen.

Hoàn toàn không ngờ ở chỗ này không chỉ có hắn và Vương Bàn Tử, mà còn có những người khác đang đứng bên cạnh.

Mà những người khác này ư?

Chính là mấy huynh đệ thân thiết nhất của hắn, trong đó có một người đang đen mặt chính là Hắc Nhãn Kính mà hắn vừa mới cà khịa.

Rốt cuộc chuyện là thế nào?

Chúng ta vẫn phải kể từ đầu.

Khi đại chiến người và súc vật, Ngô Mặc ở vị trí khá xa, nên không thể chạy lên phía trước ngay lập tức.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính mấy người có ý chờ Ngô Mặc.

Nhưng mà gió tuyết quá mạnh, thổi người ta xiêu vẹo, tầm nhìn kém đến mức ngay cả tình hình trong vòng một mét cũng không thấy rõ.

Thêm vào đó là tuyết lở, tình hình gần như cực kỳ tồi tệ, mấy người đành bất đắc dĩ, chỉ có thể quyết định bảo toàn tính mạng trước đã.

Huống chi bọn họ tin rằng, với bản lĩnh của Ngô Mặc, những trận gió tuyết này tuyệt đối không thể làm khó hắn.

Ai ngờ trời già lại thích đùa giỡn với người, chín phần chín nắm chắc lại xuất hiện một phần vạn ngoài ý muốn.

Lúc đó không ai nghĩ đến điểm này.

Xuất phát từ sự tin tưởng lẫn nhau.

Đoàn người lao nhanh về phía trước, hy vọng có thể nhanh chóng tìm được một nơi để tránh nguy cơ tuyết lở.

Trong lúc chạy, chỉ cần nhìn thấy là huynh đệ của mình, bọn họ sẽ túm lấy đối phương buộc dây thừng vào người.

Mày kéo tao, tao kéo mày.

Cuối cùng, trừ Ngô Mặc và Vương Bàn Tử ra, những người còn lại đều nối thành một chuỗi dài.

Bọn họ chỉ có thể nhìn rõ người bên cạnh mình, hoàn toàn không biết đầu dây thừng còn có ai.

Chỉ cảm thấy trọng lượng sợi dây ngày càng nặng.

Tuy nhiên, cảm giác nặng trĩu này lại khiến bọn họ yên tâm, tin rằng huynh đệ của mình đang ở ngay bên cạnh.

Giữa núi tuyết giành giật sự sống, muốn tìm được một điểm thoát thân thật sự khó khăn gấp bội.

Tầm quan trọng của Ngô Tà lúc này mới hiện rõ.

Hắn quả không hổ là cỗ máy dò tìm cổ mộ, thiết bị thử bẫy, vào thời khắc quan trọng luôn có thể phát huy tác dụng bất ngờ.

Hắn đang chạy thì dưới chân bỗng mềm nhũn.

Còn chưa kịp kêu một tiếng “Á!”, người đã rơi xuống khe băng.

Người gần hắn nhất là Lâm Phong.

Tên này đang cố gắng lao về phía trước.

Chỉ cảm thấy sợi dây ở eo căng chặt, dưới chân trượt một cái, còn chưa kịp phản ứng đã bị Ngô Tà kéo xuống.

Trọng lượng của hai người đàn ông trưởng thành khoảng hơn ba trăm cân, đột nhiên rơi xuống như vậy trên khe băng, sức kéo cực kỳ mạnh, không có ba bốn người thì thật sự không kéo nổi.

Hay thật!

Mày kéo tao, tao giật mày.

Bốn cao thủ cộng thêm một kẻ nửa vời, loảng xoảng tất cả đều rơi xuống.

Chương 830

Hết cách.

Ai bảo mặt băng quá trơn, bọn họ lại đang trong trạng thái bỏ chạy, trong tình huống khẩn cấp không kịp đứng vững chân cũng là điều dễ hiểu.

May mắn thay trong đội có bốn cao thủ.

Trong lúc nguy cấp, dùng rìu băng và dao găm khống chế xu thế trượt xuống, mới không gây ra thương vong.

Nhưng tình hình của bọn họ lúc này cũng có chút không ổn.

Nơi Ngô Tà rơi xuống thuộc về một hang băng tan chảy trong dãy Himalaya.

Trước khi rơi xuống, vì gió mạnh nên bị tuyết mỏng che phủ, giờ đây hoàn toàn bị mấy tấn tuyết nặng bịt kín lối vào.

Muốn leo lên từ chỗ cũ ư?

Nếu không có năng lực của Lý Nguyên Bá với chiếc búa thiết, tốt nhất đừng dễ dàng thử.

Mấy người quan sát tình hình một chút, bàn bạc đơn giản, quyết định cứ trượt xuống trước rồi tính.

Trượt xuống mười mấy mét.

Mấy người đứng dưới hang băng tan, cầm đèn pin kiểm tra một chút, phát hiện nơi đây thật sự đẹp đến ngỡ ngàng!

Cái gọi là hang băng tan chảy là do băng tan mà thành.

Độ sâu và chiều dài khác nhau.

Có hang dài hàng trăm mét, có hang chỉ sâu vài chục mét, lại có hang chỉ to bằng một bàn tay.

Sâu trong hang băng màu sắc cũng hoàn toàn khác biệt.

Có xanh lam, vàng, xanh lục, v.v.

Có thể nói cảnh sắc thiên nhiên là điều con người không thể miêu tả hết được.

Vị trí mấy người bọn họ đang ở là một hang băng màu xanh lam.

Hang băng dưới ánh sáng chiếu rọi hiện lên màu sắc lộng lẫy, đa dạng.

Nhưng dù có đẹp đến đâu, lúc này cũng không ai có tâm trạng để ý đến những thứ đó.

Điều bọn họ quan tâm nhất là Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đã đi đâu rồi?

Giọng Giải Ngữ Hoa vô cùng sốt ruột: “Mấy người, ai thấy Tiểu Mặc đâu?” Ngô Mặc không ở bên cạnh, khiến lông mày hắn nhíu chặt thành một nốt ruồi lớn, không cần hóa trang cũng có thể đóng Nhị Lang Thần.

Lâm Phong cũng rất lo lắng, bực bội đến nỗi chân tay luống cuống: “Vừa nãy lúc đánh nhau, tôi để ý thằng nhóc đó ở hướng Tây Bắc, sao lại không theo kịp nhỉ?” Bây giờ không phải thế giới game, nhân vật chính có thể có nhiều mạng.

Thế giới thực gặp tuyết lở, mức độ nguy hiểm tăng lên rất nhiều, con trai lớn của bố có thoát chết được hay không, vẫn còn là một ẩn số.

Hơn nữa kiếp trước hắn chính là vì tuyết lở mà đến thế giới này, đối với chuyện này càng cảm thấy sâu sắc.

“Yên tâm đi, tiểu tổ tông nhà chúng ta phúc lớn mạng lớn, nhất định sẽ không có chuyện gì.” Hắc Nhãn Kính khá khắc chế, từ tận đáy lòng tin rằng Ngô Mặc nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.

Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm.

Nhưng động tác gật đầu của hắn cho thấy hắn rất đồng tình với lời của Hắc Nhãn Kính.

“Ừ!

Tôi cũng tin Tiểu Mặc nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.” Ngô Tà tuy rất buồn bực, nhưng ở điểm này lại giống Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh, mười phần mười tin tưởng đệ đệ nhà mình.

Dù sao em trai đã mang lại cho hắn quá nhiều bất ngờ rồi.

“Tin cái quỷ gì.” Lâm Phong có chút mất kiểm soát cảm xúc, giận dữ nói: “Nói mấy lời khoác lác đó có ích gì?

Mấy người chúng ta đều ở phía sau rồi, Tiểu Mặc rõ ràng là không theo kịp, tốc độ tuyết lở nhanh như vậy, làm sao có thể không xảy ra chuyện gì chứ?

Theo tôi mà nói, mau chóng nghĩ cách ra ngoài tìm nó, cứ ngồi đây ‘tôi tin, tôi tin’ thì có ích lợi gì.” Lần đầu tiên Hắc Nhãn Kính cảm thấy Lâm Phong nói rất có lý, gật đầu nói: “Ừ, chúng ta mau tìm xem có lối ra nào không, nhanh chóng ra ngoài tìm kiếm tung tích của nó.” Ngô Mặc và Vương Bàn Tử mất tích, khiến mấy anh em sốt ruột như lửa đốt.

Hận không thể lập tức hóa thân thành Nhị Lang Thần.

Nhào thẳng lên trời, vén lớp tuyết dày cộp chui ra ngoài tìm kiếm bóng dáng hai người.

Ý tưởng thì đẹp, hiện thực không ủng hộ.

Đừng nói là biến thành Nhị Lang Thần, hiện giờ muốn chui qua một hang băng hẹp, Ngô Tà và Lâm Phong đều phải dùng hết sức bình sinh.

Không còn cách nào khác, ai bảo trong năm người chỉ có hai người bọn họ không biết súc cốt thuật chứ.

Hang băng dài khoảng mười lăm mét, chiều rộng hoàn toàn không có số liệu tiêu chuẩn, thuộc dạng cửa hang lớn, giữa hang hẹp.

Ngô Tà bò đến phần giữa, vai vừa vặn kẹt cứng ở khe hở.

Vị trí này vô cùng khó xử, căn bản không thể dùng sức được.

Ngô Tà chỉ có thể quay sang phía trước, nơi Trương Khởi Linh đã chui ra, kêu lên: “Tiểu Ca, kéo tôi một tay.” Trương Khởi Linh nhanh chóng ném một sợi dây thừng qua.

Ngô Tà lập tức túm lấy sợi dây.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính thấy vậy tiến lên một bước phối hợp với Trương Khởi Linh.

Bốn người cùng dùng sức, Ngô Tà miễn cưỡng chui ra khỏi hang băng.

Vừa mới chui ra khỏi cửa hang, chân còn chưa đứng vững, giọng Hắc Nhãn Kính hề hề đã vang lên bên tai: “Tôi nói đồ đệ, mấy năm nay mày có phải chỉ lo ăn mà không luyện không?

Cái hang rộng như thế này mà cũng bị mày hành cho ra nông nỗi này?” “Rộng á?” Ngô Tà cũng không quen cái tật cà khịa của Hắc Nhãn Kính.

Hắn quay người chỉ vào cửa hang chưa đầy nửa mét, giận dữ nói: “Mày quản cái cửa hang mà đến một cái rắm cũng không lọt qua này là rộng á?

Mày với tao rốt cuộc có cùng một thước đo không?

Nếu tao mà giống mày biết súc cốt thuật, tao cũng coi nó như cái rắm thôi.” Vài năm trước, trừ Trương Khởi Linh ra không ai biết Hắc Nhãn Kính biết súc cốt thuật.

Còn việc hắn tại sao lại che giấu chuyện này?

Không cần suy nghĩ nhiều cũng biết, chắc chắn là vì lười.

Ai cũng biết.

Tình hình dưới lòng đất vô cùng phức tạp, thường xuyên gặp phải những lối đi hẹp.

Mỗi lần gặp tình huống này luôn phải cử một người đi trước thăm dò, xác nhận phía trước có khả thi hay không.

Mà Hắc gia lại cho rằng mình chỉ nhận một phần tiền, không chuẩn bị làm hai việc.

Thế là hắn rất ít khi ra mặt trong những chuyện như vậy.

Lâu dần những người khác cũng cho rằng hắn không biết kỹ năng này.

Cho đến khi Ngô Mặc gặp chuyện, Hắc Nhãn Kính như phát điên liên tục tìm kiếm tung tích của hắn dưới lòng đất Đại Lý.

Mọi người mới biết được, hóa ra Hắc Nhãn Kính còn biết kỹ thuật này.

Chỉ là lúc đó mọi người đều rất đau buồn, không ai truy hỏi đến cùng, dù sao có thêm một kỹ thuật thì có thêm một phần hy vọng.

Sư đồ hai người đang cãi nhau, từ đầu bên kia hang băng vọng lại tiếng gọi của Lâm Phong: “Tôi nói mấy vị, có thể lát nữa hẵng buôn chuyện không, kéo anh em tôi qua với.” Ngô Tà lập tức phản ứng lại.

Mình lo cà khịa Hắc Nhãn Kính mà quên mất một Lâm Phong to đùng.

Nhanh chóng quay đầu nói: “Đợi tôi ném dây cho mày.” Vừa nói vừa ném đầu kia của sợi dây vào hang băng.

Mấy anh em người kéo người giật, cuối cùng cũng kéo Lâm Phong qua.

Đây mới chỉ là khởi đầu.

Con đường tiếp theo còn gian nan hơn.

Bọn họ cũng không biết điểm đến là ở đâu.

Dựa vào kinh nghiệm sinh tồn ngoài trời nhiều năm, bọn họ mò mẫm tìm lối ra trong hang băng.

Chương 831

Trời già dường như rất thích nghệ thuật trừu tượng, hình dạng hang băng kỳ quái vô cùng.

Đôi khi vách băng rất dày, rìu băng gõ vào chỉ để lại một vết.

Đôi khi vách băng mỏng như giấy, ngón tay nhẹ nhàng chọc vào đã xuất hiện một lỗ.

Những tảng băng sắc nhọn như dao găm, thỉnh thoảng lại cào vào quần áo, chỉ cần dùng sức một chút, hoặc là tảng băng gãy, hoặc là quần áo rách.

Mấy người vừa mới đi qua một hang băng rộng rãi, ngay sau đó lại đụng phải một lối đi cực kỳ hẹp.

Ngô Tà nghiêng người, cố hết sức hóp bụng, cố gắng khiến mình gầy thêm một chút.

Sau khi nghiến răng lách qua, thật sự không nhịn được mà cảm thán: “Ôi, hang băng ở đây hẹp quá, tôi còn gian nan như vậy, đổi thành Bàn Tử ở đây, đừng nói là người, cái đùi chui qua được cũng là kỳ tích.” Nhắc đến Vương Bàn Tử, mấy anh em tự nhiên lo lắng cho sự an toàn của hắn và Ngô Mặc.

Nhất thời không khí có chút trầm lắng.

Lâm Phong có chút bồn chồn lo lắng.

Bóng ma tuyết lở đã mang lại cho hắn quá nhiều ám ảnh.

Giờ đây Ngô Mặc lại mất tích vì tuyết lở, khiến hắn gần như rơi vào trạng thái lo âu.

Con người một khi bồn chồn thì dễ mắc lỗi.

Trong quá trình leo trèo, Lâm Phong do dùng sức quá độ, rìu băng gõ vào vách băng xuất hiện một vết nứt lớn.

Theo vết nứt xuất hiện, tiếng “cát sát cát sát” nhỏ bé liên tục vang lên.

Mọi người cảm thấy tình hình không ổn, muốn nhanh chóng thoát khỏi nguy hiểm, nhưng tốc độ băng vỡ nhanh hơn phản ứng của bọn họ.

Mấy người bất đắc dĩ đành bỏ ý định leo lên, quyết định lùi xuống phía dưới.

Trượt xuống luôn nhanh hơn leo lên.

Trượt đến giữa chừng, Ngô Tà đột nhiên phát hiện sâu trong khe băng dường như có một cửa động.

Hắn lập tức ngẩng đầu gọi về phía trên: “Tiểu Ca, sâu trong vách băng có tình huống.” Trương Khởi Linh luôn trong trạng thái cảnh giới.

Nghe thấy tiếng kêu của Ngô Tà, ngay lập tức lao đến bên cạnh hắn, mấy người còn lại cũng nhanh nhất có thể chạy tới, nhìn kỹ quả nhiên có một lối đi.

Ban đầu vì vách băng quá dày, trong quá trình leo trèo không chú ý đến.

Bây giờ vách băng xuất hiện vết nứt, lối đi này cũng lộ ra.

Giải Ngữ Hoa thấy vách băng phía trên sắp vỡ, đề nghị: “Cứ vào trong xem tình hình rồi tính.” “Được!” Năm người đều là những kẻ hành động.

Ba năm lần bảy lượt đục thủng phần vách băng còn lại, với tốc độ cực nhanh chui vào cửa động.

Chân trước bọn họ vừa vào cửa động, chân sau vách băng đã hoàn toàn vỡ nát.

Tảng băng rộng ba mét từ trên rơi xuống, trực tiếp quét qua nơi bọn họ vừa leo trèo.

Nếu không phải bọn họ đã vào cửa động, lúc này chắc chắn sẽ bị thương.

Không ai để ý đến vấn đề nhỏ này, Trương Khởi Linh mấy người đều chuyển sự chú ý vào trong cửa động.

Bởi vì phát hiện trên vách tường có dấu vết chạm khắc nhân tạo.

Lâm Phong xoa cằm, nhìn chằm chằm vách tường suy nghĩ nửa ngày rồi nói: "Đây không phải là lối thoát hiểm của thợ thủ công thời xưa đấy chứ?" "Có khả năng." Ngô Tà nhìn rất lâu, chỉ vào dấu vết lộn xộn trên vách tường nghiêm mặt nói: "Ở đây có dấu vết khai quật nhân tạo, từ kích thước lớn nhỏ mà xem thì đúng là rất giống lối thoát hiểm." Lâm Phong hít một hơi khí lạnh, "Má ơi, lối thoát hiểm á?

Chẳng lẽ bên trong còn có thứ gì đó như lăng mộ hoàng gia sao?

Vậy chẳng phải chúng ta đi nhầm hướng rồi à?" Hắn căn bản không quan tâm đến mấy thứ như hoàng lăng.

Dù cho bên trong là thiên đường đi nữa, bố mày cũng chẳng có tâm trạng mà nhìn, cả đầu chỉ lo lắng cho sự an toàn của Ngô Mặc thôi.

Đi mộ nhiều năm, chỉ cần không phải thằng ngốc thì ai cũng biết một điều, lối thoát hiểm là đào ra ngoài chứ không phải đào vào trong.

Hướng mà mấy người bọn họ đang đi hiện tại lại vừa vặn ngược với lối thoát hiểm, điều đó có nghĩa là bọn họ đang đi sâu vào bên trong.

Lâm Phong nghĩ đến đây vô cùng sốt ruột, túm lấy Trương Khởi

Linh khẩn thiết hỏi: “Anh bạn, tôi biết kinh nghiệm xuống mộ của anh phong phú, có thể nhanh chóng tìm được một lối ra ngoài không, dù có nguy hiểm một chút, mạo hiểm một chút cũng không sao.” Trương Khởi Linh còn chưa kịp trả lời, Ngô Tà đột nhiên ngắt lời: “Tôi có một suy nghĩ khác, thay vì cứ trong hang băng mà lấn bừa đụng đại như những con ruồi không đầu, chi bằng thuận theo lối thoát hiểm này đi vào trong xem sao.

Vạn nhất phát hiện một lối ra khác chẳng phải càng tốt, càng đơn giản hơn sao?” “Thay vì nói những lời vô nghĩa, sao không nhanh chóng bò vào đi.” Hắc Nhãn Kính đá một cước vào mông Ngô Tà, vẻ mặt chán ghét, dường như nếu không có thái độ này thì không thể hiện được sự uy nghiêm của một người làm sư phụ.

Tục ngữ nói Thiên đạo tốt luân hồi, trời xanh tha cho ai?

Ngô Tà còn chưa kịp chửi bậy, Giải Ngữ Hoa đã giơ chân đá trả lại cho hắn, giận dữ nói: “Đến lúc nào rồi mà còn có tâm trạng đùa giỡn?

Muốn ra oai sư phụ thì ra ngoài rồi muốn oai bao nhiêu thì oai bấy nhiêu.” Hắc Nhãn Kính nhún vai, “Ha!

Hoa gia nói có lý.” Lời xưa nói hay lắm, ăn của người ta miệng thì ngắn, cầm của người ta tay thì mềm.

Hắc Nhãn Kính nợ Giải Ngữ Hoa một đống tiền.

Chỉ cần không liên quan đến Ngô Mặc và vấn đề nguyên tắc, hắn thường sẽ nhún nhường đối phương một bước.

Đương nhiên, nguyên tắc của Hắc gia cũng không có tiêu chuẩn quá lớn, tùy theo tâm trạng và tiền bạc mà dao động.

Tiêu chuẩn duy nhất chính là Ngô Mặc.

Ngô Tà nhìn Hắc Nhãn Kính với vẻ mặt làm bộ làm tịch, đầy vẻ khinh bỉ, giơ ngón giữa với hắn: “Xì, nhìn cái bộ dạng vô liêm sỉ của mày kìa.” Nói xong thì biết dừng đúng lúc, bám sát phía sau Trương Khởi Linh chui vào lối đi.

Chạy quá nhanh, nhất thời quên mất một chuyện.

Tên cháu Hắc Nhãn Kính này đi theo phía sau hắn, vậy thì chuyến đi này sẽ có kết cục như thế nào?

Không cần nghĩ nhiều, chắc chắn là xui xẻo thấu trời rồi.

Đoàn người xuyên qua hang động, Trương Khởi Linh dẫn đầu, Lâm Phong đoạn hậu.

Hắc Nhãn Kính luôn lấy cớ Ngô Tà bò quá chậm, thỉnh thoảng lại dùng dao găm vỗ vào hắn một cái.

Ngô Tà không chịu kém cạnh.

Hễ Hắc Nhãn Kính động thủ, hắn liền giơ chân.

Sư đồ hai người như hai đứa trẻ ngốc, trong môi trường đặc biệt lại mở màn hình thức đấu khí.

Từ điểm này mà xem, cũng không trách Ngô Mặc lại hiểu lầm Hắc Nhãn Kính thích Ngô Tà.

Chẳng phải trên TV các cặp oan gia ngõ hẹp đều có kiểu đối xử như thế này sao?

Giải Ngữ Hoa đã không muốn để ý đến hai tên này nữa.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến thời gian tiến về phía trước, bọn họ có đánh nhau sứt đầu mẻ trán cũng không liên quan đến hắn.

Lâm Phong lại là lần đầu tiên hợp tác riêng với mấy người này.

Từ cách bọn họ đối xử với nhau, hắn coi như đã xác nhận một chuyện.

Con trai lớn nhà mình bây giờ đầu óc không bình thường, mấy người bọn họ tuyệt đối phải chịu trách nhiệm chính.

Lối thoát hiểm được xây dựng dựa trên khe nứt của sông băng, uốn lượn quanh co rất khó bò.

Nhưng đây cũng là điều bất đắc dĩ.

Dù sao không có mấy thợ thủ công nào đầu óc có vấn đề mà xây dựng lối thoát hiểm lộng lẫy.

Sau khi đi qua một đoạn lối đi vô cùng hẹp.

Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính, cặp sư đồ trời sinh không đội trời chung này, hiếm hoi an toàn vô sự mà im miệng.

Bò không biết bao lâu, Trương Khởi Linh đột nhiên dừng lại.

Bất ngờ không kịp phòng bị, Ngô Tà đang bám sát phía sau hắn, đầu trực tiếp đụng vào mông Trương Khởi Linh.

Lực đạo không nhỏ, suýt nữa đẩy Trương Khởi Linh bay ra ngoài.

Ngô Tà xoa đầu hỏi: “Ấy da, Tiểu Ca sao không bò nữa vậy?” Thực ra cũng không trách Ngô Tà đụng người.

Kẻ chủ mưu vẫn là Hắc Nhãn Kính.

Chương 832

Vì Hắc Nhãn Kính luôn gây chuyện, tốc độ bò của Ngô Tà vượt xa ngày thường, thậm chí còn dùng hết sức bình sinh.

Hắn bám sát phía sau Trương Khởi Linh, giữa hai người chỉ còn lại mấy milimet khe hở.

Trương Khởi Linh đột nhiên dừng lại, hắn đâu để ý nhiều như vậy?

Chẳng phải đã gây ra sự kiện đâm đuôi rồi sao.

Trương Khởi Linh quả không hổ là người đàn ông mặt đơ, bị thương ở mông cũng có thể làm được vẻ mặt không đổi sắc.

Hắn điềm tĩnh chỉ vào phía trên đầu nói trầm giọng: “Lối ra.” Ngô Tà lấy đèn pin ra chiếu về phía trước.

Mới để ý thấy cửa lối đi đã đến tận cùng, muốn đi ra ngoài chỉ có thể đi từ phía trên đỉnh đầu.

Chỉ có điều phía trên bị bịt rất chặt, muốn đẩy cái nắp ra e rằng phải tốn một phen công sức.

May mắn là chuyện này Ngô Tà không cần phải bận tâm.

Có Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa mấy người ở đó, hắn chỉ cần an tâm làm một người theo sau là được rồi.

Ai bảo hắn là một thư sinh yếu ớt tay không có sức trói gà chứ?

Trương Khởi Linh quả nhiên không làm người ta thất vọng.

Trong chốc lát đã vén hai cái nắp phía trên ra.

Ngay sau đó mũi chân dùng sức một chút, cả người như một con khỉ phóng vút lên, nhanh chóng nhảy lên.

Sau đó ở phía trên quan sát tình hình xung quanh.

Chiêu “bạt thông” (nhảy lên) này khiến Ngô Tà vô cùng ngưỡng mộ.

Chỉ là ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ.

Muốn học chiêu này ư?

Chỉ có cách chọn chui lại vào bụng mẹ mà làm lại từ đầu.

May mà cửa động không cao, khoảng cách từ mặt đất đến cửa nắp thứ hai chỉ khoảng ba mét.

Ngô Tà hai chân đạp vào vách băng.

Hai cánh tay dùng sức, từng bước từng bước leo lên.

Thấy lối ra ngay trước mắt, hai tay duỗi ra ngoài muốn bám vào mép cửa động.

Tay vừa đặt xuống mặt đất đã cảm thấy có gì đó không đúng, sao lại trơn trượt thế này?

Phản ứng đầu tiên của hắn là máu.

Dùng tay vò vò dường như không giống lắm.

Ngay lúc hắn chuẩn bị cảm nhận kỹ hơn, Hắc Nhãn Kính phía dưới đã không đợi được nữa.

Hắn dùng dao găm vỗ vào mông Ngô Tà một cái, thúc giục: “Làm cái quái gì vậy?

Mau lên đi.” “Thúc cái gì mà thúc, tao đang bò lên đây.” Nếu không phải vì muốn tranh thủ thời gian, Ngô Tà thật sự có thể đá một cước cho tên hỗn đản này lăn xuống.

Bị hắn ngắt lời như vậy, cũng không có thời gian để nghiên cứu rốt cuộc phía trên là tình huống gì.

Dù sao Tiểu Ca cũng đang ở phía trên chờ, dù có là máu cũng không sao.

Ngô Tà dùng hết sức bình sinh đẩy lên, thân người lộ ra khỏi cửa động.

Hắn đặt cánh tay lên mép, cằm vô tình chạm vào mặt đất, dùng sức ngửi ngửi, cảm thấy không khí có gì đó không đúng?

Lẩm bẩm một mình: “Kỳ lạ, sao lại có một mùi thối nồng nặc thế nhỉ?” Phía trên có chút tối.

Đèn pin nhét trong thắt lưng, Trương Khởi Linh lại đi đến phía trước để kiểm tra tình hình.

Khiến Ngô Tà nhất thời không nhìn rõ, rốt cuộc trên mặt đất là thứ gì?

Hắc Nhãn Kính thật sự không chịu nổi cái tính lề mề của Ngô Tà, một lần nữa thúc giục: “Mày mẹ kiếp có phải đẻ khó không, rốt cuộc có ra được không?” “Thúc cái đầu mày ấy, mày vội đi đầu thai à?” Ngô Tà miệng không chịu thiệt, mày nói tao một câu, tao nhất định cãi lại.

Để không cho Hắc Nhãn Kính lề mề nữa, hắn định lên trước rồi xem rốt cuộc là chuyện gì.

Sau khi hắn leo lên, vừa mới đi đến bên cạnh, Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa và Lâm Phong ba người nối tiếp nhau chui ra khỏi cửa động.

Từng người một tốc độ cực nhanh, tư thế vô cùng đẹp mắt, trình độ nửa vời của hắn hoàn toàn không có tính so sánh với người ta.

Hắc Nhãn Kính vừa lên đã ngửi thấy mùi, lập tức chuyển ánh mắt sang Ngô Tà, hỏi: “Tôi nói đại đồ đệ, vừa rồi mày có phải ị ra quần không?” “Mày tránh xa bố mày ra một chút, xông chết bố mày rồi.

Lớn từng này rồi mà còn không kiểm soát được cái ‘công tắc’ phía sau à?” Ngô Tà làm sao có thể thừa nhận chuyện này?

Lập tức chửi lại: “Xì hơi, mày mới ị ra quần ấy.” Chửi qua chửi lại hắn mới phản ứng lại.

Má ơi, thảo nào trơn trượt, mình có phải sờ phải cục cứt rồi không?

Nghĩ đến đây, hắn không kiểm soát được cảm xúc, vội vàng lấy đèn pin ra chiếu vào lòng bàn tay.

Hay thật!

Đầy tay là vật màu vàng, mùi thẳng xông vào óc người, ghê tởm đến nỗi hắn suýt nôn cả cơm tối hôm qua ra.

Vừa vung tay vừa chửi: “Đồ hỗn đản, ai thiếu đức đến mức đi ị ở đây vậy?” “Ngô Tà, mày đừng động đậy trước đã.” Giải Ngữ Hoa ngăn hành động của Ngô Tà, tia đèn pin chiếu xuống mặt đất.

Bịt mũi đi thêm vài bước, cúi người xuống tỉ mỉ quan sát tình hình bên trong.

Lâm Phong nhìn một cái đã biết vật thể trên mặt đất là gì.

Hiện tại thấy Giải Ngữ Hoa ngồi xổm bên cạnh nghiêm túc quan sát, ánh mắt phức tạp dị thường.

Khâm phục và ghét bỏ hòa quyện vào nhau, ngang tài ngang sức.

Hắn từng nghe Ngô Mặc nhắc đến, Giải Ngữ Hoa có chứng bệnh sạch sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Giờ đây lại vì Ngô Mặc mà làm đến mức này, thật sự khiến người ta không nói nên lời phản bác.

“Phú Quý, nhìn ra điều gì rồi?” Vẻ mặt Ngô Tà vô cùng phong phú, có thể nói đạt đến cảnh giới nhăn nhó cau có tột cùng.

Ngũ quan đều muốn dính lại với nhau.

Nói một câu không khoa trương, dùng một sợi dây thừng buộc chặt ngũ quan lại với nhau cũng không tốn chút sức nào.

"Mày tự mà xem!" Giải Ngữ Hoa không vui trừng Ngô Tà một cái.

Hắn bây giờ nghe thấy cái tên Phú Quý này, lửa cứ thế bốc lên, muốn kìm xuống cũng khó.

Ngô Tà không phải là người nợ hai trăm triệu tệ.

Đối mặt với Giải Ngữ Hoa đầy đủ tự tin, nhanh chóng phản bác: "Mày xem rồi thì tao còn xem cái gì?

Đừng lãng phí thời gian, mau nói đi." "Nhìn chính giữa mặt đất." Hắc Nhãn Kính ở một bên lạnh lùng chen vào một câu, "Chắc là còn có kẻ xui xẻo nào đó giống mày dính chiêu rồi, nhưng mà…" Hắc Nhãn Kính không nói hết vế sau, khóe miệng lại khẽ nhếch lên.

Tục ngữ nói hay lắm, một mình vui không bằng mọi người cùng vui.

Ngô Tà tự động bỏ qua những lời Hắc Nhãn Kính chưa nói ra.

Dù sao tên mù thối này ngày thường luôn thích ra vẻ bí ẩn, sau đó đợi mình hỏi, hỏi xong lại không nói, kiếm cớ trêu chọc mình, quả thực không phải là người.

Hắn tập trung vào vế trước.

Nghe nói có người giống mình dẫm phải địa lôi, tâm trạng lập tức tốt lên một chút.

Không quản mùi hôi thối khó ngửi, thò đầu ra phía trước nhìn, bĩu môi nói: "Thằng xui xẻo kia tay cũng to đấy, nó làm sao mà lại ấn thẳng vào giữa…" Lời chưa nói hết, cơ thể đột nhiên cứng đờ, quay đầu sang phải vừa vặn đối mặt với ánh mắt Giải Ngữ Hoa.

Ánh mắt hai người lóe lên hai tia sáng, đó là một loại ánh sáng mang tên hy vọng.

Suy nghĩ của Ngô Tà nhanh chóng quay trở lại.

Hắn thay đổi tư thế ngồi xổm.

Chương 833

Nhìn chằm chằm vào dấu tay ở giữa bãi mà bắt đầu phân tích: “Nhiệt độ ở đây thấp, thứ này vẫn chưa bị đóng băng, điều đó có nghĩa là người đó cách chúng ta không xa, cố gắng một chút chắc chắn có thể đuổi kịp bọn họ.” “Có phải là những người khác trong đội không?” Lâm Phong bịt mũi nhìn một cái, lập tức quay đầu đi, nhìn thêm một cái nữa thì có cảm giác muốn nôn.

Thật không thể trách hắn phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Một đống vật thể tốt đẹp, sau khi bị hai người tàn phá, đã bôi đầy mặt đất.

“Không xác định.” Giải Ngữ Hoa không quay đầu lại, bình tĩnh nói: “Chỉ có thể xác định một chuyện, nơi đây bốn phương thông suốt, lối vào chắc chắn có rất nhiều.” Lời này lại một lần nữa bị Ngô Tà ngắt lời: “Khoan đã, tôi hình như có thể xác định là ai rồi?” Giọng Ngô Tà như thể vừa được tiêm thuốc hưng phấn, tay cũng không rảnh, trực tiếp nắm lấy cánh tay Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa nhìn chằm chằm bàn tay trên cánh tay mình, trong mắt bùng lên ngọn lửa giận dữ, nghiến răng sau nói: “Ngô Tà, mày tốt nhất cho tao một lời giải thích hợp lý.” Hắc Nhãn Kính và Lâm Phong hai người không hẹn mà cùng lùi lại một bước, đầy vẻ chán ghét mà “chậc” một tiếng.

Sau đó nhìn đối phương một cái, lại quay đầu sang một bên.

Ngô Tà như thể không nghe thấy lời đe dọa của Giải Ngữ Hoa, chỉ vào một chỗ không đáng chú ý ở giữa đống chất vàng kia mà hỏi ngược lại: “Mấy người nhìn xem cái này có giống hình trái tim không?” Lâm Phong không hiểu nổi điểm phấn khích của Ngô Tà rốt cuộc nằm ở đâu.

Tuân theo nguyên tắc không hiểu thì hỏi.

Hắn đã đưa ra nghi vấn từ sâu thẳm tâm hồn: "Tôi nói anh bạn, mày là chuyên gia nghiệm cứt à?

Thứ này mà còn nhìn ra hình trái tim được sao?

Cái sự lãng mạn của mày có hơi không đúng chỗ rồi đấy?" Ngô Tà quay đầu nhìn.

Không chỉ có Lâm Phong, mà ngay cả Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính, cùng với Trương Khởi Linh bên cạnh, ánh mắt hướng về phía hắn đều có chút khó tả.

Nói giống nhìn bệnh nhân tâm thần thì lại không đúng lắm.

Tóm lại là cho Ngô Tà một cảm giác bọn họ đang nhìn một người bệnh.

"Thôi được rồi, tôi nói thẳng luôn vậy." Ngô Tà cũng không có tâm trạng ra vẻ bí ẩn nữa.

Phát hiện trước mắt đối với hắn mà nói, không kém gì người ngoài hành tinh đổ bộ Trái Đất và trúng số độc đắc.

"Vương Bàn Tử đeo trên tay một chiếc nhẫn hình trái tim, là thứ mà hắn định tặng cho Vân Thải, chỉ có điều mấy ngày trước không có thời gian, nên hắn cứ đeo trên người." "À, hay thật!" Lời vừa dứt, trong lòng mấy người dấy lên sóng gió cuồn cuộn.

Trong khoảnh khắc nhìn lại đống chất vàng trên mặt đất, đâu còn là ô uế nữa?

Căn bản là thư mời từ Chúa Trời.

Lâm Phong tiến lên một bước, túm lấy vai Ngô Tà thúc giục: "Vậy còn chờ gì nữa?

Mau đuổi theo.” Những chuyện tiếp theo không cần phải lặp lại.

Bọn họ tìm được con đường mà Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đã đi, một mạch đuổi theo về phía trước.

Khi bọn họ nhìn thấy dấu hiệu quen thuộc ở bên phải vách băng tại ngã rẽ đầu tiên, gần như muốn bật cười thành tiếng.

Lâm Phong cười toe toét: “Khốn kiếp, bố đã biết con trai lớn nhất định không sao mà.” “Đúng vậy,” Ngô Tà gật đầu phụ họa, “Thật là một chuyện không thể ngờ tới, nhưng Tiểu Mặc không sao thật sự tốt quá rồi.” Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính không nói gì, ý cười trong mắt gần như tràn ra.

Trương Khởi Linh nghiêm túc nhìn chằm chằm ký hiệu trên vách tường một lúc, quay người tiếp tục lao về phía trước, tốc độ dường như còn nhanh hơn lúc nãy một chút.

Sau đó mỗi khi gặp một ngã rẽ, nhìn thấy ký hiệu quen thuộc trên vách băng, lòng mấy anh em cũng ngày càng yên tâm hơn.

Không ai ngờ tới, Ngô Mặc sợ Vương Bàn Tử chạy lạc nên đặc biệt để lại dấu hiệu, ngược lại lại thành toàn cho mấy anh em còn lại.

Năm người một mạch đi nhanh, chỉ muốn mau chóng đuổi kịp Ngô Mặc và Vương Bàn Tử.

Chỉ là thời gian vẫn có chút chênh lệch.

Khi mấy người họ đến Trấn Văn Miếu, không may mắn như Ngô Mặc và Vương Bàn Tử, cửa miếu vừa đẩy đã mở, ngược lại phải tốn sức chín trâu hai hổ mới mở được cửa.

Bọn họ không có tâm trạng đi kiểm tra tình hình trong miếu.

Quét mắt nhìn hai bên một cách đại khái, lập tức tập trung sự chú ý vào chính điện.

Những cánh cửa gỗ vỡ nát đầy đất và những tảng đá xiêu vẹo đổ nghiêng đổ ngả, đủ để thuật lại cho bọn họ rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Phong là người đầu tiên cảm thán: “Khốn kiếp, tư tưởng cứng nhắc quá rồi, vừa nãy mấy người chúng ta cũng nên nổ tung cánh cửa ra, đỡ phải tốn sức như vậy.” Giải Ngữ Hoa hoàn hồn thúc giục: “Đừng nói nữa, mau lên xem sao.” Khoảng cách từ sân đến cửa chính của đại điện ước chừng ba mươi mét.

Mấy người lo sợ Ngô Mặc và Vương Bàn Tử xảy ra chuyện, ba bước làm hai bước lao về phía trước.

Kết quả còn chưa kịp vào đại điện, một cái đã nhìn thấy bóng dáng Ngô Mặc và Vương Bàn Tử.

Chỉ thấy hai người khoanh chân ngồi trên bàn thờ chính giữa đại điện, tay múa may đang nói chuyện, giọng nói vô cùng rõ ràng.

Xung quanh bọn họ là một vòng tượng Phật.

Mỗi tượng Phật đều cúi đầu nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

Tình huống có chút quỷ dị, khiến người ta có cảm giác sởn gai ốc.

Ngô Tà nhìn thấy em trai, không kịp chờ đợi mà kêu lên: “Tiểu Mặc, em có nghe thấy anh nói không?” “Con trai, có thêm người rồi.” Lâm Phong cũng gào khản cổ họng.

Hắn chẳng quan tâm mấy người còn lại nghĩ gì, thấy thoải mái thế nào thì cứ gào như thế.

Nhưng hai người liên tục gọi mấy tiếng, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử hai người đều không có bất kỳ phản ứng nào.

Như thể bọn họ không cùng một thế giới, căn bản không nghe thấy tiếng của mấy người kia.

Ngô Tà trông có vẻ nghiêm trọng, "Sao thế này?

Tiểu Mặc và Bàn Tử sao không có phản ứng gì?" Trong lúc cấp bách, anh bước vội hai bước về phía trước, muốn lại gần hơn.

Vừa định bước tiếp bước thứ ba, gáy anh đã bị Lâm Phong giữ lại. "Tình hình không ổn rồi, hai người họ hình như bị nhốt trong một không gian nào đó, chúng ta vẫn nên cẩn thận xác nhận rõ ràng trước đã, nếu không cứ thế mà xông vào thì sẽ chẳng còn khả năng cứu người nữa."Sự việc đúng là như vậy.

Nhưng trơ mắt nhìn huynh đệ mắc kẹt phía trước, bản thân cũng không thể đứng yên được.

Ngay lúc Ngô Tà còn muốn nói gì đó, Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa phía sau, mỗi người nhặt một mảnh gỗ vỡ từ dưới đất.

Họ chuẩn bị ném về phía trước, thử xem bên trong rốt cuộc là tình huống gì?

Giả sử mảnh gỗ có thể bay vào vị trí trung tâm đại điện, thì họ sẽ tự mình xông lên kéo hai người ra.

Thế nhưng sự việc lại trùng hợp đến thế.

Ngay khi mảnh gỗ sắp rời khỏi tay, câu nói của Ngô Mặc về "Hắc Nhãn Kính có nhiều bạn gái" đã rõ ràng truyền vào tai mọi người.

Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa không bị ảnh hưởng, nhưng ngón tay Hắc Nhãn Kính khẽ run lên, hướng của mảnh gỗ lập tức lệch đi, thậm chí tốc độ còn hơi chậm lại.

Nếu là ngày thường, Ngô Tà mà chứng kiến cảnh Hắc Nhãn Kính "lỡ tay" hiếm có trăm năm này, chắc chắn sẽ trêu chọc đến mức trật khớp hàm.

Nhưng hôm nay anh chẳng có chút tâm trạng nào.

Lý do rất đơn giản.

Cả ba mảnh gỗ đều không bay vào trung tâm đại điện, lần lượt rơi xuống đất, như thể bị một lực vô hình nào đó cản lại bên ngoài đại điện.

Kết quả không cần nói cũng rõ.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử có lẽ đã chạm phải một trận pháp không rõ tên, bị nhốt ở trung tâm đại điện.

Qua cuộc đối thoại của hai người cũng có thể biết được, sự việc đúng là như vậy.Lâm Phong có chút lo lắng, quay đầu hỏi bốn người còn lại: "Ai hiểu về trận pháp Tạng khu không?" Ngô Tà trầm ngâm lắc đầu: "Do Tạng khu bị phong tỏa, bên ngoài rất ít hiểu biết về họ.

Nếu không phải hôm nay gặp phải tình huống này, em căn bản còn không biết Tạng khu lại có loại trận pháp này đấy." Sự việc đúng như Ngô Tà nói.

Thông tin về trận pháp, mọi người đều tin chắc rằng chỉ có ở Thăng Long mới tồn tại.

Ai mà ngờ được ở Tạng khu xa xôi này lại có thể gặp phải loại trận pháp này chứ.

Giải Ngữ Hoa không nói gì, cau mày chăm chú quan sát tình hình bên trong đại điện, muốn phán đoán vị trí trận nhãn.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh thì lần lượt đi về hai phía trái phải.

Hai người chuẩn bị tìm kiếm cẩn thận một lượt.

Dù sao thì bất kỳ trận pháp nào cũng không hoàn hảo, luôn có sơ hở.

Mấy anh em bên ngoài thì đang sốt ruột tìm cách cứu người, còn Ngô Mặc và Vương Bàn Tử ở trung tâm đại điện thì cứ như đang đi nghỉ mát vậy.

Hai gã đầu óc vô tư này, giờ đang bận phân biệt đối phương là thật hay giả?Vương Bàn Tử hắng giọng, tự mình biện minh: "Không thể nói thế được, tao với Hắc gia khác nhau nhiều.

Chương 834

Hắn ta đi quán bar là để 'tán gái', còn Bàn ca mày đây thì 'thuần tình' lắm." Hắn muốn thay đổi hình tượng trong mắt Ngô Mặc, dứt khoát đẩy Hắc Nhãn Kính ra ngoài.

Dù sao ở đây chỉ có hai anh em họ, thằng nhóc Ngô Mặc này miệng kín lắm, chắc chắn sẽ không nói ra ngoài.

Với suy nghĩ đó, Vương Bàn Tử bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Mày còn nhỏ, có mấy chuyện không rõ đâu." Hắn khoanh chân ngồi xuống, người hơi ngả về trước, khẽ ho một tiếng rồi nói tiếp: "Mấy năm trước điều kiện kinh tế không tốt, nhiều cô bé không có cơm ăn.

Bàn ca tao đây tâm thiện mà, thấy họ chịu khổ không đành lòng, móc ví ra chút tiền là muốn làm việc tốt rồi, ví dụ như 'xóa đói giảm nghèo' một cách chính xác chẳng hạn, thế là rảnh rỗi là đi 'tâm sự' vài câu.

Mấy người thời đó cũng chất phác, mấy cô bé cũng không muốn tiêu tiền của tao trắng trợn, tính ra thì dùng cách massage hoặc gội đầu để đền đáp lại.

Anh nói mày nghe nhé, chuyện đã qua thì cho qua rồi, nhưng tuyệt đối đừng có nói với Vân Thải đấy."Trời đất ơi, "vận động song người" vậy mà qua miệng Vương Bàn Tử lại biến thành hình thức "xóa đói giảm nghèo".

Thật ra chuyện này cũng không khó hiểu.

Vương Bàn Tử hơn Ngô Tà và mấy người kia mười mấy tuổi, những năm đầu thường lêu lổng với bạn bè ở Phan Gia Viên và Lưu Ly Hán.

Sau này bạn bè gặp chuyện không may, chỉ còn mình hắn bơ vơ.

Để giải tỏa cô đơn và áp lực, tiền cứ thế mà đưa cho mấy cô gái ở tiệm gội đầu.

Dù sau đó trong lòng trống rỗng, nhưng vẫn hơn nhiều so với việc một mình trải qua những đêm cô tịch.

Nói thật, hắn căn bản chưa từng nghĩ đời này mình sẽ gặp được Vân Thải.

Bằng không, dù có một đám cô gái vây quanh, Vương Bàn Tử cũng sẽ cố gắng giữ mình "thủ thân như ngọc".

Nhưng chuyện đời nào có nhiều giả thiết "nếu như" đến vậy?

Đã xảy ra thì chính là đã xảy ra rồi.

Điều duy nhất Vương Bàn Tử có thể làm bây giờ là giữ chặt nửa thân dưới.

Sau đó cố gắng kiếm tiền và sống sót, hết sức để Vân Thải có một nửa đời sau thoải mái, hạnh phúc.

Ngô Mặc nghe xong lời này thì khóe mắt khóe miệng co giật.

Thế nhưng lại càng khẳng định rằng Vương Bàn Tử trước mặt ít nhất có tám phần là thật.

Cần biết rằng, người có thể nói những lời "không biết xấu hổ" một cách "thanh tân thoát tục" như vậy, theo hắn biết thì ngoài Lâm Phong ra, chỉ có Vương Bàn Tử thôi.

Còn vì sao không phải Hắc Nhãn Kính?

Rất đơn giản.

Bởi vì tên đó chỉ toàn nói những lời càng ngày càng "không biết xấu hổ", hoàn toàn chẳng quan tâm đến cảm nhận của người nghe.Vương Bàn Tử nói thuận miệng rồi, hoàn toàn quên mất trước mắt là phải phán đoán huynh đệ là thật hay giả.

Hắn trừng mắt nhìn Ngô Mặc, hy vọng có thể nghe được câu trả lời khẳng định từ miệng hắn.

Kết quả vạn lần không ngờ sự việc lại trùng hợp đến vậy.

Giờ đây không chỉ Ngô Mặc một mình, mà cả đám người bên ngoài cũng đều nghe rõ mồn một lời này. "Thôi được rồi, đừng giải thích nữa." Ngô Mặc bĩu môi, "Em hiểu ý anh rồi, nói trắng ra thì anh với Kính ca chẳng phải là 'cầu thủ bida' sao?

Một cây gậy có thể chọc vào mấy lỗ, đúng không?" Lúc Ngô Mặc nói câu này, trong lòng hắn bỗng thấy khó chịu lạ, nhưng không tìm hiểu sâu, cứ nghĩ mình có lẽ là đang bất bình cho mấy cô gái kia.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, tưởng tượng một chút về khung cảnh đó.

Hình như, có lẽ, rất có thể đúng là như Ngô Mặc miêu tả.Hắc Nhãn Kính tức đến mức mũi cũng sắp lệch đi. "Ông đây" tán gái à?

Mày nhìn bằng lỗ mũi thấy à? "Ông đây" mấy chục năm nay đã tự cung tự cấp rồi, căn bản không đụng chạm ai khác, sao lời nói qua miệng mày lại biến thành "tán gái" được?

Giờ lại gặp phải "tổ tông nhỏ" nhà mình, khiến mình lại có thêm hình tượng "cầu thủ bida" nữa.

Thôi được, thằng Bàn Tử chết tiệt, khoản nợ này cứ ghi lại đã.

Đợi mày ra ngoài rồi chúng ta tính toán đàng hoàng.

Ngô Tà muốn cười nhưng lại cảm thấy không nên cười, cắn môi tự nhủ mình đừng nghe nữa, cố gắng tìm ra trận nhãn.

Nhưng có những chuyện không phải muốn kiểm soát là có thể kiểm soát được.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử hai người mà chụm lại, uy lực phát ra có thể khiến thánh nhân phát điên.Vương Bàn Tử nói xong, tiếp theo đến lượt Ngô Mặc.

Tên này cũng chẳng phải "đèn cạn dầu" gì, một câu nói khiến Vương Bàn Tử cũng ngớ người ra: "Tao không phải trai tân." "Cái gì?

Khụ khụ khụ." Giọng Vương Bàn Tử lạc hẳn đi, âm thanh cao vút vang vọng khắp đại điện.

Vì quá kinh ngạc, nước bọt bị sặc ngược, khiến hắn ho sù sụ.

Không chỉ hắn, nhóm năm người bên ngoài cũng lập tức hóa đá.

Ai nấy đều nghi ngờ liệu mình có phải cũng đã rơi vào ảo cảnh, nếu không thì sao lại nghe thấy một câu kỳ quái đến vậy chứ?"Bình tĩnh, bình tĩnh." Ngô Mặc một tay ấn xuống, ra hiệu Vương Bàn Tử đừng nóng vội.

Ánh mắt hắn lại chăm chú nhìn khuôn mặt đối phương, không bỏ sót một chút biến đổi cảm xúc nào.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Vương Bàn Tử không phải giả vờ, sự xác nhận của hắn lại tăng thêm một tầng.

Suy nghĩ của hắn rất đơn giản.

Nếu Vương Bàn Tử là giả, nghe thấy câu nói này của mình nhất định sẽ cho là rất bình thường.

Dù sao thì trận pháp hay ảo cảnh có lợi hại đến mấy cũng có giới hạn lịch sử của nó.

Ai bảo người xưa kết hôn sớm làm gì?

Hai mươi mấy tuổi, đừng nói con trai, rất có thể còn có cả cháu rồi.

Vì vậy, người thiết kế trận pháp nhất định không thể tưởng tượng ra một ông lão gần ba mươi tuổi vẫn còn là "gà tơ" được.

Mặc dù nói vậy có hơi mất mặt, nhưng sự thật chính là như thế.

Ai bảo mình không có hứng thú lớn với tình cảm, chỉ thích tiền và ăn uống cơ chứ?"Bình tĩnh cái quái gì!" Vương Bàn Tử lúc này cảm xúc hơi kích động.

Ngô Mặc trong lòng hắn là một đứa em trai đơn thuần.

Giờ nghe thấy câu này, cứ như phụ huynh đột nhiên biết tin con trai mình bị người ta "làm hại" vậy.

Lòng hắn phức tạp dị thường.

Hắn không thể kiểm soát sự lo lắng trong lòng.

Lập tức đứng dậy từ mặt đất, nhảy phắt đến bên cạnh Ngô Mặc.

Một tay túm lấy cánh tay hắn, thay mặt tất cả những người có mặt, hắn cất lên câu hỏi từ sâu thẳm linh hồn: "Chuyện khi nào?

Ai làm?

Trai hay gái?

Có bị tổn thương không?

Nếu bị người ta lừa gạt, nói với anh, anh đi giết chết nó!"Ngô Tà và mấy người kia cũng dừng động tác trong tay.

Từng người đứng tại chỗ, ánh mắt đều tập trung vào Ngô Mặc, chuẩn bị lắng nghe câu trả lời của hắn.

Phản ứng quá khích của Vương Bàn Tử khiến Ngô Mặc vô cùng cạn lời.

Mấy cái ý gì đây? "Tổn hại" với "lừa gạt" là sao chứ?

Mình là đồ ngốc à?

Không thể suy nghĩ một chút xem, có khi mình là người lừa người khác thì sao?

Tại sao cứ phải tưởng tượng huynh đệ là nạn nhân chứ?

Chương 835

Chẳng phải đây là ngụ ý nói mình ngốc nghếch đơn thuần sao?

Môi Ngô Mặc mấp máy vài cái.

Vì lòng tự tôn của phái mạnh, hắn rất muốn nói dối trắng trợn, khoác lác một trận, tuyên bố mình đã "làm hại" không ít người.

Tuy nhiên, nghĩ lại thì lại thấy nói vậy rủi ro rất lớn.

Chưa kể những chuyện khác, riêng cái miệng của Bàn ca thì tuyệt đối thuộc đẳng cấp cao nhất của loại "không có mà nói có".

Nếu mình mà khoác lác ra ngoài, dựa vào sức tưởng tượng và khả năng "thêm mắm dặm muối" của hắn, rất có thể hắn còn giúp mình sắp xếp cả con rơi con vãi nữa đấy.Trong lúc Ngô Mặc đang suy tính, trong lòng Vương Bàn Tử như bị vô số móng mèo cào cấu, ngứa ngáy không ngừng.

Hắn lay mạnh Ngô Mặc, thúc giục: "Nói nhanh lên, rốt cuộc là chuyện gì thế?" Ngô Mặc trừng mắt nhìn chằm chằm vào tay Vương Bàn Tử, vẻ mặt chán ghét: "Anh ơi, tay anh có thể đừng có sờ mó lung tung không?" "Đừng có nói nhảm, mày mà không nói nữa, tin không tao khóa miệng mày lại bây giờ?" Năm vị huynh đệ bên ngoài đang chờ câu trả lời, lần đầu tiên đồng tình với suy nghĩ của Vương Bàn Tử.

Họ cũng rất muốn tự mình túm thằng ranh thối này lại, trói vào cột rồi tra hỏi cho ra nhẽ.

Sao lại không phải trai tân?

Chuyện khi nào?

Tuy nói chuyện này có hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì, nhưng lòng hiếu kỳ buôn chuyện của con người là bẩm sinh.

Sẽ không thay đổi vì thân phận.

Trong đó, Lâm Phong lại là người hỗn loạn nhất, hắn đứng bên cạnh vắt óc suy nghĩ.

Ngô Mặc mất "trinh tiết" từ khi nào?

Mình ngày đêm phòng bị đủ kiểu, chỉ thiếu nước tự tay làm một cái quần bảo hộ trinh tiết cho hắn thôi.

Sao vẫn để lọt lỗ thế này?

Tất cả mọi người đều đang chờ một câu trả lời.

Thậm chí hận không thể chui vào trong, banh miệng Ngô Mặc ra bắt hắn nói nhanh lên.Lời đe dọa của Vương Bàn Tử vô cùng hiệu quả.

Ngô Mặc không còn "đánh trống lảng" nữa, lập tức giải thích ý nghĩa của câu nói đó: "Ý của em là, em không phải một người đàn ông thích ghen tuông, nói tắt là em không phải 'Thố nam'." Tiếng Hán thật là uyên thâm, một câu nói thay đổi một chữ là có thể biến thành một ý nghĩa khác rồi.

Ngô Mặc không tiện nói là mình đang thử Vương Bàn Tử.

Dù sao vừa nãy khi Vương Bàn Tử nói vậy, hắn cũng đã không ít lần châm chọc hắn ta.

Đến lượt mình cũng không thể quá "hai mặt", dứt khoát tìm một lý do qua loa cho qua chuyện là được."Cái gì?

Cái quái gì?" Vương Bàn Tử nhất thời không thể hiểu nổi, chớp chớp mắt nhìn chằm chằm Ngô Mặc, không tài nào hiểu được ý nghĩa trong lời hắn.

Đừng nói là hắn, mấy anh em bên ngoài cũng hỗn loạn đến mức suýt té ngửa. "Thố nam" = "đàn ông ghen tuông"?

Còn có cách nói này sao?

Là mình học thức nông cạn, hiểu biết hạn hẹp?

Hay là đầu óc Ngô Mặc có vấn đề?

Hắn rốt cuộc có biết một chuyện không?

Người dọa người sẽ dọa chết người đấy.

Hỗn đản, thằng ranh con, thằng nhãi ranh.

Trong chốc lát, mấy anh em trong lòng không ngừng chửi rủa.

Xem ra, có vẻ như muốn "tính sổ" sau vậy.Ngô Mặc thấy tốt thì dừng.

Hắn vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử, giọng nói vô cùng khẳng định: "Được rồi, Bàn ca, em xác nhận anh là thật rồi." Vương Bàn Tử trầm mặc một lúc lâu.

Mãi một lúc sau mới ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chằm chằm vào Ngô Mặc, từng chữ từng câu nói: "Nhưng tao không thể xác nhận được thật giả của mày." "Hả?" Ngô Mặc nhướng mày, cảm thấy khá buồn cười: "Vậy anh muốn xác nhận thế nào?" "Tao đặt một câu hỏi, mày trả lời, để tao xác nhận mày là thật hay giả?" Ngô Mặc suy nghĩ một chút, cho rằng sự nghi ngờ của Vương Bàn Tử cũng rất có lý.

Gật đầu nói: "Ừ, không thành vấn đề, anh nói đi."Phải nói lòng người hiểm ác, quỷ thần khó lường.

Vương Bàn Tử sớm đã xác nhận Ngô Mặc ít nhất có chín phần là thật.

Nhưng thằng ranh con này quá quỷ quyệt.

Nó dò xét lời mình, nắm thóp mình, cuối cùng lại lừa mình đến ngây người ra.

Mình nhất định phải đào một cái hố cho nó.

Vạn nhất thằng nhãi này lại nói linh tinh trước mặt Vân Thải, mình cũng có thể "phản công" lại nó một vố.

Vương Bàn Tử ôm suy nghĩ này, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, làm sao để đặt câu hỏi mà nó không nghi ngờ, lại còn nắm được từ khóa quan trọng đây?

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử hai anh em quả không hổ là những kẻ có thể chơi chung với nhau.

Lúc học thì lười động não, lúc làm chuyện "tà đạo" thì đầu óc lại xoay nhanh hơn ai hết.

Hắn lại khoanh chân ngồi xuống, khẽ ho một tiếng, ra vẻ nghiêm túc đưa ra câu hỏi của mình: "Tao cũng không làm khó mày, cũng không có đáp án cố định nào, tao chỉ muốn hỏi một chút, lần đầu tiên mày gặp mấy anh em chúng tao thì có ấn tượng gì?" Vương Bàn Tử mà trở nên xấu xa thì cũng "thiếu đức" không kém, hắn quá hiểu tính cách Ngô Mặc, lập tức đào cho đối phương một cái hố lớn.

Tuy nhiên, đây cũng là suy nghĩ thật trong lòng hắn.

Quen biết lâu như vậy rồi, hắn thật sự không biết lần đầu Ngô Mặc gặp mình thì đã nghĩ gì.Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính vốn định nhanh chóng tìm trận nhãn và cơ quan.

Nghe xong lời của Vương Bàn Tử, từng người đều không thể bước tiếp, lại lùi về chỗ cũ.

Họ cũng chưa bao giờ nghe Ngô Mặc nhắc đến ấn tượng lần đầu, nên rất tò mò về chuyện này.

Rất muốn biết ấn tượng đầu tiên của mình trong mắt Ngô Mặc rốt cuộc là như thế nào?

Là tốt?

Là xấu?

Hay căn bản là không có suy nghĩ gì?

Đương nhiên, đây cũng là vì họ phát hiện trận pháp chỉ nhốt Ngô Mặc và Vương Bàn Tử chứ không gây ra bất kỳ tổn hại thực chất nào.

Dường như trận pháp này chỉ tồn tại để nhốt người mà thôi.Ngô Mặc nghiêng đầu, liếc xéo Vương Bàn Tử: "Anh chắc chắn muốn hỏi câu này?" Vương Bàn Tử cũng không lờ mờ, giả vờ rất đạt, gật đầu mạnh một cái, giọng điệu vô cùng nghiêm túc: "Chắc chắn và khẳng định.

Mày chỉ cần trả lời câu hỏi này, tao sẽ phán đoán được mày là thật hay giả?" "Thế à." Ngô Mặc gãi gãi đầu.

Suy nghĩ một lát, thấy mình trả lời cũng chẳng có gì to tát.

Chẳng phải là ấn tượng đầu tiên sao?

Mình cứ nói thật là được.

Dù sao thì mấy anh em kia cũng không có ở đây.

Mình nói tốt hay nói xấu cũng chẳng gây ra sóng gió gì lớn.

Cho dù sau này Bàn ca có lỡ miệng truyền ra ngoài cũng chẳng sao, chỉ cần mình chết cũng không thừa nhận, người khác làm gì được mình?

Hơn nữa, nói thật thì nếu động tay động chân, còn chưa chắc ai đánh thắng ai nữa.Quyết định trong lòng, lời nói bật ra: "Vậy em nói nhé, anh phân tích kỹ xem em rốt cuộc là thật hay giả?" "Được, mày cứ nói đi, tao tự suy xét." Ngô Mặc tay trái chống cằm, có chút khó xử xoa xoa răng, "Nên bắt đầu từ ai đây?" Vương Bàn Tử đề nghị: "Theo thứ tự quen biết trước sau, hay là bắt đầu từ Tiểu Ca đi." "Lão Trương?" Ngô Mặc lẩm bẩm cái tên này trong miệng, cả người chìm vào trạng thái hồi ức.Lâm Phong và Ngô Tà cùng lúc quay đầu nhìn Trương Khởi Linh.

Thấy đối phương sắc mặt không đổi, cứ như lão tăng nhập định đứng đó, thầm giơ ngón cái lên.

Khen ngợi tâm lý đối phương thật mạnh mẽ.

Hai người họ đâu để ý, trong bóng tối, tay trái Trương Khởi Linh đã siết chặt thành nắm đấm.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa thuộc loại "chuyện không liên quan đến mình thì gác sang một bên".

Họ không quan tâm người khác trong miệng Ngô Mặc là như thế nào, chỉ quan tâm mình trong lòng Ngô Mặc là dáng vẻ gì.

Tạm không nhắc đến hoạt động tâm lý của mấy người họ, hãy nói về phía Ngô Mặc.

Hắn suy nghĩ khoảng một phút, rồi từ từ mở miệng: "Nói thật, lần đầu tiên em gặp Lão Trương, em cứ ngỡ anh ta là bố của anh em mình.""Cái gì?

Bố của Thiên Chân á?" Sự kinh ngạc của Vương Bàn Tử hôm nay cứ như sóng biển, dâng trào từng đợt.

Chương 836

Ngô Mặc mấp máy môi, khinh bỉ liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái: "Anh ơi, có phải anh thận không tốt không, nếu không thì sao cứ giật mình thon thót thế?

Chẳng phải là bố thôi sao?

Em lại có nói anh ta là người ngoài hành tinh đâu mà phải la ầm ĩ thế?" Vương Bàn Tử bị phun đến mức nghẹn lời.

Muốn phản bác nhưng lại sợ Ngô Mặc không nói tiếp, đành chắp tay cười hề hề: "Huynh đệ, lỗi của anh, mày nói tiếp đi." Hắn đang ôm tâm trạng hóng chuyện, muốn nghe xem Ngô Mặc sẽ đánh giá Trương Khởi Linh thế nào.Ngô Tà bên ngoài, hận không thể tát một phát cho thằng em từ trên bàn thờ bay xuống đất. "Bố của mình?" Hỗn đản, thằng nhãi thối!

Cũng không nghe xem mình đang nói cái quái gì?

Chẳng lẽ hai anh em chúng ta không phải một mẹ sinh ra sao?

Trong tình huống cực kỳ uất ức, Ngô Tà theo bản năng quay đầu nhìn về phía một người liên quan khác.

Kết quả nhìn mãi, Trương Khởi Linh vẫn một vẻ mặt lạnh tanh như băng.

Ngô Tà hơi thất vọng định chuyển tầm mắt về.

Ánh mắt vô tình quét qua mặt đất, kinh ngạc phát hiện dưới chân Trương Khởi Linh sao lại có nhiều mạt gỗ vụn thế kia?

Khóe miệng Ngô Tà co giật vài cái.

Hóa ra Tiểu Ca không phải thờ ơ, mà là biến tất cả sự uất ức thành sức mạnh.

Anh ta không khỏi càng thêm bội phục thằng em Ngô Mặc.

Chỉ một câu nói tùy tiện mà có thể khiến nhân viên "mất trí nhớ lâu năm" Trương Khởi Linh tức đến mức ra nông nỗi này.

Lòng hiếu kỳ của Ngô Tà cũng trỗi dậy.

Rất muốn biết thằng em tiếp theo sẽ nói gì?

Tiểu Ca Trương Khởi Linh lại sẽ có phản ứng gì đây?Ngô Mặc chưa bao giờ làm người khác thất vọng.

Chỉ nghe hắn nói tiếp: "Em nói thật đấy, cách anh ta đối xử với anh mình, anh không thấy rất kỳ quái sao?" Bị Ngô Mặc gợi ý, Vương Bàn Tử cũng rơi vào hồi ức, vuốt cằm lẩm bẩm: "Đúng là có một chút, Tiểu Ca đối với người ngoài thì lạnh băng, duy chỉ đối với Thiên Chân thì lại quan tâm hết mực." Lời vừa dứt, Vương Bàn Tử đột nhiên rùng mình một cái.

Hắn ngẩng đầu nhìn quanh trái phải, trầm giọng nói: "Sao tao cứ thấy lạnh sống lưng, như có đôi mắt nào đó đang nhìn chằm chằm vào tao vậy?" "Không cần quá căng thẳng." Ngô Mặc phẩy tay, chẳng để ý, "Chốn quái quỷ này chắc chắn có gì đó không ổn, chúng ta cứ xác nhận xong xuôi rồi lại tìm trận nhãn, coi như nghỉ ngơi một lát đi." Vương Bàn Tử tính toán một chút, cũng thấy có lý.

Thế là không còn quan tâm đến vấn đề đó nữa, ngược lại tiếp tục than vãn: "Tiểu Ca đúng là quá 'hai mặt', Thiên Chân mà xuống mộ, anh ta chẳng nói hai lời liền xông lên đầu.

Đổi thành người khác?

Nhìn xem, còn chẳng thèm liếc một cái." Ngô Mặc đập đùi hưởng ứng: "Đúng thế, em cũng có cảm giác đó.

Nói thật, có một thời gian em thậm chí nghi ngờ anh mình không phải người nhà họ Ngô, mà là con riêng của Lão Trương đấy.

Nếu không anh nghĩ xem?

Ngoài bố đối với con trai, ai còn có thể tận tâm tận lực đến thế?"Vương Bàn Tử cũng không hiểu lắm, Trương Khởi Linh sao lại "hợp mắt" Ngô Tà đến vậy?

Hai anh em càng nói càng hăng, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới buôn chuyện.

Tâm trạng của mấy anh em bên ngoài thì thực sự không được tốt đẹp cho lắm.

Cứ có cảm giác bồn chồn lo lắng như ngồi trên thảm chông vậy.

Lại còn hơi không dám tiếp tục nghe xuống nữa.

Lực sát thương từ miệng thằng nhãi thối này quá mạnh, khó mà mong đợi hắn tiếp theo có thể nói ra lời nào đầy triết lý được.

Ngô Tà cố gắng hít thở sâu.

Để bình ổn tâm trạng, anh ta đặc biệt tập trung ánh mắt vào Trương Khởi Linh.

Dù sao thì có người cùng xui xẻo, giá trị tổn thương cũng có thể chia đôi.

Rất tốt.

Vốn dĩ trên mặt đất có mạt gỗ vụn, giờ trên đó đã phủ một lớp bụi rồi.Vừa nói xong quan điểm về Trương Khởi Linh, Vương Bàn Tử liền chuyển chủ đề, đưa ra ứng cử viên thứ hai: "Vậy mày có cái nhìn thế nào về Hắc gia?" Ngô Mặc bỗng im bặt, mãi nửa ngày không nói lời nào.

Chỉ một chốc đó, mấy người bên ngoài đều thót tim.

Hắc Nhãn Kính cũng chẳng làm gì.

Thầm nuốt nước bọt, hai mắt nhìn chằm chằm miệng Ngô Mặc.

Chuyện liên quan đến "tình địch", Giải Ngữ Hoa cũng rất quan tâm.Ngô Mặc không lập tức trả lời câu hỏi của Vương Bàn Tử, mà lại hỏi một câu: "Anh ơi, em hỏi anh một câu, anh có thần tượng không?" "Thần tượng?

Loại ca hát nhảy múa ấy à?" Phản ứng đầu tiên của Vương Bàn Tử là những mỹ nữ trong giới giải trí.

Lòng yêu cái đẹp ai cũng có.

Hắn ta khi rảnh rỗi rất thích xem các chương trình giải trí, đặc biệt là các nhóm mỹ thiếu nữ.

Ngô Mặc trầm ngâm một lát, gật đầu: "Cũng gần giống thế." "Mày rốt cuộc muốn nói gì?

Tao hỏi mày có cái nhìn thế nào về Hắc gia, sao mày lại nhắc đến thần tượng?" Vương Bàn Tử nói xong đột nhiên phản ứng lại.

Hắn ta không thể tin nổi trừng lớn mắt, nhìn Ngô Mặc, bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Vãi chưởng, mày đừng nói với tao, Hắc gia là thần tượng của mày đấy nhé?" Lời Vương Bàn Tử vừa thốt ra, cả người Hắc Nhãn Kính như bị sét đánh, đứng đờ ra tại chỗ.

Mấy người còn lại cũng đều nhìn về phía Hắc Nhãn Kính.

Ngoại trừ Lâm Phong biết chuyện này, người khác chưa từng nghĩ thần tượng của Ngô Mặc lại là Hắc Nhãn Kính?

Chắc không phải đang đùa giỡn tầm cỡ thế giới đấy chứ?

Cái tên mù xui xẻo này, ưu tú chỗ nào chứ?Vương Bàn Tử kinh ngạc đến tột độ.

Mức độ "gây sốc" của câu nói này tuyệt đối không kém việc Ngô

Mặc thú nhận với hắn rằng mình là con gái.

Theo hắn biết, Ngô Mặc lần đầu gặp Hắc Nhãn Kính đã nhìn nhau không vừa mắt rồi.

Giờ lại nói Hắc Nhãn Kính là thần tượng của hắn?

Mẹ ơi là mẹ.

Tên trước mặt này rốt cuộc có phải người thật không, sẽ không phải là ảo ảnh được mô phỏng ra đấy chứ?

Vương Bàn Tử nổi hết da gà, nghĩ kỹ mà thấy rùng mình.

Nếu người trước mặt này thật sự là giả?

Huynh đệ mình đâu rồi?

Mình vừa nãy nói luyên thuyên một đống, liệu có bị trận pháp hấp thụ, biến thành vũ khí làm hại huynh đệ không?

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ lung tung, Ngô Mặc khẽ thở dài, nói: "Có phải rất ngạc nhiên không?

Vượt quá sức tưởng tượng của anh rồi phải không?" "Ừ!" Vương Bàn Tử vô cùng thành thật gật đầu: "Nói thật, anh có chết cũng không thể tưởng tượng được thần tượng của mày lại là Hắc gia." Bên ngoài trận pháp, Ngô Tà cũng đang điên cuồng gật đầu.

Tần suất nhanh đến mức Lâm Phong còn lo anh ta cúi đầu xuống rồi không ngẩng lên được nữa.

Hoa gia cao ngạo trong lòng cũng rất không phục.

Mình so với tên mù chết tiệt kia rốt cuộc kém chỗ nào?

Dựa vào cái gì mà hắn có thể làm thần tượng của Tiểu Mặc?

Hắc Nhãn Kính đơ người ra mãi nửa ngày, cứ tưởng mình bị ảo giác, sự kinh ngạc đến quá bất ngờ, hắn gần như không dám tin đây là sự thật.

Mấy anh em biểu cảm khác nhau.

Thấy Ngô Mặc sắp nói tiếp.

Lập tức thu lại tâm trạng, dồn hết sự chú ý lắng nghe chăm chú."Chuyện này mà nói ra thì thật sự là 'con không mẹ nói mãi không hết'." Ngô Mặc gập gối chân phải, đổi sang chống cằm bằng một tay khác, từ từ mở miệng kể lại chuyện xưa: "Từ rất lâu trước đây em đã nghe về chuyện của Nam Hạt Bắc Ách rồi.

Bắc Ách tuy xếp trước Nam Hạt, nhưng em lại chẳng có cảm giác gì về anh ta, cứ cảm thấy cuộc đời gã này ngoài đào hố ra thì chỉ có lấp đất, chẳng vui vẻ chút nào.

Nam Hạt lại khơi gợi cho em hứng thú rất lớn, thế là em bắt đầu thu thập thông tin liên quan đến anh ta, hy vọng biết thêm nhiều về anh ta." Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính là không thể kiểm soát nổi.

Chương 837

Nếu tình hình cho phép, hắn ta hận không thể xông đến trước mặt Ngô Mặc ôm chầm lấy đối phương, hô to một tiếng: "Không cần em phải thu thập, muốn biết gì anh chủ động kể cho em nghe, cho dù trên người có mấy sợi lông, chúng ta đều có thể thảo luận sâu sắc một phen, tuyệt đối sẽ không giấu giếm em bất cứ điều gì."Cái điệu bộ đắc ý đó, thật khiến người ta chướng mắt.

Mấy người liếc xéo hắn một cái, rồi lại chuyển tầm mắt về phía Ngô Mặc.

Chỉ nghe hắn tiếp tục kể: "Càng biết nhiều, thì càng tò mò về anh ta, cũng càng thích sự phóng khoáng và bất cần của anh ta, đến mức coi anh ta là thần tượng của mình." Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa nhìn nhau — trong lòng cùng lúc bất bình, bọn họ cũng rất ưu tú đấy chứ, sao không xem xét coi mình là thần tượng? "Em đến Cách Nhĩ Mộc thực ra còn có một mục đích, chính là muốn tận mắt xem Nam Hạt rốt cuộc là người như thế nào?

Liệu có thể làm bạn không?" Ngô Mặc nói đến đây, tay phải vô thức siết thành nắm đấm, khẽ nheo mắt, hít sâu một hơi.

Ngay sau đó phát ra giọng nói đầy giận dữ: "Nhưng mẹ kiếp, gặp mặt lần đầu, thằng cha khốn kiếp này đã tặng cho em một "bất ngờ" liên hoàn, nếu "ông đây" không nhanh tay lẹ mắt, chắc cỏ trên mộ năm nay cũng phải cao một mét rồi!"Bước ngoặt đến quá nhanh.

Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính cứng đờ.

Trong đầu hắn hiện lên cảnh tượng lần đầu gặp Ngô Mặc, cả người như rơi vào hầm băng.

Hắn há miệng, cứng họng không nói nên lời.

Đầu óc ong ong, như thể chiếc quạt đã gỉ sét.

Sao mình lại "thiếu đòn" đến vậy chứ?

Viện điều dưỡng nát thì phá rồi, liên quan quái gì đến mình?

Tại sao lại phải ném quả bom đó ra chứ? "Bảo bối" mà thật sự không tránh kịp bị trọng thương, mình có hối hận không chứ?Ngô Tà nhớ lại cảnh tượng đó.

Đột nhiên quay người, nhấc chân định đá vào mông Hắc Nhãn Kính một cước.

Kết quả lại đá hụt.

Anh ta không cam tâm, miệng phát ra lời mắng mỏ: "Hỗn đản, mày có biết, hai anh em tao lúc đó suýt nữa bị mày hại chết không?" Giải Ngữ Hoa biết đại khái, nhưng không rõ tình hình cụ thể.

Muốn hỏi nhưng lại sợ bỏ lỡ lời Ngô Mặc, đành nén nghi vấn xuống đáy lòng.

Dù sao thì ngày tháng còn dài, sẽ có cơ hội làm rõ chân tướng sự việc.Đầu bên kia, Ngô Mặc càng chửi càng hăng: "Mày có hiểu tâm trạng của tao lúc đó không?

Vui vẻ hớn hở đi gặp thần tượng, kết quả thần tượng cứ như một cái rắm vậy, tự mình tự nổ bay mất tiêu.

Thần tượng?

Khốn kiếp! 'Ông đây' lúc đó có cả cái tâm muốn đào mồ tổ nhà nó lên.

Tao mẹ kiếp đã nhìn thấu rồi, cái gọi là "lăng kính thần tượng" đều là do mình tự tạo ra mà thôi.

Phóng đãng bất cần?

Nói trắng ra chẳng phải là một thằng quỷ nghèo sao?

Lần thứ hai gặp mặt còn trơ trẽn đòi bán kính râm cho tao?

Phỉ nhổ, đồ hàng chợ mà còn muốn lừa tiền 'ông đây' à?

Đồ keo kiệt, 'ông đây' chưa bao giờ thua đâu nhé.

Cái làm tao bực hơn là, hắn ta còn bán cả thắt lưng nữa? 'Ông đây' rốt cuộc đang hâm mộ cái thứ quái quỷ gì vậy?

Đầu óc phải vào bao nhiêu nước mới coi hắn ta là thần tượng chứ?

Mẹ kiếp, nếu thật sự học theo hắn, chẳng lẽ mình cũng phải nghèo rớt mồng tơi đi khắp nơi "đánh du kích", rồi còn mỹ miều gọi đó là thích cuộc sống kích thích à?

Tao đã nhìn ra rồi, nghèo đến mức này, bị người ta ngày ngày truy đuổi đòi nợ sau đít mới là thứ kích thích thật sự!"Cảm xúc của Ngô Mặc bỗng chốc quay về mấy năm trước, hoàn toàn đưa bản thân hắn một lần nữa nhập vào cảnh tượng lúc đó.

Sắc mặt Hắc Nhãn Kính tái xanh như tàu lá.

Dùng đèn pin rọi vào mặt một cái, hiệu quả dọa người tuyệt đối sẽ không kém gì mấy con cương thi kia.

Tâm trạng của hắn lúc này cứ như đang ngồi thang cuốn, trượt dài xuống mãi, chẳng thể nào lên được.

Ngô Tà thì hả hê biết mấy, trong lòng thoải mái không kìm được mà ngân nga một điệu nhạc nhỏ.

Giải Ngữ Hoa cười như không cười liếc Hắc Nhãn Kính một cái, trong lòng thầm nghĩ: "Đồ ngốc, một ván bài tốt lại đánh thành nát bươm."Vương Bàn Tử nghe mà ngớ người ra.

Mãi nửa ngày mới hiểu ra.

Hèn chi lúc đó Hắc Nhãn Kính nói một câu, Ngô Mặc liền "đốp" lại một câu, hóa ra hai người đã kết thù từ lâu rồi.

Hắn thấy Ngô Mặc mắng hăng say, không dám ngắt lời đối phương.

Ngô Mặc một hơi mắng mấy câu, mới dần dần lấy lại lý trí, khẽ ho một tiếng rồi nói: "Anh ơi, thật ngại quá, cảm xúc hơi kích động." "Không sao." Vương Bàn Tử tay vẫy như trống bỏi, "Huynh đệ là người có tính tình thật, vui đùa giận mắng, tùy tâm sở dục, hơn nữa lỗi cũng không phải tại mày, nếu không phải Hắc gia "tay ngứa", mày cũng sẽ không tức giận lớn đến thế.

Em cũng vẫn luôn thắc mắc, Hắc gia hoạt động không ít, tiền thì sao?

Đi đâu hết rồi?

Chẳng lẽ nói cũng toàn bộ đưa đến "tiêu kim quật"?"Vương Bàn Tử càng nghĩ càng tò mò, hắn cúi người về phía trước, hạ thấp giọng nói: "Hắc gia với Tiểu Ca thì không giống nhau, phóng đãng nói trắng ra là không đứng đắn, nói cách khác là chơi bời quá đà.

Anh nói một câu mày đừng có ghét nghe nhé, hắn ta sẽ không có con riêng chứ?

Nếu không thì nhiều tiền như vậy mà không thấy một xu, thật sự là mẹ kiếp lạ đấy." "Ai da, vãi chưởng!" Ngô Mặc nghe xong, đập đùi một cái: "Chuyện này đúng là không thể nói chắc được, sống gần trăm năm rồi, lại không phải tàn tật bẩm sinh không đứng dậy được, có nhiều bạn gái đến thế, chẳng lẽ không có 'cá lọt lưới' nào sao?

Hơn nữa những năm đầu cũng không có thuốc tránh thai?

Dụng cụ cũng ít, nói vậy thì, đậu má, Kính ca sẽ không có con cái khắp thiên hạ đấy chứ?" “Dựa vào một cây súng cũ mà đánh thiên hạ à?

Vãi chưởng, Hắc gia ngầu bá cháy!” Vương Bàn Tử hễ cứ ở cùng Ngô Mặc là mồm lúc nào cũng không có khóa.

Ngày xưa hai anh em uống rượu vào, chém gió, chửi bới ngoài đường là chuyện thường như cơm bữa.

Giờ nghe Ngô Mặc nói vậy, gã cũng không nghĩ nhiều, buột miệng nói ra câu đó.

Lời vừa dứt, gã cảm thấy toàn thân lạnh toát, theo bản năng siết chặt quần áo.

Nhưng lạnh thì là cái quái gì chứ?

Hiếm lắm mới có dịp buôn chuyện bát quái về Hắc gia, lúc này không nói cho sướng miệng thì ra ngoài muốn tám cũng chẳng có cơ hội.

Ngô Mặc nghe xong lời đó, cái cảm giác thắng thua kỳ quái trên người lại một lần nữa trỗi dậy.

Khẽ bĩu môi, vẻ mặt khinh thường nói: “Cái đó là cái thá gì?

Anh em tao đây đến một cái hạt giống còn chưa cống hiến, bây giờ chẳng phải cũng con cháu đầy nhà sao?” Mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng Ngô Mặc vẫn có chút không thoải mái, thầm chửi một câu: “Mẹ kiếp, biết trước mày nuôi con rơi con vãi thì lúc đầu ông đây đã không đưa thẻ ngân hàng cho mày rồi.” Nghĩ đến một ông lão tóc bạc phơ gọi Hắc Nhãn Kính là “đa”, một đám nhóc con chạy đầy đất gọi hắn là “lão tổ tông”?

Ngô Mặc trên đầu hiện lên một đường hắc tuyến.

Vương Bàn Tử ban đầu nghĩ đến chuyện Hắc Nhãn Kính có con rơi con vãi thì rất bất bình.

Thậm chí còn định nói thêm mấy câu để nhắc nhở Ngô Mặc chú ý đối phương.

Kết quả bị câu nói so sánh của Ngô Mặc làm cho tắt đài, nhất thời không biết nên nói gì tiếp.

Cũng không trách Vương Bàn Tử tức giận.

Người xưa có câu, người với người là do duyên phận, cũng có phân biệt thân sơ xa gần.

Anh chị em ruột còn có quan hệ xa gần, huống chi là bạn bè?

Đối với Vương Bàn Tử mà nói, Ngô Mặc chính là em trai ruột của gã.

Hai người ngoại trừ không chui ra từ cùng một bụng mẹ, tính cách, sở thích gần như sao chép y đúc.

Lý ra có những lời gã không nên nói.

Nhưng nếu Hắc gia thật sự có một đống con rơi con vãi, lại còn muốn theo đuổi lão đệ nhà mình?

Vậy thì đi chết đi, về nhà tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ mơ còn đáng tin hơn.

Chương 838

Sự kiện con rơi con vãi này, tuyệt đối là lần Hắc Nhãn Kính bị bôi đen thảm hại nhất.

Phản bác hay không phản bác đều có vấn đề lớn.

Phản bác ư?

Nói mình không có con rơi con vãi?

Trừ phi thừa nhận mình bị liệt dương hoặc bất lực, nếu không Tiểu Tổ Tông tuyệt đối sẽ không tin.

Không phản bác ư?

Mặc nhận ư?

Vậy là chứng minh lời nói của Tiểu Tổ Tông, mình đúng là con cháu đầy nhà.

Hắc Nhãn Kính sắp tức điên rồi.

Hắn coi như đã hiểu tin đồn được truyền ra như thế nào!

Hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn Vương Bàn Tử, hận không thể há miệng xé một miếng thịt từ người gã.

Thằng béo chết tiệt này ngày thường đâu có nhiều lời thế, tại sao lại lén lút truyền bá kiến thức sai lầm cho Tiểu Tổ Tông chứ?

Đánh thiên hạ ư?

Đợi mày ra ngoài, ông đây cái đầu tiên đánh chính là mày.

Trương Khởi Linh ánh mắt lướt qua Hắc Nhãn Kính nhàn nhạt, vẻ chán ghét tràn ngập trong đáy mắt.

Kẻ tình địch ăn dở, đó là chuyện vui vẻ nhất trong cuộc đời.

Giải Ngữ Hoa khẽ cười, “Hắc gia, sớm nói đi, tứ hợp viện ở kinh đô quá nhỏ, không tiện cho cả nhà hắn mang theo.

Tôi ở ngoại ô còn có một biệt thự lớn, hay là tôi cho thuê giá thấp, anh thấy sao?” Hắc Nhãn Kính nghiến răng kẽo kẹt nặn ra ba chữ, “Không cần!” Ngô Tà cũng không phải người tốt lành gì, thấy vậy lập tức đạp thêm một cước, “Hắc!

Sư phụ, rốt cuộc con có mấy vị sư nương?

Người nói trước một tiếng, khi lễ tết con còn chuẩn bị quà.” Đối mặt với đệ tử “giá rẻ”, Hắc Nhãn Kính chỉ đáp lại một chữ, “Cút!” Ngô Tà cười hì hì, không hề bận tâm.

Bao nhiêu năm nay, những chuyện khác tiến bộ có hạn, nhưng độ dày da mặt của cậu ta thì tăng vùn vụt.

Bám víu vào tư tưởng vạn thủy thiên sơn tổng thị tình, đạp thêm mấy cước cho vui, Lâm Phong cũng không tha cho Hắc Nhãn Kính.

“Hắc gia, chúng tôi ở Tây Bắc đất rộng người thưa, nếu anh thật sự có nhiều con cái không có chỗ ở?

Thật ra không bằng đến Tây Bắc chúng tôi xây một trang viên lớn.

Đến lúc đó gom tất cả con cái lại một chỗ, cũng không đến nỗi anh em xa lạ nhau, rồi lại nảy sinh tình yêu sai trái chứ?” Lâm Phong đúng là thiếu đức đến tận cùng.

Hắn thấy nói một câu không đã, lại bổ sung thêm: “Trên TV chẳng phải có chiếu rồi sao, có người nhìn trúng nhau, sau đó đột nhiên phát hiện là anh em cùng cha khác mẹ, anh nói xem có ngượng không?” Nếu không nói là nhân duyên tốt đẹp được bồi dưỡng mà ra.

Hắc Nhãn Kính làm huynh đệ thì rất đủ nghĩa khí, nhưng không thể kiềm chế được cái miệng mồm điêu ngoa và bàn tay ngứa ngáy thích trêu chọc người khác của hắn.

Hắn đối với Ngô Mặc còn là có chuyện hay không có chuyện đều tẩn cho một trận, huống chi là đối với người khác?

Gây ra sự phẫn nộ của mọi người?

Căn bản là chuyện thường như cơm bữa.

Hắc Nhãn Kính có lửa nhưng không có chỗ xả, liền đổ hết nợ lên đầu Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử căn bản không biết những chuyện này.

Gã thấy Ngô Mặc đã ổn định tâm trạng hơn một chút, liền nhanh chóng nhắc đến người thứ ba.

“Chuyện Hắc gia chúng ta điều tra rõ ràng rồi nói, bây giờ nên nói đến ai rồi?

À, đúng rồi, Hoa gia.” “Ấn tượng của mày về Hoa gia là gì?” “Hoa ca ư?” Ngô Mặc rũ hàng mi xuống, chìm vào suy tư.

Trong đầu dần dần hồi tưởng lại, mấy năm trước lần đầu tiên gặp Giải Ngữ Hoa thì mình đã nghĩ gì?

Bên ngoài trận pháp, năm anh em một mặt chú ý Ngô Mặc trả lời, một mặt vẫn tiếp tục tìm kiếm vị trí trận nhãn.

Mặc dù họ rất muốn nghe thêm mấy câu, nhưng lại lo lắng Ngô Mặc ở bên trong xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trời đất bao la, sự an toàn của Ngô Mặc là quan trọng nhất.

Thực ra mấy người họ căn bản không rõ, trận pháp trong đại điện rất mạnh mẽ.

Là do một cao nhân năm xưa cố ý thiết kế ra.

Người ngoài tiến vào đại điện, trận pháp sẽ kích hoạt ngay lập tức.

Cửa lớn tự động đóng lại, toàn bộ đại điện lập tức biến thành pháp trận.

Người bị nhốt trong trận pháp sẽ ảo hóa ra những hình ảnh giả dối trong lòng.

Hỷ nộ ai lạc tham sân si luân phiên xuất hiện.

Sau đó tiếng Phật âm xuất hiện, Phật Tổ hiện thân.

Người trong trận sẽ cho rằng mình tội lỗi sâu nặng, cuối cùng tự sát để chuộc tội.

Tuy nhiên, thời đại đang tiến bộ.

Người thiết kế ngàn năm trước nằm mơ cũng không thể ngờ được, có người chuyên không đi theo lối thông thường.

Ngô Mặc để ngăn cửa lớn đóng lại, rất dứt khoát lấy ra thuốc nổ ném bay cánh cửa.

Kết quả không chỉ là cửa biến mất, mà vị trí trận nhãn còn bị những mảnh cửa gỗ bay lên va vào làm lệch đi một chút.

Tuyệt đối đừng coi thường sự lệch lạc vài milimet này.

Thời xưa, dù chỉ lệch một milimet cũng sẽ tạo ra hiệu quả khác biệt.

Có thể nói như vậy.

Ngô Mặc vừa ra tay, uy lực trận pháp đã suy yếu chín phần.

Từ một trận pháp sát người vô hình vô ảnh, nó hóa thành một tiểu bạch thỏ chuyên dùng để nhốt người.

Hiện tại, ngoài chức năng nhốt người ra, tất cả uy lực còn lại đều biến mất.

Chỉ có điều chuyện này không ai biết.

Từng người một vẫn còn đang lo lắng cho sự an toàn của Ngô Mặc và Vương Bàn Tử.

Nói thật, người có thể khiến Vương Bàn Tử khâm phục không nhiều, Giải Ngữ Hoa chính là một trong số đó.

Vị Tiểu Cửu gia này không phải nhân vật đơn giản.

Tám tuổi đã gánh vác Giải gia, khiến bao nhiêu người có ý định thôn tính Giải gia phải tắc lưỡi?

Đừng nói là trong thế hệ kế tiếp của Lão Cửu Môn có thể xếp hạng, ngay cả trên toàn quốc, đó cũng là một trong những tài tuấn trẻ tuổi nổi bật nhất.

Vì vậy Vương Bàn Tử rất muốn nghe xem, một người ưu tú, tài cán như vậy, trong mắt lão đệ nhà mình rốt cuộc là như thế nào?

Chắc là, có lẽ, phải được đánh giá cao hơn Hắc gia một chút chứ?

Vương Bàn Tử cũng không chắc lắm, dù sao mạch não của huynh đệ nhà mình khác người thường.

Gã ấy mà không chủ động nói rõ, thì có vắt óc suy nghĩ cũng không thể biết bước tiếp theo cậu ta muốn làm gì.

“Hoa ca mà.” Ngô Mặc vừa kéo dài giọng, vừa liếc xéo nhìn Vương Bàn Tử từ trên xuống dưới, nghi ngờ nói: “Tôi nói Bàn ca này, anh có phải đang cố ý đào hố cho tôi không?” “Nếu tôi thật sự nói hết lời trong lòng cho anh nghe, anh sẽ không quay đầu bán đứng tôi đấy chứ?” Vương Bàn Tử trong lòng thầm cười một tiếng, “Thằng ranh con, giờ mới phản ứng lại à?

Ai bảo mày lừa tao nhiều lần như vậy, lần này tao lấy lại cả vốn lẫn lãi.” Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt tuyệt đối không thể lộ ra chút nào.

Gã ưỡn thẳng lưng, ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Mày nghĩ anh mày là người thế nào vậy, tao là loại người bán đứng anh em sao?” “Ngày hôm nay lời này ra khỏi miệng mày, vào tai tao, tuyệt đối sẽ không bị người thứ ba nghe thấy.” “Thiết!” Ngô Mặc giơ ngón tay cái lên với Vương Bàn Tử theo kiểu “thân thiện quốc tế”.

Sau đó lại đổi tư thế ngồi, “Thôi được rồi, tôi đã nói về hai người rồi, cũng không sợ nói tiếp nữa.” “Nhưng anh em mình nói trước nhé, tôi tin anh nên mới nói lời trong lòng ra.” “Bất kể là để kiểm chứng thật giả hay gì khác, nếu hôm nay anh mà truyền chuyện này ra ngoài, tôi đây tuyệt đối sẽ không thừa nhận đâu.” “Đến lúc đó cắn chặt là anh lừa tôi, cuối cùng ai xui xẻo thì còn phải xem xét.” Vương Bàn Tử giơ tay phải lên, “Anh đảm bảo với mày, một chữ cũng không truyền ra ngoài.” Sau khi hạ tay xuống, gã hơi tò mò, hỏi: “Tôi nói huynh đệ này, mày sợ tôi truyền lời mày nói về Hoa gia ra ngoài, sao lại không sợ truyền lời về Tiểu Ca và Hắc gia ra ngoài chứ?” “Thằng nhóc mày cũng không giống sợ Hoa gia chủ mà?” “Ai!” Ngô Mặc khẽ thở dài phất tay, “Tôi đây không gọi là sợ, gọi là tránh né hợp lý, anh đâu phải không biết tính cách của Hoa ca?

Chương 839

Cả một con người nhỏ mọn, âm hiểm!" Mấy chữ này vừa thốt ra, Giải Ngữ Hoa trên trán gân xanh nổi lên, hận không thể lập tức lôi Ngô Mặc ra đánh cho một trận.

Mình nhỏ mọn ư?

Âm hiểm ư?

Lúc tôi thương mày sao mày không nói?

Thằng ranh con, nếu không phải mày quá đáng ghét, tôi có thể thu thập mày sao?

Tâm trạng của hắn từ nắng chuyển mưa, trái lại tâm trạng của Hắc Nhãn Kính lại từ mưa bão dần dần chuyển sang trời quang mây tạnh.

Hắc Nhãn Kính rất tự nhiên khoác tay lên vai Giải Ngữ Hoa, khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười đặc trưng đáng ghét của hắn, "Ôi chao, Hoa gia, sắc mặt khó coi vậy, là nghĩ đến chuyện gì đau buồn sao, hay là Giải gia phá sản rồi?" Giải Ngữ Hoa lười trả lời hắn.

Hoàn toàn coi hắn như không khí, nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Ngô Tà túm chặt lấy quần áo của Hắc Nhãn Kính, bực bội nói: "Tôi nói sư phụ, người có thể im miệng một lát không?

Giọng to như vậy con không nghe thấy Tiểu Mặc nói gì nữa rồi." Hắc Nhãn Kính lần đầu tiên đồng tình với lời nói của đồ đệ.

Hắn quả thật có hơi vội vàng rồi.

Dựa theo thói quen của Tiểu Tổ Tông, chuyện hay còn ở phía sau cơ.

Muốn kích thích Hoa gia, cơ hội còn nhiều mà.

Vương Bàn Tử không hổ là một nhân viên “tung hứng” đạt tiêu chuẩn, có gã ở đó thì không bao giờ có chuyện lời nói rơi xuống đất.

Gã vừa nghe có chuyện bát quái, lập tức trợn tròn mắt, “Âm hiểm?

Nhỏ mọn?

Bắt đầu từ đâu mà nói?” “Khoan đã, anh không phải hỏi tôi ấn tượng đầu tiên về Hoa ca sao, chúng ta nói từ đầu.” Ngô Mặc hắng giọng, suy nghĩ một lát câu từ, rồi mở miệng giáng cho Giải Ngữ Hoa một đòn nặng nề vào tâm hồn.

“Lần đầu tiên tôi gặp Hoa ca ở Tháp Mộc Đà, ấn tượng của tôi về hắn có thể dùng một từ để hình dung – chảnh chó.” “Phụt.

Khụ khụ khụ!” Vương Bàn Tử suýt nữa thì phun nước bọt ra ngoài.

May mắn là ngay khi sắp bật ra, bờ môi dày đã chặn lại.

Nhưng có được có mất.

Nước bọt không phun ra, trào ngược vào khiến gã ho sặc sụa.

Không chỉ gã ấy mà Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính cũng chẳng khá hơn là bao.

Hai sư đồ, một người miệng há hốc, một người cười toe toét, thể hiện đầy đủ cái gọi là học gì làm nấy.

Trương Khởi Linh quay đầu nhìn một cái, sau đó bình tĩnh chuyển tầm mắt trở lại Ngô Mặc.

Nếu bỏ qua tia cười lóe lên trong mắt hắn, thì quả thật có thể xem là một quân tử không giậu đổ bìm leo.

Lâm Phong cúi đầu cười thầm.

Hắn biết ngay từ miệng thằng con lớn này sẽ không phun ra lời nào hay ho.

Sắc mặt Giải Ngữ Hoa đen như sắt.

Tay trái hắn bóp một mảnh gỗ dày, đã bị biến dạng đôi chút.

Tức giận mãi, hắn ngược lại lại bật cười.

Khá có phong thái buông xuôi.

Hắn khoanh tay trước ngực, nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Muốn nghe xem từ miệng cậu ta còn có thể nói ra lời gì nữa?

Hắn không tin, mình lại có nhiều "phốt" đến thế để cậu ta bóc sao?

Thôi thì không nên quá tự tin.

Cần biết trên đời có một loại người chuyên trị những kẻ cứng miệng.

Chỉ nghe Ngô Mặc tiếp tục nói, "Không sai, chính là chảnh chó." "Hoa ca lúc đó đi cùng Tú Tú, tôi vừa nhìn trong lòng đã nghĩ, cái anh này ăn mặc chỉnh tề lại còn dắt theo gái, xác định là đi thám hiểm chứ không phải đi trình diễn thời trang sao?" "Nhìn cái mái tóc kia kìa, từng sợi dựng đứng, gọn gàng, còn cố ý tạo kiểu nữa chứ?" "Xuống mộ đến nhà người ta còn phải chải chuốt bản thân, cũng quá lễ phép rồi đấy?" "Rồi nhìn đồng hồ, vãi, hàng hiệu đắt tiền, gọn gàng, mặc cả bộ này để so tài sản với chủ mộ sao?

Khoe ai có tiền hơn à?" Có những chuyện không thể nói thẳng.

Ngô Mặc pha trộn một số lời nói dối, kể lại suy nghĩ thật của mình theo tỷ lệ tám hai.

"Sau này biết hắn chính là vị Tiểu Cửu gia của Giải gia ở kinh thành, trong lòng tôi mới vỡ lẽ, hóa ra hắn chính là vị ‘oan gia’ trong lời mẹ tôi nói về anh tôi.” “Oan gia” thực ra là lần trước bà nội Ngô làm đại thọ, mẹ Ngô vô tình nói chuyện với Ngô Mặc.

Nhắc đến chủ đề này, chủ yếu là muốn nói quan hệ hai nhà Ngô Giải tốt đẹp, hy vọng con trai có chuyện có thể nhờ người khác giúp đỡ, tuyệt đối đừng đơn độc chiến đấu.

Đây cũng là sự quan tâm và yêu thương của một người mẹ.

Ai ngờ, chuyện này hôm nay lại bị Ngô Mặc công khai ra.

Thôi được rồi, Ngô Mặc không hổ với danh xưng “kẻ đào hố anh trai”.

Sau Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính, lại thêm một đối tượng tình ái tin đồn cho lão ca nhà mình.

Lần này lòng bàn tay Ngô Tà cũng ngứa ngáy.

Nhưng mọi người đều đã học được bài học.

Không ai nói linh tinh, tất cả đều đứng đó, một mặt cảnh giác tình hình xung quanh, một mặt chuẩn bị nghe xem Ngô Mặc tiếp theo còn có thể nói gì?

“Bàn ca, anh cũng biết, tôi đây là người rất có tinh thần chính nghĩa, đối với bọn tư bản thì luôn nhìn không thuận mắt, thế là để giúp đông đảo nhân dân quần chúng xả giận, tôi tìm cơ hội liền lấy tay bẩn chùi mấy cái lên quần áo của Hoa ca.” “Tuy nói là không làm hỏng, nhưng ít nhiều cũng xả được chút giận.” “Thôi đi, đừng có nói phét với bố mày nữa, không phải là tâm lý ghét người giàu à?” Vương Bàn Tử cũng không phải người dễ buông tha, một câu nói đã chỉ thẳng vào ý nghĩa trong lời nói của Ngô Mặc.

Ngô Mặc không hề để tâm, cười hắc hắc, “Nhìn thấu mà không nói ra, mới là anh em tốt.” Theo lời kể của Ngô Mặc về quá khứ, Giải

Ngữ Hoa cũng nhớ lại chuyện năm xưa.

Hèn chi, lúc mới gặp mặt thằng nhóc thối đó luôn tìm cớ bắt chuyện với mình.

Không phải đặt tay lên vai mình, thì cũng là giả vờ vô ý chạm vào quần áo mình một cái.

Vì quan hệ thế giao và phép lịch sự, mình cũng không để bụng.

Cùng lắm thì về thay bộ quần áo khác cũng chẳng sao.

Chỉ là thầm thấy, thiếu gia nhà họ Ngô có hơi tùy tiện, cũng không mấy chú trọng vệ sinh.

Hoàn toàn không giống với lời đồn đại là người hiểu lễ nghĩa.

Giờ nhìn lại, thằng ranh con đó là cố ý chọc tức mình mà.

“Hoa ca nhà tôi cũng quá âm hiểm rồi.” Ngô Mặc vẫn tiếp tục “bóc phốt”, hơn nữa còn rất vô liêm sỉ mà tự khen mình, “Bàn ca, anh nói tìm đâu ra một đứa em ngoan ngoãn hiểu chuyện như tôi?” “Hoa ca sao lại nhẫn tâm ra tay độc ác như vậy chứ?” Đối diện với ánh mắt tràn đầy hy vọng được khẳng định của Ngô Mặc, nghĩ đến những chuyện thiếu đức mà thằng khốn này đã làm ngày xưa.

Vương Bàn Tử khẽ nuốt nước bọt, cuối cùng làm trái lương tâm gật đầu hùa theo một câu, “Ừm, mày ngoan nhất, Hoa gia làm chuyện không đáng.” “Đấy, anh cũng nghĩ vậy đúng không.” Ngô Mặc vỗ mạnh vào Vương Bàn Tử một cái, cảm thán nói: “Đúng là anh hùng sở kiến lược đồng mà!” Khóe miệng Vương Bàn Tử giật giật mấy cái.

Gã thật muốn chửi một câu chửi thề, nhưng sự tò mò đã áp chế lý trí, gã hỏi dồn: “Tôi vẫn hơi không hiểu, Hoa gia đối xử với mày không tệ mà, khi nào thì ra tay độc ác?” Câu hỏi này không chỉ Vương Bàn Tử muốn biết, mấy anh em bên ngoài cũng tò mò không kém.

Ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng muốn giữ Ngô Mặc lại hỏi cho rõ, lão tử đối với mày chỗ nào không tốt?

Bất kể mày muốn thứ gì, tao đây còn chẳng chần chừ, lập tức đưa đến trước mặt mày.

Chỉ cần mày ở kinh đô, thích ăn gì, ba bữa một ngày cung cấp không ngừng cho mày.

Nhà cũ tùy mày chơi đùa, phòng ốc tùy mày phá phách.

Ngay cả khi mày không ngủ được, tao còn hát hí khúc ru mày ngủ.

Nói tao ra tay độc ác ư?

Mày cái thằng ranh con, rốt cuộc có tim không?

Giải Ngữ Hoa càng nghĩ càng thấy oan ức, càng muốn nghe xem Ngô Mặc còn bất mãn gì với mình.

“Tôi thừa nhận Hoa ca đối với tôi rất tốt.” Ngô Mặc nói câu này rất tự nhiên, khiến Vương Bàn Tử có chút ngơ ngác.

Cho rằng lão đệ nói chuyện có hơi mâu thuẫn sao?

Chương 840

Mày tự mình còn thừa nhận người ta tốt với mày, sao còn bất mãn chứ?

Chỉ nghe Ngô Mặc đổi giọng, mở miệng nói: “Tốt thì tốt, nhưng không cản trở hắn lén lút hãm hại tôi.” “Trước kia tôi còn thắc mắc, Nhị thúc và Tam thúc có bản lĩnh lớn đến mức nào, tại sao mỗi lần tôi làm chuyện gì đều bị họ bắt quả tang?” “Mẹ kiếp tôi còn nghĩ, có phải là thằng nào lén lút mách lẻo không?

Thậm chí còn bí mật tích trữ bằng chứng, chuẩn bị bắt quả tang đối phương, đánh cho hắn nửa tàn để xả giận rồi nói sau.” Ngô Mặc nói đến đây, trên mặt hiện lên vẻ phẫn nộ, đập mạnh vào đùi giận dữ nói: “Nhưng tôi nằm mơ cũng không ngờ, cuối cùng người bán đứng tôi lại là Hoa ca.” “Có thiếu đức không chứ?

Có cái kiểu hại anh em như vậy không?

Bản tử đánh vào mông tôi, hắn không đau mà còn rất sướng đúng không?” “Mẹ nó, lúc đó tức đến mức, lén lút nguyền rủa hắn sau này đẻ con không có lỗ đít.” Ngô Mặc vừa hồi tưởng lại chuyện xưa, cơn tức cứ thế ùa đến.

Phải là một thằng khốn có tâm lý mạnh mẽ đến mức nào, mới có thể mặt không đổi sắc mà làm được, vừa mách lẻo, vừa bôi thuốc cho người khác?

Vương Bàn Tử nghe mà ngớ người, vội vàng chen lời Ngô Mặc: “Khoan đã, chuyện khi nào?

Mày làm sao biết là Hoa gia nói?” “Hừ!” Ngô Mặc hừ một tiếng, bất mãn nói: “Chuyện mấy năm trước rồi, có một lần Phan Tử lỡ miệng, bị tôi phát hiện ra sơ hở.” “Sau đó tôi lại quấn lấy Kinh thúc, có chuyện gì là dò hỏi động thái của Nhị thúc.” “Kết hợp các manh mối lại, mục tiêu chẳng phải đã được xác định rồi sao?” Vương Bàn Tử gần như không dám tin vào tai mình.

Nhìn ánh mắt Ngô Mặc đơn giản đến mức kinh ngạc, thằng nhóc con này còn có lúc dùng não sao?

Chỉ là vừa nghĩ đến tính cách của Ngô Mặc, lại cảm thấy có gì đó không đúng, hỏi ngược lại: “Không đúng, với cái tính nết bẩn thỉu của thằng nhóc mày, nếu phát hiện chuyện này còn không làm cho trời đất long trời lở đất?

Nhưng sao tôi không nhớ mày đã làm gì?” Nhắc đến chủ đề này, Ngô Mặc hơi đắc ý, “Ai nói tôi không trả thù?

Tôi đã ra tay từ lâu rồi, chỉ là không làm lớn chuyện mà thôi.” “Hoa ca tinh ranh như con khỉ ấy, tôi làm quá đáng, rất dễ khiến hắn nghi ngờ.” “Qua thời điểm gay cấn, tôi mất một thời gian lải nhải ở nhà cũ Giải gia, giả vờ mất ngủ, giả vờ nghỉ ngơi không tốt, kéo hắn bắt hát ru tôi ngủ.” “Khoảng thời gian tôi bị đánh nằm trên giường đau không ngủ được, đúng lúc để hắn giúp tôi bù đắp lại.” Vương Bàn Tử vô cùng cạn lời, “Mày cái này khác gì trẻ con làm nũng đâu?

Thật sự xả giận rồi sao?” “Làm sao có thể chứ?” Ngô Mặc vỗ ngực, “Tôi còn có hậu chiêu nữa chứ, tôi kiếm một đống khổ qua, trà khổ đinh, cái gì đắng tôi mua cái đó.” “Đem tất cả nghiền nát rồi pha nước, cuối cùng bưng cho Hoa ca uống.” “Hoa gia đâu phải thiếu não, thứ này hắn có thể uống được sao?” Trong đầu Ngô Mặc hiện lên biểu cảm cau mày của Giải Ngữ Hoa lúc đó.

Nghiến răng, cười rất vui vẻ, “Hoa ca đương nhiên không phải thằng ngốc rồi, nhưng anh em tôi cũng không phải thằng ngốc mà.” “Không phải là diễn kịch sao?

Tôi làm ra vẻ đáng thương nói rằng thấy hắn làm việc quá vất vả, tôi đã pha chế ra công thức giúp hắn giải nhiệt, nếu không uống thì phụ lòng tốt của tôi." "Tôi làm liên tục nửa tháng, bất kể Hoa ca làm thêm giờ hay đi công tác, đều có thể thấy nước khổ qua tình yêu của tôi." "Nói thật, lúc đó tôi định pha nước ớt, nếu không phải nghĩ đến vấn đề cổ họng của Hoa ca, tôi đã pha ớt cay nhất thế giới cho hắn uống rồi." Ngô Mặc vừa mở hộp thoại là không dừng lại được.

Chuyện này hắn giấu trong lòng mấy năm rồi, cuối cùng cũng có thể "bóc phốt" một trận cho đã.

Tục ngữ chẳng từng nói, làm việc tốt không để lại tên, đó là thằng ngốc thứ hai.

Lúc đầu hắn không dám nói, sợ Giải Ngữ Hoa đánh hắn.

Bây giờ hắn lại chẳng hề kiêng nể.

Dù sao mình cũng đã là người đứng đầu gia tộc rồi, dù là tình hay lý, Hoa ca cũng phải nể mặt mình một chút chứ.

Ngoài trận pháp, Giải Ngữ Hoa dở khóc dở cười.

Hắn thật sự không ngờ Ngô Mặc ghét nhất lại là chuyện này, càng không ngờ cậu ta lại phát hiện ra là mình đã lén lút làm trò sau lưng.

Nhắc đến chuyện lén lút thông đồng với Nhị gia và Tam gia, Giải Ngữ Hoa không hề cảm thấy mình đã làm sai.

Ngô Mặc lúc đó mới chập chững vào đời, có cảm giác "trâu non không sợ hổ".

Tính cách cậu ta quá bốc đồng, chuyện gì cũng dám làm, cũng dám va chạm.

Tình hình lúc đó rất phức tạp, nội bộ Cửu Môn bất hòa, bên ngoài còn có người rình rập.

Ngay cả chính mình cũng không phân biệt được ai là bạn, ai là thù.

Nếu không quản thằng nhóc này một chút, cậu ta mà vội vàng nhúng tay vào, thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao?

Nhưng không ngờ thằng nhóc thối lại khá thông minh, từ một chút manh mối đã phát hiện ra vấn đề của mình.

Giải Ngữ Hoa cũng nhớ lại chuyện mấy năm trước, trên mặt không khỏi hiện lên một nụ cười.

Có một khoảng thời gian, Ngô Mặc cứ đến tối là la làng mất ngủ.

Quấn lấy mình, cứ khăng khăng nói anh trai ru em trai ngủ là chuyện hiển nhiên.

Mình thì muốn từ chối, nhưng thằng nhóc thối quá ồn ào.

Không đồng ý ư?

Cậu ta chẳng làm được gì cả.

Bất đắc dĩ, mình đành ngồi bên giường.

Một tay làm việc, tay kia khẽ vỗ ru cậu ta ngủ.

Tưởng rằng ngủ được là tốt rồi, ai ngờ ngày thứ hai lại pha ra trà dưỡng sinh cho mình.

Thứ đó thật sự khó nuốt, cũng khó cho cậu ta kiếm được nhiều thứ đắng như vậy.

Giải Ngữ Hoa nghĩ đến khoảng thời gian đó thật sự là khổ không tả xiết.

Tư thế ngủ của thằng nhóc thối rất tệ.

Ngủ cùng giường với cậu ta, nửa đêm đều phải hé mắt, nếu không rất có khả năng bị cậu ta vả một cái vào mặt.

Ngủ cũng chẳng sao, mình chú ý một chút là được, duy chỉ có trà đắng thật sự khiến người ta đau đầu.

Mỗi ngày mở mắt ra là một ấm trà đắng lớn, trước khi ngủ còn một ấm trà đắng lớn, ngay cả khi lấy cớ họp, trợ lý đưa lên vẫn là trà đắng.

Khiến mình miệng đầy vị đắng.

Nhìn thấy đường trên bàn làm việc của nhân viên mà hận không thể lấy một viên bỏ vào miệng.

Có ý từ chối không uống ư?

Thằng ranh con lập tức xị mặt xuống, đứng trước mặt mày đáng thương hề hề mà bán thảm.

Nào là không có tình anh em, không tin tưởng nó, ngay cả nước nó đưa cũng không uống, nó ở lại kinh đô cũng chẳng có ý nghĩa gì, thà sớm nhận ra hiện thực còn hơn.

Tóm lại là nói làm sao cho người nghe đau lòng nhất thì nói.

Nghe đến mức mày chóng mặt đau đầu, còn phải dỗ dành đối phương ở lại đừng chạy lung tung.

Thật sự là… Giải Ngữ Hoa còn định tiếp tục hồi ức, đột nhiên cơ thể cứng đờ, cả người đứng ngây tại chỗ.

Chẳng lẽ… Lúc đó mình đã động lòng rồi sao? 76.

Nếu không với tính cách ưa sạch sẽ và kiêu ngạo của mình, làm sao có thể vô điều kiện nuông chiều một người chứ?

Ngay cả khi cậu ta thật sự là thế giao?

Nhưng thái độ của mình đối với cậu ta và Ngô Tà, gần như là trời với đất.

Nếu là Ngô Tà đưa cho mình thứ này?

Theo tính cách của mình, có lẽ sẽ hất cậu ta ra ngoài?

Hoặc là chỉnh cho cậu ta chết đi sống lại?

Hắn càng nghĩ càng thấy mọi chuyện là như vậy.

Đang suy nghĩ thì vai bị người vỗ một cái, sau đó giọng nói âm u của Ngô Tà vang lên bên tai, “Ê, Tiểu Hoa, Tiểu Mặc nói thật không?

Mày thật sự đã mách lẻo với Nhị thúc và Tam thúc của tao sao?” Ký ức đẹp đẽ bị người ta đột ngột cắt ngang, ai mà tâm trạng cũng không được đẹp.

Giải Ngữ Hoa khẽ nhếch cằm, liếc xéo Ngô Tà một cái, “Ừ, là tao làm đấy, mày có ý kiến gì không?” “Tao… tao…” Ngô Tà nghiến răng, nhìn cái dáng vẻ đáng đòn của Giải Ngữ Hoa, hận đến mức đưa hai tay ra giữa không trung nắm chặt một cái.

Định tóm cổ Giải Ngữ Hoa.

Nhưng so sánh võ lực của hai người, nghĩ đến hậu quả.

Tay cậu ta thuận thế di chuyển xuống, nắm chặt lấy cánh tay hắn, gầm lên một tiếng, “Tiểu gia tao bóp chết mày được rồi.” “Mày thiếu đức không thiếu đức chứ?

Có còn là anh em nữa không?” Giải Ngữ Hoa lầm tưởng Ngô Tà đang bất bình thay Ngô Mặc.

Vừa định giải thích mấy câu, liền nghe Ngô Tà tiếp tục nói: “Mỗi lần mày mách lẻo, tao lại bị Nhị thúc và Tam thúc đánh cho một trận, lý do là làm hư em trai, không làm tròn vai trò của một người anh.” Nghĩ đến chuyện mấy năm trước, trong lòng Ngô Tà lại thấy uất ức.

Lúc đó mình thảm vô cùng.

Đó thật sự là ba ngày một trận mắng nhỏ, năm ngày một trận đánh lớn.

Chương 841

Mình đã chọc ghẹo ai chứ?

Tại sao cứ phải chịu vạ lây?

Nhị thúc Tam thúc tài giỏi như vậy, hai người chẳng phải cũng không quản được sao?

Khiến mình cứ tưởng là năm đó gặp hạn.

Cố ý chạy đến chùa Linh Ẩn thắp hương bái Phật, cầu xin Phật Tổ phù hộ, đừng để mình bị đánh nữa.

Vì thế còn đau lòng quyên góp một trăm tệ tiền mặt.

Kết quả, thôi rồi.

Nhiều năm sau mới biết, hóa ra có nội gián.

Giải Ngữ Hoa à Giải Ngữ Hoa, Tiểu Cửu gia nhà mày đúng là thiếu đức đến cùng cực.

Đối ngoại dùng âm mưu quỷ kế thì thôi đi, đối nội mày cũng không nể mặt à?

Được, mày không phải thích lão đệ nhà tao sao?

Tiểu gia tao lần này sẽ đối đầu với mày.

Biết lão tử họ gì không?

Họ Ngô, trên đầu có thêm một cái miệng.

Chứng tỏ ông trời cũng sợ bị nước bọt làm cho chết đuối.

Tương lai dựa vào ba tấc lưỡi không hư của tao, nếu tao không tạo ra tầng tầng chướng ngại cho mày, thì không xứng với họ của tao.

Ngô Tà bi phẫn dị thường, nhưng Giải Ngữ Hoa lại không hề bận tâm, “Mày bị đánh thì liên quan quái gì đến tao?

Tao chỉ là kiến nghị Nhị thúc và Tam thúc quản Tiểu Mặc, liên quan gì đến mày?” Đáng ghét đến mức nào chứ?

Nếu không phải đánh không lại đối phương, Ngô Tà ước chừng có thể nhét Giải Ngữ Hoa vào khe tường, khu cũng không kéo ra được.

Hắc Nhãn Kính thấy có cơ hội liền chen vào, “Hoa gia, làm chuyện có hơi thiếu đạo đức đấy.” Giải Ngữ Hoa đáp trả gay gắt, “Anh thì tốt đẹp hơn chỗ nào?

Chẳng lẽ anh chưa từng bán đứng Tiểu Mặc sao?” Một câu nói, Hắc Nhãn Kính nghẹn lời.

Trương Khởi Linh ánh mắt hơi dao động một chút, rồi lại trở lại vẻ mặt vô cảm.

Lâm Phong liếc mắt trắng dã, trong lòng thầm nghĩ: “Đúng là mẹ nó một vở cung đấu mà, thằng con lớn mấy năm trước xem ra sống cũng khổ không tả xiết, may mà lão tử đến kịp thời, nếu không còn chẳng phải bị bọn họ ức hiếp đến chết sao?” Kính lọc người không thể mở quá to.

Trong tưởng tượng của Lâm Phong, mấy năm trước Ngô Mặc chỉ là một đứa bé đáng thương không ai yêu thương.

Người lớn nhà họ Ngô nói đánh là đánh.

Anh em xung quanh nói lừa là lừa.

Sống cuộc đời như cây cải trắng không ai cần vậy.

Mấy anh em mỗi người một tâm tư, Ngô Mặc bên trong còn chưa kể xong.

Kể đến đoạn cao trào, theo thói quen lấy từ trong túi ra một điếu thuốc lá ngậm vào miệng.

Vừa châm lửa còn chưa kịp hút một hơi, nhu cầu sinh lý lại dâng trào.

Hắn đứng dậy, vừa tháo thắt lưng vừa thản nhiên nói: “Bàn ca, tôi đi giải quyết nỗi buồn trước, lát nữa lại tiếp tục nói chuyện.” Nếu là mấy năm trước Ngô Mặc công khai giải quyết nhu cầu, mấy anh em cơ bản không có cảm giác gì.

Dù sao cũng là đàn ông cả mà.

Trừ Giải Ngữ Hoa ra, những người còn lại tìm một chỗ giải quyết đâu phải là chuyện thường xuyên sao?

Bây giờ tâm thái khác rồi, cách nhìn cũng không giống nhau.

Những người có ý đồ xấu xa, hận không thể bịt mắt những người còn lại.

Ngô Tà và Lâm Phong, hai người anh trai ruột không muốn người khác chiếm tiện nghi, cũng có suy nghĩ này.

Ngô Mặc đâu có biết những chuyện này?

Hắn bây giờ chỉ muốn giải phóng bàng quang.

Từ lúc rơi xuống đây đến giờ, đã qua mấy tiếng đồng hồ rồi.

Có thể nhịn không đi tiểu, cũng coi như chứng minh chức năng thận mạnh mẽ.

Trong huyễn cảnh cũng không có cảm giác phương hướng, huống chi hắn cũng lười đi tìm chỗ khác.

Liền tại chỗ trực tiếp bắt đầu giải quyết nỗi buồn.

Bên ngoài mấy anh em vừa tức vừa bất lực.

Chỉ đành cầu nguyện mắt người khác không tốt, không nhìn rõ vật thể cụ thể.

Nói thật, Ngô Mặc không mấy để ý những chi tiết này.

Tục ngữ nói “người có ba cái gấp”.

Không nhanh chóng giải quyết ra ngoài, còn chờ trào ngược ư?

Kết quả nằm ngoài dự đoán của hắn là, thật sự mẹ nó xuất hiện hiện tượng bất thường, nước tiểu trào ngược rồi.

Nhìn cột nước thẳng tắp bay lên trời, phản ứng đầu tiên của Ngô Mặc chính là cúi đầu kiểm tra “cậu nhỏ” của mình.

Mình lại ngầu đến thế sao?

Nước tiểu cũng có ý thức tự chủ, cảm thấy nên hướng lên trời sao?

Hay là có thứ gì đó ám chỉ mình, sớm muộn gì cũng sẽ một bước lên mây?

Quả nhiên, nhân vật ngầu bá cháy ở đâu cũng sẽ phát sáng phát nhiệt.

Do độ hoạt động của não quá cao, hắn nhất thời rơi vào trạng thái tự khích lệ.

Vương Bàn Tử cũng nhìn mà tặc lưỡi khen ngợi.

Thậm chí còn rất vô liêm sỉ tiến lại gần, nhìn chằm chằm “Tiểu Ngô Mặc” mãi không thôi.

Hai anh em đang suy nghĩ đây là chuyện gì?

Bên ngoài năm anh em nhìn thấy lại là một cảnh tượng khác.

Ngô Tà nhíu chặt mày, không nhịn được chửi: “Thằng béo chết tiệt làm cái quỷ gì vậy?

Nhìn chằm chằm Tiểu Mặc mãi không thôi, biểu cảm cũng quá biến thái rồi.” Hắc Nhãn Kính nheo mắt thành một đường chỉ, cười lạnh nói: “Đợi bọn họ ra ngoài, tôi phải đi nói chuyện nghiêm túc với Vương Bàn Tử.” “Ha, thú vị đấy chứ.” Vương Bàn Tử xem mà tấm tắc khen ngợi.

Hắn không những không thấy đáng sợ mà ngược lại còn thấy rất là vui.

Hắn ở bên cạnh ra sức vỗ tay tán thán: “Uy lực nước tiểu trẻ con đúng là không tầm thường, người khác ở cái tuổi này của mày thì đều đi xuống dốc rồi, mày thằng nhóc này vậy mà lại đi lên, đúng là trâu bò thật.” Ngô Mặc vốn đang tự mình khích lệ, nghe Vương Bàn Tử nói vậy thì cảm thấy có chút không đúng chỗ, bèn lườm một cái, bất đắc dĩ nói: “Bàn ca, có thể đứng đắn một chút không?” Vương Bàn Tử cũng không biết nghĩ đến cảnh tượng thiếu nhi không nên xem nào mà nheo mắt nhếch mép phát ra tiếng cười quỷ dị: “Huynh đệ, mày còn nhỏ, lại còn là một con gà con béo múp, căn bản không biết độ cao nước tiểu có liên quan mật thiết đến năng lực cá nhân đâu, đó là ớt trong vườn càng cao càng cay đó.

Lại đây, ca kiểm tra cho mày.” Hắn nói đến hứng thú, liền đưa hai tay ra định tự mình kiểm tra một phen.

Ngô Mặc nhanh mắt lẹ tay, một bạt tai đánh bật cái tay lộn xộn của hắn, không có chút hảo ý nào mà mắng: “Không trả tiền thì đừng có động chạm lung tung, mày đi khu du lịch còn phải mua vé vào cửa nữa là.” Hai người họ cười đùa mắng chửi mà không hề để ý.

Bên ngoài năm anh em mặt đen như than.

Lúc này nếu có người dùng đèn pin chiếu vào mặt họ, chắc chắn sẽ nghi ngờ họ vừa từ hiện trường hỏa hoạn ra.

Trong đó có người có khả năng bổ não mạnh, thậm chí còn nghi ngờ có phải Vân Thải là lá chắn của Vương Bàn Tử không?

Thực chất hắn thích Ngô Mặc?

Thực ra cũng không trách mọi người suy nghĩ lung tung, dù sao cảnh tượng trong trận pháp chỉ có hai người họ rõ ràng.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử trong trận pháp nhìn thấy là nước chảy ngược, nhưng trong mắt năm anh em bên ngoài lại là một cảnh tượng khác.

Trong mắt họ, Ngô Mặc đứng trên bàn thờ tè bậy, Vương Bàn Tử ngồi bên cạnh cười dâm đãng xem náo nhiệt.

Chương 842

Nhìn cái dáng vẻ vừa rồi, hình như còn định ra tay vuốt ve mấy cái nữa?

Mẹ nó, đúng là còn đáng ghét hơn cả lưu manh.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử hai người hoàn toàn không biết tình hình bên ngoài, vẫn miệng không ngừng bẩn thỉu trêu đùa nhau.

Nói chuyện vài câu, Ngô Mặc lại nhét điếu thuốc trên tay vào miệng.

Vừa ngậm thuốc, vừa thắt dây lưng.

Có lẽ là do xả nước ra không ít, đầu óc cũng tỉnh táo hơn rất nhiều so với vừa nãy.

Ngô Mặc đột nhiên phát hiện ra một chuyện kỳ lạ khác – hướng đi của khói mù.

Khói trắng hóa thành một sợi tơ nhỏ, chầm chậm bay về hướng Đông Nam.

Hắn hơi suy nghĩ một lát, mắt “vụt” một cái liền sáng rỡ.

Ngay lập tức kéo Vương Bàn Tử lại, chỉ vào khói mù nói: “Bàn ca, xem ra anh em mình có hy vọng ra ngoài rồi.” “Ha, đúng là thật này.” Vương Bàn Tử vừa thấy cũng lấy lại tinh thần, hỏi: “Huynh đệ, mày định làm thế nào?

Ném mấy quả bom thử xem sao?” Mấy anh em nghe Vương Bàn Tử nói, hận không thể lập tức kéo hắn ra đánh cho một trận.

Cái ý nghĩ quái quỷ gì vậy, ném bom trong trận pháp?

Mày muốn chơi trò nhảy tim à?

Không cân nhắc hậu quả sao?

Vạn nhất trận pháp giữ lại thuốc nổ, có chuyện gì thì chỉ có hai người các mày gặp nạn.

Mấy anh em lại một lần nữa có nhận thức mới về mức độ không đáng tin cậy của Vương Bàn Tử.

Ngô Tà nuốt nước bọt.

Cũng không biết là đang an ủi chính mình, hay là đặt hy vọng vào việc em trai mình đã trưởng thành.

Hắn hơi chần chừ mở miệng nói: "Tiểu Mặc, sẽ không đồng ý ý tưởng hoang đường như vậy chứ?

Nhiều năm như vậy nó…" "Không, nó nhất định sẽ làm." Lâm Phong lập tức cắt ngang ảo tưởng của Ngô Tà, quay đầu lại hét vào mấy người: "Đừng có phí lời nữa, chúng ta mau rút ra ngoài đi, cái thằng khốn đó làm việc không có lần nào đáng tin, chỉ cần trong tay có bom, nó hận không thể ném hết cả đống ra ngoài." Mấy anh em nghĩ đến thói quen và phong cách của Ngô Mặc từ trước đến nay, liền lùi một bước, nhanh như chớp chạy ra ngoài đại điện.

Trong lòng thì không ngừng cầu nguyện.

Thằng ranh con, làm ơn đáng tin một chút, đừng có thật sự lấy mạng mình ra đùa giỡn chứ.

Chuyện sau đó đúng là diễn ra như Lâm Phong đã nói.

Ngô Mặc không những không phản bác lời đề nghị của Vương Bàn Tử, ngược lại còn cười ha ha đồng tình với suy nghĩ của đối phương.

Hai huynh đệ thối chí hướng, mỗi lần xuống mộ chủ yếu là chơi đùa với mạng sống.

Người khác thì cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ đi sai một bước.

Còn hai người họ thì thuộc dạng bước dài về phía trước, sợ không để lại danh tiếng lẫy lừng.

Ngô Mặc lục trong ba lô ra hai quả lựu đạn nhỏ và một cuộn dây cháy chậm.

Hắn cẩn thận so sánh, cân nhắc đến uy lực của thuốc nổ, cuối cùng quyết định nhét dây cháy chậm trở lại ba lô, chỉ giữ lại hai quả lựu đạn nhỏ.

Người xưa nói rất đúng, chơi đùa với mạng sống.

Chơi ở trước, mạng ở sau, có nghĩa là chỉ khi còn mạng mới biết cách chơi như thế nào.

Uy lực của dây cháy chậm lớn hơn nhiều so với lựu đạn.

Nếu thật sự ném hết cả đống qua, rất dễ dàng không cẩn thận liền biến thành ‘nộp mạng’.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Ngô Mặc ra hiệu cho Vương Bàn Tử lùi lại một chút.

Sau đó hai mắt nhìn chằm chằm vào hướng khói mù biến mất, vận khí, một tay dùng sức, lựu đạn bay về phía mục tiêu.

Một quả còn chưa nổ, quả thứ hai lại được ném ra.

Ôi trời, pháo đôi chồng lên nhau, uy lực không hề nhỏ.

Tiếng nổ mạnh mẽ vừa vang lên, Ngô Mặc phi nhanh chạy đến bên cạnh Vương Bàn Tử.

Tiếp đó một chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh trực tiếp lao vào người Vương Bàn Tử, trước tiên dùng thân thể làm đệm thịt che chắn cho đối phương, sau đó hai tay ôm đầu che chắn yếu huyệt của mình.

“Huynh đệ, mày làm cái quái gì vậy?” Vương Bàn Tử không ngờ Ngô Mặc lại chơi chiêu này, hai mắt đỏ bừng vì lo lắng.

Hắn muốn giãy giụa, nhưng lực Ngô Mặc quá lớn, uy lực vụ nổ cũng không nhỏ, trong tình huống đất rung núi chuyển mà cử động bừa bãi chỉ càng gây ra thương tích lớn hơn.

Giải Ngữ Hoa mấy người cũng phát điên, sóng xung kích mạnh mẽ ngăn họ ở ngoài đại điện, trong thời gian ngắn căn bản không thể tiến vào.

Trong đại điện, tượng đất bị nổ tan tác, những mảnh vỡ nát còn đáng sợ hơn cả ám khí, hoàn toàn không có quy luật.

Ngô Mặc chỉ cảm thấy sau lưng đau rát.

Hắn biết là uy lực của vụ nổ đã hiển hiện ra – trận pháp đã bị phá.

Đã không còn trận pháp nữa, ai còn ngu ngốc nằm lì ở đó làm lá chắn thịt nữa chứ?

Hắn ghé vào tai Vương Bàn Tử, hét lớn một tiếng: “Chạy!” Tiếp đó hai người giống như đang chạy nạn, lồm cồm bò từ trong đại điện ra ngoài.

Vừa chạy đến sân viện, hai người liền khom lưng ho dữ dội một trận.

Phải biết rằng, ngôi miếu này đã ngàn năm chưa từng có người nào vào, hơn nữa còn có một số tượng thần được đắp bằng đất sét, sau khi trải qua sự tẩy rửa của thuốc nổ, bụi bẩn bay khắp nơi.

“Khụ khụ, huynh đệ, mày…” Vương Bàn Tử đấm đấm ngực, nhớ đến Ngô Mặc dùng thân thể che chắn cho mình, đang chuẩn bị tiến lên kiểm tra vết thương của hắn, liền nghe thấy mấy tiếng hô hoán từ bên cạnh: “Tiểu Mặc, thằng béo chết tiệt, hai đứa mày không sao chứ?” Tiếng động bất ngờ khiến Ngô Mặc và Vương Bàn Tử giật mình.

Hai người bản năng nắm chặt vũ khí, làm tư thế phòng bị tấn công, sau đó mới nhìn về phía tiếng động phát ra.

Khi họ nhìn rõ người đến là Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa mấy người, phản ứng đầu tiên là mẹ kiếp trận pháp lại có biến hóa nữa rồi sao?

Tình huống này cũng có thể xảy ra.

Người xưa thiết kế trận pháp thường là vòng lớn lồng vòng nhỏ, vòng nhỏ lồng một cái hố.

Tuyệt đối sẽ không để ngươi dễ dàng thoát khỏi trận pháp.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, mặt trầm xuống, giơ vũ khí lên quát: “Dừng lại, đừng đi về phía trước, nếu không ông đây sẽ không khách khí với các người đâu.” Lâm Phong nghe vậy nhìn Ngô Mặc một cái, khóe miệng giật giật mấy cái, rất nghi ngờ hắn trong vụ nổ vừa rồi đã bị chấn động mất não rồi.

Vương Bàn Tử xách vũ khí nhanh chóng đứng bên cạnh Ngô Mặc.

Hắn hai mắt nhìn chằm chằm vào mấy bóng người quen thuộc phía trước, khóe miệng khẽ nhúc nhích mấy cái, nói nhỏ một câu: “Huynh đệ, chẳng lẽ anh em mình vẫn còn trong trận pháp à?” Ngô Mặc nghiến răng sau trả lời: “Còn phải bàn nữa à?

Chắc chắn là như vậy, xem ra vẫn là coi thường trận pháp rồi, đúng là không ngờ vòng này lại lồng vòng kia.” Hắn thật sự có chút buồn bực.

Vốn tưởng rằng dùng thuốc nổ đã phá được trận pháp, không ngờ vừa rồi tất cả đều là giả.

Chỉ là sau lưng tại sao lại đau rát, chẳng lẽ cái trận pháp này ngay cả cảm giác đau cũng có thể mô phỏng rõ ràng đến vậy sao?

Nhưng cũng có khả năng.

Rất nhiều chuyện thời cổ đại trong mắt người hiện đại đều không thể tin được.

Không nói gì khác, chỉ nói về kỹ thuật bảo quản xác, người hiện đại dùng công nghệ cao cũng không thể đuổi kịp họ.

Hắc Nhãn Kính đối với chuyện bên cạnh thì thờ ơ, nhưng đối với chuyện của Ngô Mặc thì lại vô cùng để tâm.

Thị lực của hắn cực tốt, chú ý thấy dưới chân Ngô Mặc có mấy giọt máu.

Trong lòng thắt lại, lập tức xông lên muốn kéo Ngô Mặc lại để kiểm tra cẩn thận một phen.

Bước chân của Hắc Nhãn Kính vừa động, Ngô Mặc nhanh chóng giơ vũ khí ra trước người, giận dữ quát: “Mẹ kiếp, ông đây biết mày là do trận pháp mô phỏng ra, sao không nghe hiểu tiếng người à?

Bước thêm một bước nữa, có tin ông đây cho mày hóa thành tro không?” “Bảo bối, đừng náo, anh là thật mà.” Để Ngô Mặc tin tưởng mình, Hắc Nhãn Kính cắm vũ khí trở lại sau lưng, xòe hai tay ra ý bảo mình là người thật, không có lực tấn công.

Giải Ngữ Hoa tiến lên một bước, nhẹ giọng nói: “Tiểu Mặc, em đã không còn trong trận pháp nữa, chúng ta thật sự đã đến tìm em.” Ngô Mặc cắt ngang lời hắn: “Đừng phí lời, ông đây đâu phải là thằng đần, thật giả còn không phân biệt được sao?” “Trên đời này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp đến vậy?” Ngô Mặc cười lạnh một tiếng rồi nói tiếp: “Dãy Himalaya lớn như vậy, anh vừa mới cùng Bàn ca rơi vào khe nứt, chân sau các người đã đuổi kịp rồi?

Đổi lại là anh ở vị trí của tôi, anh có tin không?” Hắn nói đến đây liền phất tay: “Thôi bỏ đi, ông đây cũng là ăn no rửng mỡ, cãi cọ với một người giả làm gì?

Chương 843

Vẫn là mau chóng phá trận thì hơn.” “Đúng.” Vương Bàn Tử phụ họa nói: “Không cần nói nhiều, những thứ này đều là mê hoặc mắt chúng ta, vẫn là tiếp tục tìm trận nhãn, mau chóng rời khỏi đây thôi.” Vừa nói vừa kéo Ngô Mặc lại, vẻ mặt đau lòng nói: “Nhưng mà tao sẽ băng bó vết thương cho mày trước, đừng để bị nhiễm trùng.” Ngô Mặc không hề để tâm nói: “Không cần, không có gì to tát đâu.” Ngô Tà mấy người có chút đau đầu, nhìn nhau khẽ thở dài, cách nói và sự cẩn thận của Ngô Mặc đều không sai.

Trận pháp và ảo cảnh luôn khiến người ta lẫn lộn giữa thật và ảo, nhất thời không phân biệt được ai là thật ai là giả?

Huống hồ sự việc cũng thực sự khó giải thích.

Giống như Ngô Mặc nói, dãy Himalaya lớn như vậy, sao lại trùng hợp tập hợp lại một chỗ thế này?

Chỉ là dù khó giải thích đến đâu cũng phải giải thích rõ ràng, nếu không sau này sẽ rất phiền phức.

Mấy anh em quen thuộc tính cách Ngô Mặc.

Thằng nhóc này nếu không xoáy vào ngõ cụt thì nói thế nào cũng được.

Nhưng một khi đã xoáy vào ngõ cụt, nhất định phải cắt đứt cái ngõ cụt đó, nếu không nó có chết cũng không chịu đi ra.

Mấy người đang vắt óc suy nghĩ làm thế nào để Ngô Mặc tin tưởng mình, thì thấy Trương Khởi Linh bước tới trước mặt Ngô Mặc và Vương Bàn Tử.

Hắn không nói hai lời, trước tiên giơ tay phải lên, ngay sau đó nhắm vào tấm đá dưới đất dùng Phát Khâu Chỉ.

Phải biết rằng Phát Khâu Chỉ là một trong những bản lĩnh gia truyền mà người nhà họ Trương luyện tập từ nhỏ.

Một khi sử dụng ra thì uy lực cực lớn, phá gạch nát đá không thành vấn đề.

Trương Khởi Linh vừa đâm xuống, trên tấm đá lập tức xuất hiện hai lỗ ngón tay, động tác nhẹ nhàng như thể đó căn bản không phải đá mà là một miếng đậu phụ.

Sau khi đau, Trương Khởi Linh rút ngón tay ra, đứng thẳng người đối diện Ngô Mặc, ánh mắt tràn đầy quật cường, nghiêm túc nói: "Thật." Ngô Mặc đối diện ánh mắt của Trương Khởi Linh, trước tiên nhìn hắn, lại nhìn xuống mặt đất, sau đó cười lạnh một tiếng: "Cút sang một bên mà chết đi, đừng có ép tao đánh mày, chẳng phải chỉ là ngón tay đâm một lỗ thôi sao?

Tính là cái quái gì, ông đây tè còn có thể lên trời được nữa là, so với tao, mày đúng là tiểu vu kiến đại vu." Nghe xong lời Ngô Mặc, Trương Khởi Linh ngây người tại chỗ, nhất thời có chút cảm giác luống cuống tay chân.

Ngô Mặc rất bực bội, nói xong lại u uất lẩm bẩm một câu: "Mẹ kiếp, cái trận pháp chết tiệt cũng đủ thâm độc, ảo hóa ra ai không hóa, lại cứ lôi mấy người các mày ra, hại ông đây căn bản không ra tay được." Nói thật, nếu không phải trước mắt xuất hiện năm anh em này, cho dù có xuất hiện một con rùa lớn, hắn cũng có thể không chút do dự mà cầm dao đi chém vỡ mai đối phương.

Hắc Nhãn Kính cũng không có tâm tình chế nhạo Trương Khởi Linh.

Hắn biết rằng nếu đổi lại là mình lên, kết cục e rằng còn không bằng Trương Khởi Linh.

Lâm Phong có chút không nhịn được, khẽ ho một tiếng giải thích: "Con trai ngoan đừng náo, anh em chúng ta đều là thật, mày mất tích sau đó chúng ta đã đến tìm mày rồi." "Vâng, tiếp tục biên đi." Ngô Mặc liếc trắng mắt: "Tao coi như đã phát hiện ra một vấn đề, vì sao mỗi lần trong ảo cảnh, thằng khốn mày luôn nói nhiều lời vô nghĩa như vậy?

Mày im miệng cho ông đây, bình thường nghe mày nói nhiều đã đau đầu rồi, tao không muốn trong ảo cảnh mà vẫn đau đầu nữa." Lâm Phong tức đến mức hận không thể một bạt tai vỗ chết hắn.

Ngô Mặc vừa mắng Lâm Phong xong, thấy Giải Ngữ Hoa dường như muốn tiến lên, lập tức nói: "Thằng khốn, mày mà dám bước thêm một bước nữa, đừng trách gia gia tao không khách khí, mặc kệ mày có phải ảo hóa ra hay không, không mắng mười tám đời tổ tông nhà mày thì đúng là có lỗi với cái miệng của ông đây." Gân xanh trên trán Giải Ngữ Hoa giật giật, nhưng lại không có cách nào với Ngô Mặc.

Thằng nhóc con này rõ ràng là không tin, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể chứng minh những người này là thật đây?

Ngô Tà không hổ là người lao động trí óc, tư duy luôn nhanh hơn người khác vài phần.

Hắn nghĩ đến việc khi trùng phùng với Ngô Mặc ở Nepal đã đối ám hiệu, tự nhủ ở đây cũng nên dùng được nhỉ?

Ngô Tà nghĩ đến đây, giơ hai tay lên đi về phía trước vài bước: "Tiểu Mặc, ca có thể nói vài câu được không?" "Ai, đúng là có làm thì có chịu chứ." Ngô Mặc u uất gãi gãi đầu, mặc dù trên mặt tỏ vẻ không kiên nhẫn, nhưng vẫn cho Ngô Tà chút mặt mũi: "Coi như mày với anh tao giống nhau như đúc, ông đây sẽ cho phép mày nói vài câu." Mấy ánh mắt ghen tị trần trụi bắn vào người Ngô Tà.

Cái gì gọi là giống nhau như đúc?

Mình cũng là người thật mà, sao lại có sự phân biệt đối xử như vậy chứ?

Đối mặt với nhiều ánh mắt, Ngô Tà hoàn toàn không để ý.

Ai thích ghen tị thì cứ ghen tị, dù sao nói gì đi nữa, đó cũng là em trai ruột của mình.

Hắn cười ha ha đi về phía trước, khi còn cách Ngô Mặc chưa đầy một mét, liền nghe Ngô Mặc quát: "Dừng lại, đừng đi về phía trước nữa." Nụ cười trên mặt Ngô Tà cứng lại, cả người có chút ngây ngẩn, thầm nghĩ, em trai sao lại thất thường vậy?

Ngay sau đó liền chìm vào suy tư.

Rốt cuộc là ai đang ở trong ảo cảnh, không lẽ mấy anh em mình đã vô tình lạc vào ảo cảnh rồi sao?

Ngô Mặc vuốt ve cằm đi vòng quanh Ngô Tà mấy vòng.

Luôn cảm thấy trên người hắn có một mùi vị nào đó, mình hình như đã ngửi thấy ở đâu rồi?

Đang suy nghĩ thì Vương Bàn Tử mon men lại gần.

Hắn đặt tay phải lên vai Ngô Mặc, trầm giọng hỏi: "Huynh đệ, sao vậy?

Phát hiện ra sơ hở trên người cái thằng giả Thiên Chân này à?" Sau đó nhếch môi, trên mặt lộ ra nụ cười âm u: "Dù sao cũng là giả, chi bằng lấy nó ra luyện đao đi.

Mày nói xem, là cắt 'gà con' của nó, hay là cắt cổ họng của nó?

Chỉ cần mày một câu, Bàn gia tao tự tay cầm dao ra tay." Ngô Tà vốn đang suy nghĩ mình có phải đang ở trong ảo cảnh không?

Nghe xong lời Vương Bàn Tử thì lập tức xác nhận.

Ảo cảnh cái quái gì, hai người trước mắt này đúng là đồ khốn nạn chính hiệu.

Nghe xem, nói tiếng người đấy à?

Không cắt trên thì cũng cắt dưới, có thiếu đức không?

Tiểu gia chọc gì đến mày?

Ra tay đến mức độc ác như vậy sao?

Ngô Tà càng nghĩ càng tức giận, chỉ vào mũi Vương Bàn Tử mà mắng: “Thằng béo chết tiệt, mày cút sang một bên cho ông đây, đồ khốn nạn mày?

Sao mày không cắt chính mình đi?

Dù sao mày là một thằng FA thì giữ lại cũng chẳng có ích gì.” “Đồ giả mạo, im miệng.” Ngô Mặc căn bản không để ý đến hai người cãi nhau.

Ánh mắt hắn vẫn luôn đặt trên tay phải của Vương Bàn Tử đang đặt trên vai mình, suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng nói: “Hai người các mày im miệng trước đi.” Sau đó chỉ vào Ngô Tà nói với Vương Bàn Tử: “Bàn ca, anh lại đây ngửi một chút, có cảm thấy mùi vị này rất quen thuộc không?” “Cái gì?

Mùi vị?” Vương Bàn Tử trừng mắt nhìn Ngô Mặc, trên đầu gần như vẽ dấu hỏi – vẻ mặt nghi hoặc.

Ngô Mặc một tay kéo Vương Bàn Tử đến trước mặt Ngô Tà, giục: “Bảo anh ngửi thì ngửi đi, nhanh lên.” Hai người đến gần, Vương Bàn Tử ra sức hít hít mũi, rồi lùi lại một bước, miệng lẩm bẩm mắng: “Tôi nói cái trận pháp này đúng là dưa cải muối chua mà, sao cái quái gì cũng ảo hóa ra được chứ?

Làm ra một người tốt không được sao?

Cứ phải tạo ra một thân mùi cứt.” Lời này như một tiếng sét đánh ngang tai, trong khoảnh khắc bổ ra một khe nứt trong cái đầu gỗ của Ngô Mặc.

Hắn chợt tỉnh ngộ, đập đùi một cái: “Mẹ nó, tôi cứ nói mùi vị này hơi quen thuộc mà, hóa ra cùng nguồn với mùi trên người anh, chẳng phải là anh vừa nãy tè ra đó sao…” Lời nói đến giữa chừng đột nhiên dừng lại.

Trước tiên là đánh giá Ngô Tà một lát, sau đó lại liếc nhìn mấy anh em phía sau mấy cái.

Trong lòng vô cớ dâng lên một cảm giác bất an.

Ôm lấy suy nghĩ cẩn thận, hắn dò hỏi một câu: “Để xác nhận thật giả của các người, hãy kể lại những gì các người đã trải qua đi, tôi sẽ tự mình phân biệt.” Ngô Tà sớm đã muốn nói ra mọi chuyện.

Nhưng Ngô Mặc một mực khăng khăng mấy người là giả, mãi không cho họ cơ hội.

Hiện giờ Ngô Mặc khó khăn lắm mới nới lỏng miệng.

Ngô Tà cũng không vòng vo, ba lần năm lượt kể lại toàn bộ sự việc.

Để mô tả chân thực, hắn thậm chí còn không bỏ sót chi tiết mình đã chạm vào một thứ màu vàng.

Hắn nói mỗi câu, lòng Ngô Mặc lại run lên một cái.

Khi Ngô Tà kể đến việc mấy người tiến vào đại điện, nhìn thấy hắn và Vương Bàn Tử hai người ngồi trên bàn thờ nói chuyện, cả người Ngô Mặc đều hỗn loạn.

Cùng một lúc.

Ánh mắt của Giải Ngữ Hoa mấy người đều tập trung vào Ngô Mặc, chỉ muốn xem thằng nhóc này sau khi biết sự thật sẽ phản ứng thế nào?

Ngô Mặc là điển hình của loại người "không đâm đầu vào tường thì không chịu bỏ cuộc".

Hắn chịu đựng những ánh mắt nặng trĩu, ôm lấy tia hy vọng cuối cùng, cứng đầu hỏi ra nghi vấn từ tận đáy lòng: "Các người có thể nghe thấy tiếng tôi và Bàn ca sao?" Người xưa nói rất đúng, không phải người cùng nhà thì không vào cùng cửa.

Ngô Tà mấy năm nay tốt thì không học được bao nhiêu, nhưng một bụng nước xấu thì cứ tăng vùn vụt.

Hắn vốn còn muốn an ủi Ngô Mặc mấy câu, đột nhiên nhớ ra thằng nhãi con này trước mặt mọi người đã nói Trương Khởi Linh là bố mình.

Lập tức tình yêu biến mất, chỉ còn lại một trái tim muốn xem náo nhiệt.

Thấy Ngô Mặc có chút sợ hãi run rẩy, hắn cũng không khách khí, gật đầu thật mạnh, buông một câu: "Ừm, nghe rõ." Mấy chữ đó giống như lời nguyền định thân.

Chương 844

Lòng Ngô Mặc nguội lạnh, trong khoảnh khắc cảm thấy cánh tay chân đều không thể cử động, giống như một robot đột nhiên bị ngắt điện vậy.

Trong đầu thì nhanh chóng hồi tưởng lại.

Mình vừa nãy đã nói gì?

Có phải đã nói vài lời không nên nói không?

Hồi ức là con dao mổ lợn, cắt đứt dũng khí của Ngô Mặc, cũng xé toạc mặt mũi của hắn.

Thấy sắc mặt hắn thay đổi không ngừng, Giải Ngữ Hoa mấy người suýt nữa bật cười thành tiếng.

Đúng là trời đất có luân hồi, trời xanh nào tha ai.

Thằng nhóc con vừa nãy còn chỉ trỏ giang sơn khí phách ngút trời, giờ thì như con gà mái ấm bị uất ức, ngay cả ánh mắt cũng không dám đối diện với mấy người họ.

Giải Ngữ Hoa đứng phía sau, khoanh tay, cười khẽ thành tiếng: "Có gì muốn…" Lời còn chưa nói xong, Ngô Mặc đột nhiên hai tay ôm chặt cổ họng, miệng phát ra tiếng "a a".

"Tiểu Mặc, em sao vậy?" Sự biến cố đột ngột khiến mọi người giật mình, đang định tiến lên xem xét tình hình thì Lâm Phong đứng cuối cùng đột nhiên cười phá lên.

Hắn một tay đút túi, liếc xéo Ngô Mặc một cái, chậm rãi nói: "Mẹ nó đừng diễn nữa, có giả vờ nữa cũng không thoát được trận đòn này đâu.

Không phải lão tử tao nói mày, mày có phải thiếu não không?

Người khác có chuyện xấu đều hận không thể dùng áo bông che kín lại, không lộ ra một kẽ hở nào." "Đến lượt mày thì hay rồi, tự mình ra tay, cởi sạch sành sanh cả quần lót ra, chỉ sợ còn sót lại một cọng lông." Bị Lâm Phong không chút lưu tình vạch trần diễn xuất của mình, Ngô Mặc đành buông tay, ngượng ngùng nhìn về phía mấy anh em.

Trên mặt cố nặn ra một nụ cười gượng gạo, chào hỏi: "Anh, các anh đến thật nhanh, ha ha ha, phải đó." "Ai!" Giải Ngữ Hoa khẽ thở dài, ngẩng đầu 45 độ nhìn lên trời, cảm thán: "Sao mà dám chậm được, dù sao chậm một bước thì sẽ không nghe được những lời phát biểu xuất sắc như vậy nữa rồi, tôi thật sự không biết, hóa ra ai đó lại có nhiều bất mãn với tôi đến thế." Trong giọng nói có một nỗi ai oán, nghe mà lông tơ của Ngô Mặc cũng dựng đứng lên.

Hắc Nhãn Kính không chịu thua kém, lập tức gia nhập hàng ngũ chỉ trích.

Hắn cúi đầu, tháo kính râm xoa xoa mắt, khóc lóc kể lể: "Tôi tự biết tội nghiệt sâu nặng, không biết làm thế nào mới có thể làm Nhị gia nguôi giận?

Hay là lấy thân báo đáp thì sao?" Nói thật, Giải Ngữ Hoa mà diễn một màn như vậy, Ngô Mặc vẫn còn có chút chột dạ không dám đối mặt.

Hắc Nhãn Kính vừa xen vào chút tư tình riêng, cảm giác chột dạ lập tức tan biến thành mây khói.

Có gì mà phải chột dạ?

Kẻ sai đâu phải là mình.

Mình vừa nãy nói toàn là lời thật lòng, có chữ nào nói sai đâu?

Nếu thật sự có người cần phản tỉnh, thì đó cũng là bọn họ, dù sao mình không sai.

Hắn lấy lại tự tin, khí thế lập tức thay đổi.

Khóe miệng nhếch lên, cười như không cười cắt ngang lời than khóc của Hắc Nhãn Kính: “Tôi nói Kính ca, anh, thần tượng của tôi, anh khóc xong chưa?

Có cần tôi tìm cái chậu trong miếu giúp anh hứng nước mắt không?” Hắc Nhãn Kính: “…” Sau đó quay đầu, lại nhìn sang Giải Ngữ Hoa, lườm một cái: “Hoa ca, đừng có tạo dáng nữa, lùn thì đừng có ngẩng cao đầu làm gì, cái góc độ đó dễ bị nước vào miệng lắm.” Giải Ngữ Hoa cứng đờ, hồi lâu cổ cũng không quay lại được.

Ngô Mặc dường như nói lên cơn ghiền rồi.

Hắn như thể điểm danh từng người một, lại lần nữa di chuyển ánh mắt, nhắm vào Trương Khởi Linh đang đứng cạnh một cách thật thà.

Hắn hừ một tiếng: “Lão Trương, anh cũng đừng diễn nữa, nhìn thì thật thà nhưng thực chất một bụng nước xấu.

Chuyện anh đưa roi cho Nhị thúc, sau lưng bán đứng tôi, anh thật sự nghĩ tôi quên rồi sao?” “Biết rõ tôi hiểu lầm Kính ca, anh lại không nói một tiếng nào.

Thật không ngờ, mưu sâu kế hiểm vậy mà anh lại chơi rất thông thạo đó.” Ngô Mặc lúc này tinh thần trạng thái rõ ràng không ổn định, thuộc loại “thôi kệ mẹ, đằng nào cũng vỡ”, ai mở miệng thì mắng người đó.

Chủ yếu là theo nguyên tắc “ra tay trước thì mạnh, ra tay sau thì bị mắng”.

Ngô Mặc một hơi mắng xong, những người còn sống sót trong trường chỉ còn lại Ngô Tà, Lâm Phong và Vương Bàn Tử.

Nếu theo nguyên tắc "tất cả đều dính", đại ca Ngô Tà cũng không nên thoát khỏi.

Tuy nhiên, lời đến miệng hắn lại nuốt xuống, trong lòng cân nhắc: "Mình mà một hơi đắc tội hết mọi người, lát nữa bị đánh, có khi đến cả người bôi thuốc cho mình cũng không có?" Xuất phát từ ý nghĩ kéo một đồng minh, hắn quyết định bỏ qua đại ca của mình.

Còn về Lâm Phong và Vương Bàn Tử?

Một người là chủ không biết xấu hổ, nói hay không nói cũng vậy.

Người kia là huynh đệ vừa nãy cùng mình đồng cam cộng khổ, vẫn là không nên làm tổn thương nhau.

Hắc Nhãn Kính nhìn một lúc, thấy Ngô Mặc tình cảm ổn định hơn một chút, tiến lên vài bước kéo tay hắn, nhẹ giọng nói: "Bảo bối, nghỉ một lát đi, ca ca giúp em xử lý vết thương sau lưng." "Đúng đúng." Vương Bàn Tử liên tục phụ họa.

Hắn ban đầu bị người ta bắt quả tang có chút run sợ, giờ bị Hắc Nhãn Kính nhắc nhở như vậy, lập tức phản ứng lại.

Vội vàng từ ba lô lôi ra băng gạc, đưa cho Hắc Nhãn Kính giục: "Hắc gia, lưng Tiểu Mặc bị bom làm bị thương rồi, mau chóng bôi thuốc đi." Hắc Nhãn Kính nhận lấy băng gạc, cười như không cười trả lời: "Cảm ơn Bàn gia, lát nữa anh em mình nói chuyện kỹ càng nhé." Nói xong lại tập trung toàn bộ sự chú ý vào Ngô Mặc.

"Hắc gia nói đùa rồi, ha ha." Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, con đường sắp tới, e rằng mình sẽ không dễ dàng gì rồi.

Giải Ngữ Hoa lục từ túi ra thuốc trị thương.

Đi đến trước mặt Ngô Mặc, đưa ngón tay khẽ chạm vào trán hắn, thở dài: “Bị thương không biết nói một tiếng, còn đứng đó hùng hồn mắng người?

Cái đầu nhỏ của em cả ngày lẫn đêm đang tính toán cái gì vậy?” Sau đó lắc lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Thôi được rồi, mau nằm xuống đi, trước tiên băng bó cho em đã.” Cuối cùng, không biết là vì tâm lý gì, lại âm dương quái khí thêm một câu: “Em không nằm xuống, ca ca tôi đây, chiều cao không đủ một mét tám, không thể với tới lưng em được đâu.” “Phụt!” Ngô Tà nhất thời không nhịn được cảm xúc, trực tiếp bật cười thành tiếng.

“Vậy sao?” Ngô Mặc và Lâm Phong đã quen mắng chửi nhau, buột miệng nói một câu: “Không cần tự ti, chiều cao như anh thì tiết kiệm vải lắm.” Mặt Giải Ngữ Hoa tối sầm.

Tiếng cười của Ngô Tà càng lớn hơn, Hắc Nhãn Kính ở bên cạnh cười nghiêng ngả, Trương Khởi Linh quay đầu sang một bên làm ra vẻ cảnh giác.

Lâm Phong và Vương Bàn Tử thì còn tương đối tỉnh táo.

Hai người trong lòng lại thầm thắp một hàng nến cho Ngô Mặc.

Vết thương ở lưng Ngô Mặc không quá nghiêm trọng, mọi người cũng không còn quá lo lắng cho sự an toàn của hắn, bắt đầu trao đổi tình hình với nhau.

Khi mọi người nghe nói Ngô Mặc và Vương Bàn Tử bị một con quái vật dẫn đến đây, trên mặt đều trầm tư.

Ngô Tà đề nghị kiểm tra lại tình hình trong ngôi miếu.

Dù sao vừa nãy sự chú ý của họ đều tập trung vào Ngô Mặc và Vương Bàn Tử, hoàn toàn không biết gì về ngôi miếu.

“Ngô Tà nói rất có lý.” Giải Ngữ Hoa liếc nhìn hai bên điện phụ, trầm giọng nói: “Tàng Kinh Lâu là kiến trúc không thể thiếu ở mỗi ngôi miếu, bên trong ngoài việc đặt kinh thư ra, còn có bản đồ cấu trúc của ngôi miếu, hai nhóm người chúng ta đã đi vào đây từ những nơi khác nhau, muốn đi ra ngoài, chỉ có thể tìm kiếm lối ra chính xác.” Ngô Mặc xen vào một câu: “Tôi và Bàn ca đi một vòng, không thấy Tàng Kinh Lâu mà anh nói đâu?

Có khi nào Phật giáo Tàng truyền khác với Phật giáo Thăng Long không?” Vừa nhìn thấy Ngô Mặc, tâm trạng Hắc Nhãn Kính tốt chưa từng thấy.

Tay quen thuộc đặt lên vai Ngô Mặc, khóe miệng nở nụ cười mê hoặc: “Bảo bối, chính cái gọi là vạn biến bất ly kỳ trung, Phật viết…” Lời còn chưa nói xong, đã bị Ngô Mặc cắt ngang: “Nói tiếng người đi, đừng có Phật viết Tử viết gì cả, tôi đau đầu.” Hắc Nhãn Kính bị nghẹn một chút, không dám giấu diếm nữa, đành phải kể đại khái những gì mình biết.

“Phong cách kiến trúc của các ngôi miếu ở nước ta thường là tọa Bắc triều Nam, Đại Hùng Bảo Điện là kiến trúc trung tâm của ngôi miếu.” “Tiếp theo là Sơn Môn, Thiên Vương Điện, Đại Hùng Bảo Điện, Pháp Đường, Tàng Kinh Các và các kiến trúc khác, hai bên trái phải có các điện phụ khác nhau.” Hắc Nhãn Kính dùng ngôn ngữ dễ hiểu, giải thích một lượt về cấu tạo và kiến trúc của ngôi miếu cho Ngô Mặc.

Thái độ ôn hòa, ngôn ngữ sinh động, khiến Ngô Tà ngứa ngáy đến mức chân cái muốn cào đất, hận không thể tiến lên một cước đá chết cái thằng khốn này.

Đồ phân biệt đối xử.

Cái thằng này còn muốn vào cửa nhà mình à?

Nằm mơ đi, không lấy lòng mình, chờ tiểu gia cho mày mặc áo trẻ

con.

Ngô Mặc không nói xen vào, vẫn luôn yên lặng lắng nghe Hắc Nhãn Kính giải thích.

Dáng vẻ ngoan ngoãn nghiêm túc, khiến Hắc Nhãn Kính lòng ngứa ngáy.

Nếu không phải tình hình không cho phép, hắn thật sự muốn liều mình trực tiếp lao vào Ngô Mặc, ôm chặt hắn mà hôn hít mấy cái.

Người xưa nói rất đúng, con người không thể quá đắc ý, một khi đắc ý thì chắc chắn sẽ có vấn đề, hoặc là đầu óc nóng ran, hoặc là ăn nói lung tung.

Chắc chắn sẽ không có quả tốt để ăn.

Hắc Nhãn Kính vốn tinh minh cũng không ngoại lệ.

Hắn lúc này thuộc loại dùng nửa dưới khống chế đại não, thần kinh không ổn định.

Để khoe khoang kiến thức uyên bác của mình, miệng lỡ lời nói đến Tống Tử Nương Nương.

Ôi trời, đúng là tự mình đào hố chôn mình.

Ngô Mặc vốn đã có chút quên mất chuyện này, bị Hắc Nhãn Kính nhắc nhở như vậy, lập tức nhớ lại.

Hắn nhướng mày, đột nhiên hỏi một câu: “Kính ca, huynh đệ mạo muội hỏi một câu, ngài quen thuộc Tống Tử Nương Nương như vậy, xem ra bình thường không ít đi cầu thần bái Phật à?

Chương 845

Trong trăm năm tộc nhân không ít nhỉ?" "Nhưng mà nói thật, những con cháu đời sau của ngài có hơi bất hiếu nha, ngài đã một đống tuổi còn chạy khắp nơi bôn ba, bọn họ cứ an tâm ở nhà ăn bám sao?" Lời này đúng là đâm thẳng vào tim phổi, đau thấu xương.

Hắc Nhãn Kính lắp bắp hồi lâu, không biết nên giải thích từ đâu.

Ngô Tà, cái tên đệ tử xui xẻo này không những không biện giải cho sư phụ, ngược lại còn dẫm thêm một bước nữa: "Sư phụ ngài có phải gia quy chưa lập tốt không?

Phải biết con cái không thể nuông chiều, phải đánh phải đập, nếu ngài không ra tay được, con là đại đệ tử khai sơn của ngài, có thể giúp ngài thay mặt gia pháp." "Ngô Tà, mày cút sang một bên cho ông đây." Đối mặt với Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính không có cái tính khí tốt như vậy, giơ chân không chút lưu tình đá vào mông hắn.

Ngô Mặc thấy vậy trong lòng rất khó chịu.

Mấy cái ý tứ gì đây?

Bảo vệ con một à?

Anh tao cũng đâu có nói gì đâu, chẳng phải chỉ là miệng nói mấy câu bảo mày đánh con thôi sao?

Mày đến mức ra tay luôn à?

Sao, con cháu của mày không động vào được, còn anh tao thì mày có thể tùy tiện đá sao?

Mẹ kiếp, anh em không quan trọng hơn con trai à?

Hắn tiến lên một bước, kéo Ngô Tà lại, nhìn Hắc Nhãn Kính với ngữ khí vô cùng bất thiện: “Kính ca, quá đáng rồi đó, anh tao cũng chỉ vì quan tâm anh nên mới nói vậy thôi, ngài mà muốn ra oai bề trên, về mà ra oai với con trai ngài đi, đừng có làm màu trước mặt anh em chúng tôi.” Ngô Tà trốn sau lưng Ngô Mặc, thò đầu ra bổ sung một câu: “Đúng, huynh đệ tôi nói không sai.” Người ta nói không sợ đồ xấu, chỉ sợ đồ tốt.

Có cơ hội đạp thêm một cước vào tình địch, Giải Ngữ Hoa sao có thể bỏ qua được?

Giải Ngữ Hoa đi đến bên cạnh Ngô Mặc, rất tự nhiên nắm lấy tay trái cậu, thuận thế bước vào điện phụ bên cạnh.

Vừa đi vừa dịu giọng khuyên nhủ: “Tiểu Mặc em đừng nghĩ nhiều, Hắc gia chắc không có ý xấu đâu, chẳng qua người lớn tuổi thì thường quen dùng thái độ đó với người trẻ thôi.

Em nghĩ xem Nhị thúc và Tam thúc chẳng phải cũng thường đối xử với em và Ngô Tà như vậy sao?” Ôi trời, hay đấy.

Quả không hổ danh Tiểu Cửu gia nhà họ Giải.

Vài câu đã nâng tầm tình địch lên một bậc.

Ngô Mặc quay đầu, dùng ánh mắt khó tả đánh giá Giải Ngữ Hoa vài giây.

Cậu mấp máy môi, dường như muốn nói gì đó nhưng do dự một lát lại nuốt lời xuống, chỉ ừ một tiếng không rõ ràng.

Giờ Ngô Mặc đâu còn ngây thơ như lúc trước nữa, sao lại không nghe ra Giải Ngữ Hoa đang khịa cơ chứ?

Chẳng qua lúc này cậu đang bực mình, cho rằng Hắc Nhãn Kính làm việc không đàng hoàng.

Nếu anh có con riêng thật thì nói một tiếng cũng được, có cần gì phải giấu giếm làm gì?

Để tiền lại cho người nhà tiêu xài là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Ai bảo anh là lão tổ tông của họ cơ chứ?

Chẳng nói gì anh, ngay cả tôi đây, một lão tổ tông nửa vời, chẳng phải cũng đã chia một phần lợi nhuận của Địa Long Hội về cho làng rồi sao?

Với lại, hai anh em tôi cũng chỉ hơi tò mò, gặp chuyện thì hỏi thêm một câu thôi mà.

Anh có cần thiết phải trút giận lên anh cả tôi không?

Vì phẫn uất, Ngô Mặc cũng chẳng nói thêm gì, ngầm chấp nhận lời Giải Ngữ Hoa nói.

Nhìn bóng lưng hai người nắm tay rời đi, Hắc Nhãn Kính cảm thấy mình mẹ kiếp còn oan ức hơn cả Đậu Nga.

Không biết sâu trong sông băng có tuyết trôi vào không?

Nếu không, anh sẽ ít nhất diễn một màn Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành trước mặt vị tiểu tổ tông kia.

Hắc Nhãn Kính càng nghĩ càng bực mình, quay đầu trừng Vương Bàn Tử một cái thật mạnh.

Nếu không phải do cái tên Béo chết bầm này xúi giục, bảo bối của anh đâu có nghĩ lung tung như vậy.

Không được, chuyện này nhất định phải giải thích rõ ràng.

Nếu không càng để lâu càng rắc rối.

Hắc Nhãn Kính là người hành động, gặp chuyện không bao giờ dây dưa.

Anh nhanh chóng bước vài bước, nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, nghiêm túc giải thích: “Bảo bối, đừng nghĩ lung tung, anh là người cuối cùng của gia tộc chúng ta, thật sự là người cuối cùng.” Cánh tay bị người ta nắm lấy, Ngô Mặc đành dừng bước, quay đầu định nói gì đó thì lại nghe được lời Hắc Nhãn Kính nói.

Ngô Mặc thật sự ngẩn người.

Chuyện này cậu thật sự không biết.

Ở kiếp trước, sách vở viết về Hắc Nhãn Kính rất ít, còn phim truyền hình Sa Hải cậu cũng chỉ xem lướt qua loa.

Vì dù sao lúc đó công việc rất bận, không có nhiều thời gian để xem hết.

Cậu nhíu mày nhìn Hắc Nhãn Kính, trong đầu không ngừng lặp lại lời nói “người cuối cùng của gia tộc”.

Mãi một lúc sau mới lẩm bẩm: “Người cuối cùng?” “Đúng vậy, người cuối cùng.” Hắc Nhãn Kính gật đầu thật mạnh.

Đôi mắt sau cặp kính đen vô cùng bình tĩnh, dường như đã sớm chấp nhận hiện thực này.

Ngô Mặc trầm tư rất lâu.

Chậm rãi nâng tay phải đặt lên vai Hắc Nhãn Kính, suy nghĩ mãi nửa ngày, đành cố gắng thốt ra một câu: “Anh… đã sống đến mức con cháu đều qua đời hết rồi à?” Hắc Nhãn Kính: “…” Giải Ngữ Hoa đã không đành lòng nghe tiếp nữa.

Anh mượn cớ xem xét tình hình, bước sang một bên.

Anh vừa chế giễu Hắc Nhãn Kính bán thảm thất bại, vừa không khỏi lo lắng liệu mình có gặp phải tình huống này không?

Khiến trong lòng rối bời như lửa đốt nước sôi.

Trương Khởi Linh đi ngang qua Hắc Nhãn Kính, thật sự không kiềm chế được suy nghĩ trong lòng, lạnh băng buông ra một từ: “Ngu ngốc.” Ngô Tà, Lâm Phong và Vương Bàn Tử, ba người hóng hớt, không chút kiêng dè phá lên cười lớn.

Tiếng cười quá lớn, khiến Ngô Mặc vô cùng khó chịu.

Cậu sa sầm mặt, mắng: “Tôi nói mấy người có thể im miệng một lúc không?

Một chuyện bi thương như vậy mà mấy người còn có thể cười được sao?

Thật mẹ nó chẳng có chút lòng thông cảm nào.” Nói xong, sắc mặt cậu nhanh chóng dịu lại, nặn ra một nụ cười với Hắc Nhãn Kính, an ủi: “Anh, không sao đâu, mất rồi thì mất rồi, chẳng phải anh vẫn còn có tôi là người thân sao?

Anh em tôi còn chưa chịu già, vẫn có thể kiếm tiền cho anh, chẳng phải hơn khối mấy đứa con cháu vô dụng kia sao?” “Tôi…” Hắc Nhãn Kính rất không cam tâm, muốn tiếp tục vùng vẫy giải thích rõ ràng.

Nào ngờ Ngô Mặc căn bản không nghe những lời đó.

Cậu vòng tay phải ôm lấy cổ anh, kéo người vào lòng, tự mình nói: “Không sao đâu, anh không cần nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần có tôi ở đây, chắc chắn sẽ không để anh phải chết đói đâu.” “Sau này những chủ đề thương cảm này, anh em tôi cũng không nhiều lời nữa, chúng ta cứ tiến lên phía trước, nhìn về cuộc sống tươi đẹp, thời gian vui vẻ đang chờ anh đấy.” Cậu ba hoa một hồi lâu, rót đầy lời an ủi vào Hắc Nhãn Kính, khiến đối phương dở khóc dở cười.

Lâm Phong nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng thầm thở dài, “Cái thằng ranh con này nói năng lung tung, nhưng thực chất vẫn là mềm lòng.” “Đừng nhìn nó nói chuyện bất cần, như đang nói đùa vậy.

Thực tế thì chỉ cần nó đã hứa với ai, nó sẽ dốc hết sức mình để làm cho bằng được.” “Nói cách khác, nó đã trói buộc cái gã Hạt tử đó vào mình cả đời rồi.” “Nhưng nó cũng có thái độ tương tự với Giải gia kia, chẳng lẽ con trai cả nhà mình thật sự là một tra nam ẩn giấu sao?” Chẳng ai để ý Lâm Phong đang nghĩ gì.

Hiện tại, đầu óc mọi người đã trở lại trạng thái bình thường.

Đoàn bảy người bắt đầu từ cửa chính, lần lượt kiểm tra từng điện phụ.

Với nhóm học bá thì không khí hoàn toàn khác.

Mấy người này, mỗi khi nhìn thấy một pho tượng, chỉ cần não bộ quay một vòng là có thể giảng giải rành mạch.

Nghe ba tên học dốt gật đầu lia lịa.

Kiểm tra xong mười gian điện phụ, mọi người lại tiếp tục đi về phía sau.

Vừa đi vừa bàn luận, rốt cuộc thì miếu Trấn Văn là chuyện gì?

Khi họ đi đến một góc sân sau, vô tình phát hiện ra một tấm bia đá, sự nghi ngờ trong lòng mới được giải đáp.

Tấm bia đá không lớn, cao một mét rộng nửa mét, phía trên khắc hơn trăm chữ.

Ngô Tà thích nhất là bia văn cổ đại.

Chỉ cần đụng phải, anh sẽ xem xét toàn bộ chữ viết trên đó một cách cẩn thận.

Chương 846

Anh ngồi xổm xuống đất, xem từng dòng một.

Cho đến khi nhìn thấy cái tên khắc ở cuối, liền quay đầu gọi mấy người phía sau: “Mấy người lại đây xem, trên bia đá có khắc tên Ba Tái Nang.” Ba tên học dốt quả không phụ lòng mong đợi, là người đầu tiên đặt câu hỏi: “Người này là ai?

Nổi tiếng lắm sao?” “Hắc, đúng là rất nổi tiếng.” Hắc gia thay đổi hình tượng lười nhác thường ngày, là người đầu tiên giải thích: “Tên này là một nhà sử học nổi tiếng thời Thổ Phồn, một trong ‘thất sĩ’ của Thổ Phồn.

Năm sinh năm mất không rõ.

Theo thông tin lưu truyền ghi lại, ông ta được giáo dục rất tốt từ nhỏ, nghiên cứu lý thuyết Phật giáo mới nhất, những năm đầu còn được phái đến khu Thăng Long để lấy kinh.” Nghe Hắc Nhãn Kính kể xong, Ngô Mặc xoa cằm gật đầu: “Hiểu rồi, anh bạn này là Đường Tăng của người Tạng à.” “Ông đây thấy mày giống Trư Bát Giới hơn.” 77.

Lâm Phong trừng mắt nhìn cậu, cúi đầu hỏi Ngô Tà: “Anh bạn, mấy chuyện hư vô mờ ảo đừng nói vội, có thể nói cái gì thực tế hơn không?

Cái bia văn này rốt cuộc có ý nghĩa gì, có liên quan gì đến chúng ta?” Tuy nhiên, Ngô Tà còn chưa kịp mở miệng, Giải Ngữ Hoa đã xen vào: “Nếu trên bia đá viết tên ông ấy, điều đó cho thấy miếu Trấn Văn này e rằng được xây dựng vào thời Songtsen Gampo.” Nghe Giải Ngữ Hoa kể xong, Ngô Mặc bỗng nhiên linh cảm chợt đến mà buột miệng: “Miếu Trấn Văn?

Songtsen Gampo?

Thời Songtsen Gampo mà có danh hiệu mang chữ ‘Văn’, chẳng phải là vị Văn Thành Công Chúa đã hòa thân đó sao?

Chẳng lẽ ngôi miếu này chủ yếu là để trấn áp Văn Thành Công Chúa?” Được nhắc nhở như vậy, mọi người cũng hiểu ra.

Là người ủng hộ số một, Ngô Tà đứng dậy vỗ mạnh vào vai Ngô Mặc, khen ngợi: “Tiểu Mặc, vẫn là em nghĩ nhanh nhất, không chừng thật sự là chuyện như vậy.” Ngô Mặc chắp tay: “Hắc hắc, quá khen quá khen, sinh ra đã thế rồi.

Đúng rồi, chủ yếu là gen di truyền gia tộc chúng ta tốt.” Hai anh em vô sỉ tâng bốc lẫn nhau.

Mấy người còn lại đều câm nín, có nhận thức mới về độ ‘mặt dày’ truyền đời của nhà họ Ngô.

Rất nhiều khi, một câu nói vô tình có thể mang lại nguồn cảm hứng vô hạn.

Nhờ sự khơi gợi của Ngô Mặc, mọi người bắt đầu suy đoán rốt cuộc miếu Trấn Văn là chuyện gì?

Chẳng mấy chốc, một phiên bản đầu tiên xuất hiện.

Theo ghi chép, Songtsen Gampo đã dùng vũ lực ép buộc Đại Đường hòa thân, hành động này đã gây ra sự chia rẽ trong nội bộ Thổ Phồn.

Có người cho rằng quốc thế Thổ Phồn cường đại, hà tất phải hòa thân?

Cứ thế một hơi đánh bại Đại Đường đi.

Có người lại tán đồng hành động này, cảm thấy Songtsen Gampo quả không hổ danh là một minh quân, hiểu được cách hợp lý để kéo quân đồng minh về phe mình.

Hai phe này thực ra là hai thế lực trong hệ thống tôn giáo, tương khắc lẫn nhau.

Đều muốn thuyết phục Songtsen Gampo chiếm giữ quyền chủ đạo.

Songtsen Gampo là một vị quân chủ có hùng tài đại lược.

Một khi đã quyết định thì sẽ không bị bất kỳ ai can thiệp.

Không lâu sau, Đại Đường và Thổ Phồn đàm phán điều kiện, sự việc hòa thân được đưa lên nghị trình.

Văn Thành Công Chúa cứ thế mang theo một lượng lớn hạt giống, sách vở, kinh điển và tăng lữ… hùng hậu giá thú vào Thổ Phồn.

Nơi nào có người là có đấu tranh.

Sự can thiệp của Đại Đường, dẫn đến cục diện lại xảy ra biến hóa mới.

Phe phản đối muốn giết chết Văn Thành Công Chúa.

Bề ngoài không thể động thủ, chỉ có thể ngầm sử dụng thủ đoạn độc ác.

Nhưng Văn Thành Công Chúa cũng không phải dễ chọc, dưới trướng mang theo nhiều hộ vệ và tăng lữ như vậy, rất dễ dàng đã phá hủy âm mưu của đối phương.

Do đó, họ mới xây dựng ngôi miếu Trấn Văn này.

Đặt hy vọng vào thần linh vạn năng.

Nhóm học bá kẻ tung người hứng, rất nhanh đã biên soạn ra câu chuyện này.

Ngô Mặc nghe mà ngớ người ra.

Thấy mấy anh im lặng, cậu nín mãi nửa ngày vẫn không nhịn được hỏi một câu: “Câu chuyện này có được ghi trong chính sử không?” Giải Ngữ Hoa cười lắc đầu: “Làm sao có thể chứ, ghi chép thời Songtsen Gampo đặc biệt ít ỏi, chúng ta chỉ dựa vào một số sử thi và văn hiến ghi chép mà suy đoán ra thôi.” “Ồ.” Ngô Mặc như có điều suy nghĩ: “Nói cách khác, những chuyện mấy người vừa nói đều là nói phét?

Bịa đặt lung tung đúng không?” “Lại nữa rồi.” Giải Ngữ Hoa véo véo thái dương, bất lực nói: “Cũng không thể nói là bịa đặt lung tung hết, chúng ta cũng dựa vào tình hình và hoàn cảnh chính trị lúc bấy giờ mà phân tích ra.

Ngoài những điều này, cậu còn có suy nghĩ nào khác không?” Anh ta cũng chỉ hỏi thuận miệng thôi, căn bản không hy vọng Ngô Mặc có thể nói ra điều gì.

Dù sao cái tên tiểu tử thối này lười suy nghĩ vấn đề.

Lại chẳng hiểu biết nhiều về chuyện của khu Tạng, làm sao có thể có bất kỳ cái nhìn mới nào?

Giải Ngữ Hoa dùng ánh mắt cũ mà nhìn Ngô Mặc, lại hoàn toàn quên mất một chuyện.

Người đàn ông anh ta đặt trên đầu quả tim kia đầu óc không bình thường, tư duy khác hẳn người thường, chuyện chính sự chưa chắc đã biết nhiều, nhưng chuyện vỉa hè thì hiểu biết tương đối phong phú.

Đặc biệt là những chuyện bát quái, lời đồn đại, càng là sở thích của cậu.

Chỉ thấy Ngô Mặc búng tay một cái, mặt mày đắc ý nói: “Hỏi tôi à, đúng là hỏi đúng người rồi, anh bạn tôi thật sự có suy nghĩ khác, chỉ là không biết mấy anh có muốn nghe không?” Lâm Phong giơ tay vỗ vào sau gáy Ngô Mặc một cái: “Có lời thì nói, có rắm thì xả, bày đặt úp mở làm gì?” “Nào, bảo bối, hút điếu thuốc.” Hắc Nhãn Kính rất thức thời, lập tức từ trong túi lấy ra một điếu thuốc đưa đến trước mặt Ngô Mặc, sau đó lại lấy bật lửa giúp cậu châm.

Cả một bộ động tác vô cùng trôi chảy, không chút dây dưa, nhìn là biết đã luyện vô số lần.

Ngô Mặc chưa bao giờ khách sáo với Hắc Nhãn Kính.

Cậu rất tự nhiên nhận lấy đặt vào miệng, rít một hơi thật sâu, chầm chậm nói: “Vậy anh bạn tôi không vòng vo nữa nhé.

Từ câu chuyện Văn Thành Công Chúa mà mấy người vừa kể, tôi nghĩ ra một chuyện khác, kết hợp với những pho tượng quỷ Nepal trong miếu, tôi cho rằng lời mấy người nói không đúng.” Ngô Tà mấy người nhìn nhau, đồng thanh hỏi: “Vậy cậu nói xem, chúng tôi nói chỗ nào không đúng?” Ngô Mặc không chút khách khí, phẩy tay một cái: “Tất cả đều không đúng.” “Ối dào, mấy anh đều hứng thú rồi.

Một tên học dốt lớn tiếng phản bác mấy tên học bá, đúng là có chút thú vị.” “Đừng câu giờ nữa, mau nói đi.” Họ tò mò bùng nổ, từng người một có chút sốt ruột thúc giục.

Thế là, một phiên bản câu chuyện khác xuất hiện từ miệng Ngô Mặc.

“Khi tôi đi dạo ở chùa Đại Chiêu Tự, có nghe người dân địa phương kể lại một số lời đồn, rằng Songtsen Gampo trước khi cưới Văn Thành Công Chúa, đã sớm có chính thất, là Xích Tôn Công Chúa của vương quốc Nepal.” “Nghe nói Songtsen Gampo đã yêu nàng từ cái nhìn đầu tiên.” “Sau đó với suy nghĩ ‘nếu nàng chưa gả, ta nhất định sẽ cưới; nếu nàng đã gả, ta sẽ khiến nàng thành góa phụ’ mà tự mình đi cầu thân.” “May mắn thay cô gái này không có đối tượng yêu thích cũng chưa kết hôn, nếu không địa phủ lại phải thêm một lão đàn ông thê lương mang theo kinh nghiệm tủi nhục.” “Songtsen Gampo và cha của Xích Tôn Công Chúa trò chuyện rất hợp ý, liền thống nhất: ‘đừng nhiều lời nữa, hai nhà gộp thành một nhà luôn’, hôn sự cứ thế mà định ra.” “Vị tiểu thư này cũng rất lợi hại, khi kết hôn mang theo một đống đồ đạc, có đủ loại châu báu, tượng Thích Ca Mâu Ni tám tuổi, thợ thủ công Nepal, tượng đồng Di Lặc… và nhiều đồ tốt khác.” “Vừa đến Thổ Phồn, lập tức ngồi vững vị trí chính phi.” Ngô Tà mấy người chẳng ai xen lời.

Nghe Ngô Mặc kể chuyện như kể tếu, từng người một cắn chặt môi, chỉ sợ không kiềm chế được cảm xúc mà bật cười thành tiếng.

Cũng không thể trách mấy người lại như vậy.

Một đoạn chuyện lịch sử có thật được ghi chép đàng hoàng, qua miệng cậu kể một hồi liền biến thành chuyện tình làng quê.

Ngô Mặc liếc nhìn mấy người, lười biếng chẳng thèm để ý đến họ.

Khó khăn lắm mới có cơ hội khoe khoang trước mặt mấy học bá, cậu sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Cậu khẽ hắng giọng, tiếp tục nói: “Mấy người nghĩ mà xem, một gia đình đã độc bá mấy năm, đột nhiên bên ngoài lại đến một người phụ nữ khác, thế lực phía sau còn mạnh hơn cả mình, nếu là mấy người thì sẽ nghĩ sao?” Vương Bàn Tử rất hợp tác, nhanh chóng đáp: “Giết chết nó.” “Đúng vậy!” Ngô Mặc vỗ tay cái bốp, ném ánh mắt tán thưởng về phía Vương Bàn Tử: “Béo ca nói không sai, nhất định là phải làm thịt nó chứ, nếu không chẳng lẽ còn giữ lại để uống rượu hàn huyên sao?” “Cho nên, đám thuộc hạ của Xích Tôn Công Chúa lập tức cảm thấy nguy cơ, từng người một vây quanh chủ tử, bắt đầu đâm thọc.” “Cổ ngữ nói rất hay, ba người thành hổ, một đám người đều nói như vậy, giả cũng phải biến thành thật.” “Thế là, Xích Tôn

Công Chúa ‘ngộ đạo’.” Câu chuyện của Ngô Mặc vẫn tiếp diễn, phong cách càng ngày càng quỷ dị.

Chỉ nghe cậu tiếp tục kể: “Ban đầu Xích Tôn Công Chúa cũng không quá để tâm, mình là chính thất danh chính ngôn thuận, lại cùng Songtsen Gampo là tình yêu đích thực của nhau, đừng nói đến một nàng thiếp, cho dù đến một tá cũng không thể lay chuyển địa vị của mình.” Cậu nói đến đây, đưa tay vỗ vỗ Vương Bàn Tử, nói một câu đầy tâm trạng: “Béo ca, ‘liếm chó’ thì không nên, ‘não úng nước vì yêu’ càng đừng có mà làm, anh xem vị công chúa này chẳng phải gặp xui sao?” “Mày cút sang một bên đi.” Vương Bàn Tử phẩy tay đẩy Ngô Mặc ra, không khách khí mắng: “Anh mày với Vân Thải là tình yêu đôi lứa, tình đầu ý hợp, một cặp trời sinh đấy.” Cái miệng lải nhải của anh ta, không kém gì Ngô Mặc.

Chỉ sợ nói thiếu một chữ, không chứng minh được tình yêu giữa anh ta và Vân Thải.

Ngô Mặc nhún vai, dỗ dành như dỗ trẻ con: “Phải phải phải, anh nói đúng.” Cái vẻ qua loa này khiến Vương Bàn Tử hận không thể nhảy lên bóp chết cậu.

Phải nói trong số mấy anh em, chỉ có Lâm Phong là không chiều theo tật xấu của cậu nhất.

Anh ta nhấc chân đạp vào mông cậu một cái: “Lắm lời thế, còn nói tiếp được không, mày không nói thì tao bận đi đây?” “Đừng mà.” Ngô Mặc giữ tay Lâm Phong lại: “Anh, khó khăn lắm tôi mới được uyên bác một lần, sao cũng phải để tôi thể hiện một chút chứ.” Ngô Tà kéo Lâm Phong sang một bên: “Để Tiểu Mặc tiếp tục kể đi, chúng ta đừng làm phiền em ấy.” Ngô Mặc ném ánh mắt tán thưởng về phía anh ruột.

Sau đó, nghiêm túc tiếp tục kể lại phiên bản câu chuyện ân oán tình thù của mình.

"Cổ ngữ có câu, không sợ của không tốt, chỉ sợ người không hay, đám cận thần của Xích Tôn Công Chúa lo lắng vấn đề địa vị và quốc gia có được lợi ích gì không, thế là từng người một chạy đến trước mặt công chúa nói xấu Văn Thành Công Chúa." "Tình yêu dù vững như vàng cũng không chịu nổi lời lải nhải ngày ngày của người ngoài, Xích Tôn Công Chúa liền quyết định không làm một kẻ ngốc nữa, nhất định phải chủ động tấn công." "Mấy người thử nghĩ mà xem, hai con khỉ cái trong công viên vì một con khỉ đực còn đánh nhau sống chết, huống chi là hai công chúa của hai quốc gia?" "Do đó vì tình yêu, hai chị em liền 'chiến'." "Phải biết rằng đấu tranh giữa phụ nữ, nếu thật sự náo loạn lên thì không phải là những cuộc cãi vã nhỏ nhặt đâu." Cậu nói đến đây, không biết nghĩ gì mà thuận miệng lại bổ sung thêm một câu: "Đương nhiên, mấy lão gia mà náo loạn lên cũng đáng sợ như vậy, không hề thua kém các nương nương trong cung đâu." Lời vừa dứt, cậu luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Chẳng qua cậu đang kể hăng say, cũng không nghĩ nhiều đến những chuyện khác.

Cậu thì hồn nhiên không nghĩ gì, nhưng mấy người bên cạnh thì nghe rõ mồn một.

Họ nhìn nhau, bề ngoài không chút động sắc, trong lòng lại khó nói.

Trong sâu thẳm tiềm thức lướt qua một ý niệm – vị Ách Long lần trước dường như cũng khá tốt.

Ngô Mặc thao thao bất tuyệt kể một tràng dài.

Tóm lại là cậu cho rằng miếu Trấn Văn khẳng định là Xích Tôn Công Chúa đặc biệt xây dựng để đối phó Văn Thành Công Chúa.

Lâm Phong đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới, nghi ngờ hỏi: "Tất cả những thông tin này đều là mày nghe người dân địa phương kể lại à?” “Làm sao có thể chứ.” Ngô Mặc vẻ mặt khinh thường nhìn Lâm Phong trào phúng: “Mày là đầu heo à, mày cũng không nghĩ xem, người ta có thể kể cho tao nhiều như vậy sao?

Chương 847

Đây là bố mày dựa theo lời đồn đại phân tích ra rồi thêm thắt đấy.” Lâm Phong một mũi tên trúng đích chỉ ra vấn đề: “Nói cách khác, mày lải nhải nửa ngày cũng là nói nhảm đúng không?” Sau đó một cái tát bốp vào sau gáy Ngô Mặc, mắng: “Một ngày mày không thể học được điều gì tốt sao?

Suốt ngày xem tin bát quái, hễ có chuyện cãi vã là mày phải vác một nắm hạt dưa chạy đến xem náo nhiệt.

Mày vừa kể cái thứ đó mày tự mình tin không?

Phiên bản Tam Quốc Diễn Nghĩa về tình yêu và hận thù của Tam Quốc ư?” Mấy anh em đứng bên cạnh xem náo nhiệt, chẳng ai tham gia vào.

Có những chuyện có thể nói, nhưng có những lúc nhiều lời trái lại gây ra phản cảm và hiểu lầm.

Huống hồ hai tên này hễ nói chuyện là “bố mày con trai mày”, khiến mấy người cứ cảm thấy nếu xen vào thì thân phận cũng phải rớt mất một nửa.

“Cút sang một bên đi.” Ngô Mặc bị Lâm Phong đốp lại, cảm thấy mất mặt.

Cậu xoa xoa sau gáy.

Vô cùng bất mãn phản hỏi: “Sao lại không đáng tin, cái thứ mà bọn họ nói chẳng phải cũng là nói phét sao?

Với lại, anh xem những tượng thần ở điện phụ hai bên đều là phong cách Nepal, chẳng phải là không hẹn mà hợp với lời tôi nói sao?” Vương Bàn Tử chép chép miệng, thêm vào một câu: “Lời Tiểu

Mặc nói quả thực có lý nhất định, tôi xin lấy một ví dụ không được thích hợp lắm nhé, trước đây đi KTV, mấy cô đó còn ngầm hãm hại nhau cơ, huống chi là hai công chúa của hai quốc gia?” Ngô Mặc thuộc dạng được đà lấn tới, một khi được người khác khẳng định lập tức lên tiếng.

Cậu chỉ tay trước mặt mấy anh em, lớn tiếng huênh hoang: “Có dám cá với tôi không?

Ở điện trung tâm phía trên còn có mấy tầng nữa, không chừng sẽ ghi lại một số thông tin chi tiết, nếu thật sự như mấy người nói, là vì đấu tranh tôn giáo mà xây dựng ngôi miếu, vậy thì anh em tôi thua.

Nhưng nếu như tôi nói là cuộc đấu tranh của hai người phụ nữ, vậy thì sáu người mấy anh thua, thế nào, dám cá một ván không?” Mấy anh em thấy Ngô Mặc nghiêm túc như trẻ con, không nhịn được khóe miệng đều nở nụ cười.

Mỗi lần gặp chuyện như vậy, Hắc Nhãn Kính đều rất tích cực hưởng ứng Ngô Mặc.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Anh búng tay một cái, cười mỉm hỏi: “Bảo bối, tiền đặt cược là gì?” “Tiền đặt cược à.” Ngô Mặc nhất thời có chút chần chừ: “Hay là mấy người đề xuất một cái tôi tham khảo xem sao?” “Hay là…” Ngô Tà sợ thằng em chịu thiệt, định tùy tiện đặt một cái cược qua loa cho xong.

Như vậy vừa thỏa mãn tính thú vị của thằng em, đến lúc thằng nhóc con thua cũng không đến nỗi thiệt hại quá nhiều.

Nào ngờ lời còn chưa nói hết, đã bị Hắc Nhãn Kính cắt ngang: “Bảo bối, Hắc gia lười hỏi người khác, nhưng nếu anh thắng, chỉ có một yêu cầu, hôn anh một cái.” Cái tên cháu này hễ có cơ hội là sẽ tranh thủ ve vãn, muốn tiếp xúc sâu hơn, nhất định sẽ đề cập đến.

Vạn nhất bảo bối của anh ta hôm nào tâm trạng tốt, thật sự đồng ý yêu cầu này, chẳng phải là sướng đến tận mây xanh sao?

Lời vừa nói ra, sắc mặt Giải Ngữ Hoa lập tức tối sầm lại.

Anh ta nhìn Hắc Nhãn Kính bằng ánh mắt vô cùng bất thiện, có vẻ như chỉ cần không hợp ý là sẽ động thủ.

Ngay trước mặt mình mà trắng trợn chiếm tiện nghi của Tiểu Mặc, có phải hơi quá đáng rồi không?

Ngô Mặc thì không coi đó là chuyện gì.

Mấy năm nay vì phải giao thiệp với nhiều người khác nhau, Ngô Mặc đã sớm luyện thành tài ăn nói trôi chảy.

Tuy nói cậu vẫn là một trai tân cao tuổi, nhưng về tài ăn nói và tán tỉnh thì tuyệt đối không thua kém bất kỳ ai.

Dù sao trong Địa Long Hội, khắp nam bắc đông tây, đủ mọi loại người đều có.

Cái kiểu văn vẻ nho nhã căn bản không có đất sống.

Nếu cậu không hòa nhập mà bị người ta phát hiện ra vẫn còn là trai tân?

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn sẽ bị đám cháu đó chế giễu đến chết.

Vì đủ mọi lý do, Ngô Mặc đã sớm hình thành thói quen há miệng là bắn.

Khóe môi cậu nhếch lên nụ cười xấu xa, thuận miệng buột ra một câu: “Hôn anh à?

Coi như cái rắm gì, ông đây còn ngủ với anh.” Lời nói đến nửa chừng, đột nhiên cậu phản ứng lại thấy không đúng.

Vị trước mặt này không phải đám thô thiển trong Địa Long Hội, mà là một kẻ thực sự có ý đồ xấu với mình.

Không khí bỗng chốc ngưng đọng.

Mấy anh em trừng mắt kinh ngạc nhìn Ngô Mặc, như thể vừa nghe thấy lời lẽ kinh thiên động địa nào đó?

Ngô Mặc cũng hận không thể tự vả vào mặt mình.

Sao lại thiếu đòn như vậy chứ?

Chửi người không thể nhìn trường hợp, phân biệt quần chúng sao?

Bây giờ thì hay rồi, tự làm mình tiến thoái lưỡng nan.

Tiếp tục nói xuống à?

Chẳng phải là nói nhảm sao?

Chưa nói Kính ca nghĩ thế nào, Hoa ca quay đầu có tìm lý do đánh chết mình không?

Không nói xuống à?

Chẳng phải là bày ra rõ ràng mình đang chột dạ sao?

Đem chuyện mình khai sáng bày rõ ràng trước mắt bọn họ sao?

Không được.

Trước khi mình nghĩ kỹ, một số chuyện vẫn nên tránh càng nhiều càng tốt.

Có thể giả ngu giả ngơ tuyệt đối không biểu hiện rõ ràng.

Không thể không thừa nhận, tốc độ trưởng thành của Ngô Mặc mấy năm nay kinh người.

Không nói gì khác, chỉ riêng về mặt tư duy nhanh nhẹn này đã tiến bộ vượt bậc so với mấy năm trước.

Lúc cấp bách, thật sự khiến cậu nghĩ ra được nửa câu sau.

Cậu kéo khóe miệng lên, cố gắng nặn ra nửa câu sau: “Dính…”, sợ người khác không hiểu, lại đặc biệt giải thích khô khan một chút: “Khụ, ý tôi là, ông đây suýt nữa thì dính bẫy của anh.” Mấy anh em đâu phải là kẻ ngớ ngẩn.

Sao lại không nhìn ra Ngô Mặc đang phanh gấp lại rồi tìm chủ đề nói khác chứ?

Khóe miệng và khóe mắt Hắc Nhãn Kính dường như nối liền, nụ cười muốn nén xuống cũng không nén được.

Anh ta cứ như con sói tám trăm năm chưa ăn thịt, ánh mắt nhìn Ngô Mặc đều phát ra lam quang.

Nhìn cái vẻ này, có vẻ như có ý định hy sinh thân mình vì tình yêu vậy.

Anh ta thì sảng khoái cực kỳ, tâm trạng mấy người khác thì lại rất vi diệu.

Giải Ngữ Hoa cố gắng áp chế tâm trạng bực bội.

Anh ta không muốn dây dưa vào chủ đề này nữa, nói trước khi Hắc Nhãn Kính mở miệng: “Chúng ta vẫn nên đừng lãng phí thời gian nữa, mau chóng tìm được bản đồ địa hình rồi rời khỏi đây.” Ngô Mặc mong muốn rời khỏi cái nơi khó xử này.

Nghe thấy lời này, cậu bước nhanh về phía trước như được tiêm máu gà, miệng còn không ngừng nói: “Đúng, tuyệt đối đừng lãng phí thời gian, cái nơi quỷ quái này tôi một giây cũng không muốn ở.” Ngô Tà, với tư cách là một người cuồng em trai hàng đầu, sao có thể để thằng em mình một mình xông lên trước?

Anh kéo cánh tay Vương Bàn Tử, nhanh chóng đi theo.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa không cam chịu đứng sau, hơn nữa cũng thực sự không yên tâm về vấn đề an toàn của Ngô Mặc.

Họ sải bước đuổi theo sát nút.

Lâm Phong có ấn tượng khá tốt về Trương Khởi Linh, làm một động tác mời, cười hì hì nói: “Anh bạn, chúng ta cũng theo lên xem sao?” Trương Khởi Linh gật đầu, hai người cùng nhau đi về phía đại điện.

Đoàn người một lần nữa đi vào đại điện.

Đầu tiên đập vào mắt là những pho tượng Phật bằng đất nát bươm, tiếp theo là những bàn thờ mục nát, những tấm ván gỗ vỡ vụn.

Ngay cả Sách Thiên Bán đích thân ra trận cũng chưa chắc đã đạt đến trình độ này.

Dùng một chữ để hình dung, đó là ‘thảm’.

Có thể nói dưới sức công phá của thuốc nổ, ngôi đại điện ngàn năm tuổi này trong phút chốc đã trở về bản thể vật chất.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử cũng không ngờ lại thành ra thế này.

Lời xưa chẳng phải nói hay sao, ‘mấy tay chơi thực sự ném bom không bao giờ ngoái đầu nhìn lại’.

Chương 848

Trận pháp vừa vỡ, hai người chỉ lo chạy trối chết, cũng không chú ý bên trong rốt cuộc là tình hình thế nào?

Hiện tại nhìn thấy, không khỏi thầm tắc lưỡi.

May mà phản ứng nhanh chân cũng lẹ, nếu không thật sự có khả năng tự mình dính vào.

Ngô Mặc đang cảm thán, Vương Bàn Tử đột nhiên kéo cánh tay cậu, chỉ về phía trước kinh hô: “Huynh đệ, anh xem, sao trong pho đại Phật kia lại còn có một pho Phật nữa?” “Ừm?” Sự chú ý của mọi người đều bị Vương Bàn Tử hấp dẫn.

Theo hướng ngón tay anh ta mà nhìn kỹ.

Hắc, đúng là như vậy.

Ở chính giữa đại điện, pho tượng Phật cao hơn mười mét, phần đáy bị thuốc nổ phá tung một cái lỗ.

Bên trong lại sừng sững một pho tượng thần cao khoảng một mét.

Pho tượng thần toàn thân màu vàng, tạo hình vô cùng sinh động, thần thái cũng rất an tường.

Trên người khoác một chiếc cà sa, những hạt châu trên đó dưới ánh sáng của đèn điện chiếu rọi, phát ra ánh sáng chói lọi rực rỡ.

Phong cách xa hoa rõ ràng không phù hợp với toàn bộ ngôi miếu.

Giải Ngữ Hoa một lời nói toạc ra bí ẩn: “Tượng Thích Ca Mâu Ni?” “Ối mẹ ơi, thật sao?” Vương Bàn Tử kích động nhảy cao ba thước tại chỗ, xoa hai tay lẩm bẩm: “Mẹ nó, phát tài rồi, lần này đúng là kiếm được một khoản lớn.” Hắc Nhãn Kính còn hận Vương Bàn

Tử xúi giục.

Thấy anh ta vui vẻ đến mức đó, liền dội một gáo nước lạnh trực tiếp vào đầu anh ta: “Theo anh thấy, pho tượng thần này ít nhất cũng phải hơn hai trăm cân, thằng Béo chết bầm, mày định vác nó ra khỏi núi tuyết sao?” “Tôi…” Vương Bàn Tử lập tức cứng họng.

Anh ta muốn nói sẽ đập vỡ đồ ra rồi mang đi.

Suy nghĩ lại thì, vậy mẹ nó cũng chẳng đáng tiền nữa rồi?

Ngô Mặc và Lâm Phong hai người nhìn nhau.

Trong lòng hiểu rõ đối phương cũng có suy nghĩ giống mình – thời cơ thích hợp, sẽ thu cái thứ này vào không gian.

Vương Bàn Tử uất ức gãi gãi đầu: “Thôi được rồi, để sau hãy nói, lão tử còn chưa tự mình sờ qua loại tượng Phật này, để tôi ‘sướng tay sướng mắt’ trước đã.” Đang nói chuyện, người đã định bước tới.

Ngô Mặc thấy tình hình này vươn tay ra, trực tiếp giữ chặt cổ áo sau lưng anh ta: “Tôi nói Béo ca, chẳng phải chỉ là một pho tượng Phật thôi sao?

Anh có cần thiết phải hưng phấn như nhìn thấy Vân Thải không?

Người biết thì nói anh tham tiền, người không biết còn tưởng anh bị bệnh gì, gặp ai cũng muốn nhào lên gặm vài miếng.” Vương Bàn Tử quay đầu trừng Ngô Mặc một cái: “Thằng hỗn đản kia, lời hay ho vào miệng mày đều biến vị hết.” Anh ta không phải là một tên ngốc lớn, biết Ngô Mặc là đang lo lắng cho sự an toàn của mình.

Chỉ là bực mình vì cái tên tiểu hỗn đản này mỗi lần nói ra lời nào cũng đâm tim chọc phổi.

Ngô Mặc hắc hắc cười, không thèm để ý.

Quay đầu lại dặn dò anh ruột mình: “Anh, tôi và Phong tử đi lên phía trước xem tình hình, anh và Béo ca đứng ở đây tuyệt đối đừng lộn xộn, biết không?" Ngô Tà đảo mắt một cái.

Anh biết thằng em chê mình thể chất đặc biệt, chỉ có thể bất lực đáp một tiếng: "Biết rồi." Ngô Mặc và Lâm Phong đang chuẩn bị đi về phía trước, tay phải bị Giải Ngữ Hoa giữ lại: "Tôi đi cùng cậu." Ngô Mặc bản năng muốn từ chối, Giải Ngữ Hoa tiếp lời: "Cậu không hiểu biết nhiều về đồ đạc khu Tạng, có rất nhiều điều cấm kỵ cần chú ý, tôi đi cùng cậu có thể nhắc nhở cậu." "Bảo bối, Hoa gia nói không sai." Hắc Nhãn Kính dùng dao găm trong tay xoay một vòng quanh ngón tay, chầm chậm nói: "Vạn nhất nếu lại đụng phải trận pháp gì, đông người còn có thể tương hỗ chiếu ứng lẫn nhau." Trương Khởi Linh bước tới một bước.

Anh gật đầu với Ngô Mặc, lần đầu tiên tán thành lời nói của Hắc Nhãn Kính.

Mấy vị đại lão cùng nhau mở miệng, Ngô Mặc đành phải tạm thời gạt bỏ ý niệm chiếm tiện nghi.

Ý định ban đầu của cậu là cùng Lâm Phong hai người đi lên phía trước, giả vờ chạm vào cơ quan nào đó hoặc tạo ra ảo ảnh, rồi thu tượng Phật vào không gian đã.

Hiện tại mấy anh em ai cũng không đồng ý, đành phải từ bỏ kế hoạch A, khởi động kế hoạch B.

Còn về kế hoạch B là gì?

Cậu vẫn chưa nghĩ ra.

Đã như vậy thì Ngô Tà và Vương Bàn Tử ở lại chỗ cũ cũng chẳng có tác dụng gì, cứ thế một hơi đều xúm lại phía trước xem náo nhiệt.

Mấy người vượt qua đại điện đổ nát, cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước, rất nhanh đã đến chính diện tượng Phật.

Càng đến gần, những đường vân trên pho tượng Phật càng hiện rõ mồn một.

Bàn Tử nuốt nước bọt, từ sâu trong cổ họng rặn ra một tiếng cảm thán: “Đẹp, đẹp vãi chưởng!” Quả không hổ danh là anh em thân thiết, ngưu tầm ngưu mã tầm mã, rùa với ba ba.

Ngô Tà cũng đồng cảm sâu sắc.

Chỉ là anh ta với Bàn Tử có chút khác biệt.

Một người cân nhắc giá trị vật chất, còn người kia thì cân nhắc giá trị nghệ thuật và chiêm ngưỡng.

Trong mắt Bàn Tử, pho tượng Phật này là tiền, là biệt thự, du thuyền và cả mạng sống.

Nhưng trong mắt Ngô Tà, đây là kết tinh trí tuệ của các nghệ nhân cổ đại.

Kỹ thuật điêu khắc, ý tưởng, tất cả đều thể hiện sự phong phú trong trí tưởng tượng của người xưa.

Ngô Tà không kìm được muốn đưa tay chạm vào, nhưng chợt nhớ đến những “thành tích lẫy lừng” của mình trước đây, bàn tay liền khựng lại giữa không trung.

Anh ta cứng đờ cổ quay đầu nhìn Trương Khởi Linh, cười gượng gạo: “Tiểu Ca, pho tượng Phật này không có cơ quan gì chứ?

Em chạm vào được không?” Trương Khởi Linh không lập tức đáp lại Ngô Tà.

Anh ta bước đến gần pho tượng, đầu tiên cẩn thận đánh giá tình hình, sau đó dùng tay nhẹ nhàng chạm vào mấy lần.

Sau một hồi kiểm tra kỹ lưỡng, không phát hiện ra tình huống bất thường nào.

Lúc này mới lùi lại một bước nhường chỗ, ý bảo Ngô Tà có thể tiếp tục.

Ngô Tà và Bàn Tử cứ như vận động viên, luôn chờ đợi Trương Khởi Linh ra hiệu lệnh.

Thấy Trương Khởi Linh đã đồng ý rồi thì còn giữ kẽ cái quái gì nữa?

Nhanh chóng động tay vào thôi.

Hai người không chút ngần ngại lao về phía tượng Phật.

Một người kéo áo cà sa tấm tắc khen ngợi, người kia vuốt ve đường nét không ngừng cảm thán.

Cứ nhìn cái kiểu này, tượng Phật trước mắt họ không khác gì một tuyệt thế mỹ nữ.

Ngô Mặc đứng phía sau cảm thấy không thể nhìn nổi.

Cái quái gì thế?

Đến mức đó à?

Nước dãi đều chảy ra rồi.

Tiểu Mãn ca thấy xương chó còn không dữ như hai người, có thể giữ kẽ chút không?

Anh ta thầm mắng không ngớt.

Hoàn toàn quên mất vừa nãy còn muốn tìm cơ hội với Lâm Phong để thu cái tượng Phật lớn vào không gian.

Để chứng tỏ mình không cùng hội cùng thuyền với hai tên này, Ngô Mặc duỗi tay ra, trực tiếp kéo Giải Ngữ Hoa vào lòng: “Ca, anh vừa nói pho tượng này là tượng Phật Tổ kích thước thật, em nhớ ở chùa Đại Chiêu có một pho tượng Thích Ca Mâu Ni mười hai tuổi, vậy anh xem pho tượng này khoảng bao nhiêu tuổi?” Giải Ngữ Hoa khẽ liếc Ngô Mặc một cái: “Lại muốn giở trò gì?” “Nói gì thế?” Ngô Mặc mặt mũi nghiêm nghị, nói: “Anh em tôi chẳng qua là muốn hiểu biết thêm kiến thức, để sau này đi đâu không bị hỏi gì cũng không biết thôi.” “Chỉ giỏi ba hoa chích chòe.” Giải Ngữ Hoa khẽ cười một tiếng, cũng không vòng vo nữa, dịu giọng giải thích: “Theo ghi chép, trên thế giới còn lưu giữ ba pho tượng Đức Phật kích thước thật, lần lượt là tám tuổi, mười hai tuổi và hai mươi lăm tuổi.

Ba pho tượng này từng do đích thân Đức Phật tạc tượng, vẽ, khai quang, gia trì.

Trong đó, pho tám tuổi và mười hai tuổi được thờ phụng ở Đại, Tiểu Chiêu Tự, còn pho hai mươi lăm tuổi thì ở Ấn Độ.” Giọng nói của Giải Ngữ Hoa mềm mại, hay đến mức suýt nữa lấy mạng người, khiến người ta không kìm được phải khuất phục trước giọng hát của anh.

Lâm Phong cũng có chút nghe mê mẩn, trong lòng phát ra một tiếng cảm thán: “Đúng là không hổ danh là đệ tử của Nhị Nguyệt Hồng Lão Cửu Môn, giọng hát đúng là đỉnh của chóp!

Nếu có cơ hội được nghe vài câu hát xướng thì cũng là một chuyện mỹ mãn.” Một khi người ta đã say mê, ánh mắt tự nhiên sẽ có sự thay đổi.

Khóe mắt Ngô Mặc vừa hay liếc thấy cảnh tượng này.

Trong lòng anh ta chợt dâng lên một cảm giác khó chịu, như thể bảo bối mình cất giữ bị người khác dòm ngó.

Cơ thể anh ta bản năng nghiêng người một chút, che khuất tầm nhìn của Lâm Phong.

Là anh em lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tính nết đối phương thế nào, ai mà không hiểu chứ?

Thấy Ngô Mặc hành động như chó giữ mồi, Lâm Phong tức đến méo mũi.

Trong lòng mắng chửi không ngớt: “Cái thằng ranh con này, dám giở trò này với bố mày à?

Chương 849

Mày rốt cuộc là bên nào vậy?

Bố mày còn có thể cướp tên họ Giải này đi được chắc?” Mắng một hồi, anh ta lại trút giận lên Giải Ngữ Hoa.

Nếu không phải tên khốn này dụ dỗ con trai lớn của mình, thì con trai lớn làm sao có thể xa lánh mình chứ?

Anh ta càng nghĩ càng thấy đúng như vậy.

Anh ta có một kiểu tư duy là “con trai ta mãi mãi không sai, sai là do bị người khác dụ dỗ.” Giải Ngữ Hoa cũng cảm nhận được sự thay đổi của Ngô Mặc.

Khuôn mặt anh ta càng thêm dịu dàng, giọng nói càng khiến người ta ngứa ngáy khó chịu.

Hắc gia sao có thể để Giải đương gia độc chiếm sự đẹp đẽ trước mặt chứ?

Anh ta đang chuẩn bị xen vào một câu thì chuyện xúi quẩy đã xảy ra.

Cũng không biết anh ta và sư đồ Ngô Tà có phải khắc khẩu không?

Hay là bát tự không hợp với Bàn Tử?

Tóm lại, ngay khi anh ta định thể hiện thì hai người phía trước đồng thời phát ra tiếng kêu kinh ngạc, lập tức cắt ngang lời anh ta định nói.

“Vãi, sau lưng tượng Phật lại có một cuộn trục!” “Tiểu Mặc, mau lại đây xem thử.” Ngô Mặc nghe Ngô Tà gọi mình, buông Giải Ngữ Hoa ra chạy về phía tượng Phật, liên tục hỏi: “Cái gì tốt vậy?

Đáng giá bao nhiêu tiền?” Một câu nói để lộ bản tính thật.

Ngô Tà phối hợp giơ một ngón tay.

“Một vạn tệ?” Ngô Mặc bĩu môi có chút khinh thường: “Anh à, em biết anh nghèo, nhưng không ngờ anh lại nghèo đến thế, một vạn tệ cỏn con mà cũng đáng để anh làm ầm ĩ lên à?” Ngô Tà mặt tối sầm: “Xì, một vạn tệ cái quái gì, ý anh là đây là một con số không thể nào ước lượng được.” “Ôi, thật á?” Mắt Ngô Mặc lập tức sáng lên vài phần, vội vàng ghé sát bên Ngô Tà, cười hề hề: “Anh ơi, rốt cuộc là cái gì hay vậy, mau nói cho em nghe đi.” Ngô Tà vỗ vỗ cánh tay anh ta: “Người lớn rồi, chững chạc chút đi.” “Người lớn cũng không chậm trễ việc kiếm tiền đâu, mau lên, rốt cuộc là cái gì hay vậy?” Ngô Mặc trong lòng biết rõ, thứ có thể khiến Ngô Tà hiếm hoi thành ra cái bộ dạng này, chắc chắn là vật phẩm cực kỳ quý giá.

“Cậu xem, cuộn trục này là kinh thư do đích thân Đức Phật viết đấy.” Ngô Tà như đứa trẻ được báu vật quý giá, cẩn thận từng li từng tí đặt cuộn trục trước mặt Ngô Mặc.

Ngô Mặc chỉ liếc mắt một cái đã không còn hứng thú lớn.

Trên cuộn trục toàn là chữ Phạn viết nguệch ngoạc, nhìn một cái là đau đầu.

Nhưng anh ta lại không muốn làm Ngô Tà mất hứng, chỉ đành tùy tiện qua loa vài câu: “Ừm, chữ viết đẹp thật đấy.” “Chữ á?” Ngô Tà ngẩn ra: “Không liên quan gì đến chữ, nội dung bên trong cuộn trục mà đem ra ngoài, e là sẽ gây chấn động đấy.” Nói xong mới phản ứng lại, em trai mình không thích thứ này.

Thấy Ngô Mặc lại tập trung sự chú ý vào tượng Phật, Ngô Tà cười bất lực.

Ngô Mặc đứng trước tượng Phật, không lập tức chạm vào mà nhìn khuôn mặt tượng Phật trầm tư suy nghĩ.

“Bảo bối à, nghĩ gì thế?” Hắc Nhãn Kính tay tự nhiên đặt lên vai Ngô Mặc, cùng anh ta quan sát tượng Phật.

Ngô Mặc lại một lần nữa miệng nhanh hơn não: “Tôi đang nghĩ xem làm sao để vác cái thứ này ra ngoài đây?” “Ừm, đây đúng là một vấn đề.” Hắc Nhãn Kính xoa xoa mũi, đề nghị: “Hay là cứ để tạm ở đây, đợi lúc chúng ta quay lại thì vào mang ra, cậu thấy sao?” “Ờ…” Ngô Mặc quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính một cái.

Thấy anh ta không phải đang đùa, mà là rất nghiêm túc đồng tình với mình, nhất thời không biết nên tiếp lời thế nào.

Chẳng lẽ trực tiếp nói với anh ta: “Cần gì phiền phức thế chứ?

Anh em đây có không gian, giờ tôi biến cái tượng Phật lớn này cho cậu xem nhé?” Nếu thực sự nói vậy?

Với cái thói của mấy người bọn họ, hoặc là sẽ cho rằng mình đang đùa, hoặc là cho rằng mình trúng tà rồi.

Đầu óc Ngô Mặc bên này lại bắt đầu lan man, còn Hắc Nhãn Kính bên kia thì đang nghiêm túc suy nghĩ tính khả thi của kế hoạch.

Tượng Phật kích thước thật ít nhất cũng phải hai trăm cân.

Muốn vận chuyển cái thứ này ra ngoài nguyên vẹn không sứt mẻ, độ khó không kém gì xuống biển bắt rùa.

Nhưng chỉ cần bảo bối nhà mình thích, dù khó đến mấy cũng phải tìm cách thử một phen.

Anh ta nghĩ đến đây liền định tiến lên tự mình kiểm tra một lượt, xác nhận tượng Phật là được khảm vào mặt đất, hay là có thể dễ dàng di chuyển?

Kết quả vừa đi được mấy bước, cánh tay đã bị Ngô Mặc kéo lại.

“Kính ca, anh làm thật à?” Sắc mặt Hắc Nhãn Kính vô cùng nghiêm túc: “Ừm, cậu không thích sao?

Tôi xem thử nên giấu nó đi trước, hay là để lại dấu hiệu.” “Cái này…” Ngô Mặc nhất thời á khẩu không nói nên lời.

Trong lòng thầm thở dài một tiếng, cứ để Kính ca chơi tiếp thế này, kế hoạch B của mình cũng không cần khởi động nữa, trực tiếp nhảy sang kế hoạch C và D thôi.

Hoặc là kế hoạch tiếp theo cũng chẳng cần nữa.

Bởi vì cái thứ này quá hiếm có, một khi lộ diện rất dễ gây chấn động quốc tế.

Đến lúc đó thì giải thích thế nào mình đã vận chuyển cái thứ này ra ngoài đây?

Thôi được rồi.

Chẳng phải chỉ là một tượng Phật thôi sao?

Không lấy thì không lấy.

Ngô Mặc vô cùng bất lực.

Chỉ đành tự nhủ đừng tham lam nữa, làm sao thì làm vậy thôi.

Sau khi nghĩ thông suốt, anh ta điều chỉnh lại tâm lý một chút, cười ha ha nói với Hắc Nhãn Kính: “Kính ca, thôi đi, tôi chỉ nói vậy thôi, cũng không thích cái thứ này lắm đâu.

Hơn nữa, tượng Phật kích thước thật trên thế giới chỉ có mấy pho thôi, nếu thực sự đem bán thì rất dễ bị người ta phát hiện chuyện chúng ta làm.

Đến lúc đó, anh em tôi chẳng phải sẽ giống anh và Lão Trương, cũng thành tội phạm bị truy nã sao?

Sau này tàu hỏa máy bay đều không đi được, chúng ta đi đâu cũng không thể cứ cưỡi lừa mãi được, anh nói có đúng không?” Sắc mặt Hắc Nhãn Kính đông cứng lại.

Trương Khởi Linh cũng hơi sững người một chút.

“Ối giời, một câu nói lôi cả hai người vào.” Theo tiếng cuối cùng vừa dứt, Bàn Tử bên kia đã không kìm được bật cười thành tiếng: “Anh em, cậu đang khuyên người ta hay đang đâm chọc vậy?

Xem kìa, mặt Tiểu Ca và Hắc gia đều đổi sắc rồi.” Ngô Mặc cứng cổ hỏi ngược lại một câu: “Tôi nói sai chỗ nào à?

Cả hai người họ cứ như chất lỏng, cũng không được mang lên máy bay đấy.

Nếu có tiền thì cũng được, mua máy bay riêng, vấn đề là cả hai người họ đứa nào cũng nghèo rớt mồng tơi, đừng nói máy bay, ngay cả quần lót cũng là chúng ta hảo tâm tặng cho đấy.” Luận về cà khịa, không ai bì kịp Ngô Mặc.

Ngay khi anh ta đang nói hứng khởi thì bên ngoài đại điện đột nhiên truyền đến một tiếng động, dường như có thứ gì đó bị đá đổ.

“Tiếng động gì vậy?” Mấy anh em ngay lập tức nắm chặt vũ khí, nhanh chóng quay người tạo tư thế tấn công.

Ngô Mặc đầu óc nhanh nhạy, lời thốt ra ngay: “Mẹ kiếp, có khi nào là cái thứ đã dẫn chúng ta tới đây không?” Bàn Tử đáp: “Có thể lắm, cái thứ đó vào miếu là biến mất tăm, biết đâu thấy chúng ta không đi tìm nó, nên cố ý xuất hiện để thu hút sự chú ý của chúng ta.” “Thế thì còn chờ cái quái gì nữa, ra ngoài giết chết nó đi.” Ngô Mặc nói xong cầm vũ khí định ra ngoài, có vẻ muốn xé xác đối phương ra thành tám mảnh.

Thế nhưng chưa kịp ra đến cổng lớn, ba bóng người đã đồng loạt vượt lên trước anh ta, lao ra sân viện ngay lập tức.

Ngô Mặc nhìn kỹ lại, ba đại ca Giải, Hắc, Trương đã đứng giữa sân.

Anh ta hơi chút uất ức, oán trách: “Khốn kiếp, lại bị bọn họ giành trước một bước rồi.” “Thằng nhóc thối tha vô lương tâm.” Lâm Phong dùng ngón tay búng vào gáy anh ta một cái, không khách khí mắng: “Mấy người đó chẳng phải cũng lo lắng vết thương của mày sao, cái thằng ranh con không biết tốt xấu!” Ngô Mặc lười tranh cãi với anh ta.

Cầm vũ khí trong đại điện, anh ta nhìn quanh muốn xem tiếng động rốt cuộc từ đâu đến.

Lúc này ba người đứng giữa sân, bốn người đứng trong Đại Hùng Bảo Điện, tạo thành thế kẹp chặt.

Điều kỳ lạ là, họ tìm một vòng không phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào.

Như thể tiếng động đó chỉ là ảo giác của họ.

“Vãi, cái thứ này là bóng ma à?

Sao mà thoắt ẩn thoắt hiện thế?” Ngô Mặc vừa nói vừa đi ra khỏi đại điện, tiện thể quay đầu nhìn Đại Hùng Bảo Điện phía trên.

Ai ngờ, một bóng đen vụt qua trước mắt anh ta, loẹt quẹt vài cái leo lên tầng cao nhất của Đại Hùng Bảo Điện.

Ngô Mặc chỉ lên phía trên hét lên một tiếng: “Cái thứ đó lên trên rồi!” Mấy anh em đều nhìn thấy bóng đen này, nhưng không thể xác nhận rốt cuộc là thứ gì.

Bàn Tử đề nghị: “Mẹ kiếp, mau đuổi theo, tuyệt đối không thể để nó chạy thoát, nó chắc chắn biết lối ra.” Ngô Tà đầu óc tỉnh táo hơn, ngăn lại: “Không được, không thể xốc nổi.

Cái thứ này rốt cuộc là gì?

Phía trước có bẫy không?

Chúng ta chẳng biết gì cả, phải cực kỳ cẩn thận, không được để máu nóng xông lên đầu.” Giải Ngữ Hoa cũng nghĩ như vậy.

Chương 850

Người Giải gia làm việc luôn cẩn thận, rất ít khi mạo hiểm một cách mù quáng.

Mấy anh em suy nghĩ kỹ, trong tình huống nguy hiểm, cùng vào cùng ra là lựa chọn tốt nhất.

Cứ thế men theo cầu thang từng bước tiến lên lầu, chẳng lẽ không tin cái thứ đó còn có thể bay lên trời à?

Cầu thang lên tầng hai của Đại Hùng Bảo Điện nằm ở một góc khuất không mấy nổi bật.

May mắn là, khi Ngô Mặc ném thuốc nổ thì không làm ảnh hưởng đến nó, chỉ có vài tấm ván gỗ vỡ vụn, không gây ra thiệt hại quá lớn.

Cầu thang vô cùng chật hẹp, chỉ vừa một người đi qua.

Độ cao lại tương đương với ba tầng cầu thang bình thường.

Vì sợ bên trên có phục kích, Trương Khởi Linh đi đầu xung phong.

Theo sát phía sau là Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa.

Ngô Tà và Bàn Tử ở vị trí giữa, sau đó là Ngô Mặc và Lâm Phong.

Như vậy tiến có thể công, lùi có thể thủ.

Một hàng người cẩn thận từng li từng tí đi lên lầu, chỉ sợ bị quái vật trên lầu phục kích.

Nhưng cho đến khi lên đến tầng hai, cũng không thấy bóng dáng quái vật.

Theo lý mà nói, mấy anh em nên một mạch xông lên tầng năm, bắt lấy quái vật tìm ra lối ra.

Chỉ là vấn đề xuất hiện, tầng hai cái con mẹ nó không có cầu thang.

Đại điện tầng hai rộng mấy trăm mét vuông.

Mấy người đi một vòng lớn, cũng không thấy có cầu thang hay lối vào tầng trên.

Bàn Tử nhớ lại cảnh tượng ở Trương Gia Cổ Lâu năm xưa.

Anh ta xoa xoa cái đầu trọc lóc của mình, không nhịn được nhíu mày mắng: “Mẹ kiếp, không lẽ lại giống Trương Gia Cổ Lâu, lại phải tìm cơ quan bẫy rập nữa à?

Ông đây không muốn nhìn thấy mấy cái đầu trọc nữa đâu.” Anh ta vừa hét lên như vậy, ký ức bị phong bế đã lâu lại một lần nữa hiện lên trong đầu Ngô Mặc.

Phản ứng sinh lý nhanh chóng đáp lại, anh ta ôm ngực không nhịn được ho khan khan vài tiếng.

Lâm Phong không biết chuyện năm đó.

Thấy Ngô Mặc muốn nôn, lập tức tiến lên mấy bước, vừa vỗ lưng anh ta, vừa miệng tiện trêu chọc: “Sao thế?

Tao nghe nói có người mơ thấy Chúa thụ thai, mày chẳng qua là nhìn tượng Phật thôi mà?

Sao, cũng có phản ứng à?

Nhưng tượng Đức Phật đâu phải Bà Chúa Ban Con, nhìn một cái mà có tác dụng vậy sao?” “Mày cút đi!” Ngô Mặc định mắng Lâm Phong, khóe mắt vừa hay liếc thấy Trương Khởi Linh không xa.

“Ọe!” Ho khan lập tức biến thành nôn mửa dữ dội.

Lâm Phong cũng ngơ ngác.

Không còn tâm trạng trêu chọc, chỉ có thể vỗ lưng Ngô Mặc hy vọng anh ta có thể đỡ hơn một chút.

Mấy anh em từng thấy anh ta nôn mửa dữ dội năm đó, chỉ là không biết anh ta rốt cuộc đã nhìn thấy gì ở Trương Gia Cổ Lâu.

Bàn Tử tự biết mình lỡ lời, hối hận tự tát vào miệng mình một cái: "Tại tôi nói chuyện không có giữ mồm giữ miệng, nhưng mà đã nhiều năm thế rồi, cái tật này của Tiểu Mặc vẫn chưa khỏi sao?" Mấy anh em không có tâm trạng trách mắng anh ta.

Trừ Trương Khởi Linh ngây người đứng tại chỗ, những người còn lại đều lục lọi trong túi lấy ra chai nước, chuẩn bị làm ẩm cổ họng cho Ngô Mặc.

Ngô Mặc nôn ra vài bãi, cảm giác khó chịu trong lòng được xoa dịu.

Anh ta đang định mở miệng nói chuyện thì trái tim đột nhiên bắt đầu đau dữ dội.

Cảm giác đó như bị người ta siết chặt trái tim, rồi lại đấm mạnh vào vậy.

Cơn đau đột ngột ập đến, khiến anh ta không thể kiểm soát cơ thể nữa, một ngụm máu phun mạnh ra ngoài.

Người anh ta quỳ một chân xuống đất.

Lý trí còn sót lại nhắc nhở anh ta, hình phạt mỗi tháng một lần lại bắt đầu rồi.

Lần này anh ta thực sự có chút bất cẩn.

Vốn tưởng rằng số lần trừng phạt đã giảm, chỉ còn lại lần cuối, nên cũng không coi trọng tháng này.

Giữa lúc âm sai dương thác, anh ta vô ý rơi vào Miếu Trấn Văn, lại ở trong ảo cảnh quá lâu, dẫn đến sai lệch về thời gian, không kịp báo trước với hệ thống.

Giữa lúc âm sai dương thác, hình phạt ập đến.

Để giữ tỉnh táo, anh ta tay phải nắm chặt cánh tay Lâm Phong, lực mạnh đến mức suýt bóp nát xương đối phương.

“Tiểu Mặc!” Mấy tiếng gọi cùng lúc vang lên.

Thấy Ngô Mặc nôn ra máu tươi, sắc mặt mọi người đại biến, tất cả đều lao đến lúng túng ôm chặt anh ta.

Lâm Phong thấy Ngô Mặc đau đến mức này, sắc mặt vô cùng khó coi, sự tức giận trên người anh ta thậm chí còn đáng sợ hơn cả những con quỷ ở điện phụ bên ngoài.

Không trách anh ta giận dữ không kìm được, thực sự là trạng thái đau đớn của Ngô Mặc lần này hoàn toàn khác so với trước đây, rõ ràng là đã tăng cường độ lên.

Không cần nghĩ cũng biết, thằng khốn Ngô Mặc này chắc chắn lại là rút ngắn thời gian khiến cơn đau nhân đôi.

Nó không muốn sống nữa à?

Không nghĩ đến cảm xúc của mình sao?

Lâm Phong vừa tức giận vừa đau lòng.

Anh ta thấy Ngô Mặc đau đến run rẩy, hận không thể thay thế anh ta chịu đựng.

Giải Ngữ Hoa mấy người càng rơi vào điên loạn.

Không ai nghĩ đến cách đây nhiều năm, triệu chứng trên người Ngô Mặc lại trở nên ngày càng nghiêm trọng.

Đồng thời trong lòng thầm hận bản thân, “Sao lại có thể quên mất chuyện quan trọng này chứ?" Thực ra cũng không trách họ không để tâm, thực sự là Ngô Mặc quá giỏi diễn kịch.

Từ khi gặp lại, mấy anh em trừ tháng chữa giọng ra, bình thường luôn ở cùng nhau.

Đến ngày mười lăm âm lịch, Ngô Mặc vốn định tìm cơ hội thoát thân.

Nào ngờ Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà cứ như đỉa đói, luôn theo sát anh ta không rời nửa bước.

Không còn cách nào, anh ta đành phải dùng một lần miễn giảm.

Lần thứ hai, vừa hay trùng hợp gặp lúc chữa giọng.

Mấy anh em lại không phát hiện anh ta phát bệnh, lòng hơi yên tâm phần nào.

Tiếp đó là tháng thứ ba, tháng thứ tư.

Cho đến lần bà cụ Ngô mừng sinh nhật, tất cả đều bị Ngô Mặc dùng số lần miễn giảm để thoát qua.

Liên tục hơn nửa năm không phát bệnh một lần nào, mấy anh em bề ngoài không nói gì, nhưng lòng thì dần dần yên tâm trở lại.

Họ lầm tưởng luồng năng lượng tà ác trong cơ thể anh ta đã được giải phóng dưới lòng đất Nam Chiếu quốc.

Lại cương quyết kéo anh ta đến bệnh viện khám sức khỏe.

Đông y tây y thay phiên nhau khám, kết luận là thằng này thể trạng còn khỏe hơn cả bò.

Ngay cả như vậy, Giải Ngữ Hoa cũng có chút không yên tâm.

Cương quyết tiêu hao một lần nhân tình quý giá của Giải gia, nhờ quan hệ cá nhân tìm một vị danh y quốc thủ đặc biệt khám tổng quát cho Ngô Mặc.

Cụ Đông y đã hơn chín mươi tuổi.

Cụ nắm tay trái tay phải Ngô Mặc thay phiên nhau bắt mạch mấy lượt, nhưng vẫn không phát hiện ra cơ thể cậu bé có vấn đề gì.

Chương 851

Nhưng đây bản thân nó lại là vấn đề lớn nhất.

Khiến ông cụ bắt đầu nghi ngờ có phải mình đã già rồi, bắt mạch cũng không chính xác?

Hay là mình học nghề chưa tinh thông, không chẩn đoán ra được bệnh ẩn trong cơ thể cậu bé?

Suy cho cùng ai lại tốn công sức vì một người không bệnh, lại đại phí công phu mời mình đến khám chữa chứ?

Ông cụ lúc đó rơi vào trầm tư.

Cụ vừa nhíu mày, Giải Ngữ Hoa đã căng thẳng đến mức tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Cố gắng kìm nén tâm trạng, cố gắng giữ vẻ bình thản hỏi ông cụ, Ngô Mặc rốt cuộc có vấn đề ở đâu, còn khả năng cứu chữa không?

Ông cụ cả đời thẳng thắn, trực tiếp nói ra sự thật.

Ông ta cho rằng Ngô Mặc ngoài việc thiếu ngủ rụng vài sợi tóc ra, căn bản không có vấn đề gì lớn.

Thậm chí còn hỏi ngược lại Giải Ngữ Hoa một câu: “Cậu bé thể trạng tốt thế này, lại tóc ngắn, vừa từ Thiếu Lâm Tự hoàn tục ra à?” Tiếp đó lại lẩm bẩm một đống lời vô nghĩa.

Khiến Ngô Mặc đau đầu không thôi.

Anh ta vô cùng nghi ngờ Hoa ca của mình đào lão tổ tông này từ cái xó nào lên vậy.

Nếu không sao cứ mở miệng là nói toàn sách vở thế.

Trải qua nhiều vòng kiểm tra.

Xác nhận cơ thể Ngô Mặc không có vấn đề, mấy anh em này mới hoàn toàn yên tâm.

Nhưng chuyện trước mắt đây lại là sao chứ?

Vì sao triệu chứng lại nghiêm trọng hơn mấy năm trước?

Liên tục nôn ra nhiều máu như vậy, "Đây là không có bệnh?

Đây là cơ thể còn khỏe hơn cả bò?" Giải Ngữ Hoa giận bốc hỏa, hận không thể kéo ông cụ lại hỏi cho ra nhẽ một câu: "Danh tiếng quốc y là mua được đúng không?" Bọn họ có đập nát đầu cũng không thể nghĩ ra, Ngô Mặc tính cách như một kẻ cờ bạc, lại một lần nữa lấy mạng mình ra làm thí nghiệm.

Liên tục mấy năm đều là bốn tiếng, Ngô Mặc cho rằng mình đã thích nghi với cảm giác đau đớn này.

Chi bằng giảm đi một nửa nữa, xem có khả thi không?

Hai tiếng dù sao cũng dễ lừa hơn bốn tiếng.

Đến lúc đó tiện tìm cái cớ nào đó trốn đi một chỗ, rất nhanh là có thể chịu đựng qua được, cũng không đến mức khiến anh em phải tiếp tục lo lắng.

Xuất phát từ suy nghĩ này, anh ta lại một lần nữa liên lạc với hệ thống.

Hơn nữa còn khoác lác cam đoan mình chắc chắn có thể chịu đựng qua được, cơn đau chỉ là chuyện nhỏ, đối với anh ta thì chẳng là cái thá gì.

Hệ thống trầm mặc hồi lâu.

Cuối cùng vẫn đồng ý yêu cầu của anh ta.

Chỉ là Ngô Mặc nằm mơ cũng không ngờ tới, cảm giác đau đớn căn bản không phải nhân đôi, mà là nhân mười.

Anh ta bây giờ ngoài nôn ra máu ra, mỗi lần hít thở đều như có dao cứa vào tim vậy.

Hai tai ù đi, căn bản không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

Nếu bây giờ soi gương, anh ta sẽ biết bộ dạng mình bây giờ đáng sợ đến mức nào.

Mắt, hai tai, mũi, miệng đều như sàng mà nhỏ máu ra ngoài.

Nhiệt độ cơ thể thấp đáng sợ.

Nếu không phải tim vẫn còn đập nhẹ, người khác còn tưởng anh ta đã lên Tây Phương Cực Lạc rồi.

"Tiểu Mặc, em đừng dọa anh." Ngô Tà không ngừng lau máu tươi khóe miệng Ngô Mặc, giọng nói sợ hãi đến run rẩy.

"Sao lại thế này?" Bàn Tử sốt ruột đến dậm chân, nói năng lộn xộn: "Mẹ kiếp, rốt cuộc Trương Gia Cổ Lâu đã xảy ra chuyện gì?

Sao phản ứng của Tiểu Mặc vẫn lớn đến vậy?" Giải Ngữ Hoa hai tay ôm chặt Ngô Mặc, dùng hơi ấm cơ thể mình để sưởi ấm cho anh ta.

Hắc Nhãn Kính vừa lau máu cho Ngô Mặc, vừa nghiêm túc kiểm tra tình trạng cơ thể anh ta.

Duy chỉ có Trương Khởi Linh là tiến không được lùi cũng không xong, lần đầu tiên không định vị được bản thân.

"Cải tạo huyết mạch cái quái gì!" Cảm giác đau đớn hiện tại còn khó chấp nhận hơn cả việc bị đập nát rồi tái tạo lại.

Một luồng sức mạnh cực kỳ hung hãn, như một chiếc xe tải khổng lồ đang đâm sầm và tông thẳng vào máu thịt, gân mạch và mạch máu của Ngô Mặc.

Khí thế bá đạo, có vẻ muốn xé Ngô Mặc thành từng mảnh vậy.

Đau đớn về thể xác đã không còn là gì cả, nỗi đau từ linh hồn mới là chí mạng nhất.

Chiêu thức dựa vào việc suy nghĩ lung tung để chống cự đã không còn hiệu quả lắm.

Một khi mất tập trung, chờ đợi anh ta là vạn kiếp bất phục.

Anh ta phải dựa vào ý chí kiên cường, mới có thể chống lại sự tấn công kép từ cơ thể và linh hồn.

Đau!

Nỗi đau như bị móc tim.

Cái thời năm đó đổi xương lóc thịt cũng không hơn thế này là bao.

Ngô Mặc đau đến mức đã không còn phân biệt được hư ảo và hiện thực nữa, trước mắt thậm chí còn xuất hiện một ông cụ và một bà cụ.

Ma nào biết đây là cụ kỵ đời thứ mấy của mình nữa.

Trong số mấy người, chỉ có Lâm Phong tương đối bình tĩnh hơn.

Dù sao trong bốn năm qua, cảnh tượng này anh ta đã chứng kiến quá nhiều lần rồi, sớm đã có thể xử lý nhanh chóng.

Anh ta nhanh chóng mở ba lô, lấy ra một cái khăn bông, nhanh chóng nhét vào tay Hắc Nhãn Kính giục giã: “Mau, nhét vào miệng nó.” Lại lôi ra một bó dây thừng: “Mau trói nó lại, nếu không nó dễ tự làm mình bị thương.” Ai có thể nhẫn tâm ra tay?

Ngô Mặc đối với họ còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình.

Lâm Phong thấy Ngô Tà mấy người ngây người đứng đó không động thủ, gầm lên: “Đừng có ngây ra đấy nữa, mau lên, lần này nó nghiêm trọng hơn mọi khi, không xử lý là không qua khỏi đâu!

Tuyệt đối đừng làm gì khác, chỉ cần chịu đựng qua mấy tiếng là nó sẽ ổn thôi.” Hắc Nhãn Kính biết Lâm Phong nói không sai.

Ngô Mặc cứ thế này dễ cắn phải lưỡi, đến lúc đó máu chảy vào cổ họng dễ tự làm mình sặc chết.

Thế là anh ta hai tay nắm lấy mặt Ngô Mặc, nhét mạnh chiếc khăn bông vào.

Mấy anh em còn lại cũng không rảnh rỗi.

Giải Ngữ Hoa ôm chặt Ngô Mặc giúp anh ta sưởi ấm.

Ngô Tà và Bàn Tử phối hợp với nhau, cầm dây thừng cẩn thận trói tay và chân Ngô Mặc lại.

Ai ngờ Ngô Mặc lại quá mạnh, cứng rắn giãy thoát khỏi dây thừng.

Ngô Tà luống cuống tay chân nắm lấy dây thừng, quay đầu nhìn thấy Trương Khởi Linh đang đứng cạnh đó lúng túng không biết làm gì, vội vàng gọi: “Tiểu Ca, làm gì đấy?

Mau giúp một tay đi.” Bàn Tử sốt ruột đến vã mồ hôi, cũng không quên ngăn cản Ngô Tà: “Thiên Chân, đừng gọi Tiểu Ca, Tiểu Mặc vừa bị kích thích, e là trong thời gian ngắn không thể nhìn mặt Tiểu Ca đâu.” Câu nói này có sức sát thương cực lớn.

Tay cầm dây thừng của Trương Khởi Linh, lập tức lại dừng lại.

Mấy anh em có tâm trạng gì, Ngô Mặc hoàn toàn không biết.

Máu sôi sục ngày trước, bây giờ như mọc ra băng vụn.

Anh ta lần đầu tiên biết cảm giác lạnh giá cực độ là gì.

“Mẹ kiếp, tính toán sai rồi.

Sớm biết sẽ đau đến mức này, anh ta nói gì cũng sẽ không dễ dàng thử rút ngắn thời gian.” Bốn tiếng, có thể nói là đang nhảy múa trước mặt Diêm Vương.

Chương 852

Bây giờ?

Đâu chỉ dùng từ “tìm chết” mà hình dung được.

Đơn giản là đang ị lên đầu Diêm Vương, tiện tay giật tóc ông ta xuống làm chổi lông gà rồi tiện thể đánh Diêm Vương luôn.

Trạng thái của Ngô Mặc lúc này, gần như chỉ còn nửa bước nữa là bước vào quỷ môn quan.

Lý trí còn sót lại nhắc nhở anh ta phải kiên trì.

Bộ não hỗn loạn và cảm giác hư vô mờ ảo, lại dụ dỗ anh ta nhanh chóng thoát khỏi thể xác.

Truyền thuyết người ta trước khi chết, trong đầu sẽ hiện lên từng cảnh tượng của những ngày đã qua.

Tốt xấu, như xem đèn kéo quân tái diễn trước mắt mình.

Trong đầu Ngô Mặc bây giờ chính là tình cảnh này.

Cuộc sống bi thảm trước khi xuyên việt nhanh chóng lướt qua trước mắt anh ta.

Anh ta thấy mình và Lâm Phong vì tiền mà cúi đầu khom lưng, ngay cả nước bọt cũng không có để uống, chạy ra bờ sông nhỏ uống nước bẩn.

Bị đánh bị mắng là chuyện thường.

Khi anh ta thấy Lâm Phong bị người ta đánh như chó, không tự chủ được nắm chặt nắm đấm.

Lửa giận bốc lên trong lồng ngực, cơ thể lại cảm thấy một chút nóng rực một cách khó hiểu.

Tiếp đó hình ảnh trong đầu lại thay đổi.

Ngô Tà mấy anh em đột nhiên xuất hiện trước mắt anh ta.

Đầu tiên, đại ca bị người ta uy hiếp, cơ thể suy yếu nôn ra máu dữ dội, ngay cả Ngô Sơn Cư duy nhất cũng bị người ta cướp đi.

Thứ hai, Bàn ca gãy một chân, ngây người nhìn người yêu chết thảm trước mắt.

Tiếp đó, Hoa ca máu me be bét bị người ta treo trên vách đá, bất động, không biết sống chết.

Tiếp đến, Kính ca quỳ trên đất, cúi đầu thật thấp, trên người như hồ lô máu, phun máu ra ngoài, không rõ sống chết.

Cuối cùng, Trương Khởi Linh bị người ta trói trên giá, trên người cắm đầy dao và bùa chú, như thể anh ta là một yêu nghiệt, bị người ta hiến tế cho thần linh.

Giận rồi!

Ngô Mặc hoàn toàn nổi giận!

Anh ta sớm đã mất đi lý trí.

Căn bản không phân biệt được đây rốt cuộc là thật sự xảy ra, hay là do mình tưởng tượng ra.

Anh ta chỉ biết một điều, làm tổn thương anh em ta chắc chắn phải chết.

Khao khát sống trong chớp mắt tăng vọt.

Một lần nữa giành lại quyền kiểm soát cơ thể.

Lạnh lẽo từng chút tan biến.

Anh ta giận bốc hỏa, rất muốn nhanh chóng mở mắt ra tiêu diệt sạch những kẻ xấu xa đó.

Không ai biết, ngay khi anh ta phục hồi khao khát sống, Hệ thống khẽ thở dài, lặng lẽ trở lại làm người vô hình.

Tình huống của anh ta người ngoài không biết.

Trong mắt Giải Ngữ Hoa mấy người, Ngô Mặc giống như một con búp bê rách nát, quần áo rách nát thì khỏi nói, ngay cả bông gòn cũng lòi ra ngoài.

"Tiểu Mặc, nhất định phải kiên trì, có nghe thấy anh nói không?

Tuyệt đối đừng bỏ cuộc." "Anh em, mày nhất định phải chịu đựng qua được đấy." Mấy anh em không biết làm thế nào để giải quyết chuyện của Ngô Mặc, chỉ có thể đau lòng không ngừng gọi tên anh ta.

Không còn cách nào, hiện tại đang ở sâu trong dãy Himalaya.

Cho dù họ có tài giỏi đến đâu, cũng không thể trong thời gian ngắn đưa Ngô Mặc ra khỏi núi tìm thầy thuốc cứu chữa.

Lâm Phong cũng không có tự tin.

Nhưng chỉ có thể cố gắng an ủi họ, Ngô Mặc đã dựa vào ý chí mà chịu đựng qua vô số lần rồi, lần này cũng nhất định sẽ không thất bại.

Nhưng ngay khi lời anh ta vừa dứt, Ngô Mặc lại nôn ra một ngụm máu.

Tiếp đó, mấy người cảm thấy sinh khí của anh ta dần dần yếu đi.

Mọi người đơn giản là không thể tin được cảnh tượng này.

Họ dồn dập lao vào người Ngô Mặc, miệng không ngừng gọi tên anh ta, hoảng loạn lau máu cho anh ta, còn lục túi tìm xem trên người mình có thuốc cầm máu không.

Phát điên rồi.

Mấy anh em đều phát điên rồi.

Cái miếu gì chứ?

Quái vật gì chứ?

Tất cả cút đi!

Không.

Nếu tượng Phật này có ích, có thể cứu Tiểu Mặc lại?

Cho dù nó là tà ác, mấy anh em cũng sẽ thành kính tín ngưỡng chúng, và tái tạo kim thân cho nó.

May mắn là, ngay khi mấy người sắp rơi vào cảnh giới điên loạn, ý thức cầu sinh của Ngô Mặc đã trở lại.

“Mẹ kiếp, cút ngay cho ông đây!” Tiếng gầm giận dữ vô thức của anh ta, đã đánh thức tất cả lý trí của mọi người trở lại.

“Bảo bối.” Hắc Nhãn Kính không còn bận tâm nhiều, ôm đầu Ngô Mặc dùng ống tay áo lau máu tươi khóe miệng anh ta.

Giải Ngữ Hoa tưởng mình bị ảo giác thính giác.

Run rẩy áp tay vào ngực Ngô Mặc.

Cho đến khi cảm thấy tim anh ta đập có lực hơn lúc nãy, mới như người vừa thoát chết dưới nước mà thở phào một hơi dài.

Ngô Tà ngồi phệt xuống đất, hồi lâu cổ họng không phát ra được tiếng nào.

Bàn Tử há to miệng, cũng không biết là khóc hay cười.

Trương Khởi Linh ngồi xổm bên cạnh lặng lẽ nhìn Ngô Mặc, trên sàn gỗ dưới chân anh ta xuất hiện một hàng dài những lỗ lớn.

Nhìn thoáng qua thì xếp rất ngay ngắn.

Người không biết có lẽ sẽ lầm tưởng là do Phật Tổ dùng ngón chân khoét ra vậy.

Sau khi hệ thống rút lui hoàn toàn, những hình ảnh trong đầu Ngô Mặc càng lúc càng kỳ dị.

Các loại cảnh tượng chồng chéo lên nhau.

Lúc thì cậu xuất hiện trên đỉnh núi, lúc lại ở dưới lòng đất.

Căn bản không thể phân biệt đâu là thật, đâu là ảo.

Điều buồn cười hơn là, do não bộ bị kích thích mạnh, một loạt những cảnh tượng mới lạ lần lượt diễn ra trong đầu cậu.

Trương Khởi Linh đeo kính râm to đùng, môi tô son đỏ chót, mặc sườn xám đỏ cưỡi nhân ngư, tay vung Hắc Kim Cổ Đao la hét ầm ĩ.

Hắc Nhãn Kính đầu tết bím nhỏ, mặc đồ búp bê Barbie đi catwalk, tay phải uốn éo kiểu hoa lan, miệng lẩm bẩm kinh chó, nhìn kiểu gì cũng thấy lạc quẻ.

Giải Ngữ Hoa thì trọc lóc, mặc áo cà sa vàng, một tay cầm kiếm gỗ đào, khoa tay múa chân như đang trừ tà.

Vương Béo tóc dài chấm vai, mặc váy hoa sặc sỡ, bó đến nỗi bụng thành lốp xe Michelin.

Chương 853

Ngô Tà mặc quần thủng đít, miệng ngậm bình sữa, hai tay điều khiển diều giấy, cười như thằng con trai ngốc của nhà địa chủ.

Lâm Phong mặc đồ hở rốn đi giày cao gót, tay cầm một ống thép vung qua vung lại.

Cảnh tượng đúng là quá đẹp!

Ngô Mặc dù đau đến chết đi sống lại cũng không kìm được cảm xúc mà nhắm mắt cười phá lên.

Quá đáng sợ.

Một người đang nguy kịch đến tính mạng mà đột nhiên có động tĩnh như vậy, có thể dọa người thường đến phát điên.

Hơn nữa cậu ta toàn thân đầy máu me.

Miệng lại nở nụ cười, nhìn kiểu gì cũng thấy quỷ dị.

“Mẹ kiếp, anh em tao rốt cuộc bị sao vậy?

Trúng tà rồi à?” Vương Béo kinh hãi trợn tròn mắt.

“Béo chết bầm, đừng nói bậy.” Ngô Tà miệng thì phản bác Vương Béo, tay thì không ngừng nghỉ, một phát giật phăng món đồ trừ tà đang đeo trên cổ xuống, cố gắng đeo lên người thằng em trai mình.

Trương Khởi Linh cuối cùng cũng tìm được việc để làm.

Rút dao ra không nói hai lời cứa mạnh vào cánh tay, rồi bôi máu lên mặt Ngô Mặc.

Dù biết máu của Ngô Mặc cũng có tác dụng trừ tà, nhưng vẫn không ngăn được anh dùng máu của mình thử thêm lần nữa.

Hắc Nhãn Kính dùng sức banh mắt Ngô Mặc ra.

Thấy đồng tử bình thường, không giống bị trúng tà.

Nhưng Ngô Mặc cười quá quỷ dị, chắc chắn có chuyện gì đó anh không biết đã xảy ra.

Vì cẩn thận, anh tháo món đồ trừ tà gia truyền chưa bao giờ tháo xuống khỏi cổ, nhẹ nhàng đeo vào cổ Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa trên người chưa từng đeo những món trang sức này.

Anh chỉ có thể ôm chặt Ngô Mặc, không ngừng điều chỉnh tư thế để cậu dựa vào thoải mái hơn.

Chỉ có Lâm Phong phát giác ra một tia không ổn.

Trúng tà?

Có thể sao?

Từ nhỏ đến lớn, nó chỉ cười kiểu đó khi làm chuyện thất đức thôi.

Tuy nhiên, Lâm Phong cũng không thể hoàn toàn khẳng định.

Cậu đành một mặt chú ý tình trạng của Ngô Mặc, một mặt cảnh giác nhìn xung quanh.

Hiện tại Ngô Mặc đúng là khiến người ta không thể nào hình dung được.

Ai từng thấy vừa cười vừa ho ra máu?

Ai từng thấy trong lúc nửa mê nửa tỉnh còn đuổi theo sau mông người khác đòi tiền?

Ai chưa từng thấy nhắm mắt lại còn tát vào mặt người khác?

Cùng với sự hồi phục dần của sức sống, giọng nói của cậu cũng dần rõ ràng hơn.

Một chuyện quá đáng hơn đã xảy ra.

Cậu luôn lẩm bẩm không rõ ràng, đột nhiên trong miệng bật ra một câu: “Lão Trương, vai lộ ra kìa.” Trương Khởi Linh theo bản năng nhìn vai mình, rồi đứng sững tại chỗ.

Mấy anh em còn lại cũng ngớ người.

Ý gì vậy?

Sao tự nhiên bắt đầu nói mê sảng rồi?

Nào ngờ đây mới chỉ là phát súng đầu tiên, ngay sau đó một loạt lời lảm nhảm không ngừng tuôn ra: “Kính ca, chân nhấc cao lên chút đi.” “Hoa ca, cúc áo ở eo cởi ra đi.” “Anh, bình sữa ôm chặt vào.” “Béo ca, rốn anh lộ quá.” “Phong Tử, chén cơm là Tiểu Mãn ca, đừng có lấp ló.” Ôi trời đất ơi, mấy anh em không ai thoát, tất cả đều bị “điểm danh” một lượt.

Sắc mặt mấy người gần như không thể dùng lời nào để hình dung.

Mặc dù ba người đầu tiên không biết cậu nghĩ đến cái gì, nhưng dù sao cũng coi như bình thường, còn ba người sau là ý gì?

Điều khiến người ta cạn lời hơn là, thằng khốn này nói xong lại thêm một câu: “Bày dáng đẹp vào để tao chụp một tấm, lát nữa tao trêu tụi mày.” Mấy anh em: “...” May mà Ngô Mặc đang trong trạng thái hôn mê, nếu không thật sự có khả năng bị mấy người liên thủ đánh cho thành đầu heo.

Lâm Phong trợn trắng mắt.

Mẹ kiếp, biết ngay thằng ranh này trong đầu không có ý đồ tốt đẹp gì mà.

Hai tiếng đồng hồ cuối cùng cũng trôi qua.

Cảm giác đau đớn biến mất, Ngô Mặc cảm thấy mình cuối cùng cũng sống lại rồi.

Chỉ là lần này dư âm hơi lớn.

Trong đầu vẫn còn lộn xộn, rất lâu sau tư duy vẫn chưa trở lại bình thường.

Cậu từ từ mở mắt, nửa ngày cũng không điều chỉnh được tiêu cự.

“Tiểu Mặc, em cảm thấy tốt hơn chưa?” Giải Ngữ Hoa, người ở gần nhất, là người đầu tiên cúi đầu kiểm tra tình trạng của Ngô Mặc.

Ngô Mặc hiện tại nhìn một cái đầu ra tám cái bóng.

Hơn nữa, tư duy vẫn còn chìm đắm trong những hình ảnh kỳ lạ.

Cậu như say rượu vậy, cười khà khà mấy tiếng: “Anh, đầu anh tròn vo thật đấy, khi nào lại mọc thêm bảy cái nữa?” Hắc Nhãn Kính sắc mặt có chút nghiêm túc, nhẹ giọng hỏi: “Bảo bối, còn nhận ra anh là ai không?” “Ừm!” Ngô Mặc gật đầu, sau đó lại ngốc nghếch cười một tiếng: “Thằng khốn nợ tiền tao, mà sao mày cũng mọc ra mấy cái đầu vậy, tiền có nhân đôi không?” Ngô Tà không cam lòng, thò đầu qua hỏi: “Tiểu Mặc, nhìn rõ anh trai không?” Ngô Mặc vẫn gật đầu, nhe răng: “Anh trai thưởng bình sữa.” Tiếp theo Vương Béo và Lâm Phong cũng chẳng khá hơn là bao, một người là “Thằng béo hở rốn”, một người là “Thằng điên cướp bát cơm chó”.

Mấy anh em chỉ còn Trương Khởi Linh chưa tiến lên.

Vương Béo không cam lòng, cứng rắn kéo tay Trương Khởi Linh đến trước mặt Ngô Mặc truy hỏi: “Tiểu Mặc, mày nhìn xem đây là ai?” “À, tao biết rồi.” Mấy anh em còn chưa kịp thả lỏng lòng, cậu ta lại nói thêm một câu: “Đùi to, vai lộ, Ách Ba bé nhỏ.” Thằng ranh con này, mấy anh em đều đờ đẫn.

Tình trạng hiện tại của cậu ta căn bản không phải giả vờ, mà trong đầu cậu ta đúng là nghĩ như vậy.

Chẳng lẽ, não bị hỏng rồi sao?

Vương Béo vỗ đùi, than vãn mấy tiếng: “Cái này phải làm sao đây?

Anh em tốt của tôi sao lại biến thành thằng ngốc rồi?” Hắc Nhãn Kính ôm đầu Ngô Mặc kiểm tra tới lui.

Không có dụng cụ khoa học, chỉ có thể dựa vào cách thổ công.

Dù vậy Ngô Mặc vẫn không vui vẻ gì, lúc thì lắc đầu, lúc thì tát vào tay anh.

“Anh buông tôi ra, anh làm tôi choáng váng rồi đấy.” “Bảo bối, ngoan, nhịn một chút, anh giúp em kiểm tra trước đã.” Giải Ngữ Hoa ôm Ngô Mặc, nhẹ giọng dỗ dành như dỗ trẻ con: “Ngoan, nghe lời, đừng lộn xộn.” Cũng không biết cậu ta thật sự quá mệt mỏi, hay là bị lắc đến hơi choáng váng.

Cứ thế dựa vào lòng Giải Ngữ Hoa mà từ từ ngủ thiếp đi.

Thấy cậu nhắm mắt lại, mấy anh em suýt nữa sợ chết khiếp.

Vội vàng sờ nắn một hồi, kết quả phát hiện chỉ là ngủ thiếp đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cấu tạo não người cực kỳ phức tạp.

Ngay cả xã hội hiện đại có những thiết bị rất tinh vi cũng không thể hoàn toàn hiểu rõ về não người.

Hắc Nhãn Kính chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm nhiều năm để đưa ra phán đoán đại khái.

Vương Béo sốt ruột không chịu nổi, thọc thọc vào Hắc Nhãn Kính: “Tôi nói Hắc gia, anh ôm đầu Tiểu Mặc xem nửa ngày rồi, rốt cuộc xem ra cái gì rồi?” “Đúng vậy, sư phụ, Tiểu Mặc rốt cuộc là bị làm sao vậy?” Ngô Tà lo lắng đến mức quên cả ân oán cá nhân với

Hắc Nhãn Kính mà khiêm tốn thỉnh giáo.

Hắc Nhãn Kính hiếm khi không hề cười cợt nhả như mọi ngày, mà hơi nhíu mày: “Tình trạng của em ấy thuộc về việc não bộ bị hỗn loạn sau khi chịu kích thích mạnh.” Anh nói một loạt thuật ngữ chuyên môn.

Lâm Phong và Vương Béo nhìn nhau.

Ngoài “kích thích hỗn loạn”, những cái khác đều không nghe hiểu rốt cuộc là triệu chứng gì.

Lâm Phong thật sự không nhịn được, mở miệng cắt lời Hắc Nhãn Kính: “Ông bạn, mấy cái kiến thức khoa học phổ cập thì thôi đi, tôi chỉ muốn biết tình trạng của Tiểu Mặc là tạm thời hay sẽ kéo dài mãi?” Hắc Nhãn Kính lần đầu tiên tỏ ra khó xử.

Chương 854

Ai dám đưa ra một thông tin xác thực chứ?

Vấn đề não bộ không phải chuyện nhỏ.

Có người bị kích thích mà mắc bệnh tâm thần gián đoạn, có người không lâu sau đã khỏi.

Nói trắng ra là tùy từng người, sao có thể dễ dàng kết luận bằng lời nói suông được?

“Ôi, mấy anh đợi chút, sao tôi thấy hơi sai sai nhỉ?” Vương Béo khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn Ngô Mặc đang hôn mê, vẻ mặt nghi hoặc: “Béo gia tôi chưa từng nghe nói bệnh thần kinh nào mà trong đầu toàn nghĩ mấy chuyện bậy bạ vậy.” “Thằng ranh con này không phải đang giả thần giả quỷ lừa chúng ta đó chứ?” “Tiểu Ca lộ vai, Hắc gia nhấc chân, Hoa gia hở rốn?

Tôi chỉ muốn hỏi một câu, nó rốt cuộc đang nghĩ cái quái gì vậy?” Câu hỏi này thật sự rất hay.

Đừng nói anh ta muốn biết, mấy anh em còn lại cũng đang sốt ruột muốn hỏi cho rõ.

Chỉ dựa vào mấy chữ này, những gì họ có thể tưởng tượng đều là những cảnh tượng “mùi mẫn” đầy hương sắc.

Chẳng lẽ mấy năm không gặp, tư tưởng của thằng nhóc hỗn đản này đã phức tạp đến mức độ này rồi sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Tà và mấy người kia từ từ lùi ra sau, ánh mắt cuối cùng đều tập trung vào Lâm Phong.

Ánh mắt quá nóng bỏng.

Ngay cả Lâm Phong, người mặt dày như vậy, cũng hơi cảm thấy một chút áp lực.

Vương Béo có quan hệ khá tốt với Lâm Phong.

Anh ta không cần vòng vo, trực tiếp hỏi: “Phong Tử, mấy năm nay mày với Tiểu Mặc hình bóng không rời, nó chơi bời phóng túng đến mức độ đó rồi à?” “Phóng túng?” Lâm Phong nghĩ đến những “chiến tích” trước đây của Ngô Mặc, cười khẩy một tiếng: “Tôi nói mấy anh có phải hơi thiên vị không?

Với cái đầu quỷ dị của nó thì làm sao mà ‘phóng túng’ nổi?” Sau đó dứt khoát nói một câu: “Tôi cho rằng những thứ nó nói hoàn toàn là hai chuyện khác nhau so với những gì mấy anh nghĩ, hơn nữa rất có thể nó cười như vậy là đang chế giễu mấy anh đấy.” Đúng là anh em ruột thịt cùng lớn lên, mức độ hiểu biết về Ngô Mặc của cậu ta vượt xa người khác.

Mọi người ngẫm nghĩ thấy thật sự có khả năng đó.

Thằng nhóc hỗn đản này tư duy khác người, đặc biệt là ở khoản làm chuyện xấu thì càng độc đáo.

Mỗi lần bày trò, nó luôn làm người ta tức đến cười ra nước mắt mà lại không nỡ đánh nó.

Nhớ lại những niềm vui ngày xưa, mấy người không kìm được nở nụ cười mỉm.

Tuy nhiên, quay đầu nhìn Ngô Mặc đang ngủ thiếp đi, họ lại bắt đầu lo lắng cho tình trạng của cậu.

Đồng loạt cầu nguyện não cậu chỉ bị tổn thương tạm thời.

Hiện tại tình trạng của Ngô Mặc không tốt, cả đoàn người chỉ có thể bị mắc kẹt ở tầng hai đại điện.

Để đảm bảo an toàn, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh một mặt cảnh giác, một mặt tìm kiếm cơ quan.

Ngô Tà và Vương Béo cũng không nhàn rỗi.

Tranh thủ thời gian chuẩn bị một ít đồ ăn, đợi Ngô Mặc tỉnh lại để cậu lấp đầy bụng.

Lâm Phong thì ở cửa thông đạo tầng một, đề phòng con quái vật kia đột nhiên xuất hiện tập kích.

Chỉ có Giải Ngữ Hoa ôm Ngô Mặc không thể rời tay, an ổn ngồi trên mặt đất.

Cơ thể mệt mỏi cộng với tinh thần lực tiêu hao, khiến Ngô Mặc hôn mê liên tục hơn ba tiếng đồng hồ.

Khi cậu một lần nữa từ từ mở mắt ra, thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt chính là mái tóc ngắn tinh tế của Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa lập tức phát hiện động thái của Ngô Mặc.

Anh đưa tay phải sờ trán cậu, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Mặc, tỉnh rồi?

Có cảm thấy tốt hơn chút nào không?” “Anh em, tỉnh rồi à?” “Tiểu Mặc, còn đau không?” “Bảo bối, khó chịu chỗ nào?

Nói cho anh nghe.” Mấy anh em còn lại nghe thấy động tĩnh đều lần lượt chạy đến.

Họ vây quanh Ngô Mặc, bảy mồm tám lưỡi hỏi han tình hình của cậu.

Ngô Mặc trong đầu vẫn còn một chút hỗn loạn.

Tai lại đột nhiên tiếp nhận nhiều âm thanh như vậy, nhất thời tư duy càng thêm rối loạn mấy phần.

Cậu không để ý đến những lời hỏi han của người khác.

Ngây ngốc nhìn chằm chằm đầu Giải Ngữ Hoa, nửa ngày mới nặn ra một câu: “Hoa hòa thượng mọc tóc à?” Nụ cười trên mặt Giải Ngữ Hoa cứng lại.

Mấy người kia đều chìm xuống đáy cốc.

Không ai ngờ được, mọi chuyện thật sự đang phát triển theo hướng tệ nhất.

Vương Béo vỗ đùi, than thở: “Thôi rồi, anh em tôi triệt để thành thằng ngốc rồi, cái này phải làm sao đây?” Ngay khi mấy anh em đều ngầm chấp nhận mọi chuyện sẽ trở thành sự thật, Ngô Mặc lại đột nhiên đáp trả một câu: “Xì, nói bậy, mày mới ngốc ấy.” “Hả?” Một câu nói kích khởi ngàn lớp sóng, ngay lập tức kéo mấy trái tim đang chìm xuống trở lại được một nửa.

Lâm Phong thò đầu nhìn chằm chằm hai mắt Ngô Mặc, nghiêm túc hỏi: “Con trai cả, mẹ nó, mày rốt cuộc có sao không?” “Ôi chao!” Ngô Mặc ngồi dậy khỏi người Giải Ngữ Hoa, xoa xoa trán: “Nói chậm thôi, giờ đầu tao lộn xộn, hình ảnh gì cũng có.” Hắc Nhãn Kính dùng một khuỷu tay đẩy Lâm Phong ra, mặt ghé sát vào Ngô Mặc, run rẩy hỏi: “Bảo bối, còn nhận ra anh là ai không?” Ngô Mặc nhắm mắt nghỉ ngơi nửa ngày.

Kết quả vừa mở mắt ra, khuôn mặt lớn của Hắc Nhãn Kính đã ghé sát trước mặt cậu.

Khuôn mặt quá to, suýt nữa làm cậu hoa mắt.

Phản ứng đầu tiên của cậu là đưa tay đẩy khuôn mặt lớn đó ra một bên, sau đó không khách khí mắng: “Kính ca, tôi chỉ là hôn mê chứ đâu phải mất trí nhớ, anh đừng có lượn lờ trước mắt tôi làm tôi chóng mặt.” Ngô Tà và Vương Béo hỏi đi hỏi lại mấy lần.

Cho đến khi hỏi Ngô Mặc phiền phức đến mức muốn phát điên, họ mới hoàn toàn yên tâm.

"Bảo bối, ăn chút gì đó khôi phục thể lực đi." Hắc Nhãn Kính chu đáo bưng cơm và nước đến trước mặt Ngô Mặc, cầm đũa cẩn thận đưa đến miệng cậu.

Ngô Mặc quả thật rất mệt mỏi.

Cậu cũng không khách sáo, há miệng nuốt cơm vào.

Thức ăn vào bụng, cơ thể cũng hồi phục một chút.

Giải Ngữ Hoa yên lặng nhìn Ngô Mặc.

Thấy cậu ăn no uống đủ xong, trầm ngâm nửa ngày mới hỏi ra tiếng lòng: "Tiểu Mặc, em có chuyện gì giấu bọn anh không?" "Hả?

Chuyện gì?" Ngô Mặc tinh thần không ở trạng thái tốt, lười đấu trí: "Anh, đừng hỏi vòng vo nữa, có gì muốn nói thì nói thẳng đi, em đau đầu không muốn nghĩ nhiều." "Được." Giải Ngữ Hoa gật đầu: "Triệu chứng của em vì sao lại nghiêm trọng hơn trước?

Hiện tại bao lâu thì phát tác một lần?" Vấn đề rất sắc bén, thật không dễ trả lời.

Ngô Mặc trong lòng thầm trách mình, làm việc quá bất cẩn rồi, sao lại đột nhiên phát tác làm mấy anh em lo lắng đến vậy chứ?

Theo tính cách trước đây của Ngô Mặc, cậu chắc chắn sẽ vắt óc nghĩ đủ mọi cách, bịa ra bất kỳ lý do nào để lấp liếm chuyện này.

Dù sao, lý do chính để rút ngắn thời gian cũng là không muốn các anh em phải lo lắng quá nhiều.

Nhưng sau khi trải qua trải nghiệm này, cậu thật sự do dự.

Đau đớn không thành vấn đề.

Chỉ cần nghiến răng chịu đựng, cuối cùng cũng sẽ qua được.

Não bộ hỗn loạn mới là điều đáng lo nhất.

Vừa nãy trạng thái của mình giống như uống phải rượu giả vậy, cho đến giờ cái đầu vẫn ong ong.

Lỡ như coi cảnh tượng trong ảo tưởng là thật, có chuyện gì không thể cứu vãn được xảy ra thì sao?

Nghĩ đến đây, cậu lại lập tức nhớ lại những cảnh tượng hài hước vừa rồi.

Đặc biệt là dáng vẻ cùng những hành động buồn cười của họ, quả thực là những hình ảnh bình thường không thể nào nghĩ ra được.

Nếu quay thành phim hài, chắc rating sẽ tăng vọt.

Cậu thật sự không thể kiểm soát được cảm xúc, “phụt” một tiếng cười phá lên.

Ngay sau đó nhận ra không ổn.

Lập tức cúi đầu bịt miệng, giả vờ ho mấy tiếng muốn che giấu đi.

Ngô Tà và mấy người kia lặng lẽ nhìn nhau, trong mắt lóe lên một tia lo lắng.

Họ cho rằng não Ngô Mặc vẫn chưa bình thường.

Chương 855

Sợ nói ra cậu không chịu nổi, đành giả vờ như không nghe thấy mà im lặng.

Lại sợ lên tiếng sẽ làm xáo trộn tư duy của thằng nhóc hỗn đản, khiến cậu lại kiếm cớ không nói thật.

Cứ thế im lặng chịu đựng.

Không có ai quấy rầy, Ngô Mặc cắn môi lại chìm vào suy nghĩ.

Tổng hợp lại lợi và hại, Ngô Mặc cuối cùng quyết định vẫn nói sự thật theo kiểu ba phần thật bảy phần giả.

Chỉ là cậu đã đánh giá quá cao trí thông minh của mình.

Hoàn toàn quên mất rằng vì não bộ bị kích thích, logic tư duy căn bản không đạt được trình độ như mọi ngày.

Miệng vừa nói lắp bắp lại nói thành bảy phần thật ba phần giả.

Cậu xoa trán, hơi do dự mở miệng nói: "Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm, hay là tôi nói ngắn gọn nhé?" "Không, anh cần biết tình hình cụ thể." Giải Ngữ Hoa căn bản không cho Ngô Mặc cơ hội lấp liếm.

Anh hai mắt nhìn chằm chằm Ngô Mặc, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, uy hiếp nói: "Nếu em không nói rõ, anh sẽ kéo em quay về ngay lập tức, nhiệm vụ không làm nữa, chúng ta đi khám sức khỏe trước." "Bảo bối, Hoa gia nói không sai." Hắc Nhãn Kính phụ họa: "Nhiệm vụ gì đó không quan trọng, sức khỏe của em mới là trọng trung chi trọng." "Tiểu Mặc, lần này anh nghiêng về ý kiến của Tiểu Hoa và sư phụ." Ngô Tà tay phải đặt lên vai Ngô Mặc, nghiêm nghị nói: "Cảnh tượng bốn năm trước, anh trai em thật sự không chịu nổi nữa đâu."

“Em nói rõ tình trạng cơ thể mình đi, rốt cuộc là bị làm sao?

Để anh em còn có cái mà nắm được.” Vương Béo liên tục gật đầu, biểu thị đồng ý với ý kiến của mấy người kia.

Trương Khởi Linh nhẹ nhàng vỗ vỗ Ngô Mặc.

Miệng không nói gì, nhưng hành động đã nói lên tất cả.

Duy chỉ có Lâm Phong không bày tỏ thái độ.

Nhưng thái độ không hỏi không han của cậu ta đã đủ để chứng minh trong lòng có khí.

Cậu ta tức giận Ngô Mặc làm việc không suy xét hậu quả.

Rõ ràng biết rút ngắn thời gian thì cảm giác đau đớn tăng gấp bội.

Sao lại không trao đổi với mình một chút, mà lại dễ dàng đưa ra quyết định?

Ngô Mặc nhìn thấy thế.

Thôi rồi, mình đây là đã phạm phải thiên điều rồi.

Xem ra thế này, nếu không nói thật rất có thể sẽ bị mấy vị đại ca áp giải rời khỏi dãy Himalaya.

Cái đó không được.

Mình còn có nhiệm vụ do hệ thống ban bố phải hoàn thành, sao có thể dễ dàng rời khỏi đây chứ?

Cậu bất đắc dĩ đành giơ hai tay làm tư thế đầu hàng, miệng liên tục xin tha: “Mấy vị đại ca, em nói thật còn không được sao?” “Nói nhanh đi, đừng lề mề.” Một loạt tiếng thúc giục vang lên.

Ngô Mặc trong lòng cứ giật thon thót, không dám kéo dài thời gian nữa, khẽ khàng bắt đầu bịa chuyện: “Từ khi tỉnh lại bốn năm trước, luồng năng lượng kỳ lạ đó đã tụ tập ở gần tim, mỗi tháng vào rằm âm lịch lại bùng phát một lần, thời hiệu bốn tiếng đồng hồ.” “Nửa năm trước khi gặp lại mấy anh thì không phát tác nữa, em còn tưởng mình đã khỏi rồi.” “Em thật sự không ngờ năng lượng lại tụ tập lại rồi phát tác gấp đôi, nhưng thời gian thì lại rút ngắn đi một nửa.” Ngô Mặc đem những gì có thể nói và không thể nói trộn lẫn vào nhau, một hơi nói một cách sảng khoái.

Cuối cùng tổng kết: “Em thấy thời gian rút ngắn cũng không phải là chuyện xấu, ít ra sau này phát tác cũng không đến nỗi làm lỡ việc.” Mấy anh em nghe xong những lời này, sắc mặt đều trở nên căng thẳng.

Không khí nhất thời có chút ngưng trọng.

Vương Béo không kìm được lời, kêu than một tiếng: “Trời ơi, tình trạng vừa rồi mà mỗi tháng một lần thì chẳng phải muốn mất mạng sao?” “Không đến nỗi đâu.” Ngô Mặc cười khan mấy tiếng: “Anh em tôi ý chí kiên định, chịu đựng được.” Giải Ngữ Hoa nắm chặt nắm đấm, trầm mặc một hồi lâu, giọng nói có chút khô khốc mở lời: “Bỏ nhiệm vụ rời khỏi đây, chúng ta quay về tìm cách, nhất định sẽ giải quyết vấn đề này.” Anh không dám tưởng tượng.

Nếu Ngô Mặc lần này phát bệnh mà bên cạnh không có mấy người bọn họ, có lẽ nào sẽ cứ thế lặng lẽ rời khỏi nhân thế không?

Những chuyện tiếp theo anh không dám nghĩ tiếp.

Chỉ có nắm chặt cánh tay Ngô Mặc, cảm nhận nhiệt độ cơ thể cậu mới có thể xoa dịu tâm trạng lo lắng.

Ngô Tà gật đầu như giã tỏi.

Lần đầu tiên cảm thấy những lời nói của bạn thân lại đáng nghe đến vậy.

Mặc kệ bí mật gì?

Đều không quan trọng bằng sự an nguy của em trai.

Tam thúc mất tích, em trai khó khăn lắm mới tìm lại được nếu lại xảy ra chuyện nữa?

Có lẽ mình sắp phát điên rồi.

Ngô Mặc vốn dĩ vì di chứng mà đau đầu, nghe xong lời đề nghị của Giải Ngữ Hoa lại càng một đầu hai cái lớn.

Cậu chỉ cảm thấy trong đầu như có một cây kim, quấy loạn 360 độ không góc chết.

Đau đến mức cậu nhíu mày, dùng tay ấn mạnh vào thái dương.

Hắc Nhãn Kính, người mà trên người trúng mười mấy nhát dao vẫn có thể cười phá lên, giờ phút này trong mắt tràn đầy sự đau lòng.

Anh kéo Ngô Mặc qua, hai tay đặt lên thái dương cậu, nhẹ nhàng xoa bóp.

Không thể không khen một câu, chuyên nghiệp khác hẳn nghiệp dư.

Đôi tay của Hắc Nhãn Kính như có ma lực.

Xoa bóp mấy cái, Ngô Mặc cảm thấy đau đớn giảm bớt không ít, ít nhất là hơi thở cũng thông thuận hơn một chút.

Đồng thời cũng có một chút sức lực, có thể phản bác lời nói của mấy anh em.

“Anh, em không sao.” Ngô Mặc vẫy tay với mấy anh em: “Tình trạng cơ thể em, em tự biết rõ, hôm nay phát tác rồi thì trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện nữa đâu, mấy anh thật sự không cần quá lo lắng, không chết được đâu.” Miệng cậu nói vậy, trong lòng thì thầm tự nhủ, nhất định phải tranh thủ thời gian hoàn thành nhiệm vụ.

Tốt nhất là thực hiện thêm mấy lần để giảm bớt số lần, nếu không chỉ riêng việc chịu đựng thôi cậu cũng hơi chịu không nổi rồi.

Giải Ngữ Hoa đứng bên cạnh lắng nghe, không kìm được khẽ thở dài.

Thằng nhóc hỗn đản tính cách cứng đầu, đã quyết định chuyện gì thì có kéo cũng không quay lại được.

Cậu ta đã nói vậy, chứng tỏ sẽ không nghe lời khuyên của mình, từ bỏ nhiệm vụ quay về chữa trị.

Ngô Tà và Vương Béo không cam lòng, còn muốn khuyên thêm mấy câu.

Vừa thốt ra một chữ, bị Ngô Mặc vẫy tay cắt ngang: “Anh, nói nhiều vô ích, em đã đến đây thì có dụng ý của mình, không cần khuyên em nữa.” Một câu nói đã chặn tất cả những lời mấy người muốn nói vào trong miệng.

Mọi người bất đắc dĩ đành từ bỏ việc ngăn cản, chuyển sang thảo luận làm sao mới có thể rời khỏi đây.

Dưới sự xoa bóp của Hắc Nhãn Kính, cơn đau đầu của Ngô Mặc đã được xoa dịu, cậu cũng có tâm trạng quan sát tình hình xung quanh một chút.

Đảo mắt nhìn quanh một vòng.

Định thu tầm mắt lại thì ánh mắt vừa vặn quét qua chân Trương Khởi Linh.

Cậu đầu tiên “ơ” một tiếng.

Tiếp đó không dám tin dụi dụi mắt.

Cuối cùng không kìm được cảm xúc, ôm bụng cười phá lên.

Càng cười càng không kiểm soát được cảm xúc.

Đến nỗi cười quá lớn, nước bọt trào ngược khiến cậu ho sặc sụa.

“Thiên, Thiên Chân.” Vương Béo lặng lẽ huých Ngô Tà, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Mặc, cái này, cái này lại phát bệnh rồi à?” “Không, không thể nào.” Ngô Tà trầm mặc một lúc, giọng nói dường như có chút không chắc chắn.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, một người bận giúp Ngô Mặc vỗ lưng, một người bận giúp cậu xoa cái bụng đau vì cười.

Chỉ sợ cậu trở thành người đầu tiên xuống mộ vì cười quá độ mà bị nước bọt làm cho nghẹn chết.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm Ngô Mặc, dường như đã quen với dáng vẻ thường xuyên lên cơn của cậu ta.

Lâm Phong không chịu nổi tiếng cười điên cuồng của cậu ta, một phát tát vào sau gáy cậu ta: “Cười cái quái gì, có chuyện thì nói chuyện đừng có như thằng thần kinh vậy.” Vì động tác quá lớn, khiến Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa vô cùng bất mãn, ngẩng đầu lạnh lùng quét mắt nhìn cậu ta một cái.

Lâm Phong căn bản không thèm để ý.

Anh em bố mày từ nhỏ đến lớn.

Muốn đánh thì đánh, muốn đập thì đập, liên quan quái gì đến tụi mày?

“Ôi ôi ôi cười chết tôi rồi!” Ngô Mặc khó khăn lắm mới hít thở đều được, chỉ vào chiếc giày trên chân phải Trương Khởi Linh, vừa ho vừa cười nói: “Lão Trương, anh đúng là nhân tài, đại đại nhân tài, hóa ra anh đúng là toàn thân đều là bảo bối mà.” Ngô Tà và mấy người kia ngớ người.

Chương 856

Lại là trò gì nữa đây?

Nửa ngày hết kinh ngạc lại hết bất ngờ, chẳng lẽ di chứng này nghiêm trọng đến vậy sao?

Hơn nữa, cái giọng điệu khen Trương Khởi Linh sao mà quỷ dị thế?

Ngay cả đầu heo cũng có thể nghe ra, cậu ta nói chắc chắn không phải lời hay ý đẹp.

Thấy cậu ta lại bắt đầu ho dữ dội, Giải Ngữ Hoa nhíu mày lắc đầu với mấy người bên cạnh, ý bảo họ đừng vội truy hỏi, đợi Ngô Mặc cười đủ rồi nói sau.

Anh có thể nhịn được sự tò mò, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng có kiên nhẫn làm rùa nhẫn giả.

Vương Béo là người đứng đầu trong số đó.

Trong vấn đề buôn chuyện, anh ta luôn là tiên phong.

Anh ta gãi gãi đầu, thúc giục: “Anh em mày đừng cười nữa, nói rõ xem rốt cuộc bị làm sao?

Có chuyện gì hay ho thì chia sẻ với anh em đi.” “Mày xem xem ngón chân lão Trương kìa.” Ngô Mặc miễn cưỡng kiềm chế nụ cười, cậu ta trả lời Vương Béo một câu, tiếp đó chắp tay với Trương Khởi Linh: “Đại ca, tôi phục anh đấy, nhưng mà em trai có một chuyện không hiểu, theo tôi biết Trương gia Phát Khâu Chỉ không phải là chỉ tay sao?

Bao giờ lại luyện cả ngón chân rồi?” “Hay là tộc trưởng đại nhân anh định dẫn đầu ‘nội cuốn’, tiên phong khai mở công năng mới?” Nói đến đây, Ngô Mặc bản thân cũng vẻ mặt nghi hoặc, tự lẩm bẩm: “Ngón chân móc đất?

Là để giữ vững hạ thân trong môi trường nguy hiểm à?” Một câu nói vừa dứt, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về Trương Khởi Linh.

Từ đầu dịch xuống dưới, trực tiếp tập trung vào chân.

Đại điện hơi tối, trừ Hắc Nhãn Kính trên mặt nở nụ cười nửa miệng, mấy người còn lại nhất thời không nhìn rõ tình hình.

Ngô Tà lập tức rút đèn pin ra.

Chẳng thèm để ý đến tình anh em, ánh sáng trực tiếp chiếu thẳng vào chân Trương Khởi Linh.

Ôi trời đất ơi.

Nhìn rõ ràng xong, những tiếng “phụt” nối tiếp nhau vang lên.

Ngô Tà cố nín cười, nhưng vẫn không nhịn được, vừa cười vừa trêu chọc: “Tiểu Ca, anh đi nóng quá hả?

Nên cho chân mát mẻ chút à?” “Thiên chân, đừng nói bậy.” Vương Béo kéo Ngô Tà một cái, cười gian: “Tiểu Ca nhà ta đây là đang đi theo xu hướng thời trang, chủ yếu là khác biệt với mọi người.” Trái tim Hắc Nhãn Kính đã uất ức bấy lâu nay, cuối cùng cũng có cơ hội xả.

Khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười xấu xa: “Mấy người hiểu cái gì?

Ách Ba bị hôi chân, nên cố ý khoét một lỗ trên giày để tiện thông hơi đấy.” Giải Ngữ Hoa không tham gia vào việc trêu chọc người khác, chỉ có ý cười trong khóe mắt biểu thị anh cũng đang hóng chuyện.

Lâm Phong ngồi dưới đất, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh.

Cậu ta chỉ muốn xem anh chàng này sẽ có biểu cảm gì?

Thật sự không trách mấy người kia lại cười như vậy.

Quả thực là hình dáng trên chân Trương Khởi Linh quá đỗi đặc biệt, chiếc giày da bên phải ở vị trí đỉnh và đáy không hiểu vì sao lại bị khoét mất một mảng.

Chỉ còn lại năm ngón chân đột ngột lộ ra.

Giày được làm từ da bò nguyên chất, bền bỉ chịu mài mòn lại còn giữ ấm.

Theo lý mà nói một đôi giày như vậy, lên núi xuống biển, đi cả năm trời cũng không xi nhê gì.

Sao Trương Khởi Linh lại đặc biệt đến vậy, còn khoét mất một nửa đỉnh giày chứ?

Nhìn xuống gót chân.

Một hàng những lỗ nhỏ xếp ngay ngắn, nếu không nói là dùng ngón chân khoét, một lúc lâu cũng không ai tin thật.

Trương Khởi Linh đối mặt với lời trêu chọc mặt không biểu cảm.

Anh có một khí thế “mặc kệ cuồng phong bão táp, ta vẫn vững như bàn thạch”.

Thằng Ngô Mặc này đúng là không phải người.

Cậu ta cười đủ rồi, lại bắt đầu trách móc người khác: “Mấy người này sao mà vô cảm vậy?

Giữa mùa đông lão Trương còn lộ ngón chân, mấy người cũng không biết quan tâm một chút à?” “Mặc dù tao không biết anh ấy có phải đang luyện công không, nhưng tình yêu thương cần phải phát ra chứ.” Cậu ta vừa nói vừa ngoắc ngoắc ngón tay với Lâm Phong: “Phong Tử, trong túi mày không phải có một đôi giày thừa sao?

Lấy ra cho lão Trương đi.” Lâm Phong ngẩng mắt lên: “Trong túi mày chẳng phải cũng có sao?

Mày làm sao không lấy ra?” “Vớ vẩn.” Ngô Mặc trợn trắng mắt, chỉ vào Trương Khởi Linh một cách lý lẽ hùng hồn: “Tao cao thế nào anh ấy cao thế nào?

Tao gần một mét chín, anh ấy còn chưa đến một mét tám, chúng ta có thể đi cùng cỡ giày sao?

Mày đừng…” Lời còn chưa nói xong, một giọng nói cực kỳ kiên định từ bên cạnh truyền đến: “Một mét tám.” Ngô Mặc đầu óc không được minh mẫn cho lắm, lầm tưởng là Lâm Phong đang phản bác lời mình, bản năng đáp trả một câu: “Xì, nói bậy, mắt tao chính là một cái thước, y như Hoa ca vậy, đều chưa đến một mét tám, đừng tưởng có thể lừa tao.” “Một mét tám.” Giọng nói lớn hơn một chút, sức mạnh kiên định lại mạnh hơn ba phần.

Không những thế, tai cậu ta cũng bị người khác véo, ngay sau đó bên tai vang lên giọng nói của Giải Ngữ Hoa: “Thằng nhóc hỗn đản, mày nói ai là thằng lùn hả?

Có phải mày nên giải thích rõ ràng không, chiều cao chưa đến một mét tám của tao, sao lại chọc giận mày rồi hả?” Giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng ngôn ngữ lại tràn đầy cảm giác uy hiếp.

“Một mét tám.” Cùng với tiếng uy hiếp vang lên, ba chữ “một mét tám” lại một lần nữa kiên định và mạnh mẽ truyền đến.

Tai bị véo, dường như đã kiểm soát được tư duy phân tán trong đầu Ngô Mặc.

Cậu ta chợt phản ứng lại, miệng mình lại nói sai rồi.

Mà người kiên định lặp đi lặp lại “một mét tám” kia, chính là Trương Khởi Linh đang bị mình trêu chọc.

Đối mặt với lời uy hiếp của Giải Ngữ Hoa, và ánh mắt không thể nghi ngờ của Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc đảo mắt một cái, quả quyết lựa chọn ngã ra sau giả vờ ngất.

Giải Ngữ Hoa làm sao nỡ véo mạnh đến vậy?

Anh chỉ tượng trưng véo nhẹ một cái, vừa vặn cho Ngô Mặc cơ hội thoát thân.

Ngô Mặc cũng biết tìm cơ hội giả vờ yếu đuối, trực tiếp ngã vào lòng Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa hai tay ôm lấy Ngô Mặc đang giả vờ hôn mê, muốn giận cũng không được, muốn cười cũng không xong, cuối cùng chỉ có thể hậm hực thầm mắng một tiếng: “Thằng nhóc hỗn đản.” Ngô Mặc nhắm mắt nằm im hai phút.

Tai và cơ thể không còn cảm giác đau đớn.

Hắn khe khẽ hé mắt thành một đường nhỏ, vừa vặn đối diện với ánh mắt cười như không cười của Giải Ngữ Hoa.

“Được rồi, đừng giả vờ ngủ nữa.” Bị bắt quả tang tại trận, nhưng với độ dày da mặt của Ngô Mặc thì chẳng có gì to tát cả.

Điều hắn quan tâm hơn là liệu đứng dậy có bị ăn đòn tiếp không?

Nếu Hoa ca không định tha cho mình thì sao?

Thế thì mình không dậy nữa, đỡ cho lát sau lại phải giả vờ ngất xỉu, mệt người.

Nghĩ đến đây, hắn mở một mắt, thăm dò hỏi: “Ca, hết giận chưa?

Còn đánh em không?” Giải Ngữ Hoa cong ngón tay búng nhẹ vào trán Ngô Mặc một cái, nửa trách mắng nửa cưng chiều nói: “Nếu thật sự giận cậu thì cả ngày chẳng cần làm gì khác.” “Ôi mẹ ơi, sao anh không nói sớm.” Ngô Mặc lập tức bật người ngồi dậy, xoa xoa tai rồi thuận miệng nói: “Ca, anh cũng thật là, không giận thì dọa em làm gì?

Hại trái tim nhỏ bé của em cứ đập thình thịch không ngừng.

Hơn nữa em cũng có nói sai đâu, hai người không cao là sự thật mà.” Vương Bàn Tử nghe giọng điệu có vẻ không ổn, vội ho khan mấy tiếng để cắt ngang lời Ngô Mặc, nhưng vẫn chậm một bước.

Ngô Mặc nói quá nhanh, vẫn kịp thốt ra nửa câu sau: “Tục ngữ nói hay lắm, lùn không thể trách cha mẹ, nghèo không thể oán chính phủ.

Em nghèo thế này, em có ca thán câu nào đâu?” Vương Bàn Tử thấy sắc mặt Giải Ngữ Hoa âm u bất định, liền che mặt không nỡ nhìn thẳng.

Trong lòng không khỏi thắp cho Ngô Mặc một hàng nến, âm thầm cầu nguyện cho hắn không bị ăn đòn.

May mắn là Hắc Nhãn Kính rất ra sức cứu bồ.

Anh ta một tay kéo Ngô Mặc về bên mình, nhân danh kiểm tra cơ thể, dùng thân mình tách hắn ra khỏi Giải Ngữ Hoa.

Ngô Mặc cũng đã tỉnh táo hơn một chút, nhận ra mình lại nói sai.

Hắn đành giả ngu giả ngơ cười khan vài tiếng để che giấu sự ngượng ngùng.

Hắn vịn vai Hắc Nhãn Kính đứng dậy, đi đến bên cạnh Lâm Phong, vừa nháy mắt ra hiệu cho cậu ta, vừa thuận nước đẩy thuyền chuyển hướng sự chú ý của mọi người: “Phong, mày lấy giày ra đi.

Chương 857

Kính ca, mọi người xem xung quanh có cơ quan nào không, chúng ta mau rời khỏi đây mới là thượng sách.” Ngô Mặc bảo Lâm Phong lấy giày từ trong không gian ra còn có một mục đích khác.

Một là muốn mấy ông anh chịu ơn của Lâm Phong.

Hai là không muốn người khác phát hiện tình hình không gian của mình.

Dù sao Lâm Phong cũng không thân thiết với mấy người kia lắm, ba lô của cậu ta sẽ không ai tùy tiện lục lọi.

Lâm Phong lườm Ngô Mặc một cái, nhanh chóng lấy một đôi giày từ trong không gian ra bỏ vào ba lô, sau đó lôi ra ném vào lòng Ngô Mặc: “Đây, cỡ của bố cũng không nhỏ, không biết có vừa không.” “Không sao.” Ngô Mặc nhe răng cười: “Mày cũng có cao hơn tao đâu, hai đứa mình kẻ tám lạng người nửa cân thôi.” Tên khốn này, Lâm Phong cũng có chút hoài niệm về anh bạn câm dạo trước rồi đấy.

Ngô Mặc đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, vô tư huých cùi chỏ vào người anh một cái: “Lão Trương, đừng luyện công pháp chân nữa, chúng ta chỉ còn một đôi giày thôi, hỏng nữa là anh chỉ có thể đi chân đất ra khỏi Himalaya đấy.” Nói rồi hắn nhét đôi giày vào lòng Trương Khởi Linh: “Nào, thử xem có vừa không, nếu rộng thì nhét thêm ít đồ vào.” Trương Khởi Linh nhận lấy giày nhưng không đi ngay, mà hơi ngẩng đầu nhìn chằm chằm Ngô Mặc, giọng điệu nghiêm túc chưa từng thấy: “Tôi một mét tám.” “Độn giày hả?” Ngô Mặc hỏi lại xong cũng ngớ người.

Hai người họ nhìn nhau, không khí nhất thời có chút khó xử.

Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử gần như cười đến chết, người thì vỗ mông, người thì đập đùi, người thì nhe răng trợn mắt.

Phải biết rằng được xem trò cười của Trương Khởi Linh là chuyện cực kỳ hiếm có.

Đối diện với ánh mắt trĩu nặng của Trương Khởi Linh, Ngô Mặc chỉ muốn lập tức bỏ chạy.

Nhưng nơi này bé tí tẹo, chạy đi đâu được chứ?

Để xoa dịu sự khó xử, hắn đành lắp ba lắp bắp giải thích: “Lão...

à... anh, cái đó... tôi không có ý nói anh lùn, thật ra... chủ yếu là tôi sợ anh lạnh chân, đến lúc đó dễ bị đái dắt.” Trương Khởi Linh không nói gì, không khí càng thêm khó xử.

Ba thằng ôn con bên cạnh đã cười đến không ra hơi, Giải Ngữ Hoa quay đầu đi, bờ vai run lên bần bật, Lâm Phong thì trợn mắt muốn lòi cả tròng trắng ra ngoài.

Chưa từng thấy ai giải thích vấn đề kiểu này, có khác gì cầm dao đâm thêm mấy nhát vào ngực người ta không?

Ngay lúc mọi người đang cười hả hê, bốn bức tường của đại điện tầng hai đột nhiên vang lên tiếng rạn nứt.

Ban đầu âm thanh khá nhỏ, bị tiếng cười át đi, nhưng ngay sau đó tiếng “rắc rắc” vang lên không ngớt.

Mấy người vội nín cười, lập tức cầm lấy vũ khí, cảnh giác nhìn xung quanh, chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

Trong lúc vội vã, Ngô Mặc cũng không quên nhắc nhở Trương Khởi Linh: “Lão Trương, mau thay giày đi, không thì mất là không có đôi thứ hai đâu.” Trương Khởi Linh “ừ” một tiếng, thay giày với tốc độ còn nhanh hơn lính cứu hỏa vài lần.

Lúc này, những vết nứt trên tường ngày càng lớn, bên trong lại truyền ra một tràng cười âm u.

Tiếng cười lúc thì là tiếng oe oe của trẻ con, lúc lại biến thành giọng đồng thanh, rồi lại chuyển thành giọng phụ nữ.

Tóm lại, người nghe cảm thấy rợn tóc gáy, không phân biệt được đó là sinh vật gì.

Điều khiến người ta cảm thấy ngột ngạt hơn là, cùng với tiếng cười, không khí xung quanh dần trở nên lạnh lẽo.

Hơi lạnh tựa như vô số con rắn độc, há miệng máu bám chặt lấy cơ thể người.

Tuy rằng lúc này họ đang ở sâu trong dãy Himalaya, vốn đã rất lạnh, nhưng cái lạnh lẽo hiện tại và cái lạnh bình thường rõ ràng là hai chuyện khác nhau.

Mấy người lo lắng Ngô Mặc vừa trải qua thử thách sinh tử, cơ thể chưa hồi phục đến trạng thái tốt nhất, nên bất giác cùng tiến lên một bước, vây chặt hắn ở giữa.

Ngô Mặc đứng ở trung tâm, nhìn bóng lưng của mấy người anh em, trong lòng có một cảm giác khó tả.

Trong đầu bỗng dưng vang lên một câu hát: “Có một loại tình yêu là có anh ở đây, em sẽ không sợ tổn thương.” Ngay sau đó, hắn vội lắc đầu, cố gắng ném cái suy nghĩ sến súa không hợp thời này ra khỏi đầu.

Hắn là chuẩn men đấy.

Gà gật cái gì, là chuẩn men, gặp chuyện sao có thể trốn sau lưng người khác được?

Trừ việc quỳ từ đường có thể kéo theo ông anh cùng chịu trận, còn những chuyện khác mà muốn hắn như tiểu thư liễu yếu đào tơ tìm người giúp đỡ ư?

Nằm mơ đi.

Hắn rút Hàn Quang Côn ra, kéo Ngô Tà qua, trầm giọng nói: "Anh, lát nữa có chuyện gì đừng đi quá xa em, nghe chưa?" "Ừ, anh biết rồi." Vẻ mặt Ngô Tà vừa cảm động vừa áy náy.

Cảm động vì em trai lúc nào cũng quan tâm đến an nguy của mình, bất kể tình huống nào cũng luôn đứng trước mặt mình.

Áy náy vì thực lực của mình không đủ mạnh, luôn là gánh nặng cho em trai.

Đồng thời hạ quyết tâm, sau khi nhiệm vụ kết thúc, bất kể thế nào cũng phải ôm chặt đùi Hắc Nhãn Kính và Tiểu Ca, đến lúc đó sống chết gì cũng phải moi được vài kỹ năng phòng thân từ hai người họ.

Hơi lạnh ngày càng nhiều.

Vừa rồi chỉ là những sợi tơ mỏng, giờ đây đại điện tầng hai đã xuất hiện những làn sương trắng.

Cứ tiếp tục thế này, chẳng bao lâu nữa sương trắng sẽ dày đặc đến mức không tan.

Đến lúc đó đừng nói là quái vật, e là tình hình xung quanh cũng chẳng thấy rõ.

Các vết nứt trên tường chậm lại một chút.

Mọi người đợi một lúc lâu mà thứ bên trong vẫn chưa lộ diện.

Ngoài việc liên tục phát ra những âm thanh "chi chi", "oa oa" thì đến một cọng lông cũng không thấy.

Đầu óc Ngô Mặc vẫn còn hơi hỗn loạn.

Bị thứ âm thanh này kích thích, hắn cảm giác đầu mình như to ra gấp ba lần.

Người ta một khi bực bội, rất dễ đưa ra phán đoán sai lầm, ngay cả Ngô Mặc cũng không ngoại lệ.

Hắn nhanh chóng lôi một quả lựu đạn từ trong túi ra, định ném thẳng sang phía đối diện.

Theo suy nghĩ của hắn, yêu ma quỷ quái gì thì cũng nếm thử một viên "đại lực hoàn" này trước đã.

Ngay khi hắn chuẩn bị ném lựu đạn, cánh tay bị Giải Ngữ Hoa giữ lại: "Tiểu Mặc, đừng làm bừa, xem tình hình trước đã." Lâm Phong cũng ném cho hắn một ánh mắt không tán thành: "Lão nhị, mày thiếu não à?

Mày ném một quả lựu đạn qua đó, mẹ nó chẳng phải giống như sinh mổ, chúng ta chủ động giúp nó chui ra khỏi tường sao?" Ngô Mặc đau đầu nên tâm trạng bực bội, giọng điệu cũng có chút thiếu kiên nhẫn: "Thế hai người nói xem phải làm sao?

Cứ như thằng ngốc đứng đây chờ à?" Nói xong hắn nhận ra giọng mình không đúng, liền xoa thái dương, đầy áy náy nói: "Xin lỗi, các anh, giọng em không tốt." Mọi người đều biết hắn vì lý do sức khỏe nên cảm xúc có chút không ổn định.

Ai nỡ trách hắn chứ?

Ngô Tà nhìn trái nhìn phải, đề nghị: "Hay là chúng ta quay lại tầng một trước, như vậy tiến có thể công, lùi có thể thủ, tệ nhất cũng có thể tìm cơ hội rời khỏi đây theo đường cũ." Đề nghị thì không tồi, nhưng người đưa ra đề nghị lại có chút vấn đề.

Lời vừa dứt, đại điện tầng hai như thể có người bấm công tắc, bắt đầu xoay tròn từ từ như con lừa kéo cối xay.

Do vị trí di chuyển, lối đi từ tầng một lên tầng hai đã bị chặn lại.

Có thể nói, cả nhóm đã bị nhốt hoàn toàn trong đại điện tầng hai.

Lên không có lối, xuống không có đường.

Không khí lập tức ngưng đọng.

Hắc Nhãn Kính giơ ngón tay cái với Ngô Tà, chân thành cảm thán: "Đại đồ đệ, cậu nói thật đi, có phải cậu cùng phe với bọn đối diện, đến chỗ chúng ta làm gián điệp không?" Khóe miệng Ngô Tà giật giật mấy cái.

Muốn phản bác lại không có lời nào để nói, dù sao sự thật đã bày ra trước mắt.

Hắn cũng rất uất ức.

Sao mọi chuyện lại trùng hợp như vậy chứ?

Mình không nói gì thì chẳng có chuyện gì xảy ra.

Mình vừa mở miệng là đủ thứ chuyện rắc rối xuất hiện.

Lẽ nào mình thật sự bát tự không hợp với dưới lòng đất, nên cứ xuống đất là bị chuyện xui xẻo bám lấy?

Vương Bàn Tử thấy tình hình này, vội vàng bịt miệng, sợ mình lại nói thêm một câu thì sẽ xảy ra chuyện nghiêm trọng hơn.

Nhưng có những chuyện không phải cứ muốn kiểm soát là được.

Dạ dày của Vương Bàn Tử vốn không tốt.

Chương 858

Lúc này bị hơi lạnh kích thích, nhất thời không kiểm soát được phần hậu môn, “bủm bủm” một loạt mấy tiếng rắm vang dội.

Mùi vị của ngũ cốc tạp lương, mang theo mùi người nồng nặc.

Sinh vật vô danh trong bức tường ngửi thấy mùi hăng hắc này, tựa như ngửi thấy món ăn ngon nhất trên đời.

Nó lập tức tăng tốc phá vỏ, dồn toàn lực chui ra ngoài.

Ngô Mặc đoán được nơi có ông anh và Bàn ca thì sẽ có chuyện bất ngờ xảy ra, nhưng dù có đập nát cái đầu chó cũng không ngờ lại là một cảnh tượng dở khóc dở cười thế này.

Cùng với một tiếng “rắc” thật lớn, sinh vật trong tường cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật.

Mẹ kiếp, tạo hình của tên này thật sự có chút khó nói.

Vật này nhìn kỹ có thể chia thành ba phần.

Tầng dưới cùng giống như một cậu bé choai choai.

Trên cái đầu tròn vo không có mắt, miệng há to không có răng, tứ chi cong queo như bọ ngựa, chức năng chính là bò trên mặt đất.

Tầng giữa dường như là một phụ nữ.

Mái tóc dài ngang vai rối bù, dính bết vào nhau, vừa nhìn đã biết là một người phụ nữ không biết giữ vệ sinh.

Bà ta thì có mắt, nhưng lại lồi ra khỏi hốc mắt, nhìn từ xa như hai cái bóng đèn.

Lưỡi dài ngoe nguẩy trái phải, trông không khác gì một con ếch xanh lớn.

Cổ đeo một chiếc vòng kim loại.

Hai tay cầm hai vũ khí khác nhau, tay trái cầm pháp linh, tay phải cầm kim cương chử.

Tầng trên cùng là một đứa bé.

Nó ngồi trên cổ người phụ nữ, hai tay túm tóc, miệng phát ra tiếng cười “u u u oa”.

Nhìn riêng thì không có gì đặc biệt, nhưng điều kỳ lạ là cả ba dính liền thành một thể, dường như sinh ra đã như vậy.

Vương Bàn Tử mồm miệng độc địa, buột miệng một câu: “Mẹ nó, đây là một nhà ba người à?

Nói vậy thì bà cô này đúng là người thắng cuộc trong đời rồi, kiếm được ông chồng trẻ tuổi khỏe mạnh.” Tục ngữ nói, lắm lời tất có lỗi.

Quái vật ba thân thể vốn vừa ra ngoài còn hơi ngơ ngác, Vương Bàn Tử vừa mở miệng lại giúp nó xác định được mục tiêu.

Pháp linh trong tay người phụ nữ ở giữa rung lên, cậu bé ở dưới cùng lao nhanh như bay về phía Vương Bàn Tử.

Tốc độ của thứ này rõ ràng khác hẳn lúc chui ra khỏi tường, có một loại khí thế biển rộng trời cao mặc sức vẫy vùng.

Trong nháy mắt đã lao đến trước mặt Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cũng không phải dạng dễ bắt nạt.

Dù người béo nhưng không hề chậm chạp.

Hắn nhanh chóng né sang một bên, tránh được đòn tấn công của quái vật ba thân thể, miệng vẫn không quên chửi rủa: “Vãi, có ý gì đây?

Lão tử thích gái tơ, chứ không phải con mụ quái vật già khú đế như mày.” Ngô Mặc thấy tình hình đó, liền vung côn lao lên, giận dữ nói: “Mẹ nó, đã xấu thì đừng ra ngoài dọa người, suýt nữa làm ông đây buồn nôn chết.” Hắn dùng tám phần sức lực.

Vốn nghĩ với côn pháp của mình, dù không thể đập chết tên này bằng một gậy, cũng có thể gõ cho nó một cục u trên đầu.

Ai ngờ, sự việc lại trái với ý muốn.

Cây côn không những không đập trúng đối phương, ngược lại vì trượt xuống đất mà suýt làm Ngô Mặc trẹo cả eo.

Hắn vừa xoa thắt lưng, vừa lớn tiếng nhắc nhở: “Mấy anh cẩn thận, tốc độ của thứ này quá nhanh, mẹ nó như con lươn vậy.” “Bảo bối, đợi anh đây trút giận cho em.” Hắc Nhãn Kính nắm chặt chủy thủ, chân nhẹ nhàng điểm một cái trên mặt đất, nhảy lên đá về phía đầu của quái vật ba thân thể.

Còn về việc tầng trên cùng có phải là trẻ con không?

Có tục lệ kính già yêu trẻ không?

Liên quan quái gì đến anh ta.

Bất cứ thứ gì làm tổn thương cục cưng nhà anh, dù là trực tiếp, gián tiếp, cố ý hay vô ý, kết cục chỉ có một, đó là hứng chịu cơn thịnh nộ của anh.

Hắc gia chính là tiêu chuẩn kép như vậy đấy, chính là vô lý như vậy đấy, mày làm gì được tao?

Đôi khi không thể không thừa nhận một điều, Nam Hạt Bắc Ách quả nhiên ăn ý phi thường.

Chân Hắc Nhãn Kính vừa đá ra, Hắc kim cổ đao trong tay Trương Khởi Linh đã theo sát nhắm vào cổ người phụ nữ.

Nhưng phản ứng của Giải Ngữ Hoa cũng không chậm.

Anh trực tiếp bỏ qua hai mục tiêu phía trên, cây côn trong tay nhắm vào đầu cậu bé ở tầng dưới cùng mà đập tới.

Ba vị đại lão đồng thời ra tay từ ba hướng khác nhau, quả thật đã khiến con quái vật này luống cuống tay chân, nhất thời không biết nên tấn công ai.

Nhưng con quái vật cũng không dễ đối phó như vậy.

Nó cho rằng mình bị hội đồng, nội tâm vô cùng không cam lòng.

Nó định thay đổi cách tấn công, nhất định phải giữ những thứ có vẻ ngoài xấu xí này ở lại đại điện làm thức ăn cho mình.

Pháp linh rung lắc với tần suất ngày càng nhanh.

Theo đó là một lượng lớn khí lạnh như rau thừa siêu thị bán sỉ, điên cuồng tuôn ra từ sâu trong các bức tường xung quanh.

Trong khoảnh khắc, đại điện tầng hai bị khí lạnh dày đặc không tan bao phủ.

Không ai biết khí lạnh có độc hay không, chỉ có thể cố gắng nín thở để giảm lượng hít vào.

Nhưng khí lạnh căn bản không nói võ đức.

Mày không hít ư?

Không sao, tao sẽ chui vào từ da của mày.

Dù mày có mặc quần áo dày đến đâu, cũng có phần da thịt lộ ra ngoài chứ?

Ai, không còn cách nào khác, tao chính là vô liêm sỉ như vậy đấy.

Lạnh!

Lạnh thấu xương!

Khí lạnh theo máu từ từ chảy vào ngũ tạng lục phủ, khiến người ta lạnh đến mức không nhịn được mà run lên cầm cập.

“Mẹ… mẹ nó, con… con mụ này là quái vật tủ lạnh à?” Răng trên dưới của Vương Bàn Tử va vào nhau lập cập, nhưng vẫn không ngăn được cái tâm muốn chửi thề của hắn.

Lâm Phong lạnh đến mức phải siết chặt áo khoác, chửi: “Quan tâm nó là cái gì?

Giết rồi nói sau.” Ba vị đại lão không ai lên tiếng, đều bận rộn vung vũ khí giải quyết kẻ đầu sỏ.

Ngô Mặc cũng không rảnh rỗi.

Hắn tay cầm Hàn Quang Côn, liên tục di chuyển bên cạnh ba người, thấy có kẽ hở là chọc cho con quái vật một gậy, chơi trò du kích.

Hắn vừa mới trải qua cái lạnh cực độ, chút khí lạnh này đối với hắn căn bản không là gì.

Nhưng xui xẻo là khí lạnh xâm nhập vào cơ thể, làm tê liệt thần kinh, ảnh hưởng đến võ lực của mọi người.

Ví dụ như muốn chém cánh tay, do cơ bắp đông cứng, lưỡi đao bị lệch đi.

Vũ khí hoặc là chém hụt, hoặc là tấn công vào những chỗ không quan trọng.

Quái vật ba thân thể da dày thịt béo.

Nó né được đòn nào thì né, không né được thì cứng rắn chịu một đao, thậm chí có cơ hội tốt còn phản công nhanh chóng.

Dù sao thì cũng nhiều tay, đối mặt với nhiều người tấn công vẫn có thể ứng phó như thường.

Chỉ có pháp linh trong tay là chưa từng dừng lại, và tần suất rung ngày càng nhanh.

Chương 859

Cuối cùng chỉ có thể nhìn thấy những tàn ảnh, mà không thấy rõ hình dáng thật của chiếc chuông.

Giải Ngữ Hoa thấy tình hình không ổn, lớn tiếng nhắc nhở: “Mau tìm cách đánh rơi pháp linh đi, không thì khí lạnh dày thêm chút nữa, e là chúng ta sẽ không nhìn thấy nhau.” Mọi người đều biết anh nói không sai, nhưng lúc này lại lực bất tòng tâm.

Ngay cả Trương Khởi Linh, động tác so với trước kia cũng có phần chậm chạp.

Tình thế trên sân đã đảo ngược.

Nhờ có khí lạnh hỗ trợ, quái vật ba thân thể dần chiếm thế thượng phong.

Chưa đến nửa tuần trà, đại điện tầng hai đã hoàn toàn chìm trong thế giới của khí lạnh.

Sương trắng dày đặc như bọt biển, chỉ cần bóp nhẹ cũng có thể vắt ra nước.

Mọi người đừng nói là nhìn thấy nhau, ngay cả giơ tay lên trước mặt cũng gần như không thấy rõ năm ngón tay.

Ngô Mặc cảnh giác nhìn trái phải, lớn tiếng hét: “Anh, mọi người ở đâu?” “Tiểu Mặc, anh ở sau lưng em hai mét.” Ngô Tà có khả năng quan sát rất tốt, vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi bị che khuất tầm nhìn, anh đã ghi nhớ vị trí của mọi người.

Giọng nói cợt nhả của Hắc Nhãn Kính truyền đến từ bên trái: “Bảo bối, sợ rồi à?

Đừng sợ, anh trai ở ngay gần em thôi, sẽ bảo vệ em.” Lời vừa dứt, Giải Ngữ Hoa lạnh lùng chen vào một câu: “Tên mù chết tiệt im miệng, lúc nào rồi mà còn có tâm trạng nói đùa?” “Tây Bắc, ba mét.” Trương Khởi Linh luôn đơn giản và rõ ràng, dường như nói thêm một từ cũng là sỉ nhục danh hiệu “người câm” của anh.

Mọi người lần lượt báo cáo vị trí của mình, chỉ riêng Lâm Phong và Vương Bàn Tử là không có động tĩnh.

Hai tên này bình thường không có chuyện gì cũng phải lải nhải không ngừng, vào thời khắc quan trọng như vậy sao lại cam tâm làm người câm được chứ?

Tim Ngô Mặc như thót lên đến tận cổ họng, liên tục hét lên: “Phong, Bàn ca, hai người ở đâu?

Nói một tiếng đi.” Hỏi liên tiếp ba lần, không có ai trả lời.

Hắn lập tức sốt ruột: “Đừng có đùa nữa, mau nói một tiếng đi.” Dù hắn có hét thế nào, Lâm Phong và Vương Bàn Tử dường như đã biến mất đột ngột, không có bất kỳ phản ứng nào.

Ngô Mặc chuẩn bị đi dò xét tình hình, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng kêu “ai u” của Ngô Tà.

Âm thanh xen lẫn một chút đau đớn.

Ngô Mặc giật mình, vội vàng quay người, lao về hướng đó với tốc độ nhanh nhất.

Chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Khi Ngô Mặc đến nơi, hắn không sờ thấy gì cả.

Ngô Tà dường như đã biến mất vào không khí.

Ngô Mặc lo sốt vó, giống như thầy bói xem voi, vừa sờ soạng vừa la hét: “Anh, anh ở đâu?” Hét mấy tiếng, Ngô Tà cũng giống như hai người kia, không có hồi âm.

Không chỉ vậy, Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh ba người cũng không còn động tĩnh.

Thậm chí cả con quái vật ba thân thể cũng không thấy tung tích đâu nữa.

“Vãi cả nồi, rốt cuộc là chuyện quái gì đang xảy ra?” Ngô Mặc hoàn toàn ngơ ngác.

Hắn bắt đầu nghi ngờ liệu hình phạt của mình có phải vẫn chưa kết thúc, bản thân vẫn đang trong trạng thái não chập mạch không?

Khi hắn đang chìm trong mơ hồ, chỉ cảm thấy chân mình chùng xuống, dường như bị thứ gì đó túm lấy mắt cá chân.

“Mẹ kiếp, cái gì thế?” Ngô Mặc giật nảy mình.

Theo bản năng, chủy thủ trong tay thuận thế định đâm xuống.

Ngay khi mũi dao chỉ còn cách da đối phương một milimet, Ngô Mặc đột nhiên dừng động tác.

Hắn dừng lại vài giây, nhẹ nhàng hỏi một tiếng: “Kính ca?” Bàn tay trên chân hắn bóp mạnh một cái, dường như đang đáp lại lời Ngô Mặc.

Trái tim Ngô Mặc lập tức trở về lồng ngực.

Mẹ ơi.

Hắn còn tưởng mấy người kia gặp chuyện không may rồi chứ.

Trong khoảnh khắc đó, suýt nữa đã tè ra quần.

Tuy nhiên, quay đầu nghĩ lại, lại thấy có gì đó không đúng.

Tay Kính ca sao lại ở dưới đó?

Còn nữa, sao họ lại không nói chuyện?

Chẳng lẽ định đánh úp, tạo bất ngờ ư?

Hắn suy nghĩ trong một hơi thở rồi quả quyết từ bỏ.

Thôi kệ, không nghĩ nhiều nữa, chỉ cần người vẫn còn là được rồi.

Ngô Mặc ngồi xổm xuống, không dám nói nhiều nữa.

Nếu mọi người đều không nói, mình tốt nhất cũng đừng nói lung tung.

Hắn nhẹ nhàng viết mấy chữ lên mu bàn tay của Hắc Nhãn Kính, hỏi mình nên đi xuống từ đâu.

Hắc Nhãn Kính ra hiệu mấy cử chỉ tay quen thuộc, rồi kéo kéo ống quần Ngô Mặc, ra hiệu cho hắn đi về phía tây bắc mười bước.

Ngô Mặc làm theo lời Hắc Nhãn Kính, cẩn thận lùi về sau, trong lòng đếm bước.

Khi hắn đi đến bước thứ mười, gót chân vừa vặn đạp vào một cái hố nhỏ.

Hắn biết là đã đến nơi.

Hắn nhanh chóng ngồi xổm xuống, đưa tay trái ra dò dẫm xung quanh.

Nhưng tay vừa đưa ra được nửa mét thì lại bị người khác nắm lấy.

Dựa vào cảm giác quen thuộc, Ngô Mặc xác nhận người nắm lấy mình là Giải Ngữ Hoa.

Hắn đoán không sai, người đợi ở đây chính là Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa dùng sức kéo mạnh xuống, trực tiếp kéo Ngô Mặc vào một lối đi dưới lòng đất.

Ngay sau đó, Trương Khởi Linh nâng tấm đá lên, lối vào lại bị bịt kín.

“Sao…” Ngô Mặc đầu óc mơ hồ, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Hắn muốn hỏi rõ ngọn ngành.

Ai ngờ trong miệng còn chưa kịp nói ra một từ, miệng đã bị đôi tay mềm mại của Giải Ngữ Hoa bịt lại.

Phải công nhận cấu tạo não của Ngô Mặc cực kỳ phức tạp.

Người bình thường bị bịt miệng như vậy, hoặc là thấy may mắn, hoặc là cảm thấy có chút mờ ám.

Nhưng hắn thì không.

Ý nghĩ trong đầu hắn bạn có nghĩ cũng không ra được.

Ngô Mặc lúc này chỉ muốn tạ trời tạ đất, cảm tạ Phật tổ phù hộ, Thượng đế rủ lòng thương.

May mà là Hoa ca ở bên cạnh mình, nếu đổi thành ông anh hoặc Vương Bàn Tử bịt miệng mình thì sao?

Trời đất ơi!

Mình còn có thể ăn uống được gì nữa không?

Thì mẹ nó có khác gì nuốt phân không?

Ngô Mặc vận dụng kỹ năng một tâm hai việc đến mức thuần thục.

Trong đầu vừa suy nghĩ lung tung, mắt lại không quên quan sát tình hình xung quanh.

Nhưng nhìn một lúc cũng không phát hiện ra manh mối nào.

Cảm giác như nơi này là một lối đi.

Chương 860

Chiều dài không rõ, chiều rộng thì giang tay ra có thể chạm vào tường đối diện.

Thật kỳ lạ.

Tại sao bên dưới đại điện tầng hai lại có thêm một tầng lửng?

Ai đã phát hiện ra nơi này?

Và cái tên cả nhà hợp thể kia đã chạy đi đâu rồi?

Trong đầu Ngô Mặc có rất nhiều dấu chấm hỏi, chỉ là nhất thời không có ai giải đáp cho hắn.

Đang suy nghĩ, eo hắn bị Giải Ngữ Hoa huých nhẹ một cái.

Ngô Mặc lập tức cảnh giác, tay phải bóp nhẹ tay trái của Giải Ngữ Hoa, hỏi anh định làm gì.

Giải Ngữ Hoa vẽ một mũi tên từ trái sang phải trên ngực Ngô Mặc, ra hiệu cho hắn đi theo hướng này.

Ngô Mặc nhất thời có chút cạn lời.

Hoa ca từ lúc nào đã giống Kính ca, toàn làm những chuyện không đáng tin cậy vậy?

Rõ ràng chỉ cần dắt mình đi là được, tại sao cứ phải vẽ một đường trên ngực mình làm gì?

Làm mình thấy nhột chết đi được.

Ngô Mặc trong lòng thầm phỉ báng, nhưng bước chân lại rất thành thật mà bám sát sau lưng Giải Ngữ Hoa.

Trong lối đi tối om, ngoài tiếng bước chân khẽ khàng không thể nghe thấy, không còn bất kỳ động tĩnh nào khác.

Làm được điều này chứng tỏ mọi người đều đang nhấc cao chân, bước nhẹ.

Chủ yếu là cẩn thận, không để lại dấu vết.

Ngô Mặc đi được vài bước, trong lòng có chút bất an, sợ Giải Ngữ Hoa và mấy người kia lại biến mất lần nữa.

Hắn suy nghĩ một chút, cách an toàn nhất là nắm lấy đối phương.

Hắn không tin, người đã ở trong tay mình rồi còn có thể biến mất vào không khí được sao?

Phái hành động làm việc không cần báo trước.

Hắn đưa tay về phía trước, trực tiếp ôm lấy eo Giải Ngữ Hoa, dùng sức kéo người vào lòng mình.

Giải Ngữ Hoa bất ngờ không kịp phòng bị, lưng trực tiếp đập vào lồng ngực Ngô Mặc.

Anh hơi sững người một chút.

Ngô Mặc ngay sau đó dùng đầu nhẹ nhàng gõ vào gáy anh.

Giải Ngữ Hoa lập tức hiểu ý Ngô Mặc, khóe miệng không nhịn được mà cong lên một nụ cười.

May mà ở đây rất tối, nếu không Ngô Mặc rất dễ bị nụ cười của anh hút hồn.

Ngô Mặc kéo Giải Ngữ Hoa, trong lòng cũng an tâm hơn một chút.

Nhưng vừa nghĩ đến Trương Khởi Linh đi ở cuối cùng, lại bắt đầu có chút lo lắng.

Theo thông lệ, nguy hiểm nhất thường là người đi đầu và người bọc hậu.

Bây giờ trời tối đen như mực, hắn không chắc ai đang đi ở phía trước, nhưng Trương Khởi Linh đi ở cuối cùng rất dễ đột ngột gặp nguy hiểm.

Giống như vừa rồi, họ đột nhiên không có động tĩnh, mình hai mắt tối sầm không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, cây Hàn Quang Côn trong tay thụi ra sau một cái, vừa vặn đâm vào người Trương Khởi Linh.

Hành động bất ngờ này khiến Trương Khởi Linh có chút ngơ ngác, không hiểu Ngô Mặc lại muốn làm gì.

Mấy hơi thở trôi qua, Trương Khởi Linh vẫn không có động tĩnh gì, Ngô Mặc có chút tức giận.

Sao lại ngốc thế chứ?

Đã nói người tàn tật với nhau có thần giao cách cảm, hai tên giả câm càng nên dễ giao tiếp hơn chứ?

Mình đã ra hiệu rõ ràng như vậy, sao anh ta vẫn không lĩnh hội được tinh thần nhỉ?

Đang lúc bực bội, hắn chỉ cảm thấy eo mình bị siết chặt, sau đó một bóng người áp sát vào.

Dựa vào vị trí hơi thở ở cổ, Ngô Mặc nhanh chóng xác định người phía sau chính là vị tự xưng cao một mét tám Trương Khởi Linh.

Thấy Trương Khởi Linh đã hiểu ý mình, sự bực bội trong lòng Ngô Mặc cuối cùng cũng tan đi không ít.

Chút bực bội còn lại là oán trách Trương Khởi Linh chọn vị trí không đúng.

Ôm cổ, ôm eo, kéo tay, cái nào mà không được?

Dù anh không cao, kéo cổ áo sau cũng được mà?

Sao cứ phải túm lấy thắt lưng của mình làm gì?

Ngón tay của nhà họ Trương lợi hại đến mức có thể bóp nát đá như chơi.

Anh ta chỉ cần dùng sức một chút, thắt lưng của mình sẽ đứt ngay.

Chẳng lẽ trận chiến tiếp theo mình phải một tay giữ quần một tay múa vũ khí, hay là dứt khoát không cần mặt mũi, chạy lông nhông với hai cái đùi trần?

Ngô Mặc muốn nhắc nhở Trương Khởi Linh cẩn thận một chút, nhưng nghĩ lại thì thôi.

Kéo thì kéo vậy.

Trong tình huống nguy hiểm thế này, chỉ cần người không lạc là được rồi.

Giải Ngữ Hoa cảm nhận được trọng lượng tăng thêm, liền nhẹ nhàng gãi mấy cái vào tay Ngô Mặc hỏi nguyên nhân.

Ngô Mặc viết một chữ “Trương” lên mu bàn tay anh.

Giải Ngữ Hoa hiểu ra, không hỏi thêm nữa.

Ba người như trẻ sơ sinh dính liền, anh dựa vào tôi, tôi dựa vào anh, từng bước một tiến về phía trước.

Cái cảm giác không thể nói chuyện này thật khó chịu.

Đặc biệt là khi một người câm đột nhiên biến thành một cái máy nói, rồi lại biến thành một người câm, quả thực muốn lấy mạng người ta.

Ngô Mặc vừa đi vừa dùng chân cảm nhận tình hình mặt đất.

Hắn nhận ra mặt đất lồi lõm không bằng phẳng, hoàn toàn khác với tình hình ở tầng một và tầng hai của đại điện.

Đi được khoảng hơn mười phút, phía trước lối đi đột nhiên sáng lên một tia lửa.

Ngay sau đó, giọng của Lâm Phong vang lên: “Vãi, nghẹn chết bố rồi, hóa ra làm người câm lại đau khổ đến thế. 78.

Lão nhị, bố mày cuối cùng cũng biết hồi đó mày đã khó chịu đến mức nào rồi.” Nghe thấy giọng Lâm Phong, Ngô Mặc không thể chờ đợi mà hỏi ngay: “Phong, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Lời hắn vừa dứt, Vương Bàn Tử thở hổn hển giải thích: “Chuyện này mẹ nó đúng là có chút kỳ lạ.” Qua lời kể của Vương Bàn Tử, Ngô Mặc đã biết được ngọn ngành sự việc.

Cổ ngữ có câu: người già thì gian, ngựa già thì khôn, còn tư tưởng của Bàn Tử là phức tạp nhất.

Khi sương mù sắp lan rộng đến mức không nhìn thấy gì, Vương Bàn Tử thấy mình ở gần Lâm Phong nhất, không quan tâm đến những người khác, liền lao một bước đến bên cạnh Lâm Phong.

Hai người lưng tựa lưng, đề phòng quái vật ba thân thể đánh lén.

Đang lúc phòng bị, Lâm Phong cũng giống như Ngô Mặc, cảm giác có thứ gì đó kéo chân mình.

Cậu ta không ra tay độc ác ngay lập tức, mà với suy nghĩ nghệ cao gan lớn, định xem ai đang giở trò quỷ ở dưới đó.

Cậu ta thuận thế đưa tay xuống tóm, kết quả lại đụng phải một thứ lông lá.

Lâm Phong trong lòng giật mình, lập tức nhớ lại kinh nghiệm của Ngô Mặc và Vương Bàn Tử.

Thầm nghĩ không ổn rồi.

Chương 861

Sóng cũ chưa qua, sóng mới đã tới.

Quái vật ba thân thể còn chưa xử lý xong, lại xuất hiện thêm một con mao tử, độ khó của trận chiến rõ ràng đã tăng lên.

Sắc mặt cậu ta dần trở nên ngưng trọng.

Cậu ta cắn răng dùng sức, muốn kéo thứ này ra đâm chết luôn.

Ai ngờ lông của tên này lại trơn tuột, cứ thế tuột khỏi tay Lâm Phong.

Cùng lúc đó, Lâm Phong chỉ cảm thấy chân mình hẫng đi, cả người trực tiếp rơi xuống.

Tiếng động của cậu ta làm Vương Bàn Tử giật mình.

Vương Bàn Tử nhận ra không ổn, quay người định túm lấy cậu ta, kết quả cũng rơi theo.

Còn vì sao hai người họ rơi xuống mà Ngô Mặc và những người khác không nghe thấy động tĩnh?

Đó là vì quá trùng hợp.

Quái vật ba thân thể đúng lúc đó đã phát ra tiếng cười điên cuồng.

Chúng ta tạm không bàn đến chuyện đó, hãy nói về Lâm Phong và Vương Bàn Tử.

Vừa rơi xuống đã cảm thấy cổ họng ngứa ran.

Hai người theo bản năng muốn hét lên vài tiếng, kết quả chỉ có thể há miệng mà không phát ra được âm thanh nào.

Thế này thì phiền phức rồi.

Vốn dĩ khí lạnh đã dày đặc không nhìn thấy người xung quanh, bây giờ lại không nói được?

Chẳng phải là ngồi chờ bị quái vật ba thân thể hành hung sao?

Không được, phải nhanh chóng thông báo cho những người ở trên.

Có chuyện gì, mấy anh em tụ lại một chỗ thương lượng rồi quyết định.

Lâm Phong nghĩ đến đây, liền đưa tay ra nắm lấy tay Vương Bàn Tử.

Nếu con quái vật Bàn Tử tóm được là một con Vân Thải?

Theo tính cách của Bàn Tử, gã nhất định sẽ giữ chặt đối phương rồi thò tay sờ soạng một phen.

Nhưng hiện tại, con quái vật lại đang tóm Lâm Phong?

Cảm giác này quả thật vi diệu.

Lâm Phong nào có rảnh rỗi mà bận tâm đến suy nghĩ của Bàn Tử?

Ngón tay anh nhanh chóng viết mấy chữ vào lòng bàn tay Bàn Tử.

Viết xong, anh vỗ vỗ vai Bàn Tử, ra hiệu bảo gã nhanh chóng hành động.

Kết quả, Bàn Tử đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Lâm Phong sốt ruột.

Bàn tay phải dùng sức đẩy Bàn Tử một cái, thúc giục gã đừng lãng phí thời gian.

Bàn Tử trong lòng cũng bực mình.

Dựa vào cảm giác, gã túm lấy tay Lâm Phong, rồi từng nét từng nét viết hai chữ vào lòng bàn tay anh ta: “Cái gì?” Hả?

Cảm giác như vậy, nguyên nhân gã không động đậy là vì căn bản không phân tích được Lâm Phong viết cái quái gì?

Lâm Phong đen mặt!

Thằng Béo chết tiệt, mày là đồ mù chữ à?

Tao viết đơn giản, rõ ràng, chữ lại đẹp như vậy, sao mày lại không hiểu chứ?

Cũng may là hiện tại anh đang bị câm không nói được, thêm vào đó Ngô Mặc lại không có ở bên cạnh.

Bằng không, anh nhất định sẽ tát một phát vào mặt gã, để gã nhận rõ thực tế.

Mấy nét chữ mà anh tự cho là thanh lịch kia, còn chẳng đẹp bằng người ta viết bằng chân.

Bực bội thì bực bội, nhưng mọi việc vẫn phải liên lạc.

Lâm Phong quyết định lấy bật lửa ra, dùng khẩu hình để giao tiếp với Bàn Tử.

Chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Anh nhấn mãi, bật lửa căn bản không tóe ra lửa.

Ban đầu tưởng bật lửa hỏng rồi, lại đổi một cái khác, không ngờ liền ba cái, cái nào cũng không ra tia lửa.

Tình huống này không cần phải suy nghĩ, chỗ này khẳng định có quỷ dị.

Vương Bàn Tử giỏi suy luận.

Nghe thấy tiếng Ngô Mặc la hét bên ngoài, lại cảm nhận được động tác gấp gáp của Lâm Phong, gã lập tức hiểu ý của anh.

Gã nắm lấy Lâm Phong, viết lại hai chữ vào tay anh – “Hiểu rồi.” Kế đó, gã dùng tay gõ vào phía trên, hy vọng Trương Khởi Linh mấy người có thể nghe thấy động tĩnh.

Tuy nhiên, gõ mãi mà không có tác dụng gì.

Hai người từng nghĩ đến việc có nên leo ngược lên theo đường cũ không?

Lại suy nghĩ một chút thì thôi.

Phía trên lạnh như hầm băng, chẳng ấm áp bằng phía dưới.

Gọi mấy anh em xuống đây, ít nhất cũng có thể làm ấm người.

Vì suy nghĩ đó, hai người họ cứ lần mò qua lại dọc theo phía trên đường hầm.

Lớp gỗ phía trên đường hầm rất cứng rắn.

Gõ nhẹ lại phát ra âm thanh kim loại.

Hai người vừa đấm vừa dùng dao gõ mãi mà vẫn không nhận được hồi đáp.

Chuyện này thật sự khiến người ta đau đầu.

Kiến trúc địa cung thời cổ đại làm gì có chuyện thi công cẩu thả?

Trừ phi là bị tiền làm mờ mắt, treo đầu óc lên thắt lưng.

Bằng không ai dám làm vậy?

Chẳng lẽ muốn chờ bị diệt môn sao?

Lâm Phong và Vương Bàn Tử có chút nản lòng.

Hai người dứt khoát quyết định đi lên trên lôi người xuống.

Đã quyết định rồi thì không thể chậm trễ.

Chỉ là trong đường hầm quá tối, ngay cả cái cửa hang nơi họ rơi xuống cũng không nhìn thấy ở đâu.

Bất đắc dĩ, hai người cứ như Bàn Cổ khai thiên tích địa, giơ hai tay lên lần mò tiến về phía trước.

Thật trùng hợp, trên đường đi đúng lúc đụng phải hàng loạt lỗ hổng mà Trương Khởi Linh vừa khoét.

Chẳng trách người ta nói vạn vật trên đời tồn tại đều có lý do.

Trương Khởi Linh căn bản sẽ không nghĩ tới, vì lo lắng mà vô ý khoét ra những cái lỗ này, về sau lại phát huy tác dụng lớn.

Còn về việc vì sao anh ấy không phát hiện ra tình hình bên dưới?

Chương 862

Lý do rất đơn giản.

Lý do thứ nhất: Kiến trúc miếu có các lớp giữa là chuyện rất phổ biến.

Ngoài tác dụng chống ẩm, các hòa thượng còn dùng để chất đống một số tạp vật.

Lý do thứ hai: Thần minh cũng là người.

Là người thì sẽ có lúc sơ suất.

Anh ấy vô thức chọc thủng mấy cái lỗ, không hề để tâm đến chỗ này.

Nhưng những điều đó không quan trọng.

Chúng ta hãy tiếp tục nói về Lâm Phong và Vương Bàn Tử.

Có câu nói rất hay: Chỉ cần tư tưởng không đình trệ, biện pháp luôn nhiều hơn khó khăn.

Lâm Phong và Ngô Mặc đều là những người không đi theo lối mòn.

Mặc dù trông anh có vẻ đáng tin cậy hơn Ngô Mặc một chút, nhưng thực tế hai người chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân.

Rốt cuộc ai tám lạng ai nửa cân?

Phải xem hoàn cảnh lúc đó và trạng thái tinh thần của hai người.

Lúc này đầu óc anh có chút không bình thường.

Lần mò một hàng lỗ hổng, quyết định dùng chức năng “thăm kim dò vật” để thông báo cho mấy anh em phía trên.

Tên gọi nghe rất văn vẻ, nhưng thực chất là lấy ra hai cuộn dây thép từ không gian.

Một đầu dây thép được luồn qua lỗ hổng.

Cứ thế khuấy động qua lại, cảm nhận xem xung quanh có người không.

Anh nghĩ rất thấu đáo, dù sao ra ngoài cũng không nhìn rõ ai là ai?

Chi bằng dùng thứ này làm đầu dò.

Hơn nữa, làm như vậy hệ số an toàn sẽ cao hơn.

Anh và Bàn Tử đều đã biến thành người câm không nói được, nhỡ đâu ra ngoài bị anh em mình nhầm là quái vật mà phản tay một đao thì sao?

Thế là, anh và Bàn Tử mỗi người một cuộn dây thép.

Hai người cứ như trộm cậy cửa khóa vậy, cầm dây thép khuấy động qua lại.

Trời không phụ lòng người.

Chẳng mấy chốc đã đụng phải chân Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh phản ứng cực nhanh.

Sau khi nhận ra là người của mình, anh dựa vào bản năng chiến đấu nhiều năm để thông báo cho Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa.

Duy nhất không đụng phải Ngô Mặc.

Do Ngô Mặc đang chiến đấu với quái vật nên khoảng cách hơi xa một chút, thêm vào đó hắn lại quen đi lung tung, khiến người ta nhất thời không nắm rõ được vị trí của hắn.

Ba người họ không định đi xuống lỗ hổng.

Nhưng lại bị con quái vật ba thể tấn công lén lút mà không tiếng động.

Con quái vật không còn kêu gào loạn xạ như vừa nãy, mà trở nên im lặng và hành động nhanh nhẹn.

Vì sự an toàn của Ngô Mặc, ba vị đại lão không hẹn mà cùng đưa ra một quyết định, đó là quấn lấy con quái vật.

Kinh nghiệm chiến đấu của họ vô cùng phong phú.

Cho dù không nhìn thấy đối phương, họ cũng có thể phản ứng dựa vào bản năng cơ thể.

Trận chiến vô cùng kịch liệt.

Theo lý mà nói động tĩnh lớn như vậy, Ngô Mặc đáng lẽ phải nghe thấy mà tham gia vào.

Nhưng sự thật là hắn không những không nghe thấy, mà ngược lại còn không cảm nhận được bóng dáng của mấy anh em nữa.

Trong một khoảnh khắc, dường như hắn đang ở trong một không gian khác với mấy người kia.

Hắn cứ tưởng chỉ là vài phút ngắn ngủi, nhưng thực tế đã trôi qua hơn mười phút rồi.

Vạn hạnh kết quả thật tốt, mấy anh em lại tụ tập lại với nhau.

Nghe hai người kể lại, Ngô Mặc mù mịt.

“Ý là sao?

Cái tên lông lá đó chẳng lẽ là hướng dẫn viên của miếu à?” “Hắn ta dẫn chúng ta đến miếu trấn văn, rồi lại đưa chúng ta đến đây, rốt cuộc có ý đồ gì?” Lâm Phong ôm cổ họng ho nhẹ mấy tiếng, “Mày hỏi tao, tao biết hỏi ai?

Cái chỗ quỷ quái này khắp nơi đều là hố, suýt nữa còn biến ông đây thành thằng câm rồi.” Ngô Tà nới lỏng cúc áo một chút, nghi hoặc nói: “Thật sự có chút kỳ lạ, mọi người không cảm thấy sao?

Chỗ này so với phía trên ấm áp hơn rất nhiều, chứng tỏ khí lạnh không hề xâm nhập vào đây.” “Nhưng vấn đề là, khí lạnh có thể đi vào mọi ngóc ngách, vì sao lại bỏ qua mỗi nơi này?” “Cả con quái vật kia đi đâu rồi?

Sau khi chúng ta rơi xuống lỗ, nó cứ như biến mất vậy, ngay cả một tiếng động cũng không có.” Những câu hỏi Ngô Tà đưa ra đều rất hợp lý, nhưng không một ai có thể giúp anh giải đáp.

Ngày trước Ngô Tà vừa mở miệng, Hắc Nhãn Kính luôn thuận thế cãi lại mấy câu, thể hiện một chút uy phong của sư phụ.

Chỉ là hôm nay anh ta không rảnh.

Mắt đang bận dán chặt vào Trương Khởi Linh phía sau Ngô Mặc.

Tên này có ý gì đây?

Tay anh ta đặt ở đó làm cái gì?

Từ góc độ của Hắc Nhãn Kính, tay trái Trương Khởi Linh đang đặt phía sau Ngô Mặc.

Thêm vào đó hai người lại đứng rất gần nhau, đến nỗi động tác mập mờ này khiến Hắc Nhãn Kính ghen tị bùng phát.

Vốn dĩ đã có một đối thủ khó đối phó là Giải Ngữ Hoa.

Nếu Trương Khởi Linh lại nảy sinh ý niệm không tốt, thì thật sự khiến người ta đau đầu.

Tuy nói Hắc gia không sợ bất kỳ ai.

Nhưng liên quan đến bảo bối nhà mình, ít phiền phức một chút vẫn thỏa đáng hơn.

Hắc Nhãn Kính không phải là người biết nhịn.

Anh ta vừa mở miệng, không khách khí chút nào nói: “Câm, mày muốn làm gì?” Anh ta không muốn nói quá rõ ràng, chủ yếu là không muốn nhắc nhở Ngô Mặc, dù sao mình đã cố gắng bao nhiêu năm như vậy, tại sao lại để thằng câm này hưởng tiện nghi chứ?

Trương Khởi Linh lạnh lùng liếc nhìn anh ta một cái, không đáp lời.

Đối với những hành vi đôi khi phát điên của Hắc Hạt Tử?

Anh ta là đối tác nghiệp dư, đã quen với điều đó bao nhiêu năm nay rồi.

Thấy Trương Khởi Linh không để ý đến mình, Hắc Nhãn Kính khẽ nheo mắt lại, bước lên một bước.

Anh ta vừa chuẩn bị nói tiếp thì Ngô Mặc đột nhiên mở miệng: “Tôi nói Lão Trương, anh làm cái quỷ gì thế?

Đến đây rồi, anh còn giật thắt lưng của tôi làm gì?

Anh cũng không suy nghĩ xem, ngón tay của anh cứ như cái dùi cui vậy, khẽ dùng sức một cái là thắt lưng của ông đây đứt luôn, anh có phải cố ý muốn thấy ông đây trần truồng không?” Vừa dứt lời, Hắc Nhãn Kính lập tức dừng động tác.

Đứng tại chỗ nhìn Trương Khởi Linh, trên mặt lộ ra vẻ cười như không cười.

Sức sát thương của bảo bối nhà mình, bất kể lúc nào cũng uy lực như vậy.

Trương Khởi Linh lặng lẽ thu tay về, trầm tĩnh đáp một câu: “Không dùng sức.” Ngô Mặc không nói nên lời.

Chương 863

Hắn chớp chớp mắt, thoáng chốc có cảm giác như mình đang vô cớ gây sự vậy.

Mãi một lúc sau mới chậm chạp phản ứng lại, đồng chí Lão Trương vậy mà đã học được cách giải thích vấn đề rồi sao?

Giải Ngữ Hoa cất tiếng ngắt lời suy nghĩ của Ngô Mặc: “Đừng làm ồn nữa, các cậu qua đây xem cái này.” Mấy anh em nghe tiếng nhìn lại.

Chỉ thấy Giải Ngữ Hoa đang đứng cách đó mười mét phía trước, một tay cầm đèn pin, tay kia đang cầm một thứ gì đó xem rất chăm chú.

Mấy người tò mò nổi lên, nhao nhao xúm lại.

Ngô Tà dùng khuỷu tay huých Giải Ngữ Hoa một cái, hỏi: “Tiểu Hoa, cậu xem cái gì vậy?” Lông mày Giải Ngữ Hoa khẽ động, đáp lại bằng giọng kiệm lời như vàng: “Thông tin.” “Vớ vẩn!” Ngô Tà lườm anh ta một cái, rất bất mãn nói: “Tôi đương nhiên biết cậu xem là thông tin rồi, tôi hỏi là thông tin gì?” Giải Ngữ Hoa không để ý, tiếp tục lật xem thứ trong tay.

Ngô Mặc đi chậm hơn một bước.

Hắn chen từ bên cạnh Vương Bàn Tử sang, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào thứ trên tay Giải Ngữ Hoa, tò mò hỏi: “Ca, xem cái gì vậy?” Hỏi thì hỏi, nhưng mắt thì không ngừng lại.

Hắn nhìn chằm chằm vào thứ trong tay Giải Ngữ Hoa, ánh mắt như đèn pha quét liên tục.

Sau đó mới nhìn rõ, Giải Ngữ Hoa đang cầm là một tấm thẻ gỗ dài khoảng ba mươi milimet.

Trên tấm thẻ khắc chi chít những chữ màu đen.

Nhìn thoáng qua có lẽ sẽ tưởng tấm thẻ bị kiến ăn mất rồi.

Chẳng trách nói về sự song tiêu nhân quả, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính không ai thua kém ai.

Người ngoài hỏi?

Anh ta hoặc là kiệm lời như vàng, hoặc là im miệng không nói.

Nhưng đến lượt Ngô Mặc hỏi?

Anh ta hận không thể kể lể mọi chuyện từ đầu đến cuối một lượt, chỉ sợ nói thiếu mấy chữ, Ngô Mặc nghe không hiểu.

Giải Ngữ Hoa điều chỉnh lại vị trí đèn pin, cười cười nói: “Tôi đại khái quét qua một lượt, trên tấm thẻ ghi lại một chuyện liên quan đến Văn Thành công chúa và Tùng Tán Cán Bố, nội dung rất thú vị, có muốn nghe không?” Ngô Mặc lườm một cái, “Ca, nhà họ Giải của anh không phải chủ yếu bán đồ cổ sao?

Khi nào thì chuyển sang bán cái kiểu úp mở thế này?

Quần của em đã cởi rồi, kết quả anh hỏi em có muốn đi vệ sinh không?

Đây chẳng phải là chuyện vớ vẩn sao?” Giải Ngữ Hoa tức nghẹn ở lồng ngực, chỉ cảm thấy mình vừa hỏi một câu vô nghĩa.

Anh ta hít sâu một hơi, cố gắng tự an ủi mình.

Thằng nhóc con đang khao khát kiến thức, mình là người lớn rộng lượng vẫn nên bỏ qua cho nó.

Ngô Mặc đợi một lúc, thấy Giải Ngữ Hoa vẫn chưa mở miệng, kéo anh ta một cái thúc giục: “Ca, anh bị đau bụng à?

Hay sao mà cứ hít thở mãi thế?” Giải Ngữ Hoa đen mặt.

Anh ta cuối cùng cũng hiểu ra, bất kỳ sự chuẩn bị tâm lý nào cũng không thể chống lại cái miệng của Ngô Mặc.

Nụ cười trên khóe miệng Hắc Nhãn Kính càng lúc càng rộng, sự bực bội trong khoảnh khắc đều tan biến như mây khói.

Bảo bối quả nhiên là bảo bối, luôn có thể khiến mình vui vẻ.

Giải Ngữ Hoa chậm rãi nói: “Tiểu Mặc, lúc nãy em không phải có nhắc đến Xích Tôn công chúa sao?

Trên đây cũng ghi lại một chuyện liên quan đến cô ấy.” Sau đó, anh ta từng chữ từng câu thuật lại chuyện được ghi trên tấm thẻ gỗ.

Đừng thấy tấm thẻ gỗ không lớn, thông tin ghi lại trên đó lại rất phong phú.

Bên trong ghi lại một chuyện liên quan đến việc Văn Thành công chúa và Tùng Tán Cán Bố nghênh đón Xích Tôn công chúa.

Mặc dù câu chuyện Ngô Mặc bịa đặt lần trước nghe có vẻ hợp lý.

Nhưng thực tế trong hàng ngàn năm qua, chuyện về Xích Tôn công chúa ở vùng Tạng vẫn luôn gây tranh cãi.

Các tài liệu ban đầu căn bản không ghi lại thông tin liên quan đến Văn Thành công chúa, lần đầu tiên xuất hiện là trong một số ghi chép thần thoại tiểu thuyết của Thổ Phồn.

Vì vậy, trong giới học thuật có người cho là thật, có người cho là giả, còn một số người giữ thái độ trung lập, cho rằng Xích Tôn công chúa chỉ là một danh hiệu, thực chất cô ấy là tiểu thiếp của Tùng Tán Cán Bố.

Dù sao trong hàng ngàn năm qua, tư tưởng “Thăng Long cường đại” đã ăn sâu vào lòng người, ai lại cam tâm thừa nhận một công chúa phiên bang áp chế người Hán chứ?

Do Xích Tôn công chúa quá thần bí, thêm vào đó Thổ Phồn lại có thái độ thù địch với Đại Đường.

Tôn giáo nguyên thủy của Thổ Phồn đã tạo ra rất nhiều câu chuyện tình yêu liên quan đến Văn Thành công chúa, Tùng Tán Cán Bố và Xích Tôn công chúa.

Thời gian trôi qua, thật giả căn bản không thể phân biệt được.

Ai có thể ngờ rằng, lại có thể nhìn thấy ghi chép chân thực về Văn Thành công chúa và Xích Tôn công chúa trong một ngôi miếu dưới dãy Himalaya.

Theo ghi chép, khi Xích Tôn công chúa chưa ra đời, mẹ cô ấy nằm mơ thấy Cẩu Đà đưa con gái đến, và còn cảnh báo rằng, đứa bé này có lai lịch phi phàm, nhất định phải đối xử tốt, nếu không đất nước sẽ gặp tai ương.

Tỉnh dậy sau giấc mơ, hoàng hậu chỉ cảm thấy đau bụng không dứt, sau đó Xích Tôn công chúa hạ sinh.

Cũng không biết là do thời tiết, hay thật sự là Phật tổ hiển linh.

Cơn mưa lớn kéo dài hơn một tháng không những tạnh, mà trên bầu trời còn xuất hiện một cầu vồng tuyệt đẹp.

Hay quá!

Quốc vương và hoàng hậu mừng rỡ như điên, chỉ thiếu điều đặt Xích Tôn công chúa lên bàn thờ mà cúng bái.

Xích Tôn công chúa cũng rất có chí khí.

Không giống như những đứa trẻ khác, không khóc thì la, không thì ị bậy tè dầm.

Cô ấy như đã khai mở linh trí, luôn có thể biểu đạt nhu cầu của mình vào những thời điểm thích hợp.

Giải Ngữ Hoa nói đến đây thì Ngô Mặc thật sự không nhịn được, chen lời: “Ca, đây là tiểu thuyết do người xưa viết đúng không?

Nếu không thì cũng quá là bịa đặt rồi.” Vương Bàn Tử cũng gật đầu lia lịa bên cạnh, đồng tình: “Đúng vậy, lúc nhỏ đã có thể biểu đạt nhu cầu của mình?

Đừng có đùa, lúc hai tuổi ông đây còn không kiểm soát được thỉnh thoảng tè dầm nữa là.” Giải Ngữ Hoa nhún vai, “Trên đó ghi như vậy đó, các cậu còn muốn nghe nữa không?” Giải Ngữ Hoa bề ngoài nở nụ cười, nhưng thực chất trong giọng điệu ẩn chứa một chút uy hiếp.

Ngô Mặc lập tức cảnh giác.

Nhanh chóng nuốt hết những lời định châm chọc vào bụng.

Trên mặt nặn ra nụ cười lấy lòng, lại làm động tác kéo khóa miệng, nói: “Ca, anh cứ tiếp tục đi, em trai tuyệt đối không nói nhiều đâu.” Giải Ngữ Hoa trừng mắt nhìn Ngô Mặc một cái, “Không được ngắt lời, anh giảng xong rồi em hỏi.” Ngô Mặc làm động tác OK.

Sau đó không nói thêm gì nữa, yên lặng lắng nghe Giải Ngữ Hoa kể tiếp.

Câu chuyện tiếp theo xen lẫn một chút thần bí, lại hơi mang tính sáo rỗng.

Kể từ khi Xích Tôn công chúa ra đời.

Những thiên tai nhân họa trong nước Nepal, dường như gặp phải khắc tinh mà dần dần có dấu hiệu tốt lên.

Đất nước họ thờ phụng Phật tổ, nhìn thấy kỳ tích này xảy ra, càng tôn Xích Tôn công chúa làm nữ thần.

Dưới sự chăm sóc tận tình của quốc vương và hoàng hậu, Xích

Tôn công chúa trở nên thông minh lanh lợi, dung mạo xuất chúng.

Hai ba tuổi đã có thể đọc thuộc kinh văn.

Bốn năm tuổi đã có những kiến giải riêng về kinh văn.

Có thể nói những hành vi của cô ấy hoàn toàn phù hợp với miêu tả của ông Cẩu về nữ thần.

Thậm chí có lời đồn, ai có được sự ưu ái của Xích Tôn công chúa, sẽ được thần Phật phù hộ thực hiện nguyện vọng của mình.

Một cô gái xinh đẹp như vậy, sao lại không bị người ta để ý chứ?

Người xưa nói rất hay, "cóc ghẻ chỉ thích thịt thiên nga." Xích Tôn công chúa thân là công chúa tôn quý, lại xinh đẹp, cho dù không có lời đồn thì nhiều người cũng hận không thể cưới cô ấy về nhà.

Hiện tại có lời đồn này, càng bị không ít kẻ có dã tâm nhắm đến.

Tùng Tán Cán Bố chính là kẻ đứng đầu trong số đó.

Hắn ta tuổi còn trẻ mà dũng mãnh thiện chiến, dựa vào sức lực một mình đã thành lập vương quốc Thổ Phồn.

Chương 864

Theo lý mà nói đã trở thành một quân vương, có phải cũng nên cải thiện cuộc sống, điều chỉnh lại trạng thái tâm lý không?

Ít nhất cũng phải tận hưởng niềm vui làm vua chứ.

Nhưng Tùng Tán Cán Bố không phải là người như vậy.

Dã tâm của hắn không cho phép hắn chìm đắm trong hưởng lạc, mà lại nhắm đến các quốc gia xung quanh.

Quốc gia mạnh nhất xung quanh chính là Đại Đường.

Tùng Tán Cán Bố cân nhắc một chút giá trị võ lực của mình, suy nghĩ mãi cuối cùng đành bỏ cuộc.

Lúc này quốc lực Thổ Phồn vẫn chưa đủ mạnh để có thể đối đầu cứng rắn với Đại Đường, thật sự mà đối mặt trực diện, rõ ràng là “tay đòn xe” không biết lượng sức.

Thế là, hắn chỉ có thể kiềm nén ý nghĩ trong lòng, chuyển mục tiêu sang các quốc gia khác.

Xích Tôn công chúa xui xẻo cứ thế lọt vào tầm mắt của hắn.

Tùng Tán Cán Bố nghe được lời đồn vốn đã động lòng.

Khi hắn tốn hết tâm cơ nhìn thấy dung mạo của Chí Tôn công chúa, càng quyết định phải thu người phụ nữ này vào trong túi.

Tuy nhiên hắn không cướp người về trực tiếp.

Mà dùng cái tên Khí Tông Nông để tiếp cận Xích Tôn công chúa.

Đừng thấy Xích Tôn công chúa rất tinh thông Phật pháp, thực chất cô ấy cũng chỉ là một thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp.

Thiếu nữ thời đại đó đều sẽ mơ ước về người trong mộng của mình, là một mỹ nam tử có văn tài xuất chúng võ lực kinh người.

Xích Tôn công chúa cũng vậy.

Tùng Tán Cán Bố đã nắm bắt được điểm này, thiết kế để gặp Xích Tôn công chúa.

Hắn ta xưng mình là một hoàng tử du học, nghe danh công chúa muốn đến bàn luận một phen.

Chẳng trách người ta nói rèn sắt phải tự thân cứng.

Tùng Tán Cán Bố trông rất có khí phách, đầu óc lại không trống rỗng, ba lời hai tiếng đã kéo trái tim Xích Tôn công chúa về phía mình.

Chuyện sau đó thì càng sáo rỗng hơn.

Công chúa yêu hoàng tử.

Quốc vương và hoàng hậu vui mừng khôn xiết đồng ý, trang điểm gả con gái sang Thổ Phồn.

Xích Tôn công chúa cũng tràn đầy kỳ vọng vào tương lai.

Cho rằng mình nhất định sẽ cùng hoàng tử sinh con đẻ cái ở Thổ Phồn, sống một cuộc sống hạnh phúc.

Giải Ngữ Hoa nói đến đây đột nhiên im bặt.

Ngô Mặc mấy người đang nghe rất chăm chú, thấy Giải Ngữ Hoa không nói nữa, vội vàng thúc giục: “Tiếp tục đi, sao không nói nữa?

Phần sau đâu?” Giải Ngữ Hoa xòe tay ra, “Hết rồi.” “Hết rồi?” Ngô Mặc vẻ mặt kinh ngạc, hỏi ngược lại: “Vậy cái tấm gỗ này chỉ ghi lại một câu chuyện tình yêu thôi sao?” Giải Ngữ Hoa cười tủm tỉm nhìn Ngô Mặc, gật đầu lia lịa: “Ừm!” Ngô Mặc bực bội vẫy tay với mấy người bên cạnh, “Thôi được rồi, mấy anh em giải tán đi, ai làm gì thì làm đi.” Sau đó lẩm bẩm như đang châm chọc: “Đúng là cạn lời, thần thần bí bí viết một câu chuyện tình yêu rồi để ở đây, đúng là ăn no rửng mỡ.” Vương Bàn Tử cũng cảm thấy có chút mất hứng.

Đợi mãi nửa ngày, còn tưởng có thể nghe được chuyện gì đó bát quái bí ẩn?

Kết quả lại là tiểu thuyết tình yêu sáo rỗng đến tận răng.

Ngô Tà đứng đó trầm tư suy nghĩ, đột nhiên hỏi một câu: “Tiểu Hoa, cậu nghĩ ghi chép này được viết từ góc độ của ai?” “Ngô Tà, cậu nghe ra điều gì sao?” “Ừm, tôi luôn cảm thấy ở đây miêu tả Tùng Tán Cán Bố rất là khó coi.” Ngô Tà xoa xoa cằm, sắp xếp lại ngôn ngữ chậm rãi nói: “Người Thổ Phồn coi Tùng Tán Cán Bố như một vị thần tồn tại.

Nếu là do họ ghi lại chuyện này, khẳng định sẽ miêu tả Tùng Tán Cán Bố rất chính trực, lương thiện và vĩ đại.

Giống như những câu chuyện tình yêu lưu truyền ở vùng Tạng vậy.

Nhưng tôi từ lời cậu vừa kể lại nghe ra một loại mùi vị khác, bên trong âm thầm viết ra sự tâm cơ và ti tiện của Tùng Tán Cán Bố.

Miêu tả tình yêu của hắn và Xích Tôn công chúa thành một cuộc hôn nhân lừa dối ti tiện và lợi dụng có chủ đích.” Ngô Tà phân tích xong, Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng vỗ tay, tán thán: “Ngô Tà, nói không sai, phân tích rất đúng trọng tâm.” Anh ta vừa nói vừa đưa tấm gỗ đến trước mặt Ngô Tà, “Phía dưới tấm gỗ có khắc một chữ ‘La’, chứng tỏ người ghi chép là đứng từ góc độ của Xích Tôn công chúa mà viết nên bài văn này.” “Vậy điều này nói lên vấn đề gì?” Vương Bàn Tử đảo mắt một vòng, nhanh chóng đáp: “Nói lên rằng Xích Tôn công chúa đã giác ngộ rồi, phát hiện mình bị lừa như thằng ngốc, thế là định báo thù?” “Không đúng không đúng.” Gã nói xong lại nhanh chóng phản bác, “Xích Tôn công chúa gả đến Thổ Phồn, cho dù mang theo người nhiều đến mấy cũng không có thực lực xây dựng được ngôi miếu trấn văn này.” Ngô Mặc im lặng, trong đầu cũng đang suy nghĩ về chuyện này.

“Bảo bối, vẫn chưa nghĩ ra sao?” Hắc Nhãn Kính lại gần, một tay trực tiếp đặt lên eo Ngô Mặc, sau đó vô liêm sỉ tựa đầu vào vai Ngô Mặc.

Ngô Mặc không để ý đến hành động của anh ta, trầm giọng nói: “Có một chút manh mối, không biết tôi nghĩ đúng không?” “Ồ?” Hắc Nhãn Kính nhướn mày hứng thú, “Nói xem.” Giải Ngữ Hoa mấy người cũng nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, nhao nhao đưa mắt nhìn qua.

“Tiểu Mặc, em nghĩ ra điều gì rồi?” “Tôi e rằng suy đoán trước đây của tôi thật sự sai rồi.” Ngô Mặc cau mày thật chặt, vừa sắp xếp suy nghĩ vừa nói: “Tôi từng nghe một truyền thuyết, Văn Thành công chúa vào vùng Tạng, phát hiện địa hình cổ vùng Tạng là hình dáng ma nữ rải xác, vì vậy đã xây dựng mười hai ngôi chùa trấn ma.” “Mười hai ngôi chùa trấn ma hóa thành mười hai cây đinh, đóng chặt ma nữ xuống đất, vĩnh viễn không thể lật mình.” “Nhưng tôi luôn cảm thấy có gì đó không ổn.” “Văn Thành công chúa là người Đại Đường, Tùng Tán Cán Bố sẽ yên tâm để cô ấy đại động thổ ở vùng Tạng sao?” “Không thể nào.” Ngô Tà chậm rãi lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Người xưa giảng ‘phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị’ (không phải tộc ta, tất có lòng khác).

Tùng Tán Cán Bố thân là một quân vương, vô luận hậu thế có miêu tả hắn là một vị quân chủ anh minh thần võ đến đâu, cũng khó che giấu một sự thật – quân vương đều có bệnh đa nghi.” Ngô Mặc khoanh tay trước ngực, khá đồng tình gật đầu với Ngô Tà, “Đúng, tôi muốn nói chính là điều này.

Hắn ta đã có bệnh đa nghi, vậy thì những chuyện trong lời đồn rõ ràng là mưu mẹo che mắt, thực tế Tùng Tán Cán Bố rất có khả năng là lấy Văn Thành công chúa ra làm phép, lợi dụng khí vận Đại Đường để trấn áp ma nữ." Vừa nói vừa từ hộp thuốc lá lấy ra một điếu thuốc lá ngậm vào miệng, rồi nói tiếp: "Đương nhiên rồi, vị Xích Tôn công chúa 'não yêu đương' kia phỏng chừng cũng không thoát khỏi cơn ác mộng này, thậm chí hậu quả còn thê thảm hơn Văn Thành công chúa." Ngô Mặc dựa vào trí tưởng tượng của mình, miêu tả Xích Tôn công chúa bi thảm hơn cả vị thái tử phi kia.

Nào là bị người ta lừa hết của hồi môn, lừa hết thân thể, lừa hết tình cảm.

Hắn ta cứ thế gán ghép đủ thứ linh tinh lên Xích Tôn công chúa.

Cuối cùng phát ra cảm thán từ tận đáy lòng: "Tôi nói thật, tình yêu cái thứ này còn hung dữ hơn thuốc độc, tình yêu đơn phương lại càng đáng sợ hơn cả bách thảo khô, một đám nam nam nữ nữ, có tiền không tốt sao?

Chơi đùa tình cảm làm gì?

Đúng là ăn no rửng mỡ." Hắn chỉ thuận miệng châm chọc một câu, nhưng mấy anh em lại không nói nên lời.

Chỉ có thể giả vờ suy nghĩ vấn đề, bỏ qua câu nói đó của hắn.

Nhưng Ngô Tà mấy người không đáp lại, lại không có nghĩa là người khác không lên tiếng.

Theo tiếng hắn dứt lời, tiếng khóc thét thê lương của phụ nữ đột ngột vang lên ở phía sau đường hầm.

Âm thanh mang đến cảm giác đầu tiên là phiền não và oán hận vô tận.

Dường như có một loại thù hận sâu sắc không thể hóa giải, muốn báo thù nhưng lực bất tòng tâm.

Đó là một loại oán khí.

Là sự không cam lòng và phẫn nộ tích tụ lại sau khi con người phải chịu đựng thống khổ khi còn sống.

Mọi người lòng chùng xuống, biết có chuyện xảy ra rồi.

Lập tức siết chặt vũ khí, quay người nhìn về phía sau với vẻ cảnh giác.

Dưới ánh sáng của đèn pin, đường hầm đã xảy ra biến hóa, không gian dần dần trở nên có chút vặn vẹo, vô số bóng đen đang làm ra những tư thái thống khổ bên trong.

Lúc này, tác dụng của đôi mắt đã không còn lớn nữa.

Bởi vì nhìn càng rõ, nỗi sợ hãi trong lòng càng nặng nề.

May mắn là mấy anh em đều không phải người thường.

Bằng không đổi thành người bình thường ở trong hoàn cảnh này, phỏng chừng đã sớm sợ phát điên hoặc sợ đến mức tự sát rồi.

Ngô Mặc liếc mắt: “Mấy anh em, ngọc bội tôi tặng mọi người cứ đeo chặt vào, thứ đó có năng lực trừ tà nhất định, quái vật thông thường khó lòng làm gì được mọi người.” “Với lại, tôi đối phó với loại này khá giỏi, lát nữa mọi người đừng hành động hấp tấp, tôi sẽ đi đầu trận.” Giọng nói của hắn trầm tĩnh, lạnh lùng.

So với vẻ cà lơ phất phất không có chút chính hình ban đầu hoàn toàn tạo thành sự đối lập rõ rệt.

Mấy anh em hơi sững sờ, trong lòng có chút không thích ứng.

Lâm Phong lại thở phào một hơi.

Anh em nhà mình cuối cùng cũng có vẻ đáng tin cậy hơn một chút rồi, mình cũng không đến nỗi ngày ngày thấp thỏm lo âu, chỉ sợ hắn đầu óc phát điên mà thật sự xảy ra chuyện.

Cũng chẳng trách Lâm Phong lo lắng.

Tốc độ trưởng thành của Ngô Mặc trong bốn năm qua cực kỳ nhanh.

Xử lý mọi việc gọn gàng dứt khoát, khá có thủ đoạn, cho dù có phát điên thì cũng là có lúc có chừng, không đến mức cả ngày như thằng thần kinh.

Nhưng từ khi gặp lại Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa cùng những người khác.

Hắn cứ như giải khai được dây trói vậy, trí thông minh không nói là thoái hóa, mà phong cách hành xử cũng ngày càng trẻ con.

Động một tí là làm càn, cứ như mấy năm này đều sống trên người chó vậy.

Quan trọng hơn là, hắn tiềm thức đặc biệt ỷ lại vào mấy người kia, có thể lười biếng thì lười biếng, tuyệt đối không suy nghĩ độc lập giải quyết vấn đề.

Chương 865

Đây không phải là thiếu đòn thì là gì?

Khó khăn lắm mới ổn trọng được một chút, mới tí việc lại khôi phục nguyên trạng?

Vậy thì những nỗ lực và vất vả mấy năm nay chẳng phải đều uổng phí sao?

Hiện tại suy nghĩ của Lâm Phong không ai biết, tất cả mọi người đều tập trung sự chú ý vào phía trước.

Tiếng khóc dần dần thay đổi.

Từ tiếng quỷ khóc sói gào biến thành tiếng nức nở, dường như đang kể lể cho mọi người nghe về số phận bi thảm của mình.

Và những bóng đen kia cũng từng cái một làm ra những động tác tương ứng.

Vương Bàn Tử nghe mà trong lòng vô cùng khó chịu, luôn có cảm giác muốn khóc.

Gã dùng hết sức nhéo mạnh vào đùi mình một cái, để mình lấy lại tinh thần.

Kế đó, gã đi nửa bước sang bên phải, thân hình áp sát Trương Khởi Linh thì thầm hỏi: “Tiểu Ca, mấy con đàn bà này đang nói cái gì vậy?

Sao tôi nghe mà trong lòng khó chịu thế?” Trương Khởi Linh tay trái nắm chặt Hắc Kim Bảo Đao, hai mắt chăm chú nhìn về phía trước, trầm giọng nói: “Ngôn ngữ Gilgit cổ.” Vương Bàn Tử sững sờ, “Cái gì?

Chẳng lẽ những bóng đen này đều là người nước ngoài?” “Rất có khả năng.” Ngô Tà mặt không biểu cảm nói: “Nói không chừng những người này chính là những người theo công chúa Xích Tôn đi cùng năm đó.” Vừa nghe xong một đoạn chuyện tình yêu đẹp, thoáng chốc hình ảnh đẹp đẽ tan vỡ.

Đến cả Vương Bàn Tử cứng rắn như sắt thép cũng không nhịn được mà thốt lên một tiếng cảm thán: “Đậu má, Tùng Tán Cán Bố cái lão tra nam này cũng độc thật, cưới người về nhà mà không coi người ta ra gì.” Ngô Mặc không để ý đến mấy người kia.

Hắn trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại những phương pháp phá tà mà mình từng xem.

Bốn năm qua, Ngô Mặc vì tiền không ít lần xuống đất.

Mộ thời Đường Tống, hắn đi không ít, thu hoạch lớn nhất vẫn là trong một mộ huyệt của một phương sĩ thời Tần.

Vị phương sĩ kia tuy rằng trong lịch sử không để lại tên tuổi, nhưng dường như có sở thích sưu tầm, đã thu thập không ít đồ vật từ thời trước Tần triều.

Ngay cả nhiều văn hiến thời Xuân Thu bị Tần Thủy Hoàng đốt sách chôn Nho tiêu hủy, ông ta cũng lén lút cất giấu một số.

Trong đó có một quyển sách chuyên phá giải oán khí.

Tuy nhiên Ngô Mặc chỉ lật xem qua một lượt, hơn chín mươi lăm phần trăm nội dung hắn đều không hiểu.

Năm phần trăm còn lại cũng chỉ đoán mò được đại khái.

Trong đó có một câu nói.

Đối mặt với oán khí, ngươi nhất định phải duy trì khí trường mạnh mẽ, mới không bị oán khí xâm nhiễu.

Nói trắng ra dịch sang ngôn ngữ hiện đại đơn giản rõ ràng, oán khí cũng là kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu.

Nó áp chế ngươi?

Ngươi gặp xui xẻo.

Ngươi áp chế nó?

Nó sụp đổ.

Tóm lại nhất định phải cứng rắn.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, hít một hơi thật sâu.

Sau đó bước ra một bước lớn về phía trước, đối diện phía trước gầm lên một tiếng: "Mẹ kiếp, câm mồm hết cho ông đây, khóc lóc ỉ ôi cái gì chứ?" Hắn chửi một câu xong, lại tiến thêm một bước, chĩa Hàn Quang Côn về phía trước, mắng mỏ liên miên: "Mấy bà mẹ kiếp, chết lâu rồi không đi tìm chính chủ mà tính sổ, đến trước mặt ông đây mà khóc cái gì?

Tôi là cha của mấy người à?

Còn phải đi báo thù cho mấy người?

Bằng cái gì?

Bằng mấy người khóc nghe hay à?" Tiếng chửi mắng khí thế như hồng, không hề chột dạ chút nào.

Phải biết hắn bản thân là đồng nam, dương khí đặc biệt nặng, vừa mở miệng chửi người, vô hình trung lại càng tăng thêm khí thế.

Trong khoảnh khắc khí trường lại tăng cao một đoạn lớn.

Hắn đột nhiên mắng như vậy, cũng không báo trước một tiếng nào, suýt nữa khiến mấy anh em hụt hơi.

Nhưng vừa gầm lên một tiếng như vậy, hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Tiếng khóc trong bóng đen lập tức yếu đi một chút, không khí cũng trở nên trong lành hơn không ít.

“Vãi, chiêu này hay đấy!” Vương Bàn Tử vừa thấy liền phấn chấn hẳn lên, lập tức đi về phía trước vài bước, một tay chống nạnh chửi ầm lên: “Mẹ kiếp, định dọa Bàn gia đây à?

Ông đây không phải lớn lên vì bị dọa đâu.” Hắn dù gì cũng là dân lăn lộn ở kinh thành.

Cái giọng Bắc Kinh lanh lảnh tuôn ra cứ như đạn súng máy, không một chút vấp váp.

Nào là mẹ, bà nội, ông bà tổ tiên, thêm cả các cơ quan sinh sản của con người, phàm là thứ gì có thể réo tên, hắn đều lôi ra chào hỏi hết.

Vốn từ chửi bới phong phú đến mức Ngô Mặc cũng phải kinh ngạc.

Khiến cậu vô cùng nghi ngờ không biết mấy năm nay Vương Bàn Tử có đi học chuyên ngành ngôn ngữ học không nữa? 79.

Vương Bàn Tử chửi một trận sảng khoái đê mê.

Hắn cứ nghĩ đám bóng đen sẽ tan đi ít nhiều như lúc nãy.

Ai ngờ sự việc lại trái với mong muốn.

Đám bóng đen không những không tan đi mà ngược lại còn như vừa xơi phải thuốc bổ, dần dần ngưng tụ thành thực thể.

Tiếng khóc cũng như thủy triều hung hãn ập tới.

May mà Trương Khởi Linh mắt nhanh tay lẹ, kéo giật Vương Bàn Tử về phía sau một bước.

Nếu không, móng vuốt sắc nhọn mà bóng đen đột nhiên duỗi ra đã suýt chút nữa móc trúng mắt của Vương Bàn Tử.

“Vãi!” Vương Bàn Tử hồn vía chưa định, liên tục vỗ ngực mừng rỡ: “Tiểu Ca, may mà có cậu, nếu không Bàn gia tôi đã thành độc nhãn long rồi.” Trương Khởi Linh không có thời gian đáp lời hắn.

Lúc này anh đã vượt qua Vương Bàn Tử, giao chiến với đám bóng đen đã áp sát.

Nơi họ đang đứng không rộng lắm.

Cùng lắm chỉ có hai ba người đứng song song được, mà còn phải là người có vóc dáng như Ngô Mặc và Ngô Tà.

Chứ nếu đổi thành Vương Bàn Tử?

Một người rưỡi là đủ để hắn chặn kín mít lối đi rồi.

Nhưng đám bóng đen lại không bị hạn chế bởi điều này.

Ba bốn cái bóng đen chen chúc vào nhau, móng vuốt sắc nhọn như kim thép vung vẩy loạn xạ.

Trương Khởi Linh xông lên trước chặn chúng lại.

Ngô Mặc đang chuẩn bị đi hỗ trợ thì cánh tay bị Hắc Nhãn Kính kéo lại: “Bảo bối, em nghỉ ngơi một lát đi, mấy thứ này cứ giao cho anh xử lý.” Hắc Nhãn Kính nói xong, mũi chân điểm nhẹ xuống đất, lao ra ngoài với tốc độ nhanh nhất.

Vì bị Hắc Nhãn Kính cản lại, Ngô Mặc chậm một bước, chỉ đành bực bội đứng phía sau quan sát động tĩnh phía trước.

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Không gian chật hẹp, hai người chiến đấu đã khó thi triển.

Nếu mình cũng chen vào?

Vậy rốt cuộc là giúp đỡ hay là ngáng chân?

May mà Nam Hạt Bắc Ách không phải hạng tầm thường, hai người phối hợp ăn ý đến mức khiến người ta phải ghen tị.

Họ đã chặn đứng được một đám bóng đen ở phía trước.

Chương 866

Nhưng người không phải máy móc, người mạnh đến đâu cũng có lúc mệt mỏi.

Huống chi dù là máy móc cũng phải tra dầu bảo dưỡng chứ?

Vì vậy phải nhanh chóng giải quyết chuyện này, không thể để Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh tiêu hao sức lực vô ích.

Ngô Mặc đang suy nghĩ phương án giải quyết.

Vương Bàn Tử từ phía sau thò đầu ra hỏi: “Huynh đệ, cách của cậu cũng không hiệu quả lắm nhỉ?

Vừa nãy Bàn gia tôi chửi đến nở cả hoa, thế mà cậu xem, chúng nó còn mạnh hơn trước nữa.” Ngô Mặc cũng có chút nghi hoặc về chuyện này.

“Đúng vậy, lúc tôi chửi thì chúng nó mờ đi, sao anh vừa mở miệng thì chúng nó lại như cắn phải thuốc lắc mà phình to ra nhanh thế?” “Hay là do ngôn ngữ của hai ta có gì đó khác biệt, lẽ nào tôi văn minh hơn một chút?” Vương Bàn Tử liếc xéo một cái: “Đừng có nói nhảm nữa, mày chửi cũng có sạch sẽ hơn ông đây bao nhiêu đâu.” Ngô Tà xách con dao chân chó trắng toát, xen vào: “Hay là do Tiểu Mặc đẹp trai hơn, mấy đứa này đều là nhan khống nên thái độ mới khác nhau?” “Vớ vẩn!” Vương Bàn Tử ưỡn ngực: “Bàn gia lúc còn trẻ cũng là ngọc thụ lâm phong, một cành hoa lê đè hải đường đấy.” “Tuy không bằng được Hoa gia, nhưng so với Thiên Chân nhà cậu cũng chẳng kém bao nhiêu.” Lời vừa dứt, hắn lập tức nhận được mấy ngón tay giữa.

“Khoan đã.” Vương Bàn Tử định phản bác thì bị Ngô Mặc cắt lời: “Bàn ca, tôi nhớ ra rồi, hai chúng ta đúng là có một điểm khác biệt.”

“Hả?” Lâm Phong, Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà và Vương Bàn Tử, bốn người đồng thanh hỏi: “Khác ở đâu?” “Ông đây là trai tân.” Ngô Mặc nói năng hùng hồn: “Lớn từng này rồi tôi chưa từng dính vào tình cảm, cũng chưa từng làm ‘tra nam’, cả người từ trong ra ngoài đều sạch sẽ tinh tươm.” “Anh nghĩ mà xem, Xích Tôn Công Chúa bị Tùng Tán Cán Bố lừa gạt tình cảm, chắc chắn bà ta căm thù tra nam đến tận xương tủy.” “Còn anh thì sao?

Năm đó không ít lần viện trợ cho các thiếu nữ lầm lỡ, trong mắt đám bóng đen này thì có khác gì tra nam đâu.” Ngô Mặc nói có lý có lẽ, mỗi câu nói ra là khóe miệng Vương Bàn Tử lại giật một cái.

Nhưng hắn lại chẳng thể phản bác được.

Bởi vì sự thật bày ra trước mắt, Ngô Mặc chửi thì đối phương mờ đi, còn mình chửi thì đối phương hiện hình.

Ngô Mặc nói xong liền đề nghị: “Hay là thế này, chúng ta thử lại lần nữa xem sao?” “Không vấn đề.” Ngô Tà và Lâm Phong là hai người đầu tiên hưởng ứng.

Vương Bàn Tử không có quyền phát biểu.

Trên sân, người duy nhất chưa lên tiếng chỉ còn lại Giải Ngữ Hoa.

Bốn người đồng loạt đổ dồn ánh mắt tò mò về phía Giải Ngữ Hoa, nhìn anh từ trên xuống dưới, trong lòng thầm đoán già đoán non.

Vương Bàn Tử muốn nói gì đó nhưng lại cảm thấy không thích hợp.

Ngô Tà thì không có những e ngại đó, nhướng mày hỏi thẳng: “Tiểu Hoa, anh không phải trai tân à?” Khi hỏi câu này, trong lòng cậu rất không vui.

Cái tên họ Giải này có ý gì đây?

Giấu cũng kỹ quá nhỉ?

Thích em trai nhà mình mà lại không giữ mình trong sạch.

Đây không phải là tát vào mặt nhà họ Ngô chúng ta sao?

Câu hỏi của Ngô Tà khiến trong lòng Ngô Mặc như có một luồng khí tắc nghẽn, không kìm được mà nhíu mày.

Nhưng chỉ trong chốc lát, cậu lại đè nén cảm xúc xuống.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười, giả vờ không quan tâm hỏi: "Hoa ca, chuyện khi nào vậy?

Mỹ nữ nào mà có phúc được Hoa ca chiếu cố thế?" Giải Ngữ Hoa thật sự bị hai anh em này chọc cho tức chết.

Anh chỉ đang suy nghĩ xem đề nghị của Ngô Mặc có hợp lý hay không.

Chỉ mới ngẩn người ra một chút mà đã bị Ngô Tà hỏi một câu xoáy vào tim gan như vậy?

"Ngô Tà, cậu nói bậy gì thế?" "Tiểu Mặc, đừng nghe anh cậu nói nhảm, anh chỉ là..." Anh còn chưa giải thích xong đã bị Ngô Mặc phất tay cắt ngang: "Được rồi Hoa ca, bây giờ không có thời gian nói chuyện này, cứ để Lão Trương và Kính ca lui xuống trước đã rồi tính." Ngô Mặc nói xong liền lướt qua Giải Ngữ Hoa, đưa tay kéo lấy cánh tay Lâm Phong, nói: "Phong tử, hai ta lên thay họ, tiện thể thử xem phương pháp này có hiệu quả không?" Lâm Phong khởi động cổ tay, vẻ mặt bất cần: "Được thôi, mày là lão nhị, mày nói là chuẩn." "Tiểu Mặc, anh với em." Giải Ngữ Hoa muốn xen vào một câu, kết quả là chẳng có ai thèm để ý.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai người như không nghe thấy, sải bước đi về phía trước.

Đến gần, Ngô Mặc hét lớn một tiếng: “Kính ca, Lão Trương, hai người lui về đi, tôi nghĩ ra một cách, định thử xem sao.” Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính nghe thấy tiếng hét của Ngô Mặc.

Cả hai cùng lúc chớp lấy cơ hội, lộn một vòng về phía sau, bay qua đầu Ngô Mặc và Lâm Phong.

Đội một rút lui, Ngô Mặc và Lâm Phong lập tức bổ sung vào vị trí đội hai.

Sự ăn ý của hai tên này, so với Nam Hạt Bắc Ách thật sự là có hơn chứ không kém.

Ngô Mặc và Lâm Phong vừa ra sân, đúng là Ngọa Long Phượng Sồ tái xuất giang hồ.

Hai người chửi bới đồng thanh, đánh đấm đồng bộ.

Giống như diễn viên tấu hài, một người tung một người hứng, tuyệt đối không để rơi một câu nào.

Động tác chiến đấu ư?

Dùng từ ngữ văn nhã để hình dung, chính là không đi theo lối mòn.

Mày đấm một quyền, tao nhất định phải đá một cước.

Mày đâm dao vào tim, tao đâm dao vào mông.

Bất kể là ma nam hay ma nữ, phương châm là ra tay không lưu tình.

Không chỉ vậy, sự ăn ý trong chi tiết còn khiến người ta lầm tưởng họ là anh em sinh đôi.

Chẳng cần dùng ánh mắt ra hiệu.

Ngô Mặc vừa ra chiêu, Lâm Phong chắc chắn có thể theo kịp.

Ngược lại cũng vậy.

Tình huống này đừng nói là Hắc Nhãn Kính, ngay cả Ngô Tà cũng hiếm khi nảy sinh lòng ghen tị.

Cậu và Ngô Mặc cùng chui ra từ một bụng mẹ.

Tại sao suy nghĩ của em trai, cậu lại không bao giờ đoán được?

Vương Bàn Tử thì không có những suy nghĩ đó.

Hắn đứng phía sau gân cổ lên cổ vũ cho Ngô Mặc và Lâm Phong: "Huynh đệ, chửi tiếp đi, bóng của chúng nó mờ đi rồi kìa." Tình hình đúng như lời Vương Bàn Tử nói, đám bóng đen quả thực đã mờ đi một chút.

Điều này cũng gián tiếp chứng minh suy đoán của Ngô Mặc không sai.

Uy lực của đồng nam tử quả thực vượt xa người thường.

Thật ra chuyện này cũng hơi xấu hổ, ít nhất Lâm Phong cảm thấy toàn thân có chút không thoải mái.

Một thằng đàn ông hơn hai mươi tuổi đầu mà chưa có chút trải nghiệm cuộc đời nào.

Đồn ra ngoài thì mất mặt biết bao!

Nhưng lúc Ngô Mặc hỏi, mình lại không thể giả câm giả điếc, giả vờ là người có kinh nghiệm xã hội phong phú.

Nếu không với cái miệng chó của thằng ôn con đó, nó tuyệt đối sẽ vặn vẹo hỏi cho ra ngọn ngành, rõ ràng tường tận, đến cái quần lót cũng phải lộn trái ra xem.

Ngô Mặc vừa đánh vừa thầm phân tích trong lòng, đám bóng đen rốt cuộc là cái gì?

Oán khí?

Lại có chút không giống lắm. 80.

So với việc nói đám bóng đen là oán khí, thà rằng nói khí thể toát ra từ người chúng nó là oán khí thì thích hợp hơn.

Con rối?

Lại có chút khác biệt.

Con rối không có linh hồn, thông thường phía sau có một kẻ điều khiển.

Nhưng ở cái nơi khỉ ho cò gáy này, lấy đâu ra người sống để điều khiển mấy thứ này?

Người sống chết dở?

Oán linh?

Đầu óc Ngô Mặc như bật hack, thứ gì cũng lôi ra gán ghép.

Dù vậy cũng không làm hắn rảnh mồm: “Phong tử, chỉ chửi thôi thì chán quá, hay là cho nó một bãi nước tiểu đồng tử đi?” “Mày cút sang một bên cho ông.” Lâm Phong tay cầm dao găm nhanh chóng chém vào một móng vuốt của bóng đen, miệng chửi lại: “Mày tưởng nửa thân dưới của ông đây lắp công tắc à, nói tè là tè được ngay?” “Hơn nữa, lúc ông đây tè, lỡ như thứ này duỗi vuốt ra thì sao?

Mày đền cho ông hạnh phúc nửa đời sau à?” Ngô Mặc nhấc chân đá bay một bóng đen, cười hì hì: “Có gì đâu, cùng lắm thì mày gả đi là xong, đến lúc đó tao chuẩn bị cho mày của hồi môn hậu hĩnh.” Tán phét cà khịa là thói quen của hai người khi chiến đấu.

Chương 867

Một mặt có thể cho kẻ địch thấy mình vẫn còn dư sức, mặt khác cũng có thể giải tỏa sự mệt mỏi trong lòng.

Giải Ngữ Hoa và mấy người đứng phía sau sốt ruột không thôi, không thể xen tay vào.

Phía sau là một bức tường, hoàn toàn không có đường lui.

Phía trước lại bị một đám bóng đen chặn lại, muốn xông ra trong thời gian ngắn e là không thể.

Khiến người ta trong chốc lát không phân biệt được, quyết định đi xuống đây là đúng hay sai?

Nhưng mấy người họ cũng không phải hạng người ngồi chờ chết.

Cứ đứng chờ ư?

Chi bằng tìm xem có lối ra nào khác không.

Dù sao thì thứ đã dẫn Lâm Phong và Vương Bàn Tử xuống đây cũng đã biến mất ở đây.

Điều này đủ để nói lên một vấn đề, nơi này chắc chắn còn có huyền cơ khác.

Đội ngũ lập tức chia thành hai nhóm.

Ngô Mặc và Lâm Phong ở phía trước ngăn cản đám bóng đen tiến vào.

Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa ở phía sau gõ gõ đập đập xem có cơ quan nào không?

Có công mài sắt có ngày nên kim.

Giải Ngữ Hoa thật sự đã phát hiện ra cơ quan ở một góc khuất không mấy bắt mắt.

Chỉ là chưa kịp để anh xác nhận, tình hình phía trước đã xảy ra biến hóa.

“Giết... giết ngươi...

Giết!

Giết!

Giết!” Tiếng Ni Bạc Nhĩ cổ lầm bầm không rõ nhưng đầy sát ý vang vọng khắp lối đi.

Cùng với âm thanh đó, con quái vật ba thân lại một lần nữa xuất hiện.

Hình dạng của nó so với lúc nãy đã khác đi rất nhiều.

Khuôn mặt người phụ nữ máu thịt bầy nhầy.

Làn da vốn để trần nhưng còn nguyên vẹn, lúc này lại xuất hiện từng cái lỗ to bằng nắm tay.

Mỗi cái lỗ tựa như một cái miệng, không ngừng co giật.

Khiến người ta nhìn mà buồn nôn.

Càng kỳ quái hơn là, đám bóng đen nhìn thấy những cái lỗ này như thể thấy nhà của mình, tranh nhau chui vào trong.

Chỉ trong vài hơi thở, đám bóng đen đã biến mất tại chỗ.

Thay vào đó là những bộ xương khô to bằng nắm tay lộ ra từ trong các cái lỗ.

Nhìn thoáng qua, con quái vật ba thân như thể mọc đầy những khối u ác tính.

Khung cảnh quá “đẹp”, nhìn một cái chắc giảm được hai mươi cân.

Đám bóng đen vừa nhập vào, quái vật ba thân không những không cảm thấy nặng nề mà ngược lại còn được tăng thêm sức mạnh vô cùng.

Miệng nó lặp đi lặp lại chữ “giết”.

Ngay sau đó, nó như hổ đói vồ mồi, lao về phía Ngô Mặc và Lâm Phong.

Lâm Phong và Ngô Mặc lẽ nào lại nuông chiều nó?

Cầm ngang con dao găm trong tay, cả hai đồng loạt xông lên nghênh chiến.

Hai người một quái vật va chạm mạnh vào nhau.

Lực công kích quá lớn.

Con quái vật lùi lại một bước, Ngô Mặc và Lâm Phong cũng lùi lại một bước.

Ngô Mặc bị chấn đến tê cả ngón tay.

Cậu đổi con dao găm sang tay trái, vung mạnh tay phải chửi: “Con mụ này làm bằng thép à?

Sao da dày thịt béo thế, dao cũng không giết nổi?” Lâm Phong đau đến nhe răng trợn mắt, đáp lại một câu: “Chắc là do quanh năm không tắm, ghét bám dày quá, cả người cứng như mặc giáp sắt ấy.” Hai người đang khởi động cổ tay thì phía sau truyền đến tiếng hét của Vương Bàn Tử: “Tiểu Mặc, Phong tử, hai cậu cố gắng thêm một lúc nữa, chúng tôi tìm thấy cơ quan rồi, đang nghiên cứu xem mở thế nào đây?” Ngô Mặc và Lâm Phong liếc nhìn nhau, đồng thanh đáp lại: “Yên tâm đi, giao cho chúng tôi.” Thế nhưng, lời còn chưa dứt, mặt đã bị con quái vật ba thân tát cho một phát đau điếng.

Con khốn này lại còn biết phun nước bọt như lạc đà.

Một luồng mùi hôi thối nồng nặc từ miệng nó phun ra, xộc vào mũi khiến Ngô Mặc và Lâm Phong theo bản năng né sang hai bên trái phải.

Chỉ một thoáng như vậy đã tạo cơ hội cho con quái vật ba thân.

Nó lao một mạch qua khe hở giữa hai người, xông thẳng về phía Vương Bàn Tử ở đằng sau.

Tốc độ nhanh như tên lửa.

Nhìn cái đà lao tới, cứ như thể Vương Bàn Tử là gã tra nam đã ruồng bỏ nó.

Lâm Phong vội vàng hét lên: “Cẩn thận, nó qua đó rồi.” Ngô Mặc nhìn bóng lưng con quái vật ba thân, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, ma xui quỷ khiến thế nào lại dùng tiếng Ni Bạc Nhĩ cổ hét lên một câu: “Bà Lợi Khố Cơ.” Bốn chữ vừa thốt ra.

Con quái vật ba thân như bị trúng bùa định thân, lập tức dừng bước.

Thân thể vụng về cố gắng quay lại, muốn xem xem rốt cuộc là ai còn nhớ cái tên cổ xưa này?

“Lão nhị, mày nói cái gì thế?” Lâm Phong liếc nhìn con quái vật ba thân đang đứng yên ở đó, rồi lại quay đầu nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt ngơ ngác.

Vương Bàn Tử đã vào thế chiến đấu, nhưng kẻ địch lại không động đậy?

Hắn cũng có chút ngẩn người.

Bốn vị học bá kiến thức uyên bác, trong nháy mắt đã phản ứng lại được người mà Ngô Mặc gọi là ai?

Bà Lợi Khố Cơ chính là tên của Xích Tôn Công Chúa.

Trước khi gả đến Thổ Phồn, bà vẫn luôn dùng tên này, mãi đến sau khi gả cho Tùng Tán Cán Bố mới được người đời tôn xưng là Xích Tôn Công Chúa.

“Lão nhị, mày nói cái thứ tiếng chim gì thế?” “Tiểu Mặc, em nói nó là Xích Tôn Công Chúa à?” Giọng của Lâm Phong và Ngô Tà cùng lúc vang lên.

Nhưng biểu cảm trên mặt hai người lại có sự khác biệt lớn, một người thì ngơ ngác, một người thì kinh ngạc.

Ngô Mặc giơ tay phải lên, ra hiệu cho mọi người tạm thời đừng lên tiếng.

Cậu bước về phía trước vài bước, dừng lại ở vị trí cách con quái vật ba thân khoảng hai mét.

Lại gần, nhìn thấy bộ dạng máu thịt bầy nhầy trên mặt người phụ nữ, trên mặt cậu thoáng lộ ra một tia không nỡ.

Con quái vật ba thân cảnh giác nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Nó vẫn nhớ tên này ra tay rất độc ác, vừa nãy còn cầm dao đâm nó la oai oái.

Hắn muốn làm gì?

Lại muốn làm hại mình sao?

Một người một quái, nhìn nhau hồi lâu.

Giải Ngữ Hoa và mấy người không đoán được suy nghĩ của Ngô Mặc.

Họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ làm sai chuyện phá hỏng kế hoạch của cậu.

Chỉ đành để Trương Khởi Linh giải quyết cơ quan, còn anh và Hắc Nhãn Kính cầm vũ khí cảnh giác nhìn chằm chằm con quái vật.

Chương 868

Một khi con quái vật có động tĩnh gì, mình có thể lập tức xông lên hỗ trợ Ngô Mặc.

Thật lòng mà nói, đôi khi thị lực quá tốt cũng là một chuyện đau đầu.

Ngô Mặc nhìn những vết thương trên người con quái vật, những cái lỗ máu đang co giật, những đường gân và mạch máu biến dạng, trong lòng thấy buồn nôn.

Nhưng vì hành động và kế hoạch tiếp theo, cậu lại không thể biểu lộ ra mặt.

Chỉ đành dựa vào ý chí mạnh mẽ, cố gắng nén cảm giác buồn nôn trở lại vào bụng.

Ngô Mặc cố nặn ra một nụ cười hiền lành trên mặt.

Cậu đang định mở miệng nói gì đó thì đứa trẻ trên đầu nữ quái đột nhiên cất tiếng khóc oa oa.

Tiếng khóc vừa vang lên.

Nữ quái vừa nãy còn mang vẻ mặt ác độc, trên mặt liền thoáng qua một tia hoảng loạn và lo lắng.

Nó muốn ngẩng đầu lên nhìn.

Nhưng cổ vừa cử động, đứa trẻ cũng nghiêng về phía sau.

Nó không những không nhìn thấy đứa trẻ, mà tiếng khóc của đứa trẻ lại càng dữ dội hơn.

Nữ quái bắt đầu cử động loạn xạ.

Nhưng dù có lắc lư thế nào, làm bất cứ động tác nào cũng không nhìn thấy được tình hình của đứa trẻ trên đầu.

Nó muốn đưa tay sờ đứa trẻ, lại không yên tâm với tình hình xung quanh.

Dù sao thì mấy người xung quanh đều là kẻ xấu muốn đối địch với mình.

Ngô Mặc nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đầu đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Bất kể là những ghi chép ít ỏi trong sử sách, hay là những truyền thuyết lưu truyền trong dân gian khu vực Tây Tạng.

Tất cả đều ghi lại một chuyện.

Xích Tôn Công Chúa và Tùng Tán Cán Bố không có con.

Chính sử ghi lại, Tùng Tán Cán Bố chỉ có một người con trai, là do ông ta và một người phụ nữ Thổ Phồn sinh ra, mất năm mười tám tuổi.

Điều này cho thấy Tùng Tán Cán Bố có khả năng sinh sản.

Vậy vấn đề là.

Xích Tôn Công Chúa từ nhỏ đã khỏe mạnh, tại sao sau khi kết hôn với Tùng Tán Cán Bố lại không có con?

Đừng có nói nhảm mấy chuyện tránh thai này nọ.

Người Thổ Phồn căn bản không quan tâm đến những chuyện này.

Họ rất coi trọng việc cha truyền con nối, anh mất em kế.

Ngay cả tiểu thiếp của cha và vợ của anh trai cũng có thể lấy về nhà, lẽ nào lại quan tâm đến việc một công chúa tiểu quốc sinh con trai hay con gái?

Vãi, xem ra trong chuyện này có ẩn tình lớn.

Ngô Mặc càng nghĩ càng kinh hãi.

Cậu không khỏi nhớ lại cảnh tượng chiến đấu lúc nãy.

Mỗi lần con dao sắp chém vào đứa trẻ trên đầu con quái vật ba thân, người phụ nữ đó đều dốc toàn lực vung chày kim cương trong tay để chặn đòn tấn công.

Dù sẽ gây ra thương tổn cho cơ thể, nhưng dường như nó cũng không hề để tâm.

Lẽ nào...

“Lão nhị, mày lại ngẩn người cái gì thế?” Lâm Phong từ phía sau lén lút đi tới, khẽ đẩy Ngô Mặc: “Mày lại tính toán cái gì đấy?

Nhân cơ hội này mau xử lý nó đi chứ?” “Mày biết cái đếch gì.” Ngô Mặc hạ giọng giải thích: “Ông đây đột nhiên phát hiện ra một chuyện, con mụ này nếu không có gì bất ngờ, e rằng chính là Xích Tôn Công Chúa.” “Vãi, thật hay giả?” Lâm Phong kinh ngạc trợn to mắt.

Như thể phát hiện ra một lục địa mới, hắn lại tập trung ánh mắt vào con quái vật ba thân phía trước.

Sau đó lại nhắm chặt mắt lại.

Tự trách mình có phải ăn no rửng mỡ không?

Cảnh đẹp không ngắm, tại sao lại phải đi nhìn cái thứ kinh tởm gớm ghiếc này?

Miệng hắn không động, âm thanh từ kẽ răng phát ra: “Mày không phải nói bà ta rất đẹp sao, nhưng nhìn thế này thì đúng là xấu vãi cả lúa.” Ngô Mặc thật muốn tát cho hắn một phát bay đi.

Có trí tưởng tượng không vậy?

Bao nhiêu năm ở đoàn phim coi như công cốc à?

Âm mưu quỷ kế xem còn ít sao?

Chuyện các nương nương trong cung đấu đá nhau, mỹ nhân bị người ta hủy dung còn thiếu à?

Thôi bỏ đi, lười phổ cập kiến thức cho thằng ngốc này, cứ lo chuyện chính trước đã.

Hắc Nhãn Kính đứng đối diện làm mấy thủ thế với Ngô Mặc, hỏi cậu có cần mình ra tay từ phía sau không?

Ngô Mặc làm một thủ thế hướng xuống, ý bảo anh đừng manh động, mình tự có chủ trương.

Không khí trong lối đi rất kỳ quái.

Nhóm Ngô Mặc chia thành hai tổ, vây con quái vật ba thân ở giữa.

Nhưng nếu nói họ đông người thế mạnh, thì cũng không hẳn là như vậy.

Vừa nãy đám bóng đen đều tập trung trên người con quái vật ba thân.

Quỷ mới biết nó mà giũ người một cái, mấy thứ này có xuất hiện trở lại hay không?

Đến lúc đó ai chiếm thế thượng phong thật khó mà nói?

Ngô Mặc quyết định đổi một lối suy nghĩ khác để giao tiếp.

Ai quy định quái vật nhất định phải đối địch với người?

Mình có đào mộ tổ nhà nó đâu, có cướp tiền của nó đâu, chỉ là vô tình đi ngang qua đây thôi.

Đâu thể vừa đến đã hét đánh hét giết, ngang ngược vô lý như vậy được?

Hơn nữa, năm đó Nữ Tống Tử chẳng phải cũng đã quỳ xuống dập đầu với đồng chí Lão Trương sao?

Con quái vật nhỏ ở Nam Chiếu còn chủ động tặng bản đồ kho báu cho mình nữa mà.

Mỹ nhân ngư chẳng phải cũng đã chủ động đảm nhận trọng trách của Bạch Long Mã, cõng đại ca đi suốt một chặng đường sao?

Vô số sự việc đều có thể chứng minh một đạo lý.

Bất kể là thứ gì, chỉ cần tiến hành giao tiếp hiệu quả, đều có thể thương lượng được.

Cần gì vừa đến đã phải sống mái một phen, động dao động thương chứ?

Thật không văn minh, thật không hài hòa!

Xã hội bây giờ phải tiến bộ theo thời đại.

Không thể vì các người bị nhốt trong mộ mấy nghìn năm mà không nói lý lẽ được chứ?

Nếu các người không theo kịp thời đại, nhưng tôi vì lòng tốt có thể giúp các người phổ cập kiến thức.

Có thương có lượng, chẳng phải tốt hơn nhiều so với việc chạy tới chạy lui bị đuổi như chó sao?

Đương nhiên, chuyện gì cũng có ngoại lệ.

Đối với những kẻ ngốc nghếch, mất lý trí, não bị hút ra ngoài, thì không cần hòa giải.

Chương 869

Cứ gọn gàng dứt khoát tiễn chúng nó vào luân hồi là xong, coi như làm được một việc tốt.

Ít nhất Địa phủ cũng phải ghi cho mình một công.

Không nói là cho chức vị Ngưu Đầu Mã Diện, cũng phải tặng cho mình cái danh hiệu “Tiểu năng đồng câu hồn” chứ nhỉ?

Ngô Mặc nghĩ đến đây, nụ cười lại càng sâu thêm ba phần.

Cậu mở miệng, một tràng tiếng Ni Bạc Nhĩ cổ lưu loát tuôn ra: “Ngài chính là công chúa điện hạ Bà Lợi Khố Cơ tôn quý phải không?” Ngôn ngữ của cậu vô cùng chuẩn xác, mang theo một hương vị địa phương đậm đà.

Chỉ nghe giọng không nhìn người, người khác thậm chí sẽ lầm tưởng cậu chính là người Ni Bạc Nhĩ cổ.

Điều này chứng minh một sự thật, phần thưởng ngôn ngữ quả thật rất hữu dụng.

Cách cả nghìn năm, lại một lần nữa nghe thấy giọng nói quen thuộc và cái tên xa lạ này.

Thân thể to lớn của con quái vật ba thân cứng đờ.

Là ai?

Là phụ vương mẫu hậu biết chuyện đã đến cứu mình sao?

Nhưng người đàn ông đó mạnh mẽ như vậy, họ sẽ là đối thủ của hắn sao?

Bị người ta dùng bí pháp trấn áp trong miếu đã lâu.

Nó sớm đã không còn cảm nhận được sự trôi chảy của thời gian, cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?

Dựa vào một lòng phẫn nộ không cam tâm để chống đỡ linh hồn.

Tư tưởng vẫn chìm đắm trong quá khứ.

Cứ ngỡ thời gian chỉ mới trôi qua vài năm, người quê nhà đã đến tìm nó rồi.

Hào quang nhân vật chính của Ngô Mặc hoàn toàn khác với các nhân vật chính khác.

Nhân vật chính khác thì nhặt được sư phụ, nhặt được tiền, nhặt được vũ khí, nhặt được mỹ nữ.

Ngô Mặc ư?

Nhặt được một bao gạo cũng đã là ông trời mở mắt rồi.

Cũng không biết ông trời ở thế giới này có thích đi đường tà đạo không nữa?

Giá trị may mắn ban cho cậu có hơi lệch.

Luôn luôn dồn vào cái khoản mèo mù vớ cá rán.

Ngay lúc này cũng vậy.

Gặp một con quái vật mà lại để cậu đoán mò đoán bừa trúng phóc thân phận thật.

Nếu nói không phải bật hack, ai mà tin?

Con quái vật ba thân quả thật chính là Xích Tôn Công Chúa.

Trên khuôn mặt xấu xí của nó đầu tiên thoáng qua một tia vui mừng.

Tiếp đó lại như nghĩ đến điều gì, gắng gượng quay đầu sang một bên.

Cổ họng đã thoái hóa do lâu ngày không mở miệng, khó khăn nặn ra một câu hỏi: “Ngươi là ai?” Do quay người quá nhanh, đứa trẻ trên đầu vừa mới dỗ xong lại bị giật mình, oa oa khóc mấy tiếng.

Xích Tôn Công Chúa đặt pháp linh trong tay phải xuống đầu nam đồng bên dưới, rảnh ra một tay nhẹ nhàng vỗ về đứa trẻ.

Dưới sự bao bọc của hào quang tình mẫu tử.

Giây phút này, Ngô Mặc đột nhiên cảm thấy người phụ nữ trước mắt dường như cũng không thật sự xấu xí khó coi đến mức khiến người ta buồn nôn.

Thậm chí động tác dỗ con, rất giống cảm giác khi được bà nội ôm vào lòng.

Cậu trầm mặc.

Ý định ban đầu muốn nhân cơ hội giết chết con quái vật ba thân, trong chốc lát đã có chút dao động.

Có cần phải làm tuyệt tình đến vậy không?

Nếu suy nghĩ của mình là thật?

Vậy thì người phụ nữ trước mắt cũng là một nạn nhân.

Mình lại không phải là nhân sĩ trừ ma vệ đạo, yêu thương nhân loại, cũng chẳng có quan hệ gì với gã tra nam Tùng Tán Cán Bố.

Cần gì phải giúp hắn ta trừ hậu họa?

Chưa nói đến việc không nỡ, chỉ riêng việc đánh nhau không tốn sức à?

Mình già rồi.

Có thể dùng miệng thì nên ít động tay động chân.

Chuyện bẩn thỉu mệt nhọc, sau này cứ để cho Lưu Tang và Bảo Giát, thế hệ tiếp theo hoàn thành đi.

Nhưng đó đều là chuyện sau này.

Việc cấp bách trước mắt là phải giao tiếp thiện chí với vị Xích Tôn Công Chúa này.

Đúng rồi!

Bà ta hỏi mình là ai?

Vì mục đích tốt đẹp, mình cũng phải bịa ra một lời nói dối đáng tin cậy.

Không thể nào nói mình là trộm mộ, xuống đây xem có bảo bối gì không để nhét túi mang về đổi tiền.

Như vậy thì mất mặt quá.

Lỡ như vị Xích Tôn Công Chúa đầu óc hỗn loạn này, cho rằng bọn mình đến để cướp địa bàn của bà ta.

Nhất quyết đòi sống mái một trận, chẳng phải là mất nhiều hơn được sao?

Cứ đánh bài tình cảm trước đã.

Ngô Mặc quan sát kỹ Xích Tôn Công Chúa, phát hiện vị công chúa này dường như vẫn còn tư duy của riêng mình.

Chỉ là không biết còn được bao nhiêu.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với huyết thi chỉ biết giết người lung tung.

“Công chúa điện hạ tôn quý, tôi được người nhà của ngài ủy thác, lặn lội ngàn dặm đến Thổ Phồn để tìm kiếm tung tích của ngài.” Ngô Mặc mở miệng đã là con át chủ bài.

Bịa chuyện mà mặt không đỏ, hơi thở không gấp, thậm chí còn chẳng cần bản nháp.

Lâm Phong và Vương Bàn Tử nghe không hiểu một câu nào.

Hai người sốt ruột đến gãi tai gãi má, trong lòng ngứa ngáy không thôi.

Nhưng Ngô Mặc không phiên dịch cũng không sao.

Xem ra Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà cũng có thể nghe hiểu tiếng Ni Bạc Nhĩ cổ.

Cứ qua đó hỏi họ, để mấy ông anh này làm phiên dịch viên đồng thanh.

Lâm Phong ỷ vào nghệ cao gan lớn.

Men theo vách tường, lách qua bên cạnh Xích Tôn Công Chúa.

Xích Tôn Công Chúa giật mình.

Bản năng cầm vũ khí định tấn công.

Nhưng lý trí còn sót lại nhắc nhở nó đừng manh động, hỏi cho rõ ràng rồi hãy tính.

Chương 870

Hơn nữa trên người Lâm Phong không có sát khí, đây cũng là một điểm khiến nó yên tâm.

Lâm Phong đi đến phía đối diện, lập tức sáp lại gần Ngô Tà: “Anh bạn, Tiểu Mặc vừa nói gì thế?” Lòng hiếu kỳ của Vương Bàn Tử sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi, sốt ruột truy vấn: “Thiên Chân, Tiểu Mặc với con quái vật này líu lo như tiếng chim, rốt cuộc là đang nói cái quái gì vậy?” Hai người cùng chung chí hướng vây quanh Ngô Tà, hoàn toàn không để ý đến Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa.

Hai vị đại gia đó ư?

Một người thì mồm mép tép nhảy, không một câu đứng đắn.

Một người thì khí chất cao quý, khiến người ta chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không dám đến gần.

Ngoài thằng nhãi Ngô Mặc ra có thể trị được hai vị này, người khác thật sự bó tay với họ.

Ngô Tà học rộng tài cao.

Cậu vốn đã có thiên phú ngôn ngữ, lại thêm một thời gian ở Ni Bạc Nhĩ, sớm đã thông thạo mấy loại phương ngữ địa phương.

Tuy không thể nói là tinh thông, nhưng dịch sơ qua thì vẫn có thể làm được.

Nghe xong lời dịch của Ngô Tà.

Lâm Phong mặt đầy cạn lời: “Vãi, thằng ôn con này mồm mép tép nhảy, đến cả quái vật nữ mà cũng lừa được?” Vương Bàn Tử rất có đồng cảm, liên tục gật đầu tán thưởng: “Có tài thật, đây đúng là nói dối trước linh vị - lừa ma à!” Ngô Tà mặt đầy kiêu ngạo: “Các người không hiểu đâu, Tiểu Mặc đây là không đánh mà khuất phục được người.” “Em ấy làm vậy chắc chắn có dụng ý của mình, các người cứ chờ xem.” Lâm Phong thấy bộ dạng vẻ vang lây của Ngô Tà, ghé đầu sang phía Vương Bàn Tử, nói nhỏ: “Triệu chứng này của cậu ta bao lâu rồi?

Sao tôi thấy bệnh không nhẹ nhỉ?” “Nhiều năm rồi.” Vương Bàn Tử khẽ ngẩng đầu, làm ra vẻ hồi tưởng: “Trước đây còn đỡ, bốn năm trước ở dưới thủy đạo của cổ quốc Nam Chiếu, sau khi cưỡi một con cá, liền lập tức tiến vào giai đoạn cuối.” Chuyện cưỡi cá, Ngô Mặc quả thực chưa kể cho Lâm Phong nghe.

Một là cổ họng không khỏe, nói nhiều sẽ đau.

Hai là chuyện vặt vãnh quá nhiều, cậu sớm đã quên béng chuyện này rồi.

Lâm Phong lập tức hứng thú.

Hắn định hỏi tiếp thì Ngô Mặc ở phía trước lại lên tiếng.

“Công chúa điện hạ, tôi biết ngài đang nghi ngờ điều gì, nhìn từ bên ngoài, tôi và người nước ngài có ngoại hình khác nhau.” “Ngài có nghi ngờ là điều đương nhiên, dù sao ngài cũng đã bị lừa một lần rồi, tôi nói có đúng không?” Ngô Mặc mà đã muốn lừa người?

Tuyệt đối là moi tim moi gan không chừa đường lui.

Cậu trước tiên bịa ra một câu chuyện nhảm nhí, nói mình kiếm tiền bằng nghề tìm người.

Vô tình đến Ni Bà La, được quốc vương long trọng mời dự tiệc.

Trong thời gian đó, hai bên qua lại, trò chuyện rất vui vẻ.

Trong tiệc, quốc vương thuận miệng kể một chuyện cũ, nói là tiên bối có để lại di huấn, muốn tìm kiếm tung tích của tổ tiên mình.

Mình vì tò mò nên đã hỏi kỹ lại.

Kết quả là quốc vương vô cùng trang trọng lấy ra một bức huyết thư từ trong một cái hộp, trên đó chỉ có bốn chữ, chính là tên của Xích Tôn Công Chúa.

Nói rằng hàng trăm năm qua, tổ tiên chỉ muốn tìm được vị trí di thể của Xích Tôn Công Chúa.

Nhưng đời này qua đời khác đều không có tung tích của bà.

Vì vậy quốc vương không tiếc tiền của muốn mời mình đi tìm giúp.

Ngô Mặc nói năng ba hoa.

Bịa đặt không có thật, dựng nên một câu chuyện cháu chắt tìm tổ tông.

Quả thật là tình cảm dạt dào, có điểm nhấn có cao trào.

Với tốc độ phiên dịch của Ngô Tà suýt chút nữa không theo kịp tiết tấu.

May mà Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa ở bên cạnh thỉnh thoảng xen vào vài câu, nếu không câu chuyện này thật sự khó mà nghe cho trọn vẹn.

Tục ngữ có câu, muốn công thành phải công tâm trước.

Muốn tán đổ một người phụ nữ?

Hệ số khó khăn sánh ngang với địa ngục.

Nhưng nếu muốn tán đổ một người mẹ?

Vậy thì không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần ra tay từ con của cô ấy là chắc ăn nhất.

Đặc biệt là với kiểu yêu con như mạng, càng dễ như trở bàn tay.

Ngô Mặc thu lại đứa bé nghìn tuổi không răng, trong lòng phiền muộn.

Nếu tính theo tuổi?

Thằng nhóc này còn lớn hơn Lão Trương và Kính ca mấy trăm tuổi.

Nếu xét theo hình dạng?

Nó lại là một đứa trẻ còn bú sữa.

Hai hình thái tập trung vào một người.

Khiến người ta nhất thời có chút lúng túng, không biết nên đối xử với thái độ nào?

Đưa điếu thuốc?

Xích Tôn công chúa có tìm mình liều mạng không?

Không cho thuốc?

Cho bú?

Trong túi mình cũng đâu có bình sữa!

Chẳng lẽ phải chế tạo tại chỗ?

Ngô Mặc nghĩ đến đây, ánh mắt bất giác liếc qua mấy ông anh trước mặt.

Một lát sau, hắn từ từ lắc đầu.

Dứt khoát từ bỏ ý nghĩ này.

Trong cả nhóm, ngoài Lão Trương có liên quan đến cái tên "Bình", mấy người còn lại đều là đàn ông đích thực.

Từ ngoại hình đến nội tại, đều không có đặc điểm nhất định nào đó.

Dù cho trước ngực Bàn ca có vốn liếng dồi dào, thì cũng đâu có chức năng sản xuất sữa.

Ngô Mặc chỉ mải nghĩ cách giải quyết, hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ trong lòng mấy ông anh.

Giải Ngữ Hoa và mấy người là nhân vật tầm cỡ nào?

Sao có thể không cảm nhận được ánh mắt của Ngô Mặc?

Từng người một bị ánh mắt vừa rồi của hắn làm cho cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Trong đó, cảm xúc của Vương Bàn Tử là sâu sắc nhất.

Gã bất giác rùng mình một cái.

Chân lùi lại nửa bước, giấu thân mình sau lưng Ngô Tà, trong lòng chửi ầm lên: "Thằng ranh con này, nhìn cái ánh mắt quỷ dị kia kìa, chắc chắn không có ý tốt gì." Phương án đầu tiên chắc chắn là không được rồi.

Hắn theo thói quen sờ túi quần, định rút một điếu thuốc, đột nhiên nhớ ra một chuyện, trong không gian không có sữa nhưng có kẹo mà!

Hai năm trước cổ họng không tốt, Lâm Phong sống chết không cho mình hút nhiều thuốc như vậy.

Để đỡ thèm, đành phải ngậm mấy cây kẹo mút cho qua chuyện.

Bây giờ chẳng phải là lúc dùng đến sao.

Ngô Mặc lôi từ trong túi quần ra một cây kẹo mút, xé giấy gói rồi cười với Xích Tôn công chúa: "Lần đầu gặp mặt không mang theo quà gì, tôi thấy quý tử có vẻ hơi đói, hay là ăn tạm cây kẹo cho đỡ đói nhé." Xích Tôn công chúa chính vì tin người, mới ra nông nỗi này.

Sao dám tin Ngô Mặc chứ?

Huống hồ cô ta cũng chưa từng thấy kẹo mút, làm sao biết đây là thứ gì?

Chương 871

“Nó bị điên à?” Lâm Phong thở dài, day day thái dương, “Mời quái vật ăn kẹo mút?

Nó uống mấy cân rượu giả mới có cái suy nghĩ này vậy?” Vương Bàn Tử xen vào: “Người khác thì đốt vàng mã để lừa quỷ, đến lượt thằng ranh con này thì đổi thành mồm mép bôi đường nói ngọt.” Giải Ngữ Hoa dở khóc dở cười.

Phong cách kẹo mút này thật sự không hợp với cảnh tượng trước mắt chút nào.

Trong đầu thằng nhóc này rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

Chưa nói đến chuyện mời quỷ ăn kẹo mút là hoàn toàn nhảm nhí.

Chỉ cần nói một chuyện thôi --- ai lên núi Himalaya mà trong túi lại nhét kẹo mút?

Mỗi một món đồ trong túi đều có công dụng riêng, ai lại lãng phí không gian để chứa mấy thứ vô dụng này chứ?

Anh bất lực nhìn Ngô Mặc.

Cảm giác mình dù đã chuẩn bị tâm lý kỹ đến đâu, nhưng khi gặp chuyện thực tế vẫn không theo kịp tư duy của thằng nhóc thối này.

Ví dụ như mình nói đông, thằng nhóc này chắc chắn sẽ nhìn sang tây.

Căn bản là không cùng một tần số.

Hắc Nhãn Kính cười đến hở cả răng hàm.

Nhưng để không làm phiền Ngô Mặc, gã không phát ra một tiếng động nào, chỉ có tần suất vai run lên cũng ngang ngửa với chân đạp ga.

Trương Khởi Linh toàn thần chú ý nhìn Ngô Mặc.

Không bỏ lỡ bất kỳ hành động nào của hắn, dáng vẻ nghiêm túc như học sinh chăm chú nghe giảng nhất trong lớp.

Trong mấy người chỉ có Ngô Tà là có suy nghĩ khác. 81.

Anh trước hết nhíu mày, sau đó lại nhanh chóng giãn ra, nói giọng nhẹ nhàng giải thích bằng tiếng phổ thông: “Tiểu Mặc làm vậy quả thực rất có lý, đồ ngọt sẽ khiến con người cảm thấy vui vẻ từ các yếu tố tâm lý, sinh lý, tinh thần.

Ăn nhiều đường có lợi cho việc tiết ra dopamine trong cơ thể.” Ngô Tà vì em trai mà cứ thế bê nguyên mớ kiến thức trên Baidu áp vào hành vi không đáng tin cậy này của hắn.

Đúng là có lý thì mở rộng, vô lý thì cãi chày cãi cối.

Lâm Phong nghe mà ngớ cả người.

Thằng bạn này đang nói về thằng con ngốc của mình đấy à?

Trong cái não bé bằng móng tay của nó mà có suy nghĩ phức tạp đến thế sao?

Người ta đều nói Ngô Tà có IQ cực cao, là nhân vật hàng đầu trong giới đạo mộ.

Bây giờ nhìn xem, sao lại có cảm giác giống như một con husky khác thế này?

Là mình nhớ nhầm, hay là thằng bạn này đã bị đồng hóa rồi?

Tạm không bàn đến biến động tâm lý của mấy ông anh, chúng ta hãy quay lại với Ngô Mặc và Xích Tôn công chúa.

Ngô Mặc giơ cây kẹo mút dừng lại một lát.

Thấy Xích Tôn công chúa vẻ mặt cảnh giác không có ý định nhận, hắn đảo mắt một vòng rồi hiểu ra.

Hắn cười ha hả, như thể đang nói chuyện phiếm: “Haizz, xem cái não của tôi này, không xé giấy kẹo ra thì làm sao cho trẻ con ăn được chứ?” Vừa nói, hắn vừa xé giấy kẹo ra, thuận thế liếm một cái lên đó, chủ yếu là muốn chứng minh cho Xích Tôn công chúa thấy thứ này không có độc.

Mọi việc xong xuôi, hắn lại đưa cây kẹo về phía đứa bé.

Khứu giác của quỷ vốn nhạy hơn người thường rất nhiều, lại thêm việc Ngô Mặc toàn mua hàng cao cấp.

Ngay lập tức đã thu hút được sự chú ý của đứa bé nghìn tuổi này.

Nó a a trong cái miệng không răng hồi lâu, đưa hai bàn tay gầy như que củi ra muốn tóm lấy cây kẹo mút.

Xích Tôn công chúa dỗ dành khuyên can mãi mà vẫn không có kết quả, sốt ruột đến mức chỉ thiếu điều đi vòng vòng tại chỗ.

Cuối cùng, cô ta ném ánh mắt phẫn nộ về phía Ngô Mặc.

Rốt cuộc nếu không phải tên này dụ dỗ con mình, thì sao nó lại khóc lóc không ngừng như vậy?

Ngô Mặc có một dự cảm mãnh liệt.

Nếu không chuyển chủ đề, con mụ này sợ là sắp nổi điên rồi.

“Aiya, sao mình lại quên mất tín vật nhỉ?” Hắn vỗ trán, như thể đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng.

Sau đó rút ra một con dao găm từ chỗ bắp chân.

Hành động này khiến Xích Tôn công chúa giật nảy mình, vội vàng nắm chặt chày kim cương, cảnh giác nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

“Công chúa điện hạ, tôi không có ác ý.” Ngô Mặc nặn ra một nụ cười thân thiện nhất đời này.

Hắn lật ngược con dao, chuôi dao hướng về phía Xích Tôn công chúa, mũi dao chĩa vào mình, cười nói: “Để chứng minh những gì tôi nói là thật, xin ngài hãy xem con dao này, đây là do người thân của ngài đích thân giao vào tay tôi.” Người xưa nói rất đúng, chỉ kể chuyện suông thì không có tác dụng.

Để chứng minh tính xác thực của câu chuyện, bạn còn phải đưa ra vật phẩm tương ứng.

Thật trùng hợp, vật phẩm trong tay Ngô Mặc lại khá phù hợp với bối cảnh câu chuyện.

Con dao găm trong tay hắn tên là dao Kukri (còn được gọi là dao chân chó).

Vật này không chỉ là quốc đao của Nepal, mà còn là biểu tượng danh dự của những người lính Gurkha.

Khi hắn đi du lịch ở Nepal, đã mua nó từ một người dân địa phương.

Mua về việc đầu tiên là cạo đầu cho Lưu Tang.

Sau đó cảm thấy dùng rất thuận tay, thế là dắt ở bắp chân mang theo luôn.

Con dao này có hình dáng rất mang phong cách Nepal cổ.

Hoa văn trên đó là đồ án của hoàng gia Nepal, chuôi dao còn được khảm một viên đá quý nhân tạo.

Trông rất lộng lẫy, nhưng thực tế chẳng đáng bao nhiêu tiền.

Nhưng dùng để lừa Xích Tôn công chúa từ nghìn năm trước, thì quả thực là quá dư dả.

Có câu nói rất hay, giếng không áp lực không ra dầu, người không áp lực như con khỉ.

Ngô Mặc để không phải động dao động thương làm mệt mình.

Mỗi câu chuyện hắn bịa ra gần như đều là nói không cần nghĩ, chẳng cần bản nháp.

Hắn dựa vào con dao Kukri trong tay và một miệng tiếng Nepal cổ lưu loát, cộng thêm tài ăn nói rèn luyện trên bàn rượu bao năm qua, cứ thế mà thuyết phục được vị Xích Tôn công chúa bị tổn thương nặng nề cả về thể xác lẫn tinh thần này.

“Ngươi, nói thật sao?” Xích Tôn công chúa tham lam nhìn chằm chằm con dao trong tay Ngô Mặc, không biết đã nhìn bao lâu.

Đã bao lâu rồi?

Từ khi gả cho người đó, mình rốt cuộc đã bao lâu không nghe được tin tức quê nhà?

Ngực phụ vương còn đau không?

Mẫu hậu mùa đông còn ho không?

Các huynh trưởng vẫn anh tuấn thần võ như vậy chứ?

Đàn thỏ con mình nuôi đã lớn chưa?

Ký ức quá khứ như thủy triều ập đến.

Tim Xích Tôn công chúa đau nhói, cơ thể bất giác run lên khe khẽ.

Đứa bé trên đầu cảm nhận được sự bất an của mẹ, tiếng khóc càng thêm thảm thiết.

Hai mẹ con cùng lúc chìm vào cảm xúc đau thương.

Chàng trai không mắt bên dưới ngẩng đầu hoảng loạn không yên.

Chương 872

Ngô Mặc đau cả đầu.

Phụ nữ sao mà khó dỗ thế?

Có thù báo thù, có oán báo oán, khóc thì có ích đéo gì.

Đương nhiên, nếu bạn có bản lĩnh như Mạnh Khương Nữ khóc đổ Trường Thành?

Thì cứ coi như lời tôi nói là đánh rắm.

Không có bản lĩnh đó thì còn không mau nghĩ cách?

Có thời gian khóc, sao không nghĩ chuyện gì đó chính sự hơn?

Lâm Phong bị tiếng khóc của đứa bé làm cho phiền lòng.

Gã muốn nói vài câu, nhưng lại không biết tiếng Nepal cổ, chỉ có thể hét lớn với Ngô Mặc: “Lão nhị, mày đứng ngây ra đó làm gì, sao không nhét kẹo vào mồm nó đi?” Một câu nói đánh thức người trong mộng.

Ngô Mặc không nói hai lời, trực tiếp nhét cây kẹo mút vào lòng bàn tay đứa bé.

Đứa bé nắm lấy cây kẹo, khẽ liếm mấy cái.

Đôi mắt tựa như hốc xương sọ trong nháy mắt trợn tròn, sau đó phát ra tiếng cười “lạc lạc lạc”.

Không thể không thừa nhận một điều.

Người đàn ông dù xấu xí đến đâu, trong mắt mẹ mình vẫn là một tiểu thiên thần.

Xích Tôn công chúa bị tiếng cười của con trai lây nhiễm, cảm xúc bi thương trên người dần dần tan biến.

Ngô Mặc thấy chiêu này hiệu quả.

Lại lôi từ trong túi ra hai cây kẹo mút, tất cả đều ném cho đứa bé.

Cảm xúc của Xích Tôn công chúa cuối cùng cũng ổn định lại. 82.

Ngô Mặc thấy tốt thì thu, nói với giọng thân thiết: “Công chúa điện hạ, tôi được hậu nhân của gia tộc ngài nhờ vả tìm kiếm tung tích ngài, đã tìm thấy ngài rồi, tôi muốn hỏi một chút là ngài muốn đi cùng tôi không?

Hay là...” Hắn đã không còn là tên nhóc bồng bột năm nào.

Lót đường nhiều như vậy, chẳng phải là muốn hỏi xem lối ra ở đâu sao?

Giải Ngữ Hoa và mấy người cuối cùng cũng nghe Ngô Mặc hỏi đến vấn đề then chốt, từng người một thở phào nhẹ nhõm.

Nếu để thằng ranh con này nói nhảm tiếp, không biết nó sẽ kéo chủ đề đi về đâu nữa.

“Đi?” Trên khuôn mặt xấu xí của Xích Tôn công chúa nặn ra một nụ cười khổ, “Ta bây giờ trông người không ra người, quỷ không ra quỷ thế này, có thể đi đâu được chứ?

Hơn nữa, cho dù chúng ta muốn rời đi, nhưng không phá được lời nguyền thì có ích gì?” Ngô Mặc lặp lại hai chữ “lời nguyền”, sắc mặt nghiêm túc, thần sắc có chút nặng nề hỏi: “Lời nguyền gì?

Ngài có thể nói rõ hơn một chút được không?” 83.

Xích Tôn công chúa trước tiên nghi ngờ nhìn Ngô Mặc, một lúc lâu sau cái đầu chậm nửa nhịp mới phản ứng lại, thở dài một tiếng, “Phải rồi, các ngươi cũng đã vào ngôi miếu này, nếu không phá được lời nguyền, thì không ai có thể rời khỏi đây.” Ngô Mặc cảm thấy nếu mình tiếp tục giao tiếp với Xích Tôn công chúa, mấy cọng tóc khó khăn lắm mới mọc ra trên đầu lại có xu hướng rụng xuống.

Để tránh mình tuổi còn trẻ đã bị cao huyết áp.

Hắn thực sự không muốn uất ức bản thân giả vờ văn vẻ nữa, nhếch mép nói: "Chị ơi, có gì mình nói thẳng, đừng có cảm thán vớ vẩn được không?

Cổ họng chị khó chịu, cổ họng tôi cũng không tốt, chúng ta nói thẳng nguyên nhân cho nhanh được không?" Giọng địa phương Đông Bắc được dịch sang tiếng Nepal mang đầy tính hài hước.

Ngay cả những học bá như Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa cũng nhất thời không theo kịp.

Xích Tôn công chúa sững sờ.

Vừa rồi còn công chúa này công chúa nọ, sao chớp mắt đã biến thành chị rồi?

Chị là cách xưng hô gì?

Một cách gọi tôn trọng mới sao?

Cô ta từ từ lắc đầu, quyết định tạm thời bỏ qua vấn đề này. 84.

Mấy người trước mắt này đã được gia tộc nhờ vả tìm mình, vậy thì dù thế nào cũng phải để họ rời khỏi đây.

Không thể không nói, Xích Tôn công chúa không hổ danh thánh nữ.

Bản thân cô ta đã bị người ta hãm hại thành ra thế này, vậy mà vẫn còn nghĩ đến an nguy của người khác?

Quả thực có chút lòng dạ thánh mẫu.

"Ngôi miếu bị người ta yểm bùa." Giọng Xích Tôn công chúa có chút khàn khàn, từng chữ từng chữ bật ra, "Chỉ cần bước vào cửa miếu, dù sống hay chết đều không thể rời khỏi đây.” “Vãi?” Ngô Mặc hít một hơi khí lạnh, “Ngài có thể nói chi tiết hơn một chút được không?

Ví dụ như người yểm bùa là ai?

Làm sao để phá giải?

Còn nữa...” Ngô Mặc dừng lại một chút, nghiến răng hỏi tiếp: “Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với ngài, có tiện kể lại một lần không?” Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận không nguy.

Chỉ có biết rõ ngọn ngành sự việc, mới có thể từ đó tìm ra kẽ hở.

Nếu không thì hai mắt tối đen, mò kim đáy bể tìm manh mối sao?

E là chưa đến mấy tháng, sợ rằng đến cả cửa cũng không tìm thấy.

Có lẽ là đau đến cực điểm chỉ còn lại sự tê dại.

Xích Tôn công chúa không để ý đến câu hỏi vô lễ của Ngô Mặc, mà đưa tay chỉ lên trên nói: “Ở đây không tiện, chúng ta vẫn nên lên trên đi, nhìn thấy phía sau bức tường, có lẽ các ngươi sẽ hiểu rõ hơn về hoàn cảnh của ta.” Ngô Mặc buột miệng nói: “Lên trên không có vấn đề gì, chỉ là ngài có thể thu lại hàn khí được không?

Nếu không tôi sợ chưa kịp nói chuyện đã chết cóng rồi.” Xích Tôn công chúa bị chọc cười, “Yên tâm đi, sẽ không đâu.” Rất nhiều lúc, bất kể là người hay quái, cảm xúc tình cảm rất quan trọng. 85.

Xích Tôn công chúa lúc đầu nhìn thấy Ngô Mặc, đúng là giống hệt kẻ thù giết cha.

Bây giờ cho rằng hắn là người của mình, thật sự nhìn đâu cũng thuận mắt, thậm chí còn mơ hồ nảy sinh một chút dựa dẫm.

Thực ra điều này cũng không khó hiểu.

Hai mẹ con bị người ta hãm hại giam cầm cả nghìn năm, đột nhiên gặp một người tự xưng là được gia tộc nhờ vả tìm mình.

Người này không những có thể dùng ngôn ngữ quê hương kể lại chuyện cũ thời thơ ấu của mình, mà còn có thể đưa ra một tín vật.

Đổi lại là bạn, có nảy sinh biến động tâm lý không?

Xích Tôn công chúa chính là có tâm thái này.

Ngô Mặc làm người có nguyên tắc của mình.

Bạn kính tôi một thước, tôi kính bạn một trượng; bạn đá tôi một cái, tôi đào mộ tổ nhà bạn.

Sát khí trên người Xích Tôn công chúa vừa thu lại, hắn lập tức cảm nhận được.

Nhanh chóng cắm vũ khí vào sau lưng, hai tay không đi theo sau Xích Tôn công chúa lên trên.

Hành động quang minh chính đại, ngược lại lại nhận được sự tin tưởng của Xích Tôn công chúa.

Khiến cho chút nghi ngờ cuối cùng trong lòng cô ta cũng tan biến hết.

Nhìn bóng lưng Ngô Mặc chắp tay sau lưng đi như ông già đi dạo.

Trên đầu mấy ông anh như có mây đen che phủ, xuất hiện từng vòng vạch đen.

Vương Bàn Tử có chút hoang mang, gãi đầu vẻ mặt mờ mịt, “Thiên Chân, một cây kẹo mút là có thể giải quyết kẻ thù?

Là tư tưởng của tôi quá phức tạp hay là thế giới này quá ảo?” Ngô Tà quay đầu lại nhìn Vương Bàn Tử nhe răng cười, nói: “Là em trai tôi quá đỉnh, các người có phải rất ghen tị không?

Nhưng các người ghen tị cũng vô ích thôi, nó là người nhà họ Ngô chúng tôi.” Nói xong còn ngâm nga một khúc nhạc, lững thững đi theo ra ngoài.

Chương 873

Vương Bàn Tử trợn trắng mắt một cái ném thẳng về phía Ngô Tà.

Thôi được rồi, mình ăn no rửng mỡ à?

Tại sao lại phải đi thảo luận vấn đề này với một kẻ cuồng em trai chứ?

“Người nhà họ Ngô?” Giải Ngữ Hoa cười đầy ẩn ý, bước chân đi theo.

Anh không yên tâm để Ngô Mặc hành động một mình, cho dù Xích Tôn công chúa đã tỏ ra thiện ý.

Rốt cuộc lòng người khó lường, quỷ quái không thể tin.

Trương Khởi Linh xưa nay là phái hành động.

Mỗi lần đều sẽ xông lên hàng đầu, chưa bao giờ ở phía sau nhiều chuyện.

Lâm Phong vỗ vai Vương Bàn Tử một cái, lại chỉ vào đầu mình hỏi một câu rất nghiêm túc, “Bàn Tử, tên Thiên Chân kia có phải có chút vấn đề không?” “Ừ!” Vương Bàn Tử gật đầu lia lịa, thở dài một tiếng, “Bàn gia tôi coi như đã nhìn ra rồi, bây giờ Tiểu Mặc có đánh rắm, Thiên Chân cũng phải khen thằng ranh con đó đường ruột tốt, nghiêm trọng hơn thậm chí có thể nâng lên tầm ăn uống hợp lý.” “Vãi, điên cuồng thế sao?” Lâm Phong vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng hiện lên một ý nghĩ, “Tà Đế tương lai có phải đã đi lệch hướng rồi không?

Hay là chữ 'Tà' của cậu ta là chỉ lối suy nghĩ kỳ quặc?” “Chắc chắn.” Vương Bàn Tử còn định nói thêm mấy câu.

Hắc Nhãn Kính nghịch con dao găm đi tới, “Vương Bàn Tử, Hắc gia có chút chuyện muốn nói với cậu.” Vãi!

Tim Vương Bàn Tử chùng xuống.

Đúng là sợ gì đến nấy.

Từ khi gặp lại Trương Khởi Linh và mấy người, Vương Bàn Tử luôn cố gắng tránh mặt Hắc Nhãn Kính.

Hết cách, chột dạ mà!

Nói xấu sau lưng bị người ta nghe thấy, lại gặp phải lúc Tiểu Mặc hiểu lầm đối phương.

Cho dù mình xuất phát từ ý tốt nhắc nhở lão đệ, nhưng không chịu nổi tên khốn Hắc Nhãn Kính này không nói lý lẽ.

Bình thường vô lý còn cãi ba phần, huống hồ là bị gã bắt quả tang?

Toi rồi.

Lần này không xong rồi, tên khốn Hắc Nhãn Kính này không biết sẽ nghĩ ra chiêu gì để hành mình đây.

Phải nói rằng thế giới Đạo Mộ Bút Ký ai cũng là diễn viên.

Vương Bàn Tử cũng không ngoại lệ.

Khi gã quay đầu lại lần nữa, trên mặt đã treo một nụ cười thân thiết, “Hắc gia, anh em mình ai với ai chứ, có chuyện gì ngài cứ nói.” Lâm Phong không muốn xen vào ân oán giữa người khác, vẫy tay ném lại một câu, “Hai vị từ từ nói chuyện, anh em tôi lên trước đây.” “Huynh đệ, cậu...” Ánh mắt u oán của Vương Bàn Tử, suýt nữa làm Lâm Phong bật cười.

Nhưng người xưa nói rất đúng, chuyện không liên quan đến mình thì treo cao.

Hắc Nhãn Kính rõ ràng là muốn xử lý Vương Bàn Tử, mình không ở lại xem náo nhiệt đã là rất nể tình anh em rồi.

Một nhóm mấy người trừ Vương Bàn Tử và Hắc Nhãn Kính ra, lần lượt quay trở lại đại điện tầng hai.

Mà lúc này hàn khí phía trên đã tan biến.

Xích Tôn công chúa cũng đã khôi phục lại dáng vẻ lúc mới ra, những cái bóng đen lỗ máu trên người đều đã biến mất.

Ngô Mặc khoanh chân ngồi trên đất, miệng ngậm một cây kẹo mút, đang nói chuyện phiếm với Xích Tôn công chúa.

Nhìn cái dáng vẻ đó, chẳng khác gì mấy ông già không có việc gì làm ở đầu làng.

Tuy nhiên chính vì thái độ như vậy của hắn, ngược lại lại khiến cho lòng Xích Tôn công chúa mềm đi một chút, giao tiếp với hắn cũng nhiều hơn không ít.

Xích Tôn công chúa lại tò mò hỏi thêm một số chuyện khác.

Ngô Mặc hoàn toàn dựa vào thái độ chân thành nhất, bịa ra những câu chuyện nhảm nhí nhất.

Giải Ngữ Hoa và mấy người không nói một lời.

Nhưng trong lòng lại cùng lúc đưa ra một quyết định.

Bất kể sau này thằng ranh con Ngô Mặc này có nói lý do gì đi nữa?

Mình nhất định phải cân nhắc kỹ lưỡng, tuyệt đối không thể dễ dàng bị nó lừa.

Xích Tôn công chúa tay nắm chặt con dao mà Ngô Mặc đưa cho, hồi lâu sau mới thở dài một tiếng, "Không ngờ đã qua nhiều năm như vậy, thật không nghĩ tới vẫn còn có người nhớ đến mình, xem ra người đó bây giờ hẳn là hậu nhân của huynh trưởng rồi." Ngô Mặc gật đầu như giã tỏi, "Đúng, là hậu nhân." Sau đó đổi chủ đề, giả vờ vô tình nói: "Công chúa, ngài có thể kể về ngôi miếu này được không?

Tôi thấy trên đó viết hai chữ Trấn Văn, chẳng lẽ còn liên quan đến Văn Thành công chúa sao?” “Tuyết Nhạn?” Đã nghìn năm mới nhắc lại cái tên này, Xích Tôn công chúa cả người có chút hoảng hốt.

Cô ta lẩm bẩm hai chữ này trong miệng.

Mất hết một điếu thuốc.

Thở ra một hơi dài, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, dùng một giọng nói rất chậm rãi nói: “Nàng cũng là một người phụ nữ khổ mệnh.” Theo lý mà nói, Xích Tôn công chúa và Văn Thành công chúa thuộc về quan hệ tình địch.

Nghe thấy tên của nàng, dù không chửi ầm lên, cũng phải mỉa mai vài câu mới đúng với thân phận và lập trường của nhau.

Nhưng nghe giọng điệu của Xích Tôn công chúa, sao ngược lại lại có vẻ đồng tình với đối phương?

Chuyện này rất không hợp lẽ thường, đáng để thảo luận.

Phải nói kiến thức chính là sức mạnh.

Lâm Phong ngồi bên cạnh, nghe Ngô Mặc và Xích Tôn công chúa nói chuyện như hai con vịt, đầu óc ong ong.

Muốn xen vào?

Một câu cũng không hiểu.

Không nói vài câu?

Lại khó chịu trong lòng.

Đành phải ngồi xổm trên đất nghịch ngón tay cho đỡ chán.

Ngô Mặc rất đúng lúc xen vào một câu, “Ngài có thể nói chi tiết hơn được không?

Tôi không phải muốn khơi lại vết sẹo của ngài, chỉ là muốn hiểu thêm một số chuyện, để tiện lên kế hoạch rời đi.” Xích Tôn công chúa gật đầu tỏ vẻ hiểu, sau đó từ miệng cô ta, bức màn quá khứ được kéo ra.

Quả nhiên chân tướng lịch sử đã bị người ta thay đổi.

Chuyện lúc đầu không khác mấy so với những gì được ghi trên tấm ván gỗ.

Khác biệt ở chỗ Xích Tôn công chúa và Tùng Tán Cán Bố quả thực là nhất kiến chung tình, hai người đều yêu nhau.

Họ đã trải qua một khoảng thời gian hạnh phúc ở Nepal.

Hai người giống như những cặp đôi đang yêu say đắm bình thường, mỗi ngày chỉ muốn quấn quýt bên nhau.

Chuyện vặt vãnh?

Tốt nhất là tránh xa họ ra một chút.

Nước không thể một ngày không có vua.

Không lâu sau, Thổ Phồn truyền đến tin tức, có một số quý tộc đang rục rịch, định nhân cơ hội phản kháng lại sự thống trị của Tùng Tán Cán Bố.

Tùng Tán Cán Bố nghe tin này giận không thể tả, lập tức định dẫn người quay về Thổ Phồn.

Tuy nhiên lúc này ông ta và Xích Tôn công chúa đang như keo như sơn, căn bản không nỡ xa nhau.

Hai người ôm nhau khó rời.

Bàn bạc riêng một hồi, hay là dứt khoát cùng nhau quay về Thổ Phồn luôn.

Như vậy vừa có thể nhanh chóng quay về dẹp loạn, lại có thể cưới được mỹ nhân, còn có thể mang lại cho mình nhiều sự trợ giúp hơn, quả thực là một biện pháp nhất cử tam đắc.

Thế là, Xích Tôn công chúa đang yêu đến mụ mị đầu óc cứ thế mà đặt chân lên con đường đến Thổ Phồn.

Cô mang theo những hy vọng tốt đẹp về tương lai, từng bước từng bước đi vào vương cung Thổ Phồn.

Sau khi đến đó, hai người họ quả thực đã có một khoảng thời gian sống hạnh phúc mỹ mãn.

Chương 874

Chỉ là lòng người dễ thay đổi.

Cùng với tham vọng của Tùng Tán Cán Bố ngày càng lớn, nội tâm của ông ta cũng xen lẫn rất nhiều toan tính.

Đối với một số người có quyền thế, tham vọng vĩnh viễn không thể lấp đầy.

Tùng Tán Cán Bố nhanh chóng bình định tình hình trong nước, lại hướng ánh mắt đến quốc gia hùng mạnh nhất xung quanh -- Đại Đường.

Tuy nhiên, dễ dàng gây chiến không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Tùng Tán Cán Bố quyết định tiên lễ hậu binh.

Ông ta cử đại tướng Lộc Đông Tán đến Trường An, bảo ông ta mang theo năm nghìn lạng vàng, mấy trăm món đồ quý, dâng thư lên hoàng đế nhà Đường nói là muốn cưới công chúa làm vợ.

Cách nói này rất đáng để suy ngẫm.

Mặc dù Thổ Phồn không phân biệt vợ cả vợ lẽ, nhưng trên thực tế cũng có sự khác biệt về địa vị.

Ông ta theo cách nói của Thăng Long cưới vợ, rõ ràng là không đặt Xích Tôn công chúa vào trong lòng.

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Cái gọi là bảy năm ngứa ngáy không chỉ nói về các cặp đôi hay vợ chồng hiện đại, người cổ đại cũng vậy.

Nếu không thì sao có nhiều quan lớn không có việc gì làm lại cưới vợ lẽ chứ?

Nói trắng ra chẳng phải là thấy vợ mình già rồi sao.

Cho rằng người già châu vàng quá rụng răng, xa không bằng cỏ non tươi mơn mởn.

Bi ai thay!

Thực ra những người phụ nữ này dù đã qua mười năm, tuổi thực cũng chỉ mới hai mươi mấy.

Già ở đâu chứ?

Cũng không nhìn xem mình đã thành lão già rồi, còn chê người khác xấu?

Sao lại thế nhỉ?

Khụ!

Chủ đề đi hơi xa rồi, chúng ta lại kéo về một chút.

Xích Tôn công chúa mang theo không ít tâm phúc, nhận được tin tức lập tức báo cáo cho công chúa.

Không ngờ công chúa quá tin tưởng Tùng Tán Cán Bố.

Chắc như đinh đóng cột cho rằng phu quân sẽ không phụ bạc mình, cưới người khác chỉ là kế sách tạm thời.

Thậm chí vào buổi tối, còn đích thân hỏi Tùng Tán Cán Bố.

Không ngoài dự đoán, bị đối phương dăm ba câu hóa giải.

Ngô Mặc nghe đến đây, miệng há hốc, lưỡi cứng đờ, một lúc lâu sau mới nặn ra một câu, "Công chúa, đầu óc chị lúc đó bị lừa đá rồi à?

Hắn đã muốn cưới người khác làm vợ rồi, chị còn ngây ngô tin tưởng đối phương?" Lời này vừa thốt ra, tim mấy ông anh chùng xuống.

Nhanh chóng nắm chặt vũ khí làm ra tư thế tấn công, chỉ sợ Xích Tôn công chúa bị mắng hóa giận, lật mặt xử lý Ngô Mặc.

Xích Tôn công chúa ban đầu không hiểu ý nghĩa của câu nói này.

Lặp lại một lần nữa mới hiểu ý nghĩa bề mặt, cười khổ nói: “Ngươi nói không sai, ta quả thực quá ngốc, sao lại tin rằng tình yêu có thể bền lâu chứ?” Ngô Mặc vừa nghe chủ đề này liền có hứng thú.

Hắn nhai nát cây kẹo mút trong ba hai miếng.

Cơ thể nghiêng về phía trước, trong nháy mắt hóa thân thành chuyên gia tình cảm, theo thói quen đưa tay vỗ vào cánh tay đối phương một cái.

Hành động này khiến Xích Tôn công chúa giật mình.

Từ khi biến thành quái vật, chưa có ai dám chạm vào mình như vậy.

Đừng nói người khác, chính mình lúc đầu nhìn thấy cảnh này cũng hận không thể đâm đầu vào tường chết đi.

Nếu không phải trên người có lời nguyền sống chết không do mình quyết định, sớm đã mang theo con cùng nhau rời khỏi thế giới này.

Tuy nhiên, chàng trai trẻ trước mắt không những không chê bai, ngược lại còn tỏ ra hết sức bình thường.

Nói chuyện với mình rất vui vẻ, còn lấy đồ ăn đùa giỡn với Tang Cát.

Hắn thật sự rất lương thiện.

Ngô Mặc có mơ cũng không ngờ, chỉ vì một hành động tùy ý mà phẩm chất đạo đức của mình lại được nâng cao một bậc.

Hắn cũng không khách khí, lôi từ trong túi ra một điếu thuốc, vừa hút vừa chỉ điểm giang sơn.

“Đời người có hai chữ ăn uống, chị xem, tình yêu có ở trong đó không?

Đủ để thấy tình yêu chỉ là gia vị, có cũng được không có cũng được, không ảnh hưởng đến ăn uống, không chết đói là được.” Giải Ngữ Hoa nghe xong lời của Ngô Mặc liền trầm tư.

Người ta nói muốn giữ trái tim của một người đàn ông, trước tiên phải giữ lấy dạ dày của anh ta.

Hay là mình về thuê thêm mấy đầu bếp danh tiếng, trước tiên trói trái tim của thằng nhóc này ở lại nhà cũ họ Giải nhỉ?

Hắc Nhãn Kính suy nghĩ có chút nhiều.

Ba lần bốn lượt bị Ngô Mặc chê nghèo, lần này nói gì cũng phải kiếm chút tiền, ít nhất là khi bảo bối muốn ăn muốn chơi, mình cũng không đến nỗi không có tiền. 86.

Đối với suy nghĩ của Ngô Mặc, Lâm Phong vô cùng an lòng.

Đầu óc của con trai cuối cùng cũng đáng tin cậy hơn một chút, không đến nỗi bị tình yêu hư vô mờ mịt làm lệch lạc giá trị quan.

Vương Bàn Tử không đồng tình, Trương Khởi Linh như có điều suy nghĩ.

Chỉ có Ngô Tà là gật đầu lia lịa.

Anh không biết từ lúc nào cũng đã gia nhập vào hàng ngũ của Lâm Phong, trở thành hòn đá ngáng đường kiên định thứ hai trên con đường tình yêu của Ngô Mặc.

Từ khi cổ họng hồi phục, Ngô Mặc là chộp được cơ hội liền nói mấy câu.

Để cho Xích Tôn công chúa hiểu rằng tình yêu không có tác dụng.

Hắn bắt đầu từ Võ Tắc Thiên thời nhà Đường, nói một mạch đến những người phụ nữ độc lập trong xã hội hiện đại.

Xích Tôn công chúa nghe mà ngẩn ngơ, căn bản không thể tưởng tượng được phụ nữ cũng có thể một mình gánh vác một phương.

Mấy ông anh ôm trán, trong lòng vô cùng bất lực.

Họ coi như đã nhìn ra rồi, Xích Tôn công chúa hoàn toàn bị Ngô Mặc tẩy não.

Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử thậm chí còn lôi ra hộp thịt bò, vừa ăn vừa nghe Ngô Tà đồng thanh phiên dịch.

Gã nuốt một miếng thịt bò, dùng khuỷu tay huých Lâm Phong một cái, "Phong tử, tao nhớ Tiểu Mặc mấy năm trước không như vậy, sao bây giờ tài ăn nói tốt thế?

Nó không phải bị câm rồi à?" Lâm Phong lạnh lùng nói: "Không cản trở nó nói nhảm." Vương Bàn Tử suýt nữa thì bị thịt bò nghẹn chết.

Nhất thời không biết trả lời thế nào, một lúc sau mới hoàn hồn gật gật đầu, "Hiểu rồi, mấy năm trước nó chắc là nói nhảm vào cái vại nên thấy khó chịu, bây giờ được xả ra rồi." Lâm Phong nhún vai: "Nói rất có lý." Hồi lâu sau, Xích Tôn công chúa thở ra một hơi dài, lòng đầy hướng tới nói: "Vị Tắc Thiên đại đế đó thật là một kỳ nữ, nếu ta sinh sau vài năm có may mắn gặp nàng một lần, chuyện có lẽ sẽ không đi theo hướng khác chăng?" Ngô Mặc nghe xong, lông mày nhướng cao, nhất thời quên mất thân phận của vị trước mắt.

Hắn vung tay một cái, trực tiếp vỗ vào đầu của cậu bé bên dưới, dọa đối phương lắc đầu lung tung.

Ngô Mặc cũng không để ý, tiếp tục nói: "Không thể nói như vậy được, công chúa, tôi nghe ý trong lời nói vừa rồi của ngài là bị trúng lời nguyền?

Vậy nếu giải trừ lời nguyền có thể khôi phục lại dáng vẻ ban đầu không?” “Giải trừ?

Đâu có dễ như vậy.” Xích Tôn lắc đầu, “Lời nguyền là do quốc sư Thổ Phồn lúc đó thi pháp, ông ta là người của Mật giáo nguyên thủy, giỏi các loại thuật pháp quỷ dị, không chỉ có thể cách không lấy mạng, mà còn có thể trấn áp quốc vận.” Xích Tôn công chúa đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Ngươi có biết tại sao ta lại biến thành dáng vẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ như hiện tại không?” Ngô Mặc trầm ngâm một lát, “Tên miếu là Trấn Văn tự, lúc đó liên quan đến chữ Văn chỉ có Văn Thành công chúa từ Đại Đường đến, chẳng lẽ là muốn trấn áp quốc vận của Đại Đường?

Nhưng điều đó thì có liên quan gì đến ngài?

Tại sao lại biến ngài thành ra thế này?” Vừa nói, hắn vừa chỉ tay vào đứa bé trên đầu, “Nếu tôi không đoán sai, đứa bé này có lẽ là con trai của ngài và Tùng Tán Cán Bố phải không?

Chương 875

Nhưng sử sách chưa từng ghi chép các người có con a?

Chỉ nói ông ta có một con trai, do một người phụ nữ Thổ Phồn sinh ra.” Người mẹ có thể không quan tâm đến bản thân, nhưng không thể chịu đựng được việc con mình bị phớt lờ. 87.

Xích Tôn công chúa hai mắt tóe lửa, giận dữ nói: “Hắn không ngờ lại làm tuyệt tình đến thế?

Ngay cả tên của Tang Cát cũng không ghi lại sao?” “Đừng kích động.” Ngô Mặc xua tay, nói một câu đau lòng: “Hắn ngay cả con cái cũng có thể lợi dụng, còn có chuyện gì không làm được?

Chúng ta vẫn nên bàn xem làm sao để phá giải lời nguyền, phủi mông rời khỏi đây mới là chuyện chính.” Phẫn nộ khiến người ta mất đi lý trí.

Thù hận khiến người ta đánh mất giới hạn.

Công chúa Xích Tôn chiếm cả hai thứ, hận không thể lập tức ra tay lật tung cả ngôi chùa này.

Tuy nhiên, lòng cao hơn trời cũng phải đối mặt với hiện thực.

Công chúa Xích Tôn dùng sức siết chặt chày kim cương, trầm giọng nói: "Muốn rời khỏi ngôi chùa này, trước tiên phải biết lai lịch của nó.

Ta không biết các ngươi có từng nghe qua một truyền thuyết, rằng địa hình Thổ Phồn là hình một nữ quỷ nằm ngửa không?" "Nghe rồi." Ngô Mặc gật đầu, "Truyền thuyết ghi lại như vậy, nói là công chúa Văn Thành đã phát hiện ra vấn đề này, nên mới cho xây mười hai ngôi chùa để trấn áp nữ quỷ." "Trấn áp?" Công chúa Xích Tôn cười khẩy một tiếng, "Gã đàn ông đó sao có thể nỡ lòng đi trấn áp chứ?

Hắn chỉ mong sức mạnh của nữ quỷ càng lớn mạnh càng tốt, đến lúc đó sẽ phản hồi lại cho Thổ Phồn, như vậy hắn sẽ có đủ thực lực để chống lại Đại Đường." Ngô Tà và mấy người kia cũng không nén nổi tò mò, từng người một ghé sát lại.

Bàn Tử Trương mở miệng hỏi ngay: "Công chúa, tôi nghe nói chùa Đại Chiêu chủ yếu là để trấn áp trái tim của nữ quỷ, chẳng lẽ còn có cách nói khác sao?" Công chúa Xích Tôn liếc nhìn gã một cái, không nói gì.

Bàn Tử lập tức hiểu ra.

Tình cảm là bà chị này không hiểu được tiếng phổ thông tiêu chuẩn của mình.

Gã đành dùng chân huých Ngô Tà, ra hiệu cho cậu mau phiên dịch.

Ngô Tà lườm Bàn Tử một cái, cố gắng dịch lại đoạn vừa rồi.

Sự chú ý của Ngô Mặc lại dán vào mặt Bàn Tử.

Cậu dựa vào ánh đèn pin, cứ cảm thấy đối phương có gì đó không ổn.

Quầng thâm mắt?

Mặt béo ra một vòng?

Ăn vụng à?

Không thể nào?

Ngoài tượng đất sét ra thì còn có gì để gặm đâu chứ?

Cậu nghiêng đầu đánh giá Bàn Tử từ trên xuống dưới, nghi hoặc hỏi: "Bàn ca, mắt anh sao thâm như gấu trúc vậy?

Cả mặt nữa, bị sưng à?

Hay là béo lên?" Mặt Bàn Tử sụ xuống.

Gã liếc nhìn Hắc Nhãn Kính bên cạnh bằng đuôi mắt, sau đó quay sang nhìn Ngô Mặc với ánh mắt đầy ai oán.

Ánh mắt nhỏ bé uất ức và oán trách, sống động như một cô vợ bé nhìn gã chồng phụ bạc.

Ngô Mặc nổi hết cả da gà.

Không cần nghĩ ngợi, cậu quăng luôn cái ba lô sau lưng về phía Bàn Tử: "Vãi, Bàn ca, thu lại cái biểu cảm đó đi, trông như heo nái già đẻ ra đứa con oan nghiệt vậy!" "Trách tôi à?" Bàn Tử ôm lấy ba lô, mặt đầy tức giận, "Còn không phải tại Hắc gia ra tay quá ác sao?

Đều là anh em cả, không phải chỉ cà khịa hắn mấy câu thôi sao, có cần phải nghiêm túc thế không?" Phải nói Bàn Tử cũng là một kẻ cứng đầu.

Để trút giận và trả thù Hắc Nhãn Kính, gã nghiến răng nói thêm một câu: "Trừ phi những gì ông đây nói là sự thật, nếu không Hắc gia việc gì phải nổi giận như thế?

Rõ ràng là thẹn quá hóa giận rồi." "Kính ca?" Ngô Mặc hơi sững lại, quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, hỏi: "Anh bắt nạt Bàn ca làm gì?

Anh ấy có chọc gì anh đâu, sao lại ra tay ác thế?" Hắc Nhãn Kính chỉ muốn bóp chết Bàn Tử.

Mình chỉ nhẹ nhàng đấm vào má gã một cái thôi mà, có cần phải làm ra vẻ khổ đại cừu thâm đi mách lẻo như vậy không?

Nếu không phải tại cái thằng béo chết tiệt nhà cậu cứ ba lần bảy lượt chõ mõm vào chuyện của bảo bối nhà mình, thì cậu ấy có thành kiến với mình lớn thế không?

Đối mặt với sự chất vấn của Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính dù trong lòng có uất ức và tức giận đến đâu cũng phải nặn ra một nụ cười.

Hắn giả vờ thản nhiên nhún vai: "Bảo bối, đừng nghe thằng béo chết tiệt đó nói bậy, anh đây keo kiệt bao giờ?

Mặt Bàn Tử sưng là vì lúc nãy trong đường hầm tối quá, nó không để ý nên đâm vào tường, có liên quan gì đến anh đâu?" Đúng là cao thủ, Hắc Nhãn Kính thẳng tay quăng nồi, sống chết không thừa nhận vết thương trên mặt Bàn Tử là do mình làm.

Người xưa có câu, kiệu hoa thì người người khiêng, gặp kẻ ác thì người người đạp.

Do Hắc Nhãn Kính ngày thường làm việc quá thất đức, nên mấy anh em hễ có cơ hội là muốn đạp hắn một phát.

Ngô Tà vừa dịch xong lời Bàn Tử, lập tức chuyển sang tiếng phổ thông xen vào một câu: "Sư phụ, thầy không keo kiệt?

Thầy không keo kiệt thì vết thương trên người con từ đâu mà ra?" "Vết thương?" Ngô Mặc lập tức nắm lấy từ khóa, hỏi lại: "Kính ca, anh còn đánh cả anh trai tôi nữa à?" Hắc Nhãn Kính chưa kịp trả lời, Giải Ngữ Hoa đã lạnh lùng chen vào một câu: "Chỉ riêng tôi thấy đã không dưới mười lần." Tiếng nói vừa dứt, Trương Khởi Linh nặng nề "ừ" một tiếng, coi như đóng nắp quan tài cho vụ này.

Lâm Phong hóng drama mà lòng thỏa dạ, thậm chí còn hơi thương hại cho gã mù phương nam này.

Kiếp trước làm bao nhiêu chuyện thất đức, mà kiếp này mở miệng ra đã bị người ta bóc phốt.

Gây thù chuốc oán trong đám anh em đến mức này, cũng coi như là độc nhất vô nhị trong giới người mù.

Da mặt Hắc gia dày đến Vạn Lý Trường Thành còn phải tự thẹn, sao có thể dễ dàng nhận thua?

Hắn vắt óc suy nghĩ, khó khăn lắm mới nghĩ ra một bộ lý lẽ định giải thích với Ngô Mặc.

Nào ngờ đối phương dứt khoát xua tay: "Kính ca, chuyện này anh phải cho tôi một lời giải thích, nhưng không phải bây giờ.

Đợi xong việc rồi hai chúng ta nói chuyện sau." "Bảo..." Hắc Nhãn Kính không cam tâm, "Em nghe anh..." Ngô Mặc chẳng thèm để ý đến hắn, dứt khoát quay đầu về phía công chúa Xích Tôn, tiếp tục thảo luận về tình hình ngôi chùa này.

Lòng Hắc Nhãn Kính chùng xuống.

Kinh nghiệm lịch sử cho hắn biết, Ngô Mặc mà lật lại sổ cũ thì là một chuyện cực kỳ phiền phức.

Động tay động chân không sao cả, phiền nhất là tấn công tinh thần.

Bảo bối nhà hắn mà lạnh mặt thì đúng là khiến người ta đau đầu.

Nghĩ đến phiền phức sắp tới, hắn liếc nhìn Bàn Tử và Ngô Tà với ánh mắt không mấy thiện cảm, trong lòng ghi hận hai người họ một vố thật đậm.

Tục ngữ có câu, có thù không báo không phải quân tử.

Hai thằng khốn các người cứ tắm rửa cho sạch sẽ đi, đợi xem Hắc gia đây xử lý các người thế nào.

Ngô Tà và Bàn Tử cũng không phải dạng vừa.

Đối mặt với nụ cười không mấy tốt đẹp của Hắc Nhãn Kính, hai người đồng lòng giơ ngón giữa đáp trả.

Hắc Nhãn Kính không chịu thua, năm ngón tay chĩa lên trên làm một động tác chọc ngược lại.

Ngô Mặc liếc thấy cảnh này bằng khóe mắt, trong lòng thầm thở dài.

Mẹ nó chứ, mất mặt quá đi!

Từng này tuổi rồi còn sống như chó vậy?

Lớn đầu rồi mà còn chơi mấy trò trẻ con này?

Người ta nói già rồi thành trẻ con, nhưng anh cũng nên biết tiết chế một chút chứ.

Cứ phải để tôi nhét bình sữa vào miệng anh thì mới chịu ngồi yên một lúc à?

Công chúa Xích Tôn tuy không hiểu tiếng phổ thông, nhưng lại cảm thấy cách họ đối xử với nhau rất thú vị.

Thổ Phồn rất coi trọng tôn ti trật tự.

Chủ là chủ, nô lệ là vật phẩm.

Ngay cả anh em ruột thịt cũng chưa bao giờ có kiểu quan hệ thoải mái vui vẻ như bọn họ.

Chương 876

Bà có chút tò mò hỏi một câu: "Các ngươi có quan hệ gì?

Đều là do hậu duệ của ca ca ta nhờ vả đến tìm ta sao?" Ngô Mặc chỉ vào Ngô Tà nói: "Đây là anh ruột của tôi, mấy người còn lại đều là anh em chí cốt." "Anh em chí cốt?" Công chúa Xích Tôn không thể hiểu được từ này.

Ngô Mặc cũng không biết giải thích thế nào, đầu óc nhanh nhạy liền nói luôn một câu: "Chính là những người bạn có quan hệ vô cùng thân mật." Công chúa Xích Tôn bừng tỉnh ngộ.

Bà lại nhìn về phía Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính với ánh mắt đầy ẩn ý.

Chả trách lúc đánh nhau ban nãy bà để ý thấy, mấy người đàn ông này luôn tự mình gánh lấy nguy hiểm, để lại an toàn cho cậu trai trẻ trước mặt.

Thì ra là quan hệ như vậy à!

Phải thừa nhận một sự thật, từ cổ chí kim, tính hóng hớt đã được khắc sâu trong DNA của con người.

Dù công chúa Xích Tôn đã biến thành bộ dạng này, nhưng khi thấy chuyện vui vẫn không nhịn được hỏi thêm một câu: "Vậy theo cách nói của chúng ta, họ thuộc về thị tòng thân cận của ngươi?" Bà nhấn mạnh hai từ "thân cận", sợ cậu trai trẻ trước mặt không hiểu ý mình.

Người ta nói ba tuổi một thế hệ.

Ngô Mặc và công chúa Xích Tôn cách nhau cả ngàn năm tuổi, khoảng cách thế hệ giữa hai người gần như có thể so sánh với rãnh Mariana.

Cậu lầm tưởng công chúa Xích Tôn đang nói đến loại thị tòng trong quân đội, vội vàng xua tay cười ha hả nói đùa: "Thân cận?

Đừng đùa nữa, toàn đàn ông lực lưỡng sáp lại gần nhau thế không nóng à?

Còn về thị tòng thì càng không có chuyện đó.

Nói thật nhé, tôi nuôi không nổi mấy ông anh này đâu, họ nuôi tôi thì còn tạm được." Công chúa Xích Tôn thoáng vẻ kinh ngạc.

Ở Nê Bà La và Thổ Phồn, chỉ có những người đàn ông cường tráng mới sở hữu nhiều phụ nữ và nam thị tòng hơn.

Phụ nữ thì dễ hiểu.

Đàn ông háo sắc, thêm một người phụ nữ cũng tương đương với thêm một phần tài sản.

Còn nam thị tòng?

Sự tồn tại của họ rất có lý do.

Người xưa đánh trận ít thì nửa năm, nhiều thì vài năm.

Ai nấy đều là những tráng sĩ thân cường lực tráng, ngoài lúc chiến đấu có thể tiêu hao thể lực, lúc đóng trại thì căn bản không có cách nào giải quyết.

Quan lại trong quân đội thì còn đỡ.

Người kỹ tính có thể lên thành trì gần đó, bỏ chút tiền tìm một thiếu nữ thất cơ lỡ vận để thảo luận về chân lý cuộc đời.

Còn người không kỹ tính?

Bất chấp quân quy, cướp bóc thiếu nữ từ các thôn trại xung quanh để sung làm kỹ nữ trong doanh trại.

Thông thường những đội quân này đều đóng ở nơi đông người, nhưng phần lớn lại là những binh lính đóng quân ở những vùng hoang vu không người. 88.

Họ quanh năm không thấy phụ nữ, nhìn thấy con heo nái cũng thấy xinh xẻo.

Nam thị tòng hoặc tiểu tư cứ thế mà ra đời.

Ban ngày họ làm cu li, chân chạy vặt, dọn dẹp vệ sinh bưng bát bưng đũa.

Buổi tối thì phụ trách giải quyết vấn đề sinh lý cho chủ nhân.

Vì vậy, công chúa Xích Tôn đối với việc một người đàn ông có vài nam sủng, căn bản không mấy kinh ngạc.

Lúc nãy bà không trực tiếp nói ra hai từ "nam sủng", cũng là vì tôn trọng mấy người này.

Thực lực mạnh mẽ của họ đáng để bà tôn trọng.

Nhưng cách nói của Ngô Mặc quả thực khiến bà kinh ngạc không nhỏ.

Một người đàn ông hầu hạ nhiều người đàn ông?

Chịu nổi không?

Bà đặt mình vào vị trí của Ngô Mặc, tưởng tượng ra cảnh tượng đó, cảm thấy lông trắng trên người cũng muốn dựng đứng lên.

Nói thật không giấu gì, năm đó bà hầu hạ một mình Tùng Tán Cán Bố đã có chút chịu không nổi.

Giờ thêm vài gã trai tráng như trâu nữa?

Sợ là không cần biến thành bộ dạng bây giờ, đã sớm hương tiêu ngọc vẫn rồi.

Nghĩ như vậy, ánh mắt bà nhìn Ngô Mặc bất giác mang theo sự đồng tình.

May mà Ngô Mặc không biết công chúa Xích Tôn đang nghĩ gì.

Nếu không cậu có thể bất chấp khác biệt nam nữ, lại tống công chúa Xích Tôn vào tường lần nữa.

Giải Ngữ Hoa giỏi nhất trong việc quan sát những biểu cảm tinh vi.

Anh thấy cơ mặt công chúa Xích Tôn hơi giật giật, vẻ mặt rất kinh ngạc.

Đầu óc xoay chuyển, anh lập tức hiểu ra suy nghĩ của bà.

Không khỏi thầm thở dài.

Chuyện mà một người phụ nữ sống cả ngàn năm còn hiểu được, sao thằng nhóc hỗn đản nhà mình lại không nghĩ thông được nhỉ?

Ngô Mặc có chút nóng lòng muốn biết làm thế nào để rời khỏi đây.

Cậu rít một hơi thuốc, tiếp tục hỏi: "Lúc nãy ngài vẫn chưa nói xong, trấn áp trái tim nữ quỷ lẽ nào còn có mục đích ẩn giấu khác?" Lời của Ngô Mặc lại kéo suy nghĩ của công chúa Xích Tôn về đúng quỹ đạo.

Bà sắp xếp lại dòng suy nghĩ, từng câu từng chữ kể lại sự thật ẩn giấu của lịch sử.

Sử sách ghi lại rất tốt đẹp, nhưng sự thật lại rất tàn khốc.

Khi công chúa Văn Thành vào Tây Tạng đã mang theo không ít tùy tùng, trong đó tăng lữ chiếm đại đa số.

Sau khi vào Thổ Phồn, họ mượn cớ truyền bá văn hóa để thâm nhập vào địa phương, bắt đầu thu thập tư liệu và thông tin về Thổ Phồn.

Tùng Tán Cán Bố không phải kẻ ngốc, sao có thể cho phép họ lén lút giở trò sau lưng?

Đúng lúc chuẩn bị ngăn cản thì một người trẻ tuổi chủ động tìm đến cửa.

Lúc đó công chúa Xích Tôn có việc tìm Tùng Tán Cán Bố, vừa hay gặp phải chuyện này.

Theo lý mà nói, thuộc hạ của công chúa Văn Thành đến tìm mình, Tùng Tán Cán Bố chắc chắn sẽ đuổi công chúa Xích Tôn đi.

Chỉ là hôm đó không biết ông ta có tâm lý gì, lại không đuổi công chúa Xích Tôn đi, ngược lại còn để bà ở lại, cùng nghe xem đối phương có chuyện gì?

Công chúa Xích Tôn trong lòng có bực tức, vì vậy cũng không khách khí, ngồi vững vàng ở vị trí chủ tọa, thể hiện địa vị đại phi của mình.

Người đến rất nhanh đã được thuộc hạ dẫn vào.

Đó là một người đàn ông trung niên khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo có chút không giống người Hán.

Mày rậm tai to mặt đen, toàn thân trên dưới đều là cơ bắp, trên người mặc trang phục Thổ Phồn.

Nói ông ta là người bản địa Thổ Phồn?

E rằng người không biết chuyện cũng sẽ tin.

Lúc đó là giữa trưa, nhiệt độ có chút cao.

Vạt áo trước ngực của người đàn ông hơi mở ra, để lộ lồng ngực đen bóng bên trong.

Phía trên lồng ngực có một hình xăm đầu sư tử gạc hươu đang nhe nanh múa vuốt.

Công chúa Xích Tôn nói đến đây có chút do dự: "Ta chưa từng thấy hình vẽ này, cũng không rõ nó là con vật gì, chỉ là luôn cảm thấy hình xăm này có một sức mạnh kỳ lạ." Ngô Mặc sững người.

Đầu sư tử gạc hươu?

Chương 877

Vãi, hình vẽ này không phải là kỳ lân sao?

Lẽ nào ông anh này lại là người nhà họ Trương?

Cậu quay đầu liếc nhìn Trương Khởi Linh, muốn xác nhận xem đối phương có biết chuyện không?

Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu, tỏ ý mình không biết về đoạn quá khứ này.

Bờ vai Ngô Mặc xụ xuống.

Thôi được rồi, vẫn là đừng trông mong vào vị đại gia này.

Cậu làm một động tác tay với công chúa Xích Tôn, hy vọng bà tiếp tục kể.

Công chúa Xích Tôn gật đầu, tiếp tục kể.

Tùng Tán Cán Bố cho rằng người đàn ông không tôn trọng mình, sắc mặt trầm xuống, có chút bất mãn: "Ngươi là ai?

Tìm ta có việc gì?" Người đàn ông trước tiên liếc nhìn công chúa Xích Tôn một cái, mỉm cười nói: "Ta có việc quan trọng muốn báo cáo với Tán Phổ, không biết có thể nói chuyện riêng vài câu được không?" Tùng Tán Cán Bố là nhân vật thế nào?

Sao có thể để mình ở chung một phòng với một người không rõ lai lịch?

Ông ta vừa định sai người đuổi gã đàn ông này ra ngoài, thì thấy gã lấy ra một phong thư từ trong áo choàng, cười nói: "Tán Phổ khoan hãy động thủ, không bằng xem thư trước rồi nói." Công chúa Xích Tôn mắt rất tinh, chú ý thấy trên phong bì có cắm một sợi lông động vật.

Nhưng còn chưa kịp nhìn rõ, thì thấy Tùng Tán Cán Bố nhanh chóng đứng dậy, một bước lao đến trước mặt người đàn ông giật lấy lá thư.

Sau đó như đuổi gà con, đuổi hết những người khác trong lều ra ngoài, trong đó có cả công chúa Xích Tôn.

Công chúa Xích Tôn không biết hai người đã nói gì trong lều.

Bà chỉ biết không lâu sau, khu vực Tây Tạng bắt đầu rầm rộ xây dựng chùa chiền.

Thế gian không có bức tường nào không lọt gió.

Sau nhiều lần dò hỏi, công chúa Xích Tôn đã có được một chút thông tin.

Nói là có người đề xuất địa hình Thổ Phồn là hình một nữ quỷ nằm ngửa, vô cùng không may mắn, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ gây ra đại loạn.

Vĩ đại Tùng Tán Cán Bố, vì hạnh phúc và an nguy của dân chúng Thổ Phồn, quyết định không tiếc chi phí để trấn áp nữ quỷ.

Công chúa Xích Tôn vẫn tin tưởng Tùng Tán Cán Bố.

Bà thực sự cho rằng Tùng Tán Cán Bố là một vị vua vĩ đại nhất, thậm chí còn cam tâm tình nguyện hiến tặng của hồi môn, bức tượng Phật tám tuổi đẳng thân kia.

Dù sao thì dùng Phật trấn áp ma quỷ là có sức mạnh nhất.

Ngô Mặc không thể tin nổi nhìn công chúa Xích Tôn.

Cậu nhớ lại ghi chép trong sử sách, công chúa Xích Tôn từng được người đời tôn sùng là thánh nữ, thực sự không nhịn được cà khịa một câu: "Đại tỷ, thứ lỗi tôi nói thẳng, vị thánh nữ như ngài đây có phải lúc hạ phàm đầu bị đập xuống đất không?

Nếu không sao làm việc gì cũng thiếu não hết vậy?" Cậu vừa nói vừa bẻ ngón tay đếm: "Chủ động tặng tiền cho người ta, tặng nhân công, tặng của hồi môn, cuối cùng tặng luôn cả mình và con trai mình.

Theo tôi thấy, ngài không nên được gọi là thánh nữ, ngài nên được gọi là con rùa trong hồ cầu nguyện mới đúng!" Màn cà khịa điên cuồng này của cậu khiến mấy người anh em tim đập thình thịch, ai cũng nghĩ công chúa Xích Tôn chắc chắn sẽ nổi giận.

Họ lại một lần nữa siết chặt vũ khí trong tay.

Nào ngờ, sự việc lại một lần nữa vượt ra ngoài sức tưởng tượng của họ.

Ngô Mặc ngồi khoanh chân trên đất vững như Thái Sơn.

Công chúa Xích Tôn, người mà họ cho rằng sẽ nổi giận, lại liên tục gật đầu đồng tình với cách nói của Ngô Mặc.

Lời nói của bà mang một nỗi thê lương và bi thương: "Ngươi nói không sai, lúc đó ta quả thực quá ngốc, quá ngây thơ, bị thứ gọi là tình yêu che mờ đôi mắt.

Ta luôn tin tưởng hắn sẽ không phụ mình, chúng ta nhất định sẽ là cặp vua và hoàng hậu hạnh phúc nhất trong lịch sử Thổ Phồn, sẽ không ai vượt qua được chúng ta." Những lời này bà đã chôn chặt trong lòng cả ngàn năm.

Khi bị nhốt sau bức tường, mỗi ngày bà đều tự hỏi mình rốt cuộc đã làm sai ở đâu?

Hết lòng yêu một người, nhận lại lại là sự phản bội thảm khốc nhất, thậm chí còn cướp đi cả mạng sống non trẻ của con trai mình.

Bà như trút giận, kể hết nỗi oán hận trong lòng ra.

Ngô Mặc nghe mà chỉ biết thở dài.

Cậu hận không thể tự tát cho mình một cái.

Trong lòng oán trách mình lúc nãy sao lại lắm mồm đi cà khịa một câu?

Giờ thì hay rồi, lại phải nghe bà chị này kể lể câu chuyện tình yêu bi thảm của bà và gã tra nam kia.

Cắt ngang?

Không được lịch sự lắm!

Không cắt ngang?

Hơi phiền!

Ngô Mặc cuối cùng suy nghĩ, lịch sự là cái quái gì?

Vẫn là đừng để tai mình chịu tội.

Đúng lúc cậu định mở miệng, Hắc Nhãn Kính đã nhanh trí xen vào một câu: "Công chúa, sau này ngài còn gặp lại vị trung niên kia không?" Ngô Mặc lập tức ném cho Hắc Nhãn Kính một ánh mắt tán thưởng.

Hắc Nhãn Kính được đằng chân lân đằng đầu, nhích mông về phía Ngô Mặc mấy cái, ngồi sát ngay cạnh cậu.

Ngô Mặc cũng không khách khí, điều chỉnh tư thế, thẳng thừng dựa vào người Hắc Nhãn Kính.

Hết cách, công chúa Xích Tôn nói nhiều quá.

Lải nhải cả nửa ngày trời, cậu đã sớm ngồi đến mỏi nhừ cả người, muốn nghỉ ngơi một chút.

Chỉ là lúc nãy chỉ có mình cậu ngồi đây, mấy người kia đều ở hơi xa.

Giờ Hắc Nhãn Kính qua đây, quả thực là buồn ngủ gặp chiếu manh, không dựa thì phí.

Hắc Nhãn Kính trong lòng vô cùng thoải mái.

Những đường nét cứng rắn trên khuôn mặt cũng dịu đi một chút.

Công chúa Xích Tôn liếc nhìn một cái, trầm giọng nói: "Ta không chỉ gặp, mà còn gặp rất nhiều lần.

Ta vốn tưởng người này chỉ là một nhân vật nhỏ bé không đáng kể, không ngờ hắn lại là người phụ trách xây dựng chùa Đại Chiêu và Tiểu Chiêu.

Không chỉ vậy, hắn còn thường xuyên cùng gã đàn ông kia nói chuyện đến tận đêm khuya, nhưng rốt cuộc họ nói gì thì ta hoàn toàn không biết." "Công chúa Văn Thành thì sao?" Ngô Tà nghi hoặc hỏi: "Người này không phải là thuộc hạ của bà ấy sao?

Lẽ nào bà ấy không nói gì cả?" "Ta không rõ kế hoạch của họ lắm." Công chúa Xích Tôn hồi tưởng một lúc, rồi nói tiếp: "Thổ Phồn và Đại Đường liên hôn làm rất long trọng, lúc đó ta trong lòng có bực tức, đối với Văn Thành có cái nhìn rất không tốt.

Thậm chí còn cho rằng bà ta vì muốn lấn át mình, mới hiến tặng bức tượng Phật mười hai tuổi đẳng thân kia." Công chúa Xích Tôn kể lại cách nhìn của mình đối với công chúa Văn Thành năm đó, cuối cùng cảm khái nói: "Ta đã hận bà ta lâu như vậy, không ngờ đến phút cuối cùng lại là bà ta đến báo tin cho ta." Theo lời công chúa Xích Tôn, sau khi mười hai ngôi chùa được xây xong, đám thợ thủ công đột nhiên lại biến mất.

Lúc đó bà đã mang thai.

Đứa con này là điều bà đã mong đợi nhiều năm.

Bà vì nó mà dồn hết tâm sức, căn bản không muốn phân tâm để ý đến chuyện khác, nên cũng không mấy để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt này.

Bà ngây thơ cho rằng, chỉ cần đứa con ra đời, bà và Tùng Tán Cán Bố sẽ lại trở về những ngày tháng ngọt ngào trước kia.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Rất nhanh đứa trẻ đã chào đời.

Tùng Tán Cán Bố quả thực rất vui, bế đứa trẻ yêu thương không rời tay, ra dáng một người cha hiền.

Công chúa Xích Tôn yên lòng, cho rằng mọi thứ đã trở lại như cũ.

Bà cảm tạ trời cao đã ban cho mình một đứa con trai tốt như vậy, để mình và Tùng Tán Cán Bố lại có thể hạnh phúc viên mãn bên nhau.

Tuy nhiên, bước ngoặt lại xảy ra trong chốc lát.

Tối hôm trước ngày đầy tháng của Sangji.

Chương 878

Bà vừa định ngủ, rèm lều bị người ta nhẹ nhàng vén lên một khe hở.

Công chúa Xích Tôn lập tức tỉnh giấc.

Bà vừa chuẩn bị lớn tiếng gọi thị vệ, một người phụ nữ đã thò đầu vào điên cuồng xua tay với bà.

Công chúa Xích Tôn định thần nhìn lại, người đến lại là công chúa Văn Thành?

Bà trong lòng có chút nghi hoặc.

Người phụ nữ này nửa đêm lén lút như ăn trộm đến cửa, rốt cuộc muốn làm gì?

Lẽ nào muốn hãm hại con trai mình?

Chỉ cần liên quan đến con cái, người phụ nữ dù hiền dịu đến đâu cũng sẽ lập tức hóa thành mãnh thú.

Công chúa Xích Tôn vừa định nổi giận, thì thấy công chúa Văn Thành bước nhanh lên trước, mặt đầy lo lắng nói: "Tỷ tỷ, đại sự không hay rồi, tỷ mau bế con rời khỏi Thổ Phồn ngay đi, phải nhanh lên, nếu không sẽ không kịp nữa." Một câu nói không đầu không cuối khiến công chúa Xích Tôn ngơ ngác. "Văn Thành, cô đêm hôm đến lều của ta, rốt cuộc muốn làm gì?

Ta nói trước, bất kể cô có âm mưu quỷ kế gì cứ nhắm vào ta, đừng động đến Sangji." "Trời ơi!" Công chúa Văn Thành sốt ruột đến dậm chân, "Đến lúc nào rồi còn nói những chuyện này, ta đến để cứu các người, Tán Phổ muốn dùng tỷ và đứa bé làm tế phẩm, không đi nữa là không kịp đâu." Công chúa Xích Tôn nhìn công chúa Văn Thành như nhìn một kẻ ngốc, cười lạnh nói: "Văn Thành, cô đang nói linh tinh gì vậy, Sangji là đứa con duy nhất của Tán Phổ, sao ông ấy lại nỡ lòng hãm hại con trai mình chứ?

Thôi được rồi, ta muốn ngủ, cô mau rời đi đi, chuyện tối nay ta sẽ coi như chưa từng xảy ra." Công chúa Xích Tôn nói xong liền phất tay, ra hiệu cho công chúa Văn Thành mau đi.

Bà sẽ không tin lời nói vớ vẩn của đối phương.

Tán Phổ đến tuổi trung niên mới có được một đứa con trai này, ngày ngày coi như bảo bối, sao có thể lấy nó đi làm tế phẩm?

Đúng là nói bậy bạ!

Công chúa Văn Thành cũng rất uất ức.

Trong đội ngũ của mình xuất hiện một kẻ phản bội, dùng lời ngon tiếng ngọt nói với mình rằng xây chùa sẽ giúp trấn áp Thổ Phồn, giúp đỡ Đại Đường, và còn tự tiến cử đi thuyết phục Tùng Tán Cán Bố.

Dưới danh nghĩa lừa gạt đối phương, lén lút giúp đỡ Đại Đường.

Công chúa Văn Thành ban đầu không tin những điều này, nhưng người này ăn nói khéo léo, lại lôi kéo được mấy vị cao tăng, nhất trí cho rằng phương pháp này khả thi.

Công chúa Văn Thành đành phải đồng ý cho họ thử, kết quả lại thành công thật.

Tùng Tán Cán Bố cũng giao nhiệm vụ cho bà.

Với ý nghĩ báo đáp Đại Đường, công chúa Văn Thành làm việc rất nghiêm túc, cũng giành được chút danh tiếng tốt trong dân chúng Thổ Phồn.

Bà hí hửng, thậm chí còn lén cử người về Đại Đường báo tin.

Nhưng vả mặt luôn đến rất nhanh.

Công chúa Văn Thành gả đến Thổ Phồn.

Danh nghĩa là hòa thân, thực chất cũng có ý đồ do thám tin tức.

Để tiện lấy được nhiều thông tin hơn, phía Đại Đường đã cẩn thận lựa chọn một nhóm cao thủ, lấy lý do là hộ tống, cùng công chúa Văn Thành đến Thổ Phồn.

Trong đó, vị đội trưởng thị vệ vô cùng tinh anh.

Ông ta luôn cảm thấy đề nghị của người họ Trương kia không đáng tin cậy, vì vậy đã nhiều lần lên tiếng ngăn cản chuyện này, nhưng lại bị những người khác liên thủ phản bác.

Cổ ngữ có câu, nơi nào có người, nơi đó có giang hồ.

Công chúa Văn Thành mang theo một đội người ngựa, luôn có những kẻ muốn vươn lên chiếm thế thượng phong.

Nhưng một củ cải một cái hố.

Chỉ có loại bỏ được vị đội trưởng thị vệ dẫn đầu, những người còn lại mới có cơ hội giành được lợi ích.

Thế là những người đó liên kết lại, chỗ nào cũng chống đối đội trưởng thị vệ, và luôn tìm cơ hội đến gần công chúa Văn Thành, nói những lời bất lợi cho đội trưởng.

Công chúa Văn Thành dù có niềm tin vững chắc đến đâu, lâu dần cũng từ từ nghiêng về phía bên kia.

Dù sao thì những người này nói rất có lý.

Mục đích chính của bà hòa thân là hy vọng Thổ Phồn và Đại Đường mãi mãi hòa bình.

Nhưng đội trưởng thị vệ lại luôn nói những lời không có lợi cho đoàn kết, nếu bị người Thổ Phồn phát hiện gây ra tranh chấp giữa hai nước thì phải làm sao?

Đội trưởng thị vệ dần dần bị công chúa Văn Thành lạnh nhạt.

Nhưng người trung thành yêu nước, sao có thể vì chút khó khăn này mà lùi bước?

Đội trưởng thị vệ từ sáng chuyển sang tối, lén lút điều tra xem ngôi chùa này rốt cuộc là chuyện gì?

Tục ngữ nói hay, Tần Cối còn có ba người bạn tốt.

Dưới trướng đội trưởng thị vệ cũng có mấy anh em trung thành.

Mấy anh em này cùng với một số tăng lữ đứng về phía họ đã thành lập một tổ điều tra.

Họ vì Đại Đường mà vứt đầu lâu đổ máu nóng, hy sinh vô số sinh mạng, mới đào ra được một khe hở của bí mật này.

Khi đội trưởng thị vệ lại một lần nữa xuất hiện trước mặt công chúa Văn Thành, toàn thân trên dưới đều là máu, chỉ còn lại một hơi thở yếu ớt.

Ông ta đưa tài liệu trong tay cho công chúa Văn Thành, rồi ngất đi.

Lúc này đã là nửa đêm, thị nữ đã sớm bị công chúa Văn Thành cho đi nghỉ ngơi.

Công chúa Văn Thành cảm thấy tình hình không ổn.

Bà không gọi người hầu, mà một mình giúp đội trưởng thị vệ xử lý vết thương.

Dù sao cũng là người của mình, sao có thể trơ mắt nhìn ông ta chết ngay tại chỗ?

Xử lý xong, bà mới dựa vào ánh lửa yếu ớt để xem tài liệu trong tay.

Càng xem lòng càng lạnh.

Khi bà xem đến trang cuối cùng, cả người như vừa được vớt từ dưới nước lên, toàn thân trên dưới đều bị mồ hôi lạnh thấm đẫm.

Bà không dám tin vào sự thật tàn khốc này.

Nhưng nhìn vị đội trưởng thị vệ toàn thân đẫm máu, nghe ông ta nói những anh em đó đều đã bỏ mạng, lại không thể không ép mình phải tin.

Cái gì mà trấn áp nữ quỷ?

Tất cả đều là lừa đảo.

Tùng Tán Cán Bố đang hạ một ván cờ rất lớn.

Ông ta muốn lợi dụng những ngôi chùa này để kích hoạt sức mạnh của nữ quỷ, sau đó rót toàn bộ sức mạnh của nữ quỷ vào quốc vận của Thổ Phồn, khiến Thổ Phồn trở nên cường đại hơn.

Đương nhiên, chỉ có sức mạnh của nữ quỷ, ông ta vẫn chưa thỏa mãn.

Còn muốn lợi dụng thân phận công chúa Đại Đường của mình, dùng bí thuật đoạt lấy một phần long mạch của triều Đường.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao ông ta chủ động yêu cầu mình tham gia xây chùa.

Tài liệu viết lan man một đống chuyện.

Công chúa Văn Thành hiểu rằng, đây chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Những tài liệu và thông tin ở tầng sâu hơn?

Chỉ dựa vào chút người dưới trướng mình căn bản không thể khai quật được.

Nhưng điều này đã đủ khiến bà kinh hãi.

Để cứu vãn tình thế, bà quyết định liên thủ với đội trưởng thị vệ, nhanh chóng tìm hiểu xem làm thế nào để bù đắp cho quyết định sai lầm của mình.

Cung đã giương không có tên quay lại.

Chùa đã xây xong, tượng Phật đẳng thân cũng đã dựng lên.

Chương 879

Đi đâu mà bù đắp đây?

Văn Thành và mấy người không cam tâm, mượn đủ mọi lý do đi thăm hỏi dân chúng, từng chút một tìm kiếm manh mối.

Đồng thời không ngừng cử người gửi thư về Đại Đường, hy vọng sẽ phái thêm một số cao thủ đến hoặc có sự chuẩn bị tâm lý trước.

Nhưng điều bà không biết là, những lá thư đó đều đã bị người ta chặn lại từ trước, căn bản không đến được tay Đại Đường.

Họ hoàn toàn là cô quân tác chiến.

Đây đều là chuyện về sau.

Lúc này công chúa Văn Thành căn bản không biết những chuyện này, vẫn đang một lòng tìm kiếm manh mối và phương pháp phá giải.

Có công mài sắt có ngày nên kim.

Bà cuối cùng đã phát hiện ra vấn đề mới, có rất nhiều thợ thủ công đột nhiên biến mất, nghe nói là đi đến một nơi không rõ tên để xây một ngôi chùa.

Bà vô cùng khó hiểu.

Xây chùa?

Đã xây mười hai ngôi rồi, ngôi này để làm gì?

Cái gọi là lần dây tìm dưa, càng tìm càng thấy.

Dựa vào manh mối này đào sâu hơn, quả thực đã hóng được một quả dưa to.

Thì ra ngôi chùa cuối cùng mới là bước quan trọng nhất để đánh thức nữ quỷ.

Công chúa Văn Thành phấn chấn tinh thần.

Bà cho rằng chỉ cần phá hủy ngôi chùa này, thì Đại Đường sẽ không gặp nguy cơ.

Trùng hợp là, đúng lúc bà tra ra sự việc, lại nhận được một lá thư nặc danh.

Trên đó ghi rõ, công chúa Xích Tôn và con trai của bà chính là mắt xích quan trọng để kích hoạt trận pháp.

Đây cũng là nguyên nhân chính vì sao công chúa Văn Thành dám mạo hiểm, đến khuyên công chúa Xích Tôn mang con trai bỏ trốn.

Về phần tại sao không giết hai người này?

Đó là vì trên thư cũng ghi rõ, sống chết không quan trọng, quan trọng nhất phải là hai mẹ con họ.

Những chuyện này công chúa Xích Tôn không hề hay biết.

Bà đang lú lẫn vì yêu, một lòng cho rằng công chúa Văn Thành là vì ghen tị, thấy mình sinh con trai nên muốn tìm mọi cách đuổi mình đi, để dọn chỗ cho bà ta.

Vì vậy bất kể công chúa Văn Thành nói gì, bà một mực không tin.

Công chúa Văn Thành cũng không ngờ công chúa Xích Tôn lại như vậy?

Mình đã nói rõ ràng rồi, họ sẽ bị Tùng Tán Cán Bố lợi dụng, sao bà ta vẫn cứ ngơ ngác như vậy?

Quả nhiên tam quan bất đồng thì không thể giao tiếp.

Một bên là lụy tình đến chết, một bên là nữ thanh niên yêu nước có hoài bão lớn.

Hai người nói chuyện căn bản không cùng một tần số.

Cô không thuyết phục được tôi, tôi không hiểu được cô, hoàn toàn là một phiên bản khác của gà nói chuyện với vịt.

Công chúa Văn Thành tức điên lên, thậm chí còn định bắt cóc họ luôn!

Chỉ là ý tưởng thì tốt, nhưng điều kiện thực tế không cho phép.

Công chúa Xích Tôn đâu phải nô lệ bên đường, nói kéo đi là kéo đi.

Bên cạnh bà lúc nào cũng có một đám thị tòng.

Gần đây còn có thêm một đám binh lính do Tùng Tán Cán Bố đặc biệt phái tới.

Lý do là để bảo vệ an nguy cho mẹ con họ, đề phòng kẻ phản bội ra tay đối phó với con trai mình.

Công chúa Xích Tôn đắc ý, cho rằng đây là một biểu hiện khác của tình yêu mà Tán Phổ dành cho mình.

Công chúa Văn Thành suýt nữa tức đến ngất đi.

Người phụ nữ ngốc đến mức này, bà chưa từng thấy ngay cả trong hoàng cung Đại Đường.

Không cam tâm!

Cuối cùng quyết định liều một phen, đánh ngất người rồi mang đi.

Nhưng trời không chiều lòng người.

Hành động của họ bị Tùng Tán Cán Bố phát hiện, lập tức bị bắt quả tang.

Công chúa Xích Tôn tưởng rằng Tùng Tán Cán Bố sẽ an ủi hai mẹ

con.

Nào ngờ, họ bị đánh ngất đi ngay lập tức.

Khi tỉnh lại, họ đã ở một nơi không rõ tên.

Công chúa Xích Tôn cảm thấy đầu đau như búa bổ, tư duy hỗn loạn, mở mắt ra mờ mịt nhìn xung quanh.

Do mắt bị sung huyết, tầm nhìn trước mặt nhòe nhoẹt, căn bản không nhìn rõ tình huống xung quanh.

Tiếng rên rỉ vang lên không ngớt tựa như kim châm, xoay tròn đâm vào não cô.

Cô ôm đầu đau đớn hồi lâu.

Ngoại trừ thị lực dần hồi phục, cảm giác chóng mặt vẫn không thuyên giảm.

Cô ngẩng đầu nhìn quanh một lần nữa mới thấy rõ vị trí mình đang ở.

Nơi này giống như một quảng trường.

Trên tường xung quanh treo vô số đèn dầu bằng đồng.

Tạo hình đèn dầu rất thường gặp, là hình ảnh Minh Vương và Minh Vương phi song tu.

Nhưng mùi dầu đèn tỏa ra lại có chút kỳ quái.

Ngọt nị, khiến người ta ngửi thấy đặc biệt khó chịu.

Công chúa Xích Tôn đang định ngẫm nghĩ xem đây là mùi gì thì bỗng nhiên sực tỉnh.

Con đâu?

Con trai mình ra sao rồi?

Cô vội vàng gào lên: "Con ơi, Tang Cát của mẹ đâu?

Các người rốt cuộc muốn làm gì?

Tán Phổ, chàng đừng làm hại con của chúng ta, nó là con ruột của chàng mà." Công chúa Xích Tôn lo lắng cho an nguy của con trai.

Cả người như phát điên, lời nói ra lộn xộn không có chút logic nào.

Thấy không ai để ý, Công chúa Xích Tôn muốn tự mình đi tìm tung tích con trai.

Cô chống tay xuống đất định đứng dậy.

Nhưng nửa thân dưới không có bất kỳ sức lực nào, căn bản không dùng được chút sức.

Sắc mặt Công chúa Xích Tôn trắng bệch.

Mãi đến lúc này cô mới phát hiện, hai chân mình đã mất đi tri giác, không thể động đậy mảy may.

Trong lòng rối như tơ vò.

Chương 880

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Đã xảy ra chuyện gì?

Con trai đi đâu rồi?

Mình bị làm sao thế này?

Một loạt câu hỏi nghi vấn lăn lộn trong lòng cô, nhưng không có bất kỳ ai cho cô một đáp án chính xác.

Phải thừa nhận, sức mạnh tình mẫu tử thật vĩ đại.

Công chúa Xích Tôn vì con trai, chẳng còn màng đến tình trạng thân thể mình.

Cô nằm rạp xuống đất, dùng hai tay dùng sức bò về phía trước.

Hình tượng?

Tôn nghiêm?

Tất cả mọi thứ đều không quan trọng bằng con cái trong lòng cô.

Cô dốc hết toàn bộ sức lực, bò chưa được ba mét.

Sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nói khác: "Đừng phí sức nữa, trước đó tôi đã nói với cô rồi, hắn không phải người tốt, hắn muốn lợi dụng mẹ con cô, nhưng cô sống chết không tin lời tôi." Chủ nhân của giọng nói chính là Công chúa Văn Thành vừa tỉnh lại.

Công chúa Văn Thành xui xẻo, hiện tại vừa tức vừa giận lại vừa sợ, hận không thể tát chết Công chúa Xích Tôn.

Nếu không phải đầu óc người phụ nữ này có vấn đề, cứ khăng khăng tin vào cái thứ tình yêu chó má gì đó, thì cô có đến mức rơi vào bước đường cùng này không?

Đường đường là công chúa một nước, không có chút kinh nghiệm chính trị nào, toàn tâm toàn ý tin tưởng một gã đàn ông đầy mồm dối trá, rốt cuộc cô ta được nuôi dạy kiểu gì vậy?

Công chúa Văn Thành đầy bụng oán hận.

Cô tỉnh sớm hơn Công chúa Xích Tôn một chút.

Khi nhìn rõ tình huống xung quanh, cô đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào về việc chạy trốn.

Từng hàng thị vệ thân thể cường tráng, tay cầm binh khí vây kín nơi này như thùng sắt.

Hàng trăm vị Lạt ma khoác áo cà sa đen, chia thành hai hàng trái phải, trong lòng mỗi người đều ôm một thiếu nữ.

Đang thực hiện những động tác có nhịp điệu. 89.

Công chúa Văn Thành biết, những thiếu nữ này là những cô gái được bọn họ tuyển chọn kỹ càng để làm Minh phi.

Tiếng rên rỉ đau đớn chính là truyền ra từ miệng những Minh phi này.

Nói dễ nghe là Minh phi.

Thực tế chẳng phải là công cụ để những ác tăng này trút dục vọng hay sao.

Cô không có tâm trạng cảm khái thay cho những cô gái này, bởi vì tình cảnh của chính cô cũng rất không ổn.

Rất có khả năng kết cục còn thê thảm hơn những người này.

Trong đầu Công chúa Xích Tôn toàn là con, căn bản không nghe rõ Công chúa Văn Thành đang nói cái gì.

Cô liều mạng gào thét, hy vọng Tùng Tán Kiền Bố có thể nghe thấy tiếng mình gọi mà trả lại con.

Gào khản cả cổ suốt một canh giờ.

Cổ họng Công chúa Xích Tôn khàn đặc không phát ra được chút tiếng nào, nhưng vẫn không từ bỏ hy vọng.

Cô không tin Tùng Tán Kiền Bố lại tàn nhẫn như vậy.

Đến con trai ruột duy nhất cũng có thể xuống tay sao?

Thế nhưng ông trời chuyên vả vào mặt những kẻ cứng đầu.

Tùng Tán Kiền Bố vừa xuất hiện, đã bóp chết toàn bộ hy vọng trong lòng cô.

Hắn từng bước đi đến trước mặt Công chúa Xích Tôn, ngồi xổm xuống lạnh lùng nói: "Bhrikuti, nàng không phải từng nói hy vọng ta trở thành vị vua vĩ đại nhất trong lịch sử sao?" Đối mặt với ánh mắt bức người của Tùng Tán Kiền Bố, Công chúa Xích Tôn hoảng loạn gật đầu: "Thiếp hy vọng chàng trở thành vị vua vĩ đại nhất, nhưng chuyện này có liên quan gì đến con trai?" Cô nói đến đây, vẻ mặt cầu khẩn nhìn Tùng Tán Kiền Bố: "Con còn nhỏ, chàng cần làm gì?

Thiếp sẽ thay nó hoàn thành, dù là muốn mạng của thiếp, thiếp cũng nguyện ý cho chàng." "Ồ?" Tùng Tán Kiền Bố cười có chút ý vị không rõ, "Nàng nghiêm túc chứ?

Phát ra từ nội tâm đồng ý đúng không?" "Đúng, thiếp cái gì cũng nguyện ý." Công chúa Xích Tôn không màng đến những thứ khác.

Chỉ cần con bình an vô sự, cô mất mạng cũng cam tâm tình nguyện.

Công chúa Văn Thành thực sự chịu không nổi cái đồ ngu xuẩn này, giận dữ nói: "Cô có bị ngu không?

Hắn bắt cô và đứa bé tới đây, rõ ràng là muốn mẹ con hai người đi chết." Tùng Tán Kiền Bố quay đầu nhìn Công chúa Văn Thành, nhướng mày: "Văn Thành, nàng biết cũng không ít đấy, chỉ tiếc, nàng cũng là một mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch của ta.

Nếu không, dựa vào nhan sắc của nàng, ta còn thực sự muốn giữ nàng lại chơi một thời gian." Dứt lời, hắn ra hiệu cho thủ hạ.

Đối phương lập tức cầm một nắm giẻ rách đi đến bên cạnh Công chúa Văn Thành, nhét chặt cứng vào miệng cô.

Không còn ai làm phiền, Tùng Tán Kiền Bố cũng không muốn chơi mấy trò tình cảm nữa.

Hắn đứng thẳng người, cúi đầu nhìn Công chúa Xích Tôn đang nằm rạp dưới chân, mặt vô cảm nói: "Bhrikuti, để Thổ Phồn có thể trở nên lớn mạnh, nàng và Tang Cát cũng phải hiến dâng sức mạnh của mình.

Nàng yên tâm, đợi sau khi ta có được sức mạnh của Ma nữ thống nhất thiên hạ, sẽ không quên công lao của nàng và Tang Cát." Mắt Công chúa Xích Tôn trợn trừng.

Cô quả thực không dám tin, người đàn ông băng lãnh vô tình trước mắt này lại là người yêu chung chăn gối mấy chục năm với mình.

Sao lại biến thành thế này?

Thổ Phồn đã rất lớn mạnh rồi, tại sao còn phải hy sinh cô và con trai chứ? "Không." Công chúa Xích Tôn đau đớn rơi lệ, "Cầu xin chàng tha cho con một con đường sống đi." Mặc kệ cô khóc lóc van xin thế nào, trái tim người đàn ông trước mắt vẫn cứng rắn như sắt đá.

Quá trình tiếp theo, Công chúa Xích Tôn còn chưa kịp kể, cơ thể đã không kìm được mà run rẩy.

Đứa bé trên đầu cảm nhận được nỗi sợ hãi của mẹ, vứt kẹo trong tay đi, không nhịn được oa oa khóc lớn.

Ngô Mặc thấy tình huống này, vội vàng ngồi dậy từ trên người Hắc Nhãn Kính.

Hắn vươn tay vỗ vỗ mông nhỏ của đứa bé, miệng lẩm bẩm có từ: "Đừng sợ, có Cậu ở đây rồi, có yêu ma quỷ quái gì, Cậu giúp cháu đánh chạy, xả giận cho cháu." Khá lắm!

Ngô Mặc cái tên mặt dày vô sỉ này, tự mình sắp đặt cho mình một thân phận.

Hắn vốn thuận miệng định xưng là "Anh".

Chuyển ý nghĩ lại, thế chẳng phải là thấp hơn Công chúa Xích Tôn một vai vế sao?

Thế thì không được.

Làm người ăn gì cũng được, nhưng không thể ăn thiệt thòi, dù là trên đầu môi chót lưỡi cũng không cho phép.

Còn về việc tại sao tự xưng là Cậu (Cữu cữu)?

Càng dễ hiểu.

Kéo gần quan hệ mà, đây chẳng phải là một trong những điều kiện cần thiết của giao tiếp xã hội sao?

Trên người Ngô Mặc có một đặc điểm rất kỳ lạ.

Nếu hắn thật tâm muốn an ủi một người, dù ngôn ngữ có không đứng đắn, cũng có thể mang lại cho người ta cảm giác an tâm.

Còn nếu hắn muốn trừng trị một người, cho dù là cười tươi rói nói năng ôn nhu khả ái, vẫn sẽ khiến người ta cảm thấy ớn lạnh.

Hắn đối với việc này cũng không hay biết, chỉ là làm việc theo bản tâm.

Hắn lúc này là thực sự có chút đồng cảm với Công chúa Xích Tôn.

Bà chị này tuy rằng đầu óc có vấn đề, cũng không đến mức luân lạc đến cái dạng người không ra người quỷ không ra quỷ trước mắt này chứ?

Yêu lầm một người mà phải trả cái giá lớn như vậy, quả thực khiến người ta cảm thấy bi ai thay cho cô.

Chương 881

Đồng thời nội tâm âm thầm cảnh tỉnh.

Thằng điên kia nói quả nhiên không sai, thứ hố người nhất trên thế giới này chính là mẹ nó cái gọi là tình yêu.

Cái thứ đó giống như ma túy vậy, chỉ cần dính vào là xác định không có kết cục tốt.

Nhìn xem một người bình thường đang yên đang lành, dính vào tình yêu phát là biến thành đầu óc có u, ngu si đần độn ngay.

Đứa bé khóc oa oa không ngừng, nghiêm trọng can nhiễu suy nghĩ của mọi người.

Ngô Mặc nhìn đứa bé ngàn năm không có răng, não bị chập mạch, trực tiếp nhét điếu thuốc trong miệng vào mồm đối phương.

Kể cũng lạ.

Thuốc vừa vào miệng, đứa bé cư nhiên không khóc nữa.

Ngược lại còn ra sức mút mấy cái, mặt mày hớn hở cười toe toét.

Cảm xúc vui vẻ lan truyền sang Công chúa Xích Tôn, khiến trái tim cô lại lần nữa bình ổn lại, thậm chí còn cười bày tỏ lòng biết ơn với Ngô Mặc.

Dù sao Công chúa Xích Tôn yêu con như mạng.

Con vui vẻ, đối với cô mà nói chính là chuyện tốt bằng trời.

Mấy người Giải Ngữ Hoa thấy cảnh này, ai nấy mặt vô cảm, bầu không khí trầm mặc như đang mặc niệm.

Ngô Mặc lại châm một điếu thuốc mới, rít một hơi, ung dung nói: "Đại tỷ, chị cũng đừng trách tôi vô lễ, tôi biết câu chuyện tiếp theo có thể chị sẽ sợ hãi đau lòng buồn bã, nhưng những chuyện đó đối với chúng tôi lại rất quan trọng.

Chúng tôi chỉ có biết tình huống cụ thể mới có thể nghĩ ra cách phá giải, nghĩ đến chị cũng không muốn cùng cháu trai lớn của tôi tiếp tục bị nhốt ở cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này chứ?" Lý do nghe có vẻ hợp tình hợp lý.

Hoàn toàn là đứng trên lập trường của Công chúa Xích Tôn, lo nghĩ cho hai mẹ con bọn họ.

Công chúa Xích Tôn cũng không phải thực sự không có não.

Cô chỉ là bị tình yêu làm mờ mắt, suy nghĩ quá đơn thuần mà thôi.

Giờ đây không còn tình yêu, lại bị Ngô Mặc điên cuồng tẩy não, sinh ra hứng thú rất lớn với thế giới bên ngoài.

Huống chi Ngô Mặc nói câu nào cũng có lý.

Cô có ra ngoài hay không cũng không sao, nhưng Tang Cát thì sao?

Nó sinh ra được một tháng đã trúng nguyền rủa, căn bản chưa từng thấy thế giới bên ngoài, điều này đối với nó là bất công nhường nào?

Công chúa Xích Tôn nghĩ đến đây, khóe miệng dùng sức nhếch lên, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười vô cùng khó coi: "Nếu cậu đã gọi tôi là tỷ tỷ, vậy tôi cũng mạo muội nhận cậu làm em trai, theo quy tắc của Nepal, nhận người thân là cần nghi thức long trọng, chỉ là hiện tại không có điều kiện, hy vọng em trai đừng để ý." Ngô Mặc mạc danh kỳ diệu, sao mới một lúc đã nhận người thân rồi?

Mình chẳng qua chỉ theo thói quen gọi một câu Đại tỷ, bà chị này sao lại còn thuận nước đẩy thuyền thế nhỉ?

Nhưng chuyển ý nghĩ lại, đây cũng không phải chuyện xấu.

Có vị thổ địa này thông phong báo tín, độ khó thoát khỏi Trấn Văn miếu chắc chắn sẽ giảm đi không ít.

Ngô Mặc nghĩ thông suốt, vừa ngẩng đầu lên, vừa khéo chạm phải ánh mắt của Công chúa Xích Tôn.

Tục ngữ nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn.

Trừ tên Hắc Nhãn Kính chết tiệt kia lúc nào cũng đeo cái kính râm không nhìn ra manh mối, thì chỉ cần nhìn chằm chằm vào mắt người khác một lúc, kiểu gì cũng đoán ra được bốn năm sáu phần.

Ngô Mặc thật sự không ngờ tới.

Trong đôi mắt nhìn thì thấy ghê người kia, lại lưu lộ ra một cỗ khát vọng và kích động.

Phảng phất như việc nhận người thân với Ngô Mặc đối với Công chúa Xích Tôn mà nói, là một chuyện vui vẻ phát ra từ nội tâm.

Ngô Mặc thầm than một tiếng, đang định nói vài câu thì hệ thống trong đầu lại như trá thi nhảy bổ ra. [Đinh!

Kích hoạt nhiệm vụ nhánh: Giúp đỡ Công chúa Xích Tôn giải quyết nguyền rủa trên người, phần thưởng 5 lần miễn trừ trừng phạt.

Nhận thân với Công chúa Xích Tôn, phần thưởng ngẫu nhiên.] Đây đúng là đang buồn ngủ lại có người đưa gối đầu a!

Ngô Mặc vừa nghe thấy được miễn giảm năm lần, hưng phấn suýt chút nữa nhảy cẫng lên, hận không thể ôm lấy hệ thống mà gặm mấy cái.

Hắn gào thét điên cuồng trong lòng: "Đồng tử, bố mày yêu chết mày rồi, sao mày lại đáng yêu thế hả?

Mày mà là người, ông đây cao thấp gì cũng nhận mày về nuôi, cưng chiều như con trai, tuyệt đối không để ai bắt nạt mày." Hắn thực sự là quá vui rồi.

Hai tiếng đồng hồ bị tra tấn trước đó suýt chút nữa lấy mạng hắn.

Giờ một hơi giảm được năm cái?

Đừng nói là nhận thân với Công chúa Xích Tôn, cho dù là giúp cô ta tìm đối tượng tái hôn, hắn cũng không một lời oán thán, ra giữa đường cái bắt đại ai về ghép đôi cũng được.

Giọng nói của hệ thống ẩn chứa một cỗ nộ khí: "Bố?

Con trai?

Xem ra ngươi không muốn nhận nhiệm vụ lắm nhỉ." Ngô Mặc như bị gáo nước lạnh dội xuống đầu, nháy mắt tỉnh táo.

Bất quá đại trượng phu co được dãn được.

Hắn lập tức trưng ra một nụ cười thật lớn trong đầu, ngọt xớt gọi một tiếng: "Bố Đồng, ngài là bố, con là con trai, ngài xem có được không?

Chúng ta đều nhận thân cả rồi, ngài có muốn hào phóng chút, một hơi miễn giảm hết luôn đi, dù sao cũng chẳng còn bao nhiêu lần nữa." Hệ thống hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Nếu ngươi không sợ chết, ta có thể giúp ngươi miễn giảm hết, sau đó ngươi dùng một lần dung hợp toàn bộ năng lượng." Ngô Mặc vừa suy tính.

Cái cấp độ đau đớn đó, đoán chừng không phải xuống địa ngục nữa, mà sợ là còn đau đớn khó nhịn hơn cả bị chiên trong vạc dầu.

Nghĩ tới nghĩ lui trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, vội vàng phủ quyết: "Anh Đồng, không cần đâu, năm lần là đủ rồi, con người tôi không tham lam, đạo lý biết điểm dừng tôi vẫn hiểu mà." Hệ thống lười phản ứng với cái tên đần độn này.

Đến lời cũng không thèm đáp lại, lần nữa biến mất không thấy tăm hơi.

Phải nói là có phần thưởng thì có động lực.

Lợi ích rành rành ngay trước mắt, không lấy thì có lỗi với đôi tay của mình quá.

Hắn rút điếu thuốc từ trong miệng ra, thản nhiên nhìn thẳng vào Công chúa Xích Tôn, trịnh trọng gật đầu: "Không để ý, hình thức chỉ là bề ngoài, quan trọng là giao tiếp về mặt tâm hồn." Nói xong vỗ ngực cái 'bộp', bắt đầu vẽ bánh nướng: "Chị yên tâm đi, có người anh em này ở đây, khẳng định có thể phá được chú ngữ, để chị và cháu trai lớn của em ra ngoài sống cuộc sống của người bình thường." Ngô Tà vẻ mặt rất trầm thống.

Anh cảm giác cái thói quen nhận họ hàng của thằng em lão nhị này, e là không sửa được rồi.

Mất tích bốn năm, lòi ra một đống cháu trai, cháu, chắt.

Giờ càng ly kỳ hơn.

Lòi ra thêm bà chị Đại và ông cháu ngoại từ ngàn năm trước.

Nếu như bà nội, lão cha, Nhị thúc và Tam thúc bọn họ mà biết, nhà mình có thêm một hậu bối là Công chúa Xích Tôn ngàn năm trước, thì sẽ có biểu cảm gì đây?

Liệu có nhốt thằng em vào nhà, vì sợ lần sau nó ra ngoài lại nhận thân với Tần Thủy Hoàng không?

Giải Ngữ Hoa day day trán, không biết nên nói gì.

Lần trước đòi dắt con quái vật nhỏ về làm thú cưng đã đủ thái quá rồi, giờ sao lại còn trầm trọng hơn thế này?

Hắc Nhãn Kính khóe miệng co giật mấy cái.

Vốn định nói vài câu, lời đến bên miệng lại nuốt ngược trở về.

Hắn sợ nói xong bị Ngô Mặc đốp lại.

Ngộ nhỡ tiểu tổ tông phang một câu: "Ông đây còn chưa chê anh tuổi tác lớn, anh lấy tư cách gì chê người khác già?" Thì mình còn mặt mũi nào nữa?

Lâm Phong và Vương Bàn Tử nghe xong bản dịch của Ngô Tà, im lặng hai giây, rồi không nhịn được nữa, cắn môi cười đến mức vai rung bần bật.

Trong đám người chỉ có Trương Khởi Linh trông có vẻ bình thường nhất.

Chỉ là nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện môi anh ta động đậy vài cái, dường như đang lẩm bẩm hai chữ --- "Nhận thân".

Người xưa không có việc gì thì kết bái, giờ nhìn lại thấy cũng vô cùng có lý.

Sau khi xác định quan hệ, Công chúa Xích Tôn nhìn lại Ngô Mặc, quả thực là nhìn đâu cũng thấy thuận mắt.

Chương 882

Ngay cả cái dáng hắn dựa dẫm vào người Hắc Nhãn Kính, bày ra tư thái lười biếng, cũng bị cô nhất quyết cho ra kết luận là kiệt ngạo bất tuân, tương lai nhất định sẽ làm nên chuyện lớn.

Giọng điệu nói chuyện cũng cố gắng hạ thấp xuống vài phần.

Chỉ sợ cái giọng oang oang của mình bây giờ dọa chạy mất cậu em trai mới nhận.

Thái độ của Ngô Mặc cũng tùy ý hơn rất nhiều.

Hắn hiểu rõ một đạo lý.

Hệ thống đã phát nhiệm vụ nhận thân, đủ để chứng minh tương lai hắn khẳng định sẽ có dây dưa với Công chúa Xích Tôn.

Đã là châu chấu trên cùng một sợi dây, tội gì phải giả vờ xa lạ làm gì?

Câu chuyện tiếp theo của Công chúa Xích Tôn liên quan đến rất nhiều bí pháp, trong đó chín mươi phần trăm trở lên hắn đều không hiểu.

Theo lời cô nói, cô và Công chúa Văn Thành bị người ta ép uống một loại thuốc.

Thuốc vừa xuống bụng, cả người nóng như lửa đốt, ngũ tạng lục phủ như muốn tan chảy.

Cảm giác đau đớn sống không bằng chết.

Ngay khi ý thức cô bắt đầu hoảng hốt, các Lạt ma hai bên bắt đầu tụng niệm Phật hiệu.

Đồng thời tiếng rên rỉ của các Minh phi cũng càng lúc càng lớn.

Các loại âm thanh đan xen vào nhau, cứ thế kéo thần kinh bọn họ về lại đường chính.

Biến thành cục diện thân xác đau đớn tột cùng, nhưng tinh thần lại vô cùng tỉnh táo.

Vốn tưởng đây đã là hình phạt thảm khốc lắm rồi.

Nhưng Công chúa Xích Tôn vạn lần không ngờ tới.

Chút đau đớn này trong cả buổi lễ tế tự, chỉ có thể coi là món khai vị.

Những hành động tiếp theo đối với cô mà nói chẳng khác nào ác mộng.

Tùng Tán Kiền Bố tự mình túm lấy con trai Tang Cát, đứng lên đỉnh tế đài.

Quốc sư Thổ Phồn trịnh trọng đón lấy đứa bé.

Sau đó trong tiếng gào thét tê tâm liệt phế của Công chúa Xích Tôn, đem một nắm kim bạc từ từ cắm vào đỉnh đầu Tang Cát.

Chỉ trong chốc lát, bé Tang Cát trắng trẻo mập mạp biến thành một con nhím lớn.

Tiếng khóc cũng từ to rõ chuyển thành suy yếu.

Khi Quốc sư cắm cây kim bạc cuối cùng vào, các Lạt ma đồng thời dùng chày Kim Cang trong tay phải hung hăng đâm vào ngực các Minh phi.

Mà lúc này, bọn họ vẫn đang liên kết chặt chẽ với Minh phi.

Các Minh phi nhất thời phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Các Lạt ma căn bản không bị ảnh hưởng, tiếp tục thực hiện những động tác có nhịp điệu.

Nghi thức đẫm máu tàn khốc đã mở màn.

Đợt Minh phi đầu tiên tuy thê thảm, nhưng bọn họ không thân không thích với Công chúa Xích Tôn và Công chúa Văn Thành, lại đều là người bản địa Thổ Phồn, hai người cũng không có quá nhiều cảm giác đồng cảm như bản thân mình thụ hình.

Dù sao bản thân rơi vào tình cảnh này, chẳng phải đều do Thổ Phồn mà ra sao?

Chỉ là không ai ngờ tới.

Cảnh tượng tiếp theo lại liên quan mật thiết đến hai người.

Tiên phong lên sàn là nhân mã dưới trướng Công chúa Xích Tôn.

Bọn họ như trâu ngựa lợn dê, bị người ta dùng dây thừng kéo lê lên.

Cùng lúc đó, bốn phía sân bãi dựng vạc đun dầu.

Nhiệt độ dầu vừa tăng lên, mùi tanh hôi nồng nặc phả vào mặt, hun người ta đầu váng mắt hoa, tư duy cũng hỗn loạn. "Công chúa." Tiếng kêu thảm thiết thu hút sự chú ý của Công chúa Xích Tôn.

Cô khó khăn chuyển động cổ, nhìn về phía phát ra âm thanh, ngạc nhiên phát hiện, người phát ra tiếng kêu chính là vú nuôi đã bầu bạn với mình từ nhỏ đến lớn.

Đối với Công chúa Xích Tôn, vú nuôi chẳng khác nào người mẹ thứ hai, là người thân cận nhất của cô.

Hiện tại lại bị người ta trói gô như súc vật.

Kinh khủng hơn là, bọn họ dường như sắp bị ném vào cái vạc dầu lớn kia. "A." Công chúa Xích Tôn muốn đáp lại vú nuôi, dù chỉ là một câu cũng tốt.

Nhưng miệng mấp máy, lại chẳng phát ra được chút âm thanh nào.

Cô gấp đến mức siết chặt nắm tay, nhưng lực bất tòng tâm.

Tùng Tán Kiền Bố đứng phía trên tế đài nhìn thấy cảnh này mặt không đổi sắc, phất phất tay với bên dưới.

Vú nuôi là người đầu tiên bị ném vào vạc dầu.

Hai hàng huyết lệ lăn dài theo khóe mắt Công chúa Xích Tôn.

Trái tim cô hoàn toàn tan nát.

Có một thì sẽ có hai.

Vô số thị nữ theo Công chúa Xích Tôn đến Thổ Phồn, lần lượt đều bị ném vào vạc dầu.

Thị tòng và hộ vệ thì là một loại vận mệnh khác.

Binh lính lột sạch quần bọn họ, sau đó cầm dao thu hoạch "phân thân" của bọn họ.

Cắt xong một cái, ném vào vạc một cái.

Xử lý xong một tốp, lập tức lại kéo một tốp khác vào.

Công chúa Xích Tôn như hồn lìa khỏi xác, ngây ngốc nhìn cảnh tượng này.

Cho đến khi phe của Công chúa Xích Tôn chỉ còn lại một thị vệ trẻ tuổi nhất. 90.

Cuộc sát lục dừng lại.

Quốc sư một tay xách Tang Cát đi đến trước mặt Công chúa Xích Tôn.

Lấy chân móc cằm cô lên, tỉ mỉ quan sát một lát, quay đầu nói với Tùng Tán Kiền Bố bằng giọng trầm trầm: "Cô ta là Thánh nữ chuyển thế, tuy đã không còn là xử nữ thuần khiết, lại sinh con rồi, nhưng trong cơ thể vẫn còn sót lại chút sức mạnh, cho nên ta cần dùng sức mạnh thân thể cô ta làm phụ trợ cho bí pháp." Lời nói rất văn minh, thực chất muốn làm gì thì kẻ ngu cũng biết.

Tùng Tán Kiền Bố không chút chần chừ, thậm chí đến nhìn cũng không thèm nhìn Công chúa Xích Tôn lấy một cái, gật đầu đồng ý yêu cầu của lão.

Bộ dạng tuyệt tình, phảng phất như Công chúa Xích Tôn căn bản không phải bạn đời chung chăn gối mấy chục năm với hắn, mà là một đống rác rưởi không quan trọng tùy tay có thể vứt bỏ.

Quốc sư Thổ Phồn mặt già nhăn nheo như vỏ cây khô, động tác lại vô cùng lanh lẹ.

Lão dùng tay trái túm tóc Công chúa Xích Tôn kéo cô sang một bên, hai Lạt ma bên cạnh lập tức tiến lên phối hợp động tác của lão.

Lão già chết tiệt này ác ôn đến tận cùng.

Một tay túm Tang Cát, một tay túm tóc Công chúa Xích Tôn, miệng lẩm bẩm thần chú, tiến hành nghi thức tà ác.

Công chúa Xích Tôn xấu hổ nhục nhã hận không thể chết ngay tại chỗ.

Chỉ là sống chết không do người, cô đến mạng mình cũng không làm chủ được.

Ngô Mặc càng nghe càng giận.

Nắm tay siết chặt, hận không thể đấm một phát cho cái lão vương bát đản kia tan xác.

Chương 883

Mẹ nó, có phải người không vậy?

Ngay trước mặt con cái, ức hiếp người mẹ yếu đuối?

Có gì khác biệt với bọn khốn nạn phát xít không chứ?

Giờ khắc này thiện cảm của hắn với Lạt ma tụt xuống mức âm, thậm chí cảm thấy bọn họ chính là nguồn gốc của tà ác.

Bất quá giận thì giận, hắn cũng không cắt ngang lời kể của Công chúa Xích Tôn.

Lúc này là thông tin mấu chốt, tuyệt đối không thể vì mình ngắt lời mà ảnh hưởng đến mạch suy nghĩ của cô.

Sau khi xong chuyện một cách thô bạo.

Quốc sư sai người kéo Công chúa Xích Tôn đã nát như đống bùn lên tế đài, lại đặt Tang Cát trước mặt cô.

Lần nữa gặp lại con trai, Công chúa Xích Tôn lại đến ngón tay cũng không động đậy nổi, chỉ có thể nỗ lực mở to mắt muốn nhìn con thêm một chút.

Bên dưới tế đài vang lên tiếng trống.

Quốc sư Thổ Phồn nương theo tiếng trống mà uốn éo cơ thể.

Lúc thì giơ tay cầu khấn, lúc thì lẩm bẩm một mình, lúc thì quỳ xuống đất cầu nguyện, lúc thì tay múa chân nhảy.

Sau một loạt quy trình, chính là công trình cải tạo kích động lòng người nhất.

Công chúa Xích Tôn lại bị ép uống một bát thuốc.

Khi cô tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình đã bị dính liền với con trai, mà dưới thân chính là người thị vệ trẻ tuổi đã liều mạng vì mình.

Ba người bị dùng bí pháp trói buộc vào nhau.

Biến thành một quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ dính liền.

Lúc này nghi thức vẫn chưa kết thúc.

Quốc sư Thổ Phồn còn cần đoạt lấy quốc vận Đại Đường từ chỗ Công chúa Văn Thành.

Cái này thì có chút khó khăn.

Dù sao Đại Đường cũng thuộc quốc gia rồng bay lớn nhất, có các loại tôn giáo và nhân sĩ thần bí bảo hộ long mạch của nó.

Muốn đoạt lấy thì khó như lên trời.

Công chúa Xích Tôn là ốc ốc mang rêu không nổi mình ốc.

Cô hiện tại dính liền với con, thành quái vật nửa người nửa quỷ, đâu còn tâm trạng đi quan tâm nửa sau nghi thức?

Cô chỉ nhớ kết cục của Công chúa Văn Thành vô cùng không tốt.

Không nói đến việc thành quái vật giống mình, cũng là ở trong trạng thái dở sống dở chết.

Chuyện sau đó đơn giản hơn nhiều.

Bọn họ chính là công cụ để đánh thức Ma nữ, trên người mang theo một luồng oán khí cổ xưa.

Công chúa Xích Tôn cũng không rõ nghi thức có thành công hay không?

Cô chỉ cảm thấy trong đầu có thêm rất nhiều năng lượng tiêu cực, lúc tỉnh táo, lúc hồ đồ.

Cơ thể cũng nảy sinh dị biến.

Hai tay trở nên mạnh mẽ, thính lực trở nên nhạy bén, sống sờ sờ từ người biến thành một con quái vật triệt để.

Không bao lâu sau bị người ta phong ấn vào trong tường.

Đến tận đây, cô có thể nghe thấy tất cả mọi động tĩnh phát sinh trong Trấn Văn miếu, nhưng lại không thể đưa ra bất kỳ phản hồi nào.

Nghe xong câu chuyện của cô, Ngô Mặc lộ vẻ đồng cảm, cảm khái nói: "Đại tỷ, từ câu chuyện của chị em rút ra một kết luận, yêu đương chi bằng đi kiếm chút tiền lẻ còn hơn.

Trong truyện cổ tích luôn nói hoàng tử và công chúa sẽ yêu thương nhau trọn đời.

Nhưng thực tế thì sao?

Hoàng tử đúng là đạp công chúa một phát chết ngắc." Giải Ngữ Hoa đã vô lực than thở.

Anh có dự cảm, cái khe hở trong não Ngô Mặc, lại bị Công chúa Xích Tôn đặt mông ngồi cho nén chặt lại rồi.

Ngô Tà suy nghĩ hồi lâu mới chen vào một câu: "Không đúng a, lịch sử ghi chép Công chúa Văn Thành sau khi Tùng Tán Kiền Bố qua đời, vẫn sống rất nhiều năm mới mất, chẳng lẽ..." Lời anh vừa dứt, Vương Bàn Tử nghe xong Giải Ngữ Hoa phiên dịch liền bĩu môi, khinh thường nói: "Cái tên họ Tùng già khốn kiếp kia ác như vậy, chắc chắn là tìm người giả làm Công chúa Văn Thành rồi.

Đến lúc đó vừa vơ vét lợi ích từ Đại Đường, vừa dùng Công chúa Văn Thành thật để thi pháp, mẹ kiếp, đúng là bao nhiêu cái hời đều bị hắn chiếm hết." Sự tình quả thực đúng như Vương Bàn Tử nghĩ.

Công chúa Văn Thành giai đoạn sau, thực sự đã bị Tùng Tán Kiền

Bố đánh tráo.

Trời cao hoàng đế xa.

Tùy tiện tìm một thiếu nữ người Hán xinh đẹp giả làm Công chúa Văn Thành, rồi mua chuộc vài thị vệ Đại Đường còn sống, chuyện này có thể làm đến mức hoàn mỹ không tì vết.

Nói thật lòng, Tùng Tán Kiền Bố không sợ Đại Đường.

Hắn chỉ là không muốn tùy tiện khai chiến, làm nhiễu loạn cơ hội đoạt lấy năng lượng của hắn.

Dù sao sức mạnh Ma nữ quá cường đại.

Tuyệt đối không phải ngày một ngày hai là có thể chuyển đổi thành công.

Ngô Mặc ngồi tê cả mông, đấm đấm đùi dò hỏi: "Đại tỷ, nói tới nói lui, chị cũng chưa nói chú ngữ phải phá thế nào a?

Là phá miếu?

Hay là hủy hết tượng Phật?" Nếu là ngàn năm trước, lời này của Ngô Mặc nhất định sẽ bị Công chúa Xích Tôn nộ xích.

Cho rằng hắn bất kính với Phật tổ, đáng đọa địa ngục chịu hình.

Nhưng bây giờ thì khác.

Hiện tại người mà Công chúa Xích Tôn hận nhất chính là Phật tổ.

Cô từ nhỏ đã kính sợ Phật tổ.

Ngày ngày thắp hương, ngày ngày niệm kinh, chưa từng ngừng nghỉ một ngày nào.

Nhưng khi cô và con trai gặp nạn, Phật tổ ở đâu?

Họ không những không đến cứu cô, ngược lại còn trở thành tòng phạm của Tùng Tán Kiền Bố.

Cứ cách ba ngày lại truyền ra tiếng kinh văn, khiến cô rơi vào trạng thái điên cuồng.

Cô sắp hận chết bọn họ rồi.

Thực sự chỉ mong trời giáng lửa lớn thiêu rụi cái miếu nát này thành tro bụi.

Giống như vừa nãy.

Tiếng nổ ầm ầm không ngớt.

Nói không chừng là ông trời thấy mẹ con cô chịu tội, nên giáng thiên lôi xuống phá hoại trận pháp.

Phải nói là thiếu văn hóa thật đáng sợ.

Công chúa Xích Tôn nào biết?

Cái gọi là thiên lôi căn bản chính là lựu đạn do Ngô Mặc ném ra.

Cô nghĩ đến sự bất lực của Phật tổ, tức đến mức siết chặt chày Kim Cang, suýt chút nữa cắn nát cả hàm răng, hận hận gật đầu cái rụp: "Miếu chắc chắn là phải phá, nếu không mẹ con tôi chẳng phải chịu tội một cách vô ích sao?" "Đúng rồi, Đại tỷ." Ngô Mặc đột nhiên nhớ tới một chuyện, khá tò mò hỏi: "Em có chút chuyện thấy hơi lạ, ngôi miếu này phong cách tại sao lúc thì là Nepal, lúc thì là Thổ Phồn vậy?

Nói thật lòng, lúc đầu mới vào miếu thấy tên là Trấn Văn miếu, em còn tưởng là chị tư nhân xây miếu, định trấn áp Công chúa Văn Thành, nói toạc ra là cung đấu ấy chứ." Công chúa Xích Tôn không nghi ngờ gì, rất nhanh đưa ra câu trả lời: "Theo tôi biết, thiết kế và phong cách của cả ngôi miếu đều do người đàn ông Đại Đường kia làm.

Cụ thể vì sao tôi cũng không rõ lắm.

Nhưng theo tôi đoán, hoặc có lẽ là vì tôi và Văn Thành đóng vai trò rất lớn trong đó, nên đặc biệt dùng đặc trưng của hai chúng tôi để xây dựng ngôi chùa này." Ngô Mặc bám riết hỏi thêm một câu: "Thế 'Cắt lão nhị' (Thiến), lại là có ý gì?

Chương 884

Chẳng lẽ Tùng Tán Kiền Bố công năng không toàn vẹn, nội tâm hẹp hòi không nhìn nổi người khác 'ngầu' hơn mình?" Hắc Nhãn Kính nghe thấy lời này, cười đến mức không dừng lại được. "Câm mồm, cười cái rắm." Ngô Mặc thúc cùi chỏ sang, tức tối mắng: "Đừng làm phiền tiểu gia học tập, cái gọi là tam nhân hành tất hữu ngã sư (trong ba người đi cùng ắt có thầy ta), thông tin quan trọng thế này, ông đây bắt buộc phải tìm hiểu một chút." "Thật mẹ nó toàn nói nhảm." Lâm Phong ung dung nói: "Muốn nghe bát quái thì nói toẹt ra, cứ phải gắn cho mình cái mác học tập, cũng quá không biết xấu hổ rồi." Ngô Mặc trừng mắt nhìn hắn: "Cút sang một bên, nói cứ như mày không muốn nghe ấy." "Người anh em, đừng để ý đến nó." Vương Bàn Tử chen vào một câu, "Ca ca cũng tò mò cái này lắm. 'Thiết lão nhị' (Cắt trym) ném vào vạc dầu?

Quả thực là chuyện lạ ngàn năm có một, cậu mau hỏi Công chúa xem rốt cuộc là thế nào?" Các cụ nói cấm có sai, thế giới của học tra ngoại trừ học tập ra thì cái gì cũng quan tâm.

Tổ ba người học tra cứ thích mấy cái tin bát quái kiểu này.

Nếu mà dính tí sắc màu 18+, lại càng nghe say sưa, hỏi cho ra ngô ra khoai mới thôi.

Công chúa Xích Tôn cũng không ỏn ẻn, giải thích: "Từ khi cơ thể tôi nảy sinh biến hóa, thính lực dị thường nhạy bén, từng nghe một tăng nhân nói qua, để phòng ngừa sức mạnh Ma nữ phản phệ, bắt buộc phải dùng 999 cái dương cụ, 999 dòng máu xử nữ, cùng với thịt xương của 999 đứa trẻ sơ sinh để trấn áp nó.

Nhưng lại không thể hoàn toàn trấn áp, còn phải đề luyện sức mạnh của nó, nên cần phối hợp với bí thuật vô thượng, xây dựng một ngôi chùa để thực hiện khả năng này." Nghe xong Ngô Tà phiên dịch, Vương Bàn Tử lập tức che lấy hạ bộ, lẩm bẩm: "Wocao, mẹ nó nếu biết chỗ này tà tính thế, lão tử trước khi đến đã làm cái quần sắt mặc vào rồi, cái này nhỡ đâu xảy ra chuyện thật, hạnh phúc nửa đời sau của Vân Thải biết làm sao?" Ngô Mặc trợn trắng mắt: "Không sao, hai người xưng hô tỉ muội, cũng có thể sống cả đời mà." Vương Bàn Tử tặng cho Ngô Mặc một ngón giữa tiêu chuẩn.

Công chúa Xích Tôn nghe không hiểu tiếng phổ thông của mấy người, nhưng có thể cảm nhận được tình cảm nồng đậm giữa bọn họ.

Nhất thời có chút nảy sinh lòng hướng về. "Được rồi, nói chính sự." Giải Ngữ Hoa mở miệng kéo chủ đề về đúng quỹ đạo, nói với Công chúa Xích Tôn: "Công chúa, tiếp theo chị có kiến nghị gì không?

Chúng tôi cần bắt đầu phá giải nguyền rủa từ tầng mấy?" "Mấu chốt nằm ở tầng thứ năm." Công chúa Xích Tôn nói như đinh đóng cột, "Sức mạnh của Ma nữ đều ngưng tụ ở tầng thứ năm, chỉ có phá hủy chỗ đó, mọi thứ sẽ khôi phục nguyên trạng." Ngô Mặc vươn vai một cái.

Cậu dùng lực ở eo, trực tiếp bật người dậy khỏi mặt đất: “Thế còn chờ gì nữa?

Mau làm việc đi, ở cái nơi chết tiệt này thêm một giây thôi là tôi cũng thấy buồn nôn rồi.” Vương Bàn Tử ngồi xếp bằng nửa ngày trời, chân cũng tê rần.

Hắn vừa xoa chân vừa nhăn nhó: “Có công chúa dẫn đường, anh em mình có phải là không cần tốn sức tìm cơ quan nữa không?” Ngô Tà chỉ tay xuống mặt đất, nói: “Cơ quan ở lớp giữa chẳng phải là đường lên tầng trên sao?” “Không phải.” Công chúa Xích Tôn lắc đầu.

“Cơ quan ở lớp giữa thông đến đâu tôi không rõ, nhưng tôi biết cơ quan mật đạo từ tầng hai lên tầng ba thực chất nằm ở phía sau bức tường góc đông bắc.” “Tuy tôi không nhìn thấy, nhưng mỗi lần cơ quan chuyển động, tôi đều nghe rất rõ.” “Mấy năm đầu khi miếu vừa xây xong, họ thường đến đây làm phép.

Tôi cũng nắm được thông tin vào lúc đó.” “Họ hoàn toàn không ngờ được cơ thể tôi đã xảy ra dị biến thế nào.

Lúc nói chuyện hay làm phép, họ chưa bao giờ để ý đến sự tồn tại của tôi.” Ngô Mặc vô cùng ngưỡng mộ thính lực của công chúa Xích Tôn, thầm nghĩ: “Ông đây mà có năng lực này thì nghe lén, hóng chuyện, nghe tin đồn có phải là đơn giản hơn nhiều không?” “Đừng có ngẩn ra đó nữa, mau làm việc đi.” Lâm Phong vỗ một phát vào gáy Ngô Mặc.

“Lãng phí quá nhiều thời gian ở đây rồi, còn chưa biết đám người bên ngoài thế nào nữa.” Hắn không biết Ngô Mặc lại nhận nhiệm vụ mới.

Lời nói của hắn chỉ nhằm nhắc nhở cái thằng ranh con Ngô Mặc này mau chóng rời khỏi cái miếu nát này để đi làm chuyện chính.

Hai anh em tâm ý tương thông.

Có những chuyện không cần nói rõ cũng biết đối phương muốn làm gì.

Ngô Mặc không nói thẳng.

Cậu gãi gãi đầu, giả vờ vô tình nháy ngón út một cái.

Lâm Phong liếc mắt qua, lập tức hiểu ra, đoán chừng lại có nhiệm vụ phụ.

Ánh mắt của Giải Ngữ Hoa vẫn luôn dõi theo Ngô Mặc.

Thấy cảnh này, mắt anh hơi nheo lại.

Thằng nhóc con này có ý gì?

Cậu ta đang truyền tin tức gì cho Lâm Phong vậy?

Có chuyện gì mà chúng ta không biết, cũng không được nghe sao?

Một loạt câu hỏi vang lên trong đầu anh, nhưng anh cố nén lại không hỏi.

Anh quá hiểu tính cách của Ngô Mặc.

Nếu cậu ta muốn nói, dù anh không hỏi, cậu ta cũng sẽ tìm đủ mọi cách để nói ra.

Nếu không cậu ta sẽ bức bối chết mất.

Còn nếu cậu ta không muốn nói, dù anh có hỏi đến cùng, cậu ta cũng chỉ toàn nói vòng vo tam quốc, chẳng có câu nào là thật.

Thay vì thế, chi bằng tự mình từ từ quan sát tìm câu trả lời.

Ngô Mặc ưỡn eo, quay đầu lại, chìa tay phải về phía Hắc Nhãn Kính đang ngồi trên đất, dùng giọng điệu ngâm thơ bi tráng mà cất lời: “Đến đây nào, ngài cựu thần tượng của tôi ơi, hãy cùng chúng ta đi đánh bại ác ma, cứu vớt chúng sinh khỏi nước sôi lửa bỏng.” Hắc Nhãn Kính rất biết phối hợp.

Hắn đặt tay trái vào lòng bàn tay Ngô Mặc, vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói trầm khàn đầy nội lực: “Ồ, thiếu gia của tôi, kỵ sĩ của ngài nguyện mãi mãi theo sau ngài, hộ tống và bảo vệ ngài.” Ngô Mặc nổi hết cả da gà.

Cậu dùng sức giật mạnh kéo Hắc Nhãn Kính đứng dậy, miệng thì mắng không thương tiếc: “Người ta nói vùng Tạng không thiếu tín ngưỡng, nhưng mà lão tử nghe xong lời của mày, giờ tao chỉ thiếu dưỡng khí thôi.

Mày mà nói thêm vài câu nữa, chắc tao bị sốc độ cao mà chết vì buồn nôn mất.” “Thiếu dưỡng khí à?” Hắc Nhãn Kính khoác một tay lên vai Ngô Mặc, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa.

“Không sao, anh đây giúp cưng hô hấp nhân tạo, thiếu bao nhiêu bù bấy nhiêu.” Nói rồi hắn huých huých ngón tay vào người Ngô Mặc: “Quan trọng nhất là miễn phí.” Giải Ngữ Hoa nhìn bộ dạng bỉ ổi của Hắc Nhãn Kính mà phát tức.

Dám chiếm hời của Tiểu Mặc ngay trước mặt mình ư?

Cũng không hỏi xem anh có đồng ý chuyện này không?

Anh vươn tay kéo cánh tay Ngô Mặc, dùng sức lôi cậu về bên cạnh mình.

Thuận tay ném một cây xẻng công binh vào tay Hắc Nhãn Kính, lạnh lùng nói: “Hắc gia, sức khỏe Tiểu Mặc còn chưa hồi phục, tôi nghĩ chuyện tìm cơ quan đành phiền anh vậy.” “Hoa gia, nghĩ nhiều rồi?” Hắc Nhãn Kính không chịu thua, đối chọi gay gắt: “Sức khỏe của bảo bối, tôi còn quan tâm hơn cả anh đấy, sao nỡ để em ấy làm việc bẩn việc mệt chứ?” Khí thế của hai vị đại lão bức người, nhất thời đúng là kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lương tài.

Thật ra, nếu đổi lại là người khác ở vị trí của Ngô Mặc, dù miệng không nói nhưng trong lòng cũng sẽ sướng rơn.

Dù sao thì được hai người đàn ông ưu tú cùng lúc yêu thích, bất cứ ai cũng sẽ có tâm lý hư vinh và cảm động.

Nhưng Ngô Mặc không phải người thường.

Nói cách khác, cậu không phải là một người bình thường.

Cậu bị Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính kẹp ở giữa, chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu.

Trong đầu hiện lên một khung cảnh kỳ dị.

Cậu hóa thành một khúc xương lớn.

Còn Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính thì là một con chó đen lớn và một con chó hoa lớn.

Hai con chó cắn chặt khúc xương ra sức giằng co, đều muốn độc chiếm.

Khung cảnh quá “tươi đẹp”, Ngô Mặc không nỡ nghĩ tiếp.

Chủ yếu là lúc nãy nghĩ đến khúc xương, cậu bất giác nuốt nước bọt, đột nhiên thấy hơi đói, muốn gặm xương.

Cậu lặng lẽ xoa bụng, để lý trí quay về thực tại.

Cậu đưa tay đẩy mạnh sang hai bên, tách Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa ra, nghiêm nghị giáo huấn: “Ông đây là băng mỏng à?

Hay là tượng đất?

Tao là búp bê sứ, chạm vào là vỡ sao?

Hay là hai người đặt tôi lên bàn thờ đi?

Mỗi ngày ba nén nhang, tôi cứ nằm ườn ra đó, chẳng cần làm gì, chẳng cần nghĩ gì?” Cậu đảo mắt một vòng, nói tiếp: “Tao nói lại lần nữa, ông đây là đàn ông đích thực, tuyệt đối không thể núp sau lưng người khác.

Nếu hai người còn không tôn trọng suy nghĩ của tôi, anh em mình giải tán.” Đây là lần đầu tiên Ngô Mặc nói chuyện nghiêm trọng như vậy.

Cậu nhận ra rồi, nếu mình không nghiêm túc, mấy người này vẫn sẽ đối xử với mình như mấy năm trước.

Điều đó tuyệt đối không được.

Thích hay không, yêu hay không cứ gác sang một bên đã.

Mình phải chiếm vị trí chủ đạo.

Nếu không, thằng con cả Lâm Phong sẽ cười mình cả đời mất.

Lần trước hắn còn nói mình giống như bị người ta bao nuôi.

Tiêu tiền của người khác, ăn cơm của người khác, dùng thẻ của người khác, ở khách sạn của người khác.

Mẹ nó.

Chương 885

Rõ ràng là mình vất vả đi chiếm hời, qua miệng hắn một vòng lại biến thành bị bao nuôi.

Hai chữ "giải tán" vừa thốt ra, tính chất sự việc liền trở nên nghiêm trọng.

Ngay cả Ngô Tà cũng giật mình kinh ngạc.

Anh trừng mắt nhìn Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa một cái.

Rồi tiến lên kéo tay Ngô Mặc, khuyên giải: "Tiểu Mặc, đừng chấp hai thằng ngốc đó, mấy năm nay chúng nó bị điên rồi, đầu óc không tỉnh táo, nói năng làm việc như đứa thiểu năng vậy." "Đúng đấy, huynh đệ." 91.

Vương Bàn Tử sán lại gần, dùng vai huých huých Ngô Mặc.

"Hắc gia trước nay vẫn cái nết đó, mày cũng đừng để bụng.

Hoa gia hai năm nay nghỉ ngơi không tốt, đầu óc chắc cũng chưa thông suốt, ai da, mày đừng chấp nhặt với họ làm gì." Vương Bàn Tử thực sự rất có nghĩa khí.

Dù hắn và Hắc Nhãn Kính có chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng đó đều là chuyện vặt.

Anh em với nhau đùa giỡn cãi cọ cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Đến thời khắc quan trọng, quả thật không quên nói tốt cho hai người này.

Ngô Mặc đâu có thật sự tức giận?

Cậu chỉ cảm thấy bị đối xử như một đứa trẻ, rất tổn thương lòng tự trọng của một đấng nam nhi.

Mình xông pha mưa gió, đâm chém đổ máu như cắn móng tay đã thành thói quen.

Sao trong mắt mấy người này, mình lại giống như búp bê sứ chạm vào là vỡ chứ?

Lúc nào cũng ra mặt vì mình, lúc nào cũng sợ mình mệt ngã, thế sao không sợ mình chết đói đi?

Thực tế một chút có phải tốt hơn không.

Không thấy mình bây giờ phải nuôi gia đình, sắp nghèo đến mức phải bán cả quần lót rồi đây này.

Cứ nói các người liệu sự như thần, sao không thử đi một vòng vào lòng mình mà xem?

Giúp tôi kiếm thêm ít đồ cổ, bán thêm ít đồ, chẳng phải tốt hơn ôm tôi vào lòng nhiều sao?

Phì!

Ông đây bán nghệ chứ không bán thân.

Suy nghĩ của cậu lan man, nhất thời không thu lại được.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà nói một tràng.

Lại cẩn thận nhìn sắc mặt cậu, kết quả chẳng nhìn ra cái quái gì.

Hoàn toàn không chắc cậu có còn giận hay không.

Hết cách, ai bảo kỹ năng diễn xuất của thằng nhóc này cứ tăng vùn vụt.

Mặt lạnh tanh cộng thêm im lặng, thật sự không thể đoán được cậu đang nghĩ gì.

Giải Ngữ Hoa im bặt, Hắc Nhãn Kính tắt đài, hai vị đại lão nhất thời đều xìu.

Cũng không khiêu khích nhau, cũng không đối chọi gay gắt.

Một người quay đầu giả vờ quan sát xung quanh, một người cúi đầu chuẩn bị lấy thuốc hút.

Chỉ có Lâm Phong biết Ngô Mặc lại đang lơ đãng.

Hắn cảm thấy có chút bất lực.

Người ta vì mày sắp đánh nhau như chó, sao mày vẫn vô tâm vô phế thế?

Nói là không quan tâm ư?

Rõ ràng không phải!

Nói là quan tâm ư?

Lại có thể làm người ta tức đến bại liệt.

Thật không hiểu nổi, cuộc sống của họ bình lặng quá hay sao?

Nếu không tại sao cứ phải nhất quyết bám lấy mày?

Trương Khởi Linh liếc nhìn mọi người.

Anh trầm ngâm một lát, lấy xẻng công binh từ trong ba lô ra, sải bước đến trước mặt Ngô Mặc, dúi cây xẻng vào tay cậu, trầm giọng nói: "Làm việc." Hành động đột ngột này khiến cả Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều ngớ người.

Hai người chết trân nhìn Trương Khởi Linh.

Ngô Tà vẻ mặt không thể tin nổi nói: "Tiểu Ca, anh để Tiểu Mặc làm việc?

Không sợ nó hất cả đất vào mặt anh à?" "Đúng thế!" Vương Bàn Tử phụ họa: "Tiểu Ca, có phải anh gặp mẹ vợ lại gọi là chị dâu không — đầu óc lú lẫn rồi à?

Sức khỏe thằng nhãi này còn chưa hồi phục, sao làm việc nặng được?” Không thể không thừa nhận, Vương Bàn Tử thật sự rất cưng chiều Ngô Mặc.

Hắn liếc Trương Khởi Linh một cái khiển trách, định lấy lại cây xẻng từ tay Ngô Mặc.

Trương Khởi Linh không để ý đến hai người.

Anh gật đầu với Ngô Mặc, rồi quay người đi về phía mà công chúa Xích Tôn đã chỉ.

Bây giờ Ngô Mặc nhìn Trương Khởi Linh càng lúc càng thấy thuận mắt.

Đàn ông con trai phải sảng khoái, không màu mè như thế chứ.

E thẹn rụt rè như con gái nhà lành thì có ý nghĩa gì?

Tôi thừa nhận các người đối tốt với tôi.

Nhưng tiêu chuẩn đánh giá chẳng phải nên do chính tôi quyết định sao?

Giống như tặng quà vậy.

Tao muốn lẩu đồng, mày lại mời tao ăn đồ nướng.

Mặt tao thì cười hì hì, trong lòng thì đụ mẹ mày.

Công chúa Xích Tôn thấy cảnh này rất thú vị.

Chưa từng nghĩ rằng đàn ông tranh giành ghen tuông với nhau lại thú vị đến thế.

Lòng người sẽ thay đổi theo hoàn cảnh.

Trái tim bi phẫn của công chúa Xích Tôn cũng dần dần bị tình cảm giữa mấy người Ngô Mặc lây nhiễm.

Lúc này không khí có chút nặng nề.

Lâm Phong nhìn không nổi nữa, ho khan một tiếng: “Lão nhị, đừng đứng đó như thằng ngốc nữa, không thấy anh bạn Ách Ba đi làm việc rồi à?" Lời vừa nói ra đã kéo tâm trí Ngô Mặc trở lại.

Lúc này Ngô Mặc mới nhận ra, lời mình vừa nói có hơi nặng.

Nhưng bát nước hất đi khó lấy lại.

Lời cay độc đã ném ra rồi, giờ mà rút lại, chẳng phải là tự vả vào mặt mình sao?

Huống hồ không trấn áp họ, với tính cách của hai người này, rất có thể sẽ gói mình lại rồi ném vào phòng trẻ con.

Cổ nhân nói đúng, cách hiệu quả nhất để hóa giải sự ngượng ngùng là chuyển chủ đề.

Cậu ngoảnh đầu đi, trực tiếp lơ hai vị đại thần, hỏi công chúa Xích Tôn: "Đại tỷ, tôi có chuyện quên hỏi chị." "Chuyện gì?" Công chúa Xích Tôn tưởng Ngô Mặc hỏi về tình hình trong miếu Quan Vũ.

Nào ngờ tên này hoàn toàn không đi theo lối mòn.

Cậu nói thẳng: "Chị ở Thổ Phồn nhiều năm như vậy, có người ngưỡng mộ nào không?" "Hả?" Công chúa Xích Tôn ngẩn người.

Chương 886

“Huynh đệ, tại sao lại hỏi vậy?

Chẳng lẽ Tùng Tán Cán Bố lại bôi nhọ tôi trong sử sách?” Nghĩ đến việc mình sẽ lưu lại tiếng xấu trong lịch sử, công chúa Xích Tôn càng thêm hận Tùng Tán Cán Bố đến tận xương tủy.

“Tôi không nói chuyện đó.” Ngô Mặc xua tay, nghiêm túc nói: “Thật không dám giấu, chúng tôi bị một thứ dẫn vào đây.

Tôi không nhìn rõ nó trông thế nào, chỉ biết toàn thân nó toàn là lông.

Chúng tôi còn phát hiện một tấm thẻ gỗ ở lớp giữa, trên đó ghi lại một số thông tin về chị.” Ngô Mặc kể lại sơ qua tình hình lúc nãy.

Cuối cùng, cậu nói rất nghiêm túc: “Nói thật, trên tấm thẻ gỗ miêu tả ngài rất tốt đẹp, nếu không phải là người ngưỡng mộ ngài, sao lại ghi chép như vậy?” “Cái này...” Công chúa Xích Tôn thật sự không nhớ ra mình từng có vận đào hoa khi nào.

Trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, ngoài Tùng Tán Cán Bố ra, bà chưa từng giao tiếp nhiều với người đàn ông nào khác.

Bà chậm rãi lắc đầu, cười khổ nói: “Tôi không nghĩ ra người anh nói là ai, tộc nhân của tôi ngoài người đang ở dưới thân tôi đây, còn lại đều bị chém giết sạch sẽ.

Hơn nữa mấy năm đầu, tôi lúc tỉnh lúc mơ, lúc mơ hồ còn không biết mình là ai.” Ngô Mặc nghe xong, mắt híp lại thành một đường, trong lòng thầm tính toán: “Xem ra cái miếu nát này có không ít bí mật!

Với cái nết của hệ thống, nhiệm vụ được giao chắc chắn không dễ dàng, có lẽ lại là một trận ác chiến đây.” Phải nói Trương Khởi Linh mãi mãi là tấm gương tiêu biểu chịu khổ trước, hưởng sướng sau.

Trong lúc Ngô Mặc và công chúa Xích Tôn nói chuyện, anh đã dùng xẻng công binh đập vỡ một bức tường.

Tiếng gạch đá đổ xuống đất thu hút sự chú ý của mọi người.

Ngô Mặc không nói nhảm nữa, sải bước đi tới: “Lão Trương, tìm thấy cơ quan chưa?” Trương Khởi Linh cầm đèn pin chiếu một vòng vào sâu trong bức tường, cuối cùng dừng tia sáng ở góc dưới bên phải.

Ngô Mặc men theo ánh sáng thò đầu vào xem.

Chỉ thấy trong góc có một cái đĩa tròn nhô ra.

Đĩa tròn to cỡ vô lăng, trên mặt đĩa khắc những bức phù điêu xấu xí.

Nhìn hình dạng lại là mấy thứ ma quỷ thần thánh của vùng Tạng.

Tôn giáo ở vùng Tạng quá nhiều, tín ngưỡng cũng phức tạp.

Trừ phi đặc biệt am hiểu, còn không người thường cũng chỉ xem cho vui.

Ngô Mặc nghển cổ nhìn một lúc.

Do góc độ nên có một phần nhìn không rõ lắm.

Muốn hiểu rõ cơ quan, phải tiến vào gần nghiên cứu.

Ngô Mặc không chút do dự rút đèn pin từ sau lưng, lại rút dao găm ở bắp chân ra.

Cúi người chuẩn bị chui vào.

Nhưng đầu vừa thò vào, cổ áo sau đã bị người ta túm lấy.

Chưa kịp quay đầu lại, giọng của Trương Khởi Linh đã vang lên bên tai: “Đừng động, để tôi đi.” “Anh đi?” Ngô Mặc lẩm bẩm lặp lại một lần, mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Cậu quay đầu lại, hai mắt nhìn tới nhìn lui trên mặt Trương Khởi Linh, soi xét từ trên xuống dưới không ngừng.

Cậu không nghi ngờ ý đồ của Trương Khởi Linh.

Chủ yếu là muốn xác nhận xem đồng chí Lão Trương có phải bị mấy người kia làm cho hỏng rồi không?

Nếu thật sự như vậy, cậu sẽ phải nghiêm túc cân nhắc kế hoạch cải tạo huynh đệ có nên chính thức khởi động hay không.

Tình cảm là tình cảm, làm việc là làm việc.

Hở ra là muốn trói buộc mình?

Tuyệt đối không được.

Hệ thống tùy thời giao nhiệm vụ, chứng tỏ tương lai còn rất nhiều hành động nguy hiểm.

Nếu mỗi lần làm việc mình đều phải vắt óc nghĩ cớ, thuyết phục mấy người kia đừng quản mình, vậy thì có khác gì bị nhốt trong tù?

Trong thời gian ngắn mình có thể nhượng bộ vài bước, nhưng lâu dài thì sao?

Chính Ngô Mặc cũng không chắc mình có nảy sinh tâm lý nổi loạn không.

Dù sao con người cũng giống như lò xo, bị nén đến tận cùng chắc chắn sẽ bật lại dữ dội.

Đến lúc đó anh em thật sự phải trở thành người dưng sao?

Hay là đao kiếm tương tàn?

Phải thừa nhận, trong bốn năm qua, ngoài phương diện tình cảm vẫn ngốc như cũ, những chuyện khác Ngô Mặc lại nhìn thấu hơn rất nhiều.

Hơn nữa, quanh năm chiếm vị trí chủ đạo, khí chất bên trong cũng bất giác thay đổi một chút.

Bây giờ muốn cậu cam tâm tình nguyện đứng sau người khác, chi bằng bắn một phát cho cậu chết đi còn sướng hơn.

Cậu nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh mấy giây, chẳng nhìn ra cái quái gì.

Tên này mặt lạnh như tiền.

Trừ phi đối mặt, lại cầm thêm cái kính lúp, nếu không rất khó phát hiện cơ mặt anh có chuyển động nhỏ nào không.

Ngô Mặc do dự một chút.

Lại quay đầu nhìn bức tường bên trong cao chưa đến một mét rưỡi, lập tức bừng tỉnh ngộ.

Hóa ra mình đã hiểu lầm Lão Trương.

Anh ngăn mình lại, e là thấy bên trong động quá thấp, sợ mình cúi người làm việc không tiện.

Đúng là anh em tốt.

Lặng lẽ làm việc lớn.

Không hổ là rường cột tương lai của nhà họ Ngô chúng ta.

Sau khi Ngô Mặc nghĩ thông, cậu cắm dao găm vào bao ở chân, lùi một bước đứng thẳng người, tay phải đặt lên vai Trương Khởi Linh, cười nói: “Lão Trương, vậy huynh đệ không tranh với anh nữa, anh nghĩ cũng không sai, tôi cao hơn anh, cúi người quả thật không thoải mái.” Cậu nói được nửa câu, phát hiện mình hình như lại nói trúng chỗ đau của đối phương, liền ngậm miệng nuốt nửa câu sau vào bụng.

Sắc mặt Trương Khởi Linh hơi cứng lại.

Im lặng một lúc, anh quay người chui vào trong tường.

Ngô Mặc không để ý, cười hì hì đứng phía sau cầm đèn pin soi sáng cho Trương Khởi Linh.

Hắc Nhãn Kính lại gần, cứ như thể lúc nãy không có chuyện gì xảy ra.

Hắn cầm lấy đèn pin trong tay Ngô Mặc, nói: “Lùi ra sau chút đi, tình hình ở đây không rõ, nói không chừng sẽ có nguy hiểm đột ngột.” Cái gọi là ngã một lần khôn ra một chút.

Hắc Nhãn Kính không muốn làm Ngô Mặc phản cảm, hai chữ “bảo bối” cũng không dám gọi.

Đều là cáo già cả.

Hắn chú ý đến một chuyện, lúc Ngô Mặc nhắc đến hai chữ “giải tán”, vẻ mặt có một thoáng rất nghiêm túc, chứng tỏ trong lòng cậu thật sự rất để ý một số chuyện.

Ngô Mặc mặt không biểu cảm, đầu cũng không quay lại nói: “Tôi có lùi ra sau hay không không vấn đề, anh đừng để anh tôi và anh Béo lại gần, nếu không không có chuyện cũng sẽ gây ra chuyện.” Giọng nói không nhỏ, Ngô Tà và Vương Bàn Tử nghe rõ mồn một.

Hai người lườm một cái, đồng loạt giơ ngón giữa về phía bóng lưng Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa không đi theo, mà đứng sau lưng công chúa Xích Tôn, tay cầm vũ khí, thỉnh thoảng chú ý động tĩnh của bà.

Anh là một người rất cẩn thận.

Tuyệt đối không dễ dàng tin một người hay một con quái vật.

Dù người này đã tỏ ra thiện chí, nhưng đối với Giải Ngữ Hoa, vẫn cần phải đề cao cảnh giác, phòng trường hợp đối phương lật lọng.

Dù sao trong quá khứ, anh đã từng gặp phải sự phản bội như vậy, suýt nữa mất mạng tại chỗ.

Chỉ có luôn đề cao cảnh giác, mới không cho đối thủ có cơ hội lợi dụng.

Lâm Phong ngậm điếu thuốc chưa châm, dựa nghiêng vào một bức tường.

Chương 887

Từ góc độ của hắn có thể quan sát động tĩnh của mọi người, cũng có thể tấn công kẻ địch xuất hiện ngay lập tức.

Bên trong bức tường.

Trương Khởi Linh ngồi xổm bên cạnh đĩa tròn, cẩn thận quan sát hoa văn trên đó.

Chính giữa đĩa tròn khắc hình quỷ vương và một người phụ nữ hợp thể.

Nhưng khác với những hình tượng thông thường, dung mạo người phụ nữ rất rõ ràng, xinh đẹp, hai tay ôm quỷ vương cười rất đắc ý.

Chỉ nhìn biểu cảm của bà ta, không giống như đang chịu khổ, ngược lại còn rất hưởng thụ.

Quỷ vương thì khác.

Nhe răng nanh, biểu cảm mơ hồ lộ ra vẻ đau đớn.

Tư thế song tu cũng khác với các hình vẽ trong miếu ở vùng Tạng, tóm lại rất giống như người phụ nữ đang hấp thụ sức mạnh của quỷ vương.

Trương Khởi Linh liếc một cái, rồi lại dời tầm mắt ra xung quanh.

Chữ Tạng cổ chi chít như nòng nọc nhỏ, chiếm hết phần trên của đĩa tròn, không chừa một khoảng trống nào.

Tay anh khẽ lướt trên trụ đá, muốn xác nhận xem bên trong có cơ quan không.

Tay di qua di lại mấy lần, đột nhiên dừng lại ở vị trí một phần ba trụ đá.

Ngô Mặc không chớp mắt nhìn chằm chằm hành động của Trương Khởi Linh.

Thấy anh đột nhiên dừng lại, cậu hiểu ra tên này chắc đã phát hiện ra điều gì đó.

Cậu không dám lên tiếng làm phiền, chỉ nắm chặt con dao găm trong tay một lần nữa.

Mấy người Hắc Nhãn Kính cũng vậy.

Sống trong môi trường áp lực cao quanh năm, tinh thần phải tập trung cao độ, một chút sơ sẩy là hối không kịp.

Trương Khởi Linh hai tay vịn vào phần dưới của trụ đá.

Anh đột ngột xoay sang phải, ngay sau đó lại nhanh chóng xoay sang trái ba vòng.

Tiếp theo nhấc lên, rồi lại ấn mạnh xuống.

Cùng lúc đó, anh rút một chiếc đũa sắt từ sau lưng ra, với tốc độ cực nhanh cắm vào khe hở giữa trụ đá và mặt đất.

Ngô Mặc nhìn đến nỗi mắt cũng trợn tròn.

Thật sự không hiểu nổi, đồng chí Lão Trương từ khi nào lại mang theo đũa trong túi?

Chẳng phải anh ta giỏi dùng Phát Khâu Chỉ sao?

Sao lại biết theo kịp thời đại thế này?

Dùng ngón chân đào đất đã khiến mình kinh ngạc lắm rồi.

Giờ lại còn học được cách dùng đũa, tiến bộ nhanh thật.

Chưa kịp hỏi.

Chỉ nghe tiếng “cạch cạch” không ngừng bên tai.

Mọi người theo tiếng động nhìn sang hai bên.

Chỉ thấy bức tượng Phật vốn đứng ở bên phải từ từ di chuyển, để lộ ra một cánh cửa đá phía sau.

Hai bên cửa đá dưới đất có một vòng tròn đường kính một mét.

Trong vòng tròn, một bên viết chữ “Vấn”, một bên viết chữ “Tâm”.

Lâm Phong đứng khá gần, một bước nhảy vọt qua đó.

Anh nhìn quanh cửa đá một hồi lâu, đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn, vội vàng hét lên: “Vãi, mấy anh em mau lại xem, cái này sao giống như đang đếm ngược thế?” Một câu nói, không khí trong đại điện tầng hai lập tức trở nên căng thẳng.

Hắc Nhãn Kính quan sát một lát, trầm giọng nói: “Thứ trên cửa là một loại đồng hồ nước, dùng để tính thời gian thời cổ đại, xem ra đây hẳn là một cơ quan khác.” Ngô Mặc vẻ mặt có chút nặng nề: “Anh, có thể ước tính được bao lâu không?” “Mười phút.” Giải Ngữ Hoa xen vào: “Xem ra, chúng ta phải mở cánh cửa này trong vòng mười phút, nếu không sẽ có kết cục giống như trên bích họa.” Nói rồi anh chỉ tay về phía một bức tượng Phật khác.

Chỉ thấy trên áo cà sa của tượng Phật có vẽ một bức tranh vô cùng thê thảm.

Trên áo cà sa vẽ mấy người đang gào khóc thảm thiết.

Trạng thái của họ giống như đồ hình âm dương.

Thân thể chia làm hai, một nửa như xương khô, một nửa rất bình thường.

Họa tiết màu đen trên mặt đất dường như là chất lỏng.

Hai bên tượng Phật cúi đầu nhìn họ, nụ cười trên mặt vô cùng quỷ dị, phảng phất như đang thưởng thức nỗi đau của họ.

Bức tranh được vẽ vô cùng chân thực.

Thể hiện đầy đủ trình độ văn hóa và tài năng nghệ thuật của người dân nước Thổ Phồn.

Vương Bàn Tử là người đầu tiên không giữ được bình tĩnh, quay đầu hét về phía công chúa Xích Tôn: "Tôi nói này công chúa, tình báo của chị cũng không ổn lắm, lúc nãy cũng không nói là có đếm ngược?" Công chúa Xích Tôn không hiểu, không để ý.

"Đã qua một phút rồi." Ngô Tà nhìn đồng hồ nước, nhắc nhở: "Đừng lãng phí thời gian, mau nghĩ cách mở cửa." Công chúa Xích Tôn nhíu mày suy nghĩ, vắt óc nhớ lại chuyện quá khứ, một lát sau đột nhiên ngẩng đầu nói: "Tôi nhớ ra rồi, tôi từng nghe thấy một loại âm thanh kỳ lạ phía sau vách đá, nếu tôi không đoán sai, đó hẳn là vũ điệu tế tự cổ của Thổ Phồn, nhưng không phải một người, mà là hai người cùng lúc thực hiện." Lời vừa dứt, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính đồng thời quay người, lao về phía hai bức tượng Phật hai bên.

Dựa vào kinh nghiệm suy đoán, trong đại điện tầng hai chắc chắn sẽ có manh mối.

Người xưa làm việc có thói quen chừa lại một đường lui, tuyệt đối không tự đẩy mình vào thế bí.

Dù sao tác dụng chính của Trấn Văn miếu là để đoạt lấy sức mạnh của ma nữ, chứ không phải để tự giết mình ở đây.

Nếu đã để lại bức tranh thảm khốc trên áo cà sa, vậy chắc chắn sẽ đặt phương pháp mở cửa ở một vị trí nào đó.

Lý do rất đơn giản.

Từ nước Thổ Phồn tiến vào đây vô cùng khó khăn.

Lỡ trên đường xảy ra tuyết lở hay các hiện tượng tự nhiên khác, dẫn đến lạt ma hoặc nhân vật quan trọng tử vong, thì phải có người khác thay thế vị trí của họ.

Vậy nên việc đặt manh mối ở vị trí then chốt là một việc vô cùng cần thiết.

Thường ngày thời gian là vàng bạc, ở đây thời gian là sinh mệnh.

Giải Ngữ Hoa quay đầu nhanh chóng hỏi công chúa Xích Tôn: "Công chúa, ngài còn nhớ vị trí nào trong đại điện từng phát ra âm thanh đặc biệt không?" Công chúa Xích Tôn nhận ra tình hình nguy cấp.

Trong lòng biết rõ nếu thất bại, mình và con trai e là cũng không có kết cục tốt đẹp.

Mong chờ bao nhiêu năm, khó khăn lắm mới có cơ hội thoát nạn.

Một khi bỏ lỡ, đừng nói là rời khỏi đây, e là ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có.

Mình thì không sao.

Nhưng Tang Cát thì sao?

Từ khi sinh ra đến giờ, nó chưa từng được trải nghiệm cuộc sống của một người bình thường.

Mình làm mẹ, sao có thể đối diện với nó?

Bà không do dự nữa, vừa hồi tưởng vừa nhìn quanh.

Ánh mắt đột nhiên dừng lại ở góc tượng Hộ pháp trong đại điện, trên đất có một cái hộp đất sét.

"Trong hộp có đồ." Công chúa Xích Tôn hét lớn: "Tôi nhớ ra rồi, từng nghe thấy tiếng động nhỏ phát ra từ đây." Mà lúc này Hắc Nhãn Kính đang ngồi xổm ở đó.

Hắn cảm thấy trong miếu xuất hiện một cái hộp, rõ ràng là có điều kỳ lạ.

Lời của công chúa Xích Tôn vừa hay xác nhận suy đoán của hắn.

Hắc Nhãn Kính không nói hai lời, rút dao găm ra đâm mạnh vào mắt hộp. 92.

Chương 888

Thế đâm mạnh mẽ, phảng phất như có thù không đội trời chung với cái hộp.

Mắt hộp bị đâm, miệng lại từ từ mở ra, bên trong lộ ra nửa cái hộp gỗ.

Hắc Nhãn Kính nhanh chóng rút hộp ra.

Hắn không có thời gian thưởng thức cái hộp gỗ cổ kính.

Hai ngón tay dùng sức, mở nắp hộp ra.

Ngô Mặc lại gần, không khách khí lấy cuộn giấy bên trong ra.

Mở ra xem, mặt xanh mét, theo sau là một câu chửi thề đậm chất quốc túy: "Tổ sư cha nhà nó, mở cơ quan thì mở cơ quan, sao lại nhảy nhót cái mẹ gì nữa?

Cạn lời hơn nữa còn là múa đôi?" Bây giờ cậu căm thù sâu sắc việc xuống mộ phải nhảy múa.

Không có âm nhạc, còn phải nắm bắt nhịp điệu, hoàn toàn không khác gì bệnh nhân tâm thần lên cơn co giật.

"Đừng có cằn nhằn nữa, thời gian không chờ người đâu." Lâm Phong vươn tay giật lấy cuộn giấy từ tay Ngô Mặc, nhanh chóng liếc qua, hoa văn trên đó lập tức được ghi nhớ trong lòng.

Khó coi, xấu xí, là ấn tượng đầu tiên của hắn về vũ điệu này.

Động tác trên hình vẽ, nói thật còn không đẹp bằng điệu nhảy hầu đồng ở Đông Bắc.

"Không thể lãng phí thời gian, phải hiểu ý nghĩa trên đó." Giải Ngữ Hoa tương đối lý trí, trầm giọng nói: "Trước cửa đá có hai vòng tròn, theo ý nghĩa trên hình vẽ, hai người phải đứng riêng ở hai vòng tròn khác nhau, sau đó cùng lúc thực hiện các động tác vũ đạo." Vương Bàn Tử thò đầu xem hình vẽ, những động tác chi chít khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Hắn không nhịn được hít một hơi khí lạnh: "Trời đất ơi, nhiều động tác thế này một người nhớ còn khó, bây giờ còn yêu cầu hai người đồng bộ, lỡ có sai sót thì làm sao?" Hắc Nhãn Kính nhún vai, cười xấu xa: "Đơn giản thôi, sang năm ngày này là giỗ tròn." Ngô Tà nghe đến đây, trừng mắt nhìn Hắc Nhãn Kính một cái: "Đến lúc nào rồi còn nói nhảm?

Sư phụ, anh có thể nghiêm túc chút được không?" Nói xong anh quay đầu nhìn Trương Khởi Linh hỏi: "Tiểu Ca, anh có ý kiến gì không?" Trương Khởi Linh không im lặng như thường ngày, mà dứt khoát ném ra hai chữ — "Làm theo." Nói thì gọn, nhưng độ khó thực tế hơi cao.

Một bên phải thuộc các bước nhảy, một bên còn cần hai người phối hợp với nhau.

Hoàn thành trong chín phút?

Có khác gì bắt trẻ con thi chứng chỉ tiếng Anh cấp bốn cấp sáu?

Vương Bàn Tử cắn răng: "Mẹ nó, tốn sức thế làm gì, trực tiếp dùng thuốc nổ là xong.

Lão tử không tin, mấy quả lựu đạn ném qua, cửa sẽ không nổ tung?" Ngô Mặc trong lòng cũng có chút rục rịch.

Thậm chí đã cầm một quả lựu đạn trong lòng bàn tay.

"Không được." Ngô Tà nhanh chóng phản đối, trầm giọng nói: "Chúng ta đã bị mắc kẹt ở tầng hai, toàn bộ kết cấu tòa nhà là gỗ, nếu dùng thuốc nổ rất có thể sẽ tự chôn sống chúng ta." Anh dùng những lời ngắn gọn, rõ ràng giải thích lý do tại sao lúc này không thể dùng thuốc nổ.

Vương Bàn Tử lập tức như quả bóng xì hơi --- xẹp lép.

Thời gian không chờ người, không có thời gian để nói nhảm nữa.

Nếu thuốc nổ không dùng được, vậy chỉ có thể dùng cách nguyên thủy nhất, đó là ngoan ngoãn ghi nhớ động tác, nhảy một điệu múa đôi.

Trừ Vương Bàn Tử, mấy người còn lại chụm đầu vào nhau, cầm cuộn giấy chăm chú xem hình vẽ trên đó.

Vẻ mặt tập trung không kém gì ôn thi đại học.

Không.

Còn nghiêm túc hơn cả ôn thi đại học.

Bởi vì nhớ hay không, liên quan đến an nguy tính mạng.

Ngô Mặc và Lâm Phong chiếm được lợi thế, hai người đều có khả năng nhìn một lần là nhớ, liếc qua một cái là tất cả động tác đều đã ghi nhớ trong lòng.

Khi mấy người Giải Ngữ Hoa vừa nhớ được năm phần.

Ngô Mặc và Lâm Phong nhìn nhau, đồng thời gật đầu, đứng thẳng người mở miệng nói: “Tôi với Phong Tử đã nhớ hết rồi, chuyện mở cửa cứ giao cho hai đứa bọn tôi xử lý đi.” “Hai người nhớ rồi?” Vương Bàn Tử kinh ngạc nhìn hai người, không dám tin chỉ vào cuộn giấy nói: “Trên đó ít nhất có cả trăm động tác, hai đứa mày nhớ hết rồi à?” Ngô Tà phụ họa: “Tiểu Mặc, đây không phải chuyện đùa đâu, em chắc chứ?” Ngô Mặc nhún nhún vai, giơ chiếc đồng hồ trên cổ tay lên, cười khổ nói: "Thời gian chỉ còn năm phút, còn lựa chọn nào khác sao?" Chân mày Ngô Tà nhíu chặt, bản năng quay đầu nhìn Trương

Khởi Linh một cái, hỏi: "Tiểu Ca, anh nhớ được bao nhiêu?" "Năm tầng." Trương Khởi Linh đầu cũng không ngẩng, đôi mắt tiếp tục chằm chằm vào đồ án trên cuộn giấy.

Thời gian không đợi người.

Nhớ thêm được một động tác thì xác suất thành công sẽ tăng thêm một phần trăm.

Ngô Tà lại dời tầm mắt sang Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính, cả hai đồng thanh: "Một nửa." Vương Bàn Tử sợ Ngô Tà hỏi đến mình, vội vàng giơ tay: "Thiên Chân, cậu không cần hỏi Bàn gia đâu, tôi liều mạng lắm mới nhớ được hai hàng động tác, thứ tự còn chẳng chắc chắn nữa là." "Ài, tôi cũng mới nhớ được một nửa." Ngô Tà khẽ thở dài, bất lực nói: "Tiểu Mặc, em thật sự nhớ hết rồi à?

Còn tên điên này thì sao?" "Anh." Ngô Mặc đặt tay lên vai Ngô Tà, ngữ khí vô cùng nghiêm túc: "Hiện tại không còn cách nào khác, chúng ta đành lấy ngựa chết làm ngựa sống mà chạy thôi.

Nhưng anh cứ yên tâm, em nghe Tam thúc từng nói, thầy bói bảo anh ít nhất cũng sống đến chín mươi chín tuổi." Ngô Tà tặc lưỡi một cái, thốt ra một câu: "Sống thực vật à?" "Ngậm miệng lại!" Ngô Mặc vỗ một cái bốp vào sau gáy anh mình, tức giận nói: "Thằng em anh bây giờ đang ngầu lắm đấy nhá.

Trước đây cứ ngỡ mình chẳng làm được gì ngoài việc sinh con, giờ thì khoản đó cũng bù đắp được luôn rồi, lão tử vừa sinh sản vô tính ra một bầy hậu duệ đây này." "Chẳng phải chỉ là nhảy một điệu thôi sao?

Có là cái thá gì đâu.

Đứng đó mà xem em biểu diễn một đoạn vũ đạo cao cấp cho anh thấy uy lực của Vũ vương." Nói xong, cậu nháy mắt với Lâm Phong.

Hai người không nói hai lời, xoay người đi về phía vòng tròn trước cửa.

Lời của Ngô Mặc hình như có chút tác dụng, vẻ mặt sầu não của Ngô Tà biến mất, thay vào đó là vẻ thấp thỏm. "Tiểu Mặc, đợi đã." Thấy cậu sắp bước vào vòng tròn, Giải Ngữ Hoa đột nhiên mở miệng gọi Ngô Mặc lại: "Nghi thức mở cửa cần hai người, hay là để tôi cùng đi với em." Cùng lúc đó, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh cũng bước tới trước cửa.

Nhìn tư thế sẵn sàng của hai người họ, rõ ràng là không tin Lâm Phong có thể học thuộc lòng được hết đáp án.

Sự nghi ngờ này hoàn toàn có thể hiểu được.

Sự hiểu biết của họ về Lâm Phong chỉ giới hạn qua lời kể của Ngô Mặc và thời gian tiếp xúc ngắn ngủi gần đây.

Trong tình huống nguy cấp này, ai lại muốn giao mạng mình vào tay một người không hiểu rõ chứ?

Hắc Nhãn Kính treo nụ cười thương hiệu trên mặt: "Nhị gia, người ta bảo 'con nhà giàu không ngồi dưới mái hiên dột', việc mở cửa cứ giao cho tôi và Ách Ba Trương xử lý đi.

Một cánh cửa nát tẹo này, để Nam Hạt Bắc Ách chúng tôi hầu hạ nó thì chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?" Hắn suy đi tính lại, "bảo bối", "tiểu tổ tông" đều không gọi được, vậy thì cứ gọi "Nhị gia" vậy. "Ừm!" Trương Khởi Linh đáp một tiếng, nhấc chân định bước vào vòng tròn.

Anh và Hắc Nhãn Kính có cùng ý nghĩ: Chuyện nguy hiểm tuyệt đối không thể để Ngô Mặc xông lên phía trước.

Ngô Mặc nhìn thấu tâm tư của hai người.

Cậu chẳng buồn đáp lời, nhanh hơn Trương Khởi Linh một bước mà nhảy tót vào vòng tròn.

Tốc độ của Lâm Phong cũng không chậm, gần như cùng lúc với Ngô Mặc bước vào vòng tròn còn lại.

Đối với sự nghi ngờ năng lực của Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, Lâm Phong chẳng mảy may để tâm, thậm chí còn chẳng thèm để bụng.

Anh có phải kẻ thích làm màu đâu mà phải treo năng lực lên đỉnh đầu cho thiên hạ xem?

Hơn nữa, nếu không vì thằng "con trai ngoan" kia, thì ai thèm biết họ là ai chứ?

Anh chưa bao giờ có ý định lưu danh thiên cổ trong thế giới trộm mộ này, chỉ muốn kiếm chút tiền để sau này ăn ngon mặc đẹp đi chơi đây đó thôi.

Ai ngờ đời không như mơ, thằng con trời đánh lại vướng vào cái hệ thống không đáng tin cậy.

Là người làm "bố", anh sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Chỉ đành ngày ngày lẽo đẽo theo sau dọn dẹp bãi chiến trường cho nó.

Cuộc sống dưỡng lão ư?

Hừ, dẹp mịa nó đi, xem tình hình này thì kiếp này chắc vô vọng rồi.

Ngô Mặc và Lâm Phong vừa đứng vào vòng tròn, hai cột sáng từ dưới chân bốc thẳng lên trời.

Một luồng năng lượng mạnh mẽ tức thì đẩy Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính ra ngoài.

Cột sáng trong suốt như lồng kính, nhốt Ngô Mặc và Lâm Phong bên trong. "Tiểu Mặc!" Đám người Ngô Tà đều sững sờ.

Từng người biến sắc, rút vũ khí định xông vào.

Không ai ngờ được sẽ xảy ra biến dị này, nếu biết trước thì họ có chết cũng không để Ngô Mặc đi mạo hiểm.

Công chúa Xích Tôn vội vàng hét lên: "Đừng qua đó, nghi thức sắp bắt đầu rồi!" Chẳng ai thèm để ý đến cô, tâm trí mấy anh trai đều tập trung hết vào Ngô Mặc.

Chương 889

Ngô Mặc ở trong cột sáng thấy hành động của họ, liền vội vàng ra dấu tay bảo dừng lại, ra hiệu họ đừng hành động thiếu suy nghĩ, lúc này mới ngăn được mấy người kia.

Sau đó cậu không nhìn họ nữa mà cau mày nhìn sang Lâm Phong ở đối diện.

Vì dường như cậu đã nghe thấy một tiếng trống trầm đục.

Lâm Phong hiểu ý, gật đầu ra hiệu mình cũng nghe thấy âm thanh đó.

Ngô Mặc đã hiểu, tiếng trống chính là nhạc đệm.

Thời gian không chờ đợi, phải nhảy xong cả đoạn trước khi thời gian kết thúc.

Hiện tại không còn lựa chọn nào khác.

Ngô Mặc ra mấy dấu tay mà người ngoài nhìn không hiểu với Lâm Phong, đó là bộ ngôn ngữ cử chỉ mà họ tự sáng tạo ra từ nhỏ.

Ngoài hai người họ ra, dù có là bà nội cũng chẳng hiểu được là ý gì.

Kiếp trước khi còn nhỏ, họ thường xuyên bị người trong thôn bắt nạt.

Người ta nói "dân nghèo sinh nghịch tử" quả không sai chút nào.

Vì lý do thân thế, người lớn trong thôn thấy hai đứa không mắng thì cũng đá cho một cái.

Trẻ con theo gương cha mẹ cũng chẳng tử tế gì, thỉnh thoảng lại kiếm chuyện đánh họ một trận.

Đánh đơn thì không lại, mà liên thủ thì lại bị cả đám quây đánh.

Bị ăn đòn gần như là chuyện cơm bữa.

Mỗi lần về nhà đều bầm dập mặt mày, còn phải lừa bà là đi đứng không cẩn thận nên ngã.

Ban đầu để trốn tránh đám người đó, hai đứa nghiên cứu ra đủ loại thủ ngữ.

Chỉ cần thấy đám đó là lập tức ra dấu cho đối phương chuồn lẹ.

Nhưng sau này thì khác.

Hai đứa theo lão đạo sĩ học võ, sức lực cũng lớn hơn trước nhiều, thủ ngữ liền biến thành giao tiếp chiến thuật.

Thỉnh thoảng lại nấp dưới chân tường, trên ngọn cây, hay nóc nhà vệ sinh công cộng.

Hễ thấy kẻ thù là im lặng trao đổi vài câu, sau đó tìm cơ hội ra tay.

Lúc đó đánh thì tuyệt đối không nương tay, đánh cho đám đó khóc cha gọi mẹ, đứa nào đứa nấy mắt sưng như mắt gấu trúc.

Ngay cả người lớn họ cũng không tha.

Chỉ cần có ai đi vệ sinh đêm là hai thằng nhãi lại ném pháo vào trong, không nổ cho đối phương dính đầy người thì tuyệt đối không thôi.

Quậy cho cả thôn gà bay chó sủa mà chẳng ai làm gì được.

Muốn bắt quả tang ư?

Hai đứa nó chạy còn nhanh hơn khỉ, thấy có biến là vắt chân lên cổ mà chạy.

Tìm bà lão tính sổ à?

Ôi chao, trả thù còn thảm liệt hơn.

Hai thằng nhãi nửa đêm học tiếng chó sủa, gà gáy, làm cả thôn mất ngủ.

Cứ như đánh du kích vậy.

Cuộc trả thù kéo dài rất lâu, cuối cùng cán bộ thôn chịu không thấu, phải chủ động tìm bà lão hòa giải thì mọi chuyện mới tạm êm xuôi.

Sau này hai người rời làng lên thành phố bôn ba, cũng không còn cơ hội dùng bộ thủ ngữ này nữa.

Không ngờ hôm nay lại phải lôi nó ra dùng lại.

Trong lòng cả hai đồng thời dâng lên một cảm giác khó tả.

Đám Ngô Tà thì ngơ ngác, chẳng hiểu cái mô tê gì.

Chỉ thấy Ngô Mặc và Lâm Phong ra dấu vài cái rồi cởi áo khoác ngoài, lộ ra lớp áo lót phòng hộ quân dụng bên trong.

Tiếp đó lại rút từ trong túi ra một dải vải bịt mắt lại.

Hai người với thân hình săn chắc, hai chân hơi dang ra, từ từ nhấc cánh tay lên.

Ngô Mặc và Lâm Phong bắt đầu màn nhảy đôi.

Hai người bịt mắt nhưng độ ăn ý còn hơn cả anh em sinh đôi.

Giơ tay, đá chân, xoay eo, xoạc chân.

Khoác trương hơn nữa là ngay cả những động tác hất đầu, xoay người một chân hay bật nhảy đều tiến hành đồng bộ.

Có thể nói cả bộ động tác như đã được diễn luyện hàng ngàn lần, đều tăm tắp không một chút sai sót.

Bảo là chưa từng đi luyện ở hộp đêm thì đánh chết mấy anh trai kia cũng không tin.

Điều khiến họ ức chế hơn là động tác nhảy của Ngô Mặc rõ ràng còn thuần thục và mượt mà hơn cả bốn năm trước.

Phần thân trên lộ ra vài vết sẹo, cơ bắp trên cánh tay săn chắc, không những không làm người ta sợ hãi mà còn toát lên sức hút dã tính khó cưỡng của đàn ông.

Nói không ngoa, nếu lúc này không phải đang nhảy đồng trong miếu mà là ở quán bar hay hộp đêm, thì đám nam thanh nữ tú bên dưới chắc chắn sẽ phát điên mất.

Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà dù rất lo cho an nguy của Ngô Mặc nhưng nhất thời cũng không xác định nổi cậu và Lâm Phong rốt cuộc có quan hệ gì?

Đơn thuần là anh em vào sinh ra tử?

Đừng đùa chứ.

Nhìn độ ăn ý này, nếu không ở cùng nhau cả chục năm thì không bao giờ làm được.

Ngay cả anh em song sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm cũng khó mà đạt tới trình độ này.

Vương Bàn Tử ghé sát Ngô Tà, nheo mắt nói đầy nghiêm túc: "Thiên Chân, tôi có câu này nhịn lâu lắm rồi, thực sự muốn hỏi cậu một chút." Ngô Tà đang dồn hết tâm trí vào Ngô Mặc, chẳng thèm nhìn Bàn Tử lấy một cái, thuận miệng đáp: "Chuyện gì?" "Thiên Chân này." Vương Bàn Tử xoa cằm, cân nhắc hồi lâu: "Bác gái nhà cậu ngày xưa rốt cuộc là sinh mấy đứa vậy?" "Hả?" Một câu hỏi không đầu không đuôi làm Ngô Tà ngơ ngác.

Nhưng chưa đợi anh kịp trả lời, Hắc Nhãn Kính bên cạnh đã nhanh nhảu cướp lời: "Đồ đệ, tôi cũng có thắc mắc này, có thể giải đáp chút không?" Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh cũng phân tâm nhìn về phía Ngô Tà.

Còn phía Ngô Mặc ư?

Họ đã hoàn toàn yên tâm rồi.

Nếu hai người kia phối hợp mà còn không mở được cửa thì người khác cũng vô dụng thôi.

Nói thật lòng, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh - cặp bài trùng nghiệp dư phối hợp mấy chục năm - cũng chẳng dám khẳng định độ ăn ý có thể vượt qua Ngô Mặc và Lâm Phong.

Họ suy đi tính lại, cảm thấy chỉ có một lý do đáng tin cậy nhất: Lâm Phong cũng là con cháu Ngô gia, thậm chí rất có khả năng là anh em song sinh khác trứng với Ngô Mặc.

Dù sao Ngô gia cũng có tiền lệ rồi mà.

Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh chẳng phải cũng tạo ra một Ngô Tam Gia thật giả khó phân sao?

Biết đâu năm đó trưởng nam Ngô gia sinh đôi, vì để che giấu chuyện gì đó nên mới đem Lâm Phong gửi đi.

Tục ngữ nói đúng, ở bầu thì tròn ở ống thì dài.

Bị tư duy nhảy vọt của Ngô Mặc làm nhiễu loạn, mạch não của đám Giải Ngữ Hoa cũng dần đi chệch quỹ đạo bình thường.

Giờ mà cho họ một gáo nước, họ có thể não bổ ra cả một dòng sông Hoàng Hà.

Vẻ mặt Ngô Tà hơi đơ ra.

Anh đã phản ứng lại được Vương Bàn Tử và Hắc Nhãn Kính đang muốn hỏi gì. "Cái này..." Ngô Tà cố gắng hồi tưởng.

Lúc mẹ sinh đứa thứ hai, mình đang làm cái gì nhỉ?

Chương 890

Trong nhà là một chiếc nôi hay hai chiếc nôi?

Sao mang máng nhớ có ai đó từng nhắc đến chuyện sinh đôi nhỉ?

Đừng nói nhé, bị hỏi thế này làm chính Ngô Tà cũng bị xoay như chong chóng, bắt đầu dao động.

Bao nhiêu chuyện có hoặc không đều lướt qua não một lượt.

Thậm chí chuyện bà nội nhận Lâm Phong làm cháu nuôi, anh cũng đem ra tính toán lại.

Chủ yếu là muốn xác nhận xem bà nội rốt cuộc có biết tình hình hay không. "Thiên Chân, cậu nói gì đi chứ." Vương Bàn Tử huých Ngô Tà một cái: "Lâm Phong có phải anh em ruột của cậu không?

Mà nói thật lòng nhé, bất kể có phải anh em không, tôi thấy cậu phối hợp với Tiểu Mặc còn chẳng bằng người dưng." Đau lòng quá đi mất!

Ngô Tà bây giờ là một kẻ cuồng em trai cấp độ đỉnh cao, điều anh để tâm nhất chính là người khác có quan hệ với em mình tốt hơn mình.

Thế mà Vương Bàn Tử còn dám nhắc đến trước mặt anh?

Ngô Tà tức giận lườm lão một cái cháy mặt, cứng miệng nói: "Tử Bàn Tử, không biết nói chuyện thì câm mồm vào.

Cái gì mà không bằng?

Đó là do tôi chưa ra tay thôi, không thì tôi sẽ cho các người thấy thế nào là anh em đồng lòng." "Đồng lòng?

Ha ha." Hắc Nhãn Kính cười xấu xa lắc đầu: "Tôi còn có một suy đoán nữa, đại đồ đệ, có khi nào vì cậu không phải người Ngô gia nên độ phối hợp với Tiểu Mặc mới thấp thế không?" Thật là thất đức!

Một câu của Hắc Nhãn Kính trực tiếp đá văng Ngô Tà ra khỏi gia phả Ngô gia luôn. "Ừm, rất có khả năng." Giải Ngữ Hoa khẽ cười, dường như nghĩ đến chuyện gì đó thú vị, nhìn Ngô Tà đang bốc hỏa mà cười nói: "Ngô Tà, hay cậu cũng là người Giải gia chúng tôi nhỉ?

Có muốn về tra kỹ lại chút không?" Liên tiếp ba đao, đao nào cũng đâm trúng tim đen.

Ngô Tà chẳng muốn để ý đến mấy kẻ nói bậy này nữa, chuẩn bị tiếp tục nhìn chằm chằm em trai mình.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc quay đầu, dư quang khóe mắt lại thấy Trương Khởi Linh gật đầu một cái.

Mắt Ngô Tà như muốn lọt tròng.

Ý gì đây?

Tiểu Ca, anh cư nhiên cũng tán thành cách nói của họ sao?

Ngay khi anh định đòi một lời giải thích thì mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Mọi người không đứng vững, lảo đảo lùi lại mấy bước.

Lúc này chẳng ai còn tâm trạng đùa giỡn nữa, tất cả đều nắm chặt vũ khí, cẩn thận nhìn chằm chằm phía trước, định bụng hễ có gì bất ổn là ra tay ngay lập tức.

Ngô Mặc và Lâm Phong lúc này đã kết thúc động tác.

Họ không kịp lau mồ hôi, đứng trong cột sáng nghiêm túc nhìn cánh cửa đá phía trước.

Cột sáng dần tan biến, cánh cửa đá phát ra những tiếng cọt kẹt. "Mẹ kiếp, thành công rồi!" Ngô Mặc nắm chặt nắm đấm, quay người nháy mắt với nhóm Giải Ngữ Hoa, đắc ý nói: "Thế nào, tiểu gia đã nói gì rồi?

Chỉ cần tôi ra tay thì không có việc gì là không xong." Cậu chỉ muốn khoe khoang năng lực của mình một chút thôi, nhưng hoàn toàn quên mất dáng vẻ hiện tại của mình có sức hút thế nào với một số người.

Mái tóc ngắn rối bời, mồ hôi trên trán, cơ bắp rắn chắc, đôi chân dài thẳng tắp.

Hormon nam tính bùng nổ cộng với hơi thở dã tính đủ để khiến người ta mê mẩn, đến nỗi không nỡ rời mắt.

Công chúa Xích Tôn cũng cảm thấy mặt hơi nóng lên.

Trong lòng thầm đem Ngô Mặc ra so sánh với Tùng Tán Cán Bố, và kết luận là: Tùng Tán Cán Bố còn lâu mới cường tráng và mạnh mẽ bằng Ngô Mặc.

Lâm Phong nhận ra không khí có gì đó sai sai.

Anh liếc xéo Ngô Mặc một cái, hừ lạnh: "Lão nhị, bớt khoe mẽ như con công xòe đuôi đi, mau mặc áo vào, chúng ta còn phải đi tiếp." Ngô Mặc lúc này mới thấy hơi lạnh.

Cậu cúi người nhặt áo lên, miệng vẫn không rảnh rỗi: "Con trai ngoan, nhảy tốt lắm, bố tặng con một like." Ngô Mặc thoăn thoắt mặc xong áo khoác, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt thoáng qua một tia tiếc nuối của ai đó.

Cậu và Lâm Phong bước ra khỏi vòng tròn.

Cậu đưa tay lau mồ hôi trên đầu, tiện tay quẹt luôn vào áo Hắc Nhãn Kính bên cạnh.

Động tác cực kỳ thuần thục, nhìn qua là biết đã in sâu vào DNA

rồi.

Nhưng chính hành động tùy ý này lại khiến bầu không khí gượng gạo lúc nãy tan biến sạch sẽ.

Hắc Nhãn Kính vẫn treo nụ cười xấu xa thương hiệu, ghé sát Ngô Mặc nói: "Nhị gia, nhảy đẹp đấy chứ, hay lần sau tiền đặt cược đổi thành nhảy múa nhé?" Vừa dứt lời, trong đầu hắn đã hiện ra một khung cảnh: Hắn và Ngô Mặc cùng ở trong một căn phòng, hắn kéo vĩ cầm còn Ngô Mặc thì uyển chuyển nhảy múa.

Tưởng tượng thì hay lắm, nhưng không biết khi thấy Ngô Mặc nhảy một đoạn "nhị nhân chuyển" (kịch dân gian Đông Bắc) trên nền nhạc vĩ cầm của mình thì mặt hắn sẽ có biểu cảm gì?

Chắc vẫn là say mê và ngưỡng mộ thôi nhỉ?

Dù sao Hắc gia cũng có bao giờ là người nghiêm túc đâu, mạch não không bình thường mới là chuyện thường tình.

Ngô Mặc khinh bỉ xì một tiếng.

Cậu đâu có ngu, nhìn biểu cảm của Hắc Nhãn Kính là biết trong bụng chẳng ấp ủ điều gì tốt đẹp.

Nhưng nam nhi đại trượng phu, thua người không thua trận.

Đối phương đã đưa ra vụ cá cược, nếu cậu không dám nhận thì chẳng phải ám chỉ tương lai cậu chắc chắn sẽ thua sao?

Thế thì không được.

Cậu có thể không quan tâm người khác, nhưng đối mặt với Hắc Nhãn Kính thì tuyệt đối không thể nhận thua.

Bất kể xét trên phương diện nào, cậu nhất định phải đè vị cựu thần tượng này xuống dưới thân mình mới được.

Ai bảo hắn đã phá hủy giấc mơ thời niên thiếu của cậu chứ.

Nghĩ tới đây, Ngô Mặc nheo nheo mắt.

Sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cậu đưa ngón tay móc lấy cằm Hắc Nhãn Kính như gã lưu manh đang trêu ghẹo góa phụ đầu làng: "Nhảy múa?

Thế thì chán chết, mấy đứa con gái mới chơi kiểu đặt cược vô vị ấy, anh em mình chơi thì chơi cái gì lớn hơn đi." "Ồ?" Trong mắt Hắc Nhãn Kính tràn đầy ý cười.

Hắn hơi ngửa đầu nhìn Ngô Mặc, vô cùng hứng thú hỏi: "Vậy ý Nhị gia muốn cược cái gì?" "Nhảy thoát y." Ngô Mặc nhìn Hắc Nhãn Kính cười một cái, nói: "Loại không còn mảnh vải che thân ấy, có dám chơi không?" Hắc Nhãn Kính hơi sững sờ.

Hắn thực sự không ngờ Ngô Mặc lại đưa ra điều kiện như vậy.

Ai cũng biết với tính cách của Ngô Mặc, cậu luôn giữ lời hứa, dám chơi dám chịu.

Giờ vụ cá cược này bất luận ai thắng ai thua thì hắn cũng đều là người vớ bẫm.

Nghĩ đến cảnh mình và Ngô Mặc "thành thật với nhau", dục niệm dưới đáy mắt hắn suýt chút nữa là phun trào, hận không thể cùng Ngô Mặc cá cược ngay bây giờ.

Ngay khi Hắc Nhãn Kính định thừa cơ đưa ra một vụ cá cược thì Giải Ngữ Hoa đột nhiên lên tiếng từ chối: "Không được, Tiểu Mặc, đừng đùa kiểu đó.

Chúng ta mau lên lầu thôi, giải quyết xong vấn đề rồi rời khỏi đây sớm." "Không sao, chơi chút thôi mà." Ngô Mặc nhún vai.

Lúc nói câu này, mặt cậu tỉnh bơ như không có gì, cứ như thể mình vừa buột miệng nói một câu bâng quơ vậy.

Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Lâm Phong mắt tròn mắt dẹt, không hiểu nổi thằng cha này lại lên cơn gì nữa?

Nhảy đến nghiện rồi à?

Hay não lại bị kích thích?

Đang yên đang lành tự đào hố chôn mình làm cái gì?

Hắc Nhãn Kính liếc xéo Giải Ngữ Hoa một cái, như sợ bị ngăn cản, vội vàng đáp ứng: "Không vấn đề gì, chỉ cần Nhị gia đồng ý, ca ca đều chiều em hết.

Em xem có muốn cược một trận ngay bây giờ không?" "Được thôi!" Lúc Ngô Mặc nói chuyện, thân hình cậu cố ý hay vô tình ép xuống, môi sát bên tai Hắc Nhãn Kính, khẽ cười nói: "Kính ca, em vẫn chưa nói hết mà.

Lúc nhảy thoát y, mấy anh em đây đều phải có mặt để chấm điểm, nhảy không đẹp thì nhảy lại, cho đến khi mọi người hài lòng mới thôi." Hắc Nhãn Kính cảm nhận được hơi thở của Ngô Mặc phả vào tai, tim đập liên hồi.

Chương 891

Nhưng khi nghe xong vế sau, nụ cười trên mặt hắn cứng đờ.

Hắn muốn là được ở riêng với Ngô Mặc, chứ không phải tồng ngồng biểu diễn cho mấy vị kia xem.

Hắc Nhãn Kính đứng đờ ra đó, nghĩ mãi không thông, tiểu tổ tông đang định chơi chiêu gì đây? "Phụt!" Ngô Tà không nhịn được, trực tiếp bật cười thành tiếng: "Sư phụ, ông phải nhảy cho tốt vào đấy nhé.

Nhỡ đâu tôi cho ông điểm âm thì chắc ông phải nhảy cả đêm quá." "Hắc gia, lúc đó đừng trách Bàn gia tôi nghiêm khắc nhé." Vương Bàn Tử nhe răng cười lớn: "Thật không ngờ, sinh thời lại được tận mắt thấy Nam Hạt lừng lẫy trên giang hồ nhảy thoát y, Bàn gia tôi nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi." Theo lời hai người nói, họ đã dự đoán được tương lai người thua chắc chắn là Hắc Nhãn Kính.

Ngô Tà cười hì hì khoác vai Trương Khởi Linh: "Tiểu Ca, lúc chấm điểm tuyệt đối đừng nương tay, chúng ta phải công bằng." Anh đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "công bằng".

Chủ yếu cũng là để chọc tức Hắc Nhãn Kính, chứ cũng chẳng trông chờ Trương Khởi Linh phụ họa theo mình.

Ai dè đồng chí Lão Trương lại thực sự đáp lại.

Anh nghiêm túc gật đầu, trầm giọng nói: "Tôi sẽ làm thế." Ngô Tà và Vương Bàn Tử càng cười to hơn.

Lâm Phong ôm trán thở dài.

Đám tôn tử này có lúc nào nghiêm túc được không vậy?

Kiếp trước trên mạng đều bảo Nam Hạt Bắc Ách Trung Tà Tây

Bàn là nhân trung long phượng, giờ nhìn lại sao đứa nào đứa nấy cứ như tâm thần thế này?

Cứ hễ có trò hay để xem là đứa nào cũng hận không thể giơ cờ cổ vũ, chẳng giữ kẽ chút nào.

May mà Giải đương gia còn đáng tin cậy, không tham gia vào.

Anh còn chưa kịp khen Giải Ngữ Hoa xong thì đã nghe đối phương lên tiếng: "Sân khấu kịch ở Giải gia lão trạch cũng khá đấy, bên cạnh còn có cột cờ, Hắc gia có thể lên đó biểu diễn." Lâm Phong thở dài một tiếng thườn thượt.

Hủy diệt đi!

Thế giới trộm mộ này chẳng có ai bình thường cả.

Công chúa Xích Tôn cảm nhận được không khí vui vẻ của họ, tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều.

Ít nhất thì những người này mang lại cho cô cảm giác an toàn tuyệt đối. "Nhị gia, đừng đùa nữa mà." Biểu cảm Hắc Nhãn Kính hơi gượng gạo, nhìn Ngô Mặc cười khổ: "Là ca ca nói sai rồi, nếu em không vừa ý thì cứ đánh ca ca một trận cũng được, còn nhảy thoát y gì đó... hay là thôi đi." Nói thật lòng, với cái da mặt dày của Hắc gia thì chuyện quá đáng hơn nhảy thoát y hắn cũng làm được.

Còn tại sao lại từ chối?

Lý do chính là hắn không muốn để người khác thấy Ngô Mặc nhảy thoát y.

Thấy Hắc Nhãn Kính từ chối, Ngô Mặc cười như không cười nói: "Kính ca, đây đâu giống phong cách của anh nhỉ?

Em nhớ lúc trước anh đánh cược với em, suýt chút nữa còn bắt em ấm giường cho anh mà, sao giờ lại khép nép xấu hổ thế?

Chẳng lẽ là..." Cậu thuận thế liếc nhìn xuống phía dưới của Hắc Nhãn Kính vài cái, cười xấu xa: "Sợ bị mấy anh em đây chê cười à?

Không sao đâu, đều là anh em sinh tử cả, sẽ không rêu rao ra ngoài đâu." Hắc Nhãn Kính câm nín đến cực điểm.

Cuối cùng hắn hạ quyết tâm, nghiến răng nói: "Được, em đã muốn chơi thì ca ca chiều em, chỉ cần em vui là được hết." Hắn thầm hạ quyết tâm trong lòng, bất kể sau này cá cược cái gì, tuyệt đối không được để Ngô Mặc thua.

Chẳng phải chỉ là nhảy múa thôi sao?

Hắc gia đây còn nhảy được trên cả nắp quan tài, sợ gì cái này?

Vụ cá cược được xác lập.

Ngô Mặc buông Hắc Nhãn Kính ra, chỉnh đốn lại áo xống, cười hì hì nói: "Anh em ơi, vì tiết mục sắp tới, chúng ta phải khẩn trương lên thôi, nếu không là mất cơ hội chiêm ngưỡng vũ điệu của Hắc gia nhà mình đấy." Hắc Nhãn Kính có chút bất lực nhìn Ngô Mặc.

Tiểu tổ tông này đúng là hạ quyết tâm hành hạ hắn rồi.

Nhưng biết làm sao được?

Người mình đã lỡ nhìn trúng, có chết cũng phải ngậm ngùi mà cưng nựng thôi.

Nhìn cánh cửa đá đang mở toang, vẻ mặt Vương Bàn Tử có chút phấn khích.

Lão bước tới bên cạnh, cẩn thận thò đầu nhìn lên trên, quay lại gọi mọi người: "Cửa mở hẳn rồi, chúng ta mau thu dọn hành lý xông lên thôi." Mọi người thu dọn đồ đạc, tề tựu bên cửa đá.

Trương Khởi Linh vẫn xung phong đi đầu như cũ.

Do tầng hai xuất hiện biến số như công chúa Xích Tôn, mấy anh em đều nắm chặt vũ khí, chỉ sợ tầng ba lại xảy ra chuyện gì nữa.

Công chúa Xích Tôn nghiêng tai lắng nghe động động tĩnh xung quanh, khẽ nhắc nhở: "Tôi không nghe thấy động tĩnh gì ở tầng ba, nhưng Quốc sư Thổ Phồn hành sự quỷ dị, mọi người vẫn nên cẩn thận." Mọi người men theo cầu thang từng bước một leo lên.

Cho đến khi tất cả đã đặt chân lên đại điện tầng ba, vẫn không có bất kỳ sự cố nào xảy ra.

Đại điện tầng ba khác biệt rất lớn so với tầng hai.

Chính giữa đại điện không có tượng Phật.

Trên mặt đất trải một lớp thảm dày, bên trên vẽ các đồ án Kỳ Hình Bát Quái.

Bốn bức tường xung quanh khắc đầy kinh văn.

Những dòng chữ Thổ Phồn cổ ngoằn ngoèo như nòng nọc, nhìn vào là thấy hoa mắt chóng mặt.

Giữa các bức tường xuất hiện rất nhiều hốc nhỏ, bên trong đặt vô số khám thờ Phật san sát nhau.

Nhìn tổng thể hơi giống nơi các lão Lạt ma giảng kinh.

Chỗ này rất trống trải, dùng đèn pin soi một vòng là có thể thấy được tình hình đại khái.

Tuy nhiên, để kiểm tra kỹ hơn, mọi người vẫn đi một vòng quanh tầng ba.

Kết quả cũng giống như tầng hai, hoàn toàn không thấy lối vào dẫn lên tầng trên.

Vương Bàn Tử tựa lưng vào tường, một tay cầm đèn pin, tay kia lôi từ trong túi ra bao thuốc, tự châm một điếu, rít một hơi rồi mắng: "Mẹ nó, sao cũng giống tầng hai thế này, không có cầu thang đi lên à?

Hay là chơi trò búp bê Nga?

Cứ mỗi tầng lại phải mở một cái cơ quan?" "Khỉ thật, chỉ cần không phải nhảy múa thì bảo tôi làm cái gì cũng được." Ngô Mặc tiến lại gần Bàn Tử, không khách sáo rút một điếu từ bao thuốc của lão.

Ngậm thuốc vào mồm rồi mượn lửa của Bàn Tử, rít một hơi thật sâu, uể oải nói: "Anh em đây thích đi bar chứ không thích làm trò khùng điên đâu!

Mẹ kiếp, nhảy múa như một thằng ngốc chẳng có cảm xúc hay nhịp điệu gì, nghĩ lại thôi đã thấy nhức đầu rồi." Giải Ngữ Hoa bước tới, giật phắt điếu thuốc trên môi Ngô Mặc xuống, ném xuống đất di di mấy cái, hơi giận dữ nói: "Lên cao nguyên mà còn hút thuốc, không muốn sống nữa à?

Vết thương của em mới hồi phục, sao cứ hành hạ cơ thể mình như thế?" "Hả?" Ngô Mặc ngớ người, bản năng quay đầu nhìn sang Vương Bàn Tử.

Kết quả là vị thủ phạm đưa thuốc này, với tốc độ phi lý thường, đã sớm ném mẩu thuốc xuống đất phi tang chứng cứ từ đời nào rồi.

Lão còn vô sỉ hơn khi đặc biệt bước sang bên cạnh vài bước, cố ý giữ khoảng cách hai mét với Ngô Mặc. "Vãi chưởng!" Ngô Mặc cười khổ, chỉ tay vào Bàn Tử: "Bàn ca, khí tiết và bản lĩnh của anh đâu rồi?

Chỉ là hút điếu thuốc thôi mà?

Có cần phải trốn xa thế không?" "Hút thuốc?

Hút thuốc gì cơ?" Vương Bàn Tử cười hì hì lắc đầu, tỉnh bơ như sáo.

Ngô Mặc nhìn Bàn Tử một cái, định cãi lại thì đột nhiên thấy anh trai mình là Ngô Tà đang đứng trước một bức tượng Phật.

Nhìn cái điệu bộ táy máy đó, cứ như định gỡ bức tượng xuống để quan sát.

Trong lòng cậu liền thắt lại, một dự cảm không lành trỗi dậy.

Anh trai cậu là ai chứ?

Đó chính là máy kích hoạt xác chết và máy mở quan tài lừng danh trong giới trộm mộ.

Những thứ trông rất bình thường, chỉ cần qua tay anh ấy là rất dễ xảy ra chuyện bất thường.

Ngô Mặc lúc này chẳng còn tâm trí đâu mà xỏ xiên Bàn Tử nữa, vượt qua Giải Ngữ Hoa chạy xộc tới chỗ Ngô Tà, miệng không ngừng kêu: "Anh trai thân mến của em ơi, anh làm ơn nương tay giùm, em muốn nghỉ ngơi một lát chứ không muốn chơi trò đánh quái thăng cấp đâu." Lời của cậu lập tức nhận được sự tán đồng của các anh trai khác.

Từng người một đều dồn hết sự chú ý vào Ngô Tà, chỉ sợ anh lại chạm vào cơ quan nào đó.

Chương 892

Thấy mọi người nhìn mình như nhìn kẻ trộm, mặt Ngô Tà đen như nhọ nồi.

Anh lườm một cái, hậm hực mắng: "Nhìn cái gì mà nhìn?

Đâu phải lần nào tôi cũng gây ra chuyện đâu." Sau đó anh lại nói với Ngô Mặc: "Tiểu Mặc, anh chỉ thấy bức tượng này hơi kỳ lạ nên muốn xem chút thôi, không định làm gì cả." Đôi khi chuyện đời cứ oái oăm như vậy.

Trên ba lô của Ngô Tà có treo một chiếc xẻng công binh.

Vì vội vàng quay người giải thích, chiếc xẻng vô tình quẹt trúng bức tượng Phật.

Lời giải thích còn chưa dứt thì đột nhiên một tiếng nổ lớn "ầm long long" vang lên, bức tường phía đông bắc di chuyển sang hai bên, lộ ra một lối thông đạo ở giữa.

Mọi người ban đầu giật mình, sau đó đồng loạt im lặng.

Ánh mắt họ nhìn Ngô Tà một lần nữa cứ như nhìn người ngoài hành tinh vậy.

Ngô Tà cũng bị âm thanh đột ngột này làm cho hết hồn.

Khi anh quay đầu nhìn bức tường, sắc mặt anh vô cùng đặc sắc.

Nói không ngoa, các màu đỏ cam vàng lục lam chàm tím thay nhau hiện lên trên mặt anh chỉ trong chớp mắt.

Ý gì đây trời?

Chẳng lẽ mình không thể có nổi một lần không gây ra chuyện sao?

Là do vận khí mình quá tốt, hay là tay mình quá linh?

Tại sao cứ đụng vào cái gì là cái đó phản ứng vậy?

Vương Bàn Tử khẽ thở dài, bước tới vỗ vai Ngô Tà, nói đầy tâm huyết: "Thiên Chân à, hay là chúng ta cứ phó mặc cho số phận đi, cậu cũng đừng vùng vẫy làm gì nữa, số nó thế rồi, có muốn tránh cũng chẳng được." "Đồ đệ, sư phụ thực sự bái phục cậu luôn đấy." Hắc Nhãn Kính lắc đầu, giơ ngón tay cái tán thưởng: "Với cái thể chất này của cậu, tôi thấy lăng Tần Thủy Hoàng chắc cậu cũng đi dạo một vòng được đấy." Lâm Phong cũng hiếm hoi xen vào một câu: "Người anh em, trước đây tôi cứ tưởng bọn họ nói đùa, trên đời sao có thể có người đen đủi đến thế được?

Giờ thấy cậu rồi, tôi mới nhận ra sâu sắc rằng mình quả là kiến thức nông cạn." Ngô Mặc suýt chút nữa là quỳ xuống lạy anh trai mình luôn.

Vận may gì thế này?

Đụng cái gì mở cái đó, chạm cái gì nổ cái đó, quá ngầu luôn.

Chẳng trách người ta bảo đại ca là quân bài tẩy của Lão Cửu Môn.

Hóa ra họ đã sớm tính ra thể chất đặc biệt của đại ca rồi.

Chuyện này cũng không nói trước được.

Nghe bảo Tề Bát Gia của Lão Cửu Môn xem bói chuẩn nhất.

Cậu từng nghe bà nội nhắc qua một lần.

Lúc đại ca mới sinh, ông nội từng nhờ Tề Bát Gia gieo một quẻ, chỉ là quẻ tượng ra sao thì ông không nói.

Giờ xem ra, rất có thể quẻ đó đã tiên đoán được sự đặc biệt của đại ca.

Nếu không, sao ông nội lại đặt tên cho đại ca là Ngô Tà (Không Tà)?

Trước đây cậu cứ nghĩ chữ "Tà" ám chỉ vật tà môn.

Giờ nhìn lại, rất có thể nó ám chỉ cái tính tà môn trên người anh ấy.

Thêm chữ "Ngô" phía trước, chẳng phải là ông nội hy vọng anh ấy đừng có tà môn đến thế sao?

Cái gọi là rèn luyện, chính là chỉ kinh nghiệm nhiều rồi thì da mặt cũng được tôi luyện dày lên.

Ngô Tà đã dần thích ứng với loại năng lực đặc thù này.

Chỉ trong một giây, anh liền thay đổi biểu tình, trấn định tự nhiên nói: “Suy nghĩ của anh quả nhiên không sai, tượng Phật đúng là có vấn đề.

Lối vào đã mở, chúng ta mau đi lên thôi.” Mọi người nhất thời cạn lời.

Nếu không phải biết Ngô Tà xưa nay vẫn thế, nhìn cái bộ mặt 'đúng như dự đoán' kia, e là họ còn tưởng gã này nhìn chuẩn cơ quan mới ra tay thật.

Vương Bàn Tử cứ chằm chằm nhìn Ngô Tà, đợi anh nói xong mới lầm bầm: “Nhà họ Ngô các người gốc gác ở Tứ Xuyên à?

Nếu không thì môn kịch đổi mặt sao lại diễn thuần thục thế?” Ngô Mặc lườm Vương Bàn Tử một cái, thuận miệng đáp: “Gốc gác nhà họ Ngô chúng tôi là người nghèo, đứa nào đứa nấy túi rỗng tuếch còn sạch hơn cả mông, Bàn ca có muốn tài trợ cho mấy đồng không?” Đề cập đến chuyện tiền nong, anh em ruột cũng phải tính toán rạch ròi.

Vương Bàn Tử xua tay như cái quạt điện: “Nói thế này thì quan hệ anh em ta lại càng thêm bền chặt, Bàn ca đây tổ tiên tám đời cũng đều là người nghèo cả, còn mong tôi tài trợ?

Hay là đem cân tôi lên bán còn có giá hơn đấy.” Hắc Nhãn Kính không cam lòng yếu thế, cũng sán lại gần.

Hắn khoác vai Ngô Mặc, chen lời nói: “Nhị gia, xem ra hai ta đúng là tuyệt phối nha, ca ca đây trên người cũng nghèo đến mức túi rỗng kêu keng keng, thật đúng là một đôi trời sinh với em.” Đối với mấy lời ám muội thỉnh thoảng lại vọt ra từ miệng Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc sớm đã miễn dịch.

Cậu liếc hắn mấy cái đầy vẻ ghét bỏ, rồi thong thả phản bác: “Tôi tuy nghèo, nhưng lý tưởng của tôi rất giàu sang, tôi muốn nằm đếm tiền chứ không muốn phù hộ người nghèo.” Giải Ngữ Hoa day day trán, cảm thấy hơi đau đầu.

Đã bao nhiêu năm rồi, anh lại một lần nữa có cảm giác như đang dắt một đám trẻ mẫu giáo đi tham quan.

Lâm Phong hít sâu một hơi, bước tới cạnh Trương Khởi Linh, nghiêm túc nói: “Người anh em, đợi bọn họ tán phét xong thì rau héo hết rồi, chúng ta đi tiên phong lên xem tình hình thế nào.” Trương Khởi Linh nhìn quanh một vòng.

Thấy mấy người này vẫn chưa ai nghiêm túc, anh khẽ thở dài trong lòng, xoay người bước về phía cầu thang.

“Ơ kìa, người anh em, sao bảo đi là đi luôn thế?” Lâm Phong nhất thời chưa thích ứng được với tính cách của Trương Khởi Linh.

Hắn vội vàng đuổi theo, miệng lẩm bẩm: “Ít nhất cũng phải chào một tiếng chứ, đừng làm anh em trở tay không kịp.” Ngô Tà thấy vậy, nhanh như chuột vọt tới sau lưng Trương Khởi Linh, gọi lớn: “Tiểu Ca, đợi em với, em lên cùng anh.” Vương Bàn Tử không chịu thua kém.

Gã theo sát phía sau, túm chặt lấy quần Ngô Tà không buông:

“Thiên Chân, cậu cứ ngoan ngoãn ở phía sau đi.” “Béo chết tiệt, đừng có kéo quần tôi!” “Không được, tim Bàn gia không tốt, không muốn bị quái vật rượt đuổi lần nữa đâu.” Hai người đang giằng co thì Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa đã lướt qua họ với tốc độ cực nhanh.

Lúc đi ngang qua Vương Bàn Tử, ai cũng vỗ vai gã một cái, giơ ngón tay cái lên và nói: “Làm tốt lắm.” Thật lòng mà nói, mấy anh em đều bị Ngô Tà làm cho sợ rồi.

Để an toàn, cứ để anh ấy ở phía sau là tốt nhất.

Đừng nhìn bọn họ cười đùa mắng chửi, thực chất ai nấy đều nâng cao cảnh giác lên mức tối đa.

Tầng ba không có biến cố không có nghĩa là tầng bốn, tầng năm không nguy hiểm.

Theo lời Công chúa Xích Tôn, đại điện tầng năm mới là nơi quan trọng nhất của Trấn Văn Miếu.

Chắc chắn sẽ không có chuyện không có người canh giữ.

Không chừng vừa bước chân trước vào, chân sau đã bị vạn tiễn xuyên tâm làm món khai vị.

Quả nhiên.

Trương Khởi Linh vừa bước chân lên mặt sàn tầng bốn, một cú đánh trực diện đã ập tới.

Một bộ móng vuốt sắc nhọn lao thẳng vào mặt anh.

Tốc độ phản ứng của Trương Khởi Linh cực nhanh.

Đầu hơi ngả ra sau né tránh đòn tấn công, đồng thời gập gối thúc mạnh lên, thanh Hắc Kim cổ đao trong tay thuận thế đâm về phía trước.

Động tác mượt mà vô cùng, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú.

Do lối đi cầu thang chật hẹp, Lâm Phong đứng phía sau không giúp được gì nhiều.

Hắn nhanh trí bật đèn pin cường quang lên mức lớn nhất, men theo khe hở bên cạnh Trương Khởi Linh mà chiếu thẳng về phía trước.

Trang bị quân dụng chất lượng đúng là miễn bàn.

Mức sáng mạnh nhất chiếu vào mắt có thể làm mù người ta luôn.

Theo ý tưởng của hắn, trong môi trường tối tăm quanh năm như Trấn Văn Miếu, bất kể là thứ gì bị đèn pin cường quang chiếu vào cũng sẽ bị mù tạm thời.

Chỉ cần đối phương lộ ra sơ hở hoặc lùi lại vài bước, với thân thủ của Trương Khởi Linh là có thể xông lên phía trước, những người còn lại cũng có thể theo đó mà ra ngoài.

Ý tưởng rất tốt, nhưng kết quả lại chậm một bước, Trương Khởi Linh đã tung chân đá bay con quái vật ra ngoài.

Ngay sau đó, mũi chân khẽ điểm xuống đất, cơ thể anh như mũi tên rời cung lao vào đại điện tầng bốn.

Những người khác lần lượt nối đuôi nhau xông lên, đón tiếp họ là từng bộ móng vuốt sắc lẹm.

“Vãi chưởng, làm bằng sắt à?” Con dao găm của Vương Bàn Tử chém vào người quái vật phát ra tiếng kêu đanh thép, chấn đến mức cánh tay tê dại, gã không nhịn được kinh hô: “Thiên Chân, mẹ nó có phải cậu lại vặn nhầm cơ quan không?” “Sao tôi biết được?” Ngô Tà lăn lộn một vòng né đòn, ngẩng đầu nộ hống: “Cũng đâu phải tôi muốn vặn đâu, không phải tại sơ ý chạm vào sao.” Ngô Mặc không thèm để ý đến màn đấu khẩu của Ngô Tà và Bàn Tử.

Cây Hàn Quang Côn trong tay cậu múa lên hổ hổ sinh uy, vừa đánh vừa quan sát xem thứ trước mặt rốt cuộc là gì.

Chương 893

Nhờ ánh sáng đèn pin, cậu mới nhìn rõ, kẻ đang đánh nhau với họ là chín gã Lạt ma đầu trọc.

Sắc mặt đám Lạt ma xám xịt, nhìn qua là biết không phải người sống.

Trên vầng trán trọc lốc phủ đầy phù hiệu và chú ngữ.

Chúng mặc cà sa đen, cánh tay và ngực để trần cơ bắp cuồn cuộn, nhìn thoáng qua cứ như mấy con tinh tinh đen vậy.

Bọn chúng đã thoát ly khỏi phạm vi con người.

Năm ngón tay xòe ra, móng tay dài mười centimet sắc lẹm như những lưỡi đao.

Chỉ khẽ quẹt một cái, quần áo trên người đã bị rạch một đường.

Dao găm bình thường đâm vào ngực chúng chỉ để lại một điểm trắng nhỏ.

Bọn chúng lực lưỡng vô cùng, giống như xe tăng càn quét giữa mấy anh em, hễ có cơ hội là ra tay độc ác.

May mà thân thủ bọn Ngô Mặc nhanh nhẹn, né tránh linh hoạt nên không để chúng chiếm được ưu thế.

Công chúa Xích Tôn vừa thấy đám Lạt ma thì mắt đã đỏ ngầu.

Cô nhận ra trong đó có mấy kẻ chính là những tên khốn đã bắt mình phục vụ Quốc sư năm xưa.

Đám gia hỏa này dù có hóa thành tro cô cũng nhận ra ngay lập tức.

Chúng trợ trụ vi nghiệt, hãm hại hai mẹ con cô, hôm nay nhất định phải lấy đầu chúng để xả hận.

Công chúa Xích Tôn vung Kim Cang Chùy, gặp đứa nào đập đứa nấy, nhất thời lại chiếm được thế thượng phong.

Xuất phát từ tâm lý thù hận, Kim Cang Chùy trong tay Công chúa Xích Tôn hoặc là nhắm thẳng vào mắt đám Lạt ma, hoặc là nhắm vào hạ bộ của chúng.

Mọi hận thù đều thể hiện rõ trong từng chiêu thức.

Cô hận thấu xương đám gia hỏa này, ỷ thế đàn ông mà lăng nhục phụ nữ yếu đuối.

Biết bao thiếu nữ vô tội ở Thổ Phồn đã chết thảm dưới tay chúng.

Những thị nữ xinh đẹp của cô cũng không một ai thoát khỏi móng vuốt của bọn quỷ này.

Giờ đây cô đã có thực lực, phải để chúng nếm mùi đau khổ khi mất đi 'gốc rễ'.

Dù chúng không còn là người, cũng không thể xóa tan mối hận ngút trời trong lòng cô.

Ngô Mặc cực kỳ tán thưởng Công chúa Xích Tôn.

Cậu luôn cho rằng khi đã liều mạng thì đừng có nghĩ ngợi nhiều.

Nam nữ cái gì?

Đối phương vừa tụt quần là em đã che mặt rồi hét lên à?

Định dùng tần số cao để làm đối phương chết sốc hay sao?

Hoặc là nghĩ đối thủ là nữ giới mà nương tay, đánh vào mặt thì không đẹp, chém một đao thì thô lỗ, rồi cứ hy vọng dùng tình yêu cảm hóa để có được một cô vợ miễn phí?

Mấy hành vi đó đúng là có bệnh nặng.

Đã có thù hủy thiên diệt địa rồi mà còn ngồi đấy giảng giải giới tính, lễ độ ba phần?

Đầu óc bị lừa đá rồi sao?

Không giết được cả nhà đối phương thì coi như em vô năng.

Mọi người đánh thành một đoàn.

Tiếng đinh tai nhức óc như tiếng rèn sắt vang lên không dứt.

Vương Bàn Tử đánh một phát lại vẩy tay một cái, miệng chửi bới: "Mẹ kiếp mấy lão trọc này, chết rồi cũng không để người ta yên, bọn này mặc áo giáp sắt bên trong à?

Sao chém mãi không thấu?" Giải Ngữ Hoa nhảy vọt lên, cây gậy trong tay đập mạnh vào sau lưng một gã Lạt ma khiến hắn lảo đảo, rồi quay đầu giải thích: "Mấy gã Lạt ma này bị dùng bí thuật tôn giáo chế thành Thiết Thi (xác ướp sắt), chúng ta phải tìm được khí môn trên người chúng mới có thể phá được tà thuật này." "Khí môn?" Ngô Mặc và Lâm Phong đồng thanh.

Giải Ngữ Hoa né tránh đòn tấn công, đáp lại: "Đúng vậy, giống như Kim Chung Tráo, trên người luôn có một sơ hở mà chúng không luyện tới được." Ngô Mặc và Lâm Phong không hổ là anh em tốt.

Nghe xong lời giải thích của Giải Ngữ Hoa, đầu óc hai người nhanh chóng xoay chuyển, mắt cùng lúc sáng rực lên.

Họ ra hiệu cho nhau, rồi xoay người cùng tấn công một gã Lạt ma.

Một người nhắm vào rốn, người kia đâm thẳng vào 'hậu đình'.

Theo suy nghĩ của họ, con người có thất khiếu, ngoài ra cũng chỉ có hai chỗ đó là dễ 'rò rỉ' nhất.

Thử ở đây xem, biết đâu lại có niềm vui bất ngờ?

Ngô Mặc cái tên khốn này khi thiếu đạo đức thì không phân biệt địch ta.

Cậu không nỡ để Hàn Quang Côn biến thành gậy đâm phân, nên đặc biệt tranh trước Lâm Phong một bước đâm vào rốn gã Lạt ma.

Lâm Phong bị ép vào đường cùng, đành phải 'kiếm tẩu thiên phong' (đi đường tắt đầy hiểm hóc).

Hắn dìm tay xuống thấp, mũi đao hướng xéo lên trên, nhắm chuẩn mục tiêu mà đâm mạnh vào.

Cũng không biết là do lỗ rốn bị phá công, hay là 'hậu đình' bị xì hơi, chỉ nghe thấy một tiếng "phụt".

Gã Lạt ma như quả bóng bị kim châm thủng, khí đen bắt đầu bốc ra khắp người.

Cơ thể hắn héo tóp lại thấy rõ bằng mắt thường.

"Đậu má, thành công rồi!" Ngô Mặc và Lâm Phong hưng phấn vung nắm đấm, quay đầu hét lớn: "Điểm yếu của bọn nó là lỗ rốn và hậu môn, mọi người đừng ngây ra đó, chia hai người một tổ mau đâm đi!" Trong lúc nói chuyện, Công chúa Xích Tôn đã lao tới.

Theo nguyên tắc 'thừa thắng xông lên', Kim Cang Chùy trong tay cô nhắm thẳng vào nửa thân dưới của gã Lạt ma mà quét ngang một đường.

Hảo gia hỏa, căn nguyên gây họa trong nháy mắt đã vẫy tay vĩnh biệt cơ thể.

Vương Bàn Tử lúc né tránh gã Lạt ma vô tình nhìn thấy cảnh này.

Vì là đàn ông nên gã cảm nhận được nỗi đau thấu trời, mồ hôi hột trên trán vã ra như tắm.

Tục ngữ nói rất đúng, đánh trận cần anh em, ra trận cần cha con.

Ngô Tà không hề do dự, lập tức tích cực hưởng ứng lời kêu gọi của cậu em trai.

Cũng phải nói là chuyện quá trùng hợp.

Anh vừa bị một gã Lạt ma hất văng, đang định lồm cồm ngồi dậy thì một gã khác đã lao tới.

Nhìn tư thế chạy điên cuồng đó như thể muốn giẫm chết Ngô Tà đang dưới đất vậy.

Ngô Tà lúc này cũng là một kẻ liều lĩnh.

Anh nhìn hướng gã Lạt ma lao tới, thầm tính toán, đâm phía sau e là không kịp, thôi thì cứ thử cái lỗ rốn trước xem sao.

Nghĩ vậy, anh hai tay nắm chặt chuôi dao đại bạch cẩu thối, ánh mắt chằm chằm nhìn vào cái rốn để trần của gã Lạt ma, thầm đếm khoảng cách.

Mười, chín, tám, bảy...

Ngay khi gã sắp lao đến trước mặt, anh nghiến răng, cầm dao tạo một góc nghiêng bốn mươi lăm độ rồi dùng sức đâm mạnh lên.

Trượt rồi.

Không đâm trúng rốn mà đâm thẳng vào 'gốc rễ tử tôn'.

Ngô Tà ngây người.

Lúc này gã Lạt ma đã vồ tới sát nút, muốn né tránh cũng không kịp nữa.

May mà Trương Khởi Linh ở gần đó.

Anh kịp thời túm lấy cổ áo sau của Ngô Tà kéo ra ngoài, tránh được một đòn hiểm hóc.

Ngô Tà thấy Trương Khởi Linh tới thì lập tức tinh thần phấn chấn.

Chương 894

Anh lồm cồm bò dậy từ dưới đất, hét lớn với Trương Khởi Linh: "Tiểu Ca, hai ta một tổ, anh phụ trách đâm phía sau, em nhắm phía trước, ông đây nhất định phải tiễn bọn chúng đi đầu thai." Đúng là gần mực thì đen.

Ngô Tà giờ đây sớm đã không còn là tiểu Thiên Chân như hoa sen mới nở năm nào.

Anh chẳng hề thấy cách nói chuyện của mình có vấn đề gì, ngược lại còn thấy hưng phấn mơ hồ.

Trương Khởi Linh gật đầu, không nói hai lời, lộn một vòng qua đầu gã Lạt ma.

Nhờ sự am hiểu cực độ về cấu tạo cơ thể người, anh chẳng cần nhìn cũng nhắm chuẩn mục tiêu.

Lưỡi đao Hắc Kim cổ đao hướng xéo lên trên, dùng lực xuyên thấu mục tiêu.

Gã Lạt ma bị đâm, cơ thể khựng lại tại chỗ.

Ngô Tà không chậm trễ, ra tay lần thứ hai.

Lần này anh đâm cực kỳ chuẩn xác, suýt chút nữa là chuôi dao cũng ngập vào bụng đối phương.

Lại thêm một gã Lạt ma bị phế.

Hắc Nhãn Kính nở nụ cười trên môi, nhìn quanh một hồi rồi hướng ánh mắt về phía Giải Ngữ Hoa, lên tiếng hỏi: "Hoa gia, có hứng thú làm một ván không?

Tôi phía trước, em phía sau, chúng ta làm một tổ hợp đánh nhé?"

Hắn đúng là thiếu đức mà!

Biết rõ Giải Ngữ Hoa có bệnh sạch sẽ, còn cố ý tìm lý do để xem trò cười của đối phương.

Giải Ngữ Hoa vừa đánh bay một gã Lạt ma, nghe lời Hắc Nhãn Kính xong liền lạnh lùng nói: “Không cần, tôi tự giải quyết được.” Nói xong, mũi chân điểm đất, thân hình nhanh chóng biến đổi, xoay người đứng phía sau gã Lạt ma.

Vừa định ra tay thì bên cạnh đột nhiên xuất hiện một lưỡi đao, tốc độ còn nhanh hơn anh, đâm chuẩn xác và hiểm hóc vào cơ thể gã Lạt ma.

Giải Ngữ Hoa quay mặt nhìn lại, khẽ thốt lên: “Tiểu Mặc?” “Hoa ca, tránh xa chút, cái thứ này bẩn thỉu lắm.” Ngô Mặc như sợ đối phương chết chậm, còn dùng sức đâm thêm hai cái, miệng mắng: “Mấy nghìn năm không tắm, mẹ nó chứ, thối chết ông đây rồi.” Giải Ngữ Hoa không nói gì, nhìn Ngô Mặc với ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng.

Anh thiên tư thông minh, sao có thể không hiểu tâm ý của Ngô Mặc?

Thằng nhóc này biết anh sạch sẽ nên lao tới giành làm, rõ ràng là sợ anh bị vấy bẩn.

Hắc Nhãn Kính trong lòng hơi khó chịu.

Để kéo lại sự chú ý của Ngô Mặc, hắn lao tới như mũi tên, giơ dao găm đâm vào rốn một gã khác, miệng kêu ca: “Nhị gia, người ta cũng sợ mà, sao em không thương xót tôi chút nào thế?” Giọng nói và hành động tạo nên sự tương phản cực mạnh, suýt chút nữa làm Lâm Phong đứng cạnh buồn nôn chết mất.

Trong lòng Lâm Phong chửi rủa: “Mẹ nó chứ, rốt cuộc là cái thứ gì mà lại thích con trai lớn nhà mình thế này?” Ngô Mặc cố gắng kiềm chế cảm xúc.

Cậu vốn định chửi ầm lên, nhưng lời đến cửa miệng, nhìn thấy khuôn mặt của Hắc Nhãn Kính lại hơi không nỡ chửi.

Nhưng không chửi ra thì trong lòng thấy uất ức, nghĩ tới nghĩ lui liền định làm đối phương kinh tởm chơi.

Cậu dùng lực rút đao ra, tiến sát lại gần Hắc Nhãn Kính, cười quái dị: “Kính ca, người ta nói ăn gì bổ nấy, anh sợ hãi chứng tỏ thận hư mật yếu, anh nhìn dưới đất xem có bao nhiêu là 'vật chí dương' thế này, tuy là năm tháng hơi lâu nhưng dùng tạm cũng được, hay là để tôi xách vài món về hầm cho anh nhé?” Luận về chuyện tán tỉnh?

Với năng lực của Hắc Nhãn Kính thì đúng là không thua một ai.

Có những lời trước đây hắn không nói, chủ yếu là sợ Ngô Mặc không hiểu, quay lại lật mặt với mình.

Nhưng lúc này thì không còn nhiều e ngại như vậy nữa.

Biểu hiện của Ngô Mặc ở tuyết sơn đã cho hắn sự tự tin mãnh liệt.

Cảnh tượng trong lều bạt đã giải thích được rất nhiều vấn đề.

Nếu tiểu tổ tông này thực sự chưa hiểu gì?

Hắn sẽ chặt đầu mình xuống làm cầu đá.

Hắc Nhãn Kính nheo mắt, nhân lúc Ngô Mặc không để ý liền vươn tay sờ cậu một cái, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa nói: “Bảo bối, đồ cũ thì vị không ngon, ca ca chỉ thích loại tươi mới mọng nước như em thôi, hay là em hy sinh chút đi, thỏa mãn tâm nguyện của ca ca?” Sắc mặt Giải Ngữ Hoa lập tức tối sầm lại, nhìn Hắc Nhãn Kính với ánh mắt không thiện cảm.

Nếu ánh mắt có thể giết người, ước chừng Hắc Nhãn Kính đã biến thành con nhím rồi.

Ngô Mặc hơi ngẩn người.

Đừng nhìn cậu trêu chọc Hắc Nhãn Kính, nhưng thực sự không ngờ đối phương lại phản công ngược lại mình như thế.

Cậu nhanh chóng phản ứng lại, hình như mình vừa bị thằng cha này chiếm tiện nghi.

Ô hố!

Chết tiệt cái lão mù này đang mơ mộng hão huyền à.

Cậu không còn là tiểu tân binh không hiểu sự đời năm xưa nữa.

Mấy năm nay đi tiếp khách ăn cơm không ít lần bàn luận về mấy chủ đề 'màu sắc'.

Thông tin ẩn ý trong lời nói của Hắc Nhãn Kính, cậu chỉ cần lướt qua não là hiểu ngay ý tứ gì.

Cộng thêm hành động và suy nghĩ của đối phương đối với mình, không còn nghi ngờ gì nữa, trăm phần trăm là đang trêu ghẹo cậu.

Có nhịn được không?

Nhịn cái bíp, phải đánh trả ngay.

Về khoản chiếm tiện nghi, tuyệt đối không được thua người khác.

Ngô Mặc đang định đáp trả Hắc Nhãn Kính một ván thì phía sau đột nhiên vang lên tiếng hét đầy kinh hãi và phẫn nộ của Công chúa Xích Tôn: “Ta phải giết ngươi!” Giọng nói chứa đựng sự thê lương, sát khí và bi thảm.

Đủ loại cảm xúc hòa quyện vào nhau, căn bản không có từ ngữ nào có thể hình dung được tâm trạng của Công chúa Xích Tôn lúc này.

Ngô Mặc nhìn theo tiếng gọi.

Thấy một Thiết Thi mặc giáp trụ không tiếng động xuất hiện trong đại điện.

Thiết Thi cao gần một mét chín, mặc giáp trụ kiểu Đường.

Quanh giáp trụ quấn vài vòng thiết kế bằng chỉ vàng, dường như để chứng minh thân phận và địa vị của đối phương.

Trên đầu không đội mũ giáp, tóc tai xõa xượi như một bà điên.

Sắc mặt xám xịt, đôi mắt to tròn trợn trừng, khiến người ta liếc mắt đã nhận ra thứ này đã chết từ lâu.

Tay hắn cầm một cây trường mâu.

Đầu mâu dài khoảng ba mươi centimet, mũi mâu có rãnh máu kép.

Cán mâu làm bằng kim loại, toàn thân đen kịt, mang lại cho người ta một dự cảm bất điềm lành.

“Vãi, lại là cái thứ gì nữa đây?” Ngô Mặc thuận tay kéo Hắc Nhãn Kính ra sau lưng, nhanh chân bước lên đứng trước mặt hắn và Giải Ngữ Hoa.

Một chuỗi động tác tự nhiên như thể đã khắc sâu vào xương tủy.

Trong tiềm thức, cậu hoàn toàn quên mất rằng Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính không phải là hạng 'tiểu bạch kiểm' trói gà không chặt.

Phía bên kia.

Tổ Ngô Tà - Trương Khởi Linh và tổ Lâm Phong - Vương Bàn Tử liên thủ hành động, đâm chết nốt mấy gã Lạt ma còn lại.

Giải quyết xong đám cản đường, họ lần lượt vây lại.

Công chúa Xích Tôn đã lao vào chiến đấu với Thiết Thi.

Chỉ là khác với vừa rồi, lúc này cô dường như đang rơi vào thế yếu.

Tang Cát dường như bị dọa sợ, miệng phát ra tiếng khóc hu hu oa oa, làm nhiễu loạn động tác của Công chúa Xích Tôn, khiến cô thỉnh thoảng lại rơi vào tình trạng nguy hiểm.

Ngô Mặc thấy cảnh này thì nổi trận lôi đình, gầm lên một tiếng: "Mèo hoang chó dại nào cũng dám ra đây bắt nạt người hả?

Ông đây hôm nay tiễn sạch chúng mày đi đầu thai." Bản tính hộ thân của cậu cực mạnh.

Đã tiếp nhận nhiệm vụ giải quyết vấn đề của Công chúa Xích Tôn, cậu sẽ không đứng nhìn người khác bắt nạt cô.

Mắng xong, cậu cầm Hàn Quang Côn lao lên.

Còn cách Thiết Thi khoảng một mét, Ngô Mặc nhảy vọt lên, giơ gậy đập mạnh vào người hắn.

Đúng là nhất thốn trường nhất thốn cường (dài hơn một tấc là mạnh hơn một tấc).

Chương 895

Trường côn trong tình huống này phát huy ưu thế triệt để.

Sức lực của Ngô Mặc không hề nhỏ, lại nhắm thẳng vào đầu đối phương mà đánh.

Một khi đánh trúng, rất có khả năng sẽ đập nát đầu hắn.

Nhưng Thiết Thi thân thủ rất linh hoạt, cơ thể hơi lách qua né được đòn chí mạng.

Chỉ có cánh tay trái không thoát kịp, bị gậy đập trúng khiến nửa ngày không nhấc lên nổi.

Hắn dời ánh mắt sang Ngô Mặc.

Đôi mắt xám xịt phát ra tia sáng thù hận.

Ngô Mặc đáp xuống đất.

Cậu nắm lấy cánh tay Công chúa Xích Tôn kéo mạnh ra sau, nói: “Bình tĩnh chút đi, gã này rốt cuộc là lai lịch thế nào?

Sao cô lại phản ứng mạnh thế, làm Tang Cát cũng sợ đến phát khóc rồi?” Nhắc đến con trai, đầu óc Công chúa Xích Tôn mới hơi nguội lại một chút.

Cô lườm Thiết Thi trước mặt, nghiến răng nặn ra từng chữ: “Hắn chính là Tùng Tán Can Bố.” “Cái gì?” Một câu nói như sóng gầm nghìn trượng.

Đám Ngô Tà đều sững sờ, kinh ngạc nhìn cái thứ không ra người chẳng ra ma trước mặt này.

Tùng Tán Can Bố?

Vị vua vĩ đại của Thổ Phồn trong sử sách?

Người xây dựng chùa Đại - Tiểu Chiêu?

Gã tra nam trong miệng Công chúa Xích Tôn?

Vương Bàn Tử nghe không hiểu.

Thấy mọi người biểu tình kinh ngạc, gã vội kéo áo Ngô Tà, thấp giọng hỏi: “Thiên Chân, rốt cuộc là sao?

Gã này có lai lịch gì?” Lâm Phong cũng chưa hiểu lắm.

Nhưng thấy vẻ hận thù của Công chúa Xích Tôn, cộng thêm việc thường xuyên lăn lộn ở đoàn phim xem nhiều phim truyền hình liên quan, trong lòng hắn mơ hồ hiện lên một đáp án.

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Vương Bàn Tử, Ngô Tà trầm giọng giải thích: “Công chúa Xích Tôn nói hắn là Tùng Tán Can Bố.” Vương Bàn Tử suýt nữa nhảy dựng lên: “Vãi chưởng, Tùng Tán Can Bố?

Không phải hắn nằm ở mộ Tạng Vương tại Sơn Nam sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?” Cũng chẳng trách Vương Bàn Tử kinh ngạc hết lần này đến lần khác.

Trước khi tới đây, gã và Ngô Mặc đúng là có đi thăm mộ Tạng Vương thật.

Dù sao có những chuyện, thu thập kiến thức từ văn kiện không bằng đi khảo sát thực tế để hiểu sâu sắc hơn.

Đương nhiên, đó là cách nói chính thức, cũng là cái cớ để lấp liếm với Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà.

Thực tế, nguyên nhân chính là ba cái thằng học dốt thực sự không chịu nổi sự buồn chán, tìm cái cớ để đi chơi một vòng.

Phàm là những nơi nổi tiếng ở vùng Tạng, những món ăn ngon, ba người bọn họ như đám châu chấu, không bỏ sót chỗ nào.

Nhóm học giỏi thì tra cứu tài liệu đến gầy đi một vòng.

Nhóm học dốt vì ăn uống linh tinh, đau bụng cũng gầy đi một vòng.

Tổng thể lại thì cũng coi như là đồng cam cộng khổ.

“Có gì khó hiểu đâu.” Lâm Phong liếc nhìn Tùng Tán Can Bố, bĩu môi, mặt đầy khinh thường nói: “Tám phần là định chiếm tiện nghi, kết quả bị người ta chơi khăm rồi.

Mọi người quên rồi sao, trong chùa ghi chép Tùng Tán Can Bố qua đời chỉ vài năm sau khi chùa xây xong, nghe nói nguyên nhân cái chết là một bí ẩn.

Theo tôi thấy, rất có khả năng là bị một loại sức mạnh nào đó phản phệ.” Giọng Lâm Phong không nhỏ, Ngô Mặc nghe rõ mồn một, gật đầu tán thành: “Phong tử nói rất có lý, tôi cũng nghĩ thế, chỉ là hơi tò mò, kẻ hại hắn rốt cuộc là ai?

Quốc sư Thổ Phồn?

Hay là vị người nhà họ Trương kia?” Vương Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt xuống đất, xoa tay hầm hè nói: “Quan tâm hắn là ai làm gì?

Đã ra tới đây rồi thì mẹ nó chính là lợn béo vào lò mổ --- tự tìm đường chết.

Anh em mình bỏ chút sức lực, tiễn vị vĩ đại tra nam này vào lại luân hồi đi.” Tùng Tán Can Bố là ai?

Là vị vua khai quốc của triều đại Thổ Phồn, nhân vật lưu danh thiên cổ trong sử sách.

Tại vị hơn hai mươi năm, dẹp loạn trong nước, phát triển nông nghiệp, định ra văn tự, điều tiết mâu thuẫn giữa các quý tộc lớn nhỏ, vân vân.

Không hề khoa trương khi nói rằng, thành tích của hắn tùy tiện lấy ra một cái cũng đủ cho sinh viên khoa lịch sử học cả ngày.

Một nhân vật trâu bò như thế, chẳng những không được nằm yên trong mộ Tạng Vương của mình, ngược lại còn bị người ta biến thành cái dạng không ra người chẳng ra ma thế này.

Nói không có âm mưu quỷ kế thì ai tin?

Lý lẽ là vậy, nhưng có âm mưu hay không thì liên quan quái gì đến Ngô Mặc cậu?

Nếu là vài năm trước lúc mới tới đây mà gặp một nhân vật lớn thế này trong mộ?

Ngô Mặc tuyệt đối sẽ bùng nổ tính tò mò.

Không nói đến việc lục tung đồ đạc tìm tài liệu thì cũng phải tìm kiếm manh mối trên xác chết để thỏa mãn tính hóng hớt của mình.

Nhưng giờ thì khác rồi.

Nhân vật lớn gặp nhiều rồi, một vị vua Thổ Phồn thì tính là cái đinh gì?

Đến Tây Vương Mẫu ông đây còn từng tẩn rồi, một tiểu quốc chi chủ chẳng có gì lạ.

Vả lại, cứ mỗi lần xuất hiện một người lại phải nghe một câu chuyện, cứ thế này thì đến năm nào tháng nào mới rời khỏi cái miếu nát này được?

Huống hồ lý do cuối cùng rất thực tế.

Tùng Tán Can Bố đường đường là chủ một nước mà lại biến thành một con rối xác ướp, rõ ràng là trúng chiêu của kẻ khác.

Điều này chứng tỏ trong tầng năm có thứ rất quan trọng.

Đã như vậy thì còn chần chừ gì nữa?

Đánh thôi.

Ngô Mặc giơ Hàn Quang Côn lên, hô lớn: “Tới đi, các anh trai bảo bối của tôi, cùng nhau tiễn vị vương giả vĩ đại này trở về Trường Sinh Thiên.” Cậu đang phát biểu tuyên ngôn chiến đấu vĩ đại thì Trương Khởi Linh đột nhiên chen vào một câu: “Mông Cổ.” Một câu không đầu không đuôi làm Ngô Mặc nghệt mặt ra.

Mông Cổ?

Tùng Tán Can Bố chẳng phải là người Tạng sao?

Lão Trương sao lại nhắc đến người Mông Cổ?

Chẳng lẽ câu nói này của lão Trương có hàm nghĩa đặc biệt gì?

Cậu lập tức cảnh giác, thầm đoán lão Trương có phải vừa thức tỉnh ký ức gì đó liên quan đến Tùng Tán Can Bố không?

Lão Trương không bao giờ nói nhảm, anh nhắc đến Mông Cổ chắc chắn có dụng ý riêng.

Não Ngô Mặc vận hành cực nhanh, suýt chút nữa làm CPU cháy luôn.

Cậu quay đầu nhìn Trương Khởi Linh một cái, ướm lời hỏi lại một câu: “Chúng ta cùng tiễn hắn về Mông Cổ?” Ánh mắt Trương Khởi Linh thoáng qua một tia bất lực.

Giải Ngữ Hoa day day trán, hơi thở dài đầy bất lực, chỉnh lại: “Trường Sinh Thiên là cách nói của người Mông Cổ, người Tạng không tin cái đó.” “Đậu má!” Ngô Mặc hơi xấu hổ, văng tục một câu.

Cậu thực sự không chú ý là cách nói của mình có vấn đề.

Ba chữ Trường Sinh Thiên cứ hay xuất hiện trong phim truyền hình của đoàn phim nên cậu vô tình bị ấn tượng.

Lúc nãy hô khẩu hiệu thì thuận miệng thốt ra thôi.

Ai ngờ lão Trương lại không nể mặt như thế?

Ngay trước mặt mọi người vạch trần mình không chút nương tình.

Chương 896

Đúng là chẳng có chút tình nghĩa anh em gì cả.

Tuy nhiên, thua người không thua trận, vô lý cũng phải cãi cho bằng được.

Cậu ưỡn ngực cố giữ trấn định giải thích: “Tôi nói cũng đâu có sai, gã này chết lâu như thế rồi, địa phủ chắc chắn không nhận hắn nữa.

Đem băm ra cho đại bàng ăn cũng chưa chắc nó thèm, hay là đổi chỗ khác xem có ai thu lưu không.

Chẳng phải bảo Trường Sinh Thiên hiếu khách ai cũng nhận sao?

Đổi chỗ biết đâu lại có cơ hội đầu thai.” Cái thói cãi chày cãi cối được cậu vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn.

Giải Ngữ Hoa cũng rất hiểu ý, phụ họa một câu: “Nói rất có lý, ca ca sẽ cùng em tiễn hắn một đoạn.” Nói xong, khóe miệng anh hiện lên một nụ cười nhạt, nhanh bước tiến về phía Ngô Mặc.

Chỉ là lúc đi ngang qua Hắc Nhãn Kính, anh như vô tình liếc hắn một cái.

Trong lòng Hắc Nhãn Kính chuông cảnh báo vang lên inh ỏi.

Hắn lập tức hiểu ra, Giải đương gia e là sắp thay đổi phương thức tấn công rồi.

Nhưng nghĩ lại, hắn cũng không quá để tâm.

Với tính cách của tiểu bảo bối, con đường tương lai còn dài, không vội một phút một giây.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn lại hiện lên nụ cười bỡn cợt đặc trưng, nhảy chân sáo tới bên cạnh Ngô Mặc: “Bảo bối à, tiễn đi đâu cũng không quan trọng, quan trọng là ca ca sẽ ở bên em.” Lâm Phong lúc này chẳng còn buồn cà khịa gì nữa.

Hắn đã hoàn toàn thông suốt.

Với cái bản lĩnh lừa người của con trai lớn nhà mình, kẻ đen đủi cuối cùng chắc chắn là người khác.

Lo lắng mấy chuyện chưa xảy ra làm gì, chi bằng cứ giải quyết vị khai quốc quân chủ Thổ Phồn trước mắt này đã.

Nhìn tư thế kia, e là không dễ đối phó.

Lâm Phong tay cầm đoản đao, bước nhanh đứng ở phía đối diện Ngô Mặc.

Trương Khởi Linh chủ động đứng ở một bên khác.

Mấy anh em hình thành vòng vây, nhốt Tùng Tán Can Bố vào chính giữa.

Đôi mắt như mắt cá chết của Tùng Tán Can Bố nhìn quanh một vòng, lạnh lùng nói: “Kẻ xâm nhập phải chết!” Ngô Mặc cười lạnh: “Ái chà, còn biết nói chuyện nữa cơ à, thế này đánh mới có hứng.” Công chúa Xích Tôn nhìn vị bạn đời vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, ngọn lửa giận dữ trong lòng cuồn cuộn như nham thạch.

Cô đột ngột giơ cao pháp linh ở tay trái, quay sang nói với Ngô Mặc: “Em trai, làm phiền em trợ giúp chị một tay.” “Không vấn đề gì.” Ngô Mặc hắc hắc cười, “Ông đây ghét nhất là bọn tra nam, chính vì chúng nó mà thế giới này mới có nhiều người ế đến thế.” Công chúa Xích Tôn không hiểu 'ế' nghĩa là gì, cô chỉ biết Ngô Mặc đã đồng ý giúp mình đối phó Tùng Tán Can Bố.

Vậy thì còn chần chừ gì nữa?

Mối thù nghìn năm, nỗi hận hủy hoại thân xác, hôm nay phải giải quyết cho triệt để.

Pháp linh khẽ rung lắc.

Cơ thể Công chúa Xích Tôn bắt đầu xuất hiện sự biến đổi.

Những lỗ máu trên người lại hiện ra.

Những bóng đen như ký sinh trùng lại từ người Công chúa Xích Tôn hiện ra.

Chúng vừa chạm đất liền lập tức cao lên hai mét, đứa nào đứa nấy nhe răng trợn mắt, nhìn Tùng Tán Can Bố với vẻ mặt đầy phẫn hận.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, thì thầm với Ngô Tà bên cạnh: “Thiên Chân, Bàn gia sao cứ thấy nó ảo ảo thế nào ấy nhỉ?

Ngày trước toàn là anh em mình bị quỷ đuổi chạy thục mạng, giờ sao lại cùng một giuộc với chúng nó đi đánh sinh vật khác thế này?” Ngô Tà dị thường trấn định.

Kể từ khi đi theo Ngô Mặc xuống mộ, những chuyện kỳ quái xảy ra không dứt, tâm lý của anh đã được tôi luyện vô cùng mạnh mẽ.

Đừng nói là cùng phe quái vật đánh Tùng Tán Can Bố, dù có cùng Diêm Vương phản lại Thiên Đình anh cũng thấy bình thường.

Ngô Tà khẽ xua tay: “Béo à, bình tĩnh đi, chuyện nhỏ thôi.” “Cũng đúng, anh em tôi đúng là trâu bò thật.” Vương Bàn Tử cũng đã thông suốt, gật đầu đứng sang một bên.

Mấy chuyện bên lề này tạm thời không nói đến, quay lại phía Công chúa Xích Tôn.

Đúng là kẻ thù gặp mặt, mắt đỏ bừng bừng.

Pháp linh trong tay Công chúa Xích Tôn rung lên mạnh mẽ, vô số bóng đen nhận lệnh, lao vào Tùng Tán Can Bố như hổ đói vồ mồi.

Những bóng đen đó đều là những binh sĩ bị hắn tàn hại năm xưa, trong đầu vẫn còn sót lại nỗi đau đớn khi chết.

Nay nhìn thấy kẻ thủ ác, họ hận không thể lao vào xâu xé máu thịt của hắn.

Đại chiến bắt đầu.

Tùng Tán Can Bố không hổ là dũng sĩ Thổ Phồn, hắn liên tục múa cây trường mâu trong tay, đánh bật đám bóng đen văng ra tứ tung.

Nhìn từ kiểu dáng và tạo hình vũ khí trong tay Tùng Tán Kiền Bố, có thể thấy đây là vật hắn thường dùng khi còn sống.

Hắn không hổ danh là dũng sĩ Thổ Phồn, chiêu số lão luyện, lực đạo mười phần.

Dù bị hắc ảnh vây công, hắn vẫn chiếm thế thượng phong.

Ngô Mặc và mấy người kia cầm vũ khí đứng nhìn, vẻ mặt đầy bất lực.

Không phải bọn họ muốn làm bộ làm tịch đứng xem kịch vui, mà là hắc ảnh quá nhiều, chen chúc chi chít vào một chỗ, không chừa lại chút khe hở nào.

Cố tình xông vào thì rất dễ ngộ thương người mình.

Còn đứng ngoài xem thì hắc ảnh lại quá yếu ớt.

Bọn họ đứng ở vòng ngoài, nhất thời có cảm giác như trâu rơi xuống giếng – có sức mà không có chỗ dùng.

Tuy nhiên, trong thâm tâm bọn họ cũng chẳng thấy áy náy gì cho cam.

Chưa nói đến việc đám kia đã chết rồi, chỉ xét theo quan hệ thân sơ, để hắc ảnh chịu thiệt vẫn tốt hơn nhiều so với việc người mình bị thương.

Đám hắc ảnh giống như từng con kiến nhỏ, bám trên người Tùng Tán Kiền Bố liều mạng cắn xé.

Nhìn thì rất dọa người, nhưng thực tế hầu như chẳng có hiệu quả gì, ngược lại còn kích thích cuồng tính của Tùng Tán Kiền Bố.

Hắn vung tay lên, bất ngờ tóm được cánh tay của một cái hắc ảnh.

Chẳng thèm nhìn, hắn kéo thẳng đến trước mặt, há miệng cắn phập vào cổ đối phương.

Hàm răng sắc bén như dùi sắt, cắn chặt lấy cổ hắc ảnh không buông.

Tiếp đó hắn dùng sức hút mạnh một cái.

Hắc ảnh nhục nhãn có thể thấy được mờ dần đi.

Cùng lúc đó, trên mặt Tùng Tán Kiền Bố lại lóe lên từng đạo hắc khí.

Giây lát sau, đôi mắt như cá chết của hắn chợt mở bừng ra.

Hắn kinh hỉ nhìn đám hắc ảnh trước mắt, giống như phát hiện ra món ăn ngon nhất trên đời.

Hai tay trái phải cùng mở, cứ tóm được hắc ảnh là hút.

Ban đầu chưa có biến hóa gì lớn.

Mãi cho đến khi hắn một hơi hút liền năm cái hắc ảnh, đám hắc ảnh mới nhận ra không ổn, bắt đầu tứ tán bỏ chạy.

Hắc ảnh tản ra, để lộ Tùng Tán Kiền Bố ở bên trong.

Nhóm Ngô Mặc chưa nhìn rõ bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ nắm chặt vũ khí chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.

Vương Bàn Tử trừng đôi mắt to tròn vo, cảnh giác nhìn chằm chằm phía trước.

Khi hắn nhìn rõ bộ dạng Tùng Tán Kiền Bố, liền hít ngược một hơi khí lạnh: "Ngọa tào, tên hỗn đản này ăn phải thuốc đại bổ gì thế?

Sao cái mặt giống như Âm Dương Bà vậy – một ngày biến sắc ba lần?" Câu nói của hắn làm mọi người bừng tỉnh.

Liên tưởng đến việc hắc ảnh chạy trốn tứ phía vừa rồi, mấy người lập tức hiểu ra.

Ngô Mặc vội vàng hét lớn với Công chúa Xích Tôn: "Mau thu hắc ảnh về đi, tên kia đang dùng hắc ảnh làm thuốc bổ đấy!" Công chúa Xích Tôn có mối liên hệ đặc biệt với hắc ảnh.

Chương 897

Bà ta đã sớm cảm nhận được cảm xúc kinh hoàng sợ hãi của chúng, chỉ là chưa nghĩ ra nguyên nhân, cứ ngỡ là uy áp của Vương giả đã chấn nhiếp đám hắc ảnh.

Giờ nghe Ngô Mặc hét lên, bà ta cũng hoảng hồn.

Những hắc ảnh này đều là thị vệ và thị nữ của bà ta từ ngàn năm trước, mất đi một người cũng khiến bà ta đau lòng.

Ngàn năm bầu bạn, những người này dù là người hay quỷ đều luôn thủ hộ bên cạnh bà.

Họ đã mất đi cơ hội luân hồi, chỉ có thể tồn tại trên thế gian dưới hình thức hư ảo này.

Nếu tiếp tục bị Tùng Tán Kiền Bố cắn nuốt, họ sẽ triệt để biến mất khỏi nhân thế. "Ngọa tào!" Ngô Mặc thấy Công chúa Xích Tôn hơi ngẩn người, xách vũ khí lao vọt lên: "Tôi đối phó hắn trước, bà mau thu hết hắc ảnh đi, đừng chừa lại cái nào, nếu không đen đủi là bọn tôi đấy." "Được." Công chúa Xích Tôn đáp một tiếng, đổi tiếng chuông.

Hắc ảnh như tìm được đường về nhà, lớp sau nối lớp trước chui tọt vào người Xích Tôn.

Tùng Tán Kiền Bố không vui.

Khó khăn lắm mới vớ được đồ ăn ngon, vừa ngon miệng lại vừa tăng sức mạnh.

Giờ muốn chạy?

Nằm mơ!

Hắn ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng.

Cơ bắp trên người như bắp rang bơ nổ trong nồi, phồng lên "phụt phụt".

Theo đó trường thương vung lên, quật mạnh về phía hắc ảnh gần nhất. "Vãi chưởng, cho mày thể diện quá nhỉ?" Ngô Mặc lao tới với tốc độ cực nhanh, trường côn hoành ngang đỡ lấy đòn tấn công.

Kim loại va chạm phát ra tiếng vang chấn thiên, làm tai mọi người ở hiện trường ù đi.

Ngô Mặc và Tùng Tán Kiền Bố cũng chẳng khá hơn là bao.

Hai luồng sức mạnh cường hoành va vào nhau, chấn cho cả hai lùi lại một bước, tay tê rần vẩy vẩy liên tục.

Cũng không rõ Tùng Tán Kiền Bố rốt cuộc bị làm sao, hắn cư nhiên trừng mắt hỏi Ngô Mặc một câu: "Nhữ thị hà nhân?

Vì sao kinh nhiễu bản vương trường miên?" "Ai quấy rầy ông ngủ?" Ngô Mặc bĩu môi, vẻ mặt khinh thường đáp: "Cái chỗ rách nát của ông có mang kiệu tám người khiêng đến mời, Ông đây cũng đếch thèm đến.

Bất quá tôi cũng có một câu hỏi, rốt cuộc ông có ký ức trước kia hay không, sao lại còn biết nói tiếng người?" Ngô Mặc vốn chẳng muốn hỏi mấy thứ này.

Chỉ là cú va chạm kịch liệt vừa rồi khiến tay trái cậu hơi tê dại. 93.

Để hoãn xung cho tay đỡ tê, cậu cố ý chắp tay sau lưng, ăn vạ nói hươu nói vượn với Tùng Tán Kiền Bố. "Nhị gia, theo tôi thấy lão vương bát đản này có khả năng luyện Quy Tức Công đấy." Hắc Nhãn Kính nhanh chóng đứng bên cạnh Ngô Mặc.

Hắn dán sát vào người cậu, bề ngoài như đang chiếm tiện nghi, nhưng thực tế tay phải lại nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, giúp cậu nhẹ nhàng xoa bóp giảm bớt trạng thái tê mỏi.

Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa thì chí đồng đạo hợp đứng chắn trước mặt Ngô Mặc.

Hành động của họ đã nói rõ, đòn tấn công tiếp theo sẽ do họ tiếp nhận.

Tùng Tán Kiền Bố không trả lời Ngô Mặc.

Hắn như vừa bừng tỉnh sau giấc ngủ say, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo lắm.

Cuộc chiến vừa rồi chỉ là dựa vào bản năng.

Hiện tại hắn hơi mờ mịt.

Nhưng Vương giả vẫn là Vương giả, dù trong trạng thái bán tử bất hoạt cũng mang theo khí chất bá đạo độc tôn.

Hắn híp mắt âm trầm nói: "Các ngươi không phải hậu nhân của ta, vì sao lại tìm đến nơi này?" Công chúa Xích Tôn thật sự không nhịn nổi nữa.

Từ bên cạnh lao ra, chỉ vào Tùng Tán Kiền Bố giận dữ mắng: "Ngươi còn nhận ra ta là ai không?

Ngươi hại mẹ con ta ra nông nỗi này, đúng là ông trời có mắt, ta cư nhiên lại đụng độ ngươi lần nữa." Phải nói tố chất con người quá cao cũng không hẳn là chuyện tốt.

Công chúa Xích Tôn trình độ văn hóa không thấp, nhưng khoản chửi người lại thực sự nghèo nàn từ vựng.

Cả bụng lửa giận chuyển thành lời nói lại chỉ biến thành câu chất vấn, căn bản chẳng có chút cảm giác hả giận nào.

Ngô Mặc nghe mà muốn ngoáy tai.

Hận không thể kéo Công chúa Xích Tôn lại, mở ngay một lớp đào tạo cấp tốc tại hiện trường.

Nhân lúc đang chửi nhau, Hắc Nhãn Kính ghé sát tai Ngô Mặc thì thầm: "Bảo bối à, Tùng Tán Kiền Bố trong lịch sử là dũng sĩ có tiếng, giỏi cả mã chiến lẫn bộ chiến, em cứng đối cứng với hắn rất dễ chịu thiệt, tốt nhất là dùng chiêu số 'tứ lạng bạt thiên cân'." Hắn nói thì nói, tay vẫn không dừng.

Từ ngón tay đến khuỷu tay Ngô Mặc đều được nắn bóp một lượt, làm Ngô Mặc tê tê dại dại lại còn khá thoải mái.

Cơ thể thoải mái, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

Ngô Mặc cũng hạ thấp giọng nói: "Kính ca, anh không thấy lạ sao?

Nghe tên này hỏi chuyện, hắn dường như không biết mình đã chết, mà cứ nghĩ mình đang rơi vào trạng thái ngủ say.

Có khi nào bị người ta lừa rồi không?" Hắc Nhãn Kính cười khẽ: "Tò mò thế cơ à?

Có muốn ca ca giúp em hỏi một chút không?" "Không cần." Ngô Mặc đoạn nhiên từ chối, "Mấy chuyện xưa cũ rích đó tôi không hứng thú.

Tôi giờ chỉ có một suy nghĩ, mau chóng làm thịt hắn rồi lên tầng năm, xem bên trên có tình huống gì.

Sau đó giải quyết cái miếu rách này rồi phắn lẹ." Hắc Nhãn Kính thấy vẻ gấp gáp muốn đi của Ngô Mặc, hiếm khi quy khuyên một câu: "Bảo bối, có vài chuyện hiểu rõ thêm một chút sẽ có lợi cho hành động sau này.

Chúng ta cần ở lại vùng Tạng này một thời gian rất dài, mà Tùng

Tán Kiền Bố là nhân vật không thể né tránh.

Rất có khả năng nhiệm vụ hoặc sự việc tiếp theo sẽ liên quan đến vị quân chủ này." Cách nói của hắn có lý có cứ, khiến Ngô Mặc rơi vào trầm tư.

Ngô Mặc ngẫm nghĩ một chút, cũng thấy đúng.

Sử sách là do kẻ mạnh viết nên.

Rất nhiều nội dung hoặc là bút pháp Xuân Thu, hoặc là phiên bản đã qua chỉnh sửa.

Nói câu không hề khoa trương, rất có khả năng quân chủ nói một câu sửa đổi báo cáo, sử sách lại ghi chép ngài muốn đi ngâm bồn tắm.

Không thể nói là hoàn toàn nhất trí, mà gần như là chẳng liên quan gì nhau.

Hiện giờ một vị quân chủ sờ sờ ngay trước mắt, cũng đại biểu cho việc rất nhiều bí mật quá khứ đang trong tầm tay.

Nếu thật sự một lời không hợp liền đánh nhau, bỏ lỡ cơ hội vạch trần bộ mặt thật của lịch sử, quay đầu lại gặp chuyện liên quan, chẳng phải hai mắt tối thui mò mẫm sao?

Nghĩ đến đây, cậu quay đầu ném cho Hắc Nhãn Kính ánh mắt tán thưởng, khen: "Kính ca, anh nói không sai, là tôi nghĩ mọi chuyện đơn giản quá.

Chỉ là..." Nói đến đây hơi chần chừ, "Làm sao mới cạy miệng hắn nói ra chân tướng được?" Hắc Nhãn Kính nhe răng cười: "Đánh cho phục không phải là được rồi sao." Ngô Mặc đầy đầu hắc tuyến.

Câu này nói cũng như không, nói đi nói lại chẳng phải vẫn là muốn khô máu à?

Trong lúc hai người thì thầm to nhỏ, phía trước Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa đã ra tay đấu với Tùng Tán Kiền Bố. "Kính ca, tẩn hắn!" Ngô Mặc không thèm chém gió nữa, xách gậy lao lên.

Các cụ nói cấm có sai, cơ thể mệt mỏi thì mát-xa, mồm mép đỡ mỏi.

Qua tay Hắc sư phụ mát-xa chuyên nghiệp, cánh tay Ngô Mặc đã khôi phục trạng thái ban đầu.

Vung gậy lên hổ hổ sinh uy.

Nhằm vào đầu, vai, cổ và các điểm yếu hại của Tùng Tán Kiền Bố mà đánh liên tục, cứ như máy đóng cọc không biết mệt.

Tùng Tán Kiền Bố vốn thực lực đã rất mạnh, vừa rồi lại hấp thu mấy cái hắc ảnh, thực lực nhất thời bạo tăng.

Có vẻ mang khí thế 'trường thương tại thủ, thiên hạ trong tay'.

Nhóm Ngô Mặc luân phiên ra tay, chiêu số bộc lộ rõ tính cách từng người.

Chương 898

Ngô Tà và Vương Bàn Tử thuộc loại hình đánh du kích.

Mỗi người cầm một cây khăm đao, rình cơ hội là chém một nhát.

Ngô Mặc và Lâm Phong đi theo đường lối 'đầu cơ trục lợi'.

Lúc thì cắt hạ bộ, lúc thì chọc hậu môn.

Không nhắm vào mắt thì cũng là tai, chuyên tìm mấy chỗ góc chết hiểm hóc mà ra tay.

Trương Khởi Linh múa Hắc Kim Cổ Đao đại khai đại hợp.

Nhưng quan sát kỹ lại thấy động tác hơi khác ngày thường.

Lúc mũi đao hất lên, sao lại cứ nhắm vào bụng dưới đối phương thế nhỉ?

Hắc Nhãn Kính động tác mẫn tiệp.

Trong tay vung ra phi dao, luôn chuẩn xác cắt đứt tóc dài của Tùng Tán Kiền Bố.

Chốc lát sau, mái tóc dài đã biến thành lởm chởm như chó gặm.

Muốn luận về đánh nhau nghiêm túc nhất vẫn phải kể đến Giải đương gia nhà chúng ta.

Thân tư phiêu diêu, tư thế vung gậy cũng vô cùng ưu mỹ.

Gậy nào gậy nấy đều quất trúng mông Tùng Tán Kiền Bố.

Một đại Vương giả gặp phải mấy chiêu thức vô lại này, tức đến oa oa kêu to, hận không thể dùng trường thương đâm chết sạch đám Ngô Mặc.

Dũng sĩ cổ đại thường có một cái tật xấu.

Đánh nhau rất thích cởi áo ngoài, phảng phất như không cởi trần thì không hiện ra được sự dũng mãnh thiện chiến của mình.

Tùng Tán Kiền Bố càng đánh càng giận.

Trong cơn hỏa khí bốc lên đầu, hắn xé toạc khôi giáp trên người ném mạnh sang bên cạnh.

Bộ ngực rắn chắc kiện tráng lộ ra hình xăm một con đại bàng lớn.

Ngô Mặc huýt sáo một cái: "Yo, cũng ngầu đấy chứ!" Hắc Nhãn Kính tiện hề hề bổ sung một câu: "Bảo bối à, không đẹp trai bằng em đâu, ca ca thích nhất là ngắm hình xăm trên người em." "Cút sang một bên!" Ngô Mặc tức giận giơ ngón giữa với Hắc Nhãn Kính.

Thằng cha này thuần túy là chuyện nào không nên nói thì lại cứ lôi ra nói.

Chính mình đau đầu nhất là cái miệng của hình xăm Kỳ Lân, đối chuẩn phương hướng rất không nhã quan.

Tuy mình cũng khá mặt dày, nhưng vẫn cảm thấy cởi trần lộ hình xăm có hơi mất giá.

Nếu không thì trời nóng thế này việc gì mình phải mặc thêm cái áo ba lỗ?

Tùng Tán Kiền Bố ưỡn ngực, hình xăm càng thêm rõ ràng. "Ngươi là ai?" Đúng lúc này, một tiếng rít chói tai suýt chọc thủng màng nhĩ Ngô Mặc.

Cậu quay phắt lại, thấy Công chúa Xích Tôn chỉ tay vào Tùng Tán Kiền Bố run rẩy không ngừng.

Nhìn cái tiết tấu kia rất giống như giẫm phải dây điện hở. "Gì thế?" Ngô Mặc ngơ ngác.

Cậu lộn một vòng nhảy ra khỏi vòng chiến, cao giọng hỏi: "Đại tỷ, bà bị điên à?

Hắn không phải Tùng Tán Kiền Bố sao?

Chính là gã chồng cũ tra nam của bà đấy." "Không... hắn... không phải..." Công chúa Xích Tôn ấp úng nửa ngày không nói được một câu hoàn chỉnh. 94.

Giải Ngữ Hoa và mấy người kia thấy tình huống không ổn, vờ nhử một chiêu rồi cũng lần lượt nhảy ra khỏi vòng chiến.

Lại một lần nữa vây Tùng Tán Kiền Bố vào giữa. "Rốt cuộc là sao?" Ngô Mặc trợn trắng mắt.

Cậu dứt khoát đi đến bên cạnh Công chúa Xích Tôn, trầm giọng hỏi: "Đừng hoảng, từ từ nói, bà phát hiện tình huống gì rồi?" Công chúa Xích Tôn như bị trúng gió.

Đôi mắt bà ta nhìn chằm chằm vào hình xăm trước ngực Tùng Tán Kiền Bố, hận không thể dán cả con mắt lên ngực đối phương.

Vương Bàn Tử quay đầu vừa vặn nhìn thấy cảnh này.

Hắn vỗ Ngô Tà một cái, thở hồng hộc nói: "Mụ này không phải là tình cũ phục phát đấy chứ?

Tôi nhìn ánh mắt kia, sao giống như muốn nuốt chửng người ta vào bụng thế?" "Cái này... không dễ nói đâu." Ngô Tà cũng có chút không dám chắc.

Nữ tử cổ đại giảng cứu tam tòng tứ đức, lấy chồng làm trời.

Cho dù Công chúa Xích Tôn không phải người Thăng Long, nhưng quan niệm lấy chồng làm trời cũng khắc sâu vào xương tủy.

Đừng thấy miệng bà ta nói hận đến chết, thật sự gặp rồi, có tha thứ hay không còn là chuyện chưa biết được.

Vương Bàn Tử móc trong ba lô ra một quả lựu đạn kẹp trong lòng bàn tay, hạ giọng nói: "Bất kể có phải hay không, anh em ta cứ chuẩn bị hai tay.

Ngộ nhỡ, tôi nói là ngộ nhỡ nhé, bọn họ phu thê hòa hảo, anh em mình lại biến thành ác nhân.

Một đứa đã khó đối phó, giờ cả nhà ba người?

Chúng ta chắc chắn ăn đủ hành." Ngô Tà nghe xong, cảm thấy rất có lý.

Hắn chọc chọc Vương Bàn Tử, chìa tay trái ra: "Cho tôi một quả, phòng bệnh hơn chữa bệnh." Giải Ngữ Hoa cảm giác sự việc có chút vi hòa.

Hắn quanh năm sống trong âm mưu quỷ kế, tổng cảm giác ngữ khí và biểu hiện của Công chúa Xích Tôn như thể phát hiện ra tân đại lục, chỗ nào cũng toát lên vẻ kinh ngạc dị thường.

Chẳng lẽ nói...

Trong đầu hắn nhanh chóng hiện lên các loại ý niệm, muốn từ đó chọn ra đáp án chính xác.

Đầu bên kia, Ngô Mặc thực sự đã mất kiên nhẫn.

Cậu túm lấy cánh tay Công chúa Xích Tôn, cao giọng quát: "Đại tỷ, bà có thể tỉnh táo chút không?

Hắn rốt cuộc là ai?

Có phải Tùng Tán Kiền Bố không?" Tiếng quát cuối cùng chấn động màng nhĩ, lôi tuột tư duy của Công chúa Xích Tôn trở về.

Xích Tôn còn chưa kịp trả lời thì Tùng Tán Kiền Bố đằng kia đã lên tiếng. "Bản vương là Tùng Tán Kiền Bố, các ngươi rốt cuộc là ai?" Ngô Mặc chưa bao giờ nuông chiều ai.

Quay đầu mắng Tùng Tán Kiền Bố: "Ngậm cái mồm thối của ông lại trước đi, sao không có tí mắt nhìn nào thế hả?

Không thấy Ông đây đang hỏi chuyện chính sự à?" Một vị vua một nước, quanh năm ở ngôi cao, có bao giờ bị người ta huấn xích như vậy?

Huống chi Ngô Mặc đã không còn là huấn xích, mà là nâng lên tầm công kích nhân thân.

Tùng Tán Kiền Bố tức đến mức mặt cũng hơi đỏ lên.

Lạnh lùng nhìn một cái, dường như đã khôi phục chút nhân dạng.

Hắn giơ trường thương động mạnh xuống đất, mặt đất phát ra tiếng 'keng' thật lớn: "Các ngươi là người Đại Đường?

Mau nói ra thân phận và lai ý của các ngươi." Tùng Tán Kiền Bố không tiếp tục động thủ.

Trong cõi minh minh, hắn cảm giác trong đại điện dường như có người cùng huyết mạch tương liên với mình.

Chỉ là hắn quét mắt một vòng, cũng không nhìn rõ người nào giống hậu nhân của mình?

Chương 899

Còn về con quái vật bên cạnh?

Hắn đã sớm tự động bỏ qua.

Mình là một đại quân chủ, tướng mạo đường đường, thê thiếp đều là mỹ nhân, sao có thể sinh ra thứ xấu xí như thế?

Ngô Mặc đang bận tìm đáp án từ miệng Công chúa Xích Tôn, thuận miệng đốp lại một câu: "Đã bảo ông chờ một tí, gấp cái gì, vội đi đầu thai à?" Tiếng Thổ Phồn cổ tròn vành rõ chữ, nghe khiến Tùng Tán Kiền Bố sững sờ.

Vừa rồi bận đánh nhau nên không chú ý nhiều.

Giờ não bộ đã hơi 'load' được, nam tử trước mắt ăn mặc quái dị, nhưng nói tiếng Thổ Phồn lại rất lưu loát, chẳng lẽ là gián điệp Đại Đường phái đến tiềm phục tại Thổ Phồn?

Hắn ngược lại không nghĩ Ngô Mặc là hậu đại của mình.

Dù sao diện mạo hai người chênh lệch quá lớn.

Tối thiểu nam tử trước mắt không có hai bộ râu quai nón đột xuất như mình.

Tùng Tán Kiền Bố vừa mới tỉnh lại từ giấc ngủ dài, lại hồ đồ đánh nhau một trận, tư duy hơi hỗn loạn.

Mà khoảnh khắc đình chiến ngắn ngủi này lại thành toàn cho hắn, để hắn khởi động lại đại não, suy nghĩ xem màn trước mắt rốt cuộc là thế nào.

Ngô Mặc áp căn chẳng thèm để ý người khác nghĩ gì.

Một lát dùng tiếng Nepal, một lát lại là tiếng Thổ Phồn, hai thứ tiếng chuyển đổi mượt mà không một khe hở.

Lâm Phong biết Ngô Mặc có hệ thống 'hack', nên đối với việc này không quá kỳ quái.

Vương Bàn Tử thì khác, hắn thật sự có chút kinh ngạc.

Nói thật, chuyển đổi nhanh giữa tiếng Trung và tiếng Anh không tính là hiếm lạ, rất nhiều người học tiếng Anh từ nhỏ đã quen rồi.

Nhưng tiếng Phổ thông, tiếng Nepal cổ, tiếng Thổ Phồn cổ mà chuyển qua chuyển lại như chong chóng, thật sự không phải người thường làm được.

Vương Bàn Tử kiên định tin rằng, cho dù đổi thành Tiểu Ca hay Hoa gia, cũng không làm được lưu loát như Ngô Mặc.

Hắn thực sự nín không nổi, ghé vào tai Ngô Tà nói: "Thiên Chân, Nhị thúc cậu nếu thấy Tiểu Mặc thế này, liệu còn cảm thấy nó không học vấn không nghề nghiệp nữa không?

Lần trước ở nhà cũ, tôi chính mắt thấy Nhị thúc véo tai Tiểu Mặc phun mưa cho nó nửa tiếng đồng hồ.

Đúng rồi, rốt cuộc là chuyện gì thế?

Lúc đó có chút việc gấp phải đi nên quên hỏi cậu." "Ách..." Ngô Tà hơi tắc nghẹn.

Hắn liếc nhìn Tùng Tán Kiền Bố đang đứng trừng mắt đằng kia, lại nhìn thằng em nhà mình đang giao tiếp với Công chúa Xích Tôn.

Thấy đối phương du nhận hữu dư khống chế cục diện, cũng bớt lo lắng.

Ngô Tà ho nhẹ một tiếng, ánh mắt có chút phiêu hốt bất định.

Dường như đang cân nhắc xem lôi chuyện xấu của thằng em ra kể thì có hơi không tốt lắm không?

Vương Bàn Tử làm bạn với Ngô Tà bao năm, nhìn cái mặt kia là biết có biến.

Liên thanh thúc giục: "Thiên Chân, đừng lải nhải, đằng nào cũng chưa đánh nhau, kể chuyện vui để Bàn gia điều chỉnh tâm tình chút đi, lát nữa đánh thật cũng có thể biến nụ cười thành sức mạnh, chém đối phương thêm mấy đao." Ngô Tà giờ cũng lầy lội đến nơi đến chốn rồi.

Hắn nghĩ Vương Bàn Tử nói cũng đúng.

Chỉ có giữ tâm trạng vui vẻ mới có đủ động lực đối phó kẻ địch.

Mà thằng em trai chính là động lực lớn nhất của mình.

Nghĩ đến đây hắn cũng không giấu nữa, mở miệng kể lại đầu đuôi câu chuyện. "Chuyện lần trước nói thật cũng chẳng trách Nhị thúc tức giận, chủ yếu là Tiểu Mặc cũng quá chọc tức người ta rồi.

Lần trước nó chẳng phải lôi một đống chứng chỉ ra cho Nhị thúc xem sao?

Làm Nhị thúc kích động mấy đêm không chợp mắt, thậm chí còn chạy vào từ đường tâm sự với tổ tông cả nửa đêm.

Cậu nghĩ xem, chém gió với tổ tiên cũng chém rồi, sao cũng phải có tí thành quả chứ?

Thế là Nhị thúc bảo Tiểu Mặc biểu diễn một chút, cầm kỳ thi họa tùy tiện lấy ra một món, ở trong từ đường cho ông nội và các cụ xem một chút." Nói đến đây biểu cảm trên mặt Ngô Tà rất cổ quái.

Khóe mắt khóe miệng đồng thời co giật, như nghĩ đến chuyện gì rất buồn cười nhưng lại giống như bị táo bón phải nhịn.

Lâm Phong thò đầu vào chen một câu: "Rồi sao nữa, nói mau đi." Hắn cũng tò mò muốn chết.

Lần trước hắn đi Dư Hàng tranh thủ làm chút việc, lúc về loáng thoáng nghe được khúc dạo đầu này, nhưng cũng không nghĩ sâu xa.

Ai bảo Ngô Mặc thành ngày cà lơ phất phơ?

Bị trưởng bối mắng là chuyện như cơm bữa.

Hơn nữa, theo hắn quan sát, đừng thấy Ngô Nhị Bạch mắng Ngô Mặc ngoài miệng, thực ra trong lòng tình thương thâm trầm kia lại xuất phát từ nội tâm, muốn giấu cũng không giấu được.

Lâm Phong vì sự tồn tại của bà nội Ngô mà cũng có chút cảm giác quy thuộc với Ngô gia.

Tuy không đạt đến trình độ của Ngô Mặc, nhưng cũng coi Ngô Nhị Bạch như trưởng bối.

Ngô Tà cắn môi, miễn cưỡng khống chế nụ cười: "Tiểu Mặc đồng ý rất sảng khoái, vỗ ngực bảo không vấn đề gì, cứ bao hết trên người nó.

Nói thật, tôi cũng không nghĩ nhiều, cứ tưởng Tiểu Mặc lớn rồi, hiểu chuyện rồi, biết chiếu cố cảm xúc của Nhị thúc rồi.

Nhưng mà..." Hắn nói đến đây dừng lại một chút, tiếp đó một hơi thổ hết phần còn lại ra: "Nó bảo cần chuẩn bị một chút, lát nữa đến thẳng từ đường hội họp, Nhị thúc rất hân thưởng nên gật đầu đồng ý.

Nó tự đi chuẩn bị đồ, tôi thì xui xẻo bị Nhị thúc xách đi làm việc khác.

Ba tiếng sau, Nhị thúc nhận được tin nhắn, bảo là chuẩn bị xong rồi, bảo chú ấy đến từ đường.

Tôi lập tức bỏ dở công việc, cùng Nhị thúc chạy vội đến từ đường.

Khá lắm, vừa đến gần cổng từ đường đã bị tiếng chiêng trống vang trời bên trong chấn cho màng nhĩ rung bần bật.

Sắc mặt Nhị thúc trong nháy mắt chuyển từ nắng sang nhiều mây, trong lòng tôi cũng dâng lên dự cảm không lành.

Nhị thúc sải bước đi tới từ đường, hai tay đẩy mạnh cửa lớn, liền thấy Tiểu Mặc tay cầm cái loa, bên cạnh đặt một dàn cồng chiêng, dưới đất còn có cái loa thùng đang phát nhạc đệm.

Nó đang vừa thổi vừa gõ đấy!

Mặt Nhị thúc xanh lè, đang định chế chỉ Tiểu Mặc thì quay đầu phát hiện trên cái bàn bên cạnh có đặt một bức tranh cuộn.

Tiểu Mặc thấy Nhị thúc và tôi vào thì dừng biểu diễn.

Nó đắc ý chỉ vào bức tranh, bảo là tâm huyết của mình, lại giơ cái loa trong tay lên, bảo là cho ông nội nghe chút âm nhạc, giải tỏa tâm tình mệt mỏi.

Tính khí Nhị thúc mọi người còn lạ gì?

Bề ngoài tư văn nho nhã, thực chất nóng tính như lửa.

Ông ấy sải bước đi đến bên bức tranh, kết quả nhìn rõ hình vẽ và chữ viết trên đó xong, vớ ngay cây gậy gia pháp cạnh từ đường, đuổi theo Tiểu Mặc đánh cho một trận tơi bời.

Nói thật, tôi cũng tò mò, ừm, nhất thời cũng không kịp ngăn Nhị thúc, ghé vào xem thử một cái, sau đó..." Khóe miệng Ngô Tà nhếch lên thật cao, phải tự véo đùi một cái thật mạnh mới miễn cưỡng nén nụ cười trở lại.

Vương Bàn Tử và Lâm Phong bị kéo căng lòng hiếu kỳ, đồng thanh hỏi: "Tranh gì?

Viết cái gì?" Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính tai cũng khẽ động, dường như cũng rất tò mò về chuyện này.

Trương Khởi Linh mặt không đổi sắc, chỉ là chân phải lén nhích sang bên cạnh một bước.

Ngô Tà còn chưa mở miệng, Vương Bàn Tử nhớ đến 'phong công vĩ tích' của Ngô Mặc, chen vào một câu: "Thằng ôn con đó không phải lại vẽ con rùa đấy chứ?" "Không phải rùa." Ngô Tà lắc đầu, nhịn cười nói: "Nó vẽ rất trừu tượng, tôi nhìn thì hình như là cái ao hoặc giống cái chum lớn.

Tóm lại bên dưới có nước chảy, bên trên vẽ mấy đường ngoằn ngoèo đứt quãng, chắc là rong rêu đi." Ngô Tà nói đến đây cũng hơi không chắc chắn.

Hắn từ từ hồi tưởng lại chi tiết trong tranh.

Cả bức tranh được vẽ bằng bút lông.

Cuộn giấy dài hai mét, ở giữa dùng một đường kẻ ngang chia thành hai đoạn trên dưới.

Bên dưới là những đường cong ngang dọc to nhỏ không đều, nếu không đoán sai thì đại biểu cho dòng nước.

Chương 900

Mấy chấm đen to bằng móng tay cái, linh tinh vụn vặt cũng phải đến mấy chục cái.

Hai đường kẻ nối với nhau, chỗ to có một chấm đen, chắc là cá?

Nửa trên bức tranh thì càng đơn giản.

Một vòng tròn lớn, bốn xung quanh vẽ mấy cái que, học sinh tiểu học cũng nhìn ra được là mặt trời.

Phía trên đường kẻ ngang là mười mấy đường hình chữ S.

Theo suy đoán của Ngô Tà, đại khái có khả năng đúng là rong rêu thật.

Một bức tranh đại khái là như thế.

Nhưng Ngô Tà cảm giác Ngô Mặc bị đánh đòn chắc không phải vì tranh, rất có khả năng mấy dòng chữ bên cạnh mới là nguyên nhân chính.

Lần này thì hay rồi, Giải Ngữ Hoa cũng không che giấu lòng hiếu kỳ, trực tiếp hỏi: "Ngô Tà, Tiểu Mặc viết chữ gì?" "Đại đồ đệ, bảo bối nhà ta có phải lại 'khẩu xuất liên hoa' không?" Hắc Nhãn Kính dùng dao găm gãi gãi đầu, vẻ hơi đắc ý: "Muốn bàn về khoản văn chương, bảo bối nhà tôi tuyệt đối đứng nhất.

Kẻ nào dám bảo không phải?

Hắc gia làm thịt kẻ đó." Đối mặt với thái độ tiêu chuẩn kép trắng trợn của Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà không khống chế được cảm xúc lườm một cái cháy mắt.

Chỉ là khi mí mắt hạ xuống, ngạc nhiên phát hiện, Tiểu Ca sao lại đi đến bên cạnh mình rồi?

Vừa nãy hắn không phải ở đằng trước sao?

Sáp lại lúc nào thế?

Vương Bàn Tử thấy Ngô Tà ngẩn người không nói, huých hắn một cái, giục: "Thiên Chân đừng lề mề, trên tranh viết cái gì?

Bàn gia tôi bị cậu câu hết cả tò mò lên rồi đây này." Một câu nói lại kéo tư duy Ngô Tà quay về.

Hắn cắn mạnh môi, từng chữ từng chữ nói: "Nước trong trông thì cạn, nước xanh ngó thì sâu; nước đen là vũng bùn, nước vàng là đái dắt." Cuối cùng phía trên cùng bức tranh rồng bay phượng múa viết bốn chữ lớn -- "Thanh Giả Tự Thanh".

Ngô Tà dùng từ tu sức thôi.

Thực tế chữ viết bút lông của Ngô Mặc còn xấu hơn gà bới, bảo là rồng bay phượng múa đúng là đề cao cậu quá.

Ngô Tà thở hắt ra, nói tiếp: "Sau đó góc dưới cùng bức tranh xiêu xiêu vẹo vẹo viết một dòng chữ nhỏ --- Vãn bối bác học đa tài Ngô Mặc, dưới sự chỉ đạo của Nhị thúc Ngô Nhị Bạch đã lĩnh ngộ ra triết lý nhân sinh." Ngô Tà chưa nói ra là, Ngô Mặc cố tình viết ba chữ 'Ngô Nhị Bạch' to tổ bố.

Nhìn cái thế đó, sợ ông nội bọn họ không nhận ra vậy.

Vương Bàn Tử trừng mắt to như cái chén.

Thảo nào Ngô Nhị Bạch đánh Ngô Mặc mạnh tay thế.

Nếu đổi lại hắn là Ngô Nhị gia?

Thằng ranh con Ngô Mặc này ba ngày đừng hòng xuống giường.

Mông không bị đánh cho sưng vù lên thì coi như hắn già yếu thể suy.

Trương Khởi Linh hơi cúi đầu xuống, khiến người ta bỏ lỡ nụ cười lướt nhanh qua khóe miệng.

Lâm Phong mặt không lộ vẻ kinh ngạc.

Ngô Mặc đức hạnh gì, ai có thể hiểu rõ hơn hắn chứ?

Hắn đã sớm chẳng ôm hy vọng gì với trình độ văn chương của thằng ranh này, dù sao hai đứa từ nhỏ đã là học tra (đội sổ).

Đổi câu khác mà nói thì anh cả đừng chê em hai, đều là cá mè một lứa.

Hắn hỏi nguyên nhân là muốn biết thằng nhóc kia khiêu khích Ngô Nhị Bạch kiểu gì thôi.

Giờ biết nguyên nhân rồi, hắn chỉ muốn nói với Ngô Mặc một chữ --- Đáng!

Giải Ngữ Hoa thầm than nhẹ trong lòng, hắn một lần nữa hoàn toàn tuyệt vọng với thẩm mỹ của Ngô Mặc.

Hắc Nhãn Kính cười không khép được mồm, nụ cười sắp treo tận mang tai, giơ ngón cái lên liên tục khen ngợi: "Bảo bối của tôi đúng là có sáng tạo, ý tưởng luôn độc thụ nhất xí (có một không hai)." Ngô Tà lần đầu tiên cảm thấy Hắc Nhãn Kính nói trúng tim đen mình, hùng hồn phụ họa: "Sư phụ, anh nói không sai, tôi cũng nói với Nhị thúc như thế đấy.

Vẽ tranh mà, không thể rập khuôn ngàn bài một điệu, cần phải có sáng tạo.

Ý tưởng của Tiểu Mặc rất tốt, vẽ theo trường phái trừu tượng.

Hồi xưa mấy ông họa sĩ Picasso gì đó chẳng phải cũng vẽ mấy thứ này sao?" Phải nói con người nhìn người thì không thể đeo kính lọc.

Trong mắt Ngô Tà, Ngô Mặc từ sợi tóc đến gót chân không có chỗ nào là không tốt.

Ngủ chảy nước miếng à, có thể khen là chảy có tiết tấu.

Giơ chân đánh người, đó là trừ bạo an lương.

Tóm lại em trai toàn thân trên dưới không có chỗ nào xấu.

Cố tình bảo có?

Đó là người khác mắt kém, không nhìn ra cái tốt cái đẹp.

Ngô Tà tuyệt đối sẽ chân thành kiến nghị đối phương đi bệnh viện mắt kiểm tra từ đầu đến đuôi, đừng làm lỡ tiến độ điều trị.

Vương Bàn Tử thấy Ngô Tà khen Ngô Mặc thao thao bất tuyệt, vội vàng giơ tay ngăn lại: "Thiên Chân, cậu đợi chút đã, cậu nói thẳng với Nhị thúc cậu như thế á?" "Đúng thế." Ngô Tà rất thản nhiên gật đầu, "Tiểu Mặc quả thực rất có thiên phú, cũng rất có sáng tạo, tôi nói đâu có sai." Vương Bàn Tử trầm mặc.

Hắn liếm môi, hơi do dự hỏi: "Với tính khí Nhị thúc cậu, cậu nói xong mấy câu này, ông ấy không có phản ứng gì à?" Ngô Tà thở dài thườn thượt, tay vô thức xoa xoa mông: "Thẩm mỹ của Nhị thúc không được, ông ấy còn không chịu thừa nhận, kết quả tôi biện giải như thế, ông ấy thẹn quá hóa giận tẩn cho tôi một trận." Chúng nhân: "..." Đúng là dũng sĩ a!

Mấy ông anh nhất thời không biết nên khen ngợi Ngô Tà hay là nên đồng cảm cho Ngô Nhị Bạch?

Lão Ngô gia đời sau chỉ còn lại hai cọng cỏ này.

Một đứa não không bình thường, đứa kia hiện tại xem ra càng không bình thường hơn.

Bên này bọn họ to nhỏ kể chuyện, đầu bên kia Ngô Mặc cũng không nhàn rỗi.

Cậu túm lấy Công chúa, rốt cuộc cũng nghe hiểu hàm ý bà ta muốn biểu đạt. "Ý bà là người hại các người ra nông nỗi này không phải Tùng Tán Kiền Bố?" Ngô Mặc vẻ mặt kinh ngạc, quay đầu nhìn kỹ Tùng Tán Kiền Bố lần nữa, có chút khó hiểu: "Bà làm sao xác nhận được, chẳng lẽ trên thế giới này còn có hai Tùng Tán Kiền Bố?

Hay là..." Cậu xoa cằm lẩm bẩm: "Có người đeo mặt nạ da người giả làm Tùng Tán Kiền Bố?

Không đúng." Cậu lập tức phủ quyết: "Người Thổ Phồn cũng đâu phải thiếu tâm nhãn, Quốc vương nhà mình bị đánh tráo mà không ai phát hiện ra?" Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thông suốt điểm mấu chốt.

Ngô Mặc cũng chẳng thèm tốn tế bào não, hỏi thẳng toẹt: "Đại tỷ, bà căn cứ vào đâu để phán đoán hắn là thật, đối phương là giả thế?

Hơn nữa tôi còn một chuyện không rõ, bà với Tùng Tán Kiền Bố là vợ chồng mấy chục năm, thật thật giả giả một chút cũng không nhìn ra à?" "Đồ đẳng." Công chúa Xích Tôn lộ vẻ bi ai, tự ngôn tự ngữ: "Thảo nào sau khi ta mang thai, hắn không bao giờ ở cùng phòng với ta nữa, tính cách cũng thay đổi hoàn toàn..." Ngô Mặc đảo mắt xem thường.

Hỏi cả buổi trời, điểm mấu chốt vẫn chưa nói rõ ràng.

Ngô Mặc đối với chuyện chân giả Tùng Tán Cán Bố, ít nhiều cũng có chút bất ngờ.

Nhưng hiện tại, dựa vào việc tự mình động não suy nghĩ nguyên nhân, không bằng hỏi thẳng người trong cuộc sẽ nhanh hơn.

Hắn tiện tay kéo mạnh cánh tay Xích Tôn công chúa, kiên nhẫn từng chữ từng câu hỏi: “Chị đại, chị đừng hoảng, có chuyện gì cứ nói rõ ra, yên tâm có thằng em đây, tuyệt đối không để chị chịu thiệt đâu.”

Có lẽ hai chữ “thằng em” đã chạm đến lòng Xích Tôn công chúa, khiến tâm trạng hoảng loạn của nàng dần dần bình tĩnh lại.

Xích Tôn công chúa thở hắt ra một hơi, tiếp tục kể: “Hình xăm trên người Tùng Tán Cán Bố rất kỳ lạ, hắn từng kể với tôi, năm mười hai tuổi cha hắn bị quý tộc cũ hạ độc giết chết, rất nhiều thuộc hạ đi theo cha hắn lần lượt rời bỏ liên minh, cả liên minh Thổ Phiên rơi vào cảnh chia năm xẻ bảy.” Cùng với lời kể của Xích Tôn công chúa, một trang lịch sử đã được lật mở.

Giữa lúc ngoại địch nội loạn, Tùng Tán Cán Bố mười hai tuổi vội vàng kế nhiệm vị Tán Phổ.

Đừng tưởng có chức vị là có thể chiêu mộ nhân tâm.

Tùng Tán Cán Bố kế vị ngược lại trở thành cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt của những kẻ phản loạn.

Hai bên có mối thù giết cha, hận diệt tộc.

Ai cũng không mong đối phương sống sót nhìn thấy mặt trời ngày thứ hai.

Thế là đủ mọi loại ám sát, hạ độc, lĩnh binh tạo phản, tất cả đều ùn ùn nổi lên.

Bọn chúng thay phiên nhau ra trận, hoàn toàn không cho Tùng Tán Cán Bố cơ hội thở dốc.

Tùng Tán Cán Bố lớn lên vô ưu vô lo cho đến năm mười hai tuổi.

Chỉ trong một đêm gia đình tan nát, người thân ly tán, tâm trạng đau khổ ấy có thể tưởng tượng được.

Chương 901

Thật sự hận không thể ăn tươi nuốt sống thịt kẻ phản loạn, hút khô máu của chúng, chôn vùi những kẻ này dưới núi sâu vĩnh viễn không được siêu thoát.

Nhưng suy nghĩ là suy nghĩ.

Thực hiện nó thì độ khó ngang với cấp địa ngục.

Chưa nói đến cái khác, chỉ riêng về nhân lực?

So với lúc cha hắn còn sống thì gần như là một trời một vực, binh lính nô lệ mười phần không còn lấy một.

Trong tình huống này mà đối đầu trực diện với đối phương, không khác gì trứng chọi đá.

Tùng Tán Cán Bố thiên tư thông minh.

Hắn hiểu rằng muốn báo thù, trước tiên phải thu phục lòng người của các bộ cũ, chỉ có kéo người về mới có sức mạnh phản công.

Nhưng việc thu phục phải có chiến lược.

Ai được kéo về trước, ai sau, không phải một hai câu là nói rõ được.

Đôi khi bạn không thể không thừa nhận, Thiên mệnh chi tử vẫn có vận may nhất định.

Tùng Tán Cán Bố dựa vào năng lực cá nhân và những lợi ích đã hứa, quả thật đã giữ chân được không ít nhân tâm thuộc hạ, thực lực cũng dần dần lớn mạnh.

Kẻ phản loạn thấy vậy thì làm sao được?

Nếu thật sự để hắn lật ngược tình thế, kết cục chờ đợi những kẻ như mình chắc chắn là tru di cửu tộc, xương cốt không còn.

Để sống sót, chúng tăng cường độ ám sát.

Tục ngữ nói hay, người có lúc sai, ngựa có lúc vấp.

Tùng Tán Cán Bố trên đường về sau khi thu phục các bộ cũ đã bị người bán đứng, bị thế lực phản loạn truy sát.

Đối phương đông người thế mạnh, vũ khí đầy đủ, trang bị tinh xảo.

Dù thuộc hạ của Tùng Tán Cán Bố đều là những dũng sĩ Tạng tộc kiêu dũng thiện chiến, đối mặt với sự tấn công mạnh mẽ của kẻ địch vẫn thảm bại.

Các dũng sĩ lần lượt bị tên nhọn bắn chết.

Bên cạnh Tùng Tán Cán Bố chỉ còn lại năm thuộc hạ trung thành nhất.

Bọn họ một đường bảo vệ chủ nhân, hoảng loạn chạy đến một vách núi cheo leo.

Phía trước là vách núi vạn trượng, phía sau là quân địch truy đuổi.

Có thể nói là tiến thoái lưỡng nan, chết chắc không nghi ngờ gì.

Kẻ địch nhanh chóng đuổi tới.

Tên cầm đầu cười nham hiểm nhìn Tùng Tán Cán Bố, hy vọng hắn có thể thức thời, tự mình trói lại mà đi tới.

Tùng Tán Cán Bố một thân ngạo cốt, sao có thể đầu hàng kẻ địch?

Huống hồ tên cầm đầu kia lại là một trong những kẻ chủ mưu sát hại cha mẹ mình.

Không giết được đối phương đã là biểu hiện của sự vô năng của bản thân.

Đầu hàng?

Mơ đi.

Thân là con trai của Tán Phổ tiền nhiệm, Tán Phổ thiếu niên Tùng Tán Cán Bố hiện tại, thà chọn đứng mà chết, tuyệt đối không quỳ mà sống.

Hơn nữa trong lòng hắn hiểu rõ.

Ngay cả khi mình thật sự quỳ xuống cầu xin tha mạng, đối phương cũng sẽ không tha cho mình.

Bọn chúng sẽ tàn nhẫn sỉ nhục mình, sau đó dùng hình phạt tàn khốc nhất để giết chết mình, nhằm uy hiếp các bộ lạc khác.

Kết quả đã định.

Chi bằng liều một phen kéo theo vài kẻ đệm lưng, mình khi ở dưới mười hai tầng địa phủ cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.

Hắn nghĩ đến đây, liền ra tay tấn công trước.

Năm vị thuộc hạ nhìn nhau, hiểu rõ kết cục hôm nay chính là cái chết.

Bọn họ chịu ân của Tán Phổ tiền nhiệm bảo vệ Tùng Tán Cán Bố, chưa hoàn thành đại nghiệp đã có lỗi với ơn tri ngộ của lão Tán Phổ.

Giờ đây có thể cùng tiểu chủ tử chết chung, cũng xem như đã hoàn thành sứ mệnh của mình.

Bọn họ cầm trường mâu xông lên phía trước nhất.

Tên cầm đầu thấy Tùng Tán Cán Bố ngoan cố không nghe, một tiếng lệnh hạ, vô số mũi tên bay về phía năm vị thuộc hạ.

Còn Tùng Tán Cán Bố?

Tên cầm đầu muốn bắt sống hắn về.

Chỉ có bắt được vị tiểu Tán Phổ này, mới có thể uy hiếp những người khác quy thuận bộ lạc của mình.

Thoáng chốc năm người biến thành những con nhím lớn.

Bọn họ từng người từng người mang theo ánh mắt không cam lòng, cuối cùng nhìn tiểu chủ nhân một cái rồi tắt thở qua đời.

Tùng Tán Cán Bố mặt không biểu cảm, bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt.

Sau đó hắn rút con dao găm từ thắt lưng ra, dứt khoát kề vào cổ chuẩn bị tự sát.

Con dao găm rất sắc bén, là món quà cha hắn tự tay tặng cho hắn vào sinh nhật mười tuổi.

Từ khi cha bị giết, hắn luôn mang theo dao găm bên mình, nhắc nhở bản thân không quên báo thù.

Nhưng không ngờ cuối cùng lại phải dùng dao găm để tự kết liễu mình.

Ngay khi mũi dao vừa mới làm rách một chút da, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng chim kêu chói tai.

Âm thanh chói tai vô cùng, khiến đầu người ta ong ong.

Kẻ phản loạn bản năng bịt tai lại, lần lượt mở to mắt nhìn về phía sau vách núi, muốn xem rốt cuộc là thứ gì đang quấy phá?

Tùng Tán Cán Bố cũng dừng động tác, quay đầu nhìn về phía sau.

Nói thật, ai có thể không chết mà lại muốn chết chứ?

Sống thêm một giây là có hy vọng lật ngược tình thế.

Ngay lúc hắn vừa quay người, một trận cuồng phong dữ dội ập đến, kéo theo vô số bụi đất, lá cây, đá bay thẳng vào mặt.

Mọi người lần lượt nhắm mắt lại, ôm đầu ngồi xổm xuống đất tránh bụi bay đá chạy.

Cơn gió mạnh kéo dài khoảng một phút.

Khi bọn họ lần nữa mở mắt ra, kinh ngạc phát hiện Tùng Tán Cán Bố đã biến mất.

Đậu má, vịt nấu chín còn biết bay?

Cái quỷ gì thế này, không phải đang đùa à?

Tên cầm đầu tức điên lên, hắn dẫn quân truy đuổi, dọc theo vách núi khắp nơi tìm kiếm, thề nhất định phải tìm được tung tích của Tùng Tán Cán Bố, bất kể là người hay xác chết.

Nhưng điều kỳ lạ đã xảy ra, Tùng Tán Cán Bố như thể biến mất giữa không trung.

Đừng nói là tung tích, ngay cả một dấu chân cũng không có.

Người Tạng tín ngưỡng quỷ thần.

Thấy tình huống này, từng người một bàn tán riêng, liệu có phải trời xanh ưu ái Tùng Tán Cán Bố, cho rằng hắn là Thiên mệnh chi tử không?

Chẳng trách từ xưa đến nay sức mạnh của lời đồn là lớn nhất.

Chương 902

Người này truyền một câu, người kia truyền một câu.

Không lâu sau, Tùng Tán Cán Bố đã được đồn thành Thiên thần hạ phàm, là Thiên mệnh chi tử đến cứu Thổ Phiên.

Khá lắm.

Trong khi Tùng Tán Cán Bố vẫn chưa rõ tình hình, lập trường của nhiều kẻ phản loạn đã thay đổi.

Một số kẻ trung lập thậm chí còn lén lút liên lạc với người của Tùng Tán Cán Bố, hy vọng đối phương có thể cho một lời giải thích.

Vậy trên thực tế rốt cuộc là chuyện gì?

Xích Tôn công chúa kể đến đây thì thở dốc.

Ngô Mặc suýt chút nữa nghẹn chết, hắn vỗ vỗ ngực, cố gắng nén một hơi xuống, “Chị đại, trước đây chị có viết tiểu thuyết không thế, ngắt câu đúng kiểu làm người ta tức chết đấy?

Thêm vài lần nữa là thằng em đây dễ bị tức đến ngừng thở đấy.” Ngô Mặc thuộc loại nóng tính, ghét nhất kiểu người lề mề, ấp a ấp úng.

Mấy năm nay vì sự phát triển của Địa Long Hội, hắn đã cố gắng thay đổi không ít tính cách.

Nhưng tục ngữ nói hay, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Cách kể chuyện quanh co của Xích Tôn công chúa, đối với hắn mà nói thì chẳng khác gì bị táo bón.

Giống như bụng réo ầm ĩ, chạy vào nhà xí mà chẳng nặn ra được gì, gần như có thể làm người ta chết vì tức hoặc nghẹn.

Ngô Tà và mấy người bên cạnh cũng không trò chuyện nữa, tất cả đều dựng tai lên nghe Xích Tôn công chúa kể chuyện quá khứ.

Ngay cả Tùng Tán Cán Bố cũng đứng yên tại chỗ không động đậy, như thể đang nghe truyền thuyết về chính mình.

Không ai chú ý.

Hắn nhìn về phía Xích Tôn công chúa, trong mắt nhanh chóng lóe lên một tia nghi hoặc.

Quái vật là ai?

Vì sao lại hiểu rõ tình hình của mình như vậy?

Chẳng lẽ là thần thú hộ pháp do thuộc hạ chuẩn bị cho mình?

À, đúng rồi.

Rốt cuộc đây là nơi nào?

Chẳng phải mình đang cùng Đức Phổ thảo luận xử lý các vụ việc tôn giáo trong mật thất sao?

Bọn gia hỏa kia dựa vào sức mạnh của Quốc sư, làm điều xằng bậy, dám can thiệp vào nội bộ Thổ Phiên, quả thật là không thể nhẫn nhịn được.

Nếu không phải Quốc sư nắm giữ sức mạnh quá lớn, mình không tiện ra tay, thì đã sớm triệt để chém giết chúng rồi.

Giờ đây chỉ có thể từ từ tính kế, lợi dụng việc giao hảo với Đại Đường, từ từ mở rộng thế lực, nắm giữ thêm quyền lên tiếng và sức mạnh.

Chỉ là sao mình lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

Mấy bức tượng Phật xung quanh là sao?

Vì sao hình dạng lại kỳ dị quái lạ như vậy chứ?

Tùng Tán Cán Bố đầy lòng nghi hoặc, nhưng không ai có thể giải đáp cho hắn.

Hắn tập trung ánh mắt vào Xích Tôn công chúa, định nghe xem tiếp theo sẽ kể chuyện gì rồi lát nữa sẽ hỏi.

Lời của Ngô Mặc đã có tác dụng.

Ngay cả Xích Tôn công chúa chưa từng nghe tiểu thuyết, cũng có thể đoán được Ngô Mặc đang thúc giục nàng kể nhanh lên.

Nàng gượng cười với Ngô Mặc, “Thằng em đừng nóng vội, thời gian lâu quá rồi, chị cần từ từ hồi tưởng lại.

Chị bị kích thích quá độ, nhiều ký ức bị lẫn lộn, chỉ có thể từng chút một làm rõ các điểm mấu chốt trong đó.” Ngô Mặc ngẫm nghĩ cũng đúng là lẽ này.

Khi mình vừa tỉnh lại từ hôn mê, chẳng phải cũng như uống phải rượu giả, trong đầu lộn xộn chẳng nhớ nổi gì sao?

Xem ra là mình quá nôn nóng rồi.

Người ta vẫn nói, dục tốc bất đạt.

Nếu mình cứ thúc giục không ngừng?

Xích Tôn công chúa mà luống cuống quên hết, đến lúc đó thì thật sự rắc rối.

Lão Trương chẳng phải là một ví dụ có sẵn sao?

Anh trai mình cứ ngày ngày đuổi theo sau mông hỏi tới hỏi lui, cuối cùng hỏi đến mức người ta bỏ chạy mất, rồi lại phải tốn công tốn sức đi tìm người ta nữa, vô ích làm gì chứ?

Ngô Mặc hít một hơi sâu, khô khan cười một tiếng với Xích Tôn công chúa, “Chị đại, em không giục chị đâu, chị cứ từ từ nói, thời gian còn nhiều mà, không vội.” Xích Tôn công chúa gật đầu, thành thật tiếp tục kể.

Tùng Tán Cán Bố quả thật đã được cứu đi.

Theo lời hắn tự kể, khi mở mắt ra thì phát hiện mình bị mỏ chim cắp lơ lửng giữa không trung.

Hắn không những không sợ hãi, mà ngược lại còn vô cùng hưng phấn, cho rằng mình thật sự là Thiên mệnh chi tử.

Con chim lớn cắp hắn bay qua quần sơn, cuối cùng hạ xuống một thung lũng không rõ tên.

Nơi đây có núi, có nước, có sông.

Khí hậu dễ chịu, cảnh quan tươi đẹp, nhìn vào đã khiến người ta tâm thần hướng tới, tựa như chốn đào nguyên nơi tiên ở.

Con chim lớn thả Tùng Tán Cán Bố xuống, rồi nhởn nhơ đi kiếm ăn.

Tùng Tán Cán Bố ngẫm nghĩ, cũng không thể đứng ngây ra đó.

Ít nhất cũng phải xem xem nơi này rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Ít nhất cũng phải tìm hiểu rõ ai đã cứu mình?

Một khi đã làm rõ ân nhân cứu mạng là ai, đợi sau khi thống nhất Thổ Phiên, nhất định sẽ trọng tạ.

Lòng hắn rộng lớn hơn cả đại dương.

Mục tiêu cuối cùng không phải là báo thù rửa hận, mà là thống nhất Thổ Phiên, hoàn thành kỳ tích mà tất cả mọi người trong lịch sử chưa từng làm được.

Hắn nhìn trái nhìn phải, phát hiện không xa có một con đường nhỏ.

Không chút do dự, sải bước đi vào.

Hắn cũng không phải là tên ngốc.

Đối phương đã dùng chim cắp hắn tới đây, chắc chắn là có ý đồ riêng, vậy thì xung quanh sẽ không có quá nhiều nguy hiểm.

Nhưng điều kỳ lạ là, hắn đi khoảng một canh giờ mà cũng không thấy một bóng người nào.

Hắn trải qua chạy trốn và giết chóc, cộng thêm việc đột nhiên thoát khỏi cảnh khốn cùng, cảm giác mệt mỏi chợt ập đến.

Bụng réo ầm ĩ, cả người vừa khát vừa đói vừa mệt.

Ngay lúc hắn định tìm vài cọng cỏ nhai nhai để giảm bớt cơn đói, không xa đột nhiên xuất hiện một lão già.

Ông lão ăn mặc rất kỳ lạ, tóc bạc, râu bạc, lông mày bạc.

Nhìn thoáng qua, cứ như thể người tuyết thành tinh vậy.

Tùng Tán Cán Bố vừa nhìn đã kinh ngạc vô cùng, người có tướng mạo kỳ lạ như vậy chắc chắn có đạo lý độc đáo.

Ngô Mặc nghe đến đây, ánh mắt từ Xích Tôn công chúa chuyển sang Tùng Tán Cán Bố, lẩm bẩm: “Thật hay giả đây?

Thần kỳ quá rồi đấy?

Là lão Tùng đang tự dát vàng lên mặt mình à, hay là ông lão mà hắn nhìn thấy bị bạch tạng?” Giải Ngữ Hoa bước tới, ghé sát vào Ngô Mặc khẽ nói: “Trong dã sử quả thật có ghi chép chuyện Tùng Tán Cán Bố gặp nguy hiểm, nhưng chỉ lướt qua vài chữ, tôi nhớ trên đó có nhấn mạnh một câu --- ‘Vương gặp nguy, Bồ Tát Tuyết Vực hiện thân’.” “Tuyết Vực?” Ngô Mặc lộ vẻ khó hiểu, “Chỉ vị thần tiên nào của Thổ Phiên thế?

Nói thật, thần tiên Thổ Phiên cũng nhiều quá rồi, một ngọn núi, một cái hố, một cái cây đều có thể tạo ra một truyền thuyết thần tiên, đôi khi tôi còn nghi ngờ, những vị thần tiên này có phải là sản xuất hàng loạt trên dây chuyền công nghiệp không nữa?” Giải Ngữ Hoa liếc mắt một cái, bất đắc dĩ lắc đầu giải thích: “Ở khu Tạng có một cách nói, Vô Cấu Quang Tôn Giả, Tông Khách Ba đại sư và Tát Già Ban Trí Đạt ba vị đại sư này, được người ta thống nhất gọi là ba hóa thân Bồ Tát Văn Thù của Tuyết Vực.

Chương 903

Chỉ là dã sử không nói rõ là vị nào đã cứu Tạng Vương.

Đương nhiên rồi, sử sách và dã sử không thể tin hoàn toàn, rất có thể là thủ đoạn ngu dân quen thuộc của đế vương.” “À.” Ngô Mặc chợt hiểu ra, “Nói đi nói lại vẫn là tạo thế cho Phật giáo.

Tôi từng nghe Lê Nhất Minh nói qua, Thổ Phiên có một thời gian Bổn giáo nguyên thủy và Lạt Ma giáo đấu tranh rất gay gắt, Tùng Tán Cán Bố cải biên ghi chép đoạn chuyện này lại, liệu có phải cũng đang giúp Lạt Ma giáo đứng vững không?” Giải Ngữ Hoa trầm ngâm một lát, khẽ nói: “Người ta vẫn nói lịch sử là một màn sương mù, thường do kẻ chiến thắng viết nên, chỉ có dựa vào lượng lớn tư liệu sàng lọc, mới có thể đại khái xác định điều gì đã xảy ra ban đầu.” “Ai nói thế?” Ngô Mặc nhún vai, hất cằm về phía Xích Tôn công chúa, hơi đắc ý nói: “Nhị gia tôi thì khác, tra tư liệu tốn công lắm, hỏi thẳng người trong cuộc chẳng phải là rõ ràng hết rồi sao?” Giải Ngữ Hoa nhìn cái dáng vẻ đắc ý của Ngô Mặc, ngoài gật đầu đồng ý ra, không nói thêm được lời nào khác.

Làm việc gì cũng sợ so sánh.

Từ khi theo Ngô Mặc xuống mộ, liên tục làm mới tầm mắt và tư duy của mấy anh em.

Trước đây họ gặp quỷ quái, cương thi hay những thứ không may mắn này, thường chỉ có hai lựa chọn, hoặc là chạy, hoặc là giết chết chúng.

Tiểu gia nhà mình thì hay thật, làm việc căn bản không theo lối mòn nào cả.

Hoặc là xưng anh xưng em với người ta, hoặc là trò chuyện đùa giỡn.

Dù sao thì, nói thế nào đi nữa, ít nhất cũng phải moi được chút đồ từ tay đối phương.

Theo lời hắn nói: “Mấy thứ này sống là người, chết thì gọi là người chết, nửa sống nửa chết thì là người thực vật.

Đã có liên quan đến người, thì phải hiểu tình người thế sự.

Mình nhận chút lợi ích từ họ, bản ý cũng là muốn giúp họ nhớ lại niềm vui làm người.” Giải Ngữ Hoa không phủ nhận.

Lần đầu tiên nghe những lý luận lệch lạc của Ngô Mặc, anh ta cứng họng năm phút đồng hồ mà không nghĩ ra lời nào để phản bác.

Thậm chí có một khoảnh khắc bị hắn dẫn dắt, lại còn cảm thấy lời hắn nói rất có lý một cách khó hiểu.

Ngô Mặc thấy Giải Ngữ Hoa tán đồng cách nói của mình, càng lúc càng đắc ý quên mình.

Hắn giơ tay phải lên, vỗ vỗ đỉnh đầu Giải Ngữ Hoa như vỗ bóng bay, cười hắc hắc nói: “Tiểu phú quý, mở mang tầm mắt rồi chứ, sau này nhớ dỗ dành Nhị gia, đến lúc đó đừng nói Tùng Tán Cán Bố, ngay cả Tam Hoàng Ngũ Đế cũng có khả năng ngồi chung đánh mạt chược đấy.” Giải Ngữ Hoa khẽ nhếch môi cười, tay trái nhanh, chuẩn, vững vàng đặt vào vị trí eo của Ngô Mặc, thi triển tuyệt học giang hồ “Nhị Chỉ Thiền công pháp” vặn mạnh một vòng.

Ngô Mặc nếu không phải đóng môi trên dưới nhanh, đã có thể tại chỗ trình diễn một khúc “tiếng sói tru”.

Đậu má.

Hoa ca sao vẫn nhỏ nhen thế này chứ?

Mình không phải chỉ gọi một câu “tiểu phú quý” thôi sao.

Đến nỗi vậy à?

Còn nữa, anh ta học được “Phát Khâu Chỉ” của nhà Lão Trương từ khi nào thế?

Luyện hai ngón tay cứ như cái kìm sắt vậy, đừng nói thịt trên người, gân cốt cũng phải bị anh ta vặn lệch mất.

Ngô Mặc lén lút hít một hơi khí lạnh.

Hắn không dám chọc Giải Ngữ Hoa, cũng không dám gạt tay đối phương ra.

Chỉ đành giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, lặng lẽ dịch chân sang một bên, cố gắng kéo giãn khoảng cách với Giải Ngữ Hoa.

Khẽ ho một tiếng rồi hỏi tiếp: “Chị đại, ông lão tóc bạc kia rốt cuộc thân phận là gì?

Chẳng lẽ thật sự là hóa thân Bồ Tát nào đó à?” Xích Tôn công chúa nghe xong lắc đầu, “Tôi từng hỏi Tán Phổ câu này, liệu có thật là Bồ Tát đã cứu hắn một mạng không?

Hắn lại đưa ra một cách nói khác.” Tùng Tán Cán Bố có lẽ thật sự yêu Xích Tôn công chúa.

Hắn không hề che giấu sự thật, mà đã kể cho nàng nghe những gì mình biết.

Ông lão râu bạc càng đi càng gần, Tùng Tán Cán Bố mới nhìn rõ, ông lão cao gần hai mét, tướng mạo khôi ngô, thân hình vạm vỡ, mặc áo bào kiểu Tạng, tay cầm một chuỗi hạt châu.

Ông ta thấy Tùng Tán Cán Bố cũng không lấy làm lạ, mà mặt không biểu cảm đánh giá đối phương.

Tùng Tán Cán Bố lúc này vẫn còn rất trẻ, không kìm được đã hỏi đối phương là ai?

Vì sao lại cứu mình?

Ông lão niệm một đoạn kinh văn, đại ý là được trời cao chỉ dẫn giúp vương giả thống nhất thiên hạ.

Nói thật, Tùng Tán Cán Bố đã trải qua phản bội, truy sát và đủ mọi chuyện nguy hiểm, sớm đã không còn ngây thơ đơn thuần như trước nữa.

Nhưng không hiểu vì sao?

Lại cứ tin vị lão giả này.

Ông lão dẫn Tùng Tán Cán Bố đi một đoạn, phía trước lờ mờ xuất hiện không ít bóng người, từng người đều là những hán tử Tạng tộc cường tráng.

Trong đầu Tùng Tán Cán Bố lập tức hiện ra một ý nghĩ.

Vãi.

Nếu mình thu phục được những người này, thực lực có phải lại tăng thêm một phần không?

Hắn nghĩ đến rất đẹp đẽ, vì thế còn đặc biệt biểu hiện ra một cảnh tượng lễ phép nhã nhặn.

Xích Tôn công chúa kể đến đây thì do dự một chút, “Những chuyện giữa chừng tôi không biết, Tán Phổ lúc đó cũng không kể quá chi tiết, hắn chỉ nhắc một câu rằng ông lão là người Khang Ba Lạc, trên người có hình xăm phượng hoàng.” Cảnh tượng im lặng một lát.

Ngô Mặc cau mày nói: “Hình xăm, sao lại là hình xăm nữa?

Cái thời buổi này trên người không xăm tí gì có phải không ra khỏi nhà được không?” Vương Bàn Tử chen vào một câu, “Hình xăm?

Bàn gia tôi thì chịu.” Hắn giơ cánh tay thô to của mình ra, rồi nói: “Mấy năm trước thấy mày với Tiểu Ca xăm hình ngầu lòi, Bàn gia tính toán theo mốt, định xăm một con mãnh hổ xuống núi gì đó lên cánh tay, kết quả suýt nữa thì đau chết tao.” “Mày xăm rồi á?” Ngô Tà quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, bán tín bán nghi nói: “Chuyện hồi nào vậy, sao tao không thấy mày có hình xăm?” “Có chứ, mắt mày cũng kém quá rồi đấy.” Vương Bàn Tử xắn tay áo lên, đưa cánh tay ra trước mặt Ngô Tà, chỉ vào vị trí khuỷu tay nói: “Mày xem, tao xăm ở đây này.” Ngô Tà nhìn hình xăm không to bằng hạt nốt ruồi đen trên khuỷu tay Vương Bàn Tử, cả người đều có chút cạn lời, “Mày gọi đây là hình xăm à?

Tao còn tưởng tay mày chưa rửa sạch chứ.” “Sao lại không phải hình xăm?” Lời của Ngô Tà khiến Vương Bàn Tử có chút chột dạ.

Tục ngữ nói, thua người không thua trận.

Trước mặt đám anh em, Vương Bàn Tử cũng là người sĩ diện.

Hắn lập tức phản bác: “Mày có biết cái này trên người tao gọi là gì không?

Ngôi sao may mắn.

Xăm cái này xong, Bàn gia tao sau này sẽ gặp may mắn liên tục, hơn nữa hình xăm không phân lớn nhỏ, Bàn gia tao tính toán xăm con hổ dễ làm người ta sợ vãi, chi bằng làm cái gì đó cát tường như ý.” Ngô Mặc không thèm để ý đến hai tên ngốc này, liền hỏi một câu: “Chị đại, ý chị là, hình xăm trên người Tùng Tán Cán Bố cũng là do ông lão kia vẽ, nhưng có ý nghĩa đặc biệt gì không?

Nếu không sao chị lại có thể nhìn ra thật giả ngay được?” “Ừm!

Quả thật là vậy.” Xích Tôn công chúa gật đầu, “Tán Phổ từng nhắc, hình xăm trên người hắn phải mất mười ngày mới vẽ xong, chất liệu mực xăm vô cùng đặc biệt, hình dạng cũng sẽ thay đổi.

Khi chiến đấu, đầu chim ngẩng cao, như muốn bay vút lên trời, ngày thường đầu chim nghiêng sang trái, dường như đang xem xét đám đông xung quanh.” Lời nàng còn chưa dứt, Tùng Tán Cán Bố ở xa bỗng hét lớn một tiếng: “Ngươi rốt cuộc là ai?

Sao lại biết rõ mọi chuyện của bản vương như lòng bàn tay, ngay cả những bí mật như vậy cũng biết hết?” Hắn quả thật kinh ngạc tột độ.

Chuyện bí mật như vậy hắn chỉ từng nhắc đến với Ba Lợi Khố Cơ, là trên đường hai người từ Nepal trở về, mình vì muốn an ủi tâm trạng nàng, đã kể như một câu chuyện cho nàng nghe.

Ngoài ra, mình chưa từng nhắc đến chuyện quá khứ này với bất kỳ ai.

Những gì truyền ra ngoài đều là mình được Bồ Tát cứu, hình xăm trên người là bùa hộ mệnh do Bồ Tát ban tặng.

“Tôi...” Xích Tôn công chúa cắn chặt môi, hai hàng nước mắt nóng hổi không ngừng chảy xuống má, ngập ngừng nửa ngày mà không thốt ra được một chữ.

Nàng hiện giờ tâm trạng vô cùng khó chịu.

Suốt ngàn năm, nàng vẫn luôn cho rằng Tùng Tán Cán Bố đã phản bội hai mẹ con, biến họ thành cái dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Hận thù đau khổ không ngừng nảy nở trong lòng.

Mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây, nàng đều hận không thể cắn chết người đàn ông này.

Nhưng giờ đây lại phát hiện mọi chuyện là giả.

Nàng nên nói tên mình với người yêu trước mặt như thế nào đây?

Hắn sẽ tin sao?

Xích Tôn công chúa lòng đau như cắt, một mặt nàng oán trách mình đã trách lầm người, mặt khác lại hận bản thân biến thành bộ dạng quỷ quái hiện tại.

Tình cảm quá kích động, “Oa” một tiếng, nàng phun ra một ngụm máu lớn.

Tang Cát sợ hãi, vung vẩy cánh tay như khúc củi khô khóc òa lên.

Chương 904

Xích Tôn công chúa lần đầu tiên không dỗ con.

Tình trạng tinh thần của nàng hiện giờ đang ở bên bờ vực sụp đổ bất cứ lúc nào, thậm chí còn đau khổ hơn vạn phần so với lúc ban đầu bị bắt.

Ngô Mặc không ngờ lại xảy ra biến cố như vậy, tự dưng lại xuất hiện một Tùng Tán Cán Bố thật giả.

May mà hắn phản ứng không chậm, một tay túm lấy cánh tay Xích Tôn công chúa, trầm giọng nói: “Chị đại, đừng hoảng, có chuyện gì cứ để thằng em gánh vác, đừng làm Tang Cát sợ hãi.” Ngô Mặc làm người vẫn luôn như vậy.

Nếu hắn thật sự coi bạn là bạn bè?

Đừng thấy mồm miệng chửi bới lung tung, ngày ngày trêu chọc, chê bai bạn, thật đến lúc quan trọng nhất định có thể làm chỗ dựa cho bạn.

Giống như mối quan hệ của hắn với A Ninh.

Ban đầu không ưa đối phương, cho rằng cô ta quá nhiều tâm cơ, luôn tìm cơ hội hãm hại anh trai mình.

Vì vậy khi ra tay không nể nang gì, đúng là nhấc chân là đá, vung tay là đánh.

Sau này tiếp xúc nhiều hơn, phát hiện cô ta hẳn là một thanh niên yêu nước tiềm năng.

Xuất phát từ ý nghĩ muốn hãm hại Khưu Đức Khảo nên cũng không gây khó dễ gì nhiều cho A Ninh, hơn nữa còn ra tay đối phó với đối thủ cạnh tranh của cô ta là Tang Ni.

Mãi đến chuyến đi Nam Chiếu quốc, mới hoàn toàn coi cô ta là bạn bè.

Hiện tại đối với Xích Tôn công chúa cũng tương tự như vậy.

Vì hệ thống đã phát nhiệm vụ, điều đó chứng tỏ có thể tin tưởng nhân phẩm của Xích Tôn công chúa.

Hắn liền coi đối phương như bạn bè mà đối xử.

Sau này có đạt được mối quan hệ như với A Ninh hay Doãn Nam Phong không?

Còn phải xem tiếp xúc sau này.

Lời của Ngô Mặc đã kéo Xích Tôn công chúa từ vực sâu tuyệt vọng trở về.

Hai chữ “thằng em” dường như đã cho nàng một điểm tựa, khiến trái tim tan vỡ của nàng tìm lại được chỗ dựa.

Tùng Tán Cán Bố nhìn thấy cảnh này, không hiểu vì sao, sâu thẳm trong lòng dâng trào vô hạn tức giận.

Hắn giơ trường mâu trong tay lên, gắt gao quát: “Các ngươi rốt cuộc là ai?

Vì sao lại biết được những bí mật này?

Chẳng lẽ các ngươi đã bắt cóc vương phi?

Nói, các ngươi có phải là người của Quốc sư không?” Nghĩ đến Ba Lợi Khố Cơ bị người bắt đi, Tùng Tán Cán Bố giận đến bốc hỏa, hận không thể lập tức hỏi rõ nguyên nhân, xé nát những người trước mắt này thành từng mảnh.

Hắn vì Thổ Phiên đã cưới công chúa Văn Thành của Đại Đường, vốn dĩ đã có lỗi với Ba Lợi Khố Cơ.

Nếu nàng vì vấn đề cục diện trong nước, bị Quốc sư phái người bắt đi uy hiếp mình.

Thì mình thân là vua một nước, thân là trượng phu, còn có ích gì nữa?

Hắn liền hỏi mấy câu liền, câu sau to hơn câu trước, làm tai người ta ong ong.

Lúc nãy khi Xích Tôn công chúa tức giận, có thể như chất vấn tra nam mà tự xưng gia môn, chỉ vào đối phương mà mắng xối xả.

Giờ thì sao?

Một chữ cũng không thốt ra được, thậm chí ngay cả tên mình cũng không muốn nói ra.

Nàng không muốn Tùng Tán Cán Bố nhìn thấy bộ dạng xấu xí này của mình.

Vừa nãy nếu không phải Ngô Mặc cố sức kéo nàng, nàng e rằng đã quay người bỏ chạy, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Xích Tôn công chúa và Tùng Tán Cán Bố nói toàn là tiếng Tạng, thêm việc cảm xúc kích động nên lại càng nhanh và gấp gáp.

Trừ Ngô Mặc nghe hiểu không sót một chữ, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính mấy người cũng chỉ nhận ra tám phần thông tin.

Ngô Tà nghe cũng rất chật vật, dịch đồng bộ đương nhiên không nhanh và chính xác đến thế.

Còn về Vương Bàn Tử và Lâm Phong?

Thì khỏi cần nhắc đến nữa.

Hai người thể hiện rất "tốt", không nghe hiểu một chữ nào, cả hai đều đơ ra như phỗng, chỉ thiếu mỗi gãi đầu gãi chân để giải tỏa sự cô đơn thôi.

Vương Bàn Tử mặt đầy ấm ức huých huých Lâm Phong, hỏi nhỏ: “Phong Tử, nghe rõ chưa?

Rốt cuộc giờ là tình huống gì?

Tên kia với bọn mình là địch hay bạn?

Sao tao thấy hơi lú rồi nhỉ?” “Mày hỏi tao, tao hỏi ai?” Lâm Phong ra sức xoa xoa trán, uất ức nói: “Tao chỉ thấy mồm bọn họ cứ chóp chép động đậy, nói cái gì thì một chữ cũng không hiểu.” Hai người nhìn nhau, đồng loạt thở dài một hơi.

Lần nữa nhìn về phía Ngô Mặc, trong ánh mắt có một tia oán giận: “Nói là cùng nhau làm học dốt, mày giữa chừng bỏ chạy không giữ chữ tín là sao hả?” Xích Tôn công chúa không nói nên lời, Ngô Mặc lại không định để mọi chuyện cứ kéo dài như vậy.

Tư tưởng của hắn vẫn luôn là có chuyện thì nói chuyện, giấu giếm dễ gây hiểu lầm.

Đừng thấy trên TV hiểu lầm chồng chất, có thể gây hứng thú cho khán giả.

Trong cuộc sống thực tế, hiểu lầm chỉ làm chậm trễ công việc gây ra rắc rối không cần thiết, tốt nhất là tránh được thì tránh, đỡ tốn thời gian, công sức và tâm trạng.

Hắn vẫy vẫy tay với Tùng Tán Cán Bố, một tràng tiếng Tạng lưu loát bật ra: “Anh bạn, từ từ đã, ông đừng nóng vội hỏi tới tấp như thế, dù sao cũng phải nghe bọn tôi kể rõ đầu đuôi câu chuyện chứ?” Lời của Ngô Mặc khiến Tùng Tán Cán Bố có chút không hiểu đầu cua tai nheo.

Hắn đã xây dựng Thổ Phiên trong những cuộc chém giết, vốn dĩ rất nhạy cảm với sát khí của kẻ thù.

Hắn trừng mắt dữ tợn nhìn Ngô Mặc, nhưng lại phát hiện đối phương không hề lộ ra địch ý, mà là bình thản nhìn mình.

Điều này khiến hắn rơi vào trạng thái mơ hồ.

Chuyện gì thế này?

Bọn họ không phải kẻ thù sao?

Do tâm lý thận trọng, Tùng Tán Cán Bố vẫn giơ cao trường mâu, lạnh lùng quát: “Nói đi, khai ra thân phận thật sự của các ngươi, bản vương có thể nương tay tha cho các ngươi một con đường sống.” Ngô Mặc khẽ ho một tiếng, định tiến lên vài bước.

Vừa nhấc chân, cánh tay đã bị Giải Ngữ Hoa kéo lại, “Tiểu Mặc, đừng lại gần, nguy hiểm đấy.” Ngô Mặc liếc nhìn Giải Ngữ Hoa.

Thấy anh ta vẻ mặt cảnh giác, hắn nhỏ giọng giải thích: “Anh, không cần lo lắng, em biết chừng mực mà.” “Cậu...” Giải Ngữ Hoa rất muốn chửi thề, lời đến miệng lại đành nuốt xuống, “Thằng nhóc thối, đừng đùa giỡn nữa, Tùng Tán Cán Bố trên người có điểm kỳ quái, cậu lại gần quá, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao?” “Lo gì chứ.” Ngô Mặc cười hì hì đáp một câu, “Hoa ca đại nhân của tôi ơi, anh đừng lo nữa, em đâu phải trẻ con, em biết chừng mực mà.” Sau đó hai tay đặt lên vai Giải Ngữ Hoa, đẩy anh ta xoay sang bên phải một chút, rồi nói: “Huống hồ Tùng Tán Cán Bố chỉ muốn biết tình hình cụ thể, em nói rõ mọi chuyện, còn đánh hay hòa thì tính sau.” Giải Ngữ Hoa không cãi được Ngô Mặc, chỉ đành dặn dò: “Cẩn thận đấy, từ xưa đến nay những kẻ có thể làm đế vương đều là những kẻ tâm ngoan thủ lạt, họ không quan tâm quá trình, chỉ quan tâm kết quả.” Tùng Tán Cán Bố cho anh ta một cảm giác nguy hiểm, đây cũng là lý do anh ta luôn ngăn cản Ngô Mặc một mình đối mặt với đối phương.

Nói thật, có thể khiến Giải Ngữ Hoa phải lo lắng đến mức này, trên thế giới này ngoài Ngô Mặc ra, không còn ai khác.

Anh ta đối với Ngô Tà, Tạ Liên Hoàn và những người khác có thể hy sinh tính mạng, nhưng tuyệt đối không đạt đến trình độ như với Ngô Mặc.

Vì Ngô Mặc, anh ta có thể ngay cả linh hồn cũng không cần.

“Biết rồi, biết rồi, bảo bối quản gia đại nhân của em ơi.” Ngô Mặc liên tục đáp lời, “Em chỉ là qua đó để giao tiếp với hắn, không phải đi tự sát đâu, anh cứ yên tâm đi.” Xử lý xong đóa hoa "nhà giàu" khó chiều Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc tháo ba lô sau lưng ném mạnh về phía Hắc Nhãn Kính, sau đó lắc lư đi về phía Tùng Tán Kiền Bố.

Tùng Tán Kiền Bố cảnh giác nhìn chằm chằm Ngô Mặc, không hiểu tên này định giở trò gì.

Thấy Ngô Mặc ngày càng đến gần, hắn hoành trường thương lên quát lớn: “Dừng bước, còn dám tiến lên đừng trách bản vương không khách khí.” “Sao mà nóng tính thế?” Ngô Mặc nhún vai, thản nhiên nói: “Thân là vua một nước, khí độ và hàm dưỡng của ông đâu rồi?

Ông đây có dẫm phải đuôi ông đâu mà gào lên thế?” Nói thì nói vậy, nhưng khi cách Tùng Tán Kiền Bố khoảng hai mét, hắn lại tùy tiện cắm cây Hàn Quang Côn trong tay ra sau thắt lưng, giơ hai tay ra hiệu mình hoàn toàn vô hại.

“Không phải ông muốn biết đầu đuôi sự tình sao?

Tiểu gia tôi qua đây kể cho ông nghe một chút.” Tùng Tán Kiền Bố mặt đầy vẻ nghi ngờ: “Ngươi lại muốn giở hoa chiêu gì?

Bản vương không tin ngươi.” Cũng không trách được Tùng Tán Kiền Bố cẩn thận như vậy.

Quả thực trong lúc giao chiến vừa rồi, nhóm người Ngô Mặc đã gây ra tổn thương tâm lý quá lớn cho hắn.

Người Thổ Phồn đánh nhau giảng cứu đường đường chính chính.

Chiến tranh trên lưng ngựa thì một đao đổi một đao, toàn dựa vào chiêu số và lực đạo.

Đánh nhau dưới đất thì dựa vào sức mạnh và sự nhanh nhẹn.

Đã bao giờ hắn gặp phải mấy chiêu trò âm hiểm như đá hạ bộ, chọc mắt, ngoáy lỗ tai bao giờ đâu?

Chương 905

Hành vi tiểu nhân bỉ ổi này chắc chắn sẽ bị dũng sĩ Thổ Phồn phỉ nhổ và mắng chửi.

May mà Ngô Mặc không biết đọc tâm thuật, nếu không thế nào cũng phải tranh luận với hắn một trận ra trò.

Bản ý của đánh nhau là gì?

Chẳng phải là tiêu diệt đối phương, chấn nhiếp đối phương, uy hiếp đối phương sao?

Đã vậy thì liên quan đếch gì đến chiêu số?

Có câu nói rất hay, mèo đen hay mèo trắng, bắt được chuột thì là mèo tốt.

Ông đây chỉ muốn dùng phương pháp đơn giản nhất để một chiêu giết địch, giữ lại chút sức lực làm chuyện mình thích.

Có gì sai à?

Ngô Mặc không rõ suy nghĩ của Tùng Tán Kiền Bố, nghe hắn nói vậy thì tưởng đối phương vẫn coi mình là kẻ địch, hơi bất đắc dĩ nói: "Cái ông này hay nhỉ, ông muốn tôi kể nguyên nhân, lại bảo không tin tôi, thế rốt cuộc ông muốn tôi làm gì?" "Chuyện này..." Tùng Tán Kiền Bố ngẫm nghĩ thấy cũng có lý.

Hắn không chớp mắt quét nhìn Ngô Mặc từ trên xuống dưới vài lần.

Xác nhận trên tay hắn không cầm vũ khí, lại tự tin vào võ lực hơn người của mình, hắn trầm ngâm một lát rồi nói: "Được, bản vương sẽ nghe xem rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?" Ngô Mặc đi đến trước mặt Tùng Tán Kiền Bố, chưa đợi đối phương nói chuyện đã ngồi xổm xuống trước.

Động tác đột ngột khiến Tùng Tán Kiền Bố ngớ người, vội vàng lùi lại vài bước để phòng ngừa Ngô Mặc tấn công hạ bàn.

“Gan bé thế?” Ngô Mặc móc bao thuốc từ túi quần ra, ngậm lên miệng, bật lửa châm rồi rít một hơi.

Hắn ngẩng đầu vẫy tay với Tùng Tán Kiền Bố: “Đứng làm gì cho mỏi chân, lại đây, ngồi xổm xuống nói chuyện.” Tùng Tán Kiền Bố nhìn thứ bốc khói trên miệng Ngô Mặc, sắc mặt biến ảo không ngừng.

Thậm chí theo bản năng nín thở, sợ đối phương thả độc khí, hoàn toàn quên mất trạng thái hiện tại của mình đã không còn thuộc về phạm trù con người thuần chủng nữa.

Ngô Mặc rít vài hơi khoan khoái, thấy Tùng Tán Kiền Bố đứng đực ra đó như thằng ngốc, bèn nghiêng đầu nói: “Người ta đều bảo Tùng Tán Kiền Bố dũng mãnh phi thường, thống nhất Thổ Phồn, là một nhân vật vĩ đại.” “Nhưng sao tôi nhìn thế nào cũng thấy sai sai nhỉ, sao ông nhát gan thế, còn không bằng đứa con nít?” Phải nói là phép khích tướng dùng với người xưa cực kỳ hiệu quả.

Tùng Tán Kiền Bố nổi giận.

Ngươi có thể nói hắn không phải dũng sĩ, nhưng không thể sỉ nhục hắn còn kém cả trẻ con được.

Vì muốn biết tường tận sự tình và tung tích phu nhân, hắn cũng liều mạng.

Chẳng phải chỉ là đối mặt thôi sao?

Bản vương một mình đối mặt thiên quân vạn mã còn chưa lùi bước, há lại lộ ra vẻ nhát gan trước mặt ngươi?

Hắn sải bước đi đến trước mặt Ngô Mặc, từ trên cao nhìn xuống, trầm giọng nói: “Nói, ngươi là ai?” Ngô Mặc xoa xoa cổ, cực kỳ bất mãn: “Có phép lịch sự không đấy?

Tiểu gia đã ngồi xổm xuống rồi, ông đứng thẳng như thế, định bắt tôi nói chuyện với thằng nhỏ của ông à?” Tùng Tán Kiền Bố chưa từng nghe qua từ “thằng nhỏ” hay “lão nhị” theo nghĩa này, nhưng nhìn ánh mắt Ngô Mặc, rồi tự so sánh độ cao, bản năng đàn ông lập tức cảm thấy bất an.

Tên dưới chân này rất giỏi đánh lén, liệu hắn có nhân cơ hội chọc cho mình một dao không?

Đàn ông mà.

Từ cổ chí kim, trừ mấy thái giám muốn vào cung mưu cầu phát triển ra, thì những người còn lại dù là quan cao hay ăn mày đều đặc biệt để ý đến bộ phận giới tính nào đó của mình.

Hắn không do dự nữa, quả quyết ngồi xổm xuống.

Ngô Mặc cười hắc hắc, vỗ mạnh lên vai Tùng Tán Kiền Bố: “Thế mới phải chứ, đàn ông đàn ang mà cứ sợ đông sợ tây, thà cắt phăng đi, trùm cái khăn lên đầu đi lấy chồng cho xong.” Tùng Tán Kiền Bố phản ứng chậm một nhịp, bị Ngô Mặc vỗ cái bốp, nhưng lại bất ngờ cảm thấy người này không có ác ý.

Thái độ và sát khí của hắn cũng giảm đi vài phần.

Ngô Mặc thuộc dạng được đà lấn tới.

Thấy thái độ đối phương hòa hoãn, hắn lại rút một điếu thuốc từ trong bao đưa cho Tùng Tán Kiền Bố: “Làm một điếu đi, đây là đặc sản quê hương bọn tôi, cũng là phong tục xã giao lịch sự.

Chỉ khi gặp bạn bè mới chia sẻ cho nhau thôi đấy.” Vương Bàn Tử nghe Ngô Tà phiên dịch xong, sờ sờ bao thuốc sau mông, trong nháy mắt cảm thấy tác dụng của thuốc lá thật quá trâu bò.

Ngô Mặc đúng là chém gió thành thần.

Với tinh thần "nói chuyện mời thuốc trước", hắn luyên thuyên đủ thứ, ép bằng được điếu thuốc vào tay Tùng Tán Kiền Bố.

Tùng Tán Kiền Bố cầm điếu thuốc, ánh mắt thoáng qua tia mờ mịt.

Người Thổ Phồn chưa từng biết thuốc lá là vật gì, cũng không có thói quen hút thuốc lào.

Thuốc lá truyền vào Thổ Phồn khoảng thế kỷ thứ chín, mà Tùng Tán Kiền Bố thống nhất Thổ Phồn vào thế kỷ thứ bảy, nên chưa từng thấy thứ này cũng không lạ.

“Hút đi, thứ này là đồ tốt đấy.” Ngô Mặc trong nháy mắt hóa thân thành nhân viên tiếp thị.

Hắn rít một hơi thuốc thật sâu làm mẫu, rồi móc bật lửa ra định châm cho Tùng Tán Kiền Bố.

Đồ đưa vào miệng ai dám tùy tiện thử?

Tùng Tán Kiền Bố cầm điếu thuốc ngắm nghía hồi lâu, nhất quyết không dám cho vào mồm.

Ngô Mặc lại tung ra đại pháp khích tướng.

Hắn không phải ép Tùng Tán Kiền Bố hút thuốc, chỉ là muốn mượn cơ hội hạ thấp nộ khí của đối phương.

Hắn không hy vọng sau khi kể xong sự tình, Tùng Tán Kiền Bố sẽ trút cơn giận ngập trời lên đầu mình.

Thuốc lá là một thứ tốt.

Con người sau khi hít khói thuốc, cảm xúc sẽ được xoa dịu tạm thời.

Tùng Tán Kiền Bố bị Ngô Mặc vừa khích bác vừa ép buộc, cuối cùng cũng đưa điếu thuốc lên miệng.

Không còn cách nào khác, hắn coi như hiểu rồi, mình không hút thì tên này sẽ không nói thật.

Hắn lo lắng cho an nguy của vương phi, muốn biết rõ sự tình càng sớm càng tốt.

Còn phải nói, thuốc lá đối với con người đúng là có ma lực đặc biệt.

Tùng Tán Kiền Bố học theo dáng vẻ của Ngô Mặc, hít sâu một hơi, ngay sau đó là tiếng ho kịch liệt vang lên.

Âm thanh kinh thiên động địa, dọa Xích Tôn công chúa suýt rơi nước mắt, chực chờ lao tới xem tình hình.

Tùng Tán Kiền Bố phản ứng đầu tiên là tưởng mình trúng độc, nhưng chưa kịp phát tác thì lại thấy đầu óc dường như minh mẫn hơn một chút.

Có lần một ắt có lần hai.

Tùng Tán Kiền Bố liên tục rít vài hơi, từ từ cảm nhận được niềm vui trong đó.

Hắn nảy sinh cảm giác mãnh liệt này thực ra là có nguyên nhân.

Tùng Tán Kiền Bố bị người ta ám toán chuốc bí dược.

Kẻ ra tay vốn định lợi dụng khí vận trên người hắn để thu hoạch lợi ích to lớn.

Dù sao sức mạnh của Ma Nữ cũng không dễ hấp thu như vậy, không có chân long hộ thể thì rất dễ bị phản phệ.

Tùng Tán Kiền Bố thân là quân vương khai quốc của Thổ Phồn, long khí sung túc, vừa vặn có thể lợi dụng.

Chỉ là đối phương không ngờ, thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà.

Long khí của một vị vua khai quốc đâu có dễ lấy như thế?

Hắn tốn bao công sức vẫn không đạt được kỳ vọng.

Quá tức giận, hắn định biến Tùng Tán Kiền Bố thành thứ người không ra người quỷ không ra quỷ, không vì gì khác, chỉ để sỉ nhục vị đế vương này.

Nhưng hắn lại tính sai.

Trong cơ thể Tùng Tán Kiền Bố có một loại năng lượng, qua cả ngàn năm đã từ từ hóa giải bí pháp trên người.

Chuyện này cả người thi pháp lẫn Tùng Tán Kiền Bố đều không rõ.

Hai người, một kẻ tưởng mình đã biến vị vua này thành con rối, kẻ kia thì tưởng mình rơi vào giấc ngủ sâu.

Tóm lại chẳng ai hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

May nhờ bọn Ngô Mặc kích hoạt cơ quan làm hắn kinh động, nếu không vị đế vương này e rằng còn phải ngủ say vô số năm nữa mới tỉnh lại.

Vừa mới tỉnh, mọi thứ trong cơ thể còn hỗn loạn.

Chương 906

Khói thuốc đi vào từ khoang miệng, dạo một vòng qua ngũ tạng lục phủ rồi nhả ra, tạo thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ, kích thích những tế bào không tên trong cơ thể, đó cũng là nguyên nhân khiến hắn cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Ngô Mặc thấy cảnh này, gạt tàn thuốc, cười hắc hắc: “Huynh đệ, cho phép tôi tự giới thiệu nhé.

Nói ra thì hai ta cũng có chút quan hệ họ hàng đấy, tôi là em vợ mới ra lò của ông đây.” “Phụt!” Ngô Tà vừa dịch xong, Vương Bàn Tử đã phì cười.

Ngay sau đó cảm thấy không ổn, vội vàng bịt miệng, vai run bần bật.

Em vợ?

Khắp thiên hạ chắc chỉ có thằng em mình mới có cái bản lĩnh này, dám nhận vơ quan hệ với vị vua khai quốc từ ngàn năm trước.

Giải Ngữ Hoa mím môi, từ từ quay đầu sang chỗ khác.

Trương Khởi Linh nghiêng tai lắng nghe chăm chú, cách làm của Ngô Mặc mang lại cho anh nhiều cảm xúc mới lạ.

Hắn lẩm bẩm hai chữ "nhận thân", dường như đang tiếp thu kinh nghiệm.

Hắc Nhãn Kính ngậm thuốc lá, tâm trạng cực tốt nói: “Sau này trong mắt bảo bối tôi không phải lão già nữa rồi, Hắc gia cùng lắm mới sống trăm năm, vị trước mắt này ngàn năm là ít.” Ngô Tà lườm hắn một cái: “Sư phụ, anh đùa cái gì thế?

Lúc tôi với Tiểu Mặc còn đang bú bình thì anh đã danh chấn giang hồ rồi còn gì?

Trước kia tôi ngại nói với Tiểu Mặc, chứ lúc về nhà cũ tôi đã đặc biệt hỏi Nhị thúc, nghe nói thời Cửu Môn hưng thịnh, bên cạnh ngài đã diễm ngộ không ngừng rồi." "Khụ khụ!" Hắc Nhãn Kính bị sặc khói, ho liên tục mấy tiếng.

Ngô Mặc đang nói chuyện chính sự, bị tiếng ho của Hắc Nhãn Kính cắt ngang, quay đầu lườm hắn một cái, gắt: "Người khác ho anh cũng ho, anh bị nghiện à?

Lớn tuổi rồi, chín chắn chút được không?

Tôi bên này đang bận chính sự đây." Hắc Nhãn Kính suýt nữa bị ngụm khói tiếp theo làm sặc chết.

Hắn hít một hơi, cười khổ gật đầu với Ngô Mặc: "Bảo bối, em cứ bận đi, anh không làm phiền em." Ngô Mặc làm bộ dạng bó tay với hắn, bất đắc dĩ lắc đầu, chuyển sang nói tiếng phổ thông: "Hút ít thuốc thôi, một bó tuổi rồi cũng không biết tự chăm sóc bản thân, còn phải để tôi lẽo đẽo theo sau mông canh chừng anh à?" Nói xong không thèm để ý đến Hắc Nhãn Kính nữa, tiếp tục quay lại chém gió với Tùng Tán Kiền Bố.

Hắc Nhãn Kính vốn bị câu nói của Ngô Tà làm cho sặc, nhưng nghe xong câu cuối cùng của Ngô Mặc, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Đừng nhìn Ngô Mặc mồm miệng quở trách, nhưng hắn lại nghe ra được mùi vị quan tâm nồng đậm trong đó.

Tùng Tán Kiền Bố không hiểu "em vợ" là gì.

Hắn tay trái cầm trường thương, tay phải kẹp điếu thuốc, trầm giọng hỏi: "Tiểu cữu tử là cái thứ gì?" Ngô Mặc nghẹn họng.

Trong lòng chửi ầm lên: "Mẹ kiếp ông mới là cái thứ gì!

Không đúng, cả nhà ông đều không phải thứ gì.” Nhưng chửi thầm thì chửi, chuyện cần giải thích vẫn phải nói cho rõ ràng.

Hắn chớp chớp mắt, lựa lời: “Tôi là anh em của vợ ông, cũng tức là em vợ của ông, hiểu chưa?” “Nói hươu nói vượn.” Tùng Tán Kiền Bố giận dữ mắng: “Khoan nói Thổ Phồn và Nepal cách nhau rất xa, chỉ dựa vào việc ngươi là người Hán thì làm sao có quan hệ với vương phi của ta?” Vừa dứt lời, chính hắn lại phản ứng lại.

Người Hán?

Văn Thành công chúa cũng là người Hán.

Chẳng lẽ bọn họ là người Đại Đường sang hòa thân?

Hắn tự xưng là huynh đệ của phu nhân, chẳng lẽ là vương gia hay tông thân nhà Đường?

Trong đầu Tùng Tán Kiền Bố hiện lên một vòng dấu hỏi, không gỡ rối được mấu chốt bên trong.

Hắn hơi nghi hoặc hỏi: “Ngươi là người Đại Đường?

Theo chân Văn Thành qua đây?

Nhưng sao ta chưa từng gặp ngươi?” Trong đầu Ngô Mặc nhảy ra hình ảnh mấy con búp bê bằng đường năm xưa, vội lắc đầu: “Tôi đúng là người Hán, nhưng tôi không có quan hệ gì với Văn Thành công chúa cả, đại tỷ của tôi là chính thất vương phi mà ông cưới hỏi đàng hoàng, Xích Tôn công chúa Bhrikuti.” Câu này vừa thốt ra, chẳng khác nào trời long đất lở.

Tùng Tán Kiền Bố bị chấn động đến mức đầu óc ong ong.

Hồi lâu sau không nói nên lời.

Một lát sau khi phản ứng lại, hắn bật dậy, giận không kìm được mắng: “Vô sỉ chi đồ, dám cả gan trêu chọc bản vương, ta phải giết ngươi.” Trường thương trong tay giơ lên định đâm về phía Ngô Mặc.

“Tiểu Mặc!” Nhóm Giải Ngữ Hoa sắc mặt đại biến, nắm chặt vũ khí định lao lên.

Ngô Mặc ung dung xua tay với bọn họ, ý bảo đừng lo lắng.

Bản thân hắn thì dứt khoát ngồi bệt xuống đất, bày ra bộ dạng bất cần đời, thản nhiên hút thuốc.

Không phải Ngô Mặc đầu cứng không sợ chết.

Hắn chỉ là không cảm nhận được sát khí từ Tùng Tán Kiền Bố.

Nói cách khác, đừng nhìn Tùng Tán Kiền Bố giận dữ như vậy, thực tế rất có khả năng chỉ là đang dọa Ngô Mặc.

Ngô Mặc bình tĩnh, nhưng người ngoài cuộc thì không bình tĩnh nổi.

Xích Tôn công chúa là một trong số đó.

Nàng thấy trường thương trong tay Tùng Tán Kiền Bố sắp đâm vào người huynh đệ của mình, tình thế cấp bách hét lên một tiếng: “Bất Phất!” Lần này Tùng Tán Kiền Bố thật sự ngơ ngác.

Có ý gì?

Sao quái vật đó lại biết tên mụ (tên tục) của mình?

Hơn nữa còn biết nhiều bí mật của mình như vậy?

Tùng Tán Kiền Bố lần đầu tiên chuyển ánh mắt sang con quái vật khủng khiếp kia.

Nhìn kỹ lại, tên này rốt cuộc là thứ gì biến thành?

Xích Tôn công chúa hét lên một tiếng xong, thấy Tùng Tán Kiền Bố nhìn mình, lập tức hai tay che mặt quay người đi.

Nàng sợ hãi.

Trong lòng Tùng Tán Kiền Bố dâng lên một nỗi bi ai khó tả, nhìn chằm chằm Xích Tôn công chúa, nghiêm giọng nói: “Ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao biết tên mụ của bản vương?” “Chỉ cần ngươi nói rõ ràng, bản vương sẽ không giết bừa người vô tội.” Ngô Mặc thực sự không nhịn được nữa.

Hắn vỗ đùi cái đét, cao giọng nói: “Đừng hỏi nữa, tiểu gia nói rõ cho ông biết, bà ấy là vợ kết tóc của ông, vương phi Xích Tôn công chúa, tên cúng cơm là Ba Lợi Khố Cơ.” Cái gì gọi là sét đánh giữa trời quang?

Tùng Tán Kiền Bố đã diễn giải hoàn hảo hiện tượng siêu nhiên này.

Cả người hắn như bị điện giật, ngẩn ngơ nhìn Xích Tôn công chúa.

Bộ dạng ngốc nghếch y hệt như năm xưa khi biết tin phụ vương bị người ta đầu độc chết.

Một loại cảm xúc tên là sợ hãi từ từ nảy sinh trong lòng, như rắn độc không ngừng cắn xé nội tâm hắn.

Hắn sợ rồi.

Không muốn thừa nhận cảnh tượng trước mắt.

Người phụ nữ mình yêu nhất, sao có thể là con quái vật xấu xí này?

Hắn không cam lòng, còn muốn giãy giụa thêm chút nữa.

Quay đầu nhìn Ngô Mặc, mặt mày âm trầm, rít qua kẽ răng từng chữ: “Ngươi nói lại lần nữa, ai là phu nhân của ta?” Lúc này biểu cảm trên mặt Tùng Tán Kiền Bố còn đáng sợ hơn lúc mới xuất hiện.

Cơ bắp căng cứng, trông như thể dưới lớp da thịt bị cắm đầy cốt thép.

Ngô Mặc đứng dậy từ dưới đất.

Đầu tiên liếc nhìn Xích Tôn công chúa đang quay lưng lại, rồi lại nhìn Tùng Tán Kiền Bố đang khổ đại thù thâm.

Đột nhiên mất hứng đùa giỡn.

Tạo hóa trêu ngươi.

Hai vợ chồng đang yên đang lành, đen đủi tám kiếp bị người ta biến thành bộ dạng này.

Một người hận đối phương cả ngàn năm, kết quả lại là hiểu lầm.

Một người ngủ say cả ngàn năm, vợ con ngay trước mặt mà không nhận ra.

Nói thật lòng, Ngưu Lang Chức Nữ còn sướng hơn hai người này.

Chương 907

Ít nhất người ta còn giữ được hình người.

Ngô Mặc chỉnh lại quần áo, hiếm khi lộ ra vẻ nghiêm túc trước mặt Tùng Tán Kiền Bố: “Ông khoan hẵng phát điên, tôi nhắc lại một lần nữa, bà ấy chính xác là vương phi Ba Lợi Khố Cơ của ông, đứa bé trên đầu là con trai của hai người tên là Tang Cát.” “Con trai?

Tang Cát?” Tùng Tán Kiền Bố đứng sững tại chỗ.

Giống như nghe thấy chuyện kinh khủng nhất, miệng lẩm bẩm: “Sao có thể, vương phi và con sao lại biến thành bộ dạng này?” Ngay sau đó hắn hai tay ôm đầu, phát ra tiếng gào thét tê tâm liệt phế.

Miệng hắn nói không tin, nhưng thực tế trong lòng đã hiểu sự việc rất có khả năng là thật.

Huyết lệ thuận theo khóe mắt chảy xuống.

Trong tròng mắt màu xám trắng xuất hiện một vệt đen.

Hắn và vương phi ân ái nhiều năm, chỉ muốn có một kết tinh tình yêu của hai người.

Nhưng ông trời không tác thành, vương phi mãi không có thai.

Tùng Tán Kiền Bố không muốn phu nhân đau lòng.

Cho dù vì lý do ổn định chính quyền mà cưới thêm những người phụ nữ khác, cũng không định để họ mang thai.

Dù sao mình và vương phi còn trẻ, vẫn còn cơ hội sinh con đích tôn.

Hà tất phải để người phụ nữ khác sinh con trước, diệu võ dương oai trước mặt vương phi làm nàng đau lòng?

Vì nguyên nhân này, một lần trì hoãn là hơn mười năm.

Trong thời gian đó cả hai đều không bỏ cuộc.

Họ thành tâm cầu khẩn trời cao, hy vọng ban cho mình một đứa con.

Thậm chí tên cũng đã nghĩ xong rồi, bất luận nam nữ, tên cúng cơm đều gọi là Tang Cát.

Ngụ ý là giác ngộ.

Hy vọng con sinh ra thông tuệ vô cùng, kế thừa ưu điểm của cha mẹ, bình an sống một đời.

Ông trời cuối cùng cũng mở mắt.

Tùng Tán Kiền Bố nhớ rõ, vào cái đêm mùa hè ấy khi biết tin phu nhân mang thai, cả người hắn như muốn phát điên.

Hắn ngửa mặt lên trời cười to, hận không thể tuyên bố tin vui này cho cả Thổ Phồn biết.

Tuy nhiên tâm phúc đắc lực nhất bên cạnh đã ngăn hắn lại, khuyên hắn phải cẩn thận.

Thổ Phồn bề ngoài thống nhất, thực tế cục diện ngầm không ổn định.

Phải ngàn vạn lần chú ý Quốc sư, phòng ngừa hắn giở trò sau lưng hại vương phi và đứa bé.

Tùng Tán Kiền Bố thấy có lý, đồng thời cũng càng thêm hận Quốc sư.

Hắn muốn nhanh chóng giải quyết nguy cơ để con được bình an chào đời.

Con người một khi cảm xúc dao động, sẽ bị kẻ khác tìm ra sơ hở.

Tùng Tán Kiền Bố muốn giết Quốc sư, Quốc sư lại sao không muốn xử lý cái gai trong mắt này?

Chỉ cần Tùng Tán Kiền Bố chết đi, hắn có thể lập tức nâng đỡ một con rối mới.

Ứng cử viên đã được chuẩn bị sẵn, chỉ chờ thời cơ thích hợp để tung ra.

Cơ hội rất nhanh đã đến.

Đêm thứ ba sau khi biết tin vui, Tùng Tán Kiền Bố kéo tâm phúc Đức Phổ chuẩn bị thương thảo vấn đề thế cục.

Chỉ là hắn vạn vạn không ngờ, người tâm phúc theo hắn nam chinh bắc chiến giết địch vô số này, lại vì vấn đề lập trường tôn giáo mà phản bội hắn, đầu quân cho Quốc sư.

Chuyện sau đó Tùng Tán Kiền Bố không rõ nữa.

Hắn chỉ biết mình uống say rồi ngủ thiếp đi, mở mắt ra lần nữa đã thấy đám người Ngô Mặc.

Không chỉ xuất hiện ở cái nơi quỷ quái không biết tên này, còn có người chỉ vào quái vật trước mắt bảo đó là vương phi và con mình?

Tùng Tán Kiền Bố cảm thấy mình không lập tức phát điên, đã là tinh thần thép lắm rồi.

Ngô Tà nhìn Tùng Tán Kiền Bố, mạc danh kỳ diệu nảy sinh tâm lý đồng cảm.

Cậu nhớ lại lúc mình biết tin Ách Long là Tiểu Mặc, vẻ mặt cũng y như trời sập đất lở thế này.

Vương Bàn Tử có chút không đành lòng, lắc đầu cảm thán: “Cả nhà này đúng là mắt toét lại dính vôi bột — xui xẻo đến tận mạng.” Hắc Nhãn Kính chẳng có cảm giác gì.

Khắp thiên hạ người bất hạnh nhiều vô kể, liên quan đếch gì đến mình?

Tâm tư Hắc gia nhỏ lắm, chỉ chứa được một người thôi.

Bảo bối nhà mình lại là cái đồ chuyên gây họa, lơ là một chút là dễ xảy ra chuyện.

Hắn làm gì có thời gian rảnh rỗi mà để ý người khác, nhìn bảo bối còn nhìn không xuể đây này.

Xích Tôn công chúa thính lực cực kỳ nhạy bén.

Nghe được lời của Tùng Tán Kiền Bố xong, hai tay che mặt khóc hu hu không ngừng.

Không khí trong đại điện cực kỳ áp lực.

Đặc biệt giống mấy bộ phim truyền hình cẩu huyết, nam nữ chính trùng phùng mà không nhận ra nhau.

Ngô Mặc không ngờ sự việc lại biến thành thế này.

Hắn theo bản năng nhìn về phía nhóm Giải Ngữ Hoa, thở dài thườn thượt, dang hai tay bất lực: “Tính sao giờ?

Để bọn họ khóc một lúc?” “Thôi đi.” Lâm Phong lườm hắn một cái, nhắc nhở: “Cẩn thận khóc đến cuối cùng lại hắc hóa, mày quên trong phim hay diễn cái trò này à?” Ngô Mặc giật mình tỉnh ngộ.

Đúng rồi.

Sợ hãi quá độ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao?

Bọn họ đều không phải con người nữa, nhỡ cảm xúc mất kiểm soát thì xử lý thế nào?

Nghĩ đến đây, hắn vỗ mạnh tay một cái, gầm lên: “Khóc cái gì mà khóc, còn muốn giải quyết vấn đề không?

Chỉ khóc lóc là khôi phục được nguyên trạng à?” Vừa dứt lời, một bóng đen lóe lên, Tùng Tán Kiền Bố trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Ngô Mặc.

Hắn dùng tay trái như cái kìm sắt tóm chặt cánh tay Ngô Mặc, ôm lấy tia hy vọng cuối cùng hỏi: “Ngươi nói cái gì?

Có thể khôi phục nguyên trạng?

Là thật sao?” Với thực lực của Ngô Mặc muốn né tránh không phải việc khó.

Hắn chỉ là không muốn dây dưa chuyện vặt vãnh nữa, định nói một lần cho rõ ràng.

Ngô Mặc nghĩ vậy, nhưng không có nghĩa là nhóm Hắc Nhãn Kính cũng nghĩ như thế.

Trong mắt bọn họ, hành động của Tùng Tán Kiền Bố lúc này đã uy hiếp đến an toàn của Ngô Mặc.

Trong khoảnh khắc, mấy bóng người đồng loạt lao tới.

Mục tiêu toàn bộ đều nhắm vào tay trái của Tùng Tán Kiền Bố.

“Buông cái vuốt của ngươi ra.” Hắc Nhãn Kính cầm dao găm rạch về phía tay Tùng Tán Kiền Bố, chẳng thèm quan tâm có làm đối phương bị thương hay không.

“Buông ra.” Giải Ngữ Hoa dùng đầu gậy điểm vào cổ tay Tùng Tán Kiền Bố.

Trương Khởi Linh tay phải nắm lấy cánh tay Tùng Tán Kiền Bố, dùng một tay vận lực kéo ra ngoài, muốn tách đối phương ra.

Lâm Phong đếch quan tâm nhiều thế.

Nhấc chân đạp thẳng vào mông Tùng Tán Kiền Bố một cú trời giáng.

Đa quản tề hạ.

Chương 908

Tùng Tán Kiền Bố bị buộc phải buông Ngô Mặc ra.

Thậm chí vì ăn một cước vào mông, mất thăng bằng, loạng choạng vài cái mới miễn cưỡng đứng vững.

Mấy ông anh một chiêu đắc thủ, lập tức vây quanh Ngô Mặc, giơ dao cầm gậy cảnh giác nhìn chằm chằm Tùng Tán Kiền Bố.

Tùng Tán Kiền Bố lúc này đang trong trạng thái điên cuồng.

Hắn không dám tự mình qua gặp Xích Tôn công chúa và Tang Cát, mà dồn toàn bộ sự chú ý vào người Ngô Mặc.

Quyết tâm phải moi được thông tin xác thực từ miệng hắn.

Thấy Ngô Mặc bị vây ở giữa, hắn giơ trường thương lên định lao vào.

Ngô Mặc một đầu hai cái to.

Hắn bị Tùng Tán Kiền Bố nắm tay đúng là có hơi đau, nhưng cũng chịu được.

Chỉ không ngờ mấy ông anh tưởng mình bị thương, ùn ùn lao lên hết.

Thế này chẳng phải vô cớ gây sự sao?

Nhưng lại không thể trách bọn họ.

Dù sao họ cũng vì lo cho an toàn của mình.

Đổi góc độ suy nghĩ một chút.

Nếu Hoa ca hay Kính ca ở vào vị trí của mình, khéo mình còn kích động hơn họ, đã sớm lao lên băm vằm đối phương ra tám khúc rồi.

Ngô Mặc thấy không khí không ổn, dường như lại sắp sửa đại chiến một trận, vội vàng gào lên: “Đừng động thủ, ngàn vạn lần đừng động thủ, có chuyện gì từ từ nói.” “Bảo bối, cánh tay không sao chứ?” Hắc Nhãn Kính lùi lại nửa bước, trở tay nắm lấy cánh tay Ngô Mặc xoa bóp vài cái.

Xác nhận xương cốt không bị thương mới thả lỏng tâm tình.

Ngô Mặc dở khóc dở cười.

Mình đâu phải làm bằng bùn hay bằng băng, làm gì đến mức mong manh dễ vỡ thế?

Hắn kéo tay Hắc Nhãn Kính, vỗ nhẹ: “Ca, nói thật lòng nhé, còn đỡ hơn hồi xưa anh bóp mông tôi nhiều.” Hắc Nhãn Kính: “...” Giải Ngữ Hoa lườm Hắc Nhãn Kính cháy mắt.

Lại âm thầm ghi cho hắn một món nợ trong cuốn sổ nhỏ trong lòng.

Trương Khởi Linh thản nhiên liếc nhìn hắn một cái.

Tiếp đó lại nhanh chóng dời mắt đi, phảng phất như nhìn thêm một giây là đau mắt vậy.

Ngô Mặc hiện tại đang bận xử lý vấn đề vợ chồng nhà Tùng Tán Kiền Bố, không có công phu tiếp tục chém gió với bọn họ.

Hất tay Hắc Nhãn Kính ra, đi lên trước hai bước.

Vẫy tay đẩy Lâm Phong và Trương Khởi Linh ra, nói với Tùng Tán Kiền Bố: “Ông bình tĩnh chút, có chuyện thì nói, đừng có động tay động chân.” “Ngươi nói có thể khôi phục nguyên trạng là ý gì?” Trong đầu Tùng Tán Kiền Bố chỉ còn mỗi câu hỏi này.

Đôi mắt màu xám tro của hắn nhìn chằm chằm vào miệng Ngô Mặc, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ từ ngữ quan trọng nào.

Ngô Mặc thở dài một hơi: “Giải quyết thì chắc chắn giải quyết được, chỉ có điều tôi cho rằng mấu chốt nằm ở tầng trên của đại điện.” Tùng Tán Kiền Bố vừa định mở miệng hỏi, Ngô Mặc xua tay ngăn lại: “Ông nghe tôi nói hết đã, tôi biết ông hỏi câu này chứng tỏ trong lòng ông đã hiểu vị bên cạnh kia chính là vợ con ông.” “Tôi biết ông bây giờ rất sốt ruột, muốn biết ngay rốt cuộc chuyện này là thế nào?” “Vậy được, tôi nói ông nghe, đừng có ngắt lời.” Tiếp đó Ngô Mặc không để ý đến Tùng Tán Kiền Bố nữa.

Hắn thuật lại một lượt không sót chữ nào những thông tin nghe được từ miệng Xích Tôn công chúa.

Tùng Tán Kiền Bố đứng nguyên tại chỗ lẳng lặng lắng nghe.

Xích Tôn công chúa xấu hổ không chịu nổi, trốn trong góc không dám qua, nhưng lại không nhịn được muốn lén nhìn trượng phu của mình.

Ngô Mặc ban đầu kể còn rất bình thường, một lát sau giọng điệu thay đổi, kể đến mặt tối tăm của câu chuyện.

Tùng Tán Kiền Bố nghiến răng ken két.

Tay nắm trường thương nổi gân xanh, hận không thể lập tức băm vằm đám ác nhân kia.

Chỉ là hắn sợ Ngô Mặc không kể tiếp, nên không dám biểu lộ cảm xúc quá khích, thậm chí một tiếng cũng không dám phát ra.

Ngô Mặc kể xong chuyện Tang Cát bị châm đâm thành con nhím, đang chuẩn bị nói đến màn tiếp theo thì đầu óc chợt phản ứng lại, lập tức ngậm miệng.

Đều là đàn ông đàn ang với nhau.

Ra ngoài cần nhất là cái mặt mũi.

Trước mặt mọi người mà nói với Tùng Tán Kiền Bố là vợ ông bị Quốc sư "thượng" rồi?

Lời này mình nói thì được, nhưng chuyện về sau thì sao?

Tùng Tán Kiền Bố có chấp nhận nổi không?

Xích Tôn công chúa liệu có xấu hổ quá mà thấy có lỗi với phu quân rồi tìm cái chết không?

Tuy nói người Thổ Phồn không quá câu nệ chuyện trinh tiết, nhưng cũng chẳng có thằng đàn ông nào trong lòng không lấn cấn chuyện này.

Đặc biệt là bậc quân vương.

Đừng nhìn bọn họ bề ngoài tâm ngực rộng rãi, thực tế có nhiều phương diện tâm tính còn nhỏ nhen như lỗ kim ấy chứ.

Hoa ca nhà mình chẳng phải cũng cái đức hạnh này sao?

Động một tí là lén lút cho mình đi "giày nhỏ".

Vị trí thắt lưng mình không cần nhìn cũng biết chắc là tím một mảng rồi, còn không phải do y vừa nhéo à.

Đủ để chứng minh đàn ông đều có mặt nhỏ nhen.

Mình mà bô bô kể toạc móng heo ra, Xích Tôn công chúa sau này khéo phải thủ tiết thờ chồng cả đời, cũng sẽ phủ lên tình yêu đẹp đẽ của họ một tầng bóng ma.

Không đáng.

Có thể giấu đi thì tội gì vẽ rắn thêm chân?

Ngô Mặc nghĩ đến đây, liếc mắt nhìn Xích Tôn công chúa.

Quả nhiên, vị công chúa này thân thể bắt đầu run rẩy nhè nhẹ.

Tùng Tán Kiền Bố đợi một lúc.

Thấy Ngô Mặc không nói tiếp, vội vàng thúc giục: “Phía sau thế nào?” Hắn vừa gấp vừa hận lại vừa muốn biết kết quả.

Tuy rằng đã nhìn thấy vợ con biến thành bộ dạng ma quỷ này, nhưng hắn vẫn muốn biết quá trình cụ thể và kẻ địch rốt cuộc là ai?

“Phía sau, còn phải hỏi sao?” Ngô Mặc trừng mắt, cố ý dùng ngữ khí phẫn nộ nói: “Cái tên Quốc sư đáng chết nhà ông niệm một tràng chú ngữ như rắm chó, cùng với cái tên Tùng Tán Kiền Bố hàng fake kia, biến vợ con ông thành bộ dạng hiện tại đấy.” Hắn càng nói càng hăng, bước lên một bước vỗ mạnh vào vai Tùng Tán Kiền Bố: “Ông còn là vua một nước à?

Sao như thằng thiếu tâm thế?

Chính mình bị người ta đánh ngất, bị người ta cài thế thân giả vào cũng không biết, vợ con cũng không bảo vệ được, ông bảo ông danh lưu thiên cổ có cái tác dụng quái gì.” Ngô Mặc quyết tâm tát nước bẩn lên người Tùng Tán Kiền Bố.

Chỉ muốn để hắn hiểu, đều là do nguyên nhân của chính hắn mới diễn biến thành cục diện như bây giờ.

Nhóm Giải Ngữ Hoa còn tinh hơn khỉ, trong nháy mắt hiểu được hàm ý trong lời nói của Ngô Mặc.

Không khỏi cảm thán một câu, thằng nhóc này vẫn chu đáo như thế.

Trong mắt Xích Tôn công chúa tràn đầy vẻ cảm kích.

Nàng không phải kẻ ngốc.

Dù từ nhỏ được nuông chiều lớn lên, nhưng đầu óc cần có thì vẫn phải có.

Nàng nghe ra Ngô Mặc nói gần nói xa là để bảo vệ nàng.

Trong lòng không khỏi dâng lên một luồng cảm động.

Ngô Mặc mà muốn dìm hàng ai, thì có thể đạp người đó từ thiên đường xuống địa ngục.

Có hay không có, dính tí mép, chỉ cần là không tốt, hắn tròng hết lên đầu Tùng Tán Kiền Bố.

Chủ đánh một chiêu "vô trung sinh hữu".

Chương 909

Tùng Tán Kiền Bố bị nói cho xấu hổ không chịu nổi, hận không thể lấy cái chết tạ tội.

Ngô Mặc xả một hơi xong, liếc Tùng Tán Kiền Bố, lại quay đầu nhìn Xích Tôn công chúa.

Tròng mắt xoay chuyển.

Tay vươn ra, tóm lấy cánh tay Tùng Tán Kiền Bố, kéo hắn đi về phía góc tường.

Miệng lầm bầm: “Ông tự thấy xấu hổ thì có tác dụng đếch gì?

Đều là tại ông mà mẹ con họ mới biến thành bộ dạng này.

Ông phải xin lỗi, xin lỗi ngay trước mặt họ ấy, bày tỏ thâm tình với tôi thì có ích lợi gì?” Ngô Mặc dùng tay phải nắm chặt lấy Tùng Tán Kiền Bố, căn bản không cho gã cơ hội đào thoát, dùng sức lôi gã đi về phía Xích Tôn công chúa.

Tâm trạng Xích Tôn công chúa vô cùng bất an.

Một mặt bà muốn nhận lại Tùng Tán Kiền Bố, mặt khác lại sợ nhìn thấy vẻ chán ghét trong mắt gã.

Cảm xúc của bà khiến thanh niên dưới thân cũng hoảng loạn theo, cái đầu lắc lư xoay vòng tròn tại chỗ.

Ngô Mặc hiểu suy nghĩ của Xích Tôn công chúa, nhưng lại không tán thành cách làm của bà.

Đâu phải lỗi của bà, tại sao cứ ôm hết trách nhiệm vào người chứ?

Hắn hận rèn sắt không thành thép, quát Xích Tôn công chúa:

"Không được động, thành thật ở yên đó cho ông." Nhiều lúc con người ta chính là thiếu một cái chủ tâm cốt.

Ngô Mặc hiện tại chính là cây sào chống đỡ cho tâm hồn yếu đuối của Xích Tôn công chúa.

Bà quả thực không dám động nữa, nhưng cũng không quay người lại mà đưa lưng về phía Ngô Mặc và Tùng Tán Kiền Bố.

Muốn cúi đầu nhưng lại sợ Tang Cát sợ hãi.

Bà nắm chặt chày Kim Cương, có chút cảm giác tay chân luống cuống. "Nhìn xem chuyện tốt mày làm đi." Ngô Mặc nắm lấy cơ hội, lại quay sang Tùng Tán Kiền Bố xả một tràng: "Đại tỷ tao biến thành bộ dạng hiện tại, mày chính là kẻ đầu têu gây họa.

Tao nói trước với mày, phương pháp phá giải lời nguyền chắc chắn tồn tại, chỉ là rất gian nan." Theo lý thuyết, với tính cách kiên nghị của Tùng Tán Kiền Bố, rất khó bị người khác tẩy não và quấy nhiễu.

Nhưng lúc này khác lúc xưa.

Hiện tại đối với gã mà nói, kích thích cứ như sóng biển từng đợt từng đợt ập tới.

Dây thần kinh căng cứng, gần như đã đạt đến cực hạn, thuộc về trạng thái tâm thần đại loạn.

Ngô Mặc mở cái miệng độc địa ra, tuôn một tràng xối xả như mưa đá vào mặt đối phương, nhưng ngược lại trong tuyệt cảnh lại đem đến cho họ một tia hy vọng.

Trong tiềm thức gã đã nảy sinh sự tin cậy đối với hắn.

Khoảng cách hơn mười mét, đối với đôi phu thê ngàn năm chưa gặp mà nói, chẳng khác nào thiên đường và địa ngục.

Khi hai người chỉ còn cách nhau một mét, Ngô Mặc dùng sức đẩy mạnh Tùng Tán Kiền Bố một cái: "Đừng có đứng đực ra đó như thằng ngu nữa, xin lỗi vợ con mày đàng hoàng đi, nói xong rồi chúng ta bàn tiếp vấn đề giải quyết chú ngữ." Tùng Tán Kiền Bố không phòng bị chiêu này của Ngô Mặc, lảo đảo ngã nhào lên người Xích Tôn công chúa.

Xích Tôn công chúa tránh không kịp, bị gã ôm trọn, trong miệng phát ra tiếng kinh hô.

Nói thật thì tiếng hét và giọng nói hiện tại của Xích Tôn công chúa vô cùng khủng bố.

Nếu không phải Ngô Mặc nói toạc sự thật ra, Tùng Tán Kiền Bố đến chết cũng không nhận ra đây là vương phi của mình.

Gã vòng tay ôm lấy thân thể Xích Tôn công chúa, vô tình chạm phải miếng ngọc bội ở cổ.

Trong sát na tâm thần đại loạn, tay trái gã ôm lấy ngực mình, run rẩy gọi một câu: "Ba Lợi Khố Cơ, ái nhân của ta." Nghe được tiếng gọi đến muộn ngàn năm này, Xích Tôn công chúa lệ rơi như mưa.

Ngô Mặc công thành thân thoái, quyết định nhường không gian cho gia đình ba người khổ mệnh bọn họ.

Bản thân hắn thì lảo đảo đi về phía đám Ngô Tà. "Người anh em, mau qua đây." Vương Bàn Tử tính tình có chút cấp bách, vươn cánh tay kéo tuột Ngô Mặc qua.

Lão thò đầu nhìn thoáng qua Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn công chúa, ghé sát Ngô Mặc thì thầm hỏi: "Sao rồi, vấn đề giải quyết chưa?

Hiện tại là tình huống gì, cậu mau nói xem nào." Ngô Mặc thấy tròng mắt Vương Bàn Tử sắp lồi ra ngoài, biết ngay tên này lại bị thần hóng hớt nhập vào người rồi.

Hắn nhún vai, thong thả nói: "Vợ chồng nhận nhau, cha con đoàn tụ, trước mắt xem ra sự tình đang phát triển theo hướng tốt." "Hướng tốt?" Vương Bàn Tử liếc Ngô Mặc, trên mặt lộ ra biểu cảm cổ quái: "Cái gia đình này hiện tại thuộc dạng Diêm Vương mở họp – đều chẳng còn là người nữa, thế mà cũng gọi là phát triển tốt à?" Lão đang nói dở thì dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt hơi trầm xuống: "Người anh em, Thiên Chân vừa nãy phiên dịch bảo cậu có thể giải trừ lời nguyền trên người công chúa, chuyện này là thật hay giả?" "Thật cái rắm." Ngô Mặc lườm Vương Bàn Tử một cái: "Anh Bàn, anh nghĩ cái gì thế?

Tôi là người chứ không phải thần, tôi mà có chiêu đó thì mẹ nó còn xuống mộ làm cái đếch gì?

Đem Tây Vương Mẫu, Chu Mục Vương mấy thằng cháu đó sống lại hết, bắt tụi nó làm công miễn phí cho tôi có phải sướng hơn không." Ngô Tà ngẩn ra: "Tiểu Mặc, vậy là em đang lừa bọn họ?" "Đậu má." Trên trán Vương Bàn Tử toát ra một giọt mồ hôi lạnh.

Lão nhanh chóng rút dao găm từ thắt lưng ra, hạ thấp giọng: "Vậy mẹ nó còn đứng ngây ra đây làm gì?

Thừa dịp vợ chồng nó đoàn tụ, anh em mình mau vắt chân lên cổ mà chuồn đi." "Không thì đợi bọn nó hoàn toàn phản ứng lại, anh em mình chắc chắn chịu thiệt." Ngô Tà rất tán đồng cách nói của Vương Bàn Tử.

Để đề phòng gia đình ba người Tùng Tán Kiền Bố đánh lén, anh đặc biệt móc hai quả lựu đạn từ trong túi ra, nhét một quả vào tay Ngô Mặc, nhỏ giọng dặn dò: "Tiểu Mặc, cầm lấy, lát nữa tùy cơ hành sự, thực sự không được thì ném trước một quả, anh quan sát rồi, kết cấu kiến trúc tòa lầu này hẳn là chịu được sức nổ của một quả bom." Lâm Phong biết Ngô Mặc có nhiệm vụ chi nhánh.

Chẳng qua gã cũng tán đồng cách nói của Ngô Tà, nhiệm vụ hay không thì để sau hãy tính, giữ mạng trước quan trọng hơn.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh thì ném ánh mắt lên người Ngô Mặc.

Bọn họ không xác định Ngô Mặc còn có ý tưởng gì, không muốn mạo muội làm loạn kế hoạch của hắn.

Ngô Mặc cảm nhận được sự lo lắng của mấy ông anh, bỗng nhiên bật cười: "Các cụ nói cấm có sai, hoàng đế không vội thái giám đã gấp, em nói này các anh, mọi người không thể trấn tĩnh chút được à?" "Trấn tĩnh cái rắm." Vương Bàn Tử vỗ một phát lên vai Ngô Mặc: "Mẹ nó đều là lúc nào rồi còn đùa?

Hai vợ chồng kia mà biết cậu lừa bọn họ, đến lúc đó thẹn quá hóa giận liều mạng với chúng ta thì làm thế nào?" Nói xong lão nhíu mày, kéo Ngô Mặc định đi về phía góc tường: "Đừng nói nhảm nữa, mau chạy thôi quan trọng hơn." Ngô Mặc đúng là bị Vương Bàn Tử đánh bại, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Anh Bàn, có thể nghe tôi nói hết câu không?

Tôi giải không được phù chú, đâu có nghĩa là người khác cũng giải không được?

Cổ ngữ có câu, muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông." "Vừa rồi tôi vuốt lại tư duy một chút, Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn công chúa đều bị Thổ Phiồn quốc sư ám toán." "Thằng cháu đó tốn công sức lớn như vậy, rất có khả năng là muốn đoạt được sức mạnh của ma nữ, đã như vậy, lão ta chắc chắn vẫn sẽ ở trong cái miếu này." Ngô Mặc nhỏ giọng nói ra suy nghĩ của mình một lượt, cuối cùng lộ ra nụ cười giảo hoạt: "Vừa nãy tôi đâu có một mực khẳng định bản thân có thể giải trừ lời nguyền, chỉ nói là có biện pháp, còn về phần biện pháp gì, còn không phải do hai bờ môi uốn éo mà ra sao?" Ngô Mặc xác thực coi Xích Tôn công chúa là bạn bè.

Chỉ có điều người có thân sơ, xa gần.

Nếu Tùng Tán Kiền Bố ra tay với mấy ông anh của mình, vậy thì hắn nhất định sẽ coi đối phương là kẻ thù.

Tuyệt đối sẽ làm đến mức không chết không thôi.

Cho dù Xích Tôn công chúa cầu tình, hắn cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.

Nếu Tùng Tán Kiền Bố thật sự vì nguyên nhân Xích Tôn công chúa mà coi mình là bạn?

Vậy thì Ngô Mặc tuyệt đối sẽ nghĩ hết mọi cách, giúp gia đình ba người bọn họ khôi phục nguyên trạng.

Ngô Mặc tự tin làm được điểm này, chủ yếu vẫn là vì cái "đế khí" mà hệ thống cấp cho hắn.

Đồng tử đã ban bố nhiệm vụ, đủ để chứng minh chuyện này có tám phần khả năng sẽ thành công. "Thật sự không đi?" Vương Bàn Tử có chút không cam lòng, xác nhận lại lần nữa. "Không đi." Ngô Mặc cũng thò đầu về phía trước, cùng Vương Bàn Tử chụm đầu vào nhau, y như đặc vụ ngầm đang liên lạc ám hiệu.

Ngô Tà cũng ghé sát vào, khẽ hỏi: "Tiếp theo làm gì?" Ngô Mặc nhìn trái nhìn phải, thấy Xích Tôn công chúa và Tùng Tán Kiền Bố vẫn đang nói chuyện.

Hắn trầm ngâm giây lát, nghiêm túc nói: "Nhìn cái đà này, một chốc một lát chưa nói xong đâu, hay là anh em mình ngồi xuống nghỉ ngơi tí nhỉ?" Ngô Tà suýt chút nữa bị nước miếng sặc chết.

Vốn tưởng thằng em nghiêm túc thế là đang lên kế hoạch hành động tiếp theo.

Ai ngờ đâu tên này vẫn cà lơ phất phơ như cũ.

Lâm Phong hậu tri hậu giác phản ứng lại, thằng ranh con vừa nãy hình như đá đểu mình.

Gã vung tay lớn, nhằm gáy Ngô Mặc vỗ tới, miệng chửi đổng: "Mẹ mày nói ai là thái giám hả?

Bố mày thấy mày bây giờ mới giống đại nội tổng quản đấy." Ngô Mặc tránh không kịp, bị vỗ trúng phóc.

Tay Lâm Phong lực đạo không nhỏ, Ngô Mặc đau đến nhe răng trợn mắt, giận dữ nói: "Mày bị bệnh à?

Đánh tao ngu rồi mày hầu hạ ông đây cả đời hả?" "Nói thừa, bố mày chưa từng quản mày chắc?" Lâm Phong đảo mắt xem thường, thuận miệng phun ra một câu: "Cái đồ hỗn đản nhà mày chân bị thương, bố mày giúp mày chùi đít đổ bô lau người, chỉ thiếu mỗi nước miệng đối miệng đút cơm cho mày thôi, mày còn cái gì không hài lòng?" "Bị thương?" Một bản hòa tấu vang lên cùng lúc.

Giải Ngữ Hoa di dời tầm mắt xuống dưới, trọng điểm quan sát chân Ngô Mặc, truy vấn: "Chân bị thương?

Chuyện lúc nào, có nghiêm trọng lắm không?

Có di chứng gì không?" Hắc Nhãn Kính không nói hai lời trực tiếp ngồi xổm xuống.

Chương 910

Hai tay dọc theo đùi non Ngô Mặc, sờ soạng một đường đi lên, muốn xác nhận xem xương cốt có ẩn tật gì hay không?

Đương nhiên rồi, nhìn động tác của gã, dường như còn có một tầng hàm nghĩa khác.

Rốt cuộc có tính là chiếm tiện nghi hay không?

Chỉ có thể để tự Ngô Mặc phân biệt.

Vuốt Hắc Nhãn Kính như cái quạt hương bồ, không thể tránh khỏi chạm vào vị trí đặc thù.

Ngô Mặc là thanh niên nhiệt huyết, trai tráng hừng hực khí thế, chỗ đó làm sao chịu nổi giày vò?

Trong khoảnh khắc, máu nóng dồn xuống dưới.

Cột cờ bỗng nhiên phình to một vòng.

Hắn phát giác tình huống không ổn, sắc mặt nháy mắt đại biến: "Vãi chưởng, anh sờ đi đâu đấy?" Hắn bản năng muốn lùi lại một bước.

Nhưng giờ phút này phía sau chính là vách tường, đã không còn chỗ để lùi nữa. "Bảo bối, đừng lộn xộn." Hắc Nhãn Kính nhìn thấy một màn này, cúi đầu khóe miệng trộm nhếch lên một nụ cười, ngữ khí lại hiếm khi đứng đắn: "Ca ca giúp em kiểm tra kỹ xương cốt chút, kẻo lại có ẩn tật gì làm chậm trễ trị liệu." "Anh đánh rắm." Ngô Mặc vỗ một phát bay cái tay đang làm loạn của Hắc Nhãn Kính, nghiến răng hàm giận dữ: "Xương cốt?

Lão nhị nhà anh bên trên có xương cốt à?

Anh coi tiểu gia là người máy chắc?" Giải Ngữ Hoa nhịn hết nổi.

Y nhấc chân sút vào mông Hắc Nhãn Kính một cái, mắng: "Tử hạt tử, anh lại chiếm tiện nghi của Tiểu Mặc." Ngô Tà thấy cơ hội tốt, lập tức bồi thêm một cước.

Ngay sau đó liền lùi lại, đứng ra sau lưng Trương Khởi Linh.

Anh đá xong, trong lòng sướng rơn!

Cứ như ngày hè nóng bức được ngâm nước lạnh, toàn thân trên dưới sảng khoái vô cùng. "Hoa gia, cậu có ý đồ gì với mông Hắc gia tôi à?" Mông Hắc Nhãn Kính liên tiếp bị trọng thương, nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười thương hiệu.

Gã biết điểm dừng, không trêu chọc Ngô Mặc nữa.

Chủ yếu là tình huống và hoàn cảnh nơi này không cho phép gã tiến hành động tác tiếp theo.

Đành phải âm thầm tiếc nuối.

Nhưng mà hỏa khí trong lòng phải tìm chỗ phát tiết ra ngoài.

Thế là cười hì hì đứng dậy.

Một cánh tay thuận thế khoác lên vai Giải Ngữ Hoa, nhếch miệng cười xấu xa với đối phương: "Hoa gia, ý tốt của cậu tôi đành phụ lòng rồi, hết cách, ai bảo trong lòng Hạt tử chỉ có mỗi Nhị gia nhà chúng ta thôi, căn bản không chứa nổi người khác." Gã là cố ý làm Giải Ngữ Hoa buồn nôn.

Hết cách, ai bảo y là chủ nợ của gã chứ?

Đánh lại đánh không được, mắng cũng mắng không xong, chỉ có thể dùng ngôn ngữ để công kích đối phương.

Giải Ngữ Hoa hừ lạnh một tiếng: "Tử hạt tử, rảnh rỗi thì soi gương đi, cứ cái bộ dạng này của anh, cho không tôi cũng chẳng thèm." Hai người kẻ xướng người hoạ, bắt đầu đấu võ mồm.

Ngô Mặc hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Tử hạt tử, đang yên đang lành chọc mình làm đếch gì?

Mẹ nó không phải đang thêm phiền phức cho mình sao?

Bình tĩnh!

Không thể lộ ra sơ hở.

Nam mô a di đà phật!

Ai còn nợ tiền mình nhỉ?

Lưu Tang thằng ranh con kia không biết có đem Địa Long Hội của ông đi chơi sạch rồi không nhỉ?

Trong đầu Ngô Mặc không ngừng suy nghĩ lung tung, liều mạng muốn áp cỗ tà hỏa này xuống.

Còn đừng nói, nhắc đến phương diện tiền bạc quả thực có hiệu quả.

Nghĩ đến chuyện mình quay về còn phải phát lương cho đám khốn kiếp Địa Long Hội kia, tà hỏa lập tức tắt ngóm.

Hắn ngẩng đầu mặt không cảm xúc nhìn Lâm Phong một cái, hàm nghĩa bên trong không cần nói cũng biết.

Nếu không phải thằng cháu này cứ nhất quyết gây sự, hai tên kia có đến mức làm mình buồn nôn không?

Mình có đến mức mất mặt thế này không?

Lâm Phong nhún vai, trả lại một biểu cảm 'thương mà không giúp được gì'.

Ngô Mặc cưỡng ép nuốt cục tức xuống.

Đột ngột vươn tay trái, gạt Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa sang một bên. "Tổ hợp đàm tình thuyết ái mời sang bên cạnh, đừng có ô nhiễm tâm hồn tôi." Nói xong đi thẳng về phía Trương Khởi Linh.

Một tay kéo Ngô Tà, một tay kéo Trương Khởi Linh đi đến một góc khác.

Ba người đứng một chỗ.

Ngô Mặc rất tự nhiên móc thuốc lá từ trong túi ra, đưa cho Lão Trương và đại ca mỗi người một điếu.

Vừa chuẩn bị nhét bao thuốc vào túi, đã thấy Trương Khởi Linh lần nữa vươn tay phải ra.

Ngô Mặc mù tịt: "Ý gì đây?" Ngô Tà cũng ngẩn ra, thăm dò hỏi: "Tiểu Ca, anh muốn bật lửa à?" Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu.

Môi mấp máy vài cái dường như muốn nói gì đó?

Ngay lúc Ngô Mặc chuẩn bị hỏi lại, chỉ cảm thấy trước mắt có một bóng đen lóe lên, cúi đầu xuống lần nữa thì bao thuốc trong tay đã không thấy đâu.

Hắn nhìn theo hướng cái bóng, chỉ thấy bao thuốc của mình đã xuất hiện trong tay Trương Khởi Linh. "Không phải." Ngô Mặc hơi ngáo người: "Lão Trương, ý gì thế?

Một điếu không đủ à?" Hắn biết Trương Khởi Linh hút thuốc, nhưng chưa từng thấy anh nhét bao thuốc trong túi bao giờ.

Thông thường là lúc hắn hút thuận tay đưa cho anh một điếu, chứ tuyệt đối chưa từng thấy tên này tự mình cầm thuốc châm lửa. "Không." Trương Khởi Linh quả quyết phủ quyết cách nói của Ngô Mặc.

Anh học theo Ngô Mặc nhét bao thuốc vào túi quần sau mông, biểu cảm trên mặt dị thường nghiêm túc, nói: "Nhận thân." Ngô Mặc trợn tròn mắt.

Ngô Tà hỗn loạn.

Hai anh em nhìn Trương Khởi Linh hồi lâu, một chữ cũng không thốt ra được.

Mất công phu nửa điếu thuốc, Ngô Tà mới thuận khí, gian nan hỏi một câu: "Tiểu Ca, cái 'nhận thân' mà anh nói là chỉ mấy người Trương gia kia à?" Ngô Mặc chậm nửa nhịp, khóe mắt liếc thấy Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn công chúa.

Trong đầu linh quang chợt lóe, cướp lời trước Trương Khởi Linh truy vấn: "Lão Trương, nói thật đi, không phải anh cũng có mối tình trăm năm gì đấy chứ?" "Nếu có thật thì anh ngàn vạn lần đừng giấu, người anh em tôi không có sở thích gì khác, chỉ thích xem náo nhiệt thôi." Lời vừa dứt, Hắc Nhãn Kính vừa đi tới gần nháy mắt dừng bước.

Nhất thời có chút do dự.

Đi tiếp về phía trước?

Hay là lùi lại bên cạnh?

Tuy nhiên phản ứng của gã vẫn chậm hơn Ngô Mặc một bước.

Ngô Mặc lập tức nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính.

Nghĩ đến chuyện gã vừa chiếm tiện nghi của mình, đốn thời định giày vò gã một phen. "Lại đây." Ngô Mặc híp mắt, ngoắc ngoắc ngón tay với Hắc Nhãn Kính: "Người anh em có chút việc, muốn xác nhận một chút." Trực giác nhắc nhở Hắc Nhãn Kính tình huống không ổn, nên xoay người chạy trốn.

Lý trí lại nói cho gã biết, một khi xoay người lùi lại, đối mặt với gã sẽ là sự trả thù phô thiên cái địa cùng trận đòn hội đồng của Ngô

Mặc.

Có điều nghĩ đến chuyện vừa nãy, lại cảm thấy tâm tình cực tốt.

Chương 911

Gã hiện tại trăm phần trăm xác nhận, Ngô Mặc chắc chắn là có cảm giác với gã.

Nếu không chỉ là nhẹ nhàng chạm vào, không đến mức nảy sinh phản ứng lớn như thế.

Đều là đàn ông cả, nếu không có suy nghĩ gì, cởi truồng đánh trận giả dưới nước cũng sẽ không có chút phản ứng nào.

Nếu không thì nhà tắm nam còn vào được sao?

Gã càng nghĩ càng thấy sướng rơn.

Vừa tiếp cận Ngô Mặc, vừa cười híp mắt hỏi: "Bảo bối, chuyện gì không hiểu rõ thế?" Ngô Mặc nhìn nụ cười tiện hề hề kia, thật muốn đấm một quyền lên mặt gã.

Cười cái ông nội anh.

Trâu già gặm cỏ non, chiếm tiện nghi tiểu gia, còn cười vui vẻ như thế?

Đúng mẹ nó không phải cái thứ tốt lành gì!

Ngô Mặc chết cũng mạnh miệng, tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân trong khoảnh khắc kia cũng hơi hơi động lòng. "Đâu ra nhiều lời thừa thế?" Ngô Mặc vươn tay túm lấy cổ áo Hắc Nhãn Kính, ngạnh kháng kéo người đến trước mặt mình: "Đến đến, nhân lúc có thời gian anh em mình đàm đạo chút." Hắc Nhãn Kính liếc nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh, trong lòng nháy mắt tuôn ra một bụng nước xấu.

Gã ghé đầu về phía trước, khẽ nói: "Bảo bối, có phải em rất tò mò về quá khứ của Ách Ba không?" "Cậu ta là người ba gậy đánh không ra một cái rắm, có điều ca ca tương giao với cậu ta nhiều năm, biết được không ít tình huống." Tục ngữ nói rất hay, phương pháp tốt nhất để chuyển dịch mục tiêu là nói sang chuyện khác, đánh tráo khái niệm.

Hắc Nhãn Kính biết thừa Ngô Mặc tiếp theo muốn nói nhất định không phải lời hay ý đẹp.

Thay vì chịu đựng đả kích về mặt tâm linh, chi bằng dứt khoát kéo Trương Khởi Linh xuống nước.

Thuận tiện bóp chết một đối thủ tiềm năng.

Đừng nói chứ, chiêu này dùng tốt thật.

Tính tò mò của Ngô Mặc nháy mắt bị dẫn nổ.

Hắn trừng đôi mắt to như bóng đèn nhìn Hắc Nhãn Kính, liên thanh thúc giục: "Vãi chưởng, thật hay giả?

Trước kia sao không nghe anh nhắc tới?" "Trước kia em cũng đâu có hỏi." Hắc Nhãn Kính lý lẽ hùng hồn đáp một câu, ngay sau đó hắc hắc cười nói: "Nói xem nào, em muốn biết chuyện về phương diện nào?" "Là về chuyện hắn có nhân tình..." Chữ còn chưa ra khỏi miệng, một đạo chưởng phong sắc bén đánh tới hậu tâm gã.

Thật sự muốn đánh thật à?

Dựa vào sức mạnh và tốc độ này, Hắc Nhãn Kính có thể bị vỗ dính vào khe tường.

Hắc Nhãn Kính là ai?

Một kẻ chuyên tổn hại người khác.

Khi gã nói lời này, đã sớm phòng bị Trương Khởi Linh bên cạnh.

Dư quang quét thấy động tác của anh, lập tức nghiêng người tránh thoát một chưởng này, cười khiêu khích: "Ách Ba, cậu sợ Hắc gia đem mấy chuyện không thấy được ánh sáng kia tung ra ngoài hả?"

Trương Khởi Linh không trả lời, một cú đá liêu âm cước nhắm thẳng vào hạ tam lộ của Hắc Nhãn Kính.

Động tác thuần thục phảng phất đã diễn tập qua cả ngàn lần. "Đậu má, Ách Ba, cậu đá đi đâu đấy?" Hắc Nhãn Kính nhanh chóng lùi lại, miệng quái khiếu liên hồi: "Toàn thân trên dưới Hắc gia đáng giá nhất chính là chỗ này, đá hỏng rồi cậu đền nổi không?" Trương Khởi Linh mặt không cảm xúc, hóa chưởng thành quyền kích vào mặt Hắc Nhãn Kính. "Vãi, Lão Trương." Ngô Mặc rốt cuộc nhịn không được, tiến lên một bước đỡ đòn tấn công của Trương Khởi Linh, oán trách: "Sao lại còn động thủ rồi?" Trương Khởi Linh thấy Ngô Mặc ngăn mình lại thì dừng động tác.

Ngô Mặc thấy thế một phen túm lấy cánh tay Trương Khởi Linh, ho khan một tiếng nói: "Lão Trương, đừng hẹp hòi thế, Kính ca cũng là có ý tốt, muốn cho bọn tôi hiểu rõ anh thêm một chút mà." Hắn tuyệt đối không nhắc tới tâm tư muốn xem náo nhiệt, tay trái vỗ cánh tay Trương Khởi Linh thấm thía nói: "Trước kia ấy mà, cảm xúc tôi không sâu, không cảm thấy Ách Ba hay không Ách Ba có gì khó xử.

Mãi đến sau khi cổ họng bị thương, tôi mới phát hiện, giao tiếp là một chuyện vô cùng quan trọng." Hắn chỉ tay về hướng Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn công chúa, nói tiếp: "Anh xem bọn họ không phải vì hiểu lầm mới xuất hiện tiếc nuối ngàn năm sao?

Cho nên Kính ca kể thay anh chút chuyện quá khứ, chúng ta cũng có thể tránh được hiểu lầm trước không phải sao?" Trương Khởi Linh trầm mặc.

Anh hơi ngẩng đầu nhìn chằm chằm Ngô Mặc, hồi lâu sau trong miệng phun ra một chữ -- Không.

Nụ cười trên mặt Ngô Mặc cứng đờ.

Cả người lâm vào tự mình hoài nghi.

Là năng lực lý giải của Lão Trương tăng lên?

Hay là năng lực tẩy não của mình thoái hóa rồi?

Sao lại không lừa được anh ấy nữa?

Hắn lúc suy nghĩ ánh mắt phiêu hốt bất định, đến mức bỏ lỡ một tia ý cười ranh mãnh lướt nhanh qua đáy mắt Trương Khởi Linh.

Người xưa nói rất diệu, người mà tò mò thì thiên hạ vô địch.

Ngô Mặc nghĩ trái nghĩ phải không ra nguyên nhân, nhưng sự tò mò dưới đáy lòng lại áp đảo tất cả.

Hắn nháy mắt ra hiệu cho Ngô Tà và Vương Bàn Tử, ý bảo hai người mau lên hỗ trợ.

Hai vị này cũng là hội viên hiệp hội yêu thích bát quái.

Nháy mắt lĩnh hội ý tưởng của Ngô Mặc.

Hai người một bước xa vọt tới, một trái một phải giữ chặt cánh tay Trương Khởi Linh kéo sang bên cạnh.

Vương Bàn Tử thập phần tri kỷ khuyên một câu: "Tiểu Ca, cậu vẫn là nghe Tiểu Mặc đi.

Trí nhớ cậu không tốt, vạn nhất thật sự quên mất chuyện quá khứ, đối phương lại giống như vị công chúa này cứ chờ cậu mãi, chẳng phải là bà già bó chân -- ủy khuất cả một đời sao?" Ngô Tà nhịn cười, liên tục gật đầu: "Tiểu Ca, hay là anh cũng hồi ức lại một chút, rốt cuộc có tình huống đặc biệt nào không?" Ngô Mặc thừa cơ hội này trở tay kéo Hắc Nhãn Kính qua, nhỏ giọng nói thầm bên tai gã: "Mau mau mau, có bí mật gì tôi không biết mau kể ra." "Bảo bối, muốn nghe đoạn nào?" Hắc Nhãn Kính cười cực kỳ đắc ý: "Là chuyện xấu của Ách Ba?

Hay là chuyện cũ đạo mộ của cậu ta?" Ngô Mặc hai mắt phát sáng, há miệng nói ngay: "Lão Trương rốt cuộc có vợ bé hay không?

Quan hệ tốt với nữ giới cũng tính." "Cái này à." Hắc Nhãn Kính kéo dài giọng, trong lòng tính toán xem hắt mấy chậu nước bẩn lên người Trương Khởi Linh thì thích hợp hơn? "Anh ỉa rặn đấy à?

Mau nói đi." Ngô Mặc ba lửa bốn quyết mà thúc giục Hắc Nhãn Kính.

Nhìn cái đà này hận không thể đích thân ra tay cạy miệng đối phương, bắt gã mau nhả ra mấy lời quan trọng. "Bảo bối, đừng vội, anh tính xem tổng cộng có mấy người." Hắc Nhãn Kính áp căn bản không phải loại chim tốt lành gì.

Gã làm bộ làm tịch đếm ngón tay, cả bộ động tác cứ như đang nói Trương Khởi Linh là một gã tra nam từ đầu đến đuôi.

Lâm Phong ngậm thuốc lá xem náo nhiệt.

Gã thuộc dạng quần chúng ăn dưa điển hình.

Không tham dự không kháng cự, có náo nhiệt thì nghe, không có náo nhiệt thì tạo ra náo nhiệt cũng phải nghe.

Tuyệt đối sẽ không để bản thân rảnh rỗi.

Tính ra trong sân ai khổ nhất?

Vậy thì phi Giải Ngữ Hoa mạc thuộc.

Vị gia này trước mắt một người chia làm mấy phần.

Một bên phân thần chú ý động thái bên phía Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn công chúa.

Bên kia còn phải dùng thân thể làm bộ như lơ đãng chắn cho Trương Khởi Linh.

Cuối cùng còn phải cảnh giới tình huống chung quanh.

Cả người bận đến xoay mòng mòng.

Vì chính là để cho Ngô Mặc có thể thả lỏng tâm tình, cười nhiều thêm một lúc.

Thời gian tươi đẹp luôn có lúc kết thúc.

Bát quái còn chưa kể được mấy câu.

Tiếng trẻ con khóc nỉ non đột nhiên vang lên, trong khoảnh khắc phá vỡ bầu không khí tường hòa trong đại điện.

Mọi người giật mình!

Phản ứng đầu tiên là xảy ra chuyện. "Bố khỉ, lại sao nữa rồi?" Ngô Mặc quay ngoắt 180 độ tại chỗ, rút Hàn Quang Côn bày ra tư thế phòng ngự.

Chương 912

Mấy người còn lại tốc độ cũng không chậm.

Lần lượt móc vũ khí, vẻ mặt đề phòng nhìn chằm chằm phía trước.

Chỉ là đập vào mắt không phải kẻ địch, mà là Tùng Tán Kiền Bố đang chân tay luống cuống.

Ngô Mặc đầy đầu dấu chấm hỏi.

Mấy cái ý tứ?

Cha con bất hòa?

Không thể nào.

Tang Cát là thằng nhãi con bé tí tẹo, hiểu cái quái gì?

Hắn lười suy nghĩ sâu xa, hướng Tùng Tán Kiền Bố cao giọng hô: "Lão Cán Bộ, sao thế?

Tại sao Tang Cát khóc không ngừng vậy?" Mấy ông anh khóe mắt tề xoát xoát giật một cái.

Lão Cán Bộ?

Đây đều là xưng hô loạn thất bát tao gì vậy?

Đường đường là một đại quân vương, trong miệng hắn sao cứ như ông cụ già ở phòng truyền đạt cổng thế? "Ta...

Ta không biết!" Mặt Tùng Tán Kiền Bố nhăn như quả mướp đắng thành tinh.

Gã xoa tay, thần tình cục súc, ánh mắt cầu cứu ném về phía Ngô Mặc: "Huynh...

Huynh đệ, cậu..." Tùng Tán Kiền Bố đã từ miệng Xích Tôn công chúa biết được quan hệ giữa bà và Ngô Mặc.

Thật là không ngờ tới.

Bị nhốt ngàn năm, lại lòi ra một người thân.

Còn là một thiếu niên thực lực cường đại, tính cách quái đản.

Đối mặt với vị em vợ mới ra lò này, Tùng Tán Kiền Bố nhất thời cảm thấy khó mở miệng.

Vừa nãy còn đánh sống đánh chết.

Hiện tại nhờ hắn giúp dỗ con?

Có thành công không? "Sao thế?" Ngô Mặc cắm côn lại sau lưng, sải bước đi qua: "Có chuyện gì cần tôi giúp?" Mắt Tùng Tán Kiền Bố sáng rực lên.

Phảng phất tìm được cứu tinh, vội vàng nói: "Nó... nó sao cứ khóc mãi thế?" Xích Tôn công chúa dở khóc dở cười, giải thích: "Tang Cát còn nhỏ, chưa từng gặp Tán Phổ, cho nên khóc không ngừng, ta thử dỗ nửa ngày cũng không được." Hai vợ chồng trong tiềm thức đã coi Ngô Mặc là người mình, nói chuyện cũng không có xa lạ và khách sáo.

Có đôi khi không thể không thừa nhận, trên người Ngô Mặc đúng là mang theo chút huyền học.

Tang Cát nhìn thấy Ngô Mặc đi tới cư nhiên nín khóc mỉm cười, trong miệng phát ra tiếng a a, vươn hai tay về phía hắn.

Vương Bàn Tử đứng ở phía sau, nhìn thấy một màn này chậc chậc xưng kỳ: "Thiên Chân, anh em mình có tính là Phan An Tống Ngọc -- người người đều yêu không?" Lâm Phong hừ một tiếng: "Ngàn vạn lần đừng để nó mở miệng nói chuyện, không thì nháy mắt biến thành người người muốn đánh chết con rùa đen." Giải Ngữ Hoa mấy người đều có cùng cảm giác.

Thằng nhãi ranh chỗ nào cũng tốt, duy độc phương diện nói chuyện chọc tức người ta là quá cường đại, gần như có thể làm người ta tức điên.

Bất kể trường hợp nào, chỉ cần hắn nói chuyện, nhất định thương cập vô tội. "Ấy chà, thằng nhóc thúi khóc cái gì?" Ngô Mặc cũng chẳng quan tâm Tang Cát có nghe hiểu hay không, cười ha hả đi qua.

Tùy tay rút từ trong túi ra một cây kẹo mút, trực tiếp nhét vào cái miệng nhỏ của đối phương.

Vị ngọt ngào vừa vào miệng, Tang Cát lập tức cười tít mắt.

Cha gì mẹ gì, đều không bằng kẹo mút trong tay.

Trong mắt Tùng Tán Kiền Bố lộ ra thần tình hâm mộ.

Con trai ruột của mình, sao có thể cười vui vẻ với người ngoài như thế chứ?

Nói thực ra, con trai biến thành bộ dạng quỷ quái này, quả thực làm người ta khó lòng chấp nhận.

Nhưng kẻ đầu têu là chính mình.

Lại thêm huyết mạch liên kết, khiến cho vị đế vương vĩ đại lưu danh sử sách này áy náy khôn cùng.

Có lỗi với vương phi và con trai.

Mình có tư cách gì bày ra uy phong và khí thế trước mặt họ?

Giải quyết xong đứa con trai khó chiều, hai vợ chồng liếc nhau một cái, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Thần tình trên mặt Tùng Tán Kiền Bố khôi phục bình thường.

Chẳng qua khi nói chuyện lại với Ngô Mặc, đế khí mạc danh kỳ diệu có chút không đủ, thanh âm cũng hơi hạ thấp vài phần: "Tiểu huynh đệ, ta muốn hỏi chút, phương pháp giải trừ chú ngữ rốt cuộc ở đâu?" Gã là thật sự một giây một phút cũng không nhịn nổi nữa.

Bách thiết muốn từ chỗ Ngô Mặc biết được phương pháp, giải trừ vấn đề trên người vợ con.

Gã không phải kỳ thị phu nhân và con cái.

Chỉ là mẫu tử hai người dính liền một chỗ, dưới thân còn có một hộ vệ.

Mình muốn ôm con một cái cũng không làm được, chẳng phải là đáng buồn đáng than sao?

Nhắc tới chính sự, Ngô Mặc cũng không đánh trống lảng.

Hắn nặng nề gật đầu, dị thường khẳng định nói: "Phương pháp chắc chắn tồn tại, căn cứ theo suy đoán của tôi, tầng trên cùng hẳn là địa phương hạch tâm của cả ngôi miếu, bên trong nhất định có vật phẩm tương quan khống chế các người." Sắc mặt Tùng Tán Kiền Bố mắt thường có thể thấy được trở nên khó coi, rít gào trầm thấp: "Khống chế?

Cậu nói là hắn còn muốn khống chế cả nhà chúng ta?" Ngô Mặc không phải thằng ngốc.

Hắn hiểu chữ "hắn" trong miệng Tùng Tán Kiền Bố chỉ chính là vị Thổ Phiồn quốc sư kia. "Rất kỳ quái sao?" Ngô Mặc chắp tay sau lưng ngẩng đầu 45 độ nhìn trời, không nhanh không chậm nói: "Nếu tôi là vị quốc sư kia, tốn bao tâm huyết biến gia đình ba người các người thành người giữ miếu, làm sao có thể không lưu lại một ít thủ đoạn khống chế chứ?" Hai vợ chồng một trận trầm mặc.

Bọn họ trong lòng hiểu rõ, cách nói của Ngô Mặc rất có khả năng thành sự thật.

Vị quốc sư kia vì đoạt lấy sức mạnh, không tiếc tráo đổi trời đất, lại làm sao có thể không lưu lại hậu thủ chứ?

Nghĩ đến việc bản thân sẽ lần nữa luân vi con rối, trong lòng chỉ cảm thấy thập phần bi lương.

Bọn họ không sợ chết, lại không muốn để bản thân trở thành công cụ của kẻ thù.

Ngô Mặc chỉ là lời dẫn lời nói đến đây, trước đó căn bản không suy xét vấn đề này.

Hiện giờ nói đến đây, hắn cũng cảm thấy có chút khó xử.

Xích Tôn công chúa và Tùng Tán Kiền Bố nếu thật sự bị người ta khống chế?

Với sức chiến đấu của hai người bọn họ, mấy ông anh của mình rất có khả năng bị thương.

Kẻ địch đến lúc đó lại chơi chiêu bọ ngựa bắt ve sầu chim sẻ rình sau, hốt trọn đám người mình một mẻ?

Vậy thì đúng là nước gạo chan cơm -- quá thảm.

Ngô Mặc nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đánh chủ ý lên người hệ thống.

Dù sao Đồng tử gần đây rất rảnh, giúp nó tìm chút việc coi như rèn luyện thân thể.

Hắn nghĩ đến đây, một bên chắp tay sau lưng tạo dáng, một bên thừa cơ hội này gọi hệ thống trong đầu: "Đồng tử, ra đây tán gẫu vài câu xem nào?" Gọi liền ba tiếng, hệ thống mới lười biếng đáp lại một chữ: "Nói." Ngô Mặc lén lút bĩu môi: "Đồng tử, tôi gọi cậu nửa ngày cậu cũng không trả lời, là chê tôi nói chuyện to tiếng quá hả?" "Biết là tốt." Hệ thống bắt đầu giở giọng cao lãnh, hừ lạnh một tiếng: "Việc gì?" Ngô Mặc không nói việc gì, mà là trộm cười cười, một hơi nói nốt nửa câu sau: "Tôi không hét lên được chắc?

Cậu không biết đối với chó thì phải dùng cách hét à?" Một trận tiếng điện rè rè phát lại trong đầu Ngô Mặc, chấn hắn suýt chút nữa trợn trắng mắt, vội vàng cầu xin tha thứ: "Đồng ca, người anh em tôi sai rồi, đừng nháo nữa, chúng ta nói chính sự." Tiếng điện kéo dài một phút đồng hồ.

Thanh âm lược có chút đắc ý của hệ thống lần nữa truyền tới: "Thích không?

Ta có thể rảnh rỗi giúp cậu phát một chút, có trợ giúp cho não bộ cậu khỏe mạnh." Có lẽ là trải qua sinh tử, hoặc giả là đối với nhau hiểu biết nhiều hơn một chút.

Chương 913

Tóm lại hiện tại hệ thống so với lúc đầu, đã có nhiều hơn rất nhiều tình người. "Phát?" Ngô Mặc ngạnh cổ, hai chữ 'phát xít' (đánh rắm/phóng thí) suýt chút nữa thốt ra khỏi miệng.

May mắn thời khắc mấu chốt phản ứng lại, kịp thời phanh lại.

Tục ngữ có câu, Phật độ người hữu duyên.

Câu nói này đủ để nói lên một vấn đề rất sâu sắc: có tiền thì chỉ cao khí ngang, không tiền thì phải giả làm cháu chắt.

Ngô Mặc đã ký một xấp giấy nợ dày cộp ở chỗ Hệ thống, đâu còn dám tiếp tục khiêu khích?

Khí thế kiêu ngạo tụt dốc không phanh, từ độ cao trăm mét rơi cái "bộp" xuống còn vài milimet.

Hắn nhe răng cười cực kỳ nịnh nọt: "Anh Đồng, quan hệ anh em mình là gì chứ?

Đó là giao tình dùng chung một cái đầu, tùy tiện đùa vài câu, không đến mức phát hỏa lớn vậy chứ?" Hệ thống lạnh lùng trào phúng một câu: "Đừng để cái óc heo của cậu dính dáng tới tôi." "Mẹ kiếp, mày chẳng có khiếu hài hước gì cả." Ngô Mặc giơ ngón giữa với Hệ thống trong đầu, sau đó đổi giọng bàn chính sự: "Đừng nói nhảm nữa, người anh em, tôi có chuyện muốn tư vấn đây." Hắn nói xong không đợi Hệ thống trả lời, tự mình nói ra nhu cầu: "Lần này hơi gai góc, hai vợ chồng kia bản thân giá trị vũ lực không thấp, lỡ như bị người ta khống chế rồi hợp sức lại xử đẹp tao thì sao?

Đến lúc đó người anh em đáng yêu đẹp trai của mày sợ là sẽ bị đánh cho u đầu mẻ trán mất." "Trừ phi mày ném tao vào thế giới Tây

Du Ký đóng giả Phật Tổ, nếu không mất đi dung nhan đẹp trai này tao thật sự sẽ khóc chết đấy." Ngô Mặc chủ yếu là không cần mặt mũi.

Có bao nhiêu đáng thương, bao nhiêu bi thảm, hắn đều vơ hết vào người mình.

Hắn đẩy hết mọi viễn cảnh thê thảm có thể gặp phải cho Hệ thống, sống chết muốn khơi dậy lòng đồng cảm của nó.

Hắn biết thừa Hệ thống nhìn thì ki bo kẹt xỉ, nhưng thực tế đồ tốt không thiếu.

Cũng giống như miếng bọt biển vậy, nặn một chút kiểu gì cũng ra nước.

Khổ nỗi thứ hắn gặp phải là một Hệ thống dầu muối không ăn.

Mặc kệ hắn khóc lóc kể lể thảm thiết thế nào, đối phương cứ như đang xem kịch vui, sống chết không chịu mở miệng.

Ngô Mặc thật muốn quay đầu bỏ đi cho xong.

Nhưng nghĩ lại, an nguy của mấy ông anh còn quan trọng hơn thể diện của mình nhiều.

Không phải chỉ là lải nhải than nghèo thôi sao?

Mình còn sợ cái này chắc?

Hôm nay nói gì cũng phải lấy ra khí thế, diễn một vở than nghèo kể khổ cho Hệ thống xem.

Phải thừa nhận, Ngô Mặc mà thật sự giở trò ăn vạ, người ngoài đúng là chẳng làm gì được hắn.

Hệ thống phiền không chịu nổi, cuối cùng nhịn hết nổi quát lên: "Câm miệng, rốt cuộc cậu muốn cái gì?" Ngô Mặc tức suýt trợn trắng mắt.

Hóa ra ông đây nói nãy giờ, mày không để vào tai chữ nào hả.

Hắn miễn cưỡng nuốt cục tức đang dâng lên tận cổ họng xuống, kiên nhẫn lặp lại lần nữa: "Tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn xin ít đồ để phòng ngừa Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn công chúa bị người ta khống chế." "Đương nhiên rồi, nếu cho thêm tao vài món bảo bối khác nữa thì tao cũng không ngại đâu." "Không ngại?" Hệ thống như nghe được chuyện nực cười nhất thế giới, cười lạnh một tiếng: "Cậu có tích phân không?

Trên giấy nợ đã tích lũy nợ năm vạn tích phân rồi, cậu tưởng tôi đang làm từ thiện à?" Nghe thấy nợ nhiều tích phân như vậy, Ngô Mặc sờ sờ mũi có chút chột dạ.

Thoáng chốc, hắn ưỡn thẳng lưng chấn chỉnh nói: "Chuyện này cũng đâu thể trách tôi hết được?

Hệ thống của người khác có đủ loại phương thức kiếm tiền, chức năng của mày quá ít, trừ việc dựa vào cứu người thì chỉ có hoàn thành nhiệm vụ mới thưởng được tí tích phân." Ngô Mặc chỉ trích Hệ thống một trận, cuối cùng cười hì hì nói: "Anh Đồng, mày xem thế này có được không?

Mày có muốn thăng cấp hay mở thêm con đường mới nào không?

Mày cũng biết đấy, người anh em đây ghét nhất là nợ nần, tao cũng muốn trả mày ngay lắm, nhưng lực bất tòng tâm a." Hắn vốn tưởng chỉ tùy tiện phàn nàn vài câu để lấp liếm chuyện nợ nần.

Cốt để Hệ thống hiểu rằng, không phải hắn không trả tiền, mà là không có cơ hội để trả.

Nào ngờ Hệ thống lại thật sự nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề hắn đưa ra.

Và quả quyết đưa ra quy tắc mới. "Có thể." Ngô Mặc đang thao

thao bất tuyệt đủ loại lý do, bất ngờ bị hai chữ này của Hệ thống làm cho ngớ người. "Cái gì có thể?" "Cậu muốn kiếm tích phân, yêu cầu này có thể đáp ứng." Hệ thống giải thích từng chữ một: "Tôi đã phân tích tổng hợp nhu cầu của cậu, hiện tại khởi động chức năng thu hồi của Cửa hàng, ngoài làm nhiệm vụ ra, cậu có thể dùng đồ vật trên tay bán vào Cửa hàng để đổi lấy tích phân tương ứng." "Tỷ lệ đổi dựa trên giá trị vật phẩm, một vạn tệ đổi một tích phân, Cửa hàng sẽ tự động phán đoán giá cao nhất của vật phẩm đó." "Hả?

Một vạn đổi một?" Ngô Mặc lập tức trừng lớn mắt, vẻ mặt bi phẫn tố cáo: "Người ta là Chu lột da, Vương lột da, còn Đồng tử mày, mẹ nó mày là hút tủy xương nha, mày dứt khoát bẻ gập tao lại rồi đem bán quách đi cho rồi, xem đổi được bao nhiêu?" "Heo không đáng tiền." "Mày..." Ngô Mặc hận không thể đá chết Hệ thống.

Hắn đời này đối với những thứ khác không có hứng thú gì mấy, duy chỉ có phương diện tiền bạc là khắc sâu vào tận xương tủy.

Hắn nhẩm tính trong lòng.

Trong không gian có bao nhiêu đồ tốt, bán hết cho Cửa hàng cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tích phân.

Haiz, vẫn phải mặc cả với Hệ thống thôi.

Dù sao chức năng thu hồi đổi tích phân đúng là một thứ không tồi.

Không nói đâu xa.

Hàng hóa trong Hệ thống rực rỡ muôn màu, toàn là bảo bối vượt xa thế giới này.

Hồi trước lúc rảnh rỗi sinh nông nổi hắn có lướt xem qua.

Mấy thứ như tàu vũ trụ chỉ là chuyện nhỏ.

Mấy thứ trâu bò hơn như Tu Tiên đan, thuốc trường sinh các kiểu nhiều vô kể.

Chỉ có điều cái giá bên dưới mấy vật phẩm này có thể hù chết người.

Một tràng số không dài dằng dặc, mười đầu ngón tay đếm cũng không hết.

Ngô Mặc đối với mấy thứ đó chẳng thèm thuồng gì.

Hắn không có dã tâm lớn như vậy, cùng lắm là muốn mua ít đồ cường thân kiện thể cho bà nội, Nhị thúc, Tam thúc và cả cha mẹ ít khi lộ mặt kia.

Hy vọng bọn họ có thể sống lâu trăm tuổi, thân thể khỏe mạnh.

À, đúng rồi.

Hắn còn từng thấy trong đó có một viên "Sinh Tử Hoàn".

Phản ứng đầu tiên lúc đó là, hay là gom tiền mua về tặng cho Nhị thúc?

Để ông già ấy cây già nở hoa, gỗ sắt kết trái, có mụn con lúc tuổi già để dỗ bà nội vui vẻ?

Chỉ là sau đó nhìn giá tiền, hắn lập tức từ bỏ ý định này.

Đồng thời tự an ủi bản thân.

Cổ nhân có câu, không sợ thiếu chỉ sợ không công bằng.

Chỉ cho Nhị thúc, không cho hai vị Tam thúc, chẳng phải gây ra mâu thuẫn nội bộ gia đình sao?

Vì thế hắn tuyệt đối không nhắc tới chuyện này, coi như chưa từng nhìn thấy.

Giờ Hệ thống đã nhả ra, có thể dùng vật phẩm đổi tích phân, hắn nhất định phải nắm chắc cơ hội này, nói gì cũng phải cò kè mặc cả với đối phương một phen, mưu cầu thêm chút lợi ích cho bản thân.

Hắn dùng hết sức bình sinh, suýt mài mòn cả mép, cũng không làm cảm động được trái tim sắt đá của Hệ thống.

Hệ thống cứ khăng khăng một vạn đổi một tích phân, thích đổi thì đổi.

Cảm thấy đắt thì cậu có thể không đổi, hoàn thành nhiệm vụ cũng được tích phân.

Dù sao cậu nói thế nào cũng vô dụng, quy tắc là như vậy.

Ngô Mặc hết cách, cuối cùng chỉ đành nghiến răng hàm chấp nhận.

Để xả cục tức, Ngô Mặc ra vẻ thượng đế, hất hàm nói: "Được, vậy giờ tao định mua chút đồ, mày đề xuất cho tao vài món ngon bổ rẻ đi, cái này chắc được chứ?" Hệ thống lười so đo với hắn.

Ngừng vài giây, trên bảng điều khiển trong đầu Ngô Mặc liệt kê ra một đống đồ.

Ngô Mặc xem kỹ từng món một.

Sau đó rơi vào trầm tư.

Ngô Mặc ngay sau đó như núi lửa phun trào, nộ khí tuôn ra, mở miệng chửi: "Mày bị bệnh hả?

Chương 914

Mấy thứ này là cái quái gì?" Hắn dùng ngón tay chỉ vào vật phẩm trên bảng, nghiến răng nghiến lợi đọc: "Núm vú giả, bình sữa, bỉm, lục lạc tay trẻ em..." Hắn tức đến nghẹn họng, mở miệng phun một tràng: "Đồng tử, mẹ nó mày mở shop mẹ và bé hả?

Cả cái chỗ này chỉ có Tang Cát là có một đứa bé giả, mà nó còn sống hơn ngàn năm rồi, tuổi còn lớn hơn cả Lão Trương với Kính ca, gọi một tiếng cụ tổ cũng còn được đấy.

Tao mua mấy thứ rác rưởi này có tác dụng quái gì?" Hệ thống vẫn im lặng.

Mãi đến khi hắn nói xong mới như không có chuyện gì, hỏi một câu: "Lấy, hay là không lấy?" "Lấy cái rắm." Ngô Mặc đoạn nhiên từ chối, giọng hằn học: "Mày nghĩ cái gì thế?

Lát nữa tao móc trong túi ra một đống núm vú giả với bình sữa, chia cho mấy ông anh, rồi bảo với họ mấy thứ này trừ tà à?

Khoan nói đến chuyện họ có nghi ngờ tao bị bệnh hay không, chỉ nói riêng mấy thứ này thì thằng đàn ông nào nhét vào mồm cho được?" "Lại nói đến cái bỉm, mày thấy cái thứ này thì não người nào không bệnh mà dám quanh minh chính đại mặc vào quần?

Hay là mày đề xuất mấy thứ này cho tao chủ yếu là để người ta cười đến chết?" Ngô Mặc càng nói càng tức, xắn tay áo chuẩn bị lý luận một trận ra trò với Hệ thống: "Sao dạo này mày càng ngày càng thiếu tin cậy thế?

Trong Cửa hàng nhiều đồ linh tinh thế kia, có thể sắp xếp lại tử tế được không?

Không nói đâu xa, nói cái Sinh Tử Hoàn lần trước tao thấy ấy?

Ghi chú viết là chỉ hạn chế cho nam giới trên sáu mươi tuổi sử dụng, có thể khiến vợ sinh con.

Tao tò mò hỏi một câu, là vì trên sáu mươi tuổi thì lãnh lương hưu rồi hả?

Mày cũng tâm lý gớm nhỉ, để mấy người già này vẫn có thể cống hiến cho dân số quốc gia." Hệ thống hừ một tiếng, vạch trần suy nghĩ của Ngô Mặc: "Nói nhiều như vậy, chẳng phải trước đây cậu cũng từng muốn mua sao?" "Ách..." Ngô Mặc bị nước bọt làm nghẹn họng, cưỡng từ đoạt lý: "Tao đó là hiếu thuận, mày hiểu không?

Nhị thúc, Tam thúc cứ chằm chằm nhìn vào hai anh em tao, chứng tỏ là ăn no rửng mỡ... khụ, là người già quá vô vị.

Tao tính rồi, Tam thúc mà có đứa con, thì có phải sẽ không chạy đông chạy tây như bây giờ, khiến người ta ngay cả cái bóng cũng không bắt được không?" "Lại nói, tao cũng có mua đâu?

Còn không phải tại đồ của mày quá đắt, hạn chế quá nhiều." Hắn nói đến đây thở hổn hển, tiếp tục: "Biết vấn đề của mày ở đâu rồi chứ, mau đổi lô sản phẩm khác, đề xuất cái nào đáng tin chút đi." Ngô Mặc vốn tưởng mình đã nói đến nước này, Hệ thống ít nhiều cũng sẽ nể mặt.

Nào ngờ tên này dầu muối không ăn, khăng khăng không thèm để ý nhu cầu của hắn.

Ngược lại còn cứng rắn nói: "Hỏi cậu lần nữa, đồ bên trên cậu có cần hay không?

Có lòng nhắc nhở một chút, đây đã là những thứ giá cả phải chăng nhất, công năng phù hợp nhu cầu của cậu nhất trong Cửa hàng rồi." Nó dường như sợ Ngô Mặc tiếp tục lải nhải, lại bồi thêm một câu:

"Xin chú ý cậu còn nợ năm vạn tích phân, nếu không trả hết toàn bộ, đồ tốt khác nhìn thôi là được, muốn thì nằm mơ đi." Ngô Mặc tức nghẹn lồng ngực.

Nộ khí nháy mắt tụt xuống, trên mặt khoảnh khắc treo lên biểu tình ai oán.

Đau lòng a.

Năm vạn tích phân, đổi ra tiền ít nhất cũng phải hơn năm ức tệ (500 triệu tệ).

Gia sản hắn khổ sở tích cóp bao lâu nay, chớp mắt đã phải dâng cho kẻ khác, thật mẹ nó đau khổ a.

Nhưng mà thiếu nợ ngày nào hay ngày đó.

Trước mắt mấy món hàng này tuy ngoại quan không đáng tin lắm, nhưng nghe ý Hệ thống thì chúng đều có công dụng riêng.

Nếu không thì cứ dùng tạm vậy.

Dù sao tiền khó kiếm, cứt khó ăn a.

Ngô Mặc nghĩ đến đây cũng không cứng mồm nữa, nhỏ giọng hỏi Hệ thống: "Khụ, người anh em, mấy thứ này có công dụng gì?

Giới thiệu giúp tao một chút, cần loại giá rẻ, hiệu quả tốt ấy." Hệ thống sớm biết cái nết của Ngô Mặc, cũng không lấy làm lạ.

Nó lập tức chuyển sang giọng máy móc, giảng giải công dụng vật phẩm từng chữ một. "Núm vú giả có thể ngăn chặn độc khí xâm nhập cơ thể." "Bình sữa lúc rảnh rỗi mút vài cái có thể duy trì tỉnh táo sáng mắt." "Bỉm có công hiệu ngang ngửa Kim Chung Tráo, có thể bảo vệ bộ vị quan trọng của cơ thể, đồng thời cắt đứt sự khống chế bằng chú ngữ của đối phương." Khá lắm, đồ vật thì nhảm nhí, nhưng công năng đúng là tâm lý thật.

Ngô Mặc cân nhắc kỹ lưỡng.

Núm vú giả và bỉm rất hợp ý, còn bình sữa thì thôi, cứ phải cầm trên tay bất tiện.

Hắn tính đi tính lại mấy lần, áp dụng đủ loại ưu đãi giảm giá, cuối cùng phát hiện mua xong tốn khoảng năm ngàn tích phân.

Lập tức lửa giận bốc lên đầu.

Mẹ kiếp.

Lại đi tong năm ngàn vạn (50 triệu tệ).

Để tránh việc mình hối hận, hắn nghiến răng ấn nút mua.

Hệ thống cũng rất biết chọc tức người ta, cười ha hả nói một câu: "Cảm ơn ông chủ ủng hộ, hy vọng tiếp tục cố gắng." "Cút xéo." Ngô Mặc tức tối chửi một tiếng, nhanh chóng thoát khỏi tiềm thức.

Hắn và Hệ thống cò kè mặc cả hồi lâu, thực tế bên ngoài cũng chỉ mới trôi qua chưa đầy một phút.

Hắn hoàn hồn đang định nói gì đó, liền bị hai người Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn công chúa làm giật mình.

Hai vợ chồng nhìn hắn chằm chằm, hoàn toàn coi hắn là đấng cứu thế.

Ngô Mặc giờ là trong túi có lương, lòng không hoảng.

Tuy nói về phương diện tiền bạc có chút đau lòng.

Nhưng hắn cũng nghĩ kỹ rồi, Tùng Tán Kiền Bố đường đường là quốc chủ Thổ Phồn, không thể nào không có quỹ đen.

Hắn quyết định lấy của dân dùng cho dân.

Thiếu thứ gì thì móc từ trên người "lão cán bộ" này ra.

Tuyệt đối không để bản thân chịu thiệt thòi.

Xích Tôn công chúa cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Huynh đệ, cậu có cách gì hay không?" Nói thật, bà ta thực sự sợ rồi.

Bà ta sợ khó khăn lắm một nhà ba người mới đoàn tụ, lại bị người ta khống chế biến thành quái vật không có ý thức và lý trí.

Ngô Mặc vỗ ngực: "Có, chắc chắn phải có, hai người cứ bỏ tim vào trong bụng đi, thực không dám giấu, người anh em đây cũng không phải người thường, đối với phương diện phá giải lời nguyền vẫn có chút tâm đắc đấy." Chẳng phải là chém gió sao, khoản này hắn giỏi nhất.

Hắn coi như đã thông suốt, muốn tiếp thị đồ đi, đầu tiên phải cho đối phương sự tự tin vô hạn.

Chỉ có điều Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn công chúa thì dễ lừa, còn mấy ông anh bên cạnh thì làm sao đây?

Ngô Mặc liếc mắt sang bên cạnh.

Thần tình trên mặt cứ như bị táo bón, khó coi cực kỳ.

Hắn có chút không dám tưởng tượng.

Hoa ca và Lão Trương bọn họ mà mặc bỉm giấy, mồm ngậm núm vú giả, thì sẽ là hình tượng gì?

Lại nói mặc hay không là bước thứ hai.

Bước thứ nhất thuyết phục bọn họ thế nào?

Bọn họ có đánh chết mình trước không?

Đám người Giải Ngữ Hoa vẫn luôn chú ý đến Ngô Mặc.

Thấy trên mặt hắn loáng thoáng lộ ra vẻ khó xử, tưởng nhầm là hắn đang "đánh sưng mặt giả làm người mập" để an ủi Xích Tôn công chúa và Tùng Tán Kiền Bố.

Từng người trong lòng có chút bất mãn, thầm trách hai người kia gây khó dễ cho Ngô Mặc.

Hắc Nhãn Kính không kiêng nể gì.

Sải bước đi đến bên cạnh Ngô Mặc, quàng vai hắn, liếc xéo Tùng Tán Cán Bộ và Xích Tôn công chúa một cái, sau đó ghé sát tai Ngô Mặc cười khẽ: "Bảo bối, không cần khó xử, binh tới tướng chặn nước tới đất ngăn, mỗi người có duyên pháp riêng, không đáng vì người ngoài mà làm khổ mình." Hắc Nhãn Kính còn định nói tiếp.

Toàn thân bỗng nhiên rùng mình một cái.

Ngẩng đầu lên, phát hiện ánh mắt Ngô Mặc nhìn mình vô cùng không thích hợp.

Có chút giống như chó nhìn thấy xương, sói nhìn trúng cừu, gã độc thân cưới được vợ đẹp.

Hắn quá quen thuộc ánh mắt này.

Mỗi lần Ngô Mặc muốn làm chuyện thất đức, hai mắt luôn sáng rực lên, hận không thể tóm lấy đối phương cắn mấy cái.

Cơ mặt nơi khóe mắt Hắc Nhãn Kính giật giật, trong lòng đã hiểu được bảy tám phần.

Chương 915

Mình e là giống như khúc xương, lại bị tiểu tổ tông này nhắm trúng rồi.

Hắn linh cảm không ổn, theo bản năng muốn đánh bài chuồn.

Nhưng hắn cũng biết, nếu quay lưng bỏ chạy thì hậu quả sợ là còn đặc sắc hơn.

Hắc Nhãn Kính nảy ra một kế, định chơi chiêu họa thủy đông dẫn (đổ vạ cho người khác), kéo tên đồ đệ ngốc nghếch kia qua chịu trận.

Cổ nhân nói rất hay, sư phụ gặp nạn, đồ đệ đi chết thay.

Mấy nhiệm vụ vô cùng gian khổ, vẫn là giao cho thằng nhóc ngốc Ngô Tà gánh vác đi.

Hắn nghĩ đến đây lập tức đổi giọng, hạ thấp âm thanh nghiêm túc nói: "Bảo bối, một chiếc đũa dễ bị bẻ gãy, hai chiếc đũa tốt càng thêm tốt, đầu óc anh trai cậu nhảy số rất nhanh, đều là anh em ruột, có chuyện gì chi bằng gọi cậu ta qua cùng bàn bạc?" Ngô Mặc vốn đang rất rối rắm, rốt cuộc nên ra tay với ai trước?

Hắc Nhãn Kính chủ động dâng tới cửa, hắn vô cùng vui mừng.

Dù sao ấn tượng Hắc Nhãn Kính mang lại cho hắn là "ăn tạp", chay mặn đều không kị.

Theo suy nghĩ của Ngô Mặc, ông anh này đừng nói là ngậm núm vú giả mặc bỉm, cho dù bên ngoài mặc thêm cái quần short nóng bỏng với áo ba lỗ bó sát, cũng chẳng có chút cảm giác lạc quẻ nào.

Hắn đang thầm tính toán làm sao thuyết phục đối phương.

Nào ngờ, Hắc Nhãn Kính trong chớp mắt đã đẩy Ngô Tà ra.

Cái tư thế không chút dây dưa này, chứng minh đầy đủ hắn làm loại chuyện này đã thành thói quen. "Ách..." Ngô Mặc có chút do dự, ánh mắt liếc về phía Ngô Tà.

Hắc Nhãn Kính thấy tình hình này, càng ra sức tiếp thị: "Bảo bối, đừng khó xử, ca ca tồn tại chính là để che mưa chắn gió cho cậu.

Cái tên đồ đệ ngốc kia của tôi cứ luôn thầm thương tâm, ngày thường cứ cảm thấy mình quá phế vật, không thể đứng chắn trước mặt cậu.

Trước mắt nếu có chuyện gì, tốt nhất cậu vẫn nên để cậu ta giúp một tay, cũng coi như cho cậu ta chút thể diện, để cậu ta biết mình vẫn còn rất có ích." Ngô Mặc hơi ngẩn ra, quay đầu hỏi nhỏ: "Anh tôi thương tâm?

Thật hay giả thế, tôi làm tổn thương lòng tự trọng của ảnh hả?" Hắn hỏi xong bắt đầu hồi tưởng những việc mình làm.

Các loại sự tình tính ra, phát hiện mình quả thực rất ít để ý đến lòng tự trọng của đại ca.

Mỗi lần có chuyện, mình đều sẽ cường thế ra mặt.

Không màng đến ý nguyện của đại ca, che chở anh ấy sau lưng.

Như vậy thì có khác gì Nhị thúc, Tam thúc bọn họ giương cao lá cờ "vì muốn tốt cho con" mà không cho biết sự thật đâu?

Ngô Mặc lập tức cảnh tỉnh.

Mình cứ luôn lấy cớ đàn ông đại trượng phu không đứng sau lưng người khác để tiêu bảng bản thân, sao đến lượt đại ca lại thành tiêu chuẩn kép thế này?

Không tốt.

Vô cùng không tốt.

Sẽ khiến tâm hồn mong manh của đại ca bị phủ lên một tầng bóng tối.

Cảm thấy mình chuyện gì cũng không bằng người khác.

Hắc Nhãn Kính tổn (xấu tính) đến tận cùng rồi.

Hắn nhận ra nội tâm Ngô Mặc dao động, gật đầu thật mạnh, trầm giọng nói: "Đúng, anh trai cậu tâm tư nặng nề, ngoài mặt không nói, thực tế rất để ý mấy chuyện này." Trong miệng Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà cứ thế bị hình dung thành một người đàn ông tâm tư nhạy cảm, nội tâm rối rắm.

Ngô Mặc xa cách Ngô Tà mấy năm, quả thực có chút không nắm chuẩn tính cách ông anh hiện giờ.

Nhưng hắn cũng biết, dù thế nào cũng sẽ không ly phổ như Hắc Nhãn Kính nói.

Chỉ là tình huống trước mắt có chút đặc thù.

Ông anh mà có thể giúp một tay, mình đỡ lo được khối việc.

Nhưng mà...

Ngô Mặc liếc xéo Hắc Nhãn Kính, trong lòng cười lạnh một tiếng: "Muốn chạy?

Đừng nói là cửa cái, cửa sổ cũng không mở cho anh một cánh đâu.

Thật coi ông đây thiếu tâm nhãn, không nhìn ra anh lấy ông anh tôi làm bia đỡ đạn chắc?" "Đã như vậy, một con dê cũng là chăn, hai con dê cũng là thả, Kính ca, anh cứ đi cùng làm vật thí nghiệm đầu tiên đi." Ngô Mặc quyết định chủ ý, tuyệt đối sẽ không thả Hắc Nhãn Kính rời đi.

Hắn một phen chộp lấy cổ tay Hắc Nhãn Kính, quay đầu lại gọi Ngô Tà bên cạnh với vẻ đáng thương hề hề: "Đại ca, em gặp chuyện khó xử rồi, anh có thể qua đây giúp em giải quyết một chút không?" Cái dáng vẻ tiểu khả liên này, làm Ngô Tà nhiệt huyết dâng trào, vỗ ngực bao biện hết: "Không sao, đừng sợ, có anh đây, chuyện gì cũng giải quyết được." "Tiểu Mặc, xảy ra chuyện gì?" Giải Ngữ Hoa nhịn không được, đi lên trước hai bước, hỏi: "Có vấn đề gì đừng giấu giếm, nói rõ ràng với bọn anh, mọi người cùng bàn bạc, kiểu gì cũng tìm ra cách giải quyết." Nhìn thấy Giải Ngữ Hoa, biểu tình trên mặt Ngô Mặc có chút cổ quái.

Hắn quả thực có chút không tưởng tượng nổi, Hoa ca biết sự thật thì sẽ có phản ứng gì?

Cuồng tẩn mình?

Bạo hành mình?

Hay là đạm nhiên cười một tiếng, trở tay tặng mình một cái bái tế?

Nói thật, hắn thật sự hơi run.

Xuất phát từ tâm lý tự vệ, Ngô Mặc quyết định kéo những người khác xuống nước trước, cuối cùng mới đi xử lý Giải Ngữ Hoa.

Đến lúc đó y mà còn không chịu theo khuôn phép?

Mình có thể nghĩa chính ngôn từ chỉ trích y không có ý thức đồng đội, tí nào cũng không màng tình nghĩa anh em.

Đúng.

Cứ chơi thế đi.

Ngô Mặc nghĩ xong đối sách, liếc Giải Ngữ Hoa một cái, nhíu mày nói: "Ca, em có chút chuyện chưa vuốt rõ, trước tiên bàn với anh em và Kính ca một chút, lát nữa nói với anh sau được không?" Nếu Ngô Mặc chỉ bàn bạc với Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa dù không nói gì nhưng trong lòng cũng sẽ không thoải mái.

Giờ lại thêm cả Ngô Tà?

Giải Ngữ Hoa theo bản năng cảm thấy tình huống có chút không đúng.

Y nhìn chằm chằm Ngô Mặc, muốn tìm ra sơ hở.

Ngô Mặc thấy tình thế không ổn, quả quyết dời mắt đi.

Một tay kéo Hắc Nhãn Kính, một tay lôi Ngô Tà đi về phía góc tường. "Hoa gia." Vương Bàn Tử sán lại gần, nhìn bóng lưng ba người Ngô Mặc, đăm chiêu nói: "Sao cảm giác thằng ranh con kia giống Bạch Cốt Tinh dâng cơm cho Đường Tăng --- không có ý tốt nhỉ?" "Ừ, chắc chắn có biến." Giải Ngữ Hoa đáp một tiếng, thầm suy tư Ngô Mặc rốt cuộc muốn làm gì?

Lâm Phong lùi lại nửa bước.

Hắn quá quen thuộc Ngô Mặc, thằng cháu này chắc chắn không có rắm gì tốt.

Mình có nên chuồn không nhỉ?

Trong đám người chỉ có Trương Khởi Linh là bình tĩnh nhất.

Thấy biểu hiện lén lút như ăn trộm của Ngô Mặc, ngay cả mí mắt cũng không chớp.

Chỉ có điều bàn chân hơi dịch chuyển sang bên cạnh vài độ.

Ngô Tà tâm trạng rất tốt.

Có thể để thằng em cầu cứu mình, chứng tỏ mình trong lòng nó là chỗ dựa đáng tin cậy.

Hắn quyết định bất kể thằng em có vấn đề gì, mình nhất định phải vắt óc nghĩ đủ cách giúp nó giải quyết khó khăn.

Nếu là phương diện vũ lực?

Cũng không thành vấn đề, cùng lắm thì vứt bỏ liêm sỉ đi cầu xin Tiểu Ca.

Với năng lực của Tiểu Ca và kinh nghiệm của lão sư phụ xấu tính, rất hiếm có vấn đề nan giải nào không giải quyết được.

Ngô Tà trong lòng đã nắm chắc.

Hắn vội vàng kéo Ngô Mặc, không kìm được hỏi: "Tiểu Mặc, rốt cuộc là chuyện gì?

Em nói ra xem, anh giúp em nghĩ cách giải quyết." Ngô Mặc xuýt xoa hàm răng, cố ý lộ ra dáng vẻ sầu mi khổ kiểm.

Chương 916

Hắn kéo dài giọng: "Cái này..." Thấy em trai khó xử như vậy, nỗi lo âu trong lòng Ngô Tà đè mãi không xuống được.

Ngô Mặc len lén liếc biểu cảm của đại ca nhà mình.

Ừ.

Không tồi.

Vẻ mặt đầy lo lắng.

Lại trộm liếc Hắc Nhãn Kính bên cạnh.

Tức giận lập tức không đánh cũng ùa về.

Cười như không cười?

Xem náo nhiệt hả?

Rất tốt, ông đây hôm nay lấy anh khai đao trước.

Hắn móc trong túi ra một điếu thuốc, châm lửa xong, vừa hút vừa thầm tính toán mở miệng thế nào cho hợp lý?

Ngô Tà vô cùng biết ý.

Không hề thúc giục Ngô Mặc, mà lẳng lặng chờ hắn tự mình nói ra.

Ngô Mặc hút liền ba bốn hơi thuốc, trên mặt lộ ra vẻ khó xử: "Ca, chuyện hơi gai góc, em nói ra, anh đừng giận được không?" Lời vừa ra khỏi miệng, chính Ngô Mặc cũng cảm thấy trong lòng nghèn nghẹn.

Rõ ràng là vì an toàn tính mạng của mấy ông anh.

Kết quả vì Hệ thống không đáng tin, đưa ra đạo cụ quá ly kỳ, báo hại mình tiến thoái lưỡng nan, cứ như làm trộm vậy, chột dạ kinh khủng.

Thật sự có chút uất ức.

Ngô Tà ngẩn ra, tuy không hiểu ý tứ của em trai, nhưng vẫn lập tức đáp lại: "Giận á?

Không đâu.

Sao anh lại giận em được chứ?

Tiểu Mặc, em có vấn đề gì cứ nói thẳng." Ngô Mặc vẫn luôn nhìn chằm chằm mắt Ngô Tà, đợi anh nói xong, lập tức mở miệng: "Ca, vậy em nói thẳng nhé, anh cũng biết ban nãy em vẫn luôn lo lắng tầng trên có người sẽ khống chế Công chúa và Lão cán bộ." "Đúng." Ngô Tà gật đầu.

Hắn tưởng lầm Ngô Mặc đang rối rắm vấn đề này.

Vì thế cười vỗ vai Ngô Mặc an ủi: "Em cũng không cần quá sợ hãi, tục ngữ nói xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, không có cách hay thì thôi vậy, bất luận thế nào chúng ta cũng sẽ lên trên đó, cùng lắm thì liều một trận thử vận may." Ngô Mặc thấy đại ca còn định thao thao bất tuyệt giảng giải tiếp, vội vàng chặn họng: "Ca, em đã có cách giải quyết rồi, chỉ là hiện tại cái em khó xử là chuyện khác." Hắn nói đến đây có chút ấp a ấp úng, dường như rất khó mở lời.

Ngô Tà ưỡn ngực, cứng rắn nói: "Nói, không cần sợ, anh chống lưng cho em." "Kính ca, còn anh?" Ngô Mặc lại chuyển tầm mắt sang Hắc Nhãn Kính, đặc biệt hỏi một câu, nhìn cái thế này là sống chết muốn từ miệng hắn nhận được một câu trả lời. "Khụ, Nhị gia, tôi..." Hắc Nhãn Kính biết thừa chuyện chẳng lành.

Hắn muốn thoái thác, nhưng nhìn cái dáng vẻ hổ rình mồi của Ngô Mặc, cứ thế không nói ra được.

Ngô Mặc cũng không chiều thói xấu của hắn, đã không nói thì coi như mặc định.

Hắn bắt đầu đánh bài tình cảm: "Ca, em biết anh thương em nhất mà, Kính ca cũng vậy, cho nên chuyện của em, các anh đều sẽ để trong lòng đúng không?" Ngô Tà gật đầu thật, Hắc Nhãn Kính bị bức bất đắc dĩ cũng gật đầu.

Ngô Mặc thấy tình hình này, kéo hai người lại gần hơn chút nữa, lại tháo ba lô của mình từ trên người Hắc Nhãn Kính xuống.

Hắn ngồi xổm trên mặt đất giật giật ống quần Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính, nghiêm túc nói: "Ca, hai người cũng ngồi xuống đi, em cho hai người xem cái này." Hai người nhìn nhau một cái, không hiểu Ngô Mặc muốn làm gì?

Nhưng vẫn vô cùng nghe lời ngồi xổm xuống.

Ba người đầu chụm đầu như đi giao dịch hàng cấm trong góc tường, chẳng thèm để ý mấy người bên cạnh nhìn mình thế nào.

Ngô Mặc không nói nhảm nữa, kéo khóa ba lô lục lọi trong ngăn kẹp, lát sau lôi ra hai túi đồ.

Đồ vật bên ngoài bọc hết lớp này đến lớp khác rất kín, không xé ra thì căn bản không nhìn ra là cái gì.

Ngô Tà lúc này mới cảm thấy có chút không đúng.

Hắn nghĩ đến những chiến tích huy hoàng trước kia của thằng em, trong lòng cũng bắt đầu đánh trống thùm thụp. "Khụ, Tiểu Mặc." Hắn ho nhẹ một tiếng, liếm môi thì thầm: "Em, chỗ này không phải lại là quần lót đỏ, sịp xanh đấy chứ?" Ngay sau đó cảm thấy hỏi như vậy sợ em trai mất mặt, lại nhanh chóng bồi thêm một câu: "Anh mặc thì không sao, có điều có thể đừng đội lên đầu được không?" "Không cần đội." Ngô Mặc nghĩ cũng không nghĩ nhanh chóng phủ quyết.

Động tác trên tay hắn dị thường gọn gàng dứt khoát, ba xôi nhồi hai chõ xé toạc bao bì, lộ ra núm vú giả và bỉm bên trong.

Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính mặt đều xanh mét.

Hai thầy trò lần đầu tiên vô cùng ăn ý, trong đầu đồng thời hiện lên ý nghĩ quay đầu bỏ chạy.

Ngô Mặc đã sớm phòng bị chiêu này của bọn họ, lập tức xụ mặt đầy uất ức nhìn hai người.

Có cái kiểu các người dám chạy, tôi dám gào lên ngay tại đây.

Thể diện?

Là cái rắm.

Có thể đạt thành tâm nguyện mới là quan trọng nhất.

Không phải chỉ là giả vờ gào hai tiếng thôi sao?

Cũng đâu phải chưa từng làm.

Lúc Nhị thúc tẩn mình, mình nhắm mắt gào còn to hơn bất kỳ ai.

Hắn không tin.

Mình đều sắp giả khóc rồi, hai ông anh còn nhẫn tâm vứt bỏ mình?

Quả nhiên, hắn thực sự bóp trúng tử huyệt của hai người.

Ngô Tà thỏa hiệp trước tiên, khẽ thở dài bất lực nói: "Tiểu Mặc, em nói đi, rốt cuộc muốn làm gì?

Anh đều chiều theo ý em còn không được sao?" "Được rồi, bảo bối, ca ca cũng nghe cậu." Hắc Nhãn Kính biết mình chạy không thoát, chỉ đành nhận mệnh.

Mắt Ngô Mặc sáng rực lên.

Hắn đưa núm vú giả và bỉm trong túi lần lượt cho Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính.

Nhìn trái nhìn phải, hạ thấp giọng giải thích: "Ca, em không có làm bậy đâu, nói thật với hai người nhé, thứ này thật sự có tác dụng lớn." Hắn cố tỏ ra thần bí, ngược lại khơi dậy lòng hiếu kỳ của Ngô Tà: "Tác dụng gì?

Không phải là núm vú giả và bỉm trẻ con sao?

Chẳng lẽ nói thứ này còn có thể phá giải lời nguyền?" "Anh đừng không tin, thật sự có thể đấy." Ngô Mặc gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Có một số chuyện trước đây em chưa nói với các anh, chủ yếu là sợ các anh lo lắng, bốn năm trước em ở địa cung đã xảy ra một số chuyện với cái tên Mắt Lồi kia." Hắn bắt đầu chém gió phần phật, lôi hết mấy vật dụng này gắn lên người vị Cổ thần ở La Sát Cổ Quốc.

Nói rằng sau khi mình đẩy Ngô Tà và mấy người kia ra ngoài, vừa chém gió với Cổ thần, vừa kiểm tra tình hình xung quanh, hy vọng tìm được một lối thoát hiểm khác.

Kết quả vô tình phát hiện chỗ giấu đồ của tên Mắt Lồi.

Bên trong linh tinh cái gì cũng có, thứ làm hắn tò mò nhất là cư nhiên còn có núm vú giả, bình sữa và cả bỉm.

Hắn cho rằng mỗi món đồ đều có tác dụng riêng.

Tên Mắt Lồi đã coi như bảo bối, chắc chắn là có công năng đặc thù gì đó.

Thế là, hắn bắt đầu moi tin.

Cũng không biết tên Mắt Lồi là do lâu quá không nói chuyện với ai, hay là cảm thấy Ngô Mặc không thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Tóm lại là vô cùng hào phóng kể lại công năng một lượt.

Ngô Mặc chuyện có nói thành không, chuyện không nói thành có, căn bản không thèm suy xét xem mình kể có hợp lý hay không.

Chủ yếu là kể lể.

Để các anh trai biết mình khó xử thế nào, vì anh em mà cam nguyện nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không tiếc.

Nếu nhắc đến chuyện khác?

Với trình độ tinh ranh của Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà, chắc chắn sẽ bới ra cả đống lỗ hổng rồi phản bác lại.

Chương 917

Cho dù bọn họ nhận mệnh, định nghe theo nhu cầu của Ngô Mặc.

Cũng nhất định sẽ lén lút nói ra suy nghĩ của mình.

Dù sao cũng không thể chịu thiệt thòi câm nín được chứ?

Ngô Mặc thực ra không cố ý nhắc lại chuyện bốn năm trước.

Chỉ là trước mắt không tìm được cái cớ nào tốt hơn.

Dù sao tình huống lúc đó, không ai hiểu rõ hơn chính bản thân hắn.

Bất kể hắn nói thế nào, người ngoài cũng chẳng tìm được chứng cứ gì, chỉ có thể nghe sao biết vậy.

Nhưng bộ lý lẽ này lại vô tình chạm đúng vào nỗi đau trong lòng Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính.

Cho dù hiện tại đã trùng phùng, nhưng quá trình mấy năm gian khổ đó, bọn họ thực sự không muốn phải trải qua lần thứ hai.

Ngô Tà lập tức không còn do dự.

Không đợi Ngô Mặc nói hết, anh trực tiếp cầm lấy một cái núm vú giả và tã lót từ tay em trai: "Tiểu Mặc, không cần nói nữa, anh không quản em lấy đâu ra mấy thứ này, chỉ cần người em bình an là được." Nói xong anh ướm thử một chút, nghiêm túc hỏi: "Em nói đi, cái này anh nên dùng thế nào?" Đối với Ngô Tà mà nói, không có chuyện gì quan trọng hơn sự an nguy của em trai.

Nhớ lại cảnh tượng bốn năm trước, đến tận bây giờ tim anh vẫn đau như bị kim châm.

Hơn một ngàn ngày đêm, không lúc nào anh không hối hận và khó chịu.

Luôn tự hỏi bản thân tại sao không thể mạnh mẽ hơn một chút?

Nếu lợi hại hơn một chút, sự việc có phải sẽ đi đến một kết cục khác hay không?

Cảm giác đau thấu tim gan đó, thậm chí còn khó chấp nhận hơn cả việc biết trên thế giới này còn có một bản sao của mình.

Vô số đêm dài anh cầu xin trời phật, chỉ cần em trai bình an trở về, bắt anh làm chuyện gì anh cũng hoàn toàn chấp nhận.

Vừa rồi trong khoảnh khắc, anh đã nghĩ thông suốt.

Không phải chỉ là núm vú giả với bỉm thôi sao?

Có gì đáng sợ?

Ai hồi bé mà chưa từng dùng qua mấy thứ này?

Cùng lắm thì coi như hồi ức tuổi thơ, trải nghiệm lại cảm giác thời còn quấn tã.

Hơn nữa, lại chẳng phải một mình mình trải nghiệm.

Phía sau không phải còn mấy vị kia sao?

Ngô Tà nghĩ đến cảnh tượng Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa mặc tã lót ngậm núm vú giả, hứng thú bỗng chốc dâng trào.

Đến mức có chút nôn nóng muốn nhìn thấy ngay cảnh đó. "Anh, đợi chút." Ngô Mặc không trả lời Ngô Tà ngay, mà chuyển ánh mắt sang người Hắc Nhãn Kính.

Hắn híp mắt nhìn Hắc Nhãn Kính, không nói cũng không có bất kỳ động tác nào, lẳng lặng đợi năm sáu giây.

Giờ khắc này Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc cứ như có thần giao cách cảm.

Hắc Nhãn Kính nháy mắt hiểu rõ tình cảnh của mình và ý đồ của

Ngô Mặc.

Không nhận chắc chắn là không được. "Bảo bối" nhà mình lúc còn dễ nói dễ thương lượng mà không nể mặt hắn, lát nữa kết cục e rằng còn thảm hơn thế này vài phần.

Chỉ là giãy dụa là bản năng của con người.

Hắn vì nhiệm vụ có thể mặc đồ nữ, hoặc làm ra đủ loại động tác để che giấu hình tượng.

Nhưng ngậm núm vú mặc bỉm?

Độ khó quả thực có chút quá tầm.

Hình tượng này mà truyền ra ngoài giang hồ?

Đừng nói mặt mũi, đến cả quần lót cũng mất sạch.

Hắc Nhãn Kính nhận lấy hai món đồ từ tay Ngô Mặc, vẫn muốn giãy dụa lần cuối: "Bảo bối, đồ là đồ tốt, chỉ là không hợp lắm." Nửa câu sau, dưới ánh mắt bức bách của Ngô Mặc, lăng lăng bị nuốt ngược vào trong bụng.

Ngô Tà sấn nước đục thả câu, bĩu môi tỏ vẻ khinh thường: "Sư phụ, chút chuyện nhỏ này cũng làm anh khó xử đến thế, sau này Tiểu Mặc có việc gì khác, chẳng phải anh sẽ lại thoái thác này nọ sao?" Anh nói đến đây thì lắc đầu, cố tình cảm thán: "Đều nói đánh giặc anh em ruột, ra trận cha con binh, anh xem... haizz, không phải anh em ruột, rốt cuộc vẫn không được a." Hắc Nhãn Kính không ngờ Ngô Tà lại chơi chiêu ly gián này.

Hắn lườm xéo Ngô Tà một cái, không nói hai lời ngậm luôn núm vú vào mồm.

Dùng hành động thực tế chứng minh mình rốt cuộc có được hay không.

Ngô Tà cũng là thâm nho đến tận cùng rồi.

Trong lòng anh trộm cười, ngoài miệng lại châm chọc khiêu khích: "Sư phụ, quang ngậm núm vú thì tính là gì?

Còn cái bỉm kìa, anh có mặc không thế?" Hắc gia đời này cái gì cũng ăn, duy chỉ không chịu ăn thiệt thòi.

Hắn vì để không phải làm chuột bạch thí nghiệm đầu tiên, vì muốn xem người khác làm trò cười, không tiếc lấy tuổi tác của mình ra làm bia đỡ đạn.

Hắc Nhãn Kính khổ sở nhăn mặt, méo miệng có chút ủy khuất: "Bảo bối, em cũng biết ca ca sinh ra sớm, thời đó làm gì có thứ như tã giấy này, cho nên anh cũng không biết phải mặc thế nào.

Hay là thế này, chúng ta để anh trai em làm mẫu trước một lần xem sao?" Ngô Mặc coi như nhìn thấu rồi, tên Hạt Tử chết tiệt này rõ ràng là không muốn làm người đầu tiên ăn cua.

Chỉ có điều nghĩ hơi bị đẹp đấy.

Các người không mặc, ông đây tốn đống tiền mua nó về làm gì?

Không phải là so diễn xuất sao, ông đây còn kém hơn anh chắc?

Ngô Mặc lập tức kéo khóe miệng trễ xuống, đầu cúi thấp vài phần, giọng nói trầm đến mức suýt không nghe thấy tiếng. "Haizz, em cũng biết là làm khó các anh, nhưng em thật sự là vì an toàn của mọi người mà suy nghĩ, đã vậy các anh đều không muốn, thế thì thôi vậy, cứ coi như em..." Hắn bỏ lửng nửa câu sau, đầu nghiêng sang một bên, cố ý không nhìn Hắc Nhãn Kính.

Tạo ra một bầu không khí huynh đệ không lĩnh tình, bản thân rất đau lòng.

Hắc Nhãn Kính biết rõ Ngô Mặc đang diễn kịch, lại chẳng có chút biện pháp nào với hắn, chỉ đành nhận mệnh gật gật đầu: "Được rồi tiểu tổ tông, em nói sao, ca ca làm vậy còn không được à?" Ngô Mặc lập tức quay ngoắt đầu lại, cười hắc hắc: "Ca, thế anh bảo Hoa ca với lão Trương bọn họ thì tính sao?

Em không nắm chắc thuyết phục được mấy vị này đâu." Nhắc đến chủ đề này, Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính đều nổi hứng thú.

Cái gọi là "độc nhạc nhạc bất như chúng nhạc nhạc" (một người vui không bằng mọi người cùng vui).

Muốn mất mặt thì cùng lên, một mình chịu trận thì tính là gì?

Ba người liếc nhìn nhau, cười quái dị mấy tiếng, chụm đầu vào bắt đầu bàn kế hoạch.

Nhóm Giải Ngữ Hoa đứng phía sau căn bản không biết bọn họ đang nói cái gì.

Ba người kia dính sát vào nhau, lại đứng trong góc, làm cứ như đám trộm cắp.

Họ cũng chỉ có thể từ khe hở nhìn thấy loáng thoáng Ngô Mặc lôi từ trong túi ra thứ gì đó, sau đó dường như đang thuyết phục hai người kia.

Cảm giác bất an trong lòng Vương Bàn Tử càng lúc càng mãnh liệt.

Hắn không phải lần đầu tiên bị Ngô Mặc hố.

Sớm đã đúc kết ra một bộ kinh nghiệm xương máu.

Ngô Mặc phàm là cứ lén la lén lút, nhất định chẳng có chuyện gì tốt lành.

Hắn hơi lùi lại vài bước, đứng cạnh Lâm Phong hạ thấp giọng nói: "Phong tử, cậu thấy Tiểu Mặc muốn làm gì?

Sao tôi cứ thấy lạnh toát cả người, cảm giác tình hình không ổn nhỉ?" "Đừng có cảm giác nữa." Lâm Phong nuốt nước miếng, nghiến răng hàm nói: "Thằng cháu này chắc chắn là muốn chỉnh chúng ta, hơn nữa còn là kiểu không làm không được." Quả nhiên không sai.

Mười phút sau, ba người trong góc đứng dậy, nụ cười rạng rỡ nhìn về phía nhóm Giải Ngữ Hoa.

Ngô Mặc ném cho Ngô Tà một ánh mắt khích lệ: "Đại ca, dựa vào anh đấy." "Yên tâm đi, anh lo được." Ngô Tà nắm chặt tay, xách theo núm vú giả và bỉm, sải bước lao về phía Trương Khởi Linh.

Chương 918

Tiễn bước dũng sĩ đầu tiên.

Ngô Mặc lại chuyển ánh mắt sang Hắc Nhãn Kính, hiếm khi ngân dài giọng nũng nịu: "Ca, anh được không đấy?" Đàn ông sao có thể nói không được?

Hắc Nhãn Kính lấy ngón tay đẩy kính râm, ném cho Ngô Mặc một nụ cười mê người, khẽ nói: "Bảo bối, ca ca tất định bất nhục sứ mệnh." Nói xong, lao thẳng về phía Giải Ngữ Hoa.

Bạn không nhìn lầm đâu, Ngô Mặc đẩy hết hai nhân vật khó chơi nhất cho người khác.

Mấy anh em giờ chỉ còn lại Vương Bàn Tử và Lâm Phong.

Ngô Mặc nắm chắc tuyệt đối có thể xử đẹp hai người này. *** Ngô Tà bây giờ đâu còn là "Ngây thơ vô số tội" ngày xưa.

Anh đầy một bụng tâm cơ, trên mặt lại vẫn lộ ra nụ cười ngây ngô chân chất.

Đem hình tượng "Tiếu diện hổ" (Hổ mặt cười) diễn dịch đến mức nhuần nhuyễn. "Tiểu Ca, tôi có chút chuyện muốn nói với cậu." Ngô Tà lại gần Trương Khởi Linh cười tít mắt, cứ như cáo già nhìn thấy gà mái.

Trương Khởi Linh không nói gì, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào thứ trên tay Ngô Tà.

Hắn nhìn rất rõ ràng, trên tay Ngô Tà xách một cái túi vải trắng nhỏ.

Chỉ là không biết muốn làm gì.

Ngô Tà biết tính cách Trương Khởi Linh, không để ý lắm, kéo hắn đi sang bên cạnh một chút.

Anh nhìn trái nhìn phải, hạ thấp giọng nói: "Tiểu Ca, Tiểu Mặc lo tầng năm sẽ xuất hiện dị biến, cố ý lôi bảo bối dưới đáy hòm ra để anh em mình trang bị vào." Nói xong giơ đồ trong tay lên trước mặt Trương Khởi Linh như dâng báu vật, trấn định tự nhiên nói: "Hai món này đừng nhìn vẻ ngoài bình thường, thực tế công năng rất mạnh, là Tiểu Mặc hồi trước tìm được từ nơi tế tự của Cổ Quốc La Sát đấy." Ngô Tà không hổ danh xuất thân buôn đồ cổ, khẩu tài thực sự lợi hại.

Anh thao thao bất tuyệt, đem câu chuyện Ngô Mặc bịa ra kể lại một lượt cho Trương Khởi Linh nghe.

Anh thấu hiểu sâu sắc một đạo lý, muốn tiếp thị sản phẩm thành công, nhất định phải đánh vào nhu cầu cốt lõi của khách hàng.

Nhưng anh cũng biết, Trương Khởi Linh là người vô dục vô cầu.

Cả đời này ngoại trừ việc không ngừng xuống mộ tìm lại ký ức của chính mình ra, cũng chẳng có nhu cầu đặc biệt gì.

Thế là, anh đặt trọng tâm vào Ngô Mặc.

Kể lể chuyện em trai vì an nguy của huynh đệ mà cam nguyện mạo hiểm kiếm về bao nhiêu trang bị.

Nói thật, với khẩu tài hiện giờ của Ngô Tà, phàm là gặp người bình thường, tuyệt đối có thể bán được đồ trên tay cho đối phương.

Nhưng tình huống trước mắt lại khác.

Vị anh đang đối mặt đây không phải người thường, mà là dũng sĩ thân kinh bách chiến sau khi mất trí nhớ đã từng bị Ngô Mặc "rèn luyện" qua nhiều lần.

Trương Khởi Linh không hề dao động, lẳng lặng nhìn Ngô Tà.

Ngô Tà cũng không nản lòng.

Vì hoàn thành nhiệm vụ của em trai, anh coi như liều mạng.

Hai người nhất thời giằng co.

Chúng ta tạm để tổ một sang một bên, nói tiếp chuyện bên phía tổ ba của Ngô Mặc.

Hắn nhắm chuẩn mục tiêu, không chút do dự lao về phía Vương Bàn Tử và Lâm Phong.

Hai tên này đâu phải hạng người sĩ diện gì.

Bọn họ thấy Ngô Mặc lao tới, không nói hai lời quay đầu bỏ chạy.

Chỉ sợ chậm một bước, bị hắn hố cho đến cái quần sịp cũng không còn.

Khá lắm.

Hắn trốn hắn truy, chạy đằng trời.

Trong đại điện tầng bốn nháy mắt biến thành sân vận động, ai cũng không nhường ai.

Ngô Mặc tức giận vừa chạy vừa mắng: "Vãi, hai thằng cháu chúng mày chạy cái gì?

Ông đây có đòi mạng chúng mày đâu, chỉ là tặng chút đồ tốt, chúng mày có 'chí vu' (cần thiết/đến mức đó) không?" "Có chí vu không à?

Mày bỏ cái chữ 'mạ' (nhé/à) đi, Bàn gia nói rõ cho mày biết là cực kỳ 'chí vu'." Vương Bàn Tử ba chân bốn cẳng chạy như điên, thân hình hơn hai trăm cân, thế mà chạy ra cái dáng dấp của nhà vô địch thế giới.

Hắn thở hồng hộc, oán giận: "Huynh đệ, cậu đổi người khác mà hố được không?

Đừng có lúc nào cũng chỉ nhè người nhà mà ra tay, có để cho người ta sống không hả?" Lâm Phong chạy đầu tiên, đầu cũng không ngoảnh lại mắng: "Ngô Mặc, thằng khốn nạn kia, tránh xa bố mày ra một chút.

Bất kể mày tặng đồ tốt gì, bố mày đều không cần." Ba người chạy vòng quanh đại điện, khiến Công chúa Xích Tôn và Tùng Tán Cán Bố đứng bên cạnh đều ngẩn người.

Tình huống gì thế này?

Nội chiến à?

Không giống lắm.

Bọn họ tuy anh đuổi tôi chạy, mồm năm miệng mười, nhưng trên mặt lại không có biểu cảm phẫn nộ, trên người cũng không có sát khí.

Chẳng lẽ đây cũng là bước cần thiết để giải quyết vấn đề?

Tang Cát đâu đã thấy qua cảnh tượng này?

Với tâm tính trẻ con, cô bé tưởng mấy người này đang chơi cùng mình.

Trong miệng ngậm kẹo mút, vỗ tay nhỏ cười không ngớt, phảng phất như đang cổ vũ cho đám Ngô Mặc.

Ngô Mặc đang chạy bỗng nhiên cảm thấy mình đúng là đồ thiếu não.

Đại điện hình tròn, mình cứ như con lừa kéo cối xay chạy đuổi theo làm cái gì?

Hắn nghĩ thông suốt xong lập tức quay đầu chạy ngược lại.

Vừa vặn chặn đứng Lâm Phong và Vương Bàn Tử đang lao tới.

Hai người chạy quá nhanh, nhất thời không phanh kịp.

Ba người đâm sầm vào nhau một đống.

Ngô Mặc ôm cằm, Vương Bàn Tử và Lâm Phong ôm trán, cả ba ai ui ai ui kêu không ngớt.

Hắc Nhãn Kính nhìn thấy cảnh này, suýt chút nữa cười điên.

Nếu không phải trên tay hắn còn có nhiệm vụ, sớm đã ngồi phịch xuống đất vỗ đùi cười ngặt nghẽo rồi.

Ngô Tà liếc mắt thấy cảnh này, phải cắn chặt môi mới khống chế được cảm xúc.

Hoàn toàn không chú ý tới khóe miệng Trương Khởi Linh cũng đã hơi nhếch lên.

Ngô Mặc không có tâm tình quan tâm người khác.

Hắn một tay tóm lấy Lâm Phong, một tay túm chặt Vương Bàn Tử, sống chết không buông tay, miệng chửi đổng: "Hai thằng khốn nạn chúng mày chạy cái gì mà chạy, ông đây có phải yêu ma quỷ quái ăn thịt người đâu, không thể dừng lại xem xét tình hình à?" "Vãi, mày buông ra." Lâm Phong chưa từ bỏ ý định, muốn dùng sức thoát khỏi sự trói buộc của Ngô Mặc.

Vương Bàn Tử thở dài một hơi, đánh bài tình cảm: "Huynh đệ, anh không được như trước kia, năng lực chịu đựng của con tim hơi yếu, cậu tha cho anh một lần đi, coi như quà tân hôn tặng anh có được không?" "Tân hôn?" Ngô Mặc nhìn Vương Bàn Tử nhe răng cười: "Ca, huynh đệ lần này thật sự không lừa anh, quà tặng tuyệt đối hợp ý anh." Nói xong hắn dùng sức lôi xềnh xệch hai người sang một bên.

Lâm Phong và Vương Bàn Tử nhận mệnh rồi.

Vớ phải cái của nợ này, còn có cách nào nữa đâu?

Đi tới góc tường, Ngô Mặc cũng không lằng nhằng, dứt khoát bày núm vú giả và bỉm ra trước mặt hai người.

Sau đó hắn giảng giải sơ qua về tác dụng và nguyên lý của hai món đồ: "Hai thứ này mỗi người một bộ, núm vú có thể đề phòng độc khí, bỉm có thể cắt đứt chú ngữ hộ vệ cho 'thằng nhỏ'." Lâm Phong vừa nghe, trong lòng lập tức hiểu ra, cái này chắc là vật phẩm Ngô Mặc đổi từ Hệ thống.

Chỉ có điều hắn hơi bị cáu.

Đổi cái gì không tốt, đổi cái của nợ này không thấy mất mặt à?

Đồ phòng độc thiếu gì.

Chương 919

Mặt nạ phòng độc, khẩu trang phòng độc, tệ nhất thì cầm bừa cái khăn giấy ướt cũng được mà?

Mày mẹ nó cứ phải đổi cái núm vú.

Nghĩ cái gì thế?

Có phải lại keo kiệt tiếc điểm tích phân không?

Lâm Phong càng nghĩ càng giận, trừng mắt nhìn Ngô Mặc, rất muốn đấm cho hắn một trận.

Vương Bàn Tử thì không hiểu mô tê gì.

Nhìn núm vú và bỉm trong tay, con mắt sắp rớt ra khỏi hốc mắt.

Hắn ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Ngô Mặc, lắp bắp nói: "Huynh đệ, cậu không đùa đấy chứ, đây là núm vú giả chứ không phải mặt nạ phòng độc, có thể phòng khí độc ư?

Cậu đây chẳng phải là Kha Trấn Ác đỡ đẻ cho Ngưu Ma Vương - nói hươu nói vượn sao?" Nói rồi lại giơ cái bỉm lên, cười khổ: "Anh cậu lớn thế này rồi chưa từng mặc cái của nợ này bao giờ, chúng ta chưa nói chuyện mặc hay không mặc, chỉ nói cái thể hình này của Bàn gia liệu có ních vừa không?" "Huynh đệ à." Vương Bàn Tử vỗ vai Ngô Mặc khổ khẩu bà tâm khuyên: "Ca biết cậu muốn giải quyết vấn đề, trong lòng có chút sốt ruột, nhưng không thể kiếm tẩu thiên phong (đi đường cực đoan) được, dùng cái thứ này làm vũ khí căn bản chính là mông quả dưa hấu --- tà môn ngoại đạo." Ngô Mặc đen mặt.

Hắn coi như hiểu rồi, Bàn ca nặng hai trăm cân, thì có gần một trăm chín tám cân là mọc ở trên não.

Nếu không thì sao hắn làm được cái tư duy quỷ dị, suy nghĩ cấp tiến đến thế?

Mỗi lần nhắc đến món gì, trí tưởng tượng của hắn là phong phú nhất.

Không làm biên tập hay tác giả đúng là phí tài năng.

Lại cộng thêm đầy mồm châm ngôn ngụ ngôn, đúng là ngôi sao mới nổi của ngành dân tục học.

Vương Bàn Tử thấy Ngô Mặc không nói gì, tưởng lầm là đã bị mình thuyết phục, nội tâm khá là an ủi: "Huynh đệ, biết nghe lời khuyên là tốt." Hắn biết Ngô Mặc lo lắng cho an nguy của mấy anh em, vỗ vỗ vai Ngô Mặc, cứng cỏi nói: "Không sao đâu, lát nữa không phải là liều mạng sao?

Ca còn chẳng sợ, cậu sợ cái gì?" Ngô Mặc thấy Vương Bàn Tử càng nói càng nhiều, vội vàng đưa tay bịt mồm hắn lại.

Tình thế cấp bách quên mất trên tay đang cầm cái bỉm.

Khá lắm, nguyên cái bỉm ốp thẳng vào mặt Vương Bàn Tử. "Ưm ưm." Mũi miệng Vương Bàn Tử đều bị bịt kín, ngộp đến mức đập đập tay Ngô Mặc. "Đậu má, cậu muốn mưu sát hả?" Lâm Phong thời khắc mấu chốt đạp Ngô Mặc sang một bên, cứu Vương Bàn Tử một mạng.

Ngô Mặc mới hậu tri hậu giác phản ứng lại, mình bịt sai vị trí, vội vàng xin lỗi: "Ái chà, ca, xin lỗi nhé!" Vương Bàn Tử lấy lại tự do, vội vàng hít lấy hít để mấy ngụm không khí mới mẻ, giận dữ: "Thằng nhóc con, cậu định làm anh ngộp chết à?" Ngô Mặc tự biết đuối lý.

Hắn vội vàng tiến lên một bước vừa vuốt ngực vừa vỗ lưng, miệng liên tục nhận lỗi: "Ca, cái này không phải sự xuất hữu nhân sao?

Em cũng là muốn cho anh xem uy lực của cái bỉm này rốt cuộc lớn đến mức nào." Hắn thuận đà lại nhắc đến công hiệu của cái bỉm một lần nữa.

Không còn cách nào, Vương Bàn Tử sống chết không tin.

Ngô Mặc bị bức đến đường cùng, quyết định làm một màn diễn tập tại chỗ.

Hệ thống không phải nói có thể bảo vệ đũng quần sao?

Anh em ta sẽ cho mày xem biểu diễn trực tiếp.

Về phần nhân tuyển?

Không còn nghi ngờ gì nữa chắc chắn là Lâm Phong.

Dù sao hắn cũng khác người ngoài, biết mình có Hệ thống, cũng sẽ tin tưởng mấy đạo cụ này.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, lập tức chuyển ánh mắt sang Lâm Phong, nháy mắt với hắn, cười hắc hắc: "Phong tử, tin bố không?" Lâm Phong dưới ánh mắt chăm chú của Ngô Mặc, không kìm được rùng mình một cái.

Thằng cháu này cười gian như thế, rõ ràng là không có ý tốt.

Xuất phát từ tính cảnh giác, hắn lắc đầu như cái trống bỏi, miệng phun ra một tràng chữ "Không".

Ngô Mặc đen mặt.

Thằng khốn nạn.

Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, cứ phải để bố mày đích thân động thủ đúng không?

Hắn lười đấu võ mồm với Lâm Phong.

Lao lên túm lấy cánh tay đối phương, mở cái bỉm ra, sống chết muốn tròng vào người hắn. "Vãi, lão nhị, rốt cuộc mày muốn làm gì?"

"Đừng nói nhảm, mau mặc vào, chúng ta diễn tập một lần cho bọn họ xem công hiệu." "Ông đây không phải chuột bạch." "Tao cũng đâu bảo mày là chuột bạch, chỉ là lấy mày làm vật thí nghiệm thôi mà." "Đồ bất hiếu, đối xử với bố mày thế à?" "Con trai lớn, bố thay tã cho con đây." Hai người mày tới tao lui, một người trốn một người bắt, đồng thời mồm miệng cũng không nhàn rỗi, chửi nhau không ngớt.

Những người còn lại không ai tham dự.

Một là ôm tâm lý xem náo nhiệt, hai là bọn họ cho rằng bản thân cũng ốc không mang nổi mình ốc.

Nếu như Lâm Phong trốn được kiếp nạn, mình cũng có thể tìm cớ tránh né hành vi mất mặt này.

Chỉ là bọn họ đã đánh giá thấp mức độ khó chơi của Ngô Mặc, cũng đánh giá quá cao sức đề kháng của Lâm Phong.

Dưới sự kiên trì mãnh liệt của Ngô Mặc, Lâm Phong cuối cùng cũng giống như cô vợ nhỏ chịu ấm ức, miễn cha miễn cưỡng mặc cái bỉm vào.

Đồ Hệ thống xuất phẩm chất lượng quả nhiên đảm bảo.

Nhìn thì rất mỏng, nhưng trong lúc Ngô Mặc và Lâm Phong giằng co lôi kéo lại không hề xuất hiện chút rách nát nào.

Ngô Mặc lùi lại một bước, xoa cằm thưởng thức dáng vẻ của Lâm Phong.

Thân dưới mặc quần gió đen.

Bên ngoài tròng một cái bỉm trắng.

Nếu như trên bỉm có thêm mấy đường kẻ sọc?

Nhìn tổng thể, ngược lại thật sự có chút hương vị của váy phong cách Scotland.

Ngô Mặc chép chép miệng, vô cùng hài lòng gật đầu: "Không tồi, rất thời thượng, con trai ạ, cũng coi như bù đắp tiếc nuối thời thơ ấu của mày rồi." "Cút mẹ mày đi." Lâm Phong hiện tại cúi đầu nhìn hình tượng của mình, hận không thể một đấm đánh chết Ngô Mặc.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh muốn cười lại không dám cười, nín đến mức cả người khó chịu.

Hắn sợ mình mà cười ra tiếng, Ngô Mặc lập tức sẽ chĩa mũi dùi vào mình.

Vậy thì kẻ xui xẻo tiếp theo không cần tính toán, khẳng định là mình không chạy đi đâu được.

Trương Khởi Linh liếc Lâm Phong một cái.

Lại dời tầm mắt về tay Ngô Tà, rồi ngẩng đầu lẳng lặng nhìn anh một lời không nói.

Ngô Tà gắng gượng cười.

Anh nhớ đến nhiệm vụ lão đệ giao cho mình, vẫn cố gắng thuyết phục Trương Khởi Linh: "Tiểu Ca, tròng một cái ở bên ngoài quần cũng không có gì, còn có thể phòng ngừa mài mòn phía sau nữa." Khoảng cách mấy người đều không xa lắm.

Vương Bàn Tử nghe thấy lời Ngô Tà, không thể tin nổi liếc xéo anh một cái.

Phòng ngừa mài mòn?

Thiên Chân cậu đúng là thất đức, loại lời này mà cũng có thể lôi ra lòe Tiểu Ca?

Cậu với Tiểu Mặc không hổ là anh em ruột.

Nhà họ Ngô các cậu từ trên xuống dưới đều thất đức đến tận nhà rồi.

Mí mắt Giải Ngữ Hoa giật giật mấy cái.

Trong lòng nhanh chóng suy tư, nên làm thế nào mới có thể qua loa tắc trách cái hảo ý ngoài dự liệu của tên tiểu hỗn đản này đây?

Chỉ là khi hắn nhìn thấy gương mặt cười gian xảo của Hắc Nhãn Kính trước mặt, lại rất muốn dùng bạo lực đấm bẹp cái mặt này.

Ngô Mặc không có công phu để ý người ngoài.

Lâm Phong đã mặc chỉnh tề rồi, vậy thì bước tiếp theo chính là diễn tập.

Tục ngữ nói rất hay, sự thật thắng hùng biện.

Chỉ cần mình thể hiện công năng ra, mấy ông anh trong lòng nắm rõ, cũng sẽ không kháng cự loại đồ tốt này nữa.

Chương 920

Hắn trong lòng tính toán xong, cười cười với Lâm Phong: "Phong tử, tới đi, hai anh em mình diễn tập công năng một lần." "Mày muốn làm gì?" Lâm Phong cảm giác trong lòng lạnh toát, hơi lùi lại nửa bước: "Mẹ nó mày lại có ý đồ xấu gì?

Diễn tập?

Diễn tập thế nào?" "Mày trốn cái gì?" Ngô Mặc lườm Lâm Phong một cái, không vui nói: "Rất đơn giản, tao nhắm vào đũng quần mày đá mấy cái, xem xem thứ này rốt cuộc có thể bảo vệ nửa thân dưới hay không?" "Vãi, mày có ác quá không vậy?" Lâm Phong bản năng dùng hai tay che chắn hạ bộ, giận dữ nói: "Đã vậy, sao mẹ nó mày không mặc?

Ông đây sút vào người mày mấy cái, mày chịu không?" "Nói thừa, chẳng phải mày mặc trước rồi à?" Ngô Mặc lý lẽ hùng hồn, tiếp đó nhân lúc Lâm Phong không phòng bị, giơ chân tung một cú đá tàn nhẫn vào nửa thân dưới của hắn. "Mày chơi thật à?" Lâm Phong tức điên, vừa né vừa gầm lên: "Thằng ranh con chết tiệt, có ai chơi như mày không?" Nói thực lòng, hắn biết thứ này là Hệ thống cấp, nhưng hắn không quá tin tưởng thằng cháu Ngô Mặc này.

Tên khốn này vì tiết kiệm điểm tích phân, chuyện keo kiệt bủn xỉn gì cũng làm được.

Ngộ nhỡ mua phải hàng lỗi, nửa đời sau của mình còn hạnh phúc gì đáng nói nữa?

Lại nói, hướng dẫn sử dụng món đồ này mình cũng chưa xem.

Nếu thật sự hoàn hảo như tên khốn đó nói thì đỡ.

Nhưng nếu không phải thì sao?

Cú đá này của hắn đến tường cũng có thể đá thủng một lỗ lớn, đá vào nửa thân dưới của mình?

Có khi nào thốn lên tận óc không?

Lâm Phong không dám mạo hiểm, Ngô Mặc lại sống chết muốn diễn tập, hai người lại mở ra một vòng truy đuổi mới trong đại điện. "Mày không thể tin tao một lần à?" Ngô Mặc tức đến toát mồ hôi, lại không thể nói thẳng là đồ của Hệ thống, chỉ có thể nói ẩn ý. "Vị trí đó có thể thí nghiệm được sao?

Một lần là phế luôn đấy." Lâm Phong lắc đầu như quạt máy, cắn chặt răng nhất quyết không nhả ra. 95.

Hắn lại chưa từng luyện qua Kim Chung Trảo Thiết Bố Sam.

Đâu dám để bản thân mạo hiểm lớn như vậy?

Hắn có thể vì Ngô Mặc liều mạng làm việc, nhưng không thể vì huynh đệ mà biến thành thái giám a!

Vị Doãn lão bản ở Khách sạn Tân Nguyệt xinh đẹp như thế, trong lòng hắn có chút ý nghĩ, còn định quay về thử một lần.

Thật sự biến thành thái giám rồi, còn ý nghĩ cái khỉ gì nữa?

Chẳng lẽ quay đầu lại cũng phải õng ẹo làm dáng, đợi mấy gã đàn ông khác cua mình?

Lâm Phong nghĩ đến đây mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Càng thêm kiên định niềm tin của mình.

Mày đánh chết tao, tao cũng không diễn vở kịch này với mày.

Ngô Mặc thấy không xử lý được Lâm Phong, tức giận dừng bước, quay đầu nhìn quanh bốn phía.

Khá lắm.

Mấy ông anh trong đại điện lần đầu tiên đồng lòng hiệp lực như vậy.

Cùng một thời gian, tề chỉnh quay đầu sang hướng khác, sống chết không chạm mắt với Ngô Mặc.

Cho dù là Ngô Tà sủng hắn nhất, cũng không có dũng khí lấy thân phạm hiểm.

Chỉ có thể thầm xin lỗi trong lòng.

Lão đệ à, không phải anh không lên, mà là lực bất tòng tâm a.

Cú đá đó của em đến cương thi cũng phải thổ huyết.

Ca ca thực sự chịu không nổi.

Trong nhà chỉ có hai anh em ta là đinh, không thể gà nhà đá nhau được.

Ngô Mặc thấy mấy người đều không dám nhìn mình, mồm tức đến méo xệch: "Được rồi được rồi, đừng diễn kịch nữa, các người không dám lên, thì tự tôi làm, thế tổng được rồi chứ?" "Đây là mày tự nói đấy nhé." Lâm Phong lập tức được nước lấn tới, giật phắt cái bỉm mới từ trong túi Ngô Mặc ra, xé vỏ rồi đưa qua: "Nhị gia, vậy mời ngài lên đồ." "Phi, mày mới lên bàn thờ ấy." Ngô Mặc miệng chửi đổng, tay lại không nhàn rỗi, tròng cái bỉm ra ngoài quần.

Ngay sau đó vỗ vỗ hạ bộ, hất cằm với Lâm Phong, cứng cỏi nói: "Con trai tới đi, dùng sức vào chỗ này, xem bố có chịu được không." Lời nói rất hào hùng, thực tế trong lòng hắn cũng chột dạ.

Lại gào to một câu trong đầu với Hệ thống: "Đồng tử, mày chắc chắn không lừa tao chứ?

Tao mà phế thật, hai anh em mình đành phải đổi bối cảnh chạy về cổ đại làm thái giám đấy." 96.

Hệ thống đến tiếng cũng không thèm ho, thực sự là lười để ý đến cái thằng ngốc này.

Không nhận được Hệ thống hồi đáp, Ngô Mặc chỉ có thể tự an ủi mình, Hệ thống có lòng tin với thương phẩm, không nên nghi ngờ đối phương.

Những người khác thấy Ngô Mặc mặc bỉm vào rồi, Lâm Phong lại nóng lòng muốn thử vung vẩy chân, trong lòng bắt đầu có chút do dự, có nên ngăn cản màn hồ nháo này của bọn họ không?

Nói thật lòng, ai mà tin cái bỉm có thể bảo vệ nửa thân dưới chứ?

Thật sự là như thế, thì lái buôn bỉm nên đổi nghề sang bán áo giáp hết đi.

Ra trận đánh giặc, toàn thân trên dưới tròng bỉm, còn mặc áo chống đạn, mũ chống đạn làm cái gì? "Lão nhị, mày chắc chắn để tao đá mày một cước?" Lâm Phong đứng đó nhìn Ngô Mặc, cười như không cười nói: "Mày không sợ tao một cước đá xuống, sau này hai ta biến thành quan hệ chị em à?" "Đâu ra lắm lời thế, nhanh lên." Ngô Mặc ưỡn người, nghĩa chính ngôn từ nói: "Để cho các người tin tưởng tôi, huynh đệ tôi hôm nay coi như liều mạng, biểu diễn cho các người xem cái gì gọi là Thiết Đang (Đũng quần sắt)." "Được, bố thành toàn cho mày." Lâm Phong nói xong tung một cước đá vào hạ bộ Ngô Mặc, động tác sạch sẽ gọn gàng, không chút dây dưa.

Nhưng đừng nhìn cước pháp lăng lệ, thực tế không dùng lực quá lớn.

Đồ chưa qua thực nghiệm, hắn đâu dám dùng sức thật?

Chỉ là dọa dẫm Ngô Mặc chút thôi, ai bảo thằng ranh con này vừa rồi cứ nhất quyết muốn chơi khăm mình.

Ngô Mặc xuất phát từ bản năng muốn rụt về sau một chút.

Nhưng mà sĩ diện bày ra đó.

Mình đã chém gió văng mạng rồi, đủ loại cam đoan, lại còn bịa chuyện, lại còn nói lời thấm thía khuyên giải.

Đến cuối cùng mình lại tránh đi, chẳng phải là tự vả mặtôm đốp sao?

Không được.

Nói gì cũng không thể tránh.

Cho dù bị đá hỏng thật?

Mình dù có tốn giá cao mua thuốc từ Hệ thống uống, cũng quyết không thể lộ ra sự sợ hãi.

Cú đá này thực sự đá trúng kết bè kết mảng.

Nhóm Hắc Nhãn Kính suýt chút nữa lao ra.

Kết quả bất ngờ xảy ra.

Ngô Mặc vẫn bình chân như vại đứng đó, không hề sứt mẻ, giống như chẳng có phản ứng gì.

Ngược lại là Lâm Phong.

Sau khi thu chân về, hít ngược một ngụm khí lạnh. "Lão nhị, cái này không phải làm bằng giấy sao?

Sao tao cảm giác như đá vào tấm sắt thế?" Ngô Mặc lúc này mới thực sự đầy đủ tự tin.

Hắn vỗ ngực cười lạnh nói: "Ông đây nói với chúng mày bao nhiêu lần rồi, thứ này là hàng xịn, qua cái thôn này là không còn cái quán này nữa đâu, chúng mày còn không tin, thế nào, sự thật thắng hùng biện chưa?" "Ái chà, vãi thật, có tác dụng thật à?

Để bố xem có nội thương không?" Lâm Phong vẫn hơi không tin.

Hắn biết tính cách chết vì sĩ diện của Ngô Mặc, sợ hắn tuyên truyền sai sự thật để lừa mình.

Lao tới một bước, túm lấy quần Ngô Mặc định kiểm tra. "Mày cút sang một bên cho tao, giở trò lưu manh à?" Ngô Mặc sống chết giữ chặt quần nhất quyết không buông.

Chương 921

Nếu trong đại điện chỉ có mấy anh em, thì không tính là gì, tụt thì tụt, cũng không phải chưa từng xem qua.

Nhưng đừng quên, bên kia còn có gia đình ba người Công chúa Xích Tôn nữa.

Mình phải mặt dày đến mức nào, mới có thể ở trước mặt người cổ đại phanh ngực lộ mông?

Lâm Phong giằng không lại Ngô Mặc, đứng dậy tính toán một chút, tiếp đó nói: "Vừa rồi tao chưa dùng sức quá lớn, hay là thế này chúng ta làm lại lần nữa." "Nhào vô đi." Ngô Mặc đã có sự tự tin, cố ý dang rộng hai chân, nghênh ngang đứng tại chỗ.

Lâm Phong lần này không lưu tình.

Dùng mười thành lực đạo, sử ra tuyệt kỹ "Liêu âm thoái" (Cước đá hạ bộ).

Chân và bỉm va chạm mạnh vào nhau.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Keng" thanh thúy, sau đó tiếng Lâm Phong ôm mu bàn chân kêu oai oái vang vọng khắp đại điện. "Vãi chưởng, ngầu thế?" Ngô Tà và Vương Bàn Tử mắt sắp lồi ra ngoài rồi.

Bọn họ nhìn ra được Lâm Phong không phải đang diễn, mà là đau thật sự.

Vương Bàn Tử mắt sáng rực lên, không nói hai lời tròng ngay cái bỉm trên tay vào người.

Hắn đích thị là nhân tài theo chủ nghĩa thực dụng.

Chú trọng thực dụng, an toàn, đáng tin cậy.

Hạ bộ quan trọng bao nhiêu a, tương lai là nguồn gốc hạnh phúc của hắn và Vân Thải đấy.

Ngô Tà không cam lòng yếu thế.

Kéo cánh tay Trương Khởi Linh, càng thêm ra sức chào hàng: "Tiểu Ca, cậu xem Tiểu Mặc đều đích thân biểu diễn rồi, chứng minh thứ này tính thực dụng đặc biệt tốt, cậu đừng kháng cự nữa, mau mặc vào đi." Trương Khởi Linh trầm ngâm giây lát.

Hắn khẽ thở dài một tiếng khó nghe thấy, cầm lấy cái bỉm từ tay Ngô Tà, lặng lẽ mặc vào người.

Ngô Tà cười tít mắt.

Anh nhân lúc Trương Khởi Linh cúi đầu, nhanh chóng nhét luôn cái núm vú giả trong tay vào miệng hắn: "Tiểu Ca, còn cái núm vú này nữa, đồ của Tiểu Mặc cái nào cái nấy đều là bảo bối tốt, công hiệu của núm vú chắc chắn cũng có tác dụng độc đáo như nó nói." Trương Kỳ Lân có lẽ thật sự nhận mệnh rồi.

Anh nhấc mí mắt liếc Ngô Tà một cái, không từ chối, cũng chẳng nói năng gì.

Miệng ngậm núm vú giả, mặc bỉm chỉnh tề, đứng tại chỗ im lặng không lên tiếng.

Ngô Tà hoàn thành nhiệm vụ lão đệ giao cho, trong lòng tổng xem như thở phào nhẹ nhõm.

Đưa mắt nhìn bộ dạng của Trương Kỳ Lân, lại nhịn không được phì cười thành tiếng: "Tiểu Ca, dáng vẻ này của anh moe quá đi, làm người ta nhìn vào thấy tràn ngập tâm hồn trẻ thơ." Ngô Tà càng cười càng vui vẻ.

Từ khi quen biết Trương Kỳ Lân, cái mác gắn trên người đối phương luôn là cường đại, kiên cường, không gì không làm được, thần bí vân vân.

Hơi yếu đuối một chút thì cũng chỉ là thỉnh thoảng mê mang, đôi khi quên lãng, không có năng lực tự lo liệu cuộc sống.

Thật đúng là nằm mơ cũng không ngờ tới, có một ngày anh ấy sẽ như trẻ con, ngậm núm vú giả đứng trước mặt mình.

Ngô Tà từ nhỏ đã lắm quỷ kế.

Hiện tại ở cùng lão đệ, lại càng mở ra hình thức tổn thương người khác.

Anh lập tức lôi từ trong áo ra cái máy ảnh vi mô, chuẩn bị chụp lại khoảnh khắc trân quý này để làm kỷ niệm.

Còn về việc tại sao lại tùy thân mang theo máy ảnh?

Thật đúng là toàn nhờ phúc của Ngô Mặc ban tặng.

Thằng nhóc đó chụp một đống ảnh dìm hàng Ngô Tà.

Không phải cưỡi mỹ nhân ngư thì là ngã xuống hố, tóm lại không có cái nào là vui vẻ đẹp trai cả.

Ngô Tà từ đó về sau cũng dưỡng thành thói quen mang theo máy ảnh.

Một là hoài niệm em trai.

Hai là thói quen đã thành tự nhiên.

Lần xuất hành này cũng không ngoại lệ.

Anh cố ý mua loại máy ảnh nhập khẩu, thể hình nhỏ, dung lượng lớn, chứa hàng ngàn hàng vạn bức ảnh cũng không thành vấn đề.

Các cụ nói cấm có sai, con người ta không thể đắc ý quên hình.

Ngô Tà vừa vui vẻ, hoàn toàn quên mất vấn đề vũ lực chênh lệch giữa mình và Ngô Mặc.

Cũng căn bản không cân nhắc xem Trương Kỳ Lân có đồng ý cho anh làm thế hay không?

Anh vừa lôi máy ảnh ra, toét miệng cười chuẩn bị lưu lại dấu ấn cho khoảnh khắc trân quý này thì bỗng nhiên trong miệng bị nhét vào một thứ.

Lập tức chặn đứng toàn bộ tiếng cười của anh.

Anh dựa vào cảm giác phán đoán ra thứ trong miệng là núm vú giả.

Do dùng sức quá mạnh, núm vú suýt chút nữa chọc thẳng vào họng.

Ngô Tà kinh ngạc trừng lớn mắt, không dám tin nhìn Trương Kỳ Lân ở phía trước.

Anh sống chết nghĩ không thông, Tiểu Ca tâm báo thù nặng thế này từ bao giờ?

Không sai, Trương Kỳ Lân ra tay rồi.

Anh nhân lúc Ngô Tà cười càn rỡ nhất, dùng tốc độ kỳ lạ đoạt lấy núm vú trong tay đối phương.

Lại dùng tốc độ có thể so với Phát Khâu Chỉ, chuẩn xác nhét núm vú vào miệng Ngô Tà.

Chủ yếu là ba chữ: Ổn - Chuẩn - Ngoan (Ác).

Ngô Tà móc núm vú từ trong miệng ra.

Anh cúi đầu nôn khan nửa ngày, mới ngẩng đầu ủy khuất nhìn Trương Kỳ Lân, vẻ mặt đầy lên án: "Tiểu Ca, anh cũng quá ác rồi đấy, dùng thêm tí sức nữa là thọc núm vú vào dạ dày tôi luôn rồi.

Thứ này là hàng limited đấy, mất một cái không có chỗ bổ sung hàng đâu." Không thể không khen Ngô Tà một câu, mạch suy nghĩ của anh hoàn toàn chạy lệch đường ray.

Người khác phẫn nộ là vì bị bắt nạt, anh phẫn nộ là vì không có chỗ nhập hàng.

Trương Kỳ Lân mặc bỉm, tay cầm núm vú giả, mặc kệ Ngô Tà phun tào thế nào, đứng tại chỗ vẫn duy trì tư thái nguy nhiên bất động.

Ngô Tà nói đến khô cả cổ, cuối cùng tức tối nắm nắm tay với Trương Kỳ Lân: "Tiểu Ca, việc này chưa xong đâu, tôi vừa nãy đã ấn nút chụp rồi, về nhà tôi sẽ rửa ảnh dán lên cổng lớn." Trương Kỳ Lân nhìn chằm chằm Ngô Tà đang thao thao bất tuyệt, khóe mắt lại quét sang Ngô Mặc đang đắc ý dào dạt bên cạnh.

Tận sâu trong nội tâm đột nhiên dâng lên một trận cảm giác vô lực.

Anh không khỏi bắt đầu hồi ức, năm đó Ngô Lão Cẩu (Ngô lão gia tử) rốt cuộc là tính cách gì?

Cũng là tùy hứng làm bậy, vô pháp vô thiên thế này sao?

Không đúng.

Ngô Lão Cẩu rất cẩn thận.

Vậy rốt cuộc là sai ở bước nào mà sinh ra một đôi cháu trai thế này?

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Ngô Mặc đang vỗ ngực chém gió với Lâm Phong và Vương Bàn Tử, quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy Trương Kỳ Lân mặc tã giấy, lập tức không khống chế được cảm xúc cười phá lên.

Cậu còn càn rỡ hơn Ngô Tà nhiều.

Vỗ đùi cười đến chảy cả nước mắt: "Ái chà chà, Lão Trương, cái quần nhỏ gợi cảm này của anh mặc đẹp thật đấy nhé." Cậu tuôn ra một tràng, hoàn toàn quên mất trên người mình cũng đang mặc bỉm.

Đương nhiên rồi.

Cho dù nhớ ra, với trình độ không biết xấu hổ của cậu thì cũng sẽ hoàn toàn không thèm để ý.

Vương Bàn Tử cũng vui vẻ cười lau nước mắt.

Nói thật, cùng một thứ mặc trên người khác nhau, hiệu quả đúng là một trời một vực.

Chương 922

Ví dụ như diễn viên hài đóng vai thằng hề, mọi người tập mãi thành quen.

Nhưng nếu một người đức cao vọng trọng, cực kỳ nghiêm túc cổ hủ mà làm trò xấu, trình độ buồn cười sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Trước mắt chính là tình huống này.

Lâm Phong cũng chẳng phải loại chim tốt lành gì.

Cậu ta nhân lúc mấy người Ngô Mặc không phòng bị, móc máy ảnh ra làm một cú chụp toàn phương vị 360 độ không góc chết.

Ngô Mặc nghe thấy tiếng bấm máy, quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy cảnh này.

Cậu không thèm để ý, vỗ tay cướp lấy máy ảnh, xoay người đi nhanh vài bước về phía trước.

Đối diện Trương Kỳ Lân chụp lia lịa: "Lão Trương đừng động, tư thế này rất đẹp, nào nào nào, chân giơ cao lên chút nữa, giữ một độ cong và độ rộng nhất định." Đáng tiếc là độ cong độ rộng chưa thấy đâu, độ dài (của chân) thì thể hiện ra rồi đấy.

Trương Kỳ Lân lăng không phi một cước, nhắm thẳng vào máy ảnh trong tay Ngô Mặc mà đá.

Ngô Mặc đã sớm phòng bị chiêu này, nhanh chóng lùi lại tránh né công kích.

Cậu mượn cơ hội lại chụp thêm vài tấm, mới tâm mãn ý túc nhét máy ảnh vào túi.

Cậu cười đến không thấy tổ quốc đâu: "Lão Trương, làm gì mà bạo táo thế?

Tôi nghĩ anh chắc chưa có ảnh đầy tháng đâu nhỉ, mấy tấm này tôi sẽ rửa thật đẹp, hôm nào đưa anh giữ làm kỷ niệm." Luận về trình độ chọc tức người khác, Ngô Tà vỗ ngựa cũng không đuổi kịp Ngô Mặc.

Nhưng nếu luận về năng lực "cầm dao"?

Anh bây giờ tiến bộ thần tốc.

Ngô Tà lập tức bồi thêm một câu: "Tiểu Ca, tôi sẽ giúp anh rửa một tấm ảnh siêu to khổng lồ, loại có đóng khung ấy, hôm nào bày ở cửa tiệm, khẳng định có thể hấp dẫn rất nhiều phú bà tới cửa mua đồ cổ." Lời còn chưa dứt, sau gáy đã ăn một cú tát: "Đồ đệ ngốc, tâm địa cũng xấu gớm, sao lại đặt ở cửa tiệm?

Sao cũng phải rửa nhiều chút, phát ra ngoài, tốt nhất là người trong giang hồ mỗi người một tấm." Ngô Tà đau đến ôm đầu: "Sư phụ, anh có bệnh à, lần nào cũng nhắm sau gáy tôi mà phang, cấu tạo não bộ con người phức tạp như thế, nhỡ đánh hỏng thật thì làm sao?" "Không sao đâu, sư phụ trong lòng hiểu rõ, cứ cái dạng ngốc nghếch này của cậu, đánh thêm vài cái nhỡ đâu lại khai khiếu thì sao?" Hắc Nhãn Kính chân trước vừa nói xong Ngô Tà, chân sau chính gáy của mình cũng ăn một cú "điện pháo".

Ngô Mặc nhìn không nổi, thay Ngô Tà trả lại một kích, tức giận mắng: "Em nói với anh tám trăm lần rồi, đừng có suốt ngày bắt nạt anh trai em, sao anh không chịu nhớ thế hả?" Cậu vừa nói vừa đánh giá Hắc Nhãn Kính từ trên xuống dưới.

Thấy hắn vẫn chưa mặc bỉm, trong lòng có chút bất mãn: "Kính ca, sao anh còn chưa mặc, chẳng lẽ giữ lại để lau mồm à?" Tiếp đó lại liếc mắt nhìn Giải Ngữ Hoa, càng thêm bất mãn với hiệu suất của Hắc Nhãn Kính.

Cậu vung tay to khoác vai bá cổ Hắc Nhãn Kính, hung tợn uy hiếp: "Anh mà còn không hoàn thành nhiệm vụ, thì đừng trách em không khách khí đấy." "Không khách khí?" Hắc Nhãn Kính nhếch khóe miệng cười xấu xa: "Nhị gia, không khách khí kiểu gì?

Kiểu làm ấm chăn (noãn bị oa) hả?" Ngô Mặc cười khẩy một tiếng: "Em nói này Kính ca, tiền của anh mà nhiều như 'kịch' (drama) của anh, thì có phải là không đến nỗi nợ tiền thuê nhà không?

Em mà sống đến cái tuổi này của anh, không nói phú khả địch quốc đi, thì cũng tuyệt đối không lăn lộn thảm như anh đâu." Tiền, vĩnh viễn là chủ đề đau lòng.

Mồm Ngô Mặc vừa lải nhải vừa độc, lăng là chặn họng Hắc Nhãn Kính đến mức á khẩu không trả lời được.

Cũng không trách Ngô Mặc khơi lại chủ đề này, thật sự là Hắc Nhãn Kính quá chọc tức người ta.

Động một tí là đòi làm ấm chăn.

Ông đây có phải túi nước nóng, miếng dán giữ nhiệt đâu mà làm ấm cái lông chăn cho anh?

Lại nói, cho dù anh chủ động làm ấm chăn cho tôi, cũng phải xem tôi có cần hay không chứ?

Không rửa mặt, không rửa chân, tự ca tụng là mùi đàn ông.

Một đôi giày da có thể so với vũ khí sinh hóa.

Nếu ném xuống biển?

Hải sản cũng phải bò từ dưới nước lên, lết đến cửa nhà anh, chỉ để phun nước biển vào mặt anh.

Ngô Mặc để chấm dứt cái tật xấu của Hắc Nhãn Kính, chút tình mọn cũng không lưu, lôi hắn ra chê bai từ đầu đến chân một lượt.

Hắc Nhãn Kính mấy lần muốn mở miệng biện giải, toàn bộ đều bị Ngô Mặc cầm cái bỉm chặn họng nhét trở về.

Chiến đấu lực cận thân, hai người kẻ tám lạng người nửa cân.

Hắc Nhãn Kính cũng lười tốn sức, chỉ đành nhận mệnh nghe Ngô Mặc tiến hành công kích bằng ngôn ngữ.

Mấy người còn lại lão thần tại tại xem náo nhiệt, toàn bộ không tham dự. "Anh rốt cuộc có được không đấy?" Ngô Mặc liếc mắt nhìn Giải Ngữ Hoa, hạ thấp giọng hỏi: "Có làm được Hoa ca không, toàn trường chỉ còn lại hai người chưa mặc thôi." "Cậu tưởng Giải đương gia dễ xử lý thế à?" Hắc Nhãn Kính không còn vẻ đầy đủ tự tin như vừa rồi, bĩu môi có chút buồn bực: "Mềm cứng đều không ăn, tôi nói thế nào cậu ta cũng không chịu mặc.

Nói nhiều quá thì lôi tiền thuê nhà ra đè tôi." "Haizz!

Không phải chỉ nợ anh ấy chút tiền thôi sao?

Có đến mức ấy không?" Ngô Mặc đảo cặp mắt trắng dã, "Chút tiền?

Đơn vị nhà anh là 'ức' (trăm triệu) mà gọi là chút tiền hả?

Nói thật lòng, em cũng không biết sao anh lại nợ Hoa ca nhiều tiền thế?

Có lúc em nghi ngờ, anh đi làm nhiệm vụ hay là đi phá nhà người ta vậy?" Ngô Mặc cảm thấy Hắc Nhãn Kính đúng là một nhân tài.

Lần trước cậu về Kinh đô, xuất phát từ lòng hiếu kỳ có tán gẫu vài câu với Giải Ngữ Hoa.

Khi cậu biết tổng ngạch giấy nợ của Hắc Nhãn Kính đã quá con số trăm triệu, cả người đều cạn lời.

Lúc đó nhịn không được hỏi một câu.

Hắc Nhãn Kính rốt cuộc làm cái nghề gì?

Tiền không kiếm được về nhà, sao ngược lại còn nợ một đống nợ mông lung?

Lúc đó mặt Giải Ngữ Hoa đen sì.

Đứng dậy vào phòng lấy một cái túi hồ sơ đưa cho Ngô Mặc, để cậu tự mình xem cho kỹ.

Ngô Mặc cũng không khách sáo.

Mở túi hồ sơ ra, phát hiện bên trong có một xấp tài liệu thật dày.

Có văn bản ghi chép, có ảnh chụp lưu lại, sớm nhất có thể truy ngược về mười mấy năm trước.

Ngô Mặc lật xem từng tờ, càng xem càng sụp đổ.

Cậu coi như đã hiểu.

Thảo nào người khác nhận việc thì kiếm tiền, Hắc Nhãn Kính nhận việc toàn nợ tiền.

Tình cảm đều là có nguyên nhân cả.

Vị đại ca này không chỉ nhận việc dưới mộ, còn nhận đủ loại việc bẩn thỉu quái dị trong và ngoài nước.

Nhưng mà làm việc thì không kiêng nể gì cả.

Lúc làm việc không phải đập vỡ đồ cổ của chủ nhà, thì là không cẩn thận phóng hỏa đốt nhà người bên cạnh.

Tà sự tà vật đúng là giải quyết rồi, nhưng tổn thất của đối phương cũng rất nghiêm trọng.

Thế là, giấy nợ càng tích càng nhiều.

Hắn nợ Giải Ngữ Hoa cũng càng ngày càng nhiều.

Cũng chẳng trách vì sao hắn đối mặt với Giải Ngữ Hoa luôn có chút hụt hơi.

Dù sao chủ nợ cũng không phải người thường.

Lại không thể giết chết đối phương, còn nợ tiền đối phương, chỉ có thể tự mình nhẫn nhịn thôi.

Có điều lò xo cũng có lúc bật lại.

Hắc Nhãn Kính nhướng mày, nhẹ nhàng đẩy tay Ngô Mặc ra, nhỏ giọng đề nghị: "Hay là dùng vũ lực áp bức?" "Hửm?" Tròng mắt Ngô Mặc xoay chuyển.

Trong não trong nháy mắt hiện lên rất nhiều đoạn phim, toàn bộ đều là cảnh tượng bị Giải Ngữ Hoa bạo tấu một trận.

Còn về nguyên nhân bị đánh?

Xin lỗi.

Chương 923

Trí nhớ không tốt, một cái cũng không nhớ.

Hắc Nhãn Kính thấy Ngô Mặc dường như rơi vào trầm tư, khóe miệng lặng lẽ nhếch lên một nụ cười xấu xa.

Hắn liếm liếm môi, lại đổ thêm một gáo dầu: "Tính cách Hoa gia cậu còn không rõ sao?

Bệnh sạch sẽ, sĩ diện, cậu bắt cậu ấy mặc bỉm giống chúng ta?

Thế thà giết cậu ấy còn hơn.

Cho nên chúng ta phải cho cậu ấy một cái bậc thang đi xuống, giả vờ bức bách cậu ấy, như vậy mặt mũi hay lý lẽ đều có đủ cả không phải sao?" Câu này thật sự nói trúng tim đen Ngô Mặc.

Cậu híp mắt lại, khóe miệng cũng nhếch lên nụ cười xấu: "Kính ca, anh nói quá đúng, Hoa ca đến giờ chưa mặc, phỏng chừng là chờ chúng ta cho anh ấy cái bậc thang đấy.

Anh nói xem, làm thế nào?" Hắc Nhãn Kính nhẹ nhàng hoạt động cổ tay: "Một con dê cũng là chăn, hai con dê cũng là thả, chỉ bằng hai chúng ta dường như không dễ ra tay lắm, hay là..." Tay hắn lặng lẽ chỉ về phía Trương Kỳ Lân và Ngô Tà bên cạnh, ý tứ sâu xa nói: "Cả đám cùng nhau ra mặt, cậu ấy chắc hẳn không từ chối được đâu nhỉ." Hai người đồng thời cười gian vài tiếng đạt thành hiệp nghị.

Ngô Mặc vươn tay kéo Ngô Tà: "Ca, Hoa ca nói gì cũng không chịu mặc, xem ra chúng ta phải dùng giá trị vũ lực trấn áp anh ấy." "Không vấn đề." Ngô Tà đã sớm muốn thu thập thằng bạn nối khố của mình, nại hà vũ lực đánh không lại đối phương.

Trước mắt cơ hội tốt thế này, sao có thể bỏ qua?

Ngô Mặc không hàm hồ, lại dặn dò Trương Kỳ Lân, Vương Bàn Tử và Lâm Phong.

Tiếp đó cả một đám người khí thế hung hăng đi về phía Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa đã sớm nhìn ra tình huống không ổn.

Tâm tư lung linh chín khúc hơi chuyển một cái là có thể nghĩ thông bọn họ đang đánh chủ ý gì.

Nhất là tên mù chết tiệt kia không tiếc dư lực chào hàng cho chính mình.

Càng nói rõ vấn đề rốt cuộc là gì.

Anh hơi lùi lại vài bước, sạch sẽ lưu loát từ chối: "Tiểu Mặc, em đừng qua đây, anh từ chối." "Từ chối?" Ngô Mặc học theo dáng vẻ của ác bá, một tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng: "Tiểu Hoa Hoa, anh vẫn là theo tiểu gia đi thôi, nếu không sẽ không có quả ngon để ăn đâu." Lâm Phong đứng ở phía sau day day mắt.

Cái bộ dạng trẻ trâu (trung nhị) này của Ngô Mặc, thật sự là quá mất mặt.

Sống động diễn ra cảnh một thằng ngốc con nhà giàu cường đoạt dân nữ trên phố.

Giải Ngữ Hoa bị chọc cười: "Thằng nhóc thối, em đang tìm đòn hả?

Xem ra bình thường dạy dỗ em vẫn còn nhẹ tay quá." "Đánh em?" Ngô Mặc dùng sức vỗ vỗ mông, đắc ý nhảy tưng tưng hai cái: "Có bản lĩnh anh qua đây nha." Giải Ngữ Hoa trầm mặc.

Trong lòng âm thầm tính toán, có mấy phần nắm chắc có thể thoát khỏi khốn cảnh?

Anh vốn tưởng mình đứng yên bất động, Ngô Mặc cũng chỉ dùng lời nói để khích bác vài câu.

Hoàn toàn quên mất một chuyện, Ngô Mặc làm việc chưa bao giờ giảng võ đức.

Cậu giơ cao cái tã giấy hô lớn một tiếng: "Anh em, vì sự an toàn thân thể của Hoa ca, xông lên!" Nói xong dẫn đầu chạy vọt qua.

Các cụ nói cấm có sai, thù giàu (ghét người giàu) là phẩm đức ưu lương nhất định phải có trong xương tủy mỗi người nghèo.

Mấy tên này bình thường luôn bị tài phú của Giải Ngữ Hoa kích thích, nay có cơ hội báo thù, đâu chịu bỏ qua?

Từng người một toét miệng cười lớn xông lên.

Người ta nói rồi, khi không có nguy hiểm, thì anh em chính là mối nguy hiểm lớn nhất của bạn.

Hiện giờ trong tầng đại điện này, bên cạnh có Tùng Tán Cán Bố và Xích Tôn công chúa, không có kẻ địch nào khác.

Mấy người bọn họ cũng thích đáng buông lỏng tâm tính.

Một con khỉ rơi xuống nước, sáu con khỉ đứng xem?

Chẳng có chuyện gì cả.

Sáu con khỉ rơi xuống nước, một con khỉ trên bờ?

Đừng nói đứng xem, ngay cả thở cũng là nguyên tội.

Như bây giờ Giải Ngữ Hoa chính là tình huống này.

Một đám đàn ông đều mặc bỉm, một mình cậu giả bộ phong phạm nho nhã cái gì?

Ngô Mặc dẫn đầu người thứ nhất xông lên.

Trong miệng phát ra tiếng cười quái dị hề hề hề, vồ về phía Giải

Ngữ Hoa. "Tiểu Hoa Hoa anh đừng kháng cự nữa, mau chóng theo tiểu gia đi, nếu không là phải chịu tội đấy." "Thằng nhóc thối, em tìm đánh." Giải Ngữ Hoa cười mắng một câu, bước chân lùi về sau, tránh đi công kích của Ngô Mặc.

Nào ngờ, Hắc Nhãn Kính "kiến phùng sáp châm" bồi thêm một cú quét chân (tảo đường thối).

Cơ thể Giải Ngữ Hoa vặn thành một góc độ không thể tin nổi, kham khổ tránh được nguy cơ.

Anh liên tiếp tránh được hai đạo công kích.

Chưa đợi thở đều hơi, Vương Bàn Tử và Ngô Tà liếc nhau, nắm tay cùng xông lên.

Hai người công kích lực không được, nhưng một kẻ xấu tính ngầm, một kẻ có sức lực.

Ngô Tà chuyên tấn công hạ tam lộ, Vương Bàn Tử vươn tay lớn trực tiếp muốn ôm ngang eo.

Giải Ngữ Hoa có bệnh sạch sẽ.

Ở phương diện này cực kỳ mẫn cảm.

Thân mình anh co lại như con lươn, từ bên người Ngô Tà chui ra ngoài.

Nghênh diện lại đụng phải Trương Kỳ Lân và Lâm Phong.

Mấy anh em chỉ đùa giỡn cũng không phải hạ độc thủ.

Thêm nữa Giải Ngữ Hoa cũng không đánh trả, chỉ là qua lại tránh né.

Trong thời gian ngắn đúng là không ai bắt được anh.

Tùng Tán Cán Bố và Xích Tôn công chúa nhìn một hồi mới hiểu ra, hóa ra những người này đang nô đùa.

Bầu không khí nhẹ nhàng khiến tâm tình bọn họ cũng theo đó mà buông lỏng một chút.

Một nhà ba người đứng tại chỗ, say sưa ngon lành nhìn về phía bên này.

Tùng Tán Cán Bố từ nhỏ dũng mãnh dị thường.

Đừng nhìn ông thân là một đại vương giả, nhưng luận về võ lực trị, tại Thổ Phiồn cũng là dũng sĩ số một số hai.

Ông nhận thấy những người trẻ tuổi trước mắt thân thủ phi thường ưu tú, gần như mỗi người đều thuộc hàng vạn người mới có một.

Nếu năm đó ông gặp được những thanh niên này, tuyệt đối sẽ thu nạp bọn họ vào dưới trướng.

Đáng tiếc a!

Ông nghĩ đến đây khẽ than một tiếng.

Thời gian ngàn năm đã qua, nương dâu bãi bể, hết thảy đều thay đổi.

Xích Tôn công chúa nhận ra tâm trạng Tùng Tán Cán Bố không đúng, vươn tay phải nhẹ nhàng kéo kéo áo ông.

Tùng Tán Cán Bố cảm nhận được thê tử lo lắng, trong lòng ấm áp.

Trở tay vỗ vỗ bà, ra hiệu mình không có việc gì.

May mắn vợ con vẫn còn ở bên cạnh mình.

Cho dù là cả nhà ba người bị người ta khống chế, biến thành cái dạng người không ra người quỷ không ra quỷ.

Nhưng em vợ không phải đã xác nhận, có biện pháp giải trừ loại chú ngữ khủng bố này sao?

Hiện giờ Ngô Mặc chính là cọng rơm cứu mạng của ông.

Cậu biểu hiện càng nhẹ nhàng, tâm Tùng Tán Cán Bố càng an ổn.

Chương 924

Đối với người xưa mà nói, loại người trước đại chiến còn có thể cười đùa mắng chửi như Ngô Mặc, mới sở hữu phong thái của đại tướng chân chính.

Đồng lý, chứng tỏ cậu không coi chuyện này là việc khó khăn tày trời.

Chúng ta khoan hãy nhắc tới gia đình ba người xem náo nhiệt, lại nói một chút về nỗi khó xử của Hoa gia bên này.

Tục ngữ nói rất hay, hổ dữ không đánh lại bầy sói.

Giải Ngữ Hoa một mình đối mặt sáu đối thủ cường đại, cho dù cả người là sắt thì nghiền được mấy cái đinh?

Anh mấy phen trắc trở, rốt cuộc thua một chiêu, bị người ta nắm được cơ hội bắt ngay tại trận.

Khá lắm, mười hai cái tay cùng xuất động.

Kẻ túm quần, kẻ kéo tay, kẻ túm cổ áo.

Lại thêm một kẻ nằm ra đất kéo cổ chân.

Tóm lại Giải Ngữ Hoa bị đám người này quấn chặt lấy.

Anh tức giận cười mắng: "Ngô Tà, buông chân tôi ra, không thì đừng trách tôi đá cậu." "Tiểu Hoa, cậu đừng giãy giụa nữa." Ngô Tà nằm rạp trên mặt đất, hai tay ôm chết lấy chân trái Giải Ngữ Hoa: "Mọi người đều là anh em, một mình cậu đặc lập độc hành coi được sao?" "Đúng đấy Hoa gia." Vương Bàn Tử đặt mông ngồi dưới đất, một tay kéo chân phải Giải Ngữ Hoa: "Quần tím cậu cũng mặc rồi còn gì?

Còn kém một cái bỉm sao?" Đau lòng a!

Vương Bàn Tử mồm mép tép nhảy, một mạch đem lịch sử đen tối của Giải Ngữ Hoa ra phun tào một lượt.

Hắc Nhãn Kính càng nghe càng vui vẻ, cười đến mức như gà mái đẻ trứng, cục ta cục tác không ngừng.

Miệng còn không quên khiêu khích Giải Ngữ Hoa: "Hoa gia, cậu cứ nói cưng chiều Nhị gia nhà chúng ta nhất, nhưng cậu biểu hiện ra đâu phải như thế?

Một cái tã giấy cũng không chịu mặc, rõ ràng là không để Nhị gia nhà ta trong lòng nha." "Tên mù chết tiệt, anh câm miệng." Giải Ngữ Hoa nghiến răng hàm, hận không thể một gậy chọc chết cái tên mù sau lưng này.

Có thất đức không?

Túm lấy cổ áo mình, chỉ sợ không hiển lộ ra vóc dáng của hắn cao hơn mình chắc?

Lâm Phong thuộc về loại có náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Chẳng hề để ý mình với đối phương có thân hay không, một tay tóm lấy cánh tay phải Giải Ngữ Hoa, cười híp cả mắt.

Cậu ta đã có dự cảm, tao ngộ tiếp theo của Giải Ngữ Hoa phỏng chừng không quá mỹ diệu.

Ngàn năm có một.

Trong sách tiền kiếp người ta hình dung vị gia này thành tuyệt thế mỹ nam tử.

Nói anh là đệ nhất mỹ nam Đạo Mộ?

Phỏng chừng có tám mươi phần trăm mọi người tán đồng quan điểm này.

Một vị mỹ nam tử phong tư trác tuyệt thế này mặc bỉm?

Nghĩ thôi cũng khiến người ta kích động không thôi.

Trương Kỳ Lân hoặc là cảm thấy mình không làm chút gì thì không hợp đàn, do dự hồi lâu vươn tay phải tóm lấy cánh tay trái Giải Ngữ Hoa.

Có điều anh cũng không dùng quá nhiều sức lực, mà là tượng trưng giữ lấy đối phương.

Giải Ngữ Hoa trái phải trước sau toàn bộ đều bị người giữ chặt, độc nhất chừa lại phía trước.

Vừa vặn cho Ngô Mặc cơ hội thừa nước đục thả câu.

Cái giọng ồm ồm như vịt đực vỡ giọng của cậu cười lên như tiếng kim loại mài xuống đất, nhưng lại chẳng hề ảnh hưởng đến tâm tình hưng phấn giờ phút này.

Cậu cố ý chạy đà vài bước, dùng hết sức lực toàn thân trực tiếp lao vào đè Giải Ngữ Hoa ngã xuống đất.

Hắc Nhãn Kính lách người một cái, tránh thoát vận mệnh làm đệm thịt.

Ngô Mặc đè lên Giải Ngữ Hoa cười cực kỳ vui vẻ, vẻ mặt đắc ý dào dạt nói: "Hoa ca, không chạy được rồi nhé, em đã sớm nói anh không thoát khỏi lòng bàn tay của em đâu." "Tiểu hỗn đản, mau buông anh ra." "Em mới không buông, mãi mới bắt được anh." Ngô Mặc vừa nói, vừa quay đầu hét với Ngô Tà: "Ca, em đè Hoa ca rồi, mọi người mau mặc cho anh ấy đi." "Được rồi, xem tôi đây." Ngô Tà ra hiệu OK.

Anh cùng Vương Bàn Tử phối hợp thập phần ăn ý, hai người phân biệt giữ lấy hai chân Giải Ngữ Hoa.

Hắc Nhãn Kính đúng lúc đưa bỉm tới, ba người cứ thế cưỡng ép giúp Giải Ngữ Hoa mặc xong cái tã giấy này.

Giải Ngữ Hoa còn muốn nói thêm gì đó, Ngô Mặc nhân cơ hội nhét cái núm vú giả trong tay vào miệng anh: "Hề hề hề, Hoa ca anh nhận mệnh đi." Giải Ngữ Hoa xác thực nhận mệnh rồi.

Mặc đều mặc lên rồi, cởi ra nữa thì có ý nghĩa gì đâu?

Anh lấy núm vú xuống, không vui trừng mắt nhìn Ngô Mặc: "Thằng nhóc thối, còn không đỡ anh dậy." Ngô Mặc cơn hưng phấn đang dâng trào.

Trong thời gian ngắn tự mình nhập vai vào nhân vật ác bá.

Cậu nhe răng cười quái dị liên hồi: "Cầu xin ta đi, cầu xin làm ta vui vẻ, tiểu gia sẽ thả ngươi." Đúng là khỏi vết sẹo quên luôn đau.

Ngô Mặc hoàn toàn quên mất, Giải Ngữ Hoa không phải người dễ chọc.

Nhất là khi nụ cười của Giải đương gia càng dịu dàng, thì uy hiếp lực cũng tăng lên gấp bội.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Chỉ nghe thấy cậu phát ra tiếng kêu thảm thiết "Ái chà", rồi lăn từ trên người Giải Ngữ Hoa xuống. "Lơ là mất Kinh Châu" (Đại ý thất Kinh Châu).

Ngô Mặc quá mức càn rỡ, dẫn đến hoàn toàn quên mất Giải Ngữ Hoa cực kỳ am hiểu Nhị Chỉ Thiền.

Cậu nhẹ nhàng ấn ấn sau eo, đau đến hít ngược một hơi khí lạnh.

Cùng một vị trí liên tiếp gặp trọng thương.

Không đau?

Thế thì là kỳ tích thứ chín của thế giới rồi. "Mẹ kiếp (Ngọa tào), Tiểu Hoa tử, anh cũng ác quá rồi đấy?" Ngô Mặc ngoài miệng không chịu thiệt, lén lút dùng xưng hô thái giám để gọi Giải Ngữ Hoa.

Cậu ngồi xổm trên mặt đất, nhe răng trợn mắt khống cáo: "Em chẳng qua là đùa một chút, anh có cần thiết phải cấu mất một miếng thịt không?

Trước kia anh cưng chiều em bao nhiêu, giờ sao tâm đen tối thế?" Ngô Mặc nói đến đây, trên mặt làm ra một biểu cảm khoa trương, vỗ đùi lắc đầu cảm khái: "Quả nhiên a, thời gian dài rồi, tình cảm tốt đến mấy cũng bị mài mòn hết, em trai tốt cũng biến thành rác rưởi nhỏ." "Á á, sao anh còn nhéo em?" Cậu đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô, ngay sau đó bật dậy khỏi mặt đất, lùi lại vài bước tức tối nhìn chằm chằm Giải Ngữ Hoa: "Chậc, nói cũng không cho nói nữa à?

Còn định diệt khẩu chắc?" Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt dở khóc dở cười.

Anh coi như hết cách với cái thứ không biết xấu hổ này rồi.

Chỉ là mình nếu còn không mở miệng, với cái tính cách của tên tiểu vương bát đản này, trong miệng không chừng còn phun ra mấy lời linh tinh gì nữa.

Giải Ngữ Hoa cố ý thu liễm nụ cười trên mặt, trừng mắt nhìn Ngô Mặc, nói: "Tiểu hỗn đản, em nói lời này có thấy lương tâm cắn rứt không?

Anh đối xử không tốt với em bao giờ?

Phàm là thứ em muốn, có lần nào anh không phí hết tâm tư giúp em kiếm về?" Anh khẽ thở dài, trên mặt toát ra một tia ủy khuất, tiếp tục nói: "Nhưng em thì hay rồi, sau lưng phun tào anh là đồ lòe loẹt, khoe khoang, haizz, trái tim của anh a..." Không phải là diễn kịch sao?

Đó là công việc chính của Giải đương gia.

Thật sự giả bộ đáng thương, thì không thua kém bất kỳ ai.

Ngô Tà nhìn mà trợn trắng mắt, trong lòng chửi thầm liên tục.

Phi!

Giải đại đương gia danh chấn giang hồ, cư nhiên ở trước mặt lão đệ mình giả bộ đáng thương.

Quả thực là càng ngày càng mặt dày vô sỉ.

Hắc Nhãn Kính bĩu môi, lười bóc trần tên này.

Giải Ngữ Hoa diễn quá giống thật rồi.

Làm hại Ngô Mặc suýt chút nữa mắc bẫy, âm thầm nghi ngờ bản thân có phải quá đáng rồi không?

Hoa ca mắc bệnh sạch sẽ, lại rất chú trọng hình tượng.

Chương 925

Mình lấy anh ấy ra đùa giỡn, có phải hơi...

May mắn vết đau trên eo nhắc nhở Ngô Mặc, kéo cậu từ trong sự tự kiểm điểm ra ngoài.

Lập tức phản ứng lại, Hoa ca lại cố ý giả đáng thương mê hoặc mình.

Cậu chỉ vào Giải Ngữ Hoa, vẻ mặt bi phẫn: "Hoa hồ ly, anh có thất đức không hả?

Nếu mà nói thế, thì có lần nào em bị đòn mà sau lưng không có bút tích của anh?

Không phải Nhị thúc ra tay, thì là anh đánh em, cũng may là em tâm to phổi lớn, không thì đã sớm bỏ nhà đi bụi lập trại riêng rồi." Lời Ngô Mặc vừa dứt, bên cạnh truyền đến mấy tiếng cười nín nhịn.

Không ngoài dự đoán, chỉ có thể là mấy thứ thiếu đạo đức như Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Lâm Phong.

Kỳ thực cũng không trách bọn họ cười thành cái dạng này.

Dù sao cái xưng hô "Hoa hồ ly" này, quá xứng đôi với Giải Ngữ Hoa rồi.

Gần như là đo ni đóng giày cho anh.

Vẻ mặt Giải Ngữ Hoa cứng đờ, hiếm khi bị chặn họng đến mức không còn lời nào để nói.

Anh chớp chớp mắt, trong lòng nhanh chóng tư duy, nên lảng tránh chủ đề này thế nào?

Ngô Mặc vốn định thừa thắng xông lên.

Khóe mắt lơ đãng quét thấy Tùng Tán Cán Bố và Xích Tôn công chúa cách đó không xa.

Cậu bỗng nhiên kinh tỉnh, còn đại sự chưa làm xong.

Tình huống phía trên không rõ, vẫn là khoan hãy chém gió tào lao.

Đợi giải quyết chuyện ngôi miếu rách này xong, ra ngoài sẽ tính sổ đàng hoàng với Hoa ca.

Không hung hăng trấn lột anh ấy một khoản, thì thật xin lỗi mấy trận đòn mình phải chịu.

Nhìn bộ dạng trầm mặc không nói của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc một tay chống nạnh, cười lạnh một tiếng: "Hừ, Hoa hồ ly, hiện tại còn chính sự phải xử lý, vậy thì Nhị gia hôm nay tạm tha cho anh một con ngựa, quay về sẽ tính sổ với anh sau." Cậu nói xong giống như một con gà trống chiến thắng, bước đi bộ dáng kiêu ngạo xoay người đi về phía Tùng Tán Cán Bố và Xích Tôn công chúa.

Hoàn toàn không chú ý tới, sau khi nghe xong lời cậu nói, cơ thể Giải Ngữ Hoa nhịn không được run lên một cái.

Các vị ngàn vạn lần đừng hiểu lầm.

Hoa gia không phải bị lời cậu dọa sợ, mà là suýt chút nữa không khống chế được cảm xúc cười thành tiếng.

Không còn cách nào, bộ dạng lúc này của Ngô Mặc vừa buồn cười vừa vui vẻ, còn có một loại xuẩn manh (ngốc nghếch đáng yêu) không nói nên lời.

Quả thực làm cho Giải Ngữ Hoa yêu đến tận xương tủy.

Ngô Tà nhìn bóng lưng lão đệ, đi đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa, giơ chân đá anh một cái, trào phúng nói: "Hoa hồ ly, giả bộ đáng thương thất bại rồi chứ gì?

Hừ, tưởng em trai tôi ngốc chắc?

Nó bây giờ là Hỏa nhãn kim tinh, liếc mắt một cái là nhìn ra cậu yêu khí ngút trời." Ngô Tà thừa nước đục thả câu, nghĩa phẫn điền ưng cũng là có nguyên do.

Mỗi lần Ngô Mặc bị đòn, anh cũng đi theo chịu vạ lây.

Đối mặt với thủ phạm đầu sỏ không đạp cho mấy cái, đã là biểu hiện cực kỳ có tố chất rồi.

Giải Ngữ Hoa quay đầu nhìn Ngô Tà, bỗng nhiên khóe miệng hơi nhếch lên: "Ngô Tà, tôi có chuyện quên chưa nói với cậu, trước khi tới đây, Ngô Nhị thúc từng nhờ tôi tìm giúp cậu vài cô gái độ tuổi trăng tròn (diệu linh) trong giới Kinh đô cho phù hợp, trước đó tôi rất bận, chỉ đồng ý chứ chưa đi làm, xem ra..." "Khụ khụ!" Ngô Tà suýt chút nữa bị nước bọt sặc chết.

Anh nghĩ đến cảnh tượng mấy năm nay bị Nhị thúc liên tục bức hôn, rốt cuộc có chút hoảng loạn, trên trán cũng lấm tấm toát ra chút mồ hôi hột.

Giải Ngữ Hoa như cười như không nhìn Ngô Tà, bẻ ngón tay, chậm rãi nói: "Tôi vừa nghĩ một chút, Lý gia ở Kinh đô có một cô tiểu thư, tuổi tác rất xứng đôi với cậu, tốt nghiệp đại học danh tiếng.

Cháu gái nhỏ của Vương gia lão thái thái, kém cậu ba tuổi, tính cách hoạt bát, phù hợp yêu cầu của Ngô Nhị thúc.

Người thừa kế của Triệu gia bằng tuổi cậu, dáng dấp rất không tồi, thủ đoạn lợi hại, kỳ tài thương nghiệp..." Anh một hơi nói ra mười mấy người.

Ngô Tà nghe mà mặt xanh mét, hận không thể vươn hai tay bóp chết cái tên trước mắt này.

Bạn nối khố cái gì?

Rõ ràng là quỷ đòi nợ, chân chạy vặt cho Diêm Vương gia.

Nhị thúc cho cậu bao nhiêu tiền?

Có đến mức hạ vốn gốc đi lừa anh em thế không?

Có đôi khi thông minh lại bị thông minh hại.

Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Tà nghẹn họng, thật sự là vừa vui vẻ vừa đắc ý, thậm chí hoàn toàn quên mất một chuyện rất quan trọng.

Đó chính là tai của Ngô Mặc còn thính hơn cả lừa.

Đem những lời này trong miệng anh nghe không sót một chữ, toàn bộ đều nghe rõ ràng rành mạch.

Anh nói một cái tên, mặt Ngô Mặc đen thêm một chút.

Toàn bộ nói xong, biểu cảm trên mặt Ngô Mặc cũng sắp ăn thịt người đến nơi, trên người đều toát ra từng tia sát khí.

Tùng Tán Cán Bố và Xích Tôn công chúa xuất thân hoàng cung, há là người phàm?

Phu thê hai người nhìn nhau một cái, trong nháy mắt hiểu ra, trong lòng buồn cười không thôi.

Tùng Tán Cán Bố một gã đàn ông lại là quân chủ, nói chuyện làm việc không hề kiêng kỵ.

Ông vỗ vỗ vai Ngô Mặc cười nói: "Đệ đệ, đệ là một người có bản lĩnh, nhưng thủ đoạn đối với việc điều giáo 'nam sủng' vẫn còn kém một chút.

Không sao, đợi sự tình giải quyết xong, huynh trưởng sẽ cùng đệ trò chuyện thật kỹ." "Đệ chỉ cần nhớ kỹ một điều, vô luận đàn ông hay đàn bà, chỉ cần nhiều lên, kiểu gì cũng sẽ sinh ra đủ loại mâu thuẫn.

Lúc này đệ phải lấy ra khí thế của chủ nhân, sủng thì có thể, nhưng tuyệt đối không cho phép cậy sủng mà kiêu, nhất là sau lưng đệ muốn tìm kiếm nhà khác (hạ gia), càng là tuyệt đối không thể được." Nghe lời khuyên chân thành từ tận đáy lòng của Tùng Tán Kiền Bố, miệng Ngô Mặc há hốc thành hình chữ O to đùng.

Cả người cậu rơi vào trạng thái ngơ ngác.

Nam sủng?

Ai là nam sủng?

Ông đây sủng ai?

Phía trên đầu cậu quay cuồng từng vòng dấu hỏi chấm.

Đám dấu hỏi dán chặt vào da đầu, nếu dùng hình thức truyện tranh để vẽ ra, e rằng người ta sẽ tưởng cậu mới đi uốn tóc xoăn sóng nước.

Câu hỏi quá nhiều, đại não Ngô Mặc lâm vào trạng thái đứng máy tạm thời.

Tùng Tán Kiền Bố không phải con giun trong bụng Ngô Mặc, làm sao biết được suy nghĩ trước mắt của cậu?

Thấy cậu đứng im tại chỗ không nói tiếng nào, ông ta tưởng lầm cậu đã nghe lọt tai lời mình nói, trong lòng rất đỗi vui mừng.

Mầm mống tốt.

Tướng mạo tốt, thân thủ tốt, đầu óc cũng không tệ, còn biết lắng nghe lời khuyên của người khác, tuyệt đối là bậc đại tướng tài ba.

Chỉ là hơi có chút tiếc nuối.

Tiểu gia hỏa này sinh không gặp thời, không xuất hiện vào lúc ông ta huy hoàng nhất.

Nếu không, phong cho cậu làm vương gia cũng không phải là chuyện không thể.

Giọng Tùng Tán Kiền Bố vang như chuông đồng.

Khi nói những lời này với Ngô Mặc, ông ta căn bản không hề khống chế âm lượng, kết quả là mấy ông anh nghe không sót một chữ nào.

Hạ gia?

Giải Ngữ Hoa cả người đều có chút hỗn loạn.

Vị Tiểu Cửu gia xưa nay tính toán không bỏ sót điều gì chưa bao giờ nghĩ tới một chuyện, đó là ác quả khi bắt nạt người khác cuối cùng sẽ phản phệ lên chính người mình.

Anh nhớ tới mạch não quỷ dị và tư duy kỳ ba của Ngô Mặc, tim cũng muốn hoảng luôn.

Chương 926

Anh bật người nhảy dựng lên từ dưới đất theo kiểu cá chép quẫy đuôi, vội vàng nhìn về phía Ngô Mặc.

Chỉ sợ tên hỗn đản kia bị lời nói của Tùng Tán Kiền Bố dẫn dắt sai lệch, nảy sinh hiểu lầm mới với mình.

Ngô Tà cười muốn điên luôn rồi.

Anh quay đầu nhìn Tùng Tán Kiền Bố, hận không thể lao tới ôm chầm lấy đối phương, nắm chặt hai tay cảm ơn ông ta đã trừ hại cho dân.

Lại nhìn sang vẻ mặt căng thẳng hiếm thấy trên mặt Giải Ngữ Hoa, anh cười càng thêm đắc ý quên hình.

Anh không thèm che giấu tâm trạng vui vẻ của mình, quay sang "phỉ" Giải Ngữ Hoa một cái.

Lại còn giơ ngón tay cái lên, hung hăng đâm một dao vào tim anh ta. "Yêu, Tiểu Hoa, trí nhớ tốt ghê ha, một hơi nói ra thông tin cá nhân của nhiều thiếu nữ xinh đẹp như vậy, xem ra trong lòng cậu có suy nghĩ gì rồi nha." Ngô Tà khoanh hai tay trước ngực, ngừng một chút, âm dương quái khí nói tiếp: "Nhưng mà cũng có thể hiểu được, cậu là đương gia của Giải gia, tuổi tác cũng không còn nhỏ, thế nào cũng phải suy xét một chút vấn đề cá nhân, tôi nói có đúng không?" Giải Ngữ Hoa tức muốn sặc, nhưng còn chưa đợi anh mở miệng phản bác, bên cạnh lại truyền đến giọng nói của Hắc Nhãn Kính: "Đồ đệ lớn, cậu nói rất có lý." Hắn dùng dao găm đẩy kính râm lên một chút, ung dung thong thả nói: "Đại sự đời người mà, Hoa gia chuẩn bị nhiều tư liệu một chút cũng là tình hữu khả nguyên." Vương Bàn Tử không cam chịu cô đơn, thò đầu vào xen một câu: "Hoa gia, ngài đây là định tuyển phi à?" Ba người vây quanh Giải Ngữ Hoa.

Kẻ tung người hứng, cứ thế biến Giải Ngữ Hoa thành gã đàn ông không tuân thủ nam đức. "Mấy người câm miệng hết cho tôi." Giải Ngữ Hoa giận quá mất khôn, vừa liếc nhìn Ngô Mặc, vừa nhanh chóng phản bác: "Ngô Tà, tôi làm những việc này là vì cậu, đừng có cái gì cũng chụp lên đầu tôi." "Đánh rắm!" Ngô Tà trợn trắng mắt, "Tiểu Mặc đều gọi cậu là Hoa hồ ly, chứng tỏ cậu một bụng hoa hoa tâm địa, đừng giải thích nữa, nếu thật sự vì tôi, cậu có thể một hơi lôi ra nhiều người thế à?

Cậu bình thường gọi điện thoại cho tôi còn phải tính bằng giây, tôi hỏi thêm một câu cậu liền kêu bận." Ngô Tà xả hết bất mãn ra một lèo, khiển trách Giải Ngữ Hoa chơi không đẹp.

Biến tướng đẩy hết mười mấy cô nương kia lên người Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa có miệng khó bào chữa, lại không dám nói lớn, chủ yếu là sợ Ngô Mặc hiểu lầm càng thêm sâu.

Trương Khởi Linh ngày thường rất ít tham dự loại chuyện này, nhưng hôm nay cũng hiếm khi ném ánh mắt khiển trách về phía Giải Ngữ Hoa.

Dường như có chút bất mãn với hành vi của anh.

Muốn nói trong đám người ai là kẻ khó chịu nhất?

Không còn nghi ngờ gì nữa, khẳng định là Lâm Phong.

Kể từ khi biết tình cảm của Giải Ngữ Hoa đối với Ngô Mặc, gã luôn cho rằng Giải gia sẽ là một cục nợ lớn.

Đại gia tộc tàng ô nạp cấu, chuyện rách nát cả rổ.

Lúc tốt đẹp thì bọn họ ngáng chân.

Lúc tồi tệ thì bọn họ bỏ đá xuống giếng.

Tóm lại không có lúc nào khiến người ta bớt lo.

Hơn nữa đối với đại gia tộc mà nói, cái gì là quan trọng nhất?

Không cần tính toán, khẳng định là vấn đề hậu duệ.

Tác dụng của gia chủ, trừ liên hôn ra thì chính là sinh con đẻ cái.

Mấy lão già khốn kiếp mở mồm là nhân nghĩa đạo đức kia mới không thèm quan tâm mày có tình cảm hay không.

Việc mày cần làm là liên hôn, đem lại lợi ích mới cho gia tộc.

Hoặc là sinh ra một hậu duệ ưu tú, tiếp tục làm trâu làm ngựa tạo ra của cải cho bọn họ.

Còn chuyện gia chủ có yêu hay không?

Quan tâm cái rắm.

Trùm chăn tắt đèn thì ngủ như nhau cả thôi, cùng lắm là nuôi người mình thích ở bên ngoài là được.

Lâm Phong không hy vọng con trai cả bị ép làm "tiểu tam".

Nhưng lại không tiện làm chủ thay cuộc đời nó.

Chỉ có thể ôm suy nghĩ đi bước nào tính bước đó, nơm nớp lo sợ nhìn sự việc phát triển về sau.

Sau đó gã phát hiện Giải Ngữ Hoa đối xử với Ngô Mặc quả thực là móc tim móc phổi, thậm chí không thua gì mình.

Lúc này mới từ từ thả lỏng cõi lòng.

Cho rằng anh ta sẽ không giống như mình nghĩ, gây ra một đống rắc rối cho Ngô Mặc.

Tuy nói thật sự có rắc rối thì gã cũng giải quyết được.

Nhưng có thể không làm tổn thương lòng con trai, chung quy vẫn là tốt hơn.

Thế nhưng hiện tại Lâm Phong lại không nghĩ như vậy.

Một hơi đọc ra thông tin cá nhân của mười mấy cô nương, trong lòng mình không có chút suy nghĩ nào, ai tin chứ?

Gã sắc mặt âm trầm, toàn thân trên dưới bao phủ một tầng hắc khí, có chút tư thế sắp hắc hóa.

Chúng ta tạm thời không nhắc tới suy nghĩ của mấy ông anh này, hãy kéo ống kính quay lại trên người Ngô Mặc.

Đại não đang đứng máy của cậu, trải qua thời gian ngắn sửa chữa rốt cuộc cũng khôi phục trạng thái bình thường.

Hậu tri hậu giác phản ứng lại một chuyện.

Không đúng a?

Đại ca bọn họ nói tiếng Phổ thông, lão cán bộ này làm sao nghe hiểu được?

Cậu vội vàng xua tay ngắt lời Tùng Tán Kiền Bố, đổi sang tiếng Phổ thông, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lão Tùng, ông có thể nghe hiểu tôi đang nói gì không?" "Có thể." Tùng Tán Kiền Bố cười gật gật đầu, vẫn sử dụng tiếng Thổ Phồn giải thích: "Ta không rõ là chuyện gì xảy ra, ta không nói ra được, nhưng ta có thể nghe hiểu." Ngô Mặc chớp chớp mắt, hồi lâu không hoàn hồn, trong lòng thầm nghĩ: "Vãi chưởng, chẳng lẽ trên người Lão Tùng đầu cũng có hệ thống?" Cậu lắc lắc đầu, ném cái suy nghĩ không đáng tin cậy này ra khỏi não: "Thôi bỏ đi, khoan hãy nói mấy chuyện rách việc này.

Lão Tùng, ông không phải hỏi tôi cách phá giải nguyền rủa sao?" Ngô Mặc trong lúc nói chuyện đưa bỉm và núm vú giả trên tay đến trước mặt Tùng Tán Kiền Bố, nói: "Hiện tại tôi không có năng lực phá giải nguyền rủa, nhưng hai món đồ này sau khi các ông mặc vào có thể cách ly sự khống chế của kẻ khác đối với các ông." Cậu giảng giải sơ qua công hiệu của hai món đồ, cuối cùng nói: "Chỉ cần chúng tôi xử lý kẻ khống chế các ông, tôi nghĩ nguyền rủa sẽ có thể giải khai." Tùng Tán Kiền Bố kích động đến mức tay cũng hơi run rẩy.

Ông ta nắm chặt cái bỉm, như nắm lấy cọng rơm cứu mạng, nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt đầy cảm kích: "Đệ đệ, đa tạ cậu đã vì vợ chồng ta mà làm tất cả những chuyện này." "Hầy, chuyện này có đáng gì?" Ngô Mặc xua xua tay, "Tương kiến tức là hữu duyên, ông trời để tôi và ông gặp nhau ở đây, lại còn tình cờ kết thành thân thích, chứng tỏ duyên phận giữa chúng ta thực sự là quá sâu rồi." Cậu nói mấy lời này thực tế là để làm nền.

Chủ yếu là muốn thăm dò khẩu phong của Tùng Tán Kiền Bố, hỏi xem ông ta có từng nghe qua cốt địch và tà miếu hay không?

Cậu tuy rằng có chút nghi ngờ nơi này là tà miếu, nhưng mãi đến hiện tại vẫn chưa thấy bóng dáng cốt địch đâu, sâu trong nội tâm có chút không quá chắc chắn.

Dù sao sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì lợi ích rất nhiều, cậu không muốn bỏ qua cơ hội này.

Vẻ mặt Tùng Tán Kiền Bố có chút động dung.

Ông ta nghiên cứu rất sâu về văn học Hán, biết người Hán có một câu tục ngữ: Thêu hoa trên gấm thì dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó.

Đối với việc Ngô Mặc có thể vươn tay viện trợ lúc vợ chồng ông ta gặp nạn, Tùng Tán Kiền Bố cảm kích rơi nước mắt.

Ông ta nhìn Ngô Mặc, muốn giống như ngày thường mở miệng ban thưởng đồ đạc cho đối phương.

Lời đến khóe miệng bỗng nhiên tỉnh ngộ lại.

Hôm nay không giống ngày xưa, chính mình không phải quân vương Thổ Phồn, mà là một con rối sa cơ lỡ vận.

Đừng nói ban thưởng, toàn thân trên dưới trừ binh khí trong tay ra, ngay cả một món đồ có thể lấy ra được cũng không có.

Ông ta nhất thời lâm vào cảnh địa nan kham.

Vô tình vừa lúc nhìn thấy mấy vị "nam sủng" bên cạnh, tâm tư vừa động, liền có chủ ý.

Luận về chủng loại bộ sưu tập tư nhân của đế vương cổ đại, thuật phòng trung tuyệt đối có thể xếp vào hàng đầu.

Hiếu sắc chỉ chiếm một phần trong đó, quan trọng nhất vẫn là vì vấn đề con nối dõi.

Dù sao không có tên oan đại đầu nào cam tâm tình nguyện dâng cả giang sơn mình tân tân khổ khổ đánh hạ được cho người ngoài.

Bọn họ một mặt hướng tới trường sinh, mặt khác lại lo lắng không có người kế tục.

Vì thế sẽ phái chuyên gia đi khắp nơi sưu tầm tin tức và tư liệu về mấy phương diện này.

Triều đại đổi thay, tích tiểu thành đại.

Bí tịch tư liệu về trường sinh và thuật phòng trung tích lũy lại có thể nhét đầy kho hàng trăm mét vuông.

Thậm chí còn thành lập một bộ phận chuyên môn phụ trách quản lý những thứ này.

Thổ Phồn cũng không ngoại lệ.

Chương 927

Bọn họ tín phụng tôn giáo nguyên thủy, tài liệu nghiên cứu về phương diện này càng là nhiều vô số kể.

Nam nữ song tu, thải âm bổ dương không còn nghi ngờ gì nữa chính là lộ tuyến chủ lưu.

Từ hoàng đế phòng trung thuật, cho đến minh phi đều có thể thấy được điểm này.

Tuy nhiên phàm sự có chính thì có phụ.

Một bộ phận nhỏ lại giữ ý kiến bất đồng.

Bọn họ kiên định cho rằng, chỉ có hấp thu năng lượng từ trên người kẻ cường tráng, mới có thể làm cho bản thân trở nên càng thêm cường đại.

Nhưng ở cổ đại xứng danh cường tráng chỉ có đàn ông.

Phải biết rằng năm tháng đó thiếu ăn thiếu mặc, địa vị phụ nữ thấp kém, có thể kiếm miếng cơm sống qua ngày đã không dễ dàng gì.

Trừ phi là nữ tử quý tộc gia đại nghiệp đại.

Nhưng cũng chưa từng thấy tiểu thư nhà nào lưng hùm vai gấu, lực to vô cùng cả.

Thế là, binh sĩ thân cường lực tráng liền trở thành mục tiêu của bọn họ.

Bọn họ lợi dụng danh nghĩa thần linh để mưu cầu tư lợi, hy sinh vô số dũng sĩ sáng tạo ra một bộ phương pháp độc đáo.

Để phân biệt với chủ lưu, bọn họ đặt tên bộ công pháp này là "Hấp Dương Đoán Thể Thuật".

Trùng hợp chính là, bên cạnh Tùng Tán Kiền Bố có một vị năng nhân cực kỳ tín phụng bộ công pháp này.

Hắn không những kế thừa trọn bộ công pháp, lại còn nghiên cứu ra không ít động tác mới trên cơ sở đó, hơn nữa hào phóng không giấu làm của riêng mà dâng nó cho Tùng Tán Kiền Bố.

Hy vọng vị quân vương đáng kính này có thể cường thân kiện thể, trường sinh hữu vọng.

Dẫn dắt Thổ Phồn đi tới tương lai càng thêm huy hoàng.

Tùng Tán Kiền Bố bác học đa tài, đọc lướt qua rất nhiều kiến thức.

Ông ta tuy rằng không thích khẩu vị này, lại chẳng hề gây trở ngại cho việc ông ta ghi nhớ kỹ toàn bộ nội dung trong lòng.

Dù sao kiến thức chính là sức mạnh.

Nắm giữ thêm một ít đồ vật, biết đâu lúc nào đó sẽ dùng tới.

Trước mắt câu nói này chẳng phải đã ứng nghiệm rồi sao.

Ông ta không lấy ra được lễ vật nào khác, toàn thân trên dưới nghèo đến mức chỉ còn lại binh khí và một bộ khôi giáp.

Có mặc quần lót hay không còn chưa biết chừng.

Nghĩ tới nghĩ lui, có thể lấy ra được cũng chỉ có bộ công pháp này.

Ông ta ngẩng đầu liếc nhìn sau lưng Ngô Mặc, thấy mấy người Giải Ngữ Hoa mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm bên này, càng thêm xác định suy nghĩ trong lòng.

Công pháp tặng cho Ngô Mặc là thích hợp nhất.

Không chỉ có thể cường thân kiện thể, còn có thể thể hội được càng nhiều niềm vui thú.

Điểm quan trọng hơn: Cho dù là một đêm ứng phó sáu bảy nam sủng cũng không thành vấn đề, ngược lại còn có thể thu hoạch được càng nhiều lợi ích.

Tùng Tán Kiền Bố nghĩ thông suốt xong, không còn do dự.

Ông ta đặt nắm tay phải lên ngực, thân thể tiền khuynh, nghiêm túc nói: "Đệ đệ, ân tình của cậu đối với vợ chồng ta dày nặng như núi lớn, Tùng Tán Kiền Bố không có gì để báo đáp." "Lão Tùng đầu, ông sao lại thế nữa rồi?" Ngô Mặc nhún nhún vai, hơi có chút bất đắc dĩ nói: "Vừa rồi chẳng phải đã cảm ơn rồi sao?

Chúng ta vẫn là đừng nói mấy lời khách sáo vô dụng này, mau chóng mặc quần áo tử tế vào, nhanh chóng giải quyết rắc rối bên trên mới là chuyện chính." Nếu không cứ cảm ơn qua cảm ơn lại, đời nào mới ra khỏi tầng thứ tư này?

Ngô Mặc cực kỳ không thích loại khách sáo không có tác dụng thực tế này.

Trừ bỏ tốn nước bọt ra thì chẳng có chút lợi lộc nào.

Đối với cậu mà nói, miệng lưỡi tỏ vẻ cảm ơn còn không bằng mời cậu ăn một bữa tiệc lớn, tối thiểu cũng sướng cái miệng.

Tùng Tán Kiền Bố biết Ngô Mặc nói thật.

Sớm ngày giải quyết vấn đề, cả nhà ba người mới coi như là chân chính đoàn tụ.

Nhưng Tùng Tán Kiền Bố làm người có nguyên tắc của riêng mình.

Dựa vào kinh nghiệm chiến tranh nhiều năm, ông ta đã dự cảm được rắc rối tiếp theo không nhỏ.

Quốc sư đã dám trộm thiên đổi nhật, biến cả nhà ba người ông ta thành cái dạng này, vậy thì khẳng định đã lưu lại hậu thủ đề phòng sự cố xảy ra.

Ông ta là một người quang minh lỗi lạc.

Không hy vọng mình nợ ân tình người khác.

Nói câu không cát lợi, vạn nhất trong lúc chiến đấu mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thì tất sẽ mang theo tiếc nuối rời khỏi thế giới này.

Đương nhiên, trong nội tâm ông ta còn có một ít suy nghĩ ẩn giấu.

Tùng Tán Kiền Bố đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh bản thân, nhưng Vương phi và con thì làm sao bây giờ?

Mẫu tử hai người vì nguyên nhân do mình mà phải chịu khổ sở ngàn năm.

Khó khăn lắm mới có hy vọng thoát khốn, lại há có thể từ bỏ sao?

Bản thân mình bất luận thế nào, dù là hy sinh cái mạng này cũng phải giúp họ giải trừ nguyền rủa.

Nhưng thời gian đã trôi qua ngàn năm.

Bên ngoài là dáng vẻ gì?

Mình hoàn toàn không biết gì cả.

Nếu mình xảy ra chuyện, đến lúc đó mẹ con họ sống thế nào?

Mà vị thanh niên trước mắt này không nghi ngờ gì chính là đối tượng thác phó tốt nhất.

Vì vậy ông ta cần phải nhanh chóng giành được hảo cảm của Ngô Mặc.

Tùng Tán Kiền Bố một tay đặt lên ngực mở ra hình thức tâng bốc: "Đệ đệ, ta biết cậu là một người có tấm lòng rộng lớn, giống như chim ưng cao ngạo bay lượn trên bầu trời." Ông ta nói vài câu, họa phong xoay chuyển lệch sang một hướng khác: "Anh hùng cũng có lúc ngủ gật, lúc này cần phải tiến hành điều dưỡng đối với tâm linh và thân thể." Ngô Mặc nghe mà có chút mộng bức.

Sắp đánh trận rồi, ông bàn với tôi chuyện thư giãn cái gì?

Ông rốt cuộc là phe nào đấy?

Không phải đùa giỡn nửa ngày, hóa ra ông là gián điệp đấy chứ?

Ngô Mặc nhíu mày thành một cục u lớn, trên trên dưới dưới không ngừng đánh giá Tùng Tán Kiền Bố, nghi hoặc nói: "Lão Tùng đầu, ông nói nhiều tiền tố như vậy rốt cuộc là muốn làm gì?

Ông sợ à?

Không nên nha, vị quân chủ như ông trong truyện ký chính là nhân vật dũng mãnh dị thường mà.

Sử sách ghi chép ông một mình đánh tám người cứ như chơi, sao bây giờ lại lải nhải thế nhỉ?" Ngô Mặc nói đến đây thì khựng lại một chút, dường như nghĩ tới điều gì, sau đó bừng tỉnh đại ngộ nói: "Nga, tôi hiểu rồi, ông cũng là bị nghẹn đến phát điên rồi đúng không?

Tôi nhịn nói bốn năm đã hận không thể một ngày cái miệng không rảnh rỗi, ông nhịn cả ngàn năm chắc chắn còn muốn phun trào hơn cả tôi." Tùng Tán Kiền Bố có thể nghe hiểu mỗi chữ Ngô Mặc nói, nhưng ghép lại với nhau thì có chút mộng.

Tuy nhiên ý tứ trong lời nói thì cũng nghe hiểu được một chút, đó là nhận ra Ngô Mặc chê ông ta lải nhải.

Ông ta lược vi suy nghĩ một chút, mình xác thực nói hơi nhiều, vội vàng kéo đề tài về chính quỹ: "Đệ đệ, thật là xin lỗi, huynh trưởng thấy cậu quá hợp ý, nhất thời không khống chế tốt cảm xúc.

Bớt nói nhảm, huynh trưởng nơi này có một món đồ vô cùng thích hợp với cậu, chỉ là sợ huynh đệ cảm thấy lễ mọn không chịu tiếp nhận." "Lễ vật?" Mắt Ngô Mặc suýt thì phát sáng xanh.

Cậu căn bản không phải loại người đạo mạo ngắn nhiên, có lợi ích mà không chịu nhận, giả vờ chính kinh.

Càng huống chi trả giá lớn như vậy, không vớt chút lợi lộc gì về chẳng phải lỗ chết sao?

Ngô Mặc lười giả khách sáo, sạch sẽ lưu loát gật đầu: "Người Hán chúng tôi có câu nói gọi là lễ nhẹ tình ý nặng, con người tôi sẽ không chê bai lễ vật người khác tặng mình là ít hay nhiều, để ý chính là tấm lòng kia." Dáng vẻ thản nhiên của Ngô Mặc khiến Tùng Tán Kiền Bố càng thêm xác nhận đây là một vị quân tử chân chính.

Đừng nhìn ông ta là một vị khai quốc quân chủ, cả ngày xuyên qua trong âm mưu quỷ kế.

Thực tế ông ta vô cùng chướng mắt những kẻ trước mặt một đằng sau lưng một nẻo.

Chương 928

Thích?

Dốc toàn lực đi tranh thủ.

Chán ghét?

Kiệt lực đi tiêu diệt.

Người như vậy, mặc kệ là kẻ địch hay là bạn bè, đều sẽ giơ ngón tay cái khen ngợi hắn một câu --- Chân hán tử.

Ngô Mặc hiện giờ trong mắt ông ta chính là một vị thuần đàn ông như thế.

Ông ta cho rằng Ngô Mặc là dựa vào mị lực cá nhân mạnh mẽ mới có thể khiến nhiều nam sủng võ lực cao cường đi theo như vậy.

Cũng càng thêm kiên định rằng việc giao Đoán Thể Thuật cho Ngô Mặc là một chủ ý vô cùng sáng suốt.

Ông ta không hề trì hoãn thời gian, lại đi về phía trước một bước, ghé sát vào Ngô Mặc khẽ nói: "Đệ đệ, huynh trưởng nơi này có một bộ công pháp, là bản trân tàng của vương thất Thổ Phồn ta, hiện giờ giao cho cậu, hy vọng cậu có thể đoạt được lợi ích to lớn." Ngô Mặc nghe được hai chữ "công pháp", nội tâm có chút thất vọng.

Cậu cho rằng với thân phận của Tùng Tán Kiền Bố, lễ vật từ miệng thốt ra thế nào cũng phải là đồ chơi đáng giá.

Tuy nói không đến mức nhớ thương tài sản cá nhân của ông ta.

Nhưng tốt xấu gì cũng phải cho chút lá vàng, đồ đồng nát các kiểu đáng giá chứ.

Kết quả thì hay rồi, cái gì cũng không có.

Mạc danh kỳ diệu lòi ra một bộ công pháp.

Cũng không nghĩ lại xem, công pháp nếu thật sự hữu dụng, cả nhà ba người các ông có đến mức thê thảm như vậy không?

Ngô Mặc hoàn toàn hiểu lầm, cậu tưởng công pháp mà Tùng Tán Kiền Bố nói là loại sáo lộ võ công.

Dù sao người xưa rất để ý võ lâm bí tịch.

Rất nhiều đồ vật trân quý đều là truyền nam bất truyền nữ, thậm chí mãi cho đến lúc lâm chung chỉ còn lại một hơi thở, cũng không nỡ giao cho hậu nhân.

Dẫn đến rất nhiều đồ vật trân quý bị thất truyền.

Nhưng thứ đó ở cổ đại đáng giá, đối với người hiện đại mà nói lại không có tác dụng quá lớn.

Bán ra ngoài?

Không thực tế.

Tổng không thể trông cậy vào mấy con súc vật làm công ăn lương 996, nửa đêm ba giờ sáng dậy rèn luyện thân thể chứ?

Thôi bỏ đi.

Mình cũng không phải người tham tài.

Cứ coi như mỗi ngày làm một việc thiện vậy.

Ngô Mặc khẽ thở dài, cảm thấy mình vẫn là đừng làm khó dễ lão Tùng đầu nữa.

Cậu nay đã khác xưa, phương diện đối nhân xử thế có tiến bộ vượt bậc.

Cho dù nội tâm buồn bực, trên mặt lại không mang theo chút nào, ngược lại còn mỉm cười khách sáo vài câu: "Đồ của huynh trưởng tất nhiên là vật tốt, chẳng qua huynh đệ gia học uyên nguyên, một số công pháp đối với tôi tác dụng không lớn, hay là thôi đi." Tùng Tán Kiền Bố túm chặt lấy cánh tay Ngô Mặc, chém đinh chặt sắt nói: "Đệ đệ, cậu yên tâm, bộ công pháp này tuyệt đối là đo ni đóng giày cho cậu, sẽ không có bất luận xung đột gì với tuyệt học gia truyền của cậu." Ông ta nói xong chỉ sợ Ngô Mặc lại từ chối lần nữa, ghé sát vào tai cậu đọc nhỏ nội dung trong công pháp ra.

Ngô Mặc muốn cự tuyệt, nhưng tốc độ nói của đối phương lại nhanh hơn mình một phần.

Xuất phát từ lễ phép, cậu quyết định nghe xong rồi hãy nói.

Tuy nhiên cậu càng nghe càng mộng bức, thậm chí cho rằng Tùng Tán Kiền Bố có phải bị lú lẫn tuổi già, trí nhớ xảy ra sai sót hay không?

Nếu không thì công pháp nhà ai lại rèn luyện nửa thân dưới chứ?

Hấp năng lượng?

Hấp thế nào?

Năng lượng ở đâu ra?

Luyện công không phải là chuyện của một người sao?

Vì sao cứ phải là hai gã đàn ông thẳng thắn thành khẩn gặp nhau?

Lại không phải nhà tắm công cộng hay trung tâm tẩy dục, làm như vậy có dụng ý gì?

Chẳng lẽ nói là nhìn đối phương để kích thích bản thân?

Nếu nói như vậy, mình cũng không cần luyện nữa.

Tư bản hùng hậu, thiên phú dị bẩm, năng lực xuất chúng, chỗ nào cũng là hàng tốt vạn người mới có một.

Chỉ có người khác tự ti thôi, chứ làm gì có chuyện mình đố kỵ.

Ngô Mặc nội tâm phun tào vạn dặm, não lại không chịu khống chế mà ghi nhớ không sót một chữ nào của cả bộ công pháp.

Mấy người Giải Ngữ Hoa đứng cách đó không xa, không hiểu Tùng Tán Kiền Bố đang nói cái gì với Ngô Mặc?

Bọn họ chỉ nhìn thấy vẻ mặt Ngô Mặc từ kinh ngạc chuyển sang thả lỏng, cuối cùng trên mặt lại toát ra một tia bất đắc dĩ.

Công pháp hơn vạn chữ, Tùng Tán Kiền Bố một hơi đọc thuộc lòng hết.

Ông ta thở hổn hển định thuật lại một lần nữa.

Không ngờ lại bị Ngô Mặc ngăn cản: "Lão Tùng đầu, không cần nói nữa, tôi thuộc hết rồi." Tùng Tán Kiền Bố mắt trợn trừng như mắt trâu, vẻ mặt không dám tin: "Đệ đệ, nhiều chữ như vậy cậu nhớ hết rồi sao?" "A." Ngô Mặc chém gió vẻ mặt không quan tâm. "Tôi từ nhỏ trí nhớ đã tốt, đừng nói tí chữ tẹo teo này, có nhiều gấp mấy lần tôi cũng chỉ cần nghe một lần là nhớ." "Tốt tốt tốt." Tùng Tán Kiền Bố ngửa mặt lên trời cười to.

Thực lực Ngô Mặc càng cường đại, hy vọng thoát khốn của ông ta lại nhiều thêm một phần.

Ông ta cười vài tiếng, sau đó đặt tay phải lên vai Ngô Mặc, dặn dò: "Đệ đệ, bộ công pháp này cậu nhất định phải chăm chỉ luyện tập, đối với cậu và nam sủng đều có lợi, cậu chỉ có hàng phục được bọn hắn, bọn hắn mới không bị cậu tìm hoa hỏi liễu nhà khác." "Cậu phải nhớ kỹ, một lần bất trung, trăm lần bất dụng, nam sủng là thị vệ thân cận, một khi xuất hiện tâm địa xấu xa, rất có khả năng sẽ mang đến nguy cơ cho cậu." Ngô Mặc rốt cuộc cũng hậu tri hậu giác phản ứng lại.

Vội vàng chặn họng Tùng Tán Kiền Bố: "Đợi...

Đợi chút, nam sủng?

Ai là nam sủng của tôi?

Sủng kiểu gì?" Tùng Tán Kiền Bố sửng sốt một chút.

Ngón tay ông ta chỉ về phía sau lưng Ngô Mặc, chần chờ nói: "Bọn họ không phải nam sủng của cậu sao?

Cậu mang theo bọn họ trừ bỏ phòng thân, chẳng phải còn có tác dụng thư giãn?" "Thư giãn?" Ngô Mặc mù tịt, quay đầu liếc mấy người kia một cái, lẩm bẩm tự nói: "Tôi thư giãn á?

Mang theo mấy người này tôi thiếu điều nơm nớp lo sợ, hận không thể nhét bọn họ vào trong túi quần." Cậu không phải chưa từng nghe qua từ ngữ "nam sủng" này, chỉ là chưa bao giờ nghĩ tới sẽ chụp lên người mình.

Trong lúc nhất thời không hiểu được hàm nghĩa của Tùng Tán Kiền Bố.

Cậu thì chưa hiểu, nhưng Lâm Phong mặt đã xanh mét rồi.

Gã nghe được lời phiên dịch từ miệng Ngô Tà xong, cả người đều muốn xù lông.

Giận đùng đùng mắng một câu: "Đánh rắm, mày mới là nam sủng, lão tử là bố nó." "Đúng, Bàn gia từ khi nào thành nam sủng của tên vương bát độc tử này hả?" Vương Bàn Tử cũng nhảy dựng lên cao ba thước, tức đến mức mặt lại béo thêm một vòng.

Hắn chính là đàn ông đích thực thuần chủng, tương lai còn muốn cùng Vân Thải tạo thành gia đình nhỏ hạnh phúc.

Bị người ta hắt nước bẩn lên người, thế sao được?

Lời nói tựa như một tiếng sấm nổ, bổ thẳng vào Tùng Tán Kiền

Bố.

Trong mắt ông ta hiếm khi xẹt qua một tia mờ mịt.

Cẩn thận nhìn Lâm Phong, lại nhìn Ngô Mặc trước mắt, trầm tư hồi lâu vẫn không tin hai người là quan hệ cha con.

Xích Tôn công chúa ở bên cạnh cũng đã nghe hiểu.

Vội vàng xê dịch thân thể đi đến bên cạnh hai người, kéo Tùng Tán Kiền Bố giật giật về phía sau: "Phu quân, chàng qua đây, thiếp có chuyện muốn nói với chàng." Tùng Tán Kiền Bố không hiểu ra sao.

Mãi cho đến khi Xích Tôn công chúa kể lại sự tình mình hiểu được một lượt, ông ta mới bừng tỉnh đại ngộ.

Chương 929

Hóa ra là mình làm ngược rồi.

Lại lần nữa nhìn về phía Ngô Mặc, ánh mắt dị thường phức tạp.

Anh hùng hào kiệt đàng hoàng, sao lại cam tâm ở dưới thân người khác chứ?

Không được, tuyệt đối không được.

Đệ đệ của Tùng Tán Kiền Bố ta, sao có thể bị người ta đè đầu cưỡi cổ?

Giờ khắc này ông ta tự đặt mình vào vị trí huynh trưởng, đối với Ngô Mặc có chút hận sắt không thành thép.

Ông ta quyết định phàm là tìm được đường sống, nhất định phải "bát loạn phản chính".

Ngô Mặc làm người có giới hạn.

Cậu tuy rằng thính lực rất tốt, lại không muốn nghe lời thì thầm riêng tư của hai vợ chồng.

Cũng vì thế mà bỏ lỡ cơ hội giải đáp chân tướng.

Nếu không cậu mà biết được Xích Tôn công chúa và Tùng Tán Kiền Bố tưởng cậu là nam sủng và là người nằm dưới, chắc chắn sẽ giận tím người nhét hai vợ chồng này trở lại vào trong vách tường.

Gã đàn ông nào cam tâm tình nguyện bị người khác đè đầu?

Người ngoài có nguyện ý hay không cậu không biết, dù sao cậu cũng không nguyện ý.

Ngô Mặc móc ra điếu thuốc, thong thả ung dung hút.

Một điếu thuốc hút xong, thấy hai vợ chồng kết thúc cuộc nói chuyện liền vội vàng thúc giục: "Đừng làm lỡ thời gian, mau chóng thay món đồ tôi đưa cho các người vào đi." Tùng Tán Kiền Bố lập tức cảnh tỉnh, liên tục gật đầu.

Ông ta liếc nhìn mấy người Hắc Nhãn Kính, bắt chước làm theo mặc cái bỉm lên người.

Tùng Tán Kiền Bố mặc rất nhẹ nhàng, nhưng Xích Tôn công chúa bên này lại rất khó khăn.

Ba người liền thành một thể.

Chân Xích Tôn công chúa và lưng của kẻ dưới thân dính liền vào nhau, căn bản không tách háng ra được.

Bà nắm chặt cái bỉm trong tay, trên mặt toát ra vẻ khó xử lại xấu hổ, lẩm bẩm nói: "Cái này... cái này phải làm sao bây giờ?" Dáng vẻ bất lực khiến người ta nhất thời bỏ qua thực lực cường hãn của bà.

Tùng Tán Kiền Bố lòng đau như cắt.

Ông ta ôm lấy vai phu nhân, ném ánh mắt cầu cứu về phía Ngô Mặc: "Đệ đệ, cậu xem cái này..." Hai vợ chồng hiện giờ coi Ngô Mặc như quân sư, gặp phải vấn đề khó khăn bản năng muốn hỏi thăm đối phương.

Dù sao thời gian qua đi đã lâu, rất nhiều người và việc hoàn toàn bất đồng với ngàn năm trước.

Không nói cái khác, chỉ nói cái thứ bỉm này, người xưa ai từng thấy qua đâu?

Ngô Mặc ném đầu thuốc lá xuống đất.

Cậu dùng chân nghiền nát, cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, tự ngôn tự ngữ nói: "Phụ nữ dùng hộ đũng à?

Hay là vị trí không đúng?

Che ngực có vẻ chính xác hơn nhỉ?" Cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì, cậu cư nhiên quay đầu liếc nhìn Vương Bàn Tử.

Sau đó nhanh chóng chuyển đầu qua, xuýt xoa kẽ răng, thăm dò đề nghị: "Hay là che tim nhé?" Tùng Tán Kiền Bố nghĩ cũng không nghĩ trực tiếp hỏi một câu: "Làm thế nào?" Ngô Mặc bị hỏi đến ngẩn người.

Cậu làm sao biết nên mặc thế nào?

Một gã đàn ông thẳng đuột, ngạnh hán tiêu chuẩn, đi mua quần lót đều là tốc chiến tốc thắng, làm gì chú ý tới nội y phụ nữ?

Có điều mình không hiểu cũng không sao, gặp chuyện không quyết chẳng phải còn có anh em sao?

Cậu nheo nheo mắt, lần nữa liếc mắt về phía mấy ông anh.

Quét một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Giải Ngữ Hoa.

Hừ!

Hoa hồ ly không đơn giản mà.

Một hơi đọc thuộc lòng ra danh sách nhiều cô gái nhỏ như vậy.

Chứng tỏ hiểu biết rất sâu về phụ nữ.

Đã như vậy, nhiệm vụ gian khổ giao cho anh vậy.

Cậu bỏ qua nguyên nhân khó chịu trong đáy lòng, tự cảnh cáo mình là vì dân trừ hại, chỉnh đốn tác phong bất lương của Giải Ngữ Hoa.

Cậu sải bước đi thẳng đến trước mặt Giải Ngữ Hoa, ngoài cười nhưng trong không cười nhếch nhếch khóe miệng: "Hoa ca, kinh nghiệm phong phú giúp một tay đi." Câu nói không đầu không đuôi làm Giải Ngữ Hoa ngẩn ngơ.

Anh phát hiện ngữ khí Ngô Mặc không đúng lắm, nhẹ giọng dò hỏi: "Tiểu Mặc, sao vậy?" Ngô Mặc một tay đút túi, ngửa mặt lên trời một góc bốn mươi lăm độ.

Cằm nhọn đối diện với Giải Ngữ Hoa, cả người toát ra hơi thở bất mãn: "Không có chuyện gì lớn, đây không phải thấy Hoa ca kinh nghiệm phong phú sao?

Đặc biệt qua đây hỏi một chút nội y phụ nữ nên chế tác thế nào?" "Nội y?" Bốn bè cùng lúc vang lên, chỉ có điều thanh điệu cao thấp hơi khác biệt.

Ngô Mặc không thèm để ý mấy tên kia, dư quang trước sau vẫn nhìn chằm chằm Giải Ngữ Hoa, lơ đãng nói: "Đúng vậy, tình huống thân thể công chúa đặc thù, tôi tính toán một chút, không che được bên dưới thì che bên trên cũng được.

Nhưng mà thứ đó nên cải tạo thế nào, đây không phải qua đây thỉnh giáo anh sao?" Nói thì hời hợt, nhưng sâu trong ngữ khí lại hàm chứa một cỗ khí tức mười phần bất mãn.

Không ai là kẻ ngốc.

Mấy ông anh đầu óc vừa chuyển, nháy mắt hiểu ra Ngô Mặc rốt cuộc là bất mãn vì cái gì.

Không cần tính toán, rõ ràng là ghen tuông.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử lặng lẽ nhìn nhau một cái.

Trong lòng đồng thời dâng lên một ý nghĩ.

Tên hỗn đản nhỏ này thật sự khai khiếu rồi?

Bọn họ hai người trộm đánh giá Ngô Mặc, nhưng lại cảm thấy có chút vi hòa.

Nói ghen tuông đi, lại có chút không giống lắm.

Không phải ghen à?

Ngữ khí và biểu tình thoạt nhìn rất khó chịu.

Trông khá giống đứa trẻ con hờn dỗi, tựa như món đồ chơi yêu thích bị người ta cướp đi hoặc bị nhớ thương vậy.

Hắc Nhãn Kính trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần tiểu tổ tông chưa hoàn toàn nghĩ thông suốt, mình sẽ có cơ hội giành trước một bước.

Lâm Phong đứng ở phía sau lạnh lùng đứng xem.

Gã cho rằng Giải Ngữ Hoa thuần túy là tự làm tự chịu, Ngô Mặc nếu thật sự tức giận cũng coi như là một chuyện tốt.

Ít nhất nhìn rõ người này rốt cuộc là tác phong gì.

Giải Ngữ Hoa nội tâm có chút ảo não.

Anh thật sự không nghĩ tới, mình chẳng qua là chọc tức Ngô Tà lại bị tên hỗn đản nhỏ hiểu lầm.

Với tư duy của Ngô Mặc?

Mình nếu không nhanh chóng giải thích rõ ràng, hậu quả rất dễ giống tên Hạt Tử chết tiệt kia.

Anh nở một nụ cười, nhu thanh nói: "Tiểu Mặc, em hiểu lầm rồi, Nhị thúc trước đó nhờ anh..." Lời còn chưa nói xong đã bị Ngô Mặc cắt ngang: "Không cần giải thích, thời gian gấp rút mau làm chính sự đi." Ngô Mặc không phải độc đoán chuyên quyền, không cho Giải Ngữ Hoa cơ hội giải thích, mà là xưa nay bị hố số lần quá nhiều rồi.

Cậu mỗi lần trước khi bị đánh, sau khi bị đánh, Giải Ngữ Hoa luôn sẽ thừa cơ an ủi vài câu.

Lời hay nói nhiều, ngay cả bản thân anh ta cũng không tin rốt cuộc có đi hay không.

Cậu một phen kéo lấy cánh tay Giải Ngữ Hoa, vừa đi vừa nói: "Hoa ca quá khiêm tốn rồi, trước kia còn thật không nghĩ tới, tài nguyên ngầm của anh phong phú như vậy, thảo nào mấy năm trước không vừa mắt chị Nam Phong, tình cảm là có suy nghĩ riêng của mình a!" Cái miệng của cậu như súng máy, bắn liên thanh căn bản không cho người khác đất xen vào.

Chương 930

Mấy người còn lại nhìn bóng lưng hai người rời đi, chỉ có thể ở trong lòng thắp cho Giải Ngữ Hoa một ngọn nến.

Đặc biệt là Ngô Tà.

Hận không thể hát vang một khúc.

Kỷ niệm khoảnh khắc khó quên này.

Giải Ngữ Hoa bị Ngô Mặc vừa lôi vừa kéo đến bên cạnh Xích Tôn công chúa: "Hoa hồ ly, anh mau nghĩ xem bỉm nên tròng lên người thế nào?" Chuyện này thái quá đến mức nào chứ.

Hỏi một thằng đàn ông làm sao tròng cái bỉm lên người phụ nữ?

Loại chuyện này ngoại trừ tên hỗn đản nhỏ nhà mình ra, người ngoài căn bản nghĩ không ra được.

Giải Ngữ Hoa quản lý cảm xúc suýt chút nữa mất khống chế.

May mắn thời khắc mấu chốt ổn định lại tâm thần.

Anh khẽ thở dài một hơi: "Tiểu Mặc, đừng quậy nữa, ca ca làm sao biết mấy chuyện này?" "Không thể nào!" Ngô Mặc tồn tâm không buông tha Giải Ngữ Hoa, hừ một tiếng: "Vị cô nương nào không mặc nội y?

Hoa ca nhớ kỹ nhiều tên như vậy, lại còn lý lịch cá nhân, lại là hứng thú yêu thích, làm sao có thể không có kinh nghiệm cá nhân chứ?" "Tiểu Mặc, anh..." Giải Ngữ Hoa hiện giờ là người câm ăn hoàng liên, có nỗi khổ không nói nên lời; bùn đất dính đũng quần, không phải cứt cũng là cứt rồi.

Ngô Mặc trong lòng có khí, lại mượn cơ hội tổn hại Giải Ngữ

Hoa vài câu, cuối cùng không thèm để ý tới anh nữa.

Lại vẫy vẫy tay với Vương Bàn Tử, gọi vị đại ca này qua đây.

Hai gã cùng một giuộc, xách cái bỉm cúi đầu nghiên cứu một phen, cuối cùng cũng cải tiến xong món đồ này.

Mọi công tác chuẩn bị đã hoàn tất, tiếp theo bọn họ sẽ phải đối mặt với thử thách cuối cùng.

Ngô Mặc vì tâm lý cẩn thận, lại đặc biệt kiểm tra lại tình trạng ăn mặc của mấy ông anh một lượt.

Hắn kéo kéo từng cái bỉm, thậm chí còn dùng sức đấm ngược lên trên một quyền.

Mãi đến khi xác nhận bỉm đã bảo vệ kỹ càng nửa thân dưới, hắn mới vung tay lên, hô to một tiếng: "Anh em, ngậm ti giả!" Sáu vạch đen dường như hiện lên, bay vòng vòng quanh đầu mọi người rồi biến mất.

Thay vào đó, trong miệng mỗi người đều xuất hiện thêm một cái núm vú giả của trẻ con.

Nếu hỏi trong đám người ai là người vui vẻ nhất?

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là Tang Cát.

Ti giả do hệ thống cung cấp được thiết kế riêng cho trẻ sơ sinh, có mùi sữa thoang thoảng.

Tang Cát vừa ngậm vào miệng là không muốn nhả ra nữa, hai tay huơ huơ cực kỳ phấn khích.

Tùng Tán Kiền Bố thấy con trai vui vẻ như vậy, lòng cũng mềm đi ba phần, đồng thời càng thêm cảm kích Ngô Mặc.

Ngô Mặc xắn tay áo đang định làm một trận ra trò, đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Cầu thang đâu?

Cơ quan thông đạo từ tầng bốn lên tầng năm mở thế nào?

Vừa rồi chỉ lo giải quyết các loại vấn đề, hoàn toàn quẳng chuyện quan trọng nhất này ra sau đầu.

Trước mắt chỉ có thể ném ánh nhìn về phía Tùng Tán Kiền Bố, hy vọng vị đế vương này có thể mở cơ quan, để mọi người leo lên đại điện tầng năm.

Quân chủ khai quốc quả thực đều có bản lĩnh riêng.

Tùng Tán Kiền Bố đọc đủ thứ thi thư, hiểu biết rất nhiều lĩnh vực.

Lớn thì trị quốc, tôn giáo bí văn; nhỏ thì y thực trụ hành, trị bệnh cứu người, phương diện nào cũng biết một chút.

Ông ta đi quanh đại điện một vòng, quan sát kỹ hình thức kiến trúc và phong cách.

Phát hiện phong cách đại điện tầng bốn rất giống với quỷ điện được ghi chép trong sử thi.

Ngẫm nghĩ kỹ lại, hẳn là xuất phát từ tay Quốc sư.

Có đôi khi, người hiểu rõ bạn nhất không phải là người thân bạn bè, mà là kẻ thù.

Đừng thấy Tùng Tán Kiền Bố bị Quốc sư hố một vố đau, thực tế ông ta hiểu đối phương rất sâu sắc.

Hai người kết giao hơn mười năm, vào sinh ra tử như thủ túc, chỉ vì lý niệm bất hợp mới trở thành đao kiếm tương tàn.

Ông ta dựa vào ký ức quá khứ, đặt mình vào vai trò của Quốc sư.

Không tốn bao nhiêu sức, cơ quan đã được mở ra.

Ngô Mặc ngậm ti giả trong miệng, vỗ tay bộp một cái nhắc nhở: "Các ca ca, thành bại tại một lần này, lên đó nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng sờ loạn đụng loạn." Hắn không chỉ đích danh ai, nhưng mấy người còn lại đều nhất loạt ném ánh mắt về phía Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Hai vị này đúng là "hoạt tổ tông", rất nhiều lúc không phục không được.

Tục ngữ nói rất hay, tử đạo hữu bất tử bần đạo.

Vương Bàn Tử phản ứng cực nhanh, lập tức vỗ vai Ngô Tà nói: "Thiên Chân, cậu để ý chút đi, gặp quan tài thì tránh xa một chút, đỡ làm bọn nó tỉnh dậy." Ngô Tà hất tay Vương Bàn Tử ra, lườm gã một cái, tức giận nói: "Bàn Tử chết tiệt, anh còn mặt mũi mà nói tôi à?

Hai chúng ta là kẻ tám lạng người nửa cân, anh đừng có chê tôi, tôi cũng chẳng thèm chê anh." Hắc Nhãn Kính liếc xéo hai người, bước chân dịch sang bên cạnh một chút, vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Ngô Mặc nhìn thấy cảnh này, nội tâm có chút bất lực.

Sao lại lắm đứa trẻ to xác thế này?

Có phải ngậm cái ti giả vào là cải lão hoàn đồng luôn không?

Từng người cộng lại tuổi tác sắp đuổi kịp lão Tùng đầu rồi, không thể chín chắn hơn một chút được à?

Thôi bỏ đi, không so đo mấy chuyện này nữa.

Lát nữa đánh nhau là ổn ngay ấy mà.

Lối đi đã mở ra hoàn toàn.

Ngô Mặc đứng bên cầu thang, đang định lao lên đầu tiên thì cánh tay bị người ta kéo lại.

Hắn quay đầu nhìn, phát hiện là Tùng Tán Kiền Bố kéo mình, nghi hoặc hỏi: "Lão Tùng đầu, có việc gì?" "Đệ đệ, việc đi đầu cứ giao cho ta đi." Tùng Tán Kiền Bố nói xong không đợi Ngô Mặc trả lời, tay phải nắm chặt vũ khí, ngậm ti giả sải bước đùng đùng đi lên cầu thang.

Không hổ là một đời quân vương, làm việc có nguyên tắc của riêng mình.

Ông ta cho rằng người bèo nước gặp nhau còn có thể vì gia đình ba người mình mà liều mạng, bản thân là đương sự sao có thể cam tâm núp sau lưng người khác?

Bất luận thế nào, cũng không thể để đối phương gánh vác nhiều rủi ro hơn.

Xích Tôn công chúa cũng có cùng suy nghĩ.

Bà cười với Ngô Mặc: "Đệ đệ, cảm ơn cậu đã để gia đình chúng ta đoàn tụ.

Lên đó rồi bất luận kết cục ra sao, ta đều rất vui vì nhận được người anh em như cậu." "Đại tỷ, chúng ta đừng sến súa nữa được không?" Ngô Mặc thật sự nhịn không nổi, giơ Hàn Quang Côn chỉ lên phía trên nói: "Lão chồng bà lên rồi kìa, chúng ta mau đi theo xem sao, đừng để lật thuyền trong mương.

Còn về chuyện cảm ơn, đợi giải quyết xong xuôi, cái tượng Phật vàng to đùng dưới lầu kia tặng cho tôi là được." Không phải hắn mặt dày, chỉ là cái tượng vàng to như thế đặt ngay trước mắt, không bỏ vào túi thì lòng hắn ngứa ngáy. "Được, cho cậu hết." Xích Tôn công chúa không còn kiểu cách nữa, gật đầu thật mạnh, coi như đồng ý.

Sau đó mọi người không chậm trễ thời gian nữa, cầm vũ khí, rón rén đi lên lầu.

Đi lòng vòng qua bảy tám khúc cua, cuối cùng cũng nhìn thấy cửa cầu thang đại điện tầng năm.

Tùng Tán Kiền Bố không giống kẻ lỗ mãng cắm đầu xông lên, mà đứng trên cầu thang cảnh giác nhìn chằm chằm phía trước.

Theo hiểu biết của ông ta về Quốc sư, bên trên chắc chắn có tăng nhân hộ pháp.

Ông ta nghe thấy tiếng bước chân phía sau, đầu cũng không quay lại dặn dò: "Ta xông lên trước, nếu tình hình không ổn các người lập tức rút lui." "Đừng nói nhảm nữa, lui cái gì mà lui?" Ngô Mặc theo sát phía sau, hừ lạnh một tiếng: "Với sự hiểu biết của ông về lão Quốc sư kia, lão ta có thể không chừa hậu thủ sao?

Có thể dễ dàng để chúng ta rút lui à?

Đã không thể, vậy thì chỉ có một phương án -- Đánh mở đường máu mà ra." Tùng Tán Kiền Bố ngẫm nghĩ, đúng là có lý.

Ông ta gật đầu, trầm giọng nói: "Đệ đệ nhắc nhở rất đúng, là ta suy nghĩ chưa chu toàn.

Đã như vậy, ta đi trước một bước, các người theo sau." Nói xong sải bước kiên định đạp lên bậc thang tầng năm.

Chương 931

Chân trước ông ta vừa chạm đất, chân sau đã vang lên một loạt tiếng cơ quan.

Trên tường hai bên cầu thang nhanh chóng biến đổi xuất hiện vô số lỗ nhỏ.

Ngay sau đó, mũi tên như cải trắng đại hạ giá không cần tiền, rợp trời dậy đất bắn tới. "Vãi!" Ngô Mặc tình thế cấp bách suýt chút nữa nhổ toẹt cái ti giả ra.

May mà thời khắc mấu chốt cắn chặt lại được, nếu không lại tốn tiền mua cái khác.

Trong lòng hắn chửi thầm liên tục, nhưng thân thể phản ứng rất nhanh.

Mũi chân điểm nhẹ xuống đất, nhảy phắt lên tay vịn cầu thang.

Hắn ngồi xổm trên đó như con khỉ, múa Hàn Quang Côn nhanh đến mức không thấy bóng, đánh rơi vô số mũi tên.

Miệng liên tục thúc giục: "Mau lên!" "Bảo bối, anh giúp em." Hắc Nhãn Kính cười hắc hắc, nhảy lên tay vịn bên kia, hai người một trái một phải cứng rắn chặn lại sự tấn công của ám khí.

Mấy người Giải Ngữ Hoa tranh thủ thời gian, khom lưng xông lên đại điện tầng năm.

Lúc này trên đại điện, Tùng Tán Kiền Bố đã lao vào đánh nhau với đám tăng nhân hộ pháp.

Khác với mấy tầng trước, đại điện tầng năm đèn đuốc sáng trưng.

Trên tường bốn phía thắp vô số đèn mỡ người, tạo hình đế đèn vẫn là minh phi và trẻ con.

Trên mặt đất đặt hai cái trống lớn, mặt trống không ngoài dự đoán cũng là làm từ da người.

Thị lực Ngô Mặc cực tốt nhìn rõ mồn một, bên trên còn có hai nốt ruồi son, cũng không biết là con gái nhà lành nào bị lột da hãm hại.

Dời tầm mắt sang bên cạnh vài phần, sẽ phát hiện trống da người ở đại điện tầng năm này chỉ có thể coi là trò trẻ con.

Tình cảnh hai bên càng thê thảm dị thường.

Phía trên bên trái có một sợi xích sắt màu đen, dưới mỗi cái móc sắt to bằng nắm tay treo một người phụ nữ bụng to.

Họ bị trói hai tay treo thẳng đứng.

Thi thể trông sống động như thật, chỉ có điều sắc mặt xanh mét, nhìn là biết đã chết từ lâu.

Toàn thân nổi bật nhất chính là cái bụng tròn vo, da bụng mỏng đến mức phảng phất như giây tiếp theo sẽ nứt toác ra.

Bên phải lại là một hình ảnh khác.

Hàng trăm bé trai khoảng năm sáu tuổi, toàn thân trần truồng treo ở đó.

Mắt của chúng đều biến mất, chỉ còn lại hai cái hốc đen ngòm.

Khóe miệng và khóe mắt bị người ta dùng kim chỉ khâu lại với nhau, tạo thành một bộ dáng tươi cười cực kỳ đáng sợ.

Nhìn từ xa, trên mặt là ba cái lỗ thủng đen sì, khiến người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Trên làn da trần trụi của chúng, dùng thuốc màu đen vẽ lên từng bức phù hào đặc thù.

Tuy nói xem không hiểu cụ thể là ý gì, nhưng đoán cũng đoán ra được, chắc chắn không phải thứ tốt lành gì.

Đây mới chỉ là tình huống phía trên hai bên trái phải.

Nhìn xuống dưới, mức độ ô uế quả thực làm mù mắt mọi người.

Bên trái, thanh nhất sắc đầu trọc lóc, thân khoác pháp bào đen, hai người một nhóm bày ra đủ loại tư thế ghê tởm ba lạp (Shambhala/ Tantra đen tối).

Nhìn biểu cảm và thủ thế của bọn chúng, dường như là đang làm nghi thức gì đó?

Bên phải, đám đầu trọc đổi thành các bé gái trẻ tuổi.

Đầu trọc biểu cảm rất nghiêm túc, còn trên mặt các bé gái thì lộ ra biểu tình đau đớn, phảng phất như giây tiếp theo chúng sẽ hét lên thảm thiết.

Trong mắt Ngô Mặc thoáng qua một tia không nỡ.

Hắn tuy xưa nay tâm to phổi lớn, không quá để ý chuyện không liên quan đến mình, nhưng rốt cuộc cũng là một người bình thường, giới hạn đạo đức vẫn phải có.

Những cô bé này tuổi lớn nhất chắc cũng không quá mười tuổi.

Phải là súc sinh mất hết tính người đến mức nào mới có thể nhẫn tâm hạ độc thủ với chúng như vậy?

Trong lòng hắn lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Ngẩng đầu nhìn về phía trung ương đại điện, thấy Tùng Tán Kiền Bố đang đấu với mấy tên hộ pháp tăng mặc áo bào đen, hắn lập tức vung Hàn Quang Côn lao tới, miệng hét lớn: "Lão Tùng đầu, người anh em đến giúp ông đây!" Ngô Mặc vừa ra tay, đám Giải Ngữ Hoa sao có thể đứng nhìn?

Từng người cầm vũ khí gia nhập chiến cục.

Người xưa nói đúng, binh khí cái thứ này hoàn toàn là một tấc dài một tấc mạnh.

Trường mâu trong tay Tùng Tán Kiền Bố dài khoảng hai mét, múa lên quét ngang một mảng lớn.

Cộng thêm ông ta thân cường lực tráng như xe tăng, đánh cho đám hộ pháp tăng bay xa cả mét. "Vãi chưởng." Ngô Mặc liếc thấy một tên hộ pháp tăng bị húc bay vào tường, khóe mắt giật giật cảm thán: "Vẫn là vũ khí dài sướng thật, quay về tôi có nên làm một thanh đại đao không nhỉ?

Không cần quá dài, cao ba mét là được." Lâm Phong vừa khéo ở bên cạnh hắn.

Nghe xong lời này, nhịn không được trợn trắng mắt, bực mình cà khịa: "Ba mét?

Mày định đi khơi thông cống rãnh à?" "Mày thì lắm mồm." Ngô Mặc giơ chân đá bay một tên hộ pháp, đốp chát lại: "Bố mày làm cái loại co rút được không?

Quấn quanh eo được không?

Liên quan đếch gì đến mày." "Được, sao lại không được." Lâm Phong nhe răng cười: "Nhị gia, mày có làm cái mười mét, tự quấn mình thành cuộn thép tao cũng thấy được hết." Hai người vừa đấu võ mồm vừa phối hợp thập phần ăn ý.

Chỉ một lát sau, trên mặt đất đã xuất hiện ba bốn cánh tay đứt lìa.

Trong quá trình đánh nhau, cũng không biết là ai đụng vào tường, chỉ nghe bốn phía truyền đến tiếng rắc rắc.

Ngay sau đó, trên bức tường chính diện đại điện đột nhiên xuất hiện một cánh cửa.

Cửa từ từ dịch sang hai bên, một cái giường đá khổng lồ hiện ra bên trong.

Giường vô cùng hoa lệ, bốn phía treo màn vải đen.

Màn vải rất dày, kín không kẽ hở, cũng không nhìn thấy bên trong có thứ gì hay không.

Hai bên trái phải giường đá dựng hai cây nến sáp to bằng cánh tay trẻ con.

Ngọn lửa nến tỏa ra ánh sáng xanh u u.

Đừng thấy biến cố đột ngột này mà tưởng mọi người kinh ngạc, thực ra ai cũng chẳng thấy lạ.

Dù sao đại điện tầng năm là hạch tâm của trấn văn miếu, không có chuyện gì xảy ra mới là điều kỳ quái nhất.

Mười mấy tên hộ pháp tăng cùng lúc thu lại động tác, lùi về hai bên đại môn với tốc độ nhanh như bay.

Bọn chúng đặt tay trái lên ngực, quỳ một gối xuống đất, thành kính như cung nghênh vị thần của mình.

Nhóm Ngô Mặc đứng thành một hàng, nắm chặt vũ khí, cảnh giác nhìn chằm chằm phía trước.

Vương Bàn Tử không nhịn được mồm, hừ một tiếng: "Mẹ nó, nằm trên giường kia sẽ không phải là cái tên Quốc sư chó má gì đó chứ?" "Lâu thế còn chưa chịu ra, đúng mẹ nó là 'làm đĩ còn muốn lập đền thờ', giả vờ đứng đắn cái gì chứ?" Ngô Mặc vỗ nhẹ Hàn Quang Côn vào lòng bàn tay, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa, cực kỳ phối hợp bồi thêm một câu: "Cũng có khả năng hòa làm một thể với cái giường rồi, dù sao cũng qua cả ngàn năm, vị Quốc sư kia đoán chừng sớm đã hóa thành đống bùn loãng rồi." Hai người bọn họ không rõ tình hình cụ thể của Quốc sư, nhưng không ngại dùng ngôn ngữ hóa thành lợi kiếm công kích đối phương.

Cả hai đều là kẻ mồm mép độc địa.

Người một câu kẻ một lời hình dung vị Quốc sư không dám lộ diện kia thành con chuột cống, tiểu quỷ không thấy ánh mặt trời, tóm lại không có lấy một câu tử tế.

Do Vương Bàn Tử nói tiếng Phổ thông, Ngô Mặc lại đặc biệt chu đáo phiên dịch lời gã sang tiếng Thổ Phồn cổ, thế tất yếu phải để cho vị Quốc sư vĩ đại kia nghe rõ mình đang bị chửi cái gì.

Quản hắn là người hay quỷ?

Ông đây mạc danh kỳ diệu chịu tội lớn thế này, bất kể thế nào cũng phải sướng cái mồm trước đã.

Nói thật, những lời chửi bới này của Ngô Mặc, đừng nói là Quốc sư, đến Tùng Tán Kiền Bố nghe cũng choáng váng.

Một đời đế vương, cho dù lưu lạc dân gian chịu khổ chịu nạn, nhưng cũng chưa từng nghe qua từ ngữ mắng chửi phong phú đến thế này bao giờ?

Chương 932

Chẳng lẽ đây chính là mị lực của ngôn ngữ?

Giờ khắc này ông ta không khỏi có chút hoài nghi, người Đại Đường có phải ai cũng bác học đa tài như thế không?

Tùng Tán Kiền Bố đối với ngàn năm không có quá nhiều cảm xúc, vẫn cho rằng thế giới bên ngoài vẫn do Đại Đường thống trị.

Khéo ăn nói đi đâu cũng được việc.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử song kiếm hợp bích, cuối cùng cũng nhận được phản hồi của khán giả.

Rèm vải màn hơi động đậy.

Một giọng nói cực kỳ quỷ dị, có thể nói là không nam không nữ từ bên trong truyền ra: "Là kẻ nào quấy rầy mộng đẹp của ta, đánh thức ta từ trong giấc ngủ say?" Đối với loại thích làm màu này, Ngô Mặc trước nay không bao giờ nuông chiều.

Hắn cắn cái ti giả sang bên trái, mạnh mẽ cất cao giọng, dùng cái giọng vịt đực hét lớn một tiếng bằng tiếng Thổ Phồn: "Bố mày đến đây, còn không mau quỳ xuống dập đầu!" Lời vừa ra khỏi miệng, đối phương lập tức giận tím mặt: "Hỗn đản, đồ vô sỉ, các ngươi rốt cuộc là ai, dám cả gan đại náo địa bàn của ta?" Ngô Mặc càng nghe càng thấy kỳ quái, đưa tay chọc chọc Tùng Tán Kiền Bố: "Quốc sư nhà mấy người rốt cuộc là nam hay nữ vậy?

Cái giọng này sao nghe như bên dưới bị cắt rồi thế?" Tùng Tán Kiền Bố cũng hơi ngẩn ngơ.

Ông ta kết giao với Quốc sư mấy chục năm, đối phương vẫn luôn là một gã đàn ông râu quai nón cứng rắn, nói chuyện ồm ồm, sao bây giờ cảm giác như hai người khác nhau vậy? "Chuyện này..." Tùng Tán Kiền Bố chần chừ.

Nhất thời có chút không dám chắc, người trong rèm rốt cuộc có phải Quốc sư hay không?

Dù sao trước đó còn xuất hiện một kẻ giả mạo chính mình.

Quốc sư bị người ta đánh tráo cũng là chuyện cực kỳ có khả năng xảy ra. "Không, hắn chính là Quốc sư, cho dù có hóa thành tro ta cũng có thể phân biệt được giọng nói của hắn." Xích Tôn công chúa lại có ý kiến khác.

Phải nói hận một người hận đến tận xương tủy thì không còn lý trí mà nói nữa.

Bà đứng cạnh Tùng Tán Kiền Bố, đôi mắt tóe lửa nhìn chằm chằm phía trước, nghiến răng hàm một mực khẳng định kẻ này chính là Quốc sư.

Tùng Tán Kiền Bố quay đầu nhìn Xích Tôn công chúa một cái, hơi khó hiểu vì sao bà lại khẳng định như vậy: "Phu nhân, sao nàng biết đó là Quốc sư?

Vi phu cùng Quốc sư kết giao mấy chục năm, giọng nói hắn trước nay rất thô sảng." Ông ta chỉ tay về phía giường đá, khựng lại rồi nói tiếp: "Kẻ này giọng nói lanh lảnh, khác hẳn Quốc sư, sao có thể là hắn được?" "Không, hắn..." Giọng Xích Tôn công chúa có chút bi phẫn, hít sâu một hơi muốn nói ra sự thật.

Ngô Mặc thấy tình hình không ổn.

Hắn sợ Xích Tôn công chúa trong lúc bi phẫn nói ra đoạn thảm sự quá khứ kia, vội vàng ho khan một tiếng chặn họng: "Là phải hay không phải, đợi thằng cháu này chui ra không phải sẽ rõ sao?" "Đệ đệ nói có lý, là huynh trưởng quá lo lắng rồi." Tùng Tán Kiền Bố gật đầu, rất tán đồng suy nghĩ của Ngô Mặc.

Đừng thấy bọn họ nói nhiều như vậy, thực tế giọng nói đều có chút hàm hồ không rõ, dù sao trong miệng đang ngậm cái ti giả, chắc chắn không thể nhả chữ rõ ràng như ngày thường được.

Xích Tôn công chúa hậu tri hậu giác phản ứng lại, ném ánh mắt cảm kích về phía Ngô Mặc.

Bà không phải kẻ ngốc, sao có thể không đoán ra Ngô Mặc đang lo lắng điều gì?

Không ngoài hai chữ thể diện của đàn ông.

Tán Phổ thiên sinh vương giả, một đời minh quân.

Nếu biết phu nhân bị người ta bắt nạt, cho dù là tình thế ép buộc, nhưng sâu trong nội tâm vẫn sẽ thắt lại một cái nút thắt lớn.

Thời gian lâu dần, vết nứt giữa hai vợ chồng sẽ ngày càng lớn.

Cuối cùng sẽ đi về đâu?

Ai cũng không nói rõ được.

Ngô Mặc không để ý nhiều đến Xích Tôn công chúa nữa mà tập trung chú ý về phía trước.

Hắn muốn xem xem trong rèm rốt cuộc có phải là nhân yêu hay không?

Ngay lúc này, hai tên hộ pháp tăng quỳ hai gối bò về phía trước, đi thẳng đến bên cạnh giường đá.

Hai người như nha hoàn một trái một phải nắm lấy mép màn đen, từ từ kéo rèm ra một khe hở.

Lâm Phong rốt cuộc nhịn không được, hất hàm về phía Ngô Mặc, vẻ mặt khinh thường nói: "Lão nhị, có nước đái không?

Mau tè cho nó tỉnh.

Cái thứ gì đâu, không ra người không ra quỷ mà cũng làm màu." Ngô Mặc cũng chẳng phải dạng vừa, lập tức tiếp lời: "Tao thì có đấy, nhưng không thể tặng cho nó được, vừa ăn kẹo xong, sợ làm nó nếm được vị ngọt." Hắn vừa nói vừa quay đầu nhìn Vương Bàn Tử, cười xấu xa: "Bàn ca, hay là anh làm một bãi đi?

Dạo này anh nóng trong người lắm, nước tiểu chắc chắn vàng khè, chúng ta cho nó chút màu sắc xem sao." Chưa đợi Vương Bàn Tử trả lời, Ngô Mặc nói tiếp: "Đợi Bàn ca xong việc, Kính ca và lão Trương lại xuất mã, người lớn tuổi ít nhiều đều có sỏi thận, hai người cuối cùng lại gõ gõ nó một trận, để nó biết một chút, cái gì thì được chứ đừng có làm màu làm mè." Khá lắm, hắn một hơi sắp xếp cho ba ông anh đâu ra đấy.

Chọc cho Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa suýt phì cười.

Vương Bàn Tử mặc kệ, nhe cái miệng rộng cười nói: "Người anh em, nước thánh của Bàn gia không phải người ngoài muốn uống là uống được đâu, không thu phí dịch vụ thì chẳng phải là mua giá cao bán giá thấp, làm ăn lỗ vốn à." Phải nói vẫn là Hắc Nhãn Kính cao tay, tên này tranh thủ mọi thời gian để bày tỏ với Ngô Mặc.

Chỉ thấy hắn một tay khoác lên vai Ngô Mặc, môi áp sát tai, giọng trầm thấp lại mang theo một tia từ tính nói: "Nhị gia, ca ca giữ thân như ngọc vì Nhị gia, 'bảo bối' sao có thể cho người khác xem được?

Thế chẳng phải để người ta chiếm tiện nghi của nhà mình à?" Ngô Mặc ngẩn ra một chút.

Dường như không nhớ ra Hắc Nhãn Kính - một tên đại cùng quỷ thì có bảo bối gì?

Còn về bốn chữ "giữ thân như ngọc"?

Ngô Mặc căn bản không để trong lòng.

Mình phải thiếu tâm mắt đến mức nào mới tin câu này chứ.

Tử hạt tử (Hắc mù chết tiệt) lúc tung hoành giang hồ, mình còn chưa là quả trứng thụ tinh đâu.

Hắn giữ thân vì mình?

Nói câu khó nghe, mình mà đầu thai sớm vài năm, nói không chừng còn làm con trai hắn được ấy chứ.

Hắn đưa tay trái đẩy cái mặt to của Hắc Nhãn Kính ra, tức giận nói: "Bảo bối nhà mình?

Ai là người một nhà với anh, tôi biết ngay anh ngày ngày tăm tia chút tiền lẻ của tôi, trăm phương ngàn kế muốn lừa đi, đúng là quá vô sỉ." 97.

Hắn vừa nói vừa liếc mắt về phía Giải Ngữ Hoa, đầy vẻ căm phẫn nói: "Hoa ca giàu nứt đố đổ vách thế kia sao anh không đi mà hố, anh cứ rảnh rỗi nhăm nhe túi tiền lẻ của tôi làm cái gì?" Biểu cảm trên mặt Hắc Nhãn Kính phức tạp khó tả.

Trong thời gian ngắn thế mà không biết Ngô Mặc rốt cuộc là ngu thật hay đang giả ngu?

Nhưng hiện tại cũng không có thời gian để hắn tiếp tục thăm dò nữa.

Màn vải đen đã hoàn toàn bị vén lên, người trên giường đá cũng lộ ra chân dung.

Khi mấy anh em nhìn rõ bộ mặt thật của kẻ này, bầu không khí trong đại điện trầm mặc hẳn.

Không phải nói người này dung mạo cực kỳ xinh đẹp, vượt qua Phan An lấn át Tống Ngọc.

Mà là dáng vẻ cực kỳ quỷ dị, thuộc loại nhìn một cái là gặp ác mộng nửa năm.

Chúng ta hãy nói từ thân hình trước.

Kẻ này béo tốt phì nhiêu, thể trọng và dáng người tròn vo sánh ngang Trư Bát Giới.

Trên người khoác một lớp voan mỏng màu đen, làn da trần trụi chỗ đen chỗ trắng, nhìn qua còn tưởng là chó đốm.

Lại nhìn lên đầu.

Cái đầu to như quả dưa hấu không có lấy một sợi tóc.

Chính giữa trán có một chấm đỏ, cũng không biết là sinh ra đã có hay hậu thiên tự mình trang điểm vẽ lên.

Mắt không nhỏ, bốn phía quầng thâm đen sì.

Mũi tẹt, miệng cá trê.

Đôi môi đỏ chót như vừa ăn thịt trẻ con, khiến người ta nhìn mà thấy buồn nôn.

Nửa thân dưới không mặc quần áo, khiến người ta nhìn một cái là thấy rõ tình hình cụ thể.

Hai cái chân to như chân voi.

Bên trên không có một sợi lông, màu da cũng là đen trắng xen kẽ.

Đi chân đất, cổ chân đeo dây xích bằng kim loại, nhìn qua rất dễ khiến người ta lầm tưởng là cùm chân.

Chương 933

Hắn vểnh ngón tay lan hoa chỉ, lắc lư cái thân thể to lớn đứng dậy từ trên giường đá.

Giọng nói lại giống hệt thái giám bị bóp tiền liệt tuyến: "Yêu ~, ta còn tưởng là ai chứ?

Hóa ra là Tán Phổ vĩ đại nhất của chúng ta - Tùng Tán Kiền Bố đấy à." Nói đến đây, hắn lắc lắc cổ tay như cái móng giò lợn, chuông trên đó phát ra tiếng leng keng thanh thúy, bóp cổ họng hừ một tiếng: "Tùng Tán Kiền Bố, ngươi không ngờ chứ gì, một vị quân vương vĩ đại như ngươi lại bị ta chơi đùa trong lòng bàn tay, có thấy rất nực cười không?" "Vãi cả chưởng." Ngô Mặc bị cái tạo hình này làm cho buồn nôn cả buổi mới hoàn hồn, không kìm được buột miệng: "Ông rốt cuộc là Thổ Phồn Quốc sư hay Thổ Phồn Quốc kỹ (kỹ nữ) thế?

Sao nói năng động tác cứ sặc mùi 'lão tẩu tử' (bà thím già) vậy hả?" "Ông cho dù bên dưới có nhỏ đến mức không bằng cái tăm xỉa răng, thì tốt xấu gì cũng được coi là có 'đeo súng', có thể nói tiếng người được không?" Người đối diện không những không nổi giận, ngược lại còn vểnh ngón tay lan hoa che miệng cười không ngừng.

Miệng liên tục phát ra tiếng "Lạc lạc lạc", giống hệt con gà mái già sắp đẻ trứng.

Ngô Mặc thề, hắn không bao giờ kỳ thị sở thích cá nhân.

Đừng nói giả làm bà thím, có giả làm súc sinh già cũng chả liên quan đến hắn.

Nhưng có một tiền đề.

Có thể tém tém lại, khiêm tốn chút, đừng chường mặt ra làm người ta buồn nôn được không?

Ngô Mặc nhìn kẻ trước mặt, trong đầu cư nhiên hiện lên một hình ảnh quỷ dị.

Trư Bát Giới mặc váy voan mỏng, môi tô son đỏ chót, mắt vẽ hai quầng thâm đen, vểnh ngón tay nũng nịu gọi: "Ngự đệ ca ca, đến chơi đi ~." Hình ảnh quá mạnh, khiến Ngô Mặc hít ngược một hơi khí lạnh, thân mình không tự chủ được mà run lên ba cái.

Hắc Nhãn Kính ngay bên cạnh, hạ thấp giọng hỏi: "Nhị gia, sao thế?" "Em..." Ngô Mặc vừa định nói không có gì.

Khóe mắt liếc thấy cái kính râm to đùng trên mặt Hắc Nhãn Kính, lại nghĩ đến tên khốn này mỗi lần cười cũng luôn phát ra tiếng "Lạc lạc", khuôn mặt đẹp trai lập tức đen lại.

Hắn nghiến răng hàm, hung hăng trừng Hắc Nhãn Kính một cái.

Hắc Nhãn Kính có chút mạc danh kỳ diệu, không biết mình lại chọc giận tiểu tổ tông ở chỗ nào?

Ngô Mặc lần này cũng dứt khoát, không đợi Hắc Nhãn Kính hỏi, hung tợn nói: "Ra ngoài xong vứt ngay cái kính râm của anh đi cho tôi, đổi cái màu hồng, màu trắng, màu gì cũng được, đừng có chơi màu đen, tôi nhìn mà phát bực." "Còn nữa, sau này cấm phát ra tiếng cười 'Lạc lạc' như bị bóp đuôi đấy nữa, đừng trách tiểu gia tôi đấm cho." "Hả?" Hắc Nhãn Kính thực sự có chút mông lung.

Kính râm?

Tiếng cười?

Đây là cái gì với cái gì?

Mình đeo kính râm bao lâu nay, sao hôm nay tiểu tổ tông lại nhìn không thuận mắt?

Hắn không phải con giun trong bụng Ngô Mặc, căn bản không nghĩ ra được chỉ vì cái gã biến thái trước mặt này mà mình cũng bị vạ lây.

Ngô Mặc thấy Hắc Nhãn Kính không phản đối, mặc định là hắn đã đồng ý, lúc này mới gật đầu lộ vẻ hài lòng.

Hắn tập trung sự chú ý trở lại người phía trước.

Miễn cưỡng kìm nén cảm giác muốn nôn mửa, cao giọng hỏi: "Đừng nói nhảm, ông rốt cuộc là ai?" "Ta?" Người trước mắt phất phất vạt áo voan đen, khinh miệt nhìn mấy người một cái, cực kỳ khinh thường nói: "Tùng Tán Kiền Bố, ngươi sẽ không nhận không ra bản Quốc sư đấy chứ?" Tiếp đó ngón tay hắn vểnh lên, tự ngôn tự ngữ: "Cũng đúng, bản Quốc sư nay dung mạo như hoa, lại có một bộ da trẻ trung, ngươi nhận không ra cũng là bình thường." "Ngươi có phải rất kinh ngạc không?

Không ngờ chứ gì, đề nghị năm đó của ta không chỉ chính xác, mà còn đạt được trường sinh chi thể." "Còn ngươi thì sao?

Ha ha ha, một nhà ba người bị ta khống chế, ta bảo các ngươi đi hướng Đông, các ngươi sẽ không dám đi hướng Tây, có phải rất không cam lòng hay không?" Hắn dường như cũng nhịn đã lâu, nay trước mặt kẻ thù chính trị hận không thể kể lể hết một lượt những chuyện đắc ý của mình.

Không vì cái gì khác, chỉ để chứng minh quyết sách năm đó của mình là đúng đắn.

Thổ Phồn Quốc sư vừa nói vừa đi chân trần về phía trước.

Dáng vẻ hào không phòng bị, dường như căn bản không để đám người Ngô Mặc vào mắt.

Hắn đi một bước lắc ba cái, uốn éo cái eo phì nhiêu đi về phía mọi

người.

Lớp voan mỏng bay bay, một mùi tanh tưởi khó ngửi phả vào mặt. "Ọe!" Vương Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn nổi.

Nếu không phải tay nhanh bịt miệng, sợ là đã phun ngay tại trận.

Cũng may là thế, nếu không cái ti giả rơi xuống đất rồi nhặt lên lại?

Nghĩ thôi Vương Bàn Tử cũng có thể nôn cả năm.

Ngô Tà cũng chẳng khá hơn là bao.

Cậu nhíu mày khổ sở, cố gắng nín thở để hít ít mùi xú uế đi một chút.

Lâm Phong mặc kệ, trực tiếp lôi khăn mặt trong ba lô ra, nhanh gọn lẹ buộc lên mặt.

Khá lắm, mặt buộc khăn trắng, thân dưới mặc bỉm trắng, hình tượng tổng thể quả thực thảm không nỡ nhìn.

Trương Khởi Linh đứng phía sau, ngửi mùi hôi thối mà mặt không biến sắc.

Người biết thì hiểu anh đã quen rồi, người không biết còn tưởng khứu giác ông này bị hỏng.

Ngô Mặc biết Giải Ngữ Hoa mắc bệnh sạch sẽ, chỉ sợ y bị mùi này kích thích đến nôn mửa.

Hắn lao vọt lên chắn trước mặt y, dùng thân thể cách ly Giải Ngữ Hoa và Thổ Phồn Quốc sư.

Một tay hắn bịt mũi, một tay giơ Hàn Quang Côn, nộ hống: "Dừng!

Bước thêm bước nữa ông đây chặt chân mày!" Hắn hiện tại thật sự có chút hối hận.

Sớm biết mùi cơ thể Quốc sư nặng thế này, thà nghiến răng đổi vài cái mặt nạ phòng độc còn hơn.

Dù sao cũng nợ tiền rồi, cũng chẳng quan tâm nhiều hay ít.

Huống hồ từ xưa chẳng phải có câu, nợ càng nhiều càng an toàn sao, dù sao nếu mình mà "tạch" thật, hệ thống một xu cũng đừng hòng thu hồi vốn.

Cũng may hệ thống rất có nguyên tắc, không đọc trộm tiếng lòng của hắn.

Nếu không Ngô Mặc sau này đừng nói quỵt nợ, không trả tiền trước thì đừng hòng hệ thống thèm để ý đến hắn nữa. "Các ngươi là người Đường?" Thổ Phồn Quốc sư dừng bước, cuối cùng cũng chịu đặt tầm mắt lên đám người Ngô Mặc.

Hắn đánh giá cách ăn mặc của mấy người, phát hiện trang phục khác xa với Thổ Phồn.

Thời gian đầu hắn nghi ngờ bọn họ là gian tế Đại Đường phái tới.

Bị ảnh hưởng bởi tư duy hạn hẹp, hắn cũng giống Tùng Tán Kiền Bố, cho rằng Đại Đường và Thổ Phồn là hai đế quốc vô cùng vĩ đại, không dễ gì bị thay thế.

Do đó ý nghĩ đầu tiên khi gặp nhóm Ngô Mặc chính là Đại Đường phái người đến làm khó mình.

Chỉ là hắn căn bản không để ý đến Đại Đường.

Thổ Phồn địa thế hiểm yếu.

Đại Đường muốn tấn công Thổ Phồn, trước tiên cần khắc phục chính là vấn đề thể chất.

Hơn nữa, Thổ Phồn sống chết thì liên quan gì đến hắn?

Đợi hắn hấp thụ toàn bộ sức mạnh của ma nữ xong, muốn sáng tạo một đế quốc mới quả thực dễ như trở bàn tay.

Đến lúc đó hắn sở hữu năng lực trường sinh, lại sở hữu quyền lực vô thượng.

Thiên hạ mỹ nam cung hắn sai khiến, thiên hạ tài phú cung hắn tiêu xài.

Đối phó một cái Đại Đường cỏn con, tính là cái gì chứ?

Hắn lúc này đang ở trạng thái cuồng vọng cực đoan, căn bản không nghĩ tới sức mạnh của ma nữ đối với hắn mà nói chính là con dao hai lưỡi.

Lúc ở xa mùi còn chưa nồng nặc thế này, nay cách Ngô Mặc chỉ hai mét.

Quốc sư vừa mở miệng, mùi hôi thối ngập trời.

Dạ dày Ngô Mặc đảo lộn như nước sôi trong nồi, nếu không phải cắn chặt lấy cái ti giả, thật sự có thể biểu diễn ngay tại chỗ thế nào gọi là đài phun nước.

Bao nhiêu năm không tắm rồi?

Sao một chút vệ sinh cá nhân cũng không chú ý thế nhỉ?

Nhà ai trường sinh mà ở bẩn như lão này?

Không được.

Chương 934

Quay về phải chòng chọc giám sát lão Trương và Kính ca, tối thiểu một tuần phải tắm một lần, nói gì thì nói cũng phải làm gương tốt cho giới nhân sĩ trường sinh chứ.

Tùng Tán Kiền Bố rất trượng nghĩa.

Ông ta thấy sắc mặt Ngô Mặc khó coi, cầm trường mâu bước tới, trầm giọng nói: "Tại sao?

Ngươi và ta quen biết từ nhỏ, ta tự hỏi chưa từng có chỗ nào có lỗi với ngươi, vì sao lại thiết kế hãm hại gia đình ba người ta?" Câu cuối cùng, Tùng Tán Kiền Bố nghiến răng nhìn chằm chằm Quốc sư, đôi mắt lộ ra sát khí, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Ông ta hận a.

Mình và phu nhân không sao, nhưng con trai có tội tình gì?

Vừa ra đời đã đối mặt khốn cục, hoàn toàn là bị người cha ngu ngốc như mình liên lụy.

Phải nói một câu, Tùng Tán Kiền Bố quả thực để ý con cái hơn rất nhiều đế vương khác.

Hoặc có thể nói là để ý Tang Cát - kết tinh tình yêu giữa ông ta và người mình yêu hơn tất thảy. "Ông nói cái gì?

Không có lỗi với ta sao?" Quốc sư giờ khắc này giống hệt như oán phụ nhập vào người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tùng Tán Kiền Bố, trong miệng phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ: "Ông dựa vào đâu mà nói thế?

Ông biết cái gì?

Ông cái gì cũng không biết." Ngô Mặc lùi lại phía sau mấy bước, sợ nước bọt hôi thối của hắn phun vào người mình.

Đồng thời trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái.

Lời lẽ của Quốc sư sao nghe cứ như đang tố cáo Tùng Tán Kiền Bố là tra nam thế nhỉ?

Hắn xuất phát từ lòng hiếu kỳ, nén cảm giác buồn nôn lại cẩn thận quan sát Quốc sư vài lần, muốn xem rốt cuộc đối phương bị làm sao.

Nào ngờ, chỉ liếc mắt một cái, hắn lập tức ngây ngẩn cả người.

Thứ treo bên hông hắn là cái gì vậy?

Hình dáng dài, có lỗ.

Chẳng lẽ là cây cốt địch (sáo xương) mà mình trăm phương ngàn kế muốn tìm?

Vãi chưởng thật.

Phật tổ, Tiên đế, Maria ơi, xin đừng là cốt địch nhé.

Tên tôn tử này toàn thân hôi thối nồng nặc.

Mình đứng cách hai mét còn hận không thể nôn đầy mặt hắn.

Nếu phải thò tay đi lấy cốt địch?

Thương thiên ơi, đại địa ơi, mình có bị hun chết không đây?

Ngô Mặc nội tâm vô cùng giằng xé.

Hắn suy đi tính lại, nảy ra một ý tưởng, hay là bỏ tiền thuê người cướp đồ về?

Nhưng chưa đầy một giây sau đã phải từ bỏ ý định này.

Trong đại điện đều là người mình, tìm đâu ra người ngoài giúp cướp đồ?

Suy nghĩ lung tung của hắn chỉ kéo dài chưa đến một phút đã bị Giải Ngữ Hoa cắt ngang. "Tiểu Mặc, em phát hiện ra chuyện gì à?" Giải Ngữ Hoa đứng sau lưng Ngô Mặc.

Anh hơi nghiêng đầu nhìn về phía trước, thấy ánh mắt Ngô Mặc dán chặt vào thắt lưng Quốc sư túc tắc cũng phải một phút, không nhịn được khẽ hỏi. "Không có." Ngô Mặc không cần nghĩ ngợi đáp ngay: "Em chỉ là bị hun đến chóng mặt thôi, thật không ngờ tên này còn thối hơn cả bánh chưng trong quan tài." Ngô Mặc không muốn nói cho Giải Ngữ Hoa biết chuyện mình muốn lấy cốt địch.

Hắn quá hiểu tính cách mấy ông anh này.

Bọn họ đối xử với hắn tốt đến mức móc tim móc phổi.

Chỉ cần hắn thích thứ gì, bọn họ có phải đào hầm khoét vách cũng sẽ giúp hắn lấy về.

Nhưng trước mắt thì không được.

Tên Quốc sư Thổ Phồn này quá tà tính, lại còn mang mùi cơ thể, quỷ mới biết chạm vào hắn có bị lây virus gì không?

Ngô Mặc cho rằng không thể để anh em mạo hiểm.

Hắn định đích thân ra tay, nhất định phải lấy được cốt địch.

Còn chuyện cây sáo có thối hay không?

Cùng lắm thì dùng miếng lót giày của tên Mù bọc lại, cho hắn một chiêu 'lấy độc trị độc', dù sao hai thứ đó chẳng cái nào thơm tho gì, cứ để chúng nó tự tương tàn đi.

Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Mặc nhíu mày, lắc đầu lấy từ trong túi ra một chiếc khăn tay đưa tới trước mặt hắn: "Đeo vào đi, cũng đỡ được chút ít." Kể từ sau vụ quần lót trùm đầu, Giải Ngữ Hoa mỗi lần xuống mộ trong túi nhất định sẽ thủ sẵn khăn tay, đã trở thành thói quen cá nhân.

Ngô Mặc nhìn chiếc khăn tay thì sững sờ một chút.

Có điều cũng không nói gì, nhận lấy khăn tay nhanh chóng buộc lên mặt.

Cũng không biết là tác dụng tâm lý hay chất lượng khăn tay tốt thật, tóm lại cảm giác không khí trong lành hơn không ít, ít nhất mùi vị buồn nôn cũng giảm đi vài phần.

Đầu này hắn động tác nhỏ liên tục, đầu kia Quốc sư vẫn như oán phụ đang lên án Tùng Tán Kiền Bố. "Ông và ta quen biết hiểu nhau từ nhỏ, ta vì ông mà từ bỏ tín ngưỡng cá nhân để bái nhập vào giáo phái, ông có biết ta đã gặp phải chuyện gì không?" "Độc trùng độc xà cắn xé, sư huynh đệ chèn ép bài xích, sư phụ lăng nhục đánh mắng, ta có từng than với ông một câu nào chưa?" "Vì giúp ông phục thù, ta hy sinh bản thân đi hầu hạ con chó già kia, ông biết lúc đó ta nghĩ gì không?

Ta hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn, ta thề có một ngày nhất định sẽ bắt hắn trả giá thảm khốc." Tùng Tán Kiền Bố vẻ mặt cứng đờ.

Ông ta nằm mơ cũng không ngờ trong miệng Quốc sư lại thốt ra những lời này.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng rặn ra được một câu: "Tiền nhiệm Quốc sư cũng là chết trong tay ngươi?

Ngươi hại ta, chính là để báo thù?" "Báo thù?" Trên mặt Quốc sư lộ ra hận ý, "Ta muốn báo thù thì thiếu gì cơ hội, căn bản không cần phí sức lực lớn đến thế.

Ông biết không?

Khi ta biết được bí mật trong giáo phái rằng dưới lòng đất Thổ

Phồn đang trấn áp Ma nữ, trong lòng ta vui mừng biết bao nhiêu?" Hắn ngẩng đầu cảm thán: "Ma nữ a, sức mạnh cường đại, ai mà không muốn có được chứ?" "Nhưng ông biết trong lòng ta nghĩ thế nào không?" Quốc sư trừng lớn mắt, giận dữ nhìn Tùng Tán Kiền Bố, gầm lên: "Người đầu tiên ta nghĩ đến chính là chia sẻ cùng ông, chỉ cần chúng ta có được sức mạnh của Ma nữ, là có thể trường sinh vĩnh viễn, mãi mãi bầu bạn bên nhau." "Nhưng ông nói thế nào?

Ông nói không!

Ông cư nhiên vì lũ tiện dân kia mà từ chối ta." "Lũ tiện dân đó sống hay chết thì liên quan gì đến ông và ta?" "Chỉ cần chúng ta có sức mạnh, nô lệ hay binh lính hùng mạnh cỡ nào mà chẳng có được?

Chết vài vạn nô lệ thì tính là cái gì?" Quốc sư càng nói càng hận, ngũ quan vốn đã khó coi giờ vặn vẹo thành một đoàn.

Nhìn sơ qua còn tưởng cái bánh bao thành tinh.

Tùng Tán Kiền Bố lắc đầu, cắt ngang lời kể lể của Quốc sư, nghiêm mặt nói: "Họ cũng là con người, cũng có cha mẹ người thân, sao ta có thể dùng máu thịt của họ để thỏa mãn tư dục của bản thân?

Huống chi lúc đó ngươi căn bản là muốn lấy họ ra làm vật thí nghiệm, đó không phải một mạng người, mà là tính mạng của mấy vạn người, ta khẳng định sẽ không dễ dàng đồng ý." "Lạc lạc lạc." Quốc sư lại phát ra tiếng cười khó nghe, che miệng nói: "Đúng vậy, chính vì ông từ chối, cho nên ta mới phải nghĩ cách đoạt được cỗ lực lượng này, ta muốn cho ông biết, không có ông, ta cũng vẫn thành công." Hai người lời qua tiếng lại, kể lể những bí mật mà người ngoài không biết.

Cũng may tốc độ nói không quá nhanh, Ngô Tà phiên dịch rất kịp thời, Vương Bàn Tử và Lâm Phong cũng hiểu được đầu đuôi câu chuyện.

Sắc mặt Vương Bàn Tử khó coi như bị táo bón.

Hắn nhìn Quốc sư, lại sờ sờ cái đầu trọc lốc của mình, nhịn không được thở dài một hơi: "Thiên Chân, cậu nói xem tôi có phải nên giảm béo thật không?

Nhỡ đâu sau này giống cái dạng của tên kia, Vân Thải liệu có ghét bỏ tôi không?" "Ghét bỏ?" Ngô Tà trợn trắng mắt, tức giận nói: "Tên Bàn Tử chết tiệt kia, vẫn là khoan hãy lo mấy chuyện đó đi, chúng ta trước mắt có qua được cửa này hay không còn chưa biết đâu, anh nhìn thi thể hai bên xem, tôi cứ cảm thấy trong lòng hơi..." Lời còn chưa nói hết, bên cạnh đột nhiên thò ra một bàn tay to bịt chặt miệng hắn, nhét ngược nửa câu sau trở lại.

Tốc độ quá nhanh, làm hồn vía Ngô Tà muốn bay mất.

Suýt chút nữa tưởng mình lại nói linh nghiệm cái gì rồi.

Ngay khi hắn định giơ dao chém loạn, Vương Bàn Tử thấp giọng hô một câu: "Tiểu Ca, cậu làm gì mà bịt miệng Thiên Chân?" Ngô Tà hoàn toàn ngơ ngác.

Tầm mắt hắn lần theo ngón tay dò xét lên mặt đối phương, vừa vặn bốn mắt nhìn nhau với Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh thu tay về.

Ngô Tà nén cơn giận đang dâng lên họng xuống, lập tức mở miệng: "Tiểu Ca, anh làm gì thế?

Chương 935

Suýt thì dọa chết tôi rồi." Trương Khởi Linh không nói gì, Hắc Nhãn Kính lại ung dung bồi thêm một câu: "Đồ đệ ngốc, cái nết của cậu trong lòng cậu không có số à?

Ách Ba là sợ cái miệng quạ đen của cậu, nên mới ra tay giúp cậu thu lời về đấy." Ngô Tà luôn cho rằng Hắc Nhãn Kính nói chuyện với đánh rắm chẳng khác gì nhau.

Hắn giơ ngón tay giữa về phía đối phương, lại chuyển ánh mắt sang mặt Trương Khởi Linh, muốn xác nhận xem có phải vì nguyên nhân này không.

Nhưng nhìn mãi cũng chẳng nhận được đáp án mình muốn.

Trương Khởi Linh mặt vô biểu tình, trấn định tự nhiên nhìn về phía trước.

Phảng phất như người vừa đưa tay bịt miệng hắn căn bản không phải là anh.

Hắc Nhãn Kính nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Ngô Tà, cười hắc hắc quái dị hai tiếng: "Đồ đệ ngốc, có gì mà nhìn, sự thật là như thế, cậu cứ nhận mệnh đi." Ngô Tà giờ cũng đâu phải dạng vừa.

Hắn hung hăng trừng Hắc Nhãn Kính mấy cái, nhanh chóng đốp chát lại: "Cười cái rắm, cứ như vịt đực ấy, hèn gì Tiểu Mặc không cho anh cười, thật sự là quá khó nghe." Mấy ông anh này chẳng ai là người hiền lành.

Đặc biệt trong hoàn cảnh đặc thù, hận không thể nghe thấy tiếng động gì cũng phải phân tích ra mấy âm điệu.

Do đó câu Ngô Mặc nói xấu Hắc Nhãn Kính, mấy người bọn họ đều nghe lọt tai.

Giờ phút này vừa vặn bị Ngô Tà lôi ra làm vũ khí ngôn ngữ công kích Hắc Nhãn Kính.

Sư đồ hai người ai cũng không nhường ai, lời qua tiếng lại đấu võ mồm.

Có điều âm thanh của họ rất nhỏ, cũng không làm phiền đến cuộc đối thoại giữa Tùng Tán Kiền Bố và Quốc sư.

Hai người kia một vị đã nghẹn cả ngàn năm, vị còn lại thì nhất quyết muốn có một đáp án, miệng cứ xì xà xì xồ nói không ngừng.

Ngô Mặc càng nghe càng thấy có chút không đúng.

Lời trong lời ngoài của Quốc sư đều là đang khiển trách Tùng Tán Kiền Bố không giữ lời hứa, bội tín bạc nghĩa, có lỗi với sự hy sinh của hắn.

Nhưng vấn đề là, hai người tối đa cũng chỉ là anh em huynh đệ.

Có cần thiết phải bày ra bộ dạng khổ đại thù thâm như bà góa già thế kia không?

Ngô Mặc nhất thời ngơ ngác, không hiểu rõ quan hệ cụ thể của hai người.

Hắn suy tính một chút, dứt khoát đi hỏi Xích Tôn Công chúa chẳng phải sẽ rõ ràng sao? "Đại tỷ, em hỏi chút được không?" Ngô Mặc đi đến bên cạnh Xích Tôn Công chúa, hạ thấp giọng hỏi: "Tên tôn tử này với Lão Tùng rốt cuộc là quan hệ gì?

Sao em nghe cứ có cảm giác oán phụ thế nào ấy nhỉ?" Kể từ lúc Tùng Tán Kiền Bố tiến lên đối đầu với Quốc sư, Xích Tôn Công chúa trong lòng vẫn luôn treo lơ lửng một hơi.

Một là sợ Tùng Tán Kiền Bố chịu thiệt, hai là sợ Quốc sư nói ra những lời không hay.

Chuyện bị Quốc sư lăng nhục trước đám đông giống như một cái gai đâm sâu vào lòng Xích Tôn Công chúa, khiến bà hít thở cũng thấy đau đớn.

Ngô Mặc đi tới, vô hình trung mang đến cho bà một tia dựa dẫm.

Cơ thể bà bất giác dựa gần về phía Ngô Mặc một chút, thở dài giải thích: "Đệ đệ, cậu có điều không biết, ác tăng và Tán Phổ quen biết từ nhỏ, quan hệ hai người như huynh đệ, như tri kỷ, thậm chí ăn cùng bàn, ngủ cùng giường, gần như hình với bóng." Xích Tôn Công chúa hận thấu xương Quốc sư, nghĩ nửa ngày chỉ nguyện ý dùng từ 'ác tăng' để gọi đối phương. "Vãi, quá nhỏ mọn rồi đấy." Ngô Mặc nhìn chằm chằm Quốc sư phía trước, vẻ mặt khinh thường: "Không phải chỉ là anh em tốt lấy vợ nên lơ là hắn thôi sao?

Có cần thiết chuyện bé xé ra to làm ra cái màn này không?

Nói thật chứ, nếu thằng Phong tử cưới vợ sinh con, ông đây hận không thể mang hết đồ tốt chất đầy cửa nhà nó, mong sao cả nhà ba người bọn nó hòa thuận mỹ mãn ấy chứ." Xích Tôn Công chúa không biết Phong tử trong miệng Ngô Mặc là ai, nhưng trong lòng lại rất hâm mộ người đó có được người anh em tốt như Ngô Mặc.

Mấy người còn lại cũng đưa mắt nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt như có điều suy tư.

Duy chỉ có Lâm Phong trợn trắng mắt.

Hắn quá hiểu Ngô Mặc rồi.

Đừng nhìn đại nhi tử nói lời tình chân ý thiết, thực tế chắc chắn nó sẽ ăn vạ ở nhà mình ăn chực uống chực, đợi mình hầu hạ nó thì có.

Khi mọi người đang hóng hớt xem kịch vui, dị biến đột nhiên phát sinh.

Quốc sư không hề báo trước đã ra tay trước.

Hắn vung tay gấu lao tới đánh vào ngực Tùng Tán Kiền Bố, bộ váy sa mỏng màu đen trên người theo động tác bay múa loạn xạ, lộ ra vô hạn "xuân quang".

Tùng Tán Kiền Bố phản ứng không chậm.

Ông ta nhanh chóng lùi lại, tránh né công kích, giơ trường mâu quát: "Hai người chúng ta hôm nay cắt bào đoạn nghĩa, nhất định phải phân cái ngươi chết ta sống." Nói xong hai tay nắm chặt trường mâu đấu cùng một chỗ với Quốc sư.

Ông ta cũng không muốn nói nhảm nhiều nữa.

Đối phương hại mình nhà tan cửa nát, cho dù nói nhiều hơn nữa thì có thể thế nào?

Sự đã đến nước này, nói nhiều vô ích.

Chỉ có giết đối phương mới có thể giải trừ lời nguyền trên người phu nhân và con cái.

Hai người quen biết từ nhỏ, vô cùng quen thuộc chiêu thức và động tác của đối phương, nhất thời đánh đến khó phân thắng bại.

Đúng lúc này, một cây gậy đột nhiên xuất hiện, hung hăng đập mạnh vào lưng Quốc sư.

Quốc sư bị quật lảo đảo một cái.

Hắn thẳng người quay đầu nhìn lại, phát hiện là tên người Đại Đường tóc ngắn đánh lén sau lưng, lập tức giận không thể át mắng: "Người Đường quả nhiên đều rất ti bỉ vô sỉ, giỏi trò đánh lén sau lưng, đã như vậy thì đừng trách ta không khách khí." Ngô Mặc xưa nay chưa từng là người tuân thủ quy tắc.

Lúc đóng phim hắn đã luôn cảm thấy, khi địch ta hai bên đánh nhau, một đám đứng xung quanh xem náo nhiệt có phải bị bệnh không?

Đều là đối thủ, quản cái gì mà mặt mũi hay không mặt mũi, giảng cứu hay không giảng cứu?

Giết chết là chính, những thứ khác là phụ a.

Dù sao lịch sử đều do kẻ thắng viết nên.

Chỉ cần xử đẹp đối phương, đạt được mục đích chẳng phải là xong việc sao?

Còn phải giảng cứu cái gì quy tắc giang hồ?

Thể diện của tướng quân à?

Hắn nghe Quốc sư nói, giật chiếc khăn tay trên mặt xuống, giơ ngón tay giữa lên, bĩu môi vẻ mặt đầy khinh thường: "Xùy, vị trí giả này, Gia tò mò hỏi một câu, có phải ông họ Nhược không (Nhược trí)?

Nếu không sao nói chuyện như não bị thiếu tiền cước thế?" Quốc sư không nghe hiểu hàm nghĩa trong lời Ngô Mặc.

Nhưng hai chữ "trí giả", hắn lại cho rằng là đang khen mình.

Trên khuôn mặt xấu xí lộ ra một tia đắc ý, vểnh ngón tay hoa lan phát ra tiếng cười "lạc lạc": "Coi như ngươi biết điều, bản Quốc sư nãi là trí giả vĩ đại nhất trong lịch sử Thổ Phồn, chỉ có ta mới có thể đạt được sức mạnh của Ma nữ để trường sinh." Hắn lại tỉ mỉ đánh giá Ngô Mặc vài lần, liếm liếm đôi môi phì đại, trong mắt lóe lên một tia tham lam: "Tiểu huynh đệ, ngươi trông mày thanh mục tú, chi bằng đi theo bên cạnh bản Quốc sư làm một thị tùng đi, chỉ cần ngươi hầu hạ bản Quốc sư cho tốt, ta sẽ ban cho ngươi trường sinh, ngươi thấy thế nào?" Để thuyết phục Ngô Mặc, hắn lại bổ sung một câu: "Vùng đất Thổ Phồn chúng ta địa thế hung hiểm, Đại Đường phái ngươi tới đây, nói trắng ra là để ngươi đi chịu chết.

Thay vì chết ở đây chi bằng bồi ta trường sinh, chẳng phải sướng sao?" Ngô Mặc nhìn cái mặt như lợn của hắn đã muốn nôn rồi.

Lại nghe mấy lời buồn nôn chết đi được này, càng không khống chế nổi bản thân, vung gậy dồn sức đập vào đầu đối phương.

Hắn hiện tại trong lòng chỉ có một ý nghĩ -- thanh lý rác rưởi trên địa cầu.

Cùng lúc đó, Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa, Trương Khởi Linh và Lâm Phong bốn người toàn bộ đều ra tay, mỗi người cầm binh khí gia nhập chiến cục.

Mà Tùng Tán Kiền Bố ngược lại bị đẩy ra vòng ngoài, chống trường mâu có chút ngẩn người.

Ngô Tà nắm đại đao chó Khukri muốn xông lên, cánh tay lại bị Vương Bàn Tử gắt gao kéo lại: "Thiên Chân, cậu đừng làm bừa, cậu đến gần đối phương dễ tiếp thêm năng lượng cho người ta lắm." "Phi, tên Bàn Tử chết tiệt, anh nói cái gì đấy?" Ngô Tà tức giận trợn trắng mắt, "Tôi có phải thanh năng lượng đâu, tiếp năng lượng cái gì?

Đừng có nháo nữa, mau động thủ." Nhìn những gương mặt tuấn tú trước mắt, khuôn mặt xấu xí của Quốc sư lộ ra thần sắc tham lam.

Biểu tình thần thái phảng phất Trư Bát Giới nhìn thấy nhân sâm quả, hận không thể trái ôm phải ấp gặm mấy miếng.

Tùng Tán Kiền Bố đều nhìn đến ngây người.

Ông ta nhất thời không dám tin, người huynh đệ hào sảng đại khí trước kia của mình, sao giờ lại biến thành cái dạng này?

Õng ẹo tạo tác, khiến người ta chán ghét.

Quốc sư không biết suy nghĩ trong lòng Tùng Tán Kiền Bố.

Hắn nuốt nước miếng, vẫn định dùng trường sinh làm mồi nhử:

"Bản Quốc sư thiên phú dị bẩm, không ngại nhiều thêm mấy nam sủng, mấy người các ngươi bỏ vũ khí xuống quy thuận bản Quốc sư, sau này hưởng dùng lợi ích không hết." Đáp lại hắn là một loạt công kích.

Cây gậy của Ngô Mặc vung lên vù vù, nhắm vào cái đầu trọc lốc mà đập loạn.

Chương 936

Hắc Nhãn Kính mặt âm trầm, dao găm nhắm thẳng mắt Quốc sư mà đâm.

Trước mắt không rõ yếu hại trên cơ thể Quốc sư, chỉ có thể tấn công theo tiêu chuẩn con người.

Côn thuật của Giải Ngữ Hoa cũng không phải dạng vừa.

Anh căm hận Quốc sư vũ nhục Ngô Mặc, ra tay tương đối không nể mặt, không phải đánh vào ngực thì là thọc sau lưng, tóm lại chiêu nào cũng nhắm vào yếu hại.

Trương Khởi Linh vung Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp chém về phía cổ Quốc sư.

Nhát dao này nếu chém trúng thật, Quốc sư phỏng chừng sẽ một phân thành hai, tạo ra cái phân thân.

Lâm Phong càng không giảng cứu.

Vũ khí trong tay hất từ dưới lên trên, mục tiêu là cây tăm xỉa răng ở nửa thân dưới của Quốc sư.

Mấy người phối hợp tương đối ăn ý, binh khí cũng thực sự đánh lên người Quốc sư như bọn họ dự tính.

Tuy nhiên chuyện không ngờ đã xảy ra.

Quốc sư chẳng hề hấn gì.

Cơ thể hắn phảng phất như đúc bằng thép ròng.

Không những không bị tổn thương, ngược lại còn phát ra tiếng kim loại va chạm.

Chỉ có điều chân đứng không vững, bị đánh lùi lại mấy bước.

Hắn đứng vững gót chân, ngẩng đầu nhìn mấy người cười dâm đãng: "Các ngươi đừng giãy giụa nữa, vẫn là ngoan ngoãn quy thuận bản Quốc sư đi, ta sẽ mang đến cho các ngươi khoái lạc vô thượng, để các ngươi lĩnh ngộ được sự mỹ diệu của trường sinh." Ngô Mặc thực sự là nhịn không nổi nữa.

Hắn cắn cái núm vú giả bên trái răng, phá khẩu đại mạ: "Khoái lạc?

Ông đây giết chết mày là khoái lạc nhất, mày có muốn hiến thân không?

Còn nữa, cút mẹ mày xa ông đây ra một chút, ông đây dị ứng với mấy thằng ngu l, dễ bị hắt xì hơi lắm." "Nhị gia, nói chuyện với cái thứ không phải người thì có gì để nói, giết chết cho xong." Hắc Nhãn Kính mân mê con dao găm, cười khẩy một tiếng: "Thật không ngờ, Quốc sư Thổ Phồn hóa ra là thái giám trời sinh, hèn gì bên dưới còn chưa to bằng cái tăm xỉa răng." Lâm Phong cũng là kẻ mồm mép, lập tức bồi thêm một câu: "Đừng đùa, bên dưới á?

Bố mày trừng lòi cả mắt ra cũng có thấy đâu?

Đâu nào?" Vương Bàn Tử và Ngô Tà thập phần phối hợp cười cuồng dại, thể hiện đầy đủ tác dụng của đội cổ vũ.

Quốc sư bị chọc giận.

Trong mắt hắn, Ngô Mặc và mấy người kia trở thành nam sủng là sự bố thí của hắn dành cho họ.

Mấy tên này không những không cảm kích rơi nước mắt, ngược lại còn khẩu xuất cuồng ngôn, thực sự là đại nghịch bất đạo.

Xem ra phải cho chúng nếm chút khổ sở, để chúng biết ngỗ nghịch mình sẽ có kết cục thế nào.

Hắn tháo cốt địch bên hông xuống, quét mắt nhìn mọi người cười lạnh: "Các ngươi đã giúp Tùng Tán Kiền Bố, vậy thì ta sẽ cho các ngươi nếm thử thế nào gọi là phản bội.

Để các ngươi thể hội một chút cảm giác bị người mình để ý làm tổn thương là như thế nào." Nói xong liền thổi cốt địch.

Cốt địch phát ra âm thanh chói tai khó nghe, giống như oán quỷ đòi mạng, lại như tiếng ai oán của vong hồn địa ngục.

Thần kinh Ngô Mặc căng thẳng, lập tức lùi lại mấy bước.

Quay đầu chỉ chỉ vào miệng, nhắc nhở mấy ông anh ngàn vạn lần phải cắn chặt cái núm vú giả đừng để rơi xuống.

Giải Ngữ Hoa và mọi người tâm lĩnh thần hội, nhao nhao gật đầu ra hiệu đã hiểu.

Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn chủ cũng đồng dạng như thế.

Cả nhà ba người cộng thêm gã hộ vệ nửa thân dưới, bốn người cắn chặt núm vú giả, sợ không cẩn thận làm rơi.

Trong đám người chỉ có Tang Cát là không biết có ý gì.

Tưởng lầm Quốc sư thổi sáo là để chọc mình vui, điêu cái núm vú giả vô cùng nể tình mà vỗ tay.

Quốc sư thổi một lúc, phát giác tình hình có chút không đúng, Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn Công chúa sao đột nhiên không bị khống chế nữa?

Chẳng lẽ mình thổi sai rồi?

Hắn có chút không cam lòng, lại thổi một đoạn khúc khác.

Vẫn cứ không có phản ứng gì.

Hắn cầm cốt địch lật qua lật lại xem xét vài cái, lại dùng sức vẩy vẩy, lấy hết sức lực đổi sang một khúc mới dài hơn.

Ngô Mặc nhìn như xem khỉ diễn trò.

Một tay đút túi, cầm gậy đứng đó cười lạnh liên hồi.

Vương Bàn Tử sướng điên rồi.

Hắn biết ngay, đi theo lão đệ xuống mộ lúc nào cũng thống khoái thế này.

Để trào phúng Quốc sư Thổ Phồn, hắn móc trong túi ra một đồng xu ném qua, cười ha hả bồi một câu: "Không tồi, làm thêm bài nữa đi." Quốc sư dừng động tác, từ từ quay đầu, ánh mắt ác độc trừng Vương Bàn Tử: "Quỷ xấu xí, ngươi đang sỉ nhục ta?

Bản Quốc sư quyết định sẽ luyện chế ngươi thành con rối xấu xí, để ngươi vĩnh sinh vĩnh thế không được luân hồi." Khi Ngô Tà nín cười phiên dịch xong, Vương Bàn Tử bạo nộ.

Hắn như phát điên nhảy cẫng lên bắt đầu chửi đổng: "Mẹ kiếp mày nói ai là quỷ xấu xí?

Cái đồ đĩ già thối tha không biết xấu hổ, sống cả ngàn năm còn không chết, đúng là tốn phí không khí." Ngô Mặc rất biết việc, cầm gậy bật chế độ phiên dịch song song.

Không những thuật lại không sót một chữ, thậm chí còn thêm mắm dặm muối cảm ngộ cá nhân vào.

Khá lắm.

Không những không khống chế được Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn Công chúa, lại còn bị người ta chửi cho một trận tơi bời.

Quốc sư triệt để phát cuồng.

Hắn giơ hai tay lên, miệng niệm chú ngữ thật nhanh, từng luồng hắc khí từ bốn phía bốc lên.

Hộ pháp tăng đang quỳ hai bên từng người một đứng dậy, giơ vũ khí xông tới lần nữa.

Quốc sư ngửa mặt lên trời cười điên cuồng: "Bắt hết bọn chúng lại, ta muốn từ từ hưởng thụ thân thể mỹ mạo và sức mạnh trẻ trung của chúng." Ngô Mặc là người đầu tiên xông lên.

Hắn hiện tại chỉ có một ý nghĩ -- bất kể thế nào cũng phải giết chết tên khốn nạn này.

Quá mẹ nó ghê tởm rồi.

Tuy nhiên số lượng hộ pháp tăng quá đông, vây bọn họ vào giữa, trong thời gian ngắn rất khó xông tới gần Quốc sư.

Chỉ là hộ pháp tăng cũng rất khó chơi.

Mấy tên này còn dũng mãnh hơn vừa nãy vài phần.

Vừa đá bay một tên, tên khác lại liều mạng nhào tới, nhìn cái thế này căn bản không sợ đao thương kiếm kích.

Vương Bàn Tử hô to một tiếng: "Huynh đệ, mau nghĩ cách đi, mấy tên này căn bản không sợ chém, cứ tiếp tục thế này thì người chịu thiệt chỉ có thể là anh em mình thôi." Ngô Mặc cũng đang tính toán chuyện này.

Bất chợt nhớ ra, trong ba lô mình còn một món trang bị đặc thù -- súng phun lửa.

Sao mình lại quên mất thứ này nhỉ?

Đây không phải súng phun lửa bình thường, mà là đồ tốt phiên bản đã qua tay hắn cải tiến.

Không chỉ nhiệt độ cao, bên trong còn có một loại vật chất đặc thù có thể khắc chế tà vật.

Quả thực là thần khí hỏa táng, trực tiếp giúp bọn chúng hòa tan vào không khí.

Hắn giơ chân đá bay một tên hộ pháp tăng, hét với Hắc Nhãn Kính bên cạnh: "Kính ca, đỡ cho em một chút, em lấy cái vũ khí đối phó bọn nó, cho lũ này đi gặp Thượng đế." "Không thành vấn đề." Hắc Nhãn Kính cười xông lên phía trước.

Hắn giơ cánh tay đỡ đòn công kích của hộ pháp tăng, miệng còn không quên hỏi một câu: "Nhị gia, đồ tốt gì thế?" "Thần khí hỏa táng." Ngô Mặc đáp lại một câu, sau đó dựa vào tốc độ tay độc thân nhiều năm, với tốc độ như thần trộm móc súng phun từ trong ba lô ra.

Tiếp đó lại lôi ra một cái bình to bằng bàn tay.

Hắn lắp ráp hai thứ vào nhau, hô to với Lâm Phong: "Con trai, cho bọn nó ít bột thì là với ớt bột đi, bố mày phải gia tăng hỏa hầu cho bọn nó rồi." "Vãi, mày có dám nói buồn nôn hơn chút nữa không?" Lâm Phong vừa chửi vừa nghe lời móc từ trong túi ra một cái lọ nhỏ, nhắm vào đám hộ pháp tăng đang chạy loạn xạ mà xịt túi bụi.

Giải Ngữ Hoa và mấy người kia không hiểu Ngô Mặc và Lâm Phong định làm gì.

Chương 937

Có điều phán đoán từ đối thoại của hai người, phỏng chừng là muốn tung chiêu lớn.

Bọn họ rất giảo hoạt.

Mắt thấy Lâm Phong xịt xong một tên hộ pháp tăng, lập tức tung cước đá tên đó bay đến trước mặt Ngô Mặc.

Chủ yếu là tiết kiệm thời gian sức lực, tuyệt đối không để lọt lưới con cá nào.

Lâm Phong động thủ, Ngô Mặc cũng không nhàn rỗi.

Hắn canh chuẩn cơ hội, hét lớn một tiếng: "Các cục cưng tản ra một chút, Nhị gia muốn giải phóng ngọn lửa tình yêu của mình đây." Nói xong bóp cò, ngọn lửa dài ngoằng như con rồng khổng lồ nhe nanh múa vuốt, hung mãnh vồ về phía phe tà ác.

Tên hộ pháp tăng đầu tiên trúng chiêu, đến cái rắm cũng chưa kịp thả, dưới sự 'quan tâm' của ngọn lửa trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Ngô Mặc một kích đắc thủ, hưng phấn hai mắt sáng rực, xoay người lao về phía tên hộ pháp tăng thứ hai.

Nhiệt độ ngọn lửa vốn đã cao.

Lại cộng thêm Lâm Phong trước đó đã phun lên người chúng một ít vật phẩm đặc thù.

Hai thứ cường cường liên hợp tạo nên hiệu quả tuyệt giai.

Thủy hỏa vô tình.

Súng phun lửa hiện đại, nhiệt độ tuyệt đối không phải thứ người cổ đại có thể tưởng tượng được.

Huống hồ hàng Hệ thống xuất phẩm vốn đã vượt xa thời đại này, giờ lấy ra tuyệt đối là đại sát khí tiêu diệt thế lực tà ác.

Hắc Nhãn Kính và mấy người nhao nhao lùi lại, giao sân khấu cho Ngô Mặc.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà đều nhìn đến ngây người.

Trong lòng bắt đầu tính toán chi li, suy nghĩ xem sau này xuống mộ có nên mang thêm mấy ống súng phun lửa không? "Thiên Chân, tư duy của chúng ta có phải hơi cũ kỹ rồi không?" Vương Bàn Tử xoa xoa cằm, lầm bầm: "Không phải mang móng lừa đen thì là chém loạn xạ, lần nào cũng bị người ta đuổi như chó, Bàn gia cứ cảm thấy hơi mất mặt." "Anh nói xem chúng ta có nên tham khảo trang bị của Tiểu Mặc chút không?

Sau này cứ theo danh sách của nó mà sửa soạn đồ đạc?" Ngô Tà trầm ngâm một lát, có chút chần chừ nói: "Anh nói xác thực có đạo lý nhất định, nhưng cũng phải tham khảo tình hình thực tế.

Không nói cái khác, anh biết thổi kèn xona không?

Ca hát?

Nhảy múa?

Nhị nhân chuyển?" Ngô Tà liệt kê ra một đống danh sách.

Vương Bàn Tử trầm mặc.

Bên cạnh lại đột nhiên có người phát ra tiếng "Ừm".

Hai người ngạc nhiên quay đầu lại.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh đang đứng sau lưng họ, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu một cái.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa.

Hai người một trái một phải kéo lấy Trương Khởi Linh, định bức cung xem anh học được nhị nhân chuyển từ lúc nào.

Giải Ngữ Hoa liếc mắt nhìn một cái không hứng thú, lại tập trung toàn bộ tinh thần lên người Ngô Mặc.

Bất cứ thứ gì cũng có tính nguy hiểm.

Súng phun nhiệt độ quá cao, Ngô Mặc lỡ ngộ thương chính mình thì làm sao?

Anh chuyển niệm nghĩ lại, lại cảm thấy mình có chút lo xa.

Ngô Mặc không phải trẻ con, làm việc trong lòng có tính toán.

Việc mình cần làm là bổ sung chỗ thiếu sót, chứ không phải can thiệp vào quyết sách của hắn.

Nhưng con người đều có tư tâm.

Ngô Mặc đối với anh còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Anh có đôi khi không khống chế được mà muốn lo lắng thêm vài phần.

Hắc Nhãn Kính thì lại có cách làm khác.

Hắn đứng cách sau lưng Ngô Mặc không xa, khoa tay múa chân hét với hắn: "Nhị gia sang trái chút, bên phải còn một con cá lọt lưới kìa." Chiến trường thảm khốc, cứ thế bị hắn chơi thành hình thức game online.

Mà Ngô Mặc thì là nhân vật chính bị hắn điều khiển.

Lâm Phong khoanh tay đứng bên cạnh.

Hắn nhìn một màn trước mắt, không khỏi cảm thán một câu: "Nói thật lòng, vẫn là tên Mù thích hợp với đại nhi tử nhà mình hơn." Cán cân trong lòng hắn dần dần nghiêng về phía Hắc Nhãn Kính.

Không vì cái gì khác, chỉ vì tên này sau lưng không có gia tộc lôi thôi, cũng sẽ không lôi ra được một danh sách phụ nữ dài dằng dặc.

Còn về quá khứ có người yêu thân mật hay không?

Đó đều không tính là chuyện.

Với quãng thời gian sống của ông anh này mà nói, mấy người đó hoặc là đang ở viện dưỡng lão, hoặc là sớm đã nhập thổ vi an rồi.

Lâm Phong hiện tại sống chết cảm thấy Giải gia là gánh nặng.

Hắn thừa nhận Giải Ngữ Hoa đối với Ngô Mặc cực kỳ tốt, nhưng trách nhiệm gánh trên vai lại là thứ không thể chối bỏ.

Có điều nghĩ thì nghĩ vậy, cụ thể thế nào còn phải xem sự lựa chọn của đại nhi tử nhà mình.

Ngô Mặc đâu biết Lâm Phong có nhiều suy nghĩ quanh co lòng vòng thế?

Hắn hiện tại cầm súng phun lửa chạy loạn khắp sân, gần như muốn chơi đến điên rồi.

Sướng!

Quá mẹ nó sướng.

Mấy tên vừa nãy còn ra vẻ ta đây, giờ toàn bộ đều hóa thành tro bụi.

Vợ chồng Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn Công chúa đâu đã từng thấy đại trường diện loại này?

Từng người trốn thật xa, sợ lửa vô tình quét trúng người mình.

Trong miệng không ngừng lẩm bẩm "Hạp cáp hạp bổ", dịch sang tiếng Trung là ý chỉ Hỏa Thần.

Quốc sư đại kinh thất sắc.

Miệng cũng lẩm bẩm không ngừng, hắc khí trên người lại dày thêm một vòng bao vây lấy hắn.

Mắt thấy hộ pháp tăng từng người giảm bớt.

Hắn quyết tâm lấy cốt địch ra thổi tấu một khúc dài, đồng thời bước chân di chuyển, nhảy lên vũ điệu tế tự.

Khó coi.

Quá khó coi.

Lợn nhảy ba lê còn ưu mỹ hơn động tác của hắn.

Ngô Mặc nén buồn nôn tăng nhanh bước chân, chỉ trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, đại điện đã trống trơn.

Tất cả hộ pháp tăng đều hòa tan vào không khí, tiếp đó rơi xuống mặt đất trở thành bụi trần. "Bảo bối, làm đẹp lắm." Hắc Nhãn Kính vô cùng phối hợp, vừa vỗ tay vừa khen ngợi liên hồi, "Không hổ là Nhị gia nhà ta, có đầu óc thân thủ giỏi, ai da da, sao lại hoàn mỹ thế này chứ." Ngô Mặc đối mặt với màn tâng bốc vô não của Hắc Nhãn Kính thực sự không tiện lạnh mặt nữa, lườm hắn một cái, dở khóc dở cười mắng: "Cút sang một bên hóng mát đi, ai là nhà anh?

Anh đổi sang họ Ngô à?" "Hắc hắc, đổi họ?" Hắc Nhãn Kính căn bản không để ý, ngược lại cười càng vui vẻ, "Không thành vấn đề, chỉ cần Nhị gia nguyện ý, tôi lấy thân báo đáp cũng được." Ngô Mặc não bị chập mạch, cư nhiên thật sự tính toán một chút: "Ngô Nhãn Kính (Vô Nhãn Kính/Không có mắt)?

Có phải hơi 'nhị' quá không?" Vãi, cái gì loạn thất bát tao thế này?

Hắn ngay sau đó lập tức phản ứng lại, mình lại bị Hắc Nhãn Kính dẫn xuống mương rồi.

Chương 938

Lắc lắc đầu, ném hết mấy ý nghĩ linh tinh ra sau gáy.

Tập trung chú ý lực lại lên người Quốc sư.

Lúc này Tùng Tán Kiền Bố nhìn ra rồi, vội vàng nhắc nhở: "Đệ đệ, hắn đang nhảy Tế Quỷ Vũ, e rằng muốn triệu hồi toàn bộ ác quỷ ra đấy." "Ừm, đã hiểu." Ngô Mặc gật gật đầu. "Ngạ quỷ (Quỷ đói)?" Lâm Phong nghe phiên dịch xong, chớp chớp mắt, nghi hoặc nói: "Bọn Thổ Phồn không đốt vàng mã cho tổ tiên à?" Mọi người: "." Ngô Mặc tức giận mắng một câu: "Thằng 250 (đồ ngốc) này, có phải đợt trước chữa thương cho mày tiện tay chữa luôn cả trí thương rồi không?" "Ông ấy nói là Ác quỷ tà ác, không phải Ngạ quỷ đói khát, mày trong đầu toàn là ăn với uống thôi à?" Lâm Phong ngược lại cũng chấn chấn hữu từ: "Nói thừa, đánh nhau nửa ngày rồi, bố mày sớm đã đói meo mốc rồi.

Mày lúc nãy vừa thì là vừa ớt bột, làm tao thèm rỏ cả nước miếng." Vương Bàn Tử ghét bỏ bĩu môi: "Phong tử, khẩu vị cậu nặng thật đấy!" Ngô Tà cười định trêu vài câu, bỗng cảm thấy trên đỉnh đầu dường như có thứ gì đó nhỏ xuống cổ.

Cậu ta nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên.

Vừa vặn trừng lớn mắt nhìn nhau với nữ thi bên trên.

Không chỉ có vậy, bụng nữ thi nứt ra một khe hở, một con quái vật đầu tam giác đang từ trong khe hở thò đầu ra ngoài.

Cái đầu nhọn hoắt chỉ có độc một con mắt, láo liên nhìn loạn tứ phía.

Còn về thứ vừa nhỏ xuống cổ Ngô Tà?

Chính là chất lỏng chảy ra từ trong bụng nữ thi.

Phản ứng đầu tiên của Ngô Tà là tưởng mình hoa mắt.

Nhưng ngay sau đó lập tức tỉnh táo, hét lớn về phía Ngô Mặc: "Tiểu Mặc, thi thể hai bên biến hóa rồi." Lời vừa dứt, con quái vật đầu nhọn đã xé toạc bụng nữ thi, bay xuống như một con chuột cống khổng lồ.

Nó nhe hàm răng lởm chởm, lao thẳng về phía đỉnh đầu Ngô Tà.

Dựa vào độ cứng của hàm răng kia, nếu để nó cắn trúng Ngô Tà, chưa nói đến việc có virus hay không, ít nhất cũng phải đi tong một miếng thịt.

May mắn là Trương Khởi Linh đang ở sát cạnh Ngô Tà.

Giờ phút quan trọng, Hắc Kim Cổ Đao vung lên, chém con quái vật đầu nhọn làm hai nửa.

Chất lỏng đen sì bắn tung tóe trên mặt đất.

Không chỉ ăn mòn mặt đất tạo thành một cái hố, mà còn bốc lên mùi hôi thối khó ngửi. "Mẹ kiếp, ông đây biết ngay là không đơn giản thế mà." Ngô Mặc chửi thề một tiếng.

Hắn lao vọt tới, giương súng phun lửa trong tay bắt đầu càn quét đám nữ thi bên trên.

Tôn trọng?

Đáng thương?

Mấy suy nghĩ thánh mẫu đó đều bị hắn quẳng ra sau đầu.

Phụ nữ cổ đại đúng là đáng thương, vì địa vị thấp kém mà bị Quốc sư biến thành vật chứa nuôi dưỡng quái vật.

Nhưng chuyện đó thì liên quan quái gì đến hắn?

Bọn chúng hiện tại đối với phe mình chính là kẻ địch và tà vật.

Điều duy nhất hắn có thể làm là cho chúng được ngủ yên.

Có lẽ bọn họ cũng không muốn trợ Trụ vi ngược.

Vậy thì ông đây làm người tốt đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây, giúp các người triệt để giải thoát khỏi khổ nạn nhé.

Quái vật trong bụng nữ thi vừa định ngoi đầu lên đã bị Ngô Mặc dùng tốc độ cực nhanh thiêu thành tro bụi.

Hai bên hiện tại so chính là tốc độ tay.

Một bên là móng vuốt sắc nhọn, bên kia là Ngũ Chỉ Sơn của trai tân hơn hai mươi năm.

Trải qua một phen bác đấu, Ngũ Chỉ Sơn rốt cuộc thắng hơn một bậc.

Cái gọi là nhân lúc nó bệnh đòi mạng nó, Ngô Mặc đối với đám đồng thi bên kia cũng chẳng khách khí.

Một mạch quét sạch sành sanh toàn bộ tà vật trong đại điện, trừ tên Quốc sư ra.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà vỗ tay khen hay.

Ai cũng không ngờ giải quyết đám này lại dễ dàng như vậy?

Thế nhưng bọn họ đâu biết, Ngô Mặc đang đau lòng đến mức nghiến răng ken két.

Súng phun lửa quá đắt.

Vừa rồi hắn tranh thủ liếc nhìn không gian, bên trong chỉ còn lại ba bình nhiên liệu.

Lại nhìn giá cả trong thương thành, tim gan cũng run lên bần bật.

Chỉ một bình nhiên liệu nhỏ như vậy, hắn phải trả cái giá là một trăm triệu.

Nói cách khác, hắn hiện tại đang dùng kiểu 'lắm tiền nhiều của' ném tiền đập chết đám súc sinh này.

Nhưng đàn ông mà, chuyện gì cũng phải làm màu.

Dù có đau lòng vì tiền đến mấy, ngoài mặt vẫn phải biểu hiện ra khí thế vân đạm phong khinh.

Hắn tắt súng phun lửa, kiễng chân liếc xéo Quốc sư một cái, khinh bỉ nói: "Con đĩ già kia, thật ngại quá, lỡ tay tiễn hết đám nhân tình cường tráng của ngươi đi rồi, giờ ngươi còn hậu thủ gì thì lôi ra đây dắt đi dạo xem nào?" Sắc mặt Quốc sư khó coi cực điểm.

Hộ pháp tăng và đám tiểu quỷ bên trên đều là do gã tỉ mỉ sắp xếp.

Mục đích là để sau khi thức tỉnh, bọn chúng sẽ làm tiên phong giúp gã giành lấy đại quyền Thổ Phồn.

Dù sao thân là Quốc sư, sao có thể dễ dàng ra tay đối phó với một đám tép riu chứ?

Nhưng tên người Đường trước mắt lại hủy hoại toàn bộ tâm huyết của gã, quả thực là hiếp người quá đáng.

Giờ phút này gã nhìn Ngô Mặc không còn là ánh mắt nhìn nam sủng nữa, mà là nhìn kẻ thù không đội trời chung. "Lão nhị, phí lời với nó làm gì, mau thu thập nó đi rồi chúng ta còn chuồn." Lâm Phong lười nói nhảm với Quốc sư, thúc giục Ngô Mặc mau hành động.

Ngô Mặc hơi do dự.

Cốt địch vẫn còn trong tay Quốc sư, nếu mình dùng súng phun lửa liệu có làm hỏng cốt địch không?

Không phải hắn keo kiệt tiếc của, mà là sự đau đớn khi dung hợp huyết mạch quá khó chịu đựng.

Có cơ hội giảm bớt số lần đau đớn, hắn nhất định sẽ nắm lấy, tuyệt đối không bỏ qua.

Ngay lúc hắn đang tính toán, bên phía Quốc sư lại xuất hiện biến hóa mới.

Khuôn mặt xấu xí bắt đầu vặn vẹo.

Thịt mỡ từng khối từng khối chồng chất lên nhau, hình thành những cái u cục.

Trên da xuất hiện những đường vân đen.

Nhìn từ xa, giống như bên trong có vô số con giun đen đang nhúc nhích.

Trái ngược với ngoại hình xấu xí, động tác của gã ngày càng âm nhu.

Giọng niệm chú cũng thiên về giọng nữ.

Họa phong càng lúc càng quỷ dị, khiến người ta nhìn một cái là muốn tát chết gã vì kích động.

Lâm Phong thấy Ngô Mặc đứng đó bất động, tức khí lao tới, giật lấy súng phun lửa trên tay hắn. "Lão nhị, đứng sang một bên đi, xem bố mày tiêu diệt cái thằng khốn này thế nào." "Ấy, con trai..." Ngô Mặc vừa định ngăn cản.

Lời còn chưa nói hết, đã thấy Lâm Phong xách súng phun lửa lao lên.

Ngọn lửa dài ngoằng lần nữa phun ra, bao trùm Quốc sư hoàn toàn dưới biển lửa.

Trong lòng Lâm Phong rất đắc ý.

Có cảm giác sảng khoái như đang dọn dẹp rác rưởi.

Chương 939

Ngay khi cậu ta tưởng Quốc sư đã bị thiêu thành tro, một bóng đen đột nhiên lao ra từ trong lửa.

Một chưởng vỗ mạnh lên người cậu ta.

Lâm Phong muốn né tránh đã không kịp, trở tay không kịp bị đánh bay ra xa một mét.

Ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu.

Mà lúc này Quốc sư toàn thân trần truồng đã tăng tốc, lao tới định tung chưởng thứ hai vào cậu ta. "Phong tử!" Ngô Mặc lòng nóng như lửa đốt.

Lao tới ngay lập tức, giơ tay đỡ lấy chưởng thứ hai của Quốc sư.

May mà hắn đến kịp, nếu không Lâm Phong e rằng mạng treo ngàn cân. "Đm cả lò nhà mày!" Ngô Mặc nổi giận, xách côn lao vào đánh nhau với Quốc sư.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh cùng Tùng Tán Cán Bố, bốn người thấy tình huống không ổn đều vây lại.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhân cơ hội lao tới, kéo Lâm Phong ra phía sau.

Trong đại điện lại một lần nữa nổ ra hỗn chiến.

Ngô Mặc chẳng thèm quan tâm cảm giác ghê tởm hay không, múa côn thành hoa, chiêu nào cũng nhắm vào chỗ hiểm của Quốc sư mà chọc.

Gã đã đả thương Lâm Phong thì phải chịu đựng cơn thịnh nộ của hắn.

Hôm nay khô máu với gã luôn, nhất định phải chọc cho tên khốn này mấy trăm mấy ngàn cái lỗ thủng.

Thân thủ Quốc sư so với vừa rồi khác biệt rất lớn.

Gã như thể cắn thuốc lắc, không những tốc độ nhanh hơn, lực đạo cũng mạnh hơn không ít.

Một chấp năm vẫn dư dả.

Thậm chí còn thỉnh thoảng dùng lời lẽ trêu ghẹo Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Khuyên bọn họ quy thuận mình, an tâm làm nam sủng của gã, sau này sẽ có khối lợi ích cho bọn họ hưởng thụ.

Còn về Ngô Mặc?

Gã hiện tại hận thấu xương.

Nếu không phải vì tên người Đường đáng ghét này, gã cũng không đến mức tổn thất thảm trọng như vậy.

Ngô Mặc càng đánh càng uất ức.

Huynh đệ bị đánh thương?

Các anh trai bị trêu ghẹo sàm sỡ?

Là một thằng đàn ông mà nuốt trôi cục tức này thì thà tự thiến vào cung làm thái giám tổng quản cho rồi.

Hắn chợt nhớ ra một chuyện, mình còn một kỹ năng chưa từng sử dụng.

Trước mắt chi bằng lôi ra đối phó với tên khốn này.

Bạo Kích Thuật.

Từ khi nhận được phần thưởng này từ hệ thống, Ngô Mặc chưa bao giờ dùng tới.

Không phải hắn não cá vàng quên mất chiêu này, mà là tác dụng phụ của nó quá lớn.

Nhiều năm qua, trải qua vô số lần thưởng, năng lực Bạo Kích Thuật cũng tăng lên gấp bội.

Sử dụng một lần sức mạnh có thể tăng gấp mười.

Nhưng sau khi kết thúc, thể lực chỉ còn lại 5%, ước chừng chỉ còn nước thoi thóp.

Ngay cả thở cũng tốn sức.

Mỗi lần gặp nguy cơ, hắn luôn cân nhắc lợi hại xem có đáng dùng hay không?

Kết luận rút ra đều là ráng nhịn thêm chút nữa.

Đừng thấy hắn bình thường cợt nhả, thực tế lòng tự trọng đàn ông cực cao.

Hắn luôn cảm thấy bị người ta khiêng ra ngoài rất mất mặt, cho dù chiến đấu đến khắc cuối cùng cũng phải thẳng lưng.

Nhưng hôm nay không dùng không được.

Một là Lâm Phong bị Quốc sư đả thương.

Hai là Quốc sư mồm miệng không sạch sẽ trêu ghẹo mấy người Giải Ngữ Hoa.

Ba là điểm quan trọng nhất, cũng là nguyên nhân chính khiến Ngô Mặc buộc phải sử dụng: Sức mạnh của Quốc sư đang không ngừng tăng lên.

Theo hắc khí càng lúc càng đậm, thân pháp và tốc độ ra chiêu của gã đều mạnh hơn lúc đầu vài phần.

Không xử lý tên khốn này, mấy ông anh lát nữa e là sẽ gặp họa.

Ngô Mặc nghĩ đến đây không do dự nữa, quyết định lập tức tung ra chiêu này.

Chỉ là trước mắt còn một vấn đề cần giải quyết, làm sao che giấu việc sức mạnh đột nhiên bùng nổ?

Mạc danh kỳ diệu nổi điên?

Thôi bỏ đi.

Mình đâu phải Tôn Ngộ Không trong Dragon Ball cứ rằm tháng giêng là biến hình.

Cũng chẳng phải Wolverine nói hóa hình là hóa hình.

Một con người nhìn qua có vẻ bình thường thì đừng làm chuyện gì quá khác người.

Dù sao giải thích cũng là chuyện phiền toái nhất.

Hắn đảo mắt, trong lòng nảy ra chủ ý.

Trong không gian còn mấy lọ thuốc ngậm giảm đau họng, lôi ra có thể giả làm thuốc kích thích.

Dù sao trừ Lâm Phong ra thì người khác cũng chẳng biết đầu đuôi thế nào, lừa được lúc nào hay lúc ấy.

Nghĩ thông suốt, hắn không do dự nữa.

Thân hình hơi lùi về sau, nhân lúc mọi người không chú ý nhanh chóng móc ra một cái lọ sứ nhỏ.

Dùng răng cắn bật nắp.

Ngửa đầu đổ hết thuốc trong lọ vào mồm.

Hắc Nhãn Kính và mấy người kia đang bận triền đấu với Quốc sư nên không chú ý màn này.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử đứng bên cạnh lại nhìn rõ động tác của

Ngô Mặc.

Ngô Mặc chưa từng làm chuyện như vậy trong lúc đánh nhau.

Chẳng lẽ...

Hai người trong lòng giật thót, có dự cảm chẳng lành.

Vương Bàn Tử gân cổ hét lên một câu: "Tiểu Mặc, em ăn cái gì thế?

Em định làm gì?" "Đúng đấy Tiểu Mặc!" Ngô Tà lòng nóng như lửa, rảo bước định kéo Ngô Mặc lại.

Ngô Mặc trừng mắt, gầm lên: "Đừng qua đây, tránh xa ra, cẩn thận tôi làm các người bị thương." Nói thật lòng, Ngô Mặc chưa từng dùng kỹ năng này, cũng không rõ lúc cuồng tính đại phát thì có còn lý trí hay không?

Để an toàn, hắn quyết định đuổi hết những người còn lại đi.

Một mình hắn đại chiến Quốc sư.

Chương 940

Tiếng hét của Ngô Tà và Vương Bàn Tử làm kinh động đến nhóm Giải Ngữ Hoa, bọn họ vừa quay đầu liền thấy cái lọ sứ vứt dưới đất.

Nháy mắt nhớ lại chuyện cũ bốn năm trước, sắc mặt ai nấy đều biến đổi. "Tiểu Mặc, em ăn cái gì vậy?

Mau nhổ ra!" Giải Ngữ Hoa vừa đánh với Quốc sư vừa lo lắng cho an nguy của Ngô Mặc.

Thần tình Hắc Nhãn Kính cũng trở nên nghiêm túc: "Bảo bối nhi nghe lời, mau nhổ ra đi." Hắn tung hư chiêu đá Quốc sư một cước, rồi lách mình chạy đến bên cạnh Ngô Mặc.

Giơ tay định vỗ lưng giúp Ngô Mặc nôn ra: "Ngoan, nghe lời, mau nôn hết ra." Ngô Mặc lách người tránh tay Hắc Nhãn Kính.

Hắn hiện tại không có thời gian giải thích với mấy người này.

Thời gian sử dụng Bạo Kích Thuật chỉ có một tiếng, hắn phải tranh thủ từng giây từng phút nắm bắt mọi cơ hội xử lý Quốc sư.

Ngô Mặc quát lạnh: "Đừng quản tôi, các anh mau tránh ra, lát nữa tôi mà không khống chế được thì rất dễ làm các anh bị thương." Lời vừa thốt ra càng làm mọi người kinh hãi chết khiếp.

Quốc sư vốn đã khó đối phó.

Giải Ngữ Hoa chỉ lơ là một chút đã bị đối phương nắm thóp, tung một chưởng vào vai. "Đm cả lò nhà mày!" Ngô Mặc giận sôi máu, hai mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn Quốc sư, quả quyết bật kỹ năng Bạo Kích Thuật.

Hắn chỉ cảm thấy từng luồng năng lượng không ngừng cọ rửa trong cơ thể, huyết quản kinh mạch không ngừng bành trướng, nhịp tim càng lúc càng chậm.

Trên người gân xanh nổi lên, hình xăm cũng hiện rõ.

Hai tai ù đi.

Kéo theo đó là từng luồng sức mạnh cường hoành.

Hắn nắm chặt nắm đấm, cảm giác mình đấm một phát có thể đập thủng mặt đất.

Thời gian là vàng bạc.

Nếu không thể giải quyết Quốc sư trong vòng một tiếng, vậy thì hắn sẽ biến thành phế vật làm liên lụy anh em.

Ngô Mặc không có thời gian lãng phí.

Hắn vươn tay trái kéo Hắc Nhãn Kính ra sau lưng, xách côn như quỷ mị lao đến trước mặt Quốc sư.

Không chút khách khí giơ côn lên phang.

Quốc sư không thèm để ý, cho rằng Ngô Mặc thùng rỗng kêu to.

Dù sao đám người Đường này đâu giống gã, có thể liên tục nhận được sức mạnh từ Ma nữ.

Bọn họ cùng lắm là bùng nổ một chút.

Nhưng thế thì sao chứ?

Sức mạnh của Ma nữ đâu phải thứ người thường có thể địch lại.

Nhưng sự việc phát triển không như gã tưởng tượng.

Sự đắc ý tự tin của gã đã bị cây côn của Ngô Mặc đập cho tan nát.

Côn pháp như Thái Sơn áp đỉnh của Ngô Mặc quất bay cả người Quốc sư đi.

Ngay sau đó là côn pháp điên cuồng như phong ma liên tục xuất hiện, vây quanh Quốc sư bắt đầu đánh đập 360 độ không góc chết.

Lần này đừng nói Quốc sư, mấy ông anh còn lại cũng ngẩn tò te tại chỗ.

Trương Khởi Linh, Tùng Tán Cán Bố và Công chúa Xích Tôn bị buộc phải rời khỏi chiến cuộc.

Họ ở lại đó không những không giúp được Ngô Mặc mà ngược lại dễ trở thành chướng ngại cho hắn.

Giải Ngữ Hoa thậm chí không màng đến cơn đau ở vai, ánh mắt vẫn dán chặt lên người Ngô Mặc.

Vẻ lo lắng trên mặt đã không còn che giấu được nữa.

Không ai là không sợ hãi.

Ngô Mặc đột nhiên trở nên lợi hại, theo lý thuyết là chuyện đáng mừng, nhưng vấn đề là tại sao hắn bỗng nhiên biến thành như vậy?

Trong lọ thuốc kia rốt cuộc là cái gì?

Có tác dụng phụ không?

Có gây ảnh hưởng không thể vãn hồi cho cơ thể hắn không?

Không ai có thể đưa ra câu trả lời chính xác.

Lâm Phong thổ vài ngụm máu, cảm giác ngực dễ chịu hơn một chút.

Cậu ta vừa ngước mắt lên đúng lúc nhìn thấy cái lọ sứ, hơi sững người.

Cái lọ này cậu ta quá quen mắt.

Thứ đựng bên trong là thuốc cậu ta tốn đống tiền nhờ người phối cho Ngô Mặc.

Nhưng thứ đó chỉ có tác dụng với cổ họng, chưa từng nghe nói sẽ làm sức mạnh người ta tăng gấp bội bao giờ?

Thu hết vẻ lo lắng của mấy vị đại ca vào mắt.

Cậu ta hơi do dự một chút, vẫn quyết định không nói ra sự thật mình biết.

Hết cách rồi, có những chuyện nếu Ngô Mặc không muốn nói, thân là người nhà cậu ta chắc chắn không thể bán đứng hắn.

Hắn lấy lọ sứ làm bình phong chứng tỏ có tính toán riêng.

Thôi thì mình cứ quan sát trước đã.

Với độ tinh ranh của mấy vị đại ca kia, chỉ cần phân tâm ra một chút cũng có thể nhìn ra vẻ do dự trên mặt Lâm Phong.

Ngặt nỗi giờ phút này toàn bộ tâm trí họ đều tập trung vào Ngô Mặc, chỉ sợ chớp mắt cái là xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sử dụng Bạo Kích Thuật, Ngô Mặc lúc này như Tôn Ngộ Không phá núi Ngũ Hành.

Hắn liên tục vung cây Hàn Quang Côn trong tay, dồn toàn bộ sức lực lên người Quốc sư.

Tinh thần Ngô Mặc lúc này cực kỳ hưng phấn.

Hắn cảm giác mình như siêu nhân, có năng lượng hủy thiên diệt địa.

Tuy đây chỉ là ảo giác nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến việc hắn thấy sướng rơn trong lòng.

Hắn giống như thợ rèn sắt, xách Hàn Quang Côn nhắm vào đầu, mông, thân mình Quốc sư mà gõ loạn xạ.

Mày không phải thích làm màu sao?

Không phải thích niệm chú sao?

Không phải thích bốc khói đen sao?

Không phải thích cởi truồng giở trò lưu manh sao?

Ông đây hôm nay dạy mày một đạo lý, cho mày hiểu thế nào gọi là làm màu thì bị sét đánh.

Cổ nhân có câu, nước chảy đá mòn.

Chứng minh một đạo lý, chỉ cần mày nhắm vào một vị trí mà gõ thêm vài gậy, sắt cũng có thể bị đánh cong.

Ngô Mặc chính là làm như vậy.

Hắn nhìn cái đầu trọc lốc của Quốc sư đã sớm ngứa mắt rồi.

Mười gậy thì có đến tám gậy là nhắm vào đầu.

Quốc sư bị gõ đến ngơ ngác.

Chương 941

Gã nhất thời quên cả niệm chú.

Chỉ biết di chuyển bước chân thật nhanh, muốn né tránh công kích.

Nào ngờ gã chạy đi đâu, Ngô Mặc liền bám theo đó, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn gã một phần.

Vương Bàn Tử nhìn đến trợn mắt há mồm.

Há to miệng nửa ngày không rặn ra nổi một câu.

Ngô Tà lòng như lửa đốt.

Cậu nắm chặt cái lọ sứ nhỏ trong tay, chốc chốc lại ngửi, chốc chốc lại nhìn, chỉ muốn xác nhận xem bên trong rốt cuộc đựng thuốc gì?

Nhưng kiến thức dược học của cậu có hạn, căn bản không phán đoán ra được Ngô Mặc rốt cuộc đã uống thứ gì.

Đang lúc phiền não, Trương Khởi Linh bên cạnh vươn tay lấy cái lọ qua.

Y đưa miệng lọ lên mũi, ngửi kỹ nửa ngày cũng chỉ nhận ra được hai ba loại thảo dược trong đó.

Thần tình Trương Khởi Linh có chút nghiêm túc.

Y phân biệt được trong đó có một loại thảo dược dường như sẽ làm người ta cảm thấy hưng phấn.

Ngô Tà thấy sắc mặt Trương Khởi Linh không đúng, vội vàng hỏi: "Tiểu Ca, trong lọ đựng thuốc gì, anh có đoán ra không?" Trương Khởi Linh không đáp ngay, lại đưa cái lọ cho Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính có chỗ độc đáo riêng về y dược, hắn lại phân biệt thêm được ba loại thảo dược.

Ngay sau đó cái lọ lại đến tay Giải Ngữ Hoa.

Ba vị đại lão hợp lực, xác nhận trong viên thuốc có chứa tám loại thảo dược quý hiếm.

Nhưng điều khiến người ta kỳ quái là, tám loại dược liệu này tuy khá hiếm, nhưng cũng không đến mức khiến sức mạnh người ta tăng vọt chứ?

Lâm Phong liếc thấy cảnh này, môi hơi mấp máy, muốn nói sự thật nhưng lại không muốn bóc mẽ Ngô Mặc.

Cậu ta thật sự có chút không nhịn được, muốn bảo mấy ông anh đừng nghiên cứu nữa.

Thuốc đó là cậu ta theo phối phương cổ, đặc biệt tìm người làm ra để Ngô Mặc nhuận họng.

Còn về lý do tại sao lại có hiệu quả hưng phấn và hạ hỏa?

Lý do cực kỳ đơn giản.

Lúc đó hai người một bên bận thi lấy bằng, một bên chạy vạy khắp nơi tạo dựng Địa Long Hội.

Không cắn chút thuốc hưng phấn thì sao mà trụ nổi?

Hiệu quả hạ hỏa lại càng dễ hiểu.

Con trai lớn thân cường lực tráng, lại không gần nữ sắc nam sắc, ông bố này xuất phát từ ý tốt, chủ yếu là sợ nó nhịn hỏng người thôi.

Hiểu lầm cứ thế vô tình phát sinh.

Quốc sư bị Ngô Mặc đánh ôm đầu chạy trốn, vừa né vừa ngầm tính kế phản kích.

Lúc cúi đầu vô tình liếc thấy hạ bán thân của Ngô Mặc.

Phải biết cái thuyết "mệnh căn tử" không phải chuyện đùa, bộ vị quan trọng bị tập kích rất dễ mất mạng tại chỗ.

Quốc sư cũng không biết là đố kỵ hay phẫn hận, tóm lại là vươn ma trảo chơi chiêu "Hầu tử thâu đào" (Khỉ hái đào).

Lúc này vị trí hai người thật sự tiện cho gã làm động tác này, một người đứng, một người bán ngồi xổm.

Quốc sư vừa vươn tay vừa thầm cười dâm đãng.

Gã định tóm lấy chỗ hiểm của Ngô Mặc, sờ nắn cho đã tay rồi bóp nát nó.

Ngô Mặc hiện tại đang trong trạng thái bán điên cuồng.

Trong mắt trong não trừ Quốc sư ra không còn ai khác, trong lòng cũng chỉ có một ý nghĩ -- Giết chết nó.

Mọi động tác của Quốc sư hắn đều nhìn thấy hết.

Ngô Mặc không né tránh mà hiên ngang đứng tại chỗ.

Hắn định đợi lúc Quốc sư kinh ngạc sẽ bồi cho gã một kích chí mạng.

Tục ngữ nói rất hay, không nỡ bỏ con trẻ không bắt được sói, không nỡ bỏ vợ không bắt được lưu manh.

Hắn coi như liều mạng.

Dùng hạ bán thân làm mồi nhử, đợi Quốc sư chủ động dâng tới cửa.

Quốc sư quả nhiên mắc mưu.

Tay phải gã đặt lên cái bỉm, đang định nắm lấy cảm nhận xúc cảm một chút thì kinh ngạc phát hiện móc không vào.

Gã khó khăn lắm mới tóm được chỗ hiểm của Ngô Mặc, sao có thể dễ dàng từ bỏ?

Lại dùng hết sức móc vào trong.

Kết quả làm gã thất vọng rồi, cái bỉm cứ như miếng sắt, bảo vệ chắc chắn hạ bán thân của Ngô Mặc.

Quốc sư có chút ngẩn tò te.

Trên người Ngô Mặc xuất hiện quá nhiều chuyện phi lý, đến mức gã nhất thời luống cuống.

Ngô Mặc lại chẳng quản mấy thứ đó.

Hắn nắm chặt mọi cơ hội rút từ sau lưng ra cây Dao Cúc Hoa, nhắm chuẩn vị trí huyệt Bách Hội ngay chính giữa đỉnh đầu Quốc sư, hung hăng đâm phập xuống.

Huyệt Bách Hội là Thiên Môn huyệt, huyệt vị quan trọng nhất của cơ thể, nhẹ thì bị thương nặng thì tử vong.

Tuy Quốc sư tự biến mình thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ, nhưng chung quy vẫn chưa thoát khỏi phạm trù con người.

Ngô Mặc không chắc có tác dụng hay không, nhưng thử một chút cũng chẳng mất gì.

Hắn hiện tại lực đạo cực lớn, cộng thêm Dao Cúc Hoa là bảo bối lấy từ Trương gia cổ lâu ra.

Hai thứ kết hợp, trực tiếp cắm ngập lưỡi dao vào trong đầu Quốc sư, cho đến khi chạm tới cán dao.

Quốc sư đau đớn rú lên một tiếng, rốt cuộc cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hiện tại cũng không bóp giọng, không cười "lạc lạc lạc" ghê tởm nữa, cuối cùng cũng phát ra tiếng người bình thường.

Gã liều mạng lắc lư đầu muốn hất Ngô Mặc ra.

Ngô Mặc chả thèm cho gã cơ hội này.

Gọn gàng dứt khoát cắm cây Hàn Quang Côn vào sau cổ áo gã, hai tay nắm chặt cán Dao Cúc Hoa dùng sức ấn xuống.

Quốc sư bất đắc dĩ, chỉ có thể dồn toàn bộ hy vọng vào hạ bán thân của Ngô Mặc.

Gã cho rằng mình chỉ có một con đường mới thoát khỏi khốn cảnh, đó là nắm lấy mệnh căn của Ngô Mặc, uy hiếp hắn rút dao ra.

Lúc này trên sân xuất hiện một màn đầy tính hài hước.

Một kẻ hai tay nắm cán dao, cắm vào đỉnh đầu đối phương.

Một kẻ hai tay cào bỉm, muốn bóp nát mệnh căn.

Hai người ai cũng không nhường ai, bắt đầu thi sức mạnh.

Trong đầu Ngô Mặc có một cái đồng hồ, đang hiển thị đếm ngược Bạo Kích Thuật.

Trước mắt cũng chỉ còn lại chưa đến mười phút.

Nếu Ngô Mặc vẫn không thể giải quyết được Quốc sư, hậu quả không dám tưởng tượng.

Ngô Mặc trong lòng hơi sốt ruột, không ngừng suy tính còn cách nào giải quyết tên khốn này?

Chương 942

Góc độ này hắn vừa vặn nhìn thấy đầu Quốc sư.

Do hắn liên tục khuấy đảo con dao găm, lúc này trên đỉnh đầu Quốc sư xuất hiện một cái lỗ.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm cái lỗ máu đang tuôn, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ -- Mình xả máu vào trong đó thì sẽ thế nào?

Hắn là phái hành động, nghĩ là làm.

Dùng tay trái nắm chặt con dao găm.

Tay phải lại từ sau hông móc ra một con dao phóng nhỏ thường dùng, rạch một đường lên cánh tay.

Do dùng lực quá mạnh, máu lập tức tuôn ra không ít.

Hắn hiện tại tinh thần không bình thường nên cũng chẳng cảm thấy đau đớn mấy.

Đổi sang tay kia nắm dao găm, úp cánh tay đầy máu lên trán Quốc sư.

Máu tươi theo miệng lỗ trên đỉnh đầu, từng giọt từng giọt chảy vào trong não Quốc sư.

Trên cái đầu trọc lốc của Quốc sư xuất hiện từng đường vân máu đỏ.

Tăng thêm chút cảm giác yêu diễm cho dung mạo xấu xí của gã.

Quốc sư đối với việc này khinh thường ra mặt.

Với gã, máu người là vật đại bổ.

Vừa rồi gã lười động miệng, giờ có người chủ động dâng tới cửa, tội gì không hưởng?

Gã vẫn đang kháng cự với cái bỉm của Ngô Mặc.

Cũng không biết lấy đâu ra cái nết cố chấp, sống chết đòi bóp nát "tiểu mệnh căn" của Ngô Mặc.

Ngô Mặc cũng cùng một suy nghĩ, cứ thế thi gan với cái sọ dừa của Quốc sư.

Hắn thấy máu chảy hơi chậm, não giật một cái, từ bên hông ba lô lôi ra một cái máy khoan điện cỡ nhỏ.

Mũi khoan áp sát khe dao, quả quyết ấn công tắc.

Một trận tiếng ông ông vang lên, cái lỗ trên đỉnh đầu Quốc sư lại to thêm vài phần.

Cùng lúc đó lại dùng lực nắm chặt tay, máu ào ào chảy xuống, toàn bộ trút vào trong đầu Quốc sư.

Cái gọi là tà không thắng chính.

Trong thần thoại thượng cổ, Thanh Long thường đại diện cho chính nghĩa.

Trên người Ngô Mặc có huyết mạch Thanh Long, vốn khắc chế mọi thứ tà ác.

Chỉ có điều nồng độ quá thấp, bôi ngoài da hiệu quả không lý tưởng lắm.

Trước mắt sử dụng Bạo Kích Thuật, cơ thể được nâng cao như bước nhảy vọt.

Cộng thêm máu tươi trực tiếp đi vào sâu trong đại não Quốc sư, càng phát huy hiệu quả cực kỳ rõ rệt.

Quốc sư không thể trấn định được nữa.

Gã chỉ cảm thấy đầu nổ tung, hai tai thậm chí nghe thấy tiếng lách tách.

Không còn tâm trí đâu mà tóm lấy hạ bán thân Ngô Mặc.

Hai tay ôm đầu lăn lộn dưới đất kêu gào.

Ngô Mặc vội vàng rút Dao Cúc Hoa ra.

Hắn tiếc của không muốn để bảo bối lưu lại trên đầu Quốc sư, bị cái bộ não rác rưởi của gã làm ô nhiễm.

Đừng thấy tên dao nghe không ra sao, thực tế lại rất có ý nghĩa kỷ niệm.

Thứ mà lão Trương thân thủ rút ra từ mông rùa, đáng nhớ biết bao.

Hơn nữa, hàng tốt từ Trương gia cổ lâu chất lượng miễn bàn.

Theo hắn lăn lộn Nam Bắc bao nhiêu năm, vẫn sắc bén dị thường.

Lúc rảnh rỗi lấy ra cạo đầu, sửa móng chân, thực sự là quá thuận tay.

Hắn cắm lại Dao Cúc Hoa vào sau hông.

Rút Hàn Quang Côn ra, đánh giá Quốc sư, trong lòng tính toán xem bước tiếp theo chọc vào đâu?

Thời gian không còn nhiều, phải tranh thủ giải quyết Quốc sư.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đã sớm không kìm nén được sát ý.

Nếu không phải vừa rồi Ngô Mặc ngàn lần dặn dò vạn lần căn dặn không cho bọn họ lên, mấy người này đã sớm xuất hiện bên cạnh hắn.

Giờ Quốc sư rơi xuống thế hạ phong, bọn họ không do dự nữa, lao vọt tới bên cạnh Ngô Mặc. "Tiểu Mặc, em có chỗ nào khó chịu không?" Giải Ngữ Hoa lòng nóng như lửa, kéo Ngô Mặc lại muốn kiểm tra tình trạng cơ thể hắn.

Tay vừa đặt lên cổ tay Ngô Mặc liền phát giác không đúng -- Mạch đập sao lại nhanh thế này?

Ngô Mặc hiện tại trạng thái chẳng khác gì nửa kẻ tâm thần.

Trong đầu trừ Quốc sư ra, căn bản không nghĩ được đến người khác.

Hắn trở tay hất tay Giải Ngữ Hoa ra.

Nhìn cũng chẳng thèm nhìn mấy người còn lại, xách Hàn Quang Côn hai mắt trân trân nhìn chằm chằm vào hậu tâm Quốc sư.

Dường như có thứ gì đó thu hút toàn bộ sự chú ý của hắn?

Một loạt động tác phản thường của hắn làm đám Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính sợ hết hồn.

Mọi người nhìn nhau, nhất thời có chút luống cuống.

Ngô Mặc mặc kệ xung quanh, hắn chĩa mũi nhọn của Hàn Quang Côn vào một vị trí lồi lên ở hậu tâm, hung hăng đâm phập vào.

Lực đạo lớn, trực tiếp cho Quốc sư một cú xuyên táo.

Đúng là vô xảo bất thành thư.

Hắn chó ngáp phải ruồi thế nào lại phá đúng mệnh môn của Quốc sư.

Theo lý thuyết mệnh môn sẽ không dễ dàng bị người ta phát hiện như vậy, ngặt nỗi máu của Ngô Mặc khắc chế tà ác.

Quốc sư vô ý di chuyển mệnh môn đến hậu tâm, cho Ngô Mặc cơ hội để lợi dụng.

Mệnh môn bị phá, liên hệ giữa gã và Ma nữ cũng đứt đoạn, đồng nghĩa với việc không thể lấy được sức mạnh từ Ma nữ nữa.

Trên người lại xuất hiện mấy cái lỗ lớn.

Năng lượng tích tụ ngàn năm, trong nháy mắt như phát hiện ra bầu trời bao la vui hơn nhiều nên chạy tán loạn tứ phía.

Quốc sư như quả bóng xì hơi, lập tức héo rũ.

Làn da trơn bóng ban đầu xuất hiện nếp nhăn, tiếp đó bắt đầu bong da, sau đó lại lở loét ra từng cái lỗ thủng.

Giống như phải trải qua lại toàn bộ lịch trình ngàn năm một lần nữa.

Tiếng kêu gào càng lúc càng yếu, càng lúc càng khó nghe, cho đến cuối cùng khôi phục thành giọng gốc.

Theo sức mạnh Quốc sư yếu đi, trên người Công chúa Xích Tôn xuất hiện biến hóa.

Da dẻ bà ta dần dần khôi phục độ căng bóng, tóc có thể thấy rõ đang đen lại và dày lên.

Tang Cát biến hóa rõ rệt nhất.

Đứa bé gầy đen như quỷ, đột nhiên biến thành một cậu nhóc mập mạp trắng trẻo.

Chương 943

Không chỉ vậy, lúc nó di chuyển lung tung, đầu nghiêng một cái rơi xuống từ trên người Công chúa Xích Tôn.

May mà Ngô Tà nhanh tay lẹ mắt, lúc đi ngang qua đón được Tang Cát.

Nếu không thằng cu mập e là phải khóc một trận rồi.

Sự việc vẫn chưa kết thúc.

Công chúa Xích Tôn như được người ta đắp nặn lại nhục thân, gân mạch máu thịt đôi chân từng chút một hồi phục.

Hạ thân Thị Tùng cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trừ con mắt đã hoàn toàn mất đi, cũng bắt đầu khôi phục thành hình người.

Gia đình Tùng Tán Cán Bố rơi vào trạng thái cuồng hỉ.

Cảm thấy hạnh phúc đã ở ngay trước mắt.

Nhưng kẻ ác thì không muốn nhìn thấy người khác hạnh phúc.

Quốc sư dù chỉ còn lại một hơi thở, nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt vẫn cuồng nộ đan xen.

Gã khàn giọng gào lên một câu: "Tùng Tán Cán Bố, ngươi bất nhân đừng trách ta bất nghĩa, ta muốn kéo ngươi cùng chết, ta muốn ngươi đời đời kiếp kiếp đều phải bồi táng cùng ta." Gã quyết định tung ra chiêu cuối cùng -- Tự bạo nhục thể.

Quốc sư đạt được sức mạnh ngàn năm, căn bản không phải một chốc một lát là có thể tiêu tan triệt để.

Một khi thực sự giải phóng toàn bộ số sức mạnh này, ước chừng cả ngôi đền Trấn Văn sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Đến lúc đó đừng nói gia đình ba người Tùng Tán Cán Bố, mấy anh em Ngô Mặc cũng phải triệt để luân làm đồ bồi táng cho gã.

Ai cũng không ngờ cá nằm trên thớt còn có thể giãy chết kiểu này?

Nhưng hiện tại lao lên đã chậm một bước.

Thân thể Quốc sư lại phình to ra, co rụt một cái là năng lượng từ từ tụ tập lại.

Không chỉ vậy, xung quanh gã xuất hiện một tầng năng lượng tráo mỏng manh.

Trương Khởi Linh thử vung Hắc Kim Cổ Đao, cũng không thể dễ dàng phá vỡ lồng năng lượng.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính không cam lòng, lần lượt thử một chút, vẫn không có hiệu quả.

Trên người Quốc sư chảy ra chất lỏng màu đen, trong miệng phát ra tiếng cười càn rỡ cuối cùng.

Trong đầu Ngô Mặc đếm ngược chỉ còn lại một phút.

Hắn cắn răng định chơi bài cá chết lưới rách.

Thế nhưng còn chưa đợi hắn động thủ, phía trên đột nhiên xuất hiện một bóng đen, lao thẳng vào Quốc sư.

Sự cố phát sinh.

Mọi người nghĩ nát óc không phá được lồng năng lượng, thứ này lại đâm sầm vào được.

Nó vồ lấy người Quốc sư, nhe hàm răng lởm chởm cắn phập vào cổ họng gã.

Màn này diễn ra quá nhanh.

Mãi đến lúc này Ngô Mặc mới nhìn rõ, thứ rơi xuống chính là con quái vật đã dẫn hắn và Vương Bàn Tử đến đền Trấn Văn.

Nó trông người không ra người quỷ không ra quỷ, hơi giống vượn, lại hơi giống tinh tinh.

Móng vuốt như thép nguội, răng nanh dài ngoằng chìa ra khỏi miệng, hiện tại đang cắn chặt yết hầu Quốc sư.

Nó cắn rất mạnh, móng vuốt cũng không nhàn rỗi.

Tay trái móc cái lỗ vỡ trên đỉnh đầu, tay phải bấu vào cái lỗ thủng ở hậu tâm, chủ trương tinh thần có món hời không chiếm là đồ khốn nạn.

Vương Bàn Tử nhìn thấy quái vật lông lá liền nổi giận đùng đùng, trợn mắt gầm lên: "Mẹ kiếp, lúc nãy chính là con súc sinh này sờ mông tao." Hắn hét lớn một tiếng, dường như vận hết sức lực đan điền, chấn động cả đại điện sinh ra tiếng vang.

Sao có thể không giận?

Mông là nơi riêng tư biết bao nhiêu?

Gái lớn vợ bé sờ hai cái thì không sao, một con súc sinh cũng muốn chiếm hời của Bàn gia à?

Quái vật đang dốc sức triền đấu với Quốc sư, bị tiếng gào của Vương Bàn Tử làm cho giật mình run lên một cái.

May mà nó tâm trí kiên định, vào thời khắc mấu chốt vẫn ổn định tâm thần, không nhả miệng, vẫn cứ cắn chặt lấy cổ họng Quốc sư.

Ngô Tà kéo Vương Bàn Tử lại, thấp giọng trách mắng: "Bàn Tử, anh hét cái gì?

Nhỡ đâu để Quốc sư phản ứng lại thì làm sao?" "Ái chà, lỗi của tôi." Vương Bàn Tử vỗ vỗ đầu, có chút xấu hổ nói: "Vừa nãy tình thế cấp bách nên quên mất vụ này." Khí quản của Quốc sư bị cắn đứt, năng lượng tích tụ lại một lần nữa tiêu tán.

Năng lượng tráo xung quanh cũng dần dần biến mất.

Trong đầu Ngô Mặc đồng hồ đếm ngược đã bắt đầu chạy.

Hắn không màng đến lập trường địch ta, nhanh chóng lao lên.

Tay trái túm lấy túm lông cổ quái vật, dùng hết sức bình sinh ném nó sang một bên.

Ngay sau đó tay phải biến ra Minh Hồng Đao, nhắm chuẩn vào cổ Quốc sư hung hăng chém một nhát.

Hàn quang lóe lên.

Quốc sư ngang ngược càn rỡ đón nhận kết cục của mình.

Đầu và thân thể triệt để nói lời tạm biệt.

Thân thể và cái đầu của Quốc sư rơi xuống đất, chẳng mấy chốc hóa thành một bãi bùn lầy.

Trên người Công chúa Xích Tôn nhẹ đi, giống như cả người đã thoát khỏi gông cùm xiềng xích nào đó.

Tùng Tán Cán Bố cũng có cảm giác tương tự.

Hai vợ chồng nhìn nhau, ngắm nhìn dáng vẻ của đối phương, trên mặt không kìm được lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Nhóm Giải Ngữ Hoa cũng không buông lỏng cảnh giác.

Cách đó không xa trên mặt đất vẫn còn một con quái vật nằm đó, quỷ mới biết nó lại là thứ gì?

Tuy rằng nhìn động tác của nó có vẻ như có thù với Quốc sư, nhưng không làm rõ ràng, ai dám xác nhận nó là địch hay là bạn?

Mấy ông anh đang chuẩn bị tiến lên xem xét, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Mọi người quay đầu nhìn lại, ai nấy đều kinh ngạc tột độ.

Chỉ thấy Ngô Mặc ngã chỏng vó lên trời trên sàn nhà.

Binh khí vứt sang một bên, mắt nhắm nghiền, há hốc mồm, thở dốc liên tục. "Tiểu Mặc?

Em sao thế?" Giải Ngữ Hoa ở gần Ngô Mặc nhất, là người đầu tiên lao đến bên cạnh hắn.

Hắc Nhãn Kính theo sát phía sau.

Hắn nắm lấy cổ tay Ngô Mặc vừa bắt mạch, vừa vạch mắt kiểm tra.

Thấy cổ tay hắn vẫn còn chảy máu, hoảng hốt vội vàng lôi gạc ra băng bó cho hắn.

Đau lòng quá!

Tiểu tổ tông nhà mình toàn tự làm tổn thương bản thân như thế.

Gặp chuyện là cắt cổ tay, đều là học theo cái tên chết tiệt Ách Ba kia.

Hắc gia giờ phút này giận cá chém thớt một cách vô lý.

Lâm Phong cũng sợ hãi.

Chương 944

Hắn bị Quốc sư đánh một chưởng, chịu chút nội thương, tốc độ chậm hơn Trương Khởi Linh vài bước.

Cả đám người vây kín Ngô Mặc, vẻ mặt tràn đầy lo lắng và sốt ruột.

Tùng Tán Cán Bố và Công chúa Xích Tôn rất biết điều.

Do phía trước vẫn còn một nhân vật không rõ danh tính nằm đó, để đảm bảo an toàn cho Ngô Mặc, hai vợ chồng chủ động đứng ra, cảnh giác nhìn chằm chằm phía trước.

Nếu có tình huống bất thường, hai người chắc chắn sẽ ra tay đấu một trận sống mái với đối phương.

Không vì cái gì khác, chỉ vì cảm ơn ân tình Ngô Mặc đã cứu bọn họ.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh sống cả trăm năm.

Có thể nói ngoại trừ việc tự mình sinh con là không biết, còn lại chuyện gì cũng biết chút ít.

Trong đó y thuật là quan trọng nhất.

Dù sao xuống mộ tình huống gì cũng có thể gặp phải.

Trong điều kiện thiếu thầy thiếu thuốc, một khi bị thương bắt buộc phải biết sơ cứu.

Còn trông chờ người ngoài cứu giúp?

Bao năm qua, ngoại trừ hai tên ngốc nhà họ Ngô ra, còn ai sẽ vô điều kiện xả thân đứng chắn trước mặt bọn họ chứ?

Hai vị đại lão luân phiên kiểm tra hơi thở, mạch đập, nhịp tim của

Ngô Mặc.

Lại sợ không chắc chắn, kiểm tra thêm hai lần nữa.

Giải Ngữ Hoa cũng hiểu chút y thuật đơn giản, cũng kiểm tra hai lần.

Một hơi kiểm tra mấy lượt.

Ba người nhìn nhau, đều cảm thấy không quá tin tưởng vào kết luận của chính mình.

Có thể nói, có thể khiến ba vị "trùm sò" mất tự tin như vậy, ngoại trừ Ngô Mặc ra thì không còn ai khác.

Thấy ba người không ai nói câu nào, Vương Bàn Tử sốt ruột dậm chân bình bịch: "Rốt cuộc có kết luận chưa, người anh em của tôi bị làm sao?

Ba người các cậu đừng có như trâu già đánh rắm không thèm kêu một tiếng thế chứ?" "Đúng đấy." Ngô Tà vội vàng kéo tay Giải Ngữ Hoa: "Tiểu Hoa, Tiểu Mặc rốt cuộc là bị sao?" "Cái này..." Hoa gia hiếm khi ngập ngừng, chần chừ giây lát rồi nói: "Hay là để tôi kiểm tra lại lần nữa?" Ngô Mặc đang nằm trên đất thở hổn hển như chó, thực sự là không nhịn nổi nữa.

Mình chẳng phải chỉ là mệt đến kiệt sức thôi sao?

Các anh lột trần thân trên của em làm gì?

Có ai kiểm tra sức khỏe kiểu này không?

Lại không phải muốn mổ xẻ phẫu thuật.

Hắn cảm giác mình mà không lên tiếng, với cái tính cách thất đức của Hắc Nhãn Kính, liệu có lột luôn cả quần hắn không?

Hắn hít sâu một hơi, nghiến răng hàm, dùng hết sức lực bú sữa mẹ, gian nan phát ra âm thanh nhỏ như muỗi kêu: "Em... không sao...

mệt... nước..." "Tiểu Mặc, em muốn uống nước?" Ngô Tà đúng là anh ruột, nghe thấy Ngô Mặc cầu cứu, lập tức đẩy Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính sang một bên.

Anh dùng tốc độ tay nhanh nhất đời này lôi bình nước ra, vặn nắp đưa tới miệng Ngô Mặc, cẩn thận từng li từng tí bón từng chút nước vào miệng em trai.

Hắc Nhãn Kính hiếm khi không tranh giành với Ngô Tà, mà cùng Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh thảo luận xem thân thể Ngô Mặc rốt cuộc có vấn đề gì không?

Bọn họ quá hiểu tính cách cứng đầu của Ngô Mặc, có chuyện gì cũng sẽ không la toáng lên.

Mỗi lần bị trọng thương toàn cố ý che che giấu giấu, không để mấy ông anh nhìn thấy.

Vừa rồi hắn nuốt viên thuốc, sức mạnh đột nhiên tăng vọt.

Sao có thể chỉ là kiệt sức được?

Không sai, ba vị đại lão sau khi tỉ mỉ phân biệt, kết luận rút ra chỉ có một — Ngô Mặc mệt lả rồi.

Bọn họ cũng giống như mấy ông thầy lang băm, nảy sinh nghi ngờ với y thuật của chính mình.

Chỉ sợ Ngô Mặc bệnh tình nguy kịch mà mình tài hèn học ít không chẩn đoán ra.

Ngô Mặc uống chút nước, lại thở hắt ra một hơi dài, run rẩy nói: "Anh...

địch...

Địch khụ khụ..." Không còn cách nào, thứ kia quá quan trọng.

Mình tốn bao tâm huyết liều cả cái mạng già, chẳng phải là muốn giảm bớt số lần thực hiện nhiệm vụ sao?

Vương Bàn Tử vây ở bên kia, nhíu mày nghi hoặc nói: "Địch Già?

Ultraman hả?

Người anh em, cậu có phải thiếu máu nên sinh ra ảo giác không?

Đang yên đang lành sao lại muốn Ultraman?" Ngô Mặc vốn dĩ thở thôi đã tốn sức, giờ suýt chút nữa tắc thở mà chết.

Hắn gian nan giơ tay lên, muốn chỉ về phía cây sáo xương (Cốt địch) cách đó không xa.

Vương Bàn Tử lại hiểu lầm.

Hắn tưởng Ngô Mặc lo lắng con quái vật kia, bèn nắm chặt tay Ngô Mặc an ủi: "Người anh em, đừng nghĩ nhiều nữa, quái vật cứ giao cho mấy anh em, sẽ không có vấn đề gì đâu." Hắn nói xong giật lấy bình nước từ tay Ngô Tà, rất tận tâm đổ vào miệng Ngô Mặc.

Ngô Mặc giờ đúng là muốn nói không nói được, muốn chỉ không chỉ được, lần nữa thấm thía cái gì gọi là "có miệng khó trả lời".

Trong lòng Ngô Mặc có chút bi lương.

Trong nháy mắt hắn tự đặt mình vào một hoạt cảnh: Đó là mình đang nằm trên giường bệnh, sắp sửa "về trời".

Xung quanh vây quanh một đám con cháu.

Bọn chúng căn bản không nghe mình muốn nói gì, cứ tự mình bày tỏ lòng hiếu thảo, thậm chí an ủi mình sớm đi Tây Thiên cực lạc.

Ngô Mặc bị suy nghĩ trong đầu làm cho sặc, nhất thời không khống chế được cảm xúc, nước miếng chảy ngược sặc đến mức suýt thì "ợ ra rắm" đi chầu ông bà.

Cũng may gần như chỉ còn nửa bước là đi theo Quốc sư thì đúng lúc mấu chốt, Ngô Tà phát hiện Ngô Mặc bất thường, vội vàng đẩy Vương Bàn Tử ra.

Anh ôm nửa người trên của Ngô Mặc lên, vừa vuốt ngực vừa vỗ lưng, miệng không ngừng an ủi: "Tiểu Mặc, đừng vội, bình tĩnh từ từ nói." Tình huống trước mắt của Ngô Mặc cực kỳ thê thảm.

Há to miệng ra sức hô hấp, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối, tay chân mềm nhũn một chút sức lực cũng không có.

Nhìn cái thế này, khoảng cách bước vào quỷ môn quan cũng chỉ còn cách một ngón chân. "Địch..." Ngô Mặc thở dốc, nghiến răng dùng chút sức tàn lần nữa nặn ra chữ này.

Âm thanh nhỏ xíu, còn không to bằng tiếng đánh rắm.

Vương Bàn Tử còn định nói chen vào, bị Ngô Tà trừng mắt một cái, bĩu môi ngồi sang bên cạnh không dám ho he. "Tiểu Mặc, em rốt cuộc muốn cái gì?" Ngô Tà không nghe rõ, ghé tai sát miệng Ngô Mặc muốn xác nhận lại.

Ngô Mặc thực sự không còn sức nói lại lần nữa.

Lần đầu tiên hắn nếm trải cảm giác triệt để kiệt sức là như thế nào.

Quả thực quá tồi tệ.

Sức để thở cũng không có, đầu óc ong ong, hoa mắt chóng mặt, trạng thái cả người giống như người thực vật, lực bất tòng tâm. "Tiểu Mặc..." Ngô Tà lại gọi một tiếng. "Đừng hỏi nữa, tôi đoán ra nó muốn cái gì rồi." Lâm Phong ôm ngực chậm rãi đi tới, đặt tay lên vai Ngô Tà nói: "Thằng nhóc thúi chắc là nhắm trúng cây sáo xương trong tay Quốc sư, ở ngay bên cạnh không xa, tôi qua lấy cho nó." Vừa rồi hắn bị Quốc sư đánh bị nội thương, hồi lâu mới từ từ điều hòa lại khí tức, cũng không chú ý Ngô Mặc muốn cái gì.

Giờ mới phản ứng lại, Cốt địch chắc là nhiệm vụ hệ thống phát bố.

Chương 945

Vương Bàn Tử thấy thế, vội vàng ngăn Lâm Phong lại: "Được rồi Phong tử, cậu nghỉ một lát đi, Bàn gia đi lấy." Lâm Phong cũng không từ chối nhiều.

Trạng thái hiện tại của hắn đúng là hơi tệ.

Đi ít vài bước cũng có thể nghỉ ngơi thêm vài phút.

Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Cốt địch, miệng lầm bầm: "Bảo bối tốt gì cơ chứ?

Cũng đáng để người anh em nhớ thương thế à?" Hắn cũng không nghĩ nhiều, cúi người chuẩn bị nhặt Cốt địch lên thì ngửi thấy một mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi.

Không kịp đề phòng, hắn quay đầu nôn khan thành tiếng.

Tiếng nôn hơi lớn, khiến mấy người kia đều chuyển ánh mắt qua. "Bàn Tử, sao thế?" Ngô Tà trong lòng kinh hãi, tưởng lầm Vương Bàn Tử trúng ám toán, vội vàng rướn cổ cao giọng hỏi: "Anh vẫn ổn chứ, xảy ra chuyện gì rồi?" Nói thật, nếu không phải đang ôm Ngô Mặc không buông ra được, với giao tình giữa anh và Vương Bàn Tử thì anh đã lao qua kiểm tra rồi.

Bóng người Trương Khởi Linh loáng cái đã xuất hiện bên cạnh Vương Bàn Tử.

Y túm lấy cổ áo Vương Bàn Tử, kéo hắn giật lùi về phía sau, sau đó đặt tay lên cổ tay Vương Bàn Tử, bật chế độ "lão trung y" kiểm tra.

Vương Bàn Tử suýt thì nôn cả mật xanh mật vàng ra, mãi mới qua được cơn buồn nôn này.

Hắn lấy tay trái nắm lấy cánh tay Trương Khởi Linh, từ từ đứng thẳng dậy, lau khóe miệng chửi ầm lên: "Tên Quốc sư này mẹ nó ngâm trong hầm phân à?

Sao chết rồi mà còn thối thế?

Khiến người ta cứ như ôm lựu đạn đang xì khói, không thể đến gần được." Vương Bàn Tử chửi Quốc sư từ đầu đến chân một lượt mới xả được cơn tức trong lòng.

Ngô Tà lắc đầu có chút bất lực nói: "Bàn Tử anh bớt chửi vài câu đi, cũng không nghĩ xem anh chửi người ta tốn sức, có phải lại hít thêm mấy ngụm khí thối không?" Vương Bàn Tử nghẹn lời.

Ngẫm nghĩ kỹ lại, Ngô Tà nói đúng thật.

Mình vẫn nên ngậm chặt miệng làm việc thôi.

Hắn quay đầu liếc nhìn cây sáo xương, cách vị trí Quốc sư ngã xuống cũng chỉ vài cm.

Trong lòng hơi rối rắm.

Một cái sáo rách thì đáng giá bao nhiêu tiền?

Hơn nữa, thối bỏ xừ, Quốc sư vừa nãy còn dùng nó thổi khúc nhạc.

Nghĩ đến thôi đã thấy buồn nôn.

Hay là khuyên thằng em đổi món khác?

Tượng Phật vàng lớn dưới lầu vừa sạch sẽ vừa đáng giá, gõ một cục bỏ vào ba lô không thơm à?

Ngay trong lúc hắn do dự, Trương Khởi Linh đã bước tới, cúi người không chút do dự nắm cây sáo xương trong lòng bàn tay.

Đừng thấy Ngô Mặc không nói ra lời, nhưng mắt vẫn dán chặt vào bên này.

Thấy Trương Khởi Linh đã nhặt đồ lên, lúc này mới hoàn toàn thả lỏng tâm tình.

Tiếp đó trước mắt tối sầm, cả người mất đi ý thức.

Cũng bỏ lỡ luôn âm thanh thông báo phần thưởng của hệ thống.

Ngô Tà chỉ cảm thấy trên tay nặng trĩu.

Cúi đầu xuống, phát hiện em trai đã nhắm mắt không còn động tĩnh.

Hồn vía anh suýt bay mất.

Tưởng rằng độc dược trong người Ngô Mặc phát tác nên "đi" luôn rồi.

Anh ôm chặt lấy Ngô Mặc, vừa nghe tim vừa gào to: "Tiểu Mặc, em mau tỉnh lại, đừng dọa anh!" Nhóm Giải Ngữ Hoa cũng lao tới, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, tay hơi run rẩy.

Vợ chồng Công chúa Xích Tôn và Tùng Tán Cán Bố lộ vẻ lo lắng, chỉ là bọn họ còn phải cảnh giới quái vật phía trước, không thể đến gần xem xét.

Lại là một màn kiểm tra tổng thể.

Cũng không biết là ai ra tay trước, khi Lâm Phong còn chưa kịp mở miệng ngăn cản, đã kéo tụt một nửa quần Ngô Mặc xuống. "Vãi chưởng, mấy người các cậu có được hay không thế?

Nó như vậy rõ ràng là kiệt sức, có phải trọng thương sắp chết đâu, mấy người không phán đoán được à?" Lâm Phong cảm thấy mình nhất định phải ngăn cản vở kịch này.

Hắn vừa rồi đã quan sát, thằng nhóc thúi chỉ là kiệt sức chứ không có vấn đề gì khác.

Còn vì sao không giải thích?

Chủ yếu là hắn nói thì mấy tên này cũng chẳng tin.

Bọn họ ai nấy đều cố chấp giữ ý kiến riêng, chỉ tin vào trực giác và phán đoán của mình.

Huống hồ Lâm Phong lại không thể nói thuốc là giả.

Đành mặc kệ bọn họ cuống cuồng lên.

Nhưng bây giờ không nói không được.

Cứ theo đà kiểm tra này, Ngô Mặc e là đến cái tất cũng chẳng còn.

Đây đâu phải kiểm tra sức khỏe, đây là mượn cơ hội sàm sỡ đấy chứ? "Kiệt sức?" Ngô Tà đặt ngón trỏ dưới mũi Ngô Mặc xác nhận, rồi quay đầu nghi hoặc nhìn Lâm Phong: "Phong tử, tại sao cậu khẳng định như vậy?

Cậu có phải biết viên thuốc kia thành phần là gì không?" Một châm thấy máu.

Không hổ là sinh viên tài cao Chiết Đại, nhìn vấn đề luôn nắm được trọng điểm.

Anh nhắc nhở như vậy, mấy người còn lại cũng bình tĩnh lại, nghĩ thông suốt điểm mấu chốt trong đó.

Đúng vậy!

Ngô Tà nói không sai.

Mấy năm nay Lâm Phong và Ngô Mặc sớm chiều chung đụng, không có lý nào không biết trong tay nó có thuốc.

Hắc Nhãn Kính híp mắt, đang định bức cung, Giải Ngữ Hoa đột nhiên mở miệng: "Lâm huynh, có thể nói cho chúng tôi biết một chút, viên thuốc Tiểu Mặc uống rốt cuộc có tác dụng gì không?" "Cái này..." Lâm Phong tắc tịt.

Trong đầu bật chế độ bão táp (brainstorming).

Điên cuồng suy nghĩ trả lời thế nào mới không bị lộ tẩy?

Nói thật ư?

Mình thì không sao cả, bọn họ tin không?

Huống hồ con trai lớn làm thế này, chắc chắn là muốn giấu giếm năng lực đặc biệt.

Nếu thật sự làm lộ chuyện của nó, quay về liệu có bị nó đánh chết không?

Thật là mệt tim quá đi.

Con trai gây ra một đống rắc rối, lại phải để ông bố này đi chùi đít cho nó.

Nhóm Giải Ngữ Hoa ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lâm Phong, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ biểu cảm nào trên mặt hắn.

Giờ phút này là lúc đua diễn xuất.

Để xem Lâm Phong có chịu được áp lực, nghĩ ra một lời giải thích hoàn hảo để hóa giải sự ép hỏi của mấy người này hay không.

Còn đừng nói nữa, tình thế cấp bách thật sự khiến hắn nghĩ ra một bài văn mẫu.

Lâm Phong không hổ là xuất thân từ đoàn phim, lại từng làm tạp vụ, chạy vặt và đủ loại việc làm thêm.

Đối với việc chuyển đổi cảm xúc hắn nắm bắt cực kỳ chuẩn xác.

Hắn giật lấy cái lọ sứ từ tay Ngô Tà, làm bộ làm tịch lật xem hồi lâu, nhíu chặt mày kéo dài giọng nói: "Thật không ngờ, Ngô Mặc cái thằng ranh con này giấu tôi lén lút chế ra thuốc rồi.

Chương 946

Đã sớm nói với nó, phương thuốc cổ tính nguy hiểm quá lớn, bắt buộc phải qua thử nghiệm mới được dùng.

Nhưng nó thì hay rồi, cứ coi lời ông đây như gió thoảng bên tai, đúng là tức chết tôi mà." Hắn vừa đấm ngực vừa dậm chân, trong giọng nói còn mang theo một tia tự trách.

Đem sự bất lực của người cha già đối với đứa con trai ngỗ ngược biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, cực kỳ sinh động.

Mấy ông anh đều không phải kẻ ngốc.

Lâm Phong diễn một màn "xướng niệm làm đánh", trên mặt lại không có quá nhiều lo lắng.

Đủ để chứng minh hắn hiểu rất rõ về dược hiệu và tác dụng.

Nhưng tên này quá giảo hoạt, nói nửa ngày cũng không nói vào trọng điểm.

Giải Ngữ Hoa gia giáo rất tốt, rất ít khi ngắt lời người khác.

Chỉ đành nhíu mày xem Lâm Phong diễn tuồng.

Vương Bàn Tử thì thật sự nhịn không nổi nữa.

Hắn với Lâm Phong quan hệ xưa nay khá tốt, bèn trợn mắt trắng dã, chặn họng hắn: "Tôi bảo này Phong tử, cậu với mấy anh em ở đây kéo đàn nhị hay nói nhảm thế?

Nói nửa ngày chả có câu nào đứng đắn, bớt nói nhảm đi, mau nói xem thuốc này có tác dụng phụ không?" Vương Bàn Tử chỉ là theo thói quen nói câu cửa miệng (kéo đàn nhị = người mù), lơ đễnh lại lôi Hắc Nhãn Kính vào.

Hắc Nhãn Kính liếc xéo Vương Bàn Tử một cái, rồi lại dời mắt về phía mặt Lâm Phong.

Hắn hiện tại trong lòng khó chịu sắp trào ra rồi.

Tiểu tổ tông nhà mình với cái tên họ Lâm này, rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật mà mình không biết?

Lâm Phong bị Vương Bàn Tử chọc một cái.

Hắn vốn vô tư, chả để bụng.

Ngược lại còn thấy mừng cho Ngô Mặc, cho rằng Vương Bàn Tử thật sự coi Ngô Mặc là em trai mà thương yêu.

Hắn đã sớm nghĩ thông rồi.

Đàn ông đàn ang có gì mà phải ghen tuông?

Con trai lớn là do mình một tay nuôi lớn, cho dù có thêm vài người bạn tốt thì đã làm sao?

Còn có thể vượt qua địa vị của mình trong lòng con trai à?

Hắn không để ý, nhưng cũng không thể không che giấu cảm xúc của mình, sờ sờ mũi khẽ ho một tiếng, nói: "Tác dụng phụ à... có." Chữ "Có" vừa thốt ra, chẳng khác nào sét đánh ngang tai.

Tim tất cả mọi người đều treo lên tận cổ họng, chỉ sợ Lâm Phong câu tiếp theo nói ra lời khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Tố chất hàm dưỡng của cá nhân Giải Ngữ Hoa không cánh mà bay.

Anh túm chặt cánh tay Lâm Phong, thần tình nghiêm túc truy hỏi: "Tác dụng phụ gì?

Tổn hại cơ thể bao lớn?

Có độc không?

Nếu có độc, có thuốc giải không?" Liên tiếp đưa ra mấy câu hỏi, không hề che giấu sự lo âu trong lòng.

Hắc Nhãn Kính cũng không khách khí, "bộp" một cái bóp lấy cánh tay kia của Lâm Phong, giọng điệu mười phần bất mãn: "Sao cậu không trông chừng em ấy?

Đồ có độc cũng dám để em ấy dùng loạn?" Lời này nói cực kỳ vô lý.

Cũng chỉ có Lâm Phong quan hệ với Ngô Mặc không tầm thường, chứ đổi lại là người khác?

Không chỉ vào mũi Hắc Nhãn Kính mà chửi ầm lên, đã coi như là khẩu đức rồi.

Trông chừng kiểu gì?

Hai mươi bốn giờ kè kè bên cạnh à?

Hay dắt nó vào lưng quần thì tốt hơn?

Huống hồ tính cách Ngô Mặc, người ngoài có thể áp chế được sao?

Lâm Phong lười tranh cãi với Hắc Nhãn Kính, một hơi nói hết nửa câu sau: "Mọi người đừng vội, nghe tôi nói hết đã.

Phương thuốc cổ là mấy năm trước tôi và Tiểu Mặc lấy được trong mộ Tần, qua tỉ mỉ phân biệt và dịch nghĩa, phát hiện thuốc có thể kích hoạt tiềm năng cơ thể người, nhưng tác dụng phụ lại đặc biệt nhỏ, cùng lắm là tiêu hao sạch sành sanh thể lực mà thôi." Lâm Phong cũng coi như là cao thủ bịa chuyện, cứ thế giúp Ngô Mặc lấp liếm sự việc.

Trong miệng hắn, "bạo kích thuật" biến thành viên thuốc được nghiên cứu từ phương thuốc cổ.

Ăn một viên sẽ khiến tiềm năng con người tăng vọt, là do các phương sĩ thời Tiên Tần đặc biệt nghiên cứu ra.

Theo cổ phương ghi chép thì tác dụng phụ cực nhỏ.

Ngô Mặc vì tò mò muốn làm mấy viên thử xem, Lâm Phong nói mình lúc đó kiên quyết không đồng ý.

Lợi ích nhiều, tác dụng phụ ít?

Khác gì bánh ngọt từ trên trời rơi xuống?

Ai mà tin được thật giả?

Hắn tốn bao nước bọt mới áp chế được lòng hiếu kỳ của Ngô Mặc.

Sau này nhiều việc quá, cũng ném chuyện này ra sau đầu.

Nào ngờ thằng ranh con giấu mình, lén lút làm ra thuốc này.

Hắn nói đến đây, mếu máo ủ rũ: "Đây là cái chuyện quái quỷ gì chứ?

Không một phút nào để người ta bớt lo, may mà tác dụng phụ của thuốc không lớn, ước chừng nghỉ ngơi vài ngày là hồi phục lại thôi." Ngô Tà có chút bán tín bán nghi: "Phong tử, cậu chắc chứ?

Thuốc chưa qua thử nghiệm, sao cậu có thể khẳng định tác dụng phụ chỉ là tiêu hao thể lực?

Người xưa luôn thích phóng đại, đồ bọn họ luyện chế ra bên trong chứa kim loại nặng, ngộ nhỡ..." Anh còn chưa nói xong, đã bị bàn tay to như cái quạt của Vương Bàn Tử bịt miệng lại: "Thiên Chân, không có ngộ nhỡ, cậu vẫn là đừng nói nữa." Giải Ngữ Hoa cúi đầu trầm tư giây lát, lại sờ mạch Ngô Mặc, nhíu mày trầm ngâm không nói.

Từ mạch tượng mà xem, quả thực giống như Lâm Phong nói là chỉ bị kiệt sức.

Nhưng thật sự đơn giản vậy sao?

Hắc Nhãn Kính cũng không quá tin cách nói của Lâm Phong.

Nhưng hiện tại lại không có chứng cứ vạch trần đối phương.

Hắn chỉ đành nén nghi hoặc xuống đáy lòng, định bụng tìm cơ hội dò hỏi từ miệng Ngô Mặc.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng không nói gì nữa.

Hai người trong lòng thầm cầu nguyện, hi vọng đúng như Lâm Phong nói, em trai chỉ là hết sức, chứ không phải có ẩn họa gì trong người.

Lâm Phong thấy mọi người không có phản ứng quá lớn, coi như thở phào nhẹ nhõm.

Thầm oán trách Ngô Mặc quá không đáng tin.

Muốn diễn kịch?

Thì trao đổi trước một chút chứ.

Cái này mẹ nó khác gì kiểm tra đột xuất, bắt biểu diễn tại chỗ đâu?

Hắn tức giận trừng Ngô Mặc một cái.

Mới phản ứng lại một chuyện, mải lo giải thích nguyên do, con trai lớn hiện tại trên người ngoại trừ cái quần đùi ra, toàn thân trên trần như nhộng.

Đáng giận hơn là, cái tay của tên Hắc mù để ở đâu thế?

Đánh bóng sát biên à?

Đây chẳng phải là ngang nhiên chiếm tiện nghi sao?

Chương 947

Lâm Phong chộp lấy quần áo Ngô Mặc, tức hổn hển đắp lên phần giữa người hắn.

Miệng còn phải vớt vát một câu: "Không thể để bị lạnh, người vừa kiệt sức, miễn dịch giảm xuống, ở cái chỗ này mà cảm mạo thì khác gì bánh chưng (cương thi) đâu." Lâm Phong nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, khiến người ta không thể phản bác.

Ngô Tà có chút ảo não.

Mình làm anh ruột, có đôi khi còn không tinh tế bằng người ngoài.

Vừa rồi một lòng để ý an nguy của em trai, cũng không nghĩ tới chuyện em nó có bị người ta chiếm tiện nghi hay không?

Có bác sĩ đứng đắn nào kiểm tra sức khỏe mà lột cả quần bệnh nhân?

Tên Hắc mù rõ ràng là mượn cơ hội sàm sỡ.

Anh giờ phút này sóng não cùng tần số với Lâm Phong, nhất định phải bảo vệ trinh tiết cho em trai.

Lâm Phong lấy áo che thắt lưng Ngô Mặc, anh liền lấy áo che nửa người trên cho Ngô Mặc.

Hai người chí đồng đạo hợp đẩy Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính sang một bên, cứ thế gói Ngô Mặc thành con tằm.

Ngô Mặc rơi vào giấc ngủ sâu, chả khác gì người thực vật.

Giờ phút này đừng nói mặc quần áo cho hắn, cho dù tát hắn hai cái bạt tai cũng chưa chắc đã tỉnh.

Lo xong cho Ngô Mặc, mấy ông anh mới có tâm trí ném ánh mắt về phía con quái vật cách đó không xa.

Bọn họ vô cùng tò mò, muốn biết rốt cuộc là thứ gì vào phút chót đã cắn chết Quốc sư?

Vương Bàn Tử nhìn vài lần rồi kinh hô: "Vãi chưởng, đây rốt cuộc là cái gì?

Sao vừa ngọ nguậy vừa lột da thế này?

Chẳng lẽ cũng là người bị Quốc sư hạ độc thủ?" Ngô Tà khá bình tĩnh, ngay lập tức nghĩ đến điểm mấu chốt. "Mẹ nó chứ." Vương Bàn Tử bịt mũi, quay đầu nhổ một bãi nước bọt về phía xác Quốc sư, chửi đổng: "Thứ hại người, cuối cùng cũng bị báo ứng rồi chứ gì, chết rồi mà cũng thối thế." Chửi thì chửi, lòng hiếu kỳ không giảm.

Vương Bàn Tử vẫn canh cánh trong lòng vụ quái vật sờ mông.

Nếu không phải thứ chết tiệt đó đánh lén, hắn cũng không đến mức dính một tay "vàng".

Tuy nói sản phẩm là do mình tự sản xuất, nhưng không chịu nổi mùi quá nồng.

Đến tận bây giờ vẫn cảm giác tay nhớp nháp.

Vương Bàn Tử có ý định đi lên vài bước xem cho rõ, bị Ngô Tà túm chặt cánh tay sống chết không cho hắn tới gần. "Bàn Tử chết tiệt, anh quên mình đã đồng ý với Tiểu Mặc, tuyệt đối khống chế tay không sờ loạn đụng loạn rồi à?" Vương Bàn Tử có chút không phục, nhanh chóng đáp trả: "Thiên Chân, Bàn gia tôi chỉ nhìn hai cái chứ có bảo sờ đâu, có cần thiết thế không?" Đầu Ngô Tà lắc như trống bỏi, kiên quyết không đồng ý: "Tôi nói không được là không được, Tiểu Mặc hiện tại hôn mê bất tỉnh, thật sự xảy ra chuyện gì làm nó bị thương thì sao?" Lời vừa thốt ra, Vương Bàn Tử tắt đài.

Hắn thật tâm thương Ngô Mặc, cũng sợ hành vi của mình dẫn đến hậu quả xấu.

Hắn xua tay, có chút bất lực nói: "Thôi thôi, Bàn gia tôi cứ đứng đây nhìn, xem xem là yêu nghiệt phương nào sắp hiện hình?" Mọi người tay lăm lăm vũ khí, như xem khỉ diễn trò nhìn về phía trước.

Bọn họ vây Ngô Mặc ở giữa vòng tròn.

Một khi tình huống không ổn, lập tức ra tay xử đẹp đối phương, tuyệt đối không cho kẻ khác cơ hội làm hại Ngô Mặc.

Quái vật không ngừng ngọ nguậy trên mặt đất.

Nhìn tư thế rất tốn sức, hơi giống gà con chuẩn bị chui ra khỏi vỏ trứng.

Mười phút, hai mươi phút.

Nửa tiếng rất nhanh trôi qua, quái vật cuối cùng cũng hiện nguyên hình.

Còn chưa đợi mọi người nhìn rõ là ai, Công chúa Xích Tôn đột nhiên thốt lên tiếng kinh hô: "Văn Thành!" Hai chữ này được hét lên bằng tiếng Thổ Phồn.

Nhưng lại giống như cái móc câu, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Ngô Tà phiên dịch cả ngày rồi, theo bản năng thuật lại hai chữ đó. "Công chúa Văn Thành?" Mắt Vương Bàn Tử trợn tròn xoe, mồm há to nhét vừa cái bóng đèn 200W kiểu cũ.

Hồi lâu mới thở đều một hơi, rặn ra một câu: "Lão tử bị Công chúa Văn Thành sàm sỡ?" Hắc Nhãn Kính cười hắc hắc, giơ ngón tay cái khen ngợi: "Bàn Tử chết tiệt, ngầu đấy, đoạn tình sử này có thể viết vào sách sử được rồi." "Hắc gia, cậu có thôi đi không?" Vương Bàn Tử trợn trắng mắt: "Lão tử mất mặt một lần còn chưa đủ, còn phải để hậu thế chiêm ngưỡng sùng bái nữa à?" Giải Ngữ Hoa nghe không nổi nữa, lên tiếng ngăn hai người: "Hai người đừng quậy nữa, xem tình hình trước đã." Đầu bên kia.

Vợ chồng Công chúa Xích Tôn và Tùng Tán Cán Bố nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ai cũng không ngờ, Công chúa Văn Thành cư nhiên vẫn còn sống?

Khiến người ta không tưởng tượng nổi là, bà ấy cũng biến thành một con quái vật đầy lông lá.

Càng nằm ngoài dự đoán mọi người, người đâm nhát dao cuối cùng vào Quốc sư lại chính là bà ấy?

Trong lòng Công chúa Xích Tôn có chút áy náy.

Khi xưa Công chúa Văn Thành mạo hiểm tính mạng nhắc nhở mình.

Nhưng mình đã làm gì?

Cứ khăng khăng coi bà ấy là người phụ nữ tranh phong ghen tuông.

Cho rằng bà ấy đố kị mình.

Muốn đuổi mình đi để cùng Tán Phổ song túc song phi.

Kết quả do hành vi ngu xuẩn của bản thân, dẫn đến chuỗi bi kịch về sau.

Không những hại mẫu tử mình, còn kéo cả Công chúa Văn Thành vào hiểm cảnh. "Phu quân, thiếp qua xem một chút." Công chúa Xích Tôn đưa con trai cho Tùng Tán Cán Bố, khẽ nói: "Văn Thành năm xưa vì cứu thiếp mới bị Quốc sư bắt đến đây, thiếp phải qua xem tỷ ấy thế nào rồi." Tùng Tán Cán Bố cẩn thận ôm thằng con trai mũm mĩm, vẻ mặt nghiêm túc dặn dò: "Cẩn thận chút, tình huống không đúng thì ra tay ngay, ngàn vạn lần đừng lưu tình." Không thể không nói một câu, người có thân sơ xa gần.

Tùng Tán Cán Bố và Công chúa Xích Tôn là vợ chồng thiếu niên, một đường nâng đỡ nhau, ân ái vô cùng.

Công chúa Văn Thành lại là người phụ nữ hắn vì nguyên nhân chính trị bị ép mới cưới về.

Ngoại trừ đêm động phòng hoa chúc chung chăn gối, bình thường chẳng gặp mặt mấy lần.

Công chúa Xích Tôn lập tức hiểu hàm ý trong lời nói của Tùng Tán Cán Bố, cười như không cười lườm hắn một cái, giọng điệu có chút chua lòm: "Sao có thể không lưu tình?

Văn Thành là người vợ Tán Phổ tốn bao tâm tư cưới về mà, thiếp ngày xưa chỉ nói một câu Tán Phổ còn không vui đấy thôi." Giấm chua ngàn năm, càng để lâu càng nồng.

Tùng Tán Cán Bố khẽ ho một tiếng, mượn cớ dỗ con cố ý lờ đi lời của Công chúa Xích Tôn.

Công chúa Xích Tôn cũng không phải cố ý làm khó Tùng Tán Cán Bố.

Ai thấy tình địch mà không ghen?

Vốn tưởng rằng một nhà ba người mình ngàn năm sau có thể hòa thuận vui vẻ bên nhau.

Không ngờ Công chúa Văn Thành cũng xuất hiện.

Bất kể thế nào trong lòng cũng có chút không thoải mái.

Bà khẽ than một tiếng trong lòng, bước nhanh về phía Công chúa Văn Thành.

Cách chừng nửa mét, Công chúa Xích Tôn dừng bước, khẽ gọi:

"Văn Thành, là tỷ sao?

Tỷ có nghe thấy muội nói không?" Công chúa Văn Thành nằm rạp trên mặt đất hồi lâu không động đậy.

Bà vừa từ dã thú hóa thành hình người, nhất thời có chút không thích ứng.

Công chúa Xích Tôn hiểu trạng thái này.

Bà không thúc giục, mà lẳng lặng chờ đợi, ánh mắt liên tục đánh giá Công chúa Văn Thành từ trên xuống dưới.

Đúng là tạo hóa trêu người.

Ngàn năm sau mọi người lại trùng phùng ở nơi đau thương này.

Công chúa Xích Tôn nghĩ đến đây, quay đầu nhìn về phía Ngô Mặc, trong lòng cảm kích không thôi.

Đa tạ người anh em này.

Chương 948

Nếu không cả nhà mình sợ là sẽ tiếp tục trở thành con rối của Quốc sư.

Sống không ra sống chết không ra chết, nhân sự không biết, bị hắn tùy ý bài bố và thao túng.

Chỉ không biết thân thể người anh em thế nào rồi?

Vừa rồi đại chiến một trận với Quốc sư, có bị tổn thương gì không?

Nhỡ đâu có tổn hại gì, cả nhà mình nên báo đáp ân tình của người anh em này thế nào đây?

Trong vụ thảm án ngàn năm này, ai là kẻ xui xẻo nhất?

Không còn nghi ngờ gì nữa, chính là Văn Thành công chúa.

Năm đó, bà phát hiện âm mưu của Quốc sư và Tùng Tán Kiền Bố, còn xả thân khuyên nhủ Xích Tôn công chúa rời khỏi Thổ Phồn.

Kết quả thì sao?

Nhận được cái gì?

Bản thân bị kẻ gian dùng tà thuật khống chế, biến thành một con quái vật có tư duy con người nhưng mang hình hài súc sinh.

Bản thân bà vốn có thể chịu khổ, không quản ngại đường xa vạn dặm từ Đại Đường gả đến Thổ Phồn.

Nhưng bà đây cũng đâu thể cạp đất mà ăn a.

Đường đường là một đại mỹ nữ, trong nháy mắt biến thành dã thú.

Suốt ngày bốn chân chạm đất, lông lá đầy người, không ăn không uống cũng không chết.

Cũng chẳng biết lão súc sinh đầu trọc kia đã giở trò gì?

Không chết thì không chết, nhưng cảm giác đói khát trong bụng lại rất rõ ràng.

Nó ép bà hoặc là phải nuốt tuyết, hoặc là nôn ra đất, nếu không thì phải ra ngoài vật lộn với mãnh thú ăn thịt sống, chỉ để bản thân có cảm giác no bụng.

Ngày qua ngày, hành động này cứ lặp đi lặp lại không ngừng.

Đến giai đoạn sau, bà thậm chí còn sinh ra ảo giác, cho rằng đây mới là hình dáng vốn có của mình.

Còn về vị công chúa Đại Đường năm xưa?

Có lẽ chỉ là một giấc mộng đẹp trong đầu mà thôi.

Bà lúc tỉnh lúc mê.

Lúc hồ đồ thì bất chấp tất cả, hoàn toàn coi mình là dã thú, men theo lối đi vô tình phát hiện được chạy ra ngoài tìm thức ăn.

Lúc tỉnh táo, nhìn miếng thịt sống trên tay mà nôn khan từng cơn.

Trong lòng lại bùng lên ý định muốn báo thù.

Do nguyên nhân của lời nguyền, Văn Thành công chúa không thể rời khỏi miếu trấn yểm quá xa.

Đành phải nghĩ đủ mọi cách dụ người khác phát hiện ra ngôi miếu này.

Bà cho rằng những người có thể đến được đây đều có bản lĩnh độc đáo, nếu không thì hoàn cảnh hiểm ác bên ngoài đã sớm nuốt chửng bọn họ chẳng còn thừa mẩu xương nào.

Mỗi lần gặp người vào núi, Văn Thành công chúa luôn phải lén lút quan sát trước một phen.

Nếu đối phương chỉ là người thường đi lạc, bà sẽ cố ý tạo ra chút động tĩnh, dẫn dắt họ đi vào con đường chính xác.

Còn nếu phát hiện người đến có chút thân thủ, hoặc không phải đi một mình mà là một nhóm người, bà sẽ tìm cách dụ bọn họ vào khe nứt.

Những năm đó, người ra ngoài liều mạng đa phần đều là vì tiền.

Nếu không phải vì nghèo, nằm ở nhà ôm vợ con trên đầu giường lò sưởi không sướng sao?

Hà tất phải mạo hiểm tính mạng xuyên qua dãy Himalaya làm gì?

Văn Thành công chúa vừa dẫn đường phía trước, vừa ném những đồ vật đáng giá trong miếu xuống đất.

Những kẻ mạo hiểm này phát hiện bảo bối tốt, ai nấy đều hân hoan như điên, lầm tưởng được ông trời chiếu cố để phát gia chi phú.

Bọn họ điên cuồng bám theo sau lưng Văn Thành công chúa, bước lên con đường tử vong.

Miếu trấn yểm cơ quan trùng trùng, đám người chủ động dâng tới cửa này toàn bộ biến thành sức mạnh nạp vào cơ thể Quốc sư.

Đây cũng là nguyên nhân Quốc sư cố ý thả lỏng cho Văn Thành công chúa.

Dù sao cũng phải có người giúp lão kiếm chút đồ nhắm thay đổi khẩu vị chứ.

Người Đại Đường khác với người Thổ Phồn.

Bọn họ không kính sợ sơn thần Thổ Phồn, sẽ nghĩ đủ mọi cách để rời đi, cũng tức là sẽ mang đến cho lão sức mạnh mới.

Văn Thành công chúa đâu biết những chuyện này?

Chỉ là ảo não vì mình chọn người không chính xác.

Bà hạ quyết tâm, lần sau tìm người nhất định phải tìm loại có năng lực xuất chúng.

Dãy Himalaya địa thế hiểm trở.

Cư dân bản địa xung quanh rất kính sợ sơn thần, dễ dàng sẽ không đi vào trong núi.

Một năm gặp được vài người cũng đã tính là của hiếm.

Lại thêm việc phải sàng lọc người tài giỏi, thân thủ tốt, trăm năm cũng chẳng gặp được một hai lần.

Trong những năm tháng đằng đẵng, Văn Thành công chúa cứ liên tục bồi hồi giữa hy vọng và thất vọng.

Tròn một trăm người tiến vào miếu trấn yểm và không bao giờ rời đi nữa.

Bà nằm mơ cũng không ngờ tới, vì chuyện này mà bên ngoài đồn đại dãy Himalaya có một vị nữ thần tính tình hỉ nộ vô thường.

Lúc tâm trạng tốt sẽ cứu giúp sơn dân đi lạc.

Lúc tâm trạng không tốt sẽ bắt đội ngũ vào núi đưa về cung điện của mình, biến họ thành nô bộc.

Bà từng lần muốn bỏ cuộc, không đành lòng để những người vô tội này bỏ mạng.

Nhưng lòng yêu nước trong xương tủy lại mang đến cho bà sức mạnh vô tận.

Quốc sư quá tà ác.

Vạn nhất lão nuốt chửng sức mạnh của ma nữ, Đại Đường liệu có phải là đối thủ của lão không?

Bà quả thực không dám tưởng tượng.

Thần dân Đại Đường khó khăn lắm mới có cuộc sống bình yên, nếu lại một lần nữa rơi vào cảnh chiến tranh khói lửa thì sẽ ra sao?

Trong ký ức của bà, Hoàng đế Đại Đường anh minh thần võ, công đức sánh ngang Tam Hoàng Ngũ Đế, nhất định sẽ tồn tại vạn vạn năm.

Ôm ấp niềm tin vô tận, Văn Thành công chúa lại bắt đầu hành động gọi người.

Thời gian trôi qua, ngày càng có nhiều người tiến vào dãy Himalaya.

Đi lẻ tẻ thì Văn Thành công chúa không nỡ để họ đi chịu chết.

Đi thành đội thì lại phát hiện đối phương bị phản ứng cao nguyên, đừng nói cứu bà, bản thân họ có qua khỏi hay không còn là chuyện chưa biết.

Mãi cho đến một ngày, bên ngoài núi tuyết có một đội nhân mã đi tới.

Những người này dáng dấp rất cao lớn, khí thế không hề tầm thường.

Văn Thành công chúa phát hiện cách ăn mặc của đám người này khác hẳn trước đây.

Bà không nghĩ nhiều, theo lệ cũ dùng cách cũ để thu hút bọn họ.

Chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Chương 949

Đám người kia đối với cổ ngoạn trân bảo trên mặt đất khịt mũi coi thường, ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn, cứ thế vác hành lý đi vào trong núi.

Văn Thành công chúa không cam lòng, lại thăm dò vài lần.

Đối phương vẫn không cắn câu.

Gã đàn ông dẫn đầu trong số đó thậm chí còn liếc mắt về hướng bà đang ẩn nấp.

Ánh mắt đó phải nói thế nào nhỉ?

Quá áp bách.

Áp lực còn lớn hơn cả gấu tàng mã và báo tuyết trong núi cộng lại.

Văn Thành công chúa hưng phấn rồi.

Người đến càng mạnh, hy vọng thoát khốn càng lớn.

Trong nháy mắt, bà thậm chí muốn lao ra kéo đối phương đến miếu trấn yểm, phá hủy âm mưu của Quốc sư.

May mà chút lý trí còn sót lại trong não đã nhắc nhở bà.

Bước thêm một bước nữa, rất dễ bị đối phương giết chết.

Bà bắt đầu suy tư, làm sao mới có thể tìm kiếm sự giúp đỡ?

Nhưng hiện tại miệng không thể nói, lại mang bộ dạng súc sinh, đi ra ngoài chẳng khác nào tìm chết.

Lương thực của người đi núi rất khan hiếm.

Dã thú gặp người chỉ có hai kết cục, hoặc là ăn thịt đối phương, hoặc là bị đối phương ăn.

Văn Thành công chúa không muốn biến thành đồ ăn, chỉ đành lén lút bám theo sau.

Khoảng cách cũng không dám quá gần.

Một khi đối phương phát hiện ra manh mối của mình, bà có thể quay đầu chạy ngay.

Bà lặng lẽ đi theo sau đội ngũ, đi đi dừng dừng.

Mãi đến khi phía xa ẩn hiện một hồ nước, mới bắt buộc phải dừng động tác.

Cơn đau nhói ở tim nhắc nhở bà phải mau chóng quay lại miếu trấn yểm, nếu không những ngày tiếp theo e rằng sẽ sống không bằng chết.

Bà biết là lời nguyền của Quốc sư đã phát huy tác dụng.

Những năm đầu, Văn Thành công chúa cũng từng thử muốn rời khỏi miếu.

Bà men theo đường núi đi về phía xa.

Khoảng chừng đi được năm ngày năm đêm, tim đột nhiên đau đớn kịch liệt.

Tiếp đó cả người như bị ném vào đống lửa, từ thể xác đến linh hồn đều bị lửa thiêu đốt.

Bà đau đớn chui vào đống tuyết cũng vô dụng.

Trên người nứt toác ra từng đạo vết thương rỉ máu, bốc lên mùi tanh hôi khó ngửi.

Khiến cho trong phạm vi trăm mét xung quanh không có một con vật nào dám lại gần.

Cảm giác muốn sống không được muốn chết không xong đó, ngoại trừ đương sự, người khác căn bản không thể nào cảm nhận được.

Bất đắc dĩ, bà chỉ đành bò về miếu trấn yểm.

Tu dưỡng một thời gian rất dài mới từ từ hồi phục thể lực.

Lần này cũng y như vậy.

Nếu không rời đi, thứ phải đối mặt tiếp theo chính là những ngày tháng khổ không thể tả.

Văn Thành công chúa rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Bỏ lỡ đội nhân mã này, không biết lại phải chờ đợi đến bao giờ?

Thời gian không chờ người.

Văn Thành công chúa đau đến mức cào gan xé ruột, ngũ tạng lục phủ như bị bỏ vào chảo dầu chiên đi chiên lại mấy lần.

Trước mắt tối sầm, chìm vào bóng tối vô tận.

Không biết cách bao lâu.

Khi mở mắt ra lần nữa, bên cạnh lại xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp.

Cô ấy không sợ hãi bộ dạng xấu xí của Văn Thành công chúa, mà dùng tuyết dựng một chỗ ở tạm thời xung quanh bà, mỗi ngày đúng giờ đúng buổi mang chút đồ ăn đến cho bà.

Ngàn năm trôi qua, Văn Thành công chúa lần nữa cảm nhận được sự ấm áp và yêu thương.

Thiếu nữ người đẹp nết cũng thiện.

Lúc rảnh rỗi còn giúp Văn Thành công chúa chải chuốt lông tóc.

Một người một bán thú dần dần trở thành bạn tốt.

Thời gian lâu dần, thiếu nữ có đôi khi sẽ dựa vào người Văn

Thành công chúa, trút bỏ những chuyện phiền lòng cho bà nghe.

Văn Thành công chúa thì yên lặng nằm rạp trên mặt đất, lẳng lặng bầu bạn với đối phương.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Văn Thành công chúa đắm chìm trong cuộc sống bình yên, thậm chí quên mất sơ tâm của mình.

Bà không quay về miếu trấn yểm nữa.

Tâm cam tình nguyện ở lại nơi này, cùng thiếu nữ lớn lên.

Một ngày nọ, thiếu nữ vô cùng e thẹn nói với bà rằng cô ấy đã thích một người.

Chỉ là có chút đáng tiếc, người đó là kẻ ngoại lai.

Văn Thành công chúa trong lòng kinh hãi.

Bà nhớ thiếu nữ từng nói, trong tộc quy định rất nhiều, kiểm soát nghiêm ngặt việc huyết mạch lưu lạc ra ngoài.

Đặc biệt là đối với phụ nữ càng hà khắc hơn.

Mấy năm trước còn có một người phụ nữ, vì xúc phạm tộc quy mà bị trói vào cột, trước mặt đông đảo tộc nhân bị đánh gãy tay chân khiêng vào rừng sâu, không bao giờ trở ra nữa.

Thiếu nữ lúc đó sợ chết khiếp.

Ôm lấy Văn Thành công chúa run lẩy bẩy, liên tục mấy ngày liền vẫn chưa hoàn hồn.

Sao bây giờ lại muốn xúc phạm tộc quy?

Văn Thành công chúa chịu ảnh hưởng của thời đại, vốn dĩ không cảm thấy tộc quy là sự tồn tại vô lý.

Nếu đổi thành Ngô Mặc, chắc chắn sẽ cổ động thiếu nữ tạo phản.

Quy tắc chó má gì chứ?

Không tốt thì phải sửa.

Chuyện đi hơi xa rồi, chúng ta quay lại một chút.

Văn Thành công chúa không nói được, cuống cuồng chạy vòng quanh thiếu nữ.

Bà hy vọng cô gái bình tĩnh lại, ngàn vạn lần đừng vì vi phạm quy định mà hại chính mình.

Có đôi khi phải thừa nhận một chuyện, não bộ của người đang yêu đúng là khác biệt.

Thiếu nữ không cảm nhận được sự lo lắng của Văn Thành công chúa, ngược lại còn lầm tưởng đối phương đang vui mừng cho mình.

Chương 950

Nếu không thì con quái vật nhỏ xưa nay lười vận động, sao lại chạy vòng quanh như cún con thế kia?

Văn Thành công chúa sắp điên rồi.

Chung sống đã lâu, trong thâm tâm bà đã coi thiếu nữ như con mình.

Không nỡ nhìn nó từng bước nhảy vào hố lửa.

Nhưng miệng không thể nói, tay không thể viết, ngoại trừ giương mắt nhìn ra thì cái gì cũng không làm được.

Có lòng muốn vào trại thăm dò một phen.

Kết quả vừa rời khỏi hố tuyết không bao xa, tim liền đau đớn kịch liệt, ép bà lại phải lùi về.

Bà biết rõ, nơi này là vị trí giới hạn rồi.

Đi thêm vài bước nữa, e là lại rơi vào trạng thái hôn mê.

Lo âu, sốt ruột, bất lực.

Mỗi ngày xoay như chong chóng mà chẳng nghĩ ra cách gì hay.

Thiếu nữ phát giác tình trạng Văn Thành công chúa không đúng, lập tức cũng lo lắng theo.

Cô từ nhỏ đã mất mẹ, tộc nhân căn bản không coi cô ra gì.

May nhờ có Văn Thành công chúa bầu bạn, cô mới cảm nhận được chút hơi ấm, dần dần trưởng thành thành một cô gái lương thiện hoạt bát.

Nay bạn đồng hành xảy ra vấn đề, sao có thể không sốt ruột?

Cô là một cô gái thông tuệ.

Năm xưa để cứu giúp Văn Thành công chúa, cô đi khắp nơi tìm kiếm thảo dược, nảy sinh hứng thú mãnh liệt với y thuật.

Giờ trong tộc cũng được coi là một bác sĩ.

Thấy tình hình này tưởng bệnh cũ của Văn Thành công chúa tái phát, lập tức vào núi tìm thảo dược muốn giúp bà giảm đau.

Văn Thành công chúa sắp sốt ruột chết rồi.

Mỗi ngày đi ra ngoài, đều áp sát giới hạn để tìm tung tích thiếu nữ.

Kết quả chẳng có bất kỳ manh mối nào.

Ba tháng sau.

Khi thiếu nữ quay trở lại, vậy mà lại dẫn theo một người đàn ông.

Văn Thành công chúa nhìn rõ tướng mạo người đàn ông, trong lòng kinh ngạc tột độ.

Bà thật sự không ngờ tới, người đàn ông này lại chính là vị thủ lĩnh mà bà đã theo dõi rất lâu kia.

Càng nằm ngoài dự liệu của bà hơn.

Mối quan hệ giữa thiếu nữ và người đàn ông rất thân mật, giọng điệu và thái độ rõ ràng có từng sợi tình ý.

Chẳng lẽ, hắn chính là người mà thiếu nữ thích?

Người ta đều nói mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng ưng.

Văn Thành công chúa lại không như vậy.

Bà nhìn gã đàn ông này càng nhìn càng thấy phiền, hận không thể tát cho một cái chết tươi.

Không phải nói là tâm lý ghen tị hay chiếm hữu.

Mà là thuần túy lo lắng và sốt ruột.

Chỉ là mỗi ngày nhìn thấy thiếu nữ lộ ra vẻ e thẹn, lại không nỡ làm cô đau lòng.

Đành phải từng bước nhìn sự việc phát triển theo hướng xấu.

Quả nhiên là sợ cái gì thì cái đó tới.

Thiếu nữ mang thai.

Đứa bé trong bụng không cần tính cũng biết chắc chắn là của gã ngoại tộc kia.

Văn Thành công chúa không rõ tương lai sẽ ra sao?

Bà chỉ có thể dốc hết sức lực canh giữ bên ngoài lều cỏ, bảo vệ thiếu nữ và đứa bé trong bụng.

Không sai, thiếu nữ và người đàn ông kia cũng dựng một căn nhà đơn sơ ở gần đó, ngọt ngào sống cuộc sống của riêng họ.

Nhưng cuộc sống có thật sự ngọt ngào không?

Sao có thể chứ.

Thiếu nữ phá vỡ tộc quy, tuy nói không biết vì sao không bị bắt đi, nhưng cũng có một số tộc nhân dăm bữa nửa tháng lại đến kiếm chuyện.

Mỗi khi đến lúc này, Văn Thành công chúa liền như phát điên, lao ra dọa bọn họ chạy mất dép.

Không thể không nhắc một câu.

Danh tiếng của Văn Thành công chúa quả thật không nhỏ.

Bà tướng mạo quái dị, tiếng gầm rú phát ra giống hệt ác quỷ trong truyền thuyết của vùng núi.

Ngược lại dọa chạy không ít người.

Đồng thời cũng đắp thêm lên người thiếu nữ một tầng tiếng xấu.

Lúc này ai cũng không biết tiếng xấu sẽ dẫn đến hậu quả thảm khốc gì?

Chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy, bảo vệ được thiếu nữ và đứa bé mới là chính sự.

Chuyện có sự trùng hợp.

Khi thiếu nữ mang thai được năm tháng, nam tử đột nhiên rời đi.

Theo lời thiếu nữ kể, nam tử nhận được thư nhà truyền đến cần rời đi vài ngày, sẽ cố gắng quay về trước khi sinh nở.

Văn Thành công chúa có tâm muốn cắn chết đối phương.

Đồ rác rưởi gì vậy.

Vợ sắp sinh con, ngươi lại còn dám rời đi?

Tim to đến mức nào?

Có phải to đến mức chặn lỗ đít khiến không ỉa ra được không?

Bà tức đến mức nửa đêm chạy ra ngoài gầm rú, lại thêm thắt cho dãy Himalaya không ít truyền thuyết động lòng người.

Thiếu nữ không hổ là phụ nữ Tạng tộc, chịu thương chịu khó cái gì cũng làm được.

Trong thời gian mang thai còn không quên vào núi tìm thảo dược.

Văn Thành công chúa bám sát phía sau, ánh mắt chằm chằm nhìn vào thiếu nữ, đến mắt cũng không dám chớp.

Chỉ sợ chỗ nào đột nhiên nhảy ra con thú hoang làm thiếu nữ kinh sợ.

Về sau thân thể thiếu nữ không tiện lắm.

Văn Thành công chúa đành phải dậy sớm mỗi ngày, tranh thủ mọi thời gian vào núi, bắt thú hoang về tẩm bổ cho thiếu nữ.

Một người một thú nương tựa lẫn nhau.

Mãi cho đến khi thiếu nữ sinh nở.

Nghe tiếng kêu đau đớn truyền ra từ trong phòng, Văn Thành công chúa sốt ruột cào đất, cứng rắn đào ra một cái hố to.

Chương 951

Không gấp không được a.

Tên đàn ông đáng chết kia không giữ chữ tín, căn bản không quay lại.

Trong phòng chỉ còn lại thiếu nữ tự mình đỡ đẻ cho mình.

Còn về bà đỡ trong tộc?

Bọn họ mới không thèm xuất hiện đâu, từng người một mong sao thiếu nữ khó sinh mà chết.

Những năm trước phụ nữ sinh con, đúng là lấy mạng đổi mạng.

Có điều kiện thì tìm bà đỡ giàu kinh nghiệm.

Không có điều kiện, nghe theo mệnh trời.

Thiếu nữ thuộc về nhóm lót đáy trong đám không có điều kiện.

Không những không có bà đỡ, ngay cả chồng đi đâu cũng không rõ.

Cô thiên tính lương thiện, không so đo nhiều như vậy.

Văn Thành công chúa lại nuốt không trôi cục tức này.

Thầm hạ quyết tâm, đợi gã đàn ông chó má kia về nhất định phải cắn cho hắn vài phát thật đau.

Không vì cái gì khác, chỉ để xả giận cho thiếu nữ và đứa bé.

Tuy nhiên sự việc phát triển quá nhanh.

Cái cắn này không cắn lên người gã đàn ông, ngược lại cống hiến cho dây rốn nối liền thiếu nữ và đứa bé.

Hết cách, thiếu nữ kiệt sức rồi.

Cô dốc hết toàn lực sinh hạ đứa bé, không còn chút sức lực nào để cắt dây rốn.

Nằm trên ván gỗ thử mấy lần, kết quả đến ngón tay cũng không nhấc lên nổi.

Đứa bé vừa chào đời không có bất kỳ động tĩnh gì.

Thiếu nữ lòng nóng như lửa đốt.

Thời tiết lạnh giá, nhà cửa tứ phía gió lùa.

Cô sợ đứa bé xảy ra chuyện, nhưng thực tế lại chẳng làm được động tác gì.

May mà Văn Thành công chúa vẫn luôn canh giữ bên ngoài, ngay lập tức phát hiện tình huống thiếu nữ không ổn.

Tục ngữ nói rất hay, chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy chứ?

Văn Thành công chúa từ khi gả đến Thổ Phồn, không ít lần giao tiếp với phụ nữ và bách tính xung quanh.

Cũng không thiếu việc gặp chuyện đàn bà sinh nở.

Tuy nói không thể giúp một tay, nhưng đối với quá trình cụ thể cũng có sự hiểu biết nhất định.

Trước mắt chẳng phải dùng được rồi sao?

Bà nhìn nhìn thiếu nữ và đứa bé, lại nhìn cái vuốt to lông lá của mình.

Quyết tâm lao tới.

May mà thiếu nữ không nghi ngờ Văn Thành công chúa.

Nếu không với cái tư thế này, rất dễ khiến người khác có ảo giác là bà muốn ăn thịt đứa trẻ.

Vạn hạnh a.

Tuy rằng quá trình rất gian nan, kết cục coi như không tệ.

Mẹ tròn con vuông.

Thiếu nữ chìm vào hôn mê, Văn Thành công chúa nằm rạp trên đất nhìn chằm chằm đứa bé.

Quá đáng yêu.

Lông mày nhỏ, khuôn mặt nhỏ, cái miệng nhỏ, cánh tay nhỏ, bàn tay nhỏ, bàn chân nhỏ.

Cứ cảm thấy nhìn sao cũng không đủ.

Nhớ Bạch Mã lúc trước từng nói, sẽ đặt tên cho con là “Tiểu Quan”.

Văn Thành công chúa trong lòng không ngừng gọi cái tên này, trong ánh mắt lộ ra vẻ từ ái.

Bà sợ đứa bé bị lạnh, lại dùng lông tóc của mình ủ ấm cho nó.

Một ngày sau, thiếu nữ cuối cùng cũng tỉnh lại.

Đương nhiên rồi, phụ nữ sinh con không thể gọi là thiếu nữ nữa.

Chúng ta đổi thành tên thật của cô ấy -- Bạch Mã.

Chuyện nhân thế gian rất nhiều điều kỳ diệu như vậy.

Đi đi lại lại một hồi, Văn Thành công chúa vậy mà lại dính dáng đến Bạch Mã và Trương Kỳ Lân.

Bà thấy Bạch Mã tỉnh lại, muốn đi kiếm chút gì cho cô tẩm bổ.

Mà bổ phẩm tốt nhất cho phụ nữ sau sinh chính là gà.

Dãy Himalaya tồn tại một loại gà tuyết hiếm thấy.

Bọn chúng ngày thường hay thích chạy loạn trên đỉnh núi, thịt chắc nịch lại béo mầm.

Tuyệt đối là dinh dưỡng phẩm tốt nhất để bồi bổ cơ thể.

Văn Thành công chúa liếc nhìn Bạch Mã và đứa bé, quyết định tốc chiến tốc thắng, bắt được một con gà là nhanh chóng quay về ngay.

Bà đứng ở cửa nhà, trong lòng vẫn có chút không yên tâm, lại chạy lại cào làm một tầng cạm bẫy trên đất.

Sau đó lại nén cảm giác xấu hổ, men theo xung quanh nhà tiểu một bãi.

Chủ yếu là để chấn nhiếp dã thú, đề phòng bọn chúng đánh lén.

Mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng.

Văn Thành công chúa tung bốn vó lao về phía sâu trong vùng núi Himalaya.

Không biết vì sao?

Ngày thường gà rừng thành đàn, hôm nay lại chẳng thấy một con.

Văn Thành công chúa không cam tâm.

Lại tiếp tục đi về phía trước truy tìm tung tích gà rừng.

Không ngờ vô tình gặp phải tuyết lở.

Khi bà ngậm con gà tránh thoát tuyết lở, một đường cuồng bôn trở về, lại phát hiện trên đường dẫn đến nhà xuất hiện rất nhiều dấu chân lộn xộn.

Ý nghĩ đầu tiên của Văn Thành công chúa là gã đàn ông đã về.

Ngay sau đó lại lập tức phủ quyết.

Đàn ông có hai chân, cho dù dẫn thêm một người về, cũng sẽ không xuất hiện nhiều dấu chân như vậy.

Vậy thì kết luận chỉ có một -- Bạch Mã xảy ra chuyện.

Không cần tính toán, khẳng định là tộc nhân tìm tới cửa rồi.

Văn Thành công chúa ném con gà sang một bên, điên cuồng lao về.

Chương 952

Vừa hay đụng độ ngay với một đội nhân mã.

Những người này trói Bạch Mã nghiêm nghiêm thực thực, vắt trên lưng ngựa chuẩn bị đi ra ngoài.

Còn đứa bé?

Lúc này đang bị một gã đàn ông dùng miếng vải rách bọc lại xách trên tay.

Chuyện Văn Thành công chúa lo lắng rốt cuộc đã xảy ra.

Bà nộ khí xung thiên.

Sự phẫn hận đối với đám người này không kém gì Quốc sư.

Ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm thét, phẫn nộ lao tới.

Chính gọi là hai tay khó địch bốn tay, hảo hán không chịu nổi đông người.

Bạch Mã dốc hết toàn lực cao giọng khuyên Văn Thành công chúa mau chạy đi, đừng quản mẹ con mình.

Văn Thành công chúa bỏ ngoài tai.

Bà hận không thể liều mạng cứu hai mẹ con.

Cho dù tim đau đớn kịch liệt nhắc nhở bà không thể đi tiếp về phía trước nữa, Văn Thành công chúa vẫn không để ý.

Bà chỉ có một ý nghĩ, không thể vứt bỏ mẹ con Bạch Mã.

Tộc nhân của Bạch Mã có chuẩn bị mà đến.

Người đông vũ khí tốt, lại thêm không biết kẻ nào mang theo vật trừ tà.

Tựu chung lại, kết cục có chút thê lương.

Văn Thành công chúa liều mạng, cuối cùng cũng chỉ cướp được đứa bé.

Bạch Mã lại bị tộc nhân thừa lúc hỗn loạn mang đi mất.

Văn Thành công chúa bất đắc dĩ, chỉ có thể ngậm đứa bé đưa nó rời đi.

Bà hiện giờ rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Đi cứu Bạch Mã, Tiểu Quan phải làm sao?

Mang theo Tiểu Quan, Bạch Mã phải làm sao?

Bà hiện tại hận chết gã đàn ông kia.

Nếu không phải hắn không giữ chữ tín không về sớm, hai mẹ con cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Văn Thành công chúa cẩn thận từng li từng tí ngậm đứa bé.

Vừa không dám đi quá xa, lại không dám ở quá gần.

Đi quá xa?

Thời tiết lạnh giá, dã thú điên cuồng, đều sẽ tạo thành nguy cơ cho đứa bé.

Ở gần?

Tộc nhân quay lại, làm hại mình làm hại đứa bé thì sao?

Quãng thời gian này quá khó khăn.

Ai cũng không biết Văn Thành công chúa rốt cuộc làm thế nào mang theo đứa bé, gượng gạo chống đỡ đến khi người đàn ông trở về.

Bà từ xa nhìn thấy bóng dáng người đàn ông, đầu tiên là không tin, ngay sau đó lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Nếu không phải lo lắng cho an nguy của Tiểu Quan.

Văn Thành công chúa thật muốn một phát cắn chết gã đàn ông không đáng tin cậy này.

Chuyện tiếp theo có thể đoán được.

Nam tử cao hứng vội vã về nhà, kết quả vợ mất, con sống dở chết dở, đổi lại là ai có thể chịu đựng?

Hắn từ trong miệng Văn Thành công chúa đón lấy Tiểu Quan, lần đầu tiên nảy sinh cảm tình cảm kích với một con dã thú.

Một người một thú mang theo đứa bé truy tìm tung tích Bạch Mã.

Đứa bé khát thì uống chút nước tuyết, đói thì tìm một con dã thú cái vắt sữa.

Thú cái ở Himalaya coi như xui xẻo tám đời, bị ép phải đóng vai bà vú nuôi bất đắc dĩ.

Đi đi dừng dừng.

Trời xanh không phụ người có lòng, cuối cùng cũng tìm được Bạch Mã.

Lúc này Bạch Mã gần như không còn hình người.

Tứ chi vặn vẹo, nằm ở đó chỉ còn lại một hơi thở.

Văn Thành công chúa và người đàn ông đều sắp điên rồi.

Ông trời vì sao lại tàn nhẫn như vậy?

Bạch Mã lương thiện đơn thuần cứu người vô số, sao lại nhận lấy kết cục này?

Tế phẩm chó má.

Diêm Vương thì sao chứ?

Dựa vào đâu mà đối xử với một người mẹ lương thiện như vậy?

Không ai cam tâm nhìn người thân qua đời.

Văn Thành công chúa và người đàn ông, mang theo Tiểu Quan và Bạch Mã bước lên con đường cầu y.

Bốn "người" còn khó hơn cả Đường Tăng đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Đoàn thỉnh kinh dù sao cũng đều là người trưởng thành (hoặc yêu quái thành tinh).

Còn bọn họ thảm đến tận nhà.

Mang theo một đứa bé sơ sinh, một người phụ nữ gần như đã chạm một chân vào cửa tử.

Đi quá nhanh, đứa bé quá nhỏ chịu không nổi.

Đi quá chậm, thân thể người phụ nữ không kéo dài được.

Người đàn ông từng nghĩ, hay là đưa người phụ nữ về gia tộc tìm kiếm cứu chữa?

Nghĩ lại, lại dập tắt ý niệm này.

Gia tộc tuy rằng nhân tài lớp lớp, nhưng quy tắc cũng hà khắc đến cực điểm.

Không được phép thông hôn với ngoại tộc là một trong những yêu cầu cơ bản nhất.

Nếu hắn mang hai mẹ con về bản gia?

Đừng nói cứu chữa thê tử, chờ đợi bọn họ e rằng là tai họa diệt vong cho cả nhà ba người.

Khó!

Khó!

Quá khó!

Nam tử bất đắc dĩ đành phải thay đổi chủ ý, hắn muốn đi tìm thượng sư vĩ đại nhất vùng Tạng giúp mình cứu chữa thê tử.

Nhưng ai mới là thượng sư vĩ đại nhất?

Chương 953

Thời đại đó không có mạng internet, rất nhiều chuyện đều là truyền miệng.

Bọn họ lại không dám đi về phía đông người.

Chỉ có thể vừa nghe ngóng vừa đi tìm.

May mắn nam tử còn có chút thủ đoạn đặc thù, có thể hộ trụ mệnh mạch cho Bạch Mã.

Cộng thêm Bạch Mã không nỡ bỏ con, trong lòng vẫn còn giữ một hơi tàn.

Nếu không cứ giày vò như vậy, Bạch Mã đã sớm rời bỏ nhân thế.

Văn Thành công chúa cũng không nhàn rỗi.

Vì mẹ con Bạch Mã, ban ngày bà chạy ra ngoài săn bắn, buổi tối canh gác gần đó.

Lúc đi đường thì cổ đeo hành lý, trên lưng cõng Tiểu Quan, dùng lông tóc giúp nó chắn gió tuyết.

Hoàn toàn coi mình là siêu nhân mà dùng.

Có thể nói thế này, Đường Tăng Bạch Long Mã đều không bằng bà.

Bà biết rõ một khi người đàn ông tìm được thượng sư, tà khí trên người mình sẽ bị phát hiện, đến lúc đó rất dễ bị đối phương coi là quái vật mà đánh chết.

Nhưng vẫn nhậm lao nhậm oán, tâm cam tình nguyện theo bước chân người đàn ông.

Đánh chết thì đánh chết đi, bà đã sống hồn hồn ngơ ngơ bao nhiêu năm rồi.

Lại thêm từ trong cuộc nói chuyện phiếm của người địa phương biết được Đại Đường đã sớm không còn tồn tại, cảm thấy mình tiếp tục sống vất vưởng cũng thực sự chẳng có tác dụng gì lớn.

Nên cũng chẳng để ý đến an nguy của bản thân nữa.

Đi đi dừng dừng.

Trải qua nỗ lực không ngừng nghỉ, người đàn ông cuối cùng cũng tìm được manh mối về thượng sư.

Tại chùa Cát Lạp có một vị cao tăng hơn tám mươi tuổi, bỉnh thừa tấm lòng từ bi đã kể cho nam tử nghe chuyện về Tàng Hải Hoa.

Theo lời ông ta, lúc nhỏ từng nghe lạt ma già trong chùa kể một truyền thuyết.

Ở Mặc Thoát có một ngọn núi tên là Nam Già Ba Ngõa, nằm ở cực đông của vùng núi Himalaya.

Nơi đó không hề tầm thường, độ cao khoảng 7782 mét, thuộc về nơi chim cũng chẳng thèm đến ỉa.

Đơn thuần cao thì không có gì đặc thù.

Quan trọng nhất, nơi đó là địa điểm bí ẩn và thần thánh nhất của tôn giáo cổ xưa thần bí vùng Tạng “Ung Trọng Bản Giáo”.

Nói cách khác, tức là thánh địa.

Ai cũng biết, thánh địa chắc chắn có chỗ độc đáo.

Không phải phong thủy tốt, thì chính là có bảo bối.

Nam Già Ba Ngõa chiếm cả hai điểm.

Hình dáng tổng thể của nó uyển như ngọn trường mâu, đâm thẳng lên bầu trời, tạo cho người ta cảm giác tuyệt đối không khuất phục.

Bảo bối thì là Tàng Hải Hoa trong truyền thuyết.

Loài hoa này có một loại công hiệu đặc thù.

Phàm là người uống nó, cho dù đang ngồi tán dóc với Diêm Vương gia, cũng có thể bị kéo lại nhân gian.

Có điều thế gian vạn vật luân hồi đều có số.

Ông trời tuyệt đối không cho phép có thứ nghịch thiên tồn tại.

Nếu không người người đều uống hoa, người người đều bất tử.

Doanh số Địa phủ dựa vào ai mà phát triển?

Thế là, ngài bèn thêm cho hoa một đống tác dụng phụ.

Bất kể là ai, chỉ cần nuốt Tàng Hải Hoa, cả người sẽ như người thực vật nằm đó.

Ngoại trừ còn một tia hô hấp yếu ớt, không còn bất kỳ phản ứng nào nữa.

Đương nhiên rồi, tác dụng của hoa nếu chỉ là biến thành người thực vật, cũng sẽ không được gọi là bảo bối.

Nó còn có một loại thực vật đi kèm, tác dụng không khác gì đồng hồ báo thức.

Chỉ cần ngươi muốn tỉnh lại, thì ăn loại thực vật kia vào là được.

Nhưng ăn xong rồi, sinh mệnh của ngươi cũng tiến vào trạng thái đếm ngược.

Ba ngày.

Nhiều hơn một giây cũng không được.

Hơn nữa chỉ có hô hấp và nhịp tim.

Nói trắng ra chẳng khác gì người chết sống lại.

Cao tăng cũng không hàm hồ, kể hết tác dụng và tác dụng phụ của Tàng Hải Hoa cho nam tử nghe một lượt.

Tìm hay không?

Dùng hay không?

Tự mình quyết định.

Nam tử trong lòng vô cùng đau khổ.

Tốn bao công sức ngàn dặm xa xôi chỉ có thể để vợ sống ba ngày?

Không phải đang đùa chứ?

Bắt một con gà còn mất một ngày, ba ngày thì làm được cái quái gì?

Hắn không cam tâm, quyết định tiếp tục tìm phương pháp mới.

Kết quả rất thê thảm.

Phương pháp không tìm được đã đành, Bạch Mã càng ngày càng suy yếu.

Bí pháp tác dụng lên cơ thể cô càng ngày càng nhỏ.

Sơ sẩy một chút là sẽ tắt thở ngay lập tức.

Nam tử thật sự sắp điên rồi, cuối cùng dứt khoát lấy máu của mình mớm cho Bạch Mã uống.

Không vì gì khác, chỉ muốn vợ ở bên mình thêm vài ngày.

Một đêm nọ, khi Bạch Mã tỉnh táo ngắn ngủi, cô giãy giụa từ chối người đàn ông.

Bảo hắn đừng phí sức cứu mình nữa.

Đợi sau khi mình chết, hy vọng hắn đưa con trai rời khỏi vùng Tạng, để Tiểu Quan bình bình an an kiện kiện khang khang trưởng thành nên người.

Nói đến cuối cùng, trong giọng điệu Bạch Mã có sầu muộn có tiếc nuối.

Cô không thể cùng con trai lớn lên, cũng không nhìn thấy nó biến thành một chàng trai ưu tú.

Lại nói thêm vài câu, rồi lại mất đi ý thức.

Nam tử thức trắng một đêm.

Không biết nên làm thế nào mới có thể cầu xin ông trời trả lại vợ cho mình.

Văn Thành công chúa nghe hết cuộc đối thoại của hai người vào tai.

Chương 954

Lần đầu tiên bà rơi vào mê mang.

Bà có thể hiểu suy nghĩ của Bạch Mã.

Đổi lại là mình chẳng phải cũng như vậy sao?

Sống không ra người không ra quỷ, còn không bằng chết đi cho dứt khoát.

Nhưng nói thì nói vậy, cảm giác đau lòng lại không thể làm giả.

Bà nhìn Bạch Mã từ một thiếu nữ biến thành một người mẹ, chân chân thiết thiết coi cô như con mình.

Có người mẹ nào có thể trơ mắt nhìn con mình ra đi chứ?

Bà thậm chí bắt đầu suy tư, liệu trong miếu trấn yểm có thứ gì có thể cứu được Bạch Mã hay không?

Chưa đợi bà nghĩ ra.

Ngày hôm sau nam tử đã đưa ra một quyết định.

Hắn muốn thỏa mãn tâm nguyện của Bạch Mã, để cô tận mắt nhìn thấy con trai trở thành một cường giả.

Cho dù là chỉ có thể sống ba ngày, hắn cũng nhận.

Hắn cầm tấm bản đồ cao tăng giao cho.

Mang theo Bạch Mã và con trai cùng Văn Thành công chúa, bước lên con đường tìm kiếm Tàng Hải Hoa.

Công phu không phụ người có lòng.

Bọn họ cuối cùng cũng tìm được một mảng lớn Tàng Hải Hoa ở nơi khuất nắng nhất của đỉnh Nam Già Ba Ngõa.

Có lẽ nơi này dấu chân người hiếm thấy.

Căn bản không có ai chạy đến đây làm đại đạo hái hoa.

Tàng Hải Hoa mọc đầy núi đồi, rực rỡ đến mức gần như làm lóa mắt người ta.

Bạch Mã lúc này cũng sắp đến vạch đích của sinh mệnh.

Nam tử không có thời gian để do dự nữa.

Hắn cẩn thận từng li từng tí nhét Tàng Hải Hoa vào miệng Bạch Mã.

Lại nhẹ nhàng hôn lên trán thê tử, tiễn cô một đoạn đường cuối cùng.

Trong lòng hắn biết rõ.

Tàng Hải Hoa vừa vào miệng, kết cục của thê tử đã được định đoạt.

Trong cõi u minh mẹ con dường như có linh cảm.

Tiểu Quan xưa nay ngoan ngoãn không khóc không quấy, đột nhiên oa oa khóc lớn.

Tiếng khóc bi thiết thê lương.

Phảng phất như biết mình sắp mất đi người quan trọng nhất trong cuộc đời.

Văn Thành công chúa nước mắt cũng rơi xuống.

Bà dùng miệng tha Tiểu Quan qua, đặt bên cạnh Bạch Mã.

Hy vọng tiếng khóc của đứa bé có thể gọi Bạch Mã tỉnh lại.

Tiếng khóc.

Ý thức của Bạch Mã sắp sửa chìm vào bóng tối.

Sự không nỡ và lo lắng trong lòng khiến cô cố gắng mở mắt ra lần nữa.

Dùng hết chút sức lực cuối cùng, cô nhìn con trai một cái, sau đó chìm vào giấc ngủ ngàn thu.

Người đàn ông ngồi thẫn thờ trên mặt đất, đôi mắt trũng sâu trống rỗng vô thần, toàn thân toát ra sự tuyệt vọng và tê liệt.

Anh ta lẳng lặng nhìn Bạch Mã, khóe miệng từ từ rỉ ra bọt máu.

Cơ thể Văn Thành Công Chúa run rẩy không ngừng.

Cô lại một lần nữa nếm trải nỗi đau khổ năm xưa.

Hận thù và phẫn nộ từ đáy lòng không ngừng sinh sôi, bốn vó bấu chặt vào khối băng, phảng phất như chúng chính là kẻ đầu sỏ gây tội làm hại Bạch Mã.

Tiếng khóc của Tiểu Quan vẫn vang dội như cũ.

Dường như đang khóc thương mẹ, lại dường như đang khóc cho số phận bi thảm trong tương lai của chính mình.

Ba ngày ba đêm.

Người đàn ông và Văn Thành Công Chúa vẫn luôn túc trực bên cạnh Bạch Mã.

Ngoại trừ việc cho Tiểu Quan bú sữa hoặc thay tã lót, bọn họ không còn bất kỳ động tác nào khác.

Nỗi đau sinh ly tử biệt chỉ có người trong cuộc mới có thể cảm nhận được.

Nhưng dù có không nỡ đến đâu, cũng phải có lúc chia ly.

Người đàn ông rất am hiểu thuật phong thủy.

Anh ta tìm được một nơi có phong thủy khá tốt trong quần thể

Tàng Hải Hoa, cảnh sắc ưu mỹ, lại là nơi sẽ không bị người khác quấy rầy.

Sau đó bắt đầu đào hố.

Nơi núi tuyết này, đi đâu cũng là đất cứng và đá băng.

Độ khó khi đào hố chẳng khác nào tay không bẻ sắt.

Người đàn ông căn bản không để ý những thứ này, anh ta chỉ muốn vợ mình được yên nghỉ ở một nơi thanh tịnh.

Sau đó từ từ chờ đợi con trai lớn lên, trùng phùng với cô.

Người đàn ông dùng hai tay đào, Văn Thành Công Chúa dùng bốn vó cào đất.

Một người một thú làm đến mức tay chân đều rách nát, cũng không kêu than một tiếng.

Hố đã đào xong.

Người đàn ông cởi áo bông trên người mình ra, vô cùng cẩn thận trải xuống dưới đáy hố, lại tỉ mỉ chỉnh sửa một hồi, chỉ sợ vợ nằm không thoải mái.

Mọi thứ chuẩn bị đâu vào đấy.

Anh ta ôm lấy Tiểu Quan, cả nhà ba người lần cuối cùng dựa vào nhau cảm nhận hơi ấm của đối phương.

Sau đó đặt Tiểu Quan xuống đất, khom lưng bế Bạch Mã lên.

Anh ta giống như đang ôm trân bảo quý giá nhất đời mình, cẩn thận từng li từng tí đưa cô vào trong hố.

Tuyết không ngừng lấp đầy xuống hố.

Thân thể Bạch Mã từng chút một biến mất không còn thấy nữa.

Ba "người" còn sống lại ở bên Bạch Mã thêm vài ngày, cuối cùng không thể không rời khỏi nơi đau thương này.

Không còn cách nào khác, Tiểu Quan còn quá nhỏ, tiếp tục ở lại đây, kết cục rất có thể sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Trên đường trở về thê thê thảm thảm.

Người đàn ông và Văn Thành Công Chúa đều như người mất hồn.

Không biết đi đâu?

Cũng không biết tương lai sẽ ra sao?

Chương 955

Đột nhiên có một ngày, người đàn ông bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề vô cùng quan trọng.

Nếu lỡ như tương lai anh ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Ai có thể thay anh ta nói cho con trai biết nơi mẹ nó đang nằm?

Gia tộc ư?

Không thể nào.

Bọn họ tuyệt đối sẽ xóa sạch mọi dấu vết, không để đứa bé biết được đã xảy ra chuyện gì.

Anh ta lại chuyển ánh mắt sang người Văn Thành Công Chúa.

Nhìn chằm chằm hồi lâu rồi thở dài một hơi.

Quái vật tuy trọng tình cảm, nhưng lại không biết nói chuyện và biểu đạt, cũng không phải là đối tượng tốt để gửi gắm.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng anh ta quyết tâm, quyết định quay lại Lạt Ma miếu cầu cứu cao tăng.

Có mục tiêu là có động lực.

Bọn họ trèo đèo lội suối một lần nữa quay lại Lạt Ma miếu.

Văn Thành Công Chúa không vào được cửa miếu, chỉ có thể trốn dưới chân núi nhìn lên.

Trạng thái của cô cũng rất tệ.

Cùng người đàn ông đi tìm Tàng Hải Hoa trên đường, sức mạnh của lời nguyền đã sớm bùng phát.

Hầu như đi một bước đều đau đớn khó nhịn.

Nếu không phải dựa vào tinh thần không sợ chết và tình yêu thương với Bạch Mã, cô đã sớm hôn mê và chìm vào giấc ngủ ngàn thu trước cả Bạch Mã.

Lại đợi người đàn ông vài ngày, đợi được lại là lời từ biệt.

Người đàn ông phải đi rồi.

Anh ta muốn đưa con trai về gia tộc của mình.

Dù sao người trong nước rất coi trọng việc nhận tổ quy tông và lá rụng về cội.

Anh ta ngồi xổm trên mặt đất nhìn chằm chằm Văn Thành Công Chúa, nhất thời có chút do dự không quyết.

Trầm tư hồi lâu, anh ta mới nói ra suy nghĩ của mình.

Một, Văn Thành Công Chúa cùng anh ta rời đi.

Nhưng tệ đoan rất lớn.

Quy củ gia tộc anh ta rất nghiêm ngặt, Văn Thành Công Chúa qua đó rất dễ gặp bất trắc, thậm chí bị người ta khống chế.

Hai, Văn Thành Công Chúa ở lại vùng núi Himalaya.

Chỉ có điều như vậy đại biểu cho việc bọn họ sẽ chia lìa, tương lai có thể gặp lại hay không toàn dựa vào ý trời.

Anh ta không giấu giếm, giảng giải chi tiết lợi và hại một lượt.

Phảng phất như Văn Thành Công Chúa không phải quái thú, mà là bạn bè của anh ta.

Nói thật lòng, nếu không phải do nguyên nhân lời nguyền, Văn Thành Công Chúa kiểu gì cũng sẽ chọn đi cùng người đàn ông.

Không vì cái gì khác, chỉ vì Tiểu Quan.

Bạch Mã không còn nữa, Tiểu Quan chính là người thân duy nhất của cô.

Cô làm sao nỡ lòng rời xa đứa bé chứ?

Nhưng vấn đề rất nghiêm trọng, điều kiện thực tế căn bản không cho phép cô bước ra khỏi dãy núi Himalaya.

Lại làm sao có thể cùng người đàn ông rời đi đây?

Cướp Tiểu Quan lại, để người đàn ông cút xéo?

Quá vô lý.

Chưa nói đến việc bản thân có năng lực làm được hay không.

Cho dù làm được thật, ai nuôi đứa bé?

Cân nhắc lợi hại, đứa bé vẫn là giao cho cha nó thì thích hợp hơn.

Người đàn ông để lại cho Văn Thành Công Chúa ba ngày suy nghĩ, thời gian vừa đến sẽ lập tức rời khỏi nơi này.

Lại là ba ngày.

Văn Thành Công Chúa chẳng đi đâu cả, cứ nằm bên cạnh Tiểu Quan tấc bước không rời.

Cô không chớp mắt nhìn chằm chằm Tiểu Quan, muốn khắc ghi dung mạo và hơi thở của nó vào trong lòng.

Hy vọng khi tương lai trùng phùng, bản thân có thể nhận ra nó ngay lập tức.

Ngày thứ ba vừa rạng sáng.

Văn Thành Công Chúa đứng dậy, thè lưỡi liếm liếm mặt Tiểu Quan.

Sau đó đầu cũng không ngoảnh lại mà bỏ đi.

Người đàn ông ngồi bên cạnh nhìn theo tất cả.

Anh ta không giữ lại, không lên tiếng, chỉ bình tĩnh nhìn một màn trước mắt.

Sau cùng hai cha con đã xảy ra chuyện gì?

Văn Thành Công Chúa hoàn toàn không biết.

Cô quay lại Trấn Văn miếu, tĩnh dưỡng một thời gian, sau đó bắt đầu lén lút nghiên cứu xem thứ gì có thể cứu mạng Bạch Mã.

Văn Thành Công Chúa từ nhỏ đã thông tuệ, đối với rất nhiều thứ đều có sự hiểu biết.

Nguyên nhân cô không cứu được bản thân là do sức mạnh không ngang đẳng cấp.

Thủ hạ của Quốc sư nhiều người tài giỏi, một nữ tử ngoại lai như cô sao có thể là đối thủ?

Nhưng tình huống hiện nay đã khác.

Trải qua hàng ngàn năm dò la, cô phát hiện ra một hiện tượng, nơi bí ẩn nhất của Trấn Văn miếu là tầng thứ năm.

Chỉ cần cô không tùy tiện bước vào tầng năm, những nơi còn lại mặc cô du tẩu.

Điều này không có nghĩa là những nơi khác trong Trấn Văn miếu không bí ẩn.

Chỉ là xem ngươi có dũng khí đi thám hiểm hay không thôi.

Văn Thành Công Chúa hiện tại giống như nghé con mới sinh, cái gì cũng không sợ.

Cô từng chút một nghiên cứu kết cấu ngôi miếu.

Kết quả phát hiện Trấn Văn miếu không chỉ có năm tầng, dưới đất còn có ba tầng đại điện ẩn giấu.

Có lẽ là do trên người cô có mang mùi vị của Quốc sư, hoặc có lẽ là Quốc sư lười thiết lập cơ quan.

Tóm lại, Văn Thành Công Chúa hữu kinh vô hiểm xuống được tầng hầm thứ ba.

Bên trong chất đầy các loại tài liệu.

Tất cả đều là bí văn tôn giáo mà Quốc sư thu thập được.

Cô ngồi ở đó lật xem từng trang, căn bản không nhận ra thời gian trôi qua.

Không biết đã qua bao lâu, cũng không rõ rốt cuộc đã xem bao nhiêu tài liệu?

Chương 956

Mèo mù vớ cá rán, thế mà lại để cô tìm được một ít tài liệu liên quan đến Tàng Hải Hoa.

Những thông tin này cực kỳ ẩn bí, ngay cả cao tăng cũng không rõ, thuộc về tài liệu tuyệt mật của Bổn giáo nguyên thủy.

Cũng chỉ có loại người quyền cao chức trọng như Quốc sư mới có thể có được những tài liệu này.

Văn Thành Công Chúa như bắt được vàng.

Tục ngữ nói rất hay, có một thì sẽ có hai.

Đã có một manh mối, vậy chứng tỏ trong tài liệu sẽ còn có những lời giải thích khác.

Khi đó Văn Thành Công Chúa đã phát hiện ra điều gì?

Chúng ta tạm thời không nhắc tới, trước tiên hãy kéo dòng thời gian về lại hiện tại.

Có đôi khi thật không thể không cảm thán một câu, đầu thai là dựa vào mệnh.

Quốc sư đúng là sinh không gặp thời.

Nếu lão ta sống ở hiện đại, không nghi ngờ gì nữa chắc chắn sẽ là một vị bác sĩ di truyền học kiệt xuất.

Mấy cái thay tim đổi gan gì đó, trước mặt lão ta đều là trò trẻ con.

Giơ tay nhấc chân là có thể biến người ta thành hình thái khác.

Văn Thành Công Chúa kể từ khi bị lão cải tạo liền biến thành nửa người nửa quái vật, toàn thân trên dưới đều xảy ra biến hóa kịch liệt.

Vị giác, khứu giác, thể lực, thị lực.

Tất cả đều tăng lên gấp mấy chục lần so với khi còn là người.

Cô cách một quãng xa tít đã phát hiện ra đám người Ngô Mặc.

Nhìn bọn họ thân cường lực tráng mang theo rất nhiều trang bị, tâm tư đã sớm lụi tàn lại một lần nữa bùng cháy.

Cô muốn hủy cái miếu này.

Giả như ông trời có mắt, để bản thân thoát khỏi sự trói buộc của lời nguyền.

Liệu có cơ hội rời khỏi dãy núi Himalaya, đến thế giới bên ngoài tìm kiếm tung tích Tiểu Quan hay không?

Những năm đầu cô từng nghe người đàn ông kia nhắc tới một chuyện.

Huyết mạch gia tộc của anh ta rất đặc thù, ai nấy hầu như đều rất trường thọ, nếu không có gì ngoài ý muốn thì mỗi người đều có thể sống qua trăm tuổi.

Vậy thì Tiểu Quan nhất định cũng có thể sống rất lâu.

Chỉ là không biết, tiểu gia hỏa hiện tại đã biến thành bộ dáng gì rồi?

Là xinh đẹp giống mẹ, hay là cường tráng như cha đây?

Nghĩ đến Tiểu Quan đáng yêu, cả người Văn Thành Công Chúa như được tiêm máu gà.

Hận không thể lập tức kéo đám người này xông vào Trấn Văn miếu.

Đập nát tượng đất, diệt chân thân Quốc sư.

Xuất phát từ sự cẩn thận, cô không dám lại quá gần.

Cậy vào việc quen thuộc địa hình, cô cứ lởn vởn ở vòng ngoài.

Mắt thấy gió lớn nổi lên, gấu Tàng Mã tập kích đội ngũ, Văn Thành Công Chúa vẫn không lộ diện.

Từ khi Bạch Mã xảy ra chuyện, trái tim cô đã cứng rắn hơn trước kia rất nhiều.

Ở hiền gặp lành, chỉ tồn tại trong truyện cổ tích.

Trong xã hội hiện thực, chuyện người tốt bị cắn ngược lại còn ít sao?

Bạch Mã cả đời lương thiện, chẳng phải cũng thảm tao độc thủ đó sao?

Cô không phát ra cảnh báo, cũng không giúp đỡ tấn công gấu Tàng Mã, mà trốn trong bóng tối quan sát sức chiến đấu của đội ngũ này.

Nếu đội ngũ bình an vô sự, chứng tỏ sức chiến đấu của bọn họ vô cùng mạnh, bản thân có thể tính bước tiếp theo, dẫn bọn họ đến Trấn Văn miếu.

Nếu bọn họ chết trong tay gấu Tàng Mã?

Cũng chỉ có thể coi như bọn họ mệnh ngắn, không trách được người khác.

Sự việc luôn trùng hợp như vậy.

Vị trí mấy người Ngô Mặc vật lộn với dã thú, vừa khéo cách nơi Văn Thành Công Chúa ẩn nấp không xa.

Nhất chiêu nhất thức đều lọt vào tầm mắt cô.

Ngay cả tướng mạo cũng bị cô nhìn đến rõ mồn một.

Khi Văn Thành Công Chúa nhìn thấy Trương Khởi Linh, nội tâm tự nhiên sinh ra một cảm giác thân cận.

Cô nghĩ mãi không ra nguyên do.

Định bụng lại gần thêm chút nữa, xem xem rốt cuộc là chuyện gì?

Cho đến khi cô hoàn toàn nhìn rõ dung mạo Trương Khởi Linh, cả người như bị sét đánh, ngay cả động đậy cũng không động được nửa phân.

Giống!

Quá giống!

Cậu ấy có nét giống hệt Bạch Mã, thân hình lại như cùng một khuôn đúc ra với người đàn ông kia.

Nói cách khác, chính là bản tổng hợp của hai người họ.

Cậu ấy đến rồi?

Là Tiểu Quan nhi sao?

Móng vuốt của Văn Thành Công Chúa kích động đến mức run rẩy.

Cô không dám tưởng tượng niềm vui bất ngờ lại đến nhanh như vậy.

Lần trước vì sự cố mà bỏ lỡ cơ hội trùng phùng với Tiểu Quan, lần này nói gì cũng không thể buông tha cơ hội này.

Nhưng cô lại có một chút không xác định.

Liệu có phải do mình tư niệm quá độ mà sinh ra ảo giác hay không?

Thế là, cô định đi lên trước vài bước, quan sát ở cự ly gần một chút.

Nào ngờ sự cố xảy ra.

Tuyết lở.

Cô mắt thấy mọi người chạy nhanh về phía trước.

Trong lúc tình thế cấp bách không màng che giấu thân thể, tung bốn vó đuổi theo.

Sức mạnh của mẹ thiên nhiên há là người hay thú có thể kháng cự?

Cô bị tuyết tích chặn mất đường đi.

Bị ép bất đắc dĩ chui vào khe hở bên dưới.

Cũng chính là tình cờ gặp gỡ Ngô Mặc và Vương Bàn Tử.

Cô ở phía trên thông đạo nhìn thấy hai người này, phát hiện một trong số đó là chàng trai trẻ mà Tiểu Quan đặc biệt chiếu cố.

Cũng không biết là nghĩ thế nào, lại cứ đinh ninh Ngô Mặc là con trai của Trương Khởi Linh.

Nói thật lòng, cô nghĩ như vậy cũng chẳng sai.

Chương 957

Thời gian nháy mắt đã qua mấy chục năm, Tiểu Quan sớm đã trưởng thành.

Đừng nói có con trai, cháu trai chắc cũng phải có cả đàn rồi.

Cho nên cô mới ra tay nhắc nhở hai người lộ tuyến.

Chỉ là mạo muội xuất đầu lộ diện, bộ dáng của mình dễ dọa sợ đứa nhỏ.

Chi bằng âm thầm nhắc nhở bọn họ.

Quỷ mới biết âm dương sai lệch thế nào lại sờ trúng mông Vương Bàn Tử, cũng gây ra một chuỗi phản ứng phía sau.

Hiện tại Quốc sư đã chết, Văn Thành Công Chúa bỗng chốc khôi phục lại hình dáng con người.

Cô nằm rạp trên mặt đất hồi lâu không hoàn hồn.

Trong đầu rối bời.

Những mảnh ký ức quá khứ như phim truyền hình dài tập, từng màn từng màn lướt qua trước mắt.

Cô không dám tin nhìn chằm chằm bàn tay nhân hình của mình.

Chua xót.

Buồn bã.

Bi ai.

Đủ loại cảm xúc đan xen vào nhau, khiến cô có xúc động muốn khóc lớn một trận.

Nước mắt không chịu khống chế chảy dài theo khóe mắt.

Xích Tôn Công Chúa từ bên cạnh nhìn thấy lệ châu trên mặt Văn Thành Công Chúa, trong lòng cũng khó chịu không kém.

Trong khoảnh khắc, cảm xúc ghen tuông tan thành mây khói.

Đều là người đáng thương.

Đều là những người phụ nữ bị Quốc sư bức hại.

Giữa nhau ngoại trừ nâng đỡ, còn ghen tị cái gì chứ?

Giọng bà mềm đi vài phần, khẽ nói: "Văn Thành, cô vẫn ổn chứ?

Ta là Xích Tôn, cô còn nhận ra ta không?" Lại đợi vài phút.

Văn Thành Công Chúa hoàn hồn, cuối cùng cũng nghe rõ người bên cạnh đang nói gì.

Cô quay đầu nhìn về phía Xích Tôn Công Chúa.

Ngẩn người một lúc lâu, mới từ sâu trong ký ức lôi ra thân ảnh và dung mạo của người này.

Cô hơi chần chờ nói: "Xích Tôn?

Vương phi?" "Là ta." Xích Tôn Công Chúa dùng sức gật đầu, tiến lên một bước đỡ Văn Thành Công Chúa dậy, "Thật không ngờ tới, tỷ muội chúng ta ngàn năm sau còn có thể trùng phùng." "Ngàn năm?" Văn Thành Công Chúa lẩm bẩm tự nói.

Ánh mắt bất giác quét một vòng xung quanh.

Khi cô nhìn thấy Trương Khởi Linh, khoảnh khắc đó, không còn khống chế được cảm xúc của mình nữa.

Dùng sức vùng thoát khỏi tay Xích Tôn Công Chúa, lao về phía Trương Khởi Linh.

Tư thế kích động đó dọa cho mấy ông anh giật nảy mình.

Bọn họ tưởng lầm Văn Thành Công Chúa có địch ý với mình, nhao

nhao giơ vũ khí nhắm vào cô.

Không còn cách nào, tình huống của Tiểu Mặc hiện giờ không rõ, tuyệt đối không thể để xảy ra sự cố nữa.

Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng: "Dừng lại, đi thêm một bước nữa, đừng trách Bàn gia ta không khách sáo." Lão mới không quan tâm công chúa hay không công chúa.

Bản thân bị chiếm tiện nghi, không đánh bà đã là biểu hiện có tố chất lắm rồi.

Giờ còn muốn làm hại huynh đệ của lão?

Thật coi Bàn gia là Phật Di Lặc trong chùa chắc?

Văn Thành Công Chúa liếc cũng không thèm liếc Vương Bàn Tử, trong mắt trong tim cô chỉ có một người --- Trương Khởi Linh.

Cô lao đến trước mặt Trương Khởi Linh.

Bất chấp dao và gậy của đám Ngô Tà, cổ họng tê ách, thân thể run rẩy, môi mấp máy hồi lâu, mới khẽ nặn ra hai chữ -- "Tiểu Quan".

Trương Khởi Linh vẻ mặt bình tĩnh đứng đó.

Anh lẳng lặng nhìn người phụ nữ trước mắt.

Có thể xác định người trước mắt không có ác ý với mình, ngược lại còn tồn tại một tia cảm giác thân cận không nói rõ được.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử lòng đầy cảnh giác.

Trong thâm tâm hai người vẫn coi Trương Khởi Linh là người mất trí nhớ, cần được chăm sóc.

Bọn họ kẻ trái người phải chen tới.

Che chở Trương Khởi Linh thật chặt ở sau lưng, cách ly anh và Văn Thành Công Chúa.

Vương Bàn Tử hộ đoản số một.

Dao găm trong tay hoành ra phía trước, giận dữ nói: "Tôi nói bà là công chúa hay là lưu manh hả?

Trước đó giữa ban ngày ban mặt sờ mông ông đây, giờ thấy Tiểu Ca nhà chúng tôi đẹp trai lại sống chết lao vào, có cần mặt mũi nữa không?" Ngô Tà hơi hiểu lễ nghĩa hơn chút.

Cậu không chửi ầm lên, chuẩn bị giảng lý lẽ với Văn Thành Công Chúa.

Dù sao danh tiếng Văn Thành Công Chúa cũng ở bên ngoài.

Bất luận là trong sử sách hay trong truyện ký nhân vật, bà đều là một người phụ nữ kiệt xuất.

Về tình về lý đều nên dành cho sự tôn trọng nhất định.

Cậu khẽ ho một tiếng, định bụng dựa vào cái lưỡi không xương thuyết phục Văn Thành Công Chúa đừng làm bậy. "Công..." Một chữ vừa ra khỏi miệng, còn chưa đợi nói ra những lời tiếp theo đã bị Văn Thành Công Chúa phất tay cắt ngang: "Câm miệng, ta không phải kẻ địch, ta là bà ngoại nó." Văn Thành Công Chúa nói lý lẽ hùng hồn.

Có lẽ là do ngàn năm qua vẫn luôn hành động dưới lốt thú, tư duy và phương thức biểu đạt của cô đã sớm thoát ly khỏi phạm trù nhân loại.

Nói chuyện làm việc thích thẳng thắn.

Suy nghĩ vấn đề cũng không phức tạp như trước kia.

Trong lòng cô, Bạch Mã là đứa bé cô nhìn từ nhỏ đến lớn, vậy thì Tiểu Quan không nghi ngờ gì chính là hàng cháu của cô.

Mình nói là bà ngoại nó, có gì sai? "Bà ngoại?" Mọi người đồng thanh.

Con ngươi trừng lớn không kém gì bóng đèn pha.

Bọn họ nhìn Văn Thành Công Chúa mặt đầy kích động, lại nhìn Trương Khởi Linh mặt không cảm xúc.

Nhất thời nghi ngờ mình có phải bị ảo thính rồi không, nếu không sao sự tình phát triển càng lúc càng quỷ dị thế này?

Văn Thành Công Chúa là bà ngoại của Trương Khởi Linh?

Cái này là luận từ đâu ra?

Trên sử sách chưa từng ghi chép Văn Thành Công Chúa và Tùng Tán Kiền Bố có con a?

Đừng nói bọn họ mộng bức, Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn Công Chúa cũng ngẩn tò te.

Hai vợ chồng nhìn nhau một cái, đều có chút thất thần.

Chương 958

Xích Tôn Công Chúa trầm ngâm giây lát, quay đầu khẽ hỏi: "Phu quân, chàng và Văn Thành..." Bà nói nửa câu lại thôi, khẽ thở dài, "Quốc sư đúng là hại người không cạn, năm xưa thiếp thật không ngờ tới Văn Thành cũng mang thai." Xích Tôn Công Chúa nói đến đây nội tâm có chút nghi hoặc, hơi suy tính một chút, khẽ nói: "Chỉ là thiếp có chút kỳ quái, cô ấy làm sao đưa đứa bé ra ngoài được?

Dựa theo tâm địa ác độc của Quốc sư, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha hai mẹ con họ, chẳng lẽ nói trong đó còn có ẩn tình khác?" "Cái này..." Tùng Tán Kiền Bố mày nhíu chặt, trong đầu nỗ lực hồi tưởng lại quá khứ của mình với Văn Thành Công Chúa.

Nghĩ đi nghĩ lại.

Ngoại trừ hai ba ngày đầu sau khi thành thân, ông rất ít khi qua đêm ở lều của Văn Thành Công Chúa.

Chẳng lẽ nói mình thật sự mạnh mẽ thế sao?

Không nên a!

Mình với Vương phi thành thân nhiều năm, không có động tĩnh gì, cưới mấy tiểu thiếp cũng đồng dạng như vậy.

Sao Văn Thành Công Chúa lại khác biệt thế nhỉ?

Bất kể nói thế nào, Tùng Tán Kiền Bố cũng là người đàn ông đội trời đạp đất.

Văn Thành Công Chúa đã có con của ông, về tình về lý ông đều không thể bỏ mặc bà không lo.

Huống hồ từ cách nói của bà ấy mà xem, ông dường như đã có tử tôn đời thứ ba.

Không tồi.

Thật sự rất không tồi.

Tùng Tán Kiền Bố rất an ủi.

Ông thật sự chưa từng nghĩ tới, mình ngoại trừ Tang Cát ra còn có con cháu hậu duệ khác.

Ông chưa từng nghi ngờ Văn Thành Công Chúa nói dối.

Không có người phụ nữ nào lại hồ loạn vơ mấy cái danh tiếng không tốt vào người mình.

Đã sự tình có liên quan đến mình, Tùng Tán Kiền Bố cũng không phải kẻ dây dưa lằng nhằng.

Ông đưa Tang Cát cho Xích Tôn Công Chúa, trầm giọng nói: "Phu nhân, nàng ôm con trai trước, ta qua đó xem tình hình." Tùng Tán Kiền Bố khựng lại, trong giọng nói có loại cảm khái không nói rõ được, "Thật không ngờ tới, ngàn năm sau bất ngờ cứ đến hết cái này tới cái khác a." "Đúng vậy!" Xích Tôn Công Chúa gật gật đầu, cười khẽ: "Phu quân, chúng ta cùng qua đó xem sao." Bà cũng nhìn thoáng rồi, thêm một người thân dù sao cũng mạnh hơn thêm một kẻ địch.

Chúng ta tạm thời không nói đến suy nghĩ của hai vợ chồng, lại bàn về phía Trương Khởi Linh bên này.

Lời nói của Văn Thành Công Chúa chẳng khác nào búa tạ đập vào đầu.

Người ngoài sức chịu đựng thế nào khoan hãy nói.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà hầu như đầu óc ong ong, như dùng đầu húc vào chuông vậy.

Hai người há hốc mồm có thể nhìn thấy tận sâu trong cổ họng.

Bộ dáng trợn mắt há mồm chẳng khác gì tượng Bồ Tát bằng đất trong miếu.

Đây đã không phải là kinh ngạc nữa, mà là kinh dị.

Cổ họng Ngô Tà khô khốc.

Ngón tay khoa tay múa chân hồi lâu, miễn cưỡng nặn ra một câu: "Bà ấy...

Cậu...

Người một nhà?" Văn Thành Công Chúa nặng nề gật đầu.

Ngay sau đó lại sợ mọi người không tin, bổ sung thêm một câu: "Ta biết các ngươi không tin, nhưng ta có chứng cứ, hai bên đùi của Tiểu Quan có một nốt ruồi son, không tin các ngươi tự mình xem xem." "Vãi cả chưởng." Vương Bàn Tử nhảy dựng lên ba thước, chỉ vào Văn Thành Công Chúa chửi ầm lên: "Con mụ lưu manh không biết xấu hổ này, sờ mông ông đây không tính, bà còn dám nhìn trộm mông Tiểu Ca?" "Tiểu Ca nhà chúng tôi là thiếu niên lang thanh thuần vô cùng, bà làm hỏng trinh tiết cậu ấy, bà... bà đúng là khinh người quá đáng." Vương Bàn Tử mải lo nghĩa phẫn điền ưng chửi người, áp căn không chú ý tới thần sắc Trương Khởi Linh trong nháy mắt có chút không tự nhiên.

Đương nhiên rồi, tốc độ quá nhanh, cho dù là ngươi nhìn chằm chằm anh ấy cũng chưa chắc đã dễ dàng phát hiện.

Giải Ngữ Hoa không tham gia vào chuyện này.

Y thấy Văn Thành Công Chúa không phải kiếm chuyện, lại chuyển ánh mắt về phía Ngô Mặc trên mặt đất.

Người bên cạnh thân hay không thân liên quan gì tới y?

Ngô Mặc mới là người quan trọng nhất trong lòng y.

Y ngồi xổm xuống, giúp Ngô Mặc chỉnh lại quần áo, lại cài chặt cúc áo, sợ cậu ngủ say bị lạnh hỏng người.

Hắc Nhãn Kính biết Ngô Mặc không có việc gì lớn, lại nhen nhóm ngọn lửa bát quái.

Hắn khoanh tay đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

Hắn chuẩn bị ghi nhớ không sót một chữ ngữ khí đối thoại của sự việc này, lát nữa đợi tiểu bảo bối tỉnh lại, coi như chuyện cười kể cho cậu nghe.

Tin rằng cậu nhất định rất vui lòng nghe hắn kể chuyện.

Văn Thành Công Chúa đã lâu không nghe tiếng người, bị Vương Bàn Tử mắng cho nhất thời không hoàn hồn.

Phải mất một lúc lâu, mới phản ứng lại Vương Bàn Tử nói ý gì.

Cô vừa giận vừa thẹn, nhấc chân nhằm thẳng hạ bán thân Vương Bàn Tử đá mạnh một cái.

Tốc độ quá nhanh, Vương Bàn Tử không phòng bị, bị một cước này đá trúng mục tiêu, gã bản năng 'a' lên một tiếng.

Tiếp đó phát hiện tình huống không đúng, mình sao lại không đau nhỉ?

Cúi đầu nhìn xuống mới tỉnh ngộ, tã giấy phát huy tác dụng rồi.

Văn Thành Công Chúa đá một cước, đầu óc hơi bình tĩnh lại cũng có chút hối hận.

Tuy nói tên béo này nhìn không giống Tiểu Quan, phỏng chừng không phải con cháu hậu duệ.

Nhưng nói thế nào cũng là đồng bạn và bạn bè đi.

Mình đá mạnh vào chỗ yếu hại hạ bán thân đối phương, có phải làm hơi quá đà không?

Nhưng mà tên tử béo này nói chuyện cũng quá khó nghe rồi.

Mình thân là trưởng bối, sao hắn có thể mắng mình là lưu manh chứ?

Tuổi còn nhỏ không học tốt, đầy mồm hồ ngôn loạn ngữ, mình mặc kệ nói thế nào cũng nên cho hắn một bài học.

Nhưng mà Tiểu Quan...

Nội tâm đang do dự, thì Vương Bàn Tử nổi giận.

Nếu không phải tã giấy ra sức, thì với lực độ một cước này của Văn Thành Công Chúa, gã tám phần là phế rồi.

Gã giơ dao định lao lên.

Công chúa hay không công chúa cái gì?

Bắt nạt người là không được.

Nhưng mà còn chưa đợi bước ra một bước, cánh tay đã bị người ta kéo lại.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn thoáng qua, cau mày: "Tiểu Ca, cậu thật sự tin lời bà ta nói à?

Bà ta thuần túy là mua lịch chỗ lão người mù -- toàn nói ngày linh tinh thôi." "Bà ta là nhân sĩ thời Đường, lại bị Quốc sư biến thành con rối, sao có thể là bà ngoại cậu được chứ?" "Tôi thấy bà ta tám phần là thấy cậu đẹp trai, trong lòng nảy sinh tâm tư không tốt, nếu không làm sao biết sau mông cậu có nốt ruồi?" Vương Bàn Tử nói đến đây khựng lại, lại có chút tò mò hỏi: "Tiểu Ca, sau mông cậu có nốt ruồi thật hả?" Ngô Tà chuyển ánh mắt qua, đôi mắt to tròn vo tràn đầy đều là tò mò.

Tuy nói mọi người đều là đàn ông, cũng từng tắm chung ở dã ngoại, nhưng cũng không thể vạch mông người ta ra xem có nốt ruồi hay không chứ?

Trương Khởi Linh không trả lời.

Chỉ là siết lấy cánh tay Vương Bàn Tử, hơi gia tăng thêm một phần lực độ.

Văn Thành Công Chúa khó khăn lắm mới nhìn thấy Trương Khởi Linh, đâu có thời gian xàm xí với mấy người Vương Bàn Tử?

Cô nhìn ra rồi, mấy người trước mắt này không tin quan hệ giữa mình và Tiểu Quan, xem ra chỉ có thể nói thêm vài bằng chứng nữa.

Việc này đối với cô mà nói dễ như trở bàn tay.

Trương Khởi Linh từ khi sinh ra đến lúc rời đi, khoảng thời gian đó cô hầu như là tấc bước không rời.

Chương 959

Nói cách khác, Trương Khởi Linh toàn thân trên dưới không có một chỗ nào bị bỏ sót.

In sâu vào trong đầu Văn Thành Công Chúa.

Cô cũng không khách sáo mở miệng tuôn ra một tràng: "Đã các ngươi không tin, vậy ta sẽ nói thêm vài câu.

Tiểu Quan, dưới bụng con có một vết bớt màu đỏ kích cỡ bằng ngón tay cái." "Chỗ cẳng chân trái có một vết sẹo, là lúc nhỏ khi bú sữa bị răng dã thú quẹt bị thương." Văn Thành Công Chúa nói rất nghiêm túc, lập tức trấn trụ cả mấy người.

Ngô Tà cẩn thận đánh giá Văn Thành Công Chúa, từ thần tình thái độ đến ngữ khí đều không giống như làm giả.

Chẳng lẽ là thật?

Cậu hơi suy tính, việc này muốn phân biệt thật giả cũng dễ.

Đi xem trên người Tiểu Ca có những dấu vết bà ấy nói hay không, chẳng phải sẽ rõ sao?

Tâm động không bằng hành động.

Cậu ra hiệu bằng mắt cho Vương Bàn Tử, đối phương lập tức lĩnh hội tinh thần. "Tiểu Ca, tục ngữ nói rất hay, sự thật thắng hùng biện." Vương Bàn Tử nắm tay thành quyền khẽ ho bên miệng, nghiêm mặt nói: "Vị công chúa này đã nói khẳng định như vậy, chúng ta muốn vạch trần lời nói dối của bà ta, thì chỉ có thể dùng sự thật để vả mặt bà ta thôi." Trong lúc nói chuyện cùng Ngô Tà hai người tóm lấy cánh tay Trương Khởi Linh, chuẩn bị kéo anh ra phía sau kiểm tra thân thể.

Nhưng mà hai người dùng cả sức bú sữa mẹ ra rồi, Trương Khởi

Linh đứng ở đó gót chân cũng không rời đất.

Ngô Tà bỏ cuộc, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Trương Khởi Linh: "Tiểu Ca, cậu có ý gì?

Chẳng lẽ trên người cậu thật sự có mấy ký hiệu này?" Trương Khởi Linh trầm mặc giây lát, từ từ gật đầu. "Ối giời đất ơi." Vương Bàn Tử nhảy dựng ba thước, vẻ mặt kinh ngạc: "Tiểu Ca, cậu chắc chắn không phải lúc tắm rửa bị người ta nhìn trộm chứ?" Trương Khởi Linh khẽ thở dài.

Vươn tay gạt Vương Bàn Tử sang một bên, bước lên trước một bước đứng trước mặt Văn Thành Công Chúa.

Anh bình tĩnh nhìn chăm chú Văn Thành Công Chúa, từng chữ từng câu nói: "Tôi không nhớ nữa." Văn Thành Công Chúa hiểu lầm, căn bản không nghĩ tới Trương Khởi Linh sẽ có chuyện mất trí nhớ.

Chỉ tưởng đứa bé nói không nhớ mình.

Thế không phải bình thường sao?

Tiểu Quan lúc rời đi còn chưa đầy một tuổi, ngay cả nói cũng không biết thì có thể nhớ được gì chứ?

Không nhớ thì không nhớ, chỉ cần mình có thể nhớ nó là được.

Văn Thành Công Chúa không khống chế được cảm xúc.

Cô lao tới ôm chầm lấy Trương Khởi Linh, nước mắt thuận theo khóe mắt không ngừng chảy xuống, nghẹn ngào hồi lâu trong miệng mới nặn ra được hai chữ: "Đứa bé." Thật là cảm giác kỳ quái.

Rõ ràng không nhớ có một người như vậy, lại mạc danh kỳ diệu cảm thấy trong lòng rất ấm áp.

Đây chính là tình yêu của trưởng bối sao?

Hắc Nhãn Kính nhìn đến say sưa ngon lành.

Đặc biệt nhìn thấy Trương Khởi Linh đứng ở đó toàn thân cứng ngắc, càng là suýt chút nữa cười vỡ bụng.

Khó gặp biết bao nhiêu nha.

Bắc Ách đỉnh đỉnh đại danh cũng có ngày hôm nay?

Tùng Tán Kiền Bố đứng sau lưng Văn Thành Công Chúa.

Thấy Văn Thành Công Chúa ôm người thanh niên khóc rất thê lương, rơi vào sự tự trách sâu sắc.

Đều là nghiệp chướng mình gây ra.

Nếu không phải nhẹ dạ tin Quốc sư, sao có thể tạo thành cốt nhục phân ly?

Ông thở dài một hơi, tiến lên một bước dang rộng hai tay ôm trọn cả Văn Thành Công Chúa và Trương Khởi Linh vào lòng: "Văn Thành, Bản vương có lỗi với nàng và con, nhưng nàng yên tâm, hiện giờ Quốc sư đã chết, gia đình chúng ta đoàn tụ, Bản vương nhất định sẽ bù đắp cho các con." Bị một lão đàn ông xa lạ ôm vào lòng, đối với Trương Khởi Linh mà nói cực độ không thích ứng.

Anh dùng một cái xảo kính, thoát khỏi sự trói buộc của Văn Thành Công Chúa và Tùng Tán Kiền Bố.

Bước chân dịch ra sau, lùi lại nửa bước.

Văn Thành Công Chúa chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, tim cũng hẫng đi một nửa, ngay sau đó lửa giận dâng lên trong lòng.

Cô không phải trách Trương Khởi Linh, mà là tập trung oán khí lên người Tùng Tán Kiền Bố.

Chuyện của mình và Tiểu Quan, có quan hệ gì với Tùng Tán Kiền Bố ngươi?

Ngươi không có việc gì sán vào náo nhiệt cái gì?

Mình vất vả lắm mới ôm được đứa bé.

Kết quả bởi vì ngươi, đứa bé xấu hổ thoát ra rồi.

Ngươi có phiền hay không hả?

Văn Thành Công Chúa hiện tại khác xa so với trước kia.

Ưu nhã?

Thục nữ?

Hiền huệ?

Phi!

Làm người hơn hai mươi năm, làm động vật cả ngàn năm.

Ngươi nói xem thói quen nào tồn tại trên người lâu dài hơn?

Cô quay người đẩy mạnh Tùng Tán Kiền Bố ra, nộ khí đằng đằng mắng: "Chuyện ta với đứa bé có quan hệ gì tới ngươi?

Ngươi rảnh rỗi sán vào náo nhiệt làm gì?

Nếu không phải ngươi nhìn người không rõ, ta đâu đến mức bị nhốt cả ngàn năm?" Cô oán khí mười phần, căn bản không để ý Tùng Tán Kiền Bố có phải là quốc quân năm xưa hay không, một mạch trút hết lời trong lòng ra.

Thật sự đã qua cả ngàn năm, Thổ Phồn sớm đã không tồn tại, Đại Đường cũng không còn.

Giờ ta chỉ vào mũi Tùng Tán Kiền Bố ngươi mắng một trận, thì làm sao nào?

Tùng Tán Kiền Bố mặt đầy khổ sở.

Ông tưởng Văn Thành Công Chúa hận mình, cho nên mới không nguyện ý thừa nhận quan hệ giữa mình và con.

Nhưng lại không trách được đối phương.

Ai bảo mọi nguồn cơn đều là do mình chứ.

Xích Tôn Công Chúa không xen vào.

Đều là phụ nữ, bà vô cùng hiểu Văn Thành Công Chúa.

Bản thân năm xưa chẳng phải cũng hận Tán Phổ thấu xương, hận không thể ăn tươi nuốt sống ông ta hay sao?

Bà tin rằng chỉ cần Văn Thành Công Chúa trút được nộ khí ra, Tán Phổ khéo léo an ủi giải khai hiểu lầm, người một nhà sẽ lại lần nữa đoàn tụ.

Vương Bàn Tử hít ngược một hơi khí lạnh, kéo kéo cánh tay Ngô Tà, hạ thấp giọng nói: "Mẹ kiếp, nếu nói như vậy Tiểu Ca là cháu trai của Tùng Tán Kiền Bố?" Ngô Tà giật giật khóe mắt, vẫn không quên uốn nắn cách nói của Vương Bàn Tử: "Cháu ngoại." Lâm Phong thò đầu qua chen vào một câu: "Mẹ nó chứ, đúng là sống lâu mới thấy, thế này mà cũng kéo quan hệ được?" "Ây da!" Vương Bàn Tử vỗ đùi cái bốp, pha chút cảm khái nói: "Huynh đệ của tôi sao lại ngã xuống rồi chứ?

Cậu ấy mà tỉnh, có phải là được xem một vở kịch nhận thân hay ho không hả?" Sự tình càng kéo càng loạn.

Hơn một tiếng đồng hồ cũng chưa nói rõ tình huống cụ thể.

Giải Ngữ Hoa lo lắng Ngô Mặc ngủ không thoải mái, đứng dậy cắt ngang cuộc trò chuyện của mọi người: "Các vị, nghe tôi nói một câu, tôi không biết các người rốt cuộc là chuyện gì, nhưng tôi đề nghị, có thể đổi chỗ khác rồi hãy nói chuyện phiếm được không?" Lời Giải Ngữ Hoa nói rất hợp tình hợp lý.

Khoan hãy nói đến chuyện Ngô Mặc nằm bẹp dí dưới đất ngủ không dậy nổi, chỉ riêng cái mùi thối bốc ra từ thi thể Quốc sư cũng đủ hun người ta ngất xỉu rồi.

Chỗ này rõ ràng không thích hợp để nói chuyện.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại.

Giải Ngữ Hoa nói không sai, Quốc sư vừa chết, còn rất nhiều việc phải xử lý.

Chương 960

Những ân oán cũ cứ để sau hãy tính.

Cả nhóm quay lại đại điện tầng bốn.

Dù sao thì ở đó cũng sạch sẽ hơn chút.

Văn Thành công chúa nắm chặt lấy tay Trương Khởi Linh, căn bản không nỡ buông ra.

Mãn nhãn mãn tâm đều là "Tiểu Quan nhi" của bà ta.

Những người còn lại thì cẩn thận đặt Ngô Mặc xuống đất, cởi áo khoác ngoài trải ra làm đệm, cố gắng để cậu ngủ thoải mái nhất có thể.

Xích Tôn công chúa ôm Tang Cát, thị vệ canh gác ở đầu cầu thang.

Chỉ có Tùng Tán Kiền Bố như phạm lỗi lớn, khổ sở thở ngắn than dài.

Tình trạng này kéo dài đến khi Ngô Mặc tỉnh lại.

Không phải do tác dụng phụ của Bạo Kích Thuật quá ngắn, mà là cậu bị nước tiểu làm cho tức tỉnh.

Người có ba cái gấp, thiên kinh địa nghĩa mà.

Vừa rồi liên tục đánh nhau bán mạng, lại còn ngất xỉu, bị mót tiểu tỉnh dậy cũng là hiện tượng bình thường.

Cậu muốn mở mắt, nhưng mí mắt nặng trĩu như thể bị tảng đá đè lên.

Không mở mắt thì lại không thể giải quyết tại chỗ được.

Đừng tưởng xuyên không rồi thì có thể thản nhiên đái ra quần.

Đương nhiên, lý do chính là vì bên trong không mặc bỉm.

Chứ nếu không, với cái tinh thần không cần mặt mũi của Ngô Mặc, có khi vì lười cử động mà cậu đã "xả lũ" luôn rồi.

Bất kể thế nào, cậu dùng hết sức bình sinh, cuối cùng cũng hé được mí mắt ra một khe nhỏ.

Để Ngô Mặc ngủ thoải mái, Giải Ngữ Hoa để đầu cậu gối lên đùi mình, còn bản thân dựa vào tường nhắm mắt dưỡng thần.

Cảm nhận được động tĩnh, Giải Ngữ Hoa vội ngồi thẳng dậy, cúi đầu khẽ hỏi: "Tiểu Mặc, em tỉnh rồi à?" Ngô Mặc chưa kịp trả lời, Hắc Nhãn Kính đã nhanh tay đỡ nửa người trên của cậu dậy.

Tay kia mò ra sau lưng lấy bình nước, vặn nắp đưa tới miệng Ngô Mặc: "Nhị gia, uống chút nước đi." Ngô Mặc vốn dĩ vì buồn tè mới tỉnh.

Muốn từ chối nhưng bị Hắc Nhãn Kính dí bình vào mồm đổ tạc mấy ngụm.

Cậu tức đến mức muốn đá bay tên kính đen này, nhưng ngặt nỗi người đang yếu xìu, có cảm giác bất lực như thái giám đi thanh lâu.

May mà Hắc Nhãn Kính không đổ hết cả bình vào, nếu không với tình trạng hiện tại, chắc Ngô Mặc sẽ biểu diễn màn phun nước tại chỗ mất.

Giải Ngữ Hoa tinh ý, thấy mặt Ngô Mặc đỏ lên, gạt tay Hắc Nhãn Kính ra, lo lắng hỏi: "Tiểu Mặc, em thấy khó chịu ở đâu à?

Hay là tác dụng phụ của thuốc phát tác?" Ngô Tà sốt ruột như lửa đốt, thúc cùi chỏ chen lên trước Hắc Nhãn Kính, áp mu bàn tay lên trán Ngô Mặc, lo lắng nói: "Mặt Tiểu Mặc đỏ thế này, không phải sốt rồi chứ?" Ngô Mặc run rẩy giơ tay nắm lấy cổ tay Ngô Tà, nghiến răng thốt ra một chữ: "Đái". "Ách." Không khí hơi ngưng trọng.

Mọi người hiểu ra, vẻ mặt ai nấy đều biến hóa đặc sắc. "Vãi chưởng, các cậu làm lỡ việc quá đấy." Vương Bàn Tử hích mông đẩy Ngô Tà sang một bên, ngồi xổm xuống cạnh Ngô Mặc: "Người anh em, không nhịn nổi nữa hả?

Đi, anh đưa chú đi giải quyết." Nói rồi, hắn luồn tay xuống nách Ngô Mặc định dìu cậu dậy.

Nhưng Ngô Mặc cả người vô lực.

Nói cách khác, cậu nằm vật ra đất chẳng khác gì đống bùn nhão.

Thử mấy lần cũng không đứng lên được. "Nhị gia, để Hắc gia hầu hạ ngài đi vệ sinh." Hắc Nhãn Kính đời nào bỏ qua cơ hội này?

Hắn xoay xoay cổ tay, cười híp mắt định bế thốc Ngô Mặc lên.

Nhìn nụ cười như biến thái của hắn, Ngô Mặc cảm thấy lạnh toát từ gót chân lên đỉnh đầu.

Trong lòng quỷ dị nảy ra một ý nghĩ: Tên mù chết tiệt này nếu tự ti, liệu có nhân cơ hội thiến luôn mình không?

Cậu dồn hết sức rặn ra một chữ: "Không".

Sau đó đảo mắt tìm Lâm Phong.

Ai ngờ cái thằng ôn con này không biết biến đi đâu mất, nhìn quanh một vòng chẳng thấy tăm hơi.

Tình thế cấp bách, cậu chỉ còn biết ném ánh mắt cầu cứu về phía anh trai ruột và Vương Bàn Tử.

Còn Giải Ngữ Hoa á?

Để Tiểu Cửu gia mắc bệnh sạch sẽ giúp mình giải quyết vấn đề sinh lý?

Cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.

May mà Ngô Tà rất hiểu ý, lập tức hiểu ngay hàm ý trong ánh mắt thằng em.

Anh dang tay chặn Hắc Nhãn Kính lại, nghĩa chính ngôn từ: "Nam nam thụ thụ bất thân, xin Hắc gia tự trọng." Nói xong ném cho Vương Bàn Tử một ánh mắt.

Vương Bàn Tử lập tức hiểu ý.

Hắn vốn đã muốn ngáng chân Hắc Nhãn Kính, giờ có cơ hội tốt thế này sao có thể không đạp thêm một cái?

Hắn cùng Ngô Tà một trái một phải dìu Ngô Mặc dậy, còn không quên quay lại châm chọc Hắc Nhãn Kính một câu: "Hắc gia, mọi người đều là người hiểu chuyện, ông muốn chiếm tiện nghi của Tiểu Mặc thì dẹp cái ý định đó sớm đi nhé!" Cũng không trách Vương Bàn Tử thù dai.

Thực sự là lúc trước Hắc Nhãn Kính ra tay đen quá, giờ hốc mắt hắn vẫn còn đau đây này.

Giải Ngữ Hoa muốn nói lại thôi, định tiến lên lại sợ Ngô Mặc ngại, đành trơ mắt nhìn Ngô Tà và Bàn Tử dìu Ngô Mặc đi vào góc khuất.

Với anh ruột thì có gì phải khách sáo?

Ngô Mặc thản nhiên chấp nhận sự giúp đỡ của Ngô Tà, trong lòng không chút gánh nặng.

Xả hết nước thải trong người ra, hai người dìu Ngô Mặc quay lại chỗ cũ.

Đi ngang qua bên trái, Ngô Mặc theo bản năng liếc mắt nhìn, ngạc nhiên phát hiện cạnh Trương Khởi Linh sao lại có một người phụ nữ lạ mặt ngồi đó?

Không chỉ vậy, người phụ nữ kia dường như còn ngồi sát rạt vào Trương Khởi Linh.

Mà Lão Trương vốn bài xích người lạ lại không hề đẩy bà ta ra, đúng là chuyện lạ đời.

Ngô Mặc dừng bước, cố quay đầu về phía Trương Khởi Linh, trợn mắt muốn nhìn cho kỹ. "Người anh em đừng nhìn nữa, lát nữa ca kể cho mà nghe." Vương Bàn Tử thấy Ngô Mặc ngơ ngác liền cười hề hề nói: "Vừa rồi chú mày ngất xỉu nên lỡ mất nhiều chuyện, mà nói chứ chuyện này cũng ly kỳ cổ quái thật." "Hả?" Ngô Mặc ném ánh mắt dò hỏi.

Ngô Tà biết em trai nóng lòng, cũng không vòng vo, giải thích gọn lỏn: "Người phụ nữ ngồi cạnh Tiểu Ca chính là Văn Thành công chúa được ghi trong sử sách.

Theo lời bà ấy nói thì bà ấy là bà ngoại của Tiểu Ca." "Gì cơ?" Ngô Mặc trố mắt.

Cậu không dám tin vào tai mình.

Hoang đường quá thể.

Văn Thành công chúa là bà ngoại Trương Khởi Linh?

Chuyện này tính từ đâu ra vậy? "Ừ, Thiên Chân nói không sai đâu." Vương Bàn Tử gật gật đầu, giọng điệu có vẻ trầm trọng: "Không chỉ thế, trước đó sờ mông tôi, dẫn hai anh em mình đến Trấn Văn Miếu cũng là vị công chúa này.

Bà ấy cũng bị Quốc sư hãm hại mới biến thành cái dạng không ra người không ra quỷ." Ngô Mặc cảm thấy não mình không đủ dùng.

Trương Khởi Linh không phải người nhà họ Trương sao?

Cậu từng đọc sách thấy bảo mẹ anh là người Tạng.

Nhưng Văn Thành công chúa là người Đại Đường mà?

Sao tự nhiên lại dây mơ rễ má thế này?

Chương 961

Cũng không rõ có phải sức mạnh của hóng hớt quá lớn hay không, Ngô Mặc bỗng thấy một luồng sức mạnh từ đáy lòng dâng lên.

Cậu nắm chặt tay Ngô Tà và Bàn Tử, nhấn mạnh từng chữ: "Rốt cuộc là sao?

Kể em nghe coi." Vương Bàn Tử cũng chẳng rõ đầu đuôi sự tình thế nào, nhưng không ngăn được cái tính thích chém gió của hắn.

Hắn dựa vào lời dịch của Ngô Tà cộng thêm suy đoán của bản thân, bịa ra một vở kịch khổ tình lâm ly bi đát.

Trong miệng hắn, Văn Thành công chúa còn ghê gớm hơn cả mẹ Na Tra.

Mẹ Na Tra mang thai 3 năm 6 tháng, còn bà này mang thai mấy trăm năm.

Lý Tịnh phu nhân sinh ra cục thịt, Văn Thành công chúa sinh ra tiểu mỹ nữ.

Lý do?

Đơn giản thôi.

Văn Thành công chúa kể Trương Khởi Linh và mẹ anh rất giống nhau.

Tiểu Ca đẹp trai thế này, suy ra mẹ anh chắc chắn cũng không phải người phàm.

Còn tại sao nói mang thai mấy trăm năm?

Vương Bàn Tử vỗ ngực hùng hồn: "Nhìn thế cục của Văn Thành công chúa lúc gả đi, mẹ Tiểu Ca chắc chắn đã gặp chuyện ngoài ý muốn.

Nếu mẹ cậu ấy cũng sống cả ngàn năm, bản lĩnh chắc chắn phi phàm, sao có thể đi thích người nhà họ Trương chứ?" Vương Bàn Tử không có chút thiện cảm nào với người nhà họ Trương.

Trong mắt hắn, cả cái nhà họ Trương trừ Tiểu Ca ngây thơ đơn thuần ra, còn lại toàn một lũ bại hoại.

Miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, bụng đầy nam trộm nữ điếm.

Ngô Tà đứng bên cạnh giật giật khóe mắt, cứ cảm giác bản thân và Bàn Tử nghe hai phiên bản khác nhau.

Ngô Mặc thì không quan tâm chuyện đó.

Cậu đang nghĩ đến nhiệm vụ Hệ thống phát: Điều tra chuyện mẹ của Trương Khởi Linh - Bạch Mã.

Sự việc lại trùng hợp thế sao?

Mình vô tình rơi xuống khe nứt, không những tìm được cốt địch mà còn có được manh mối về Bạch Mã?

Cậu không tin vận may của mình lại tốt đến thế.

Thầm tính toán, không biết lại sắp có chuyện quái quỷ gì xảy ra đây?

Đứng được hai phút, hai chân bủn rủn, cậu thở hắt ra: "Anh, em không trụ nổi nữa rồi, dìu em qua bên kia ngồi rồi nói tiếp." Ngô Tà và Bàn Tử mới sực nhớ ra.

Mải buôn chuyện quên mất thằng em đang ốm.

Hai người vội dìu Ngô Mặc ngồi lại chỗ cũ.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cũng đứng dậy đỡ một tay.

Bốn người cùng xúm vào, an trí cho Ngô Mặc đâu ra đấy.

Ngô Mặc vừa đặt mông ngồi xuống đã nóng lòng truy hỏi nguyên do.

Mấy lời chém gió của Bàn Tử cậu chả tin chữ nào.

Mang thai ngàn năm?

Chắc chắn không phải khối u đấy chứ?

Các cụ nói cấm có sai: Tôm đi với tôm, cá đi với cá, rùa đen chuyên đi tìm ba ba.

Nói về khoản hóng hớt, trừ Bàn Tử ra thì chỉ còn Hắc Nhãn Kính.

Còn Giải Ngữ Hoa?

Người đầu tiên bị Ngô Mặc loại ra.

Hết cách, ai bảo thiết lập nhân vật của Tiểu Cửu gia quá tốt, mấy chuyện tào lao bí đao này chẳng hợp với phong thái của anh ấy tí nào.

Ngô Mặc liếc mắt sang Hắc Nhãn Kính, hất hàm về phía Trương Khởi Linh.

Hắc Nhãn Kính lập tức hiểu ý.

Hắn quàng tay ôm vai Ngô Mặc, bắt đầu màn diễn song hoàng.

Hắn có cái tài diễn xuất rất độc đáo, biểu cảm, động tác, ngôn ngữ đều chuẩn không cần chỉnh, diễn lại y hệt cảnh tượng vừa rồi.

Khi nghe Hắc Nhãn Kính kể Trương Khởi Linh có mấy vết bớt làm dấu hiệu, mắt Ngô Mặc sáng rực lên.

Thở hồng hộc mấy hơi, cậu cũng không quên buông một câu: "Vãi chưởng, sau này đứa nào mà giả danh Lão Trương, ông đây nhất định phải lột quần nó ra kiểm tra mông trước." Hắc Nhãn Kính cứng đờ mặt mũi.

Có cảm giác như tự đào hố chôn mình.

Sắc mặt Giải Ngữ Hoa cũng chẳng khá hơn.

Anh gạt tay Hắc Nhãn Kính ra, kéo Ngô Mặc vào lòng mình, nghiêm túc nói: "Đừng nghe bọn họ nói bậy, Văn Thành công chúa và Tiểu Ca chẳng có nét nào giống nhau cả, anh cứ thấy trong chuyện này có ẩn tình." "Ẩn tình gì chứ?" Vương Bàn Tử phẩy tay cái rụp, "Hoa gia này, Bàn gia nói thật cậu cứ hay nghĩ nhiều.

Cậu nghĩ xem Tiểu Ca là người thế nào?

Cậu ấy cực kỳ nhạy cảm với cảm xúc, sao có thể dễ dàng để người lạ đến gần?

Cậu nhìn xem, Văn Thành công chúa sắp ôm Tiểu Ca vào lòng rồi kìa, Tiểu Ca có từ chối không?" Vương Bàn Tử vỗ đùi chốt hạ: "Theo tôi thấy thì khả năng cao hai người họ là hàng thật đấy." Ngô Tà cũng nêu ra suy nghĩ của mình.

Mấy anh em ngồi trong góc bàn tán xôn xao.

Ngô Mặc chỉ bị hao tổn thể lực nghiêm trọng chứ không bị thương, ngủ mấy tiếng đã đỡ hơn chút.

Cậu dựa vào người Giải Ngữ Hoa ăn chút đồ, cảm giác sức lực đã hồi phục được một ít.

Hoạt động tay chân một chút, cũng tạm, chống đỡ được cơ thể.

Đứng dậy đi vài bước chắc không vấn đề gì.

Cậu quyết định đích thân qua hỏi cho ra ngô ra khoai.

Dù sao thì có manh mối vẫn hơn là mù tịt.

Ngô Tà rất tinh ý.

Thấy Ngô Mặc đứng dậy vội đỡ lấy tay cậu, hỏi: "Tiểu Mặc, lại buồn tè à?" "Không phải." Ngô Mặc chỉ tay về phía Trương Khởi Linh, "Em qua đó hỏi tình hình cụ thể xem sao.

Mấy ông nói nghe ảo quá, làm em cứ như nghe vịt nghe sấm, tốt nhất là tự thân vận động đi hỏi cho chắc." Ngô Tà cạn lời.

Biết thằng em thích hóng hớt, nhưng người ngợm yếu nhớt thế này, không đợi khỏe rồi hẵng đi à?

Giải Ngữ Hoa cũng thấy đau đầu, nhẹ nhàng khuyên: "Tiểu Mặc đừng vội, lát nữa Tiểu Ca qua đây chúng ta hỏi chẳng phải rõ ràng hơn sao?" Ngô Mặc ngẫm nghĩ thấy cũng có lý.

Giờ Văn Thành công chúa có vẻ đang một bụng tâm sự muốn nói với Lão Trương, mình mạo muội xen vào cũng không hay lắm.

Nói được mấy câu cậu đã thấy mệt lả.

Lại ngồi phịch xuống, dựa vào lòng Giải Ngữ Hoa nhắm mắt ngủ tiếp.

Khi cậu tỉnh lại lần nữa thì đã qua năm tiếng đồng hồ.

Ngô Mặc cảm thấy mình đã hồi phục được ba thành công lực.

Ít nhất không đến mức nói một câu thở nửa ngày như người sắp chết chỉ còn treo một hơi thở nữa.

Việc đầu tiên cậu làm khi ngồi dậy là tìm Trương Khởi Linh.

Khá khen thay, Văn Thành công chúa vẫn nắm tay Trương Khởi Linh nói không ngừng nghỉ.

Lúc này Ngô Mặc mà nhịn thêm một phút nữa chắc nổ tung tại chỗ mất.

Cậu chống tay lên đùi Giải Ngữ Hoa, mượn lực đứng dậy, đầu không ngoảnh lại đi thẳng về phía Trương Khởi Linh và Văn Thành công chúa.

Chương 962

Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà và mấy người kia nhìn nhau, trong lòng đều dâng lên cảm giác bất lực.

Thằng nhóc thối này vì xem náo nhiệt mà mạng cũng không cần.

Ngô Mặc không biết mọi người đang thầm mắng mình.

Cậu một lòng chỉ muốn làm rõ rốt cuộc Văn Thành công chúa và Trương Khởi Linh có quan hệ gì.

Hai bên cách nhau khoảng mười mét.

Nếu không phải do Ngô Mặc chân tay bủn rủn thì chỉ cần thở hắt ra một cái là bước tới nơi rồi.

Cậu đón lấy ánh mắt dò hỏi của Văn Thành công chúa, không chút khách khí đặt mông ngồi xuống cạnh Trương Khởi Linh.

Tính cách thẳng thắn không làm màu này càng khiến Văn Thành công chúa khẳng định suy nghĩ trong lòng.

Chàng thanh niên này chắc chắn có quan hệ với Tiểu Quan.

Nghĩ vậy, trong lòng bà ẩn ẩn hưng phấn.

Vốn tưởng mình cô đơn lẻ bóng không thân không thích, không ngờ Tiểu Quan lại dẫn cả con cháu đời sau về thăm.

Tốt.

Quá tốt rồi.

Văn Thành công chúa nhìn Ngô Mặc, trên mặt nở nụ cười thân thiết: "Cháu ngoan, cháu tên là gì?" Ngô Mặc thuộc kiểu người kính ta một thước, ta kính người một trượng.

Văn Thành công chúa đã khách sáo thì mình cũng không thể thất lễ.

Cậu chắp tay, gọi một tiếng cực kỳ lễ phép: "Văn Thành đại tỷ." Nụ cười trên mặt Văn Thành công chúa cứng đờ.

Đại tỷ?

Tính vai vế từ đâu ra vậy?

Đứa nhỏ này có phải hơi ngốc không?

Mình kém nhất cũng phải là hàng cụ tổ của nó, sao vừa mở miệng đã gọi là chị rồi?

Bà định sửa lưng Ngô Mặc, nhưng chợt nhớ ra một chuyện.

Lúc mình nhận Tiểu Quan, đứa bé này hình như vì lý do nào đó đã ngất xỉu từ trước rồi.

Phải rồi.

Hèn chi nó gọi mình là đại tỷ.

Hóa ra nó chẳng biết gì cả.

Trong nháy mắt, Văn Thành công chúa đã tự tìm xong lý do cho Ngô Mặc.

Nụ cười lại vương thêm chút lo lắng, giải thích: "Đứa trẻ ngốc, cháu không nên gọi ta là đại tỷ, xét về vai vế cháu phải gọi ta là cụ tổ (tằng tổ mẫu)." "Cụ tổ?" Ngô Mặc liếc nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt lộ ra biểu cảm cực kỳ quái dị.

Cậu vốn thích chiếm tiện nghi của người khác bằng mồm mép.

Nhanh chóng tính toán một chút, phát hiện mình hình như thấp hơn Trương Khởi Linh một vai vế.

Nhưng nghĩ lại, thấy cũng chẳng phải vấn đề gì to tát.

Đằng nào Lão Trương cũng cùng vai vế với ông nội mình, mình gọi thế cũng chả thiệt.

Cậu thì lòng dạ rộng rãi, nhưng Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn công chúa ngồi cạnh lại không đồng ý.

Vấn đề vai vế sao có thể lộn xộn thế được?

Em trai gọi Văn Thành là cụ tổ, thế thì đặt vợ chồng mình ở vị trí nào?

Hai vợ chồng nhìn nhau, cảm thấy đây cũng là cơ hội tốt để hòa giải với Văn Thành.

Người một nhà không thể cứ gượng gạo mãi được, giải trừ hiểu lầm sớm chút vẫn hơn.

Tùng Tán Kiền Bố tự thấy hổ thẹn, bèn ra hiệu cho Xích Tôn, ý bảo phu nhân nói giúp vài câu.

Xích Tôn công chúa cảm thấy buồn cười.

Không ngờ phu quân dũng mãnh vô úy giết địch vô số trên chiến trường cũng có lúc e dè thế này.

Bà khẽ gật đầu, ôm Tang Cát xích lại gần, ngăn Ngô Mặc đang định mở miệng gọi cụ tổ.

Quay sang cười tươi với Văn Thành công chúa: "Văn Thành, cô hiểu lầm rồi, người này là em trai ta, gọi cô là tỷ tỷ không sai đâu." Lời của Xích Tôn công chúa làm Văn Thành công chúa ù ù cạc cạc, thậm chí còn nghi ngờ Xích Tôn có phải đầu óc có vấn đề không?

Nếu không sao lại nhận hậu duệ của mình làm em trai?

Trong đầu bà thâm căn cố đế cho rằng Ngô Mặc có quan hệ huyết thống với Trương Khởi Linh, nếu không sao Tiểu Quan lại xả thân cứu cậu ta chứ?

Bà lắc đầu, tỏ vẻ không tin lời Xích Tôn công chúa.

Hai vị công chúa mỗi người một ý, ai cũng không tin ai.

Ngô Mặc đang một bụng câu hỏi, thấy hai người phụ nữ tranh luận không dứt, bèn kéo Trương Khởi Linh nhích sang bên cạnh, hạ thấp giọng hỏi: "Lão Trương, Văn Thành công chúa thật sự là bà ngoại anh hả?" Việc này phải xác nhận cho rõ, quan hệ đến rất nhiều vấn đề sau này.

Trong mắt Trương Khởi Linh thoáng qua tia mờ mịt.

Đối diện với ánh mắt dò hỏi của Ngô Mặc, anh do dự một chút rồi trầm giọng nói: "Tôi không biết, bà ấy không có ác ý." Anh rất hiểu Ngô Mặc, biết nếu mình cứ nhả từng chữ một thì với cái trí thông minh của Ngô Mặc kiểu gì cũng hiểu lầm.

Thà nói nhiều thêm vài chữ một lần cho xong.

Ngô Mặc trầm tư.

Trương Khởi Linh khác với người thường.

Đừng nhìn anh thường ngày mất trí nhớ ngơ ngơ ngác ngác, thực tế ở một số phương diện anh cực kỳ nhạy cảm.

Anh đã nói vậy thì chuyện này có đến năm thành là thật.

Ngô Mặc nghĩ ngợi một hồi, đột nhiên phì cười.

Giả sử Văn Thành công chúa đúng là bà ngoại Trương Khởi Linh, vậy mình tính sơ sơ chẳng phải thành vai ông của Trương Khởi Linh sao?

Thú vị.

Quá thú vị.

Mấy năm trước còn đùa là có thể làm ông nội Lão Trương, không ngờ hôm nay giấc mơ thành hiện thực.

Càng nghĩ nụ cười của cậu càng trở nên quỷ dị.

Trương Khởi Linh chỉ thấy sống lưng lạnh toát, phảng phất sắp có chuyện gì chẳng lành xảy ra.

Quả nhiên, Ngô Mặc vươn tay khoác vai Trương Khởi Linh, cố tình điều chỉnh cơ mặt, nặn ra một vẻ mặt không biết là đểu cáng hay từ bi, hắng giọng nghiêm túc nói: "Tiểu Trương, chuyện đời kỳ diệu thật, thật không ngờ có ngày anh em mình lại thành ông cháu." Nói đoạn vỗ mạnh vai Trương Khởi Linh, cười đắc ý: "Yên tâm, sau này có ông nội bảo kê, xem ai dám bắt nạt cháu." Trương Khởi Linh nhìn nụ cười của Ngô Mặc, lần đầu tiên trong đầu nảy sinh một ý nghĩ: *Thịt rồng cũng được đấy.* Hai người bên này lảm nhảm chưa xong thì bên kia Xích Tôn công chúa và Văn Thành công chúa cũng loạn cào cào.

Một nam hai nữ ai cũng muốn bày tỏ ý kiến của mình, lỡ miệng lại lôi cả chuyện ngàn năm trước ra.

Kết quả càng nói càng loạn, chẳng ai nói rõ ràng được.

Đại điện tầng bốn ồn ào như cái chợ vỡ.

Ngô Tà phiên dịch muốn sùi bọt mép mà vẫn chưa đâu vào đâu.

Ngô Mặc bị ồn đến mức đầu óc ong ong, hít sâu một hơi hét lớn: "Câm miệng!" Âm thanh lập tức biến mất.

Vợ chồng Tùng Tán Kiền Bố tôn trọng Ngô Mặc.

Văn Thành công chúa thì thương xót con cháu.

Âm sai dương thác, hiệu quả Ngô Mặc mong muốn đã đạt được.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Ngô Mặc, không biết cậu muốn làm gì.

Ngô Mặc hiện tại chỉ muốn làm rõ hai vấn đề: Bạch Mã đang ở đâu?

Chương 963

Văn Thành công chúa có quan hệ gì với bà ấy?

Cậu mặc kệ người khác, nhìn chằm chằm Văn Thành công chúa hỏi thẳng: "Công chúa, thứ lỗi cho tôi mạo muội, bà với Lão Trương nhà tôi rốt cuộc là quan hệ gì?

Dựa vào đâu nói là bà ngoại anh ấy?" Tư duy của Văn Thành công chúa lại một lần nữa lệch sóng.

Bà ngạc nhiên nhìn Ngô Mặc, hỏi ngược lại: "Cậu không phải hậu duệ của Tiểu Quan?

Vậy cậu với nó rốt cuộc là quan hệ gì?

Cậu là... bề trên của nó à?" Ngô Mặc đầy đầu hắc tuyến.

Có lòng muốn giải thích nhưng lại sợ Văn Thành công chúa hỏi tới hỏi lui không dứt.

Cậu quyết tâm gật đầu nhận bừa.

Dù sao mình cũng đâu có nói dối.

Nếu Văn Thành thật sự là bà ngoại Trương Khởi Linh, thì tính theo vai vế bên Tùng Tán Kiền Bố, mình tính thế nào cũng là bề trên của Lão Trương.

Cậu hoàn toàn không để ý, ngay khoảnh khắc cậu gật đầu, tay Trương Khởi Linh đã nắm chặt lấy Hắc Kim Cổ Đao.

Nhóm Hắc Nhãn Kính nãy giờ vẫn quan sát tình hình, thu hết biểu cảm và đối thoại của Ngô Mặc vào tầm mắt.

Từng người suýt chút nữa cười vỡ bụng.

Thằng nhóc thối dám chiếm tiện nghi của Ách Ba ngay trước mặt, đúng là dũng khí đáng khen.

Ngô Mặc ra dáng bề trên, cũng không khách sáo với Văn Thành công chúa nữa, đi thẳng vào vấn đề hỏi tình hình cụ thể.

Văn Thành công chúa ban đầu không tin, sau thấy Trương Khởi Linh không phản bác liền không nghi ngờ nữa.

Bà nghĩ ngợi, có những chuyện đúng là nên nói rõ với Tiểu Quan.

Thế là bà kể lại toàn bộ sự việc năm xưa trước mặt mọi người.

Câu chuyện đầy thăng trầm khiến người nghe không kìm được lòng xót xa cho Bạch Mã.

Ai cũng không ngờ quá khứ của Trương Khởi Linh lại bi thảm đến vậy.

Từ khi sinh ra đã đen đủi, trở về Trương gia lại càng thê thảm vô cùng, trưởng thành rồi thì bị cuốn vào vòng xoáy thị phi, cả đời cứ hồn hồn ngạc ngạc đi tìm ký ức.

Trong nhóm này, kể cả người khổ nhất là Giải Ngữ Hoa so với anh cũng còn được coi là may mắn chán.

Trương Khởi Linh không có bất kỳ phản ứng nào, cứ như câu chuyện Văn Thành công chúa kể chẳng liên quan gì đến mình.

Trăm năm trôi qua, anh đã sớm quên thế nào là đau lòng.

Ngô Mặc vốn vô tâm vô phế, giờ phút này cũng không khỏi đau lòng cho Trương Khởi Linh.

Đứa trẻ này sao mà đen đủi thế không biết.

Kiếp trước chắc đốt pháo nổ banh ngai vàng của Diêm Vương hay sao mà chuyện xui xẻo nào cũng vận vào người thế này?

Tay cậu xoay xoay con dao găm, mặt ngoài bất động thanh sắc nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm.

Sau này nhất định phải quan tâm "cháu đích tôn" nhiều hơn, tuyệt đối không để anh nửa đời sau tiếp tục đen đủi nữa.

Chỉ là xưng hô loạn quá.

Lão Trương với anh cả một đôi, kiểu gì cũng gả vào nhà họ Ngô.

Đến lúc đó xưng hô thế nào đây?

Hay là thân ai nấy lo đi.

Nó gọi mình là ông, mình gọi nó là anh.

Không vấn đề gì.

Cứ vui vẻ quyết định vậy đi.

Ngô Mặc hí hửng tưởng tượng cảnh Trương Khởi Linh gọi mình là ông nội.

Ừm, được đấy.

Sướng thật.

Sau đó cậu quẳng chuyện này ra sau đầu, sự chú ý quay lại Văn Thành công chúa.

Cậu có cả bụng câu hỏi về Bạch Mã muốn hỏi bà.

Ví dụ như bà ấy là người ở đâu?

Tại sao trong tộc lại bắt bà ấy đi?

Giờ chôn cất ở đâu?

Ngô Mặc không phải thằng ngốc.

Cậu biết thừa nếu hỏi đường đột sẽ khiến Văn Thành công chúa và mấy ông anh nghi ngờ, nên đặc biệt đổi một bài văn khác.

Lấy danh nghĩa quan tâm vãn bối, cậu hữu ý vô ý moi tin tức từ

Văn Thành công chúa.

Cậu cũng chẳng phải hoàn toàn vì làm nhiệm vụ.

Nghe chuyện xong, cậu thực sự thấy bất bình thay cho Trương Khởi Linh.

Nếu không phải bọn người đáng ghét kia hại mẹ Lão Trương, Lão Trương cả đời này đâu đến nỗi thê khổ như vậy.

Có lẽ anh sẽ không rời khỏi Tạng khu, cũng không biến thành tên câm như bây giờ, mà sẽ vui vẻ làm một thanh niên ngáo ngơ bên cạnh mẹ.

Ngô Mặc vốn bênh người nhà.

Tộc nhân Bạch Mã làm Lão Trương cả đời không thư thái, vậy thì ông đây sẽ khiến hậu duệ chúng nó ăn ngủ không yên.

Đến lúc đó các bằng bản lĩnh, xem nai chết về tay ai?

Văn Thành công chúa cũng đâu phải dạng ngây thơ.

Bà kể rất nhiều chuyện xưa, nhưng tuyệt nhiên không nói Bạch Mã hiện giờ chôn cất ở đâu.

Ngô Mặc thử moi móc thêm vài câu nhưng vẫn không có kết quả, đành bỏ cuộc.

Tương lai còn dài, không việc gì phải vội.

Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn công chúa hiểu ra mọi chuyện chỉ là hiểu lầm.

Hai người nhất thời không biết trong lòng là mùi vị gì.

Mọi chuyện đã ngã ngũ, vấn đề tiếp theo là làm sao rời khỏi đây?

Mọi người thương nghị một hồi, quyết định quay lại đại điện tầng năm tìm bản đồ.

Theo sự hiểu biết của Tùng Tán Kiền Bố về Quốc sư, lão ta rất có khả năng giấu đồ vật gần giường đá.

Dù sao thì dưới mí mắt mới là nơi an toàn nhất.

Họ lần theo đại điện tìm kiếm kỹ càng.

Quả nhiên, dưới giường đá của Quốc sư phát hiện một cơ quan rất kín đáo.

Đều là dân trong nghề đạo mộ, cơ quan đối với họ cũng bình thường như cơm bữa.

Mở cơ quan ra, dưới giường đá lộ ra một cái hốc nhỏ rộng chừng nửa mét.

Soi đèn pin vào thấy có một chiếc hộp đá nhỏ.

Trương Khởi Linh theo thói quen đưa tay định lấy.

Chương 964

Nhưng tay chưa kịp thò vào đã bị Ngô Mặc ấn xuống: "Lão Trương, cái tật gì thế hả?

Nói bao lần rồi, có thể chú ý vệ sinh an toàn chút được không?" Nói đoạn, cậu lôi từ sau lưng ra một dụng cụ nhỏ dài chừng mười centimet.

Nghịch nghịch vài cái, nó bỗng biến thành cái kẹp dài nửa mét.

Cậu tùy tiện đưa cho Trương Khởi Linh, cười hắc hắc: "Bảo bối do ông nội đích thân nghiên cứu đấy, cháu ngoan, cháu là người đầu tiên được dùng đấy nhé." Tay Trương Khởi Linh khựng lại, nhất thời có chút do dự.

Nên đánh người hay là cầm đồ đây?

Hắc Nhãn Kính cười nhe răng.

Hùa theo Ngô Mặc đâm Trương Khởi Linh một nhát: "Ách Ba, sau này gặp Hắc gia kính trọng chút, tao cùng vai vế với Nhị gia đấy, tính ra mày có phải cũng nên gọi tao một tiếng..." Hai chữ cuối cùng tự động tắt ngúm dưới ánh mắt lạnh băng của Trương Khởi Linh.

Hắc Nhãn Kính không phải sợ Trương Khởi Linh, hắn chỉ hiểu một đạo lý: Trêu người không được trêu quá đà, nếu không hậu họa khôn lường.

Trương Khởi Linh lười để ý Hắc Nhãn Kính.

Anh quay sang nhìn Ngô Mặc, trong mắt thoáng chút bất lực và dung túng, hệt như đang nhìn đứa con cháu nghịch ngợm nhà mình.

Phải thừa nhận, đồ nghề Ngô Mặc làm dùng rất thuận tay.

Trương Khởi Linh rất nhanh đã kẹp được thứ kia ra.

Mọi người xúm lại xem.

Nhìn kỹ thì thấy đó là một cái hộp đen dài khoảng 30cm, rộng 10cm.

Tựa gỗ không phải gỗ, tựa đá không phải đá, bên trên có vân như kinh mạch.

Toàn thân đen bóng, ẩn ước tỏa ra một mùi hương kỳ lạ.

Quốc sư rất tự tin cho rằng người ngoài không lấy đi được nên bên ngoài hộp chỉ có một cái khóa gài đơn giản.

Lần này Trương Khởi Linh không cần Ngô Mặc nhắc, rất tự giác lôi găng tay dùng một lần trong ba lô ra đeo.

Để đề phòng bất trắc, anh quan sát kỹ lưỡng rồi mới nhẹ nhàng mở khóa.

Hộp vừa mở, mọi người theo bản năng ngả người ra sau tránh né.

Đợi một lúc không thấy hiện tượng lạ mới ghé mắt vào nhìn cho kỹ.

Hộp không lớn, bên trong chỉ có hai món đồ: Một tấm bài tử to bằng bàn tay và ba viên thuốc màu đỏ.

Ngô Mặc đưa tay định cầm tấm bài tử, mu bàn tay liền bị Trương Khởi Linh vỗ cho một cái.

Cậu chớp chớp mắt, vẻ mặt khó hiểu: "Tiểu Trương, ý gì đây?" Xưng hô mới vừa thốt ra, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đứng sau không nhịn được phì cười.

Mọi người đâu phải kẻ ngốc, nhìn qua là biết thằng tiểu hỗn đản này lại đang tranh thủ chiếm tiện nghi của Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh đầu cũng không ngẩng, tay trái lấy găng tay trong túi quần nhét vào lòng bàn tay Ngô Mặc.

Tất cả không cần nói cũng rõ.

Ngô Mặc quả thực không ngờ khả năng học hỏi của Trương Khởi Linh lại mạnh đến thế, đã biết "gậy ông đập lưng ông" rồi.

Cậu cười gượng gạo, ngoan ngoãn đeo găng tay vào rồi mới lấy tấm bài tử trong hộp ra.

Bài tử vừa vào tay, Ngô Mặc cảm thấy một luồng hàn khí thấu xương xộc thẳng vào lòng bàn tay.

Không kịp đề phòng, cậu suýt nữa thì vứt tấm bài tử đi.

Cậu khẽ kêu lên: "Vãi, làm bằng chất liệu gì mà lạnh thế?" Ngô Tà và Vương Bàn Tử tính tò mò cực cao, hai người vươn một ngón tay sờ thử, cũng bị lạnh đến tê dại cả tay.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Lâm Phong (lúc này đã mò về) cũng lần lượt chạm thử.

Nhất thời ai nấy đều tò mò.

Thứ gì mà lại mang hàn khí như vậy?

Quốc sư giấu nó trong hộp làm gì?

Tùng Tán Kiền Bố nãy giờ im lặng, đôi mắt nhìn chằm chằm tấm bài tử, trong đầu liên tục lục lọi ký ức.

Ông cứ cảm thấy đã từng đọc được ghi chép về vật chất này trong cuốn cổ thư nào đó.

Rốt cuộc là gì nhỉ?

Những hình ảnh lướt nhanh trong đầu, một thông tin chợt hiện ra.

Linh quang lóe lên, ông nhớ ra rồi.

Tùng Tán Kiền Bố nhíu mày, nghiêm túc nói: "Em trai, huynh trưởng từng thấy miêu tả về loại đá này trong cổ tịch.

Vật này tên là Xích Âm Mặc Quỷ Thạch, toàn thân đen kịt, tựa kim loại không phải kim loại, tựa ngọc không phải ngọc, cứng rắn vô cùng, hàn khí bức người." Ông kể sơ qua những ghi chép trong sách cổ, cuối cùng chốt lại: "Vật này thiên sinh địa dưỡng, chỉ có ở nơi cực hàn mới tìm thấy tung tích của nó." Ngô Mặc nghe xong liền hứng thú: "Anh rể, thứ này hiếm vậy có công dụng đặc biệt gì không?" Phải nói là Ngô Mặc cực kỳ giỏi trò "mượn gió bẻ măng".

Để chiếm tiện nghi của Trương Khởi Linh, hai chữ "anh rể" này cậu gọi trơn tru vô cùng.

Tục ngữ nói rất đúng, mồm ngọt thì được người thương.

Ngô Mặc những lúc không chọc người ta tức chết thì luôn có bản lĩnh dỗ dành người già vui vẻ.

Đừng thấy Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn công chúa giữ được vẻ ngoài trẻ trung, thực tế tuổi tác tâm lý đã sớm qua cả ngàn năm.

Cộng thêm việc Ngô Mặc đã cứu cả nhà họ, quan hệ giữa đôi bên càng thêm thân thiết.

Tùng Tán Kiền Bố vỗ vỗ vai Ngô Mặc, ngữ khí vô cùng thân mật: "Đệ đệ có chỗ không biết, Thổ Phồn chúng ta đất rộng vật bác, năm xưa chịu chúng thần rủ lòng thương nên có rất nhiều truyền thuyết động lòng người." "Trong đó có một cách nói, Cổ Thần chịu kẻ gian hãm hại, bị thương rơi xuống phàm trần, khi đó quỷ quái hoành hành, người thường luân lạc làm thức ăn và nô lệ cho quỷ quái." Tùng Tán Kiền Bố thao thao bất tuyệt kể lại một đoạn truyền thuyết thời kỳ đầu của Thổ Phồn.

Trong câu chuyện của ông ta, Cổ Thần dẫn dắt dân chúng quyết đấu với quỷ quái.

Cuối cùng lưỡng bại câu thương.

Quỷ quái gần như toàn diệt, sinh mệnh Cổ Thần cũng ngàn cân treo sợi tóc.

Ngay lúc Cổ Thần sắp lìa đời, một vị tiên tử xinh đẹp xuất hiện.

Nàng dùng một khối đá đen thùi lùi thay thế cho trái tim của Cổ Thần, kéo ngài ấy từ cõi chết trở về.

Hòn đá đó chính là Xích Âm Mặc Quỷ Thạch.

Nếu là trước đây, Ngô Mặc chỉ coi chuyện thần thoại là truyện đọc trước khi ngủ.

Nhưng hiện tại hắn không nghĩ thế.

Bản thân đều đã xuyên không, lại còn nhìn thấy Tây Vương Mẫu, lại xuất hiện thêm cái bóng đèn công suất lớn là Cổ Thần kia.

Vậy thì việc xuất hiện một vị Cổ Thần dùng đá thay tim có gì mà không thể tin?

Hắn lần nữa di dời ánh mắt lên tấm lệnh bài.

Trong lòng thầm suy tính, làm sao mới có thể nhét thứ này vào túi mình đây?

Đồ vật là do mọi người cùng phát hiện.

Mình mà độc chiếm thì có phải hơi không tử tế lắm không?

Nhưng không biết vì sao, trong lòng dường như luôn có một giọng nói khuyên hắn cầm lấy đi.

Bảo bối tốt.

Đáng tiền lắm.

Ngàn vạn lần đừng đưa cho người ngoài.

Ngô Mặc lắc lắc đầu rũ bỏ hết tạp âm, bình tâm tĩnh khí quan sát lệnh bài trong tay.

Nhìn kỹ một cái thật đúng là để hắn phát hiện ra thứ mới lạ.

Mặt sau lệnh bài khắc một số vân rạn.

Nhìn sơ qua thì lộn xộn không phân biệt được, nhưng đánh giá kỹ sẽ phát hiện bên trên ẩn ẩn hiện hiện hình dáng một con phượng hoàng.

Chương 965

Ngô Mặc sợ mình đầu váng mắt hoa nhìn nhầm.

Hắn đưa lệnh bài đến trước mặt Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, nói: "Ca, các anh nhìn xem bên trên này có phải phượng hoàng không?" Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính, bảo bối qua tay mỗi năm nhiều không đếm xuể.

Có thể nói đồ cổ bọn họ từng chơi còn nhiều hơn đồ điện tử hiện đại.

Nhãn lực cực tốt.

Tay Giải Ngữ Hoa lần theo vân rạn trên lệnh bài vẽ vài đường, chậm rãi nói: "Không phải phượng hoàng, mà là Phượng, phượng hoàng thời cổ đại chỉ một đôi loài chim, con trống gọi là 'Phượng', con mái gọi là 'Hoàng'.

Giữa hai loại có mấy điểm khác biệt, trên đầu Phượng có mào, trên thân có phượng đảm, vị trí đuôi là ba đuôi; Hoàng thì đỉnh đầu không mào, trên thân không phượng đảm, vị trí đuôi chỉ có hai đuôi." Giải Ngữ Hoa hy vọng Ngô Mặc có thể hiểu biết thêm một chút kiến thức.

Chỉ cần có cơ hội liền kiến phùng sáp châm giảng giải một số điểm mấu chốt, hy vọng hắn có thể có chút ấn tượng trong đầu.

Ngô Mặc nghe vô cùng nghiêm túc, gật đầu liên tục tỏ vẻ mình nhớ kỹ rồi.

Thực tế những nội dung về sự khác biệt của phượng hoàng mà Giải Ngữ Hoa nói, hắn đã sớm thuộc nằm lòng.

Chỉ là không đành lòng phũ bỏ ý tốt của y.

Hơn nữa giọng nói Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng, nghe lỗ tai ngứa ngáy rất thoải mái.

Hắc Nhãn Kính thấy Ngô Mặc cầm lệnh bài không rời tay, trong lòng nháy mắt hiểu rõ suy nghĩ của hắn.

Thầm trộm cười không ngừng.

Nhóc con này tám phần là nhìn trúng lệnh bài rồi, chỉ là người đông nên không tiện mặt dày nhét vào túi.

Xem ra mình phải giúp hắn tìm một cái lý do.

Hắn đặt tay lên vai Ngô Mặc, khẽ ho một tiếng rồi nghiêm túc nói: "Nhị gia, tên đầu trọc kia giấu thứ này đi, chứng tỏ lệnh bài đối với hắn rất quan trọng, liệu có liên quan gì đến sức mạnh của ma nữ không nhỉ?

Đã như vậy chúng ta chi bằng đem lệnh bài đi, đỡ phải để lại nơi này bị kẻ xấu lợi dụng." "Lệnh bài hàn khí bức người, mấy ông anh trai thể nhược gánh không nổi, chi bằng vất vả Nhị gia, ngài chịu khó một chút, tự mình cầm lấy thấy thế nào?" Hắc Nhãn Kính giờ phút này đã dạy cho mọi người một bài học — đề bài: Thế nào gọi là mặt tỉnh bơ nói lời vô sỉ?

Thể nhược?

Vương Bàn Tử liếc mắt nhìn đám người Trương Khởi Linh và Lâm Phong, khóe miệng nhịn không được giật giật vài cái.

Ngô Tà vô cùng biết điều.

Lập tức ôm ngực ho khan vài tiếng, thể hiện cái hình tượng thể chất suy yếu đến mức nhuần nhuyễn.

Lâm Phong vừa tính toán thấy phải bắt kịp nhịp điệu nha, nếu không con trai lớn quay về thế nào cũng đánh mình.

Hắn cũng giả vờ giả vịt ho khan vài tiếng, chủ yếu là phối hợp.

Vương Bàn Tử càng không cần phải nói, ôm má kêu ái ui hai tiếng.

Người biết thì bảo diễn kịch, người không biết đoán chừng tưởng hắn đau răng.

Giải Ngữ Hoa bất đắc dĩ lắc đầu, tay nắm thành quyền đặt bên khóe miệng khẽ ho một tiếng.

Thần tình trên mặt Ngô Mặc vô cùng đặc sắc.

Có một loại cảm giác mình bị coi như trẻ thiểu năng trí tuệ.

Hắn liếc mắt vừa lúc thấy Trương Khởi Linh.

Đang định tự an ủi mình vẫn còn một người bình thường, thì thấy Trương Khởi Linh hơi cúi đầu ho khan một tiếng.

Ngô Mặc cứng đờ người.

Có ý gì?

Toàn thể sinh ra dị biến à?

Trương Khởi Linh thấy Ngô Mặc nhìn chằm chằm mình nửa ngày.

Trong lòng có chút nghi hoặc.

Mình diễn tiếng nhỏ quá hả?

Y hơi do dự một chút, lại ho khan một tiếng thật mạnh.

Sau đó ngẩng đầu nhìn lại Ngô Mặc, nghiêm túc gật đầu.

Khóe miệng Ngô Mặc co rút vài cái, quả quyết dời ánh mắt đi, cắn răng hàm rặn ra vài chữ: "Các ca ca suy yếu quá, quay về em kiếm ít 'tàng mã hùng tiên' giúp các anh tẩm bổ thật tốt." Nói xong dứt khoát lưu loát nhét lệnh bài vào trong ngực.

Đám người Tùng Tán Kiền Bố ban đầu đều nhìn đến ngơ ngác.

Một lát sau mới hiểu ra, thì ra bọn họ là đang dỗ dành huynh đệ nhà mình.

Tâm tình Tùng Tán Kiền Bố có chút không sảng khoái.

Huynh đệ là nam nhi đại trượng phu, sao có thể bị người ta đè đầu cưỡi cổ?

Ông ta quyết định lát nữa sẽ tâm sự với Ngô Mặc, giảng một chút về chuyện nam tử hán đại trượng phu không thể cam tâm chịu làm kẻ dưới.

Chuyện lệnh bài đã xong, trong hộp còn mấy viên thuốc.

Thứ này lại có công hiệu gì đây?

Tay Trương Khởi Linh vừa động, dưới đáy hộp xuất hiện một ngăn kéo bí mật.

Bên trong đặt một tờ kim bạc (dát vàng).

Bên trên khắc chi chít chữ viết và ký hiệu.

Liếc mắt một cái đã đau đầu.

Khả năng ngôn ngữ của Ngô Mặc nằm ở nghe và nói, không nằm ở đọc.

Hắn quyết định không việc gì phải làm khó chính mình.

Dù sao hiện trường nhiều nhân vật cấp bậc đại thần như vậy, bọn họ xem với mình xem cũng chẳng khác gì nhau.

Cuối cùng trọng trách được giao cho Ngô Tà.

Hắn am hiểu nhất là tranh chữ cổ, về phương diện văn tự có kiến giải độc đáo của riêng mình.

Cầm tờ kim bạc trong tay, Ngô Tà ngồi xổm trên mặt đất bắt đầu nghiên cứu.

Ngôn ngữ Thổ Phồn cổ và ngôn ngữ hiện đại không giống nhau, một chữ có thể diễn biến ra mấy tầng ý nghĩa.

Không nghiên cứu kỹ, rất dễ xuất hiện sai lệch ngàn dặm.

Ngô Mặc buồn chán châm điếu thuốc.

Vừa nhả ra một vòng khói, chợt nhìn thấy Văn Thành công chúa và Xích Tôn công chúa.

Hắn vỗ đầu một cái lầm bầm: "Vãi, có nhân viên phiên dịch sẵn đây, hà tất phải tự mình đi nghiên cứu chứ?" Tục ngữ nói, lòng người cách lớp da bụng.

Mấy anh em ở một số phương diện đều sẽ phòng bị người khác một tay.

Chuyện về tờ kim bạc cũng như vậy.

Trong tiềm thức bọn họ chỉ tin tưởng người mình, đối với đám người Tùng Tán Kiền Bố cũng không hoàn toàn buông bỏ cảnh giác.

Thế cho nên, thà rằng tự mình phí nửa ngày công sức đi dịch, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện giao cho đối phương.

Ngô Mặc không lo lắng nhiều như vậy.

Hệ thống đã phát nhiệm vụ, chứng tỏ đám người Tùng Tán Kiền Bố vô cùng đáng tin.

Thay vì tốn công tốn sức tự mình dịch, chi bằng trực tiếp hỏi bọn họ, chẳng phải đỡ việc hơn sao?

Hắn liếc nhìn Ngô Tà đang chăm chú nhận diện chữ viết, hơi suy tính một chút, khẽ hỏi: "Anh, có manh mối gì chưa?

Có nhận ra nội dung cụ thể không?" "Hơi khó." Ngô Tà đầu cũng không ngẩng, nhìn chằm chằm chữ viết nhỏ như hạt gạo trên kim bạc, nhíu mày nói: "Tiếng Thổ Phồn tự thành hệ thống, bên trên lại xen lẫn không ít ký hiệu và điển cố, nhất thời bán hội e là dịch không ra." "Vậy à." Ngô Mặc hơi trầm mặc một lát, nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: "Đại ca, hay là... hay là để lão Tùng đầu bọn họ dịch giúp chúng ta một chút?" Hắn sợ Ngô Tà hiểu lầm, lập tức bồi thêm một câu: "Anh, anh đừng hiểu lầm nhé, em không phải nghĩ anh không làm được, chỉ là muốn tốc chiến tốc thắng mau chóng rời khỏi nơi này." Ngô Tà sửng sốt một chút.

Chương 966

Hắn buông tờ kim bạc trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn lão đệ nhà mình, vẻ mặt buồn cười nói: "Tiểu Mặc, sao nói chuyện với anh mà còn cẩn thận dè dặt thế?

Không cần giải thích với anh, anh lại không hiểu lầm mày." "Không giống nhau a." Ngô Mặc khẽ ho một tiếng, bản mặt nghiêm túc nói: "Em hiện giờ tốt xấu gì cũng coi như trưởng bối của lão Trương, tính theo kiểu làm tròn số thì cao hơn các anh hai bậc, nói năng làm việc phải ra dáng trưởng bối...

Ái ui, ai đá ông?" Hắn ôm mông quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương Khởi Linh đang mặt vô biểu tình đứng ở phía sau. "Đáng đời, thằng nhóc mày chính là ngứa đòn." Vương Bàn Tử khoanh tay cười hắc hắc, "Theo tao thấy Tiểu Ca ra chân vẫn còn nhẹ chán, đáng lẽ phải một cước đá mày bay ra ngoài miếu." Vừa lấy tư cách trưởng bối ra oai đã bị người ta đá, Ngô Mặc ít nhiều có chút xấu hổ.

Có điều da mặt hắn dày vô cùng, cộng thêm những năm đầu thường xuyên bị đánh hội đồng, chẳng mấy chốc đã khôi phục bình thường.

Chỉ là trong lòng không sướng, bĩu môi giơ ngón giữa về phía Trương Khởi Linh.

Giải Ngữ Hoa không nỡ để Ngô Mặc bị đánh, lập tức qua đây lảng sang chuyện khác, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Mặc, có đáng tin không?

Liệu có..." Nửa câu sau chưa nói ra, nhưng mấy anh em đều hiểu hàm nghĩa chưa hết lời kia.

Ngô Mặc gật đầu: "Không thành vấn đề, chúng ta lại không phải kẻ ngốc, quay đầu đối chiếu một chút chẳng phải xong sao." Tục ngữ nói rất đúng, việc chuyên môn tìm người chuyên môn, vừa đỡ tốn thời gian vừa đỡ tốn sức.

Tờ kim bạc loanh quanh luẩn quẩn lại đến tay Tùng Tán Kiền Bố.

Tay Ngô Mặc vỗ vỗ vai Tùng Tán Kiền Bố, cười nói: "Tỷ phu, vất vả rồi, xem giúp xem bên trên rốt cuộc viết cái gì?

Huynh đệ tôi không có sở thích gì khác, duy chỉ có hứng thú với mấy thứ kỳ văn bí sử." "Huynh đệ chờ một chút, cho huynh trưởng chút thời gian nghiên cứu." Tùng Tán Kiền Bố chăm chú nghiên cứu.

Ngô Mặc dựa vào Ngô Tà ngồi bên cạnh hút thuốc.

Tục ngữ nói rất đúng, thuốc lá là bảo bối trong tim, một điếu cũng không thể thiếu.

Thân thể Ngô Mặc chưa khôi phục trạng thái đỉnh phong, chỉ có thể dựa vào hút thuốc để đề thần tỉnh não, nếu không sợ ngồi một lúc lại ngủ gật mất.

Vương Bàn Tử trong lòng có nghi lự, ghé vào tai Ngô Mặc nhỏ giọng lẩm bẩm: "Huynh đệ, tên đầu trọc giấu đồ kỹ như thế, liệu có phải bên trên ghi chép tin tức về kho báu không?

Theo tao biết, quốc lực Thổ Phồn hùng hậu, dân gian đồn đại rất nhiều kho báu đều bị giấu trong dãy núi." Hắn nói vài câu, phát hiện Ngô Mặc không nói gì mà lại nghiêng đầu dùng một ánh mắt vô cùng cổ quái nhìn mình.

Vương Bàn Tử cúi đầu nhìn ngó.

Quần áo hoàn chỉnh, quần buộc chặt chẽ, giày cũng đi ở chân.

Trong lòng có chút khó hiểu.

Thằng ranh con nhìn cái gì thế?

Hắn nhịn không được, giơ tay vỗ vào gáy Ngô Mặc một cái, tức giận mắng: "Tiểu hỗn đản, có gì thì nói, nhìn anh mày bằng cái ánh mắt gì đấy?" Ngô Mặc chỉ chỉ cái đầu to của Vương Bàn Tử, vẻ mặt cười xấu xa: "Ca, gọi đầu trọc nghe thuận miệng gớm nhỉ, anh có phải quên rồi không, anh cũng đâu có tóc?" "Mày... thằng ôn con." Vương Bàn Tử phí sức lực thật lớn mới miễn cưỡng ép cái suy nghĩ muốn đập Ngô Mặc xuống.

Hết cách, tiểu hỗn đản thể lực không đủ, mình sao nỡ động thủ đánh nó chứ?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Khi Tùng Tán Kiền Bố lần nữa ngẩng đầu, kim đồng hồ đã quay được hai vòng.

Sắc mặt ông ta có chút ngưng trọng, cân nhắc ngữ khí một chút rồi mở miệng nói: "Huynh đệ, trên kim bạc ghi chép là một địa điểm, nơi này năm đó ta cũng có nghe thấy, chẳng qua vẫn luôn lầm tưởng là lời đồn, thật không ngờ Quốc sư cư nhiên tìm được tin tức cụ thể về nơi này." "Tỷ phu, nói nghe thử xem." "Được, vậy ta kể sơ qua về truyền thuyết thượng cổ trước, nếu không ta sợ đệ sẽ không rõ ngọn nguồn." Tùng Tán Kiền Bố tính cách hào sảng, hiện giờ thật sự coi Ngô Mặc như em trai mà đối đãi.

Ôm vai hắn bắt đầu giảng giải sự tình trên kim bạc.

Theo lời ông ta kể, Bổn giáo nguyên thủy vùng Tạng vẫn luôn lưu truyền một cách nói — Thời kỳ viễn cổ ma quỷ thống trị đại địa, loài người nhỏ bé chỉ là khẩu phần lương thực của ma quỷ, con người không cam lòng, trộm cầu xin thần linh trên trời có thể đánh bại ma quỷ, giải cứu con người khỏi nước sôi lửa bỏng.

Tuy nhiên thần linh cao cao tại thượng, căn bản không nghe thấy tiếng kêu gào yếu ớt.

Ma quỷ càng ngày càng lớn mạnh, cuối cùng thành lập một quốc gia, vương thành đặt tại sâu trong dãy núi Himalaya.

Ma Vương rất tàn bạo, thích ăn tim trẻ con.

Mỗi ngày số trẻ con chết dưới miệng hắn không đếm xuể.

Vô số dũng sĩ phất cờ khởi nghĩa muốn phản kháng Ma Vương, kết quả kết cục vô cùng thê thảm, huyết nhục bị nuốt chửng, xương cốt bị vứt xuống hố.

Ngày qua ngày.

Có lẽ là ông trời rốt cuộc nhìn không nổi nữa, hoặc là tận thế của Ma tộc đã đến.

Mặt trời bộc phát hồng quang mãnh liệt.

Ngay sau đó địa chấn núi lở, cả ngọn núi Himalaya phát sinh chấn động kịch liệt.

Tuyết lở, cuồng phong.

Ma quỷ phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Loài người nhỏ bé tưởng rằng thứ còn đáng sợ hơn cả ma quỷ đã xuất hiện.

Bọn họ chỉ có thể ôm chặt lấy nhau, chờ đợi ác mộng giáng lâm.

Không biết qua bao lâu.

Mặt đất rốt cuộc trở về bình tĩnh.

Nhân loại tàn tồn bò ra từ trong hang động, cẩn thận nghe ngóng tình hình chung quanh.

Ngạc nhiên phát hiện ma quỷ đã biến mất.

Để xác nhận tình huống cụ thể, một số dũng sĩ tạo thành đội thám hiểm.

Bọn họ men theo hướng vương thành, vô cùng cẩn thận tiến lên.

Trên đường đi, bọn họ quả thực không dám tin vào mắt mình.

Ma quỷ toàn bộ đều biến mất không thấy.

Không chỉ sống không có, ngay cả xác chết cũng không tồn tại.

Phảng phất như trên thế giới chưa từng xuất hiện tung tích của bọn chúng.

Chuyện gì xảy ra?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nếu không phải trên người bọn họ vết thương chồng chất, có lẽ tất cả mọi người đều sẽ cho rằng quá khứ của mình chỉ là một giấc mộng.

Dũng sĩ dẫn đầu không yên lòng.

Không tận mắt nhìn thấy kết cục của ma quỷ, ai cũng không thể yên tâm trở về.

Ngộ nhỡ bọn chúng quay lại, nhân loại tàn tồn căn bản không thể chống cự.

Bọn họ tiếp tục đi tới.

Tránh né cuồng phong, tránh né tuyết lở, tránh các khe băng.

Khi bọn họ đi đến trước di chỉ vương thành, một đội nhân mã chỉ còn lại ba người.

Ba người không màng sống chết, nghị lực kiên quyết tiến vào đại môn vương cung.

Nhưng xuất hiện trước mắt bọn họ không phải đại điện quốc vương, mà là một cánh cửa khổng lồ cao tới mấy chục mét.

Ngô Mặc nghe được hai chữ "Cánh cửa".

Trong đầu đầu tiên hiện lên Thanh Đồng Môn ở Trường Bạch Sơn.

Quán xuyên cả thế giới Đạo Mộ.

Trước khi mình tới, Tam thúc đều không viết ra sau cửa rốt cuộc có thứ gì?

Ngay sau đó lại lập tức phản ứng lại.

Cửa này không phải cửa kia.

Dãy núi Himalaya cách dãy núi Trường Bạch hầu như hơn năm ngàn cây số.

Ma Quốc có trâu bò đến đâu cũng không thể vượt khoảng cách xa như vậy để thống trị người khác chứ?

Chương 967

Hơn nữa, thần thoại khu vực Thăng Long cũng chưa từng có cách nói nào về Ma Quốc.

Xem ra trên kim bạc nhắc đến Thanh Đồng Môn, không ngoài ý muốn thì chính là mục đích của chuyến đi này.

Ha!

Quá tuyệt vời.

Mình đang sầu không có bản đồ, quay đầu lại chịu sự bài bố của người nhà họ Trương thì uất ức.

Không ngờ, chó ngáp phải ruồi, Quốc sư cái tên đầu trọc lớn xác này lại đưa đồ đến tận trước mặt.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Ngô Mặc vui đến mức suýt chút nữa chạy sang bên cạnh cúi đầu vái Quốc sư một cái.

Người tốt biết bao a.

Để giúp mình hoàn thành nhiệm vụ, từ ngàn năm trước đã chuẩn bị sẵn lộ trình cho mình rồi.

Thật là điển hình của xả thân vì người.

Trong lòng Ngô Mặc vui như mở cờ, ngoài mặt lại bất động thanh sắc.

Giả bộ vô cùng hứng thú với câu chuyện trên kim bạc, lại hỏi thêm một số điểm mấu chốt.

Tùng Tán Kiền Bố không giấu giếm tin tức, đem tình huống mình biết kể lại toàn bộ một lượt.

Sau đó chỉ sợ Ngô Mặc không hiểu, lại phiên dịch tin tức trên kim bạc một lần.

Ngô Mặc bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra ký hiệu trên kim bạc thuộc về bản đồ văn tự thời kỳ Thổ Phồn.

Bề ngoài là từng đoạn văn tự lời nói.

Thực tế bên trong hàm chứa rất nhiều tin tức, chỉ có nhân sĩ tôn giáo cấp cao hoặc nhân viên hoàng thất mới có thể xem hiểu.

Đổi câu khác mà nói, cũng gần giống như mật mã văn tự hiện đại.

Ngô Mặc thầm hô may mắn.

Đa tạ gặp được Tùng Tán Kiền Bố, nếu không tay cầm kim bạc cũng không có tác dụng gì lớn.

Chuyện kim bạc đã dịch xong, duy chỉ còn lại viên thuốc không biết có tác dụng gì?

Mọi người đối với cái này cũng không quá để ý.

Viên thuốc thời cổ đại, đừng nói không viết nhãn mác, cho dù bên trên viết là thuốc trường sinh bất lão, đoán chừng cũng không ai dám lung tung nếm thử.

Ai biết có tác dụng phụ hay không?

Liệu có phát sinh biến dị không?

Lâm Phong cùng Ngô Mặc cùng thuộc một loại hàng sắc, không nói hai lời nhét viên thuốc vào trong ngực mình.

Mỹ danh viết: Mang về làm thực nghiệm.

Ngộ nhỡ có lợi cho quảng đại quần chúng, cũng coi như làm việc tốt vì nước vì dân.

Cả bộ văn từ tuôn ra chủ yếu là chết cũng không biết xấu hổ.

Ngô Mặc trừng hắn một cái, thu hoạch được một nụ cười tiện hề hề.

Những chuyện khác đều không quan trọng, quan trọng nhất là tìm được lộ trình rời khỏi Trấn Văn Miếu.

Mọi người một lần nữa tìm kiếm một vòng, cuối cùng phát hiện ra bản đồ lộ trình tại một nơi không bắt mắt.

Có bản đồ trong lòng liền yên tâm.

Tiếp theo lại là một vấn đề khác.

Bọn họ rời đi sau đó tiếp tục đi về phía trước, vợ chồng Tùng Tán Kiền Bố và đám người Văn Thành công chúa phải làm sao?

Bọn họ sẽ đi đâu về đâu?

Ngô Mặc đi thẳng vào vấn đề hỏi đương sự: "Đại tỷ, Tỷ phu, sự tình đã giải quyết xong, mấy anh em chúng tôi cũng phải rời đi rồi, chỉ là cả nhà mọi người sau đó định đi đâu?" "Cái này..." Xích Tôn công chúa chần chờ bất định, quay đầu nhìn về phía Tùng Tán Kiền Bố, "Phu quân, ý của chàng..." Tùng Tán Kiền Bố chưa mở miệng nói chuyện, Văn Thành công chúa đã cao giọng hô một tiếng: "Người khác ta không quản được, nhưng ta muốn đi theo Tiểu Quan, chàng đi đâu, ta liền đi đó." Lời của nàng ngược lại cho Tùng Tán Kiền Bố một tia gợi ý.

Ông ta suy tư nửa ngày, nghiêm túc nói: "Đệ đệ, huynh trưởng trước mắt không chốn nương thân, muốn đi theo các đệ một đoạn thời gian, không biết đệ có nguyện ý không?" Dường như sợ Ngô Mặc từ chối, vội vàng lại bồi thêm một câu: "Đệ đệ yên tâm, huynh trưởng tuyệt đối sẽ không gây phiền toái cho đệ, đương nhiên, nếu đệ đệ cảm thấy phiền toái, cứ coi như huynh trưởng chưa từng mở miệng là được." Đều nói đến nước này rồi, cộng thêm bộ dạng đầy kỳ vọng của Xích Tôn công chúa, Ngô Mặc chỉ có thể nuốt lời từ chối trở lại trong bụng.

Hắn áy náy nhìn thoáng qua mấy người còn lại, sau đó đồng ý yêu cầu của Tùng Tán Kiền Bố.

Lúc này Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính đã mở ra một thông đạo khác.

Trên bản đồ hiển thị Trấn Văn Miếu còn có một cửa ra vào, thực tế là Quốc sư năm xưa để lại cho chính mình sử dụng.

Hắn tư tâm coi Trấn Văn Miếu làm đại bản doanh.

Định bụng sau khi ra ngoài nhất thống thiên hạ, sẽ đem tất cả bảo bối vơ vét được giấu vào nơi này.

Những người khác cũng không biết suy nghĩ của hắn, thông đạo này cũng vẫn luôn không hiện ra.

Hiện giờ thông đạo mở ra.

Để an toàn, cần phải kiểm tra tình huống thông gió một chút.

Thời gian không cần quá dài, nửa giờ là đủ.

Nhân lúc này, đám người Giải Ngữ Hoa chuẩn bị xử lý pho tượng Đại Kim Phật trước.

Bọn họ quá rành tính cách Ngô Mặc.

Biết hắn nhớ thương Đại Kim Phật.

Nếu không nhét vào túi rất dễ mất ngủ.

Tư hạ chuẩn bị lúc quay về sẽ lợi dụng thông đạo này vận chuyển tượng Phật ra ngoài, lấy đó thỏa mãn tâm nguyện của Ngô Mặc.

Nhưng lại sợ người khác chó ngáp phải ruồi tìm đến nơi này.

Tuy nói xác suất rất nhỏ, nhưng vạn nhất thì sao.

Sắp xuống lầu, Lâm Phong một phen kéo cánh tay Ngô Mặc lại, nghĩa chính ngôn từ nói: "Lão nhị, trực tiếp đi thì hơi không nói nổi nhỉ, nơi này bất tường, ngộ nhỡ có người lợi dụng chỗ này tai họa người khác thì làm sao?

Chúng ta có phải hay không nên..." Hắn liều mạng ra hiệu bằng mắt cho Ngô Mặc, mí mắt sắp nháy đến chuột rút luôn rồi.

Ngô Mặc ban đầu không phản ứng kịp, còn thầm mắng một câu bạch si.

Trách không được ban nãy không thấy tung tích Lâm Phong đâu.

Hóa ra cái thằng cháu này chạy xuống dưới vớt bảo bối rồi.

Không chừng Đại Kim Phật mà mình tâm tâm niệm niệm, giờ phút này đã bị hắn ném vào trong không gian rồi cũng nên.

Làm sao bây giờ?

Con trai tạo nghiệp, làm bố phải giải quyết.

Ngô Mặc xoay chuyển đầu óc, quyết định cứ lấp liếm cho qua trước đã.

Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Phong một cái.

Đi lên trước vài bước đứng tại cầu thang, vươn tay ngăn cản mấy người còn lại, khẽ ho một tiếng nói: "Ca, em nghĩ rồi, chúng ta vẫn là khẩn trương rời đi thì thỏa đáng hơn, còn về Đại Kim Phật à, nặng như thế người bình thường đoán chừng cũng không lấy đi được, các anh nói có đúng không?" Động tác nhỏ của hắn và Lâm Phong đã sớm bị mọi người thu vào trong mắt.

Chỉ là người ngoài nằm mơ cũng không nghĩ tới, hai người đều có không gian, tượng Phật sớm đã không còn đứng ở đằng xa nữa rồi.

Giải Ngữ Hoa hơi nghiêng đầu, trên dưới đánh giá Ngô Mặc, cười khẽ nói: "Tiểu Mặc, sao em lại nghĩ thông suốt rồi?

Ban nãy không phải còn lo lắng nhớ thương sao?" "Chính sự quan trọng." Ngô Mặc liên tục nói mấy lần.

Cuối cùng dứt khoát thượng thủ đẩy Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đi trở về, trong miệng lầm bầm lầu bầu: "Đại cục làm trọng, mặc kệ nói thế nào em cũng coi như là một trưởng bối, sao có thể làm ra chuyện không đáng tin cậy chứ?" Lời còn chưa dứt, người đã nhảy dựng lên cao ba thước, trong miệng phát ra tiếng gà kêu quang quác: "Ái ui, Tiểu Phú Quý, sao anh lại nhéo em?" "Mẹ kiếp, Tử Hạt Tử anh cũng chơi chiêu này?" Trên con đường nhân sinh luôn xuất hiện đủ loại ngoài ý muốn, Ngô Mặc bởi vì cái miệng ngứa đòn mà dính chưởng hết.

Chương 968

Một đoàn người men theo thông đạo tốn bao công sức ngàn tân vạn khổ, rốt cuộc cũng nhìn thấy lại ánh mặt trời.

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn trời xanh, phát ra cảm khái từ tận đáy lòng: "Nhìn thấy mặt trời tao mới cảm giác mình vẫn còn là người, không thì tao còn hoài nghi có phải mình đang sống ở địa ngục hay không." "Mẹ nó, Bàn gia lại một lần nữa tử lý đào sinh." Hắn quay đầu liếc nhìn, phát hiện phía sau chừng hai trăm mét có một tảng đá lớn.

Mà cách đó không xa chính là nơi mình cùng Ngô Mặc rơi xuống.

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy trong lồng ngực một luồng uất khí không ngừng xoay quanh.

Ép xuống hồi lâu, vẫn cứ không khống chế được cảm xúc, khổ mặt oán giận nói: "Mẹ nó chứ, đây là lần thứ mấy rồi?

Mỗi một lần rơi xuống cách đó không xa chính là lối ra, không thể có một lần nào chuẩn vị trí được à?

Bọn người cổ đại này, từng tên một đúng là cầm dao nhỏ trêu chọc trẻ con, không phải thứ tốt lành gì." Ngô Mặc thấy Vương Bàn Tử tức đến mức thở hồng hộc như heo, trong lòng không đành, vỗ vỗ vai hắn, thấm thía nói: "Ca, phàm chuyện gì cũng đừng đổ hết cho người xưa, tìm nguyên nhân từ trên người mình nhiều vào, anh với đại ca em kiếp này chính là cái mệnh này rồi, cũng đừng oán giận nữa, oán giận nhiều hại thân thể." Ngô Tà ở bên cạnh ăn dưa cũng trúng đạn.

Tức đến mức hắn chiếu vào gáy Ngô Mặc khẽ vỗ một cái, tức giận mắng: "Đừng có chuyện gì cũng lôi anh mày vào, tao chỉ là ngẫu nhiên vận khí không tốt, lại không phải lần nào cũng như thế." "Không phải?" Hắc Nhãn Kính bĩu môi, hung hăng đâm Ngô Tà một dao, "Đại đồ đệ, Hắc gia từ khi gặp cậu, đúng thật là xuống ngôi mộ sau còn nguy hiểm hơn mười cái mộ trước cộng lại." Nói xong vươn vai một cái, cười nói: "Yêu ma quỷ quái loạn cào cào đồng loạt nhảy ra, đúng là làm người ta mở rộng tầm mắt." Thời gian dài ở dưới lòng đất, cho dù là người thân kinh bách chiến, nội tâm cũng sẽ có chút cảm giác áp ức.

Nói nói cười cười sẽ rất nhanh loại bỏ cảm xúc ra khỏi cơ thể.

Ngô Mặc nhìn Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà dìm hàng lẫn nhau, từ tận đáy lòng phát ra một tiếng cảm khái: "Hai người các anh đừng có chó chê mèo lắm lông, theo tôi thấy tiểu gia đây mới là xui xẻo nhất, từ lúc tụ tập cùng một chỗ với các anh, chưa có ngày nào được yên ổn.

Người ta ban ngày sinh hoạt, buổi tối nghỉ ngơi, đến lượt tôi đây thì đảo ngược, buổi tối huỳnh huỵch đi bốn phương, ban ngày thức đêm vá đũng quần.

Haizz!

Đời người khổ a!" Nói thật, nếu không phải nửa người dưới của hắn đang mặc cái bỉm người lớn màu trắng, thì trông cũng thật có chút giống thiếu niên u sầu.

Hiện giờ dở ông dở thằng, làm người ta chỉ muốn phì cười.

Lâm Phong giơ chân đá vào mông hắn một cước: "Đừng nói nhảm nữa, khẩn trương chỉnh đốn một chút, tiếp tục đi tới." Mọi người tìm một chỗ có thể nghỉ ngơi, vây ngồi cùng một chỗ, chuẩn bị nghỉ chân.

Từ đáy Trấn Văn Miếu bò lên trên, cho dù đi là thông đạo do Quốc sư xây dựng tốt, mọi người vẫn cứ tốn sức lực thật lớn.

Hết cách, thời gian đã qua ngàn năm, thông đạo có một số nơi xuất hiện sụp đổ.

Để đi ra ngoài, chỉ có thể tận lực dọn dẹp đá vụn.

Dù sao đổi đường cũng không sáng suốt.

Quỷ mới biết đổi chỗ khác lại sẽ đi đến nơi nào?

Thoát ra khỏi sinh thiên, lần nữa đối mặt vấn đề hiện thực.

Ngô Mặc cắt sang hình thức dẫn đội, nhìn Lâm Phong hỏi: "Phong tử, lúc trước tao quên hỏi chúng mày, trước khi chúng mày xuống dưới, những người khác đâu hết rồi?

Lê Nhất Minh và hai gã hỏa kế đâu?

Có khi nào xảy ra chuyện rồi không?" Đối với vị ân nhân cứu mạng này, Ngô Mặc mặc kệ nói thế nào cũng không hy vọng y xảy ra chuyện.

Con trai y còn nhỏ như vậy.

Người mà mất rồi, quay về thật sự là không dễ ăn nói.

Nghĩ thử xem, đứa bé tí tẹo mặt đầy kỳ vọng hỏi bạn cha đang ở đâu?

Trả lời thế nào?

Tuy nói làm cái nghề này không thể mềm lòng nương tay.

Nhưng lòng người đều là thịt làm ra, ở chung lâu như vậy, hoặc ít hoặc nhiều sẽ đối với người ta khoan dung hơn một chút.

Lâm Phong rít một hơi thuốc, nhíu nhíu mày: "Lúc tuyết lở lo mà chạy trốn giữ mạng, đâu có thời gian quan tâm người khác?

Có điều Lê Nhất Minh không phải người thường, quanh năm khảo sát ở vùng núi, có lẽ sẽ thoát được một kiếp." Lời nói có chút không đủ tự tin.

Tạm thời chỉ có thể coi là một loại tâm nguyện tốt đẹp.

Hắc Nhãn Kính đã sớm nhìn quen sinh tử, tay đặt lên vai Ngô Mặc, môi mỏng nhếch lên: "Nhị gia, làm cái nghề này xưa nay là sống chết có số, phú quý tại thiên.

Chúng ta không phải Diêm Vương gia, không quản được người khác sống chết, vẫn là nên ăn thì ăn nên uống thì uống, gặp chuyện nghĩ thoáng chút." "Đúng vậy, Tiểu Mặc." Giải Ngữ Hoa thần tình bình đạm, cười cười với Ngô Mặc, "Hạt Tử nói không sai, chúng ta có thể làm chính là bảo vệ tốt bản thân." Ngô Mặc gật đầu, không tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa.

Đối với Lê Nhất Minh, hắn chỉ có thể làm được tận lực mà thôi.

Thật sự tìm không thấy tung tích của y, cũng không thể vì y mà làm chậm trễ hành trình tiếp theo.

Huống hồ trước khi đến đã ký giấy sinh tử trạng.

Thật sự xảy ra ngoài ý muốn, chỉ có thể trách y mệnh ngắn không oán được người khác.

Đám người Ngô Mặc vừa nhét lương khô nén vào miệng, vừa tán gẫu hành trình tiếp theo.

Gia đình ba người Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn công chúa ngồi ở bên cạnh tham lam nhìn ngắm bầu trời.

Quá đẹp!

Bọn họ đã quên mất, mình rốt cuộc có bao nhiêu năm chưa từng nhìn thấy bầu trời xanh như vậy?

Tang Cát vươn cánh tay mập mạp đi với lấy tuyết đọng bên cạnh.

Bàn tay nhỏ bé bốc lên một nắm tuyết, cười khanh khách không ngừng.

Thật là một bức tranh tốt đẹp.

Làm người ta nhìn cũng thấy tâm tình sảng khoái.

Ăn uống no say, chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Vương Bàn Tử liếc mắt nhìn qua, bỗng nhiên vỗ trán một cái: "Vãi chưởng, tôi nói mấy ông em, chúng ta cứ thế đi à?" Ngô Tà quá rành cái nết của Vương Bàn Tử, trợn trắng mắt: "Sao thế?

Mày còn định lấy thêm ít đồ nữa à?

Đừng tưởng tao không thấy, mông đít mày còn đang nhét một gói kẹo đường đấy." Mọi người trên mặt toát ra biểu tình cười như không cười.

Đều là anh em cả, quá quen đức hạnh của nhau rồi.

Vương Bàn Tử gặp được đồ tốt, nếu mà không lấy mới là chuyện lạ. "Xì!" Vương Bàn Tử giơ ngón giữa về phía Ngô Tà, quay đầu nói với Giải Ngữ Hoa: "Hoa gia, mấy anh em mình mặc gì cũng không sao cả, ngài thật sự xác định muốn mặc bỉm tiếp tục đi về phía trước?" Nụ cười trên mặt Giải Ngữ Hoa cứng đờ.

Y đúng là quên mất còn vụ này.

Không thể không khen một câu, công hiệu của bỉm thật cường đại.

Mọi người chui đường hầm, qua đá vụn, thế mà không hề cảm giác bị chèn ép hay đau đớn.

Đến nỗi nhất thời quên bẵng chuyện cởi nó ra.

Thấy Giải Ngữ Hoa muốn cởi bỉm, trong lòng Ngô Mặc không vui.

Mình bỏ tiền giá cao mua đồ, lại không phải sản phẩm dùng một lần, cứ thế vứt đi không tiếc sao?

Hắn cuống lên trực tiếp túm chặt lấy bỉm của Giải Ngữ Hoa.

Sống chết không buông tay, chính là không cho y cởi.

Giải Ngữ Hoa vừa xấu hổ vừa bất đắc dĩ, chỉ có thể thấp giọng dỗ dành Ngô Mặc: "Tiểu Mặc ngoan, mau buông tay, đừng quậy nữa." Ngô Mặc dầu muối không ăn, lắc đầu chấn chấn hữu từ: "Không được cởi, đây chính là đồ tốt để 'hộ đang' (bảo vệ đũng quần) đấy." Hắn không cách nào nói đồ vật là do mình mua giá cao trong không gian, một mực khăng khăng thứ này có thể bảo vệ nửa người dưới, có tác dụng bảo vệ an toàn rất lớn đối với Giải Ngữ Hoa.

Cuối cùng đầu óc choáng váng, cái miệng lại gáo một câu: "Anh mà cởi ra, sau này biến thành cô nương nhỏ, thì đừng trách huynh đệ em không nhắc nhở trước nhé." "Đến lúc đó em sẽ quanh minh chính đại gọi anh là Hoa tỷ." Giải Ngữ Hoa tức đến mức gân xanh trên trán giật đùng đùng, hận không thể lấy thứ gì bịt cái miệng Ngô Mặc lại.

Lời hay ý đẹp gì vào trong miệng hắn đều biến chất hết.

Đúng là khiến người ta đánh hắn không được, không đánh hắn cũng không xong.

Lâm Phong nhìn không nổi nữa.

Hình tượng gì đây?

Đàn ông con trai lôi kéo quần lót của đối phương, truyền ra ngoài thì dễ nói khó nghe lắm a.

Nhưng cái tính khí ngang bướng của Ngô Mặc lại không phải một hai câu là có thể nói thông.

Hắn đành phải đi đường vòng, định bụng nghĩ ra một biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ để giải quyết việc này.

Chương 969

Tuy nhiên còn chưa đợi hắn nghĩ xong, Ngô Mặc lại lên tiếng.

Cậu ta hắng giọng một tiếng, kéo dài âm điệu: "Tiểu Phú Quý, Nhị gia hôm nay nói thẳng luôn, cởi ra là chắc chắn không được." "Nếu anh thật sự ngại xấu?" Ngô Mặc nói đến đây, hơi ngừng lại một chút.

Lại liếc nhìn Giải Ngữ Hoa với ánh mắt như đang nhìn đứa trẻ không hiểu chuyện, vẻ mặt đầy không tán đồng: "Dứt khoát mặc bên trong quần chẳng phải là xong sao?" Mấy ông anh chỉ hận không thể đập chết cậu.

Sao không nói sớm là mặc được bên trong quần, ai mẹ nó lại tròng ra ngoài quần chứ?

Lại chẳng phải Siêu nhân sịp đỏ thích mặc sịp ra ngoài.

Ngô Tà chuyện gì cũng chiều Ngô Mặc, nhưng giờ phút này cũng nhịn không được, lòng đầy ấm ức lẩm bẩm một câu: "Tiểu Mặc, em vuốt đuôi đấy à?" Vương Bàn Tử động tác cực kỳ nhanh lẹ, loáng cái đã cởi phăng cái bỉm ra.

Hắn cầm thứ đó trên tay ngắm nghía.

Nhìn một vệt bẩn, lại thêm một vệt bùn trên đó, hắn nhe răng: "Người anh em, hay là đổi cái khác đi?

Cái này trông bẩn thỉu quá thể." Mặt Ngô Mặc xanh lè.

Đổi một cái?

Nói nghe dễ nhỉ.

Hai môi chạm nhau là phun ra được câu đấy rồi.

Thực tế thì sao, ai móc tiền?

Mấy cái bỉm cộng thêm núm vú giả suýt chút nữa móc sạch tiền quỹ đen của ông đây.

Còn đổi nữa?

Mơ đi.

Ngô Mặc sa sầm mặt, nghĩa chính ngôn từ chỉ trích: "Đồ phá gia chi tử, không làm chủ gia đình không biết gạo củi đắt, thứ này dễ kiếm lắm chắc." Cậu miệng phun hoa sen, cuối cùng nói đến mức Vương Bàn Tử phải xua tay lia lịa, cười khổ cầu xin tha mạng: "Người anh em, anh sai rồi, mày im đi, anh mặc là được chứ gì?

Chẳng phải chỉ là mặc sịp thôi sao?

Từ lúc đi cùng mày, sịp màu gì mà anh chưa từng mặc qua?" Xử lý xong Vương Bàn Tử, ánh mắt cậu lại liếc sang bên cạnh, muốn xem còn ai không phục?

Mấy ông anh đồng loạt thở dài một hơi.

Nhìn nhau một cái, rồi tự giác tản ra vài mét.

Dịch sang bên cạnh, nấp sau tảng đá lớn mặc bỉm vào bên trong quần.

Không phải vấn đề quá nghiêm trọng, bọn họ cũng lười đôi co tiếp với Ngô Mặc.

Thằng nhãi này nói nhảm nhiều quá.

Bạn nói một câu nó có thể đốp lại trăm câu.

Thay vì tốn hơi thừa sức, chi bằng thỏa hiệp ngay từ đầu, đỡ tốn nước bọt của nhau.

Vợ chồng Xích Tôn công chúa thì không có nỗi lo này.

Họ mặc áo bào Tây Tạng do Văn Thành công chúa kiếm được, quấn người kín mít.

Nhìn lướt qua cứ như người Tạng chính gốc.

Tục ngữ nói rất hay, trong tay có bản đồ, trong lòng không hoảng hốt.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, mọi người đeo ba lô lên, theo hướng đánh dấu trên bản đồ của Quốc sư tiếp tục tiến lên.

Vừa trải qua một trận tuyết lở lớn, có nơi tuyết tích dày đến hai ba mét.

Sơ ý một chút, một chân bước xuống là người mất hút luôn.

Để đề phòng tai nạn xảy ra lần nữa, mấy anh em buộc dây an toàn nối với nhau.

Chủ đạo là tinh thần đồng cam cộng khổ, muốn ngã cùng ngã, muốn đi cùng đi.

Đoạn đường ngắn ngủi một cây số mà đi mất gần ba tiếng đồng hồ.

Ngô Mặc vừa đi vừa như cái đèn pha dò xét tình hình xung quanh.

Cậu muốn xem thử trên mặt tuyết có để lại dấu vết gì không?

Tuy khả năng không cao, nhưng ôm một tia hy vọng vẫn hơn là không làm gì cả.

Đúng là vô xảo bất thành thư.

Cậu nhìn ngó lung tung như thế mà lại phát hiện ra tình huống thật.

Bên trái năm mươi mét, mấy tảng đá lớn chất đống với nhau.

Ở khe hở giữa các tảng đá, thấp thoáng cắm mấy dải vải đỏ.

Giữa chốn tuyết sơn thâm sâu, ký hiệu màu đỏ cực kỳ nổi bật.

Trừ con người có thể làm loại chuyện này, động vật nào có nhàn tâm đi cắm thứ đó chứ?

Ngô Mặc quyết định ngay lập tức qua đó xem xét tình hình.

Xuất phát từ tâm lý cẩn thận, cậu quyết định lôi thêm một người xuống nước.

Ánh mắt khẽ động, khóa chặt mục tiêu vào Hắc Nhãn Kính.

Con Hạt Tử chết tiệt này nói nhảm nhiều thế, rõ ràng là không mệt chút nào.

Đã thế thì đi cùng ông đây một chuyến bán chút sức lực đi.

Cậu trước tiên cởi dây an toàn nối với Ngô Tà.

Lại một tay kéo Hắc Nhãn Kính qua, gọn gàng dứt khoát buộc dây thừng lên người hắn. "Kính ca, vất vả một chuyến, đi với người anh em qua kia ngó cái." Hắc Nhãn Kính chắp tay, cười điệu bộ cực kỳ bỉ ổi: "Được thôi, Nhị gia, tiểu nhân tuân mệnh!" Ngô Mặc giờ chiếm tiện nghi thành nghiện rồi.

Đeo kính râm làm trò, cậu cũng không cam chịu tụt hậu.

Tay đặt lên tóc Hắc Nhãn Kính, ra sức vò hai cái, trên mặt cố ý giả bộ hiền từ: "Cháu ngoan thật hiểu chuyện, thảo nào ông nội thương cháu nhất." "Dạ, thế ông trẻ có kẹo mút không?" Hai người mồm miệng trêu chọc nhau, dưới chân thì cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước, chỉ sợ sơ sẩy giẫm phải khe băng mà xảy ra chuyện.

Vương Bàn Tử bị Hắc Nhãn Kính chỉnh một trận, đang định ghim hắn, bèn nhổ toẹt xuống đất một bãi nước bọt, khinh thường nói: "Mất mặt, quá mất mặt, Hắc gia đúng là cởi truồng xay lúa – quay vòng vòng làm trò cười cho thiên hạ." Ngô Tà vô cùng đồng cảm.

Mắt thấy hai người từng bước đi về phía trước, mấy anh em từ từ siết chặt vũ khí trong tay.

Một khi tình huống không ổn sẽ lập tức ra tay.

Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính không quan tâm tình hình phía sau, toàn bộ sự chú ý của hai người đều tập trung về phía trước.

Cũng không rõ nơi này có phải thung lũng hay không.

Tuyết đọng dày trở thành chướng ngại vật, đi mất cả tuần hương mới tiến được hơn hai mươi mét.

Lại gần rồi, nhìn cũng càng rõ ràng hơn.

Vải đỏ chó má gì chứ, rõ ràng là một cái quần sịp tam giác.

Hắc Nhãn Kính tay phải mân mê con dao găm, nhe răng cười hề hề: "Nhị gia, liệu có phải vị tài tử nào đang hẹn hò giai nhân ở đây không?

Chúng ta mà qua đó, chẳng phải là quấy rầy chuyện tốt của người ta à?" Ngô Mặc ghét bỏ liếc Hắc Nhãn Kính một cái, lại bước lên trước một bước: "Tao phải tránh xa anh ra chút, từ bé tao đã dị ứng với lũ ngu, đứng gần thằng ngu dễ bị hắt hơi lắm." Hắc Nhãn Kính xưa nay chẳng làm chuyện giống người.

Hắn túm lấy thắt lưng Ngô Mặc, ra sức sấn tới, miệng trêu chọc: "Đừng mà, tôi sao có thể rời xa Nhị gia được, nhỡ đâu bên trong lòi ra con quái vật lớn tha Nhị gia nhà ta đi, đến lúc đó Hắc gia biết tìm chỗ nào mà khóc." Ngô Mặc lười tiếp tục đấu võ mồm với hắn, hừ một tiếng: "Bớt nói nhảm, đi thêm vài bước xem tình hình thế nào." Cách cái quần sịp mười mét, Ngô Mặc hướng về phía trước hạ thấp giọng hô: "Có người sống không?

Có thì mau ra đây, không là ông đây đi đấy." Ngô Mặc không định đi sâu vào trong.

Những người thân thiết với cậu đều đang ở bên cạnh, không đáng vì người ngoài mà liều mạng.

Có thể đi đến gần hô một tiếng đã được coi là tận tình tận nghĩa rồi.

Muốn cậu làm nhiều hơn chút nữa?

Căn bản là không thể.

Chương 970

Tiếng đầu tiên không có ai trả lời.

Ngô Mặc kiên nhẫn hô thêm hai tiếng nữa.

Cậu sợ gây ra tuyết lở lần nữa nên căn bản không dám to tiếng.

Hai tiếng sau, vẫn không có ai nói chuyện.

Ngô Mặc kéo Hắc Nhãn Kính xoay người định đi về: "Được rồi, phí công vô ích." Tuy nhiên vừa bước ra một bước, cách đó không xa phía sau truyền đến một âm thanh yếu ớt: "Kéo... kéo tôi một cái." Ngữ điệu không được chuẩn lắm.

Nghe có vẻ mang theo khẩu âm nước Đức nồng đậm. "Oscar?" Ngô Mặc sững người, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy chỗ tiếp giáp hai tảng đá lớn thò ra một cánh tay.

Hắc Nhãn Kính nhìn Ngô Mặc một cái, thì thầm: "Đừng cứu, để tên Tây này tự sinh tự diệt đi." Ngô Mặc có chút động lòng.

Đối thủ bớt đi một người là hay một người, lát nữa cũng đỡ chút phiền phức.

Nhưng nghĩ lại lại thấy không ổn.

Tục ngữ nói rất hay, hình tam giác là kết cấu vững chắc nhất.

Nhóm người của mình, Tô Nan, và Trương gia là ba nhóm người kiềm chế lẫn nhau.

Một khi một bên xuất hiện thương vong nặng nề, kết cấu cân bằng sẽ lập tức bị phá vỡ.

Mấy hôm trước, người Đức dưới trướng Tô Nan đã chết mất mấy mạng.

Nếu mình mặc kệ Oscar, để hắn chết ở đây, Tô Nan sẽ lập tức trở thành phe yếu thế.

Cô ta thế đơn lực bạc, chỉ có hai con đường để chọn.

Một là đầu quân cho mình, hai là phụ thuộc vào Trương gia.

Nhưng mình đã chửi cô ta như cháu chắt rồi.

Với tính cách cao ngạo của cô ta, liệu có chịu thật lòng hợp tác với mình?

Còn về Trương gia?

Công ty bọn họ hợp tác quanh năm với người Trương gia.

Tư tình bên trong rốt cuộc là thế nào?

Mình cũng không rõ.

Nhỡ đâu hai cái 'trăm rưỡi' (kẻ ngốc) gộp lại thành 'ba trăm' (năm trăm), mình chẳng phải sẽ chịu thiệt thòi câm nín sao?

Không được.

Tuyệt đối không thể để sự việc phát triển như vậy.

Oscar và Tô Nan mặt hợp lòng không hợp.

Mình cứu hắn ra cũng có thể khiến nội bộ bọn họ nảy sinh chút mâu thuẫn.

Đến lúc đó có thể nhân cơ hội chiếm tiện nghi.

Đúng, cứ vui vẻ quyết định như vậy đi.

Ngô Mặc búng tay trái một cái, quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, nghĩa chính ngôn từ nói: "Kính ca, sao anh có thể nói ra lời ích kỷ như vậy?

Thế giới này người ngu vốn đã ít rồi, chết một đứa là thiếu một đứa, đến lúc đó lũ người thông minh chúng ta biết đi khoe khoang với ai?" Hắc Nhãn Kính thấy vẻ mặt Ngô Mặc vô cùng nghiêm túc, khóe mắt không nhịn được giật giật hai cái.

Nhịn xuống ý cười, chắp tay hùa theo: "Nhị gia nói rất có lý, là tôi nông cạn, suy nghĩ quá ít, đã vậy chi bằng Nhị gia tạm thời nghỉ ngơi một chút, tôi qua xem tình hình, cứu người ra là được." "Không cần." Ngô Mặc không chút suy nghĩ từ chối ngay.

Cậu có chút muốn tận mắt nhìn bộ dạng thê thảm của Oscar, để sau này còn lấy lời nói đè đầu cưỡi cổ đối phương.

Hắc Nhãn Kính trước nay luôn chiều theo Ngô Mặc.

Cậu đã nói không cần, hắn cũng không miễn cưỡng cậu.

Vì an toàn, hai người giữ khoảng cách ba mét, kẻ trước người sau di chuyển về phía khe hở tảng đá.

Giọng Oscar nghe như bán sống bán chết.

Ngô Mặc nghe mà cũng hơi lo, sợ hắn thở không ra hơi, người đi gặp Thượng Đế mất.

Cuối cùng cũng đến gần.

Ngô Mặc không lập tức cứu Oscar, ngược lại tỏ ra hứng thú với cái quần sịp đỏ đang đung đưa trong gió bên cạnh.

Đồng đạo trong nghề nha.

Đừng nhìn là người nước ngoài, cũng rất coi trọng điềm lành đấy.

Chỉ là có chút kỳ quái, người thì bị kẹt trong đống tuyết, sao lại lòi được cái quần sịp ra ngoài? "Người... người anh em, mau kéo tôi một cái, tôi sắp không chịu nổi rồi." Oscar lại vẫy vẫy tay.

Thảo nào thấy tay mà không thấy người đâu.

Lúc này Ngô Mặc mới nhìn rõ.

Hóa ra giữa hai tảng đá lớn có cái hố.

Oscar vô tình rơi xuống, lại bị tảng đá dày chặn mất lối ra.

Chỉ có một cánh tay miễn cưỡng thò ra được.

Ngô Mặc rút xẻng công binh, soạt soạt mấy cái dọn sạch tuyết đọng bên cạnh.

Mặt Oscar rất nhanh lộ ra.

Sắc mặt hắn trắng bệch, trên đầu đầy tinh thể băng, trông y hệt một cái xác ướp băng vừa được đào từ dưới đất lên.

Hắn há to mồm, giống như cá rời khỏi nước.

Ngửa đầu lên trời, hít mạnh mấy ngụm không khí trong lành.

Ngô Mặc ngồi xổm trên mặt đất, tay chống xẻng công binh, cười híp mắt nói: "Tôi nói này Tiểu Tạp Lạp Mễ, mới bao lâu không gặp, sao lăn lộn thê thảm thế này?" Oscar thở đều một hơi, lắc lắc cái đầu mới nhìn rõ người trước mặt là Ngô Mặc.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ mừng rỡ bất ngờ. "Ngài Lâm, gặp được ngài thật tốt quá, cầu xin ngài kéo tôi một cái, Oscar cảm kích vô cùng!" Hắn tuy là người nước ngoài nhưng tiếng Hán nói rất trôi chảy.

Chắc là do hành động bất tiện, nếu không rất có khả năng đã dập đầu lạy Ngô Mặc một cái rồi.

Dù sao so với cái mặt thì cái mạng quan trọng hơn, sĩ diện có là cái thá gì. "Chưa vội." Ngô Mặc xua tay, chỉ chỉ cái quần sịp đỏ bên cạnh, cười hề hề: "Tiểu Tạp Lạp Mễ, cậu đừng trách tôi không thể cứu cậu ngay, thật sự là cái sịp đỏ này của cậu ngụ ý không tốt lắm nha!" Hắc Nhãn Kính nhướng mày, khá hứng thú nhìn về phía Ngô Mặc.

Hắn còn nhớ trước đây tiểu tổ tông từng nói, sịp đỏ ngụ ý là hồng vận đương đầu (may mắn phủ đầu).

Sao giờ lại biến thành điềm báo không lành rồi?

Hắn muốn xem thử, trong miệng tiểu tổ tông lại có thể phun ra mớ lý lẽ lệch lạc gì đây?

Oscar dù được coi là một nửa tay thông Hán ngữ, nhưng có vài tiếng lóng địa phương hắn vẫn không hiểu lắm.

Nhưng hắn từng nghe một cách nói, chỉ có người Hán quan hệ thân thiết, khi gọi tên mới thêm chữ "Tiểu" vào đằng trước.

Thế là, hắn hiểu lầm "Tiểu Tạp Lạp Mễ" là cách gọi thân mật mà Ngô Mặc dành cho hắn.

Tận sâu trong lòng dâng lên một cảm giác không nói rõ thành lời.

Chương 971

Cảm giác này, chỉ có người gặp nạn đụng được cứu viện mới có thể thấu hiểu.

Đúng là ảo tưởng cũng là một loại bệnh. "Tiểu Tạp Lạp Mễ" trong tiếng địa phương phương Bắc có nghĩa là "Tép riu", "Nhân vật nhỏ bé", "Rác rưởi".

Ngô Mặc gọi hắn như thế, cũng chỉ vì trong tên Oscar có chữ "Kala" (Ca), gọi thế cho thuận miệng.

Ai ngờ lại gây ra hiểu lầm cho hắn.

Tuy nhiên hiểu lầm thiện ý cũng không tệ.

Ít nhất Oscar cảm thấy quan hệ giữa mình và Ngô Mặc lại thân cận thêm một tầng.

Hắn kéo khóe miệng cứng ngắc, hỏi: "Lâm, bạn của tôi, tôi nhớ người Hán các bạn từng nói màu đỏ là hy vọng, sao lại có ngụ ý không tốt chứ?" Ngô Mặc cho rằng phổ cập ngôn ngữ Hán là gánh nặng đường xa.

Cậu móc trong túi ra điếu thuốc ngậm lên miệng, châm lửa rồi thong thả rít một hơi: "Tiểu Tạp Tử, không biết cậu đã nghe qua một câu chuyện chưa?" "Câu chuyện gì?" Oscar lạnh đến mức sắp co giật rồi, nhưng lại không dám giục Ngô Mặc mau cứu người.

Chỉ đành kiên trì hỏi.

Ánh mắt Ngô Mặc liếc nhìn Oscar.

Thấy sắc mặt hắn tuy khó coi, nhưng người như con gấu rất chịu lạnh, dây dưa một lúc cũng chưa chết được.

Đợi mình hút xong điếu thuốc, kể xong câu chuyện rồi cứu cũng chưa muộn.

Cậu nhả một vòng khói vào mặt Oscar: "Cậu còn nhớ lần trước tôi kể cho cậu chuyện 'Bá Vương Biệt Cơ' không?

Nhân vật chính vẫn là cái giới tính này." "Hắn lần trước bị đánh xong thì 'phát phấn đồ tường' (phấn đấu tự cường), cuối cùng cũng có chút vốn liếng." "Để trút cục tức trong lòng, hắn quyết định dạy dỗ lại cái tên địa chủ họ Lưu kia một trận." "Hắn ngẫm nghĩ nửa ngày nên dạy dỗ thế nào nhỉ?

Đánh một trận?

Tỏ ra mình quá hẹp hòi, đều là người có thân phận, lại đi đánh đánh giết giết thì mất giá." "Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vỗ mông quyết định mời gã kia qua ăn bữa cơm." "Đến lúc đó ăn gì?

Do mình quyết định." "Nhưng mà cứ thế gọi người ta đến, người ngoài nhìn vào có tưởng mình sợ đối phương không?" "Người cổ đại coi trọng 'khố hạ chi nhục' (nỗi nhục chui háng), chỉ là giới tính này cho rằng nếu mình đứng ở cửa bắt hắn chui qua háng quần?

Đối phương liệu có bóp trứng mình không?" "Xuất phát từ suy nghĩ cẩn thận, hắn quyết định treo cái quần sịp lên cửa, còn bắt buộc phải là màu đỏ cho bắt mắt." Ngô Mặc kể đến đây, Hắc Nhãn Kính suýt chút nữa cắn nát môi.

Tiểu tổ tông đúng là chém gió thành thần.

Thời Tần Hán đào đâu ra quần sịp?

Càng đừng nói là sịp tam giác màu đỏ.

Hắn không dám quấy rầy Ngô Mặc, chỉ đành lén lút véo đùi, cưỡng ép đè xuống cơn buồn cười muốn nội thương.

Ngô Mặc có cảm giác, liếc xéo Hắc Nhãn Kính một cái, tiếp tục nói: "Tên họ Lưu kia tịnh không biết chuyện, chỉ là vừa vào cửa nhìn thấy một đống sịp đỏ thì trong lòng run cầm cập." "Quả nhiên, yến vô hảo yến (bữa tiệc không có ý tốt)." "Bên trong chẳng có cái gì ăn cả, còn suýt chút nữa bị đối phương đánh cho một trận tơi bời, đây chính là lai lịch của Hồng Môn Yến." Oscar trong lòng chửi thầm.

Cái gì mà sịp đỏ với đánh một trận tơi bời?

Tên họ Lâm này coi mình là kẻ thiếu não à?

Mình nghiên cứu Hán học bao năm nay.

Không dám nói là tinh thông quá mức.

Nhưng câu chuyện Hồng Môn Yến của Lưu Bang và Hạng Vũ, mình sớm đã thuộc nằm lòng.

Đó chính là điển hình của kết cục lật ngược tình thế lấy yếu thắng mạnh.

Mình phải thuộc làu điển cố Hán ngữ thì mới có thể phát huy tác dụng quan trọng trong mộ.

Trong tổ dự án nhiều văn ngôn văn như vậy, mình mà dốt đặc cán mai thì tìm phương thuốc kiểu gì?

Biểu cảm trên mặt hắn càng lúc càng cứng ngắc.

Không nhìn ra là khóc hay cười, tóm lại chẳng khác trúng gió là bao. "Lâm..." "Đừng ngắt lời, tôi còn chưa nói xong đâu." Ngô Mặc đang cao hứng chém gió, sao có thể dung thứ cho Oscar cắt ngang mình?

Đối với mấy tên Tây này, mình phải liên tục tẩy não cho bọn hắn, mới có thể khiến bọn hắn biết Hán ngữ bác đại tinh thâm.

Nếu không bọn hắn chỉ biết một chút da lông, rồi từng đứa cứ dám tự xưng là thông thạo Hán ngữ.

Ngô Mặc lại rít mạnh một hơi thuốc: "Cậu biết bọn họ ăn cái gì không?" Oscar trừ lắc đầu ra thì một câu cũng không thốt nên lời. "Hầy, cậu cũng không biết, hôm nay Tiểu gia sẽ giảng cho cậu nghe." Ngô Mặc dứt khoát ngồi bệt xuống đất, vừa hút thuốc vừa tiếp tục bịa chuyện: "Tên họ Lưu vừa vào phòng, phát hiện đại sảnh bày một cái bàn đá lớn, trên bàn trống không." "Mỹ thực gì chứ?

Đến bãi cứt chó cũng không có một cục." "Hắn phát giác không ổn, muốn chạy về, quay đầu nhìn lại thì cửa đã đóng rồi." "Hạng Vũ đứng dậy, cười ha hả mời hắn nhập tiệc." "Thân cao sức lực không bằng đối phương, Lưu Bang bất lực chỉ đành rón rén ngồi xuống bên ghế đá." "Hạng Vũ vô cùng hài lòng, trong lòng tính toán, lúc trước ông đây chẳng qua chỉ trộm con gà thôi mà?

Mày xem mày đánh tao ra nông nỗi này." "Hôm nay đến lượt tao dạy dỗ mày." "Hắn đập bàn đá một cái, hung tợn chỉ vào giữa bàn, ra lệnh cho Lưu Bang mau ăn cơm, không ăn chính là không nể mặt mình." "Lưu Bang khổ sở, đâu có gì mà ăn hả?

Ngay sau đó mới phát hiện, trên mặt bàn đá cũng không phải là không có gì, ít nhất còn khắc mấy cái vòng tròn lớn." "Ngón tay Hạng Vũ chỉ chính là mấy cái vòng tròn này." "Lưu Bang bất lực, chỉ đành cúi đầu thè lưỡi giả vờ liếm vòng tròn." "Sau đó Hạng Vũ cười ha ha, hỏi Lưu Bang ăn no chưa?" "Bụng Lưu Bang đói kêu vang, cũng chỉ đành kiên trì nói ăn no rồi." "Đây chính là nguồn gốc của 'Họa bính sung cơ' (Vẽ bánh nướng cho đỡ đói)." "Cơm no rượu say chắc chắn phải vận động một chút, thế là Lưu Bang bị Hạng Vũ đánh cho tơi bời khói lửa, kéo theo đó dẫn ra một thành ngữ khác -- 'Úng trung tróc miết' (Bắt ba ba trong hũ)." Ngô Mặc kể xong, trong lòng vô cùng đắc ý.

Mẹ nó quá tài hoa.

Cũng chỉ có mình.

Đổi lại là người khác có thể kể ra lời giải thích thông tục dễ hiểu như vậy sao? "Hay, Nhị gia kể hay tuyệt!" Tên nịnh thần Hắc Nhãn Kính cực kỳ nể mặt đứng bên cạnh vỗ tay nhiệt liệt.

Nếu không phải sợ lở tuyết, hắn đã sớm cười phá lên rồi.

Quá ngầu!

Có thể bóp méo câu chuyện thành ngữ ra nông nỗi này, tiểu tổ tông nhà mình nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất.

Sắc mặt Oscar hơi ửng đỏ.

Nhất thời không nói rõ là do nín nhịn hay là do tức giận?

Hắn cười khan mấy tiếng, mặt dày hùa theo: "Lâm, cậu giảng giải quá tuyệt vời, tôi thật muốn thời khắc nào cũng đứng bên cạnh cậu lắng nghe lời dạy bảo." "À, cậu xem có nên lôi tôi ra trước đã không, để tôi còn tiếp tục thỉnh giáo ngài vấn đề sau đó?" Ngô Mặc rất hài lòng với cách nói của Oscar.

Cầu người mà, thì phải có thái độ.

Giả vờ làm đại gia ngầu lòi hả?

Thì cứ dứt khoát chờ chết đi.

Cậu không trêu chọc đối phương nữa, cùng Hắc Nhãn Kính quan sát tình hình xung quanh một chút.

Cầm xẻng công binh chốc thì nạy, chốc thì đào.

Tốn sức mất nửa ngày, cuối cùng cũng lôi được "quái vật khổng lồ" Oscar ra ngoài.

Mấy người Ngô Tà đứng đợi phía sau mà sốt ruột.

Có lòng muốn đi lên trước vài bước?

Lại sợ ùa lên một đống, mặt băng chịu không nổi.

Chỉ đành ngồi nguyên tại chỗ tích súc sức lực.

Bọn họ từ xa nhìn thấy Ngô Mặc lôi từ dưới đất lên một người, cuối cùng cũng trút được nỗi lo âu xuống.

Chỉ là khoảng cách hơi xa, trong thời gian ngắn không nhìn rõ đối diện rốt cuộc là ai?

Oscar thoát nạn, kích động lao tới định ôm chầm lấy Ngô Mặc: "Ồ, Lâm, Thượng Đế của tôi, tôi quả thực yêu cậu chết mất." Hắn cảm xúc quá kích động, nói toàn tiếng Đức chuẩn.

Ngón tay Hắc Nhãn Kính khẽ động.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm gáy Oscar, thầm tính toán có nên bổ cho hắn toác đầu không?

Ngô Mặc vẻ mặt ghét bỏ, nhưng miệng lại không lộ ra nửa phần.

Ngược lại còn vỗ vỗ lưng đối phương, vô cùng chu đáo hỏi han: "Tiểu Tạp Lạp Mễ, không bị thương chứ?

Tình trạng cơ thể thế nào?" Cậu không phải kẻ thiếu não.

Đã tốn sức cứu người, tổng phải gia tăng hảo cảm của đối phương.

Chương 972

Chẳng phải chỉ là an ủi vài câu đầu môi thôi sao?

Cũng chẳng mất tiền.

Muốn nghe bao nhiêu?

Tiểu gia tâm trạng tốt đều có thể nói ra được.

Oscar lắc lư cái đầu to như con gấu, liên tục nói: "Tôi không sao, chỉ là vừa đói vừa mệt." "Lâm, cậu mà đến muộn thêm chút nữa chắc là không thấy tôi đâu." Ngô Mặc ừ một tiếng.

Tròng mắt xoay chuyển, vừa vặn nhìn thấy cái sịp đỏ. "Đúng rồi, bạn của tôi, cái sịp bên cạnh là thế nào đấy?" Cậu nhân cơ hội đẩy Oscar ra, tò mò hỏi một câu.

Không trách cậu tò mò, vừa nãy liếc nhìn Oscar một cái, tên này toàn thân trên dưới ăn mặc chỉnh tề.

Cái quần kia chắc chắn không phải mới cởi.

Chẳng lẽ nói tên này có sở thích quái dị đặc biệt?

Mẹ kiếp!

Hắn không phải thích đàn ông đấy chứ?

Ngô Mặc bất động thanh sắc lùi lại một bước.

Cố gắng giữ một khoảng cách với Oscar.

Oscar cũng nhìn thấy cái sịp đỏ bên cạnh, trên mặt thoáng qua tia xấu hổ: "Lâm, thật xin lỗi, để cậu chê cười rồi, cá nhân tôi rất thích màu đỏ, cho nên..." Hắn ném cho Ngô Mặc một ánh mắt "cậu hiểu mà".

Ngô Mặc lại lẳng lặng lùi về sau nửa bước.

Hiểu cái đại gia nhà mày!

Nhà ai đàn ông đàn ang lại mặc sịp tam giác màu đỏ?

Cởi quần ngoài ra, nhìn từ xa cứ như cái đít khỉ ấy.

Đẹp chỗ nào?

Cậu quyết định vẫn là cố gắng tránh xa Oscar, kẻo tên này lây bệnh biến thái sang cho mình.

Ngô Mặc hắng giọng một cái: "Lão Tạp bớt nói nhảm đi, người của tôi đang ở ngay phía trước, qua đó rồi nói sau." "Được được!" Oscar gật đầu lia lịa.

Trong lòng càng hài lòng với cách xưng hô của Ngô Mặc.

Theo hắn biết, xưng hô có chữ "Lão" đều là tôn trọng.

Ví dụ như "Lão tử" (Bố/Ông đây - hiểu sai).

Xem ra Lâm thực sự quá sùng bái mình.

Cũng có khả năng là mị lực độc đáo của mình đã khuất phục cậu ấy.

May mà Ngô Mặc không biết thuật đọc tâm.

Nếu không Oscar có thể rời khỏi cái hang động này hay không, còn là chuyện chưa biết chắc đâu.

Tuyết đọng quá dày.

Oscar vừa đi vừa kể lại nguyên nhân mình rơi xuống.

Hóa ra lúc tuyết lở, Oscar liều mạng chạy về phía trước.

Hắn rất nhanh phát hiện ra một khe băng nhỏ, không chút suy nghĩ chui tọt vào trong.

Không còn cách nào khác, tuyết đã đuổi đến gót chân rồi.

Chỉ còn lại hai con đường cho hắn.

Một là bị tuyết chôn vùi, hai là trốn vào khe băng.

Còn chuyện trong khe băng có nguy hiểm hay không?

Đó lại là vấn đề khác rồi.

Trước mắt cứ giải quyết cái đã rồi tính sau.

Tuyết đọng phợp trời rợp đất cuốn tới, rất nhanh chôn vùi phía trên khe băng.

Oscar mạng chưa tuyệt.

Hắn nhân lúc chút ánh sáng cuối cùng, phát hiện phía dưới khe băng tà tà mở ra một cái miệng.

Tục ngữ nói, chết vinh còn hơn sống nhục, à nhầm, chết tử tế không bằng sống vất vưởng.

Oscar lòng cầu sinh mãnh liệt.

Hắn không màng phía trước có nguy hiểm hay không, tay trái túm lấy vật nhô ra ở khe băng, thò chân phải với vào trong khe hở.

Sức bú sữa mẹ cũng lôi ra dùng hết.

Cuối cùng hữu kinh vô hiểm chen vào được sâu trong khe hở.

Do hắn tín phụng Thượng Đế, bất kính Ngọc Hoàng Đại Đế.

Vận may chỉ có thể đến đây là hết.

Nhưng lúc này Oscar tịnh không biết những điều này, trong lòng hân hoan cho rằng Thượng Đế một lần nữa cứu rỗi con chiên lạc lối.

Hắn đợi hồi lâu, dựng tai lắng nghe động tĩnh phía trên, mọi thứ quy về yên tĩnh, suy đoán một chút chắc là tuyết lở đã qua rồi.

Oscar cứ vẽ dấu thánh giá trước ngực mãi.

Khánh hạnh mình chết đi sống lại, một lần nữa sống sót.

Hắn chui từ trong khe hở ra, ngửa đầu nhìn lên, kết quả phát hiện lối vào đã bị khối tuyết lớn chặn kín mít.

Muốn quay lại đường cũ?

Trừ phi đầu gọt nhọn hoắt, hoặc là đổi hình thái biến thành quái vật tuyết.

Oscar u sầu đến cực điểm.

Nghĩ lại, lại quy kết chuyện này là thử thách Thượng Đế dành cho hắn.

Thế là, hắn vác hành lý cam chịu số phận đi sâu vào trong khe hở.

Ban đầu khe hở có độ rộng rất lớn.

Oscar cân nặng hơn hai trăm cân (tầm 100kg), chiều cao tiếp cận hai mét, đi ở bên trong dư dả.

Càng đi vào trong, khe hở dần trở nên chật hẹp.

Oscar vừa leo trèo, vừa chui rúc, tốn sức chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng nhìn thấy một tia sáng.

Con tim kích động, bàn tay run rẩy, Oscar cả người đều muốn run lên bần bật.

Ánh sáng đại biểu cho cái gì?

Hy vọng, đường sống.

Hắn lập tức tỉnh cả người, cảm giác mệt mỏi bôn ba quét sạch sành sanh.

Đúng là bọn Tây ăn nhiều bơ quá não bị tắc.

Gặp chuyện không tra xét rõ ràng, cứ liều mạng chen về phía

trước.

Kết cục chỉ có một -- Kẹt cứng.

Hy vọng ngay trước mắt, chỉ còn cách khoảng một mét nữa là có thể thoát ra ngoài.

Chương 973

Oscar không cam lòng.

Liều mạng lắc lư bả vai, muốn dựa vào thân thể như gấu của mình để đẩy tảng đá ra.

Tuy nhiên sự việc bi thảm đã xảy ra.

Hắn càng chen, đá phía trên rơi xuống càng nhiều, ngạnh sinh sinh biến thành cục diện ác tính tuần hoàn.

Không chỉ có thế, bên cạnh còn có một tảng đá khổng lồ đang hổ rình mồi nhìn chằm chằm hắn.

Một khi hắn còn loạn động.

Tảng đá rơi xuống sẽ triệt để bịt kín lối đi.

Hắn tức đến phát điên, muốn lùi về sau.

Không ngờ, lùi cũng bị kẹt.

Hắn hiện tại hoàn toàn là 'lợn nái chui rào', tiến thoái lưỡng nan.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ đành đặt hy vọng vào người sống ở bên ngoài.

Theo hắn ước tính, những người còn lại dù có chạy thoát cũng sẽ không cách nơi này quá xa.

Nhưng có một tiền đề, hắn phải làm một vật làm dấu, có thể để người khác liếc mắt một cái là thấy mình cầu cứu.

Nghĩ đi nghĩ lại, từ sâu trong ba lô cẩn thận từng li từng tí lôi ra món đồ trân tàng.

Một cái quần sịp tam giác màu đỏ.

Đây không phải là một cái quần sịp bình thường, mà là quần sịp màu đỏ thẫm thuần chính nhất.

Căn cứ kết luận nghiên cứu Hán học của hắn rút ra được.

Màu đỏ trong ngũ hành đại biểu cho Hỏa.

Ngoài ra, còn tượng trưng cho vui mừng và trừ tà.

Mà mình bình thường hay nghiên cứu những thứ tà tính, mặc màu đỏ có thể xua đuổi ác linh.

Đặc biệt là hành động lần này nguy cơ trùng trùng.

Chỉ màu đỏ sợ là không đáng tin lắm, lại bỏ giá cao thu mua một ít máu chó mực, tỉ mỉ ngâm ba ngày ba đêm.

Sau đó trân trọng bỏ vào trong túi.

Suốt dọc đường đi nhanh, Oscar vẫn luôn không nỡ mặc món đồ đó vào.

Định bụng lúc nguy cơ xuất hiện, mới tròng cái sịp vào.

Đến lúc đó cho ác linh một đòn tấn công bất ngờ.

Giờ không dùng không được rồi.

Trong túi trừ cái sịp đỏ này, chẳng còn thứ gì bắt mắt nữa.

Oscar nén đau lòng.

Buộc sịp đỏ vào gậy leo núi, thò cánh tay cầm nó ra bên ngoài.

Ngô Mặc liếc xéo Oscar, cứ như đang nhìn một thằng đại ngốc.

Màu đỏ trừ tà?

Thằng dở hơi nào bảo hắn thế?

Cậu trong lòng thầm mắng không thôi, ngoài mặt lại tán thán có thừa, giơ ngón tay cái lên khen: "Tiểu Tạp Lạp Mễ, cậu đúng là thần trí tuệ chuyển thế, nhưng mà..." "Lâm, nhưng mà cái gì?" Oscar nghe thấy Ngô Mặc khen ngợi mình, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Chỉ là thấy cậu muốn nói lại thôi, có chút tò mò truy hỏi: "Cậu và tôi là bạn bè, có lời gì có thể tùy ý nói, đừng khách sáo." "Người Hán các bạn chẳng phải có câu nói, biết gì nói nấy sao?

Cậu đối với tôi cũng có thể như vậy." Nước xấu trong bụng Ngô Mặc lại trào ra rồi.

Trước mắt còn một đoạn nữa mới tới chỗ mọi người, tính toán theo thời gian lúc qua đây, ít nhất còn phải đi mười phút nữa.

Đi không buồn lắm, chi bằng trêu chọc tên Tây ngốc nghếch này chút.

Cậu hắng giọng, quay đầu nói với Oscar: "Tiểu Tạp Lạp Mễ, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, cậu có theo đạo không?" "Có, cả nhà tôi đều tin vào Thượng Đế." Oscar gật gật đầu, vẻ mặt trịnh trọng lôi cây thánh giá trên cổ ra, triển lãm cho Ngô Mặc xem. "Lâm, cậu nhìn cây thánh giá này của tôi xem, nó không phải thánh giá bình thường đâu, là Đại giáo chủ đeo bao nhiêu năm cố ý tặng cho tôi đấy." Oscar chém gió một hồi, nói cây thánh giá thần thánh vô cùng.

Có cảm giác thánh giá vừa xuất hiện, ác quỷ lui tán.

Ngô Mặc bĩu môi, thầm mắng một tiếng bạch chọc.

Thập tự giá nếu mà ngầu như thế, mày còn mang sịp đỏ ngâm máu chó làm gì?

Trực tiếp vác cây thánh giá cỡ lớn chạy lung tung khắp nơi chẳng phải là xong sao?

Huống hồ địa bàn người Hán, Thượng Đế tính là cái đinh gì?

Cứ cái loại như mày?

A Ninh tự tay tiễn đi cả trăm đứa rồi.

Nghĩ đến A Ninh, Ngô Mặc cảm thấy có chút đáng tiếc.

Dạo trước lúc ở Khách sạn Tân Nguyệt, ông anh này không biết chạy đi đâu làm việc, không có cơ hội gặp mặt.

Nếu không cao thấp gì cũng phải kéo cô ta qua đây.

Không vì cái gì khác, chỉ vì cô ta chuyên khắc chế bọn Tây. "Lâm...

Lâm..." Oscar đợi vài phút, không nghe thấy Ngô Mặc hồi đáp, khẽ gọi một câu.

Hắc Nhãn Kính mỉm cười không nói.

Lẳng lặng đi phía sau xem Ngô Mặc diễn trò.

Hắn đang từ từ điều chỉnh sách lược của mình.

Dạo trước trùng phùng với Ngô Mặc, tình cảm bốn năm bỗng chốc bùng nổ, cả người đều trở nên có chút cấp tiến nôn nóng.

Hoàn toàn giống như quay lại cái tuổi mới biết yêu.

Nhưng công kích mãnh liệt đối với người khác có lẽ hữu dụng, đối với tiểu tổ tông không chịu mở mang đầu óc nhà mình thì thật sự không có tác dụng gì lớn.

Cậu dầu muối không ăn.

Mỗi lần cảm giác cậu hơi mở lòng, trong nháy mắt lại phát hiện cậu tự mình dùng xi măng trám kín khe hở lại.

Khiến tâm trạng người ta cứ như đi tàu lượn siêu tốc.

Chốc thì lên, chốc thì xuống.

Phiêu hốt bất định, hai chân không chạm đất.

Đủ loại biểu hiện có thể rút ra một kết luận, kiểu mặt dày mày dạn, truy cùng đuổi tận như trước kia, chỉ càng đẩy người ta ra xa hơn, thậm chí sẽ khiến cậu nảy sinh phản cảm với mình.

Nhưng nếu chọc cười mua vui, hỉ nộ ái ố?

Ngược lại có thể thu hút sự chú ý của cậu, để cậu tập trung toàn bộ ánh mắt lên người mình.

Cho dù là đá mình một cái, mắng mình một câu, chung quy sẽ không coi mình như người vô hình.

Dù sao tai tiếng cũng là nổi tiếng mà.

Hắc Nhãn Kính là một người vô cùng tùy hứng.

Hắn không cầu danh, không cầu lợi, không cầu tài.

Chương 974

Sinh mệnh dài lâu, chỉ muốn tìm chút chuyện kích thích để giết thời gian nhàm chán.

Hắn coi việc xuống mộ như trò chơi, chưa từng cân nhắc qua mình sẽ chết ở đâu?

Lại không ngờ sau trăm năm lại đụng phải một người khiến hắn rung động.

Càng không ngờ tới là, với thân thủ nhanh nhẹn của mình, thế mà lại không đuổi kịp mạch não của đối phương.

Thời thế, mệnh thế, vận thế mà!

Tùy hứng cả một đời, kết quả bị người ta chỉnh cho một trận.

Xem ra kế hoạch bắt buộc phải điều chỉnh.

Đã không thay đổi được đối phương, vậy thì chỉ đành thay đổi chính mình.

Ngô Mặc không rõ diễn biến tâm lý của Hắc Nhãn Kính.

Lúc này, trong lòng cậu đã chứa đầy một bụng nước xấu.

Cả đầu óc đều đang tính toán xem làm thế nào để chỉnh trị Oscar.

Đường dài đằng đẵng, phải tìm chút chuyện vui cho bản thân, nếu không cứ ngẩng đầu nhìn núi tuyết, cúi đầu nhìn đất tuyết, phóng mắt nhìn đâu cũng chỉ toàn một màu trắng xóa, sớm muộn gì cũng ép mình thành bệnh thần kinh mất.

Anh em nhà mình trêu chọc vài câu thì cũng thôi, chứ thật sự đánh chủ ý xấu lên người bọn họ sao?

Khoan hãy nói có thành công hay không.

Cho dù có thành công thật, liệu có bị bọn họ quây lại đánh cho một trận tơi bời không?

Nghĩ đến quá khứ, Ngô Mặc theo bản năng sờ sờ mông.

Dường như cảm giác đau đớn khi bị gậy phang vào mông vẫn còn lưu lại đến tận bây giờ.

Hắc Nhãn Kính nhướn mày.

Trong đầu tiểu tổ tông này lại đang toan tính thứ gì rồi?

Đoán tâm tư của Ngô Mặc khiến hắn cảm thấy rất thú vị.

Tuy rằng chưa lần nào thành công, nhưng cũng chẳng cản trở cậu nhạc này bất di bất dịch tiếp tục tiến hành hoạt động thú vị đó.

Oscar đối với chuyện của người khác thì kiên nhẫn mười phần.

Nhưng một khi liên quan đến an nguy của bản thân?

Gã lại nóng như lửa đốt, trong thâm tâm luôn muốn nhanh chóng tìm ra phương pháp giải quyết.

Gã thấy Ngô Mặc ban nãy muốn nói lại thôi, trong lòng đoán chắc chắn là có liên quan đến nguy hiểm.

Vì thế nóng lòng muốn nghe nốt nửa câu sau.

Oscar biết đám người Ngô Mặc là thổ phu tử (kẻ trộm mộ), đối với phương diện trừ tà có thủ đoạn độc môn của riêng mình.

Nếu thật sự đưa ra vài câu kiến nghị, rất có khả năng tương lai sẽ cứu gã khỏi nước sôi lửa bỏng. "Lâm, người bạn của tôi, không cần khách sáo, có gì cứ nói thẳng." "Nhóc con, nếu đã vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa." Ngô Mặc bắt đầu lên giọng điệu bộ.

Đầu tiên là nhíu mày, tiếp theo lại day day thái dương, giả bộ ra một cái vẻ rất khổ não. "Anh tuy nói là hiểu biết rất nhiều kiến thức

Hán ngữ, nhưng có một số thông tin ẩn bí, tôi nghĩ có khả năng anh cũng không rõ ràng." "Người Hoa chúng tôi quy tắc đặc biệt nhiều, cùng một sự việc nhưng xuất hiện ở những địa điểm khác nhau, rất có khả năng cát lập tức biến thành hung." Oscar bừng tỉnh đại ngộ: "Tôi biết những thứ cậu nói, có phải là phong thủy mà các cậu hay nhấn mạnh không?" "Phong thủy học quá mê người, tôi đã nghiên cứu rất lâu, nhưng trước sau vẫn không thể nhập môn." Oscar nói xong, trừng đôi mắt to như mắt trâu, lộ ra vẻ mặt đầy kỳ vọng nhìn Ngô Mặc, vô cùng thành khẩn cầu xin: "Người bạn của tôi, tôi biết cậu vô cùng am hiểu phương diện này, không biết tôi có vinh hạnh được theo cậu học tập kiến thức liên quan không?" Niềm vui ngoài ý muốn a!

Ngô Mặc đang tính toán làm sao để kéo Oscar về phe mình, quay đầu lại tên này đã tự chui đầu vào lưới.

Tuy rằng thừa biết Oscar không hề hàm hậu như vẻ bề ngoài, nhưng cũng chẳng cản trở việc mình lợi dụng gã.

Dù sao mình cũng chẳng có ý tốt gì, chẳng qua xem ai kỹ cao hơn một bậc mà thôi!

Có điều nếu lập tức đáp ứng thì có tổn hại đến danh tiếng của mình.

Lưu Bị mời Gia Cát Lượng còn phải tam cố thảo lư kia mà.

Người nước ngoài xin mình chỉ giáo?

Thế nào cũng phải nói nhiều lời hay ý đẹp một chút, cầu xin mình một chút chứ. "Cái này..." Ngô Mặc kéo dài giọng.

Không nói đồng ý, cũng không từ chối thẳng thừng.

Biểu cảm do dự trên mặt để lại cho Oscar một tia hy vọng.

Oscar quá muốn học phong thủy.

Gã càng nghiên cứu cổ tịch, càng nảy sinh hứng thú nồng hậu với thuật pháp phương Đông thần bí.

Gã từng bỏ giá cao xin chỉ giáo từ rất nhiều người.

Ngặt nỗi giang hồ lừa đảo quá nhiều, loại "nhị bả đao" (gà mờ) lại càng cả đống.

Người thật sự có thực lực thì căn bản sẽ không đem bản lĩnh giữ nhà ra dạy cho người nước ngoài.

Oscar từng làm công cho công ty của Cừu Đức Khảo, lén lút nghiên cứu qua tư liệu của đối phương.

Cuối cùng rút ra một kết luận.

Những năm đầu có rất nhiều người có bản lĩnh, chẳng qua về sau xuất hiện sự đứt gãy.

Gã không có được sự may mắn như Cừu Đức Khảo, sống ở thời đại đặc thù, lại không có tài phú địch quốc như đối phương chống đỡ, chỉ đành dập tắt suy nghĩ trong lòng.

Oscar tham gia hạng mục thám hiểm này, trong tư tâm có một ý nghĩ, muốn thử vận may, xem xem có thể nhận được sự chỉ điểm của người khác hay không?

Người Hán không phải giảng cứu sự đốn ngộ sao?

Ngộ nhỡ mình là một thiên tài, một khi lĩnh ngộ được ảo diệu trong đó, nói không chừng sẽ trở thành Cừu Đức Khảo thứ hai.

Phải nói là người không có ước mơ thì chẳng khác gì cá muối.

Oscar mang theo tâm nguyện tốt đẹp, một chân bước vào dãy núi Himalaya.

Chỉ là sau khi gặp đám người này, giấc mộng của gã suýt chút nữa thì tan vỡ.

Khoan nhắc đến Tô Nan, chỉ nói riêng tên họ Lâm và đội nhân mã kia, từng người từng người cực kỳ khó đối phó.

Nói năng làm việc rất cổ quái, dường như tư hạ có mâu thuẫn.

Người Đức trong xương cốt mang theo một tia ngạo khí.

Gã thấy cầu học vô vọng, cũng liền chướng mắt đám người này, nói năng làm việc hống hách, không để bọn họ vào mắt.

Dù sao công ty An Tĩnh cũng được coi là quái vật khổng lồ.

Mình dựa lưng vào công ty, còn cần để ý đến mấy nhân vật nhỏ này sao?

Suy nghĩ rất đẹp đẽ, nhưng ông trời đã dạy cho gã một bài học.

Nếu không phải Ngô Mặc tình cờ đi ngang qua, ước chừng gã đến mặt Thượng Đế cũng chẳng gặp được, mà đã bị Diêm Vương dưới địa phủ nhét vào sở thú làm sủng vật rồi.

Ngô Mặc thấy Oscar có vẻ hơi sốt ruột, trong lòng cười thầm không thôi, ngoài mặt lại lộ ra biểu tình khiến người ta khó mà đoán được: "Nhóc con, chuyện học tập khoan hãy vội, chúng ta sau này có rảnh rồi nói tiếp, hay là cứ nói về chuyện màu đỏ trừ tà trước đi." "Tại hạ rửa tai lắng nghe." Cái gọi là nhập gia tùy tục, Oscar buông bỏ sự ngạo mạn, học theo tư thế của người xưa làm một cái chắp tay thi lễ. "Nói riêng màu đỏ thì xác thực có thuyết pháp trừ tà, nhưng đặt ở trên người thì phải chú trọng vị trí." "Anh nghe qua thuyết ngũ hành chưa?

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ." Ngô Mặc thao thao bất tuyệt, hồ trâu bát xả nói một đống lời nhảm nhí.

Chủ yếu là tung hỏa mù, khiến đối phương nghe không hiểu nhưng vẫn cảm thấy cao thâm có lý. "Cơ thể người chính là một cái trận ngũ hành bát quái, bao hàm trọn bộ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ."

"Màu đỏ đeo trên đầu, có một thuyết pháp gọi là khí thế như hồng; treo trên mặt gọi là hồng quang mãn diện; đặt ở ngực gọi là một tấm lòng son (nhất khỏa hồng tâm hướng)...

Khụ, nói nhiều rồi." Ngô Mặc vội vàng phanh lại, chuyển đề tài nói tiếp: "Lỗ rốn anh biết chứ?

Người xưa xem nơi này là vị trí trung ương nhất của cơ thể người, có một cái tên rất hay gọi là Đan Điền." Ngô Mặc thuận thế lấy tay chọc vào bụng Oscar một cái: "Nặc, chính là chỗ này, phàm là người biết công phu, nội công đều tụ tập ở nơi này.

Chương 975

Anh đem màu đỏ buộc ở vị trí lỗ rốn, có một câu nói đặc biệt hay gọi là: Rốn buộc vải đỏ, cả đời sướng rơn." Biểu tình trên mặt Hắc Nhãn Kính sắp không giữ được nữa rồi.

Lần đầu tiên hắn cầu nguyện lộ trình ngắn đi một chút, tốc độ nhanh hơn một chút.

Nếu không thì rất dễ cười chết ngay tại chỗ.

Hắn hiện tại không chỉ muốn hỏi Ngô Mặc môn ngữ văn ai dạy, mà còn muốn hỏi thêm một câu lịch sử học với ai?

Chẳng lẽ lão Ngô gia tự thành một hệ thống riêng?

Hay là nói Ngô Lão Cẩu có bí mật gì?

Oscar bị sự bác học của Ngô Mặc thuyết phục hoàn toàn, liên tục gật đầu tán thán không thôi.

Ai nói người nước ngoài không biết vuốt mông ngựa?

Gã chỉ thiếu nước giơ ngón tay cái vỗ tay tung hô thôi.

Cũng không phải nói IQ của Oscar có vấn đề.

Gã có thể nghiên cứu điển tịch người Hoa nhiều năm, hơn nữa còn có quan điểm của riêng mình, đủ để chứng minh trí lực của gã vượt xa người thường.

Nhưng con người đều có lòng tham.

Gã quá mê mẩn việc trở thành Cừu Đức Khảo tiếp theo.

Thêm vào đó khẩu tài của Ngô Mặc cực tốt.

Cậu nói năng hùng hồn, thao thao bất tuyệt, trong thời gian ngắn lừa cho người ta ngu người, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Một người dám nói, một người dám tin.

Chỉ trong mười mấy phút đi đường ngắn ngủi, Ngô Mặc dựa vào mồm mép trơn tru cùng với tư duy linh hoạt, cộng thêm phong cách giải thích quỷ dị, thế mà lại chinh phục được trái tim Oscar.

Bác học đa tài.

Thông hiểu cổ kim.

Đơn giản dễ hiểu.

Học vấn thiên nhân.

Trong lòng Oscar liên tiếp dán đủ loại nhãn mác lên người Ngô Mặc.

Đương nhiên rồi, Ngô Mặc không phải dùng Bá Vương Biệt Cơ, Hồng Môn Yến... mấy cái điển tích lừa người rõ rành rành này để hàng phục Oscar.

Mà là lợi dụng tài hoa "học phú ngũ xa" của mình, nội dung kịch bản khi thỉnh thoảng đi làm diễn viên đóng thế, và ngôn ngữ tu chân trong tiểu thuyết mạng đời trước.

Phải biết rằng, tiểu thuyết mạng tiền thế nhiều vô thiên lủng.

Tu tiên, bắt quỷ, trộm mộ, vả mặt...

Chỉ có anh không nghĩ ra, chứ không có gì đối phương không dám viết.

Những lúc Ngô Mặc buồn chán lại thích lật vài trang.

Tóm lại mà nói, cậu cái gì cũng chém một ít, cái gì cũng không đâu vào đâu, thế mà chẳng tốn chút sức lực nào đã lừa Oscar xoay mòng mòng.

Lần đầu tiên Hắc Nhãn Kính bái phục trước khẩu tài của Ngô Mặc.

Quá biết chém gió.

Nguyên Anh?

Hợp Thể?

Hóa Phàm?

Thiết Quải Lý yêu Lam Thái Hòa?

Hoàng Đế Nội Kinh là công pháp tu chân?

Gặp bánh chưng giơ tay là đánh?

Tần Thủy Hoàng giả chết, thực tế là luyện tập Lục Đạo Luân Hồi Kinh?

Lục Đạo Luân Hồi Kinh thì ghê gớm rồi, thất khiếu cơ thể người, tự thành tuần hoàn.

Thương thiên, đại địa!

Tiểu tổ tông này ngày thường rốt cuộc xem những cái thứ gì vậy?

Không thể không nói, đây chính là khoảng cách thế hệ (generation gap).

Khoan nói Hắc Nhãn Kính lớn hơn Ngô Mặc gần cả trăm tuổi.

Chỉ riêng sự chênh lệch thời gian giữa kiếp trước và kiếp này, đủ để khiến Hắc Nhãn Kính chạy gãy cả chân cũng đuổi không kịp tư duy của Ngô Mặc.

Dù sao tiểu thuyết mạng và phim truyền hình thời này còn kém xa sự phồn hoa tràn lan đại trà như hậu thế.

Oscar cảm giác mình đã tiến vào tân thế giới.

Trong nháy mắt có loại tâm tình nóng lòng không đợi được, muốn túm lấy cánh tay Ngô Mặc, lập tức theo cậu học tập các loại tâm pháp.

Hồ trâu bát xả (nói hươu nói vượn)?

Không thể nào.

Cậu ta giảng giải đâu ra đấy.

Các loại chú giải điển tịch kinh văn dễ như trở bàn tay.

Ngay cả vấp váp cũng không có, mở miệng ra là một tràng dài những chú giải cổ văn chưa từng nghe qua.

Trong đó rất nhiều từ ngữ, chính mình cũng từng bắt gặp trong các loại điển tịch.

Lấy kiến thức dự trữ nhiều năm của mình mà xem, cậu ta nói có lý có cứ, tuyệt đối sẽ không phải là giả.

Huống hồ người này nếu là kẻ tầm thường, công ty sẽ bỏ giá lớn mời cậu ta hợp tác sao?

Muốn nói hiểu lầm và ngạc nhiên, muốn hình thành đều phải có đủ loại điều kiện làm cơ sở.

Cũng giống như một tên cẩu độc thân, ngay cả bóng dáng đối tượng còn chẳng thấy đâu, làm sao lôi ra được kịch bản cẩu huyết truy thê liên hoàn?

Càng đừng nhắc đến màn hài kịch "mang cầu chạy" (có bầu rồi bỏ trốn)!

Hai người vừa đi vừa nói.

Mãi cho đến khi hội họp với đám người Ngô Tà, cái miệng của Ngô Mặc vẫn không dừng lại.

Mọi người thấy là Oscar thì cũng không quá kinh ngạc.

Chỉ là thấy gã nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt đầy sùng bái, trong lòng thập phần khó hiểu.

Tên Tây này có bệnh à?

Tuy nói là cứu gã một mạng, lý nên cảm ơn đới đức.

Nhưng gã một mặt sùng bái, liên tục tán thán là có ý gì?

Giải Ngữ Hoa ném ánh mắt dò hỏi về phía Hắc Nhãn Kính, muốn từ miệng hắn biết được nguyên ủy sự tình.

Hắc Nhãn Kính lại không ngốc, đâu dám tùy tiện dỡ đài Ngô Mặc?

Chỉ cười mà không nói, giả bộ ra một cái dáng vẻ cao thâm khó lường.

Giải Ngữ Hoa hơi nheo nheo mắt.

Trong lòng thầm tính toán, quay về sẽ lấy lý do gì để thu thập tên Hạt Tử chết tiệt này?

Chương 976

Thu hồi lại cái viện kia, đuổi hắn ra ngủ ngoài đường lớn?

Không phải ý hay.

Với cái tính cách thối không biết xấu hổ của hắn, chín phần mười sẽ chạy đến trước mặt Tiểu Mặc mà khóc nghèo.

Thuận tiện lại giả vờ vô gia cư, sống chết ăn vạ trong phòng đối phương không chịu đi.

Hừ!

Muốn chiếm tiện nghi?

Đừng có mơ, khe hở tôi cũng đổ xi măng lấp lại cho anh.

Hai người mỗi người một tâm tư, trong lúc nhất thời đều rơi vào trạng thái trầm mặc.

Người đã đông đủ, lại lãng phí thời gian thuần túy là tiêu hao sinh mệnh.

Ngô Mặc vung tay lớn, sải bước đi tuốt ở đằng trước.

Oscar vội vàng đi theo phía sau, chỉ sợ chậm một bước sẽ không nghe được tin tức mấu chốt.

Đây không phải chuyện tán gẫu bình thường.

Những gì Lâm tiên sinh để lộ ra trong lời nói, đều là về sự huyền bí của sinh mệnh.

Quá mê người!

Vốn tưởng rằng võ thuật người Hoa chú trọng huyệt vị là chuyện vô căn cứ, không ngờ còn có thuyết pháp kinh mạch.

Lục địa thần tiên.

Đại La Kim Tiên.

Thật khiến người ta hướng tới.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà nghe một hồi, cảm giác u mê đầu óc.

Thằng em đang kể chuyện thần thoại à?

Nếu không đang yên đang lành nhắc đến Tam Hoàng Ngũ Đế làm gì?

Khóe miệng Lâm Phong hơi co giật.

Cậu đã sớm nhìn ra con trai cả chẳng có ý tốt gì.

Khẳng định là đang chứa một bụng nước xấu, định lừa cho tên Tây kia ngu người luôn.

Đoạn kịch tình mà Ngô Mặc đang giảng, chính là câu chuyện bối cảnh lúc làm thế thân ở đoàn phim năm xưa.

Phim cung đấu cộng thêm phim tu chân dung hợp lại với nhau.

Khá lắm, sao nó không bê luôn Tam Sinh Tam Thế ra nhỉ?

Còn trộm mộ cái nỗi gì, trực tiếp ở cái thế giới này đổi nghề làm người kể chuyện cho rồi.

Nói thực lòng, ngoại trừ Lâm Phong, người ngoài còn chưa ai từng nghe qua những thứ Ngô Mặc đang kể.

Nhất thời trong lòng đều có chút không đoán chắc được.

Tên tiểu hỗn đản này là đang nói bậy, hay là mấy năm nay nó lại kiếm được tư liệu gì mới?

Trương Khởi Linh dường như có chút nghe nhập mê, thân thể bất giác dựa gần về phía Ngô Mặc.

Ngô Mặc liếc thấy cảnh này, suýt chút nữa cười vỡ bụng.

Cậu duỗi tay ôm lấy vai Trương Khởi Linh: "Tiểu Trương, thích nghe không?

Quay về tiểu gia gia sẽ phổ cập cho nhóc trọn bộ kiến thức." Ngô Mặc nói rất đã miệng.

Có thể trở thành bề trên của Trương Khởi Linh, quả thực là chuyện nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Từ nay về sau, ông đây đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn của thế giới Đạo Mộ.

Nhị thúc, Tam thúc nếu còn đánh mình?

Lấy bối phận ra đè chết họ.

Cậu mải lo sướng, căn bản không lưu ý đến động tác của Trương Khởi Linh.

Chỉ cảm thấy ngực đau điếng.

Nhìn lại, chỉ thấy cùi chỏ của Trương Khởi Linh đang hôn thân mật với ngực mình. "Ái chà đậu má." Ngô Mặc lùi lại vài bước, ôm ngực quái gở kêu lên: "Tiểu Trương tử, đại nghịch bất đạo a, cháu đánh ông nội không sợ bị sét đánh sao?" Lời còn chưa dứt, mũi chân Trương Khởi Linh đã quét qua sát chóp mũi Ngô Mặc, tiếng gió sắc bén thậm chí thổi bay cả tóc cậu. "Ai hắc, chơi thật hả?" Ngô Mặc ép tay xuống, vẻ mặt cười xấu xa lao tới tấn công hạ tam lộ của Trương Khởi Linh.

Miệng lẩm bẩm: "Cháu ngoan, ông nội thay tã cho cháu." Cậu mà đã thất đức lên thì không phân biệt xa gần, không phân biệt giới tính, chủ đạo một sự vô kỳ thị.

Hai người anh đến tôi đi động thủ.

Mấy ông anh còn lại khoanh tay đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

Đi đường cả buổi, hoạt động thích đáng một chút cũng giúp xua tan mệt mỏi cơ thể.

Ngô Tà so với vài năm trước, gần như là sự so sánh chân thực giữa thiên sứ và ác quỷ.

Hắn quả đoán lôi từ trong ba lô ra một hộp đồ hộp, quay đầu hét lớn với đám Giải Ngữ Hoa: "Có ai đặt cược không?

Cược bọn họ mấy phút thì kết thúc?" Vương Bàn Tử là người đầu tiên hưởng ứng.

Hắn chỉ chỉ Ngô Tà, vừa mắng vừa trào phúng: "Thiên Chân, mẹ kiếp cậu đúng là đầu tàu hỏa cán qua bãi tha ma tam giác, thất đức đến bốc khói." Nói xong nhét một miếng lương khô vào tay Ngô Tà: "Tôi cược chín phút." Lâm Phong móc ra bao thuốc ném cho Ngô Tà, quay đầu hỏi Vương Bàn Tử: "Chín phút có hàm nghĩa gì?" Vương Bàn Tử ưỡn ngực hùng hồn: "Không hàm nghĩa gì cả, lão tử thích con số chín này." Lâm Phong "phì" một tiếng, dịch bước đứng sang một bên.

Ngô Tà di chuyển ánh mắt sang Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, hất hất cằm: "Phú Quý, Hạt Tử, hai người các cậu thấy thế nào?" Bởi vì có Oscar ở bên cạnh, Ngô Tà nói năng làm việc vô cùng cẩn thận.

Cố ý không gọi tên hai người, mà dùng biệt danh thay thế.

Không chỉ như thế, hắn còn cố ý gọi vô cùng khinh khỉnh.

Phảng phất như Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính chỉ là mấy tên sai vặt bình thường không hơn không kém.

Giải Ngữ Hoa lại một lần nữa muốn lộng chết Ngô Tà.

Có phải trong nhà nuôi nhiều chó quá rồi không?

Gọi tên mình mà cứ như đang gọi con chó mực lớn nhà hắn vậy.

Giải Ngữ Hoa trong lòng uất ức, nhưng ngoài mặt bất động thanh sắc.

Vô cùng hào sảng đại khí lôi từ trong ba lô ra một túi cải bẹ, ném cho Ngô Tà, miệng vô cùng lãnh đạm nói: "Bảy phút, tôi cược Nhị gia thắng." Ngô Tà cầm túi cải bẹ thu lại nửa ngày.

Hắn cứ cảm thấy có chút sai sai, tối thiểu thì vật này tuyệt đối không nên xuất hiện trong ba lô của Tiểu Hoa.

Tổng tài xuyên quốc gia.

Đương gia giàu có nhất Cửu Môn.

Ngồi trong góc gặm cải bẹ?

Nghĩ một chút hình ảnh có hơi kinh dị.

Ngô Tà trong nháy mắt nảy sinh nghi ngờ, có phải Giải Ngữ Hoa phá sản rồi không?

Giải Ngữ Hoa nhận ra ánh mắt Ngô Tà có chút kỳ quái, nhíu mày hỏi: "Ngô Đại Sỏa (Ngô Ngốc), cậu muốn nói cái gì?" "Ngô Đại Sỏa?" Mắt Ngô Tà trừng tròn xoe, biểu tình hận không thể một ngụm nuốt Giải Ngữ Hoa vào bụng.

Hắn liếc nhìn Oscar một cái.

Thấy đối phương hoàn toàn bị lão đệ và Tiểu Ca thu hút sự chú ý rồi, mới chỉ vào mũi mình, hạ thấp giọng nghiến răng nghiến lợi nói: "Tên Phú Quý chết tiệt kia, cậu gọi ai đấy?" "Ai thưa thì tôi gọi người đấy." Giải Ngữ Hoa khoanh chặt tay, thần tình lược có chút đắc ý.

Y đã sớm muốn thu thập Ngô Tà rồi, ngặt nỗi vẫn chưa tìm được cơ hội tốt.

Chương 977

Hôm nay đặt cho hắn cái biệt danh, có thể khiến hắn tức đến nhảy dựng lên, cũng coi như xả được cơn tức trong lòng.

Ngô Tà tức đến thổi râu trừng mắt.

Thậm chí muốn một tát đánh bay thằng bạn nối khố gợi đòn này.

Ngón tay vừa duỗi ra năm centimet, lý trí tàn tồn giống như dây dắt chó, kéo móng vuốt hắn quay về.

Không được.

Luận vũ lực trị?

Tên hoa hòe hoa sói này từ nhỏ tập võ, thân thủ cực tốt.

Mình chủ động xuất kích?

Chẳng khác nào bao cát dâng tận cửa.

So tài lực?

Thôi bỏ đi, thà suy xét vũ lực trị còn hơn.

Tiền hắn mua một cái áo sơ mi hồng phấn, đủ trả tiền thuê nhà nửa năm cho cửa tiệm của mình cộng thêm tiền lương cho Vương Minh.

Ngô Tà nghĩ đi nghĩ lại.

Đầu óc linh cơ nhất động, bỗng nhiên nhớ ra Giải Ngữ Hoa cũng không phải là không có chỗ để tấn công.

Tối thiểu trên người y còn có một điểm yếu --- Chiều cao không đủ một mét tám.

Ngô Tà nghĩ đến đây, oán khí trong bụng quét sạch sành sanh, liếc mắt đánh giá Giải Ngữ Hoa từ trên xuống dưới, hừ một tiếng: "Ải đông qua (Đồ lùn tịt)." Ba chữ này vừa thốt ra, tâm tình hai người lập tức đảo ngược một trăm tám mươi độ.

Ngô Tà không ngừng hồi vị ba chữ này.

Chỉ cảm thấy khí tức thư sảng, từ gót chân một đường xông thẳng lên đỉnh đầu.

Đồng thời đối với lão đệ nhà mình càng thêm tán thưởng.

Thật không hổ là người nhà họ Ngô, đúng là có tài hoa.

Có thể tinh chuẩn nắm bắt được điểm yếu của đối phương, dành cho đòn đả kích trầm trọng nhất.

Ngô Tà nhất thời có chút phiêu.

Chép chép miệng, cảm thấy lực độ của một từ ngữ còn chưa đủ mạnh.

Đầu óc co rút, ngón tay nhỏ chỉ xuống dưới, quả đoán bổ sung một câu: "Nấm lùn, nhóc củ cải, con chuột chũi (thổ bạt thử)." Một hơi mấy cái tính từ tuôn ra khỏi miệng.

Vương Bàn Tử ôm mặt.

Bước chân hơi dịch sang bên cạnh, chỉ sợ bị máu bắn đầy người.

Trong lòng thì yên lặng cầu nguyện thay cho Ngô Tà.

Huynh đệ đi mạnh giỏi.

Lần này Bàn gia không cứu nổi cậu đâu.

Không phải Bàn gia không có tình nghĩa huynh đệ, chỉ là cậu dường như đã quên mất một việc.

Anh em chúng ta còn đang nợ Hoa gia hàng chục triệu.

Đó không phải số nhỏ đâu.

Bán cả quần lót đi cũng không lấp nổi cái lỗ thủng ấy.

Cậu thế mà lại còn dám kêu gào với Hoa gia?

Đương nhiên, kêu gào cũng chẳng có gì.

Anh em đùa giỡn với nhau mà.

Nhưng sao cậu lại trâu bò thế?

Chuyên môn cầm dao đâm vào tim người ta vậy?

Không phát hiện Hoa gia hiện giờ để ý nhất là vấn đề chiều cao sao?

Vương Bàn Tử nội tâm oán thầm không thôi.

Sợ vì Ngô Tà mà liên lụy đến mình, dẫn đến việc Giải Ngữ Hoa đòi nợ trước thời hạn.

Khuôn mặt béo múp míp lăng thị nặn ra một nụ cười với Giải Ngữ Hoa.

Phải nói là sự tình trùng hợp.

Giải Ngữ Hoa đang uất ức, bất thình lình nhìn thấy nụ cười của Vương Bàn Tử.

Lập tức nảy sinh hiểu lầm.

Tưởng tên Bàn Tử chết tiệt hùa với Ngô Tà, cười nhạo vấn đề chiều cao của mình.

Càng khiến lửa giận bốc lên đầu, hung tợn trừng Vương Bàn Tử một cái.

Đàn ông để ý cái gì?

Thể diện.

Ngô Mặc năm lần bảy lượt đàm luận vấn đề chiều cao.

Cho dù Giải Ngữ Hoa bề ngoài không để ý, nội tâm cũng rất là nghẹn hỏa.

Nhìn chung chiều cao mấy anh em, bản thân y vốn luôn cao ngạo thế mà lại đứng chót bảng, quả thực là không có chỗ nào để nói lý.

Trước mắt Ngô Tà còn xát muối lên vết thương.

Sĩ khả sát bất khả nhục.

Y bước nhanh lên trước một bước.

Trong lúc xuất kỳ bất ý, chân phải hơi móc lên trên.

Do tuyết đọng trên mặt đất quá dày.

Ngô Tà phản ứng không kịp.

Đầu cắm xuống dưới, làm một cú lộn ngược trồng cây chuối.

Khá lắm, nửa thân người cắm trong đống tuyết, chỉ còn lại hai cái chân bên trên đạp loạn xạ.

Ngô Mặc cùng Trương Khởi Linh đang chơi đến hưng khởi.

Dư quang lơ đãng vừa vặn nhìn thấy cảnh này.

Một thoáng lơ đễnh, bị Trương Khởi Linh nắm lấy cơ hội, một cước trực tiếp đạp vào mông.

Rất tốt.

Hai anh em đều biến thành hành tây cắm đất.

Trương Khởi Linh thu hồi chân, trong mắt lóe lên một tia tiếu ý.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới phi thường thoải mái dễ chịu.

Đặc biệt là vị trí tim, mạc danh kỳ diệu đặc biệt thuận khí.

Thậm chí có chút mê luyến cảm giác này.

Văn Thành công chúa vẫn luôn đứng khoanh tay bàng quan bên cạnh.

Ánh mắt gắt gao đi theo thân ảnh Trương Khởi Linh.

Chương 978

Mắt thấy tiểu quan nhà mình kỹ cao hơn một bậc, nội tâm cảm thấy thập phần an ủi.

Không hổ là đứa trẻ của bạch mã (ý nói con cháu Trương gia).

Tướng mạo đẹp đẽ, thân thủ cũng vượt xa người thường. "Vãi (Ngọa tào), Tiểu Ách Ba cậu chơi đánh lén." Ngô Mặc giãy giụa bò dậy từ trong tuyết, chỉ vào Trương Khởi Linh vẻ mặt phẫn khái hét lên: "Ông nội chơi tâm tình với cháu, cháu lại chơi não với ông, quả thực đúng là cháu trai." Trong khoảnh khắc, ngón chân Trương Khởi Linh hơi ngứa.

Đầu kia, Vương Bàn Tử đã nhổ được Ngô Tà từ trong tuyết ra.

Ngô Tà thê thảm vô cùng.

Đầu đầy mặt đầy đều là tuyết, sống sờ sờ một người tuyết lớn.

Thở hổn hển mấy hơi.

Coi như là lại sống lại rồi. "Ngô Đại Sỏa, não tỉnh táo chưa?" Giải Ngữ Hoa khoanh tay, cười như không cười nhìn Ngô Tà: "Nếu còn chưa tỉnh, tôi không ngại tặng thêm cho cậu một cước nữa đâu." Hắc Nhãn Kính xem náo nhiệt nãy giờ.

Thừa dịp này, nhịn không được xen vào một câu: "Phú Quý, các cụ nói rất đúng, đánh chó còn phải ngó mặt chủ.

Cậu đá hỏng thằng ngốc kia rồi, quay về ăn nói với Nhị gia thế nào?" Lời vừa dứt, Ngô Mặc đã rảo bước đi tới.

Người còn chưa đến, giọng nói đã ném ra trước: "Làm cái trò gì thế?

Sao lại còn nội đấu nữa?

Có phải Nhị gia cho các anh tự do quá trớn, mới khiến các anh phóng túng hơi nhiều rồi không?" "Phụt!" Vương Bàn Tử trực tiếp phun cười thành tiếng, xoa cái bụng cười đau nói: "Nhị gia, lời bài hát thuộc làu làu nhỉ, hay là làm một đoạn đi?" Ngô Mặc lườm hắn một cái.

Đây là chỗ nào?

Núi tuyết.

Mình mà hát vang một khúc, gây ra lở tuyết thì làm thế nào?

Hắc Nhãn Kính cực kỳ láu cá.

Thấy nửa thân trên Ngô Mặc toàn là tuyết trắng, nhớ tới cái tính cách tuyệt đối không chịu thiệt của cậu trong quá khứ.

Lập tức chỉ vào Giải Ngữ Hoa, thay Ngô Tà đánh báo bất bình: "Nhị gia, Phú Quý quá đáng lắm, thằng ngốc kia không chọc ghẹo cậu ta, thế mà cậu ta lại ra tay độc ác với người ta." Vừa nói vừa lấy tay ôm ngực, làm ra một biểu tình vô cùng khoa trương: "Ái ui ui, cú đá vừa rồi dọa tôi sợ chết khiếp, tim gan nhỏ bé giờ vẫn còn thình thịch thình thịch nhảy không ngừng đây này." Khóe mắt Ngô Tà giật giật vài cái.

Tên Hạt Tử chết tiệt tuy ngoài miệng hướng về mình, nhưng câu cuối cùng sao càng nghe càng thấy sai sai?

Hai chúng ta rốt cuộc ai bị đánh?

Lông mày Ngô Mặc càng nhíu càng chặt.

Cuối cùng thực sự không nhịn nổi nữa, vẻ mặt ghét bỏ đẩy đầu Hắc Nhãn Kính sang một bên: "Hắc gia, tim mà không đập thì là người chết đấy." Nói xong lại quay sang Giải Ngữ Hoa.

Đón nhận ánh mắt uy hiếp của đối phương, khẽ ho một tiếng nói: "Tiểu Phú Quý, sao lại thế?

Đột nhiên nội đấu là không được đâu nhé.

Nhị gia luôn luôn công bằng, mặc kệ không quan tâm không phải là tác phong của tôi." Mắt Giải Ngữ Hoa híp lại thành một đường chỉ.

Biểu tình trên mặt khiến người ta vô cùng khó đoán.

Ngô Mặc có chút chột dạ, thầm nghĩ thái độ có nên ôn hòa chút không?

Chuyện quỷ dị xuất hiện.

Giải Ngữ Hoa bước lên trước một bước, chắp tay thế mà lại mở miệng xin lỗi: "Nhị gia, thật sự xin lỗi, tiểu nhân vừa rồi quá xúc động, thêm phiền toái cho ngài rồi." Trong lòng Ngô Mặc "tách" một cái.

Hoa ca xin lỗi mình?

Ông đây lạy hồn, mình không sinh ra ảo giác đấy chứ?

Hay là nói núi Himalaya quá lạnh, não Hoa ca bị đông hỏng rồi?

Nếu không phải có Oscar đứng bên cạnh, Ngô Mặc tuyệt đối sẽ ôm lấy đầu Giải Ngữ Hoa, giúp y rã đông.

Giải Ngữ Hoa đối với phản ứng của Ngô Mặc thập phần hài lòng.

Chỉ là còn muốn trêu cậu thêm chút nữa, cố làm ra vẻ ủy khuất thở dài một hơi: "Nhị gia, ngài không nguyện ý tha thứ cho tôi sao?" Ngô Mặc không kìm được rùng mình một cái.

Cái giọng điệu gì thế này?

Mẹ nó dọa người quá thể.

Phải biết rằng mỗi lần Giải Ngữ Hoa hố cậu đều sẽ cố ý tỏ ra yếu thế, dẫn đến thân thể hắn sớm đã sinh ra ký ức cơ bắp.

Chỉ là có người ngoài ở đây, thể diện cao thấp gì cũng không thể mất.

Ngô Mặc biểu tình hơi có chút gượng gạo.

Cậu cố nặn ra nụ cười ngoài da nhưng thịt không cười, vỗ vỗ vai Giải Ngữ Hoa thấm thía nói: "Phú Quý à, cậu phải xứng đáng với cái tên của mình, hòa tắc sinh tài (hòa khí sinh tài lộc), ngàn vạn lần đừng làm bừa." Lúc nói chuyện ánh mắt cứ liếc sang bên cạnh.

Có một loại cảm giác muốn chạy, nhưng đế giày hình như bị hàn dính xuống đất.

Oscar bàng quan hết thảy.

Ánh mắt lóe lên một tia mê mang, ngay sau đó bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra Lâm thích "khẩu vị" này.

Nghe nói người Hoa bái sư vô cùng giảng cứu, phải tặng cho sư phụ một món đại lễ.

Mình có nên bỏ tiền tìm một "chàng vịt" (trai bao) không?

Cũng không rõ Lâm yêu thích phong cách nào?

Thôi bỏ đi.

Dù sao cũng không thiếu tiền, trong nước ngoài nước đều tìm mấy người là được.

Ngô Mặc cũng không biết suy nghĩ của Oscar.

Trong đầu cậu hiện tại chỉ có một ý niệm --- Mau chóng chuồn lẹ.

Tốt nhất là đi ngay lập tức, đừng cho Giải Ngữ Hoa cơ hội thu thập mình.

Ngô Mặc thâm sâu biết rõ một đạo lý.

Chỉ cần mình lăn nhanh, người khác muốn bắt mình thuần túy là nằm mơ.

Cậu nhìn quanh bốn phía một chút, lấy ra khí thế của đương gia: "Được rồi, đều là hiểu lầm.

Mọi người đều là anh em, giữa với nhau vẫn là phải dĩ hòa vi quý." Lại hất cằm với Ngô Tà: "Tiểu Ngô tử, anh cũng đừng giận nữa, chúng ta mau chóng lên đường thôi." Nói xong, kéo cánh tay Ngô Tà sải bước đi về phía trước.

Mấy người còn lại nhìn bóng lưng của cậu, thế nào cũng nhìn ra cái tư thế "lạc hoang nhi đào" (thua chạy trối chết).

Vương Bàn Tử phẩy tay: "Mấy anh em đừng đứng ngẩn ra đó nữa, mau chóng đuổi theo thôi." Mọi người lại lên đường.

Dẫm lên lớp tuyết đọng dày cộp, chân trái một mét sáu, chân phải một mét bảy đi về phía trước.

Liên tục đi hơn ba tiếng đồng hồ.

Đừng nói tung tích con người, ngay cả cái bóng động vật cũng không nhìn thấy một con.

Giờ phút này sắc trời dần dần tối đen.

Nếu không mau chóng tìm được nơi cắm trại, nhỡ đâu ban đêm nổi gió lớn rất dễ xảy ra sự cố.

May mắn là Văn Thành công chúa cực kỳ hiểu rõ tình hình xung quanh.

Rất nhanh đã dẫn mọi người tìm được một hang động tránh gió.

Sau đó lại đi ra ngoài tìm một ít cành cây khô mang về đốt lửa sưởi ấm.

Trọn bộ quy trình gần như không cần mấy người Ngô Mặc ra tay, chăm sóc bọn họ thỏa đáng êm đẹp.

Chương 979

Mọi người quây quanh đống lửa sưởi ấm.

Oscar mãi đến lúc này mới chú ý tới một sự việc, trong đội ngũ của Lâm sao lại còn có phụ nữ và trẻ con?

Kỳ thực không trách gã phát hiện muộn, cũng không phải gã không cảnh giác.

Xích Tôn công chúa và Văn Thành công chúa mặc áo tàng bào của nam giới.

Trên đầu đội mũ quấn kín mít, căn bản không nhìn ra nam nữ.

Tang Cát được Tùng Tán Kiền Bố ôm trong lòng, bên ngoài quấn lớp áo dày, bất thình lình nhìn qua chỉ tưởng nhầm là cái tay nải.

Huống hồ Tang Cát không phải đứa trẻ bình thường.

Không khóc không nháo, nhìn cái gì cũng mới mẻ.

Oscar nghĩ không thông nguyên nhân, nhưng cũng biết một đạo lý.

Có những bí mật không phải anh muốn hỏi thì người khác sẽ nói cho anh biết.

Ngô Mặc ném một cành cây vào đống lửa, hơi có chút nghi hoặc nói: "Thật sự là quá kỳ quái, chúng ta đi đường lâu như vậy, sao ngay cả cái bóng của bọn Tô Nan cũng không thấy đâu thế?" "Liệu có phải đều chết hết rồi không?" Vương Bàn Tử nhả ra một vòng khói: "Không phải ai cũng có vận may tốt như thế, tuyết lở là hiện tượng tự nhiên khủng khiếp nhất của đại tự nhiên, sơ sẩy một cái, toàn quân bị diệt đều có khả năng." "Sẽ không." Trương Khởi Linh ngẩng đầu liếc Vương Bàn Tử một cái, ném xuống hai chữ lại cúi đầu xuống.

Ngô Tà hiểu ý tứ trong lời nói của Trương Khởi Linh.

Đám người Trương Hải Khách căn bản không phải người thường, tuyết lở ảnh hưởng đối với bọn họ căn bản không lớn đến thế.

Bị vây khốn trong thời gian ngắn thì có khả năng.

Tử vong?

Khả năng chưa đến năm phần trăm.

Do có sự tồn tại của Oscar, mấy anh em nói năng làm việc đặc biệt dè dặt cẩn thận.

Xem bản đồ, tùy ý tán gẫu vài câu.

Đống lửa mang lại sự ấm áp, cảm giác mệt mỏi của mọi người lập tức ùa tới.

Kéo theo đó là nằm xuống đất tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Ngoài hang gió rít gào ô ô, giống như tiếng mãnh thú gầm rú.

Giả như người gan bé mà cô độc ở đây, lúc này ước chừng đã sợ đến tè ra quần rồi.

Trong hang động ngoại trừ tiếng cành cây cháy lép bép ra thì không còn động tĩnh gì khác.

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính chia nhau gác nửa đêm đầu và nửa đêm sau.

Những người còn lại thì an tâm tiến vào trạng thái ngủ say.

Bọn họ không phải bắt nạt người già.

Chỉ là hang động chỉ có một lối ra vào, bốn phía đều là vách đá.

Cửa hang còn cố ý chặn một tảng đá lớn, chủ yếu là phòng bị dã thú xông vào gây nguy hiểm.

Sắp xếp nhiều người gác đêm hoàn toàn là lãng phí thể lực tinh lực.

Ba giờ sáng.

Đúng là lúc con người ngủ say nhất.

Ngoài hang đột nhiên truyền đến giọng nói của một người phụ nữ: "Có ai không?

Ai ở bên trong?" Giọng nói dùng ba loại ngôn ngữ --- Tiếng Phổ thông, tiếng Anh, tiếng Đức.

Ngô Mặc giật mình tỉnh giấc từ trong mộng.

Bật người ngồi dậy.

Hắc Nhãn Kính vỗ vỗ đùi Ngô Mặc, ra hiệu cậu đừng lên tiếng.

Chính mình thì cầm dao găm từ từ tới gần cửa hang, nghiêng người cẩn thận từng li từng tí nhìn ra ngoài.

Mắt hắn khác với người thường, càng tối nhìn càng rõ.

Quan sát một hồi mới phát hiện.

Hóa ra người đứng bên ngoài chính là nhân vật chính vừa mới thảo luận ban nãy -- Tô Nan.

Hắc Nhãn Kính không đáp lời, chỉ ghé mắt qua khe hở lặng lẽ quan sát tình hình bên ngoài.

Những người khác trong động đều đã ngồi dậy.

Ngô Mặc lắc lắc cái đầu cho tỉnh táo hơn một chút.

Cậu đứng dậy, rón ra rón rén đi tới sau lưng Hắc Nhãn Kính, dùng ngón tay chọc vào thắt lưng hắn một cái, ghé sát tai thì thầm: "Mấy người?

Sao em nghe giọng giống Tô Nan thế?" "Ừ." Hắc Nhãn Kính khẽ đáp một tiếng, sau đó giơ tay trái lên ra hiệu số ba.

Ngô Mặc thầm tính toán trong lòng.

Theo tính cách của Hắc Nhãn Kính, nếu hai người bên cạnh Tô Nan là người quen cũ hoặc đội viên của cô ta, hắn sẽ không cẩn thận như vậy.

Hiện tại mọi người đang hợp tác, chưa thấy lợi ích thì chưa đến mức hạ độc thủ với nhau.

Xem ra có biến.

Cậu bám lấy vai Hắc Nhãn Kính, hai tay dùng sức ấn xuống, ra hiệu cho hắn nhường chỗ quan sát.

Sau đó cậu tì cằm lên vai Hắc Nhãn Kính, thò đầu nhìn ra ngoài.

Gió lạnh buốt giá theo khe hở lùa thẳng vào cổ.

Cơn buồn ngủ còn sót lại của Ngô Mặc trong nháy mắt tan thành mây khói.

Bên ngoài hang động.

Tô Nan vừa xoa tay vừa dậm chân, có vẻ lạnh đến mức không chịu nổi.

Sau lưng cô ta có hai người.

Một người đứng khá gần, người kia đứng ở vị trí xa hơn một chút, thân thể ẩn trong bóng tối.

Ngô Mặc nhanh chóng lục lọi ký ức.

Đối chiếu người bên trái với đội ngũ lúc mới đến, dựa vào bản lĩnh đã gặp là không quên, cậu so sánh từng người về chiều cao và hình dáng.

Rất nhanh, hình ảnh Tiểu Tứ Nguyệt hiện ra trong đầu.

Ngô Mặc khẽ "hừ" một tiếng, thầm lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, đúng là

Tiết Thanh Minh, mạng lớn thật đấy." Còn vị kia thì sao?

Do góc độ, nhìn nửa ngày cũng không nhận ra là ai.

Đúng là nghệ cao nhân to gan.

Trong hang động người đông thế mạnh, bên ngoài cộng cả Tô Nan mới có ba mống.

Thật sự đánh nhau, hươu chết về tay ai còn chưa biết được.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc thẳng người dậy hét lớn ra bên ngoài: "Cái con 'đàn ông' họ Tô kia, là cô ở bên ngoài hả?

Phải thì lộn một vòng tại chỗ xem nào, không phải thì cút sang một bên." Tô Nan sắp lạnh đến co giật rồi.

Vốn định nếu bên trong không ai lên tiếng thì sẽ xông bừa vào.

Không còn cách nào khác, bên ngoài thực sự quá lạnh.

Nếu không tìm được nơi tránh gió tuyết, cô ta rất dễ vì hạ thân nhiệt mà vĩnh viễn nằm lại nơi này.

Từ đằng xa cô ta đã phát hiện trong hang động thấp thoáng có ánh lửa.

Chương 980

Để xác nhận có người hay không, cô ta đi đến gần mới cố ý gọi mấy tiếng.

Không ngờ, giọng nói vọng ra từ bên trong lại là của tên Lâm "thiểu năng".

Tô Nan tức đến bốc hỏa.

Cô ta chống nạnh một tay, hoàn toàn mất hết hình tượng thục nữ mà chửi ầm lên: "Lâm lão nhị, có phải thằng đần độn nhà anh ở trong đó không?

Đừng nói nhảm nữa, bà đây sắp chết cóng rồi, mau đẩy tảng đá ra cho tôi vào." Tảng đá chặn từ bên trong.

Chỉ có người bên trong chủ động mở ra thì người bên ngoài mới vào được. "Con mụ giả trai kia, ba từ 'văn minh', 'tố chất', 'hình tượng', cô cũng nên dính dáng một tí đi chứ." Ngô Mặc ngoài miệng cà khịa Tô Nan, nhưng quay đầu lại nháy mắt với Hắc Nhãn Kính.

Hai người không vội không vàng, chậm rãi đẩy tảng đá lớn chặn cửa ra.

Vừa hé được một khe hở, Tô Nan đã không thể chờ đợi thêm mà lao vào.

Mục tiêu lao thẳng đến đống lửa.

Tốc độ cô ta quá nhanh, mang theo gió khiến ngọn lửa lay động dữ dội.

Lúc lướt qua Ngô Mặc, cô ta còn hung hăng trừng cậu một cái.

Tiểu Tứ Nguyệt theo sát phía sau.

So với Tô Nan, thái độ của hắn khách khí hơn nhiều.

Hắn tháo khăn che mặt xuống, chắp tay với Ngô Mặc, hơi cúi người chào một tiếng đầy cung kính: "Nhị gia, ngài không sao thì tốt quá." Ngô Mặc gật đầu, phất tay cho Tiểu Tứ Nguyệt đi vào.

Cậu lúc này chỉ muốn nhìn xem gương mặt thật của vị cuối cùng kia.

Một phút sau.

Người trong bóng tối cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt Ngô Mặc.

Chỉ thấy người đó mặc bộ tàng bào màu đen dày nặng truyền thống, bước đi vững chãi, bình thản bước qua tảng đá chắn đường.

Chiều cao hai mét mang lại cho người ta một cảm giác áp bức mãnh liệt.

Hắn lạnh lùng liếc nhìn Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính một cái.

Cả người như một cỗ máy vô cảm, trong ánh mắt không vương chút hơi ấm nào.

Hắn nhấc chân tiếp tục đi vào trong.

Ngô Mặc nhìn theo bóng lưng đối phương, mắt hơi híp lại.

Mẹ kiếp đúng là biết làm màu thật!

Có điều thằng nhãi này đụng trúng họng súng rồi.

Ông đây cái gì cũng kém, duy chỉ có khoản trị mấy thằng thích làm màu là giỏi nhất.

Hiện tại chưa rõ thân phận đối phương nên cậu không định ra tay ngay.

Huống hồ di chứng của Thuật Bạo Kích vẫn chưa hoàn toàn biến mất, sức lực cao lắm chỉ khôi phục được bảy phần thời kỳ đỉnh cao.

Hắc Nhãn Kính thì cực kỳ khó chịu.

Làm màu cũng được thôi, nhưng làm màu trước mặt tiểu tổ tông nhà mình?

Đúng là chán sống.

Ngón tay hắn khẽ cử động, đang định kiểm tra giá trị vũ lực của gã đàn ông kia.

Bàn tay phải bỗng bị Ngô Mặc nắm chặt lấy.

Hắc Nhãn Kính hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu quan sát kỹ biểu cảm của Ngô Mặc.

Theo hiểu biết của hắn về Ngô Mặc, tiểu gia hỏa này ghét nhất là loại người dở hơi này.

Không đánh cho đối phương sống dở chết dở đã là tổ tiên tên kia tích đức rồi.

Sao lại còn ngăn cản hắn ra tay?

Ngón giữa của hắn khẽ gãi gãi lòng bàn tay Ngô Mặc, khóe miệng hất về phía bóng lưng gã đàn ông, ý hỏi Ngô Mặc xử lý thế nào.

Ngô Mặc chỉ thấy lòng bàn tay ngứa ngáy.

Hận không thể lấy dao cạo cạo sạch lòng bàn tay hắn.

Xuất phát từ tâm lý báo thù, năm ngón tay cậu dùng sức bóp mạnh, nhất định phải cho Hắc Nhãn Kính một bài học.

Hắc Nhãn Kính không những không thấy xấu hổ mà còn lấy làm vinh hạnh, cười càng thêm đắc ý.

Ngô Mặc liếc thấy cảnh này, hận đến ngứa cả răng.

Lại dùng sức bóp thêm một cái, sau đó hất tay ra, trực tiếp ném người ở lại cửa, hừ một tiếng: "Hắc gia thể lực tốt đấy, phiền ngài lấp lại tảng đá nhé." "Được luôn." Hắc Nhãn Kính vái chào một cái, kéo dài giọng đáp: "Tiểu nhân tuân theo pháp chỉ của Nhị gia." Ngô Mặc đảo mắt, lười để ý đến cái tên thích gây sự chú ý này.

Lúc này Tô Nan và Tiểu Tứ Nguyệt đã sớm cởi áo khoác, ngồi bên đống lửa sưởi ấm.

Còn gã tàng nhân áo đen kia?

Hắn đi thẳng đến góc tối nhất phía đông, ngồi xuống đó nhắm mắt không nói lời nào.

Phảng phất như gió lạnh Himalaya đối với hắn chỉ là chuyện trẻ con.

Ngô Mặc nhìn cũng chẳng thèm nhìn đối phương, trực tiếp chen vào ngồi xuống cạnh Tô Nan: "Người anh em, mấy hôm nay đi đâu quỷ hỗn thế?

Trêu ghẹo bò Tây Tạng hay làm tiểu thiếp cho Tuyết Sơn Phi Hồ rồi?" Gặp lại đồng đội trong núi tuyết vốn là chuyện đáng mừng.

Nhưng Ngô Mặc vừa mở miệng, niềm vui sướng lập tức giảm đi một nửa.

Tô Nan cố nén giận.

Nội tâm liều mạng tự nhủ, tuyệt đối không được đấu khí với tên khốn nạn này.

Nếu không vừa tức vừa lạnh, rất dễ bị nội thương.

Cô ta không trả lời câu hỏi của Ngô Mặc ngay mà hỏi ngược lại: "Lâm nhị ngốc, các người làm sao thoát khỏi tuyết lở?" Nói xong quay đầu nhìn lướt qua những người khác trong động, nhíu mày: "Trên đường không thấy những người khác à?

Mấy người họ Trương kia cũng không thấy?" "Không thấy." Ngô Mặc lắc đầu, thuận tay từ sau lưng rút ra một bao thuốc, dùng miệng ngậm một điếu, châm lửa rít một hơi: "Theo tôi biết thì đám 'hải sản' kia mê mệt bò Tây Tạng rồi, chắc đang đuổi theo làm một mối tình xuyên chủng loài đấy." Tô Nan cạn lời.

Cô ta phát hiện ra một vấn đề.

Tên họ Lâm này là một kẻ hám tiền từ trong trứng nước.

Quen biết lâu như vậy, chỉ duy nhất lần đưa chi phiếu cho hắn là mới nghe được một câu tiếng người từ miệng hắn.

Tô Nan đảo mắt.

Cô ta không muốn tiếp tục nói nhảm với Ngô Mặc nữa.

Mồm miệng tên đàn ông này quá độc địa.

Lần nào cãi nhau với hắn, cuối cùng người tức điên lên luôn là cô ta.

Thật sự nghĩ không thông, bố mẹ kiểu gì mới sinh ra được nhân vật kỳ quái thế này?

Nghĩ lại cũng thấy hơi tò mò, lúc hắn sinh ra không làm bác sĩ y tá tức chết sao?

Lời này chỉ dám tính toán trong lòng.

Một khi nói ra, tên Lâm "nhị ngốc" chắc chắn sẽ điên cuồng trả thù cô ta.

Tô Nan đưa tay ra, cực kỳ tự nhiên rút một điếu thuốc từ túi Ngô Mặc.

Rít một hơi, chậm rãi kể lại những gì mình gặp phải.

Chuyện của cô ta cũng chẳng có gì lạ.

Chương 981

Chẳng qua lúc tuyết lở ập đến, cô ta may mắn tìm được một vị trí khuất gió.

Tiểu Tứ Nguyệt đi theo bên cạnh, hai người trốn một ngày một đêm.

Sau khi tuyết lở dừng lại, hai người phối hợp đào một đường hầm, quay trở lại mặt đất.

Cô ta nói rất ngắn gọn, không hề nhắc đến thân phận gã đàn ông áo đen và làm sao gặp được đối phương.

Ngược lại còn tiên phát chế nhân hỏi Ngô Mặc: "Lâm lão nhị, một nam hai nữ ngồi bên trái là ai thế?

Sao trong lòng còn ôm đứa bé?" Cô ta nhả một vòng khói về phía Ngô Mặc, cười khẩy: "Lâm lão nhị, bớt lấy cái văn 'giúp người làm niềm vui' ra để lòe tôi, người khác làm được, còn anh?" Nói rồi ngón tay chỉ xuống đất, vẻ mặt khinh thường: "Xì!" "Xì?" Ngô Mặc bắt lấy câu chuyện.

Liếc mắt đánh giá Tô Nan từ trên xuống dưới, khóe miệng từ từ nhếch lên một nụ cười xấu xa: "Con mụ giả trai này, cô coi như là thừa nhận rồi nhé, ông đây đã nói sớm là cô nam giả nữ trang, hôm nay tự mình nhận rồi chứ gì?" "Nói xem là tự mình động dao, hay là sang Thái Lan để người khác phẫu thuật cho?" Tô Nan không phải là người bốc đồng.

Nhưng từ "bình tĩnh" này hễ gặp Ngô Mặc là lập tức xảy ra phản ứng hóa học.

Phút chốc biến thành máu nóng dồn lên não.

Không chỉ vậy, tay chân cũng xuất hiện hiện tượng mất kiểm soát.

Trong đó có một triệu chứng rõ rệt nhất -- luôn muốn cầm dao chém chết đối phương.

Thấy Tô Nan tức đến đỏ mặt tía tai sắp trở mặt, Ngô Mặc cướp lời chuyển chủ đề: "Anh cả đừng nói anh hai, người anh em bên cạnh cô rốt cuộc là lai lịch thế nào?" Đúng là quân tử báo thù, một giây cũng trễ.

Cậu lại bồi thêm một câu phản kích: "Đừng nói với tôi đấy là bố cô nhé, ông đây không nhìn ra cô là 'con gái rượu', đi đâu cũng phải tha theo phụ huynh đấy." Tô Nan hít sâu một hơi.

Nội tâm liều mạng tự nhủ, ngàn vạn lần đừng tức giận, tức giận sẽ làm phụ nữ mau già.

Yêu cái đẹp là thiên tính của phụ nữ.

Cho dù là Tô Nan, loại phụ nữ có tính cách mạnh mẽ không thua kém đấng mày râu, cũng sẽ lo lắng vấn đề da dẻ.

Do cảm xúc quá kích động, nhất thời quên mất mình đang hút thuốc.

Bị khói thuốc làm sặc, cô ta ho sù sụ một tràng dữ dội.

Mấy anh em Ngô Tà nhìn nhau, âm thầm giơ ngón tay cái.

Không hổ là em trai mình.

Chỉ dăm ba câu đã có thể chọc người ta tức chết.

Nếu sống ở thời Tam Quốc, chắc chẳng đến lượt Gia Cát Lượng chọc tức Chu Du.

Trong lúc hai người ăn miếng trả miếng chém gió với nhau, một giọng nói lạnh băng từ phía sau truyền đến: "Đa Kiệt." Ngô Mặc quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy gã đàn ông đang ngồi xếp bằng nhắm mắt, lưng thẳng tắp, tay lần tràng hạt, miệng lẩm bẩm tụng kinh.

Ngô Mặc ném ánh mắt dò hỏi về phía Tô Nan.

Mắt Tô Nan chớp chớp mấy cái đầy khó hiểu, ho nhẹ một tiếng nói: "Tôi giới thiệu một chút, Đa Kiệt, cố vấn dự án khu vực Tạng của công ty An Tĩnh, trước đó vì một số việc nên không theo kịp đội ngũ, giờ xong việc rồi nên đặc biệt đuổi theo." "Đa Kiệt?" Oscar cau mày suy nghĩ hồi lâu.

Đột nhiên mở to mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Tô Nan, kinh hô: "Là Đa Kiệt đã một mình xông vào vùng không người nửa năm, chiến đấu với hơn hai mươi con sói đói, cuối cùng giết chết vua sói hoàn thành nhiệm vụ và rút lui an toàn đó sao?" "Ồ, thượng đế của tôi." Oscar vội vàng quay đầu nhìn lại, vẻ mặt cảm thán: "Đúng là một dũng sĩ vĩ đại." "Chỉ là." Gã lại chuyển ánh mắt về phía mặt Tô Nan, có chút khó hiểu và bất mãn: "Sao tôi không nhận được thông báo anh ta gia nhập dự án?

Tô tiểu thư, cô phải làm rõ một chuyện, tôi mới là người phụ trách chính của dự án này." "Cô lén lút giở trò sau lưng như vậy, có phải là hơi không tôn trọng tôi không?" Gã vốn định nói sẽ khiếu nại, nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt xuống.

Hiện giờ mình thân cô thế cô.

Tự nhiên chọc giận Tô Nan không phải là hành động sáng suốt.

Nhưng không nói gì thì lại có vẻ mình quá hèn nhát.

Dù sao cũng phải nói vài câu xã giao.

Để Tô Nan và mấy người kia biết, cho dù phía người Đức chỉ còn lại một mình gã, quyền sở hữu đội ngũ vẫn phải nằm trong tay gã. "Ngài Oscar, tôi nghĩ ngài có thể đã hiểu lầm." Trên mặt Tô Nan hiện lên một nụ cười, tiếng Đức lưu loát thốt ra: "Ngài Đa Kiệt không phải do tôi chủ động mời đến, mà là cấp trên sau khi đánh giá nhận định độ khó của dự án khá cao, sợ hai chúng ta không thể hoàn thành tốt nhiệm vụ, nên mới phái ngài Đa Kiệt đi cùng." "Ngài cũng biết đấy, bản thân ngài Đa Kiệt là người Tạng, quanh năm hoạt động ở khu vực Himalaya, vô cùng quen thuộc nơi này." "Anh ấy gia nhập đội ngũ đối với chúng ta chỉ có lợi chứ không có hại." Oscar im lặng không nói, trong lòng thầm cân nhắc lợi hại.

Ánh mắt vô tình liếc sang bên cạnh, bỗng nhiên giật mình tỉnh ngộ.

Đội ngũ của Lâm (Ngô Mặc) đông người.

Nhìn lại bên mình và Tô Nan, tính già tính non mới có bốn người.

Chênh lệch lực lượng quá lớn.

Tuy Lâm coi mình là bạn tốt, nhưng lòng phòng bị vẫn nên có.

Oscar nghĩ thông suốt, quyết định tạm thời không làm khó Tô Nan.

Những chuyện sau này gã đều ghi nhớ trong lòng, quay về sẽ cùng lúc báo cáo lên tổng bộ.

Ngô Mặc vẫn luôn dỏng tai lắng nghe.

Lén lút ra hiệu tay cho Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, hỏi bọn họ có từng nghe qua sự tích của người này không?

Còn Trương Khởi Linh?

Cậu dứt khoát bỏ qua luôn.

Không phải coi thường đối phương, mà là không tin tưởng trí nhớ của y.

Quá khứ của mình y còn chẳng nhớ nổi, trông mong y nhớ một người không quan trọng, chẳng phải là đùa sao?

Giải Ngữ Hoa nhanh chóng lục lọi ký ức.

Phàm là thông tin nhân vật có liên quan, đều lướt nhanh qua trong đầu một lượt.

Nghĩ suốt ba phút đồng hồ, không có bất kỳ thu hoạch nào.

Anh khẽ lắc đầu rất nhẹ.

Hắc Nhãn Kính cũng tương tự.

Tay phải nghịch dao găm, phảng phất như vô tình đáp lại bằng một động tác.

Ngô Mặc trong lòng đã rõ.

Chắc lại là nhân vật công ty Đức đào đâu ra đó.

Kẻ này thân thủ bất phàm, xem ra sau này làm việc phải cẩn thận hơn một chút.

Nói xong chuyện Đa Kiệt, Tô Nan rất không khách khí chỉ vào Tùng Tán Cán Bố nói: "Lâm lão nhị, chúng ta trước đó đã có thỏa thuận, bên anh tối đa mang mười người vào núi, bây giờ lòi ra thêm ba lớn một nhỏ, không cần giải thích một chút sao?" Tùng Tán Cán Bố là một bậc đế vương.

Khí độ hoàn toàn khác biệt với người thường.

Trên người Xích Tôn công chúa và Văn Thành công chúa cũng mang theo một tia sát khí.

Loại khí tức này, chỉ có người quanh năm suốt tháng sống trong hoàn cảnh nguy hiểm mới có thể cảm nhận được.

Tô Nan lúc đầu vào không thấy có gì khác biệt.

Nhưng ngồi một lúc, cơ thể ấm lại, cảm giác nhạy bén lại quay về trên người.

Giọng điệu chất vấn của Tô Nan với Ngô Mặc khiến Vương Bàn Tử trong lòng cực kỳ khó chịu.

Gã liếc xéo cô ta một cái, trong lòng thầm chửi.

Con mụ chết tiệt, trên đầu cô mọc thêm cọng hành à?

Không có việc gì làm sói đuôi to cái gì?

Huynh đệ của tao muốn mang ai thì mang, liên quan đ*ch gì đến nhà cô?

Gã càng nghĩ càng ngứa mắt Tô Nan.

Tròng mắt xoay chuyển, nước xấu dâng lên trong lòng.

Gã kéo tay Ngô Tà, lôi cậu ta đứng dậy đi đến bên cạnh Ngô Mặc, cúi người thái độ vô cùng cung kính: "Nhị gia, Tô tiểu thư đi đường vất vả, chúng ta có phải nên thể hiện chút tình địa chủ không nhỉ?" Ngô Tà nghe mà ngớ người.

Tên Bàn Tử chết tiệt này từ bao giờ lại tâm lý hiểu lòng người thế?

Chương 982

Ngày thường lười đến mức cởi giày cũng thấy tốn sức, hôm nay sao lại chủ động dâng tận cửa cho người ta sai bảo?

Âm mưu!

Tuyệt đối là có chuyện lạ.

Trong lòng Ngô Mặc cũng đặt dấu hỏi chấm.

Tính nết Bàn ca cậu lạ gì.

Đối với mấy anh em cậu thì hết lòng hết dạ, nếu không cậu cũng chẳng hiểu lầm gã.

Tưởng gã nam nữ ăn tất, có ý đồ bất chính với mình.

Nhưng đối với người ngoài?

Nói câu khó nghe, cho dù đối phương có chết trước mặt gã, gã cũng có thể không chút do dự bước qua.

Hiện tại tích cực ra mặt?

Chắc chắn chẳng có ý tốt.

Có điều chỉ cần mục tiêu không phải là mình, gã muốn chơi thế nào thì chơi.

Tô Nan nghiêng đầu nhìn Vương Bàn Tử, lại liếc xéo Ngô Mặc, cười khẩy một tiếng châm chọc: "Ây da Lâm nhị ngốc, thuộc hạ của anh xem ra còn hiểu lễ phép hơn anh đấy." Tục ngữ nói, lời hay khó khuyên quỷ đáng chết.

Tô Nan tự tìm đen đủi, Ngô Mặc nỡ lòng nào ngăn cản?

Cậu cố tình nhíu mày tỏ vẻ không vui, ngẩng đầu nhìn Vương Bàn

Tử, trong giọng nói pha lẫn chút quở trách: "Tô tiểu thư lại không phải bán thân bất toại hay liệt nửa người, cần đến lượt anh rảnh rỗi hiến ân cần à?" Cậu lén lút nháy mắt với Vương Bàn Tử, nghiêm túc nói hươu nói vượn: "Anh đẹp trai như thế, ngộ nhỡ Tô tiểu thư chấm anh thì làm thế nào?

Chẳng lẽ Nhị gia lại phải nén đau thương nhường anh cho đối phương?" "Lâm nhị ngốc." Phổi Tô Nan sắp nổ tung rồi.

Ai bán thân bất toại với liệt nửa người?

Ai mắt mũi kèm nhèm mà đi thích cái đầu to tròn như đầu heo này?

Lời còn chưa nói hết, đã bị Ngô Mặc phất tay chặn lại: "Được rồi, đừng giải thích nữa, thuộc hạ của tôi nói không sai, cô bận rộn cả đêm rồi, ăn chút đồ nóng, nghỉ ngơi nhiều một chút, sáng mai chúng ta còn lên đường." Trong lúc nói chuyện, Ngô Mặc lại nháy mắt với Ngô Tà: "Tiểu Ngô tử, hai người các cậu đi kiếm chút đồ ăn và nước nóng, đơn giản thôi là được, đừng có phiền phức quá." "Tiểu Ngô tử?" Đôi lông mày thanh tú của Tô Nan nhướn lên, đánh giá Ngô Tà không chớp mắt: "Tôi nhớ người này không phải tên là Lâm Ba sao?

Sao lại biến thành Tiểu Ngô tử rồi?" Ngô Mặc trong lòng kêu khổ thấu trời.

Mấy anh em tụ tập một chỗ gọi bừa quen mồm rồi, nhất thời quên mất biệt danh đặt cho ông anh.

Chỉ là không ngờ, Tô Nan đến tên của một nhân vật không đáng chú ý cũng nhớ rõ ràng như vậy.

Ngô Mặc hiện giờ tố chất tâm lý cực kỳ mạnh mẽ.

Đối mặt với bất kỳ sự nghi ngờ nào cũng có thể mặt không đổi sắc mà chém gió phần phật.

Chỉ thấy cậu thần sắc vô cùng bình tĩnh, "ừ" một tiếng, cố tỏ ra lơ đễnh giải thích: "Cái con mụ giả trai này trí nhớ cũng tốt đấy, chỉ là có lẽ cô hơi hiểu lầm, Lâm Ba tên đầy đủ là Lâm Ba Ngô, lấy họ cha mẹ tạo thành." "Bố cậu ta họ Lâm, mẹ họ Ba, nhưng gọi Lâm Ba nghe hơi khó nghe, giống như một cơ quan nào đó trong cơ thể, thế là lại thêm chữ Ngô ở phía sau, biểu đạt ý tứ cái 'hạch bạch huyết' gì đó cũng không thèm để ý." Cậu giải thích mà ngay cả bản nháp cũng không cần soạn.

Nói đến mức khiến người ta rất khó nghi ngờ là giả.

Ngô Tà có ý định bóp chết thằng em trai.

Bố ai họ Lâm?

Mẹ ai họ Ba?

Mày có dám về nhà nói trước mặt cha mẹ không?

Nhị lão không đánh mày tàn phế, anh mày theo họ mày.

Tô Nan chỉ nghi ngờ một câu, không ngờ Ngô Mặc đưa ra cả đống giải thích.

Nếu là người khác nói nhiều như vậy, rất dễ khiến Tô Nan nghi ngờ.

Dù sao chỉ có kẻ chột dạ mới liều mạng tìm cớ che giấu sự thật.

Nhưng đối với Ngô Mặc, cô ta lại không nghĩ nhiều thế.

Tên khốn này không đánh rắm cũng phải nhai ba miếng, có mồm không nói chẳng phải là có lỗi với cái miệng sao?

Phải nói là nói nhiều cũng có cái lợi.

Giống như Ngô Mặc thế này, chẳng phải đã che giấu lỗ hổng một cách hoàn hảo sao?

Thấy Tô Nan không truy hỏi nữa, Ngô Mặc lập tức xua tay, ra hiệu cho Vương Bàn Tử và Ngô Tà mau chóng đi làm việc chính.

Vương Bàn Tử cười chất phác, xoay người kéo Ngô Tà đi ra ngoài.

Trong động có tiếng vang, Ngô Tà không dám nói gì.

Theo Vương Bàn Tử dùng sức đẩy tảng đá ra một khe hở, xách theo chậu nước gấp gọn đi ra khỏi hang.

Gió lạnh buốt giá thổi khiến người ta run cầm cập.

Ngô Tà lạnh đến mức vừa dậm chân vừa xoa tay: "Tên Bàn Tử chết tiệt, anh giở trò quỷ gì thế?

Hai chúng ta ăn no rửng mỡ à?

Đống lửa đang yên đang lành không ngồi, chạy ra đây phục vụ người khác?" Cậu đang nói thì trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

Lập tức mở to mắt, chỉ vào Vương Bàn Tử vẻ mặt không thể tin nổi nói: "Vãi chưởng, không phải anh có ý đồ gì đen tối đấy chứ?

Đừng nói với Tiểu gia là anh chấm cái cô họ Tô kia rồi nhé?" "Xàm xí cái con mẹ cậu." Vương Bàn Tử cúi xuống bốc một nắm tuyết ném thẳng vào người Ngô Tà, hạ thấp giọng chửi: "Trong lòng Bàn gia chỉ có Vân Thải, người khác ai cũng không lọt mắt xanh đâu nhé." Gã nhổ toẹt xuống đất, khinh thường nói: "Vân Thải ngây thơ đơn thuần, con mụ họ Tô kia so được với cô ấy à?

Cả người đúng chuẩn một con rắn độc." "Thế sao anh còn chủ động giúp cô ta đun nước nóng?" Ngô Tà vô cùng khó hiểu, lên tiếng tố cáo: "Tôi bảo anh đun cho tôi chậu nước rửa chân anh còn không chịu, giờ lại chủ động đi giúp người khác, trách sao tôi nghi ngờ được chứ?" Vương Bàn Tử cười xấu xa mấy tiếng hắc hắc: "Cậu thì hiểu cái đếch gì, nhìn lão tử thao tác là hiểu ngay." "Tôi cũng muốn xem xem anh giở trò gì?" Ngô Tà khoanh tay đứng bên cạnh, lẳng lặng quan sát màn trình diễn của Vương Bàn Tử.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử từ trong túi áo lông vũ rút ra hai cái vật cứng ngắc.

Sau đó đem đồ vật chà xát qua lại trên đống tuyết trắng tinh, lật qua lật lại chà đạp hồi lâu. "Tên Bàn Tử chết tiệt, anh cầm cái gì thế?" Ngô Tà tò mò cực độ, ghé sát vào nhìn kỹ hồi lâu.

Khi cậu nhìn rõ vật trong tay Vương Bàn Tử là gì, khóe mắt khóe miệng giật liên hồi: "Tên Bàn Tử chết tiệt, anh đang giặt tất đấy à?" "Hắc hắc, cái này gọi là mặc kệ nó gian hoạt quỷ quái, cũng phải uống nước rửa chân của lão tử." Vương Bàn Tử lại dùng sức nhào nặn thêm mấy cái, sau đó hốt hết đống tuyết trên mặt đất bỏ vào trong chậu.

Nháy mắt với Ngô Tà: "Tiểu Ngô tử, cậu còn trẻ, còn phải học nhiều." Ngô Tà tưởng tượng cảnh Tô Nan bưng nồi uống nước tất thối của Vương Bàn Tử, cảm thấy dạ dày cuộn trào, rất muốn nôn mửa.

Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy rất hả giận.

Tô Nan cái cô ả này luôn tỏ ra hống hách, động một tí là làm khó Tiểu Mặc, quả thực không phải thứ tốt lành gì.

Bàn Tử tặng cho cô ta chút đồ uống đặc biệt, cũng là cô ta đáng đời, đáng được nhận.

Vương Bàn Tử không dám ở bên ngoài quá lâu.

Lấy chút nước tuyết mà tốn quá nhiều thời gian, rõ ràng là có quỷ.

Gã bưng chậu cùng Ngô Tà chen lại vào trong động.

Phân phó Ngô Tà lấp tảng đá lại, còn mình thì bưng cái chậu đi đến bên đống lửa làm tan nước tuyết.

Lửa đốt cành cây phát ra tiếng lách tách.

Vương Bàn Tử giống như tiểu đồng tử của Thái Thượng Lão Quân, chăm chú nhìn chậu nước tuyết kia vô cùng nghiêm túc.

Nước tuyết từ từ tan ra, bên trong thỉnh thoảng nổi lên một ít tạp chất nhỏ.

Vương Bàn Tử liếc mắt nhìn trái ngó phải.

Thừa dịp không ai chú ý đến mình, lập tức bẻ vụn lương khô nén trong tay, ném tất cả vào.

Đây đối với gã đã là giới hạn rồi.

Nếu không phải vì để làm ghê tởm mấy người Tô Nan, gã ngay cả nước bọt cũng không nỡ nhổ một bãi.

Phải biết rằng ở vùng không người Himalaya, thức ăn chính là mạng sống, sao có thể tùy ý lãng phí?

Lương khô nén gặp nước nóng trước tiên là nở ra, sau đó tan chảy toàn bộ, trong nháy mắt biến thành một nồi cháo sền sệt.

Tạp chất bên trong hòa lẫn với lương khô nén, căn bản nhìn không ra.

Chương 983

Chỉ không biết lúc Tô Nan uống, có thể cảm nhận được mùi "dưa chuột muối" hay không?

Đầu bên kia.

Tô Nan bám riết lấy Ngô Mặc, sống chết muốn thăm dò thân phận mấy người Tùng Tán Cán Bố.

Tùng Tán Cán Bố mang lại cho cô ta cảm giác uy hiếp rất mạnh, không hề thua kém Đa Kiệt.

Loại đàn ông không rõ thân phận này đi theo trong đội ngũ, quả thực là một mối đe dọa tiềm ẩn.

Hai người phụ nữ kia cũng không phải nhân vật đơn giản.

Xem ra Lâm lão nhị đã chừa lại hậu thủ.

Ngô Mặc ném một cành cây vào đống lửa, lơ đễnh nói: "Tiểu Tô tử, quy tắc là chết, người là sống, cô đều có thể mang theo một ông bố, sao tôi lại không thể mang theo mấy người thân thích chứ?" "Thân thích?" Tô Nan cười vì tức, "Lâm lão nhị, anh tưởng tôi ngu thật à?

Bọn họ là người Tạng, anh là người Hán, đâu ra quan hệ thân thích?" "Năm mươi sáu dân tộc là một nhà." Ngô Mặc vừa nói vừa khẽ ngâm nga: "Năm mươi sáu dân tộc, la la la, năm mươi sáu bông hoa đều nở hết nhà tao." Mấy năm đầu cậu hát đã khó nghe.

Nếu không A Ninh cũng sẽ không xuất hiện bóng ma tâm lý nghiêm trọng.

Hiện giờ cổ họng bị thương hỏng rồi.

Nói chuyện đều là giọng từ tính, càng đừng nhắc tới hát hò.

Chưa nói đến giai điệu lệch tông, quá đáng hơn là ngay cả lời bài hát cũng bị sửa đến mức hoàn toàn thay đổi.

Đoạn trầm thì như mài ghế xuống sàn, đoạn cao thì như móng tay cào bảng đen.

Đoạn bình ổn thì nghe như tiếng máy khoan điện.

Quỷ khóc sói gào cũng không đủ để hình dung độ khó nghe.

Tô Nan không kìm được mà bịt lỗ tai lại, nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt phức tạp khó tả.

Lực sát thương của tiếng hát không chỉ nhắm vào Tô Nan.

Đa Kiệt đang ngồi dựa vào góc tường cũng phải dừng động tác trên tay, ngẩng đầu nhìn về phía này một cái.

Vương Bàn Tử vừa chuẩn bị đổi vị trí cái nồi.

Nghe tiếng hát của Ngô Mặc, tay run một cái suýt nữa úp nồi xuống đất.

Biểu cảm của mấy anh em còn lại cũng là một lời khó nói hết.

Bọn họ không phải không thương xót Ngô Mặc, chỉ là lúc cổ họng thằng nhóc này chưa hỏng thì hát cũng khó nghe y như vậy.

Ngô Mặc mặc kệ người khác sống chết, giải tỏa cảm xúc trong lòng một chút.

Hát xong một bài, cả người trên dưới như được đả thông kinh mạch, cảm thấy chỗ nào cũng thoải mái. "Được rồi, không chém gió với cô nữa." Cậu vô cùng đại lượng xua tay, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, nói: "Tôi đúng là không lừa cô đâu, bọn họ xác thực là họ hàng của tôi, người phụ nữ bế đứa bé kia là đại tỷ tôi, người nam là anh rể tôi, còn vị nữ sĩ kia à?" Cậu chỉ tay về phía Văn Thành công chúa, hơi dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Là nhị tỷ tôi." Trong lúc nói chuyện, ánh mắt phảng phất như vô tình liếc về phía Trương Khởi Linh, nháy mắt với y một cái.

Tay Trương Khởi Linh cứng đờ.

Tô Nan căn bản không tin cách nói của Ngô Mặc, hỏi vặn lại: "Sao họ lại xuất hiện ở đây?

Lúc đội ngũ bắt đầu sao không tập hợp cùng chúng ta?" "Tiểu Tô tử, thế giới này không phải chỉ có công ty An Tĩnh là có tiền." Giọng điệu Ngô Mặc có chút cứng rắn: "Họ hàng nhà tôi muốn đi đâu, cũng không cần phải báo cáo trước với các người." "Xuất phát từ quan hệ hợp tác, tôi chỉ có thể nói với cô một câu, anh rể tôi bọn họ là người Tạng, quanh năm sinh sống ở khu vực Himalaya, lần này vì cân nhắc an toàn nên đặc biệt liên hệ với bọn họ." Ngô Mặc bê nguyên văn cách giải thích của Tô Nan lúc nãy, sau đó truyền trả ngược lại.

Không phải là bịa chuyện lung tung sao?

Anh cả đừng nói anh hai.

Cô làm mùng một, ông đây làm hôm rằm.

Tô Nan trừng mắt nhìn chằm chằm Ngô Mặc, muốn tìm ra sơ hở trong đó.

Ngô Mặc còn ngán cái này à?

Cô đừng nói là nhìn tôi, cho dù móc mắt dán lên mặt tôi, tôi cũng vẫn cứ trơ ra đấy thôi.

Cuộc nói chuyện vô cùng không vui vẻ, nhưng Tô Nan lại chẳng làm gì được Ngô Mặc.

Công ty thông qua miệng Đa Kiệt, lại truyền đạt tin tức mới cho cô ta.

Bất kể thế nào, nhất định phải giữ chân tên họ Lâm này.

Hắn là nhân vật then chốt để dự án thành công. "Nào nào nào, Tô tiểu thư, uống ngụm đồ nóng trước đi." Vương Bàn Tử bưng nồi nhôm chen vào một câu: "Tôi thả lương khô nén vị hành hoa, khẩu cảm không tồi đâu, cô nếm thử xem." Tô Nan đi bộ liên tục hơn mười tiếng đồng hồ, sớm đã đói meo mốc, bụng đánh trống liên hồi.

Mùi thơm của lương khô nén nóng hổi xộc vào mũi.

Trong nháy mắt câu hết cảm giác đói khát của cô ta ra.

Cô ta quyết định tạm thời không chấp nhặt với Ngô Mặc.

Còn mấy người kia rốt cuộc lai lịch thế nào?

Sau này còn khối thời gian tìm hiểu.

Tô Nan nhận lấy cái nồi trong tay Vương Bàn Tử, mặt lộ vẻ tươi cười: "Đa tạ, các hạ có mắt nhìn như vậy mà đi theo bên cạnh Lâm lão nhị thì tiếc quá, công ty chúng tôi thiếu các loại nhân tài, anh nếu muốn..." Lời chưa nói hết, Ngô Mặc đã cười lạnh nói: "Ăn cũng không chặn nổi miệng cô à, cô mà không ăn thì bưng qua đây cho ông làm bữa khuya." "Nằm mơ." Tô Nan rụt người lại, hừ một tiếng: "Tôi chỉ là cung cấp cho người khác điều kiện tốt hơn thôi, có bản lĩnh thì anh tăng lương cho người ta đi." "Đừng nói nhảm nữa, mau ăn cám lợn đi." Ngô Mặc buông một câu, xoay người đi đến góc tường, chui thẳng vào túi ngủ không thèm để ý đến chuyện bên ngoài nữa.

Những người khác cũng không để ý đến Tô Nan nữa.

Hút thuốc thì hút thuốc, đi ngủ thì đi ngủ.

Vương Bàn Tử để không gây chú ý, nằm trong túi ngủ, mắt lén lút liếc về phía Tô Nan.

Thấy cô ta và Tiểu Tứ Nguyệt ăn sạch sành sanh một nồi cháo, suýt chút nữa thì cười vỡ bụng.

Sau đó mới an tâm nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Một giấc ngủ đến tám giờ sáng hôm sau.

Bão tuyết đã dừng, chỉ là sắc trời vẫn còn hơi âm u.

Tô Nan đề nghị tranh thủ thời gian lên đường.

Lần tuyết lở trước đã làm chậm trễ một ít thời gian.

Tiếp tục kéo dài nữa rất dễ bỏ lỡ thời gian vàng.

Ngô Mặc và Lâm Phong nhìn nhau, nhún vai: "Không thành vấn đề, chỉ là tiếp theo chúng ta nên đi về hướng nào?" Cậu không muốn lộ ra chuyện mình nắm giữ bản đồ lộ tuyến.

Tâm tư Tô Nan quá nhiều.

Một khi biết trong tay cậu có bản đồ, chắc chắn sẽ sinh ra càng nhiều nghi ngờ.

Tô Nan nhìn thoáng qua Đa Kiệt, trầm giọng nói: "Ngài Đa Kiệt quen thuộc địa hình, tiếp theo sẽ do anh ấy dẫn đường, chúng ta chỉ cần đi theo là được." Ngô Mặc bĩu môi, phản bác một câu: "Nói nghe hay nhỉ, hắn mà rơi xuống mương chẳng lẽ bọn tôi cũng nhảy theo à?" "Anh không cần nhảy, bởi vì tôi sẽ không rơi xuống mương." Giọng Đa Kiệt lạnh như băng hàn ngoài động, nhìn Ngô Mặc với ánh mắt không vương chút hơi ấm.

Phảng phất như cậu chỉ là một người không quan trọng, căn bản không đáng để hắn tốn nhiều tâm tư.

Tuyết trắng xóa một màu, nhìn mãi không thấy điểm cuối.

Nhìn ngọn núi cao chọc trời phía xa, Ngô Mặc không nhịn được khẽ thở dài.

Mẹ nó chứ.

Đến mùa quýt nào mới đi tới đích đây?

Tục ngữ nói nhìn núi làm ngựa chạy chết.

Nhưng đi trong núi tuyết đâu chỉ đơn giản là chạy chết ngựa.

Ném cái con vương bát ngàn năm vào núi tuyết, chưa chắc cả đời nó đã bò tới nơi được.

Hắn xoa xoa tay, thầm oán trách hệ thống.

Bao nhiêu tiểu thế giới, sao cứ phải ném ông đây vào chỗ này?

Thế giới Đạo Mộ kích thích thật đấy.

Chương 984

Nhưng nằm ở nhà đếm tiền cũng sướng mà!

Hắn chẳng có lý tưởng vĩ đại thay đổi trời đất gì cả, chỉ muốn vui vẻ qua cả đời.

Đừng cười hắn không cầu tiến.

Cầu tiến là phải trả giá đấy.

Ngô Mặc đang suy nghĩ lung tung, vai bị người ta vỗ một cái, ngay sau đó một điếu thuốc đã châm lửa xuất hiện trước mắt. "Cảm ơn." Ngô Mặc nhận lấy điếu thuốc từ tay Hắc Nhãn Kính, rít một hơi thật sảng khoái.

Khói thuốc men theo khoang miệng đi vào cơ thể, lượn một vòng rồi quay trở về với thiên nhiên.

Liên tục lặp lại mấy lần, Ngô Mặc cảm thấy phiền muộn trong lòng tan đi không ít.

Lại nhìn về phía ngọn núi xa xa, bỗng nhiên cảm thấy nhìn kỹ cũng khá đẹp, trong lòng có chút muốn hát vang một bài. "Đang nghĩ gì thế?

Biểu cảm nghiêm túc vậy?" Hắc Nhãn Kính quan sát Ngô Mặc hồi lâu.

Thấy hắn thi thoảng ngẩng đầu nhìn về phía xa, lúc thì nhíu mày lúc lại nắm tay.

Nhất thời có chút lo lắng.

Đặc biệt vượt qua nhóm Trương Khởi Linh, đi tới bên cạnh Ngô Mặc hỏi thăm.

Ngô Mặc tay phải kẹp thuốc, tay trái chỉ về phía năm ngọn núi phía trước, nhíu mày nói: "Nhìn giống Ngũ Chỉ Sơn không?

Vừa nãy trong tích tắc, tôi còn nghi ngờ mình là Tôn Ngộ Không sau khi đại náo thiên cung, cuối cùng bị năm ngọn núi đè chết dí." "Đường đi lấy kinh gian nan quá, trong lòng tôi bức bối, thật muốn hát một bài để xả cảm xúc." "Vừa nãy đang tính xem hát bài gì thì hợp?" Hắn tuyệt đối không nhắc đến chuyện hệ thống, cũng không nói là do muốn lười biếng nên mới sinh ra cảm giác sầu muộn.

Hắc Nhãn Kính trầm mặc.

Hắn thương Ngô Mặc là thật, sủng cậu cũng là thật.

Nhưng có vô lương tâm đến đâu cũng phải thừa nhận một sự thật, tiểu tổ tông này hát quá mẹ nó khó nghe.

Bản thân có thể bồi hắn làm loạn, có thể bồi hắn đi khắp nơi quậy phá.

Duy chỉ có đi KTV hát hò, thật sự là hơi run.

Hắc Nhãn Kính lần đầu tiên cảm thấy hơi tiếc nuối.

Sao mình lại đen đủi chỉ bị hỏng mắt nhỉ?

Nếu mà tai điếc luôn, chẳng phải đỡ phải xoắn xuýt thế này sao? "Này, tôi nói chuyện với anh đấy?" Ngô Mặc thấy Hắc Nhãn Kính nửa ngày không nói gì, gác thẳng cánh tay lên vai hắn, giọng hơi chút tủi thân: "Anh nói thật đi, tôi hát khó nghe thế thật à?" Người ngũ âm không đầy đủ lại cực độ tự tin, sẽ không bao giờ cảm thấy mình hát khó nghe.

Ngô Mặc vốn dĩ kiên định và tự tin như thế.

Chỉ là hết lần này đến lần khác bị phản ứng của mọi người làm cho hơi hoang mang.

Hắn biết rõ trình độ âm nhạc của Hắc Nhãn Kính rất cao.

Chuẩn bị từ miệng hắn nghe được một lời nhận xét chân thực.

Dù sao đi bộ mấy tiếng rồi, đứng tại chỗ một lát coi như giải lao.

Các cụ nói rất hay, chết đạo hữu chứ không chết bần đạo.

Đón lấy ánh mắt dò hỏi của Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính quả đoán phản ứng: "Nhị gia, tôi học nhạc phương Tây, cậu lại giỏi nhạc truyền thống, hai cái này không cùng hệ thống nên khó nhận xét lắm." Nói đoạn, hắn hất cằm về phía Giải Ngữ Hoa phía trước, ghé sát Ngô Mặc cố ý hạ thấp giọng nói: "Hoa gia học hát từ nhỏ, là chuyên gia mảng này, hay là gọi cậu ấy lại hỏi thử xem, ngài thấy sao?" Giải Ngữ Hoa dường như có cảm ứng.

Bước chân hơi khựng lại, rồi lại sải bước đi tiếp.

Có người ngoài ở đây, rất nhiều chuyện cần phải chú ý.

Không thể giống như trước kia tùy ý nói chuyện, tùy ý hành động.

Ít nhất hỏa kế phải có dáng vẻ của hỏa kế.

Mọi việc đều phải đi trước tiên phong.

Đây gọi là quy củ. "Hoa ca?" Ngô Mặc rít mạnh hai hơi, thuận tay búng đầu lọc vào đống tuyết, xoa cằm hơi nghi hoặc: "Hoa ca hát hí khúc, có nghe nhạc pop đâu, tôi hỏi anh ấy có tác dụng cóc gì?" "Thôi bỏ đi, không hỏi nữa." Hắn phất tay vẻ mất kiên nhẫn: "Đàn ông phải tự tin, người khác thấy hay hay dở không liên quan đến ông đây, tôi thích nghe là được." "Đợi xong việc, tôi mời anh đi KTV bao đêm." Hắc Nhãn Kính trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, mười phần trái lương tâm nói: "Chỉ cần Nhị gia hát vui, bồi mấy đêm cũng không thành vấn đề." Miệng nói thì hay, trong lòng thầm đánh trống.

Trong đầu thì không ngừng tính toán.

Hay là ra ngoài nhận mấy vụ làm ăn, trốn cái hoạt động này đi nhỉ?

Ngô Mặc đâu biết tâm tư Hắc Nhãn Kính?

Thấy hắn đồng ý sảng khoái, bản thân cũng thấy thư thái hơn nhiều.

Tay phải kéo cánh tay Hắc Nhãn Kính, cười ha hả nói: "Quyết định thế nhé, đi thôi, đừng tụt lại xa quá." Trong núi tuyết muốn tăng tốc độ, khó như lên trời.

Đi đi dừng dừng, lại nhặt được mấy người mất tích.

Thật sự là quá may mắn, trong đó có hai hỏa kế mà Ngô Mặc mang theo và Lê Nhất Minh.

Hỏa kế thân thủ không tệ, Lê Nhất Minh lại quanh năm đi lại nơi hoang dã.

Tổ hợp ba người cứ thế mà sống sót qua kiếp nạn trâu đầu ngựa mặt.

Chỉ có điều trên người ít nhiều đều mang theo thương tích.

Ngô Mặc và Lâm Phong nhìn nhau, coi như bỏ được tảng đá trong lòng xuống. "Lão nhị, thật sự để nó tiếp tục đi theo à?" "Mày thấy khuyên được nó không?" "Thôi." Lâm Phong có chút bất lực: "Tuy nó là ân nhân cứu mạng của bố mày, nhưng lời hay khó khuyên con quỷ đáng chết, nó đã sống chết muốn đi theo, tao cũng không cản nữa." "Con trai, tao cứ thấy có gì đó sai sai?" Ngô Mặc liếc nhìn Lê Nhất Minh, ý vị thâm trường nói: "Nó sống sót thật sự chỉ dựa vào vận may à?" Lâm Phong nhíu mày: "Cẩu Khiếu gia?" Ngô Mặc nhún vai: "Chắc không phải Tiểu Cường gia đâu nhỉ?" Hai người nhìn nhau, đồng thời âm thầm quyết định, trọng điểm quan sát Lê Nhất Minh.

Đội của Ngô Mặc và Tô Nan đều có người quay lại, duy chỉ không thấy người nhà họ Trương.

Mọi người trong lòng thầm lo lắng, ngoài đề phòng ra thì không có quá nhiều lo âu.

Người ngoài đều có thể tránh được tuyết lở, người Trương gia thân thủ cực tốt, không thể nào không tránh được.

Bọn họ đến giờ vẫn chưa xuất hiện, chỉ có hai khả năng.

Một là lạc đường.

Hai là, phía sau có hành động.

Mang theo sự nghi ngờ, hai đội nhân mã gần hai mươi người, đi thẳng đến gần một hẻm núi.

Hai bên vách núi như hai thanh kiếm sắc, mũi kiếm thẳng tắp chọc lên trời xanh.

Phía dưới là một lối đi dài hun hút.

Rộng chưa đến hai mét, dài không biết bao xa.

Chiếu theo binh thư mà nói, chỗ này tuyệt đối là nơi tốt để phục kích.

Chỉ cần có người tiến vào hẻm núi.

Trước sau giáp kích, bên trên ra tay, bất kể bao nhiêu người ngựa đều có thể khiến bọn họ bỏ mạng tại đây.

Tô Nan vô cùng cẩn thận.

Ngẩng đầu nhìn lên hai bên hồi lâu, muốn xác nhận xem bên trên có người mai phục hay không?

Đa Kiệt sải bước đi về phía trước, đi qua Tô Nan lạnh lùng ném lại một câu: "Không sao, có thể tiến lên." "Vậy thì tốt." Tô Nan gật đầu, vừa chuẩn bị cất bước đi theo, cổ áo phía sau đã bị Ngô Mặc túm chặt.

Cô ta tức giận quay người gạt tay Ngô Mặc, mở miệng mắng: "Lâm nhị ngốc, anh bị bệnh à?" "Nói tiếng người." Ngô Mặc buông cổ áo Tô Nan ra, trở tay vỗ mạnh vào gáy cô ta một cái.

Tô Nan quay người.

Một cú đá hiểm hóc nhằm thẳng hạ bộ Ngô Mặc.

Còn không đánh trả?

Chương 985

Cô ta sắp uất ức đến chết rồi.

Ngô Mặc đã sớm đề phòng, bước chân sang phải né tránh đòn tấn công.

Trên mặt lộ ra biểu cảm vô tội, chỉ trích: "Con mụ này, đã nói là hợp tác đoàn đội, sao cô lại gà nhà đá nhau?" Tô Nan một đòn không trúng, cũng không tiếp tục ra tay.

Cô ta đứng tại chỗ trừng mắt nhìn Ngô Mặc, hừ lạnh một tiếng: "Lâm nhị ngốc, anh có thể đứng đắn một chút được không?

Đều là lúc nào rồi, còn đùa giỡn?" "Giỡn cái rắm." Ngô Mặc trợn trắng mắt, không vui nói: "Cô tin tưởng Đa Kiệt, nhưng tôi đếch tin, tình hình phía trước không rõ ràng, mạo muội xông vào tôi không yên tâm." Tô Nan trầm mặc một lát, khẽ thở dài nói: "Nói ra suy nghĩ của anh đi." Ngô Mặc chẳng khách khí chút nào: "Cô ở lại đi cùng bọn tôi, những người còn lại đi tiên phong." "Lâm, tôi..." Oscar ở bên cạnh nghe hiểu, biểu cảm có chút quái dị, dùng giọng phổ thông lơ lớ kiểu Đức vội vàng nói: "Chúng ta là bạn bè, chi bằng để Tô tiểu thư đi trước, tôi ở lại phía sau nói chuyện với cậu thế nào?" Không ai là kẻ ngốc.

Ai nguyện ý làm chuột bạch đi dò đường phía trước chứ?

Huống hồ gã cũng không tin tưởng Đa Kiệt lắm.

Mọi người đều không cùng một tổ dự án, ai biết danh tiếng đối phương có phải chém gió ra không?

Oscar có tâm tư riêng.

Đối với đối thủ cạnh tranh cùng công ty, nội tâm gã luôn giữ cảnh giác cao độ.

Ngô Mặc không nói gì.

Hắn trừng mắt nhìn chằm chằm Tô Nan, muốn phán đoán xem trong đó có trá hay không?

Tục ngữ nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn.

Cho dù được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong một số tình huống đồng tử cũng sẽ xuất hiện biến hóa nhỏ. "Được, tôi không thành vấn đề." Tô Nan không do dự, quả đoán đồng ý.

Hai người ăn nhịp với nhau.

Nhanh chóng quyết định phương án hành động tiếp theo, đồng thời rất ăn ý lờ đi Oscar. "Lâm, Tô, tôi..." Oscar không cam lòng, muốn tiếp tục giãy giụa một phen.

Nại hà tình thế không bằng người, cuối cùng chỉ có thể nhận mệnh đi ở nhóm đầu tiên.

Cẩn thận không bao giờ thừa.

Ngô Mặc cẩn thận như vậy, cũng là để bảo vệ an toàn cho anh em.

Một đoàn người men theo lối đi hẹp dài tiến về phía trước.

Không biết đi bao lâu, mắt thấy sắp rời khỏi hẻm núi thì phía trước đột nhiên truyền đến một tràng tiếng súng. "Mẹ kiếp, thằng ngu nào nổ súng thế?" Vương Bàn Tử kinh hãi suýt nhảy dựng lên, gầm thét: "Đây chẳng phải là đưa cổ vào dưới dao chém, tự mình tìm chết sao?" Lời còn chưa dứt, vách núi hai bên truyền đến tiếng ầm ầm.

Mọi người kinh hãi.

Ngẩng đầu nhìn lên trên, sắc mặt lập tức đại biến.

Chịu ảnh hưởng của tiếng súng, tuyết lở lại xuất hiện. "Chạy mau!" Ngô Mặc gào lên một tiếng.

Tay trái kéo Ngô Tà, tay phải túm Vương Bàn Tử, dùng hết sức bình sinh mà chạy về phía trước.

Còn những người khác?

Ngô Mặc tin chắc bỏ chạy thì không thành vấn đề.

Hắn vừa chạy vừa chửi thầm trong lòng Đa Kiệt làm màu không đáng tin.

Ra vẻ đạo mạo, đúng là thằng làm màu.

Không phải nói không sao à?

Không phải dẫn đầu đi trước à?

Tiếng súng là thế nào?

Chỉ cần không phải não tàn thì nên rõ ràng, nổ súng trong hẻm núi với tự sát có gì khác nhau không?

Cuồng bôn trong tuyết, chân dài cao ráo quả thực chiếm ưu thế.

Một bước bằng người khác bước bước rưỡi.

Nếu không phải kéo theo hai cái 'bình dầu', với tốc độ của hắn đã sớm lao lên đầu tiên rồi.

Tiếng ầm ầm không dứt bên tai.

Muốn sống sót chỉ có thể tranh thủ từng giây từng phút chạy về phía trước.

May mà lối ra ngay phía trước không xa, chỉ cần cố sức thêm chút nữa lao ra khỏi hẻm núi là có thể giữ được mạng.

Bất kể phía trước xảy ra chuyện gì, vẫn tốt hơn nhiều so với việc bị tuyết đè chết.

Một đoàn người dốc toàn lực chạy trốn, cuối cùng vào khoảnh khắc cuối cùng cũng chạy thắng tử thần.

Tuy nhiên còn chưa đợi bọn họ thở lấy hơi, một vòng chiến đấu mới lại nổ ra.

Bảy tám con sói trắng to như con bê, trong mắt lóe lên hung quang, há cái miệng hôi thối lao vào người.

Trên mặt đất toàn là vết máu.

Oscar và Tiểu Tứ Nguyệt mấy người đã bị thương, áo lông vũ nhuộm đầy máu.

Một gã người Đức khác ngã trên mặt đất.

Nhìn tư thế kia chắc là đã về với vòng tay của Chúa rồi.

Đa Kiệt trên người không có vết thương, tay cầm dao Tạng đang vật lộn với bầy sói.

Sau lưng trên mặt đất nằm hai cái xác sói không đầu.

Đầu sói thì lăn lóc cách đó ba mét.

Tình huống khẩn cấp, không có công phu nói nhảm.

Mọi người cầm dao lao lên, chiến đấu với bầy sói.

Sói vô cùng xảo quyệt.

Đặc biệt giỏi phối hợp đồng đội.

Chúng quanh năm hoạt động ở dãy Himalaya, thích nghi khí hậu và địa hình.

Mắt thấy đối phương đông người thế mạnh.

Sói vương ngửa đầu hú dài một tiếng.

Bầy sói hư cấu một chiêu, nhao nhao quay đầu chạy về. "Mẹ kiếp, huấn luyện nghiêm chỉnh gớm." Vương Bàn Tử thở hồng hộc, nhìn theo hướng bầy sói bỏ chạy với vẻ lo lắng: "Cái thứ này xảo quyệt quá, không giết chết triệt để bọn chúng, e rằng đường phía sau khó đi đây." "Ừ." Ngô Tà đáp một tiếng: "Sói thù dai lắm, tiếp theo chúng ta phải cẩn thận hơn." "Được rồi, đừng tính toán nhiều thế, cầm máu vết thương trước đã." Ngô Mặc đi tới, móc từ trong túi ra một viên thuốc lớn, véo thành hơn mười viên nhỏ to nhỏ không đều, lần lượt đưa đến trước mặt Ngô Tà và Vương Bàn Tử, nói: "Hàng đặc chế, hiệu quả cầm máu tốt lắm." Hai người nhận lấy thuốc, không hẹn mà cùng đưa lên mũi ngửi ngửi.

Động tác chỉnh tề như một, nhìn qua cứ như đã diễn tập vô số lần.

Xác nhận không có mùi lạ đặc thù, lúc này mới yên tâm bôi thuốc lên vết thương.

Không trách bọn họ cẩn thận, thực sự là bị Ngô Mặc hố quá nhiều lần.

Đồ của tên nhãi ranh này tốt thì tốt thật.

Nhưng ngặt nỗi dược liệu độc lạ quá.

Tuy hiệu quả tốt, nhưng tâm hồn bị tổn thương a.

Phải nói là, hiệu quả thuốc thực sự không tồi.

Vết thương bôi thuốc xong, máu rất nhanh đã cầm lại.

Chương 986

Không chỉ vậy, cảm giác đau đớn cũng biến mất không ít. "Xì!" Thấy bộ dạng cẩn thận của hai người, Ngô Mặc bĩu môi, vẻ mặt khinh thường: "Nhìn cái đức hạnh của hai người kìa, đồ của ông đây ngàn năm khó mua, lần sau thu phí đấy." "Đừng mà, Nhị gia." Vương Bàn Tử da mặt dày, sán lại cười hì hì: "Tiểu nhân không phải quen rồi sao, hơn nữa, ngài chẳng phải cũng thường dạy dỗ chúng tôi, cẩn thận không bao giờ thừa mà." "Tránh sang một bên." Ngô Mặc đưa tay đẩy Vương Bàn Tử ra, đi về phía Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính. "Phú quý, các anh không sao chứ?" Hắn giọng rất bình tĩnh, ánh mắt thì còn bận rộn hơn cả đèn pha, quét quét toàn thân hai người từ trên xuống dưới trái phải. "Làm phiền Nhị gia phí tâm, chúng tôi không sao." Giải Ngữ Hoa chắp tay, thái độ nắn nót mười phần đúng chỗ, cứ như thể bản thân thật sự là hỏa kế nhỏ của Địa Long Hội.

Hắc Nhãn Kính cười hì hì sán lại, vô cùng không khách khí chìa tay phải ra: "Nhị gia, có đồ tốt gì, chia sẻ một chút." Từ lúc hắn nghĩ thông suốt đối sách, đối đãi với Ngô Mặc lại khôi phục thành cái bộ dạng mặt dày mày dạn như ban đầu.

Dù sao mọi con đường đều dẫn đến La Mã.

Giả vờ tủi thân, tử triền lạn đả (bám riết không buông) không hiệu quả, thế thì Hắc gia lập tức đổi sang phương thức thứ hai.

Dù sao thời gian còn lại, ông đây coi như giằng co với cái tên tiểu tổ tông không chịu khai khiếu nhà cậu. "Đồ tốt?" Ngô Mặc hừ một tiếng, ném hai viên thuốc thẳng vào tay Hắc Nhãn Kính: "Tam Bộ Đoạn Trường Tán, ăn xong chỉ có thể nhảy lò cò một chân, đi thêm một bước là người đi đời nhà ma, có muốn không?" "Ái chà, Hắc gia phải đích thân thử xem sao." Hắc Nhãn Kính nhận lấy thuốc, không chút do dự bôi trực tiếp lên vết thương.

Xong việc, còn vô cùng phối hợp co một chân nhảy về phía trước một bước, cười xấu xa nói: "Nhị gia, còn thừa hai bước thì làm thế nào?" "Anh dập đầu xuống đất đi." Ngô Mặc trợn trắng mắt, lười để ý đến cái tên hâm dở này.

Vươn tay kéo Giải Ngữ Hoa lại, vô cùng tự nhiên bôi thuốc lên vết thương cho y, thuận miệng nói: "Phú quý, tôi thấy lúc nãy anh đánh nhau với sói, cứ kiễng chân là ý gì?

Có phải ngại vấn đề chiều cao không?" Giải Ngữ Hoa tâm trạng đang tốt đẹp bị câu nói này làm cho tức anh ách.

Y ngẩng đầu nhìn chằm chằm cái miệng liến thoắng của Ngô Mặc, hận không thể nhặt cục tuyết dưới đất nhét vào mồm hắn.

Tên tiểu hỗn đản này có biết nói tiếng người không?

Cái gì gọi là kiễng chân?

Mình là dùng mũi chân phát lực, để cơ thể có thể nhảy vọt lên tấn công vào chỗ hiểm của sói.

Sao qua mồm hắn nói một vòng, lại ngạnh sinh sinh biến thành cảnh tượng mình chiều cao không đủ, phải dùng mũi chân để bù vào thế này?

Giải Ngữ Hoa trong lòng bốc hỏa.

Y không thể giống như ngày thường xử lý Ngô Mặc, đành phải cố nuốt cục tức xuống, gật đầu phụ họa một câu: "Nhị gia nói đúng." Không còn cách nào, Oscar đang đứng ngay bên cạnh.

Một khi cảm xúc y không đúng, rất dễ bị tên người Đức này nhìn thấu, từ đó nảy sinh nghi ngờ.

Phải nói Giải Ngữ Hoa luôn suy nghĩ quá nhiều.

Oscar đã sớm nhận ra thái độ của Ngô Mặc đối với y khác thường, thậm chí còn quy kết thân phận y là tình nhân của Ngô Mặc.

Gã đi đến sau lưng Ngô Mặc chỉ có một nguyên nhân, muốn xin tí thuốc giảm đau vết thương.

Lão Tây ở một số phương diện không phải kẻ ngốc.

Gã biết y thuật phương Đông không tầm thường, rất nhiều chỗ thần bí mà Tây y vắt hết óc cũng chưa giải mã được.

Gã từ lúc Ngô Mặc lấy thuốc ra đã chú ý rồi.

Hai tên người gầy gò kia, trên người máu chảy ròng ròng, kết quả bôi thuốc chưa đến vài giây, máu đã ngừng chảy.

Thậm chí trên mặt còn hiện ra biểu cảm hưởng thụ.

Đủ để chứng minh thuốc không phải hàng phàm phẩm.

Oscar sán lại gần nhưng không lập tức mở miệng xin xỏ, mà là chuẩn bị đợi Ngô Mặc làm xong việc mới cầu cứu hắn.

Tiện thể quan sát tình hình hiệu quả của thuốc.

Giải Ngữ Hoa trái lương tâm thừa nhận, trong mắt Ngô Mặc lại là sự tủi thân to lớn.

Nội tâm dâng lên một cỗ đau lòng không nói nên lời.

Mi tâm hắn không tự chủ được nhíu chặt lại, động tác bôi thuốc trở nên càng lúc càng nhẹ nhàng.

Giọng nói hạ thấp xuống ba tông: "Phú quý à, có một số việc không thể cưỡng cầu, nhưng anh cũng đừng lo lắng quá, vóc dáng thấp không thành vấn đề, tục ngữ nói chín mươi chín còn có thể cao thêm một khúc mà." Lời còn chưa nói hết, tiếng Lâm Phong từ phía sau truyền tới: "Đừng có bốc phét, cao thêm một khúc tốn sức bỏ xừ, mẹ nó nằm vào quan tài là vừa đẹp." Giải Ngữ Hoa tức đến khóe mắt giật giật.

Nại hà thân phận hạn chế quá nhiều, không cách nào biểu đạt cảm xúc chân thực của mình.

Nhưng không phát tiết ra ngoài thì lại nghẹn đến khó chịu.

Đành phải trở tay nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, len lén véo mạnh vào cổ tay hắn một cái.

Hắc Nhãn Kính vốn dĩ tâm trạng hơi khó chịu.

Nghe xong đối thoại của hai người, suýt chút nữa thì cười phun ra.

Hắn lần đầu tiên nhìn Lâm Phong, từ đầu đến chân sao mà thuận mắt đến thế.

Quả thực là trợ công tốt của mình.

Trong lòng thầm quyết định.

Thằng nhóc này nếu thật sự không có quan hệ đặc biệt gì với tiểu tổ tông nhà mình, thì cũng không ngại mời cậu ta uống một ly. "Mày câm mồm cho ông." Ngô Mặc mặt mũi có chút không nhịn được, trừng mắt nhìn Lâm Phong một cái.

Lâm Phong căn bản không coi là chuyện to tát, đi tới nhìn tình hình xung quanh rồi nói: "Hiện tại là hai giờ chiều, chúng ta nhất định phải chuẩn bị trước, nếu không buổi tối sói đột nhiên tập kích, chúng ta không quen địa hình rất dễ chịu thiệt." Ngô Mặc lại giúp Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng xoa bóp hai cái.

Bỏ tay xuống, cùng Lâm Phong đứng sóng vai quan sát tình hình phía trước.

Giờ phút này bọn họ mới chú ý tới, bất tri bất giác đã đi ra khỏi sâu trong hẻm núi.

Phía trước trăm mét vô cùng trống trải, dường như giống một mặt băng. "Mặt băng?" Ngô Mặc ồ lên một tiếng, quay đầu nhìn Lâm Phong: "Tao nhớ trên bản đồ có đánh dấu một khúc sông băng, liệu có phải là phía trước không?" Lâm Phong từ trong túi móc ra ống nhòm, nhìn hồi lâu rồi đề nghị: "Có muốn qua đó xem thử không?" "Được, hai anh em mình qua đó ngó xem." Hai người ăn nhịp với nhau, định tận mắt xem tình hình phía trước.

Tục ngữ nói biết người biết ta trăm trận không nguy.

Người dẫn đầu giỏi phải hiểu rõ địa hình địa mạo, mới có thể đưa ra phán đoán có lợi nhất khi nguy cơ ập đến.

Ngô Mặc quay người dặn dò đám Ngô Tà ở lại chỗ cũ nghỉ ngơi chỉnh đốn, xoay người cùng Lâm Phong xách vũ khí đi về phía trước.

Vừa bước được một bước.

Nghĩ ngợi một chút cảm thấy hơi thiệt thòi.

Quay người lại kéo cả Tô Nan và Oscar theo.

Đều là đội trưởng, không thể bên trọng bên khinh.

Có khó khăn, đỉnh phong cùng nhau chịu.

Tô Nan còn đỡ một chút.

Cô ta thân thủ không tệ, lúc vật lộn với sói, cùng lắm là vai, đùi, lưng bị thương.

Tuy nói vết thương máu me đầm đìa, nhưng đều không phải vị trí chí mạng.

Oscar thì có chút thê thảm.

Có lẽ là sói muốn đổi khẩu vị, nếm thử xem thịt Lão Tây có vị gì?

Tóm lại, gã và một tên người Đức khác đúng là xui tận mạng.

Tên kia thoát được tuyết lở thì bỏ mạng trong miệng sói.

Oscar thì mông bị xé mất một miếng thịt.

Từ phía sau nhìn xa xa, cứ như một cái mông xuất hiện hai cái khe, nở ra thành ba cánh hoa.

Gã đau đến nhe răng trợn mắt, đi đường cà nhắc cà nhắc.

Tay phải gã đặt lên vai Ngô Mặc, cầu khẩn: "Lâm, bạn của tôi, thuốc của cậu có thể chia cho tôi một ít không, tôi thực sự đau không chịu nổi nữa rồi." "Lão Tây này, không phải tôi không chia cho anh, chỉ là anh nghe qua câu cổ ngữ 'Không sợ ít chỉ sợ không đều' chưa?" "Tôi nghe rồi." Oscar đau quá chẳng màng giả ngu, đầu gật như giã tỏi: "Nhân vật vĩ đại của đất nước các cậu, Khổng Tử nói đúng không?" "Không sai." Ngô Mặc gật đầu, thong thả nói: "Đã biết là Khổng Tử nói, chắc hẳn cũng hiểu hàm nghĩa trong đó.

Tôi chỉ còn lại chút đồ này, cho anh, không cho người khác, anh thấy có hợp lý không?" Oscar ngẫm nghĩ, quả thực là đạo lý này.

Nước ngoài coi trọng chế độ AA, vô công bất thụ lộc.

Chương 987

Tự mình chìa tay xin người ta?

Đối phương không cho, cũng là điều dễ hiểu.

Cảm giác đau đớn không ngừng kích thích thần kinh gã, thuận tay sờ sờ mông là cả một tay máu.

Oscar đau quá cắn răng một cái nói: "Lâm, tôi trả tiền mua thuốc của cậu có được không?" "Cái này..." Ngô Mặc hơi chần chừ: "Lão Tây à, tiền ở chỗ này chẳng có chỗ tiêu, anh không có đồ gì khác để đổi thuốc sao?" Tô Nan lạnh lùng đứng ngoài quan sát.

Cô ta trên người cũng mang theo một số loại thuốc đặc biệt, chỉ có điều không muốn chia sẻ cho Oscar.

Thuốc và thức ăn ở nơi này chính là mạng sống.

Oscar không đáng để cô ta tốn công tốn sức, bỏ ra nửa cái mạng của mình.

Tô Nan nhìn Ngô Mặc có chút khó hiểu.

Gã đàn ông này không phải rất ích kỷ sao?

Sao lại hào phóng như vậy, đem thuốc trong tay chia cho người ngoài chứ?

Ngô Mặc chưa bao giờ làm buôn bán lỗ vốn.

Mũi hắn còn thính hơn mũi chó, ánh mắt sánh ngang máy dò.

Đã sớm chú ý tới Oscar trong ngực đang cất một tấm gương đồng to bằng bàn tay.

Hoa văn kiểu dáng gương đồng vô cùng cổ phác.

Kẻ ngốc cũng nhìn ra được, tuyệt đối không phải phàm phẩm.

Thuốc cầm máu trong không gian có cả đống, thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm cái gì cũng có.

Dùng một viên thuốc hiệu quả tốt hơn thuốc cầm máu bình thường một chút đổi lấy một tấm gương đồng, vụ buôn bán này nghĩ sao cũng thấy hời.

Có điều đàm phán làm ăn mà, không thể trực tiếp lật bài ngửa.

Qua lại trả giá một chút.

Để khách hàng cam tâm tình nguyện móc bảo bối ra, mới được coi là người chiến thắng cuối cùng.

Giữ vững suy nghĩ này.

Ngô Mặc cuối cùng cũng lấy được tấm gương đồng từ tay Oscar.

Hết cách, Oscar đau quá rồi.

Huống hồ không dùng thuốc cầm máu nữa, hôm nay có thể đích thân đi gặp Thượng Đế thân yêu rồi.

Gã không muốn đưa gương đồng cho Ngô Mặc.

Nhưng đối phương nói cái gì mà không cần tiền, miệng lải nhải của ít lòng nhiều, quân tử kết giao nhạt như nước.

Nói láo!

Oscar đếch tin câu nói nhảm nhí này.

Gã đã sớm nghe nói rồi.

Công ty mời 'Lâm' tham gia dự án này, hắn ta đã sư tử ngoạm đòi mấy trăm triệu.

Không thu tiền?

Chứng tỏ đã nhìn trúng thứ khác.

Phản ứng đầu tiên của Oscar, đối phương nhắm vào cây thánh giá của mình.

Gã không kìm được nắm chặt lấy thánh giá.

Trong lòng không ngừng cân nhắc, thánh giá và mạng sống cái nào quan trọng hơn?

Kết luận rút ra là cả hai đều rất quan trọng.

Thánh giá là Đại giáo chủ tặng cho gã.

Chỉ cần đeo nó, Chúa sẽ bảo vệ gã an toàn.

Dù thế nào cũng không thể giao cho người ngoài.

Suy đi tính lại, cuối cùng quyết định đem gương đồng tặng cho Ngô Mặc.

Vật này lai lịch khá kỳ lạ, chính gã cũng không biết xuất xứ và niên đại.

Chỉ nhớ trong cổ tịch có ghi chép gương đồng có thể trừ tà.

Thế là bất chấp tất cả nhét hết vào túi.

Tuy bản thân không coi trọng vật này lắm, nhưng vẫn phải giả vờ tiếc nuối. "Lâm, tấm gương đồng này là vật tôi yêu thích nhất, hai người chúng ta mới gặp đã như quen thân, cũng phải có cái tín vật, bây giờ tôi giao nó cho cậu, chứng kiến tình bạn của chúng ta." Đừng nhìn Oscar là Lão Tây, mồm mép lại rất lợi hại, từng câu từng chữ bàn chuyện tình cảm với Ngô Mặc.

Ngô Mặc cười giả tình giả ý.

Một bên nhét gương đồng vào trong ngực, một bên miệng nói quá khách sáo rồi.

Hai người các lấy thứ mình cần, đôi bên đều rất hài lòng.

Lâm Phong nhìn đến mức trợn trắng mắt, chướng mắt hành vi nông cạn của thằng con trai lớn.

Không phải chỉ là một cái gương đồng nát thôi sao?

Trong kho xếp đầy một tủ lớn kìa.

Bình thường nhìn còn lười nhìn, hôm nay tốn bao tâm tư lừa gạt về, không phải ăn no rửng mỡ à?

Mắt thấy Oscar được đằng chân lân đằng đầu, muốn để Ngô Mặc giúp gã bôi thuốc vào mông.

Lâm Phong vội vàng kéo Ngô Mặc lại, đi lên trước vài bước nói: "Lão nhị, trên bản đồ hiển thị sắp đến đích rồi, chỗ này là nơi buộc phải đi qua, chỉ là mặt hồ không nhỏ, một khi mặt băng nứt vỡ, thì không có chỗ nào chạy đâu." Ngô Mặc đưa mắt nhìn, mặt hồ trơn bóng vô cùng.

Ánh mặt trời phản chiếu lên mặt băng, hắt ra ánh sáng rực rỡ muôn màu.

Từ vị trí hắn đứng đến đầu bên kia hồ, chiều dài khoảng chừng ba cây số.

Nếu không băng qua hồ, mà đi đường vòng quanh hồ, khoảng cách bao xa không rõ.

Bọn họ không có thời gian và tinh lực lãng phí, quyết sách tốt nhất chính là đi qua mặt hồ. "Lâm nhị ngốc." Tô Nan đi tới, tay phải đặt lên vai Ngô Mặc, đề nghị: "Nhân lúc trời chưa tối, chúng ta cần nhanh chóng băng qua mặt hồ, đến bờ đối diện chuẩn bị mai phục." "Không ngoài dự đoán, lũ sói kia tám phần mười tối nay sẽ tập kích chúng ta." Ngô Mặc cúi đầu tính toán một lát, chậm rãi nói: "Bà cô này, tôi có một dự cảm chẳng lành, trong hồ sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?" "Lâm nhị ngốc, anh không đùa đấy chứ?" Ngô Mặc lắc đầu: "Tôi sẽ không lấy mạng ra đùa." Tô Nan rơi vào trầm tư.

Làm cái nghề này, đều tin tưởng giác quan thứ sáu của mình.

Chỉ có đa nghi, cẩn thận, dè dặt mới có thể sống lâu.

Hấp tấp lỗ mãng không cố kỵ gì, đã sớm không biết đầu thai mấy kiếp rồi.

Cô ta nghĩ ngợi rồi mở miệng nói: "Chia hai đội tiến lên, tôi dẫn đội một đi dò đường trước, bình an đến bờ bên kia, có thể chuẩn bị phòng ngự trước." Tô Nan ở Uông gia nổi bật hẳn lên không phải không có nguyên nhân.

Thân thủ tốt là một phương diện.

Quan trọng nhất là có dũng có mưu có trách nhiệm.

Gặp chuyện không rụt về sau, luôn là người đầu tiên xuất đầu lộ diện.

Trước mắt cũng là như thế.

Cô ta cho rằng mình thân là tổng đội trưởng, về tình về lý không nên trốn ở phía sau.

Đương nhiên rồi, còn một nguyên nhân nho nhỏ khác --- Ngô Mặc không thể kiểm soát.

Nếu đổi thành đối tác khác?

Với thủ đoạn của Tô Nan, đã sớm khiến đối phương phục tùng ngoan ngoãn không dám phản bác mình.

Chương 988

Nhưng đụng đến Ngô Mặc?

Mọi thủ đoạn đều là cái rắm, hoàn toàn vô dụng.

Thay vì nói nhảm với hắn, chi bằng tự mình đi trước.

Tô Nan quyết định, tiếp tục nói: "Tôi dẫn Đa Kiệt và một hỏa kế, trong nhóm các anh ai thì thích hợp hơn?" "Lão nhị, tao đi cùng cô Tô một chuyến." Lâm Phong không yên tâm sức khỏe Ngô Mặc, trầm giọng nói: "Mày dẫn người ở lại đây, Ách Ba đi cùng tao là được rồi." "Không được." Ngô Mặc từ chối thẳng thừng: "Mày ở lại chỗ cũ, tao dẫn hai người qua đó, việc này không thương lượng." Đều là anh em, Ngô Mặc cũng không yên tâm về Lâm Phong.

Ai biết dưới đáy hồ có nguy cơ gì không?

Ngộ nhỡ rơi xuống thì làm thế nào?

Bản thân trên người tốt xấu gì còn có Đồng Tử, thời khắc mấu chốt có thể đổi đạo cụ từ cửa hàng.

Lâm Phong có cái rắm gì?

Hắn đưa tay đẩy Lâm Phong ra, quay người nhìn về phía sau.

Thầm tính toán gọi ai đi cùng mình thì thích hợp hơn?

Đại ca và Bàn ca chắc chắn là bị loại đầu tiên.

Mang theo hai người bọn họ?

Đừng nói mặt hồ, tấm sắt cũng phải tự động nứt ra cái khe.

Hoa ca không được, Kính ca không được, Lão Trương cũng không được.

Ngô Mặc một hơi phủ quyết hết thảy anh em, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Tùng Tán Kiền Bố.

Người đều có tư tâm, Ngô Mặc đặc biệt như thế.

Trong suy nghĩ của hắn, cán bộ kỳ cựu đã sống cả ngàn năm rồi.

Có chuyện gì thật?

Ngỏm cũng không lỗ.

Hơn nữa đối phương đã không tính là phạm trù con người rồi.

Cho dù rơi xuống hồ thật, cũng chưa chắc đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hắn nghĩ tới đây, sải bước đi đến trước mặt Tùng Tán Kiền Bố, nghiêm túc nói: "Anh rể, không biết ngài có nguyện ý cùng em đi dò đường phía trước không?" "Không vấn đề." Tùng Tán Kiền Bố không chút do dự đồng ý ngay.

Y là quân vương khai quốc Thổ Phồn, trong xương cốt trời sinh mang theo vài phần tinh thần mạo hiểm.

Bị nhốt ngàn năm, một khi được giải phóng.

Không lãng một chút, sao có thể xứng đáng với bản thân?

Xích Tôn công chúa không kéo chân y.

Nàng mỉm cười nhìn phu quân và đệ đệ, khẽ nói: "Hai người cẩn thận, ta và Tang Cát đợi hai người thắng lợi trở về." Ngô Mặc cười ha hả đáp một câu. "Đại tỷ cứ yên tâm, em tuyệt đối không kéo anh rể xuống mương đâu." Tùng Tán Kiền Bố vô cùng thưởng thức thái độ lạc quan của Ngô Mặc.

Đàn ông thì phải lâm nguy không sợ.

Nguy hiểm khó khăn tính là gì?

Phải có dũng khí chinh phục chúng.

Hắn đầu này nói xong với Tùng Tán Kiền Bố, bên kia đám người Ngô Tà không vui.

Làm trò quỷ gì thế?

Dẫn người ngoài, không dẫn anh em nhà mình?

Tưởng bọn này làm bằng giấy chắc?

Hắc Nhãn Kính chủ động xin đánh.

Hắn đi đến bên cạnh Ngô Mặc, cười hì hì chắp tay, nghiêm túc nói: "Nhị gia, nhận tiền của người, trừ tai cho người.

Tôi đã nhận lợi ích của ngài, sao có thể trơ mắt nhìn ngài mạo hiểm.

Việc dò đường cứ giao cho Hắc gia tôi đi." Lời vừa dứt, Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh cũng bước tới.

Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng nói: "Nhị gia, Hắc gia nói không sai, ngài nghỉ ngơi tại chỗ một lát, việc này giao cho chúng tôi xử lý là được." Trương Khởi Linh chưa mở miệng, nhưng ánh mắt lại rất kiên định.

"Cái này..." Ngô Mặc hơi do dự, quay đầu nhìn về phía mặt hồ.

Hắn cần cân nhắc lợi hại, không thể làm bừa.

Bầy sói khẳng định đang ẩn nấp xung quanh.

Một khi bên mình lộ ra điểm yếu, với trình độ tinh ranh của loài sói, tám phần mười sẽ thừa cơ đánh lén.

Quái vật ở khu vực Himalaya đều sắp thành tinh cả rồi.

Quỷ mới biết đám sói này là do ai nuôi dưỡng?

Lại thuộc về thế lực phương nào?

Nhỡ đâu lại lòi ra một Văn Thành công chúa nữa?

Chính mình có khi phải lật hoàng lịch xem năm nay có phải sao xấu chiếu mạng hay không?

Tình hình mặt hồ chưa rõ.

Người đông quá không được, người ít quá cũng không xong.

Thân thủ kém quá không được, mà người thân thủ cao cường đi hết thì bên này lại dễ xảy ra nguy cơ.

Ánh mắt hắn quét qua lại trên mặt ba người.

Cuối cùng dừng lại trên người Giải Ngữ Hoa.

Hắn không do dự nữa, trực tiếp điểm danh: "Phú Quý, đi với Nhị gia một chuyến." "Được, Nhị gia." Thái độ của Giải Ngữ Hoa vô cùng cung kính.

Y lùi lại nửa bước đứng sau lưng Ngô Mặc, rút cây gậy từ bên hông ra nắm trong lòng bàn tay, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của Ngô Mặc.

Không hổ là Tiểu Cửu Gia danh chấn giang hồ.

Luận về diễn xuất?

Trực tiếp khiến người ta phải giơ ngón tay cái khen ngợi.

Hắc Nhãn Kính vung vẩy dao găm, trong lòng có chút không phục.

Hắn ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc một cái, không nói gì, nghiêng người tránh sang một bên.

Quy tắc là quy tắc.

Thân phận hiện tại của hắn là hỏa kế được Địa Long hội thuê.

Lão đại phát thoại, về tình về lý đều phải nghe theo vài câu.

Chuyện gì cũng phản bác rất dễ khiến người ngoài hiểu lầm rằng nội bộ Địa Long hội bất hòa.

Đến lúc đó sẽ sinh ra những rắc rối không cần thiết.

Hắn lùi một bước, nhưng Trương Khởi Linh thì không nhúc nhích.

Lão Trương đồng chí đứng trước mặt Ngô Mặc, chân như dính keo 502, vững như bàn thạch.

Ánh mắt chăm chú nhìn Ngô Mặc, dường như muốn đòi một lời giải thích.

Ngô Mặc có chút đau đầu.

Đối phó Hắc Nhãn Kính thì dễ, chỉ cần nỗ lực mặt dày hơn hắn, rất nhiều chuyện đều có thể giải quyết.

Chương 989

Nhưng đối phó Trương Khởi Linh?

Thật khiến người ta rối rắm.

Không biết từ lúc nào, lão Trương đồng chí lại bắt đầu hay bắt bẻ lý lẽ.

Kiểu hồ lộng tùy tiện như hồi xưa không còn tác dụng nữa.

Bắt buộc phải nói ra lý do, y mới chịu nghiêm túc quán triệt chấp hành.

Giản trực khiến người ta sầu não.

Ngô Mặc nhìn Trương Khởi Linh, nội tâm bắt đầu hoài niệm cái tên “ngốc bạch ngọt” ngày xưa.

Hoài niệm thì hoài niệm, việc vẫn phải giải quyết.

Tên này không thể kiểm soát.

Nhỡ đâu mình không nói rõ ràng, chân trước đạp lên mặt hồ, chân sau y đã đi theo thật thì sao.

Ngô Mặc vươn tay khoác vai Trương Khởi Linh, kéo y đi sang bên cạnh vài bước, hạ thấp giọng nói: “Tiểu Trương, anh nghe Gia bảo này.” Nửa câu sau dưới ánh mắt uy hiếp của Trương Khởi Linh, hắn miễn cưỡng nuốt trở lại.

Ngô Mặc ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Gia nói cho anh nghe, tình cảnh hiện tại của chúng ta hơi nguy hiểm, trước có sói, sau có tuyết.” “Đám ‘hải sản’ kia còn chưa biết trốn ở đâu, rốt cuộc là có ý gì?

Nhỡ đâu đi lên mặt hồ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngay cả cứu viện cũng không có, anh ở lại phía sau, Gia đây mới yên tâm." "Huống hồ anh tôi và Bàn Tử cũng không phải hạng tầm thường, hai người bọn họ tụ lại một chỗ, mức độ nguy hiểm tăng lên theo cấp số nhân.

Anh giống như cái gậy định hải thần châm, cắm chốt ở chỗ hai cục nợ ấy, a a, ý tứ anh hiểu là được rồi." Ngô Mặc khổ khẩu bà tâm khuyên bảo hồi lâu.

Cuối cùng dùng tay vỗ mạnh lên vai Trương Khởi Linh, cố ý cao giọng nói: "Người anh em, tiền Địa Long hội tôi đưa không ít, anh phải thực hiện chức trách, bảo vệ an toàn cho bọn họ." Trương Khởi Linh liếc mắt nhìn về phía Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Nghĩ đến những chiến tích huy hoàng trước kia của hai người này, đành bất đắc dĩ gật đầu.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi.

Ngô Mặc dẫn theo Giải Ngữ Hoa và Tùng Tán Kiền Bố, Tô Nan dẫn theo Đa Kiệt và một hỏa kế khác.

Sáu người cẩn thận từng li từng tí bước lên mặt hồ.

Để đảm bảo an toàn, ba người một nhóm, cách nhau năm mét.

Tô Nan đi trước, Ngô Mặc đi sau.

Đi được hơn một trăm mét, ngoại trừ mặt băng hơi trơn, tịnh không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Mãi cho đến khi đi được một cây số, sắp tiến vào vị trí giữa hồ, hỏa kế phía trước phát ra tiếng kinh hô: "Trời ơi, dưới hồ có quái vật." "Hả?" Tim Ngô Mặc nhảy lên tận cổ họng.

Ngay lập tức hắn giật dây thừng kéo Giải Ngữ Hoa sang bên cạnh.

Chuyện này không phải đùa đâu.

Hồ trong sông băng hoàn toàn khác với hồ trên lục địa.

Khoan nói đến nhiệt độ nước hồ, chỉ riêng những khe nứt băng ngoằn ngoèo dưới đáy hồ cũng đủ khiến người ta chết hàng nghìn lần.

Người một khi rơi vào sông ngầm, căn bản không kiên trì được bao lâu, rất nhanh sẽ bước vào quỷ môn quan.

Nhưng chính mình lại có một cái bảo hiểm hai chiều.

Nhỡ có xảy ra nguy hiểm không thể kiểm soát?

Dù sao Thống Tử cũng còn chút lòng trắc ẩn, không đến mức thấy chết không cứu.

Chỉ cần mình không chết, là có thể bảo vệ được Giải Ngữ Hoa.

Có điều làm người không thể quá tiêu chuẩn kép.

Dù sao anh rể hờ cũng đang ở bên cạnh, không thể vứt bỏ hắn mặc kệ được.

Ngô Mặc tay trái giữ chặt cánh tay Giải Ngữ Hoa, quay đầu nói với Tùng Tán Kiền Bố: “Anh rể cẩn thận chút, chúng ta qua đó xem tình hình.” Tùng Tán Kiền Bố giọng như chuông đồng: “Đệ đệ yên tâm, huynh trưởng sẽ không sơ ý đâu.” Lời tuy nói vậy, nhưng nhìn thấy Ngô Mặc nắm tay Giải Ngữ Hoa, hắn vẫn hơi nhíu mày.

Trong lòng thầm lẩm bẩm: Huynh đệ hồ đồ.

Quá mức sủng ái đối phương sẽ khiến hắn cậy sủng sinh kiêu.

Thân là nam sủng, vô luận là nằm trên hay nằm dưới, đều nên chủ động phân ưu cho chủ nhân.

Gặp chuyện trốn sau lưng chủ nhân, để chủ nhân đi mạo hiểm, sao xứng là một nam sủng hợp cách?

Thật là quá không có quy củ.

Hắn có chút nhìn không thuận mắt, nhưng lại không tiện nói gì, chỉ đành lắc đầu sải bước đi lên trước.

Muốn làm gương cho Ngô Mặc.

Để hắn nhìn xem, khí chất của một quân vương hợp cách rốt cuộc là như thế nào.

Ngô Mặc có chút không hiểu ra sao.

Hắn cảm giác hình như mình nhìn thấy ý tứ "chỉ tiếc rèn sắt không thành thép" trong mắt Tùng Tán Kiền Bố.

Hắn lắc đầu, không có thời gian để ý mấy thứ này, kéo Giải Ngữ Hoa theo sát phía sau.

Tiếng kinh hô của tên hỏa kế phía trước vang lên không dứt.

Nếu không phải Tô Nan quát một tiếng, người này phỏng chừng đã sớm chạy ngược trở lại.

"Tình huống gì?" Ngô Mặc người chưa đến, tiếng đã truyền tới trước.

"Lâm Nhị Ngốc, anh qua đây xem." Giọng Tô Nan rất bình tĩnh, cô ta nằm bò trên mặt băng, cầm đèn pin chiếu xuống dưới lớp băng.

"Không phải có quái vật sao?" Thấy Tô Nan không quá căng thẳng, tim Ngô Mặc cũng trở lại lồng ngực.

Hắn đi đến bên cạnh Tô Nan, không chút do dự nằm sấp xuống, miệng chửi đổng: "Mẹ kiếp, cô mang theo hỏa kế kiểu gì đấy?

Có tí chuyện cũng la lối om sòm cái gì?" "Đừng nói nhảm." Đèn pin của Tô Nan loang loáng một vòng, trầm giọng nói: "Anh nhìn xem bên dưới sao lại có nhiều xương khô thế này?

Xương cốt thô to, cao đến hơn ba mét, chẳng lẽ thật sự có tộc người khổng lồ?" Ngô Mặc nhìn chằm chằm xuống dưới lớp băng, trầm giọng đáp: "Dãy núi Himalaya từ xưa đã có truyền thuyết về

Người Tuyết, điểm này không có gì lạ.” Nói đến đây hắn khựng lại, ngón tay gõ nhẹ lên mặt băng tiếp tục nói: “Điều tôi vô cùng muốn biết là, Người Tuyết cũng biết dùng đèn pin sao?” “Hả?” Tô Nan sững sờ.

Cô ta dịch đầu về phía Ngô Mặc, trừng mắt nhìn xuống theo hướng ngón tay hắn.

Quả nhiên.

Ở vị trí sâu khoảng năm mét bên dưới, giữa hai khúc xương có kẹp một cái đèn pin kiểu cũ.

Nhìn từ chất liệu và niên đại, hẳn là đèn pin vỏ đồng của những năm 50.

Không chỉ vậy, bên dưới đèn pin dường như còn đè lên một khẩu súng lục.

Chuyện này thú vị rồi đây.

Rốt cuộc là ai táng thân tại nơi này?

Mã Bang?

Những năm 30-40 có khả năng này.

Những năm 50-60 khả năng thấp hơn.

Nhưng cũng không loại trừ là đặc vụ, hoặc nhân viên ngầm mang theo súng vượt qua dãy Himalaya.

Hoặc giả là những người mang theo nhiệm vụ đặc thù.

Ví dụ như Cầu Đức Khảo, Trương Đại Phật Gia năm đó, cũng như những thế lực không rõ tên trong bóng tối.

Đối tượng đầu tiên Ngô Mặc hoài nghi chính là người nhà họ Uông.

Hắn quay đầu liếc Tô Nan, hỏi: “Con mụ này, tôi tò mò hỏi một câu, công ty các cô những năm trước có người đi tuyến đường này không?” “Tôi không rõ.” Tô Nan trả lời rất dứt khoát, “Tôi vào công ty chưa lâu, rất nhiều hạng mục không nắm rõ tình hình cụ thể.” Ngô Mặc gật đầu, không truy hỏi nữa.

Hắn cầm đèn pin, dọc theo mặt băng soi vào bên trong, muốn xem còn manh mối nào khác không.

Vừa nhìn, kinh hỉ liên miên.

Chương 990

Bên dưới mặt băng, xác chết nằm ngang dọc lộn xộn.

Đếm sơ qua cũng phải đến bảy tám chục cụ.

Do nhiệt độ quá thấp, thi thể không hề bị phân hủy mà dung mạo vẫn được bảo lưu nguyên vẹn.

Họ đều rất trẻ, người lớn nhất cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Chỉ là có người nhãn cầu lồi ra ngoài, có người vẻ mặt dữ tợn, có người há to miệng, có người nụ cười quỷ dị.

Tóm lại, không có một ai biểu cảm an tường.

Nhưng duy nhất có một điểm chung, trên người họ đều mặc quân phục kiểu cũ của những năm 50.

Ngô Mặc trầm mặc.

Hắn từng lăn lộn ở đoàn phim, khách mời đóng vai binh lính trong phim thời chiến.

Khi đó đạo diễn vì muốn quay phim chân thực, đặc biệt sắp xếp cho bọn họ xem bổ túc rất nhiều phim tài liệu thực tế.

Một đám thanh niên vì lý tưởng mà vứt bỏ đầu lâu, rải nhiệt huyết.

Bất kể điều kiện gian khổ thế nào, đều chỉ có một mục tiêu — xông lên.

Họ không rõ mục đích đằng sau rất nhiều chuyện, chỉ kiên thủ một niềm tin — phục tùng mệnh lệnh.

Những người trẻ tuổi dưới lớp băng này liệu có phải cũng như thế?

Ngô Mặc khẽ thở dài.

Mình có thể làm gì đây?

Đào họ lên an táng tử tế?

Đừng đùa nữa.

Khoan nói đến việc đào lên có tốn sức hay không, chỉ riêng việc đào lên xong chôn ở đâu đã là vấn đề.

Thôi bỏ đi.

Người có số mạng, lo cho mình trước đã.

Nếu không làm rõ tình huống phía trước, không khéo tối nay lại xuống dưới làm bạn với họ cũng nên.

Ngô Mặc cũng không phải thằng ngốc.

Nhiều người đột nhiên chết dưới mặt hồ như vậy, dùng gót chân nghĩ cũng biết khẳng định là có biến.

“Lâm Nhị Ngốc, tình hình không ổn.” Sắc mặt Tô Nan âm trầm như nước, “Người chết không lạ, nhưng ai ném họ xuống hồ?

Có thể một lần giết chết nhiều người như vậy, thực lực đối phương không thể khinh thường.” “Chúng ta vẫn là đừng quản nhiều như vậy, mau chóng...” Cô ta còn chưa nói hết câu, cả người đột nhiên ngây ra như phỗng.

Không chỉ cô ta cảm thấy không ổn, mấy người Ngô Mặc cũng nhận ra tình hình có biến.

Mặt hồ xuất hiện vết nứt.

Cùng với tiếng răng rắc vang lên, khe hở càng lúc càng lớn, trong nháy mắt biến thành to bằng khuỷu tay.

Từ trong khe hở bốc ra từng luồng sương trắng.

Ban đầu giống như hơi người thở ra, chỉ trong chớp mắt như đánh một cái rắm, đã không nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Tiếng nức nở vang lên không dứt bên tai.

Nghe mà lòng người nặng trĩu, như bị tảng đá lớn đè lên.

“Không hay rồi, trúng chiêu rồi.” Tim Ngô Mặc kinh hãi, Hàn Quang Côn trong nháy mắt xuất hiện trong tay.

“Nhị gia cẩn thận.” Giải Ngữ Hoa vội vàng áp sát Ngô Mặc.

Hai người lưng tựa lưng, cảnh giác nhìn chằm chằm xung quanh.

Ý thức nguy cơ của Tùng Tán Kiền Bố cũng rất mạnh.

Thấy thế lập tức đi tới, cầm binh khí như một vị chiến thần, đôi mắt như điện liên tục tuần tra tình huống xung quanh.

Cách đó không xa, Tô Nan nhắc nhở: “Lâm Nhị Ngốc, chú ý dưới chân.” Có đôi khi không thể không thừa nhận một chuyện, miệng quạ đen là không phân biệt giới tính.

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, thi thể bên dưới bắt đầu chui ra ngoài.

Ngô Mặc cạn lời, tức giận mắng một câu: “Con mụ này, ông đây từ lúc quen biết cô, coi như mới biết thế nào gọi là đời người quá khổ.” “Đánh rắm.” Tô Nan vừa lùi lại vừa đáp trả: “Bà đây nhìn thấy anh mới là xui xẻo tám đời.” “Trước đây tôi làm việc gì cũng thuận buồm xuôi gió, giờ thì bước nào cũng là hố.

Lâm Nhị Ngốc, kiếp trước anh là cục đá chắn đường à, rảnh rỗi chuyên đi ngáng chân người khác đúng không?” Người xưa nói thật không sai, học cái xấu thì dễ, học cái tốt thì khó.

Phàm là người từng giao thiệp với Ngô Mặc, chẳng có mấy ai còn giữ được sự văn minh nho nhã.

Hết cách, Ngô Mặc chính là có cái năng lực bức điên thánh nhân.

“Đừng lải nhải, ông đây mà là đá thì cục đầu tiên sẽ đập chết cô.” Ngô Mặc chửi lại một câu, ánh mắt liếc sang bên cạnh vài cái, phát hiện sương mù bốc lên rất quỷ dị.

Nó không phiêu hốt bất định như khói, mà dần dần hội tụ thành một khối.

Đầu đuôi nối liền, hình thành một vòng vây.

Nói một cách dễ hiểu, nhóm Ngô Mặc đã bị sương mù bao vây.

Đám xác chết mặt vô cảm, ánh mắt trân trân nhìn chằm chằm mấy người Ngô Mặc.

Lắc lư thân thể từ từ bước tới.

“Nhị gia.” Cánh tay Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng chạm vào Ngô Mặc một cái, hạ thấp giọng nói: “Em chú ý nhìn cái thẻ trước ngực bọn họ.” Ngô Mặc định thần nhìn lại, hít vào một ngụm khí lạnh, không nhịn được thốt lên: “0573?” Lạ thật đấy.

Đầu số 057 rốt cuộc đại biểu cho hàm nghĩa gì?

Thi thể phát hiện ở La Sát Cổ Quốc, thẻ trước ngực là 0571.

Hiện giờ những binh sĩ này trên người đeo số 0573.

Chẳng lẽ giữa họ có mối liên hệ gì?

Ngô Mặc trăm mối vẫn không có cách giải.

Muốn hỏi Giải Ngữ Hoa?

Lại sợ bại lộ thân phận đối phương.

Dù sao Tô Nan cũng quá nhiều quỷ kế đa đoan, một khi phát hiện không ổn, sau lưng nhất định sẽ giở trò.

Chi bằng giải quyết chuyện trước mắt rồi nói sau.

Xác chết tụ tập càng lúc càng đông.

Ánh mắt bọn chúng đờ đẫn, khóe miệng nhếch lên, một mùi hôi thối cực kỳ khó ngửi từ trong miệng tỏa ra.

Tên hỏa kế tâm lý tố chất hơi kém một chút.

Giơ súng trong tay lên, nhắm vào tên lính đi đầu bắn liền ba phát.

Phát nào cũng trúng chỗ hiểm, kết quả chẳng có tác dụng gì.

Thi thể ngoại trừ thân thể lắc lư vài cái, tịnh không dừng bước, ngược lại tốc độ còn nhanh hơn vài phần.

Ngô Mặc lúc này đã chẳng còn tâm trí đâu mà thương cảm cho những người này.

Trong lòng hắn giờ chỉ có một ý nghĩ — giải quyết bọn chúng, thoát khỏi khốn cảnh.

Kinh nghiệm chiến đấu bấy lâu nay cho hắn biết, đối phó thi biến có hai cách tốt nhất.

Một là đánh cho nát bấy hoàn toàn.

Để bọn chúng biến thành vụn xương, không thể tổ hợp lại được nữa.

Chương 991

Hai là hỏa thiêu thành tro.

Để bọn chúng triệt để hòa vào không khí, bay theo gió.

Lão tổ tông từng dạy phải tùy cơ ứng biến.

Trong ba lô Ngô Mặc có súng phun lửa, dễ dàng có thể thiêu đám lính này thành tro bụi.

Nếu là ở trên mặt đất, hắn sẽ không do dự ra tay.

Nhưng hiện giờ bọn họ đang đứng trên mặt hồ.

Quỷ mới biết nước dưới lớp băng sâu bao nhiêu?

Liệu có dòng chảy ngầm hay hang động ngầm không?

Nhiệt độ súng phun lửa lên tới cả nghìn độ, một khi phun ra, mặt băng khoảnh khắc sẽ tan chảy.

Đến lúc đó binh lính hóa thành tro, bọn họ cũng theo đó mà xui xẻo, hình thành kết cục lưỡng bại câu thương.

Cách thứ nhất nhanh chóng bị loại bỏ.

Chỉ còn lại cách thứ hai — lấy cứng đối cứng.

Khi tên lính đầu tiên há to miệng lao về phía Ngô Mặc, hắn và Giải Ngữ Hoa đồng thời ra tay.

Hai cây gậy múa may quay cuồng, tạo thành từng đạo tàn ảnh.

Đầu gậy đồng loạt quất vào eo tên lính.

Khá lắm.

Tên lính đi tới với vận tốc một mét, bay ra ngoài với vận tốc trăm mét.

Trên người Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa nối với nhau bằng dây an toàn.

Để đảm bảo an toàn, hắn không cởi dây ra.

Thế nhưng sự tồn tại của sợi dây ở mức độ nhất định đã hạn chế động tác của bọn họ.

Giải Ngữ Hoa khom lưng tránh né công kích, quay đầu nói: “Nhị gia, tôi cởi dây ra công kích đầu này, em ra tay từ bên kia.” Đang nói chuyện tay đã đặt lên khóa chốt, định vặn ra.

“Đừng mở.” Ngô Mặc cuống lên.

Chỉ sợ Giải Ngữ Hoa cởi dây xong rơi xuống khe băng, mình không kịp cứu viện.

Tình thế cấp bách hắn dùng sức giật dây thừng, muốn kéo Giải Ngữ Hoa về phía mình.

Chỉ là hắn hoàn toàn quên mất một chuyện.

Bọn họ đang ở trên mặt băng, cộng thêm lực đạo của hắn hơi lớn, xui xẻo thế nào lại lôi Giải Ngữ Hoa bay lên.

Sự việc có chút trùng hợp.

Trước mặt vừa vặn có một thi thể binh lính xuất hiện.

Giải Ngữ Hoa mượn lực, tung một cước đá bay cái xác kia xa ba mét.

Chính y thì chịu ảnh hưởng của quán tính trực tiếp lao vào lòng Ngô Mặc.

Phản ứng đầu tiên của Ngô Mặc là buông lỏng dây thừng, phản ứng thứ hai là dang rộng hai tay.

Kết cục vô cùng đẹp mắt.

Vừa vặn thực hiện một cú bế kiểu công chúa chuẩn xác.

Giải Ngữ Hoa sững sờ.

Ngô Mặc cũng ngây người.

Ngay sau đó một ý nghĩ hiện lên trong đầu — Hoa ca cũng nhẹ quá đi, con khỉ còn nặng hơn y.

Nghĩ thì nghĩ vậy, tay lại ôm rất chặt, sinh sợ sơ ý một chút làm người ta ngã xuống đất.

Ánh mắt Giải Ngữ Hoa hơi lóe lên.

Muốn bảo Ngô Mặc thả mình xuống.

Nhưng không hiểu sao lời đến bên miệng lại không muốn thốt ra.

Đang lúc rối rắm, Tô Nan lăn một vòng, lăn đến trước chân Ngô Mặc, ngẩng đầu hét: “Lâm Nhị Ngốc, ra ngoài hãy liếc mắt đưa tình, bây giờ mau chóng động thủ.” Cô ta bật người dậy từ trên mặt băng, khóe mắt phảng phất như lơ đãng quét qua mặt Giải Ngữ Hoa.

Trong lòng thầm kinh ngạc.

Khẩu vị của Lâm Nhị Ngốc cũng độc đáo thật.

Thảo nào mình xinh đẹp như hoa đứng trước mặt hắn, hắn cứ như người mù không nhìn thấy.

Hóa ra là thích khẩu vị này.

Chỉ là thẩm mỹ của hắn thật sự hơi kém.

Coi một tên hỏa kế tướng mạo bình thường như bảo bối, cũng đủ mất mặt.

Tô Nan trong lòng thầm chê bai không dứt, miệng lại không quên nhắc nhở một câu: “Lâm Nhị Ngốc, chúng ta phải mau chóng xông ra khỏi đây, nếu không thể lực cạn kiệt dễ toi mạng lắm.” “Cô lên đi, ông đây đứng cổ vũ cho cô.” Da mặt Ngô Mặc cực dày, tịnh không coi lời trêu chọc của Tô Nan ra gì, vẫn cứ ôm Giải Ngữ Hoa không buông tay.

Tô Nan tức đến trợn mắt.

Ngoại trừ chửi thầm ra, căn bản không làm gì được Ngô Mặc.

Thực ra Ngô Mặc không phải lười biếng.

Hắn chỉ là có thói quen chọc tức người khác.

Mắt thấy Tô Nan bị ba tên lính bao vây, suýt chút nữa năm ngón tay của thi thể đã cắm vào cổ.

Ngô Mặc tung một cú đá bay trúng mông đối phương.

Tô Nan bị Ngô Mặc đá văng ra khỏi khe hở.

Đừng nói Tô Nan ngơ ngác, đám lính cũng sững sờ một chút.

Thằng cha này rốt cuộc là phe nào?

Là địch ta bất phân?

Hay là bỏ tối theo sáng?

Chẳng lẽ là người mình à?

Nhưng trang phục cũng đâu có giống?

Khoan hãy quản đám lính có suy nghĩ này hay không, nói về Tô Nan bị đá bay ra ngoài.

Cú đá này của Ngô Mặc lực đạo không nhỏ, Tô Nan trực tiếp ngã "chó ăn cứt" sấp mặt trên băng.

Vạn hạnh a!

Chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi là mặt đã có màn ma sát thân mật với mặt băng rồi.

Tư thế dị thường chật vật.

Giải Ngữ Hoa dựa vào lòng Ngô Mặc.

Muốn cười lại không được cười, nín đến khó chịu.

Cuối cùng vùi mặt vào ngực Ngô Mặc, cười đến run cả vai.

Ngô Mặc chỉ lo cứu người, tịnh không suy nghĩ nhiều như vậy.

Lúc này phát hiện vai Giải Ngữ Hoa run bần bật, cúi đầu vẻ mặt đầy lo lắng: “Phú Quý, cậu lạnh đến co giật rồi hả?” Động tác của Giải Ngữ Hoa cứng đờ.

Chương 992

Cục tức trong lòng không lên không xuống nghẹn đến khó chịu.

Y ngẩng đầu nhìn cái miệng lải nhải không ngừng của Ngô Mặc, nghiến răng nghiến lợi đốp lại.

Mắt thấy sắp sửa “hợp làm một”, hai tên lính một trái một phải lao về phía hai người.

Trong lúc nguy cấp, Ngô Mặc ngả người ra sau thực hiện một cú thiết bản kiều.

Hai tay vẫn vững vàng ôm Giải Ngữ Hoa, độ khó của động tác cao đến mức có thể phá kỷ lục thế giới.

Từ góc độ ngửa đầu của hắn nhìn lên, Giải Ngữ Hoa đang chu miệng về phía tên lính.

Ngô Mặc mờ mịt.

Mấy cái ý tứ?

Đây là chiêu số gì?

Chẳng lẽ trong miệng Hoa ca có ám khí?

Không thể nào.

Chưa thấy y dùng bao giờ mà?

Giải Ngữ Hoa hôn vào không khí.

Vừa cúi đầu nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Ngô Mặc, nghĩ đến cái mạch não quỷ dị của hắn, trong lòng ấm ức cực độ.

Dùng một cái xảo kình, lật người nhảy xuống khỏi người Ngô Mặc, cầm gậy lao thẳng vào hai tên lính vướng víu.

Trời xanh a!

Một trận bạo hành này, đánh cho hai tên lính suýt nát bấy.

Cái vẻ liều mạng đó khiến Tô Nan nhìn cũng phải rùng mình.

Bất đắc dĩ phải thừa nhận một chuyện.

Về phương diện tình cảm, phụ nữ nhạy cảm hơn đàn ông rất nhiều.

Tô Nan bị Ngô Mặc đá văng ra, đau đến mức nửa ngày không thẳng lưng lên được.

Nhưng cô ta cũng hiểu, chuyện này thật sự không trách được đối phương.

Người ta rõ ràng là cứu mình.

Chỉ có điều phương pháp không đúng lắm, cô còn có thể nói gì?

Lấy oán trả ơn sao?

Cô ta ôm mông chống tay ngồi dậy.

Đang định nói gì đó, liếc mắt thấy động tác của Giải Ngữ Hoa.

Đương nhiên, những chuyện sau đó cô ta cũng không bỏ lỡ.

Toàn bộ quá trình đều thu vào mắt.

Nhất thời cũng không nói lên được là nên đồng tình với tên tiểu hỏa kế hay là cười nhạo Lâm Nhị Ngốc?

Có điều cô ta cũng không có thời gian suy nghĩ những thứ này nữa.

Càng nhiều xác chết bò ra.

Chiến đấu triệt để nổ ra.

Sáu người đối mặt với hơn bảy mươi cỗ thi thể vây công, nào còn tâm tư mà nghĩ đông nghĩ tây?

Tục ngữ nói rất hay, vũ khí càng dài càng mạnh.

Binh khí dài chiếm ưu thế tuyệt đối.

Tùng Tán Kiền Bố vung vũ khí một vòng là có thể quét bay vài tên, khiến Ngô Mặc nhìn mà hâm mộ không thôi.

Thầm tính toán, lần sau có nên kiếm cái cán dài dùng thử không?

Thi thể không sợ đau đớn, đánh nhau vô cùng khó chơi.

Vừa bị quét bay ra ngoài, chỉ cần không cụt tay gãy chân, rất nhanh lại có thể bò dậy từ mặt đất, lần nữa gia nhập chiến cục.

Tình huống bất lợi cho nhóm Ngô Mặc.

Có lòng muốn truyền tin tức ra bên ngoài, lại sợ bọn họ gia nhập vào sẽ khiến tình trạng càng thêm phức tạp.

Kỳ quái hơn là, bất luận bọn họ đến gần hướng nào, sương mù vẫn luôn bao vây bọn họ ở giữa.

Bọn họ giống như dũng sĩ giác đấu với mãnh thú trong đấu trường La Mã cổ đại.

Không phân ngươi chết ta sống thì tuyệt đối không ra khỏi lồng giam.

Trong lòng Giải Ngữ Hoa nghẹn một cục tức, vung gậy đánh mấy cái xác lính tan tác.

Thân hình y mẫn tiệp, luồn lách giữa các khe hở của đám lính.

Thỉnh thoảng tìm điểm yếu ra tay.

Không phải chọc thì là quất.

Ác hơn nữa là cầm gậy nhắm ngay đầu tên lính, giống như đánh bóng chày mà quất bay đi.

Cái tư thế hung hãn đó khiến Ngô Mặc ngay lập tức liên tưởng đến cảnh mình bị ăn đòn.

Trái tim cũng run lên ba cái.

Xuất phát từ bản năng xu cát tị hung, hắn rất muốn cách xa Giải Ngữ Hoa một chút.

Ngặt nỗi giữa hai người có một sợi dây thừng.

Hắn chỉ đành đi theo sau mông Giải Ngữ Hoa để sửa chữa sai sót.

Tô Nan nhìn không nổi nữa, nhân lúc đánh nhau quay đầu giận dữ nói: "Lâm Nhị Ngốc, anh không thể cởi dây thừng ra sao?" Ngô Mặc nhẹ nhàng ném lại hai chữ: "Không thể." Đa Kiệt đang đánh nhau vừa vặn nghe được câu này.

Quay đầu nhìn Ngô Mặc với ánh mắt mang theo một tia khinh thường và lạnh lùng.

Trong mắt gã, Ngô Mặc chính là kẻ nhát gan.

Thân là đàn ông mà không dám xông lên phía trước.

Trốn sau lưng một gã đàn ông thấp bé hơn mình bao nhiêu để kiếm chác, quả thực mất hết mặt mũi đàn ông.

Thật không hiểu nổi.

Tại sao cấp trên lại chỉ danh điểm tính, để một tên phế vật như vậy gia nhập vào hạng mục này chứ?

Ngô Mặc nhận ra ác ý của Đa Kiệt đối với mình, thầm đề phòng và giới bị.

Tục ngữ nói, người có lúc lỡ tay, ngựa có lúc lỡ móng, thợ rèn quanh năm còn bị búa đập vào gót chân, huống chi là liều mạng với quái vật?

Hỏa kế dưới trướng Tô Nan là người đầu tiên trúng chiêu.

Hắn bị một tên lính quấn lấy, còn chưa kịp thoát thân, bên cạnh lại có hai tên lính lao tới.

Ba cỗ thi thể đè hắn xuống đất.

Thi nhau há to miệng, cắn vào chỗ hiểm của hắn.

Hắn đau đớn gào thét loạn xạ, liều mạng cầu cứu nhóm Tô Nan, muốn bọn họ giúp mình thoát khốn.

Chỉ là nhóm Ngô Mặc lực bất tòng tâm.

Chương 993

Binh lính số lượng đông đảo, một người phải đối phó mấy tên, căn bản không rảnh tay đi cứu người khác.

Nghe tiếng kêu của hắn từ cao vút hữu lực trở nên dần dần suy yếu, mọi người đều biết tên này coi như phế rồi.

Ngay tại thời khắc mấu chốt này.

Một ánh lửa xé toạc màn sương bắn vào.

Ngay sau đó sương mù như bị người ta cưa ra, xuất hiện một khe hở.

Đúng lúc này, giọng nói của Vương Bàn Tử từ bên ngoài truyền vào: “Nhị gia, các cậu không sao chứ?” Thật quá bất ngờ.

Hai mắt Ngô Mặc sáng rực, vội vàng đáp: “Không sao, còn sống, các anh đừng vào vội, em sợ các anh cũng bị nhốt.” Lời còn chưa dứt, từng bóng người theo khe hở lao vào.

“Đệch.” Khóe miệng Ngô Mặc giật giật.

Thầm oán trách mấy ông anh động tác quá nhanh, không đợi người khác nói hết câu đã hành động.

Ùa vào cả lũ thế này, nhỡ sương mù lại xuất hiện lần nữa, chẳng phải là bị hốt trọn cả ổ sao?

Hắn vừa định mở miệng nói chuyện, tiếng sói hú vang vọng không ngừng.

“Ngọa tào, mấy cái ý tứ?” Ngô Mặc trợn mắt nhìn Hắc Nhãn Kính lớn tiếng hét: “Hắc gia, bên ngoài tình huống thế nào?

Sao sói lại đi theo rồi?” Hắc Nhãn Kính giơ chân đá bay một tên lính, phất tay cười nói: “Nhị gia, sói e là cô đơn quá, qua đây tìm chúng ta tâm sự.” “Phi.” Ngô Mặc nộ mạ: “Mẹ nó anh có thể nói được câu nào đứng đắn không?

Thôi bỏ đi, ông đây đúng là thừa hơi đi hỏi anh.” Hắn từ bỏ việc hỏi Hắc Nhãn Kính, định hỏi người bên cạnh xem chuyện gì xảy ra.

Tầm mắt vừa nhắm trúng Ngô Tà, một bầy sói đã xông vào.

Khá lắm, đám sói này còn cường tráng và cao lớn hơn mấy con lúc nãy.

Con nào con nấy thân thể to như bò Tây Tạng.

Cứ như thể bị phóng xạ xong biến dị vậy.

Lông trên người trắng muốt không tì vết, vừa bóng mượt vừa mềm mại.

Nếu xuất hiện trong sở thú, tuyệt đối có thể khiến ông chủ kiếm bộn tiền mỗi ngày.

Sói xông vào xong liền đâm ngang húc dọc, bỏ qua đám lính mà lao thẳng về phía nhóm Ngô Mặc.

Trong sát na áp lực của mọi người tăng mạnh.

Bọn họ một mặt cần chống lại đám lính, mặt khác còn phải đề phòng bầy sói tập kích.

Cho dù xẻ một người làm ba, cũng chưa chắc đã đủ dùng.

Bị bức đến đường cùng, Ngô Mặc chỉ đành cởi dây thừng.

Nếu không cả hắn và Giải Ngữ Hoa đều dễ bị thương.

Sức công kích của sói còn mạnh hơn đám lính vài phần.

Bọn chúng có thể vồ, có thể cắn xé, cực kỳ khó chơi.

Trong lúc đánh nhau, Ngô Mặc chú ý thấy cách đó không xa có một con sói nhỏ hơn một chút.

Con sói này không tham gia chiến đấu, mà luôn cảnh giác quan sát tình hình trong sân.

Chỗ nào xuất hiện mắt xích yếu, nó sẽ gầm lên một tiếng.

Chủ trương thân thể không tham chiến, dùng âm thanh quấy nhiễu xung quanh.

Hào vô nghi vấn, đây là sói đầu đàn.

Ngô Mặc lập tức hứng thú.

Nghĩ đến mình còn có tinh thần sức mạnh có thể sử dụng, định bụng xử lý con súc sinh này trước.

Hắn vừa đánh vừa tiếp cận sói đầu đàn.

Qua nhiều năm mày mò, hắn phát hiện ra một chuyện.

Cự ly càng gần mục tiêu, tinh thần sức mạnh càng cường đại.

Đồng thời nếu có thể nhân lúc mục tiêu không chú ý mà sử dụng, hiệu quả càng đột xuất.

Sói đầu đàn vô cùng cẩn thận.

Nó nhận ra Ngô Mặc có ý đồ xấu, lập tức phát ra tiếng gầm gọi bầy sói hộ giá.

Ngô Mặc thấy sói há to miệng, tròng mắt xoay chuyển, làm ra tư thế phi thân vồ tới.

Cùng lúc đó tinh thần lực phát động công kích về phía đầu con sói.

Sức đề kháng của sói rất mạnh, Ngô Mặc bất đắc dĩ đành phải gia tăng lực đạo.

Nhưng tấn công bằng tinh thần lực không giống những cái khác, gia tăng cường độ thì di chứng là đầu mình cũng đau theo.

Phải nói một câu.

Khả năng kháng cự tinh thần của sói đầu đàn mạnh hơn nhiều so với những loài súc sinh Ngô Mặc gặp trước đây.

Nó cố nén cơn đau nhói như kim châm trong não, ngửa mặt lên trời hú dài.

Tiếng kêu vô cùng thê lương, phảng phất như tiểu quả phụ bị ác bá lăng nhục vậy.

Ngô Mặc cũng chẳng khá hơn là bao.

Đầu hắn ong ong, đau như búa bổ.

Có điều lúc này chính là lúc so xem ai lì đòn hơn.

Một khi bỏ cuộc, không những nỗ lực trước đó đổ sông đổ bể, mà còn sẽ bị bầy sói báo thù thảm khốc.

Dù sao sói đều rất thù dai.

Mình làm nó đau thành cái đức hạnh này, không xé mình thành mảnh vụn thì sao nó thoải mái được?

Luận về khả năng chịu đau, Ngô Mặc tự nhận không thua ai.

Hắn chính là người đàn ông mỗi tháng phải trải qua một lần liệt hỏa thiêu thân.

Lẽ nào lại thua một con súc sinh tầm thường?

Hắn quyết tâm, hai mắt nhìn chằm chằm vào sói đầu đàn, gia tăng lực đạo công kích.

Một người một sói bắt đầu đấu mắt.

Những người khác đang bận rộn tối mày tối mặt, trong thời gian ngắn không ai chú ý tới bên này.

Ánh mắt con sói từ kiên định chuyển sang thoái lui, từ mê mang chuyển sang yếu đuối.

Cuối cùng đầu sói phục xuống đất, vẫy đuôi với Ngô Mặc.

Nhìn kỹ lại xem.

Đâu còn giống một con sói nữa?

Trông hệt như một con chó Alaska cỡ lớn.

Coi như là xử lý xong.

Ngô Mặc day day thái dương, thở phào một hơi dài.

Hắn dùng sức đấm đấm đầu, rảo bước đi tới chỗ sói đầu đàn, tay phải đặt lên đầu sói xoa xoa.

Đừng nói chứ, cảm giác tay thật không tồi.

Chương 994

Đừng nhìn sói đầu đàn vóc dáng nhỏ, đó chỉ là so với những con sói khác thôi.

Thực tế con sói này cũng như một con bê con vậy.

Tuy nằm rạp trên mặt đất, nhưng đầu cũng cao đến ngang hông Ngô Mặc.

Ngô Mặc thử giao tiếp với con sói.

Bảo nó đứng lên, nó liền đứng lên, bảo nó nằm xuống, nó liền nằm xuống.

Ngoan ngoãn cứ như thể do chính tay mình nuôi lớn vậy.

Ngô Mặc tâm trạng cực kỳ sảng khoái.

Để xác nhận độ phục tùng của con sói, hắn tùy tiện búng tay một cái, ra lệnh trong đầu bắt nó lăn một vòng trên đất.

Con sói không hề do dự, trực tiếp nằm lăn quay ra đất, còn lộ cả bụng ra.

Bụng là nơi yếu ớt nhất của động vật.

Chỉ khi đối mặt với người tin tưởng nhất, chúng mới lộ ra.

Ngô Mặc cười tít cả mắt, vuốt đầu sói khen không ngớt: "Ngoan lắm, cục cưng." Hắn bên này thì sướng rồi, nhưng mấy ông anh phía sau thì không may mắn như vậy.

Đặc biệt là Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Hai người này đúng là sao chổi nhập, vận đen quấn thân.

Bi thảm không để đâu cho hết.

Một người mông bị sói cắn, người kia chạy rơi cả giày.

May mà Trương Khởi Linh đáng tin cậy.

Y như cây Định Hải Thần Châm, luôn bảo vệ xung quanh hai người, nên bọn họ mới không bị sói nuốt vào bụng.

Nếu không thì Trương Khởi Linh đúng là thành "cây gậy khuấy phân" danh bất hư truyền rồi. "Người anh em, cậu đang chơi cái trò gì thế hả?" Vương Bàn Tử lăn một vòng từ dưới đất dậy, một tay ôm mông, mắt đảo như rang lạc.

Đang tính xem dùng cách gì xử lý đám sói và binh lính này đây?

Cứ dây dưa mãi thế này thì chẳng mấy chốc mà táng thân bụng sói.

Ngước mắt lên thấy ngay Ngô Mặc đứng cách đó không xa, nhìn cái điệu bộ kia hình như đang thi xem ai mắt to mắt nhỏ với con sói thì phải.

Tiếng gọi của Vương Bàn Tử nhắc nhở Ngô Mặc.

Giờ không phải lúc trêu sói, còn một đống việc chính cần xử lý.

Chưa nói gì khác, cứ phải xử lý đám sói cắn người lung tung kia đã.

Ngô Mặc lập tức ra chỉ thị.

Ra ý bảo Lang vương hạ lệnh, thông báo bầy sói tấn công đám binh lính kia.

Sức mạnh tinh thần đúng là đồ tốt.

Lang vương đã hoàn toàn thần phục Ngô Mặc, coi hắn là chủ nhân, nghe lời răm rắp, không chút chần chừ.

Nó ngửa mặt lên trời hú dài hai tiếng.

Tiếng hú cao vút mạnh mẽ, tràn đầy uy áp.

Bầy sói lập tức dừng động tác, ngơ ngác nhìn về phía Lang vương.

Chẳng hiểu ra làm sao, Vương sao lại đổi ý rồi?

Lúc đầu chẳng phải đã bảo giết chết đám xâm nhập này sao?

Mới được bao lâu đâu, sao lại quay sang tấn công quân mình?

Phải nói người may mắn nhất là Lê Nhất Minh.

Gã bị móng vuốt hai con sói đè chặt xuống đất, đang nhắm mắt chờ chết thì đối phương lại dừng lại.

Thừa dịp con sói ngẩn ra, Lê Nhất Minh dùng hết sức bình sinh thoát khỏi vuốt sói, lăn lông lốc sang một bên.

Bầy sói nghe lệnh mà không phản ứng khiến Lang vương cảm thấy hơi mất mặt.

Thế này chẳng phải vả mặt nó sao?

Lần đầu tiên thể hiện trước mặt chủ nhân mà bọn mày lại phá đám, có phải ngứa đòn không?

Nó nhe răng nanh giận dữ, lại một lần nữa phát ra tiếng gầm gừ.

Lần này không con sói nào dám phản kháng.

Từng con quay đầu, lao vào tấn công những binh lính đã chết kia.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Ai nấy đều cầm vũ khí, nhìn trái nhìn phải không hiểu chuyện gì đang xảy ra?

Phải nói vẫn là Ngô Tà hiểu em trai nhất.

Anh lập tức nghĩ đến chuyện người cá.

Dù sao thì lần đầu tiên cưỡi cá cũng đủ để anh khắc cốt ghi tâm suốt đời khó quên.

Ngô Tà chẳng màng gì khác, đi chân đất cầm vũ khí chạy về phía Ngô Mặc, vừa thở hồng hộc vừa hỏi: "Tiểu Mặc, là em làm phải không?" Động tác chạy tới của anh bị Lang vương hiểu lầm là muốn tấn công chủ nhân, lập tức đứng dậy.

Nhe răng trợn mắt phát ra âm thanh đe dọa với Ngô Tà.

Trông cái thế kia, nếu tình hình không ổn là nó lao lên xé xác anh ra ngay.

Ngô Tà giật mình, vội vàng dừng bước.

Ngô Mặc vội vàng vỗ vỗ đầu sói.

Nhắc nhở nó đừng manh động, đây là người mình.

Sau đó hắn đưa tay kéo Ngô Tà qua, kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt, xác nhận xem ông anh có thiếu mất linh kiện nào không?

Rất tốt.

Đầu vẫn còn, tứ chi cũng không sứt mẻ.

Toàn thân trên dưới trừ việc mất một chiếc giày, cộng thêm vài vết thương ngoài da thì không có gì đáng ngại.

Còn về nội thương hay không?

Hắn không phải giun trong bụng Ngô Tà, cũng chẳng phải lão đông y lâu năm, biết thế quái nào được?

Lúc này, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cũng xúm lại.

Mọi người đều nhìn Ngô Mặc với ánh mắt dò hỏi.

Hết cách rồi, chuyện này quá kỳ lạ.

Đám sói ban nãy còn đánh nhau sống chết với mình, sao đột nhiên quay ngoắt sang tấn công người khác?

Vị tổ tông nhà mình lại làm cái trò gì rồi?

Vương Bàn Tử không nhịn được.

Gã ôm mông, hỏi nhỏ: "Nhị gia, sao lũ sói lại đi tấn công mấy cái xác chết kia thế?

Rốt cuộc là thế nào?" Vừa nói vừa nhìn con sói chúa khổng lồ bên chân Ngô Mặc với vẻ lo lắng: "Cậu xử lý được con này chưa?

Chương 995

Tí nữa nó có nhảy lên cắn anh em mình một miếng không đấy?" "Yên tâm đi." Ngô Mặc vuốt đầu sói cười đắc ý, "Giờ nó là thú cưng của em, em bảo nó làm gì nó làm cái đó." "Lâm Nhị ngốc tử, anh biết thuật thuần thú á?" Tô Nan nhìn Ngô Mặc với vẻ không thể tin nổi, vẻ kinh ngạc không phải giả vờ.

Cô ta thật sự không ngờ Ngô Mặc lại biết chiêu này.

Theo tài liệu cô ta xem, thuật thuần thú đã thất truyền từ thời Đường.

Các rạp xiếc bây giờ chỉ là phương pháp huấn luyện đơn giản, phải nuôi từ bé.

Lâm Nhị ngốc tử sao lại biết?

Người đàn ông này còn bao nhiêu thứ mình chưa biết nữa?

Tô Nan nghi ngờ trong lòng.

Thầm nghĩ cấp trên có phải đã giấu giếm nhiều thông tin không?

Nếu không sao cứ nhất quyết chỉ định Lâm Nhị ngốc tử tham gia dự án?

Cô ta nhìn Ngô Mặc, thăm dò: "Lâm Nhị ngốc tử, rốt cuộc anh làm thế nào thu phục được con sói này?" "Hầy, đơn giản ấy mà." Ngô Mặc nhe răng cười, "Cô muốn biết hả?

Được thôi, anh đây thỏa mãn tâm nguyện của cô, dù sao cô cũng là người trong cuộc mà." Nụ cười của hắn càng lúc càng quái gở.

Tô Nan nhìn mà trong lòng phát hoảng.

Cô ta có dự cảm chẳng lành, mồm miệng tên Lâm Nhị ngốc tử này chắc chắn chẳng phun ra được lời vàng ngọc gì đâu.

Quả nhiên, Ngô Mặc đúng là không làm cô thất vọng.

Chỉ thấy Ngô Mặc vỗ mông sói, cười đểu: "Nó là sói đực, hiện đang độc thân, tôi vừa thương lượng với nó, định tìm cho nó một cô vợ hoặc bạn gái.

Nó gật đầu đồng ý, chỉ yêu cầu tôi thực hiện lời hứa ngay, tôi nhìn trái nhìn phải thấy chỉ có con mụ giả tạo như cô là phù hợp yêu cầu nhất.

Thế là, tôi quyết định thay cho cô luôn." Mấy ông anh nghe xong mặt mũi vặn vẹo, khóe mắt khóe miệng giật giật như bị chứng mất kiểm soát cơ mặt.

Tô Nan tức muốn chết, giơ chân định đá vào ống đồng Ngô Mặc.

Nhưng chân cô ta còn chưa chạm được vào chân Ngô Mặc.

Con sói đầu đàn đã vung một vuốt tới, hất chân cô ta sang một bên.

May mà nó không có sát ý, nếu không Lang vương e rằng đã ngoạm chết cô ta rồi.

Chỉ thế thôi cũng làm Tô Nan giật mình thon thót.

Cô ta lùi lại một bước, cảnh giác nhìn chằm chằm con sói đầu đàn. "Hahaha, con mụ giả tạo kia, cho chừa cái tội khua chân múa tay nhé, đáng đời." Ngô Mặc cười cực kỳ vui vẻ, miệng liên tục châm chọc.

Hắc Nhãn Kính và mấy người kia cũng không hỏi thêm.

Nghe câu trả lời của Ngô Mặc là biết thằng ranh con này đời nào chịu nói thật.

Bầy sói tham chiến, áp lực của mọi người giảm hẳn.

Từng người đứng bên cạnh cách bờ quan sát lửa cháy (tọa sơn quan hổ đấu).

Ban nãy đánh nhau với sói thì ức chế.

Giờ đứng xem sói cắn nhau với lính, tâm trạng sướng không để đâu cho hết.

Mấy chục con sói đấu với mấy chục tên lính.

Đúng là kỳ phùng địch thủ, kẻ tám lạng người nửa cân, đánh nhau sống chết vui đáo để.

Lang vương ngồi xổm bên cạnh Ngô Mặc, cảnh giác quan sát tình hình trong sân, thi thoảng gầm lên hai tiếng chỉ huy bầy sói.

Ngô Mặc cũng chẳng rảnh rỗi, liên tục truyền thụ tư tưởng mới cho Lang vương.

Ví dụ như tấn công vào cẳng chân lính.

Gãy xương chân rồi thì đứng dậy thế quái nào được nữa?

Hay ví dụ như, một con dụ địch phía trước, con kia vồ lên từ phía sau.

Tóm lại, thuận tay thế nào thì làm thế ấy.

Khả năng lĩnh hội của Lang vương rất cao.

Quả quyết điều chỉnh phương án tấn công.

Khá lắm, càng đánh càng hay.

Cách tấn công của bầy sói cũng ngày càng trở nên "bỉ ổi".

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, nhìn không chớp mắt tình hình trong sân.

Há hốc mồm một lúc lâu mới thốt lên một câu cảm thán: "Mẹ nó chứ, trước giờ toàn nghe nói đến 'sắc lang', không ngờ hôm nay được nhìn thấy hàng sống luôn." Hắc Nhãn Kính sán lại gần Ngô Mặc, giơ ngón cái lên khen: "Nhị gia, ngài đúng là càng ngày càng ngầu, kỹ thuật thuần thú này bao giờ dạy cho Hạt Tử với?

Tôi cũng muốn học một chiêu." "Dạy á?" Ngô Mặc quàng tay ôm vai Hắc Nhãn Kính, ra chiều anh em tốt: "Hắc gia, anh em mình ai với ai chứ?

Nói câu thật lòng, chỉ cần ở bên cạnh ngài, thì đúng là vui vẻ trẻ mãi không già." "Hửm?" Hắc Nhãn Kính ngẩn ra.

Liếc mắt nhìn Ngô Mặc, muốn phán đoán xem tiểu tổ tông này nói thế là có ý gì?

Theo kinh nghiệm bao năm của hắn, chắc chắn còn nửa câu sau, mà đảm bảo chẳng phải lời hay ý đẹp gì.

Nhưng nằm ngoài dự đoán, Ngô Mặc không nói nốt nửa câu sau mà lại chuyển chủ đề. "Hắc gia, dạy ngài e là không được rồi, món này phải có năng khiếu.

Ngài không biết đâu, từ bé tôi đã thân thiết với động vật rồi." Hắn còn chưa nói hết câu, Lâm Phong đã cướp lời: "Đúng, thân thiết lắm, chim bay trên trời còn phải bay lùi lại ỉa một bãi lên đầu mày.

Lần trước xuống mộ, một con chồn vàng còn ngồi bên hố chửi mày cả buổi trời." Ngô Mặc tức nổ phổi.

Giơ tay táng một cú vào gáy Lâm Phong.

Hạ thấp giọng chửi đổng: "Ngậm cái mồm thối của mày lại, khát thì uống nước, đói thì tát vào mồm, không ai bảo mày câm đâu." Hắn vừa động thủ, Lang vương cũng đứng dậy, hổ lốn nhìn Lâm Phong chằm chằm.

Có vẻ như chỉ cần một lời không hợp là lao vào cắn chết ngay.

Lâm Phong tắt đài.

Hắn không sợ sói, mà là không muốn chọc Ngô Mặc nữa.

Đại con trai nhà mình thù dai lắm.

Nói thêm vài câu nữa, quay đầu lại không biết nó hành mình thế nào đâu.

Trong đám người, chỉ có Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh là phù hợp định nghĩa "nhân viên" nhất.

Hai người đứng phía trước.

Một trái một phải, như hai ông tượng Hanh Cáp nhị tướng, tay lăm lăm vũ khí phòng bị kẻ địch xâm nhập.

Tùng Tán Kiền Bố và tiểu hộ vệ thì bảo vệ Xích Tôn công chúa, Văn Thành công chúa và Tang Cát.

Tang Cát nhìn mà vui hết biết.

Mắt đảo liên hồi, như thể nhìn cảnh tượng trước mắt mãi không chán.

Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh đứng phía trước, không phải đứng đực ra đó xem kịch.

Hai người chăm chú nhìn vào màn sương dày, muốn tìm lối ra.

Đúng vậy, khoảnh khắc Ngô Tà và bọn họ xông vào, sương mù lại khôi phục như cũ.

Nói cách khác, cả người và sói đều bị nhốt trong sương mù.

Ánh mắt Trương Khởi Linh như đèn pha, rà soát từng tấc trên mặt hồ.

Chương 996

Đột nhiên một vật thể ở hướng Đông Bắc thu hút sự chú ý của anh, anh nhìn chằm chằm một lúc lâu.

Chẳng nói chẳng rằng, sải bước đi thẳng về phía trước.

Hành động đột ngột làm mọi người giật mình.

Ngô Tà lập tức hét lên: "Tiểu Ca, anh đi đâu đấy?" "Xem thử." Trương Khởi Linh đầu cũng không ngoảnh lại, buông hai chữ rồi tiếp tục đi.

Vương Bàn Tử không yên tâm, chân vừa nhích định đi theo.

Gót chân vừa nhấc lên, chợt phản ứng lại, mình giờ đang đóng vai nhân viên, gặp chuyện phải hỏi ý kiến Ngô Mặc trước.

Gã nhìn về phía Ngô Mặc, nháy mắt ra hiệu.

Ngô Mặc hiểu ý Vương Bàn Tử ngay.

Vốn định gật đầu đồng ý.

Nhưng nghĩ lại, tên này tà môn lắm, hay là đổi người khác đi.

Hắn ho nhẹ một tiếng, phân phó Hắc Nhãn Kính: "Hắc gia, hay là phiền ngài đi theo xem sao?" "OK!" Hắc Nhãn Kính làm động tác OK cực ngầu, cười tủm tỉm: "Nhị gia có lệnh, tiểu nhân nhất định tuân theo." Nói xong cầm dao găm bám theo sau Trương Khởi Linh.

Vương Bàn Tử không vui, tranh cãi: "Nhị gia, tôi cũng đi được mà." Đang nói dở thì thấy Tô Nan nhìn về phía này.

Vương Bàn Tử giật mình.

Lập tức làm ra vẻ tham lam, liếm môi nói: "Nhỡ đâu có đồ gì đáng giá, tiểu nhân chẳng phải kiếm thêm được tí, về quê cưới vợ sao." Tô

Nan cười khẩy: "Gớm, Lâm Nhị ngốc tử, người của anh đến tiền cưới vợ cũng không có, thảm quá đấy nhỉ?

Hay là đổi ông chủ đi, theo tôi thế nào?

Đến lúc đó đừng nói tiền cưới vợ.

Tiền đẻ con tôi cũng chuẩn bị cho anh được." Ngô Mặc hừ một tiếng: "Con mụ giả tạo kia, cô đổi nghề làm vú em rồi à?" "Anh." Tô Nan tức đỏ cả mặt, "Lâm Nhị ngốc tử, anh có biết nói tiếng người không hả?

Bà đây băng thanh ngọc khiết, vẫn còn thiếu nữ, anh dám sỉ nhục tôi thế à?" "Ách." Lời vừa thốt ra.

Ngô Tà, Ngô Mặc, Vương Bàn Tử và Lâm Phong, ánh mắt bốn người đều tập trung vào Tô Nan.

Vẻ mặt ai nấy đều quái dị, như thể không tin nổi lời Tô Nan nói. "Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa bà móc mắt ra bây giờ." Tô Nan thẹn quá hóa giận, lườm mấy người một cái.

Quay đầu đi không thèm để ý đến bên này nữa.

Cô ta nhìn ra rồi, tướng nào lính nấy, Lâm Nhị ngốc tử không phải thứ tốt lành gì, đám nhân viên dưới trướng cũng chẳng phải loại đàng hoàng.

Khoan nói đến chuyện bọn họ cãi nhau bên này, chỉ nói đến Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính bên kia.

Tốc độ của Trương Khởi Linh rất nhanh, tránh né binh lính tấn công, lao thẳng đến địa điểm mục tiêu.

Đến gần mới thấy trên mặt băng có một vết nứt sâu.

Khe nứt rộng một mét, sâu khoảng ba mét.

Bên trong tối om, không nhìn rõ có thứ gì.

Trương Khởi Linh không chút do dự nhảy xuống.

Hắc Nhãn Kính bĩu môi: "Này Ách Ba, không chào hỏi trước được một tiếng à?" Phàn nàn xong, hắn cũng nhảy xuống theo sát phía sau.

Nhảy xuống dưới, Trương Khởi Linh lôi đèn pin ra soi, phát hiện bên trong là một khoảng trời riêng. "Ái chà, Ách Ba mắt tinh thế." Hắc Nhãn Kính khen một câu chẳng có chút thành ý nào.

Trương Khởi Linh chẳng thèm để ý đến hắn, cầm đèn pin và Hắc Kim Cổ Đao, đi thẳng về phía một khe hở phía trước.

Khe hở cao một mét rưỡi, muốn vào chỉ có thể khom lưng.

Hắc Nhãn Kính đi sau Trương Khởi Linh, than ngắn thở dài: "Haizz, cao quá cũng khổ, anh bảo sao tôi không thể thấp đi một chút nhỉ?" Dứt lời, cán Hắc Kim Cổ Đao thúc ngược lại vào ngực hắn.

Hắc Nhãn Kính lùi lại một bước.

Tránh được đòn tấn công, nụ cười càng thêm đắc ý.

Hắc Nhãn Kính biết điểm dừng.

Hắn không trêu chọc Trương Khởi Linh nữa, bám sát phía sau, nghiêm túc quan sát tình hình xung quanh.

Hai vị đại lão không phải người phàm.

Quanh năm xuống mộ.

Nhiều việc chỉ cần liếc mắt là trong lòng đã hiểu rõ.

Bọn họ men theo khe băng đi sâu vào trong.

Phát hiện khe băng không phải hình thành tự nhiên, mà là lối đi do người cố ý đục đẽo.

Tay sờ lên vách băng, có thể cảm nhận được bên trên khắc những ký hiệu đặc thù nào đó.

Trương Khởi Linh dừng bước.

Cầm đèn pin soi lên vách băng, muốn nhìn rõ xem rốt cuộc bên trên khắc ký hiệu gì?

Nhìn vài lần, không kìm được nhíu mày.

Hắc Nhãn Kính cũng nhìn rõ ký hiệu vẽ bên trên.

Hắn khoác tay lên vai Trương Khởi Linh cười hì hì: "Ách Ba, nghiệp vụ nhà họ Trương các anh rộng thật đấy nhỉ?

Cái xó xỉnh nào cũng có dấu vết của các anh.

Hắc gia đây đôi khi rất tò mò, nhà họ Trương các anh làm chuyện mờ ám không dám gặp người à?" Trương Khởi Linh quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, mặt vô cảm, đôi môi mỏng lạnh lùng nhả ra hai chữ: "Hạt tử." "Hả?" Hắc Nhãn Kính ngẩn người.

Hắn có vắt óc cũng không ngờ Trương Khởi Linh lại chửi mình?

Sự tương phản cực độ này lại khơi dậy hứng thú của hắn.

Nhướng mày, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa định đưa tay sờ mặt Trương Khởi Linh: "Ái chà!

Ách Ba biết chửi người rồi à?

Không đúng, quá không đúng.

Hắc gia phải kiểm tra kỹ xem, anh rốt cuộc có phải bản tôn không?

Hay lại là thứ tà ma ngoại đạo nào dịch dung trà trộn vào đội ngũ." Trương Khởi Linh đời nào chiều hắn?

Nghiêng đầu sang một bên, lạnh lùng ném lại một chữ: "Cút." Nói xong quay đầu đi thẳng vào trong.

Hắc Nhãn Kính nhìn bóng lưng Trương Khởi Linh như thể vừa tìm ra châu lục mới.

Miệng chép chép khen lạ, chân thì không dừng bước.

Làm cộng sự với Trương Khởi Linh mấy chục năm, hắn cảm thấy Ách Ba dạo này càng ngày càng có "hơi người".

Trương Khởi Linh lười để ý đến Hắc Nhãn Kính.

Toàn bộ tâm trí anh tập trung vào ký hiệu người nhà họ Trương để lại trên vách băng.

Từ thói quen viết chữ suy đoán.

Ít nhất cũng phải có lịch sử cả trăm năm.

Ai để lại?

Vì sao phải đặc biệt đánh dấu ở đây?

Thi thể và nhà họ Trương có quan hệ gì?

Chương 997

Trương Khởi Linh nghĩ không thông điểm mấu chốt, thầm thở dài.

Lần đầu tiên trong lòng trào dâng suy nghĩ mãnh liệt, muốn tìm lại ký ức quá khứ của chính mình.

Đừng thấy Hắc Nhãn Kính lúc nào cũng cợt nhả.

Thực tế hắn cực kỳ nhạy cảm với cảm xúc con người.

Hắn nhận ra cảm xúc Trương Khởi Linh dao động.

Suy nghĩ một chút, ghé lại gần nói: "Ách Ba, anh coi Văn Thành công chúa là bà ngoại thật đấy à?" Trương Khởi Linh đầu cũng không ngoảnh lại, hoàn toàn không trả lời.

Giống như Hắc Nhãn Kính hiểu anh, anh cũng rất hiểu Hắc Nhãn Kính.

Tên này xưa nay không đứng đắn.

Người khác đánh rắm hắn cũng nhe răng cười.

Chỉ cần đáp lại hắn là hậu họa khôn lường.

Hắc Nhãn Kính đã sớm quen với tác phong của Trương Khởi Linh, cũng chẳng trông mong anh sẽ đáp lại mình.

Tự biên tự diễn nói: "Ách Ba, nếu xét theo kiểu đó, có phải anh cũng nên gọi tôi một tiếng ông nội không?

Yêu cầu của tôi không cao đâu, anh gọi một tiếng cho tôi nghe thử xem nào?" Trương Khởi Linh sắp bị hắn làm phiền chết.

Chút cảm xúc thương cảm vừa nhen nhóm lập tức tan thành mây khói, thay vào đó là ý muốn đá bay Hắc Nhãn Kính.

Gân xanh trên trán anh giật giật, rít qua kẽ răng hai chữ: "Câm miệng." Bất tri bất giác, cách thức chung sống của hai người cũng chịu ảnh hưởng của Ngô Mặc.

Hắc Nhãn Kính cười hì hì, không nói nữa.

Trên vách băng đâu đâu cũng có dấu vết nhà họ Trương để lại.

Ký hiệu nọ cách ký hiệu kia rất xa, dường như cách nhau vô số năm tháng.

Trương Khởi Linh từng thấy một phần trong số đó.

Theo cách dịch của người nhà họ Trương, hình như là nói phía trước có nguy hiểm.

Đi quanh co khoảng hai mươi mét, trước mắt xuất hiện một cánh cửa đá rộng một mét.

Cửa đá đen kịt.

Phù điêu khắc bên trên nhe nanh múa vuốt, tướng mạo xấu xí, tay cầm trái tim, thè lưỡi dài.

Phong cách vô cùng độc đáo.

Nhìn lướt qua cũng đủ dọa người ta giật mình.

Trương Khởi Linh ra hiệu nhắc Hắc Nhãn Kính cẩn thận.

Hắc Nhãn Kính gõ nhẹ lên vai anh đáp lại.

Hai người làm việc gọn gàng dứt khoát.

Chỉ trong chớp mắt đã xác định được vị trí cơ quan.

Không biết là do bọn họ kỹ thuật cao siêu, hay đối phương căn bản chẳng quan tâm cửa có bị mở ra hay không?

Tóm lại, cửa đá từ từ hạ xuống.

Đúng là nghệ cao nhân đảm đại.

Hai người gật đầu với nhau, kẻ trước người sau bước vào cửa đá.

Trong cửa là một khoảng trời riêng.

Đại điện rộng rãi, to bằng cả cái sân bóng rổ.

Đủ loại băng đăng kỳ hình dị trạng xếp thành một vòng quanh đại điện.

Nếu bên trong thắp đèn, tuyệt đối là nơi ngắm cảnh lý tưởng cho tết Nguyên Tiêu.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh không để mắt đến chỗ đó, mà đồng loạt nhìn chằm chằm vào trung tâm đại điện.

Trên mặt đất bày bảy quả cầu băng lớn.

Mỗi quả cao đến hai mét, nặng ít nhất cũng phải cả tấn.

Theo lý mà nói hai người không phải chưa từng thấy việc đời, mấy quả cầu băng cỏn con sao có thể khiến họ ngạc nhiên?

Nhưng cầu băng này không phải cầu băng thường.

Khối băng bình thường đương nhiên không thu hút sự chú ý của họ.

Nhưng nếu bên trong mỗi khối băng có một con quái vật trần truồng xấu xí ngồi lù lù, bạn nói xem có ai mà không muốn nhìn vài lần?

Mỗi con quái vật đều mọc một cái sừng trên đỉnh đầu.

Trên trán có thêm một khe hở, nhìn từ xa như con mắt thứ ba.

Da thịt trên người nhăn nheo, như thể bị bàn là ủi qua.

Bọn chúng ngồi xếp bằng trong quả cầu băng.

Cánh tay cong lại, tạo thành một tư thế cực kỳ quái dị không phù hợp với cấu tạo sinh lý con người.

Mồm miệng Hắc Nhãn Kính khá độc, hích vai Trương Khởi Linh trêu chọc: "Ách Ba, mấy tên đầu mọc cột thu lôi này cũng là người nhà họ Trương các anh à?

Chủng loài kỳ đặc thật đấy." Hắn xoa xoa tay, vẻ mặt cảm thán: "Nếu để Nhị gia nhà ta nhìn thấy, chắc chắn sẽ vui lắm, Kỳ Trân Các của cậu ấy lại có thêm bảy món đồ có thể triển lãm rồi." Nói thì nói vậy, nhưng quan sát và cẩn trọng thì không thiếu chút nào.

Hai người không tiếp tục đi tới, đứng từ xa không chớp mắt quan sát tình hình xung quanh.

Chỗ này chắc chắn có vấn đề.

Nếu không người nhà họ Trương đâu có ăn no rửng mỡ, tốn bao công sức khắc ký hiệu lên vách băng nhắc nhở hậu thế làm gì?

Bọn họ đâu phải hạng người "vô trung sinh hữu".

Dùng ký hiệu ghi chép đặc hữu của nhà họ Trương.

Ngoài nhân vật cấp cao của nhà họ Trương có thể hiểu được, người ngoài nhìn vào chỉ như vịt nghe sấm, chẳng hiểu mô tê gì.

Nhìn kỹ một lúc, hai người phát hiện vị trí đặt cầu băng rất kỳ lạ.

Ẩn chứa quy luật nào đó.

Nhìn từ quả cầu thứ nhất đến quả cầu thứ bảy, sẽ chú ý thấy tư thế của quái vật bên trong cũng là một bộ động tác.

Hai người rất am hiểu văn hóa Tàng khu.

Biết con số bảy đối với người Tạng là một con số rất thần thánh.

Con số này thường được dùng trong lĩnh vực tôn giáo.

Giờ ở đây có bảy quả cầu lớn, rất có khả năng là nghi thức do một tôn giáo cổ xưa nào đó ở Tàng khu đặc biệt tạo ra.

Chỉ là lục tung ký ức, cũng không nghĩ ra rốt cuộc tôn giáo nào lại dùng cầu băng lớn để nhốt quái vật?

Làm vậy có ý nghĩa gì?

Thứ bên trong là chết hay sống?

Tại sao người nhà họ Trương lại nhắc nhở bọn họ rất nguy hiểm?

Một loạt câu hỏi chạy qua chạy lại trong đầu, nhưng không tìm được đáp án nào thỏa đáng.

Gặp chuyện do dự không quyết đoán không phải tác phong của hai vị gia.

Chương 998

Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính nhìn nhau, chia ra hai bên trái phải, cẩn thận tiếp cận quả cầu băng lớn.

Mắt thấy chỉ còn cách cầu băng nửa mét.

Chân phải Hắc Nhãn Kính đột ngột dừng lại giữa không trung.

Cúi đầu nghiêm túc quan sát dưới chân.

Trong lớp băng bên dưới dường như có vài vệt đen đang bơi lội.

Hắc Nhãn Kính rút chân phải về.

Lùi lại nửa bước, cẩn thận ngồi xổm xuống.

Quả nhiên không nhìn nhầm.

Mười mấy vệt đen to cỡ sợi tóc, uyển chuyển như những con rắn độc, uốn lượn, xuyên qua, bơi lội dưới lớp băng.

Nhìn qua đã thấy đầy tà khí.

Trương Khởi Linh cũng chú ý đến điểm này.

Để xác nhận tình hình cụ thể, hai người đi một vòng quanh bảy quả cầu băng.

Dưới mỗi quả cầu băng đều có loại vệt đen này.

Khác biệt ở số lượng.

Nhiều thì cả trăm sợi, ít thì mười mấy sợi.

Có một phần lưu động dưới mặt băng, một phần xuất hiện bên trong cầu băng. "Thú vị đấy." Hắc Nhãn Kính cảm thấy rất hứng thú, quay đầu nhìn Trương Khởi Linh nói: "Ách Ba, trên vách băng nói nguy hiểm, không phải là chỉ thứ này đấy chứ?" "Không chắc chắn."

Trương Khởi Linh nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm vệt đen đăm chiêu suy nghĩ.

Cứ cảm thấy mình hình như từng gặp thứ này rồi?

Nhưng là lúc nào?

Ở đâu nhỉ?

Hắc Nhãn Kính nhìn một lúc thấy chán.

Vỗ mông đứng dậy cười: "Đừng ngẩn người nữa, mau làm chính sự thôi, sớm giải quyết sương mù, sớm về báo cáo với Nhị gia.

Nhị gia nhà ta tính tình nóng vội, chậm trễ một lúc, khéo cậu ấy lại mò xuống đây mất." Trương Khởi Linh rất tán đồng cách nói của Hắc Nhãn Kính.

Với tính cách của Ngô Mặc, chín phần mười là sẽ tự mình xuống xem náo nhiệt.

Nhưng tình hình ở đây không ổn.

Thêm một người xuống là thêm một phần nguy cơ.

Thà rằng nhanh chóng tìm ra mấu chốt còn hơn để họ xuống mạo hiểm.

Chỉ là đại điện có lớn đến mấy cũng có giới hạn.

Hai người đi một vòng, không phát hiện bất cứ manh mối nào.

Trừ cầu băng và khối băng ra, thứ liên quan đến sương mù hoàn toàn không tồn tại.

Hắc Nhãn Kính nghiêng đầu: "Ách Ba, lẽ nào sương mù chẳng liên quan gì đến nơi này?" Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu, trong ánh mắt hiện lên tia không chắc chắn.

Hai người đang xoắn xuýt, phía sau đột nhiên truyền lại động tĩnh nhỏ.

Phải biết đại điện rất trống trải, tiếng đánh rắm cũng bị phóng đại vô hạn.

Huống chi tai hai người còn thính hơn tai lừa.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh vội vàng quay đầu nhìn lại, cửa đá gần nhất lại đang từ dưới đất dâng lên. "Không ổn, chạy mau." Hắc Nhãn Kính kéo Trương Khởi Linh một cái.

Hai người chẳng màng gì khác, lao về phía cửa đá với tốc độ nhanh nhất.

Khoảnh khắc xoay người, họ không hề chú ý tới quái vật trong quả cầu băng ở giữa khẽ cử động.

Cửa hạ xuống thì chậm, dâng lên lại cực nhanh.

Trong chớp mắt đã đến vị trí giữa.

Nam Hạt Bắc Ách không hổ là truyền kỳ giang hồ, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không theo kịp.

Ngay khi cửa đá sắp khép lại, hai người như cá chép vượt vũ môn vèo một cái bay qua.

Chân trước vừa chạm đất, chân sau cửa đã đóng chặt.

Chỉ chênh một giây thôi là kẹp nát gót chân rồi.

Vừa đứng vững, phía trước truyền đến một giọng nói: "Hai vị đừng bận rộn nữa, chuyện bên trên giải quyết xong rồi, tôi qua gọi hai người mau rút lui." "Hả?

Giải quyết rồi?" Hắc Nhãn Kính chỉnh lại quần áo, cười ha hả hỏi: "Phong lão bản, nhân vật nào ngầu thế, giải quyết được cả vấn đề sương mù?" Trương Khởi Linh cũng ném ánh mắt nghi hoặc về phía Lâm Phong. "Hầy, chuyện trùng hợp ấy mà." Lâm Phong giải thích:

"Hai người xuống chưa được bao lâu, tình hình bên trên thay đổi, bầy sói cắn đám binh lính tan tác.

Bàn Tử muốn nhặt ít đồ tốt, kết quả không cẩn thận rơi xuống một cái hố, ai ngờ bên trong có mấy cái chuông và cái bát vỡ, ông ấy đặt mông ngồi vỡ bát, sương mù cũng tan luôn." Nói đến đây, khóe mắt khóe miệng hắn không nhịn được giật giật vài cái.

Nghĩ đến cảnh tượng vừa nhìn thấy, cũng không kìm được giơ ngón cái lên với Vương Bàn Tử.

Không hổ là chất xúc tác cốt truyện.

Chỉ có bạn không nghĩ ra, chứ không có gì hắn không gặp phải.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh cạn lời.

Hai người tốn bao công sức, còn không bằng cái mông của Vương Bàn Tử?

Thế giới này có phải trở nên hơi kỳ quái rồi không?

Kinh nghiệm xuống mộ bao năm, thế mà lại thua vận đen của đối phương?

Ba người nhất thời không nói nên lời.

Cắm đầu leo ra ngoài.

Độ cao hơn ba mét đối với mấy người bọn họ chỉ như trò đùa, mũi chân điểm nhẹ là tót lên được.

Lúc này chiến tranh trên mặt hồ đã kết thúc.

Thi thể nằm ngổn ngang lộn xộn trên mặt đất, Ngô Mặc đang chỉ huy bầy sói ghép từng cái xác lại cho hoàn chỉnh.

Đều là những kiếp người khổ sở.

Ai mà ngờ bầu máu nóng đi lính, kết quả lại rơi vào cảnh chết cũng không được yên thân.

Bầy sói rất ức chế.

Ngày thường toàn ăn người ăn thịt.

Hôm nay sao lại còn chơi trò ghép hình?

Nhưng quan trên một cấp đè chết người, Lang vương đứng bên cạnh nhìn chằm chằm.

Chỉ cần chậm một chút, quay đầu kiểu gì cũng bị xử lý. "Nhị gia, tình hình thế nào đây?" Hắc Nhãn Kính sán lại, khuỷu tay gác trực tiếp lên vai Ngô Mặc, hất cằm về phía mặt hồ nói: "Ngài hôm nay đại phát thiện tâm à?" Với sự hiểu biết của hắn về Ngô Mặc, chuyện không có lợi thì cậu ta sẽ không làm.

Giờ sao lại đi thu dọn thi thể?

Câu này đừng nói Hắc Nhãn Kính muốn hỏi, Tô Nan bên cạnh cũng mù tịt.

Chương 999

Có điều cô ta đã rút kinh nghiệm, cố gắng không nói chuyện với Ngô Mặc, đỡ bị hắn chọc tức chết.

Ngô Mặc cúi xuống nhặt một tấm thẻ bài dưới đất.

Nhìn lướt qua vài lần, ném về đống thi thể, cảm thán: "Bọn họ cũng là vì hoàn thành nhiệm vụ, hà tất khiến họ chết không yên?

Huống hồ chúng ta lúc quay về có khả năng vẫn đi đường này, nhỡ đâu bọn họ lại sống lại thì làm thế nào?" Lý do rất mạnh mẽ, đủ để thuyết phục rất nhiều người.

Tô Nan bĩu môi.

Bà đây biết ngay hắn không có lòng tốt thế mà.

Chuyện không có hời chắc chắn không làm.

Hắc Nhãn Kính thuận thế liếc nhìn Vương Bàn Tử bên cạnh, cười nói: "Bàn Tử, nghe nói là cậu ra tay giải quyết sương mù, đúng là nhân tài nha!" Vương Bàn Tử ôm mông xuýt xoa.

Hắn đau thật mà!

Lúc đầu đánh nhau với sói bị cắn mất một miếng thịt, sau lại đặt mông ngồi lên cái bát vỡ.

Cũng chẳng biết thằng khốn nạn nào chôn bát với chuông dưới khe băng làm trận pháp.

Báo hại ông đây không để ý ngồi ngay vào giữa.

Ức chế hơn là mảnh sành cắm đúng vào vết thương, đúng là thương chồng thương, đau càng thêm đau.

Suýt chút nữa là thằng em nhỏ cũng chịu tội theo.

Hắn vốn đang ức chế, Hắc Nhãn Kính lại xông lên châm chọc, tức đến mức độp lại ngay: "Hắc gia, ngài lừng lẫy giang hồ, sao lại không bằng tôi giải quyết vấn đề thế nhỉ?

Tôi thấy ngài dứt khoát chia một nửa phí thù lao cho tôi đi cho rồi." Nói chuyện tiền nong với Hắc Nhãn Kính?

Chẳng khác gì bàn chuyện mạng sống với Diêm Vương.

Hắn coi như điếc.

Lập tức quay đầu về phía Ngô Mặc, mở miệng nói: "Nhị gia, có chuyện này cần bàn với ngài, không biết ngài hiện tại có tiện không?" "Hửm?" Ngô Mặc nghi ngờ nhìn Hắc Nhãn Kính.

Quan sát từ trên xuống dưới một hồi lâu, mới dò hỏi: "Anh bị Ách Ba bắt nạt à?" "Ách Ba bắt nạt em á?" Trong giọng nói của Hắc Nhãn Kính mang theo một tia không thể tin nổi.

Hắn chỉ vào mũi mình hỏi ngược lại: "Nhị gia, ngài nhìn từ đâu ra thế?

Hạt Tử ở trong lòng ngài yếu đuối đến vậy sao?" "Anh bé cái mồm thôi, ông đây có điếc đâu." Ngô Mặc ngoáy ngoáy lỗ tai, nhún vai nói: "Anh đi với Ách Ba ra ngoài, lúc về cứ thần thần bí bí tìm tôi nói chuyện, trừ lý do này ra, tôi chẳng nghĩ ra được vấn đề gì khác." "Được rồi, là vấn đề của Hạt Tử." Hắc Nhãn Kính đối với người ngoài thì luôn có cách, duy chỉ có nước bó tay chịu trói với Ngô Mặc.

Hắn hắng giọng, cố ý hạ thấp âm lượng, nói ngắn gọn lại tình hình bên dưới lớp băng.

Ngô Mặc nghe xong, mày nhíu chặt đến mức sắp thắt thành cái nút lớn.

Đúng là cái này chưa xong cái khác đã tới.

Vừa giải quyết xong đám xác chết bên trên, bên dưới sao lại lòi ra quái vật nữa?

Cậu theo thói quen châm một điếu thuốc.

Vừa hút vừa suy tính, có nên xuống dưới xem xét một chút hay không?

Xuống dưới?

Dễ xảy ra sự cố.

Lỡ như lại đụng phải thứ gì gai góc, mấy ông anh của mình có bị thương vong gì không?

Dù sao vận may không phải lúc nào cũng tồn tại.

Không xuống?

Thứ bên dưới liệu có liên quan đến nhiệm vụ của mình không?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định an toàn là trên hết.

Vừa trải qua một trận đại chiến, cứ nghỉ ngơi dưỡng sức trước đã.

Huống hồ đa sự không bằng thiểu sự.

Các anh trai đã vì mình mà lội vào vũng nước đục này rồi, về tình về lý đều không nên để họ mạo hiểm quá nhiều.

Nghĩ đến đây, cậu vươn tay khoác vai Hắc Nhãn Kính, nghiêm túc nói: "Làm người làm việc phải giảng đạo lý, người ta không chọc mình, mình đừng đi gây sự, tương an vô sự không tốt sao?" "Nhị gia nói rất có lý." Hắc Nhãn Kính cực kỳ nể mặt, lập tức chuyển chủ đề hỏi: "Tên Bàn Tử chết tiệt kia bị sao thế?

Hắn không mặc bỉm người lớn rồi à?

Sao mông vẫn bị thương?" Hắn thật sự tò mò từ tận đáy lòng.

Uy lực của bỉm, chỉ có người từng trải nghiệm mới hiểu được.

Vương Bàn Tử rốt cuộc đã làm cái gì?

Sao lại tự làm mình bị thương được?

Trương Khởi Linh đứng cách đó không xa.

Hắn cũng khá hứng thú với chủ đề này.

Bước chân hơi khựng lại, cuối cùng giả vờ như lơ đãng dịch chuyển về phía Ngô Mặc.

Các cụ nói cấm có sai, gần mực thì đen.

Ở cạnh tên nam nhân siêu cấp hóng hớt Ngô Mặc này, một tờ giấy trắng cũng phải biến thành vải đen.

Nhắc đến vết thương ở mông Vương Bàn Tử, Ngô Mặc quả thực không biết nên nói cái gì cho phải.

Sống bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy ai xui xẻo như thế.

Mặc bộ đồ phòng hộ có thể nói là nghịch thiên, kết quả vì mông quá to, có một phần không che hết, thế là bị sói đớp cho một miếng.

Sóng trước chưa yên, sóng sau đã tới.

Thấy đằng xa có thứ lấp lánh, tưởng nhầm là bảo bối.

Ôm tâm lý muốn kiếm chác, kết quả lại dính chấn thương lần hai.

Khiến người ta nhất thời không biết nên đồng cảm hay cạn lời.

Nói xấu sau lưng người khác thì không tốt lắm.

Nhưng không nói lại ngứa mồm.

Ngô Mặc liếc mắt nhìn Vương Bàn Tử đang nhíu mày khổ sở, vừa thở dài thườn thượt vừa kể lại quá trình một lượt.

Kể xong đầu đuôi câu chuyện, hiện trường rơi vào tĩnh lặng.

Không chỉ Hắc Nhãn Kính câm nín, mà ngay cả Trương Khởi Linh cũng chuyển ánh mắt về phía Vương Bàn Tử.

Trong mắt phá thiên hoang lộ ra một tia đồng cảm.

Trong lúc mấy người nói chuyện, đàn sói đã ghép xong những mảnh thi thể vụn vặt.

Đương nhiên, trí lực của sói và người có sự khác biệt.

Ghép được ra hình thù đại khái đã là giỏi lắm rồi.

Còn việc cái mông này có phải của người này không?

Cái chân kia lại là của ai?

Đã không còn quan trọng nữa.

Ngô Tà hiện giờ thích ứng rất tốt với thân phận của mình.

Hắn rảo bước đi tới, đối với Ngô Mặc hơi cung kính nói: "Nhị gia, thi thể đã chỉnh lý xong, ngài còn phân phó gì không?" Ngô Mặc lén lút đảo mắt.

Chương 1000

Mỗi lần đại ca gọi mình là Nhị gia, cậu đều trong nháy mắt nhớ tới Nhị thúc.

Thật không biết nếu Nhị thúc ở hiện trường nghe được cách xưng hô này sẽ có cảm tưởng gì?

Là an ủi?

Là tức giận?

Hay là cười trừ cho qua?

Ngô Mặc cảm giác mình hình như hơi nhớ ông già đó rồi.

Hơi thất thần một chút.

Cánh tay bị người ta kéo nhẹ.

Bên tai vang lên giọng nói của Ngô Tà: "Nhị gia, Phú Quý đề nghị hỏa thiêu toàn bộ bọn họ, tránh để thi thể bị tà vật khống chế lại xảy ra thi biến." Suy nghĩ của Giải Ngữ Hoa và Ngô Mặc không hẹn mà gặp. "Mọi người vất vả rồi." Ngô Mặc kẹp điếu thuốc, bày ra khí thế đại lão, phân phó: "Lúc đốt chú ý một chút, ngàn vạn lần đừng để xảy ra sự cố." "Ngài yên tâm, sẽ không có vấn đề gì." Ngô Tà chắp tay, xoay người rời đi.

Mỗi người đều cảm thấy trong lòng có chút buồn cười, lại cũng có chút bất lực, dù sao thời kỳ đặc thù chỉ có thể so tài diễn xuất.

Có đàn sói làm trợ thủ, mọi việc nhẹ nhàng hơn nhiều.

Chẳng bao lâu sau đã xử lý xong toàn bộ thi thể.

Ngô Mặc nhìn từng đống tro cốt, trong lòng thầm niệm: "Các vị, oan có đầu nợ có chủ, ai hại các người, các người tự mình đi báo thù, nhưng tiểu gia cũng coi như đã tiễn các người một đoạn, hy vọng các người trên trời có linh thiêng, phù hộ tiểu gia vạn sự thuận lợi." "Tôi không có yêu cầu gì quá nhiều, ai đối xử không tốt với tôi, nửa đêm các người cứ qua tâm sự với nó là được." Cậu lẩm bẩm một tràng dài, chủ yếu là tâm thành tắc linh.

Sự việc giải quyết xong, Tô Nan đề nghị nghỉ ngơi tại chỗ.

Lý do của cô ta rất đầy đủ.

Vừa trải qua một trận chiến đấu, mọi người cần dưỡng sức để đối phó với những khó khăn tiếp theo.

Ngô Mặc không hề do dự, trực tiếp từ chối ý định của Tô Nan.

Theo lời Kính ca, dưới lớp băng có một số quái vật đặc thù.

Quỷ mới biết qua đêm ở chỗ này có kinh động đến mấy thứ dị hợm đó hay không?

Thà rằng lo lắng đề phòng, chi bằng rời đi càng sớm càng tốt.

Bất luận là về quân số hay thực lực, Ngô Mặc đều chiếm địa vị chủ đạo.

Chỉ cần Tô Nan không muốn trở mặt với Ngô Mặc, thì ý kiến của cậu nhất định phải được ưu tiên xem xét.

Lúc chuẩn bị đi, Ngô Mặc nhìn mấy chục con sói độc tráng như nghé con.

Trong lòng bắt đầu tính toán.

Tuyết lang quanh năm đi lại trên dãy Himalaya.

Tốc độ chạy cực nhanh, thể lực lại tốt, xa không phải người thường có thể so sánh.

Để không phương tiện giao thông tốt như vậy mà không dùng, có phải hơi lãng phí không?

Cậu lại quay đầu nhìn Vương Bàn Tử.

Thấy hắn vác hành lý đi đứng tập tễnh có vẻ vất vả.

Lập tức không do dự nữa.

Cậu vươn tay xoa đầu Lang Vương.

Trước tiên là hiểu chi dĩ lý (lấy lý lẽ để thuyết phục), sau đó động chi dĩ tình (lấy tình cảm để lay động), nhồi nhét cho Lang Vương rất nhiều đạo lý.

Lang Vương nghe mà hai mắt đờ đẫn, nhìn người chủ nhân mới này với vẻ mờ mịt.

Ngô Mặc lúc này mới giật mình nhận ra, mình không cẩn thận lại nói nhiều rồi.

Lập tức nói ngắn gọn, bảo với Lang Vương mình cần tọa kỵ, hy vọng đàn sói có thể hộ tống nhóm người mình đến đích.

Lang Vương không chút chần chừ phục thân xuống.

Hướng về phía Ngô Mặc tru lên mấy tiếng, ra ý bảo cậu ngồi lên lưng nó.

Tâm trạng Ngô Mặc cực tốt.

Đời này của mình coi như không uổng phí.

Từng cưỡi cá, từng cưỡi ngựa, bây giờ lại cưỡi sói.

Nghĩ thôi đã thấy sướng rơn.

Cậu không cưỡi lên ngay, mà ra hiệu cho Lang Vương hạ lệnh, bảo những con sói khác đều nằm xuống.

Lang Vương vô cùng nghe lời.

Hú lên mấy tiếng, mười mấy con sói trắng cường tráng nhanh chóng nằm rạp xuống đất.

Mọi người đang định đi bộ, bỗng nhiên thấy sói nằm rạp ra đất.

Lập tức ngơ ngác, không hiểu chuyện gì xảy ra? "Nào, các anh em đừng khách sáo, cứ tùy ý chọn, tùy ý tuyển, tìm một con vừa mắt mà cưỡi." Ngô Mặc một tay đút túi, bày ra tư thái đại gia, dương dương tự đắc nói: "Hôm nay người anh em này mời khách, tính hết cho tôi." Cái tư thế này nào phải mời người cưỡi sói?

Rõ ràng là thanh toán tiền trong quán bar.

Mấy ông anh trong lòng có chút bất lực.

Đều là đại lão một phương, sao lại cứ mang cái khí chất nhà giàu mới nổi thế này nhỉ?

Bọn họ nhìn nhau.

Khẽ thở dài, cất bước đi về phía đàn sói.

Đám người Tô Nan và Oscar có chút ngẩn tò te, đứng tại chỗ không dám động đậy, hét về phía nhóm Ngô Tà: "Này, mấy người không muốn sống nữa à?

Thật sự nghe theo lời nói bậy bạ của tên Lâm ngốc đó sao?

Hắn bảo các người cưỡi, các người liền cưỡi?

Không sợ sói quay lại cắn chết các người à?" Chẳng ai thèm để ý đến lời cô ta.

Không coi cô ta là không khí thì cũng coi lời cô ta như đánh rắm.

Sói đương nhiên là nguy hiểm.

Nhưng vị tiểu Nhị gia nhà mình thì không.

Cậu ấy cái mạng cũng có thể giao cho bọn này, còn có thể để sói làm hại người mình sao?

Nói một câu thật lòng.

Hôm nay đừng nói là bảo mình cưỡi sói?

Cho dù là bảo mình cưỡi lên cổ Diêm Vương, thì cũng không nói hai lời, nhấc chân là leo lên ngay.

Trước mắt không cần lo lắng chuyện nguy hiểm.

Cái cần suy nghĩ là chọn con sói nào mới xứng với khí chất ưu nhã của mình đây?

Ngô Tà có kinh nghiệm cưỡi người cá, yêu cầu chọn sói đầu tiên là lông phải nhiều để có thể ổn định thân thể.

Đực cái không quan trọng, không ngã xuống là được.

Suy nghĩ của Vương Bàn Tử lại khác xa Ngô Tà đại đại.

Hắn không chút do dự chọn một con sói cái thân hình to lớn.

Chương 1001

Theo suy nghĩ của hắn, nam nữ phối hợp làm việc không mệt.

Đương nhiên, trong thâm tâm còn một nguyên nhân là do vết thương ở mông quá nặng, hắn sợ sói đực chạy lên mình chịu không nổi.

Sói cái dù sao cũng sẽ dịu dàng hơn một chút chứ?

Chắc không đến mức làm mình xóc đến hỏng người.

Hắc Nhãn Kính nhìn đông ngó tây, hệt như một đứa trẻ vớ được món đồ chơi ưng ý.

Người sống cả trăm năm, từng cưỡi mô tô, chơi xe tăng, lái máy bay, ngồi du thuyền.

Cưỡi sói?

Quả thật là lần đầu tiên trong đời.

Hắn lại quay đầu nhìn con Lang Vương bên cạnh Ngô Mặc.

Ánh mắt hơi híp lại, quả quyết chọn một con sói đực có màu lông tương tự.

Không vì gì khác, chủ yếu là muốn có một cặp thú cưỡi tình nhân.

Ngô Mặc sao biết được toan tính trong lòng Hắc Nhãn Kính?

Vẫn đứng tại chỗ say sưa nhìn các anh trai chọn sói.

Nếu không phải bị thân phận hạn chế, cậu hận không thể đi đến tận nơi tự tay giúp họ chọn lựa.

Có lẽ muốn chứng minh một chút, vóc dáng thấp không có nghĩa là chạy không nhanh.

Giải Ngữ Hoa chọn một con sói đực có dáng vẻ ưu mỹ.

Mũi chân điểm nhẹ mặt đất, một cú phi thân đã cưỡi lên.

Thân thủ nhanh nhẹn động tác tiêu sái, Ngô Mặc nhìn mà chỉ muốn vỗ tay khen hay.

Lâm Phong không nhiều chuyện như thế, vớ ngay con sói gần nhất ngồi lên.

Trương Khởi Linh cũng không kén cá chọn canh, nhìn thấy con nào cưỡi con nấy.

Chỉ là Hắc Kim Cổ Đao trên lưng hắn hơi nặng.

Con sói nhất thời không phòng bị, suýt chút nữa thì ngồi bệt mông xuống đất.

Lang Vương thấy cảnh này, cảm giác hơi mất mặt.

Hướng về phía con sói kia nhe răng gầm nhẹ một tiếng, dọa đối phương cúi đầu ư ử kêu vang.

Gia đình ba người "Công chúa Xích Tôn", cùng chàng thị vệ nhỏ của "Công chúa Văn Thành", tất cả đều không khách khí mà cưỡi lên sói.

Trên mặt hồ chỉ còn lại nhóm người Tô Nan đứng tại chỗ.

Bọn họ vô cùng toan tính, muốn xem xem sói có cắn người hay không?

Mắt thấy từng con sói đứng dậy, Tô Nan cũng thấy hứng thú, quay đầu nói với Ngô Mặc: "Lâm Nhị ngốc, thật không ngờ đấy, thủ đoạn cũng khá lắm, vậy tôi cũng không khách sáo nữa." Nói xong đi thẳng về phía một con sói trắng.

Do tốc độ quá nhanh, cũng không lưu ý đến biểu cảm của Ngô Mặc.

Ngô Mặc lại là kẻ hẹp hòi lại hay hộ người nhà.

Lúc nãy ông đây nói thì các người không tin.

Bây giờ muốn kiếm chác?

Cửa cũng không có.

Cậu nháy mắt với Lang Vương, trong lòng phân phó một câu.

Lang Vương gật gật đầu, hổ thị đăm đăm nhìn chằm chằm bóng lưng Tô Nan.

Mắt thấy cô ta túm lấy lông sói định leo lên, Lang Vương ngao lên một tiếng.

Con sói kia nghe thấy động tĩnh, lập tức rùng mình chồm ra ngoài.

Tô Nan nhất thời không đề phòng, trực tiếp quỳ hai đầu gối xuống đất.

Ngô Mặc cười đến mức mắt sắp lòi ra ngoài, vừa vỗ đùi, vừa chỉ vào Tô Nan chế giễu: "Ái chà chà, cười chết bố mày rồi." "Mụ đàn bà giả tạo này có phải quỳ nhầm hướng rồi không?

Muốn cưỡi sói phải dập đầu cho tiểu gia ta, sao lại dập đầu cho sói thế kia?" Cậu thuộc loại không có việc gì còn muốn thêm mắm dặm muối cho người ta khó chịu, giờ có lý do chính đáng thì càng không lưu tình chút nào.

Tô Nan vừa mất mặt vừa tức giận, vơ lấy một cục băng trên mặt đất ném về phía Ngô Mặc, mắng: "Cậu rốt cuộc có phải đàn ông không hả?

Suốt ngày đối đầu với một người phụ nữ như bà đây, cậu thấy sướng lắm hả?" Ngô Mặc nghiêng người tránh cục băng, vẻ mặt đầy tiếu ý nói: "Các cụ nói cấm có sai, anh em ruột còn phải tính toán rõ ràng, sói là tài sản tư nhân của tôi, muốn cưỡi thì không vấn đề, nhưng về mặt giá cả có phải nên bàn bạc kỹ một chút không?" Từng gặp kẻ không biết xấu hổ, nhưng chưa từng gặp kẻ đến mặt mũi cũng không cần như tên này.

Tô Nan trừng mắt nhìn Ngô Mặc, quả thực không dám tin vào tai mình.

Tài sản tư nhân?

Đã hỏi qua ý kiến con sói chưa?

Có lòng muốn từ chối, thể hiện một chút ngạo khí của bản thân.

Thế nhưng dư quang liếc về phía nhóm Ngô Tà.

Thấy bọn họ cưỡi trên lưng sói, nghĩ đến việc có thể tiết kiệm được không ít thể lực, trong lòng lại có chút hâm mộ.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tô Nan thỏa hiệp.

Không phải là tiền sao?

Công ty tài đại khí thô, còn thiếu chút tiền lẻ này của cậu chắc?

Cô ta quả đoán tiến hành đàm phán thương nghiệp với Ngô Mặc, đồng thời đóng dấu công ty và chữ ký cá nhân của mình.

Sau đó tiêu sái chọn một con sói cái, vẻ mặt đắc ý cưỡi lên.

Oscar cũng học theo.

Dù sao tiền không phải của mình, công ty trả tiền mình cũng chẳng đau lòng.

Tiện thể còn có thể lấy lòng Lâm tiên sinh, để hắn giảng giải thêm một ít kiến thức thần bí phương Đông.

Hai vị này là người phụ trách dự án, có quyền tự chủ tài chính, Tiểu Tứ Nguyệt thì không có tư cách đó.

Cô bé chỉ là nhân viên dưới trướng Tô Nan.

Gom hết tài sản lại, ngay cả một bộ trang bị cũng mua không đủ.

Cô bé hâm mộ nhìn đàn sói, liếm liếm môi không nói gì, đeo ba lô đứng sang một bên, chuẩn bị dựa vào thể lực của mình để đi tiếp.

Ngô Mặc cười cười, hất cằm với Tiểu Tứ Nguyệt: "Ngây ra đó làm gì?

Mau đi chọn một con, cưỡi lên cho kịp lên đường." "Nhị gia, tôi..." Tiểu Tứ Nguyệt nhìn chằm chằm Ngô Mặc, vẻ mặt không dám tin, chỉ vào mũi mình kinh ngạc nói: "Tôi cũng được cưỡi sao?

Nhưng tôi không có tiền ạ." "Bớt mẹ nó nói nhảm đi, hôm nay tâm trạng Gia tốt, mua hai tặng một." Ngô Mặc liếc xéo Tiểu Tứ Nguyệt, thúc giục: "Đừng lải nhải nữa, mau đi thôi." Tiểu Tứ Nguyệt vừa kích động vừa vui mừng.

Cô bé cắn chặt môi cố gắng khống chế cảm xúc, cúi người chào Ngô Mặc, ngoan ngoãn chọn một con sói ở khá xa.

Trên mặt hồ chỉ còn lại Đa Kiệt đứng tại chỗ.

Hắn ngạo nghễ móc ra một tấm thẻ, ném thẳng về phía Ngô Mặc: "Mật mã sáu số chín, tự mình đi mà quẹt." Nói xong liền định tìm sói cưỡi lên.

Trong mắt Ngô Mặc lóe lên một tia lạnh lẽo, không chút suy nghĩ ném trả tấm thẻ lại.

Lạnh lùng buông một câu: "Gia cũng không thiếu chút tiền đó của mày, tự giữ lại mà mua hộp tro cốt đi." "Mày nói lại lần nữa xem?" Đa Kiệt hai mắt nhìn chằm chằm Ngô Mặc, toàn thân trên dưới tỏa ra sát cơ vô hạn. "Thích nghe à?" Ngô Mặc cưỡi trên lưng Lang Vương, khinh miệt liếc Đa Kiệt, hờ hững nói: "Tao nói thêm mấy lần cũng được thôi, nhưng tại sao tao phải thỏa mãn tâm nguyện của mày?

Mày mà gọi tao một tiếng Bố, tao ngược lại có thể cân nhắc một chút." "Ăn nói hàm hồ." Lâm Phong nghe xong không vui, lập tức bác bỏ: "Huyết mạch Bố mày thuần chính, đừng có tùy tiện nhặt phế phẩm trong đống rác về, mất mặt lắm." Nói thì nói vậy, nhưng sự đề phòng cần thiết thì một chút cũng không thiếu.

Chương 1002

"Mày tìm chết." Đa Kiệt gân xanh trên trán nổi lên.

Diện mục dữ tợn, hai mắt trừng lớn như quỷ mị, lỗ mũi trương phình ra như ống xả ô tô.

Muốn nói về độ thất đức, Ngô Mặc tự xưng số hai, không ai dám xưng số nhất.

Cậu nhìn cái bộ dạng này của Đa Kiệt.

Khóe miệng hơi nhếch lên, lớn tiếng hát vang: "Đôi mắt trừng to như chuông đồng..." Khá lắm, một bài "Cảnh Sát Mèo Đen" được hát rất có tư có vị, người nghe kinh tâm động phách.

Đàn sói cũng phải nghiêng cái đầu cao ngạo sang một bên, dường như bị giọng hát khó nghe của cậu làm cho chấn kinh.

Lâm Phong suýt thì cười nôn ra.

Vương Bàn Tử lại càng hết sức nể tình vỗ tay cổ vũ.

Thầy trò Ngô Tà một bên hô hào khen hay, một bên nắm chặt dao găm nhìn chằm chằm Đa Kiệt.

Sắc mặt Giải Ngữ Hoa âm trầm như nước.

Nhìn Đa Kiệt bằng ánh mắt như nhìn người chết.

Giả dụ Đa Kiệt không biết tự lượng sức mình muốn động thủ?

Vậy thì nghênh đón hắn chắc chắn sẽ là đòn hồi kích nặng nề.

Đa Kiệt luôn tự coi mình là dũng sĩ.

Đơn thương độc mã xông pha vô số hiểm cảnh, nhận được rất nhiều lời khen ngợi, trong xương cốt sớm đã có loại ngạo khí coi trời bằng vung.

Đối mặt với sự sỉ nhục vô cùng vô tận của Ngô Mặc, hắn triệt để điên cuồng.

Hắn lao tới một bước như tên bắn, nhắm ngay ngực Ngô Mặc tung ra một cú đấm cực mạnh.

Một quyền này lực đạo mười phần.

Cho dù là đánh lên người dã thú hung mãnh, cũng đủ khiến đối phương gãy xương đứt gân.

Hắn cũng không định một đòn giết chết ngay.

Trong quá trình chiến đấu vừa rồi hắn đã chú ý, thân thủ của Ngô Mặc không hề yếu như hắn tưởng tượng.

Kẻ này vẫn có chỗ đáng khen.

Đa Kiệt muốn dùng nắm đấm ép Ngô Mặc xuống khỏi lưng sói, cùng hắn đường đường chính chính đấu một trận tay đôi của đàn ông trên mặt đất.

Hắn có tự tin áp chế được Ngô Mặc, thế tất phải khiến cậu trả giá đắt cho cái miệng của mình. "Muốn đánh nhau à?

Ông nội chơi với mày một lúc." Trong mắt Ngô Mặc lóe lên một tia sát khí.

Cậu lao thẳng từ trên lưng sói xuống, không né không tránh đối đầu trực diện với Đa Kiệt.

Cậu đã sớm nhìn cái tên thích làm màu này không thuận mắt rồi.

Bây giờ vừa khéo có cơ hội dạy dỗ hắn.

Để hắn biết một chút mình là ông nội, hắn vĩnh viễn đều phải là cháu trai.

Ngô Mặc động thủ, mấy người còn lại cũng không kìm nén được.

Mắt thấy đám Trương Khởi Linh định nhảy xuống khỏi lưng sói, Lâm Phong vội vàng mở miệng ngăn cản. "Không sao đâu, không cần vội, thằng nhóc này chắc là bức bối quá rồi, định hoạt động gân cốt một chút thôi." Vương Bàn Tử nửa nằm bò trên lưng sói, liếc mắt nhìn Đa Kiệt, vẻ mặt khinh thường: "Theo Lão tử thấy, tên này mẹ nó chính là cái mõ gỗ của lão hòa thượng, trời sinh là đồ để người ta đánh." "Nhìn cái vẻ ngưu bức lúc hắn mới xuất hiện xem, đúng là một con điếm già còn muốn lập đền thờ trinh tiết, giả vờ chính kinh." Hắc Nhãn Kính giơ ngón tay cái lên, khen ngợi: "Lão Bàn, rất có tài hoa." Vương Bàn Tử càng thêm đắc ý.

Ngô Tà không có công phu tham gia vào câu chuyện.

Toàn bộ tinh thần hắn đều tập trung lên người Ngô Mặc.

Ngô Mặc dùng sức, hắn cổ vũ.

Ngô Mặc né tránh, hắn thở hắt ra.

Chủ yếu là thân xác không thể ở bên em, nhưng tinh thần và tư tưởng luôn đồng hành cùng em.

Ngô Mặc và Đa Kiệt chiều cao tương đương, nhưng thể hình lại hoàn toàn khác biệt.

Đừng nhìn Ngô Mặc vóc dáng cao ráo, nhưng lại là thân hình người mẫu tiêu chuẩn.

Cơ thể kiện tráng tinh sấu, đường nét gợi cảm săn chắc.

Nhưng dưới mỗi thớ cơ bắp đều ẩn chứa sức mạnh vô cùng vô tận.

Đa Kiệt lại là một loại hình cường tráng khác.

Lưng hổ eo gấu, toàn thân trên dưới đều là cơ bắp cuồn cuộn.

Nói là gấu chó hình người cũng không tính là vũ nhục hắn.

Hai người quyền cước tương gia, mày một đấm tao nhất định trả lại một cước.

Quyền chạm quyền, thịt chạm thịt, đánh đến khó phân thắng bại.

Không ai dùng âm mưu quỷ kế, hoàn toàn dựa vào sức mạnh bản thân.

Ngô Mặc phá thiên hoang không dùng đến mấy chiêu thức hạ lưu (đánh vào hạ bộ).

Đối phó với loại đàn ông này, chính là phải khiến hắn thua tâm phục khẩu phục, tránh cho sau này hắn lại ngứa mồm nói xấu sau lưng.

Tô Nan nhìn hai người đang đánh nhau túi bụi, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Lần đầu tiên cảm thấy dẫn dắt đội ngũ lại khó khăn đến thế.

Có lòng muốn xuống ngăn cản.

Nhưng nghĩ lại lại từ bỏ.

Tính cách Ngô Mặc ác liệt, tính cách Đa Kiệt quật cường.

Hai tên khó chơi đụng vào nhau, nếu không đánh ra thắng bại, phân cái ngươi chết ta sống thì căn bản sẽ không thu tay.

Muốn khuyên can bọn họ?

Độ khó không thua gì lên trời.

Thôi bỏ đi, miễn là không ảnh hưởng đến kế hoạch sau này của mình, cho dù bọn họ đánh vỡ đầu chó cũng không liên quan gì đến mình.

Oscar có chút sốt ruột, nhíu mày nói với Tô Nan: "Tại sao cô không ngăn bọn họ lại?

Đa Kiệt là người cô mang đến, cô có quyền lợi chế chỉ hắn làm mấy chuyện không hay." "Anh giỏi thì anh lên đi." Tô Nan giờ phút này cũng chẳng khác gì bình ga, ai châm là nổ.

Đối mặt với lời chỉ trích của Oscar, cô ta không nhẫn nhịn nữa mà đốp chát lại thẳng thừng. "Tôi..." Oscar lập tức xì hơi.

Hắn chơi súng thì được, chơi quyền cước chỉ có thể tính là nhập môn.

Hai người dưới kia đánh đấm hổ báo cáo chồn như thế, mình mà mạo muội tham gia vào, liệu có bị một đấm đánh bay không?

Ngô Mặc không có thời gian để ý đến suy nghĩ của người ngoài.

Cậu hiện tại chỉ muốn đè Đa Kiệt xuống mà bạo hành.

Đa Kiệt cũng có suy nghĩ tương tự, chỉ có điều càng đánh càng lạnh lòng.

Ngô Mặc hoàn toàn khác với tưởng tượng của hắn.

Không chỉ quyền cước công phu ưu tú, lực đạo lại càng lớn đến kinh người.

Chương 1003

Mình dùng hết toàn lực cũng không áp chế được đối phương.

Chẳng lẽ hôm nay sẽ ngã ngựa ở đây?

Tục ngữ nói hay, mềm sợ cứng, cứng sợ liều, liều sợ mất mạng, mất mạng sợ kẻ bị tâm thần.

Ngô Mặc đích thị là một kẻ tâm thần, bàn về độ "không cần mạng" thì cậu căn bản không thua bất kỳ ai.

Để dẫn dụ Đa Kiệt mắc bẫy, cậu không tiếc mạo hiểm, để lộ sơ hở trước ngực.

Ban đầu Đa Kiệt rất cẩn thận.

Nhưng không chịu nổi sơ hở cứ xuất hiện liên tục dăm ba lần.

Cuối cùng cũng bị Ngô Mặc mê hoặc.

Thế mới nói tham bát bỏ mâm.

Vì để đấm Ngô Mặc một quyền, hắn phải trả cái giá thảm khốc.

Không chỉ thân mình bay xa ba mét, răng rụng hai cái, thậm chí quanh hốc mắt còn hỉ hoạch được hai quầng thâm đen sì.

Các cụ nói rồi, rèn sắt phải rèn khi còn nóng.

Không một lần đánh cho phục?

Đối phương nhất định sẽ còn khiêu khích không dứt.

Ngô Mặc chẳng có cái gọi là lễ nghi xã giao.

Đến tiếng chào hỏi cũng không có, trực tiếp ngồi phịch lên người Đa Kiệt.

Túm lấy cổ áo đối phương, đấm trái một quyền đấm phải một quyền, giã cho một trận tơi bời.

Miệng chửi bới ầm ĩ: "Ông đây cho mày làm màu này, cho mày đá tao này, mẹ kiếp đau chết ông mày rồi." Đa Kiệt không phải kẻ cam chịu khuất phục.

Hắn dăm ba lần tìm cách giãy giụa, muốn hất Ngô Mặc xuống.

Nhưng Ngô Mặc cứ như mọc rễ trên người hắn vậy.

Bất động như núi, gắt gao đè hắn xuống mặt đất.

Hắn bị đánh đến mức mũi mặt toàn là máu.

Tai ong ong loạn xạ, mắt nổ đốm vàng, đến nói cũng không nói ra hơi.

Cây không sửa không thẳng, người không sửa không nên người.

Ngô Mặc không nể tình bạo hành, rốt cuộc cũng khiến Đa Kiệt hiểu ra, người thanh niên trước mắt này không phải là kẻ dễ chọc.

Mắt thấy Ngô Mặc đánh Đa Kiệt toàn thân đầy máu, Tô Nan nghĩ đến hành trình tiếp theo còn phải nhờ Đa Kiệt hỗ trợ, đành phải kiên trì xuống dưới khuyên can. "Lâm Nhị..." Chữ "Ngốc" suýt chút nữa buột miệng nói ra, Tô Nan chợt tỉnh ngộ là đang cầu người thì không thể chửi người.

Lập tức xấu hổ chuyển ý nửa câu sau, thăm dò nói: "Lâm Nhị đương gia, hiện tại chúng ta là người trên cùng một thuyền, Đa Kiệt tiên sinh chỉ là tì khí có chút cổ quái, không phải thật sự xấu xa, ngài có thể nào thủ hạ lưu tình không?" Nói thật lòng, Tô Nan không nắm chắc ngăn được Ngô Mặc.

Người đàn ông này cái gì trong mắt cô ta cũng là một ẩn số.

Dù là tính cách, trải nghiệm, hay những thứ khác.

So với chuột thì hẹp hòi hơn.

So với chó thì tính khí còn cổ quái hơn.

Vui buồn thất thường như bị thần kinh.

So với mấy bà thím đầu thôn mồm miệng còn độc địa hơn.

Sống hơn hai mươi năm, chưa từng gặp nhân vật nào kỳ lạ đến thế.

Nếu không phải Đa Kiệt rất quan trọng, cô ta thật sự không muốn lo chuyện bao đồng, tốn nước bọt.

Ngô Mặc chờ chính là có người đưa bậc thang cho mình leo xuống.

Nếu muốn giết chết Đa Kiệt, cậu sẽ không tốn sức lớn như vậy.

Dao găm đâm xuống một cái là có thể tiễn tên này về Tây Thiên.

Vấn đề là không đáng.

Tên cháu trai này đúng là rất đáng ghét lại hay làm màu, nhưng mình cũng không phải sát nhân cuồng, ra tay là đòi mạng người.

Huống hồ quan hệ với Tô Nan là hợp tác.

Trước mặt cô ta mà giết người của cô ta?

Các người nghĩ xem sau này còn có khả năng hợp tác không?

Cho dù vì lợi ích mà bị buộc chặt với nhau, nhưng trong lòng chắc chắn sẽ âm thầm đề phòng đối phương.

Quá vô nghĩa.

Trừ phi mình triệt để ra riêng.

Tiện tay tiễn cả Tô Nan và Oscar đi bán muối, nếu không thật sự không cần thiết phải giết Đa Kiệt.

Chỉ là đột nhiên dừng tay, người khác có cho rằng mình sợ hắn không?

Xuất phát từ đủ loại suy tính, Ngô Mặc vẫn luôn không nương tay, quyền đấm vào mặt tất thấy máu.

Nhưng nói thật, cậu cũng hơi kiệt sức.

Di chứng của cấm thuật vẫn còn tồn tại một chút.

Lại vừa đánh nhau với binh lính, lại dùng tinh thần lực công kích, tiếp đó lại vật lộn với Đa Kiệt.

Trụ được đến giờ đã được coi là thiên phú dị bẩm, thể lực xuất chúng rồi.

Hơn nữa, cậu cũng đầy thương tích.

Đa Kiệt không phải là kẻ dễ đối phó, một nắm đấm nện vào da thịt, nhất định tím tái một mảng lớn.

Ngô Mặc hiện tại không cần nhìn cũng biết, toàn thân trên dưới chỉ định là xanh tím một vùng.

Nếu không phải ngại lòng tự trọng đàn ông mà cắn răng ráng nhịn, thì đã sớm nhe răng trợn mắt kêu đau rồi.

Cậu vừa đánh vừa oán thầm Tô Nan.

Sao cứ như người chết thế, không biết đường mà qua khuyên can à?

Cho dù đối phương trông xấu xí, chẳng phải cũng là người dưới trướng cô sao?

Một chút phong độ làm lão đại cũng không có, đến nguyên tắc tính bao che người nhà cũng không biết?

Chờ mãi, cuối cùng cũng nghe thấy Tô Nan mở miệng.

Ngô Mặc không lập tức dừng tay, mà là vung quyền tặng thêm cho Đa Kiệt hai cú đấm nữa.

Lúc này mới dừng lại, giả bộ thập phần thoải mái vươn vai một cái.

Chỉ một động tác nhỏ này thôi, cậu suýt chút nữa thì chửi thề.

Trong lòng hỏi thăm tổ tiên mười tám đời nhà Đa Kiệt một lượt, thậm chí ngay cả mấy con vật nhỏ nhà bọn họ cũng không tha.

Trong lòng nghĩ gì không nói, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả bộ vân đạm phong khinh.

Cậu hừ một tiếng: "Cô cũng biết chúng ta cùng một thuyền, thế mà người dưới trướng cô sao cứ thích gây sự với tôi thế hả?" "Đa Kiệt tiên sinh tính cách trực sảng, cũng không có ác ý." Ngô Mặc vừa định bước xuống khỏi người Đa Kiệt, nghe Tô Nan nói thế lại dừng động tác. "Ý của cô là, vấn đề đều nằm ở tôi?" Tô Nan hận không thể tự vả vào miệng mình một cái.

Chương 1004

Cô ta cũng là người phụ nữ cứng rắn quen rồi, rất ít khi nói lời nhún nhường với người khác.

Chỉ đành kiên trì nói: "Tôi nói thích khả nhi chỉ (biết dừng đúng lúc) được không?

Cứ ép tôi phải xin lỗi cậu à?" "Cô mà muốn thì dập đầu cho tôi một cái cũng được.

Thôi được rồi, không nói nhảm với cô nữa, đi đường quan trọng hơn." Ngô Mặc lười tiếp tục dây dưa, chậm trễ thêm nữa sợ lộ ra sơ hở.

Cậu đứng dậy khỏi người Đa Kiệt.

Không lập tức rời đi, mà cúi đầu nhìn Đa Kiệt đang nằm trên mặt đất: "Tiểu tử, phục chưa?" Đàn ông Tạng sùng bái kẻ mạnh.

Chỉ cần anh có thể triệt để dựa vào bản lĩnh áp phục hắn, thái độ của hắn đối với anh sẽ thay đổi.

Đa Kiệt tùy ý quệt đi vệt máu trên mặt.

Một tay chống đất, gượng gạo ngồi thẳng dậy.

Đón lấy ánh mắt Ngô Mặc, không hề sợ hãi trừng lại: "Mày là đàn ông, lần này tao nhận thua." "Ái chà, thú vị đấy." Ánh mắt Ngô Mặc thay đổi.

Đột nhiên cảm thấy người đàn ông cao lớn trước mắt này cũng là một người khá thú vị.

Cậu không nói tiếp nữa, hất cằm với Đa Kiệt: "Gia tìm được niềm vui trên người mày, vậy thì Gia cũng không thể keo kiệt.

Đi chọn một con sói đi, coi như Gia thưởng cho mày." Đa Kiệt nghiến răng đứng dậy, ôm quyền với Ngô Mặc: "Đa tạ Lâm Nhị gia chỉ giáo, ngày rộng tháng dài, lần sau chúng ta lại so tài." Nói xong quay đầu đi luôn.

Không hề khách khí chọn một con sói cưỡi lên.

Ngô Mặc không định tiếp tục làm khó hắn, cũng không ra chỉ lệnh cho Lang Vương.

Hoạt động giải trí kết thúc.

Tiếp theo nên tiếp tục đi đến đích.

Có đàn sói hỗ trợ, đoạn đường còn lại quả thực khiến người ta sướng lên mây.

Bọn họ phi nhanh trong tuyết, tốc độ có thể so với tuấn mã trên đất bằng.

Nếu nhất định phải nói trải nghiệm không tốt, thì tại hiện trường cũng chỉ có ba người là Vương Bàn Tử, Ngô Mặc và Đa Kiệt.

Một người mông bị thương, hai người toàn thân bầm tím.

Trên lưng sói xóc nảy lên xuống, đau đến mức rên hừ hừ.

May mà tốc độ sói rất nhanh.

Tiếng gió gào thét vù vù, người bên cạnh không nghe thấy tiếng rên rỉ của bọn họ, nếu không tôn nghiêm đàn ông vỡ nát đầy đất.

Để Lang Vương thông minh hơn một chút, trong quá trình di chuyển Ngô Mặc không thiếu việc dùng ý thức lưu giao lưu với nó.

Chạy liên tục một khoảng thời gian, trời dần tối đen.

Cho dù có đàn sói, mọi người cũng không dám đi đêm.

Dưới sự dẫn dắt của Lang Vương, tìm được một hang động vô cùng rộng rãi.

Chỗ này rất thích hợp để tránh gió tuyết.

Nhóm người Ngô Mặc nối đuôi nhau nhảy xuống khỏi lưng sói.

Không hề ngoa khi nói một câu.

Khoảnh khắc hai chân chạm đất đó, bọn họ rốt cuộc cũng có cảm giác an tâm.

Không phải chưa từng cưỡi ngựa.

Chỉ là ngựa và sói khác biệt quá lớn.

Trên lưng ngựa có yên ngựa, bàn đạp, dây cương.

Chỉ cần hai chân kẹp chặt ngựa, tay nắm chắc dây cương, nói thế nào cũng không đến mức xảy ra nguy hiểm quá lớn.

Nhưng sói thì không được a.

Bọn chúng trừ bộ lông của mình ra thì chẳng có bất kỳ biện pháp an toàn nào.

Nắm chặt quá, sói bị đau dễ hất văng anh xuống.

Nắm lỏng quá, trong quá trình chạy dễ bị rơi xuống.

Muốn nắm bắt tốt một cái độ, quá khó khăn.

Sói còn đi con đường không bình thường.

Vách núi cheo leo, chỗ nào hiểm trở thì đi chỗ đó.

Quá trình khiến người ta kinh hồn bạt vía, nhìn đặc biệt giống như phim bom tấn mạo hiểm kịch tính.

Ngô Tà một hơi nhét mấy ngụm tuyết vào miệng, miễn cưỡng trấn tĩnh lại.

Vương Bàn Tử thì trượt từ trên lưng sói xuống.

Hắn nằm bò ra đất, mếu máo phàn nàn: "Mẹ kiếp, đều nói hổ cái dọa người, con sói cái này cũng chẳng kém cạnh gì đâu.

Mày nói xem mày là một con sói cái, việc gì phải liều mạng thế hả?" Hoàn cảnh trong hang động không tồi.

Động lớn lồng động nhỏ, chia thành một phòng ngủ một phòng khách hẳn hoi.

Việc đầu tiên cả nhóm làm khi vào hang là đốt lửa sưởi ấm.

Ngô Mặc không thích để người khác chiếm hời của mình, cậu lý trực khí tráng sai bảo mấy người Tô Nan ra ngoài nhặt cành khô và kiếm chút đồ ăn.

Lý do đưa ra vô cùng vững chắc: Sói là tài sản riêng của ông đây, làm thú cưỡi cõng các người cả nửa ngày rồi, các người cũng phải bỏ chút sức lao động chứ.

Đa Kiệt đồng ý với quan điểm này.

Không nói hai lời, hắn quay người đi ra khỏi hang động tìm đồ.

Tô Nan biết cái nết của Ngô Mặc, nếu mình không chịu bỏ chút nỗ lực, không biết chừng lát nữa cậu ta sẽ sỉ nhục mình thế nào đâu.

Cô trừng mắt nhìn Ngô Mặc một cái, cầm dao găm đi theo sau Đa Kiệt.

Tiểu Tứ Nguyệt thấy vậy vội vàng đi theo đội ngũ.

Cô nàng tự coi mình là nội gián, tâm hướng về Ngô Mặc, nhưng thân xác vẫn thuộc về đội Tô Nan.

Áo Tư Ca trên người đang có thương tích.

Có lòng muốn lười biếng, nhưng lại cảm thấy không giữ được thể diện.

Hắn làm vẻ mặt khó xử nhìn Ngô Mặc: "Lâm, cậu xem tôi thế này..." Ngô Mặc đời nào cho hắn cơ hội lười biếng.

Cậu đặt tay phải lên vai Áo Tư Ca, thần thái vô cùng nghiêm túc: "Tép riu à, đàn ông không thể nói mình không được." Áo Tư Ca giờ phút này thậm chí muốn đổi luôn giới tính.

Hắn nhìn ánh mắt không cho phép từ chối của Ngô Mặc, cắn răng, chống gậy, đi cà nhắc từng bước ra ngoài ôm cành cây.

May mà còn một cậu nhóc làm thuê rất có mắt nhìn, bước lên đỡ lấy Áo Tư Ca.

Ngô Mặc bằng sức của một mình mình, đuổi hết đám người Tô Nan ra ngoài.

Cậu quay người nháy mắt với mấy ông anh, rảo bước đi về phía cửa hang bên trong.

Mấy người kia không biết cậu định làm gì, liếc nhìn nhau rồi lần lượt đi theo.

Lê Nhất Minh rất biết chừng mực.

Hắn đoán Ngô Mặc chắc có chuyện cần bàn riêng nên không đi theo, mà dẫn Oa đi ra cửa hang đào tuyết.

Tùng Tán Can Bố đang định đi theo, Xích Tôn công chúa liền kéo áo hắn lắc đầu.

Chương 1005

Vị quân vương này hơi nghi hoặc, nhưng nghĩ lại một chút liền chợt hiểu ra.

Mấy người kia đều thuộc dạng "đệ đệ nam sủng", chắc là muốn tiến hành chuyện riêng tư nào đó.

Quả thực không tiện lắm, vẫn là phu nhân có tầm nhìn xa.

Phải nói là phu thê cũng không đại biểu tư duy cùng tần số.

Xích Tôn công chúa căn bản không nghĩ như vậy.

Tâm tư phụ nữ vốn nhạy cảm hơn, bà đã sớm chú ý thấy thân thể Ngô Mặc có chút bất tiện, dường như đang cố gượng ép.

Vì tôn trọng ý muốn của em trai, bà mới ngăn Tùng Tán Can Bố lại.

Nào ngờ phu quân nhà mình bị nhốt ngàn năm, não bộ hoàn toàn khác người bình thường.

Hắn không những bị ngăn lại, mà còn kéo luôn cả Văn Thành công chúa ngồi xuống bên cạnh từ từ hàn huyên.

Khoan nói đến người ngoài thế nào, nhắc riêng chuyện bên phía Ngô Mặc.

Cậu dẫn mấy ông anh vào trong động, lại quay người ra lệnh cho Lang Vương canh chừng người bên ngoài.

Cuối cùng mới rên rỉ khe khẽ, gục hẳn lên người Ngô Tà. "Ui da, đau chết em rồi." "Cái thằng cháu kia ra tay cũng mạnh quá, người em giờ như bị xe lu cán qua một lượt, toàn thân đau nhức." Ngô Tà trong lòng kinh hãi, vội vàng truy hỏi: "Bị thương à?

Có nghiêm trọng không?

Để anh xem nào." "Không nghiêm trọng, chỉ là đau thôi." Ngô Mặc làm vẻ mặt ai oán: "Có phải em trông dễ bắt nạt quá không, sao ai cũng nhìn em không thuận mắt thế nhỉ?" "Ừ, mày nhu nhược lắm." Lâm Phong hừ một tiếng phun tào: "Trông cứ như cái đinh ấy, ai cũng muốn nhổ lên." "Phi, đầu mày mới bị gọt nhọn ấy." Ngô Mặc trừng mắt nhìn Lâm Phong một cái.

Rồi quay đầu vẫy vẫy tay với Hắc Nhãn Kính, cười xòa ân cần nói: "Kính ca đáng yêu của em ơi, giang hồ cứu cấp, anh giúp người anh em này xoa bóp một lúc đi." "Ây da, Nhị gia cuối cùng cũng nhớ tới Hạt Tử này rồi." Ý cười trên mặt Hắc Nhãn Kính càng thêm rõ rệt.

Hắn xoay xoay cổ tay, đi đến bên cạnh Ngô Tà, kéo Ngô Mặc từ trên người anh trai xuống.

Rồi lại phân phó Ngô Tà: "Lâm ba kết, đi trải cái nệm ra, để tôi hảo hảo 'chăm sóc' Nhị gia." "Để tôi." Giải Ngữ Hoa tiếp lời, lôi túi ngủ từ trong ba lô ra trải xuống đất.

Vương Bàn Tử nhìn thấy liền toác miệng la lên: "Còn Bàn gia nữa, đừng có quên tôi đấy, cái mông bên này của tôi cũng bị thương, cũng được tính là thương binh hạng nặng." "Tên Bàn Tử chết tiệt này, tôi phục ông thật đấy." Ngô Tà day day trán, cam chịu số phận trải thêm một lớp nữa.

Da mặt Vương Bàn Tử cực dày.

Hắn dứt khoát nằm sấp xuống đất, nghiêng đầu nói với Trương Khởi Linh: "Tiểu Ca, cái mông tôi đến lúc phải thay thuốc rồi, tay chân Thiên Chân vụng về lắm, hay là vất vả cậu một chút giúp tôi làm nhé?" Trương Khởi Linh lẳng lặng nhìn hắn.

Vương Bàn Tử chột dạ, nuốt nước miếng một cái đầy xấu hổ: "À, thì là, cậu ít bị thương, chắc kinh nghiệm cũng không nhiều lắm, thôi bỏ đi, hay là vẫn để..." Lời còn chưa dứt, hắn đã bị động tác của Trương Khởi Linh làm cho kinh ngạc đến ngây người. "Tiểu...

Tiểu Ca, mông tôi đâu có trúng tà, cậu cầm dao làm gì?" Hắn thấy Trương Khởi Linh rút một con dao găm từ thắt lưng ra, sợ đến mức lạc cả giọng. "Cắt thịt." Trương Khởi Linh nói xong, mặc kệ tiếng kêu kinh hãi của Vương Bàn Tử, xông lên kéo phăng quần hắn xuống.

Thủ khởi đao lạc, một miếng thịt thối nhỏ lìa khỏi cơ thể.

Vương Bàn Tử lúc này mới hậu tri hậu giác phát ra tiếng thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Ngô Tà phối hợp cực kỳ ăn ý, nhét ngay một miếng giẻ rách vào miệng Vương Bàn Tử.

Một loạt động tác diễn ra quá nhanh.

Ngô Mặc còn chưa được hưởng thụ mát-xa thì bên phía Vương Bàn Tử đã mất đi hai lạng thịt.

Nhìn cảnh này, Ngô Mặc xuýt xoa không thôi.

Sau đó cậu cẩn thận nói với Hắc Nhãn Kính ở sau lưng: "Kính ca, em chỉ là đau lưng mỏi gối thôi, không phải gân cốt đứt đoạn gì đâu, ngài ra tay nhẹ chút nhé." "Nhị gia, ngài cứ yên tâm." Hắc Nhãn Kính híp mắt lại, nụ cười trên khóe miệng càng thêm ác liệt.

Tiếc là Ngô Mặc không chú ý tới biểu cảm của hắn.

Nếu không có đánh chết cậu cũng không để Hắc Nhãn Kính mát-xa cho mình. "Thế thì được, vất vả cho Kính ca rồi." Lời vừa mới thốt ra, cảm giác đau đớn kịch liệt đã càn quét toàn thân, đau đến mức mắt cũng muốn chuột rút.

Ngô Mặc thực sự không khống chế nổi, phá khẩu đại mạ: "Hạt

Tử chết tiệt, chơi đòn âm hiểm, quá thất đức, đau chết ông đây rồi!" Hắc Nhãn Kính không dừng tay, thong thả nói: "Nhị gia, Đông y giảng cứu 'thống tắc bất thông', cậu chịu đựng chút đi, Hạt Tử giúp cậu đả thông kinh mạch thì sẽ không đau như thế nữa." Tuy hiệu quả cách âm trong hang cũng tạm được, nhưng không ngăn được đôi tai thính nhạy của Tùng Tán Can Bố.

Tiếng kêu đau của Ngô Mặc và lời nói của Hắc Nhãn Kính càng khiến Tùng Tán Can Bố kiên định với suy nghĩ của mình.

Đồng thời cũng có chút lo lắng.

Thân thể người anh em kia liệu có chịu nổi không?

Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Mặc đau dữ dội, trong mắt lộ ra một tia xót xa.

Vội vàng mò một lọ thuốc nhỏ từ trong túi ra. "Hạt Tử chết tiệt anh đợi đã, tôi bôi thuốc cho Tiểu Mặc trước, lát nữa anh mát-xa cho em ấy sẽ giúp máu huyết lưu thông và khôi phục hiệu quả hơn." "Em không cần đâu, chịu được mà." Ngô Mặc cố nhịn đau, vội mở miệng ngăn Giải Ngữ Hoa lại: "Hoa ca, thuốc của anh toàn là đồ cứu mạng, không đáng dùng trên người em." "Hồ đồ, cái gì gọi là không đáng?" Giải Ngữ Hoa giơ tay vỗ đầu Ngô Mặc một cái, tức giận nói: "Chuyện của em không có chuyện gì là nhỏ, sau này không được nói mấy lời như vậy nữa." Ngô Mặc ôm đầu giải thích: "Ý của em là, em cũng chưa chết, chỉ là toàn thân đau nhức, không cần dùng đến thuốc tốt như vậy." Lời vừa dứt, cậu liên tiếp ăn mấy cái tát.

Khá lắm, mỗi người tặng một cái tát.

Ngay cả Trương Khởi Linh đang xử lý cái mông cho Vương Bàn Tử ở bên cạnh cũng vươn mũi chân đá Ngô Mặc một cái.

Tất cả mọi người đều rất để ý từ "chết" thốt ra từ miệng cậu.

Ngô Mặc hừ hừ mấy tiếng.

Lang Vương ngồi xổm ở cửa, vô cùng tò mò thò đầu vào trong xem.

Dường như định nhìn xem chủ nhân rốt cuộc đang chơi trò gì?

Giải Ngữ Hoa là một người vô cùng lý trí, hắn có thể làm được việc kề dao vào cổ cũng không hé răng nửa lời.

Nhưng khi nhìn thấy toàn thân Ngô Mặc bầm tím, trên mặt hắn lại lộ ra vẻ không đành lòng.

Thậm chí trong lòng thoáng qua một tia sát cơ, chuẩn bị tìm cơ hội xử đẹp Đa Kiệt.

Rồng có vảy ngược, chạm vào là chết.

Ngô Mặc chính là điểm yếu của hắn.

Thuốc bôi lên người, cảm giác đau đớn giảm đi không ít.

Ngô Mặc lại xót của xuýt xoa mãi.

Đều là tiền cả đấy!

Tiền tươi thóc thật.

Thuốc viên của Giải gia đâu phải dược liệu bình thường có thể so sánh.

Có thể được Đương gia để trong túi, tùy tiện lấy ra một viên cũng trị giá bạc vạn.

Giờ dùng trên người mình, quả thực là lãng phí.

Nhỡ đâu sau này thực sự có vấn đề lớn?

Mình chỉ có thể bỏ giá cao mua thuốc thay thế từ không gian hệ thống.

Tính ra đúng là lỗ to.

Giải Ngữ Hoa tài đại khí thô, hoàn toàn không để ý vấn đề giá cả.

Hắn chỉ quan tâm Ngô Mặc còn đau hay không?

Nếu không phải Ngô Mặc ngăn cản, hắn suýt chút nữa lại lấy ra một viên bôi lên lưng cậu.

Mắt thấy Giải Ngữ Hoa đã bôi thuốc xong, Hắc Nhãn Kính xắn tay áo, cười hắc hắc nói: "Bảo bối à, tiếp theo xem Hạt Tử trổ tài cho em thấy, đảm bảo sáng mai em lại có thể nhảy nhót tưng bừng." "Anh chắc chắn không phải là xác chết vùng dậy chứ?" Ngô Mặc triệt để không tin tưởng Hắc Nhãn Kính.

Tên khốn này quá xấu xa, chào hỏi cũng không thèm mà đã ra đòn hiểm.

Cũng may là sức đề kháng của cậu mạnh, nếu không dễ bị đái ra quần lắm. "Nhịn một chút, nhịn một chút là qua thôi." Nói xong tay hắn ấn mạnh xuống, bắt đầu kiểu mát-xa thô bạo.

Chương 1006

Ban đầu Ngô Mặc đau muốn ngất đi.

Nhưng để không phụ lòng tốt của Giải Ngữ Hoa, cậu chỉ có thể cắn răng cố nhịn.

Hết một tuần nhang, dược hiệu phát huy tác dụng.

Cậu coi như cũng thở phào được một hơi.

Hắc Nhãn Kính dùng một loại thủ pháp trị liệu độc đáo.

Quá trình thì đau đớn, nhưng hiệu quả lại cực tốt.

Có hiệu quả dị khúc đồng công với việc dung hợp huyết mạch mỗi tháng một lần của Ngô Mặc.

Kéo dài khoảng hơn một tiếng đồng hồ.

Mấy người Tô Nan xách gà rừng ôm cành khô từ bên ngoài trở về.

Vào động phát hiện chỉ còn lại nhóm Tùng Tán Can Bố, hơi nghi hoặc hỏi: "Lâm nhị ngốc tử đi đâu rồi?" Tùng Tán Can Bố không quen thân với cô ta nên không đáp lời.

Lê Nhất Minh chỉ vào cửa hang bên trong giải thích: "Nhị gia ở bên trong, cô có việc thì gọi cậu ấy." Không cần cô ta gọi, Ngô Mặc cũng nghe thấy tiếng.

Cậu hiện tại tứ chi nằm sấp trên mặt đất, cả người không còn chút sức lực, đến trả lời cũng lười mở miệng.

Mát-xa sướng thì sướng thật, nhưng xong việc đúng là rã rời.

Lâm Phong thấy Ngô Mặc như đống bùn nhão, bèn đứng dậy đi ra ngoài: "Tô tiểu thư, kiếm được đồ gì ngon thế?" "Tình cờ săn được mấy con gà rừng." Tô Nan lắc lắc chiến lợi phẩm trong tay, có chút đắc ý: "Tối nay có thể đánh chén một bữa no nê." Lâm Phong cũng là chúa lười, thấy người sang bắt quàng làm họ, lập tức bồi thêm một câu: "Vậy vất vả cho Tô tiểu thư rồi, tôi phải nếm thử tay nghề của cô mới được." Tình thế không bằng người ta.

Tô Nan chỉ có thể hậm hực bắt tay vào làm việc.

Người đông sức lớn.

Chẳng mấy chốc đống lửa được nhóm lên, gà nướng cũng được bắc lên giá.

Ngoại trừ Ngô Mặc, Vương Bàn Tử và Giải Ngữ Hoa, mấy người còn lại lần lượt đi từ bên trong ra.

Dù sao cũng không phải người tâm giao, luôn phải đề phòng đối phương một chút, chòng chọc nhìn cô ta kẻo bỏ độc vào thức ăn.

Chuẩn bị xong xuôi tất cả, ba người Ngô Mặc mới từ từ bước ra.

Tùng Tán Can Bố đặc biệt nhìn sắc mặt Ngô Mặc.

Thấy cậu có vẻ mệt mỏi, lại có vẻ thả lỏng, nhất thời không biết nên miêu tả nội tâm mình thế nào.

Bữa tối kết thúc.

Ngô Mặc lười nói nhảm, quay người trở lại bên trong.

Nằm lên túi ngủ, trong khoảnh khắc liền chìm vào giấc ngủ.

Lâm Phong chậm một bước, chỉ có thể cam chịu số phận giao tiếp với Tô Nan về hành trình tiếp theo.

Mấy người vây quanh bản đồ, liên tục thảo luận xem tiếp theo nên đi đường nào.

Bản đồ trong tay bọn họ không giống như Google Maps hay Baidu Maps đâu.

Nói lớn thì là sơn hà hồ bạc, nói nhỏ thì là nhà vệ sinh công cộng, chỉ cần muốn đi đâu đều có thể đánh dấu rõ ràng.

Nhưng cái bản đồ này gọi là bản thảo còn hơi đề cao nó.

Cùng lắm chỉ là mấy đường nét phác họa địa hình đại khái.

Nghiên cứu không thấu đáo, hơi lệch một chút thôi là đích đến sẽ sai lệch vài chục hoặc vài trăm cây số.

Phải biết dãy Himalaya chiếm diện tích hơn bốn trăm cây số, đất bằng còn dễ nói, nhưng đây toàn là núi non cao chọc trời.

Một khi lạc đường, cực kỳ có khả năng rơi vào cửa tử.

Thương thảo xong xuôi cũng đã mười hai giờ đêm.

Hắc Nhãn Kính và Tiểu Tứ Nguyệt phụ trách gác nửa đêm đầu, những người còn lại tìm chỗ ngủ.

Ngô Mặc ngủ một giấc ngon lành.

Tục ngữ nói rất đúng, thứ có thể đánh thức người ta từ trong mộng, ngoại trừ buồn tè thì chẳng còn việc gì khác.

Cậu lồm cồm ngồi dậy.

Nhìn đồng hồ, lúc này đã là một giờ sáng.

Lại nhìn sang bên cạnh, bắt gặp ngay ánh mắt của Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc nhe răng cười cười.

Vỗ vỗ bụng, ra hiệu tay muốn đi "xả nước".

Giải Ngữ Hoa gật đầu, Trương Khởi Linh nhắm mắt lại.

Ngô Tà mắt nhắm mắt mở liếc nhìn một cái, rồi lại xoay người ngủ tiếp.

Có em trai bên cạnh, anh lại có thể an tâm như mấy năm trước đây.

Lâm Phong thì đến mí mắt cũng lười nhấc.

Còn Vương Bàn Tử?

Tiếng ngáy rung trời, còn kinh khủng hơn cả sấm đánh.

Ngô Mặc quét mắt một vòng không thấy Hắc Nhãn Kính, đoán chừng hắn đang gác đêm.

Cậu bèn đứng dậy, lảo đảo đi ra cửa hang.

Lang Vương vẫn luôn canh ở cửa.

Nghe thấy động tĩnh, lập tức cảnh giác đứng dậy.

Ngô Mặc cười ha hả xoa xoa đầu nó.

Lang Vương mới giải trừ phòng bị, lười biếng nằm rạp xuống đất.

Hắc Nhãn Kính miệng ngậm thuốc lá, đang buồn chán nghịch dao găm.

Ngô Mặc từ từ đi tới.

Trực tiếp rút điếu thuốc từ miệng hắn ra, nhét vào miệng mình rít hai hơi thật sảng khoái.

Thở ra một hơi dài.

Cảm giác cả người tinh thần hơn hẳn.

Hắc Nhãn Kính cười mà không nói.

Tiểu Tứ Nguyệt vội vàng đứng thẳng người, cung kính gọi: "Nhị gia, ngài dậy rồi?" "Dậy đi vệ sinh chút." Ngô Mặc xua xua tay, ra hiệu Tiểu Tứ Nguyệt không cần khách sáo.

Sau đó quay mặt về phía Hắc Nhãn Kính, nói: "Cùng đi xả nước không?" "Rất vinh hạnh." Hắc Nhãn Kính giả vờ chắp tay. "Thần kinh." Ngô Mặc đảo mắt xem thường, đi ra ngoài hang.

Đêm nay hiếm khi yên bình.

Không có cuồng phong bão tuyết, bầu trời đầy sao sáng rực rỡ như kim cương.

Ngô Mặc không phải cô nương, không có nhiều cảm xúc e thẹn nũng nịu.

Vừa ngâm nga hát, vừa vui vẻ "xả nước".

Hắc Nhãn Kính đứng bên cạnh, liếc mắt nhìn thấy rõ mồn một, ánh mắt hơi trầm xuống.

Để không làm Ngô Mặc phản cảm, hắn suy nghĩ một chút rồi hỏi sang vấn đề khác: "Nhị gia, em nói ở bên tôi vui vẻ khoái hoạt không già đi, là thật sao?" "Đương nhiên là thật." Ngô Mặc buộc lại quần, khí định thần nhàn nói tiếp câu sau: "Chỉ cần ở bên anh, căn bản là không sống được đến lúc già." Ngô Mặc vỗ mạnh tay phải lên vai Hắc Nhãn Kính, ngữ khí tràn đầy bi phẫn: "Kính ca, người anh em không phải khen anh đâu, chứ cái chiêu lúc chiều của anh ấy, người anh em này suýt chút nữa là khai báo hết rồi." "Tôi ngẫm nghĩ một chút, năm xưa đám chó má bức cung chắc cũng chỉ đến thế thôi nhỉ?" Hắc Nhãn Kính trong lòng tảng đá còn lại cuối cùng cũng rơi xuống đất, lắc đầu cười khổ: "Biết ngay miệng thằng nhóc em sẽ chẳng nói được lời nào hay ho mà." "Thôi được rồi, tôi vốn dĩ không nên kỳ vọng gì." Trong giọng nói có một loại cảm giác lạc lõng không thể che giấu.

Chương 1007

Ngô Mặc trong lòng hơi khó chịu.

Nhìn cái điệu bộ này của Hắc Nhãn Kính, làm như mình giống tra nam vắt chanh bỏ vỏ vậy.

Mình chẳng phải chỉ phàn nàn mấy câu thôi sao?

Hắn có cần thiết phải giả bộ oan ức thế không?

Chẳng lẽ mình thực sự hơi quá đáng?

Cậu đặt mình vào hoàn cảnh của Hắc Nhãn Kính, đứng ở vị trí đối phương suy nghĩ lại lời nói của mình một chút.

Khá lắm.

Trong khoảnh khắc có ý nghĩ muốn tự tát mình một cái.

Mồm miệng cũng thối quá.

Người ta dùng tuyệt kỹ mát-xa giúp mày hồi phục thân thể, mày quay sang chửi người ta sờ soạng lung tung.

Thế này mẹ nó không phải là gây sự tìm đòn sao?

Nghĩ đến đây, càng cảm thấy mình sống lỗi quá.

Cậu vươn tay, ôm lấy vai Hắc Nhãn Kính cẩn thận xin lỗi: "Kính ca, lúc nãy em nói đùa thôi, nửa câu đầu mới là suy nghĩ chân thực của em, ở bên cạnh anh quả thực rất vui..." Lời còn chưa nói hết, mắt cậu đột nhiên trợn to.

Cậu nhìn chằm chằm về phía tây nam, ngẩn người một lúc lâu.

Hắc Nhãn Kính trong lòng thầm cười trộm.

Cảm giác lạc lõng của hắn có thể nói là năm ăn năm thua.

Một nửa là thực sự có chút thất vọng, một nửa thuần túy là giả vờ đáng thương.

Vì để công hạ được cái "trận địa" là Ngô Mặc này, hắn đã tung ra đủ mọi chiêu số.

Có hiệu quả hay không, cứ dùng rồi tính sau.

Hắn cúi đầu đang hí hửng chờ Ngô Mặc nói tiếp, nhưng đối phương lại im bặt.

Hắc Nhãn Kính sinh lòng cảnh giác, lập tức ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, sau đó lại nương theo tầm mắt cậu nhìn về phía trước.

Dường như cũng phát hiện ra chuyện gì đó ghê gớm.

Ngô Mặc sợ mình bị ảo giác.

Cậu ra sức dụi mắt, trầm giọng nói: "Ca, em không nhìn nhầm chứ, đằng kia có phải xuất hiện hồng quang (ánh sáng đỏ) không?" "Ừ, không nhìn nhầm." Hắc Nhãn Kính nói xong quay đầu nhìn Ngô Mặc: "Em còn nhớ câu chuyện ghi trên lá vàng kim không?" Ngô Mặc gật đầu, tiếp lời: "Hồng quang xuất hiện, địa động sơn dao, ma quỷ phúc diệt, đại môn hiện thân?" "Không sai, tôi cũng nghĩ như vậy." Ngô Mặc trầm tư giây lát, cắn răng đập bàn quyết định: "Gọi mọi người dậy hết, chạy về hướng đó." Hắc Nhãn Kính cười chắp tay, một câu thoại trong kịch nói tuôn ra khỏi miệng: "Nhị gia có lệnh, Hạt Tử thề chết đi theo." Ngô Mặc sợ ánh sáng đỏ biến mất.

Kéo cánh tay Hắc Nhãn Kính lôi vào trong hang, miệng nói: "Anh quay về tìm gánh hát nào làm thêm đi, đừng để mai một cả một thân thiên phú." Vào trong hang, Ngô Mặc đi thẳng đến chỗ Tô Nan.

Đá một cước vào túi ngủ của cô ta, giọng nói vang dội đầy uy lực: "Đừng ngủ nữa, có biến rồi, mau dậy đi thôi." Tiếng gào này đánh thức tất cả mọi người.

Ngay cả bầy sói cũng đồng loạt đứng dậy, cảnh giác quan sát tình hình. "Xảy ra chuyện gì thế?" Tô Nan ra sức xoa mặt, cố gắng để bản thân tỉnh táo hơn một chút.

Ngô Mặc chỉ tay ra ngoài hang: "Ra ngoài xem là biết." Mọi người nghi hoặc khó hiểu.

Sau khi chui ra khỏi cửa hang, trong khoảnh khắc liền hiểu ý Ngô Mặc.

Không nói hai lời.

Vội vàng quay lại trong hang thu dọn trang bị.

Hành trình tiếp theo, bọn họ ngày đêm đảo lộn.

Cố gắng chọn nghỉ ngơi ban ngày, ban đêm đi gấp.

Như vậy tuy có thể xác định rõ phương hướng, nhưng mức độ nguy hiểm lại tăng lên rất nhiều.

Chỉ cần sơ sẩy một chút.

Không phải rơi xuống vực sâu thì cũng là thụt xuống sông băng.

Ở cái nơi quỷ quái này mà rơi xuống sông băng thì căn bản không có cách nào cứu viện, không quá vài giây người sẽ chết.

Chỉ có thể cẩn thận gấp bội.

Tâm lực tiêu hao gấp ba lần ban ngày.

May mà có bầy sói, bọn họ đỡ tốn sức hơn nhiều, nếu không thức đêm cũng đủ hành chết người ta.

Bầy sói tuy nghe lệnh Lang Vương, nhưng con nào con nấy tâm cao khí ngạo, không cam lòng làm thú cưỡi.

Mãi đến khi Ngô Mặc xả thân cứu sói mẹ và sói con, bọn chúng mới chuyển biến thái độ, cam tâm tình nguyện phối hợp với cả nhóm.

Sói là một loài động vật rất thần kỳ.

Chúng giỏi hành động theo nhóm, biết cảm ơn.

Luân phiên thay nhau làm thú cưỡi, lao nhanh về phía mục tiêu.

Người ta nói ngựa chạy chết ở núi, đổi thành sói cũng chẳng khá hơn là bao.

Đến giai đoạn sau.

Cứ cách một tiếng, lại phải đổi một con sói đầu đàn cõng Vương Bàn Tử.

Khoảng cách ngày càng gần.

Cuối cùng vào lúc hai giờ sáng ngày thứ tám cũng đến nơi.

Trước mắt lại là một hồ nước, vượt qua hồ nước sẽ là một hẻm núi.

Ánh sáng đỏ chính là từ bên trong đó lóe ra.

Mấy con sói nằm rạp xuống đất thở hồng hộc, rõ ràng là mệt đứt hơi.

Ngô Mặc nhìn ánh sáng đỏ phía trước hỏi: "Là chỗ này à?" Tô Nan lôi bản đồ ra cầm đèn pin so đi so lại: "Trên tài liệu ghi chép, nơi này có một bộ lạc đặc thù trú đóng, đời đời canh giữ thánh vật, phòng ngừa người ngoài đoạt lấy." "Đừng có như tụng kinh thế, rốt cuộc có phải hay không?" "Nói toàn lời thừa thãi, tôi cũng chưa từng đến đây, làm sao tôi biết được?" Lâm Phong nhíu mày, vẻ mặt bất mãn: "Lão nhị nhà tôi chỉ hỏi một câu, cô địch ý lớn thế làm cái gì?" Áo Tư Ca thấy vậy, vội vàng đi lên giảng hòa: "Mọi người đều là người một đội, chúng ta vẫn nên bàn bạc xem có nên qua sông vào trong không?" "Vào cái rắm." Ba người đồng thanh chửi một câu.

Ngô Mặc không nuông chiều thói xấu, chỉ vào mũi Áo Tư Ca mắng: "Thằng ngu nào nửa đêm nửa hôm qua sông?

Không sợ bên dưới lại chui ra cái thứ gì đó, lôi người xuống lột da róc thịt à?" Áo Tư Ca bị chọc tức đến đỏ mặt tía tai.

Hắn chỉ muốn khuyên giải một chút, nào ngờ bị Ngô Mặc mắng cho xối xả.

Mấy ngày liền bôn ba gấp gáp, trong lòng ai cũng nén một cục lửa.

Áo Tư Ca vừa định bật lại mấy câu, đột nhiên phát hiện phía trước xuất hiện một con hỏa long.

Hắn sợ đến mức vươn tay ra thật dài hét lên: "Ngu...

Ngu ngốc." Ngô Mặc khinh thường nhìn Áo Tư Ca một cái, mắng: "Ông đây thấy mày mới giống thằng ngu...

Vãi chưởng/Ngọa tào, đúng là ngu ngốc xuất hiện thật." Lời vừa dứt, ánh lửa đối diện càng thêm rõ rệt.

Không chỉ như thế, một trận âm thanh với giọng điệu tối nghĩa khó hiểu, từ xa đến gần từ từ truyền vào tai mọi người.

Mấy người Giải Ngữ Hoa cũng từ phía sau ghé lại.

Ngô Mặc ra lệnh tắt đèn pin.

Cả nhóm đứng ở bờ bên này hồ, nhìn sang đối diện như nhìn quái vật.

Trời rất tối.

Bầu trời đầy sao như vô số viên bi thủy tinh.

Không ai rảnh rỗi ngẩng đầu nhìn, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào bờ bên kia.

Chương 1008

Đối phương ở ngoài sáng, bọn họ ở trong tối.

Nhất thời cũng coi như khá an toàn.

Ngô Mặc nào đã từng thấy cảnh tượng này?

Cậu đến thế giới này được bao nhiêu năm chứ?

Tính già ra non cũng không đuổi kịp số lẻ tuổi đời của Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính.

Cậu có chút tò mò.

Muốn hỏi hai người kia xem đã từng gặp tình huống này chưa?

Liếc mắt nhìn sang Trương Khởi Linh.

Vừa định hỏi, chợt nhớ ra đối phương là cái hũ nút.

Hỏi một trăm câu cũng chẳng nhận được một câu trả lời.

Lập tức quả quyết quay đầu sang hướng khác. ...

Theo năm tháng trôi qua, mỗi người đều không tránh khỏi một chủ đề cố định -- bị giục cưới.

Hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc cũng không ngoại lệ.

Đừng nhìn hai người trải đời phong phú, để lại danh tiếng lẫy lừng trên giang hồ.

Nhưng những thứ này đối với Ngô Nhị gia mà nói, còn lâu mới quan trọng bằng việc bọn họ kết hôn sinh con.

Ban đầu ông còn có thể nhỏ nhẹ nói chuyện nghiêm túc với hai thằng cháu.

Về sau bắt đầu trở nên nóng nảy.

Đến mức cuối cùng thành ám ảnh luôn.

Chỉ cần nhìn thấy hai thằng cháu.

Bất luận là đứa nào, ông đều sẽ lập tức móc từ túi quần ra một xấp ảnh đập vào mặt đối phương.

Thời gian đầu, anh em Ngô Tà và Ngô Mặc còn có thể mượn đủ loại cớ để chuồn êm.

Về sau Ngô Nhị Bạch dứt khoát bảo Nhị Kinh dẫn người chặn ở cửa, tuyệt đối không cho hai người cơ hội rời đi.

Ngô Mặc có thể đánh nhau với đám lính lác.

Nhưng cậu không xuống tay được với Nhị Kinh.

Kinh thúc thương cậu.

Mạng cũng có thể liều.

Mình lại đi đấm đá chú ấy thì còn là con người sao?

Trốn không được, hai anh em dứt khoát "bãi lạn" (mặc kệ đời).

Chú có bày bao nhiêu ảnh trước mặt, bọn cháu chỉ có một đối sách duy nhất.

Nằm rạp xuống đất giả chết.

Thể diện ư?

Là cái thá gì?

Đáng mấy đồng tiền?

Lần nào cũng phải giằng co mấy tiếng đồng hồ.

Mãi đến khi trời tối, Ngô Nhị Bạch mới đành phải mở miệng thả hai người đi.

Lâu dần, hai anh em sắp phát điên rồi.

Có thể nghĩ cách không đến nhà cổ thì tuyệt đối không chủ động bước vào cái cửa lớn này.

Đối với vấn đề nhớ bà nội thì làm thế nào?

Đơn giản.

Hai anh em bàn bạc một hồi, trực tiếp... trộm bà nội ra ngoài.

Bà cụ thực sự chiều cháu trai.

Vô cùng phối hợp với hành động của hai đứa cháu.

Đương nhiên rồi, trong lòng bà cũng có chút không chịu nổi Ngô Nhị Bạch.

Khuyên đến tám trăm lần rồi.

Đứa con thứ hai này bướng như trâu, sống chết không chịu nhả ra.

Bà cụ chính mình cũng nghĩ không thông.

Con thứ hai còn chưa kết hôn bà cũng chưa từng giục, nó học cái nết này ở đâu ra thế?

Trước khi giục bọn trẻ sao không tự nhìn lại xem mình có ra hồn không?

Thân làm bề trên không làm gương.

Lại lấy bọn trẻ ra trút giận gì chứ?

Chỉ là có một số lời không tiện nói thẳng, dù sao con trai cũng hơn sáu mươi rồi.

Động một tí là vác gậy đánh nó?

Nó đau, mình cũng xót ruột.

Thôi bỏ đi, con cháu tự có phúc con cháu, không nhìn con cháu ta hưởng phúc.

Bà cụ tính toán một hồi.

Được rồi.

Dứt khoát không cần con trai nữa, chạy theo cháu trai thôi.

Hơn tám mươi tuổi đầu lại như được hồi sinh.

Do Ngô Mặc thỉnh thoảng tẩm bổ cho bà cụ.

Bà cụ tai thính mắt tinh, chân cẳng có lực, thậm chí đến gậy cũng không cần nữa.

Nếp nhăn trên mặt giảm đi không ít, thậm chí cải lão hoàn đồng mọc ra không ít tóc đen.

Chủ yếu là Ngô Mặc sợ hiệu quả quá nghịch thiên, không dám xuống tay mạnh.

Nếu không bà cụ rất có khả năng biến lại thành dung mạo thiếu nữ đôi mươi.

Đi theo cháu trai, bà cụ triệt để bung lụa.

Không phải là tự lái xe du lịch ở vùng Tây Bắc, thì là chơi game online ở Ngô Sơn Cư.

Những thứ hồi trẻ không có cơ hội thử, không dám trải nghiệm, bà cụ chơi một lèo cho biết hết.

Sống càng ngày càng trẻ ra.

Tâm thái càng ngày càng cởi mở.

Chương 1009

Dẫn đến việc khi Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn đến thăm bà cụ, suýt chút nữa không nhận ra.

Đây là bà mẹ già hơn tám mươi tuổi của mình sao?

Tổ tôn ba người vô cùng tiêu sái, Ngô Nhị Bạch triệt để không giữ được bình tĩnh nữa.

Ông là người sĩ diện.

Bạn bè cùng lứa tuổi như ông, sớm đã tứ đại đồng đường.

Còn mình thì sao?

Bốn đời?

Cái bóng đời thứ ba còn chẳng thấy đâu.

Bị người ta ngoài sáng trong tối trào phúng, lão Ngô gia hậu kế vô nhân (không có người nối dõi).

Cái mặt già này của mình biết để vào đâu?

Lại còn có người cười tủm tỉm giới thiệu bác sĩ đông y cho mình.

Khuyên mình đi kiểm tra sức khỏe thật kỹ cho hai đứa cháu.

Đúng là không coi ai ra gì, tưởng ông đây là mèo bệnh chắc?

Lúc đó ông đã lật tung cả cái bàn, nhưng về sau càng nghĩ càng tức.

Không được.

Không thể thả lỏng cho hai thằng ranh con này nữa.

Bất kể nói thế nào mình cũng phải có một kết quả xác thực.

Nhị Kinh vẫn luôn đi theo Ngô Nhị Bạch, nhịn không được khẽ khuyên can: "Nhị gia, ngài có phải nên lỏng tay một chút không?

Ngài làm thế này đặt Tiểu thiếu gia vào chỗ nào chứ?" "Ông đây muốn tốt cho nó, đi ngủ đến cái chăn ấm đệm êm cũng không có, thật khiến người ta lo lắng." "Không phải, Nhị gia, trên giang hồ đều đồn đại cả rồi, Mặc thiếu với Giải Tiểu Cửu gia và Nam Hạt bọn họ..." Nhị Kinh nửa câu sau không nói ra khỏi miệng, vẻ mặt khó xử nhìn Ngô Nhị Bạch. "Rầm!" Tách trà bị đập mạnh xuống bàn.

Nước trà bên trong văng đầy mặt bàn.

Ngô Nhị Bạch giận không kìm được nói: "Tưởng ông đây mù với điếc thật à, không nghe thấy mấy lời đồn đó?" "Hay là nói không nhìn ra cái sự tình mờ ám giữa bọn chúng?" Nhị Kinh trong lòng thực sự coi Ngô Mặc như cháu ruột.

Đón lấy cơn thịnh nộ của Ngô Nhị Bạch, kiên trì nói: "Tâm tư Mặc thiếu chưa định, ngài giúp cậu ấy tìm nhiều đối tượng xem mắt như vậy, đến lúc đó gây ra sự phản cảm của cậu ấy thì làm thế nào?" "Hừ!

Phản cảm?" Ngô Nhị Bạch cười lạnh một tiếng, bưng lại tách trà thong thả nói: "Ông đây chính là muốn kích cái tính khí của nó lên." "Mấy thằng ranh con do dự bao lâu rồi?

Đến cái rắm cũng chưa chọn ra được." "Lão Ngô gia chúng ta tài đại khí thô, lại có Địa Long Hội của chính nó làm hậu thuẫn, đừng nói một đứa, nuôi thêm vài đứa nữa thì sợ cái gì?" "Lo trước sợ sau, lề mề chậm chạp, quả thực không có chút phong độ đàn ông nào." "Thằng thỏ con Tiểu Tà kia cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, thân làm anh cả không làm gương cho tốt, suốt ngày hồ nháo, còn ra thể thống gì nữa?" "Ngày ngày đi theo sau cái tên Câm họ Trương kia, là coi người ta như bố, hay là coi thành đối tượng theo đuổi?" "Nếu không phải hình tượng Vương Bàn Tử hơi kém chút, ông đây còn muốn ghép đôi cho hai đứa nó luôn." Nhị Kinh ngơ ngác.

Nhìn Ngô Nhị Bạch mà đầu đầy dấu chấm hỏi.

Nhị gia điên rồi sao?

Hay là nói đợt trước đi ra ngoài làm việc bị tà vật ảnh hưởng rồi?

Có cần mời cao nhân nào đó, đến nhà cổ làm phép trừ tà không?

Nếu không sao tự dưng từ xem mắt, lại ngoặt sang xu hướng tính dục của hai vị thiếu gia thế này?

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ.

Ừ, rất tốt.

Mây đen giăng kín, sấm chớp đùng đùng.

Là một ngày đẹp trời.

Ngô Nhị Bạch thực sự là nghẹn đến khó chịu, chỉ có thể phát tiết vài câu trước mặt tâm phúc.

Chuyện khác có thể đè nén dưới đáy lòng chết cũng không nói.

Nhưng loại chuyện việc nhà này, thật khiến người ta không khống chế nổi cảm xúc.

Trước đây còn có thể nói vài câu với mẹ già.

Giờ thì hay rồi, mẹ cũng chạy mất dép.

Ông nói vài câu, thấy Nhị Kinh không lên tiếng nữa, liếc mắt hỏi: "Sao thế, cậu có suy nghĩ gì?" Nhị Kinh coi như liều mạng. "Nhị gia, tôi thực sự không sờ được đầu não.

Ngài lúc thì nói muốn cho Tiểu thiếu gia xem mắt, lúc thì lại hy vọng cậu ấy thu nhận hết cả Hoa gia bọn họ bên người.

Hai cái này hoàn toàn trái ngược nhau, rốt cuộc ngài muốn làm gì?"

Sau khi xả ra một tràng, tâm tình Ngô Nhị Bạch dần bình ổn lại một chút.

Rút một điếu thuốc ngậm vào miệng, từ từ rít một hơi.

Sau đó mới thong thả nói: "Ông đây không có suy nghĩ gì khác, chỉ hy vọng bên cạnh mấy thằng ranh con đừng có trống hoác.

Nó nếu chọn phụ nữ kết hôn, thì sinh cho ông đây mấy đứa cháu trai cháu gái.

Nếu nó cứ nhận định đồng tính, vậy thì đi làm thụ tinh ống nghiệm kiếm đứa con cho ông đây.

Tôi không quản nó nghĩ thế nào, cũng chẳng để ý lão Ngô gia có người thừa kế hay không, chỉ cần cho tôi làm ông nội, có cháu bế là được." Nhị Kinh coi như triệt để hiểu rõ rồi.

Nhị gia đây là nghỉ hưu xong không có việc gì làm, rảnh rỗi sinh nông nổi thôi.

Ngô Nhị Bạch lật xem lịch, tính ra còn chưa đầy một tháng nữa là đến Tết.

Người trong nước chú trọng nhất là chuyện đoàn viên ngày Tết, nhà họ Ngô cũng không ngoại lệ.

Chỉ cần chưa chết ở xó xỉnh nào, hoặc chưa bị tống vào tù, thì ngày này kiểu gì cũng phải vác xác về nhà cổ bái tế tổ tiên.

Ngô Nhị Bạch ngẫm nghĩ, hai thằng ranh con kia cũng phải về, nói gì thì nói cũng phải đóng cho xong cái dấu chuyện này.

Không đồng ý?

Vậy thì cứ quỳ ở từ đường cho ông.

Lần này dù thế nào cũng phải kiếm cho ra một cái danh phận.

Ông đã hạ quyết tâm, ngẩng đầu phân phó Nhị Kinh: "Cậu đi ra ngoài lùng sục một phen, phàm là ai phù hợp điều kiện, không giới hạn nam nữ, đem hết ảnh chụp về đây cho ông." Nhị Kinh đang bưng ấm trà, chuẩn bị châm thêm nước cho Ngô Nhị Bạch.

Nghe thấy câu này, tay run một cái, ấm trà suýt nữa thì đập thẳng vào người Ngô Nhị Bạch.

Phụ nữ thì còn hiểu được, nhưng đàn ông cùng giới tính là cái ý gì?

Nhị gia triệt để điên rồi sao?

Thật sự coi tiểu thiếu gia là heo nọc à?

Chỉ phụ trách phối giống, không cần biết đối phương là ai?

Có lòng muốn khuyên vài câu, nhưng ngặt nỗi Ngô Nhị Bạch đã ăn phải bùa mê thuốc lú, quyết tâm sắt đá rồi.

Ông phất tay một cái, đuổi thẳng cổ Nhị Kinh ra ngoài.

Một bên là cháu trai lớn nhìn từ bé đến lớn, một bên là Nhị gia đã đi theo cả đời.

Nhị Kinh tiến thoái lưỡng nan.

Cuối cùng vẫn lựa chọn nghe lời Nhị gia.

Có điều hắn cũng rõ ràng, chuyện này chắc chắn sẽ đắc tội với hai vị thiếu gia.

Nghĩ đi nghĩ lại, một mình thế đơn lực mỏng, quay đầu lại không dễ giải thích.

Tâm tư xoay chuyển, hắn bèn kéo cả Phan Tử xuống nước.

Chương 1010

Cái gọi là vui một mình không bằng vui chung.

Đều là người đi theo nhà họ Ngô, mình hắn xui xẻo thì tên kia cũng đừng hòng độc thiện kỳ thân.

Phan Tử ruột để ngoài da, căn bản chẳng cảm thấy chuyện này có gì không đúng.

Các cụ nói cấm có sai, trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng.

Tam gia lớn tuổi thế kia còn có người tình, Tiểu Tam gia sao có thể lạc hậu hơn người khác được?

Hắn đối với việc làm ông mai bà mối hứng thú cực cao.

Chạy đôn chạy đáo đi nghe ngóng xem nhà ai có con gái không.

Thậm chí dưới sự xúi giục của đám hỏa kế, hắn còn chạy lên trung tâm hôn nhân gia đình trên mạng đăng một cái quảng cáo tuyển vợ.

Khi hắn cầm một xấp dày như bộ bài poker cùng thông tin cá nhân đưa cho Nhị Kinh, khuôn mặt vốn luôn nghiêm túc của Nhị Kinh cũng phải sụp đổ.

Hắn nhìn Phan Tử như nhìn quái vật.

Có lòng muốn nói vài câu, lời đến khóe miệng lại nuốt trở về.

Cuối cùng vỗ vỗ vai Phan Tử, gắng gượng nặn ra một câu khích lệ: "Làm đẹp lắm." Phan Tử rời đi rồi, Nhị Kinh nhìn hai xấp tài liệu trên bàn mà rơi vào trầm tư.

Một xấp dày cộp, một xấp nhẹ tênh.

Nhị gia mà biết, liệu có trách mình không biết làm việc không?

Xuất phát từ lòng tự tôn nam giới cùng tâm lý so kè đồng nghiệp, Nhị Kinh cũng điên rồi.

Hắn khắc sâu lời Nhị gia dặn: nam nữ không hạn chế, chỉ cần đẹp là được, thế là hắn vội vàng đi thu thập tài liệu.

Bên này bọn họ bận rộn không ngừng, đầu kia anh em Ngô Tà và Ngô Mặc cũng như gặp đại địch.

Hai người trốn trong phòng, vừa hút thuốc vừa thương thảo đối sách.

Ngô Tà rít một hơi thuốc, khổ sở nói: "Làm sao bây giờ?

Cửa ải cuối năm lại bắt đầu rồi.

Không cần nghe ngóng anh cũng biết, Nhị thúc năm nay chắc chắn không để yên đâu." "Em cũng biết, người dưới truyền tin tức tới, Nhị thúc sai Kinh thúc đi làm việc, nghe nói kiếm được không ít tài liệu rồi." Ngô Mặc gác chân lên bàn, nhả một vòng khói, hừ một tiếng nói: "Muốn em nói thì Nhị thúc chính là quá rảnh rỗi, sớm biết thế em đã không tiếp quản công việc, để ông ấy bận tối mắt tối mũi thì cũng chẳng có thời gian mà đối phó anh em mình." "Nói mấy lời thừa thãi này có tác dụng gì, có cách nào hay để đối phó không?" Ngô Mặc rít liên tục mấy hơi thuốc, kéo dài giọng nói: "Cách hay à?

Trước mắt xem ra chỉ có một cách." Ngô Tà nghe vậy liền thấy hứng thú, chồm người tới vội truy hỏi: "Nói mau, cách gì?" "Anh kết hôn sinh con chẳng phải là xong chuyện sao." Ngô Tà hung hăng trừng Ngô Mặc một cái: "Sao mày không kết hôn sinh con đi?" "Anh là anh cả, anh không kết hôn lại lôi em vào làm gì?" "Có việc thì em trai làm thay anh." Hai anh em bắt đầu đấu đá nội bộ, đều cố gắng khuyên bảo đối phương hoàn thành việc lớn cả đời.

Cãi nhau cả nửa ngày, hai người như quả bóng xì hơi, nặng nề dựa lưng vào ghế sô pha.

Nhìn nhau một cái, thở dài thườn thượt.

Ngô Tà xoắn xuýt nửa ngày, thăm dò đề nghị: "Hay là để bà nội đối phó Nhị thúc?" "Không được." Ngô Mặc dứt khoát từ chối: "Mẹ con tương tàn tàn nhẫn quá, vẫn là để bà nội an tâm hưởng tuổi già đi." "Thế không về ăn Tết à?" "Thế thì anh cứ chờ bị Nhị thúc hạ lệnh truy nã, cả giang hồ truy sát đi." Ngô Tà phiền não, vớ lấy cái gối dựa ném sang một bên: "Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, làm cháu trai người ta sao mà khó thế?" Ngô Mặc thâm sâu cảm khái: "Chứ còn gì nữa, làm bố thì không vội, làm chú lại gấp đến độ muốn leo lên nóc nhà, đúng là hoàng đế không vội thái giám đã gấp, cũng không biết Nhị thúc phạm phải cái tà gì nữa?" Hai người oán thán không dứt, nhưng lại chẳng đưa ra được biện pháp nào hay ho.

Nhắc đến chuyện hôn nhân đại sự, Ngô Tà hỏi ra nghi hoặc trong lòng mình: "Thằng em, rốt cuộc mày nghĩ thế nào?" "Ý gì?" Ngô Mặc đánh trống lảng, muốn lấp liếm cho qua.

Ngô Tà trừng mắt: "Bớt giả ngu với ông đây đi." "Rốt cuộc có chốt đơn được không?

Thật sự coi anh mày mắt mù tai điếc à, hôm đó uống say mày bế người ta vào phòng..." "Lần trước xuống mộ, bọn mày rơi xuống nước, quay đầu lại ánh mắt nhìn nhau đã không bình thường rồi." "Khụ khụ." Ngô Mặc không kịp đề phòng bị nước trà sặc, ho khan kịch liệt.

Ngô Tà thấy trên mặt thằng em hiếm khi lộ ra chút đỏ, không khỏi cảm thấy buồn cười. "Được rồi, bớt giả vờ ngây thơ đi." Hắn đứng dậy đi qua vỗ vỗ lưng Ngô Mặc: "Muốn anh nói thì mày dứt khoát ngả bài với Nhị thúc đi, dù sao anh em mình cũng không thể cùng chết chùm được." "Cút sang một bên." Ngô Mặc đấm đấm ngực: "Anh còn mặt mũi mà nói em à, anh thì sao?" "Bố mày dốc hết toàn lực, dốc sạch vốn liếng, vì cái gì?

Chính là để mày cưa đổ lão Trương, kết quả thì sao?

Chả có tí tác dụng chó nào." Ngô Tà phì một tiếng.

Hai anh em lại bắt đầu phun nhau, thi nhau chỉ trích đối phương vô dụng.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Có kháng cự, có bài xích đến mấy cũng không ngăn được bước chân của thời gian.

Mắt thấy chỉ còn ba ngày nữa là đến Tết.

Anh em Ngô Mặc và Ngô Tà triệt để nhận mệnh rồi.

Cứ về trước đã.

Chuyện sau đó để sau hãy nói.

Có điều các cụ nói cấm có sai, người có lòng không đánh trận khi chưa chuẩn bị.

Để thuận tiện chuồn êm, cần phải có người yểm hộ.

Ngô Mặc cũng không nói nhiều lời, lôi kéo Lâm Phong, xách theo Lưu Tang, kéo cả Lê Thốc cùng đám Bảo Gát, ùa về nhà cổ ở Dư Hàng.

Ngô Tà cũng chẳng rảnh rỗi.

Một cú điện thoại gọi đi, Trương Khởi Linh, Hắc Hạt Tử, Vương Bàn Tử, thậm chí ngay cả Vương Minh cũng bị hắn gọi về.

Còn Giải Ngữ Hoa?

Vị gia đó nhà to nghiệp lớn, Tết nhất chắc chắn không thoát thân được.

Ngô Tà ngẫm nghĩ, dứt khoát không gọi nữa.

Ngô Mặc và Ngô Tà chia nhau hành động, cũng không rõ đối phương gọi những ai.

Gặp mặt ở cửa, cả hai đều có chút kinh ngạc.

Thực lòng mà nói, Ngô Mặc không định gọi bọn Hắc Nhãn Kính tới.

Không phải là chê bai gì, mà là chuyện này rất gai góc.

Căn cứ tin tức thu được, Nhị thúc năm nay quyết tâm sắt đá rồi, đến lúc đó để người ta khó xử thì làm sao?

Nhưng đến cũng đến rồi, lại không thể đuổi đi.

Vậy thì cứ kiên trì mà xông lên thôi.

Nhà cổ họ Ngô ngày thường yên tĩnh, vì hai vị thiếu gia trở về mà náo nhiệt cực kỳ.

Chỉ cần bước ra khỏi cửa phòng là thấy người.

Ngô lão thái thái về nhà tổ, đây là một sự kiện lớn.

Ngô Nhị Bạch không có thời gian để ý đến hai thằng cháu, bận rộn đi theo sau lưng lão nương hiến hiếu tâm.

Anh em Ngô Tà và Ngô Mặc nhìn nhau, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bất kể nói thế nào, tối nay cũng có thể ngủ ngon một giấc.

Mỗi dịp Tết đến, nhà cổ luôn có một đống sự tình cần xử lý.

Ngô Mặc hiện tại là gia chủ danh chính ngôn thuận của Ngô gia.

Trên bàn là một chồng thiệp mời dày cộp, đều cần hắn xử lý và giải quyết.

Đi nhà ai, không đi nhà ai, đều phải phân biệt rõ ràng.

Nếu không rất dễ đắc tội người khác, ảnh hưởng chuyện làm ăn.

Hắn bận rộn từ sáng đến tối.

Không phải ở quán trà này thì là ở quán KTV kia.

Tóm lại hai mươi bốn giờ xoay như chong chóng.

May mà có Ngô Tà ở bên cạnh.

Hai anh em cùng phát lực, gắng gượng trong hai ngày làm xong hết mọi việc.

Chương 1011

Hai người họ bận, đám Lâm Phong, Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử cũng bận đến chân không chạm đất.

Bọn họ cộng thêm Lưu Tang, khách mời làm vệ sĩ, tài xế, đàn em, hỏa kế.

Toàn bộ giải quyết xong xuôi.

Đã là không giờ đêm ba mươi Tết.

Ngô Mặc nồng nặc mùi rượu, lê bước chân mệt mỏi bước vào nhà cổ thì đụng ngay mặt Nhị Kinh.

Trong lòng thót một cái.

Bản năng cảm thấy tình hình không ổn.

Xoay người không chút do dự đi ra phía cổng lớn.

Hắn vừa vỗ trán vừa nói: "A, Kính ca, em nhớ ra rồi, Vương lão bản cũng là khách hàng cũ, ông ấy mời em đi KTV, sao có thể không nể mặt được chứ?" Hắc Nhãn Kính có chút bất mãn liếc nhìn Nhị Kinh.

Tiểu tổ tông nhà mình vất vả lắm mới làm xong hết việc, đang chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi một chút.

Sao ngươi lại không có mắt nhìn như thế, cứ phải tìm phiền phức vào lúc này?

Hắn đây thuần túy là giận cá chém thớt.

Thực ra trong lòng cũng rõ, Nhị Kinh chín phần mười là chịu sự chỉ đạo của Ngô Nhị Bạch.

Chỉ là nội tâm có chút chột dạ.

Mình với bảo bối nhà người ta cứ dây dưa không rõ ràng, trưởng bối đối phương thật sự chỉ vào mũi mắng cho hai câu, trừ việc đứng nghe ra thì còn có thể trở mặt sao?

Không có cách nào, địa vị không danh chính ngôn thuận thì không cứng giọng được a.

Ngô Mặc đầu này vẫn đang diễn kịch, miệng ai oán liên hồi: "Ây da da, làm gia chủ đúng là khổ thật, bận xong đầu đông lại bận đầu tây, ngay cả cơ hội thở lấy hơi cũng không có." Hắn nói một đống lời vô nghĩa, chủ yếu là hy vọng Kinh thúc có thể hạ thủ lưu tình, tha cho mình một mạng.

Cứ nói với Nhị thúc là không nhìn thấy mình.

Nhị Kinh thực sự rất khó xử.

Ngô Mặc vất vả hắn đều nhìn ở trong mắt.

Năm xưa hắn cũng cùng Ngô Nhị Bạch trải qua như vậy, trong đó bao nhiêu gian nan mệt mỏi hắn biết rõ mồn một.

Có lòng giả vờ không nhìn thấy?

Chỉ là nhớ tới lời Nhị gia dặn dò, quyết tâm vẫn là mở miệng gọi Ngô Mặc lại: "Tiểu thiếu gia, đừng diễn nữa, Vương lão bản năm ngoái phá sản rồi." Bước chân Ngô Mặc khựng lại.

Quay đầu nhìn Nhị Kinh, mặt mày đau khổ: "Kinh thúc, không thể để cho con nghỉ ngơi tử tế một ngày sao?

Con mệt cả ngày rồi, chỉ muốn nằm lên giường ngủ một giấc." Trên mặt Nhị Kinh lộ ra thần tình áy náy: "Xin lỗi Tiểu thiếu gia, Nhị gia đã đợi cậu rất lâu rồi." Ngô Mặc tuy nói đã làm gia chủ, nhưng Nhị Kinh và Phan Tử vẫn như ngày thường xưng hô hắn là Tiểu thiếu gia.

Chỉ có hai người bọn họ có đặc quyền này, người ngoài đã sớm đổi xưng hô rồi. "Haizz, Nhị thúc đúng là một ông bố mà." Ngô Mặc nhận mệnh, ủ rũ cụp đuôi đi theo sau lưng Nhị Kinh.

Hắc Nhãn Kính không đi theo, đưa mắt nhìn hai người rời đi.

Có vài việc thân phận hắn không tiện, vẫn là đừng qua đó làm tiểu tổ tông thêm ngột ngạt.

Ngô Mặc đi được hai bước, bỗng nhiên nhớ tới Ngô Tà, vội vàng mở miệng hỏi: "Kinh thúc, anh con đâu, anh ấy về chưa?" Nhị Kinh hiểu ý Ngô Mặc, trầm giọng nói: "Về sớm hơn cậu hai tiếng, đang ngồi nói chuyện với Nhị gia." Ngô Mặc bĩu môi.

Kinh thúc đúng là EQ cao, hiểu nghệ thuật ngôn ngữ ghê.

Nói chuyện?

Đổi thành ăn mắng nghe hợp lý hơn đấy?

Mình cũng là xui xẻo thôi.

Trong KTV náo nhiệt biết bao, thức một đêm thì có làm sao?

Sao cứ phải nghĩ quẩn mò về nhà cổ làm gì chứ?

Hắn thầm khiển trách bản thân trong lòng, bước chân còn chậm hơn cả ốc sên.

Chẳng hề đoái hoài gì đến cảm nhận của Ngô Tà.

Nhị Kinh có chút bất lực, nhắc nhở: "Vẫn là tăng tốc độ lên đi, nếu không Nhị gia nổi nóng, cậu không gánh nổi đâu." Đường có xa đến mấy cũng có lúc đến đích.

Khi Nhị Kinh đẩy cửa thư phòng Ngô Nhị Bạch ra, Ngô Mặc tinh mắt phát hiện Ngô Tà đã quỳ trên mặt đất, tay phải đang xoa đầu gối.

Bảo thủ ước tính chắc cũng quỳ được một lúc rồi.

Ngô Nhị Bạch thấy Ngô Mặc đứng sững ở cửa, không vui quát: "Chân mọc rễ rồi à?

Còn không mau cút vào đây, cứ phải để tôi đích thân ra mời cậu?" "Ấy chết Nhị thúc, sao có thể chứ?

Cháu trai nào dám nhận." Ngô Mặc trên mặt nặn ra một nụ cười, bước chân nặng nề bước vào thư phòng.

Nghe tiếng cửa đóng sầm lại sau lưng, tim hắn cũng thót lại một cái.

Hắn không phải sợ Ngô Nhị Bạch, mà là phát xuất từ nội tâm coi ông như cha ruột.

Còn về Ngô Nhất Cùng?

Cần phải lùi lại mấy vị trí.

Dù sao còn có Giải Liên Hoàn, Ngô phu nhân xếp ở phía trước hắn.

Ngô Nhị Bạch thấy cháu trai nồng nặc mùi rượu, trong lòng vô cùng xót xa.

Đây chính là một trong những cái giá phải trả khi trở thành gia chủ.

Tưởng làm gia chủ là có thể như hoàng đế, ngồi trong cung chỉ tay năm ngón, người ngoài sẽ chạy vặt cho mình sao?

Sao có thể chứ?

Từ việc kiếm đồ cổ đến việc cãi cọ với người ta, thiếu một thứ thì cả quy trình đều không xoay chuyển được.

Huống chi Địa Long Hội, Ngô gia, Thập Nhất Thương, đủ loại sự vụ đều chất đống lên người hai anh em.

Bọn họ có thể làm được đến trình độ như hiện tại, đã coi như là siêu quần bạt tụy rồi.

Chỉ là phương diện tình cảm, sao mẹ nó lại phế vật như thế này?

Ngô Nhị Bạch nghĩ đến đây lại nổi nóng.

Nhìn lại hai thằng anh em này xem?

Tinh anh cái chó gì.

Hai con chó độc thân không đẻ được trứng.

Ngô Nhị Bạch cũng là tức điên rồi, nhất thời không nhớ ra chó là đẻ con, căn bản không phải đẻ trứng.

Hơn nữa hai thằng cháu giới tính là nam, đẻ trứng kiểu gì?

Ông ném một chồng ảnh dày cộp trên bàn xuống trước mặt Ngô Mặc, hừ một tiếng: "Thằng ranh con, hôm nay nhất định phải chọn một đứa, nếu không hai thằng oắt con chúng mày quỳ từ đường cho ông." Ngô Mặc cúi đầu liếc mắt một cái, mày nhíu chặt: "Nhị thúc, bộ bài poker cũng không nhiều bằng đống ảnh này của chú." Đang nói dở, ánh mắt hắn khựng lại.

Lại nhìn về phía Ngô Nhị Bạch, vẻ mặt không thể tin nổi: "Nữ thì con cũng hiểu được, sao lại còn có nhiều nam thế này?" Không sai, ảnh chụp trên mặt đất bất luận nam nữ có đủ cả.

Nhị Kinh quán triệt sâu sắc tư tưởng trung tâm của Ngô Nhị Bạch.

Phàm là chưa kết hôn, tướng mạo xinh đẹp, bất luận nghề nghiệp gì, hắn đều kiếm ảnh và tư liệu về. "Nam?" Ngô Nhị Bạch ngồi trên ghế, bưng chén trà nhấp một ngụm, thong thả nói: "Nhị thúc của cậu không phải đồ cổ lỗ sĩ, chỗ này ít nhất cũng có cả trăm người, nam nữ không hạn chế, tướng mạo đều rất xinh đẹp." "Chỉ cần hôm nay cậu nhìn trúng mắt, ngày mai Nhị thúc sẽ phái người đi cầu thân." "Nhị thúc, chú điên rồi à?" Ngô Mặc trừng mắt tròn xoe: "Tưởng tuyển phi thời xưa thật đấy à, con tùy tiện chỉ một người, ngài liền bắt người ta về?" "Không phải, rốt cuộc ngài nghĩ thế nào vậy?

Kiếm ra nhiều đàn ông thế này, là đang muốn làm con buồn nôn à?" "Buồn nôn?" Ngô Nhị Bạch đặt chén trà lên bàn.

Ông đứng dậy, hai tay chống mặt bàn đối mặt với Ngô Mặc, cười lạnh nói: "Thật sự coi Nhị thúc cậu là thằng mù chắc?" "Có cần tôi lôi thằng nhóc nhà họ Giải qua đây, hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì không?" Ngô Nhị Bạch dường như chiếm thế thượng phong.

Chương 1012

Người hơi chồm về phía trước, lại thong thả bồi thêm một câu: "Thằng nhóc nhà họ Giải nếu không tiện thì cũng không vấn đề, trong nhà cổ chẳng phải có sẵn đấy sao?

Hay là tôi bảo Nhị Kinh gọi cả 'Nam Mù Bắc Câm' qua đây nói chuyện, cậu thấy thế nào?" Ngô Mặc có chút buồn bực.

Vốn dĩ rượu đã uống nhiều, bị Ngô Nhị Bạch dồn ép thế này, đầu lại càng to như cái đấu.

Nhị thúc năm nay hỏa lực hơi bị mạnh đấy.

Mọi năm còn hàm súc, hôm nay sao lại đánh trực diện thế này?

Ngô Tà bị Ngô Nhị Bạch huấn cho chột dạ, hiếm khi có cơ hội lấy lòng ông già, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hắn lập tức quay họng pháo, chĩa thẳng vào thằng em mình: "Tiểu Mặc, Nhị thúc nói không sai, mày đều có quan hệ sự thật rồi, còn lằng nhằng cái gì nữa?

Dứt khoát thì nhận đi." Ngô Mặc mãnh liệt quay đầu nhìn Ngô Tà.

Trên mặt lộ ra thần tình kinh ngạc.

Hắn thật sự không ngờ ông anh lại đâm sau lưng mình, ở phía sau hung hăng thọc cho mình một dao.

Ngô Tà không dám nhìn thẳng vào ánh mắt muốn ăn thịt người của thằng em.

Ánh mắt liếc ngang liếc dọc một chút, kiên trì nói tiếp: "Chỉ cần mày nhận, anh lôi hết của cải ra, làm đám cưới cho mày cũng được." Giọng Ngô Tà càng nói càng nhỏ, nhưng lại nhận được sự tán thưởng của Ngô Nhị Bạch. "Tiểu Tà, hiếm khi cháu hiểu chuyện như vậy, rất có khí độ làm anh, đừng quỳ nữa, đến bên cạnh chú ngồi một lát." "Vâng ạ, Nhị thúc." Ngô Tà nhanh nhẹn đứng dậy từ dưới đất.

Làm ra vẻ mặt vô cùng đau khổ xoa xoa đầu gối, rồi chạy chậm ra sau lưng Ngô Nhị Bạch.

Ngô Mặc nhìn bộ dạng của Ngô Tà, hận đến ngứa cả răng.

Diễn sâu quá rồi đấy?

Từ lúc mình bước vào phòng, ông ấy đã đặt mông ngồi xuống đất rồi.

Thậm chí vì sợ Nhị thúc nhìn thấy, còn trốn sau lưng mình.

Mình xuất phát từ tình nghĩa anh em, dùng thân thể che chắn ánh mắt Nhị thúc cho ông ấy.

Khá lắm, quay đầu liền bán đứng mình.

Đúng là anh em ruột mà!

Ra tay không chút do dự.

Sớm biết như thế, tối hôm qua dứt khoát không đón hắn.

Trực tiếp để hắn với Lý tiểu thư gạo nấu thành cơm.

Hôm nay cũng không đến mức xuất hiện nhiều chuyện tồi tệ thế này.

Ngô Mặc càng nghĩ càng giận, nghiến răng hàm rít ra một câu: "Đại ca, trong cung năm xưa không mời anh vào làm tổng quản, đúng là phí hoài nhân tài." Ngô Tà không sợ chết đáp lại một câu thoại kinh điển: "Tất cả đều là muốn tốt cho em thôi." Ngô Nhị Bạch ung dung nhìn hai thằng cháu đấu đá nội bộ.

Đúng, cứ thế đi.

Hai thằng ranh con chúng mày cắn xé nhau, kiểu gì cũng sẽ có một đứa thỏa hiệp.

Ngô Mặc nghĩ không thông, Nhị thúc rốt cuộc cho đại ca uống bùa mê thuốc lú gì?

Trước đó còn cùng mình thống nhất chiến tuyến.

Mới đó bao lâu?

Quay người đã phản bội rồi.

Hơi rượu bốc lên đầu.

Ngô Mặc quyết định tốc chiến tốc thắng, không dây dưa với hai người này nữa.

Hắn nhấc chân bước qua đống ảnh dưới đất, đặt mông ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh Ngô Nhị Bạch.

Hắn vắt chéo chân, lôi ra một điếu thuốc rít một hơi, lười biếng hỏi: "Nhị thúc, hai người chúng ta đừng đấu nữa, nói ra yêu cầu của chú đi, rốt cuộc muốn con làm cái gì?" Ngô Tà bội phục thằng em nhất chính là điểm này.

Dưới áp lực cực lớn của Nhị thúc vẫn có thể làm ra bộ dạng bất cần đời.

Mình ở phương diện này còn kém một chút.

Dù sao cảm giác đau đớn ở mông vẫn còn tàn lưu trong ký ức.

Ngô Nhị Bạch chơi cũng hơi mệt rồi.

Huấn luyện cháu trai cũng là việc tốn thể lực, không phải chỉ mở miệng là được.

Ông ngồi lại vào ghế chủ vị, lại từ trong ngăn kéo rút ra một xấp ảnh ném lên mặt bàn. "Yêu cầu của tôi rất đơn giản, hai đứa chúng mày hoặc là chọn một cô vợ kết hôn, sinh cho ông mấy đứa cháu nội.

Hoặc là đi làm thụ tinh ống nghiệm, tóm lại ông đây muốn làm ông nội." "Ông nội?" Ngô Mặc nghe xong suýt thì cười sặc, kẹp đầu thuốc lá nghiêm túc nói: "Ngài chẳng phải sớm đã làm ông nội rồi sao?

Con nuôi của con là Lưu Tang, con nuôi của anh Hai là Lê Thốc, chẳng phải đều gọi ngài là ông sao?" "Đừng nói ông nội, gọi ngài là cụ nội cũng có cả đống, ngài lên cơn gì thế hả?" Ngô Nhị Bạch nổi giận.

Vớ lấy cái bút trên bàn ném về phía Ngô Mặc: "Nói láo, có thể giống nhau sao?

Bọn nó bao nhiêu tuổi rồi?

Có giọng sữa bi bô không?

Có bế lên được không?

Có đem đi khoe khoang được không?" Ngô Nhị Bạch tuôn ra một tràng, cuối cùng đưa ra yêu cầu của mình: "Mày muốn ở bên cạnh ai ông đây không quản, nhưng tôi muốn nghe thấy có tiếng trẻ con gọi tôi là ông nội." Tục ngữ nói rất hay, đánh một cái tát thì phải cho một quả táo ngọt.

Ngô Nhị Bạch biết rõ, cứ dùng thủ đoạn cứng rắn đối phó Ngô Mặc rất dễ kích thích tâm lý phản nghịch của thằng ranh con này.

Ông khẽ thở dài, thái độ mềm mỏng đi ba phần: "Ông đây vất vả cả đời rồi, chỉ muốn trong nhà cổ nghe được tiếng trẻ con, yêu cầu cao lắm sao?" "Thằng ngốc, ông đây cũng không phải ép mày, làm thế cũng coi như muốn tốt cho mày thôi.

Mày dạo này quá bận, e là không rảnh quan tâm chuyện khác.

Theo tôi được biết, mấy lão già nhà họ Giải và họ Hoắc ở Kinh

Đô đã liên thủ lại, chuẩn bị để Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú sinh một đứa con, thằng nhóc mày không suy nghĩ cho bản thân một chút à?" Ngô Tà lần đầu tiên nghe được tin này.

Hắn đập mạnh xuống bàn đứng bật dậy, giận dữ nói: "Cái gì?

Tiểu Hoa và Tú Tú?

Ai cho mấy lão bất tử kia cái gan đó?" Nói xong lại quay đầu nhìn Ngô Nhị Bạch: "Nhị thúc, chú đừng có nghe gió thành mưa, Tiểu Hoa đều là người nhà mình rồi, sao có thể ở bên cạnh Tú Tú chứ?" Lại quay đầu túm lấy Ngô Mặc, an ủi: "Tiểu Mặc, chuyện này không thể xảy ra đâu, nhưng cho dù có xảy ra cũng chẳng sao, cùng lắm thì không cần Tiểu Hoa nữa, dù sao còn có sư phụ anh với bọn họ mà." Đừng nhìn hai anh em đấu đá nội bộ.

Nhưng trong lòng Ngô Tà, địa vị của thằng em mình vững như bàn thạch.

Giải Ngữ Hoa nếu thật sự dám giở trò sau lưng?

Đại thiếu gia Ngô gia hắn cũng không phải ăn chay.

Tiền bạc thì không bằng, nhưng giở chút thủ đoạn gây phiền phức thì không thành vấn đề lớn. "A a." Ngô Nhị Bạch cười khẽ một tiếng: "Phải hay không phải, các cậu có thể tự mình tra một chút." "Được rồi, Nhị thúc." Ngô Mặc căn bản không coi lời Ngô Nhị Bạch ra gì.

Hoa ca và Tú Tú?

Bày đặt uyên ương cái gì chứ?

Hắn day day thái dương, thần tình có chút nghiêm túc: "Nhị thúc, có phải ngài chỉ có mỗi một yêu cầu này, nghe tiếng trẻ con gọi ngài là ông nội?" "Đúng, chỉ vậy thôi." "Được, con biết rồi." Ngô Mặc dập tắt đầu thuốc, đứng dậy đi ra ngoài cửa, ném lại một câu: "Vậy ngài cứ đợi đấy, con sẽ thỏa mãn tâm nguyện của ngài." Ô hô, thành rồi?

Ngô Nhị Bạch và Ngô Tà hai chú cháu nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ. "Nhị thúc, Tiểu Mặc điên rồi à?" Ngô Tà vỗ vỗ mặt, nỗ lực làm cho mình tỉnh táo một chút.

Ngô Nhị Bạch nội tâm chấn kinh không thôi.

Tuy nhiên để giữ hình tượng tốt đẹp trước mặt cháu trai, ông chắp một tay sau lưng, cười tủm tỉm: "Không phải điên rồi, là trưởng thành rồi, em trai cháu có trách nhiệm đấy.

Tiểu Tà, cháu cũng phải nỗ lực lên, đừng để Nhị thúc thất vọng." Ngô Tà len lén đảo mắt xem thường.

Chương 1013

Hắn biết sự nỗ lực mà Nhị thúc nói không phải là công việc sự nghiệp, mà là ở phương diện sinh con đẻ cái.

Ngô Mặc lười để ý hai người trong phòng đang nghĩ cái gì.

Hắn đẩy cửa thư phòng đi ra ngoài, gật gật đầu với Nhị Kinh ở cách đó không xa.

Bước chân xoay chuyển, đi về phía phòng của Lâm Phong. *** Ngô Mặc ghé sát vào Hắc Nhãn Kính, cố ý hạ thấp giọng hỏi: "Hắc gia, anh kiến đa thức quảng, đã từng gặp qua cảnh tượng này chưa?" "Gặp qua rồi." Hắc Nhãn Kính cố ý dựa sát vào người Ngô Mặc thêm chút nữa, dùng âm lượng nhỏ tương tự đáp: "Những năm trước, ở một số nơi dùng người sống tế tự hoặc là phối âm hôn, thông thường sẽ chọn vào khoảng thời gian này." "Âm hôn?" Ngô Mặc sững người một chút, sắc mặt dần dần có chút khó coi, nhỏ giọng chửi một câu: "Đúng là mẹ kiếp thất đức đến bốc khói, chết cũng chết rồi, còn mẹ nó tưởng bở." Lâm Phong thở dài, vươn tay kéo Ngô Mặc một cái: "Tổ tông, mày ngậm miệng lại một lát được không?

Coi chừng bị người ta phát hiện." Mọi người không nói chuyện nữa, lẳng lặng quan sát tình hình bờ bên kia.

Ánh lửa càng lúc càng sáng.

Men theo con đường nhỏ uốn lượn như một con rắn dài, ước chừng sơ lược khoảng một trăm người.

Để phòng ngừa bị người ta phát hiện, Ngô Mặc đề nghị mọi người nằm rạp xuống hoặc ngồi xổm xuống, tận lực thu nhỏ mục tiêu.

Chính mình thì dựa vào thân sói, cầm ống nhòm quan sát tình hình bờ bên kia.

Càng nhìn càng thấy không ổn.

Giữa đám người dựng lên một cái giá, bên trên lờ mờ dường như trói một người.

Vương Bàn Tử giật lấy ống nhòm từ tay Ngô Tà, nằm rạp trên mặt đất nhìn nửa ngày, nhíu mày nói: "Mẹ kiếp, chúng ta đây là rằm tháng bảy vào miếu --- gặp quỷ rồi à?

Đám người này mặc đồ xanh đỏ lòe loẹt là muốn nhảy đồng?" "Cái gì?

Đưa tôi xem xem." Ngô Tà vỗ tay cướp lại ống nhòm, nghiêm túc nhìn một lát, trầm giọng nói: "Có chút giống như tế tự, chẳng lẽ bọn họ muốn tế tự Hà Thần?" Lâm Phong không nhịn được mồm miệng, xen vào một câu: "Vãi, độ khó không nhỏ đâu, còn phải phá băng trước đã, đến lúc đó Hà Thần cưới vợ hay là cưới hồ lô đường?" Tô Nan ra sức day thái dương.

Cô trước sau vẫn nghĩ không thông.

Một đám đàn ông Địa Long Hội sao mồm miệng đứa nào cũng lẻo mép như thế?

Bọn họ rốt cuộc tuyển người kiểu gì?

Dựa vào võ mồm à?

Khoảng cách dần được thu hẹp.

Vài phút sau bọn họ dừng lại ở bờ sông đối diện.

Giọng ngâm xướng với âm điệu cổ quái càng lúc càng rõ ràng.

Ngô Mặc nhìn rõ rồi, âm thanh truyền ra từ miệng một người đeo mặt nạ đầu sói ở phía trước.

Giọng điệu rất khó hình dung.

Lúc thì dường như thì thầm bên tai, lúc thì lại cao vút như sói hoang tru lên.

Tổng thể mang một phong cách âm gian, cứ như đang giao tiếp với quỷ thần.

Nghe mà khiến người ta có chút nổi da gà.

Tâm tình mọi người không còn thả lỏng như thế nữa, không hẹn mà cùng ngậm miệng lại.

Người mặt nạ thân mặc trường bào, tay cầm dùi trống, vừa niệm tụng chú ngữ, vừa nhảy múa tại chỗ.

Mặt hồ vô cùng trống trải, không có bất kỳ chương ngại vật nào.

Âm thanh vô cùng rõ ràng thuận theo tiếng gió truyền vào tai mọi người.

Theo tiếng ngâm xướng của hắn vang lên, trong miệng những người khác phía sau cũng phát ra tiếng sói tru.

Âm thanh vô cùng tương tự với tiếng sói thật, khiến người ta nhất thời không phân biệt được thật giả.

Trong lòng Ngô Mặc kinh hãi.

Chỉ sợ bầy sói bị ảnh hưởng làm da phản ứng, đến lúc đó lại làm lộ vị trí của nhóm mình.

Tục ngữ nói rất hay, đúng là sợ cái gì thì cái đó đến.

Từng con sói trong đàn từ từ đứng thẳng người dậy, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn về phía đối diện hồ.

Lang Vương nhẹ nhàng liếm Ngô Mặc một cái, ngay sau đó ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng.

Âm thanh cao vút hữu lực tràn ngập cảm giác uy nghiêm.

Sự việc xảy ra quá nhanh, khiến người ta nhất thời không phản ứng kịp.

Lang Vương không cho mọi người thời gian suy nghĩ.

Rùng mình một cái, sải bước chân ưu nhã đi về phía sườn tuyết bên hồ.

Ngô Mặc vốn định gọi Lang Vương trở lại.

Tuy nhiên chuyển niệm nghĩ lại, chi bằng nhìn xuống dưới xem sao.

Xem xem rốt cuộc là tình huống gì?

Đêm nay là một đêm thời tiết đẹp hiếm có.

Mặt trăng giống như một cái bánh nướng lớn bị chó gặm mất hai miếng, treo lơ lửng trên bầu trời.

Tuy nói không phải rằm tháng giêng trăng tròn, nhưng nhìn cũng khá đẹp.

Sườn tuyết cao khoảng mười mấy mét.

Lang Vương đứng trên sườn dốc, ánh mắt tuần tra đám người bên dưới.

Cái vẻ trâu bò đó cứ như để vương thời cổ đại đang tuần tra lãnh địa của chính mình.

Lang Vương dưới ánh trăng đặc biệt gây chú ý, bộ lông trắng như tuyết còn mượt mà hơn cả tơ lụa.

Thân thể còn kiện tráng cường đại hơn cả trâu Tây Tạng, phảng phất như thú vương thời viễn cổ giáng lâm nhân gian.

Bầy sói phối hợp đứng ở hai bên, giống như văn võ bá quan thủ hộ quân vương.

Màn này đem lại lực trùng kích cho người ta quá lớn, khiến người ta nhất thời không phân biệt rõ là đang trong mộng hay hiện thực.

Tên pháp sư hưng phấn rồi, động tác nhảy múa càng lúc càng quỷ dị.

Ước chừng kéo dài mười mấy phút.

Pháp sư phất tay một cái, đám người tách ra hai bên.

Tám gã đàn ông cường tráng khiêng một tấm ván gỗ từ trong đám người đi ra.

Sự chú ý của mọi người thoáng cái bị hút hết về phía đó.

Mấy cái ống nhòm truyền qua truyền lại trong tay mấy anh em.

Đêm tối, pháp sư, chú ngữ, tế phẩm, bầy sói.

Tùy tiện lôi ra một thứ cũng có thể triển khai thành một bộ phim kinh dị.

Không ai nói chuyện, ngay cả hít thở cũng cố gắng cẩn thận từng li từng tí.

Đám đàn ông xé toạc quần áo, lộ ra thân trên vạm vỡ.

Khá lắm.

Trước ngực mỗi người là một hình xăm đầu sói to tướng.

Cũng không biết dùng loại thuốc vẽ gì, mắt sói tản mát ra ánh sáng màu xanh lam u tối.

Nhìn từ xa, đủ để lấy giả làm thật.

Bọn họ đứng trên mặt băng, bước chân chỉnh tề bắt đầu nhảy múa.

Chương 1014

Chẳng hề để ý trên vai còn đang khiêng tấm ván gỗ nặng trịch.

Ngô Mặc liếc nhìn một cái, nhếch nhếch miệng.

Ông đây lạy luôn.

Có chút thường thức nào không vậy?

Cộng hưởng chưa học qua à?

Không sợ mặt băng vỡ ra chúng mày rơi hết xuống dưới sao?

Chỉ là còn chưa kịp thầm chửi xong, ánh mắt đã bị người bị trói trên cái giá kia câu lấy.

Con ngươi lồi hẳn ra, trợn tròn xoe.

Ngã kháo!

Ông đây không nhìn nhầm chứ?

Ngô Mặc có chút không quá tin tưởng vào mắt mình, ra sức dụi dụi rồi nhìn về phía trước lần nữa.

Lần này nhìn rõ mồn một.

Trong miệng không nhịn được phát ra tiếng hô khẽ: "Sao lại là con mụ Trương Hải Hạnh thế này?" Đám người Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa và Tô Nan cũng nhìn rõ.

Từng người trên mặt lộ ra thần sắc cổ quái.

Có chuyện gì vậy?

Sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

Còn bị đám người này trói lại làm vật tế?

Mấy người khác đâu?

Sao chỉ có một mình Trương Hải Hạnh?

Mọi người mờ mịt, nghĩ không ra mấu chốt trong đó.

Chính cái gọi là chuyện không liên quan đến mình thì treo lên cao.

Ngô Mặc đã sớm nhìn Trương Hải Hạnh cực kỳ không vừa mắt, căn bản không để tâm đến sống chết của cô ta.

Tô Nan thì bo bo giữ mình.

Đối diện người đông thế mạnh, có thể bắt Trương Hải Hạnh làm vật tế, nói không chừng mình đi qua cũng chẳng được tử tế gì.

Thà rằng vì cô ta mà mạo hiểm, chi bằng đứng ở đây tĩnh quan kỳ biến.

Hai vị này không lên tiếng, mấy vị bên cạnh lại càng không có giao tình gì với Trương Hải Hạnh.

Còn về tư lệnh không quân của Trương gia - Trương Khởi Linh?

Sớm đã dưới sự ngàn lần đinh ninh vạn lần dặn dò của Ngô Mặc, vạch rõ giới hạn với những người Trương gia khác.

Cũng không phải nói Trương Khởi Linh không có cái tôi, tùy ý để Ngô Mặc bài bố.

Mà là hắn thật sự có chút chịu không nổi Ngô Mặc lải nhải.

Hắn là người, là ít nói.

Nhưng không đại biểu mình là kẻ điếc.

Ngô Mặc ba trăm sáu mươi độ không góc chết nhồi nhét đủ loại tin tức.

Anh không nghe?

Không vấn đề.

Lập tức mở ra hình thức 'luyện ưng'.

Vẫn không nghe?

Cũng không vấn đề.

Vạch mắt anh ra, móc lỗ tai anh.

Bất kể thế nào, âm thanh nhất định phải truyền vào não anh.

Đừng nói là Trương Khởi Linh, cứ đổi thành Như Lai Phật Tổ cũng phải động sát niệm.

Dưới bài học sâu sắc nhiều lần, Trương Khởi Linh rốt cục cũng học ngoan rồi.

Mọi người im lặng không một tiếng động, nằm rạp trên mặt đất quan sát tình hình bờ bên kia.

Giờ phút này, nhân vật chính không phải tay thầy cúng, cũng chẳng phải vật tế Trương Hải Hạnh, mà là con Lang vương đang ngẩng cao đầu kia.

Nó thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng hú dài.

Đám đông bên dưới phối hợp thực hiện những động tác càng lúc càng quỷ dị.

Tiếng trống dồn dập, vũ điệu của thầy cúng, màn biểu diễn đầy sức mạnh của những gã đàn ông lực lưỡng, cùng đám đông im phăng phắc phía sau.

Sói và người đang cùng nhau diễn một màn tế tự mang đậm màu sắc viễn cổ bên bờ sông.

Bầu không khí vô cùng áp lực.

Sự va chạm giữa văn minh và dã man khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Ngô Mặc nhìn một lát rồi chuyển ánh mắt sang Trương Hải Hạnh.

Cô ả lúc này trông thảm hại vô cùng.

Mái tóc dài tú lệ giờ rối tung như tổ quạ.

Cái miệng vốn giỏi giảo biện bị nhét chặt một nắm giẻ rách.

Bộ đồ leo núi gọn gàng đã biến mất, thay vào đó là bộ áo cưới đỏ thẫm.

Mặt bôi má hồng, trán điểm nốt ruồi son to tướng.

Nhìn qua chẳng khác nào một con quỷ tân nương.

May mà trí nhớ và thị lực của Ngô Mặc đều tốt, nếu không chưa chắc đã nhận ra cô ta.

Cô ả bị trói gô trên cái giá gỗ.

Mấy gã đàn ông khiêng giá bên dưới bước đi với biên độ quá lớn, khiến thân thể cô cũng lắc lư qua lại không ngừng.

Thầy cúng lại nhảy nhót thêm một lúc, tiếng trống càng lúc càng nhanh hơn.

Từ trong đám đông lại lao ra mấy gã đàn ông.

Kẻ thì xách gà rừng, kẻ dắt dê và súc vật.

Nương theo nhịp trống, bọn họ rút dao bên hông bắt đầu cắt tiết gà, làm thịt dê.

Máu gà máu dê đổ hết vào một cái chậu lớn, thịt thà được xẻ ra xếp ngay ngắn một bên.

Sau khi xong xuôi, thầy cúng đi đầu bước lên.

Hắn thò cả hai tay vào chậu máu, bôi đầy máu me lên người mình.

Ngay sau đó, những người còn lại cũng xếp hàng lần lượt bôi máu lên mặt.

Buổi tế lễ bước vào giai đoạn cao trào, tiếp theo chính là màn kịch chính.

Thầy cúng quay mặt về hướng Lang vương, hai tay vươn lên trời cao.

Chương 1015

Môi hắn vừa mấp máy chuẩn bị niệm chú ngữ cầu phúc thì một tràng tiếng rắm liên hoàn kinh thiên động địa vang lên, quanh quẩn mãi trên mặt hồ.

Tiếng rắm nổ như sấm sét giữa trời quang, khiến tất cả mọi người chết sững tại chỗ.

Thầy cúng ngơ ngác.

Trong chốc lát hắn thậm chí quên béng mất mình định làm cái gì tiếp theo.

Ngô Mặc và Ngô Tà cũng trố mắt ra nhìn.

Cả đám quay đầu nhìn về phía Vương Bàn Tử, ai nấy đều há hốc mồm.

Vương Bàn Tử vẫn 'xả hơi' không ngớt, ôm bụng nhăn nhó oán trách: "Mẹ kiếp, mặt đất lạnh quá, bụng Bàn gia toàn hàn khí, thật sự là đếch khống chế nổi a.

Tôi cũng rầu lắm chứ, chỗ bị sói cắn ở mông cứ mỗi lần đánh rắm là vết thương lại đau điếng." Lâm Phong nhìn không nổi nữa.

Hắn bò dậy từ dưới đất, chộp lấy con dao găm gào lên: "Còn mẹ nó nói nhảm cái rắm gì nữa, không thấy bọn bên kia đã lao lên rồi à?" Quả nhiên, một đám đàn ông vạm vỡ bên kia hồ đã hùng hổ lao về phía này.

Trên tay bọn họ lăm lăm dao rựa, khí thế hung hăng như muốn băm vằm người ta ra trăm mảnh.

Không ai nghi ngờ việc bọn chúng đang đùa hay dọa dẫm.

Dãy Himalaya xa rời thành thị, nói trắng ra là nằm ngoài sự kiểm soát của văn minh.

Ở đây giết chết vài chục người cũng chỉ như trò đùa.

Xử lý thi thể lại càng đơn giản.

Ném đại ra đất, sáng hôm sau tuyết sẽ phủ kín.

Thậm chí chưa đến sáng hôm sau đã bị thú hoang tìm mồi xơi tái rồi.

Ngô Mặc và mọi người cũng bật dậy, cầm vũ khí chuẩn bị nghênh chiến.

Chỉ có điều biểu cảm trên mặt ai cũng có chút vặn vẹo.

Ai mà ngờ được, trốn kỹ nửa ngày trời lại bị lộ tẩy bởi một tràng rắm?

Càng ly kỳ hơn là Vương Bàn Tử đánh rắm đến giờ vẫn chưa dứt.

Tiếng nổ liên thanh cứ như pháo lễ nổ mừng, chuông cảnh báo vang dài.

Ngô Mặc thực sự không nhịn nổi nữa, chửi thề một câu: "Vãi chưởng (Ngã kháo), kiếp trước mày là Pháo thần chuyển thế à?

Tên lửa lên trời cũng không kêu to bằng mày, cẩn thận rách mẹ nó quần bây giờ." "Nhị gia, tôi cũng khổ lắm chứ." Vương Bàn Tử ôm bụng, miệng rên hừ hừ, "Mẹ nó chứ, giờ tôi hơi muốn đi ỉa." Lời còn chưa dứt đã bị Ngô Tà lôi tuột sang một bên: "Không muốn nát trứng thì nhịn đi, cẩn thận lúc mày đang ỉa đối phương cho một dao là đứt tận gốc đấy." Đàn ông sợ nhất là khoản này.

Vương Bàn Tử căng thẳng tột độ, cơ mông thít chặt, ép ngược cơn buồn ỉa trở lại.

Mắt thấy đám người kia đã lao đến gần.

Ngô Mặc vung gậy phang thẳng vào gã đầu tiên.

Gã kia lao đến cực nhanh, rồi lại bay ngược về với tốc độ tên lửa.

Một trận chiến hỗn loạn chính thức mở màn.

Đám người này vô cùng hung hãn, ra đao rất nặng tay.

Dường như bọn chúng hận thấu xương nhóm Ngô Mặc vì đã phá hỏng nghi thức tế lễ, nên chiêu nào cũng nhắm vào chỗ hiểm.

Trừ mấy gã khiêng giá gỗ, những kẻ còn lại đều lao hết vào.

Thầy cúng đứng sau điên cuồng đánh trống trợ uy.

Nghe tiếng trống, đám đàn ông như sói hoang này càng thêm nhiệt huyết sôi trào.

Ngay khi bọn chúng định vây kín nhóm Ngô Mặc, Lang vương xuất động.

Thầy cúng tưởng lầm Lang vương đến giúp bọn họ, cả người trở nên hưng phấn tột độ.

Miệng hắn gào to chú ngữ, cảm tạ Lang vương đã ra mặt vì thần dân.

Thế nhưng sự thật lại vả cho tên thầy cúng một cú đau điếng.

Lang vương gầm nhẹ một tiếng.

Bầy sói như phát điên lao lên, há cái miệng đầy máu cắn xé đám đàn ông kia.

Thầy cúng chết lặng, đám đông ngơ ngác.

Chẳng ai hiểu chuyện quái gì đang xảy ra?

Tại sao thần hộ mệnh lại làm hại con dân thành kính của mình?

Chẳng lẽ ngài trách tội bọn họ chưa hoàn thành nghi thức?

Trong khoảnh khắc, bọn họ trút hết lửa giận lên đầu nhóm Ngô Mặc.

Đều tại lũ người ngoại lai này quấy rối, giết bọn chúng để Lang vương hả giận.

Thầy cúng cho rằng Lang vương đang trách phạt mình, bèn đổi một loại chú ngữ khác khát vọng giao tiếp với nó.

Nếu Ngô Mặc không thu phục Lang vương, chú ngữ này chắc chắn sẽ hiệu nghiệm.

Dù sao mấy ngàn năm nay nghi thức vẫn diễn ra như vậy.

Nhưng hôm nay thì hỏng bét.

Lang vương chẳng những không nghe chú ngữ mà còn đi đến bên cạnh Ngô Mặc, nhẹ nhàng liếm tay cậu.

Dáng vẻ ôn thuận chẳng khác nào một con cún cưng.

Ở đầu bên kia, đám đàn ông không dám làm hại con sói trắng.

Đối mặt với bầy sói tấn công, bọn chúng chỉ có thể lùi lại từng bước.

Bầy sói tạo thành một ranh giới, ngăn cách nhóm Ngô Mặc và đám người thầy cúng.

Thầy cúng kinh ngạc tột độ.

Hắn tháo mặt nạ xuống, ánh mắt như sói đói đánh giá nhóm người Ngô Mặc từ đầu đến chân.

Một lúc lâu sau, cổ họng hắn phát ra âm thanh khàn khàn: "Các người là ai?

Tại sao lại phá hoại nghi thức của chúng tôi?" Hắn dùng tiếng Tạng.

Dường như sợ đối phương không hiểu, hắn nói rất chậm.

Ngô Mặc cười khẩy trong lòng.

Lão già này cũng biết thức thời đấy chứ, thấy tình hình bất lợi liền chuyển sang dùng "võ mồm".

Giả dụ bọn họ mà chiếm thượng phong xem?

Giờ này chắc đã ném cả lũ xuống hang băng rồi.

Nhưng mà giải quyết hòa bình được thì tốt, đỡ phải đánh nhau.

Đánh nhau kịch liệt trên cao nguyên tiêu hao thể lực lắm. "Chúng tôi chỉ đi ngang qua đây, vô tình làm phiền hoạt động của các vị." Ngô Mặc mở miệng, tiếng Tạng lưu loát tuôn ra.

Cậu xoa đầu con sói, bước lên một bước.

Lang vương cũng lững thững đi theo sát bên cạnh, hệt như một vệ sĩ trung thành nhất.

Thầy cúng nhìn thấy cảnh này, đồng tử co rụt lại.

Trong lòng kinh hãi vô cùng.

Chương 1016

Hắn nhìn Ngô Mặc, rồi lại nhìn Lang vương bên cạnh, biểu cảm cực kỳ phức tạp.

Hắn căn bản không tin lời Ngô Mặc.

Đi ngang qua?

Vô tình làm phiền?

Nếu Lang vương không ở bên cạnh cậu ta, lời giải thích này còn có chút độ tin cậy.

Nhưng nhìn cái cảnh tượng trước mắt xem?

Lang vương ngoan ngoãn dựa vào người cậu ta, không hề bài xích cái chạm tay của cậu ta chút nào.

Nói một câu đại bất kính thì... còn quấn người hơn cả chó nhà nuôi.

Sao có thể chứ?

Lang vương ít nhất đã sống cả trăm năm, căn bản không bao giờ bị con người thuần phục.

Người thanh niên trước mặt rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Thầy cúng không nói, những người khác cũng không dám ho he.

Bọn họ cầm vũ khí, hổ báo cáo chồn nhìn chằm chằm nhóm Ngô Mặc.

Trương Hải Hạnh trên giá gỗ bỗng tỉnh táo lại.

Cô ả trừng lớn hai mắt, như nhìn thấy hy vọng sống sót.

Cô ả liều mạng lắc lư thân mình, muốn thoát khỏi trói buộc.

Ngặt nỗi trúng phải một loại mê dược nào đó, cả người mềm nhũn vô lực.

Dù giãy giụa thế nào vẫn bị trói chặt cứng trên giá.

Ngô Mặc lười nhìn cô ả.

Chú ý của cậu dồn hết lên người tên thầy cúng.

Cậu rất tò mò, đám người trước mặt rốt cuộc có lai lịch gì?

Sao lại bắt được Trương Hải Hạnh?

Còn đám "hải sản phẩm" (người nhà họ Trương) đâu?

Sao không thấy bóng dáng bọn họ?

Chẳng lẽ bị hiến tế trước rồi?

Chà!

Cũng khó nói nha.

Dãy Himalaya địa thế cao ngất.

Thần tiên trên núi ngày ngày ăn đồ rừng, bao giờ thấy qua hải sản?

Bỗng nhiên thấy hải sản, còn chẳng coi như bảo vật, một ngụm nuốt vào bụng giải thèm sao?

Ái chà chà, anh bạn hải sản, anh cũng vĩ đại quá rồi.

Ngô Mặc trong lòng không ngừng phun tào, nhưng trên mặt lại nở nụ cười đúng mực.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cùng mọi người theo sát phía sau cậu, được bầy sói bảo vệ trong vòng vây.

Hiện trường trở nên yên tĩnh.

Thầy cúng không nói, Ngô Mặc không mở miệng, Lang vương không gầm rú, trừ tiếng gió và tiếng thở thì không còn động tĩnh gì

khác.

Hai người đàn ông vóc dáng cao lớn đối mặt nhau hồi lâu.

Một kẻ mặt mày nghiêm trọng, một kẻ thần thái ung dung.

Trong đầu thầy cúng không ngừng hồi tưởng, xem tổ tiên có từng ghi chép chuyện lạ này không?

Theo cổ huấn truyền miệng, Bạch Mao Lang Vương là thần linh của dãy Himalaya, cũng là thần hộ mệnh của bộ tộc bọn họ.

Trên trán Lang vương có một chỏm lông nhỏ, đỏ rực như ngọn lửa.

Mỗi đời Lang vương đều có thể sống hai ba trăm năm.

Là thần thú danh xứng với thực.

Thầy cúng năm nay bảy mươi tuổi, số lần gặp Lang vương ít nhất cũng năm sáu lần.

Nhưng chưa từng thấy nó thân thiết với con người như vậy bao giờ?

Chẳng lẽ là...

Một ý nghĩ không thể tin nổi hiện lên trong đầu hắn.

Hắn không dám chấp nhận sự thật này, cũng không nguyện ý thừa nhận nó.

Ánh mắt hắn hung tợn nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Trong lòng do dự không ngừng, có nên khử cậu ta không?

Lang vương cảm nhận được ác ý từ thầy cúng, liền bước từng bước ép sát hắn, nhe răng gầm gừ.

Cảm nhận được nộ khí của Lang vương, ý niệm tà ác trong lòng thầy cúng tan thành mây khói trong tích tắc, trên mặt nặn ra một nụ cười hiền hậu.

Chỉ là da mặt hắn nhăn nheo như vỏ cây khô, cười lên nếp nhăn xô lại, nhìn xa cứ tưởng cây ngô thành tinh.

Hắn bước lên một bước, quỳ một chân xuống trước mặt Lang vương: "Lang vương vĩ đại, tôi tớ trung thành nhất của ngài là Tát Nhĩ Mãn xin dâng lên ngài lòng trung thành tuyệt đối.

Điện hạ, ngài đã đến tuổi thích hợp để kết hôn, chúng tôi đã chọn cho ngài người con gái ưu tú nhất để bầu bạn bên cạnh." Giọng điệu và ngữ âm của hắn rất kỳ quái, hoàn toàn khác với tiếng Tạng phổ thông, dường như là một loại ngôn ngữ chuyên dùng để giao tiếp với Lang vương.

Người ngoài nghe không hiểu lắm, nhưng Ngô Mặc lại nghe rõ mồn một, khóe miệng không nhịn được giật giật mấy cái.

Nữ tử ưu tú?

Lạy trời!

Cứ như con mụ Trương Hải Hạnh kia mà cũng xứng với bốn chữ này sao?

Ngô Mặc giao tiếp với Lang vương trong đầu và nhận được đáp án xác thực.

Hóa ra Lang vương đúng là thần hộ mệnh của bộ tộc này.

Chỉ là nó chẳng hề thích tộc nhân hiến tế phụ nữ, còn chẳng ngon bằng gà vịt cá thịt bọn họ mang đến.

Lần nào nó cũng ném người sang một bên, không thèm để ý.

Lang vương không thèm đếm xỉa đến thầy cúng.

Nó dụi đầu vào người Ngô Mặc, hệt như cún con ra sức cọ cọ vào cánh tay cậu.

Thầy cúng trong lòng càng thêm kinh nghi bất định.

Hắn đảo mắt, đứng thẳng dậy, tay đặt lên ngực hơi cúi người, nghiêm túc nói: "Thật là một sự hiểu lầm, mấy vị là khách của Lang vương, cũng chính là quý khách của tộc tôi, nếu không chê, xin mời tham gia đại điển tế tự của chúng tôi." Theo quy tắc của bộ tộc, đại điển tế tự một khi bắt đầu thì bắt buộc phải hoàn thành.

Bởi vì không chỉ hiến cho Lang vương hiện tại, mà còn phải dâng vật tế cho Thần thú Viễn cổ đại nhân.

Mấy ngàn năm nay vẫn luôn giữ truyền thống này. "Ồ?" Ngô Mặc nghiêng đầu nhìn Trương Hải Hạnh, cố tình làm ra vẻ không hiểu hỏi: "Người phụ nữ trên giá kia là vật tế các người dâng cho Lang vương?" Thầy cúng chần chừ giây lát, không trả lời ngay.

Chương 1017

Hắn lén lút đánh giá Ngô Mặc vài lần.

Thấy quần áo bọn họ có vẻ giống với mấy người mình đã bắt, trong lòng bắt đầu tính toán.

Ngô Mặc thấy thế, cười nói: "Đừng hiểu lầm, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi.

Đã được các hạ thịnh tình mời mọc, vậy chúng tôi cũng không khách sáo nữa, đúng lúc tôi còn chưa thấy đại điển tế tự bao giờ, hôm nay mở mang tầm mắt chút." Nói xong, cậu bước sang một bên, bày ra tư thế chuẩn bị xem kịch hay.

Lang vương có chút không vui.

Nó bảo Ngô Mặc là nó không thích thứ trên giá kia, ngửi mùi hôi hôi.

Ngô Mặc suýt chút nữa cười vỡ bụng.

Cậu đưa tay vỗ vỗ đầu Lang vương, ra hiệu nó đừng vội.

Vương Bàn Tử và Lâm Phong nghe không hiểu lão già nói gì, bèn ghé vào cạnh Ngô Mặc thì thầm hỏi: "Lão nhị, hắn lầm bầm cái gì thế?" "Không có gì, mời chúng ta xem một đám cưới." "Đám cưới?

Ai a?" Lâm Phong như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, chẳng hiểu mô tê gì.

Vương Bàn Tử đầu óc linh hoạt hơn một chút, nhìn Trương Hải Hạnh rồi lóe lên một ý nghĩ, hô khẽ: "Vãi, không phải là gả con mụ kia cho lão già này chứ?" Ngô Tà cũng thò đầu vào tò mò: "Thật hay đùa?

Lão già trông hơn bảy mươi rồi còn cưới vợ bé?" Thời gian chung đụng lâu ngày, Tô Nan bất tri bất giác cũng nhiễm cái thói bà tám.

Cô ta nhích chân lên, chọc chọc Ngô Mặc, nói nhỏ: "Lâm nhị ngốc tử, lão già thật sự muốn cưới Trương tiểu thư?

Chúng ta xác định không ra tay?" "Chưa vội." Ngô Mặc bình thản xua tay, "Nhập gia tùy tục, xem tình hình thế nào đã." Thầy cúng thấy nhóm Ngô Mặc không có ý định phá rối, liền phất tay ra hiệu mọi người tiếp tục đại điển.

Giá gỗ lại được khiêng lên, đuốc lại được thắp sáng.

Thầy cúng một lần nữa niệm chú, cầu xin thần linh viễn cổ ban cho bộ lạc hạnh phúc vĩnh cửu.

Tục ngữ nói rất đúng, quá tam ba bận.

Khi đại điển tế tự lần nữa lên đến cao trào, một tiếng súng vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng.

Thầy cúng triệt để nổi điên.

Hắn sai tộc nhân đi bắt kẻ phá đám về.

Hắn không tin Lang vương chỉ có một con, đối phương còn có thể lôi ra thêm một con Lang vương nữa để chống lại hắn sao?

Phải nói là quả hồng mềm dễ nắn, hắn không đối phó được nhóm Ngô Mặc đành trút hết lửa giận lên đầu kẻ tiếp theo. "Yô, náo nhiệt quá nhỉ!" Lâm Phong thuộc dạng xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, khoanh tay trước ngực hớn hở nhìn màn kịch trước mắt.

Giải Ngữ Hoa bước lại gần, hạ thấp giọng nói: "Nhị gia, liệu có phải là nhóm người khác không?" Ngô Mặc theo thói quen quàng tay phải lên vai Giải Ngữ Hoa, cười lạnh một tiếng: "Không những là người quen, mà còn là Trương Hải Khách." Tô Nan có chút không hiểu, nhịn không được chen vào: "Tại sao lại khẳng định như vậy?" Ngô Mặc cười gian xảo chỉ về hướng Tây Bắc: "Nhìn kìa, cái quần sịp đỏ lộ mục tiêu rồi." Quả nhiên.

Ở hướng đó, trên đống tuyết cắm một cái gậy, bên trên phấp phới một chiếc quần sịp tam giác màu đỏ vô cùng chói mắt.

Tô Nan đen mặt.

Một lúc lâu sau mới chửi thầm một câu: "Ngu vãi, thiếu não à?" Ngô Mặc vui vẻ "đá đểu" một câu: "Ừ, đối tác cô chọn đấy." Chửi thì chửi, nhưng trong lòng ai cũng rõ.

Chắc chắn là tín hiệu Trương Hải Khách phát ra.

Mọi người đoán không sai, đúng là Trương Hải Khách cố ý nhắc nhở bọn họ.

Hắn muốn cứu Trương Hải Hạnh.

Hắn cô độc một mình ẩn nấp đã lâu, vô tình phát hiện tung tích nhóm Ngô Mặc nên mừng rỡ vô cùng, muốn cầu cứu.

Còn chưa kịp truyền tin thì bên Ngô Mặc đã xảy ra biến động.

Trương Hải Khách định thừa cơ hỗn loạn cứu người.

Nào ngờ chiến loạn nhanh chóng bình ổn, nhóm Ngô Mặc lại đứng bên cạnh xem náo nhiệt một cách khó hiểu.

Không chỉ vậy còn lòi ra thêm một bầy sói.

Trương Hải Khách trong lòng lo lắng.

Hắn chỉ có mỗi một đứa em gái ruột này.

Tuy rằng vì một số chuyện mà nhiều năm không liên lạc, nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm.

Sao có thể trơ mắt nhìn nó bị làm vật tế, mặc người chém giết?

Trương Hải Khách quyết định động thủ cướp người.

Chỉ là nhất thời không nắm bắt được suy nghĩ của nhóm Ngô Mặc.

Vì cẩn thận, hắn quyết định làm cái dấu hiệu nhắc nhở đối phương là người mình, đừng làm bừa.

Nhưng đêm tối quá, dấu hiệu không rõ ràng rất dễ bị bỏ qua.

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên sờ thấy cái quần sịp đỏ trong túi quần.

Hắn lập tức tỉnh ra, không do dự buộc cái quần sịp lên cành cây, cắm phập xuống đống tuyết bên cạnh.

Chỉ cần mắt không mù là thấy được.

Làm xong tất cả, hắn mới nổ súng.

Quả nhiên gây ra đại loạn.

Ngô Mặc ấn tượng về Trương Hải Khách cũng tạm được.

Tên này tính cách tốt hơn nhiều so với đám người Trương gia khác, ít nhất đối đãi với Trương Khởi Linh rất cung kính, thực sự coi anh là tộc trưởng.

Không nói đâu xa, tiền trong thẻ ngân hàng của lão Trương dạo gần đây chẳng phải đều do tên này chuyển sao?

Ngô Mặc ngẫm nghĩ một chút.

Đối với "máy rút tiền" vẫn nên hòa nhã một chút.

Nhỡ tên này chết thẳng cẳng thật thì sao?

Tiền sinh hoạt phí sau này của lão Trương đòi ai?

Tuy cậu cũng nuôi được, nhưng ai lại chê tiền nhiều bao giờ?

Cậu đang tính toán cách cứu người, thì ở đầu bên kia tên thầy cúng cũng không quên quan sát động tĩnh của họ.

Tục ngữ có câu, gừng càng già càng cay.

Làm cái nghề thầy cúng mấy chục năm nay, đầu óc hắn đâu phải dạng vừa.

Không nói là tinh ranh quỷ quái, nhưng tuyệt đối cũng không phải loại dễ bị lừa.

Thầy cúng giữ lại vài người bên cạnh, chủ yếu là để đề phòng nhóm Ngô Mặc.

Phải nói là sự việc quá trùng hợp.

Tầm mắt hắn vô tình quét qua Trương Khởi Linh, nhìn thấy ngay cây cốt địch giắt bên hông anh.

Sắc mặt hắn lập tức đại biến.

Ngô Mặc vẫn luôn chú ý thầy cúng, hoàn toàn không bỏ qua chi tiết này.

Nhìn theo ánh mắt thầy cúng, cậu cũng thấy cây cốt địch.

Trong lòng không khỏi vẽ ra vài dấu hỏi.

Nhiệm vụ hệ thống đưa ra đều có dụng ý, cốt địch chắc cũng không ngoại lệ.

Chẳng lẽ cốt địch rất quan trọng với bộ lạc này?

Hay là nó tượng trưng cho thân phận đặc thù nào đó?

Chương 1018

Ngô Mặc còn chưa nghĩ thông, thầy cúng đã kích động bước nhanh tới.

Hắn nôn nóng hỏi: "Tại sao thánh vật lại ở trên người anh?

Rốt cuộc anh là ai?" Trương Khởi Linh ánh mắt thanh lãnh, lẳng lặng nhìn thầy cúng, không có bất kỳ phản ứng nào.

Cứ như mọi thứ trước mắt đều không liên quan đến mình.

Thầy cúng cảm xúc vô cùng kích động, thậm chí muốn lao vào giật lấy.

Trương Khởi Linh lách người sang bên cạnh, tránh thoát tay thầy cúng, sau đó chuyển ánh mắt sang Ngô Mặc.

Ngô Mặc hiểu ngay.

Đây là đang hỏi cậu nên làm thế nào?

Dù sao cái sáo đó là của cậu, chỉ vì chê hôi nên mới vứt cho Trương Khởi Linh cầm hộ.

Ai bảo khứu giác lão Trương kém nhạy bén, hôi đến mấy vẫn mặt lạnh tanh được chứ?

Thấy Trương Khởi Linh hỏi ý mình, Ngô Mặc đảo mắt, một ý tưởng nảy ra trong đầu.

Đã bộ lạc này sùng bái sói, tư tưởng lại có chút ngu muội, chi bằng mình tương kế tựu kế, mạo danh thần côn lừa lọc một phen.

Có điều vụ này cần Lang vương phối hợp một chút.

Ngô Mặc ra lệnh cho Lang vương trong đầu, bảo nó nghe theo sự sắp xếp của cậu.

Sau đó cậu bước lên, dùng thân mình chắn giữa Trương Khởi Linh và thầy cúng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thầy cúng tiên sinh, hành động này của ông quá bất kính với Thần minh đại nhân của tôi rồi đấy.

Cái mà ông gọi là thánh vật, chỉ là công cụ tiêu khiển ngày thường của Thần minh đại nhân mà thôi." Lời Ngô Mặc tuôn ra như pháo liên thanh, sánh ngang với tràng rắm của Vương Bàn Tử lúc nãy.

Vừa thả ra là một tràng dài.

Thầy cúng ngơ ngác, đồng thời Trương Khởi Linh cũng sững sờ.

May mà anh quen thói mặt liệt, trừ ánh mắt thoáng qua tia mờ mịt thì bên ngoài chẳng nhìn ra được gì.

Trong lúc nói, Ngô Mặc lại len lén ra lệnh cho Lang vương.

Lang vương trong lòng hơi không tình nguyện nhưng không dám trái lệnh Ngô Mặc, đành đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, dựng thẳng nửa thân trên, thè lưỡi liếm liếm mặt anh.

Trương Khởi Linh không né tránh.

Anh tin Ngô Mặc sẽ không hại mình, chỉ là không hiểu rõ nguyên do làm vậy?

Hắc Nhãn Kính dường như đoán được gì đó, trong mắt thoáng qua ý cười.

Bảo bối nhà mình lại nghịch ngợm rồi, thật là đáng yêu quá đi.

Để khiến thầy cúng tin tưởng, Ngô Mặc ném ba lô cho Lâm Phong, hắng giọng, hai tay giơ lên trời bắt đầu lớn tiếng ngâm xướng: "Túi cũng không, đấu cũng không, nghèo đến sắp phát điên (Tạp dã không không, đâu dã không không, cùng đích khoái phát phong)." Cậu hát cực nhanh.

Chủ trương là: ông đây niệm nhanh cho các người nghe không hiểu.

Vừa hát vừa nhảy nhót xung quanh Trương Khởi Linh, ê a lẩm bẩm trong miệng.

Dù sao thầy cúng nghe không hiểu thì cậu cứ bịa bừa, nhưng động tác và ngữ khí lại vô cùng nghiêm túc.

Cuối cùng, cậu nắm lấy tay Trương Khởi Linh, quỳ một gối xuống: "Thần minh đại nhân, vì an toàn của ngài, tôi đành phải tiết lộ hành tung, xin ngài hãy lượng thứ cho hành động của tôi." Cú quỳ này lực sát thương không nhỏ.

Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính cứng đờ, Giải Ngữ Hoa đen mặt, Vương Bàn Tử giật giật khóe miệng, mắt Ngô Tà giật liên hồi.

Lâm Phong thì trợn trừng mắt.

Tô Nan há miệng to tướng, suýt nuốt trôi cả cái bóng đèn.

Trương Khởi Linh cũng sững sờ.

Ngô Mặc ra sức bóp tay anh, nhân lúc thầy cúng không chú ý liều mạng nháy mắt với anh, lại lén lút kéo tay anh xuống một chút.

Trương Khởi Linh hiểu ý, chậm rãi gật đầu.

Ngô Mặc cực kỳ hài lòng với sự phối hợp của Trương Khởi Linh. "Ồ, Vương vĩ đại, ngài thật là thấu hiểu lòng người." Nói xong lại lấy trán áp vào tay anh, rồi bật dậy cái rụp.

Thầy cúng chỉ ngu muội chứ không phải thằng ngu.

Từ thâm tâm hắn không tin lời Ngô Mặc.

Một đám không mời mà đến xông vào địa bàn, rồi bảo mình là Thần minh giáng thế tuần tra nhân gian?

Phàm là não có tí nếp nhăn cũng không tin nổi loại chuyện ma quỷ

này.

Nhưng khổ nỗi Lang vương quá phối hợp.

Ngô Mặc ra lệnh trong đầu cho Lang vương, lúc thì bắt nó chạy vòng quanh Trương Khởi Linh, lúc thì thỉnh thoảng hôn anh hai cái.

Dẫn đến việc thầy cúng bắt đầu nghi ngờ phán đoán của chính mình.

Cán cân trong lòng dần nghiêng về phía Ngô Mặc.

Hắn nhìn lại Trương Khởi Linh, càng nhìn càng thấy khí độ bất phàm.

Sự hồ nghi trong mắt dần tan biến, thay vào đó là sự ngưng trọng và tôn trọng.

Khi hắn định mở miệng, Tộc trưởng bước lên kéo hắn sang một bên, hạ giọng nói: "Tát Nhĩ Mãn đại nhân, ngài có quên một chuyện không?" "Hả?

Chuyện gì?" "Trong trường thi vua Cách Tát Nhĩ có ghi lại một câu chuyện, Lang vương là sứ giả thần linh, cũng là tọa kỵ của Thần vương.

Vương tính tình cao lãnh, còn cô ngạo hơn cả loài sói, không giỏi ngôn từ, đôi mắt như điện, có thể phân biệt thiện ác thế gian.

Cứ vài trăm năm, Vương sẽ đích thân giáng trần.

Bên hông Vương sẽ giắt một chiếc cốt địch, hiệu lệnh bách thú đi theo." Phải nói các cụ dạy cấm có sai.

Không sợ mày không lên tiếng, chỉ sợ mày nói lắm lời thối.

Tộc trưởng còn mê tín hơn cả thầy cúng.

Hắn đứng bên cạnh nghe hết cuộc đối thoại, trong đầu đột nhiên nảy ra thiên chương trong trường thi.

Hắn ngẫm đi ngẫm lại, kết hợp với thái độ thành kính của Ngô Mặc và dáng vẻ cung kính của Lang vương, càng cảm thấy người đàn ông trầm mặc ít nói trước mắt chính là Thần minh đại nhân được miêu tả trong thi ca.

Đều là cáo già thành tinh cả, liếc mắt cái là nhận ra khí chất khác biệt và tính cách kiệm lời của Trương Khởi Linh.

Thầy cúng nghe Tộc trưởng đọc thuộc lòng thi thiên, sau đó hai người lại kiểm chứng lẫn nhau, càng nghiên cứu càng thấy giống.

Bên kia, Ngô Mặc cũng chẳng nhàn rỗi.

Đã đẩy Trương Khởi Linh lên thần đàn thì đám người bọn cậu cũng phải diễn cho tròn vai.

Cậu nhân lúc không ai để ý, ra hiệu tay cho Lâm Phong.

Lâm Phong hiểu ý ngay, ném ngược cái ba lô lại cho Ngô Mặc, rồi đi ra sau lưng Trương Khởi Linh, cung kính đứng một bên, ra dáng hộ vệ.

Ngô Mặc lại liếc mắt sang Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính ra dấu OK, cực kỳ nể mặt đứng sang bên còn lại của Trương Khởi Linh.

Mấy người Giải Ngữ Hoa thấy vậy, không cần Ngô Mặc phân phó, tự động chia làm hai đội xếp hàng phía sau.

Tô Nan hơi do dự.

Quả thực không hiểu Ngô Mặc đang giở trò gì?

Có lòng phối hợp thì thấy hơi ngu, không phối hợp thì lại lạc lõng.

Nghĩ tới nghĩ lui, thôi kệ, chơi theo một chuyến xem sao.

Chương 1019

Xem thằng nhãi này rốt cuộc múa may cái gì?

Oscar bị màn diễn xuất của Ngô Mặc thuyết phục hoàn toàn.

Thấy đối phương ra vẻ nghiêm trang, vừa cầu phúc vừa niệm chú, nhất thời sinh lòng hướng về, cho rằng đây là pháp thuật cổ xưa bí ẩn của phương Đông.

Ngô Mặc vô cùng hài lòng, cho rằng trẻ nhỏ dễ dạy.

Nào biết Vương Bàn Tử đang cười thầm trong bụng, cảm thấy Ngô Mặc bây giờ chẳng khác gì tổng quản đại nội trong cung.

Ngô Mặc liếc nhìn thầy cúng và Tộc trưởng.

Thấy thầy cúng khoác áo xanh đỏ lòe loẹt, đầu Tộc trưởng cũng cắm lông lá, trong lòng hơi tính toán.

Chẳng lẽ cắm đồ lên người là biểu thị địa vị cao?

Nói vậy thì mình có phải cũng nên trang bị cho lão Trương không?

May mà cậu chưa kịp hành động thì bên kia đã bàn bạc xong.

Nếu không Trương Khởi Linh sẽ biến thành hình tượng gì thật khó mà nói trước.

Lần này Tộc trưởng đi đầu mở miệng, thái độ cung kính hết mực: "Xin Thần minh đại nhân thứ tội, chúng tôi vẫn luôn mong chờ đại nhân giáng trần." Nói xong một tràng khách sáo, hắn và thầy cúng cùng vươn tay phải ra, thành kính nói: "Không biết chúng tôi có vinh hạnh mời Thần minh đại nhân về tộc hay không?" Trương Khởi Linh đứng tại chỗ không nói một lời.

Ngô Mặc thấy vậy, được rồi, mình lại phải lên sàn.

Cậu như người đại diện của Trương Khởi Linh, sải bước đi tới: "Các người lui xuống trước, tôi hỏi ý kiến của Vương xong sẽ trả lời." "Ngài là?" "Tôi?

Là thị giả trung thành nhất bên cạnh Thần minh, cũng là người đi theo ngài ấy.

À đúng rồi, các người thân phận gì?" Lúc này Ngô Mặc mới nhớ ra chính sự.

Làm màu nửa ngày vẫn chưa thèm hỏi đối phương là ai. "Sứ giả đại nhân tôn kính." Thầy cúng giọng rất cung kính, "Chúng tôi là tộc Bạch Lang, tổ tiên là con của Bạch Lang và nữ tử loài người, trên dưới toàn bộ đều họ Bạch." "Ồ!" Ngô Mặc gật đầu, như có điều suy nghĩ, "Thế là cùng một nhà với lũ đần độn (bạch si) à." "Hả?" Thầy cúng kinh ngạc, "Sứ giả đại nhân thật quá lợi hại, anh trai tôi tên là Bạch Cật (Ăn chực - đồng âm với Bạch Si)." Ngô Mặc suýt cắn phải lưỡi.

Hồ loạn ậm ừ vài câu cho qua chuyện.

Ngô Tà nhất thời không nhịn được cười, phải nhéo đùi một cái thật đau mới miễn cưỡng nén lại.

Giải Ngữ Hoa sờ mũi, hơi nghiêng đầu che giấu ý cười trong mắt.

Hắc Nhãn Kính vừa định toét miệng cười, chợt nhớ ra hoàn cảnh không đúng, dễ bị tiểu tổ tông nhà mình đoán già đoán non, đành giả vờ đẩy kính che đi khóe miệng đang nhếch lên.

Trương Khởi Linh đúng là người "cứng" thật.

Bày ra cái dáng vẻ băng sơn, đứng đó nhìn về phương xa.

Bên này bọn họ trò chuyện vui vẻ, đầu bên kia Trương Hải Khách bị người ta đuổi như đuổi chó.

Hắn không dám chạy quá xa, lại không dám lại quá gần, chỉ có thể thầm hy vọng nhóm Ngô Mặc nhìn thấy ám hiệu sẽ giúp mình một tay.

Ngô Mặc thay mặt Trương Khởi Linh đàm phán với Tộc trưởng một lúc, thuận thế lái câu chuyện sang vật tế. "Hai vị, các người chọn sai vật tế rồi." "Hả?

Sao lại thế?" 98.

Thầy cúng hoảng hốt, vội giải thích: "Đây là nữ tử chúng tôi tuyển chọn kỹ càng, đại biểu cho tâm nguyện thành kính nhất của chúng tôi." Ngô Mặc xua tay: "Vật tế là nô lệ của Thần minh đại nhân, tính tình kiêu ngạo bất tuân nên bị ngài ấy đuổi đi, không ngờ lại bị các người bắt được." Năng lực bịa chuyện của Ngô Mặc đã đạt đến cảnh giới thượng thừa.

Chỉ trong chốc lát, Trương Hải Hạnh đã biến thành nữ nô chuyên dọn vệ sinh dưới trướng Trương Khởi Linh.

Qua miệng cậu, Trương Hải Hạnh bị dìm hàng tơi tả.

Cái gì mà bẩn thỉu, lười biếng, đến cả bô phân cũng úp lên đầu cô ả.

Thầy cúng và Tộc trưởng có chút hoảng sợ.

Căn bản không ngờ còn có vụ này.

Dưới sự ám chỉ của Ngô Mặc, hai người giận tím mặt.

Để thể hiện lòng trung thành, Tộc trưởng rút ra một cái roi, hùng hổ đi đến bên cạnh Trương Hải Hạnh.

Khá lắm, một trận roi quất xuống túi bụi!

Đánh cho Trương Hải Hạnh da tróc thịt bong.

Đương nhiên, Ngô Mặc không hề ngốc.

Lúc giao tiếp với Tộc trưởng, cậu đặc biệt đề phòng Tô Nan nên dùng một loại ngôn ngữ cổ xưa của địa phương mà Tô Nan nghe không hiểu.

Cô ta thấy Trương Hải Hạnh bị đánh thê thảm, có chút không hiểu Ngô Mặc đang nghĩ gì?

Suy bụng ta ra bụng người, cô ta bắt đầu đề phòng Ngô Mặc.

Ngô Mặc liếc thấy cảnh này, trong lòng hiểu rõ.

Cậu hiện tại hợp tác với Tô Nan rất vui vẻ, không định vì chuyện cỏn con này mà sinh ra ngăn cách.

Cậu lùi lại vài bước, đứng bên cạnh Tô Nan hạ giọng giải thích: "Đừng tưởng ông đây đang hại con mụ đó, tôi là đang cứu ả đấy.

Đã làm vật tế mà còn muốn thoát thân, tưởng dễ lắm chắc?" "Mày tưởng bà đây là con ngu chắc, dễ lừa thế à?" Ngô Mặc đảo trắng mắt, hỏi ngược lại: "Trương Hải Hạnh là mẹ cô à?" "Là mẹ anh ấy." Tô Nan tức đến méo cả mũi.

Có cái kiểu nói chuyện thế này sao?

Có biết cách tán gẫu không hả? "Thế thì được rồi." Ngô Mặc cứng cổ, hùng hồn nói: "Bà ta với cô một xu quan hệ cũng không có, ông đây lừa cô làm gì?

Huống chi cho dù ông đây có hố người thật, thì cũng là hố bà ta.

Liên quan quái gì đến cô?" "Tôi hố cô bao giờ chưa?

Hai ta là đối tác làm ăn, hợp tác vui vẻ thế còn gì." Ngô Mặc nói lý lẽ hùng hồn, chẳng chút chột dạ.

Phảng phất như hắn thật sự chưa từng hố Tô Nan, chưa từng lấy tiền từ tay cô nàng vậy.

Tô Nan thật sự muốn lao vào tẩn cho Ngô Mặc một trận.

Chỉ là ngón tay vừa mới khẽ động, Ngô Mặc đã bồi thêm một câu: "Ông đây nhìn ra hai người là quan hệ cạnh tranh, quất bà ta một trận để diệt bớt nhuệ khí, đối với hành trình sau này của cô chỉ có lợi chứ không có hại." Tô Nan im lặng.

Cô nàng ngẫm lại, cảm giác Ngô Mặc nói cũng không sai.

Trương Hải Hạnh luôn hống hách, làm việc gì cũng muốn chiếm thượng phong, vậy mình phải đứng ở vị trí nào?

Cô lùi lại một bước, không nói nữa.

Không lâu sau, tộc trưởng cầm roi da quay lại giao báo cáo.

Vu sư cũng cho tộc nhân rút lui hết.

Đã là sứ giả nói kẻ gây rối là người mình, vậy thì đại độ một chút, không chấp nhặt với hắn.

Hai người cung kính mời Trương Kỳ Lân về tộc.

Ngô Mặc ném cho Trương Kỳ Lân một ánh mắt, bản thân thì lùi lại vài bước đứng cạnh Giải Ngữ Hoa.

Tộc trưởng và Vu sư vô cùng cảm tạ Ngô Mặc, cho rằng vị sứ giả này rất biết điều, đã cho họ cơ hội tiếp cận thần minh.

Họ thầm cảm kích, như chúng tinh phỏng nguyệt mà vây quanh rước Trương Kỳ Lân về.

Nhóm Ngô Mặc đi tụt lại phía sau vài bước.

Hắc Nhãn Kính sáp lại gần Ngô Mặc, cười hắc hắc: "Nhị gia, sau này có việc ngon thế này nữa, đừng quên Hạt Tử nhé." "Ừ, yên tâm." Ngô Mặc cười xấu xa: "Sau này nếu có vai khách mời Tinh Sao Chổi, Mồm Quạ Đen gì đó, Nhị gia nhất định sẽ đẩy anh ra." Giải Ngữ Hoa thầm mắng một câu đồ đần.

Anh phát hiện tộc Bạch Lang đang ở phía trước, cách nhóm mình vài mét.

Nghĩ ngợi một chút, anh ghé sát Ngô Mặc nhắc nhở: "Tiểu Mặc, người ở đây khá hoang dã, ngàn vạn lần phải cẩn thận một chút, thật sự xảy ra chuyện, ở trên địa bàn của họ chúng ta rất dễ chịu thiệt." "Đừng lo." Ngô Mặc vỗ vỗ vai Giải Ngữ Hoa, nghiêm túc nói: "Nhị gia cái khác không thạo, chứ diễn kịch thì thiên phú đầy mình." Đoàn người theo chân tộc Bạch Lang về trại.

Chương 1020

Nói là trại, thực tế bên trong là từng cái hang động.

Động được đào dọc theo sườn núi.

Mỗi cửa hang là một hộ gia đình.

Có cửa hang rất nhỏ, chỉ chui lọt một người, có cái lại rất lớn, chứa ba năm mươi người không thành vấn đề.

Nói toạc ra là đào dựa theo địa vị.

Vu sư và tộc trưởng mời cả đoàn vào hang động lớn nhất, lại phái người đi chuẩn bị thức ăn cho bầy sói.

Bận rộn không ngừng.

Lang vương dưới yêu cầu của Ngô Mặc, bám sát bên cạnh Trương Kỳ Lân.

Tư thái cao ngạo cộng thêm vẻ cao lãnh của Trương Kỳ Lân, một sói một người đảo lại thật sự tương trợ lẫn nhau.

Thần minh giá lâm, tất nhiên phải cử hành nghi thức hoan nghênh long trọng.

Không nói giết lợn mổ dê, cũng phải kiếm chút cao lương mỹ vị để hiếu kính thần minh đại nhân.

Ngô Mặc liếc nhìn thời gian.

Đã tầm năm giờ sáng rồi.

Giày vò cả một ngày một đêm, ăn cái khỉ gì nữa?

Hiện tại toàn thân rã rời, chỉ muốn tìm chỗ ngủ một giấc.

Hơn nữa Tô Nan và Áo Tư Ca đang ở bên cạnh, bàn bạc chuyện gì cũng bất tiện, vẫn là nên tách người ra trước rồi tính sau.

Hắn giơ tay ngăn Vu sư lại, nghĩa chính ngôn từ từ chối: "Trước khi gặp các ngươi, Vương vì tử dân mà tiến hành một trận đại chiến với ác linh, hiện tại cần nghỉ ngơi một lát." "Còn về nghi thức nghênh đón?" "Không vội, chút nữa hẵng nói, sẽ cho các ngươi cơ hội thể hiện bản thân." Tộc trưởng phụ trách các hạng mục công việc, có mắt nhìn hơn Vu sư nhiều.

Lập tức phái người đi dọn dẹp phòng ốc.

Nhất định phải cho thần minh trải nghiệm thoải mái nhất.

Tục ngữ nói rất đúng, lãnh đạo động miệng, thuộc hạ gãy chân.

Vu sư và tộc trưởng là hai ngọn núi lớn cùng lúc phát thoại, chưa đến nửa tiếng, mấy hang động sạch sẽ đã được dọn xong.

Ngô Mặc cũng không khách sáo.

Trực tiếp nói thẳng mình mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.

Để đám Tô Nan đi theo tộc nhân sang một hang động khác.

Đám Văn Thành công chúa sau đó cũng rất biết điều, chủ động rời đi.

Ngô Mặc lại hạ thêm một mệnh lệnh.

Để Lang vương lệnh cho bầy sói canh giữ gần cửa hang, không cho người ngoài có cơ hội dòm ngó.

Vu sư tịnh không nghi ngờ.

Bộ lạc nhỏ bé còn có phân chia đẳng cấp, huống chi là thủ hạ của thần minh?

Vương Bàn Tử nhìn trái ngó phải, thấy không có người ngoài mới bịt miệng cười phì ra: "Ái chà chà, lão đệ, chú mày đúng là ông già luyện xoạc háng - chém gió thành thần a.

Vừa nãy chú mày quỳ sụp xuống cái rầm, Bàn gia còn tưởng chú định cầu hôn Tiểu Ca cơ đấy." Dứt lời, thu hoạch được mấy cái lườm nguýt.

Ngô Tà hớn hở chạy đến bên cạnh Trương Kỳ Lân, vỗ vai y cười nói: "Thần minh đại nhân, có cảm tưởng gì thế?" Trương Kỳ Lân khẽ thở dài một hơi khó mà nghe thấy. "Tiểu Mặc, em muốn làm gì?" Giải Ngữ Hoa cũng có chút khó hiểu.

Tư duy thiên mã hành không của Ngô Mặc căn bản không phải thứ người bình thường có thể theo kịp.

Thay vì đoán mò, chi bằng hỏi thẳng.

Trương Kỳ Lân cũng ném ánh mắt về phía Ngô Mặc.

Y hiện tại cần một lời giải thích, cũng như tiếp theo nên phối hợp thế nào.

Lâm Phong ngồi dưới đất nghịch đầu lọc thuốc lá.

Hắn lười hỏi ý tưởng của Ngô Mặc, tên này đã mở đầu thì cứ thế mà đi theo thôi.

Hắc Nhãn Kính là không phục nhất.

Dựa vào đâu Trương Kỳ Lân là thần minh?

Mình kém chỗ nào?

Quan trọng nhất là, tại sao Nhị gia lại phải quỳ hắn?

Ngô Mặc nhìn ánh mắt nghi hoặc của mọi người, bình thản châm một điếu thuốc, rít hai hơi, thong thả nói: "Chẳng có kế hoạch đặc biệt gì sất, chỉ là thấy bọn họ quá mê tín, não chập mạch cái là làm thế luôn." Vương Bàn Tử trợn tròn mắt: "Mày đùa cái gì đấy?" Ngay sau đó lại vỗ đầu, lầm bầm: "Thôi bỏ đi, thằng nhóc nhà cậu cũng chẳng phải lần đầu tiên như thế, Bàn gia sao còn chưa quen nhỉ?" Giải Ngữ Hoa thở dài sườn sượt, tiếp tục hỏi: "Được rồi, sự việc đã đi đến bước này, tiếp theo em định làm thế nào?" Ngô Mặc trầm tư giây lát: "Em vừa nãy đã thăm dò minh bạch, căn cứ theo lời tộc trưởng, nơi xuất hiện hồng quang rất quỷ dị, thuộc về cấm địa.

Phàm là có người đi nhầm vào đó, chưa từng thấy ai sống sót trở ra.

Hơn nữa gần đó còn trú đóng một bộ lạc.

Tình huống cụ thể thế nào, em còn phải đi nghe ngóng thêm một phen." Vương Bàn Tử gãi đầu, mười phần khó hiểu: "Dãy Himalaya rốt cuộc có bao nhiêu bộ lạc bí ẩn?

Một cái Bạch Lang tộc đã đủ thần thánh rồi, sao còn có bộ lạc khác càng kỳ lạ hơn chứ?" Ngô Tà tiếp lời: "Bàn Tử, quá bình thường luôn.

Cổ đại chiến loạn liên miên, rất nhiều người vì trốn tránh chiến tranh thường sẽ chạy vào rừng sâu núi thẳm.

Ở đây tin tức bế tắc, cách ly với thế nhân, có tập tục cổ quái là chuyện thường." Ngô Mặc đang ngẫm nghĩ sự việc, vô tình phát hiện Trương Kỳ Lân đang nhìn mình chằm chằm, vỗ trán một cái nói: "Lão Trương, anh em vừa nãy quỳ cậu một cái, chút nữa có cơ hội cậu trả lại tôi một cái nhé." Trương Kỳ Lân còn chưa kịp hồi đáp, Lâm Phong đã nhịn không được mở miệng cà khịa: "Vãi chưởng, Vạn Lý Trường Thành là dùng da mặt mày để xây đấy à?" Hắn đối với việc Ngô Mặc có thể nói ra loại lời này một chút cũng không cảm thấy bất ngờ.

Tên này chiếm tiện nghi của người khác thì không sao, nhưng hễ bản thân chịu chút thiệt thòi là cào gan móc ruột, cả đêm không ngủ được.

Đặc biệt là loại chuyện quỳ lạy bề trên này, càng là một chút thiệt thòi cũng không chịu ăn.

Ngô Mặc cứng cổ, lý trực khí tráng nói: "Trước kia quỳ thì thôi, dù sao xét về tuổi tác, tao gọi Lão Trương là thái gia gia cũng không vấn đề.

Nhưng bây giờ thì không được, thật sự tính ra tao còn phải cao hơn cậu ta hai vai vế." Hắn quay đầu nói chuyện với Lâm Phong, càng nói càng hăng, hoàn toàn không chú ý tới động tác của Trương Kỳ Lân sau lưng.

Mãi đến khi sau gáy ăn một cái tát, mới kinh ngạc quay đầu nhìn đối phương. "Cậu đánh tôi?" "Ừ!" "Tại sao?" "Ngứa đòn." Hai chữ này dường như bật ra từ đan điền, ném xuống đất có tiếng, leng keng mạnh mẽ.

Ngô Mặc kinh ngạc trừng lớn mắt, không dám tin nhìn Trương Kỳ Lân.

Nằm mơ cũng không ngờ tới đời này sẽ nghe được lời trào phúng từ miệng y?

Vương Bàn Tử nhe cái răng lớn, cười hắc hắc, miệng còn không quên nói mát một câu: "Thằng nhóc cậu thuần túy là ôm gạch vàng kêu đói, đáng đời.

Muốn chiếm tiện nghi của Tiểu Ca?

Cậu còn phải luyện dài." Ngô Mặc uất ức giơ ngón tay giữa lên.

Các cụ nói cấm có sai, trong một đám người kiểu gì cũng phải có một người nhớ đến chuyện chính sự.

Giải Ngữ Hoa chính là nhân vật kiệt xuất đó.

Anh ngăn Ngô Mặc lại, kéo chủ đề về chính đồ: "Nói chuyện chính trước đi, đã hát một vở kịch lớn thì phải diễn tiếp cho trót, nếu không rất khó rời khỏi cái trại này." Ngô Mặc châm một điếu thuốc, rít một hơi.

Ngón tay kẹp thuốc chỉ vào Lang vương đang nằm rạp trên mặt đất, vẻ mặt đắc ý nói: "Bạch Lang tộc, hắc hắc, chúng ta có Lang vương làm chỗ dựa, muốn giả bộ thế nào thì giả bộ thế ấy, không phải là diễn kịch sao?

Vậy thì diễn một vở kịch lớn cho đàng hoàng." "Ách Ba liệu có bị lộ tẩy không?" Hắc Nhãn Kính cướp lấy điếu thuốc trong tay Ngô Mặc, tự mình rít một hơi ngon lành.

Ngữ khí vẫn có chút khó chịu: "Sớm biết thế này thà đổi thành Hạt Tử ta đây, ta đây hát, niệm, làm, đánh món nào cũng tinh thông, giả làm thần minh chỉ là chuyện nhỏ." "Anh?" Ngô Tà cười khẩy một tiếng, nhịn không được bóc mẽ: "Sư phụ, xin hãy có chút tự biết mình, không có thần minh nào đeo kính râm cả, nếu anh đóng vai gấu trúc lớn, tôi thấy còn tạm được." "Đúng là đồ đệ ngoan a." Hắc Nhãn Kính xoa xoa cổ tay, cười gằn: "Xem ra Hạt Tử phải thanh lý môn hộ rồi." Mấy người cười cười nói nói.

Dường như chỉ cần họ ở cùng nhau thì sẽ không còn phiền não hay ưu sầu gì nữa.

Đàm tiếu thì vô tư, nhưng Trương Kỳ Lân bắt buộc phải diễn cho đúng.

Ngô Mặc cho rằng Trương Kỳ Lân là nhân vật mấu chốt ngoài Lang vương ra, phương diện khí chất nhất định phải nắm cho chắc.

Chương 1021

Thần minh phải ra dáng thần minh.

Cứ đứng ngơ ngơ ngác ngác như trời trồng ở đó khẳng định là không được.

Kiểu gì cũng phải có cái cảm giác bá khí, coi trời bằng vung, coi đất bằng niêu.

Nói trắng ra cậu có thể không phải Long Ngạo Thiên, nhưng cũng không thể là Vi Tiểu Bảo được chứ?

Hắn ho khan một tiếng, cắt ngang cuộc trò chuyện của mọi người.

Nhìn trái ngó phải cứ như làm trộm, cố ý hạ thấp giọng nói: "Đừng quậy nữa, chúng ta bây giờ tranh thủ thời gian cho Lão Trương huấn luyện đặc biệt, nhất định phải đẩy cậu ấy lên thần đàn." "Thần tiên có phải cần có lai lịch không?" Vương Bàn Tử xoa cằm, đánh giá Trương Kỳ Lân từ trên xuống dưới, lẩm bẩm: "Tiểu Ca nhà mình đóng giả thần gì thì hợp nhỉ?" Ngô Tà chắp tay sau lưng đi lại mấy bước: "Thần tiên thượng cổ cũng chẳng có mấy vị không thích nói chuyện a?" Nói xong quay đầu nhìn về phía Giải Ngữ Hoa, hỏi: "Tiểu Hoa, cậu hiểu biết nhiều về chuyện ở Tạng khu, nhớ xem có vị thần nào thích hợp với Tiểu Ca không?" "Cái này..." Có thể nói không ngoa, vấn đề này làm khó cả người bác học đa tài như Giải Ngữ Hoa. "Việc này có gì khó?" Hắc Nhãn Kính bước lên một bước, hắng giọng: "Tùy tiện gán vào một vị thần nào đó, sau đó nói thần minh đấu với người ta bị thương cổ họng, chuyện đơn giản thế mà." Mấy người cùng bàn bạc, đúng là cái lý này.

Dường như mặc nhận đề nghị của Hắc Nhãn Kính, quay đầu bắt đầu bồi dưỡng Trương Kỳ Lân.

Chỉ là nơi nào có Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử, thì chuyện nghiêm túc đến mấy lát sau cũng biến thành không đứng đắn.

Trương Kỳ Lân giống như cọng cỏ đầu tường bị lôi qua kéo lại.

Hết chỉnh lý quần áo, lại bắt hắn luyện tập nghi thái.

Mắt thấy khí áp trên người y càng ngày càng thấp, trong ánh mắt lộ ra khí tức nguy hiểm, Ngô Mặc quả đoán chuồn thẳng.

Ném lại một câu phải đi bàn bạc kỹ với Vu sư và tộc trưởng, đầu cũng không ngoảnh lại chạy thẳng ra cửa hang.

Nhìn cái tướng chạy trối chết của hắn, người không biết còn tưởng sau lưng hắn có con quái vật khủng bố nào đó.

Vương Bàn Tử thì không có vận khí tốt như thế.

Hắn đang mắng Ngô Mặc không giảng nghĩa khí, chỉ cảm thấy hạ thân lạnh toát.

Cúi đầu nhìn xuống, quần tụt mất rồi.

Hắn một tay xách quần, vẻ mặt đau khổ tố cáo Trương Kỳ Lân: "Tiểu Ca, cậu quá đáng lắm rồi, Tiểu Mặc là chủ mưu, tôi cùng lắm chỉ là phụ họa một tí, sao cậu không làm đứt thắt lưng nó?" Trương Kỳ Lân lẳng lặng nhìn Vương Bàn Tử, hồi lâu sau trong miệng nhả ra một chữ: "Nhanh." "Nhanh?

Ý là gì?" Vương Bàn Tử mù tịt, chớp chớp mắt không hiểu hàm ý trong lời nói của Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân không giải thích, xoay người đi về phía góc tường.

Biểu cảm trên mặt Vương Bàn Tử có chút cứng ngắc, quay đầu nhìn Ngô Tà: "Thiên Chân, Tiểu Ca có ý gì?

Sao tôi không hiểu nhỉ?

Cậu ta làm đứt thắt lưng tôi thì có quan hệ gì với nhanh?

Nói không chắc chắn thì tôi còn hiểu được, nhanh?

Rốt cuộc là ý gì?" Ngô Tà ghé sát Vương Bàn Tử, bất lực lắc đầu giải thích: "Bàn Tử, ý của Tiểu Ca là Tiểu Mặc chạy nhanh quá, anh ấy không tóm được." "Cái quái gì?" Vương Bàn Tử tức đến nhảy dựng lên ba tước.

Do cảm xúc quá kích động, quên mất chuyện thắt lưng bị đứt, dẫn đến cái quần lần nữa tuột xuống mu bàn chân.

Hắn đỏ mặt tía tai kéo quần lên, giận không kềm được nói: "Tiểu Ca, cậu quá đáng lắm, cậu thế này không phải là bắt nạt quả hồng mềm sao?

Cậu có bản lĩnh thì lột quần Tiểu Mặc đi, Bàn gia tôi kính cậu là hảo hán." Giải Ngữ Hoa nghe không lọt tai nữa, hừ một tiếng cảnh cáo: "Vương Bàn Tử, chú ý ngôn từ." Tục ngữ nói có tiền là có quyền làm bố.

Vương Bàn Tử mấy năm nay cũng nợ Giải Ngữ Hoa không ít tiền.

Đừng nhìn Ngô Mặc trước đó cho hắn không ít đồ cổ, ngặt nỗi tên này tiêu tiền vung tay quá trán không có tiết chế.

Hoàn toàn thuộc kiểu mùng một mở công ty, mùng ba đã phá sản.

Trước mắt Thần Tài gia đã không vui, Vương Bàn Tử nghĩ đến nợ nần chỉ có thể uất ức ngậm miệng.

Thế nhưng màn kịch vui trong động, Ngô Mặc vắt chân lên cổ chạy trốn căn bản không hay biết.

Hắn hiện tại một lòng một dạ chỉ tính toán moi tin tức từ miệng Vu sư và tộc trưởng, làm rõ lộ trình và tình huống xung quanh.

Ngô Mặc bước ra cửa hang.

Bị gió lạnh thổi mạnh một cái, cái đầu dưa hấu nháy mắt thanh tỉnh không ít.

Vỗ trán một cái, hai chữ "ngọa tào" buột miệng thốt ra.

Mình đúng là hơi phạm ngu rồi.

Mạo danh thần sứ sao có thể đi nói chuyện với Vu sư và tộc trưởng một mình được?

Quá mất giá.

Hơn nữa trong đối thoại của họ có nhắc đến thi thiên vua Gesar.

Tên thì từng nghe qua, nhưng nội dung cụ thể thì thật sự không hiểu lắm.

Đến lúc đó tán gẫu, mình không tiếp được lời, chẳng phải dễ bị người ta nhìn ra thật giả sao?

Không được, phải mang theo một người đi cùng.

Hắn nghĩ đến đây, xoay người lại lần nữa quay về hang động, không chút khách sáo điểm danh Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa.

Trong lúc đó Lâm Phong và Vương Bàn Tử có chút không phục, cho rằng Ngô Mặc coi thường mình.

Không phải chỉ là lừa người thôi sao?

Tính là cái rắm gì.

Về khoản hố người này, hai người tự nhận không thua kém ai.

Ngô Mặc liếc xéo hai người bọn hắn một cái, bĩu môi cười lạnh trào phúng: "Ông đây là đi bàn chính sự, hai người các người cứ thành thật ở lại đây đi, nói câu khó nghe, thì bằng cấp của hai người còn mẹ nó không dễ tìm việc bằng bệnh án đâu." Lâm Phong và Vương Bàn Tử suýt chút nữa bị lời của hắn làm cho nghẹn chết.

Hai người nhìn nhau, đồng loạt giơ ngón tay giữa.

Ngô Mặc phì một tiếng.

Đang định đi ra ngoài, dư quang liếc thấy Hắc Nhãn Kính.

Thấy đối phương há miệng định nói, Ngô Mặc nhớ tới cái đức hạnh hát, niệm, làm, đánh ngày thường của Hắc Nhãn Kính, lập tức cướp lời trước một bước: "Đừng nói nhảm, đi theo, đến lúc đó tùy cơ ứng biến." "Được rồi, Nhị gia." Hắc Nhãn Kính cười vô cùng vui vẻ, giống như kẻ nghèo kiết xác trúng xổ số vậy.

Bốn người lần nữa bước ra khỏi động.

Để làm nổi bật địa vị đệ nhất sứ giả dưới trướng thần minh của Ngô Mặc; Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính ba người đi sát phía sau.

Từng người một nắm bắt cảm giác chừng mực vô cùng đúng chỗ.

Cách cửa hang không xa có mấy tộc nhân Bạch Lang đang đứng.

Họ phụng mệnh lệnh của tộc trưởng và Vu sư canh giữ bên ngoài, để tiện tùy thời phục vụ thần minh đại nhân.

Vốn dĩ muốn canh ngay cửa hang, ngặt nỗi bầy sói đứng ở đó, ánh mắt cực kỳ hung ác.

Tộc nhân không dám đến gần, đành phải đứng ở vị trí hơi xa một chút.

Có điều bọn họ tịnh không buồn bực, nội tâm ngược lại vô cùng hưng phấn và vui vẻ.

Thần minh và Lang vương giá lâm trại, ngàn năm qua vẫn là chuyện độc nhất vô nhị.

Họ đang cảm thấy vui mừng thì thấy nhóm Ngô Mặc đi ra.

Vội vàng chạy chậm lên trước, khom lưng vô cùng cung kính hỏi thăm: "Thần sứ đại nhân an hảo, xin hỏi ngài có nhu cầu gì không ạ?" Ngô Mặc ưỡn lưng thẳng tắp.

Tục ngữ nói rất hay, nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống.

Chưa làm thần sứ bao giờ chẳng lẽ chưa xem phim bao giờ sao?

Trong suy nghĩ của Ngô Mặc thì địa vị của thần sứ và đại nội tổng quản cũng na ná nhau.

Trừ việc không giơ ngón tay lan hoa ra, còn lại cứ diễn theo hướng đó là được.

Hắn chắp tay sau lưng không nói gì.

Chương 1022

Lặng lẽ nháy mắt với Hắc Nhãn Kính, ra hiệu đến lượt hắn lên sàn.

Hắc Nhãn Kính vô cùng đắc lực.

Bước lên một bước, vỗ vai đối phương nói: "Tiểu tử, tộc trưởng và Vu sư của các ngươi đâu?

Thần sứ tìm họ có việc." Mấy người nghe thấy thế nào dám chậm trễ, dẫn bốn người đi thẳng đến chỗ ở của tộc trưởng.

Phải nói ai cũng muốn làm quan, đãi ngộ sinh hoạt thực sự quá thoải mái.

Hang động của tộc trưởng cực kỳ lớn.

Bên trong hang lớn lồng hang nhỏ, nồi niêu xoong chảo có đủ cả.

Đổi thành phương thức sinh hoạt hiện đại mà nói, thỏa thỏa là một căn biệt thự đơn lập.

Phía trên trần hang treo đầy ắp thịt động vật.

Nhìn cái thế này, ăn nửa năm chắc không thành vấn đề. "Thần sứ đại nhân mau mời ngồi." Tộc trưởng đối nhân xử thế rất khéo léo, thấy nhóm Ngô Mặc tới thì vô cùng nhiệt tình.

Mời mấy người ngồi xuống bên bàn đá, lại vừa bưng rượu vừa phân phó người đi luộc thịt.

Rượu vừa lên bàn.

Tộc trưởng đứng dậy cung kính rót rượu cho bốn người, cười ha hả nói: "Đây là rượu ngon tộc chúng tôi tự ủ, chỉ có ngày lễ trọng đại mới uống một ngụm, hiện tại mời thần sứ đại nhân phẩm thường một chút." Rượu vừa rót ra, mùi rượu nồng đậm phả vào mặt.

Không cần uống, chỉ ngửi mùi thôi cũng có thể phán đoán rượu không tệ, hơn nữa độ cồn cực cao.

Tộc trưởng rót rượu xong, mặt mang ý cười nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc nháy mắt hiểu ra.

Hóa ra là định chằm chằm nhìn mình uống rượu đây mà.

Cũng đúng.

Trong các dân tộc thiểu số, địa vị của rượu vô cùng quan trọng.

Rượu ngon chiêu đãi khách quý.

Thân phận địa vị quyết định uống loại rượu gì.

Đồng thời cũng coi như là tượng trưng cho thân phận.

Người càng ngầu, càng uống được rượu mạnh.

Giả như chén này trước mắt mình chỉ nhấp một ngụm, vậy thì đối với tộc trưởng mà nói chính là không tôn trọng, coi thường ông ta.

Đồng thời cũng sẽ nghi ngờ vấn đề thân phận của mình.

Ngô Mặc bưng chén rượu lên, không chút do dự tu một hơi cạn sạch.

Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính ba người đều sững sờ.

Có lòng muốn ngăn cản, nhưng không ngăn được tốc độ tay quá nhanh của Ngô Mặc.

Khá lắm.

Một ngụm này vào miệng suýt chút nữa thiêu chết người.

Rượu mạnh dọc theo khoang miệng cổ họng chảy thẳng vào dạ dày.

Tiếp đó giống như lựu đạn bị kích nổ, nổ tung hoa trong cơ thể Ngô Mặc.

Cảm giác kích thích mãnh liệt khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Toàn thân trên dưới tất cả tế bào đều đang nhảy nhót qua lại.

Bạch Lang tộc nằm sâu trong dãy núi Himalaya.

Không có cái gọi là ba mùa xuân hạ thu, quanh năm suốt tháng đều là mùa đông.

Trong khí hậu hàn lãnh, càng làm nổi bật tính quan trọng của rượu mạnh.

Chén rượu Ngô Mặc uống ước chừng là nửa lít, độ cồn ít nhất cũng phải bảy mươi độ trở lên.

May mà thường xuyên tiến hành cải tạo huyết mạch, vì vậy có thể chịu được loại đau đớn và nóng rực này.

Chỉ là dù vậy cũng bị kích thích đến suýt phun ra.

Để đóng cho trọn cái vai ngầu lòi này, hắn cố chống đỡ đặt chén rượu xuống, ợ một cái rõ to, giơ ngón cái tán thưởng: "Rượu ngon, là thứ đàn ông nên uống." "Hahaha, tửu lượng của thần sứ đại nhân thật tốt." Tộc trưởng ngửa mặt cười to, tâm tình mười phần vui vẻ: "Chỉ bằng vào tửu lượng của thần sứ đại nhân, cho dù ngài không phải là thần sứ, ta cũng sẽ kết giao người bạn như ngài." Ngô Mặc đang định khiêm tốn một phen.

Nào ngờ câu nói tiếp theo của tộc trưởng suýt chút nữa làm hắn tức đến méo mũi. "Thần sứ đại nhân có chỗ không biết, rượu này là do ông nội ta ủ, ít nhất cũng có lịch sử trăm năm, ngày thường uống một ngụm nhỏ thôi cũng không chịu nổi, thần sứ đại nhân hôm nay đúng là làm ta mở rộng tầm mắt." Cái quái gì?

Một ngụm nhỏ?

Trong khoảnh khắc, tận sâu trong nội tâm Ngô Mặc đã thân thiết hỏi thăm tổ tông mười mấy đời nhà tộc trưởng.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính suýt chút nữa thì đá lão tộc trưởng ra ngoài.

Bọn họ từng trải qua chuyện Ngô Mặc làm loạn khi say rượu.

Đổi câu khác mà nói là suốt đời khó quên.

Trước mắt một hơi lại uống nhiều như vậy, liệu lát nữa có không khống chế được không?

Hai người đầu to như cái đấu, sát lại gần Ngô Mặc.

Thầm hạ quyết tâm.

Vạn nhất rượu bốc lên đầu, trực tiếp vác người chạy luôn.

Ngô Tà đối với chuyện này cảm xúc không sâu.

Hắn có thể nói là rất may mắn, lần nào cũng hoàn mỹ bỏ lỡ cảnh tượng Ngô Mặc làm loạn khi say rượu.

Ngô Mặc xác thực có chút men rượu bốc lên đầu.

May mà mấy năm nay rèn luyện ra ý chí lực và khống chế lực.

Cho dù uống nhiều nữa, đầu có choáng, cũng có thể khống chế biểu tình giả vờ như không có việc gì.

Hết cách rồi, hoàn cảnh thay đổi tính người.

Hắn muốn kéo gần quan hệ với người ta, luôn cần bồi rượu, bồi ăn và bồi chơi.

Cùng một thời gian, lại phải phòng bị đừng để người khác hố mình.

Một khi rượu uống nhiều mất đi ý thức, rất dễ dàng nộp mạng.

Ngô Mặc đầu óc choáng váng.

Để cho mình hơi tỉnh táo một chút, hắn lén lút véo đùi một cái.

Ơ!

Sao không đau?

Chẳng lẽ cồn gây tê liệt thần kinh rồi?

Không được.

Phải lấy lại tinh thần.

Hắn nội tâm mười phần nghi hoặc, cho rằng lực đạo của mình không đủ, do đó không đạt được hiệu quả mong muốn.

Chương 1023

Thế là lại gia tăng sức mạnh.

Cùng lúc đó, Giải Ngữ Hoa đau đến khóe mắt cũng muốn co giật.

Mới đầu tay Ngô Mặc đặt lên đùi anh, anh đã phát giác ra rồi.

Chỉ là ngỡ rằng Ngô Mặc uống nhiều thân mình không vững.

Vì thế còn cố ý nhích chân về hướng hắn, hy vọng làm điểm tựa cho hắn một chút.

Khá lắm, vừa dán vào liền truyền đến một trận đau đớn.

Giải Ngữ Hoa cúi đầu nhìn, Ngô Mặc đang cấu đùi mình.

Anh trong nháy mắt có chút ngơ ngác.

Không rõ tên tiểu hỗn đản này có phải muốn làm loạn hay không?

Đang định lén lút ngăn cản một chút.

Nào ngờ tay còn chưa động, cảm giác đau đớn lại khuếch đại thêm mấy lần.

Một chút cũng không khoa trương, lực đạo trên tay Ngô Mặc bẻ sắt thép cũng có thể làm cong, huống chi là cấu vào thịt người?

May mà giờ khắc này tộc trưởng đi nghênh đón Vu sư.

Giải Ngữ Hoa thấy thế lập tức ấn chặt tay phải Ngô Mặc.

Nghiến răng hàm, hạ thấp giọng nói: "Thằng ranh con, em giở trò quỷ gì thế?" "Hả?" Ngô Mặc ngẩn ra một chút, nhìn Giải Ngữ Hoa trên mặt lộ ra một tia khó hiểu.

Giở trò quỷ?

Mình giở trò quỷ gì?

Quỷ đực hay cái?

Không thể nào?

Mình hình như đâu có khoái khẩu vị này.

Giải Ngữ Hoa liếc mắt nhìn Ngô Mặc liền biết.

Tiểu hỗn đản triệt để say rồi.

Anh cảm giác có chút uất ức.

Trên người mình mang theo rất nhiều thuốc cứu mạng, nhưng duy độc không có thuốc giải rượu.

Có điều việc này cũng không khó hiểu.

Anh dù có vỡ đầu cũng không nghĩ ra Ngô Mặc vào dãy Himalaya lại uống say được?

Chỉ là nhìn cái thế này không tỉnh rượu cũng không được.

Giải Ngữ Hoa quyết tâm.

Được rồi!

Gậy ông đập lưng ông.

Thằng ranh con không phải cấu anh sao?

Vậy thì anh cũng để nó tỉnh táo lại như thế.

Giải Ngữ Hoa nghĩ đến đây, một chút cũng không khách sáo.

Tay trực tiếp đặt lên eo Ngô Mặc, dùng tốc độ cực nhanh hung hăng vặn hai vòng.

Ngô Mặc không kịp đề phòng đau suýt chút nữa gào lên.

Thế nhưng miệng vừa há to một chút, một miếng thịt đã nhét vào trong miệng hắn.

Ngô Mặc suýt thì bị nghẹn chết, trừng mắt nhìn chằm chằm Hắc

Nhãn Kính.

Chỉ thấy tên này biểu tình vô cùng nghiêm túc, ngữ khí mười phần cung kính nói: "Nhị gia, có rượu không có thịt không vui, ngài nể mặt nếm thử đặc sản ở đây đi." Ngô Tà nhìn trái nhìn phải, trong lòng có chút xoắn xuýt.

Mình nên làm chút gì đó?

Dưới sự vây công trái phải, Ngô Mặc ngược lại thật sự tỉnh táo được vài phần.

Giờ khắc này Vu sư cũng đã sải bước đi vào.

Sau khi ngồi xuống.

Theo lệ bưng chén rượu kính thần sứ đại nhân.

Chính cái gọi là ăn một lần thiệt khôn một lần.

Ngô Mặc đều bị hố thành cái dạng này rồi, còn có thể không để ý sao?

Hắn lần thứ hai nâng chén rượu lên.

Không có uống cạn một hơi, chỉ nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt xuống.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà ba người cũng không ngoại lệ.

Rượu vừa vào miệng.

Bọn họ coi như thấm thía cái cảm giác thống khổ vừa nãy của Ngô Mặc.

Mình chỉ là dấp dấp khóe miệng, thằng ranh con kia uống ít nhất cũng nửa lít.

Thật sự là quá lỗ mãng.

Bọn họ vừa đau lòng vừa bất lực.

Thế nhưng uống cũng uống rồi, bất kể nói thế nào cũng phải chống đỡ tiếp.

Nếu không cực khổ đều đổ sông đổ biển không nói, rất dễ dàng bị Bạch Lang tộc coi là kẻ địch mà đối đãi.

Thế là, ba người rất nhanh cũng gia nhập vào tiệc rượu.

Rượu xác thực có thể kéo gần quan hệ giữa người với người.

Mấy chén rượu xuống bụng, tộc trưởng và Vu sư cũng mở máy nói.

Bọn họ sau khi kiến thức Lang vương cung kính với Ngô Mặc và Trương Kỳ Lân, từ sâu trong nội tâm đã tin tưởng thuyết pháp họ là thần sứ.

Đã là người một nhà, nói chuyện bớt đi rất nhiều cố kỵ.

Giải Ngữ Hoa không uống quá nhiều rượu, thuận thế kéo chủ đề về phía Thánh địa: "Tộc trưởng đại nhân, có thể kể một chút chuyện về Thánh địa không?

Thần minh đại nhân tuần thị nhân gian, đối với việc này mười phần hứng thú." Ngô Mặc nhịn không được xen vào một câu: "Đúng, trên đường chúng tôi tới phát hiện vị trí kia tỏa hồng quang, vì sao lại như vậy?" "Cái này..." Tộc trưởng và Vu sư nhìn nhau một cái, không biết có nên tiếp tục kể hay không?

Hắc Nhãn Kính lần nữa bưng chén rượu nhấp một ngụm, thong thả ung dung nói: "Hai vị, có lời cứ nói thẳng, thần minh đại nhân nhà chúng tôi yêu dân như con, ghét nhất là nhìn thấy chuyện bất bình chốn nhân gian.

Nếu thực sự là Thánh địa?

Chúng tôi đi ngó một cái, cũng coi như mở mang tầm mắt.

Nhưng vạn nhất là yêu ma quỷ quái gì tác oai tác quái?

Lấy tính cách của thần minh đại nhân nhà chúng tôi, tất định sẽ trảm yêu trừ ma, trả lại cho các ngươi một cái công đạo." Hắc Nhãn Kính nằm mơ cũng không ngờ tới, đời này mình còn có lúc chủ động khen tên Câm họ Trương.

Ngô Tà ngồi bên cạnh ngẫm nghĩ.

Mình cũng không thể ngồi ngây ra đó, kiểu gì cũng phải nói trên hai câu.

Hắn hắng giọng bổ sung: "Hai vị tốt nhất đừng nên giấu giếm, sức mạnh của thần minh là thứ các ngươi không tưởng tượng nổi đâu, huống chi Lang vương vẫn luôn lưu lại nhân gian, tôi nghĩ..." Lời phía sau chưa nói hết, nhưng ý vị uy hiếp ẩn tàng không cần nói cũng biết.

Chương 1024

Nhắc tới Lang vương, Vu sư và tộc trưởng ngồi không yên.

Bọn họ từ nhỏ tiếp nhận giáo dục chính là Lang vương là thần.

Tuyệt đối không thể chọc tới Lang vương, nếu không cả bộ lạc sẽ tao ngộ trừng phạt.

Vu sư dẫn đầu mở miệng, nghiêm túc nói: "Sứ giả đại nhân, đã là thần minh đại nhân muốn biết, vậy chúng tôi cũng không giấu giếm nữa, xin nghe tôi kể cho ngài một chút." Theo Vu sư kể, Thánh địa chỉ là một cách gọi cho êm tai, thực tế bên trong là nơi trấn áp ác ma.

Còn về vì sao gọi là Thánh địa?

Nguyên nhân rất đơn giản, thi thể tổ tiên họ tàng ở xung quanh.

Vô luận là khi còn sống hay sau khi chết, đều sẽ thủ hộ bộ lạc và tộc quần của mình.

Căn cứ theo lời tổ tiên lưu truyền lại.

Sâu trong Thánh địa có một cánh cửa lớn, bên trong ma quỷ thành đàn, chẳng khác nào luyện ngục.

Nếu có người mở cửa lớn, thả ma quỷ bên trong ra, toàn bộ dãy núi Himalaya sẽ luân làm thiên đường của ác ma.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà ba người, vừa nghe vừa phân biệt thật giả trong đó.

Bọn họ coi như nhìn ra rồi.

Ngô Mặc giờ khắc này trạng thái rõ ràng là thiếu mất một dây thần kinh, không phá đám đã coi như là ông trời phù hộ rồi.

Trông cậy hắn đi moi tin tức?

Thôi bỏ đi, còn không bằng mình tự thân xuất thủ.

Khi Vu sư nói đến có ba bộ lạc thủ hộ Thánh địa, Giải Ngữ Hoa mở miệng hỏi: "Ông có thể kể chi tiết một chút là có những bộ lạc nào không?

Họ phân bố ở đâu?" Ngô Mặc nói chuyện thì không văn nhã như thế.

Tay khoác lên vai tộc trưởng, xưng huynh gọi đệ chém gió: "Lão ca, tôi tò mò hỏi chút, bộ lạc chúng ta là Bạch Lang tộc, hai bộ lạc kia là gì?

Hồ Ly hay là Gấu Ngựa Tạng?" "Không phải." Tộc trưởng lắc đầu, bưng bát rượu nuốt một ngụm lớn, đầy miệng mùi rượu giải thích: "Hai bọn họ cũng là dân tộc thập phần đặc thù, một cái là Cách Nhĩ Ba tộc, một cái là Khang Ba Lạc tộc, cách chúng tôi một đoạn, ba bộ lạc chúng tôi tạo thành thế trận tam giác, vây Thánh địa ở trung ương." Nghe được cái tên Khang Ba Lạc tộc, mắt Ngô Mặc sáng rực lên.

Men say trên người trong nháy mắt đều tiêu tán không ít.

Người xưa có câu, muốn moi tin thì phải ra chiêu bất ngờ.

Mở miệng hỏi thẳng rất dễ khiến đối phương cảnh giác và đề phòng.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, bèn dẫn đầu chuyển chủ đề sang tộc Cách Nhĩ Ba.

Chỉ là hắn có hơi quá chén, cộng thêm gần đây vai vế cứ tăng vùn vụt, cả người có chút lâng lâng.

Hắn vươn tay khoác vai lão tộc trưởng, quăng ra một câu: "Người anh em, Lang Vương là do tôi chăm sóc từ nhỏ đến lớn, các ông là tộc Bạch Lang, vậy chúng ta chính là người một nhà.

Đã là người một nhà thì không nói lời hai nhà, tôi rất hứng thú với ba bộ lạc các ông, có thể kể cho tôi nghe chút đặc sắc của các ông được không?" Ba chữ "Người anh em" vừa thốt ra, Ngô Tà cùng hai người kia suýt nữa thì sặc.

Từng người nhìn Ngô Mặc với ánh mắt phức tạp khó tả.

Ngô Tà nhìn gương mặt già nua thô ráp của lão tộc trưởng, trong lòng thầm bái phục thằng em nhà mình.

Tâm lý tố chất kiểu gì đây?

Nói câu khó nghe thì da mặt lão đầu này còn dày hơn cả gót chân Tam thúc.

Mày mới bao nhiêu tuổi?

Sao có thể mở miệng gọi người ta như thế?

Giải Ngữ Hoa mặt không đổi sắc, vô cùng bình tĩnh nhấm nháp rượu.

Y đã sớm thích nghi với thói hồ ngôn loạn ngữ của Ngô Mặc rồi.

Không phải chỉ là gọi một ông già hơn bảy mươi tuổi là anh em thôi sao?

Tính là vấn đề à?

Tùng Tán Cán Bố sống cả ngàn năm, nó chẳng phải cũng mở miệng gọi là "Cán bộ già" đấy thôi?

Nói thật lòng, lỡ ngày nào đó Tam Hoàng Ngũ Đế có thật sự xuất hiện, nó mở miệng gọi là "Lão dưa leo", y cũng sẽ không kinh ngạc.

Hắc Nhãn Kính lại càng không quan tâm.

Gọi thì gọi thôi, cũng đâu phải gọi hắn.

Hơn nữa, nếu thật sự gọi hắn là "Tiểu lão đệ", hắn còn cầu mà

không được.

Chỉ cần Tiểu tổ tông vui vẻ, gọi cái gì cũng không thành vấn đề.

Hoạt động nội tâm của ba người tạm thời không nhắc tới, chỉ nói riêng lão tộc trưởng bị Ngô Mặc khoác vai.

Lão đầu nghe Ngô Mặc nói xong, trong lòng như nổ tung chảo, cả người rùng mình một cái.

Từ nhỏ chăm sóc Lang Vương?

Là ngài ấy hồi nhỏ chăm sóc Lang Vương?

Hay là Lang Vương hồi nhỏ được ngài ấy chăm sóc?

Lời nói không minh bạch, có nghĩa khác a!

Lão đầu có lòng muốn hỏi lại hơi do dự, chỉ sợ nói chuyện không cẩn thận đắc tội với Thần sứ đại nhân.

Ngộ nhỡ đại nhân nhỏ mọn, đi mách lẻo với thần linh thì làm sao?

Ngô Mặc men rượu lên đầu, không chú ý tới sự rối rắm của lão đầu, miệng ợ một cái, tự mình nói liên thiên: "Tiểu huynh đệ, đừng khách sáo, có gì nói nấy, chúng ta chủ yếu là sống thật." Lão đầu lần này xác nhận rồi.

Sứ giả đại nhân chắc chắn là người đã chăm sóc Lang Vương lớn lên.

Nếu không ngài ấy dung mạo trẻ tuổi như vậy, sao có thể gọi một lão già hơn bảy mươi tuổi là tiểu huynh đệ chứ?

Xem ra lời tổ tiên để lại không sai.

Thần linh cùng các thị tùng bên cạnh đều sẽ không già đi.

Lão đầu không hổ là tộc trưởng, nội tâm diễn cực kỳ phong phú.

Chỉ trong thời gian đánh rắm đã tự thêm không ít cảm giác thần bí cho mấy người Ngô Mặc.

Đã xác nhận tuổi tác đối phương lớn hơn mình, thái độ và ngữ khí nói chuyện của lão đầu lại cung kính thêm vài phần: "Thần sứ đại nhân đã có hứng thú, vậy tôi xin kể về nguồn gốc và tập tục của ba tộc chúng tôi." "Căn cứ theo những ghi chép trong truyền thuyết cổ xưa của cả ba tộc, người đầu tiên phát hiện ra cánh cổng lớn nằm sâu trong thánh địa là ba vị dũng sĩ.

Bọn họ phí hết thiên tân vạn khổ, mang theo hy vọng của nhân loại, trèo đèo lội suối, đi vào sâu trong thánh địa." Ngô Mặc vừa nghe lão đầu kể chuyện, vừa cảm thấy câu chuyện có chút quen tai.

Ngặt nỗi rượu ảnh hưởng thần kinh, năng lực tư duy hơi giảm sút.

Hồi lâu sau mới phản ứng lại.

Đây không phải là chuyện Cán bộ già từng kể cho mình nghe sao?

Hắc!

Thật thú vị.

Cán bộ già nói là lịch sử được ghi chép trong nguyên thủy Bổn giáo của Thổ Phồn.

Không ngờ ngàn năm sau còn có thể nghe được cùng một phiên bản câu chuyện.

Xem ra thời gian trôi qua tại dãy Himalaya quá chậm chạp rồi.

Hắn lén lút véo đùi mình một cái, để đầu óc bảo trì tỉnh táo hơn chút.

Lần này ngược lại không véo nhầm người, bởi vì Giải Ngữ Hoa đã sớm dời chân sang một bên.

Lão tộc trưởng nói đến khô cả miệng, bưng bát rượu lên nhấp một ngụm.

Chương 1025

Vu sư vô cùng tự nhiên tiếp lời kể tiếp: "Ba vị dũng sĩ đã xảy ra chuyện gì tại thánh địa, chúng tôi không được biết, chỉ là sau này bọn họ mang theo người đi theo mình, dọc theo chu vi thánh địa xây dựng nên bộ lạc của riêng mình." "Tổ tiên bộ lạc chúng tôi do được Lang Vương viễn cổ cứu mạng, thế nên cả bộ lạc tôn Bạch Lang làm thần linh, đổi tên thành Bạch Lang tộc, đồ đằng của bộ lạc chính là Bạch Lang." "Đúng, Vu sư đại nhân nói đúng." Lão tộc trưởng trong lúc nói chuyện vạch áo da trên người ra, lộ ra hình xăm đầu sói cực lớn trước ngực, thần tình nghiêm túc nói: "Thần sứ đại nhân, hình xăm đầu sói là thứ trân quý nhất trên toàn thân chúng tôi.

Con trai trong bộ lạc khi lên năm tuổi sẽ phải cử hành nghi thức đặc thù, căn cứ theo gợi ý của Lang Vương để tiến hành hình xăm khác nhau." Ngô Tà nghe nửa ngày, nhịn không được hỏi: "Lão... khụ, lão tộc trưởng, tôi tò mò hỏi một câu, địa vị cá nhân trong bộ lạc có liên quan đến hình xăm không?

Năm tuổi nhỏ như vậy đã có thể phán đoán ra tương lai người này sao?" "Có thể, Lang Vương đại nhân là không gì không làm được." Tộc trưởng và Vu sư đồng thời gật đầu, thần tình trang trọng lại nghiêm túc.

Lão tộc trưởng nói tiếp: "Ngàn năm qua, phàm là dũng sĩ được Lang Vương nhận định, không một ai sai sót, người nào người nấy đều là cường giả trong bộ lạc.

Không nói người ngoài, cứ lấy chính tôi ra mà nói, năm đó trong cùng lứa con trai, duy chỉ có tôi được Lang Vương ưu ái, cho nên hình xăm trên người tôi là hình xăm dũng sĩ, sẽ mang lại cho tôi dũng khí và sức mạnh." Ngô Tà chuyển ý nghĩ, đã hiểu được sự tình là thế nào.

Nói trắng ra cũng chẳng lạ, có chút tương tự thôi miên.

Đổi cách giải thích khác, khi anh ngày ngày quán triệt tư tưởng cho một đứa bé năm tuổi rằng tương lai nó là dũng sĩ, là người tài giỏi, sẽ mang lại vinh quang và hạnh phúc cho bộ lạc.

Lại đem đồ ăn ngon uống tốt dồn hết cho đứa bé này.

Đưa nó ra ngoài va chạm xã hội, ăn uống cho thân thể cường tráng.

Thì tùy tiện đổi một đứa bé khác, tương lai cũng sẽ có chút thành tựu.

Hai lão già nói một đống lớn chuyện về tộc Bạch Lang, nửa ngày chưa nhắc tới tình huống cụ thể của hai tộc còn lại.

Ngô Mặc có chút không chịu nổi.

Rượu nhà làm của lão đầu này nặng quá, còn lợi hại gấp mấy lần rượu trắng thượng hạng bên ngoài.

Hắn có lòng muốn đổi ít thuốc giải rượu trong hệ thống, nhưng lật xem giá cả trong thương thành, lòng lại lạnh đi vài phần.

Quá đắt.

Tùy tiện một viên thuốc rách, quy đổi ra nhân dân tệ cũng phải mười vạn là ít.

Hệ thống gần đây nghèo phát điên rồi à?

Hay là vật giá leo thang?

Hay là tiền tệ mất giá?

Có kiểu chơi như thế hả?

Thôi bỏ đi, không mua nữa.

Cùng lắm thì véo đùi, véo mông, cuối cùng là móc lỗ rốn.

Còn không tin là không tỉnh lại được?

Vì tiết kiệm tiền, Ngô Mặc coi như liều mạng, đối với cái đùi thân yêu ra tay độc ác.

Rất tốt, xác thực là tỉnh rồi.

Chỉ là không cần nhìn cũng cảm giác được, trên đùi tím bầm một mảng.

Ngô Mặc vừa xoa đùi, vừa lén lút trừng mắt nhìn lão già chết tiệt một cái.

Trong lòng chửi ầm lên: Nói chuyện không nói hết, đánh rắm cũng dây dưa.

Mẹ nó uống có một ngụm, sao ông không đánh rắm sớm chút?

Hại ông đây cả người đều khó chịu.

Hắn vì để đỡ phải véo đùi thêm mấy lần, trực tiếp nói thẳng là muốn nghe chuyện về hai bộ lạc kia.

Lão đầu không tiếp thu được sóng não nhắc nhở của Ngô Mặc, miệng méo xệch, bắt đầu kể chuyện tộc Cách Nhĩ Ba.

Ngô Mặc liếc lão đầu một cái, hữu khí vô lực chống cằm nghe lão nói.

Ban đầu không để trong lòng, chỉ hy vọng lão đầu kể nhanh lên, để mình còn hỏi tiếp chuyện người Khang Ba Lạc.

Không ngờ, chẳng được một lúc đã bị câu chuyện lão đầu kể thu hút sự chú ý.

Theo lời lão đầu, Cổ Thần mà tộc Cách Nhĩ Ba tín phụng rất đặc thù.

Không có hình tượng cụ thể, chỉ tồn tại trong hang động tăm tối.

Nếu người trong bộ lạc muốn cầu Cổ Thần giáng lâm, bắt buộc phải chuẩn bị máu tươi và thiếu nữ xinh đẹp làm vật tế.

Bộ lạc mỗi năm năm sẽ cử hành một hoạt động tế tự quy mô lớn.

Bọn họ sẽ bắt du khách đi lạc vào dãy núi Himalaya, giết bọn họ lấy máu, đồng thời lại chọn ra thiếu nữ xinh đẹp ưu tú nhất trong bộ lạc, cùng nhau hiến cho Cổ Thần vĩ đại.

Ngô Tà mày từ từ nhíu thành một cục lớn.

Nói thật, đọc trong sách thấy tế tự huyết tinh là một chuyện.

Tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy, lại là một chuyện khác.

Thế kỷ hai mốt rồi, vì sao còn có kiểu tế tự đẫm máu như thế?

Thảo nào trên tin tức thỉnh thoảng lại đưa tin, rất nhiều du khách đến dãy Himalaya du lịch bị mất tích ngoài ý muốn.

Hóa ra là bị người ta bắt đi chọc tiết làm vật tế.

Vu sư ngước mắt thấy biểu tình Ngô Tà không đúng, suy nghĩ một chút liền hiểu ra, lập tức cười nói: "Sứ giả đại nhân có phải cảm thấy rất tàn nhẫn?

Cho nên lộ vẻ không nỡ?" Ngô Tà không phủ nhận, chậm rãi gật đầu, trầm giọng nói: "Dùng máu thịt người khác để hoàn thành tâm nguyện của mình, thực sự quá mức hung tàn, những người đó chỉ là tới đây ngắm cảnh, chưa từng nghĩ lại biến thành vật tế." Tộc trưởng không cho là đúng lắc đầu: "Con người đều có số mệnh, có thể được thần linh chọn trúng là phúc khí bọn họ tu mấy kiếp, huống hồ thoát ly nhục thể vô dụng, linh hồn có thể vĩnh viễn hầu hạ bên cạnh thần linh." Trong lúc nói chuyện, ánh mắt lơ đãng quét qua Ngô Tà một cái.

Dường như có chút tò mò, Thần sứ sao lại hỏi ra vấn đề sơ cấp như thế?

Thần minh chẳng phải đều dựa vào tế tự mới có thể đoạt được sức mạnh sao?

Giải Ngữ Hoa sợ lão đầu nghi ngờ, lập tức tiếp lời: "Cổ Thần không có hình dạng?

Tộc Cách Nhĩ Ba vì sao lại đặc thù như vậy?

Bộ lạc bọn họ cách nơi này bao xa?" "Nguyên nhân à..." Lão tộc trưởng chỉnh lý lại tư duy, chậm rãi mở miệng nói: "Căn cứ theo cách nói truyền miệng của tổ tiên, tổ tiên đời thứ hai của người Cách Nhĩ Ba vô cùng thần bí, người này là hậu duệ của dũng sĩ, từ nhỏ đã rất hứng thú với thế giới ma quỷ, hắn không giống người khác sợ hãi, ngược lại luôn muốn tận mắt xem ác ma trông như thế nào.

Hắn sau khi trưởng thành tiến vào một sơn động, vô tình nhìn thấy một vị Cổ Thần." Ngô Mặc nghe đến đây cảm thấy không đúng, vươn tay ngăn lão đầu lại, chen vào một câu: "Tiểu huynh đệ, trêu lão ca ca này đấy à?

Chú vừa mới nói Cổ Thần tộc Cách Nhĩ Ba vô hình, sao đảo mắt cái lại biến thành hắn tận mắt nhìn thấy rồi?

Không phải ca ca nói chú, bịa chuyện cũng phải cho da dáng, không thể bịa đặt lung tung, chú tốt xấu gì cũng phải cho nó logic chút chứ." Ngô Tà cắn chặt môi mới khống chế được nụ cười.

Sự khó chịu trong lòng ban nãy trong nháy mắt tan thành mây khói. "Đại nhân, ngài nghe tôi giải thích." Lão tộc trưởng đứng dậy hơi khom người, vội vàng giải thích: "Lão đầu đâu dám lừa gạt Sứ giả đại nhân, những gì tôi nói với ngài toàn bộ là do tổ tiên lưu truyền lại, cụ thể ra sao chúng tôi cũng không rõ lắm.

Nói thực, đừng nhìn ba bộ lạc chúng tôi ngàn năm qua cùng nhau thủ hộ thánh địa, nhưng giữa các bên vẫn tồn tại một số mâu thuẫn, rất nhiều chuyện cũng có bất đồng, có vài sự tình đời này qua đời khác thuật lại luôn sẽ có chỗ thiếu sót." Lão đầu đối với Ngô Mặc vô cùng kiêng kị.

Lão không phải kẻ mù.

Đã sớm nhìn ra, Thần minh rất coi trọng vị sứ giả này.

Lại thêm lo ngại tình cảm giữa hắn và Lang Vương.

Nói chuyện làm việc càng thêm cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ chọc giận Ngô Mặc gây ra hậu quả khủng khiếp. "Được rồi, ông nói tiếp đi." Ngô Mặc có chút không kiên nhẫn phất phất tay.

Hắn hiện tại không rảnh nói nhảm, đang bận véo đùi đây này.

Bộ dáng này ngược lại khiến lão đầu càng thêm đánh giá cao.

Trong lòng giơ ngón cái, thầm khen ngợi: Không hổ là đệ nhất sứ giả dưới trướng Thần minh đại nhân, giơ tay nhấc chân đều tràn ngập bá khí, khí thế quả thực không tầm thường.

Chỉ là không biết đại nhân có bạn lữ hay chưa?

Nếu chưa có?

Chương 1026

Ngược lại có thể từ trong tộc chọn một ít thiếu nữ xinh đẹp tặng cho đại nhân, tùy thời phục thị bên người.

Bất quá có rồi cũng không sao, bên cạnh sứ giả có thêm mấy người phụ nữ cũng không phải chuyện gì to tát.

Lát nữa mình phải đi lo liệu một phen, xem cô nương nào có hạnh phúc được đại nhân thương xót.

Lão tộc trưởng đầy đầu đều là suy nghĩ làm sao lôi kéo làm quen với Ngô Mặc, muốn thông qua quan hệ nam nữ trong tộc để Thần minh ban cho nhiều chỗ tốt hơn.

Tục ngữ nói rất hay, Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi.

Lão đầu không dám đánh chủ ý lên người Trương Khởi Linh, mà lui một bước chọn Ngô Mặc.

Lão quyết định, đợi kể xong chuyện ba tộc cho Ngô Mặc, lập tức đứng dậy đi tìm hoa thơm cỏ lạ, hầu hạ mấy vị sứ giả đại nhân cho tốt.

Lão tộc trưởng và Vu sư kẻ xướng người hoạ, lại kể thêm một số chuyện về tộc Cách Nhĩ Ba.

Sau đó lời nói xoay chuyển, cuối cùng cũng nói đến người Khang Ba Lạc mà Ngô Mặc mong nhớ ngày đêm.

Ngô Mặc vì để nghe rõ không sót một chữ, cắn răng dùng sức móc lỗ rốn một cái.

Cả người trong nháy mắt đều thăng hoa.

Động tác của hắn cũng không qua mắt được ba người Hắc Nhãn

Kính, làm cho ba vị nội tâm dở khóc dở cười.

Đau lòng ư?

Động tác quá mức buồn cười.

Muốn cười ư?

Lại đau lòng hắn uống say.

Tóm lại là tiến thoái lưỡng nan.

Trong động đốt lửa trại, hơi nóng bốc lên hừng hực, một chút cũng không giống đang ở dãy Himalaya, ngược lại giống như đang đi dã ngoại.

Lão tộc trưởng vừa nhắc một câu người Khang Ba Lạc, quay đầu liền đứng dậy đi cắt thịt trên đống lửa.

Miếng thịt thú hoang to đùng được lão đặt vào đĩa, cung kính bưng đến trước mặt mấy người Ngô Mặc, nói: "Sứ giả đại nhân mời nếm thử một chút, xem khẩu vị có hợp ý ngài không?" Ngô Mặc nhìn chằm chằm miếng thịt nóng hổi trong đĩa, khoảnh khắc đó có xúc động muốn úp cả cái đĩa lên mặt lão già.

Kể chuyện thì kể chuyện, ông ngắt quãng cái gì?

Ăn ít một miếng thịt có chết đói không?

Hay là chết thèm?

Ông đây đợi nửa ngày, khó khăn lắm mới bàn đến chủ đề chính, ông mẹ nó lại bưng thịt lên.

Có phải cố ý chọc tức người ta không?

Hắn tức đến mức nhịn không được hít sâu một hơi.

Mùi thịt thơm lừng trong nháy mắt bị hít vào khoang mũi.

Ngô Mặc ngẩn người.

Ơ!

Cũng thơm phết đấy chứ.

Bụng vô cùng phối hợp phát ra tiếng kêu ùng ục.

Âm thanh không nhỏ, truyền rõ ràng vào tai các vị đang ngồi.

Ngô Mặc chẳng hề cảm thấy mất mặt.

Ngược lại ưỡn ngực hùng hồn nói: "Lúc trước mải mê chiến đấu, đã lâu không ngửi thấy mùi thịt, xin đừng chê cười." "Không cười, không cười." Lão tộc trưởng cười nịnh phụ họa: "Đại nhân đi theo bên cạnh Thần minh, vì dân trừ hại, chúng tôi đâu dám cười nhạo chứ?" Chính cái gọi là một ba ba chiết (gặp nhiều trắc trở).

Lão tộc trưởng thấy Ngô Mặc ăn thịt ngấu nghiến, tâm tình vô cùng thư sướng.

Người Tạng chính là thích loại hán tử hào sảng này.

Tục ngữ nói rất hay, khách tùy chủ tiện.

Khách đến nhà chủ nhân mà cứ ỏn ẻn, không chịu ăn không chịu uống, nói trắng ra nội tâm là coi thường chủ nhân, đổi câu khác mà nói cũng là không yên tâm đồ ăn thức uống của họ.

Nhà ai mà thích loại khách như vậy?

Ngô Mặc lại là vừa uống rượu vừa ăn thịt, hoàn toàn phù hợp hình tượng người khách tốt nhất.

Lão đầu tử tâm tình sảng khoái, đang chuẩn bị mở miệng tiếp tục kể chuyện người Khang Ba Lạc thì bên ngoài có một hán tử trung niên chạy vào.

Trước tiên hướng về phía mấy người Ngô Mặc cung kính thi lễ, tiếp đó lại cúi chào Vu sư, cuối cùng mới tới gần bên người lão tộc trưởng, nhỏ giọng bẩm báo: "Tộc trưởng đại nhân, ngoài cổng trại có một người đàn ông tới, nói là cùng một nhóm với các vị Sứ giả đại nhân." Nói đến đây, biểu tình trên mặt có chút cổ quái: "Nhưng mà tôi nhớ người này cùng một bọn với mấy kẻ chúng ta bắt trước đó, chẳng qua lúc ấy hắn chạy thoát rồi." Giọng hán tử vang dội, cho dù là cố ý nói nhỏ, vẫn cứ truyền vào tai mấy người Ngô Mặc.

Mấy anh em nhìn nhau.

Không cần bàn bạc, chắc chắn là cái gã Trương Hải Khách kia.

Lão tiểu tử gan cũng béo thật đấy, chưa nắm rõ tình hình đã dám xông vào.

Thật không sợ mình trở tay hốt trọn cả ổ bọn họ sao?

Đón được Thần minh vào bộ lạc, lão tộc trưởng và Vu sư đều có chút quá hưng phấn, đến mức hoàn toàn quên mất chuyện này.

Nếu không phải hán tử nhắc nhở, có khi đến lúc Thần minh rời đi lão cũng chưa chắc đã nhớ ra.

Hết cách, tuổi tác đúng là hơi cao. "Cái này..." Lão đầu có chút chần chờ, đưa mắt nhìn về phía Ngô Mặc: "Sứ giả đại nhân, ý của ngài..." Ngô Mặc lại nhét một miếng thịt vào miệng, nhai hai cái lau tay, mạn bất kinh tâm nói: "Trước tiên đưa hắn đến một nơi an trí, đợi tôi bận xong sẽ đi xử lý vấn đề của hắn.

À đúng rồi, nghe ý vị huynh đệ này, trước đó các ông còn bắt mấy người nữa hả?" "Ách..." Lão đầu nghẹn lời.

Lão đối với Ngô Mặc hoặc nhiều hoặc ít có chút tâm lý sợ hãi, nhất thời không đoán chuẩn thái độ đối phương.

Là tức giận?

Hay là không để ý?

Giải Ngữ Hoa nhìn ra suy nghĩ trong lòng lão đầu, mỉm cười nói:

"Lão tộc trưởng không cần để ý, Sứ giả đại nhân chỉ là tùy ý hỏi một câu, cũng không có ý trách cứ các ông." "Đúng thế." Ngô Mặc tiếp lời, cười ha hả nói: "Huống hồ các ông cũng coi như gián tiếp giúp đỡ chúng tôi, bắt được nữ nô bỏ trốn kia, dù nói thế nào cũng là có công lao." Lão tộc trưởng suy tính.

Lập công?

Công lao lớn bao nhiêu?

Có thể nhận được lời chúc phúc của Thần minh không?

Lập tức cười nịnh hỏi: "Sứ giả đại nhân, xin cho phép tôi mạo muội hỏi một câu, nữ nô này phạm lỗi lớn đến đâu?

Có cần tiểu nhân đích thân ra tay giúp ngài giải quyết cô ta không?" Ba chữ "Làm chết ả" đảo một vòng trong miệng Ngô Mặc, lại bị nuốt ngược trở về.

Hắn cũng không phải sợ người nhà họ Trương.

Chỉ là không muốn vô cớ rước lấy phiền toái cho mình.

Trương Hải Hạnh có thể chết, nhưng tuyệt đối không thể gióng trống khua chiêng chết trong tay mình.

Dù nói thế nào, thân phận đối ngoại hiện giờ của hắn là Nhị đương gia Địa Long Hội.

Cũng không phải một thân một mình tác chiến.

Ngộ nhỡ đám ngu ngốc Trương gia kia giở trò xấu sau lưng thì làm sao?

Địa Long Hội có bao nhiêu con cháu đàn em đi theo sau lưng, hắn phải chịu trách nhiệm cho sự an nguy của bọn họ.

Tuy nói làm nghề này, đã vào cửa là phải có giác ngộ về cái chết, nhưng có thể tránh né một số sự trả thù thì vẫn nên tận lượng chú ý một chút.

Ngô Mặc nghĩ thông suốt xong, tay phải nhẹ nhàng gõ mặt bàn: "Giải quyết thì cũng không cần, nói ra cũng không phải vấn đề gì đặc biệt lớn, Thần minh đại nhân từ bi vi hoài, thật sự giết cô ta rồi, sợ là sẽ chọc Đại nhân tức giận.

Thôi được rồi, cứ nhốt cô ta vào sơn động trước, lát nữa tôi đi gặp một lần, ngoài ra mấy người còn lại cũng xử trí theo phương án đó, đừng để chết đói là được." Ngô Mặc cho câu trả lời chắc chắn, lão tộc trưởng trong lòng đã có tính toán.

Chương 1027

Phân phó hán tử vài câu, phất tay đuổi người ra ngoài.

Người không phận sự vừa rời đi, lão đầu cuối cùng cũng kéo câu chuyện về đúng quỹ đạo: "Đại nhân, vậy tôi tiếp tục kể, vừa rồi chúng ta nhắc tới người Khang Ba Lạc." Nghe lão đầu nhắc tới người Khang Ba Lạc, Ngô Mặc đến rắm cũng không dám thả, chỉ sợ lọt mất từ ngữ then chốt nào.

Hắn trước mắt đầy đầu đều là dấu chấm hỏi.

Vô cùng muốn biết, tại sao bọn họ lại đem mẹ của lão Trương là Bạch Mã coi thành vật tế?

Theo lý mà nói, phụ nữ hiến cho thần linh bắt buộc phải giữ thân xử nữ.

Bạch Mã là phu nhân, hơn nữa đã sinh con, đã sớm không phù hợp điều kiện rồi.

Bọn họ làm vậy không sợ chọc giận thần linh?

Hay là thứ bọn họ tín phụng giống hệt Tào Tháo, chuyên thích vợ người ta?

Nếu thật sự là như thế, mình nói gì thì nói cũng phải giúp lão Trương xử đẹp cái tai họa này.

Thậm chí người Khang Ba Lạc cũng đừng hòng sống yên ổn.

Nếu không phải bọn chúng làm ác, lão Trương cũng sẽ không động một tí là biến thành tờ giấy trắng.

Đứa nhỏ đáng thương biết bao.

Không biết lúc nào, vừa mở mắt ra đại não liền khởi động lại.

Mở to đôi mắt ướt sũng, mờ mịt đối mặt với cái thế giới khốn nạn này.

Không phải bị người ta lừa thì là bị người ta bắt, không thì cũng là chui vào cửa thanh đồng chịu khổ.

Nghĩ thôi cũng thấy tội nghiệp thay cho y.

Lão đầu lại không phải giun trong bụng Ngô Mặc, đâu biết dòng suy nghĩ chín khúc mười tám ngã rẽ của hắn?

Tự mình kể lể về lai lịch, tập tục và đặc điểm của tộc nhân Khang Ba Lạc.

Trong miệng lão tộc trưởng, người Khang Ba Lạc là bộ lạc thần bí nhất trong ba tộc.

Bộ lạc trú đóng tại một hẻm núi cách thánh địa không xa.

Bọn họ rất ít giao lưu với người ngoài.

Cho dù là hai tộc khác cũng chỉ những dịp lễ tết trọng đại mới có sự trao đổi qua lại.

Nhưng sức chiến đấu của bọn họ vô cùng cường hãn.

Mỗi năm năm tiến hành đại tỉ thí giữa ba tộc một lần, người Khang Ba Lạc luôn có thể giành giải nhất.

Lão tộc trưởng nói đến đây, ngữ khí lược có một tia chua chát và không phục, khẽ ho một tiếng giải thích: "Sứ giả đại nhân, không phải chúng tôi không nỗ lực, chỉ là người Khang Ba Lạc quá âm hiểm, chiêu thức đánh nhau xuất kỳ bất ý, căn bản không phải phong cách đường đường chính chính của người Tạng chúng tôi." Lão oán giận một hồi.

Trong lời nói đều là khiển trách người Khang Ba Lạc làm việc không đàng hoàng. "Đã bọn họ không giảng phong cách, các ông vì sao không thay đổi bản thân?" Ngô Tà nhìn lão đầu vẻ mặt hồ nghi hỏi: "Theo cách nói của ông, đại tỉ thí chắc đã trải qua rất nhiều lần, hai tộc các ông luôn chịu thiệt, chưa từng nghĩ tới phải thay đổi sao?" "Haizz!" Lão tộc trưởng thở dài, lắc đầu nói: "Sao lại chưa từng nghĩ tới?

Chỉ là tổ huấn không cho phép a." "Tổ huấn?" Hắc Nhãn Kính miệng ngậm thuốc lá, cười nhạo một tiếng: "Lão đầu, tổ huấn là cần phải thay đổi theo thời đại, các ông đều bị người ta bắt nạt chết rồi, còn ôm khư khư cái quy củ cũ rích không chịu đổi, là đợi bị diệt môn sao?" Lời này nói hơi nặng, nhưng lại ngoài ý muốn nói trúng tim đen lão tộc trưởng.

Nói thực lòng, lão đã sớm không hài lòng với việc ôm tổ huấn không chịu thay đổi.

Nếu không phải tên Vu sư kia cứ cắn chết tổ huấn không thể sửa, lão từ mấy năm trước đã dạy đám nhóc con trong tộc chơi chiêu xấu rồi. *** Lâm Phong đang ở trong phòng làm báo cáo hằng ngày với bạn gái đại nhân thân yêu của mình, vừa chuẩn bị dùng cái giọng nũng nịu để làm nũng một phen thì cửa phòng ngủ bị người ta dùng lực đá văng.

Sự việc đến hơi đột ngột, lời trong miệng Lâm Phong lập tức bị nghẹn trở về.

Nước miếng làm gã sặc ho khan mấy tiếng.

Không cần đoán cũng biết, chắc chắn là Ngô Mặc cái thằng cháu này xông vào rồi.

Gã tức giận bật dậy từ trên giường, gân cổ mắng to: "Con trai lớn, mày mẹ nó nửa đêm lên cơn à?

Có thể có chút tố chất được không?

Tốt xấu gì cũng phải gõ cửa, nhỡ đâu bố mày đang tiến hành chuyện gì đó không thể miêu tả, mày chẳng phải là hoàn toàn quấy rầy tao sao?" Ngô Mặc toàn thân đầy mùi rượu, cộng thêm đang cơn bực bội, hừ một tiếng đáp trả: "Mày muốn tiến hành chuyện gì không thể miêu tả?

Có cần tao giúp mày quay lại, quay về gửi cho chị tao đổi ít tiền tiêu vặt không?" "Vãi!" Lâm Phong tức đến đỏ mặt tía tai, tay chỉ vào Ngô Mặc giận dữ: "Có tâm không hả?

Có phải người không?

Bố mày từ nhỏ nuôi mày lớn, mày cư nhiên vì mấy đồng tiền tiêu vặt mà phản bội tao?

Bố mày chỉ đáng giá vài đồng bạc lẻ thế thôi à?" "Đừng nói nhảm nữa, ông đây tìm mày có việc." Ngô Mặc lười nói nhiều, bước lên một bước, vươn tay gạt móng vuốt Lâm Phong ra, túm cổ áo lôi người ra phòng khách. "Đậu má, đại nửa đêm không ngủ lại bày trò gì đấy?" Lâm Phong vừa oán giận, vừa xỏ giày: "Sớm biết thế bố mày đã không đi cùng mày sang đây, đi kinh đô đón bạn gái trước có phải tốt hơn không?

Ngày ngày giúp mày làm việc, đến giấc ngủ cũng không cho ngủ, mày là Chu Bát Bì à?" Ngô Mặc liếc xéo Lâm Phong một cái, nhíu mày nói: "Tao mẹ nó đến giờ vẫn không thể hiểu nổi, chị tao rốt cuộc nhìn trúng mày ở điểm nào?

Sao cuối cùng lại chọn ở bên cạnh mày?

Tình thương dư thừa đi xóa đói giảm nghèo à?" "Mày hiểu cái rắm." Lâm Phong ưỡn ngực, vô cùng không biết xấu hổ phán một câu: "Tình yêu, là tình yêu vô bờ bến của bố mày đây đã làm rung động trái tim chị mày, để cô ấy cảm nhận được sự ấm áp và tình yêu chân chính, còn có thân thể cường tráng của tao có thể mang lại cho cô ấy đủ cảm giác an toàn." "Xì!" Ngô Mặc bỉ ổi giơ ngón giữa, khinh thường nói: "Có chút tự biết mình không hả?

Nói câu so sánh nhé, đàn ông khác đi ngang qua, suy nghĩ của mọi người là: Má ơi, nhìn xem có cơ bụng kìa, chuẩn men.

Đến lượt mày, tất cả đều là: Má ơi, nhìn kìa, bà tám đến rồi." "Cái miệng mày cứ như dây chun quần bà già ấy, vừa rách vừa nát." Tác dụng của anh em, lúc này cuối cùng cũng thể hiện ra.

Ngô Mặc cùng Lâm Phong đấu võ mồm một trận, oán khí trong lòng tiêu tan không ít, đầu óc cũng tỉnh táo hơn ban nãy rất nhiều.

Lại tùy tiện nói vài câu, Lâm Phong móc ra một điếu thuốc ném cho Ngô Mặc, hỏi: "Đại buổi tối lại quậy cái gì?

Mày không phải đi tán gẫu với Nhị thúc của mày sao?

Sao lại chạy sang chỗ tao rồi?" "Sao mày biết tao nói chuyện với Nhị thúc?" "Xì, Kinh thúc canh ở cửa cả buổi tối rồi, dùng gót chân nghĩ cũng biết là đang đợi mày." "Đậu má." Ngô Mặc tức giận vớ lấy cái đệm trên sô pha ném về phía Lâm Phong, mắng: "Có phải anh em ruột không?

Không biết thông báo tin tức trước à?" "Báo cái rắm." Lâm Phong trợn trắng mắt: "Nhị thúc mày ở nhà cứ như rình chuột ấy, không phải hôm nay thì là ngày mai, mày trốn được chắc?

Chết sớm siêu sinh sớm đi." Gã rít một hơi thuốc, thong thả nói: "Đàm phán thế nào rồi?

Là mày thỏa hiệp?

Hay Nhị thúc mày nhận thua?

Nửa đêm mò sang đây là để khóc lóc kể lể với tao một chút hả?" "Đừng có xàm." Ngô Mặc trừng Lâm Phong một cái, đứng dậy tức tối nói: "Đi với tao ra ngoài một chuyến làm chút chính sự, nhanh lên, tao đang vội đây." "Mẹ nó, chuyện tốt chẳng bao giờ nhớ đến bố mày." Lâm Phong đứng dậy khỏi sô pha, tay phải dập tắt đầu thuốc lá, miệng lầm bầm chửi đổng: "Giải đương gia không phải ở đây sao, tử hạt tử không phải ở phòng bên cạnh à?

Sao không tìm hắn?" "Không tiện." Ngô Mặc ném lại hai chữ, đi đầu bước ra ngoài.

Lâm Phong biết tính khí thằng nhãi này, lại thêm hai kiếp làm người thật tâm cưng chiều hắn, lẩm bẩm oán giận vài câu rồi cũng đi theo ra ngoài.

Vì để không gây chú ý cho người khác, Ngô Mặc kéo Lâm Phong như làm trộm chui ra khỏi nhà cũ họ Ngô.

Vừa nhảy ra khỏi sân nhà cũ, lập tức móc điện thoại gửi cho tâm phúc mấy tin nhắn.

Chính cái gọi là một đời vua một đời thần.

Lão Ngô gia đến lượt Ngô Mặc làm chủ, rất nhiều tâm phúc và hỏa kế đều đã được điều chỉnh tương ứng.

Nhưng để Nhị thúc cảm thấy thoải mái hơn chút, Ngô Mặc cũng không động đến một số người cũ dưới trướng ông ấy, chỉ điều chỉnh một số ít.

Ngô Mặc giao đại tâm phúc vài câu, sau đó kéo Lâm Phong đi về phía đầu ngõ mấy bước.

Lâm Phong không rõ trong hồ lô Ngô Mặc bán thuốc gì, chỉ bản năng cảm giác không phải chuyện tốt lành gì.

Với cái nết của thằng cháu này, Ngô nhị gia ép nó thành ra thế này?

Nó một trăm phần trăm sẽ làm ra phản kích tương ứng.

Chỉ là không biết lần này lại muốn làm ra chuyện đại sự kinh thiên động địa gì đây?

Gã đầy bụng nghi hoặc.

Mãi cho đến khi nhìn thấy chiếc xe tải cỡ lớn đậu ở ngã tư, sự nghi hoặc đạt tới đỉnh điểm.

Chương 1028

Tao lạy mày luôn!

Cái này mẹ nó là muốn đi giao dịch à?

Hay là muốn đi cướp bóc?

Gã giật giật mí mắt, kéo tay áo Ngô Mặc, hạ thấp giọng hỏi: "Lão nhị, cho dù muốn trả thù Ngô nhị thúc, cũng không đến mức chơi trò sao gia diệt tộc đấy chứ?" Ngô Mặc trầm mặc.

Hồi lâu nhìn Lâm Phong nghiêm túc nói: "Đợi qua Tết, tao đưa mày đi kiểm tra não chút, xem xem có phải chỗ nào bị teo rồi không?

Nếu thật sự có bệnh thì chữa sớm, đừng để nghiêm trọng rồi bị chị tao trả về nơi sản xuất." "Mày mới có bệnh ấy!" Lâm Phong bĩu môi, chỉ vào xe tải nói: "Thế mày nửa đêm lôi cái xe tải ra làm gì?

Có phải định đi cướp không?" Tiểu hỏa kế bước xuống từ xe tải muốn cười mà không dám cười.

Cậu ta cũng là người của Địa Long Hội, coi như là một trong những tâm phúc của Ngô Mặc.

Đã sớm quen với tính khí của hai vị đương gia.

Ngô Mặc vì muốn cho Ngô Nhị Bạch một sự bất ngờ, không định dùng người cũ của Ngô gia, mà gọi hỏa kế của Địa Long Hội tới.

Hắn không muốn giải thích với thằng đần Lâm Phong này nữa, hướng về phía tiểu hỏa kế nói: "Người đều chuẩn bị xong rồi?

Đồ đạc làm rõ ràng chưa?" Hỏa kế biết tính cách Ngô Mặc hào sảng, cũng không chơi trò nghiêm túc kia, nhe răng cười hì hì nói: "Nhị gia, yên tâm đi, thuộc hạ đã cho người dặn dò đối phương rồi, chúng ta qua đó trực tiếp nhận hàng là được." "Hàng gì?" Lâm Phong mù tịt.

Nhìn Ngô Mặc, lại nhìn tiểu hỏa kế.

Chỉ mong ai đó cho mình một lời giải thích hợp lý? "Đợi lên xe mày sẽ biết." Ngô Mặc nói xong, mở cửa xe tải, ngồi lên vị trí phó lái.

Lâm Phong nhìn qua, được rồi, mình vẫn là đi theo xem sao đã.

Trước mắt đã tính là rạng sáng đêm ba mươi Tết.

Cả con phố Dư Hàng đèn đuốc sáng trưng, đèn lồng đỏ, bóng bay đỏ, phong vị ngày Tết mười phần.

Có thanh niên không ngủ được kéo theo mấy người bạn, ngồi xổm bên đường uống rượu tán gẫu.

Tổng thể hiện ra một bộ dáng năm tháng tĩnh hảo.

Ngô Mặc lại vô tâm ngắm nhìn một màn trước mắt này.

Hắn hiện tại đầy đầu đều đang suy tính một chuyện.

Làm thế nào mới có thể triệt để xử lý xong Nhị thúc đây?

Năm giờ sáng ngày 30 Tết, nhà cổ họ Ngô náo nhiệt phi phàm.

Từ chủ nhân đến người làm, tất cả đều bị một trận ồn ào huyên náo đánh thức.

Mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, nhao nhao đẩy cửa phòng nhìn ra ngoài.

Sau đó, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều ngây ra như phỗng.

Một lát sau, trên mặt mỗi người đều lộ ra biểu cảm muốn cười mà không dám cười, không cười lại nhịn không nổi.

Duy chỉ có Ngô gia Nhị gia là tức đến đỏ mặt tía tai.

Ánh mắt ông quét bốn phía, chuẩn bị tìm món đồ gì vừa tay để dạy dỗ thằng cháu một trận.

Cũng không trách Ngô Nhị gia tức giận như vậy.

Quả thực là thành quả lăn lộn hơn nửa đêm của Ngô Mặc quá mức chọc tức người ta. 99.

Cậu bị Nhị thúc nhà mình giục cưới đến mức trong lòng nghẹn một cục tức, cộng thêm men rượu bốc lên đầu nên tính tình có chút nóng nảy.

Hơn nửa đêm, cậu dẫn theo một đám đàn em, lái mấy chiếc xe tải chạy thẳng đến thế giới hàng hóa nhỏ Nghĩa Ô.

Khoảnh khắc Lâm Phong đẩy cửa xe bước xuống, cả người đều nghệch ra.

Chỉ thấy trên mặt đất phía trước xếp chỉnh tề hàng trăm cái thùng lớn.

Lớn nhỏ có đủ cả.

Nhìn nhãn mác bên trên thì hình như là đồ chơi trẻ em.

Lâm Phong rơi vào trạng thái hoang mang.

Mấy cái ý gì đây?

Hội Địa Long định lấn sân sang bán tạp hóa à?

Sao mình không nhận được tin tức gì nhỉ?

Chẳng lẽ là "lão nhị" sợ mình đau lòng nên không dám nói?

Ngô Mặc không có thời gian để ý đến Lâm Phong, vẻ mặt mười phần nghiêm túc hỏi tên đàn em bên cạnh: "Là chuẩn bị theo yêu cầu của tao đấy chứ?" Tên đàn em mặc vest đen cung kính đáp: "Nhị gia, ngài yên tâm, tuyệt đối không có vấn đề, đều phù hợp với yêu cầu của ngài, hơn nữa đều là hàng mô phỏng cao cấp 1:1, âm thanh biểu cảm động tác đều được lập trình cứng rồi." Lâm Phong nghe mà mắt chữ O mồm chữ A.

Vãi chưởng!

Con trai lớn nhà mình không phải bị giục cưới đến mức ám ảnh tâm lý rồi chứ?

Sau đó nảy sinh phản cảm với con người, cuối cùng đi mua một đống búp bê tình dục bơm hơi?

Cậu ta càng nghĩ càng thấy hoảng.

Lao nhanh một bước tới, kéo cánh tay Ngô Mặc đi sang một bên, hạ thấp giọng nói: "Con trai, đừng lầm đường lạc lối a, đồ chơi có mô phỏng thật đến đâu cũng không bằng người thật tri kỷ, thỉnh thoảng đổi khẩu vị thì được, ngàn vạn lần đừng trầm mê vào đấy." Ngô Mặc nghe mà chả hiểu mô tê gì, nhíu mày nói: "Trầm mê cái gì?

Đổi khẩu vị cái gì?

Mày có thể nói tiếng người được không?" Lâm Phong tưởng lầm là Ngô Mặc cứng mồm, ngại thừa nhận sự thật.

Hắn vươn tay phải ôm lấy vai Ngô Mặc, khẽ thở dài khuyên giải: "Hai ta quan hệ thế nào, có gì mày cứ nói thẳng với bố, có phải bị Nhị thúc mày giục cưới đến ám ảnh rồi không?" Nói đoạn, ánh mắt hắn liếc xuống hạ bộ Ngô Mặc một cái, ngập ngừng nói tiếp: "Là... không lên được nữa à?

Hay là nảy sinh phản cảm với con người rồi?

Hay là chúng ta lén đổi người khác thử xem?" Ngô Mặc nhìn Lâm Phong như nhìn thằng thiểu năng.

Sống bao nhiêu năm mà còn không hiểu hàm ý trong lời nói của Lâm Phong thì cậu thà tìm miếng đậu hũ đập đầu chết quách cho xong.

Mẹ nó, khinh thường ai đấy?

Không lên được?

Ông đây mỗi sáng sớm có thể chọc thủng trời đấy nhé.

Phản cảm với con người?

Phản cảm cái đại gia mày, ông hận không thể một ngày "lên" mấy lần.

Ngô Mặc trong nháy mắt tức khí xông lên tận não, vừa định chửi Lâm Phong mấy câu.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng quan tâm hết mực của hắn, lời lại nghẹn ở cổ họng không thốt ra được.

Thôi bỏ đi!

Con trai lớn quan tâm bố nó thì có gì đáng giận đâu?

Cậu đấm đấm ngực, để cơn tức u buồn trong lòng phát tiết ra, đảo mắt xem thường giải thích: "Đừng có xàm xí, nói thật với mày nhé, Nhị thúc bảo ổng muốn nghe tiếng trẻ con gọi ông nội, còn phải là giọng nãi thanh nãi khí, dáng dấp đáng yêu." "Tao nghĩ rồi, Tết nhất đến nơi, thân làm cháu trai phải thỏa mãn tâm nguyện của trưởng bối, cho nên tao mới kéo mày qua đây nhập hàng." "Khéo cái là đúng lúc có một lô hàng búp bê mô phỏng cao cấp vừa xuống container, tao chặn lại luôn, lát nữa về bố trí một chút, sáng sớm cho Nhị thúc một niềm vui bất ngờ." Lâm Phong người ngợm rối loạn.

Lấy mấy trăm thùng đồ chơi cho Nhị thúc mày niềm vui bất ngờ?

Tổ tông ơi, mày xác định đó không phải là kinh hãi à?

Hắn nhìn bóng lưng bận rộn của Ngô Mặc, cùng với mấy trăm thùng hàng dưới đất.

Chương 1029

Trong khoảnh khắc, hắn nảy sinh sự đồng cảm vô tận đối với Ngô Nhị gia.

Kiếp trước rốt cuộc đã tạo nghiệp gì?

Kiếp này lại vớ được một ông cháu trai "báo đời" thế này.

Đúng là thời gian chính là tiền bạc.

Ngô Mặc không rảnh để ý tới Lâm Phong, cậu hiện tại cần tranh thủ mọi thời gian chỉ huy đám đàn em bốc hàng lên xe.

Dù sao về nhà cổ bố trí cũng cần một khoảng thời gian.

Cậu bắt buộc phải làm xong xuôi trước 5 giờ sáng.

Một đường phóng như bay.

Nhóm người Ngô Mặc cuối cùng cũng về đến nhà cổ họ Ngô trước 4 giờ sáng.

Mười mấy tên thân tín của Hội Địa Long đã đợi sẵn ở cửa.

Ngô Mặc sợ kinh động người khác, đặc biệt chọn mấy tay hảo thủ có công phu không tồi.

Đám người này khinh công khá, leo nhà leo cửa cứ như chơi.

Lại có sức khỏe hơn người, vác hai cái thùng to như đang giắt hai cái bánh bao trong người.

Cả đám bắt đầu bận rộn, bắt đầu trang hoàng nhà cổ họ Ngô.

Theo lý mà nói động tĩnh lớn như vậy, cho dù Ngô Nhị gia ngủ ở nhà trong không nhận được tin, nhưng lão quản gia và những người khác ở bên ngoài cũng nên nghe thấy động tĩnh.

Nhưng các vị đừng quên, Ngô Mặc bây giờ là gia chủ.

Cậu muốn làm gì thì còn chưa đến lượt người ngoài chỉ trỏ, lèm bèm.

Huống hồ Ngô lão thái thái đã sớm có lời dặn dò: Cháu trai nhà mình ở nhà cứ chơi thoải mái, chỉ cần không giết người phóng hỏa thì không cần đặc biệt mách lẻo.

Hơn nữa lão quản gia thừa biết lão thái thái cưng chiều cháu trai đến mức nào.

Thay vì báo cáo với Nhị gia chọc lão thái thái và Tiểu gia không vui, thà rằng mở một mắt nhắm một mắt coi như không thấy.

Lão quản gia cũng là người tinh ranh.

Ông không những tự mình về phòng ngủ tiếp, mà còn chặn mấy lão hỏa kế khác lại.

Nghiêm túc cảnh cáo bọn họ không được lo chuyện bao đồng làm Tiểu gia phiền lòng.

Ngô Mặc thấy lão quản gia bọn họ rất biết thức thời, cười cười cũng không nói gì.

Có điều xuất phát từ sự cẩn thận, cậu vẫn phái mấy tên tâm phúc canh ở cửa nhà trong.

Chỉ sợ sơ sẩy một nước là thua cả bàn cờ.

Loại động tĩnh này có thể qua mặt được tên Vương Bàn Tử ngủ say như heo, nhưng còn có thể qua mặt được Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh sao?

Hai người đã sớm từ phòng khách đi ra, ngồi xổm trên nóc nhà xem náo nhiệt.

Cũng đều bị tình huống Ngô Mặc gây ra làm cho choáng váng.

Mức độ kinh ngạc không kém gì lần nhìn thấy trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc sụp đổ năm đó.

Trận trượng lớn như vậy là chơi trò gì đây?

Hắc Nhãn Kính có thể đoán được Ngô Nhị Bạch giở bài giục cưới.

Chỉ là hắn vắt óc cũng không nghĩ ra Ngô Mặc lại đối phó kiểu này.

Đầy sân toàn đồ chơi.

Từ mèo máy đến Ultraman, Hồ Lô Biến đến Cừu Vui Vẻ, còn có Teletubbies và Cảnh sát Mèo đen.

Cái đầu to như quả địa cầu kia gọi là gì nhỉ?

À, Bố đầu nhỏ con đầu to.

Đúng rồi, con chuột to đùng ở cửa kia là mấy cái ý gì?

Hai người đứng trên nóc nhà, ngây ra nhìn Ngô Mặc và đám người làm bận rộn không ngừng bên dưới.

Kết quả bị Ngô Mặc bắt lính ngay lập tức.

Vốn dĩ nhân thủ đã không đủ, hai người bọn họ còn đứng trên đó xem náo nhiệt, có phải ăn no rửng mỡ rồi không?

Đã thế thì xuống đây hoạt động tay chân một chút đi.

Nói thật, nhà cổ họ Ngô quá rộng.

Có sơn có thủy lại có vườn tược.

Đừng nói mấy xe tải hàng, cho dù gấp đôi cũng chưa chắc đã bày kín được.

Ngô Mặc và đám người làm bận đến toát mồ hôi hột, cuối cùng cũng giải quyết xong xuôi trước 5 giờ.

Phải nói là công nghệ thay đổi tất cả.

Theo đà phát triển, chức năng của búp bê điều khiển từ xa ngày càng mạnh mẽ.

Ngô Mặc căn đúng giờ.

Khi 5 giờ chuẩn xác điểm đến, cậu búng tay một cái.

Đám người làm đồng thời ấn xuống điều khiển từ xa.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ nhà cổ họ Ngô bị bao vây bởi đủ loại âm thanh "ông ơi, bà ơi".

Động tĩnh lớn đến mức ngay cả Giải Ngữ Hoa, Hoắc Tú Tú và Doãn Nam Phong vừa xuống xe cũng đều ngẩn người. *** Ngô Mặc mười phần để ý đến chuyện của người Khang Ba Lạc.

Chỉ thiếu nước cắm hai cái dây vào tai rồi nhét vào miệng lão đầu.

Lão tộc trưởng lần này cũng không ậm ờ, nhấp một ngụm rượu rồi tiếp tục kể.

Người Khang Ba Lạc có sự khác biệt rất lớn với hai tộc kia.

Bọn họ cực kỳ coi trọng huyết mạch.

Căn bản không giống tộc Bạch Lang và tộc Cách Nhĩ Ba là còn có chuyện thông hôn với nhau.

Nội bộ bọn họ hoàn toàn là "tự sản tự tiêu".

Lão tộc trưởng nói xong, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Ngô Mặc là — Vãi, kết hôn cận huyết sinh ra toàn đứa đần độn à.

Thảo nào lại tạo ra cái gì mà Diêm Vương Kỵ Thi.

Hóa ra đám người này từ ngày sinh ra tiểu não đã teo lại thành một cục, đại não căn bản không tồn tại.

Nếu không thì người bình thường nào lại đi cung phụng một con quái vật?

Từng nghe cưỡi ngựa, cưỡi lừa, tệ lắm thì như Đường Tăng cưỡi rùa.

Nhưng ai từng nghe cưỡi một cái xác nữ trần truồng bò lồm cồm trên mặt đất chưa?

Khẩu vị đúng là nặng vãi chưởng.

Cũng không sợ cấn mông.

Đột nhiên một ý nghĩ nảy ra trong đầu.

Mẹ kiếp!

Chương 1030

Bọn họ không phải là...

Ngô Mặc nghĩ đến đây, nhịn không được mở miệng ngắt lời lão tộc trưởng: "Lão đệ, ca ca hỏi ông một chuyện, trí lực của người Khang Ba Lạc..." Nói đến đây, dường như sợ lão tộc trưởng không hiểu, cậu đặc biệt chỉ chỉ vào đầu mình: "Chính là chỗ này này, có hay có những suy nghĩ khác người không?" Lão tộc trưởng bưng ly rượu ngơ ngác nhìn Ngô Mặc, vẫn không quá hiểu ý tứ trong lời cậu.

Thậm chí bỏ qua luôn cảm giác quái dị khi Ngô Mặc gọi ông ta là huynh đệ. "Thần sứ, ý của ngài là..." "Ta..." Ngô Mặc nghĩ nghĩ, dứt khoát đặt ly rượu xuống.

Nhéo lỗ tai nháy mắt ra hiệu, diễn ra trạng thái của một đứa thiểu năng.

Ngô Tà nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe miệng giật giật ba cái.

Tay ngứa ngáy muốn lôi máy ảnh ra chụp lại, sau đó gửi cho Nhị thúc xem.

Bảo với ông ấy một câu "biết đủ đi".

Lão đệ chỉ là không đứng đắn, chứ nếu thật sự giống như nó đang diễn là một thằng ngốc thế kia?

Nhị thúc à chú cũng phải nhận thôi chứ sao?

Ngô Mặc đâu biết ông anh đang thầm "cà khịa" mình trong lòng?

Cậu đang kéo lão tộc trưởng, vô cùng nghiêm túc thảo luận thế nào gọi là suy nghĩ không bình thường?

Nói hồi lâu, lão đầu mới hiểu ý Ngô Mặc, vẻ mặt rối rắm nói:

"Thần sứ đại nhân, nếu chiếu theo lời ngài nói, tôi quả thực nhớ mang máng hình như có vài vị." Nói đoạn đầu quay sang hướng vu sư, dường như đang trưng cầu ý kiến của ông ta.

Vu sư bấm đốt ngón tay tính toán một chút.

Mười phần khẳng định gật gật đầu: "Quả thực có một số người tướng mạo vô cùng kỳ lạ, tôi nhớ năm xưa còn có người mọc ba cánh tay, ba cái chân." "Trên bụng có cục bướu lớn, trước ngực có lỗ thủng." Lão vu sư một hơi kể ra hơn mười cái, cuối cùng có chút chần chừ nói: "Đại nhân, sinh ra không có tóc thì có tính là kỳ lạ không?" Ngô Mặc suýt chút nữa bị nước miếng sặc chết.

Cậu coi như cảm nhận được rồi, trí thương của tộc Bạch Lang hình như cũng không cao lắm.

Trong mắt Giải Ngữ Hoa lóe lên ý cười.

Vì câu nói này của lão vu sư, hắn nghĩ đến cảnh tượng lúc trùng phùng với Ngô Mặc.

Thằng nhóc thối vĩnh viễn đều khác người như vậy.

Cái đầu trọc lóc bóng loáng, mùi nước hoa rẻ tiền nồng nặc khó ngửi khắp người.

Giản trực khắc vào cốt tủy hắn vĩnh sinh khó quên.

Hắc Nhãn Kính vừa định rút điếu thuốc.

Lão vu sư như phát hiện ra lục địa mới, chỉ vào Hắc Nhãn Kính nói: "À, đúng rồi, còn có một đứa trẻ sinh ra không có mắt, trên trán mọc thêm một cục bướu to, nó còn là con trai của tộc trưởng tiền nhiệm." "Phụt!" Ngô Mặc nhất thời không khống chế được cảm xúc cười phun ra.

Hai lão đầu ngớ người, không hiểu Thần sứ đại nhân đang cười cái gì?

Hắc Nhãn Kính gắp một miếng thịt, lại một lần nữa chuẩn xác nhét vào miệng Ngô Mặc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa: "Đại nhân, ăn miếng thịt cho đỡ sợ." Vu sư và tộc trưởng bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra Thần sứ cũng giống con người, quan hệ rất thân cận nha.

Có tầng nhận thức này, khi nói chuyện không khí hòa hoãn hơn không ít, ít nhất cũng mang theo một tia khói lửa nhân gian.

Ngô Mặc lại một lần nữa khơi mào chủ đề, chủ động hỏi thăm tập tục đặc thù của người Khang Ba Lạc cùng một số hoạt động tế tự kỳ quái.

Về phương diện tập tục, lão tộc trưởng và vu sư lần lượt giải thích một chút.

Nhưng nói đến tế tự, bọn họ lại khá kiêng kị. "Đại nhân, không phải tôi không nói, mà là thần linh họ tế tự rất kỳ quái, chúng tôi từ các loại con đường nghe ngóng được, loáng thoáng nghe nói hình như là Tuyết Sơn Diêm Vương." "Theo lý mà nói Tuyết Sơn Diêm Vương thuộc về ác ma, chỉ là không rõ tại sao tổ huấn lại cho phép bọn họ làm như vậy?" Ngô Mặc sắc mặt trầm xuống: "Các người gặp qua Tuyết Sơn Diêm Vương chưa?" "Chưa từng." Đầu lão đầu lắc như sắp bay cả răng giả ra ngoài.

Vu sư bổ sung: "Đại nhân, tế tự thuộc về nghi thức trọng đại, sẽ không cho người ngoài xem đâu, trừ phi người này là vật tế." Ngô Mặc lại hỏi thăm thêm một chút, kết quả hai lão đầu không nói thêm được tin tức gì khác.

Chỉ một mực khẳng định, người Khang Ba Lạc rất thần bí, làm việc cổ quái không nói tình lý.

Cho dù là người tộc Bạch Lang và tộc Cách Nhĩ Ba chọc đến bọn họ, bọn họ cũng sẽ không nể mặt tổ tiên mà khoan dung.

Mà là động một chút là hạ độc thủ.

Dẫn đến người hai tộc vô cùng phản cảm với bọn họ, dễ dàng sẽ không đi về phía địa bàn của bọn họ.

Thấy không hỏi được tin tức hữu dụng gì.

Ngô Mặc vươn vai một cái, lấy cớ phải hầu hạ Thần minh đại nhân dậy sớm.

Đứng dậy vỗ vỗ mông rời khỏi nhà lão tộc trưởng.

Tộc trưởng và vu sư vô cùng cung kính tiễn mấy người rời đi, đồng thời ân cần nói: "Đại nhân nghỉ ngơi trước, buổi tối trong tộc sẽ cử hành nghi thức hoan nghênh thịnh đại, còn mong đại nhân nói giúp với Thần minh vài câu tốt đẹp, có thể nể mặt tham dự." Ngô Mặc xua xua tay.

Hai tay chắp sau lưng, bước đi kiểu "ông lớn" trở về.

Rượu có say hay không không quan trọng, nhưng cái nết "làm màu" phải diễn cho tới.

Ba người Ngô Tà dàn thành hình cánh quạt đi theo sau cậu, chỉ sợ cậu phát điên vì rượu mà thả trôi bản thân.

May mà trời xanh bảo hộ.

Ngô Mặc ngoại trừ bước chân có chút loạng choạng, trong miệng hừ hừ hát hò ra thì không còn hành vi quá phận nào nữa.

Hữu kinh vô hiểm đi về hang động, cắm đầu xuống đất ngủ khò khò.

Lâm Phong và Vương Bàn Tử nhìn mà mắt trợn tròn mồm há hốc.

Vương Bàn Tử quay đầu kéo Ngô Tà hỏi: "Thiên Chân, Tiểu Mặc làm sao thế này?

Các cậu ra ngoài đã xảy ra chuyện gì?" "Uống nhiều rồi." Ngô Tà thở dài, đơn giản thuật lại sự tình vừa xảy ra.

Lâm Phong trố mắt, chỉ vào Ngô Mặc nói: "Thằng này thiếu não à?

Uống một hơi hết sạch thì nghĩ cái gì?

Tưởng mình là lừa chắc?" "Có lẽ là khát rồi." Ngô Tà vì thể diện của em trai, chỉ có thể mở mắt nói mò.

Lâm Phong: "..." Mấy anh em đều có chút bất lực, nhao nhao tìm chỗ nhắm mắt dưỡng thần.

Giấc ngủ này quả thực vô cùng thoải mái.

Trên mặt đất trong hang trải đầy da gấu Tàng Mã, cộng thêm đống lửa ấm áp, khiến người ta dễ chịu đến mức gần như không muốn mở mắt.

Mãi đến khi Lang Vương qua dùng đầu húc húc cậu, lại liếm liếm mặt cậu, mới gọi Ngô Mặc tỉnh dậy từ trong mộng.

Đầu Lang Vương còn to hơn quả bóng rổ, Ngô Mặc nhắm mắt ôm chầm lấy đầu nó vào lòng.

Một người một sói thân cận một lúc lâu.

Ngô Mặc mới lười biếng ngồi thẳng dậy.

Cùng lúc đó, bên ngoài hang truyền đến tiếng lão tộc trưởng: "Thần minh đại nhân, tộc Bạch Lang toàn tộc đã chuẩn bị xong thịnh yến, cung thỉnh Thần minh đại nhân nể mặt dự tiệc." Nghe thấy lời lão tộc trưởng, Ngô Mặc lười biếng đáp một câu: "Biết rồi, các người cứ bận trước đi, Thần minh đại nhân lát nữa sẽ qua." Tộc trưởng đáp một tiếng.

Lão đầu chân trước rời đi, Ngô Mặc chân sau từ dưới đất nhảy dựng lên.

Cậu đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, chắp tay đi vòng quanh hắn mấy vòng, miệng lầm bầm: "Thần minh đều phải có chút đặc sắc, khí thế của Lão Trương thì không vấn đề gì, nhưng quần áo thì có hơi bình thường, vu sư và lão tộc trưởng trên người còn đeo dải màu, anh thì trần trụi thế này..." Vương Bàn Tử tương đối hiểu Ngô Mặc.

Vừa thấy cái đức hạnh này của cậu là biết ngay thằng ranh con này trong đầu lại nảy ra nước xấu.

Hắn cũng chẳng phải loại chim tốt gì, đối với mấy chuyện thất đức hắn tương đối hứng thú.

Một cái lật người bò dậy từ dưới đất.

Sáp đến bên cạnh Ngô Mặc, phụ họa nói: "Huynh đệ, anh cũng nghĩ thế, cậu quên hồi trước chúng ta xem tượng thần trong mấy cái miếu kia à?

Không phải trên người treo đầu lâu thì đằng sau cũng có một đám mỹ nữ, hoặc là quần áo luôn có chút đặc sắc, Tiểu Ca ngoại trừ cao lãnh ít nói ra thì các phương diện khác quả thực kém một chút." Hai người càng nói càng cảm thấy đúng là như vậy.

Nhìn nhau một cái rồi đi ra góc bên cạnh bàn bạc sự tình.

Những người khác cũng không tham dự, tất cả đều ôm tâm tình buồn cười nhìn bọn họ.

Tiện thể tặng cho Trương Khởi Linh một ánh mắt đồng cảm.

Chương 1031

Trương Khởi Linh ngồi tại chỗ, trong ánh mắt lóe lên một tia rối rắm.

Dường như đang cân nhắc có nên đứng dậy rời đi hay không?

Chỉ là Ngô Mặc và Vương Bàn Tử sẽ cho hắn cơ hội này sao?

Đáp án hiển nhiên là không thể nào.

Hai người trải qua thảo luận.

Nhất trí cho rằng trang phục mũ mão không kịp sắm sửa, nhưng kiếm mấy cái dải màu thì vẫn không thành vấn đề.

Đừng nhìn hai người bọn họ ở phương diện học tập thì lạc hậu, nhưng ở phương diện chơi xấu thì tương đối dẫn đầu.

Để làm nổi bật địa vị Thần minh của Trương Khởi Linh, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử hai người quả thực có thể nói là đã bỏ vốn gốc.

Mỗi người cống hiến một cái khăn mặt.

Bất kể là lau mặt hay lau chân, tóm lại định nhét vào cạp quần Trương Khởi Linh.

Mỹ danh là — thời trang.

Nói thật thì quả thực rất thời trang, hai cái khăn mặt toàn bộ đều là rách lỗ chỗ cộng thêm tuột chỉ.

Trương Khởi Linh lúc đó nhìn thấy hai người lôi khăn mặt ra, một chữ cũng không nói, quay đầu đi thẳng ra ngoài.

Chỉ là chiêu này có tác dụng với người da mặt mỏng, đối với Ngô Mặc và Vương Bàn Tử thì vô dụng.

Hai người nhìn nhau, cười hắc hắc mấy tiếng quái dị.

Mũi chân dùng lực điểm xuống đất, lao thẳng về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh có lòng muốn né tránh, nại hà bên cạnh còn có nhân sĩ trợ công.

Hắc Nhãn Kính đối với việc của Ngô Mặc vô cùng có mắt nhìn, thân hình vừa động giả vờ lơ đãng chặn đường đi của Trương Khởi Linh.

Chỉ vỏn vẹn chậm trễ một lát, Trương Khởi Linh bị Ngô Mặc dùng một chiêu "Thái Sơn áp đỉnh" ôm cứng ngắc.

Trong miệng cậu phát ra tiếng cười quái dị: "Hắc hắc, Tiểu Trương tử, nhận mệnh đi." Vương Bàn Tử nhân cơ hội xông tới, tóm lấy thắt lưng Trương Khởi Linh rồi nhét khăn mặt vào trong.

Không những thế, còn nhét mấy khúc xương vào chỗ rách lỗ chỗ.

Lời nói nghe rất êm tai.

Điều kiện có hạn, chỉ có thể lấy thứ này làm ngọc bội trên y phục của cổ nhân.

Phải nói Vương Bàn Tử vì hố Trương Khởi Linh, quả thực là không phân địch ta.

Hắn cho rằng trên người Trương Khởi Linh màu sắc không được tươi tắn lắm, cắn răng giật phăng miếng gạc đang băng trên mông xuống.

Khá lắm, đỏ lòm một mảng.

Hắn không màng bản thân đau đến nhe răng trợn mắt.

Một tay xách quần, một tay nhét vào người Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc gần như cười đến tắt thở.

Ngô Tà cũng chẳng khá hơn là bao.

Hắn thấy sự tình càng ngày càng vui, đầu óc nóng lên xông tới, dùng hết sức bình sinh ôm chặt Trương Khởi Linh, miệng liên tục giục Vương Bàn Tử tốc độ nhanh lên một chút.

Không thể không thừa nhận, thái độ của Trương Khởi Linh đối với ba người bọn họ xác thực khác biệt.

Nếu là người ngoài dám làm vậy?

Trương Khởi Linh đã sớm rút Hắc Kim Cổ Đao chém cho nát bét rồi.

Duy chỉ khi đối mặt với ba người bọn họ, luôn mang theo một tia dung túng và bất lực.

Làm cũng hòm hòm rồi.

Mấy anh em lùi lại vài bước, xoa cằm gật đầu liên tục: "Ừm, không tồi, có cái mùi vị đó rồi đấy." Lâm Phong cười đến chảy cả nước mắt.

Có thể không có mùi vị sao?

Vương Bàn Tử bao lâu chưa tắm?

Gạc băng ở mông, lại còn máu me bùn đất, không có mùi mới là lạ.

Khi mọi người thu dọn thỏa đáng đi ra khỏi cửa hang.

Toàn bộ tộc Bạch Lang đã đàn hát nhảy múa chìm trong một biển hoan đằng.

Lửa trại, thịt nướng, thiếu nam thiếu nữ vui vẻ nhảy múa.

Khiến người ta nhìn mà tâm tình cũng vô cùng sảng khoái.

Trương Khởi Linh đi tuốt đằng trước.

Gió lạnh thổi qua, khăn mặt và dải gạc trên eo bay loạn xạ.

Bỗng dưng tăng thêm vài phần khí chất "ngáo ngơ".

Ngô Mặc theo sát phía sau.

Nhìn thấy cảnh này, không cẩn thận cười thành tiếng.

Tuy rằng lập tức khôi phục lại trạng thái mặt vô biểu tình, nhưng chỉ một tiếng này cũng bị Trương Khởi Linh nghe lọt tai.

Hắn hơi quay đầu lại.

Dư quang liếc nhìn dáng vẻ nỗ lực nhịn cười của Ngô Mặc, một loại cảm giác vô lực tự nhiên sinh ra.

Trong đầu phá thiên hoang hiện lên một câu tục ngữ Đông Bắc — Cây nhỏ không sửa không thẳng, người không chỉnh đốn thì cứ quẩn quanh.

Một nhóm người đi theo lão tộc trưởng đến quảng trường đất trống của tộc Bạch Lang.

Khắp nơi là lửa trại, ánh lửa nướng nóng cả người.

Tất cả mọi người trong bộ lạc đều mặc trang phục rực rỡ nhất, đàn hát nhảy múa hoan nghênh Thần minh đến.

Thấy nhóm người Ngô Mặc đi tới, bầu không khí trong nháy mắt đạt đến cao trào.

Tục ngữ có câu, chó cậy gần nhà (chó cậy thế chủ).

Nhưng đến lượt hôm nay, trường hợp này hoàn toàn biến thành người cậy thế sói.

Nếu không có Lang Vương tồn tại?

Mấy người Ngô Mặc muốn đóng giả Thần minh tuần thị thiên hạ, thuần túy là đang chém gió xàm xí.

Lão tộc trưởng và vu sư mời mấy người Trương Khởi Linh ngồi vào ghế chủ vị, thái độ cung kính chỉ thiếu nước khiêng Trương Khởi Linh lên bàn thờ.

Trên đống lửa đã sớm nướng thịt.

Mùi thơm nức mũi, câu dẫn nước miếng người ta muốn chảy ròng ròng.

Mấy anh em mệt mỏi lâu như vậy, cuối cùng cũng được hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt một lần.

Vừa ăn thịt, vừa thưởng rượu, vừa xem thiếu nam thiếu nữ nhảy múa.

Đêm hội lửa trại sắp đến cao trào, lão vu sư vỗ đầu một cái dường như nhớ ra một chuyện.

Do tiếng ca múa quá ồn ào, ông ta đặc biệt ghé sát bên người Ngô Mặc, đề cao giọng nói: "Sứ giả đại nhân, ngài không phải rất hứng thú với tập tục của người Khang Ba Lạc sao?

Tôi vừa mới nhớ ra một chuyện, bọn họ đặc biệt am hiểu điều chế một loại hương liệu, sau đó dùng trên người vật tế." "Hả?" Động tác ăn thịt của Ngô Mặc dừng lại, quay đầu nhìn vu sư, nghiêm túc nói: "Hương liệu gì?

Có tác dụng gì?" "Thành phần của hương liệu tôi không rõ, chỉ có tế sư của người Khang Ba Lạc mới có thể nắm giữ." Vu sư dừng một chút rồi nói tiếp: "Tác dụng thì tôi có thấy qua một lần, chỉ là lúc đó tôi còn nhỏ, đi theo sư phụ đến bộ lạc Khang Ba Lạc làm khách." "Năm đó mới sáu tuổi, thật là trẻ a." Trên mặt vu sư lộ ra một tia hoài niệm, ngay sau đó đổi giọng, tiếp tục nói: "Lúc đó chơi trò đuổi bắt với một bạn nhỏ, vô ý chạy vào trong một tòa nhà gỗ." "Lầu cao ba tầng, tôi không muốn bị bắt được rồi chịu thua, liền tiếp tục leo lên trên, một mạch leo lên đến tầng ba." "Đang chuẩn bị tìm chỗ trốn, kết quả bên cạnh truyền đến giọng nói của một người phụ nữ." Đều là cao thủ diễn xuất.

Chương 1032

Mấy người Giải Ngữ Hoa vừa bất động thanh sắc giả vờ thưởng thức điệu múa, vừa dựng tai lên nghe vu sư nói chuyện với Ngô Mặc.

Ngô Mặc giả bộ một vẻ rất hứng thú, đặt ly rượu xuống cười ha hả hỏi: "Giọng nữ?

Chẳng lẽ ông xông nhầm vào phòng vị tiểu thư nào?" Nói rồi vỗ vỗ vai vu sư, trêu chọc: "Lão đệ, tuổi còn nhỏ mà không học điều tốt nha, cố ý đúng không?" Vu sư đỏ mặt tía tai.

Nói không rõ là vì lời trêu chọc của Ngô Mặc, hay là vì hai chữ "lão đệ".

Để xua tan xấu hổ, chỉ có thể cười gượng chuyển chủ đề: "Đại nhân, ngài nói đùa rồi, trong phòng quả thực có phụ nữ, chỉ có điều lại là vật tế mà người Khang Ba Lạc tìm tới." Trong lòng Ngô Mặc khẽ động.

Phản ứng đầu tiên nảy ra trong đầu — Liệu có phải là Bạch Mã không?

Một lát sau, lại gạt bỏ ý nghĩ này.

Thời gian không đúng.

Trương Khởi Linh tuổi tác ít nhất đã vượt qua trăm tuổi.

Nói câu khó nghe, bốn chữ "sống lâu trăm tuổi" đặt lên người hắn đều được coi là lời nguyền ác độc.

Lại nhìn lão vu sư xem?

Đừng nhìn ông ta đầu bạc trắng mặt đầy nếp nhăn răng rụng sạch, tuổi thực tế kịch kim cũng chưa đến tám mươi.

Ước chừng cái lúc Kính ca xách lồng chim đi tán gái thì lão già này còn chưa ra đời đâu.

Xem ra người phụ nữ này hẳn là vật tế sau thời Bạch Mã.

Chỉ là yêu cầu chọn vật tế của người Khang Ba Lạc là gì nhỉ?

Trong lòng cậu có rất nhiều nghi vấn, nhưng không hề biểu lộ ra mặt, ngược lại lơ đễnh nói: "Vật tế mà thôi, có gì đặc thù?

Chẳng lẽ nói người Khang Ba Lạc gu thẩm mỹ kỳ lạ, tặng cho Thần minh người phụ nữ xấu xí vô cùng?" "Không, đại nhân, ngài nói sai rồi." Vu sư phản bác một câu, sau đó dường như chìm vào hồi ức, chậm rãi nói: "Người phụ nữ trong miệng hô lên một tiếng 'Khang Ba Lỗ mang em đi', tôi lúc ấy giật nảy mình, tưởng rằng gặp phải có người muốn bỏ trốn." "Bỏ trốn?" Ngô Mặc nhíu mày lặp lại một lần, "Bé tí tuổi đầu còn biết bỏ trốn (tư bôn)?

Lão đệ, ông trưởng thành sớm thật đấy?" "Đại nhân, ngài cứ đùa." Vu sư cười khổ xua tay, "Ngài không hiểu rõ tình huống lúc đó lắm, ba tộc chúng tôi tuy nói là canh giữ gần thánh địa, nhưng cũng không phải là cách biệt với thế giới, thỉnh thoảng vẫn nhận được một số tin tức bên ngoài." "Từ miệng những kẻ xâm nhập kia, chúng tôi biết được bên ngoài cũng không thái bình, giữa các quốc gia đánh nhau rất ác liệt, nhưng thế giới phồn hoa lại hấp dẫn ánh mắt của người trẻ tuổi một cách bất ngờ." "Bọn họ không cam tâm cả đời canh giữ ở đây, muốn ra ngoài xem thế giới bên ngoài, thế là mỗi bộ lạc đều xuất hiện sự kiện bỏ trốn." "Thủ lĩnh ba tộc vừa kinh sợ vừa giận dữ, hạ đạt mệnh lệnh nhất định phải bắt đám người phản bội chạy trốn này, mang về tiếp nhận sự trừng phạt của Thần minh." Theo lời vu sư kể, phàm là người bị bắt về đều bị tống thẳng vào sâu trong thánh địa.

Để bọn họ tác chiến với ma quỷ, rửa sạch tội nghiệt trên người mình.

Nếu một tháng sau vẫn còn sống?

Chứng tỏ Thần đã khoan thứ cho bọn họ, sẽ để bọn họ quay trở lại bộ lạc tiếp tục sinh sống.

Chỉ là vô cùng đáng tiếc.

Đứt quãng tống vào mấy chục người, không một ai sống sót trở về.

Còn về cái tên Khang Ba Lỗ mà người phụ nữ kia gọi?

Lão vu sư nói mình quen biết người này, chính là một trong những dũng sĩ của bộ lạc Khang Ba Lạc lúc bấy giờ.

Ông ta nghĩ mãi không thông vật tế thì có quan hệ gì với Khang Ba Lỗ?

Xuất phát từ tò mò, ông ta vén rèm nhìn vào trong một cái.

Ai ngờ nhìn rõ dung mạo người phụ nữ đồng thời cũng gây ra đại họa.

Ông ta mải vén rèm, không chú ý vật phẩm bày dưới chân.

Không cẩn thận đá đổ một cái lư đồng.

Nắp lư hương rơi xuống đất, một mùi hương thập phần thanh khiết ập vào mặt.

Vu sư tuổi tuy không lớn, nhưng từ nhỏ đã được sư phụ dùng thảo dược ngâm tắm.

Không những tố chất thân thể rất tốt, mà còn có năng lực đề kháng nhất định với một số loại dược vật.

Kết quả ngửi thấy mùi hương, đầu óc choáng váng, ý thức dần dần hoảng hốt.

Một lát sau thân thể lảo đảo ngã về phía sau.

Ngay lúc sắp rơi vào hôn mê, ông ta phát hiện người phụ nữ kia với tư thế quỷ dị lao về phía mình.

Ông ta cảm thấy rất sợ hãi.

Nhưng lại vô lực khống chế thân thể mình, đầu ngoẹo sang một bên chìm vào bóng tối.

Lần nữa tỉnh lại, sư phụ đang túc trực bên cạnh.

Ông ta có chút sợ hãi cảm thấy mình gây ra họa lớn, lén nhìn sắc mặt sư phụ, phát hiện sắc mặt lão đầu rất khó coi.

Ông ta không dám nói nhiều, sau khi khỏi hẳn thì đi theo sư phụ rời khỏi bộ lạc Khang Ba Lạc.

Chỉ là trong lòng vẫn luôn có nghi hoặc.

Trong lư hương rốt cuộc là dược vật gì?

Vợ của Khang Ba Lỗ tại sao lại biến thành vật tế?

Bọn họ không phải mới có con nhỏ sao?

Nghi vấn thủy chung quanh quẩn trong đầu vu sư.

Mãi đến khi ông ta tiếp quản vị trí của sư phụ, mới dần dần quên lãng chuyện này.

Thời gian quá lâu rồi.

Nếu không phải Ngô Mặc xuất phát từ tò mò hỏi thăm chuyện này, vu sư sợ là vẫn không thể từ sâu trong ký ức lôi chuyện này ra.

Khá lắm, ông ta nói xong thì đến lượt Ngô Mặc nhức đầu.

Nửa sau đêm hội lửa trại đều không có tâm tư xem náo nhiệt, đầy trong đầu đều đang suy nghĩ về tập tục của người Khang Ba Lạc.

Vừa tính toán sự tình, vừa oán trách hệ thống.

Phát cái nhiệm vụ rách nát gì vậy?

Mình có phải đi làm nghiên cứu đâu.

Thà rằng phát một cái nhiệm vụ giết chết người Khang Ba Lạc, giúp Lão Trương báo thù còn đơn giản hơn.

Bây giờ thì hay rồi.

Còn phải đi điều tra tận gốc rễ nguyên nhân, bối cảnh, mục đích bọn họ làm như vậy.

Nghĩ thôi mà đầu to ra ba vòng.

Hắc Nhãn Kính thấy Ngô Mặc có vẻ mất hồn mất vía.

Bưng ly rượu đi đến bên cạnh cậu, cố tình chen vào giữa cậu và Ngô Tà để ngồi.

Lắc lắc rượu trong ly, lộ ra một nụ cười mê người: "Nhị gia, có chuyện gì nghĩ không thông, có cần Hắc gia giúp cậu chỉ điểm bến mê không?" Ngô Mặc quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính.

Thấy hắn vẻ mặt quan tâm nhìn mình, trong lòng khẽ động, kéo cổ áo hắn, ghé sát vào tai, hạ thấp giọng nói: "Đúng là có chút vấn đề, Kính ca, anh nói xem phụ nữ chưa chồng và đã có chồng rốt cuộc có gì khác nhau?" Biểu cảm trên mặt Hắc Nhãn Kính cứng đờ.

Ngô Mặc đợi một lúc.

Đừng nói đáp án, Hắc Nhãn Kính đến cái rắm cũng không nhả ra.

Cậu khẽ thở dài, vươn tay đẩy đầu Hắc Nhãn Kính ra, lẩm bẩm tự nói: "Sống đến từng này tuổi đầu, đến cái này cũng không biết, thảo nào..." Giọng nói càng ngày càng nhỏ, đến mức nửa câu sau Hắc Nhãn Kính cũng không nghe rõ. "Nhị gia, đợi một chút." Hắc Nhãn Kính có chút không cam lòng, nắm lấy tay Ngô Mặc, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Cậu là muốn biết về phương diện nào?

Sinh lý?

Tâm lý?

Hay là ngoại hình?

Hay hoặc là tính khí tính cách bản tính?" Hắn một hơi nói ra một đống lớn, chỉ sợ sót một hai hạng mục thì có vẻ mình không chuyên nghiệp.

Chương 1033

Nào ngờ nói nhiều cũng xảy ra vấn đề.

Ngô Mặc đặt ly rượu xuống, đầy mặt hồ nghi đánh giá Hắc Nhãn Kính.

Càng nhìn biểu cảm càng nghiêm túc.

Ánh mắt dần dần trở nên sắc bén, có chút cảm giác cảnh sát thẩm vấn phạm nhân. "Tâm lý?

Tính khí?

Tính cách?" Ngô Mặc lặp lại cách nói của Hắc Nhãn Kính một lần.

Mỗi lần niệm ra một từ, trong đầu lại hiện ra sự tích Ách Nữ trong "Trùng Khởi".

Cùng với lửa giận trong lòng bốc lên, lòng bàn tay càng ngày càng ngứa.

Rất muốn đấm cho Hắc Nhãn Kính một cú vào mặt.

Cho hắn biết một chút, cái việc quỳ gối trước người khác là trơ trẽn đến mức nào.

Hắc Nhãn Kính thấy ánh mắt Ngô Mặc càng lúc càng quái dị, nội tâm theo bản năng sinh ra một cảm giác nguy cơ.

Dựa theo kinh nghiệm nhiều năm phán đoán, trong đầu vị tiểu gia này chỉ không chừng lại liên tưởng đến chuyện xấu xa gì rồi?

Hắn giờ phút này trước mắt chỉ có hai lựa chọn.

Một là chuyển chủ đề, hai là lát nữa giả ngu.

Hắc Nhãn Kính đang chuẩn bị nghĩ cách lảng tránh vấn đề thì một đám thiếu nữ xinh đẹp của tộc Bạch Lang đột nhiên từ dưới đài lao lên.

Hai ba người một nhóm, vây quanh mấy người Trương Khởi Linh và Ngô Mặc vui vẻ ca hát nhảy múa.

Ánh mắt ái mộ trong mắt các nàng sắp hóa thành đạn bắn lên mặt mọi người.

Cô nương dân tộc thiểu số vốn dĩ đã nhiệt tình vô cùng.

Lại thêm mấy người Trương Khởi Linh mang trên mình thân phận thần bí cùng ngoại hình tuấn tú, càng khiến những cô gái này si mê không thôi.

Cũng không phải nói các cô nương không rụt rè, mà là Vu sư và lão tộc trưởng đồng thời phái người truyền lời xuống.

Ai mà có thể nhận được sự sủng ái của thần linh hoặc sứ giả đại nhân?

Trong tộc tất sẽ trọng thưởng.

Nếu như mang thai con của thần?

Tương lai vị trí tộc trưởng và Vu sư chắc chắn sẽ lựa chọn truyền lại cho đứa trẻ này.

Ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Ai thành công?

Người đó chính là mẹ của tộc trưởng hoặc Vu sư tương lai, địa vị tại tộc Bạch Lang có thể so với Hoàng thái hậu.

Đừng nhìn tộc Bạch Lang nhân số cũng chỉ vài ngàn người, nhưng bọn họ quanh năm sống trong hoàn cảnh phong bế, nói là dư nghiệt phong kiến cũng không quá đáng.

Thậm chí còn có thể dựa vào chút biên giới với xã hội nô lệ.

Dù sao lúc bọn họ tế tự thần linh, sử dụng chính là máu thịt người thật.

Trong hoàn cảnh này, quyền lực của Vu sư và tộc trưởng lớn như trời.

Ai dám vi phạm mệnh lệnh của bọn họ?

Kết cục thảm không nỡ nhìn.

Phải nói là nơi nào có người thì nơi đó có giang hồ và giai tầng.

Không ai muốn vĩnh viễn bị người ta đạp dưới lòng bàn chân, đều ảo tưởng một bước lên trời.

Hiện giờ có cơ hội tốt như vậy, nếu không nỗ lực đi tranh thủ, chẳng phải là giống hệt kẻ ngốc sao?

Người nhà các thiếu nữ từ chiều nhận được thông báo, liền bắt đầu đem toàn bộ trang phục, vật dụng tốt nhất trong nhà lôi ra.

Thi nhau trang điểm cho cô nương nhà mình thật xinh đẹp.

Đồng thời không ngừng nhắc nhở các nàng nhất định phải dốc hết toàn bộ nỗ lực, tận lực đoạt được niềm vui của thần linh và sứ giả.

Đương nhiên rồi, thần linh và sứ giả vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Nói trắng ra, một bên là chủ nhân, một bên là người hầu.

Có thể làm chủ tử, ai nguyện ý để con mình sinh ra đã thấp hơn người ta một cái đầu chứ?

Thế là năm cô nương xinh đẹp nhất tộc Bạch Lang, ùa lên nhắm vào Trương Khởi Linh.

Những người còn lại không cam lòng nhưng lại tranh không lại đối phương, chỉ đành lui mà cầu việc khác, chuyển sang vây quanh bọn Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Còn về Tô Nan, vị nữ đồng bào duy nhất trên sân?

Khá lắm, một hơi xông tới mười mấy chàng trai trẻ soái ca.

Tính ra trong cả nhóm ai thê lương nhất?

Không còn nghi ngờ gì nữa chính là Oscar.

Bộ dạng người nước ngoài tiêu chuẩn, các cô nương ngay cả nhìn cũng lười liếc hắn một cái.

Từ Trương Khởi Linh đến Tiểu Tứ Nguyệt, tất cả mọi người đều bị vừa lôi vừa kéo đến quảng trường.

Tiếng trống, tiếng hát, bầu không khí trong nháy mắt đạt tới cao trào.

Nói thật, không phải không thể phản kháng, mà là không cần thiết.

Mọi người thường xuyên giao thiệp với dân tộc thiểu số, biết tính cách nhiệt tình như lửa của bọn họ.

Ngày thường cũng không thiếu tham gia các hoạt động nhảy múa ca hát.

Nhưng hôm nay quả thực thất sách rồi.

Ai có thể ngờ trong lòng Vu sư và lão tộc trưởng lại có tính toán nhỏ nhặt chứ?

Mượn giống?

Tính toán kiểu gì vậy?

Giải Ngữ Hoa mắc bệnh sạch sẽ, vô cùng chán ghét phương thức tiếp xúc này.

Thân hình lắc lư qua lại, mấy cái đã thoát khỏi sự trói buộc của đám người.

Hắn đeo mặt nạ da người nên dung mạo khá bình thường.

Các thiếu nữ thấy hắn không vui cũng không miễn cưỡng nữa, mà chuyển sang tìm kiếm mục tiêu mới.

Lâm Phong đi theo nhảy rất sung.

Hắn cùng Ngô Mặc một cái đức hạnh, tiêu chuẩn của kiểu người "nhân lai phong" (càng đông càng hăng), càng náo nhiệt càng vui vẻ.

Hắc gia cả đời tiêu sái không câu thúc.

Theo tác phong và phong cách dĩ vãng của hắn, nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp, cho dù trong lòng không có cảm giác gì cũng sẽ nể tình mà trêu chọc vài câu.

Nhưng hiện giờ hắn thật sự không dám tiếp xúc lung tung và trêu chọc.

Chỉ sợ trong đầu Ngô Mặc lại xuất hiện ý nghĩ quái dị gì đó.

Hắc Nhãn Kính có đôi khi cũng không khống chế nổi chính mình.

Chương 1034

Hắn vô cùng muốn banh não Ngô Mặc ra nhìn một cái, bên trong rốt cuộc chứa cái gì?

Vì sao kỳ lạ đến mức khiến người ta không bắt được một chút tung tích nào?

Hắn và Giải Ngữ Hoa hai người tận lực dựa vào góc tối, sợ dính phải một thân mùi tanh.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử bị mỹ nữ vây quanh cùng một chỗ.

Hai người muốn trốn tránh, lại cảm thấy không tốt lắm.

Dù sao nhảy múa là phong tục, các cô nương đều không nhăn nhăn nhó nhó, hai thằng đàn ông to xác còn sợ cái này?

Bọn họ cũng không nghĩ nhiều, tính tình vừa lên liền gia nhập đoàn đội vũ đạo.

Muốn nói đến người được hoan nghênh nhất, không còn nghi ngờ gì nữa là Trương Khởi Linh.

Hắn không chỉ là thần linh, dáng dấp còn soái khí, chuẩn một soái ca mặt lạnh.

Hấp dẫn vô số thiếu nữ xinh đẹp tre già măng mọc lao vào người hắn.

Không thể không nói, Trương Khởi Linh thật sự có chút luống cuống.

Bình thường chỉ cần lạnh mặt là có thể dọa lui một đống người.

Hôm nay không dùng được.

Có lạnh nữa thì lạnh hơn được thời tiết núi Himalaya sao?

Các thiếu nữ vô cùng tự tin, đều cho rằng dựa vào sự nhiệt tình của mình có thể làm tảng băng này tan chảy.

Ngô Mặc tuy rằng cũng bị một đám thiếu nữ vây quanh, nhưng căn bản không ngại hắn xem náo nhiệt.

Hắn thấy thân thể Trương Khởi Linh hơi cứng ngắc, rõ ràng là ứng phó không nổi tình huống này.

Bụng cũng suýt chút nữa cười vỡ rồi.

Quá buồn cười!

Thật là tình cảnh hiếm thấy.

Trương Khởi Linh lần đầu tiên nhìn về phía Ngô Mặc, trong ánh mắt mang theo một tia ý vị cầu cứu.

Căn bản không ngờ thằng nhãi ranh này áp căn sẽ không cứu hắn.

Ngược lại còn xem náo nhiệt đến nghiện rồi.

Sự náo nhiệt kéo dài đến rất khuya.

Mãi cho đến khi Trương Khởi Linh nhịn không thể nhịn, lạnh mặt bỏ đi, tiết mục mới coi như triệt để kết thúc.

Tộc trưởng và Vu sư đại nhân hai mặt nhìn nhau.

Không biết mình làm sai cái gì, vì sao thần linh đại nhân lại tức giận như thế?

Hắc Nhãn Kính khoát tay áo, vẻ mặt cười xấu xa nói: “Không sao, thần linh đại nhân mỗi tháng có một lần tới kỳ 'đèn đỏ', qua rồi thì tốt thôi.” “A!” Mỹ nữ xinh đẹp nhất tộc Bạch Lang kinh ngạc nói: “Thần linh đại nhân cũng sẽ giống con gái sao?” “Phụt!” Nước trong miệng Vương Bàn Tử toàn bộ phun ra ngoài, cười đến mức ho sù sụ.

Ngô Mặc mới đầu đi theo cười rất vui vẻ.

Đột nhiên nghĩ đến vấn đề trên người mình, biểu tình cấp chuyển trực hạ (quay ngoắt 180 độ), nhanh chóng đen mặt.

Để tránh người ta dẫn vấn đề lên người mình, hắn cưỡng ép chuyển chủ đề nói: "Lão đệ, mấy người lần trước nhốt ở đâu?

Tôi muốn qua xem." "A a, đại nhân xin đi theo tôi." Lão tộc trưởng thấy Ngô Mặc đen mặt, lập tức rùng mình một cái.

Không dám nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn dẫn người đi về phía cửa hang cách đó không xa.

Mấy phút sau, mọi người đứng trước cửa hang.

Ngô Mặc quay đầu dặn dò mấy người Hắc Nhãn Kính: "Mấy anh về trước đi, em vào tâm sự với hắn, lát nữa sẽ về." Hắc Nhãn Kính mấy người gật gật đầu, không nói gì xoay người đi về.

Ra cửa bên ngoài, thân phận là gì thì thái độ phải làm ra như thế đó.

Mấy người toàn bộ rời đi, Ngô Mặc sải bước đi vào trong hang.

Trong hang đốt lửa trại.

Mượn ánh lửa, Ngô Mặc liếc mắt liền thấy Trương Hải Khách ngồi ở trong góc.

Nhìn khuôn mặt tương tự với đại ca nhà mình kia, Ngô Mặc luôn có một loại ý nghĩ muốn lấy chân đạp lên hai cái.

Tâm động không bằng hành động.

Ngô Mặc trước mắt ở vào trạng thái lực bất tòng tâm.

Tiếp năm liền ba chiến đấu, lại thêm mấy ngày liền bôn ba gấp gáp, thể lực hơi có chút thiếu hụt.

Vạn nhất đấu với Trương Hải Khách mà thua?

Thắng tự nhiên không cần nói.

Đánh hòa hoặc thua?

Thì đúng là mẹ nó mất mặt chết đi được.

Xuất phát từ việc giữ thể diện, hắn quyết định tha cho 'đồ hải sản' một con đường sống.

Đợi quay về tìm cơ hội, lại thống trị đánh hắn một trận tiêu cơn tức trong lòng.

Cho dù không tiêu tức, cũng phải để lại ấn ký trên mặt hắn, nói gì cũng phải đem khuôn mặt này phân biệt với đại ca nhà mình.

Nếu không 'đồ hải sản' đi tìm gái, quay đầu lại đổ vạ lên đầu đại ca nhà mình thì làm sao bây giờ?

Lão Ngô gia cũng không có thói quen 'hỉ đương đa' (đổ vỏ).

Trương Hải Khách thấy Ngô Mặc nhìn chằm chằm mặt mình nửa ngày, trề môi nói: “Lâm nhị gia, mấy ngày không gặp không nhận ra rồi?” “Nhận ra thì nhận ra, chỉ là muốn biết anh làm sao mà lăn lộn thảm như vậy?” Ngô Mặc đặt mông ngồi xuống bên cạnh Trương Hải Khách.

Thuận thế từ trong túi móc ra bao thuốc, đưa cho Trương Hải Khách một điếu, lại rút ra một điếu ngậm lên miệng mình.

Châm lửa rít một hơi, chậm rãi nói: “Nhìn cái đức hạnh này của anh, tôi cũng muốn tặng anh một bài hát.” “Bài hát gì?” Trương Hải Khách bản năng cảm giác không đúng.

Chỉ là lại có chút tò mò, mình bây giờ còn có thể dính dáng đến ca khúc?

Ngô Mặc nhả một vòng khói, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, không trực tiếp hát, ngược lại hỏi một câu: “Quê gốc anh là ở Đông

Bắc phải không?” Trương Hải Khách nhướng mày: “Ừ, có vấn đề gì?” “Biết hát Nhị Nhân Chuyển không?” “Ách.” Vấn đề này quá ly kỳ.

Dù là Trương Hải Khách đã phòng bị, cũng không ngờ Ngô Mặc sẽ hỏi vấn đề này?

“Có biết hay không thì có vấn đề gì?

Cậu cứ nói thẳng đi.” “Ha ha!” Ngô Mặc lại rít một hơi thuốc, cười ha ha nói: “Vậy anh nghe thử tôi hát có tiêu chuẩn không nhé.” Nói xong mặc kệ Trương Hải Khách sống chết ra sao.

Vừa dùng cái giọng ồm ồm như cái chiêng vỡ, vừa vỗ đùi, lấy giọng bắt đầu ê a hát: “Cha của mày, ông nội mày, cái mặt lót giày của mày, cậu cả dượng ba nhà mày, mày không cởi quần mà đái được nửa bãi...” Hát đến cuối cùng còn lên giọng cao vút: “Mất mặt cái con người!” Sắc mặt Trương Hải Khách giống hệt màu phân gà.

Lời bài hát tổn hay không chưa nói.

Giọng hát cũng quá khó nghe rồi đi?

Nói câu không khoa trương, tiếng quái vật trong mộ kêu còn dễ nghe hơn cậu hát.

Lời nói ở trong miệng Trương Hải Khách đảo mấy vòng.

Mắt thấy sắp sửa từ kẽ răng nặn ra ngoài.

Nhưng mãnh liệt nhớ tới cảm giác đau đớn tiền căn hậu huyệt, lại ngạnh sinh sinh đem lời nuốt trở về.

Trước mắt quả thực không chọc nổi tên khốn kiếp này.

Tộc trưởng nhà mình đứng về phía hắn.

Mình mà thật sự xung đột với hắn?

Chương 1035

Với cái tính cách nhỏ mọn của hắn, chỉ không chừng sẽ ở trước mặt tộc trưởng bàn lộng thị phi thế nào đây?

Nghĩ đến Trương Khởi Linh?

Trong lòng Trương Hải Khách nghẹn một cục tức.

Hai người dù sao cũng coi như bạn nối khố.

Hồi nhỏ cùng nhau trải qua rất nhiều nguy cơ, sao lại không thể cùng mình đồng lòng chứ?

Càng nghĩ càng u sầu.

Nhìn ánh mắt Ngô Mặc, bất giác mang theo một tia u oán.

Ngô Mặc đang hát rất vui vẻ.

Bất thình lình quét thấy ánh mắt Trương Hải Khách, lập tức rùng mình một cái.

Ngọa tào!

Ánh mắt gì thế này?

Sao giống như bà góa chết chồng già vậy?

Chẳng lẽ lần trước bị ong mật đốt nên bị thương thật rồi, sau đó triệt để biến đổi tính cách?

Ngô Mặc dịch mông sang bên cạnh.

Để chính mình tận lực cách xa nguy hiểm một chút.

Vì để mau chóng thoát khỏi tên biến thái Trương Hải Khách này, Ngô Mặc quyết định đơn đao đi thẳng vào vấn đề, đánh nhanh thắng nhanh, sớm rời đi, sớm an tâm.

Hắn khẽ ho một tiếng hạ thấp giọng hỏi: "Mấy người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Sau vụ tuyết lở sao lại đột nhiên mất tích?" Nghe câu hỏi của Ngô Mặc, vẻ sầu khổ trên mặt Trương Hải Khách càng thêm rõ ràng.

Hắn cũng nghĩ không thông.

Cùng là một nhóm người ngựa, đãi ngộ sao lại một trời một vực?

Họ Lâm và họ Tô kia, cùng đám người này nói nói cười cười có ăn có uống.

Sao đến lượt đám người bọn hắn, liền biến thành xui xẻo tột đỉnh?

Rốt cuộc là nguyên nhân gì dẫn đến?

Chẳng lẽ thật như Hải Hạnh nói, họ Lâm chính là một cái sao chổi, quỷ xui xẻo?

Ngô Mặc không có nhiều kiên nhẫn như vậy.

Hắn phát hiện ánh mắt Trương Hải Khách nhìn mình biến hóa không ngừng, trong miệng giống như có lời lại nói không nên lời, khíu chọ liền dâng lên.

Đầu thuốc trong tay trực tiếp ném qua: "Có lời thì nói, có rắm thì thả, đừng có nín!" "Mẹ kiếp, có thể văn nhã một chút không?" Đầu nghiêng một cái tránh đi đầu thuốc, trừng Ngô Mặc một cái nói: "Đừng nhắc nữa, bọn tôi hầu như là xui xẻo tột đỉnh." "Sau khi tuyết lở kết thúc, bọn tôi cố ý tìm kiếm tung tích các cậu xung quanh, kết quả ngay cả cái bóng cũng không có." Theo lời Trương Hải Khách kể lại.

Bọn họ tìm Ngô Mặc và Tô Nan rất lâu, kết quả không thu hoạch được gì.

Mấy người nhà họ Trương bàn bạc.

Đều cho rằng bọn Ngô Mặc năng lực xuất chúng, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Rất có khả năng đi lạc với bọn họ.

Thay vì ở lại nguyên tại chỗ chờ đợi?

Chi bằng tiếp tục đi về phía mục tiêu.

Biết đâu đi mãi đi mãi lại gặp được bọn họ thì sao?

Bọn họ theo ý nghĩ này một đường đi gấp, kết quả liên tiếp gặp phải các loại chuyện xui xẻo.

Có điều thám hiểm làm gì có chuyện không bị thương?

Mọi người cũng không để trong lòng, vẫn như cũ nỗ lực tìm kiếm tung tích bọn họ.

Ngô Mặc nghe đến đó, tròng mắt sắp trợn ngược ra ngoài rồi.

Mẹ nó quá biết dát vàng lên mặt.

Người nhà họ Trương các người còn có loại lòng tốt này?

Trừ lão Trương ngốc bạch ngọt kia ra, những người còn lại ruột gan từng người còn đen hơn mẹ nó lăn trong đống than mấy chục lần.

Tìm người?

Còn không bằng nói là tìm quỷ thế mạng đi.

Trong lòng Ngô Mặc oán thầm không ngừng, nhưng ngoài miệng lại không thốt ra một chữ.

Liếc xéo Trương Hải Khách, muốn nghe xem trong miệng hắn còn có thể thả ra cái rắm gì?

Trương Hải Khách đang nói chuyện chú ý tới biểu tình Ngô Mặc không đúng, lập tức bổ sung: “Cậu đừng tưởng tôi đang lừa cậu?

Nói câu thật lòng, sống chết của các cậu không liên quan tới tôi, nhưng sống chết của tộc trưởng tôi lại rất để ý.

Tộc trưởng không thấy đâu, tôi có thể không tìm sao?” Hắn nếu không nói lời này, Ngô Mặc còn không tức giận, nói lời này xong, cả người đều muốn xù lông.

Chẳng màng gì vấn đề lễ nghi tố chất.

Hắn trực tiếp từ dưới đất nhảy dựng lên, chỉ vào mũi Trương Hải Khách chửi ầm lên: “Mẹ nó anh nói tiếng người đấy à?

Ông đây coi như phát hiện rồi, da mặt anh cũng dày thật đấy!

Lời vô liêm sỉ như vậy, anh cứ mở miệng là tuôn ra nhỉ.” Trong lòng Ngô Mặc phẫn nộ cực điểm.

Hắn từ trong lời nói của Trương Hải Khách nghe ra được một tầng ý tứ.

Đó chính là Trương Khởi Linh có tác dụng bọn họ mới tìm, vô dụng chính là rác rưởi ném ở một bên không cần để ý tới.

Điều này đối với kẻ bao che khuyết điểm như Ngô Mặc mà nói, quả thực là sự khiêu khích lớn nhất.

Hắn hiện tại đang cơn nóng giận.

Cũng không thèm để ý vấn đề thể năng của mình, nắm đấm nhắm ngay mặt Trương Hải Khách đấm một cú 'điện pháo'.

Trương Hải Khách há có thể nhận mệnh bị đòn?

Hắn lăn một vòng trốn sang một bên, vút một cái từ dưới đất nhảy dựng lên, nộ khí xung thiên nói: “Họ Lâm kia, cậu có phải cho mặt mũi mà không cần mặt mũi không?

Muốn đánh nhau, Gia tiếp cậu!” Nói thật, hắn cũng có chút không nhịn nổi Ngô Mặc.

Đừng nhìn giai đoạn trước bề ngoài nói chuyện rất vui vẻ, thực chất trong lòng đều nhìn đối phương không thuận mắt.

Ngô Mặc chơi chiêu âm hiểm, chiếm lấy tộc trưởng, lừa tiền.

Tùy tiện một lý do cũng đủ để ăn ngàn đao.

Hai người đều muốn đánh đối phương.

Trước đó ngại vì đủ loại hạn chế không tiện ra tay.

Trước mắt hỏa khí bốc lên đầu, cũng không đoái hoài được nhiều nữa.

Ngô Mặc một quyền đánh vào không khí.

Ngay sau đó đầu gối thúc lên.

Trương Hải Khách rụt mông về phía sau, tránh thoát công kích trí mạng, sau đó một quyền đánh về phía tim Ngô Mặc.

Hai người anh đến tôi đi, triệt để chiến thành một đoàn.

Chương 1036

Theo lý thuyết đánh nhau động tĩnh không nhỏ, bên ngoài hẳn là có người phát giác.

Chỉ tiếc Lang Vương giống như bảo tiêu canh giữ ở ngoài động.

Người tộc Bạch Lang đừng nói tiến vào xem xét, ngay cả tới gần cửa hang cũng không dám.

Đàn ông với đàn ông chiến đấu.

Thật sự là quyền cước tương gia, anh đánh tôi trả.

Mới đầu còn giảng cứu sáo lộ (chiêu thức).

Đánh được mấy hiệp liền quăng sáo lộ ra sau đầu.

Nội tâm Ngô Mặc phát ngoan.

Nói gì cũng phải thay Trương Khởi Linh trút giận.

Nhất định phải để người nhà họ Trương biết, lão Trương đồng chí không phải không có chỗ dựa.

Từ vai vế trưởng bối?

Ông đây tính là ông nội hắn.

Từ vai vế vãn bối?

Ông đây tính là em vợ hắn.

Cho dù là ngang hàng tương xứng?

Ông đây còn phải gọi hắn một tiếng đại ca đấy.

Nhiều quan hệ phức tạp ở đây như vậy, còn có thể để người Trương gia các người bắt nạt hắn?

Hắn vung cánh tay ra.

Quất Trương Hải Khách nhe răng trợn mắt.

Chỉ có điều Trương Hải Khách cũng là một gã đàn ông cứng cỏi.

Đau muốn chết cũng nghiến răng một tiếng không ho he.

Sau đó lại dùng trọng quyền đánh trả Ngô Mặc.

Hắn muốn đánh Ngô Mặc từ rất lâu rồi.

Lần trước bị ong mật đốt, nhớ tới đều có thể vắt ra một nắm nước mắt chua xót.

Không ai có thể lĩnh hội sự thống khổ của hắn lúc đó.

Ăn không dám ăn, uống không dám uống, sợ nhất chính là đi vệ sinh.

Nói thực ra, ông trời già còn chẳng quản người khác ỉa đái đánh rắm.

Sao đến lượt thằng cháu này, trước hay sau đều động thủ thế?

Hắn một cước đạp vào bụng dưới Ngô Mặc, đau đến mức Ngô Mặc lui lại hai bước.

Ánh mắt Ngô Mặc híp lại, nhìn chuẩn một khoảng trống.

Một chiêu 'liêu âm thối' (đá vào hạ bộ), lần nữa đá trúng mục tiêu.

Trương Hải Khách ngao một tiếng.

Hai tay ôm đũng quần, giọng nói đều biến điệu.

“Hắc hắc, cho mày biết Gia lợi hại.” Ngô Mặc cười âm hiểm, nhân lúc Trương Hải Khách khom lưng liền nhanh chóng chuyển ra sau lưng hắn, chiếu vào cái mông đang chổng lên lại bồi thêm một cước.

Khá lắm, thời gian cách nhau không dài.

Trương Hải Khách lại một lần nữa lĩnh hội nỗi đau khổ bị công kích cả trước lẫn sau.

“Họ Lâm kia, ông đây liều mạng với mày.” Trương Hải Khách bạo nộ, nghiến răng không thèm để ý đau đớn, giống như một con trâu điên lao về phía Ngô Mặc.

Hắn nhắm chuẩn nửa thân dưới của Ngô Mặc.

Lao qua sau đó tay trái ôm lấy eo Ngô Mặc, tay phải dùng chiêu 'Hầu tử thâu đào' (khỉ hái đào), nhắm phía dưới tập kích.

Theo suy nghĩ của hắn, mình chịu thiệt cũng không thể để Ngô Mặc chiếm tiện nghi.

Cao thấp cũng phải để tên khốn kiếp này lĩnh hội một chút, cái gì gọi là có nước tiểu mà không dám tè?

Tuy nhiên sự tình không tưởng được đã xảy ra.

Tay Trương Hải Khách chạm vào mục tiêu, nhưng là vì sao bóp không động?

Mình không có sức?

Đói sinh bệnh?

Trong nháy mắt đối với lực tay của mình nảy sinh nghi ngờ?

Hắn không cam lòng, lại tiếp tục nếm thử mấy lần.

Kết quả vẫn như cũ chưa thể như hắn mong muốn.

Trương Hải Khách chỉ cảm thấy mình hình như chạm vào trên tấm sắt, dùng hết toàn lực cũng bẻ không cong.

Ngô Mặc đứng tại chỗ không ra tay, chính là muốn cho Trương Hải Khách một sự chấn hám.

Mắt thấy mục đích đạt thành, cũng không khách khí nữa.

Khuỷu tay dùng sức đè xuống, trực tiếp áp Trương Hải Khách nằm sấp xuống đất.

Thuận thế cưỡi lên người Trương Hải Khách.

Vung nắm đấm lên nện một trận tơi bời.

Chỗ nào đau thì đánh chỗ đó, chuyên đánh vào chỗ không trí mạng.

Trương Hải Khách có thể nhận thua?

Dùng hết toàn lực phản kháng.

Hai người lại đánh gần hai giờ đồng hồ.

Mãi cho đến khi kiệt sức song song nằm trên mặt đất, mới chấm dứt trận chiến đấu này.

Trương Hải Khách hốc mắt bầm tím, khóe miệng sưng vù, nằm trên mặt đất thở hổn hển: "Họ Lâm kia, ông đây rốt cuộc đắc tội gì mày, lần nào ra tay cũng ác như vậy?" "Hừ!" Ngô Mặc hừ nhẹ một tiếng, sau đó xoa xoa cái cằm có chút đau nhức, đốp chát lại: "Đánh mày còn cần lý do sao?

Ông đây dị ứng với đồ hải sản, lý do này có đủ mạnh mẽ không?" "Đi đại gia mày ấy." "Đại gia mày là cháu tao.

Ông đây chúc mày sống lâu trăm tuổi, tê liệt trên giường, không thể sinh dục, con cháu đầy đàn." Động thủ không có sức, không ngại động miệng.

Hai người mắng nhau vài câu, rốt cục cũng triệt để yên tĩnh trở lại.

Dù sao luận về võ mồm, mười cái Trương Hải Khách bó lại một chỗ cũng không phải đối thủ của Ngô Mặc.

Mắng chửi không chiếm được tiện nghi, Trương Hải Khách chỉ đành lái chủ đề về chính sự.

“Được rồi, không cùng cậu làm đấu tranh vô vị, tôi chỉ muốn hỏi một chút các cậu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, sao tôi loáng thoáng nghe được cái gì mà thần linh?” “Muốn biết?

Gọi ba ba tôi sẽ nói cho anh.” “Mẹ nó cậu có thể có lúc nào đứng đắn không?” “Thôi được rồi, con trai ngoan, ông đây đại nhân có đại lượng, nói cho con nghe vậy.” Ngô Mặc cảm giác cả người đau nhức, không quá muốn tiếp tục chém gió, bèn đem sự việc xảy ra trong khoảng thời gian này đại khái kể lại một lần.

Cuối cùng cảnh cáo Trương Hải Khách: “Có mắt nhìn một chút, ông đây đem các người lộng ra ngoài rất không dễ dàng.

Phải biết người tộc Bạch Lang có đến mấy ngàn, thật sự mà chọc giận bọn họ, một đám người đánh một người đến lúc đó chịu thiệt chính là chúng ta.” “Thần linh?” Trương Hải Khách vẻ mặt không thể tin nổi nhìn về phía Ngô Mặc: “Các cậu không sợ bị lộ tẩy sao?” Ngô Mặc mười phần đắc ý, khoát tay áo: “Sợ cái rắm, Lang Vương là người của ông đây.” “Cậu biết thuần thú?” Người nhà họ Trương đối với rất nhiều sự tình đều có hiểu biết.

Chỉ là không ngờ cái tên họ Lâm trước mắt này, cư nhiên còn biết thủ pháp thất truyền thời cổ đại.

Chương 1037

Ngô Mặc lười giải thích với hắn.

Nhất là thấy hắn mang cái mặt của Ngô Tà mà hỏi không dứt, cảm giác phiền toái càng từ đáy lòng dâng lên.

Lão ca thật vất vả mới thoát khỏi kiếp "Mười vạn câu hỏi vì sao".

Thằng cháu này lại mạo ra làm chim đầu đàn?

Ông đây không phải bố mày, không phải tổ tông mày, không có nghĩa vụ giải thích cho mày nhiều như vậy.

Hắn lạnh lùng cảnh cáo một câu: “Nếu muốn tiếp tục đi về phía trước, thì nghe theo sự sắp xếp của tôi, không nên nói thì đừng nói; không nên hỏi thì đừng hỏi.

Còn nữa lát nữa con mụ Trương Hải Hạnh kia nếu có ra đây, anh trông chừng cô ta, đừng để cái miệng thối của cô ta nói lung tung làm loạn.” Trương Hải Khách có chút đau đầu.

Sống chết nghĩ không thông, Ngô Mặc vì sao đối với Hải Hạnh lại có thành kiến lớn như vậy?

Em gái nhà mình dáng dấp rất xinh đẹp.

Người ngoài không rõ lai lịch đều sẽ khiêm nhượng một chút.

Tên gia hỏa trước mắt này, sao có thể xuống tay độc ác như thế?

Chẳng lẽ hắn không có một chút quan điểm thẩm mỹ nào?

Nghĩ không thông thì nghĩ không thông, nên đáp ứng vẫn phải đáp ứng.

Người khác hắn có thể lừa gạt, Ngô Mặc thì hắn coi như hiểu rồi.

Tên này mềm cứng không ăn.

Không coi lời hắn ra gì?

Quay đầu khẳng định sẽ phiền toái liên miên.

Trương Hải Khách gật đầu đáp ứng, truy vấn: “Tôi khi nào có thể gặp Hải Hạnh và những người khác?” Ngô Mặc ước tính một chút.

Gần đây lãng phí thời gian hơi nhiều, lại sợ tộc Bạch Lang xuất hiện biến cố gì.

Có thể rời đi sớm chừng nào, vẫn là đi sớm chừng nấy là tốt nhất.

Hắn trầm ngâm giây lát, nghiêm túc nói: “Anh bây giờ có thể đi gặp cô ta, bất quá lời của tôi anh nhất định phải để ở trong lòng, chúng ta không chịu nổi bất cứ biến cố nào nữa đâu.” “Yên tâm đi, tôi biết nặng nhẹ.” Trương Hải Khách nói xong, nghiến răng chống thân thể ngồi dậy.

Nào ngờ không động còn đỡ.

Vừa động?

Cảm giác đau đớn đã lâu không gặp suýt chút nữa làm hắn rơi nước mắt.

Có đau nữa cũng phải từ dưới đất bò dậy.

Trương Hải Khách một tay che lấy một chỗ hiểm, nghiến răng hàm vẻ mặt đầy uất ức nhìn Ngô Mặc.

“Họ Lâm kia, về sau động thủ có thể có chút phẩm đức hay không?

Cậu học ai thế?

Sao chuyên đi đường hạ tam lộ (chơi xấu) vậy?” “Đừng nói nhảm.” Ngô Mặc vừa mở miệng nói chuyện, bên má đau nhức nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh.

Lập tức tâm tình không đẹp đẽ gì.

Thà rằng đau cũng nhịn không được đáp trả một câu: “Mẹ nó còn nói đánh người không đánh mặt, anh cũng đâu có thiếu đấm vào mặt ông đây đâu?” Câu nói cũ nói rất đúng.

Nhìn người khác xui xẻo thì mình vui vẻ.

Trương Hải Khách nhìn bộ dạng nhe răng trợn mắt của Ngô Mặc, trong nháy mắt cảm giác đau đớn thuyên giảm không ít.

Hắn hừ một tiếng, đi cà nhắc ra bên ngoài.

Hết cách rồi.

Hải Hạnh và những người Trương gia khác còn bị giam giữ, không sớm một chút giải quyết vấn đề này trong lòng bất an.

Vừa đi tới cửa, suýt chút nữa bị ngã sấp mặt.

Vừa ngẩng đầu.

Vừa vặn cùng Lang Vương mặt đối mặt.

Lang Vương sống hơn trăm năm thành tinh rồi.

Nó đã sớm nghe thấy trong động có tiếng đánh nhau, chỉ có điều chủ nhân không gọi nó, cũng liền không động thân.

Trước mắt ngửi thấy mùi kẻ địch.

Lập tức thẳng người lên, lộ ra răng nanh làm ra chuẩn bị công kích.

Một khi chủ nhân lên tiếng.

Nó thế tất sẽ cắn đứt cổ đối phương.

Trương Hải Khách không ngờ Lang Vương lại giống như chó giữ nhà.

Hắn nhanh chóng lui lại một bước, làm ra tư thái phòng ngự, quay đầu hướng về phía trong hô: “Họ Lâm kia, mau gọi con chó lớn nhà cậu đi chỗ khác, nhe răng trợn mắt muốn cắn người à?” “Cả nhà mày mới là chó.” Ngô Mặc xoa thắt lưng từ dưới đất bò dậy, một bên mắng Trương Hải Khách, một bên cao giọng hô: “Cương Bính, lại đây.” Lang Vương nghe được chủ nhân triệu hoán.

Khép miệng lại quét mắt nhìn Trương Hải Khách một cái, bước đi ưu nhã đi vào trong động.

Trương Hải Khách đứng ngây ra tại chỗ.

Hắn cảm thấy mình có phải hay không bị hoa mắt rồi?

Nếu không làm sao từ trong mắt một con sói nhìn thấy sự miệt thị?

Ngay sau đó lại phản ứng lại một việc.

Cương Bính?

Tên con sói?

Hắn quay đầu nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt không thể tin nổi: “Cậu đặt tên cho sói là Cương Bính?” “Ừ!” Ngô Mặc đáp một tiếng, hỏi ngược lại: “Anh nếu cảm thấy không dễ nghe, vậy tôi trực tiếp đổi thành Trương Hải Khách, anh thấy thế nào?” “Vãi!” Trương Hải Khách giơ ngón tay giữa, xoay người bỏ đi.

Hắn cho rằng ở cùng Ngô Mặc thêm một giây, liền dễ dàng phạm thêm một lần nhồi máu cơ tim.

Đừng nhìn lão Trương gia gien di truyền tốt.

Nhưng có sống lâu trăm tuổi nữa?

Cũng không đỡ được tên khốn kiếp này chọc tức.

Trương Hải Khách rời đi rồi, Ngô Mặc ở lại chỗ này cũng không có tác dụng lớn gì.

Vừa chuẩn bị đi về.

Bước chân bỗng nhiên khựng lại, trong đầu đột nhiên nhớ tới một việc.

Mình bị Trương Hải Khách đấm một quyền vào bên má.

Có khi nào tím bầm một mảng không?

Ngọa tào!

Thân phận hiện tại của mình là sứ giả thần linh.

Mang cái mặt nát đi lung tung khắp nơi, có hay không tổn hại hình tượng quang huy?

Không được!

Hình tượng nhất định phải nắm chắc.

Nghĩ tới đây quyết định lấy chút gì đó che giấu một chút.

Chương 1038

Tiện thể chườm má cho tiêu sưng.

Chỉ là nhìn đông nhìn tây, không có đồ vật thuận tay.

Bảo bối trong không gian lại không thể lung tung lấy ra, dù sao mấy ông anh kia cũng tinh như khỉ ấy.

Nghĩ đi nghĩ lại, đem ánh mắt khóa chặt trên người Lang Vương.

Lang Vương mẫn cảm phát giác được bất an, lặng lẽ lui về sau mấy bước.

Tiếc thay Lang Vương có ngầu đến đâu cũng không đỡ được việc gặp phải người chủ nhân 'hố hàng'.

Cuối cùng trên người trọc một nhúm lông nhỏ.

Uy phong quét rác.

Lúng ta lúng túng đi theo sau lưng Ngô Mặc.

Ngô Mặc cầm lông sói dính lên tuyết, che lấy bên má đi về.

Đầu bên kia.

Giải Ngữ Hoa và mấy người Hắc Nhãn Kính trở lại trong động, thấy Trương Khởi Linh ngồi ở trong góc buồn bực không lên tiếng.

Từng người cúi đầu cười thầm.

Quá buồn cười.

Lần đầu tiên nhìn thấy Ách Ba bị chọc cho xù lông.

Thật sự là chuyến đi này không tệ a!

Hắc Nhãn Kính đi qua, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Trương Khởi Linh, vẻ mặt cười xấu xa trêu chọc nói: “Dô, Ách Ba, được thiếu nữ hoan nghênh như vậy, có động lòng không?” “Đúng thế, Tiểu Ca!” Vương Bàn Tử ba chân bốn cẳng nhảy tới.

Ngồi xổm trước mặt Trương Khởi Linh, xoa xoa tay hắc hắc cười nói: “Trước kia xem Tây Du Ký cứ cảm thấy là hư cấu, Đường Tăng có đẹp trai nữa cũng là hòa thượng, đâu ra nhiều cô nương thích như vậy chứ?

Hôm nay Bàn gia coi như được mở rộng tầm mắt rồi, xem một màn phiên bản thực tế.

Mặt lạnh Tiểu Ca cũng không chống đỡ được mỹ thiếu nữ nhiệt tình.” Cái miệng của hắn cứ lải nhải mãi không dứt.

Hàn khí trên người Trương Khởi Linh, mắt trần có thể thấy sắp ngưng tụ thành sương.

Giải Ngữ Hoa ngồi ở bên cạnh cười mà không nói.

Cổ ngữ có câu, học cái tốt khó như lên trời, học cái xấu thì nhanh như chớp.

Ngô Tà quanh năm cùng Vương Bàn Tử, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính - mấy kẻ tổn nhân này tư thông.

Thiên Chân lúc đầu đã sớm thoát thai hoán cốt.

Hiện giờ có thể gọi hắn là 'Ngô Tà thiếu đức'.

Hắn bưng nước nóng ngồi xổm bên cạnh xem náo nhiệt, thỉnh thoảng thêm mắm dặm muối vài câu.

“Tiểu Ca, thần linh đều có thị nữ, hay là chúng ta cũng phối cho anh mấy người.” Lâm Phong càng là kẻ lời nói không rơi xuống đất, lập tức bổ sung một câu: “Không thích nói nhiều, có thể hỏi thử lão tộc trưởng, có 'Ách Ba' (người câm) nào xinh đẹp không?” Người một lời tôi một câu, Ách Ba thật muốn giết chết các người.

Trong lòng Trương Khởi Linh phá thiên hoang dâng lên xúc động muốn hủy diệt.

Trêu chọc một hồi lâu, mấy người miệng đắng lưỡi khô.

Lại đem chủ đề kéo đến trên người Ngô Mặc.

Vương Bàn Tử móc thuốc từ túi sau mông ra, phân biệt ném cho Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính và Lâm Phong.

Chính mình một bên châm thuốc một bên nói: “Theo tôi thấy người anh em của chúng ta chính là quá lương thiện rồi, người Trương gia cũng không phải thứ chim tốt lành gì, dứt khoát giết chết cho xong.” Nói xong tự cảm thấy lỡ lời.

Vội vàng hướng về phía Trương Khởi Linh khoát tay nói: “Tiểu Ca cậu đừng hiểu lầm, Bàn gia không phải nói cậu không phải chim tốt, cậu là một con chim vô cùng tốt.” “Phụt!” Ngô Tà cười phun ra tiếng: “Bàn Tử, anh thà không giải thích còn hơn, thật không sợ Tiểu Ca thu thập anh à?” Vương Bàn Tử đón lấy ánh mắt băng lãnh của Trương Khởi Linh.

Cố chống một hơi mạnh miệng nói: “Tiểu Ca sẽ không đâu, cậu ấy không phải loại người công báo tư thù.” Hắc Nhãn Kính thích hợp chen vào một câu: “Ách Ba mà thật ra tay?

Vương Bàn Tử, ngày mai có khả năng cậu liền phải gọi là Vương Gầy Tử.” “Xì!” Vương Bàn Tử bĩu môi, quay đầu hướng về phía Giải Ngữ Hoa nói: “Hoa gia, ngài nói Tiểu Mặc rốt cuộc là nghĩ như thế nào?” “Nói thật ra, tôi thật sự chướng mắt người Trương gia cứ kéo cái mặt dài như cái bơm ấy.” Giải Ngữ Hoa uống một ngụm nước, cười khẽ: “Tiểu Mặc cũng rất ghét người Trương gia, chỉ có điều tôi đoán em ấy là không muốn để người Trương gia chết trong tay mình.” “Tại sao?” “Bởi vì nguyên nhân Địa Long Hội.” “Địa Long Hội?” Vương Bàn Tử hít hà, “Đúng ha, sao Bàn gia lại quên vụ này nhỉ?”

Hắn vuốt vuốt cằm, lẩm bẩm: “Quả thực như thế, người Trương gia làm việc không giảng cứu, sau lưng thích hạ độc thủ, một khi người nhà bọn họ chết trong tay Tiểu Mặc, Địa Long Hội khẳng định sẽ bị trả thù.” Giải Ngữ Hoa cười cười: “Được rồi, Vương Bàn Tử, Tiểu Mặc hiện giờ làm việc tự có tính toán, chúng ta vẫn là đừng gây thêm phiền toái cho em ấy.” Ngô Tà cũng gật gật đầu, tiếp đó giơ ngón tay cái lên, khen: “Phú Quý, nói rất có đạo lý, tôi phát hiện cậu càng ngày càng thích hợp làm một hỏa kế hợp cách rồi.” Ngô Tà năm lần bảy lượt khiêu khích, khiến Giải Ngữ Hoa đã sớm nhịn hết nổi.

Trước đó còn ngại Ngô Mặc có mặt, chỉ có thể đấu võ mồm vài câu, thực tế không tiện động thủ.

Giờ Ngô Mặc không ở đây, ngoài hang lại có bầy sói canh gác, quả thực là cơ hội tốt để tẩn người.

Anh ta không biểu hiện ý đồ muốn động thủ ngay lập tức, mà mỉm cười đi đến bên cạnh Ngô Tà.

Tay phải đặt lên vai hắn, từng câu từng chữ nói: “Hạch bạch huyết nhiều quá không tốt cho sức khỏe, để tôi giúp cậu dọn dẹp đống này nhé.” Dứt lời liền dùng sức, Ngô Tà bị lật ngửa ra đất.

“Vãi, Phú Quý, cậu làm thật đấy à?” Ngô Tà không ngờ Giải Ngữ Hoa nói đánh là đánh.

Nhất thời không phòng bị nên trúng chiêu âm hiểm.

Hắn hiện tại kinh nghiệm chiến đấu cũng không thiếu.

Vừa phát giác tình huống bất ổn, người mới chạm đất đã dùng sức vặn mình lăn sang bên phải.

Một cú 'cá chép quẫy mình' bật dậy từ dưới đất.

Chẳng thèm nhìn Giải Ngữ Hoa, hắn quay người chạy tót ra sau lưng Trương Khởi Linh.

Hắn đâu có thiếu tâm nhãn, thích lấy trứng chọi đá.

Biết rõ không phải đối thủ của Giải Ngữ Hoa mà còn cứng đầu lao lên?

Đó là chuyện chỉ có thằng ngốc mới làm.

Trước mắt lão đệ không ở bên cạnh, chỉ có bám theo sau lưng Tiểu Ca mới an tâm nhất.

Suy nghĩ rất tươi đẹp.

Chỉ là Ngô Tà lại quên mất một chuyện.

Trương Khởi Linh căn bản không phải 'ngốc bạch ngọt', mà là một cái 'sủi cảo nhân đen' (bụng dạ đen tối).

Hắn chân trước vừa mới chôn người ta xong, chân sau liền cầu người ta che chở.

Có khả năng sao?

Đáp án hiển nhiên dễ thấy.

Chỉ có hai chữ —— Nằm mơ.

Ngay khi Ngô Tà sắp đến gần Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh đang ngồi im như cọc gỗ bỗng dưng bật dậy.

Quay người đi đến một góc tường khác.

Ngồi xuống sát đất, tuyệt đối không cho bất kỳ kẻ nào cơ hội dựa vào sau lưng mình.

Ngô Tà trợn tròn mắt.

Quả thực không dám tin vào mắt mình.

Tiểu Ca bỏ rơi mình?

Tại sao chứ?

Học thói trả thù từ bao giờ mà nặng nề thế?

Chỉ lơ là một chút như vậy, hắn đã bị Giải Ngữ Hoa tóm gọn.

Khá lắm, cuộc chiến giữa đám bạn nối khố bắt đầu rồi.

Ban đầu còn có thể gọi là ẩu đả lẫn nhau, một lát sau liền biến thành Giải Ngữ Hoa đơn phương hành hạ.

Vương Bàn Tử cười đến mức nấc cục.

Chương 1039

Cùng Lâm Phong và Hắc Nhãn Kính cá cược một bên, xem Ngô Tà rốt cuộc trụ được mấy phút?

Tiền cược lại càng đơn giản.

Ai thua thì người đó phụ trách đi bưng nước rửa chân.

Thời tiết lạnh giá thế này, được ngâm chân trong chậu nước nóng đầy bọt biển, nghĩ thôi đã thấy thư thái.

Mấy người bọn họ nói chuyện không nhỏ, tất cả đều chui tọt vào tai Ngô Tà.

Ngô Tà vốn đang bị đánh đã uất ức.

Giờ lại càng nổi trận lôi đình, hận không thể há miệng cắn chết mấy tên khốn này.

Giải Ngữ Hoa làm việc cực kỳ có chừng mực.

Anh ta tuy muốn tẩn Ngô Tà, nhưng lại không muốn thực sự đánh đối phương bị thương.

Chuyên chọn mấy chỗ đánh vào huyệt vị đau thấu trời xanh, nhưng gân cốt sẽ không chịu tổn hại nghiêm trọng mà ra tay.

Anh ta tóm Ngô Tà tẩn cho một trận.

Uất khí trong lòng coi như đã tan biến triệt để.

Nhìn lại Ngô Tà?

Tuy nói không đến mức mặt mũi bầm dập, nhưng cả người từ trên xuống dưới không chỗ nào là không đau.

Cứ như vừa làm mát-xa trị liệu chuyên sâu xong vậy.

Chạm vào đâu là đau thấu tim đến đấy.

Nhưng nam tử hán đại trượng phu toàn thân chỉ có hai chỗ không thể mềm, một cái bên trên, một cái bên dưới.

Ngô Tà miệng vẫn không phục, lùi lại vài bước chỉ vào Giải Ngữ Hoa với vẻ mặt bi phẫn: “Phú Quý, cậu đợi Tiểu Mặc về đi, xem tôi có mách nó không.” Giải Ngữ Hoa cũng sắp bị chọc cười rồi.

“Ngô Tà, cậu có cần thể diện không?

Lớn đầu thế này rồi còn như trẻ con mách lẻo với em trai?” “Cậu quản tôi chắc?” Ngô Tà đảo mắt, chuyên chọn nỗi đau của người khác mà khiêu khích: “Hôm nay chuyện này chưa xong đâu, cậu không phải muốn bước chân vào cửa lớn nhà họ Ngô sao?

Có tôi ở đây một ngày, để tôi xem cậu vào kiểu gì.” “Ngô Tà, xem ra tôi đánh còn nhẹ tay rồi.” Giải Ngữ Hoa nheo mắt, sự uy hiếp trong giọng nói không cần nói cũng biết.

Ngô Tà lén nuốt nước bọt.

Đang định cố tỏ ra cứng cỏi buông thêm vài câu hung ác, đột nhiên nghe thấy bên ngoài hang động truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng sói kêu ư ử.

Mắt hắn sáng rực lên.

Thắt lưng trong nháy mắt thẳng thêm ba phần, “Hừ, em trai tôi về rồi, chỗ dựa của tôi tới rồi.” Giải Ngữ Hoa lười để ý đến hắn.

Dù sao mình cũng đã trút giận xong, tâm trạng đang rất sảng khoái.

Ngô Mặc vừa vào hang đã cảm thấy bầu không khí có chút không đúng.

Ánh mắt đại ca nhìn mình quá mức nóng bỏng, cứ như quả phụ nhìn thấy trai tráng vậy.

Bàn ca, Kính ca và Lâm Phong ba tên độc thân, sao trông như mấy lão lưu manh đầu thôn đang hóng hớt cắn hạt dưa thế kia?

Hoa ca thì thần thanh khí sảng.

Nói câu khó nghe, cứ như vừa làm xong một nháy, tâm tình được giải phóng vậy.

Còn có lão Trương.

Dán người vào tường như cái cột điện, đây là đang cosplay bích họa à?

Cậu trong lòng nghi ngờ.

Nhất thời không dám tiếp tục đi về phía trước.

Cũng không phải là nhát gan.

Thuần túy là vì điều kiện 'thiết côn' của bản thân không đủ lực.

Vừa mới đại chiến một trận với đám hải sản xong.

Nhỡ đâu mấy vị đại ca này nghĩ ra chuyện gì chuẩn bị tẩn mình một trận, trốn hay là không trốn đây?

Xuất phát từ việc cân nhắc an nguy của bản thân.

Cậu ho nhẹ một tiếng, đứng ở cửa thăm dò: “Mọi người đây là...” “Không có gì.” Giải Ngữ Hoa còn chưa nói xong, đã bị Ngô Tà cắt ngang.

Hắn như nhìn thấy Bao Thanh Thiên tái thế, bất chấp đau đớn trên người lao về phía Ngô Mặc.

Miệng còn không quên cáo trạng, “Nhị gia, em phải làm chủ cho anh, anh bị Phú Quý đánh.” “Hả?” Ngô Mặc ngớ người.

Ngay sau đó thân thể liền bị Ngô Tà ôm chặt.

Cảm giác đau đớn trong nháy mắt lan ra toàn thân, nhịn không được nhe răng trợn mắt gào lên, “Vãi, vãi, mau buông ra, đau chết ông em trai của anh rồi.” Cậu vừa kêu đau, những người khác trong hang đều kinh ngạc.

Chẳng còn tâm trạng xem náo nhiệt của Ngô Tà nữa.

Từng người rảo bước đi tới, cấp thiết truy hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?” Vương Bàn Tử đối diện với Ngô Mặc, kinh ngạc chỉ vào mặt cậu hỏi: “Nhị gia, sao mặt cậu lại mọc lông thế kia?” Giải Ngữ Hoa trực tiếp đưa tay vạch áo Ngô Mặc ra.

Nhìn thấy trên người cậu bầm tím một mảng, mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm, “Người nhà họ Trương động thủ với em?” Hắc Nhãn Kính xoay mặt Ngô Mặc lại.

Nghiêm túc nhìn chằm chằm vết thương trên mặt.

Sát ý trên người càng lúc càng nặng, nụ cười cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Ngô Tà nhìn dấu chân trên người em trai, giận không thể kìm được: “Mày đi cứu người nhà họ Trương, bọn họ còn dám động thủ với mày?

Có phải sống chán rồi không?” “Mẹ kiếp, Bàn gia đã nói người nhà họ Trương đều chẳng phải thứ tốt lành gì, toàn mẹ nó là súc sinh.” Mặt Lâm Phong đen sì như thể người khác nợ hắn mấy chục tỷ.

Hắn không nói một lời, quay người đi thẳng ra ngoài hang.

Ngô Mặc tay mắt lanh lẹ, một tay túm lấy cánh tay hắn, “Con trai đi đâu đấy?” “Bố mày đi trút giận cho mày.” Vương Bàn Tử xắn tay áo, phụ họa theo: “Không sai, làm thịt bọn họ, cùng lắm thì một nhịp hai tán, anh em mình ra làm riêng.” “Không cần, tao không sao.” Ngô Mặc không thể nói ra nguyên ủy sự việc, đành phải cố gắng trấn an mấy ông anh.

Nhưng đau đớn trên người thì không biết nói dối.

Hơi cử động một cái, mày đã không kìm được mà nhíu lại.

Cậu bị mấy người vây quanh.

Lại sợ mấy ông anh đi gây chuyện.

Chỉ có thể túm lấy cánh tay người này, kéo lấy áo người kia, cố gắng an ủi đối phương.

Nhất thời không hề chú ý tới.

Lúc này đã có một bóng người đi ra khỏi hang động.

Chúng ta tạm thời không nhắc đến bộ dạng được an ủi của Ngô Mặc bên kia, hãy nói một chút về Trương Hải Khách bên này.

Là một cụ già đã sống hơn trăm tuổi.

Trương Hải Khách cho rằng mình rất có quyền lên tiếng.

Có thể xác định Ngô Mặc chính là một cái sao chổi, quỷ xui xẻo.

Mẹ nó ai đến gần cậu ta thì người đó xui xẻo.

Y vừa thầm mắng Ngô Mặc quá thất đức, vừa bước từng bước nhỏ nhích về phía trước.

Hết cách rồi.

Hơi dùng sức một chút, không phải đau trứng thì là đau gân.

Thật sự là quá đau.

Chương 1040

Loại cảm giác đau đớn này, không phải ngươi tự xưng là trang hảo hán ngạnh hán là có thể gồng qua được.

Thuộc về một loại nỗi niềm khó nói.

Y lết về phía trước được mười mấy mét, bất thình lình nhớ ra một vấn đề.

Mình căn bản không biết Trương Hải Hạnh và những người Trương gia khác bị giam ở đâu?

Có lòng quay lại hỏi Ngô Mặc?

Lại nghĩ đến cái tính cách thất đức của tên kia, tám phần mười sẽ không nói thật.

Không chừng thấy mình đi đứng khó khăn, rất có khả năng cố ý chỉ ra xa, đến lúc đó lại bồi thêm một câu nhớ nhầm phương hướng.

Thôi bỏ đi.

Vẫn là tùy tiện tìm một người hỏi một câu.

Trương Hải Khách suy nghĩ rất hay, chỉ có điều đã đánh giá thấp sự chán ghét của tộc nhân Bạch Lang đối với y.

Phàm là tộc nhân Bạch Lang tham gia bắt người đều nhớ mặt Trương Hải Khách, lại thấy y không tham gia đại điển ăn mừng buổi tối.

Liền dứt khoát khẳng định kẻ này bị thần linh ruồng bỏ.

Đã là người mà thần linh cũng không thèm nhìn, tộc nhân còn cần phải cho y sắc mặt tốt sao?

Không đuổi y ra ngoài, đã là thần minh đại nhân khai ân, tộc trưởng đại nhân có đức hiếu sinh rồi.

Vì thế đối mặt với câu hỏi của Trương Hải Khách.

Hộ vệ tộc Bạch Lang từng người một lạnh lùng như băng, liếc cũng chẳng thèm liếc y một cái.

Cứ coi như trước mắt không có người này, chỉ là một khối không khí.

Không nhận được đáp án mong muốn, Trương Hải Khách chỉ đành buồn bực tự mình tìm kiếm.

Kết quả khéo làm sao lại đụng mặt Trương Khởi Linh.

Trương Hải Khách vừa nhìn thấy Trương Khởi Linh, mắt vụt sáng lên.

Cắn răng nhịn đau.

Ba bước thành hai bước sấn đến trước mặt Trương Khởi Linh, cấp thiết hỏi: “Tộc trưởng, ngài đến tìm tôi sao?” “Ừ.” Trương Khởi Linh đáp một tiếng.

Nhìn Trương Hải Khách với ánh mắt hàm chứa thâm ý.

Trương Hải Khách kích động muốn hỏng.

Cho rằng Trương Khởi Linh trước sau vẫn nhớ đến quan hệ huyết mạch của người Trương gia.

Nếu không sao lại giữa đêm hôm khuya khoắt đi tìm mình?

Còn không phải là lo lắng cho đám người Trương gia bọn mình sao?

Nếu không thì giống như tên họ Lâm kia, không bỏ đá xuống giếng đã là may rồi, còn có thể đi tìm mình ư?

Tự não bổ ra một đống lớn, toàn là những mặt tốt đẹp.

Trương Khởi Linh không nói chuyện, lẳng lặng nhìn Trương Hải Khách chơi trò đổi mặt.

Trương Hải Khách mất hồi lâu mới bình tĩnh lại.

Cố gắng kìm nén trái tim đang kích động nói: “Tộc trưởng, rắn mất đầu không được, chúng tôi đều cần ngài trở về.

Đúng rồi, ngài có biết Hải Hạnh bọn họ bị giam ở đâu không?” Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu.

Sắc mặt Trương Hải Khách lập tức xụ xuống, “Ngài cũng không biết?

Chẳng lẽ bọn họ đem Hải Hạnh giấu đi rồi?” “Không thể nào, tên họ Lâm còn cố ý dặn dò tôi qua đó tìm người.” Trương Hải Khách lẩm bẩm nói một tràng dài.

Trong lời nói ngoài lời nói đều khiển trách Ngô Mặc không đàng hoàng, làm người không hậu đạo.

Y chỉ lo sướng miệng, hoàn toàn không chú ý tới khí áp trên người tộc trưởng lại thấp xuống vài phần.

Trương Khởi Linh không muốn nghe nói nhảm nữa, quay người đi về phía góc khuất.

Hắn có lòng tin Trương Hải Khách nhất định sẽ đi theo.

Quả nhiên.

Trương Hải Khách bị động tác của Trương Khởi Linh làm cho ngơ ngác, lập tức đi theo, “Tộc trưởng, ngài muốn đi đâu?” Trương Khởi Linh không đáp lời, chỗ nào tối thì đi vào chỗ đó.

Hai người một kẻ im lặng không lên tiếng, một kẻ lải nhải không ngừng.

Đi khoảng bảy tám phút, đến một nơi không người.

Trương Hải Khách nhìn hồi lâu vẫn không hiểu rõ tình hình.

Đang định hỏi vài câu, thì nghênh diện bay tới một cước trúng ngay bụng dưới.

Biến cố bất thình lình, khiến y trong lúc không kịp đề phòng bay ra xa ba mét.

Thân thể ngã mạnh xuống đất.

Hồi lâu không hoàn hồn lại được.

Phải nói biện pháp trút giận tốt nhất chính là vận động.

Trương Khởi Linh bị Hắc Nhãn Kính mấy người châm chọc một bụng uất khí, tung ra một cước xong, thế mà ngoài ý muốn tiêu tan được một chút.

Hắn nếm được ngọt ngào, quyết định tiếp tục cố gắng.

Thế là, Trương Hải Khách đáng thương trong tình huống không rõ danh tính, bị tộc trưởng nhà mình tẩn cho một trận tơi bời.

Y có phải là người ngoan ngoãn chịu đánh không hoàn thủ không?

Đáp án hiển nhiên dễ thấy —— Không phải.

Y cũng muốn đánh trả.

Chỉ là vừa đánh với Ngô Mặc một trận, toàn thân trên dưới không có chỗ nào không đau.

Lại thêm bộ vị riêng tư bị thương.

Khiến y không nhấc nổi khí lực đối mặt với sự 'âu yếm' như cuồng phong bão vũ của Trương Khởi Linh.

Nhất thời căn bản không tổ chức được sự kháng cự hữu hiệu nào.

Y muốn hỏi nguyên nhân?

Ngặt nỗi miệng còn chưa mở ra, nắm đấm đã theo sát tới nơi.

Một trận đánh tơi bời, đánh Trương Hải Khách sưng lên hai cân thịt.

Mắt thấy Trương Hải Khách nằm trên đất thở hổn hển.

Trương Khởi Linh thu lại quyền cước, liếc vài lần rồi quay người bỏ đi.

Trương Hải Khách nằm rạp trên mặt đất.

Y nhìn bóng lưng rời đi của Trương Khởi Linh, thế mà ngoài ý muốn nhìn ra được một loại cảm giác vui vẻ hoan khoái.

Chúng ta để Trương Hải Khách bình tĩnh một chút, kéo ống kính quay lại phía Ngô Mặc.

Tên độc tử này hiện tại như đại gia, nằm trong hang động hưởng thụ tình yêu quan thiết của mọi người.

Ngô Tà nhìn lão đệ đầy mình thương tích, quả thực bó tay với cậu, chỉ có thể hóa thân thành 'Thím Tường Lâm' lải nhải vài câu.

“Tiểu Mặc, em không thể chú ý chút sao, cứ phải động tay động chân với người ta?” “Đúng thế, người anh em.” Vương Bàn Tử phụ họa: “Chủ nghĩa anh hùng đơn đả độc đấu đã qua lâu rồi, giờ lưu hành đánh hội đồng, có việc thì gọi mấy anh em chúng ta cùng lên chứ.” Ngô Mặc liếc nhìn mông Vương Bàn Tử một cái.

Chương 1041

Miếng gạc vừa mới thay lại thấm một tia máu.

Cậu nhịn không được bĩu môi, “Được rồi Bàn ca, bản thân anh còn đang 'ho ra máu' mà còn đòi trị trĩ cho người khác à?” Lâm Phong thấy cậu nói chuyện ngứa đòn.

Nhét luôn miếng bánh vào miệng cậu, “Mẹ kiếp, bị thương cũng không bịt nổi cái miệng thối của mày.” Giải Ngữ Hoa giúp Ngô Mặc bôi thuốc lên bụng, thấy bên trên bầm tím một mảng, đau lòng đến nhíu mày.

Anh ta không muốn hỏi lại nguyên nhân nữa.

Hoàn toàn không cần thiết.

Bởi vì mấy tên Trương gia kia trong lòng anh ta sớm đã bị gạch tên, ngang hàng với người chết.

Còn về việc khi nào động thủ?

Cần phải toan tính kỹ lưỡng một phen.

Hắc Nhãn Kính ngồi bên cạnh hút thuốc, dáng vẻ một tiếng cũng không ho he cực kỳ khác thường.

Khiến Ngô Mặc phải liếc hắn thêm vài lần.

Chỉ có điều mỗi lần nhìn hắn, hắn đều nhanh chóng chuyển sang bộ dạng cười cợt.

Làm người ta sợ hãi trong lòng.

Ngô Mặc nhịn không được vươn tay kéo hắn lại, “Em bảo này ca, anh sao thế?

Cái biểu cảm này của anh sao giống hệt mấy đứa tư xuân trên tivi thế nhỉ?” Nếu là ngày thường?

Hắc Nhãn Kính hoặc là sẽ đáp trả lại, hoặc là cười trêu chọc vài câu.

Hôm nay lại khác thường sờ sờ đầu Ngô Mặc, “Không có gì, anh chỉ đang suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.” Khác thường.

Quá khác thường rồi.

Phản ứng đầu tiên của Ngô Mặc là có phải Kính ca trúng tà rồi không?

Nếu không sao tự dưng lại bày ra tư thái trưởng bối thế này?

Hắc Nhãn Kính thấy Ngô Mặc vẫn hồ nghi nhìn chằm chằm mình, lập tức khôi phục nụ cười ngày thường, “Tiểu Nhị gia của tôi, để Hạt Tử mát-xa cho cậu vài cái, giải tỏa cảm giác mệt mỏi trên người.” Nói xong không đợi Ngô Mặc đồng ý, tự mình ra tay luôn.

Kỹ thuật mát-xa của hắn cực kỳ cao siêu.

Chỉ một lát sau, Ngô Mặc đã hồn lìa khỏi xác, mơ màng muốn ngủ.

Hắc Nhãn Kính lại ấn thêm một lúc.

Mãi cho đến khi nghe thấy Ngô Mặc phát ra tiếng ngáy nhẹ mới buông tay.

Hắn đứng dậy, hoạt động cổ tay một chút.

Xoay người đi thẳng ra ngoài hang.

Nhìn bóng lưng rời đi của Hắc Nhãn Kính.

Giải Ngữ Hoa im lặng không nói, trong ánh mắt lại lóe lên một tia hiểu rõ.

Vương Bàn Tử để không đánh thức Ngô Mặc, đứng ở gần cửa hang hút thuốc.

Thấy Hắc Nhãn Kính muốn đi ra ngoài, thuận miệng hỏi một câu, “Hắc gia, tối thế này còn ra ngoài đi dạo à?” “Ừ, xả nước.” Hắc Nhãn Kính đơn giản ném lại vài chữ, trong hai ba giây đã biến mất trong bóng tối.

“Bí quá rồi à?” Vương Bàn Tử nhìn đến mức khó hiểu, rít một hơi thuốc lầm bầm một câu, “Hắc gia thận không tốt sao?

Nếu không sao lại không nhịn được chứ?” May mà Hắc Nhãn Kính đi nhanh.

Nếu không nghe được câu này của Vương Bàn Tử, cao thấp gì cũng phải cho hắn một cú 'điện pháo' (cú đấm).

Lúc này đã gần một giờ sáng.

Bên ngoài gió lạnh vù vù.

Thời tiết không được tốt lắm, mây đen che khuất mặt trăng và các vì sao kín mít.

Hắc Nhãn Kính căn bản không đi tiểu.

Mà là không chút do dự đi thẳng đến cửa hang giam giữ Trương Hải Khách.

Chỉ là đi được vài bước lại dừng chân.

Đưa tay đẩy kính râm, thầm tính toán một phen, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay với tộc nhân Bạch Lang đang tuần tra cách đó không xa.

Đối phương biết thân phận của Hắc Nhãn Kính.

Lập tức chạy chậm tới, thập phần cung kính hỏi thần sứ đại nhân có yêu cầu gì?

Hắc Nhãn Kính cười híp mắt hỏi một câu.

Có nhìn thấy người bị bắt lúc trước đi lại bên ngoài không?

Kẻ này không nhìn thấy, không có nghĩa là người đi theo sau hắn không nhìn thấy.

Trong đó có một người vừa khéo nhìn thấy hướng đi của Trương Khởi Linh và Trương Hải Khách.

Lập tức không nói hai lời chỉ rõ phương hướng cho Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính thuận tay ném cho đối phương nửa bao thuốc.

Sau đó dưới ánh mắt sùng bái của đám người, nghênh ngang đi về phía xa.

Hắc gia kiêu ngạo bất tuân cả đời, căn bản sẽ không để ý đến cách nhìn của người khác.

Đối với hắn mà nói, có thù thì báo, có tiền thì lấy, có lười thì trộm, mới là chuyện vui vẻ nhất đời người.

Hắn men theo đường nhỏ sải bước đi về phía trước, nghênh diện đụng phải Trương Khởi Linh vừa xả xong uất khí.

Hai người một kẻ khóe miệng treo nụ cười tà, một kẻ mặt vô biểu tình.

Giữa lúc thân hình giao nhau, Trương Khởi Linh đột nhiên mở miệng nói: “Lưu một mạng.” Hắc Nhãn Kính khựng lại, đưa lưng về phía Trương Khởi Linh cười lạnh nói: “Ách Ba, cậu lấy thân phận gì nói câu đó với tôi?

Thân phận tộc trưởng Trương gia?

Tôi lại không biết, cậu để tâm đến đám người Trương gia này từ bao giờ đấy?” Trương Khởi Linh trầm mặc một chút.

Xoay người đối mặt với Hắc Nhãn Kính, lạnh lùng thốt ra hai chữ, “Kế hoạch.” “Thiếu một mình hắn cũng không ảnh hưởng đại cục.” Hắc Nhãn Kính cười quái dị, vẫn kiên trì suy nghĩ của mình.

Trương Khởi Linh nửa bước cũng không lùi, trầm giọng nói: “Dẫn tử (mồi nhử), không thể động.” Hai người ai cũng không nhường ai, ai cũng không thuyết phục được đối phương.

Mắt thấy Hắc Nhãn Kính khăng khăng làm theo ý mình, muốn đi xử đẹp Trương Hải Khách.

Trương Khởi Linh chỉ có thể bất đắc dĩ ném ra cái tên Ngô Mặc.

Hai chữ Ngô Mặc giống như Quan Âm Bồ Tát niệm chú Kim Cô cho Đường Tăng, trong khoảnh khắc khiến Hắc Nhãn Kính khôi phục một tia lý trí.

Hắn vô cùng rõ ràng Trương Hải Khách tiếp theo có tác dụng lớn.

Nhưng tên này lại làm bị thương Tiểu Nhị gia mà mình đặt ở đầu tim.

Bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì?

Chính mình nhất định phải cho hắn một bài học sâu sắc.

Vốn định tiễn hắn lên Tây Thiên ở chỗ này.

Dù sao dãy Himalaya cũng tương đối cao, cách trời cũng gần hơn một chút, hắn còn có thể tiết kiệm được vài bước đường.

Ngặt nỗi Ách Ba nhắc nhở đúng.

Trương Hải Khách không chỉ là một mắt xích trong kế hoạch, trước mắt mà nói đối với Tiểu Nhị gia còn có chút tác dụng.

Về công về tư, hiện tại đều không phải thời cơ tốt để động thủ.

Chương 1042

Đã như vậy, cứ để hắn sống thêm vài ngày đi.

Có điều tiền lãi sao?

Cao thấp gì cũng phải thu thêm chút đỉnh, thế nào cũng phải để hắn 'vui vẻ' một phen.

Hắc Nhãn Kính lại cười cười, “Ách Ba, đã là giết chết không được, vậy Hắc gia động thủ chơi một chút, cậu cũng muốn ngăn cản?” Trương Khởi Linh ngay cả lời cũng không nói, quay đầu đi luôn.

Hai bóng người lao về hai hướng khác nhau rời đi.

Phải nói người xui xẻo thì đi đường bằng cũng ngã lộn cổ, Trương Hải Khách hôm nay ra cửa chính là không xem hoàng lịch.

Y bị tộc trưởng đại nhân thân yêu nhà mình tẩn cho một trận tơi bời, nằm trên tuyết hồi lâu không bò dậy nổi.

Khó khăn lắm mới hoãn lại được một chút.

Vừa mới thẳng nửa người trên lên, trước mặt lại xuất hiện một bóng người.

Kẻ này lại càng tổn hại đến tận cùng.

Ngay cả cái rắm cũng không thèm đánh, nhấc chân sút thẳng vào mặt.

Khá lắm, Trương Hải Khách một ngày đón tiếp ba đợt người.

Lần sau lại ra tay tàn nhẫn hơn lần trước.

Đặc biệt là vị thứ ba, thật sự là ra tay muốn lấy mạng, nhìn cái thế này dường như muốn giết chết mình.

Trương Hải Khách dốc toàn lực kháng cự, kết quả kém một chiêu bị đá lăn quay ra đất.

Nhắm mắt chờ chết không phải phong cách của người Trương gia.

Y âm thầm nghĩ cách chuẩn bị lật ngược tình thế.

Nhưng não thì dùng tốt, điều kiện thân thể lại không theo kịp.

Động tác ngày thường cực kỳ đơn giản, hôm nay nhẹ nhàng nhấc ngón tay thôi cũng nặng tựa ngàn cân.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính đầy sát khí, hỏi: “Hắc Hạt Tử, tôi với anh không thù không oán, vì sao muốn giết tôi?” “Giết người?” Hắc Nhãn Kính cười nhạo một tiếng, vươn một ngón tay nhẹ nhàng lắc lắc, “Anh nghĩ nhiều rồi, Hắc gia chỉ là buổi tối không ngủ được ra ngoài bắt tên trộm vặt thôi.” “Không giết tôi?” Trương Hải Khách từ trong lời nói của Hắc Nhãn Kính dường như nghe được một tia hy vọng sống.

Tâm lược bớt lo lắng một chút.

Lại nghĩ đến truyền thuyết về Hắc Nhãn Kính trên giang hồ, nhe răng mở miệng nói: “Tục ngữ nói không đánh không quen biết, tôi vẫn luôn nghe nói thân thủ Hắc gia không tệ, chỉ là không có cơ hội kiến thức, hôm nay coi như là được mở mang tầm mắt rồi, không biết Hắc gia có hứng thú bàn chuyện làm ăn không?” Hắc Nhãn Kính nghịch con dao găm, lơ đãng nói: “Không hứng thú.” Đơn giản ba chữ, đem toàn bộ lời Trương Hải Khách muốn nói chặn họng nuốt trở lại.

Y có lòng muốn nói thêm vài câu, nào ngờ Hắc Nhãn Kính căn bản không cho y cơ hội.

Một cước đạp lên bụng y, thủ khởi đao lạc roẹt roẹt mấy tiếng.

Ngay khi Trương Hải Khách chuẩn bị đón nhận đau đớn, đột nhiên cảm giác áp lực trên người biến mất không thấy đâu nữa.

Ngẩng đầu lên lần nữa, Hắc Nhãn Kính đã rời đi rồi.

Trương Hải Khách cả người đều có chút ngơ ngác, nghĩ mãi không thông Hắc Nhãn Kính có phải có bệnh hay không?

Không giết mình, múa dao cái rắm gì?

Biểu diễn tạp kỹ à?

Có điều có thể sống thì ai nguyện ý chết chứ?

Y vừa thầm mắng trong lòng, vừa gian nan thẳng người dậy.

Nào ngờ vừa mới đứng thẳng, chỉ cảm thấy hạ thân lạnh toát.

Cúi đầu nhìn xuống, quần đã tụt xuống tận mặt cá chân.

Ngã thảo!

Trương Hải Khách không thể khống chế cảm xúc nữa, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ.

Nửa đêm canh ba tiếng gầm rú truyền đi rất xa.

Khiến bầy sói tưởng có người khiêu khích, nhao nhao đứng dậy tru lại mấy tiếng.

Chỉ gào thét cũng vô dụng a, còn phải tiếp tục tìm người.

Khi Trương Hải Hạnh nhìn thấy Trương Hải Khách, trong nháy mắt cả người đều có chút hỗn loạn.

Vị trước mắt mặt mũi bầm dập, mắt chỉ còn lại một khe hở, đi đường phải che chắn 'hàng họ' phía trước phía sau đầy bỉ ổi này, thật sự là Trương Hải Khách?

Y rốt cuộc đã trải qua ma nạn gì?

Vì sao trông còn thê lương hơn mấy người mình vậy?

Trương Hải Khách cảm thấy mặt mũi mình sắp mất sạch rồi.

Nhưng lại không thể nói là bị Ngô Mặc, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính luân phiên đánh đập.

Chỉ có thể vịt chết còn mạnh miệng.

Chỉ có thể giải thích với đám Trương Hải Hạnh và mấy người Trương gia.

Rằng chính mình vì cứu bọn họ mà sử xuất toàn thân giải số, cuối cùng mới bị thương đầy mình.

Do lão tộc trưởng đã dặn dò trước.

Hộ vệ tộc Bạch Lang thấy Trương Hải Khách đi vào, liền lần lượt rời khỏi nơi này.

Trong hang động mười mấy mét vuông chỉ còn lại mấy người Trương gia bọn họ.

Người Trương gia nhìn Trương Hải Khách ánh mắt một lời khó nói hết.

Đều là người sống cả trăm năm rồi.

Chỉ cần không phải kẻ mù, là có thể nhìn ra vết thương trên người y là thế nào?

Rõ ràng là bị người ta đạp túi bụi.

Hà tất phải khổ thế chứ?

Người Trương gia đã luân lạc đến mức ai cũng có thể đánh rồi sao?

Từ sau khi bị Ngô Mặc hố cho một lần, ngạo khí trên người mấy vị Trương gia này đã vơi đi không ít.

Dù sao chân lý cũng khiến bọn họ hiểu ra một chuyện.

Trong hố tự có cao thủ đào hố, ác nhân còn cần ác nhân trị.

Trương Hải Khách nhịn đau cởi trói cho Trương Hải Hạnh trước, còn lại mấy người Trương gia thì do Trương Hải Hạnh ra tay phụ trách.

Chỉ là Trương Hải Hạnh cũng chẳng khá hơn là bao.

Trên mặt nhìn như không có vấn đề gì, thực chất trên người vết roi chằng chịt.

Phải biết rằng lão tộc trưởng tuy lớn tuổi, nhưng kỹ thuật dùng roi rất ưu tú.

Một roi quất xuống, chỉ định để lại một vệt bầm tím.

Cũng may là Trương Hải Hạnh không tiện cởi quần áo.

Nếu không người sẽ phát hiện cô ả sớm đã biến thành một con ngựa vằn.

Dây thừng được cởi bỏ.

Mấy vị Trương gia ngồi dưới đất, ông nhìn tôi, tôi nhìn ông, rơi vào trầm mặc.

Bên kia.

Hắc Nhãn Kính trút xong một bụng lửa giận, tâm mãn ý túc quay trở lại hang động.

Chương 1043

Lúc này trong động cực kỳ yên tĩnh.

Trừ tiếng ngáy vang dội như sấm rền của Vương Bàn Tử ra, những người còn lại đều nằm ở góc nhắm mắt dưỡng thần.

Bóng dáng hắn vừa xuất hiện ở cửa.

Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa đồng thời mở mắt.

Hắc Nhãn Kính nhe răng cười.

Không thèm để ý xua xua tay, thập phần tự nhiên đi về phía chỗ Ngô Mặc đang nằm.

Trước mắt Ngô Mặc đang gối đầu lên đùi Giải Ngữ Hoa ngủ rất ngon.

Hắc Nhãn Kính cũng chẳng để ý.

Đi đến bên cạnh dựa vào vách tường ngồi xuống.

Giải Ngữ Hoa liếc hắn một cái, lại lần nữa nhắm mắt lại.

Thời gian bình yên luôn trôi qua cực kỳ nhanh.

Năm giờ sáng, mấy ông anh lần lượt tỉnh lại từ trong giấc ngủ.

Ngô Mặc ngồi dậy, xoa xoa mặt muốn cho mình tỉnh táo hơn một chút.

Kết quả nhất thời ngủ đến ngơ ngác.

Hoàn toàn quên mất chuyện bị thương trên mặt.

Cái xoa này suýt chút nữa làm cậu đau chết.

Trong khoảnh khắc, cả người đều tỉnh táo hẳn.

Nhìn bộ dạng nhe răng trợn mắt của cậu, Giải Ngữ Hoa cảm thấy vừa đau lòng vừa buồn cười.

Anh ta một tay nhẹ nhàng xoa đùi, tay kia từ trong túi lục ra thuốc tan máu bầm đưa cho Ngô Mặc, nhắc nhở: “Bôi thuốc mỡ lên mặt đi, có thể tiêu sưng nhanh chóng.” Ngô Mặc nhận lấy thuốc mỡ, ánh mắt bất giác liếc về phía đùi Giải Ngữ Hoa.

Mới phát giác mình đè lên đùi Hoa ca cả đêm, chắc làm người ta tê dại rồi nhỉ?

Cậu gãi gãi đầu, trên mặt xuất hiện một tia biểu cảm xấu hổ.

Giải Ngữ Hoa trong lòng buồn cười không thôi, lườm cậu một cái, nhu thanh nói: “Giờ mới thấy ngại à?

Hồi trước ở nhà cũ lúc đạp tôi từ trên giường xuống đất, sao cậu thấy yên tâm thoải mái thế?” Ngô Mặc tắc tịt.

“Ái chà, Hoa gia, ngài cũng có lúc này sao?” Vương Bàn Tử mắt vụt sáng lên, sấn lại gần xoa xoa mặt phàn nàn: “Tôi còn tưởng cái thằng ôn con này chỉ đối xử với tôi như thế, lần trước đi chơi về quá muộn, ngủ tạm ở chỗ tôi một hôm.” “Vãi, đêm hôm đó suýt chút nữa không làm tôi gãy xương, tôi mẹ nó đang nằm mơ cưới vợ, tự nhiên cảm giác mình bay lên không trung, còn tưởng trong mơ mình có năng lực siêu phàm, kết quả bộp một cái bị ngã tỉnh luôn.” “Anh em mình cũng chả biết thằng ôn con này mơ thấy cái gì, đá ông đây từ trong phòng bay thẳng ra phòng khách.” “Tôi đoán khả năng là ngộ thương, không ngờ vừa ngủ chưa được bao lâu lại thêm một cú nữa.” Vương Bàn Tử càng nói càng hăng.

Hắn dường như tịnh không để ý chuyện Ngô Mặc đá hắn, mà coi đó như một chuyện thú vị để bàn luận với anh em.

Sự thật cũng đúng là như thế.

Chuyện xảy ra vài ngày trước khi Ngô Mặc gặp sự cố.

Vương Bàn Tử vốn định sau khi mọi chuyện kết thúc, sẽ tìm cơ hội báo thù thằng nhóc thối Ngô Mặc này một trận.

Nào ngờ thoát ra được lại thiếu mất một người.

Hắn là thật sự coi Ngô Mặc như em ruột.

Trong bốn năm qua thi thoảng lại hồi tưởng những chuyện thú vị xảy ra khi ở cùng Ngô Mặc.

Mỗi lần nhớ tới trong lòng lại nghẹn ứ.

Chỉ có thể dựa vào uống rượu giải sầu.

Giờ đây được một lần nữa bàn về những chuyện này, coi như là có một loại cảm giác thư sướng.

Vương Bàn Tử vừa gõ chiêng khai tràng, mấy ông anh còn lại cũng đánh trống theo.

Phàm là người từng ngủ cùng Ngô Mặc, thì không có một ai tránh khỏi độc thủ.

Không phải bị cậu tát một cái vào mặt, thì là bị cậu sút một cước vào hông.

Tóm lại tư thế ngủ thiên kỳ bách quái, khiến người ta phòng không thắng phòng.

Ngô Tà và Lâm Phong cũng bổ sung vài câu, cuối cùng mọi người ném ánh mắt về phía Trương Khởi Linh.

Có chút hiếu kỳ.

Vị này có thảm tao độc thủ không?

Ngô Mặc bị mấy ông anh người một câu tôi một câu nói đến chột dạ.

Thấy bọn họ nhìn về phía Trương Khởi Linh, lập tức có chút tự tin, cướp lời nói trước: “Tiểu lão Trương, người khác thì tôi thừa nhận.

Anh?

Tôi chắc không làm thế bao giờ đâu nhỉ.” Trương Khởi Linh nhìn Ngô Mặc.

Trong tai nghe thấy cậu lại đặt biệt danh mới cho mình, nhất thời có chút không sướng.

Cụ già trăm tuổi hiếm khi nảy sinh tâm lý phản nghịch.

Phá lệ nói thêm vài chữ, gia nhập vào đại quân khống tố Ngô Mặc.

Hắn trịnh trọng gật đầu, biểu cảm nghiêm túc y như tham gia lễ truy điệu, cái miệng bình thường hiếm khi dùng đến, từng câu từng chữ thốt ra vài chữ: “Có, tôi ngủ dưới đất.” “Phụt!” Ngô Tà và Vương Bàn Tử không khống chế được cảm xúc, trực tiếp phun cười thành tiếng.

Hết cách rồi, biểu cảm của Trương Khởi Linh quá thú vị.

Ngắn ngủi vài chữ cứ thế nói ra được một cỗ cảm giác ủy khuất.

Tường đổ mọi người đẩy.

Khí thế cao hơn hai mét lúc mới ngủ dậy của Ngô Mặc, bị bọn họ ngạnh sinh sinh áp súc lại còn vài cm.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể nỗ lực chuyển chủ đề.

“Khụ khụ khụ!” Cậu ho nhẹ một tiếng, “Em bảo này mấy anh zai ồn ào cái gì, nên nói chút chính sự đi chứ.” Hắc Nhãn Kính cực kỳ phối hợp, nắm tay che miệng giấu đi ý cười, “Ừ, đều đừng nói nữa, Nhị gia có chuyện muốn nói.” Ngô Mặc ném cho Hắc Nhãn Kính một ánh mắt tán thưởng, nghiêm mặt nói: “Em định hôm nay rời khỏi tộc

Bạch Lang, các vị có ý kiến gì không?” “Được!” Không ai ngờ tới, người đầu tiên lên tiếng hưởng ứng cư nhiên là Trương Khởi Linh.

Ngữ khí kiên định lại ngắn gọn.

Đủ để nói rõ hắn đã sớm không ở lại nổi nữa.

Không trách hắn có phản ứng như vậy, thiếu nữ tộc Bạch Lang quá nhiệt tình.

Tối hôm qua cho dù hắn lạnh mặt, mấy thiếu nữ kia đều suýt chút nữa lột sạch quần áo hắn.

Hắn lại không tiện ra tay đả thương người, chỉ có thể cố gắng trốn tránh.

Hiện tại nghe Ngô Mặc nói muốn đi.

Nhất thời không khống chế được, lời nói trong lòng buột miệng thốt ra.

Vương Bàn Tử từ tận đáy lòng phát ra một tiếng cảm khái, “Tiểu Ca a, Tiểu Ca, cậu đúng là thay đổi quá nhanh rồi.” “Bàn gia nhớ lần đầu tiên gặp cậu, chuẩn một cậu em cool ngầu.

Hỏi cậu mười câu, cậu một chữ cũng không thèm đáp, giờ thì hay rồi, dứt khoát biến thành một cái sủi cảo nhân đen.” Ngô Tà đối với việc này cảm xúc sâu sắc.

Nghĩ đến sự thay đổi của Trương Khởi Linh, bất giác ném ánh mắt về phía lão đệ nhà mình.

Trong lòng lặng lẽ giơ ngón tay cái.

Thật trâu bò!

Nói đi là đi cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Tục ngữ có câu, khách tùy chủ biến.

Cho dù là thần linh thật sự, đứng trên địa bàn của người ta cũng phải biết chút lễ phép tối thiểu chứ nhỉ?

Chương 1044

Ngô Mặc dẫn theo Hắc Nhãn Kính ra ngoài giao thiệp với lão tộc trưởng và vu sư.

Hắn đề xuất việc cả nhóm chuẩn bị rời khỏi Bạch Lang tộc để đến thánh địa tuần tra.

Lão tộc trưởng và vu sư vừa nghe xong thì cuống cả lên.

Mới đến được một ngày đã đi, thế sao được?

Ngàn năm qua, khó khăn lắm mới chiêu đãi được một vị chân thần và Lang Vương.

Đít còn chưa ngồi nóng chỗ, người đã đòi đi rồi.

Làm sao thể hiện được sự nhiệt tình và tôn trọng thần linh của Bạch Lang tộc đây?

Hơn nữa, những tính toán nhỏ nhặt trong lòng lão còn chưa đạt được mục đích.

Cứ thế để thần linh rời đi sao?

Lần sau muốn gặp lại thần linh, có quỷ mới biết là ngày tháng năm nào.

Hai lão già khổ khẩu bà tâm khuyên đám người Ngô Mặc ở lại thêm vài ngày.

Để bọn họ làm tròn đạo hiếu kính và tình nghĩa địa chủ.

Ngô Mặc há có thể để họ toại nguyện?

Hắn hiện tại chỉ có một suy nghĩ duy nhất: nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi biến về nhà.

Cũng không phải hắn luyến tiếc nhà cửa gì, mà là cái dãy Himalaya này quá lạnh.

Đi đái cũng phải cầm theo cái gậy, không thì vừa xả nước ra đã đóng băng ngay lập tức.

Huống chi Tam thúc lại mất tích.

Tuy không biết là ông Tam thúc nào mất tích, nhưng chung quy cũng không thể trơ mắt nhìn bọn họ biến mất tăm được.

Một đống chuyện rắc rối đang đợi hắn đi giải quyết, lãng phí thời gian chính là lãng phí sinh mệnh.

Ngô Mặc kiên quyết đòi đi.

Lão già ngăn không nổi, bất đắc dĩ đành phải thỏa hiệp.

Có điều gừng càng già càng cay, ngựa càng già càng khôn.

Hai lão già đưa ra một yêu cầu nho nhỏ, hy vọng thần linh đại nhân khi trở về có thể ghé lại Bạch Lang tộc lần nữa.

Thuận miệng lừa người cho qua chuyện, Ngô Mặc nghĩ cũng chẳng nghĩ liền đồng ý luôn.

Lão già vui đến mức nếp nhăn trên mặt sắp bung cả ra.

Vội vàng phân phó xuống dưới, giết heo giết dê để tiễn đưa thần linh đại nhân.

Ngô Mặc có lòng muốn ngăn cản.

Nhưng nghĩ lại lương khô đúng là cần bổ sung thêm một ít, nên cũng ngầm đồng ý cách làm của lão tộc trưởng.

Đừng nhìn Ngô Mặc thuộc dạng "có hời không chiếm là đồ khốn nạn", nhưng thực tế cũng phải phân biệt tình huống gì.

Người Bạch Lang tộc tiếp đãi bọn họ quá thịnh tình, vừa cho ăn vừa cho uống, lại tặng mỹ nữ tặng ca hát.

Mình lừa người ta trước, bịp bợm sau, lúc đi lại còn cầm theo một đống đồ, quả thực có chút không làm người cho lắm.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chẳng biết nên dùng cái gì để báo đáp?

Tiền ư?

Ở trong mạch núi Himalaya này, tiền chắc là thứ vô dụng nhất.

Thậm chí còn chẳng bằng một cái bánh bao để chống đói.

Ngô Mặc đang lúc rối rắm, lão tộc trưởng cười híp mắt ghé sát lại gần.

Lão kéo Ngô Mặc ra một góc, hạ thấp giọng nói: "Thần sứ đại nhân, tiểu lão nhi có một ý tưởng, không biết Thần sứ đại nhân có thể ưng thuận hay không?" "Ồ, ngài nói đi." "Hề hề!" Lão già cười cười, có chút ngượng ngùng nói: "Sự tình là thế này, Bạch Lang tộc chúng tôi ngàn năm qua vẫn luôn canh giữ quanh thánh địa, nói thật ra thì quy củ như vậy không có gì đáng trách.

Nhưng hiện tại thời đại khác rồi, đám già chúng tôi giữ được, chứ đám trẻ tuổi thì thật sự giữ không nổi." Lão già thở dài nói tiếp: "Thực không dám giấu giếm, chúng tôi đối với thế giới bên ngoài cũng không phải hoàn toàn không biết gì.

Bất luận là từ du khách hay những người gặp nạn, cũng như qua lời kể của họ, đều biết thế giới bên ngoài đã thay triều đổi đại.

Tôi không phải một lão cổ hủ, thời trẻ cũng từng hướng về thế giới bên ngoài, chỉ là bị cái trách nhiệm tộc trưởng tròng lên cổ mà thôi." Ngô Mặc lẳng lặng nghe lão tộc trưởng kể về cuộc đời mình.

Trong lòng không tự chủ được cảm thấy bi ai thay cho lão.

Một ông già đáng thương, cả đời chưa từng hưởng thụ qua thiết bị hiện đại hóa.

Bị nhốt trong cái bộ lạc bé bằng lỗ mũi này.

Cho dù có xưng vương xưng bá thì có ý nghĩa gì chứ?

So với Tiểu Lão Trương và Kính ca nhà mình, quả thực là lãng phí nhân sinh.

Lão già lải nhải nửa ngày, cuối cùng cũng nói ra suy nghĩ của mình: “Thần sứ đại nhân, ngài có thể bẩm báo với Thần minh một tiếng, thiếu niên Bạch Lang tộc nguyện ý trung thành tận tụy với ngài ấy.” Ngô Mặc trong nháy mắt phản ứng lại.

Hóa ra nói cả buổi vẫn là muốn kiếm phúc lợi cho tộc nhân.

Ngô Mặc không lập tức đồng ý hay từ chối, mà cúi đầu cân nhắc lợi và hại trong đó.

Đồng ý thì lợi ích hiển nhiên.

Có lao động chân tay, còn có la bàn sống dẫn đường.

Nhưng đồng thời cũng có rủi ro nhất định.

Bọn họ căn bản không phải thần minh thật sự, chẳng qua là lợi dụng thân phận Lang Vương để giả thần giả quỷ.

Một khi bị người ta phát hiện, đám người Bạch Lang tộc này rất có khả năng trở mặt thành thù.

Cũng không phải sợ bọn họ, mà là tự nhiên tăng thêm một đống rắc rối.

Không đồng ý thì lại thấy hơi tiếc.

Có người Bạch Lang tộc làm hướng đạo, có thể tiết kiệm thời gian sức lực đến thánh địa, đồng thời tránh được một số phiền toái.

Dù sao gần thánh địa vẫn còn tộc Khang Ba Lạc và tộc Cách Nhĩ

Ba tồn tại.

Ngô Mặc trầm ngâm một lát, vẫn quyết định đồng ý lời thỉnh cầu của tộc trưởng.

Hắn nhìn lão già, đưa ra điều kiện của mình: “Việc này không cần bẩm báo thần minh, ta có thể tự quyết định đồng ý, bất quá ta có một yêu cầu, nhân số không thể quá nhiều, ba người là đủ.

Chiến đấu lực của Bạch Lang tộc thế nào ta cũng không rõ, người trẻ tuổi liệu có trở thành gánh nặng hay không?

Ta cũng không biết.

Vì vậy ba người này chỉ là khởi đầu, còn về sau thế nào thì phải xem biểu hiện của bọn họ.

Trong ba người nhất định phải có người thông thạo đường đến thánh địa, hai người còn lại sắp xếp thế nào?

Các người tự quyết định.” Lão tộc trưởng vui mừng khôn xiết nhận lời, quay đầu đi phân phó tuyển người ngay.

Phải thừa nhận, khả năng hành động của Bạch Lang tộc thật sự không chậm.

Hơn ba tiếng đồng hồ, mọi thứ đã chuẩn bị đâu vào đấy.

Mười giờ sáng, mọi người đã chuẩn bị xong hành trang bước ra khỏi bộ lạc Bạch Lang tộc.

Đàn sói thì khỏi phải nói, theo lệ thường vẫn đi theo nhóm Ngô Mặc về phía trước.

Chúng như những hộ vệ trung thành nhất, luôn túc trực xung quanh mấy người Ngô Mặc.

Còn về hai đội nhân mã kia?

Chương 1045

Đàn sói rất ít để ý, thậm chí liếc cũng chẳng thèm liếc một cái.

Lòng sói đổi lòng người.

Hành động của đàn sói khiến Ngô Mặc càng thêm yêu thích chúng, thậm chí còn không nỡ cưỡi lên chúng để đi nữa.

Chỉ đành đem một số hành lý nặng và đồ ăn đặt lên lưng chúng.

Bản thân hắn dẫn theo mọi người đi bộ về phía trước.

Trong cả đoàn người, kẻ đau khổ nhất chính là Trương Hải Khách.

Gã đi mỗi bước đều cà nhắc cà thọt, quả thực là khổ không thể tả.

Do đi quá chậm, chỉ có thể tụt lại phía sau, nhìn bóng lưng tộc trưởng nhà mình với vẻ mặt ai oán.

Đến giờ gã vẫn không nghĩ thông, rốt cuộc mình đắc tội tộc trưởng ở chỗ nào?

Tại sao lại chẳng phân biệt trắng đen phải trái mà dần cho mình một trận?

Người nhà họ Trương trong lòng có khí, lười nói chuyện, từng người một biến thành nửa cái người câm.

Cổ ngữ có câu, có người dẫn đường, phiền não giảm bớt.

Dưới sự dẫn dắt của một thanh niên hướng đạo Bạch Lang tộc, bọn họ băng qua núi tuyết đi đường tắt, cuối cùng vào buổi tối ngày thứ ba cũng tiếp cận được bộ lạc người Khang Ba Lạc.

Đứng ở đây, cũng đồng nghĩa với việc khoảng cách đến thánh địa càng gần hơn.

Văn Thành công chúa nhìn bộ lạc người Khang Ba Lạc cách đó không xa, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Bà ta từng có niềm vui, từng có hạnh phúc, từng có kỳ vọng, và cũng từng có phẫn hận ở nơi này.

Nếu không phải vì đám người Khang Ba Lạc đáng chết này, Bạch Mã liệu có phải bây giờ đã là một bà lão hạnh phúc hay không?

Tiếng lòng của Văn Thành công chúa, Ngô Mặc không thể nào biết được.

Nếu không rất có khả năng hắn sẽ khuyên bà ta một câu: Phàm chuyện gì cũng nên nghĩ thoáng ra chút.

Bà lão Bạch Mã kia phỏng chừng đã đi học mẫu giáo lần thứ hai rồi (đầu thai).

Đương nhiên rồi.

May mà Ngô Mặc không nghe thấy.

Nếu không với cái miệng thối của hắn?

Văn Thành công chúa không cào nát mặt hắn thì thật có lỗi với việc mình hóa thân thành dã thú bao nhiêu năm nay.

Từ lúc rời khỏi lạt ma miếu đến giờ, đã qua hơn nửa tháng.

Mắt thấy khoảng cách đến đích ngày càng gần.

Mọi người chẳng những không có cảm giác hưng phấn, ngược lại còn tăng thêm một tia cảm giác nguy cơ mạc danh kỳ diệu.

Đều là những kẻ sống trên lưỡi dao, mỗi người đều dựa vào giác quan thứ sáu mới có thể lần lượt thoát khỏi điện Diêm Vương.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm vào cổng trại đóng kín mít của người Khang Ba Lạc.

Trong lòng bỗng nhiên hiện lên một câu nói -- dưới mặt hồ bình lặng ẩn giấu sát cơ hung hiểm.

Mọi người đình trệ không tiến lên.

Một thiếu niên Bạch Lang tộc đi tới, khom lưng, cung kính nói: “Đại nhân, phía trước chính là bộ lạc người Khang Ba Lạc, chỉ là...” Nói đến đây cậu ta hơi dừng lại một chút, gãi gãi đầu nói tiếp: “Chỉ là kỳ lạ quá, mấy năm trước tôi cùng tộc trưởng gia gia qua đây, cửa thường sẽ có vài tên lính canh, hôm nay sao cổng trại đóng chặt, một người cũng không có thế này?” “Cậu xác nhận?” “Vâng!” Thiếu niên gật gật đầu, vẻ mặt khẳng định: “Mỗi bộ lạc đều sẽ như vậy, nếu không người ngoài tùy ý xâm nhập sẽ xảy ra nguy hiểm.” Thần tình Ngô Mặc dần dần nghiêm túc hẳn lên.

Trong lòng thầm suy tư, rốt cuộc là xảy ra vấn đề gì?

Mới khiến cho đại môn của một bộ lạc cường thịnh đóng chặt như thế?

Ngoại địch xâm lấn?

Đừng đùa.

Lại không phải thời buổi chiến loạn, làm gì xuất hiện đám xâm nhập quy mô lớn.

Người ngoài hành tinh xâm lấn?

Lại càng là chuyện tào lao.

Ngô Mặc động não hai cái, lại lười tiếp tục lãng phí tế bào não để đoán già đoán non.

Thà rằng phái người vào xem thử còn hơn cứ ngồi đoán mò.

Hắn quay đầu nhìn trái nhìn phải.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người đám người nhà họ

Trương.

Mấy tên ngốc này ở Bạch Lang tộc an nhàn hưởng phúc mấy ngày rồi, dù sao cũng nên hoạt động gân cốt một chút chứ nhỉ.

Người nhà họ Trương chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Cảm giác như mình bị thứ gì tà ác nhắm vào?

Tuy nhiên chưa đợi bọn họ nhìn ngang nhìn dọc, Ngô Mặc đã trực tiếp chỉ mặt gọi tên giao việc.

Hắn duỗi ngón tay, chỉ vào một người nhà họ Trương có vết sẹo đao trên má trái, nói: “Huynh đệ Mặt Hoa, tôi thấy anh khá rảnh rỗi đấy, chi bằng phiền anh vào trong xem tình hình thế nào?” Nam tử kia ban đầu cũng không phản ứng lại là đang gọi mình.

Mãi cho đến khi phát hiện mọi người đều chuyển ánh mắt về phía mình, mới hiểu ra hóa ra mình đã biến thành “Mặt Hoa”.

Gã chỉ vào mặt mình, không thể tin nổi hỏi ngược lại: “Tôi?

Mặt Hoa?” “À, không thì sao?

Chẳng lẽ lại gọi anh là Mổ Đẻ?” Ngô Mặc với cái dáng vẻ lý sự hùng hồn, làm gã đàn ông mặt sẹo nghẹn một cục tức trong lồng ngực không lên không xuống cứ quẩn quanh.

“Mày...” Gã mặt sẹo vốn tính nóng nảy.

Nhưng vừa chuẩn bị trở mặt, cánh tay đã bị Trương Hải Khách kéo lại: “Đừng cãi nữa, cậu căn bản nói không lại hắn đâu, hắn chính là...” Trương Hải Khách có lòng muốn mắng Ngô Mặc vài câu.

Nhưng lời đến bên miệng, nhớ tới mấy trận đòn mình vừa ăn, lại ngạnh sinh sinh nuốt trở về.

Lời nói xoay chuyển, nghiến răng hàm trái lương tâm khuyên nhủ: “Lâm tiên sinh chẳng qua thích đùa giỡn, chúng ta đừng chấp nhặt với hắn làm gì.” Trong lúc nói chuyện còn len lén nhéo tay gã mặt sẹo mấy cái.

Ý định ban đầu là khuyên gã lấy đại cục làm trọng.

Dù sao tộc trưởng đại nhân nhà mình đang đứng sau lưng đối phương, về tình về lý đều phải nể mặt một chút.

Nào ngờ gã mặt sẹo não bổ quá độ.

Tưởng nhầm là Trương Hải Khách bảo mình nhịn trước một chút, quay đầu sẽ cùng nhau xử lý đối phương.

Thế là gã cố nén cơn giận xuống.

Ngẩng đầu trừng Ngô Mặc một cái, quay đầu đi về phía cổng trại.

Nhìn bóng lưng oán khí xung thiên của đối phương, Tô Nan nghiêng người, có chút không hiểu: “Lâm nhị sỏa tử (thằng ngốc số 2), có đôi khi tôi cũng không hiểu nổi cậu rốt cuộc là đồ cái gì?

Dùng người còn chọc tức người ta, không sợ đối phương cắn ngược lại cậu một cái à?” “Chọc tức người ta?” Ngô Mặc trợn tròn mắt, bộ dạng vô cùng vô tội nói: “Tôi chọc tức người ta lúc nào?

Tôi chỉ là mắc chứng hay quên nhẹ, không nhớ nổi tên mấy người không quan trọng, cho nên chỉ có thể chọn mấy cái biệt danh có đặc điểm nhận dạng đặc thù thôi.

Nếu thế mà cũng giận?

Các người có phải hay không nên xem lại mình có phải lòng dạ hẹp hòi quá rồi không?” Tô Nan nhìn cái dáng vẻ làm bộ làm tịch của Ngô Mặc, thật sự là hận không thể tự vả vào miệng mình một cái.

Mình có phải ăn no rửng mỡ không?

Không dưng đi quan tâm cái thằng dở hơi này làm gì?

Cô lập tức ngậm chặt miệng đi sang bên cạnh vài bước, chỉ sợ mình không khống chế nổi cảm xúc mà tẩn cho đối phương một trận.

Chương 1046

Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người chụm đầu vào nhau.

Nhìn nhau một cái, cười thầm không thôi.

Chứng hay quên?

Thằng ranh con này thật dám dát vàng lên mặt mình.

Người khác nợ nó một đồng, bốn năm sau nó còn nhớ rõ mồn một.

Loại này mà tính là hay quên, thì người bên cạnh chẳng phải ai cũng mất trí nhớ hết à?

Một đoạn nhạc đệm nho nhỏ đơn giản không ảnh hưởng tới đại cục, gã mặt sẹo và một thiếu niên Bạch Lang tộc đẩy cổng trại đi vào dò đường.

Những người còn lại ở nguyên tại chỗ, chờ bọn họ hồi báo tin tức.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Tròn nửa giờ đồng hồ, gã mặt sẹo và thiếu niên rốt cuộc cũng từ trong cổng trại đi ra.

Có điều biểu cảm hai người hơi khác nhau.

Gã mặt sẹo có phần bình tĩnh hơn chút.

Thiếu niên Bạch Lang tộc thì mặt đầy kinh hãi, biểu tình hoảng loạn.

Nhìn cái thế này, phảng phất như gặp phải chuyện gì khiến cậu ta cảm thấy sợ hãi tột độ?

Ngô Mặc thấy thế, tiến lên vài bước đón đầu, tay phải đặt lên vai thiếu niên, trầm giọng nói: “Đừng hoảng, có chuyện thì nói, không cần sợ hãi.” Đơn giản vài chữ, nhưng lại vô cùng hiệu quả trấn an nội tâm hoảng loạn của thiếu niên.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc.

Nghĩ đến thân phận Thần sứ của đối phương, trong nháy mắt lại cảm thấy sự tình cũng không đáng sợ lắm.

Ngô Mặc cảm giác cảm xúc thiếu niên đã ổn định lại, khẽ cười một tiếng hỏi: “Chuyện gì dọa cậu thành ra thế này?

Tôi nghe nói cậu là tiểu dũng sĩ có tiếng của Bạch Lang tộc đấy, nếu không cũng sẽ không dẫn cậu ra ngoài va chạm xã hội.” Tâng bốc đối với thiếu niên tuổi dậy thì vô cùng hiệu quả.

Thiếu niên chỉ cảm thấy dưới chân dâng lên sức mạnh vô cùng vô tận chạy thẳng lên đỉnh đầu, ưỡn ngực nói: “Thần sứ đại nhân, tôi không sợ, chỉ là cảm thấy quá kinh ngạc.” “Kinh ngạc?

Nói nghe xem, bên trong rốt cuộc làm sao?” Ngô Mặc cố gắng làm ra vẻ vô cùng bình tĩnh, thực tế máu hóng hớt trong lòng sắp hóa thành thực chất rồi.

Hắn tò mò chết đi được.

Hận không thể ngay lập tức biết trong bộ lạc Khang Ba Lạc đã xảy ra chuyện gì?

Tuy nhiên hắn rất có tâm cơ.

Cũng không hỏi gã mặt sẹo trước, mà trực tiếp hỏi cậu thiếu niên.

Ham muốn diễn đạt của thiếu niên mạnh hơn.

Tâm tư so với mấy kẻ sống cả trăm tuổi dễ đoán hơn nhiều.

Thiếu niên len lén thở hắt ra một hơi, nỗ lực đè xuống cảm xúc sợ hãi, từng chữ từng chữ trả lời: “Đại nhân, người Khang Ba Lạc chết

hết rồi.” Một câu nói, dấy lên sóng to gió lớn.

Phàm là người nghe thấy câu này toàn bộ đều đứng chết trân tại chỗ.

Bọn họ có chút nghi ngờ có phải thiếu niên nói sai rồi không?

Hoặc là tai mình ráy tai nhiều quá nên nghe nhầm?

Nếu không sao có thể nghe được câu nói hoang đường đến thế?

“Chết rồi?” Ngô Mặc trong lòng kinh hãi, tay phải tóm lấy vai thiếu niên tình không tự chủ tăng thêm lực đạo, liên tục truy vấn: “Nam chết?

Nữ chết?

Hay là già trẻ lớn bé đều chết hết?” Hắn buồn bực đến cực điểm, chỉ muốn từ trong miệng thiếu niên nhận được đáp án phủ định.

Không nói cái khác, ít nhất có một người sống cũng được chứ?

Dù sao mình cũng có một nhiệm vụ là điều tra nguyên nhân Bạch Mã làm vật tế.

Tộc nhân Khang Ba Lạc chết sạch sành sanh, mình đi đâu mà điều tra?

Gọi hồn à?

Hay là xuống âm phủ mà hỏi?

Thiếu niên ngơ ngác.

Nhất thời không nghĩ ra nên trả lời thế nào?

Gã mặt sẹo đứng vị trí không xa.

Xuất phát từ tâm lý báo thù, nhịn không được cười khẩy một tiếng: “Hỏi toàn lời thừa thãi, chết hết cả rồi nghĩa là gì cũng nghe không hiểu, còn đòi làm dẫn đội?” “Mẹ kiếp nhà mày.” Ngô Mặc hỏa khí xông thẳng lên não môn, nghĩ cũng chẳng thèm nghĩ quay đầu chửi lại một câu: “Cái bản mặt l*n của mày như thế mà còn mặt mũi trả lời à?

Người ta đẹp là lưỡng tính, còn mày là mẹ nó xấu đ*o phân biệt được người hay súc vật.” “Mày...” “Mả cha mày.” Ngô Mặc chửi người không cần lấy hơi.

Như súng máy nã đạn tạch tạch tạch ra ngoài, ép cho gã mặt sẹo căn bản không có cơ hội chêm vào mồm.

Giải Ngữ Hoa khẽ thở dài.

Ra hiệu bằng mắt với Hắc Nhãn Kính và Trương Kỳ Lân mấy người, nắm chặt vũ khí giới bị nhìn chằm chằm người nhà họ Trương.

Ngô Mặc chửi quá khó nghe.

Phàm là người nhà họ Trương thì không có ai là không muốn động thủ.

Chỉ là người sống trăm năm tâm cơ thâm trầm.

Bọn họ đột nhiên nghĩ đến so sánh lực lượng có chút chênh lệch.

Mạo muội động thủ?

Người chịu thiệt rất có khả năng là phe mình.

Thôi được!

Trước tiên cứ để cái thằng họ Lâm này sướng cái mồm đã.

Lát nữa trong lúc hành động sẽ tìm cơ hội giải quyết hắn.

Đến lúc đó tha hồ trút giận.

Trừ Trương Hải Khách và Trương Hải Hạnh, mấy tên người nhà họ Trương còn lại lén lút ra hiệu một cái thủ thế.

Gã mặt sẹo nhìn thấy người nhà ra hiệu.

Lập tức im thin thít.

Lùi lại vài bước, đứng ở phía xa khoanh tay nhìn về phía này.

Ngô Mặc lười thèm để ý đến gã.

Đang chuẩn bị tiếp tục tra hỏi thiếu niên.

Bỗng nhiên vỗ mạnh vào đầu, thầm mắng mình là đồ ngu.

Hỏi cái đếch gì?

Vào xem chẳng phải sẽ rõ sao.

Đều tại đám não tàn nhà họ Trương quấy nhiễu tư duy của ông đây, nếu không đã sớm nghĩ ra điểm này.

Hắn buông tay đang tóm thiếu niên ra.

Ngoắc ngón tay với Lang Vương, sải bước đi vào trong bộ lạc.

Chương 1047

Hắc Nhãn Kính đương nhiên không nhường ai, đi sát theo sau.

Khóe mắt gã liếc nhìn Ngô Mặc một cái.

Sát giác tiểu gia hỏa này bề ngoài thì sóng yên biển lặng, nhưng động tác tế vi lại lơ đãng để lộ ra một tia lo âu.

Vì sao lại thế?

Bộ lạc người Khang Ba Lạc có thứ gì mà cậu ta muốn đạt được sao?

Lập tức một tia khó chịu dâng lên trong lòng.

Gã không thích Ngô Mặc xa lạ với mình.

Sẽ khiến gã nảy sinh một loại cảm giác bị gạt ra ngoài rìa.

Hắc Nhãn Kính hiện giờ thân phận so với Giải Ngữ Hoa còn tiện hơn nhiều.

Một kẻ được thuê, một kẻ là thủ hạ làm thuê.

Cao thấp rõ ràng.

Gã rảo bước tiến lên, tay phải khoác lên vai Ngô Mặc, mượn cớ nói đùa nhắc nhở: “Nhị gia không cần gấp gáp như thế.

Bảo bối là của cậu, chạy không thoát đâu.

Không phải của cậu?

Hắc gia giúp cậu cướp về là xong.” Ngô Mặc bước chân hơi khựng lại.

Lập tức phản ứng lại, mình e là có chút lộ tẩy rồi.

Hắn nhanh chóng điều chỉnh cơ mặt.

Lại khôi phục thành cái dạng vân đạm phong khinh, cố tình làm ra vẻ lơ đãng nói: “Hắc gia cứ đùa, Nhị gia nhà anh ta tâm địa lương thiện, sợ mấy người này phơi thây nơi hoang dã, muốn nhanh chóng xem thử một chút, có chỗ nào giúp đỡ được hay không?” “Ồ, Nhị gia luôn luôn thiện tâm như thế.” Hai người kẻ tung người hứng, tốc độ chậm lại vài phần.

Ngô Mặc đi vào trong trại, những người khác cũng không tiện tiếp tục dừng lại.

Cả đoàn người đặt chân lên vùng đất của người Khang Ba Lạc.

Lúc này không ai dám thả lỏng cảnh giác.

Tất cả đều nắm chặt vũ khí, cẩn thận từng li từng tí đề phòng tình huống xung quanh.

Đi vào trại chưa đến mười mét, liền thấy trên mặt đất phía trước có hai người đang cuộn tròn.

Ngô Mặc đi đến gần, thuận thế liếc nhìn một cái.

Trên xác chết phủ một lớp băng dày.

Nhìn cái thế này, không ngoài dự đoán chắc là chết rét.

Kỳ quái!

Ở ngay cửa nhà mình mà còn bị chết rét?

Cho dù là uống say, cũng không nên xuất hiện tình huống này chứ?

Ngô Mặc trăm mối vẫn không có cách giải.

Hắn muốn nhìn kỹ hơn một chút.

Chỉ có điều người chết úp mặt xuống đất, không nhìn rõ cụ thể diện mạo biểu tình.

Có lòng muốn lật ngửa ra?

Lại sợ dùng sức quá làm vỡ nát thi thể đối phương.

Giải Ngữ Hoa đứng ở phía sau.

Thấy Ngô Mặc muốn động thủ lại có chút do dự, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Khẽ lắc đầu, tiến lên nhắc nhở: “Nhị gia, cậu nhìn về phía trước xem, đằng kia dường như có không ít thi thể.” Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Quả nhiên, trên mặt đất phía trước nằm la liệt ngang dọc mấy "người tuyết" lớn.

Hắn ba bước thành hai sấn tới nhìn thử.

Khá lắm.

Từng người đều đông cứng ngắc.

Đã sớm chết thẳng cẳng rồi.

Có điều mấy người này không phải nằm sấp, mà là ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Biểu cảm không nói lên được là kinh khủng hay là quỷ dị.

Sắc mặt trắng bệch, đuôi lông mày ép xuống, khóe miệng nhếch lên.

Tóm lại mang đến cho người ta một loại cảm giác vô cùng không thoải mái.

Biểu cảm thì vô sờ vị, nhưng tư thế của bọn họ lại khiến người ta khó mà đoán ra.

Hắc Nhãn Kính ngồi xổm xuống.

Tay trái cầm dao găm, tay phải dọc theo đùi người chết nắn một vòng.

Ngẩng đầu cười với Ngô Mặc: “Nhị gia, đám người này cũng không biết đắc tội với ai, tứ chi bị người ta dùng sức vặn gãy, nhìn lực đạo này hẳn không phải thủ pháp của người thường.” Ngô Mặc đôi mắt nhìn chằm chằm vào tay phải Hắc Nhãn Kính.

Vẻ ghét bỏ trên mặt đã không khống chế được mà hiện ra, nghiến răng nói: “Định nghĩa về người thường của anh, có phải khác với tôi không?

Mẹ nó, thằng mù cũng biết làm ra chuyện này khẳng định đ*o phải người thường.” Lời vừa dứt, lại cảm thấy đâu đó có gì không đúng?

Hai mắt nhìn chằm chằm mặt Hắc Nhãn Kính.

Hồi lâu mới phản ứng lại, tên này chẳng phải là một nửa thầy bói mù sao?

Các cụ nói cấm có sai, người không có việc gì đừng nói nhiều.

Nhìn quen rồi, có đôi khi cũng chẳng nhớ nổi đối phương có đặc điểm gì?

Ngô Mặc trước mắt chính là như thế.

Cứ nhìn cái mặt của Hắc Nhãn Kính, nhất thời quên béng mất cái kính râm là vật trang trí.

Ngô Mặc cho rằng mình nói chuyện hơi quá đáng.

Chột dạ ho khan một tiếng, chuyển chủ đề: “Đều mẹ nó đừng rảnh rỗi nữa, xem xem trong này rốt cuộc là tình huống gì?” Nói xong đi sang bên cạnh vài bước, cố gắng cách xa Hắc Nhãn Kính một chút.

Hết cách rồi, hắn cảm thấy mình có đôi khi không khống chế được cái mồm, ngộ nhỡ lại làm tổn thương lòng người ta thì làm sao?

Lâm Phong hiện tại có một trăm cái khinh thường Ngô Mặc.

Đồ hèn.

Lúc đốp chát người khác thì không biết ngại, lúc đốp chát bố mày thì sao không thấy mày chột dạ?

Gã hung hăng trừng Ngô Mặc một cái.

Đi nhanh vài bước lướt qua hắn, lao về phía bức tượng băng hình người cách đó không xa.

Đoàn người chia nhau ra.

Dưới sự dẫn dắt của thiếu niên Bạch Lang tộc, lục soát từng nhà trong bộ lạc Khang Ba Lạc một lượt.

Một, hai, ba, bốn.

Đếm sơ qua, số lượng thi thể gần như lên đến cả nghìn.

Chương 1048

Ngô Tà sắc mặt có chút ngưng trọng, đi tới hạ giọng nói: “Nhị gia, những người này không ngoài dự đoán, hẳn là chết cùng một buổi tối.” “Cùng lúc giết chết cả nghìn người?

Là kẻ nào có thực lực lớn đến thế?” “Đúng đấy, Nhị gia.” Vương Bàn Tử chen miệng nói: “Tôi vừa nãy nhìn chằm chằm mặt bọn họ, mạc danh kỳ diệu hiện lên một loại cảm giác.

Mấy tên này lúc chết, hình như tịnh không cảm thấy đau đớn.” “Tự sát?” Vương Bàn Tử suy nghĩ nửa ngày đưa ra một khả năng.

Lời vừa ra khỏi miệng, liền bị Lâm Phong không chút lưu tình bác bỏ.

“Đừng tấu hài nữa, nhà ai người tốt trước khi tự sát lại tự vặn mình thành con cua thế kia?” Vương Bàn Tử có chút không phục, phản bác: “Nói bậy, người tín ngưỡng tà giáo, chuyện gì mà không làm được?

Tôi năm xưa còn từng nhìn thấy có người tự chặt cánh tay mình, ngậm trong mồm rồi thắt cổ chết đấy.” Vương Bàn Tử nhất thời cảm xúc có chút kích động, quên mất thân phận hỏa kế (người làm thuê) của mình.

Ngô Tà sợ bị người ta phát hiện.

Nhìn trái nhìn phải, phát hiện những người khác đều đang kiểm tra thi thể, trong lòng len lén thở phào nhẹ nhõm.

Cậu đi lên vài bước, áp sát sau lưng Vương Bàn Tử, nhắm ngay mông gã dùng sức véo một cái.

Khéo làm sao, lại trúng ngay vị trí bị thương.

Vương Bàn Tử đau há miệng đang định hét lên, một viên băng cầu chuẩn xác ném tọt vào trong miệng gã.

Vô cùng hoàn hảo chặn đứng tiếng gào của gã lại.

Cùng lúc đó, làm việc tốt mà cứ phải lộ mặt Hắc Nhãn Kính thong thả đi tới.

“Ây da, vị huynh đệ béo này là khát hay là đói thế?

Có chút ăn tạp quá nha!” Vương Bàn Tử nhìn kẻ đầu sỏ gây chuyện.

Hận đến mức tròng mắt muốn móc ra ném vào mặt hắn.

Có điều bị Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính quấy nhiễu như vậy, gã rốt cuộc cũng phản ứng lại vấn đề thân phận hiện giờ của mình.

Thân là người làm thuê mà đối đầu với người nhà ông chủ là đại kỵ.

Ban nãy buột miệng nói vài câu khó nghe, một khi bị người ta chú ý tới, rắc rối không nhỏ đâu.

Ngô Mặc thực ra không quá để ý mấy chuyện này.

Bại lộ thì sao?

Ẩn giấu thì thế nào?

Chẳng qua cách ứng đối khác nhau mà thôi.

Trước mắt sự quan tâm của hắn là người Khang Ba Lạc rốt cuộc vì sao đột nhiên tử vong?

Để kiểm chứng nguyên nhân cái chết của họ.

Ngô Mặc, Tô Nan và Trương Hải Khách cùng những người khác nhất trí quyết định, giải phẫu mấy cái xác xem tình hình cụ thể.

Mấy tay hỏa kế cẩn thận từng li từng tí khiêng tới bảy tám cái xác, xếp thành hàng đặt trên mặt đất.

Tô Nan liếc nhìn một cái, có chút nghi hoặc: “Sao toàn là nam giới?

Không có phụ nữ và trẻ em à?” Đám hỏa kế nhìn nhau, nhao nhao lắc đầu.

“Bà chủ, chúng tôi đi tuần tra một vòng lớn, tịnh không nhìn thấy phụ nữ và trẻ em, hầu như đều là nam giới trung niên và cao tuổi.

Ngài nếu muốn tìm phụ nữ và trẻ em, hay là chúng tôi đi tìm lại lần nữa?” Tô Nan lắc đầu: “Không cần, mấy người này là đủ rồi.” Nói xong, cô ta rút ra một con dao găm, đưa mắt nhìn về phía Ngô Mặc, hỏi: “Lâm lão nhị, cậu làm hay tôi làm?” “Tôi làm?

Đùa gì thế?

Hắc gia nhà tôi ăn chay chắc?” Ngô Mặc khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý.

Ngay sau đó thân hình lùi lại một bước, nhường ra vị trí chủ đạo.

Phất phất tay nói với Hắc Nhãn Kính: “Hắc gia, tiếp theo đành vất vả ngài rồi.” Trong ngữ khí tràn ngập một loại cảm giác không nói rõ thành lời nhưng khiến người ta rất muốn đấm cho một quyền.

Đổi thành tiếng phổ thông thì gói gọn trong hai chữ -- đắc sờ sắt (đắc ý/làm màu).

Tô Nan biểu cảm trên mặt như bị trúng gió, dáng vẻ ghét bỏ hận không thể ném Ngô Mặc như ném rác rưởi.

Có lòng muốn đốp chát vài câu?

Lại nghĩ đến cái miệng thối của Ngô Mặc vừa mở ra là không có lời hay ý đẹp.

Thà rằng bị hắn chọc tức chết, chi bằng ngay từ đầu bóp chết từ trong trứng nước.

Đầu bên kia.

Trương Hải Khách ngậm chặt miệng, cầm dao găm lẳng lặng đi đến gần thi thể.

Gã hiện tại đối với thái độ của Ngô Mặc là có thể không nói chuyện thì không nói chuyện, có thể giữ khoảng cách thì giữ khoảng cách.

Nếu không sợ không khống chế được cảm xúc, rút dao đâm đối phương mấy nhát.

Hắc Nhãn Kính tâm tình sướng rơn.

Hai chữ "nhà tôi" giống như tiếng trời, nghe khiến người ta từ trên xuống dưới chỗ nào cũng thư thái.

Lại nhìn mấy cái xác người Khang Ba Lạc trước mắt, lại mạc danh kỳ diệu cảm thấy vô cùng thuận mắt.

Gã không nói hai lời ngồi xổm xuống đất, tiến hành kiểm nghiệm người đầu tiên bên trái.

Đúng là chuyên gia vừa ra tay liền biết có hay không.

Trừ Hắc Nhãn Kính ra, thủ pháp của Tô Nan và Trương Hải Khách cũng vô cùng chuyên nghiệp.

Ngô Mặc nhìn động tác của bọn họ, trong đầu cư nhiên nảy sinh một ý nghĩ -- mình có phải hay không có chút thất học vô dụng?

Ngay sau đó lại nhanh chóng dập tắt ý nghĩ này.

Một ngày mình bao nhiêu chuyện rác rưởi thế kia, lấy đâu ra thời gian học cái này?

Hắn vì để không quấy rầy động tác của mấy người, lùi về sau vài bước, đứng cùng một chỗ với Lâm Phong.

Vừa hút thuốc, vừa thấp giọng nói chuyện.

“Phong tử, mày nói xem nguyên nhân gì dẫn đến đàn ông cả bộ lạc đều chết hết, mà phụ nữ và trẻ em lại mất tích không thấy tăm hơi?” “Sao mày biết là cả bộ lạc?” Lâm Phong rít một hơi thuốc, thấp giọng nói: “Tao vừa nãy nhìn lướt qua một lượt, đám nam giới này đại bộ phận là ba mươi tuổi trở lên, tuổi lớn bảy tám mươi cũng có.” “Thế thì càng kỳ lạ, nam giới ba mươi tuổi đang độ sung sức, chính là độ tuổi có sức công kích và sức đề kháng tốt nhất, một đêm chết hàng loạt, ngoại trừ thời chiến tranh tàn sát cả thành, thời bình thật sự là quá hiếm gặp.” Giải Ngữ Hoa bỗng nhiên thấp giọng chen vào một câu: “Sự việc xảy ra hẳn là rất đột ngột, người trong bộ lạc tịnh không chuẩn bị trước.” “Hả?” Ngô Mặc quay đầu nhìn y một cái: “Sao lại rút ra kết luận này?” “Đồ dùng sinh hoạt, đồ ăn trong nồi, nước trong ấm đóng băng, tẩu thuốc trên miệng đàn ông.” Giải Ngữ Hoa liên tiếp chỉ ra mấy điểm, nghiêm mặt nói: “Chúng ta đổi một hướng tư duy, giả sử nam giới trong bộ lạc biết mình phải đối mặt cái chết, có lãng phí củi lửa và đồ dùng sinh hoạt không?

Cá nhân tôi cho rằng là không, loại vùng núi khổ hàn cực đoan hoặc thâm sâu trong núi tuyết này, thức ăn đại biểu cho sinh mệnh.

Lãng phí thức ăn đồng nghĩa với không tôn trọng sinh mệnh, sẽ bị cả bộ lạc khiển trách xử phạt, nghiêm trọng hơn thậm chí sẽ bị giết.” Ngô Tà vô cùng tán thành cách nói của Giải Ngữ Hoa, bổ sung một câu: “Nhị gia, Phú Quý ban nãy nói thiếu một điểm, tôi phát hiện một cái xác đang ngồi trên bồn cầu.

Ngài nghĩ xem, nếu không phải sự việc phát sinh đột ngột, ai đang đi đại tiện dở lại tự vẫn chứ?” Ví dụ quả thực có chút nặng mùi, lại cung cấp căn cứ cho lập luận của Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà.

Trương Kỳ Lân từ đầu đến cuối không tham gia thảo luận.

Không phải anh không muốn sán lại gần.

Mà là Ngô Mặc trước đó đã dặn đi dặn lại ngàn vạn lần, yêu cầu anh nhất định phải ra dáng thần minh.

Cho dù là đứng tại chỗ làm cái cột điện cũng không được cử động lung tung.

Không vì cái gì khác, chủ yếu là để lừa người.

Ngộ nhỡ có thể lừa được tộc nhân Khang Ba Lạc, chẳng phải lại tiết kiệm thêm vài phần thời gian sức lực sao?

Thế là đặc biệt giao phó Lang Vương, để đàn sói thủ hộ bên cạnh Trương Kỳ Lân.

Làm cho Trương Kỳ Lân trước mắt hành động bị hạn chế.

Mấy người đang lúc thấp giọng nói chuyện, sau lưng truyền đến một trận tiếng bước chân.

Nhìn theo tiếng động, liền thấy Văn Thành công chúa sải bước đi tới.

Bà ta đi thẳng đến bên cạnh Ngô Mặc, mở miệng nói: “Huynh đệ, không biết có tiện nói chuyện vài câu không?” Dưới sự dẫn dắt của Tùng Tán Kiền Bố và Xích Tôn công chúa, Văn Thành công chúa cũng thuận thế gọi Ngô Mặc là huynh đệ.

Chương 1049

Dù sao bà ta cũng không phải kẻ ngốc.

Qua mấy ngày quan sát này, đã sớm chú ý tới Ngô Mặc mới là nhân vật nòng cốt danh chính ngôn thuận.

Ngô Mặc trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, tiếp đó lại có chút thư thái, nhanh chóng đáp lại: “Ây da, chị gái, chị có việc gì thế?” Đối với việc chiếm hời của Trương Khởi Linh, Ngô Mặc xưa nay chưa từng biết chán, thậm chí chẳng có chút giới hạn hay nguyên tắc nào.

Nói trắng ra là không biết xấu hổ.

Thiếu đức thế nào thì làm thế ấy.

Mục tiêu là chọc cho Trương Khởi Linh tức đến mức phải mở miệng, không giả làm người câm nữa.

Cậu toét miệng cười với Văn Thành công chúa.

Nụ cười ấm áp suýt chút nữa làm vị công chúa ngàn năm này lóa mắt.

Trong lúc nhất thời nhớ lại chuyện cũ thời niên thiếu.

Thậm chí không để ý đến cánh tay đã bị Ngô Mặc kéo lấy, cứ thế hoảng hốt đi theo cậu đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

Chính cái gọi là chọc tức người khác thì phải làm ngay trước mặt đương sự.

Nếu không thì đánh rắm trong chăn rồi tự mình ngửi có gì khác biệt đâu?

Ngô Mặc cứ như cái máy rẽ nước di động.

Cậu vừa đi tới, bầy sói tự động tách ra làm hai hàng, sau đó lại bao bọc chặt chẽ bọn họ ở giữa.

Có thể nói là còn trung thành hơn cả vệ sĩ, còn có mắt nhìn hơn cả nhân viên phục vụ.

Đứng bên cạnh Trương Khởi Linh.

Miệng Ngô Mặc cứ "tỷ tỷ, tỷ tỷ" gọi không ngừng, chỉ sợ gọi thiếu một tiếng thì Trương Khởi Linh không nghe thấy.

Phải thừa nhận rằng, đẹp trai lại còn khéo miệng, bất kể là ở cổ đại hay thời nay thì đều chiếm lợi thế rất lớn.

Ngay cả Văn Thành công chúa tâm cứng như sắt, trong khoảnh khắc cũng bị gọi đến mức lâng lâng.

Ngô Mặc ném cho Trương Khởi Linh một ánh mắt đắc ý, vô cùng ân cần đỡ lấy Văn Thành công chúa, khẽ hỏi: "Tỷ tỷ tìm em có chuyện gì?

Tỷ cứ nói, chỉ cần huynh đệ giải quyết được, tuyệt đối sẽ không từ chối." "Được, huynh đệ, ta nói với cậu chuyện này." Văn Thành công chúa không chút khách sáo trở tay nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, hạ thấp giọng nói: "Ta nhìn thấy hai người trong đống thi thể ban nãy, chính bọn họ đã bắt Bạch Mã đi." "Cái quái gì cơ?" Ngô Mặc kinh ngạc đến mức lạc cả giọng.

Tuy không rõ tuổi tác cụ thể của Trương Khởi Linh, nhưng ước tính bảo thủ cũng phải trên trăm tuổi.

Tính ngược lại một chút.

Hai kẻ năm xưa tham gia bắt Bạch Mã kia, tuổi tác ít nhất cũng phải tầm một trăm hai hoặc một trăm ba.

Mẹ nó chứ.

Là do mình kiến thức nông cạn, hay là trường sinh không đáng tiền nữa rồi?

Sao tùy tiện đi đến một nơi, tùy ý đụng phải một người cũng đều là trăm tuổi trở lên thế?

Quá hoang đường rồi đi?

Người xưa còn tốn công cầu trường sinh cái quái gì, trước mắt chẳng phải có cả đống ví dụ tốt đây sao?

Chỉ là có khả năng sao? "Đợi...

đợi chút đã." Ngô Mặc day day thái dương, "Đại tỷ, tỷ không bị hoa mắt nhìn nhầm chứ?" "Không thể nào, bọn họ dù có hóa thành tro ta cũng không quên được bộ dáng của bọn họ." Ngô Mặc nhớ tới vấn đề gen, buột miệng nói: "Liệu có phải là hậu duệ phản tổ hay không?

Cháu chắt giống ông nội cũng là điều có khả năng mà." Ánh mắt Văn Thành công chúa trở nên dọa người: "Cậu nghi ngờ mắt nhìn của ta?" Lòng dạ đàn bà như kim dưới đáy biển.

Văn Thành công chúa ban nãy còn nhìn Ngô Mặc thuận mắt, giờ đột nhiên biến thành bộ dạng khác.

Một khi trong miệng Ngô Mặc thốt ra chữ "Phải", rất có khả năng sẽ ăn một cái tát.

Nào ngờ phản ứng của Ngô Mặc cực nhanh.

Một tràng lời hay ý đẹp trực tiếp nện vào mặt Văn Thành công chúa: "Sao có thể chứ?

Đại tỷ là nhân vật thế nào?

Lời tỷ nói chắc chắn là sự thật." Cậu đổi giọng, nói tiếp: "Có thể dẫn em đi xem thử không, em muốn tận mắt nhìn xem hai kẻ mà tỷ nói trông như thế nào?" "Được." Văn Thành công chúa là người thuộc phái hành động, nói xong xoay người đi thẳng về hướng Tây Nam.

"Phong tử, tao đi sang bên kia một chuyến, mày chú ý tình hình một chút." Ngô Mặc vừa thấy thế liền vội vàng hét lên với Lâm Phong ở cách đó không xa, xong việc lại quay đầu ngoắc ngoắc ngón tay với Giải Ngữ Hoa: "Phú Quý qua đây, đi lượn với Nhị gia một vòng." Ngô Tà thấy thằng em gọi Tiểu Hoa cứ như gọi cún con.

Không nhịn được dùng vai hích Giải Ngữ Hoa một cái, nén cười hạ giọng nói: "Phú Quý, còn không mau đi theo, khả năng hành động của cậu kém quá, còn không bằng mấy con sói kia đâu." Giải Ngữ Hoa ngước mắt liếc xéo Ngô Tà một cái.

Thấy hắn bày ra cái vẻ sẹo lành quên đau, thầm nghĩ mình vẫn còn ra tay nhẹ quá.

Xem ra sau này không cần phải kiêng nể lực đạo nữa.

Chỗ nào đau thì đánh chỗ đó, nhất định phải cho hắn biết người thế nào thì không thể chọc bậy.

Y quay đầu nở một nụ cười thâm sâu khó lường với Ngô Tà, không nói một lời đi về phía Ngô Mặc.

Ngô Tà chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh dâng lên trong lòng, siết chặt quần áo thầm lẩm bẩm một câu: "Trời lạnh quá, lông tơ dựng đứng cả lên rồi." Trải nghiệm dã thú ngàn năm khiến tác phong hành xử của Văn Thành công chúa thay đổi rất lớn.

Đi đường như đi chợ, tính tình như họng pháo, nói chuyện rất trực tiếp.

Bà thấy Ngô Mặc không dẫn ai theo, chỉ gọi mỗi Giải Ngữ Hoa.

Nhớ tới những lời thì thầm của Tùng Tán Cán Bố và Xích Tôn công chúa, không nhịn được nhíu mày, trong miệng khẽ hừ một tiếng. "Huynh đệ, tỷ tỷ khuyên cậu một câu, sủng ái ai đó quá mức, tương lai rất có khả năng sẽ trở thành điểm yếu của cậu đấy." Ném lại một câu không đầu không đuôi, tốc độ lại nhanh hơn ba phần.

Trương Khởi Linh nghe rõ mồn một.

Đuôi lông mày khẽ nhướng lên, ánh mắt rất tự nhiên quét qua mặt Ngô Mặc, khẽ lắc đầu.

Lại là bài văn mẫu này sao?

Ngô Mặc cũng hơi ngơ ngác, không kìm được nghi ngờ có phải Tùng Tán Cán Bố đã mở lớp tập huấn cho hai bà vợ hay không?

Bước chân cậu hơi chậm lại, thân thể cố ý dựa sát vào Giải Ngữ Hoa, vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Phú Quý, bọn họ có bệnh hay sao ấy?

Ai gặp tao cũng nói bài này, làm ông đây ngu luôn rồi, tao sủng ai hả?" Giải Ngữ Hoa bực bội rít qua kẽ răng một câu: "Tôi!" "Hả?" Ngô Mặc chấn kinh.

Trừng to mắt nhìn Giải Ngữ Hoa: "Chuyện từ bao giờ?

Sao ông đây không biết?

Anh giàu nứt đố đổ vách thế sao lại để tôi sủng?

Anh lớn tôi bé, không phải nên là anh chi tiền cho tôi sao?

Hay là việc anh đánh tôi, tôi không đánh trả cũng gọi là sủng?" Trong lòng Giải Ngữ Hoa hơi nghẹn lại.

Một câu cũng không muốn nói với Ngô Mặc nữa.

Sải bước dài, vượt qua Ngô Mặc, đi sát sau lưng Trương Khởi Linh.

Dù sao thân phận đối phương hiện tại là thần minh, y đi phía sau cũng không tính là vượt rào. "Đợi tôi với chứ!" Ngô Mặc còn chưa hiểu mô tê gì, người đã đi sạch, chỉ đành rảo bước đuổi theo.

Bộ lạc người Khang Ba Lạc cực kỳ lớn.

Còn lớn hơn bộ lạc Bạch Lang tộc gấp đôi.

Văn Thành công chúa dẫn đường ở phía trước nhất, đi khoảng gần mười phút, dừng lại trước một tòa các lâu bằng gỗ hai tầng.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Các lâu được xây dựng khá khí phái, màu sắc tươi tắn, bên trên còn điêu khắc một số đồ đằng của bộ lạc.

Chương 1050

Có thể nói là xếp trong top 10 của cả bộ lạc Khang Ba Lạc này.

Phải biết rằng gỗ ở dãy núi Himalaya thường nằm ở vùng đồi núi ẩm ướt hơn.

Từ đó vận chuyển số lượng lớn gỗ đến đây, tâm sức bỏ ra là không thể đo lường.

Dân thường căn bản không có thực lực này.

Chỉ có những nhân vật đứng đầu xã hội mới có thể ra lệnh một tiếng, huy động nhiều nhân lực vật lực như vậy để xây dựng nơi ở cho mình.

Từ lúc đi vào bộ lạc đến giờ.

Ngô Mặc để ý thấy cả bộ lạc Khang Ba Lạc phàm là nhà cửa xây dựng kết hợp gỗ và đá, ước chừng có mười lăm mười sáu căn.

Nhà có to có nhỏ, cao nhất là cấu trúc ba tầng.

Trước mắt tòa nhà này là hai tầng lại còn điêu khắc đồ đằng đặc thù.

Chứng tỏ người sống bên trong hẳn là trưởng lão người Khang Ba Lạc hoặc là nhóm nhỏ những người có quyền ra lệnh. "Người ở đâu?" Ngô Mặc vừa hỏi vừa nhấc chân bước vào trong.

Văn Thành công chúa chỉ tay lên trên: "Trong phòng tầng hai, ban nãy ta thấy tạo hình lầu có chút kỳ lạ, lên lục soát một phen." Nói đến đây, nắm tay Văn Thành công chúa siết chặt: "Không ngờ lại nhìn thấy thi thể người đó, cái bản mặt đó dù có hóa thành tro ta cũng sẽ không quên." Bà nghiến răng nghiến lợi, rõ ràng là hận đối phương từ tận đáy lòng.

Ngô Mặc cảm đồng thân thụ.

Giả dụ nếu có kẻ bắt Phong tử đi làm vật tế?

Mình e là còn điên cuồng hơn Văn Thành công chúa gấp trăm lần.

Không chỉ đồ sát cả bộ lạc đối phương.

Mà ngay cả thần minh bọn họ thờ phụng cũng như họ hàng thần minh cũng đừng hòng có một kẻ nào thoát được.

Thấy Văn Thành công chúa phát tiết vài câu tâm trạng đã dịu lại đôi chút, Ngô Mặc vỗ vỗ vai đối phương khuyên giải: "Đại tỷ không cần tức giận, phàm sự cứ nghĩ thoáng ra, chúng ta hiện tại đang đứng, tên kia thì nằm.

Lát nữa nhìn hắn không thuận mắt, tặng hắn một vé hỏa táng, quay đầu tro cốt tỷ muốn vứt đâu thì vứt, ném vào hố xí cũng tùy tỷ." Văn Thành công chúa liên tục gật đầu: "Đúng, huynh đệ nói đúng, ta nhất định sẽ không để hắn sống yên đâu." Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, nghe hai người chị chị em em gọi nhau không ngừng, cảm giác bất lực trong lòng càng nặng nề hơn vài phần.

Anh vẫn luôn không hiểu rõ một chuyện.

Tại sao Ngô Mặc cứ chấp nhất với việc chiếm hời của mình, thích làm vai vế lớn?

Ác thú vị của trẻ con?

Nghĩ không thông.

Anh và Giải Ngữ Hoa nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy một tia bất lực trong mắt đối phương.

Ngô Mặc vẫn đi trước, căn bản không để ý động thái của hai người phía sau.

Cậu vừa ứng phó Văn Thành công chúa, vừa lưu tâm tình huống trong phòng.

Căn nhà có kết cấu kiểu Tạng tiêu chuẩn.

Xét về thủ pháp kiến trúc, hẳn là tường thể kiểu thu phân tiêu chuẩn cộng với kết cấu cột lưới.

Dầm gỗ của kiến trúc hơi ngắn một chút.

Bên dưới dầm gỗ là đấu củng và cột trụ kết hợp dựng thành.

Cột trụ trong phòng khá dày đặc, khoảng năm mét vuông một cây, bên trên lót ván gỗ vuông lớn, trong góc có một cầu thang hẹp.

Chỉ là có chút khác biệt so với những căn nhà rách nát khác trong bộ lạc.

Đại sảnh tầng một cứ như bãi rác, nồi niêu bát đĩa vỡ nằm ngổn ngang đầy đất.

Nhìn qua là biết, chắc chắn đã trải qua một trận ác đấu.

Ngữ khí Văn Thành công chúa khôi phục bình thường, giải thích: "Ban nãy ta nhìn thấy cảnh này vốn định báo cho cậu ngay, chỉ là thấy cậu bận tra xét nguyên nhân cái chết, cho nên không quấy rầy cậu ngay, mong cậu lượng thứ." Ngô Mặc vịn lan can cầu thang ngó đầu lên trên nhìn thoáng qua: "Không sao, lên xem thử rồi nói." Bốn người lần lượt bước lên cầu thang.

Hoàn cảnh tầng hai còn thê thảm hơn tầng một vài phần.

Đập vào mắt không chỉ có vật phẩm vỡ nát mà còn có dầm gỗ sập xuống.

Tấm thảm lông cừu chế tác tinh xảo bị xé thành từng dải giẻ rách, hoa văn bên trên vặn vẹo không ra hình thù gì.

Văn Thành công chúa chỉ vào góc bên phải nói: "Kẻ đó ở trong kia, hắn bị ván gỗ đè lên chỉ lộ mặt ra ngoài, ta sợ động vào sẽ gây sập."

Ngô Mặc còn chưa kịp đáp lời.

Giải Ngữ Hoa nắm chặt côn bổng tranh trước một bước nói: "Nhị gia, kiến trúc tầng hai hư hại hơi nghiêm trọng, để phòng ngừa sập, mấy người đứng đây chờ một lát, tôi qua đó xem trước." "Không được." Ngô Mặc không chút suy nghĩ từ chối ngay.

Bất thình lình vươn tay phải trực tiếp túm lấy cánh tay Giải Ngữ Hoa, dùng sức kéo một cái lôi người vào trong lòng, ngữ khí kiên định nói: "Nói bậy bạ gì đó?

Anh quen nó à mà đòi qua?

Ngoan ngoãn đứng yên đấy, để tôi qua xem trước." Nói xong đẩy Giải Ngữ Hoa đến trước mặt Trương Khởi Linh, dặn dò: "Cháu ngoan, hai đứa đừng có lộn xộn, ông trẻ qua xem tình hình, quay lại sẽ nói với hai đứa." Lời nói thì rất cứng rắn, nhưng lực thì lại hơi thiếu.

Thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa.

Ném lại một câu rồi xoay người đi thẳng.

Chỉ sợ chậm nửa bước sẽ ăn một trận đòn.

Giải Ngữ Hoa nhìn bóng lưng Ngô Mặc, nghiến răng rít ra một câu: "Xem ra lát nữa phải giáo dục lại đàng hoàng." Từ trong khoang mũi Trương Khởi Linh truyền ra một chữ: "Ừ!" Đồ đạc trên mặt đất quá nhiều, tầm nhìn lại không tốt lắm.

Ngô Mặc cẩn thận từng li từng tí bước qua ghế đẩu và xà nhà, từ từ tiếp cận vị trí cái xác.

Càng đi về phía trước, càng khâm phục Văn Thành công chúa.

Quá trâu bò.

Cái xó xỉnh chim không thèm ỉa này mà cũng phát hiện ra kẻ thù.

Lại đi thêm vài bước đến gần góc tường.

Ngô Mặc không lập tức tiếp cận thi thể, ngược lại móc đèn pin ra quét bốn phía một chút.

Cậu muốn nhìn kỹ tình hình xung quanh, mượn đó phán đoán xem rốt cuộc ban đầu đã xảy ra chuyện gì?

Dầm gỗ thô to gãy thành mấy đoạn, bàn đá bị chẻ làm đôi, thảm lông cừu dường như bị móng vuốt sắc bén xé thành mảnh nhỏ.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy.

Tất cả những gì xảy ra trước mắt đều không phải do con người, mà là do một loại sinh vật kỳ lạ nào đó gây ra.

Nhưng sinh vật gì lại mạnh mẽ như vậy?

Có thể dễ dàng giết chết cả ngàn người của bộ lạc này?

Ngô Mặc ngẫm nghĩ một chút, quyết định xem người trước đã.

Giải Ngữ Hoa đứng ở chỗ cầu thang, thấy Ngô Mặc định chạm vào thi thể thì có chút lo lắng, khẽ nhắc nhở: "Nhị gia, đừng chạm vào xác, cẩn thận có độc." "Biết rồi." Ngô Mặc xua xua tay đáp lại, cúi đầu thầm lẩm bẩm: "Hoa ca có phải đến tuổi mãn kinh rồi không?

Sao lần gặp lại này trở nên lải nhải thế nhỉ?" Theo ánh đèn pin chiếu lên thi thể, sắc mặt Ngô Mặc cũng dần dần trở nên ngưng trọng.

Không ổn.

Cực kỳ không ổn.

Da ngực tên này sao lại mất tiêu rồi?

Chẳng lẽ lại là nghi thức tế tự đặc thù gì nữa?

Đang lúc rối rắm, sau lưng truyền đến động tĩnh rất nhỏ.

Ngô Mặc không quay đầu lại.

Cậu dựa vào tiếng hít thở quen thuộc, đã phán đoán ra người đi tới là Giải Ngữ Hoa. "Nhị gia, cái xác có gì kỳ lạ?" Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Mặc cứ cúi đầu nhìn chằm chằm thi thể, sợ cậu xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên vội vàng đi tới.

Chương 1051

"Da trên người không còn nữa." Lông mày Ngô Mặc từ từ nhíu lại, nói: "Biểu cảm trên mặt cười rất quỷ dị, da ngực biến mất, một con mắt bị móc ra, tứ chi vặn vẹo xoắn vào nhau thắt thành nút, nói thật lòng thì góc độ này đến dân tập yoga Ấn Độ cũng không làm được." "Không phải một người làm." Một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Ngô Mặc quay đầu nhìn lại.

Khá lắm.

Trương Khởi Linh và Văn Thành công chúa đều sán lại gần.

Tình cảm cẩn thận dè dặt nãy giờ hóa ra toàn là trò cười à.

Ngô Mặc thở dài, thong thả nói: "Quá không nghe lời, suốt ngày đúng là khiến người ta lo nghĩ không hết mà." Trương Khởi Linh lười để ý đến cậu, nhìn chằm chằm vị trí ngực thi thể nói: "Hai nhóm người." "Lý do?" "Vết thương." Để Ngô Mặc hiểu rõ hơn hàm ý trong lời nói của mình.

Trương Khởi Linh trực tiếp đưa tay bóp cổ thi thể, xách cả người lên.

Nhìn cái xác tứ chi đung đưa loạn xạ như cua hoàng đế.

Ngô Mặc trầm mặc.

Giải Ngữ Hoa đứng ở bên kia, ánh mắt vừa vặn nhìn thấy sau lưng thi thể.

Y vỗ Ngô Mặc một cái nhắc nhở: "Đừng ngẩn ra đó, mau nhìn lưng hắn." Phản ứng của Giải Ngữ Hoa khiến Ngô Mặc có chút bất ngờ.

Vội vàng bước lên nửa bước, ngó đầu nghiêng cổ nhìn ra sau lưng cái xác. "Vãi, Lục Chỉ Cầm Ma?" Ngô Mặc nhìn vết móng vuốt màu đỏ như máu sau lưng thi thể, thuận miệng thốt ra một câu. "Lục Chỉ Cầm Ma cái gì, sau này bớt học theo Tử Hạt Tử đi, xem mấy cái phim truyền hình tào lao đó ít thôi." Giải Ngữ Hoa nhịn hết nổi, rốt cuộc cũng nói ra suy nghĩ bị kìm nén trong lòng bao nhiêu năm nay.

Y hạ quyết tâm, quay về sẽ đập nát cái tivi nhà Hắc Nhãn Kính.

Nói gì thì nói cũng phải tẩy não cho Ngô Mặc.

Ngô Mặc hơi ngẩn ra, không hiểu sao Hoa ca lại lôi Kính ca vào?

Có lòng muốn hỏi thăm một chút?

Lại nghĩ chắc là Kính ca lại gây chuyện rồi.

Thôi bỏ đi, vẫn là đừng nhiều lời.

Mâu thuẫn giữa hai người bọn họ, mình tốt nhất đừng tham gia.

Minh triết bảo thân mới là chân lý.

Hơn nữa Hoa ca dạo này hỏa khí lớn một cách khó hiểu, vì Kính ca mà rước họa vào thân cũng không đáng.

Cậu nghĩ thông suốt xong, liếm liếm đôi môi khô khốc, nặn ra một nụ cười nịnh nọt: "Phú Quý, anh nói là gì thì là cái đó." "Cậu..." Giải Ngữ Hoa nghẹn một cục tức trong ngực, không lên không xuống uất ức cực kỳ.

Muốn mắng vài câu?

Mình lại luyến tiếc.

Không mắng?

Lại tức đến đau đầu.

Cuối cùng chỉ đành lườm cậu một cái không mặn không nhạt.

Trương Khởi Linh cảm thấy hơi cay mắt, yên lặng dời tầm mắt sang hướng khác.

Văn Thành công chúa không có tâm trạng quan tâm mấy chuyện này, toàn bộ sự chú ý đều đặt trên người kẻ thù.

Ánh mắt thù hận bắn ra từ đôi mắt, đủ để thiêu rụi kẻ này thành tro bụi.

Hận!

Hận ý ngút trời.

Càng nhìn càng giận.

Cảm xúc lập tức chiếm lĩnh cao điểm, đá văng lý trí xuống vách núi cheo leo.

Móc dao găm bên hông ra.

Nhắm thẳng vào chỗ không có da trên ngực thi thể hung hăng đâm vào.

Nhát dao này vừa ổn định vừa chuẩn xác lại tàn nhẫn.

Có cảm giác như một dao trong tay, không đâm chết ngươi thì ta đi theo ngươi vậy.

Ngô Mặc nhìn mà chặc lưỡi.

Không nhịn được nảy sinh một chút xíu cảm giác đồng tình với Tùng Tán Cán Bố.

Văn Thành công chúa một dao cắm vào ngực đối phương.

Dùng sức khoấy hai cái, vẫn chưa cảm thấy hả giận, lại rút dao ra đâm tiếp vào.

Lặp đi lặp lại mấy lần.

Mãi cho đến khi đâm nát tim thi thể thành tổ ong, mới coi như trút được một ngụm ác khí.

Lý trí một lần nữa quay về.

Đột nhiên phản ứng lại Trương Khởi Linh còn ở bên cạnh, mình làm như vậy, liệu có khiến thằng bé phản cảm hay không?

Lập tức có chút hoảng loạn ngẩng đầu giải thích với Trương Khởi Linh: "Tiểu Quan, đừng trách bà ngoại tâm ngoan thủ lạt, thực sự là bọn họ ức hiếp người quá đáng, nếu không phải mấy kẻ xấu này, mẹ cháu cũng sẽ không chia lìa với cháu.

Chúng ta một nhà sẽ không phân biệt nhiều năm như vậy." Trong lúc nói chuyện cảm xúc có chút thương cảm, tay buông lỏng dao trực tiếp rạch xuống dưới.

Khá lắm.

Trước ngực thi thể lập tức có thêm một cái dây kéo khóa.

Phối hợp với biểu cảm cười như không cười trên mặt, quả thực là hiện trường phim kinh dị trực tiếp.

Trương Khởi Linh đang chuẩn bị lắc đầu, đột nhiên nghe thấy tiếng loảng xoảng rơi xuống đất.

Chỉ thấy trong lồng ngực thi thể rơi ra một cục băng. "Vãi, mẹ nó tởm quá đi mất." Ngô Mặc vội vàng lùi lại mấy bước, dán chặt vào người Giải Ngữ Hoa.

Người hơi ngả ra sau, thấp giọng phàn nàn: "Ca, người ta có tuổi rồi, cảm xúc thay đổi quá nhanh, anh sau này phải lấy đó làm gương." "Nói thật lòng nhé, dạo này cảm xúc anh hơi không bình thường, em cứ nghi ngờ có phải anh đang mãn kinh..." Nói đến đây, bỗng nhiên im bặt.

Liếc mắt thấy ánh mắt hận không thể nuốt sống mình của Giải

Ngữ Hoa, vội vờ như lỡ lời.

Tự vỗ vào mồm mình một cái.

Cười gượng gạo nói nốt nửa câu sau: "Mãn... a a, mạn phép nói là càng trẻ ra." Ánh mắt thì cứ lơ lửng liếc về phía Giải Ngữ Hoa.

Cậu cũng không nói rõ được là nguyên nhân gì, dạo này cứ thích trêu chọc Giải Ngữ Hoa.

Mỗi lần nhìn y bó tay hết cách với mình, giận mà không làm gì được, trong lòng luôn dâng lên một cảm giác thỏa mãn khó hiểu.

Đặc biệt là ánh mắt y trừng mình.

A di đà phật, Phật viết không thể nói.

Giải Ngữ Hoa đối với cậu là một chút chiêu cũng không có.

Y không muốn bị tức chết, chỉ đành dời mắt sang chỗ khác, sau đó bị vật thể trên mặt đất thu hút ánh nhìn.

Hoàn toàn không để ý trong mắt Ngô Mặc lóe lên một tia sáng khác lạ. "Hả?

Thứ gì thế?" Y bước lên hai bước, ngồi xổm xuống quan sát cục băng rơi ra từ người cái xác.

Chương 1052

Sự chú ý của Trương Khởi Linh cũng bị kéo lại.

Anh đặt cái xác bị mổ bụng sang một bên, ngồi xuống, vừa định chạm vào cục băng.

Ngay khi tay sắp chạm vào thì lại khựng lại.

Hơi suy tư một chút, rụt tay về.

Sau đó lôi từ trong túi áo ra một chiếc găng tay, quả quyết đeo vào tay.

Một loạt động tác sạch sẽ gọn gàng.

Ngô Mặc day day thái dương, thở dài: "Tôi nói này Tiểu Trương, cậu làm thế có tính là cởi quần đánh rắm thừa thãi không hả?" "Ban nãy lúc khám nghiệm tử thi sao không đeo găng?

Bây giờ với vừa rồi có gì khác biệt?" Trương Khởi Linh cứng đờ người thấy rõ.

Ngay sau đó lại nhanh chóng khôi phục trạng thái mặt vô cảm, chỉ có điều hàn khí trên người lạnh hơn vài phần.

Có Trương Khởi Linh ra tay, Giải Ngữ Hoa cũng không làm điều thừa thãi.

Thấy anh nâng một cục băng lên, bèn ghé sát vào cùng quan sát.

Tay phải Ngô Mặc thuận thế khoác lên vai Giải Ngữ Hoa, khom lưng ngó vài lần.

Chỉ thấy trong cục băng bọc một tấm lụa đỏ.

Do màu sắc tương tự.

Cũng không phân biệt được bên trên là vết máu hay là màu của lụa đỏ.

Ngô Mặc quay đầu liếc cái xác, hơi khó hiểu: "Cái miệng bé tí tẹo, sao mà nuốt xuống được?

Mổ bụng nhét vào à?

Không thể nào, trước ngực không có vết thương mà." Cậu trăm nghĩ vẫn không ra, vắt hết óc suy đoán nguyên nhân.

Đột nhiên, một ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi hiện lên trong đầu.

Ngô Mặc bị suy nghĩ của chính mình làm cho kinh ngạc, một câu "Vãi" buột miệng thốt ra.

Không được, quá ô uế rồi.

Cậu dùng sức lắc lắc đầu, liều mạng vứt cái ý nghĩ rau xà lách này ra khỏi não.

Giải Ngữ Hoa dù có tính toán không bỏ sót điều gì, cũng không nghĩ ra được suy nghĩ của Ngô Mặc.

Cảm nhận được người phía sau lắc lư, giơ tay vỗ tay Ngô Mặc một cái, lại nói với Trương Khởi Linh: "Mở ra xem thử rồi nói." Cục băng to cỡ tim heo.

Trong thời tiết lạnh giá này đông lại đặc biệt chắc chắn.

Trương Khởi Linh sợ làm hỏng đồ bên trong, định dùng dao khạy một khe hở trên băng.

Tay vừa định sờ dao, trước mắt đột nhiên xuất hiện một con dao găm quen thuộc.

Ngay sau đó giọng điệu quen thuộc lại lần nữa truyền đến: "Dùng Cúc Hoa Đao đi, sắc bén thuận tay lại dễ dùng." Nhìn con dao găm phiếm hàn quang trước mắt này, Trương Khởi Linh có một giây hối hận.

Năm xưa tại sao lại tặng cho Ngô Mặc?

Tự mình cầm không được sao?

Chắc là thanh đao cũng hối hận lắm nhỉ?

Thà rằng bị cắm cả đời trên mông rùa đen còn hơn bị gọi là Cúc Hoa Đao.

Trương Khởi Linh cảm thấy mình có lỗi với thanh đao.

Ngặt nỗi không thay đổi được suy nghĩ của Ngô Mặc, đành phải im lặng không lên tiếng nhận lấy.

Cúc Hoa Đao quả thật sắc bén.

Cắt cốt thép cứ như chơi, huống chi là cắt băng?

Trương Khởi Linh liên tục rạch vài nhát, bóc lớp băng bên ngoài, bọc vải đỏ hiện ra trước mắt mọi người.

Trương Khởi Linh nắm lấy một góc vải, định xé ra xem rõ thứ bên trong?

Chỉ là kéo hai cái lại bỏ cuộc.

Ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, trầm giọng nói: "Đông cứng rồi, không mở được." "Cái này." Ngô Mặc nhìn tấm lụa đỏ rơi vào trầm tư.

Kéo mạnh?

Không được, dễ làm hỏng.

Nhỡ đâu bên trong có thông tin quan trọng gì, chẳng phải sơ ý bỏ lỡ sao?

Không kéo?

Thời tiết lạnh thế này, nhất thời nửa khắc cũng không tan được.

Huống hồ mình thực sự có chút tò mò.

Rất muốn biết bên trong rốt cuộc bọc thứ gì?

Nhét vào túi ủ cho tan?

Đừng đùa, ông đây mắc bệnh sạch sẽ, quá tởm không chịu nổi.

Lúc cậu đang suy tính sự việc, ánh mắt vô thức nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Nhìn tư thế ngồi xổm trên mặt đất của anh, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Đúng rồi!

Trước đây có người nói Lão Trương giỏi nuôi gà, vậy thì ấp trứng gà chắc cũng không thành vấn đề đâu nhỉ?

Trương Khởi Linh là người nhạy cảm cỡ nào.

Phát hiện ánh mắt Ngô Mặc không bình thường, lập tức đứng dậy nhét thứ trong tay vào lòng Ngô Mặc, lạnh lùng nhả ra hai chữ: "Cậu làm." "Vãi." Ngô Mặc cầm món đồ vẻ mặt đầy ghét bỏ: "Lão Trương, thằng nhãi cậu không phúc hậu nhé, học thói lười biếng mánh lới của ai thế hả?

Trả lại Lão Hoàng Ngưu cần cù chăm chỉ năm xưa cho tôi đây." Trương Khởi Linh mặt không cảm xúc.

Đối mặt với lời phàn nàn của Ngô Mặc cứ như lão hòa thượng điếc.

Chỉ nhìn thấy động tác, không nghe thấy tiếng động.

Ngô Mặc không được nhìn thấy Trương Khởi Linh ấp trứng nên hơi tiếc nuối, có điều chút nhạc đệm này cũng không ảnh hưởng đến việc giải quyết vấn đề.

Cổ nhân có câu, bài tú lơ khơ còn có quân Đại Vương Tiểu Vương mà.

Một kế không thành, lại thêm kế khác.

Dùng nước thải trong cơ thể tưới tan tấm lụa đỏ.

Vừa hay lăn lộn hơn nửa ngày, vấn đề sinh lý cá nhân của ông đây còn chưa giải quyết.

Tay vừa sờ lên quần áo, bỗng nhiên phản ứng lại một chuyện.

Ngày nay đã khác xưa.

Mình sớm đã không còn là thằng nhóc đầu xanh tuổi trẻ ngông cuồng bốn năm trước.

Làm việc tốt xấu gì cũng phải kiêng kị một chút.

Huống chi Hoa ca đang ở ngay bên cạnh, mình cứ nghênh ngang như thế có phải hơi...

Trong đầu bất giác hiện lên một màn xảy ra trong lều, cảm giác gốc tai hơi nóng lên.

Vãi chưởng.

Chương 1053

Mau dừng lại, không được nghĩ lung tung.

Không thể không thừa nhận, sự việc xảy ra trong lều mang lại lực sát thương quá lớn đối với Ngô Mặc.

Khiến cậu có đôi khi cứ tình không kìm được mà thất thần.

Giải Ngữ Hoa thấy cậu nửa ngày không động đậy, vươn tay định đón lấy đồ trong tay cậu: "Đưa đồ cho tôi, tôi xem thử có nghĩ ra cách gì làm nó tan ra không." Tay y vừa chạm vào tay Ngô Mặc.

Ngô Mặc cứ như bị điện giật bắn người ra, lùi lại nửa bước từ chối: "Không cần, tôi nghĩ ra cách giải quyết rồi, mấy người đứng đây đợi một lát, tôi đi rồi quay lại ngay." Nói xong cầm đồ vật chạy như chạy nạn, xoay người lao về một hướng khác.

Văn Thành công chúa không hiểu rõ Ngô Mặc lắm, nghi hoặc hỏi Trương Khởi Linh: "Tiểu Quan, tiểu huynh đệ định làm gì thế?" Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu: "Không biết." Hết cách, cho dù ở chung bao lâu đi nữa, bọn họ cũng không nghĩ thông được mạch não của Ngô Mặc.

Người ngoài đối mặt với vấn đề, phương án giải quyết luôn có dấu vết để lần theo.

Cậu thì sao?

Thiên mã hành không.

Bạn căn bản không biết khi nào cậu lên cơn, bày ra cho bạn một cách giải quyết khiến người ta dở khóc dở cười.

Giải Ngữ Hoa vẫn luôn nhìn chằm chằm bóng lưng Ngô Mặc.

Đối với động tác đột ngột vừa rồi của cậu, dường như có chút không hiểu, lại dường như âm thầm hiểu ra chút gì đó?

Ba người đứng tại chỗ đợi Ngô Mặc trả lời.

Khoảng một phút sau, một trận tiếng nước rào rào, truyền rõ mồn một vào tai ba người.

Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa cứng đờ.

Với sự hiểu biết của bọn họ về Ngô Mặc, đã hiểu ra cái cách giải quyết mà tên khốn này nói là gì rồi?

Văn Thành công chúa ngẩn ra.

Trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, nắm lấy cánh tay Trương Khởi Linh, thấp giọng nói: "Tiểu Quan, có phải chỗ nào bị rò nước không, liệu có xảy ra vấn đề gì không?" Không trách bà có câu hỏi này.

Lượng nước và âm thanh hơi lớn, đủ để chứng minh thận của Ngô Mặc vô cùng ưu tú.

Trương Khởi Linh không biết nên trả lời thế nào?

Chỉ đành tiếp tục lạnh mặt, bày ra cái vẻ người lạ chớ lại gần.

Giải Ngữ Hoa thở dài cũng không xong, không thở dài cũng chẳng được, rối rắm đến mức bản thân cũng thấy cạn lời.

Y đến giờ vẫn nghĩ không thông.

Ngô Nhị Thúc là người sạch sẽ gọn gàng, Ngô bà bà cũng là xuất thân tiểu thư khuê các.

Ngô Tam Thúc đừng nhìn vẻ ngoài đầy phỉ khí, nhưng trên một số phương diện lại cực kỳ giảng cứu.

Ngô Tà cũng là một người khá ưa sạch sẽ.

Nhưng mà đến lượt Ngô Mặc cái tên hỗn đản này, sao lại không câu nệ tiểu tiết, nói trắng ra là không biết giữ vệ sinh thế nhỉ?

Thật sự khiến người ta trăm nghĩ không ra, rốt cuộc là cậu giống ai?

Tiếng nước lại kéo dài thêm một lúc, cuối cùng cũng dừng lại.

Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh không ai động đậy, đều không biết qua đó nên nói cái gì?

Lại đợi khoảng năm phút sau, liền nghe thấy Ngô Mặc cười hì hì gọi một câu: "Mau lại đây, đồ được tôi lộng ra rồi." Cùng với hai tiếng thở dài khó mà nghe thấy, Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh gian nan bước đi.

Văn Thành công chúa nhìn trái nhìn phải, cứ cảm thấy hai người bọn họ có vẻ rất nặng nề.

Không giống như đi giải quyết vấn đề, mà gần như còn khó chịu hơn cả lên pháp trường.

Ba người đi đến gần, chỉ thấy Ngô Mặc cầm Cúc Hoa Đao đang gảy gảy tấm lụa đỏ.

Mà trên mặt đất lưu lại một vũng nước có màu.

Ngô Mặc dường như tìm được niềm vui tuổi thơ, chơi đến là vui vẻ.

Cậu nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu cười với mấy người: "Thế nào, tôi đã nói sơn nhân tự có diệu kế mà, mấy người nhìn xem mở ra rồi đây này." Vừa nói vừa dùng Cúc Hoa Đao khêu tấm lụa đỏ lên.

Cậu cười xấu xa cố ý đưa đến trước mặt Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh, muốn xem thử bọn họ sẽ có phản ứng gì?

Chỉ tiếc, hai người đã sớm dự đoán được động tác tiếp theo của cậu.

Đối với việc này mặt không đổi sắc, không có bất kỳ phản ứng nào. "Xì, chán thế." Ngô Mặc bĩu môi, cúi đầu tiếp tục nghịch tấm lụa đỏ.

Hoàn toàn không để ý khóe miệng hai con cáo già nhếch lên một nụ cười.

Cũng không rõ rốt cuộc bọc bảo bối gì?

Lụa đỏ quấn hết lớp này đến lớp khác.

Kiên nhẫn của Ngô Mặc tốt hơn trước kia rất nhiều.

Cũng không sốt ruột, từ từ vén màn bí ẩn.

Mãi cho đến khi lật mở lớp cuối cùng, chỉ nghe keng một tiếng, trong lụa đỏ rơi ra vài món đồ.

Trong khoảnh khắc, tám con mắt của bốn người đều tập trung trên mặt đất. "Cái quái gì thế?" Ngô Mặc ngược lại không chê nước tiểu của mình bẩn, trực tiếp vươn tay nhặt đồ lên.

Ban đầu cũng không coi là chuyện to tát gì.

Nào ngờ, khi cậu nhìn rõ thứ trong tay, thần tình lập tức thay đổi.

Giải Ngữ Hoa là người đầu tiên phát hiện cảm xúc Ngô Mặc không đúng, vươn tay giữ chặt cánh tay Ngô Mặc truy hỏi: "Cậu nhận ra miếng tỳ hưu này?" Không sai, trong lòng bàn tay Ngô Mặc đang đặt một miếng ngọc bội tỳ hưu vô cùng tinh xảo.

Ngọc bội lớn cỡ vài cm, điêu khắc cực kỳ tinh xảo, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

Nói giá trị liên thành thì hơi khoa trương, nhưng bán ra tám con số tuyệt đối không tốn sức.

Lông mày Ngô Mặc nhíu chặt, đôi mắt nhìn chằm chằm vào ngọc bội, hô hấp trở nên dồn dập. "Tiểu Mặc, nói chuyện đi." Giải Ngữ Hoa trong lúc cấp thiết không nhịn được gọi tên Ngô Mặc.

Ánh mắt Trương Khởi Linh nhìn về phía Ngô Mặc cũng trở nên lo lắng. "Tôi đương nhiên nhận ra rồi." Giọng Ngô Mặc dần dần trở nên khàn đặc, hồi lâu mới từ trong lồng ngực rít ra một câu. "Cậu nhận ra à?" Trên mặt Giải Ngữ Hoa hiếm khi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nơi này cực kỳ hoang lương lại hẻo lánh.

Đồ vật được cất giấu trong bụng người chết, nếu bọn họ không xuất hiện, ước chừng mấy chục năm nữa cũng chẳng ai phát hiện ra thứ này.

Vậy thì ai là người để lại khối ngọc bài này?

Ngô Mặc quen biết kiểu người như vậy ở đâu?

Chẳng lẽ là trong ảo cảnh?

Đầu óc Giải Ngữ Hoa xoay chuyển chín khúc mười tám ngả, trong nháy mắt đã nghĩ tới đủ loại khả năng.

Cuối cùng đem đối tượng hoài nghi định dạng lên người Lâm Phong trong ảo cảnh của Ngô Mặc.

Phải nói các cụ bảo cấm có sai.

Người một khi có tiền, khí chất trên người cũng sẽ khác biệt.

Lâm Phong từ khi đến thế giới này, dùng từ biến hóa nghiêng trời lệch đất để hình dung cũng không quá đáng.

Có võ lực, có tiền, có thế lực.

Chương 1054

Đứng ở đó thôi cũng ra dáng một thanh niên tràn trề tinh lực.

So với cái hình tượng nhu nhược, hèn mọn cầu xin tha thứ ở kiếp trước quả thực phán nhược hai người.

Đừng nói đám Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính nhìn không ra, ngay cả chính bản thân Lâm Phong đôi khi soi gương cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Cho nên mãi đến tận bây giờ, bọn họ cũng không hề liên hệ Lâm Phong kiếp trước và kiếp này là một.

Giải Ngữ Hoa trong đầu có suy đoán của riêng mình.

Lại liếc nhìn vẻ mặt lo lắng và phiền toái lộ ra trên mặt Ngô Mặc, trong lòng lập tức có chút không thoải mái.

Bất quá hắn cực kỳ am hiểu che giấu suy nghĩ nội tâm, tay phải đặt lên cánh tay Ngô Mặc, khẽ thanh hỏi han: "Đừng vội, từ từ nói, rốt cuộc là có chuyện gì?" Trương Khởi Linh đặt tay trái lên vai Ngô Mặc, dùng sức ấn xuống một cái, dường như đang tiếp thêm sức mạnh và sự ủng hộ cho cậu.

Ngô Mặc ổn định tâm thần, thở hắt ra một hơi trọc khí, chậm rãi mở miệng nói: "Ông đây đương nhiên nhận ra rồi, bởi vì ngọc bài là của ông mà." Lời này không khác gì tiếng sấm giữa trời quang, kinh thiên động địa.

Thần tình Trương Khởi Linh cũng phải động dung.

Y nghiêng đầu nhìn Ngô Mặc, trong mắt tràn đầy nghi hoặc và khó hiểu. "Của cậu?" Cái đầu thông minh của Giải Ngữ Hoa cũng bị lag.

Nhất thời không biết nên nói cái gì.

Thiết tưởng vô số khả năng, duy độc không nghĩ tới thứ này lại là của chính Ngô Mặc.

Tâm trạng lo âu của Ngô Mặc khi nhìn thấy trong mắt Giải Ngữ Hoa hiện lên từng chuỗi dấu hỏi chấm, thế mà lại mạc danh kỳ diệu được xoa dịu đi một chút.

Tiếc là chỉ trong một hơi thở, lại bị sự lo lắng vô cùng vô tận thay thế.

Cậu nhíu mày trầm giọng nói: "Không sai, đồ là của tôi, nhưng ban đầu tôi đã tặng nó cho Tam thúc." Nói đoạn, cậu ngẩng đầu nhìn Giải Ngữ Hoa một cái.

Chỉ một ánh mắt này, Giải Ngữ Hoa nháy mắt hiểu ra, Tam thúc mà Ngô Mặc nói hẳn là người cha trên danh nghĩa của mình -- Giải Liên Hoàn.

Giải Ngữ Hoa gật gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu.

Ngô Mặc ngừng một chút, tiếp tục nói: "Khối ngọc bội này là tôi đào từ trong tổ mộ nhà họ Trương ra, Tam thúc cứ bảo tôi giống con tỳ hưu nhỏ, ngày nào cũng chỉ biết ăn vào không biết nhả ra." "Lúc ấy tôi mới nghĩ bụng, chú đã nói thế thì tôi cũng phải làm cho chú quen với tính cách của tôi.

Thấy khối ngọc bội này điêu khắc cũng khá, dáng vẻ cổ phác lại đáng tiền, nên tôi khắc thêm một chữ nhỏ ở giữa ngọc bội, rồi tặng nó cho Tam thúc." Cậu vừa nói, vừa lật mặt sau ngọc bội, đặt trước mặt Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh.

Hai người nhãn lực không tồi, nhìn thấy rõ ràng ở vị trí bụng tỳ hưu có khắc một chữ "Cật" (Ăn) nho nhỏ.

Chữ viết hơi xấu.

Vừa nhìn đã biết là bút tích của Ngô Mặc.

Phải nói là, chỉ vì một chữ này, khối ngọc bội tối thiểu phải rớt giá mấy chục lần.

Chỉ là không ai thèm để ý.

Trong đầu bọn họ hiện tại đều đang nghĩ, ngọc bội của Giải Liên Hoàn vì sao lại xuất hiện ở đây?

Trong đó che giấu cơ mật gì?

Hiện giờ người đang ở đâu?

Là đang ở cùng Ngô Tam Tỉnh, hay là hai người lại chia nhau ra hành động?

Ngô Mặc lại chằm chằm nhìn ngọc bội một hồi, quả đoán nhét nó vào túi áo trên.

Cuối cùng kiểm tra những vật phẩm còn lại trên mặt đất.

Trừ ngọc bội ra, trong tấm lụa đỏ còn có một cái ngọc tỷ nho nhỏ.

Ngô Mặc vừa nhìn, nhịn không được thốt lên: "Quỷ tỷ?

Sao thứ này lại xuất hiện ở đây?

Mà còn là phiên bản mini nữa chứ." Không trách cậu nghi hoặc.

Thực sự là cái quỷ tỷ này giống hệt cái từng được bán đấu giá ở khách sạn Tân Nguyệt.

Chỉ có điều một cái là lão tổ tông, một cái là chắt chút chít.

Cái nhỏ này trông cứ như hàng nhái bán đầy đường.

Trương Khởi Linh vươn tay nhận lấy, trên dưới đánh giá một phen, trầm giọng nói: "Đồ thật." Giải Ngữ Hoa cũng cầm qua xem thử.

Nhưng hắn chưa từng tận mắt nhìn thấy quỷ tỷ, trong thời gian ngắn không phán đoán được thật giả.

Bất quá Trương Khởi Linh đã xác nhận, vậy thì vật này không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là thật.

Văn Thành công chúa đứng bên cạnh như bức tượng điêu khắc, cũng không tham dự vào cuộc thảo luận của mấy người.

Nàng tuy rằng hóa thân dã thú nhiều năm, nhưng sự giáo dục tốt đẹp nơi cung đình từ nhỏ vẫn khắc sâu trong cốt tủy.

Theo thời gian giữ nhân hình càng lâu, loại cảm giác này cũng dần dần bắt đầu khôi phục.

Ngô Mặc suy tính nửa ngày, quay đầu nhìn Trương Khởi Linh hỏi: "Lão Trương, tôi muốn hỏi chút, Thanh Đồng Môn có cửa nhỏ không?

Là để cho người bị nhốt bên trong đi ra ngoài mua sắm ấy?" Trương Khởi Linh hơi ngẩn ra.

Bị Ngô Mặc hỏi như vậy, y nhất thời cũng không phản ứng kịp.

Hồi tưởng lại dáng vẻ của Thanh Đồng Môn, y chậm rãi lắc đầu: "Không có." "Không có?

Không có thì làm cái quỷ tỷ nhỏ xíu này có tác dụng gì?

Ăn no rửng mỡ à?

Hay là lúc chế tạo quỷ tỷ thì dược liệu không đủ?" Một tràng câu hỏi đánh thẳng vào trọng tâm.

Ngặt nỗi Trương Khởi Linh cũng không biết, chỉ có thể mờ mịt nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc bất đắc dĩ xua tay: "Thôi bỏ đi, tôi cũng lú lẫn rồi, một người quanh năm suốt tháng mất trí nhớ như anh thì sao mà nhớ nổi mấy chuyện này chứ." "Tiểu Mặc, em xem còn một chiếc nhẫn nữa." Giải Ngữ Hoa đúng là không chê Ngô Mặc bẩn, nhặt vật phẩm cuối cùng từ dưới đất lên đặt vào lòng bàn tay Ngô Mặc.

Nhờ ánh đèn pin, chất liệu và hình dáng chiếc nhẫn hiện lên rõ ràng.

Chiếc nhẫn tạo hình cổ phác, toàn thân đen sì, chất liệu dường như giống hệt quỷ tỷ.

Phía trên chiếc nhẫn khảm một cái đầu quỷ.

Mặt quỷ nhe răng cười, lộ ra răng nanh nhọn hoắt.

Trong tấm lụa đỏ chỉ có ba thứ này, ngoài ra không còn vật gì khác.

Trong lòng Ngô Mặc như bị đè một tảng đá lớn.

Trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt già nua của Giải Liên Hoàn.

Cậu thật lòng lo lắng cho an nguy của lão gia hỏa, sợ ông ấy gặp chuyện bất trắc.

Phải biết rằng theo lời Lâm Phong, trong cốt truyện Trùng Khởi mấy năm sau lão gia hỏa đều không lộ diện.

Có phải thật sự xảy ra chuyện rồi hay không cũng khó nói a.

Nếu không thì sao bao nhiêu năm lại không có chút động tĩnh nào?

Càng nghĩ càng phiền toái, nhịn không được chộp lấy tấm lụa đỏ giũ một cái.

Không cẩn thận, đầu kia của tấm vải quất thẳng vào mặt Trương Khởi Linh.

Đã lâu không gặp, nước tiểu đồng tử lại một lần nữa ô nhiễm khuôn mặt Trương Khởi Linh. "Xin lỗi a!" Ngô Mặc cũng cảm thấy có chút ngại ngùng, cười gượng gạo.

Đang định nói thêm gì đó, bỗng nhiên phát hiện ra một vấn đề, trên tấm lụa đỏ dường như có chữ?

Ngô Mặc lập tức ngậm miệng.

Chương 1055

Không còn tâm trạng đi quản Trương Khởi Linh có để ý hay không, cậu lập tức trải tấm lụa đỏ ra mặt đất.

Thuận tay cướp đèn pin từ tay Giải Ngữ Hoa.

Ánh đèn chiếu thẳng vào tấm lụa đỏ, muốn nhìn rõ rốt cuộc viết cái gì.

Mấy cái đèn pin trong nháy mắt đều tụ tiêu điểm vào tấm lụa đỏ.

Chỉ thấy trên đó vẽ những ký hiệu quỷ dị.

Nói là cổ văn đi?

Lại không giống.

Nói là chữ Hán đi?

Lại thiếu nét.

Xiêu xiêu vẹo vẹo không phân biệt được hàm nghĩa cụ thể.

Ngô Mặc nhìn cả nửa ngày cũng không hiểu là ý gì.

Cực kỳ không khách khí nhét đồ vào tay Giải Ngữ Hoa, lý trực khí tráng nói: "Tôi mù chữ, tôi xem không hiểu, mấy người xem thử xem đây là cái quỷ gì?" Tấm lụa đỏ ướt sũng cầm trong tay, cảm giác thế nào có thể tưởng tượng được.

Giải Ngữ Hoa khẽ thở dài một hơi không thể nghe thấy.

Bệnh sạch sẽ?

Đó là cái thứ gì?

Từ sau khi gặp thằng nhãi ranh này, còn có cái gọi là bệnh sạch sẽ nữa sao?

Hắn thậm chí nảy sinh một loại hoài nghi.

Nếu như từ nhỏ đã ở cùng Ngô Mặc, liệu mình có biến thành một tên luộm thuộm bẩn thỉu hay không?

Nghĩ đến hình ảnh đó, lược có chút kinh dị.

Lắc đầu, lần nữa tập trung toàn bộ sự chú ý vào tấm lụa đỏ.

Chỉ có điều hắn nhìn một hồi cũng không hiểu.

Tấm lụa đỏ thuận thế chuyển xuống, lại đến tay Trương Khởi Linh.

Đừng thấy Trương Khởi Linh giỏi để lại ký hiệu cho người khác, nhưng nhìn ký hiệu người khác để lại, y cũng mù tịt, chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì.

Đồ vật chuyển một vòng, lại trở về tay Ngô Mặc. "Ông đây đếch tin, lại không làm rõ được thứ này viết cái gì?" Cậu cầm tấm lụa đỏ nhìn trái nhìn phải, đột nhiên phát hiện một chuyện.

Sao chữ viết trên này lại mờ đi một ít?

Hửm, chuyện này là sao?

Chẳng lẽ bị oxy hóa?

Không thể nào.

Cũng đâu phải đồ cao cấp gì?

Cậu nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, một ý tưởng đột nhiên nảy ra.

Mạnh mẽ vỗ đầu, cậu hoảng nhiên đại ngộ: "Ngọa tào, ông đây nghĩ ra rồi, hóa ra là như thế." Sau đó vẻ mặt không có ý tốt nhìn chằm chằm Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh.

Hai người kia dù có thân kinh bách chiến, vẫn bị cậu nhìn đến mức phát lông.

Hết cách, mỗi lần thằng nhãi này bày ra cái tư thế đó, đằng sau nhất định chẳng có chuyện gì tốt lành.

Hai người nháy mắt chuyển sang trạng thái mặt vô cảm.

Một lời không nói nhìn Ngô Mặc.

Hy vọng có thể dùng trạng thái này bức cậu nuốt những lời định nói vào trong bụng.

Tuy rằng hy vọng mong manh.

Nhưng không thử một chút, sao biết không thành công đâu?

Kết quả không hề làm bọn họ thất vọng.

Quả thực không thành công.

Đối với Ngô Mặc mà nói, đừng bảo là mặt lạnh, cho dù anh có giả làm người thực vật, nó cũng phải cù lét cho anh cười ra tiếng mới thôi. "Cái đó...

Nhị gia, tôi đi xem chỗ khác còn manh mối gì không!" Giải Ngữ Hoa chưa đợi Ngô Mặc mở miệng, quả đoán đứng dậy định chuồn.

Động tác sạch sẽ lưu loát.

Không luyện một trăm tám mươi lần thì không đạt được hiệu quả này.

Trương Khởi Linh càng tuyệt.

Một tiếng không ho he quay đầu đi luôn.

Nhưng Ngô Mặc là ai?

Có thể dễ dàng để bọn họ chạy thoát sao?

Cánh tay duỗi ra, nhanh chóng túm lấy dây thắt lưng quần của hai người, cười lạnh một tiếng: "Muốn chạy?

Tin hay không ông đây lột quần hai người ra?" Nói đoạn, làm bộ uy hiếp kéo mạnh xuống dưới.

Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh như bị điểm huyệt, một cử động nhỏ cũng không dám.

Uy hiếp này đặt lên người khác thì là nói đùa.

Nhưng cái thằng ôn con này thì nói được làm được.

Hai người không kìm được nhìn nhau một cái, sự bất lực trong đáy mắt đã hóa thành thực chất.

Giải Ngữ Hoa thở dài.

Xoay người lại, hữu khí vô lực hỏi: "Em lại muốn làm cái gì?" Trong lời nói tràn đầy cảm giác trầm trọng, giống như mộ tổ bị người ta đào lên vậy, vừa bất lực vừa uất ức. "Làm cái gì, tôi có ăn thịt người đâu?" "Đúng!" Giải Ngữ Hoa cứng đầu gật gật đầu, trong lòng thầm mắng một câu --- Còn không bằng ăn thịt người.

Hai đôi mắt lần nữa nhìn về phía Ngô Mặc.

Muốn xem thử cậu lại có quỷ kế gì.

Ngô Mặc nhanh chóng thay đổi biểu cảm, ra vẻ học giả, chỉ vào chữ viết trên tấm lụa đỏ nói: "Vừa rồi tôi phát hiện một chuyện, tấm lụa khô đi thì chữ viết sẽ biến mất.

Xem ra bên trên không phải ký hiệu đặc biệt, chẳng qua là lượng nước không đủ, cho nên không hiển hiện ra toàn bộ." "Cho nên mà..." Cậu kéo dài giọng, ánh mắt không tự chủ được đảo qua đảo lại phần dưới của Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh.

Cái điệu bộ này giống hệt mấy bà thím đi chợ chọn dưa chuột.

Giải Ngữ Hoa nhịn không được, vươn tay vỗ vào đầu Ngô Mặc một cái: "Có thoại nói mau, nhìn cái gì mà nhìn?" "Thế tôi nói thẳng luôn nhé, hai người các anh ai còn buồn đái không?" Câu hỏi này thốt ra nhẹ nhàng cứ như hỏi trong túi hai người ai còn tiền lẻ vậy.

Giải Ngữ Hoa sớm liệu đến miệng chó không mọc được ngà voi, nhưng cũng không ngờ cậu lại đánh cái chủ ý này.

Hắn trừng mắt nhìn Ngô Mặc, tức giận nói: "Anh không có, em tự mình nghĩ cách đi." "Đừng xấu hổ, đây là chuyện chính sự mà." Ngô Mặc miệng khuyên Giải Ngữ Hoa, ánh mắt lại chuyển sang người Trương Khởi Linh: "Lão Trương thì sao?

Chắc không đến mức cũng không có chứ?" Trương Khởi Linh cứ như cái hũ nút.

Vừa không nói chuyện cũng chẳng cử động.

Ngô Mặc có chút buồn bực.

Chương 1056

Ở đây có bốn người, chẳng lẽ lại gửi gắm hy vọng vào Văn Thành công chúa?

Không phải nói là không được.

Chỉ là hơi thiếu tế nhị.

Thấy Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh không phối hợp, cậu cũng nổi cơn bướng.

Tay dùng sức kéo mạnh xuống, bắt đầu giở thói lưu manh. "Không có?

Không thể nào, đàn ông đàn ang làm gì có chuyện không có nước đái?

Hôm nay hai người có hay không cũng phải đái, không có thì nặn ra cho tôi.

Nhanh lên, có cần bố mày đỡ không?" Ngô Mặc một câu so với một câu càng tàn nhẫn, thậm chí có ý định đích thân ra tay.

Cậu hiện tại chỉ muốn biết bên trên rốt cuộc viết chữ gì.

Còn về Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh?

Cậu coi như triệt để liều mạng rồi. "Đừng nháo, em buông ra!" Giải Ngữ Hoa liều mạng giữ lấy thắt lưng, chỉ sợ bị Ngô Mặc giật xuống.

Trương Khởi Linh toàn thân tản ra lãnh khí.

Có thể nói giờ phút này hàn khí trên người y còn thấp hơn nhiệt độ ngoài trời ở dãy Himalaya.

Các cụ nói cấm có sai, nhiệt tình có thể thiêu đốt tất cả.

Ngô Mặc cứ như một bó đuốc giữa mùa đông, ngọn lửa hừng hực thiêu rụi hai người không còn một cọng lông.

Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh kháng cự không nổi, chỉ đành bị bắt buộc thỏa hiệp.

Dù sao phản kháng vô hiệu, chi bằng nằm xuống hưởng thụ.

Cũng không rõ Ngô Mặc đào đâu ra hai cái chậu rách, hứng chí bừng bừng phân biệt đưa cho Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa. "Cố lên, đừng kiềm chế, xả láng đi (Aoli gei), tôi tin tưởng hai người." Trương Khởi Linh nhìn cái dáng vẻ tiện hề hề của Ngô Mặc.

Lần đầu tiên không khống chế được cảm xúc của mình, giơ ngón tay giữa về phía cậu.

Giải Ngữ Hoa hung hăng trừng Ngô Mặc một cái.

Một câu cũng không muốn nói, lần nữa tự kiểm điểm bản thân có phải quá nuông chiều thằng nhãi này rồi không?

Nhớ năm xưa mình vừa trừng mắt, nó đã ngoan như con mèo nhỏ.

Hiện tại thì hay rồi, dám vuốt râu hùm.

Đúng là hơi thiếu đòn.

Giải Ngữ Hoa liếc nhìn cái chậu rách trong tay, thật sự rất muốn úp nó lên đầu Ngô Mặc.

Nghĩ thì nghĩ vậy, làm thì không nỡ.

Chỉ đành uất ức đi về phía góc tường cởi thắt lưng xả nước.

Trương Khởi Linh cũng thế.

Chỉ có điều y chọn một hướng khác.

Nghe tiếng nước chảy rào rào, Ngô Mặc đứng đó vỗ tay hô khẩu hiệu: "Cố lên, nhiều thêm chút nữa, đừng có nhịn." Nhìn thứ nước thải sinh lý còn bốc hơi nóng hầm hập trên tay, Giải Ngữ Hoa chỉ cảm thấy mặt mũi cả đời này đều mất sạch vào hôm nay.

Có thể nói loại tình cảnh này, trong những năm tháng dĩ vãng hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Không phải nói là không có tuổi thơ.

Mà là lúc những đứa trẻ khác đái dầm nghịch bùn, thì hắn đầu buộc hai chỏm tóc, đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế đọc sách học tập.

Khen một câu "con nhà người ta" cũng không quá đáng.

Nào ngờ theo tuổi tác tăng lên, bản thân cư nhiên trở nên càng ngày càng bẩn thỉu.

Vấn đề rốt cuộc xuất hiện ở đâu?

Giải Ngữ Hoa hung hăng nhắm mắt lại.

Lần nữa mở mắt ra, đã bày ra bộ dáng bất chấp tất cả.

Bước những bước chân vững vàng, thập phần không khách khí đưa cái chậu đến trước mặt Ngô Mặc.

Giọng nói lạnh hơn gió bấc còn khoa trương hơn, nhưng trong ngữ khí lại kẹp theo một cỗ cảm giác nói không rõ tả không thấu.

Ẩn ước hàm chứa một tia xấu hổ lại ngượng ngùng. "Chỉ có nhiêu đây thôi, đủ hay không tự em liệu mà làm." Ngô Mặc cúi đầu nhìn thoáng qua.

Lượng nước trong chậu có thể nói là một bình không đầy nửa bình lắc lư.

Theo thói quen thuận miệng phán một câu: "Ít thế này à, thận yếu hả?" Tay Giải Ngữ Hoa khẽ run lên một cái.

Hắn giờ phút này có cỗ xúc động, cực kỳ muốn úp thẳng cái chậu này lên đầu Ngô Mặc.

May mắn lý trí to bằng cái móng tay đã kéo lại hành động của hắn.

Nếu không Ngô Mặc rất có khả năng được tắm nước nóng.

Hắn nghiến răng nghiến lợi, ngạnh sinh sinh từ kẽ răng rặn ra một câu: "Dùng hay là không dùng?" "Hỏi thừa, không dùng thì tôi bắt anh đái làm cái gì?" Ngô Mặc không cảm thấy câu hỏi của mình có tật xấu gì.

Thuận tay nhận lấy cái chậu trong tay Giải Ngữ Hoa, lại chuyển tầm mắt sang đầu bên kia.

Nghiêng tai lắng nghe một chút.

Cũng không có tiếng nước, nhưng cũng chưa thấy bóng dáng Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc có chút lo lắng, cao giọng hô một câu: "Sao thế?

Khóa quần kẹt vào...

ấy hả?

Có cần giúp một tay không?" Không thể không thừa nhận một chuyện.

Ngô Mặc quả thực có năng lực bức điên thánh nhân.

Chiếu theo kiểu giày vò này của cậu, Phật tổ cũng phải nảy sinh sát ý.

Âm thanh không nhỏ.

Trương Khởi Linh nghe rõ mồn một.

Biểu tình trên mặt so với dĩ vãng cũng không khác biệt lắm.

Nếu như quan sát kỹ, sẽ phát hiện trong chậu xuất hiện từng đạo sóng nước.

Y bưng chậu nước đi đến trước mặt Ngô Mặc.

Lúc đi ngang qua Giải Ngữ Hoa, ánh mắt nhìn hắn mang theo một tia bất thiện.

Có thể nói sống cả trăm năm nay, trong lòng Trương Khởi Linh lần đầu tiên nảy sinh tâm lý giận cá chém thớt.

Oán trách Giải Ngữ Hoa vì sao lại tìm bác sĩ cho Ngô Mặc.

Cứ làm người câm không tốt sao?

Văn Thành công chúa vẫn luôn làm phông nền, âm thầm quan sát biểu cảm, động tác và ngôn ngữ giữa ba người.

Chương 1057

Rất nhiều lúc không thể không bội phục, quan sát lực của phụ nữ chính là mẫn tuệ.

Nàng cảm nhận được sự buồn bực trong lòng Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa.

Lại thấy thân thể hai người lược có chút cứng ngắc, không khỏi cảm giác thập phần buồn cười.

Thật là trẻ con.

Đừng thấy Trương Khởi Linh sống hơn một trăm năm, nhưng trong lòng Văn Thành công chúa y vẫn là đứa trẻ con đỏ hỏn cần được chăm sóc.

Ngô Mặc từ nhỏ đã đái dầm nghịch bùn.

Căn bản không để ý vấn đề bẩn hay sạch.

Cậu đổ hai chậu nước thải cơ thể vào một chỗ, ngay sau đó ném tấm lụa đỏ vào bên trong.

Cầm con dao Cúc Hoa khoắng loạn lên một hồi, trong miệng lẩm bẩm: "Đông Tuyên gỗ que cời lửa thổi bà trợ lan thiêu tứ phương, cả cái thôn mấy lão già khọm toàn *mẹ nó* đi khóc tang cho mày, hống ma mễ ma mễ..." (Lời bài hát chế tục tĩu).

Giọng điệu lẩm bẩm có chút khàn khàn.

Giải Ngữ Hoa không tự chủ được day day thái dương.

Thầm nghĩ giọng điệu này sao quen thế.

Âm luật của vùng nào nhỉ?

Hắn đối với phong thổ nhân tình mỗi nơi đều có hiểu biết nhất định.

Giây lát sau phản ứng lại.

Cái điệu bộ lẩm bẩm trong miệng Ngô Mặc chẳng phải là điệu dân gian phương Bắc sao?

Mấy anh em bọn họ hoặc là người Bắc Kinh, hoặc là người phương Nam.

Người Đông Bắc thổ sinh thổ trưởng chỉ có một vị, chính là vị mặt vô cảm Trương Khởi Linh trước mắt đây.

Giải Ngữ Hoa trầm mặc.

Hồi lâu sau khẽ thở dài một hơi, vươn tay vỗ vỗ vai Trương Khởi Linh.

Mọi sự đều không cần nói ra.

Ngô Mặc mới chẳng thèm để ý động tác giữa hai người, toàn bộ sự chú ý đều đặt vào tấm lụa đỏ trong chậu.

Để cho tấm lụa ngâm lâu thêm một chút, cậu suýt nữa thì khoắng thứ này thành canh trứng gà.

Túc túc ngâm ba phút, mới dùng dao khều nó ra.

Không màng bên trên còn đang nhỏ nước tong tỏng.

Trực tiếp nhét một đầu vào tay Trương Khởi Linh, nghiêm túc nói: "Phú quý chiếu sáng, lão Trương giúp tôi nhìn xem lần này rõ chưa?" Trương Khởi Linh nhận mệnh rồi.

Cầm lấy tấm lụa đỏ nghiêm túc quan sát chữ viết bên trên.

Đừng nói, qua nước tiểu tẩm bổ, chữ viết quả thực hiện ra.

Sau khi cẩn thận biện nhận xác nhận bên trên đơn giản chỉ có một câu -- Đừng đi về phía trước, quái vật, nguy hiểm, tử vong, lui về.

Còn về việc ban nãy vì sao không nhìn ra?

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, chữ viết được viết gấp nếp.

Tức là một chữ chia làm hai phần để viết, nếu không gấp tấm lụa đỏ lại với nhau, căn bản không nhìn ra viết cái gì.

Mà vừa rồi nửa phần dưới chữ viết biến mất, do đó đoán không ra.

Ngô Mặc nhíu mày lại qua qua lại lại nhìn mấy lần.

Cuối cùng ở góc dưới bên phải tấm lụa, một vị trí thập phần không bắt mắt phát hiện một chữ "Tam".

Giải Ngữ Hoa vẫn luôn nhìn chằm chằm biểu tình của Ngô Mặc, thấy tình huống này khẽ thanh hỏi: "Tam thúc của em?" "Ừ!" Ngô Mặc gật gật đầu, trong lòng thầm tính toán.

Tam thúc nhà mình từ bao giờ đổi nghề sang thầy bói thế?

Sao ông ấy lại biết nhóm người mình sẽ đến đây?

Lại trùng hợp tìm được cái xác này như vậy?

Mấy cái này đều không phải là chính yếu.

Quan trọng nhất là khẩu tín này ông ấy để lại cho ai?

Ông ấy căn bản đâu biết mình còn sống a.

Một chuỗi nghi vấn luẩn quẩn trong đầu Ngô Mặc.

Cậu vắt hết óc suy tư một phen, vẫn không có được một đáp án tốt.

Giải Ngữ Hoa trầm ngâm giây lát, đột nhiên mở miệng nói: "Tờ giấy này e rằng không phải để lại cho em." "Nói tiếp đi." Ngô Mặc từ trong túi móc ra một bao thuốc, châm lửa, rít sâu một hơi, nhìn Giải Ngữ Hoa tiếp tục nghe hắn giảng giải.

Giải Ngữ Hoa tiếp lời: "Trước khi chúng ta biết được tin tức của em, Tam thúc em cũng đã mất tích.

Cho đến lần cuối cùng gặp ông ấy, ông ấy vẫn cho rằng em sớm đã không còn trên nhân thế.

Anh có một loại cảm giác, tất cả đồ vật ở nơi này hẳn là để lại cho anh trai em." Ngô Mặc gạt tàn thuốc trên tay, trên mặt toát ra một tia khó hiểu: "Hành động của chúng ta là mang tính đột phát, Tam thúc sao có thể dự đoán được chúng ta tới nơi này chứ?

Chưa nghe nói tổ tiên nhà ta biết bói toán bao giờ a?" Nói đến đây, lại vẻ mặt hồ nghi nhìn về phía Giải Ngữ Hoa: "Chẳng lẽ Giải gia...

Này phú quý, anh có biết bói không?" Giải Ngữ Hoa sạch sẽ lưu loát cắt ngang Ngô Mặc: "Đừng nhìn anh, không biết." "Ồ, không biết thì thôi." Ngô Mặc ma sa cằm, vẻ mặt đầy sự rối rắm.

Trong đầu thì xâu chuỗi tất cả sự tình xảy ra gần đây, muốn tìm ra một lời giải thích hợp lý.

Trương Khởi Linh vẫn luôn chưa nói chuyện.

Thấy thần tình Ngô Mặc rất rối rắm, bất thình lình chen vào một câu: "Sẽ đến." "Hả?" Ngô Mặc nhất thời không phản ứng kịp, ngẩn ra một chút: "Ai đến?" "Là sẽ đến." Giải Ngữ Hoa day day thái dương, lược có chút bất đắc dĩ giải thích: "Ý của Tiểu Ca là nói, Tam thúc em e rằng sớm đã dự liệu được Ngô Tà cuối cùng sẽ đi đến nơi này.

Còn về việc đi như thế nào?

Khi nào đến?

Ông ấy không thể xác định, cho nên cố ý tìm một chỗ như vậy, đem tấm lụa đỏ đặt trong cơ thể người này làm yểm hộ." "Tôi vẫn có chút nghĩ không thông." Ngô Mặc chậm rãi rít một hơi thuốc, nhả ra một vòng khói.

Vẻ mặt không hiểu nói: "Đồ vật giấu kín đáo như vậy, anh tôi lại không phải con giun trong bụng Tam thúc, cứ thế mà xác định ổng nhất định sẽ tìm được sao?" "Tính cách Ngô Tà phi thường cẩn thận." Giải Ngữ Hoa từ trong tay Ngô Mặc lấy điếu thuốc qua, đặt lên miệng mình rít một hơi. "Nếu là cậu ấy đơn độc đi đến nơi này, phát hiện đầy đất xác chết nhất định sẽ đặc biệt lưu ý.

Cái xác này giấu trong lầu, vị trí bài trí cũng rất kỳ đặc, với tính cách anh em khẳng định sẽ kiểm tra kỹ càng một phen.

Như vậy vừa có thể để lại khẩu tín cho người cần, lại có thể phòng bị người khác lấy mất đồ vật." "Ừm, rất có đạo lý." Ngô Mặc gật gật đầu, lại nhanh chóng đảo mắt xem thường, tay duỗi ra lần nữa cướp điếu thuốc về. "Nhưng mà chuyện này thì liên quan gì đến việc anh hút thuốc của tôi?

Tôi chẳng phải đã nói không cho phép anh hút thuốc sao?" Giải Ngữ Hoa nhìn kẽ tay trống không, không khỏi có chút buồn cười. "Em chẳng phải nói hút khói thuốc thụ động (hút ké) không tốt cho sức khỏe, tận lượng hút chủ động sao?

Anh đây cũng là nghe lời em mà!" "Ngụy biện." Ngô Mặc hừ một tiếng phản bác: "Hồi trước tôi còn bảo anh bớt hố tôi mấy lần đi, anh cũng có nghe đâu?" "Được rồi, đừng lãng phí thời gian, chúng ta ra ngoài xem sao." Cậu đảo mắt, từ dưới đất đứng lên.

Quay đầu nói với Trương Khởi Linh: "Lão Trương, cất kỹ đồ vào, lát nữa ra ngoài tìm cơ hội đưa cho anh tôi." "Ừ!" Trương Khởi Linh đáp một tiếng, đem tấm lụa đỏ gấp lại nhét vào túi mình.

Còn mấy vật phẩm khác?

Ngô Mặc sớm đã không khách khí bỏ vào túi mình rồi.

Vừa định đứng dậy rời đi, Giải Ngữ Hoa ngăn cản Ngô Mặc:

"Chờ một chút, phía sau thi thể có chút không ổn, anh xem lại đã." Nói xong, hắn lại một lần nữa quay lại bên cạnh thi thể.

Nhìn chằm chằm dấu vết trên mặt đất, tỉ tỉ mỉ mỉ nhìn một hồi, khẽ thanh nói: "Nếu anh đoán không sai, hẳn là trước sau có hai tốp người, Tam thúc em bọn họ hẳn là tốp thứ hai.

Bất quá bọn họ e rằng cũng gặp phải sự cố, nếu không sẽ không đi vội vội vàng vàng như vậy." "Có thể xác nhận thời gian không?" Ngô Mặc quan tâm nhất là vấn đề này.

Chương 1058

Trong vòng một hai tháng thì cái gì cũng dễ xử lý, thời gian càng dài, Tam thúc nguy hiểm khả năng sẽ càng lớn.

Nghĩ đến ông già nhỏ thó vạn nhất bị quái vật bắt về làm áp trại phu nhân, Ngô Mặc liền cảm thấy lòng đau như cắt.

Tam thúc nhà mình lớn tuổi rồi.

Tóc cũng rụng không ít, liệu có thể lực và tinh lực hầu hạ quái thú không?

Không làm chuyện khác, làm thức ăn cũng không được a.

Toàn thân trên dưới có chút thịt ấy, còn không đủ cho đối phương nhét kẽ răng.

Giải Ngữ Hoa cho dù trí tưởng tượng có phong phú đến đâu, cũng tuyệt đối không nghĩ ra trong đầu Ngô Mặc xuất hiện rốt cuộc là loại cảnh tượng gì.

Núi tuyết sa mạc thuộc về hoàn cảnh cực đoan.

Rất khó phán đoán ra con người đại khái tử vong vào thời gian nào.

Giải Ngữ Hoa nội tâm suy đoán nửa ngày.

Không có được thời gian cụ thể, chỉ có thể đại khái thôi đoán ra một khoảng thời gian. "Dựa theo tình trạng thi thể mà xem, tốp người trước hẳn là sớm hơn chúng ta khoảng một tháng." "Một tháng?" Ngô Mặc triệt để kinh ngây người.

Tay đặt lên vai Giải Ngữ Hoa, dùng sức lắc hai cái liên liên truy vấn: "Không nói đùa chứ?

Không suy đoán sai lầm chứ?

Xác nhận là trong vòng một tháng?" Cảm nhận được cảm xúc lo lắng trong lòng Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa trở tay vỗ vỗ cậu, an ủi: "Hẳn là như vậy, bất quá em cũng không cần quá sốt ruột, Tam thúc em kinh nghiệm phong phú không nhất định sẽ xảy ra chuyện đâu." "Không nhất định, chính là có khả năng." Ngô Mặc mày ninh thành một cái cục lớn, thở dài nói: "Lão gia hỏa tuổi tác lớn như thế, còn suốt ngày không để người ta bớt lo, đúng là sầu chết mẹ nó...

Ngọa tào, lão Trương, anh chọc trán tôi làm gì?" "Nhỏ!" Trương Khởi Linh buông tay, cẩn thận nhìn chằm chằm trán Ngô Mặc một hồi.

Dường như cảm thấy không ổn thỏa lắm.

Lần nữa đem hai ngón tay đặt tại gần mi tâm cậu.

Sau đó dùng lực banh ra ngoài, lăng thị đem cái cục uất ức giữa mày vuốt phẳng. "Ái chà, ngọa tào, đau chết ông rồi!" Ngô Mặc một tát gạt tay Trương Khởi Linh ra, giận dữ nói: "Tiểu gia đây là da thịt chứ không phải cơ quan, ngón tay của anh là ngón tay phát khâu, anh thật không sợ chọc thủng trán tôi hai cái lỗ à?" Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu.

Nghiêm trang nói ra một câu khiến Ngô Mặc suýt chút nữa tức trợn trắng mắt: "Da dày." "Anh..." Ngô Mặc chỉ tay vào Trương Khởi Linh, run rồi lại run, rẩy rồi lại rẩy, cuối cùng tức tối quay đầu đi thẳng.

Giải Ngữ Hoa thở dài một hơi, bám sát phía sau.

Văn Thành công chúa nhìn cái bóng lưng tức khí hừng hực của Ngô Mặc.

Trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, tự ngôn tự ngữ nói: "Đúng là một đứa trẻ đáng yêu." "Ừ!" Tiếng phụ họa của Trương Khởi Linh khiến ý cười của Văn Thành công chúa càng sâu thêm một chút.

Mấy người rời khỏi nơi này, lần nữa trở lại nơi đám đông tụ tập.

Lúc này Hắc Nhãn Kính, Tô Nan và Trương Hải Khách ba người đã giải phẫu xong mấy cái xác.

Đang nghiên cứu nguyên nhân cái chết.

Ngẩng đầu thấy Ngô Mặc rảo bước đi về, vội mở miệng nói: "Nhị gia, ngài không qua đây nghía một cái sao?" "Có kết quả rồi?" Ngô Mặc chạy chậm lon ton tới.

Cậu hiện tại vô cùng cấp thiết muốn biết nguyên nhân cái chết của người Khang Ba Lạc, cũng như Tam thúc bọn họ ở chỗ này sắm vai nhân vật gì.

Không màng bẩn thỉu, trực tiếp ngồi xổm xuống bên cạnh Hắc Nhãn Kính, thúc giục: "Hắc gia, mau nói xem phát hiện tình huống gì rồi?" Hắc Nhãn Kính cũng không nói ngay, mà là hít hít mũi hồ nghi nhìn chằm chằm Ngô Mặc, nghi hoặc nói: "Sao trên người có mùi khai thế?

Ngài đái ra quần à?" Ngô Mặc lập tức phản ứng lại.

Mình vừa nãy bận rộn một hồi, hình như căn bản chưa rửa tay.

Bất quá Kính ca đã hỏi như vậy, mình cao thấp không thể để hắn thất vọng.

Thuận tay kéo cánh tay Hắc Nhãn Kính qua, trở tay cọ hai cái lên người hắn, bình tĩnh tự nhiên nói: "Vừa nãy dùng nước tiểu sưởi ấm tay, quên lau." Hắc Nhãn Kính lẳng lặng nhìn động tác của Ngô Mặc.

Hồi lâu sau khóe miệng gợi lên nụ cười, giơ ngón tay cái tán thán nói: "Không hổ là Nhị gia nhà ta, đầu óc chuyển số nhanh thật, biết nước tiểu có thể sưởi ấm tay, làm đẹp lắm." "Nịnh hót vô dụng, mau nói xem nhìn ra cái gì rồi?" Hắc Nhãn Kính không còn úp mở, chỉ vào lồng ngực đã mở ra của thi thể nói: "Bọn họ hẳn là trúng một loại độc dược, cho nên sinh ra ảo giác." "Sinh ra ảo giác không đến mức tử vong chứ?" Ngô Mặc một châm thấy máu chỉ ra vấn đề: "Bọn họ toàn thân trên dưới tịnh không có vết thương, chứng tỏ nguyên nhân cái chết không nên là chém giết lẫn nhau cũng không phải tự sát.

Chẳng lẽ tác dụng của độc dược chỉ là khiến người ta mỉm cười mà chết?

Thế thì mẹ nó có khác gì cái chết êm ái (An tử) đâu?" Tuy biết mạch não của Ngô Mặc có chút khác người thường, nhưng nghe thấy cậu chàng nói chuyện kiểu ông nói gà bà nói vịt thế này, Hắc Nhãn Kính vẫn nghẹn họng nửa ngày không thốt nên lời, dường như đang cố gắng sắp xếp lại mối quan hệ giữa hai câu nói trong đầu.

Ngô Mặc cứ nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính.

Thấy hắn nửa ngày không trả lời, cậu vươn tay chọc một cái, hối thúc: "Táo bón hả?

Nói tiếp đi chứ." Khóe miệng Hắc Nhãn Kính giật giật hai cái.

Nghĩ đến chuyện trong miệng Ngô Mặc chưa bao giờ nhả ra được câu nào tử tế, hắn cũng đành tự nhận xui xẻo.

Ai bảo số hắn đen, cứ nhận định phải là cậu cơ chứ?

Suy cho cùng, kẻ động lòng trước bao giờ cũng là kẻ thua cuộc.

Nhưng mà không đáp trả hai câu thì lại không phải phong cách của hắn, vì thế Hắc Nhãn Kính cười như không cười nói: "Lửa trong người lớn quá (hỏa đại), lát nữa phiền Nhị gia giúp tôi hạ hỏa nhé?" Tô Nan đứng ngay cách đó không xa.

Thấy hai người này cù cưa nửa ngày trời chẳng được câu nào đứng đắn, cô không nhịn được đảo mắt xem thường: "Đợi hai người nói xong thì rau dưa cũng nguội ngắt rồi, để tôi giải thích cho." "Trúng độc của bọn họ rất kỳ lạ, chúng ta hiện tại không có máy móc, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm để nhận biết, trong đó có một loại tên là Hoàng U Thảo." "Loại thảo dược này cực kỳ khó tìm, nó sinh trưởng trên vách núi cheo leo ở dãy Himalaya, quanh năm không thấy ánh mặt trời, xung quanh sẽ có rắn đầu trắng (Bạch Đầu Xà) canh giữ." "Rắn đầu trắng kịch độc, bọn chúng quanh năm quấn quanh Hoàng U Thảo, độc dịch trong miệng không ngừng nhỏ xuống cỏ, khiến cho độc tính của loại thảo dược này vô cùng mạnh." Ngô Mặc im lặng nghe Tô Nan nói.

Mãi đến khi cô dừng lại thở lấy hơi, cậu mới đưa ra suy nghĩ của mình: "Theo cách nói của cô, muốn lấy được loại thảo dược này phải ở lại Himalaya một thời gian rất dài, vậy có khả năng nào người hạ độc chính là người của tộc Khang Ba Lạc không?" "Có khả năng đó." Trương Hải Khách dùng tuyết đọng trên mặt đất lau tay, chậm rãi nói: "Phán đoán từ tư thế tử vong của bọn họ, lúc chết hẳn là không có chút phòng bị nào, thậm chí rất có khả năng căn bản không biết mình đang đối mặt với cái chết." Ngữ điệu chậm chạp cộng thêm giọng nói không rõ chữ của gã khiến Ngô Tà và Vương Bàn Tử lén cười trộm.

Đã sớm muốn xé nát cái mặt tên này rồi.

Giả ai không giả, cứ nhè Ngô Tà mà giả trang.

Không phải tìm đòn thì là gì?

Giờ thì hay rồi.

Mắt thì thêm hai quầng thâm đen sì, răng thì rụng một cái, nói chuyện gió lùa phần phật, nghĩ thôi đã thấy buồn cười.

Nếu không phải hắn đang vác cái mặt của Ngô Tà, Vương Bàn Tử thế nào cũng phải lôi máy ảnh ra chụp lại vài tấm làm kỷ niệm.

Lịch sử đen tối của người nhà họ Trương, không lưu lại vài cái thì trong lòng cứ thấy khó chịu.

Mấy người bọn họ có thể cười được, nhưng Ngô Mặc thì một chút cũng cười không nổi.

Chưa nói đến chuyện cả người cậu cũng bị đánh đau ê ẩm, chỉ riêng việc trong lòng đang lo lắng cho Giải Liên Hoàn cũng đủ làm cậu không nặn ra được nụ cười nào.

Lâm Phong nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên đứng dậy chen vào một câu: "Tuy là người mình làm, vậy phụ nữ và trẻ em trong bộ lạc liệu có bị cố ý dẫn đi không?

Tức là bọn họ vẫn còn sống, hơn nữa cách nơi này cũng không quá xa." Tô Nan tiếp lời: "Tôi cho rằng khả năng còn sống là rất cao, nhưng vấn đề khoảng cách xa gần thì khó nói.

Ở dãy núi Himalaya, địa vị phụ nữ hơi thấp, mấy việc lặt vặt trong nhà thường đều do phụ nữ xử lý.

Bọn họ chịu thương chịu khó, thể lực dồi dào, do đó không dễ phán đoán bọn họ có thể đi bao xa." "Hơn nữa khí hậu nơi này biến hóa không ngừng, một đêm bão tuyết là có thể che lấp sạch sẽ mọi dấu vết, chúng ta căn bản không tìm ra lộ tuyến rời đi của họ." Mọi người anh một câu tôi một lời.

Thảo luận nửa ngày chỉ có thể rút ra một kết luận --- Người Khang Ba Lạc bị chính người mình giết chết.

Còn về việc tại sao nội đấu?

Có lẽ chỉ khi tìm được kẻ hạ độc, hoặc tìm được phụ nữ còn sống trong bộ lạc mới biết được nguyên nhân chính xác.

Ngô Mặc đang nôn nóng truy tìm tung tích Tam thúc, không rảnh tiếp tục lải nhải với mọi người.

Thấy bọn họ không suy luận ra được nội dung gì mới, cậu đứng dậy phủi tay nói: "Đã khả năng nội đấu cao hơn một chút, vậy thì không liên quan gì đến chúng ta." "Chúng ta đừng bận tâm nguyên nhân cái chết của họ nữa, tranh thủ thời gian rời khỏi đây thôi." Tô Nan nâng cổ tay xem giờ, trầm ngâm một lát rồi nói: "Lâm lão nhị, còn hơn một tiếng nữa là trời tối rồi, chi bằng tối nay chúng ta cắm trại ở đây đi, sáng sớm mai hãy đi tiếp." Lâm Phong cảm thấy Tô Nan nói có lý, quay đầu nhìn Ngô Mặc: "Lão nhị, mọi người đi đường cả ngày cũng mệt thật rồi, dứt khoát tìm một chỗ an toàn nghỉ ngơi một đêm đi." "Tôi cũng có ý đó." Trương Hải Khách vội vàng phát biểu, sợ chậm một phút lại phải tiếp tục lên đường.

Thái độ bức thiết khiến Trương Hải Hạnh và mấy người Trương gia khác có chút kinh ngạc, liên tục đưa mắt nhìn gã.

Thầm đoán xem có phải gã định ra tay ở đây không?

Nghĩ một chút lại thấy không có khả năng.

Từng người cau mày, không hiểu nổi suy nghĩ của Trương Hải Khách.

Trương Hải Khách liếc thấy cảnh này, trong lòng không khỏi dâng lên một tia chua xót.

Chương 1059

Hắn đâu muốn trì hoãn thời gian, nhưng điều kiện cơ thể nhất thời không theo kịp a.

Đi trên núi tuyết khác với đất bằng, mỗi bước đi đều phải nâng cao chân sải bước rộng.

Hắn bị thương hai lần trước sau, gần như mỗi bước đi đều là huyết lệ sử, đau đến mức suýt sùi bọt mép, vấn đề là còn không được xoa.

Có thể nghỉ ngơi thêm một chút thì phải tranh thủ nghỉ ngơi ngay.

Ngộ nhỡ phía trước có chiến đấu?

Với tình trạng hiện tại của hắn, e rằng sẽ xảy ra chuyện.

Trương Hải Khách ôm suy nghĩ này, sống chết tán đồng ý kiến của Tô Nan, tối nay nhất định phải ở lại đây nghỉ ngơi.

Nhất thời ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Ngô Mặc, chờ đợi cậu đưa ra quyết định cuối cùng.

Cổ nhân có câu, súng nằm trong tay ai, người đó nắm quyền lên tiếng.

Hiện tại ba nhà hợp tác.

Địa Long hội rõ ràng chiếm phần lớn từ nhân lực đến sức sói.

Tô Nan và Trương Hải Khách cũng không muốn trở mặt với Địa Long hội.

Vì vậy đối với mấy vấn đề nhỏ, họ bày ra thái độ tôn trọng Địa Long hội. "Được rồi, tao không ý kiến." Ngô Mặc thấy thái độ mọi người rõ ràng, không tiện ép buộc họ đi đêm, đành gật đầu nói: "Tìm một chỗ tử tế chút, sắp xếp thêm người gác đêm, chỗ này hơi cổ quái, chúng ta đừng để lật thuyền trong mương." Tô Nan và Trương Hải Khách nhìn nhau, gật đầu đồng ý.

Một đám người kinh nghiệm phong phú muốn tìm chỗ ở, đơn giản như trở bàn tay.

Chẳng bao lâu, một gian nhà lớn đã được dọn dẹp xong.

Gian nhà này rất rộng, giống nơi họp hành của tộc Bạch Lang, bên trong còn lồng vào hai ba gian phòng nhỏ.

Đám hỏa kế khuân hết củi gỗ và những thứ có thể đốt trong phòng người Khang Ba Lạc sang đây.

Đống lửa lần lượt được nhóm lên.

Nhiệt độ trong đại sảnh lập tức tăng cao, làm lòng người cũng ấm lên đôi chút.

Ngô Mặc lấy cớ muốn đi xả nước.

Vẫy tay lôi cả Ngô Tà và Trương Khởi Linh ra ngoài.

Hắc Nhãn Kính muốn đi theo, bị Giải Ngữ Hoa giả vờ lơ đãng chặn lại: "Hắc gia, tiểu nhân có chút việc muốn làm phiền ngài, không biết ngài có tiện không?" Hắc Nhãn Kính nhướn mày: "Tiểu Phú Quý, tìm Hắc gia tư vấn là có thu phí đấy nhé." Nhìn cái điệu bộ được đằng chân lân đằng đầu của Hắc Nhãn Kính, nội tâm Giải Ngữ Hoa chỉ có một suy nghĩ: Về đến Kinh Đô lập tức thu hồi nhà cửa, để tên này cút đi đâu cho mát thì cút.

Còn việc hắn có mặt dày mày dạn quấn lấy Tiểu Mặc hay không?

Xử lý càng đơn giản.

Tên mù chết tiệt này nợ anh không ít đồ, tùy tiện tìm cái lý do tống cổ hắn đi là xong.

Việc không cần quá nguy hiểm, chỉ cần phiền phức là được.

Để hắn bận đến mức không dứt ra nổi, đỡ phải xuất hiện bên cạnh Tiểu Mặc làm gai mắt anh.

Giải Ngữ Hoa ôm suy nghĩ này, cười vô cùng khéo léo: "Hắc gia yên tâm, tiền không là vấn đề, lát nữa sẽ tính toán sổ sách đàng hoàng với ngài." Hắc Nhãn Kính nghe ra một tia đe dọa trong lời nói.

Đột nhiên tỉnh ngộ.

Mình hình như hơi không coi bánh bao là lương khô rồi.

Có phải ăn no rửng mỡ không mà tự nhiên đi chọc vào vị chủ nợ lòng dạ hẹp hòi này làm gì?

Hắn lập tức đổi vẻ mặt, bày ra thái độ nhân viên cửa hàng đối diện với thượng đế, ôn hòa cười nói: "Anh em trong nhà nói tiền nong hơi xa lạ, Phú Quý huynh đệ có việc gì không hiểu?

Hắc gia vừa khéo đang rảnh rỗi, có thể giúp cậu xem thử." Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy hơi chua xót.

Quá hèn mọn rồi.

Người ta nói con nợ là bố, chủ nợ là cháu.

Sao đến chỗ Hoa gia với Hắc gia lại đảo ngược thế này?

Nghĩ lại thì, chính mình chẳng phải cũng thế sao?

Cứ gặp Hoa gia là thấp đi ba tấc.

Khoan nhắc đến chuyện Hắc Nhãn Kính tự tìm khổ, quay lại nói về ba anh em đi ra ngoài "xả nước" cộng thêm Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc nghênh ngang đi đầu, Trương Khởi Linh và Ngô Tà theo sát phía sau.

Hai con sói như hộ vệ đi sát hai bên, cảnh giác quan sát tình hình xung quanh.

Một khi có chút gió thổi cỏ lay, hai con sói chắc chắn sẽ lập tức lao ra cắn chết đối phương.

Đi được một lúc.

Quay đầu nhìn quanh không có người lạ, Ngô Mặc vươn tay kéo Ngô Tà, quay sang hất cằm với Trương Khởi Linh nói: "Lão Trương, lấy đồ ra cho anh tôi xem chút đi." Từ lúc Ngô Mặc lôi hắn ra riêng, Ngô Tà đã cảm thấy rất tò mò.

Anh còn lạ gì tính cách thằng em mình?

Thằng nhóc thối này những lúc không quậy phá thì chỉ thích nằm ườn ra, lười đến mức hận không thể để người khác đút cơm tận miệng.

Lúc này, trong hoàn cảnh lạnh lẽo thế này lại đột nhiên gọi anh ra, tám phần là có bí mật gì muốn nói.

Nhưng Tiểu Ca là thế nào?

Chẳng lẽ chuyện tiếp theo có liên quan đến cậu ấy?

Ngô Tà trời sinh hay lo nghĩ nhiều, rất khó thay đổi tính cách.

Tùy tiện một chuyện, anh cũng phải suy ngẫm ra nguyên nhân hoặc bối cảnh các kiểu.

Anh trừng mắt nhìn Trương Khởi Linh.

Thấy đối phương rút từ trong ngực ra một vật hình vuông màu đỏ.

Đang định vươn tay nhận lấy, bỗng nhiên một mùi khai nồng nặc phả vào mặt, hun đến mức Ngô Tà không nhịn được lùi lại hai bước.

Anh bịt mũi nói: "Tiểu Ca, cái gì mà có mùi khai thế?" Ngay sau đó bừng tỉnh đại ngộ: "Hèn chi nãy giờ tôi cứ thấy mùi gì không đúng lắm, còn tưởng là mùi trên người sói tỏa ra, không ngờ lại là Tiểu Ca cậu..." Nửa câu sau chưa nói hết, nhưng sự ghét bỏ trong giọng điệu đã tràn cả ra ngoài. "Ngô Tà." Trương Khởi Linh bỗng nhiên ngẩng đầu gọi một tiếng.

Ngô Tà ngẩn ra.

Vừa định hỏi chuyện gì, chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, trong tay dường như có thêm thứ gì đó?

Cúi đầu nhìn.

Khá lắm, miếng vải đỏ mà anh cực kỳ ghét bỏ đã nằm gọn trong tay.

Ngô Mặc phì cười thành tiếng.

Tâm trạng phiền toái u sầu cũng theo tiếng cười từ từ giãn ra.

Ngô Tà lộ vẻ mặt uất ức, quay sang tố cáo Trương Khởi Linh: "Tiểu Ca, cậu học thói xấu rồi, sao lại còn học được cách gài bẫy người khác thế hả?" "Được rồi, đừng nháo nữa." Ngô Mặc cười một lúc, khống chế lại cảm xúc, vươn tay vỗ vỗ Ngô Tà: "Anh, em phát hiện tin tức của Tam thúc rồi." Một câu nói khiến Ngô Tà đứng ngây ra tại chỗ.

Mãi nửa ngày không hoàn hồn.

Ngô Mặc hiểu cảm giác của Ngô Tà, chính cậu chẳng phải cũng như vậy sao?

Nếu không phải bên cạnh có nhiều người kéo chân, nói thật lòng, cậu đã sớm đi suốt đêm để tìm tung tích Tam thúc rồi.

Nhiệm vụ hệ thống phát bố tính là cái thá gì?

Có quan trọng bằng ông già ngốc nhà mình không?

Cậu khẽ thở dài, ôm vai Ngô Tà lắc lắc: "Anh, em không lừa anh đâu, Tam thúc quả thực để lại tin nhắn cho anh, ngay trên tấm lụa đỏ trong tay anh đấy, anh có muốn mở ra xem không?" "Anh muốn xem." Ngô Tà hồi thần, giọng điệu vô cùng kiên định.

Chương 1060

Tam thúc lại một lần nữa mất tích không minh bạch, suýt chút nữa làm Ngô Tà sụp đổ.

Anh không muốn cứ bị cuốn vào âm mưu mãi.

Nhưng những chuyện xảy ra cứ lần lượt đẩy anh vào, muốn trốn cũng không có cơ hội.

May mà phát hiện em trai còn sống.

Ngô Tà mới cảm thấy mình không phải cô độc không nơi nương tựa.

Anh vươn tay muốn mở tấm lụa đỏ ra xem chữ bên trong.

Kết quả kinh ngạc phát hiện, do thời tiết lạnh giá, tấm lụa đỏ lại đông cứng ngắc rồi.

Anh quay đầu nhìn Ngô Mặc, cau mày hỏi: "Tiểu Mặc, ban nãy mấy đứa dùng nước tiểu tưới cho nó mở ra hả?" "À, đúng." Ngô Mặc biểu cảm vô cùng tự nhiên nhìn sang Trương Khởi Linh, mặt dày nói: "Lão Trương đề xuất ý kiến, em thấy cũng hợp lý nên thử một phen, thế là đồng ý." "Ý tưởng của Tiểu Ca?" Biểu cảm Ngô Tà hơi vặn vẹo.

Rất khó tưởng tượng ra cảnh Trương Khởi Linh dùng nước tiểu làm tan tấm vải.

Ngay sau đó lại có chút rối rắm nhìn miếng vải trên tay, nghĩ ngợi nửa ngày lại nhét trả vào lòng Trương Khởi Linh: "Thôi bỏ đi, trên đó viết cái gì, hay là em trực tiếp nói cho anh biết đi, trời lạnh quá, anh thật sự đái không ra." "Được rồi, để em nói cho anh nghe." Ngô Mặc cũng không ép, lấy miếng ngọc bội Quỷ Tỷ trong ngực ra, rồi kể lại vắn tắt những dòng chữ trên tấm vải đỏ.

Cuối cùng nói: "Hoa ca bảo, thời gian họ rời đi cũng chỉ trong vòng một tháng trở lại đây, nhìn từ lộ tuyến thì em cảm giác mục đích của họ giống chúng ta." Ngô Tà nhìn chằm chằm về phía trước, lẩm bẩm tự nói: "Rốt cuộc Tam thúc đang tìm cái gì?

Phía trước có thứ gì mà lực hấp dẫn lớn đến thế?

Lại liên quan đến trường sinh sao?" "Trường sinh?" Ngô Mặc dường như cảm thấy chủ đề này rất nực cười, khóe miệng lộ ra nụ cười châm chọc: "Suy nghĩ của Tam thúc em không biết, suy nghĩ của đám người sau lưng đó em đến giờ cũng chả hiểu nổi." "Vào mộ tìm phương pháp trường sinh?

Thằng ngu nào nghĩ ra cái ý tưởng đấy thế?" "Chủ mộ nếu mà có bản lĩnh đấy, bảo bối còn đến lượt lưu lại cho hậu nhân à?

Đúng là xạo ke." "Không." Ngô Tà lắc đầu: "Trường sinh cũng không có nghĩa là bất tử, nhỡ đâu họ chỉ muốn giống như Tiểu Ca và sư phụ, sống lâu hơn một chút thì sao?" Ngô Mặc bĩu môi, không chút lưu tình phun tào: "Thế thì càng ngu hơn?

Ví dụ vốn dĩ sống được một trăm năm, kết quả vì muốn sống đến hai trăm năm mà phí sức trèo đèo lội suối đi tìm phương pháp trường sinh, kết quả hay rồi, đến một trăm năm cũng chả sống nổi, thế thì ham hố cái gì?" "Ham não bị úng nước hả?" "Ách..." Ngô Tà nhất thời cứng họng.

Vấn đề vô cùng thâm sâu.

Dù là trí lực như Ngô Tà, nhất thời cũng không đưa ra được đáp án xác đáng.

Mấp máy môi nửa ngày, nghẹn ra một câu: "Chắc là sở thích cá nhân đi." Nói xong câu này, chính anh cũng thấy câu trả lời hơi đần.

Lập tức chuyển chủ đề.

Ngẩng mặt nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt hy vọng nói: "Tiểu Mặc, tức là chúng ta rảo bước nhanh hơn thì rất có khả năng đuổi kịp Tam thúc đúng không?" "Ừ, rất có khả năng." Ngô Mặc nheo mắt, từ từ mở miệng: "Anh, em có một điểm nghĩ không thông, anh nói xem sao Tam thúc biết anh sẽ đến đây?" Cậu vừa nói vừa rơi vào trạng thái rối rắm, phiền toái gãi đầu, tiếp tục: "Chúng ta là tình cờ gặp lại, chuyện về sau ai cũng không dự liệu được, Tam thúc lại không phải thầy bói mù, còn có thể bấm tay tính toán xem bao giờ anh sẽ đến đây sao?" Ngô Tà trầm mặc.

Trong lòng xâu chuỗi mọi chuyện lại, cẩn thận tìm kiếm quy luật trong đó.

Từ lúc bắt đầu nhận được tin nhắn của Tam thúc, cho đến hôm nay lại lần nữa nhận được tin.

Một chuỗi sự kiện như đèn kéo quân lướt nhanh trong đầu.

Ngô Mặc không quấy rầy Ngô Tà.

Cậu móc trong túi ra một điếu thuốc thuận tay đưa cho Trương Khởi Linh, trầm giọng nói: "Lão Trương, có muốn làm chuyện gì không?

Chỉ cần anh nói ra, anh em tôi giúp anh xử lý." Trương Khởi Linh quay đầu liếc Ngô Mặc, trong mắt thoáng qua tia mờ mịt.

Không hiểu câu nói đột ngột mạc danh kỳ diệu này của Ngô Mặc là ý gì? "Anh đấy!" Ngô Mặc nhìn bộ dạng ngơ ngơ của Trương Khởi Linh, hận không thể dí đầu lọc thuốc lá vào đầu hắn, để nhiệt độ đầu lọc làm nóng cái đầu bị băng phong kia.

Cậu vươn tay vỗ vai Trương Khởi Linh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Ý tôi là đám người Khang Ba Lạc này đều là kẻ thù nhà anh, nếu trong lòng anh có oán khí thì bảo anh em một tiếng, tôi băm vằm bọn chúng ra tro, để bọn chúng muốn luân hồi cũng không tìm thấy cửa." Càng nói càng giận.

Nếu không phải đám người Khang Ba Lạc đáng chết ngàn lần này bức hại Bạch Mã (mẹ của Tiểu Ca), cuộc đời Trương Khởi Linh đâu đến nỗi gập ghềnh gian nan như thế?

Mất trí nhớ, tìm kiếm, mất trí nhớ, rồi lại tìm kiếm.

Mẹ kiếp uống canh Mạnh Bà cũng chả nhanh bằng hắn.

Cảm giác cả đời cứ kẹt trong cái vòng lặp vô hạn này à?

Nhìn điệu bộ Ngô Mặc hận không thể lột da đối phương, khóe miệng Trương Khởi Linh khẽ nhếch lên, đáy mắt sinh ra một tia ấm áp.

Hắn không nói gì, lẳng lặng hút thuốc. "Tôi nói này lão Trương, anh có thể nói một câu cho đủ bộ được không?" Ngô Mặc nhịn hết nổi, tát một cái vào vai Trương Khởi Linh, u sầu nói: "Tôi cũng lạ thật, người khác đối với kẻ thù thì hận không thể ăn tươi nuốt sống, sao anh cứ bày ra cái tư thái người xuất gia thế hả?" "Người Khang Ba Lạc là kẻ thù nhà anh đấy, anh thật sự một chút dao động tâm lý cũng không có à?" Trương Khởi Linh gạt tàn thuốc, giọng nói vô cùng bình tĩnh đáp một câu: "Không nhớ ra được." Phải nói người nhà họ Ngô đều là vua não bổ (tự tưởng tượng).

Đơn giản bốn chữ.

Ngô Mặc cứ thế nghe ra được cảm giác chua xót bất lực cùng với sự đồi phế không thể làm gì. "Lão Trương, thật ra không có mẹ cũng chả có gì to tát đâu." Ngô Mặc ném đầu thuốc xuống đất, tay khoác lên vai Trương Khởi Linh, nghiêm túc nói: "Đều nói mẫu từ tử hiếu, nhưng có những lúc ấy mà, giữa mẹ con không có duyên phận, thật sự thì không cưỡng cầu được." "Anh có từng nghe qua bài thơ này chưa, đợi tôi niệm cho anh nghe vài câu." Cậu hắng giọng, nghiêm trang bắt đầu lãng tụng: "Mẹ hiền kiếm trong tay, con thơ mình đầy thẹo, một nhát mười mấy cái, cả người mát lạnh luôn (Từ mẫu thủ trung kiếm, du tử thân thượng thống, nhất thống thập kỷ hạ, hồn thân lương thấu lạp)." Để an ủi Trương Khởi Linh, không để hắn chìm đắm trong nỗi đau mất mẹ.

Cậu vắt hết óc mới bịa ra được bài thơ này ngay tại chỗ.

Một bài thơ đọc xong, đến lượt Trương Khởi Linh trầm mặc.

Hắn nhìn chằm chằm Ngô Mặc, biểu cảm có thể nói là tương đương phức tạp.

Ngô Tà đang định nói chuyện với Ngô Mặc, vừa quay đầu nghe thấy bài thơ này.

Muốn cười lại thấy không ổn, không cười lại hơi nhịn không nổi.

Lông mày khóe miệng cứ như lên đồng giật giật liên hồi.

Cảm xúc thương cảm là cái quái gì?

Cho nó gặp quỷ đi.

Bầu không khí được xoa dịu.

Ngô Tà ra sức xoa xoa mặt, nỗ lực để bản thân khôi phục biểu cảm bình thường.

Chỉnh đốn lại suy nghĩ, nói: "Tiểu Mặc, em nói xem liệu Tam thúc có biết người Trương gia ở bên ngoài dịch dung thành dạng của anh không?

Cũng dự đoán được anh sẽ bị bọn họ cuốn vào một trận phong ba, mà mục đích chính là vùng sâu trong Himalaya." "Dự đoán?" Ngô Mặc nghĩ đến đức hạnh xưa nay của ông già, không nhịn được bĩu môi phun tào: "Có ý làm thì còn nghe được." Nói đến đây, đột nhiên nhớ tới câu chuyện trong Tàng Hải Hoa.

Ngừng một chút, tiếp tục nói: "Anh, em có suy nghĩ này, nếu anh không gặp được em, rất có khả năng anh sẽ gia nhập vào đội ngũ người Trương gia." Ngô Tà hơi ngạc nhiên: "Vừa nãy anh cũng nghĩ như vậy." Hai anh em nhìn nhau, đồng thanh nói: "Người Trương gia là mấu chốt." Trương Khởi Linh giống như cái phông nền, tịnh không tham gia vào cuộc thảo luận của hai anh em.

Hai người lại bàn thêm vài câu về vấn đề của Tam thúc.

Mãi đến khi Vương Bàn Tử ra tìm người mới kết thúc cuộc thảo luận.

Vương Bàn Tử vừa dậm chân vừa hút thuốc: "Không phải Bàn gia tôi nói các cậu, cái cớ đi đái này cũng xàm quá rồi đấy?

Mấy cậu chui ra đây ít nhất cũng hơn nửa tiếng rồi, thà bảo là táo bón còn hơn." "Bàn Tử, Tiểu Mặc phát hiện tin tức Tam thúc để lại rồi." Ngô Tà không định giấu Vương Bàn Tử, đi thẳng vào vấn đề kể lại sự việc một lần.

Sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi mấy lần, thu lại nụ cười nói: "Mẹ kiếp, đi đi lại lại một vòng lớn, cuối cùng vẫn là lọt hố." Bốn người vừa tán gẫu vừa quay lại hang động.

Lúc này lửa đã cháy to, nước nóng cũng đã đun sôi.

Mùi thức ăn lan tỏa, khiến người ta chảy cả nước miếng.

Ngô Mặc đi đến bên đống lửa, cắt một miếng thịt từ bên trên xuống, quay đầu nói: "Lâm bố, mọi người vào trước đi, con đi lấy chút đồ ăn cho sói." "Nhị gia, chuyện vui thế này, sao có thể thiếu Hắc gia được?" Hắc Nhãn Kính bất thình lình chen vào một câu từ bên cạnh, lại giơ một cái đùi động vật trên tay lên, cười híp mắt nói: "Nhìn xem, tôi chuẩn bị xong cho ngài rồi, tuyệt đối không để ngài thuê tôi uổng phí đâu." Ngô Mặc nhìn Hắc Nhãn Kính giơ miếng thịt như kiểu đầu hàng, suýt nữa không khống chế được cảm xúc mà bật cười.

Cậu nỗ lực điều chỉnh biểu cảm, đảo mắt xem thường, tức giận nói cho có lệ: "Đúng đúng, Hắc gia nói đúng, tính giá tỷ (price-performance ratio) của ngài cao ngất ngưởng." Hắc Nhãn Kính nghe mà trong lòng nở hoa.

Có lòng muốn để Ngô Mặc khen thêm vài câu, không ngờ tên này trực tiếp xoay người để lại cho hắn một cái gáy. "Đừng ngẩn ra đó nữa, còn không mau theo sau, sói đói meo rồi kìa." "Được thôi!" Hai người một trước một sau đi về phía một cửa hang khác.

Bầy sói lúc này đang nghỉ ngơi trong động.

Thấy Ngô Mặc xách đồ ăn tới, vội vàng đứng dậy vây quanh.

Chúng nó cực kỳ có trật tự.

Không tranh không cướp, lẳng lặng chờ Ngô Mặc chia thức ăn.

Ngô Mặc càng tiếp xúc càng thích lũ sói này.

Chúng nó còn trung thành, còn đáng tin hơn con người.

Chương 1061

Ngô Mặc xé một miếng, Hắc Nhãn Kính bổ sung một miếng, phối hợp vô cùng ăn ý.

Có bầy sói vây quanh, ít nhất có thể đoạn tuyệt khả năng người ngoài đến nghe lén.

Hắc Nhãn Kính thấy Ngô Mặc ngồi xổm xuống cho sói con ăn, cũng sán lại gần, khẽ cười nói: "Đúng là gia học uyên nguyên (truyền thống gia đình), Cẩu Ngũ gia thích chó, Tiểu Nhị gia nhà ta thích sói, có tính là hiện tượng lại giống tổ tiên (phản tổ) không?" Ngô Mặc liếc hắn một cái.

Thuận tay rút từ trong túi ra miếng vải lau tay, ung dung thong thả nói: "Có phải tuyến sinh dục của anh tiết hóc-môn nam tính quá độ không, sao nói chuyện thiếu đánh thế hả?" "Phản tổ?

Ngữ văn của anh là học từ người dọn nhà xí à?" "Nhị gia sao lại biết?" Hắc Nhãn Kính cố làm ra vẻ kinh ngạc, sờ sờ cằm nói: "Chẳng lẽ Nhị gia đã có lòng với tôi, nên đặc biệt đi nghe ngóng cuộc sống quá khứ của tôi?" "Ai da da, hà tất phải phiền phức thế?

Chỉ cần cậu nói một câu, tôi kể lại không sót một chữ." Ngô Mặc quay đầu lẳng lặng nhìn Hắc Nhãn Kính, cười như không cười hỏi ngược lại: "Thế à?

Chỉ cần tôi hỏi, cái gì anh cũng nói?" Đáy mắt Hắc Nhãn Kính trầm xuống.

Nụ cười lại càng thêm xán lạn: "Đương nhiên rồi, giữa tôi và cậu còn có bí mật gì đáng nói đâu?

Cho dù cậu muốn biết trên người tôi có mấy cái lông, tôi cũng không ngại cùng đếm với cậu." Ngô Mặc mỉm cười.

Ngay sau đó tay phải túm chặt lấy cổ áo Hắc Nhãn Kính, một tay dùng lực kéo người đến trước mặt mình, nghiến răng hàm hạ thấp giọng nói: "Anh có là quả kiwi, cả người mọc đầy lông thì liên quan chó gì đến ông đây?" "Bớt đánh trống lảng với tôi." "Tôi hỏi anh, có phải anh có liên hệ với Tam thúc tôi không?" "Không đúng, không chỉ có anh, còn có lão Trương.

Nói, có phải hai người lại lén lút nhận việc riêng không?" Ban đầu Ngô Mặc không hề nghĩ như vậy.

Cậu vẫn luôn cho rằng Giải Liên Hoàn để lại tin nhắn e rằng cũng là ôm tâm lý cầu may.

Chỉ là ban nãy đầu óc bị gió lạnh thổi qua, lại cảm thấy có chút không đúng.

Sao lại khéo thế được.

Để lại manh mối trên đường tiến lên.

Hơn nữa lại cố tình để lại miếng ngọc bội cậu tặng ở trong đó?

Nếu là nhắc nhở đại ca, vậy thì chẳng phải nên để lại vật gì liên quan đến đại ca sao?

Tại sao bên trong một món cũng không có.

Ngược lại lại để lại miếng ngọc bội cậu tặng riêng cho ông già ngốc kia?

Lúc trước tặng cho lão đầu, chính mình đã ngàn dặn vạn dò, bảo lão tuyệt đối không được để rời thân.

Để biểu thị tình yêu của mình với lão nhân gia ông ấy.

Dưới âm thanh vây quanh 360 độ không góc chết của mình, Tam thúc cảm động gật đầu liên tục.

Cuối cùng tặng lại cho mình một cú đá đầy tình yêu thương.

Toàn bộ chuyện này trừ hai bác cháu mình ra, người ngoài không thể biết được.

Được rồi, vấn đề xuất hiện.

Đầu tiên, lão đầu cố ý để lại ngọc bội là có nguyên do gì?

Thật sự chỉ để lại tin nhắn cho anh trai nhà mình?

Thứ hai, khi mình nói Tam thúc chưa chết.

Biểu hiện của lão Trương rõ ràng khác với ngày thường.

Nói là hắn cố ý làm ra vẻ kinh ngạc cũng được, hay là sự vô cảm về sau cũng thế.

Tóm lại cho mình một cảm giác vô cùng vi hòa.

Còn có Kính ca cũng không bình thường.

Ngày thường chuyện bé bằng cái móng tay, hắn cũng hận không thể như đào mộ tổ tiên mà hỏi cho ra ngô ra khoai.

Hôm nay thì hay rồi, không những không sán lại gần, cũng không chủ động nhắc tới.

Tám phần là có quỷ.

Sắp xếp lại từ đầu một chút.

Lúc đại ca trùng phùng với mình, Tam thúc quả thực là mất tích.

Nhưng vấn đề là lão già kia giỏi nhất là giở trò sau lưng.

Mà từ lúc nhận nhau đến lúc xuất phát, ở giữa cách nhau trọn vẹn hơn ba tháng.

Trong một trăm ngày.

Đi du lịch vòng quanh trái đất cũng được một vòng rồi.

Có người động tác nhanh, từ cầu hôn, kết hôn, con cái sinh sôi nảy nở trọn gói cũng xong xuôi rồi.

Hơn nữa hai lão già bên cạnh mình này lại có tiền án.

Nói không chừng bọn họ 'ám độ trần thương', có câu thông với lão già kia.

Phải nói Hắc Nhãn Kính cũng xui xẻo.

Chỉ vì nói thiếu một câu, kết quả gây ra một trận bão táp trong đầu Ngô Mặc.

Bất luận là thật hay giả, cậu xâu chuỗi toàn bộ lại rồi lái về hướng thuyết âm mưu.

Trong mắt Hắc Nhãn Kính thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh trở lại.

Tay phải nắm lấy nắm đấm của Ngô Mặc, vuốt ve hai cái, cười khẽ nói: "Đừng có suy diễn linh tinh, sao có thể chứ?

Tôi vẫn luôn ở ngay dưới mi mắt cậu, ngay cả đi ngủ cũng phải chào hỏi cậu một tiếng mới về phòng, cậu cảm thấy tôi có cơ hội 'ám độ trần thương' sao?" Ngô Mặc nhìn chằm chằm hắn với ánh mắt sắc bén, áp căn không tin lời quỷ quái của tên này.

Thời đại nào rồi?

Truyền tin tức còn phải dùng bồ câu đưa thư hay để lại giấy nhắn à?

Cái thời đại mà một tin nhắn SMS là có thể bán đứng bản thân này, các người chém gió gì với tôi thế?

Hắc Nhãn Kính thấy Ngô Mặc không tin lời mình.

Làm ra một bộ dạng vô cùng ủy khuất, bĩu môi nói: "Haiz!

Tôi biết mình không có tiền có thế như Hoa gia, tùy tiện nói một câu, sau lưng cả đống người gật đầu phụ họa, nhưng tấm lòng tôi đối với cậu là thật." "Cậu nhìn xem, trên mặt tôi đang khắc hai chữ chân thành đây này." Trong lúc nói chuyện mặt hắn ghé sát về phía trước, suýt chút nữa thì chạm mặt với Ngô Mặc.

Ngô Mặc trong lòng tức anh ách.

Nói nửa ngày toàn mấy lời mẹ nó phế thải.

Không được câu nào đáng tin.

Cậu đẩy cái mặt đẹp trai của Hắc Nhãn Kính ra, nheo mắt trào phúng: "Cái mặt anh quăng đi một nửa, cũng mẹ nó còn dày hơn đế giày của tôi.

Chân thành?

Tự anh có tin không?" Câu này suýt chút nữa làm Hắc Nhãn Kính nghẹn chết.

Quá thâm độc.

Công kích cá nhân mà.

Phải nói khả năng ứng biến của Hắc gia rất mạnh.

Bán thảm không được, vậy dứt khoát đổi phương thức.

Hắn đanh mặt lại, nghiêm túc nói: "Những gì tôi nói toàn bộ là thật, tôi tuyệt đối không có khả năng lừa gạt cậu, nhưng nếu cậu có nghi ngờ, vì sao không nghi ngờ Ách Ba Trương?" Lời vừa ném ra, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc: "Không đúng nha, tại sao cậu đột nhiên hỏi tôi vấn đề này, chẳng lẽ cậu nhận được tin tức gì?

Là Tam thúc cậu để lại?" Đối mặt với thái độ 'lợn chết không sợ nước sôi' của Hắc Nhãn Kính.

Ngô Mặc bị chọc cho cười tức.

Buông tay ra, chỉ vào Hắc Nhãn Kính nói: "Được, anh không nói chứ gì?

Chương 1062

Không vấn đề, tôi không hỏi nữa." "Nhưng mà chúng ta nói lời khó nghe trước, anh làm việc cẩn thận chút, ngàn vạn lần đừng để tôi tóm được, nếu không..." Cậu kéo dài giọng, làm ra động tác bẻ gãy, hung tợn nói: "Ông đây bẻ gãy 'cần' của anh, để xem anh còn cứng miệng với tôi được nữa không." Hắc Nhãn Kính rùng mình một cái.

Tình bất tự cấm rụt người về phía sau, một tay khác che lấy bộ phận quan trọng.

Nuốt nước miếng, thăm dò hỏi: "Không đến mức ác thế chứ?

Cậu cũng biết tính cách của tôi rồi đấy, không có việc gì làm thì kiếm chút việc làm thêm, nhỡ đâu ngày nào đó..." Nhìn bộ dạng cẩn thận từng li từng tí của Hắc Nhãn Kính.

Khóe miệng Ngô Mặc nhếch lên, lời nói ra lại vô cùng tàn nhẫn: "Không có nhỡ đâu, chỉ có chắc chắn." Hắc Nhãn Kính tê dại cả người.

Bị Ngô Mặc nhìn chằm chằm với ánh mắt hung tợn, trong đầu Hắc Nhãn Kính đột nhiên hiện lên cảnh tượng thái giám cầm dao trảm cỏ trừ căn trong hoàng cung ngày xưa.

Hắn rùng mình một cái, không kìm được mà cảm thấy lo lắng thay cho tương lai của chính mình.

Hắn không hề nghi ngờ khả năng "nói được làm được" của Ngô Mặc, dù sao tên nhóc này ra tay cũng thực sự rất đen tối.

Hơn nữa, cậu ta đặc biệt ghét bị người khác bán đứng.

Lần này hình như hắn đã giẫm phải mìn rồi.

Hắn có cảm giác, ngày mà sự thật bị phanh phui, e rằng hắn sẽ sống không bằng chết.

Phái diễn xuất giỏi nhất chính là biểu hiện "khẩu phật tâm xà".

Trong lòng Hắc Nhãn Kính hối hận muốn chết, nhưng lời nói, biểu cảm và động tác lại kín kẽ không một kẽ hở.

Chơi chính là chơi cái nhịp tim này.

Chỉ là để cho bản thân được "ra đi" thanh thản hơn một chút, hắn ôm tâm lý tự cứu, giãy chết nói: "Có vài việc không thể nhìn bề ngoài, ví như Tam thúc cậu, ông ấy sau lưng làm bao nhiêu chuyện không nói cho cậu và tên đồ đệ ngốc kia của tôi biết, cũng là vì muốn tốt cho các cậu." "Rất có khả năng sự việc quá nguy hiểm, sợ các cậu bị cuốn vào rồi gặp rắc rối." "Tên Ách Ba (Người câm) chẳng phải cũng thế sao?

Lúc nào cũng âm thầm mất tích, ai cũng có nỗi khổ riêng." Hắn thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi lưu loát, thể hiện trọn vẹn hình tượng một bậc cha chú khổ khẩu bà tâm, hết lòng vì người khác.

Nếu không phải đã quá hiểu cái nết của Hắc Nhãn Kính, chỉ nhìn biểu hiện này thôi, rất có thể sẽ tưởng hắn là một trưởng bối tốt bụng lo nghĩ cho con cháu, hoặc là một giáo sư ưu tú.

Ngô Mặc lạnh lùng nhìn Hắc Nhãn Kính, càng khẳng định suy đoán của mình không sai.

Tên cháu trai này chắc chắn có gian tình.

Chỉ là không biết hắn là chủ mưu hay là tòng phạm?

Chuyện này đúng là không thể kết luận ngay được.

Nhớ ngày xưa, mình từng thề thốt tin tưởng tên Ách Ba kia, cho rằng hắn bị người ta bán đứng, kết quả bị Lão Trương tát cho một cú đau điếng.

Ai mà ngờ được một kẻ quanh năm suốt tháng mất trí nhớ, biểu hiện như không màng khói lửa nhân gian, vậy mà trở tay một cái liền bán đứng mình.

Sau đó còn giả bộ ngây thơ vô số tội, trơ mắt nhìn mình bị đánh thừa sống thiếu chết.

Âm hiểm, quá âm hiểm.

Uổng công mình có lúc còn coi hắn là "tấm chiếu mới", ra sức quan tâm chăm sóc.

Giờ nghĩ lại, lão già đó chẳng phải điển hình của "giả heo ăn thịt hổ" sao?

Trong chốc lát, cảm quan của Ngô Mặc đối với Trương Khởi Linh thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Ngô Mặc không lên tiếng, Hắc Nhãn Kính không dám dừng.

Hắn vắt óc suy nghĩ từ ngữ, hy vọng ngày sự việc vỡ lở mình còn có đường lui.

Một câu tiếp một câu, không dứt.

Bầy sói cũng có chút không chịu nổi sự lải nhải của hắn, lẳng lặng đứng dậy đi sang một bên khác tiếp tục ăn thịt.

Ngô Mặc nhìn cái miệng cứ đóng mở liên hồi của Hắc Nhãn Kính, cực kỳ muốn tìm cái gì đó nhét vào mồm hắn.

Nhìn quanh một vòng, không có vật gì vừa tay.

Trong cơn tức giận, cậu trực tiếp thò hai ngón tay thọc thẳng vào mồm hắn. "Bớt mẹ nó nói nhảm mấy lời vô dụng này với ông đây, tao vẫn câu nói cũ, để tao phát hiện ra thì mày chết chắc." "Ác hệ thuyết châm (Tôi nói thật mà)." Hắc Nhãn Kính nói không rõ tiếng, lại không dám cắn mạnh, chỉ đành biểu hiện sự chân thành qua cái miệng không còn linh hoạt.

Ngô Mặc cảm thấy hai ngón chưa đủ, lại nhét thêm hai ngón nữa vào, triệt để bịt kín cái miệng rách này lại.

Cậu lạnh mặt nói: "Có phải hôm nay tao chỉ lo hút thuốc mà quên 'hút' mày không?

Còn nói thêm một câu thừa thãi nào nữa, tao lôi lưỡi mày ra thắt nơ đấy." Hắc Nhãn Kính liên tục gật đầu.

Hắn đâu dám chọc giận vị tiểu gia này nữa.

Bản thân trong lòng đã có tật, nếu chọc cậu ta xù lông thật thì chuyện về sau khó mà giải quyết.

Tuy nhiên, Hắc Nhãn Kính cũng không phải kẻ hoàn toàn chịu phục.

Xuất phát từ tâm lý báo thù nho nhỏ, hắn dùng lưỡi liếm nhẹ lên ngón tay Ngô Mặc. "Ái chà mẹ ơi!" Ngô Mặc vội vàng rút tay ra, tiện đà tát một cái vào sau gáy hắn, miệng chửi bới: "Vãi chưởng, mày có tởm không hả, tưởng mình là sói thật đấy à?

Hay là chó con?" Càng nói càng cáu, cậu túm lấy Hắc Nhãn Kính kéo vào góc tường, định bụng tẩn cho một trận xả giận.

Trong lúc lôi kéo, áo của Hắc Nhãn Kính bị xộc xệch, lộ ra vùng xương bả vai tím bầm một mảng.

Ngô Mặc lập tức dừng tay.

Sắc mặt cậu sa sầm xuống, đôi mắt nhìn chằm chằm vào vết bầm, trầm giọng hỏi: "Ai làm?" Cậu không phải kẻ hồ đồ.

Từ lúc rời khỏi Bạch Lang tộc đến bộ lạc Khang Ba Lạc, trừ việc đi đường ra thì không gặp tình huống nguy hiểm nào.

Vết thương trên người Hắc Nhãn Kính ở đâu ra?

Vị trí vết thương, nhìn một cái là biết do người động thủ.

Vậy kẻ nào dám vuốt râu hùm, dám làm bị thương người của cậu? "Không sao, chuyện nhỏ thôi." Hắc Nhãn Kính làm bộ không quan tâm, định kéo áo lên, lại bị Ngô Mặc gạt tay ra. "Đừng mẹ nó lộn xộn, để ông xem nào." Ngô Mặc lười nói nhảm, trực tiếp ra tay lột sạch áo trên của Hắc Nhãn Kính.

Lang Vương bên cạnh chớp chớp mắt, đứng dậy phát ra tiếng gọi khẽ trong cổ họng.

Bầy sói đang ăn cơm, nghe thấy tiếng Lang Vương như nghe thấy kèn tập hợp, từng con một đứng dậy đi theo Lang Vương ra cửa hang.

Trong khoảnh khắc, bên trong chỉ còn lại Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Trong mắt Hắc Nhãn Kính lóe lên một tia thú vị, khóe miệng khẽ nhếch lên nụ cười xấu xa: "Tiểu Nhị gia của tôi ơi, Lang Vương cũng nhìn ra quan hệ hai ta không bình thường, đây là đang nhường không gian riêng cho chúng ta đấy." "Đừng đánh trống lảng với ông, ai làm mày bị thương?" Nhìn những vết bầm tím xanh trên người Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc mặt đầy nộ khí.

Dám làm bị thương người của mình ngay dưới mí mắt mình, đúng là chán sống rồi. "Không sao, đã bảo là vết thương nhỏ mà." "Có nói không?" Hắc Nhãn Kính càng che giấu, Ngô Mặc càng tức, hận không thể lôi đầu thủ phạm ra đánh cho một trận nhừ tử.

Thấy không lảng tránh được nữa, Hắc Nhãn Kính đành thản nhiên nói ra nguyên nhân: "Thật sự không phải chuyện lớn gì, buổi tối không ngủ được, ra ngoài đi dạo thì gặp lĩnh đội của Trương gia, tiện thể giao lưu vài chiêu thôi." Hắn kể lại chuyện đánh Trương Hải Khách một trận tơi bời một cách nhẹ nhàng bâng quơ, cuối cùng chốt hạ: "Đàn ông trên người có tí sẹo mới có mùi đàn ông, đúng không?" Ngô Mặc giờ đâu phải kẻ dễ bị lừa.

Suy nghĩ một chút là hiểu ngay, Hắc Nhãn Kính tám phần là vì muốn trút giận thay cho mình.

Nói đi nói lại, vết thương này cũng là vì mình mà ra.

Cậu thở dài một hơi, đưa tay kéo áo cho Hắc Nhãn Kính, khoác vai hắn, bất lực nói: "Ca, em thật sự không phải trẻ con nữa, em có năng lực tự báo thù, cũng có năng lực bảo vệ các anh." "Lấy danh nghĩa muốn tốt cho em mà làm mấy chuyện sau lưng, thật sự không cần thiết." "Đổi vị trí suy nghĩ một chút, nếu có một ngày anh thích một cô gái, kết quả em lại cứ cảm thấy đối phương không xứng với anh..." Lời còn chưa dứt đã bị Hắc Nhãn Kính cắt ngang: "Không có ngày đó, cũng không có cái ví dụ đó." "Anh đừng ngắt lời, em đang nói ví dụ." "Không có ví dụ." "Ngộ nhỡ thì sao?" "Không có ngộ nhỡ." Ngô Mặc đưa ra một từ, Hắc Nhãn Kính bác bỏ một từ.

Cuối cùng, cực chẳng đã, cậu đành đổi đối tượng: "Vậy lấy Hoa ca làm ví dụ đi, ví dụ anh ấy thích một người, muốn cùng người đó sống trọn đời, nhưng em lại thấy người đó không xứng với các anh." "Anh hiểu rồi, em nói đúng, nếu Hoa Nhi Gia mà thích ai thật thì đúng là không nên ngăn cản." Hắc Nhãn Kính cười toe toét như cái gáo vỡ, liên thanh phụ họa: "Vì nghĩa khí huynh đệ, chúng ta nhất định phải giúp cậu ấy chuẩn bị sính lễ hồng bao." Họa phong dần dần bị lái sang hướng khác.

Ngay lúc Hắc Nhãn Kính đang nói hăng say, ngoài cửa truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Tiếng hừ lạnh sắc bén như bảo kiếm trừ tà, dọa hai tên đang nói xấu sau lưng người khác giật bắn mình.

Một kẻ có tật giật mình, một kẻ nợ tiền cụt tay, chỉ đành nặn ra nụ cười gượng gạo nhưng không thất lễ.

Ngô Mặc là người khơi mào, phát súng đầu tiên đành phải do cậu nổ: "A a, Phú Quý, có việc à?" "Ừ." Giải Ngữ Hoa đáp một tiếng, liếc xéo Hắc Nhãn Kính một cái, rồi nói với Ngô Mặc: "Cô Tô bọn họ tìm cậu có việc thương lượng, bầy sói canh ở cửa không tiện vào nên tôi qua báo một tiếng." Ngô Mặc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Cậu từng đặc biệt dặn dò Lang Vương, trừ mấy người thân thiết này ra, người ngoài muốn tìm cậu nhất định phải hú lên cảnh báo, tuyệt đối không được để họ lặng lẽ tiếp cận.

Chương 1063

Cũng vì lý do này mà đôi khi cậu mới dám nói chuyện không kiêng nể gì, chẳng lo bị người ngoài vô tình nghe được.

Hảo gia hỏa!

Kết quả tự đào hố chôn mình.

Một chút sơ sẩy bị Hoa ca nhà mình bắt tại trận.

Ngượng, quá là ngượng.

Tuy mình chỉ lấy ví dụ, nhưng không đỡ nổi tên Kính ca này thêm mắm dặm muối a!

Nghĩ đến Hắc Nhãn Kính mới là đầu sỏ gây tội, Ngô Mặc len lén trừng hắn một cái, rồi sờ sờ mũi, nhe răng cười nịnh nọt với Giải Ngữ Hoa: "Ca, thật vất vả cho anh phải đặc biệt qua gọi một tiếng." "Không vất vả." Giải Ngữ Hoa nghiêng đầu, trả lại cho Ngô Mặc một nụ cười cực kỳ dịu dàng, nhưng lời nói ra lại như dao nhỏ lóc xương: "Tôi mà không qua thì làm sao nghe được lời tâm tình của cậu chứ?

Nào là sống trọn đời, nào là người trong lòng, rồi sính lễ, của hồi môn.

Thật là không tồi, quy trình rõ ràng rành mạch gớm." Nghe lời nói bông đùa giấu kim của Giải Ngữ Hoa, cộng thêm cái dáng vẻ cố làm ra vẻ ủy khuất của anh, Ngô Mặc len lén trợn trắng mắt.

Được rồi!

Bệnh nhỏ mọn của Hoa ca lại tái phát rồi.

Chẳng phải chỉ tùy tiện lấy cái ví dụ thôi sao?

Có cần phản ứng lớn vậy không?

Xuất phát từ tâm lý "chết đạo hữu không chết bần đạo", cậu kéo phắt Hắc Nhãn Kính qua, nói với Giải Ngữ Hoa: "Hoa ca có gì cứ nói chuyện với Kính ca, mấy lời vừa rồi đều là anh ấy nói cả.

Em ra ngoài xem Tô Khất Nhi với đám 'hải sản' kia có việc gì, mình nói chuyện sau nhé." Dứt lời, người đã dán sát tường đi được vài bước, cuối cùng càng đi càng nhanh, tót đi mất dạng với tốc độ chuột thấy mèo.

Cực kỳ không giảng nghĩa khí mà để lại Hắc Nhãn Kính cùng một bụng oán khí của Giải Ngữ Hoa.

Hai người bọn họ giao phong thế nào tạm thời không nhắc tới.

Hãy nói về chuyện Ngô Mặc vừa thở phào nhẹ nhõm cùng nhóm "hải sản" gặp phải chuyện gì.

Tô Nan ngoại hình nóng bỏng, tính cách hào sảng, tác phong hành sự lại mang theo một tia cẩn trọng.

Có thể nói ở bất kỳ ngành nghề nào cô ta cũng là loại nhân tài đỉnh cao.

Cô cho rằng người Khang Ba Lạc chết rất kỳ quái.

Tuy nói qua giải phẫu phán đoán chết do trúng độc, nhưng chẳng lẽ họ không có chút phòng bị nào, cam tâm tình nguyện bị độc chết sao?

Ôm thái độ hoài nghi, cô lại dẫn theo Tiểu Tứ Nguyệt đi ra ngoài, lần theo mấy căn phòng xung quanh tìm manh mối mới.

Đừng nói, thật sự phát hiện ra chút manh mối.

Vì vậy cô chuẩn bị gọi Trương Hải Khách và Ngô Mặc qua xem, đề phòng trước để tránh chuyện ngoài ý muốn.

Ngô Mặc, Lâm Phong, Trương Hải Khách, Trương Hải Hạnh bốn người vội vàng chạy tới.

Tiểu Tứ Nguyệt thấy Ngô Mặc mắt sáng rực lên, đi nhanh hai bước khom người, thái độ cung kính gọi: "Nhị gia, ngài tới rồi." "Ừ, vất vả rồi." Ngô Mặc thuận tay vỗ vai Tiểu Tứ Nguyệt, hỏi: "Mẹ nuôi... khụ, cô Tô đâu?

Tìm bọn tôi qua có việc gì?" "Tô lão bản ở bên trong." Tiểu Tứ Nguyệt chỉ tay về phía căn nhà sau lưng, hạ thấp giọng đáp: "Bọn em phát hiện một số vết tích bò trườn, nói là quái vật thì lại không giống, rất giống dấu vết do tứ chi con người bò rạp trên mặt đất di chuyển nhanh tạo thành." Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Trương Hải Hạnh nhìn Ngô Mặc một trăm cái không thuận mắt, từ sợi tóc đến gót chân chỗ nào cũng thấy có vấn đề.

Có thể nói toàn thân cậu từ trên xuống dưới không có lấy một ưu điểm.

Có lẽ sẽ có người nói, tuổi càng lớn chẳng phải sống càng thấu đáo sao?

Tại sao Trương Hải Hạnh lại đi ngược lại đạo lý đó?

Tính cách là một phần, nguyên nhân thứ hai là cả đời thuận buồm xuôi gió, thi thoảng có chút trắc trở cũng dựa vào bản lĩnh học được ở Trương gia mà hóa giải.

Tự đánh giá mình rất cao, chưa từng nghĩ sẽ ngã ngựa trong tay người trẻ tuổi.

Nhưng từ khi đụng phải Ngô Mặc, vận xui bắt đầu khởi động.

Liên tiếp lật xe khiến bà cô này giờ nhìn Ngô Mặc một cái cũng muốn nôn.

Cô ta bĩu môi, có chút khinh thường, giọng điệu mang theo tia trào phúng nói: "Người của cô Tô đúng là nhiệt tình quá, không biết còn tưởng là thuộc hạ của Địa Long hội Lâm tiên sinh đấy." Sắc mặt Tiểu Tứ Nguyệt hơi biến đổi.

Tuy tự nhận là người của Địa Long hội, nhưng hiện tại dù sao cũng đang nhận việc dưới trướng Tô Nan.

Bị Trương Hải Hạnh nói như vậy, chẳng phải ám chỉ cậu là kẻ hai mặt, tùy thời có thể phản bội?

Một lần hai lần không sao, thời gian dài liệu Tô lão bản có còn tin tưởng mình không?

Ngô Mặc thật sự chán ghét Trương Hải Hạnh từ tận đáy lòng.

Nguyên nhân không rõ, tóm lại cứ nhìn thấy bà cô này là muốn tát cho hai cái.

Người gần đây nhất khiến cậu chán ghét như vậy, có lẽ là người phụ nữ tự xưng Trần Văn Cẩm kia.

Khi đó kinh nghiệm chưa đủ, sự việc lại phát sinh quá đột ngột, rất nhiều chuyện mù mờ, cuối cùng cũng chưa tra rõ rốt cuộc đó có phải Trần Văn Cẩm thật hay không?

Nhưng sau đó cậu cũng từng nói chuyện với hai vị Tam thúc thật giả.

Lão tóc hói nói ông ta không xác nhận được.

Tuy mấy chục năm trước cùng tham gia đội khảo cổ, nhưng ông ta đâu có tình ý gì với Trần Văn Cẩm, làm sao biết được đặc điểm tế vi trên người bà ta chứ?

Ngô Mặc lúc đó ngẫm nghĩ cũng thấy đúng.

Thời đại mặt nạ da người thịnh hành, kỹ thuật hóa trang hoành hành, nhìn bề ngoài quả thật chưa chắc đã phán đoán được.

Trừ khi cực kỳ hiểu rõ người đó, quan sát quanh năm suốt tháng mới có thể từ những góc độ nhỏ nhặt mà phân biệt thật giả.

Nếu không chỉ có thể xét nghiệm DNA.

Sau này gặp Tam thúc thật, cũng đặt câu hỏi tương tự.

Câu trả lời của Tam thúc lại có chút ý vị sâu xa.

Thật giả không quan trọng, quan trọng là ở vị trí nào?

Ngô Mặc nghe mà ù ù cạc cạc, không hiểu cái gì gọi là thật giả không quan trọng?

Chẳng lẽ Tam thúc thích chơi trò "bạch nguyệt quang" và thế thân?

May mà lúc đó cậu với Tam thúc thật quan hệ hơi kém một chút, nên đã nương tình không nói ra câu này.

Không thì thế nào cũng bị ăn đòn.

Hiện tại đối mặt với kẻ đáng ghét thứ hai, cậu tự nhiên sẽ không nương tình.

Hừ một tiếng, cậu lạnh lùng đốp chát lại: "Trương tiểu thư, người quý ở chỗ tự biết mình, không chọc nổi mà cứ thích chọc, đấy không gọi là dũng cảm, đấy gọi là phạm tiện." Nói xong, lại chuyển ánh mắt sang Trương Hải Khách: "Quản cho tốt em gái anh, đừng chọc tôi điên lên, chúng ta trở mặt đấy." "Không đến mức đó chứ?" Trương Hải Khách có chút đau đầu day day thái dương, không cam lòng nói: "Nó là con gái, cậu nhường nó vài câu thì đã làm sao?" "Con gái?" Ngô Mặc nở nụ cười cổ quái, ý tứ sâu xa nói: "Kiểu sánh ngang với hóa thạch sống ấy hả?" "Mày..." Trương Hải Hạnh tức quá muốn nói tiếp.

Trương Hải Khách bất lực lắc đầu, đưa tay ngăn cô ta lại: "Hải Hạnh, bớt tranh cãi đi." Sau đó hắn nhìn chằm chằm Ngô Mặc thở dài:

"Miệng cậu độc thật đấy, Phật tổ cũng phải bị cậu chọc cho tức đến bốc khói.

Em gái tôi người không xấu, chỉ là nói chuyện hơi bốc đồng, cậu đừng chấp nhặt với nó được không?

Chúng ta là một đội, lo việc chính quan trọng hơn, tranh cãi vô vị thật không cần thiết.

Huống hồ...

Cậu hiểu ý tôi chứ?" Chuyện trên đời đôi khi thật kỳ diệu.

Ví dụ như tình bạn của đàn ông, thực ra rất nhiều lúc là do đánh nhau mà thành.

Ngô Mặc với Trương Hải Khách chính là như thế.

Cậu chướng mắt những người Trương gia khác, nhưng đối với tên "hải sản" này lại có cái nhìn khác.

Đã đối phương nói vậy, mình cũng không cần thiết phải dây dưa mãi.

Chương 1064

Cậu giơ ngón giữa về phía Trương Hải Khách: "Quản em gái anh cho tốt, đừng để cô ta chọc tôi trước, nếu không đừng trách lần sau tôi nói còn khó nghe hơn." "Được, không vấn đề." Trương Hải Khách sảng khoái đồng ý.

Lâm Phong nhếch mép, cười như không cười nói: "Trương tiên sinh, Lão nhị nhà tôi tuổi cũng còn nhỏ, sau này nếu có chỗ nào không hiểu chuyện, hy vọng anh cũng có thể đại nhân đại lượng." Trong lúc nói chuyện, Tô Nan đợi có chút mất kiên nhẫn, thò đầu ra gọi: "Đừng tán gẫu nữa, mau qua đây xem, sao tôi cảm thấy cái này không giống một loài sinh vật nhỉ?" "Sinh vật?

Ý là thứ gì?" Ngô Mặc vừa hỏi vừa rảo bước đi vào.

Phải nói chất lượng kiến trúc của người Khang Ba Lạc thực sự không tồi, nếu không cũng chẳng thể sinh tồn ở nơi lạnh giá thế này.

Căn nhà này sập không nghiêm trọng, có thể nhìn rõ bố cục và bài trí bên trong.

Chỉ là khi đi vào, lại ngạc nhiên phát hiện trên tường gian trong xuất hiện một cái lỗ hổng.

Theo hình dạng lỗ hổng mà xem, rất giống do một người dùng hết sức bình sinh đâm thủng ra.

Hơi vô lý rồi đấy!

Người nào mà có sức mạnh như vậy?

Tường kiến trúc của người Khang Ba Lạc rất dày, chủ yếu để chống lại khí hậu lạnh giá.

Có thể đâm thủng tường tạo thành một cái lỗ?

Chẳng lẽ là Thủy thủ Popeye chuyển thế?

Tô Nan thấy nhóm Ngô Mặc nhìn chằm chằm cái lỗ tròn, bèn xua tay nói: "Khoan nhìn cái đó, mọi người lại đây xem dấu móng vuốt phía trên vách tường này, có phải rất giống do năm ngón tay người cào ra không?" "Vết tích có chút rõ ràng." Ngô Mặc vừa xem vừa xoa cằm lẩm bẩm: "Càng nhìn càng giống móng tay phụ nữ cào ra." Lâm Phong vỗ vỗ Ngô Mặc: "Lão nhị, mày nhìn lại dấu tay này xem, vết tích, độ rộng so với cái vừa rồi không giống lắm." Giọng Trương Hải Khách cũng vang lên: "Bên tường này cũng có." Ngô Mặc nhìn quanh bốn phía, phát hiện trên tất cả các bức tường trong phòng đều có dấu cào cấu. "Vãi, nhiều thế?" Cậu nhíu mày: "Bạch Lang tộc trưởng từng nói, võ lực của người Khang Ba Lạc rất khá, nhưng khá đến mấy cũng không thể luyện ngón tay đến mức có lực đạo thế này chứ?" Nói đoạn cậu liếc nhìn Trương Hải Khách, muốn hỏi xem Phát Khâu Chỉ của Trương gia có làm được đến mức độ này không?

Chỉ là có Tô Nan ở bên cạnh, có vài lời không tiện hỏi thẳng.

Trương Hải Khách hiểu ý Ngô Mặc, khẽ lắc đầu, trầm giọng nói: "Cái này rõ ràng là do móng tay cào ra, nhưng móng tay người nào lại cứng rắn như vậy chứ?

Gần như sánh ngang với cốt thép." Nghe hắn nói vậy, Ngô Mặc đột nhiên phản ứng lại.

Người có lẽ không làm được, nhưng người biến thành quái vật thì không có giới hạn này.

Người Khang Ba Lạc giỏi nhất là gì?

Chế tạo "Diêm Vương Kỵ Thi" (Kỵ binh của Diêm Vương) chứ gì nữa?

Những người phụ nữ khỏe mạnh bị họ đánh gãy tứ chi, biến thành sinh vật bò sát cong queo.

Vừa vặn phù hợp với tình huống trước mắt.

Trong sách từng có ghi chép, phụ nữ sau khi biến thành thi thể thì lực đạo tăng mạnh, tốc độ bò trườn gia tăng, cả người đều thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Hoàn toàn phù hợp với tất cả những gì đang diễn ra.

Càng nghĩ cậu càng thấy đúng là chuyện này.

Nhưng lại không thể nói toạc ra, dù sao có những chuyện là do cậu biết được từ trong sách ở kiếp trước.

Kiếp này căn bản không có cơ hội tiếp cận thông tin đó.

Nhưng nếu không nói gì, cứ đoán mò thì dễ lỡ việc.

Cậu đảo mắt, quyết định tung ra vài thông tin thăm dò: "Lão vu sư Bạch Lang tộc trước đó có nói, thủ pháp tế tự của người Khang Ba Lạc rất kỳ lạ, vị thần họ tin thờ cũng rất bí ẩn.

Liệu có khi nào bọn họ cố ý tạo ra mấy thứ sinh vật kỳ hình dị dạng để cúng tế thần linh không?" Tô Nan lần sờ theo vách tường một hồi, quay đầu nhìn Ngô Mặc: "Ý cậu là bọn họ bị chính thứ mình tạo ra phản phệ?" "Không phải không có khả năng đó." Ngô Mặc nhún vai: "Tiểu thuyết khoa học viễn tưởng chẳng phải đều diễn thế sao?

Con người nghiên cứu ra sinh vật nào đó, rồi không khống chế được, bị đối phương thoát ra tuyệt sát.

Thế gian muôn màu, ai biết chân tướng thế nào." Lâm Phong đi một vòng rồi đề nghị: "Chúng ta đi tiếp về phía trước xem tình hình mấy căn nhà khác thế nào." Mấy người bàn bạc, nhà nhỏ cửa hẹp không thú vị, muốn tra thì đến tòa kiến trúc hào hoa nhất bộ lạc, biết đâu có bất ngờ gì đó.

Còn đừng nói, đúng là có bất ngờ đang đợi họ.

Ở một góc rất khuất, Tô Nan nhặt được một bức Thangka.

Hình vẽ trên Thangka cực kỳ quỷ dị.

Năm người phụ nữ tứ chi cong queo vây thành một vòng, há miệng ngửa đầu nhìn lên trên.

Phía trên dùng màu đen, căn bản không nhìn ra muốn diễn đạt ý gì.

Nửa dưới bức tranh thì là những cái xác cụt tay thiếu chân, moi gan móc tim.

Trong đó hình tượng một cái xác thu hút sự chú ý của mọi người.

Không phải vì nó đẹp trai, mà là nụ cười của nó giống hệt với những thi thể người Khang Ba Lạc bên ngoài.

Tô Nan nhíu mày thành một cục, trầm giọng nói: "Mọi người nói xem có khả năng nào, phụ nữ và trẻ em Khang Ba Lạc mất tích, nguyên nhân thực sự là bị họ biến thành loại vật tà ác này?" "Sao lại nói vậy?" Ngô Mặc nhướng mày, giả bộ không hiểu hỏi: "Chỉ dựa vào một bức Thangka mà suy đoán chân tướng sự thật thì hơi thiếu cơ sở đấy?" "Trực giác." Tô Nan chỉ vào đầu mình: "Chưa nói với cậu à?

Giác quan thứ sáu của tôi cực mạnh, bao năm nay đều dựa vào cảm giác độc đáo này mà vượt qua rất nhiều cửa tử." "Lão bản." Tiểu Tứ Nguyệt chen vào một câu: "Chúng ta có nên chuẩn bị trước không?

Ngộ nhỡ mấy thứ này chưa đi xa, tối nay chúng ta ở lại đây e là sẽ gặp nguy hiểm." Mấy người nghe thấy rất có lý, lập tức quyết định quay trở lại doanh trại.

Không màng ăn uống nghỉ ngơi, lập tức sắp xếp nhân viên làm tốt công tác cảnh giới.

Mọi thứ chuẩn bị đâu vào đấy, mọi người tranh thủ thời gian ăn uống rồi lăn ra ngủ.

Chỉ sợ chậm một bước, lát nữa sẽ chẳng còn lúc nào thảnh thơi.

Lâm Phong thấy Ngô Mặc nằm xuống chưa được vài giây đã chìm vào giấc ngủ sâu, không nhịn được cảm thán: "Mẹ kiếp, thằng nhóc này ngủ còn nhanh hơn chết." Đã bước chân vào vòng thị phi, muốn ngủ một giấc yên lành?

Nằm mơ!

Hai giờ sáng.

Khung giờ con người mệt mỏi nhất.

Cho dù là kẻ giỏi thức đêm nhất, vào lúc này ý thức cũng sẽ sinh ra một chút hoảng hốt.

Trong doanh trại trừ tiếng củi lửa lách tách thì chỉ có tiếng ngáy của mọi người đang say giấc. "Đoàng đoàng đoàng!" Từng tiếng súng thanh thúy phá vỡ sự yên tĩnh này.

Ngay sau đó tiếng sói tru, tiếng người gào thét nối tiếp nhau truyền đến. "Ngọa tào, tình huống gì vậy?" Nhóm Ngô Mặc bật dậy như xác chết vùng lên trong nhà xác.

Với tay chộp lấy ba lô, không màng đến túi ngủ dưới đất, xách vũ khí ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Vừa đến cửa hang, một mùi máu tanh nồng nặc phả vào mặt.

Hai hỏa kế gác đêm, một người đã ngã xuống tử vong, người kia mất một cánh tay.

Mà gây ra thảm kịch này là ba con quái vật đang hổ thị đăm đăm nhìn về phía cửa hang, dường như đang đợi con mồi tự dâng xác đến.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đúng là giận từ trong tâm khởi, hận từ mật gan sinh.

Huynh đệ vừa nãy còn cùng nhau ăn cơm uống rượu, chớp mắt đã bị người ta mổ bụng phanh thây nằm bên cạnh.

Cho dù Phật tổ ở đây cũng không nói nổi câu buông bỏ đồ đao lập địa thành phật.

Ngô Mặc nhìn rõ quái vật trên mặt đất, không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Mẹ nó chứ, không phải nói "Diêm Vương Kỵ Thi" chỉ có một con thôi sao?

Trước mắt xuất hiện ba con là thế nào?

Bán sỉ à?

Cậu vừa suy nghĩ vừa lao tới với tốc độ cực nhanh, miệng lớn tiếng nhắc nhở: "Đều cẩn thận chút, móng vuốt thứ này cực sắc, tốc độ nhanh vô cùng." Lời vừa dứt, lại là một tiếng thảm thiết.

Ngô Mặc quay đầu nhìn.

Hảo gia hỏa, người anh em cụt tay kia cũng "ngỏm" rồi.

Cái chết của cậu ta còn thê thảm hơn người vừa nãy, đầu bị vặn gãy, nữ thi đang ôm cổ điên cuồng hút máu.

Chương 1065

Đám người thấy mà buồn nôn, dạ dày quặn thắt. "Mẹ kiếp nhà mày, cút ra chỗ khác cho Bàn gia!" Vương Bàn Tử giương súng nhắm vào nữ thi xả một tràng.

Ban đầu nhìn Thangka còn thấy tình huống này tàn nhẫn, giờ trong đầu chỉ còn một ý nghĩ - giết chết lũ quái vật này.

Theo lý thuyết với khả năng bắn súng của hắn, cách trăm mét bắn chim cũng không tốn sức.

Bắn một con nữ thi còn chẳng phải dễ như lấy đồ trong túi?

Kết quả lại trái ngược.

Đạn không viên nào trúng mục tiêu, ngược lại găm hết vào thi thể người hỏa kế.

Con nữ thi nấp sau cái xác, nở nụ cười âm hiểm với Vương Bàn Tử.

Ngay sau đó nó vứt cái xác ra, bay người vồ tới Vương Bàn Tử như chim cắt.

Tốc độ nhanh như tia chớp.

Vương Bàn Tử muốn né tránh đã không kịp.

Mắt thấy móng vuốt sắp chạm vào áo Vương Bàn Tử, từ bên cạnh đột nhiên một cú đá bay tới, trực tiếp đá văng nữ thi ra ngoài.

Một cước lực đạo mười phần, nữ thi bị đá bay xa ba mét. "Cảm ơn nhé, người anh em." Vương Bàn Tử quệt mồ hôi, tim đập chân run nói: "Vừa rồi một giây kia, tôi suýt thì nhìn thấy cụ cố nội." "Bớt xàm xí đi." Ngô Mặc hoạt động chân một chút, không vui đáp: "Còn không cẩn thận chút nữa là ông có thể xuống đánh mạt chược với cụ cố nội ông rồi đấy." Nói thì nói vậy, cảm giác tê dại trên chân là có thật.

Vừa rồi tình thế nguy cấp, cậu không màng cái khác, chỉ có thể dùng hết sức đá một cước, kết quả như đá vào cột thép.

Cậu có cảm giác, kiếp nạn hôm nay không dễ qua.

Trận chiến bắt đầu một cách khó hiểu.

Tiếng súng, tiếng gầm, tiếng chửi rủa đan xen vào nhau.

Phảng phất như khúc nhạc dạo đầu của một màn trình diễn đẫm máu. 100.

Ba con nữ thi như sói lạc vào bầy cừu, luân phiên luồn lách trong đám người.

Đông cào một cái, tây cắn một miếng.

Đem thân thể làm vũ khí vận dụng đến cực hạn.

Mà đối với sự tấn công của người khác lại chẳng hề để ý.

Dù bị chém một dao cũng chỉ bình tĩnh liếm vết thương, sau đó càng điên cuồng hơn.

Những người thân thủ tốt như Ngô Mặc, Trương Kỳ Lân và Hắc Nhãn Kính thì không cần bàn cãi, tự vệ dư dả.

Nhưng những người còn lại thì đen đủi lớn.

Ví dụ như Oscar, bị nữ thi nhẹ nhàng quẹt một cái, triệt để đổi luôn giới tính.

Lê Nhất Minh cũng bị thương, nhưng may mắn quan trọng nhất là Ngô Mặc ra tay kịp thời mới giữ được cái mạng.

Mọi người đánh nhau mà uất ức vô cùng.

Ôm một bụng lửa giận nhưng nắm đấm lại huy không chuẩn.

Gần như tức đến trợn trắng mắt.

Hết cách, địa hình không quen thuộc đã đành, trời lại quá tối.

Bọn họ gần như phải trừng lớn mắt mới miễn cưỡng nhìn chuẩn tung tích đối phương.

Trừ Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc không gặp trở ngại (do thị lực đặc biệt/kính), những người còn lại ít nhiều đều có chút chật vật.

Hai con sói bị thương nặng.

Ngô Mặc đau lòng muốn chết, ra lệnh cho Lang Vương dẫn bầy sói mau chóng rời khỏi chiến trường, chạy càng xa càng tốt, không có lệnh của cậu thì đừng quay lại.

Lang Vương không muốn, nhưng không chịu nổi thái độ cứng rắn của chủ nhân, đành một bước ba lần ngoảnh đầu hú lên một tiếng, dẫn bầy sói đi về phía xa.

Ngô Mặc không phải thánh nhân, cũng không phải nói mạng sói cao hơn mạng người.

Chỉ là Tô Nan và Trương Hải Khách bọn họ đâu phải phế vật, dựa vào đâu mà bắt những chú sói đáng yêu kia đỡ đạn thay cho họ?

Kể cũng lạ, bầy sói rời đi nữ thi tịnh không công kích, mà những hỏa kế khác nhân cơ hội muốn chạy lại bị nữ thi chặn lại.

Chiến đấu giằng co liên tục. "Mẹ nó quá uất ức, có thể nghĩ cách giết chết ba con vương bát đản này không?" Vương Bàn Tử không dám bắn lung tung.

Bọn họ càng đánh càng xa cửa hang, hiện tại tối đen như mực, đến đốm lửa cũng không có.

Để tránh làm bị thương người mình, tất cả đều từ bỏ dùng súng công kích.

Giải Ngữ Hoa đột nhiên lên tiếng: "Bọn chúng bị mù, là dùng tai để phán đoán vị trí của chúng ta." "Ý là sao?" Vương Bàn Tử quay đầu hỏi: "Chúng ta phải nín thở không phát ra tiếng?" "Không sai, trước tiên đừng gây ra động tĩnh, để chúng không tìm thấy vị trí chúng ta, sau đó tìm chuẩn cơ hội ra tay phản kích." Không còn cách nào khác, đành phải thử một lần.

Dù sao không sợ trộm lấy chỉ sợ trộm thương nhớ.

Chạy thì không vấn đề, nhưng không đỡ nổi mấy tên này đánh lén sau lưng.

Ngộ nhỡ lúc lơ là mất cảnh giác mà cho Ngô Tà với Vương Bàn Tử một phát, lúc đó hối cũng không kịp.

Tô Nan cao giọng nói: "Tất cả mọi người nín thở, không được phát ra bất kỳ động tĩnh nào, đứng yên tại chỗ." Trong khoảnh khắc, một rừng "người gỗ" xuất hiện.

Mặc dù không thể động, không thể thở, nhưng mắt ai cũng không nhàn rỗi, đảo qua đảo lại như đèn pha, nhanh hơn cả tần suất quét radar, sinh sợ sơ sẩy một chút là cái mạng nhỏ đi tong.

Chủ ý của Giải Ngữ Hoa quả nhiên hiệu quả.

Ba cái xác nữ kia như người mù mất phương hướng, đi đi lại lại loạn xạ.

Một chốc lại vồ sang bên này, một chốc lại nhảy sang bên kia.

May mà mọi người rất có kinh nghiệm, đứng cách nhau khá xa, chừa ra khoảng trống, nếu không rất dễ bị động tác của đối phương va phải.

Nữ thi có chút mờ mịt, nghiêng tai lắng nghe tiếng hít thở, muốn phán đoán kẻ địch gần đó.

Nói thật, nín thở một hai phút không vấn đề, thời gian lâu thì Đại La Thần Tiên cũng cứu không nổi.

Xuất phát từ suy nghĩ tốc chiến tốc thắng, Ngô Mặc ra hiệu tay với Hắc Nhãn Kính, ý bảo hắn phối hợp với mình chủ động xuất kích.

Còn những người khác?

Tối quá sợ họ không hiểu ý đồ của cậu.

Hắc Nhãn Kính cười ra hiệu OK.

Ngô Mặc len lén khom lưng, cẩn thận từng li từng tí nhặt lên một khối gỗ, sau đó dùng hết sức ném về phía trước.

Chó đuổi cục xương cũng chẳng chạy nhanh bằng bọn họ lúc này, tứ chi chạm đất điên cuồng lao về phía trước.

Điều này chứng minh đầy đủ cho cái thuyết chân dài chạy nhanh là có thật.

Nhân cơ hội này, Ngô Mặc vội vàng lôi từ trong ba lô ra hai bình phun lửa mini.

Đây chính là món "tâm đầu ái" của hắn.

Kể từ sau một lần dùng thử, mỗi lần xuống mộ hắn nhất định phải nhét thêm vài cái vào trong không gian.

Câu nói "thủy hỏa vô tình" đâu phải chuyện đùa.

Nếu không thì sao Thái Thượng Lão Quân lại dùng Tam Muội Chân Hỏa để luyện Tôn Ngộ Không chứ?

Đủ để thấy lửa đáng sợ đến mức nào.

Chương 1066

Còn về chuyện có dễ dùng hay không?

Đó chẳng phải là nói nhảm sao?

Nhiệt độ không cao đương nhiên không dễ dùng, nhiệt độ cao thử xem có được việc không?

Bình phun lửa trong không gian của Ngô Mặc không phải mấy loại hàng rẻ tiền ngoài chợ.

Trải qua bao lần cải tiến và đủ loại thí nghiệm, nó đã hội tụ đầy đủ các ưu điểm: thể tích nhỏ, dung lượng lớn, nhiệt độ cao.

Nếu không phải đang ở thế giới trộm mộ bị thân phận hạn chế, hắn chỉ cần đi buôn cái bình phun này thôi cũng đủ phát gia trí phú, trở thành đại lão một phương.

Ngô Mặc tùy tay ném một bình cho Hắc Nhãn Kính, rồi chỉ chỉ ba cái xác chết đang chạy ngược lại phía trước.

Hắn làm một thủ thế lao lên tấn công.

Sau đó lại dùng sức ném ra một hòn đá, cố gắng tạo tiếng động lớn để thu hút sự chú ý của ba cái xác.

Xác chết biến thành quái vật thì chỉ số thông minh quả thực tụt dốc không phanh.

Chúng hoàn toàn không ngờ Ngô Mặc đang dùng cách "trêu chó" để gom chúng lại một chỗ.

Giải Ngữ Hoa, Trương Khởi Linh và Lâm Phong vẫn luôn chú ý quan sát.

Thấy Ngô Mặc lôi đồ trong ba lô ra, trong khoảnh khắc liền hiểu ý đồ của hắn.

Ba người không hẹn mà cùng cúi thấp người, nhặt vài hòn đá nắm trong lòng bàn tay.

Động tác vô cùng nhẹ nhàng, gần như có thể bỏ qua không tính.

Ngô Mặc liếc dư quang thấy cảnh này, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.

Không hổ là anh em thiết cốt.

Không cần nói một lời cũng hiểu được tâm ý của nhau.

Hắn nín thở, lại ném ra một hòn đá.

Đá vừa chạm đất, hắn và Hắc Nhãn Kính đồng thời hành động.

Mũi chân điểm nhẹ, thân người như mũi tên rời cung lao vút ra ngoài.

Nhóm Giải Ngữ Hoa ba người vội vàng phối hợp.

Thi nhau ném đá trong tay về phía trước, cố gắng tạo ra tiếng động lớn nhất để che lấp âm thanh của Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Khá lắm, mày một hòn tao một hòn, cứ như đang chơi ném đá hội nghị.

Ba con nữ thi chốc thì lao lên trước, chốc lại quay đầu về, bị xoay cho chóng mặt hoa mắt.

Có điều bọn chúng không phải người, thể lực vượt xa người thường, căn bản chẳng để ý chút vận động cỏn con này.

Dưới sự yểm hộ của mưa đá, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính trực tiếp lao đến sau lưng chúng.

Động tĩnh quá lớn khiến nữ thi chú ý.

Chúng xoay người một vòng lớn, thẳng người đối diện với Ngô

Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Hai người ba quái mặt đối mặt.

Lúc này so chính là tốc độ tay, ai nhanh thì người đó chiếm tiên cơ.

Tốc độ vung vuốt của nữ thi không chậm.

Nhưng tốc độ của Ngô Mặc cũng nhanh đến kỳ lạ.

Dù sao thì độc thân bao nhiêu năm nay, chậm một chút cũng là thiếu tôn trọng với chính mình.

Hắn thắng hơn một bậc, giành trước một bước ấn công tắc. "Hô hô." Một con rồng lửa dài kéo theo cái đuôi rực cháy lao thẳng vào mặt nữ thi.

Nữ thi đâu đã từng thấy loại vũ khí hiện đại hóa này?

Nỗi sợ hãi khiến bản năng muốn né tránh trỗi dậy, thậm chí chân còn lùi lại một bước.

Trong tư duy tàn khuyết không trọn vẹn của nó, tránh xa một chút chính là tránh né nguy cơ.

Kết quả chẳng có chút tác dụng nào.

Mái tóc như cành khô lá úa trong nháy mắt bắt lửa bùng lên.

Tiếng thảm thiết thê lương phát ra từ cái miệng không còn răng, nghe mà da đầu tê dại, chỉ muốn kiếm cái gì nhét vào mồm nó cho xong.

Ngô Mặc không chút chần chừ, lập tức chĩa họng phun vào cái miệng đang há to của nữ thi.

Nhiệt độ cao quả thực có khả năng sát khuẩn cực tốt.

Đầu nữ thi dần dần bị ngọn lửa nuốt chửng.

Một cái xác bên cạnh định đánh lén, nhưng khổ nỗi bên cạnh lại có một vị tổ sư gia đánh lén đang chực chờ.

Bàn tay nhỏ nhắn móc nhẹ, nhẹ nhàng bắt gọn.

Tục ngữ nói rất hay, không xem quảng cáo mà xem hiệu quả trị liệu.

Hiệu quả mỹ diệu thế này, còn sợ cái đếch gì nữa?

Đặc biệt là Oscar.

Lúc đầu thì ngơ ngác đần thối ra.

Nếu không phải lo lắng vấn đề cái mạng nhỏ, gã đã sớm gào toáng lên rồi.

Có khi âm thanh còn thảm hơn cả nữ thi mấy phần.

Địch nhân yếu thế, chính là cơ hội tốt để tấn công.

Vương Bàn Tử nghĩ đến chuyện ban nãy suýt bị lộng chết, vác cây đại khảm đao gào lên lao tới.

Động tác tuy hung mãnh nhưng suy nghĩ lại chẳng hề lỗ mãng chút nào.

Gã không chém trực tiếp vào nữ thi, mà chạy đến bên cạnh Ngô Mặc dừng lại.

Gã hưng phấn hét lớn: "Huynh đệ, cho Bàn gia mượn cái bật lửa chơi chút, hôm nay Bàn gia cao thấp gì cũng phải hóa vàng bọn nó!" Bên kia, Ngô Tà cũng dược dược dục thí, muốn thử một phen.

Chỉ có điều so sánh vũ lực trị của bản thân với Hắc Nhãn Kính xong, cậu quả quyết từ bỏ cái suy nghĩ thiếu thực tế này.

Ba con nữ thi thì đốt mất hai.

Con còn lại trốn cũng nhanh thật.

Đứng ở đằng xa muốn chạy, nhưng dường như lại đang cố kỵ điều gì đó?

Tiếng còi lảnh lót bỗng nhiên từ hướng Tây Bắc truyền tới.

Nữ thi như được tiêm máu gà, đổi hướng, chân sau đạp mạnh, ba lần chồm hai lần nhảy biến mất trong bóng tối. "Mẹ kiếp, gia đây còn chưa chơi đã, mày thế mà lại chạy rồi?" Vương Bàn Tử lúc này có loại khí khái hào mai kiểu 'một súng trong tay thiên hạ ta có'.

Hận không thể đuổi theo chém tận giết tuyệt. "Đừng đuổi theo vội." Ngô Tà túm lấy Vương Bàn Tử, nói: "Mày ngốc hả?

Không nghe thấy tiếng còi sao?

Phía trước tám phần mười có người mai phục, mày lao bừa qua đó không phải là đi nạp mạng à?" Câu nói như gáo nước đá, trong nháy mắt dập tắt sự nhiệt huyết sôi trào và nôn nóng của Vương Bàn Tử.

Gã 'ai da' một tiếng rồi vỗ đầu: "Chơi hăng quá, nhất thời không tính đến điểm này." "Nhị gia, bảo bối ngon đấy." Hắc Nhãn Kính cười híp mắt đi tới.

Chương 1067

Ngay trước mặt Ngô Mặc, hắn nhét cái bình phun lửa vào ba lô của mình.

Vương Bàn Tử thấy thế lập tức học theo.

Gọn gàng dứt khoát nhét cái bình trên tay vào túi quần.

Còn về việc có vướng víu hay không?

Cứ giữ đồ lại rồi tính sau.

Bàn gia chính là tùy tính như thế.

Ngô Mặc lười để ý đến hai tên bạch si này, quay đầu nhìn sang Lâm Phong bên cạnh: "Mẹ kiếp, tám phần là có kẻ muốn ám toán chúng ta." "Xem ra tối nay lại là một đêm không ngủ." Lâm Phong trầm mặt nhìn về phía xa, bàn tay phải cầm dao máu vẫn đang tí tách chảy xuống.

Trời quá tối, Ngô Mặc nhất thời không chú ý đến điểm này.

Mãi đến khi hỏa kế bật đèn pin lên, mới phát hiện mặt đất đã lênh láng vết máu.

Ngô Mặc giật mình kinh hãi.

Không nói hai lời kéo Lâm Phong qua kiểm tra từ trên xuống dưới.

Cuối cùng phát hiện trên cánh tay có một vết thương dài do móng vuốt nữ thi cào rách.

Vết thương rất sâu, thịt da bong tróc, thậm chí có chỗ còn lộ cả xương trắng. "Nghiêm trọng thế này, thằng con trai thân thủ thụt lùi rồi đấy." Ngô Mặc vừa đau lòng lôi thuốc từ trong ba lô ra, vừa không buông tha cơ hội châm chọc.

Giải Ngữ Hoa đưa tới một cái lọ nhỏ: "Nhị gia, anh có thuốc này." Ngô Mặc mới sực nhớ ra mình mải lo cho Lâm Phong, hoàn toàn không để ý xem các huynh đệ khác có bị thương hay không.

Hắn vội vàng quét mắt một vòng, muốn xác nhận người của mình có ai thiếu tay cụt chân gì không.

Xem xong, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Người còn là tốt rồi. "Tê, bố nhẹ tay chút." Lâm Phong ban nãy vật lộn với nữ thi, dù bị thương cũng không cảm thấy đau đớn mấy.

Giờ bị Ngô Mặc chọc vào một cái, lập tức cảm thấy đau thấu tim gan, không nhịn được hít một ngụm khí lạnh. "Nói nhảm, vết thương sâu thế này, không khâu lại thì cầm máu kiểu gì?" Ngô Mặc cầm kim với tư thế như Lỗ Trí Thâm cầm trượng sắt, dọa Lâm Phong rụt người về phía sau: "Đổi người khác được không?

Tất rách một lỗ mày còn không biết vá, giờ mày lấy người tao ra luyện thêu thùa đấy à?" Vương Bàn Tử nhớ lại bộ dạng bị Ngô Mặc hành hạ lúc trước, có chút đồng cảm với Lâm Phong.

Gã đi tới, giật lấy kim chỉ từ tay Ngô Mặc: "Thôi được rồi, mày đứng sang một bên đi, để Bàn gia làm cho." Nói xong xỏ kim luồn chỉ ra dáng ra phết.

Ngô Mặc rảnh tay, quay đầu nhìn nhóm Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa: "Không sao chứ?

Có thương tích thì nói mau, xử lý xong chúng ta lập tức rời khỏi đây." Giải Ngữ Hoa lắc đầu: "Nhị gia yên tâm đi, chỉ là vài vết trầy xước và vết cào, không nghiêm trọng." Hắc Nhãn Kính vẫy vẫy tay trái như mèo thần tài, khóe miệng nở nụ cười kiêu ngạo sau khi thấy máu: "Chuyện nhỏ, Hắc gia chơi đang vui thì nó lại chạy mất." Ngô Mặc trừng mắt nhìn hắn: "Một bình phun lửa mười vạn, quay về chuyển khoản cho tôi." "Mười vạn?

Cướp à?" Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính biến mất tăm, thay vào đó là biểu cảm trừng to mắt oán hận.

Ngô Mặc bĩu môi: "Bớt nói nhảm, thiếu một xu, quay về lấy thân gán nợ một năm." Cái yêu cầu này lại gãi đúng chỗ ngứa của Hắc Nhãn Kính.

Hắn vừa định hưng phấn đồng ý, Ngô Mặc đã xoay người đi về phía Ngô Tà và Trương Khởi Linh. "Không sao chứ?" Lời nói thì như đang hỏi Trương Khởi Linh, nhưng ánh mắt lại dính chặt lấy người Ngô Tà không rời.

Hết cách, chiến đấu lực của Ngô Tà sao bì được với Trương Khởi Linh.

Tuy nói trong sách anh ấy là nhân vật chính, giống như tiểu cường đánh mãi không chết, sở hữu vô hạn khả năng.

Nhưng chính mình đã đến thế giới này, mọi thứ đều đã thay đổi.

Nhỡ đâu người không chết, nhưng kết quả lại bị lộng thành bán thân bất toại hoặc người thực vật thì làm sao?

Đón nhận ánh mắt quan thiết của Ngô Mặc, Ngô Tà nhanh chóng lắc đầu: "Thương nhẹ thôi, không ngại." Ngập ngừng một chút, cậu khẽ nói: "Tiểu Ca vẫn luôn bảo vệ bên cạnh anh, nếu không có cậu ấy, anh rất có thể đã gặp họa rồi." "Anh cũng nên luyện tập tử tế đi thôi." Ngô Mặc nhìn Ngô Tà có chút bất lực lắc đầu.

Ngô Tà trợn trắng mắt: "Điều kiện bẩm sinh có hạn, anh đây đã rất nỗ lực rồi có được không hả." Hai anh em đang thì thầm to nhỏ, đằng xa tiếng kêu thảm thiết như chọc tiết lợn của Oscar đột nhiên vang lên: "Lâm, người anh em của tôi, cậu mau lại đây giúp tôi với, cho tôi xin ít thần dược của cậu đi." Âm thanh quá thê lương, cứ như đang bị cắt thịt sống vậy.

Cuộc nói chuyện của anh em Ngô Mặc bị cắt ngang, mọi người đều quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy cách đó mười mấy mét, Oscar đang nằm bán thân bất toại trên mặt đất.

Một tay nắm chặt thành nắm đấm, một tay ôm lấy hạ bộ, trong miệng phát ra tiếng kêu rên thảm thiết.

Tô Nan và Tiểu Tứ Nguyệt ngồi xổm bên cạnh, trên mặt lộ rõ vẻ khó xử. "Em qua đó xem sao." Ngô Mặc dặn dò một tiếng rồi bước tới, hỏi Tô Nan: "Lão tạp chủng sao thế?

Kêu khó nghe như vậy, ông đây còn tưởng hắn bị ai cưỡng bức rồi chứ." "Cũng gần như thế." Biểu cảm trên mặt Tô Nan vô cùng quái dị.

Không biết nên gọi là ưu sầu, buồn bực hay là buồn cười nữa. "Hả?" Ngô Mặc hơi ngơ ngác.

Chớp chớp mắt, nghĩ nửa ngày mới dò xét hỏi: "Ý là sao?

Chẳng lẽ lúc chúng ta đối phó ba con nữ thi, có kẻ nhân cơ hội 'làm thịt' lão tạp chủng này rồi?" "Ôi trời đất ơi, khẩu vị mặn thật." Khóe miệng Tô Nan không nhịn được co giật vài cái: "Trí tưởng tượng của cậu phong phú thật đấy." Ngô Mặc còn định hỏi thêm vài câu, Oscar nằm dặt dẹo dưới đất nén đau hét lên: "Lâm, cầu xin cậu cứu tôi, tôi vẫn chưa muốn chết." Ngô Mặc nhíu mày.

Hắn ngồi xuống nhìn, mới phát hiện nửa thân dưới của Oscar máu me be bét.

Cái quần leo núi đang lành lặn biến thành quần xẻ đũng.

Bên trên nhuộm đầy máu, căn bản nhìn không rõ rốt cuộc là bị thương ở chỗ nào.

Nhưng đều là đàn ông đàn ang với nhau, có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết thế này, Ngô Mặc hoài nghi đầu tiên chính là: Có phải hàng họ của lão tạp chủng này hỏng rồi không?

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Oscar vừa chìa tay ra, một nửa khối thịt nát nằm trong lòng bàn tay: "Lâm, tôi cầu xin cậu, mau cho tôi ít thần dược phương Đông đi, tôi vẫn chưa chết, tôi vẫn chưa hưởng thụ đủ." Giọng nói yếu ớt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở.

Ngô Mặc không trả lời Oscar, quay đầu nhìn Tô Nan hỏi: "Chưa bôi thuốc cầm máu cho hắn à?

Tiếp tục chảy máu thế này thì cái mạng nhỏ cũng đi tong." Tô Nan tức giận đáp: "Tôi cũng biết vấn đề này, là hắn không tin tưởng thuốc của chúng tôi, sống chết đòi cậu phải lấy thuốc cầm máu ra.

Hắn bảo chỉ có cậu mới cứu được mạng hắn." Nhắc đến chuyện này, Tô Nan gần như tức điên.

Cô ta sống chết cũng không hiểu nổi, Ngô Mặc rốt cuộc lấy đâu ra sức hút lớn như vậy?

Tiểu Tứ Nguyệt bên cạnh cô sùng bái tôn trọng hắn, nghiêm trọng hơn còn hận không thể lấy thân báo đáp.

Cái này thì còn có thể hiểu được.

Dù sao Ngô Mặc cũng cứu cô ta một mạng.

Người đời nói "con hát vô tình, xướng ca vô nghĩa", nhưng theo Tô Nan hiểu, thực tế Tiểu Tứ Nguyệt lại là người rất trọng nghĩa khí.

Nhưng Oscar thì là cái quái gì?

Tên khốn kiếp này lúc ở Đức thì ngông nghênh hống hách, suốt ngày bày ra cái tư thái ông trời thứ nhất hắn thứ hai.

Sao tiếp xúc với Ngô Mặc một thời gian lại đổi tính rồi?

À!

Đúng là đổi tính thật (về nghĩa đen).

Tô Nan liếc nhìn xuống dưới, trong lòng cạn lời.

Ngô Mặc lúc này trong lòng còn cạn lời hơn cả Tô Nan.

Nhìn Oscar với ánh mắt như nhìn một thằng thiểu năng.

Hai ta quan hệ gì?

Tao là bố mày hay mày là con tao?

Nếu không thì dựa vào đâu mà ông đây phải biếu thuốc miễn phí cho mày?

Chương 1068

Vừa định phủi tay bỏ đi, cánh tay đã bị Oscar kéo lại.

Gã làm mặt van cầu: "Lâm, đừng bỏ mặc tôi, tôi có..." Chữ "tiền" còn chưa kịp thốt ra, gã chợt nhớ tới giờ phút này mình làm đếch gì còn xu nào.

Đừng nói tiền, đến tờ giấy vệ sinh cũng chẳng còn.

Trên đường đi không phải đào vong thì là chạy trốn, giữ được nửa cái mạng đã là không dễ rồi.

Đừng thấy bị Ngô Mặc lừa phỉnh, cái đó chỉ là về mặt văn hóa quốc học, không có nghĩa gã là một tên ngu xuẩn.

Gã có thể cảm nhận được Ngô Mặc thuộc dạng "không thấy thỏ không thả chim ưng", không có lợi ích thì tuyệt đối không làm.

Tay không bắt giặc?

Muốn hắn chữa trị miễn phí cho mình?

Thuần túy là nằm mơ.

Nhưng hiện tại có một vấn đề.

Gã không có tiền.

Cũng chẳng có đồ tốt nào đả động được tâm can Ngô Mặc.

Chỉ là nếu cứ trì hoãn mãi? "Mệnh căn tử" không giữ được đã đành, cái mạng này cũng phải đi bán muối theo.

Oscar linh quang nhất hiện, bỗng nhiên nghĩ tới một điểm.

Gã túm chặt lấy tay Ngô Mặc, dùng giọng nói bé như tiếng muỗi đánh rắm thều thào: "Tôi dùng bí mật đổi một cái mạng thì thế nào?

Là mục đích thực sự mà chúng tôi đến đây." Mắt Tiểu Tứ Nguyệt trừng lớn.

Cô ta theo bản năng liếc nhìn Tô Nan đang xử lý việc ở phía sau, rồi lại nhìn Ngô Mặc đang trầm mặc không nói.

Cô ta liếm môi, cơ thể lùi lại phía sau.

Ngô Mặc bị câu nói này hấp dẫn.

Hắn nhìn bộ dạng dở sống dở chết của Oscar, người hơi rướn về phía trước: "Nói đi, ông đây đang nghe." "Là..." Oscar hạ thân máu chảy không ngừng, đau đến mức thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

Một chữ nói ra gần như dùng hết sức lực toàn thân.

Ngô Mặc vốn định nghe xong, phán đoán xem có giá trị không rồi mới quyết định cứu người.

Nhưng tình hình trước mắt rõ ràng không ổn.

Lại do dự thêm chút nữa, e là Oscar đi gặp Chúa thật.

Thôi được rồi.

Coi như hôm nay làm việc thiện tích đức.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, lôi từ trong ba lô ra một lọ thuốc nhỏ.

Vừa định vặn nắp, chợt nhớ đến một vấn đề, tay lại khựng lại.

Thuốc không có vấn đề.

Nhưng vị trí vết thương của Oscar rất đặc thù.

Chính mình thứ nhất không phải bác sĩ, thứ hai là tâm hồn có bệnh khiết phích.

Không định làm bẩn mắt mình.

Chuyện bôi thuốc này vẫn là giao cho người có chuyên môn đi.

Phải nói một câu, Ngô Mặc quả thực có một thói quen.

Gặp chuyện chuyên nhắm vào một con dê mà vặt lông.

Trước đây là A Ninh.

Giờ lại đổi sang người khác.

Hắn bỏ qua Tiểu Tứ Nguyệt bên cạnh, quay người gọi với về phía Trương Hải Khách cách đó không xa: "Tiểu Khách Khách lại đây giúp một tay, anh có chút việc xử lý không được, cần chú mày giúp một tay." Trương Hải Khách đang giúp một người nhà họ Trương xử lý vết thương.

Nghe thấy cái xưng hô buồn nôn này, cả người nổi da gà.

Tay run lên, suýt chút nữa thắt nút chết cái băng gạc.

Gã ngẩng đầu thấy Ngô Mặc vẫy tay gọi mình.

Trong lòng không khỏi lộp bộp một tiếng, bản năng cảm thấy tình hình không ổn.

Không kìm được hoài nghi liệu Ngô Mặc có lại định gài bẫy mình không?

Nếu không thì êm đẹp sao lại dùng cái xưng hô kinh tởm đó để gọi mình?

Gã đầy bụng nghi hoặc, bỗng nhiên lại nghe thấy Ngô Mặc cao giọng hét: "Đang ngồi hố xí à?

Mau lăn qua đây, giang hồ cứu cấp!" Giọng nói vang dội khiến tất cả mọi người xung quanh đều dồn ánh mắt về phía này.

Nếu là bình thường, Ngô Mặc có bất kỳ nhu cầu gì, mấy ông anh chắc chắn sẽ lao đến đầu tiên.

Hiện tại?

Không một ai nhúc nhích.

Kẻ thì giả vờ băng bó vết thương, kẻ thì ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi.

Căn bản không ai thèm lại gần.

Theo lời Lâm Phong nói thì là: Ngô Mặc vừa mở mồm, bọn họ đã biết hắn định ỉa ra cái gì rồi.

Trương Hải Khách có lòng không đi.

Chuyển niệm nghĩ lại, về sau còn rất nhiều việc cần giao thiệp với Ngô Mặc.

Với cái tính cách của thằng ranh con này, mình bây giờ làm hắn mất mặt, hắn nhất định sẽ tìm cơ hội bẻ lại, nếu không đi ngủ cũng không nhắm mắt nổi.

Sống cả trăm năm rồi, Trương Hải Khách lần đầu tiên cảm thấy lần này sống thật mẹ nó uất ức.

Thở dài một hơi, đứng dậy đi tới.

Lười nói nhảm nhiều lời với Ngô Mặc, gã hỏi ngắn gọn súc tích: "Việc gì?" "Cứu nhân mạng." Ngô Mặc không vòng vo, một tay túm lấy quần Trương Hải Khách kéo mạnh xuống dưới: "Lão ngoại chảy máu nhiều quá, không trị liệu ngay là thăng thiên đấy, y thuật của chú mày giỏi hơn anh, giúp trị cái." "Ngọa tào, buông tay!" Trương Hải Khách chưa từng phòng bị chiêu này của Ngô Mặc, quần suýt nữa bị kéo tuột xuống.

May mà ngồi xổm kịp thời, thoát được một kiếp.

Gã bị Ngô Mặc chọc tức đến mức đầu óc choáng váng, rất muốn phất tay áo bỏ đi tránh xa tên khốn này một chút.

Còn chưa kịp hành động, trong lòng đã bị nhét vào một lọ thuốc.

"Đừng nói nhảm nữa, khẩn trương băng bó bôi thuốc." Ngô Mặc như biến thành người khác.

Sắc mặt bản bản còn nghiêm túc hơn cả lá bài poker, đàng hoàng trịnh trọng nói: "Phía trước tám phần là còn âm mưu quỷ kế gì đó chờ chúng ta, cứu sống thêm một người là thêm một phần sức mạnh." Trương Hải Khách lườm Ngô Mặc một cái cháy mắt, coi những lời này của hắn hoàn toàn như đánh rắm.

Nếu là người khác nói còn có ba phần đáng tin.

Tên trước mắt này á?

Chó má.

Nhưng tên khốn này ngược lại có một điểm nói không sai, Oscar quả thực không thể chết dễ dàng như vậy được.

Người này lát nữa còn có chỗ dùng.

Trương Hải Khách không chậm trễ thời gian nữa, cúi đầu nhìn vết thương của Oscar.

Chương 1069

Nhất thời có chút cảm đồng thân thụ.

Thảm!

Quá thảm! "Mệnh căn tử" máu thịt be bét, căn bản không còn khả năng hồi phục.

Xuất phát từ tâm lý đồng tình, Trương Hải Khách vô cùng nghiêm túc giúp Oscar bôi thuốc khâu lại vết thương.

Người nhà họ Trương sinh mệnh quá dài.

Những lúc nhàm chán, mỗi người đều ít nhiều học tập một số sở thích liên quan.

Có người là để giết thời gian, có người là để lưu lại hậu thủ phòng khi bất trắc.

Trương Hải Khách vì phải phẫu thuật thẩm mỹ thành bộ dạng của Ngô Tà, nên chủ công về phương diện y học.

Xử lý vết thương dễ như trở bàn tay.

Oscar đã sớm đau đến ngất đi rồi.

Căn bản không biết người khâu vá cho mình là Trương Hải Khách chứ không phải Ngô Mặc.

Tô Nan xong việc, quay đầu thấy Ngô Mặc đứng nguyên tại chỗ không động đậy, đi tới thấp giọng nói: "Xem ra có kẻ muốn giữ chân chúng ta ở lại đây, Lâm lão nhị, cậu định tiếp theo làm thế nào?" "Cô là đội trưởng, cô muốn làm thế nào?" Ngô Mặc không trả lời, ném lại vấn đề cho Tô Nan.

Tô Nan có chút phiền toái.

Những chuyện gai góc cứ nối đuôi nhau kéo đến, gần như vượt quá dự tính của cô.

Cô móc trong túi ra một điếu thuốc, muốn rít hai hơi cho não đỡ căng.

Kết quả sờ soạng toàn thân cũng không tìm thấy bật lửa.

Vừa ức chế vừa phiền, cô vò nát điếu thuốc ném xuống chân.

Hít sâu vài cái liên tục để bình ổn tâm trạng phiền loạn, cô chậm rãi mở miệng: "Địch trong tối ta ngoài sáng, đuổi theo rất dễ trúng cạm bẫy, chi bằng nghỉ ngơi tại chỗ trời sáng rồi xuất phát." "Tôi không đồng ý với suy nghĩ của cô." Ngô Mặc khoanh hai tay trước ngực, nhìn chằm chằm về hướng cái xác cuối cùng biến mất, trầm giọng nói: "Đối phương cho rằng xử lý chúng ta là chuyện mười mươi, không ngờ chúng ta phản kích lại mạnh mẽ như vậy.

Tôi nghĩ rất có khả năng chuyện này nằm ngoài dự liệu của hắn, đã như vậy, chúng ta không thể cho hắn thời gian nghỉ ngơi, mà nên tiếp tục truy kích, không cho hắn cơ hội thở dốc." "Cậu chưa nghe câu 'giặc cùng chớ đuổi' à?" Tô Nan nhìn Ngô Mặc bằng ánh mắt như nhìn thằng đần độn mù chữ, nhíu mày nói: "Chúng ta căn bản không hiểu rõ tình hình nơi này, mạo muội truy kích lỡ trúng bẫy, kết cục sẽ là toàn quân bị diệt." "Toàn quân bị diệt?" Khóe miệng Ngô Mặc nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo: "Mới có tí khó khăn thế này đã làm khó được cô rồi?

Con đường tiếp theo còn cần đi nữa không?

Yên tâm đi, người đã bị tôi theo dõi rồi, cứ đi về phía trước kiểu gì cũng tóm được hắn." Tô Nan ngẩn người.

Cô nghe ra được một sự tự tin trong giọng điệu của Ngô Mặc. "Lâm lão nhị, cậu đừng úp mở nữa, rốt cuộc là sao?

Cậu biết kẻ đứng sau giở trò là ai?" Tô Nan nhìn Ngô Mặc hỏi ra nghi hoặc trong lòng. "Không biết." Ngô Mặc trả lời dứt khoát.

Thấy Tô Nan muốn hỏi tiếp, hắn vội vàng xua tay ngăn lại: "Bớt nói nhảm, đi theo tôi là được." Ngô Mặc không muốn giải thích quá nhiều với Tô Nan.

Đặc biệt là dính dáng đến phương diện hắn có thể dùng tinh thần lực giao tiếp với Lang Vương.

Không ai hay biết, khoảnh khắc Ngô Mặc đuổi Lang Vương đi, hắn đã hạ một mệnh lệnh cho đối phương.

Đó chính là quan sát tình hình xung quanh.

Hắn không tin nữ thi lại vô duyên vô cớ xuất hiện rồi tấn công mình.

Đằng sau không có kẻ giở trò?

Thằng ngốc cũng chẳng tin cái lý do đó.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Tiếng cười đã kiểm chứng suy nghĩ của hắn là đúng.

Đồng thời cũng nhận được tin tức Lang Vương truyền tới, có người đang ẩn nấp cách đó không xa.

Tô Nan thấy vẻ tự tin tràn trề của Ngô Mặc không giống giả vờ.

Quyết tâm mạo hiểm đánh cược một phen.

Dù sao làm cái nghề này chơi chính là mạng.

Đối mặt vĩnh viễn là rủi ro vô cùng vô tận.

Quyết định xong, Tô Nan ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, nhíu mày nói: "Lâm lão nhị, đã muốn tranh thủ thời gian đuổi theo, vậy Oscar và mấy người bị thương tính sao?

Có thể dùng sói thồ bọn họ không?" "Được." Ngô Mặc sảng khoái nhận lời ngay.

Tuy nói là có chút xót sói.

Nhưng việc nặng nhẹ nhanh chậm vẫn phân biệt rõ ràng.

Huống hồ lão 'ngốc mao' nhà mình đã lâu không gặp rất có khả năng bị ác long giam giữ, đang chờ dũng sĩ diệt rồng là mình đây đến giải cứu.

Nhỡ đâu chậm một bước xảy ra sai lầm không thể cứu vãn, chẳng phải hối hận cả đời sao?

Ngô Mặc nghĩ đến đây càng thêm cấp bách.

Hắn huýt sáo một tiếng.

Vài phút sau, một con sói đực to lớn cường tráng từ xa chạy tới.

Đối mặt với Ngô Mặc, nó quỳ hai chân trước xuống đất, vô cùng ngoan ngoãn cúi thấp người.

Ngô Mặc xoa đầu nó, lại chỉ chỉ Oscar đang nằm dưới đất.

Con sói hiểu ý Ngô Mặc.

Nó đứng dậy đi đến bên cạnh Oscar, vô cùng ngạo nghễ đứng đó.

Muốn nó quỳ xuống trước người thường?

Nằm mơ.

Tiểu Tứ Nguyệt và mấy hỏa kế chân tay luống cuống khiêng Oscar đặt lên lưng sói.

Để phòng ngừa xóc nảy rơi xuống vách núi, lại dùng dây thừng buộc chặt gã và con sói lại với nhau.

Mọi thứ chuẩn bị đâu vào đấy.

Ngô Mặc búng tay cái tách, cười lạnh một tiếng: "Đã là chủ nhân nhiệt tình chiêu đãi thế này, chúng ta thân là khách há có thể không hiểu lễ số?

Bây giờ sẽ tặng hắn một món đại lễ, để hắn an tâm lên đường." "Không sai, Nhị gia nói chí phải." Vương Bàn Tử vĩnh viễn là tổ trưởng tổ khuấy động không khí, người đầu tiên hưởng ứng đề nghị của Ngô Mặc.

Kiến thức uy lực của súng phun lửa, những người còn lại cũng không còn thấp thỏm bất an như vừa rồi nữa.

Từng người một ma quyền sát chưởng, hận không thể lập tức tóm được kẻ đứng sau băm vằm hắn thành tám mảnh.

Ngay cả mấy người nhà họ Trương cũng không ngoại lệ.

Trong lòng kìm nén lửa giận, chỉ muốn mau chóng tìm được người để xả cơn tức này.

Ngô Mặc thấy đã chuẩn bị xong xuôi, xoay người đi thẳng về phía trước.

Mọi người đeo ba lô lên sát sao theo sau.

Hắn vừa đi vừa dùng tinh thần lực giao tiếp với sói, dẫn dắt mọi người men theo con đường nhỏ gập ghềnh đi đến tận khi trời sáng.

Mãi cho đến khi vách núi phía trước xuất hiện một khe hở hẹp, Ngô Mặc mới dừng bước.

Khe nứt cực kỳ không quy tắc.

Giống như bị người ta dùng rìu bổ bừa ra vậy.

Chương 1070

Bên trong tối đen như mực.

Lấy đèn pin soi vào, nhìn hun hút không thấy điểm cuối.

Mặt vừa ghé sát lại gần, một luồng hàn khí âm lãnh phả vào mặt, mang lại cảm giác lạnh toát sống lưng.

Dường như đây chính là con đường thông xuống âm phủ địa ngục.

Lang Vương bước đi vững vàng đi tới, đầu dụi dụi vào người Ngô Mặc cọ cọ.

Nó báo cho Ngô Mặc biết những gì mình phát hiện.

Không hổ là sinh linh sống cả trăm năm trở lên, tâm cơ quả thực nhiều hơn người khác không ít.

Nó dẫn theo mấy con sói, ung dung đi theo sau lưng nữ thi.

Nữ thi có lẽ không phát giác ra sau lưng có sói theo dõi, hoặc là tâm thái bỏ trốn quá mạnh nên căn bản không để ý.

Tóm lại là hoàn toàn không quay đầu lại đối phó bầy sói.

Rất nhanh phía trước xuất hiện một bóng người.

Nữ thi như nhìn thấy chủ nhân, điên cuồng lao tới, chạy vòng quanh bóng người đó.

Sói nhìn thấy, ố á, quả nhiên có biến.

Nó quyết định lập tức phái sói về thông báo cho chủ nhân, còn mình thì đích thân bám đuôi ở phía sau theo dõi tình hình.

Một đường truy kích, cuối cùng chạy đến nơi này.

Lang Vương vô cùng cẩn thận, cho rằng mạo muội đi vào dễ bị đánh lén, nên căn bản không đi vào khe nứt.

Nó dẫn theo mấy con sói nấp xung quanh.

Một khi đối phương từ trong khe nứt chui ra, ngược lại có thể làm một cú phản sát.

Ngô Mặc nghe Lang Vương kể lại, không khỏi nảy sinh cảm thán.

Mẹ nó chứ, sống lâu năm trí lực đúng là khác bọt thật.

Thảo nào lão Trương không có việc gì là lại reset bộ nhớ (thanh linh).

Chắc là do dung lượng não người nhỏ, không chịu nổi quá nhiều "sạn" trong não chăng?

Lâm Phong thấy Ngô Mặc đứng nguyên tại chỗ nhìn chằm chằm khe nứt không nói một lời.

Trong lòng thầm mắng.

Cái đồ chết tiệt này, trong đầu tám phần là lại nghĩ mấy thứ không đứng đắn rồi.

Hắn kéo chặt cổ áo, đi tới nói: "Lão nhị, đừng đần mặt ra đó nữa, tiếp theo làm thế nào?

Khe nứt hẹp quá, nếu trực tiếp đi vào, nhỡ phía trước có biến thì chúng ta tèo cả đám." Ngô Mặc còn chưa mở miệng, Trương Hải Khách bên cạnh đã xen vào: "Vết cào trên hai bên vách tường có thể khẳng định nữ thi quả thực đã đi vào khe nứt, chỉ là đúng như Lâm tiên sinh nói, khe nứt quá hẹp, chỉ cần có người thủ ở phía trước, gần như có thể một người giữ ải, vạn người không thể qua." Tô Nan không quá dây dưa, cầm bản đồ đi tới, sắc mặt căng chặt, nghiêm túc nói: "Đừng ngây ra đó nữa, lại đây mà xem, tình hình xung quanh trên bản đồ với nơi này có phải rất giống nhau không?" Ban nãy mải lo chạy, Tô Nan không chú ý đến địa thế núi non xung quanh.

Cô ta nhân lúc Ngô Mặc ngẩn người liền quan sát bốn phía, càng nhìn càng thấy quen mắt, vội vàng lôi bản đồ trong tay ra so sánh.

Khi nhìn rõ mấy điểm trên đó tương ứng với ngọn núi phía xa, không nhịn được hít sâu một hơi.

Tìm tới tìm lui, mục đích địa lại ở ngay trước mắt.

Ngô Mặc đón lấy bản đồ từ tay Tô Nan, giơ lên giữa không trung đối chiếu từng cái với ngọn núi phía xa.

Hình dáng và thứ tự sắp xếp của năm ngọn núi phía xa hoàn toàn giống hệt hình vẽ trên bản đồ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nơi này chính là thánh địa mà tộc trưởng Bạch Lang đã nói.

Không ngờ chạy loạn xạ, ngược lại vô tình đi đường tắt đến được nơi này.

Nhìn quanh bốn phía một mảnh đất bằng phẳng.

Ngoại trừ khe nứt trước mắt này ra không còn con đường nào khác để đi tiếp.

Tô Nan nhìn chằm chằm khe nứt suy tư, nhưng lát sau thở dài một hơi.

Ngoài mạo hiểm đi vào, căn bản không còn cách nào tốt hơn.

Chỉ là do ai đi đầu đây?

Tô Nan đưa ra suy nghĩ của mình, mọi người nhất thời chìm vào im lặng.

Không ai là kẻ ngốc cả.

Đi đầu có ý nghĩa gì ai mà chẳng rõ?

Một khi phía trước xuất hiện nguy cơ, người đi đầu chính là cái bia thịt sống sờ sờ.

Tô Nan thấy không ai lên tiếng, nửa đùa nửa thật nói: "Lâm lão nhị, Địa Long Hội của các cậu cao thủ đông như quân Nguyên, hay là làm phiền vị huynh đệ nào đó đi tiên phong, cậu thấy thế nào?

Đừng quên, hợp đồng chúng ta ký bên trên có ghi rõ, khi gặp nguy cơ không được lùi bước." Ngô Mặc nghe xong cũng chẳng thấy bất ngờ.

Đừng thấy Tô Nan có lúc cãi nhau ầm ĩ với mình như bạn bè, thực tế khi quan hệ đến lợi ích của bản thân thì vẫn phân định rất rạch ròi.

Cô ta đi đường này thủ hạ tổn thất thảm trọng.

Trừ Tiểu Tứ Nguyệt còn có chút tác dụng ra, những người còn lại không bị thương thì cũng chết.

Nếu như Tiểu Tứ Nguyệt đi đầu tiên?

Chỉ cần xảy ra chút chuyện, Tô Nan sẽ trở thành cô gia quả nhân thực sự.

Đến lúc vào được địa điểm mục tiêu, muốn tranh đoạt đồ vật, đến cái mống giúp đỡ cũng chẳng còn.

Nhưng có nhiều lý do hơn nữa cũng chẳng đả động được tâm can Ngô Mặc.

Mấy ông anh Ngô Tà đối với hắn còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Bảo họ làm bia đỡ đạn?

Ông đây đá ngược một cước cho cô bay vào trong trước bây giờ.

Ngô Mặc lôi ra một điếu thuốc thong thả châm lửa rít một hơi, chẳng thèm để ý đến Tô Nan.

Tô Nan nhíu mày, lại chuyển ánh mắt sang người Trương Hải Khách.

Nhận được câu trả lời y hệt.

Thấy cả hai người đều không tiếp chiêu, Tô Nan cảm thấy một luồng uất khí xộc thẳng từ gót chân lên tận đỉnh đầu.

Cô hận không thể túm lấy Ngô Mặc và Trương Hải Khách nện cho một trận tơi bời.

Hai gã đàn ông to xác mà lòng dạ còn hẹp hòi hơn cả lỗ kim, làm việc chẳng có chút phóng khoáng đại khí nào.

Gặp vấn đề là cứ muốn đẩy bản thân cô ra ngoài.

Tô Nan thầm chửi rủa trong lòng không ngớt, trong nháy mắt thậm chí còn nảy sinh tâm lý muốn buông xuôi mặc kệ.

Nhưng suy nghĩ đó chỉ dừng lại vài giây rồi nhanh chóng tan biến.

Nhiệm vụ quan trọng hơn, cô không muốn thêm một vết nhơ vào lý lịch của mình.

Cô liên tục tự trấn an bản thân, miễn cưỡng nuốt cục tức này xuống.

Đưa mắt quét nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại trên người ba thiếu niên tộc Bạch Lang. "Lâm lão nhị, khe nứt khá hẹp, chi bằng để ba thiếu niên kia đi trước dò đường thì thế nào?" Tô Nan ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, chấn chấn hữu từ nói: "Bọn họ quanh năm hoạt động ở dãy Himalaya, vô cùng quen thuộc với hoàn cảnh nơi này, có họ dẫn đường phía trước, tôi nghĩ sẽ không có vấn đề gì quá lớn." Tô Nan kiên nhẫn cố gắng thuyết phục Ngô Mặc.

Hết cách rồi.

Thiếu niên tộc Bạch Lang căn bản không nghe lời người ngoài.

Chương 1071

Trong mắt trong tim họ chỉ có Thần minh, Ngô Mặc và Lang vương.

Muốn sai bảo họ?

Chỉ có Trương Kỳ Linh và Ngô Mặc mở miệng mới được.

Vấn đề là tên "Bắc ách" kia cạy miệng ba gậy cũng không đánh ra được một cái rắm, trông mong gì hắn ra lệnh?

Thà tự mình đạp người ta vào trong còn thống khoái hơn.

Ngô Mặc nghe Tô Nan lải nhải bên tai, ánh mắt dường như lơ đãng liếc qua mấy thiếu niên tộc Bạch Lang cách đó không xa.

Ba người tuổi tác đều không lớn, kịch kim cũng chỉ tầm hai mươi.

Bọn họ cầm vũ khí đứng gần Trương Kỳ Linh, vẻ mặt sùng bái nhìn ngắm đối phương.

Đối với họ, có thể bảo vệ Thần minh của mình là chuyện tốt cầu còn không được, cũng là ký ức tươi đẹp để khoe khoang với con cháu cả đời.

Ngô Mặc nhìn dáng vẻ ngây thơ mờ mịt của bọn họ, dường như nhìn thấy chính mình khi mới xuyên đến thế giới này.

Cậy vào bầu nhiệt huyết, cứ như thằng ngốc chỉ biết cắm đầu xông lên phía trước, hoàn toàn không cân nhắc xem phía trước có bao nhiêu nguy hiểm.

Để bọn họ đi trước?

Chẳng khác nào đẩy ba người đi chịu chết.

Theo lý mà nói, bèo nước gặp nhau, cho dù là người quen thì có chết cũng chẳng liên quan gì đến mình.

Nhưng lúc về thì tính sao?

Trừ phi đi đường vòng, nếu không thì căn bản không tránh khỏi phạm vi của tộc Bạch Lang.

Huống chi trong ba người, cậu thiếu niên nhỏ nhất kia lại là cháu trai của lão tộc trưởng.

Đến lúc đó người chết thật rồi, lại là một màn rắc rối to.

Ngô Mặc nghĩ đến đây chậm rãi lắc đầu, liếc xéo mấy gã người nhà họ Trương đang hút thuốc bên cạnh, hừ một tiếng nói: "Này bà cô, cô chỉ lo chuyện đi vào, mà không nghĩ đến lúc về thành à?" "Về trình?" Tô Nan ngẩn ra một chút, hỏi ngược lại: "Ý gì?

Lâm lão nhị cậu nói rõ ràng xem." Ngô Mặc cười khẩy, trào phúng: "Bớt giả ngu đi, ngày thường cô còn tinh ranh hơn khỉ, lại không cân nhắc đến chuyện này?" "Nói tiếng người đi." Tô Nan trừng Ngô Mặc một cái, tức tối nói: "Gần đây đầu óc bà đây toàn đủ loại chuyện linh tinh, rốt cuộc ý cậu là gì?" Lâm Phong đi tới chen vào một câu: "Tô tiểu thư, chẳng lẽ thời tiết lạnh quá làm não cô đông cứng rồi à?

Ý của lão nhị nhà tôi rất rõ ràng, thằng nhóc tóc ngắn kia là cháu trai nhỏ của tộc trưởng tộc Bạch Lang, người ta đi theo là để 'dát vàng' lên mặt, chứ không phải đến để 'độ kiếp'." "Cô bắt người ta làm bia đỡ đạn, không cân nhắc vấn đề lúc quay về sao?

Tộc nhân Bạch Lang rất đoàn kết, đến lúc đó đòi người, cô định đẻ ngay tại chỗ một đứa trả cho họ à?" Trình độ mồm miệng độc địa của Lâm Phong cũng kẻ tám lạng người nửa cân với Ngô Mặc, chỉ vài câu đơn giản đã khiến Tô Nan tức đến đỏ cả mặt.

Ngô Mặc đứng một bên cũng hơi lo lắng cô ta sẽ mắc bệnh tim mạch.

Phải nói là bất đồng ngôn ngữ hại chết người.

Tô Nan căn bản không rõ thân phận thật sự của thiếu niên kia, lầm tưởng là người tộc Bạch Lang tùy ý cử ra để xách hành lý.

Bị Lâm Phong nói toạc ra mới tỉnh ngộ.

Nhất thời nửa khắc đúng là không thể lấy người ta ra làm bia đỡ đạn được.

Đang lúc buồn bực, Đa Kiệt sải bước đi tới, bàn tay vỗ mạnh lên vai Tô Nan, trầm giọng nói: "Để tôi đi đầu, vào xem tình hình trước, không có vấn đề gì thì mọi người hãy vào." Đôi mắt Ngô Mặc sáng rực lên.

Vãi chưởng.

Có gian tình?

Để phòng ngừa Đa Kiệt đổi ý, Ngô Mặc và Lâm Phong liếc nhìn nhau, vội vàng mở miệng nói: "Đã như vậy, vất vả cho Đa Kiệt tiên sinh rồi, vậy chúng ta mau chuẩn bị dây thừng, Đa Kiệt tiên sinh tranh thủ cơ hội vào ngay đi, đỡ cho đối phương có cơ hội phản ứng." Nói xong xoay người vẫy tay về phía sau: "Chuẩn bị dây thừng một chút." Tô Nan đâu phải kẻ chịu thiệt, lập tức phản ứng lại thấy sai sai, vội vàng ngăn Ngô Mặc lại: "Khoan đã, dựa vào đâu mà chỉ có người của tôi đi vào?" "Theo quy định trong hiệp nghị, nếu là nơi cực kỳ nguy hiểm, ba nhóm nhân mã mỗi bên cử một người mới công bằng." Ngô Mặc đảo mắt trắng dã: "Đã là lúc nào rồi còn so đo mấy chuyện vặt vãnh này?

Đa Kiệt huynh đệ là anh hùng hào kiệt, chủ động yêu cầu đi tiên phong, cô đừng có làm mất mặt mũi người ta." "Cậu đánh rắm, không chiếm hời là không chịu được đúng không?" Tô Nan tức đến mức nói năng lộn xộn: "Bớt mẹ nó nói nhảm với bà đây, theo quy định ba người một tổ xuống trước, hai đội các người mỗi bên chọn một người đi." Trương Hải Khách nhíu chặt mày: "Tô lão bản, một người làm được việc tại sao phải ghép thêm ba người?" Tô Nan cười khẩy: "Đã Trương tiên sinh nói vậy, thế thì làm phiền người của anh xuống dò đường." Nói xong khoanh tay trước ngực lạnh lùng nhìn hai người. "Đậu má." Ngô Mặc nhổ toẹt một bãi nước bọt, xoa xoa tay có chút mất kiên nhẫn nói: "Được rồi, ông đây không thèm nói nhảm với các người nữa, ba người thì ba người." Hắn hất cằm về phía Trương Hải Khách: "Tiểu Khách tử, anh để ai xuống?" Trương Hải Khách xù lông: "Có biết nói tiếng người không hả?

Ông đây có đại danh, cậu gọi thái giám đấy à?" "Chỉ là cái xưng hô thôi, hà tất phải so đo?" Ngô Mặc lắc lắc ngón tay vẻ vô lại, đi đến bên cạnh Trương Hải Khách, khoác vai hắn: "Theo tôi thì anh cũng đừng chọn nữa, hai anh em mình xuống đi một chuyến, anh thấy thế nào?" Lời còn chưa dứt, vai đã trĩu xuống, giọng nói của Hắc Nhãn Kính vang lên ngay sát bên tai: "Nhị gia là coi mấy người chúng tôi là gánh nặng sao?

Hay là nói không tin tưởng năng lực của tôi và Ách Ba?" "Hai chúng tôi là do cậu bỏ giá cao thuê về, chuyện gì cũng nấp ở phía sau, truyền ra ngoài thì dễ nghe nhưng khó coi lắm đấy." Ngô Mặc đang dụ dỗ Trương Hải Khách, bị câu nói của Hắc Nhãn Kính làm cho nghẹn họng.

Trong lòng thầm mắng một tiếng "đồ đần", nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc cười nói: "Hắc gia nói gì vậy?

Sao có thể không tin tưởng các anh chứ?" "Chẳng qua tôi rất tò mò rốt cuộc là kẻ nào đang giở trò quỷ sau lưng, cho nên việc này tôi làm thay Hắc gia trước." Trong lúc nói chuyện, hắn lén ném cho Hắc Nhãn Kính một ánh mắt, bên trong tràn đầy ý vị uy hiếp.

Hắc Nhãn Kính nhướng mày nhưng tay vẫn không buông ra.

Ngô Mặc không muốn để người ta xem chê cười, kéo Hắc Nhãn Kính đi sang bên cạnh thấp giọng đe dọa: "Bớt giở chứng cho ông, nếu không ông quất chết anh." Hắc Nhãn Kính làm trái lẽ thường, hiếm khi để lộ ra chút thương cảm, trong giọng nói chứa một tia lên án: "Cậu có phải là chê bai tôi không?" Cùng một câu nói thốt ra từ miệng hai người, dù là Ngô Mặc đầu óc có trát xi măng cũng không nhịn được có chút cạn lời.

Hắn liếc xéo Hắc Nhãn Kính, khóe miệng giật giật vài cái, cố nén xúc động muốn đánh người, kiên nhẫn giải thích: "Đừng quậy, đã lúc nào rồi còn đùa giỡn lung tung." "Tôi không đùa." Biểu cảm của Hắc Nhãn Kính buồn bã như thể bị người ta trộm mất quần lót, thấp giọng tố cáo: "Cậu chính là chê tôi vô dụng, suốt dọc đường coi tôi như gánh nặng, cái gì cũng không cần tôi ra tay." "Dừng." Ngô Mặc nghe mà gân xanh trên trán nhảy tưng tưng.

Hắn day day thái dương, vẻ mặt bất lực: "Sao anh lại lên cơn nữa rồi?

Đại ca, khuyên anh đi làm thêm nghề diễn tôi nói cũng mòn cả miệng rồi, chúng ta có thể đổi lời thoại khác được không?" "Cậu xem, quả nhiên là chê bai tôi." Giọng điệu Hắc Nhãn Kính vô cùng sa sút, thở dài một tiếng: "Thời gian quả nhiên là con dao, mới mấy năm mà cậu đã sinh phận với tôi rồi, trước kia bất kể chuyện gì cũng kéo tôi theo, cho dù là uống say đi vệ sinh cũng bắt tôi đi cùng, ngủ cũng phải đầu kề đầu, hiện tại...

Haizz." Haizz cái lề gì thốn!

Ngô Mặc suýt chút nữa quỳ xuống lạy Hắc Nhãn Kính.

Mẹ nó quá biết chém gió rồi.

Năng lực não bổ quả thực nghịch thiên.

Đi đổ đấu làm cái gì?

Đi cung đấu đi.

Với cái trình độ này tuyệt đối có thể sống sót qua mặt Chân Hoàn đến tận tập cuối. "Anh tém tém lại cho tôi nhờ." Tính khí Ngô Mặc bốc lên nhất thời không khống chế được não, lời trong lòng lập tức buột miệng thốt ra: "Để các anh mạo hiểm, rồi tim tôi treo lên tận họng, còn mẹ nó không bằng ngay từ đầu tự tôi đi cho rồi." "Đợi tin tức của các anh cứ như đứng cửa phòng sinh đợi con chào đời ấy, vừa sốt ruột lại vừa phải giả vờ trấn định." "Vừa ra khỏi đó, tôi còn phải như soi con mình mà quét mắt khắp toàn thân, xác nhận xem có thiếu tay cụt chân không." Hắc Nhãn Kính lẳng lặng nhìn Ngô Mặc, khóe miệng len lén câu lên một nụ cười, ngay sau đó lại nhanh chóng khôi phục trạng thái ai oán: "Phòng sinh?

Chuyện từ bao giờ?

Chẳng lẽ mấy năm nay cậu..." "Anh cút sang một bên cho tôi, ông đây con cháu đầy đàn." Ngô Mặc tát một cái đẩy Hắc Nhãn Kính ra.

Giơ tay nhìn đồng hồ, cứ dây dưa với tên này đã lãng phí mấy phút đồng hồ.

Lại liếc nhìn Tô Nan và Trương Hải Khách cách đó không xa, thấy hai người khoanh tay dường như đang xem náo nhiệt.

Ngô Mặc mình thích hóng hớt, nhưng lại không muốn trở thành nhân vật trung tâm của bát quái, đặc biệt là mất mặt trước đối thủ.

Hắn quay đầu trừng Hắc Nhãn Kính một cái, nghiến răng nghiến lợi rặn ra một câu: "Còn lải nhải nữa coi chừng ông quất chết anh, lưng bị thương thì thành thật ở lại phía sau, bớt mẹ nó gây thêm phiền phức cho ông." Nói xong không thèm để ý đến Hắc Nhãn Kính nữa, sải bước đi về, lạnh lùng nói: "Những người còn lại chờ ở bên ngoài, đồ hải sản kia anh chọn người xong chưa?

Hay là đừng lề mề nữa, dứt khoát cùng xuống xem tình hình đi." "Được thôi." Trương Hải Khách nhún vai, giọng bất cần đời: "Đã được cậu thịnh tình mời mọc, Gia sẽ bồi cậu đi một chuyến." Ngô Mặc lười để ý hành vi chiếm tiện nghi ngoài miệng của hắn.

Bỏ lại một câu "Ba phút sau hành động", xoay người đi về phía nhóm Giải Ngữ Hoa.

Có một số việc cần phải dặn dò trước.

Nếu không với tính cách mấy vị này, không chừng lại xảy ra vấn đề gì.

Ngô Mặc nghĩ đến đây khẽ thở dài.

Trong lòng nhất thời không nói rõ là cảm giác gì.

Chẳng qua ẩn ẩn ước ước có chút hối hận, tự trách mình không nên kéo mấy người này xuống nước.

Dẫn đến việc âm thầm oán trách Tô Nan đến không đúng lúc.

Đến sớm vài tháng tìm mình hợp tác, không phải đã bớt đi bao nhiêu chuyện rắm thối rồi sao?

Vừa có thể tránh được vấn đề bại lộ thân phận, lại có thể tranh thủ thời gian hoàn thành nhiệm vụ, đến lúc đó sạch sẽ trở về trùng phùng có phải tốt hơn không?

Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Mặc lúc thì nhíu mày, lúc lại thở dài, cứ như đang biểu diễn thuật biến mặt.

Nhất thời có chút lo lắng, đi tới thấp giọng nói: "Nhị gia, nghĩ gì thế?

Nói ra giúp cậu tham mưu một chút." Nói thật, Giải Ngữ Hoa ấm ức không ít hơn bất kỳ ai, thậm chí có chút hối hận vì đã cải trang thành hỏa kế của Địa Long Hội.

Do vấn đề thân phận hạn chế, anh không thể muốn làm gì thì làm như Tử Hạt Tử.

Chương 1072

Bức bối kẹt ở phía sau, ngay cả nói chuyện cũng phải cẩn thận dè dặt.

Sợ để lộ ra thân phận của mình.

Anh thì không để ý gió tanh mưa máu, nhưng lại không rõ suy nghĩ trong lòng Ngô Mặc.

Ngộ nhỡ vì nguyên nhân của mình mà phá hỏng kế hoạch của cậu, chẳng phải hối hận thì đã muộn sao?

Giải Ngữ Hoa luôn cho rằng Ngô Mặc ẩn giấu thân phận bốn năm là đang chơi một ván cờ lớn.

Còn về nội dung cụ thể?

Anh tin rằng Ngô Mặc sẽ có một ngày chính miệng kể lại sự thật cho anh.

Mà việc anh cần làm hiện tại vô cùng đơn giản -- bảo vệ và bầu bạn.

Ngô Mặc quả thực bị mấy lời "cậu chê tôi" vừa rồi làm cho choáng váng không nhẹ.

Hắn thấy Giải Ngữ Hoa đi tới, liền túm lấy cánh tay kéo thẳng người đến trước mặt Ngô Tà, nghiêm mặt nói: "Em xuống xem tình hình, mấy anh khoan hãy manh động, đợi tin tức của em." "Nhị gia, em..." Trong mắt Ngô Tà thoáng qua tia lo lắng: "Khe nứt quá hẹp, lỡ như đối phương mai phục ở phía trước, ngay cả cơ hội né tránh cũng không có." "Yên tâm đi, em có cách." Ngô Mặc vỗ vỗ vai Ngô Tà, híp mắt lại, cười lạnh: "Muốn chơi xấu em?

Vậy thì phải chuẩn bị sẵn sàng bị phản kích đi." "Cậu tiểu... khụ

khụ, Nhị gia, lại có ý tưởng mới gì à?" Vương Bàn Tử suýt nữa nói hớ, tình thế cấp bách bị nước miếng làm sặc một cái. "Sơn nhân tự có diệu kế." Ngô Mặc cười hì hì: "Được rồi, em qua đây là để dặn dò một tiếng, để các anh đừng lo lắng là được." "Lâm lão nhị, nói xong chưa?" Tô Nan đợi một lúc thấy Ngô Mặc chưa qua, đảo mắt trắng dã hét lên: "Lề mề chậm chạp như đàn bà vậy." Nếu là người đàn ông khác bị ví von như thế, không nói trở mặt thì cũng uất ức vô cùng.

Nhưng Ngô Mặc là đàn ông bình thường sao?

Đáp án hiển nhiên là phủ định.

Hắn kéo Vương Bàn Tử lại, vỗ mạnh mấy cái vào ngực gã, giọng điệu đầy khiêu khích đáp trả: "Đàn bà thì sao?

Ghen tị à?

Nhìn bộ ngực vĩ đại của anh em tôi này, rồi nhìn lại cái sân bay của cô xem, có phải tự ti rồi không?" "Câm miệng đi, miệng chó không mọc được ngà voi." Tô Nan hung tợn trừng Ngô Mặc, tức giận mắng: "Có bản lĩnh thì đừng võ mồm, súng thật đạn thật chơi một trận đi." Trương Hải Khách chỉnh trang xong xuôi đi tới, thong thả chen vào một câu: "Thôi đi, cậu ta không để mắt đến cô đâu." Tục ngữ có câu tượng đất cũng có ba phần nóng nảy.

Tô Nan luôn bị Trương Hải Khách kéo xuống nước, quan hệ hợp tác có tốt đến đâu cũng không chịu nổi dằng dai mãi. "Anh..." Tô Nan liên tiếp bị người ta châm chọc, thật muốn tát chết hai gã đàn ông ngáng đường trước mắt này.

Chỉ là nghĩ lại, việc cấp bách là mau chóng giải quyết rắc rối bên trong, đành phải cưỡng ép nén cơn giận trong lòng, lạnh lùng nói: "Để mắt hay không liên quan đếch gì đến anh?

Bớt nói nhảm, tranh thủ thời gian giải quyết vấn đề quan trọng hơn." Nói xong quay sang dặn dò Đa Kiệt: "Sau khi vào trong nhất thiết phải cẩn thận, nếu tình hình không ổn, mau chóng gửi tin tức về." Đa Kiệt gật gật đầu.

Nhìn Tô Nan bằng ánh mắt đầy thâm ý.

Cổ ngữ có câu, ba người đi tất có một kẻ lạc loài.

Trương Hải Khách cả người toàn là tâm cơ, Ngô Mặc thì trừ chuyện tình cảm ra là cả bụng xấu xa.

Hai người tụ lại một chỗ, tuyệt đối sẽ không để người khác chiếm hời.

Lén nhìn nhau một cái.

Đồng thời giơ chân đạp vào mông Đa Kiệt.

Đa Kiệt chỉ kịp để lại một câu "Ngọa tào", người đã lao thẳng vào trong khe nứt.

Sự việc phát sinh đột ngột, mọi người đều nhìn đến ngẩn tò te.

Vừa hoàn hồn, Ngô Mặc và Trương Hải Khách đã lần lượt chui tọt vào khe nứt.

Tô Nan tức đến đỏ mặt tía tai, hồi lâu sau mới từ kẽ răng rặn ra một câu: "Mẹ nó khốn nạn đến tận cùng rồi." Ngô Tà nhìn dáng vẻ của cô, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình bóng A Ninh.

Cùng một giới tính.

Giống hệt một nỗi uất ức.

Chẳng lẽ thằng em mình là sát thủ diệt phụ nữ trong truyền thuyết?

Ba người tiến vào khe nứt, những người còn lại nơm nớp lo sợ canh giữ bên ngoài.

Ai cũng không dám cam đoan đi vào chắc chắn thành công, chỉ có thể thầm cầu nguyện đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Khoan hãy bàn người bên ngoài lo âu thế nào, lại nói đến ba người đã chui vào khe nứt.

Khe nứt trên vách núi lúc mới vào còn đủ rộng cho một người đi.

Đi vào sâu một đoạn thì trở nên chật hẹp và khúc khuỷu.

Lúc thì cần nghiêng người lách qua, lúc thì cần cúi đầu chui qua.

Đi lại vừa tốn thời gian vừa tốn sức.

Đặc biệt là Đa Kiệt.

Thân hình cường tráng như con gấu.

Ngô Mặc và Trương Hải Khách nhìn bóng lưng hắn, có lúc còn lo hắn sẽ bị kẹt lại trong khe.

May mà cơ bắp Đa Kiệt có độ đàn hồi khá tốt, không đến mức bịt kín lối đi.

Sợ kinh động người mai phục trong hang, ba người ngay cả hít thở cũng cố gắng rón rén.

Men theo khe nứt quanh co, lại đi về phía trước hơn trăm mét.

Vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì.

Trương Hải Khách huých vai Ngô Mặc, người đổ về phía trước hạ thấp giọng nói: "Chắc chắn là ở đây?

Liệu có phải lũ sói nhầm rồi không?" "Anh mù à, không thấy ấn ký trên vách đá xung quanh sao?" Ngô Mặc thuận miệng mắng một câu, lại thấp giọng bổ sung: "Tôi thấy trí thương của sói còn cao hơn anh đấy, gần đây não anh có phải bị ẩm mốc không, nếu không sao mở miệng ra là khí ẩm lớn thế?" "Đừng mẹ nó nói hươu nói vượn nữa, nói chính sự đi." Trương Hải Khách đã sớm quen với phương thức cà khịa hàng ngày của Ngô Mặc, hoàn toàn không để trong lòng, dừng một chút rồi nói tiếp: "Nếu sói không theo sai, chúng ta đi lâu như vậy mà phía trước cũng không có động tĩnh gì, đối phương rất có khả năng đang mai phục phía trước chờ chúng ta cắn câu." "Chúng ta có nên chuẩn bị sẵn sàng, đánh cho hắn một đòn trở tay không kịp không?" Đa Kiệt nghe hai người đối thoại, dừng bước, nhíu mày: "Tình huống cậu nói rất có khả năng xảy ra, nhưng chúng ta nên chuẩn bị thế nào?" "Ở đây chỉ có một con đường, hoặc tiến lên, hoặc lùi lại, căn bản không có đáp án lựa chọn thứ ba." Hai người trao đổi vài câu, đồng thời chuyển ánh mắt dò hỏi sang Ngô Mặc: "Có ý tưởng gì không, nói nghe xem." Ngô Mặc không đáp lời ngay.

Bề ngoài trông như đang suy ngẫm vấn đề, thực tế là đang lục lọi trong không gian xem có món đồ nào vừa tay không.

Còn đừng nói, đồ vật thích hợp với tình huống trước mắt thật sự không thiếu.

Đều là những thứ ngày thường hắn thấy hay hay nên ném vào không gian.

Nhưng lấy hết ra thì không thực tế.

Tùy ý lấy ra một món thì không vấn đề gì.

Ngô Mặc hắng giọng: "Ý tưởng thì không có nhiều, nhưng tôi nhớ ra trong ba lô có món đồ dường như rất hợp với tình huống trước mắt." "Đồ gì?

Móc ra xem nào." Trương Hải Khách vô cùng tò mò về Ngô Mặc, luôn cảm giác trên người thằng nhóc này mang theo một vầng hào quang bí ẩn.

Đặc biệt là điểm có thể giao tiếp với động vật, quả thực để lại cho người ta ký ức sâu sắc.

Đừng nói là khắc vào DNA, cho dù là mẹ nó thân thể hóa thành tro cũng không quên được.

Tính tò mò của Đa Kiệt cũng bị khơi dậy.

Hai người một bên để ý sâu trong khe nứt, một bên chằm chằm nhìn Ngô Mặc lục lọi ba lô.

Ngô Mặc để che giấu đồ vật trong ba lô, cố ý dùng thân mình chặn tầm mắt hai người.

Nhân lúc giả vờ lục đồ, di chuyển vật phẩm từ không gian ra.

Hắn đeo lại ba lô, xoay người đưa vật phẩm đến trước mặt hai người: "Nè, tôi đặc biệt đặt làm đấy, chắn trước người vừa có thể mê hoặc kẻ địch lại có thể làm khiên chắn, chất liệu không tồi, có thể chịu được một đòn công kích." "Để tôi xem." Trương Hải Khách nhận lấy món đồ, cẩn thận quan sát.

Vật phẩm được gấp rất vuông vức, hơi giống phao bơi, lại hơi giống búp bê đồ chơi.

Dùng tay sờ thử, không nói ra được là chất liệu gì.

Tóm lại xúc cảm cũng tạm được.

Hắn ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt nghi hoặc: "Cái gì đây?

Dùng thế nào?" "Ở đây có cái lỗ nhỏ, thổi vào một cái." Ngô Mặc nói xong lại bổ sung một câu: "Ở bên ngoài có thể dùng bơm, ở đây chỉ có thể dựa vào dung tích phổi." "Để tôi." Đa Kiệt nóng lòng muốn biết là thứ gì.

Chương 1073

Hắn giật lấy từ tay Trương Hải Khách, kề sát miệng dùng hết sức bình sinh bắt đầu thổi.

Nói thật.

Nếu là người bình thường dùng sức thổi khí ở dãy núi Himalaya, ước chừng cách cái chết cũng không còn xa lắm.

Nhưng Đa Kiệt thì khác.

Người Tạng sinh ra và lớn lên ở đây, quanh năm suốt tháng hoạt động quanh dãy Himalaya, đã sớm thích nghi với môi trường bản địa.

Theo việc Đa Kiệt liên tục thổi khí, vật phẩm dần dần phồng lên.

Một con búp bê hình người cao khoảng một mét bảy xuất hiện trước mặt ba người.

Đa Kiệt và Trương Hải Khách trầm mặc.

Đều là người trưởng thành.

Tâm tư có thể trong sáng đến mức nào chứ?

Hồi lâu sau, Trương Hải Khách không kìm nén được nghi vấn trong lòng, chỉ vào con búp bê hỏi: "Cậu... cậu đi ra ngoài còn mang theo cái thứ này?" Dừng một chút lại bồi thêm một câu: "Dùng rồi hả?" Mặt Ngô Mặc đanh lại, tức giận mắng: "Đánh rắm, nghĩ cái gì thế?

Đúng là tâm đen tối nhìn cái gì cũng thấy bẩn." "Đừng giải thích." Trương Hải Khách bĩu môi: "Đều là đàn ông con trai, lại là người lớn cả rồi, có gì mà ngại." Nói xong nhìn Ngô Mặc cười hề hề cực gian manh: "Có điều thằng nhóc cậu tinh lực vượng thịnh thế à?

Thảo nào hơi một tí là chui vào hang động, hóa ra là để xả stress hả." "Ngậm cái miệng thối của anh lại." Ngô Mặc thật muốn tát chết Trương Hải Khách: "Mẹ nó, ông đây hảo tâm bắt mạch cho anh, anh quay lại bẻ ngón tay tôi à?" "Bớt nói nhảm, có dùng hay không?" Nói xong làm bộ muốn giật lại.

Trương Hải Khách lùi lại một cái, tránh tay Ngô Mặc, cười hắc hắc: "Đương nhiên dùng, đồ tốt thế này không dùng chẳng phải là thằng ngu sao, đúng không Đa Kiệt huynh đệ?" "Ừ!" Đa Kiệt nhịn cười đáp một tiếng: "Chưa dùng qua là được." "Hai thằng khốn." Ngô Mặc đảo mắt trắng dã: "Được rồi, mau bàn chính sự đi." "Lão Đa đi trước mục tiêu quá lớn, Tiểu Khách tử, anh lùn nhất, dứt khoát đổi anh đi đầu." "Đệt!" Trương Hải Khách phì một tiếng: "Việc tốt chả bao giờ nghĩ đến ông nội mày, việc xấu toàn ụp lên đầu tao hả?" Vẫn là câu nói kia, gần mực thì đen.

Trương Hải Khách gần đây cứ tụ tập với Ngô Mặc, bất tri bất giác dường như quay lại cái tuổi nhiệt huyết.

Mở miệng là chửi, giơ tay là đánh.

Nhất thời tâm thái cũng trẻ ra vài chục tuổi.

Ngô Mặc lười để ý Trương Hải Khách bất mãn, trực tiếp nhét con búp bê vào lòng hắn, dặn dò: "Lanh lợi chút, tôi đi sau anh, một khi có động tĩnh lập tức nằm xuống, tôi sẽ ra tay." Ngô Mặc và Đa Kiệt ngồi xổm xuống.

Trương Hải Khách nhảy qua đầu họ chiếm lấy vị trí thủ lĩnh.

Ba người không lập tức đi tiếp.

Lần lượt lôi xẻng công binh từ trong ba lô ra, lắp ráp lại thành một cái cán dài.

Buộc một đầu vào người con búp bê, đầu kia do Trương Hải

Khách cầm trong tay.

Giống như đi câu cá vậy.

Giơ con búp bê lên phía trước nhất, từng chút một nhích tới.

Đi vài bước lại nghe ngóng động tĩnh, phán đoán xem phía trước có tình huống gì không.

Chỉ là hồi lâu vẫn không có âm thanh.

Ba người cũng không nôn nóng.

Câu cá mà.

So nhau chính là sự kiên nhẫn.

Ngoặt qua một khúc cua, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng động khẽ.

Nghe như tiếng đá rơi xuống mặt băng.

Động tĩnh không lớn.

Nhưng khổ nỗi tai ba người này còn thính hơn lừa.

Huống chi trong hoàn cảnh này, con người vốn đang ở trạng thái căng thẳng cao độ.

Đừng nói đá rơi xuống đất?

Cho dù có người thả một cái "bom" xịt cũng bị phát hiện.

Ngô Mặc vỗ nhẹ Trương Hải Khách một cái.

Năm ngón tay phải thoăn thoắt ra hiệu vài thủ thế liên tục.

Trương Hải Khách trong nháy mắt ngầm hiểu.

Nhanh chóng đeo mặt nạ phòng độc, sau đó từ từ ngồi xổm xuống.

Dùng sức hất con búp bê lên cao một chút.

Trên mặt đất rất nhanh lộ ra một khe hở dài.

Ngô Mặc nhân cơ hội này móc từ trong lòng ra một quả cầu nhỏ.

Ấn công tắc, dùng sức ném về phía trước.

Với lực đạo của hắn, tùy tiện ném một mảnh giấy cũng có thể bay xa mười mấy mét, huống hồ là một vật thể hình cầu.

Quả cầu lăn lông lốc về phía trước, ngay sau đó tỏa ra lượng lớn khói đặc.

Lượng khói vừa lớn vừa hăng mũi.

Cho dù khoảng cách khá xa lại đeo mặt nạ, Trương Hải Khách và Đa Kiệt vẫn cảm thấy mắt cay xè, mũi hô hấp khó chịu.

Ngọa tào.

Trương Hải Khách nhịn không được thầm mắng một tiếng.

Sao lại còn có mùi bột ớt và bột hoa tiêu thế này?

Có điều lúc này hắn không có công phu suy nghĩ vấn đề khác, toàn tâm toàn ý chú ý động thái phía trước.

Bầu không khí có chút vi diệu.

Cả hai bên đều tự cho mình là người đi câu, tĩnh chờ cá chủ động cắn câu.

Người trong động đã chuẩn bị sẵn sàng ôm cây đợi thỏ.

Chưa từng nghĩ con thỏ đi vào lại không nói võ đức, quang minh chính đại chơi trò âm hiểm.

Khá lắm.

Không kịp đề phòng hít phải một hơi đầy.

Nước mắt nước mũi giàn giụa cộng thêm một trận ho khan kịch liệt, suýt chút nữa nôn cả phổi ra.

Âm thanh làm lộ vị trí.

Căn cứ vào âm thanh phán đoán, khoảng cách hai bên cũng chỉ chừng năm mươi mét.

Phù!

Hú vía.

Suýt chút nữa là bước vào khu vực cạm bẫy.

Trương Hải Khách muốn đặt con rối xuống, mượn cơ hội khói mù xông qua.

Vút vút vút!

Theo vài tiếng xé gió vang lên, hơn mười mũi tên đen sì cắm phập vào người con rối.

Tốc độ nhanh vô cùng.

Dưới hoàn cảnh này, cho dù là người thân thủ trác tuyệt trong thời gian ngắn cũng rất khó tránh né.

Chương 1074

Nhìn con búp bê đồ chơi bị đâm đến xì hơi, Trương Hải Khách không khỏi có chút thầm thấy may mắn.

Đa tạ có thứ này chắn phía trước, nếu không còn phải tốn sức tìm cách né tránh.

Hay là quay về mình cũng đặt làm vài con?

Đang suy nghĩ lung tung, đợt tấn công thứ hai của Ngô Mặc đã tung ra.

Bom choáng (flashbang) bay vèo về phía trước.

Chưa đến vài giây, sâu trong khe nứt bùng nổ ánh sáng mãnh liệt.

Trong hang động tối đen như mực, ánh sáng tựa như mặt trời đột nhiên giáng xuống, kích thích người trong sâu hang động phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tục ngữ nói hay, đến sớm không bằng đến đúng lúc.

Lúc này không tấn công thì đợi cái rắm gì?

Ba người đều là hảo thủ chiến đấu, lại chuẩn bị sẵn từ trước, rạp người xuống đất bò về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Còn về con rối?

Hoàn thành sứ mệnh quang vinh, cứ nằm lại bên đường đi.

Ba người nhân lúc ánh sáng chưa tắt, kẻ trước người sau công vào.

Trương Hải Khách đi đầu.

Chạm mặt ngay với một khuôn mặt nữ thi.

Hắn không nói nhảm câu thứ hai, đầu rạp xuống đất hô to một tiếng: "Lâm nhị, miến sườn (phấn ti)!" Do động tác quá lớn, miệng nhất thời nói lái đi.

Ngô Mặc hiểu ý hắn, động tác cũng theo kịp.

Vòi phun lửa nhắm ngay phía trước ấn công tắc, trong miệng còn không quên phun tào một câu: "Tám đời chưa được ăn cơm à, nhìn cái gì cũng tưởng đồ ăn?" "Đấy mẹ nó là phần thi (đốt xác) chứ không phải phấn ti (miến), có cần tao phối thêm cho mày chút tỏi băm với tương lớn không?" Nữ thi thấy lửa vô cùng sợ hãi.

Kêu quái dị vài tiếng oa oa, lập tức chạy thụt lùi về sau.

Lúc này bom cháy chưa tắt, ba người mượn ánh sáng nhìn rõ tình hình trong động.

Mẹ kiếp.

Xương trắng rải đầy mặt đất.

Phía trên bên trái treo lủng lẳng từng tấm da người.

Không chỉ vậy, bàn đá, ghế đá, búa, hài cốt, bình lọ vại hũ các loại chất đống một chỗ.

Cảm giác không giống hang động, hơi giống nhà bếp.

Vừa nhìn sơ qua đang chuẩn bị quan sát kỹ hơn, một thanh đao thép vút một cái lao tới chém Trương Hải Khách.

Đao phong sắc bén rít lên vù vù.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu nhảy xuống ba cỗ nữ thi.

Móng vuốt sắc nhọn, nhắm thẳng đầu Ngô Mặc và Đa Kiệt mà cào tới.

Thật sự để chúng cào trúng?

Đầu hai người lập tức sẽ xuất hiện năm cái lỗ máu.

Vãi chưởng, đánh lén?

Ngô Mặc và Đa Kiệt phản ứng không chậm, hai người một kẻ lăn trước một kẻ lộn sau.

Ngay sau đó vũ khí xuất hiện trên tay.

Ngô Mặc căm hận đối phương đánh lén.

Máy phun lửa trên tay dùng sức ấn xuống, con rồng lửa dài ngoằng phả về phía hai cỗ nữ thi.

Nữ thi dường như có kinh nghiệm.

Lúc thì núp sau lưng Trương Hải Khách, lúc thì lại dựa sát vào người Đa Kiệt, chơi trò du kích chiến.

Ngô Mặc nhất thời có chỗ cố kỵ.

Cũng không dám tăng hỏa lực mạnh như vừa rồi, trực tiếp cho đối phương một màn "phần thi".

Chỉ có thể cẩn thận dè dặt nắm bắt cơ hội ra tay.

Vô hình trung chuốc thêm cho mình chút phiền não.

Đầu bên kia.

Một gã đàn ông tóc bạc trắng không rõ tuổi tác, tay cầm đao thép đấu với Trương Hải Khách cực kỳ kịch liệt.

Nhìn từ lực đạo động tác, thân thủ kẻ này bất phàm, thậm chí ẩn ẩn áp đảo Trương Hải Khách một bậc.

Đúng là bắt giặc phải bắt vua trước.

Dùng mông nghĩ cũng biết, thao túng nữ thi trăm phần trăm là tên quái nhân lông trắng này.

Chỉ có xử lý gã, mới có khả năng cắt đứt hậu lộ của nữ thi.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, mượn cơ hội né tránh đòn tấn công của nữ thi, tung người nhảy vọt ra sau lưng quái nhân lông trắng.

Chân phải từ dưới liêu lên, mục tiêu nhắm thẳng vào xương cụt của gã.

Đối phương không phải hạng vừa.

Cảm giác được nguy hiểm, thân mình vặn sang bên phải muốn tránh đòn của Ngô Mặc.

Chỉ là tránh được mùng một, không tránh được hôm rằm.

Trương Hải Khách nắm lấy cơ hội, dao găm rạch một đường hung ác lên cánh tay phải đối phương.

Máu lập tức tuôn ra.

Quái nhân lông trắng hừ một tiếng, thân hình lách sang bên cạnh thoát khỏi vòng vây.

Cùng lúc đó, trong miệng phát ra tiếng huýt sáo.

Nữ thi nghe thấy tiếng sáo như được tiêm thuốc kích thích, bất chấp tất cả lao vào tấn công Trương Hải Khách và Ngô Mặc.

Chuyện này có thể nhịn chứ cái khác thì không thể nhịn.

Ngô Mặc hét lớn với Trương Hải Khách và Đa Kiệt: "Hai người xử lý con súc sinh lông trắng kia, ba con khốn kiếp này giao cho tôi, tránh vào trong một chút, đừng để lửa thiêu trúng." "Không thành vấn đề." Trương Hải Khách đáp một tiếng, ra hiệu cho Đa Kiệt, hai người trực tiếp vây lấy quái nhân lông trắng.

Cái gì mà lấy nhiều bắt nạt ít?

Đều là nói hươu nói vượn.

Giờ phút sinh tử ai quản nhiều thế?

Bọn họ dạt sang một bên, vị trí ở giữa trống ra.

Lần này Ngô Mặc mới coi như là sướng tay.

Ngón tay khẽ gạt, ngọn lửa liền bùng lên.

Con thi thể nữ đứng đầu không may bị lửa thiêu trúng phóc.

Nước lửa vô tình.

Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt khiến nó không ngừng lăn lộn, miệng phát ra những tiếng gào thét thảm thiết.

Tứ chi co quắp cố gắng dập lửa, muốn thoát khỏi trạng thái đau đớn này.

Chương 1075

Ngô Mặc không hề động lòng.

Trên chiến trường, chỉ có một mất một còn.

Nếu không có vũ khí lợi hại, có lẽ người nằm trên đất đã đến lượt mình.

Huống chi mình cũng coi như làm việc tốt.

Thử nghĩ xem?

Người bình thường nào có thể chấp nhận số phận biến thành quái vật bị người khác sai khiến chứ?

Ngô Mặc càng nghĩ càng thấy mình công đức vô lượng, quyết định tăng thêm hỏa lực giúp nó sớm siêu thoát.

Tuy nhiên, người xưa có câu, ngựa có lúc mất vó, người có lúc lỡ tay.

Bậc trí giả trăm lần nghĩ cũng có lúc sơ suất.

Chẳng biết từ lúc nào, một bóng người đã áp sát vào vách tường.

Mái tóc dài như một chiếc ô bảo vệ, che khuất nó trong bóng tối.

Ngô Mặc chỉ mải nghĩ đến việc làm điều tốt mà không để ý đến phía trên đầu.

Hắn đang chuẩn bị tiến thêm vài bước để kết liễu hoàn toàn sinh mạng của thi thể nữ thì đột nhiên cảm thấy sau gáy có một luồng gió lạnh.

Theo bản năng, hắn cảm thấy không ổn.

Trong tình thế cấp bách, hắn lao người về phía trước ngã xuống đất, ngay sau đó nhanh chóng lăn sang phải để tránh đòn tấn công sắc bén.

Một cú bật người như cá chép vọt nước, hắn đứng dậy.

Quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một vật thể tóc tai che kín mặt, ăn mặc giống hệt Trinh Tử đang chắn trước mặt mình.

Móng tay dài loáng lên ánh sáng, tựa như cốt thép.

Chỉ trong phút chốc bị cản lại, hai thi thể nữ còn lại đã nhân cơ hội kéo thi thể đang lăn lộn trên đất sang một bên.

Do nhiệt độ trên người quá cao, hai thi thể nữ trực tiếp nhét nó vào khe băng, hy vọng có thể dùng băng lạnh để hạ nhiệt.

Ngô Mặc làm việc tốt bị cản trở, trong lòng vô cùng khó chịu.

Mẹ nó chứ!

Chơi đánh lén à?

Vậy thì đừng đi, cùng ở lại đây làm phân bón đi.

Ngô Mặc giơ súng phun lửa trong tay lên, định cho đối phương một suất hỏa táng trọn gói.

Ngón tay vừa đặt lên công tắc, mắt thấy sắp nhấn xuống thì "Trinh Tử" đột nhiên ngẩng đầu lên, trong khoảnh khắc, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra từ kẽ tóc.

Dưới ánh sáng yếu ớt, con ngươi Ngô Mặc lập tức trợn tròn.

Lời chửi thề buột ra khỏi miệng.

Tay run lên, súng phun lửa suýt nữa không cầm vững rơi vào chân.
"Vãi chưởng!

Vãi chưởng!

Vãi chưởng!" Một tràng chửi thề liên tục tuôn ra từ miệng hắn, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc không thể tin nổi.

Hồi lâu sau, hắn đột nhiên tự tát mình một cái. "Bốp" một tiếng giòn tan khiến người phụ nữ trước mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Trương Hải Khách và Đa Kiệt đang vật lộn với quái vật lông trắng, nghe thấy tiếng động không nhịn được liếc nhìn sang đây.

Thấy Ngô Mặc đứng ngây ra tại chỗ, Trương Hải Khách gầm lên: "Lâm Lão Nhị, mày trúng tà à?

Còn không mau ra tay, đợi ăn cứt chắc?" "Mẹ nó, ông đây thà trúng tà còn hơn." Ngô Mặc nghĩ đến cảnh tượng trong Trương gia cổ lâu ngày đó, gân xanh trên trán nổi lên, hắn trợn mắt nói: "Ông để Đa Kiệt cầm cự một lúc đi, mau qua đây xem có phải ông đây bị ảo giác không?" "Mẹ kiếp, mày đùa cái gì vậy?" Trương Hải Khách tức giận mắng: "Thằng cha này thân thủ không tồi, Đa Kiệt không được đâu, một mình cậu ta không chống nổi." "Tôi được." Đa Kiệt giơ đao đỡ đòn tấn công của quái vật lông trắng, trầm giọng nói: "Ông qua xem tình hình đi, tôi có thể đối phó một lúc." Người ta thường nói, thể diện lớn hơn trời.

Đàn ông ghét nhất là bị người khác nói mình "không được".

Đặc biệt là những người cứng rắn như Đa Kiệt lại càng không thể chịu đựng được những lời lẽ mang tính sỉ nhục này.

Dường như để chứng minh lời mình nói không sai, Đa Kiệt hét lớn một tiếng, chủ động tấn công quái vật lông trắng.

Chỉ là quái vật lông trắng cũng có chút bất thường.

Vừa đánh vừa khàn giọng hét lên: "Ai cho ngươi ra ngoài, mau quay về, nguy hiểm." Giọng nói cực kỳ tang thương.

Nếu không sống được trăm năm thì không thể hét ra được âm thanh như vậy.

Người phụ nữ không thèm để ý đến quái vật lông trắng, hai mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn Ngô Mặc, ra chiều chỉ cần một lời không hợp là lao vào đánh nhau.

Trương Hải Khách nhân cơ hội vung một chiêu giả rồi nhảy tới, thở hổn hển nói: "Lâm Lão Nhị, làm trò quỷ gì thế?

Chẳng lẽ gặp phải họ hàng nhà mày à?" "Đúng là họ hàng." Ngô Mặc hoàn toàn không nhìn Trương Hải Khách, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, mặt không biểu cảm đáp: "Nhưng không phải nhà tao, là họ hàng nhà ông đấy." "Cái gì?" Trương Hải Khách ngơ ngác, sau đó nhìn theo ánh mắt của Ngô Mặc, lập tức sững sờ.

Sau đó, hắn kinh ngạc đứng ngây tại chỗ.

Hồi lâu sau, miệng lẩm bẩm: "Tộc trưởng mặc đồ nữ?" Ngô Mặc dùng khuỷu tay huých Trương Hải Khách một cái, nghiêm mặt nói: "Hải sản, nhà họ Trương các người sinh con theo dây chuyền à?

Bất kể nam nữ đều chung một khuôn đúc ra một lứa?" "Cút mẹ mày đi, nhà mày sinh con mới là đúc từ khuôn ra đấy." Trương Hải Khách bực bội mắng một câu.

Nghe thấy lời của Trương Hải Khách, Ngô Mặc lập tức yên tâm, ngay sau đó cơn giận bùng lên, hắn phỉ một tiếng, giận dữ mắng: "Mẹ nó, chẳng lẽ có kẻ nào mê mẩn vẻ đẹp của Lão Trương nên cố ý phẫu thuật thẩm mỹ thành ra thế này?" "Thằng khốn kiếp, Lão Trương là bộ mặt tương lai của tiểu gia đây, ngươi dám đi trước một bước ăn mặc thành cái bộ dạng này, đến lúc đó ta mà làm theo thì có tính là xâm phạm bản quyền không?" Hắn càng nghĩ càng tức, chỉ tay vào người phụ nữ trước mặt quát: "Con khốn, nói, rốt cuộc ngươi là ai?

Nói rõ ràng, ông đây có thể sẽ tha cho ngươi một mạng, nói không rõ, hôm nay ngươi cứ tan biến vào không khí đi." "Không sai." Sắc mặt Trương Hải Khách cũng vô cùng u ám.

Người phụ nữ mặc trang phục Tây Tạng trước mặt gần như là bản sao của tộc trưởng nhà mình.

Nói hai người là sinh đôi cũng không quá.

Trương Hải Khách đã quen sống trong môi trường âm mưu, lại thêm việc chính mình cũng dịch dung thành bộ dạng của Ngô Tà, càng khiến hắn không có chút thiện cảm nào với người phụ nữ trước mặt.

Hắn cho rằng bộ dạng này của đối phương rõ ràng là có ý đồ xấu.

Nếu đã như vậy, chi bằng bắt lấy đối phương tra hỏi cho ra nhẽ.

Hắn không tin không hỏi ra được manh mối.

Trương Hải Khách hừ lạnh một tiếng: "Lâm Lão Nhị, đừng nói nhảm nữa, bắt luôn đi, đến lúc đó tròn méo thế nào chẳng phải do chúng ta quyết định." "Chính có ý này." Ngô Mặc ra dấu OK.

Hắn tiện tay nhét súng phun lửa vào túi, rút côn sắt lạnh lẽo từ sau lưng ra, nhắm chuẩn cơ hội vụt về phía người phụ nữ.

Người phụ nữ mặt không chút biểu cảm, đối mặt với cây côn đang lao tới, thân hình lùi lại né tránh một cách nhanh chóng.

Cú vụt này của Ngô Mặc không dùng toàn lực, chỉ muốn thăm dò thực lực của người phụ nữ.

Ai ngờ lại như chọc phải tổ ong vò vẽ.

Quái vật lông trắng một cước đá văng Đa Kiệt, điên cuồng lao về phía Ngô Mặc.

Đồng thời miệng phát ra tiếng huýt sáo kỳ lạ, khiến mấy thi thể nữ đang lượn lờ cách đó không xa cũng lao lên theo.

Hay lắm, bốn chọi ba.

Trương Hải Khách định lên chặn quái vật lông trắng.

Nào ngờ hai thi thể nữ như chó thấy xương, bất chấp lao lên, hoàn toàn không để ý đến việc hắn có súng phun lửa trong tay hay không.

Hoàn toàn giống như đang tấn công tự sát.

Mẹ kiếp!

Chương 1076

Trương Hải Khách miệng lầm bầm chửi rủa, nhưng không thể không đối phó với tình hình trước mắt.

Quái vật lông trắng như bị cướp vợ, giơ đao chém về phía Ngô Mặc.

Từ tiếng gió do nhát đao chém xuống có thể xác định, nội tâm nó hận Ngô Mặc đến cực điểm, rất có ý định muốn chém hắn ra làm hai.

Ngô Mặc giơ côn ứng chiến. 101.

Hai bóng người giao đấu với nhau, trong khoảnh khắc đã mở ra một trận chiến kịch liệt trong hang động.

Quái vật lông trắng như thể bị người ta trộm vợ, thanh đao trong tay mỗi lần vung lên đều vù vù tiếng gió, phảng phất có thể xé rách không khí.

Ngô Mặc nào có thể chiều cái thói hư của nó?

Vung côn sắt như thợ rèn, nắm chặt mọi cơ hội đập tới tấp vào những bộ phận trọng yếu trên người quái vật lông trắng.

Tranh thủ lúc rảnh lại liếc nhìn Trương Khởi Linh phiên bản nữ bên cạnh.

Hắn muốn làm rõ rốt cuộc chuyện trước mắt là thế nào?

Đúng là không có việc gì đừng có liếc lung tung, liếc qua liếc lại liếc ra thù.

Trương Khởi Linh phiên bản nữ vẫn luôn nhìn Ngô Mặc chằm chằm, kết quả hai người vô tình chạm mắt nhau.

Hay lắm, ánh mắt của Ngô Mặc đã triệt để châm ngòi lửa giận của

Trương Khởi Linh phiên bản nữ.

Miệng phát ra một tiếng hét chói tai, sau đó vươn tay tham gia vào cuộc chiến.

Trong hang động loạn thành một mớ bòng bong.

Lúc thì ba đánh hai, lúc thì hai chọi một, tóm lại là ngươi đánh ta, ta đánh ngươi, không ai được yên thân.

Hai bên đều trong trạng thái liều mạng, hận không thể một đao lột da đối phương.

Ngô Mặc căm hận đối phương dịch dung thành Trương Khởi Linh.

Nhất thời cũng chẳng còn quan tâm đối phương là nam hay nữ, là người hay yêu, cứ vung côn nhắm vào mặt mà đâm tới tấp, thế nào cũng phải để lại vài vết sẹo trên đó.

Trương Hải Khách cũng có cùng suy nghĩ.

Bộ mặt của tộc trưởng, há có thể để kẻ khác tùy tiện sử dụng?

Hai người nhất thời đạt thành nhận thức chung, tập trung toàn bộ sự chú ý vào Trương Khởi Linh phiên bản nữ.

Hành động này không nghi ngờ gì là chọc vào tổ ong vò vẽ.

Quái vật lông trắng hoàn toàn phát điên.

Thà để bản thân bị thương cũng phải dùng thân mình chặn đòn tấn công của hai người.

Mọi người đánh nhau bất phân thắng bại, gần như ai cũng đổ máu.

Móng tay của Trương Khởi Linh phiên bản nữ như thép, một cào là năm vệt máu, thậm chí sâu đến tận xương.

Cánh tay Ngô Mặc, lưng Trương Hải Khách, chân Đa Kiệt đều trúng chiêu.

Đương nhiên, phe quái vật lông trắng cũng chẳng được lợi lộc gì.

Tình hình trong cuộc chiến sinh tử đã đảo ngược.

Ba thi thể nữ đều bị Ngô Mặc thiêu thành than đen, mái tóc trắng của quái vật lông trắng biến thành tóc bổ luống, miệng của Trương Khởi Linh phiên bản nữ bị côn vụt sưng vù, biến thành một cái bánh bao lớn.

Mắt thấy đang dần thất thế.

Quái vật lông trắng quay đầu nhìn Trương Khởi Linh phiên bản nữ bên cạnh.

Do góc nhìn, mấy người Ngô Mặc không chú ý đến vẻ không nỡ và lưu luyến trong mắt nó, vẫn tiếp tục truy đuổi quyết liệt hai người.

Nói thật, cho dù có nhìn thấy cũng sẽ không để tâm.

Dù sao cũng đều là người bình thường, ai sẽ tha cho một cặp đôi hết lần này đến lần khác muốn lấy mạng mình chứ?

Ngươi yêu sâu đậm đến đâu?

Vết thương trên người ông đây cũng không thể nhanh chóng hồi phục, máu cũng không thể chảy ngược lại được.

Tuy nhiên, chính vì sự sơ suất này mà mọi chuyện đã thay đổi.

Trong lúc giao chiến, quái vật lông trắng đột nhiên bất chấp tất cả lao về phía Trương Hải Khách và Ngô Mặc, tốc độ nhanh đến kinh người, khiến người ta không kịp phản ứng.

Lúc này bên trái là vách tường, bên phải là Trương Khởi Linh phiên bản nữ, hai người theo bản năng lùi lại một bước muốn tránh đòn tấn công.

Kết quả lại trúng kế của quái vật lông trắng.

Nó như một quả đạn pháo được bắn ra, đâm thẳng vào người Trương Hải Khách.

Trương Hải Khách đang chuẩn bị khuỵu gối đá văng quái vật lông trắng thì cảm thấy một lực cực mạnh ập tới, chân nhất thời không đứng vững, người ngã về phía sau, miệng không nhịn được hét lên: "Vãi chưởng, Lâm Lão Nhị giúp với." "Đồ hải sản ở trên cạn đúng là kém hơn cá voi." Ngô Mặc miệng thì chê bai nhưng tay lại rất thành thật vươn ra.

Nào ngờ còn chưa kịp nắm lấy Trương Hải Khách, sau lưng mình lại bị đâm mạnh một cái.

Chỉ kịp hét lên một tiếng "Vãi chưởng", người đã bay lên không trung về phía trước.

Vốn tưởng sau khi tiếp đất sẽ làm một cú bật người như cá chép để phản công, kết quả hoàn toàn không có cơ hội.

Chỉ cảm thấy thân thể chùng xuống, cả người lập tức rơi nhanh xuống dưới.

Ngô Mặc trong lòng kinh hãi.

Hắn biết mình và Trương Hải Khách đã bị quái vật lông trắng và Trương Khởi Linh phiên bản nữ gài bẫy.

Trong hang động tối om, đèn pin đã bị hỏng trong lúc giao chiến.

Nhất thời không kịp lấy cái mới, nên cũng không để ý đến mép hang có vách núi.

Mẹ nó, đồ hải sản hại chết ông đây rồi.

Ngô Mặc trong lòng không ngừng chửi rủa Trương Hải Khách, nhưng đầu óc không thể nhàn rỗi mà điên cuồng suy nghĩ cách tự cứu.

Vào thời khắc mấu chốt, hắn nhớ ra trong không gian có súng bắn dây phiên bản cải trang, vừa hay có thể đối phó với tình hình trước mắt.

Còn Trương Hải Khách?

Kệ xác nhà nó, có mệnh thì sống, không mệnh thì chết.

Ngô Mặc không do dự nữa, lấy súng bắn dây ra nhắm vào vách đá không xa và bóp cò.

Dây thừng nhanh chóng bay ra, găm sâu vào khe đá.

Ngay sau đó, tốc độ rơi xuống lập tức dừng lại.

Nhưng vì dây thừng quá mỏng, tốc độ rơi ban đầu lại quá nhanh, khiến Ngô Mặc như một con quay quay tròn giữa không trung mấy vòng, suýt nữa thì nôn ra.

Khó khăn lắm mới ổn định được thân thể, hắn cúi đầu nhìn xuống.

Hừm, không tệ.

Tối om như mực, chẳng thấy cái quái gì.

Lại ngẩng đầu nhìn lên.

Ân, còn tuyệt hơn.

Ngoài vách đá ra thì chẳng thấy sợi lông nào.

Mẹ nó, nơi này có hình dạng tam giác ngược, trên rộng dưới hẹp, chỉ có thể nhìn thấy phần nhô ra ở trên, hoàn toàn không thấy được gì khác.

Ngô Mặc tức đến mức muốn tự tát mình một cái.

Chương 1077

Suốt ngày đi săn nhạn, cuối cùng lại bị nhạn mổ mù mắt, đúng là sợ chết lại gặp phải đám ma, xui tận mạng.

Đều tại thằng khốn Trương Hải Khách, ngày thường cũng đâu có õng ẹo như vậy.

Ngã rồi còn kêu ông đây giúp?

Mẹ nó chứ mày nghĩ cái gì vậy?

Chửi thì chửi, vẫn phải xác nhận xem đối phương sống chết thế nào.

Hắn hít một hơi, hét lớn xuống dưới: "Trương Hải Khách, mẹ nó nhà ngươi còn sống không?" Ngô Mặc từ tận đáy lòng không cho rằng Trương Hải Khách sẽ chết ở đây.

Người nhà họ Trương đứa nào đứa nấy cũng biến thái, nói bọn họ như gián đập không chết cũng không phải là khen quá lời.

Mỗi đứa đều như có họ hàng với Diêm Vương.

Nếu không sao có thể sống lâu như vậy?

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Ngô Mặc hét liên tiếp ba tiếng, cuối cùng bên dưới cũng có tiếng trả lời: "Còn sống đây." Nghe giọng có vẻ không ổn, rất giống như đang nghiến răng chịu đựng nỗi đau nào đó.

Ngô Mặc nhíu mày: "Hải sản, bên dưới tình hình thế nào?

Ông bị thương à?

Có nặng không?" "Không sao, cánh tay trái chắc là gãy rồi." Trương Hải Khách dừng một chút, rồi nói tiếp: "Nhưng cũng coi như mạng lớn, may mà có một tảng đá nhô ra chặn lại, chỉ là bây giờ lơ lửng giữa không trung hơi phiền phức." Cuộc đối thoại của hai người không nhỏ, truyền rõ ràng vào tai Đa Kiệt ở trên.

Cậu ta vội vàng thò đầu nhìn xuống, muốn xem tình hình của hai người, kết quả chẳng thấy gì, chỉ có thể cao giọng hỏi: "Lâm đương gia, Trương tiên sinh, hai người tình hình thế nào?

Đừng vội, đợi tôi tìm đồ cứu hai người." "Cứu cái con khỉ, cậu có dây thừng không?" "Không có, lúc nãy đánh nhau túi bay mất rồi." Đa Kiệt thành thật trả lời một câu, sau đó lại nhanh chóng bổ sung: "Tôi xem tình hình đã, hai người cố gắng một chút." "Vãi chưởng!" Hai giọng nói vang lên cùng lúc.

Nếu không phải tay không tiện, Đa Kiệt có lẽ đã nhận được hai ngón giữa. "Cố cái con khỉ ấy." Trương Hải Khách ngẩng đầu hét lên: "Tảng đá tôi đang ôm bị va đập mạnh nên đã có chút nứt rồi, cậu mà không nghĩ cách thì lát nữa tôi có thể sẽ rơi xuống thật đấy." Tình hình của Trương Hải Khách hiện giờ không ổn chút nào.

Treo lơ lửng giữa không trung gần như là tiến thoái lưỡng nan.

Nếu không phải tảng đá xuất hiện vết nứt, hắn đã có thể lấy dây thừng từ trong ba lô sau lưng.

Nhưng tình thế ép người.

Để phòng ngừa nguy hiểm lớn hơn xảy ra, hắn chỉ có thể tạm thời nhẫn nại, cố gắng giữ bất động.

Hắn hét lên trên: "Lâm Lão Nhị, tình hình của mày thế nào?

Có thể giúp tao một tay không?" "Giúp cái con khỉ." Ngô Mặc có chút bực bội.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, vách đá phủ một lớp băng mỏng vô cùng trơn trượt.

Leo tay không lên?

Khả năng không lớn.

Cho dù dùng móc leo núi cũng không có chỗ bám.

Trừ khi Đa Kiệt từ trên ném dây thừng xuống, nếu không chỉ có thể đổi hướng suy nghĩ tìm cách đi xuống.

Cũng không biết là Đa Kiệt xui tận mạng?

Hay là vận rủi của Trương Hải Khách lan quá nhanh liên lụy đến Ngô Mặc?

Tóm lại là Đa Kiệt tìm kiếm nửa ngày cũng không thấy ba lô của mình.

Cậu ta nhíu mày đi đi lại lại.

Mắt như đèn pha quét khắp xung quanh, hy vọng có thể tìm được vật thay thế trong hang động.

Chỉ là nhìn trái ngó phải, cuối cùng vẫn thất vọng.

Trong hang động toàn là đá, đừng nói là dây thừng, một cọng cỏ cũng không có.

Chỉ có thể thò người ra hét xuống dưới một câu: "Hai người còn có thể kiên trì thêm một lúc không?

Trên này một cọng dây cỏ cũng không có, thực sự không được thì tôi chỉ có thể ra ngoài cầu cứu." Cậu ta thân thể cường tráng lại không quen thuộc môi trường.

Hoàn toàn không để ý đến một tảng đá lớn bên dưới đang hơi rung lắc.

Theo tiếng nói vừa dứt.

Tảng đá không chịu nổi áp lực, phát ra tiếng "rắc" rồi rơi thẳng xuống.

May mà Đa Kiệt phản ứng nhanh.

Vào thời khắc nguy cấp, cậu ta bám vào vách đá bên cạnh mới ổn định được thân thể, không bị rơi xuống cùng tảng đá.

Còn chưa kịp mừng vì thoát nạn, đột nhiên cậu ta nhận ra bên dưới còn treo hai người.

Hai người họ liệu có gặp vấn đề gì không?

Đa Kiệt nghĩ đến đây không dám cử động lung tung, miệng hét lên thất thanh: "Đá rơi xuống rồi, hai người cẩn thận đấy." Không cần cậu ta nhắc, Ngô Mặc cũng đã nhận ra tình hình không ổn.

Một tảng đá lớn đen ngòm từ trên rơi xuống, dùng gót chân nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Hắn đang định nghĩ cách né tránh thì tiếng nhắc nhở của Đa Kiệt từ trên truyền vào tai.

Ngô Mặc đầu óc xoay chuyển, lập tức phản ứng lại.

Tám phần là thằng cháu này ở trên đã làm chuyện tốt gì đó.

Nhất thời, hắn đem tất cả lời chúc phúc gửi tặng cho Đa Kiệt, thậm chí cả tổ tông mười tám đời nhà cậu ta cũng không bỏ sót.

Chửi thì chửi nhưng vấn đề phải giải quyết.

Hắn đang treo lơ lửng giữa không trung, tảng đá rơi xuống rất có khả năng sẽ quét vào người.

Một khi bị va phải?

Dưới tác động của lực cực lớn từ tảng đá, rất có thể sẽ rơi xuống không gian không tên bên dưới.

Mắt thấy tảng đá càng lúc càng gần.

Ngô Mặc không kịp nghĩ nhiều, cố gắng lắc lư thân thể, liều mạng đu đưa.

Hình tượng của hắn bây giờ rất khó coi.

Giống như một con khỉ bị buộc trên dây thép, ngoài việc đạp loạn xạ ra thì không còn cách nào khác.

Người xưa có câu, nỗ lực sẽ có thu hoạch.

Sau những nỗ lực không ngừng của Ngô Mặc, tảng đá đã sượt qua quần áo hắn và rơi xuống.

Bây giờ áp lực đều tập trung vào Trương Hải Khách ở dưới cùng.

Lúc này, ngay cả Ngô Mặc cũng không dám chắc, Trương Hải Khách lần này còn có thể thoát chết hay không?

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Bên dưới truyền đến một tiếng "A" sau đó không còn bất kỳ tiếng động nào nữa.

Ngô Mặc trong lòng thắt lại.

Chẳng lẽ đồ hải sản thăng thiên rồi?

Không đúng.

Nên nói là trở về với tự nhiên rồi chứ?

Dù sao đi nữa, ấn tượng của hắn về đồ hải sản cũng không tệ, cũng là người duy nhất trong đám nhà họ Trương mà hắn vừa mắt.

Chương 1078

Bây giờ người đã xảy ra chuyện.

Dù về tình hay về lý, cũng phải xác nhận xem sống chết thế nào. "Trương Hải Khách, mẹ nó nhà ngươi còn sống không?" Ngô Mặc hét liên tiếp mấy tiếng, bên dưới một tiếng rắm cũng không có hồi đáp.

Vãi chưởng!

Chết thật rồi?

Thôi, mệnh ai nấy giữ.

Mình còn đang treo lơ lửng giữa không trung, trước mắt vẫn là nghĩ cách giải quyết vấn đề của mình trước đã.

Ngô Mặc không còn suy nghĩ đến sống chết của Trương Hải Khách nữa, mà toàn tâm toàn ý quan sát tình hình xung quanh.

Do chấn động từ việc tảng đá rơi xuống, bề mặt băng trên vách đá phía trên xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Khả năng leo lên lại giảm đi vài phần.

Ngô Mặc lúc này một bụng tức.

Hận không thể túm cổ áo Đa Kiệt đấm cho mấy phát.

Lúc cúi người xuống không cân nhắc đến thân hình của mình à?

Nặng hơn cả gấu chó, còn đè cái gì mà đè?

Thôi được rồi.

Lên không được, chỉ có thể cân nhắc đi xuống.

Chỉ là không biết bên dưới sâu bao nhiêu?

Dây thừng có đủ dài không?

Hắn nhíu mày suy nghĩ một hồi, trong không gian còn có một đống súng bắn neo.

Luân phiên thay đổi, không có gì bất ngờ thì đủ để chống đỡ cho mình đến được bên dưới.

Hơn nữa cũng không cần phải đứng hoàn toàn trên mặt đất.

Chỉ cần có một điểm đặt chân, có thể giúp mình giảm bớt tình hình trước mắt là được.

Huống hồ mục đích cuối cùng của họ không phải cũng là đi xuống sao?

Sớm hay muộn cũng phải xuống.

Mình cứ coi như đi trước dò đường, đỡ cho lát nữa mấy vị không khiến người ta yên tâm kia xông vào lại phải tranh luận với mình nửa ngày.

Ngô Mặc đã quyết định, ngẩng đầu hét lên với Đa Kiệt ở trên: "Lão Đa, nếu lên khó quá, vậy tôi xuống trước xem tình hình, cậu ra ngoài thông báo cho họ vào." "Có được không?

Độ cao bên dưới không rõ, tình hình không minh bạch, mạo hiểm sẽ gặp nguy hiểm đấy." "Yên tâm, tôi tạm thời chết không được đâu." Đa Kiệt nhíu chặt mày, vẫn có chút không yên tâm: "Hay là tôi đợi thêm một lát, cậu xuống đến một mức độ nhất định tôi mới ra ngoài, phòng khi có sự cố." Ngô Mặc bĩu môi, bực bội càu nhàu một câu: "Cậu thôi đi, vừa rồi nếu không phải cậu, đồ hải sản cũng sẽ không xảy ra chuyện, được rồi, đừng lề mề nữa, chia nhau hành động." Đa Kiệt nghe thấy lời của Ngô Mặc, trên mặt lộ ra một tia áy náy.

Cậu ta gật đầu thật mạnh: "Vậy anh cẩn thận, tôi ra ngoài gọi người trước, sẽ quay lại rất nhanh." Nói xong liền quay đầu chạy ngược lại con đường cũ, sợ chậm một bước sẽ lỡ thời gian.

Ngô Mặc vểnh tai nghe tiếng bước chân như gấu của Đa Kiệt, không nhịn được thở dài một hơi: "Đúng là nhân tài, cân nặng của mình thế nào không có chút tự giác nào à?

Vừa làm rơi một tảng đá, tốc độ này là định làm lại lần nữa sao?" Hắn vừa càu nhàu vừa cẩn thận đi xuống.

May mà ở đây không có người của mình, cũng không cần phải cố ý che giấu bảo bối trong không gian.

Mấy khẩu súng bắn neo thay phiên nhau.

Chẳng mấy chốc đã hạ xuống đến nơi Trương Hải Khách rơi lúc đầu.

Ngô Mặc đạp lên tảng đá nhô ra còn sót lại, cúi đầu nhìn xuống.

Bên dưới một màu đen kịt, không nhìn rõ tình hình cụ thể.

Hắn tiện tay lấy đèn pin từ trong không gian ra.

Vặn công tắc đến mức sáng nhất, kết quả phát hiện bên dưới có một lớp sương mù mỏng.

Sương mù che khuất tầm nhìn.

Nhất thời không phán đoán được tình hình cụ thể bên dưới.

Ngô Mặc lại tắt đèn pin ném vào không gian, quyết định tiếp tục đi xuống, dù thế nào cũng phải xem bên dưới rốt cuộc là cái dạng gì?

Hắn thở ra một hơi, hoạt động cổ tay đang mỏi nhừ.

Sau đó tay hơi nới lỏng, tốc độ trượt xuống lại nhanh hơn vài phần.

Đa Kiệt không hổ là người đàn ông Tây Tạng, với Ngô Mặc thuộc dạng không đánh không quen biết.

Cậu ta lo lắng cho an nguy của đối phương.

Cả người như ngựa hoang thoát cương, phi nước đại.

Chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, ra ngoài tìm người đến cứu viện.

Từ lúc họ vào cho đến khi Ngô Mặc và Trương Hải Khách rơi xuống vách núi, ước tính thời gian đã trôi qua khoảng hơn ba giờ.

Theo đó suy ra.

Cho dù cậu ta dùng tốc độ nhanh nhất đi ra rồi vào lại, ít nhất cũng phải mất bốn giờ nữa.

Bây giờ đúng là ứng với câu nói, thời gian chính là sinh mệnh.

Đa Kiệt vì thế mà suýt nữa ma sát đế giày với mặt đất tóe lửa, sợ vì nguyên nhân của mình mà lãng phí thời gian.

Tuy nhiên, sự việc phát triển hoàn toàn ngoài dự đoán.

Men theo lối đi chạy như điên khoảng hai mươi phút, phía trước xuất hiện một trận tiếng bước chân lạch cạch.

Dựa vào động tĩnh để phán đoán, hẳn là có người đã vào.

Đa Kiệt lập tức dừng bước.

Thân thể áp sát vào vách đá bên phải, vểnh tai lắng nghe kỹ âm thanh phát ra từ phía trước.

Muốn phán đoán xem người đến là địch hay bạn?

Ngoài tiếng bước chân, chỉ có tiếng thở hổn hển đứt quãng, ngoài ra không có bất kỳ động tĩnh nào khác để xác nhận thân phận của đối phương.

Đa Kiệt siết chặt dao găm.

Cố gắng nín thở, không phát ra một chút động tĩnh nào.

Trong lòng thì thầm đoán, liệu có phải là Tô Nan và những người khác phát hiện tình hình không ổn nên đã đi vào theo không?

Xuất phát từ sự cân nhắc cẩn thận, cậu ta không mạo hiểm lên tiếng.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Con dao găm trong tay Đa Kiệt cũng nắm càng lúc càng chặt.

Đang chuẩn bị ra tay thăm dò trước, một giọng nói quen thuộc đã cắt ngang hành động của cậu ta. "Trên mặt đất là thứ gì vậy?" Giọng của Tô Nan trầm thấp lại mang theo một tia nghi hoặc. "Lão bản, hình như là búp bê, trên đó còn có mũi tên." Giọng nói vừa vang lên, Đa Kiệt đã chắc chắn trăm phần trăm người nói là cái tên ẻo lả Tiểu Tứ Nguyệt.

Đa Kiệt trước giờ vẫn không ưa Tiểu Tứ Nguyệt.

Một người đàn ông to cao vạm vỡ luôn ngưỡng mộ những gã đàn ông cứng rắn, chứ không phải cái loại ẻo lả mở miệng là õng ẹo.

Dù sao đi nữa, người của mình vẫn tốt hơn kẻ địch nhiều.

Chương 1079

Đa Kiệt thở phào một hơi, đang chuẩn bị từ trong bóng tối bước ra để hội ngộ với đội, thì nghe thấy phía trước có người càu nhàu: "Vãi chưởng, búp bê gì?

Là đồ chơi người lớn chứ?" "Thật không ngờ trong dãy Himalaya lại có thứ này?

Chẳng lẽ sống một mình ở đây, không chịu nổi cô đơn?" Nhất thời tiếng thảo luận khe khẽ không ngớt bên tai.

Chuyện này cũng không lạ.

Nếu ở đây phát hiện ra vật phẩm từ thời cổ đại, mọi người cũng sẽ không đến mức kinh ngạc.

Sinh vật cổ đại không hiếm, nhưng sản phẩm của văn minh hiện đại lại khiến người ta phải ngã ngửa.

Dù sao thì dãy Himalaya cũng ít dấu chân người.

Hài cốt của sinh vật cổ đại từ mấy vạn năm, thậm chí mấy chục vạn năm trước, hiện vẫn yên lặng nằm ở đây.

Mà văn minh hiện đại bị hạn chế bởi môi trường tự nhiên, rất ít khi làm ô nhiễm mảnh đất trong lành này.

Đa Kiệt nghe được hai câu, quyết định không thể tiếp tục lãng phí thời gian.

Để phòng ngừa việc đột ngột xuất hiện bị coi là kẻ địch, cậu ta bịt miệng ho hết sức hai tiếng, sau đó bước ra từ bên trong, giọng trầm thấp tự báo danh: "Tô lão bản, tôi là Đa Kiệt." Mọi người bị giọng nói đột ngột làm giật mình.

Vội vàng siết chặt vũ khí nhắm về phía trước, trong khoảnh khắc, ánh sáng của đèn pin đều tập trung vào người Đa Kiệt, ánh sáng chói đến mức tay phải cậu ta không nhịn được phải che mắt lại. "Đa Kiệt, sao cậu lại ở đây?" Tô Nan nhìn Đa Kiệt từ trên xuống dưới, thấy quần áo cậu ta rách nát, còn có vài vết máu, không khỏi nhíu mày hỏi: "Lâm Lão Nhị và Trương tiên sinh đâu?

Sao chỉ có một mình cậu?" "Chúng tôi vào trong thì gặp phục kích, trong lúc giao chiến Trương tiên sinh đã rơi xuống vách núi, hiện tại không rõ tình hình cụ thể." Giọng Đa Kiệt rất trầm, mơ hồ mang theo một tia áy náy.

Cậu ta cho rằng chính vì nguyên nhân của mình mới khiến tảng đá rơi xuống, cuối cùng đập chết Trương Hải Khách.

Lâm Phong cảm thấy tình hình không ổn, không kìm được sự lo lắng chen từ phía sau tới hỏi dồn: "Lão nhị nhà tôi đâu?

Cậu ấy ở đâu?" "Lâm tiên sinh thì ổn hơn một chút." Đa Kiệt điều chỉnh lại cảm xúc, giải thích: "Cậu ấy bị Trương tiên sinh kéo xuống vách núi, may mà trong tay có súng bắn neo nên có thể giữ vững thân thể." "Trên đó không có dây thừng, tôi không tiện cứu viện, nên ra ngoài tìm mọi người trước." "Còn về Lâm tiên sinh, ý của cậu ấy là xuống trước xem xét tình hình cụ thể, như vậy sẽ không làm lỡ thời gian." Đa Kiệt tóm tắt lại tình hình đã xảy ra trước đó, cuối cùng thúc giục: "Cái gã tóc trắng và con quái nữ kia cũng rơi xuống vách núi rồi, nhưng tôi luôn cảm thấy tình hình không ổn, có lẽ đây là mưu kế của bọn chúng, chúng ta vẫn nên nhanh chóng vào trong xem tình hình." Lời cậu ta còn chưa dứt, vài bóng người đã vụt qua bên cạnh.

Từng người một tốc độ cực nhanh, như tia chớp đến nỗi tạo ra từng cơn gió.

Đa Kiệt ngây người một lúc.

Lập tức phản ứng lại, những người vừa đi qua đều là thuộc hạ và nhân viên được Lâm tiên sinh thuê. "Đa Kiệt, cậu không sao chứ?" Tô Nan vỗ một cái vào vai Đa Kiệt, kéo suy nghĩ của cậu ta trở lại: "Chúng ta vẫn nên nhanh chóng vào trong xem, đúng rồi, tiện thể kể cho tôi nghe, rốt cuộc các cậu vào trong đã xảy ra chuyện gì?" "Được." Đa Kiệt đáp một tiếng.

Những người khác không có tâm trí để ý đến cuộc đối thoại của hai người, tâm trí đều tập trung vào Trương Hải Khách và Ngô Mặc.

Người nhà họ Trương lo lắng cho sự sống chết của Trương Hải Khách, đám người Lâm Phong thì quan tâm đến tình hình cụ thể của Ngô Mặc.

Nghe tin cậu ấy một mình xuống dưới vách núi để xem xét tình hình, từng người một hận không thể ngay lập tức nhảy xuống theo, chỉ sợ chậm một bước sẽ xảy ra sai lầm không thể cứu vãn.

Lâm Phong rất hiểu tính cách của Ngô Mặc, vừa chạy như điên vừa lầm bầm chửi rủa: "Mẹ kiếp, cái thằng ranh con, học làm người tốt việc tốt từ bao giờ thế?

Thằng họ Trương rơi xuống thì liên quan quái gì đến nó?

Rảnh rỗi chìa tay ra, ra vẻ tay mày dài à?" Vương Bàn Tử theo sau Lâm Phong, nghe không sót một chữ những lời lẩm bẩm của hắn.

Trong lòng vô cùng đồng tình với cách nói của Lâm Phong.

Người nhà họ Trương ngoài Tiểu Ca ra không có một đứa nào tốt, toàn là lũ khốn nạn và vương bát đản.

Cái tên Trương Hải Khách kia vốn tưởng là khá nhất trong đám, ai ngờ cũng là một sao chổi.

Tự mình rơi xuống thì chết quách đi cho rồi, còn kéo theo anh em nhà mình xuống nước.

Mẹ nó chứ, đúng là không phải người.

Vương Bàn Tử không tiện chửi thành tiếng, trong lòng đã phán tử hình cho nhà họ Trương, từ tổ tông nhà Lão Trương chửi thẳng đến Trương Hải Khách.

Mọi người hành quân thần tốc.

Đoạn đường hơn hai mươi phút bị rút ngắn xuống còn một nửa.

Vào trong hang động, Hắc Nhãn Kính đi thẳng đến bên vách núi cách đó không xa, thò đầu xuống dưới hét lên: "Nhị gia, anh vẫn ổn chứ?" Hét một tiếng không có ai trả lời.

Trong lúc cấp bách suýt nữa đã gọi ra tên thật của Ngô Mặc, may mà Ngô Tà lên tiếng ngăn lại. "Nhị gia, anh nói một câu đi!" Ngô Tà lo lắng cho an nguy của em trai, không quan tâm đến vấn đề thân phận, chen lên trước những người khác, đứng sát bên cạnh Hắc Nhãn Kính.

Vương Bàn Tử không chịu thua kém.

Hắn hắng giọng một cái rồi bắt đầu gào thét, át cả tiếng của Giải Ngữ Hoa bên cạnh.

Nhất thời, phía trên tiếng gọi í ới không ngừng.

Thấy tiếng hét không có hồi âm, sắc mặt mọi người trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Giải Ngữ Hoa lôi ra một cây gậy huỳnh quang từ trong ba lô, vung tay ném thẳng xuống vách núi phía dưới.

Cậu ta rướn người về phía trước, ló đầu ra.

Đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cây gậy huỳnh quang đang rơi xuống, muốn phán đoán khoảng cách bên dưới và độ dài dây thừng cần thiết.

Cây gậy huỳnh quang rơi thẳng xuống, chỉ trong nháy mắt đã biến mất vào bóng tối.

Giải Ngữ Hoa nhíu mày.

Cậu ta thầm tính toán, với tốc độ này, độ sâu của vách núi ít nhất cũng phải trên một trăm năm mươi mét.

Ngô Tà thấy cảnh này, trong lòng càng thêm lo lắng.

Em trai mình chứ có phải siêu nhân đâu.

Một mình đi vào nơi nguy hiểm như vậy, liệu có xảy ra chuyện gì không?

Càng nghĩ càng lo.

Chẳng màng đến chuyện khác, anh quay đầu đi về phía Trương Khởi Linh.

Lúc này, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính đang bận rộn không ngơi tay.

Muốn đi xuống ư?

Dây thừng là vật bắt buộc.

Nhưng ai lại mang theo sợi dây dài như thế chứ?

Chỉ có thể nối tất cả các sợi dây thừng có trong tay lại với nhau, đảm bảo độ dài có thể xuống được đến bên dưới.

Đông người làm nhanh.

Chỉ trong một tuần trà, dây thừng đã được nối xong.

Sau khi thử độ an toàn, mọi người không thể chờ đợi được nữa, ném một đầu dây xuống vách núi.

Hắc Nhãn Kính cố định đầu còn lại của sợi dây vào phía trong vách đá, vừa quay người định tóm lấy dây thừng đi xuống thì không ngờ Trương Khởi Linh còn nhanh hơn gã vài phần.

Anh đã đi trước một bước, trượt xuống dưới rồi.

Vãi!

Bị tên người câm kia nhanh hơn một bước, Hắc Nhãn Kính tức đến nỗi cắm phập con dao găm trong tay vào vách núi.

Chỉ có một sợi dây thừng.

Vì lý do an toàn, chỉ có thể đợi người đầu tiên xuống dưới phát tín hiệu, người thứ hai mới có thể tiếp tục trượt xuống từ trên này.

Bây giờ Trương Khởi Linh đã đi trước, những người còn lại chỉ có thể nén lại sự lo lắng trong lòng mà chờ đợi tin tức của anh.

Vương Bàn Tử đứng cạnh Ngô Tà, vừa kéo tay anh vừa lẩm bẩm: “Tiểu Ca lâu lắm rồi không hành động lỗ mãng như vậy, cậu nói xem có phải cậu ấy cũng hơi lo cho người nhà họ Trương bị mất tích kia không?” Ngô Tà hạ giọng rất thấp: “Dù sao cũng là bạn thuở nhỏ lớn lên cùng nhau, lo lắng cũng là chuyện thường tình.” “Thường tình cái con khỉ!” Vương Bàn Tử khinh bỉ một tiếng, “Lúc Tiểu Ca gặp nguy hiểm, ngoài anh em chúng ta ra, ai ở bên cạnh cậu ấy?” Vừa nói, gã vừa liếc mắt sang Trương Hải Hạnh, bĩu môi: “Nhìn con mụ đó xem, anh ruột mình gặp chuyện mà cứ như không có gì, lòng dạ đúng là tàn nhẫn thật.” Ngô Tà chẳng buồn để tâm.

Anh đang mải suy nghĩ về tình hình của Ngô Mặc, nghĩ mãi không ra đành khẽ thở dài: “Tiểu Mặc làm việc trước nay luôn rất có chừng mực, tại sao lại không gửi một tín hiệu lên trên nhỉ?” “Lẽ nào...” Càng nghĩ lòng càng phiền muộn, ánh mắt vô tình lướt qua gương mặt Giải Ngữ Hoa đang đứng bên cạnh.

Chương 1080

Anh suy nghĩ một chút rồi bước tới, hạ giọng nói: “Trong lòng tôi có chút bất an, cứ cảm thấy tình hình bên dưới không ổn.

Một người đi xuống quá mất thời gian, có thể nghĩ cách làm thêm một sợi dây nữa không.” “Tất cả đồ đạc của chúng ta đều đã nối lại hết rồi, hiện tại còn không chắc có xuống được đến đáy không.” Câu nói cũ rất hay, vợ khéo khó nấu cơm không gạo.

Dù là Giải đương gia vốn luôn túc trí đa mưu, đối mặt với tình hình trước mắt cũng chẳng có cách nào hay ho hơn.

Cuộc đối thoại của hai người lọt rõ vào tai Lâm Phong.

Gã vỗ đầu một cái, hai chữ “Vãi chưởng” buột ra khỏi miệng.

Âm thanh hơi lớn, khiến Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa đều quay đầu nhìn về phía gã.

Chỉ thấy Lâm Phong đi đến một tảng đá bên cạnh, lục lọi trong ba lô một hồi, lát sau lôi ra một thứ rồi bước tới, trầm giọng nói: “Vừa nãy vội quá suýt thì quên, cuộn chỉ mảnh này đừng thấy nó nhỏ, nhưng chiều dài gần hai trăm mét, đồng thời độ dẻo dai đủ để chịu được trọng lượng của một người trưởng thành.

Là tôi và lão nhị tìm thấy trong một ngôi mộ nghìn năm, lúc đi tiện tay ném vào ba lô.” Lời nói nghe có vẻ hợp lý, nhưng thực tế là gã đã quẳng chuyện này ra sau đầu.

Trong không gian của gã có đủ thứ linh tinh, nhất thời không thể nhớ ra ngay được.

“Ờm...” Ngô Tà có chút cạn lời.

Anh nhận lấy cuộn chỉ từ tay Lâm Phong, quan sát một lượt, thấy từng sợi chỉ còn không to bằng tăm tre, liền hơi do dự hỏi: “Mỏng thế này có được không?

Dù độ bền và chiều dài đều ổn, nhưng nó mỏng quá, tay không thể nào nắm chặt được.” Lâm Phong chẳng hề bận tâm: “Có sao đâu, cách giải quyết lúc nào cũng nhiều hơn khó khăn mà.” “Nói không sai.” 102.

Giải Ngữ Hoa rất đồng tình với cách nói của Lâm Phong, nhìn chằm chằm vào cuộn chỉ suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc nói: “Nếu trượt xuống không tiện, hay là buộc dây vào người rồi từ từ thả xuống, dù sao đi nữa, có còn hơn không.” Năm chữ “có còn hơn không” gãi đúng chỗ ngứa.

Tất cả đều là người thực tế, đã có phương pháp thì còn chờ cái quái gì nữa.

Bảy tay tám chân bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Nhưng có câu nói cũ, phàm việc gì cũng phải có con chim đầu đàn, vậy ai sẽ là người thử nghiệm đầu tiên đây?

Nói thật, sợi chỉ mỏng như tơ tằm, nhìn thôi đã thấy kinh hồn bạt vía.

Ai có đủ dũng khí để đặt an nguy của mình lên nó?

Tô Nan thậm chí còn cảm thấy đây là một trò đùa.

Tuy nhiên, mọi chuyện luôn nằm ngoài dự đoán.

Người của Địa Long Hội tranh nhau muốn làm người đầu tiên.

Ngay cả hai cô gái cũng không chịu thua kém, hùng hồn nói rằng mình nhẹ cân hơn, có thể thử trước.

Lâm Phong nhìn cảnh tượng trước mắt, coi như đã hoàn toàn gỡ bỏ được khúc mắc trong lòng.

Chỉ cần những người này chịu liều mạng vì thằng con ngốc nhà mình, vậy thì sau này gã cũng sẽ coi họ là người của mình.

Gã trầm ngâm một lát rồi lên tiếng cắt ngang cuộc thảo luận của mọi người, quay đầu sang phía Hắc Nhãn Kính, nghiêm mặt nói: “Hắc gia, làm phiền ngài rồi.” Lâm Phong không phải không muốn xuống trước tìm tung tích Ngô Mặc, chỉ là trong một số trường hợp, gã bắt buộc phải ở lại chỉ huy.

Mí mắt Hắc Nhãn Kính giật mạnh lên trên, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Gã hoàn toàn không ngờ Lâm Phong sẽ chủ động gọi tên mình.

Tục ngữ có câu chó cắn chó một miệng lông.

Hai người đừng thấy bề ngoài cười cười nói nói, thực tế đều không ưa gì nhau.

Hắc Nhãn Kính nhìn chằm chằm Lâm Phong, lát sau khóe miệng cong lên một nụ cười, giơ tay làm dấu OK: “Yên tâm đi, giao cho tôi không vấn đề gì.” Thời gian là vàng bạc.

Hắc Nhãn Kính không muốn lãng phí thời gian, quấn một đầu sợi chỉ quanh eo mình, rồi quay lưng về phía vách núi nhảy thẳng xuống.

Vãi cả nồi!

Ngô Tà và Vương Bàn Tử thấy cảnh này suýt nữa thì đứng tim.

Hai người vội vàng chạy lên mấy bước, ló đầu xuống xem, thì thấy Hắc Nhãn Kính ngẩng đầu lên, cười toe toét vẫy tay với hai người.

Mẹ nó, đồ thần kinh.

Ngô Tà nhổ một bãi nước bọt xuống dưới, suýt nữa thì trúng người Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính lập tức giơ lại cho anh một ngón giữa.

Hai thầy trò yêu thương nhau kiểu tàn sát lẫn nhau.

Dù có ngứa mắt nhau đến đâu, vẫn lo lắng cho an nguy của đối phương.

Ngô Tà không rời mắt khỏi bóng dáng đang từ từ hạ xuống của Hắc Nhãn Kính, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu Nương Nương, Phật Tổ Như Lai, Quan Âm Bồ Tát, Tống Tử Nương Nương...

Tất cả các vị thần tiên mà anh có thể gọi tên đều lướt qua trong đầu một lượt, tóm lại là cầu cho họ phù hộ em trai mình được bình an vô sự.

Tạm không nói đến chuyện Hắc Nhãn Kính đang từ từ trườn xuống, hãy nói về vấn đề tại sao Ngô Mặc không trả lời.

Ngay khoảnh khắc Đa Kiệt rời khỏi hang động, Ngô Mặc đã tăng tốc trượt xuống.

Tốc độ hạ xuống của Ngô Mặc rất nhanh.

Việc trượt xuống toàn tốc khiến cậu cảm nhận được cảm giác như gió cuốn điện giật.

Lướt qua nơi Trương Hải Khách từng ở, Ngô Mặc phát hiện mỏm đá nhô ra đã gãy mất một đoạn lớn.

Vãi chưởng!

Món hải sản này chết thật rồi à?

Xét theo tuổi thọ của người nhà họ Trương, hắn có được coi là chết yểu không?

Ngô Mặc lẩm bẩm trong lòng, lại thu chân xuống thêm một chút.

Sương mù bao phủ khiến cậu hoàn toàn không nhìn rõ tình hình cụ thể bên dưới.

Tối đen vô tận.

Càng xuống dưới càng tối tăm đáng sợ, gió lạnh thổi vù vù, mang lại cảm giác lạnh buốt toàn thân.

Tựa như đây là con đường dẫn đến mười tám tầng địa ngục.

Gió lạnh luồn thẳng vào cổ.

Ngô Mặc một tay kéo cổ áo, hít một hơi, tay hơi nới lỏng, tiếp tục nhanh chóng trượt xuống.

Theo suy nghĩ của cậu, từ đây trượt xuống dưới ít nhất cũng còn khoảng trên trăm mét.

Lại trượt xuống thêm hơn mười mét.

Xuyên qua lớp sương mù, cậu mới phát hiện mình hoàn toàn nghĩ nhiều rồi.

Lúc này, khoảng cách đến phía dưới chỉ còn lại khoảng mười mét.

Hơn nữa, dưới chân không phải là mặt đất toàn băng tuyết hay đá vụn như cậu tưởng tượng ban đầu.

Mà là một mảng lớn vật thể giống như một ổ bánh mì khổng lồ.

Diện tích vừa lớn vừa xốp, có chút giống như ổ bánh mì Đại Liệt Ba của Nga.

Chuyện bất thường ắt có yêu ma.

Ở dãy Himalaya có thực vật cũng không phải hiện tượng gì đặc biệt, nhưng vấn đề là, cái ổ bánh mì to bằng cả một khu chợ này thì thuộc loại thực vật gì?

Ngô Mặc nghĩ mãi không ra.

Tình hình không rõ ràng, cậu không dám tùy tiện đi xuống, bám vào dây thừng đứng trên đó quan sát kỹ tình hình bên dưới.

Cậu nhìn trái nhìn phải, đột nhiên tầm mắt bị một bóng đen ở không xa thu hút.

Bóng đen dường như đang vểnh mông bò ở đó, hình dáng như một hạt vừng đen trên ổ bánh mì.

Chương 1081

Hửm?

Ngô Mặc nheo mắt nhìn một lúc lâu, càng nhìn càng thấy quen.

Một lát sau, cậu chợt hiểu ra.

Mẹ nó chứ, đó chẳng phải là món hải sản Trương Hải Khách mà mình tưởng đã sớm thăng thiên rồi sao?

Tên khốn này hóa ra vẫn chưa chết.

Đúng là người nhà họ Trương mạng lớn sống dai.

Người ta hay nói gián không thể đập chết, xem ra rất có lý, chẳng phải họ hàng của gián là người nhà họ Trương cũng khó chết tương tự sao?

Ngô Mặc cảm thán một hồi.

Vừa nảy ra ý định gọi người, lại nhanh chóng dập tắt nó.

Không đúng.

Tại sao xung quanh lại yên tĩnh như vậy?

Theo lý mà nói, mình ở trên gào khản cổ gọi Trương Hải Khách, nếu hắn chưa chết sao lại không trả lời?

Nhìn cái tư thế vểnh mông của hắn chắc chắn không phải đang tập yoga, rõ ràng là đang cảnh giác với thứ gì đó.

Lẽ nào bên dưới có quái vật biến dị nào đó?

Nghĩ đến đây, cậu trừng lớn mắt nhìn quanh.

Ổ bánh mì khổng lồ liên miên che khuất tình hình bên dưới, khiến người ta nhất thời không nhìn rõ dưới đáy rốt cuộc có thứ gì.

Tục ngữ nói hay, no gan lớn, đói gan bé.

Tinh thần mạo hiểm trong xương tủy của Ngô Mặc thực ra chẳng kém Ngô Tà là bao.

Cậu cho rằng chỉ đứng trên này nhìn thì chẳng được tích sự gì, không bằng mạo hiểm xuống xem thử.

Cậu cử động cổ tay.

Cắn răng, quyết tâm trượt xuống ổ bánh mì.

Vừa đứng lên trên đã cảm thấy dưới chân trơn tuột.

Nếu không phải còn đang túm dây thừng, có lẽ đã trực tiếp xoạc một cú ngựa tấn lớn.

Độ đàn hồi của ổ bánh mì rất tốt.

Ngô Mặc giống như đang nhảy múa trên một miếng bọt biển, lắc lư trái phải, cuối cùng phải dùng cả tứ chi chạm đất mới miễn cưỡng giữ được thăng bằng.

Tức đến nỗi cậu thầm chửi trong lòng.

Mẹ nó.

Chẳng trách người Khang Ba Lạc lại tạo ra cái trò Diêm Vương kỵ thi, tám phần là vì cái ổ bánh mì khổng lồ dưới thân này đây.

Cậu bò trên ổ bánh mì mới phát hiện ra, bề mặt thực vật này lồi lõm không đều.

Vị trí cậu đang bò cách Trương Hải Khách khoảng hơn hai mươi mét.

Cậu rất muốn biết tại sao Trương Hải Khách không trả lời mình.

Suy nghĩ một chút, cậu quyết định bò thẳng qua đó hỏi cho ra nhẽ.

Cũng không rõ loại thực vật như ổ bánh mì này được hình thành từ cái gì.

Bề mặt xốp khiến người ta không dùng được sức, lại không có chỗ nào để đứng vững, chỉ có thể bò một mét lùi nửa mét.

Ngô Mặc cảm thấy mình như đang chơi trong nhà phao, xoa xoa cánh tay đã mỏi nhừ, cam chịu bò về phía trước.

Cậu bò được vài mét thì cảm thấy sau lưng có gì đó không ổn, một điềm báo chẳng lành dâng lên trong lòng.

Ngô Mặc dừng động tác, rồi lăn sang một bên với tốc độ nhanh nhất.

Một tiếng gió rít qua má, móng vuốt sắc như thép cắm phập vào trong ổ bánh mì.

Phiên bản nữ của Trương Khởi Linh?

Ngô Mặc nhíu mày, có chút kinh ngạc.

Vách núi cao trăm mét, cô ta và con quái vật lông trắng rơi xuống mà không có bất kỳ biện pháp bảo hộ nào.

Vậy mà vẫn còn sống?

Đúng là bà già cắt mí mắt --- được mở mang tầm mắt.

Phiên bản nữ Trương Khởi Linh chẳng thèm quan tâm Ngô Mặc đang nghĩ gì.

Một đòn không trúng, móng vuốt còn lại lập tức tấn công tới.

Những đòn tấn công liên tiếp đã chọc giận Ngô Mặc.

Cậu vốn đã ngứa mắt với cái bộ dạng này của cô ta, giờ ngươi còn liên tục không ngơi tay, chẳng phải là chủ động tìm chết sao?

Cậu thuận thế rút ra cây Gậy Hàn Quang, lao vào đánh nhau với phiên bản nữ Trương Khởi Linh.

Nếu là trên đất liền, Ngô Mặc chẳng ngán bất kỳ ai.

Nhưng tình hình bây giờ khác hẳn!

Ổ bánh mì quá mềm, nhấp nhô lên xuống khiến Ngô Mặc không thể đứng vững.

Ngược lại, phiên bản nữ Trương Khởi Linh dùng tứ chi chạm đất, lấy tay làm vũ khí lại chiếm thế thượng phong.

Ngô Mặc định lấy súng phun lửa từ trong không gian ra, nhưng nghĩ lại, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Lửa bùng lên, nữ thi chắc chắn sẽ bị thương.

Nhưng một vấn đề mới sẽ xuất hiện.

Thực vật này cháy lên, chẳng phải mình cũng bị thiêu theo sao?

Không được, con đường này không thông.

Đầu óc Ngô Mặc vận hành nhanh chóng, muốn tìm ra một phương án tốt hơn.

Một lát sau, mắt cậu đảo một vòng, một ý nghĩ lóe lên.

Người ta nói, đạo hữu chết chứ bần đạo không chết.

Lão tử xuống đây là để xác nhận ngươi, Trương Hải Khách, sống hay chết.

Ta đang chiến đấu, còn ngươi thì vểnh mông lên xem kịch vui.

Có thấy ngại không?

Cậu quyết định dẫn tai họa sang đông, dụ phiên bản nữ Trương Khởi Linh đến gần Trương Hải Khách.

Dù sao đi nữa, hai đánh một chắc chắn sẽ không bị yếu thế.

Ý tưởng thì hay, nhưng độ khó hơi cao.

Ngô Mặc vừa lăn vừa lết, vừa đá vừa đạp, vừa lao về phía trước.

Sau một loạt thao tác, cậu đã tiếp cận được Trương Hải Khách.

Cậu mừng rỡ trong lòng, vừa định cất tiếng gọi đối phương.

Ai ngờ ú ớ mãi mà không nặn ra được một tiếng nào.

Chương 1082

Ngô Mặc trừng tròn mắt.

Trong lòng có chút hoảng hốt, không cam tâm lại thử gọi thêm vài tiếng.

Kết quả ngay cả tiếng a ba a ba cũng không phát ra được.

Ngô Mặc thật sự có chút ngơ ngác.

Làm người câm giả bốn năm, lẽ nào lần này biến thành thật rồi?

Cậu vừa tủi thân vừa uất ức, còn có cả ý muốn giết người.

Mà phiên bản nữ Trương Khởi Linh đang truy đuổi cậu không ngừng, lúc này lại trở thành đối tượng để cậu trút giận.

Ngô Mặc vung Gậy Hàn Quang, không thèm quan tâm gì nữa, đập loạn xạ vào người phiên bản nữ Trương Khởi Linh.

Hai người đánh nhau tóe lửa, nhiệt tình sôi sục.

Theo lẽ thường, động tĩnh lớn như vậy của hai người họ, Trương Hải Khách dù có là người mù cũng phải nhận ra tình hình không ổn.

Nhưng sự việc luôn nằm ngoài dự đoán.

Trương Hải Khách không những không qua giúp, mà vẫn vểnh mông nhìn chằm chằm về phía trước.

Cả người nằm bò ở đó, không giống một người sống mà như một pho tượng đất sét.

Nếu không phải đột nhiên biến thành người câm, Ngô Mặc thể nào cũng phải chửi Trương Hải Khách một câu.

Mày vểnh mông lên ấp trứng đấy à?

Chỉ là bây giờ có lòng mà không có sức.

Trong lòng chửi rủa không ngớt, miệng lại không nói được nửa lời.

Ngô Mặc không nói được lời nào, trong lòng tức đến bốc hỏa, động tác trên tay càng thêm tàn nhẫn mấy phần.

Đánh nhau với phiên bản nữ Trương Khởi Linh với tư thế không chết không thôi.

Cuộc chiến đang hồi gay cấn, đột nhiên cảm thấy dưới chân không ổn.

Tiếp đó là một trận trời rung đất chuyển.

Sự rung lắc dữ dội khiến người ta không thể đứng vững, Ngô Mặc loạng choạng ngã nhào trên ổ bánh mì.

Mặt đất như mặt biển dậy sóng, nhấp nhô không ngừng.

Ngô Mặc cố gắng giữ thăng bằng cơ thể, nhưng kết quả đều là công cốc.

Cả người cậu như một quả bowling cỡ lớn.

Rất tình cờ lại lăn thẳng về phía vị trí của Trương Hải Khách.

Vãi cả chưởng!

Ngô Mặc thầm kêu gào trong lòng.

Cậu muốn nhắc nhở Trương Hải Khách đỡ mình một tay, nhưng khổ nỗi chỉ có thể ú ớ mà không phát ra tiếng.

Trong lúc cấp bách, cậu nắm chặt Gậy Hàn Quang cắm mạnh xuống dưới, định dùng nó để ổn định cơ thể.

Ai ngờ cảm giác chấn động lại càng lúc càng mạnh.

Đừng nói là người hai chân như Ngô Mặc, ngay cả phiên bản nữ

Trương Khởi Linh đang di chuyển bằng tứ chi ở không xa cũng chẳng khá hơn là bao.

Hai người như rau trong chảo lớn, lại như đứa trẻ trên giường lò xo.

Tóm lại là bị nảy lên nảy xuống không ngừng.

Ngô Mặc không còn tâm trí đâu mà đấu với phiên bản nữ Trương Khởi Linh.

Cậu rút Cúc Hoa Đao từ sau lưng ra, lại cắm mạnh vào ổ bánh mì.

Hai tay nắm chặt vũ khí mới miễn cưỡng ổn định được cơ thể.

Lúc này Ngô Mặc cuối cùng cũng có thể phân ra một chút tâm trí để quan sát động tĩnh xung quanh.

Nhìn một cái.

Hay thật, Trương Hải Khách biến mất rồi.

Ngô Mặc cạn lời.

Tên khốn này có tật gì vậy?

Chơi trò thần bí với ông đây à?

Thôi kệ, mỗi người một số phận, hắn thích làm gì thì làm.

Ngô Mặc đảo mắt, quyết định không thèm để ý đến Trương Hải Khách nữa, giải quyết xong chuyện trước mắt rồi tính.

Vấn đề đầu tiên là ổ bánh mì này rốt cuộc là thứ gì?

Chấn động đột ngột này từ đâu mà ra?

Cậu nghĩ đến đây, đang định lật người kiểm tra tình hình ổ bánh mì thì đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Tại sao ở đây lại yên tĩnh như vậy?

Tạm không nói đến những tiếng động do trời rung đất chuyển va chạm vào nhau, chỉ riêng tiếng gầm giận dữ của phiên bản nữ Trương Khởi Linh cũng đã biến mất.

Xung quanh tĩnh lặng.

Tựa như trong khoảnh khắc cả thế giới đã nhấn nút tạm dừng.

Nhưng sự thật không phải vậy.

Nếu không phải mình đang nắm chặt dao găm, với mức độ rung lắc này, khả năng bị hất văng ra ngoài phải đến bảy phần trở lên.

Tất cả những trạng thái đang xảy ra hiện giờ, đều chứng minh một vấn đề.

Cơ thể mình đã xảy ra vấn đề.

Mẹ nó chứ.

Chẳng lẽ mình sau khi câm lại biến thành điếc rồi sao?

Vãi!

Lần sau chẳng lẽ đến lượt mắt?

Ngô Mặc trong lòng có chút hoảng sợ.

Trong môi trường quỷ dị này, biến thành câm điếc còn đỡ.

Chứ biến thành người mù thật à?

Còn trộm mộ cái quái gì, thám hiểm cái con khỉ.

Chẳng thà lấy dao cắt cổ cho xong, chết một cách thống khoái hơn.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Mình vừa ở trên vách núi vẫn còn ổn, vừa rơi xuống ổ bánh mì đã biến thành thế này.

Lẽ nào nói cho cùng, nguồn cơn của vấn đề chính là cái ổ bánh mì lớn này?

Bánh mì có độc?

Không đúng, thể chất của mình có thể nói là bách độc bất xâm.

Chương 1083

Đừng nói là mấy loại thuốc chuột thông thường, cho dù có nốc hai cân thạch tín, chắc cũng chỉ rát họng chứ không đến nỗi chết.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán.

Cụ thể thì cậu cũng chưa thử.

Dù sao não cậu cũng không úng nước, chẳng dại gì đi kiếm độc dược về làm đồ ăn vặt cho mình.

Ngô Mặc tính toán một chút, chẳng thà trực tiếp liên lạc với hệ thống để xác nhận là xong.

Chẳng cần phải đoán già đoán non mãi.

Cậu vừa định liên hệ với hệ thống trong đầu, vai đột nhiên nhói lên một cái.

Dường như bị thứ gì đó đập trúng.

Ngô Mặc vội quay đầu nhìn lại, thì thấy cách đó ba mét về phía dưới, Trương Hải Khách đang ra sức vẫy tay với cậu.

Nhìn tư thế có vẻ như đang gọi Ngô Mặc qua đó.

Ngô Mặc hai tay đang nắm chặt dao găm, nhất thời không thể trả lời Trương Hải Khách, chỉ có thể nhấc chân lên tỏ ý mình đã biết.

Sau đó, cậu dùng sức rút vũ khí ra.

Nhân lúc ổ bánh mì chao đảo, cậu thuận thế lăn đến bên cạnh Trương Hải Khách.

Theo thói quen định mở miệng hỏi vài câu.

Vừa mở miệng đã không nặn ra được tiếng nào, đành nuốt ngược tất cả những lời muốn nói vào trong.

Trương Hải Khách thấy Ngô Mặc như vậy, lập tức hiểu ra cậu cũng đã trúng chiêu.

Hắn liền chỉ vào miệng mình, rồi lại chỉ vào tai, xua tay với cậu.

Tiếp đó, hắn nắm chặt cánh tay Ngô Mặc, hất cằm về phía tây bắc.

Theo hướng Trương Hải Khách chỉ, Ngô Mặc ngẩng mắt nhìn lên, vẻ mặt lập tức sững sờ.

Kia là thứ gì vậy?

Động vật bò dài hơn mười mét.

Tròn vo, mập mạp, trên đầu có hai cái xúc giác.

Hơi giống những ổ bánh mì hình que trong tiệm bánh.

Trông cũng khá đáng yêu.

Chẳng trách vừa nãy lại có chấn động, hóa ra là do mấy tên to xác này gây ra.

Ngô Mặc bây giờ không mấy để tâm đến động vật.

Kể từ khi thuần thục được tinh thần lực, cậu luôn tuân theo triết lý đánh không lại thì thuần phục, chẳng sợ sinh vật cỡ lớn nào cả.

Cậu lầm tưởng Trương Hải Khách lo ngại về những sinh vật này.

Trong lòng đang không cho là đúng, thì chuyện xảy ra tiếp theo suýt nữa làm mù mắt cậu.

Chỉ thấy mấy con vật nhỏ đáng yêu này bị một số loài thực vật không bắt mắt dưới chân quấn lấy cơ thể.

Chúng không ngừng vùng vẫy cắn xé muốn thoát ra.

Kết quả đều là công cốc.

Càng giãy giụa càng bị quấn chặt, càng muốn thoát ra lại càng bị trói chặt hơn.

Không chỉ vậy, loài thực vật dần dần thay đổi, màu xanh biếc biến thành màu đỏ sẫm.

Chúng dường như không phải là rễ cây, mà là từng chiếc ống hút máu.

Không ngừng hút máu từ trên người động vật để thỏa mãn chính mình.

Trong một điếu thuốc.

Sinh vật vừa nãy còn tròn vo đáng yêu đã biến thành một tấm da khô.

Ngô Mặc trừng lớn mắt, dường như không dám tin vào cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Không phải vì cậu ít kiến thức, hay ngạc nhiên vì chuyện nhỏ.

Mà là tác động thị giác của những gì tận mắt chứng kiến thực sự quá lớn.

Sau đó cậu đột nhiên phản ứng lại, không khỏi cảm thấy có chút sợ hãi.

May mà mình nhảy lên ổ bánh mì.

Nếu rơi xuống mặt đất, chẳng phải sẽ có cùng kết cục với mấy con vật đáng yêu vừa rồi sao?

Thể hình to lớn như vậy còn không đủ cho chúng hút máu.

Thân hình nhỏ bé như gà con của mình, có lẽ còn không đủ cho chúng nhét kẽ răng.

Không được, tuyệt đối không thể rơi xuống đất.

Vì lý do an toàn, Ngô Mặc lại dùng dao găm cắm vào ổ bánh mì để cố định vững chắc cơ thể mình.

Nhưng cứ ngồi chờ cũng không phải là cách.

Tình hình bây giờ rốt cuộc là thế nào?

Cậu đá vào chân Trương Hải Khách, đối mặt với hắn bắt đầu cuộc trò chuyện không lời.

Ngô Mặc biết người nhà họ Trương ngoài thân thủ tốt ra, còn có rất nhiều kỹ năng đặc biệt.

Biết đâu lại biết câm ngữ hoặc là thuật đọc môi thì sao?

Đừng nói, cậu đoán đúng thật.

Trương Hải Khách không chỉ biết thuật đọc môi, mà còn rất tinh thông.

Hai người bắt đầu giao tiếp mặt đối mặt.

Trương Hải Khách cũng có chút kinh ngạc, không ngờ Ngô Mặc cũng rất thông thạo thuật đọc môi.

Nhưng hắn nào biết, Ngô Mặc biết thuật đọc môi hoàn toàn là do bị ép buộc mới phải học.

Tục ngữ nói điếc câm không tách rời.

Khi Ngô Mặc mới trở thành người câm, cậu thường ngồi trong trại lo lắng không biết tương lai mình có trở thành người điếc không.

Nếu không thành người điếc thì đúng là tạ trời tạ đất cảm ơn ông trời có mắt.

Nhưng lỡ như ông trời ăn nhầm thuốc, nhất thời mù mắt thật sự biến mình thành người điếc thì sao?

Vậy thì đúng là chó cắn áo rách, xui tận mạng.

Đến lúc đó thẻ bảo hiểm y tế của mình có nợ phí cũng không chữa khỏi được căn bệnh này.

Đương nhiên, tiền bạc không quan trọng.

Trước đây sống bằng cái miệng, không ít lần đắc tội với người khác.

Đến lúc đó người ta đứng trước mặt chửi mình, nhất thời không phản ứng lại được thì phải làm sao?

Không được.

Tuyệt đối không thể ngồi chờ chết.

Là đàn ông đích thực thì phải đương đầu với khó khăn.

Chương 1084

Vì thế, lúc rảnh rỗi cậu lại lôi tên cháu trai hờ Bảo Cát ra luyện thuật đọc môi.

Hành hạ đối phương đến khổ không tả xiết.

Câu nói cũ rất hay, biết thêm một kỹ năng là có thêm một con đường sống.

Bây giờ chẳng phải đã dùng đến rồi sao.

Qua cuộc đối thoại đơn giản với Trương Hải Khách, Ngô Mặc coi như đã biết tại sao tên này lại vểnh mông nằm im một chỗ.

Hóa ra tên này vừa xuống chưa bao lâu đã trúng chiêu.

Trong tình trạng vừa câm vừa điếc, lại phát hiện ra tình hình dưới mặt đất, càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Theo lời hắn nói, những loài thực vật màu xanh lá cây trên mặt đất trước đó đã ăn thịt mấy con động vật rồi.

Bất kể lớn nhỏ, chỉ cần đi qua đều bị quấn lấy biến thành những tấm da khô.

Tốc độ nhanh không kém gì người khát khô trong sa mạc vớ được bình nước, vừa uống vừa đổ.

Ngô Mặc thấy tình hình này, mày nhíu chặt lại.

Khắp nơi đều là loài thực vật hút máu này, con đường tiếp theo chẳng phải là khó như lên trời sao?

Tuy hiện tại đứng trên ổ bánh mì có thể tránh được số phận bị hút máu.

Nhưng vấn đề là có thể trốn được nhất thời, chứ không thể trốn cả đời.

Muốn đến gần Thanh Đồng Môn, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng quỷ mới biết bên dưới rốt cuộc có bao nhiêu loài thực vật hút máu này.

Hai người còn chưa kịp nghĩ ra manh mối gì, chấn động dữ dội lại bắt đầu.

Cảm giác chấn động thậm chí còn mạnh hơn lần trước vài phần.

May mà hai người đã có kinh nghiệm, không hề lơ là cảnh giác, một tay nắm chặt vũ khí ổn định cơ thể.

Ngô Mặc và Trương Hải Khách mặt đầy khó hiểu.

Bên dưới không có động vật nào xuất hiện, chấn động đến từ đâu?

Một lát sau, họ đã hiểu ra.

Hóa ra loài thực vật giống như ổ bánh mì dưới thân này tự mình rung chuyển.

Vãi cả chưởng!

Đây không phải là đang chơi khăm người ta sao?

Thằng biến thái hai trăm rưỡi nào đã gieo hạt ở nơi này vậy?

Mẹ nó có phải lúc nhỏ chưa được chơi ngựa gỗ không, nên trồng ít thực vật để thỏa mãn cơn nghiện?

Hai người vừa thầm chửi rủa trong lòng, vừa cố gắng thoát khỏi tình thế khó khăn.

Họ hiện là những người đi trước mở đường.

Đã xuống đây rồi thì không thể làm việc vô ích, thế nào cũng phải tìm ra con đường tiến lên.

Phải nói rằng tai nạn luôn đến một cách bất ngờ.

Một bóng trắng vèo một cái bay qua trước mắt Ngô Mặc.

Nhìn tư thế mặt hướng về trước, lưng hướng về sau, e rằng không phải là tự nguyện bay, mà là bị ổ bánh mì rung lắc hất văng ra.

Mắt của Ngô Mặc và Trương Hải Khách như đèn pha.

Đừng nói là một người to lớn bay ra, dù là một con ruồi bay qua cũng có thể nhìn rõ nó mặc quần lót màu gì.

Cả hai lập tức nhận ra, đó chính là lão già lông trắng lúc trước còn đang đánh nhau sống chết.

Thấy lão già bị hất tung lên cao, bên dưới không có gì cả, kết cục đang chờ đợi lão ta có thể tưởng tượng được.

Tục ngữ nói hay, kẻ thù gặp xui xẻo cũng giống như mình nhặt được của hời.

Mắt Ngô Mặc sáng rực lên.

U a!

Lão già lông trắng sắp toi đời rồi.

Tuy nhiên, cậu còn chưa kịp cười thành tiếng, một bóng người khác đã lao về phía lão già lông trắng với tốc độ nhanh hơn.

Không hề khoa trương khi nói rằng, năm xưa Khoa Phụ đuổi mặt trời cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đúng là một tình yêu cảm thiên động địa.

Mặc dù Ngô Mặc đối với tình cảm giống như kẻ thiếu não, nhưng chuyện hóng hớt của người khác thì một mình cậu bằng tám người.

Khi phiên bản nữ Trương Khởi Linh xuất hiện, trạng thái của con quái vật lông trắng rõ ràng không ổn.

Vẻ mặt như trân như bảo, chỉ hận không thể nhét người ta vào trong túi.

Nếu nói không có chút vướng bận tình cảm nào, dù có đánh chết Trương Hải Khách, Ngô Mặc cũng sẽ không tin.

Ngô Mặc lạnh lùng quan sát cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy phiên bản nữ Trương Khởi Linh lao đến người con quái vật lông trắng, hai tay ôm lấy eo đối phương, dùng sức lật một vòng.

Trong khoảnh khắc, hai người đổi vị trí.

Trở thành phiên bản nữ Trương Khởi Linh quay lưng về phía mặt đất.

Sự việc phát triển đến đây, tình hình tiếp theo không cần nói cũng biết, chắc chắn là ai chạm đất trước thì người đó xui xẻo.

Ngô Mặc không có bất kỳ cảm xúc nào về điều này.

Điều duy nhất cậu có thể làm cho họ là gửi tặng một bài "Lạnh Lẽo".

Ai bảo tên này không biết sống chết mà đối đầu với người của mình.

Biết đâu Tam thúc nhà mình cũng từng bị chúng tấn công.

Nghĩ đến đây.

Lòng Ngô Mặc càng thêm tàn nhẫn mấy phần.

Thậm chí trong lòng còn mơ hồ có một cảm giác sảng khoái.

Phải nói rằng, nhiều chuyện trên đời này đều luôn thay đổi.

Quái vật lông trắng bị phiên bản nữ Trương Khởi Linh ôm chặt.

Hắn muốn cố gắng thoát ra, nhưng nhất thời không dùng được sức.

Thấy sắp rơi xuống đất, hắn gầm lên một tiếng không cam lòng: "Không, Lạp Tắc, mau buông ta ra, ngươi sẽ chết đó." Hửm?

Mặc dù Ngô Mặc không nghe thấy âm thanh, nhưng rất tình cờ lại đang đối mặt với con quái vật lông trắng.

Cậu lập tức nhận ra có điều không ổn.

Ý gì đây?

Tại sao con quái vật lông trắng lại có thể phát ra âm thanh?

Lẽ nào tên này biết cách tránh trở thành người câm điếc?

Trong lúc suy nghĩ, Móc Ba Chấu Băng Tằm treo bên hông đã được ném ra.

Chương 1085

Bay thẳng về phía phiên bản nữ Trương Khởi Linh.

Tiếng gió rít lập tức thu hút sự chú ý của con quái vật lông trắng, trong lòng không khỏi hiện lên một dấu hỏi lớn.

Nhưng dù có dấu hỏi lớn đến đâu cũng không át được sự lo lắng.

Bây giờ đôi tình nhân khổ mệnh này đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nếu không nghĩ cách giải quyết vấn đề, e rằng họ sẽ phải dắt tay nhau sang thế giới bên kia.

Cổ ngữ có câu, chết tốt không bằng sống dở.

Ai có thể sống mà lại muốn chết?

Huống hồ là biến thành một tấm da khô?

Thật là mất mặt.

Với bộ dạng này mà xuống Diêm Vương điện, toàn thân không có máu, có phải muốn cứng rắn cũng không được không?

Quái vật lông trắng không kịp do dự, một tay tóm lấy sợi dây trên móc ba chấu.

Cùng lúc đó, Ngô Mặc cũng không hề rảnh rỗi.

Cậu quấn đầu còn lại của móc ba chấu vào Gậy Hàn Quang với tốc độ nhanh nhất, rồi dùng sức cắm sâu Gậy Hàn Quang vào trong ổ bánh mì.

Sợi dây lập tức căng thẳng.

Cặp đôi si tình cuối cùng cũng dừng lại khi chỉ còn cách mặt đất chưa đến mười centimet.

Trương Hải Khách nhìn đến ngây người.

Hắn ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt không hiểu.

Không thể hiểu nổi tên khốn trước mắt này từ khi nào lại trở nên nhiệt tình như vậy.

Lẽ nào nơi này kỳ quái đến mức có thể thay đổi tính cách con người?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng khi cần ra tay giúp đỡ thì cũng không hề mơ hồ.

Hai người đàn ông lực lưỡng dùng sức một tay một chân, cứng rắn kéo cặp đôi si tình kia lên.

Hay thật, lúc trước còn là đối thủ đánh nhau sống chết.

Bây giờ lại bình tĩnh nằm bò trên ổ bánh mì chơi trò mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Quái vật lông trắng nhìn chằm chằm Ngô Mặc và Trương Hải Khách, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Phiên bản nữ Trương Khởi Linh lại thay đổi thái độ.

Không còn vẻ mặt sát khí đằng đằng như lúc nãy, mà lại nở một nụ cười cảm kích.

Ngô Mặc bây giờ không có thời gian nói nhảm.

Cậu chỉ muốn làm rõ một chuyện, tại sao con quái vật lông trắng không biến thành người câm điếc?

Không khí trong tiệm trở nên tĩnh lặng, có chút ngượng ngùng.

Ngô Mặc nhai nhai mấy cái.

Bỗng hắn bực bội vỗ mạnh vào đầu.

Giờ đã thành người câm điếc, tuy có thể dùng thần ngữ giao tiếp với Trương Hải Khách, nhưng không có nghĩa là có thể nói chuyện rõ ràng với con quái lông trắng trước mặt.

Nhìn cái đức hạnh của gã này xem.

Đừng nói là thần ngữ, tám phần là gã còn chẳng nghe hiểu tiếng phổ thông nữa là.

Thôi vậy, mèo có đường của mèo, chuột có lối của chuột.

Chẳng cần tốn nhiều tâm tư làm gì, cứ trực tiếp khoa tay múa chân cho nhanh.

Hắn chẳng hề khách sáo mà duỗi chân đá vào con quái lông trắng một cái, làm đối phương giật nảy mình suýt nữa thì phản đòn.

May mà Trương Khởi Linh phiên bản nữ đã cản con quái lông trắng lại, nên mới không bắt đầu một trận chiến mới.

Có lẽ vì đã thoát khỏi phạm trù của người bình thường, Trương Khởi Linh phiên bản nữ cực kỳ nhạy bén với khí tức.

Cô cảm nhận được hai người đối diện không có ác ý.

Tay phải cô nhẹ nhàng vỗ vỗ vào cánh tay con quái lông trắng, ý bảo gã đừng quá căng thẳng.

Chẳng phải người xưa có câu, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, vật này trị vật kia sao.

Con quái lông trắng ban nãy còn hung hăng ngang ngược, giờ đây lại ngoan ngoãn đến mức không dám hó hé tiếng nào.

Ngô Mặc lười dính vào chuyện tình cảm của đối phương.

Hắn đưa tay phải chỉ vào cổ họng, rồi chỉ vào tai, sau đó lại chỉ ngược về phía con quái lông trắng.

Sau một hồi khoa chân múa tay loạn xạ, hai mắt hắn trợn tròn, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn hai người đối diện, hy vọng con quái lông trắng và Trương Khởi Linh phiên bản nữ có thể hiểu được ý của mình.

Cổ ngữ có câu, ông nói gà bà nói vịt, khó mà thông cảm.

Con quái lông trắng và Trương Khởi Linh phiên bản nữ ngơ ngác nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt mờ mịt đủ để nói lên rằng hai người họ đã khắc bốn chữ "chẳng hiểu gì cả" lên trán rồi.

Ngô Mặc không bỏ cuộc, lại khoa tay múa chân thêm vài lần nữa.

Kết quả không ngoài dự đoán, vẫn không thể làm cho đối phương hiểu được ý mình muốn diễn đạt.

Hắn tức đến nỗi mặt sa sầm lại.

Cả người vừa ấm ức vừa buồn bực.

Một bụng lời không nói ra được cứ như sủi cảo nấu trong ấm trà, chỉ hận không thể ném cả cái ấm trà vào mặt đối phương.

Trương Hải Khách hiếm khi thấy Ngô Mặc chịu thiệt, bèn nhe răng cười nhạo không thành tiếng.

Gã dường như muốn chứng minh mình giỏi hơn Ngô Mặc, chuẩn bị tự mình ra tay giao tiếp với hai người kia.

Chỉ là đối phương hoàn toàn không cho gã cơ hội thể hiện.

Cặp đôi tình nhân đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên trên, như thể có thứ gì đó đã thu hút sự chú ý của họ.

Con người đều có tâm lý bầy đàn.

Ngô Mặc và Trương Hải Khách cũng không ngoại lệ.

Chỉ có điều hai người họ rất cảnh giác, đề phòng đối phương cố tình đánh lạc hướng để đánh lén.

Họ cảnh giác nhìn quanh bốn phía trước, không phát hiện điều gì bất thường mới từ từ ngẩng đầu nhìn lên.

Hay thật, hai người cứ như hai thằng ngốc nhìn cả buổi trời, mà chẳng thấy có cái khỉ gì.

Cả hai nhìn nhau, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Cặp đôi câm điếc mới ra lò này hoàn toàn không ngờ rằng đội cứu viện phía trên lại đến nhanh như vậy.

Theo tính toán của họ, cho dù tốc độ của Đa Kiệt có nhanh đến đâu, đi đi về về cũng phải mất một hai tiếng đồng hồ.

Ngô Mặc nhíu mày, nheo mắt đánh giá con quái lông trắng và Trương Khởi Linh phiên bản nữ.

Hắn thầm đoán xem hai người này có âm mưu gì không?

Cũng không thể trách hắn suy diễn lung tung.

Nhờ Trương gia cổ lâu ban tặng, bây giờ hắn không tin bất cứ ai có vẻ ngoài giống Trương Khởi Linh.

Có lẽ vì Ngô Mặc đã cứu con quái lông trắng.

Chương 1086

Trương Khởi Linh phiên bản nữ rất cảm kích Ngô Mặc, nhạy bén nhận ra cảm xúc của hắn không ổn.

Để tránh gây ra hiểu lầm lần nữa, cô đã phá lệ đáp lại.

Ngón tay cứng như thép chỉ lên trên, rồi nhanh chóng chỉ vào tai mình.

Sau đó há to miệng phát ra âm thanh "a a".

Ngô Mặc và Trương Hải Khách đều không ngốc, lập tức liên tưởng đến việc có phải có người ở trên đang gọi mình không?

Mẹ nó chứ.

Nếu đúng là như vậy, chẳng phải là họ sắp vào đây rồi sao?

Mình còn chưa tìm ra cách để tránh biến thành người câm điếc, nếu họ kéo cả đám xuống đây, chẳng phải sẽ biến thành hội người khuyết tật hết à?

Nghĩ đến cái nết không nghe lời của đám anh em nhà mình, Ngô Mặc lập tức lo lắng.

Không được, nói gì thì nói cũng phải cản họ lại.

Hắn kéo kéo Trương Hải Khách, nói ra suy nghĩ của mình cho đối phương.

Trương Hải Khách thông qua thần ngữ hiểu được nỗi lo của Ngô Mặc, bèn gật đầu thật mạnh.

Ngô Mặc bật người đứng dậy, quay đầu nhìn vách đá phía sau.

Vừa rồi đánh nhau một trận, cộng thêm mặt đất rung chuyển, bây giờ khoảng cách từ chỗ họ xuống đây đã là hơn ba mươi mét.

Ngô Mặc quyết định xông qua đó trước.

Dù sao thì bất kể ai xuống, cũng đều phải từ đây mà đặt chân lên mặt đất.

Hắn ra hiệu cho Trương Hải Khách.

Bảo gã tìm cách giao tiếp với con quái lông trắng và Trương Khởi Linh phiên bản nữ, nhất định phải hỏi ra nguyên nhân không biến thành người câm điếc.

Ngay sau đó, hắn dùng tốc độ nhanh nhất lao đến mép vực.

Chẳng phải người ta nói vô xảo bất thành thư sao?

Hắn vừa đứng vững chân ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy ngay một bóng người đang trượt xuống rất nhanh.

Lòng hắn chùng xuống, thầm nghĩ thật may quá.

May mà mình đến kịp, nếu không lại có thêm một người câm điếc nữa.

Bóng người ngày càng gần, Ngô Mặc đã nhận ra đó chính là Trương Khởi Linh.

Trong mắt hắn lóe lên một tia kinh ngạc.

Không hiểu sao Lão Trương lại đến nhanh như vậy?

Nhưng đã đến rồi thì nghĩ nhiều cũng vô ích, việc quan trọng nhất bây giờ là ngăn cản anh ta tiếp đất.

Thấy tốc độ của Trương Khởi Linh ngày càng nhanh, chỉ còn cách mặt đất ba bốn mét.

Ngô Mặc đầu óc co giật, không nghĩ ngợi gì mà đứng thẳng ngay bên dưới Trương Khởi Linh.

Đúng là đẹp mặt.

Trương Khởi Linh nhất thời không kịp tránh, hai chân trực tiếp đạp lên đỉnh đầu Ngô Mặc.

Trong khoảnh khắc, đồng chí Lão Trương có chút ngơ ngác.

Nhưng nghĩ lại những pha xử lý khó đỡ thường ngày của Ngô Mặc, hai tay anh ta vẫn nắm chặt dây thừng không dám cử động lung tung.

Chuẩn bị nghe hắn giải thích rồi mới hành động tiếp.

Nhưng anh ta có nằm mơ cũng không ngờ, Ngô Mặc đừng nói là giải thích, ngay cả một tiếng rắm cũng không thả ra được.

Hai người cứ thế kẹt tại chỗ, chơi trò chồng người.

Ngô Mặc đầu to như cái đấu.

Vắt óc suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng quyết định cứ cõng Trương Khởi Linh trước đã.

Hắn không phát ra âm thanh, cũng không nghe thấy động tĩnh gì, chỉ có thể khoa chân múa tay lung tung.

Hắn giật giật ống quần Trương Khởi Linh, rồi chỉ xuống đất xua tay lia lịa.

Trương Khởi Linh cúi đầu nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Suy nghĩ một lát, anh ta khẽ nhướng mày, dường như đã hiểu ý Ngô Mặc.

Anh ta điều chỉnh lại tư thế đứng, hai chân đạp lên vai Ngô Mặc.

Hơi cúi người xuống, một tay nắm dây thừng, một tay viết lên gáy Ngô Mặc một dòng chữ: "Bên dưới có vấn đề?" Ngô Mặc thấy Trương Khởi Linh hiểu được ý mình, khóe miệng suýt nữa thì toe toét đến mang tai.

Chỉ hận không thể kéo người này xuống, ôm một cái thật chặt.

Không hổ là anh em ruột, khả năng thấu hiểu đúng là đỉnh của chóp.

Hắn gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, tần suất lắc hơi lớn, suýt chút nữa đã hất Trương Khởi Linh ngã xuống.

Nụ cười trên khóe miệng Trương Khởi Linh nhanh chóng biến mất, anh ta hơi lắc đầu rồi lại tiếp tục viết một câu: "Cậu không nói được?" Ngô Mặc lắc đầu càng vui vẻ hơn.

Hắn vốn tưởng giao tiếp với Trương Khởi Linh là mệt nhất, không ngờ mình lại nghĩ nhiều rồi.

Quả nhiên là anh em một nhà, tâm linh tương thông.

Để Trương Khởi Linh hiểu rõ hơn tình hình của mình, Ngô Mặc đưa hai tay nhét vào tai rồi xua xua.

Biểu thị rằng mình bây giờ không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì.

Giải quyết xong Trương Khởi Linh, Ngô Mặc thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Theo hắn biết, dây thừng trong ba lô của mọi người không còn lại bao nhiêu, gộp hết lại cũng chỉ đủ cho một người xuống.

Nói cách khác, ít nhất hắn có thời gian để giải quyết vấn đề câm điếc.

Chỉ là sự việc hiện tại có chút khó giải quyết.

Hắn bên này đang cõng Trương Khởi Linh, không có cơ hội đi điều tra xem tại sao con quái lông trắng lại không biến thành người câm điếc.

Hiện giờ lại không thể dễ dàng để Trương Khởi Linh xuống đất, chỉ có thể đứng yên tại chỗ như cây cột điện, cầu mong Trương Hải

Khách cố gắng một chút, mau chóng hỏi ra nguyên nhân mấu chốt.

Ngô Mặc không nói được cũng không nghe được, lại thêm không thể cử động lung tung, cả người bí bách đến phát điên.

Bỗng nhiên hắn nhớ ra vấn đề đã quên trước đó.

Lập tức gọi hệ thống một cách thân thiết trong đầu: "Đồng tử, mau ra đây đừng giả chết nữa, sao mày lại lừa người thế?" Hắn gọi liên tục cả buổi trời, hệ thống cuối cùng cũng đáp lại một câu: "Chuyện gì?" Thái độ lạnh lùng không kém gì Trương Khởi Linh, thậm chí còn hơn thế nữa. "Chuyện gì?" Ngô Mặc trợn trắng mắt, phẫn uất chỉ trích: "Lúc mới đến thế giới này, mày thề thốt với tao rằng, phần thưởng của hệ thống là cơ thể bách độc bất xâm, bao nhiêu năm nay tao vẫn luôn tin là thật, suýt chút nữa những lúc rảnh rỗi còn uống tí thuốc diệt cỏ hay hạc đỉnh hồng làm nước giải khát rồi đấy." "Nhưng mày xem bây giờ đi?

Tao lại biến thành một thằng câm, quá đáng hơn là còn biến thành người điếc nữa." "Hay thật, mày không phải là đang lừa người sao?" Cảm xúc của hệ thống rất ổn định, lạnh lùng trả lời một câu: "Bách độc bất xâm không sai, ngươi biến thành người câm điếc nguyên nhân rất đơn giản, vì loại độc này là loại thứ một trăm lẻ một." "Hả." Ngô Mặc nhất thời có chút ngơ ngác.

Chắc mình không bị ảo giác chứ, cái thằng hệ thống này đang kể chuyện cười nhạt à?

Vãi cả chưởng.

Cái vẻ cao lãnh của nó đâu rồi?

Chẳng lẽ nó ẩn trong đầu mình, rảnh rỗi xem trộm mấy cái phim đen của mình nên học hư rồi?

Mẹ kiếp!

Người xưa nói quả không sai, gần mực thì đen.

Nói đi nói lại cũng tại Kính ca và Bàn ca không đứng đắn, làm việc quá lầy lội nên đã làm hỏng cả một đám người.

Chương 1087

Ngô Mặc không ngừng chửi thầm trong đầu.

Hắn đổ hết mọi vấn đề cho người khác, chẳng hề nhận về mình chút nào.

Có lẽ ở cùng Ngô Mặc ngày càng lâu, hệ thống cũng bị hắn lây cho chút tính không đứng đắn.

Thấy Ngô Mặc bị mình chặn họng không nói nên lời, nó từ từ dùng một giọng điệu vô cùng vui vẻ tiếp tục đâm cho Ngô Mặc một nhát dao: "Khả năng lý giải của ngươi bao nhiêu năm nay vẫn không có tiến bộ, bách độc bất xâm không giả, nhưng có một tiền đề, nồng độ huyết mạch phải đạt đến một mức độ nhất định." "Bao nhiêu năm nay, nồng độ huyết mạch của ngươi vẫn chưa đạt đến hai mươi phần trăm." "Ta cho rằng ngươi không nên trách ta, mà nên tự kiểm điểm lại bản thân, có nỗ lực không?

Có nghiêm túc phấn đấu không?

Tại sao nồng độ còn không bằng một chai rượu trắng?" Lời nói này thật sự chọc tức người ta mà.

Ngô Mặc suýt chút nữa thì tức nổ phổi.

Nếu mà tay có thể thò vào trong đầu, hắn nhất định sẽ lôi hệ thống ra ném vào tường, rồi hung hăng đấm cho một trận ra trò.

Đây là tiếng người sao?

Cái gì gọi là mình không nỗ lực?

Trong bốn năm, ngày đêm không nghỉ ngơi gây dựng nên một sản nghiệp lớn.

Thế mà còn gọi là không nỗ lực?

Chẳng lẽ phải thống nhất vũ trụ mới gọi là nỗ lực?

Đúng là nói nhảm.

Cái hệ thống chó má này học cái miệng đểu của ai thế?

Hay là nó nói ngủ say bốn năm chỉ là cái cớ, thực tế là thằng ôn con mày đã chạy đến Đức Vân Xã tu nghiệp rồi?

Ngô Mặc tức đến nỗi mày mắt co giật liên hồi.

May mà không có ai nhìn thấy bộ dạng của hắn lúc này, nếu không chắc sẽ nghi ngờ gã này bị tà nhập.

Chuyện liên quan đến sống chết, Ngô Mặc có tức giận đến đâu cũng phải nén xuống trước.

Hắn cố gắng bình tĩnh lại, điều chỉnh cảm xúc, nghiêm túc hỏi: "Đừng có nói nhảm nữa, ý là cái gọi là bách độc bất xâm lúc đầu, thực tế có rất nhiều điều kiện và không đáng tin cậy đúng không?" "Ừ." "Bây giờ cơ thể tao có thể chịu được độc ở mức độ nào?" "Độc tố nhẹ không có vấn đề, thạch tín hạc đỉnh hồng thì đừng có mơ tưởng, theo nồng độ huyết mạch tăng lên, độc tố kháng cự được sẽ ngày càng nhiều, khi đạt đến nồng độ tám mươi phần trăm, chín mươi phần trăm độc tố trong thế giới Đạo Mộ sẽ không còn tác dụng gì với ngươi nữa." Ngô Mặc nghe xong suýt chút nữa thì quỳ xuống lạy hệ thống.

Thông tin quan trọng như vậy, tại sao lúc đầu không thể nói rõ ràng hơn?

Cứ phải tỏ ra cao lãnh, ở đó chơi trò chữ với mình rồi chửi mình trình độ văn hóa thấp.

May mà mình không phải là đứa ngây thơ, không vì ra vẻ mà cố tình biểu diễn uống độc dược.

Nếu không thì bây giờ sợ là đã sang một thế giới khác để sống rồi.

Hệ thống nói xong liền nhanh chóng biến mất, hoàn toàn không cho Ngô Mặc cơ hội chửi mẹ nó.

Trương Khởi Linh đứng trên đỉnh đầu Ngô Mặc, cúi đầu nhìn rất rõ.

Thấy ngũ quan của hắn nhăn nhó.

Lúc thì môi mấp máy, lúc thì phồng má nói gì đó không thành tiếng.

Cả người dường như đã chìm vào thế giới của riêng mình.

Trong lòng anh ta không khỏi có chút lo lắng.

Tuy nhiên, chưa kịp anh ta hỏi, phía trên bỗng truyền đến tiếng sột soạt.

Ngô Mặc không nghe thấy, nhưng Trương Khởi Linh thì nghe rất rõ.

Anh ta ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy một bóng đen khác đang trượt xuống với tốc độ cực nhanh.

Trương Khởi Linh không cần nhấc mí mắt cũng biết người xuống nhất định là Hắc Nhãn Kính.

Hai người hợp tác mấy chục năm, rất hiểu tình hình của nhau.

Nói một cách thông tục hơn, anh ta đã bị Hắc Nhãn Kính lừa quá nhiều lần.

Danh hiệu "Vua lừa đảo" tặng cho Hắc Nhãn Kính, tuyệt đối là danh xứng với thực.

Hắc Nhãn Kính lòng như lửa đốt, tốc độ hạ xuống có thể nói là đã đạt đến cực điểm.

Mắt thấy sắp tiếp đất.

Đang chuẩn bị buông dây thừng mặc kệ mà nhảy xuống thì bỗng nhiên nhận ra tình hình bên dưới không ổn.

Sao Ách Ba Trương lại dừng lại?

Trong lòng do dự, hắn lập tức ổn định thân thể không tiếp tục hạ xuống.

Do vấn đề góc độ và điểm mù, Hắc Nhãn Kính hoàn toàn không nhìn thấy Ngô Mặc dưới chân Trương Khởi Linh.

Tục ngữ có câu, sự xuất phản thường tức vi yêu.

Có thể khiến Ách Ba Trương đối xử cẩn trọng như vậy, chắc chắn không phải là phiền phức nhỏ.

Kẻ lỗ mãng không có đầu óc thường không sống qua được khúc dạo đầu.

Hắc Nhãn Kính có thể sống qua trăm tuổi, ngoài việc dựa vào tinh thần không sợ chết thì chỉ còn lại tâm lý cẩn thận.

Hắn không rõ Trương Khởi Linh gặp phải phiền phức gì, chỉ sợ mình tùy tiện mở miệng sẽ làm loạn nhịp điệu của đối phương.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, hắn quyết định đến gần xem tình hình cụ thể.

Mắt đảo một vòng, chân dùng một lực khéo léo đạp vào vách đá, thân thể lập tức lắc lư như con lắc.

Vài ba động tác đã bay đến phía trên Trương Khởi Linh.

Để ổn định thân thể, hắn chẳng hề khách sáo mà trực tiếp đạp lên hai vai Trương Khởi Linh.

Hay thật, hắn thì sướng rồi, Ngô Mặc suýt chút nữa thì ngã sấp mặt xuống đất.

Hắn đang chửi hệ thống không ra gì, bỗng cảm thấy một sức nặng đè xuống, cảm giác như trên người bị đè mấy trăm cân.

Vội vàng vận khí đan điền, hai chân hơi dạng ra mới miễn cưỡng đứng vững.

Hắn thở phào một hơi, ngẩng đầu muốn xem rõ chuyện gì đã xảy ra?

Kết quả ngoài việc nhìn thấy túi quần của Trương Khởi Linh ra thì chẳng thấy cái khỉ gì.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể đưa tay kéo ống quần của Trương Khởi Linh, hy vọng đồng chí Lão Trương cho mình một câu trả lời.

Trương Khởi Linh không cúi người xuống được, chỉ có thể nhấc chân nhẹ nhàng điểm vào vai Ngô Mặc hai cái, ý bảo hắn đừng vội.

Chính mình thì ngẩng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính phía trên, giọng nói lạnh lùng: "Tránh ra." Hắc gia là một kẻ ngông cuồng, sao có thể nghe lời Trương Khởi Linh?

Huống hồ hắn đã sớm từ giọng điệu của Trương Khởi Linh phán đoán ra rằng hiện tại không có chuyện gì nguy hiểm.

Lập tức coi lời của Trương Khởi Linh như gió thoảng bên tai.

Hắn nhướng mày, cười hắc hắc: "Ách Ba, đừng nhỏ mọn thế, Hắc gia đạp hai cái cũng không lấy đi nửa cái mạng của cậu đâu.

Thôi, đừng nói nhảm nữa, sao lại dừng lại?

Cậu phát hiện vấn đề gì à?" Trương Khởi Linh lười nói nhiều với Hắc Nhãn Kính.

Một tay đưa lên tóm lấy chân phải của hắn, dùng sức quăng sang một bên, trả lời ngắn gọn và mạnh mẽ vài chữ: "Mặt đất có độc." Có độc?

Hắc Nhãn Kính trong lòng căng thẳng, vội vàng ngẩng đầu nhìn xuống dưới.

Xung quanh một màu đen kịt, ngoài những bụi cây không biết tên trông như những nấm mồ ra, hoàn toàn không có tung tích của Ngô Mặc.

Nghĩ đến lời Trương Khởi Linh nói bên dưới có độc, trái tim như bị ai đó bóp mạnh một cái, suýt chút nữa thì không thở nổi: "Ách Ba, lúc cậu xuống có thấy Tiểu Mặc không?

Sao cậu biết có độc?" Càng nói sắc mặt càng khó coi, tay phải đặt ở hông, có vẻ như muốn tháo dây thừng nhảy xuống xem cho rõ.

Chương 1088

Trương Khởi Linh nhìn thấy động tác của Hắc Nhãn Kính, cúi đầu nhìn xuống chân, giọng nói bình tĩnh xen lẫn một tia bất đắc dĩ: "Bên dưới." Hắc Nhãn Kính không hiểu, ánh mắt theo đầu Trương Khởi Linh quét xuống chân, lập tức hô hấp như muốn ngừng lại.

Vãi, sao dưới chân Ách Ba Trương lại mọc ra một đoạn?

Góc độ treo của hắn không tốt lắm, chỉ có thể nhìn thấy bên dưới Trương Khởi Linh có thêm một đoạn, cụ thể như thế nào thì dù có nghển cổ cũng không nhìn rõ.

Trương Khởi Linh làm sao có thể để Ngô Mặc cõng mình mãi được?

Một tay dùng sức nắm chặt dây thừng, hai chân rời khỏi vai Ngô Mặc.

Ngô Mặc chỉ cảm thấy trên người nhẹ bẫng, cả người như vừa vứt đi cả trăm cân cải thảo, vô cùng nhẹ nhõm.

Hắn hoạt động vai một chút, chuẩn bị ngẩng đầu xem xem vừa rồi là ai suýt chút nữa đã đè chết mình.

Tưởng ông đây biến thành người câm điếc là có thể tùy ý bắt nạt sao?

Phi.

Cho dù là ngồi dưới đất vẽ vòng tròn, tao cũng phải nguyền rủa mày.

Mang theo tâm trạng muốn xả giận.

Hắn quay người ngẩng đầu, vừa hay đối diện với ánh mắt của

Hắc Nhãn Kính.

Hay thật, quả nhiên là lão già nhà ngươi.

Thất đức quá rồi đấy.

Tưởng là chơi xếp hình à?

Ba đứa chồng lên nhau là biến mất hết chắc?

Nếu không phải tiểu gia đây thân thể cường tráng chống đỡ được, ba người chẳng phải đã ngã lăn ra đất hết rồi sao?

Ngô Mặc trong lòng chửi thầm không thôi, có một suy nghĩ muốn lao qua kéo tuột quần đối phương xuống.

May mà lúc mấu chốt đầu óc vẫn còn tỉnh táo, không hành động ngu ngốc.

Hắc Nhãn Kính nhìn rõ Ngô Mặc đang đứng dưới chân mình, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, sau đó lén thở phào một hơi, toàn thân có một cảm giác vô lực sau khi căng thẳng quá độ.

Bình ổn lại tâm trạng, nụ cười lưu manh lại treo trên mặt: "Nhị gia, cậu có chút tinh nghịch nha, bọn anh gọi cả buổi trời mà cậu cũng không trả lời một tiếng, sao thế, định chơi trốn tìm à?" "Thích thế thì quay về Hắc gia chơi với cậu cho đã thì thế nào?" Nói xong, hắn cười tủm tỉm nhìn Ngô Mặc, chờ đợi tên nhóc này bật lại.

Chỉ là đợi một lúc, hắn nhận ra tình hình có chút không ổn.

Nếu là bình thường, Ngô Mặc nhất định sẽ nhảy cẫng lên mà cãi nhau tay đôi với hắn, sao bây giờ lại im thin thít thế này?

Hắn trong lòng nảy sinh nghi ngờ, người nghiêng về phía trước thăm dò gọi: "Tiểu ngốc?

Tiểu nhị?

Vua lừa đảo?" Hắn gọi mấy cái biệt danh để xác nhận, phát hiện Ngô Mặc không có phản ứng.

Hắn không bỏ cuộc, hơi cao giọng một chút: "Nhị gia?

Tiểu Mặc?

Tiểu tổ tông?

Cục cưng gan ruột." Một hơi gọi ra mười mấy cái xưng hô, suýt chút nữa đã làm Trương Khởi Linh bên cạnh buồn nôn chết.

Kết quả vẫn không nghe thấy nửa chữ từ miệng Ngô Mặc.

Trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác bất an.

Hắc Nhãn Kính thu lại nụ cười trên mặt, quay đầu nhìn Trương Khởi Linh ở bên cạnh, trầm giọng hỏi: "Ách Ba, Tiểu Mặc sao rồi?

Độc mà cậu nói là sao?" "Trúng độc, không nghe được, không nói được." Có lẽ là thật sự không chịu nổi giọng điệu sến súa của Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh hiếm khi nói một hơi nhiều chữ như vậy. "Mẹ kiếp!" Hắc Nhãn Kính nghĩ đến cổ họng của Ngô Mặc lại một lần nữa xảy ra vấn đề, chỉ cảm thấy một ngọn lửa giận từ sâu trong lòng không ngừng bùng lên.

Tức giận đến cực điểm, hắn đá một cước vào vách núi.

Chuyện trùng hợp đến không ngờ đã xảy ra.

Một tảng đá vốn đã treo lơ lửng trên vách núi như chiếc răng của ông già.

Bị Hắc Nhãn Kính đá mạnh một cái.

Nó hoàn toàn rời khỏi mẹ thiên nhiên, chuẩn bị trở về với tự nhiên.

Trước khi đi, nó vẽ một đường cong trên không trung, cuối cùng tảng đá to bằng nắm tay vững vàng rơi trúng đỉnh đầu Ngô Mặc.

Ngô Mặc lần đầu làm người câm điếc, phản ứng có hơi chậm hơn bình thường nửa nhịp, cứ thế bị đá đập cho một cái u nhỏ.

Mẹ nhà mày.

Hắn ôm đầu ngẩng lên nhìn Hắc Nhãn Kính, vẻ mặt bi phẫn mấp máy miệng chửi rủa.

Có một khoảnh khắc hắn chỉ hận không thể kéo tuột quần gã xuống, để gã treo ở trên đó làm một cây lạp xưởng khô.

Tuy nhiên, mấp máy môi vài cái, hắn bỗng cảm thấy trên người Hắc Nhãn Kính có gì đó không ổn.

Sao hắn không đeo dây thừng?

Ngô Mặc vì tò mò và lo lắng, đi đến bên cạnh Hắc Nhãn Kính nhảy lên sờ soạng chân hắn vài cái, kinh ngạc phát hiện sợi dây thừng buộc trên người hắn lại không dày hơn sợi tơ tằm là bao.

Đây không phải là nói đùa sao?

Dây diều còn có thể siết chết người, buộc một sợi dây mỏng như vậy từ trên cao xuống, có thể tưởng tượng được phần eo phải chịu đựng nguy hiểm lớn đến mức nào.

Mệnh lớn thì cũng chỉ bị siết cho một vết bầm tím, mệnh nhỏ thì có thể bị cắt thành hai đoạn.

Ngô Mặc dù là óc heo cũng có thể nghĩ ra Hắc Nhãn Kính mạo hiểm xuống đây chắc chắn là vì mình.

Trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần.

Không biết nên chửi hắn ngu ngốc thiếu não, hay là cảm động vì tình anh em của Kính ca, hay là...

Haiz!

Ngô Mặc khẽ thở dài.

Lắc đầu kéo ống quần Hắc Nhãn Kính, rồi vỗ vỗ vào vai mình, ý bảo hắn trèo lên.

Hắc Nhãn Kính không hiểu ý Ngô Mặc, lại trượt xuống một mét nữa.

Mắt thấy sắp tiếp đất, Ngô Mặc trợn trắng mắt trực tiếp cúi người chui vào giữa hai chân Hắc Nhãn Kính.

Rồi thẳng lưng lên, cứng rắn nhấc Hắc Nhãn Kính lên.

Nhìn từ xa trông như bố cõng con trai lớn.

Não Hắc Nhãn Kính như bị ai đấm một quyền, cả người hoàn toàn ngơ ngác.

Trước ba tuổi thì cũng đã từng cưỡi cổ bố mình.

Nhưng có thể nói, từ khi hắn hiểu chuyện lúc ba tuổi thì chưa bao giờ có tư thế ngồi này.

Ngô Mặc làm sao biết được tâm tư của đối phương?

Hắn cảm nhận được cơ thể Hắc Nhãn Kính có chút cứng đờ, liền vỗ một phát vào mông hắn.

Đang định vỗ cái thứ hai, Trương Hải Khách như một con chuột trụi lông từ phía trước lao tới.

Mặc dù trên mặt vẫn không có biểu cảm gì.

Nhưng Ngô Mặc từ bước chân vội vã của gã phán đoán rằng, gã này có lẽ đã hiểu ra một số tình hình.

Trương Hải Khách vội vã lao tới.

Chương 1089

Phải biết rằng đàn ông luôn có một loại tâm lý kỳ quái.

Trong cùng một hoàn cảnh.

Bất kể chuyện gì, chỉ cần tôi làm được mà anh không làm được, thì có thể sung sướng cả một ngày.

Trương Hải Khách, một lão già trăm tuổi, sau khi bị Ngô Mặc kích thích liên tục, tâm lý hiếu thắng ngày càng rõ rệt.

Hiện giờ cũng vậy.

Gã mang theo một tâm lý khoe khoang và ham muốn thắng thua mãnh liệt, nóng lòng muốn chia sẻ với Ngô Mặc thứ tốt mà mình đã moi ra được.

Thực tế cũng đúng là công phu không phụ lòng người.

Ngô Mặc vừa đi, Trương Hải Khách đã bắt đầu giao tiếp bằng tay.

Sau nhiều nỗ lực.

Vừa khoa tay vừa diễn, cuối cùng cũng làm cho con quái lông trắng và Trương Khởi Linh phiên bản nữ hiểu được ý của mình.

Bất kể trước đây có phải là đối thủ hay không.

Việc Ngô Mặc ra tay cứu cặp đôi tình nhân này là sự thật không thể chối cãi.

Con quái lông trắng cũng không keo kiệt.

Một tay ổn định thân thể, tay kia từ trong chiếc áo da cũ nát móc ra một cái chai.

Mở nút chai, đổ ra một viên thuốc thảo dược to bằng móng tay.

Trương Hải Khách nghển cổ nhìn mấy lần.

Viên thuốc đen sì, hoàn toàn không nhìn ra được nguyên liệu là gì?

Con quái lông trắng nhìn Trương Hải Khách, dường như nhận ra sự khó hiểu và nghi hoặc của gã.

Có ý muốn giải thích, nhưng tình hình không cho phép.

Đừng nói là ngôn ngữ, đối phương bây giờ ngay cả âm thanh cũng không nghe thấy.

Suy nghĩ một lát, thôi thì cũng đừng nói nhảm nữa, trực tiếp thực hành luôn đi.

Gã bẻ viên thuốc ra làm hai phần.

Một phần đưa lên miệng làm động tác nuốt, phần còn lại đặt dưới mũi hít một hơi thật sâu.

Rồi đưa viên thuốc cho Trương Hải Khách.

Tục ngữ có câu, lòng phòng người không thể không có.

Trương Hải Khách không nhận viên thuốc ngay, mà nhìn chằm chằm vào con quái lông trắng.

Con quái lông trắng tính tình rất nóng nảy.

Thấy lòng tốt của mình không được người ta đón nhận, tức đến nỗi trợn mắt rồi lại thu tay về.

Trương Khởi Linh phiên bản nữ không muốn gây thêm tranh cãi.

Cô giật lấy viên thuốc.

Không chút do dự ném vào miệng mình.

Sau đó xòe tay phải ra ý bảo Trương Hải Khách rằng mình không có ác ý.

Ánh mắt cô rất sáng, có một sự trong trẻo và thuần khiết không thể nói thành lời.

Nhìn khuôn mặt cực kỳ giống với người bạn thân của mình, Trương Hải Khách do dự một lát rồi từ từ đưa tay phải ra.

Con quái lông trắng lại mở chai đổ ra mấy viên thuốc thảo dược.

Trương Hải Khách nắm chặt viên thuốc trong lòng bàn tay, ánh mắt như lửa nhìn chằm chằm vào cái chai.

Nhìn tư thế này có vẻ như muốn tự mình ra tay cướp đoạt.

Cũng không thể trách gã có suy nghĩ như vậy.

Trong đội có nhiều người, mấy viên thuốc thảo dược căn bản không đủ chia.

Không thể để một nửa số người biến thành câm điếc được chứ?

Con quái lông trắng dựa vào bản năng nhận ra suy nghĩ của Trương Hải Khách, liền như phòng trộm mà lập tức nhét cái chai vào trong ngực.

Chẳng phải người ta nói gừng càng già càng cay sao.

Phàm là những người đã sống qua trăm tuổi, đã gặp đủ loại người, đều có cách xử thế của riêng mình.

Gã phát hiện con quái lông trắng rất quan tâm đến Trương Khởi Linh phiên bản nữ.

Mắt đảo một vòng, quyết định bắt đầu từ đối phương.

Không thể không nói, bước đi này quả thực là đúng đắn.

Lúc Trương Hải Khách cầm chai chạy về, trong lòng không khỏi cảm thán một tiếng.

Không hổ là người có dung mạo tương tự với bạn thân, nhân phẩm cũng tuyệt đối không có gì để chê.

May mà Ngô Mặc không nghe thấy tiếng lòng của gã, nếu không thì nhất định sẽ cho Trương Hải Khách một trận.

Không đánh cho mặt gã nở hoa đào thì không giải được mối hận bị hoa mắt năm xưa.

Cổ ngữ có câu, người có thân sơ xa gần.

Trương Hải Khách vừa nhìn đã thấy Trương Khởi Linh đang treo trên vách đá.

Nhất thời cũng không biết có phải bị ảo giác hay không, lầm tưởng Trương Khởi Linh muốn trượt xuống.

Vì lý do an toàn.

Không nói hai lời, trực tiếp lao tới.

Qua cuộc nói chuyện với con quái lông trắng và Trương Khởi Linh phiên bản nữ, gã nhận được một thông tin, chỉ cần không tiếp đất thì sẽ không bị câm điếc.

Muốn tiếp đất thì phải bôi một loại thuốc trước.

Còn nguyên nhân cụ thể?

Tình hình quá phức tạp, chỉ dựa vào tay để giao tiếp căn bản không thể có được câu trả lời chính xác.

Ý định của gã là tốt, muốn ôm lấy đùi Trương Khởi Linh để ngăn anh ta tiếp đất.

Nhưng lại hoàn toàn không xem xét đến suy nghĩ của đối phương.

Dưới sự tẩy não không ngừng của Ngô Mặc, thái độ của anh ta đối với người nhà họ Trương cũng không khác gì người lạ.

Thấy Trương Hải Khách lao về phía mình, anh ta mặt không biểu cảm mà lắc dây thừng, tránh được hai tay của gã.

Trương Hải Khách lao hụt.

May mà phản ứng đủ nhanh, nếu không đã đâm thẳng vào vách đá.

Gã dừng bước, ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh phía trên, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót.

Đã từng có lúc, hai người cùng nhau thoát khỏi nguy hiểm.

Bây giờ sao ngay cả chạm vào một cái cũng không được?

Haiz!

Thói đời ngày một suy, lòng người không như xưa.

Chương 1090

Ngô Mặc ở khá gần Trương Hải Khách, cảm nhận được luồng khí oán giận toát ra từ người gã, lòng hắn lập tức căng thẳng.

Cái thằng Hải Sản này có ý gì đây?

Không lẽ là cầu mà không được nên biến thái rồi chứ?

Không được!

Tuyệt đối không được!

Nửa đời sau của Lão Trương là người của nhà họ Ngô rồi.

Muốn đào góc tường à?

Cút sang một bên đi.

Hắn trong lòng không thuận, cõng Hắc Nhãn Kính tiến lên một bước, nhấc chân đá vào mông Trương Hải Khách một cái.

Dù sao thì miệng cũng không nói được.

Cứ coi như cú đá này là để nhắc nhở gã giao tiếp với mình.

Trương Hải Khách bị đá một cái, bỗng tỉnh ngộ ra việc chính mới là quan trọng.

Theo thói quen muốn mở miệng giải thích về viên thuốc.

Mấp máy miệng mấy cái, bỗng nhiên nhận ra mình bây giờ không nói được.

Nhiều lúc không thể không thừa nhận một điều, có một số người tự mang một loại từ trường.

Ở cùng người đó quá lâu, sẽ bất giác xảy ra một số sai lệch.

Trương Hải Khách cũng không ngoại lệ.

Mấy phương diện khác không nói, nhưng đầu óc gần đây có chút không được nhanh nhạy.

Gã oán giận quay đầu nhìn Trương Khởi Linh một cái, sau đó quay đầu nhìn Ngô Mặc.

Hai người bắt đầu phương thức giao tiếp bằng thần ngữ.

Ngô Mặc dựa theo lời của Trương Hải Khách, bẻ viên thuốc thảo dược làm hai phần.

Một nửa ném vào miệng, nửa còn lại dùng bật lửa hơ rồi đặt dưới mũi hít một hơi thật mạnh.

Một cảm giác mát lạnh xộc thẳng lên khoang mũi.

Ăn xong ngửi xong vẫn không yên tâm, hắn nhanh chóng giao tiếp với hệ thống trong đầu.

Nói hết lời hay ý đẹp, cuối cùng cũng nhận được câu trả lời chắc chắn, thuốc là thật, có thể uống.

Chỉ có điều loại thuốc này chủ yếu là để phòng ngừa.

Hắn và Trương Hải Khách đã hít phải độc tố đặc biệt trước, cho dù nuốt viên thuốc thảo dược này cũng cần hai ngày mới có thể giải trừ trạng thái câm điếc.

Hai ngày thì hai ngày, may mà những người khác có thể tránh được tình trạng này.

Xong xuôi, hắn ngoắc ngoắc ngón tay với Trương Hải Khách.

Trương Hải Khách biết ý Ngô Mặc, chỉ là trong lòng có chút không vui.

Mí mắt lật lên liếc Hắc Nhãn Kính một cái, không tình nguyện lại đổ thêm một viên vào lòng bàn tay Ngô Mặc.

Ngô Mặc chẳng thèm quan tâm gã nghĩ gì, đưa tay đưa viên thuốc cho cậu con trai lớn mới ra lò trên cổ mình.

Hắc Nhãn Kính nuốt viên thuốc, nhanh chóng tháo dây thừng nhảy khỏi cổ Ngô Mặc.

Hắn nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, mắt không chớp mà đánh giá.

Tứ chi đầy đủ, không thiếu tay không thiếu chân.

Cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, khóe miệng lại treo lên nụ cười lưu manh: "Nhị gia, tiểu ách ba." Chưa kịp phun ra từ thứ ba, sau gáy đã ăn một cái tát của Ngô Mặc.

Ngô Mặc hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, quay đầu đi về phía Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc đã quen với kiểu đối xử suồng sã với anh em.

Hắn vươn tay vỗ một phát vào mông Trương Khởi Linh ở phía trên.

Không thèm để ý đến ánh mắt phức tạp khó tả của đồng chí Lão Trương, hắn thuận tay đưa viên thuốc thảo dược cho anh.

Thấy bộ dạng tùy tiện của hắn, cũng như phản ứng bình thản của Trương Khởi Linh, Trương Hải Khách tức đến mức suýt xù lông.

Nhưng có lẽ đã quen với thái độ của Trương Khởi Linh, y chỉ thấy trong lòng bất bình.

Đúng là cùng người mà khác số!

Thằng nhóc trước mặt này rốt cuộc có ma lực gì?

Tại sao cậu bạn thân từ nhỏ của nhà mình lại đối xử đặc biệt với nó như vậy chứ?

Mẹ nó chứ, mệt tim thật sự.

Trương Khởi Linh uống viên thuốc, cởi dây thừng rồi nhảy xuống đất.

Anh vừa gia nhập đội, thế là xong.

Ghê thật, bốn người mà có tới ba người câm.

Hắc Nhãn Kính nhìn trái ngó phải, miệng cười toe toét như cái gáo.

Tuy lo lắng cho tình trạng sức khỏe của Ngô Mặc, nhưng gã không thể nhịn cười trước tình cảnh của mấy người trước mắt.

Ngô Mặc bây giờ họng và tai đều không dùng được, toàn thân chỉ dựa vào đôi mắt.

Khóe mắt hắn vừa hay liếc thấy Hắc Nhãn Kính đang nhe răng cười, cơn giận bỗng bốc lên tận não.

Hắn giật cùi chỏ ra sau, cho gã một phát đau điếng.

Hắc Nhãn Kính chẳng hề bận tâm, ngược lại còn cười tủm tỉm ra hiệu là mình sai rồi.

Nhìn bộ dạng mặt dày vô sỉ của Hắc Nhãn Kính, chân mày Ngô Mặc giật giật, quyết định không đôi co với gã nữa.

Hắn vòng tay ra sau giật lấy ba lô, lôi ra một quả pháo hiệu, nhắm thẳng lên trời mà bóp cò.

Trên vách đá, nhóm Giải Ngữ Hoa đã chờ đến mức lòng nóng như lửa đốt.

Cách một lớp sương mù dày đặc, họ hoàn toàn không nhìn rõ tình hình bên dưới.

Muốn xuống thì điều kiện lại không cho phép.

Không có đủ dây thừng, họ chỉ đành đứng trên đó vừa xoa tay vừa đi vòng vòng, cố nén lòng lo lắng chờ tín hiệu từ Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Ngoài Lâm Phong tự tin vào sợi dây của mình, những người còn lại tim đều treo lên cổ họng.

Bình thường cà khịa nhau chỉ là đùa giỡn, còn bây giờ là đang cược mạng.

Bàn Tử thỉnh thoảng lại ló đầu ra, liên tục than thở: "Xuống lâu thế rồi, sao vẫn chưa có động tĩnh gì?

Sợi dây mỏng thế không biết có chịu nổi Hắc gia không nữa?" "Yên tâm đi, họa hại sống ngàn năm." Ngô Tà đi tới, tay phải đặt lên vai Bàn Tử, dường như vừa an ủi đối phương vừa tự thuyết phục chính mình, lẩm bẩm: "Sóng to gió lớn còn vượt qua không biết bao nhiêu lần, mấy sợi dây cỏn con này sao làm khó được Thằng mù chết tiệt chứ." Nói xong, Ngô Tà lại thấp giọng bổ sung một câu: "Nếu hắn mà dễ xảy ra chuyện như vậy thì cũng không xứng làm sư phụ của tôi." Lời nói thì rất hùng hồn, nhưng hành động liên tục nhìn xuống dưới lại để lộ sự lo lắng và bất an trong lòng.

May mà Ngô Mặc không để họ chờ lâu, một quả pháo hiệu đã mang lại hy vọng mới cho mọi người.

Lâm Phong và Giải Ngữ Hoa không nói hai lời, mỗi người chiếm lấy một sợi dây thừng.

Giải Ngữ Hoa buộc chặt ba lô, tóm lấy sợi dây mà Trương Khởi Linh đã dùng, nhảy xuống rồi trượt đi.

Lâm Phong thì phiền phức hơn một chút.

Chương 1091

Cậu ta cần phải thu sợi dây mỏng như tơ tằm lên trước, sau đó buộc vào eo rồi thả mình xuống, nói trắng ra là giống như treo một miếng thịt từ nóc nhà thả xuống.

Hết cách, muỗi dù nhỏ cũng là thịt.

Chỉ dựa vào một sợi dây, tốc độ quả thực chậm hơn không ít.

Giải Ngữ Hoa trượt xuống với tốc độ nhanh nhất, khi gần đến mặt đất thì phát hiện Ngô Mặc đang đứng bên dưới.

Trái tim đang treo lơ lửng tức thì trở về vị trí cũ.

Anh thở phào một hơi, gọi xuống dưới: “Nhị gia, ngài không sao chứ?

Sao nửa ngày trời không có hồi âm?” “Đừng gọi nữa, Nhị gia nhà chúng ta bây giờ là động vật quý hiếm đặc biệt đấy -- một cậu bé vừa điếc vừa câm.” Hắc Nhãn Kính giờ đây đã trở thành người phát ngôn cho ba người câm.

Hai vị không nói được, một vị không thích nói, chỉ có gã là lắm mồm.

Lời gã vừa dứt, Giải Ngữ Hoa đã cách mặt đất chưa đầy một mét.

“Dừng lại, đừng xuống vội.” Hắc Nhãn Kính vội vàng lên tiếng ngăn Giải Ngữ Hoa, quay người đưa cho anh một viên thuốc thảo dược.

“Dưới đất có độc, nếu không muốn biến thành động vật quý hiếm thì nuốt nửa viên thuốc, nửa còn lại dùng lửa đốt rồi hít một hơi.” Giải Ngữ Hoa cẩn thận quan sát viên thuốc.

Ngô Mặc quay đầu lại vừa hay thấy cảnh này.

Hắn biết Giải Ngữ Hoa làm việc khá cẩn trọng, bèn vội vàng chỉ vào miệng mình, ra hiệu cho anh mau nuốt đi.

Có Ngô Mặc bảo đảm, Giải Ngữ Hoa không chút do dự mà ném vào miệng.

Xong xuôi, anh buông tay nhảy xuống đất, tóm lấy cánh tay phải của Ngô Mặc, vẻ mặt đầy lo lắng: “Nhị gia, ngài không sao chứ?

Có nghe thấy tôi nói không?” Ngô Mặc tuy không nghe được nhưng có thể đọc khẩu hình.

Hắn vội gật đầu, dùng khẩu hình chuẩn xác đáp lại ba chữ --- Tôi không sao.

Lúc này Giải Ngữ Hoa mới có tâm trạng quan sát xung quanh.

Anh cầm đèn pin quét một vòng ra xa, thấy phía trước có một đống vật thể nhấp nhô liên tục như những chiếc bánh mì, liền nhíu mày nói: “Hạt Tử, độc mà ngươi nói là chỉ mấy thứ này à?” “Nếu không có gì bất ngờ thì đúng vậy.” Hắc Nhãn Kính nhún vai.

“Tình hình thế nào tôi cũng không rõ lắm, vừa xuống đã bị Nhị gia chặn lại, ngay sau đó vị nhà họ Trương kia đã đưa thuốc giải tới.” Giải Ngữ Hoa nghiêng đầu liếc gã một cái: “Ngươi ở đây với Nhị gia, ta ra phía trước xem tình hình.” “Khoan đã, đừng đi lung tung.” Hắc Nhãn Kính nhướng mày, thản nhiên nói: “Theo lời Nhị gia, loại thực vật giống bánh mì này sẽ rung lắc, và trên mặt đất có một loại thực vật không rõ tên hút máu.

Vì vậy, tốt hơn là ngươi ở lại đây với Nhị gia, để ta đi trước xem xét tình hình.” “Dù sao thì trong môi trường tối tăm, Hắc gia đây là vô địch.” Ngô Mặc vẫn luôn chú ý miệng của hai người, sợ bỏ lỡ bất kỳ chữ nào.

Phải biết rằng đám này đều là lũ chuyên gây chuyện.

Bình thường sau lưng hắn lén lút làm không ít chuyện xấu.

Bây giờ hắn đã thành người câm điếc, càng phải để mắt chặt hơn.

Lỡ không để ý, bọn họ gặp nguy hiểm thì sao?

Khi nhận ra Hắc Nhãn Kính muốn đi thăm dò phía trước, hắn định giữ người lại, nhưng nghĩ lại thì cũng không ổn.

Đã xuống đây thì chắc chắn phải tìm lối ra.

Cứ đứng ì ở đây thì trông chờ ai dẫn đường?

Quái vật lông trắng và Trương Khởi Linh phiên bản nữ à?

Cũng không phải là không được, chỉ là không biết hai người đó có thực sự đáng tin không?

Dù sao thì rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi.

Phía trên còn nhiều người như vậy, muốn xuống hết từng người một cũng cần một khoảng thời gian.

Thay vì đứng ngây ra thì chi bằng đi xem xét tình hình xung quanh.

Nghĩ đến đây, hắn dùng hai tay xoay mặt Hắc Nhãn Kính lại, thẳng thắn dùng khẩu hình nói cho đối phương biết suy nghĩ của mình.

Sau đó, hắn lại quay đầu ra hiệu với Giải Ngữ Hoa, bảo anh đứng yên tại chỗ đừng đi lung tung, chờ hắn và Hắc Nhãn Kính quay lại.

Giải Ngữ Hoa định nói gì đó, vừa mở miệng đã bị Ngô Mặc xua tay ngắt lời.

Trước mặt Trương Hải Khách, Giải Ngữ Hoa đành phải bất đắc dĩ đồng ý.

Dù sao thì thân phận hiện tại của anh chỉ là một người làm thuê, sao có thể cãi lại lão đại của mình được chứ?

Giải quyết xong Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc lại quay người nhìn Trương Khởi Linh và Trương Hải Khách.

Hắn có ý định kéo Trương Hải Khách đi cùng, nhưng lại cảm thấy đối phương bây giờ vừa câm vừa điếc, thời khắc mấu chốt dễ xảy ra vấn đề.

Suy nghĩ một chút, hắn vẫy tay với Trương Khởi Linh.

Người ta thường nói, anh em vẫy tay một cái, chắc chắn sẽ đi theo.

Trương Khởi Linh sớm đã có ý định đi ra phía trước thăm dò tình hình.

Cho dù không có Ngô Mặc gọi, anh cũng rất có khả năng sẽ đi một mình.

Dù sao thì tiền lệ cũng quá nhiều rồi.

Hắc Nhãn Kính ra vẻ lẳng lơ rút dao găm ra, cố ý đi đến bên cạnh Ngô Mặc huých nhẹ hắn một cái.

Nhân lúc hắn không quay đầu lại, gã cực nhanh nói nhỏ một câu: “Đi nào, cậu bé điếc đáng yêu của anh, ca ca dẫn em đi đánh quái thú.” Khi Ngô Mặc quay người lại đối mặt với gã, gã lại nhanh chóng chuyển sang một bộ mặt khác, nói từng chữ một: “Nhị gia, cẩn thận là trên hết.” Ngô Mặc không hiểu chuyện gì, ngoan ngoãn gật đầu.

Có một khoảnh khắc, Trương Khởi Linh thậm chí còn có ý định đá chết gã.

Anh liếc mắt nhìn Hắc Nhãn Kính một cái.

Thực sự không muốn nhìn cái mặt đểu cáng của gã, anh xách Hắc Kim Cổ Đao lách qua người gã.

Hắc Nhãn Kính không để tâm, khoác vai Ngô Mặc đi về phía trước.

Lúc này, những thực vật hình bánh mì khá ổn định, không hề rung lắc.

Đặt chân lên rất mềm mại, giống như khu vui chơi nhà banh của trẻ con.

Ngô Mặc ra hiệu cẩn thận.

Hắn vươn tay túm cổ áo Trương Khởi Linh, một mình đi ở phía trước nhất.

Không có sự tấn công bất ngờ của Bạch mao quái và Trương Khởi Linh phiên bản nữ, mức độ an toàn đã tăng lên không ít.

Từ vị trí thấp trèo lên chỗ cao, Ngô Mặc vừa lên đã thấy Bạch mao quái và Trương Khởi Linh phiên bản nữ đang ngồi tại chỗ.

Xem ra họ đang chờ đợi bọn hắn đến.

Nói là đã hoàn toàn hóa thù thành bạn thì đúng là vớ vẩn, nhưng ít nhất hai bên có thể tạm thời chung sống hòa bình.

Ngô Mặc vẫy tay với cặp đôi kia, thể hiện rằng mình đến đây không có ác ý.

Kết quả là hai người họ hoàn toàn không thèm để ý đến hắn, ánh mắt vượt qua hắn nhìn về phía sau.

Ể?

Ngô Mặc ban đầu có chút nghi hoặc, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, có lẽ họ đang nhìn con trâu vàng nhà mình, Trương Khởi Linh.

Cũng đúng.

Trương Khởi Linh phiên bản nữ và Lão Trương có khuôn mặt giống nhau ít nhất tám phần, nếu trang điểm một chút thì gần như có thể giả thật khó phân.

Cảm thấy kinh ngạc về điều này cũng không có gì lạ.

Nói cách khác, nếu mình đang đi trên đường mà gặp một bản sao của mình, không la hét ầm ĩ đã là quá bình tĩnh rồi.

Trương Khởi Linh phiên bản nữ đột nhiên đứng dậy.

Cô ta quay đầu nhìn Bạch mao quái, rồi lại quay đầu nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh không chớp mắt, trong mắt lóe lên một tia mờ mịt.

Bạch mao quái vươn tay giữ lấy Trương Khởi Linh phiên bản nữ.

Chương 1092

Tay trái gã lại siết chặt vũ khí, toàn thân đầy vẻ cảnh giác nhìn ba người họ.

Ngô Mặc không cảm thấy kỳ lạ.

Mặc dù một trong hai người đã thoát khỏi phạm trù con người, người còn lại không biết là sinh vật gì, nhưng phản ứng của họ mới là trạng thái của người bình thường.

Còn đồng chí Lão Trương thì sao?

Ngô Mặc nhanh chóng quay đầu liếc một cái.

Ừm!

Rất tốt.

Quả nhiên đã thoát khỏi những thú vui tầm thường.

Vẫn là người đàn ông lạnh lùng cao ngạo không thể xâm phạm.

Hắc Nhãn Kính nhướng mày nhìn Trương Khởi Linh, cảm thấy chuyện trước mắt ngày càng thú vị.

Ngô Mặc coi như không thấy địch ý của đối phương.

Hắn tiến lên hai bước định giao tiếp với Bạch mao quái, nhưng ra hiệu vài lần thấy đối phương không hiểu ý mình, hắn tức đến trợn trắng mắt.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải cầu cứu Hắc Nhãn Kính.

Hắc gia đáp lại bằng một cử chỉ OK.

Gã tiến lên một bước, cười tủm tỉm nói: “Hai vị, không biết có thể hiểu ngôn ngữ của tôi không?” Một câu tiếng Tạng cổ lưu loát tuôn ra, Bạch mao quái nghe thấy ngôn ngữ quen thuộc, mắt hơi nheo lại.

Gã trầm ngâm một lát, một lúc lâu sau mới trầm giọng lên tiếng: "Được." Giọng nói khô khốc và chói tai, có chút giống như giấy nhám chà trên mặt đất.

Gã dường như đã rất lâu không mở miệng nói chuyện, thốt ra một chữ mà phải nuốt nước bọt liên tục.

"Tuyệt." Hắc Nhãn Kính búng tay một cái, thay đổi vẻ mặt cười cợt vừa rồi, nghiêm túc nói: "Mạo muội hỏi một câu, đây là nơi nào?

Cái gọi là độc tố rốt cuộc là chuyện gì?

Có thể cho biết được không?" "Quỷ vực, cây Hắc quỷ, phấn hoa có độc." "Đa tạ." Hắc Nhãn Kính cười chắp tay, thái độ so với thường ngày quả thực như một nho sĩ văn nhã.

Khóe mắt Ngô Mặc giật giật mấy cái, hắn vô cùng nghi ngờ mình có phải lại xuất hiện triệu chứng khác không.

Nếu không thì làm sao có thể nhìn thấy sự văn nhã từ trên người Hắc Nhãn Kính?

Kể từ lần đầu tiên quen biết gã này, từ sau gáy đến gót chân hắn đều toát ra vẻ lưu manh.

Toàn thân trên dưới lúc nào thể hiện hai chữ "lễ phép" chứ?

Chẳng lẽ độc tố có thể biến dị khi đối mặt với những người khác nhau?

Nhất thời hắn có chút không thể chấp nhận được.

Nhưng bây giờ ngay cả một cái rắm cũng không thả ra được, đành phải đứng một bên làm linh vật nhìn Hắc Nhãn Kính và Bạch mao quái giao tiếp.

Đừng thấy Hắc gia bình thường không đứng đắn, thời khắc mấu chốt lại rất đáng tin cậy.

Gã cứng rắn dựa vào tài ăn nói của mình mà cùng Bạch mao quái qua lại trò chuyện rất vui vẻ.

Trương Khởi Linh phiên bản nữ không để ý đến người bên cạnh.

Ánh mắt như đinh ghim, gắt gao dán chặt vào người Trương Khởi Linh.

Mãi cho đến khi Bạch mao quái và Hắc Nhãn Kính ngừng nói chuyện, cô ta mới chỉ tay về phía Trương Khởi Linh, có chút căng thẳng hỏi: “Anh... anh là ai?” Mấy chữ đơn giản, xen lẫn những cảm xúc phức tạp.

Trương Khởi Linh bình tĩnh nhìn người phụ nữ trước mặt, kiệm lời như vàng mà bật ra một chữ --- Người.

“Phụt.” Hắc Nhãn Kính nhất thời không kiểm soát được cảm xúc, bật cười thành tiếng.

Một lát sau cảm thấy không khí có chút không ổn, vội xua tay nói: “Khụ khụ, xin lỗi, nhất thời hơi bị cảm lạnh.” Ngô Mặc chỉ có một đôi mắt, làm sao có thể nhìn rõ toàn cảnh?

Hắn nhíu mày nhìn một lúc lâu, cuối cùng chỉ có thể có chút bực bội thở dài.

Thật lòng mà nói, hắn có chút hối hận khi gọi Hắc Nhãn Kính qua đây.

Sớm biết như vậy chi bằng gọi Hoa ca đi cùng, ít nhất sẽ không xảy ra nhiều chuyện yêu ma quỷ quái thế này.

Trương Khởi Linh phiên bản nữ dường như không hiểu cái gì gọi là hài hước.

Cô ta im lặng một lúc rồi nói: “Tôi đã không còn là người nữa rồi, anh và tôi trông giống nhau như vậy, e là có chút duyên nợ.” Dừng một chút, cô ta nói tiếp: “Không biết tại sao, tôi thấy anh cảm thấy rất thân thiết, chỉ là không hiểu nguyên nhân.” Phải nói là Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc có thể tụ lại với nhau là có lý do.

Cả hai đều thuộc loại thừa nước đục thả câu.

Nghe thấy những lời như vậy sao có thể dễ dàng bỏ qua đối phương?

Hắc Nhãn Kính vội vàng kéo chủ đề về phía mình, cười ha hả nói: “Thật sự có khả năng này đấy, tổ tiên của anh em tôi chính là ở đây, nói không chừng hai người còn là họ hàng.” “Nếu đã là người một nhà thì không nói lời hai nhà, nơi này nguy hiểm như vậy, không biết có nơi nào an toàn, để chúng ta có thể tiện trao đổi sâu hơn không?” Bạch mao quái đứng yên tại chỗ không động.

Tuy Ngô Mặc đã cứu gã một lần, nhưng lòng phòng người không thể không có.

Huống chi đã dùng thuốc thảo dược trả hết ân tình.

Gã không cho rằng mình cần phải tiếp xúc nhiều hơn với nhóm Ngô Mặc.

Cách tốt nhất là mày đi đường của mày, tao đi cầu độc mộc của tao, hai bên không qua lại với nhau, coi như chưa từng thấy nhau.

Gã nghĩ như vậy, nhưng không chịu nổi Trương Khởi Linh phiên bản nữ lại có ý kiến khác.

Có lẽ là do dung mạo, hoặc có lẽ là có nguyên nhân sâu xa hơn, tóm lại là cô ta nhìn thấy Trương Khởi Linh liền cảm thấy một sự gần gũi không thể nói thành lời.

Người ta nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Bạch mao quái hung hãn dị thường cũng không ngoại lệ.

Vợ đã nói đến nước này, mình mà từ chối chẳng phải là làm mất mặt cô ấy sao?

Dưới tình thế khó xử, gã gật đầu.

Coi như đã đồng ý với yêu cầu của Trương Khởi Linh phiên bản nữ.

Gã dùng giọng nói khàn khàn, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Hắc Nhãn Kính nói từng chữ một: "Được, nhưng chỉ có ba người các ngươi." Ngô Mặc vẫn luôn dán mắt vào miệng của Bạch mao quái, sợ bỏ lỡ bất kỳ từ then chốt nào.

Thấy gã đề nghị chỉ cho phép ba người đi cùng, hắn lập tức không vui.

Đùa kiểu quốc tế gì vậy?

Không đi cùng nhau, chẳng lẽ lại để một đám người ở dưới chân vách núi chờ bọn họ nói chuyện xong?

Ở một nơi đầy rẫy nguy hiểm, cho dù những người khác đồng ý, bản thân hắn với tư cách là người dẫn đội cũng phải xem xét đến sự an nguy của mọi người.

Ngô Mặc nói chuyện chưa bao giờ vòng vo tam quốc.

Hắn lập tức xua tay với Bạch mao quái, chỉ về phía sau rồi vuốt tóc, ý là phía sau còn rất nhiều người.

Bạch mao quái lắc đầu từ chối.

Ngô Mặc liếc gã một cái, quyết định từ bỏ việc giao tiếp với gã, quay đầu nhìn về phía Trương Khởi Linh phiên bản nữ.

Đánh rắn phải đánh dập đầu.

Một con đường không thông, thì đổi con đường khác để giao tiếp.

Hắn không ra hiệu lung tung như vừa rồi nữa, mà quay người kéo Trương Khởi Linh ra phía trước.

Hắn bĩu môi về phía anh, ra hiệu cho đồng chí Lão Trương tự mình ra tay giải quyết người phụ nữ này.

Hắn đâu phải thằng ngốc, sớm đã nhìn ra Trương Khởi Linh phiên bản nữ rất để ý đến đồng chí Lão Trương.

Bất kể hai người có quan hệ họ hàng hay không, dung mạo tương tự, nói chuyện dù sao cũng dễ dàng hơn một chút.

Ít nhất có thể khiến đối phương cảm thấy an tâm.

Chương 1093

Thật lòng mà nói, hắn hiểu sự lo ngại của Bạch mao quái.

Đổi lại là mình?

Đừng nói ba người, một người cũng không xong.

Sào huyệt của mình sao có thể dễ dàng để người lạ xâm nhập?

Huống chi hai bên vẫn còn là quan hệ địch ta.

Lỡ đối phương cố ý giăng bẫy thì sao?

Kết quả cuối cùng của mình e là sẽ bị bứng cả ổ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mình hiện tại không phải là Bạch mao quái.

Hơn nữa cũng không có ý định giết gã.

Chỉ muốn tìm con đường để tiếp tục đi về phía trước, cố gắng hết sức để tránh thương vong vô ích cho người của mình.

Vì vậy, từ bất kỳ góc độ nào, đều phải đưa tất cả mọi người đến một nơi an toàn.

Có thể thở phào một hơi, nghỉ ngơi bổ sung tinh lực và thể lực.

Đối mặt với ánh mắt đầy mong đợi của Ngô Mặc, Trương Khởi Linh trầm ngâm một lát rồi gật đầu mạnh.

Ngô Mặc cười vỗ vai anh, lại ra hiệu một cử chỉ “cố lên”.

Bây giờ có thể nói là đã đặt toàn bộ gánh nặng lên vai Trương Khởi Linh.

Hắc Nhãn Kính lùi lại một bước, cười tủm tỉm chủ động nhường vị trí trung tâm cho Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh đi đầu đứng ở phía trước nhất.

Ngô Mặc nhìn bóng lưng của Trương Khởi Linh, trong lòng thấp thỏm không yên.

Nói không ngoa, thậm chí hắn còn muốn hát một bài "Thảm" để thể hiện tâm trạng lúc này.

Không phải là không tin tưởng con người Trương Khởi Linh, chỉ là có chút nghi ngờ về khả năng giao tiếp của một người câm.

Hắn thầm đoán trong lòng, Trương Khởi Linh muốn thuyết phục đối phương sẽ nói mấy chữ?

Mười chữ?

Hai mươi chữ?

Chắc không thể nào quá ba mươi chữ được nhỉ?

Không ngờ vẫn đánh giá thấp thực lực của Trương Khởi Linh.

Đại Trương ca một ánh mắt cộng thêm ba chữ --- Tin tưởng tôi, liền giải quyết xong mọi vấn đề.

Lúc Ngô Mặc đi về, đầu óc có chút choáng váng.

Một lúc nhìn Trương Khởi Linh phiên bản nữ, một lúc lại nhìn đồng chí Lão Trương.

Chết sống cũng không hiểu nổi một chuyện.

Hai người họ làm sao đạt được thỏa thuận nhất trí?

Ngô Mặc lần đầu tiên chính thức nhìn Trương Khởi Linh phiên bản nữ, trong lòng thầm đoán đối phương có thật sự có quan hệ huyết thống với Lão Trương không?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng không cản trở hắn tiếp tục đi về phía trước.

Năm người từ trên các thực thể kia vừa nhảy vừa đi trở về chân vách đá.

Lúc này nơi đây đã tụ tập năm sáu người.

Lâm Phong, Ngô Tà, Tô Nan, Trương Hải Hạnh đều đã xuống, trên dây thừng Bàn Tử cũng chỉ còn cách phía dưới mười mấy mét.

Vừa nhìn thấy Ngô Mặc, Lâm Phong và Ngô Tà vội vàng tiến lên đón.

“Lão Nhị, sao rồi?” “Nhị gia, không sao chứ?” Bọn họ đã biết từ miệng Giải Ngữ Hoa rằng Ngô Mặc lại trở thành người câm điếc.

Vẻ mặt đầy lo lắng vây quanh Ngô Mặc nhìn trái ngó phải.

Biết hắn không nghe thấy, họ cũng không nói nhiều nữa.

Chủ yếu là người không thiếu tay thiếu chân là được.

Ngô Mặc có một ảo giác, mình dường như đã biến thành một con rối.

Nhưng hắn cũng hiểu sự lo lắng của mấy người anh em dành cho mình.

Chỉ có thể đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, mặc cho bọn họ xoay tới xoay lui.

Mất trọn ba tiếng đồng hồ, cả đoàn người mới từ trên trượt xuống hết.

Tiếp theo phải dựa vào Bạch mao quái và Trương Khởi Linh phiên bản nữ dẫn đường.

Ban đầu ở trong hang động, Ngô Mặc đã nghi ngờ sào huyệt của hai người này tuyệt đối không phải ở phía trên.

Nếu không hai người họ sao lại mạo hiểm nhảy xuống?

Hơn nữa trong túi còn có thuốc thảo dược tránh độc tố.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy họ rất hiểu rõ nơi này.

Men theo những thực vật hình bánh mì đi về hướng Tây Bắc.

Đường đi không hề thuận buồm xuôi gió.

Cứ cách một khoảng thời gian, những “cái bánh mì” dưới chân lại rung lắc dữ dội.

Sơ sẩy một chút là người có thể trượt xuống mặt đất.

May mà những người trượt xuống đều thân thủ nhanh nhẹn, nhất thời không có thương vong.

Chỉ là khi chứng kiến những con vật béo ú ở phía dưới bị loài thực vật không rõ tên quấn chặt, trong nháy mắt biến thành một lớp da, ai nấy đều lòng còn sợ hãi.

Ngô Tà ló đầu nhìn một cái, hít một hơi khí lạnh, quay đầu dặn dò Bàn Tử: “Bàn Tử cẩn thận đấy, thân thịt này của cậu không trụ nổi ba giây đâu.” “Bớt nói nhảm đi, mày cũng có khá hơn đâu.” Bàn Tử lườm cậu một cái, xắn tay áo siết chặt dao găm, hỏi: “Biết đây là loại thực vật gì không?

Mày nói xem nếu tao ném một mồi lửa xuống, có thiêu chết được bọn chúng không?” “Đừng hồ đồ.” Giải Ngữ Hoa sợ tên phá hoại Bàn Tử này làm ra chuyện sai lầm, vội nghiêm mặt ngăn lại.

“Loại thực vật này chứa rất nhiều nước, lửa bình thường không có tác dụng với nó, ngược lại còn dễ chọc giận chúng.” “Đến lúc đó quần ma loạn vũ, người xui xẻo chính là chúng ta.” Nghĩ đến cảnh thứ này bay loạn xạ hút máu, Bàn Tử trong lòng run lên.

Vừa trượt xuống đã tiêu hao hết một nửa thể lực.

Bây giờ lại phải chiến đấu, chạy trốn với thứ này?

Nghĩ thôi đã thấy toàn thân lạnh toát.

Càng đi về phía trước, khe hở không gian càng lớn.

Mọi người lúc này mới vỡ lẽ, hóa ra đây là một thung lũng lớn.

Vừa đi vừa nghỉ, họ cũng nắm được một chút quy luật rung lắc của những thực vật hình bánh mì.

Ngô Mặc tuy không thể nói, không nghe thấy động tĩnh, nhưng đầu óc hắn vẫn có thể suy nghĩ.

Hắn thông qua quan sát đưa ra một kết luận.

Những “cái bánh mì” và thực vật trên mặt đất có lẽ là quan hệ cộng sinh.

Nguyên nhân rung lắc là để hất các sinh vật ở trên xuống mặt đất, cung cấp cho thực vật phía dưới hút máu để sinh tồn.

Và thực vật phía dưới sau khi hút máu lại cung cấp ngược lại cho thực vật hình bánh mì.

Hai bên hỗ trợ lẫn nhau, tạo thành một vòng tuần hoàn.

Chương 1094

Thiên nhiên thật kỳ diệu, đủ loại thứ kỳ quái khiến người ta hoa cả mắt, nghĩ cũng không ra.

Tiếp tục đi hơn một giờ, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm rời khỏi khu vực thực vật không rõ tên kia.

Phía trước xuất hiện một dòng sông băng trong suốt lấp lánh.

Suốt chặng đường, ánh mắt của Văn Thành công chúa như bị dán keo 502 vào người Trương Khởi Linh phiên bản nữ.

Tại sao người phụ nữ này lại giống tiểu quan nhà mình đến vậy?

Nếu không phải năm đó bà ta tận mắt chứng kiến Bạch Mã sinh con, chắc chắn mười phần sẽ nghi ngờ đứa trẻ sinh ra là song sinh.

Bà ta có ý định qua hỏi vài câu.

Nhưng thấy vẻ cảnh giác của người đàn ông tóc trắng, suy nghĩ một lúc lại đè nén ý định đó xuống.

Thôi vậy.

Bớt một chuyện hơn là thêm một chuyện.

Bài học năm xưa còn chưa đủ hay sao?

Mặc dù bây giờ mọi thứ dường như đang đi theo chiều hướng tốt, nhưng nỗi khổ ngàn năm ngoài mình ra ai có thể thấu hiểu?

Văn Thành công chúa nghĩ về quá khứ, dùng sức lắc đầu.

Muốn đem tất cả những chuyện không hay trong ngàn năm qua vứt bỏ hết.

Những người khác không có tâm tư nhạy cảm như vậy, toàn bộ sự chú ý đều tập trung dưới chân.

Sợ một phút lơ là sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho thực vật.

Ngô Mặc và Trương Hải Khách bây giờ trong đội được đối xử như quốc bảo.

Mỗi người buộc một sợi dây thừng trên người.

Đầu còn lại buộc vào người thân tín, chủ yếu là sợ khi có tình huống bất ngờ xảy ra, hai người tránh không kịp dễ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Vì cực kỳ không tin tưởng vào tính cách của Hắc Nhãn Kính, sợ tên khốn này cầm dây thừng coi mình như khỉ mà giỡn.

Ngô Mặc lờ đi ánh mắt hăm hở của Hắc Nhãn Kính, tự tay quả quyết buộc đầu dây còn lại vào eo Giải Ngữ Hoa, vẻ mặt nghiêm túc mấp máy môi nói không thành tiếng: “Ca, em là người không phải chó con, nhẹ tay thôi.” Giải Ngữ Hoa nhất thời có chút cạn lời.

Nhưng đối với những câu nói bất thường thỉnh thoảng lại tuôn ra từ miệng Ngô Mặc, nội tâm Giải Ngữ Hoa sớm đã miễn dịch.

Anh nhẹ nhàng lườm Ngô Mặc một cái, coi như là đáp lại lời nói của hắn.

Ngô Mặc sờ sờ mũi, toe miệng cười ngây ngô.

May mà đã chuẩn bị trước đủ mọi thứ, mọi người mới hữu kinh vô hiểm đến trước dòng sông băng.

Nước sông trong vắt.

Trên mặt nước trôi nổi những tảng băng.

Có những tảng liền thành một mảng, có những tảng va vào nhau phát ra âm thanh trong trẻo.

Ánh sáng đèn pin xuyên qua mặt sông, từ dưới lên trên hiện ra cảnh tượng ánh sáng bảy màu giao thoa lấp lánh.

Dấu tích của dòng sông băng chảy qua hàng ngàn năm hiện ra trước mắt người.

Dòng nước không ngừng xói mòn đã tạo thành đủ loại khe nứt và vách đá kỳ hình quái trạng.

Đẹp thì đẹp thật, lạnh cũng là lạnh thật.

Hơi lạnh phả vào mặt gần như có thể đóng băng máu người.

Phải nói Ngô Mặc và Ngô Tà là anh em ruột, lòng hiếu kỳ một người còn hơn một người.

Hai người đồng thời bước lên phía trước, bò trên đất nhìn xuống sông.

Ồ!

Lại còn có cá lớn.

Trong mắt Ngô Mặc lóe lên một tia vui mừng.

Từ khi vào dãy Himalaya, ngày nào cũng không phải ăn thịt thì là gặm bánh khô, sớm đã có chút ngán.

Mặc dù trong không gian có đủ thứ, nhưng cũng không tiện ăn một mình.

Bây giờ có nhiều cá như vậy, bắt vài con nướng cũng có thể đổi vị.

Nghĩ đến đây, hắn rút Hàn Quang Côn từ sau lưng ra, xắn tay áo định dùng côn đâm cá.

Ngô Tà chú ý đến hành động của Ngô Mặc, sợ hắn không nghe thấy động tĩnh mà rơi xuống sông, vội vươn tay ngăn lại, quay đầu ra sau hét lớn: “Đừng ngây ra đó nữa, thức ăn trong túi chúng ta không còn nhiều, chi bằng bắt ít cá bổ sung thể lực.” “Có lý đấy, dạo này miệng nhạt thếch.” Bàn Tử liếm đôi môi khô nứt, trong đầu đã hiện ra đủ loại thực đơn về cá.

“Còn chờ cái rắm gì nữa, mau động thủ.” Lâm Phong huých Bàn Tử một cái, cầm dao găm chen lên.

Phải nói sức mạnh của dân ăn uống là vô hạn, một đám người cầm vũ khí bắt đầu chế độ bắt cá.

Lạnh lẽo là cái thá gì?

Không có cơm ăn mới là chuyện lớn.

Ngô Mặc bị Giải Ngữ Hoa kéo dây thừng không tham gia được, cầm Hàn Quang Côn ngơ ngác đứng phía sau nhìn bọn họ trổ tài.

Nhất thời có chút không hiểu, không phải chỉ là biến thành người câm điếc thôi sao?

Đến mức coi mình là người tàn tật à?

Hắn quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa, muốn nói gì đó, môi mấp máy hai lần rồi lại thôi.

Chỉ có thể ủ rũ cụp đầu đứng tại chỗ nhìn người khác lao động.

Giải Ngữ Hoa nhìn Ngô Mặc giống như một chú chó con cụp đầu, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Chỉ là lúc này không thích hợp để an ủi, đành phải đi lên hai bước đứng bên cạnh hắn.

Ngô Mặc đứng không có chút nhàm chán, ánh mắt vô tình lướt qua người Bạch mao quái.

Khi nhìn rõ bàn tay phải cầm đao của gã, trong lòng hắn lập tức kinh ngạc, vô thức đi lên hai bước, muốn nhìn rõ hơn một chút.

Bạch mao quái sống trong môi trường nguy hiểm lâu ngày, có một cảm nhận nhạy bén đối với ánh mắt và sự chú ý.

Ánh mắt gã ngưng lại, trong con ngươi đen mang theo một tia không vui.

Một đôi mắt vô cùng lạnh lùng nhìn lại Ngô Mặc.

Ngô Mặc là ai chứ?

Da mặt còn dày hơn gót chân mấy trăm lần, sao có thể để ý đến vấn đề nhỏ này?

Hắn kéo sợi dây trên người đi tới.

Hoàn toàn không để bộ mặt lạnh của Bạch mao quái vào lòng, khóe miệng còn cố nặn ra một nụ cười.

Hết cách.

Tình hình hiện tại không cho phép, ngoài cười ra cũng không có cách nào khác để giao tiếp thân thiện.

“Chuyện gì?” Bạch mao quái sa sầm mặt, lạnh lùng nhìn Ngô Mặc.

Xem ra, có ý định hễ không hợp là quay đầu bỏ đi.

Thật lòng mà nói, gã đã có chút hối hận.

Nếu không phải Trương Khởi Linh phiên bản nữ thỉnh thoảng lại ném cho gã ánh mắt cầu xin, gã đã sớm kéo người đi theo con đường nhỏ vắng vẻ mà chuồn rồi.

Không biết tại sao, đám người trước mắt này khiến gã có một cảm giác vô cùng khó chịu.

Chương 1095

Không giống như nguy hiểm, mà đơn thuần là không thích.

Gã không muốn giao lưu quá nhiều với những người này, hy vọng dùng bộ mặt lạnh để ép Ngô Mặc lùi bước.

Ngô Mặc đâu có chịu thua kiểu này.

Đừng nói mặt lạnh, dù có lột da mặt ra hắn cũng chẳng thèm để ý.

Hắn không hề có ý định rời đi.

Đứng trước mặt Bạch mao quái, giả vờ như vô tình liếc mắt nhìn tay phải của đối phương.

Vừa rồi trong lúc đánh nhau không hề chú ý đến điểm này.

Đến gần cuối cùng cũng nhìn rõ.

Ghê thật, ngón trỏ và ngón giữa của Bạch mao quái đều thiếu một đốt.

Mặc dù vậy, hai ngón tay vẫn giữ được trạng thái bằng phẳng.

Thú vị đây.

Lẽ nào có nhiều sự trùng hợp đến vậy?

Trong lòng Ngô Mặc không khỏi nảy ra một ý nghĩ --- chẳng lẽ gã cũng là người nhà họ Trương?

Trong lúc Ngô Mặc suy tư đã quên dời ánh mắt.

Sắc mặt Bạch mao quái không tốt, một tay cầm dao găm chắn ngang trước người làm tư thế phòng thủ.

Giải Ngữ Hoa thấy vậy vội vàng tiến lên che Ngô Mặc ra sau lưng.

Ngô Mặc nhìn thấy bóng lưng của Giải Ngữ Hoa mới thoát khỏi dòng suy nghĩ của mình.

Hắn vội xua tay trái, cười tủm tỉm lùi về sau, thuận tay kéo Giải Ngữ Hoa lại.

Tình hình trước mắt không cho phép hắn nói nhiều, huống chi các cơ quan cũng không hoạt động, chỉ có thể kiên nhẫn chờ thêm hai ngày, âm thầm quan sát thêm vậy.

Dù sao đã có nghi ngờ, rồi sẽ tìm được chân tướng từ những manh mối.

Một đám người đều là cao thủ sinh tồn ngoài trời.

Chẳng mấy chốc, mười mấy con cá đã chất thành đống.

Lâm Phong liếc một cái, lên tiếng ngăn mọi người lại: “Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, số cá này đã đủ cho chúng ta một bữa tối rồi, vẫn nên tranh thủ thời gian rời khỏi đây thôi.” “Lâm đương gia nói không sai.” Tô Nan ở bên cạnh phụ họa một câu: “Tình hình hai bên không rõ, lấy quá nhiều cá cuối cùng lại trở thành trở ngại.” Mọi người vui mừng nhét cá vào ba lô.

Những thứ bình thường có người ăn đến ngán này lại là bảo bối cứu mạng ở nơi đây.

Sau khi thu dọn xong xuôi, ánh mắt lại một lần nữa tập trung vào Bạch Mao Quái và Trương Khởi Linh phiên bản nữ.

Hai vị này là người dẫn đường mà?

Bọn họ không đi trước, sao người khác dám tự tiện mở đường chứ?

Bạch Mao Quái cũng hiểu rõ điều này.

Một tay hắn nắm chặt vũ khí, tay kia kéo Trương Khởi Linh phiên bản nữ đi trước xuống hồ.

Vãi, không đùa đấy chứ?

Không phải có đường nhỏ trên vách núi, mà là lội nước đi tới sao?

Mọi người đều trợn tròn mắt, ngỡ ngàng nhìn cặp vợ chồng đang lội nước tiến về phía trước.

Vừa rồi lúc bắt cá, tay chạm vào mặt nước đã lạnh đến co rút.

Bây giờ đi đường thủy, thật sự không đi vài bước là chết cóng à?

Trong chốc lát, không ai dám nhúc nhích.

Ánh mắt họ đảo quanh tứ phía, muốn xác nhận xem có thật là không còn con đường nào khác để đi không?

Không nghe thấy tiếng lội nước phía sau, Trương Khởi Linh phiên bản nữ dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Thấy mọi người đứng trên bờ, trong mắt cô thoáng tia nghi hoặc.

Chớp chớp mắt, cô vẫy tay với Trương Khởi Linh, nhẹ giọng nói: “Đi theo đi.” Vương Bàn Tử đứng cạnh Trương Khởi Linh, nghe thấy câu này liền túm lấy cánh tay anh, hạ giọng nói: “Mẹ kiếp, con mụ này đúng là cáo lừa cừu về làm bạn gái -- chẳng có ý tốt đẹp gì đâu.” “Ai cũng biết, nước sông băng lạnh thấu xương, người ở trong nước chưa đến mười phút là máu sẽ đông lại, cuối cùng hoặc là phải cắt cụt chi, hoặc là chết thảm.” “Hai người họ dẫn chúng ta đi đường thủy, có phải là có ý đồ xấu không?” Trương Khởi Linh không để ý đến Vương Bàn Tử.

Anh nhìn thấy trong mắt người phụ nữ một sự mong đợi và tin tưởng.

Một lát sau, trong ánh mắt kinh ngạc của Vương Bàn Tử và Ngô Tà, anh bước xuống dòng sông băng.

“Vãi cả chưởng!

Sao mày không nghe lời thế?” Vương Bàn Tử tức đến giậm chân, có một khoảnh khắc hắn chỉ muốn lao xuống sông túm gáy Trương Khởi Linh ném ngược lại lên bờ.

May mà chút lý trí còn lại đã cản hắn.

Nếu không thì thật sự đã thành trò cười cho thiên hạ.

Hắn cuối cùng vẫn không yên tâm về anh em nhà mình, nghiến răng nghiến lợi rồi cũng nhảy xuống theo.

Cùng lúc đó, Ngô Tà cũng nhảy xuống.

Không phải họ muốn thể hiện, mà là thói quen hình thành từ lâu giữa họ.

Trí thông minh sau khi bị nước sông lạnh buốt kích thích đã quay trở lại.

Cả hai mới nhận ra mình có hơi lỗ mãng.

May mà Lâm Phong phản ứng cực nhanh.

Anh ta lập tức quay đầu nói với Tô Nan: “Người của tôi đã đi trước dò đường rồi, các người còn đợi gì nữa?” Giọng anh ta vang vọng trong sơn cốc.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử liếc nhau, rồi lập tức hét lên: “Đương gia, nước lạnh quá, chúng ta mau đi thôi.” “Đúng vậy, lâu quá chúng ta không chịu nổi đâu!” Tô Nan làm việc rất quyết đoán, lập tức nghe theo: “Nếu đã vậy, mọi người lần lượt xuống, đi lại chú ý dưới chân, cố gắng tăng tốc.” Thấy không thể thoát khỏi số phận lội nước, mọi người chỉ đành cài chặt quần áo, thở dài rồi nhảy xuống.

Có lẽ đây là đầu nguồn của sông băng, dòng nước không quá sâu, chỉ đến thắt lưng của một người đàn ông trưởng thành.

Nhưng dù vậy, cũng đủ khiến mọi người lạnh đến nhe răng trợn mắt, chỉ muốn nhảy ngược lại lên bờ.

Ngô Mặc thấy cảnh này, linh quang chợt lóe.

Hắn quay người túm lấy dây thừng, kéo Giải Ngữ Hoa đến trước mặt mình.

Không thèm chào hỏi một tiếng, hắn cứ thế vác người ta lên vai.

Giải Ngữ Hoa lại một lần nữa bị Ngô Mặc vác lên như bao tải, ngại ngùng đến mức không muốn nhìn ai.

Những người khác có chút ngơ ngác.

Không hiểu tại sao Lâm nhị đương gia lại làm vậy?

Nhưng Lâm Phong thì lập tức hiểu ra.

Anh ta thầm cảm thán đầu óc của lão nhị nhà mình đúng là nhạy bén.

Quả nhiên mồm không bô bô thì dung lượng não không bị thất thoát.

Anh ta liếc nhìn trái phải.

Người nhẹ cân nhất bên cạnh là Tô Nan.

Chỉ là nam nữ thụ thụ bất thân, nói trắng ra là không muốn để Tô Nan chiếm hời của mình.

Thế là anh ta bỏ qua Tô Nan.

Bước lên một bước, vươn tay vác Ngô Tà lên vai mình.

Trừ Ngô Tà, những người có quan hệ tốt còn lại chỉ có Vương Bàn Tử và Hắc Nhãn Kính.

Chương 1096

Một người thì quá béo, một người thì nhìn không thuận mắt.

Ba chọn một còn phải suy nghĩ sao?

“Đừng ngây ra đó nữa, nước sông lạnh quá, mọi người thay phiên cõng nhau, thế nào cũng qua được.” Một câu nói khiến mọi người như bừng tỉnh.

Tất cả đều nhìn sang người bên cạnh, cố gắng tìm một người bạn đồng hành hợp ý.

Trước đây, khỏe mạnh là tiêu chuẩn.

Bây giờ ngược lại, người nhẹ cân hơn một chút lại có lợi.

Nhưng cũng không thể quá nhẹ.

Ví dụ như Vương Bàn Tử và Tiểu Tứ Nguyệt một cặp.

Hắn có thể vác được đối phương, nhưng đối phương có thể vác Vương Bàn Tử lâu được không?

Vương Bàn Tử cũng nghĩ đến vấn đề này.

Ánh mắt hắn không ngừng liếc về phía Trương Khởi Linh bên cạnh, cố gắng gợi lại tình anh em của Lão Trương.

Đáng tiếc kết quả rất thất vọng, Lão Trương hoàn toàn không đáp lại lời kêu gọi của hắn.

Không phải đồng chí Lão Trương đối xử không tốt với Vương Bàn Tử, mà là anh đang cầm Hắc Kim Cổ Đao cảnh giác nhìn xung quanh.

Mắt thấy người bên cạnh đã có đôi có cặp.

Vương Bàn Tử uất ức vô cùng, cuối cùng đành khóa mục tiêu vào Hắc Nhãn Kính, ngập ngừng mở lời: “Hắc gia, hay là hai anh em mình một cặp nhé?” “Phì!” Hắc Nhãn Kính liếc Vương Bàn Tử một cái, hừ một tiếng rồi đứng cạnh Trương Khởi Linh, bực bội nói: “Ách Ba, tên mập kia liếc mắt đưa tình với cậu nãy giờ, cậu cũng nể mặt chút đi chứ.” “Hay là cậu thực ra đang đợi Hắc gia chủ động dâng đến tận cửa?” Hắc Nhãn Kính trong lòng uất ức, chỉ có thể tìm chút cảm giác tồn tại từ Trương Khởi Linh, kết quả là công dã tràng -- phí công vô ích.

Trương Khởi Linh không thèm để ý đến gã, chỉ bám sát sau lưng vợ chồng Bạch Mao Quái mà đi.

Phải công nhận một điều, cách của Ngô Mặc cuối cùng cũng có chút tác dụng.

Nước sông băng lạnh đến mức răng va vào nhau lập cập, hai người một cặp ít nhiều cũng giảm bớt được phần nào, lại còn thỉnh thoảng uống một ngụm rượu trắng nồng độ cao, cuối cùng cũng vượt qua được khi sắp đến điểm sụp đổ.

Khó khăn bò từ dưới nước lên vách đá, ai nấy đều run như bị động kinh, ngoài run rẩy ra thì không làm được gì khác.

Trong số mọi người, chỉ có mấy người Ngô Mặc là tình hình tốt hơn một chút.

Ai ngờ được, lúc đó quên cởi tã giấy lại có tác dụng cách nhiệt.

Vương Bàn Tử là người đầu tiên phát hiện ra điều này, trong lòng thầm cảm ơn cậu em tốt của mình.

Nếu không mặc trước thứ này.

Thằng em của lão tử còn dùng được hay không cũng là một vấn đề đấy.

Chuyện này đương nhiên không tiện nói với người ngoài, anh em chỉ cần liếc mắt một cái là đã hiểu ý nhau.

Nơi này có vẻ rộng rãi hơn một chút.

Quan sát kỹ không khó để phát hiện những vết tích điêu khắc nhân tạo trên đó.

Còn cụ thể để làm gì?

Não ai nấy đều sắp đông cứng cả rồi, làm gì có hơi sức mà nghĩ đến mấy chuyện vớ vẩn này?

Tô Nan lạnh đến mức răng va vào nhau lập cập.

Cô ta muốn đốt lửa tại chỗ để sưởi ấm, nhưng nhìn trái nhìn phải cũng không thấy cành cây khô nào.

Chỉ có thể đặt hy vọng vào vợ chồng Bạch Mao Quái.

Cô ta nói một câu ngắn mà ngắt thành tám đoạn, đứt quãng hỏi: “Tiên sinh, không biết gần đây có chỗ nào sưởi ấm không.” Tô Nan nói một câu tiếng Tạng lưu loát.

Lâm Phong nhìn cô ta với vẻ suy tư, thầm cảm thán không hổ là người phụ nữ có thể đứng vững ở Uông gia.

Quả nhiên không tầm thường.

Trước đây giả vờ không hiểu chắc là đang giấu nghề.

Bây giờ hoặc là não bị đông cứng rồi, hoặc là có ý đồ khác.

Hoặc cũng có thể là giả vờ đến chán rồi.

Tóm lại vẫn phải cảnh giác thêm vài phần.

Bạch Mao Quái không để ý đến Tô Nan, ánh mắt hắn luôn dán vào người phụ nữ của mình.

Thấy cô khẽ run lên vì lạnh.

Hắn cởi tấm da thú dày trên người khoác lên cho cô, rồi một tay bế bổng cô lên theo kiểu công chúa.

Quay người đi về phía tây nam, toàn bộ động tác liền mạch, không cho ai kịp phản ứng.

Nụ cười lịch sự trên mặt Tô Nan cứng lại.

Cô ta vô thức sờ lên mặt mình.

Cô ta đâu phải kẻ ngốc.

Nếu không thấy Bạch Mao Quái giao tiếp với mấy người Hắc Nhãn Kính, cô ta cũng sẽ không chủ động bắt chuyện.

Ai ngờ đối phương lại không nể mặt như vậy.

Trong lòng cô ta nhất thời cảm thấy có chút uất ức.

Nhớ lại quá khứ, nhờ vào nhan sắc và khả năng giao tiếp của mình, cô ta làm gì cũng thuận lợi.

Sao từ khi gặp phải đám họ Lâm này lại toàn gặp chuyện không may thế nhỉ?

Thính lực của Ngô Mặc không tốt, nhưng mắt lại vô cùng tinh tường, hoàn toàn không cản trở hắn hóng chuyện.

Thậm chí còn chú ý hơn bình thường xem người khác nói gì.

Hắn liếc nhìn cặp vợ chồng Bạch Mao Quái đang đi xa dần, rồi lại nhìn Tô Nan đang ngẩn người.

Nhất thời không nhịn được, khóe miệng nhếch lên cười đến vai cũng run lên.

Hắn muốn nhịn lắm, nhưng bộ dạng ngẩn ngơ của Tô Nan trông có hơi giống bị tra nam bỏ rơi.

Cười thì cười, nhưng không phát ra một tiếng động nào.

Khiến cho Ngô Tà đứng sau lưng hiểu lầm là hắn quá lạnh, còn định cởi áo khoác ra giúp hắn giữ ấm.

Đi đến trước mặt thấy khóe miệng hắn cong lên, Ngô Tà lập tức hiểu ra cậu em mình tám phần lại đang nghĩ đến chuyện gì kỳ quái.

Ngô Tà đảo mắt một cái.

Suy nghĩ một chút, anh dứt khoát vươn tay kéo cánh tay Ngô Mặc đi về phía trước.

Bạch Mao Quái đi rất nhanh, họ mà không theo kịp, lỡ đi nhầm đường thì sao?

Hơn nữa ở đây đến một thứ để sưởi ấm cũng không có.

Không muốn chết cóng, chỉ có thể tăng tốc để cơ thể nóng lên.

Cái gọi là con đường thực chất là một khe nứt trên núi.

Dựa vào những vết tích bích họa trên vách đá để phán đoán, e rằng là do thợ thủ công của ba tộc hợp lực tạo ra từ nhiều năm trước.

Trên đó điêu khắc những câu chuyện thần thoại tựa như có như không.

Ví dụ như tế bái Nguyệt thần, đại chiến người và ma.

Một số câu chuyện trên tranh, Ngô Mặc đã nghe từ tộc trưởng và tế sư của tộc Sói Trắng, một số thì không nhận ra ý nghĩa là gì.

Người làm nghề này không thể bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

Chương 1097

Có những câu chuyện trông rất hoang đường, nhưng rất có thể sẽ cứu bạn một mạng vào lúc cuối cùng.

Mấy anh em đều hiểu rõ đạo lý này.

Dù đi rất nhanh, họ cũng cố gắng ghi nhớ từng nét vẽ trên tường vào đầu.

May mà bọn họ đông người.

Mỗi người nhìn vài bức, ghép lại cũng có thể nhớ được một cách hoàn hảo.

Thể lực của Bạch Mao Quái thật tốt, tốc độ bế vợ đi của hắn ngang với người khác chạy bộ.

Ngô Mặc đi theo sau mà trong lòng thầm tính toán.

Có cần phải thế không?

Hai tay của Trương Khởi Linh phiên bản nữ cứng như thép, vung một cái có thể ném người ta ngã sấp.

Cho cô ta hai cây chùy sắt thì cũng không kém Lý Nguyên Bá năm xưa.

Có cần phải bế trong lòng như trẻ con không?

Dính như sam, thật không hiểu nổi.

Đúng là người ta không có việc gì thì nên nói chuyện nhiều, giao tiếp với người khác, đừng có như cái bình hồ lô câm như hến.

Ngô Mặc bây giờ không nói được, các dây thần kinh khác có chút rối loạn.

Nhìn cái gì cũng không thuận mắt.

Vừa rồi nhìn thấy bức tranh trên tường, không kiểm soát được cảm xúc còn đưa ngón tay cào hai cái. 103.

Giải Ngữ Hoa đi sát sau Ngô Mặc, không bỏ sót bất kỳ hành động nhỏ nào của hắn, trong lòng chỉ cảm thấy bất lực và nản lòng.

Lớn từng này rồi?

Sao vẫn như trẻ con vậy? 104.

Lâm Phong thì thấy không có gì lạ, Ngô Mặc đôi khi chính là cái thói đó, lúc cậu ta khiến người ta bực mình thì chó giữ cửa Địa Long cũng chẳng thèm ngó tới.

Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử thì thật sự có thể chơi cùng Ngô Mặc.

Hai người một trái một phải kẹp lấy Ngô Mặc, thỉnh thoảng vẽ chữ lên cánh tay hoặc lòng bàn tay hắn để giao tiếp.

Giải Ngữ Hoa trong lòng ghen tuông.

Một lát sau không nén được cảm xúc, cũng tham gia vào trò chơi mà trong mắt anh là vô cùng trẻ con này.

Đi thẳng, rẽ ngang, lên dốc, xuống dốc.

Đi mất mấy tiếng đồng hồ.

Ngô Mặc trong lòng thầm nghĩ, hang ổ của vợ chồng Bạch Mao Quái xa thế à?

Bọn họ tấn công nhóm mình là vì cái gì?

Thật khiến người ta nghĩ mãi không ra.

Chỉ cắm đầu đi không phải là phong cách của họ.

Ngô Mặc túm lấy tay Hắc Nhãn Kính viết mấy chữ, bảo gã ra phía trước hỏi thăm.

Đừng để Bạch Mao Quái lừa cả đám vào chỗ nào đó rồi xử gọn.

Hắc Nhãn Kính nhận lệnh, không chút do dự đi lên phía trước bắt chuyện với Bạch Mao Quái.

Bạch Mao Quái không thích nói chuyện.

Hắn có ý định mặc kệ Hắc Nhãn Kính, coi lời gã hỏi như gió thoảng bên tai.

Trương Khởi Linh phiên bản nữ lại có suy nghĩ khác.

Đi suốt quãng đường, cô dường như hiểu ra mọi người đến đây có mục đích riêng, không phải cố ý đến đây gây thù chuốc oán với họ.

Cô không muốn giết người vô tội nữa, cũng không muốn xảy ra thêm mâu thuẫn nào, bèn kéo tay áo Bạch Mao Quái, nhìn hắn với ánh mắt cầu xin.

Bạch Mao Quái không lay chuyển được trước vợ mình, bèn rầu rĩ nói: “Đi thêm một đoạn nữa, có suối nước nóng.” Nói xong mấy chữ, hắn im bặt.

Hắc Nhãn Kính quanh năm ở cùng Trương Khởi Linh, sớm đã quen với kiểu đàn ông ít nói này.

Gã cười tủm tỉm chắp tay, quay người đi về phía Ngô Mặc.

Không chút khách khí kéo lấy lòng bàn tay Ngô Mặc.

Trước tiên sờ mấy cái.

Ngô Mặc đợi một lúc không thấy chữ nào, liền vung tay vỗ mạnh cho gã một phát.

Nhìn bộ dạng nghiến răng nghiến lợi của Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính sờ sờ mũi không dám giở trò nữa.

Gã ngoan ngoãn thuật lại từng câu từng chữ của Bạch Mao Quái.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm vào miệng gã.

Dựa vào khẩu hình để hiểu những gì gã muốn nói, hắn gật đầu rồi không để ý đến Hắc Nhãn Kính nữa.

Lại cắm đầu đi thêm một đoạn.

Cả đoàn người vừa lạnh vừa đói vừa mệt, đến hơi thở cũng yếu đi vài phần.

Có hai người vừa định mở miệng đề nghị có nên nghỉ một lát không?

Bỗng một luồng gió ấm áp từ lối đi phía trước thổi tới.

Không khí lạnh lẽo xuất hiện một tia ấm áp, đủ để khiến tất cả mọi người phấn chấn tinh thần mà lao về phía trước.

Tốc độ tăng lên đáng kể.

Càng đi về phía trước, hơi ấm càng rõ rệt.

Đi chưa đầy năm trăm mét, trán đã không ngừng đổ mồ hôi.

Như được tái sinh.

Trên mặt mọi người đều lộ ra nụ cười, ai cũng biết hôm nay có thể nghỉ ngơi thật tốt để hồi phục thể lực.

Rẽ qua một khúc cua.

Trước mắt hiện ra một hang động khổng lồ, và nguồn nhiệt tạo ra nó chính là suối nước nóng ở chính giữa.

Hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Mọi người không lao ngay đến suối nước nóng, mà đứng tại chỗ cảnh giác quét mắt nhìn xung quanh.

Ra ngoài lăn lộn, không cẩn thận thì sớm đã chết queo từ lâu.

Quan sát kỹ tình hình xung quanh.

Hang động này có lẽ là hình thành tự nhiên, chỉ là trên đó vẫn có dấu vết điêu khắc.

Trông có vẻ như năm xưa có người phát hiện ra suối nước nóng ở đây, đã khai phá nó làm nơi dừng chân.

Phía tây bắc có hai cửa hang nhỏ, bên cạnh treo vài sợi dây thừng.

Có lẽ là nơi nghỉ ngơi của cặp vợ chồng kia.

Chương 1098

Dù sao sống cạnh suối nước nóng vẫn hạnh phúc hơn nhiều so với việc làm tượng băng trong hang động lạnh lẽo.

“Đến rồi.” Bạch Mao Quái mặt lạnh tanh, giọng nói pha chút miễn cưỡng, “Đừng đi lung tung.” Nói xong hắn ôm vợ đi về phía cửa hang đầu tiên bên trái.

Vương Bàn Tử huých Ngô Tà: “Cậu nói xem mấy con quái vật nữ lúc trước đi đâu rồi?

Có khi nào chúng ta vừa nghỉ ở đây, chúng nó từ trong hang chui ra đầy trời không?” “Phì phì phì, mồm quạ.” Ngô Tà hận sắt không thành thép trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử, bực bội nói: “Tôi thấy cậu đổi chỗ với Nhị gia thì hơn, nếu không cứ toàn nói những lời xui xẻo.” Vương Bàn Tử sờ mũi cười gượng.

Lời vừa nói ra, hắn cũng nhận ra có gì đó không ổn, chỉ là nước đổ khó hốt.

Trương Hải Hạnh có địch ý rất lớn với Ngô Mặc, kéo theo việc nhìn Ngô Tà và những người khác cũng không thuận mắt.

Chỉ là hiện tại đang trong tình trạng liên minh.

Không tiện giở trò trước mặt, chỉ có thể khinh bỉ bĩu môi: “Nếu đã là mồm quạ, sao không cắt luôn lưỡi đi cho đỡ phiền.” “Cô.” Sắc mặt Vương Bàn Tử thay đổi.

Đang chuẩn bị nổi giận, Lâm Phong khẽ ho một tiếng xen vào, không nhanh không chậm nói một câu: “Thích tỏ vẻ thế thì làm luôn cái quần lót đi cho rồi.” “Phụt!” Ngô Tà và Vương Bàn Tử rất nể mặt mà bật cười thành tiếng.

Tục ngữ nói hay, kẻ gây sự trước là kẻ hèn.

Cô ta tự tìm đến để bị chửi, không chửi lại thì thật có lỗi với cái miệng này.

Bây giờ Trương Hải Khách đã thành người câm, không thể như thường lệ đến giúp Trương Hải Hạnh giảng hòa.

Sắc mặt Trương Hải Hạnh trở nên vô cùng khó coi.

Cô ta hận thù nhìn ba người một cái, quay đầu đi về phía suối nước nóng.

“Con mụ này muốn gì vậy?” Vương Bàn Tử sờ cằm nghĩ mãi không ra.

Theo quan sát của hắn, Trương Hải Hạnh dường như luôn cố ý hoặc vô ý đến khiêu khích vài câu.

Thông thường, không phải ăn no rửng mỡ thì không làm ra chuyện ngu ngốc như vậy.

Người chủ động tìm đến để bị chửi, tám phần là có mục đích.

Chỉ là nhất thời không nghĩ ra nguyên do.

“Cô ta đang diễn kịch.” Giọng Lâm Phong rất trầm.

Nếu không phải Ngô Tà và Vương Bàn Tử đứng gần, căn bản không nghe rõ anh ta nói gì.

Ánh mắt hai người ngưng lại.

Nhìn bóng lưng Trương Hải Hạnh với vẻ suy tư.

Những người còn lại không phát hiện nguy hiểm, đang bận thu dọn hành lý tìm chỗ nghỉ ngơi, hoàn toàn không có thời gian chú ý đến động thái của ba người.

Lâm Phong không định nói thêm lời thừa.

Dặn dò một câu tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, rồi thong thả đi về phía trước.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử thật sự mệt rã rời.

Khó khăn lê bước chọn một chỗ tương đối bằng phẳng, ngồi phịch xuống đất xoa chân.

Bước vào nơi nóng hầm hập, cơ thể con người sẽ tự động thả lỏng.

Chẳng bao lâu, bên cạnh suối nước nóng đã có một đám người nằm la liệt.

Mệt quá rồi!

Trừ hai ba người cảnh giới, những người còn lại đều nhắm mắt dưỡng thần.

Tuy nói dân dĩ thực vi thiên.

Nhưng mệt đến mức ngón tay cũng không nhấc nổi, làm gì có sức mà nấu cơm?

Ngô Mặc bây giờ đã hoàn toàn thả lỏng.

Xung quanh toàn là anh em nhà mình, có thể yên tâm nhắm mắt ngủ một giấc.

Bây giờ đã thành người câm, cũng không lo có người làm phiền, hắn lập tức chìm vào giấc ngủ sâu.

Mãi đến khi bị người ta lay tỉnh, mới phát hiện thời gian đã qua hơn hai tiếng.

Hắn dụi dụi mắt nhìn quanh.

Ba năm người một nhóm ngồi quây quần, đang gặm cá trong tay.

Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Mặc tỉnh lại, đưa qua một con cá và một hộp thịt bò.

Ngô Mặc cũng không khách sáo.

Hắn sớm đã đói meo râu rồi, ba hai miếng đã nuốt chửng.

Ăn no rượu say là lúc muốn đi tắm nhất.

Bên cạnh suối nước nóng lớn có ba cái ao nhỏ, ba bốn ông lớn vai kề vai, mặc quần đùi nhảy thẳng xuống.

Nước nóng bắn tung tóe lên mặt người bên cạnh, mọi người phá lên cười ha hả.

Không khí sôi động như đang đón lễ.

Tô Nan biết thần kinh con người luôn căng thẳng, sớm muộn cũng xảy ra chuyện, bèn chiều theo ý họ mà thả lỏng một lúc.

Ngô Mặc liếc nhìn một cái, hoàn toàn không để ý.

Bây giờ trong đầu hắn không ngừng suy nghĩ một chuyện, rốt cuộc Tam thúc nhà mình đã từng đến đây chưa?

Hắn rất muốn trực tiếp qua hỏi.

Nhưng cổ họng không cho phép, chỉ đành bất đắc dĩ từ bỏ ý định này.

Trong lòng vừa lo lắng vừa bực bội.

Lấy ra một điếu thuốc, hắn chán nản hút.

Hút được hai hơi, vai bị ai đó vỗ một cái, quay đầu lại thì thấy Trương Khởi Linh đang đứng sau lưng mình.

“Hử?” Ngô Mặc nhướng mày, nghiêng cổ nhìn Trương Khởi Linh, muốn hỏi anh có chuyện gì không?

Trương Khởi Linh ngồi xổm xuống, đưa tay phải ra.

Ngô Mặc đảo mắt một cái, ném cho anh một điếu thuốc.

Trương Khởi Linh không nói gì, châm thuốc rồi bình tĩnh hút.

Ngô Mặc nhìn Trương Khởi Linh nghiêm túc, suy nghĩ bỗng rẽ sang một hướng khác.

Lão Trương và người phụ nữ kia có quan hệ gì?

Suy nghĩ nhiều không bằng mở miệng hỏi.

Ngô Mặc ném đầu thuốc xuống đất, kéo cánh tay Trương Khởi Linh đi về phía cửa hang.

Đi đến cửa hang mới phát hiện bên trong có một thế giới khác.

Da thú trải đầy mặt đất, các loại dao, rìu treo trên tường.

Không chỉ vậy, còn có một số miếng thịt khô.

Hóa ra mình không đoán sai, đây đúng là nơi ở của vợ chồng Bạch Mao Quái.

Ngô Mặc muốn bước vào trong, vừa nhấc gót chân lên thì cảm thấy dưới chân dường như chạm phải thứ gì đó?

Trương Khởi Linh vội vàng kéo hắn lùi lại một bước.

May mà né kịp, một thanh kiếm sắc bén từ trái sang phải đâm mạnh vào vách đá.

Chương 1099

Ngô Mặc lập tức hiểu ra, thì ra gã này đã cài đặt biện pháp an ninh ở cửa.

Mẹ kiếp.

Cũng không sợ làm bị thương vợ mình.

Trong lòng thầm chửi một câu, trên mặt vẫn nở nụ cười.

Bạch Mao Quái từ trong đi ra.

Hắn dừng lại cách Ngô Mặc một mét, lạnh lùng nhìn hai người.

“Chuyện gì?” Ngô Mặc ra hiệu qua lại.

Thấy Bạch Mao Quái mặt đầy nghi hoặc, chỉ đành uất ức buông tay, quay đầu cầu cứu Trương Khởi Linh.

Hắn dùng khẩu hình nói cho Trương Khởi Linh, bảo với đối phương rằng chúng ta đến đây có chuyện muốn hỏi.

Trương Khởi Linh rất hữu dụng, dùng những câu ngắn gọn nhất để dịch lại ý của Ngô Mặc.

“Nói chuyện.” “Không có gì để nói.” Lời từ chối của Bạch Mao Quái còn chưa nói xong, Trương Khởi Linh phiên bản nữ đã đi tới mời hai người vào hang.

Bốn người ngồi xếp bằng đối mặt nhau, nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu.

Ngô Mặc quay đầu liếc nhìn phía sau.

Không có người thứ năm tồn tại, hắn cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp để Trương Khởi Linh hỏi đối phương rốt cuộc là ai.

Trương Khởi Linh bất đắc dĩ làm máy phiên dịch.

Đối mặt với Trương Khởi Linh phiên bản nữ có dung mạo cực kỳ giống mình, giọng nói vẫn trầm ổn và mạnh mẽ: “Cô là ai?” “Lam, còn anh?” “Trương Khởi Linh!” Hai người trao đổi tên xong, lại trở nên im lặng.

Ngô Mặc sốt ruột chỉ muốn gãi gan bàn chân.

Nhất thời chỉ muốn giật lấy miệng của Trương Khởi Linh dán lên miệng mình.

Có thể nói thêm vài chữ được không?

Ai đời nói chuyện hỏi han mà chỉ báo mỗi tên?

Sĩ khả nhẫn thục bất khả nhẫn, nhịn không được nữa chỉ có thể móc tiền ra.

Ngô Mặc đột nhiên tỉnh ngộ.

Mình đâu phải không có tiền, sao không mua thuốc giải độc từ hệ thống?

Thực ra chuyện này cũng trách Ngô Mặc.

Hắn bị câu nói “một trăm lẻ một loại phương pháp giải độc” của hệ thống làm nhiễu loạn suy nghĩ.

Nhất thời quên mất, tiêu nhiều tiền một chút để được bình an.

Bây giờ lửa giận bốc lên đầu, suy nghĩ bỗng trở nên minh mẫn hơn nhiều.

Hắn lập tức mở cửa hàng, tìm kiếm các loại đan dược.

Vừa nhìn giá?

Mẹ nó chứ, đau tim thật.

Một viên thuốc giải độc tùy tiện, phía sau cũng treo một chuỗi số không.

Đúng là giá cắt cổ.

Rõ ràng nó có thể đi cướp, nhưng lại cho bạn một chút hy vọng.

Ngô Mặc lại nhìn điểm tích lũy của mình.

Khoảng thời gian này chẳng làm được việc gì nghiêm túc, ngược lại còn chuẩn bị rất nhiều trang bị.

Dẫn đến điểm tích lũy chỉ còn lại ba chữ số.

Một chữ, thảm!

Hai chữ, rất thảm!

Ngô Mặc mím môi, trong lòng rối rắm không thôi.

Thuốc giải độc hơi đắt, hay là nhịn thêm hai ngày nữa?

Dù sao cũng đã chịu đựng nhiều giờ như vậy rồi.

Giả câm giả điếc thêm một ngày, tiết kiệm được chút tiền cũng là chuyện tốt.

Chuyện này...

Giữa tiền và việc nói chuyện, cán cân cứ lắc lư không ngừng.

Rối rắm quá!

“Tôi có một loại đan dược, giá cả tương đối rẻ, cậu có muốn không?” Hệ thống đột nhiên chen vào một câu, cắt ngang dòng suy nghĩ của Ngô Mặc.

Ngô Mặc lập tức hứng thú: “Hử?

Thuốc gì?” Hỏi xong lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Hệ thống bình thường luôn giả chết, mình gọi trăm ngàn lần nó cũng không thèm đáp.

Hôm nay bị gì vậy?

Chủ động bán thuốc à?

Chẳng lẽ... 105.

Giới hệ thống cũng bắt đầu cạnh tranh, cuối năm phải đánh giá chỉ tiêu sao?

Nếu thật như vậy, chẳng phải mình được hời to sao?

Đúng!

Đừng vội.

Giữ bình tĩnh, cố gắng moi thêm chút lợi từ tay anh bạn này.

Ngô Mặc bình tĩnh lại, giả vờ không quan tâm, lơ đãng hỏi: "Anh bạn, hôm nay sao lại có hứng đến tìm tôi nói chuyện thế?" Hệ thống lười nói nhảm với hắn, thẳng thừng nói một câu: "Có muốn không, không muốn thì thôi." "Đừng mà, anh còn chưa nói rõ là thuốc gì?" "Thoại lao đan." "Cái gì?

Ăn?" Ngô Mặc ngơ ngác, không hiểu việc ăn uống có liên quan gì đến việc mình nói chuyện?

Mình bây giờ không nói được, chứ không phải không mở miệng được, cho tôi ăn làm gì?

"Ngu!" Hệ thống dù có tốt tính đến mấy, cũng bị Ngô Mặc làm cho tức điên.

Ngô Mặc lập tức không vui.

Hắn giơ ngón giữa với hệ thống trong đầu.

"Tình cảm là tình cảm, nói chuyện là nói chuyện, sao anh lại công kích cá nhân thế?" "Tôi nói lại lần nữa, Thoại lao đan, là đan dược có thể giúp cậu nói chuyện dễ dàng." "Ồ!" Ngô Mặc bừng tỉnh đại ngộ, “Anh nói sớm tác dụng của đan dược thì tôi cũng không hiểu lầm, ghét nhất là mấy kẻ như các anh, nói một câu mà úp úp mở mở.” Nói chuyện, ánh mắt hắn vô tình liếc qua Trương Khởi Linh.

Trong lòng thầm nghĩ, hay là mua thêm hai viên, ném cho đồng chí Lão Trương một viên?

Hít!

Nghĩ thôi đã thấy hơi kích động.

Hắn lập tức lật đổ suy nghĩ trước đó của mình, vội vàng hỏi: “Hiệu quả của đan dược thế nào?

Giá cả ra sao?” “Uống đan dược vào, dù là người câm cũng có thể nói liên tục không ngừng trong một tháng.” “Vãi cả chưởng!

Chương 1100

Hàng tốt!” Ngô Mặc càng nghe càng hưng phấn.

Chỉ muốn cướp ngay viên đan dược về tay, mình không ăn cũng phải nhét cho Trương Khởi Linh một viên.

“Một viên đan dược một ngàn điểm tích lũy, chỉ có thể dùng điểm tích lũy để đổi.” “Cái gì?

Một ngàn?

Mẹ nó chứ đi cướp à, ông đây không cần nữa, cùng lắm nhịn thêm một ngày, mai nói cũng có sao đâu.” Một ngàn điểm đổi lấy quyền nói chuyện trong một tháng, Ngô Mặc tính thế nào cũng thấy không hợp lý.

Đầu mình to lắm à?

Trông giống thằng ngu à?

Hệ thống sớm đã biết tính cách keo kiệt bủn xỉn của hắn, lại thêm cái nết nô lệ của đồng tiền, lại thong thả ném ra một câu.

“Trước đây cổ họng cậu từng bị thương, trong Thoại lao đan có một loại dược liệu có thể làm giảm triệu chứng của cậu.” “Cậu có thể chọn không mua, chỉ là sau này giọng nói sẽ càng khó nghe hơn.” Nói đến đây, hệ thống im bặt.

Ngô Mặc bị hệ thống nói cho có chút chột dạ.

Hắn không phải không có thẩm mỹ, chỉ là hơi tự luyến.

Bất kể giọng nói phát ra có khó nghe đến đâu, hắn cũng một mực khẳng định giọng mình sánh ngang với tiếng trời.

Nhưng lúc hát hò riêng tư thì không ít lần bị Lâm Phong chê, nói tiếng quạ kêu còn có giai điệu hơn hắn.

Hắn không cam lòng cũng đã nghe lại bản thu âm.

Kết quả thật khó nói.

Từ đó về sau chỉ hát không nghe.

Tuyệt đối không làm khó mình, tự chuốc lấy bực bội.

Hắn có chút không dám tưởng tượng, khó nghe hơn cả bây giờ, thì sẽ như thế nào?

Có khi nào vừa mở miệng, đã bị mấy anh em nhét xuống cống không?

Hơi khó nói à nha.

Dù sao lúc bà nội mừng thọ hắn đã hát một bài, lúc đó ngay cả Nhị thúc cũng không nhịn được mà nắm lấy tay hắn, mắt rưng rưng.

Suy đi tính lại, thôi thì của đi thay người.

“Mua, bây giờ mua ngay.” Ngô Mặc nghiến răng nghiến lợi làm ra vẻ nhà giàu chịu chơi.

Trong lòng có chút xót ruột, nhưng vẫn không nói ra được câu “mua hai viên”.

“Được!” Hệ thống không nói hai lời, trực tiếp bắn đan dược vào không gian của Ngô Mặc.

Ngô Mặc trơ mắt nhìn điểm tích lũy của mình, trong nháy mắt biến thành số âm.

Hắn khẽ thở dài.

Nhưng mua rồi thì mau ăn thôi.

Hắn giả vờ che miệng rồi nhét đan dược vào.

Thuốc vừa vào miệng liền hóa thành một dòng nước mát, theo cổ họng chảy vào dạ dày.

Ngô Mặc chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái.

Cổ họng càng ngứa ngáy muốn nói.

Đang chuẩn bị mở miệng nói, hệ thống lại bổ sung: “Cảm ơn ký chủ đã dùng thử Thoại lao đan, có bất kỳ tác dụng phụ hay khó chịu nào xin hãy phản hồi kịp thời cho tôi!” Cái gì?

Dùng thử?

Ông đây mẹ nó là chuột bạch à?

Ngô Mặc lập tức ngồi thẳng người, hai mắt trợn tròn.

Hắn vô định nhìn về phía trước, trong đầu thì đem hết tất cả những từ chửi rủa mà mình biết tặng cho hệ thống.

Món đồ mua với giá đắt đỏ lại là bản dùng thử.

Đổi lại là ai mà không bực?

Hệ thống hoàn hảo ẩn mình, cắt đứt liên lạc với Ngô Mặc, hoàn toàn không coi những lời chửi rủa của hắn ra gì.

Hành động đột ngột của Ngô Mặc khiến Bạch Mao Quái căng thẳng.

Hắn vớ lấy vũ khí trong tay, trực tiếp nhảy dựng lên khỏi mặt đất, nhìn Ngô Mặc với ánh mắt hổ đói.

“Cậu muốn làm gì?” Trương Khởi Linh nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, che trước người Ngô Mặc, nhưng trong mắt lại thoáng tia lo lắng.

Trương Khởi Linh phiên bản nữ có chút không biết phải làm sao.

Không hiểu đang nói chuyện yên lành, sao đột nhiên không khí lại thay đổi?

Ngô Mặc vẫn không nghe thấy gì, chỉ thấy trước mắt tối sầm, phát hiện mình bị người ta che mất tầm nhìn.

Hắn mới như bừng tỉnh, kéo lại dòng suy nghĩ của mình.

Hắn ghi hận hệ thống trong lòng.

Định bụng có cơ hội sẽ báo thù.

Bỏ qua hệ thống, giải quyết chuyện trước mắt đã.

Ngô Mặc thu lại biểu cảm trên mặt, cố gắng nặn ra một nụ cười.

"Hiểu lầm thôi, tôi chỉ là nghĩ đến một vài chuyện cũ, nên cảm xúc có chút dao động." Ngô Mặc đột nhiên mở miệng nói chuyện, cú sốc mang đến cho Bạch Mao Quái không khác gì bị búa tạ nện vào đầu.

Hắn quá hiểu đặc điểm của loại thực vật hình bánh mì đó.

Độc tố tuy không chí mạng nhưng đủ để hủy hoại thính lực và cổ họng của con người.

Dù có nuốt thuốc giải trong thời gian ngắn nhất, di chứng để lại cũng sẽ khiến người ta không nghe được gì và không nói được chữ nào trong vòng hai ngày.

Theo hắn biết, đây là kết luận được rút ra sau vô số lần kiểm chứng qua hàng ngàn năm, chưa từng có bất kỳ ngoại lệ nào.

Người đàn ông trước mắt này là sao vậy?

Tại sao đột nhiên lại mở miệng nói chuyện?

Trong mắt hắn, sự hoang mang cuộn xoáy từng vòng, giống như những vòng khói nhang.

Ánh mắt nhìn Ngô Mặc liên tục thay đổi.

Trương Khởi Linh không rõ những chuyện này.

Nghe thấy Ngô Mặc mở miệng nói chuyện, trái tim đang treo lơ lửng của anh từ từ hạ xuống.

Anh quá hiểu tính cách của Ngô Mặc.

Không thể nói chuyện gần như lấy đi nửa cái mạng của cậu.

Tâm trạng của Ngô Mặc lúc này là vui buồn lẫn lộn.

Vừa mừng vì mình có thể nói chuyện, lại vừa ấm ức vì bị hệ thống chơi một vố.

Thôi kệ!

Dù sao đi nữa, có thể biểu đạt ý kiến của mình là được rồi.

Ý nghĩ rất hay, nhưng cậu hoàn toàn không lường được rằng viên thuốc thực sự có một vài tác dụng phụ.

Đó chính là không kiểm soát được cái miệng của mình, lúc nào cũng muốn nói cho sướng mồm.

Chương 1101

“Huynh đệ, ngồi xuống từ từ nói chuyện.” Ngô Mặc cười tủm tỉm vẫy tay với Bạch Mao Quái.

Hai mắt cậu dán chặt vào miệng hắn, sợ bỏ lỡ bất kỳ từ ngữ quan trọng nào.

Hết cách, thuốc lắm mồm chỉ có thể khống chế cổ họng, không thể khống chế lỗ tai.

Cũng không phải là không thể mua thêm một viên thuốc đóng chức năng tai lại, chỉ là cậu không muốn bị hệ thống lừa thêm lần nữa, bỏ giá cao để rước về một sản phẩm thử nghiệm.

Không nghe được thì thôi vậy.

Có thể biểu đạt ý kiến của mình đã tốt hơn lúc nãy rất nhiều rồi.

Hơn nữa mình lại biết đọc khẩu hình, thế nào cũng hiểu được đối phương đang nói gì.

Mang theo suy nghĩ này, Ngô Mặc chủ động bắt đầu cuộc trò chuyện với Bạch Mao Quái.

“Ngươi có thể nói chuyện rồi?

Tại sao?” Bạch Mao Quái nheo mắt đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới.

“Haiz!” Ngô Mặc vỗ đùi, làm ra vẻ chính mình cũng rất bất ngờ: “Ai nói không phải chứ?

Tôi cũng ngạc nhiên lắm.

Có khi nào là thấy hai người giao tiếp khó khăn quá, tôi sốt ruột đến mức nhiệt huyết sôi trào, giải luôn cả độc tố không?” Bạch Mao

Quái: “…” Hai vợ chồng quanh năm ẩn cư ở đây, rất ít giao tiếp với người ngoài, nhất thời không quen với sự hài hước của Ngô Mặc.

Ngô Mặc trong đầu chỉ toàn muốn giải đáp những bí ẩn, hoàn toàn không muốn dây dưa vào vấn đề này.

“Huynh đệ, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, hai vợ chồng anh rốt cuộc là người thế nào?” Cậu mở miệng, một tràng tiếng Tạng lưu loát tuôn ra.

Bạch Mao Quái không trả lời ngay mà hỏi ngược lại: “Các ngươi lại là ai?” “Chúng tôi?” Ngô Mặc nhún vai, trả lời rất thẳng thắn: “Là nhà thám hiểm, nói cách khác, chúng tôi đến đây để tìm một vài loại thảo dược làm nghiên cứu.” “Nghiên cứu?” Ánh mắt Bạch Mao Quái có một vẻ thú vị không tả được.

“Đúng vậy, chúng tôi từ bên ngoài núi tới.

Xã hội loài người bây giờ đã bước vào thời đại công nghệ, nhưng bệnh tật cũng ngày càng biến đổi.

Để phục vụ nhân loại tốt hơn, chúng tôi quyết định vào rừng sâu núi thẳm tìm kiếm một số loại thảo dược đặc biệt.” Tính cách Ngô Mặc vốn dĩ đã rất hoạt ngôn.

Bây giờ lại ăn phải thuốc lắm mồm, khả năng nói còn tăng lên gấp bội.

Cảm giác có chút giống như vòi nước đã mở thì không thể đóng lại được.

Cậu đặc biệt có tài chém gió.

Thật thật giả giả trộn lẫn vào nhau, nghe đến mức hai vợ chồng Bạch Mao Quái hoa mắt chóng mặt, chẳng hiểu là có ý gì.

Không hiểu cũng không lạ.

Họ ẩn cư ở đây, hiểu biết về thế giới bên ngoài rất ít.

Khoa học kỹ thuật hiện đại do hoàn cảnh đặc thù, trong thời gian ngắn căn bản không thể truyền bá đến nơi này.

Dù có nhà thám hiểm, thường cũng không thể đi sâu đến thế.

“Không hiểu à?” Ngô Mặc nói một tràng dài, hai người họ lại như quả bầu câm, chỉ nhìn mà không nói.

Điều này khiến Ngô Mặc hơi đau đầu.

Cậu gãi gãi đầu, kiên nhẫn đổi một cách giải thích khác: “Tìm đồ thì biết chứ?

Chúng tôi được người ta nhờ vả đến đây tìm thảo dược.” “Ừm!” Bạch Mao Quái cuối cùng cũng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Ngô Mặc thở phào nhẹ nhõm: “Vậy hai vợ chồng anh là sao?

Tại sao lại tấn công chúng tôi?” “Không có gì, tôi tưởng các ngươi là kẻ thù.” “Kẻ thù?” Ngô Mặc chớp chớp mắt, trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh tượng người trong tộc Khang Ba Lạc chết thảm.

Cậu thăm dò hỏi: “Kẻ thù của hai người là người trong thôn đó?” Cậu không hề che giấu.

Dù sao đội của mình cũng bị tấn công trong thôn, úp úp mở mở chẳng bằng hỏi thẳng ra.

“Đúng.” Bạch Mao Quái lạnh lùng gật đầu thừa nhận.

Thấy đối phương thừa nhận dứt khoát như vậy, lòng Ngô Mặc ngược lại càng căng thẳng.

Lão già này trâu bò thật!

Một mình đồ sát cả một bộ lạc.

Làm thế nào được nhỉ?

Nhưng nếu là do ông ta làm, vậy thì càng dễ giải quyết.

Cổ ngữ có câu, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

Mẹ của Lão Trương bị người Khang Ba Lạc hãm hại, người Khang Ba Lạc lại có thù với vợ chồng Bạch Mao Quái.

Vợ của Bạch Mao Quái lại có tướng mạo rất giống Trương Khởi Linh, cứ kéo qua kéo lại thế này, rất có khả năng là người một nhà.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi Ngô Mặc càng sâu thêm một chút.

Khí tức trên người cũng trở nên hòa nhã hơn hẳn.

Cậu kéo Trương Khởi Linh bên cạnh qua, đối mặt với Bạch Mao Quái, nói từng chữ một: “Đại huynh đệ, nếu anh đã là kẻ thù của người Khang Ba Lạc, vậy thì anh em tôi cũng không giấu giếm nữa, chúng tôi cũng có thù oán với họ.” “Ngươi rốt cuộc là ai?” Vừa nghe đến mấy chữ ‘Khang Ba Lạc’, Bạch Mao Quái như được tiêm máu gà, siết chặt vũ khí, hung hăng nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Không trách hắn cảnh giác như vậy.

Tộc Khang Ba Lạc vô cùng bí ẩn, người ngoài căn bản không thể biết được.

Mấy người ngoại quốc trước mắt này từ đâu mà biết?

“Đừng kích động, bình tĩnh.” Ngô Mặc rút một điếu thuốc, châm lửa hút hai hơi.

Khói thuốc lan tỏa trong sơn động, ngược lại làm giảm nhiệt độ của bầu không khí căng thẳng.

Cậu nhả ra một vòng khói, chậm rãi nói: “Người anh em bên cạnh tôi đây và phu nhân của anh trông rất giống nhau, tôi nghĩ dù tôi không nói, trong lòng hai vị cũng có đủ loại nghi vấn.

Nếu chúng ta đều có chung kẻ thù, vậy thì có một số chuyện tôi cũng không giấu nữa.

Mẹ của anh em tôi chính là bị người Khang Ba Lạc bức hại.” “Mẹ?” Ánh mắt Bạch Mao Quái quét về phía Trương Khởi Linh, miệng lẩm bẩm dường như đang nói gì đó.

Ngô Mặc trừng mắt đến muốn rách ra cũng không nhìn rõ Bạch Mao Quái rốt cuộc đang lẩm bẩm cái gì.

Cậu tức đến mức thầm chửi trong lòng.

Miệng bôi keo 502 rồi à?

Không thể mở rộng hơn một chút sao?

Ông đây không thể dí sát mặt vào ngươi để đọc khẩu hình được!

Người phụ nữ cũng có vẻ đăm chiêu.

Cô nghiêng đầu nhìn Trương Khởi Linh, tựa như đang hồi tưởng quá khứ.

Hết một điếu thuốc.

Đầu thuốc của Ngô Mặc sắp cháy đến ngón tay, Bạch Mao Quái cuối cùng cũng lên tiếng lần nữa.

“Mẹ của ngươi là ai?” “Khoan đã, chúng tôi đều đã rất thành ý giới thiệu về mình, các hạ có phải cũng nên nói rõ một chút không?

Tên của hai người là gì?” “Không nhớ.” Bạch Mao Quái nhẹ nhàng ném ra hai chữ.

“Cái gì?” Ngô Mặc kinh ngạc trợn tròn hai mắt, nụ cười ôn hòa trên mặt thoáng chốc rạn nứt.

Cậu có thể chấp nhận bất kỳ lý do nào, chỉ riêng việc không nhớ và mất trí nhớ là có chút không thể chấp nhận được.

Chủ yếu là nó quá sến sẩm đi.

Lão Trương mất trí nhớ còn có thể thông cảm được.

Chương 1102

Dù sao từ nhỏ đã bị người nhà họ Trương lừa gạt, ai biết được họ có giở trò gì với Lão Trương không?

Nhưng anh bạn trước mắt này là sao?

Bắt trend à?

“Đại tỷ, còn chị thì sao?” Ngô Mặc xoa xoa thái dương, lại chuyển tầm mắt sang phiên bản nữ của Trương Khởi Linh, thở dài nói: “Ngàn vạn lần đừng nói với tôi là chị cũng mất trí nhớ nhé?

Chúng ta nói chuyện có lý một chút được không, tuy ban đầu đánh nhau sống chết một trận, nhưng chung quy là hai người ra tay trước làm người khác bị thương, mấy anh em dưới trướng tôi bị thương tật, thậm chí tử vong.

Nhưng dù vậy, vào thời khắc mấu chốt có phải tôi cũng gạt bỏ hiềm khích ra tay cứu hai người một mạng không?

Làm người có phải nên có tình có nghĩa một chút không?

Đều đã nói rõ cho hai người biết người Khang Ba Lạc là kẻ thù của tôi, chúng ta có chung kẻ thù, hai người còn có gì cố kỵ mà không dám nói?” Ngô Mặc nói một hơi dài, hoàn toàn không cho đối phương có cơ hội chen miệng.

Trương Khởi Linh nghi hoặc liếc nhìn Ngô Mặc một cái.

Anh biết cậu nói nhiều, sao hôm nay lại càng nói nhiều hơn thế?

Hai vợ chồng Bạch Mao Quái đứng ngây tại chỗ.

Đầu óc hai người ong ong, trong mắt chỉ thấy môi Ngô Mặc lật lên lật xuống, nhất thời không phản ứng kịp đối phương rốt cuộc đang nói gì.

Trong lòng đồng thời nảy ra một ý nghĩ — nói không nghỉ hơi, không thấy ngộp thở sao?

Ngô Mặc nói cho sướng miệng, cuối cùng cũng dừng lại.

Cậu ngẩng đầu nhìn hai người, mày nhíu chặt, vô cùng bất mãn trách móc: “Tôi đã nói cả nửa ngày rồi, hai vị không có gì muốn nói sao?” Hai vợ chồng nhìn nhau, thấy bộ dạng vô lý của Ngô Mặc, khóe miệng hai người nhất thời có chút co giật.

Là không muốn nói chuyện sao?

Là không có cơ hội nói chuyện thì có!

Miệng của ngươi như tấm bình phong chặn hết mọi kẽ hở, căn bản không cho người khác cơ hội.

Nhưng từ lời nói và thái độ của Ngô Mặc, hai vợ chồng đã hiểu ra một điều, những người trước mắt quả thực không phải đến đây để chủ động đối phó với mình.

Chỉ là như cậu ta nói, mình đã làm bị thương thuộc hạ của cậu ta, liệu họ có trở mặt báo thù không?

Bạch Mao Quái siết chặt vũ khí trong tay, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Ngô Mặc: “Tại sao cứu ta?

Ta đã giết thuộc hạ của ngươi, tại sao ngươi không tìm ta báo thù?” Nghe đến đây, Ngô Mặc coi như đã hiểu gã này đang kiêng dè điều gì.

Chẳng qua là sợ mình và mọi người tìm cơ hội đánh lén giết chết họ để báo thù cho đàn em.

E rằng trong lòng Bạch Mao Quái đang nghĩ, mình là lão đại, không báo thù cho anh em dưới trướng thì cả về tình lẫn về lý đều không nói được.

Còn về việc biết rõ như vậy, tại sao vẫn dẫn mình và mọi người đến đây?

Tám phần nguyên nhân có lẽ đến từ phiên bản nữ của Trương Khởi Linh.

Nói thật, nếu những người chết kia là người của Địa Long Hội, bất kể đối phương là ai, có lý do trời sập đi nữa, mình cũng sẽ tìm mọi cách giết chết họ để báo thù cho anh em.

Không vì điều gì khác, chỉ vì họ dám liều mạng cùng mình gây dựng thiên hạ.

Mình là lão đại, phải che mưa chắn gió cho họ, làm chỗ dựa vững chắc nhất.

Nhưng hiện tại hai người chết kia căn bản không phải thuộc hạ của mình.

Ông đây cũng không phải ăn no rửng mỡ, đi khắp nơi nhận cháu làm trò, có cần phải vì người khác mà ra mặt không?

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc khẽ cười một tiếng: "Thật không dám giấu, mấy người ban đầu làm chúng tôi bị thương, tôi hận không thể nghiền xương họ ra tro, thực tế là tôi cũng đã dùng lửa thiêu họ thành tro bụi.

Sau đó đuổi theo, lại gặp hai vợ chồng anh, đánh nhau sống chết nửa ngày, tôi cứ cảm thấy phu nhân đây và anh em tôi có duyên phận, không hiểu sao lại không xuống tay được." Miệng Ngô Mặc như bôi mật, khéo léo che đậy lý do mình không tiện sử dụng súng phun lửa, cố ý phóng đại ngoại hình của phiên bản nữ Trương Khởi Linh.

Cậu quy kết nguyên nhân cứu họ là do trong lòng mình không nỡ, sợ đối phương có quan hệ thân thích với anh em mình. 106.

Lời nói dốc hết lòng dạ, thật là người nghe thương tâm, kẻ thấy rơi lệ.

Cộng thêm thiện ý cố tình tỏa ra từ trên người, vậy mà thật sự đã làm lay động lòng của hai vợ chồng.

Dù sao đi nữa, Ngô Mặc rốt cuộc đã cứu họ một mạng.

Qua lăng kính này, địch ý lại giảm đi vài phần.

Người phụ nữ đặt tay lên đùi Bạch Mao Quái, lắc đầu với hắn, rồi quay sang nhìn Ngô Mặc, trên mặt nở một nụ cười: “Xin lỗi, chúng tôi buộc phải cẩn thận một chút.” “Có thể hiểu được.” Ngô Mặc gật đầu, tỏ ra thấu tình đạt lý: “Thân ở nơi hiểm cảnh, không cẩn thận, xương cốt cũng bị kẻ thù nuốt sạch.” “Nếu giữa chúng ta đã xóa bỏ hiểu lầm, không biết có thể tiết lộ thân phận của hai vợ chồng không?” “Chị đừng hiểu lầm, không phải cố ý dò la gốc gác của chị, chỉ là tôi có thù với tộc Khang Ba Lạc, mà người tộc Khang Ba Lạc lại đột ngột chết hết trong một đêm.

Tuy rằng họ chết rồi, tôi cũng coi như trút được một hơi, nhưng kẻ thù không chết trong tay mình, trong lòng có chút không thoải mái.

Chỉ muốn biết họ chết như thế nào?

Nếu chết không đau khổ, lát nữa tôi sẽ quay lại nghiền xương họ ra tro.” Bạch Mao Quái hờ hững liếc Ngô Mặc một cái: “Trúng độc.” “Ồ!” Ngô Mặc cố ý làm ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, vỗ đùi cảm thán: “Tôi đã nói mà, cả một thôn đều chết sạch, ngoài trúng độc ra cũng không có lý do nào khác.

Thật không biết là vị anh hùng hảo hán nào đã làm, nếu gặp được, anh em tôi nhất định phải mời người đó một ly.” “Ta làm.” Ba chữ nhẹ như lông hồng, che đậy cả một vùng máu tanh.

“Ồ?

Là ngài?” Ngô Mặc trợn to mắt, người nghiêng về phía trước: “Thật sự là ngài?

Vãi, anh hùng!

Lão đại ca ngầu thật!

Vậy nói thế ngài còn là ân nhân của tôi nữa.” Không phải chỉ là lừa phỉnh người thôi sao?

Ngô gia nhị gia đây sợ ai bao giờ?

Bạch Mao Quái quanh năm ẩn cư ở đây, ngoài nói vài câu với vợ, nào đã từng gặp người nào nói nhiều như vậy?

Dù là lúc trước ở trong bộ lạc, lời nói của cả bộ lạc cộng lại cũng không bằng người đàn ông trước mắt này.

Có lẽ là thật sự có chút không quen, lại hoặc là muốn Ngô Mặc ngậm miệng.

Người phụ nữ hướng về phía Trương Khởi Linh, chủ động tiếp lời: “Có thể nói một chút, anh và người Khang Ba Lạc có thù oán gì không?” Trương Khởi Linh không nói gì.

Tuy đã biết chuyện quá khứ từ miệng Văn Thành công chúa, nhưng anh đã mất trí nhớ, rất nhiều cảm xúc cũng theo đó mà biến mất.

Đối mặt với câu hỏi của người phụ nữ, nhất thời không biết trả lời thế nào để không làm rối loạn kế hoạch của Ngô Mặc.

“Đại tỷ, anh em tôi ít nói, hay là để tôi đi.” Ngô Mặc lúc này đang ở trong trạng thái ham muốn giãi bày cực kỳ mãnh liệt, lập tức tiếp lời: “Chúng tôi và tộc Khang Ba Lạc có mối thù không đội trời chung, mẹ của anh em tôi chính là chết dưới tay bọn họ.

Thù giết mẹ, chị nói xem chúng tôi có thể tha cho bọn họ không?”

“Mẹ?” Người phụ nữ nhíu chặt mày, suy nghĩ một lúc lâu, nhẹ giọng hỏi: “Mẹ của anh là ai?” “Bạch Mã.” Hai chữ đơn giản vừa thốt ra, trong lòng Trương Khởi Linh dâng lên một cảm giác chua xót khó tả.

Không nói rõ được tại sao, chỉ cảm thấy mình dường như đã quên mất một chuyện vô cùng quan trọng.

Là chuyện gì nhỉ?

Không nhớ ra, thật sự một chút cũng không nhớ ra được.

Trương Khởi Linh trầm mặc, người phụ nữ ở bên kia lại phát ra một tiếng kêu khẽ: “A Mụ Thiết?” “Hả?” Ba chữ này thật sự nằm ngoài dự liệu của Ngô Mặc.

A Mụ Thiết?

Mẹ của Lão Trương lại là dì của người phụ nữ này?

Chuyện gì thế này?

Bạch Mã còn có chị em ruột?

Trong sách chưa từng giới thiệu, Văn Thành công chúa cũng không hề nhắc đến chuyện này.

Hơn nữa, dù có là quan hệ thân thích như vậy, tại sao người phụ nữ lại giống Lão Trương đến thế?

Không có lý nào.

Ngô Mặc quyết định không suy nghĩ lung tung nữa, dứt khoát hỏi thẳng nguyên nhân, đỡ phải tốn não.

Chương 1103

Cậu quay đầu nhìn người phụ nữ, nghiêm mặt hỏi một cách nghiêm túc: “Nếu tôi không nghe nhầm, chị nói Bạch Mã nữ sĩ là dì của chị?” Người phụ nữ đã chìm vào suy tư, không nghe thấy câu hỏi của Ngô Mặc.

Ngô Mặc không để ý, lại cao giọng nói lần nữa: “Thứ cho tôi mạo muội hỏi một chút, mẹ của chị và mẹ của anh em tôi là chị em ruột sao?” Theo suy đoán của cậu, nếu mẹ của người phụ nữ chỉ là họ hàng của Bạch Mã, cô ta tuyệt đối sẽ không giống Trương Khởi Linh đến vậy.

Giữa hai người chắc chắn phải có mối quan hệ huyết thống cực kỳ sâu sắc.

Giọng của Ngô Mặc cực kỳ lớn, kéo người phụ nữ từ trong suy tư trở về.

Cô căn bản không nghi ngờ lời của Ngô Mặc là giả.

Một là Trương Khởi Linh và cô trông cực kỳ giống nhau, hai là mối quan hệ huyết thống giữa Bạch Mã và cô quá gần.

Cô tham lam nhìn vào mặt Trương Khởi Linh, dường như muốn từ trên người anh nhìn thấy bóng dáng của người thân.

Một lúc lâu sau, cô chậm rãi mở miệng: “Không sai, a mụ của ta và A Mụ Thiết là chị em song sinh.” Lời vừa nói ra, mắt Ngô Mặc trợn còn to hơn.

Vãi chưởng!

Còn có tuyến truyện ẩn giấu như vậy sao?

Cậu theo bản năng nhìn sang Trương Khởi Linh bên cạnh, lại thấy gã này như tượng đất tượng đá, vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc.

Đúng là trâu bò.

Không hổ là đồng chí Lão Trương có phong thái đại tướng.

Bất kể là đối mặt với nhà họ Trương hay người thân bên ngoại, đều có thể giữ được thái độ bình tĩnh tuyệt đối.

Bọn tôi tự thấy không bằng.

Ánh mắt Ngô Mặc rời khỏi Trương Khởi Linh, lại một lần nữa yên lặng nhìn người phụ nữ, chờ cô nói tiếp.

“Mẹ của ta lúc năm tuổi đã bị a nãi đưa cho người khác.” Người phụ nữ chậm rãi kể lại chuyện quá khứ.

Theo lời cô kể, mẹ cô và Bạch Mã là chị em song sinh.

Chỉ vì một số nguyên nhân đặc biệt, từ nhỏ đã bị giao cho người khác nuôi dưỡng.

Không lâu sau, cha mẹ của hai chị em đều qua đời.

Bạch Mã ở lại bộ lạc Khang Ba Lạc được người trong tộc nuôi dưỡng, còn mẹ cô thì do duyên số tình cờ được nữ vu của bộ lạc Cách Nhĩ Ba nhìn trúng, nhận làm đệ tử.

Đừng thấy hai chị em mỗi người một nơi, nhưng họ luôn tranh thủ mọi thời gian, tụ họp ở sâu trong núi.

Tình chị em vô cùng sâu đậm.

Tuy nhiên, thời gian lâu rồi thì không có bức tường nào không lọt gió.

Nữ vu của bộ lạc Cách Nhĩ Ba tính cách vô cùng quái dị, không thích đệ tử của mình liên lạc quá thân mật với người thân.

Bà ta dùng thủ đoạn cứng rắn giam cầm mẹ của người phụ nữ.

Hai chị em bị buộc phải chia ly.

Thời gian ngày qua ngày, người em cuối cùng cũng chịu đựng được đến ngày ngóc đầu lên.

Nữ vu chết rồi.

Trong những ngày cô đơn, cô liều mạng học tập, chỉ mong sớm hoàn thành việc học, sớm trở về gặp chị.

Bây giờ đã thành công.

Cô vội vã thu dọn hành lý, chớp lấy một cơ hội lén lút trở về bộ lạc Khang Ba Lạc.

Kết quả là hoàn toàn không tìm thấy tung tích của chị.

Ngôi nhà rách nát không chịu nổi, trông có vẻ đã rất lâu không có người ở.

Trong lòng người em dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Cô lén lút tìm đến người bạn thời thơ ấu, muốn hỏi thăm tung tích của chị.

Nào ngờ đối phương không niệm tình xưa, ngược lại còn tiết lộ hành tung của cô cho tộc trưởng.

Cô bị người Khang Ba Lạc bắt lại, giam cầm trong một hang động.

Rất may thân phận của cô không tầm thường.

Bộ lạc Cách Nhĩ Ba đã trả một cái giá lớn, chuộc cô ra khỏi tay người Khang Ba Lạc.

Trở về bộ lạc, họ cảnh cáo cô không được can thiệp vào chuyện của bộ lạc kia.

Người em bề ngoài đồng ý, nhưng trong lòng không cam tâm.

Cô tìm mọi cách, cuối cùng biết được tin chị gái đã chết.

Cô hận chết người Khang Ba Lạc.

Hận không thể nghiền xương họ ra tro.

Cô không hiểu tại sao lại như vậy?

Chị gái đơn thuần thiện lương như vậy, tại sao lại phải chịu tai nạn này?

Để biết được thông tin cụ thể, cô lợi dụng năng lực đã học được, dịch dung thành một bộ dạng khác.

Lần nữa đến gần tộc Khang Ba Lạc, muốn tìm cơ hội tiến vào bộ lạc.

Cũng không biết là số phận chị em giống nhau, hay là duyên trời định.

Lần này lại đến lượt cô được một người đàn ông cứu.

Người em muốn báo thù, người đàn ông muốn truy tìm một số chuyện, hai người có mục tiêu giống nhau, trở thành đối tác tạm thời.

Chuyện sau đó có chút sến súa, nhưng lại là quỹ đạo cuộc sống bình thường.

Người đàn ông dùng một số thủ đoạn, đưa người em ở lại trong bộ lạc.

Thời gian dài ở chung, hai người nảy sinh tình yêu.

Trong lòng người em luôn canh cánh chuyện của chị gái, chìm vào tự trách và xấu hổ, không dám thừa nhận tình cảm của mình.

Người đàn ông vì thế đã lén lút dò hỏi tình hình cụ thể, cuối cùng biết được nghi thức tế lễ cổ xưa trong bộ lạc.

Người em điên cuồng.

Cô muốn giết hết tất cả mọi người trong bộ lạc.

Nhưng nói thì dễ?

Người Khang Ba Lạc ai nấy đều thân thủ khỏe mạnh, cảnh giác rất cao.

Người em quyết định lên kế hoạch dài hạn.

Dù có hao hết cả đời, cũng phải báo thù cho chị gái.

Người đàn ông không biết vì lý do gì, vẫn kiên quyết ở lại bộ lạc Khang Ba Lạc bầu bạn với cô.

Ngày lại ngày, tình cảm ngày càng sâu đậm.

Cuối cùng vượt qua ngưỡng cửa đó, thành tựu chuyện tốt.

Người phụ nữ cảm thấy mình đã bồng bột, nhưng không hối hận, trái tim bị đè nén đã lâu, cuối cùng cũng có cảm giác từ từ được giải tỏa.

Hai người bái tế trời đất, trở thành vợ chồng.

Đêm tân hôn, người đàn ông tiết lộ thân phận của mình, nói với người em rằng mình đến Khang Ba Lạc là để điều tra một chuyện.

Người Khang Ba Lạc đời đời canh giữ một thánh địa.

Chương 1104

Nơi anh ta muốn đến chính là đó.

Người em hận thánh địa đến tận xương tủy.

Cô biết chị gái bị xem như vật tế dâng cho thần minh của thánh địa.

Nếu chồng muốn đến thánh địa, vậy thì mục tiêu của anh ta và mình là nhất quán, bất kể thế nào cũng phải giúp anh ta hoàn thành tâm nguyện.

Mọi việc không thể vội vàng, hai người cho rằng nên từ từ tính kế.

Mãi cho đến khi kết tinh tình yêu của họ - một cô con gái ra đời, vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp.

Tục ngữ nói, thường đi bờ sông, nào có không ướt giày?

Khi con gái mười lăm tuổi, người đàn ông có một lần vào núi rồi không bao giờ trở ra, người em muốn đi tìm thì bị phát hiện hành tung.

Kết cục có thể tưởng tượng được.

Người em bị làm thành vật tế mới, con gái bị nhốt lại để dành cho lần sau.

Từ khi con gái hiểu chuyện, người em sợ mình xảy ra bất trắc gì, không có ai báo thù cho chị.

Vì vậy không ngừng kể cho con gái nghe những chuyện quá khứ, và truyền thụ tất cả kỹ năng mình nắm giữ cho con gái.

Người em nói với con gái, nếu mình không thể báo thù, thì cô và con cháu đời sau của cô nhất định phải tiếp tục hoàn thành tâm nguyện của mình.

Con gái ngây thơ, đơn thuần lại lương thiện, không thể hiểu được suy nghĩ của mẹ.

A Mụ Thiết đã qua đời, tại sao phải dùng mạng sống của cả bộ lạc để đền bù?

Bạn bè từ nhỏ của mình đều là người trong bộ lạc, họ đâu có làm chuyện gì xấu?

Suy nghĩ của con gái không hề đột ngột.

Hai vợ chồng để mê hoặc người trong bộ lạc, ngày thường giống như một gia đình bình thường, không cấm con gái chơi đùa với những đứa trẻ khác.

Thời gian dài bầu bạn và ở chung, con gái và bạn bè đã kết bạn thân thiết.

Sao lại nỡ lòng ra tay độc ác với họ?

Nội tâm vô cùng rối bời, cho đến khi sự việc đột ngột chuyển biến xấu.

Con gái tận mắt chứng kiến mẹ bị đánh gãy tứ chi, rồi bị ném vào một cái ao chứa đầy dung dịch thuốc đặc biệt để ngâm.

Mà những người hành hình chính là cha mẹ và người thân của những người bạn mà cô vô cùng coi trọng.

Không có ai ra mặt vì mẹ con họ, tất cả đều lạnh lùng nhìn họ chịu hình phạt.

Con gái không hiểu tại sao lại như vậy?

Thần minh gì lại lấy mạng sống của dân mình làm vật tế?

Có khác gì ma quỷ?

Và tại sao lại chọn trúng mẹ mình?

Cha đang ở đâu?

Vô số câu hỏi tràn ngập trong đầu.

Không lâu sau, có người giúp cô giải đáp.

Thủ lĩnh bộ lạc Khang Ba Lạc để mẹ con họ hết hy vọng, đã kéo xác cha cô về, và nói rõ cho hai mẹ con biết, bao nhiêu năm nay giữ lại gia đình ba người họ trong bộ lạc chỉ là để nuôi cổ.

Con gái lúc này mới biết, thì ra trong cơ thể của hai chị em mẹ cô có một loại huyết mạch đặc biệt.

Xem như là loại đỉnh cao nhất để làm vật tế.

Vốn dĩ sẽ không để họ sinh con đẻ cái, nhưng mọi việc đều có ngoại lệ, ví dụ như huyết mạch của người đàn ông cũng ưu tú, hai bên kết hợp sinh ra hậu duệ chẳng phải càng ưu tú hơn sao?

Hai mẹ con lần đầu tiên biết, thì ra Bạch Mã cũng có một hậu duệ của mình.

Nhưng thủ lĩnh có chút tiếc nuối nói rằng đó là một đứa con trai, không làm vật tế được.

Chuyện sau đó có thể tưởng tượng được.

Người mẹ bị dâng làm vật tế cho Diêm Vương, con gái bị giam cầm trong bộ lạc chuẩn bị làm vật tế cho lần sau.

Cô có thể đi lại trong bộ lạc, cũng có thể tiếp tục sống trong bộ lạc.

Nhưng duy nhất không thể rời khỏi bộ lạc.

Dù đi đến đâu, cũng luôn có người theo dõi cô.

Ngày qua ngày, tâm thái của con gái đã thay đổi rất nhiều.

Muốn báo thù nhưng không có cơ hội ra tay.

Số phận lại một lần nữa thay đổi.

Bộ lạc gặp khủng hoảng.

Một đám thi thể vô cùng đáng sợ tấn công bộ lạc Khang Ba Lạc, thủ lĩnh chết thảm, tộc nhân bị thương nặng.

Vào thời khắc mấu chốt, một người đàn ông ngoại tộc đi ngang qua đã đứng ra.

Dựa vào năng lực cao siêu, anh ta đã cứu cả bộ lạc, và được phá lệ trở thành thổ ty ở đó.

Bộ lạc vẫn còn chút hỗn loạn, nhưng đối với con gái mà nói, đây lại là một chuyện tốt — cô đã được giải thoát.

Cô một mình trở về nơi ở lúc nhỏ.

Nhớ lại cảnh cha mẹ chết thảm, trong lòng oán hận tại sao những thi thể này không giết sạch cả bộ lạc?

Câu chuyện kể đến đây, nước mắt của người phụ nữ lại trào ra, một khuôn mặt xinh đẹp trở thành một bức tường nước.

Bao nhiêu năm không khóc rồi, cô đã sớm quên mất vị của nước mắt.

Bạch Mao Quái nhìn người phụ nữ với vẻ mặt đau lòng.

Hắn vội vàng lật từ sau lưng ra một tấm da thú sạch sẽ, cẩn thận lau nước mắt trên mặt cô.

Động tác vô cùng nhẹ nhàng, như thể đối đãi với bảo vật quý giá nhất trên đời.

Ngô Mặc nghe xong trong lòng có chút buồn bực.

Thật là tạo nghiệt!

Thích cúng dường thần minh như vậy, sao không tự thiến mình dâng cho Diêm Vương đi?

Cái đám người Khang Ba Lạc chết tiệt, thật là chết không hết tội.

Lòng bảo vệ người nhà của Ngô Mặc trỗi dậy, hận không thể quay trở lại bộ lạc Khang Ba Lạc, ném hết xương cốt của bọn chúng vào hố phân, để chúng kiếp sau đầu thai cũng là loài giòi bọ hôi thối tám trăm dặm.

Tâm bệnh của người phụ nữ dường như vì lần giãi bày này mà từ từ tan vỡ.

Tay được lau khô nước mắt, cô bình ổn tâm trạng rồi kể tiếp.

Cuộc đời tổng kết lại chính là từng chậu máu chó.

Chuyện của thiếu nữ đã thu hút sự chú ý của vị thổ ty mới.

Tuy nhiên, câu nói xưa rất đúng, lòng hiếu kỳ thường là điềm báo của việc sa chân vào.

Sự xuất hiện của anh ta từ từ xóa nhòa vết thương trong lòng thiếu nữ, thậm chí còn khiến cô nảy sinh một chút khao khát về thế giới bên ngoài.

Có lẽ sau khi báo thù xong mình cũng có thể sống một cuộc sống mới.

Phải nói một câu, suy nghĩ của thiếu nữ rất đầy đặn, chỉ là hiện thực đã tàn nhẫn tát cho cô một cái bạt tai.

Chương 1105

Người đàn ông nhận được thư từ gia tộc, bất đắc dĩ phải rời khỏi bộ lạc.

Cô gái muốn cùng anh ta rời đi.

Người đàn ông nghĩ đến tộc quy nghiêm khắc trong gia tộc, chỉ có thể đau lòng từ chối đề nghị của cô gái.

Hết cách, gia tộc càng cổ xưa thì quy củ càng nghiêm ngặt và khủng khiếp.

Đặc biệt là trong gia tộc có một quy định, nghiêm cấm thông hôn với ngoại tộc.

Anh ta bất đắc dĩ chỉ có thể an ủi cô gái ở lại đây chờ đợi, mình nhất định sẽ cố hết sức để quay về.

Cô gái níu lấy người đàn ông kể về nỗi lo của mình.

Người đàn ông suy nghĩ rồi sắp xếp mấy người mình từng cứu để bảo vệ cô gái.

Anh ta cho rằng mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, một đêm nọ đã rời khỏi bộ lạc Khang Ba Lạc.

Người đàn ông biết lòng người dễ thay đổi, nhưng lại không ngờ thay đổi nhanh đến vậy.

Khi anh ta làm xong việc gia tộc, vượt núi lội sông quay về, đối mặt lại là cảnh người đi nhà trống.

Người phụ nữ lại một lần nữa bị chọn làm vật tế dâng cho Diêm Vương trong núi.

Những người chịu trách nhiệm bảo vệ cô thì vây quanh người đàn ông than thở, nói rằng anh ta chân trước vừa đi, chân sau đấu thi lại xuất hiện.

Họ bị ép đến đường cùng, chỉ có thể dùng cô gái làm vật tế dâng cho Diêm Vương để tránh họa lớn hơn.

Hy vọng thổ ty đại nhân có thể tha thứ cho họ, vì vậy bộ lạc nguyện ý dâng lên những cô gái xinh đẹp hơn để bồi thường.

Người đàn ông từ chối.

Anh ta để lại một lá thư nhờ người trong bộ lạc chuyển cho tộc nhân của mình, còn mình thì một mình tiến vào thánh địa.

Sau bao gian truân, cuối cùng cũng tìm thấy tung tích của người phụ nữ.

May mắn là người phụ nữ nhiều năm qua đã chuẩn bị trước đủ loại phương án đối phó, mới không giống như mẹ và dì trở thành quái vật mất đi thần trí.

Hai người trùng phùng, cảm khái rất nhiều. 107.

Nhưng đều có một suy nghĩ chung, đó là giết chết cái gọi là Diêm Vương trong cánh cửa đồng, rồi tiêu diệt luôn bộ lạc Khang Ba Lạc để báo thù cho gia đình.

Diêm Vương của núi tuyết há lại dễ tiêu diệt như vậy?

Đầu của người đàn ông bị đả kích mạnh, rơi vào hôn mê, người phụ nữ vì cứu anh ta đã tìm mọi cách để tìm được thần thảo của núi tuyết.

Mạng sống cứu được, nhưng ký ức quá khứ lại mất đi nghiêm trọng.

Hai người sợ bị phát hiện, chỉ có thể ẩn cư ở sâu trong núi tuyết.

Còn về việc báo thù?

Thôi bỏ đi, mạng sống của người đàn ông vẫn quan trọng hơn.

Nói thật, người phụ nữ tuy trong lòng oán hận, nhưng cũng biết độ khó của việc báo thù quá cao, thậm chí đã không còn hy vọng nữa.

Chỉ là cô nằm mơ cũng không ngờ, mình và người đàn ông sẽ biến thành quái vật trường sinh bất lão.

Thời gian trôi đi, dung nhan không đổi, người phụ nữ cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Người đàn ông cũng đã quên mất chuyện quá khứ, không hiểu là sao.

Cuối cùng chỉ có thể quy mọi chuyện liên quan đến Diêm Vương của núi tuyết.

Cho rằng phía sau cánh cửa đồng có điều kỳ quái, mới dẫn đến cơ thể xảy ra biến dị.

Một khi con người biết mình có thể sống lâu, rất nhiều chuyện trong quá khứ vì những lý do đặc biệt mà buộc phải từ bỏ sẽ được đưa ra bàn lại.

Đối với người phụ nữ này, việc đầu tiên chính là báo thù.

Cô muốn giết sạch cả tộc Khang ba lạc để báo thù cho cha mẹ và dì của mình.

Người đàn ông vui vẻ đồng ý.

Dù đã quên rất nhiều chuyện, nhưng anh ta lại vô cùng để tâm đến thái độ và suy nghĩ của vợ mình.

Hai người bắt đầu tìm kiếm cơ hội ra tay.

Tục ngữ có câu, chỉ có ngàn ngày làm trộm, chứ làm gì có chuyện ngàn ngày phòng trộm.

Hai người sau nhiều năm lên kế hoạch và điều tra, dần dần biết được một vài bí mật của tộc Khang ba lạc.

Họ sợ đánh rắn động cỏ nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu chưa chuẩn bị vẹn toàn, tuyệt đối không lộ diện để đối phương phát hiện tung tích.

Trong thời gian đó, họ đã chặn cứu được một vài thiếu nữ bị dùng làm vật tế.

Qua đủ loại thí nghiệm, cuối cùng họ cũng nắm được phương pháp khống chế những nữ quái vật đó.

Nội tâm người phụ nữ từng có chút giằng xé.

Bản thân cô cũng từng bị coi là vật tế, cô biết điều đó đau đớn đến nhường nào.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến mối thù với tộc Khang ba lạc, một tia thiện lương cuối cùng cũng bị dập tắt triệt để.

Cha mẹ, người thân của những cô gái đó còn nhẫn tâm biến họ thành vật tế, một kẻ thù như cô việc gì phải nghĩ nhiều như vậy?

Ngày lại qua ngày, năm lại qua năm.

Cơ hội cuối cùng cũng đến.

Bộ lạc Khang ba lạc có một ngày lễ đặc biệt.

Cứ mỗi mười năm, phụ nữ và trẻ em dưới mười hai tuổi trong bộ lạc sẽ rời đi đến một nơi khác.

Thời gian kéo dài một năm.

Còn làm gì ư?

Ngoài những người trong cuộc và thủ lĩnh bộ lạc, không ai biết được.

Vợ chồng họ từng muốn theo dõi điều tra, nhưng mãi không tìm được cơ hội thích hợp.

Họ không rời đi từ cổng chính của bộ lạc mà đi bằng một lối đi bí mật.

Hai người sợ đánh rắn động cỏ nên cũng từ bỏ ý định này.

Sau này, hai vợ chồng không muốn tiếp tục chờ đợi nữa, liền lợi dụng cơ hội này để hạ độc những người đàn ông ở lại bộ lạc.

Họ còn sắp xếp vài nữ quái vật canh giữ lối ra của bộ lạc.

Cuối cùng, họ cũng báo thù thành công, giết sạch tất cả những người đàn ông còn ở lại.

Mối thù dai dẳng với người Khang ba lạc cuối cùng cũng kết thúc.

Hai vợ chồng đều là người cẩn thận.

Thỉnh thoảng họ lại cho nữ quái đi lượn lờ quanh bộ lạc để xác nhận xem những người khác trong bộ lạc đã trở về chưa.

Vì vậy, khi nhóm Ngô Mặc xuất hiện tại bộ lạc, nữ quái đã lập tức quay về báo cáo.

Vợ chồng quái vật lông trắng không biết lai lịch của nhóm Ngô Mặc.

Với nguyên tắc thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, họ mới dẫn theo vài nữ quái vật đến định xử lý cả đám.

Câu chuyện kể đến đây, coi như đã đặt một dấu chấm hoàn hảo cho toàn bộ sự việc.

Chương 1106

"Anh, em có thể gọi anh như vậy không?" Lạp Mỗ dịu dàng nhìn Trương Khởi Linh, trong mắt ánh lên vẻ chờ mong và khao khát.

Trong suốt trăm năm qua, Lạp Mỗ cứ ngỡ mình chẳng còn một người thân nào.

Nhưng không ngờ ông trời vẫn còn thương xót cô.

Anh trai lại xuất hiện ngay trước mắt mình.

Trương Khởi Linh lặng lẽ nhìn lại Lạp Mỗ, hồi lâu không nói gì.

Mãi cho đến khi ánh sáng trong mắt Lạp Mỗ dần trở nên ảm đạm, anh mới gật đầu. "Anh." Nước mắt Lạp Mỗ tuôn rơi không ngừng, nhưng miệng lại không ngừng lặp lại từ này.

Quái vật lông trắng đau lòng đến luống cuống tay chân, cầm tấm da thú liên tục lau nước mắt cho cô.

Ngô Mặc thầm lẩm bẩm trong lòng: Cứ tưởng Lão Trương chỉ có một mình, sao bây giờ lại lòi ra cả một dây thế này?

Hắn lại nhớ đến nhiệm vụ mà hệ thống giao cho mình --- điều tra thân thế bối cảnh của con ngựa trắng.

Hắn lập tức gọi hệ thống trong đầu: "Anh bạn, huynh đệ tôi thế này có được coi là hoàn thành nhiệm vụ không?

Đừng giả chết nữa, mau ra đây nói một lời đi." "Cút!" "He he, anh bạn, ông bạn già nhà cậu càng ngày càng giống người rồi đấy, xem ra sức hút của huynh đệ tôi đúng là không thể cản được, đến cả một cái hệ thống như cậu cũng bị đồng hóa rồi." Ngô Mặc vô cùng đắc ý.

Hắn vẫn còn nhớ lúc mới đến đây, hệ thống cứng nhắc như một con robot mới xuất xưởng.

Giờ thì tốt rồi, chửi bới mỉa mai gì cũng biết hết.

Hệ thống thực sự lười phải đôi co với hắn, chỉ đáp lại một câu "Hoàn thành nhiệm vụ phụ", rồi lại im bặt.

Ngô Mặc chẳng thèm để ý.

Hoàn thành nhiệm vụ mới là chuyện lớn, còn tâm trạng của hệ thống ư?

Mắc mớ gì đến mình.

Bầu không khí trong hang động bỗng chốc từ mùa đông giá rét chuyển thành mùa hè oi ả.

Lạp Mỗ lau khô nước mắt, khóe miệng nở nụ cười nhìn Trương Khởi Linh, nhẹ giọng hỏi: "Anh, bao nhiêu năm nay anh ở đâu?

Sống có tốt không?" Khí tức trên người Trương Khởi Linh dịu đi một chút, anh lạnh nhạt đáp lại một câu: "Tốt." Vãi chưởng!

Nghe thấy Trương Khởi Linh nặn ra một chữ này, Ngô Mặc suýt nữa thì đá văng anh ta ra ngoài.

Tốt?

Tốt cái con khỉ!

Ngô Mặc phải cố lắm mới kiềm chế được cơ mặt, cắn chặt môi mới miễn cưỡng đè nén được ham muốn chửi thề trong lòng.

Chỉ là hắn đã quên mất một chuyện.

Quái vật lông trắng và Lạp Mỗ không phải người thường, những biểu cảm nhỏ nhặt trên mặt hắn sao có thể qua được mắt họ.

Lạp Mỗ nhìn mặt Ngô Mặc co giật như bị trúng gió, suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Anh với anh trai tôi có quan hệ gì?" Nhớ lại việc Ngô Mặc cứ mở miệng là "huynh đệ của tôi", cô thăm dò hỏi thêm: "Là anh em sao?" Tuy Ngô Mặc có ngoại hình khác họ.

Nhưng biết đâu năm đó dì lại sinh đôi thì sao.

Trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra, anh em trông không giống nhau cũng đầy rẫy.

Nghe câu hỏi này, Ngô Mặc vỗ mông một cái, tinh thần lập tức phơi phới.

Hắn điều chỉnh lại biểu cảm trên mặt, sửa sang lại quần áo, bày ra một nụ cười mà hắn cho là vô cùng hiền hậu dễ gần, rồi từ tốn nói: "Không, lúc nãy nói vậy chỉ để tiện giao tiếp thôi.

Đừng thấy tôi còn trẻ, thực ra xét về vai vế, tôi phải là ông trẻ của anh cô mới đúng." Lời còn chưa dứt, hắn đã ôm gáy quay đầu nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt đầy oán hận: "Ái da, cậu đánh tôi làm gì?

Tôi có nói sai đâu, vốn dĩ là thế mà." Chữ cuối cùng, trước ánh mắt đầy uy hiếp của Lão Trương, hắn đành phải nuốt ngược vào trong.

Ngô Mặc im bặt.

Nhưng với tính cách của hắn, chỉ im được chưa đầy một phút, miệng lại lẩm bẩm một câu: "Cháu mà đánh ông nội là bị trời đánh." Gân xanh trên trán Trương Khởi Linh giật thon thót.

Trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ -- hay là lấy kim khâu miệng nó lại nhỉ?

Lạp Mỗ có chút ngơ ngác.

Nhìn qua nhìn lại vẫn không hiểu rõ mối quan hệ của hai người.

Vừa là ông nội lại vừa là anh em, rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ là kết hôn cận huyết mới có cách xưng hô sai lệch thế này?

Ngô Mặc bụng dạ hẹp hòi, sống chết cũng muốn chiếm hời của Trương Khởi Linh, quyết định đi trước một bước xác lập mối quan hệ ông cháu này.

Hắn nhích mông về phía trước.

Vừa đấm vào đùi, vừa không chút kiêng dè nói năng lung tung: "Cô gọi cậu ta là anh, chúng ta chính là người thân.

Tôi trông còn trẻ, nhưng vai vế nó ở đấy, đừng khách sáo, cứ gọi tôi một tiếng ông trẻ là được." "Đúng rồi, còn một chuyện tôi muốn hỏi, hai người có thấy người này không?" Ngô Mặc vừa nói vừa lôi ra một tấm ảnh từ túi áo trong, đưa đến trước mặt vợ chồng quái vật lông trắng: "Chính là người trong ảnh, gần đây hai người có gặp không?" Vợ chồng họ nhận lấy tấm ảnh, chăm chú xem xét hồi lâu không nói gì.

Dường như đang hồi tưởng lại xem trong số những người mình từng gặp có ai giống người này không.

Ngô Mặc dán chặt mắt vào hai người, sợ bỏ lỡ bất kỳ biểu cảm nào.

Lòng hắn thấp thỏm không yên, lại vô cùng mâu thuẫn.

Vừa hy vọng họ đã gặp chú Ba của mình, lại vừa sợ họ đã gặp chú Ba.

Hy vọng là vì lý do rất đơn giản.

Chỉ cần họ đã gặp chú Ba, thì mình có thể hỏi xem ông ấy đi đâu?

Hướng nào?

Cũng tiện cho mình mau chóng đuổi theo.

Còn sợ hãi lại là một chuyện khác.

Vợ chồng quái vật lông trắng và mấy nữ quái vật kia thực lực rất mạnh.

Cũng không rõ chú Ba mang theo bao nhiêu người?

Năng lực ra sao?

Hai bên gặp nhau, một khi giao đấu có chiếm được thế thượng phong không?

Nhìn vợ chồng quái vật lông trắng vẫn bình an vô sự, không giống như đã từng chịu thiệt.

Vậy chẳng lẽ chú Ba thật sự gặp nguy hiểm?

Càng nghĩ càng lo, tay hắn bất giác đưa về phía sau lưng.

Chưa kịp chạm đến vũ khí, đã bị Trương Khởi Linh đang ngồi cạnh đưa tay giữ lại.

Đầu óc Ngô Mặc bỗng chốc tỉnh táo.

Chuyện trước mắt vẫn chưa rõ ràng, một khi mình có hành động không đúng lúc, rất dễ khiến đối phương đề phòng mà lảng tránh.

Quả nhiên, quái vật lông trắng ở đối diện đã hé mắt nhìn về phía Ngô Mặc.

Đều là những người sống sót trong kẽ hở, nếu không có chút nhạy bén nào thì đã sớm về với đất rồi.

Ngô Mặc không hổ là người từng trải sóng gió.

Hắn gạt tay Trương Khởi Linh ra, mặt không đổi sắc lôi ra một bao thuốc từ túi quần sau.

Giả vờ bất mãn lườm Trương Khởi Linh một cái, giọng điệu có chút oán giận: "Cổ họng tôi không có vấn đề gì lớn, cậu đừng có suốt ngày kiểm soát tôi hút thuốc được không?" Trương Khởi Linh im lặng vài giây.

Anh giật lấy bao thuốc trong tay Ngô Mặc, rút ra một điếu ném cho hắn, lạnh nhạt nói: "Một điếu." "Vãi." Ngô Mặc cầm điếu thuốc mà Trương Khởi Linh ban cho, mặt mày ấm ức, mấp máy môi hồi lâu mới nặn ra được bốn chữ --- Đồ con cháu bất hiếu!

Chương 1107

Sắc mặt Trương Khởi Linh sầm lại thấy rõ.

Quái vật lông trắng liếc nhìn hai người.

Không phát hiện ra sơ hở gì, lại dời tầm mắt về tấm ảnh trong tay.

Suy nghĩ một lát, anh ta chậm rãi lắc đầu: "Chưa từng gặp." "Không có?" Ngô Mặc có chút kinh ngạc: "Anh có muốn nhìn lại vài lần nữa không, xem kỹ vào." "Mắt tôi không có vấn đề, chưa gặp là chưa gặp." "Không thể nào!" Ngô Mặc đầu óc mơ hồ, lẩm bẩm một mình: "Rõ ràng đã để lại thông tin, sao lại không thấy được nhỉ?" Lạp Mỗ nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên xen vào: "Nửa tháng trước có một đội người ngựa đi qua đây, chỉ là không biết bên trong có người anh cần tìm không?" "Hai bên có giao chiến không?" "Không, lúc đó chúng tôi có việc phải xử lý, thấy họ không có ý định tấn công chúng tôi nên đã không xuất hiện." Ngô Mặc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không giao chiến là tốt rồi.

Nếu không, hắn sợ mình sẽ có lỗi với Trương Khởi Linh.

Dù sao Lạp Mỗ cũng là em gái ruột của anh ta.

Ngô Mặc nghĩ một lát rồi hỏi thêm: "Họ đi theo tuyến đường nào?

Hướng nào?

Có thể tiện cho tôi biết không?" "Được chứ!" Lạp Mỗ cười gật đầu, kể lại những thông tin mình biết.

Cuối cùng nói: "Sát khí trên người họ rất nặng, không giống người tốt, hy vọng người anh tìm có thể bình an." "Haizz!

Mong là vậy." Ngô Mặc thở dài một hơi.

Trong lòng thầm cầu nguyện cho chú Ba nhất định phải sống tốt, đừng có thiếu tay thiếu chân mất linh kiện gì đấy.

Tán gẫu vài câu, Ngô Mặc liếc Trương Khởi Linh, rồi lại nhìn Lạp Mỗ đang ánh mắt mong chờ, vỗ mông đứng dậy khỏi mặt đất. "Cách biệt nhiều năm, anh em hai người khó khăn lắm mới đoàn tụ, tôi không ở đây làm kỳ đà cản mũi nữa, bên ngoài còn có việc, tôi ra ngoài bận một lát, lát nữa lại tán gẫu sau." "Cảm ơn!" Lạp Mỗ vô cùng cảm kích.

Cô thật sự muốn nói chuyện riêng với Trương Khởi Linh về quá khứ.

Chỉ là nhất thời không tiện mở miệng đuổi Ngô Mặc đi.

Đối phương biết ý như vậy, cảm kích còn không hết, sao có thể trách tội?

Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc lập tức ấn vai anh ta xuống, cười hì hì an ủi: "Lớn tướng rồi đừng có tùy hứng, nói chuyện với em gái thêm một lát đi, ông trẻ có việc ra ngoài trước, lát nữa quay lại nói chuyện với cậu sau." Nói xong, hắn quay người đi thẳng ra ngoài, tuyệt đối không cho Trương Khởi Linh cơ hội xử lý mình.

Vừa đi vừa đắc ý nghĩ thầm --- Được rồi, lão tử lại có thêm một đứa cháu gái lớn không công.

Vừa ra khỏi cửa hang, đã nghe thấy tiếng la hét, tiếng chém gió, tiếng ba hoa vang vọng một góc bên cạnh suối nước nóng.

Nhìn kỹ.

Ôi trời đất ơi, đám hỗn đản này đúng là bung lụa thật rồi.

Mặc quần đùi quẫy đạp trong suối nước nóng.

Chắc cũng là nể mặt có Tô Nan và Trương Hải Hạnh ở đây.

Chứ với cái nết của bọn họ, tuyệt đối có thể cởi truồng tắm luôn.

Đang lúc cạn lời, Hắc Nhãn Kính miệng ngậm điếu thuốc lững thững đi tới: "Nhị gia, có muốn qua đây ngâm chân chung không?" "Ngâm chân chung?" Ngô Mặc liếc xéo Hắc Nhãn Kính, cười khẩy một tiếng: "Cậu định đầu độc chết ông đây, rồi tìm nhà khác à?" Hắc Nhãn Kính hoàn toàn không để tâm đến lời trêu chọc của Ngô Mặc.

Nghe thấy Ngô Mặc mở miệng nói chuyện, mặt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc xen lẫn vui mừng: "Cậu nói được rồi à?

Cổ họng khỏi hẳn chưa?" "Ừ, cổ họng không sao, nhưng thính lực vẫn chưa được." "Nói được là tốt rồi, cứ từ từ." "Hừ!

Đừng tưởng tôi không biết cậu nghĩ gì, có phải định nhân lúc tôi không nghe thấy mà chửi sau lưng tôi không?" "Làm gì có!

Hắc gia đâu phải loại người đó." Hắc Nhãn Kính miệng thì nói không, nhưng nụ cười trên mặt đã bán đứng hắn.

Trong lúc hai người đang nói chuyện.

Giải Ngữ Hoa từ bên cạnh đi tới, nhẹ giọng hỏi: "Nhị gia, có tin tức gì không?" Ngô Mặc biết Giải Ngữ Hoa muốn hỏi gì.

Hắn lơ đãng liếc nhìn xung quanh, như thể đang tán gẫu mà hạ giọng đáp: "Nửa tháng trước có một đội người ngựa đi qua đây, chỉ là không có ai trông giống chú Ba." "Nhưng dựa theo manh mối để lại, chú Ba chắc chắn ở trong đám người đó, rất có thể đã đeo mặt nạ da người." "Nhị gia, cậu ra rồi à, Ách Ba đâu?" Hắc Nhãn Kính nhìn về phía cửa động, mặt đầy vẻ tò mò. "Anh em nhận nhau, đang tâm sự tình cảm." "Vãi chưởng, anh em?" Hắc Nhãn Kính kinh ngạc há hốc mồm.

Cũng không trách hắn lại ngạc nhiên.

Quen biết Trương Khởi Linh mấy chục năm, chưa bao giờ nghe nói gã này còn có em gái ruột.

Đúng vậy, Hắc Nhãn Kính đã hiểu lầm.

Hắn thấy Lạp Mỗ và Trương Khởi Linh giống nhau, nên nhầm tưởng đối phương là em gái song sinh của Trương Khởi Linh. "Ngậm mồm lại, tao nhìn thấy cả răng hàm trong của mày rồi kìa." Ngô Mặc đảo mắt khinh bỉ, đưa tay đẩy cằm Hắc Nhãn Kính lên. "Đừng có lúc nào cũng ngạc nhiên như vậy, trông như chưa từng trải sự đời." "Chẳng qua chỉ là một cô em gái thôi mà?

Có gì to tát đâu." "Ông đây còn có thêm một đứa cháu gái lớn đây này, tao cũng có ngạc nhiên đâu, vẫn bình tĩnh như thường đấy thôi?" Hắc Nhãn Kính: "..." Khóe miệng Giải Ngữ Hoa giật giật.

Trong lòng nhất thời cảm thấy đồng cảm vô hạn với Trương Khởi Linh.

Không gian trong động suối nước nóng rất lớn.

Lúc Ngô Mặc vào trong bàn chuyện, ba nhóm người đã lần lượt chọn những hướng khác nhau để dựng trại.

Mỗi góc đều có hai ba cái lều.

Ngô Mặc đi đến bên cạnh một cái lều, vén rèm chui vào.

Tay Giải Ngữ Hoa đang đặt trên lều.

Đang định đi theo vào, Ngô Tà đã lao tới như một mũi tên, dùng mông húc thẳng Giải Ngữ Hoa sang một bên.

Ngay sau đó, thân hình linh hoạt như một con chuột cống lớn, vèo một cái đã chui vào trong.

Không gian lều không lớn.

Nhiều nhất cũng chỉ chứa được ba người.

Hơn nữa còn chỉ có thể nằm thẳng hàng không được cử động lung tung.

Giải Ngữ Hoa bề ngoài không có biểu cảm gì, nhưng thực chất trong lòng suýt nữa thì tức sôi máu.

Tay trái anh siết chặt rèm lều, mặt không cảm xúc nhìn Ngô Tà đang lườm mình.

Ngô Tà bây giờ đã khác xưa.

Những mặt khác chưa nói, nhưng khả năng chọc tức người khác đã tiến bộ vượt bậc.

Khóe miệng cậu ta nhếch lên một nụ cười thân thiện: "Ngại quá nhà giàu ạ, tôi có chuyện cần nói với Nhị gia, phiền anh đứng ở cửa đợi một lát." Vừa nói cậu ta vừa cởi giày của mình ra, thuận thế đưa qua: "Tránh ra một chút, tôi phơi giày." Một mùi nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Giải Ngữ Hoa suýt nữa thì bị hun cho nôn ọe.

Tuy làm nghề này đã ngửi đủ loại mùi hôi thối.

Nhưng ngửi qua không có nghĩa là có thể chấp nhận được.

Giải Ngữ Hoa bất giác nín thở, lạnh lùng lườm Ngô Tà một cái, rồi dùng sức buông rèm cửa xuống.

Ngô Tà giơ tay hình chữ V với cái rèm.

Ngô Mặc mắt tròn mắt dẹt xem xong một màn kịch, mệt mỏi day day thái dương.

Nghĩ nát óc chó cũng không ra, rốt cuộc tại sao anh trai mình lại đối đầu với Hoa ca nhỉ?

Nhà người ta thanh mai trúc mã, đôi bạn thân thiết.

Sao hai người này lại tương ái tương sát?

Nghĩ không thông, làm không rõ.

Hắn bất lực lắc đầu, quyết định không tham gia vào cuộc chiến của họ.

Chương 1108

Bản thân mình một đống chuyện chưa giải quyết xong, lấy đâu ra thời gian rảnh đi hòa giải cho người khác.

Đấu thì đấu thôi.

Tục ngữ nói hay lắm, đánh là thân mắng là yêu, yêu chưa đủ thì dùng chân đạp.

Tám phần là họ có cách riêng để hòa hợp.

Cũng có thể chửi nhau là cách họ thể hiện tình bạn với nhau thì sao.

Giống như mình với thằng con trai lớn vậy.

Chẳng phải cũng suốt ngày chửi tới chửi lui sao?

Nghĩ thông rồi, hắn đưa tay kéo Ngô Tà lại gần, hạ thấp giọng nói: "Nửa tháng trước, đội của chú Ba đã đi qua đây.

Theo lời của quái vật lông trắng, sát khí của người trong đội rất nặng, không rõ chú Ba có bị ép buộc hay không." "Em nói được rồi?" Ngô Tà mừng rỡ.

Cậu ôm vai Ngô Mặc lắc mấy cái, giọng nói xen lẫn niềm vui. "Anh lo cả ngày nay rồi, chỉ sợ cổ họng em lại có vấn đề gì mới." Thể hiện xong niềm vui, cậu mới dường như phản ứng lại được những gì Ngô Mặc vừa nói: "Hả?

Chú Ba?

Có tin tức của chú ấy rồi à?" "Ừ!" Ngô Mặc gật đầu, nhưng trong lòng lại cảm thấy đồng cảm vô hạn với chú Ba nhà mình.

Lão già đó mà biết mình bị cháu trai ruột lạnh nhạt, liệu trong lòng có thất vọng không nhỉ?

Nhưng thất vọng cũng đáng đời.

Cả năm trời chẳng thấy bóng dáng đâu.

Đừng nói là thất vọng, thêm một thời gian nữa chắc mình cũng quên luôn cả mặt mũi ông ấy rồi.

Hay là... "Chú Ba đâu?" Một câu hỏi của Ngô Tà đã cắt ngang cơn bão não sắp nổi lên trong đầu Ngô Mặc.

Giọng điệu quen thuộc, câu hỏi quen thuộc.

Trong nháy mắt kéo Ngô Mặc trở về mấy năm trước.

Khi đó, anh trai cứ lặp đi lặp lại câu này trong miệng.

Lúc đó mình bực đến mức muốn đá chết cậu ta.

Thậm chí còn thầm nghi ngờ cậu ta chính là "bám váy chú" trong truyền thuyết.

Thời gian trôi nhanh.

Bây giờ nghe lại câu này, sao lại có cảm giác ấm áp và thân thiết thế nhỉ?

Đây chính là đánh không lại thì gia nhập sao? "Nói đi chứ, lại nghĩ gì vậy?" Ngô Tà nhìn ánh mắt phiêu diêu bất định của em trai mình, lập tức hiểu ra suy nghĩ của thằng nhóc này không biết lại bay đi đâu rồi.

Về điểm này, cậu cũng rất bất lực.

Suy nghĩ lan man quá nhanh là bệnh gia truyền của nhà họ Ngô, dựa vào năng lực cá nhân không thể thay đổi được. "Cụ thể thì không rõ." Ngô Mặc thở dài một hơi: "Nhưng chắc chắn là đang ở phía trước chúng ta rồi, chỉ là không biết lão già đó có bị thương không, tình hình thế nào?" "Em định làm gì?" Nghĩ đến cái nết thường ngày của chú Ba, Ngô Tà cảm thấy gân xanh trên trán giật liên hồi, hận không thể nhảy ra khỏi đầu biến thành sợi dây thừng, bay đến trói chặt ông ấy lại.

Để khỏi phải lúc nào cũng không tìm thấy tung tích lão già đó. "Chưa nghĩ ra." Ngô Mặc chỉ cảm thấy đầu óc rối như một nồi cháo.

Hắn bây giờ vẫn chưa xâu chuỗi được mối quan hệ của toàn bộ sự việc, không rõ chú Ba đến đây có liên quan đến mình không?

Tự tiện nhúng tay vào có phá hỏng kế hoạch của lão già không?

Nhưng không nhúng tay?

Lão già gặp nguy hiểm thì sao?

Theo lời anh trai, sòng bạc của chú Ba ở Sa Thị gặp rất nhiều vấn đề, sáu bảy phần tay chân cũ người thì chết, người thì nhảy việc.

Những người còn lại miễn cưỡng chống đỡ.

Kể cả có đưa tất cả bọn họ đến đây, liệu có thể sống sót đi đến trước cửa Thanh Đồng Môn hay không vẫn là hai chuyện khác nhau.

Haizz!

Đúng là một lão già không khiến người ta bớt lo.

Ngô Tà im lặng một lúc, thăm dò đề nghị: "Hay là tìm cơ hội chia làm hai đường?

Tăng tốc tiến về phía trước, xem có thể đuổi kịp nhóm chú Ba không." "Ừ, cũng là một cách." Ngô Mặc xoa cằm suy nghĩ một lát: "Chỉ là lấy lý do gì để tách nhóm đây?

Nhà họ Trương và nhà họ Uông chẳng có ai tốt đẹp, mưu mẹo nhiều đến mức gộp hết lại cũng không bằng một quả táo gai." "Tự tiện rời đi sẽ khiến bọn họ chú ý, đến lúc đó quỷ mới biết họ có đâm sau lưng không?" Hai anh em thảo luận đơn giản về vấn đề này một lúc, cuối cùng quyết định tìm cơ hội tách nhóm chạy trước.

Về phần nhân lực và lộ trình?

Lát nữa tìm cơ hội trao đổi với mấy anh em rồi mới quyết định sau.

Nói chuyện một lúc lâu, Ngô Tà mới nhớ ra không thấy Trương Khởi Linh ra ngoài, nghi hoặc hỏi: "Đúng rồi, em vào nói chuyện với Tiểu Ca lâu như vậy, rốt cuộc là sao?

Người phụ nữ kia sao lại giống Tiểu Ca đến thế?" Ngô Mặc cười khẩy một tiếng: "Nếu em không nói, anh có nằm mơ cũng không nghĩ ra nguyên nhân, hai người họ lại là người thân." Hắn kể tóm tắt lại nguyên nhân, Ngô Tà nghe mà mắt trợn tròn xoe.

Há hốc mồm với vẻ mặt không thể tin nổi: "Trời đất ơi, có nhầm không vậy?

Người khác khổ sở tìm tiên hỏi đạo chưa chắc đã sống thêm được mấy năm, sao người thân của Tiểu Ca ai nấy đều sống dai thế nhỉ?" "Công chúa Văn Thành thành bà ngoại của Tiểu Ca em đã ngạc nhiên lắm rồi, bây giờ lại thêm một cô em gái và em rể, họ hàng này cứ như giếng phun, càng ngày càng nhiều." Ngô Mặc đảo mắt khinh bỉ: "Có gì lạ đâu, trên đời này chuyện kỳ quái nhiều như vậy, thêm mấy người thân sống lâu thì đáng là gì." Ngô Tà vừa định cãi lại vài câu, rèm lều bỗng bị vén lên, ngay sau đó giọng của Vương Bàn Tử vang lên: "Nhị gia, mệt cả ngày rồi, ra ngoài tắm một cái giải mệt đi?" "Tắm thì thôi, ngâm chân còn tạm được." Ngô Mặc vươn vai một cái, quay lại vỗ vai Ngô Tà, thấp giọng dặn dò: "Tôi ra ngoài trước, cậu với nhà giàu nói chuyện cho ra ngô ra khoai đi, biết chưa?" Chưa đợi Ngô Tà trả lời, Ngô Mặc đã kéo Giải Ngữ Hoa bên cạnh, đẩy ngược người vào trong lều.

Hắn hừ một tiếng nói: "Ngày thường ông đây đúng là quá nuông chiều các cậu rồi, chuyện bé bằng cái móng tay cũng đáng để đi mách lẻo, hai người các cậu nói chuyện cho rõ ràng giải tỏa hiểu lầm đi, nếu không từ đâu đến thì cút về đấy cho ông." Trong lều, Ngô Tà nghe mà đầu óc mơ hồ.

Nhưng Giải Ngữ Hoa lại hiểu ra.

Ngô Mặc nói câu này chủ yếu là cho Tô Nan đang đi ngang qua nghe.

Chú ý một chút cũng không phải chuyện xấu.

Vừa hay anh cũng có chuyện muốn trao đổi với Ngô Tà.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử tán gẫu vài câu, ánh mắt vô tình lướt qua gia đình ba người của Tùng Tán Can Bố.

Nghĩ đến con đường đi tới đầy rẫy nguy hiểm, mang theo trẻ nhỏ quả thực bất tiện.

Bước chân hơi khựng lại, hắn xoay người đi về phía họ, miệng buông một câu: "Bàn Tử cậu đi nghỉ trước đi, tôi qua đây bàn chút chuyện." "Được rồi, Nhị gia ngài cứ bận việc đi." Vương Bàn Tử liếc mắt là hiểu ngay Ngô Mặc muốn làm gì.

Nói thật, anh vẫn luôn cảm thấy gia đình Tùng Tán Can Bố chính là gánh nặng.

Nếu chỉ có ba người lớn thì chắc chắn không vấn đề gì, nhưng đừng quên trong đó còn có một đứa trẻ đã sống cả ngàn tuổi.

Vô hình trung đã tăng thêm rất nhiều rủi ro và phiền phức.

Ngô Mặc không biết suy nghĩ của Vương Bàn Tử, chỉ là trong lòng cũng cảm thấy mang theo Tang Cát rất nguy hiểm.

Gia đình ba người họ trải qua ngàn năm mới đoàn tụ, hà cớ gì phải theo mình mạo hiểm vô cớ? "Chị dâu, sao rồi?

Đi đường với cường độ cao có thích ứng được không?" Ngô Mặc đi tới, ngồi phịch xuống bên cạnh Xích Tôn công chúa, thuận tay bế Tang Cát đang bò loạn trên đất lên, cười hì hì nói: "Thằng nhóc này có da có thịt rồi, trắng trẻo càng nhìn càng đáng yêu." "Cậu." Tang Cát ngoan ngoãn ngồi trong lòng Ngô Mặc, từng chữ một bật ra, nhe hàm răng nhỏ cười vô cùng vui vẻ.

Có lẽ là do duyên phận giữa người với người.

Tang Cát đặc biệt thích Ngô Mặc.

Chỉ cần nhìn thấy Ngô Mặc là sẽ giang tay đòi bế.

Một vị đế vương như Tùng Tán Can Bố vì thế mà ghen ra mặt.

Chương 1109

Nhưng ghen cũng vô ích, con trai mình không nể mặt thì cũng đành chịu.

Ngô Mặc chơi với Tang Cát một lúc lâu, rồi chậm rãi mở miệng nói: "Chị dâu, chị cũng thấy rồi đấy, đường đi gian nan trắc trở, con đường tiếp theo e là còn hiểm trở hơn.

Nếu chỉ có chị và anh rể hai người, tôi giơ cả hai tay hai chân hoan nghênh, nhưng bây giờ mang theo tiểu Tang Cát thì lại khác." 108.

Ngô Mặc phát huy tài ăn nói khéo léo vô cùng, cứng rắn thuyết phục gia đình ba người của Tùng Tán Can Bố tạm thời ở lại đây.

Về phần có tiện hay không?

Tin rằng dựa vào mối quan hệ của Trương Khởi Linh, vợ chồng lão lông trắng kia hẳn sẽ nể mặt.

Công chúa Văn Thành ở bên cạnh nghe rõ mồn một, lập tức chen vào tiếp lời: "Ta không ở lại đây, tiểu quan đi đâu ta đi đó, ta quyết không bao giờ tách khỏi ngài ấy nữa." "Văn Thành, nàng..." Tùng Tán Can Bố nhíu chặt mày, lòng tự tôn đế vương vào lúc này có chút tổn thương.

Ông ta có thể không yêu người phụ nữ này, nhưng không thể chấp nhận việc người phụ nữ này không yêu mình.

Dù sao đi nữa, công chúa Văn Thành cũng là phu nhân mà ông ta đã tốn bao công sức để rước về từ triều Đường.

Bây giờ lại không chút do dự mà vứt bỏ mình, thật khiến người ta đau lòng. "Chuyện này ta đã quyết định rồi." Công chúa Văn Thành nói một cách dứt khoát, không cho người khác cơ hội nghi ngờ.

Bà ta chẳng quan tâm Tùng Tán Can Bố nghĩ gì.

Trải qua ngàn năm tủi nhục, bây giờ bà chỉ muốn sống theo ý mình.

Ai muốn ấm ức thì cứ ấm ức.

Mắc mớ gì đến bà?

Nhìn công chúa Văn Thành vẻ mặt bất cần, Ngô Mặc thầm giơ ngón tay cái.

Không hổ là công chúa Đại Đường lưu danh bách thế.

Quả nhiên khác với mấy loại lụy tình đến mức thuốc tiên cũng không chữa nổi.

Thời đại nào rồi, suốt ngày cứ sa vào chuyện tình tình ái ái cũng không thấy ê răng.

Được thôi!

Muốn theo thì cứ theo.

Bà lão này chiến đấu lực không tồi, thỉnh thoảng còn có thể bù đắp cho Lão Trương một chút tình thân thiếu thốn. "Anh rể." Ngô Mặc đưa tay khoác vai Tùng Tán Can Bố, cười nói: "Tâm tình người thân muốn đoàn tụ, ngài còn không hiểu sao?" "Yên tâm đi, có tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không để chị dâu Văn Thành gặp nguy hiểm." Xích Tôn công chúa không ngăn cản.

Dù sao thì một vị vương hậu dù có độ lượng đến đâu, trong lòng cũng sẽ để ý đến việc phải chia sẻ tình yêu của phu quân với người khác.

Ngô Mặc bây giờ làm việc không còn như lúc đầu.

Đặc biệt là đối với người của mình, càng phải cẩn thận hơn.

Phía trước nguy cơ trùng trùng, không ai biết bước tiếp theo sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Hắn sợ mình lúc đó thật sự có thể xảy ra chuyện không về được, nên đã cố ý lôi ra một tấm danh thiếp mang theo người từ trong túi áo đưa cho Tùng Tán Can Bố.

Danh thiếp được làm bằng dược liệu đặc biệt, không sợ lửa đốt, không sợ nước ngâm, chủ yếu là bền chắc đáng tin cậy.

Hắn đặc biệt dặn dò, nếu mấy tháng sau mình vẫn chưa ra, gia đình ba người của Xích Tôn công chúa có thể cầm danh thiếp rời khỏi dãy Himalaya.

Đến lúc đó gọi điện thoại trên danh thiếp, sẽ có người đến đón gia đình ba người họ.

Hắn lại lôi ra một ít tiền từ trong túi nhét cho đối phương.

Mọi việc dặn dò ổn thỏa, sau đó hắn đứng dậy rời đi.

Vợ chồng Tùng Tán Can Bố trong lòng ngũ vị tạp trần.

Kẻ thù từng rút đao tương hướng lại trở thành ân nhân của vợ chồng mình.

Món nợ này làm sao báo đáp đây?

Dung lượng não của Ngô Mặc có hạn, hoàn toàn không nghĩ đến việc mang ơn báo đáp này.

Chỉ cảm thấy đã gặp được danh nhân lịch sử, giúp được thì giúp một tay, không thể trơ mắt nhìn đối phương ra ngoài ăn xin sống qua ngày được?

Đương nhiên, đó là trong trường hợp hắn có tiền.

Nếu không có tiền ư?

Đừng nói là danh nhân lịch sử, cho dù là thủy tổ của loài người đứng trước mặt hắn, hắn cũng sẽ không bố thí một đồng xu.

Giải quyết xong một mối bận tâm, Ngô Mặc thở phào một hơi, tâm trạng vui vẻ ngồi cùng Hắc Nhãn Kính, vừa ngâm chân vừa chém gió.

Hết cách rồi, dược hiệu vẫn còn tác dụng.

Hắn cũng muốn kiểm soát, nhưng cái miệng lại không nghe lời, cứ muốn ba hoa nói không ngừng.

Trương Hải Khách vẫn luôn chú ý bên này.

Ban đầu có Ngô Mặc nói chuyện cùng, anh ta còn không cảm thấy gì.

Bỗng nhiên nhận ra miệng Ngô Mặc không ngớt, anh ta mới phản ứng lại có gì đó không ổn.

Anh ta ngồi phịch xuống bên cạnh Ngô Mặc, hai mắt dán chặt vào đối phương.

Ngô Mặc quay đầu lại, bị ánh mắt oán hận của anh ta dọa cho giật nảy mình: "Trời đất ơi, cậu mới mất chồng à?" "May mà bây giờ đèn đuốc sáng trưng, chứ không thì ông đây đã bị cái bộ dạng quả phụ của cậu dọa cho ba hồn bảy vía bay sạch rồi." Trương Hải Khách nhìn rõ mồn một.

Anh ta nghiến răng kèn kẹt, vừa ra dấu vừa phát ra câu hỏi từ tận tâm can: "Sao cậu lại nói được?" Ngô Mặc nhún vai, đáp lại một câu chọc tức chết người không đền mạng: "Do nhân phẩm của tôi tốt." Bốn chữ, tức đến mức tóc của Trương Hải Khách cũng muốn dựng đứng lên.

Ngô Mặc nhìn bộ dạng trợn trắng mắt của Trương Hải Khách, thầm nghĩ không biết mình có phải bát tự không hợp với người nhà họ

Trương không?

Nếu không sao ai nấy cũng đều trợn trắng mắt?

Chẳng lẽ họ có bệnh ngầm?

Trương Hải Khách vỗ ngực hồi lâu mới đè nén được cơn tức, vô cùng không biết xấu hổ đưa tay ra trước mặt Ngô Mặc.

Sợ Ngô Mặc giả vờ hồ đồ, anh ta còn ra sức lắc lắc.

Miệng không phát ra tiếng mà nói mấy chữ --- Cho tôi một viên.

Lần này đến lượt Ngô Mặc trợn trắng mắt.

Đưa không à?

Nằm mơ giữa ban ngày đi.

Một viên Thuốc Nói Nhiều đã khiến mình tổn thất cả nghìn điểm, phải biết là một điểm tương đương với cả vạn tệ cơ mà.

Ông đây có phải ngân hàng đâu, nỡ lòng nào mà đốt tiền như phá gia chi tử chứ?

Hắn một mực cắn chết rằng mình cũng không biết tại sao lại nói được.

Có lẽ là do hít phải ít độc tố hơn nên hồi phục nhanh hơn.

Giờ là lúc so kè diễn xuất.

Ngô Mặc bày ra vẻ mặt mờ mịt khó hiểu, ra vẻ mình thật sự không biết gì.

Trương Hải Khách vờn nửa ngày trời mà chẳng moi được từ tay Ngô Mặc một mẩu móng tay, cuối cùng đành phải ngầm thừa nhận Ngô Mặc do may mắn nên giọng nói đã hồi phục sớm hơn.

Hắc Nhãn Kính ngậm điếu thuốc, cười tủm tỉm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Với sự hiểu biết của anh về Ngô Mặc, tiểu tổ tông chắc chắn trăm phần trăm đang lừa Trương Hải Khách.

Nhưng mà có liên quan quái gì đến mình chứ?

Tiểu tổ tông nhà mình biết suy nghĩ rồi, gõ chiêng gõ trống ăn mừng còn không kịp, sao có thể vạch trần nó được?

Chương 1110

Trương Hải Khách vừa đi, Tô Nan lại tới.

Cô ta cực kỳ không khách khí mà tiện tay chôm một điếu thuốc từ tay Ngô Mặc, rít một hơi thật mạnh, rồi thong thả nhả ra một vòng khói.

“Lâm Lão Nhị, không biết có thể cho biết mối quan hệ giữa chủ hang động và thuộc hạ của anh không?” “Điên à.” Ngô Mặc vung tay xua khói, bực bội nói: “Hút thì hút, phả vào mặt tôi làm gì?” “Chẳng có chút tình tứ nào.” Tô Nan liếc xéo một cái, không muốn tiếp tục lằng nhằng với cái khúc gỗ này, hừ một tiếng: “Đừng nói nhảm nữa, chúng ta là đối tác hợp tác, có quyền được biết.” Ngô Mặc cười như không cười gật đầu: “Không sai, đúng là có quyền được biết, cho nên tôi muốn hỏi cô Tô, chúng ta lặn lội ngàn dặm đến đây thật sự chỉ vì vài loại thảo dược quý hiếm thôi sao?” “Chứ không kèm theo chút hàng riêng nào à?” Tô Nan nhất thời không nói nên lời, một lúc lâu sau mới thở dài một tiếng: “Thật ra mà nói, đúng là có một vài chuyện khác cần xử lý, chỉ là vấn đề không lớn, coi như tiện tay làm thôi.” Ngô Mặc bĩu môi, vẻ mặt đầy khinh thường.

Thật nực cười.

Bịa chuyện vớ vẩn trước mặt mình, có khác gì múa rìu qua mắt thợ đâu?

Ông đây sống đến từng này tuổi, năng lực khác thì kém một chút, riêng khoản chém gió là sở trường.

Hắn thừa biết, chín mươi phần trăm khả năng Tô Nan đến đây là vì cánh cửa đồng trong núi.

Chỉ là trong lòng vẫn có chút khó hiểu.

Nếu nói Uông gia không biết cửa đồng là thật hay giả, vậy còn Trương gia thì sao?

Bọn họ cũng không rõ à?

Sao có thể chứ?

Rốt cuộc bọn họ đang giở trò gì?

Ngô Mặc trong lòng không ngừng suy đoán, nhưng bề ngoài vẫn ra vẻ cà lơ phất phơ, giọng điệu có chút bất mãn, đáp trả một câu: “Tiện tay?

Hay là nói thử xem tiện tay đến mức nào?” “Được rồi, đã đến đây rồi thì tôi nói thẳng luôn.” Tô Nan dùng tay phải búng tàn thuốc, nghiêm mặt nói: “Chắc hẳn anh đã biết trong núi có một cánh cửa đồng, theo ghi chép trong văn hiến cổ, cánh cửa này từ trên trời giáng xuống, nhốt chặt ma tộc.” “Công ty tuy rất coi trọng các loại cỏ quý, nhưng cũng rất quan tâm đến những bí ẩn cổ xưa.” “Sách vở ghi lại, thời viễn cổ ở dãy Himalaya có một quốc gia vô cùng hùng mạnh, người dân có tuổi thọ cực kỳ dài, người thường cũng có thể sống đến hơn hai trăm tuổi, nhưng lại giống như nền văn minh Maya, đột nhiên biến mất chỉ sau một đêm.” Ngô Mặc nhướng mày: “Tất cả đều sống đến hơn hai trăm tuổi?” “Không sai, đúng là như vậy.” Tô Nan hạ thấp giọng, ghé sát lại: “Công ty nghi ngờ…” Lời chưa nói hết đã bị Ngô Mặc đưa tay đẩy ra: “Nói chuyện thì nói chuyện, dí sát vào thế làm gì?

Thính lực của ông đây còn chưa hồi phục, cô lại gần như vậy làm sao tôi đọc khẩu hình được?” “Anh…” Khóe miệng Tô Nan giật giật hồi lâu, mới nặn ra một câu từ kẽ răng: “Cái đồ không biết điều, đáng đời độc thân cả đời.” Hắc Nhãn Kính nhếch mép, cười khẽ nói: “Bà chủ Tô, nói chuyện thì nói chuyện, nguyền rủa người khác không phải là việc người tốt nên làm đâu nhé, đương gia nhà chúng tôi tuy không nghe thấy, nhưng không có nghĩa là đám người chúng tôi chỉ ngồi không ăn bám đâu.” “Thôi được rồi, lười đấu võ mồm với các người.” Tô Nan liếc một cái, nói tiếp: “Tôi nói thẳng nhé, nhiệm vụ khác là điều tra nguyên nhân diệt vong của quốc gia này, tiện thể xem có tra ra được nguyên nhân trường sinh của họ không, nếu được, vận mệnh của nhân loại sẽ được viết lại.” Nói xong, cô ta chuyển chủ đề: “Chuyện của tôi nói xong rồi, Lâm Lão Nhị, có phải anh nên giải thích vấn đề của tôi vừa nãy không?” Ngô Mặc vốn không có ý định che giấu mối quan hệ giữa Lạp Mỗ và Trương Khởi Linh.

Chỉ cần không phải người mù, nhìn vào tướng mạo của hai người cũng có thể đoán được chắc chắn giữa họ có quan hệ huyết thống.

Nhưng cụ thể là quan hệ gì?

Chẳng phải chỉ cần mình nói bừa là được hay sao.

Hắn rít một hơi thuốc, chậm rãi nói: “Tôi cũng không định giấu cô, tôi cũng vừa mới biết, hai người họ là anh em, còn cụ thể thất lạc thế nào, là chuyện riêng tư cá nhân nên tôi cũng không tiện hỏi.” “Anh em?” Tô Nan trầm ngâm một lát, dường như đang cân nhắc xem việc này có lợi cho mình không?

Ngô Mặc cười khẩy một tiếng: “Yên tâm đi, không lừa cô đâu, đúng là anh em đấy, không cần nghi ngờ nhiều, tất cả đều là trùng hợp, nếu cô không yên tâm, vậy thì hành trình tiếp theo vẫn cần dựa vào bản đồ của bà chủ Tô rồi.” “Lâm Lão Nhị, tôi không có ý đó.” “Ý gì cũng không liên quan đến tôi, phải xem ý của vợ chồng nhà người ta thế nào.” “Được rồi, nếu vậy tôi sẽ tự mình thương lượng với họ.” Tô Nan nói xong liền đứng dậy, như để trút giận, nhặt một hòn đá ném vào hồ nước nóng.

Nước bắn tung tóe, tạt cả nước nóng vào mặt những người bên cạnh.

Mấy gã đàn ông thô kệch vừa định chửi người.

Ngẩng đầu lên thấy người ném đá là Tô Nan, lời đến miệng lại đành phải nuốt ngược vào trong.

Ngô Mặc nhìn mà khoái chí.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Trong không khí ấm áp, sự mệt mỏi của mọi người chợt ùa về.

Theo lệ, họ để lại hai ba người gác đêm, những người còn lại ngáp ngắn ngáp dài chui vào túi ngủ chìm vào giấc mộng.

Ngô Mặc vừa định chui vào túi ngủ, đột nhiên một tiếng ngáy truyền vào tai hắn.

Hắn lập tức dừng bước, vểnh tai lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Quả nhiên, không phải ảo giác, thật sự nghe được rồi.

Ngô Mặc phấn khích đến mức suýt nhảy cẫng lên.

Vãi chưởng!

Tai của ông đây khỏi rồi.

Thật là tạ trời tạ đất tạ không khí!

Cuối cùng cũng không cần phải dán mắt vào cái mồm của người khác nữa.

Phải biết là trong lúc hành quân gấp rút làm gì có điều kiện đánh răng, vừa nãy nói chuyện với mấy người kia suýt nữa thì tự mình bị hun đến nôn.

Hắn phấn khích đến mức cơn buồn ngủ tan biến hết, chui vào lều đá bay Lâm Phong dậy: “Con trai, dậy dậy, bố có chuyện muốn bàn với mày.” “Mẹ mày.” Lâm Phong buồn ngủ đến mức hai mí mắt dính vào nhau, miệng chửi bới: “Đừng có lải nhải, để bố mày ngủ một lát rồi nói.” “Thật sự có chuyện muốn bàn với mày.” Ngô Mặc đè lên người Lâm Phong, ghé sát tai hắn thì thầm: “Bố mày muốn tìm cơ hội chuồn trước, mày có ý kiến gì không?” “Cái gì?” Lâm Phong bật dậy khỏi mặt đất, tốc độ quá nhanh khiến đầu hắn đập thẳng vào đầu Ngô Mặc.

Ngô Mặc xoa trán, hít một hơi khí lạnh: “Mẹ kiếp, cú này suýt nữa thì bảo hiểm y tế của ông đây có tác dụng rồi.” Lâm Phong ôm trán, yếu ớt nói: “Đến sớm không bằng chết đúng lúc, nếu mày không bật dậy như xác sống nói nhảm, bố cũng không đến nỗi giật mình như vậy.” “Bớt nói nhảm đi.” Ngô Mặc khoanh chân ngồi xuống, người ghé sát vào tai Lâm Phong thì thầm: “Nói chuyện nghiêm túc đây, tao định tìm cơ hội chuồn trước, mày thấy thế nào?” Lâm Phong nhướng mày, liếc mắt đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới, như có điều suy nghĩ: “Chuồn?

Lẽ nào… mày, mày cuối cùng cũng đói ăn không kén chọn mà ra tay với người ta rồi à?” Nói xong, gãi gãi đầu, lẩm bẩm: “Không thể nào, vẫn luôn ở cùng nhau, ra tay lúc nào nhỉ?

Mấy phút?

Không đến nỗi ngắn thế chứ?” “Cút sang một bên, cái gì mà linh tinh lộn xộn.” Ngô Mặc giơ tay phải lên cho Lâm Phong một cái tát yêu, thấp giọng chửi một câu: “Còn nói bậy nữa, mẹ nó chứ ông đây tát cho con mắt trái của mày bay sang hốc mắt phải bây giờ.” Đầu Lâm Phong liên tiếp bị đòn đau, nhất thời không biết nên xoa bên nào trước.

Hắn lườm Ngô Mặc một cái.

Muốn chửi hắn, lại sợ thằng ôn con này nổi điên lại động thủ.

Không chửi, buồn ngủ như chó chết lại bị ăn một trận đòn, trong lòng không thoải mái.

Nghĩ một hồi, vẫn quyết định không đấu võ mồm vội, hỏi rõ thằng con trời đánh này muốn làm gì rồi tính sau.

“Rốt cuộc mày muốn làm gì?

Mau nói rõ đi.” Ngô Mặc không trả lời ngay, cẩn thận vén rèm lều nhìn ra ngoài một cái, xác nhận không có ai chú ý bên này mới hạ thấp giọng nói: “Theo lời của lão đầu tóc trắng, chú Ba của tao chắc đang ở phía trước chúng ta, chỉ là tao không yên tâm về an nguy của chú ấy, muốn đi trước xem tình hình.” “Mày điên rồi à?” Lâm Phong có chút kinh ngạc, trong lòng một cỗ khí nóng bốc lên, một tay túm lấy tai Ngô Mặc, thấp giọng mắng một câu: “Địa hình ở đây phức tạp, tách ra đồng nghĩa với việc rủi ro tăng lên, mày không muốn sống nữa à?

Chú Ba gì chứ, quan trọng hơn mạng của mày à?” Mặc dù biết Ngô Mặc quan tâm rất nhiều người, nhưng đối với Lâm Phong, người quan trọng nhất chỉ có Ngô Mặc.

Kiếp trước của hắn chính là chết trong núi tuyết.

Tuy rằng đó coi như là cơ duyên để xuyên không, nhưng không thể xóa đi cái bóng ma còn sót lại trong lòng.

Ban đầu khi Ngô Mặc và Vương Bàn Tử cùng nhau mất tích, Lâm Phong suýt nữa phát điên, thật sự là thấy hố liền muốn nhảy, thấy khe hở liền muốn chui vào, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ dấu vết và thông tin nào.

Cảm nhận được cảm xúc lo lắng của Lâm Phong, khí thế hừng hực vừa nãy của Ngô Mặc lập tức tụt xuống đáy biển.

“Được rồi, bình tĩnh đi, đừng nổi nóng được không.” Ngô Mặc ôm vai Lâm Phong, túm lấy tay áo hắn lau nước bọt bị phun đầy mặt: “Chuyện to tát gì đâu, anh em chúng ta có phải người thường đâu, chẳng phải chỉ là dãy Himalaya thôi sao?

Chẳng lẽ thật sự lấy được mạng của tao à?” “Hơn nữa, trước đây tao đã nói với mày rồi, chú Ba đặc biệt thương tao, vì tao mà suýt nữa mất mạng, sao tao nỡ lòng nhìn lão già cuối đời không yên ổn được chứ?" Lâm Phong liếc một cái: "Mẹ nó đấy là chết trẻ." "Cũng na ná nhau, không cần phải quá câu nệ." Ngô Mặc rút một điếu thuốc đưa cho Lâm Phong, lại lấy bật lửa ra châm cho hắn: "Tao biết mày lo cho tao, nhưng mày có nghĩ đến bà nội không?

Bà tuổi cao rồi, sợ nhất là người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, nếu chú Ba thật sự xảy ra chuyện, bà có chịu nổi không?" Lâm Phong im lặng.

Điểm yếu của hắn từ đầu đến cuối chỉ có Ngô Mặc và bà nội hai người.

Vì họ, hắn có thể liều cả mạng sống.

Mặc dù bà nội không phải là bà nội kiếp trước, nhưng dung mạo và cảm giác thân thiết lại giống hệt nhau.

"Thôi được rồi, đừng làm ra vẻ sinh ly tử biệt nữa." Ngô Mặc rít một hơi thuốc, xòe tay đưa đến trước mặt Lâm Phong, cười tủm tỉm nói: "Xem này, đồ tốt, có thứ này mày không sợ không tìm được bố mày đâu." Lâm Phong cầm lấy xem hai cái, vẻ mặt nghi hoặc: "Đồng hồ thể thao?

Có tác dụng gì?" "Đương nhiên là có tác dụng." Ngô Mặc chỉ chỉ vào đầu, vẻ mặt đắc ý: "Hàng của hệ thống tất nhiên là hàng chất lượng, tao vừa mới bỏ tiền ra mua máy liên lạc, mấy anh em chúng ta mỗi người một cái, trên đó sẽ hiển thị vị trí cá nhân và tình trạng sinh mệnh, trong phạm vi trăm dặm chỉ cần còn một hơi thở thì sẽ không bị lạc." "Nào, bố biểu diễn cho mày xem một lần." Ngô Mặc như đang khoe kho báu, loay hoay nửa ngày, thái độ ân cần cứ như một tiểu thái giám.

Lâm Phong cảm thấy có gì đó không ổn, thằng ranh con nhà mình từ lúc nào lại ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy?

Tục ngữ có câu, sự việc khác thường ắt có yêu ma.

Tám phần là đã làm chuyện gì thất đức có lỗi với mình rồi.

Hắn túm lấy cái đồng hồ, hừ một tiếng nói: “Mày tự thú hay là đợi tao tra ra?

Nói đi, đã làm chuyện gì có lỗi với tao?” “Đừng nói khó nghe như vậy mà.” Ngô Mặc dùng vai huých Lâm Phong một cái, trong nụ cười xen lẫn một tia chột dạ.

Lâm Phong gãi đúng chỗ ngứa, túm lấy cánh tay Ngô Mặc, cười lạnh liên tục: “Không nói thì đừng hòng đi, bố đây không quan tâm chuyện khác.” “Mẹ kiếp, đúng là âm hiểm.” Ngô Mặc thấy không thoát được, đành phải ho khan một tiếng: “Cũng không có gì, chỉ là đồ hơi đắt, tao không đủ tiền, nên đổi mấy món bảo bối trong kho của mày lấy điểm rồi.” Càng nói giọng càng nhỏ, đến cuối cùng còn không bằng tiếng muỗi kêu.

Lâm Phong ôm ngực suýt nữa tức đến nhồi máu cơ tim: “Tổ cha mày, đó đều là đồ bố mày vất vả tích góp được, mày…” “Đừng kích động, sau này tao trả lại mày là được chứ gì?” Ngô Mặc vừa vỗ lưng, vừa đấm ngực cho hắn, chỉ sợ Lâm Phong thở không ra hơi mà nghẻo.

Hắn cũng hết cách rồi.

Muốn đi trước nhưng lại không yên tâm về an nguy của Lâm Phong và mọi người.

Đừng nhìn trước khi đi Tô Nan và những người khác đã mua sắm thiết bị liên lạc tiên tiến nhất của nước ngoài, nhưng khi vào khu vực không người ở dãy Himalaya, những thứ này còn không hữu dụng bằng một cục gạch.

Chương 1111

Nói là tín hiệu vệ tinh, nhưng thực tế mở lên ngoài tiếng rè rè của dòng điện thì một tiếng rắm cũng không truyền đi được.

Không vứt đi là để cho yên tâm, hy vọng vào lúc nguy hiểm nhất ông trời mở mắt có thể có chút tác dụng.

Vì vậy, Ngô Mặc lại một lần nữa quấn lấy hệ thống, muốn moi từ nó vài món đồ tốt.

Tuy nhiên, quá tam ba bận.

Ngô Mặc nợ một đống, nói ngọt nói nhạt hệ thống cũng không đồng ý tiếp tục cho nợ.

Hoặc là thanh toán hết nợ, hoặc là đừng mua gì cả.

Năm đó hắn đã lấy được không ít đồ tốt từ cổ lầu Trương gia, nhưng thực tế đã chia thành nhiều phần.

Một phần ở trong tay Giải Ngữ Hoa, một phần ở trong tay Ngô Nhị gia, phần lớn còn lại trong không gian mấy năm nay đều dùng để xây dựng Địa Long Hội.

Trong thời gian ngắn không thể quy đổi ra điểm, đành phải nhắm vào cái kho vàng nhỏ của Lâm Phong.

Hệ thống cũng không phải kẻ trộm, sao có thể tiếp tay cho giặc.

Nhưng không chịu nổi sự mặt dày của Ngô Mặc, hắn cứ khăng khăng nói mình và Lâm Phong tâm liền tâm, máu liền máu, đánh gãy xương còn liền gân.

Cuối cùng, trước mặt hệ thống viết một tờ giấy nợ.

Nếu sau này không trả lại cho Lâm Phong, thì giá của những thứ mua vào bây giờ sẽ tăng gấp ba lần.

Đương nhiên, nếu Lâm Phong tự mình không cần, hệ thống sẽ không quản, đó là chuyện giữa hai người họ.

“Mẹ nó chứ mày còn là người không?” Sắc mặt Lâm Phong còn khó coi hơn cả bị táo bón.

Tay run rẩy như bị Parkinson.

Chỉ vào Ngô Mặc một lúc lâu mới nặn ra được một câu từ kẽ răng: “Bố mày tích cóp bao nhiêu thứ như vậy còn không bằng tiền tiêu vặt của Giải đương gia, mẹ nó chứ sao mày không ra tay với anh ta, lại chuyên đi móc tim người nhà mình hả?” “Mày suốt ngày lẽo đẽo theo sau mông người ta gọi anh này anh nọ, cứ như gà mái đẻ trứng, lúc quan trọng sao không moi được chút thức ăn cho gà nào vậy?” Tâm lý ghen ghét người giàu của Lâm Phong vào lúc này đã bùng nổ hoàn toàn, hừ một tiếng: “Người ta chỉ cần hở kẽ tay ra một chút là đã to hơn cả đùi của hai chúng ta rồi, thằng ranh con nhà mày chuyên moi tim bố mày.” Lâm Phong càng chửi càng tức.

Hận không thể tháo Ngô Mặc ra rồi lắp lại.

Ngô Mặc không dám hó hé một tiếng, ngoan ngoãn ngồi trên đất nghe Lâm Phong chửi rủa.

Thỉnh thoảng lại lấy tay áo lau nước bọt trên mặt.

Rồi lại tiếp tục nặn ra nụ cười dỗ dành đối phương.

Hết cách, hắn đuối lý mà!

Lâm Phong chửi một hồi lâu.

Xác nhận mấy món bảo bối hoàn toàn không thể lấy lại được nữa, cũng chỉ đành ép xuống cơn bực bội, hung hăng lườm Ngô Mặc một cái.

“Mẹ nó, đưa đồ cho tao, lấy tiền của bố mày đi làm người tốt, thằng nhóc mày đúng là thất đức đến tận nhà rồi.” Ngô Mặc lập tức đưa đồng hồ cho Lâm Phong, lại ân cần giúp hắn đeo vào cổ tay, miệng ngọt như thể bị bệnh tiểu đường cấp độ tám: “Con... khụ khụ, không phải, anh Phong đáng yêu của tôi.

Anh…” Lời trêu chọc quen thuộc, dưới ánh mắt như muốn giết người của Lâm Phong đành phải bẻ lái gấp.

“Anh ruột anh cả, anh yên tâm đi, em dùng của anh bao nhiêu, sau này em bù lại gấp đôi là được chứ gì?” “Sao mày không dùng của Giải đương gia?” “Nói nhảm, tao dùng của người ta làm gì?” Ngô Mặc nhướng mày, vẻ mặt khó hiểu: “Giữa anh em mượn thì được, không hỏi mà lấy là trộm.” “Mày cũng biết là trộm à?” Mắt Lâm Phong sắp dựng đứng lên: “Mẹ nó lúc mày lấy đồ của bố mày cũng có nói tiếng nào đâu?” “Nói bậy, hai chúng ta quan hệ thế nào?” Một câu hỏi ngược lại khiến Lâm Phong thoải mái, liên tục gật đầu tán thưởng: “Cái rắm này phóng rất hợp ý trẫm.” Ngô Mặc liếc một cái.

Hiểu rằng chuyện này coi như đã qua, lại kéo chủ đề về việc chính: “Lát nữa tao sẽ chia đồng hồ cho mấy anh em, nói sơ qua cho họ biết kế hoạch của tao.” “Kế hoạch gì?” “Khụ khụ, chưa nghĩ ra.” Lâm Phong có ý định đá chết hắn, biết ngay thằng ranh con này làm việc cực kỳ không đáng tin cậy, nghĩ gì làm nấy.

Bất đắc dĩ đành phải tự mình ra tay.

“Mày đi một mình tao không yên tâm, định mang theo ai làm bạn đồng hành?” “Cái này…” Ngô Mặc rơi vào trạng thái bối rối.

Hắn muốn đi một mình, nhưng vấn đề là mấy anh em chắc chắn sẽ không đồng ý.

Chỉ là Ngô Mặc cũng không muốn mang theo quá nhiều người.

Một hai người thì còn được, ba bốn người đều đi theo hắn, bên Tô Nan tám phần sẽ sinh nghi.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có phương án giải quyết tốt.

Thật ra mà nói, ngoài anh cả và anh Bàn thân thủ hơi kém một chút, những người còn lại tùy tiện lôi ra một người đều có thể càn quét bốn phương.

Không phải nói anh cả và anh Bàn không tốt.

Chỉ là mình cần tiến lên nhanh chóng, mang theo hai người họ quả thực dễ làm chậm bước chân.

Lâm Phong thấy Ngô Mặc cau mày suy nghĩ, thở dài một hơi: "Đồ vô dụng, mẹ nó chứ mày đang tuyển phi tần đấy à?" "Tao hỏi mày, mày muốn mang một người đi hay hai người đi?" "Một người là đủ rồi, bên mày cũng cần người." "Mang họ Giải đi." Lâm Phong suy nghĩ một lúc, đưa ra một câu trả lời.

"Tại sao?" Ngô Mặc nghi ngờ đánh giá Lâm Phong, thăm dò: "Thằng nhóc mày không phải vì Hoa ca có tiền, cho nên…" "Nói bậy." Lâm Phong chửi một câu: "Bố mày đã suy nghĩ tổng hợp rồi, anh ta bây giờ là người của Địa Long Hội chúng ta, cùng mày mất tích mục tiêu không rõ ràng lắm." "Hơn nữa thân thủ không tồi, đầu óc lại nhanh nhạy, đủ để bù đắp cho cái dung lượng não thiếu hụt của mày." Nghe những lời chỉ dâu mắng hòe của Lâm Phong, nếu không phải Ngô Mặc chột dạ thì đã sớm đá hắn ra khỏi lều rồi.

Hắn suy nghĩ một lát, cho rằng Lâm Phong nói có lý, định sẽ tìm cơ hội để thực hiện kế hoạch.

Nghĩ thông rồi cũng có thể yên tâm ngủ.

Ngày hôm sau, hắn tìm cơ hội đưa mấy cái đồng hồ đổi được cho từng anh em một.

Về lai lịch của đồng hồ?

Hắn vô cùng không biết xấu hổ mà đổ hết cho Lâm Phong.

Nói là đối phương giấu giếm, có mà không chịu lấy ra, mình phải uy hiếp lợi dụ mới chịu moi ra mấy cái đồng hồ quý giá.

Đối với hành vi nói dối không chớp mắt của hắn, mấy anh em đã sớm quen rồi.

Hắn không muốn nói, họ cũng không hỏi.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, chỉ cần Ngô Mặc vẫn bình an là hơn tất cả.

Chỉ là nghe xong kế hoạch Ngô Mặc muốn mang Giải Ngữ Hoa chuồn trước, mấy người Hắc Nhãn Kính lại tỏ ra khá bất bình.

Dựa vào đâu mà mang nó đi không mang mình đi?

Mình thiếu tay thiếu chân, hay là chạy không nhanh?

Chuyện gì cũng phải có lý do chứ, không thì bốc thăm cũng được mà.

Vô duyên vô cớ định ra một người, thật sự quá làm tổn thương trái tim mấy anh em.

Vương Bàn Tử nhìn bộ dạng đủ trò của Hắc Nhãn Kính, rất muốn phàn nàn một câu — “Đại ca, tổn thương trái tim anh rồi à?” Ngô Tà tôn trọng ý kiến của em trai.

Anh biết hành quân gấp rút dễ làm chậm bước chân, nên cũng không tham gia vào cuộc tranh cãi này.

Trương Khởi Linh tuy không nói gì.

Nhưng đôi mày cau chặt cộng thêm ánh mắt nhìn Ngô Mặc, đủ để chứng minh anh đang kháng nghị trong im lặng.

Mấy anh em trong lòng cũng hiểu, Ngô Mặc đã quyết định rồi thì tám phần sẽ không thay đổi.

Nhưng không tống tiền hắn một vố thì trong lòng luôn có chút ấm ức.

Thế là, bất kể trong lòng nghĩ gì, miệng đều đồng loạt bày tỏ sự bất mãn.

Lâm Phong trong lòng sướng rơn.

Đáng đời!

Thằng ranh con, cho mày tai họa bố mày.

Làm khó mày chết thằng cháu ngoan này mới hợp ý bố mày.

Hắn không hề che giấu vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa, chỉ thiếu nước gõ chiêng gõ trống cổ vũ.

Ngô Mặc tức đến méo cả mũi, cuối cùng phải ký mấy điều ước bất bình đẳng, mới coi như giải quyết xong chuyện này.

Chuyện đã ổn thỏa, tiếp theo chỉ cần chờ một cơ hội.

Mọi người liên tục mệt mỏi, Tô Nan đề nghị nghỉ ngơi thêm một ngày, ngày hôm sau mới rời khỏi đây tiếp tục tiến lên.

Ngô Mặc tranh thủ cơ hội chạy đi tán gẫu với vợ chồng quái vật lông trắng, mỹ danh là cảm ơn đối phương đã cưu mang người thân nhà mình.

Chương 1112

Tô Nan quả thực có chút nghi ngờ.

Thỉnh thoảng lại ghé qua muốn nghe xem họ nói gì.

Khi xác nhận Ngô Mặc chỉ đang sắp xếp cho gia đình ba người của Tùng Tán Cán Bố, cô ta mới xua tan nghi ngờ.

Chưa nói đến việc mang theo trẻ con có phải là gánh nặng hay không, chỉ riêng việc thuộc hạ của Ngô Mặc bớt đi vài người cũng càng có lợi cho cô ta.

Trong lúc tán gẫu, Ngô Mặc nhận được một thông tin — đi đến cửa đồng không chỉ có một con đường.

Chỉ là con đường nhỏ kia đầy rẫy nguy hiểm, gần như không có ai có thể đi qua được.

Đương nhiên không phải nói đường chính là một con đường bằng phẳng, tương đối mà nói nguy hiểm sẽ ít hơn một chút.

Ngô Mặc quyết định dứt khoát, không cần suy nghĩ nhiều, cứ đi con đường này.

Lại hỏi kỹ hơn một chút về những nguy hiểm đó là gì.

Kết quả vợ chồng lông trắng cũng không nói rõ được.

Nói là từng phái một nữ thi không đầu đi thăm dò đường, ai ngờ vào rồi không bao giờ ra nữa.

Có ý định vào trong thăm dò một phen, lại bị Lạp Mỗ ngăn cản, lý do là muốn sống một cuộc sống bình yên, không muốn vô cớ mạo hiểm.

Lão Bạch biết Lạp Mỗ thiếu cảm giác an toàn, cũng không ép buộc nhiều.

Bất kể bên trong có thứ gì không.

Chỉ cần không vào, đối phương cũng sẽ không ra ngoài làm hại mình, đôi bên sống yên ổn, cũng là một cách sống rất hài hòa.

Tuy rằng đã quên rất nhiều chuyện, nhưng bản chất lại không phải là kẻ ngốc.

Hắn từ trong lời nói của Ngô Mặc nhận ra, thiếu niên tự xưng là trưởng bối nhà mình này có ý định đi vào từ con đường đó.

Vốn không muốn nhiều lời, nhưng không chịu nổi Lạp Mỗ lại rất hứng thú với cậu nhóc này.

Đành phải nhắc nhở thêm một câu.

Bảo hắn ngoan ngoãn đi đường lớn, ít nhất còn có thể giữ được toàn thây, tuyệt đối đừng nghĩ quẩn mà mạo hiểm đi đường nhỏ, đến lúc đó ngay cả cái bóng cũng không còn.

Ngô Mặc trong lòng biết rõ gã này là có ý tốt.

Nhưng cái miệng cũng quá thối rồi.

Cái gì mà giữ được toàn thây?

Nói như thể ông đây nhất định sẽ gặp xui xẻo chết vậy.

Than thở thì than thở, cảm ơn vẫn phải cảm ơn.

Đặc biệt là Lạp Mỗ đồng ý tạm thời cưu mang gia đình ba người của Tùng Tán Cán Bố, Ngô Mặc càng phải bày tỏ lòng biết ơn.

Liên tục nghỉ ngơi hai ngày.

Tinh thần của mọi người đều được thả lỏng, vết thương trên người cũng được xử lý hiệu quả.

Lại một lần nữa chuẩn bị lên đường, tinh thần so với trước đó rõ ràng tốt hơn vài phần.

Lạp Mỗ không nỡ xa Trương Khởi Linh.

Trăm năm thời gian, khó khăn lắm mới gặp được người anh có quan hệ huyết thống, sao nỡ dễ dàng chia ly?

Có ý muốn giữ anh lại vài ngày.

Nhưng cũng hiểu đây là một hy vọng xa vời, đối phương còn có việc của mình phải xử lý, sao có thể ở lại một chỗ.

Lão quái vật lông trắng đúng là rất thương vợ.

Thấy vậy liền không do dự đồng ý làm hướng dẫn viên một đoạn, đi cùng mọi người thêm một đoạn đường nữa.

Tô Nan với tư cách là đội trưởng đã bày tỏ lòng cảm kích.

Ngô Mặc không nói nhiều, chỉ là lúc đi lặng lẽ để lại trong hang một ít đồ hộp và bánh quy nén.

Đồ không nhiều, nhưng ít nhiều cũng là tấm lòng.

Rời khỏi hang động suối nước nóng, tiến vào một khe núi vô cùng rộng rãi.

Khe núi như bị một thanh kiếm sắc bén chém ra, hai bên vô cùng nhẵn nhụi, bằng phẳng.

Ngẩng đầu lên trên căn bản không nhìn rõ độ cao cụ thể.

Để tiết kiệm năng lượng, cả đoàn người thay phiên nhau bật đèn pin chiếu sáng.

Ngô Mặc và Lâm Phong không có lo lắng này, trong không gian của hai người có đến mấy thùng đèn pin và các vật dụng chiếu sáng khác.

Theo lý mà nói, ít nhất cũng phải giả vờ một chút.

Chỉ là trong đầu Ngô Mặc lúc này chỉ toàn suy nghĩ làm sao để thoát thân, căn bản không có thời gian suy nghĩ đến vấn đề khác.

Để tiện cho việc rời đi, hắn cố ý đi tụt lại phía sau, và kéo cả Giải Ngữ Hoa ở bên cạnh mình.

Đi một đoạn đường, lại nhìn xung quanh một chút.

Phải công nhận, ông trời đúng là nể mặt Ngô Mặc thật, chỉ là cái mặt mũi này hơi nặng nề một chút — sạt lở.

Không biết có phải là do tà khí ngút trời không.

Tóm lại trận động đất trăm năm khó gặp, đã xuất hiện ở nơi sâu không biết bao nhiêu mét dưới lòng đất dãy Himalaya.

Những tảng đá nặng hàng tấn từ trên rơi xuống.

Vị trí họ đang đứng là một khe núi sâu, ngay cả chỗ trốn cũng không có.

Lối thoát duy nhất là chạy về phía trước.

Mọi người vác hành lý co giò chạy về phía trước, không dám quay đầu lại.

Chỉ cần chậm một bước là hoàn toàn biến dạng.

Phải nói trong núi có người thì dễ làm việc, quái vật lông trắng gào lên bằng giọng khản đặc: “Mau chạy, phía trước năm mươi mét có hang động có thể trốn.” Chẳng ai thèm nghĩ đến việc vào hang có bị bịt kín bên trong không, trong đầu chỉ muốn thoát khỏi tình cảnh khó khăn trước mắt.

Ngày thường năm mươi mét chỉ bằng một cái rắm là tới.

Hôm nay quả thực là muốn lấy mạng người.

Cả đám người Ngô Mặc gào thét chạy về phía trước, hận không thể mọc thêm mấy cái chân.

Đều không phải siêu nhân, sao có thể không bị thương chứ?

Chỉ là mọi người quanh năm liếm máu trên lưỡi dao, hiểu sâu sắc một đạo lý — chỉ cần chưa chết hẳn thì phải bò về phía trước.

Ngô Mặc lo lắng nhất chính là Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

May mà Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính và Lâm Phong ba người đều ở bên cạnh, mỗi người túm cổ áo một người nên tốc độ cũng không chậm.

Khoảng cách phía trước ngày càng gần, sự rung chuyển phía sau cũng dần dần chậm lại.

Mọi người nhìn thấy rõ ràng, phía trước xuất hiện mấy cửa hang.

Điều xui xẻo là, do động đất, mấy cửa hang đã bị đá vụn chặn mất lối đi.

Chỉ còn lại ba cửa hang có thể vào.

Không rõ ba cửa này có phải là đường dẫn đến cửa đồng không.

Lúc này không kịp xem bản đồ, chỉ có thể dựa vào vận may.

May mà vào thời khắc mấu chốt còn có lão quái vật lông trắng làm hướng dẫn viên sống, hắn lạnh lùng hét lên: “Vào từ bên phải, tuyệt đối đừng đi vào giữa, đó là đường chết.” Chẳng hiểu sao, Ngô Mặc luôn cảm thấy trong lời nói của lão già này có ẩn ý, dường như là nói cho mình nghe.

Chương 1113

Hắn đưa tay kéo Giải Ngữ Hoa một cái.

Hai người vốn đã đi cuối cùng, lần này lại chậm thêm vài bước.

Mắt trơ trơ nhìn mọi người đều chạy vào trong hang động.

Ngô Tà thấy em trai tụt lại phía sau, vội vàng vẫy tay gọi: "Nhị gia, mau vào đây, a, cẩn thận!" Giọng nói chưa dứt, một tảng đá khổng lồ từ trên trời rơi xuống.

Thật trùng hợp, nó trực tiếp chặn kín cửa hang, ngăn Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa ở bên ngoài.

Mẹ kiếp!

Ngô Mặc trợn tròn mắt, không thể tin trên đời lại có nhiều chuyện trùng hợp xảy ra như vậy.

Đồng thời trong lòng cảm thấy may mắn.

Chỉ thiếu một chút nữa thôi, tiến thêm một bước là hắn và Giải Ngữ Hoa đã biến thành bánh nhân thịt.

Ngô Mặc quay đầu nhìn lại phía sau, sự rung chuyển đã lắng xuống, đá rơi chất đầy khe núi.

Giải Ngữ Hoa tiến lên một bước, nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, một cảm giác may mắn trào dâng.

"Nhị gia, Nhị gia, hai người sao rồi?" Trong hang truyền ra tiếng la hét xé lòng, nghe không khác gì khóc tang là mấy.

Ngô Mặc nghe mà nhếch cả mép, quay đầu lại thì thầm với Giải Ngữ Hoa: "Nghe cái giọng này, tôi còn tưởng mình thăng thiên rồi cơ." "Phì, im đi, đừng có nói bậy bạ." Giải Ngữ Hoa lườm Ngô Mặc một cái, tiến lên vài bước lớn tiếng gọi: “Tôi và Nhị gia đều không sao, bên trong tình hình thế nào?” “Không sao là tốt rồi.” Ngô Tà thở phào một hơi, vừa nãy gấp đến nỗi suýt nữa cào tường.

Tảng đá to như vậy từ trên trời rơi xuống, lại thêm tầm nhìn trong hang không tốt.

Anh thật sự tưởng đã vẫy tay chào tạm biệt em trai rồi.

Mặc dù cái đồng hồ mang theo có thể hiển thị tình trạng sinh mệnh cá nhân, nhưng vào thời khắc quan trọng làm gì có thời gian đi kiểm chứng tính chính xác của dữ liệu này?

“Anh né ra, để tôi nói.” Vương Bàn Tử kéo Ngô Tà ra sau lưng, giọng sang sảng nói ra ngoài: “Nhị gia, bọn tôi đào một cái lỗ ở đây, cậu xem có vào được không?” Ngô Mặc cầm đèn pin soi một vòng.

Trời đất ơi, bịt kín mít không chừa một khe hở.

“Hơi khó đấy.” Ngô Mặc hít một hơi khí lạnh: “Mẹ nó, mức độ này đừng nói là người, chuột cũng không vào được.” “Hay là dùng thuốc nổ?” Có người trong đội lớn tiếng nhắc nhở một câu.

Chưa đợi Ngô Mặc lên tiếng, Tô Nan lập tức bác bỏ ý kiến này: “Không được, nơi này vừa mới trải qua động đất, một khi sử dụng thuốc nổ, rất có thể sẽ xảy ra sạt lở lớn hơn.” “Mẹ kiếp, cái này cũng không được, cái kia cũng không được, cô nói xem phải làm sao?” Sắc mặt Vương Bàn Tử vô cùng âm trầm, đẩy vấn đề cho Tô Nan.

“Cái này…” Tô Nan rơi vào bối rối.

Lâm Phong biết kế hoạch của Ngô Mặc.

Chỉ là không ngờ ông trời lại hợp tác đến mức này.

Lúc này, lối vào bị chặn lại càng là một cái cớ tốt hơn, giúp cậu ta có thể đường hoàng chính chính tách khỏi đội và đi theo một con đường khác.

Cậu ta liếc nhìn Tô Nan, ho khan một tiếng rồi nói: "Tảng đá ở cửa hang này to quá, trong thời gian ngắn không thể nào dời đi được, lại không thể dùng thuốc nổ, xem ra chỉ có thể nghĩ cách khác.

Hay là thế này, cô Tô lấy bản đồ ra trước đi, xem xem có con đường nào khác có thể đi thẳng đến địa điểm mục tiêu không?" Tô Nan cho rằng Lâm Phong nói rất có lý.

Cô lập tức lấy bản đồ từ trong túi ra, dựa vào ánh đèn pin bắt đầu nghiên cứu các tuyến đường trên đó.

Gọi là bản đồ, nhưng thực chất nó được vẽ cực kỳ sơ sài.

Vài nét nguệch ngoạc tượng trưng cho sông ngòi, những đường nhô lên thì tượng trưng cho núi non, trên cùng có một vòng tròn biểu thị mặt trời.

Lúc Lâm Phong mới đến đây, sống chết cũng không hiểu nổi, chỉ dựa vào cái này thì làm sao có thể phán đoán được chỗ nào có kho báu?

Nói thật, tranh của trẻ con mẫu giáo vẽ còn đẹp hơn cái này nhiều.

May mà thời gian trôi qua, trải qua nhiều chuyện, cậu ta cũng dần hiểu ra có thể dựa vào các loại cổ thư để phán đoán phương vị.

Dù trong lòng đã biết, lại còn nghe Ngô Mặc nhắc đến việc không xa có một lối đi khác dẫn đến Thanh Đồng Môn, nhưng vẫn phải diễn cho tròn vai.

Mấy người chụm đầu vào nhau quanh tấm bản đồ, vừa phân tích vừa thảo luận, đồng thời còn kéo vợ chồng Lạp Mỗ lại để hỏi han.

Cuối cùng, họ xác nhận rằng lối đi bên cạnh cũng có thể dẫn đến Thanh Đồng Môn, chỉ có điều bên trong đầy rẫy hiểm nguy, vô cùng hung hiểm.

Bên ngoài hang động, Ngô Mặc dựa vào Giải Ngữ Hoa chờ đợi đến phát chán.

Mí trên cứ dính chặt vào mí dưới, suýt chút nữa là đi gặp Chu Công đến nơi rồi.

Nhìn bộ dạng tim to gan lớn của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa trong lòng chỉ biết thở dài, thầm nhắc nhở mình phải luôn cảnh giác, chú ý tình hình xung quanh. "Nhị gia, nghe thấy không?" Giọng oang oang đột ngột của Vương Bàn Tử kéo Ngô Mặc từ trạng thái nửa tỉnh nửa mê trở về.

Cậu vỗ vỗ má, uể oải phàn nàn: "Nghe thấy rồi, tôi nói này, mấy người rốt cuộc đã nghiên cứu xong chưa?

Một tiếng đồng hồ trôi qua rồi, còn không cho tôi tin tức gì, tôi thà ngủ một giấc ở đây cho xong." "Lâm nhị, đừng nói nhảm nữa." Tô Nan áp sát vào cửa hang, nghiêm mặt nói: "Tôi hỏi cậu, lối đi bên cạnh không bị chặn chứ?" "Không bị chặn hoàn toàn, vẫn còn một khe hở đủ cho một người lách qua." "Hù!

Vậy thì tốt." Tô Nan thở phào nhẹ nhõm, điều chỉnh lại tâm trạng rồi nói tiếp: "Cậu nghe tôi nói đây, sau khi chúng tôi nghiên cứu, lối đi bên cạnh cũng có thể dẫn đến Thanh Đồng Môn.

Nó không có điểm giao nào với con đường chúng ta đang đi, nghĩa là chúng ta chỉ có thể gặp nhau ở điểm cuối." "May mà khoảng cách đến mục tiêu không quá xa, dựa theo bản đồ tính toán thì chỉ cần đi khoảng một tuần nữa là đến nơi." "Hiểu rồi." Ngô Mặc liếc mắt đưa tình với Giải Ngữ Hoa, nhưng miệng lại nói một cách nghiêm túc: "Quả nhiên là đường nào cũng đến La Mã, nếu đã vậy thì tôi đành phải đi con đường kia thôi.

Ai!

Đường dài đằng đẵng không có các người bầu bạn, trong lòng Nhị gia đây thật sự có chút buồn rầu." 109.

Tô Nan hoàn toàn không nể mặt lời của cậu, thẳng thừng đáp trả: "Bớt nói nhảm với bà đây!

Không có cậu ở bên cạnh lải nhải, tai bà đây còn được yên tĩnh hơn nhiều." "Được rồi, nói chuyện nghiêm túc đây.

Con đường cậu sắp đi đầy rẫy nguy hiểm, chưa từng có ai khám phá, không rõ bên trong rốt cuộc là tình hình gì.

Phải hết sức cẩn thận, bà đây còn chưa đấu võ mồm đã đâu, cậu nhóc đừng có mà đi gặp Diêm Vương sớm." Lời của Tô Nan nghe không hay, nhưng nếu ngẫm kỹ lại ẩn chứa một chút lo lắng.

Có lẽ vì từ nhỏ đã lớn lên ở một nơi đầy cạnh tranh như Uông gia, xung quanh ngoài âm mưu quỷ kế thì chỉ có lợi ích và lợi dụng, người với người nói chuyện luôn khách sáo và xa cách.

Đột nhiên gặp phải một kẻ nói chuyện không nể nang ai như Ngô Mặc, nhất thời lại chửi ra được chút tình nghĩa. "Yên tâm đi, cô có chết thì Nhị gia tôi cũng không sao đâu." Ngô Mặc đáp lại một câu, rồi nghĩ đến việc Hắc Nhãn Kính và Lâm Phong trước nay không hòa hợp, lại cao giọng dặn dò: "Phong tử, mày dẫn theo mấy người kia phải hết sức cẩn thận, gặp chuyện thì động não vào, Gia còn trông cậy vào chúng mày hiếu kính nửa đời sau đấy." Nếu không phải vì không ra được, Lâm Phong thật sự muốn xông ra tát cho cậu ta một cái.

Cả ngày không có việc gì làm, chỉ nghĩ đến chuyện chiếm hời.

Cậu ta không muốn nói nhảm thêm với thằng nhóc này nữa, hừ một tiếng: "Đừng lề mề nữa, mau đi đi, chúng ta gặp nhau ở phía trước, cậu nhóc chú ý tình hình đấy." Hai đội người chia tay tại đây.

Lúc này, người buồn bực nhất chính là vợ chồng Lạp Mỗ.

Vốn dĩ định tiễn một đoạn rồi quay về, giờ đây vì tảng đá lớn chặn đường nên đành phải bị ép đi tiếp.

Vểnh tai lắng nghe, tiếng bước chân của Lâm Phong và những người khác dần xa.

Ngô Mặc đưa tay khoác vai Giải Ngữ Hoa, cười hì hì nói: "Yêu, tiểu phú quý, ở đây chỉ còn lại hai ta thôi, yên tâm, chặng đường tiếp theo Nhị gia bao bọc cậu." "Tiểu phú quý?" Giải Ngữ Hoa nhếch mép cười, miệng khẽ lẩm nhẩm ba chữ này.

Sau đó, nhân lúc Ngô Mặc không đề phòng, tay phải chộp lấy cơ hội véo mạnh vào eo cậu ta, xoay một vòng ba trăm sáu mươi độ, nghiến răng ken két khẽ nói: "Cậu gọi lại một lần nữa tôi nghe xem." "Vãi chưởng!

Đau...

Đau chết mất." Ngô Mặc hít một hơi khí lạnh, miệng không ngừng xin tha: "Tiểu Hoa... không phải, Hoa...

Hoa ca, em sai rồi, em thật sự sai rồi, nương tay với, đó là thịt tươi đó." Giải Ngữ Hoa cũng không định véo Ngô Mặc đến hỏng, chỉ là muốn xả bớt cơn tức trong lòng.

Thấy cậu ta đau thật, anh cũng thuận thế buông tay: "Nhóc con thối, tôi thấy cậu đúng là ngứa da rồi, đợi về Kinh Đô xem tôi xử lý cậu thế nào." Câu nói này khiến Ngô Mặc trong phút chốc có chút không muốn quay về nữa.

Thậm chí có chút nghi ngờ liệu Lâm Phong có nhận tiền hối lộ của Hoa ca không, nếu không tại sao lại đẩy Hoa ca cho mình chứ? "Được rồi, đừng đùa nữa, họ đã đi rồi, chúng ta cũng nên lên đường thôi." Giải Ngữ Hoa nói xong liền kéo tay Ngô Mặc đi về phía lối đi kia.

"Cái gì mà lên đường?" Ngô Mặc bĩu môi, "Hoa ca, từ ngữ của anh có chút không may mắn nha." "Bớt lắm lời, làm việc chính đi." Trong lúc nói chuyện, hai người đã lách qua khe hở chui vào trong hang.

Bên trong đầy đá vụn, không ngoài dự đoán thì là do trận động đất vừa rồi gây ra.

May mà hiện tại không thấy có khu vực sụp lở lớn, vẫn có thể tiếp tục đi vào trong.

Giải Ngữ Hoa đứng trước mặt Ngô Mặc, cầm đèn pin soi rọi tình hình phía trước, miệng dặn dò: "Tôi đi trước mở đường, cậu đi sau tôi, nếu gặp phải tình huống nguy cấp, cậu cố gắng..." Lời còn chưa nói xong đã bị Ngô Mặc phất tay cắt ngang.

Chương 1114

Cậu dùng một tay kéo Giải Ngữ Hoa ra sau lưng mình, lấy ra cây gậy quen thuộc rồi bực bội mắng: "Im đi!

Cố gắng cái gì?

Cố gắng bảo vệ bản thân tôi à?

Toàn nói mấy lời nhảm nhí, có tôi ở đây thì đến lượt cậu gặp chuyện chắc?" Đã lâu như vậy, Giải Ngữ Hoa vẫn chưa có cơ hội ở riêng với Ngô Mặc, rất nhiều lời cũng chưa có cơ hội nói ra.

Giờ đây nhìn bóng lưng của Ngô Mặc, những lời đã kìm nén trong lòng từ lâu không thể kiểm soát được nữa mà tuôn ra. "Tiểu Mặc, nếu có lần sau nữa, tôi sẽ phát điên mất." Giải Ngữ Hoa mím môi, cổ họng như có thứ gì đó chặn lại, vô cùng khó chịu.

Giọng nói nhẹ nhàng xen lẫn một chút bất đắc dĩ và chua xót: "Trong bốn năm, tôi không dám bước vào căn phòng đó một bước, không dám tin rằng cậu đã hoàn toàn rời xa tôi." "Từ nhỏ đến lớn, tôi đã mất đi quá nhiều người và sự vật, tôi từng nghĩ mình đã đủ mạnh mẽ để đối mặt với bất kỳ sự chia ly nào.

Đến khi chuyện xảy ra mới phát hiện, tôi thật sự đã đánh giá quá cao bản thân mình." Tim Ngô Mặc hẫng một nhịp.

Cậu hoàn toàn không ngờ Giải Ngữ Hoa lại nói với mình những lời này trong hoàn cảnh như vậy.

Cậu đứng sững tại chỗ, đến đầu cũng không dám quay lại.

Cho dù là kẻ thiếu nhạy bén trong chuyện tình cảm, giờ đây cậu cũng có thể hiểu được điều Giải Ngữ Hoa muốn bày tỏ.

Chỉ là chuyện này thật sự khiến người ta quá rối rắm.

Công bằng mà nói, cậu thật sự chưa nghĩ kỹ xem có nên chấp nhận thứ tình cảm này không.

Không phải là làm cao hay là ỷ vào việc người khác thích mình mà tùy ý chà đạp tấm chân tình của đối phương, mà là cậu thật sự không hiểu nổi mình có điểm gì đáng để họ làm như vậy?

Nói không ngoa, trong bốn năm, hễ có thời gian rảnh là cậu lại nghiền ngẫm một vấn đề --- họ thích mình ở điểm nào?

Cậu soi từ gáy xuống gót chân, thậm chí đến sợi tóc cũng không bỏ qua.

Nhưng chẳng tìm thấy một điểm sáng nào.

Nghĩa khí?

Nhảm nhí, đó là điều kiện cần có của một thằng đàn ông và anh em.

Lễ phép?

Đừng đùa, bản thân mình dù có vô liêm sỉ cũng biết mình không có chức năng này.

Quy củ?

Vớ vẩn, trong từ điển của mình làm gì có hai chữ đó.

Vẻ ngoài?

Ngoài việc đẹp trai hơn Bàn ca một chút, cũng đâu có nổi bật hơn những người khác?

Thân gia?

Càng nhảm nhí, trong sáu người thì thứ hạng của mình nhiều nhất cũng chỉ ở mức trung bình.

Cậu đếm trên đầu ngón tay để tìm ra một điểm khác biệt, cuối cùng tính tới tính lui, ngoài chiều cao vượt trội ra, căn bản không có điểm nào xuất sắc khác.

Để phòng ngừa mình suy đoán sai, cậu đã bất chấp nguy cơ bị Lâm Phong chửi cho không ngóc đầu lên được mà kể ra suy nghĩ của mình.

Kết quả đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.

Thằng ranh con đó lại nói là Hoa ca và những người khác chưa từng thấy cây hành nào cao hơn hai mét, nên thấy mình thì có chút mới lạ, khuyên mình đừng để trong lòng.

Sau khi trùng phùng, niềm vui đã lấn át tất cả.

Lần nào cũng là một đám người tụ tập lại với nhau, cũng chưa từng có tình huống nói chuyện riêng.

Bây giờ Hoa ca không chơi theo luật, bất thình lình tung ra mấy câu này.

Nói không một chút rung động, thì đúng là nói láo.

Một người ưu tú xuất chúng về mọi mặt lại đi tỏ tình với bạn.

Đổi lại là bạn, bạn không rung động sao?

Hít!

Rốt cuộc mình phải đối phó thế nào đây?

Ngô Mặc im lặng hồi lâu, lúc mở miệng lại có chút ngượng ngùng: "Ờ... anh không vào phòng là vì chê em vẽ xấu à?

Hay là... hay là để về em cạo vôi sơn lại tường cho anh nhé?" Lời vừa nói ra, cậu thật muốn tự tát mình hai cái.

Cái quái gì vậy, liên quan gì đến việc sơn tường chứ?

Vội vàng chữa cháy: "Không phải, em không có ý đó, ý của em là...

khụ khụ, à à à, em cũng không có ý gì cả, anh nói xem có ý gì không." Cái tật nói lảm nhảm vẫn phát huy tác dụng, nhưng trong đầu Ngô Mặc lại trống rỗng.

Cậu nói một tràng dài, chính mình cũng không biết muốn biểu đạt cái gì.

Đầu óc như một mớ hồ dán.

Đột nhiên cảm giác có người áp sát vào từ phía sau, hơi thở nóng rực phả vào cổ.

Ngô Mặc như bị điện giật.

Giống như bị thi triển thuật định thân, đến động cũng không dám động.

Cậu lắp ba lắp bắp nói: "Hoa...

Hoa ca, thời gian gấp gáp, chúng... chúng ta... hay là..." "Cậu không phải không hiểu, chỉ là đang trốn tránh, đúng không?" Giải Ngữ Hoa tựa đầu vào vai Ngô Mặc, nói thẳng vào sự thật.

Anh hiểu rõ trong lòng, lúc này không phải là thời điểm tốt để nói những chuyện này.

Nhưng câu nói ban đầu của Ngô Mặc đã khiến anh mất đi lý trí trong chốc lát.

Cảnh tượng bốn năm trước hiện về trong đầu, không thể nào giữ được vẻ bình tĩnh lạnh nhạt nữa.

Ngô Mặc lúc này đúng là cưỡi trên lưng cọp.

Nói phải cũng không đúng, nói không phải cũng chẳng xong.

Hồi lâu sau, cậu thở dài một hơi: "Hoa ca, em không phải là người không biết tốt xấu, anh đối với em thế nào, trong lòng em rất rõ." "Trừ mấy lần lừa em ra, có thể nói là muốn sao cũng không cho trăng." "Em không biết phải báo đáp thế nào, cho nên từ trước đến nay đều liều mạng để báo đáp sự yêu thương của các anh." "Em thật sự không nghĩ sẽ gây ra phiền toái lớn như vậy cho anh, khiến anh bốn năm qua sống không yên ổn." "Tú Tú nói anh cả đêm không ngủ, không hút thuốc thì cũng uống rượu, mấy lần suýt nữa thì mất mạng." "Lúc đó em thật sự rất muốn tự đấm mình một trận." Giọng Ngô Mặc nhàn nhạt, từng câu từng chữ kể lại hành trình tâm lý của mình trong mấy năm qua.

Chẳng quan tâm có lãng phí thời gian hay không.

Có những lời cần phải nói thì vẫn phải nói, nếu không sẽ gây tổn thương cho mọi người.

Mấy năm trước có thể coi là tuổi trẻ bồng bột.

Bây giờ sắp đến tuổi ba mươi, nếu còn bày ra bộ dạng ăn vạ thì thật không thể nói nổi.

Giải Ngữ Hoa áp sát vào sau lưng Ngô Mặc, yên lặng lắng nghe cậu nói những lời từ tận đáy lòng. "Em không biết nên đáp lại tình cảm của các anh như thế nào, trước đây thằng ranh Phong tử còn chửi em là cả đời này chỉ có thể đi tu." Vừa nhắc đến hai chữ Lâm Phong, lòng Giải Ngữ Hoa thắt lại.

Tuyệt đối không phải là ảo giác của anh, Lâm Phong chắc chắn đã đóng một vai trò quan trọng trong chuyện này. "Hay là..." Ngô Mặc nói đến đây có chút ngập ngừng.

Cậu nghiến răng, nhắm mắt nói tiếp: "Hay là thế này, đợi mọi chuyện kết thúc, em về nghiên cứu xem người ta yêu đương thế nào, xác định lại tâm lý của mình, rồi chúng ta nói tiếp được không?" "Chủ yếu là không phải chỉ có mình anh." Ngô Mặc nói đến đây, có chút chột dạ, giọng ngày càng nhỏ, cuối cùng lí nhí như muỗi kêu: "Bên Kính ca cũng phải có lời giải thích chứ." "Phụt!" Giải Ngữ Hoa không nhịn được mà bật cười.

Chương 1115

Ngô Mặc bị tiếng cười làm cho có chút ngơ ngác.

Ý gì đây? 110.

Vừa rồi còn một bộ dạng thâm thù đại hận, sao mình nói mấy câu lại cười rồi?

Lời mình nói buồn cười lắm sao?

Hay là Hoa ca bị mình kích thích đến mức đầu óc có vấn đề?

Cậu mấp máy môi, thăm dò hỏi: "Hoa ca, anh không sao chứ?

Anh đừng dọa em, dạo này tim em không tốt." "Tôi không sao, chỉ là cảm thấy cậu rất đáng yêu." Vãi chưởng!

Đáng yêu?

Nói một thằng đàn ông to xác là đáng yêu, khác gì mắng nó là đồ thiểu năng?

Ngô Mặc lập tức xù lông. "Không nhầm đấy chứ, anh có thể nói em ngầu, có thể nói em đẹp trai, sao lại có thể nói em đáng yêu?

Đây khác gì chửi xéo đâu?" Không khí nặng nề lập tức bị phá vỡ.

Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Mặc tức đến nhảy dựng lên, vội nén cười vỗ ngực an ủi: "Được được được, là tôi nói sai rồi, ngoan, đừng giận nữa." "Tôi..." Hai người áp sát vào nhau quá gần, Ngô Mặc cảm thấy tim mình đập hơi mạnh.

Một luồng khí nóng dường như đang dồn xuống dưới.

Nếu không kiểm soát nữa thì xấu hổ chết mất.

Cậu dùng tay trái véo mạnh vào đùi, hy vọng cảm giác đau sẽ giúp mình tỉnh táo hơn một chút.

Hành động của cậu đã bị Giải Ngữ Hoa phát hiện.

Cả hai đều là đàn ông trưởng thành, một vài hành động nhỏ có ý nghĩa gì thì không cần nói cũng hiểu.

Ánh mắt Giải Ngữ Hoa càng lúc càng sâu thẳm, như thủy triều dâng trào, trông còn đen hơn cả hang động vài phần. "Tiểu Mặc... có cần tôi giúp cậu không." Giọng nói trầm thấp của anh mang theo chút khàn khàn, lọt vào tai Ngô Mặc nghe ngứa ngáy.

Như một chiếc lông vũ không ngừng khẽ cào vào lồng ngực.

Đầu óc Ngô Mặc "ầm" một tiếng nổ tung, cơ thể đã nhanh hơn lời nói một bước.

Cậu trực tiếp đẩy Giải Ngữ Hoa vào vách đá.

Hai cơ thể áp sát vào nhau không chừa một kẽ hở.

Đầu Ngô Mặc từ từ cúi xuống.

Hơi thở quấn quýt lấy nhau.

Năm centimet, bốn centimet, ba centimet... *Rung...* Đột nhiên một trận rung động dữ dội truyền đến từ cổ tay.

Tiếng "rung rung" trong hang động tĩnh lặng nghe đặc biệt rõ ràng.

Ngô Mặc giật mình tỉnh lại, khi hoàn hồn thì đã cảm nhận được mình vừa chạm vào môi của Giải Ngữ Hoa. "Hoa...

Hoa ca, em..." Cậu như dẫm phải điện, sợ hãi vội lùi lại nửa bước, miệng nói năng lộn xộn không biết nên nói gì.

Không khí ái muội bị phá vỡ.

May mà trong hang khá tối, nếu không cả hai đều có thể nhìn thấy đôi mắt đỏ bừng của đối phương.

Tay phải của Giải Ngữ Hoa siết chặt thành nắm đấm, móng tay cắm mạnh vào lòng bàn tay, một lúc sau mới thở ra một hơi dài, miễn cưỡng đè nén trái tim đang rung động.

Anh cố gắng để giọng mình nghe có vẻ bình tĩnh hơn một chút: "Có động tĩnh gì vậy?" "Em không biết." Ngô Mặc nghiến răng ken két, nặn ra một câu.

Nói thật, cậu cũng không biết nên cảm ơn âm thanh này hay là âm thầm trách móc nó đã phá đám mình.

Chỉ là thật sự không có dũng khí để làm lại lần nữa.

Cậu mang theo tâm trạng phức tạp khó tả, giơ cổ tay lên bấm vào nút trên chiếc đồng hồ.

Ngay sau đó, giọng nói lanh lảnh của Lâm Phong vang lên. "Thằng ranh con này, nửa ngày trời không nhúc nhích một mét, mày đang ngồi hố xí à?" Đậu má nó!

Ngô Mặc chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống Lâm Phong.

Mày đi đường của mày không được à?

Cả ngày cứ nhìn chằm chằm tao làm cái quái gì, mẹ nó mới tách ra chưa được nửa tiếng, mày quản ông đây đi hay không làm gì?

Cậu đang định trả lời tin nhắn, thì ngay sau đó tin thứ hai, thứ ba, thứ tư, hơn mười tin nhắn dồn dập kéo đến.

Ngô Mặc nén giận, mở từng tin một.

Trời đất, ngoài Lâm Phong ra còn có Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà, Vương Bàn Tử, cả đám người này đều thi nhau gửi tin nhắn hỏi thăm cậu.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng gửi một dấu chấm hỏi.

Cùng lúc đó, đồng hồ của Giải Ngữ Hoa cũng rung lên.

Anh tiện tay mở ra.

Giọng nói bỡn cợt của Hắc Nhãn Kính lập tức vang lên: "Yêu, tiểu phú quý, chân cẳng không dùng được, đi không nổi nữa à?" "Hắc gia đã sớm nói cậu không nên thân rồi." "Không phục à?

Hay là đi vài bước xem nào?" Giải Ngữ Hoa vừa ấm ức vừa tức giận, cuối cùng lại bị chọc cho bật cười, anh áp môi vào đồng hồ, nhanh chóng đáp lại một câu: "Cậu nói không sai, chân cẳng đúng là không còn sức, cậu đoán xem là vì sao nào?" Từ khi trưởng thành, Giải Ngữ Hoa rất ít khi có hành động đấu khẩu trẻ con như vậy.

Hôm nay thật sự là bị tức đến bốc khói.

Có những chỗ còn sắp nổ tung, tên Hạt Tử chết tiệt lại đến gây sự, không chửi lại thì không thể nào xả được cơn giận trong lòng.

Ngô Mặc cũng vậy.

Tiểu Nhị gia ngẩng cao đầu không cúi, ngọn lửa trong lòng suýt nữa thì thiêu chết cậu.

Để xoa dịu tình hình, cậu kéo khóa áo xuống, cố gắng áp người vào vách đá để hạ nhiệt.

Miệng thì lầm bầm chửi rủa: "Vãi, mày có bệnh à, ông đây không thể nghỉ ngơi vài phút sao?

Lúc nãy chạy suýt đứt hơi, tình hình phía trước không rõ, tao không nhanh chóng hồi phục thể lực thì làm sao mà chống đỡ được?" Ngô Mặc chửi có lý có cứ, nhưng Lâm Phong đeo tai nghe vẫn nghe ra được một sự chột dạ.

Trong lòng cậu ta hẫng một nhịp.

Nghĩ đến việc Giải Ngữ Hoa có ý đồ không trong sáng với con trai nhà mình, bản thân lại như một con cáo già xảo quyệt, Lâm Phong lập tức lo lắng cho sự trong trắng của Ngô Mặc.

Nhưng rồi lại nghĩ, thằng ranh nhà mình cao to vạm vỡ, thể lực tốt, dù xét từ phương diện nào cũng tuyệt đối chiếm thế thượng phong, lòng lại yên tâm trở lại.

Tục ngữ có câu, Romeo và lợn qua đêm, dù sao cũng không phải lợn chịu thiệt.

Thôi kệ, con cháu tự có phúc của con cháu.

Gần ba mươi tuổi rồi, muốn khai trai thì cứ khai thôi.

Chẳng lẽ thật sự định làm trai tân cả đời sao?

Cậu ta nghĩ thoáng, nhưng Hắc gia lại không rộng lượng như vậy, mà chuyện cũng là do hắn ta khơi mào.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chương 1116

Chúng ta hãy tua ngược thời gian một chút.

Sau khi tách khỏi Ngô Mặc, cả nhóm tăng tốc đi về phía trước.

Hắc Nhãn Kính không được chung đội với Ngô Mặc, trong lòng không vui, đến tảng đá cũng có thể đá hai phát.

Đi được một lúc, hắn đột nhiên nhớ ra đồng hồ có thể liên lạc với đối phương, lập tức phấn chấn định xem tình hình của tên nhóc hỗn đản kia thế nào.

Vừa định ra tay, đột nhiên nghĩ đến tính cách của Ngô Mặc, hắn lập tức quyết định kéo thêm vài người xuống nước.

Đảo mắt một vòng rồi đi về phía Lâm Phong, trong lòng tính toán để gã này gửi một tin nhắn thử trước, đến lúc đó bị chửi thì cũng là gã hứng đòn đầu tiên.

Lâm Phong nào có ngờ Hắc Nhãn Kính lại nhiều mưu mô như vậy?

Cậu ta nghe Hắc Nhãn Kính nói thầm, trong lòng cũng có chút lo lắng cho tình hình của Ngô Mặc.

Nhân tiện kiếm cớ tụt lại phía sau vài bước, giơ cổ tay lên điều chỉnh màn hình đồng hồ.

Phải nói là đồ của hệ thống, chỉ cần chịu chi tiền thì toàn là hàng cao cấp.

Trên màn hình đồng hồ hiện ra bảy vòng tròn nhỏ có đánh số, tượng trưng cho bảy người bọn họ.

Tùy ý thao tác sẽ hiển thị kinh độ, vĩ độ của đối phương và khoảng cách giữa hai người.

Cậu ta nhìn kỹ một lúc, cảm thấy có gì đó không đúng.

Sao con trai nhà mình lại đứng yên tại chỗ không nhúc nhích?

Nếu đồng hồ không phải do hệ thống cung cấp, Lâm Phong chắc chắn sẽ nghi ngờ là đồng hồ có vấn đề.

Vì lo lắng, cậu ta khẽ gửi vài tin nhắn ngắn.

Hắc Nhãn Kính được đằng chân lân đằng đầu, cũng gửi ngay một tin.

Vương Bàn Tử tính tò mò cao, sớm đã muốn thử xem cái đồng hồ này có những chức năng gì, thấy tình hình này cũng che miệng gửi một tin.

Ngô Tà và Trương Khởi Linh cũng không tách khỏi đội ngũ quần chúng, theo sát phía sau phối hợp vô cùng ăn ý.

Tất nhiên họ đều không ngốc, để đề phòng bị phát hiện, từng người một diễn xuất vô cùng xuất sắc.

Chỉ cần có người gửi tin nhắn thoại, mấy người còn lại lập tức vây quanh thấp giọng thảo luận tình hình phía trước, khiến cho Tô Nan và người của đội Trương Hải Khách lầm tưởng họ đang thảo luận chuyện nghiêm túc.

Chuyện thật tình cờ, hay có lẽ là số mệnh đã định không phải thời điểm tốt.

Tóm lại là đã phá hỏng chuyện tốt của Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa.

Ngô Mặc có thể đường hoàng chính chính chửi Lâm Phong, nhưng đối mặt với tin nhắn của Hắc Nhãn Kính lại cảm thấy chột dạ một cách khó hiểu.

Cứ như vụng trộm bị bắt quả tang, lại giống như một gã trai đểu ngoại tình, nói chung là không thể cứng rắn được.

Lần đầu tiên cậu nói năng nhẹ nhàng an ủi đối phương vài câu, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với thái độ đối với Lâm Phong.

Nhưng vấn đề xuất hiện.

Cậu không chửi thì thôi, giọng nói nhẹ nhàng lại càng khiến Hắc Nhãn Kính lo lắng.

Cộng thêm lời chọc tức của Giải Ngữ Hoa, trong lòng hắn càng thêm tức giận và ấm ức.

Ngô Mặc bây giờ cảm thấy vô cùng khó chịu, phải khom lưng dỗ dành người ta.

Trong lòng chỉ có một suy nghĩ --- mau chóng đuổi mấy tên này đi để nghĩ cách giải quyết vấn đề. 111.

Nếu là ngày thường, với mức độ khó nhằn của Hắc Nhãn Kính và những người khác, Ngô Mặc muốn kiếm cớ đuổi họ đi thì gần như phải vắt óc suy nghĩ mới có thể miễn cưỡng thành công.

Nhưng bây giờ thì khác.

Do điều kiện hạn chế, Lâm Phong và những người khác không thể tùy ý liên lạc với Ngô Mặc.

Cuối cùng, họ chỉ gửi thêm vài tin nhắn ngắn gọn, dặn dò Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa phải hết sức cẩn thận, đừng để sơ suất mất Kinh Châu.

Thật là muốn mạng người mà.

Trên dưới đều bùng nổ, khiến Ngô Mặc mồ hôi chảy ròng ròng.

Tắt tin nhắn cuối cùng, cậu dựa vào vách đá thở hổn hển.

Khả năng tự chủ của Giải Ngữ Hoa tốt hơn cậu rất nhiều.

Trong thời gian ngắn đã ép xuống được ý nghĩ trong đầu, suýt chút nữa thì bị nội thương.

Đồng hồ tắt, trong hang lại chìm vào yên tĩnh.

Ngoài tiếng thở và nhịp tim của nhau, không còn bất kỳ động tĩnh nào khác.

Vì vậy, tiếng thở hổn hển của Ngô Mặc nghe đặc biệt rõ ràng.

Giải Ngữ Hoa bất giác đưa tay sờ lên môi, dường như đang hồi tưởng lại cảm giác vừa rồi.

Khóe miệng từ từ cong lên thành một nụ cười.

Anh dựa vào vách đá không nói gì nữa, yên lặng lắng nghe tiếng thở của Ngô Mặc.

Không phải không muốn tiếp tục, mà là có những chuyện không thể ép quá chặt.

Chờ một lúc, thấy Ngô Mặc vẫn chưa bình tĩnh lại, anh mấp máy đôi môi khô khốc, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Mặc, để tôi..." "Không cần!" Ngô Mặc như gặp ma, giọng khàn khàn vội vàng từ chối.

Cậu thật sự đang cố gắng kiểm soát, nhưng cảm giác cứ như sóng biển ập đến, muốn đè nén cũng không được. "Hoa...

Hoa ca, anh..." Ngô Mặc nghiến răng ken két, lắp ba lắp bắp nặn ra một câu từ kẽ răng: "Đừng bật đèn, em...

đợi em một lát, một lát là được." Lời vừa nói ra, mặt cậu đỏ bừng như cua luộc.

Nói thật, nếu có dù chỉ một chút cách nào khác, cậu cũng sẽ không ở nơi có anh em mà làm một phát năm lần.

Xấu hổ chết đi được! "Được." Giọng Giải Ngữ Hoa vẫn nhẹ nhàng như cũ, nghe đến mức người ta chỉ muốn móc tim ra gãi vài cái.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc thầm chửi một câu.

Lập tức xoay người một trăm tám mươi độ đối mặt với vách đá.

Với tốc độ nhanh nhất, cậu cởi cúc quần.

Tay phải nắm lấy tổ tông gây họa.

Tiếng thở dốc nặng nề là chất xúc tác tốt nhất, hơi thở của Giải Ngữ Hoa cũng theo đó mà thay đổi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Ngô Mặc chăm sóc tiểu tổ tông nhà mình nửa ngày vẫn không có dấu hiệu thuyên giảm.

Đang định tăng thêm lực.

Một bàn tay từ bên cạnh đưa tới.

Từ lúc xuất phát ở cửa hang đến giờ đã hơn hai tiếng đồng hồ.

Ngô Mặc nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, mặt vẫn đỏ bừng, cổ cũng đỏ lựng, trông như đầu bếp.

Mẹ kiếp!

Kích thích quá đi mất.

Chương 1117

Tiểu tổ tông nhà mình từ hai tuổi đến giờ chưa có người ngoài nào chạm vào.

Hôm nay coi như phá lệ.

Giải Ngữ Hoa đi theo sau, mặt cũng đỏ bừng, trong lòng không nói nên lời là cảm giác gì.

Phấn khích?

Kích thích?

Hay là...

Tóm lại là vô cùng phức tạp. 112.

Đương nhiên, ham muốn thắng thua của đàn ông vào lúc này được thể hiện một cách triệt để.

Dù sao đi nữa, anh cũng đã đi trước tên Hạt Tử chết tiệt một bước.

Không khí ái muội giữa hai người chỉ kết thúc hoàn toàn khi họ gặp phải một cỗ thi thể.

Do nhiệt độ dưới lòng đất khá thấp, thi thể không bị ảnh hưởng nhiều, được bảo quản rất tốt.

Ngô Mặc ngồi xổm xuống, cầm đèn pin soi từ trên xuống dưới, cười lạnh một tiếng: "Yêu à, áo leo núi hàng hiệu nhập khẩu, giá trị không nhỏ đâu." "Vẻ mặt dữ tợn, trên người có mấy lỗ máu, súng trường đeo sau lưng, dao găm cắm ở thắt lưng." 113.

Giải Ngữ Hoa ghé lại gần, nhìn kỹ vài lần rồi nghiêm mặt nói: "Xem ra là đột nhiên bị tấn công, chưa kịp phản kháng thì đã gặp nạn." Hai người nhìn nhau, lập tức nâng cao cảnh giác.

Ngô Mặc đứng dậy, vặn đèn pin lên mức sáng nhất, căng mắt nhìn tình hình xung quanh.

Trong hành lang tối om không có cái quái gì cả.

Cậu nín thở vểnh tai lắng nghe, ngoài tiếng gió vi vu ra thì không có động tĩnh nào khác.

Càng yên tĩnh lại càng có một cảm giác quỷ dị khó tả.

Nếu không có thi thể trên mặt đất, hoàn toàn có thể đổ lỗi cho việc nơi đây hoang vắng.

Nhưng thi thể lại nằm rành rành ở đó.

Làm sao có thể nhắm mắt làm ngơ mà nói rằng năm tháng tĩnh lặng được chứ?

Ngô Mặc ôm lấy Giải Ngữ Hoa, trầm giọng nói: "Tiếp tục đi, cẩn thận một chút." Hai người dồn hết mười hai vạn phần tinh thần, cẩn thận đi về phía trước.

Tục ngữ có câu, chỉ có ngàn ngày làm trộm chứ làm gì có chuyện ngàn ngày phòng trộm.

Dù có cẩn thận đến đâu cũng không thể chống lại nguy hiểm đến không một tiếng động.

Một vật thể giống như xúc tu lặng lẽ xuất hiện.

May mà cả hai đều có kinh nghiệm phong phú, nhạy bén nhận ra luồng không khí lưu động không đúng.

Cả hai cùng lúc lộn người về phía sau, tránh được một đòn tấn công sắc bén.

Cái quái gì vậy?

Trải qua màn khởi động vừa rồi, tốc độ ra tay của Ngô Mặc lại nhanh hơn vài phần.

Một cây gậy huỳnh quang thuận thế ném ra, hang động tối đen lập tức sáng bừng.

Dưới ánh sáng, hình dạng của vật thể dài ngoằng hiện ra trước mắt hai người.

Trời đất, hóa ra là một cái lưỡi đỏ thật dài.

Trên lưỡi có mấy cái chạc, trên đó còn mọc gai ngược.

Bị thứ này liếm một phát, ít nhất cũng phải lột đi một lớp da.

Chiều dài có chút giống xúc tu của con mực khổng lồ dưới biển sâu, trông không phải là thứ gì tốt đẹp.

Nó dường như nhận ra Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa định phản kháng, cơ thể bắt đầu lắc lư trái phải, tạo cho người ta cảm giác như đang muốn lao tới.

Ngô Mặc nhanh chóng áp sát Giải Ngữ Hoa, dùng cơ thể mình che chắn cho anh, tay cầm cây gậy Hàn Quang cảnh giác nhìn chằm chằm vào cái lưỡi đỏ.

Giải Ngữ Hoa nhíu chặt mày, cảm thấy hình như mình đã từng đọc thông tin liên quan ở đâu đó.

Một lúc sau, anh bừng tỉnh, áp sát vào Ngô Mặc thấp giọng nói: "Tiểu Mặc, cái lưỡi thò ra từ trên vách đá, tôi nhớ ra trước đây đã từng đọc một truyền thuyết, ở dãy Himalaya có một loại hình phạt thần thánh gọi là 'thôn phệ', nói rằng những kẻ tội lỗi khi vào vách núi sẽ bị sơn thần nuốt chửng." "Và cái gọi là sơn thần chính là một cái lưỡi đỏ thật dài." 114. "Phàm là kẻ bị nó nhắm trúng đều có nghĩa là tội nghiệt sâu nặng, muốn trốn cũng không có đường trốn." "Sơn thần?" Ngô Mặc nheo mắt lại, vung vẩy cây gậy, cười lạnh liên tục:

"Thời buổi này thật là yêu tinh quỷ quái nào cũng dám xưng thần, không có gương thì cũng phải có bô chứ?

Cũng không biết tự soi lại mình." Cái lưỡi màu đỏ dường như nghe hiểu lời của Ngô Mặc.

Trong nháy mắt, nó bị chọc giận, liên tục đập mạnh xuống đất, phát ra tiếng "bộp bộp".

Ngay sau đó, đầu lưỡi như mũi tên rời khỏi cung, bất ngờ lao về phía Ngô Mặc.

Cái lưỡi cuộn lại vừa nhọn vừa cứng, tốc độ nhanh, lực đạo mạnh.

Một khi thật sự chạm vào cơ thể, Ngô Mặc rất có khả năng sẽ biến thành cỗ thi thể thứ hai. "Cẩn thận." Giải Ngữ Hoa hét lên một tiếng, ra tay trước nghênh đón.

Cây gậy Long Văn đập mạnh vào cái lưỡi.

Ngô Mặc cũng không phải dạng vừa.

Cậu vung cánh tay phải, cây gậy Hàn Quang trong tay hóa thành đao, chém mạnh xuống, ra tay nhanh, chuẩn, độc, phát ra tiếng gió rít lanh lảnh.

Hai cây gậy lần lượt đập vào cái lưỡi, tiếng "đinh đinh đang đang" vang vọng không ngớt.

Cái lưỡi linh hoạt đến không ngờ.

Giống như đã tu luyện thành tinh, nó né trái tránh phải, tránh được phần lớn các đòn tấn công.

Đồng thời thỉnh thoảng còn chớp lấy cơ hội để phản công.

Hai người một quái vật đã chiến đấu với nhau trong hành lang chật hẹp.

Cái lưỡi quái dị chiếm thế chủ động.

Độ linh hoạt của nó thật không phải chuyện đùa.

Đầu lưỡi sắc như dao, gốc lưỡi tựa mãng xà, vừa đâm vừa quất, vừa bổ vừa quật.

Hai cây côn gậy đập lên trên, ngoài việc gây nhiễu loạn tạm thời thì chẳng có tác dụng gì lớn.

Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa ngoài việc né tránh ra thì nhất thời không nghĩ được phương án giải quyết nào tốt hơn.

Càng đánh Ngô Mặc càng thấy bực bội.

Hắn bỗng cảm thấy tại sao mình phải tự làm khó bản thân chứ?

Gậy không dễ dùng, ông đây không thể đổi vũ khí khác sao?

Minh Hồng Đao vẫn nằm trong không gian, đã lâu không được ra ngoài dạo chơi, hôm nay cứ để nó sảng khoái một phen.

Chỉ là tự dưng rút đao ra thì quá kinh dị, dọa đến Hoa ca thì không hay lắm.

May mà thân đao không dài như Hắc Kim Cổ Đao.

Lát nữa tùy tiện tìm một lý do là có thể lấp liếm qua chuyện.

Nghĩ đến đây, hắn lộn một vòng về phía trước né đòn tấn công của cái lưỡi, lớn tiếng hét: "Hoa ca, giúp em chặn nó một chút, em đổi vũ khí, gậy không thuận tay." "Được!" 115.

Giải Ngữ Hoa không nói nhiều, cây côn Long Văn đè xuống, xông lên đấu vờn với cái lưỡi quái dị.

Tuy không rõ Ngô Mặc muốn đổi vũ khí gì, nhưng cũng không cản trở anh phối hợp.

Ngô Mặc vừa lóe lên ý nghĩ, Minh Hồng Đao lập tức xuất hiện trong ba lô.

Chương 1118

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất thu nhỏ cây côn Hàn Quang nhét vào túi, thuận thế rút Minh Hồng Đao ra.

Lại một lần nữa đeo ba lô lên.

Nói thật, mấy thứ khác mất hắn không đau lòng, chứ ba lô mà mất thì không được.

Có ba lô để che mắt, không có ba lô thì phải nghĩ cách khác.

Hắn cũng đã chuẩn bị sẵn đủ loại ba lô trong không gian, nhưng vấn đề là mỗi lần gia nhập đội ngũ, màu sắc của hành lý được phân ngẫu nhiên đều có sự khác biệt nhỏ.

Không ai để ý thì không sao.

Có người lưu tâm thì cuối cùng cũng là phiền phức.

Đao vừa vào tay, khí thế lập tức dâng lên.

Có cảm giác như cả thiên hạ đều nằm trong tay mình.

Ngô Mặc tiện tay múa một đường đao hoa, nhìn chằm chằm vào cái lưỡi quái dị, hung hăng nói: "Sống yên ổn không tốt à?

Cứ phải đến trêu chọc gia đây, vậy hôm nay cho mày nếm thử vài nhát, để mày biến thành một thằng câm hoàn toàn." "Hoa ca, né ra." Vừa nói, mũi chân hắn đã điểm mạnh xuống đất, thân hình nhanh chóng lao về phía trước.

Minh Hồng Đao giơ cao, nhắm thẳng vào đầu lưỡi mà bổ xuống một cách tàn nhẫn.

Cái thế hung ác đó, người biết thì hiểu là đang giết quái vật, người không biết còn tưởng đối phương có mối thù giết cha đoạt vợ với hắn.

Không thể không nói, đao quả thực dễ dùng hơn côn rất nhiều.

Đừng thấy côn Hàn Quang cũng là một vũ khí có tiếng, nhưng không thể so với lai lịch bất phàm của Minh Hồng Đao.

Cộng thêm việc nhận được đao pháp tương ứng từ hệ thống, sử dụng càng thêm như hổ mọc thêm cánh.

Đại đao chém mạnh lên trên cái lưỡi.

Nếu nói là dễ như chém đậu phụ thì có hơi khoa trương.

Nhưng nếu nói không có chút hiệu quả nào thì hoàn toàn là nói bừa, sỉ nhục thanh đao.

Cái đầu lưỡi ba chạc vốn là niềm tự hào của nó, bị Minh Hồng Đao chém một nhát “rắc” một tiếng, đứt lìa.

Một dòng dịch thể hôi thối tanh tưởi lập tức phun ra.

Giải Ngữ Hoa mắt lanh tay lẹ tiến lên một bước kéo Ngô Mặc ra sau, vừa vặn tránh được thảm kịch bị phun đầy người. "Ái chà, vãi, thằng ôn con này tu luyện trong nhà xí à?" "Có phải từ nhỏ đã lớn lên trong hầm phân không?

Mẹ nó chứ thối vãi!" Ngô Mặc bịt mũi.

Mở miệng ra là một tràng chửi thề kèm theo mỉa mai, chỉ sợ nói thiếu một chữ là lãng phí tiền thuốc lắm lời.

Trên mặt Giải Ngữ Hoa thoáng qua một tia bất đắc dĩ.

Anh trở tay lấy ra hai cái khẩu trang từ ba lô, đưa đến trước mặt Ngô Mặc: "Đeo vào đi, tác dụng lớn thì không có, nhưng chống được một chút mùi hôi." "Ồ, chuẩn bị đầy đủ ghê." Ngô Mặc cười hắc hắc, không nhận khẩu trang mà lại ghé mặt tới gần.

Cổ ngữ có câu, đàn ông chỉ khi trải qua một vài chuyện mới có thể trưởng thành.

Ngại ngùng xấu hổ chỉ là bộ dạng ban đầu.

Với mặt dày và tâm lý vững vàng của Ngô Mặc, không quá năm sáu tiếng là có thể thích ứng với thân phận mới.

Không những thế, còn có thể không thầy tự thông.

Giải Ngữ Hoa liếc mắt nhìn con quái lưỡi đang điên cuồng đập xuống đất sau khi bị thương, dường như nhất thời chưa có ý định ra tay. "Còn không phải học theo cậu sao, lần nào trong túi cũng mang đầy những thứ kỳ quái." Anh mím môi lườm Ngô Mặc một cái, miệng thì nói ghét bỏ, nhưng tay lại rất thành thật giúp hắn đeo khẩu trang. "Kỳ quái?

Anh cứ nói xem có tác dụng không?" Ngô Mặc không để miệng nghỉ ngơi chút nào, gặp chuyện là phải cãi lại ngay. "Anh lùi ra sau đi, để em đối phó nó." Vừa nói vừa đẩy Giải Ngữ Hoa ra sau.

Sợ rằng lúc con quái vật phản kích kịch liệt sẽ làm Hoa ca bị thương.

Miệng hắn nói phải suy nghĩ, nhưng trong lòng bất giác đã đặt mình vào một thân phận nào đó. "Anh không yếu đuối đến vậy, cùng lên đi." Vẻ mặt Giải Ngữ Hoa có chút bất đắc dĩ.

Anh biết Ngô Mặc tốt cho mình, trong lòng cũng vui vẻ.

Vấn đề là bỗng dưng bị người ta xem như gánh nặng?

Bất kỳ người đàn ông mạnh mẽ nào trong thời gian ngắn cũng có chút không quen.

Thế mới nói việc đặt mình vào vị trí của người khác rất quan trọng.

Ngô Mặc lúc đầu cũng có suy nghĩ này, chỉ là lúc đó không ai để ý đến cảm xúc của hắn. "Không cần cùng lên đâu." Ngô Mặc xua tay từ chối.

Dừng một chút, sợ Giải Ngữ Hoa hiểu lầm ý mình, lại cố ý bổ sung một câu. "Em không có ý chê anh đâu, cũng không phải nói Hoa ca anh không bằng em." "Chỉ là hang động này hơi chật hẹp, lúc em dùng đao vung chém rộng dễ vô tình làm anh bị thương." "Anh đứng xa em còn có thể vung cho đã tay, đứng gần em lại có chút e ngại." Từ những lời này có thể thấy Ngô Mặc thực sự đã trưởng thành không ít.

Hắn đã từng trải qua cảm giác bị ghét bỏ, không hy vọng người bên cạnh mình phải nếm trải lại lần nữa.

Những lời nói quan tâm khiến lòng người ấm áp.

Giải Ngữ Hoa gật đầu, ngoan ngoãn lùi lại vài bước, nắm chặt cây côn Long Văn, cảnh giác quan sát tình hình xung quanh.

Đúng như câu nói, nhân lúc nó bệnh lấy mạng nó.

Ngô Mặc thấy máu ở đầu lưỡi đã gần ngừng phun, lại cầm Minh Hồng Đao xông lên lần nữa.

Con quái lưỡi đang tự chữa trị, bất ngờ cảm nhận được lưỡi đao tấn công, lập tức nổi giận điên cuồng, thân thể lắc lư như một con mãng xà khổng lồ. 116.

Chịu thiệt một lần, khôn ra một chút.

Nó không còn đối đầu trực diện với Ngô Mặc nữa, mà dùng cách vòng vèo linh hoạt tấn công đối phương.

Dự định dùng thân thể to lớn quấn chặt lấy Ngô Mặc.

Cho dù không siết chết được hắn, những cái gai ngược trên lưỡi cũng đủ lấy mạng hắn.

Tục ngữ nói, khó đoán nhất là lòng người.

Nó không hiểu được cách tấn công của Ngô Mặc, nhưng Ngô Mặc lại nhìn thấu suy nghĩ của nó trong nháy mắt.

Ngô Mặc mũi chân điểm nhẹ xuống đất, thân hình linh hoạt như con quay, luôn có thể tìm được kẽ hở để thoát ra khi nguy hiểm ập đến.

Đồng thời, đại đao trong tay cũng không hề nhàn rỗi, tìm được cơ hội là chém xuống một nhát.

Chỉ trong chốc lát, trên lưỡi đã xuất hiện vô số vết chém nhỏ.

Đau đến mức nó lắc đầu vẫy đuôi không ngừng. 117.

Ngô Mặc và con quái lưỡi đấu vờn không dứt, còn Giải Ngữ Hoa thì nhân cơ hội quan sát điểm yếu của đối phương.

Anh chú ý thấy cái lưỡi thò ra từ vách đá, liền cầm đèn pin soi kỹ vách đá.

Dưới ánh đèn pin, màu sắc của vách đá bên phải có chút không ổn.

Dường như đậm hơn bên trái vài phần.

Anh bỗng nhớ đến con lạc đà bí mật trong cổ lầu nhà họ Trương, chẳng phải cũng chui ra từ vách đá sao?

Chương 1119

Nếu thật sự giống như con lạc đà bí mật, chuyện tiếp theo sẽ phiền phức lắm đây.

Giải Ngữ Hoa nhìn chằm chằm vào vách đá, nhanh chóng phân tích.

Vật này tại sao chỉ thò ra một cái lưỡi?

Tự tin vào thủ đoạn săn mồi?

Hay là do thân hình quá khổng lồ, không tiện xuất hiện?

Để xác nhận suy đoán của mình, anh dí thẳng đèn pin vào vách đá bên phải.

Thân thể to lớn, thô kệch dần dần hiện ra trước mắt.

Rắn?

Giải Ngữ Hoa hơi sững người.

Trong đầu lập tức hiện lên hình dáng và kích thước của một con rắn.

Sau đó nhanh chóng phủ định suy nghĩ này.

Không đúng.

Rắn không có chân.

Mà vật này lại khác.

Quan sát kỹ thì phát hiện bên dưới thân thể dường như có mấy cặp vuốt.

Vật gì mà kỳ lạ như vậy?

Giải Ngữ Hoa nhất thời chìm vào suy tư.

Phía bên kia.

Ngô Mặc càng đánh càng hăng.

Đã lâu không cầm đao chiến đấu, nhất thời đánh đến quên trời đất, chỉ hận không thể thái cái lưỡi thành từng miếng làm mồi nhậu.

Chỉ là hành động này quá ngông cuồng.

Hoàn toàn chọc giận sinh vật không rõ tên trong vách tường.

Cùng với sự điên cuồng vung vẩy của cái lưỡi, từng tràng âm thanh “rắc rắc” từ sâu trong vách đá truyền ra.

Phía trên thông đạo không ngừng rơi xuống những mảnh đá.

Hai bên vách đá có thể nhìn thấy bằng mắt thường những vết nứt.

Xem tình hình này, dường như có thứ gì đó đang liều mạng chen ra từ khe tường.

Hơn nữa, kích thước không hề nhỏ.

Giải Ngữ Hoa thấy tình hình không ổn, vội vàng hét lớn: "Tiểu Mặc, mau lùi lại." Ngô Mặc thuận tay chém thêm một nhát.

Nhân lúc cái lưỡi rụt lại, hắn vội vàng lùi về. "Hoa ca, có chuyện gì vậy?

Sao tự dưng lại đất rung núi chuyển thế này?" Hắn đánh quá nhập tâm, không để ý đến tình hình bên trong hai vách đá.

Lúc này đầu óc mờ mịt.

Cứ như Trượng Nhị hòa thượng, chẳng hiểu mô tê gì. "Lát nữa hãy nói." Giải Ngữ Hoa nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, quay đầu chạy sâu vào trong thông đạo.

Lực rất mạnh, đến nỗi Ngô Mặc nghi ngờ không biết anh có dùng hết sức bú bình ra không nữa?

Còn vì sao không quay đầu chạy ngược lại?

Nguyên nhân vô cùng đơn giản - cái lưỡi đã chặn đường rồi.

Thay vì mạo hiểm lùi lại, chi bằng liều chết một phen xông về phía trước.

Hai người cắm đầu cắm cổ chạy về phía trước.

Âm thanh nứt vỡ phía sau ngày càng lớn, có cảm giác như Bàn Cổ một đao chém đứt trời và đất.

Ngô Mặc tranh thủ quay đầu nhìn lại một cái.

Vãi cả chưởng, thứ quái gì đang thò ra từ vách tường vậy?

Vừa ngắn vừa thô, mẹ nó chứ kinh tởm thật. "Tằm!" Giải Ngữ Hoa dựa vào những cái vuốt thò ra mà đoán chắc. "Nhộng tằm?" Ngô Mặc ngơ ngác, vừa chạy vừa nhân cơ hội liếc nhìn về phía khe nứt sau lưng.

Cho dù kiến thức của hắn không uyên bác, cũng không phải kẻ ngốc.

Đã ăn bao nhiêu món nhộng tằm chiên giòn rồi.

Chưa từng nghe nói thứ nhỏ bé này có thể to lớn đến vậy, lại còn sinh trưởng sâu trong vách đá nữa chứ?

To thì có thể hiểu được.

Mấy năm trước lúc mới đến đây, con tằm ở Cách Nhĩ Mộc chẳng phải cũng rất to sao?

Nhưng con đó sống sâu dưới lòng đất, dù sao cũng coi như là một công nhân dưới lòng đất.

Còn con này thì sao?

Mẹ nó chứ sinh tồn trong khe nứt à?

Hay là thích cảm giác bánh quy kẹp nhân?

Đúng là bản tính vô tâm vô phế, Ngô Mặc ngay cả lúc chạy trối chết cũng không quên cà khịa.

Giải Ngữ Hoa mặt đầy vạch đen, không thể nhịn được nữa liền thấp giọng nói: "Im miệng, giữ chút thể lực." "Ồ!" Ngô Mặc bĩu môi, cảm thấy có chút ấm ức.

Hắn cũng muốn ngoan ngoãn im lặng, nhưng không thể chống lại hiệu quả của thuốc lắm lời.

Một lúc không nói chuyện đã cảm thấy ngứa ngáy khó chịu trong lòng.

Vào thời khắc mấu chốt, đồng hồ lại rung lên.

Ngô Mặc né một tảng đá vụn, thuận tay bấm nghe.

Giọng của Lâm Phong lập tức truyền đến: "Lão nhị, bên mày xảy ra chuyện gì vậy?

Nhịp tim của mày sao cứ như đi tàu lượn siêu tốc, lúc cao lúc thấp không ngừng thế?" "Mẹ mày chứ." Giọng điệu ngưng lại một chút, dường như cố ý hạ thấp mấy tông, "Thằng ôn con mày không phải là... không phải là... làm người ta... khụ khụ, hiểu ý tao chứ?" Hắn tự cho là giọng mình rất nhỏ, nhưng lại không ngờ Ngô Mặc đang mở loa ngoài.

Cộng thêm thông đạo dài và có tiếng vang.

Hay thật, không sót một chữ nào đều lọt vào tai Giải Ngữ Hoa.

Vãi chưởng!

Thằng ranh con này nói năng linh tinh gì thế.

Ngô Mặc thầm kêu khổ trong lòng.

Chương 1120

Có ý muốn tắt cuộc gọi, nhưng tay trái đột nhiên bị Giải Ngữ Hoa nắm chặt, nhất thời có chút lực bất tòng tâm.

Đang suy nghĩ làm sao để đánh lạc hướng, bên tai bỗng vang lên một tiếng hừ nhẹ: "Ý gì vậy, Nhị gia có muốn giải thích rõ ràng không?" "Lén lút nói chuyện vui vẻ quá nhỉ." Ngô Mặc mấp máy môi, ngẩng đầu thấy một tảng đá rơi xuống, lập tức kéo Giải Ngữ Hoa vào lòng, tranh thủ thời gian giải thích một câu. "Đừng nghe nó nói bậy, đầu óc nó toàn rác rưởi vàng vọt, em với nó hoàn toàn khác nhau." "Chạy trốn quan trọng, chúng ta đừng quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt này." Lời nói nghe có vẻ rất căng thẳng, nhưng hành động lại vô cùng ung dung.

Đã ra vào sinh tử nhiều năm, ngay cả thần giả cũng đã gặp rồi, còn sợ một con nhộng tằm ăn thịt sao? "Hừ!

Về rồi sẽ xử lý cậu." Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng lườm Ngô Mặc một cái, "Mau trả lời tin nhắn đi, bảo họ chú ý tình hình vách đá." "Dạ!" Ngô Mặc đóng vai ngoan ngoãn nghe lời, lập tức trả lời vào đồng hồ: "Đi chết đi, đồ đầu óc toàn rác rưởi nhà mày, về rồi tao tẩy não cho mày." Mắng xong lại nhanh chóng bổ sung: "Con trai, nghe bố nói chuyện nghiêm túc đây, trong vách đá có nhộng tằm, chúng mày chú ý một chút." Hắn tưởng mình trả lời cho Lâm Phong, nhưng không ngờ lại lỡ tay bấm trả lời tất cả.

Hắc Nhãn Kính nhanh chân gửi tin nhắn trước: "Nhộng tằm?

Nhị gia thèm à?

Ra ngoài Hắc gia trổ tài làm chút mồi nhậu cho." "Tao sợ răng mày rụng hết đấy." Ngô Mặc nói một câu rồi quay đầu lại nhìn, nửa thân trên của con tằm đã chen ra khỏi vách đá.

Đầu nó lắc lư không ngừng, dường như đang cố hết sức để thoát khỏi sự trói buộc. "Vãi!

Đầu nó ra rồi." Ngô Mặc khẽ kêu lên, nhanh chóng nói: "Lát nữa hãy nói nhảm, đúng rồi, ông đây không sao, mấy người đừng có lảm nhảm nhiều thế." "Cẩn thận." Mỗi người một tin nhắn.

Ngô Mặc lúc này không có thời gian trả lời, trực tiếp tắt khung tin nhắn.

Dù sao đồng hồ cũng sẽ hiển thị thông tin sinh mệnh cá nhân.

Mình có chết hay không, họ nhìn một cái là biết. "Kỳ lạ, sao lại là Tằm Băng?" Trong giọng nói của Giải Ngữ Hoa có chút kinh ngạc và không thể tin nổi. "Có gì khác nhau?

Vị khác à?" "Đừng nói nhảm." Giải Ngữ Hoa giải thích với tốc độ rất nhanh: "Một loại dị chủng được ghi lại trong thần thoại thượng cổ, sinh trưởng trong môi trường cực hàn, không sợ nước lửa, có độc tính nhất định." "Chính sử chưa từng xuất hiện, thường được giới thiệu trong dã sử hoặc tiểu thuyết thần thoại." "Thật không ngờ, sâu trong dãy Himalaya lại có loại sinh vật này." "Khoan đã, ý tôi là hai chúng ta cứ chạy thẳng về phía trước mãi à?" Ngô Mặc nhíu chặt mày, quay đầu nhìn con Tằm Băng đã lộ ra nửa người, bình tĩnh phân tích. "Bây giờ nó hành động bất tiện còn đỡ, một khi nó chui ra hết, hai chúng ta dù có bốn chân cũng chưa chắc chạy lại nó." "Hay là dứt khoát quay lại làm nó một phát?" Giải Ngữ Hoa dừng bước, trầm giọng hỏi: "Nơi này không gian chật hẹp, cậu định làm thế nào?" Ngô Mặc xoa cằm, mắt đảo lia lịa, suy nghĩ một lúc rồi thăm dò nói: "Thuốc nổ thì sao?" "Người ta nói nước lửa vô tình, ông đây ném một quả thuốc nổ vào miệng nó, trực tiếp tiễn nó về Tây Thiên luôn." Giải Ngữ Hoa sững người một lúc: "Không đùa đấy chứ?" "Không hề!"

Ngô Mặc tỏ vẻ chắc chắn và khẳng định, thậm chí còn đưa tay ra sau ba lô định tìm kíp nổ.

Giải Ngữ Hoa một phát tát bay cái tay đang gây rối của hắn.

Hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt không cảm xúc, nghiêm túc hỏi: "Cậu đề xuất ý kiến này với trạng thái tinh thần như thế nào vậy?" "Hả?

Ý gì?" Ngô Mặc lúc đầu ngơ ngác, sau đó vẻ mặt lộ ra vẻ bị tổn thương: "Hoa ca, anh thay đổi rồi, không còn là Hoa ca tỉ mỉ chỉ bảo em ngày nào nữa, mà đã học được cách nói móc em rồi." Tác dụng của thuốc lắm lời vẫn còn.

Hắn vốn đã nói nhiều, bây giờ lại càng không thể kìm lại.

Giải Ngữ Hoa thật sự muốn đấm cho hắn một trận.

Anh day day thái dương, cuối cùng vẫn nghiến răng nghiến lợi nói: "Lại lên cơn ngốc nữa rồi phải không?" "Trận động đất trước đó đã khiến kết cấu không ổn định, bây giờ con Tằm Băng thoát ra từ khe nứt lại càng đổ thêm dầu vào lửa." "Cậu muốn dùng thuốc nổ, có nghĩ đến sự an nguy của hai chúng ta không?" "Thật sự định đồng quy vu tận với con súc sinh này à?" Ngô Mặc lắc đầu: "Không định đồng quy vu tận, chỉ muốn giải quyết phiền phức nhanh chóng." Vừa nói vừa giơ Minh Hồng Đao lên: "Con súc sinh này thể hình không nhỏ, cây đao này của em ở trước mặt nó cũng chẳng khác gì dao cắt móng chân." "Ngoài việc dùng thuốc nổ, nhất thời thật sự không nghĩ ra cách nào tốt hơn để giải quyết nó." Giải Ngữ Hoa á khẩu không nói nên lời.

Anh so sánh một chút giữa mình và con Tằm Băng đang cố thoát khỏi vách tường phía trước.

Suy đi tính lại, cuối cùng anh thở dài một cách thỏa hiệp: "Nếu hiện tại không có cách nào tốt hơn, chúng ta vẫn nên tiếp tục xông về phía trước, nhỡ đâu phía trước thông đạo chật hẹp, chúng ta còn có thể né được đòn tấn công của nó." Nói xong, anh nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, quay đầu chạy về phía trước.

Chỉ là bất ngờ luôn đến đột ngột như vậy.

Chưa chạy được trăm mét, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Lực xung kích cực mạnh lập tức hất văng cả Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc thầm chửi một tiếng, dùng hết sức lực bảo vệ Giải Ngữ Hoa trong lòng mình.

Ngay sau đó, cơ thể đập mạnh vào vách tường.

Vai truyền đến một cơn đau dữ dội, đau đến mức hắn không nhịn được hít một hơi khí lạnh. "Tiểu Mặc, cậu không sao chứ?" Giải Ngữ Hoa nghe rất rõ, đau lòng đến mức ngũ tạng lục phủ như xoắn cả vào nhau. "Chuyện nhỏ." Ngô Mặc thở ra một hơi, cố gắng kiềm nén cảm giác đau đớn.

Để đánh lạc hướng sự chú ý của Giải Ngữ Hoa, hắn giả vờ thoải mái trêu chọc: "Thật thú vị, xem đi, cái loại người ngốc nghếch mà anh nói đã xuất hiện rồi kìa?" Giải Ngữ Hoa có chút cạn lời.

Đang định nói mấy câu, ánh mắt anh thay đổi, vỗ vỗ cánh tay Ngô Mặc, nhanh chóng nói: "Đừng nằm nữa, mau chạy đi, sắp sập rồi." Cùng với tiếng nói, những tảng đá lớn phía trên bắt đầu rơi xuống.

Tiếng lách cách vang lên không ngớt.

Ngô Mặc không trì hoãn nữa, một cú cá chép bật dậy khỏi mặt đất.

Nắm lấy cánh tay Giải Ngữ Hoa, hắn nhanh chóng lao về phía trước.

Hy vọng có thể nhanh chóng rời khỏi khu vực vụ nổ.

Do thông đạo có chút quanh co, họ không nhìn thấy rốt cuộc phía sau đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng từ tiếng nổ và tiếng gầm của Tầm Băng, có thể đoán là một đội khác đã ra tay.

Ngô Mặc ngay lập tức nghĩ đến Tam thúc của mình, Giải Liên Hoàn. "Mẹ nó, có phải là người của Tam thúc không?" Ngô Mặc thuận miệng chửi một câu, "Lũ ngốc này, chẳng lẽ không hiểu rằng đặt thuốc nổ trong thông đạo cũng chẳng khác gì tự sát à?" Giải Ngữ Hoa thực sự không nghe nổi nữa, tao nhã đảo mắt một cái: "Cậu cũng thế thôi." "Tôi... tôi..." Ngô Mặc ấp úng nửa ngày trời, cũng không nói ra được lý do.

Chỉ là hắn trước nay mặt dày, nói không ra thì cứ coi như không nghe thấy. "Khốn kiếp, tao giết mày." "Sao chúng ta lại quay lại đây?

Đây là mê cung à?" "A... cứu tôi... tôi không muốn chết." "Dùng súng bắn vào người nó." "Nhanh lên, sắp sập rồi, mau chạy về phía trước." Một loạt âm thanh hỗn loạn từ phía sau truyền đến, nghe động tĩnh dường như số người không ít.

Ngô Mặc nhíu chặt mày, trong lòng không ngừng suy đoán rốt cuộc Tam thúc có ở phía sau không?

Mình nên làm gì đây?

Ánh mắt lướt qua Giải Ngữ Hoa bên cạnh, nội tâm càng thêm rối bời.

Nói thật, nếu chỉ có một mình Ngô Mặc?

Dù có liều mạng, hắn cũng sẽ trăm phần trăm quay lại xác nhận xem Tam thúc có ở trong đó không?

Nhưng bây giờ thì không được.

Mình không thể vì lợi ích cá nhân mà đánh cược mạng sống của Hoa ca.

Giải Ngữ Hoa dường như cảm nhận được suy nghĩ của Ngô Mặc, bước chân hơi chậm lại.

Anh nói thẳng vào vấn đề, chỉ ra suy nghĩ trong lòng Ngô Mặc: "Tiểu Mặc, có phải cậu sợ Tam thúc của cậu ở phía sau không?" "Ừm." Ngô Mặc gật đầu, "Em đúng là sợ như vậy, đừng thấy người ngoài nói Tam thúc giống lão hồ ly, nhưng tuổi tác rốt cuộc cũng đã lớn." "Chú ấy lại không giống Kính ca và Lão Trương, thân xác người thường làm sao có thể lúc nào cũng may mắn như vậy?" Tình hình lúc này vô cùng tồi tệ.

Ngoài những mảnh đá rơi từ trên đỉnh đầu, hai bên vách đá cũng dần nứt ra thành một khe nứt quanh co.

Xem ra không thể trụ được bao lâu nữa.

Giải Ngữ Hoa thầm tính toán thời gian.

Anh cắn răng, quyết đoán nắm lấy Ngô Mặc quay đầu chạy ngược lại.

Hành động quá đột ngột, Ngô Mặc nhất thời không phản ứng kịp: "Hoa ca, anh làm gì vậy?

Không muốn sống nữa à?" "Im miệng, không phải cậu muốn biết chú ấy có ở phía sau không sao?

Chúng ta quay lại xác nhận một chút là biết." Giải Ngữ Hoa không muốn Ngô Mặc phải hối tiếc.

Nếu Giải Liên Hoàn không ở phía sau thì không sao.

Một khi thật sự ở phía sau hoặc có tin tức tử vong, cả đời Ngô Mặc sẽ lưu lại một bóng ma sâu sắc.

Chương 1121

Hắn sẽ không ngừng tự trách mình.

Đổ hết trách nhiệm về việc Giải Liên Hoàn xảy ra chuyện lên người mình.

Giải Ngữ Hoa không thể làm ngơ, chỉ có thể mạo hiểm cùng hắn đích thân đi xem.

Ngô Mặc lập tức hiểu ra suy nghĩ của Giải Ngữ Hoa.

Môi mấp máy nửa ngày, cuối cùng nuốt hết tất cả những lời muốn nói vào trong bụng.

Cuối cùng, hắn gật đầu thật mạnh, tăng tốc bước chân.

Chỉ là trong lòng đã quyết định, bất kể phải trả giá nào, cũng sẽ không để Giải Ngữ Hoa xảy ra chuyện ở đây.

Hai người chạy về nơi vừa nãy.

Để tránh đạn lạc bắn trúng mình, họ cố tình nép sát vào vách tường, không lộ mặt ra.

Tình hình xung quanh con Tằm Băng lúc này vô cùng thảm liệt.

Hai ba cái đèn pin vứt trên mặt đất, soi sáng tình hình xung quanh.

Dưới ánh đèn pin.

Chỉ thấy bảy tám gã mặc đồ leo núi màu đỏ, đang cầm súng chiến đấu với con Tằm Băng.

Trên mặt đất còn nằm bốn năm người.

Cũng không rõ là bị Tằm Băng giết, hay là bị chính người của mình bắn nhầm.

Ngô Mặc qua quan sát phát hiện sức tấn công của con Tằm Băng quá mạnh.

Tơ tằm nó phun ra còn mạnh hơn cả đạn.

Bắn vào người là một lỗ máu, bắn vào vách tường thì đá cũng vỡ tan.

Ngô Mặc không có tâm trạng xem quá trình chiến đấu của bọn họ.

Mắt hắn trợn tròn, cẩn thận phân biệt trong số những người này rốt cuộc có lão già nhà mình không?

Qua quan sát cẩn thận.

Ngô Mặc phát hiện những người này đều rất lạ mặt.

Không loại trừ khả năng là người Tam thúc tìm sau này, hoặc là bị người khác uy hiếp.

Nghĩ đến những lời ẩn ý mà Tam thúc để lại, Ngô Mặc càng tin vào khả năng thứ hai hơn.

Hắn nhíu chặt mày, thầm thở dài.

Tam thúc ơi là Tam thúc.

Lão già nhà chú sao càng sống càng thụt lùi thế này?

Người ta càng già càng vinh quang, đến lượt chú sao càng già càng lôi thôi thế?

Nhìn xem những kẻ kiêu hùng sống đến già kia.

Ngồi trên ghế thái sư ra dáng lắm, một tay bưng chén trà, một tay mân mê chuỗi hạt.

Tùy tiện nói vài câu cũng được gọi là chỉ điểm giang sơn.

Còn ngài thì hay rồi.

Một đống tuổi rồi, bị người ta khống chế như con gà con, còn phải đợi đứa cháu thân yêu đến cứu.

Thật là quá thảm.

Chú nói xem, không có cháu thì chú phải làm sao đây?

Ngô Mặc trong lòng chửi thầm không ngớt, nhưng ánh mắt lại như đèn pha, không bỏ sót một ai, quét qua mặt từng người.

Chỉ sợ bỏ lỡ thông tin quan trọng.

Dù sao hắn cũng không biết rốt cuộc Tam thúc có dịch dung hay không?

Mấy người cầm súng đấu với Tầm Băng thân thủ không tồi.

Né tránh di chuyển, cơ thể vô cùng linh hoạt.

Giải Ngữ Hoa ghé sát tai Ngô Mặc, hạ thấp giọng hỏi: "Tiểu Mặc, cậu thấy trong mấy người này ai giống Tam thúc cậu?" "Chẳng ai giống cả." Ngô Mặc lắc đầu, "Tuy Tam thúc già mà vẫn tráng kiện, thân thủ trước nay không tồi, nhưng dù có giỏi đến đâu cũng là người sắp năm mươi tuổi rồi." "Anh nghĩ chú ấy có khả năng vặn eo thành hình bánh quai chèo không?

Hay là nhét đầu vào trong đũng quần?

Hoặc là gót chân đá vào sau gáy?" Ngô Mặc nhìn mấy người phía trước, từng câu từng chữ miêu tả lại động tác của họ.

Tục ngữ nói rất hay, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, chơi với thằng ranh con thì la lối om sòm, học con rùa thì bò lung tung.

Giải Ngữ Hoa hoàn toàn bị Ngô Mặc dắt mũi.

Trong đầu anh tưởng tượng ra dáng vẻ của Giải Liên Hoàn trong bộ dạng của mấy người đang nhảy nhót loạn xạ phía trước.

Tưởng tượng Giải Liên Hoàn giơ chân cao, xoạc chân rộng.

Giải Ngữ Hoa im lặng.

Cảnh tượng quá đẹp, dễ mất ngủ.

Anh và Ngô Mặc nhìn nhau một cái, quyết đoán bỏ qua những người đang đứng, mà chuyển ánh mắt sang mấy người đang nằm trên đất.

Trên mặt đất có tổng cộng năm người ngã xuống.

Trong đó hai người dựa vào góc tường, ngực có một lỗ lớn, không cần qua xem cũng đoán được tám phần là đã chết.

Ngô Mặc sợ mình nhìn nhầm, cố ý rút ra ống nhòm nhìn đêm.

Cẩn thận phân biệt đặc điểm ngoại hình.

Phải khen một câu, chất lượng trang bị Tô Nan chuẩn bị thực sự rất tốt.

Ống nhòm nhìn đêm rõ đến mức có thể thấy cả lông tơ trên mặt người.

Lúc Ngô Mặc xem, lòng thấp thỏm không yên.

Vừa muốn nhìn thấy Tam thúc, lại vừa sợ nhìn thấy Tam thúc.

Mâu thuẫn đến mức cấu đùi.

Giải Ngữ Hoa chỉ cảm thấy trên chân đau nhói.

Tưởng có thứ gì bò lên người, liếc mắt qua rồi thở dài.

Lặng lẽ dịch chân sang một bên, tay phải nắm lấy lòng bàn tay của Ngô Mặc.

Người này không phải, người kia cũng không phải.

Ngay lúc Ngô Mặc sắp bỏ cuộc, định quay đầu chạy về, từ một vị trí khuất nẻo trong góc, một người lặng lẽ bò ra.

Động tác cẩn thận, dáng vẻ lén lút.

Lập tức thu hút ánh mắt của Ngô Mặc.

Hai mắt hắn dán chặt vào từng động tác của đối phương, không bỏ qua bất kỳ khả năng nhỏ nào.

Càng nhìn càng thấy có chút quen mắt.

Cho đến khi đối phương vì né tránh đòn tấn công bằng tơ của Tằm Băng mà đột nhiên cúi đầu xuống.

Ngô Mặc lập tức xác nhận.

Chương 1122

Người này chính là lão già nhà mình, Giải Liên Hoàn.

Không vì lý do gì khác, chỉ vì giữa đỉnh đầu rậm rạp của ông ta thiếu một mảng tóc.

Mà người gây ra cảnh tượng kỳ lạ này chính là Ngô Mặc. "Tam thúc của em." Ngô Mặc kích động đến mức lay tay Giải Ngữ Hoa.

Tuy đã có suy đoán, nhưng khoảnh khắc thật sự nhìn thấy người, sự phấn khích đó quả thực không thể kiểm soát nổi.

Giải Ngữ Hoa do vấn đề góc độ nên không nhìn rõ mặt đối phương, trầm giọng hỏi: "Chắc chắn là Tam thúc cậu?" Đây là lời gì vậy?

Mình lại không phải ăn no rửng mỡ đi nhận bừa Tam thúc?

Nếu không xác nhận chính xác thì có thể phấn khích như vậy sao?

Nhưng những lời phản bác này bây giờ cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, nói ra thật thì người xui xẻo cuối cùng vẫn là mình.

Ngô Mặc liên tục gật đầu: "Chắc chắn trăm phần trăm, chính là lão già khốn kiếp này." "Nếu đã vậy, cậu định ra tay thế nào?" Ngô Mặc trợn to mắt quan sát tình hình phía trước, nheo mắt lại, nghiêm túc nói: "Tình hình phía trước có chút hỗn loạn, đông người không dễ ra tay." "Hơn nữa, mặt em và anh đều đang đeo mặt nạ da người, cho dù đứng trước mặt Tam thúc, chú ấy cũng không nhận ra chúng ta." Hắn hơi do dự, rồi dứt khoát nói: "Nếu đã vậy, thì thực hiện kế hoạch A, anh ở lại đây yểm trợ, em qua đó lôi người về." "Kế hoạch B là gì?" "Chưa nghĩ ra." Giọng nói vừa dứt, người đã vèo một cái lao ra ngoài.

Tốc độ nhanh đến mức Giải Ngữ Hoa gần như không phản ứng kịp. "Tiểu... ai!" Giải Ngữ Hoa lại thở dài một hơi.

Cam chịu đứng trong bóng tối, chuẩn bị yểm trợ cho Ngô Mặc và Giải Liên Hoàn.

Ngô Mặc không phải kẻ ngốc.

Hắn biết rõ thời gian cấp bách, bây giờ mà còn lằng nhằng với Hoa ca nhà mình thì hoàn toàn là lãng phí sinh mệnh.

Để tránh bị phát hiện, Ngô Mặc như một tên trộm, nép sát vào chân tường, cố gắng đi trong bóng tối.

Động tác thành thạo cho thấy hắn rất giỏi chiến đấu ban đêm.

Hắn từng chút một tiếp cận Giải Liên Hoàn.

May mà tiếng súng và tiếng đá vụn rơi xuống đã che đi tiếng bước chân của hắn.

Trong thời gian ngắn không bị ai phát hiện.

Giải Liên Hoàn đâu biết có người đang nhòm ngó mình?

Ông ta khom lưng, cố gắng thu nhỏ mục tiêu của mình, đi từng bước nhỏ, di chuyển dần vào sâu trong thông đạo.

Thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía sau.

Một khi có người chú ý đến đây là lập tức nằm rạp xuống đất.

Động tác thành thạo, nhìn mà thấy thương.

Ông ta dường như đã tiêu hao không ít thể lực, dù đã cố gắng kiểm soát nhưng vẫn phát ra tiếng thở hổn hển.

Khoảng cách giữa hai chú cháu dần được rút ngắn.

Thấy chỉ còn cách nhau ba bốn mét, Ngô Mặc đột nhiên dừng bước.

Đầu óc không ngừng quay cuồng, khởi động cơn bão não.

Bây giờ mình đang mang một gương mặt khác, đột ngột xông ra nhất định sẽ dọa Tam thúc.

Dọa chết khiếp thì không sao.

Dọa đến mức la lối om sòm, thu hút sự chú ý của Tầm Băng và kẻ địch thì làm thế nào?

Đến lúc đó làm gì có thời gian giải thích các loại vấn đề?

Không được.

Không thể xông lên.

Chi bằng chơi trò ôm cây đợi thỏ.

Ngô Mặc quyết định.

Cơ thể nép sát vào vách tường, cố gắng nín thở, chờ đợi Tam thúc của mình tự động đến nộp mạng.

Giải Liên Hoàn dù có tám trăm cái đầu cũng không bao giờ nghĩ tới phía trước có người mai phục.

Ông ta dồn toàn bộ sự chú ý về phía sau, chỉ để lại một chút xíu cho phía trước.

Cả người như một con giun, từ từ nhúc nhích.

Cứ thế rút ngắn khoảng cách với Ngô Mặc.

Hai mét, một mét, nửa mét.

Ngô Mặc đột nhiên duỗi chân dài ra ngáng ông ta một cái.

Giải Liên Hoàn bất ngờ không kịp đề phòng, ngã một cú chổng vó.

Tiếng kêu "á" còn chưa kịp thốt ra, sau gáy đã bị tấn công mạnh, ngay sau đó người rơi vào hôn mê.

Ngô Mặc thực hiện một loạt động tác gọn gàng, dứt khoát, không hề dây dưa.

Hắn nhân lúc Giải Liên Hoàn mất ý thức, xách cạp quần lên, vác thẳng người lên vai, cắm đầu cắm cổ chạy ngược lại.

Dáng vẻ đó trông hệt như một tên trộm chó.

Phong cách cứu người éo giống ai của Ngô Mặc gần như làm mù cả mắt Giải Ngữ Hoa.

Cậu lại một lần nữa cảm thấy đồng cảm vô hạn với Giải Liên Hoàn.

Kiếp trước có phải ông ta đã đốt giấy vàng lừa gạt quỷ thần không, mà kiếp này mới may mắn vớ được đứa cháu trai như vậy?

Nhìn xem, động tác ra tay không hề có chút do dự nào.

Người biết thì hiểu là đang cứu chú mình, người không biết còn tưởng đang thực hiện nhiệm vụ ám sát đặc biệt nào đó.

Thấy Ngô Mặc vác Giải Liên Hoàn như vác bao tải, cậu không khỏi liên tưởng đến bản thân mình lúc trước.

Vẻ mặt trở nên phức tạp khó tả.

Đôi chân dài của Ngô Mặc không phải để trưng, tốc độ chạy vùn vụt.

Phía sau, tiếng súng và tiếng đá vỡ vang lên liên hồi.

Ngô Mặc tranh thủ quay đầu lại liếc một cái.

Vãi cả chưởng.

Con súc sinh tằm băng kia đã lòi ra được hai phần ba cơ thể, đầu lắc đuôi vẫy trông vô cùng hung tợn.

Mấy gã nổ súng bừa bãi chỉ còn lại ba người.

Thấy vậy, Ngô Mặc chạy càng nhanh hơn.

Tiếng “rắc rắc” của vách đá nứt ra vang vọng không ngừng, những vết nứt chằng chịt như cành cây khiến người ta kinh hãi.

Giải Ngữ Hoa nhíu chặt mày.

May mà khoảng cách không quá xa, Ngô Mặc lại cố tình tăng tốc.

Chỉ trong nháy mắt, cậu đã lao đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa.

“Chạy mau,” cậu không dừng lại, quay tay tóm lấy cánh tay Giải Ngữ Hoa rồi lao thẳng vào sâu trong đường hầm.

Hai người chẳng thèm để ý gì khác, cắm đầu cắm cổ chạy về phía trước, chỉ sợ chậm một bước là bỏ mạng nơi thâm sơn Himalaya này.

Chương 1123

Cả hai chạy một mạch hơn một cây số.

Mãi cho đến khi phía trước đột nhiên xuất hiện mấy ngã rẽ, họ mới từ từ dừng lại.

Phải nói rằng Ngô Mặc sở hữu phẩm chất ưu tú “vì nghĩa diệt thân”.

Dù là đối mặt với người nhà mình, ra tay cũng tuân thủ đặc điểm “vững - chuẩn - độc”.

Không tin cứ nhìn Giải Liên Hoàn thì biết.

Một chưởng hạ xuống, xóc nảy lâu như vậy mà vẫn chưa tỉnh lại.

“Hoa ca, đi đường nào?” Ngô Mặc nhìn chằm chằm năm lối vào khác nhau phía trước, nghiến răng nghiến lợi, khó xử ra mặt, “Mẹ nó chứ, lão già tóc trắng cũng đâu có nói bên trong này còn có ngã rẽ?” “Ba chọn một đã ngu người rồi, huống chi là năm chọn một, tung đồng xu cũng chả xong.” “Anh ở đây chờ, tôi qua đó xem thử.” Giải Ngữ Hoa nói xong liền bước về phía trước.

Ngô Mặc đang vác Giải Liên Hoàn nên không tiện đi tới, chỉ nghển cổ khẽ gọi Giải Ngữ Hoa: “Đừng lại gần quá, lỡ bên trong có quái vật thì sao?” Nói xong, dường như nghĩ ra điều gì, cậu lại bồi thêm một câu: “Anh đẹp trai thế kia, lỡ bị bắt đi làm áp trại phu nhân thì làm thế nào?” Nửa câu đầu Giải Ngữ Hoa còn có chút cảm động, nghe xong nửa câu sau chỉ muốn quay lại cởi giày phi vào mặt Ngô Mặc.

Đã lúc nào rồi mà còn không đứng đắn được.

Cậu quay lại lườm Ngô Mặc một cái, nghiến răng nghiến lợi quát: “Im miệng, đừng nói nữa.” Sau đó không thèm để ý đến Ngô Mặc nữa, đi đến gần các lối vào, lần lượt kiểm tra xem có gì đặc biệt không.

Ngô Mặc cũng không rảnh rỗi.

Cậu lùi lại một bước, cẩn thận quan sát tình hình tổng thể, muốn xác nhận xem có phù hợp với thuật phong thủy không.

Nhìn nửa ngày trời, đến cái rắm cũng không nhìn ra được.

Không phải là do học nghệ không tinh, mà là những khe hở này dường như được hình thành tự nhiên, căn bản không có gì khác biệt.

Trong đường hầm phía sau đột nhiên truyền đến những chấn động nhẹ.

Ngô Mặc thắt tim lại, lao thẳng đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa: “Có manh mối gì không?

Chúng ta phải nhanh lên, con súc sinh kia hình như ra rồi.” “Không có, tường xung quanh không có bất kỳ manh mối nào, nhưng đừng vội, tôi xem lại lần nữa.” Giọng Giải Ngữ Hoa vẫn rất bình tĩnh, khiến người nghe cũng cảm thấy vững tâm hơn.

“Vậy anh xem đi, tôi cảnh giới cho.” Ngô Mặc biết thúc giục cũng vô dụng, ngược lại còn gây áp lực vô hình cho Giải Ngữ Hoa.

Cậu cắn răng.

Xách Minh Hồng Đao, cậu định quay lại chặn địch một trận.

Vừa mới có động tác, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng rên khẽ: “Ui da… Đau…” Ngô Mặc lập tức dừng bước.

Gương mặt điển trai nở một nụ cười toe toét, giọng nói pha lẫn chút phấn khích: “Tỉnh rồi à?

Có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?” Giải Liên Hoàn không trả lời câu hỏi của cậu.

Ông ta ngơ ngác nhìn qua vai Ngô Mặc, mắt dán chặt vào năm lối vào song song phía trước.

Hơi thở có chút gấp gáp, tựa như tám trăm năm chưa được thở, sợ hít thiếu một hơi là thiệt to.

Ngô Mặc đợi một lúc, cuối cùng không nhịn được nữa: “Đừng chỉ có thở không chứ, nói câu gì đi.” Một tiếng súng vang lên làm Giải Liên Hoàn bừng tỉnh.

Ông ta mù mờ không biết người trước mặt là ai, nhưng điều đó không cản trở việc ông ta biết đây không phải là nơi tốt để nói chuyện.

“Lối vào thứ hai bên phải, nhanh lên.” “Hả?” Ngô Mặc ngớ người, “Thật hay giả vậy?

Ông không có mắt già mờ nhầm chứ?” Giải Liên Hoàn cũng ngơ ngác.

Ông ta nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nghiêng của Ngô Mặc, xác nhận mình không hề quen biết người này.

Chỉ là cái giọng điệu này sao lại quen thuộc đến lạ?

Hơi giống thằng ranh con bất hiếu chết yểu nhà mình.

Nghĩ đến Ngô Mặc, lòng ông ta đau nhói.

Giọng nói cũng trầm xuống vài phần: “Không muốn chết thì nghe tôi, mau đi đi.” “Được, đi thì đi.” Ngô Mặc quay người đi về phía lối vào, một tay kéo cánh tay Giải Ngữ Hoa, không chút do dự tiến vào lối thứ hai bên phải.

Giải Ngữ Hoa vẫn giữ thái độ hoài nghi.

Chỉ là nhất thời không có lựa chọn nào tốt hơn, chi bằng nghe theo đề nghị của Giải Liên Hoàn.

Dù sao ông ta cũng là một con cáo già gian hoạt, giấu giếm rất nhiều thông tin.

Ngô Mặc không có ý định đặt Giải Liên Hoàn xuống.

Từ hơi thở, cậu phán đoán lão già này có vẻ đã kiệt sức.

Nếu đã vậy, mình cứ chịu khó cõng thêm một lúc cho ông ta nghỉ ngơi.

Ba người không ngoảnh đầu lại mà đi thẳng vào trong.

Giải Ngữ Hoa không biết Ngô Mặc có dự định gì, nên cũng không lên tiếng.

Hoặc có lẽ trong thâm tâm, cậu cũng không muốn để ý đến Giải Liên Hoàn cho lắm.

Trong đường hầm vẫn tối om, chỉ có điều thoang thoảng một mùi khét.

Ngô Mặc thuận miệng nói một câu: “Cái gì thế, có ai đốt giấy à?” Cảm giác quen thuộc ngày càng rõ rệt, khơi gợi tâm tư của Giải Liên Hoàn.

Ông ta bất giác buột miệng đáp: “Thằng ranh con lại nói bậy, ai lại đốt giấy ở nơi quỷ quái này?” Nói xong chính ông ta cũng sững người.

Chuyện gì thế này?

Sao mình lại dùng giọng điệu này nói chuyện?

Ngay sau đó, ông ta thầm than trong lòng.

Xong rồi, đúng là già thật rồi.

Không chỉ trong mơ thấy thằng ranh con, mà ban ngày cũng sinh ra ảo giác.

Tiểu Mặc à, Tiểu Mặc, mày đúng là thằng khốn nạn, hồn của Tam thúc cũng bị mày câu mất rồi.

Nhưng không sao.

Tam thúc lo xong chuyện này, chắc sẽ có thời gian đi cùng mày thôi.

Mày ở dưới đó đừng có gây chuyện đấy nhé.

Tam thúc quản chuyện trên trần gian còn được, chứ quản dưới âm phủ thì không có năng lực đâu!

Ngô Mặc bây giờ rất nhạy cảm với cảm xúc.

Cậu nhận ra tâm trạng của Giải Liên Hoàn có vẻ hơi sa sút, liền nhướng mày hỏi: “Lão già, nghĩ gì đấy?

Không lẽ đang nghĩ bà xã ở nhà có đi theo người khác không à?” “Vớ vẩn!” Giải Liên Hoàn buột miệng chửi một câu theo bản năng.

Ông ta đột nhiên nhận ra mình vẫn đang bị người ta khống chế, vội ho khan mấy tiếng để chữa ngượng.

“Cậu em, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, cậu và tôi bèo nước gặp nhau, tôi cũng chưa từng đắc tội với cậu, cậu bắt cóc tôi là định làm gì?” “Tôi già yếu rồi, chẳng làm được gì đâu.” Giải Liên Hoàn nói một tràng dài.

Ý chính chỉ có một: mình già rồi vô dụng, hy vọng Ngô Mặc ra tay lưu tình, tha cho một mạng.

Còn lý do ở đây lại càng đơn giản.

Trong túi có mấy đồng, muốn học người ta đến Himalaya thám hiểm.

Vô tình đụng phải đám người này.

Quỷ mới biết sao chúng nó lại ngứa mắt mình.

Thế là bắt mình đến đây.

Nghe xong một tràng bốc phét của ông ta, khóe miệng Ngô Mặc suýt rách đến tận mang tai.

Đúng là bậc thầy chém gió.

Bốn năm không gặp, năng lực cá nhân của lão già nhà mình không biết thế nào, chứ công lực bốc phét thì đã tăng lên mấy phần.

Chương 1124

Đến đây du lịch?

Sao không nói là đến đây mở thế giới điêu khắc băng để kiếm tiền đi?

Toàn nói nhăng nói cuội, không một câu đứng đắn, rõ ràng là coi mình như thằng ngốc để lừa.

Vốn định nhận nhau ngay, giờ lại thôi.

Cậu quyết định phải dạy cho lão già này một bài học trước, để ông ta biết lừa gạt cháu trai mình là trời đất không dung.

Nói thật thì, Ngô Mặc hiểu tại sao Giải Liên Hoàn không nói thật, chỉ là cậu muốn tìm một lý do hợp lý cho cái trò nghịch ngợm của mình mà thôi.

“Tuổi tác lớn?” Ngô Mặc đảo mắt một vòng, ý đồ xấu trong bụng như suối phun tuôn trào.

Cậu hắng giọng, điều chỉnh lại tông giọng.

Giọng cố tình nâng cao lên, ra vẻ một tên công tử ăn chơi trác táng: “Không sai, tiểu gia đây chính là thích người lớn tuổi, biết chiều chuộng người khác.” “Trong núi cô đơn khó chịu, dù sao cũng có thể…” Nửa câu sau chưa kịp nói hết, eo đã bị người ta véo một cái đau điếng.

Ngô Mặc vốn đã có giọng vịt đực, vì đau quá mà giọng lại chuyển sang một tông khác.

Cậu trừng mắt nhìn Giải Ngữ Hoa đang đi song song bên cạnh.

Dưới ánh sáng mờ ảo của đèn pin, cậu vẫn thấy rõ ánh mắt đe dọa.

Ngô Mặc trong lòng gào thét, nhưng ngoài mặt không dám biểu lộ.

Cậu khó khăn nặn ra một nụ cười, chuyển giọng nói tiếp: “Dù sao cũng có thể… khụ khụ!

Dù sao cũng có thể làm lương khô dự trữ.” “Lúc không có thức ăn thì gặm hai miếng, đúng không?” Giải Ngữ Hoa đã lười cả việc đảo mắt, thậm chí còn không muốn nhìn thấy cặp chú cháu xui xẻo này nữa.

Một người già không đứng đắn, một đứa trẻ không kính trọng.

Ông câu trước đào hố, nó câu sau chôn người.

Hai người một kẻ tám lạng, người nửa cân, đúng là một nhà cá mè một lứa.

Giải Ngữ Hoa tức đến mức quên mất Giải Liên Hoàn mới là cha ruột danh chính ngôn thuận của mình.

“Ăn?

Đừng mà.” Giải Liên Hoàn dường như đang đắm chìm trong vai diễn mới của mình không muốn thoát ra.

Ông ta run rẩy giọng cầu xin: “Cậu em, trên tôi còn có mẹ già, dưới có con nhỏ, cậu giơ cao đánh khẽ tha cho tôi đi.” “Xì!” Ngô Mặc cười khẩy một tiếng, “Lão già, ông thật sự coi tôi là thằng ngốc à?

Một người đi du lịch mà có thể chỉ đường chính xác không sai một li cho tôi sao?” “Đừng nói nhảm nữa, nói thật đi, tiểu gia đây tâm trạng tốt thì vứt ông ở đây, tâm trạng không tốt thì tìm cho ông một bà vợ ở đây luôn.” Giải Liên Hoàn nằm úp sấp trên lưng Ngô Mặc.

Hai mắt ông ta dán chặt vào gáy cậu, thầm tính toán có nên ra tay bóp cổ đối phương không.

Nhưng nghĩ thì nghĩ, tay lại không động đậy.

Chẳng hiểu sao, ông ta có chút không nỡ làm hại người thanh niên này.

Giải Liên Hoàn thầm cười khổ một tiếng.

Đúng là già rồi, lòng dạ cũng mềm yếu đi.

Nếu là mấy năm trước, Tam gia đây giết người có cần phải đắn đo nhiều thế không?

Nhưng không ra tay thì không thể thoát thân.

Giải Liên Hoàn quyết định nghĩ ra một lời giải thích hợp lý, để thoát khỏi họ với điều kiện cố gắng không làm hại ai.

Ông ta thở dài một hơi: “Chàng trai trẻ, nói thật với cậu vậy, tôi đến đây quả thực có lý do đặc biệt.” “Tôi là một người đam mê thám hiểm, vô tình có được một tấm bản đồ, nói rằng ở đây có một nơi rất bí ẩn.” “Vì tò mò, tôi xách ba lô một mình đi vào núi Himalaya, nào ngờ lại bị người ta theo dõi.” “Bọn này là những kẻ liều mạng, muốn vào núi tìm kho báu, chúng nhắm vào tấm bản đồ của tôi, nên mới bắt cóc tôi đến đây.” Hai chú cháu cứ thế người qua kẻ lại, miệng không ngơi nghỉ.

Ngô Mặc nói đã nghiền, quyết định cho lão già thêm một bất ngờ nữa.

Cậu đột nhiên hừ lạnh một tiếng: “Giải lão đầu, giả ngu có vui không?

Hai người các ông lộ hết rồi.” Ầm!

Giải Liên Hoàn chấn động tâm thần.

Đầu óc ong ong, hai tay bất giác siết chặt cổ Ngô Mặc, ra cái thế muốn giết người diệt khẩu.

Ngô Mặc cảm nhận được động tác của ông ta, một tay nắm chặt hai tay lão già, bực bội mắng: “Hay thật đấy, Tam thúc, vì nghĩa diệt thân à?” Hai chữ “Tam thúc” vừa thốt ra, cả người Giải Liên Hoàn như bị điện giật, lập tức cứng đờ.

Hai mắt vô hồn, ngây ngốc nhìn chằm chằm vào gáy Ngô Mặc.

Một cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng.

Giải Liên Hoàn không dám tin vào suy nghĩ của mình, ông ta nghển cổ muốn nhìn rõ dung mạo của người trước mặt.

Kết quả lại khiến ông ta vô cùng thất vọng.

Một khuôn mặt cực kỳ xa lạ xuất hiện trước mắt.

Hôm nay ông ta nhận được quá nhiều kinh hỉ, đầu óc nhất thời không xử lý kịp, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện mặt nạ da người.

Ông ta run rẩy giọng, không thể tin nổi hỏi: “Cậu… cậu là Tiểu Mặc?” “Nói thừa, không phải tôi thì ai cứu ông?” “Mày chưa chết?” “Ờ…” Ngô Mặc đang định thừa nhận, lại nổi hứng muốn trêu chọc Giải Liên Hoàn.

“Chết rồi, chết mấy năm rồi.” Lời này vừa thốt ra, Giải Ngữ Hoa suýt nữa đá bay cậu đi.

Bây giờ cậu đặc biệt kỵ Ngô Mặc nói chữ “chết”.

Nhưng lại không muốn vạch trần Ngô Mặc.

Cậu nghiến răng, thầm quyết định lát nữa phải cho thằng nhóc này một bài học sâu sắc.

“Ý gì?” Não Giải Liên Hoàn hoạt động quá tốc độ, CPU suýt nữa cháy khét.

Nhất thời không hiểu được ý trong lời nói của Ngô Mặc.

“Ông còn dám hỏi ý gì à?” Ngô Mặc sa sầm mặt, những lời trách móc tuôn ra như thác lũ.

“Ông bao nhiêu tuổi rồi?

Sao càng sống càng thụt lùi thế?” “Lần nào cũng tự đặt mình vào tình thế nguy hiểm, chẳng thèm để ý đến sự lo lắng của người nhà.” “Từng này tuổi rồi, vợ không có vợ, con không có con, giờ đến mạng cũng sắp mất.” “Tôi ở dưới đó sống sung sướng, quan hệ với các ban ngành đều rất tốt, người ta hứa với tôi chỉ cần nhà họ Ngô có người lấy vợ, tôi sẽ được đầu thai lần nữa.” “Kết quả là ông và Nhị thúc cũng chẳng ra gì!” “Tôi tính toán thôi thì đổi người khác vậy, chịu thiệt thòi làm con trai cho mấy ông anh cũng được.” “Mẹ kiếp, còn tệ hơn cả hai ông.” “Cái này không được, cái kia cũng không xong, làm tôi tức điên suýt nữa sống lại, thế là phải chi đậm hối lộ Diêm Vương, đích thân lên đây xem rốt cuộc mấy người bị làm sao.” “Kết quả là ông, lão già này, bị người ta truy sát.” Ngô Mặc chém gió thành bão, nói đến mức Giải Liên Hoàn ngây cả người.

Phải nói gừng càng già càng cay.

Giải Liên Hoàn đâu phải loại dễ bắt nạt.

Ông ta càng nghe càng thấy không đúng, đột nhiên phản ứng lại, nhớ ra còn có chuyện mặt nạ da người.

Ông ta khẽ nheo mắt lại.

Một cái tát vang dội giáng xuống gáy Ngô Mặc.

Ông ta nghiến răng chửi: “Mẹ kiếp, thằng thỏ con, cái thằng ranh con này mày chưa chết phải không?” “Mày mau nói thật cho ông, không thì hôm nay ông đánh chết mày.” “Có còn nhân tính không?

Có phải là đạo đức suy đồi không?” 118.

Ngô Mặc cõng Giải Liên Hoàn nên không tiện xoa đầu, ấm ức oán trách: “Đứa cháu trai thân yêu của ông là tôi đây khổ sở trăm bề từ dưới đó bò lên, dễ dàng lắm à?” “Ông có biết để cứu ông tôi đã phải trả giá đắt thế nào không?

Diêm Vương đã nói với tôi rồi, cho tôi đầu thai làm hoàng đế chơi chơi, nào là tam cung lục viện, con cháu đầy đàn.” Ngô Mặc nói thuận miệng, hoàn toàn quên mất Giải Ngữ Hoa đang ở bên cạnh.

Mẹ ơi, bốn chữ đó đúng là chọc vào tổ ong vò vẽ của Giải Ngữ Hoa.

Vốn đã lười để ý đến Ngô Mặc, cậu vẫn bị tức đến mức quay lại lườm hắn một cái cháy mặt, nghiến răng kèn kẹt buông ra một câu.

“Tam cung lục viện?

Hóa ra Nhị gia thích kiểu này à, có cần ra ngoài rồi tôi giúp ngài tổ chức một buổi tuyển phi không?” “Á…” Ngô Mặc nhìn biểu cảm của Giải Ngữ Hoa, trong lòng có chút run rẩy.

Nhưng đường đường là đấng mày râu, sao có thể dễ dàng chịu thua?

Mình chỉ nói đùa vài câu thôi mà.

Hoa ca có cần phải làm ra vẻ muốn đánh chết mình thế không?

Chương 1125

Giữ vững nguyên tắc người quen không thua trận, hoặc có lẽ là do lòng tự tôn của đàn ông.

Cậu không hiểu sao lại không muốn tỏ ra sợ vợ trước mặt lão già nhà mình.

Cậu cắn răng đáp: “À, không vấn đề, tôi không ngại đâu, càng hoành tráng càng sướng.” Giải Ngữ Hoa tức đến bật cười.

Ngay khi Ngô Mặc tưởng cậu sắp đá mình, cậu lại thay đổi thái độ.

Cậu liếc nhẹ xuống “tiểu đệ” của Ngô Mặc, hừ một tiếng đầy ẩn ý.

Ngô Mặc lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, không nhịn được rụt cổ lại.

Giải Liên Hoàn nằm trên lưng Ngô Mặc cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Người thanh niên bên cạnh này cũng cho ông một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Ngay từ đầu, ông đã nghi ngờ đó là Giải Ngữ Hoa.

Nhưng Ngô Mặc đột ngột buông ra câu đó, và phản ứng của đối phương khiến ông ta cảm thấy rối rắm.

Thằng con trai nuôi của mình xưa nay gặp chuyện đều bình tĩnh, làm bất cứ việc gì cũng không dễ dàng để lộ cảm xúc.

Sao có thể giống như một thùng thuốc súng, một hũ giấm chua như vậy được.

Hũ giấm chua?

Mẹ kiếp, sao mình lại nghĩ đến từ này?

Chẳng lẽ… Bảo sao mình cứ cảm thấy có gì đó không đúng, hóa ra là có người đang nhòm ngó con heo con nhà mình.

Lòng Giải Liên Hoàn thắt lại.

Ánh mắt nhìn về phía Giải Ngữ Hoa lập tức trở nên u ám.

Nghĩ rằng bây giờ không phải lúc để tính sổ, ông ta định lát nữa nói sau.

Giải Liên Hoàn khẽ vỗ vào đầu Ngô Mặc, thở dài: "Đừng nói nhảm nữa, ngoan, cõng cả quãng đường mệt rồi, đặt ta xuống trước đi." Giọng nói nhẹ nhàng đến mức suýt làm người ta chết chìm.

Ngô Mặc thề từ lần đầu gặp nhau mấy năm trước đến giờ, đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy Giải Liên Hoàn nói chuyện sến sẩm như vậy.

Cậu bất giác rùng mình ba cái, bĩu môi lẩm bẩm một câu.

"Vãi, có thể đừng dọa người không, Tam thúc, ông bị trúng tà à?" Giải Liên Hoàn cứng người lại, sau đó lại một cái tát nữa vung ra.

"Mẹ kiếp thằng ranh con, ông đây thừa hơi mới nói chuyện tử tế với mày, đừng có nói nhảm nữa, mau đặt tao xuống, thành thật khai báo rốt cuộc là chuyện gì?" "Aiya, thế này mới đúng vị chứ." Ngô Mặc cười gian, tay buông lỏng, Giải Liên Hoàn bất ngờ ngã thẳng xuống đất, mông tiếp đất.

Ông ta tức giận bật dậy từ dưới đất, giơ chân đá túi bụi vào mông Ngô Mặc.

"Mẹ nó, mấy năm trước gặp mặt mày đá ông một cái, mấy năm sau vẫn cái nết đó, người ta đều lớn cả rồi, còn mày thì hay đấy, lúc nào trong bụng cũng toàn ý đồ xấu.” Chửi thì chửi, nhưng trong lòng lại thấy vô cùng thỏa mãn!

Sung sướng đến mức chỉ muốn ngửa mặt lên trời hú vài tiếng mới có thể giải tỏa được niềm vui sướng.

Sau đó, ông ta lại kéo Ngô Mặc lại gần.

Đôi mắt già nua đỏ hoe nhìn chằm chằm vào cậu, ngay cả chớp mắt cũng không nỡ, chỉ sợ nhắm mắt lại rồi mở ra tất cả chỉ là một giấc mơ.

“Thằng ranh con, mày nói cho Tam thúc biết, có phải mày chưa chết không?

Không phải là mơ chứ?” Tay phải Giải Liên Hoàn đặt lên mặt Ngô Mặc, bàn tay run rẩy như người bị liệt nửa người truyền tải tâm trạng không hề bình tĩnh của ông lúc này.

Ngô Mặc nhe răng cười vô cùng vui vẻ.

“Ông xem ông kìa, tôi nói chết rồi ông không tin, tôi nói sống ông cũng không tin, còn chuyện có phải mơ không à?

Dễ thôi.” Vừa nói, tay cậu theo thói quen sờ lên đầu Giải Liên Hoàn, nhắm chuẩn một chỏm tóc bạc giật mạnh, cười gian: “Tam thúc, ông có đau không?

Lần này xác nhận được tôi sống hay chết rồi chứ?” “Tóc của ông!

Ông đây đá chết mày, thằng ranh con!” Niềm vui tái ngộ, cảm xúc bi thương, tất cả đều tan vỡ trước mặt một thằng khốn nạn không ra gì thế này.

Lại là một màn khởi động thân mật gà bay chó sủa.

Giải Ngữ Hoa thực sự không thể nhìn nổi nữa, cố gắng day thái dương, uể oải nhắc nhở một câu.

“Hai người có thôi đi không?

Đã lúc nào rồi mà còn đùa giỡn không ngừng, lỡ thứ đằng sau đuổi kịp thì làm sao?” Một câu nói như gáo nước lạnh dội vào đầu, cảm xúc sôi sục được xoa dịu.

Hai chú cháu cuối cùng cũng khôi phục lại được chút lý trí.

Tuy rằng Giải Ngữ Hoa nói đúng sự thật, nhưng dù sao cũng đã làm gián đoạn niềm vui của Giải Tam gia.

Lão già liếc xéo Giải Ngữ Hoa một cái, quay đầu nói với đứa cháu trai cưng của mình: “Thằng ranh con, mày cũng to gan thật, không dẫn theo mấy tay giỏi mà dám đến đây à?

Không muốn sống nữa sao?” “Mà có dẫn người thì cũng phải dẫn người ra hồn chứ?

Dẫn theo một thằng yếu như sên, lúc quan trọng thì có ích gì?” Phải nói là đã ngứa mắt thì có khác.

Dù đối phương có đẹp tựa Phan An cũng có thể moi ra lỗi nói là ẻo lả.

Còn nếu đã thuận mắt?

Dù có to cao thô kệch cũng phải khen là thể trạng tốt, dễ nuôi.

Tâm trạng của Giải Liên Hoàn lúc này chính là như vậy.

Vì giọng điệu và thái độ của Giải Ngữ Hoa đối với Ngô Mặc, bây giờ ông ta nhìn Giải Ngữ Hoa một trăm cái không thuận mắt.

Hơn nữa, cháu trai cưng đang ở bên cạnh, Giải Tam gia nhất thời có cảm giác như trúng số độc đắc.

“Tam thúc, ông bình tĩnh chút.” Ngô Mặc rõ ràng cảm nhận được khí thế của Giải Ngữ Hoa đã thay đổi.

Cậu vội vàng kéo Giải Liên Hoàn sang một bên, cười gượng với Giải Ngữ Hoa.

“Khụ khụ, Hoa ca, anh đừng chấp nhặt với Tam thúc, ông cụ nhà em chắc là có triệu chứng của bệnh lẫn tuổi già rồi.” “Vớ vẩn, mày mới lẫn ấy.

Khoan đã, Hoa ca?” Giải Liên Hoàn đột nhiên phản ứng lại, tay chỉ vào Giải Ngữ Hoa run rẩy hồi lâu, vẻ mặt không thể tin nổi: “Nó là Tiểu Hoa?” Ngay sau đó, trên mặt ông ta lộ ra vẻ kinh ngạc không dám tin, “Nó… mày… hai đứa bây…” Ngô Mặc không hiểu chuyện gì, thăm dò hỏi một câu: “Tam thúc, ông mắc tiểu à?” Giải Ngữ Hoa thông minh tuyệt đỉnh, trong nháy mắt đã hiểu ý của Giải Liên Hoàn.

Cậu không phản bác cũng không thừa nhận, giọng điệu vô cùng bình thản đáp lại: “Tam thúc, lâu rồi không gặp.” Từ đầu đến cuối, Giải Ngữ Hoa đều không muốn gọi Giải Liên Hoàn một tiếng cha.

Cậu không quên được cha mẹ ruột của mình, cũng không thể chấp nhận việc Giải Liên Hoàn kéo mình lúc còn nhỏ vào một vũng bùn lầy.

Đối phương đã luôn xuất hiện với bộ mặt của Ngô Tam Tỉnh, vậy thì mình cứ thuận theo ý ông ta gọi một tiếng Tam thúc, có vấn đề gì sao?

“Ừm… Tiểu Hoa à.” Giải Liên Hoàn mỗi lần nhìn thấy Giải Ngữ Hoa đều có chút chột dạ, hình thành một sự đối lập rõ rệt so với cách cư xử với Ngô Mặc.

“Vâng!” Giải Ngữ Hoa trong lòng có bực tức, đáp lại một tiếng không mặn không nhạt.

Áp lực lập tức ập đến.

Cả hai chú cháu Ngô Mặc và Giải Liên Hoàn đồng loạt rụt cổ lại.

Cả hai đều có một cảm giác chột dạ không thể nói thành lời.

Ngô Mặc thấy tình hình không ổn, cũng không dám chọc giận Giải Ngữ Hoa nữa, lập tức kéo chủ đề về chuyện chính.

“Tam thúc, rốt cuộc là chuyện gì, sao ông lại chạy đến Himalaya?” Thấy Giải Liên Hoàn định mở miệng, cậu lập tức ngăn lại rồi nhanh chóng bổ sung một câu: “Nói thật, bớt bốc phét đi, cháu không dễ lừa như anh cháu đâu.” 119.

Gương mặt già nua của Giải Liên Hoàn nghẹn đến đỏ bừng suýt nữa tắc thở.

Để thuận khí, ông ta giơ tay vỗ mạnh vào vai Ngô Mặc một cái.

“Thằng ranh con, Tam thúc mày nói dối chẳng phải là vì tốt cho chúng mày sao?” “Chuyện này quá phức tạp, chúng mày sẽ rất nguy hiểm.” Cách nói này đối với Ngô Tà hồi trẻ còn có chút tác dụng, chứ đối với Ngô Mặc thì chẳng có tí hiệu quả nào.

Cậu còn lười cả việc ngáp, không chút nể nang đáp trả thẳng thừng.

“Bà nội bảo ông lấy vợ sinh con cũng là vì tốt cho ông, sao ông không nghe?” “Tưởng cháu không biết à?

Từng này tuổi rồi không học cái tốt, suốt ngày ngâm mình ở cái nơi như Thanh Thủy Cung.” “Thẻ VIP trong túi đủ để đánh bài poker rồi.” “Ông cũng không sợ thể lực không đủ bị người ta đồn ra ngoài à.” Sức chiến đấu của Ngô Mặc cực kỳ mạnh mẽ, nói đến mức Giải Liên Hoàn á khẩu không trả lời được.

Chương 1126

Giải Tam gia không chen vào được một chữ, trong lúc ấm ức và bất lực, ông ta đành phải chuyển ánh mắt cầu cứu sang Giải Ngữ Hoa.

Vì sĩ diện, ông ta cố tình ho khan một tiếng: "Tiểu Hoa, thằng ranh con này không hiểu chuyện, không hiểu cho Tam thúc." "Cháu lớn hơn nó, xưa nay hiểu lý lẽ, chắc cháu biết Tam thúc là vì tốt cho chúng mày mà, đúng không?" Giải Ngữ Hoa còn lười cả việc nhấc mí mắt, lạnh lùng ném lại một câu: "Tam gia thật xin lỗi, cháu cũng không rõ lắm, hay là ông kể cụ thể hơn đi?" "…" Giải Liên Hoàn lại bị dội thêm một gáo nước lạnh.

Ông ta chỉ cảm thấy gương mặt già nua này coi như đã mất sạch trước mặt hai thằng ranh con này.

"Ai!

Lão tử đây tạo cái nghiệt gì chứ, lại có hai đứa hậu bối xui xẻo này!" Giải Liên Hoàn vỗ đầu than vãn, "Thôi được rồi, lão tử nói thật cho chúng mày là được chứ gì?" "Ồ!

Thế thì tốt quá, nói đi." Ngô Mặc nghe lão già nhà mình sắp nói thật, mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng không ngờ giây tiếp theo Giải Liên Hoàn lại thở dài.

"Chuyện nói ra dài dòng, bắt đầu từ đâu nhỉ?

Tình hình bây giờ khá khẩn cấp, hay là chúng ta để lát nữa nói sau?" "Tam thúc, nói chuyện với ông cháu thấy ê cả răng." Ngô Mặc khoác vai Giải Liên Hoàn, giọng điệu pha chút uy hiếp, "Ông cụ có biết mấy năm nay cháu kiếm tiền bằng gì không?

Cháu theo kịp thời đại, mở một trung tâm mai mối cho người cao tuổi, chuyên giải quyết vấn đề cá nhân cho mấy ông già độc thân như ông đấy.” “Ông nói xem, nếu cháu về kể chuyện này với bà nội, ông sẽ có hậu quả gì?” “Mày…” Giải Liên Hoàn không thể thoái thác được nữa, đành phải chấp nhận số phận kể lại sự việc, “Tình hình phía trước không rõ, chúng ta vừa đi vừa nói vậy.” “Bốn năm trước đột nhiên biết tin mày xảy ra chuyện, lão tử suýt nữa bóp chết thằng chú ba Ngô Tam Tỉnh của mày, mẹ kiếp, lão già khốn nạn đó cả đời tự cho là tính toán không sai sót, kết quả cuối đời lại để mày dính vào.” “Lúc đó sự việc đang ở giai đoạn then chốt, có một thế lực ngấm ngầm theo dõi chúng ta, lão tử thực sự không có cách nào lộ diện, chỉ có thể để chú ba của mày dốc toàn lực tìm kiếm tung tích của mày.” “Sau đó sự việc thay đổi, ta bị buộc phải rời đi để lo một việc lớn.” Ngô Tam Tỉnh né nặng tìm nhẹ, không hề nói ra thế lực kia rốt cuộc là ai.

Chỉ nói trong thời gian đó lại xuống hai ngôi mộ lớn.

Ông ta và Ngô Tam Tỉnh đã giăng ra rất nhiều cạm bẫy hư hư thực thực, hy vọng có thể đánh lừa được thế lực kia.

Nhưng thế lực của đối phương quá lớn, họ đã mất đi rất nhiều tay giỏi.

Bất đắc dĩ, họ chỉ có thể “dữ hổ mưu bì”.

Đám người cầm súng lúc nãy chính là những kẻ liều mạng, vì tiền mà chuyện gì chúng cũng dám làm.

Giải Liên Hoàn muốn một món đồ, đối phương muốn tiền, hai bên vừa gặp đã hợp tác, liền đến đây.

Tên cầm đầu đám đó cũng là một kẻ có đầu óc, hắn biết rõ việc chuẩn bị ban đầu là quan trọng nhất.

Họ đã dành nửa năm để chuẩn bị, mang theo súng đạn và các loại trang bị lên đường.

Thời cơ vào Mặc Thoát không được tốt lắm.

Tuyết lớn phong tỏa núi, đường đi gian nan.

Nhưng đám người đó không muốn tiếp tục chờ đợi, chúng nóng lòng muốn tìm kho báu.

Giải Liên Hoàn cũng có ý đó.

Ông ta phải đi trước đối phương mới có một tia hy vọng chiến thắng.

Tất cả đều đã chuẩn bị liều mạng.

Nên cũng chẳng quan tâm đến những chuyện lặt vặt nữa.

Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa không ai nói gì.

Vừa lắng nghe Giải Liên Hoàn kể, vừa cầm vũ khí cảnh giới xung quanh.

Nghe Giải Liên Hoàn kể về một thế lực đối địch, rồi lại một kẻ thù vô danh, Ngô Mặc cuối cùng không nhịn được nữa, lên tiếng.

“Tam thúc, hai chữ ‘Uông gia’ không nói ra được à?

Hay là ông cụ bị táo bón không ị ra nổi?” Giải Liên Hoàn lập tức ngơ ngác.

Ông ta đột ngột quay đầu nhìn Ngô Mặc, hồi lâu không nói nên lời.

Thấy Giải Liên Hoàn liên tiếp bị lép vế, trong lòng Giải Ngữ Hoa có một cảm giác sảng khoái không tả xiết.

Với sự giáo dưỡng từ nhỏ và tính cách nhiều năm, cậu không thể nào trút bỏ sự bất mãn một cách vô tư như Ngô Mặc được.

Ai cũng có nỗi khổ riêng, nhưng ngoài Ngô Mặc ra, ai đã từng nghĩ cho cậu?

Nỗi khổ của cậu, cậu biết tỏ cùng ai?

Ngô Tà từng phàn nàn rằng cậu là bạn thân mà quá tiêu chuẩn kép.

Nhưng thì sao chứ?

Có bất mãn thì cứ giữ trong lòng, cậu không muốn thấy cũng không muốn nghe.

Ngô Mặc đợi một lúc.

Thấy Giải Liên Hoàn như khúc gỗ, đứng yên tại chỗ nhìn mình chằm chằm, cậu nhíu mày khẽ đẩy ông ta một cái.

“Tam thúc, ông gan bé từ bao giờ thế?

Chẳng phải chỉ là một cái nhà họ Chó sủa thôi sao?

Có đến mức dọa ông sợ không dám động đậy không?” “Mày…” Giải Liên Hoàn nhìn Ngô Mặc với ánh mắt phức tạp, khó khăn mở lời: “Sao mày biết là Uông gia?

Thằng nhóc con, mấy năm nay rốt cuộc mày đã làm gì?

Chưa chết sao không liên lạc với gia đình?” Ngô Mặc cẩn thận liếc nhìn Giải Ngữ Hoa, khó xử gãi đầu.

Bí mật trên người cậu cũng không ít.

Kéo một đầu có thể lôi ra cả một con khủng long.

Giải Ngữ Hoa lườm cậu một cái: “Nhìn tôi làm gì?

Tôi cũng muốn biết.” Ngô Mặc cứng đầu, lại lôi cái cớ cũ rích lừa mấy ông anh ra dùng.

Nhưng Giải Liên Hoàn căn bản không thèm tin.

Ông ta chỉ ra điểm mấu chốt một cách sắc bén: “Thằng ranh con, bớt lừa ông đây đi, trong nhà này người mày quan tâm nhất chính là bà nội mày.” “Nếu mày không có chuyện gì tày trời, tuyệt đối sẽ không giấu bà cụ.” “Bà cụ chỉ cần hơi không vui một chút, mày đã lo lắng nửa ngày trời.” “Chuyện giả chết lớn như vậy, mày phải biết bà nội sẽ đau lòng đến mức nào.” “Mạo hiểm để bà cụ đau lòng, chuyện mày làm chắc chắn nguy hiểm ngoài sức tưởng tượng.” “Mày đừng nói nhảm nữa, nói rõ cho ông đây biết rốt cuộc là chuyện gì?” Lời vừa dứt, hai cha con đồng loạt dùng ánh mắt như điện xẹt nhìn chằm chằm vào Ngô Mặc.

Đối diện với ánh mắt của cả hai, áp lực của Ngô Mặc tăng vọt.

Nói dối trước mặt hai con cáo già, độ khó không phải dạng vừa đâu.

Lần trước lừa được là vì có anh cả và Bàn ca ở bên hỗ trợ, hơn nữa niềm vui đoàn tụ đã lấn át tất cả.

Dù có cảm thấy không ổn cũng sẽ không nói nhiều.

Sau đó lại hết chuyện này đến chuyện khác, sự việc cứ thế ập đến không ngừng, cho Ngô Mặc cơ hội thở dốc.

Giờ đây, con cáo già này rõ ràng muốn một câu trả lời chính xác, sao có thể để Ngô Mặc dễ dàng lừa bịp cho qua chuyện được?

May mà Ngô Mặc cũng không phải dạng vừa.

Bốn năm dầm mưa dãi nắng, giao thiệp với đủ mọi thế lực đã sớm rèn cho cậu một tâm lý vững vàng không loạn khi gặp nguy.

Nói trắng ra là khẩu phật tâm xà.

Trong lòng đã đào mả tổ nhà mày tám trăm lần rồi, mà ngoài mặt vẫn khoác vai mày xưng huynh gọi đệ.

Giờ đây, màn trình diễn của ảnh đế lại một lần nữa bắt đầu.

Ngô Mặc trông như thể bị người ta trộm mất ví tiền, vẻ lạc quan trên người bỗng chốc sụp đổ.

Tay phải cậu từ từ đặt lên vai Giải Liên Hoàn, cố làm ra vẻ khó xử mà thở dài một tiếng.

“Haiz!

Tam thúc, đầu óc của chú mà cũng thưa thớt như tóc thì tốt rồi.

Người ta hay nói khó có được lúc hồ đồ, chú từng này tuổi rồi sao cứ cố chấp không chịu hiểu ra vậy?” “Bớt nói nhảm đi.” Giải Liên Hoàn không nỡ đẩy Ngô Mặc ra, chỉ đành trợn mắt lườm cậu một cái.

“Chuyển chủ đề với ông đây vô dụng thôi.

Tam thúc của mày không dễ bị lừa như anh mày đâu.” “Khụ khụ!” Giải Ngữ Hoa suýt nữa thì bật cười thành tiếng, vội lấy tay che miệng ho nhẹ một tiếng để xua đi sự ngượng ngùng.

Cũng chẳng trách anh không nhịn được.

Hai chú cháu này đúng là người một nhà, toàn lấy thằng bạn nối khố xui xẻo nhà mình ra làm vật tham chiếu.

Chương 1127

Không biết bây giờ lỗ tai Ngô Tà có nóng lên không nữa?

Thật muốn xem vẻ mặt của cậu ta sau khi biết chuyện, chắc chắn sẽ đặc sắc lắm.

Ngô Mặc lập tức có cớ chuyển mục tiêu.

Cậu nhìn Giải Ngữ Hoa với vẻ oán trách, giọng điệu đầy vẻ tố cáo.

“Hoa ca, anh có ý gì vậy?

Em đang hồi tưởng quá khứ buồn bã đây, anh ho là đang chế giễu em à?” Giải Ngữ Hoa chẳng thèm ăn cái trò này, khẽ hừ một tiếng: “Cổ họng tôi không khỏe, ho một tiếng cũng không được à?” “Khụ khụ, được được.” Ngô Mặc không biết nhớ tới cái gì, ánh mắt lảng đi, mượn cớ ho mà quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Giải Ngữ Hoa thấy bộ dạng của Ngô Mặc, bỗng nhiên nhận ra mình vừa nói gì.

Anh mím môi không nói nữa, chỉ là mặt và tai lại vừa đỏ vừa nóng, chẳng khác gì đít khỉ.

Giải Liên Hoàn càng nhìn càng thấy không ổn.

Vốn chỉ là nghi ngờ, bây giờ trăm phần trăm chắc chắn hai thằng ranh con này có mờ ám.

Cơn giận lập tức bốc lên.

Ông muốn tóm lấy Giải Ngữ Hoa để tra hỏi cho ra nhẽ.

Thằng cháu nhà mình đầu óc trước giờ vẫn thiếu dây thần kinh.

Tuy bình thường nhảy nhót như khỉ trông rất lanh lợi, nhưng không có ai dẫn dắt thì đánh chết nó cũng không nghĩ ra được chuyện này.

Đương nhiên, không chỉ cháu nhỏ, cháu lớn Ngô Tà cũng cùng một giuộc.

Nếu không, lão Nhị sao có thể giống mấy bà tám trong thôn, suốt ngày sắp xếp xem mắt cho cháu lớn?

Đủ mọi chuyện đã cho thấy thế hệ thứ ba nhà họ Ngô trong đầu không có dây tình cảm.

Tuy Giải Ngữ Hoa là người thừa kế do chính Giải Liên Hoàn lựa chọn, nhưng không thể phủ nhận rằng Ngô Mặc thực sự được Giải Liên Hoàn đặt ở trong tim.

Cổ nhân nói rất hay, con khóc thì mẹ mới cho bú, người ta càng bỏ ra nhiều thì càng để tâm.

Giải Ngữ Hoa từ nhỏ đã ưu tú không giống một đứa trẻ, làm việc gì cũng không thể bắt bẻ được.

Nhưng Ngô Mặc thì hoàn toàn ngược lại.

Cậu suốt ngày không lớn không nhỏ trêu chọc Giải Liên Hoàn, khiến lão già tức đến bốc khói, chạy theo sau đá vào mông cậu.

Kết quả là càng đá càng thương.

Bạn nói xem đi đâu mà tìm được cái lý này?

Giải Liên Hoàn muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt vào.

Chuyện có nặng nhẹ, gấp gáp, người ta cũng có giai đoạn nổi loạn muộn.

Lỡ như hiện tại mới chỉ là giai đoạn mập mờ, mình đột ngột chọc thủng lại trở thành chất xúc tác thì sao?

Không được.

Không thể lỗ mãng.

Phải tiếp tục quan sát rồi mới quyết định.

Ông nghiêm mặt vỗ một phát vào sau gáy Ngô Mặc: “Chẳng có quy củ gì cả, lắm mồm với Hoa ca của mày làm gì?

Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau nói đi.” “Vừa đi vừa nói đi.” Ngô Mặc cảm thấy nếu tiếp tục ở lại đây, mình rất dễ gặp phải vấn đề nào đó.

Để tránh khó xử, rời đi sớm mới là đúng đắn.

Cậu điều chỉnh lại cảm xúc, cố gắng tỏ ra hơi sa sút, rồi dùng cái giọng khàn khàn bắt đầu bịa chuyện.

“Chuyện là năm đó… khụ khụ, là thế này, lời nguyền là thật, chỉ là ngoài lời nguyền ra tôi còn gặp một chút vấn đề nhỏ, đây cũng là lý do tôi không có dũng khí quay về.” “Vấn đề gì?” Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa nhìn nhau, đồng thanh hỏi.

“Biến thái… không phải, là biến hóa quá lớn.” Ngô Mặc suýt bị nước bọt làm sặc, cũng không biết mình có phải bị nói hớ hay không mà toàn nói sai.

“Đừng nói nhảm, nói vào trọng điểm.” Cơn giận của Giải Liên Hoàn tăng lên từng chút một.

Ông siết chặt nắm đấm, ra chiều không hợp là đấm người ngay.

Ngô Mặc đã nghĩ xong lời thoại, quyết định nói một lèo cho xong, để mấy người họ khỏi lải nhải không dứt với mình.

“Nói ra chắc mọi người không tin đâu, cái vị thần cổ đó cứ như từ trong kẽ đá chui ra vậy, căn bản không ưa nhìn người khác gia đình đoàn viên hạnh phúc.

Không chỉ để lại lời nguyền trong cơ thể tôi, mà còn hạ một loại độc tố đặc thù.” 120.

“Độc tố tuy không thể lấy mạng tôi ngay lập tức, nhưng lại khốn nạn đến tận cùng, khiến tôi chỉ muốn lôi vị thần cổ đó ra quất cho một trận.” Cổ ngữ có câu, muốn lừa người khác trước tiên phải lừa chính mình.

Ngô Mặc càng nói càng giống thật.

Cậu nghiến răng, giận sôi lên: “Độc tố này gần giống như mệnh Thiên Sát Cô Tinh.

Nếu tôi ở một mình thì không sao, nhưng hễ tiếp xúc với người có quan hệ huyết thống, đối phương rất dễ bị lây nhiễm loại virus tương tự.” “Nói trắng ra là chết cả nhà một lượt, còn ác hơn cả tru di cửu tộc.” “Thật sự, tôi không dám mạo hiểm, chỉ có thể cố gắng hết sức để tránh liên lạc với mọi người.” “Tôi không cam tâm chết như vậy, nhưng tự cứu cần có thực lực và kinh phí, cho nên tôi và Lâm Phong đã thành lập Địa Long Hội.” CPU trong đầu Ngô Mặc suýt nữa thì cháy, cuối cùng cũng bịa ra được một câu chuyện nghe có vẻ vô lý nhưng logic lại thông suốt.

“Trúng độc?” Ngũ quan của Giải Liên Hoàn nhăn lại thành một cục, ông xoa cằm nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

“Trên đời còn có loại độc tố kỳ lạ như vậy sao?” “Nói nhảm, Tùng Tán Cán Bố còn thành anh rể tôi rồi, còn gì là không thể?” Ngô Mặc liếc mắt, buột miệng đáp trả một câu.

Nào ngờ một câu nói lại khiến Giải Liên Hoàn ngẩn người.

Mái tóc đen vốn đã chẳng còn bao nhiêu lại vô tình rụng thêm vài sợi.

Ông đau lòng nhe răng trợn mắt nhưng cũng không quên hỏi một câu: “Tùng Tán Cán Bố là anh rể mày?

Có ý gì?

Thằng nhóc mày đi trộm mộ của người ta rồi à?” “Tam thúc, lát nữa hãy nói chuyện này.” Giải Ngữ Hoa ngăn Giải Liên Hoàn lại, đưa tay kéo Ngô Mặc đến trước mặt mình.

Đôi mắt anh nhìn chằm chằm vào mắt cậu, nói từng chữ một: “Tôi chỉ hỏi cậu một câu, độc tố và lời nguyền có thật không?” Chuyện là do mình bịa ra, quỳ cũng phải diễn cho tròn vai.

Ngô Mặc trong lòng không ngừng xin lỗi, nhưng trên mặt không hề để lộ chút gì.

Cậu cố gắng mở to mắt, cứng rắn gật đầu, giọng hơi trầm xuống: “Đúng vậy, là thật, tôi không muốn mạo hiểm nên mới không liên lạc với mọi người.” Giải Ngữ Hoa cố gắng phân tích biểu cảm và lời nói của Ngô Mặc, trong thâm tâm luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được lời giải thích nào hợp lý hơn.

Nếu như không có chuyện gì?

Ngô Mặc sẽ không vô duyên vô cớ thay đổi diện mạo mà không liên lạc.

Với tính cách của cậu ta, e rằng sự việc còn phức tạp và nguy hiểm hơn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không ai mở miệng nói lời nào.

Không khí dần trở nên kỳ quái.

Giải Liên Hoàn có chút không chịu nổi, bước lên trước tách hai người ra, tức giận nói: “Phía sau nguy hiểm trùng trùng, hai đứa bây chơi trò tượng gỗ gì thế?

Mau rời khỏi đây trước đã.” Vừa dứt lời, phía sau vang lên một tiếng súng giòn giã.

Ngô Mặc thật sự có chút kinh ngạc: “Vãi, Tam thúc, hóa ra chú cũng là miệng quạ đen à?

Tình cảm là anh tôi bị chú lây nhiễm.” Giải Liên Hoàn nghĩ đến mức độ khó đối phó của con tằm băng, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng: “Bớt nói nhảm đi, mau đi thôi, con súc sinh đó không dễ đối phó đâu.” Ba người không còn trì hoãn, cầm vũ khí tiếp tục chạy như điên.

Lối đi vừa hẹp vừa dài, quanh co khúc khuỷu không thấy điểm cuối.

Ngô Mặc vừa chạy vừa hỏi: “Tam thúc, sao chú biết đi đường này?” “Chẳng lẽ trong tay chú có một tấm bản đồ khác?” Ngô Mặc sớm đã cảm thấy kỳ lạ, theo lời của quái vật lông trắng, gần như không có ai đi qua con đường này.

Vậy tại sao Tam thúc nhà mình lại biết rõ?

Lão già này bí mật quá nhiều, cũng không sợ tâm tư quá nhiều đè chết mình.

“Này, chú nói xem sao chú biết?” Giải Liên Hoàn thở dài một hơi, khổ sở lắc đầu: “Ngoài việc dùng mạng người để đổi ra, còn có cách nào tốt hơn sao?” “Mạng người?

Chương 1128

Các người đã vào đây rồi?" "Đúng vậy, mấy lối đi chúng tôi đều đã đi qua một lần, kết quả đều quay về cùng một chỗ." Giải Liên Hoàn chậm rãi kể: "Nơi này không biết do ai xây dựng, đường đi vô cùng phức tạp." "Ban đầu chúng tôi chọn vào từ cửa động đầu tiên bên trái, kết quả mất hai mạng người rồi lại quay về điểm xuất phát." "Chúng tôi thử nghiệm từng lối một, cho đến lối đi trước đó thì vô tình đụng phải con tằm băng trong vách đá." "Đợi một chút." Ngô Mặc cảm thấy không đúng lắm, ngắt lời Giải Liên Hoàn: "Tam thúc, chú đùa tôi đấy à?" "Chú nói thử nghiệm từng lối đi từ bên trái, nhưng lối đi chúng ta đang đi là lối thứ hai từ phải đếm sang." "Vẫn còn một lối chưa đi, sao chú lại dám khẳng định là lối này?" "Lão già nhà chú không nói thật, còn giấu tôi chuyện gì nữa?" Giải Liên Hoàn bị tức đến nhảy dựng lên: "Vớ vẩn, ông đây giấu mày cái quái gì." Nếu không phải tình hình không cho phép, ông nhất định sẽ dừng lại đánh cho Ngô Mặc một trận.

Lão tử nói dối mày nghi ngờ.

Lão tử nói thật mày cũng nghi ngờ?

Tình cảm là trong lòng mày lão tử không phải người tốt đúng không?

"Nổi nóng gì chứ, nói lý do trước đi." Ngô Mặc không hề lay chuyển, kiên quyết muốn nghe lý do.

Giải Liên Hoàn lười nói nhảm nữa, thẳng thừng ném ra một câu: "Thằng ngốc dẫn đầu cứ lẩm bẩm, một mực nói lối đi thứ hai từ phải sang không may mắn." "Bất chấp lời khuyên của lão tử, nó cứ nhất quyết tránh đi, kết quả lối đi cuối cùng đụng phải con tằm băng." Giải

Liên Hoàn nói đến đây cũng cảm thấy có chút cạn lời.

Mình cũng quá xui xẻo rồi, toàn gặp phải những người vớ vẩn gì đâu không?

Tiếng súng phía sau ngày càng gần.

Giải Ngữ Hoa nhíu mày, nhẹ giọng thúc giục: “Xem ra có người đã xông vào khe hở này, chỉ sợ con tằm băng kia cũng chen vào theo.” “Tam gia, ông có chắc lối đi này là đúng không?” “Không rõ, nhưng chỉ còn lối này chưa đi qua.” Đối với việc Giải Ngữ Hoa gọi mình là Tam gia, trong lòng Giải Liên Hoàn có chút không vui.

Chỉ là cũng biết mình có lỗi với nó.

“Nếu đã như vậy, chỉ có thể tiếp tục tiến lên.” Ba người không nói nữa, chuyên tâm chạy về phía trước.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một khúc cua lớn, ngay sau đó tiếng nước chảy róc rách truyền đến.

Ngô Mặc đi trước một bước, chen lên phía trước hai người.

Cậu nhanh chân bước tới thò đầu ra xem, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Hay cho một con sông.

Trước mắt xuất hiện một con sông băng vừa dài vừa rộng.

Sông băng thì không đáng kinh ngạc.

Điều khiến cậu kinh ngạc hơn là trên bãi đất rộng bên kia sông mọc đầy hoa đỏ, trông như một biển hoa rực lửa.

Ngô Mặc trợn to mắt: “Ôi vãi chưởng, không phải là hoa ăn thịt người đấy chứ?” “Không phải hoa ăn thịt người.” Giải Ngữ Hoa lắc đầu, nghiêm túc nói: “Nếu tôi không nhìn lầm, đó hẳn là Huyết Hồng Liên Hoa được ghi lại trong cổ tịch.” “Huyết Hồng Liên Hoa?” Ngô

Mặc lẩm bẩm một câu: “Dính tới máu mà không phải hoa ăn thịt người à?” Giải Liên Hoàn chống gối thở hổn hển, nghe thấy lời này liền vỗ một phát vào mông Ngô Mặc.

“Bảo mày đi học chữ thì mày lại đòi đi nuôi heo.

Trong bánh lão bà có lão bà không?

Có thể động não một chút được không?” Ngô Mặc xoa mông lườm Giải Liên Hoàn, thật muốn một cước đá lão già này xuống sông băng cho hả giận.

Nói thì nói cứ động tay động chân.

Hôm nào mà chọc mình điên lên, nhất định phải cạo cho ông ta một cái đầu trọc.

Đến lúc đó xem ông ta làm sao đổi vai với Tam thúc thật?

Giải Ngữ Hoa không muốn để ý đến cặp đôi tấu hài này.

Nhưng không chịu nổi Ngô Mặc khoác vai anh nài nỉ: “Ca, em sai rồi, anh đừng giận, tiếp tục nói về công dụng của Huyết Hồng Liên Hoa đi?” Có những chuyện một khi đã vượt qua giới hạn, lúc ở cạnh nhau luôn mang một ý vị khác lạ.

Giải Ngữ Hoa khẽ liếc Ngô Mặc một cái, khóe miệng bất giác nhếch lên.

“Cụm từ Huyết Hồng Liên Hoa xuất hiện sớm nhất vào thời nhà Tần, lúc đó Tần Thủy Hoàng chìm đắm trong thuật trường sinh bất lão, ra lệnh cho các phương sĩ trong thiên hạ chế tạo thuốc trường sinh cho ông ta.” “Vô số người thất bại, vô số người chấp nhận thử thách mới.” “Trong đó có một nhóm phương sĩ chọc giận Tần Thủy Hoàng, sắp bị xử trảm thì, để giữ mạng đã nói ra Huyết Hồng Liên Hoa.” “Tần Thủy Hoàng đại hỷ, phái hắn dẫn một đội binh lính đi tìm Huyết Hồng Liên Hoa.” “Chỉ là khi hắn mang Huyết Hồng Liên Hoa trở về, nhà Tần đã bị nhà Hán thay thế.” “Huyết Hồng Liên Hoa rơi vào tay nhà Hán.” Giải Ngữ Hoa nói đến đây dừng lại một chút, hít một hơi rồi nói tiếp: “Khi cụm từ Huyết Hồng Liên Hoa xuất hiện lần nữa thì đã là cuối thời nhà Hán.” “Có người dùng nó để lấy lòng Đổng Trác, muốn kiếm một chức quan lớn, không ngờ Đổng Trác căn bản không tin, lại tưởng có người muốn hại mình.” “Hắn ép đối phương nuốt Huyết Hồng Liên Hoa.” “Chuyện không ngờ đã xảy ra, lão già đầu tóc bạc trắng, tóc lại dần dần đen lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.” Câu chuyện còn chưa kể xong, phía sau đột nhiên vang lên tiếng đá vụn rơi xuống đất.

“Vãi, con súc sinh đó thật sự đến rồi.” Sắc mặt Ngô Mặc căng thẳng, cầm Minh Hồng Đao nói với Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa: “Hai người mau nghĩ cách qua sông đi, ở đây tôi chặn trước một lúc.” Giờ phút này không phải là phim tình cảm Hàn Quốc.

Không có nhiều thời gian để lằng nhằng nói mấy câu thoại kiểu, không được, em không thể một mình bỏ chạy.

Tranh thủ thời gian, an toàn qua sông mới là quan trọng nhất.

Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa nhìn nhau.

Gật đầu.

Nhanh chóng bước đến con sông băng rộng lớn trước mắt.

Hơi lạnh phả vào mặt, lạnh đến nỗi răng không tự chủ được mà va vào nhau lập cập.

Nhiệt độ rõ ràng khác với trong lối đi.

Trong một hơi thở, lông mi đã kết một lớp băng sương dày đặc.

Theo lý mà nói, nhiệt độ thấp như vậy, mặt sông đáng lẽ phải đóng một lớp băng dày.

Nhưng chuyện kỳ lạ nhất đã xảy ra.

Nước sông trong vắt thấy đáy, chảy xiết không ngừng, không có lấy một mẩu băng vụn nào.

Giải Ngữ Hoa ước chừng một chút, chiều rộng mặt sông không quá hai mươi mét.

Anh tiện tay nhặt mấy hòn đá bên cạnh ném vào các vị trí khác nhau trong sông, từ âm thanh có thể phán đoán nước sâu nhất khoảng một mét bảy.

Một mét bảy?

Thật không phải là một con số tốt.

Ngay cả với tính cách của Giải Ngữ Hoa cũng có chút đau răng.

Anh đã đoán được với tính cách của Ngô Mặc, một khi biết được con số này, cái miệng chó của cậu ta chắc chắn không thể phun ra ngà voi.

Giải Liên Hoàn đưa một ngón tay vào trong nước sông.

Chỉ cảm thấy hơi lạnh buốt theo da thịt chui thẳng vào xương tủy.

Chưa đầy nửa phút, ông không chịu nổi nữa phải rút ngón tay ra.

Vẻ mặt lộ ra vẻ khó xử.

Ông quay đầu nhìn sang Giải Ngữ Hoa bên cạnh.

“Tiểu Hoa, trong sông lạnh thấu xương, khoảng cách hai mươi mét lội qua, cho dù tốc độ nhanh nhất cũng cần hai ba phút.” “Đó là còn chưa tính thời gian xảy ra sự cố giữa chừng.” “Cháu chịu nổi không?” Giải Ngữ Hoa âm thầm tính toán thời gian cũng như khả năng chịu đựng của cơ thể người.

Kết luận đưa ra rất tàn khốc.

Con sông băng này lạnh ngoài sức tưởng tượng.

Không có bất kỳ sự hỗ trợ nào mà đi bộ qua, khoảng một phút là toàn bộ máu trong cơ thể sẽ đông thành băng.

Nghĩ một chút về những thứ trong ba lô.

Căn bản không có thứ gì có thể dùng làm công cụ hỗ trợ.

Đá trong lối đi cứ ào ào rơi xuống, chỉ là con tằm băng vẫn chưa lộ diện.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì?

Hoặc có thể là nó quá béo nên bị kẹt giữa đường cũng rất có khả năng.

Ngô Mặc nhìn kỹ một chút, lối vào lúc đến đã bị chặn hơn một nửa.

Cứ đà này, khả năng lùi lại gần như bằng không.

Nếu đã như vậy, không cần biết phía trước là đầm rồng hay hang cọp, chỉ có thể cứng rắn xông lên phía trước.

“Tam thúc, hai người lề mề cái gì thế?

Nhìn nửa ngày rồi cho một câu đi, tình hình thế nào?

Có qua được không?” Giọng nói oang oang đột ngột của Ngô Mặc suýt nữa làm Giải Liên Hoàn giật mình rơi xuống sông.

Lão già ngồi bên bờ sông chuyên tâm suy nghĩ cách qua sông, tính tới tính lui cũng không có cách nào hay.

Trong lòng bực bội, ông bực mình đáp lại một câu: “Qua cái con khỉ, ông đây còn sốt ruột hơn cả mày đây, nhưng bây giờ chúng ta không có gì cả, nước sông lạnh quá, căn bản không phải người có thể qua được.” “Ý gì?” Ngô Mặc thò đầu nhìn về phía con tằm băng, không thấy có động tĩnh gì.

Nghĩ một lát cậu chạy tới: “Ý gì là sao, không bơi qua được à?” “Lạnh thấu xương.” Giải Ngữ Hoa tiếp lời giải thích: “Nhiệt độ nước sông quá thấp, chúng ta không có bất kỳ biện pháp hỗ trợ nào, đi bộ xuống đó một phút là toi mạng.” “Biện pháp hỗ trợ?” Ngô Mặc suy nghĩ một chút, thử đưa tay vào sông băng.

Chương 1129

Ôi mẹ ơi.

Đây là nước đá à?

Mẹ nó cũng quá lạnh rồi đi.

Ngô Mặc liếc nhìn mặt sông rộng lớn, lại liếc qua Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa.

Nhất thời cảm thấy có chút đau đầu.

Cậu tự nhận mình thể chất không tệ, chạy như điên trong sông chắc miễn cưỡng có thể qua được.

Vấn đề là hai người họ thì sao?

Cưỡi lên cổ mình qua sông à?

Nhưng như vậy thời gian sẽ kéo dài, mình có chịu nổi không?

Chịu được thì không sao, không chịu được mà ngã giữa sông băng, cả hai người đều sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Hơn nữa mình lại không phải lực sĩ, có thể một lúc cõng hai người.

Cho dù miễn cưỡng cõng được hai người, đi được nửa đường chắc cũng giống như trò nối hình, biến mất hoàn toàn.

Giải Liên Hoàn gãi gãi mái tóc còn sót lại vài sợi, vô cùng phiền muộn nói: “Đội ngũ lần trước thật sự có người mang theo thuyền kayak, chỉ là giữa đường làm rơi mất túi rồi.” Một câu nói đã mở ra mạch suy nghĩ của Ngô Mặc.

Vãi!

Thuyền kayak?

Ông đây không có thuyền kayak, nhưng trong không gian của ông đây có mấy con búp bê bơm hơi!

Lúc đầu dùng nó để làm lá chắn tên.

Bây giờ thổi lên rồi buộc lại với nhau, chẳng phải là thuyền kayak có sẵn sao?

Aiya, mẹ ơi, ông đây đúng là một thiên tài.

Càng nghĩ càng phấn khích.

Chỉ muốn tự lạy mình một cái, cảm ơn mình đã có một cái đầu thông minh.

Cậu ném ba lô xuống đất.

Tâm niệm vừa động, mấy con búp bê hình người trong không gian lặng lẽ được đưa vào.

Sau đó cậu kéo khóa, hai tay lục lọi bên trong, giả vờ tìm đồ.

Giải Liên Hoàn có chút ngứa mắt: “Thằng ranh con tìm cái gì đấy?” “Lão tử đã nói với mày từ lâu rồi, làm người làm việc phải biết ngăn nắp, mày xem mày đi, nhà cửa như chuồng heo, trong túi cũng như cám heo, lộn xộn không có trật tự.” Có lẽ là do về già thích lải nhải, hoặc là do lâu ngày gặp lại không kìm được niềm vui trong lòng.

Giải Liên Hoàn chỉ muốn một hơi nói hết những lời quan tâm mấy năm qua vào tai Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa cũng rất tò mò.

Anh không hiểu trong tình huống này, trong túi Ngô Mặc còn có thứ gì có thể đối phó được?

“Đừng vội, đều là đồ tốt cả.” Ngô Mặc vừa nói vừa lôi ra một chồng búp bê hình người, tiện tay ném ra trước mặt hai người.

Để không bị người khác phát hiện điều bất thường, những thứ này cậu gần như đều đã xử lý nén lại.

Một cái to bằng khăn tay, một túi năm cái.

“Thứ gì vậy?” Giải Liên Hoàn có chút nghi hoặc, nhanh tay cầm lấy, nhìn tới nhìn lui: “Khăn tay hay bao cao su đây?

Cái thứ này mà qua sông được à?” “Cũng phải, ngày thường Tam thúc cũng không cần dùng đến.” Ngô Mặc giật lại đồ, xé bao bì đổ ra đất, miệng không tha người tiếp tục châm chọc: “Lão nhân gia ngài tiền nhiều, lúc cô đơn trống vắng vung ra một tấm thẻ VIP là có người giúp ngài giải quyết rồi.” “Không biết thứ này cũng không có gì lạ.” “Con mẹ mày… khụ khụ!

Vớ vẩn!” Gương mặt già nua của Giải Liên Hoàn đỏ bừng, không nghĩ ngợi phản bác: “Lão tử đến những nơi đó là vì chuyện kia sao?

Lão tử đến để tìm đối tác hợp tác.” “Chẳng lẽ lại dẫn họ đến nhà hàng Tây nghe piano à?” “Không tin mày hỏi Hoa ca của mày xem, có phải nó cũng bàn chuyện làm ăn như vậy không?

Thằng nhóc này còn rành hơn cả tao đấy.” Cũng không biết là vô tình hay cố ý, Giải Liên Hoàn cứ thế lôi Giải Ngữ Hoa xuống nước.

Vừa dứt lời, Ngô Mặc thật sự sững sờ.

Trong lòng nhất thời có chút không thoải mái, dường như cảm thấy có người đang dòm ngó bảo bối của mình.

Giải Ngữ Hoa chỉ muốn một cước đá Giải Liên Hoàn xuống sông băng cho tỉnh táo lại.

Kiếp trước mình có nợ ông ta không vậy?

Từ nhỏ đến lớn chỉ biết bắt nạt một mình mình thôi đúng không?

Mình tìm kiếm hạnh phúc có dễ dàng không?

Ông không thêm dầu vào lửa thì thôi, lại còn ném gai vào trong, quá đáng lắm rồi?

Càng nghĩ càng tức.

Ánh mắt nhìn Giải Liên Hoàn cũng ngày càng không thiện cảm.

Giải Ngữ Hoa đối với cảm xúc của người khác vô cùng nhạy bén.

Anh nhận ra Ngô Mặc có vẻ không vui, nhất thời trong lòng không biết là vui hay lo, tóm lại là có chút ngũ vị tạp trần.

Dù sao mấy tiếng trước mới đột phá một giới hạn nào đó.

Nếu Ngô Mặc thật sự vì mấy câu nói của Giải Liên Hoàn mà sinh ra hiểu lầm, chuyện sau này thật sự sẽ rất phiền phức.

Ai cũng biết, thằng nhóc thối này chính là một tên cứng đầu. 121.

Khó khăn lắm mới thông suốt một chút.

Một khi tự động đóng cửa lòng, muốn mở ra lần nữa không phải là chuyện dễ dàng.

Giải Ngữ Hoa nghĩ đến đây có chút lo lắng, muốn nói vài câu nhưng lại bị Ngô Mặc xua tay ngăn lại.

“Hoa ca, thời gian gấp gáp, chúng ta vẫn nên lo chuyện chính trước đi.” Nói xong cậu nhặt một con búp bê hình người ném cho Giải Liên Hoàn.

“Tam thúc, lão nhân gia ngài lắm lời như vậy chứng tỏ thể chất không tồi, mau thổi khí đi, chúng ta dựa vào thứ này để qua sông.” “À, đúng rồi, Hoa ca, anh cũng đừng rảnh rỗi.” Ngô Mặc không thiên vị mà ném cho Giải Ngữ Hoa một cái, thúc giục: “Xong cả rồi chúng ta buộc chúng lại với nhau, đến lúc đó ngồi lên là được.” “Tiểu Mặc, tôi…” “Giữ hơi mà thổi đồ đi.” Ngô Mặc phẩy tay, thản nhiên nói:

“Nhanh lên đi, chuyện này liên quan đến tính mạng đấy.” “Thứ quái gì đây?” Giải Liên Hoàn ngơ ngác mở miệng thổi khí ra.

Theo lời Ngô Mặc, ông dùng hết sức thổi, má phồng lên suýt nổ, cuối cùng cũng ra được một chút hình thù.

Lão già cầm lên xem, mặt xanh mét, không kìm được cảm xúc mà chửi ầm lên: “Mẹ kiếp thằng ranh con này, tức chết ông đây mà!

Mày đến nơi nguy hiểm thế này mà trong ba lô toàn chứa thứ của nợ gì vậy?” “Mẹ nó, thức ăn và thuốc men không nhét được bao nhiêu, mà mày lại mang theo búp bê… bơm hơi.” Chữ “bê” hình như hơi khó nói.

Giải Liên Hoàn nín thở nửa ngày cuối cùng cũng không nói ra được, một gương mặt già nua đỏ bừng, trông như một con heo lớn.

Bên kia.

Dung tích phổi của Giải Ngữ Hoa tốt hơn Giải Liên Hoàn rất nhiều.

Chẳng mấy chốc, con búp bê đã hơi căng nhưng hình dáng cụ thể đã hiện ra.

Giải Ngữ Hoa nhìn con búp bê trong tay, nghĩ đến công dụng của thứ này, khóe miệng co giật mấy cái cũng không biết nên nói gì cho phải.

Anh là đàn ông. 122.

Anh biết rõ những người trẻ tuổi tinh lực dồi dào đều có nhu cầu sinh lý nhất định.

Giống như vừa rồi.

Chỉ là mang theo thứ này xuống mộ có thật sự thích hợp không?

Xem ra lần sau thật sự nên kiểm tra kỹ ba lô của thằng nhóc khốn này, xác nhận xem có thứ gì không nên mang theo không.

Chương 1130

Ngô Mặc bị Giải Liên Hoàn mắng đến ngơ ngác, chớp chớp mắt gãi đầu có chút không hiểu.

“Tam thúc, bảo chú thổi khí, chứ có bảo chú trút giận lên tôi đâu, lão nhân gia ngài uống nhầm thuốc à?

Có sức chửi người sao không dùng vào việc chính?” Giải Liên Hoàn bước tới vỗ một phát vào đầu Ngô Mặc.

“Mày bớt nói nhảm đi, lão tử hỏi mày, mày mang theo thứ này có ý gì?

Thằng nhóc mày… thằng nhóc mày lửa lớn đến mấy, không tự giải quyết được à?” Ngô Mặc “Ái da” một tiếng, ôm đầu oan ức nhìn Giải Liên Hoàn: “Tam thúc, lão nhân gia ngài cũng quá bẩn thỉu rồi đấy?” Cậu cuối cùng cũng hiểu ra đối phương đang nghĩ gì, bĩu môi tố cáo: “Người ta nói người có tư tưởng bẩn thỉu thì nhìn cái gì cũng không lành mạnh.” Đúng là vơ đũa cả nắm, câu nói này ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng không tha.

Ngô Mặc miệng không ngừng nghỉ, tiếp tục nói: “Thứ này trong mắt hai người có công dụng nào đó, nhưng với tôi nó chỉ như bù nhìn rơm thôi, vừa có thể lừa địch, vừa doạ được người, lúc quan trọng còn có thể đi đường thuỷ, ví dụ như bây giờ.” Cậu thao thao bất tuyệt, vừa châm biếm vừa chửi xéo khiến Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa á khẩu không nói được lời nào.

Trong đầu thậm chí còn nảy ra một ý nghĩ.

Mình thật sự nghĩ lệch rồi sao?

Ngô Mặc thấy tốt thì thu, lạnh mặt cứng rắn ném ra một câu.

“Còn ngây ra đó làm gì?

Chờ ông trời cho hai người thuyền xuống à?

Mau dùng sức thổi đi, ngày thường nói nhảm nhiều như vậy, lúc quan trọng góp chút sức được không?” “Mày…” Giải Liên Hoàn suýt nữa bị tức chết, thở hổn hển bất bình nói: “Thằng nhóc mày sao không thổi?

Tam thúc mày bao nhiêu tuổi rồi, dung tích phổi có thể so với mấy đứa trẻ các mày sao?” “Tôi à?

Tôi không vội.” Ngô Mặc nói xong giơ cái bơm khí mini trong tay lên, chậm rãi nói: “Tôi có dụng cụ, nhanh là xong thôi.” Giải Liên Hoàn tức đến nổ phổi, ném con búp bê bơm hơi xuống, giận dữ nói: “Thằng ranh con này mày quá đáng lắm rồi, có bơm khí sao không nói sớm, để lão tử tốn công nửa ngày suýt nữa thì nghẹt thở chết.” Ngô Mặc liếc lão già một cái, nhẹ nhàng buông một câu: “Ồ, tôi tưởng lão nhân gia ngài lắm lời là do thừa sức không có chỗ dùng.” Giải Ngữ Hoa lập tức hiểu ra.

Tình cảm là Ngô Mặc cố ý hành hạ ông và Tam gia, tám phần là vì câu nói vừa rồi của Tam gia.

Anh nghĩ một lát rồi đi đến bên cạnh Ngô Mặc, tay phải đặt lên ngực, hơi ngẩng đầu, mặt lộ ra vẻ đáng thương.

“Tiểu Mặc, vừa nãy đi đường suốt, anh hơi hụt hơi, có thể không…” Lời còn chưa dứt, con búp bê trong tay anh đã nằm trong tay Ngô Mặc.

“Được rồi, để tôi, lão tử thật sự sợ anh rồi đấy.” Ngô Mặc sợ nhất là nhìn thấy vẻ mặt yếu đuối của Giải Ngữ Hoa, một khi nhìn thấy lại không kìm được muốn giết chết kẻ đã làm tổn thương anh.

Lúc này càng như vậy.

Cậu nén giận cầm bơm khí nhanh chóng bơm.

Cơn giận chưa kịp xả ra đều dồn hết vào tay, làm xong một cái ném sang một bên, sức tay mạnh suýt nữa ném đồ xuống sông.

Năm con búp bê một phút đã xong xuôi.

“Hoa ca, có dây thừng không?” Ngô Mặc nhìn năm con búp bê nằm thành một hàng trên đất, trong lòng không ngừng tính toán nên buộc thế nào cho hợp lý.

“Có, đợi chút.” Giải Ngữ Hoa từ trong ba lô lôi ra hai cuộn dây thừng, đi tới ngồi xổm xuống vừa buộc vừa nói: “Để tôi buộc đi, nhưng mà Tiểu Mặc, cậu chắc chắn thứ này có thể chịu được trọng lượng của ba người trưởng thành không?” “Yên tâm đi, tôi đặt làm riêng đấy.” Ngô Mặc không trả lời câu hỏi của Giải Ngữ Hoa, mà né tránh nói một câu.

Giải Ngữ Hoa tốc độ rất nhanh, năm con búp bê đều đã buộc xong.

Để có thể chịu được trọng lượng lớn hơn, anh còn đặc biệt tính toán một phen, đảm bảo tận dụng tối đa công năng của chúng.

Đứng dậy vừa định nói, phía sau tiếng động lại lớn hơn.

Cùng với tiếng đá vụn va chạm, cái lưỡi dài màu đỏ máu lại một lần nữa thò ra.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc lập tức chộp lấy ba lô, trực tiếp đẩy thuyền búp bê xuống dòng sông băng giá.

Cậu kéo dây thừng thúc giục Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa: “Hai người mau lên đi, con súc sinh này tám phần là bị kẹt rồi, chắc còn mất mấy phút nữa, chúng ta qua sông trước rồi nói.” “Được.” Giải Liên Hoàn không do dự nữa, nghiến răng nhảy lên thuyền búp bê trước tiên.

Thuyền búp bê đột nhiên tăng trọng lượng, hơi chìm xuống một chút, nhưng trong chốc lát lại nổi lên.

Ngô Mặc thấy vậy liền kéo Giải Ngữ Hoa, không nói hai lời trực tiếp đẩy người lên.

Chất lượng của con búp bê hình người này đúng là không tệ.

Nhưng có trâu bò đến đâu thì cũng có giới hạn chịu đựng.

Trọng lượng của hai người đàn ông trưởng thành cộng lại đã vượt xa 150kg.

Sau khi Giải Ngữ Hoa trèo lên, khả năng chịu tải của con búp bê gần như đã đạt đến cực hạn.

Lúc này đừng nói là Ngô Mặc, ném thêm một cái ba lô lên nữa thôi cũng đủ lật thuyền.

Giải Ngữ Hoa thấy tình hình như vậy, vội vàng muốn nhảy xuống khỏi búp bê: “Tiểu Mặc, anh xuống để em lên.” “Thôi, hay là để ông già này xuống vậy.” Giải Liên Hoàn không nỡ để hai người trẻ gặp chuyện.

Ông quyết định để họ qua sông trước, sau đó sẽ nghĩ cách sau.

Ngô Mặc thấy hai người định nhường chỗ cho mình, biến một màn chạy trốn kịch tính thành một bộ phim tình cảm cẩu huyết của Hàn Quốc.

Cậu gần như cạn lời đến cực điểm.

Để ngăn chặn hành vi ngớ ngẩn của họ, Ngô Mặc cao giọng gầm lên: “Mẹ nó, hai người đứng yên cho ông!

Dám nhúc nhích nữa là ông đạp chết cả hai đấy.” Nói xong, cậu chỉ tay về phía Giải Ngữ Hoa: “Anh xuống làm gì?

Làm thức ăn cho Băng Tằm à?” Rồi cậu lại liếc sang Giải Liên Hoàn: “Còn chú nữa?

Từng này tuổi rồi mà không phân biệt được nặng nhẹ, gấp hay không à?” “Tiểu Mặc.” Giải Ngữ Hoa còn định nói gì đó, nhưng bị Ngô Mặc xua tay cắt ngang: “Im miệng!

Đừng có làm như sinh ly tử biệt thế.

Tôi có nói là không chạy trốn đâu, hai người có thể bớt tự biên tự diễn lại được không?” “Vậy cậu định đi thế nào?” Giải Liên Hoàn day day thái dương, cố gắng kìm nén sự bực bội: “Chỉ còn vài phút nữa thôi, một khi Băng Tằm chui qua được thì còn cơ hội rời khỏi đây không?” Ngô Mặc đảo mắt: “Biết thời gian gấp gáp mà còn lắm lời thế, mau đi đi.” Nói xong, cậu lôi ra một chai nhỏ từ trong ba lô.

Vặn nắp chai, không nói hai lời, cậu dốc thẳng vào miệng.

Một mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi.

Tim Giải Ngữ Hoa giật thót ba cái, cảm xúc trở nên có chút kích động: “Tiểu Mặc, em… em định làm gì?” “Làm mày!” Men rượu bốc lên, Ngô Mặc buột miệng chửi thề mà không cần suy nghĩ.

Cả Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa đều sững sờ.

Ngô Mặc ném chai ra sau, nhân cơ hội này nắm lấy dây thừng rồi sải bước lao xuống sông băng.

Cậu đã sớm tính làm như vậy.

Nước sông băng chảy xiết.

Thuyền búp bê xuống nước, nếu không có người kéo ở phía trước thì rất dễ bị cuốn trôi xuôi dòng.

Địa hình dãy Himalaya vô cùng phức tạp.

Các khe nứt sông băng và dòng chảy ngầm đan xen vào nhau, quỷ mới biết bước tiếp theo sẽ có nguy cơ gì.

Muốn rời khỏi khu vực chật hẹp này thì phải liều mạng.

Chú Ba đã lớn tuổi, một khi xuống sông băng thì thập tử vô sinh.

Còn Hoa ca ư?

Ngô Mặc đã sớm thề trong lòng, chỉ cần có cậu ở đây, tuyệt đối sẽ không để anh em mình phải mạo hiểm trước.

Hơn nữa… Ngô Mặc khẽ lắc đầu, tự nhủ không được nghĩ đến những chuyện linh tinh đó, phải tập trung toàn bộ tinh thần vào bước chân của mình.

Chân vừa bước xuống sông băng, cái lạnh thấu xương như dao lóc thịt, dường như muốn nghiền nát xương cốt của Ngô Mặc.

Cậu nghiến chặt răng hàm, dùng sức kéo về phía trước.

Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa không dám nhúc nhích, sợ gây thêm phiền phức không cần thiết cho Ngô Mặc.

Ánh mắt cả hai tràn đầy lo lắng và hối hận.

Trách mình tự cho là thông minh, tại sao lại không nghĩ ra Ngô Mặc sẽ làm chuyện này chứ?

Lòng bàn tay Giải Ngữ Hoa gần như bị móng tay cào rách, anh nhìn chằm chằm vào bóng lưng Ngô Mặc, giọng run rẩy không ngừng: “Tiểu Mặc, chúng ta thay phiên nhau đi, em đừng cố gắng quá.” “Đúng vậy, thằng ranh con, Tam thúc đổi với cháu.” Hai người chợt nảy ra ý, mỗi người chịu một phút là qua được thôi.

Tuy không phải là cách hay, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với việc để một mình Ngô Mặc phải chịu đựng tất cả.

Chương 1131

Ngô Mặc không trả lời.

Cậu lại lôi ra một chai nữa, dùng miệng cắn bật nắp rồi ừng ực tu rượu trắng nồng độ cao vào miệng.

Rượu trắng này là cậu đặc biệt xin của ông lão tộc Sói Trắng, hiệu quả giữ ấm cực tốt.

Một ngụm rượu vào bụng, cơ thể cứng đờ hơi có chút ấm lên.

Cậu không muốn Giải Ngữ Hoa và Giải Liên Hoàn phải gánh nặng tâm lý quá lớn.

Không quay đầu lại, cậu cố ý dùng giọng điệu thoải mái nói: “Đổi cho hai người á?

Đừng đùa nữa.” “Anh xem, bây giờ nước đã ngập đến cổ tôi rồi, đổi sang Hoa ca chắc chỉ còn lòi mỗi cái da đầu ra thôi nhỉ?” Nói xong, cậu thở dốc một hơi, dùng sức véo mạnh vào đùi để mình tỉnh táo hơn một chút, rồi nói tiếp: “Tam thúc, chú thì càng không được, cuối cùng chắc chỉ còn vài sợi tóc trôi lềnh phềnh trên mặt sông thôi.” Nếu là ngày thường mà nói như vậy thì đã bị ăn đòn từ lâu.

Nhưng bây giờ, những lời này chỉ khiến người ta thêm đau lòng.

Ngô Mặc không nói nữa, dùng hết sức lực để chống chọi với cái lạnh.

Trong lòng cậu có chút may mắn.

May mà tháng nào mình cũng trải qua một lần cái lạnh và nóng cực độ, không thì thật không biết làm sao để vượt qua.

Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Ba người vội vàng quay đầu lại nhìn, thì thấy con Băng Tằm lúc lắc cái đầu khổng lồ chen ra từ trong đường hầm.

Đôi chân ngắn cũn của nó đạp loạn xạ, nhe nanh múa vuốt trông có vẻ hung dữ.

"Vãi chưởng!" Ngô Mặc thầm kinh hãi.

Con súc sinh này đến thế hung hăng, vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

Trên cạn còn có thể đấu với nó vài hiệp, lỡ như nó thật sự xuống sông, chẳng phải ba người sẽ thành bữa điểm tâm có sẵn sao?

Không được, phải tăng tốc.

Ngô Mặc vắt đầu dây thừng lên vai, nghiến chặt răng bắt đầu chạy như điên trong nước.

Giải Ngữ Hoa và Giải Liên Hoàn nắm chặt vũ khí.

Trong lòng đã quyết, một khi Băng Tằm xông lên, hai người nhất định sẽ thay Ngô Mặc chặn cửa ải này.

Chỉ vài mét mặt sông lúc này đã biến thành cuộc đua sinh tử.

Con Băng Tằm lắc đầu quẫy đuôi, cố sống cố chết chen ra khỏi khe nứt, cái lưỡi dài của nó liên tục thè ra dò xét mặt băng.

Chỉ còn cách bờ đối diện ba mét.

Cùng với một tiếng nổ kinh thiên động địa, con Băng Tằm đã hoàn toàn thoát khỏi sự kìm kẹp.

Đồng thời, cửa động lúc đến đã sụp đổ hoàn toàn.

Ngô Mặc thấy đã sắp đến giới hạn, chiếc đồng hồ trên cổ tay kêu ong ong không ngừng.

Cậu không có thời gian, cũng không có sức lực để nghe.

Trong đầu thậm chí chỉ còn lại một ý niệm duy nhất --- mau lên bờ.

Giải Ngữ Hoa và Giải Liên Hoàn định xông xuống, nhưng bị Ngô Mặc dùng chút sức lực cuối cùng hét lên ngăn lại: “Đừng… mẹ nó đừng có cử động lung tung, hai người giữ sức mà đối phó với con súc sinh kia.” Nói một cách lý trí, lời của Ngô Mặc rất đúng.

Ba người thì phải có một hai người giữ lại thể lực để tiện cho hành động tiếp theo.

Nếu không tất cả đều chết cóng, khi nguy hiểm ập đến thì đến động cũng không động được. 123.

Còn chạy trốn cái thá gì nữa?

Nhưng lý trí là lý trí, tình cảm là tình cảm.

Ngô Mặc là người mà họ đặt trên đầu quả tim, bây giờ lại trở thành bộ dạng này, ai có thể nhẫn tâm cho được?

Cuối cùng, Ngô Mặc vẫn chịu đựng được.

Cậu gắng gượng kéo chiếc thuyền búp bê đến bờ đối diện.

Cậu nằm thẳng cẳng ngay dưới sông, đến sức lực để bò lên bờ cũng không còn.

Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa vội vàng nhảy xuống, luống cuống tay chân kéo cậu lên.

“Tiểu Mặc!

Tiểu Mặc!” Toàn thân Ngô Mặc lạnh như một tảng băng, răng va vào nhau lập cập, đến sức để rên một tiếng cũng không có.

Con Băng Tằm cuối cùng cũng xuống nước.

Cái thân hình núc ních của nó cứ lúc nhúc bơi qua bơi lại trong sông băng.

Trông bộ dạng có vẻ vô cùng vui sướng.

Giải Liên Hoàn nhìn quanh bốn phía, phát hiện xung quanh toàn là hồng liên màu máu, trước mắt xem ra không có mãnh thú hay quái vật gì.

Trầm ngâm một lát, ông nói với Giải Ngữ Hoa: “Tiểu Hoa, một khi con súc sinh kia xông lên, chúng ta ở bờ sông sẽ rất không an toàn.” “Mau kéo Tiểu Mặc vào trong, trước hết giúp nó sưởi ấm cứu mạng là quan trọng nhất.” Người Ngô Mặc bốc lên hơi lạnh.

Người biết chuyện thì biết cậu vừa được vớt lên từ sông băng, người không biết còn tưởng cậu vừa chạy ra từ kho đá.

Lạnh đến mức thần trí có chút không tỉnh táo.

Một cảm giác đau lòng khó tả cuộn trào trong lòng Giải Ngữ Hoa.

Thậm chí nó còn nghẹn lại ở cổ họng, khiến anh không thể phát ra một tiếng nào.

Anh nhanh chóng xoa mặt và tay cho Ngô Mặc, miệng không ngừng gọi tên cậu: “Tiểu Mặc, tỉnh lại, đừng ngủ, tuyệt đối đừng ngủ.” Giải Liên Hoàn vẫn luôn nhìn chằm chằm vào con Băng Tằm, phát hiện con súc sinh này dường như đã chơi chán, có ý định lên bờ.

Giải Tam gia xách súng lên nói: “Chúng ta mau vào trong, lợi dụng biển hoa để tránh né đòn tấn công của nó.” Trong lúc nói chuyện, con Băng Tằm dùng sức đập mạnh xuống mặt sông.

Tơ tằm phun ra từ miệng nó như tên rời cung, bắn về phía Giải Liên Hoàn.

Tơ của những con tằm khác nhỏ như sợi lông trâu, còn tơ của nó thì có thể so với dây thép.

Găm xuống đất là tạo thành một cái hố.

Nếu bắn trúng người Giải Liên Hoàn, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ông già.

Giải Liên Hoàn phản ứng không chậm.

Một cú "lừa lăn" đã né được đòn tấn công của tơ tằm.

Sau đó ông bật dậy khỏi mặt đất, chạy đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa liên tục thúc giục: "Cháu cõng Tiểu Mặc, chú xách ba lô, chúng ta mau chui vào trong đó." May mà Ngô Mặc đang nửa sống nửa chết, nếu không thể nào cũng phải khen ông già một câu, bốn năm không gặp sao lại học được cả rap thế này.

"Được!" Giải Ngữ Hoa giật ba lô ném cho Giải Liên Hoàn, nắm lấy hai tay Ngô Mặc dùng sức cõng cậu lên.

Ba người bắt đầu chạy vào trong.

Không biết vì lý do gì, con Băng Tằm không lên bờ mà lại ngâm mình dưới sông băng phun tơ vào bờ.

Nó giống như một con lạc đà alpaca điên cuồng, không phun ra thứ gì đó thì dường như toàn thân đều ngứa ngáy.

Trong nháy mắt, vị trí mà Ngô Mặc vừa ngã xuống đã chằng chịt tơ tằm.

Những sợi tơ vừa thô vừa cứng đan vào nhau, cuối cùng tạo thành một tấm bình phong.

Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa không dám đánh cược vào tâm tư của con súc sinh.

Hai người chỉ có một mục tiêu, mau chóng tìm một nơi để giúp Ngô Mặc hồi phục lại trạng thái.

Cái gọi là biển hoa không phải nói đùa, mà là thật sự khắp nơi đều là hoa sen hồng màu máu.

Một màu đỏ rực khiến người ta nhìn mà hoa cả mắt.

Chương 1132

Điều cạn lời hơn là thứ này còn khá cao.

Tuy không cao bằng cây hành hơn hai mét, nhưng cũng cao khoảng một mét rưỡi.

Người một khi chui vào, chỉ cần khom lưng là người bên ngoài rất khó nhìn thấy bóng dáng.

Vô hình trung lại giúp ba người một phen. *** Tạm gác lại chuyện họ đang chạy như điên trong biển hoa, hãy nói về phía Ngô Tà đang lo sốt vó.

Bọn họ tiến vào con đường được đánh dấu trên bản đồ cũng không hề thuận buồm xuôi gió.

Đống xương khô vụn vặt trên mặt đất gần như chỉ là chuyện nhỏ.

Vô số cạm bẫy cơ quan mới là vấn đề chính.

Dù có Trương Khởi Linh và người nhà họ Trương, những tổ tông về cơ quan cạm bẫy ở đây, vẫn có người bị thương nặng.

Lâm Phong chỉ mềm lòng với người của mình.

Người không liên quan chết ngay trước mắt, hắn vẫn có thể bình tĩnh bước qua.

Hắn liếc nhìn người nhà họ Trương đang thoi thóp, không lên tiếng mà chờ đối phương đưa ra lựa chọn.

Nói thật, không phải hắn tàn nhẫn mà là không còn cách nào khác.

Trong số những người nhà họ Trương có mặt, Trương Hải Khách là người mềm lòng nhất.

Ông ta do dự một lát, định cúi xuống cõng người bị thương kia lên.

Tay còn chưa chạm vào vai đối phương, người đó đã bị nhấc bổng lên không trung.

Mọi người kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một con nhện mặt người cực kỳ xấu xí và to lớn đang chắn ngang phía trên đường hầm.

Tơ mà nó phun ra đã quấn chặt lấy người bị thương của nhà họ Trương.

Người đó bị treo lơ lửng giữa không trung, vốn đã thở ra nhiều hơn hít vào, giờ đây gần như không thể thở nổi.

Một trận chiến sinh tử bắt đầu.

Thứ này tướng mạo xấu xí, sức sát thương lại cực kỳ mạnh, vô cùng khó đối phó.

Trốn không được, né cũng không xong.

Cuối cùng, mấy người Vương Bàn Tử cắn răng, tặng thẳng cho nó một bó thuốc nổ làm quà gặp mặt.

Con nhện chết, đường hầm cũng bị hủy.

Sắc mặt những người còn sống vô cùng khó coi.

Không biết sau khi đến được Thanh Đồng Môn, liệu có còn con đường nào khác để rời khỏi đây không?

Nếu không có?

Vậy thì mẹ nó đúng là chơi lớn rồi.

Khi tiếp tục đi về phía trước, Lâm Phong nhìn Lê Nhất Minh chỉ bị thương nhẹ, trong lòng thầm lẩm bẩm.

Vận khí tốt thế sao?

Sau mấy trận chiến lớn, đám lính đánh thuê của Tô Nan gần như chết sạch, ngay cả người nhà họ Trương cũng chết mấy người.

Sao gã này lại như không có chuyện gì vậy?

Trong quá trình chiến đấu, Lâm Phong còn đặc biệt chú ý đến Lê Nhất Minh.

Dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của mình, không thể trơ mắt nhìn hắn chết thảm ngay trước mặt được.

Kết quả quan sát phát hiện, Lê Nhất Minh không giống như vẻ bề ngoài là một người đàn ông trung niên nóng nảy vô dụng.

Mỗi lần nguy hiểm ập đến, hắn luôn có thể né tránh một cách hoàn hảo.

Dù không né được, hắn cũng sẽ cố gắng tránh những nguy cơ chí mạng.

Thú vị đây.

Xem ra việc người này gia nhập đội ngũ tuyệt đối không đơn giản như hắn nói.

Chỉ cần hắn không làm hại người của mình, Lâm Phong tuyệt đối sẽ coi như không thấy mà tha cho hắn một mạng.

Nguy cơ được giải trừ, Hắc Nhãn Kính vội vã lấy đồng hồ ra định liên lạc với Ngô Mặc.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng có ý định này.

Ba người lặng lẽ tụt lại phía sau nửa bước, lén lút lấy đồng hồ ra, mở giao diện của Ngô Mặc.

Kết quả vừa nhìn rõ, tim họ như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Mục hiển thị sinh mệnh của Ngô Mặc, số liệu tụt dốc không phanh như đi thang máy.

Thậm chí đã sáng lên đèn đỏ.

Sắc mặt Hắc Nhãn Kính lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Tay phải bất giác siết chặt thành nắm đấm, chỉ hận không thể bay qua đó ngay lập tức để tìm tung tích của Ngô Mặc.

Vương Bàn Tử không nghĩ nhiều như vậy.

Trong lòng gã, lão đệ nhà mình không khác gì siêu nhân, đến con gián đánh không chết còn chưa chắc sống dai bằng cậu.

Gã nhìn thấy đèn đỏ nhấp nháy, phản ứng đầu tiên là đồng hồ hỏng rồi sao?

Hay là tín hiệu không tốt?

Tóm lại là không hề nghi ngờ về phương diện sức khỏe của Ngô Mặc.

Gã mày mò một hồi nhưng đèn đỏ vẫn sáng.

Suy nghĩ một lát, gã bước nhanh lên trước, khẽ huých Lâm Phong một cái.

Trước tiên liếc mắt ra hiệu với Lâm Phong, sau đó cung kính nói: “Lão đại, có tiện không?

Có chút chuyện muốn trao đổi với ngài.” Trong lúc nói, gã cố ý để lộ chiếc đồng hồ trên cổ tay.

Lâm Phong lập tức hiểu ra, tám phần là thằng con cả nhà mình bên kia có chuyện gì rồi.

Nhưng tại sao thằng con trời đánh này không liên lạc với mình?

Chẳng lẽ có mới nới cũ?

Ai nói đàn ông không biết ghen?

Một khi đã so đo tính toán, lòng dạ còn hẹp hòi hơn cả lỗ kim.

Hắn cảm thấy thằng con Ngô Mặc này không biết điều, có thời gian nhắn tin cho người khác mà không thèm trả lời mình một tin nào.

Trong lòng cũng có chút tức giận, nhưng trên mặt không hề biểu lộ.

Hắn cùng Vương Bàn Tử đi vào một góc, nhân lúc không ai chú ý, hạ thấp giọng hỏi: “Chuyện gì?

Lão nhị bên kia có tin tức rồi à?” Vương Bàn Tử đưa đồng hồ đến trước mặt Lâm Phong, giọng cực thấp đáp lại một câu: “Anh xem đồng hồ sao cứ báo đỏ mãi, số liệu còn tụt xuống nữa, có phải có vấn đề gì không?” Lâm Phong liếc mắt nhìn, sắc mặt đằng một cái đen như đít nồi.

Hắn lập tức giơ cánh tay trái của mình lên, nhanh chóng điều chỉnh giao diện.

Khi nhìn rõ, sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi.

Tuy đồ vật do hệ thống cung cấp sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng Lâm Phong vẫn có chút không cam lòng.

Chương 1133

Hắn thầm cầu nguyện.

Lỡ như khoảng cách quá xa, đồng hồ hỏng thì sao?

Với suy nghĩ này, hắn lại nhanh chóng mở giao diện của Giải Ngữ Hoa.

Số liệu có thay đổi một chút, nhưng nhìn chung vẫn bình thường.

Tim Lâm Phong thắt lại.

Hắn đã có thể đoán được, chắc chắn là một mình Ngô Mặc đã gánh chịu tất cả rủi ro.

Chết tiệt!

Hắn hối hận vô cùng.

Tự trách mình không nên chiều theo tính bướng bỉnh của Ngô Mặc.

Rõ ràng có thể cùng nhau gánh chịu rủi ro, lại cứ nghe lời cậu, để cậu chỉ mang theo một người đi con đường đầy nguy hiểm đó.

Thằng họ Giải kia là đồ bỏ đi à?

Tại sao không cùng tiến cùng lùi với cậu ấy?

Tại sao cứ phải để thằng con cả của mình gánh vác mọi thứ?

Vương Bàn Tử thấy sắc mặt Lâm Phong không ổn, trong lòng thắt lại.

Mồ hôi lạnh túa ra.

Ánh mắt gã hoang mang vô định, dán chặt vào miệng Lâm Phong, hy vọng nghe được từ miệng hắn một câu “máy hỏng rồi”.

Ngô Tà đứng phía sau vểnh tai lên muốn nghe cho rõ.

Ai dè Vương Bàn Tử như một bức tường, không chỉ che mất tầm nhìn mà còn chặn cả tín hiệu, cố gắng thế nào cũng không nghe thấy gì.

Cậu kéo kéo áo Vương Bàn Tử, hạ giọng hỏi: “Sao vậy?

Có phải tín hiệu không tốt nên số liệu không chuẩn không?” “Không…” Cổ họng Vương Bàn Tử như bị keo dán lại, cố gắng mãi mới nặn ra được một chữ.

“Ồ, không chuẩn à.” Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm: “Cũng đúng, thiết bị tốt đến đâu cũng không chịu nổi không có tín hiệu, chắc là khoảng cách quá xa nên số liệu có bất thường.” Miệng nói vậy, nhưng thực tế trong lòng cậu cứ như có trống đánh.

Một cảm giác hoảng sợ mơ hồ không ngừng vây lấy tâm trí.

Dường như có chuyện gì đó quan trọng sắp xảy ra.

Cậu cố gắng kiềm chế mình không nghĩ sâu, khăng khăng cho rằng đó là do số liệu có vấn đề.

Hắc Nhãn Kính từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm vào Lâm Phong, một lát sau, tim anh ta chìm xuống đáy cốc.

Lâm Phong vội vàng gửi cho Ngô Mặc một loạt tin nhắn, giọng nói xen lẫn chút run rẩy, trong lòng điên cuồng cầu nguyện thằng con trai trả lời, dù là nói đùa chọc tức mình cũng không sao.

Dù chỉ là trả lời một chữ “cút” thôi cũng đủ để mình an tâm rồi.

Hắc Nhãn Kính cũng làm hành động tương tự.

Tiếp theo là Vương Bàn Tử, và cả Ngô Tà dù sống chết không muốn thừa nhận.

Không khí dần dần trở nên ngưng trọng.

Phía Tô Nan và Trương Hải Khách không rõ chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy trạng thái của nhóm Lâm Phong có chút không ổn.

Nhưng vừa trải qua một trận ác chiến, ai nấy đều đang tranh thủ thời gian nghỉ ngơi để đối phó với những vấn đề tiếp theo.

Không ai có tâm trạng thừa thãi để lo chuyện của người khác.

Lỡ như vì lo chuyện bao đồng mà dẫn đến kiệt sức, lúc đó ai sẽ liều mạng cõng mình ra ngoài?

Mọi người cố gắng kìm nén tâm trạng lo lắng chờ đợi Ngô Mặc trả lời.

Nhưng chờ mãi chờ mãi vẫn không có tin tức gì.

Ánh mắt sau cặp kính râm của Hắc Nhãn Kính khẽ lóe lên hai cái, anh ta cầm chủy thủ xoay người định quay lại.

Anh ta không thể chấp nhận tin tức Ngô Mặc lại gặp chuyện.

Lửa giận trong lòng ngút trời.

Hận không thể hủy diệt tất cả những người và sự việc làm tổn thương Ngô Mặc, đến mức ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng nằm trong danh sách trút giận của anh ta.

Trương Khởi Linh chú ý đến hành động của anh ta, đưa tay ra nắm lấy cánh tay anh ta, trầm giọng nói: “Bình tĩnh, mỗi tháng một lần.” Một câu nói đã đánh thức Hắc Nhãn Kính.

Bước chân anh ta khựng lại, trong khoảnh khắc nhớ ra vấn đề đặc biệt trên người Ngô Mặc.

Không nói hai lời, anh ta lập tức lấy đồng hồ ra xác nhận ngày giờ.

Một sự trùng hợp đã xảy ra.

Lịch hiển thị ngày âm lịch vừa đúng là rằm tháng mười lăm, hơn nữa đã qua được mấy phút.

Nội tâm Hắc Nhãn Kính ngũ vị tạp trần.

Vừa lo lắng cho tình trạng cơ thể của Ngô Mặc, lại vừa may mắn vì không phải do gặp nguy hiểm đột ngột mới trở nên như vậy.

Đồng thời lại vô cùng hối hận.

Anh ta dùng sức đâm mạnh chủy thủ vào vách đá.

Trong đầu không ngừng có giọng nói tự trách mình.

Rốt cuộc mình có não không vậy?

Sao có thể quên một chuyện quan trọng như thế này?

Sự hối hận vô tận dần dần lan ra trong lòng.

Sớm biết như vậy, dù có phải ăn vạ đến cùng cũng tuyệt đối không rời khỏi thằng ôn con nửa bước.

Giọng của Trương Khởi Linh tuy nhỏ nhưng lại lọt vào tai của mấy người một cách rõ ràng.

Mấy anh em đều im lặng.

Họ đã từng chứng kiến cảnh thảm thương khi Ngô Mặc phát bệnh, cũng hiểu rằng dù mình có ở đó cũng không giúp được gì.

Chỉ có thể thầm cầu nguyện cho Ngô Mặc mau chóng vượt qua.

Cả nhóm người dựa vào góc tường ngồi xuống, chỉ cảm thấy cảm giác bất lực trong lòng tăng lên gấp bội.

Ngày thường cảm thấy thời gian trôi nhanh đến mức không kịp phản ứng.

Bây giờ lại cảm thấy một giây chậm như rùa, chỉ hận không thể dùng tay đẩy kim đồng hồ nhanh đến ngày hôm sau.

Tâm trạng lo lắng khiến người ta phiền muộn.

Ngô Tà nhất thời không kiềm chế được cảm xúc, lấy đồng hồ ra nhanh chóng gửi cho Giải Ngữ Hoa mấy tin nhắn.

Nhưng lúc này, Giải Ngữ Hoa căn bản không có thời gian để ý đến những thứ này.

Ngô Mặc đột nhiên hộc ra một ngụm máu lớn, khiến anh và Giải Liên Hoàn hoảng loạn không thôi.

Anh không màng đến máu đang không ngừng nhỏ giọt từ trên tóc xuống, bước chân không dám dừng lại một khắc, vừa chạy vừa gọi tên Ngô Mặc, giọng nói mang theo chút nghẹn ngào: "Tiểu Mặc, em ráng lên, nhất định phải ráng lên có được không, anh xin em đấy." Sắc mặt Giải Liên Hoàn tái mét, chân mềm nhũn suýt nữa thì ngã.

Không phải Giải Tam gia chưa từng trải sự đời.

Cả đám người chết ngay trước mắt ông, ông vẫn có thể tay không run tim không hoảng, tiếp tục cười nói vui vẻ.

Nhưng bây giờ thì khác.

Người đang hộc máu là đứa cháu mà ông đặt trên đầu quả tim, là đứa nhỏ mà ông cưng như mạng sống.

Chương 1134

Ngô Mặc từ một người hoạt bát lanh lợi, vui cười chửi mắng đột nhiên biến thành một con búp bê rách nát, cú sốc này suýt chút nữa đã tiễn Giải Liên Hoàn đi luôn.

“Tiểu… Tiểu Hoa, Tiểu Mặc rốt cuộc là bị làm sao vậy?” Giọng ông già run rẩy lợi hại, hệt như vừa giẫm phải điện.

Đôi mắt Giải Ngữ Hoa đỏ hoe, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, vội vàng hỏi: “Tam gia, hôm nay là ngày gì?” “Ngày gì?” Não của Giải Liên Hoàn như bị đông cứng, nhất thời không hiểu câu hỏi của Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa lo sốt vó, cũng không còn để ý đến thái độ, quay lưng về phía Giải Liên Hoàn gầm lên: “Âm lịch ngày mấy?” “Âm lịch?” Giải Liên Hoàn luống cuống tay chân lấy điện thoại ra.

Đúng là quýnh lên thì loạn, nhất thời không cầm chắc, điện thoại rơi xuống đất.

“Chú nhanh lên!” Giờ phút này, cái gì mà kính lão yêu trẻ, cái gì mà văn nhã lịch sự, tất cả đều rời xa Giải Ngữ Hoa.

Giải Liên Hoàn véo mạnh mình một cái, cố gắng giữ cho mình bình tĩnh.

Nhặt điện thoại từ dưới đất lên, mở giao diện lịch: “Rằm tháng mười lăm, có vấn đề gì à?” Giải Ngữ Hoa lập tức hiểu ra, bệnh của Ngô Mặc lại tái phát rồi.

Bây giờ phải mau chóng tìm một nơi thích hợp, nếu không… Giải Ngữ Hoa không dám nghĩ tiếp.

Anh cố gắng kìm nén sự hoảng loạn, mở to mắt tìm kiếm khắp nơi xem chỗ nào thích hợp để ẩn náu.

Công phu không phụ lòng người.

Phía dưới vách đá hướng đông nam dường như có một cái hang không lớn.

Không còn nghĩ nhiều được nữa.

Có chỗ còn hơn không.

Dù đó là một cái hố chôn người, cũng phải qua đó xác nhận cho rõ. *** Tình trạng của Ngô Mặc lúc này đúng là ứng với câu nói – nhà dột còn gặp mưa đêm.

Người mà đã gặp vận xui, cắn hột dưa cũng có thể mắc cổ.

Vốn đã bị nước sông băng làm cho đông cứng sắp co giật rồi, lại thêm chuyện kia, cộng thêm việc gặp lại Giải Liên Hoàn.

Kết quả là đầu óc rối loạn, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện "mỗi tháng một lần" lại sắp đến.

Thế nên cũng không có cơ hội sử dụng miễn kiểm trước.

Trong tình huống không kịp trở tay, một ngụm máu đen phun thẳng ra ngoài.

Ngay sau đó, cảm giác đau đớn lại ập đến.

Tim đập dữ dội, dường như muốn thoát khỏi lồng ngực mà nhảy ra ngoài.

Máu theo khóe miệng tí tách chảy xuống, mồ hôi tụ lại thành dòng suối nhỏ.

Mỗi một hơi thở đều mang theo cơn đau buốt, dường như muốn đóng băng cả phổi.

Lạnh!

Lạnh đến cực điểm!

Là một cái lạnh không thể hình dung.

Dường như là hơi lạnh đến từ vực sâu, từ bốn phương tám hướng ùa đến bao bọc chặt lấy cơ thể.

Còn lạnh hơn gấp trăm, gấp nghìn lần lúc ở dưới sông băng ban nãy.

Không chỉ đơn giản là nhiệt độ giảm xuống, mà là một nỗi sợ hãi có thể xuyên qua da thịt, thấu đến tận xương tủy.

Là một cảm giác cực hạn lan ra từ trong kẽ xương.

Trong đầu là một mớ bòng bong.

Không còn suy nghĩ gì nữa.

Câu duy nhất còn nhớ được là không thể ngất đi.

Cậu dùng hai tay ôm chặt lấy cổ Giải Ngữ Hoa, mặt cố gắng áp vào cổ anh, điên cuồng tìm kiếm một chút ấm áp.

Cảm giác chua xót lại một lần nữa trào lên trong lòng Giải Ngữ Hoa, chỉ cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn vô cùng.

Cảnh tượng bốn năm trước lại một lần nữa hiện ra.

Trong nháy mắt, tim như bị người ta dùng sức khoan một cái, đau đến mức gần như không thể thở nổi.

Nhưng Giải Ngữ Hoa rốt cuộc không phải người thường.

Anh biết rõ lúc này không phải là lúc tình cảm lấn át lý trí.

Chỉ có mau chóng tìm được nơi giúp Ngô Mặc sưởi ấm, mới có thể bình ổn vượt qua cửa ải khó khăn này.

Hai cha con nhà họ Giải chạy như điên về phía trước.

Khó khăn vượt qua biển hoa, cuối cùng cũng đứng trước cửa hang.

Cửa hang không lớn, cao cũng chỉ khoảng một mét.

Không rõ là do Himalaya chuyên sản sinh người lùn, hay là để phòng ngự sự tấn công của dã thú lớn.

Suốt đường đi, những cửa hang gặp được hầu như đều không cao lắm.

Bên trong tối om, không nhìn rõ tình hình cụ thể.

“Tiểu Hoa, cháu đợi một lát, chú vào xem tình hình.” Giải Liên Hoàn dặn một tiếng, thò đầu cẩn thận chui vào trong hang.

Tim ông đập rất nhanh, dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Ông già hít một hơi thật sâu, cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Chỉ có ổn định cảm xúc mới có thể đưa ra phán đoán chính xác.

Ông cầm đèn pin, từng chút một quan sát tình hình trong hang.

Bên trong âm u ẩm ướt nhưng rất yên tĩnh.

Trước mắt xem ra không giống như hang ổ của mãnh thú.

Ông lập tức thở phào nhẹ nhõm, vui mừng như điên bò ra ngoài: “Mau vào đi, bên trong khá an toàn.” Giải Ngữ Hoa không nói hai lời, cõng Ngô Mặc chui vào.

Giải Liên Hoàn ném ba lô xuống đất, lập tức cởi áo khoác trên người ra trải xuống đất.

Giải Ngữ Hoa định đặt Ngô Mặc xuống, nhưng không ngờ Ngô Mặc sống chết không chịu buông tay.

Cậu bây giờ ý thức không rõ, chỉ muốn ôm lấy một thứ gì đó ấm áp.

Bất kể là người hay vật, chỉ cần khiến mình ấm hơn một chút là

được.

“Tiểu Mặc, buông tay ra, ngoan nào.” Giải Ngữ Hoa không nỡ dùng sức.

Nhưng không đặt Ngô Mặc xuống, lại không thể thấy rõ tình hình hiện tại là thế nào.

Chỉ có thể cắn răng gỡ tay cậu ra.

Ngô Mặc nằm trên đất co thành một cục.

Răng va vào nhau lập cập, lách cách vang lên, dường như đang phát ra tín hiệu cầu cứu tuyệt vọng.

Khóe miệng rỉ máu.

Chất lỏng màu đỏ tươi, giống như nỗi đau và tuyệt vọng sâu thẳm trong lòng, không ngừng chảy ra.

Cơ thể thỉnh thoảng lại run lên mấy cái.

Đôi môi trắng bệch như vừa mới chui ra từ quan tài.

Giải Liên Hoàn hoàn toàn luống cuống.

Chương 1135

Hồn vía ông già như muốn bay mất, mấp máy môi không ngừng hỏi: “Rốt cuộc là sao vậy?

Tiểu Mặc sao lại thành ra thế này?” Giải Ngữ Hoa không có thời gian trả lời câu hỏi của ông.

Anh ôm Ngô Mặc vào lòng, ngẩng đầu hét lên với Giải Liên Hoàn: “Chú đừng hỏi nhiều nữa, mau tìm cái gì đó nhóm lửa, để nó sưởi ấm.” Giải Liên Hoàn gật đầu, lại một lần nữa lao ra khỏi hang.

Giải Ngữ Hoa cởi quần áo ướt sũng trên người Ngô Mặc ra.

Tiện tay lấy ba lô của mình, lấy ra một chiếc khăn mặt cẩn thận lau nước sông và mồ hôi lạnh trên người cậu.

Sau đó lại cởi áo khoác của mình ra, quấn chặt lấy cậu, điên cuồng dùng thân nhiệt của mình để sưởi ấm cho cậu.

Trong lòng không ngừng cầu nguyện, hy vọng Giải Liên Hoàn nhanh nhẹn một chút mau chóng quay lại.

Sau cơn lạnh là đến cơn nóng.

Mặc dù đang ở dưới chân núi Himalaya, một nơi vô cùng lạnh lẽo, nhưng khi cơn nóng ập đến, Ngô Mặc chỉ hận không thể lột phăng lớp da của mình ra cho thoáng khí.

Cậu dùng hết sức lực cởi phăng quần áo trên người, miệng không ngừng kêu nóng: “Nóng chết mất!” Giải Ngữ Hoa đã từng chứng kiến lần phát bệnh trước, nên có kinh nghiệm đối phó với chuyện này.

Anh lập tức lột Ngô Mặc ra trần như nhộng.

Không màng đến mình có lạnh hay không, lấy quần áo điên cuồng quạt cho cậu hạ nhiệt.

Lúc Giải Liên Hoàn ôm một đống cành cây vào thì vừa hay nhìn thấy cảnh này.

Suýt chút nữa là tè ra quần vì sợ.

Đây là tình huống gì vậy?

Thằng cháu gặp chuyện còn chưa xong, thằng con này lại trúng tà nữa à?

“Tiểu Hoa, cháu làm sao vậy?” “Chú đừng hỏi nhiều, mau nhóm lửa lên, cháu đưa Tiểu Mặc ra ngoài hạ nhiệt trước.” Nói rồi, Giải Ngữ Hoa cúi xuống định bế Ngô Mặc ra ngoài.

Ai ngờ thằng nhóc này dù ý thức hỗn loạn cũng tuyệt đối không chịu phối hợp với hành động này.

Giải Ngữ Hoa vừa tức vừa giận: “Tiểu Mặc ngoan, nghe lời, ca ca bế em ra ngoài hạ nhiệt.” Ý thức hỗn loạn của Ngô Mặc đột nhiên tỉnh táo lại một chút.

Nắm chặt tay, dùng hết sức bình sinh nặn ra một chữ: “Cõng.” Giải Ngữ Hoa suýt bị tức chết.

Đã đến lúc nào rồi, lòng tự trọng của mày còn mạnh đến thế hả, thằng ôn con?

Bế một cái thì sao?

Có ảnh hưởng đến cái gì à?

Chẳng phải mình đã thỏa hiệp rồi sao?

Tức thì tức, nhưng lại không thể làm trái ý cậu.

Chỉ có thể nén giận cúi người cõng cậu lên.

Vì lý do an toàn, anh không dám đi quá xa, chỉ đặt Ngô Mặc xuống bãi tuyết ngay cạnh cửa hang.

Ngô Mặc vừa nằm xuống tuyết, tuyết đã nhanh chóng tan thành nước, khiến Giải Ngữ Hoa nhìn mà kinh hồn bạt vía.

Nhiệt độ cơ thể người phải cao đến mức nào mới có thể đạt đến tình trạng này?

Cơ thể Tiểu Mặc có bị tổn thương không?

Lúc này, vì nhiệt độ cao, hình xăm trên người Ngô Mặc hiện ra rõ mồn một, toát lên một vẻ yêu dị.

Hai người họ ở bên ngoài hạ nhiệt, Giải Liên Hoàn tranh thủ thời gian nhóm lửa trong hang.

Ở một nơi lạnh lẽo ẩm ướt muốn đốt lửa trại là vô cùng khó khăn.

Giải Liên Hoàn mất cả buổi trời cuối cùng cũng nhóm được lửa lên.

Lửa vừa cháy được mấy phút thì đã thấy Giải Ngữ Hoa lại cõng Ngô Mặc vào.

Cơn nóng đã qua, cơn lạnh lại một lần nữa ập đến.

May mà lửa trại đã được nhóm lên, nhiệt độ trong hang đã tăng lên không ít.

Chỉ là cảm giác nóng lạnh lần sau lại nghiêm trọng hơn lần trước.

Giải Ngữ Hoa ôm Ngô Mặc lại gần đống lửa, thấy cậu vẫn lạnh đến mức răng va vào nhau lập cập.

Anh cắn răng.

Dứt khoát cởi trần, dùng thân nhiệt của mình để sưởi ấm cho cậu.

Giải Liên Hoàn nhíu chặt mày, nhưng lại không thể nói ra một lời phản đối nào.

Thời gian như bị kéo dài vô hạn.

Mỗi một giây trôi qua đều là sự hành hạ đau đớn.

Máu chảy ra như không cần tiền, tuôn xuống từ khóe miệng, khóe mắt, và mũi.

Giải Ngữ Hoa dùng đồ liên tục lau cho cậu, nhưng dù vậy cũng không theo kịp tốc độ máu chảy.

Giải Liên Hoàn ở bên cạnh bận rộn không ngơi nghỉ, lúc thì đun nước nóng, lúc thì ra ngoài đào tuyết.

Giữa trời đông giá rét, lão già lại toát cả mồ hôi hột.

“Tiểu Hoa, Tiểu Mặc rốt cuộc là bị làm sao?

Lẽ nào là trúng độc như nó nói?” Tay Giải Liên Hoàn run lẩy bẩy như gảy đàn.

Lão phải vỗ mạnh mấy cái mới miễn cưỡng khống chế được cơn run.

Nếu không, với tình trạng này, rất dễ làm đổ nước nóng lên người Ngô Mặc.

Lão từng thấy Ngô Mặc phát bệnh.

Nhưng đó là lần đầu tiên, và lúc đó kéo dài tới hai mươi bốn tiếng.

Triệu chứng nhẹ hơn bây giờ rất nhiều.

Giờ đột nhiên chứng kiến tình trạng nghiêm trọng thế này, tim Giải Liên Hoàn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cũng may lão già thể trạng tốt, chịu đòn giỏi.

Chứ không, đột ngột gặp phải tình huống này, rất có thể đã đột tử chầu trời.

“Là độc tố còn sót lại trên người Tiểu Mặc.” Giọng Giải Ngữ Hoa khàn như cái loa rè.

Vừa lo lắng vừa đau lòng.

Lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Ai nhìn thấy tình trạng của Ngô Mặc lúc này cũng phải hoảng.

Cậu bây giờ chẳng khác gì một con robot hết pin.

Ngoài những tiếng rên rỉ khe khẽ trong miệng, đến sức để thở cũng không còn.

Hai giờ đồng hồ, nóng lạnh thay phiên nhau hành hạ.

Trung bình mỗi giờ một vòng luân hồi.

Vật vã mãi, cuối cùng cũng chịu đựng đến giây cuối cùng.

Kim giây vừa nhích qua.

Ngô Mặc phun ra một ngụm máu đen rồi hoàn toàn chìm vào hôn mê.

Cậu đã gắng gượng đến cực hạn, thêm một giây nữa cũng không trụ nổi.

Chương 1136

Giải Liên Hoàn hoàn toàn hoảng loạn, lập tức lao đến bên Ngô Mặc.

Tay đặt lên người cậu, vừa sờ vừa gọi: “Tiểu Mặc à, cháu đừng dọa Tam thúc chứ, cháu rốt cuộc bị làm sao vậy?

Mau tỉnh lại đi!

Tam thúc già rồi, không chịu nổi thêm một lần dọa nạt nữa đâu.” Giọng lão đan xen đủ mọi cảm xúc sợ hãi, bi thương, lo lắng.

May mà Giải Ngữ Hoa có kinh nghiệm hơn.

Anh dựa vào hơi thở yếu ớt và nhịp tim dần ổn định của Ngô Mặc để phán đoán, cửa ải này xem như đã qua.

Lòng vừa thả lỏng.

Trước mắt lại tối sầm.

Nếu không phải tay kịp chống xuống đất, tám phần là đã ngã quỵ.

Người chưa từng trải qua cảm giác này sẽ không hiểu được trạng thái tâm lý của anh.

Anh là người chứ không phải thần.

Dù có thể nhìn thấu tâm lý người khác, sắp đặt đủ loại kế hoạch và phòng bị.

Nhưng đối mặt với người mình yêu thương nhất, vẫn sẽ hoảng loạn và sợ hãi.

Hơn hai mươi năm qua, anh đã mất mát quá nhiều rồi.

Nếu Ngô Mặc lại xảy ra chuyện, Giải Ngữ Hoa không dám chắc mình có phát điên không nữa.

Có lẽ sẽ giết hết tất cả kẻ thù, rồi tự sát để cùng Ngô Mặc náo loạn điện Diêm Vương.

Tiếng lải nhải của Giải Liên Hoàn không ngừng rót vào đầu khiến anh nhất thời phiền não không chịu nổi.

“Tam gia, Tiểu Mặc qua được rồi.” “Qua đâu rồi?” Giải Liên Hoàn nước mắt giàn giụa, đầu óc hoàn toàn không còn tỉnh táo.

Nhất thời không phản ứng kịp ý của Giải Ngữ Hoa là gì, chỉ thuận miệng hỏi lại một câu.

Thực tế, lão hoàn toàn không biết mình đang nói gì.

Giải Ngữ Hoa vô cùng thấu hiểu điều này.

Bởi vì lần trước khi thấy cảnh này, trạng thái của chính anh cũng chẳng khá hơn là bao.

Anh hít một hơi, giải thích lại: “Ý cháu là Tiểu Mặc đã qua cơn nguy kịch rồi, tiếp theo chỉ cần đợi cậu ấy tỉnh lại là được.” Lời vừa dứt, chiếc đồng hồ trên cổ tay rung lên điên cuồng.

Tần suất rung lớn như thể bị điện giật.

Giải Ngữ Hoa ôm Ngô Mặc liếc nhìn qua.

Mẹ kiếp!

Có đến cả trăm tin nhắn, không cần đoán cũng biết chắc chắn là đám người bên kia.

Giải Ngữ Hoa nghĩ một lát, nhẹ nhàng chạm vào nút nghe.

Thật trùng hợp, tin nhắn mới nhất vừa hay là của Hắc Nhãn Kính gửi đến.

Giọng hắn vừa gấp gáp vừa nhanh, hoàn toàn khác với cái vẻ lười biếng, cà khịa thường ngày.

“Nhị gia sao rồi?

Qua được chưa?

Tình hình bây giờ thế nào?

Mau trả lời đi.” Hắc Nhãn Kính thật sự sắp phát điên rồi.

Giá trị sinh mệnh của Ngô Mặc cứ tụt dốc không phanh, tốc độ nhanh như ngồi thang máy rơi tự do.

Lòng dạ mấy người họ cũng theo đó mà chìm xuống.

Ngô Mặc vật vã bao lâu, họ đau khổ bấy lâu.

Từng người một dán chặt mắt vào đồng hồ không dám nhúc nhích.

Tô Nan và Trương Hải Khách nhận thấy tình hình có chút bất thường.

Định đến hỏi thăm, nhưng lại bị sát khí tỏa ra từ mấy người họ dọa cho khiếp vía.

Không phải là sợ, chỉ là không muốn vô cớ rước phiền phức.

Ai cũng có bí mật.

Họ không muốn nói, cớ gì phải hỏi?

Chỉ cần không ảnh hưởng đến hành trình tiếp theo, họ thích nổi giận thì cứ kệ, liên quan quái gì đến mình?

Hơn nữa, sau mấy trận chiến liên tiếp, ai nấy đều đã mệt nhoài. 124.

Nơi ẩn náu trước mắt cũng coi như an toàn, vừa hay có thể nghỉ ngơi điều chỉnh lại trạng thái.

Với tâm lý đó, ba đội người ai lo việc nấy.

Lâm Phong và mấy người kia mắt dán chặt vào la bàn, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Hy vọng con số sẽ tăng lên, hy vọng Ngô Mặc có thể vượt qua.

Cuối cùng cũng qua được, giá trị sinh mệnh của Ngô Mặc dừng lại ở một mức cực thấp.

Nhưng dù sao cũng giữ được cái mạng.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, rồi điên cuồng nhắn tin cho Giải Ngữ Hoa.

Còn Ngô Mặc?

Trừ phi não úng nước hoặc thiếu não mới nhắn tin cho cậu lúc này.

Giải Ngữ Hoa ổn định lại tâm trạng, nhẹ nhàng lau vết máu trên khóe miệng Ngô Mặc.

Sau đó trả lời tin nhắn: “Không sao rồi, đã qua rồi.” Anh nhấn nút gửi cho tất cả.

Chủ yếu là vì Giải Ngữ Hoa bây giờ cũng đã tâm lực cạn kiệt, không có tâm trạng và sức lực để trả lời từng người một.

Những tin nhắn còn lại anh cũng không nghe hết.

Nhưng dùng gót chân mà nghĩ cũng biết, chắc chắn là hỏi về tình hình sức khỏe của Ngô Mặc.

Hắc Nhãn Kính và mấy người kia thấy tin trả lời của Giải Ngữ Hoa mới tạm thời thở phào một chút.

Nhưng chưa thấy người, vẫn không yên tâm lắm.

Lâm Phong nghĩ đến đồng hồ còn có chức năng chụp ảnh, liền nhắn một câu: “Gửi cho tôi một tấm ảnh về bộ dạng hiện tại của lão nhị.” Giải Ngữ Hoa lạnh lùng trả lời ba chữ --- Không tiện.

Ngô Mặc bây giờ trên người không một mảnh vải che thân.

Gửi ảnh?

Đùa cái gì vậy?

Dù cho tên hỗn đản kia không để ý, nhưng vấn đề là anh để ý.

Sau khi trả lời mấy chữ này, Giải Ngữ Hoa không thèm để ý đến tin nhắn trong đồng hồ nữa.

Anh ôm Ngô Mặc dựa vào vách đá, từ từ nhắm mắt lại.

Anh thật sự quá mệt rồi.

Chương 1137

Giải Liên Hoàn xác nhận Ngô Mặc vẫn còn sống.

Lão phịch mông ngồi xuống đất, nuốt nước bọt liên tục rồi thở ra một hơi dài: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!

Sém chút nữa dọa ông đây đái ra quần.” Lão ngồi nghỉ một lúc lâu, khó khăn lắm mới bò dậy được từ dưới đất.

Lão đi đến cửa hang, dùng hết sức đẩy một tảng đá lớn chặn kín cửa hang.

Việc này chủ yếu là để đề phòng thú dữ tấn công.

Ba người họ bây giờ đều kiệt sức, cần nghỉ ngơi một thời gian ở đây.

Chặn cửa hang lại, trong lòng cũng an tâm hơn nhiều.

Ngô Mặc trong cơn mê không biết thời gian trôi qua, cho đến khi môi khô nứt nẻ vì khát mới từ từ mở mắt.

Cánh tay vừa có động tĩnh nhẹ, Giải Ngữ Hoa liền lập tức mở mắt.

Sau cơn đau như băng hà là hình phạt.

Tình trạng của Ngô Mặc lần này thực sự tệ đến cực điểm.

Cử động cánh tay đã dùng hết toàn bộ sức lực của cậu.

Cảm giác mệt mỏi khiến cậu lại nhắm mắt lại.

Để Ngô Mặc ngủ thoải mái hơn một chút, Giải Ngữ Hoa luôn giữ một tư thế không dám cử động lung tung, dù cho cánh tay đã tê rần.

Anh không thấy Ngô Mặc mở mắt.

Tưởng rằng cậu chỉ ngủ không ngon, anh lại nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế cho cậu một chút, rồi tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Theo kinh nghiệm trước đây, sau khi tỉnh lại Ngô Mặc sẽ rất yếu.

Anh phải nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái để phòng trường hợp bất trắc.

Trong đầu Ngô Mặc rối như một nồi cháo, ký ức quá khứ xoắn lại thành một mớ hỗn độn.

Nhất thời không phân biệt được mình đang ở đâu.

Thậm chí còn nghĩ mình vẫn là gã trai nghèo không một xu dính túi ở kiếp trước.

Đầu óc không thoải mái liền muốn điều chỉnh tư thế.

Cậu hơi cựa quậy người, vô tình, quần áo trên người hở ra một khe, một luồng khí lạnh ập đến khiến Ngô Mặc không kìm được mà rùng mình một cái.

Theo bản năng, cậu cố dùng tay che đi khe hở đó, kết quả lại sờ phải cơ thể nhẵn nhụi.

Nhẵn nhụi?

Đầu óc cậu ong lên một tiếng.

Một cảm giác chẳng lành dâng lên trong lòng, khiến cho bộ não vốn đã hỗn loạn càng thêm mông lung.

Cậu nghiến răng, đưa tay sờ xuống dưới.

Nhẵn nhụi mà lại có chút gai góc.

Vãi chưởng!

Vừa kinh vừa giận.

Ngô Mặc đột ngột mở mắt, dùng hết sức bình sinh ngồi bật dậy từ dưới đất, mặt đầy kinh hãi xen lẫn run rẩy hét lên: “Ai?

Thằng mẹ nào trộm quần lót của ông đây?” Một tiếng hét kinh thiên động địa.

Giải Liên Hoàn quả thật đã già, một chặng đường chạy trốn bôn ba đã khiến lão tâm lực cạn kiệt, lại thêm bị Ngô Mặc dọa cho hồn xiêu phách lạc, cơ thể thật sự có chút không chịu nổi.

Lão không dám ngủ say, sợ rằng khi có chuyện bất trắc xảy ra sẽ không kịp ứng phó.

Chỉ có thể dựa vào vách đá, mở to mắt nhìn đống lửa, cố gắng giữ cho mình tỉnh táo.

Nhưng cơ thể đã mệt mỏi đến cực hạn.

Mí mắt như bị đổ chì, lại tựa như đôi vợ chồng son xa cách lâu ngày gặp lại, hoàn toàn không kiểm soát được mà từ từ khép lại.

Lão già trong lòng không ngừng nhắc nhở mình tuyệt đối không được ngủ.

Kết quả lại càng lúc càng buồn ngủ, dần dần chìm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Ngay lúc lão sắp ngủ say hoàn toàn, giọng Ngô Mặc đột nhiên vang lên, như một tiếng sấm nổ tung bên tai lão.

Giải Liên Hoàn giật mình một cái, theo phản xạ túm lấy khẩu súng bên cạnh, trực tiếp bật dậy khỏi mặt đất, ngơ ngác nhìn xung quanh, miệng cũng hét theo: “Ai?

Quái vật ở đâu?

Có kẻ địch à?” Giọng lão đầy kinh hãi và căng thẳng, lập tức khiến không khí trong hang trở nên đáng sợ.

Ngô Mặc cũng chẳng khá hơn là bao.

Tim cậu đập rất nhanh, hơi thở gấp gáp, đầu óc hỗn loạn, hoàn toàn đưa mình vào khung cảnh của kiếp trước, lầm tưởng rằng mình bị cướp.

Giọng vừa bi phẫn vừa đau khổ còn xen lẫn chút nghẹn ngào: “Ai?

Mẹ kiếp, đến quần lót cũng trộm à?

Tôi nghèo đến mức chỉ còn lại đúng một cái này, các người cũng thất đức quá rồi đấy.” “Hu hu… Lẽ nào thật sự phải cởi truồng chạy lông nhông sao?” “Tiểu Mặc, em tỉnh lại đi!” Giải Ngữ Hoa có chút bị dọa sợ, anh ôm chặt Ngô Mặc, khẽ dỗ dành: “Có phải gặp ác mộng không?

Không sợ, không sợ, có anh ở đây.” Giọng anh tuy khàn nhưng lại mang theo chút dịu dàng.

Giống như một dòng suối trong mát chảy vào lòng Ngô Mặc, dần dần xoa dịu nỗi sợ hãi trong lòng cậu.

Cậu mở to đôi mắt trong veo nhưng ngốc nghếch, ngơ ngác nhìn Giải Ngữ Hoa, đầu óc rối loạn một hồi lâu vẫn không nhớ ra người trước mặt là ai.

Cậu nghiêng đầu nghĩ một lúc lâu, chớp chớp mắt, do dự thăm dò: “Là… là anh trộm quần lót của tôi?” Trộm quần lót?

Giải Ngữ Hoa như bị ai đó phang một gậy vào đầu, cả người rơi vào trạng thái ngớ ngẩn.

Giải Liên Hoàn cuối cùng cũng hoàn hồn. 125.

Lão già nhanh như thỏ, ba chân bốn cẳng lao tới, tóm lấy cánh tay Ngô Mặc, giọng run rẩy không ngừng: “Thằng nhãi ranh, cháu sao rồi?

Nói cho Tam thúc biết cháu không khỏe ở đâu?

Cháu muốn dọa chết Tam thúc à.” “Thêm một lần cháu không sao nữa, Tam thúc cũng bị cháu tiễn đi luôn rồi.” Sự sợ hãi và lo lắng trong lòng Giải Liên Hoàn đều thể hiện qua hành động.

Lão nắm tay Ngô Mặc nói không ngớt, chỉ sợ buông tay ra là đứa cháu lại ngã xuống.

Ngô Mặc chỉ vì nhất thời kích động mới đột ngột ngồi dậy.

Thực tế cơ thể vẫn chưa hồi phục, căn bản không chịu nổi cú sốc lớn.

Hai mắt cậu trợn ngược.

Lại ngã xuống.

Giải Liên Hoàn sợ đến ngây người, liên tục gọi lớn: “Tiểu Mặc, Tiểu Mặc à, cháu lại sao thế?” “Đừng gọi nữa, cơ thể cậu ấy chưa hồi phục, lại ngủ rồi.” Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng kiểm tra hơi thở của Ngô Mặc, rồi cẩn thận cảm nhận nhịp tim của cậu, sau khi xác nhận cơ thể Ngô Mặc không bị tổn thương quá lớn, anh mới từ từ thở ra một hơi.

“Ngủ rồi à?” Giải Liên Hoàn có chút không yên tâm, kéo tay Ngô Mặc qua bắt mạch như một lão thầy thuốc đông y.

Lặng lẽ đợi một lúc lâu, lão phịch mông ngồi xuống đất thở ra một hơi dài, vỗ đùi cười khổ nói: “Mẹ kiếp, ông đây sớm muộn gì cũng bị thằng ranh con này dọa chết, đây mẹ nó là chuyện quái gì vậy?” Giải Ngữ Hoa không trả lời.

Ngón tay anh nhẹ nhàng phác họa theo đường nét khuôn mặt Ngô Mặc, từ trán, lông mày, đôi mắt, cho đến đôi môi.

Anh nhìn cậu không chớp mắt, như thể đang ngắm nhìn bảo vật quý giá nhất thế gian.

Giải Liên Hoàn nói mấy câu không nghe thấy tiếng Giải Ngữ Hoa, ngẩng đầu lên thì vừa hay nhìn thấy cảnh này.

Chương 1138

Tim lão lập tức run lên bần bật.

Cổ họng như có đờm, đưa tay chỉ vào Giải Ngữ Hoa một lúc lâu không nặn ra được chữ nào.

Lão đấm mạnh vào ngực mấy cái, cuối cùng mới nặn ra được một câu hỏi: “Tiểu Hoa, cậu… cậu… cậu và thằng ranh con kia rốt cuộc là sao?” Nếu là người khác nhà họ Ngô hỏi Giải Ngữ Hoa?

Với tính cách và cách hành xử của anh, chắc chắn sẽ trả lời rất cẩn thận, đồng thời còn suy xét đến suy nghĩ của Ngô Mặc và khả năng chịu đựng của đối phương.

Nhưng đối mặt với Giải Liên Hoàn?

Trong lòng anh oán khí ngập trời, nhất thời không thể vượt qua được khúc mắc năm đó, trong thâm tâm luôn muốn tìm cơ hội trút giận cho hả dạ.

Giờ đây nghe Giải Liên Hoàn hỏi.

Anh liếc lão một cái, giọng bình tĩnh mà lạnh lùng: “Tam gia muốn hỏi gì?” “Đừng có giả ngu với ông đây.” Giải Liên Hoàn nổi giận, không còn quan tâm đến chuyện mình có lỗi với Giải Ngữ Hoa, chỉ muốn làm rõ chuyện trước mắt.

Đứa cháu này trông thì ham chơi ham nghịch, nhưng thực ra tính cách có phần ngây thơ, chưa từng trải qua sóng gió tình cảm.

Giải gia hỗn loạn thế nào chẳng lẽ mình còn không rõ sao?

Một khi đã dính vào thì khó mà thoát ra được, tương lai chắc chắn sẽ đầy rẫy nguy cơ.

Không được!

Phải hỏi cho rõ ràng mới quyết định được.

Giải Liên Hoàn mặt lạnh nhìn Giải Ngữ Hoa, nheo mắt ép hỏi: "Nói rõ cho ông đây biết, rốt cuộc cậu muốn làm gì?

Cậu không rõ thân phận của mình sao?

Cậu… hai người rốt cuộc là quan hệ gì?" "Quan hệ gì?" Giải Ngữ Hoa cúi đầu nhìn Ngô Mặc, khẽ cười một tiếng.

Tiếng cười trầm thấp của Giải Ngữ Hoa vang vọng bên tai Giải Liên Hoàn, nghe mà trong lòng sởn gai ốc.

Giải Liên Hoàn không khỏi thầm nghĩ, dường như có chuyện gì đó đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của lão.

Lão lén nuốt nước bọt.

Vừa định nói gì đó, thì thấy Giải Ngữ Hoa cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán Ngô Mặc.

Vãi chưởng!

Tròng mắt Giải Liên Hoàn lập tức trợn tròn.

Miệng há hốc không dám tin vào cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu lên, nhìn Giải Liên Hoàn với vẻ nửa cười nửa không lại đầy khiêu khích.

Ánh mắt anh lộ ra một sự kiên định và bất cần.

Như thể đang nói với Giải Liên Hoàn, rằng mình không hề quan tâm đến cái nhìn của lão.

"Quan hệ?

Tôi là người của cậu ấy, quan hệ này Tam gia có hài lòng không?"

Giọng điệu của Giải Ngữ Hoa mang theo một chút chế nhạo và khiêu khích.

Anh dường như đã sớm đoán được Giải Liên Hoàn sẽ có phản ứng như vậy, chỉ muốn dùng cách này để thể hiện thái độ của mình.

Giải Liên Hoàn tức đến đỏ cả mắt.

Lão dùng sức đập mạnh tay xuống đất, gầm lên một tiếng giận dữ: “Mẹ kiếp, ông đây không đồng ý.” Giọng lão đầy phẫn nộ và bất lực.

Lão không thể chấp nhận mối quan hệ giữa Giải Ngữ Hoa và Ngô Mặc, cảm thấy đây là một sự phản bội và sỉ nhục.

“Cậu với nó là anh em, hai người đều là đàn ông.” Giọng điệu của Giải Liên Hoàn mang theo một chút tuyệt vọng.

Lão không biết phải đối mặt với sự thật này như thế nào, lão cảm thấy thế giới của mình đã sụp đổ.

“Cậu… sao cậu có thể làm ra chuyện này?

Nó còn nhỏ, sao cậu có thể dụ dỗ…” Những lời khó nghe hơn nữa, Giải Liên Hoàn đã cố gắng nuốt ngược vào bụng.

Giải Ngữ Hoa bình tĩnh nhìn lão, không nói một lời.

Giải tam gia tính tình nóng nảy, sau khi trút giận một hồi cũng không có tác dụng gì.

Lão miễn cưỡng đè nén cơn giận.

Cố gắng để giọng điệu của mình nghe có vẻ bình tĩnh, cố gắng nói lý lẽ với Giải Ngữ Hoa.

“Tiểu Hoa, ta biết con từ nhỏ đã trách ta, bao nhiêu năm qua ta không quản chuyện Giải gia, để một mình con gánh vác cả gia nghiệp lớn như vậy, trong lòng con có oán có hận.” “Nhưng con không nên lấy chuyện này ra để trả thù ta.” “Ta có lỗi với con, nhưng con không thể ra tay với Tiểu Mặc được, đứa trẻ này tâm tính đơn thuần, vẫn luôn coi con như anh ruột, con nỡ lòng sao?” “Giải gia phức tạp thế nào, con và ta đều rõ, con gánh vác trọng trách gia chủ, tuổi còn trẻ rất dễ bị mấy lão già kia ép hôn, đến lúc đó Tiểu Mặc phải làm sao?” “Con làm vậy sẽ làm tổn thương nó.” Người xưa nói rất đúng, người có thân có sơ, có xa có gần.

Giải Ngữ Hoa trên gia phả mà nói thì là con ruột của Giải Liên Hoàn, nhưng thì đã sao? 126.

Giải Liên Hoàn từ khi còn trẻ đã rời khỏi Giải gia, luôn dùng thân phận Ngô Tam Tỉnh hoạt động bên ngoài.

Dù thỉnh thoảng có âm thầm giúp đỡ Giải Ngữ Hoa.

Nhưng suy cho cùng, người lớn lên bên cạnh lão là hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc.

Ngô Tà hiểu chuyện, hiếu kỳ.

Ngô Mặc nghịch ngợm, sức phá hoại lớn.

Mái tóc đen của lão già dưới sự phá phách của hai đứa cháu, từ đen chuyển sang trắng, thậm chí còn ngốc đi.

Dưới đủ loại yếu tố, bạn nói xem lão có thể không đặt Ngô Mặc lên đầu quả tim được không?

Còn Giải Ngữ Hoa?

Từ nhỏ lòng tự trọng đã cao, thà cắn răng chịu đau cũng quyết không hé một lời.

Ban đầu vì áy náy nên cũng có chút đau lòng.

Lâu dần, áy náy chuyển thành trốn tránh.

Rõ ràng biết có lỗi với cậu ấy, nhưng đã có lỗi bao nhiêu năm rồi còn có thể làm gì nữa?

Chỉ có thể tiếp tục có lỗi với một mình cậu ấy thôi.

Vì Ngô Mặc, Giải Liên Hoàn không chút lưu tình mà chỉ trích Giải Ngữ Hoa.

Nghe xong một tràng tâm sự của Giải Liên Hoàn.

Giải Ngữ Hoa thật sự cảm thấy không đáng cho mình.

Vì yếu tố của Giải Liên Hoàn, mình tám tuổi đã gánh vác Giải gia.

Nhưng trong miệng lão lại biến thành người thế nào?

Trả thù?

Nếu thật sự muốn trả thù, trực tiếp vạch trần kế hoạch của các người chẳng phải tốt hơn sao?

Giải Liên Hoàn thấy Giải Ngữ Hoa không nói gì, mày nhíu thành một cục.

Lại cố gắng dùng tình cảm để khuyên nhủ.

“Tiểu Hoa, con tha cho Tiểu Mặc một con đường đi, nếu con thật sự muốn tìm một người bầu bạn, Tam thúc…” Giải Liên Hoàn nghiến răng, nghiêm túc nói: “Tam thúc tìm cho con mấy cậu trai trẻ sạch sẽ, con muốn chơi thế nào thì chơi.” “Tiểu Hoa, con nghĩ lại về Giải gia đi, bao nhiêu năm qua là một tay con chống đỡ, thật sự nỡ lòng vì nguyên nhân của Tiểu Mặc mà từ bỏ sao?” Hai chữ “Giải gia” trực tiếp chọc vào chỗ đau của Giải Ngữ Hoa.

Khóe miệng anh nhếch lên, cười lạnh liên tục: “Thì đã sao?

Giải gia rất quan trọng sao?” “Tam gia, e rằng ngài vẫn chưa hiểu rõ về tôi, tôi có thể phát triển Giải gia rực rỡ, vì Tiểu Mặc tôi cũng có thể một tay hủy diệt nó.” Anh dừng lại một chút, sửa lại quần áo cho Ngô Mặc.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Giải Liên Hoàn, anh thản nhiên nói: “Mấy lão già nhà họ Giải tốt nhất đừng chọc vào tôi, một khi chọc tôi nổi điên, thật sự nổi điên lên, chính tôi cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.” “Có lẽ sẽ một mồi lửa đốt trụi Giải gia, hoặc là tiễn tất cả bọn họ đi gặp tổ tông.” “Tam gia, ngài nói có tức không?” Lời vừa dứt, Ngô Mặc trong cơn mê không biết đã mơ thấy gì.

Vô thức mở miệng gọi một câu: “Ừm, tức chết ngươi!” Lời vừa nói ra, Giải Ngữ Hoa phì cười thành tiếng.

Chương 1139

Nỗi ấm ức, oán niệm và hận thù trong lòng, tất cả đều tan thành mây khói trong mấy chữ này của Ngô Mặc.

Trong lòng lại dâng lên sự ấm áp.

Anh biết.

Chỉ cần có Ngô Mặc ở đây, anh, Giải Ngữ Hoa, sẽ không phải là một người cô đơn.

Sẽ có người đứng trước mặt anh che mưa chắn gió.

Khi anh ấm ức, sẽ tìm mọi cách dỗ dành, chọc ghẹo anh.

Khiến anh quên đi mọi phiền não.

Bây giờ cũng vậy.

Dù đang trong trạng thái hôn mê, cũng sẽ đứng ra bênh vực mình.

Một người như vậy, mình sao nỡ buông tay?

Giải Liên Hoàn cũng bị Ngô Mặc làm cho nghẹn họng.

Lão già nhất thời tức đến không thở nổi, nghẹn đến toàn thân khó chịu.

Lời đã nói đến nước này.

Với sự hiểu biết của lão về Giải Ngữ Hoa, lão biết chuyện này tuyệt đối không có chỗ thương lượng.

Làm sao bây giờ?

Không chấp nhận?

Tiểu Hoa cũng phải nghe lời mình chứ.

Hơn nữa còn chưa biết thằng ranh con nhà mình nghĩ gì?

Lỡ như hai đứa là lưỡng tình tương duyệt.

Mình chia uyên rẽ thúy, nó có chịu không?

Đến lúc đó chẳng phải sẽ đại náo thiên cung với mình sao?

Chấp nhận?

Đùa cái quái gì vậy?

Lùi một vạn bước mà nói.

Mình đồng ý rồi.

Lão nhị có đồng ý không?

Ngô lão tam có vui không?

Đến lúc đó hai đứa trẻ phải làm sao?

Mẹ nó thật là sầu chết tôi rồi.

Giải tam gia phiền não đến mức vò đầu bứt tai, mái tóc đen nhánh lại rụng thêm một mớ.

Tiếp theo, ngoài tiếng Ngô Mặc ngáy khò khò, lão và Giải Ngữ Hoa không ai nói thêm một lời nào nữa.

Chủ yếu là quá ngượng ngùng.

Nói nhiều nói ít đều là sai.

Thời gian tích tắc trôi đi.

Đồng hồ của Giải Ngữ Hoa lại vang lên mấy lần, anh chỉ đơn giản trả lời mấy câu rồi không để ý nữa.

Giải Liên Hoàn nhìn thấy có chút tò mò, muốn mở miệng hỏi nhưng lại không hạ được cái mặt già.

Chỉ có thể dựa vào góc tường bĩu môi nín thở.

Lửa vẫn đang cháy.

Xung quanh hong khô quần áo của Ngô Mặc.

Hơn hai tiếng nữa trôi qua, Ngô Mặc lại một lần nữa mở mắt.

Cậu khẽ cử động cánh tay, suýt chút nữa đau chết.

Toàn thân đau nhức như bị xe tải cán qua.

“Ai da, mẹ nó đau chết gia rồi.” Giải Ngữ Hoa ngay lập tức phát hiện Ngô Mặc tỉnh lại, vội vàng dịu dàng hỏi: “Tiểu Mặc, em tỉnh rồi à?

Có chỗ nào không thoải mái không?” “Nhĩ đa ngã toàn thân trên dưới không có một chỗ nào thoải mái cả.” Ngô Mặc nằm trên đùi Giải Ngữ Hoa, yếu ớt nói.

Sắc mặt cậu trắng bệch, trán đẫm mồ hôi lạnh, trông rất đau đớn.

Đầu óc không được minh mẫn cho lắm.

Tai ù ù một lúc cũng không nghe rõ là ai đang nói chuyện.

Chỉ là quen miệng chiếm tiện nghi.

Miệng nhanh hơn não.

Lời nói không qua suy nghĩ đã buột ra.

Một bụng dịu dàng của Giải Ngữ Hoa như cho chó ăn.

Chỉ là thấy bộ dạng khó chịu của Ngô Mặc lại không nỡ ra tay với cậu.

Bất đắc dĩ đành coi mình như bị điếc, giả vờ không nghe thấy thằng nhóc thối tha này nói gì.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay Ngô Mặc, cảm giác lạnh lẽo và ẩm ướt khiến lòng anh thắt lại, vội vàng hỏi: “Tiểu Mặc, có nghe thấy anh nói không?” Nói rồi đưa tay sờ trán Ngô Mặc.

Không sốt, trái tim treo lơ lửng mới tạm thời hạ xuống một chút.

“Hoa ca?” Ngô Mặc khẽ lắc đầu, có chút tỉnh táo lại, nhíu mày nói khẽ: “Đây là đâu?

Anh và lão già kia không sao chứ?” “Lão già?

Mẹ kiếp mày gọi tao là lão già?” Khóe miệng Giải Liên Hoàn co giật mấy cái, tức giận gầm lên một tiếng: “Thằng ranh con, ông đây vì chuyện của mày mà sắp lo đến cháy nhà, kết quả mày vừa tỉnh đã đặt biệt danh cho ông đây phải không?” “Tin ông đây một tát bay mày không?” Đừng thấy Giải Liên Hoàn nói năng hung hãn, thực tế lão già phải vịn vào vách đá mới không ngã xuống.

Một chuỗi kinh hỉ xen lẫn kinh hãi, dù có trái tim mạnh mẽ đến đâu cũng không chịu nổi sự giày vò này. 127.

Lúc trước Ngô Mặc luôn hôn mê, Giải Liên Hoàn sợ đứa trẻ xảy ra chuyện, lòng luôn như lửa đốt.

Bây giờ lại nghe thấy những lời nói không đứng đắn của thằng ranh con này, hơi thở căng thẳng đột nhiên thả lỏng, hai chân mềm nhũn suýt chút nữa ngồi phịch xuống đất.

Thân thể lão lảo đảo, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Nhưng Giải tam gia vẫn cố gồng mình, chủ yếu là vì chút lòng tự trọng còn sót lại của bậc trưởng bối.

“Tam thúc, ngài lão trung khí mười phần, chắc là không sao đâu.” Ngô Mặc dùng hết sức toàn thân, cũng chỉ nhếch được khóe miệng.

Cậu theo phản xạ giơ tay phải lên, chống xuống đất muốn ngồi dậy, nhưng thể lực đã cạn kiệt, cơ thể nặng như ngàn cân, cậu hoàn toàn không thành công.

Giải Ngữ Hoa thấy vậy, vội vàng đưa hai tay ra, từ từ đỡ nửa người trên của Ngô Mặc dậy, dựa vào người mình.

Ngô Mặc vì lòng tự trọng của một thằng đàn ông nên theo bản năng muốn từ chối.

Nhưng cậu thật sự không còn sức lực, chỉ có thể thuận theo động tác của Giải Ngữ Hoa, dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên người anh.

Trong lòng không ngừng tự an ủi mình.

Chương 1140

Không sao.

Ông đây chỉ vì bị hệ thống chó chết trừng phạt thôi, mấy tiếng nữa lại là một hảo hán tung tăng nhảy nhót.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng vẻ mặt đau đớn trên mặt nhất thời không thể biến mất.

Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Mặc yếu ớt như vậy, trong lòng đầy lo lắng và xót xa.

Anh cẩn thận điều chỉnh tư thế để Ngô Mặc có thể dựa vào lòng mình thoải mái hơn, đưa tay lấy chiếc áo khoác bên cạnh, nhẹ nhàng đắp cho cậu, chỉ sợ trời lạnh, lại làm cậu bị cảm.

Ngô Mặc hoàn toàn quên mất mình vừa mới tỉnh lại một lần.

Lại cảm thấy tình trạng trên người không ổn.

Cậu đưa tay sờ một cái.

Vãi chưởng!

Quần áo của ông đây đâu rồi? 128.

Cậu vừa định sờ tiếp xuống dưới, Giải Ngữ Hoa phía sau thở dài một tiếng, giọng oán trách xen lẫn một chút tủi thân: “Đừng tìm nữa, anh không trộm quần lót của em, người em ướt sũng, anh giúp em cởi hết quần áo ra rồi.” “Ặc… trộm… trộm quần lót?” Ngô Mặc không biết đã nghĩ đến cái gì.

Mặt đằng một cái đỏ bừng, cơ thể cứng đờ không kém gì xác chết nằm trong quan tài mấy nghìn năm.

Trong cơ thể lại bùng lên từng đợt lửa, men theo ngũ tạng lục phủ mà du tẩu không ngừng, cuối cùng hội tụ thành biển lửa gào thét lao về phía cửa ra.

Một nơi nào đó dần dần xảy ra biến hóa.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc mặt đầy kinh hãi.

Cậu ra sức cố gắng đè nén trong lòng.

Nhưng không biết có phải là di chứng sau hình phạt không, càng muốn khống chế lại càng có xu hướng ngóc đầu dậy.

Giải Ngữ Hoa thấy sắc mặt Ngô Mặc có chút không ổn, ghé sát vào tai cậu nhẹ nhàng hỏi: “Còn chỗ nào không thoải mái sao?

Có muốn uống chút nước không?” Một luồng hơi nóng sau tai khiến cậu không khỏi rùng mình.

Dọa Ngô Mặc lập tức có lại sức lực, ngồi thẳng người dậy cố gắng không dựa vào Giải Ngữ Hoa, đến đầu cũng không dám quay lại, liên tục nói: “Không sao, tôi ổn rồi, anh… anh đừng nói chuyện nữa được không?” Giải Ngữ Hoa khẽ nhíu mày. 129.

Anh cẩn thận quan sát Ngô Mặc, thấy cậu như tên trộm ôm chặt quần áo không buông, đến cả chân lộ ra ngoài cũng không thèm để ý, lập tức như được đả thông hai mạch Nhâm Đốc, nháy mắt đã hiểu ra thằng lỏi này tám phần là lại có chuyện.

Anh lập tức hiểu ra thằng ôn con này tám phần lại có chuyện.

“Khụ.” Giải Ngữ Hoa nhất thời không biết nên mở lời thế nào, chỉ có thể khẽ ho một tiếng để giảm bớt sự ngượng ngùng.

Giải Liên Hoàn ho khan mấy tiếng thật mạnh.

Trong khoảnh khắc đã phá vỡ bầu không khí ái muội sắp lan ra trong hang.

Lão già sống cả đời có gì mà chưa thấy?

Liếc mắt một cái là biết thằng ôn con xảy ra chuyện gì.

Gương mặt già nua sa sầm đến mức cằm sắp chạm gót chân, lạnh lùng hừ một tiếng: “Thằng ranh con, nếu cơ thể không sao rồi thì mau mặc quần áo vào đi, như đàn bà con gái ôm quần áo ngồi cạnh Hoa ca của mày làm gì?

Không sợ bị người ta cười chê à?” Đúng là gừng càng già càng cay.

Giải Liên Hoàn nắm bắt chính xác tính cách của Ngô Mặc.

Lão biết thằng nhóc này lòng tự trọng đặc biệt cao, nhất là không muốn bị coi là kẻ yếu, nên cố ý dùng lời nói để khích cậu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Ngô Mặc quả thật đã động đậy.

Chỉ là động đậy hai cái rồi lại dừng lại, nhìn hai người với vẻ mặt có chút ngượng ngùng: “Cái đó… Tam thúc à, chú có thể giúp cháu lấy quần áo qua đây một chút được không?

Cháu không tiện qua đó.” Lời nói đầy bất đắc dĩ.

Nói thật, nếu có một chút biện pháp nào, Ngô Mặc cũng không để mình rơi vào tình cảnh khó xử thế này.

Cậu bây giờ đang trần như nhộng, mặt đất lại quá thô ráp, lúc cựa quậy suýt chút nữa đã làm rách mông.

Cộng thêm tình trạng không ổn, nhất thời chưa “hạ cờ” được, cũng không có cách nào tự mình đứng dậy lấy quần áo.

Đành phải mặt dày cầu cứu Tam thúc.

Giải Liên Hoàn tức không chỗ xả.

Muốn mắng hai câu ư?

Lại sợ thằng nhóc hỗn xược liều mình cởi truồng làm loạn.

Không mắng ư?

Đây mẹ nó là chuyện quái gì vậy?

Lão già lườm Ngô Mặc một cái, đùng đùng nổi giận cầm từng món quần áo lên.

Tuy nhiên, khi cầm đến món cuối cùng, tròng mắt Giải Liên Hoàn lập tức trợn tròn.

Lão cầm thứ đó trên tay nhìn một lúc lâu, cuối cùng quay đầu nhìn Ngô Mặc, nghiến răng nghiến lợi hỏi một cách hung hãn: “Thằng ranh con, mày mẹ nó mấy tuổi rồi?

Hả?

Ra ngoài còn mặc bỉm giấy?” “Thằng nhóc mày thận yếu à, đái dầm sao?” Đúng là chuyện gì đến cũng đến.

Lúc trước hai người cởi quần áo cho Ngô Mặc quá vội vàng, hoàn toàn không để ý đến cái bỉm này.

Bây giờ rảnh rỗi, một thứ nổi bật như vậy đặt ngay trước mắt, nếu Giải Liên Hoàn mà không thấy thì khác gì mù chữ đâu?

“Thận yếu à?” Ba chữ này như một quả bom, nổ tung Ngô Mặc văng khỏi mặt đất.

Cậu tức tối bò dậy, lớn tiếng phản bác: “Phì!

Thận của cháu trai cưng nhà chú đây khỏe lắm nhé, chú thấy ai ngày nào cũng chào cờ mà thận yếu bao giờ chưa?” Vì quá kích động, cậu quên mất việc dùng quần áo che đi những bộ phận quan trọng.

Đúng là một cảnh tượng ngoạn mục, từ trên xuống dưới không sót thứ gì.

Thấy thằng nhãi con xù lông như chó bị dẫm phải đuôi, Giải Liên Hoàn nén giận, hít một hơi thật sâu rồi gầm lên: “Khoe mông đẹp lắm hay gì?

Mau mặc quần áo vào cho lão tử.” Vãi chưởng!

Ngô Mặc lập tức phản ứng lại.

Cậu vừa định cúi xuống nhặt quần áo thì chợt nhận ra tư thế này có gì đó không ổn.

Mẹ nó chứ, nhặt xà phòng đâu phải là tư thế hay ho gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, cậu quyết định mặc kệ luôn.

Dù sao trong hang cũng chỉ có ba người.

Đức hạnh của mình thế nào, Tam thúc nào có lạ gì, có gì mà phải kiêng kỵ?

Còn Hoa ca à?

Khụ khụ khụ...

Tóm lại, cái gì cần thấy đều đã thấy cả rồi.

Cứ che che đậy đậy như con gái nhà lành bị ấm ức, có mất mặt không chứ?

Dù tự nhủ trong lòng như vậy, cậu vẫn cảm thấy có chút không quen.

Chương 1141

Cậu cố tình lờ đi Giải Ngữ Hoa phía sau, mặt dày chìa tay giật lấy chiếc tã lót từ tay Giải Liên Hoàn.

Với tốc độ nhanh nhất đời, cậu mặc quần áo xong, cài chiếc cúc cuối cùng.

Cứ như vừa hoàn thành một nhiệm vụ quang vinh, cậu thở phào nhẹ nhõm.

Quay lại đối mặt với Giải Ngữ Hoa và Giải Liên Hoàn, tấm mặt mo và khả năng không biết xấu hổ luyện được bao năm nay cuối cùng cũng có đất dụng võ.

“Hoa ca, đây là đâu vậy?” “Chúng ta đã qua sông băng rồi.” Giải Ngữ Hoa vừa nhẹ nhàng kể lại những chuyện vừa xảy ra cho Ngô Mặc nghe, vừa nhặt bộ quần áo cậu vứt dưới đất mặc vào người.

Ngô Mặc để ý thấy lúc nãy mình đã dùng cổ áo để che đi vị trí then chốt.

Giờ thấy Giải Ngữ Hoa mặc vào tỉnh bơ, cậu vừa thấy hơi chột dạ vừa thấy ngượng ngùng.

Ánh mắt cậu đảo đi, lén nuốt nước bọt.

Giọng nói của Giải Liên Hoàn lại vang lên không đúng lúc: “Thằng ranh con, bệnh của mày rốt cuộc là sao vậy?” “Tao nhớ năm đó lúc mày phát bệnh đâu có nghiêm trọng thế này, chẳng lẽ là do độc tố tích tụ suốt bốn năm qua nên càng nặng hơn?” Phải nói Ngô Mặc đúng là loại được đằng chân lân đằng đầu.

Giải Liên Hoàn đã mớm lời, cậu mà không thuận thế leo lên thì chẳng phải phụ tấm lòng của ông già sao?

Cậu lập tức thuận nước đẩy thuyền, cười khổ nói: “Tam thúc nói không sai, đây cũng là một trong những lý do con không muốn quay về gặp mọi người.” Cậu thở dài một hơi: “Khi đó còn nghiêm trọng hơn bây giờ mấy phần.

Lại thêm trúng kịch độc, đủ thứ nguyên nhân chồng chéo, con chỉ đành phải ẩn mình.” Sự đau lòng trong mắt Giải Ngữ Hoa gần như trào ra.

Anh hận mình đã không ở bên cạnh Ngô Mặc trong những lúc khó khăn nhất.

Giải Liên Hoàn không ngừng thở dài, những lời muốn nói trong lòng không thốt ra được chữ nào.

Không khí trong hang đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Ngô Mặc ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn lên đỉnh hang, trong lòng thì thầm thở phào.

Mẹ kiếp, lừa người sao mà khó thế?

May mà bốn năm qua mình luyện tập không ít, nếu không hôm nay đúng là lật thuyền trong mương rồi.

Một lúc sau, Giải Ngữ Hoa lấy bình nước đưa đến trước mặt Ngô Mặc: “Uống chút nước đi, vừa nãy em nôn ra nhiều máu quá, bây giờ có thấy khó chịu ở đâu không?” “Không sao, chuyện nhỏ thôi, khụ khụ.” Để Giải Ngữ Hoa không lo lắng, Ngô Mặc còn cố ý vỗ vỗ ngực.

Do không kiểm soát được lực, suýt nữa cậu đã tự vỗ cho mình tắt thở.

Số lần Giải Ngữ Hoa thở dài hôm nay còn nhiều hơn cả nửa năm gần đây cộng lại.

Anh lườm nhẹ Ngô Mặc một cái, vặn nắp bình đưa đến bên miệng cậu: “Đừng nói nữa, uống chút nước đi.” Hành động thân mật này suýt nữa làm mù mắt Giải Liên Hoàn.

Ông định nói gì đó, nhưng nghĩ đến quyết tâm của Giải Ngữ Hoa và tính cách của Ngô Mặc, ông lại đành nuốt ngược vào trong.

Ngày tháng còn dài, sẽ có lúc giải quyết.

Ngô Mặc uống hai ngụm nước, chiếc đồng hồ trên cổ tay không ngừng rung lên.

Cậu liếc nhìn.

Chà, gần cả trăm tin nhắn.

Không cần mở cũng biết, chắc chắn là mấy thằng cháu trai đang lo lắng cho tình hình sức khỏe của mình.

Ngô Mặc tiện tay mở một tin, đúng lúc là của Lâm Phong gửi cho mình.

“Con trai, sống lại chưa?

Rắm một cái xem nào!” Ngô Mặc là loại đi vệ sinh mà không chấm tí nước cũng thấy mình chịu thiệt, làm sao có thể để Lâm Phong lộng hành trước mặt mình được?

Cậu cười gian hai tiếng, mở chức năng chụp ảnh của đồng hồ, trong nháy mắt một tấm ảnh giơ ngón giữa được hình thành.

Tải ảnh lên, rồi nhanh chóng trả lời một câu bên dưới: “Các con trai, đợi bố kiếm tiền mua sữa bột cho các con.” Chẳng biết có phải đầu óc cậu không tỉnh táo, hay do cơ thể còn yếu nên tay run, tóm lại là một câu nói lại gõ thừa hai chữ, sau đó lại bấm nhầm nút gửi cho tất cả.

Đầu bên kia.

Đồng hồ của mấy người Ngô Tà đồng loạt vang lên.

Họ đang lo lắng cho tình hình của Ngô Mặc, liền đồng loạt giơ cổ tay lên xem.

Một tấm ảnh giơ ngón giữa hiện ra trước mắt.

Chuyện đó cũng chẳng là gì, nhưng câu "các con trai" bên dưới khiến mấy người họ dở khóc dở cười.

Dù vậy, trong lòng ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Họ đã đi được một đoạn đường, lòng cứ treo lơ lửng lo cho sức khỏe của Ngô Mặc.

Nhưng Giải Ngữ Hoa lại không nể mặt, hỏi thế nào anh ta cũng không chịu gửi một tấm ảnh.

Mấy người họ lại không bay qua đó được, chỉ đành tự an ủi rằng chắc Giải Ngữ Hoa đang luống cuống tay chân nên không rảnh.

Bây giờ Ngô Mặc đã gửi tin nhắn, đủ để chứng minh thằng nhóc này đã qua khỏi cơn nguy kịch.

Hắc Nhãn Kính đi sau vài bước, che miệng hạ giọng nhanh chóng trả lời một câu: "Nhị gia, em không cần tiền sữa bột, quy ra tiền mặt được không?" Ngô Mặc vừa bấm gửi thì tin nhắn đã trả về.

Cậu nhìn thấy hai chữ "Kính ca" trên đó, trong lòng thoáng chốc chột dạ như kẻ trộm.

Nhưng đối với vấn đề tiền bạc, cậu trước nay luôn tranh giành từng xu.

Cảm giác chột dạ chỉ kéo dài vài giây rồi nhanh chóng bật trở lại.

"Không được, không thương lượng, không uống thì tiểu gia đây đổ vào mồm mày." Hắc Nhãn Kính cẩn thận xác nhận giọng điệu của Ngô Mặc.

Phán đoán rằng cậu chỉ hơi yếu một chút, xem ra không có vấn đề gì lớn, lòng hắn mới hoàn toàn yên ổn.

Nụ cười xấu xa lại xuất hiện trên khóe miệng, giọng điệu mang theo chút trêu chọc và cưng chiều: “Không vấn đề, Nhị gia nhà ta nói gì thì là cái đó, bình sữa thì em có thể chọn kiểu dáng chứ?” “Yêu cầu nhiều thật, tặng anh cái bô nhé, chịu không?” Ngô Mặc biết Hắc Nhãn Kính lo cho sức khỏe của mình, nên cố gắng đấu võ mồm qua lại với hắn, chủ yếu là muốn đối phương yên tâm.

Lâm Phong thấy Hắc Nhãn Kính cười ngày càng tươi, trong lòng thầm chửi Ngô Mặc từ đầu đến chân.

Mẹ kiếp!

Thằng ranh con trọng sắc khinh bạn.

Trả lời tên mù kia bốn tin, còn lại bốn người mỗi người một tin.

Nhưng cuối cùng cũng yên tâm rồi.

Giải quyết xong Hắc Nhãn Kính phiền phức, Ngô Mặc cuối cùng cũng có thể dựa vào vách đá thở dốc.

Giải Liên Hoàn sớm đã tò mò về chiếc đồng hồ, chỉ là không tiện mở miệng hỏi Giải Ngữ Hoa. 130.

Thấy Ngô Mặc dừng lại, ông liền ghé lại gần.

“Thằng ranh con, cái thứ đó là đồ chơi gì vậy?” Giải Liên Hoàn thật sự bị Ngô Mặc hành cho tơi tả, mông vừa chạm đất là cả người liền dựa vào vách đá, vừa đấm bóp đùi vừa than ngắn thở dài.

“Ai, đúng là già rồi, không thể so với sức khỏe mấy năm trước.” Ngô Mặc liếc nhìn mái tóc bạc của Giải Liên Hoàn, trong lòng thoáng dâng lên chút buồn bã.

Cậu còn nhớ mấy năm trước khi mới đến đây, Tam thúc tóc đen nhánh, khí lực dồi dào.

Đứng ở đó cứ như Lão Long Vương, miệng phun mưa xối xả.

Khí thế hùng hổ hung hãn, đấu trí đấu dũng với anh cả Ngô Tà không hề nhượng bộ.

Danh hiệu Tam gia, trong giới giang hồ Sa Thị không ai không biết, không ai không hay.

Ngay cả kẻ thù của ông, khi nhắc đến Ngô Tam Tỉnh cũng phải giơ ngón tay cái khen một tiếng “gia môn”.

Vậy mà mới mấy năm công phu đã sa sút thế này?

Lẽ nào là vì chuyện của mình đã đả kích ông già quá lớn mới dẫn đến tình cảnh thảm hại như bây giờ?

Lòng Ngô Mặc chợt mềm nhũn.

Tay phải cậu đặt lên vai Giải Liên Hoàn, nhẹ nhàng an ủi: “Tam thúc, đừng nói bậy, chú mới ngoài năm mươi, già ở đâu chứ?

Chương 1142

Không phải cháu trai đây khoe khoang, chứ giọng của chú còn to hơn cả đường tiểu của con, một tiếng gầm làm đất rung núi chuyển." Giải Liên Hoàn: "..." "Thằng ranh con, mày..." "Tam thúc, chú không cần nói con cũng hiểu." Ngô Mặc chặn lời Giải Liên Hoàn, tự mình nói tiếp: "Có phải chú vì chuyện tóc tai mà hơi tự ti không?

Không sao, chuyện vặt ấy mà, lúc về con kiếm cho chú mấy bộ tóc giả xịn, muốn đổi kiểu tóc nào cũng được." "Chú đừng cứ nghĩ mình già, nói khó nghe một chút, so với Lão Trương và Kính ca, chú khác gì đứa trẻ sơ sinh đâu?" "Phải giữ gìn tấm lòng son trẻ." Một tràng nói năng lộn xộn, ông nói gà bà nói vịt của Ngô Mặc khiến mặt Giải Liên Hoàn xanh mét.

Giải Ngữ Hoa thì vui vẻ ngồi bên cạnh xem kịch vui, thỉnh thoảng còn chêm vào một câu khích lệ Ngô Mặc, khiến cậu nói càng hăng say và nhiệt tình hơn.

"Mày câm miệng lại cho lão tử." Giải Liên Hoàn nhân lúc Ngô Mặc ngừng lại lấy hơi, cuối cùng cũng chen vào được một câu: "Mẹ nó, lão tử tự ti cái con khỉ, tao đang hỏi mày cái đồng hồ là sao?

Mày đang liên lạc với ai vậy hả?" "Chú không tự ti à?" Ngô Mặc nghiêng đầu nghi ngờ nhìn chằm chằm Giải Liên Hoàn.

Thấy ông già đang lườm mình, cậu khẽ nhíu mày, có chút bất mãn nói: "Có phải chú nhiều nước bọt quá không có chỗ dùng không?

Hỏi thì cứ hỏi, chú than khổ làm gì?" "Chú có lương tâm không vậy?

Cháu trai cưng của chú đã thảm thế này rồi, còn phải cố gắng an ủi chú, vừa nãy suýt nữa nói hết hơi." Nhiều năm trôi qua, Giải Liên

Hoàn lại một lần nữa cảm nhận được nỗi thống khổ của Tôn Ngộ Không dưới tay Đường Tăng.

Ông đấm đấm ngực, cố gắng tự trấn an mình đừng nổi giận.

Hồi lâu mới lấy lại được hơi, ông quyết định đánh nhanh thắng nhanh, không phí lời với thằng ranh con này nữa: “Đừng lằng nhằng, cái đồng hồ sao vậy?” Ngô Mặc đột nhiên nhớ ra một chuyện, cậu vỗ trán một cái, khẽ kêu lên: “Chết dở, tôi quên báo cho anh cả biết là đã gặp lại chú rồi.” Trên mặt cậu lộ ra vẻ hối hận.

“Nào, Tam thúc, chú cười một cái đi.” Ngô Mặc không thèm để ý đến câu hỏi của Giải Liên Hoàn, đưa tay véo tai ông, ép ông già nặn ra một bộ mặt quỷ dị.

Sau đó, cậu dùng đồng hồ chụp cho Giải Liên Hoàn mấy tấm ảnh, trong nháy mắt mấy tấm sticker đầu to xinh đẹp xuất hiện, rồi cậu bấm gửi cho tất cả.

Ngô Tà nhận được tin nhắn lúc đang đi trong một hành lang tối tăm.

Vừa mở ảnh ra, anh vui mừng khôn xiết.

Anh đột nhiên cảm thấy chân mình hụt hẫng, cơ thể ngã về phía trước, may mà Trương Khởi Linh đi ngay phía sau, một tay túm lấy cổ áo sau của Ngô Tà, tránh được một thảm kịch.

Tim Ngô Tà đập thình thịch, anh ngẩng đầu cảm kích nhìn Trương Khởi Linh một cái.

Khi nhìn lại vào đồng hồ, vẻ mặt anh âm u khó đoán còn hơn cả dẫm phải bãi phân chó.

Trong hành lang tối, nụ cười của Tam gia thật sự đã thêm mấy phần kinh dị cho khung cảnh âm u.

Chẳng biết Ngô Mặc cố ý hay trình độ chụp ảnh có hạn, tóm lại là một người đang sống sờ sờ lại bị chụp ra khí chất của cương thi ngàn năm.

Ngô Tà day trán hồi lâu mới hoàn hồn.

Chuyện xảy ra tiếp theo không cần nói cũng biết.

Dưới sự giải thích của Ngô Mặc, Giải Liên Hoàn cuối cùng cũng hiểu được câu nói "công nghệ thay đổi vận mệnh".

Ông già và Ngô Tà cứ thế nói chuyện không dứt.

Dường như bao nhiêu bực tức không trút được lên Ngô Mặc, ông đều dồn hết sang cho Ngô Tà, hạ giọng mắng cậu một trận.

Ngô Mặc ghét cái miệng thối của ông già.

Cậu dịch người sang một bên, dựa thẳng vào người Giải Ngữ Hoa, quay đầu ghé sát tai đối phương thì thầm: "Tam thúc có phải đang trong thời kỳ mãn kinh không?

Sao đầu óc lại không dùng được thế?" "Rõ ràng là vì hai ông già đó mà anh cả mới bị cuốn vào ván cờ, sao bây giờ lại thành Trư Bát Giới cầm cào đổ lỗi ngược lại?" "Cũng chỉ có anh trai tôi hiền thôi, đổi lại là tôi thì đã bịt miệng họ lại từ lâu rồi." Giải Ngữ Hoa đưa tay giúp Ngô Mặc chỉnh lại cổ áo, nhẹ giọng nói: "Đừng lo nhiều quá, anh trai em xử lý được.

Trên người còn khó chịu ở đâu không?

Có muốn ăn chút gì không?" "Hoa ca, vẫn là anh thương em nhất." Ngô Mặc cười hì hì.

Cậu vòng tay ôm lấy Giải Ngữ Hoa, dụi đầu vào vai anh mấy cái như một chú cún con, khiến lòng Giải Ngữ Hoa mềm nhũn.

Giải Liên Hoàn nói đã đời, bên này Ngô Mặc cũng đã ăn xong.

Ba người ngồi quây quần lại bắt đầu bàn bạc xem tiếp theo nên làm thế nào.

Giải Liên Hoàn vì lý do an toàn đã dùng đá chặn cửa hang, hiện tại hoàn toàn không biết tình hình của con tằm băng bên ngoài.

Cũng không biết con súc sinh đó đã rời đi, hay là đã lên bờ rình mò bên ngoài chờ thức ăn tự dâng đến miệng.

"Tam thúc, trạng thái của chú thế nào?" 131.

Ngô Mặc lo lắng nhìn Giải Liên Hoàn một cái, hỏi: "Nếu vẫn còn hơi yếu, chúng ta nghỉ thêm một ngày, sau đó tranh thủ thời gian đi đường cũng được." "Tao không sao." Tam gia xua tay, thản nhiên nói: "Tam thúc của mày vẫn chịu được, yên tâm đi, không làm vướng chân mày đâu, ngược lại là mày thế nào?

Mới tỉnh lại chưa bao lâu, có chịu được việc đi đường dài không?" "Phải biết là bên trong nguy cơ trùng trùng, hơi bất cẩn là toi mạng đấy, nếu không được thì đừng cố, đồ ăn trong túi vẫn còn đủ dùng vài ngày." Giải Ngữ Hoa cũng lo lắng vấn đề này: "Tiểu Mặc, Tam gia nói không sai, hay là..." "Hay là thế này đi." Ngô Mặc suy nghĩ một lát rồi đề nghị: "Hoa ca, anh nói xung quanh đây đều là huyết hồng liên hoa, mà thứ này nghe đồn còn có thể trường sinh bất lão, hay là chúng ta ra ngoài xem thử, dù sao hái một ít về cũng không uổng công một chuyến." Cả ba người đều không phải là kẻ an phận.

Vốn dĩ họ đã rất tò mò về thứ này.

Chỉ là lúc đó tình trạng sức khỏe của Ngô Mặc không tốt, nên tạm thời không để ý đến những thứ khác.

Trước đó Ngô Mặc ở trong trạng thái hôn mê, cũng không chú ý đến tình hình xung quanh.

Bây giờ ra ngoài xem, cậu thật sự có chút ngơ ngác.

Nơi này cách sông băng ít nhất cũng phải trăm mét, chiều ngang thì không thấy đâu là cuối.

Nhiều huyết hồng liên hoa thế này sao?

Một đóa nối tiếp một đóa, ít nhất cũng phải hàng nghìn hàng vạn.

Thật sự quý giá như trong truyền thuyết à?

Ánh mắt nghi ngờ của cậu không ngừng liếc về phía Giải Ngữ Hoa, trong lòng thầm nghĩ.

Có phải Hoa ca học nhiều kiến thức tạp nham quá, tư tưởng có chút lệch lạc không?

Nhìn những đóa hoa đỏ rực như máu tươi trước mắt, Ngô Mặc không dám hái một đóa bỏ vào miệng thử.

Lỡ ăn xong trúng độc thật thì sao?

Hệ thống lại phán cho một câu đây là loại độc thứ một trăm linh hai, lúc đó mình chết cứng thì làm thế nào?

Chết cứng còn đỡ, lỡ biến dị thì phải làm sao?

Không thể mạo hiểm.

Đầu óc cậu vốn đã có chút không bình thường, cộng thêm di chứng sau khi bị trừng phạt vừa rồi, nhất thời suy nghĩ đã bay ra ngoài vũ trụ.

Nhưng may là cậu vẫn chưa đến mức ngớ ngẩn, biết rõ tình hình hiện tại không rõ ràng, vẫn giữ lại một phần cảnh giác.

Giải Ngữ Hoa nhận ra ánh mắt Ngô Mặc nhìn mình không đúng, định hỏi thì đã bị cậu đột nhiên mở miệng đánh trống lảng.

“Tằm băng không lên bờ mà cứ ở dưới sông nhả tơ, liệu có phải trên bờ có thứ gì đó khiến nó kiêng dè không?” “Lúc anh và Tam thúc chạy lên đây, có phát hiện điều gì bất thường không?” Giải Ngữ Hoa lắc đầu: “Chúng ta cũng đã lo lắng vấn đề này.

Lúc em hôn mê, Tam gia còn đặc biệt ra ngoài xem xét một vòng.

Không có bất kỳ tình huống bất thường nào.” Giải Liên Hoàn ở bên cạnh bổ sung: “Lão tử vì nhặt vài cành cây khô nên đã đi dọc xung quanh một vòng.

Ở đây yên tĩnh đến mức một tiếng rắm cũng không có.” Trong lúc nói chuyện, ba người đã cẩn thận tiến lại gần biển hoa.

Ngô Mặc đứng tại chỗ, nghển cổ nhìn về phía sông băng xa xa.

Mặt sông vô cùng tĩnh lặng, dường như lúc trước chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trên bờ sông cắm lung tung những thứ giống như thanh thép, không ngoài dự đoán thì đó là tơ do tằm băng nhả ra.

Mà con tằm băng làm mưa làm gió dưới sông lúc này đã không thấy tăm hơi, ai biết nó đã chạy đi đâu tiêu dao khoái hoạt rồi.

Ngô Mặc không vội bước vào biển hoa, cậu nhìn qua nhìn lại mấy vòng, sợ bỏ sót bất kỳ tình huống nào.

Khi ánh mắt lướt đến vị trí trung tâm của biển hoa, dường như bị thứ gì đó níu lại, cậu khựng lại ngay lập tức.

“Thằng ranh con sao vậy?” Giải Liên Hoàn nhận ra trạng thái của Ngô Mặc có gì đó khác thường, vội hỏi: “Tằm băng lên bờ rồi à?” “Không có.” Ngô Mặc lắc đầu, tay chỉ về phía chính giữa biển hoa, mặt đầy nghi hoặc: “Tam thúc, ca, hai người không phát hiện bên trong có gì bất thường sao?” Hai người liếc nhìn nhau, quả quyết lắc đầu.

Ngô Mặc nghiêng đầu cảm thấy có gì đó không ổn.

Lẽ ra không nên như vậy chứ!

Với sự cẩn thận của Tam thúc và Hoa ca, một mục tiêu lớn như vậy sao có thể bỏ qua được?

Cậu nhìn hai người, rồi lại nhìn biển hoa.

Chương 1143

Một lúc sau, cậu bừng tỉnh ngộ ra.

Hiểu rồi!

Hóa ra tất cả là do chiều cao gây họa.

Một người chưa đến một mét tám, một người cố lắm mới được một mét bảy lăm, cũng thật là làm khó họ rồi.

Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa đều là những người tinh ranh như lông bò.

Ban đầu họ không phản ứng kịp.

Sau đó thấy ánh mắt Ngô Mặc ngày càng quỷ dị, dường như đang đánh giá gì đó, trong lòng họ chợt nảy sinh một ý nghĩ không lành.

Giải Liên Hoàn tát một cái vào gáy Ngô Mặc: "Mẹ nó thằng ranh con, có gì thì nói, có rắm thì thả, nhìn chằm chằm hai chúng tao làm gì?

Tụi tao có hoa mọc trên mặt à?" Đối mặt với người thân, miệng Ngô Mặc luôn nhanh hơn não: "Không phải, con đang tính xem sao hai người không cao lên chút nào vậy?" Lời vừa nói ra, cậu mới muộn màng nhận ra có gì đó không ổn.

Muốn lùi lại, đã chậm một bước.

Hai người nhà họ Giải như hai vị thần giữ cửa, đứng vững vàng phía sau chặn đường lui của cậu.

Nhìn gương mặt đen sì của Giải Liên Hoàn và nụ cười như không cười của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc có chút hụt hơi.

Người cậu khẽ run lên, cười ngượng ngùng: "Tuy là sự thật, nhưng hai người cũng đừng để trong lòng, không phải...

Thôi bỏ đi, bên trong có một chỗ lõm vào, hay là qua đó xem thử?" "Mẹ nó." Giải Liên Hoàn chỉ tay vào Ngô Mặc, thật sự có chút lười mắng cậu: "Mẹ nó, bây giờ đi đường nào?" Có bậc thang, Ngô Mặc liền thuận thế đi xuống.

"Cứ đi theo con là được." Nói xong cậu quay đầu đi về phía trung tâm.

Ba người đi rất cẩn thận, luôn cảnh giác tình hình xung quanh, sợ một con mãnh thú nào đó đột nhiên xông ra ngoạm cho một phát.

Đôi khi đúng là sợ gì gặp nấy.

Mắt thấy sắp đến vị trí trung tâm, bên tai gió khẽ động, một móng vuốt sắc nhọn xuất hiện giữa không trung.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc phản ứng cực nhanh, một chân đá văng Giải Liên Hoàn, Minh Hồng Đao trong tay vung ngang tránh đòn tấn công.

Giải Ngữ Hoa nhân cơ hội quét gậy qua.

Kèm theo một tiếng hét thảm, một thứ gì đó nhanh chóng chui vào biển hoa.

"Mẹ nó, cái quái gì vậy?" Giải Liên Hoàn xoa eo đứng dậy từ mặt đất.

Vừa nãy cảm thấy không ổn, còn chưa kịp phản ứng thì chân của Ngô Mặc đã đá tới, hoàn toàn không cho ông già cơ hội nói chuyện.

"Giống khỉ lại giống tinh tinh." Ngô Mặc cầm Minh Hồng Đao chắn trước mặt Giải Ngữ Hoa và Giải Liên Hoàn.

Giải Ngữ Hoa có chút lo lắng: "Một con thì còn dễ đối phó, nhiều con thì hơi khó nhằn.

Nhưng thật kỳ lạ, tại sao trước đó không phát hiện ra tung tích của chúng?” Ngô Mặc liếc nhìn trung tâm biển hoa, hừ lạnh một tiếng nói: “Không có lợi thì không dậy sớm, súc sinh cũng vậy thôi, có lẽ chúng đang bảo vệ thứ gì đó?” “Chúng ta còn muốn mạo hiểm nữa không?” Giải Liên Hoàn nhíu mày: “Nếu chúng là động vật canh gác, chỉ cần chúng ta không động đến thứ chúng bảo vệ, thường thì chúng sẽ không tấn công, hay là chúng ta...” Ông già có chút muốn rút lui.

Không phải ông tham sống sợ chết, mà là chuyện không cần thiết thì hà tất phải rước họa vào thân?

“Đi không được nữa rồi.” Giải Ngữ Hoa đột nhiên nói một câu.

Tiếng nói vừa dứt, xung quanh vang lên tiếng sột soạt, như thể có rất nhiều động vật đang di chuyển nhanh.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Sau gáy gió nổi lên, một bóng người nhanh chóng lao tới.

Ngô Mặc trở tay vung đao.

Lưỡi đao đâm mạnh vào kẻ tấn công.

Ngô Mặc nhanh chóng rút đao, một cú xoay người lớn cuối cùng cũng nhìn rõ.

Hóa ra mình không nhìn nhầm, tấn công ba người chính là một con khỉ.

À không, không phải một con, mà là bảy tám con.

Một trận đại chiến người và khỉ chính thức bắt đầu.

Họ khỉ thân hình nhỏ bé, lại ở trên địa bàn của chúng, luồn lách qua lại khiến người ta khó lòng phòng bị.

Ngô Mặc vốn định dùng tinh thần lực để khống chế lũ khỉ, nhưng vừa trải qua trừng phạt, thể lực không đủ, tinh thần lực cũng thiếu hụt.

Vừa sử dụng một chút đã thấy đầu đau như búa bổ, thân hình không vững.

Hơn nữa, cách này cũng không thể khống chế hết tất cả lũ khỉ, một khi bị phản phệ ngược lại dễ làm chính mình bị thương.

Để không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cậu đành từ bỏ ý định này, ngoan ngoãn dùng đao pháp đối đầu với lũ khỉ.

Ai biết lũ khỉ này đã trải qua chuyện gì, không chỉ tốc độ kỳ lạ mà còn biết phối hợp với nhau.

Ngô Mặc tuy thể lực chưa đạt đến trạng thái đỉnh cao, nhưng đối phó với vài con khỉ vẫn không thành vấn đề.

Đối mặt với các đòn tấn công, Giải Ngữ Hoa cũng ung dung ứng phó.

Chỉ có Giải Liên Hoàn là hơi yếu thế hơn một chút, chủ yếu là do vũ khí trong tay không đủ mạnh.

Suốt chặng đường chạy trốn, rất nhiều trang bị đã bị mất.

Ngoài một khẩu súng lục ra, cũng chỉ còn lại một con dao găm dài.

Đối với mục tiêu ở xa thì súng lục còn có tác dụng, nhưng trong cận chiến, súng lục chẳng khác gì cây gậy khều lửa.

Ngô Mặc là một người hiếu thảo biết bao.

Sao có thể trơ mắt nhìn súc sinh bắt nạt ông già nhà mình?

Mỗi khi thấy Giải Liên Hoàn gặp nguy hiểm không kịp né tránh, cậu liền duỗi chân dài ra đá một cái.

Còn đá trúng khỉ hay trúng người, hoàn toàn tùy thuộc vào tình hình lúc đó.

Nỗi oán giận trong lòng Giải Ngữ Hoa, sau khi chứng kiến Giải Liên Hoàn bị đá văng hết lần này đến lần khác, đã kỳ lạ mà lắng xuống.

Ngược lại, anh còn dành cho vị Tam gia này sự đồng cảm vô hạn.

“Thằng ranh con, mẹ nó mày có thể nhìn cho chuẩn rồi hẵng đá không?” Giải Liên Hoàn cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, gào lên mắng Ngô Mặc một trận.

Mẹ kiếp, cái trò này của Ngô Mặc khiến ông nhất thời không phân biệt được, rốt cuộc ai mới là người có sát thương cao hơn?

Ngô Mặc có nỗi khổ khó nói.

Lũ khỉ này quá thông minh.

Phát hiện Giải Liên Hoàn là người yếu nhất, chúng liền đồng loạt tấn công ông.

Móng vuốt của chúng liều mạng cào về phía ông.

Ngô Mặc có thể chặn được một hai con, nhưng đôi khi nhiều quá thật sự sợ ứng phó không kịp.

Bất đắc dĩ cậu mới chọn cách đá Giải Liên Hoàn ra khỏi vòng vây.

Lúc này Ngô Mặc vô cùng nhớ nhung tinh thần lực.

Nhưng thứ này không giống như thể lực, không thể bổ sung nhanh chóng được.

Do đang ở giữa biển hoa, việc né tránh tấn công khó hơn rất nhiều so với ở nơi trống trải.

Những đóa huyết hồng liên hoa xung quanh bị đè ngã rạp.

Lũ khỉ không thể ẩn nấp tùy tiện như lúc nãy nữa, tình thế dần dần có lợi cho phe họ.

Ngô Mặc thậm chí còn có thời gian rảnh để nói với Giải Ngữ Hoa vài câu: “Hoa ca, sao em thấy có gì đó kỳ lạ?” “Tình hình gì?” Giải Ngữ Hoa dùng cây gậy Bàn Long trong tay đánh bay một con khỉ đang lao tới, tranh thủ trả lời Ngô Mặc.

Chương 1144

“Tằm băng không lên bờ chắc là kiêng dè thứ gì đó, vấn đề là lũ khỉ này có khả năng khiến tằm băng sợ hãi đến vậy sao?” “Anh cũng đã chú ý đến điểm này rồi.” Giọng điệu của Giải Ngữ Hoa có chút nặng nề: “E rằng phía trước còn có sinh vật chưa biết tên.” Tiếng nói vừa dứt, từ sâu trong biển hoa truyền đến một tiếng gầm rú.

Dựa vào âm thanh để phán đoán, con súc sinh này không dễ đối phó.

Ngô Mặc nhìn sắc mặt Giải Ngữ Hoa biến đổi không ngừng.

Nói là đủ bảy sắc cầu vồng thì hơi quá, nhưng lúc đen, lúc xanh, lúc trắng, ít nhiều cũng có một chút.

Ngô Mặc luôn nghi ngờ một chuyện, liệu cái miệng quạ đen có lây được không?

Đầu tiên là anh cả Ngô Tà, thứ hai là Bàn ca, sao bây giờ Hoa ca cũng bị nhiễm rồi?

Lẽ nào người tiếp theo là Kính ca, cuối cùng là Lão Trương?

Nghĩ đến Lão Trương, Ngô Mặc khựng lại một chút, rồi như phát hiện ra một lục địa mới, cậu trợn tròn mắt.

Vãi chưởng!

Lão Trương?

Ách Ba?

Lẽ nào nguyên nhân chính khiến anh ta không thích nói chuyện là... thực ra anh ta là một siêu cấp mỏ quạ ẩn giấu cực sâu?

Dòng suy nghĩ quái dị chỉ kéo dài vài giây, rồi nhanh chóng bị con tinh tinh khổng lồ xuất hiện trước mắt thay thế.

Con tinh tinh đứng thẳng người lên cao đến hơn hai mét, hai tay không ngừng đấm ngực, miệng phát ra những tiếng gầm rú điên cuồng, dường như đang trút bỏ sự bất mãn của mình.

Lũ khỉ đang tấn công họ lập tức rút lui, chạy ra sau lưng con tinh tinh, như những người hộ vệ nhe răng trợn mắt gào thét về phía ba người Ngô Mặc.

Ngô Mặc cầm Minh Hồng Đao như một vị chiến thần, tiến lên một bước đứng chắn trước mặt Giải Ngữ Hoa và Giải Liên Hoàn.

Cậu và con tinh tinh bốn mắt nhìn nhau, chân đứng vững vàng, không hề lùi bước.

Con tinh tinh chiếm đất làm vua, xem nơi này là địa bàn của mình.

Ba người Ngô Mặc đột nhiên xông vào, có thể nói là đã chọc vào tổ ong vò vẽ, làm mất uy phong của nó.

Nó phải tiêu diệt ba sinh vật trước mắt này mới có thể duy trì sự uy nghiêm của vị vua.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là tuyệt đối không thể để người khác phá hoại thứ nó đang bảo vệ.

Ngô Mặc nào có biết suy nghĩ của súc sinh?

Cả đầu cậu đang cân nhắc xem nên đấu một trận với con súc sinh này, hay là yểm hộ cho Tam thúc và Hoa ca rời khỏi đây.

Thật lòng mà nói, Ngô Mặc lúc này thật sự có chút hối hận.

Không nên vì lòng hiếu kỳ của mình mà kéo Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa vào nguy hiểm.

Cứ ổn định rút lui là được rồi, hà tất phải gây thêm sóng gió?

Nhưng sự việc đã xảy ra, hối hận cũng vô ích.

Bây giờ điều cần cân nhắc hàng đầu là làm thế nào để hạ gục con tinh tinh đen này.

Con tinh tinh này ít nhất cũng phải hơn ba trăm cân, da dày thịt béo, không dễ đối phó.

Nhưng Ngô Mặc cũng không hề sợ hãi.

Chỉ là một con súc sinh mà thôi, hơn nữa cách giải quyết luôn nhiều hơn khó khăn.

Trong không gian của mình có biết bao nhiêu thứ, lúc đó nghĩ cách hạ gục nó là được.

“Đinh!

Phát hành nhiệm vụ phụ.” Hệ thống bất thình lình lên tiếng, suýt nữa làm Ngô Mặc giật mình.

“Tổ cha nhà mi, trước khi lên tiếng có thể báo trước một cái được không?

Thêm vài lần nữa, lão tử đây chắc bị mi dọa cho lên cơn đau tim mất.” Hệ thống sớm đã không còn là gã lạnh lùng của mấy năm trước, nghe vậy liền không chút nể tình đáp trả.

“Họa hại sống ngàn năm, trái tim của ngươi còn mạnh hơn cả con tinh tinh trước mắt.

Nó chết cứng rồi, ngươi cũng sẽ không vì bệnh tim mà xảy ra chuyện đâu.” Ngô Mặc bị lời nói của hệ thống chọc cười: “Vãi, thật không ngờ đồng chí cũng biết nói đùa, so với trước kia, bây giờ mi có vẻ giống người sống hơn rồi đấy.” “Đừng nói nhảm, nhận nhiệm vụ.” Giọng điệu của hệ thống chuyển đổi tự nhiên, trong nháy mắt trở lại thành người phát hành nhiệm vụ lạnh lùng vô tình.

“Nhiệm vụ phụ một: Thu phục Hắc Kim Cương; Nhiệm vụ phụ hai: Đánh thức Bạch Mã.” Ngô Mặc suýt nữa thì té ngửa.

Cậu kẹp giọng, không dám tin mà hỏi lại: “Mi nói cái gì?

Vừa nãy ý thức tiểu gia có chút mơ hồ, hình như không nghe rõ, loáng thoáng nghe thấy cái gì mà bạch mã?” “Mi muốn ta làm gì?” Hệ thống lặp lại nhiệm vụ một lần nữa.

Ngô Mặc trố mắt nhìn, mặt đầy kinh ngạc hỏi: “Đánh thức Bạch Mã?

Bạch Mã mi nói và Bạch Mã ta hiểu có phải là cùng một con bạch mã không?” “Hay là mi muốn giúp ta tìm một con thú cưỡi, giống như Đường Tăng, đặc biệt để lại cho ta một con bạch mã để đi đường?” Hệ thống im lặng!

Một lát sau, nó thốt ra một câu suýt nữa làm Ngô Mặc tức chết: “Xét thấy đầu óc và thính lực của túc chủ có vấn đề, ta cần phải điều chỉnh kịp thời phần thưởng nhiệm vụ.” Khóe miệng Ngô Mặc giật giật hai cái, vội vàng ngăn hệ thống lại: “Đồng ca đừng đùa, ta chỉ là nhất thời không dám tin thôi.” “Bạch Mã không phải đã qua đời từ lâu rồi sao?

Ta còn nhớ mang máng trong sách ghi lại, Lão Trương lúc mười mấy tuổi đã từng gặp Bạch Mã một lần.

Sau khi ở cùng nó ba ngày, Bạch Mã đã qua đời trong giấc ngủ.” “Bây giờ sao lại bảo ta hồi sinh nó?

Ta từ khi nào đã trâu bò đến mức có thể đánh thức cả người chết vậy?” Ngô Mặc càng nói càng cảm thấy có chút khoa trương.

Là hệ thống bị lỗi?

Hay là thế giới này quá ảo diệu? 132.

Nghĩ lại một chút, cậu lại cảm thấy mọi chuyện đều có khả năng.

Trước có gia đình Tùng Tán Cán Bố sống cả ngàn năm, sau này Bạch Mã giả chết trăm năm thì có gì là không thể chứ?

Nghĩ như vậy, thì cũng có thể chấp nhận nhiệm vụ của hệ thống.

Nghĩ thông nhiệm vụ thứ hai, nhiệm vụ đầu tiên lại khiến hắn hơi đau răng.

Thu phục tinh tinh đen?

Ông đây có mở sở thú đâu, cũng không ra ngoài diễn xiếc khỉ kiếm tiền, thu phục con tinh tinh này thì có ích lợi chó gì chứ?

Phải biết rằng giết chết một con súc sinh thì đơn giản, chứ thu phục thì khó hơn lên trời.

Bất cứ con vật nào sống trên trăm năm đều ít nhiều thành tinh.

Nói là tự cho mình phi phàm thì hơi quá, nhưng chúng cũng không đời nào cam tâm tình nguyện thần phục loài người nhỏ bé.

Ngô Mặc cảm thấy hơi khó xử.

May mà hệ thống biết rõ cái nết của hắn, lập tức đưa ra thông tin phần thưởng mới.

“【Đinh!

Phần thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ: Giảm miễn Trừng phạt Huyết mạch ba lần, độ nhanh nhẹn của cơ thể tăng gấp đôi, sức mạnh tăng gia gấp đôi, một lần quay Bàn Quay Ngẫu Nhiên.】” Cùng với từng phần thưởng hiện ra, mắt Ngô Mặc dần sáng lên.

Lâu lắm rồi không có phần thưởng thực dụng nào.

Mấy thứ này bây giờ đều là bảo bối cả.

Đang ở trong dãy Himalaya, nguy hiểm trùng trùng, sức mạnh là thứ quan trọng nhất.

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ cần sức mạnh của mình tăng gấp đôi thì việc tay không đối đầu với con súc sinh trước mắt này hoàn toàn không thành vấn đề.

Còn về việc thu phục con súc sinh này ư?

Cùng lắm thì chịu đựng cơn đau đầu như búa bổ, dùng sức mạnh tinh thần xử lý nó là xong.

Chương 1145

Ngô Mặc nghĩ thông suốt, dứt khoát nhận nhiệm vụ.

Chỉ là lúc hệ thống sắp biến mất, hắn lại đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Vội vàng gọi hệ thống: “Anh bạn, khoan đi đã, tôi còn có chuyện muốn hỏi một chút.” “Nói!” Hệ thống lạnh lùng lại online.

“Cái đó.” Ngô Mặc đột nhiên trở nên ngượng ngùng, trong ý thức hắn mấp máy môi, mặt hơi đỏ.

Dường như không biết nên bắt đầu từ đâu.

Hệ thống bị bộ dạng này của hắn làm cho buồn nôn muốn chết, lạnh lùng phun ra một câu: “Có gì thì nói mau, không thì con tinh tinh kia sắp tấn công ngươi rồi đó.” Ngô Mặc giật mình.

Hắn chợt nhận ra bây giờ không phải là lúc thích hợp để tán gẫu.

Nhưng trong lòng lại có quá nhiều nghi vấn.

Nếu không hỏi ra, hắn thật sự có chút khó chịu.

Lòng chợt quyết, lời nói buột miệng thốt ra.

“Anh bạn, trước đây khả năng tự chủ của tôi rất tốt, sao gần đây lại hay đột nhiên không kiểm soát được cảm xúc thế nhỉ?” “Khụ khụ, chính là cứ tí là lại 'chào cờ'?

Anh hiểu không?” “Đương nhiên rồi, tôi là một người đàn ông bình thường, cũng có thể nói là cơ thể tốt, tinh lực dồi dào, nhưng mà…” Lời tiếp theo không biết nên nói thế nào.

Hệ thống hiểu ý của Ngô Mặc, giọng nói bình tĩnh lạ thường: “Trong cơ thể ngươi có huyết mạch Thanh Long, ngươi từng nghe câu 'long tính bản dâm' chưa?” “Hả?” Cằm Ngô Mặc suýt rớt xuống gót chân.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ nguyên nhân lại là thế này.

Thậm chí hắn còn tưởng mình nhịn lâu quá, đột nhiên thông suốt nên mới nhất thời không kiểm soát được cảm xúc.

Đột nhiên biết được từ miệng hệ thống là do huyết mạch.

Nhất thời có chút không dám tưởng tượng, tiếp theo sẽ phải đối mặt với tình huống xấu hổ nào nữa đây?

Hệ thống nói xong liền tạm thời biến mất.

Nhưng sự kinh ngạc của Ngô Mặc vẫn còn đó, mãi không hoàn hồn.

Vẻ mặt hắn thay đổi liên tục, lúc thì kinh ngạc, lúc thì trợn tròn mắt.

Con tinh tinh nào biết hắn đang nói chuyện với hệ thống.

Nó tưởng Ngô Mặc đang khiêu khích mình.

Cơn giận bốc lên, hai tay đấm ngực gào thét dữ dội hơn.

Tiếng gào kéo Ngô Mặc từ trong suy nghĩ trở về.

Thấy con tinh tinh nhe răng trợn mắt với mình, cảm xúc uất ức của hắn lập tức có chỗ trút giận.

Hắn giơ tay đấm vào ngực mình một cái, cao giọng chửi: “Đấm cái ông nội mày ấy, ông đây cũng biết!” Chẳng biết con tinh tinh bị chọc giận, hay là không cam tâm bị khiêu khích.

Nó đấm ngực càng lúc càng hăng.

Ngô Mặc đâu có ngu, biết rõ mình chịu không nổi mà còn đấm mạnh vào người mình sao?

Hắn chỉ làm động tác thôi.

Dù sao con tinh tinh có đấm mạnh thì người đau cũng không phải là hắn.

Hay thật.

Hắn bắt đầu giở trò khỉ ngay tại chỗ.

Giải Ngữ Hoa và Giải Liên Hoàn ở phía sau gần như bất lực.

Hai người thật sự không hiểu nổi.

Là do thời đại tiến bộ quá nhanh, hay là Tiểu Mặc luôn khác người như vậy?

Tại sao mỗi trận chiến hắn tham gia đều khiến người ta dở khóc dở cười thế này?

Con tinh tinh đấm một lúc, nhận ra có gì đó không đúng, gầm lên một tiếng rồi lao về phía Ngô Mặc.

“Hai người lùi lại đi.” Ngô Mặc dặn dò một câu, xách Minh Hồng Đao nghênh chiến.

“Tiểu Hoa, hai chúng ta làm sao bây giờ?” Giải Liên Hoàn nhìn chằm chằm vào bóng lưng Ngô Mặc.

Hắn muốn lên giúp đỡ, nhưng lại sợ mình trở thành gánh nặng, ngược lại còn làm lỡ việc của Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa nhìn về phía đám khỉ phía sau.

Anh trầm giọng nói: “Đám khỉ đó đang rục rịch, rất có thể sẽ gây thêm phiền phức cho Tiểu Mặc.” 133.

Giải Liên Hoàn hiểu ý ngay.

Rút súng ra, sẵn sàng bắn hạ mấy con khỉ phía sau bất cứ lúc nào.

Ngô Mặc và con tinh tinh đã giao đấu.

Con tinh tinh với sức mạnh trâu bò như một chiếc xe tăng, xông thẳng vào, định dùng sức mạnh húc bay Ngô Mặc.

Sau đó sẽ là một cú trời giáng.

Chỉ là con tinh tinh vạn lần không ngờ tới, Ngô Mặc cũng không phải dạng vừa.

Thanh đao trong tay múa tới múa lui, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên.

Con tinh tinh cảm nhận được nguy hiểm, không dám dùng tay để đỡ.

Vì nhiệm vụ, Ngô Mặc cũng không định chém chết hay chém bị thương con tinh tinh.

Sau đó, hắn dứt khoát cắm Minh Hồng Đao sau lưng, tay không đấu với con tinh tinh.

Trong thế giới động vật, kẻ mạnh làm vua.

Chỉ dựa vào sức mạnh tinh thần để áp chế đối phương là chưa đủ, phải tạo cho nó một hình ảnh tuyệt đối không dám phản kháng.

Hơn nữa, còn một điểm quan trọng nhất, hắn muốn sử dụng sức mạnh tinh thần tấn công thì phải nắm bắt được thời cơ tốt.

Giải Liên Hoàn nhìn đến ngẩn người.

Cháu trai mình từ khi nào mà ngầu thế này?

Tay không đấu với tinh tinh?

Giải Ngữ Hoa lo lắng đến thắt tim.

Tuy Ngô Mặc không thấp, nhưng đứng trước con tinh tinh thì thật sự không đáng kể.

Đứng thẳng người, đầu mới chạm đến ngực nó.

Ngô Mặc cũng có cảm giác này, lần đầu tiên hắn cảm nhận sâu sắc sự uất ức thường ngày của Giải Ngữ Hoa.

Nhón chân đánh nhau thật mệt.

Suy nghĩ của Ngô Mặc luôn vượt ngoài dự đoán.

Trong lúc giao đấu, cảm thấy nhón chân mệt quá, hắn liền nhắm vào hạ bộ.

“Cậu em nhỏ” của con tinh tinh lọt vào mắt hắn.

Mẹ nó, ông đây không giết mày, nhưng ông đây có thể làm mày đau.

Khi mày đau, chính là thời cơ tốt nhất để sử dụng sức mạnh tinh thần.

Với ý nghĩ vĩ đại này, động tác của Ngô Mặc ngày càng trở nên bỉ ổi.

Đầu tiên là một cú đá song phi, tiếp theo là một cú móc hiểm.

Chương 1146

Nhưng ngay khi sắp chạm vào mục tiêu, hắn đột nhiên cảm thấy động tác này có giống đang giúp nó giải quyết vấn đề sinh lý không?

Hắn lập tức dừng tay.

Quay lại rút Minh Hồng Đao, lưng đao vung ngang, đập mạnh xuống.

Lực rất mạnh, suýt chút nữa đã đập bẹp thứ đó.

Con tinh tinh lại gầm lên một lần nữa.

Chỉ là tiếng gầm lần này khác hẳn với vẻ kiêu ngạo lúc nãy, xen lẫn vô hạn đau đớn.

Một tay ôm lấy hạ bộ nhảy loạn xạ.

Mặt đất rung lên ầm ầm, đám khỉ phía sau sợ đến mức kêu la inh ỏi.

Giải Ngữ Hoa và Giải Liên Hoàn tim như treo trên sợi tóc.

Họ sợ con tinh tinh trong cơn thịnh nộ sẽ xé xác Ngô Mặc.

Hai người một trước một sau xông lên, bất chấp tất cả che chắn trước mặt Ngô Mặc.

Con tinh tinh ở phía đối diện ôm hạ bộ gào thét.

Ngô Mặc không có thời gian giải thích nhiều. 134.

Tuân thủ nguyên tắc “nhân lúc mày ốm lấy mạng mày”.

Hắn cắn răng, phát động tấn công tinh thần vào con tinh tinh.

Cơn đau nhói dữ dội ập đến, đau đến mức Ngô Mặc chỉ muốn ôm đầu lăn lộn trên đất.

Thật sự quá đau, cảm giác như não bị người ta dùng tay xé toạc ra.

Hắn nghiến chặt răng chịu đựng.

Đã trả giá thì phải có thu hoạch, nếu không chẳng phải là mất cả chì lẫn chài sao.

Cơ thể hắn khẽ lảo đảo hai cái.

Rất nhanh đã bị Giải Ngữ Hoa, người luôn dõi theo hắn bằng khóe mắt, phát hiện.

Anh vội vàng đưa tay đỡ lấy hắn: “Tiểu Mặc, em sao vậy?” Não Ngô Mặc như bị búa thép đâm, lại như bị búa tạ đập.

Nhất thời không phát ra được tiếng nào.

Để không làm Giải Ngữ Hoa lo lắng, hắn chỉ có thể gượng gạo xua tay ra hiệu mình không sao.

Giải Liên Hoàn có chút hoang mang.

Chuyện gì thế này?

Hắn nhìn rất rõ ràng, cháu trai nhà mình đang chiếm thế thượng phong, đã hạ gục con tinh tinh kia rồi mà!

Sao bây giờ trông triệu chứng của nó còn nghiêm trọng hơn?

Rốt cuộc là hạ bộ của ai bị thương vậy?

Phải nói rằng, sức mạnh tinh thần đúng là hữu dụng.

Tuy cảm giác đau đớn vẫn còn, nhưng sự cuồng bạo của con tinh tinh đã giảm đi không ít.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ.

Con tinh tinh này thuộc loại dị chủng.

Sống nhiều năm như vậy, chút tấn công tinh thần này đối với nó cũng chỉ như vẫy tay chào hỏi.

Muốn khuất phục, chỉ có thể tăng cường độ.

Hắn véo mạnh vào đùi mình một cái, lần này Giải Ngữ Hoa ở xa nên không làm đối phương bị thương.

Một cú xoay 360 độ.

Ngô Mặc gào lên một tiếng, đau đến mức suýt nhảy dựng lên.

Sức mạnh tinh thần như một thanh kiếm sắc bén, vèo một tiếng bắn về phía đầu con tinh tinh.

Lần này thì trúng ngay mục tiêu.

Ánh mắt con tinh tinh từ hung ác cực độ, dần dần biến thành ngây dại, ngớ ngẩn.

Nói trắng ra là ánh mắt hoàn toàn mờ mịt.

Ngô Mặc thấy có hi vọng.

Không màng đến cơn đau đầu như búa bổ, hắn nhẹ nhàng đẩy Giải Ngữ Hoa ra, đi về phía trước hai bước.

“Tiểu Mặc.” Giải Ngữ Hoa không biết Ngô Mặc muốn làm gì.

Chỉ thấy sắc mặt hắn không tốt, sợ con tinh tinh đột nhiên ra tay làm hắn bị thương, liền muốn chắn trước mặt hắn.

“Không sao.” Ngô Mặc nặn ra hai chữ từ kẽ răng.

Hai tay ra sức đấm vào đầu, cố gắng để mình tỉnh táo hơn một chút.

Hắn bước ba bước lảo đảo về phía con tinh tinh cách đó không xa.

“Thằng ranh con, mày muốn làm gì?” Khóe mắt Giải Liên Hoàn giật giật, cầm súng xông tới.

“Tam thúc, đừng qua đây.” Ngô Mặc hít sâu một hơi, không quay đầu lại quát ngăn Giải Liên Hoàn.

Hắn sợ mình không khống chế được con tinh tinh lớn, đến lúc đó nó nổi điên làm bị thương ông già nhà mình.

Với tình trạng hiện tại của hắn, lỡ như cứu viện không kịp thời thì toi đời.

Đến lúc đó ông già bị người ta coi như thức ăn mà nhai ngấu nghiến, mình có khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Giải Liên Hoàn bị khí thế của Ngô Mặc làm cho sững sờ.

Cầm súng đứng tại chỗ cau mày.

Ngô Mặc từng bước chậm rãi tiếp cận con tinh tinh, trong đầu chậm rãi giao tiếp với nó.

Ý thức của con tinh tinh ban đầu có chút kháng cự.

Dần dần nó trở nên ngoan ngoãn, nhìn Ngô Mặc với ánh mắt có chút tủi thân.

Nó tố cáo Ngô Mặc ra tay quá ác, đánh “cây gậy nhỏ” của nó đau điếng.

Hi vọng Ngô Mặc có thể giúp nó giảm đau.

Nhận được thông tin này từ con tinh tinh, sắc mặt Ngô Mặc cứng đờ, gần như cạn lời.

Đùa kiểu quốc tế gì vậy?

Bảo tiểu gia đây xoa gậy cho mày à?

Mẹ kiếp nhà mày coi tao là cái gì?

Nhưng con tinh tinh cứ tố cáo mãi, làm cho cái đầu vốn đã đau của Ngô Mặc càng đau thêm mấy phần.

Suy đi nghĩ lại, hắn quay đầu gọi Giải Ngữ Hoa: “Hoa ca, trong túi anh còn thuốc giảm đau không?” “Còn, đầu em lại đau à?” Giải Ngữ

Hoa thấy con tinh tinh không tấn công Ngô Mặc, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Trong lòng anh rối như tơ vò.

Không hiểu đã xảy ra chuyện gì?

Chương 1147

Nhưng vì kinh nghiệm Ngô Mặc thu phục sói trắng và các động vật khác trước đây, trong lòng anh chợt nảy ra một ý nghĩ không thể tin nổi.

Lẽ nào...

Trong mắt anh lóe lên một tia kinh ngạc.

Anh chậm rãi tiếp cận Ngô Mặc, một bên nhìn chằm chằm con tinh tinh, một bên nhanh chóng lục trong túi ra một vỉ thuốc.

“Trong túi đều là thuốc giảm đau, em định làm gì?” Ngô Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Cho tinh tinh ăn.” “Hả?” Khóe mắt Giải Ngữ Hoa giật giật.

Đoán là một chuyện, nhưng khi Ngô Mặc thật sự nói ra, anh vẫn cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Hoa ca, lát nữa nói sau.” Ngô Mặc nhận lấy thuốc giảm đau từ tay Giải Ngữ Hoa, mở hộp ra có chút khó xử.

Theo lẽ thường, người lớn uống một lần một viên.

Nhưng chưa từng có ai nói tinh tinh ăn mấy viên.

Thể hình nó lớn như vậy, ăn ít chắc chắn không có tác dụng, nhưng ăn nhiều có bị làm sao không?

Hắn hơi phân vân.

Thôi kệ!

Chẳng phải chỉ là một viên thuốc giảm đau sao?

Cứ cho nó một vốc thử trước đã.

Ngô Mặc là người rất tùy hứng, nghĩ không thông cũng lười suy nghĩ nhiều.

Hắn đối mặt với con tinh tinh đang tủi thân, nở một nụ cười như sói bà ngoại.

“Lại đây, ăn thứ này vào sẽ đỡ đau.” Hắn giao tiếp với con tinh tinh trong đầu.

Nhưng Giải Liên Hoàn không biết chuyện này, tưởng cháu trai mình bị tà nhập.

Nếu không phải Giải Ngữ Hoa nhanh tay nhanh mắt giữ ông lại, có lẽ ông đã xông lên tát cho Ngô Mặc một cái rồi.

Con tinh tinh nhìn chằm chằm vào thứ trong tay Ngô Mặc, một tay ôm hạ bộ, vẻ mặt có chút tủi thân nhận lấy.

Tay run lên, đầu ngửa ra, thuốc đã vào miệng.

Ngô Mặc chỉ cảm thấy mệt tim.

Dùng sức mạnh tinh thần để thu phục tinh tinh không đơn giản như tưởng tượng.

Sơ sẩy một chút, hoặc là đối phương mạnh hơn mình.

Đến lúc đó bị phản phệ, rất có thể mình sẽ biến thành kẻ ngốc.

Hiện tại xem ra hiệu quả không tệ, con tinh tinh hẳn là đã thần phục mình.

Ngô Mặc lảo đảo, dứt khoát ngồi phịch xuống đất.

Đấm đấm vào đùi, bắt đầu giao tiếp với con tinh tinh như đang nói chuyện phiếm.

Nhìn bộ dạng bà tám đầu ngõ của Ngô Mặc, lông mày Giải Liên Hoàn nhíu thành một cục.

Lo lắng lấn át cả thể diện.

Ông kéo tay áo Giải Ngữ Hoa, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Hoa, Tiểu Mặc bị làm sao thế?

Sao bệnh cứ nối tiếp nhau thế này?” “Bây giờ lại có vấn đề về não à?” Giọng ông vừa gấp gáp vừa lo lắng, giống hệt một ông bố già đang lo cho sự an nguy của con trai.

Nhưng nói đi nói lại cũng không sai.

Ông không vợ không con.

Cháu trai với con trai có gì khác nhau đâu?

Huống chi lại là Ngô Mặc, đứa cháu mà ông đặt trên đầu quả tim.

Giải Ngữ Hoa trong lòng đã có suy đoán, dù sao thì bài học từ con sói trắng vẫn còn đó.

Anh ra hiệu cho Giải Liên Hoàn đừng nóng vội.

Hi vọng ông không làm phiền động tác của Ngô Mặc.

Nhưng Giải Liên Hoàn lúc này cảm xúc có chút không ổn định, nhất thời không hiểu ý của Giải Ngữ Hoa.

Lời nói không qua não, buột miệng thốt ra: “Lão tử đang hỏi mày đấy, mày trừng tao làm gì?” Giải Ngữ Hoa: “…” Lời nói của Giải Liên Hoàn khiến Giải Ngữ Hoa nảy sinh nghi ngờ.

Lão già ngốc nghếch trước mặt này, có thật là Giải Tam Gia nổi danh giang hồ, giỏi âm mưu quỷ kế không?

Để không làm phiền Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa chỉ có thể kiên nhẫn trầm giọng nói: “Im miệng!” Giải Liên Hoàn mấp máy môi.

Muốn nói gì đó.

Nhưng thấy Giải Ngữ Hoa không có ý định trả lời mình, lời đến miệng lại nuốt xuống.

Kể từ sau cuộc nói chuyện trong hang động, hai người rõ ràng là quan hệ cha con, nhưng trong lòng lại như có một vách ngăn.

Giải Liên Hoàn muốn giải thích.

Nhưng Giải Ngữ Hoa hoàn toàn không cho ông cơ hội nói chuyện.

Phải biết rằng, người có thể khiến Giải Ngữ Hoa cam tâm tình nguyện thỏa hiệp, đời này ngoài Ngô Mặc ra không tìm được người thứ hai.

Ngô Mặc không biết hai người có vấn đề.

Lúc này hắn đang ngồi trên đất, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào việc giao tiếp với con tinh tinh.

Nói đến đây phải khen Giải Ngữ Hoa một câu, thuốc giảm đau anh mua hiệu quả thật sự không tồi.

Chẳng biết là do con tinh tinh đau đến tê liệt, hay là do một vốc thuốc có hiệu quả tốt.

Tóm lại, vẻ mặt đau đớn trên mặt con tinh tinh đã biến mất.

Điều này khiến nó càng tin tưởng Ngô Mặc hơn mấy phần.

Loài sinh vật như tinh tinh vốn rất thích bắt chước con người.

Nó thấy Ngô Mặc ngồi khoanh chân rất thú vị, cái mông to của nó cũng đặt xuống, “phịch” một tiếng ngồi xuống.

Thân hình nó như một cái cân lớn, làm mặt đất rung chuyển.

Ngô Mặc dựa vào âm thanh để phán đoán, có lẽ lúc đầu mình đã đoán sai.

Con tinh tinh này tuyệt đối không chỉ hơn ba trăm cân, ít nhất cũng phải năm trăm cân trở lên.

Một người một tinh tinh đối mặt nhau ngồi khoanh chân.

Không chỉ Giải Ngữ Hoa và Giải Liên Hoàn nhìn đến ngẩn người, mà đám khỉ sau lưng con tinh tinh cũng có chút ngơ ngác.

Chuyện gì thế này?

Không phải là kẻ thù sao?

Sao lại bắt đầu tiệc trà rồi?

Chúng gãi tai gãi má nhìn nhau, không biết bước tiếp theo phải làm gì.

Đành phải ngồi xổm xuống ngẩn người.

Ngô Mặc không muốn biết suy nghĩ của đám khỉ, hắn chỉ muốn biết con tinh tinh này là thế nào?

Có lẽ con tinh tinh ở đây quanh năm, khả năng giao tiếp của nó yếu như một đứa trẻ.

Ngô Mặc tốn hết chín trâu hai hổ, mới miễn cưỡng hiểu được quá khứ của con tinh tinh.

Chương 1148

Hóa ra con tinh tinh này là một đứa trẻ mồ côi.

Đương nhiên, nó không phải là cha mẹ đều mất trước khi sinh ra, mà là sau này có chuyện xảy ra khiến cha mẹ nó đều chết cả.

Nó không biết tại sao lại ở đây.

Chỉ biết trước khi nó sinh ra, cha mẹ nó đã luôn bảo vệ nơi này.

Sau đó có một con ác thú muốn chiếm đoạt nơi này.

Cha mẹ nó đã đại chiến với nó một trận, cả hai đều qua đời.

Lúc đó nó còn nhỏ, trơ mắt nhìn thảm kịch xảy ra, sau này cũng không biết nên đi đâu, liền tiếp tục ở lại đây.

Cụ thể sống bao nhiêu năm nó cũng không biết.

Chỉ biết hoa nở hết mùa này đến mùa khác, khỉ con khỉ cháu cũng đã thay mấy lứa.

Ngô Mặc bẻ ngón tay thầm tính toán một hồi.

Dựa vào tuổi thọ của khỉ, con tinh tinh này ít nhất cũng phải hơn ba trăm tuổi rồi.

Vãi chưởng!

Có cần phải kích thích như vậy không?

Dãy Himalaya có ma lực gì sao?

Tại sao tất cả động vật đều sống lâu như vậy?

Chúng hoàn toàn phá vỡ tuổi thọ của sinh vật bình thường, thật khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Lẽ nào Uông gia vì lý do này mà tìm mọi cách đến đây để tìm câu trả lời?

Còn Trương gia?

Lại là lý do gì?

Trong lòng Ngô Mặc nghi hoặc hết vòng này đến vòng khác, gần như có thể so với vòng tuổi của một cây đại thụ.

Rối rắm hồi lâu, không nghĩ ra nguyên lý.

Hắn lắc lắc đầu, quyết định tạm gác vấn đề lại.

Tới đâu hay tới đó vậy.

Bao nhiêu âm mưu quỷ kế, trước sức mạnh tuyệt đối đều là chó má.

Chỉ cần ông đây có thể đè bẹp chúng, chúng có nhảy dựng lên thì cũng làm được gì?

Vẫn một cước đá bay.

Bây giờ coi như đã giải quyết xong con tinh tinh, nhiệm vụ tiếp theo chính là đánh thức con ngựa trắng.

Ngô Mặc phủi mông đứng dậy khỏi mặt đất.

Sải bước đến trước mặt con tinh tinh, gõ một cái cốc thật mạnh vào cái đầu to của nó.

Tim Giải Liên Hoàn run lên ba nhịp.

Đạn đã lên nòng, súng cũng đã giơ lên, chỉ sợ con tinh tinh nổi giận một tát đập chết cháu trai mình.

Trong lòng thầm oán Ngô Mặc gan cũng quá lớn rồi.

Cái gì cũng dám làm, không nghĩ đến hậu quả sao?

Mẹ nó chứ, việc này có khác gì nhổ lông trên mông hổ không?

Tuy nhiên, chuyện khiến ông rớt cả tròng mắt đã xảy ra.

Con tinh tinh không những không nổi giận, ngược lại còn chớp chớp đôi mắt to, trông có vẻ tủi thân.

Giải Liên Hoàn dụi dụi mắt, không màng đến thể diện lại kéo kéo Giải Ngữ Hoa.

“Tiểu Hoa, có phải ta hoa mắt không, sao ta cảm thấy con tinh tinh kia có chút tủi thân nhỉ?” “Ừm, không nhìn nhầm đâu.” Tạ Ngữ Hoa dùng bốn chữ nhẹ nhàng trả lời Giải Liên Hoàn.

Nhưng trong lòng anh cũng dậy sóng.

Không biết Ngô Mặc rốt cuộc đã trải qua những gì, tại sao lại có nhiều bí mật như vậy?

Năng lực thuần hóa thú từ đâu mà có?

Lẽ nào tất cả những điều này là do vị cổ thần kia?

Giải Ngữ Hoa có chút lo lắng, sợ trên người Ngô Mặc sẽ có di chứng đặc biệt nào đó.

Chỉ là lần trước tốn nhân tình tìm được một vị quốc y, chẩn đoán nửa ngày cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Là mình tìm không đúng người?

Giải Ngữ Hoa chìm sâu vào tự nghi ngờ.

Thậm chí bắt đầu cân nhắc có nên quay về mời một vài đại sư đạo gia, hay là đến chùa tìm mấy vị hòa thượng cao tay không?

Đúng là nồi nào úp vung nấy, ở cạnh Ngô Mặc học thói ba phải.

Kể từ khi gặp Ngô Mặc, cách suy nghĩ của Giải Ngữ Hoa đã vô thức bị hắn dẫn đi lệch lạc.

Phía bên kia, Ngô Mặc gõ vào đầu con tinh tinh, trong lòng không ngừng suy nghĩ --- tiểu gia nên đặt cho nó cái tên gì đây?

Kể từ khi bị giới giang hồ đặt cho cái danh hiệu Thiết Chủy Phán Quan, vì tâm lý trả thù, Ngô Mặc gặp ai cũng muốn đặt cho người đó một cái biệt hiệu.

Sói trắng tên là Cương Bính.

Đã là người một nhà, tinh tinh cũng phải có mặt trong tổ hợp này.

Ngô Mặc suy đi nghĩ lại, búng tay một cái, quyết định đặt cho con tinh tinh một cái tên thật kêu --- Kim Điều.

Đừng nói, con tinh tinh còn rất thích cái tên này, hưng phấn đến mức đấm ngực gào thét.

Hoàn toàn giải quyết xong con tinh tinh, Ngô Mặc quay đầu lại liếc mắt đưa tình với Giải Ngữ Hoa: “Thế nào Hoa ca, có cảm thấy sùng bái tiểu gia đây không?” Vẻ mặt đắc ý của hắn, khiến Giải Ngữ Hoa chỉ muốn cười.

Anh nhẹ nhàng liếc Ngô Mặc một cái.

Nhanh chân bước lên, kéo cổ áo Ngô Mặc, bắt hắn cúi đầu xuống.

Hai tay rất tự nhiên đặt lên thái dương hắn, nhẹ nhàng xoa bóp: “Đầu còn đau không?” Mặc dù không biết Ngô Mặc làm thế nào để thuần phục con tinh tinh đen, nhưng Giải Ngữ Hoa lại chú ý đến vẻ mặt đau đầu như búa bổ của Ngô Mặc.

Chắc hẳn hành động này rất tổn hại đến não bộ.

Đừng nói, được xoa bóp mấy cái, Ngô Mặc quả thực cảm thấy dễ chịu hơn không ít.

Hắn có chút tinh thần để suy nghĩ về nhiệm vụ tiếp theo.

Hắn nhe răng cười với Giải Ngữ Hoa: “Hoa ca, bây giờ đây là địa bàn của chúng ta rồi, anh muốn hái bao nhiêu đóa hoa cũng được.” “À, đúng rồi, giới thiệu với anh người bạn mới của em." Nói xong, tay chỉ vào con tinh tinh đen, nghiêm túc nói: "Đây là Kim Điều." Sau đó lại ra hiệu với con tinh tinh.

Còn trong đầu giải thích thế nào, ngoài hắn ra chỉ có con tinh tinh biết.

Con tinh tinh dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Nó từ trên đất bò dậy, một tay đấm ngực, làm ra một tư thế thần phục.

Tục ngữ nói khiêm tốn là vương đạo.

Nhưng câu nói này ở chỗ Ngô Mặc không đứng vững được, hắn rất thích khoe khoang trước mặt mấy người anh em.

Từ chiều cao, thể lực, khả năng chém gió, hành vi phá hoại.

Điểm nào cũng phải chiếm thế thượng phong.

Chương 1149

Cho dù bị đánh hội đồng cũng không biết chán.

Bây giờ khó khăn lắm mới thu phục được con tinh tinh Kim Điều, không khoe khoang một phen, chẳng phải là có lỗi với nỗ lực của mình sao?

Với ý nghĩ đắc ý khoe khoang.

Hắn cố ý đứng trước mặt con tinh tinh, để Giải Ngữ Hoa dùng đồng hồ chụp một tấm ảnh.

Ngay sau đó là gửi hàng loạt.

Ở phía bên kia.

Lâm Phong và mọi người đang thở hồng hộc, cắm đầu đi về phía trước.

Trên đường đi không ít lần gặp nguy hiểm, nhân số tổn thất quá nửa.

Bầu không khí có chút nặng nề.

Cánh tay Vương Bàn Tử quấn băng, trên người Ngô Tà cũng loang lổ vết máu.

Vẻ mặt Lâm Phong vô cùng nghiêm trọng.

Không còn cách nào khác, áp lực của ông bây giờ không hề nhỏ.

Con trai lớn của mình dẫn người đi cứu chú.

Mình thì gánh vác trọng trách dẫn theo Ngô Tà mấy người, lỡ như để họ có mệnh hệ gì, sau này biết ăn nói sao với con trai lớn?

Với suy nghĩ này, Lâm Phong suốt chặng đường như một người bảo mẫu, luôn để mắt đến sự an nguy của Ngô Tà.

Hoặc là trông chừng cái móng của Vương Bàn Tử.

Ông coi như đã hoàn toàn hiểu được cái gì gọi là bố của những kẻ xui xẻo, tà khí trên người hai tên này cũng quá nặng rồi.

Sơ sẩy một chút là xảy ra chuyện.

Ai mà ngờ được vấp ngã cũng có thể kích hoạt cơ quan?

Nhổ một bãi nước bọt lại dẫn dụ nhện đến?

Khó khăn lắm mới dựa tường nghỉ ngơi một lát.

Tường sập.

Lâm Phong nhất thời không hiểu nổi, 'Bạch Mao Quái' nói 'bình an vô sự', rốt cuộc là cái bình an kiểu quái gì đây?

Trương Khởi Linh vác đao, đi sau Ngô Tà một cách lặng lẽ, thỉnh thoảng đưa tay kéo hắn một cái.

Động tác thuần thục.

Nhìn là biết đã trải qua trăm ngàn lần rèn luyện.

Chỉ có Hắc Nhãn Kính là trên mặt luôn nở nụ cười xấu xa quen thuộc, chỉ là cánh tay trái của anh ta cũng loang lổ vết máu.

Người của Tô Nan tổn thất nặng nề.

Tiểu Tứ Nguyệt và Đa Kiệt đều bị thương nặng, nhưng may mắn không phải vết thương chí mạng, cũng miễn cưỡng duy trì được.

Óscar thì mạng lớn.

Có lẽ là bị thương nhiều thành quen, ngoài việc mất đi “của quý”, sau đó cũng không bị thương nặng gì.

Chỉ là gã đàn ông cao to vạm vỡ bây giờ lại yểu điệu như một cô vợ nhỏ, có chút gió thổi cỏ lay là chạy còn nhanh hơn thỏ.

Lén lén lút lút làm ra vẻ yểu điệu thục nữ.

Nhìn qua còn điệu đà hơn cả Tiểu Tứ Nguyệt.

Người nhà họ Trương cũng không khá hơn là bao.

Trương Hải Khách và Trương Hải Hạnh đều bị thương nhẹ, mấy người nhà họ Trương còn lại, chết thì chết, bị thương thì bị thương.

Nhìn chung, một đoàn người đi đến bây giờ đã tổn binh hao tướng.

Phía sau còn có hai người bạn cùng Lê Nhất Minh.

Vẻ mặt nặng nề đến mức một cái rắm cũng không muốn thả.

Ba đội người chia thành ba nhóm trước, giữa, sau, không ai muốn nói chuyện với ai.

Tin nhắn của Ngô Mặc chính là lúc này gửi đến.

Mấy người đang im lặng đi đường, đột nhiên cảm thấy cổ tay rung nhẹ một cái.

Mắt mấy người lập tức sáng lên.

Vì cẩn thận, họ không lập tức giơ tay lên xem tin nhắn, mà cố ý giả vờ mệt mỏi, từ từ tụt lại phía sau.

Trong số này không bao gồm Hắc Nhãn Kính.

Hắc gia trước nay không quan tâm đến cách nhìn của người khác, chỉ quan tâm đến tiểu tổ tông nhà mình có tin tức gì không.

Anh lập tức giơ cổ tay lên mở tin nhắn.

Một tấm ảnh con tinh tinh lớn xuất hiện trên đồng hồ.

Dù cho tâm lý Hắc gia có vững vàng đến đâu, cũng bất giác sững sờ một lúc.

Ngay sau đó, ánh mắt bị Ngô Mặc bên cạnh con tinh tinh đen thu hút.

Chỉ thấy Ngô Mặc cười toe toét giơ tay hình chữ V.

Hắc Nhãn Kính tham lam nhìn chằm chằm vào tấm ảnh trên màn hình, dường như nhìn cả vạn lần cũng không thấy chán.

Tấm ảnh bé tí tẹo, anh từ trên xuống dưới quét qua lại mấy lần.

Chỉ muốn xác nhận tình trạng cơ thể của Ngô Mặc.

Thấy Ngô Mặc mọi thứ đều ổn, lòng mới hoàn toàn yên tâm, ánh mắt lại chuyển sang con tinh tinh.

Không khỏi khẽ cau mày.

Trong lòng thầm nghĩ, Ngô Mặc thu phục con tinh tinh có phải trả giá gì không?

Anh sinh ra trong gia đình quý tộc Mãn Thanh Bát Kỳ.

Trong gia tộc từng có những pháp sư Tát Mãn nổi tiếng.

Các loại kỳ thuật và mật văn gần như chất đầy tàng thư các.

Phương pháp anh tìm Ngô Mặc mấy năm trước chính là từ trong đó mà có được.

Ngoài ra, vì tò mò, anh còn nghiên cứu rất nhiều thông tin ở các lĩnh vực khác nhau.

Trong đó có một số là về thuần hóa thú.

Tổ tiên Mãn Thanh thích săn bắn, đối với việc nghiên cứu thuần hóa thú rất có tâm đắc.

Thuần hóa thú thông thường, chỉ cần hàng phục được con thú là được.

Nhưng muốn cao siêu hơn, khiến con thú nghe lời như nô bộc?

Cái giá phải trả là không thể lường được.

Thậm chí có người dùng máu tim để nuôi dưỡng dã thú.

Hắc Nhãn Kính không biết Ngô Mặc làm thế nào?

Nhưng lòng lo lắng cho hắn thì không hề thiếu một phân.

Chương 1150

Trong mắt lóe lên một tia lo lắng.

Nhưng miệng thì không rảnh rỗi, dùng tay áo che miệng, nhỏ giọng trả lời một câu: “Yo!

Nhị gia đây là kiếm cho mình một cô vợ bé à?” Giọng điệu quen thuộc, lời lẽ trêu chọc bỉ ổi, vẫn như cũ dẫn đến sự đáp trả nhanh chóng của Ngô Mặc.

“Vợ bé cái gì?

Đây là vợ tôi tìm cho anh đấy, xem kìa, đen như than, hợp với anh biết bao.” “Hôm nào tôi tặng nó thêm cặp kính râm to, ôi chao, hai người đúng là trời sinh một cặp!” Nụ cười trên khóe miệng Hắc Nhãn Kính càng thêm rõ rệt.

Lâm Phong và Ngô Tà mấy người cũng bị tấm ảnh con tinh tinh làm cho giật mình.

Cái quái gì vậy?

Đang đi đường sao lại chuyển sang diễn xiếc khỉ rồi?

Mấy người họ không được vô tư như Hắc Nhãn Kính.

Không dùng giọng nói, mà dùng chữ viết nhanh chóng trả lời mấy câu hỏi thăm nguyên do.

Ngô Mặc sợ họ lo lắng.

Đơn giản trả lời một câu mọi thứ đều ổn, cuối cùng vô cùng đắc ý giới thiệu về con tinh tinh.

Nghe đến cái tên Kim Điều, khóe miệng mấy người không nhịn được giật giật hai cái.

Ngay cả trong mắt Trương Khởi Linh cũng lóe lên một tia bất lực.

Chỉ là sự bất lực nhanh chóng biến đổi.

Ánh mắt anh lướt qua mọi người, dứt khoát dừng lại trên người Trương Hải Khách.

Trong mắt nhanh chóng lóe lên một tia suy tư.

Trương Hải Khách bất ngờ rùng mình một cái, luôn cảm thấy như có thứ gì đó đang nhắm vào mình.

Cùng với một tin nhắn của Ngô Mặc đến, tâm trạng của mọi người dường như lại thoải mái hơn không ít.

Hắc Nhãn Kính lại gửi cho Ngô Mặc thêm mấy tin nhắn, mãn nguyện tắt đồng hồ.

Trong lòng Ngô Mặc cũng rất thoải mái.

Mấy người anh em không có chuyện gì, đối với hắn là điều quan trọng nhất.

Sau khi trao đổi thông tin, tiếp theo cần phải làm một việc khác --- đánh thức con ngựa trắng.

Nhưng có một tiền đề, con ngựa trắng ở đâu?

Suy nghĩ của Ngô Mặc bay lượn.

Hắn chợt nghĩ đến nếu mình kéo con ngựa trắng đến trước mặt Trương Khởi Linh, khuôn mặt cứng đờ của Lão Trương sẽ biến thành bộ dạng gì nhỉ?

Là sẽ khóc nức nở, hay là hai mắt nhìn thẳng?

Nghĩ thôi đã thấy rất thú vị.

Hắn bây giờ đã có chút không thể chờ đợi được nữa, lập tức kéo con tinh tinh nghiêm túc hỏi.

“Kim Điều, ngươi sống ở đây nhiều năm như vậy, xung quanh có phát hiện ra tình huống bất thường nào không?” Con tinh tinh dường như trí tuệ có chút vấn đề.

Nó ngơ ngác nhìn Ngô Mặc, nghiêm túc hỏi một câu: “Chủ nhân, 'bất thường' là gì ạ?” Ngô Mặc: “…” Lần đầu tiên hắn cảm nhận được tầm quan trọng của chín năm giáo dục bắt buộc.

Để có được thông tin, hắn chỉ có thể kiên nhẫn giao tiếp với con tinh tinh.

Giao tiếp với con tinh tinh này còn khó hơn cả việc thu phục nó.

Kim Điều cứ như thể được nuôi lớn trong một cái hộp.

Thường ngày ngoài việc chơi đùa đánh nhau với đám khỉ, thì cũng chỉ có chiến đấu với kẻ xâm lược.

Nó biết rất ít về thế giới bên ngoài.

Rất nhiều từ Ngô Mặc nói nó đều không hiểu, phải dịch thành ngôn ngữ và hành động mà nó có thể hiểu được.

Việc này đúng là làm khó Ngô Mặc rồi.

Bình thường anh chàng này chửi người cũng không mệt đến thế, giờ giao tiếp với Kim Điều một lúc mà mệt đến đau cả đầu.

Để Kim Điều hiểu rõ hơn lời mình nói, Ngô Mặc thỉnh thoảng còn phải làm vài động tác minh họa.

Dáng vẻ của cậu khiến Giải Liên Hoàn đứng bên cạnh co giật khóe miệng.

Sâu trong lòng, ông không muốn nghi ngờ thằng cháu mình bị trúng tà, nhưng biểu hiện này trông có hơi thiểu năng không chứ?

Múa may tay chân trước mặt một con tinh tinh, rốt cuộc hai đứa bây, đứa nào mới là tinh tinh?

Giải Ngữ Hoa lặng lẽ ngồi bên cạnh.

Sau sự kiện sói trắng, anh đã có sự chuẩn bị tâm lý nhất định đối với những tình huống bất thường thế này.

Không cần nhiều lời, chỉ cần chờ đợi là được.

Cuộc giao tiếp kéo dài khoảng hơn một tiếng.

Từ những lời nói lộn xộn của con tinh tinh, Ngô Mặc đại khái đoán ra được một địa điểm.

Đúng là ở trong núi báu mà không biết.

Cách nơi con tinh tinh nghỉ ngơi không xa, có một chỗ đặc biệt kỳ lạ.

Hồng liên huyết sắc ở đó mọc cực kỳ tươi tốt, tỏa ra hương thơm ngọt ngào.

Mùi hương quyến rũ khiến con tinh tinh không thể rời bước.

Đây cũng là lý do chính mà Giải Liên Hoàn đi ra ngoài tìm đồ mà không đụng phải nó.

Dù sao thì giữa đồ tốt và đồ bỏ đi, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều biết chọn thế nào.

Con tinh tinh đã thử đi kiểm tra.

Nhưng nơi đó rất kỳ quái, nó đi vòng quanh rất lâu mà vẫn không thể vào được trung tâm.

Thử đi thử lại nhiều lần.

Con tinh tinh bực bội trong lòng, dứt khoát từ bỏ, dù sao nằm ở xung quanh cũng có tác dụng tương tự.

Cứ thế năm này qua năm khác, ngày này qua ngày khác, cho đến khi nhóm Ngô Mặc đến.

Sau khi suy luận ra, Ngô Mặc cảm thấy có chút kỳ lạ.

Dựa theo tuổi của con tinh tinh mà tính, nó đã sống gần ba trăm năm, trong khi thời gian Bạch Mã chết nhiều nhất cũng chỉ khoảng hơn một trăm năm.

Là ai đã đưa Bạch Mã đến đây?

Tại sao con tinh tinh lại không nhìn thấy người đó?

Không hỏi cho rõ, trong lòng cứ như có cái gai đâm vào.

Ngô Mặc lại một lần nữa giao tiếp với con tinh tinh.

Sau đó mới hoàn toàn hiểu ra, thì ra có một khoảng thời gian con tinh tinh không ở đây.

Ngô Mặc gật đầu, đứng dậy búng tay một cái: "Hoa ca, Tam thúc, em dẫn hai người đến một nơi hay ho, có hứng thú không?" Giải Liên Hoàn ngồi đến mức sắp ngủ gật.

Bất thình lình bị tiếng của Ngô Mặc làm cho tỉnh giấc, ông ngẩng đầu nheo mắt nhìn cậu: "Thằng ranh con, chúng ta không tranh thủ thời gian lên đường à?" Trong lòng ông có kế hoạch của riêng mình, muốn đi trước nhà họ Uông một bước để giải quyết công việc, bây giờ thời gian liên tục bị trì hoãn, đã có chút lo lắng.

"Tam thúc, có những chuyện không thể vội được đâu." Ngô Mặc biết lão già đang lo lắng điều gì, liền thuận miệng an ủi một câu: "Cũng giống như tóc trên đầu của chú vậy, có vội nữa nó cũng chẳng mọc ra được đâu." Giải Liên Hoàn cảm thấy nếu mình cứ đôi co với Ngô Mặc, người cuối cùng chết vì bệnh tim chắc chắn là mình.

Gân xanh trên trán ông nổi lên, ngón chân trong giày cũng ngứa ngáy, rất muốn xông lên đá cho một phát.

Chương 1151

Biểu cảm trên mặt Giải Ngữ Hoa vô cùng đặc sắc.

Trong đầu anh hiện lên một ý nghĩ --- Quả nhiên, ác nhân tự có ác nhân trị.

Ba người đi theo con tinh tinh vào sâu trong biển hoa.

Đi được hai bước, Ngô Mặc nghe thấy tiếng bước chân sau lưng không đúng.

Quay đầu lại nhìn, Giải Liên Hoàn đi đứng lảo đảo, dường như có chút đuối sức.

Cậu giật mình, vội vàng dừng bước đi tới nắm lấy Giải Liên Hoàn quan sát kỹ lưỡng.

“Tam thúc, chú già sao thế?” Giải Liên Hoàn xoa xoa cái lưng già, ai oán lườm đứa cháu yêu quý của mình một cái: “Mẹ kiếp, trong lòng mày không có số à?

Ông đây bị mày đá cho bao nhiêu cú, bay ra ngoài mấy lần rồi đấy.” Một giọng nói đầy oán giận vang lên.

Ngô Mặc gãi đầu, có chút ngại ngùng.

Tuy là xuất phát từ ý muốn cứu người, nhưng cuối cùng cũng đã gây ra tổn thương không nhỏ cho Tam thúc nhà mình.

Tục ngữ nói, eo của đàn ông là quan trọng nhất.

Lão già mà bị mình đá bị thương thật thì sau này còn muốn đi Thanh Thủy Cung chơi bời gì nữa?

Ai chơi ai đây?

Xuất phát từ lòng hiếu thảo, Ngô Mặc suy nghĩ chưa đến một giây đã vẫy tay gọi Kim Điều.

Con tinh tinh to lớn sải những bước hùng dũng, lắc lư trái phải đi tới.

Nó trợn đôi mắt to, ngơ ngác nhìn Ngô Mặc.

Nói thật, một con tinh tinh còn khỏe hơn cả gấu đứng sừng sững trước mặt người ta, áp lực mà nó mang lại cho Giải Liên Hoàn thực sự không nhỏ.

Dù đã biết Ngô Mặc thuần phục được con tinh tinh đen này, nhưng súc sinh cuối cùng vẫn là súc sinh, lật mặt vô tình, quỷ mới biết nó có đột nhiên nổi điên xé xác người ta không chứ?

Lão già tay đã sắp sờ đến súng, thì bên này Ngô Mặc đã bắt đầu giao tiếp với con tinh tinh.

“Kim Điều, mày thân cường thể tráng, giúp gia một tay.” Con tinh tinh ngô nghê gật đầu, ra vẻ Ngô Mặc nói gì cũng là đúng.

Ngô Mặc dặn dò Kim Điều xong, quay đầu nhìn Giải Liên Hoàn, khẽ thở dài: “Tam thúc, chuyện vừa rồi đều là ngoài ý muốn.

Nếu chú thấy không khỏe, hay là thế này đi, để Kim Điều cõng chú, chú thấy sao?” Giải Liên Hoàn giật mình, sắc mặt cũng có chút biến đổi: “Thằng ranh con, mày đùa cái gì thế?” “Không đùa, cứ quyết định vậy đi.” Ngô Mặc cho rằng Tam thúc ngại, dù sao đường đường là đấng mày râu bị người ta cõng, đổi lại là mình cũng cảm thấy xấu hổ.

Cậu quyết định thay Giải Liên Hoàn, đỡ cho Tam thúc muốn mà ngại nói.

Nói xong liền ra lệnh cho Kim Điều.

Đối mặt với con tinh tinh đang từng bước áp sát, Giải Liên Hoàn liên tục nuốt nước bọt, trốn cũng không được, rút súng cũng không xong.

“Mày... mày đừng qua đây!” Giải Liên Hoàn bực bội vò mái tóc gần như không còn cọng nào, gầm nhẹ một tiếng.

Con tinh tinh còn tưởng Giải Liên Hoàn đang chơi với nó, trong lòng lóe lên một tia vui vẻ.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của Giải Liên Hoàn, con tinh tinh không chút khách khí vươn tay kẹp ông ta lên.

Hành động bất ngờ này cũng làm Ngô Mặc giật mình, lỡ mà kẹp chết lão già thì làm sao?

Cậu vội vàng dặn dò Kim Điều điều chỉnh động tác.

Chỉ trong chốc lát, Kim Điều đã vững vàng ôm Giải Liên Hoàn vào lòng.

Nhìn Giải Liên Hoàn bị một con tinh tinh ôm kiểu công chúa vào lòng, Giải Ngữ Hoa không thể kiềm chế được nữa, úp mặt vào vai Ngô Mặc cười khúc khích.

Mặt Giải Liên Hoàn xanh mét.

Muốn động nhưng lại không dám động, chủ yếu là con tinh tinh này thực sự quá nghe lời.

Sợ làm ngã lão già, nó ôm chặt cứng.

Ngô Mặc lòng còn nhiều tâm sự, cuối cùng cũng có thể dồn tâm trí vào chuyện chính.

Cả đám lại tiếp tục cất bước đi vào trong.

Đi khoảng chừng năm trăm mét, không khí phía trước phảng phất một mùi hương ngọt ngào.

Mùi hương khiến người ta cảm thấy đầu óc tỉnh táo, tâm hồn thư thái.

Tục ngữ nói, có điềm lạ ắt có vật lạ.

Xem ra không có gì bất ngờ, Bạch Mã chắc hẳn đang ở gần đây.

Đi sâu vào trong, dường như bị thứ gì đó cản bước.

Lại giống như gặp phải quỷ đả tường.

Đi đi lại lại mấy vòng, cuối cùng lại quay về chỗ cũ.

Có chút thú vị đây.

Ngô Mặc xoa cằm, ra vẻ suy tư.

“Thằng ranh con, chỗ này đã bị người ta động tay động chân rồi.” Đúng là đứng cao nhìn xa.

Giải Liên Hoàn được con tinh tinh ôm trong lòng, điểm xuất phát đã cao hơn người khác một đoạn.

Ông cả đời kinh qua vô số hiểm nguy, liếc mắt một cái đã phát hiện ra nơi này bị người ta giở trò.

Thủ pháp tinh diệu, không phải do người thường làm.

Ngô Mặc quay đầu nhìn lại một cái: “Tam thúc, chú phá giải được không?” Giải Liên Hoàn im lặng một lúc: “Hơi khó, cần chút thời gian.” “Hoa ca, còn anh?” Ngô Mặc lại hỏi Giải Ngữ Hoa.

“Thử xem sao.” “OK!” Ngô Mặc búng tay một cái, nghiêm túc nói: “Nếu đã như vậy, thì phiền hai cha con hai người ra tay rồi.

Tiểu gia đây đầu đau, người đau, mông cũng đau, toàn thân không khỏe, mấy hoạt động hại não này tôi không tham gia.” Nói xong, cậu chắp tay sau lưng lùi lại một bước, tỏ rõ mình không tham gia hoạt động này.

Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa đồng thời liếc nhìn Ngô Mặc.

Chẳng biết có phải mình nhạy cảm không, nhưng cứ cảm thấy hai chữ “cha con” trong miệng Ngô Mặc đặc biệt rõ ràng.

Nhưng họ đoán không sai.

Ngô Mặc cố ý làm vậy, chủ yếu cũng là muốn cho hai người một cơ hội hợp tác.

Đừng thấy bình thường cậu cứ như tên ngốc, nhưng có những lúc độ nhạy cảm lại cực kỳ cao.

Từ lúc ra khỏi hang động đã cảm thấy không ổn.

Giữa Hoa ca và Tam thúc cứ ngượng ngùng, dường như có mâu thuẫn gì đó?

Khiến người bị kẹp ở giữa vô cùng khó chịu.

Ngô Mặc lén quan sát hai người, phát hiện Hoa ca ngay cả nhìn Tam thúc cũng không thèm.

Điều đó cho thấy vấn đề có lẽ xuất phát từ Tam thúc.

Lão già này lại làm chuyện thất đức gì rồi?

Sao lại chọc giận cả Hoa ca thế này?

Ngô Mặc nghĩ mãi không ra.

Cho nên cậu định tạo cơ hội cho hai người ở riêng.

Tuy rằng hai người tám trăm cái mưu mô, cộng lại cũng chẳng được 0.1 phần tình thân, nhưng ở chung nhiều một chút, biết đâu dữ liệu lại tăng lên thì sao?

Mọi chuyện đều có thể mà!

Chương 1152

Giải Ngữ Hoa và Giải Liên Hoàn đều là cáo già, sao có thể không nhìn ra suy nghĩ của Ngô Mặc chứ?

Hai người nhìn nhau, khẽ thở dài.

Bây giờ nguy hiểm trùng trùng, cả hai cũng không muốn Ngô Mặc phải bận tâm mấy chuyện vặt vãnh.

Giải Ngữ Hoa dù sao cũng là vãn bối, trầm ngâm một lát liền chủ động mở lời với Giải Liên Hoàn: "Tam gia, ông định bắt đầu từ đâu?" "Để lão tử tính toán một chút." Lời nói thì rất hùng hồn, nhưng đừng nhìn động tác.

Giải Liên Hoàn lúc này như chim nhỏ nép vào người bị tinh tinh ôm trong lòng, lời nói ra không có chút khí thế nào.

Khiến Giải Ngữ Hoa cũng có chút không nỡ nhìn thẳng.

Giải Liên Hoàn muốn xuống, nhưng vấn đề là lời ông nói con tinh tinh không hiểu.

Con tinh tinh ghi nhớ phải ôm chặt Giải Liên Hoàn, hai tay ôm khư khư không cho ông cơ hội giãy giụa.

Giải Liên Hoàn hoàn toàn buông xuôi.

Mẹ nó chứ, ôm thì ôm, lão tử còn tiết kiệm được sức, vừa hay đứng cao còn nhìn được rõ hơn.

Ông và Giải Ngữ Hoa, một người đứng trên cao, một người đứng dưới đất, tỉ mỉ bàn bạc cách phá giải.

Ngô Mặc cũng không quan tâm, chỉ cần xung quanh không có nguy hiểm thì sẽ không can thiệp.

Cậu cúi đầu nghịch cái ấm đồng, tán gẫu vài câu với Hắc Nhãn Kính.

Một mặt là cho hai người kia cơ hội, mặt khác cũng là lo lắng tình hình bên phía kia.

Không hổ là người nhà họ Giải, đầu óc đúng là nhạy bén.

Đối với thuật Kỳ Môn Độn Giáp có con đường độc đáo riêng.

Khoảng một tiếng sau, họ đã bàn bạc ra được chút manh mối.

Theo suy đoán của hai người, địa thế phong thủy ở đây rất đặc biệt, cộng thêm tác dụng của hồng liên huyết sắc, đã hình thành một rào cản tự nhiên, bảo vệ vững chắc thứ bên trong.

Muốn phá giải phải phá địa khí.

Nói trắng ra là phải làm việc chân tay.

Giải Ngữ Hoa thương Ngô Mặc, không nỡ để cậu tiếp tục làm việc.

Anh rút xẻng công binh từ trong túi ra định tự mình ra tay đào.

Ngô Mặc đứng dậy ngăn anh lại.

Tục ngữ nói, mỗi con khỉ có một cách xích.

Kim Điều đã có việc làm rồi, để đám khỉ kia ngồi không thì có phải hơi quá đáng không?

Thế là bầy khỉ đang xem náo nhiệt cũng bận rộn cả lên.

Cảnh tượng kỳ lạ này, đúng là trăm năm khó gặp.

Giải Ngữ Hoa cả đời cũng không ngờ, có một ngày mình lại đi làm đốc công cho một bầy khỉ.

Anh chỉ đâu, khỉ đào đó.

Hai bên phối hợp rất ăn ý, như thể trận chiến sinh tử trước đó chỉ là một ảo giác.

Có bầy khỉ giúp đỡ, tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Không biết từ đâu truyền đến một tiếng “phụt”, Ngô Mặc vội quay đầu nhìn xung quanh: “Ai đánh rắm đấy?

Tam thúc có phải chú làm không?” “Mày cút sang một bên cho ông!” Giải Liên Hoàn tức đến lệch cả mũi.

Chuyện tốt chẳng bao giờ nghĩ đến mình, chuyện xui xẻo toàn đổ lên đầu mình.

Đây chính là thằng ranh con mà ông cưng như trứng mỏng đây.

Có một khoảnh khắc, trong đầu Giải Liên Hoàn lóe lên một ý nghĩ, hay là đá quách thằng nhãi này đi cho xong.

Tiểu Hoa muốn thì nhận, đỡ phải ngày nào cũng ở bên cạnh chọc tức mình.

Ý nghĩ chỉ kéo dài vài giây rồi lại bị ông dập tắt.

Ngô Mặc thấy không phải Giải Liên Hoàn, lặng lẽ dời ánh mắt sang Giải Ngữ Hoa.

Kết quả nhận được một cái lườm trắng mắt.

Cậu nhe răng cười gượng, cố ý nói thêm một câu chữa cháy: “Chắc là em nghe nhầm.” Lời vừa dứt, tiếng “phụt phụt” vang lên không ngớt.

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa đi tới nhẹ nhàng giải thích: “Đừng nhìn lung tung nữa, là địa khí bị phá rồi.” Ngô Mặc bừng tỉnh ngộ.

Trước đây đọc sách hình như đã thấy qua cách nói này, chỉ là chưa từng tận mắt chứng kiến.

Địa khí bị phá hủy, hàng rào cản bước nhóm Ngô Mặc cũng biến mất.

Mấy người thuận lợi đi vào trung tâm.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một cái hố sâu, rộng khoảng hơn một mét.

Độ cao nhiều nhất là hai ba mét, bên trong dường như có một hang động xiên, nhưng nhìn sâu hơn nữa thì không thấy rõ.

Ngô Mặc tiện tay ném ba lô cho Giải Ngữ Hoa: “Hoa ca, hai người ở trên đợi, em xuống xem sao.” Nói xong cầm Minh Hồng Đao định nhảy xuống.

Giải Ngữ Hoa một tay nắm lấy cánh tay cậu: “Không được, vẫn là để anh xuống.” Hai người không ai nhường ai, ai cũng không buông tay.

Giải Liên Hoàn nhìn mà buốt cả chân răng.

Ngô Mặc không lay chuyển được Giải Ngữ Hoa, đành bất lực nói: “Hay là thế này, hai chúng ta cùng xuống, có chuyện gì còn có thể chăm sóc lẫn nhau.” Nói đoạn lại ngẩng đầu nhìn Giải Liên Hoàn: “Tam thúc, chú ở lại bên trên, một khi có tình huống thì lập tức gửi tin tức.” “Cái đó thì không vấn đề, nhưng mẹ nó mày bảo con tinh tinh này thả ông xuống đã chứ.” Ngô Mặc có chút buồn cười, nhanh chóng dặn dò Kim Điêu vài câu.

Cậu nhấn mạnh rằng nhất định phải bảo vệ an toàn cho Tam thúc nhà mình.

Con tinh tinh ngốc nghếch gật đầu, dáng vẻ ngây ngô trông cũng có chút đáng yêu.

Dặn dò xong xuôi, Ngô Mặc quyết định tranh thủ thời gian tốc chiến tốc thắng, dù sao bên kia mấy anh em vẫn đang chờ mình.

Cậu vừa định nhảy xuống, Giải Ngữ Hoa đã nhanh hơn một bước nhảy thẳng xuống trước.

Vãi!

Ngô Mặc trong lòng kinh ngạc, vội vàng đi theo.

Chân vừa chạm đất, miệng Ngô Mặc đã như bắn đậu bắt đầu khiển trách Giải Ngữ Hoa.

“Hoa ca, quá vô tổ chức vô kỷ luật, tiểu gia đây là đội trưởng, sao anh có thể không nghe lệnh của em mà giành trước em chứ?” Giải Ngữ Hoa đảo mắt một cái, nhẹ bẫng ném ra hai chữ --- “Câm miệng!” “Hoa ca, anh làm tổn thương lòng tự trọng đàn ông của em rồi.” Ngô Mặc mếu máo, nhỏ giọng oán trách một câu.

Bảo một kẻ lắm lời câm miệng, là một chuyện tàn nhẫn biết bao.

Nhất là khi tác dụng của thuốc lắm lời vẫn còn.

Có lúc không phải Ngô Mặc cố ý lải nhải, mà là cậu thật sự không chống lại được dược tính.

Ngay cả Ách Ba mà ăn phải thuốc lắm lời cũng phải “a a” không ngừng.

Hành vi làm trò của Ngô Mặc khiến Giải Ngữ Hoa đau đầu.

Đánh thì không nỡ đánh, chỉ có thể chọn cách làm lơ.

Anh cầm Bàn Long Côn trong tay, không dám tiếp tục đi về phía trước, mà cẩn thận lắng tai nghe động tĩnh xung quanh.

Ngô Mặc cũng nhanh chóng thu lại vẻ mặt đùa giỡn.

Cầm chắc Minh Hồng Đao, cảnh giác chú ý động thái phía trước.

Đi về phía trước hai bước, Ngô Mặc nheo mắt, nhỏ giọng nói: “Hoa ca, đây là đường hầm do người đào phải không?” “Ừ, thủ pháp rất tinh xảo.” Giải Ngữ Hoa đi phía trước, dùng côn chọc vào lớp đất bên cạnh.

Rất cứng cáp, xem ra để đào được một đường hầm thế này tuyệt đối không phải là chuyện một sớm một chiều có thể hoàn thành.

Chương 1153

Hai người cẩn thận đi về phía trước.

Đi khoảng ba mét, đường hầm đột ngột rẽ thẳng xuống, kéo dài theo hướng xiên xuống dưới.

Có lẽ người đào hầm có vóc dáng khá gầy yếu, hoặc là giỏi thuật co xương, tóm lại cửa hang có chút hẹp.

Ngô Mặc ngồi xổm xuống ước lượng một chút.

Hoa ca xuống tuyệt đối không vấn đề, mình xuống thì hơi vất vả.

Cố lách vào thì cũng được, chỉ là hơi chịu tội một chút.

“Để anh, em ở trên đợi anh.” Giải Ngữ Hoa đặt tay lên vai Ngô Mặc, nhẹ giọng nói một câu rồi khởi động cổ tay, định một mình đi xuống.

Ngô Mặc sao có thể đồng ý yêu cầu này?

Đầu lắc như trống bỏi, một cái không được trăm cái cũng không.

Cậu chặn ngay bên cạnh cửa hang, nhất quyết không cho Giải Ngữ Hoa xuống.

Giải Ngữ Hoa bất lực vô cùng, nhỏ giọng hỏi: “Vậy rốt cuộc em muốn làm thế nào?” Ngô Mặc nhíu mày, nheo mắt suy nghĩ một lát, dõng dạc nói: “Anh đá em xuống đi.” Giải Ngữ Hoa suýt bị cậu chọc cho tức chết.

Nếu mình mà nỡ ra tay, còn có thể đôi co với cậu lâu như vậy sao?

Có ý muốn khuyên giải, nhưng Ngô Mặc căn bản không nghe.

Cậu dứt khoát nhảy vào trong hang, chỉ là hai vai bị kẹt ở hai bên.

Cậu ngẩng đầu cười toe toét nhìn Giải Ngữ Hoa, cố ý làm ra vẻ lưu manh trêu chọc: “Tới đi bảo bối, dùng chân nhỏ của anh đá gia đây một phát.” “Á... không báo trước một tiếng à?” Theo tiếng nói phiêu đãng, người đã bị Giải Ngữ Hoa đá văng vào trong.

Trong tình huống này mà còn có thể mặt dày nói đùa, Giải Ngữ Hoa thực sự hết cách với cậu.

Anh cảm thấy gần đây mình đã quá khoan dung với cậu, nhất thời tức giận liền tung một cước.

Người bị mình đá xuống, quay đầu lại bắt đầu lo lắng cho an nguy của cậu, vội vàng theo sát phía sau.

Lối đi giống như một cái cầu trượt lớn, kéo dài xuống hơn mười mét rồi dừng lại.

Ngô Mặc từ dưới đất đứng dậy.

Nhanh chóng quét mắt một vòng tình hình xung quanh, phát hiện đây là một lối đi đã được xây dựng hoàn chỉnh, rõ ràng khác với đường hầm lúc nãy.

Yên tĩnh, hiện tại không có gì bất thường.

Đang quan sát thì sau lưng có động tĩnh.

Không ngoài dự đoán, chắc chắn là Hoa ca nhà mình xuống rồi.

Ngô Mặc biểu diễn một màn xuyên kịch biến mặt, xoa vai, vẻ mặt ai oán nhìn Giải Ngữ Hoa sau lưng: “Đau quá!

Dịu dàng đã hứa đâu rồi?” Giải Ngữ Hoa mặt không đổi sắc, không chút yếu thế đáp lại một câu: “Cho chó ăn rồi!” Ngô Mặc bị Giải Ngữ Hoa đáp trả đến dở khóc dở cười.

Không nói rõ được là cảm giác gì, chỉ cảm thấy Hoa ca dường như đã có chút thay đổi.

Nói qua nói lại vài câu, hai người vực dậy tinh thần, cầm đèn pin soi một vòng xung quanh.

Lối đi này chắc hẳn đã được người ta tu sửa.

Chỉ là có hơi thô sơ, từ thủ pháp căn bản không thể phán đoán được niên đại.

Lịch sử của khu vực Tây Tạng là một mớ hỗn độn.

Ngoài một vài trường thi được lưu truyền lại, căn bản không ai biết nơi này thời kỳ đầu có quốc gia nào, do ai thống trị.

Lại đi vào trong vài mét.

Mùi hương ngọt ngào càng lúc càng nồng nặc.

Ngô Mặc sợ trong mùi hương có độc khí, một tay bịt miệng mũi Giải Ngữ Hoa lại.

Bản thân nín thở, nhanh chóng giao tiếp với hệ thống: "Đồng chí, giang hồ cứu gấp!" Hét liên tục mấy tiếng, hệ thống mới lười biếng ló đầu ra: "Nói!" Để không bị trúng độc lần nữa, Ngô Mặc biểu hiện sự nịnh nọt đến cực hạn: "Đồng chí à, anh là thần của em, huynh đệ có một chuyện không rõ, có thể ra tay giúp một phen không?" "Nói chuyện người đi." Hệ thống quá rõ thói của cậu, căn bản không hề động lòng.

"Anh ơi, mùi hương có độc không?" Thời gian cấp bách, Ngô Mặc quyết định tốc chiến tốc thắng.

Bịt thêm một lúc nữa, Hoa ca nhà mình ngạt thở thì làm sao?

"Một câu hỏi, một trăm điểm tích lũy." "Vãi chưởng!

Mày thừa nước đục thả câu à?" Mắt Ngô Mặc sắp xanh lè.

Đó là điểm tích lũy sao?

Đó là tiền, là mạng sống của cậu.

Giọng nói lạnh lùng của hệ thống lại vang lên: “Muốn thì trả tiền, không muốn thì câm miệng.” Ngô Mặc theo bản năng muốn từ chối, nhưng lại sợ đến lúc xảy ra chuyện thật thì hối hận không kịp.

Chỉ có thể nghiến răng nói ra một chữ: “Muốn.” Trời ạ, trên sổ nợ lại có thêm một khoản chi không nhỏ.

Hóa đơn được tạo.

Thái độ của hệ thống lập tức quay ngoắt 180 độ: “Mời túc chủ đặt câu hỏi của mình.” “Mùi hương có độc không?” Ngô Mặc nghiến đến sắp nát cả chân răng.

Mẹ kiếp.

Cái đồng chí tuy lạnh lùng nhưng không tham tiền ngày xưa đi đâu rồi?

Tuyệt đối là gần mực thì đen.

Chắc chắn là bị ảnh hưởng của Kính ca, cái thằng khốn này làm hư cả đồng chí nhà mình rồi.

Ngô Mặc chưa bao giờ cho rằng mình tham tiền.

Chỉ là cậu có chút chấp niệm với tiền bạc mà thôi, người thật sự tham tiền tuyệt đối là Kính ca.

Tên đó xuống cống rãnh mà có đồng xu cũng không quên nhặt vào túi mình.

Cậu ở bên này không ngừng chửi thầm, đầu kia Hắc Nhãn Kính xoa xoa mũi, cảm thấy có chút không thoải mái.

Đúng là có tiền dễ làm việc.

Hệ thống nhận được lợi, lập tức nhiệt tình giải đáp cho Ngô Mặc.

“Mùi hương không những không có độc, mà ngược lại còn có lợi ích vô hạn, mùi hương bắt nguồn từ Huyết Hồng Liên Hoa Vương, được chế tác bằng phương pháp đặc biệt, có tác dụng kéo dài tuổi thọ.” Ngô Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không có độc là được, còn những hiệu quả khác để sau nói tiếp.

Cậu thả tay đang bịt Giải Ngữ Hoa ra, ghé sát tai anh thì thầm một câu: “Yên tâm đi, không có độc.” “Sao em biết?” Giải Ngữ Hoa nắm lấy tay Ngô Mặc, có chút không hiểu.

“Em đoán bừa thôi.” Ngô Mặc nói phét không có một câu nào nghiêm túc, tức đến nỗi Giải Ngữ Hoa lặng lẽ véo cậu một cái.

Ngô Mặc nhe răng nhăn mặt không dám kêu.

Sau một màn tương tác hữu hảo, Ngô Mặc kéo Giải Ngữ Hoa tiếp tục đi về phía trước.

Từ hệ thống biết được mùi hoa có lợi cho sức khỏe, cậu không lãng phí một chút nào, há to miệng hít lấy hít để.

Khiến Giải Ngữ Hoa tưởng cậu bị thiếu oxy.

Ngô Mặc không thể giải thích nhiều, chỉ có thể lặng lẽ nói với Giải Ngữ Hoa một câu, hít nhiều vào có lợi.

Còn hỏi nguyên do?

Một câu “tin ta được trường sinh” buột miệng thốt ra.

Giải Ngữ Hoa cảm thấy bí mật trên người Ngô Mặc ngày càng nhiều.

Nhưng trong lòng anh hiểu rõ, Ngô Mặc cả đời này sẽ không bao giờ hại anh.

Chương 1154

Ngô Mặc như một chú cún con, ngửi theo mùi hương tìm đường về phía trước.

Trên những vách đá trơn nhẵn hai bên xuất hiện một vài đường nét đơn giản.

Đường nét vô cùng thô kệch.

Ngô Mặc nghiêng đầu nhìn nửa ngày, xoa cằm lẩm bẩm: “Nhiều vòng tròn thế này, đây là đang vẽ bánh nướng khắp tường à?” Giải Ngữ Hoa tiện lời tiếp một câu: “Thời đại nông nghiệp?” Ngô Mặc liên tục gật đầu: “Ừ!

Rất có lý.” “Có lý cái con khỉ.” Giải Ngữ Hoa không nhịn được văng một câu tục tĩu.

Anh chỉ vào những đường nét trên tường, giọng đầy bất lực: “Đây...

đây... em không nhìn ra đây là hình hoa sen à?” “Sao em lại không nhìn ra chứ?” Ngô Mặc có chút không phục, lại không dám lớn tiếng phản kháng, chỉ có thể nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Giải Ngữ Hoa siết chặt nắm đấm, dõng dạc nói: “Sau khi về, anh sẽ mời cho em một đại sư thư họa, em phải học hành nghiêm túc cho anh, luyện tập cho tốt vào.” Anh thực sự không chịu nổi trí tưởng tượng của Ngô Mặc.

Anh có thể thực tế, nhưng không thể suốt ngày thực tế đến mức xuống âm phủ được chứ?

Không nghĩ đến tâm trạng của Diêm Vương và những người khác à?

"Hả?" Ngô Mặc hoàn toàn ngây người.

Trong đầu thậm chí còn nảy ra ý nghĩ, hay là sau khi ra ngoài thì rẽ thẳng đi Tây Bắc chạy trốn luôn?

Tiếp theo, cậu không dám chọc tức Giải Ngữ Hoa nữa.

Mím môi, từng bước một đi vào trong.

Những đường nét trên vách tường hai bên ngày càng rõ ràng.

Không có bất kỳ hình ảnh người nào xuất hiện, nhìn từ đầu đến cuối gần như đều là hình một đóa hoa.

Cho đến cuối cùng xuất hiện một đóa sen khổng lồ.

Một vài người tí hon được biểu thị bằng những đường nét quỳ gối dưới đóa hoa tươi, làm ra tư thế cầu xin.

Mà phía trên đóa sen khắc một hình vuông.

Ngô Mặc không nhiều lời nữa, thúc giục Giải Ngữ Hoa nhanh chóng đi về phía trước.

Chưa đi được hai bước.

Quẹo qua một khúc cua, một hang động khổng lồ xuất hiện trước mặt hai người.

Mùi hương thơm ngát đặc biệt dễ chịu.

Ngô Mặc cảm thấy đầu óc "bá" một tiếng, tỉnh táo hơn rất nhiều.

CPU vận hành còn nhanh hơn bình thường vài phần.

Nếu lúc này có ai muốn lừa cậu?

Ngô Mặc có thể trở tay lừa đến mức đối phương mất cả quần lót.

Thậm chí còn nảy sinh sự tự tin vô hạn, cho rằng mình lúc này mà đấu địa chủ với ba người Trương Khởi Linh cũng tuyệt đối không rơi vào thế yếu.

Đúng lúc cậu đang say sưa, Giải Ngữ Hoa vươn tay kéo cậu một cái: “Mau nhìn xem trung tâm phía trước là cái gì?” Ngô Mặc nhìn theo, liền thấy trung tâm hang động xuất hiện một tác phẩm điêu khắc hoa sen khổng lồ.

Toàn thân đen kịt, đường kính hoa khoảng ba mét, phía trên nâng một đóa sen nở rộ to lớn.

“Đồ giả?” Ngô Mặc chỉ cảm thấy một sợi dây trong đầu đứt phựt, thất thanh kinh hô: “Hoa sen là giả, vậy mùi hương từ đâu ra?” 135.

Cũng không trách cậu cạn lời như vậy.

Thực sự là hệ thống đã tâng bốc bông hoa này lên tận trời.

Ngô Mặc tràn đầy hy vọng lấy được bông hoa, sau đó lại từ hệ thống moi ra phương pháp chế tác.

Đến lúc đó làm ra thành phẩm, chia cho bà nội, Nhị thúc, Tam thúc ăn.

Mặc dù Nhị thúc, Tam thúc hay đánh mình, nhưng mình thực sự quá hiếu thảo.

Có đồ tốt sao có thể không nghĩ đến họ chứ?

Nhưng ngàn vạn lần không ngờ, bông hoa này lại là đồ giả.

Lẽ nào người xưa lại trâu bò đến thế?

Kỹ thuật làm giả đã đạt đến đỉnh cao?

Ngay cả mùi hương cũng có thể mô phỏng?

“Tiểu Mặc?

Em không thấy chất liệu của hoa sen có chút quen mắt sao?” Giọng nói của Giải Ngữ Hoa kéo Ngô Mặc ra khỏi dòng suy nghĩ.

Ngô Mặc cẩn thận nhìn lại, hít một hơi khí lạnh: “Vãi, đây chẳng phải là thiên thạch trong cung Tây Vương Mẫu sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?” Trong lúc nói chuyện, trong lòng Ngô Mặc dâng lên một dự cảm không lành.

Mẹ nó chứ.

Nếu Bạch Mã cũng giống như Tây Vương Mẫu thì sao?

Vậy thì đúng là một trò đùa quốc tế rồi.

Sống mà không thể rời khỏi thiên thạch, có khác gì ngồi tù?

Ngồi tù ít ra còn có thời hạn.

Đây gần như là tù chung thân, sống bao lâu thì bị giam bấy lâu.

Không được.

Mình phải tự mình kiểm tra một phen.

“Hoa ca, tình hình bên trên không rõ, anh ở trên em ở dưới, giúp em để ý xung quanh.” Lời chưa nói xong đã bị Giải Ngữ Hoa xua tay ngắt lời: “Đừng nói nhảm nữa, em đi đâu anh đi đó.” Giải Ngữ Hoa ra vẻ không cho phép từ chối, khiến Ngô Mặc có chút đau đầu.

Cậu biết tính cách của Giải Ngữ Hoa.

Có lúc cũng y như anh trai mình.

Một khi đã kiên trì, thế nào cũng có thể đào cả tổ tông mười tám đời của đối phương ra.

Trừ khi đánh ngất anh ta.

Nếu không căn bản không có cách nào tốt hơn.

Lúc này chỉ có hai người họ.

Đánh ngất Giải Ngữ Hoa, không khác gì đặt anh ta vào nơi nguy hiểm.

Thôi bỏ đi!

Cùng đi thì cùng đi.

Kiến thức các mặt của Hoa ca đều hơn mình rất nhiều.

Có anh ta ở đây, đỡ cho mình hai mắt tối đen mò mẫm lung tung.

“Được, vậy cùng đi.” Ngô Mặc gật đầu, lại vỗ vỗ vai mình: “Đứng lên vai em, xem bên trên có cơ quan không?” “Được!” Giải Ngữ Hoa cũng không khách sáo.

Trước tiên là một cú bật nhảy tại chỗ, sau đó mượn lực từ tay Ngô Mặc.

Hai chân vững vàng đứng trên vai Ngô Mặc.

Chiều cao hai người cộng lại đã vượt qua chiều cao của hoa sen.

Chương 1155

Giải Ngữ Hoa nhíu mày nhìn về phía trước.

Liền thấy chính giữa nhụy hoa đặt một cỗ quan tài dài.

Quan tài được làm bằng ngọc thạch.

Dưới ánh sáng của đèn pin, toàn thân nó tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

“Anh, trên đó có gì vậy?” Ngô Mặc đỡ chân Giải Ngữ Hoa, liên tục hỏi.

Lòng hiếu kỳ của cậu cũng mạnh mẽ như lòng hóng hớt vậy.

Đợi một lúc không thấy Giải Ngữ Hoa trả lời, cậu cảm thấy lòng như lửa đốt, vô cùng tò mò.

“Giữa nhụy hoa có một cỗ quan tài bằng ngọc, ánh sáng xuyên qua có thể thấy bên trong dường như có người nằm.” Giải Ngữ Hoa vừa nhìn vừa nhỏ giọng giải thích.

“Trên nắp quan tài bằng ngọc nở một đóa hồng liên huyết sắc vô cùng diễm lệ, nếu không có gì bất ngờ, mùi hương chính là do nó tỏa ra.” “Vãi, thật sự có hoa à?” Mắt Ngô Mặc sáng rực lên, chân không tự chủ được bước về phía trước hai bước: “Hoa có to không?

Đủ ăn không?

Xung quanh hoa có thứ gì bảo vệ không?” “Đừng có lộn xộn.” Giải Ngữ Hoa nhấc chân nhẹ nhàng đá vào vai Ngô Mặc, trên đầu hiện ra một vạch đen.

“Ăn?

Kiếp trước mày là heo đầu thai à?

Hoa mà cũng nghĩ đến chuyện ăn?” Ngô Mặc miệng nhanh hơn não, không nghĩ ngợi đáp lại một câu: "Em là Trư Bát Giới thì anh là Hằng Nga à?

Hơn nữa chẳng phải đóa hoa nhà anh tự dâng đến miệng em sao." Giọng nói ngày càng nhỏ.

Đến cuối cùng gần như không thể nghe thấy.

Nếu không phải thính lực của Giải Ngữ Hoa cực tốt, có lẽ căn bản không nghe ra con heo này đang lẩm bẩm cái gì.

Giải Ngữ Hoa mím môi, tai có chút nóng lên.

Mẹ nó, rất muốn một cước đá bay Ngô Mặc đi. 136.

Tục ngữ nói, đàn ông hoặc là không bao giờ khai thông, một khi đã vỡ lẽ, tốc độ xe bay lên bạn đuổi cũng không kịp.

Ngô Mặc lúc này chính là tình trạng như vậy.

Chỉ không biết khi gặp lại Hắc Nhãn Kính, lúc tên đó nói năng ba hoa, Ngô Mặc sẽ dùng những lời lẽ hổ lang gì để chờ đợi hắn?

"Đừng nói nhảm nữa, lên xem sao." Bây giờ không phải lúc thích hợp để thảo luận vấn đề này.

Giải Ngữ Hoa hừ một tiếng, chuyển chủ đề sang chuyện chính.

"Ờ, em đỡ anh qua." Độ cao khoảng ba mét đối với hai người căn bản không là gì.

Xác nhận một vòng xung quanh không có cơ quan.

Giải Ngữ Hoa nhảy lên, tiện tay kéo Ngô Mặc qua.

Hai người đỡ nhau cùng lên.

Vừa đứng vững, ánh mắt Ngô Mặc đầu tiên đã bị đóa sen bên cạnh thu hút.

Cánh hoa đỏ như máu.

Trông vô cùng yêu dị mà lại động lòng người.

Ánh mắt của Giải Ngữ Hoa tập trung vào chiếc quan tài bằng ngọc thạch ở trung tâm.

Lúc ở trong cung điện Tây Vương Mẫu, thiên thạch đã cho anh cảm giác tà khí và bất an.

Vô số hang động dày đặc như tổ ong, không biết đã che giấu bao nhiêu thứ tà ác.

Thêm vào đó, việc Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính trải qua cửu tử nhất sinh sau khi vào động quật càng khiến anh chán ghét thiên thạch từ tận đáy lòng.

Nhưng lúc này lại có chút khác biệt.

Không hiểu sao khi đứng trên đóa sen này, nhìn chiếc quan tài ngọc trước mắt, ngửi mùi hương tỏa ra từ những đóa sen bên cạnh, lòng anh lại bình tĩnh đến lạ.

Sự khác thường này ngược lại khiến Giải Ngữ Hoa nâng cao cảnh giác.

Rốt cuộc, chuyện gì trái lẽ thường ắt có yêu ma.

Anh liếc sang Ngô Mặc, thấy cậu vẫn đang mải mê ngắm hoa không dứt, bèn đưa tay huých nhẹ một cái.

“Đừng ngắm hoa nữa, chúng ta xem trong quan tài rốt cuộc là ai đã?” “Ối chà!

Anh nói phải.” Ngô Mặc vỗ trán, nhận ra mình hơi bỏ gốc lấy ngọn rồi.

Việc cấp bách bây giờ là cứu mẹ của Trương Kỳ Linh.

Chuyện khác để sau hãy tính.

Cậu lập tức quay đầu, dời tầm mắt sang chiếc quan tài ngọc.

Quan tài ngọc toàn thân trong suốt, đẹp đẽ không giống vật chốn phàm trần.

Có thể nói là cực phẩm trong các loại ngọc.

Tùy tiện cạy ra một mảnh nhỏ mang đi bán cũng đủ sống cả đời rồi.

Ít nhất cũng đổi được một căn nhà ở thành phố hạng nhất.

Lòng bàn tay Ngô Mặc ngứa ngáy, chỉ hận không thể ném ngay cả cái quan tài vào không gian của mình.

Cậu đã thèm thuồng chiếc máy bay tư nhân của Giải Ngữ Hoa từ lâu rồi.

Nếu bán được món đồ này, liệu cậu và thằng ranh con Lâm Phong có thể đổi một chiếc máy bay tư nhân để chơi không nhỉ?

Ý tưởng thì đầy đặn, hiện thực lại xương xẩu.

Chiếc quan tài ngọc được khảm chặt vào thiên thạch.

Đừng nói là nhấc lên, đến cạy ra có khi còn chẳng nổi.

Thôi bỏ đi.

Lát nữa hẵng tính chuyện này.

Ngô Mặc lại một lần nữa tự an ủi, ép suy nghĩ của mình quay về chính đạo.

Trong đầu cậu nhanh chóng cân nhắc, nếu thật sự đánh thức mẹ của Trương Kỳ Linh, mình nên giới thiệu thế nào đây?

Chẳng lẽ lại vẫy tay với bà ấy, cười toe toét mở lời: “Chào cháu gái, tôi là cậu của cháu đây?” Hơi kinh dị thì phải?

Cậu vừa phân tâm nghĩ ngợi về vấn đề vai vế, nhưng bước chân vẫn không dừng lại.

Cậu và Giải Ngữ Hoa cẩn thận đi đến bên cạnh quan tài.

Quan tài ngọc được niêm phong rất kín.

Chỉ có nắp và thành quan tài là khác biệt lớn.

Độ trong suốt có thể sánh ngang với thủy tinh.

Tình hình bên trong hiện rõ mồn một trong mắt hai người.

Chỉ thấy một người phụ nữ trẻ mặc áo choàng Tây Tạng, nhắm mắt bình tĩnh nằm bên trong.

Gương mặt bà toát lên một vẻ hiền hòa.

Nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy đây là một người phụ nữ lương thiện.

Chương 1156

Giải Ngữ Hoa vô cùng kinh ngạc.

Anh vốn tưởng người nằm trong quan tài không phải đế vương thì cũng là tướng quân, ít nhất cũng phải có niên đại hơn nghìn năm.

Phải biết rằng độ cứng của thiên thạch vượt xa sức tưởng tượng.

Có thể điêu khắc nó thành hình hoa sen, nếu không có thực lực quốc gia nhất định thì căn bản không thể làm được.

Vậy mà người phụ nữ nằm trong quan tài, xét theo hoa văn và kiểu dáng trang phục, nhiều nhất cũng chỉ khoảng hơn trăm năm.

Tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ là chiếm tổ chim khách?

Hiện tại chỉ có suy đoán này là hợp lý nhất.

Ngay lúc anh đang suy tư, Ngô Mặc đã lao tới.

Động tác quá mạnh, suýt nữa làm Giải Ngữ Hoa giật nảy mình, vội vàng đưa tay kéo cánh tay cậu lại: “Tiểu Mặc, cậu lỗ mãng quá.” “Không sao, đừng lo.” Ngô Mặc vỗ nhẹ lại tay Giải Ngữ Hoa, chỉ vào người phụ nữ trong quan tài nhắc nhở: “Hoa ca, anh qua đây xem này, không thấy người phụ nữ này quen mắt sao?” Nghe Ngô Mặc nói vậy, Giải Ngữ Hoa lại một lần nữa tỉ mỉ quan sát người phụ nữ trong quan tài.

Nhìn một lúc, sắc mặt anh có phần nghiêm trọng.

Anh nhíu chặt mày, ngập ngừng nói: “Người phụ nữ này… sao lại giống Trương…” Lời chưa dứt, Ngô Mặc đã vỗ tay một cái, phấn khích nói: “Đúng vậy, bà ấy có phải giống lão Trương đến bảy phần không?” “Vợ của Bạch Mao Quái, tính theo vai vế là em họ của lão Trương, người phụ nữ này chắc cũng có họ hàng với ông ta.” “Anh nói xem, có khả năng nào chúng ta đã vào nhầm ổ của nhà ngoại lão Trương không?” Ngô Mặc không thể nói toạc ra người phụ nữ này là Bạch Mã, mẹ của Trương Kỳ Linh.

Chỉ có thể cố gắng lái câu chuyện về phía gia tộc của Trương Kỳ Linh.

Giải Ngữ Hoa không ngờ lại có cách giải thích này, suy nghĩ kỹ lại, cũng có phần hợp lý.

“Tiểu Mặc, cậu định làm gì?” Giải Ngữ Hoa nhận ra Ngô Mặc muốn mở nắp quan tài, chỉ là không rõ mục đích cụ thể của cậu là gì.

Người phụ nữ này đã nằm trong quan tài ít nhất cũng phải hơn trăm năm.

Dù bà ta có quan hệ thân thiết với Trương Kỳ Linh thì sao chứ?

Hiện tại hai đội đang đi hai con đường khác nhau, Trương Kỳ Linh căn bản không có cơ hội qua đây.

Hơn nữa, anh hiểu rõ con người của Ngô Mặc.

Biết rõ người phụ nữ này có quan hệ với Trương Kỳ Linh, cậu ta tuyệt đối sẽ không làm ra hành động đào mộ trộm mả.

Nào ngờ hành động của Ngô Mặc đã tát một cái thật mạnh vào suy đoán của anh.

Ngô Mặc đặt hai tay lên quan tài ngọc, không quay đầu lại mà buông một câu: “Mở quan tài, chứ làm gì nữa?” “Hả?” Giải Ngữ Hoa ngẩn người.

Anh trợn tròn mắt nhìn Ngô Mặc không thể tin nổi: “Cậu muốn mở quan tài?” “Đúng vậy, không thì sao?” “Không phải cậu nói bà ấy là người thân của Tiểu Ca sao?

Mở quan tài thật sự ổn chứ?" "Đương nhiên là ổn." Ngô Mặc quá phấn khích, nhất thời không chú ý đến sự khác thường trong giọng nói của Giải Ngữ Hoa, đắc ý nói: "Tôi mà mang bà ấy qua đó, nửa đời sau của lão Trương cứ nghĩ đến là phải bò dậy dập đầu lạy tôi một cái." Trong đầu cậu thậm chí đã hiện ra cảnh Trương Kỳ Linh cảm kích đến rơi nước mắt.

Còn cậu thì ngồi trên ghế thái sư, vắt chéo chân, thỏa thích hưởng thụ thành quả lao động của mình.

Giải Ngữ Hoa nhìn chằm chằm vào gáy Ngô Mặc, trong lòng dấy lên nghi ngờ — là mùi hương có độc, hay là quan tài có độc?

Sự phấn khích của Tiểu Mặc đến có hơi đột ngột.

"Hoa ca nghĩ gì thế?

Lại đây giúp một tay." Ngô Mặc quay đầu gọi Giải Ngữ Hoa: "Cẩn thận chút, nắp quan tài đáng giá lắm đấy." "Đến đây." Giải Ngữ Hoa không yên tâm về Ngô Mặc, đành phải tự mình qua mở quan tài, tiện thể chú ý tình hình xung quanh.

Cả hai đều là cao thủ mở quan tài, chỉ trong chốc lát đã tìm được điểm mấu chốt.

Ngô Mặc rút con dao Cúc Hoa từ sau lưng ra, rạch một vòng dọc theo khe hở của quan tài, miệng lẩm bẩm: "Lời cảm ơn thì không cần nói, chỉ cần không xảy ra chuyện ngoài ý muốn là được." 137.

"Tôi là ông nội của con trai bà đấy, bà tuyệt đối đừng gây phiền phức cho tôi." Nói cũng lạ.

Bạch Mã dường như có phản ứng lại với điều này.

Khe hở vốn cực kỳ kín kẽ, ấy vậy mà lại bị dao Cúc Hoa dễ dàng phá vỡ.

Ngô Mặc không nghĩ nhiều.

Cảm thấy nắp quan tài hơi lỏng ra.

Cậu và Giải Ngữ Hoa nhìn nhau một cái, cả hai đặt tay lên nắp quan tài.

Hai cánh tay cùng dùng sức, theo tiếng “lạch cạch” vang lên, nắp quan tài bị đẩy ra.

Giải Ngữ Hoa kéo Ngô Mặc lùi lại hai bước.

Đợi một lúc.

Thấy trong quan tài không có ám khí nào bay ra, anh mới từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Lại một lần nữa tiến gần quan tài, mọi thứ trước mắt càng thêm rõ ràng.

Ngô Mặc quan sát Bạch Mã từ trên xuống dưới, không bỏ sót từ sợi tóc đến gót chân.

Không phải là không tôn trọng Bạch Mã.

Mà ngược lại, là để xác định xem Bạch Mã đã chết hay còn sống?

Nhìn một lúc, cậu cảm thấy có gì đó không ổn, dụi dụi mắt để chắc chắn rằng mình không hoa mắt.

Vì thận trọng, cậu kéo tay Giải Ngữ Hoa: “Hoa ca, bà ấy có phải đang thở không?” Ánh mắt Giải Ngữ Hoa từ từ chuyển đến vị trí tim của Bạch Mã.

Anh quan sát kỹ lưỡng.

Không bỏ qua bất kỳ một cử động nhỏ nào.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Cuối cùng, anh thấy lồng ngực của Bạch Mã khẽ phập phồng.

Hơi thở yếu ớt như ngọn nến trước gió, dường như có thể tắt lịm bất cứ lúc nào.

Giải Ngữ Hoa hít một hơi thật sâu, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc và nghiêm trọng.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc biết mình không nhìn nhầm, Bạch Mã quả thực vẫn còn sống.

Chỉ là trong sách không ghi lại như vậy.

Bạch Mã không phải được chôn cất trong Tạng Hải Hoa sao?

Hơn nữa còn có lời đồn rằng mẹ của lão Trương đã bị người trong gia tộc hại chết.

Vậy ai đã đặt Bạch Mã ở đây?

Mẹ kiếp, đúng là dẹp được cái này lại lòi ra cái khác.

Những bí ẩn chưa được giải đáp cứ nối đuôi nhau tuôn ra.

Thôi bỏ đi!

Bất kể là ai, đối phương hẳn là không có ác ý.

Hơn nữa, đây cũng là chuyện tốt cho lão Trương.

Cả đời cô độc lẻ loi, đến lúc về già phát hiện mẹ vẫn còn sống, nghĩ lại cũng là một chuyện hạnh phúc.

Chỉ có điều vấn đề bây giờ có chút nan giải.

Làm sao mình có thể đánh thức Bạch Mã đây?

Lúc A Ninh hôn mê, mình đã tát cô ta một cái trời giáng.

Nhưng lúc đó hai người là vai vế ngang hàng.

Bây giờ Bạch Mã dù sao cũng được xem là cháu gái của mình.

Trưởng bối tát vãn bối?

Chương 1157

Có hơi không phải phép.

Cậu gãi đầu, có chút khó xử cầu cứu Giải Ngữ Hoa bên cạnh: “Hoa ca, anh nói xem làm sao để đánh thức người ta dậy?” “Chúng ta cần biết bà ấy bị triệu chứng gì.” Giải Ngữ Hoa nhìn quanh, phát hiện bên trong quan tài này có khắc một số hoa văn.

Họa tiết rất cổ xưa.

Giống như những câu chú cầu phúc của người xưa.

Anh cũng không hiểu nhiều về vùng Tây Tạng, chỉ có thể dựa vào những manh mối trước đây để suy đoán từng chút một.

“Ai mà biết được?

Tôi lại không phải thầy thuốc Đông y, chỉ giỏi chém gió thôi.” Ngô Mặc có chút cuống lên làm liều.

Cậu vò đầu, vẻ mặt khó xử nói: “Anh nói xem, có phải bà ấy đang ngủ không?” “Liệu có giống như trong truyện cổ tích không, chúng ta đến rồi, bà ấy sẽ tỉnh lại.” Giải Ngữ Hoa khoanh tay trước ngực, liếc nhìn Ngô Mặc một cái: “Hay là cậu cứ hôn thử một cái xem?” Miệng nói vậy, nhưng tư thế của anh rõ ràng cho thấy, nếu Ngô Mặc dám thử thật, anh sẽ đá bay thằng nhóc này ngay lập tức.

Ngô Mặc cảm giác như mình ngửi thấy mùi gì đó chua chua?

Chỉ là nhất thời chưa nghĩ ra.

Cậu nhe răng cười gượng gạo: “Tôi chỉ đưa ra đề nghị thôi mà?” Trong lòng thầm oán trách Giải Ngữ Hoa nghĩ ra ý tưởng quái đản.

Đây là Bạch Mã.

Mẹ của lão Trương.

Mình mà xông lên hôn một cái?

Đùa kiểu gì thế?

Sau này không bị Trương Kỳ Linh xách Hắc Kim Cổ Đao chém cho một trận mới lạ.

Mình muốn chiếm hời của Trương Kỳ Linh, chứ không có ý định chiếm hời của mẹ ông ta.

Cổ nhân có câu, thực tiễn mới tạo ra chân lý.

Ngô Mặc quyết định cứ làm theo cách của mình trước.

Cậu xách Minh Hồng Đao đến gần quan tài, cúi người đưa tay khẽ đẩy Bạch Mã: "Này, đừng ngủ nữa, dậy đi." Bạch Mã không có bất kỳ phản ứng nào.

Ngô Mặc cũng không nản lòng, suy nghĩ một chút có phải bà ấy không hiểu tiếng phổ thông không?

Lập tức lại đổi sang tiếng Tạng.

Vừa đẩy vừa kéo vừa lải nhải, ra dáng mấy bà thím đầu làng buôn dưa lê hết cỡ.

Giải Ngữ Hoa thầm thở dài, thằng ranh con này điên thật rồi.

Tuy nhiên, một chuyện ngoài dự đoán của anh đã xảy ra.

Theo những lời lảm nhảm không ngừng của Ngô Mặc, nhịp thở và nhịp tim của Bạch Mã rõ ràng hơn trông thấy.

Hửm?

Giải Ngữ Hoa nhướng mày, có chút kinh ngạc, công phu chọc người tức chết của Ngô Mặc thì anh đã thấy rồi.

Nhưng nói cho người ta sống lại?

Đây đúng là lần đầu tiên anh thấy.

Ngô Mặc thấy có hiệu quả, lại càng tăng tốc độ “xuất chiêu”.

Nhưng sau đó, dù cậu có nói đến rách cả mép, Bạch Mã vẫn không hề mở mắt.

Ngô Mặc bị ép đến đường cùng, đành phải bỏ tiền mua sự bình yên.

“Đồng ca, đến gửi tiền mừng tuổi cho anh đây.” Phải nói là miệng cậu ta độc thật, cầu xin người khác cũng không quên chiếm hời bằng lời nói.

Hệ thống có hời không chiếm là đồ ngốc.

Biết tính nết của cậu ta cũng không thèm so đo nhiều, cứ theo lệ cũ là giao điểm mua đáp án.

“Nói đi, muốn biết đáp án gì?” “Làm sao để đánh thức Bạch Mã?” Ngô Mặc nói xong liền rất sảng khoái ký vào hóa đơn.

Cổ ngữ có câu, nợ nhiều không sầu, rận nhiều không ngứa.

Hóa đơn cậu nợ hệ thống đã có thể dùng để chùi mông rồi.

Thêm một tờ hay bớt một tờ cũng không sao.

“Thân ở núi báu mà không biết.” Hệ thống vẫn như cũ mỉa mai một câu, rồi mới chậm rãi đưa ra đáp án.

“Hái nhụy của đóa Huyết Hồng Liên Hoa Vương, kết hợp với máu của ngươi.” “Vãi, ông đây là thuốc dẫn à?” Ngô Mặc có chút không thích cảm giác này.

Mình chủ động cho người khác uống là một chuyện, bị ép làm thuốc dẫn lại là chuyện khác.

Cũng may là ở cùng hệ thống lâu rồi.

Nếu là lúc mới đến thế giới này mà nói như vậy, với não bộ kỳ quái của Ngô Mặc, cậu tuyệt đối sẽ nghi ngờ hệ thống có ý đồ khác.

Liệu có phải nó coi mình là vú em, dùng máu để nuôi dưỡng sinh mệnh của người khác không?

Hệ thống bị Ngô Mặc chất vấn có chút không vui, lạnh lùng ném ra một câu: “Ngươi dùng nước tiểu cũng được, chỉ là lượng cần hơi nhiều, cần phải ngâm toàn thân bà ta vào đó, ngươi có nhiều nước tiểu đến vậy không?” “Máu chỉ cần vài giọt, nước tiểu cần cả một quan tài, ngươi tự chọn đi.” Nói xong không thèm để ý đến Ngô Mặc nữa, cầm hóa đơn nợ rồi biến mất hoàn toàn.

Mẹ nó chứ.

Một quan tài nước tiểu?

Mẹ nó chứ mày đùa kiểu gì vậy, thật sự coi ông đây là vòi nước máy, bấm mấy cái là chảy ra không ngừng à?

Sự khó chịu trong lòng ban nãy thoáng chốc tan thành mây khói.

Cậu đứng thẳng người, bước về phía đóa Liên Hoa Vương.

Giải Ngữ Hoa đã bị những hành động thất thường của Ngô Mặc làm cho cạn lời.

Anh cũng lười hỏi nhiều.

Chỉ cần cậu ta không có vấn đề gì, muốn làm gì thì làm.

Anh đứng tại chỗ nhìn Ngô Mặc hái hoa xuống.

Chỉ là khi thấy Ngô Mặc rút dao găm chuẩn bị tự đâm mình một nhát, cảm giác bình tĩnh liền biến mất.

Anh lập tức lao tới giữ chặt tay cậu, vội vàng hỏi: “Cậu định làm gì?

Lại muốn tự cắt máu mình à?” “Tôi… tôi chỉ nặn một hai giọt thử thôi.” Ngô Mặc nhận ra sự lo lắng của Giải Ngữ Hoa, biết anh lo cho sự an toàn của mình.

Vội cúi đầu khẽ giải thích: “Anh đừng lo, tôi chỉ thử thôi, thật sự không rạch nhiều đâu.” Giải Ngữ Hoa không buông tay, hai mắt nhìn chằm chằm Ngô Mặc, nghiêm túc nói: “Sao cậu lại nghĩ đến việc kết hợp hoa và máu với nhau?” “Tôi…” Ngô Mặc không muốn lừa dối Giải Ngữ Hoa.

Nhưng chuyện về hệ thống lại không thể nói ra.

“Anh, tôi…” Giải Ngữ Hoa nhắm mắt lại, rồi lại mở ra, dường như đã hạ quyết tâm.

Anh bình tĩnh nói: “Cậu không muốn nói, tôi sẽ không hỏi.” “Dù trên người cậu có bao nhiêu bí mật, tôi chỉ có một yêu cầu, đừng làm tổn thương chính mình.” “Chỉ cần cậu cần tôi, tôi sẽ mãi mãi ở bên cạnh cậu, cho dù là dốc hết tất cả, bao gồm cả mạng sống của tôi.” Ngô Mặc thật sự không ngờ, chỉ vài giọt máu lại có thể khiến Hoa ca nói ra những lời nặng nề như vậy.

Nếu biết sớm hơn.

Liệu mình có cân nhắc đổi sang dùng nước tiểu không nhỉ?

Tuy rằng tính chất của một số việc đã thay đổi.

Nhưng đối mặt với những lời nói thâm tình như vậy của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc thật sự có chút không tiếp thu nổi.

Chủ yếu là quá nghiêm túc, không biết phải trả lời thế nào. 138.

Suy đi nghĩ lại, cậu đành liều mạng bật ra một câu: “Vậy tôi không dùng máu, tôi dùng nước tiểu được chưa?” “Cậu…” Bầu không khí tốt đẹp lại một lần nữa bị Ngô Mặc phá hỏng.

Chương 1158

Giải Ngữ Hoa liếc cậu một cái, chỉ muốn mắng cậu, không có một tế bào lãng mạn nào, không thể có não một chút được à?

Lời đến miệng lại nuốt vào.

Trai hư trên đời này nhiều vô kể, nhưng một khối bê tông cốt thép như nhà mình lại là độc nhất vô nhị.

Thôi bỏ đi!

Lười đấu khí với cậu ta.

Nhưng trong lòng tức tối khó chịu, bèn cứng rắn ném ra một câu: "Cậu đi tiểu đi, có cần tôi giúp cậu vịn không?" "Quá đáng rồi nha!" Ngô Mặc lập tức lùi lại một bước, giả vờ kinh ngạc lẩm bẩm một câu: "Chỗ này không thích hợp lắm đâu nhỉ?" Giải Ngữ Hoa lập tức hiểu ra ý Ngô Mặc, tai đỏ bừng như cua luộc.

Vừa xấu hổ vừa tức giận, nói: "Im miệng, làm việc của cậu đi." "Không phải cậu muốn đánh thức người ta dậy sao?

Đừng lãng phí thời gian nữa." Ngô Mặc cũng không tiện tiếp tục trêu chọc Giải Ngữ Hoa.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa, rồi nhanh chóng thu lại, nghiêm túc nói: "Yên tâm, tôi chỉ dùng vài giọt máu thử thôi." Hoa và máu hòa vào nhau cần có vật chứa.

Trong không gian thì có bát, nhưng cũng không thể tự nhiên lôi ra được, đúng không?

Hơn nữa, cậu đã ném ba lô cho Giải Liên Hoàn, nhất thời cũng không tìm được vật che đậy.

Liếc nhìn Giải Ngữ Hoa, trong tay anh cầm một cây Bàn Long Côn, cũng không có vật gì có thể làm vật chứa.

Ngô Mặc rơi vào thế khó.

Cổ nhân có câu, cách giải quyết luôn nhiều hơn khó khăn.

Ngô Mặc cúi đầu suy nghĩ, bỗng chú ý đến chân của mình.

Đôi giày đi dã ngoại mới mua trước khi đi.

Được làm từ dược liệu đặc biệt, chống nước, chống mồ hôi, lại chống lạnh.

Hay là… Tuy có hơi bất lịch sự, nhưng trong thời khắc quan trọng có cần phải câu nệ nhiều như vậy không?

Cậu là người theo trường phái hành động, đã quyết định rồi thì tuyệt đối không dây dưa lằng nhằng.

Sau đó, Giải Ngữ Hoa đã chứng kiến một cảnh tượng khó quên trong đời.

Chỉ thấy Ngô Mặc nhấc chân trái lên, cởi giày ra.

Sau đó ném cánh hoa vào trong giày, lại rạch một nhát trên ngón tay, nặn ra vài giọt máu.

Miệng ngậm con dao, tay thò vào trong giày khuấy đều một lúc.

Rồi nhảy lò cò đến gần quan tài ngọc.

Cầm chiếc giày từ từ đưa đến miệng người phụ nữ trong quan tài.

Những chuyện xảy ra sau đó, Giải Ngữ Hoa cả đời cũng không quên được.

Mỗi lần thấy Trương Kỳ Linh nói chuyện với mẹ, anh lại không nhịn được mà nhớ lại cảnh tượng này.

Sau này, đối với bất kỳ loại thuốc nào Ngô Mặc làm, anh đều phải đích thân theo dõi.

Sợ thằng nhãi này lại bày trò quái đản gì nữa.

Phải công nhận một điều, phương thuốc mà hệ thống đưa ra quả thực có hiệu quả.

Dược dịch không sót một giọt chảy vào miệng Bạch Mã.

Ngô Mặc mang giày vào, mắt không chớp nhìn chằm chằm động tĩnh của Bạch Mã.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút.

Mí mắt Bạch Mã khẽ động đậy.

Giải Ngữ Hoa chú ý đến tình huống này, trong lòng chấn động không kém gì bị người ta ném một quả lựu đạn.

Anh đang định hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Thì thằng ngốc Ngô Mặc đột nhiên đưa tay lay đối phương: “Đừng ngủ nữa, mau tỉnh lại.” Giải Ngữ Hoa thật muốn đá cho cậu ta một phát vào mông.

Cậu gọi người ta dậy kiểu đó à?

Cậu dọa người ta thì có.

Nhưng phải thừa nhận, cách gọi của Ngô Mặc quả thực có hiệu quả.

Bạch Mã trong quan tài từ từ mở mắt ra.

Ánh mắt bà tràn đầy sự mơ hồ và sợ hãi.

Không biết mình đang ở đâu, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì?

Bà cố gắng nhớ lại chuyện quá khứ, nhưng trong đầu chỉ là một khoảng trống.

Bà từ từ quay đầu.

Phát hiện mình bị kẹt trong một không gian chật hẹp, điều này càng khiến bà cảm thấy sợ hãi và kinh ngạc.

Ngô Mặc vừa nhìn đã hiểu.

Đồng cảm sâu sắc, mấy năm trước khi cậu vừa tỉnh lại trong quan tài cũng y như thế này.

Thậm chí còn tưởng là thằng ranh con nào bày trò ác ý.

Sau này nếu không có hệ thống xuất hiện, cậu đã có ý định tự kết liễu rồi.

Nghĩ vậy, giọng cậu bất giác trầm xuống mấy phần: "Tôi nói bà có nghe thấy không?" Cậu tự cho là đã hạ giọng xuống mấy phần, nhưng lại không tính đến chất giọng của mình.

Giọng như cái chiêng vỡ, dù có trầm xuống thì nghe hay được đến đâu?

Giọng nói đột ngột vang lên khiến Bạch Mã giật mình.

Bà nhìn theo hướng phát ra âm thanh, thì thấy bên ngoài có một người đàn ông trẻ tuổi đang thò đầu vào nhìn.

Bạch Mã sợ hãi.

Thân thể bất giác run lên.

"Ông đây đáng sợ đến thế à?" Ngô Mặc bị bà làm cho mất hết tự tin, dùng sức véo véo mặt mình.

Lại quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa, vẻ mặt nghi hoặc: "Tôi trông khó coi lắm à, không đẹp trai sao?

Sao bà ấy lại sợ tôi?” 139.

Đối với hành vi lên cơn bất chợt của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa đã miễn dịch rồi.

Anh đưa tay kéo Ngô Mặc sang một bên, thò đầu vào nhìn Bạch Mã nói: “Tiểu thư đừng sợ, chúng tôi không phải người xấu, là chúng tôi đã đánh thức cô dậy.” Anh dùng tiếng Tạng thuần túy.

Bạch Mã nghe hiểu, ngơ ngác nhìn Giải Ngữ Hoa.

Phải nói là tam quan chạy theo ngũ quan.

Giải Ngữ Hoa trông đẹp trai, khiến người ta nhìn vào cũng thấy tâm hồn sảng khoái, căn bản không thể đánh đồng anh với người xấu được.

Nếu đổi thành Hắc Nhãn Kính qua đây?

E rằng Bạch Mã đã đậy nắp quan tài lại rồi.

Bạch Mã mấp máy môi.

Dường như đã lâu không mở miệng nói chuyện, cổ họng và các cơ quan khác đã có phần thoái hóa.

Chương 1159

Cố gắng một lúc lâu, cuối cùng mới thốt ra được một câu: "Các người là ai?" "Tôi là cậu…" Ngô Mặc vừa mở miệng định nói một câu, "Tôi là cậu của bà".

Bị Giải Ngữ Hoa lườm một cái, lời nói lại phải nuốt ngược vào trong.

"Chúng tôi là người qua đường, không biết cô là ai?" Giọng Giải Ngữ Hoa vô cùng bình tĩnh, không một chút gợn sóng, đây là thái độ thường ngày của anh khi đối mặt với người ngoài.

"Tôi…" Bạch Mã hơi khựng lại, suy nghĩ một lúc lâu mới dần dần có chút manh mối.

"Tôi nên được gọi là Bạch Mã, nhưng tại sao tôi lại ở đây?" Ngô Mặc có cả một bụng đáp án, nín nhịn đến mức trong lòng khó chịu.

Nếu không có Giải Ngữ Hoa ở đây, cậu đã sớm kể hết thân thế của Bạch Mã ra rồi.

Lúc này cậu chỉ biết lắc đầu, vỗ đùi bôm bốp.

Giải Ngữ Hoa không thể nhịn được nữa, quay đầu nhìn cậu hỏi: "Cậu bị khỉ nhập à?

Hay là ngứa ngáy ở đâu?

Có thể yên lặng một lúc được không?" "Không phải, có thể để bà ấy xuống nói chuyện không?

Tôi cúi lưng mỏi chết đi được." "Người ta đã tỉnh rồi, chúng ta ra ngoài đi thôi." "Chú Ba còn đang đợi bên ngoài, lát nữa ông ấy sốt ruột quá mà sụp đổ thì làm sao?" Lời tuy thô nhưng lý không thô.

Giải Ngữ Hoa suy nghĩ một chút, lại một lần nữa thò đầu nhìn Bạch Mã nói: “Cô có thể đứng dậy được không?” “Tôi… tôi thử xem.” Bạch Mã cũng cảm thấy nằm như vậy không thoải mái.

Nhất là khi bên trên còn có một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai.

Có lẽ vì đã nằm cả trăm năm, tay chân có chút yếu ớt, Bạch Mã thử mấy lần đều không ngồi dậy được.

Giải Ngữ Hoa đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn, không có ý định đưa tay giúp đỡ.

Sự sạch sẽ của anh vào lúc này đã thể hiện một cách triệt để.

Ngô Mặc nhìn mà cảm thấy sốt ruột.

Có ý định tiến lên giúp đỡ, nhưng ngại khí thế của vị đại gia nhà mình nên không dám ra tay.

Không nói được nguyên nhân.

Chỉ là một cảm giác.

Dường như nếu mình đưa tay đỡ người ta dậy, sau này e rằng phiền phức không nhỏ.

Đành phải chắp tay sau lưng, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, giả vờ như không thấy gì.

Trong lòng thì ra sức cổ vũ cho bà ấy.

Bạch Mã đã nằm trong quan tài gần như hơn một trăm năm.

Đột ngột tỉnh lại từ trạng thái chết giả, khả năng kiểm soát cơ thể có phần yếu đi, nhất thời không dùng được sức.

Giãy giụa năm sáu lần cuối cùng cũng ngồi thẳng người dậy được.

Bà thở hổn hển mấy hơi, thích nghi một lúc lâu cơ thể mới dần

dần có chút sức lực. 140.

Ngô Mặc trong lòng có cả một bụng câu hỏi, nhịn đến bây giờ đã là không dễ dàng, thấy Bạch Mã ngồi thẳng người dậy, vội vàng ghé lại gần nói: “Bà tên là Bạch Mã đúng không?

Bà còn nhớ chuyện xảy ra trước đây không?

Có người thân con cái gì không?

Nhà ở đâu?

Sao lại chui vào quan tài?” Một loạt câu hỏi như đạn pháo, tất cả đều nhắm vào Bạch Mã.

Bạch Mã hoàn toàn ngơ ngác, trong mắt lóe lên một tia hoang mang.

Giải Ngữ Hoa kịp thời gọi Ngô Mặc lại: “Bà ấy vừa mới tỉnh, trí nhớ rất dễ bị sai lệch, cậu bây giờ hỏi một hơi nhiều như vậy, sao có thể trả lời ngay được.” “Nhiều à?” Ngô Mặc chớp chớp mắt, nhíu mày: “Sao tôi không có cảm giác đó nhỉ, mỗi lần tỉnh dậy, ai nợ tôi tiền tôi đều nhớ rõ mồn một, còn mấy chuyện các anh lừa tôi, tôi cũng không sót một chi tiết nào.” Nửa câu sau dưới ánh mắt uy hiếp của Giải Ngữ Hoa đành phải bẻ lái một trăm tám mươi độ: “Khụ khụ, đúng là dễ quên thật, ha ha ha ha.” Cảm giác sợ hãi trong lòng Bạch Mã bất ngờ tan biến trong tiếng cười gượng gạo của Ngô Mặc.

Bà tò mò nhìn hai người đàn ông trước mặt, suy nghĩ một lúc lâu rồi khẽ hỏi: “Các người là ai?

Sao lại xuất hiện ở đây?” “Chúng tôi đi ngang qua.” Giải Ngữ Hoa còn chưa nói xong, Ngô Mặc bên cạnh đã thò đầu vào nhanh chóng chen ngang: “Bạch Mã, bà là người Khang Ba Lạc à?” Mấy chữ “Khang Ba Lạc” vừa xuất hiện, trên mặt Bạch Mã hiện lên một tia hoảng sợ và sợ hãi rõ rệt.

Dường như mấy chữ này đại diện cho ác ma và nỗi kinh hoàng.

Chuyện quá khứ như những đoạn phim đèn chiếu nhanh chóng lướt qua trong đầu, cơ thể bà bất giác lùi lại một chút. 141.

Một lúc sau, bà đột nhiên như nhớ ra điều gì, lại lấy hết can đảm trừng mắt nhìn nghiêm túc nói: “Các… các người đến tìm tôi à?

Có thể tha cho chồng và con tôi không?

Họ vô tội.” Ngô Mặc ngẩn người, lập tức nhận ra mình và Hoa ca có lẽ đã bị Bạch Mã hiểu lầm.

Thế này sao được?

Vị này chính là mẹ ruột của lão Trương, mình dọa ai cũng được chứ không thể dọa bà ấy.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, lập tức nhận ra nên bảo vệ hình tượng của mình trước, nếu không Bạch Mã sợ hãi không chịu hợp tác, mình làm sao tiếp tục diễn kịch đây?

Bàn tay cầm dao của cậu rụt lại, khóe miệng nhếch sang hai bên để lộ một hàm răng trắng bóc, giọng nói bẻ lái một trăm tám mươi độ, dùng một chất giọng mà cậu tự cho là rất đáng yêu, kẹp giọng nói: “Không không, bà hiểu lầm rồi, tôi không tìm bà, tôi muốn nói con trai bà…” Phải nói là não bổ là một căn bệnh.

Ngô Mặc tự cho rằng mình thể hiện rất gần gũi, nhưng giọng điệu, nụ cười, lời nói của cậu trong mắt Bạch Mã lại trở thành một cảnh tượng khác.

Bạch Mã như thể đã đả thông nhâm đốc nhị mạch, toàn thân tràn đầy sức mạnh vô tận, “vụt” một tiếng đứng dậy khỏi quan tài.

Ánh mắt bà ánh lên một nỗi sợ hãi như thể tai họa trong quá khứ tái hiện, khàn giọng hét lên: “Con trai?

Con trai của tôi?

Cậu đã làm gì nó?

Cậu trả nó lại cho tôi, tôi mặc cậu xử trí có được không?” Sắc mặt Ngô Mặc khó coi như giẫm phải phân chó.

Cậu ngơ ngác nhìn Bạch Mã, bĩu môi nín giận.

Một lúc lâu sau mới quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa, trong mắt đầy vẻ tủi thân và cạn lời: “Hoa ca, tôi đáng sợ lắm à?

Bà ấy… bà ấy làm tôi tổn thương quá đi?” Giải Ngữ Hoa ban nãy bị chất giọng giả gái của Ngô Mặc làm cho suýt nữa ngất đi.

Cười không được, không cười cũng không xong.

Bỏ qua lăng kính mà nói một cách công bằng, anh thực sự không cho rằng phản ứng của Bạch Mã là quá khích.

Thằng nhãi này nói năng không rõ ràng, giọng điệu như sói xám dụ dỗ thỏ trắng, đổi lại là ai có thể nghĩ theo hướng tốt được?

Nếu hôm nay mình ở vị trí của Bạch Mã, có lẽ đã liều mạng với cậu ta rồi.

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ tủi thân của Ngô Mặc, trái tim Giải Ngữ Hoa lập tức mềm nhũn ra.

Anh hoàn toàn quên mất bộ dạng đáng ghét của thằng nhãi này lúc tức giận, chỉ hận không thể ôm người vào lòng dỗ dành vài câu.

Anh lắc đầu, tiến lên một bước kéo tay Ngô Mặc, nhẹ nhàng nắm hai cái rồi khẽ dỗ dành: “Đừng nghĩ linh tinh, cậu đẹp trai nhất, là bà ấy vừa tỉnh dậy mắt còn kém, đừng để trong lòng, phần còn lại cứ giao cho anh xử lý.” Để an ủi trái tim mỏng manh của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa lại một lần nữa sử dụng tiêu chuẩn kép.

Không hổ là Giải Ngữ Hoa.

Từ tên, dung mạo và cuộc đối thoại đơn giản của Bạch Mã, anh từng bước suy luận, ghép lại được một sự thật không thể tin nổi.

Chuyện vợ của Bạch Mao Quái là em gái của Trương Kỳ Linh, Ngô Mặc không hề giấu giếm mấy người anh em, mà đã kể lại chi tiết.

Rốt cuộc lão Trương cứ động một tí là mất trí nhớ, mà bọn họ làm nghề này, có hôm nay chưa chắc có ngày mai.

Thêm một người biết nội tình, vào thời khắc quan trọng sẽ có lúc dùng đến.

Vì vậy Giải Ngữ Hoa cũng biết một số chi tiết, chỉ là thật sự không ngờ sẽ được tận mắt nhìn thấy mẹ của Trương Kỳ Linh.

Nhưng hiện tại tất cả vẫn chỉ là suy đoán.

Chương 1160

Cụ thể thế nào?

Mình phải hỏi cẩn thận một phen.

Anh an ủi Ngô Mặc vài câu, rồi quay người đối mặt với Bạch Mã, nghiêm túc nói: “Cô hiểu lầm rồi, chúng tôi không phải kẻ thù của cô, ngược lại còn có thể là bạn, chỉ là cần xác nhận một chút trước.” “Cô không phải có một người con trai tên là Tiểu Quan sao?

Chồng cô họ Trương.” Phải nói, Giải Ngữ Hoa ra tay quả là một người địch hai.

Giọng nói của anh dường như mang theo một loại ma lực, khiến Bạch Mã bất giác buông lỏng cảnh giác, từ từ bình tĩnh lại.

Bà theo lời anh nói, từng chút một nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

Bà ngẩng đầu, vẻ mặt đầy hy vọng nhìn Giải Ngữ Hoa, đôi môi run rẩy lẩm bẩm: “Tiểu Quan, đúng vậy, là con trai tôi, cậu biết nó sao?

Nó bây giờ ở đâu?

Có phải đã lớn rồi không?” Ngô Mặc rất bất bình với sự đối xử hai mặt của Bạch Mã, ngoáy tai, đảo mắt một cái: “Hừ, lớn lắm rồi, nói nó sống lâu trăm tuổi còn là đang chửi nó đấy.” Giải Ngữ Hoa liếc cậu một cái, Ngô Mặc quay mặt đi chỗ khác không nhìn anh.

Cậu vẫn luôn cho rằng mình tuy không đẹp trai đến kinh thiên động địa, nhưng cũng không đến mức vừa gặp đã làm trẻ con khóc thét chứ?

Bạch Mã đây là đang công kích tinh thần cậu, hiệu quả y hệt như lão Trương mặt lạnh mắng người.

Mẹ nó chứ!

Quả nhiên không phải người một nhà không vào một cửa.

Theo phong tục truyền thống, đêm ba mươi Tết là ngày cả gia đình đoàn viên.

Từ khi Giải Ngữ Hoa lên tám tuổi gánh vác trọng trách của Giải gia, năm nào cậu cũng trải qua Giao thừa trong những bữa tiệc rượu, bàn chuyện làm ăn, lừa lọc dối trá.

Hồi nhỏ, số hồng bao cậu nhận được mỗi năm còn nhiều hơn cả người bạn nối khố Ngô Tà.

Chỉ là không biết nên đưa cho ai?

Đêm ba mươi Tết.

Nhà người ta vui vẻ quây quần bên nhau đón Giao thừa, chỉ có mình cậu cô đơn ngồi ngẩn ngơ trong căn phòng phủ rèm đen.

Năm này qua năm khác, chưa từng thay đổi.

Mãi cho đến khi gặp được Ngô Mặc, cậu mới một lần nữa nhen nhóm lên niềm mong đợi vào năm mới.

Để cùng Ngô Mặc đón một cái Tết đoàn viên, cậu đã bắt đầu bận rộn từ một tháng trước.

Từ sáng đến tối không ngơi nghỉ.

Thỉnh thoảng nhắn cho Ngô Mặc một tin, cũng coi như là nghỉ ngơi gián tiếp.

Hoắc Tú Tú cũng vậy.

Bà nội đã qua đời, Hoắc gia lớn như vậy nhưng gần như chẳng có mấy người thân tín.

Mấy kẻ gọi là anh chị em chẳng khác gì sói lang hổ báo, lén lút sau lưng nhìn chằm chằm vào bóng dáng cô.

Hễ phát hiện có biến, chúng chỉ hận không thể lao tới xé xác cô ra thành từng mảnh.

Luôn sống trong môi trường nguy hiểm và căng thẳng, Hoắc Tú Tú ngoài cảm giác mệt mỏi trong lòng ra thì chẳng còn cảm giác nào khác.

Nếu không phải đã hứa với bà nội, với tính cách hiện giờ của Hoắc Tú Tú, rất có thể cô đã phủi tay bỏ đi.

Còn Hoắc gia ư?

Mẹ nó muốn ra sao thì ra.

Nghe tin Tiểu Hoa ca ca sẽ đến Ngô gia ăn Tết, Hoắc Tú Tú như bị tiêm máu gà, lập tức hưng thú hẳn lên.

Một ngày gửi mấy chục tin nhắn làm phiền Giải Ngữ Hoa, cầu xin cậu nhất định phải đưa mình ra ngoài hít thở không khí.

Giải Ngữ Hoa phiền không chịu nổi, đành phải gọi điện cho Ngô Mặc trao đổi thông tin.

Ngô Mặc thì sao cũng được.

Chăn một con cừu cũng là chăn, chăn cả đàn cừu cũng là chăn.

Đến đông một chút, Nhị thúc còn có thể chuyển sự chú ý sang người khác.

Hắn vừa gật đầu, Hoắc Tú Tú suýt nữa thì mừng phát điên.

Đối với sự náo nhiệt của đêm ba mươi, cô càng mong đợi đến mức gãi tai gãi má.

Doãn Nam Phong lại là một chuyện khác.

Năm nay là cái Tết đầu tiên sau khi cô và Lâm Phong chính thức xác nhận quan hệ.

Theo suy nghĩ của cô, tốt nhất là Lâm Phong nên đến Bắc Kinh ăn Tết cùng mình.

Dù sao Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng quá bận rộn, cuối năm càng là thời điểm tốt để các gia tộc tụ họp.

Có Lâm Phong bên cạnh, trong lòng cũng có thể thoải mái hơn nhiều.

Nhưng lúc đó, trên mặt Lâm Phong lại lộ ra vẻ hơi khó xử.

Doãn Nam Phong tính tình thẳng thắn, không thích giấu giếm chuyện tình cảm gây ra hiểu lầm.

Cô trực tiếp hỏi thẳng nguyên nhân.

Lâm Phong không hề giấu diếm, thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

Anh coi bà cụ Ngô như bà nội ruột.

Bây giờ mình và Doãn Nam Phong đã ở bên nhau, rất muốn để bà nội gặp mặt cháu dâu.

Bề trên trong nhà Doãn Nam Phong đều đã qua đời, nhất thời không nghĩ đến điểm này, nghe Lâm Phong nói vậy, cô suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

Ba người ở kinh đô đều bắt đầu bận rộn vì chuyện này.

Quyết định tối hai mươi chín Tết sẽ cùng nhau xuất phát từ kinh đô đến nhà cũ của Ngô gia ăn Tết.

Khó khăn lắm mới làm xong mọi việc, trên đường đi nhắm mắt thư giãn một chút, tưởng tượng về cảnh tượng náo nhiệt sắp tới.

Đủ loại cảnh tượng đều đã tưởng tượng qua, duy chỉ có việc sẽ thấy cảnh hồ lô oa gọi ông nội là chưa từng nghĩ tới.

Ba vị tinh anh đã kinh qua thử thách thương trường, lần đầu tiên trên mặt hiện lên một biểu cảm gọi là đờ đẫn.

Trong lúc họ còn đang sững sờ tại chỗ, một chiếc xe tải lớn khác chạy tới từ phía sau.

Cửa mở, Lưu Tang và Lê Thốc nhảy xuống.

Hai cậu nhóc mặc vest bảnh bao, ăn mặc ra dáng người lớn, chỉ là vẻ mặt rõ ràng đang cố nén cười.

Vì quá phấn khích nên không để ý đến đám người Giải Ngữ Hoa.

Chúng quay đầu lại liên tục vẫy tay với đám nhân viên phía sau: “Nhanh lên, nhanh lên, đừng chậm trễ, mau khiêng thùng vào sân đi.” “Lưu Tang, Lê Thốc, hai đứa đang làm gì vậy?” Giải Ngữ Hoa nhướng mày, gọi hai người lại.

Lưu Tang bây giờ không còn là trẻ con nữa, sớm đã để ý đến vấn đề tình cảm của bố nuôi nhà mình.

Chỉ là cậu người nhỏ lời nhẹ, nói ra cũng không có tác dụng gì lớn, nên đành cùng Lê Thốc trốn phía sau xem náo nhiệt.

Dù sao bố nuôi chọn ai thì mình cũng không thiệt.

Cậu nghe thấy giọng nói quen thuộc, quay đầu lại nhìn, lập tức cười toe toét: “Sư phụ, ngài đến rồi?” Chuyện Lưu Tang gọi Giải Ngữ Hoa là sư phụ, thật sự có chút bị ép buộc.

Sau khi sự việc được giải quyết, Hắc Nhãn Kính không hài lòng với việc Lưu Tang gọi mình là Hắc gia, cho rằng quá khách sáo, không thể hiện được quan hệ của mình với Ngô Mặc, liền ép cậu nhóc gọi mình là bố nuôi.

Lưu Tang thà chết không theo, kiên quyết khẳng định đời này mình chỉ có một bố nuôi, tuyệt đối sẽ không có người thứ hai.

Hắc Nhãn Kính cũng dễ tính, sửa lại: “Gọi bố đỡ đầu cũng được, ta không để ý.” Lưu Tang vẫn không đồng ý.

Giải Ngữ Hoa muốn dạy dỗ Lưu Tang, để sau này có thể phụ tá cho Ngô Mặc.

Chương 1161

Suy đi tính lại, bèn nhận cậu làm đệ tử.

Ngô Mặc đối với chuyện này cũng không có suy nghĩ gì nhiều.

Lưu Tang thành tài cũng được, thành heo cũng chẳng sao, dù sao mình cũng nuôi nổi.

Trong lòng Lưu Tang lại có rất nhiều suy nghĩ.

Cậu muốn nỗ lực học hỏi nhiều thứ, để báo đáp ơn dưỡng dục của bố nuôi và bác cả.

Hai người một người muốn học, một người muốn dạy, hợp ý nhau ngay, liền nhận danh phận sư đồ.

Hắc Nhãn Kính không chịu, ép Lưu Tang cũng phải gọi mình là sư phụ.

Ngô Mặc không muốn bên trọng bên khinh, bèn ngầm đồng ý hành vi này.

Lưu Tang phản đối vô hiệu, chỉ có thể ấm ức nhận thêm Hắc Nhãn Kính làm sư phụ.

Lúc này, ngày Tết gặp được Giải Ngữ Hoa, tâm trạng Lưu Tang cũng rất vui vẻ.

“Trong sân đang làm trò quỷ gì thế?

Bố nuôi của con đâu?” Đối mặt với câu hỏi của Giải Ngữ Hoa, Lưu Tang và Lê Thốc nhìn nhau rồi bật cười thành tiếng.

Cậu cười đến run cả người: “Bố nuôi của con…” Lời còn chưa nói xong, Lâm Phong đột nhiên từ trong sân lao ra.

Anh ta như người mù, hoàn toàn không nhìn thấy ai xung quanh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Doãn Nam Phong, dang hai tay reo hò: “Nữ hoàng đại nhân của tôi, cuối cùng em cũng xuất hiện rồi, có phải em đến để giải cứu kẻ bầy tôi nhỏ bé, vô tội lại đáng thương này không?” Mặt Doãn Nam Phong lập tức sầm xuống.

Một cảm xúc mang tên “mất mặt” dần dần lan ra.

Hoắc Tú Tú thật sự không kìm được, trực tiếp bật cười thành tiếng.

Trước đây cô còn không hiểu tại sao chị Nam Phong lại chấp nhận lời theo đuổi của Lâm Phong, bây giờ thì hoàn toàn hiểu rồi.

Một tên tấu hài như vậy, ai ở bên cạnh anh ta mà còn nhiều phiền não được chứ?

Phải nói là, Lâm Phong vừa đẹp trai lại vừa dẻo miệng.

So với vị hội trưởng Trương mặt lạnh như tiền lúc trước, hoàn toàn bỏ xa mấy con phố.

Doãn Nam Phong thật muốn quay đầu chui vào xe, nói với người khác rằng mình không quen biết tên này.

Nhưng khoảnh khắc Lâm Phong lao tới ôm chầm lấy cô, cảm giác được mong chờ, vui mừng và yêu thương đã lập tức lấn át đi sự mất mặt kia.

Vợ yêu ở ngay trước mắt, Lâm Phong còn có thể khống chế được mình sao?

Đừng thấy ngày thường anh ta hay trêu chọc Ngô Mặc, thực tế anh ta cũng chẳng khá hơn là bao.

Nếu Ngô Mặc là Husky, thì anh ta chính là một con Alaska cỡ lớn.

Anh ta bế bổng Doãn Nam Phong lên, phấn khích xoay mấy vòng tại chỗ.

“Bà xã đại nhân, sao em đến muộn vậy?

Anh nhớ em chết đi được.” Những lời ngon tiếng ngọt tuôn ra như không cần tiền, nghe đến mức mặt Doãn Nam Phong cũng hơi ửng hồng.

Lưu Tang che mắt lại, có chút không nỡ nhìn thẳng.

Giải Ngữ Hoa đang định hỏi thêm vài câu, trong sân đột nhiên vang lên một tiếng gầm giận dữ: “Thằng ranh con, hôm nay ông đây không quất chết mày, mẹ nó chứ tao theo họ mày!” Một giọng nói quen thuộc khác vang lên ngay sau đó: “Nhị thúc, ngài già rồi nên lẩm cẩm à?

Trừ phi ngài đi ở rể nhà người ta, nếu không thì đương nhiên phải cùng họ với cháu rồi.” “Mẹ nó chứ, roi đâu?

Nhị Kinh, đi lấy gia pháp lại đây cho ông!” “Chú Kinh, chú có phải thầm yêu Nhị thúc của cháu không, sao ngài ấy nói gì chú cũng nghe răm rắp vậy?” Cách một cánh cửa, cuộc đối thoại bên trong truyền ra ngoài rõ mồn một.

Dù Giải Ngữ Hoa đã quen với tính cách tưng tửng của Ngô Mặc, nhưng vẫn bị những câu nói này làm cho tim đập thình thịch.

Không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng, sắc mặt của Ngô Nhị thúc chắc chắn đang vô cùng khó coi.

Tiếng roi quất vun vút đột ngột vang lên.

Hoắc Tú Tú bất giác run lên bần bật, nuốt nước bọt, nhìn về phía Giải Ngữ Hoa hỏi với vẻ hơi khó khăn: “Tiểu Hoa ca ca, hay là chúng ta đợi một lát nữa?” “Bây giờ vào trong rồi đóng chặt cửa lại.” Giải Ngữ Hoa nói xong, lại dặn dò Lưu Tang đang đứng cách đó không xa một câu: “Bảo đám nhân viên lùi lại, đừng có tới gần.” “Yên tâm đi sư phụ, con hiểu rồi.” Lưu Tang đáp một tiếng, đảo mắt rồi ghé lại gần nói nhỏ một câu: “Sư phụ, ngài vẫn nên mau vào đi, nghe động tĩnh này, e là Nhị gia gia tức điên rồi, mông của bố nuôi con e là khó giữ.” “Con biết nguyên nhân là gì không?” Cổ ngữ có câu, biết người biết ta mới có thể ứng phó tự nhiên.

Giải Ngữ Hoa muốn cứu Ngô Mặc, thì phải hiểu rõ nguyên nhân sự việc.

Dù trong lòng đã có phỏng đoán, nhưng vẫn cần phải hỏi lại cẩn thận một lần.

Lưu Tang nén cười kể lại đại khái nguyên nhân.

Nghe xong màn thao tác quái dị của Ngô Mặc, dẫu cho Giải Ngữ Hoa kiến thức rộng rãi cũng phải cạn lời.

Ngô Nhị gia thúc giục kết hôn, cậu có thể hiểu.

Dù sao người già đều có suy nghĩ con cháu đầy đàn, gia đình hòa thuận vạn sự hưng.

Nhưng hiểu thì hiểu, cậu lại không lùi bước nửa phân.

Mình và Ngô Mặc sớm đã hòa làm một thể, trừ khi cái chết giáng xuống, nếu không thì căn bản không thể tách rời.

Suy nghĩ lại một chút.

Ngô Nhị gia không phải người tầm thường, hẳn là sớm đã hiểu rõ vấn đề tình cảm của Ngô Mặc.

Vậy thì tại sao bao năm rồi lại bày ra trò này?

Tiếng gọi “ông nội” vang lên dồn dập trong sân, lập tức lọt vào tai Giải Ngữ Hoa.

Cậu thoáng chốc đã hiểu ra.

Tình cảm thúc giục kết hôn là cái cớ, thúc giục sinh con mới là mục đích.

Tìm ra được gốc rễ vấn đề, nhưng cách giải quyết lại rất khó.

Tuy thời đại khoa học kỹ thuật đã khác, nhưng không chịu nổi Ngô Mặc không dễ bị lay chuyển.

Hắn mà đã bướng lên, thì ai nói cũng vô dụng.

Giải Ngữ Hoa đã có dự cảm, lát nữa gặp Ngô Nhị gia, chuyện này không dễ giải quyết rồi.

Bên này cậu đang đau đầu suy nghĩ, đầu kia Doãn Nam Phong đã có chút kinh hãi.

Người cầm roi la hét ầm ĩ trong sân là ai?

Là vị nho tướng lừng lẫy trong Lão Cửu Môn, Ngô Nhị Bạch Ngô Nhị gia sao?

Thật sự không đùa đấy chứ?

Ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Lâm Phong, lại nhận được một nụ cười rõ ràng là đang hóng chuyện.

Rất tốt!

Xác nhận là thật rồi.

Trong lòng Doãn Nam Phong dâng lên một sự tò mò khổng lồ, có chút không thể chờ đợi muốn vào sân xem náo nhiệt.

Hai người này đúng là nồi nào úp vung nấy.

Lâm Phong nhìn ra suy nghĩ của vợ mình, không nói hai lời kéo tay Doãn Nam Phong xông vào sân, chỉ sợ chậm một bước là bỏ lỡ mất một màn hay.

Hoắc Tú Tú cũng rục rịch, liếc nhìn Giải Ngữ Hoa rồi quay đầu nhanh chân đi theo sau Doãn Nam Phong.

Tiểu Mặc ca ca bị đánh ư?

Nghĩ thôi đã thấy là một cảnh tượng kích thích lòng người.

Chậm một bước là có lỗi với cả một năm nỗ lực.

Ba mươi Tết là gì?

Chẳng phải là náo nhiệt sao?

Chương 1162

Náo nhiệt ở ngay trước mắt, còn không mau qua đó thì chờ gì nữa?

Một đoàn người ồ ạt xông vào sân.

Lưu Tang và Lê Thốc nhìn nhau, chu đáo đóng cửa sân lại.

Sau đó đứng hai bên như hai vị thần giữ cửa.

Cả nhóm vừa bước vào sân đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho chết lặng.

Đây là cái kiểu bài trí vãi chưởng gì vậy?

Đối diện trên mặt đất bày hai hàng búp bê cao thấp lớn nhỏ khác nhau, miệng lạch cạch phát ra tiếng gọi “ông nội”.

Ngẩng đầu nhìn vào trong, ba mét một con, năm mét hai con.

Góc tường còn có một con Ultraman đang giơ ngón giữa.

Mái nhà treo lủng lẳng hai con búp bê đầu to.

Từ cách buộc dây và hình ảnh quái dị mà phán đoán, không ngoài dự đoán, hẳn là xuất từ tay Hắc Nhãn Kính.

Con còn lại bị trói chặt không lộ mặt, trăm phần trăm là thủ pháp của Trương Khởi Linh.

Cái hồ nhân tạo cũng không hề yên tĩnh.

Một hàng hồ lô oa được xếp ngay ngắn trên chiếc thuyền nhỏ trong hồ.

Tóm lại, chỉ có bạn không nghĩ tới, chứ không có gì Ngô Mặc không làm được.

Ngô Nhị Bạch quả không hổ là tuổi già sức càng dai, cây roi trong tay vung vun vút.

Ông đuổi theo Ngô Mặc chạy vòng quanh, những chậu hoa ngày thường quý như báu vật không biết đã bị làm vỡ bao nhiêu cái.

Ngô Mặc chạy phía trước, miệng không ngừng nói: "Nhị thúc, rốt cuộc ngài có nói lý lẽ không vậy?" "Ngài nói muốn nghe người ta gọi ông nội, lại còn phải là mặt búp bê giọng sữa, ngài nói xem trong sân này có con nào không phù hợp?" "Mày cút mẹ mày đi!" Ngô Nhị Bạch nhảy cao ba thước, chỉ vào Ngô Mặc mắng giận dữ: "Thằng ranh con mày nói có phải tiếng người không?

Cái ông đây muốn là đồ sống, đồ sống!" Tiếp theo là một tràng quốc túy, nghe đến mức Doãn Nam Phong và Hoắc Tú Tú gần như ngây người.

Chẳng trách Ngô Mặc mở miệng là thành thơ, tình cảm là đều có nguồn gốc từ Ngô Nhị gia đây mà.

Nhìn nội hàm văn hóa của lão gia tử xem, một hơi mắng nhiều như vậy mà không lặp lại từ nào.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử uống say, ngủ khá ngon, hoàn toàn không để ý nửa đêm xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Sáng sớm bị tiếng gầm của Ngô Nhị Bạch và tiếng gọi "ông nội" làm cho tỉnh giấc, ra ngoài liền thấy cảnh tượng kinh hoàng này.

Hai người đến bên cạnh Trương Khởi Linh, hỏi han cẩn thận một hồi, từ những lời nói đơn giản ghép lại được chân tướng hoàn chỉnh của sự việc.

Ngô Tà thật muốn quỳ lạy ông em mình.

Mẹ nó chứ mày đúng là tổ tông sống, quậy lên thì đúng là lấy mạng người mà.

Mày chọc giận Nhị thúc thành ra thế này, lát nữa bố không phát điên lên ép hai anh em mình mới lạ?

Oán trách thì oán trách, nhưng trong lòng lại âm thầm cảm thấy sảng khoái.

Nói thật, anh cũng bị Ngô Nhị Bạch thúc giục kết hôn làm cho đau cả đầu.

Có lúc còn nghĩ không thông, Nhị thúc và Tam thúc bản thân không làm gương, sao cứ rảnh rỗi đi hành hạ hai anh em mình làm gì?

Một trận đại chiến chú cháu thảm khốc, cuối cùng được chuyển sang một nơi khác dưới sự trấn áp mạnh mẽ của bà cụ Ngô.

Đại sảnh nhà cũ của Ngô gia.

Tất cả mọi người đều được mời vào đại sảnh, phân chia chủ khách ngồi xuống.

Ngô Nhị Bạch ngồi trên ghế thái sư bên phải, thở hổn hển.

Bà cụ Ngô nhìn bộ dạng mặt đỏ tía tai của con trai thứ, lặng lẽ đảo mắt.

Lớn từng này tuổi rồi, còn chấp nhặt với Tiểu Mặc.

Đúng là già mà không nên nết.

Bà cụ lườm con trai thứ một cái, rồi dịu dàng nhìn về phía hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc đang ngồi ở hàng dưới.

Bà vẫy tay với hai người: “Cháu ngoan, mau lại đây ngồi cạnh bà nào.” Mông hai anh em như gắn lò xo, “vụt” một cái bật dậy, vui vẻ chạy đến bên cạnh bà nội.

Khóe mắt của Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử không khỏi giật giật mấy cái.

Không hiểu vì sao, họ nhìn hai anh em mà cứ như thấy hai con chó con.

Bà Ngô vỗ vỗ tay hai cháu trai, rồi lại chuyển ánh mắt nhân từ sang Lâm Phong.

“Tiểu Phong à, đây là cô bạn gái mà cháu nói với bà đấy à?” “Dạ vâng, thưa bà.” Lâm Phong tươi cười đứng dậy khỏi ghế.

Anh ta nhướn cằm với Ngô Mặc, có chút đắc ý giới thiệu Doãn Nam Phong với bà Ngô.

Doãn Nam Phong lúc nhỏ đã từng gặp bà cụ Ngô, chỉ là lúc đó thuộc hàng con cháu, quan hệ rõ ràng khác với bây giờ.

Cô lập tức đứng dậy, cung kính gọi một tiếng bà nội với bà cụ Ngô.

Điều này làm bà cụ Ngô vui không khép được miệng.

Đây là cháu dâu đó nha, là độc nhất trong thế hệ sau.

Lòng người đổi lấy lòng người.

Lâm Phong hoàn toàn đối xử với bà cụ Ngô như bà nội ruột, mức độ không hề thua kém Ngô Mặc và Ngô Tà.

Bà cụ đã sống cả một đời người, loại người nào chưa từng gặp?

Sóng gió nào chưa từng trải qua?

Lâm Phong là thật lòng hay giả dối, bà nhìn rõ mồn một.

Bà cụ cười đến miệng sắp không khép lại được, gọi Lâm Phong và Doãn Nam Phong lại gần.

Bà kéo tay Doãn Nam Phong, không nói hai lời liền tháo chiếc vòng trên cổ tay mình ra nhét vào tay đối phương, miệng không ngừng khen cô gái xinh đẹp.

Dù Doãn Nam Phong đã trải qua sóng to gió lớn, nhưng đối mặt với chuyện ra mắt gia trưởng thế này, thật đúng là lần đầu lên kiệu hoa.

Lâm Phong đắc ý vênh váo, thỉnh thoảng lại liếc mắt đưa tình với Ngô Mặc.

Ngô Mặc vốn đã đang đau đầu vì chuyện của mình, bị anh ta chọc tức, không nghĩ ngợi gì liền cởi giày ra ném thẳng qua.

Bà cụ đang nói được nửa chừng, bị hành động của cháu trai làm cho ngẩn ra một lúc: “Tiểu Mặc à?

Nóng quá nên cởi giày ra hả con?” Lời vừa nói ra, mấy người ngồi trên ghế triệt để cạn lời.

Bà cụ Ngô rõ ràng là mở mắt nói láo, trắng trợn tìm cớ cho cháu cưng nhà mình.

Ngô Mặc còn chưa kịp nói gì, Ngô Nhị Bạch ở bên cạnh đã đập bàn gầm lên: “Mẹ, mẹ xem mẹ chiều nó thành cái thói gì rồi?” “Lớn từng này rồi, suốt ngày không có dáng vẻ gì ra hồn, Lưu Tang và Lê Thốc hai đứa nhóc kia còn chững chạc hơn mày.” Bà cụ Ngô rất thương cháu, ghét nhất là nghe người khác nói xấu cháu mình, dù là con trai ruột cũng không được.

Bà nhẹ nhàng liếc con trai một cái, hờ hững ném ra một câu: “Thằng bé là do con từ nhỏ nuôi lớn, tính cách nó thế nào chẳng phải đều học từ con sao?” Ngô Nhị Bạch bị nghẹn một cục tức.

Ông không dám tiếp tục tranh cãi với mẹ, chỉ có thể nén giận nhìn sang anh cả Ngô Nhất Cùng ở đối diện.

“Anh cả, anh không có suy nghĩ gì sao?” Ngô Nhất Cùng đặt chén trà trong tay xuống, ngẩng đầu ung dung nói: “Chú hai, ý chú là gì?” “Vấn đề hôn sự của con trai anh, vấn đề con cháu đời sau của nhà chúng ta, anh có suy nghĩ gì?” “Cái này…” Ngô Nhất Cùng nhíu mày, vẻ mặt khó xử: “Hai đứa nhỏ là do chú và chú ba nuôi lớn, hai người xem xét giải quyết là được rồi, anh cũng không có quyền phát ngôn gì.” Ngô Tà suýt nữa thì bật cười thành tiếng, bố mình đây là đang đùn đẩy trách nhiệm một cách gọn gàng dứt khoát sao?

Anh dám chắc, nếu không có bà nội ở đây trấn áp, với tính cách của bố, tám phần cũng sẽ tham gia vào.

Bà cụ rất hài lòng với câu trả lời của con trai cả, khẽ gật đầu.

Ngô Nhất Cùng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thầm mừng, may mà vợ mình nhéo chân kịp thời, nếu không e là cũng giống chú hai làm mẹ già tức giận.

Chỉ là chuyện hôn sự của con trai… thật là đau đầu mà!

Chương 1163

Ngô Nhị Bạch nhìn thái độ của anh cả và chị dâu, rõ ràng là không muốn làm kẻ ác đi thúc giục kết hôn.

Chẳng phải người ta hay nói, người già như trẻ con sao.

Ngô Nhị Bạch nho nhã cả đời, đến lúc về già ngược lại nổi tính trẻ con.

Lão gia tử một khi đã nổi nóng, hôm nay dù thế nào cũng phải ép Ngô Mặc làm rõ mọi chuyện.

Ánh mắt như vô tình liếc qua mấy người đang ngồi phía dưới, rồi hừ lạnh một tiếng với Ngô Mặc: “Đừng tưởng có bà nội che chở cho mày là có thể thoát được kiếp này.” “Hôm nay ông đây nói thẳng ở đây, mày cho tao một câu thật lòng, rốt cuộc mày muốn làm thế nào?” Ngô Mặc nhún vai: “Nhị thúc, rốt cuộc ngài muốn làm gì?” “Bây giờ cháu đang một đống chuyện rối rắm, không có thời gian ngày nào cũng lằng nhằng mấy chuyện này, khó khăn lắm mới được nghỉ Tết, chỉ muốn thở một hơi thôi.” Ngô Mặc nói câu này từ tận đáy lòng.

Kể từ khi tiếp quản Ngô gia, lại thêm Địa Long Hội, tất cả mọi chuyện như một mớ bòng bong đều đổ dồn về phía Ngô Mặc.

Hắn bận đến mức không có cả thời gian uống nước.

Thậm chí nói không ngoa, hắn còn bận hơn Giải Ngữ Hoa mấy phần.

Dù sao Giải gia đã đi vào quỹ đạo, còn Địa Long Hội là thế lực mới nổi, Ngô gia lại vừa tiếp quản.

Nhìn chung, vấn đề và độ khó nhiều hơn rất nhiều.

Ngô Nhị Bạch cũng biết rõ những chuyện này.

Chỉ là ông thực sự có chút không chịu nổi Ngô Mặc.

Chẳng phải chỉ là vấn đề tình cảm thôi sao?

Thích ai thì ở bên người đó, có cần phải lằng nhằng mãi không dứt không?

Ông đây chỉ muốn bế cháu chơi thôi.

Mấy đứa bay làm cái ống nghiệm ra đứa trẻ dỗ ông đây thì có làm sao?

Thằng nhóc nhà họ Giải đẹp trai như vậy, thằng ranh con nhà mình cũng không hề kém cạnh.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng thằng mù kia cũng trông phong lưu phóng khoáng.

Gien của ai tạo ra đứa trẻ cũng đều phải xinh như tiểu kim đồng.

Sao lại không thể thỏa mãn tâm nguyện của ông già này một chút?

Ngô Nhị Bạch thấy cháu trai mình vẫn còn vòng vo, mắt híp lại, quyết định tung ra một quả bom lớn.

Lão gia tử ho nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: “Sao cả thiên hạ chỉ có mình mày bận?” “Mày nhìn Tiểu Hoa và Tú Tú xem, bên Giải gia và Hoắc gia đã có tin đồn rồi, qua một thời gian nữa là tổ chức đám cưới rồi đó.” “Đến lúc đó người ta con cũng sinh rồi, mày còn độc thân phải không?” “Phụt… khụ khụ khụ.” Một tràng ho vang vọng khắp đại sảnh.

Hoắc Tú Tú thực sự không ngờ, mình chỉ đến xem náo nhiệt, sao gió lại thổi đến mặt mình thế này?

Cô không kịp để ý đến việc bị nước trà sặc đến ho sặc sụa, ngẩng đầu kinh hãi nhìn Ngô Mặc, liên tục xua tay không nói nên lời.

Hồi lâu sau mới khàn giọng giải thích: “Tiểu Mặc ca ca, anh nhất định phải tin em, em thật sự không dám cướp người của anh đâu.” Dường như để chứng minh mình vô tội, cô coi như đã bán đứng Giải Ngữ Hoa.

“Tiểu Hoa ca ca bụng dạ hẹp hòi lắm, em không dám cặp với anh ấy đâu, Ngô Nhị thúc, ngài tha cho con đi.” Giải Ngữ Hoa thật muốn một cước đá bay cô ta đi.

Mình bụng dạ hẹp hòi?

Ừ!

Được, ghi nhớ rồi.

Hoắc Tú Tú cảm thấy từng cơn gió lạnh thổi tới sau lưng.

Nhưng cô ngay cả quay đầu cũng không dám, liều mạng muốn giải thích với Ngô Mặc rằng chuyện này không liên quan đến mình.

“Ngô Nhị thúc, ngài hiểu lầm rồi.” Giải Ngữ Hoa không muốn sự việc trở nên phức tạp hơn, vội vàng mở miệng giải thích: “Cháu và Tú Tú gần đây chỉ là có chút hợp tác, nên thường xuyên ở cùng nhau, dẫn đến một số lời đồn.” “Được rồi, không cần giải thích nữa.” Ngô Nhị Bạch xua tay ngắt lời Giải Ngữ Hoa, nghiêm túc nói: “Ta biết các cậu anh em quan hệ tốt, muốn giải vây cho thằng ranh con kia, không cần phải làm vậy.” “Cậu mà thật sự tốt cho nó, thì nên khuyên nó mau tìm một người bạn đời rồi sinh con đi.” “Tôi…” “À, đúng rồi.” Ngô Nhị Bạch vỗ vỗ đầu như đột nhiên nhớ ra điều gì, lại nhìn về phía Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính đang vắt chéo chân, khoái trá xem náo nhiệt của Giải Ngữ Hoa.

Tình địch gặp xui, còn khiến người ta vui hơn cả uống ba ly rượu ngày Tết.

Đột nhiên bị Ngô Nhị gia điểm danh, suýt chút nữa thì ngã khỏi ghế.

Không phải là không bình tĩnh, mà là quá hiểu cái nết của Nhị gia nhà họ Ngô.

Vị này kể từ khi nghỉ hưu thì không ngừng quậy phá.

Mỗi lần làm cho tiểu tổ tông phiền lòng, cuối cùng người xui xẻo luôn là mình.

Chuyện trên giường không gọi là chuyện, chuyện dưới giường mới là ồn ào.

Để không bị cuộc chiến của hai chú cháu họ liên lụy, một ngày bận như chó, ngay cả cơ hội thở cũng không có.

Nào ngờ ngày Tết cũng không để người ta yên.

Hắc Nhãn Kính chắp tay với Ngô Nhị gia, thái độ so với vẻ kiêu ngạo thường ngày đã khiêm tốn hơn không ít.

“Nhị gia, ngài có chuyện gì cứ trực tiếp phân phó, với quan hệ của chúng ta mà nói chuyện tiền bạc thì dung tục quá.” Vốn tưởng rằng thành khẩn như vậy, Ngô Nhị gia ít nhiều cũng sẽ có chút lương tâm mà tha cho mình một lần chứ?

Kết quả hoàn toàn không ngờ tới, Ngô Nhị Bạch hôm nay triệt để nổi điên rồi.

Lão gia tử từ sáng sớm đã bị cháu trai chọc tức đến gan lách phổi đâu đâu cũng đau.

Giữ vững tâm trạng “tao không vui thì đứa nào cũng đừng hòng vui”, chuẩn bị hôm nay kéo tất cả mọi người xuống nước.

Nho nhã lịch sự gì cũng cho chó ăn hết, hôm nay bằng mọi giá phải moi ra được một đứa cháu trai thơm tho mềm mại.

Ngô Nhị gia xua tay, thản nhiên nói: “Hắc gia lo xa rồi, lão hủ không phải muốn tìm ngài gây phiền phức, chỉ là nghe thuộc hạ nói một chuyện, định bụng nói với ngài một tiếng.” Một câu nói nhẹ như mây bay, lại khiến Hắc Nhãn Kính dâng lên một cảm giác chẳng lành từ tận đáy lòng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Ngô Nhị Bạch “rầm” một tiếng ném ra một quả bom.

Sóng xung kích của quả bom suýt chút nữa thì ảnh hưởng đến những người khác trong đại sảnh.

Ngô Nhị gia nhẹ nhàng gõ lên tay vịn, cười ha hả mở miệng: “Hắc gia sắp có hỷ sự, sao không thông báo một tiếng?

Quan hệ bao năm của chúng ta, Hắc gia có gì không tiện mở lời sao?

Cần người cần sức, nhà họ Ngô chúng tôi đều có thể lo cho ngài.” Ngô Mặc nhướng mày, thầm nghĩ Hắc Nhãn Kính lại bị lão gia tử nắm được thóp gì rồi?

Hỷ sự?

Hỷ sự gì?

Chẳng lẽ, gã có thai?

Không thể nào, làm gì có chức năng đó!

Trong lòng Ngô Mặc suy nghĩ lung tung, nhưng trên mặt không hề lộ ra chút sơ hở nào.

Phải nói rằng làm gia chủ thực sự có thể rèn luyện con người.

Nếu là ngày thường, Ngô Mặc đã sớm mở miệng hỏi rồi, nhưng hôm nay lại ngồi bên cạnh bà cụ vững như núi Thái Sơn, chỉ muốn xem rõ Nhị thúc nhà mình rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì?

“Nhị gia, ngài đang diễn vở kịch nào vậy?” Hắc Nhãn Kính bình tĩnh hỏi một câu, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ, gần đây mình đã làm gì?

Nghĩ đi nghĩ lại, hình như cũng không làm chuyện thất đức gì.

Chẳng phải là theo yêu cầu của tiểu tổ tông, thu thập một số ảnh của các bà lão độc thân để tìm bạn già cho Ngô Nhị Bạch sao?

Hoặc là đánh cho quản lý kho số mười một một trận thôi mà.

Ngoài ra, đều ngoan ngoãn không làm chuyện gì thừa thãi cả.

Đều là hồ ly ngàn năm, chơi trò Liêu Trai với nhau làm gì?

Ngô Nhị Bạch thầm hừ lạnh trong lòng.

Ông nâng chén trà bên cạnh lên nhấp một ngụm, ngẩng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính: "Hắc gia kim ốc tàng kiều bản lĩnh không nhỏ nhỉ, nếu không phải thuộc hạ của ta báo cáo, e là con của ngài cũng sắp chào đời rồi nhỉ!" Đúng là một câu nói khuấy động ngàn con sóng.

"Con… con?" Dù Hắc Nhãn Kính có bình tĩnh đến đâu, cũng suýt bị câu nói này của Ngô Nhị Bạch làm cho sặc chết.

Ánh mắt của Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh "vèo" một cái đều tập trung vào người Hắc Nhãn Kính.

Chương 1164

Nét mặt ai nấy đều nửa cười nửa không, rõ ràng là đang xem náo nhiệt.

Họ tin rằng Hắc Nhãn Kính tuyệt đối sẽ không có hai lòng, nhưng thêm một mồi lửa, lại là chuyện mà mọi người đều vui lòng chứng kiến.

Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính trước nay luôn yêu thương tương sát.

Cậu ho nhẹ một tiếng, đi đầu đào một cái hố: “Sư phụ, chuyện từ khi nào vậy?” “Ngài nói sớm chứ, để đồ đệ còn chuẩn bị quà mừng cho sư đệ hoặc sư muội tương lai.” “Đúng vậy Hắc gia.” Vương Bàn Tử cười ha hả chen vào: “Tẩu tử là con nhà ai thế?

Giấu kỹ ghê!” Giải Ngữ Hoa mím môi, ung dung nói: “Nếu đã như vậy, hay là tôi tặng Hắc gia một căn tứ hợp viện làm quà.” Học tốt thì khó, học xấu thì nhanh.

Trương Khởi Linh vẫn không thích nói chuyện, nhưng không có nghĩa là bây giờ anh không biết phối hợp với mọi người.

Anh thò tay vào trong áo, một miếng ngọc bội cổ xưa xuất hiện trong lòng bàn tay.

Sau đó vung tay, ngọc bội bay thẳng về phía Hắc Nhãn Kính, giọng nói nhạt như nước: “Quà mừng!” Hắc Nhãn Kính theo bản năng đưa tay bắt lấy ngọc bội.

Gã bị mọi người mỗi người một câu làm cho ngơ ngác.

Ánh mắt bất giác nhìn về phía Ngô Mặc, muốn giải thích một phen.

Tiểu tổ tông nhà mình bình thường không có chuyện còn kiếm chuyện, bây giờ một cái nồi lớn như vậy úp lên đầu mình, sau này không biết sẽ hành hạ mình thế nào đây.

Ngô Nhị Bạch vẫn luôn quan sát phản ứng của mọi người.

Khi thấy hành động của Trương Khởi Linh, mắt ông hơi híp lại.

Nói thật, đến bây giờ ông vẫn có chút không hiểu được suy nghĩ trong lòng của vị này.

Nói anh ta có quan hệ với cháu cả ư?

Thực tế anh ta đối với thằng ranh con kia còn cưng chiều hơn một bậc.

Một người lạnh lùng như thần minh, lại cam nguyện như vệ sĩ đi theo bên cạnh thằng ranh con, cùng nó đi bàn chuyện làm ăn, uống rượu.

Thật sự chỉ vì chuyện Thanh Đồng Môn?

Ngô Nhị Bạch quyết định quan sát thêm một thời gian nữa.

Hắc Nhãn Kính không muốn cái nồi đen này úp lên đầu mình, khóe miệng giật giật mấy cái, trực tiếp hỏi: “Nhị gia, ngài có thể nói rõ ràng hơn được không, tôi có con từ khi nào?” “Hắc gia mấy năm trước không phải đã cứu một cô gái câm sao?” Ngô Nhị Bạch tiếp tục chậm rãi nói: “Ta nghe thuộc hạ nói cô gái này đối với Hắc gia là nhất kiến chung tình, phi ngài không gả.” “Cách đây không lâu có người thấy cô gái đó mang thai, ta đoán chắc là con của Hắc gia ngài nhỉ?” Lâm Phong và Ngô Mặc nhìn nhau, trong đầu đồng thời hiện lên một suy nghĩ ---- Câu chuyện tình yêu Đông Nam Á.

Ngô Mặc trong lòng tức điên lên.

Mẹ nó chứ!

Ngày đêm đề phòng, giặc nhà khó phòng.

Sao ông đây không biết mày từng cứu người?

Lại còn là con nhỏ câm đó?

Được!

Giấu diếm phải không?

Nhất kiến chung tình phi ngươi không gả?

Vậy thì tao phải xem cho kỹ, là mỹ nữ cỡ nào mới có thể khiến Hắc gia nhà ngươi đại phát từ bi ra tay cứu giúp.

Doãn Nam Phong, Hoắc Tú Tú và Lâm Phong trong lòng la hét quá đã.

Đây là cảnh tượng gì?

Chiến trường Tu La phiên bản cỡ lớn à!

Thật không uổng công mình đã nỗ lực hơn một tháng qua.

Hắc Nhãn Kính cảm nhận được ánh mắt của Ngô Mặc.

Trong lòng lạnh toát.

Chết chắc rồi.

Nói thật, nếu không phải nể mặt bà cụ Ngô và vợ chồng Ngô Nhất Cùng, với tính cách của Hắc Nhãn Kính sớm đã cãi lại rồi.

Bây giờ thì hay rồi, tự đẩy mình vào thế tiến thoái lưỡng nan, vô cùng khó xử.

Ngô Mặc trong lòng nén giận.

Hắn coi như đã hiểu rõ, Nhị thúc hôm nay nhất định phải xé toạc lớp da này ra.

Được!

Nếu ngài đã không quan tâm đến thể diện, vậy thì cháu đây cũng không khách sáo với ngài nữa.

Đến đây, cùng làm tổn thương nhau đi!

Cái Tết hôm nay nhất định phải long trời lở đất.

Ngô Mặc ho khan một tiếng, cắt ngang lời Hắc Nhãn Kính định giải thích.

“Nhị thúc, bác đừng gọi tên từng người một nữa.” Ngô Mặc đứng dậy, xách một cái ghế, lững thững đi ra giữa đại sảnh.

Cậu đặt ghế xuống, ngồi phịch lên, vắt chéo chân rồi châm một điếu thuốc.

Cái vẻ vênh váo đó khiến Doãn Nam Phong cũng phải kinh ngạc.

Chà!

Thằng nhóc con này giỏi giang ra phết rồi.

Chẳng trách bây giờ trên giang hồ nhắc đến tên Ngô Mặc, chẳng ai dám coi thường.

Thằng nhóc này một khi đã nổi điên lên thì đúng là chẳng nể mặt ai.

Cảnh tượng bây giờ là màn đối đầu giữa chú và cháu.

Những người xung quanh không ai chủ động lên tiếng, chỉ lẳng lặng theo dõi.

Ngô Nhất Cùng định nói gì đó thì bị vợ lườm cho một cái, nuốt ngược lời vào trong.

Hồi còn trẻ, Ngô phu nhân bận rộn sự nghiệp nên giao cả hai đứa con cho chú út nuôi nấng.

Giờ có tuổi rồi, bà lại cảm thấy vô cùng có lỗi với các con.

Mấy năm nay, Ngô phu nhân rất quan tâm đến động tĩnh của hai cậu con trai, nhiều chuyện đều thấy rõ trong mắt.

Suy nghĩ của bà ngày càng giống với Ngô lão thái thái.

Chỉ cần hai đứa con sống tốt là được rồi.

Con dâu hay không con dâu, cứ coi như mình không có số hưởng.

Hơn nữa, con dâu là nam thì cũng là con dâu thôi.

Con trai thích là được, giới tính không cần phải cứng nhắc quá.

Vì vậy, đối với hành vi thỉnh thoảng lại thúc giục kết hôn của Ngô Nhị Bạch, Ngô phu nhân cảm thấy có chút thừa thãi.

Nhưng dù sao con trai cũng do chú Hai nuôi lớn, cả về tình lẫn về lý, bà cũng không có lý do gì để phản đối.

Ngô Mặc rít một hơi thuốc, cố gắng giữ bình tĩnh: “Nhị thúc, nói nhiều như vậy không mệt sao?

Bác cứ nói thẳng ý của mình ra đi.” “Được thôi!” Ngô Nhị Bạch ngả người ra sau, rút một điếu thuốc từ trong túi ra ngậm lên miệng, Nhị Kinh lập tức ghé lại châm lửa giúp ông.

Hai chú cháu cứ thế thong thả hút thuốc.

Đám người xem náo nhiệt xung quanh thì tim đập thình thịch.

Người xưa nói có câu, trẻ con im lặng, ắt đang bày trò.

Chương 1165

Ngô Mặc là hạng người gì chứ?

Cậu ta chẳng khác nào Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, một khi quậy lên thì Ngũ Chỉ Sơn cũng không đè nổi.

Bây giờ im lặng thế này, chắc chắn đang nín nhịn trò gì đó mờ ám rồi.

Vương Bàn Tử liếc Ngô Tà một cái, ngón tay lặng lẽ ra hiệu con số 120.

Ngô Tà lập tức hiểu ý.

Vương Bàn Tử đang hỏi có cần gọi 120, chuẩn bị trước cho ông chú không.

Anh khẽ lắc đầu, rút một lọ sứ nhỏ từ trong túi ra lắc lắc.

Vương Bàn Tử mắt tinh, thoáng cái đã nhận ra đó là thuốc trợ tim tác dụng nhanh.

Trái tim đang treo lơ lửng của gã hơi thả lỏng, giơ ngón cái về phía Ngô Tà.

Trong lòng thầm khen một tiếng.

Chẳng hổ là cháu ruột, chuẩn bị chu đáo thật.

Lúc nào cũng mang theo thuốc trợ tim, chỉ sợ không chọc tức chết được ông già thôi.

Ngô Nhị Bạch rít hai hơi thuốc, tay trái theo thói quen gõ lên tay vịn ghế, chậm rãi nói: “Con và Tiểu Tà tuổi không còn nhỏ nữa, chuyện chung thân đại sự cũng nên có một lời giải thích chứ?” “Nhị thúc rất thoáng, bất kể là nam hay nữ, chỉ cần con thích là được.”

“Nhị Kinh, mang đồ qua đây.” “Vâng, Nhị gia!” Nhị Kinh đáp một tiếng.

Hắn rút từ trong áo ra một túi giấy da bò dày cộp, nhanh chân bước đến đưa cho Ngô Mặc.

“Mặc thiếu, trong túi là ảnh của một số chàng trai và cô gái, Nhị gia đã đặc biệt dặn dò chuẩn bị theo sở thích của cậu, cậu xem qua nhé?” Ngô Mặc đưa tay nhận lấy, ước lượng trọng lượng.

Chà, ít nhất cũng phải hai ba trăm tấm.

Cậu ngẩng đầu nhìn Nhị Kinh, cười như không cười nói: “Kinh thúc, thật làm khó cho chú rồi, từng này tuổi còn đổi nghề đi làm bà mai.” “Cái này...” Nhị Kinh đỏ mặt, nhỏ giọng khuyên: “Nhị gia lớn tuổi rồi, cậu cứ thuận theo ông ấy một chút.” Ngô Mặc và Nhị Kinh quan hệ rất thân thiết, cũng không nỡ nặng lời với đối phương.

“Được rồi, tôi đưa túi này cho anh trai.” Nhị Kinh lại rút từ trong lòng ra một túi khác, quay người đưa cho Ngô Tà.

Ngô Mặc nhìn mà khóe mắt giật giật.

Kinh thúc mặt lạnh không cảm xúc ngày nào, sao bây giờ lại giống bà mai có nốt ruồi đen thế này?

Ngô Mặc mở túi giấy ra, lật bừa vài tấm.

Phải nói rằng, trai gái trong ảnh ai cũng xinh đẹp tuấn tú, béo gầy cao thấp kiểu gì cũng có.

Xem vài tấm, cậu tiện tay ném sang một bên.

Đống ảnh lập tức rơi vãi đầy đất.

Hoắc Tú Tú tò mò nghển cổ nhìn nửa ngày.

Nói thật, nếu không phải hoàn cảnh hiện tại không cho phép, cô thật sự có thể ngồi xổm xuống đất lật xem từng tấm một.

Hình tượng thục nữ, khí chất phụ nữ ư?

Đừng đùa!

Mấy thứ đó trước mặt anh Tiểu Mặc không tồn tại nổi một giây.

Nhìn chị A Ninh mà xem.

Bây giờ trên giang hồ đã bị người ta gọi là Bính Mệnh Tam Lang.

Là “lang” chứ không phải “nương”.

Đủ để chứng minh, anh Tiểu Mặc chính là sát thủ của những cô gái dịu dàng.

Hoắc Tú Tú xem một lúc, trong lòng giơ ngón cái với Ngô Nhị Bạch.

Ông chú lợi hại thật, tìm đâu ra nhiều mỹ nam mỹ nữ thế này?

Chẳng lẽ về già định mở trung tâm mai mối à?

Anh Tiểu Hoa có vẻ hơi thảm rồi!

Bỗng dưng xuất hiện nhiều tình địch như vậy, anh ấy có thời gian đối phó không?

Hoắc Tú Tú xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, khẽ huých Giải Ngữ Hoa: “Anh Tiểu Hoa, anh xem mấy người bên trái kia trông đẹp trai thật đấy.” Giải Ngữ Hoa lạnh lùng liếc cô một cái, nghiến răng nói: “Thích à, có cần anh nói với Nhị gia một tiếng, giới thiệu cho em không?” Hoắc Tú Tú lập tức xìu xuống.

Chọc ghẹo vừa phải thì được.

Châm lửa đốt vào người mình thì thôi xin kiếu.

Ông chú đã ra chiêu, Ngô Mặc cảm thấy nếu mình không đáp lại thì chẳng phải là rất bất hiếu sao?

Cậu rút điện thoại ra, nhanh chóng bấm vài cái.

Chỉ mất thời gian hút một điếu thuốc, bên ngoài đại sảnh đã vang lên tiếng bước chân vội vã.

Một thanh niên tóc ngắn bước vào.

Chàng trai trông rất sáng sủa, gương mặt lạnh lùng, mặc vest trông vô cùng nhanh nhẹn.

Hoắc Tú Tú không biết rõ người này lắm, nhưng mấy người còn lại thì hiểu cậu ta khá sâu.

Người này chính là Tiểu Tứ Nguyệt, thuộc hạ của Tô Nan ngày trước.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Tiểu Tứ Nguyệt không màng báo thù, sống chết đòi làm thuộc hạ cho Ngô Mặc.

Ngô Mặc vốn không ưa hành vi ẻo lả của cậu ta.

Nhưng nghĩ lại, con người đều có thể đào tạo, thân thủ và năng lực của Tiểu Tứ Nguyệt cũng không tệ.

Địa Long Hội có thêm một người tháo vát cũng là chuyện tốt.

Cậu đã thu nhận Tiểu Tứ Nguyệt, nhưng có một yêu cầu là phải chấp nhận huấn luyện của cậu.

Có lẽ là do duyên phận, Nữ Thái Sơn ngày đó đã trở thành huấn luyện viên của Tiểu Tứ Nguyệt.

Nhìn thấy Tiểu Tứ Nguyệt, cô ta lại nhớ đến chính mình ngày xưa.

Thế là ra tay độc ác, huấn luyện đến chết đi sống lại.

Cứng rắn đánh bay hết khí chất ẻo lả của Tiểu Tứ Nguyệt.

Không chỉ vậy, đường tình cảm cũng bị cắt đứt.

Khi Tiểu Tứ Nguyệt bước ra khỏi địa ngục, Ngô Mặc gần như không nhận ra người này.

Một câu “Vãi chưởng” buột miệng thốt ra.

Sau đó, cậu đồng ý đưa Tiểu Tứ Nguyệt theo bên mình làm trợ lý.

Đương nhiên, cậu cũng không quên Nữ Thái Sơn.

Tài năng như vậy không phát huy thì sao xứng với năng lực của cô ta?

Sau này, rất nhiều anh em trong Địa Long Hội đều ngầm gọi Nữ Thái Sơn là Tuyệt Tình Sư Thái.

Mỗi lần Vương Bàn Tử gặp Tiểu Tứ Nguyệt, gã đều cảm thấy có chút kinh hãi.

Cái gã thanh niên hay bắt hoa lan chỉ ngày nào, “phần dưới” lại mọc ra rồi à?

Tiểu Tứ Nguyệt đi đến bên cạnh Ngô Mặc, cung kính gọi một tiếng “Gia”.

Ngô Mặc đưa tay ra, một túi giấy xuất hiện trong tay cậu.

Ngô Mặc ước lượng trọng lượng, rất hài lòng, ít nhất cũng dày gấp đôi túi mà Kinh thúc đưa cho cậu.

“Đi, đưa cho Nhị thúc của ta.” “Vâng, Gia!” Tiểu Tứ Nguyệt lắm lời ngày nào, giờ đã biến thành một người lạnh lùng.

Chương 1166

Ngoại trừ ánh mắt vẫn còn sự sùng bái dành cho Ngô Mặc, tất cả những thứ khác đều đã thay đổi.

Cậu ta răm rắp nghe theo lời Ngô Mặc, luôn lấy Nhị Kinh và Phan Tử làm tiêu chuẩn.

Lại một lần nữa nhận túi từ tay Ngô Mặc, cậu ta sải bước đến trước mặt Ngô Nhị Bạch.

Khom người, đưa đồ qua: “Lão gia, mời ngài xem qua.” Ngô Nhị Bạch cảm thấy có điềm chẳng lành.

Nhưng trước mặt bao người, khí thế không thể thua, ông bình tĩnh nhận lấy túi giấy.

Tiện tay rút ra vài tấm xem.

Càng xem càng tức.

Bàn tay cầm tấm ảnh không kìm được mà run lên ba cái.

Thằng ranh con!

Dám giở trò này với Nhị thúc mày phải không?

Động tác nhỏ của Ngô Nhị Bạch đều bị mấy người xung quanh nhìn thấy.

Lòng hiếu kỳ của từng người dâng trào, thật muốn ghé lại xem cho rõ.

Người ngoài còn e ngại, chứ Ngô lão thái thái và vợ chồng Ngô Nhất Cùng thì chẳng cần phải để ý.

“Lão Nhị à, thứ gì mà quý giá thế, đưa cho mẹ xem vài tấm.” Quý giá?

Ngô Nhị gia suýt nữa đã xé nát tấm ảnh.

Nhưng lời của mẹ không thể không nghe, chỉ đành nén giận đưa ảnh cho bà.

Lão thái thái nhận lấy ảnh xem từng tấm, Ngô Mặc nhân cơ hội bồi thêm một câu.

“Bà nội, người trong ảnh trông không tệ chứ ạ, đây là cháu đã mất rất nhiều thời gian, sưu tầm từ nhiều nơi mới chọn ra được cho Nhị thúc đấy.” “Tuổi từ mười tám đến tám mươi tám, cái gì cũng có, tùy xem Nhị thúc thích gu nào.” Dù lão thái thái có cưng chiều cháu trai đến mấy, nghe những lời không đứng đắn này cũng không tiện giúp cậu giải vây.

Khẽ ho một tiếng, bà kéo dài giọng nói: “Tiểu Mặc à, tám mươi tám có phải hơi lớn tuổi quá không?

Cỡ này có thể kết làm chị em với bà nội rồi.” Lời của lão thái thái vừa dứt.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử không thể kiềm chế được nữa, bật cười thành tiếng.

Tiếng cười như có tính lây lan.

Tiếp đó, Lâm Phong, Hoắc Tú Tú, Doãn Nam Phong, Giải Ngữ Hoa cũng không kìm được cảm xúc.

Trong nháy mắt, không khí nghiêm túc trong đại sảnh tan biến, thay vào đó là một biển trời vui vẻ.

Vợ chồng Ngô Nhất Cùng ghé lại, cùng mẹ xem ảnh.

Ngô Nhị Bạch mặt già đỏ bừng.

Tay chỉ vào Ngô Mặc hồi lâu mới thốt ra một câu: “Bớt nói nhảm đi, ông đây chỉ hỏi mày năm nay có kết hôn không?” Đây là vấn đề đau đầu nhất của Ngô Mặc.

Có những chuyện không vạch trần ra thì sao cũng được.

Một khi đã vạch trần, một bát nước làm sao có thể bưng cho phẳng?

Cậu thừa nhận mình là một thằng khốn.

Khi chưa hiểu chuyện tình cảm đã trêu chọc không ít người.

Bây giờ thật sự có chút đâm lao phải theo lao.

Ai cũng không muốn phụ bạc, cuối cùng chỉ có thể phụ bạc tất cả.

Nhưng bảo cậu buông tay ư?

Trừ khi chết, nếu không thì không thể làm được. 142.

Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng, một khi mình đã khai thông rồi lại biến thành một hũ giấm chua lớn.

Trên thương trường có người dòm ngó Giải Ngữ Hoa.

Ngô Mặc không nói hai lời, tự mình ra tay chặt đứt năm ngón tay của đối phương.

Móng vuốt không còn, cho mày một bài học.

Trên giang hồ mơ hồ truyền tai nhau một câu, bàn chuyện làm ăn với Giải đương gia thì được, bàn chuyện tình cảm thì không cần thiết.

Cẩn thận Diêm Vương đang rình mò trong bóng tối.

Hắc Nhãn Kính cũng được đối xử tương tự.

Hắc gia không có sở thích gì nhiều, thỉnh thoảng thích đến quán bar uống vài ly.

Luôn có người thích đâm đầu vào chỗ khó, muốn chinh phục người đàn ông có vẻ phóng đãng này.

Kết quả thảm đến mức không nỡ nhớ lại.

Nữ thì bị nhốt vào phòng tối, không đánh không mắng, chỉ bật loa phát Đạo Đức Kinh liên tục không nghỉ.

Kéo dài một tuần mới được thả ra.

Sau khi ra ngoài, người gần như ngớ ngẩn, từ đó về sau xem quán bar như ác quỷ.

Gặp là gần như đi đường vòng, ai nấy đều cải tà quy chính, lao đầu vào sự nghiệp.

Nam thì thảm hơn một chút.

Bị chuốc thuốc câm tạm thời, rồi đưa đến công trường khuân gạch.

Sau một hồi thao tác mạnh như hổ, không còn ai dám công khai ra tay với hai vị này nữa.

Nói cũng lạ, vẫn có người không sợ chết mà nhắm vào Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc xem Lão Trương như con trâu vàng của nhà họ Ngô.

Nhưng về phương diện tình cảm, cậu không muốn hạn chế đối phương, đã chủ động hỏi ý kiến Trương Khởi Linh.

Kết quả ngày hôm sau có tin đồn, nói người đó nửa đêm say rượu rơi xuống hố xí.

Ngô Mặc ngồi trên sofa nghĩ mãi không ra, trong thành phố hiện đại lấy đâu ra hố xí chứ?

Quay lại chủ đề, vấn đề hiện tại Ngô Mặc thật sự không thể đưa ra câu trả lời.

Nhìn bộ dạng chau mày của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa không muốn làm khó cậu.

Vừa định mở miệng khuyên giải vài câu, Ngô Nhị Bạch lại ném ra một câu nữa: “Không muốn kết hôn cũng được, vậy mày có thể đẻ cho ông đây một đứa cháu không?” “Thụ tinh ống nghiệm cũng được, chỉ cần là giống của mày, ông đây cũng không để ý.” Ngô Mặc ban đầu không nghĩ đến chuyện thụ tinh ống nghiệm, dù sao cậu cũng có Lưu Tang làm con nuôi, không lo sau này không có người hiếu kính.

Trong không gian của cậu có thuốc liên quan đến sinh tử của Quan Vũ, đã tích trữ không ít.

Nói trắng ra, sinh sản vô tính cũng có thể.

Làm thụ tinh ống nghiệm lại càng là chuyện nhỏ.

Bây giờ Nhị thúc đã nói đến nước này.

Mình mà còn từ chối thì quả thật có chút bất hiếu.

Nhưng nếu để ông già được hời như vậy, mình lại có chút ấm ức.

Quậy lâu như vậy, dễ dàng thỏa hiệp không phải phong cách của mình.

Không được!

Mình không vui thì ông già cũng đừng hòng nhàn rỗi.

Chương 1167

Ngô Mặc nghĩ đến đây, cười với Ngô Nhị gia: “Nhị thúc, con và anh trai đều chưa kết hôn sinh con, bác không nghĩ đó là vấn đề phong thủy sao?” Một câu nói khiến cả đại sảnh im phăng phắc.

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Ngô Mặc.

Thôi rồi.

Thằng ranh con này lại bày trò xấu rồi. 143.

Ngô Tà trong lòng thấp thỏm, liều mạng cầu nguyện em trai đừng kéo mình xuống nước.

Niềm vui của độc thân, người khác không thể hiểu được.

Anh không muốn sớm tự tròng gông vào cổ mình.

“Liên quan cái quái gì đến phong thủy?” Ngô Nhị Bạch quyết định tùy cơ ứng biến.

“Không chỉ liên quan đến phong thủy,” Ngô Mặc liếc Ngô Nhị Bạch một cái, đầy ẩn ý nói: “Mà còn liên quan đến tên của bác, của bố con và của cả Tam thúc nữa.” “Bác nghĩ xem, bố con tên Ngô Nhất Cùng, đã ‘cùng’ rồi thì làm sao sinh sôi nảy nở đời sau?

Nhà còn không có, con cái nhà nào chịu đầu thai đến?” “Còn bác, Nhị Bạch, trời ạ, hai anh em con làm gì cũng thành công cốc hết.” “Tam thúc còn tệ hơn, đã ‘tỉnh’ lại rồi, có nghĩa là cũng không cần phải phí sức nữa.” Lời vừa dứt, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn bước vào.

Hai người còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, thấy trong đại sảnh ngồi kín người thì có chút ngơ ngác.

“Mẹ, chúc mẹ năm mới tốt lành, đây là...” “Ngồi sang một bên đi, đừng xen vào.” Lão thái thái thờ ơ phất tay.

Bây giờ chuyện chính quan trọng, không có thời gian để ý đến hai thằng nhóc này.

Hai vị Tam gia thật giả nhìn nhau, đầu óc mơ hồ tìm một chỗ bên cạnh ngồi xuống.

Ngô Mặc hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Cậu nhe răng cười, tiếp tục nói: “Bác muốn có cháu không thành vấn đề, con có thể đáp ứng yêu cầu này của bác, nhưng mà...” “Nhưng mà cái gì?” Ngô Nhị Bạch nhoài người về phía trước, truy hỏi.

“Tên không may mắn, ảnh hưởng đến con cháu đời sau.” Ngô Mặc không đợi Ngô Nhị Bạch mở miệng, nói một hơi như bắn đậu.

“Đầu tiên đổi họ đi, họ Ngô không may mắn chút nào, đổi thành họ Lai.” “Tiếp theo là động đến mộ tổ.” “Phàm là những cái tên không may mắn trong nhà họ Ngô chúng ta đều phải đổi hết.” “Con nhớ trong gia phả có người tên Loa Tử, đây chẳng phải là thằng con rùa sao?

Loa không có hậu duệ, rõ ràng là tuyệt tự, phải đổi.” Khóe mắt Ngô Nhị Bạch giật giật hai cái.

Ánh mắt liếc sang bên cạnh, muốn xem có thứ gì tiện tay để dùng không.

Nhưng chính đường là nơi để nói chuyện.

Ngoài chậu hoa, đồ trang trí ra.

Chẳng có cây gậy gia pháp nào cả.

Ngô Mặc chú ý đến hành động của ông chú, trong lòng cười lạnh một tiếng.

“Nhị thúc, tưởng con không chuẩn bị sao?” “Có giỏi thì bác nhấc cái chậu hoa lên đi, nhấc cái giá hoa bên dưới lên đi, mệt chết bác!” “Con đã phòng trước một tay rồi, bên dưới con đã dùng keo và đinh cố định chắc chắn.” “Bác có dùng hết sức bình sinh cũng vô ích thôi.” Không cần phải sợ Ngô Nhị Bạch bất thình lình vung gậy.

Ngô Mặc ngồi trên ghế thái sư, thong thả nói tiếp: “Tên của ông nội cũng không hay.” “Ngô Lão Cẩu?

Đã ‘lão’ rồi thì sao có con được?

Không may mắn, đổi thành Lai Đa Thai, dự báo con cháu đời sau ai cũng có một đàn con.” “Như vậy cũng bao gồm cả bác và Tam thúc luôn.” Tay Ngô Nhị Bạch không kìm được mà run lên hai cái.

Nhưng ông vẫn không nổi giận, mà kiên nhẫn đối đầu với thằng ranh con này.

Chỉ muốn xem xem, thằng ôn con này rốt cuộc còn có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo gì nữa?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu nó thật sự đồng ý đẻ cháu cho mình thì sao?

Đổi tên cho tổ tiên và bố mình cũng không phải là không được.

Ngô lão thái thái nhân cơ hội uống trà để che đi nụ cười ở khóe miệng.

Không phải bà già này thích xem náo nhiệt, mà là con trai thứ hai từ nhỏ đã ra vẻ già dặn chững chạc.

Chỉ có trước mặt cháu trai nhỏ mới lộ ra chút hơi người sống.

Lão thái thái luôn nhớ những năm Ngô Mặc mất tích.

Tết đến phải gượng cười, không khí còn nặng nề hơn cả đi tảo mộ.

Bây giờ thế này thật tốt, mới có không khí Tết chứ, náo nhiệt vui vẻ biết bao.

Còn con trai thứ hai có nghĩ vậy không?

Khụ khụ!

Có những chuyện không cần phải đào sâu tận gốc, trong lòng thoải mái là được rồi.

Hoắc Tú Tú suýt nữa đã cười ra nước mắt.

Anh Tiểu Mặc quá dũng mãnh, chỉnh đốn gia tộc bắt đầu từ tổ tiên.

Cũng không sợ Ngũ gia gia từ trong quan tài nhảy ra, cầm gậy đánh chết cậu.

Doãn Nam Phong lần đầu đến nhà, không tiện cười toe toét như Hoắc Tú Tú.

Bề ngoài bình tĩnh lạ thường, thực tế suýt nữa đã véo sưng cả cánh tay Lâm Phong.

Lâm Phong đau đến mức thầm kêu khổ.

Giải Ngữ Hoa cắn chặt môi dưới, ánh mắt không nhìn trái thì nhìn phải, cố gắng phân tán tâm trạng của mình.

Trong trường hợp này mà bật cười thành tiếng, sau này khó mà dọn dẹp hậu quả.

Hắc Nhãn Kính nào dám phá đám tiểu tổ tông nhà mình?

Từ ánh mắt Ngô Mặc lườm hắn lúc nãy đã hiểu ra, buổi tối e là không yên, sau này chắc chắn sẽ tìm mình gây phiền phức.

Hắn lúc đó vì hoàn thành nhiệm vụ thật sự chỉ là tiện tay cứu người, ai biết được cô nàng câm kia lại mặt dày mày dạn thích mình chứ?

Cô là người câm mà thích tôi một thằng mù làm gì?

Người ta nói vật hợp theo loài, Ách Ba lúc đó cũng ở bên cạnh, sao cô không thích cậu ta đi?

Hai người dùng ngôn ngữ ký hiệu không phải còn có chút tiếng nói chung sao?

Ngô Tà và Vương Bàn Tử cười đến mức sắp co giật.

Mặt mũi méo mó, ngũ quan dúm lại một chỗ, cộng thêm tư thế run rẩy trông như bị ma nhập.

Chỉ có Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm, vững như núi Thái Sơn.

Nhưng bạn đừng nhìn xuống dưới, chiếc ghế thái sư bằng gỗ lim đang rung lắc, bỗng dưng có thêm một cái hố.

Ngô Nhất Cùng mặt kinh hãi nhìn con trai.

Thật là bất hiếu, Tết nhất lại đi đổi tên cho tổ tiên và ông nội?

Đang định mở miệng trách mắng Ngô Mặc đại nghịch bất đạo.

Nào ngờ con trai lại chuyển chủ đề, úp một cái nồi lớn lên đầu mình.

“Ông nội đổi xong rồi thì đến lượt bố con chứ.” Ngô Mặc lại lấy ra một điếu thuốc.

Châm lửa hút hai hơi, bẻ ngón tay tính toán rồi nói: “Bố con đổi thành Lai Trọng Tôn, Nhị thúc bác đổi thành Lai Tằng Tôn, Tam thúc đổi thành Lai Huyền Tôn, cứ thế mà suy ra, tổ tông mấy đời.” “À, đúng rồi, còn quên mất một Tam thúc nữa.” Nói đoạn, ánh mắt chuyển sang Giải Liên Hoàn, cười toe toét rất đểu: “Chú thì không cần đổi họ, đổi tên là được rồi, gọi là Giải Chiêu Tôn đi.” Ngô lão thái thái không kìm được, phun thẳng trà xuống đất.

Che mặt, cười đến run người.

Giải Liên Hoàn ngây người, mình chỉ đến ăn Tết thôi mà?

Sao lại bị đổi tên luôn rồi?

Ngơ ngác nhìn Ngô lão thái thái: “Mẹ, mẹ xem này...” Ngô Nhị Bạch đập mạnh tay xuống ghế, tức giận đùng đùng: “Mày cái thằng ranh con, mày muốn ăn đòn phải không?” Nói đoạn, ông tức giận đi đến bên chậu hoa.

Chương 1168

Tóm lấy một chậu hoa định ném xuống đất, chỉ là giật hai cái mà không nhúc nhích.

Ngô Nhị Bạch thoáng chốc có chút ngơ ngác.

Rụt tay lại, tự hỏi mình có phải bị tức đến mức mất cả sức rồi không?

Không cam tâm, ông lại đi đến một bình hoa khác.

Kết quả hoàn toàn giống như cái trước, đừng nói bình hoa, ngay cả cái giá hoa bên dưới cũng không hề nhúc nhích.

Ngô Mặc biết tiếp theo sẽ đến lượt mình.

Cậu lập tức đứng dậy khỏi ghế, vèo một cái đã chạy đến bên lão thái thái.

Cứng cổ hét lên: "Điều kiện của con là thế đấy, nếu mọi người đổi tên ngay lập tức, ngày mai con sẽ đi làm thụ tinh ống nghiệm." Ngô Nhất Cùng nổi giận.

Nhân lúc vợ chưa phản ứng kịp, lập tức cởi chiếc dép dưới chân ra, lao về phía Ngô Mặc.

"Mày cái thằng khốn nạn, Tết nhất mà dám đổi họ tổ tiên, hôm nay ông không đánh chết mày." "Anh cả, đánh chết nó cho em." Ngô Nhị Bạch được anh cả khai sáng, cũng cởi dép ra.

Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn thấy vậy cũng không thể thiếu phần mình.

Thôi nào, cùng nhau đánh thằng ranh con này một trận.

Ngô Mặc là người gian xảo, sao có thể trơ mắt nhìn mình bị đánh mà không kéo một người xuống nước?

Dưới ánh mắt kinh hoàng của Ngô Tà.

Cậu không chút nể nang mở miệng nói: “Tên là do con và anh cả cùng nhau bàn bạc, nếu mọi người đồng ý thì ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện tử tế.” 144.

“Nếu mọi người không đồng ý, dù sao kẻ cầm đầu cũng là anh trai con.” Vãi chưởng!

Lại bị anh em đâm sau lưng. 145.

Ngô Tà điên cuồng lắc đầu nói không liên quan đến mình.

Nhưng mấy ông già đã đánh đỏ cả mắt.

Quan tâm mày là ai?

Tóm được là đánh cho một trận đã rồi nói.

Trong đại sảnh náo nhiệt lạ thường, tiếng gầm giận dữ, tiếng thanh minh, tiếng chạy trốn, tiếng dép bay, âm thanh không ngớt.

Ngô lão thái thái vốn định ngăn cản.

Chỉ là thấy mấy đứa con trai dường như thật sự nổi giận.

Nghĩ lại, hay là cứ để chúng nó hoạt động gân cốt một chút đã rồi nói?

Chỉ khi xả hết cơn giận ra, sau đó mới dễ dàng đàm phán.

Hơn nữa, cháu trai nhỏ quả thật có chút nghịch ngợm quá mức.

Đổi tên thì cũng thôi đi, đổi họ làm gì?

Bà nội bị người ta gọi cả đời là Ngô thái thái, Ngô phu nhân.

Bỗng dưng đổi thành họ Lai, nhất thời có chút không quen!

May mà Ngô Mặc đã chuẩn bị trước, nếu không e là trong đại sảnh chậu hoa, mảnh vỡ đồ sứ, đồ gốm sẽ vỡ đầy đất.

Mấy ông già hôm nay là vứt hết cả mặt mũi rồi.

Chẳng quan tâm đến chuyện xấu trong nhà không nên để người ngoài biết.

Tóm được hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc là một trận đòn roi.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính thật sự không thể xen vào, chẳng lẽ lại tóm cổ mấy ông già ném ra ngoài?

Chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi bên dưới làm khán giả.

Giải Ngữ Hoa đã bắt đầu suy nghĩ trong lòng, lát nữa nên bôi thuốc gì cho thằng nhóc thối này thì tốt hơn?

Trong lòng có chút oán trách Ngô Nhị Bạch.

Thật là đau đầu.

Tết nhất cũng không để người ta yên ổn.

Sau một hồi náo loạn, lão thái thái cuối cùng cũng thương hai đứa cháu, ho hai tiếng nói: “Được rồi, mấy người làm trưởng bối cũng không có chút dáng vẻ nào cả.” “Tết nhất ngay cả một cái bao lì xì cũng không cho bọn trẻ, vừa đến đã đánh một trận, truyền ra ngoài có hay ho không.” “Xem xem đánh cháu tôi thành cái dạng gì rồi, bọn trẻ cũng lớn cả rồi, đều là chủ một gia đình, ra ngoài làm việc mặt mũi bầm dập có đẹp không?” Lão thái thái thiên vị không có giới hạn.

Một câu không nói Ngô Mặc không tốt, câu nào cũng nói mấy đứa con trai này bất hiếu.

“Mẹ, mẹ thiên vị quá rồi đấy?” Ngô Tam Tỉnh thật sự nghe không nổi nữa, nhìn lão thái thái bất đắc dĩ nói: “Thằng ranh con kia còn đòi đổi họ cho nhà ta, tên của mấy anh em con nó cũng nghĩ xong rồi, mẹ còn bênh nó à?” Lão thái thái ngừng lại, cân nhắc một chút rồi từ từ nói: “Nói thế nào nhỉ, Tiểu Mặc nói cũng không hoàn toàn sai, tên quả thật có chút ảnh hưởng đến vận khí.” “Hay là...” “Mẹ!” Bốn ông già nhìn nhau, mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Lão thái thái cưng chiều cháu trai thế nào, mấy người họ đều thấy rõ.

Thật đúng là muốn sao không cho trăng, hố con trai tuyệt đối không cần bàn bạc.

“Bà, ý của bà là sao ạ?” Hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà dìu nhau đứng dậy, vừa xoa eo vừa nhe răng trợn mắt.

Đừng thấy mấy người Ngô Nhị Bạch tuổi đã cao.

Nhưng Ngô Mặc quả thật hiếu thuận đến nơi đến chốn, đồ tốt thường xuyên viện cớ nhét vào miệng họ.

Mấy ông già tóc bạc chuyển đen, tinh thần phấn chấn, vung gậy vù vù, sống thêm mấy chục năm nữa không thành vấn đề.

Kết quả tốt rồi, phúc báo đều đổ lên người hai anh em.

Trận đòn này, toàn thân không có chỗ nào không đau nhức.

Cú đạp vào eo Ngô Mặc chính là do bố ruột cậu đạp.

Nghĩ đến đây, cậu quay đầu đi về phía mẹ mình, vô cùng mặt dày bắt đầu mách lẻo.

“Mẹ, bố cũng quá đáng quá rồi, sao lại có thể đạp vào eo con chứ?

Eo của đàn ông quan trọng biết bao!” “Con trai mẹ buổi tối còn định...” Nói đến đây, cậu đột nhiên ngậm miệng lại, chợt nhận ra mình không phải đang nói chuyện bậy bạ với anh trai.

Đối mặt với biểu cảm cười như không cười của mẹ, cậu vội vàng quay ngoắt 180 độ.

“Buổi tối... buổi tối chẳng phải còn phải lên từ đường lau bụi sao?

Cả năm trời dù sao cũng phải hiếu kính tổ tiên một chút.” Ngô phu nhân khẽ vỗ con trai một cái, bực bội nói: “Bớt qua mặt mẹ mày đi, rốt cuộc mày nghĩ thế nào?” Theo lời nói, ánh mắt bà như có như không liếc xuống mấy người đang ngồi bên dưới.

Ngô Mặc hối hận rồi, không có chuyện gì lại đi trêu chọc mẹ mình làm gì?

Nghĩ lại lại thấy không đúng, mẹ làm sao mà biết được?

Chẳng lẽ là do cái thằng anh trai hay mách lẻo kia?

Ánh mắt Ngô Mặc liếc sang Ngô Tà, thầm nghĩ sau này sẽ xử lý anh ta thế nào.

Hay là chia thêm cho anh ta năm cái đường khẩu?

Để anh ta khỏi rảnh rỗi sinh nông nổi.

Ngô Tà chỉ cảm thấy người lạnh toát, quay đầu lại đúng lúc bắt gặp ánh mắt của em trai.

Hai chữ “Vãi chưởng” suýt nữa đã buột miệng thốt ra.

Ngô Mặc nép vào người Ngô phu nhân, thăm dò hỏi: “Mẹ, ý mẹ là sao?” “Mày bắt buộc mẹ phải nói thẳng ra à?” Ngô phu nhân lặng lẽ đảo mắt, “Mẹ mày lại không phải người mù, à đúng rồi, thằng mù kia cũng không thành thật.” Nghĩ đến Hắc Hạt Tử, Ngô phu nhân cảm thấy có chút nghẹn lòng.

Hồi tiệc đầy tháng của con trai đã gặp vị này rồi.

Chương 1169

Không rõ rốt cuộc đã sống bao nhiêu năm, ước chừng chắc chắn lớn hơn mẹ chồng rất nhiều.

Sao lại dính vào con trai mình chứ?

Người ta lớn hơn mấy chục tuổi thì gọi là trâu già gặm cỏ non.

Đây lớn hơn cả trăm tuổi, trâu cũng không sống được lâu thế.

Nếu nói về ứng cử viên con dâu tốt nhất, Ngô phu nhân đối với Giải Ngữ Hoa hài lòng không thể hài lòng hơn.

Ngoại trừ giới tính có chút tiếc nuối.

Các phương diện khác dùng từ hoàn hảo để hình dung cũng không quá.

Hồi nhỏ bà đã rất thích Giải Ngữ Hoa, chỉ hận không thể có một cô con gái như vậy bế về nhà.

Còn từng đề cập đến việc để cậu ta và Tiểu Tà đính hôn từ nhỏ.

Sau này biết là con trai thì vô cùng tiếc nuối. 146.

Nào ngờ quanh đi quẩn lại cuối cùng hoa cũng rơi vào nhà Ngô.

Chỉ là người được chọn từ con trai lớn đổi thành con trai nhỏ.

Ngô Mặc nhìn bộ dạng của Ngô phu nhân liền hiểu ra.

Hóa ra chuyện mình tưởng là bí mật, kết quả cả thiên hạ đều biết.

Thôi bỏ đi!

Chẳng phải là vạch trần sao?

Một thằng đàn ông như mình còn sợ cái này à?

Lòng nhất quyết.

Hướng về phía Ngô phu nhân, lắp bắp nói: “Mẹ, con... con đã tai họa bọn họ rồi.” Ngô phu nhân suýt nữa đã bật cười thành tiếng.

Con trai nhỏ thật sự quá đáng yêu, trông có vẻ như một tra nam bất cần đời, thực tế lại quá ngây thơ.

Hai chữ “lên giường” khó nói ra đến vậy sao?

Sao còn phong kiến hơn cả bà mẹ này vậy?

Thôi được rồi!

Tạm thời đừng làm khó nó nữa.

Bên này mẹ con Ngô Mặc đang nói chuyện, bên kia Ngô lão thái thái cũng đang giao tiếp với các con trai.

Để dọn dẹp hậu quả cho cháu trai, lão thái thái đã vứt hết cả mặt mũi già.

“Lão Nhị à, Tiểu Mặc nói cũng có chút lý.” “Tổ tiên qua đời lâu như vậy rồi đừng làm phiền họ nữa, hay là bắt đầu từ mấy anh em các con trước đi?” “Mẹ!” Một bản hợp xướng kinh ngạc của bốn người vang lên.

Ngô Nhất Cùng muốn tranh luận, Ngô phu nhân đập bàn đứng dậy, lạnh lùng hừ một tiếng: “Mẹ đã lớn tuổi rồi, mấy người còn chọc giận bà nữa à?” “Yêu cầu của bà đưa ra, mấy người còn không nghe, có phải là có chút bất hiếu không?” “Vì con cháu đời sau mà đổi một cái tên thì sao?

Lại không phải bắt các người đổi tên trên hộ khẩu, đổi một cái tên ở nhà là được rồi mà?” Chẳng hổ là Ngô phu nhân.

Không ra tay thì thôi, một khi ra tay là áp đảo tất cả.

Buổi sáng ngày ba mươi Tết kết thúc sớm trong không khí vui vẻ náo nhiệt.

Mấy người Ngô Mặc chớp lấy cơ hội bỏ chạy, để lại bốn anh em Ngô Nhất Cùng mắt to trừng mắt nhỏ thở dài.

Mấy người trẻ tuổi chạy đến sân của Ngô Mặc và Ngô Tà, nhìn nhau một cái rồi phá lên cười.

Doãn Nam Phong không thể kìm nén cảm xúc được nữa, cười đến chảy cả nước mắt.

Hoắc Tú Tú ngồi xổm xuống đất đấm thùm thụp.

Vương Bàn Tử giơ ngón cái, cười đến không nói nên lời.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính dở khóc dở cười.

Ngay cả trong mắt Trương Khởi Linh cũng tràn đầy ý cười.

Hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà mặt lạnh như tiền, lườm đối phương một cái rồi cùng hừ một tiếng.

Một người oán đối phương kéo mình xuống nước, một người oán đối phương là kẻ chuyên mách lẻo.

Tình anh em ư?

Cho chó gặm rồi.

Nằm trong quan tài một thời gian, Bạch Mã chỉ cảm thấy tứ chi có chút yếu ớt, tay chân không phối hợp được.

Mất cả buổi trời, cô mới khó khăn bước ra khỏi quan tài.

Nhìn quanh bốn phía, ánh mắt cô thoáng qua một tia mờ mịt.

Dù Bạch Mã có chút ngơ ngác, Ngô Mặc vẫn kiên trì truy vấn: “À này, cô còn nhớ được mình đến đây bằng cách nào không?” Giải Ngữ Hoa liếc Ngô Mặc một cái.

Gọi là "tiểu thư", hay "phu nhân" thì còn được, chứ "à này" là cái kiểu xưng hô gì vậy?

Anh đâu biết được nỗi lòng rối rắm của Ngô Mặc.

Gã vẫn chưa từ bỏ ý đồ chiếm hời của Trương Khởi Linh, lúc nào cũng muốn tìm cảm giác ưu việt hơn trong cách xưng hô.

Nhưng mở miệng gọi là "cháu dâu" à?

Bạch Mã vừa mới tỉnh lại, tốt nhất là đừng doạ người ta sợ đến mức chui tọt lại vào quan tài.

Nghĩ tới nghĩ lui, gã quyết định dùng đại từ "cô" cho gọn.

“Tôi...” Ý thức của Bạch Mã có chút hỗn loạn, nhưng cô vẫn cố gắng nhớ lại chuyện quá khứ.

Tuổi thơ vui vẻ.

Cuộc sống hôn nhân hạnh phúc.

Cảnh tượng đau khổ khi mẫu tử ly biệt.

Hình ảnh bị người ta ép uống thuốc rồi biến thành quái vật.

Những ký ức quá khứ như những thước phim đèn chiếu, xoay chuyển nhanh trong đầu Bạch Mã.

Vui sướng và đau khổ đan xen, kích thích khiến cô không nhịn được mà ôm đầu ngồi xổm xuống đất.

“Mới dậy đã mệt rồi à?” Ngô Mặc nhất thời không phản ứng kịp, định tiến lên hỏi thì bị Giải Ngữ Hoa kéo tay lại.

“Chờ chút, cô ấy vừa tỉnh lại, rất có thể ký ức quá khứ đã gây ra kích thích quá mạnh.” “Có sao?” Ngô Mặc tự đặt mình vào hoàn cảnh đó.

Nhớ lại quá khứ, sau khi tỉnh lại trong trại giam, gã cũng đâu có phản ứng gì lớn.

Ngoài việc biết mình không thể mở miệng nói chuyện có hơi ấm ức ra, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc ăn uống, chửi bới, vui chơi của gã cả.

Ngón tay nhỏ thoăn thoắt bay lượn, trên đó toàn là những lời chửi người.

Nhìn người khác tức gần chết, trong lòng mình lại sướng nở hoa.

Giải Ngữ Hoa quá hiểu tính cách của Ngô Mặc.

Thấy gã nhíu mày, mặt đầy vẻ nghi hoặc, anh biết nói nhiều cũng vô dụng.

Với cái tính của thằng ôn con này, căn bản không thể đồng cảm được với cảm giác của Bạch Mã lúc này.

Chương 1170

Anh kéo tay Ngô Mặc, không cho gã tiến lên làm phiền dòng suy nghĩ của Bạch Mã.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Khoảng hơn một giờ sau, Bạch Mã mới thở phào nhẹ nhõm.

Việc đột ngột tỉnh lại không chỉ gây tổn thương tâm lý nặng nề cho cô, mà sinh lý cũng bị kích thích mạnh.

Trong miệng lúc nào cũng cảm thấy hôi hám.

Nhận thức này khiến Bạch Mã có chút ngại ngùng ngẩng đầu nói chuyện.

Cô mím môi, cố gắng ít mở miệng nhất có thể.

Ngô Mặc một bụng thắc mắc, thực sự có chút không chờ được nữa.

Thấy trạng thái của Bạch Mã đã tốt hơn một chút, gã đi thẳng vào vấn đề: “Nếu Tiểu Quan là con trai cô, vậy thì giữa chúng ta quả thật có chút quan hệ.” “Có một thắc mắc, không biết có nên hỏi không?” Bạch Mã gật đầu, ra hiệu cho Ngô Mặc có thể hỏi.

Ngô Mặc cũng không khách sáo: “Tôi từng nghe một chuyện, năm đó cô bị người ta hãm hại, cuối cùng đã nuốt Tạng Hải Hoa.” “Chỉ có điều hiệu quả của Tạng Hải Hoa có hạn, chỉ có thể giúp cô sống được ba ngày, cô đã chọn gặp lại con trai mình.” “Sau đó nghe nói cô được chôn cất trong Tạng Hải Hoa, nhưng tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?” “Ở giữa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô có ký ức về quá khứ không?” Bạch Mã men theo lời của Ngô Mặc mà hồi tưởng lại.

Chỉ là ký ức đến đoạn sau khi gặp Tiểu Quan thì hoàn toàn bị cắt đứt.

Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Lại làm sao mà tỉnh lại?

Cô hoàn toàn không biết.

Cô chậm rãi lắc đầu, nhẹ nhàng nói từng chữ một: “Tôi không có bất kỳ ký ức nào, tôi cũng không biết tại sao mình lại xuất hiện ở đây?” “Chuyện này...” Ngô Mặc có chút vò đầu bứt tai.

Người trong cuộc còn không biết, người ngoài thì biết moi đâu ra nội tình chứ?

Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Mặc rơi vào trạng thái rối rắm, bèn huých nhẹ vào tay gã: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa.” “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, người đã tỉnh lại rồi, chúng ta có nên ra ngoài ngay bây giờ không?” Một lời nói đánh thức kẻ trong mộng.

Ngô Mặc đột nhiên nhớ ra lão già nhà mình vẫn còn đang canh ở bên ngoài.

Vào đây cả buổi trời, lỡ mất không ít thời gian, với tính cách của lão già rất dễ sinh ra cảm xúc bi quan.

Đến lúc đó lão nghĩ quẩn rồi lại bò vào theo.

Kim Điều cũng theo sát phía sau.

Mẹ kiếp, hang động hẹp như vậy, bọn họ mà làm sập cửa hang thì ngược lại còn tự thêm phiền phức cho mình.

“Được thôi, người đã tỉnh rồi, chúng ta mau ra ngoài, rời khỏi đây càng sớm càng tốt, đến phía trước hội hợp với họ.” Ngô Mặc nói xong liền quay đầu về phía Bạch Mã, giọng điệu hạ thấp vài phần: “Nói cả buổi trời vẫn chưa tự giới thiệu, con trai cô không phải là Tiểu Quan sao?” “Khụ!

Tôi... tôi là ông nội của nó.

Về bối...” Chữ cuối cùng gần như không thể nghe thấy, nhỏ hơn cả tiếng muỗi kêu.

“Hả?” Bạch Mã hoàn toàn ngơ ngác.

Cú sốc lúc vừa tỉnh lại còn không lớn bằng cú sốc hiện tại.

Ông nội?

Cha của chồng mình?

Trong ký ức, chồng cô quả thật có nói, huyết mạch gia tộc họ rất đặc biệt, mỗi người đều sống rất lâu, không thể dùng ngoại hình để phán đoán tuổi tác.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến cô tin rằng Tiểu Quan vẫn còn sống.

Chỉ là vị thanh niên trước mắt này, trẻ đến mức hơi quá đáng thì phải?

Nhưng anh ta lại nói ra được chuyện quá khứ.

Thậm chí cả tên của Tiểu Quan cũng có thể gọi chính xác.

Rất có khả năng thực sự là người trong gia tộc của chồng.

Nhưng đối diện với một khuôn mặt trẻ trung như vậy, mình nên xưng hô thế nào đây?

Bạch Mã rơi vào tình thế khó xử.

Giải Ngữ Hoa lười cả việc châm chọc sở thích quái đản của Ngô Mặc.

Làm người bề trên vui đến thế sao?

Bạch Mã rối rắm hồi lâu, cuối cùng nhớ ra chồng mình từng phổ cập cho cô về vấn đề vai vế của người Hán.

Cô cắn môi, khó khăn nặn ra một chữ “chú”.

Ngô Mặc sướng run người.

Gã thậm chí còn có chút hối hận vì không mang theo thiết bị ghi âm để ghi lại câu này, quay về bật cho Trương Khởi Linh nghe.

Có điều, sau khi gọi một tiếng, Bạch Mã dường như cũng đã thả lỏng hơn, cô ngẩng đầu nhìn vị trưởng bối giả này, nhẹ giọng hỏi: “Ngài có thể cho tôi biết Tiểu Quan bây giờ đang ở đâu không?

Tôi muốn gặp nó.” “Không vấn đề, đi theo tôi.” Ngô Mặc búng tay một cái, cười toe toét nói: “Yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ để hai mẹ con cô đoàn tụ.” Trong lòng thì thầm nghĩ.

Không đoàn tụ thì làm sao ông đây chiếm hời trước mặt Trương Khởi Linh được chứ?

Bên ngoài hang động, Giải Liên Hoàn sắp phát điên đến nơi.

Hai người xuống đó ít nhất cũng gần ba tiếng đồng hồ rồi, đến một cái rắm cũng không có hồi âm, không biết tình hình bên dưới rốt cuộc thế nào.

Muốn xuống dưới ư?

Lại sợ bên trên không có người canh gác, đến lúc đó cửa hang bị lấp thì đúng là toang hẳn.

Lão già chắp tay sau lưng đi đi lại lại.

Kim Điêu không biết Giải Liên Hoàn đang chơi trò gì.

Nó chưa từng tiếp xúc nhiều với con người, bây giờ lại vô cùng tò mò về sinh vật thấp hơn mình rất nhiều này.

Giải Liên Hoàn đi vòng quanh.

Nó cũng chắp tay sau lưng đi vòng quanh theo.

Thân hình nặng hơn năm trăm cân, một bước chân giẫm xuống là một cái hố nhỏ.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, nó cứ thế giẫm ra một vòng hố sâu hoắm.

Giải Liên Hoàn không để ý, suýt nữa thì vấp ngã.

Lão cúi đầu nhìn, khóe miệng không nhịn được giật giật hai cái.

Nhưng cũng không thể làm gì Kim Điều được.

Nói đi nói lại, chấp nhặt với một con súc sinh, chẳng phải là tự tìm mất mặt sao?

Ngay lúc đầu sắp bốc khói vì sốt ruột, từ cửa hang truyền đến tiếng nói chuyện.

“Chú Ba, chú vẫn còn ở bên ngoài à?” Giải Liên Hoàn vỗ đùi một cái, vội vàng ghé sát vào cửa hang, cúi người hét vào trong: “Thằng ranh con, cuối cùng mày cũng chịu ra rồi.” “Sắp làm ông đây lo chết rồi, tao suýt nữa thì nhảy vào xem cho rõ.” “Chú Ba, chú cũng quá coi thường cháu rồi đấy, đứa cháu trai yêu quý của chú đây là đẹp trai lồng lộng, vang danh thiên hạ.” “Mấy trò mèo cào này mà đòi lấy mạng tôi à?” Vừa nói, Ngô Mặc vừa bò ra khỏi hang động, quay lại kéo Bạch Mã ra.

Không giúp không được rồi.

Đừng thấy vị tỷ tỷ này ngủ mấy trăm năm, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một người phụ nữ yếu đuối bình thường.

Dù huyết mạch không tầm thường, nhưng không qua huấn luyện kích phát thì cũng chẳng khác gì phụ nữ bình thường là mấy.

Mong cô ấy vung tay mò trăng, xuống biển bắt ba ba ư?

Tắm rửa đi ngủ đi, nằm mơ còn nhanh hơn.

Chương 1171

Thấy một người phụ nữ mặc áo choàng Tạng chui ra từ trong hang, bàn tay đang chìa ra của Giải Liên Hoàn khựng lại, mắt cũng có chút đờ đẫn.

Tình hình gì đây?

Sao lại có cả phụ nữ?

Thằng ranh con không phải xuống dưới kiểm tra tình hình sao?

Đây là nó lật nắp quan tài của ai, làm người ta tức đến tỉnh lại à?

Ngô Mặc không quay đầu lại.

Đợi Bạch Mã lên xong, ánh mắt gã sáng rực nhìn xuống dưới, lại lần nữa đưa tay xuống.

Một tay nắm lấy cổ tay Giải Ngữ Hoa, nhẹ nhàng dùng sức kéo người lên.

“Không sao chứ?” Ánh mắt như đèn pha quét từ đầu đến chân, sợ có một chút va chạm trầy xước nào.

Ánh mắt nóng rực khiến người ta không mở nổi mắt.

Giải Ngữ Hoa chưa kịp mở miệng nói, Giải Liên Hoàn đã đột ngột chen vào một câu.

“Thằng nhãi nhà cậu từ khi nào mà ẻo lả thế?” “Hai đứa không phải lúc nào cũng ở cùng nhau sao?

Nó có sao không chẳng lẽ cậu không thấy à?” Ngô Mặc dù có chột dạ, cũng có thể cứng cổ cãi lại: “Chú Ba, lão nhân gia người có phải đến thời kỳ mãn kinh không?

Nếu không sao lại nóng tính thế.” “Trước kia thì chê cháu không biết quan tâm anh em, bây giờ cháu quan tâm rồi, chú lại lắm lời.” “Tóm lại là nói xuôi nói ngược gì chú cũng nói được hết.” Giải Liên Hoàn lười nói nhảm với gã.

Lão xua tay, chỉ vào Bạch Mã hỏi: “Đây lại là ai?

Dưới đó rốt cuộc tình hình thế nào?” Kim Điều như một kẻ tấu hài phụ họa xuất sắc.

Nó đứng sau lưng Giải Liên Hoàn, gật đầu lia lịa theo.

Ngô Mặc liếc nó một cái, cảm thấy hơi đau đầu, thằng ngốc này ở đâu ra vậy?

So với Cương Bính thì kém quá xa rồi.

Thôi bỏ đi.

Vẫn nên giải thích vấn đề của Bạch Mã với chú Ba trước.

Quay về sẽ dạy dỗ lại Kim Điều sau.

Ít nhất ra ngoài đừng làm mình mất mặt. _Gã kéo Giải Liên Hoàn sang một bên, dùng những lời lẽ ngắn gọn nhất để giải thích sơ qua tình hình bên dưới và thân phận của Bạch Mã._ Khi nghe nói Bạch Mã là mẹ của Trương Khởi Linh, Giải Liên Hoàn kinh ngạc đến trợn tròn mắt.

Miệng há to có thể nuốt cả một cái bóng đèn.

“Cái gì?

Cô ấy là mẹ của Tiểu Ca?” Sự kinh ngạc trên mặt Giải Liên Hoàn không hề giả tạo.

Một chút cũng không kém hơn so với việc nghe tin Giải Cửu gia sống lại.

Lão biết rõ lai lịch của Trương Khởi Linh.

Vị Tiểu Ca thần bí này, ít nhất cũng đã sống hơn trăm tuổi.

Mẹ của cậu ta có thể tưởng tượng được là bao nhiêu tuổi.

Ít nhất cũng phải cùng vai vế với bà nội mình chứ?

Lại bị người ta đặt trong quan tài rồi hồi sinh?

Trời đất ơi, ai làm vậy?

Ai có năng lực lớn đến mức có thể giữ lại tuổi thọ của một người?

Nghĩ đến đây, lão bất giác hỏi ra miệng.

“Làm sao tôi biết được!” Ngô Mặc nhún vai, thản nhiên nói: “Câu hỏi này của chú có khác gì Tần Thủy Hoàng cầu trường sinh bất lão không?” “Nếu tôi biết làm thế nào để kéo dài tuổi thọ, tôi mang thứ đó ra bán buôn chẳng phải kiếm bộn tiền sao?

Tôi còn đi trộm mộ làm cái quái gì.” Giải Liên Hoàn chép miệng.

Lời này rất có lý.

Hai người lại quay trở lại cửa hang.

Bạch Mã giống như một đứa trẻ mới sinh, nhìn mọi thứ xung quanh đều thật tò mò.

Nhưng chỉ nhìn vài cái, cô đột nhiên nghĩ đến con trai mình, cảnh đẹp đến mấy trong mắt cô cũng chẳng khác gì không khí.

Nỗi nhớ nhung như thủy triều ập đến.

Cô nóng lòng muốn gặp con trai mình.

Muốn ôm nó, sờ nó, hỏi nó bao nhiêu năm qua sống có tốt không?

Trong gia tộc có ai bắt nạt nó không?

Có nhớ đến người mẹ không tròn chức trách này không?

Càng nghĩ càng đau lòng, hận không thể lập tức mọc ra hai cái cánh bay đến gặp con trai.

Thấy Ngô Mặc đi tới, cô lập tức tiến lên, tha thiết nói: “Chú, có thể phiền chú cho cháu gặp Tiểu Quan sớm nhất được không?

Cháu thực sự rất nhớ nó.” “Chú?” Giải Liên Hoàn như thể bị cửa kẹp vào mông, giọng nói đột nhiên cao lên tám độ: “Chờ đã, thằng ranh con, nó gọi mày là cái quái gì vậy?” “Chú không hiểu đâu, nước trong chuyện này sâu lắm.” Ngô Mặc ho nhẹ một tiếng, đẩy Giải Liên Hoàn sang một bên, quay đầu gọi Giải Ngữ Hoa: “Hoa ca, chúng ta đi ngay bây giờ đi.” “Được!” Giải Ngữ Hoa đáp một tiếng, trầm ngâm một lát rồi lại ngẩng đầu nói: “Tiểu Mặc, đám khỉ này thì sao?” “Cứ cho đi theo trước, dù sao cũng là một đám tay sai.” Dựa trên nguyên tắc có hời không chiếm là đồ ngốc, Ngô Mặc căn bản không quan tâm việc có thêm một vài thuộc hạ không phải người.

Sói còn bị gã tận dụng đến cực hạn, khỉ có thể thoát khỏi tay gã sao?

Đừng có lười biếng, từng đứa một lên tinh thần làm việc cho ông đây.

Đương nhiên, trước khi đi phải thu thập một ít huyết sắc hồng liên, thứ này là bảo bối tốt, quay về mình ăn không chừng còn có thể cường thân kiện thể.

Phải nói, có đám khỉ này đúng là đỡ được không ít việc.

Chúng không chỉ giúp thu hái rất nhiều huyết sắc hồng liên, mà còn đảm nhận nhiệm vụ mới.

Vốn dĩ còn cần phải thăm dò đường phía trước, bây giờ chúng giống như những người dẫn đường sống, trực tiếp chỉ ra một con đường tiến lên.

Chuyện về Bạch Mã, Ngô Mặc không lập tức nói cho Trương Khởi Linh.

Chủ yếu là gã muốn cho đối phương một bất ngờ.

Mình đúng là anh em nghĩa khí, lặn lội ngàn dặm đưa mẹ cậu đến tận nơi.

Chỉ đi được vài bước, quay đầu nhìn Bạch Mã một cái, gã nhíu mày: "Tốc độ này hơi chậm nhỉ, nếu cứ ì ạch thế này thì đến năm con khỉ tháng con ngựa mới đuổi kịp để hội hợp được." "Xin lỗi, là tôi làm liên lụy mọi người." Bạch Mã cảm thấy vô cùng áy náy.

Chính mình thúc giục đối phương, kết quả lại vì nguyên nhân của mình mà không theo kịp tiến độ, trở thành gánh nặng.

Nhưng vừa mới từ trong quan tài bò ra, hai chân mềm nhũn có chút vô lực, dù trong lòng sốt ruột nhưng chân lại không có sức.

Hoàn toàn là lực bất tòng tâm.

"À, không có gì." Ngô Mặc chiếm hời của người ta, trong lòng luôn có một chút chột dạ, gã xua tay rồi lại hướng ánh mắt về phía Kim Điều.

Sức lao động có sẵn ngay trước mắt, không dùng chẳng phải là thiếu não sao?

Gã ngoắc ngoắc tay với Kim Điều.

Con tinh tinh Kim Điều ngoan ngoãn cúi đầu, đôi mắt ngây ngô nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc suýt nữa thì bật cười.

Phải nói, nuôi một con thú cưng ngốc manh như thế này, cũng có một hương vị riêng.

Gã giao tiếp với Kim Điều về việc cõng người.

Chương 1172

Kim Điều có chút không vui, quay đầu sang một bên dỗi như trẻ con.

Ngô Mặc chưa từng nghĩ tới, có một ngày mình lại phải dỗ một con tinh tinh.

Vốn định dùng mệnh lệnh bắt Kim Điều nghe lời.

Nhưng nghĩ lại, thuê nhân viên còn phải trả lương, Kim Điều giở chút tính khí trẻ con cũng là bình thường.

Thôi được rồi, dỗ một chút vậy.

Thú cưng mình thu phục, khóc cũng phải chịu.

Chỉ là suy nghĩ một chút.

Cho tinh tinh cái gì thì nó sẽ vui vẻ đây?

Vợ à?

Đừng đùa, mình đi đâu tìm cho nó một con tinh tinh cái bây giờ?

Bảo là tặng Kính ca cho tinh tinh ư?

Nhưng đó hoàn toàn là chuyện tào lao, tinh tinh dám nhận thì mình cũng chặt luôn móng vuốt của nó.

Ngoài ra còn có thứ gì nữa?

Ngô Mặc lựa tới lựa lui trong không gian, cũng chẳng thấy thứ gì thích hợp. 147.

Sau đó dứt khoát nghĩ, tinh tinh cũng là động vật ăn tạp, cho nó một hộp đồ hộp ăn cho đỡ thèm vậy.

Phải nói, Kim Điều ăn rất vui vẻ.

Thịt ăn xong, móng vuốt to cầm lấy hộp sắt, ngay cả nước súp trên đó cũng liếm sạch vào miệng.

Ăn đồ của ông đây rồi, còn không muốn làm việc thì không được đâu nhé.

Ngô Mặc vỗ vào cánh tay Kim Điều một cái.

Ra hiệu cho nó cõng hoặc bế Bạch Mã đi về phía trước.

Kim Điều khá tham ăn, đối với đồ hộp có chút lưu luyến không rời, nhưng vẫn rất nghe lời gật đầu.

Giải quyết xong Kim Điều, còn lại là Bạch Mã.

Dù nỗi nhớ con trai chiếm thế thượng phong, nhưng đối mặt với một con tinh tinh to lớn và hùng tráng như Kim Điều, Bạch Mã theo bản năng vẫn cảm thấy sợ hãi.

Điều này không có gì lạ, Giải Liên Hoàn lúc bị bế lên còn có chút vò đầu bứt tai, huống chi là Bạch Mã?

“Sợ cái gì?

Nó có cắn cô đâu?” Ngô Mặc thấy Bạch Mã có chút do dự, nghiêng đầu hỏi một câu: “Trước đây cô không phải đã cứu một con quái vật toàn thân là lông sao?

Lúc đó sao không sợ?” Mắt Bạch Mã đột nhiên mở to, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn chằm chằm Ngô Mặc, liên tục truy hỏi: “Sao anh biết?

Anh đã gặp Mao Mao?” “Cái gì?” Ngô Mặc nghi ngờ mình nghe nhầm, vểnh tai thăm dò hỏi lại một câu: “Cô nói lại lần nữa, tôi nghe không rõ, tôi đã gặp ai?” “Mao Mao, một con vật nhỏ toàn thân mọc đầy lông.” Con vật nhỏ?

Cái gã đó đứng lên còn to hơn cả sư tử.

Lông mềm mượt?

Đừng đùa, một thân lông còn cứng hơn cả dây thép gai.

Ngô Mặc càng nghe càng cảm thấy có chút mơ hồ.

Hình tượng mà Bạch Mã miêu tả, sao lại khác một trời một vực với hình dạng thú của công chúa Văn Thành mà mình nhìn thấy vậy?

Điều này khiến gã không khỏi bắt đầu hoài nghi, Bạch Mã có phải bị cận thị ẩn không?

Trời ạ!

Cái kiểu miêu tả quỷ dị này sẽ không di truyền sang cho Lão Trương chứ?

Còn cả vấn đề đặt tên nữa.

Mao Mao?

Trình độ còn không bằng Cương Bính và Kim Điều nhà mình.

Ngô Mặc thầm chửi thầm một tràng, nhưng trên mặt không lộ ra chút biểu cảm nào.

Gã gật đầu thật mạnh: “Tôi đã gặp nó rồi, nó hiện đang ở bên cạnh Tiểu Quan.” “Cái gì?

Nó ở bên cạnh Tiểu Quan?” Bạch Mã kích động đến mức sắp phát điên, không còn để ý đến quy củ trưởng ấu tôn ti, kéo cánh tay Ngô Mặc liên tục nói: “Nó còn sống?

Bao nhiêu năm nay nó sống sót bằng cách nào?” “Nó không phải là một loài thú bình thường sao?

Tại sao lại có tuổi thọ dài như vậy?

Chẳng lẽ cũng có quan hệ nhất định với gia tộc các người?” Đầu óc Bạch Mã thông suốt, suy nghĩ cũng dần dần rõ ràng.

“Giải thích với cô thế nào nhỉ?” Ngô Mặc cảm thấy hơi đau răng, không thể giải thích với Bạch Mã rằng: “Chị gái à, chị xem là phiên bản đời thực của Transformer đấy.” Gã gãi đầu, có chút khó xử.

Không nói thì người khác khó chịu, nói ra thì không biết giải thích thế nào.

Giải Ngữ Hoa đối với hành động gãi tóc bất cứ lúc nào của Ngô Mặc, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Thấy gã lại một lần nữa gãi đầu, anh đưa tay vỗ vào cánh tay gã, bực bội nói: “Còn gãi nữa là hói đấy, cậu muốn giống như chú Ba của cậu à?” Bỗng nhiên bị réo tên, Giải Liên Hoàn ngẩn người một lúc.

Ngay sau đó lửa giận bốc lên, muốn đá Giải Ngữ Hoa một cái.

Ông đây tại sao lại hói đầu?

Mấy thằng nhóc các người trong lòng không có chút số má nào sao?

Nếu không phải lao tâm khổ tứ che chắn tai họa cho các người.

Tóc ông đây bây giờ còn rậm rạp như cỏ non ngoài kia.

“Không được, tôi không thể giống chú Ba được.” Ngô Mặc lập tức tỉnh ngộ.

Gã vội vàng bỏ tay xuống, cảm kích nhìn Giải Ngữ Hoa: “May mà anh nhắc nhở kịp thời, không thì tôi biến thành hói đầu sẽ không ai thèm.” Giải Ngữ Hoa lườm gã một cái.

Ngô Mặc nhe răng cười, không nói thêm gì.

Gã quay đầu nhìn Bạch Mã, rối rắm một chút rồi nói: “Cô có biết công chúa Văn Thành không?” “Biết.” Bạch Mã gật đầu, trên mặt mang theo vẻ nghi hoặc, chậm rãi nói: “Bà ấy rất nổi tiếng trong lịch sử khu Tạng của chúng tôi, tôi rất sùng bái vị công chúa này.” “Nhưng bà ấy có quan hệ gì với Mao Mao?” “Chẳng lẽ Mao Mao là hậu duệ của thú cưng mà công chúa Văn Thành nuôi năm đó?” Đúng là một ý tưởng táo bạo.

Ngô Mặc suýt nữa thì giơ ngón tay cái tán thưởng cho Bạch Mã.

Gã không muốn tiếp tục rối rắm vấn đề này nữa.

Mồi đã tung ra rồi, tiếp theo nên tung hàng thật thôi.

Ngô Mặc kể lại sơ lược câu chuyện công chúa Văn Thành bị nguyền rủa hóa thành thú.

Bạch Mã nghe đến ngây người.

Cô nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, con thú hoang nhỏ bé mà mình vô tình cứu lại chính là công chúa Văn Thành.

Đừng nói là Bạch Mã, ngay cả Giải Liên Hoàn cũng nghe mà ngơ ngác.

Ý gì đây?

Là mình già yếu thần kinh rối loạn, hay là thế giới này bị điên rồi?

Công chúa Văn Thành từ nghìn năm trước cũng xuất hiện?

Lão già hít một hơi khí lạnh.

Chương 1173

Lão lắc đầu lia lịa, không dám tin vào những gì mình vừa nghe được.

“Chuyện này... chuyện này...” Bạch Mã đột nhiên lắp bắp.

Ngập ngừng cả buổi trời, vẫn không dám tin vào sự thật của câu chuyện.

“Được rồi, gặp mặt sẽ biết.” Ngô Mặc có chút nóng lòng muốn hội ngộ với họ, đến lúc đó nhìn sắc mặt mọi người nhất định sẽ rất đặc sắc.

Gã vẫy tay với Kim Điều.

Kim Điều ngơ ngác gật đầu, một tay ôm Bạch Mã vào lòng.

Có kinh nghiệm lần trước, Kim Điều hiểu rằng không thể kẹp người ta dưới nách.

Nếu không sinh linh yếu ớt này dễ bị ngạt chết.

Trong đầu Bạch Mã toàn là những thông tin hỗn loạn, nhất thời không còn tâm trí đâu mà sợ hãi.

Không có Bạch Mã kéo chân sau, tốc độ của đoàn người Ngô Mặc lại nhanh thêm vài phần.

Đàn khỉ kêu la om sòm dẫn đường phía trước.

Gặp nguy hiểm thì kịp thời nhắc nhở.

Gặp vách đá cheo leo, chúng giúp tìm đường, giăng dây thừng.

Ngô Mặc càng dùng càng thuận tay, không nhịn được nói với Giải Ngữ Hoa: “Hoa ca, mấy năm trước mấy con quái vật nhỏ kia anh không cho em mang ra ngoài, đám Kim Điều, Cương Bính này thì được chứ?” “Dù sao không cần biết mấy anh nói thế nào, lần này em nhất định phải mang chúng về Địa Long Hội.” Giải Ngữ Hoa liếc Ngô Mặc một cái: “Lần trước mấy con quái vật nhỏ là anh không cho em mang ra ngoài à?

Là căn bản không thể mang ra ngoài, được không?” “Loại đó gặp ánh sáng mặt trời sẽ nhanh chóng biến mất, em mang ra ngoài là muốn cho nó thử hình phạt tàn khốc à?” Một câu nói làm Ngô Mặc cứng họng.

Tục ngữ nói hay, đấm một cái rồi cho một viên kẹo ngọt.

Thấy mặt Ngô Mặc có chút không vui, Giải Ngữ Hoa đưa tay phải ra, khẽ véo vào lòng bàn tay Ngô Mặc.

Giọng nói mang theo một tia cưng chiều: “Được rồi, nếu thích thì cứ mang chúng nó ra ngoài hết đi.” “Không cần em trả tiền, anh giúp em nuôi chúng nó.” Ngô Mặc rất muốn cứng rắn nói một câu mình không phải là trai bao.

Nhưng tiền thơm thật mà.

Trong khi bọn họ trên đường đi có khỉ giúp đỡ, coi như là sóng yên biển lặng.

Thì ở phía bên kia.

Đoàn người của Lâm Phong lại không có số mệnh tốt như vậy.

Bọn họ trên đường đi gặp không ít trắc trở.

Cơ quan, ám khí đều là chuyện vặt, vách đá cheo leo càng không đáng kể.

Có thể nói so với tám mươi mốt nạn trên đường đi Tây Thiên thỉnh kinh, ngoài mỹ nhân kế ra thì cũng chẳng kém là bao.

Ai nấy trên người đều mang thương tích, trông vô cùng thê thảm.

Nghĩ đến lời lão Bạch Mao nói con đường bên cạnh đầy rẫy nguy hiểm, Vương Bàn Tử không khỏi lo lắng cho sự an nguy của Ngô Mặc.

Muốn gửi một tin nhắn.

Nhưng nghĩ đến việc vừa rồi gửi mấy tin liên tiếp mà không có ai trả lời, sợ rằng đối phương đang gặp nguy hiểm.

Mình gửi tin nhắn qua ngược lại còn trở thành chướng ngại vật.

Đi một bước, thở dài một hơi.

Ngô Tà nghe mà phiền lòng, vỗ vỗ vai huynh đệ, nghiêm túc nói: “Bàn Tử béo, cậu đi mệt rồi, hay là thở không ra hơi?” “Nếu thật sự đi không nổi nữa, chúng ta nghỉ một lát.” Vương Bàn Tử đấm đấm vào ngực: “Không có gì, chỉ là hơi lo lắng cho sự an nguy của Nhị gia bên đó.” “Chắc là không có chuyện gì đâu, Nhị gia phúc lớn mạng lớn, huống chi còn có hai con cáo già kia đi bên cạnh nữa.” Ngô Tà an ủi Vương Bàn Tử một câu.

Cậu ngẩng đầu nhìn lên phía trên hang động, trong lòng không khỏi dấy lên một cảm giác bất an.

Cậu chú ý thấy, các cửa hang phía trên được sắp xếp như một cái tổ ong, dày đặc, khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.

“Cậu không cảm thấy con đường của chúng ta càng nguy hiểm hơn sao?” Ngô Tà nhẹ giọng nói, trong giọng nói lộ ra một tia lo lắng.

Vương Bàn Tử thở dài, vỗ vỗ vai Ngô Tà.

“Tôi nói này huynh đệ, cậu đừng có dễ dàng mở miệng nữa.” “Cả đoạn đường này cái miệng của cậu cứ như được khai quang vậy, nói gì trúng đó.” “Có lúc tôi cũng thắc mắc, kiếp trước cậu là mỏ quạ hay là sao chổi vậy hả?” Giọng điệu của Vương Bàn Tử tuy thoải mái, nhưng trong mắt cũng lộ ra một tia cảnh giác.

Lúc này, vị trí của họ là một khe núi hẹp.

Chiều rộng tối đa chỉ đủ cho hai người đi song song.

Vừa mới thoát khỏi tay nhện, chạy một mạch đến đây, cả người và tâm trí mọi người đều đã mệt mỏi rã rời.

Trong khe núi thoang thoảng một mùi ẩm ướt, trên vách đá mọc đầy rêu xanh, khiến người ta cảm thấy có chút âm u.

Hai người không nói gì nữa, tiếp tục im lặng đi về phía trước.

Do thỉnh thoảng nói chuyện vài câu, họ đã tụt lại phía sau.

Còn Hắc Nhãn Kính và Lâm Phong?

Họ lo lắng cho sự an nguy của Ngô Mặc, nên luôn đi ở phần đầu của đội.

Đột nhiên, Ngô Tà nghe thấy một tiếng thở yếu ớt.

Cậu lập tức dừng bước, vỗ Vương Bàn Tử một cái. 148.

Vương Bàn Tử hiểu ý ngay, lập tức đứng yên tại chỗ.

Hai người nín thở, cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh.

“Cậu nghe thấy không?” Ngô Tà nhẹ giọng hỏi.

Vương Bàn Tử gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ căng thẳng.

Họ từ từ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một bóng đen lặng lẽ chui ra từ cửa hang.

Đó là một con nhện khổng lồ, thân thể của nó cao đến ba mét.

Tám con mắt lóe lên ánh sáng màu xanh lục, khiến người ta không rét mà run.

“Vãi chưởng!

Mau chạy!” Ngô Tà tóc gáy dựng đứng.

Con nhện lúc trước còn không to bằng con này, mọi người đã phải tốn bao công sức mới giết được nó.

Con trước mắt này to gấp mấy lần, không cần nghĩ cũng biết là cực kỳ khó đối phó.

Cậu quay người lập tức kéo Vương Bàn Tử chạy về phía trước.

Miệng không quên hét lớn về phía trước: “Nhện phía sau lại đuổi theo rồi, mọi người cẩn thận.” Cũng may là Vương Bàn Tử kéo dài thời gian đi ở phía sau.

Nếu không con nhện đột ngột lao tới, họ e rằng sẽ bị thương nặng hơn.

Đội hình lập tức thay đổi.

Người có thể đánh nhanh chóng lùi lại, những người như Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì nên lùi vào trong trước.

Không phải là mọi người có tinh thần đồng đội.

Mà là con đường quá hẹp, hai người họ ở lại phía sau thì chẳng khác nào làm mồi cho nó.

Con nhện thấy mọi người phát hiện ra mình, lập tức phát ra một tiếng kêu a a.

Âm thanh cực kỳ chói tai, phảng phất như ác quỷ đến từ địa ngục.

Tám con mắt của nó lóe lên ánh sáng độc ác, dường như đang khiêu khích chúng tôi.

Chương 1174

Sau đó, nó lao về phía họ như sói thấy cừu.

Có lẽ nó có quan hệ mật thiết với con nhện đỏ lúc trước.

Con nhện này giống như gặp phải kẻ thù giết vợ, liều mạng tấn công đoàn người.

Trương Khởi Linh cầm Hắc Kim Cổ Đao xông lên phía trước.

Do nhiều năm bị Ngô Mặc ảnh hưởng, bây giờ cậu đánh nhau theo kiểu làm sao cho nhanh gọn.

Chiêu thức có hay đến mấy cũng không bằng hiệu quả.

Hắc Nhãn Kính không chen lên phía trước được, nhưng Trương Hải Khách lại theo sát phía sau.

Đừng thấy Trương Khởi Linh đã đánh anh ta một trận tơi bời, nhưng tình yêu của anh ta đối với Trương Khởi Linh vẫn còn đó.

Thấy tộc trưởng kiêm bạn thân từ nhỏ xông lên phía trước.

Trương Hải Khách quyết định phải thể hiện năng lực của mình một phen.

Vũ khí trong tay múa ra hoa, hung hăng đánh vào người con nhện.

Tô Nan và những người khác không dám tùy tiện nổ súng, sợ không cẩn thận làm bị thương người của mình.

Chỉ có thể dùng vũ khí lạnh để chiến đấu với con nhện.

Hắc Nhãn Kính đang chuẩn bị tiến lên yểm trợ, Lâm Phong một tay kéo cánh tay anh lại: “Hắc gia, ngài đừng qua đó vội.” Chưa đợi Hắc Nhãn Kính hỏi nguyên nhân.

Lâm Phong ngẩng cằm, hất về phía Vương Bàn Tử và Ngô Tà, ra hiệu: “Hai ông tướng này tà môn lắm, chúng ta vẫn nên chú ý đến an toàn của hai người họ thì hơn.” Nghĩ đến những chuyện xảy ra trên đường đi, dù Hắc Nhãn Kính kiến thức rộng rãi cũng không khỏi có chút cạn lời.

Không phải anh có thành kiến với tiểu tổ tông nhà mình.

Cùng một mẹ sinh ra, sao cách hành xử và chỉ số may mắn lại hoàn toàn trái ngược nhau thế này?

Anh ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Trương Khởi Linh và Tô Nan đều đang chiến đấu ở tuyến đầu, trong thời gian ngắn mình cũng không cần phải cố chen lên.

Phía trước đánh nhau vô cùng náo nhiệt.

Con nhện cũng không chịu yếu thế, nó mở miệng, phun ra một luồng chất lỏng màu đen.

Chất lỏng tỏa ra mùi hôi thối, khiến người ta buồn nôn.

Quần áo của Đa Kiệt bị dính một chút, lập tức bị ăn mòn thành một cái lỗ đen lớn.

“Nước bọt của nó có độc.” “Vãi chưởng!” Một tràng chửi thề vang lên không ngớt.

Không gian quá hẹp, suy nghĩ của mọi người là dù thế nào đi nữa, trước tiên phải giết chết con nhện này đã.

Nếu không quay đầu chạy về phía trước, cái gã này cắn một phát từ phía sau, chẳng phải tất cả mọi người đều biến thành thức ăn sao.

Con nhện thấy đoàn người không lùi bước.

Nó lập tức trở nên điên cuồng hơn.

Nó dùng tám cái chân nhanh chóng di chuyển, lao về phía đám đông.

Mọi người chỉ có thể cố gắng lùi về sau để né tránh.

Nhưng, vẫn có người bị móng vuốt của nó cào bị thương.

Máu tươi lập tức chảy ra.

Mùi máu trở thành chất xúc tác, càng kích thích con nhện trở nên điên cuồng.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử ở phía sau sốt ruột đến giậm chân.

Vương Bàn Tử vỗ đầu nói: “Nếu Nhị gia ở đây thì tốt rồi, thằng nhóc đó nhiều trò ma quỷ lắm, chiêu nào cũng có.” Một câu nói lập tức nhắc nhở Lâm Phong.

Đúng vậy!

Con trai cả nhà mình giỏi nhất là dùng lửa.

Bây giờ con đường hẹp, dùng lửa chẳng phải sẽ tiện lợi hơn sao?

Trong không gian của Lâm Phong có không ít bảo bối.

Bị ảnh hưởng sâu sắc bởi thằng ôn con Ngô Mặc, hắn cũng chuẩn bị không ít súng phun lửa.

Thấy con nhện đang hung hăng, mà phe mình lại bị hạn chế không gian không thể ra tay toàn lực, hắn bèn quyết định lôi súng phun lửa ra thiêu chết con nhện lớn này.

Hắn lấy ba lô sau lưng, nhanh chóng thay đồ bên trong bằng một khẩu súng phun lửa cỡ nhỏ.

Quay đầu dặn dò Hắc Nhãn Kính: "Tôi đi đối phó con nhện, hai vị này phiền anh trông chừng một chút." "Yên tâm đi, mọi chuyện cứ giao cho Hắc gia." Hắc Nhãn Kính giơ tay làm dấu OK.

Không cần Lâm Phong nhắc nhở, gã cũng sẽ không trơ mắt nhìn Ngô Tà và Vương Bàn Tử xảy ra chuyện.

Dù Ngô Tà có là đồ ngốc hay sao chổi, thì cũng là đại đồ đệ mà gã đã đích thân nhận.

Lúc này, chiến sự phía trước vô cùng ác liệt.

Hắc kim cổ đao trong tay Trương Khởi Linh đã múa đến vung ra cả hoa văn.

Mỗi một đòn tấn công đều chém mạnh vào thân thể con nhện.

Trương Hải Khách cũng không hề nhàn rỗi.

Có lẽ do liên tục bị Ngô Mặc đả thương nặng, phương thức tấn công của gã cũng có chút điều chỉnh.

Gã chuyên nhắm vào phần dưới của con nhện.

Cách tấn công bỉ ổi đó khiến Trương Hải Hạnh cũng phải liếc nhìn gã mấy lần.

Đa Kiệt thân hình to lớn, xách dao chém xuống như thổ phỉ.

Toàn bộ tinh thần của Bạch Mao Quái đều đặt lên người vợ mình, dùng thân thể che chắn phía trước để tránh tơ nhện tấn công.

Không gian quá chật hẹp, hoàn toàn không cho mọi người phát huy hết công lực.

Bọn họ chỉ có thể không ngừng thay đổi tư thế, cố gắng tìm một góc tấn công thích hợp.

Ngược lại, con nhện lại chiếm thế thượng phong.

Nó liên tục phun tơ ra ngoài, gây nhiễu loạn đòn tấn công của mọi người.

Những sợi tơ này đan vào nhau trên không trung thành một tấm lưới dày đặc, khiến việc tấn công của họ càng trở nên khó khăn hơn.

Lâm Phong xách súng phun lửa mini xông lên, miệng hô lớn: "Tất cả dạt ra, hôm nay ông đây mời các người thưởng thức món nhện nướng lửa." Phải nói một câu, chiến đấu khiến họ càng thêm quen thuộc với nhau.

Nghe thấy động tĩnh của Lâm Phong, mọi người tung một chiêu giả rồi đồng loạt lùi về sau.

Lâm Phong xông đến trước mặt con nhện.

Hắn chẳng cho đối phương cơ hội phản ứng.

Nhấn nút công tắc, ngọn lửa như một con rồng khổng lồ vèo một tiếng lao ra, bổ nhào về phía con nhện.

Sức tấn công của ngọn lửa không phải dạng vừa.

Đôi mắt độc ác của con nhện vậy mà lại ánh lên một tia hoảng loạn.

Nó liều mạng phun tơ muốn dập tắt ngọn lửa.

Chiêu thức tấn công xưa nay chưa từng thất bại, giờ đây trước hệ thống phun lửa đặc chế lại biến thành trò trẻ con.

Tơ nhện nhanh chóng bị thiêu rụi.

Ngọn lửa tiếp tục lao về phía trước, bám riết lấy lớp vỏ của con nhện.

Chương 1175

Con nhện cảm nhận được mối đe dọa chưa từng có, nó bắt đầu hoảng sợ, cố gắng tìm cách trốn thoát.

Tuy nhiên, Lâm Phong hoàn toàn không cho nó cơ hội.

Hai tay hắn nắm chặt súng phun, không ngừng điều chỉnh hướng và cường độ ngọn lửa, quyết tâm phải nướng cho thật đều.

Con nhện có thể nói là có bệnh thì vái tứ phương.

Nó bị thiêu đến mức kêu oai oái, nhấc người lên muốn dùng chân đâm chết Lâm Phong.

Nào ngờ lại để lộ ra sơ hở.

Bụng nó có một đốm trắng, chính là tử huyệt của nó.

Trước đó mọi người dùng đao chém, dùng gậy đập, con nhện dựa vào lớp vỏ cứng nên chẳng coi ra gì.

Bây giờ thì khác rồi, lửa không phải là thứ mà một lớp vỏ có thể chống đỡ được.

Vỏ sắt cứng chứ gì?

Đốt lửa bên ngoài cũng có thể thiêu mọi thứ thành tro.

Lâm Phong nhắm vào đốm trắng nhỏ, liên tục tăng cường hỏa lực.

Lớp vỏ vốn đặc biệt cứng rắn nay phát ra tiếng lách tách.

Con nhện muốn chạy trốn, nhưng thân thể quá lớn nên nhất thời không thể đổi hướng.

Vừa rồi còn chiếm hết lợi thế địa hình, bây giờ ngược lại lại tự chuốc lấy phiền phức.

Không khí thoang thoảng mùi thịt nướng.

Những người đứng phía sau lặng lẽ nuốt nước bọt.

Bụng của con nhện hoàn toàn bị ngọn lửa công phá.

Dịch thể màu đen phun ra.

Miệng nó phát ra một tiếng kêu thảm thiết, rồi thân thể khổng lồ nặng nề ngã xuống đất.

Nó co giật thêm vài cái, cuối cùng không còn động tĩnh gì nữa.

Lâm Phong thấy cảnh này, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng giải quyết xong con súc sinh này.

Hắn lau mồ hôi nóng trên trán, quay đầu nhìn đám người Tô Nan, đắc ý nhướng mày. "Thế nào?

Ông đây ra tay lợi hại chứ!" Tô Nan đảo mắt một vòng, "Sao không lấy ra sớm hơn?

Cứ phải nhìn chúng tôi đánh nửa ngày mệt như chó mới nhớ ra à." "Mất bò mới lo làm chuồng à." Có lẽ vì ở cùng Ngô Mặc và Lâm Phong đã lâu, miệng lưỡi của Tô Nan cũng trở nên có phần độc địa.

Cuối cùng còn chốt hạ một câu tổng kết.

Lâm Phong mệt nửa ngày chỉ muốn nghe hai câu khen.

Ai ngờ bị Tô Nan chặn họng một câu, lập tức trừng mắt cãi lại, "Tô góa phụ, không nể mặt nhau chút nào nhỉ?

Bố mày bắt mạch cho mày, mày còn quay lại bẻ ngón tay bố mày à?" Tô Nan nghi ngờ mình nghe nhầm, "Anh nói ai là góa phụ?" "Ai đáp, người đó là góa phụ." Lâm Phong điềm nhiên đứng đó, ra vẻ không phục thì cứ tới đây đánh tôi đi.

Tô Nan thật sự muốn cho hắn một trận.

Nhưng trận chiến với con nhện vừa rồi quả thực có chút mệt mỏi, chỉ có thể hung hăng lườm Lâm Phong một cái. "Hừ, lười quan tâm đến anh, tôi phát hiện ra rồi, so sánh một chút, Lâm ngốc tử thứ hai đáng yêu hơn anh nhiều." Lời nói của cô ta lập tức chọc vào tổ ong vò vẽ.

Ánh mắt của Lâm Phong và Hắc Nhãn Kính nhìn cô ta lập tức mang theo một tia dò xét và cảnh giác.

Mẹ nó!

Ý gì đây?

Đây là đang nhắm vào Lão Nhị nhà chúng ta?

Không được!

Tuyệt đối không được!

Dù cô ta là phụ nữ cũng tuyệt đối không đồng ý.

Lâm Phong không nghĩ ngợi, lập tức loại Tô Nan ra khỏi danh sách ứng cử viên.

Người của Cẩu Khiếu Gia có mấy ai tốt đẹp?

Đương nhiên, mình là một ngoại lệ.

Trong mắt Hắc Nhãn Kính lóe lên một tia sát khí.

Bất cứ ai nhòm ngó Ngô Mặc, đối với gã đều là kẻ thù.

Giải Ngữ Hoa thì coi như là ngoại lệ.

Dù sao câu nói xưa cũng hay, nhận của người thì mềm tay, ăn của người thì mềm miệng.

Trước khi quen Ngô Mặc, gã đã nhận không ít chỗ tốt từ tay Giải đương gia.

Người tuy vô tình nhưng tiền có ý.

Căn nhà mình đang ở vẫn là của đối phương, chẳng lẽ lại trở mặt vô tình sao?

Cùng lắm thì cạnh tranh công bằng.

Hắc gia thật sự không sợ những chuyện này.

Trương Hải Khách hoạt động cổ tay, bước ra giảng hòa, "Được rồi, đừng gây sự nữa, khó khăn lắm mới hạ được con súc sinh này, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian đi tiếp đi." Đa Kiệt ngẩng đầu nhìn lên trên, tán thành gật đầu, "Ở đây có quá nhiều hang động, không biết chừng lại xuất hiện thứ gì nữa." "Chúng ta tranh thủ đi nhanh về phía trước, tránh gặp phải tai ương sau này." Đấu võ mồm chỉ là để giải tỏa căng thẳng.

Lâm Phong cũng không có ý định thực sự đánh nhau với Tô Nan.

Hắn cất súng phun lửa vào túi, ra hiệu cho mấy người nhanh chóng tiến lên.

Cả đoàn người lại một lần nữa bắt đầu hành quân thần tốc.

Nhưng lần này vì lý do an toàn, hoặc có lẽ là vì một tâm lý cầu may ngầm, mọi người không dám để Ngô Tà và Vương Bàn Tử đi cuối cùng nữa, mà vây họ vào giữa.

Rốt cuộc có những chuyện không tin là không được.

Đường nào rồi cũng về La Mã.

Một người đi từ hướng đông, một người đi từ hướng tây, đi một vòng lớn cũng có thể nắm tay nhau.

Huống chi là hai con đường dẫn đến cùng một đích đến.

Sau khi nhóm Lâm Phong giải quyết xong con nhện lớn, họ men theo lộ trình được đánh dấu trên bản đồ, cấp tốc di chuyển.

Tuy nhiên, đời không như là mơ.

Cuộc sống làm gì có chuyện thuận buồm xuôi gió?

Do trận động đất đột ngột mấy ngày trước, con đường phía trước đã bị sạt lở, những tảng đá khổng lồ chặn kín lối đi, khiến cả đoàn người không thể tiến lên.

Tệ hơn nữa là vết nứt trên mặt đất sâu không thấy đáy, khiến người ta không rét mà run.

Lâm Phong, Hắc Nhãn Kính và những người khác bất đắc dĩ phải chọn lối ra khác.

Nhưng ông trời dường như không phù hộ họ, con đường tiếp theo đầy rẫy cạm bẫy, khiến cả đoàn người rơi vào cảnh hiểm nghèo.

Không có Ngô Mặc bên cạnh, Hắc Nhãn Kính vừa bực bội vừa uất ức, muốn tìm chút niềm vui để giết thời gian.

Chương 1176

Liếc một vòng, đại đồ đệ Ngô Tà của gã lọt vào tầm mắt.

Gã lùi lại hai bước, ghé sát vào Ngô Tà, cười hì hì nói: "Nhóc con, thành thật khai báo đi, có phải tà khí của cậu bị rò rỉ, nên chúng ta mới xui xẻo như vậy không?" "Hắc gia ta phát hiện ra rồi, mỗi lần có nhóc cậu là y như rằng xui tận mạng, so với Nhị gia nhà ta thì đúng là..." "Câm miệng!

Dù tôi có tà khí thế nào, Tiểu Mặc cũng là em trai tôi." Gáy Ngô Tà va phải hai cục u lớn, tai vốn đã ù ù khó chịu vô cùng.

Bị Hắc Nhãn Kính chọc tức một phen lại càng bực mình muốn đánh người.

Nhưng anh đã không còn là cái bánh bao mềm của mấy năm trước, miệng vừa mở vừa đóng lập tức không nể nang mà đáp trả.

Bây giờ có em trai trong tay, thiên hạ mặc sức tung hoành.

Chỉ bằng việc tên mù chết tiệt này ngày nào cũng ân cần với em trai, trừ khi anh cũng là đồ ngốc hoặc mù không nhìn ra, nếu không sao lại không biết tâm tư bẩn thỉu của bọn họ?

Có đôi khi anh thực sự không thể hiểu nổi lối tư duy kỳ quái của Hắc Nhãn Kính.

Có phải là bị thiểu năng không?

Tiểu Mặc là em ruột của anh, chui ra từ cùng một bụng mẹ.

Tên mù chết tiệt này không biết nịnh nọt ông anh vợ này, suốt ngày ăn no rửng mỡ đến gây sự à?

Hắc Hạt Tử vốn chỉ là rảnh rỗi sinh nông nổi, Ngô Tà đáp trả đúng ý gã, khóe miệng gã khẽ nhếch lên, thản nhiên nói: "Đừng nhỏ mọn thế, sư phụ ta chỉ là chợt có cảm xúc thôi, ta suy nghĩ rồi, sau này phải rèn luyện cho ngươi, xem ngươi thở hổn hển như sắp chết đến nơi rồi kìa." Hai thầy trò vừa đấu võ mồm vừa đi về phía trước, rất nhanh đã ra khỏi lối đi, đến một nơi mới.

Chỉ là vấn đề mới lại nảy sinh.

Vị trí họ đang đứng đã là cuối con đường, phía trước ngoài một vách đá cao đến trăm mét, không còn bất kỳ lối đi nào khác.

Vách đá như một rào cản không thể vượt qua, chặn đứng đường đi của mọi người.

Đứng dưới vách đá, cả đoàn người ngước nhìn vách núi cheo leo trên đầu, trong lòng dâng lên một cảm giác mệt mỏi rã rời.

Đúng là xui tận mạng.

Nói là độ khó thấp đâu?

Nói là đường đi không có vấn đề gì đâu?

Vãi!

Kẻ nói những lời đó là ai?

Lăn ra đây, ông đây không đánh chết hắn.

Cũng không thể trách mọi người bực bội.

Tình hình trước mắt thực sự khiến người ta có cảm giác bất lực sâu sắc.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Vách đá dựng đứng, thẳng tắp như dao gọt.

Trên đó phủ một lớp băng dày, trơn láng vô cùng, phảng phất như đang lặng lẽ chế giễu sự không biết lượng sức của họ.

Gió lạnh từ bốn phương tám hướng ùa đến, khiến người ta không tự chủ mà rùng mình.

Họ biết, muốn trèo lên, trừ khi mọc thêm đôi cánh hoặc biến thành con thiêu thân, nếu không muốn trèo lên thì độ khó không kém gì người mù đi trên dây.

Người mù đi trên dây, ít ra còn có một sợi dây thép mỏng để dựa vào.

Mà vách đá trước mắt họ, lại không có lấy một chỗ để bám.

Tô Nan thở dài, phá vỡ sự im lặng, "Đây là lối ra duy nhất, chúng ta chỉ có thể nghĩ cách trèo lên." Giọng cô lộ ra một tia bất đắc dĩ. "Không dễ làm đâu." Đa Kiệt quanh năm đi lại ở khu vực Tây Tạng, trước đây gặp phải tình huống này hoặc là quay đầu hoặc là tìm lối ra khác.

Không phải nói anh ta nhát gan, mà tình hình trước mắt thực sự quá nan giải.

Nếu chỉ là vách đá cao trăm mét, thật không phải khoác lác, anh ta nhắm mắt cũng có thể trèo lên đến đỉnh.

Nhưng cộng thêm lớp băng thì lại là chuyện khác.

Lớp băng trên vách đá cheo leo đó, có chỗ mỏng như giấy, có chỗ dày như tường thành, còn có chỗ xen lẫn những mảng băng vỡ và tuyết đọng, khiến người ta không thể lường trước được.

Nói không ngoa, có những đoạn còn trơn hơn cả đầu của lão hòa thượng. "Không dễ cũng phải thử." Tô Nan quyết định, quay đầu nhìn Lâm Phong và Trương Hải Khách, "Hai vị thấy thế nào?

Hiện tại chỉ có thể trèo lên, nếu không quay lại tìm lối đi mới, không biết chừng sẽ xảy ra chuyện gì." "Hay là ngài đi trước?" Lâm Phong làm một động tác mời, vô cùng không biết xấu hổ nói: "Nữ sĩ ưu tiên, đám đàn ông chúng tôi không tranh với cô đâu." "Cút sang một bên." Tô Nan bực bội lườm Lâm Phong một cái, "Bà đây nợ anh à?

Dựa vào cái gì mà làm người tiên phong mở đường cho anh?" Trương Hải Khách đảo mắt, "Tôi nói hai người có thể đừng trêu ghẹo nhau nữa không?

Bây giờ đang thảo luận vấn đề làm sao để đi lên." "Cút!" "Chết sang một bên đi." Lời vừa dứt, Trương Hải Khách may mắn nhận được hai ngón giữa.

Thực ra nói đùa vài câu cũng là để giải tỏa tâm trạng mệt mỏi.

Bọn họ thực sự quá mệt mỏi rồi.

Từ lúc xuất phát đến giờ căn bản không được nghỉ ngơi mấy tiếng, cứ xoay vòng vòng như con quay.

Vừa chuẩn bị nghỉ một hơi, lập tức lại xảy ra tình huống bất ngờ.

Giống như ông trời đang kiểm tra, hễ thấy con lừa không đi là lập tức quất cho một roi. "Chúng ta bàn bạc trước, ai sẽ đi tiên phong?" Lâm Phong nhìn một vòng, cuối cùng dừng mắt trên người Đa Kiệt, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Anh Đa Kiệt quanh năm ở khu vực Tây Tạng, kinh nghiệm phong phú, hay là anh làm tiên phong?" Đa Kiệt là một người đàn ông cứng rắn, gặp chuyện rất ít khi lùi bước.

Anh ta hoạt động vai, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôi không có vấn đề gì, nhưng một mình đi lên e là có chút phiền phức, tốt nhất là có một người anh em có thể hỗ trợ tôi." Trương Khởi Linh không nói hai lời, bước lên một bước.

Tốc độ nhanh đến mức Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều không kịp giữ lại.

Hai người trong lòng uất ức đến dậm chân.

Mẹ nó chứ.

Đầu óc Tiểu Ca có phải bị cửa kẹp không?

Đây không phải là chuyện đùa, tay không leo vách đá băng cao trăm mét, có khác gì chơi bungee không buộc dây?

Chẳng phải một cái là hướng lên, một cái là hướng xuống sao?

Nhưng vấn đề là một khi sẩy tay, cuối cùng đều là rơi xuống dưới.

Hai người có ý muốn tiến lên kéo người lại, nhưng trước mắt bao người thì lấy lý do gì đây?

Ồ, người ta Đa Kiệt thì được, mạng của các người quý hơn nên không được à?

Tô Nan biết Trương Khởi Linh thân thủ phi phàm, hơn nữa con người còn đáng tin cậy hơn mấy tên Lâm ngốc tử kia nhiều.

Suốt chặng đường này, chỉ cần anh ra tay thì rất ít khi việc không thành công.

Tô Nan gật đầu, nói: "Hai vị dựa vào các anh, tôi tin các anh nhất định sẽ thành công, cố lên!" Đa Kiệt nhìn Tô Nan, rồi lại nhìn vách đá, sau đó hít một hơi thật sâu, nói: "Được rồi, vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta bắt đầu ngay bây giờ." Anh ta lại quay đầu dặn dò Trương Khởi Linh: "Anh bạn, lát nữa buộc dây vào eo trước, sau đó dùng rìu băng và móng băng tìm điểm tựa.

Chú ý đừng dùng sức quá mạnh, để tránh lớp băng vỡ." Đa Kiệt cũng là có ý tốt.

Anh ta là một người đàn ông dũng mãnh thuần túy, bẩm sinh không ưa kẻ yếu.

Thấy năng lực thân thủ của Trương Khởi Linh không tồi, theo thói quen lại nhiều lời một câu.

Chỉ là nói xong lại có chút hối hận.

Anh bạn này cũng không phải dạng vừa, mình có phải là hơi lắm mồm không?

May mà Trương Khởi Linh rất nể mặt.

Không cố ý vạch mặt, ngược lại còn gật đầu đồng tình với cách nói của Đa Kiệt.

Lúc này không có thời gian để tiếp tục lãng phí.

Hai người buộc chặt dây thừng, đeo móng băng, tay cầm rìu băng chuẩn bị leo lên.

Chương 1177

Vách đá thẳng đứng khiến người ta không dám lơ là.

Trương Khởi Linh và Đa Kiệt cẩn thận dùng rìu băng và móng băng tìm điểm tựa trên lớp băng.

Mỗi một bước đều phải suy nghĩ kỹ càng.

Mỗi một lần đặt chân đều phải nhẹ nhàng và vững chắc.

Hai người không dám có chút sơ suất và lơ là nào, vì một khi sẩy chân, sẽ công cốc mà rơi xuống.

Dù vậy, cũng là trèo ba bước, trượt hai bước.

Khoảng cách mười mét mà trèo mất nửa điếu thuốc.

Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên mà tim đập chân run, nghiến cả răng, "Khó quá vậy?

Mới bắt đầu đã tốn sức thế này, càng lên cao hệ số khó khăn càng lớn." "Tiểu..." Chữ "Ca" còn chưa ra khỏi miệng, miệng đã bị Ngô Tà bịt lại, "Tổ tông ơi, cầu xin cậu đấy, nói ít vài câu đi." "Những lời không may mắn thì nuốt lại đi, cầu nguyện mọi việc thuận lợi đi." Vương Bàn Tử bị bịt miệng đến trợn trắng mắt, một lúc lâu sau mới gạt được tay Ngô Tà ra. "Vãi, lão tử suýt bị cậu bịt chết." Nhưng hắn cũng biết Ngô Tà nói đúng, mình quả thực có chút thuộc tính mỏ quạ.

Những lời còn lại liền nuốt thẳng vào bụng, không dám nói bừa nữa.

Trương Khởi Linh và Đa Kiệt hoàn toàn không biết chuyện xảy ra bên dưới.

Hai người một lòng một dạ leo lên trên.

Khi rìu băng trong tay Đa Kiệt vừa chuẩn bị gõ vào mặt băng, anh ta đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Tim anh ta đập nhanh đột ngột, một cảm giác căng thẳng không tên dâng lên trong lòng.

Anh ta nắm chặt rìu băng.

Mắt nhìn chằm chằm vào sâu trong vách đá, trong thoáng chốc, dường như nhìn thấy một bóng người mờ ảo.

Vãi chưởng!

Đa Kiệt trong lòng giật nảy mình.

Tay cầm rìu băng siết chặt lại.

Rìu băng trong tay dừng lại giữa không trung, phảng phất như thời gian đã ngưng đọng vào khoảnh khắc này.

Anh ta hít một hơi thật sâu, cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Lỡ như là hoa mắt thì sao?

Anh ta quay đầu, hét về phía Trương Khởi Linh bên cạnh: "Anh bạn, sâu trong vách đá hình như có thứ gì đó, chúng ta có tiếp tục đi lên không?" Trương Khởi Linh nghe thấy tiếng gọi của Đa Kiệt, sắc mặt anh cũng trở nên nghiêm trọng.

Anh dừng động tác trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía vị trí của Đa Kiệt.

Ánh mắt hai người giao nhau trong bóng tối, đều có thể cảm nhận được sự lo lắng của đối phương.

Ở vị trí lơ lửng giữa trời và đất này, bất kỳ sai sót nhỏ nào cũng có thể dẫn đến hậu quả tai hại.

Đa Kiệt không phải là người nhát gan.

Anh ta cũng đã trải qua nhiều gian nan hiểm trở, nhưng lúc này, anh ta không khỏi cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

Đi một mạch như thế.

Thân thể mọi người rách nát như búp bê vải rách.

Lại thêm một cuộc khủng hoảng nữa sao?

E là lại tổn thất binh lính.

Vì vậy phải hết sức cẩn thận, không thể có chút sơ suất nào. "Tình hình gì vậy?

Trong vách đá có chuyện gì?" "Tôi thấy có một người hình như đang bò ra ngoài." Đa Kiệt hét xuống dưới một câu, "Nhưng vách đá hơi dày, nhìn không rõ lắm." Đám người Tô Nan bên dưới nghe thấy tiếng gọi của Đa Kiệt, tim họ cũng thắt lại.

Từng người một căng thẳng nhìn lên trên, cố gắng tìm ra manh mối nào đó trong bóng tối.

Nhưng do khoảng cách khá xa, họ không thể nhìn rõ tình hình sâu trong vách đá.

Chỉ có thể nắm chặt vũ khí, chuẩn bị sẵn sàng ứng cứu bất cứ lúc nào.

Trong lúc nói chuyện, Trương Khởi Linh đã di chuyển sang bên cạnh.

Anh áp sát vào vách đá, hai mắt tập trung nhìn vào trong.

Ánh mắt anh lại vô cùng chuyên chú.

Chăm chú nhìn vào vách đá, phảng phất như có thể xuyên qua lớp đá cứng rắn đó để thấy mọi thứ bên trong.

Thân thể từ từ di chuyển về phía trước, dường như muốn đến gần vách đá hơn một chút. "Tôi thấy giống như một người đang bò ra ngoài, có thể là một thi thể bị đông cứng bên trong không?" Đa Kiệt lại cố ý bổ sung một câu.

Giọng anh ta lộ ra một tia nghi hoặc và kinh ngạc.

Trương Khởi Linh không nói gì, chỉ áp sát vào vách đá hơn nữa.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhịp tim của mọi người cũng ngày càng nhanh hơn.

Họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong vách đá.

Nhưng từ biểu cảm của Đa Kiệt và Trương Khởi Linh, sự việc dường như rất không bình thường.

Cuối cùng, Trương Khởi Linh đã hành động.

Anh đưa một tay ra, chuẩn bị thò vào trong vách đá.

Tim của mọi người đều như treo trên sợi tóc.

Họ không biết Trương Khởi Linh sẽ chạm phải thứ gì, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng tất cả đều đã chuẩn bị cho một trận chiến lớn.

Vương Bàn Tử thắt chặt lại thắt lưng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Chỉ sợ mình lỡ lời, nói ra điều gì đó không may mắn.

Ngô Tà hận không thể trừng mắt đến lòi cả tròng.

Trong lòng thầm tính toán.

Có nên trốn xuống dưới không?

Vạn nhất bên trong thật sự có thứ gì đó chui ra, Tiểu Ca trong lúc chiến đấu lỡ tay rơi xuống, mình ở dưới còn có thể làm bao cát đỡ một chút.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Tay Trương Khởi Linh còn chưa thò vào, thứ bên trong đã ra tay trước.

Bàn tay đen thui như móng gà, thẳng tắp chộp về phía mặt Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh thân thủ thế nào, có thể dễ dàng bị nó tóm được sao?

Thân thể nghiêng sang trái, rìu băng trong tay nhắm vào móng gà mà đập mạnh tới.

Đối phương đau đớn phát ra một tiếng kêu chói tai.

Âm thanh cao vút, đầy nội lực.

Nghe có vẻ giống như tiếng hét của phụ nữ.

Quả nhiên không sai, một bóng dáng mảnh khảnh như chó đói vồ mồi lao ra từ bên trong.

Chương 1178

Theo sau đó là tiếng chuông leng keng.

Hai chân Trương Khởi Linh vững vàng đạp trên vách băng, thân thể lắc lư trái phải liên tục né tránh đòn tấn công.

Nhưng vách đá quá trơn.

Muốn phản kích có chút lực bất tòng tâm.

Đa Kiệt lo lắng đến toát mồ hôi trán.

Vừa giữ vững thân thể, vừa muốn dùng rìu băng hỗ trợ Trương Khởi Linh.

Chỉ là anh ta đã quên một chuyện.

Anh ta cao khoảng một mét chín, nặng gần hai trăm cân, trong lúc di chuyển, băng dưới chân kêu "két" một tiếng rồi gãy.

Thân thể không kiểm soát được mà trượt xuống.

Nếu rơi thẳng xuống mặt đất, thì đúng là toi mạng.

Mặc dù độ cao mười mét chưa chắc đã rơi chết người.

Nhưng không khéo bị liệt nửa người cũng có khả năng.

Giây phút quan trọng vẫn phải là Trương Khởi Linh, vội vàng quăng sợi dây thừng trên người cho Đa Kiệt.

Mắt Đa Kiệt sáng lên, vội vàng đưa rìu băng ra móc lấy sợi dây.

Mới miễn cưỡng ổn định được thân thể.

Anh ta thì tóm được dây thừng, nhưng Trương Khởi Linh đột nhiên bị kéo xuống như vậy, thân thể cũng theo đó trượt xuống một mét.

Đúng là trong họa có phúc.

Hành động này lại vô tình tránh được một đòn tấn công sắc bén.

Kẻ tấn công bất ngờ đã lộ nguyên hình.

Lại là một nữ thi khô mặc áo choàng Tây Tạng, trên người treo đầy chuông.

Làn da căng chặt dính vào xương, toàn thân như bị mất nước.

Duy chỉ có điều kỳ lạ là, một đôi mắt vẫn còn tồn tại và sáng đến đáng sợ.

Đa Kiệt giống như một quả cân lớn, treo lủng lẳng bên dưới Trương Khởi Linh.

Vô hình trung đã gây thêm rất nhiều phiền phức cho anh.

Nữ thi lại ngược lại.

Trên người nó như dính nam châm, bám chắc trên vách đá.

Hành động cực kỳ linh hoạt.

Móng vuốt lớn cào một cái là một vệt.

Không lâu sau, trên quần áo Trương Khởi Linh xuất hiện mấy vết cào.

Chết tiệt!

Đa Kiệt tức đến mức tim gan phèo phổi không chỗ nào không đau.

Anh ta luôn tự nhận mình là người cứng rắn, gặp chuyện không bao giờ trốn sau lưng người khác.

Nhưng hôm nay không những trốn, mà còn trốn ở phía dưới.

Truyền ra ngoài thì mặt mũi lão tử để đâu?

Không được!

Đánh nhau trên vách đá quá bất lợi, nếu xuống dưới, lão tử sẽ đập chết nó trong một nốt nhạc.

Nghĩ đến đây, anh ta hét về phía Trương Khởi Linh: "Anh bạn, ở đây quá bất lợi, không thể ra tay, chúng ta trượt xuống trước rồi nói sau." Lâm Phong thấy sự việc không ổn, cũng gân cổ hét lên một tiếng, "Đừng cố gắng, mau xuống đi." Trương Khởi Linh không có thời gian trả lời, vì đòn tấn công của nữ thi ngày càng nhanh.

Có lẽ là ghen tị với vẻ ngoài đẹp trai của Trương Khởi Linh.

Mỗi một chiêu đều nhắm vào mặt hoặc mắt của anh.

Nhân lúc Trương Khởi Linh chống đỡ đòn tấn công, Đa Kiệt với tốc độ nhanh nhất trượt xuống dưới.

Trong chốc lát đã đáp xuống mặt đất.

Quả cân lớn này vừa biến mất, Trương Khởi Linh quả thực thở phào nhẹ nhõm.

Dây dưa với nó trên vách đá là không cần thiết.

Anh lợi dụng lúc né tránh mà từ từ trượt xuống.

Vừa xuống đến nơi, tình thế lập tức đảo ngược.

Trương Khởi Linh rút Hắc kim cổ đao, Tô Nan rút súng, Hắc Nhãn Kính cầm dao găm, không một ai nhàn rỗi.

Ngay cả Ngô Tà cũng cầm đao chém lên vài nhát.

Vốn tưởng đối phó một nữ thi khô là chuyện dễ như trở bàn tay, ai ngờ nữ thi sức mạnh vô cùng, thân thủ lại tương đối nhanh nhẹn.

Thể hình như Đa Kiệt cũng bị một cước đá bay.

Trong lúc chiến đấu, nó vô tình áp sát đến trước mặt Hắc Nhãn Kính.

Nữ thi dường như muốn chơi một trò mới.

Chân đạp mạnh xuống đất, thân hình lao thẳng về phía Hắc Nhãn Kính.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Không xa truyền đến một tiếng gầm giận dữ, "Mẹ kiếp, thả lão gay nhà ta ra." Tiếng gầm này kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu.

Mọi người đều có chút ngơ ngác, ngay cả nữ thi cũng bị dọa giật nảy mình.

Hắc Nhãn Kính nhân cơ hội này vội vàng né tránh đòn tấn công.

Nụ cười trên mặt lại không thể kìm nén được.

Không cần quay đầu cũng biết, tiểu tổ tông nhà mình đã đến.

Quả nhiên không sai, từng tiếng "Nhị gia" vang lên không ngớt.

Niềm vui mừng trong giọng nói đã hiện rõ trên mặt.

Không sai, người đến chính là Ngô Mặc đi theo con đường khác.

Dưới sự dẫn dắt của khỉ và tinh tinh, bọn họ coi như đi trên một con đường bằng phẳng.

Lũ khỉ luôn cảnh báo nguy hiểm trước.

Giúp Ngô Mặc và hai người Giải Ngữ Hoa chuẩn bị đối phó đầy đủ.

Đừng thấy Kim Điêu ôm Bạch Mã, nhưng điều đó không cản trở khí thế hung mãnh tỏa ra từ trên người nó.

Những con dã thú tự biết không đánh lại được nó đã sớm bỏ chạy.

Tâm trạng của Ngô Mặc thoải mái vô cùng.

Thậm chí thỉnh thoảng còn ngân nga vài câu hát.

Hắn thì vui vẻ, còn Giải Liên Hoàn nghe đến đau đầu muốn nứt ra, không nhịn được hỏi: "Thằng ranh con, mày đang luyện tập dùng âm thanh giết người à?" Mấy năm trước, ông ta đã nghe Ngô Tam Tỉnh kể lại mọi chuyện xảy ra ở Nam Chiếu Quốc.

Trong đó có cả thuyết dùng âm thanh giết người.

Chương 1179

Bây giờ Ngô Mặc hát thực sự quá khó nghe, khiến ông ta không tự chủ mà nghĩ đến cách nói này.

Mặt Ngô Mặc lập tức xụ xuống.

Tay chỉ vào Giải Liên Hoàn, lần đầu tiên nảy sinh ý nghĩ muốn đá lão già này vào tường.

Mình hát tâm huyết và tình cảm biết bao.

Lão già này không biết thưởng thức, còn đả kích mình?

Đúng là không có chút tế bào nghệ thuật nào.

Nhìn bộ dạng tức giận phồng má của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa quay đầu sang một bên, cười đến rung cả vai.

Thật lòng mà nói, anh cũng thật sự không nghe nổi nữa.

Giai điệu đó luôn là lúc bạn nghĩ nó sẽ đi xuống thì đột nhiên vút cao.

Hoặc là lúc đang cao thì đột ngột hạ thấp, khiến tim bạn khó chịu.

Làm người ta có cảm giác không nôn không được mà lại bất lực.

Bạch Mã đã ngẩn người từ lâu.

Hắn không biết Ngô Mặc đang ngân nga nhạc pop, còn tưởng là âm thanh mà tộc nhân Trương gia phát ra lúc tế tự.

Thậm chí còn đang tính toán nếu tiểu quan nhà mình mà hát lên thì sẽ ra sao?

Cả đám phối hợp nhất chính là Kim Điều.

Trao cho nó giải thưởng mồi nhử hay nhất cũng không quá đáng.

Ngô Mặc ngân nga một tiếng, nó liền uốn éo một cái, ngân nga thêm một tiếng, nó lại gật đầu một cái, một đường thẳng mà đi ra thành hình điện tâm đồ.

Thấy Giải Ngữ Hoa cười không ngớt.

Ngô Mặc thật sự là giận từ trong lòng, ác từ bên gan.

Một tay ôm người vào lòng, tay trực tiếp thò vào nách, chuẩn bị cho Giải Ngữ Hoa một bài học khó quên.

Hắn nghiến răng kèn kẹt hỏi, "Còn cười không, tiểu gia cho ngươi cười đủ." "Đừng quậy nữa!

Được rồi, được rồi, anh sai rồi, em hát hay quá." Giải Ngữ Hoa cười trong lòng Ngô Mặc, nhỏ giọng xin tha.

Ngoài Ngô Mặc ra, người khác thật sự không biết Giải Ngữ Hoa cũng sợ nhột.

Hết cách, thằng nhóc này thật sự quá hỗn.

Mấy năm trước nó ngay cả Trương Khởi Linh cũng dám ra tay, huống chi là Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính.

Cảnh hai người ôm nhau, trong mắt Giải Liên Hoàn thật là chói mắt và ngứa mắt.

Nhưng chuyện là do mình khơi mào, nhất thời lại không tiện nói gì.

Chủ yếu là vừa mở miệng, thằng ranh con Ngô Mặc kia tám phần sẽ chặn họng mình đến á khẩu.

Tức đến mức lão già hừ một tiếng, sải bước đi trước.

Ngô Mặc đảo mắt, ghé vào tai Giải Ngữ Hoa nói nhỏ: "Em quyết định rồi, sau này sẽ lừa lão già đến KTV, kiểu gì cũng phải cho ông ấy hát một đêm." Giải Ngữ Hoa suýt nữa thì phá lên cười, "Cứ cái đà hát này của em, anh rất nghi ngờ liệu Tam thúc có thể nhìn thấy mặt trời ngày thứ hai không?" "Hửm?" Tiếng này xen lẫn ý vị đe dọa.

Giải Ngữ Hoa lập tức phản ứng lại mình nói sai, vội vàng xin lỗi chữa cháy, "Em hiểu lầm rồi, ý anh là em hiếu thuận như vậy, Tam thúc có cảm động đến khóc nức nở, đến nỗi ngày thứ hai không có sức lực bò dậy không." Ngô Mặc từ tận đáy lòng cảm khái một câu, "Hoa ca, người làm ăn đúng là toàn nói dối." "Có phải là muốn bị xử lý không?" Một câu của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc lập tức ngậm miệng.

Bạch Mã ở trên càng nhìn càng thấy thú vị.

Ban đầu tưởng Ngô Mặc là một ông già mặt trẻ con, bây giờ lại luôn cảm thấy có chút không hài hòa.

Người già có được sức sống dồi dào như vậy sao?

Rõ ràng giống như những thanh niên trong trại. 149.

Hắn bên này vừa đánh vừa quậy vừa cười đùa, có phần giống như đi du xuân vậy.

Chỉ là thời gian vui vẻ nào rồi cũng có lúc kết thúc.

Một con khỉ kêu chi chi chít chít đến báo cáo, đi về phía trước mười mấy mét là đến cuối con đường.

Con khỉ nhỏ giương nanh múa vuốt qua lại, mô tả phía trước có một vách đá cao lớn.

Hơn nữa còn có người đang đánh nhau.

Con khỉ nhỏ không tả được dung mạo người, tay trực tiếp chỉ vào ba lô sau lưng Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa.

Ý là người đeo loại ba lô này.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc hưng phấn đến mức nhảy cẫng lên.

Còn có bất ngờ như vậy sao?

Nói thật, cũng tại Ngô Mặc không để ý khoảng cách hai bên ngày càng gần.

Không phải nói hắn không quan tâm đến an nguy của đối phương.

Chủ yếu là hắn sợ lỡ miệng tiết lộ chuyện của Bạch Mã, vì vậy ngoài việc xem giá trị sinh mệnh của mấy người ra thì rất ít khi bấm vào các nút khác.

Giải Liên Hoàn không hiểu con khỉ đang nói gì, sốt ruột vò đầu bứt tai: “Thằng ranh con, tình hình thế nào?” Giải Ngữ Hoa đã lờ mờ đoán được vài phần qua cử chỉ của con khỉ và vẻ mặt phấn khích của Ngô Mặc.

Anh nhướng mày, giọng nói vô cùng bình tĩnh: “Vui thế à, họ ở phía trước sao?” “Đúng vậy, tất cả đều ở phía trước.” Ngô Mặc quá phấn khích, nhất thời không nhận ra trong giọng nói của Giải Ngữ Hoa có chút chua lè.

“Ai ở phía trước, anh trai cậu à?” Giải Liên Hoàn đột nhiên thò đầu qua, chen thẳng vào giữa Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa.

Vẻ mặt ông ta lờ mờ lộ ra sự phấn khích xen lẫn lo lắng.

“Ở ngay phía trước thôi.” Ngô Mặc nói đến đây thì dừng lại, nhíu mày, “Nhưng khỉ con nói hình như họ đang đánh nhau.” Giải Liên Hoàn gào lên: “Thế còn chờ cái đếch gì nữa, mau xông lên đi!” “Anh mày đức hạnh thế nào mày còn không rõ à, chống đỡ được đến đây đã là không dễ dàng rồi, lỡ xảy ra chuyện thật thì sao?” Kể từ khi rời khỏi Trường Sa, Giải Liên Hoàn vẫn luôn lo lắng cho sự an nguy của Ngô Tà.

Nhưng có những việc không làm không được.

Ông mang theo tâm trạng mâu thuẫn đi suốt chặng đường cho đến tận bây giờ.

Tuy rằng gặp lại Ngô Mặc khiến lòng ông yên ổn hơn nhiều, nhưng không tận mắt nhìn thấy Ngô Tà, chung quy vẫn có chút không yên tâm.

Bây giờ nghe tin người ở ngay phía trước, ông sốt ruột đến mức chỉ muốn bước một bước là xông ngay đến trước mặt Ngô Tà.

Từ cuộc đối thoại của ba người, Bạch Mã dường như đã nhận ra điều gì đó.

Bà kích động đến mức tay cũng run lên.

Ngô Mặc sải bước lớn xông về phía trước được hai bước, rồi lại dừng lại quay đầu nhìn mấy người họ.

“Tam thúc, lát nữa ra ngoài ông đừng để lộ tẩy đấy nhé, tuyệt đối đừng nói ra thân phận của tôi.” “Yên tâm đi, lão tử đây biết rồi.” “À, đúng rồi, cũng đừng nhận anh tôi, tên hiện tại của anh ấy là Lâm Ba Kết.” “Cái quái gì?” 150.

Giải Liên Hoàn ngoáy ngoáy tai, sau đó nhìn Ngô Mặc chửi ầm lên: “Mẹ kiếp, mày dù sao cũng là sinh viên đại học, trình độ đặt tên còn không bằng bà lão ven đường.” “Nói khó nghe quá đấy.” Ngô Mặc lau nước bọt trên mặt, “Tôi chỉ nhắc một chút thôi.

À, đúng rồi, Hoa ca tên là Phú Quý, anh cũng đừng quên.” “Thân phận của lão già ngài vẫn là chú tôi, đại danh là Lâm Đương.” Giải Liên Hoàn nhất thời không nghe rõ: “Tên gì?

Linh Đang?” “Lão già nhà ông bị lông lừa nhét vào tai à?

Là Đương trong ‘đương gia’.” Giải Ngữ Hoa cười như không cười nhìn Giải Liên Hoàn.

Cổ ngữ nói quả không sai, người khác xui xẻo mình lại thấy vui thật!

Ngô Mặc không yên tâm lại dặn dò thêm vài câu.

Giải Liên Hoàn nghe đến phát bực, đá cho hắn một cái, lúc này mới vội vàng chạy ra ngoài.

Mấy người họ hăm hở chạy ra, vừa hay Ngô Mặc nhìn thấy nữ thi đang lao về phía Hắc Nhãn Kính.

Chương 1180

Cơn giận bùng lên, hắn chẳng kịp nói nhiều, gầm lên một tiếng rồi xách Hàn Quang Côn xông tới.

Còn Minh Hồng Đao ư?

Lại một lần nữa bị hắn ném vào không gian.

“Con trai!” Lâm Phong phấn khích vung nắm đấm.

“Nhị gia!” “Lâm ngốc!” “Thằng đần!” Những người khác vừa đánh nhau cũng không quên chào hỏi Ngô Mặc.

Phải nói một câu, thói quen thật sự là một thứ rất đáng sợ.

Đừng thấy lúc Ngô Mặc ở đây, mọi người cảm thấy hắn rất ồn ào, như con ruồi cứ vo ve không ngừng, khiến người ta bực bội không chịu nổi.

Nhưng bây giờ hắn đi một thời gian, mọi người lại thấy nhớ nhung một cách khó hiểu.

Bây giờ người đột nhiên xuất hiện, ai nấy đều như bị tiêm máu gà, từ trong ra ngoài đều cảm thấy thoải mái.

Đặc biệt là Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà và những người khác, chỉ hận không thể dán mắt vào người Ngô Mặc không rời.

Ánh mắt của họ tràn đầy sự quan tâm và vui mừng, phảng phất như việc Ngô Mặc trở về là điều họ đã mong đợi từ lâu.

Nhưng tình hình lúc này nguy cấp, không cho họ nhiều thời gian hàn huyên.

Nữ thi nhanh chóng phản ứng lại, lại giống như một con sói gian xảo, lao qua lại trong đám người, cố gắng tìm kẽ hở.

Ngô Mặc sao có thể để nó làm càn như vậy?

Hắn đầu tiên ra lệnh cho bầy khỉ bao vây vòng ngoài, còn mình thì như một con mãnh hổ xông tới.

Giải Ngữ Hoa theo sát phía sau.

Hai người phối hợp ăn ý vô cùng, dường như đã biết trước hành động của đối phương.

Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa đều là cao thủ, đòn tấn công của họ như sấm sét vạn quân, lập tức tiếp thêm máu mới cho cục diện.

Nhưng nữ thi cũng không phải dạng dễ xơi.

Tốc độ của nó cực nhanh, xuyên qua đám người một cách dễ dàng, khiến người ta hoa cả mắt.

Trong chốc lát, tình thế trên sân trở nên vô cùng căng thẳng.

Trong lúc giao chiến, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính ghé sát vào nhau.

Thấy trên người đối phương máu me đầm đìa, hắn không khỏi nhíu chặt mày: “Bị thương rồi, nghiêm trọng không?” “Chuyện nhỏ, yên tâm đi.” Hắc Nhãn Kính cười toe toét, rõ ràng là đang trong trạng thái tâm trạng cực tốt.

Rồi anh lại cúi đầu nhanh chóng nói thêm một câu: “Thấy Nhị gia về, máu trên người anh cũng không thèm chảy ra ngoài nữa.” “Bớt xàm đi, ông đây có phải băng cá nhân đâu.” Hắc Nhãn Kính cúi đầu cười khẽ hai tiếng: “Nhị gia không phải băng cá nhân, nhưng lại là thuốc cứu mạng của anh.” Đệt!

Trước đây nghe Hắc Nhãn Kính nói những lời như vậy, Ngô Mặc hoặc là khịt mũi coi thường, hoặc là nhanh chóng đáp trả.

Nhưng bây giờ lại chỉ có thể nặn ra một chữ bậy.

Trận chiến vẫn tiếp diễn.

Nữ thi dù thân thủ phi phàm, nhưng cũng không thể chống lại được nhiều cây gậy sắt đập vào người như vậy.

Trên người bị đao chém, bị gậy đập, bị dao găm đâm, bị súng bắn.

Chỉ một loáng, bộ tạng bào đã rách nát thành từng mảnh, bay phấp phới theo từng động tác, ngược lại tạo thành một loại hình ảnh “thiên ngoại phi thi” độc đáo.

Đương nhiên, trong lúc chiến đấu, mọi người đều chú ý đến một vòng khỉ đang đứng xung quanh, bên cạnh còn có một con tinh tinh cao lớn.

Đầu óc Tô Nan sắp treo máy luôn rồi.

Mẹ nó chuyện gì đây?

Sao chuyện cái xác còn chưa xong lại lòi ra một bầy khỉ?

Nhưng nghĩ đến lúc Ngô Mặc dụ đám sói trước kia cũng như vậy, Tô Nan quyết định lát nữa sẽ hỏi sau, không lập tức tấn công bầy khỉ.

Lâm Phong vừa nhìn đã hiểu, bầy khỉ này chắc chắn là do con trai nhà mình mang đến.

Lão già bên cạnh kia tám phần là Giải Liên Hoàn rồi?

Ủa?

Còn có một người phụ nữ nữa?

Vãi chưởng!

Không lẽ lại lôi đâu ra một người họ hàng nữa chứ?

Ngô Tà thỉnh thoảng liếc mắt ra ngoài, một phát liền thấy Giải Liên Hoàn.

Thấy lão già không thiếu tay thiếu chân, đầu vẫn còn trên cổ, trái tim đang treo lơ lửng của anh cuối cùng cũng đặt lại vào trong bụng.

Trong số mọi người, chỉ có trạng thái của Trương Khởi Linh là không ổn.

Anh liếc nhìn người phụ nữ đối diện, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác khó chịu khó tả.

Không nói rõ được là vì sao, chỉ thấy trong lòng vừa chua vừa chát.

Anh cẩn thận hồi tưởng lại quá khứ, nhưng dù thế nào cũng không thể nhớ ra mình đã gặp người phụ nữ này ở đâu.

Lần đầu tiên trong lòng Trương Khởi Linh nảy sinh cảm giác lo lắng.

Anh muốn nhanh chóng kết thúc trận chiến, đến trước mặt người phụ nữ kia hỏi xem rốt cuộc bà là ai.

Hắc Kim Cổ Đao vung lên vun vút, chỉ thiếu điều hét lên một tiếng "Hắc nha hắc".

Nữ thi bị đánh cho kêu la oai oái.

Thấy tình hình không ổn định chuồn đi, nào ngờ vừa hay đụng phải bầy khỉ.

Ngô Mặc đã sớm dặn dò, tuyệt đối không thể để con mồi này thoát được.

Lũ khỉ răm rắp nghe theo lệnh của Ngô Mặc, vung vuốt khỉ lao tới.

Dưới sự dẫn dắt của con tinh tinh, chúng quanh năm chiến đấu với kẻ thù, có thể nói là kinh nghiệm phong phú. 151.

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, khắc tinh gặp nhau.

Đừng thấy nữ thi dựa vào thân thủ nhanh nhẹn và những cú nhảy vọt mà có thể lượn lách chiếm hết lợi thế trong đám người.

Nhưng trước mặt những con khỉ cũng nhanh nhẹn không kém, nó lại có chút không đủ tầm.

Bầy khỉ ùa lên, những móng vuốt sắc như thép ra tay tuyệt không lưu tình.

Ngô Mặc phất tay.

Mọi người từ từ rút khỏi vòng chiến.

Có Ngô Mặc đứng bên cạnh quan sát, thỉnh thoảng lại chỉ cho lũ khỉ nên tấn công vào đâu, nữ thi bị cào cấu càng thêm thê thảm.

Lâm Phong đến gần Ngô Mặc, nhỏ giọng hỏi: "Con trai, mẹ nó mày lôi đâu ra lắm khỉ thế?" "Móc từ trong đũng quần ra đấy." Ngô Mặc đang bận quan sát toàn cục, đâu có thời gian giải thích nhiều cho Lâm Phong, một câu nói chặn họng đối phương luôn.

Lâm Phong tức đến nghẹn họng.

Ngô Mặc lại cảm thấy đầu óc hắn có phải bị cửa kẹp không, lại đi hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy.

Cả một bầy khỉ lớn thế này, chắc chắn là gặp trên đường, chẳng lẽ từ trên trời rơi xuống?

Ngày xưa là người trêu khỉ, bây giờ lại thành khỉ trêu xác.

Nữ thi giống như con ruồi mất đầu bay loạn xạ, vậy mà lại tìm được một khe hở xông ra ngoài.

Chưa kịp vui mừng, nó đã đâm sầm vào Kim Điều đang buồn chán đến mức chỉ thiếu điều ngồi gãi chân.

Chương 1181

Đôi mắt to tròn ngây thơ của Kim Điêu trong nháy mắt biến thành hung tợn.

Nó như phát hiện ra một món đồ chơi mới, gào lên rồi vung bàn tay khổng lồ.

Nữ thi vừa lao ra với tốc độ cực nhanh, lại bị Kim Điêu tát ngược trở lại với tốc độ còn nhanh hơn.

Kim Điêu tuy trước mặt Ngô Mặc ngoan ngoãn như một đứa trẻ, nhưng tiền đề là nó đã bị Ngô Mặc dùng sức mạnh tinh thần thuần phục.

Nếu không có sức mạnh tinh thần?

Ba người Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa và Giải Liên Hoàn muốn hạ gục Kim Điêu độ khó tuyệt đối không nhỏ.

Tinh tinh da dày thịt béo, độ linh hoạt còn hơn cả con người, lại thêm một bầy khỉ trợ công, nếu đánh thật thì hậu quả đúng là hơi khó lường.

Đại tinh tinh Kim Điêu vừa ra trận, những con khỉ khác liền la hét inh ỏi lùi sang một bên đứng cổ vũ, khá giống cảnh hai nước giao chiến, thắng bại do tướng quân quyết định.

Kim Điêu như thể tìm được món đồ chơi thú vị, bàn tay to lớn vỗ nữ thi như vỗ bóng cao su, đánh cho nữ thi quay cuồng chóng mặt, ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Đương nhiên, nữ thi cũng là do bị mọi người vây công nên sức mạnh đã giảm sút, nếu không Kim Điêu cũng không thể dễ dàng đánh nó như vậy.

Ngô Mặc nhìn mà thấy hơi bực.

Hắn còn nhiều việc phải xử lý, không thể lãng phí thời gian vào chuyện này.

Hắn thầm ra lệnh cho Kim Điều đánh nhanh thắng nhanh, đừng chơi nữa.

Kim Điều tính tình trẻ con, lập tức cảm thấy hơi không vui.

Chán nản lâu như vậy mới tìm được trò vui, nó không muốn buông tay ngay lập tức.

Cuối cùng Ngô Mặc đành phải lấy thịt bò hộp ra dụ dỗ mấy câu, Kim Điều mới không cam tâm tình nguyện đồng ý.

Kim Điều trong lòng không vui, động tác trở nên vô cùng thô bạo.

Nó một tay tóm lấy chân nữ thi, rồi hai tay dùng sức kéo mạnh ra ngoài.

Ái chà!

Ngô Mặc lộ vẻ mặt ghét bỏ, đảo mắt một vòng rồi thầm nói: "Được rồi!

Đừng chơi nữa!" Hắn biết Kim Điều đang trút giận, nhưng cảnh tượng này thật sự quá ghê tởm đi.

Kim Điều nghe thấy lời Ngô Mặc, bất đắc dĩ dừng động tác trong tay.

Nó quay đầu nhìn Ngô Mặc một cái, rồi lại nhìn nữ thi trên đất, cuối cùng vẫn đi đến bên cạnh Ngô Mặc.

"Được rồi, bĩu cái mỏ to thế xấu chết đi được." Ngô Mặc vỗ mông Kim Điều một cái, rồi lấy từ ba lô ra một hộp thịt bò đưa cho nó.

Kim Điều nhận lấy hộp thịt bò, ngồi phịch xuống đất, thành thạo kéo nắp hộp ra rồi ăn một cách ngon lành.

Tô Nan và Trương Hải Khách nhìn nhau, đáy mắt đều là vẻ kinh ngạc.

Mấy người Ngô Tà đã có chút chai lì với hành vi thỉnh thoảng lại nhận nuôi một con vật của Ngô Mặc.

Bọn họ từng người một xông tới, kéo Ngô Mặc sang một bên, miệng không ngừng hỏi: "Nhị gia, sao rồi?

Không bị thương chứ?" "Tôi không sao." Ánh mắt Ngô Mặc như đèn pha, quét qua từng người một.

Càng nhìn mày càng nhíu chặt, nghĩ mãi cuối cùng không nhịn được hỏi: "Tôi nhớ các người đi theo lộ trình trên bản đồ mà?

Không phải nói con đường này tuy có chút khó khăn nhưng vẫn có thể khắc phục được sao?" "Nhưng sao tôi cảm thấy các người còn thê thảm hơn cả dân tị nạn thế này?

Cái lỗ trên ống quần là để cho thoáng khí à?" Ngô Mặc với vẻ mặt nghi hoặc nói một hồi, cuối cùng hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ các người cảm thấy bình thường quá không thú vị, phải tự tìm chút kích thích cho cuộc sống?

Không cần thiết đâu, quá nghị lực rồi, đi trộm mộ mà cũng phải 'cày cuốc' thế này à?" "Cút sang một bên đi." Khóe miệng Lâm Phong giật giật hai cái, thực sự không kiềm chế được cảm xúc, một bàn tay vỗ vào sau gáy Ngô Mặc.

Chỉ là hắn đã quên mất một chuyện.

Đại tinh tinh Kim Điều vẫn đang ngồi ăn ở phía sau.

Tục ngữ có câu, chặn đường tài lộc của người khác như giết cha mẹ người ta, Ngô Mặc lúc này chính là “đại gia bao nuôi” của Kim Điều.

Dám động vào hắn à?

Muốn mạng của mày.

Vừa ăn xong hộp thịt bò trong tay, Kim Điều không thèm nghĩ ngợi mà úp thẳng cái hộp rỗng lên đầu Lâm Phong, rồi gầm lên một tiếng, túm cổ áo xách hắn lên.

Tất cả chuyện này xảy ra quá nhanh.

Lâm Phong thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị đại tinh tinh Kim Điều xách lên.

Hai chân hắn lơ lửng trên không, cơ thể đung đưa, mắt trợn tròn như bóng đèn nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt đầy hoang mang và khó hiểu.

Đừng nói Lâm Phong, ngay cả Ngô Mặc cũng không ngờ tới chuyện này, chủ yếu là vì không ai nghĩ rằng con tinh tinh sẽ đột nhiên ra tay với người nhà mình.

Trên mặt đại tinh tinh Kim Điều lộ ra một nụ cười nanh ác, răng nó lóe lên ánh sáng lạnh, dường như muốn cắn nát Lâm Phong.

Nó xách Lâm Phong như xách một con gà con, “vèo” một tiếng đã ném người đi.

Vãi chưởng!

“Con trai lớn, mẹ kiếp mày hại lão tử đúng không?” Lâm Phong thuận thế lộn một vòng ra sau để hóa giải nguy cơ, chưa kịp đứng vững đã tức giận chửi ầm lên: “Thằng ôn con, mẹ kiếp mày muốn giết bố à?” Hắn quá quen thuộc với Ngô Mặc.

Mấy con vật kia nếu không nghe lời hắn, sao dám ra tay với mình?

Rõ ràng là thằng ranh con này cố ý chơi xấu.

Hắn chỉ mải lo chửi cho sướng miệng, hoàn toàn quên mất bên cạnh còn có Giải Liên Hoàn và những người khác đang đứng.

Mặt Giải Liên Hoàn xanh mét.

Ông không biết Lâm Phong là ai.

Tuy Ngô Mặc đã nói trước với ông một số chuyện, nhưng vừa gặp mặt đã muốn làm bậc cha chú trước mặt trưởng bối, có phải là hơi thiếu đòn không?

Ngô Tà cũng thấy nghẹn ở lồng ngực.

Anh thầm oán trách Lâm Phong.

Huynh đệ, lúc mày chửi người có thể đừng vơ đũa cả nắm được không? 152.

Tao đang đứng ngay bên cạnh đây, dù sao cũng phải nể mặt chút chứ?

Đúng lúc này, Ngô Mặc bị chửi cho tỉnh.

Hắn nhìn vẻ mặt phẫn nộ uất ức của Lâm Phong, liền bật cười thành tiếng: “Vãi, con trai, mày cũng có ngày hôm nay à?

Cho mày chết cái tội nợ mồm, không có việc gì cứ lải nhải với bố mày.

Lần sau còn thế nữa, bố cho Kim Điêu ném mày xuống hố phân.” Chỉ một câu “bố” đã khiến Ngô Mặc ngấm ngầm ra tay.

Lâm Phong tức đến mức suýt nữa xông lên bóp chết cái thằng ranh con này.

Kim Điêu như một tòa tháp sắt đứng che sau lưng Ngô Mặc, nhe răng trợn mắt với Lâm Phong, ra vẻ chỉ cần không hợp ý là xé xác hắn ra ngay.

Lâm Phong uất ức đến mức suýt nữa cởi giày ném vào Ngô Mặc.

Ngô Mặc thấy thế thì thôi.

Hắn vội vàng giao tiếp với Kim Điều, nói rằng đây đều là người nhà, không được dễ dàng động thủ.

Kim Điều nghiêng đầu nhìn một vòng, dường như đang ghi nhớ khuôn mặt của những người này.

Sau đó nó cảm thấy có chút nhàm chán, lững thững đi sang một bên, ngồi phịch xuống đất chơi ngón chân.

Vẻ mặt ngây ngô của nó hoàn toàn trái ngược với bộ dạng hung thần ác sát vừa rồi.

Chương 1182

“Mẹ kiếp, lão tử suýt nữa thì chết.” Lâm Phong xoa xoa cổ đi tới.

Lực tay của tinh tinh Kim Điều rất lớn, làm việc không biết nặng nhẹ, suýt chút nữa đã bóp chết hắn.

Không có nữ thi gây rối, không khí trên sân lập tức hòa hoãn trở lại.

Lâm Phong đi đến gần, một tay khoác vai Ngô Mặc, có lẽ là muốn trút giận nhiều hơn, hai tay đấm mạnh vào lưng hắn: “Con trai, bố nhớ mày chết đi được!” Giải Liên Hoàn đứng sờ sờ ngay bên cạnh, mặt già kéo dài như núi Trường Bạch.

Ông đang định nói vài câu, nào ngờ Ngô Mặc lại vòng tay ôm lấy Lâm Phong rồi đáp lại một câu: “Con trai, bố cũng nhớ mày chết mẹ đi được, không có bố bên cạnh có phải ăn cơm cũng không ngon không?” “Không sao, bố về rồi, mày có thể yên tâm.” Để chiếm hời của Lâm Phong, hắn cứ một câu tự xưng “bố”, một câu lại kèm chữ “bố”, nhất quyết phải nói nhiều hơn Lâm Phong vài chữ.

Giải Liên Hoàn nghe mà ngáo cả người.

Gì đây?

Là mình không theo kịp trào lưu của thời đại, hay là cách xưng hô của giới trẻ bây giờ đều là đối đầu với bậc cha chú?

Ông nhíu mày liếc sang bên cạnh vài lần, chủ yếu là muốn xem ai là Ngô Tà.

Kết quả là ánh mắt lại quét trúng Trương Hải Khách.

Giải Liên Hoàn bề ngoài không biểu hiện gì, nhưng trong lòng đã cảnh giác.

Ông thầm thở dài, cục diện ngày càng phức tạp, cuối cùng đám thỏ con này đều bị cuốn vào cả rồi.

Ánh mắt lại di chuyển.

Lần này thì dán chặt vào người Ngô Tà, dù sao cháu trai nhà mình cao bao nhiêu, trông như thế nào ông vẫn nhớ kỹ trong lòng.

Vốn tưởng chú cháu tâm đầu ý hợp, lâu ngày gặp lại, không nói một lời chào thì cũng phải đưa mắt ra hiệu chứ.

Kết quả là Ngô Tà hoàn toàn không để ý đến ông, toàn bộ sự chú ý đều đặt trên người em trai mình.

Do ngại thân phận nên không thể lao tới ôm, nhưng vẫn phải nói vài câu: “Nhị gia, cuối cùng anh cũng về rồi.” “Đúng vậy, Nhị gia.” Vương Bàn Tử cướp lời, “Ngài vừa về là chúng tôi như có người cầm trịch.” Hắc Nhãn Kính căn bản không quan tâm nhiều như vậy.

Anh vươn tay khoác vai Ngô Mặc, cả người như không xương dán vào hắn.

Không nói một lời, ngón tay chỉ khẽ cào cào mấy cái.

Ngô Mặc vạch đen đầy trán.

Mày có quyến rũ lão tử thì cũng đổi cách khác đi chứ.

Lão tử vốn đã chưa tắm, mày cào cái ông nội mày à, cào ra ghét thì sao?

Nhưng dù sao cũng có chút lo lắng cho vết thương của Hắc Nhãn Kính, hắn cũng không dám dùng sức đẩy anh ra, cũng không dám dùng cùi chỏ huých.

Trương Khởi Linh có chút khác so với mọi khi, anh đứng tại chỗ có vẻ tâm sự nặng nề.

Đương nhiên, với cái vẻ mặt liệt như của anh, trừ phi là những người cực kỳ thân thiết như Ngô Tà và Ngô Mặc, người ngoài căn bản không nhìn ra được gì.

Tô Nan và Trương Hải Khách vẫn luôn quan sát ở vòng ngoài.

Thấy mọi người đều nói xong, họ mới từng người một tiến lên chào hỏi.

Hàn huyên một hồi, mọi người chuyển chủ đề sang Giải Liên Hoàn và Bạch Mã đang đứng bên cạnh.

Tô Nan với tư cách là đội trưởng, đương nhiên là người đặt câu hỏi.

“Lâm ngốc, hai vị này là ai?

Không giới thiệu một chút sao!” “Đương nhiên phải giới thiệu rồi.” Ngô Mặc tiện tay kéo Giải Liên Hoàn qua, nghiêm túc nói: “Tôi giới thiệu với mọi người, đây là chú của tôi, Lâm Đương.” “Chú của cậu?” “Đinh Đương.” Vương Bàn Tử vừa định nói ra chữ “Đinh Đương Miêu” thì bị Ngô Tà ở phía sau véo mạnh một cái.

Mấy chữ còn lại liền bị nghẹn lại trong miệng.

Ngô Tà sắp quỳ lạy em trai mình rồi, cả nhà này mày định tai họa từng người một à?

Mình thì Lâm Ba Kết, Tam thúc thì Linh Đang, đầu óc của mày nghĩ cái gì vậy?

Tô Nan cũng kinh ngạc không kém.

Cô đã điều tra tình hình của Lâm Phong và Ngô Mặc.

Bối cảnh của hai người như một đám sương mù, không ai biết gia đình và lai lịch của họ.

Bây giờ đột nhiên lại lòi ra một người chú.

Chẳng lẽ có biến cố gì sao?

Hạt giống nghi ngờ một khi đã gieo xuống thì rất khó loại bỏ.

Cô khoanh tay đứng tại chỗ, nhíu mày nhìn Ngô Mặc, hy vọng hắn cho mình một lời giải thích.

Ngô Mặc bịa chuyện đúng là mở miệng là ra.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ hơi khó xử, thở dài nói: “Người ta nói xấu che tốt khoe, chú tôi không có sở thích gì khác, chỉ là có hai đồng tiền là lại ngứa ngáy thích mạo hiểm.” “Lão già này đã sớm muốn đến Himalaya chơi một chuyến, anh em chúng tôi không đồng ý, ai ngờ ông ấy lại lén lút đi cùng một đội thám hiểm vào núi.” “Kết quả là gặp tuyết lở, lão già rơi xuống hố.” “Chú cháu tôi tâm linh tương thông, tôi đi ngang qua vô tình nhặt được ông ấy về.” Không phải là muốn một lý do sao?

Cho cô đấy.

Còn thật giả thế nào?

Tự mình phán đoán đi, lão tử không chịu trách nhiệm.

Trừ phi đầu óc Tô Nan bị lừa đá, nếu không căn bản sẽ không tin lời của Ngô Mặc.

Nhưng lại không làm gì được hắn.

Từ bầy sói lúc trước đến bầy khỉ và con tinh tinh bây giờ, trên người gã này có quá nhiều bí mật.

Chả trách bộ phận tình báo lại chỉ đích danh hắn tham gia hành động lần này.

Nhưng thật sự sẽ không xảy ra sự cố gì chứ?

Tô Nan lần đầu tiên nghi ngờ năng lực của mình.

Cô dừng lại một chút rồi lại chuyển chủ đề sang Bạch Mã: “Đừng nói với tôi, vị nữ sĩ này là thím ba của cậu nhé?” Trong lúc Ngô Mặc và Tô Nan nói chuyện, Công chúa Văn Thành đã chạy đến bên cạnh Bạch Mã, hai mắt ngấn lệ ngây ngốc nhìn bà.

Không ngờ trong đời còn có thể gặp lại Bạch Mã.

Hai tay bà run như bị điện giật, muốn đưa tay chạm vào Bạch Mã, lại sợ nó không nhận ra mình.

Bạch Mã mắt như đèn pha, đảo qua đảo lại trong đám người, chỉ muốn tìm thấy bóng dáng của Tiểu Quan và Công chúa Văn Thành.

Phụ nữ thì dễ nhận hơn.

Tại hiện trường tổng cộng chỉ có mấy người.

Tô Nan và Trương Hải Hạnh đầu tiên bị bà loại trừ. 153.

Hai cô gái này hiên ngang oai phong, rõ ràng không giống con gái Tạng tộc.

Còn lại hai người.

Trong mắt Bạch Mã hiện lên vẻ mờ mịt.

Một trong hai người cho bà cảm giác cực kỳ quen thuộc, còn dung mạo của người kia lại khiến bà kinh ngạc.

Một lát sau, Bạch Mã lại tìm kiếm Trương Khởi Linh.

Rồi bà liền nhìn thấy bóng dáng khiến bà ngày đêm mong nhớ.

Là Tiểu Quan.

Là Tiểu Quan của bà.

Đã lớn rồi, cũng trưởng thành hơn rồi.

May mà Ngô Mặc không nghe thấy tiếng lòng của Bạch Mã, nếu không thể nào cũng phải nói một câu, Lão Trương đã cả trăm tuổi rồi, không phải là trưởng thành, mà là chín rục luôn rồi.

Chương 1183

Tiếp theo, mắt của Bạch Mã như dán chặt vào người Trương Khởi Linh.

Bất kể anh di chuyển, lượn lách thế nào cũng không rời.

Sau khi trận chiến kết thúc, bà càng hận không thể xông tới.

Chỉ là nghĩ đến lời dặn trước đó của Ngô Mặc, bà đành phải gắng gượng kìm nén tâm trạng lo lắng.

Dù sao chú ấy đã cứu mình, lại để mẹ con mình đoàn tụ, nói gì thì nói cũng không thể phá vỡ quy củ của người ta.

Ngô Mặc hiểu cách làm của Tô Nan, nhưng lại vô cùng bất mãn với thái độ chất vấn của cô ta.

Lão tử nhận tiền làm việc, tiếp theo làm thế nào cô không quản được.

Sắc mặt Ngô Mặc lập tức tối sầm lại.

Hắn một tay đút túi quần, lạnh lùng nhìn Tô Nan: “Cô đang chất vấn tôi?” “Tôi chỉ muốn một lời giải thích.” 154.

Tô Nan ngẩng đầu nhìn thẳng vào Ngô Mặc, đúng mực nói: “Chúng ta là đối tác hợp tác, bất cứ điều gì vượt quá lẽ thường và quy định trong hợp đồng tôi đều có quyền được biết.” “Lâm lão nhị, lúc tôi mang Đa Kiệt tới, cậu không phải cũng tra hộ khẩu như hỏi cung không ngừng sao?” “Làm người không thể quá hai mặt.” Ngô Mặc nghĩ lại, nói cũng có lý.

Lúc Đa Kiệt xuất hiện, mình chỉ thiếu điều lột cả quần lót của anh ta ra xem.

Trương Hải Khách cũng đi tới, tay rất tự nhiên đặt lên vai Ngô Mặc, mở miệng là một câu: “Thằng đần.” Ngô Mặc một ánh mắt sắc lẻm phóng tới.

Sau đó lại liếc nhìn hạ bộ của Trương Hải Khách, ý vị sâu xa nói: “Hải sản, có phải gần đây cậu thiếu mật ong không?” Vãi chưởng!

Trương Hải Khách rùng mình một cái, hai chân bất giác kẹp chặt lại.

Cơn đau bị kẹp cả trước lẫn sau, đơn giản không phải người thường có thể chịu đựng được.

Gãi cũng không gãi được.

Đi vệ sinh còn khó chịu hơn cả cạo xương.

Hắn lập tức ho nhẹ một tiếng đổi xưng hô: “Nhị đệ, tôi và cô Tô cũng không cố ý làm khó cậu.” “Chỉ là có một số chuyện nói thẳng ra trước mặt thì tốt hơn, tránh để đôi bên nghi ngờ, tiếp theo sẽ dễ xảy ra mâu thuẫn.” Nhị đệ?

Mẹ kiếp sao mày không gọi lão tử là Ngọc Hoàng luôn đi.

Xưng hô kiểu này thật khó nghe.

Ngô Mặc thật muốn một cước đá hắn xuống mương.

Hắn không muốn đôi co nữa.

Trì hoãn thêm một phút, lòng Bạch Mã lại lo lắng thêm một phút.

Ngô Mặc có chút nóng lòng muốn xem cảnh mẹ con nhận nhau.

“Tôi nói thẳng nhé, vị nữ sĩ này là…” Nói đến đây hắn dừng lại.

Trong lòng có chút rối rắm, có nên nói thẳng ra mối quan hệ giữa Bạch Mã và Trương Khởi Linh không?

Có ảnh hưởng đến Trương Khởi Linh không?

Có dẫn đến những chuyện sau này không thể kiểm soát không?

Suy nghĩ kéo dài chưa đến vài giây đã bị Ngô Mặc tự tay cắt đứt.

Mẹ nó chứ.

Lão Trương cả đời đã đủ khổ cực rồi, bây giờ khó khăn lắm mới được mẹ con đoàn tụ, mình còn che giấu cái đếch gì nữa?

Có phiền phức thì sợ gì?

Lão tử vất vả gầy dựng thực lực lớn như vậy, không phải là để chống lưng cho người thân bạn bè sao?

Nếu sợ này sợ nọ, thà trốn trong nhà không ra ngoài còn hơn.

Nếu sau này thật sự có kẻ lải nhải?

Vậy thì đao thật súng thật mà khô máu một trận.

Chỉ cần lão tử không chết, kẻ nào dám bắt nạt anh em của ta, ta giết chết nó.

Nghĩ đến đây, hắn không chút do dự nói tiếp: “Nếu không có gì bất ngờ, bà ấy là mẹ của anh Trương, tình hình cụ thể thế nào không tiện tiết lộ.” “Ai?” “Mẹ?” Tô Nan và Trương Hải Khách đồng thanh hỏi lại.

“Không sai.” Ngô Mặc gật đầu, “Tình hình cụ thể thuộc về riêng tư cá nhân, không tiện nói chi tiết với hai vị.” “Tôi có thể dùng nhân cách để đảm bảo.” Ngô Mặc từ trong túi lấy ra một điếu thuốc, ngậm trên miệng châm lửa hút một hơi, nói tiếp: “Hành trình tiếp theo sẽ không xảy ra bất cứ sai sót nào.” “Họ không phải đến để chia rẽ chúng ta, mà là gia nhập vào gia đình này.” Khóe mắt Tô Nan giật giật mấy cái.

Lời này sao nghe giống tra nam trong tiểu thuyết thế nhỉ?

“Được rồi, không nói nhảm với các người nữa, vừa chiến đấu xong không bằng nghỉ ngơi một lát đi.” “Tôi qua đó lo việc nhận người thân trước, lát nữa nói chuyện sau.” Ngô Mặc nói xong quay người đi về phía Trương Khởi Linh, một tay nắm lấy cánh tay đối phương, kéo người đến trước mặt Bạch Mã.

Trương Khởi Linh không hề giãy giụa, như một con rối gỗ mặc cho Ngô Mặc sắp đặt.

Vương Bàn Tử mặt đầy khó hiểu, lén huých Ngô Tà một cái: “Ý gì đây?

Chẳng lẽ đây là một cô em gái khác của Tiểu Ca?” “Mẹ ơi, rốt cuộc anh ấy có bao nhiêu cô em gái tốt thế?” “Đừng nói bậy, Tiểu Ca không phải người như vậy.” Hai người rúc rích như chuột, nhưng mắt không rời khỏi phía trước.

Hắc Nhãn Kính lững thững đi đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa, cánh tay thuận thế đặt lên vai anh.

Dùng âm lượng chỉ hai người nghe thấy, nói nhỏ đến mức không thể nghe rõ: “Hoa gia, không chơi đẹp nhé, ra tay sau lưng à?” Hắc Nhãn Kính tâm tư tinh tế như sợi tóc, bất kỳ thay đổi nhỏ nào trên người Ngô Mặc cũng không thoát khỏi mắt anh.

Gây ra kết quả này, không ngoài dự đoán chắc chắn là do Giải Ngữ Hoa, người đã ở riêng với hắn.

Giải Ngữ Hoa cười khẽ một tiếng: “Mỗi người một bản lĩnh, có vấn đề gì sao?” “Không vấn đề.” Khóe miệng Hắc Nhãn Kính nhếch lên một nụ cười, “Nếu đã như vậy, tôi cũng sẽ không khống chế bản thân nữa.” Hai người nói chuyện không đầu không cuối, trừ bản thân họ ra, người ngoài nghe thấy có lẽ sẽ không hiểu gì cả.

Lúc này không ai chú ý đến hai vị này, ánh mắt của mọi người đều vô tình hay hữu ý dán vào phía trước.

Ngô Mặc nhận ra tình hình này, sợ Trương Khởi Linh không mở lòng được.

Hắn nghĩ nghĩ, rồi ra hiệu cho Kim Điều.

Đúng là đồ tốt, chỉ trong nháy mắt, đội vệ sĩ khỉ đã xuất hiện.

Một đám khỉ tay trong tay xếp thành một hàng, ngăn cách mọi người với Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc nhìn một cái vẫn thấy hơi không yên tâm.

Mẹ con xa cách trăm năm gặp lại, cảnh tượng chắc chắn sẽ rất cảm động.

Bạch Mã khóc thì không sao.

Lão Trương mà khóc không ngừng, chẳng phải là làm tổn hại đến danh tiếng Bắc Ách của anh sao?

Thôi bỏ đi!

Dứt khoát vào hang nói chuyện.

Hắn một tay kéo Trương Khởi Linh, một tay dắt Bạch Mã, ra hiệu cho Công chúa Văn Thành, sau đó dặn dò Kim Điều canh gác ở cửa hang.

Cả người bận rộn không ngớt.

Rồi cả nhóm lại chui vào cái hang mà Ngô Mặc vừa ra.

Từ đầu đến cuối, mắt của Bạch Mã đều dán chặt vào Trương Khởi Linh.

Không còn cách nào khác.

Tuy Công chúa Văn Thành cho bà cảm giác quen thuộc, nhưng người và động vật dù sao cũng có sự khác biệt một trời một vực.

Ngô Mặc buông tay Trương Khởi Linh ra, ho nhẹ mấy tiếng: "Lão

Trương, vị này anh thấy có quen mắt không?” “Ừm!” Trương Khởi Linh đáp một tiếng.

“Ôi mẹ ơi, quen mắt là tốt rồi.” Ngô Mặc vỗ vỗ ngực, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Tục ngữ nói rất đúng, dưa ép không ngọt, tình mẹ con cũng vậy.

Giả sử Trương Khởi Linh không có bất kỳ cảm giác gì, mình dẫn một người đến trước mặt anh rồi cứ khăng khăng nói đây là tổ tiên trưởng bối của anh, anh sẽ nghĩ thế nào?

Cũng không khác gì gặp người lạ.

Chương 1184

Nhưng anh có cảm giác thì lại khác, chứng tỏ trong lòng vẫn có chút khao khát tình mẹ.

Ngô Mặc dùng sức đẩy Trương Khởi Linh một cái: "Đây là mẹ của anh, đừng ngây ra đó nữa, mau qua xem đi." Trương Khởi Linh loạng choạng hai bước đứng trước mặt Bạch Mã.

Ký ức cuối cùng của Bạch Mã vẫn dừng lại ở bụi hoa Tạng Hải.

Ba ngày là khoảng thời gian dài nhất bà được ở bên con trai.

Lúc này, bà không thể kìm nén được tâm trạng kích động nữa, xông lên ôm chầm lấy Trương Khởi Linh.

Chưa kịp mở miệng, nước mắt đã tuôn rơi.

Nhìn thấy Bạch Mã nước mắt giàn giụa, trong lòng Trương Khởi Linh chua xót.

Anh chưa từng trải qua cảm giác này, không biết nên làm gì, cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể ngây ngốc đứng tại chỗ.

Nhưng mắt lại đột nhiên đỏ hoe.

Niềm vui và nỗi buồn đan xen vào nhau.

Bạch Mã dùng hai tay ôm chặt Trương Khởi Linh, nước mắt lã chã rơi nhưng không nói được lời nào.

Lần đầu tiên Trương Khởi Linh luống cuống tay chân như một đứa trẻ, đứng ngây tại chỗ không biết phải làm gì.

Cảm xúc bi thương lan tỏa khắp hang động.

Công chúa Văn Thành ở bên cạnh đã sớm lệ rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng.

Cảnh tượng mà trong mơ cũng không dám nghĩ tới, vậy mà hôm nay lại diễn ra.

Ngô Mặc trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì.

Cậu có thể hiểu được tâm trạng của Bạch Mã, giống như lúc cậu gặp lại bà nội, cũng kích động đến không nói nên lời.

Bây giờ cậu chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Trương Khởi Linh.

Để nhìn rõ biểu cảm trên mặt Lão Trương, Ngô Mặc lẳng lặng di chuyển vị trí.

Cậu di chuyển cơ thể từng chút một như một con chuột.

Lén lút đứng ở phía bên cạnh Trương Khởi Linh. 155.

Mẹ ơi, Lão Trương lại đỏ mắt, đúng là tin tức thế kỷ.

Có nên… Một chút lương tri còn sót lại nhắc nhở Ngô Mặc, trong khoảnh khắc cảm động đất trời này, tốt nhất không nên làm chuyện thừa thãi.

Nhưng lương tri là cái gì?

Có quan trọng bằng việc lưu giữ lại những hình ảnh quý giá không?

Ví dụ như biểu cảm ngơ ngác của Trương Khởi Linh lần đầu gặp mặt.

Vãi cả chưởng!

Bây giờ thỉnh thoảng lôi ra xem lại, vẫn không nhịn được mà cười phá lên.

Điều duy nhất có chút tiếc nuối là lúc Lão Trương đóng vai Trương ngốc, mình lại không có mặt ở đó.

Không thì kiểu gì cũng phải phát cho hắn ít ảnh.

Ngô Mặc từ từ giơ cổ tay lên, bật chức năng chụp ảnh, nhắm vào hai mẹ con rồi bấm liên tục mấy lần.

Đồng hồ là sản phẩm của Hệ thống.

Chức năng chụp ảnh đi trước thế giới này vài thế hệ.

Vệt nước mắt trên mặt Bạch Mã, đôi mắt hoe đỏ đẫm lệ của Trương Khởi Linh, gần như không sót một chi tiết nào đều bị chụp lại.

Trương Khởi Linh là người thế nào?

Dù cảm xúc có kích động đến mấy cũng không ảnh hưởng đến việc anh phát hiện ra hành động nhỏ của Ngô Mặc.

Anh đột ngột quay đầu lại, vừa hay bắt gặp Ngô Mặc đang giơ tay chụp lén.

Nếu là người khác bị đương sự bắt quả tang tại trận, chắc chắn mặt sẽ lộ vẻ ngượng ngùng.

Nhưng hai chữ "ngượng ngùng"?

Ngô Mặc có biết không?

Trong từ điển của cậu, rành rành chỉ viết ba chữ --- mặt dày.

Đối mặt với chuyện này, cậu không những không hề thấy ngại ngùng, ngược lại còn nhanh tay chụp thêm một tấm nữa.

Trương Khởi Linh thầm thở dài trong lòng.

Anh không thèm để ý đến Ngô Mặc nữa, quay đầu lại, từ từ giơ tay vỗ nhẹ lên lưng Bạch Mã.

Cuối cùng Bạch Mã cũng bật khóc thành tiếng.

Nỗi tủi thân và nhớ nhung không thể nói thành lời, vào khoảnh khắc này đã hoàn toàn được giải tỏa.

Trương Khởi Linh đứng thẳng tắp, như một cây đại thụ mang lại cảm giác an toàn vô tận.

Hồi lâu sau.

Bạch Mã nín khóc.

Công chúa Văn Thành đã sớm không kìm được cảm xúc kích động, nhào tới.

Đôi môi không ngừng run rẩy.

Nhưng lại không biết nên nói gì?

Có thể nói gì đây?

Lúc quen biết, mình là một con quái thú đi bằng bốn chân.

Lần nữa gặp lại đã biến thành một con người.

Bạch Mã có nhận ra mình không?

Có thể chấp nhận cảnh tượng kinh khủng này không?

Công chúa Văn Thành trong lòng vừa kích động vừa thấp thỏm.

Muốn tự mình nói ra mình là ai, lại sợ Bạch Mã tưởng mình là quái vật mà tránh xa ba thước.

Tâm trạng rối bời khó tả.

Nào ngờ Bạch Mã buông Trương Khởi Linh ra, quay sang nắm lấy cánh tay Công chúa Văn Thành.

Nước mắt lại một lần nữa tuôn rơi, nhưng trong giọng nói lại xen lẫn sự thân thiết và kích động: “Mao Mao… là ngươi sao?” Thật ra, cách xưng hô đã trở thành một vấn đề lớn.

Mao Mao là cái tên bà đặt lúc trước, nhưng bây giờ rõ ràng biết vị này là Công chúa Văn Thành lừng danh thiên cổ.

Hai chữ này thực sự có chút khó nói ra.

Công chúa Văn Thành nào có quan tâm những điều đó.

Đầu gật lia lịa như gà mổ thóc, không kiềm chế được cảm xúc mà ôm chầm lấy Bạch Mã.

Miệng liên tục đáp: “Ta là Mao Mao, Bạch Mã, ta thật sự nhớ ngươi chết đi được.” Hai người ôm chặt lấy nhau.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng nhiên như nghĩ ra điều gì đó.

Anh quay người đi về phía Ngô Mặc.

Chương 1185

Phản ứng đầu tiên của Ngô Mặc là Lão Trương muốn cướp đồng hồ để hủy bằng chứng.

Cậu lập tức lùi lại mấy bước, giấu tay sau lưng.

Cố tình nói lảng sang chuyện khác.

“Lão Trương, anh qua đây làm gì?

Nhớ ra gì chưa?” Trương Khởi Linh từng bước đi đến trước mặt Ngô Mặc.

Im lặng nhìn cậu.

Ngô Mặc có chút chột dạ, cố gắng chuyển chủ đề: “Không nhớ ra cũng không sao, anh em có tiền, về…” Lời còn chưa nói hết, người đã bị ôm chầm lấy.

Hai tiếng “Cảm ơn” vang lên bên tai.

Ngô Mặc: “…” Vãi!

Dù Ngô Mặc có vô tâm vô phế đến đâu cũng bị dọa cho một phen.

Trời ơi đất hỡi!

Có ai hiểu được tâm trạng của tôi lúc này không!

“Không phải…” Ngô Mặc bị Trương Khởi Linh ôm, nhất thời không biết nên nói gì.

Mãi lúc sau mới nặn ra được một câu: “Ngoan nào!

Đừng khóc, đoàn tụ không phải là chuyện tốt sao.” Sau một điếu thuốc.

Trương Khởi Linh nhẹ nhàng buông Ngô Mặc ra, trên mặt hiện lên một nụ cười có thể thấy rõ bằng mắt thường.

Ngô Mặc trợn tròn cả mắt.

Cụ tam bà tư nhà tôi ơi!

Cây sắt vạn năm nở hoa?

Không được!

Cảnh tượng quý giá như vậy mà không chụp lại kỷ niệm thì hối hận cả đời.

Nửa đêm nghĩ lại cũng phải tự tát cho mình một cái.

Ý tưởng rất hay.

Nhưng Trương Khởi Linh lật mặt còn nhanh hơn lật sách!

Ngô Mặc vừa giơ tay lên, anh đã “vèo” một cái khôi phục lại vẻ mặt tảng băng.

Ánh mắt đầy uy hiếp nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Ra chiều chỉ cần giơ tay lên là ăn đòn.

Bạch Mã và Công chúa Văn Thành sau khi ổn định lại cảm xúc mới chú ý đến bên này.

Lập tức tay trong tay đi tới.

Bạch Mã thật tâm biết ơn Ngô Mặc.

Nếu không phải điều kiện không cho phép, chỉ hận không thể lập một cái bài vị để thờ.

Bà đối mặt với Ngô Mặc, cung kính hành một đại lễ của người Tạng: “Chú, đại ân đại đức của ngài, Bạch Mã khắc ghi trong lòng.” Một tiếng “chú”.

Quả thực là đặt Ngô Mặc lên giàn lửa nướng.

Hơn nữa còn trước mặt Trương Khởi Linh, Ngô Mặc đâu dám nhận đại lễ này?

Cậu bước sang một bên, "vèo" một cái tránh được lễ tiết.

"Ấy… không cần khách khí, là việc tôi nên làm." Ngô Mặc trong lòng kêu khổ không thôi.

Từ trong mắt Trương Khởi Linh, cậu đã nhận ra sắp tới có lẽ sẽ bị ăn đòn.

Vốn tưởng mình lùi lại mấy bước là có thể tránh được cảnh khó xử.

Nào ngờ Bạch Mã lại kéo Trương Khởi Linh đi theo, "Tiểu Quan Nhi, chú là ân nhân của mẹ con chúng ta, không có chú thì không có chúng ta ngày hôm nay." Ngô Mặc cắn răng.

Nếu kết cục đã định là bị ăn đòn, vậy mình có nên giả làm trưởng bối một phen không?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt cậu nhanh chóng điều chỉnh.

Ra vẻ trưởng bối, vỗ vai Trương Khởi Linh: "Tiểu Lân Tử, mẹ con đoàn tụ là chuyện tốt, sau này phải ngoan ngoãn, đừng có chạy lung tung nữa nhé!" Lần đầu tiên Trương Khởi Linh hiểu thế nào là dở khóc dở cười.

Người thân trùng phùng, tiếp theo là tâm sự hàn huyên.

Ngô Mặc cảm thấy mình có hơi vướng víu.

Cậu chào Bạch Mã và Trương Khởi Linh, rồi quay người rời khỏi cửa động.

Trương Khởi Linh biết Ngô Mặc là đội trưởng, có rất nhiều việc cần xử lý.

Anh đáp một tiếng, không nói gì thêm.

Bạch Mã vô cùng biết ơn Ngô Mặc, nhìn bóng lưng cậu rời đi mà không ngớt lời cảm thán.

“Chú ấy thật là người tốt.” Một loạt những lời khen ngợi tuôn ra như không cần tiền.

Cuối cùng, bà vỗ vai Trương Khởi Linh nghiêm túc nói: “Tiểu Quan Nhi, sau này nhất định phải hiếu kính với chú.” Ngô Mặc bước ra khỏi cửa động, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bất kể quá trình thế nào, kết quả cuối cùng vẫn đang phát triển theo hướng tốt đẹp.

Cụ ông trăm tuổi có mẹ?

Chắc hẳn cuộc sống sau này sẽ ngày càng ngọt ngào.

Con tinh tinh Kim Điều ngoan ngoãn ngồi ở cửa động.

Thấy Ngô Mặc bước ra, nó rất ngoan ngoãn đứng thẳng thân hình to lớn, theo sát như một vệ sĩ.

Tô Nan và những người khác tụ tập thành từng nhóm.

Một mặt tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, mặt khác ngẩng đầu nhìn vách đá phía trên mà thở dài.

Leo được mười mét lại xảy ra một sự cố.

Thế này còn dễ xử lý.

Nếu leo lên được ba năm mươi mét, ở cái nơi chênh vênh không tới trời không tới đất thì phải làm sao?

Còn nữ thi là thứ gì?

Tại sao đột nhiên xông ra tấn công mọi người?

Trương Hải Khách lúc này không có tâm trí nghiên cứu vấn đề nữ thi.

Trong đầu chỉ có một chuyện --- mẹ của tộc trưởng từ đâu ra?

Còn nhớ lúc nhỏ trong tộc đều đồn anh là cô nhi.

Là sản phẩm thất bại của việc tạo thần.

Sao đột nhiên lại xuất hiện một bà mẹ còn sống?

Trương Hải Hạnh dựa vào vách đá nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng nghĩ gì chỉ có mình hắn biết.

Ngô Mặc sải bước đi tới, Lâm Phong và mấy người vội vàng giơ tay chào: “Lão nhị, lại đây.” “Mấy người nghỉ ngơi thế nào rồi?” Ngô Mặc có chút lo lắng nhìn một vòng.

Tốt thật!

Chương 1186

Từng người một như quả bí đao dính máu.

Ngô Mặc nổi nóng, mặt lạnh tanh chửi: “Cả lũ chúng mày thiếu não hết rồi phải không?

Trên người có vết thương không biết băng bó à?

Hay là máu nóng quá nên thông gió?” Lâm Phong xoa xoa mũi không dám nói nhiều.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau rồi cúi đầu.

Nói gì bây giờ?

Nói rằng mình mải xem kịch vui quên xử lý vết thương à?

Chỉ có Hắc Nhãn Kính lộ ra vẻ mặt đáng thương.

Ngô Mặc liếc mắt một cái là hiểu ra chuyện gì.

Tức giận ném lại một câu: “Xe cứu thương nhanh mấy cũng không cứu được kẻ tìm chết.” Chửi thì chửi, nhưng không khỏi đau lòng.

Cậu lấy mấy cuộn băng gạc từ trong túi ra ném vào lòng Lâm Phong: “Đừng có đứng ngây ra đó nữa, bố mày đây không muốn người tóc đen tiễn kẻ tóc đen đâu.” Trong phút chốc Ngô Mặc đột nhiên có một ảo giác, mình dường như có chút giống mấy bà nội trợ mặt lạnh giặt quần lót trong phim truyền hình.

Sau đó cậu lắc mạnh đầu.

Mẹ kiếp.

Từ ngữ miêu tả gì thế này?

Càng nghĩ càng tức.

Thật muốn đánh cho mấy người này một trận.

Cảm nhận được cơn giận của Ngô Mặc, mấy người không dám tiếp tục làm trò con bò, vội vàng hành động.

Hắc Nhãn Kính sáp lại gần Ngô Mặc, ra vẻ đáng thương.

“Nhị gia, tôi bị thương ở phía sau, không tiện băng bó, ngài có thể giúp một tay không?” “Mông?” Ngô Mặc nhíu mày, buột miệng hỏi.

Sắc mặt Hắc Nhãn Kính cứng lại thấy rõ.

Trong lòng thầm nghĩ, hay là liều một phen?

Thấy Hắc Nhãn Kính đứng ngây ra không nói, Ngô Mặc lại rút ra một cuộn băng gạc, duỗi chân đá hắn một cái, bực bội hỏi: “Hỏi mày đấy, mông ở vị trí nào?” “Phía trước hay phía sau?

Nếu là phía trước thì tự làm, phía sau thì tôi có thể giúp.” Lời cám dỗ thật tuyệt vời.

Nhưng Hắc Nhãn Kính quá quen với tính cách của Ngô Mặc.

Nếu biết mình lừa cậu, kết quả chắc chắn không hay ho gì.

Dù mông không có vết thương, cũng phải bị cậu làm cho có.

Suy nghĩ một hồi, hắn từ bỏ ý định chiếm hời.

Cười toe toét có chút ngượng ngùng: “Gáy bị cào một cái, không tiện băng bó lắm.” Ngô Mặc kéo người qua xem xét kỹ.

Quả thực như lời Hắc Nhãn Kính nói, phần gáy xuất hiện một vệt đen kịt.

Phía trên còn đang rỉ máu đen.

Sắc mặt Ngô Mặc trở nên có chút khó coi.

Máu đen thường có nghĩa là trúng độc, chứng tỏ trên móng tay của nữ thi lúc nãy có độc tố.

Cơn giận trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Thiếu não à?

Vì xem kịch vui mà đến vết thương cũng không màng?

Tức giận nên động tác có hơi thô bạo.

Cầm băng keo quấn như không cần tiền, quấn quanh cổ Hắc Nhãn Kính mấy vòng liền.

Nhìn từ xa, còn tưởng đang đeo vòng cổ.

Mấy người kia muốn cười mà không dám, sợ Ngô Mặc nổi giận, quấn luôn cả bọn thành xác ướp.

Giải Ngữ Hoa đứng bên cạnh nãy giờ vẫn lạnh lùng quan sát.

Đối với hành động thiếu não của Hắc Nhãn Kính, ông đã lười cả bình luận.

Giải Liên Hoàn không rời mắt quan sát tình hình xung quanh.

Từ Lâm Phong đến Hắc Nhãn Kính, không một ai thoát khỏi tầm mắt ông.

Đặc biệt là Hắc Nhãn Kính, càng là trọng điểm.

Thằng cha này ngày thường đã rất bỉ ổi, sao hôm nay lại bỉ ổi một cách kỳ lạ thế?

Từng này tuổi rồi còn làm nũng cái gì?

Ngay sau đó ông nghĩ đến Giải Ngữ Hoa, một ý nghĩ không thể tin nổi chợt lóe lên.

Vãi!

Không phải chứ?

Trâu già muốn gặm cỏ non?

Tay cầm đao của Giải Liên Hoàn lại siết chặt hơn.

Bận rộn kéo dài khoảng một giờ.

Trương Khởi Linh, Bạch Mã và Công chúa Văn Thành cùng nhau bước ra.

Ánh mắt mọi người đều đồng loạt đổ dồn về phía họ.

Sự tò mò gần như tràn ra ngoài.

Trương Khởi Linh vẫn bình tĩnh như thường lệ.

Nụ cười trên mặt Bạch Mã và Công chúa Văn Thành thì không thể nào kìm nén được.

Lạp Mỗ đã sớm không kìm được cảm xúc, là người đầu tiên chạy tới.

Ban đầu không dám tiến lên chủ yếu là vì không chắc chắn tình hình.

Tuy dung mạo rất giống, nhưng phàm chuyện gì cũng có chữ “lỡ”.

Bây giờ biểu cảm của anh trai đã nói lên tất cả. 156.

Lão Bạch Mao cũng ghé lại gần, hai vợ chồng vây quanh Bạch Mã không ngừng nói tiếng Tạng.

Bạch Mã lại một lần nữa kinh ngạc.

Lâm Phong nhìn một lúc, lại gần Ngô Mặc, có chút lo lắng nói: “Lão nhị, thêm một người cũng không có vấn đề gì.” “Nhưng cậu có nghĩ đến một vấn đề không, vị nữ sĩ này có thể chịu đựng được nguy hiểm sắp tới không?” “Phía trước tình hình thế nào chúng ta cũng không rõ lắm, đến lúc đó tự vệ thì được, nhưng mang thêm một người có phải là hơi…” Lời chưa nói hết, nhưng ý đã rõ.

Ngô Mặc thực ra đã nghĩ đến chuyện này.

Nhưng suy đi tính lại, ngoài việc mang theo Bạch Mã tiếp tục tiến về phía trước, căn bản không có cách nào khác.

Con đường lui đã bị chặn, quay lại có thể còn nguy hiểm hơn đi vào.

Hơn nữa Ngô Mặc trước sau vẫn không tin Bạch Mã không có chút khả năng tự vệ nào.

Chưa nói đến nguyên nhân huyết thống.

Chương 1187

Phụ nữ vùng Tạng chịu khó chịu khổ, thể lực rất mạnh.

Bạch Mã trước đây khi làm bác sĩ thường xuyên lên núi hái thảo dược.

Hiện tại rất có thể chỉ là vừa mới tỉnh lại sau cơn mê, thể lực tạm thời có chút không đủ.

Nghỉ ngơi một thời gian chắc sẽ tốt hơn nhiều.

Hơn nữa, có nhiều người ở đây như vậy, thực sự không được thì dìu một tay cũng được mà?

Ngô Mặc hạ thấp giọng nói ra suy nghĩ của mình.

Lâm Phong chủ yếu là lo lắng cho an toàn của Bạch Mã, chứ không phải là ghét bỏ bà.

Nghe xong phân tích của Ngô Mặc, hắn có chút buồn bực gật đầu: "Cậu nói không sai, quả thực không quay lại được nữa." Lại nghỉ ngơi một lúc.

Tô Nan nhìn đồng hồ, nói với Ngô Mặc: "Lâm lão nhị, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian rời khỏi đây đi." "Đi lên à?" Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn vách đá phía trên.

Vách đá trơn nhẵn như một tấm gương.

"Không đi lên cũng không có đường nào khác." Giọng Tô Nan xen lẫn một tia bất đắc dĩ, "Người ta nói đường Thục khó đi, khó hơn lên trời xanh, cảnh khốn khó của chúng ta hiện giờ còn khó hơn thế vài phần." "Leo lên." Ngô Mặc xoa cằm, trong lòng thầm tính toán độ cao của vách đá, không khỏi chép miệng.

“Vãi, vách đá ít nhất cũng phải cao hơn trăm mét, leo tay không đúng là độ khó không nhỏ.” Ngô Mặc kinh ngạc thốt lên, cậu cảm thấy một thử thách chưa từng có.

Tô Nan không nhịn được mà nói móc một câu: “Nói nhảm, không khó thì đã lên từ lâu rồi.” Giọng cô mang theo một tia khinh thường, phảng phất như đang nói đây là chuyện hiển nhiên.

Cách hai người đối xử với nhau ngày càng giống bạn bè chí cốt, dường như không chọc ngoáy đối phương vài câu thì cả người ngứa ngáy khó chịu.

Ngô Mặc cũng không chịu yếu thế, đáp lại: “Cô ngon thì cô lên đi!” Miệng thì chọc người, nhưng ánh mắt cậu không dừng lại trên người Tô Nan.

Mà tiếp tục suy nghĩ làm thế nào để leo lên trên.

Cậu càng tính càng nhớ đến con chim lớn lúc đầu.

Con chim đó sải cánh một cái có thể chở được mấy người, nếu còn ở đây thì tốt biết mấy.

Ngô Mặc không khỏi thở dài.

Nếu có con chim đó ở đây, họ có thể dễ dàng bay lên đỉnh vách đá.

Vô tình, Ngô Mặc liếc thấy một con khỉ đang nhảy nhót.

Con khỉ đó linh hoạt leo trèo trên vách đá, dường như đối với nó, sự nhàn rỗi có chút ngứa ngáy.

Ngô Mặc lập tức nảy ra ý tưởng, cậu vỗ mạnh vào đầu, hối hận mình đúng là đồ gỗ mục.

Khỉ có sẵn ở ngay trước mắt, chúng nó sinh ra đã là cao thủ leo núi.

Chỉ là không biết Kim Điêu thân thủ thế nào?

Ngô Mặc lập tức quay đầu giao tiếp với con tinh tinh Kim Điều.

Muốn xác nhận một chút, vách đá cao như vậy đàn khỉ có leo lên được không?

Nếu có thể leo lên được thì quá tuyệt.

Không leo lên được thì phải nghĩ cách khác.

Kim Điều vẫn luôn ngồi dưới đất chơi đùa.

Dường như sau khi nhận Ngô Mặc làm chủ nhân, tính cách trẻ con của nó càng lúc càng bộc lộ rõ.

Nghe thấy câu hỏi của Ngô Mặc.

Kim Điều “vèo” một cái đứng dậy khỏi mặt đất, đấm ngực thùm thụp, đắc ý vung vung nắm đấm.

Lâm Phong bây giờ có chút sợ Kim Điều.

Tên này quá không có võ đức.

Nói ra tay là ra tay, không báo trước một tiếng.

Trên đầu hắn bây giờ vẫn còn mùi thịt bò hộp.

Thấy Kim Điều vừa vung nắm đấm, vừa đấm ngực, hắn ngơ ngác hỏi: “Lão nhị, thằng cha này lại lên cơn gì vậy?” “Mày mới lên cơn ấy!” Ngô Mặc bực bội lườm Lâm Phong một cái, “Nói chuyện chú ý một chút, đây là bảo bối Kim Điều nhà chúng ta, sau này tao sẽ mang về Tây Bắc.” “Vãi, mày không đùa chứ?” Lâm Phong trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Ngô Mặc, “Tuy tên Địa Long Hội của chúng ta có chút giống tên câu lạc bộ, nhưng cũng không có ý định đổi thành sở thú đâu nhỉ?” “Mang con tinh tinh to đầu thế này về, không phải là phải dỡ nhà sao?” “Đến lúc đó ở cùng với thằng ranh Lưu Tang kia, xà nhà cũng bị hai đứa nó làm sập mất.” Nhắc đến Lưu Tang, hai anh em bất giác có chút nhớ thằng nhóc thỏ con này.

Con heo mình nuôi lớn, cũng không biết gần đây có ăn đúng bữa không?

Có ai nhân lúc mình không có ở đó mà bắt nạt nó không?

Mẹ nó!

Nếu thật sự có người bắt nạt nó?

Về sau lão tử sẽ đánh gãy chân chúng nó, rút xương ra hầm canh uống.

Kim Điêu rất thích chơi đùa.

Để chứng minh khả năng leo trèo của mình với Ngô Mặc, nó gầm lên một tiếng rồi lao về phía vách đá.

Thân hình hơn năm trăm cân chạy lên, mặt đất cũng rung lên ba phần.

Nó đi đến trước vách đá, bật lên một cái, ba hai nhát đã leo lên được bảy tám mét.

Động tác linh hoạt hoàn toàn không phù hợp với thân hình của nó.

Mọi người đều đứng dậy khỏi mặt đất, ngẩng đầu nhìn Kim Điêu, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Mấy con khỉ nhỏ nghịch ngợm cũng không chịu thua kém.

Kêu chi chít rồi bám theo sau.

Miệng há to, vung vẩy cánh tay nhỏ, hưng phấn như thể sắp đi chơi.

Khỉ tốt!

Ngô Mặc vui đến mức khóe miệng sắp rách ra.

Nhìn trái ngó phải, ưỡn ngực ngẩng đầu, có chút cảm giác như con nhà mình đặc biệt có chí khí.

Cậu hất cằm về phía Hắc Nhãn Kính bên cạnh: “Thế nào?

Kim Điêu nhà tôi ngầu không!” Vẻ mặt đầy vẻ mau khen tôi đi.

Cổ Hắc Nhãn Kính quấn hết vòng này đến vòng khác băng keo, không thích hợp để làm một số động tác thân mật.

Hắn chỉ có thể khoác tay lên vai Ngô Mặc, cười khẽ nói: “Còn phải nói sao?

Nhị gia nhà chúng ta làm việc gì mà không xuất sắc?” “Nhưng Hạt Tử cũng không kém gì tinh tinh đâu.” “Hạt Tử vừa biết mát-xa, vừa biết hát, còn biết nấu cơm, lại biết dọn dẹp nhà cửa.” “Không biết Nhị gia có hứng thú nuôi thêm một con không?” Ngô Mặc nhìn Hắc Nhãn Kính mà có chút cạn lời.

Lão tử đang nói chuyện khỉ với mày, mày lại nói với tao chuyện nửa đời sau?

Hạt bàn tính sắp văng vào mặt lão tử rồi.

Ngô Mặc trợn mắt đến mức muốn lòi ra ngoài.

Vừa định nói mấy câu, Giải Liên Hoàn đột ngột chen vào.

“Thằng ranh con, lảm nhảm cái gì, còn không mau bảo Kim Điêu xuống!” Ngô Mặc lúc này mới giật mình, trong lúc mình còn chưa mở miệng, Kim Điêu đã leo lên được hơn hai mươi mét.

Leo được là chuyện tốt.

Nhưng vấn đề là nó lên đó thì có tác dụng gì, dây thừng không mang theo, những người còn lại phải làm sao?

Ngô Mặc trong lúc cấp bách, vội vàng gọi Kim Điêu bảo nó xuống.

May mà cũng chỉ cách hai mươi mét.

Nếu nó một mạch chạy lên đến đỉnh, muốn liên lạc với Kim Điều còn có chút khó khăn.

Chương 1188

Kim Điều ngược lại rất nghe lời, “vèo vèo” mấy cái lại từ trên nhảy xuống.

Chỉ là lúc tiếp đất, nó bĩu môi không vui.

Dường như vẫn chưa chơi đã.

Ngô Mặc đi qua vỗ nhẹ vào mông nó, lại lấy ra chút đồ ăn ngon dỗ dành.

Vừa dỗ vừa nói cuối cùng nó cũng vui vẻ.

Hắc Nhãn Kính có chút ghen tị, lẩm bẩm: “Haizz, Hắc gia còn không được đối xử tốt bằng một con súc sinh.” Lời này vừa hay bị Giải Liên Hoàn bên cạnh nghe thấy.

Mặt ông già xanh lét.

Chuyện nghi ngờ đã thành sự thật, xin hỏi nên giải quyết thế nào?

Ông hung hăng lườm Hắc Nhãn Kính một cái.

Có ý muốn nói mấy câu, nhưng nghĩ đến không khí hiện tại không thích hợp để nói nhiều.

Lại đành nuốt lời vào trong.

Ngày sau còn dài, sẽ có cơ hội xử lý bọn chúng.

Mình không được, chẳng phải còn có Ngô Lão Nhị sao?

Không tin bọn chúng có thể thoát khỏi tay Nhị ca.

Ngô Tà đứng cách đó không xa, thu hết cảnh này vào mắt, trong lòng thầm cười trộm mấy tiếng.

Sư phụ, người tự cầu phúc đi.

Người cứ yên tâm, với sự hiếu thuận của đệ tử như con đây, tương lai nhất định sẽ giẫm mấy phát lên con đường tình duyên của người.

Tô Nan cười rạng rỡ đi tới: “Lâm nhị ngốc, cậu đúng là phúc tinh!” “Góa phụ Tô, không biết nói chuyện thì ngậm miệng lại!” “Nói bậy, lão nương vẫn còn độc thân.” Tô Nan tức đến mức muốn xù lông.

Cô phát hiện ra, Ngô Mặc thật sự có loại năng lực đặc biệt đó, chính là một câu nói có thể khiến người ta tức điên.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, cô độc thân hay không thì liên quan gì đến tôi?

Tôi có theo đuổi cô đâu.” Ngô Mặc lười biếng đáp trả một câu, chìa tay về phía Tô Nan: “Dây thừng đâu?

Chuẩn bị xong chưa?

Đưa cho tôi.” “Chuẩn bị xong rồi.” Nói đến chuyện chính, Tô Nan lập tức trở nên nghiêm túc, “Trước khi cậu đến chúng tôi đã chuẩn bị hai sợi dây thừng, mỗi sợi dài gần một trăm năm mươi mét.” “Chắc là đủ để lên đến đỉnh.” “Đưa dây đây.” “Cậu muốn tự mình lên?” Tô Nan lộ vẻ kinh ngạc.

Ngô Mặc là người thế nào?

Sau một thời gian dài tiếp xúc, cô đã hiểu rõ phần nào đức hạnh của cậu.

Có thể nằm tuyệt không ngồi, có thể ăn tuyệt không nhìn, có thể để người khác ra tay thì mình đến miệng cũng chẳng thèm mở.

Một kẻ lười biếng như vậy, lại chủ động yêu cầu leo lên một nơi nguy hiểm như thế.

Có âm mưu quỷ kế gì không?

“Muốn ăn đòn à?” Ngô Mặc thấy bộ dạng ngơ ngác của Tô Nan, não vừa chuyển là hiểu ngay cô nàng đang nghĩ gì.

Tức không chịu nổi, cậu vỗ một cái thật mạnh vào sau gáy cô.

“Bốp” một tiếng.

Hình tượng nữ thần của Tô Nan bị hủy hoại triệt để. 157.

Mọi người đều sững sờ, đồng loạt nhìn về phía này.

“Lâm nhị ngốc, cậu có bệnh không?” Tô Nan vừa xoa đầu, vừa tức giận chửi: “Cậu có hiểu thế nào là nam nữ hữu biệt không?

Cậu có phong cách lịch lãm không?

Đối với phụ nữ mà cậu cũng nỡ ra tay ác như vậy?” “Bớt lảm nhảm với lão tử, cô tưởng tôi không biết cô đang nghĩ gì à?” Ngô Mặc bĩu môi cười khẩy một tiếng, “Cái não không bình thường của cô, có phải đang nghi ngờ lão tử có âm mưu quỷ kế gì không?” “Sao cậu biết?” Tô Nan lười giả vờ, buột miệng nói.

“Nói nhảm, cô nhìn tôi chằm chằm như phòng trộm, tôi mà còn không nhìn ra, chẳng phải là teo não giống cô à.” Ngô Mặc không muốn tiếp tục nói nhảm, nói tiếp: “Dẹp cái sự nghi ngờ vô dụng của cô đi, dùng não suy nghĩ kỹ tình hình hiện tại.” “Người có thể chỉ huy đàn khỉ là tôi, người có thể giao tiếp với Kim Điêu cũng là tôi.” “Nếu tôi không leo lên cùng, cô nghĩ với tính cách trẻ con của Kim Điêu có xảy ra vấn đề không?” “Đổi thành người khác, nó có nổi hứng giữa đường đá người ta xuống không?” Mấy câu hỏi đặt ra, Tô Nan im lặng.

Cô không phải không nghĩ đến những vấn đề thực tế, chỉ là bản tính đa nghi đã chiếm thế thượng phong.

Cộng thêm việc Ngô Mặc chủ động đề nghị.

Càng khiến cô nhất thời có chút nóng đầu.

“Xin lỗi Lâm lão nhị, là tôi sai rồi.” Tô Nan rất thẳng thắn, dứt khoát thừa nhận sai lầm.

Trương Hải Khách đứng bên cạnh nghe hết cuộc đối thoại, khá tán thành với đề nghị của Ngô Mặc.

“Đại… khụ khụ, nhị…” “Mày câm miệng cho lão tử, nhị đệ là mày có thể gọi à?

Gọi lão tử là nhị gia.” Một câu nói khiến Trương Hải Khách tắt điện.

Không chỉ vậy, Ngô Mặc cũng không định tha cho hắn.

Tay cậu trực tiếp khoác lên vai Trương Hải Khách, cười tủm tỉm nói: “Đồ hải sản, mọi người đều là đội trưởng, anh em tôi ra sức, cậu cũng không thể ngồi không chứ?” “Đừng nói nhảm, cùng tôi lên đi.” “Vãi, tôi đi theo?” Trương Hải Khách chỉ tay vào mũi mình, vẻ mặt không thể tin nổi, “Không phải, sao cậu cứ nhằm vào một mình tôi mà hành vậy?” Không phải là hắn không leo được, mà là tức giận vì sao Ngô Mặc chuyện gì cũng tìm đến mình.

“Đừng nói nhảm, là đàn ông thì không được lùi bước.” Ngô Mặc nói xong không cần biết Trương Hải Khách có đồng ý hay không, kéo người đứng dưới chân vách đá.

Lâm Phong thấy tình hình này còn có gì không hiểu, nhanh bước lên trước, thấp giọng hỏi: “Lão nhị, cậu muốn tự mình lên?” “Ừ.” Ngô Mặc đáp một tiếng, giải thích: “Kim Điêu chỉ nghe lệnh của tôi, tôi phải đi theo, không thì chúng ta muốn leo lên đỉnh chỉ có thể là nằm mơ.” Lâm Phong suy nghĩ một lát, tình hình hiện tại quả thực như Ngô Mặc nói.

Hắn làm việc cũng là một người đàn ông dứt khoát, vỗ vai Ngô Mặc dặn dò: “Con trai cẩn thận, một khi tình hình không ổn thì giữ mạng là quan trọng nhất.” Vừa nói vừa liếc mắt ra hiệu cho Ngô Mặc.

Ngô Mặc lập tức hiểu ý.

Cậu biết ý trong lời nói của Lâm Phong là nhắc nhở mình, cho dù phải sử dụng không gian để lộ bí mật, cũng tốt hơn là chết oan.

“Hiểu rồi.” Ngô Mặc ra dấu OK.

Giải Liên Hoàn không yên tâm về an nguy của cháu trai, sải bước đi tới, trầm giọng nói: “Thằng ranh con, mày thuê người về để trưng à?

Chưa học qua câu quân tử không đứng dưới tường nguy hiểm à?” Ngô Mặc có chút đau đầu nhìn ông ba đang bất bình của mình.

Không hiểu ông già hôm nay lên cơn gì?

Ngày thường chạy đông chạy tây chẳng thấy bóng dáng đâu, hôm nay lại trơ trẽn giảng đạo lý quân tử với mình?

Đùa cái gì vậy?

Cậu vừa sắp xếp dây thừng, vừa không ngẩng đầu mà thuận miệng nói: “Chú ba, đừng quậy nữa, nghe lời, con trai chú đây từ trước đến giờ chưa từng làm quân tử, thứ đó bao nhiêu tiền một cân?

Chú mà thích thì về con mua cho mấy cân.” Giải Liên Hoàn bị tức đến ngửa người ra sau, chỉ vào Ngô Mặc, hận rèn sắt không thành thép mà mắng: “Thằng ranh con, đúng là tức chết lão tử rồi.” Ông biết không nói lại được Ngô Mặc, chỉ có thể tức giận hậm hực ném lại một câu: “Thôi bỏ đi, mọi việc cẩn thận, lão tử không chịu nổi đâu.” Nói đến đây đột nhiên nhận ra tình hình không đúng, lập tức ngậm miệng lại.

Dây thừng để tăng chiều dài và giảm trọng lượng, lúc mua Tô Nan đã đặc biệt chọn loại dây nhỏ của thương hiệu quốc tế.

Ngô Mặc khởi động cơ thể một chút.

Đi đến bên cạnh Kim Điều, buộc một đầu dây vào eo nó, phần còn lại quấn quanh cổ nó.

Kim Điều tò mò nghịch sợi dây một lúc.

Ngô Mặc lập tức ngăn cản hành động của nó, lại nối một sợi dây an toàn dài hơn mười mét giữa mình và Kim Điều.

Chủ yếu là để phòng ngừa khi có sự cố bất ngờ thì có thể bảo vệ.

“Lâm lão nhị, còn tôi thì sao?” Trương Hải Khách hỏi với vẻ mặt uất ức, “Hai người buộc vào nhau rồi, chẳng lẽ tôi phải leo tay không à?

Này anh em, cậu cũng quá coi trọng tôi rồi đấy?” Mỗi lần nhìn thấy Trương Hải Khách mang khuôn mặt của anh cả mình, Ngô Mặc lại muốn đá cho một phát.

Ít nhất trên mặt có dấu giày cũng có thể phân biệt được một chút, không phải sao?

Chỉ là Trương Hải Khách nói cũng không sai.

Chương 1189

Đã lôi người ta cùng đi mạo hiểm, ít nhất cũng phải đảm bảo an toàn.

Nhưng Kim Điêu thì không được, tiểu gia hỏa này tính khí không tốt, hay dỗi.

Nó kéo một mình mình thì không vấn đề, thêm một Trương Hải Khách không biết sẽ nổi cơn tam bành gì đây.

Ngô Mặc nghĩ một lúc, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở mấy con khỉ cách đó không xa.

Khỉ tuy không thể so với Kim Điêu, nhưng leo trèo cũng là một tay cừ.

Cùng lắm thì buộc Trương Hải Khách vào ba con khỉ là được chứ gì?

Trương Hải Khách ngầu như vậy, phẫu thuật thẩm mỹ còn không sợ, cho dù lúc đó có bị hủy dung thật thì chắc cũng không vấn đề gì.

Đàn ông nói là làm.

Ngô Mặc lại lấy ra ba sợi dây thừng.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Trương Hải Khách, cậu không chút lưu tình buộc chúng vào ba con khỉ.

Lũ khỉ bị trói buộc rất khó chịu.

Chỉ là không dám làm gì Ngô Mặc, đành trút giận lên Trương Hải Khách.

Chúng nhe răng trợn mắt gầm gừ với hắn.

Ngô Mặc cười xoa đầu chúng, lại thầm dặn dò mấy câu không được quậy phá.

Sau đó búng tay với Kim Điều.

Chính thức bắt đầu hành động leo trèo.

Phải nói, có hack quả thực hiệu quả hơn nhiều so với tự mình khổ cực.

Với sự hỗ trợ của Kim Điều, Ngô Mặc không lâu sau đã leo đến gần cửa động nơi nữ thi xuất hiện.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm cái hang bên cạnh, trong lòng thầm tính toán.

Là tự nhiên hình thành?

Hay do con người đào đẽo?

Nữ thi mặc áo choàng Tạng kia có lai lịch gì?

Sao lại đột nhiên xuất hiện tấn công bọn mình chứ?

Chỉ có một mình nó hay là cả một bầy?

Liệu lát nữa lúc leo lên, chúng có đột nhiên xuất hiện gây phiền phức cho bọn mình không?

Một loạt câu hỏi cứ lởn vởn trong đầu anh.

Ngô Mặc làm đại ca nhiều năm đã hình thành một thói quen.

Đó là gặp chuyện phải suy nghĩ nhiều, cân nhắc kỹ, cố gắng hết sức chừa cho mình một đường lui.

Thật sự không xong nữa thì mới liều mạng.

Lúc này, cái hang động này chính là một quả bom hẹn giờ vô hình.

Không tự mình vào xem xét một phen thì lát nữa không thể yên tâm leo lên tiếp được.

Lúc này Kim Điều đang vểnh cái mông to béo, hưng phấn bò lên trên đỉnh đầu Ngô Mặc.

Đột nhiên bị Ngô Mặc gọi dừng lại.

Suýt chút nữa là nó ngồi phịch xuống rồi.

Ngô Mặc đang mải suy nghĩ chuyện cái hang, hoàn toàn không biết mình vừa suýt soát trải qua một bi kịch.

Anh đến gần cửa hang, đồng thời gọi Trương Hải Khách lại, nói hết những lo lắng của mình.

Trương Hải Khách thấy rất có lý.

Gã đã bị Ngô Mặc lôi lên thuyền giặc, lỡ mà leo được nửa đường rơi xuống thì đúng là thành bánh hải sản thật.

Hai người lập tức ăn ý.

Quyết định mạo hiểm vào xem một chuyến.

Ngô Mặc hét lớn xuống dưới: “Đừng vội, tôi với ‘đồ hải sản’ vào trong xem xét tình hình đã.” Lâm Phong và Giải Ngữ Hoa vẫn luôn chú ý đến Ngô Mặc.

Từ lúc anh dừng lại bên cửa hang, họ đã đoán được thằng nhóc này muốn làm gì.

Lâm Phong lo lắng nhưng không ngăn cản, lớn tiếng nhắc nhở: “Cẩn thận đấy, tình hình không ổn thì rút ngay lập tức.” “Yên tâm đi, tôi biết chừng mực.” Ngô Mặc đáp lại một câu, quay đầu nói với Trương Hải Khách: “Cửa hang chật hẹp, tôi vào trước, ông theo sau.” “Lanh lợi lên đấy, nhỡ tình hình không ổn, lúc ông đây lùi lại, ông đừng có mà cản đường.” Trương Hải Khách trợn trắng mắt: “Lắm lời vớ vẩn, lúc ông nội mày đây ra ngoài làm việc, mày còn chưa biết đang trôi dạt ở xó nào đâu!” Ngô Mặc liếc gã một cái, cười như không cười đáp: “Ông đầu thai sớm thế, hay là ông đi trước đi?” Nói xong cũng lười đôi co với gã nữa, thân hình khẽ động, chui vào trong hang.

Trước khi đi, anh còn đặc biệt cởi dây buộc với Kim Điều, dặn nó bám cho chắc, tuyệt đối đừng để rơi xuống.

Đợi mình làm xong, gọi nó rồi hãy tiếp tục bò lên.

Trương Hải Khách cũng làm y hệt, cởi dây thừng buộc giữa gã và con khỉ.

Hai người một trước một sau chui vào trong hang.

Ngô Mặc rút đèn pin từ sau hông ra rọi vào bên trong, tình hình trong phạm vi vài mét hiện ra rõ mồn một.

Anh thấy vách hang vô cùng thô ráp, trong các kẽ hở dường như có mọc một vài loại thực vật không rõ tên, cụ thể là gì thì nhất thời không phân biệt được.

Anh muốn quan sát sâu hơn vào bên trong.

Kết quả phát hiện phía trước không xa dường như có một khúc cua, dù có dùng đèn pin cũng không thể nhìn rõ.

Chỉ có thể bò vào trong rồi tính tiếp.

Ngô Mặc cẩn thận bò vào, cảm nhận được không khí trong hang vô cùng ẩm ướt.

Đồng thời không gian lại chật hẹp.

Với thể hình của Ngô Mặc có hơi gò bó.

Mỗi lần gặp tình huống thế này, anh đều vô cùng ghen tị với thuật co xương của Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh.

Nếu mình mà có năng lực này thì làm việc quả thực như cá gặp nước.

Đâu như bây giờ chỉ có thể dựa vào sức mà chen vào.

Haiz!

Thể tích lớn đôi khi cũng thật phiền não.

Bò về phía trước hơn mười mét, ngay khi chuẩn bị rẽ, Trương Hải Khách giơ tay vỗ vào mông Ngô Mặc một cái, khẽ nhắc: “Lâm lão nhị, cẩn thận.” Vãi!

Ngô Mặc giật nảy mình.

Theo bản năng, anh co chân đạp ra sau, trúng ngay đỉnh đầu Trương Hải Khách.

May mà Trương Hải Khách có luyện võ.

Chứ không với cú đạp của Ngô Mặc, đầu gã có thể bị đá vẹo sang một bên.

“Mày bị bệnh à.” Trương Hải Khách nghiến răng nghiến lợi gầm gừ: “Ông đây tốt bụng nhắc mày, sao mày còn đá hậu thế?

Mẹ kiếp, mày là lừa đầu thai đấy à?” “Vãi, mày mới bị bệnh ấy.” Ngô Mặc khó chịu trong lòng, lại bồi thêm một cú đạp nữa, “Mẹ kiếp, mày biến thái à, rảnh rỗi đi sờ mông đàn ông con trai?

Ông đây đang tập trung quan sát, suýt nữa bị mày dọa chết.” Trương Hải Khách nghĩ lại cũng thấy mình hơi đuối lý.

Nếu có gã đàn ông nào khác sờ mông mình, e là phản ứng cũng sẽ không khác Ngô Mặc là mấy.

Gã có chút ngượng ngùng giải thích: “Xin lỗi nhé, tôi chỉ là nhắc nhở cậu một chút thôi.” Ngô Mặc bực bội mắng một câu: “Cút sang một bên, may mà tim ông đây khỏe, không thì cũng bị mày dọa cho ra bệnh.” Trương Hải Khách lẳng lặng giơ ngón giữa lên, trong lòng thầm lẩm bẩm: “Mẹ kiếp, thằng nhóc nhà mày mà sợ bị đàn ông sờ á?

Chương 1190

Tưởng ông đây mù thật chắc?” Hai người không nói gì nữa, trong đường hầm lại trở về yên tĩnh.

Rẽ qua một khúc cua.

Đường hầm phía trước biến thành một con dốc nghiêng bốn mươi lăm độ xuống dưới.

Ngô Mặc lấy ra một que phát sáng, tiện tay ném xuống đường hầm bên dưới.

Que phát sáng lập lòe ánh sáng yếu ớt trong bóng tối, dần dần trượt xuống.

Anh nhìn chằm chằm vào que phát sáng, quan sát nơi nó biến mất, ước tính độ sâu của đường hầm.

“Cũng không tệ, cao nhất cũng chỉ hơn mười mét, đến lúc đó dù có bò ngược trở lại cũng không quá khó khăn.” Anh không quay đầu lại, dặn dò Trương Hải Khách ở phía sau một câu.

Trương Hải Khách đáp một tiếng: “Ừm, tiếp tục.” Tư thế bò đầu chúc xuống dưới là khó chịu nhất.

May mà độ dốc không cao, nếu không Ngô Mặc rất có thể sẽ từ bỏ việc đi tiếp.

Mất một điếu thuốc, hai người đã bò xuống dưới.

Một luồng không khí lạnh lẽo ẩm ướt ập vào mặt, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Không gian dưới lòng đất không nhỏ, ít nhất có thể đứng thẳng người mà không cần bò.

Ngô Mặc và Trương Hải Khách lần lượt đứng dậy quan sát tình hình xung quanh.

Nơi này tối đen như mực, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ que phát sáng chiếu rọi xung quanh.

Trong hang động tràn ngập một mùi ẩm ướt, khiến người ta cảm thấy có chút ngột ngạt.

Ngô Mặc lập tức giơ đèn pin lên rọi khắp nơi.

Đây là một hang động dưới lòng đất rộng cả trăm mét vuông, xung quanh đầy những vách đá hình thù kỳ quái.

Ngẩng đầu nhìn lên, Ngô Mặc không khỏi giật mình.

Một con mắt khổng lồ và tà ác đang lẳng lặng nhìn chằm chằm vào anh và Trương Hải Khách từ phía trên.

Vãi!

Ngô Mặc tê cả da đầu, tim gan cũng run lên bần bật.

Trong đầu anh ngay lập tức nghĩ đến Đại Đăng Phao.

Anh ép mình bình tĩnh lại, quan sát lần nữa thì phát hiện, con mắt đó căn bản không phải vật sống, mà được điêu khắc từ một loại chất liệu đặc biệt.

Chỉ là kỹ thuật điêu khắc rất kỳ diệu.

Dưới ánh đèn chiếu vào, bất kể đứng ở góc độ nào, cũng sẽ lầm tưởng con mắt đang nhìn mình.

Hay thật!

Ngô Mặc lau mồ hôi không tồn tại trên trán, lại dời tầm mắt sang bên cạnh.

Càng nhìn càng thấy có chút kỳ lạ.

Phía trên xung quanh được khoét thành từng cái hốc nhỏ.

Kích thước không đồng đều.

Hốc lớn có thể đặt vừa một cỗ quan tài lớn, hốc nhỏ có thể nhét vừa một cuốn từ điển Tân Hoa.

Trong mỗi hốc đều có đặt đồ vật, trông có vẻ được nhét đầy ắp nhưng không biết là thứ gì.

Anh tò mò đi đến gần một cái hốc nhỏ.

Thò đầu vào nhìn, bên trong tối om, không thấy gì cả.

Lấy đèn pin ra chiếu vào bên trong hốc, phát hiện bên trong lại là một cái đầu người khô quắt.

Dưới đầu người có lót một tấm vải bào đã không còn nhìn ra màu sắc.

Từ kiểu dáng xem ra có lẽ đã có từ lâu đời.

“Thứ gì vậy?” Trương Hải Khách ghé lại, ngó vào xem.

Khi nhìn rõ cái đầu người, gã không khỏi nhíu mày: “Vãi, trông giống như một nơi tế tự nào đó.” “Nơi tế tự?” Ngô Mặc theo thói quen buông lời cà khịa: “Tổ chức tế tự ở cái nơi khỉ ho cò gáy này, không sợ tiễn luôn cả chính mình đi à?” “Mày biết cái đách gì.” Trương Hải Khách bĩu môi, ra vẻ đại thần, chỉ điểm giang sơn nói: “Từ xưa đến nay, tín ngưỡng của người Tạng đều có phần khác biệt với vùng đồng bằng.” “Chúng ta tín ngưỡng thần linh có hệ thống, ví dụ như từ lúc Bàn Cổ khai thiên lập địa đến Tam Hoàng Ngũ Đế.” “Hệ thống tín ngưỡng của người ta thì không giống.” “Một ngọn núi, một con sông, một hòn đá nhỏ, đều có thể là hóa thân của thần minh.” Những kiến thức quen thuộc lại vang lên bên tai Ngô Mặc.

Khiến anh trong nháy mắt nhớ lại cảnh bị mấy tên học bá hành cho ra bã trước khi đến đây.

Lúc đó đầu óc cứ ong ong.

Chỉ muốn tát cho bọn họ một phát, không thì cũng lấy giẻ nhét miệng bọn họ lại.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không dám thực hiện.

Hôm nay anh cũng rất muốn làm như vậy, nhưng tình hình trước mắt không rõ ràng, lại sợ làm bừa sẽ gây ra phiền phức.

Đành lườm Trương Hải Khách một cái, bước sang một cái hốc khác.

Trương Hải Khách đang nói đến đoạn cao hứng.

Đột nhiên phát hiện Ngô Mặc đã bỏ đi, sờ sờ mũi có chút khó hiểu, đuổi theo sau lưng Ngô Mặc hỏi nhỏ: "Tôi nói sai ở đâu à?" "Không, là ông nói nhảm nhiều quá rồi." "Khốn kiếp, thằng nhóc nhà mày không biết lòng người tốt." Cái hốc thứ hai tương đối lớn, do vấn đề góc độ nên nhất thời không nhìn rõ lắm.

Ngô Mặc trầm ngâm một lát, quay đầu nói với Trương Hải Khách: "'Hàng biển' qua đây giúp một tay, ông đây mượn thân thể ông dùng một lát." "Sao không phải là tao đạp lên người mày?" Trương Hải Khách miệng thì nói không muốn, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi tới.

Quá quen với cái nết của Ngô Mặc, nếu thật sự đôi co với anh, không biết sẽ lãng phí đến bao giờ.

"Ngoan thật!" Ngô Mặc cũng không khách khí, tại chỗ nhảy bật lên.

Mượn lực từ tay Trương Hải Khách, anh đứng vững vàng trên vai gã.

Độ cao hơn ba mét, lập tức nhìn rõ tình hình bên trong.

Bên trong không có đồ vật liên quan đến quan tài hay con người.

Mà là một pho tượng tà ác.

Tượng toàn thân đen kịt, nhe nanh múa vuốt, ba đầu hai tay.

Một tay cầm binh khí, một tay nắm trái tim người, dưới chân dường như còn đang giẫm lên một con tiểu quỷ.

Nói trắng ra là trông không ra thể thống gì, cũng không biết là thần minh của tôn giáo tín ngưỡng nào.

Ngô Mặc trước nay không có thiện cảm lắm với những thứ này.

Mỗi lần gặp phải, không ngoài dự đoán đều sẽ xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

Bên cạnh còn không ít hốc động.

Leo lên leo xuống hơi phiền phức.

Anh khẽ nhón chân lên vai Trương Hải Khách một cái: “Dịch sang bên cạnh đi, tôi xem mấy cái hốc kia nữa.” “Mẹ nó, thật sự coi ông đây là lừa à!” Trương Hải Khách theo thói quen oán giận một câu, rồi lại rất nghe lời dịch sang bên cạnh hai bước.

Có lẽ là gần mực thì đen chăng.

Hay là Trương Hải Khách gặp Ngô Mặc đã giải phóng bản tính của mình.

Trước đây gã rất ít khi mở miệng nói mấy câu cửa miệng, bây giờ cũng thường xuyên treo mấy từ ‘vãi’, ‘đậu má’, ‘vãi chưởng’ trên môi.

Đừng nói, nói xong tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều.

Hốc thứ ba là một tấm bia đá.

Hốc thứ tư là một bộ xương hoàn chỉnh.

Hốc thứ năm lại biến thành ngón tay.

Hốc thứ sáu, xuất hiện nữ thi.

Chương 1191

Vãi!

Nữ thi?

Mắt Ngô Mặc lập tức trợn tròn, lấy vũ khí ra cảnh giác nhìn chằm chằm vào cái hốc.

Trương Hải Khách cảm nhận được động tác của Ngô Mặc, vội ngẩng đầu hỏi: “Xảy ra chuyện gì?

Cậu thấy thứ gì?” “Nữ thi, có hơi giống với cái xác lúc nãy.” “Nó động đậy à?” Trương Hải Khách nắm chặt chủy thủ, cánh tay vỗ vào bắp chân Ngô Mặc một cái: “Đừng nhìn nữa, mau xuống chuẩn bị chiến đấu.” “Đợi chút.” Ngô Mặc nhìn một hồi, cảm thấy có gì đó không đúng, liền ngăn động tác của Trương Hải Khách lại.

“Thi thể không động đậy, hai ta có nên tiến lên xem không?” “Cậu đừng có làm bừa, gây ra phiền phức khó xử lý lắm đấy.” “Yên tâm đi, tôi biết chừng mực.” Hai người chuẩn bị sẵn tâm lý, từ từ di chuyển về phía cái hốc.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm vào cái hốc.

Một khi thi thể có bất kỳ động tĩnh nhỏ nào, nhất định sẽ không thoát khỏi tầm mắt của anh.

Kết quả chứng minh hai người đã nghĩ nhiều.

Nữ thi nằm yên ổn, không có chút dấu hiệu nào muốn dậy.

May mà nhiệt độ ở dãy Himalaya thấp.

Trong hang động đặt nhiều thi thể như vậy mà vẫn không có mùi hôi thối đặc biệt khó ngửi nào.

Hơn nữa, khuôn mặt của thi thể rất rõ ràng.

Giống như đang ngủ thì nhiệt độ đột ngột giảm xuống, cứ thế mà qua đời.

Nhìn nữ thi như đang ngủ trước mặt, Ngô Mặc có chút do dự.

Lôi ra?

Hay không lôi?

Lôi ra có thể quan sát tình hình cụ thể của nữ thi, hoặc xem trên người có để lại thông tin gì không.

Không lôi?

Lỡ như có manh mối nào đó bị bỏ qua thì sao?

“Mày lề mề cái gì thế?” Trương Hải Khách đỡ Ngô Mặc đến mức vai cũng hơi mỏi. 158.

Cảm thấy anh ta nửa ngày không có động tĩnh, không nhịn được thúc giục: “Đừng lãng phí thời gian, chúng ta không có thời gian để tiêu tốn ở đây.” “Ông nói xem tôi lôi cái xác này ra ngoài thì thế nào?” “Vãi, mày không đùa đấy chứ?” Trương Hải Khách kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên trên.

“Chỗ này cứ như nhà xác vậy, mày lôi người ta ra khỏi hang, từ độ cao ba mét ném xuống đất không phải sẽ vỡ tan tành à?” Ngô Mặc xoa cằm, chậm rãi nói: “Chuyện này rất không bình thường, Thái Tổ đã dạy chúng ta một câu, không quan sát thì không có quyền phát ngôn thực tế.” “Không lôi ra, làm sao biết trên đó có thông tin gì không?” Trương Hải Khách không cãi lại được lý lẽ cùn của anh, bèn xua tay: “Vậy mày lôi đi, tao cố gắng tránh xa một chút, kẻo văng vào người hai đứa mình.” Ngô Mặc ra tay cực nhanh.

Trương Hải Khách vừa dứt lời, anh đã đưa móng vuốt tội lỗi của mình ra.

Anh dùng Hàn Quang Côn đâm thẳng vào quần áo của thi thể.

Sau một hồi khuấy đảo, anh dùng sức kéo mạnh xuống.

Hay thật, trực tiếp lôi cả thi thể nữ từ trong hốc ra.

“Bịch” một tiếng, rơi xuống đất.

Độ cao gần bốn mét.

Theo lẽ thường, dù không gãy tay gãy chân, thi thể cũng phải rơi rụng vài mảnh.

Kết quả là thi thể nữ này có chút bất thường.

Không những không sao, ngay cả đồ trang sức trên áo choàng Tạng cũng không bị vỡ.

Ngô Mặc lại thò đầu vào trong hang nhìn một cái.

Ngoài nữ thi ra, dưới đáy còn có một vài thứ giống như phiến đá.

Ngô Mặc tiện tay làm luôn, lôi hết chúng xuống đất.

Nhưng đối với phiến đá, anh nhẹ nhàng hơn nhiều.

Anh không ném thẳng xuống đất, mà dùng đồ vật lót rồi đưa cho Trương Hải Khách.

Chủ yếu là sợ làm vỡ, không xem được những gì ghi trên đó.

Ngô Mặc nhảy từ trên vai Trương Hải Khách xuống.

Hai người cầm đèn pin, bắt đầu quan sát nữ thi trên đất.

“Trang phục trên người cô ta thật lộng lẫy, sao trông có vẻ giống trang phục của pháp sư Shaman giáo Bôn cổ vậy nhỉ?” Ngô Mặc vừa quan sát vừa lẩm bẩm.

“Không sai, chính là trang phục Shaman.” Trương Hải Khách nói với giọng rất chắc chắn.

Giáo Bôn cổ?

Shaman?

Hai người nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện này ngày càng thú vị.

“Dung mạo của nữ thi không bị co lại, màu sắc quần áo cũng không bị phai.” Ngô Mặc đi một vòng quanh nữ thi, xoa cằm ra vẻ ta đây nói: “Ông nói xem có phải cô ta đang chờ hoàng tử nào đó đến hôn cho tỉnh lại không?

Này ‘hàng biển’, tôi thấy ông cũng thuận mắt đấy, hay là ông thử xem?” Trương Hải Khách liếc cho một cái cháy mặt, bực bội mắng: “Đánh rắm, sao mày không hôn đi?

Ông đây bây giờ thừa nhận mày đẹp trai hơn tao rồi đấy, hay là dứt khoát mày thử luôn đi.” “Đừng quậy.” Ngô Mặc lập tức lùi lại mấy bước, vẻ mặt kinh hãi nói: “Hai chúng ta khác giới tính, sao có thể ở bên nhau được?” “Mẹ kiếp nhà mày.” Trương Hải Khách hoàn toàn bị bộ dạng vô liêm sỉ của Ngô Mặc đánh bại.

Môi mấp máy nửa ngày.

Không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung tên khốn này.

Chỉ có thể hậm hực nhổ một bãi nước bọt, không thèm để ý đến cái tên dở hơi này nữa.

Ngô Mặc thu lại vẻ mặt, lại ghé sát vào.

Anh nhặt phiến đá trên đất lên xem vài cái, bất giác nhíu mày, gọi Trương Hải Khách bên cạnh: “‘Hàng biển’, ông qua đây xem thử, mấy đường nét vẽ trên này sao giống bản đồ thế nhỉ?” “Để tôi xem.” Trương Hải Khách từ bỏ việc nghiên cứu nữ thi, quay người đến bên cạnh Ngô Mặc, chăm chú nhìn vào phiến đá.

Những đường nét trên phiến đá vừa đơn giản vừa thô ráp, phảng phất như được một đứa trẻ tùy ý vẽ nên.

Tuy nhiên, nhìn kỹ, Ngô Mặc và Trương Hải Khách vẫn có thể nhận ra một vài hình vẽ trong đó: hình tam giác đại diện cho núi, hình tròn đại diện cho mặt trời, còn đường lượn sóng có thể xem là nguồn nước.

Ở phía trên đỉnh đầu, ngoài mặt trời, còn có một thứ trông giống như con mắt.

Ngay bên dưới con mắt là hai cái đầu người nhỏ.

Trương Hải Khách không khỏi trầm tư.

Giả sử con mắt này đại diện cho thần minh, vậy thì hai người nhỏ ngồi dựa lưng vào nhau trên đỉnh núi có ý nghĩa gì?

Gã vừa nghĩ, vừa dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt theo các đường nét.

Dường như việc chạm vào những hình vẽ cổ xưa này có thể giúp gã hiểu ra vấn đề.

Gã lẩm bẩm, giọng có chút do dự: "Sao tôi lại cảm thấy mấy đường nét này có hơi giống trên bản đồ nhỉ, chỉ là có chút sai lệch." Ánh mắt của gã cuối cùng dừng lại ở đỉnh núi cao nhất.

Ở đó có một dấu hiệu mờ nhạt, dường như đang chỉ dẫn một hướng nào đó.

Trương Hải Khách chăm chú quan sát, sau đó giơ tay chỉ về hướng đó, nói: "Lâm lão nhị, cậu xem cái này có giống vách đá mà chúng ta đang đứng không?

Nếu chúng ta có thể leo qua đó, có lẽ sẽ tìm được một lối đi nhanh, có thể đến thẳng cánh cửa kia." Ngô Mặc nghiêng đầu, mắt dán chặt vào phiến đá, như thể muốn nhìn xuyên qua nó.

Càng nhìn, cảm giác khâm phục trong lòng càng rõ rệt.

Nếu như người vẽ đang đứng trước mặt anh?

Ngô Mặc chắc chắn sẽ nắm lấy tay đối phương và chân thành hỏi một câu: “Thật là quá sức lợi hại, mẹ kiếp nhà ngươi làm thế nào mà vẽ ra được cái thứ như c*t chó thế này?” Dựa trên kinh nghiệm mấy năm chăm chỉ học bổ túc của anh mà tổng kết lại.

Trình độ hội họa của người xưa quả thực là muôn hình vạn trạng, kiểu gì cũng có.

Chương 1192

Một loại là vẽ tinh xảo đến từng chi tiết, sống động như thật, phảng phất như sắp nhảy ra khỏi giấy.

Nói không ngoa, thậm chí có thể vẽ từng chấm trên quả thanh long không sai một ly.

Một loại khác thì đi theo phong cách phiêu dật.

Những thứ vẽ ra thoạt nhìn thì lộn xộn, không có logic gì cả.

Nhưng nếu thưởng thức kỹ, lại có thể cảm nhận được một loại ý cảnh siêu thoát trần thế.

Đương nhiên, loại tác phẩm này, e là ngoài tác giả ra, người khác có vò đầu bứt tai cũng không hiểu được ý nghĩa của nó.

Dù sao tri âm khó tìm mà.

Còn về hình vẽ trên phiến đá trước mắt?

Ngô Mặc kiên quyết cho rằng, đây là một loại phong cách huyền huyễn.

Các đường nét và hình vẽ trong tranh đan xen vào nhau, khiến người ta hoa cả mắt.

Ngoại trừ những kẻ ngốc bị rối loạn tâm thần mới có thể nghiên cứu ra, còn người có não bộ bình thường một chút nhìn vào cũng thấy mù mịt.

Chẳng trách người xưa có trí tưởng tượng phong phú đến vậy.

Họ có thể biến trí tưởng tượng của mình thành những hình vẽ kỳ lạ như thế, khiến hậu nhân không thể lý giải.

Thậm chí có khi chính người vẽ cũng không biết mình đã vẽ ra cái thứ quỷ quái lộn xộn gì nữa.

Trương Hải Khách từ từ giải thích những gì mình hiểu.

Giọng gã trầm và chậm, phảng phất như đang hồi tưởng về quá khứ xa xôi.

Chỉ là khi nói đến hai người nhỏ, gã đột nhiên khựng lại, vẻ mặt lộ ra sự hoang mang.

Gã vắt óc suy nghĩ cũng không hiểu, hai người nhỏ ngồi dựa lưng vào nhau rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Không phải khoác lác.

Trương Hải Khách tự nhận mình cũng là người từng trải.

Trong trăm năm qua, số mộ mà gã đã xuống ít nhất cũng phải vài trăm cái.

Đã thấy qua đủ loại bích họa và hình vẽ.

Những hình vẽ đó hoặc đẹp đẽ, hoặc thần bí, hoặc kinh khủng, nhưng không có ngoại lệ, đều là phản ánh cuộc sống của chủ mộ, hoặc là khát vọng về kiếp sau.

Mỗi một bức tranh đều có ý nghĩa của nó, đều đại diện cho một tư tưởng và tín ngưỡng nào đó của chủ mộ.

Nhưng, gã chưa bao giờ thấy hình vẽ trong ngôi mộ nào lại trừu tượng đến mức khiến người ta không thể hiểu nổi như vậy.

Lúc này, Trương Hải Khách cảm thấy kinh nghiệm và trí tuệ của mình trước hình vẽ này đều trở nên vô dụng, đột nhiên nảy sinh cảm giác bị người xưa sỉ nhục.

Ngô Mặc thấy Trương Hải Khách cứ nhìn chằm chằm vào hình vẽ hai người nhỏ, liền nghiến răng, thăm dò hỏi: “Có khi nào là Kappa không?” “Kappa gì?” Trương Hải Khách nhất thời chưa phản ứng kịp.

Gã ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt ngơ ngác: “Tín ngưỡng tôn giáo cổ ở khu vực Tây Tạng?” “Không phải.” Giọng Ngô Mặc hơi trầm xuống: “Khụ, là thương hiệu đồ thể thao Kappa, logo là hai người nhỏ ngồi dựa lưng vào nhau, dưới mông có một chuỗi chữ cái, trông khá giống cái hình này.” Não Trương Hải Khách có chút co giật.

Gã quay đầu nhìn Ngô Mặc nửa ngày trời mà không nặn ra được chữ nào.

Vô số suy nghĩ quay cuồng trong đầu, cuối cùng hóa thành một câu hỏi --- *Thằng này có bệnh à?* Ngô Mặc cũng cảm thấy mạch suy nghĩ của mình có hơi lạc đề, bèn ho nhẹ một tiếng giải thích: “Tôi chỉ là đột nhiên nghĩ đến logo của thương hiệu thể thao này, nên thuận miệng nói ra thôi, còn có phải hay không thì không rõ.” Càng nói càng thấy ngượng, cuối cùng dứt khoát chuyển chủ đề: “Đúng rồi, địa điểm cuối cùng trên này cũng là ở Thanh Đồng Môn, vậy chúng ta vừa hay đã chuyển hướng rồi, có thể tham khảo phương hướng trên bản đồ này không?” “Ừm, có lý.” Trương Hải Khách trầm ngâm một lát, lại ngẩng đầu nhìn xung quanh nói: “Ở đây còn có một vài phiến đá khác, chúng ta có nên xem xét tình hình nữa không?” “Được, ông đi lấy đi.” Ngô Mặc vung tay, không chút khách khí ra lệnh.

“Tổ cha nhà mày, ông đây đúng là nợ mày mà.” Trương Hải Khách vừa chửi rủa vừa đứng dậy đi đến bên cạnh hốc đá, liếc mắt nhìn vài cái rồi quay đầu mắng: “Mau qua đây, cao như vậy tôi có với tới được không?” Nói thật, đừng nói là bốn mét, dù là bốn mươi mét cũng không làm khó được Trương Hải Khách.

Chỉ là lúc này gã không muốn để yên cho tên khốn Ngô Mặc, không kiếm cho anh chút việc làm thì gã khó chịu trong người.

Phần lớn phiến đá trong các hốc đã bị Ngô Mặc và Trương Hải

Khách lôi ra hết.

Hai người lao đầu vào biển kiến thức.

Vểnh mông lên xem từng phiến đá một, gặp chỗ nào không hiểu, không lý giải được thì đoán mò.

Còn về nữ thi đang nằm bên cạnh?

Chỉ cần cô ta không quấy rối, không tỉnh dậy, muốn ngủ bao lâu thì ngủ.

Hai người họ ở trên đó nghiên cứu say sưa, còn những người đang chờ đợi bên dưới thì ai nấy đều trở nên sốt ruột, bất an.

Vì có Tô Nan cứ bám riết bên cạnh không rời.

Hắc Nhãn Kính và mấy người khác không muốn để lộ chuyện có công năng liên lạc, có ý định muốn để lũ khỉ đi xem tình hình.

Nhưng ngôn ngữ thật sự là một vấn đề lớn.

Vừa nói vừa múa may nửa ngày, kết quả không có một con khỉ nào hiểu họ đang nói gì.

Vương Bàn Tử tức đến mức vỗ đầu, tự lẩm bẩm: “Mẹ kiếp, nói chuyện với mấy con khỉ này còn mệt hơn nói chuyện với Tiểu Ca.” “Mai mốt ra ngoài ông đây cũng phải đi học thêm, chuyên đến sở thú học cách giao tiếp với động vật.” Gã nói hơi nhập tâm, nhất thời không để ý đến người đang đứng bên cạnh.

Ngô Tà lẳng lặng huých Vương Bàn Tử một cái, thấy gã không phản ứng, lại ho nhẹ một tiếng.

Hay thật, lần này có phản ứng rồi.

Vương Bàn Tử quay đầu lại nói một câu khiến Ngô Tà đứng hình: “Cổ họng mày dính lông khỉ à, ho cái gì?” Ngô Tà tức đến mức muốn vẹo cả mũi.

Lão tử tốt bụng nhắc nhở mày, mày lại đi trù ẻo cổ họng tao dính lông khỉ.

Có lương tâm không?

Thôi bỏ đi!

Tôi đây không thèm lo chuyện bao đồng nữa, để cho mày thuận theo tự nhiên bị Tiểu Ca xử lý vậy.

Lâm Phong chờ một lúc cũng có chút lo lắng.

Trầm ngâm một lát, anh quay đầu nói với Hắc Nhãn Kính: "Hắc gia, có thể phiền anh một chuyến, leo lên xem tình hình thế nào không?" Hắc Nhãn Kính cầu còn không được.

Thiện cảm trong lòng đối với Lâm Phong thoáng chốc tăng vọt ba tầng.

Anh chắp tay, đáp lời dứt khoát: "Yên tâm, giao cho tôi." Nói xong liền quay người chuẩn bị dụng cụ.

Nhìn bộ dạng phấn khích của anh, dường như không phải đi leo núi mà là đi hẹn hò.

Giải Ngữ Hoa liếc mắt nhìn nhưng không lên tiếng.

Thân phận của anh là người làm, lúc đông người phải giữ đúng bổn phận của mình.

Lắm thầy nhiều ma.

Lỡ bị kẻ có ý đồ xấu đồn ra ngoài rằng Ngô Mặc quản người không nghiêm, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của Địa Long Hội.

Hơn nữa còn kéo theo những phiền phức không cần thiết.

Ví dụ như kẻ thù của nhà họ Giải sẽ nhắm vào Địa Long Hội.

Chẳng trách Ngô Mặc luôn cảm thấy Giải Ngữ Hoa sống quá mệt mỏi.

Một chuyện cỏn con cũng có thể liên tưởng ra nhiều hệ lụy đến thế.

Suốt ngày lo đông lo tây.

Mỗi khi gặp chuyện gì cũng phải tính toán năm sáu bước tiếp theo.

Sống như vậy thật không giống người.

Nếu Ngô Mặc biết Giải Ngữ Hoa nghĩ như vậy, anh đã sớm chỉnh đốn lại vấn đề tư tưởng của cậu ta rồi.

Ẩn giấu thân phận chỉ là để tránh những phiền phức không cần thiết.

Nếu thật sự bị lộ thì đã sao?

Ai dám lắm mồm, đánh gãy răng kẻ đó.

Chương 1193

Mình có phải là người sĩ diện gì đâu, danh dự Địa Long Hội gì đó.

Có ăn được không, hay có uống được không?

Vương Bàn Tử và Ngô Tà cũng có chút nóng lòng.

Hai người liếc nhau, vừa định tiến lên thì đột nhiên cảm thấy áo sau lưng bị ai đó túm lấy.

Quay đầu lại thì thấy là Trương Khởi Linh.

Vương Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, thấy không ai để ý đến bên mình, cố ý hạ giọng hỏi: "Tiểu Ca, tình hình gì vậy?" Gã tưởng Trương Khởi Linh phát hiện ra thứ gì đó, nên mới gọi hai người họ lại.

Ngô Tà cũng có cùng suy nghĩ.

Hai đôi mắt bốn con ngươi đồng loạt nhìn chằm chằm vào Trương Khởi Linh, chờ đợi những lời tiếp theo của anh.

Đối mặt với ánh mắt dò hỏi của hai người, Trương Khởi Linh vô cùng bình tĩnh thốt ra ba chữ: "Đừng đi, Tà!" Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, quay sang nhìn Ngô Tà, rất nghiêm túc nói: "Tao hiểu rồi, ý của Tiểu Ca là bảo một mình tao đi, mày ở lại." Nói xong càng nghĩ càng thấy đúng, liền cảm khái: "Ừm, cũng có thể hiểu được, dù sao thì mày cũng tà khí quá." "Cút sang một bên." Ngô Tà bực bội trợn trắng mắt.

Vốn tiếng Ách ngữ cấp mười giúp cậu lập tức hiểu được lời của Trương Khởi Linh.

Ngô Tà khóe miệng co giật nhìn Trương Khởi Linh, vẻ mặt vừa bất lực vừa cạn lời.

Tiểu Ca đơn thuần thiện lương đúng là đã học thói xấu rồi.

Cái gì mà không cho mình đi?

Rõ ràng là không cho cả hai người đi.

Vương Bàn Tử khá là chu đáo gạt tay Trương Khởi Linh ra, người nhoài về phía trước, cố ý nói nhỏ: "Yên tâm đi, tôi hiểu rồi." "Cậu ở lại đây trông Thiên Chân, tôi đi một lát sẽ về ngay." Nói xong còn nháy mắt ra hiệu 'cậu hiểu tôi hiểu'.

Trương Khởi Linh trầm mặc.

Một lúc lâu sau lại bổ sung thêm vài chữ: "Đừng đi, loạn." "Loạn.

Loạn?" Vương Bàn Tử không thể tin vào tai mình.

Anh em tốt bao năm, lại một lần nữa bị chê bai.

Gã mếu máo nhìn Trương Khởi Linh.

Ánh mắt chứa đầy sự tố cáo và uất ức.

Quá đáng!

Là ai ăn không dám ăn mặc không dám mặc mua quần lót hình thú cho cậu ấy?

Là ai nhường lại miếng xương không thích ăn cho cậu ấy?

Là ai vì nghĩa khí anh em mà đi xăm mình?

Là ai bóp mồm bóp miệng tiết kiệm tiền nạp thẻ điện thoại cho cậu ấy?

Là mình!

Là mình đã gầy đi cả một vòng, tiết kiệm tiền làm bao nhiêu chuyện như vậy.

Bây giờ lại nói năng thế này ư?

Quá làm tổn thương trái tim Bàn gia rồi.

Vương Bàn Tử ôm ngực, diễn một màn kịch Hàn Quốc bi đát --- Kẻ phản bội.

Ngô Tà nhìn mà thấy hơi chói mắt.

Người đẹp thì gọi là Tây Thi ôm ngực, còn người như Bàn Tử thì gọi là Đông Thi nhăn mặt.

Nhớ đến lời Ngô Mặc dặn dò trước khi leo lên, Trương Khởi Linh quyết định vẫn nên ngoan ngoãn đứng đây canh chừng hai người này đừng có động đậy lung tung.

Hắc Nhãn Kính nhanh chóng đeo xong đinh băng.

Lại một lần nữa kiểm tra trang bị.

Anh gật đầu với Lâm Phong và Tô Nan.

Ngay sau đó, thân người vọt lên, bắt đầu leo lên trên.

Có Trương Khởi Linh và Ngô Mặc đi trước làm mẫu, lần này tốc độ của anh nhanh hơn rất nhiều.

Không bao lâu đã leo đến gần cửa hang.

Lúc này ở cửa hang có một con khỉ, thấy Hắc Nhãn Kính đột ngột leo lên thì giật mình.

May mà trước đó Ngô Mặc đã đặc biệt dặn dò bầy khỉ.

Phàm là người của mình, tuyệt đối không được làm hại họ.

Con khỉ lập tức nhận ra Hắc Nhãn Kính, kêu chi chi hai tiếng rồi tránh đường.

Hắc Nhãn Kính lúc này không có tâm trạng trêu khỉ, thân hình loáng một cái đã chui vào trong đường hầm.

Men theo đường hầm đi thẳng về phía trước, cho đến khi nhảy vào hang động bên dưới.

Lúc này Ngô Mặc và Trương Hải Khách đã xem xong mấy phiến đá.

Đang chuẩn bị bàn bạc về dấu vết bản đồ trên đó thì phía sau đột nhiên có tiếng động.

Phản ứng đầu tiên của hai người là nữ thi đã tỉnh dậy, cực kỳ ăn ý quay người một trăm tám mươi độ.

Nếu không kịp phanh lại, có lẽ đã xoay một vòng ba trăm sáu mươi độ.

Khi Ngô Mặc nhìn rõ người đến là Hắc Nhãn Kính, vẻ mặt anh dở khóc dở cười: “Sao anh lại lên đây?

Hết cả hồn, tôi còn tưởng nữ thi nằm mỏi nên định dậy vận động một chút chứ.” “Không yên tâm về động tĩnh của Nhị gia, nên lên xem tình hình.” Hắc Nhãn Kính vừa nói vừa bước tới.

Vươn tay choàng lấy vai Ngô Mặc, liếc nhìn nữ thi và phiến đá trên đất rồi cười nói: “Nhị gia đây là định thi Trạng nguyên à?

Nếu không sao lại ở trên này chăm chỉ học tập thế?” “Bớt nói nhảm đi, mau qua đây giúp một tay.” Sự xuất hiện của Hắc Nhãn Kính thật sự khiến Ngô Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Thật lòng mà nói, đối mặt với những hình vẽ và đường nét trông có vẻ đơn giản nhưng thực chất lại cực kỳ phức tạp này, đầu óc Ngô Mặc sắp cạn kiệt đến nơi rồi.

Chỉ là do lòng tự tôn của đấng mày râu tác quái, không muốn thua Trương Hải Khách nên mới cố gắng đè nén ý định gọi người giúp.

Nhưng phải công nhận, vừa đoán vừa mò thật sự rất mệt.

Bây giờ Hắc Nhãn Kính chủ động tới, không thể tính là mình nhận thua được.

Ngô Mặc lúc này nhìn Hắc Nhãn Kính thế nào cũng thấy thuận mắt, cứ như thể nhìn thấy Bồ Tát cứu khổ cứu nạn vậy.

Đương nhiên, cũng có khả năng là con gấu đen giữ núi cho Bồ Tát.

Dù sao đi nữa, lòng Ngô Mặc cũng nhẹ nhõm đi nhiều.

Hắn nắm lấy tay Hắc Nhãn Kính, kéo về phía phiến đá, nụ cười bất giác nở trên môi.

Trương Hải Khách liếc một cái, không nhịn được mà chửi: “Mẹ kiếp, cười trông điếm thúi thật.” Sau đó, gã nhận lại hai cái lườm trắng dã.

Hắc Nhãn Kính vừa tham gia, tốc độ giải mã tăng vọt như đi thang máy.

Ngô Mặc không thèm để ý đến Trương Hải Khách nữa, lẽo đẽo bên cạnh Hắc Nhãn Kính khiêm tốn học hỏi.

Sự kiên nhẫn cả đời này của Hắc Nhãn Kính đều dành hết cho Ngô Mặc.

Gã biết cách hiểu và thói quen học tập của cậu, sau khi xem xét kỹ lưỡng, gã liền chuyển đổi thành ngôn ngữ của mình để giải thích lại.

Tuy nhiên, thông tin ghi trên phiến đá rất lộn xộn.

Muốn hiểu cặn kẽ toàn bộ, không có mười ngày nửa tháng thì không thể nào hoàn thành được.

Nhưng như vậy cũng đủ dùng rồi.

Chương 1194

Ít nhất thì hai người cũng đã tìm ra được bản đồ lộ trình.

Do phiến đá quá nặng, mang đi không tiện, mà ném xuống lại sợ đè chết người, Ngô Mặc đề nghị ghi nhớ toàn bộ thông tin vào đầu.

Cả ba người đều có khả năng nhớ lâu không quên, rất nhanh đã ghi nhớ hết mọi thông tin.

Trong suốt quá trình đó, nữ thi vẫn nằm yên lành trên mặt đất.

Ngoài khuỷu tay hơi cong một chút ra thì không có vấn đề gì lớn.

Ngô Mặc bây giờ đã biết thân phận của nữ thi.

Hóa ra đúng là một nhân vật tầm cỡ, hơn nữa còn có mối liên hệ sâu sắc với bộ lạc Khampa.

Còn tình hình cụ thể ra sao, nội dung trên phiến đá quá nhiều và phức tạp, không có thời gian để nghiên cứu kỹ lưỡng.

Nhưng Ngô Mặc cũng không phải dạng vừa.

Hắn lấy đồng hồ ra 'cạch cạch cạch', chĩa vào từng phiến đá chụp một tấm ảnh độ nét cao.

Trương Hải Khách nhìn đến nỗi mắt trợn tròn.

Gã định kéo tay Ngô Mặc để chiêm ngưỡng cái đồng hồ một chút thì bị cậu giơ chân đá sang một bên.

“Cút sang một bên, nam nam thụ thụ bất thân, chú ý giữ khoảng cách an toàn.” “Mẹ kiếp!” Trương Hải Khách lườm một cái.

Gã liếc nhìn tay Ngô Mặc, bực bội nói: “Trước khi nói câu đó, cậu thả tay ra thì mới có sức thuyết phục.” Lúc này Ngô Mặc vẫn đang nắm chặt cánh tay Hắc Nhãn Kính.

Nghe thấy vậy, hắn làm như không nghe thấy gì.

Muốn xem đồng hồ của ông đây à?

Nằm mơ đi.

“Này anh bạn, cậu cũng keo kiệt quá rồi đấy?” Trương Hải Khách nhìn bộ dạng giữ của như chó giữ xương của Ngô Mặc, chỉ muốn đá cho một phát vào mông.

Gã bĩu môi, có chút khinh thường nói: “Chẳng phải chỉ là một cái đồng hồ thôi sao?

Có phải thứ gì tốt đẹp lắm đâu.” “Anh đây chỉ muốn xem là hiệu gì, để sau này cũng sắm một cái đeo.” Nhà họ Trương ngoài Trương Khởi Linh ra, ai nấy cũng đều có quỹ đen ít nhất là vài trăm triệu.

Một cái đồng hồ dù đắt nhất cũng chỉ vài chục triệu.

Nói trắng ra, chỉ cần tùy tiện bán hai món đồ cổ là đổi được một cái.

Trương Hải Khách không cho rằng mình không mua nổi, chỉ là muốn xác nhận thương hiệu.

Kết quả là dù gã có nói rát cả cổ họng, Ngô Mặc vẫn cứ trơ như đá.

Tức đến nỗi Trương Hải Khách suýt nữa thì nhảy dựng lên.

“Mẹ kiếp!

Đồ bủn xỉn.” Trương Hải Khách hậm hực chửi một câu.

Không hổ là người sinh ra ở Đông Bắc, Trương Hải Khách nói một câu phương ngữ cực kỳ chuẩn.

Việc cần làm đã làm xong.

Trương Hải Khách liếc nhìn nữ thi trên mặt đất, hất cằm về phía

Ngô Mặc: “Xử lý thế nào, mặc kệ nó à?” “Đốt đi, phòng thi biến.” Ngô Mặc trả lời không cần suy nghĩ.

Đừng trách hắn tàn nhẫn, mà là thi biến thực sự quá phiền phức.

Đừng thấy bây giờ nó nằm yên lành.

Ai biết được lúc leo đến lưng chừng núi, nó có đột ngột sống dậy không?

Lỡ như thật sự tỉnh lại, rắc rối gặp phải không hề nhỏ.

“Nhị gia, nói có lý.” Hắc Nhãn Kính móc từ trong túi ra một cái bật lửa, bật hai cái rồi cười tủm tỉm nói: “Chuyện nhỏ này cứ giao cho tôi xử lý.” Nói xong, gã đi về phía nữ thi.

Gã cúi người, lẩm bẩm vài câu.

Bật lửa đưa xuống dưới.

Chẳng mấy chốc, chiếc áo choàng Tây Tạng trên người nữ thi đã bị đốt cháy.

Ngô Mặc nhìn một lúc, cảm thấy ngọn lửa hơi chậm.

Hắn liền mò trong ngực ra một bình rượu nhỏ, mở nắp và đổ lên trên vài lần.

Có cồn trợ giúp, ngọn lửa bùng lên phừng phừng.

Không có một chút giãy giụa nào.

Cái xác không biết đã tồn tại bao nhiêu năm này đã hoàn toàn trở về với đất mẹ.

Mọi chuyện trong hang đã giải quyết xong, ba người lại theo đường cũ leo về.

Trương Hải Khách đi đầu.

Gã đã ra khỏi cửa hang trước, tiếp tục buộc dây thừng vào con khỉ.

Hắc Nhãn Kính leo đến cửa hang có chút không muốn xuống.

Nhìn cái vẻ lề mề đó, rõ ràng là muốn đi lên cùng Ngô Mặc.

Gã nở một nụ cười lấy lòng, hạ giọng nói: “Tổ tông bé nhỏ, hay là để tôi đi lên cùng cậu nhé.” “Có thằng họ Trương đi cùng cậu, tôi không yên tâm.” “Đừng quậy.” Thái độ của Ngô Mặc mềm mỏng hơn trước rất nhiều, hiếm hoi giải thích nhỏ: “Quá trình leo trèo có nhiều tai nạn bất ngờ, anh đi lên tôi sẽ phân tâm.” “Lỡ như tên Hải Sản đó rơi xuống?

Cứu được thì tôi cứu, không cứu được thì để nó biến thành nhân bánh hải sản.” “Cậu làm được không?” “Nếu cậu thật sự xảy ra chuyện, tôi đến mạng cũng phải liều.” Hắc Nhãn Kính im lặng vài giây.

Ngay khi Ngô Mặc nghĩ gã đang tìm cớ để ngụy biện thì Hắc Nhãn Kính đột nhiên bật cười khe khẽ: “Được, vậy tôi ở dưới này đợi tin của cậu.” Ngô Mặc có chút ngơ ngác.

Lão già này hôm nay bị gì thế?

Sao lại nghe lời và hiểu chuyện đến vậy?

Lúc này hai người vẫn đang trong tư thế leo trèo.

Ngô Mặc vỗ một cái vào mông Hắc Nhãn Kính, nghi ngờ hỏi: “Anh không có ý đồ xấu gì đấy chứ?” “Ừ!” Hắc Nhãn Kính đáp một tiếng, lúng búng nói một câu: “Nén trong lòng nhiều năm rồi, chỉ muốn tuôn ra thôi.” Nói đến cũng thật trùng hợp.

Lúc Hắc Nhãn Kính nói chuyện, con tinh tinh Kim Điều đã nhảy đến bên cửa hang.

Cái đầu to của nó ngó nghiêng, miệng phấn khích kêu lên.

Tiếng kêu hoàn toàn át đi giọng nói của Hắc Nhãn Kính.

Dù tai Ngô Mặc thính như tai lừa, cũng thật sự không nghe rõ, bèn hỏi lại: “Anh nói gì?” Trong mắt Hắc Nhãn Kính thoáng qua một tia bực bội và uất ức.

Gã định nói lại một lần nữa.

Kim Điều lại như một cái bóng đèn năm trăm ký, hoàn toàn không cho gã cơ hội mở miệng tiếp.

Hắc Nhãn Kính tức đến nỗi siết chặt nắm đấm.

Thật muốn ném con tinh tinh này vào nồi hầm.

Ngô Mặc vẫn giữ thái độ nghi ngờ với Hắc Nhãn Kính, nhưng cũng không có thời gian để tiếp tục dây dưa.

Hắn nhìn gã trượt xuống vách đá bên dưới, sau đó mới buộc mình vào Kim Điều và tiếp tục leo lên.

Hắc Nhãn Kính đứng dưới đất, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Ngô Mặc, trong lòng không khỏi nảy sinh một tia nghi ngờ.

Chẳng lẽ mình ở cùng tên đệ tử ngốc lâu quá rồi?

Nếu không thì sao lúc xui xẻo lại giống hệt nó chứ?

Hắc Nhãn Kính mang theo thái độ hoài nghi, nhìn Ngô Tà thế nào cũng thấy không thuận mắt.

Ngô Tà đang nhỏ giọng nói chuyện với Vương Bàn Tử.

Chương 1195

Bỗng nhiên cảm thấy sau lưng lành lạnh, theo bản năng cảm giác như bị thứ gì đó theo dõi.

Hắn quay đầu lại nhìn.

Vừa vặn đối diện với ánh mắt của Hắc Nhãn Kính.

Hai thầy trò có chút giống Đường Tăng và Tôn Ngộ Không, nhìn thế nào cũng thấy đối phương không vừa mắt.

Nhưng có người ngoài ở đây, mặt mũi vẫn phải giữ.

Khóe miệng mỗi người đều nhếch lên, lộ ra vẻ mặt cười như không cười.

Vương Bàn Tử nhìn mà thấy mệt tâm.

Gã lặng lẽ nhích lại gần Giải Ngữ Hoa, khẽ thở dài: “Hai người đó có bị bệnh không?

Hay là sau khi ra ngoài đưa cả hai đến bệnh viện kiểm tra não đi.” Giải Ngữ Hoa khoanh tay, liếc hai người một cái: “Rất có lý.” Sau đó không thèm nhìn họ nữa, mà lùi một bước ngẩng đầu nhìn lên.

Trên vách đá có Kim Điều và lũ khỉ giúp sức, tốc độ leo lên của Ngô Mặc và Trương Hải Khách nhanh như hack game.

Nói là đi thang máy thì hơi quá, nhưng cũng nhanh hơn Trương Khởi Linh và Dorje lúc trước vài lần.

Gần hai tiếng đồng hồ, hai người đã leo được bốn năm mươi mét.

Họ không chỉ đơn giản là leo lên, mà còn phải đục ra những điểm đặt chân trên vách đá.

Leo đến bây giờ đã có chút mệt mỏi.

Ngẩng đầu nhìn lên, vẫn còn hơn một nửa độ cao đang chờ hai người chinh phục.

Trương Hải Khách thở hổn hển, chỉ tay lên trên: “Có tự tin làm một lèo lên tới nơi không?” Ngô Mặc nhe răng cười: “Thằng nào lên sau là cháu trai.” Nói xong, hắn tăng tốc leo lên.

“Vãi chưởng, thằng ranh nhà cậu đúng là không có võ đức.” Trương Hải Khách không ngờ Ngô Mặc nói chạy là chạy, chậm mất một nhịp.

Cả hai đều muốn thắng cược, để đối phương gọi mình là ông nội.

Mệt mỏi tan biến, họ liều mạng leo lên.

Lâm Phong và những người khác vẫn luôn ngẩng đầu theo dõi động tĩnh phía trên.

Ngẩng đầu lâu, cổ sắp chuột rút.

Đúng là lười có cách của lười.

Vương Bàn Tử gối đầu lên ba lô nằm thẳng cẳng trên đất.

Những người khác cũng học theo, lần lượt nằm xuống.

Phải nói, trải nghiệm quan sát như vậy thật không tồi.

Mới một lúc, đã có vài tiếng ngáy nhẹ vang lên.

Theo tiếng ngáy nhìn lại, người phát ra là gã người ngoại quốc Oscar và hai tay sai của gã.

Trong mắt Tiểu Tứ Nguyệt thoáng qua một tia sắc lạnh.

Những người khác liếc một cái rồi không quan tâm nữa, tiếp tục chăm chú nhìn lên trên.

Càng lên cao càng khó khăn.

Đừng nói Ngô Mặc và Trương Hải Khách, ngay cả tinh tinh Kim

Điều thỉnh thoảng cũng bị trượt tay.

Mấy lần làm Ngô Mặc sợ đến nỗi tim muốn nhảy ra ngoài.

Thật không đùa được.

Kim Điều nặng hơn năm trăm cân, nếu thật sự rơi xuống, bên dưới chẳng phải sẽ xuất hiện một cái hố sâu sao?

Chính mình cũng sẽ thành một cái bánh bẹp.

Vách đá cao hơn một trăm mét ngày thường, tay không cũng có thể leo lên như chơi.

Hôm nay lại phải mất năm tiếng đồng hồ.

Ngô Mặc và Trương Hải Khách leo lên đỉnh vách đá, ném dây thừng xuống rồi nằm vật ra đất thở hồn hển.

Kim Điều và lũ khỉ cũng học theo.

Thật là.

Hai người cùng với tinh tinh và khỉ xếp thành một hàng dài.

Trông có chút giống trẻ con mẫu giáo ngồi xếp hàng chia kẹo.

Ngô Mặc khó khăn lắm mới thở đều lại, mở miệng nói: “Cháu trai, sau này gọi ta là ông nội.” Trương Hải Khách gắng gượng giơ ngón giữa lên: “Mẹ kiếp nhà cậu, đúng là thâm độc, chỉ còn một bước nữa thôi, cậu lại để con khỉ ngồi lên đầu tôi.” “Bớt nói nhảm đi, thua là thua, đừng tìm cớ.” “Lâm lão nhị, lão tử nguyền rủa mày cũng bị đè.” Hai người bận đấu võ mồm.

Bên dưới mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Phong đứng thẳng người, xoa xoa tay: “Tiếp theo đến lượt chúng ta rồi, mọi người chuẩn bị xong cả chưa?” Tô Nan gật đầu: “Không vấn đề, có thể xuất phát bất cứ lúc nào.” Trương Hải Hạnh đại diện nhà họ Trương cũng đưa ra câu trả lời khẳng định.

Bây giờ chỉ chờ Ngô Mặc bắn pháo hiệu.

Mất trọn mười phút.

Ngô Mặc từ trên mặt đất bò dậy, ra hiệu lệnh xuống bên dưới.

Để tránh dây thừng bị bay lung tung, cậu và Trương Hải Khách đã dùng một phương pháp cố định để lắp đặt.

Cứ mỗi mười mét điểm đặt chân đều đóng một cây đinh thép, đồng thời luồn dây thừng qua để cố định.

Dù có gió, dây thừng cũng không bị rung lắc quá nhiều, hơn nữa còn có thể đảm bảo an toàn.

Hai người một nhóm leo lên.

Lâm Phong và Tô Nan không ai nhường ai, giành vị trí đi đầu.

Vương Bàn Tử bị Trương Khởi Linh kích thích, nói gì cũng muốn cùng Tiểu Ca một nhóm leo lên.

Chủ yếu là theo tư tưởng “mày ghét tao, tao càng bám lấy mày”.

Ý tưởng rất hay.

Chỉ có điều vừa đề xuất đã bị Ngô Tà dập tắt.

“Tên Béo chết bằm, mày có bị thiếu não không?” Ngô Tà vừa nói vừa hất cằm về phía bên cạnh: “Tiểu Ca bây giờ không phải là cô gia quả nhân, còn có người thân cần chăm sóc nữa, mày đi theo thì ra cái thể thống gì?” “Ôi chao, quên mất.” Vương Bàn Tử vỗ đầu liên tục xin lỗi: “Tiểu Ca xin lỗi nhé, tôi thật sự quen rồi, đột nhiên có chút không quen.” Mấy người họ đứng rất gần nhau, giọng nói nhỏ đến mức người khác không hề để ý.

Công chúa Văn Thành nhìn Bạch Mã, lo lắng nói: “Vách đá cao như vậy, có được không?

Hay là để ta cõng ngươi leo lên nhé.” Nàng biết rõ tình trạng của Bạch Mã, vách đá dựng đứng như vậy đối với người bình thường đã là một thử thách cực lớn, huống chi chàng đã nằm trăm năm mới tỉnh lại.

Công chúa Văn Thành bây giờ không hề đơn giản.

Với thực lực mạnh mẽ, nói xé xác hổ báo thì hơi chém gió, nhưng nếu gặp nhau trên đường hẹp mà đánh một trận, kết quả ai thắng ai thua thật khó nói.

Tuy nhiên, Bạch Mã nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói: “Không cần đâu, nàng quên ta trước kia hay lên núi hái thảo dược à?” Nụ cười ấm áp trên mặt chàng lập tức xoa dịu trái tim lo lắng của công chúa Văn Thành.

“Ừm, ta tin chàng.” Hai người nhìn nhau cười, dường như trăm năm chỉ là một cái búng tay.

Trong khoảnh khắc này, tâm hồn họ lại một lần nữa hòa quyện, sự tin tưởng và tình cảm dành cho nhau trở nên càng thêm vững chắc.

Sau khi tất cả mọi người leo lên vách đá, thời gian đã trôi qua hơn mười tiếng đồng hồ.

Việc leo trèo trong thời gian dài khiến ai nấy đều mệt mỏi rã rời.

Ngô Mặc và Trương Hải Khách từ lúc đầu còn chăm chú theo dõi, sau đó đã bắt đầu ngáy khò khò, thời gian đó không quá hai tiếng.

Hết cách, chờ đợi quá nhàm chán.

Khi Ngô Mặc bị gọi tỉnh lần nữa, mọi người đã đốt lửa trại đun nước nóng xong.

Chương 1196

Phải nói, trên đỉnh vách đá vừa vặn có một khoảng đất trống.

Nhìn xung quanh, cây cối um tùm, rất nhiều loại thực vật không gọi được tên.

Vừa hay có thể dùng làm củi đốt.

“Nhị gia, dậy ăn chút gì đi.” Hắc Nhãn Kính đưa cho Ngô Mặc một bát nước và bánh quy nén trộn lẫn vào nhau.

Ngô Mặc nhận lấy cháo, một tay kéo tay Hắc Nhãn Kính xem đi xem lại, suy nghĩ một lát rồi trầm giọng nói: “Đừng nói với tôi là anh dùng ngón tay để khuấy đấy nhé?” “Ây da da, bị Nhị gia phát hiện rồi, làm sao bây giờ?

Có bị diệt khẩu không?” Hắc Nhãn Kính giả bộ sợ hãi, nhưng cơ thể lại không khách khí ngồi sát bên cạnh Ngô Mặc.

Thân thể cố ý áp sát vào nhau.

Ước chừng khe hở giữa hai người không nhét vừa một lá bài.

Cháo làm từ bánh quy nén, mùi vị có thể tưởng tượng được.

Ngô Mặc ngửa cổ, như uống rượu, ba hai ngụm đổ vào bụng.

Để che đi mùi vị khó ngửi, Ngô Mặc lôi từ trong túi quần ra một điếu thuốc, ngậm lên miệng rồi nhanh chóng châm lửa.

Hắn rít một hơi thật mạnh, lúc này mùi vị khó chịu trong miệng mới dịu đi.

Vừa rít được hai hơi.

Khóe mắt liếc thấy Hắc Nhãn Kính, chỉ thấy gã này đang hau háu nhìn vào miệng mình.

Thậm chí còn lặng lẽ nuốt nước bọt.

Vãi chưởng!

Đến mức đó sao?

Ngô Mặc cạn lời đến cực điểm.

Chẳng phải chỉ là một điếu thuốc thôi sao?

Đến nỗi nước dãi sắp chảy ra?

Quá mất mặt rồi.

Dù sao cũng là Nam Hạt tử lừng danh giang hồ, không thể giữ chút hình tượng nào sao?

Ngô Mặc không nhịn được mà đảo mắt.

Hắn nghiêng đầu sang một bên, thấp giọng nói: "Lau nước miếng đi, dãi sắp chảy ra rồi kìa, muốn thì nói một tiếng, tôi có phải là không cho anh đâu." Hắc Nhãn Kính nhướng mày: "Nhị gia biết tôi muốn cái gì sao?" Hửm?

Giọng điệu không đúng.

Ngô Mặc hơi nheo mắt lại.

Cậu đang suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Hắc Nhãn Kính.

Trực giác mách bảo cậu rằng, trong lời này có hàm ý đặc biệt. 159.

Người xưa nói rất hay, người mà không thông suốt thì cứng như đá, một khi đã khai khiếu thì rất có thể một ngày đi ngàn dặm.

Ngô Mặc liếc gã một cái.

Môi mím lại hai cái không nói gì.

Hắc Nhãn Kính nghiêng đầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười: "Nhị gia có thể thưởng cho Hạt tử một điếu không?" Ngô Mặc rít một hơi thuốc.

Hắn nhẹ nhàng phả một làn khói vào mặt Hắc Nhãn Kính.

Khói thuốc lan tỏa giữa hai người, ánh mắt Ngô Mặc trở nên sâu thẳm hơn.

Lời nói trong miệng cũng theo đó mà thoát ra: “Loại thô hay loại mảnh?” Câu nói này nghe có vẻ đơn giản, nhưng hàm ý bên trong lại khiến người ta phải suy ngẫm.

Hắc Nhãn Kính nghe Ngô Mặc nói, nụ cười trên mặt càng đậm hơn.

Gã biết, Ngô Mặc đã bắt đầu hiểu ra rồi.

Hắc Nhãn Kính cúi đầu cười khẽ, chậm rãi nói: “Chỉ cần là Nhị gia cho, tên mù này đều muốn.” Ngay sau đó, giọng điệu thay đổi, lại bổ sung một câu: “Tên mù này cũng không 'mảnh' đâu, Nhị gia có rảnh thì thử không?” Mẹ kiếp!

Ngô Mặc thầm chửi trong lòng.

Tên mù chết tiệt này rõ ràng là đang tán tỉnh mình.

Chỉ là có thể xem lại hoàn cảnh được không?

Trên vách đá đang ngồi cả một vòng người.

Mẹ kiếp nhà ngươi là cố tình muốn để lão tử mất mặt phải không?

Ngô Mặc nghĩ đến đây liền quyết định cắt ngang chủ đề.

Nếu không với tình trạng cơ thể nhạy cảm hiện tại của mình, không chừng sẽ xảy ra hiện tượng mất mặt nào đó.

Cậu hừ lạnh một tiếng, bực bội nói: “Nói năng linh tinh gì thế, tôi là hỏi anh muốn hút thuốc loại thô hay loại mảnh, trong túi tôi còn một điếu xì gà.” Nói xong, cậu lại lôi ra một điếu thuốc ném cho Hắc Nhãn Kính.

Ngay sau đó đứng dậy phủi mông, sải bước đi về phía Lâm Phong.

Nụ cười trong mắt Hắc Nhãn Kính gần như tràn ra ngoài.

Nhưng sâu trong lòng có chút không cam tâm.

Tuy nhiên, nghĩ lại, gã lại đè nén xuống. 160.

Bất kể ai giành được chiến thắng đầu tiên, cuối cùng thì tiểu gia hỏa cũng đã vỡ lẽ rồi.

Người còn chưa đến gần, giọng nói đã vang tới: "Nhìn thấy bản đồ rồi chứ?

Có ý tưởng gì không?" Lâm Phong chưa kịp mở miệng, Tô Nan đã chen vào: "Lâm lão nhị, tôi không biết nên khen cậu thế nào nữa." "Tùy tiện vào một cái hang cũng có thể phát hiện ra bản đồ, chẳng lẽ kiếp trước cậu là sao may mắn chuyển thế à?" "Chắc chắn rồi." Ngô Mặc không biết xấu hổ vỗ ngực, đi đến trước mặt hai người rồi ngồi phịch xuống. 161.

Cậu đề nghị: "Đã có bản đồ mới rồi, chúng ta tốt nhất nên tranh thủ thời gian rời khỏi đây." "Ừm, tôi cũng nghĩ vậy." Tô Nan gật đầu, quay đầu nhìn Trương Hải Khách.

Trương Hải Khách giơ tay làm dấu OK.

Lâm Phong cũng không có ý kiến gì khác.

Hắn bây giờ đã hơi chán ghét nơi này, muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ trở về Tây Bắc ngủ một giấc thật say.

Mấy người đứng đầu đã quyết định, những người khác không có quyền phản bác.

Tô Nan đề nghị một tiếng sau xuất phát.

Lúc này mọi người đã nghỉ ngơi ở trên này một lúc, tinh thần và thể lực đều đã được hồi phục phần nào.

Họ tranh thủ thời gian chỉnh lý lại trang bị.

Thời gian vừa đến, mọi người lại một lần nữa lên đường.

May mà Ngô Mặc phát hiện ra tấm bản đồ này.

Nếu không với việc họ đã hoàn toàn lệch khỏi lộ trình, muốn tìm một con đường mới chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Con đường mới.

Tuy rằng đường đi gập ghềnh nhưng lại an toàn hơn nhiều.

Chắc hẳn đây là con đường mà các pháp sư Bön giáo xưa kia đi đến Thanh Đồng Môn.

Chương 1197

Trên phiến đá có ghi một câu, Bön giáo cổ có một ngày đặc biệt.

Cứ mỗi mười năm, pháp sư sẽ một mình đi đến trước Thanh Đồng Môn để cầu phúc.

Con đường họ đi.

Xưa nay chỉ có bản thân pháp sư biết.

Hơn nữa đa phần là truyền miệng, trước khi qua đời mới nói cho pháp sư kế nhiệm.

Còn vì sao lại xuất hiện trên phiến đá?

Tình hình cụ thể Ngô Mặc vẫn chưa xem rõ, có lẽ là sợ bị đứt đoạn truyền thừa.

Dù sao đi nữa, Ngô Mặc và những người khác được hưởng lợi là chắc chắn.

Họ đi dọc theo lộ trình trên bản đồ.

Đi khoảng ba ngày.

Xuyên qua khe núi, vượt qua sông băng, trước mắt đột nhiên xuất hiện một cây cầu sắt.

Vô số dây xích sắt vắt ngang qua giữa hai ngọn núi.

Chiều dài ước chừng hơn trăm mét.

Mỗi một sợi xích sắt đen sì đều to bằng bắp đùi người trưởng thành.

Chúng quấn chặt vào nhau.

Bất chợt nhìn qua còn tưởng mình đã vào động Bàn Tơ.

Bên dưới cầu sâu không thấy đáy.

Tùy tiện ném một hòn đá xuống, rất lâu sau cũng không nghe thấy tiếng động.

Không ngoài dự đoán, nhảy xuống chắc chắn không sống nổi.

Cuối cây cầu có một cánh cổng lớn.

Từ xa nhìn lại, nó đóng kín mít.

Dorje thử thăm dò đứng lên cầu sắt.

Thân cầu hơi rung lắc một chút, một lát sau lại yên tĩnh trở lại.

Dorje quay đầu lại trầm giọng nói: “Chắc là không có vấn đề gì lớn.” Trái tim đang treo lơ lửng của mọi người hơi thả lỏng một chút.

Vì lý do an toàn, họ không định ùn ùn kéo nhau lên cầu sắt.

Mà chia thành từng tốp.

Một tốp đi qua bên kia, tốp khác mới đi tiếp.

Việc chia tốp còn chưa hoàn thành, Vương Bàn Tử dường như phát hiện ra châu lục mới, kéo kéo tay áo Ngô Mặc.

“Nhị gia, cậu nhìn xem trên ngọn núi đối diện hình như có cái gì đó.” Một câu nói đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Ngô Mặc.

Theo hướng tay chỉ của Vương Bàn Tử, Ngô Mặc chú ý đến ngọn núi đối diện, lờ mờ thấy có một cái đầu quỷ.

Có lẽ do năm tháng đã lâu, đường nét có chút mơ hồ.

Giải Ngữ Hoa từ phía sau đi tới, thấp giọng nói: “Nhị gia, còn nhớ không?

Trước đây Tùng Tán Cán Bố từng kể, truyền thuyết nói rằng nơi này từng có một đám ma quỷ sinh sống, chúng đã xây dựng một quốc gia ma quỷ.” Thực ra không cần Giải Ngữ Hoa nhắc nhở, Ngô Mặc cũng vừa nghĩ đến câu chuyện này.

Chỉ là cậu vẫn luôn cho rằng cái gọi là ma quỷ chỉ là một đám người hoang dã hung tàn.

Ví dụ như những người nguyên thủy có tính ăn thịt người.

Ngô Mặc nghe Giải Ngữ Hoa nói xong, mới mở miệng: "Chẳng lẽ sau khi qua cầu chính là kinh đô của quỷ thành?" "Pháp sư và quỷ thành cũng có thể liên quan đến nhau sao?" Giải Ngữ Hoa khẽ cười: "Nguồn gốc của Bön giáo cổ thực ra là một bí ẩn, rất có thể những thứ họ tín ngưỡng phần lớn đến từ quỷ quốc." "Nhưng đây cũng chỉ là phỏng đoán, cụ thể thế nào chúng ta chỉ có thể đi một bước xem một bước." Trong lúc hai người tán gẫu, Tô Nan và Lâm Phong đã thương lượng xong danh sách người đi trước.

Dorje và Oscar đi đầu.

Lý do rất đơn giản, leo núi là công lao của Ngô Mặc và Trương Hải Khách.

Bây giờ cũng nên đến lượt người của Tô Nan ra mặt rồi.

Tô Nan rất sảng khoái đồng ý.

Hắn quay người thông báo cho Dorje và Oscar chuẩn bị.

Dorje không nói hai lời, lập tức thu dọn trang bị, chuẩn bị dây thừng để ứng phó.

Oscar suýt nữa thì tè ra quần.

Mật sắp vỡ ra, nói cũng không thành câu, ấp a ấp úng không dám xông lên.

Kể từ khi bị "đoạn căn", lá gan của hắn còn nhỏ hơn con thỏ, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay là muốn nhảy bổ vào người khác.

Đầu lắc như trống bỏi, liên tục lùi về sau.

Tiểu Tứ Nguyệt khinh bỉ nhìn hắn một cái.

Nhân lúc Oscar không để ý, cô ta giơ chân đá thẳng hắn qua: “Bớt nói nhảm, mệnh lệnh của đội trưởng mà mày cũng không nghe?” “Còn lề mề nữa, cẩn thận để mày ở lại đây đấy.” Oscar biết Tiểu Tứ Nguyệt không nói đùa.

Bây giờ mấy người Đức dưới trướng hắn đều đã đi gặp Thượng đế, chỉ còn lại một mình hắn tàn tật đi theo đội.

Không cần cố tình tạo ra nguy hiểm.

Cho hắn một phát súng, hắn cũng không có cách nào phản kháng.

Hắn bây giờ chỉ có hai con đường, không muốn chết ở đây thì đi lên cầu.

Nếu không thì cướp súng tự sát.

Gã người ngoại quốc này cũng hiểu một đạo lý --- chết vẻ vang không bằng sống nhục nhã.

Tuy rằng đã đổi giới tính.

Nhưng tình yêu đích thực là vô địch, sau khi ra ngoài có tiền thì bao nuôi vài cậu trai đẹp.

Dù sao cũng hơn là chết đi chẳng còn gì.

Oscar dùng sức đấm vào ngực, tự cổ vũ mình.

Nhưng đôi chân run rẩy đã bán đứng tâm lý của hắn.

Ngô Mặc khoanh tay, ngậm điếu thuốc xem náo nhiệt.

Kim Điêu đứng sau lưng cậu không xa, cũng học theo khoanh tay, miệng ngậm một cành cây.

Bộ dạng hài hước khiến Giải Ngữ Hoa đau cả đầu.

Một con khỉ đã đủ nhức đầu.

Tương lai có thể phải đối mặt với cả một bầy khỉ.

Dorje thu dọn rất nhanh.

Ông ta siết chặt dây ba lô, làm tốt các biện pháp phòng hộ, đi đầu lên cầu sắt.

Không hiểu người thiết kế ban đầu đã suy nghĩ thế nào.

Hai bên dây xích tuy quấn vào nhau, nhưng khe hở ở giữa lại hơi lớn.

Dù với thân hình to lớn của Dorje, cũng rất có khả năng rơi xuống qua khe hở.

Dorje đứng trên cầu sắt chờ vài phút.

Chương 1198

Xác nhận không có tình huống bất thường xảy ra, ông ta mới cẩn thận từng bước tiến về phía trước.

Chân Oscar run như bị Parkinson.

Hai tay bám chặt vào dây xích không dám nhúc nhích.

Tình trạng của hắn bây giờ là đi theo thì không sao, bảo hắn tự mình thám hiểm thì đúng là lấy mạng.

Mặt Tô Nan đen như than.

Oscar thật sự đã làm hắn mất hết mặt mũi.

Hắn không cần quay đầu lại cũng có thể cảm nhận được ánh mắt trêu chọc của Ngô Mặc.

Càng nghĩ càng tức.

Hắn rút súng lục chĩa vào người Oscar: “Mau đi về phía trước, đừng để tôi phải nói lần thứ hai.” “Tôi… tôi…” Oscar điên cuồng nuốt nước bọt, mãi mới nặn ra được một câu: “Chân… chân không cử động được!” Tô Nan không thèm nói thêm một câu thừa, chĩa súng xuống dưới chân Oscar, “pằng” một tiếng nổ súng.

Viên đạn sượt qua ống quần Oscar bay ra ngoài.

Oscar hét lên một tiếng chói tai, sau đó quay đầu chạy về phía trước.

Hoàn toàn không thấy vẻ gì là chân không cử động được.

Thực ra, Oscar vốn không phế vật đến thế.

Hắn cũng là một nhà thám hiểm lâu năm.

Chỉ có điều cơ thể bị trọng thương, mật cũng bị dọa vỡ.

Bây giờ bị Tô Nan kích thích, lại chạy còn nhanh hơn cả Dorje.

Đồng thời vì hắn chạy, cầu sắt càng rung lắc dữ dội hơn.

Dây xích va vào nhau phát ra những tiếng động chói tai.

Âm thanh vang vọng trong thung lũng.

Hồi lâu không dứt.

Không hiểu vì sao, âm thanh này lại giống như tiếng gào thét của vô số oan hồn.

Tựa như chúng đang cầu cứu dưới vực sâu, khiến người ta dựng tóc gáy.

Lòng mọi người thắt lại.

Một cảm giác bất an lan tỏa trong không khí, như thể báo hiệu một nguy hiểm sắp đến.

Bỗng nhiên, ống quần của Oscar bắt đầu bốc khói dày đặc.

Một mùi hăng hắc lan tỏa trong không khí.

Hắn bị âm thanh dọa đến nỗi ôm chặt dây xích không dám cử động, hoàn toàn không để ý đến tình hình dưới chân.

Chỉ thấy một ngọn lửa màu xanh u ám bùng lên, tựa như ngọn lửa địa ngục.

Lửa càng lúc càng lớn, rất nhanh đã đốt cháy một lỗ lớn trên quần Oscar.

Hắn kinh hoàng hét lên.

Hắn muốn nhảy ra, nhưng trên cầu sắt, bên dưới là vực sâu không đáy, căn bản không thể thoát.

Chưa đầy vài giây, trên cầu sắt phía trước Oscar cũng xuất hiện ngọn lửa màu xanh u ám.

Dorje kinh hãi đến nỗi mắt trợn tròn.

Nhất thời đứng yên tại chỗ có chút không biết làm thế nào.

Lâm Phong vội vàng hét lớn: “Tên ngốc to con mau quay lại, đừng chạy, đi từ từ thôi.” “Thượng đế, mau cứu tôi.” Oscar đưa tay về phía mọi người cầu cứu.

Ngô Mặc đột nhiên nhớ ra mình hình như đã thấy một câu trên phiến đá.

Không biết thật giả, vội vàng chạy tới: “Thằng cha kia bớt nói nhảm, mau cởi hết quần áo ra, tốc độ phải nhanh.” “Chậm một bước chết đừng trách tôi.” Oscar bây giờ chẳng khác nào kẻ không não.

Đừng nói là bảo hắn cởi quần áo, chỉ cần cứu được mạng hắn, bảo hắn nhảy thoát y vũ tại chỗ hắn cũng làm.

Hơn nữa, hắn rất tin tưởng vào kinh nghiệm của Ngô Mặc.

Với tốc độ nhanh nhất đời, hắn cởi hết quần áo.

Thân hình như gấu toàn là lông.

Giống như một con thỏ con bị kinh hãi, hắn giơ nanh múa vuốt nhảy ngược trở về.

Bên dưới còn thiếu một khúc.

Chạy trông như một đại tổng quản thái giám vênh váo.

Cảnh tượng thật sự quá đẹp, có chút không nỡ nhìn thẳng.

Tô Nan chỉ muốn một phát súng bắn chết gã này.

Hắc Nhãn Kính mặt mày u ám đi tới, kéo Ngô Mặc sang một bên: “Đừng nhìn nữa, cay mắt.” Nói xong, thân thể gã trực tiếp chắn trước mặt Ngô Mặc.

Hai người chỉ chênh nhau vài centimet chiều cao, cũng đủ để che mắt.

Tiềm năng của Oscar đều được kích phát hết, ba bước thành hai bước chạy về.

Tâm trạng hoảng loạn, hắn chạy thẳng về phía Ngô Mặc.

Vương Bàn Tử di chuyển, trực tiếp chặn Oscar lại, quát lạnh một tiếng: “Tránh xa ra, không được tiến lên.” Giọng hắn to như chuông đồng, một tiếng đã làm Oscar tỉnh táo lại.

“Tôi… tôi…” Oscar trần như nhộng, lạnh đến run cầm cập.

Cũng không rõ là lạnh hay là sợ, một câu cũng không nói nên lời.

Không ai quan tâm hắn lạnh hay không, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào cây cầu sắt.

Kỳ lạ là, sau khi Oscar xuống, quần áo bị đốt thành tro.

Theo đó, ngọn lửa màu xanh cũng biến mất.

Mọi người rơi vào trầm tư.

Tô Nan nhíu mày thành một cục, quay đầu nhìn Ngô Mặc, nghiêm túc hỏi: “Lâm lão nhị, có phải cậu biết cái gì không?

Nếu không tại sao lại nhắc Oscar cởi quần áo?” Ngô Mặc đưa tay kéo Hắc Nhãn Kính sang một bên.

Hắn suy nghĩ, rồi trầm giọng nói: “Lúc nãy trong hang, tôi thấy một câu trên phiến đá, tế bái thần linh cần phải thành tâm, phải toàn tâm toàn ý.” “Quần áo trên người Oscar bị đốt cháy, nhưng da thịt lại không bị cháy.” “Tôi nghi ngờ có phải là đi qua cầu sắt cần phải cởi quần áo không?” “Bất kể thật giả, nên tôi mới hét một tiếng.” “Bây giờ xem ra, e là thật rồi.” “Anh đùa cái gì vậy, bắt chúng tôi trần truồng qua cầu á?” Tô Nan kinh hãi thất sắc, gần như không dám tin vào tai mình.

Cô không phải là người câu nệ tiểu tiết.

Nhưng dù có phóng khoáng đến đâu, cũng không thể nào trần như nhộng trước mặt bao nhiêu gã đàn ông, đi qua cầu cho người ta ngắm được?

Cô là người hào sảng chứ không phải bị bệnh.

Ngô Mặc thở dài, thản nhiên nói: "Chị đại, chị nghĩ tôi muốn chiếm hời của chị à?

Chưa nói đến vóc dáng của chị thế nào, cho dù chị đẹp như tiên nữ, hai chúng ta cũng không hợp vía.

Trên phiến đá ghi như vậy, tôi cũng chỉ thuật lại thôi, còn đúng hay không thì làm sao tôi biết được?" Tô Nan tức tối dậm chân xuống đất.

Cũng không thể trách cô phiền muộn như vậy.

Đi trăm bước lấy kinh, đã đi hết chín mươi chín bước.

Chỉ còn lại bước cuối cùng, ai ngờ lại xảy ra tình huống xui xẻo này.

Sắc mặt Trương Hải Hạnh cũng khó coi vô cùng.

Chương 1199

Đôi mắt gã gắt gao nhìn chằm chằm cây cầu xích sắt, như thể đang nhìn kẻ thù giết cha.

Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử đứng như một bức tường, dùng thân mình che chắn trước mặt Bạch Mã và công chúa Văn Thành, không để họ nhìn thấy bộ dạng xấu xí của Oscar.

“Lão nhị, phía sau không viết gì khác à?” Lâm Phong dùng khuỷu tay huých nhẹ Ngô Mặc, hạ giọng hỏi: “Đàn ông thì dễ xử, mấy cô này thì làm sao?” “Nội dung vừa nhiều vừa tạp, mày không hiểu tao à, làm sao có kiên nhẫn đọc hết được?” Ngô Mặc nói xong.

Hắn đột nhiên bước lên hai bước, một tay túm lấy Oscar đang run lẩy bẩy, đẩy gã lên cầu.

Hắc Nhãn Kính nhìn chằm chằm cánh tay của Oscar.

Toàn thân toát ra sát khí, chỉ hận không thể một dao chặt phăng cái tên chướng mắt này.

“Lâm...

Anh muốn làm gì?” Oscar run lẩy bẩy, muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của Ngô Mặc nhưng sức lại không bằng đối phương.

Bỗng nhiên, gã cảm thấy dưới chân lành lạnh.

Cúi đầu nhìn xuống, gã há hốc miệng suýt khóc thành tiếng.

Ngô Mặc đang thầm nghĩ cách giải quyết vấn đề, đột nhiên ngửi thấy một mùi khai.

Cúi đầu nhìn xuống.

Ôi trời.

Một vũng nước.

Điều cạn lời hơn là nó vẫn đang tí tách chảy xuống.

Vẻ mặt ghét bỏ của Ngô Mặc đã không thể kiểm soát mà hiện rõ ra ngoài.

Hắn vội buông tay nhảy về phía sau.

“Vãi chưởng, lão tạp chủng nhà mày làm trò gì vậy?” “Ông đây có lấy mạng mày đâu, chỉ muốn thử nghiệm ý tưởng trong đầu thôi.” “Mày có cần phải biểu diễn màn ‘nước ngập Kim Sơn’ tại chỗ cho tao xem không?” Hắc Nhãn Kính thực sự không thể kiềm chế được nữa.

Dục vọng chiếm hữu không cho phép Ngô Mặc nhìn thấy cơ thể xấu xí của người khác.

Anh bước lên một bước, kéo Ngô Mặc qua, rồi tung một cước đá Oscar lên cầu xích sắt.

Lạnh mặt, anh giơ súng nhắm vào người gã.

“Cút lên đó chạy về phía trước, nếu mày dám quay đầu, đừng trách súng của Hắc gia không nể tình.” Oscar dám lằng nhằng với Ngô Mặc, nhưng lại thật sự không dám cầu xin Hắc Nhãn Kính.

Không vì lý do gì khác.

Chỉ vì gã thực sự đã nghe qua đại danh của vị này.

Tàn nhẫn độc ác, năng lực lại mạnh.

Tóm lại chẳng phải danh tiếng tốt đẹp gì.

Lùi lại là đường chết, lên cầu cũng có thể sẽ chết.

Oscar quyết định tin vào phán đoán của Ngô Mặc, cắn răng một cái rồi quay đầu bước lên cầu xích sắt.

Hắc Nhãn Kính lạnh lùng nhìn chằm chằm Oscar.

Một khi gã này dám quay lại, anh nhất định sẽ không chút nương tay mà nổ súng giết chết gã.

Chỉ là một thứ phế vật vô dụng, ngoài việc làm vướng chân ra thì chẳng có tác dụng gì lớn.

Ngô Mặc liếc nhìn Hắc Nhãn Kính một cái, đầu hơi nghiêng sang bên cạnh.

“Làm gì mà nóng tính thế?” “Dọa tim gan em nhảy thình thịch hết cả lên.” Tay cầm súng của Hắc Nhãn Kính vững như bàn thạch, nhưng trên mặt lại nở một nụ cười tà mị.

“Hay để anh xoa bóp cho Nhị gia nhé?” “Tôi sợ anh cho tôi ăn tát thì có.” Ngô Mặc đảo mắt, không thèm để ý đến Hắc Nhãn Kính nữa, tập trung toàn bộ tinh thần nhìn Oscar phía trước.

Hắc Nhãn Kính rất không vui.

Nhưng việc chính trước mắt là quan trọng, lại không thể che mắt Ngô Mặc.

Chỉ có thể phiền muộn cộng thêm ấm ức, hận không thể giết chết Oscar.

Cảm nhận được sát khí không ngừng tỏa ra từ người Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc suýt nữa thì bật cười.

Không phải chỉ nhìn cơ thể Oscar một chút thôi sao?

Hồi trước ở Đông Bắc đi tắm hơi, cả phòng tắm toàn là mấy ông già mông trần.

Chẳng lẽ anh định giết từng người một à?

Trong lúc hai người nói chuyện, Oscar ở phía trước lại một lần nữa chạy đến chỗ bốc cháy.

Gã vội phanh gấp, dừng bước.

Đứng tại chỗ, chần chừ không tiến.

Đợi vài giây, gã quay đầu nhìn về phía sau, kết quả lại thấy Hắc Nhãn Kính đang giơ súng.

Oscar lại một lần nữa tè không kiểm soát.

Nhưng không ai quan tâm đến cảm nhận của gã, tất cả mọi người đều chỉ quan tâm một việc – có qua được cầu hay không?

Oscar vừa lạnh vừa khó chịu.

Bị súng ép, gã chỉ có thể cố gắng đè nén nỗi sợ hãi mà bước về phía trước một bước.

Hử?

Không cháy?

Gã thử bước thêm một bước nữa.

Vẫn rất bình an.

Điều này khiến gã lại có thêm chút dũng khí.

Lại thử bước thêm mấy bước nữa.

Một bước, hai bước, ba bước.

Cho đến khi đứng giữa cầu, đừng nói là tia lửa, một cái rắm cũng không có.

Oscar vô cùng phấn khích.

Gã quay người lại vẫy nắm đấm về phía Ngô Mặc.

“Không sao, tôi không sao, ôi!

Lạy Chúa, con quả nhiên được Ngài phù hộ.” Mọi người đều rơi vào im lặng.

Đây không phải là trò đùa con rùa sao?

Thằng ngu nào thiết kế cơ quan này vậy?

Chẳng lẽ thật sự phải trần truồng qua cầu?

Ngô Mặc tâm trạng vô cùng phức tạp.

Trong một khoảnh khắc, hắn đã hiểu được sự khó chịu của Hắc Nhãn Kính.

Bản thân hắn trần truồng thì không sao.

Nhưng nếu để Hoa ca, Kính ca và anh trai nhà mình phơi mông trần dưới con mắt của bao người, bị người ta xem như khỉ ư?

Đúng là có một sự thôi thúc muốn rút súng ra bắn nát người khác.

Không được!

Chương 1200

Chuyện này có điểm bất thường.

Chắc chắn còn có phương án giải quyết khác.

Ngô Mặc đi đến bên cầu, ngồi xổm xuống bắt đầu quan sát xem trên xích sắt có chất gì.

Xích sắt tự dưng bốc cháy chắc chắn là không thể.

Rất có khả năng là trên đó có bôi chất liệu đặc biệt, đã xảy ra phản ứng hóa học với quần áo.

Tô Nan cũng có cùng suy nghĩ này.

Bắt cô không một mảnh vải che thân chạy qua đó, thà bắn một phát cho cô chết đi còn sướng hơn.

“Có khả năng nào, tĩnh điện do quần áo ma sát với xích sắt đã đốt cháy thứ gì đó trên xích không?” Tô Nan sờ lên xích sắt một cái, rồi đưa lên mũi ngửi.

Một mùi khó ngửi xộc vào mũi.

Tô Nan nhíu mày, lại đưa ngón tay đến trước mặt Ngô Mặc.

“Mùi chua thối hơi giống phốt pho trắng, đồng thời còn có mùi gì đó khác.” Ngô Mặc ghé sát vào ngửi.

Quả nhiên như Tô Nan nói, bên trong đúng là có thành phần phốt pho trắng.

Nhưng chắc chỉ là một trong những chất liệu đó.

Còn có thứ gì khác nữa không?

Nhất thời không thể phân biệt được.

Ngô Mặc trầm ngâm một lúc, nói: “Vật chất được bôi trên xích sắt, nếu chúng ta không chạm vào xích sắt thì có qua được không?” “Ý gì?” Tô Nan nghi hoặc nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc vừa nhìn chằm chằm Oscar trên cầu, vừa sắp xếp lại suy nghĩ.

Một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Hay là thử để Oscar cõng người qua xem sao?” “Hử?” Tô Nan quay đầu nhìn Oscar, rồi nhanh chóng quay đầu lại.

Suy nghĩ một chút, cô gật đầu.

“Vậy ai sẽ tự mình làm vật thí nghiệm đây?” Thế nhưng, lời của cô vừa dứt, xích sắt trên mặt cầu như cảm ứng được suy nghĩ của cô.

Đột nhiên, một đám sương mù dày đặc bốc lên từ dưới vách đá.

Sương mù giống như nước sôi, lại còn sùng sục nổi bong bóng.

Trong khoảnh khắc, phần giữa của cầu xích sắt đã bị sương mù bao phủ hoàn toàn.

Cả mặt cầu trở nên mờ mịt, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Oscar, người lúc nãy còn đang hớn hở lắc mông, hét lên một tiếng thất thanh rồi hoàn toàn biến mất trong sương mù.

Biến cố xảy ra quá nhanh.

Hoàn toàn không cho người ta cơ hội phản ứng.

Vãi chưởng! 162.

Mọi người kinh hô một tiếng, lần lượt lùi về phía sau.

“Lão tạp chủng, Oscar… Mẹ mày còn sống không?” Ngô Mặc không từ bỏ.

Hắn gân cổ hét về phía cây cầu mấy tiếng.

Nhưng dù hắn có gào rát cổ họng, trên cầu vẫn không có bất kỳ hồi âm nào.

Sương mù ngày càng dày đặc.

Giống như một bức tường dày, hoàn toàn che khuất tầm nhìn của mọi người, khiến họ không thể nhìn rõ tình hình bên bờ đối diện.

Tô Nan trong lúc cấp bách, rút súng lục ra bắn hai phát vào màn sương.

Kết quả giống như một giọt nước rơi vào biển lớn.

Chẳng có phản hồi nào, hoàn toàn hòa tan vào trong đó.

Rắc rối bất ngờ ập đến, khiến mọi người lại một lần nữa rơi vào tình thế khó xử.

Trương Hải Khách bước tới, trầm giọng nói: “Xem ra giả thuyết cởi đồ không đáng tin.” “Lâm lão nhị, không phải cậu đã chụp lại hết rồi sao?

Hay là chúng ta nghiên cứu lại một lần nữa?” Lúc này còn giấu giếm cái rắm gì nữa?

Ngô Mặc quả quyết gật đầu đồng ý.

Trương Hải Khách ghé đầu lại định xem bình rượu của Ngô Mặc, liền bị Ngô Mặc giơ chân đá sang một bên.

“Cút sang một bên, lại gần tao thế làm gì?” Trương Hải Khách nghển cổ, hùng hồn nói: “Nói nhảm, bình rượu của mày nhỏ như vậy, chữ trên phiến đá lại càng nhỏ hơn, không nhìn ra được.

Không lại gần, mày tưởng tao có mắt nhìn xuyên thấu à?” Ngô Mặc khinh bỉ liếc gã một cái.

“Nhìn cái bộ dạng chưa từng thấy đời của mày kìa, đi dọn một chỗ sạch sẽ trên vách đá đi.” “Nhị gia hôm nay cho mày mở rộng tầm mắt.” Trương Hải Khách nhìn bộ dạng tự tin của Ngô Mặc, mang theo thái độ hoài nghi đi đến vách đá bên cạnh.

Dùng xẻng công binh ba hai nhát dọn ra một khoảng trống khoảng một mét.

Gã vung tay nói: “Để gia xem mày định biểu diễn trò ảo thuật gì đây?” Ngô Mặc hừ một tiếng.

“Vậy thì mày cứ nhìn cho kỹ đây.” Nói xong, hắn đi đến trước vách đá.

Lấy bình rượu ra bấm liên tục mấy nút, một chùm sáng từ một đầu bình rượu chiếu lên vách đá.

Ngay sau đó, những hình ảnh mà Ngô Mặc chụp lại hiện ra vô cùng rõ nét trên vách đá.

“Vãi, máy chiếu?” Trương Hải Khách không nhịn được kinh hô một tiếng.

Gã quay đầu nhìn bình rượu của Ngô Mặc, nước dãi sắp chảy ra tới nơi.

Tô Nan cũng vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn Ngô Mặc nghiêm túc hỏi: “Lâm nhị ngốc, sao bình rượu của cậu lại có chức năng máy chiếu?” Cũng không trách họ kinh ngạc như vậy.

Ở kiếp trước, bình rượu có máy chiếu không phải là chuyện gì đặc biệt hiếm lạ.

Nhưng trong thế giới trộm mộ này lại khác, dù sao giữa hai thế giới cũng có sự chênh lệch về thời gian.

“Hàng đặt riêng, có tiền thì không khó.” Ngô Mặc nhún vai, thờ ơ đáp một câu.

Màn ra vẻ cần thiết đã xong.

Nhưng trong lòng hắn lại đau đến mức nước mắt sắp chảy ra.

Đâu chỉ cần có tiền là được, ông đây còn nợ hệ thống cả đống giấy nợ.

Thêm mấy lần nữa?

E là Bách khoa toàn thư cũng không dày bằng giấy nợ.

Trương Hải Khách và Tô Nan mấy người mắt đều sáng lên.

Ai nấy đều quyết định sau khi ra ngoài nhất định phải sắm một cái bình rượu đa chức năng.

Không thể không nói, chức năng trên bình rượu quả thực rất lợi hại.

Ngô Mặc chiếu hình ảnh trên phiến đá lên vách đá.

Mọi người ngồi xuống đất bắt đầu nghiên cứu.

Thảo luận khoảng một tiếng đồng hồ.

Quay đầu nhìn lại, sương mù trên cầu đã tan biến.

Nhưng Oscar thì không thấy tăm hơi đâu.

Chương 1201

Ngô Mặc trong lòng có chút tiếc nuối.

Thật ra, hắn đối với Oscar người này cũng có chút hảo cảm.

Đầu óc không tốt, nhưng tiền thì có một ít.

Nếu không chết?

Tương lai phát triển một chút, cũng có khả năng trở thành một khách hàng lớn.

Ai!

Lại xa vời thêm một bước với việc mua máy bay riêng rồi.

Giải Ngữ Hoa cảm nhận được tâm trạng bực bội của Ngô Mặc, khẽ chạm vào hắn một cái, thấp giọng hỏi: “Sao vậy?” Ngô Mặc thuận miệng buột ra một câu: “Máy bay riêng bay mất rồi.” Hử?

Câu nói không đầu không đuôi khiến Giải Ngữ Hoa ngẩn người.

Không nhịn được lại hỏi một lần nữa: “Máy bay riêng gì?

Thông tin trên phiến đá có liên quan gì đến máy bay riêng?” “Không có gì, tôi chỉ thuận miệng nói thôi.” Ngô Mặc đột nhiên tỉnh táo lại, không thể để Giải Ngữ Hoa biết được suy nghĩ trong lòng mình.

Lỡ như Hoa ca nhà giàu lắm của tặng mình một chiếc, chẳng phải là xác nhận thân phận ăn bám của mình sao?

Giải Ngữ Hoa nhất thời không hiểu, nhưng không ngăn cản anh ghi nhớ chuyện này vào lòng.

Câu nói dân gian rất hay, nhiều người góp củi lửa càng cao.

Trương Hải Khách, Trương Hải Hạnh, Tô Nan và những người khác cũng được coi là thành viên của nhóm học bá.

Sau khi cả nhóm phân tích kỹ lưỡng, đã rút ra được một đống thông tin.

Niên đại xây dựng cầu xích sắt không thể tra cứu.

Khi cổ thành Giao được thành lập thì đã có cây cầu xích sắt này.

Các đời Shaman muốn đến cầu phúc thần linh, đều phải đi qua cây cầu xích sắt này.

Nếu thần linh không hài lòng, trên cầu sẽ xuất hiện sương mù nuốt chửng Shaman.

Shaman đâu phải kẻ ngốc.

Nắm giữ quyền lực thế tục, ai muốn dễ dàng bị thiêu chết?

Hơn nữa có thật sự có thần minh không?

Không phải là lừa gạt dân ngu sao?

Có người nảy sinh ý đồ xấu, đã tiến hành nghiên cứu về cây cầu xích sắt.

Phải nói, họ thật sự đã phát hiện ra manh mối.

Cơ quan được thiết lập trên cầu, cái gọi là thiêu đốt thực chất là do cơ quan gây ra.

Trong đó có liên quan đến một số thứ phức tạp.

Trên phiến đá không có ghi chú đặc biệt, nhưng lại đề cập đến vị trí đại khái của cơ quan.

Có lẽ ghi lại trên phiến đá, chỉ là để nhắc nhở Shaman kế nhiệm.

Không ngờ lại vô tình giúp ích cho nhóm người Ngô Mặc.

Theo chỉ dẫn trên phiến đá, mọi người đi đến vách đá bên phải.

Gõ gõ đập đập tìm kiếm vị trí cơ quan.

Phạm vi có hơi lớn, nhất thời không dễ xác định vị trí cụ thể.

Ngô Mặc tìm một lúc.

Suy nghĩ một hồi, nhà mình không phải có hai nhân vật cộm cán sẵn có sao?

Sao không tận dụng?

Hắn ngoắc tay với Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Hai người nhìn nhau một cái, nhanh chóng bước tới.

“Nhị gia, có chuyện gì?” Ngô Mặc xoa xoa tay, cười có chút nịnh nọt: “Tôi nghĩ hai người tìm cơ quan rất giỏi, hay là ra sức một chút, ngã một cú, đập đầu vào tường xem sao?” Ngô Tà suýt nữa thì tức cười, không vui đáp lại: “Có cần biểu diễn màn đập đá trên ngực cho cậu xem không?” “Cũng không cần phải hy sinh đến thế.” Ngô Mặc đang nỗ lực chuẩn bị thuyết phục hai người hy sinh một chút.

Trương Hải Khách ở không xa đột nhiên hét lên một tiếng: “Tìm thấy cơ quan rồi, mọi người qua đây xem này.” Một câu nói coi như đã giải cứu hoàn toàn Vương Bàn Tử và Ngô Tà.

Ngô Mặc nhe răng cười với hai người, quay người bỏ chạy.

Sợ chậm một bước, sẽ bị hai người hợp sức dạy dỗ một trận.

Phải nói vị trí cơ quan này ẩn giấu cũng đủ sâu.

May mà Trương Khởi Linh ra tay mới tìm được vị trí.

Nếu không, e là nhất thời cũng không tìm ra được.

Mọi người tụ lại trước cơ quan.

Không thể không cảm thán một câu, đầu óc của người xưa quả thực khiến người ta khó hiểu.

Cơ quan thiết kế kỳ quái trăm hình vạn trạng như câu đố.

Cơ quan trước mắt chính là như vậy.

Toàn bộ bị vách đá che phủ, chỉ để lại một cái lỗ nhỏ như tổ kiến.

Thật ra mà nói, nếu ở trước mặt kiến trúc hiện đại, cái lỗ nhỏ xíu này tuyệt đối sẽ thu hút sự chú ý.

Nhưng trên vách đá cao chọc trời?

Đừng nói là nhỏ bằng ngón tay, dù có to bằng quả dưa hấu cũng hoàn toàn không gây chú ý.

Trương Khởi Linh có thể phát hiện cũng coi như là tình cờ.

Ngô Mặc và Lâm Phong hai người trừng mắt tròn xoe, không ngừng đánh giá Trương Khởi Linh.

Hai chữ “khâm phục” gần như đã nói đến phát chán.

Càng nhìn càng tán thưởng không thôi.

Nhất thời cảm xúc dâng trào, đưa tay nắm lấy cánh tay Trương Khởi Linh, lật qua lật lại ngón tay anh xem không ngừng.

Miệng liên tục tán thưởng: “Ngón tay đẹp, quả thực mạnh hơn đũa nhiều.” Nhắc đến đôi đũa.

Ký ức xa xôi lại một lần nữa hiện về trong đầu mấy anh em.

Nhớ lại biểu cảm ngơ ngác của Trương Khởi Linh lúc đó, ai nấy suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

May mà họ biết hoàn cảnh không thích hợp.

Cố sống cố chết véo đùi, thậm chí nghĩ lại hết những chuyện xui xẻo trong đời, mới miễn cưỡng nén được nụ cười.

Lâm Phong đối với Phát Khâu Chỉ của nhà họ Trương đã ngưỡng mộ từ lâu.

Thấy Ngô Mặc cầm tay Trương Khởi Linh xem nửa ngày, nhất thời quên mất thân phận của mình, đưa tay ra muốn cầm lấy xem thử.

Kết quả một cái rắm cũng không được.

Trương Khởi Linh quả quyết rút tay về.

Lâm Phong có chút ngượng ngùng, thu tay về nắm thành quyền đưa lên miệng ho nhẹ một tiếng.

“Mọi người đừng lãng phí thời gian, mau giải cơ quan là quan trọng.” Ngô Mặc nhìn bộ dạng bối rối của hắn, cố gắng chớp mắt mới kiềm chế được nụ cười.

Chương 1202

Con trai nhà mình mình thương. 163.

Để Lâm Phong không quá ngượng ngùng, Ngô Mặc lấy ra khí thế của đại ca, chắp tay nói: “Tiếp theo đây xin nhờ các vị trổ hết bản lĩnh ra tay giải cơ quan.” Nói xong, hắn lùi về sau một bước, nhường vị trí cơ quan cho những người khác.

Lời xưa nói rất đúng, có chỗ dựa chính là hưởng phúc.

Có Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa, Trương Khởi Linh và những người khác ở đây, còn cần Ngô Mặc phải động não giải cơ quan sao?

Hơn nữa cơ quan trước mắt hoàn toàn khác với Thăng Long.

Một phiến đá cao hai mét, trên đó được chia cắt ngang dọc thành những ô nhỏ bằng lòng bàn tay.

Mỗi ô nhỏ đều khắc một ký hiệu đặc biệt.

Ngoài ra.

Góc dưới bên phải có một vật nhô ra có thể di chuyển.

Trông có vẻ như dùng vật nhô ra đó lần lượt nhấn vào các ký hiệu phía trên.

Nói trắng ra có chút giống khóa mật mã.

Ngô Mặc đối với những hoạt động động não như thế này thường không chủ động tham gia.

Hắn lùi về phía sau, rút một điếu thuốc đưa cho Lâm Phong.

Hai người vừa hút thuốc, vừa quan sát động tĩnh của cây cầu, thuận tiện xem mọi người đã giải được cơ quan chưa?

Giải cơ quan đâu có dễ như bẻ khóa? 164.

Mấy người tụ lại với nhau không ngừng thương nghị, lần lượt đưa ra quan điểm và ý kiến của mình.

Một lát sau tự động bắt đầu sàng lọc.

Người đầu tiên bị loại ra chính là Vương Bàn Tử, cùng với anh ta là gã ngốc Đa Kiệt.

Hai người vì đề nghị sử dụng thuốc nổ đã bị phủ quyết.

Những người còn lại đều có thể tham gia vài câu, ngay cả Lê Nhất Minh và Tiểu Tứ Nguyệt cũng có thể đưa ra quan điểm và đề nghị của mình.

Đa Kiệt có chút ấm ức.

Cảm thấy tôn nghiêm của nam giới bị tổn thương nặng nề.

Nhưng không hài lòng thì có thể làm gì?

Hoàn toàn không chen vào được câu nào, chỉ có thể ngồi xổm trên đất bẻ ngón tay.

Đội ngũ vốn tốt đẹp bị chia thành hai nhóm.

Một nhóm là Ngô Mặc, Lâm Phong cùng với con khỉ, sau mông còn có Vương Bàn Tử và Đa Kiệt.

Nhóm còn lại là những người khác.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đã qua hơn bốn tiếng đồng hồ.

Đối với việc giải cơ quan vẫn không có chút manh mối nào.

Nghĩ kỹ lại cũng không có gì lạ.

Chơi một trò ghép hình cũng mất mấy tiếng, giải một cơ quan quỷ dị như thế này, dùng một hai ngày chẳng phải là chuyện thường tình

sao?

Ngô Mặc có chút nhàm chán, câu được câu chăng nói chuyện với Lâm Phong và Vương Bàn Tử mấy người.

Kim Điêu giống như một đứa trẻ không ngồi yên được.

Lúc thì đùa giỡn với con khỉ, lúc thì tự mình lộn nhào.

Thể tích hơn năm trăm cân, mỗi lần lộn nhào mặt đất đều rung lên ba lần.

Chơi một lúc, cảm thấy không có gì thú vị.

Nó ngồi sau lưng Ngô Mặc, đưa móng vuốt lớn ra nghịch quần áo của hắn.

Miệng phát ra những âm thanh kỳ quái, truyền rõ vào đầu Ngô Mặc.

Ngô Mặc vốn rất thích sự hoạt bát của Kim Điêu, cũng không nỡ lòng ngăn cản hành vi của nó.

Nhưng không chịu nổi nó cứ lải nhải không ngừng.

Lúc thì muốn ăn, lúc thì bảo Ngô Mặc chơi cùng, lúc lại nói đã từng đến đây.

Ngô Mặc giật mình một cái.

Vội vàng quay đầu nhìn Kim Điêu, bảo nó nói rõ đã đến đây khi nào?

Kim Điêu chớp chớp đôi mắt ngây thơ, một lúc lâu sau mới nhớ lại chuyện cũ.

Nó nói lúc nhỏ quá nghịch ngợm bị người ta bắt được.

Người đó rất tàn nhẫn, động một chút là bỏ đói, đánh đập nó.

Kim Điêu muốn trốn thoát nhưng không thành công. 165.

Sau đó người đó đưa nó đến đây, cũng giống như những người bên cạnh kia chạm vào phiến đá.

Còn ép nó đứng bên cạnh quan sát.

Kim Điều nhớ lại đến đây, bĩu môi rất ấm ức.

Cố ý ưỡn cái bụng to ra cho Ngô Mặc xem.

Nói là trên đó bây giờ vẫn còn sẹo dao và vết roi.

Nhưng Ngô Mặc vạch lông ra xem nửa ngày, ngoài một cái rốn ra thì không có gì khác.

Hai người dùng ý thức để đối thoại.

Vương Bàn Tử và Đa Kiệt nhìn mà ngơ ngác, không hiểu Ngô Mặc đang lên cơn gì?

Sao lại đi vạch bụng con tinh tinh?

Nhưng lời của Kim Điều, lại mang đến cho Ngô Mặc linh cảm.

Hắn tiếp tục hỏi Kim Điều.

Người bắt nó trông như thế nào?

Lại làm những chuyện gì?

Quan trọng nhất là Kim Điều có nhớ thứ tự người đó nhấn cơ quan không?

Phải nói, bụng dạ hẹp hòi của Kim Điều lại có tác dụng.

Nó hận người đó đánh nó mắng nó, nên đã ghi nhớ tất cả mọi thứ về đối phương vào lòng.

Trong lời kể của Kim Điều, người đàn ông đó miệng nhọn má khỉ, dáng người thấp bé.

Còn không đẹp bằng con khỉ.

Nói hắn ta tạo ra một cây cầu, rồi ép Kim Điều đi qua lại trên cầu mấy lần.

Xác nhận không có nguy hiểm rồi, liền để Kim Điều lại tại chỗ, một mình đi sang bờ đối diện.

Chương 1203

Ngô Mặc vỗ đùi, hưng phấn cười toe toét.

Có hack game Kim Điều này còn bàn bạc cái rắm gì nữa?

Đúng là lúc để gia đây ra vẻ.

Hắn vẫy tay với Kim Điều.

Giống như một ông lớn, lắc lư đi đến trước cơ quan.

Ho khan một tiếng.

“Bàn bạc nửa ngày mệt rồi chứ?

Các người ra sau nghỉ một lát đi, Nhị gia tôi chuẩn bị tự mình thử nghiệm một phen.” “Lâm lão nhị, đầu óc cậu mà cũng giải được cơ quan à?” Tô Nan đảo mắt một cái, mỉa mai.

“Cút sang một bên đi.” Ngô Mặc vẫy tay như đuổi ruồi.

“Góa phụ Tô, có muốn cá cược không?” “Cược gì?” Tô Nan nghịch con dao găm trong tay, liếc xéo Ngô Mặc một cái.

Ngô Mặc hừ một tiếng.

“Cược giải cơ quan.

Nếu Nhị gia tôi mà giải được cơ quan, sau này cô gọi tôi là ông nội.” “Thế nào?

Dám cược một phen không?” Tô Nan định nói cược thì cược.

Nhưng lời đến miệng lại nuốt xuống.

Nghĩ đến thói quen của Ngô Mặc, Tô Nan quyết định tốt nhất là không nên cá cược với hắn.

Lạnh lùng hừ một tiếng, lùi lại nửa bước, nhường ra vị trí cơ quan.

Vì sĩ diện, vẫn ném lại một câu giữ thể diện.

“Lão nương không có thời gian rảnh rỗi nói nhảm với mày.” Ngô Mặc lười tiếp tục nói nhảm với cô ta.

Dù sao cháu trai cháu gái cũng quá nhiều rồi, hắn bây giờ cũng không còn ham hố nữa.

Hắn bước lên một bước, Kim Điều theo một bước.

Một người một tinh tinh như một tòa tháp sắt, che kín cơ quan không một kẽ hở.

Người bên cạnh muốn nhìn một cái cũng không được.

Ngô Mặc nhìn những ký hiệu kỳ quái trước mắt, trong lòng thấp thỏm không yên.

Hấp tấp quá rồi!

Lỡ như Kim Điều không nhớ thì sao?

Mình đã khoác lác ra rồi, chẳng phải là tự vả vào mặt sao?

Nghĩ tới nghĩ lui.

Cuối cùng cắn răng một cái!

Không được thì dựa vào hệ thống, cùng lắm là tốn thêm chút tiền.

Hắn nhanh chóng trao đổi với Kim Điều, hỏi nên bắt đầu từ bước nào?

Kim Điều trừng mắt to nhìn nửa ngày.

Ngay lúc lòng Ngô Mặc sắp nguội lạnh, nó cuối cùng cũng chỉ vào từng ô vuông như bắn đậu.

Ngô Mặc mang tâm thái mèo mù vớ cá rán.

Theo thứ tự mà Kim Điêu nói, dùng sức nhấn xuống các ô vuông cơ quan.

Mọi người phía sau chỉ nghe thấy tiếng nhấn cơ quan, nhưng không thấy Ngô Mặc thao tác như thế nào.

Trong lòng có chút sốt ruột.

Có ý muốn ghé đầu qua xem, nhưng mông của Kim Điêu quá lớn, hoàn toàn không nhìn thấy.

Chỉ có thể nhíu chặt mày, chú ý động tĩnh phía trước.

Liên tục nhấn mười sáu lần.

Tiếng cơ quan chuyển động “cạch cạch” ngày càng lớn.

Ngô Mặc vội vàng quay đầu nhìn về phía sau, kết quả mặt đâm thẳng vào ngực Kim Điêu.

Lớp lông dày suýt nữa thì làm hắn ngạt chết.

Ngô Mặc tức đến mức muốn lôi Kim Điêu ra.

Nhưng thất bại.

Cuối cùng phải khó khăn lắm mới chen được cái đầu ra từ nách nó. 166.

Những người khác cũng đồng loạt nhìn về phía sau.

Chỉ thấy xích sắt đen trên cầu bắt đầu chuyển động, theo đó là hai bên vách đá lần lượt xuất hiện một cây cầu dài.

Cây cầu dài cứ vươn ra phía trước, cuối cùng hợp lại làm một.

Tô Nan và Trương Hải Khách trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhìn cây cầu, rồi lại nhìn Ngô Mặc.

Thực sự không thể tin được, một cơ quan phức tạp như vậy lại bị Lâm nhị ngốc giải được.

Ngô Mặc trong lòng thở phào một hơi.

Không uổng công khoác lác, chuyện cuối cùng cũng được giải quyết.

Hắn thoát ra khỏi nách của Kim Điều, nhướn cằm với Trương Hải Khách, lộ ra vẻ đắc ý.

“Cháu trai, ông nội lợi hại không?” “Cút!” Trương Hải Khách nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc chí của Ngô Mặc, thật muốn một cước đá hắn sang bờ đối diện.

Lời vừa dứt, đã nhận được mấy ánh mắt giết người.

Tô Nan không chịu nổi hai tên ngốc công kích lẫn nhau, mở miệng nói: “Được rồi, đừng đùa nữa, hay là xem cây cầu này có chuyện gì đi.” Mọi người cùng nhau đi về phía cây cầu.

Trong lúc đi, Hắc Nhãn Kính ghé sát vào bên cạnh Ngô Mặc giơ ngón tay cái, khen ngợi: “Nhị gia, lợi hại quá!

Kể cho Hạt Tử nghe giải thế nào đi!” “Xì!

Dễ thôi.” Ngô Mặc ngẩng đầu lên tỏ vẻ kiêu ngạo, giả vờ không quan tâm nói: “Cơ quan nhỏ như cái rắm, không đáng nhắc đến.” Nói chuyện trong chốc lát đã đến gần cầu.

Không thể không khen một câu, trí tuệ của người xưa quả thực đáng nể.

Vách đá cheo leo rộng trăm mét.

Hai cây cầu gỗ vươn ra từ hai bên, lại khớp vào nhau không một kẽ hở.

Không có tay nghề siêu việt, không thể làm được điều này.

Cầu mới đã được dựng xong, tiếp theo ai sẽ đi thử nghiệm?

Mấy người đơn giản thương lượng một lát, cuối cùng cử ra một người nhà họ Trương.

Người nhà họ Trương vô cùng cẩn thận bước lên cầu.

Vốn tưởng rằng nguy cơ trùng trùng, kết quả lại sóng yên biển lặng.

Chương 1204

Anh ta đi từ đầu này sang đầu bên kia vách đá, một chút gió thổi cỏ lay cũng không xảy ra.

Thấy tình hình này, không ai tiếp tục lãng phí thời gian.

Với tốc độ nhanh nhất chỉnh lý lại trang bị, theo đội hình đã phân chia từ trước lần lượt đi sang bờ đối diện.

Ngô Mặc lại một lần nữa quay đầu nhìn lại cây cầu xích sắt.

Đối với sự ra đi của Oscar tỏ ra vô cùng tiếc nuối.

Cách một cây cầu không nhìn rõ tình hình đối diện, bây giờ đến gần có thể nói là rõ như ban ngày.

Cánh cửa đá trên vách đá cao đến mười mét. 167.

Hai bên lần lượt điêu khắc một hình con quỷ nhỏ.

Phía trên cùng khắc một ký hiệu, không nhìn ra có ý nghĩa gì.

Cánh cửa đá hở một khe, độ rộng có thể cho phép một người đàn ông trưởng thành đi qua bình thường.

Đa Kiệt đi trước Tô Nan ở vị trí đầu tiên.

Những người khác lần lượt đi theo sau.

Thấy Giải Ngữ Hoa định đi trước mình, Ngô Mặc một tay kéo lấy cánh tay anh, thấp giọng nói: “Vội gì, đi sau tôi.” “Không sao, yên tâm đi.” Giải Ngữ Hoa khẽ véo tay Ngô Mặc.

Yên tâm?

Tuyệt đối không thể.

Ngô Mặc có cảm giác, tiếp theo sẽ phải đối mặt với một trận chiến lớn.

Để bảo vệ người của mình.

Hắn quyết định tiếp theo đây phải tập trung mười hai phần tinh thần.

Một đoàn người vác hành lý đi qua cửa đá, phát hiện bên trong đổ nát, toàn là những tảng đá vỡ lớn.

Nơi này dường như đã trải qua một trận động đất lớn.

Những tảng đá vỡ cao thấp không đều, hình thù kỳ quái trải đầy mặt đất.

Họ đi một bước sâu một bước cạn trên đó, hơi không cẩn thận là dễ dàng rơi xuống hố.

Đi khoảng hơn mười cây số.

Rẽ qua một khúc quanh, trước mắt đột nhiên xuất hiện một cánh cửa đồng xanh khổng lồ.

Cánh cửa cao chọc trời, gần như không nhìn thấy đỉnh.

Một đoàn người ngây người tại chỗ, nhìn chằm chằm cánh cửa trước mắt một lúc lâu không nói nên lời.

Đặc biệt là Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Đối với cửa đồng xanh càng ấn tượng sâu sắc.

Ban đầu ở núi Trường Bạch đứng bên cạnh cửa đồng xanh, trơ mắt nhìn Tiểu Ca cùng âm binh tiến vào trong cửa.

Cảm giác chấn động đó cả đời khó quên.

Một lát sau Tô Nan phản ứng lại, độ sáng đèn pin điều chỉnh đến mức cao nhất chiếu vào cửa đồng xanh.

Tiếc là đèn pin hoàn toàn không chiếu rõ được toàn bộ.

Hoa văn trên cửa lại quá phức tạp, khiến người ta hoa mắt chóng mặt, hoàn toàn không nhìn rõ.

Nếu phải dùng một từ để hình dung.

Hai chữ “bá đạo” là đủ.

Đa Kiệt môi run rẩy nửa ngày mới nặn ra được một câu hỏi: “Đây chính là cánh cửa giam giữ quỷ ma?” “Chắc là ở đây.” Tô Nan thở ra một hơi dài, trải qua muôn vàn khó khăn cuối cùng cũng đến được đích.

Vương Bàn Tử khẽ huých Ngô Tà một cái, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Không có quỷ tỳ có vào được không?” “Không rõ.” Ngô Tà nói xong quay đầu nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh.

Muốn xem Tiểu Ca có phản ứng gì với cánh cửa này không?

Kết quả nhìn hay không nhìn cũng không có gì khác biệt.

Tiểu Ca trên mặt vẫn là biểu cảm bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào.

Lâm Phong trên dưới quan sát kỹ lưỡng nửa ngày, miệng phát ra tiếng cảm thán: “Quá bá đạo, mẹ nó ai xây dựng cái này vậy?

Chẳng lẽ thật sự có người ngoài hành tinh?” “Cũng không chắc đâu.” Biểu cảm chấn động trên mặt Ngô Mặc không hề kém Lâm Phong.

Cửa đồng xanh xuyên suốt toàn bộ Đạo Mộ Bút Ký. 168.

Ngoài Trương Khởi Linh và Hạt Tử ra, không ai biết sau cánh cửa rốt cuộc có gì?

Cánh cửa trước mắt này tuy là hàng giả, hàng nhái.

Nhưng hình dáng công trình lại gần như y hệt cửa đồng xanh ở núi Trường Bạch. 169.

Phải là công trình quỷ phủ thần công đến mức nào, mới có thể làm ra một bản sao y như thật đến vậy?

Cánh cửa lớn sừng sững ngay trước mắt, nhưng không ai vui mừng khôn xiết, thay vào đó là cảm giác mệt mỏi rã rời.

Để đến được đây, có thể nói họ đã phải trả giá rất nhiều.

Tiền bạc, sức lực, mạng người.

Chẳng ai nhao nhao đòi đi mở cửa, tất cả đều đồng loạt chọn ngồi xếp bằng xuống nghỉ ngơi.

Ai mà biết được sau cánh cửa có trò quỷ gì chứ?

Dựa theo truyền thuyết cổ xưa, bên trong tám phần là trùng trùng nguy hiểm.

Tô Nan móc từ trong túi ra nửa điếu thuốc cuối cùng, châm lửa rồi rít một hơi đầy thỏa mãn.

"Các vị, chúng ta nghỉ ngơi một lát ở đây, tiện thể bàn bạc xem tiếp theo nên làm gì." Ngô Mặc và Trương Hải Khách đều không có ý kiến.

Cả đoàn người như thường lệ chia thành ba nhóm ngồi vây quanh nhau.

Bề ngoài không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng mỗi người đều có toan tính riêng.

Xét về thực lực?

Hiện tại đội của Ngô Mặc đông người nhất.

Hai nhóm còn lại dù có hợp sức cũng chưa chắc có được ba phần thắng.

Nhưng chuyện đời không có gì là tuyệt đối.

Ai biết được bọn họ có còn giữ lại con bài tẩy nào không?

Ngô Mặc vừa gặm bánh quy khô, vừa thầm tính toán về nhiệm vụ Quán Vũ.

Nhiệm vụ gia nhập đội của Uông gia và điều tra Bạch Mã gần như đã xong.

Chỉ còn lại việc tiêu diệt Tuyết Sơn Diêm Vương.

Dựa theo cái nết của hệ thống, đã đưa ra thành nhiệm vụ thì đủ để thấy mức độ khó nhằn của Tuyết Sơn Diêm Vương rồi.

Mẹ nó chứ.

Chương 1205

Không lẽ lại cùng đẳng cấp với con mắt đèn pha khổng lồ kia à?

Nếu thật sự là vậy, hay là chuẩn bị trước, không cho chú Ba và mọi người vào cùng nhỉ?

Tuy nói người đông sức mạnh lớn, nhưng phiền phức cũng không nhỏ.

Lỡ làm bị thương bất kỳ ai, mình sẽ phải hối hận cả đời.

Ngô Mặc trong lòng rối như tơ vò.

Bả vai chợt trĩu xuống, Hắc Nhãn Kính đã ghé sát vào.

Anh ta nghiêng đầu, đôi môi kề sát tai Ngô Mặc cười khẽ: “Hây, Nhị gia lại đang nghĩ gì thế?

Có phải đang tính sao để bỏ rơi anh đây không?” “Không ngoan đâu nhé!

Sẽ bị đánh mông đó.” Hơi nóng cứ luồn vào tai Ngô Mặc, khiến cả người anh ngứa ngáy.

Phía bên kia, một bàn tay đặt lên eo anh.

Một giọng nói trầm thấp theo đó truyền vào tai: “Dám lộn xộn nữa, tôi cho cậu biết tay.” Thằng ôn con.

Ngô Mặc thấy hơi đau đầu.

Bị hai vị đại thần kẹp hai bên trái phải, anh đến rắm cũng không dám đánh.

Trong đầu anh bỗng nảy ra một ý nghĩ.

Cưỡi lên cổ Kim Điêu có phải sẽ tránh được nguy hiểm không?

Mấy hành động nhỏ của ba người họ sao qua mắt được đám Lâm Phong.

Thấy Ngô Mặc sợ vợ đến mức không dám hó hé, Lâm Phong liếc mắt xem thường liên tục.

Cuối cùng, vì sợ nhìn nữa sẽ không nhịn được mà lấy dép phi vào mặt cậu ta, hắn đứng dậy đi về phía cánh cửa đồng.

Cánh cửa đồng cao hơn năm mươi mét.

Con người đứng bên dưới chẳng khác nào con kiến nhìn con voi.

Trên cửa khắc đầy những hoa văn phức tạp, nhìn từ các góc độ khác nhau đều hiện ra những cảnh tượng tuyệt đẹp.

Chung Cực?

Lâm Phong thầm lẩm nhẩm hai từ này trong đầu.

Hắn nghĩ nát óc cũng không ra Chung Cực rốt cuộc đại diện cho cái gì?

Dĩ nhiên, hắn biết cánh cửa trước mắt này là giả.

Chỉ là khi nhìn thấy nó, hắn không khỏi tưởng tượng ra khung cảnh sau cánh cửa đồng ở núi Trường Bạch.

Trương Hải Khách ngồi trong góc gặm bánh quy khô, nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh.

Trương Hải Hạnh ghé lại gần, kề sát Trương Hải Khách hỏi nhỏ: “Anh, đây chính là Chung Cực mà trong tộc đã nhắc đến sao?” “Anh không biết.” Trương Hải Khách chậm rãi lắc đầu, hất cằm về phía Trương Khởi Linh.

“Phải hay không, chỉ có tộc trưởng mới biết.” Trương Hải Hạnh trầm ngâm một lát rồi đề nghị: “Có cần qua hỏi thử không?” “Hỏi cũng không ra đâu.” Trương Hải Khách thở dài.

“Ngài ấy lại mất trí nhớ rồi, rất nhiều thứ không nhớ được.” “Thôi, tôi qua xem sao.” Nói xong, Trương Hải Khách đứng dậy đi về phía cánh cửa đồng.

Không phải anh ta ngại đi hỏi Trương Khởi Linh, mà là vì đã hỏi dò và nhận được một tin khiến lòng anh ta lạnh ngắt.

Tộc trưởng nhà mình đã mất trí nhớ hoàn toàn.

Nói thật lòng, Trương Hải Khách mơ hồ có một cảm giác.

Nếu không phải trong túi mình còn chút tiền, e là tộc trưởng đến liếc mắt cũng chẳng thèm nhìn mình.

Sự thật khiến người ta vừa bất lực vừa suy sụp.

Nhưng không chấp nhận cũng không được.

Tiếng bước chân làm Lâm Phong đang trầm tư giật mình tỉnh lại, quay đầu nhìn thì thấy là Trương Hải Khách.

“Trương tiên sinh, người ngay không nói lời vòng vo, các vị đến đây vì mục đích gì?” Lâm Phong lười phải giả lả nữa, hai tay chắp sau lưng, thản nhiên đặt câu hỏi.

Trương Hải Khách im lặng một lúc.

Không biết đã nghĩ đến điều gì, giọng nói của anh ta rất khẽ: “Trên thế giới có rất nhiều bí mật, có những bí mật không ảnh hưởng đến đại cục, có những bí mật thay đổi cả thế giới.” “Cánh cửa đồng trước mắt này chính là một trong số đó.” Lời của anh ta vừa dứt, giọng của Ngô Mặc đã vang lên ngay sau đó: “Nghe quân một lời, tay chân rối loạn, ông nói chẳng khác gì đánh rắm.” Khóe miệng Trương Hải Khách không khỏi giật giật.

Lâm Phong suýt nữa thì bật cười thành tiếng, cố gắng kiềm chế ý cười hỏi một câu: “Lão nhị sao lại qua đây?

Không phải đang nghỉ ngơi à?” “Tôi xem thử cánh cửa đồng này rốt cuộc là thế nào.” Vừa nói, Ngô Mặc vừa đặt tay lên cửa.

Cha mẹ ơi.

Cái lạnh buốt thấu xương làm tay người ta đau nhức.

Khả năng chịu lạnh của Ngô Mặc rất mạnh, anh men theo hoa văn sờ soạng một lượt.

Vân văn rõ ràng, kỹ thuật điêu khắc tinh xảo.

Kể cả dùng máy móc hiện đại cũng khó mà làm được đến mức này.

Ngô Mặc không quay đầu lại, hỏi một câu: “Hải Hóa, có cách nào mở cánh cửa này không?” “Hiện tại thì không.” Trương Hải Khách nói xong ngẩng đầu nhìn lên trên, hơi do dự một chút.

“Tôi có thể leo lên xem tình hình.” “Vậy làm phiền anh rồi.” Ngô Mặc và Lâm Phong liếc nhau một cái, đồng thời lùi lại một bước.

Không phải sợ cửa đột nhiên mở ra rồi có thứ gì đó lao ra.

Mà là sợ Trương Hải Khách leo được nửa đường lại rơi xuống đè trúng mình.

Không hổ là người nhà họ Trương.

Công phu trên tay quả thực xuất sắc.

Hoa văn trên cửa đồng rất nhỏ, lại không có vật gì nhô ra, muốn leo lên bằng tay không độ khó khá cao.

Trương Hải Khách vậy mà vẫn dựa vào bản lĩnh vững vàng của mình, leo lên như một con thạch sùng.

Lâm Phong nhìn mà ngưỡng mộ không thôi.

Hắn nhìn chằm chằm vào ngón tay mình, trong lòng không ngừng tính toán, bây giờ bái Trương Khởi Linh làm sư phụ còn kịp không?

Hành động của Trương Hải Khách khiến những người khác đều đổ dồn ánh mắt về phía này.

Tô Nan cũng không ngồi yên được nữa.

Hắn bước nhanh vài bước, đứng bên cạnh Ngô Mặc và Lâm Phong.

Ai cũng không lên tiếng, tất cả đều chờ tin tức của Trương Hải Khách.

Trương Hải Khách leo khá cẩn thận.

Từng chút một, cuối cùng anh ta cũng leo được lên đỉnh cửa đồng.

Vốn tưởng bên trên sẽ có khe hở, nào ngờ cửa đồng và vách đá lại kết hợp chặt chẽ.

Khít khao đến mức một luồng hơi cũng không thổi qua được.

Hy vọng tan vỡ, trong sự bất lực anh ta đành phải từ từ leo xuống.

Tô Nan không thể chờ đợi được nữa, hỏi ngay: “Thế nào?

Mở được không?” “Không mở được, bên trên một chút khe hở cũng không có.” “Sao lại thế được?” Vẻ mặt Tô Nan lộ ra vẻ khó hiểu.

“Theo lẽ thường mà nói, cửa đồng rất nặng, dựng ở đây lâu ngày chắc chắn sẽ lún xuống, bên trên ít nhiều cũng sẽ xuất hiện một khe hở.” “Làm sao có thể khít khao như vậy được chứ?” Nói đến đây hắn dừng lại một chút, rồi tiếp: “Lẽ nào cánh cửa này rỗng ruột, căn bản không nặng?” “Ông uống bao nhiêu rượu giả mới nói ra được những lời thiếu não như vậy?” Ngô Mặc khoác một tay lên vai Lâm Phong, nhìn Tô Nan cười khẩy một tiếng.

“Trước khi phỏng đoán không thể xác nhận một chút sao?” Vừa nói, anh vừa rút Hàn Quang Côn từ sau lưng ra, dùng sức gõ mạnh một cái vào cửa đồng.

Chương 1206

Lực quá mạnh làm tay anh tê rần.

Tiếng va chạm trầm đục phát ra đủ để chứng minh cánh cửa này không chỉ đặc ruột mà vật liệu sử dụng cũng vô cùng xa xỉ.

Tuyệt đối không có chuyện ăn bớt công đoạn hay vật liệu.

Tô Nan đã sớm quen với phong cách hành sự của Ngô Mặc, tự động coi những lời châm chọc của anh như đánh rắm.

Hắn nhíu mày.

Có chút không cam tâm, hắn tiến lên vài bước, dùng sức đẩy mạnh cánh cửa đồng.

Cánh cửa không hề nhúc nhích.

“Này, Tô ăn mày, các người tốn bao công sức đến đây, lẽ nào không có chìa khóa cửa à?” Ngô Mặc móc từ trong túi ra một điếu thuốc, ngậm trên miệng, lơ đãng nói: “Đã đến nơi rồi, gặp chuyện thì đừng có giấu giếm nữa.” “Mở cửa sớm một chút, về sớm đếm tiền, ông vui tôi vui mọi người đều vui.” “Tôi không cố ý che giấu.” Tô Nan đối mặt với Ngô Mặc, hiếm khi tỏ ra nghiêm túc.

“Thật không dám giấu, thứ tôi cần đúng là ở trong cánh cửa này.” “Chỉ là làm thế nào để mở cửa thì không có manh mối.” “Đây cũng là một trong những lý do công ty chúng tôi chi giá cao mời các vị gia nhập đội ngũ.” “Hiện tại chính là lúc cần dựa vào các vị, có ý tưởng gì cứ việc nói thẳng.” Vương Béo và mấy người khác không ngồi yên được nữa, lần lượt đứng dậy đi tới.

Hắn đi vòng quanh cánh cửa sắt vài bước.

Vừa xoa cái đầu trọc lóc của mình vừa đưa ra ý tưởng.

“Nhị gia, đã không có chìa khóa, hay là dùng thuốc nổ đi?” Đa Kiệt nghe xong thấy rất có lý, phụ họa một câu: “Đúng vậy, phí công cả buổi không bằng dùng thuốc nổ cho nó nổ tung ra.” Trương Hải Hạnh hừ một tiếng: “Ngu ngốc, chúng ta đang ở trong núi, sóng xung kích của thuốc nổ sẽ làm đá sập hết xuống, đến lúc đó chôn sống cả lũ chúng ta.” “Chúng ta đến đây để mở cửa, không phải để tự sát.” “Mày biết cái đách gì.” Vương Béo ngứa mắt Trương Hải Hạnh, lập tức đáp trả: “Lúc gia gia đây chơi thuốc nổ, mày còn...” Vừa định nói “đang đái dầm trộn đất sét”, hắn chợt nhớ ra người nhà họ Trương sống rất thọ.

Rất có thể lúc đối phương đang đái dầm trộn đất sét, mình còn chưa biết đang lêu lổng ở đâu.

Đành phải bĩu môi, ném lại một câu: “Thôi, lười nói nhảm với mày.” Ngô Mặc vỗ vỗ vai Vương Béo, ra hiệu cho hắn đừng nói nhiều.

Rồi quay đầu liếc mắt ra hiệu cho Lâm Phong.

Lâm Phong lập tức hiểu ý.

Hắn vươn vai một cái, uể oải nói: “Hai anh em tôi đi giải quyết nỗi buồn, các vị cứ từ từ nói chuyện.” Hai người không hề né tránh ai, khoác vai bá cổ đi về phía đống đá cách đó mười mét về bên phải.

Lưng quay về phía mọi người.

Trông thì như đang cởi quần đi tiểu, nhưng thực chất lại đang nhỏ giọng trao đổi thông tin về quá khứ.

Lâm Phong làm như kẻ trộm, hạ giọng xuống mức thấp nhất: “Con trai, sao bố nhớ là sau khi cửa bị nổ tung, bên trong có một đống bùn loãng gì đó tuôn ra nhỉ?” “Sau đó còn có một đám quái vật chui ra, hình như còn trong suốt nữa.” Lâm Phong vắt óc nhớ lại nội dung đã từng đọc, đoạn nào không nhớ ra thì nhăn mặt nhíu mày như bị táo bón.

Hắn có chút khác với Ngô Mặc.

Đối với series Đạo Mộ hắn xem không nhiều, cũng không để tâm cho lắm.

Lúc này hắn mới thấm thía câu “sách đến lúc dùng mới hận ít”.

“Mày hỏi tao, tao hỏi ai?” Ngô Mặc liếc mắt một cái.

“Tao mới xem được một nửa, mày đã lấy sách đi kê chân bàn, chuyện sau khi vào núi căn bản tao không nhớ được bao nhiêu.” “Tổng hợp lại, còn không biết nhiều bằng mày.” “Đệt!

Tao làm sao biết sẽ đến đây chứ.” Lâm Phong vừa đuối lý vừa ấm ức.

Sớm biết có kỳ ngộ thế này, đừng nói là đọc truyện chữ, hắn có thể thuộc lòng cả cuốn sách không sót một chữ.

Thậm chí cả đồng nhân văn cũng xem qua một lượt.

Nghĩ đến việc mình đã bỏ lỡ rất nhiều thông tin quan trọng, hai anh em liếc nhau rồi đồng loạt thở dài.

Những người khác không biết hai người họ đang giở trò gì.

Không nghe thấy họ nói chuyện, nhưng lại nghe thấy tiếng thở dài của cả hai.

Trương Hải Khách bây giờ miệng lưỡi cay độc không tha người.

Mở miệng ra là một câu: “Sao thế, khóa quần kẹp trúng của quý à?” Ngô Tà hừ một tiếng: “Chuyện này chắc anh hay làm lắm nhỉ?

Không thì sao nói ra rành rọt thế?” “Ai u, huynh đệ cậu quên rồi à?” Vương Béo huých Ngô Tà một cái, cố ý nháy mắt ra hiệu nói: “Vị huynh đệ này trước kia chịu tội, còn thảm hơn cả bị khóa quần kẹp của quý nhiều.” “Nói về kinh nghiệm thì phong phú hơn nhiều chứ.” Về khoản mồm mép không tha người, Ngô Tà và Vương Béo cũng chỉ kém Ngô Mặc một chút.

Hai người liên thủ chọc tức Trương Hải Khách suýt nữa thì động thủ.

Đầu bên kia.

Lâm Phong và Ngô Mặc vẫn đang bàn bạc đối sách.

Nghĩ đến đống đồ lộn xộn trong không gian của Ngô Mặc, Lâm Phong đầy hy vọng hỏi: “Mày có mang theo máy khoan hay thứ gì tương tự không?” “Có thì có đấy, nhưng mày nghĩ lấy ra kiểu gì?” Ngô Mặc liếc Lâm Phong như nhìn một thằng ngốc.

“Tao có thể đường đường chính chính nói lão tử đây là Doraemon, trong không gian muốn gì có nấy à?” “Trước khi nói có thể dùng não một chút được không?” Hai người nhất thời rơi vào bế tắc, suy đi tính lại quyết định vẫn dùng thuốc nổ.

Chỉ là phải chuẩn bị đối phó trước.

Còn về phương án cụ thể?

Phía sau có bao nhiêu đại thần kia, để họ tự thương lượng đi, cần gì lãng phí tế bào não của hai anh em.

Hai người họ phụ trách nêu vấn đề là xong rồi.

Mang theo tâm thái vô trách nhiệm như vậy, hai người kéo quần lên, quay người đi về phía đám đông.

“Tôi nói hai người có bệnh không đấy?” Tô Nan khoanh tay, nhìn chằm chằm vào nửa thân dưới của hai người hồi lâu.

Hắn chế nhạo: “Đi tiểu một bãi mất mười phút, hai người nặn từng giọt ra à?" "Ừ, không lợi hại bằng ông." Lâm Phong giơ ngón cái lên, Ngô Mặc lập tức tiếp lời nửa câu sau: "Ông vừa cởi quần là nước ngập Kim Sơn." Hai người phối hợp vô cùng ăn ý.

Cứ thế làm tan đi không ít bầu không khí u ám, nghiêm túc.

Giải Liên Hoàn cũng nhận ra, đứa cháu trai này của mình miệng lưỡi ngày càng lợi hại.

Nói chuyện phiếm xong, cũng đến lúc làm việc chính.

Ngô Mặc một tay đút túi, nhìn chằm chằm vách đá hai bên trên dưới cửa đồng một lúc, trầm giọng nói: "Không có chìa khóa, không có công cụ khác, hiện tại xem ra chỉ có thể dùng thuốc nổ để phá nó ra." "Nhưng có một điều kiện tiên quyết, những người còn lại tốt nhất nên lùi về sau, nếu không rất khó đảm bảo đá sụp xuống có gây ra thương vong ngoài ý muốn hay không." "Lùi lại?" Tô Nan quay đầu nhìn về phía sau, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại đường đi và địa hình xung quanh.

Vị trí này giống như ở lưng chừng núi.

Đi xuống khoảng một trăm mét có một khu đất bằng phẳng.

Xung quanh chất đống rất nhiều tảng đá lớn, hiện tại xem ra là một nơi có thể tránh được nguy hiểm.

Hắn đưa ra ý tưởng, Ngô Mặc dứt khoát phủ quyết.

Đùa cái gì vậy?

Chỗ đất bằng phẳng, đây không phải là chờ bị đá từ trên cao đè chết sao?

Bắt buộc phải lùi xa hơn nữa.

Ít nhất cũng phải lùi lại hai cây số mới có thể tránh được dư chấn của thuốc nổ.

Anh sắp xếp lại suy nghĩ, nghiêm túc nói: “Tôi cho rằng cách tốt nhất là đi xuống từ đây, lùi về ngọn núi đối diện.” “Cái gì, cậu điên rồi à?” Đường lên núi hiểm trở.

Cả đoàn người mất bao công sức mới leo được đến vị trí này.

Bây giờ chưa làm được gì đã quay đầu đi xuống.

Lại còn phải leo lên ngọn núi đối diện, chắc không phải ăn no rửng mỡ đấy chứ?

Tô Nan và Trương Hải Khách cùng những người khác đều lộ vẻ khó hiểu.

Không hiểu tại sao lại phải làm chuyện thừa thãi như vậy?

Tô Nan là người đầu tiên đưa ra nghi vấn: “Lâm lão nhị, có đến mức đó không?

Chẳng phải chỉ là thuốc nổ thôi sao?” “Chúng ta ở đây có nhiều cao thủ, kinh nghiệm phong phú, lùi lại trăm mét là gần đủ rồi.” “Nếu đi sang ngọn núi đối diện, ít nhất cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ.” Ngô Mặc không muốn nói nhảm nữa.

Sắc mặt anh trầm xuống, dứt khoát nói: “Bất kể ông có đồng ý hay không, người của tôi sẽ không ở lại đây.” “Cậu đúng là thằng khốn nạn.” Tô Nan tức giận đến mức đá mạnh một cú vào vách đá.

Cú đá này rất mạnh, đến nỗi chân hắn cũng hơi tê dại.

Cơn giận trong lòng hắn đã lên đến đỉnh điểm.

Ngô Mặc không hợp tác, khiến hắn bó tay chịu trói.

Chương 1207

Hiện tại hắn như một thùng thuốc súng, chỉ cần một tia lửa nhỏ là có thể gây ra tai họa vô tận.

Ngô Mặc liếc Tô Nan một cái, đang định hỏi hắn có phải đến tuổi mãn kinh không.

Bất ngờ ập đến.

Ngay khoảnh khắc Tô Nan đá vào vách đá, cả hang động bắt đầu rung chuyển.

Tiếng cơ quan chuyển động không ngừng vang vọng trong sơn động.

Tựa như một con dã thú bị nhốt đã lâu, cuối cùng cũng tìm được cơ hội trốn thoát.

Hai bên vách đá cùng với phía trên cửa đồng phát ra tiếng ông ông.

Âm thanh chói tai đến rợn người.

Giống như muốn xé toạc màng nhĩ của người ta.

Khiến người ta khó chịu chỉ muốn ngoáy tai vài cái.

Ngay lúc mọi người đang siết chặt vũ khí, cảnh giác nhìn xung quanh.

Cánh cửa đồng lại từ từ mở ra hai bên.

Vãi chưởng!

Chuyện gì thế này?

Mọi người đều có chút ngơ ngác!

Nhất thời thậm chí quên mất phải làm gì.

Cùng với việc cánh cửa đồng mở ra, tiếng động long trời lở đất từ bên trong truyền ra.

Âm thanh này như sấm sét vạn quân, làm màng nhĩ người ta đau nhói.

Một luồng mùi hôi thối nồng nặc ập đến, khiến người ta nghẹt thở.

Theo sau đó, là một lượng lớn bùn loãng như thể siêu thị đang đại hạ giá.

Từ khe cửa, chúng chen chúc nhau tràn ra như thác đổ.

Đám bùn loãng giống như một bầy dã thú đói khát, sợ chậm một bước là bị bỏ lại phía sau.

Chúng nhanh chóng nhấn chìm chân của mọi người, khiến họ rơi vào một mớ hỗn loạn.

Đệt!

Phản ứng đầu tiên của Ngô Mặc và Lâm Phong là bỏ chạy.

“Nhanh, lùi về sau.” Ngô Mặc hét lớn một tiếng, quay người chạy về phía Giải Liên Hoàn.

Hết cách, chú Ba tuổi đã cao, sức khỏe không tốt, phản ứng không theo kịp người trẻ.

Còn về anh trai Ngô Tà?

Ngô Mặc đã thông báo cho Kim Điêu ngay từ đầu, nó đã kẹp Ngô Tà dưới nách.

Trước cửa đồng là một mớ hỗn loạn. 170.

Mọi người lần lượt lùi lại, muốn tìm nơi trú ẩn.

“Leo lên tảng đá!” Tiếng động trong cửa đồng lớn đến kinh người, dù Vương Béo có gào khản cổ cũng không nghe thấy.

Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa ba người dìu Giải Liên Hoàn chạy về phía bên phải.

Trương Khởi Linh và Công chúa Văn Thành bảo vệ Bạch Mã.

Mục tiêu là những đống đá cao lớn ở hai bên.

Nào ngờ đang chạy bỗng cảm thấy sau lưng trĩu xuống, dường như có thứ gì đó đè lên.

Ngô Mặc dùng sức xoay người, suýt nữa thì quăng Giải Liên Hoàn bay ra ngoài.

May mà lúc mấu chốt đã tóm được đùi ông.

“Thằng ranh con, thả ta ra.” Tim ông già đập thình thịch.

Vừa rồi da đầu sượt qua khe đá, suýt nữa thì vỡ sọ.

“Làm màu cái gì?

Ở yên đấy.” Ngô Mặc không để ý tình hình sau lưng.

Anh tưởng Giải Liên Hoàn thương mình, sợ mình mệt.

Lúc này, những người khác cũng cảm thấy có điều bất thường trên người mình.

Đèn pin của Trương Hải Khách lia qua lia lại mấy lần.

Mọi người lúc này mới chú ý, thứ chui ra từ cửa đồng không chỉ có bùn loãng, mà còn có rất nhiều bóng đen không rõ mặt mũi.

Mỗi bóng đen cao khoảng một mét bảy.

Chúng lao vào người, như một quả tạ cỡ lớn đè người ta đến nghẹt thở.

Thậm chí hai ba cái, chồng lên nhau như chó xếp lớp, chen chúc vào nhau.

Kim Điều điên cuồng gầm thét.

Nách nó kẹp Ngô Tà, tay kia cố gắng với ra sau, muốn gỡ cái thứ lằng nhằng đó xuống.

Lượng lớn bùn loãng tiếp tục phun ra ngoài.

Tựa như bãi nôn của mặt đất, tỏa ra một mùi hôi thối đến nghẹt thở.

Lực phun mạnh mẽ khiến người ta không thể đứng vững, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bị cuốn vào vũng bùn vô tận này.

Trong cảnh tượng hỗn loạn đó, những bóng đen kia càng trở nên bí ẩn khó lường.

Chúng dường như cố ý ẩn mình trong bóng tối.

Chỉ dưới ánh đèn pin, mới có thể nhìn thấy một vài đường nét mờ ảo.

Nhưng khi dùng tay chạm vào, lại có thể cảm nhận được thực thể tồn tại.

Những bóng đen này giống như những bóng ma trong đêm đen, khiến người ta rợn tóc gáy.

Dưới sự phá rối của chúng.

Muốn thuận lợi đứng trên tảng đá để tránh bùn ư?

Chẳng khác nào lăn lộn trong vũng bùn để nhổ củ cải.

Không chỉ vậy, lực tấn công của chúng còn không nhỏ.

Cây côn trong tay Giải Ngữ Hoa gần như múa thành hoa.

Anh vung mạnh vào người những bóng đen này, phát ra những tiếng trầm đục.

Tuy nhiên, những bóng đen này lại cực kỳ ngoan cường.

Chúng giống như những quả tạ được bôi keo, một khi đã dính vào người, muốn gỡ ra cũng khá tốn sức.

Vương Béo nhất thời sơ ý, bị một bóng đen đè xuống vũng bùn.

Đúng là bắt nạt kẻ yếu.

Chương 1208

Từ trong cửa đồng lại xông ra thêm một vài bóng đen, bảy tay tám chân lao vào đè lên người Vương Béo.

Vương Béo liều mạng giãy giụa, xoay tròn liên tục, nhưng vẫn không thể hất đám này ra.

Trước mắt hắn tối sầm lại, cơ thể bị ép chặt, không thể cử động.

Hắc Nhãn Kính đứng không xa.

Thấy vậy, anh ta vẩy tay, liên tiếp nổ mấy phát súng.

Với tài bắn súng của Hắc Nhãn Kính, muốn bắn đầu sẽ không bắn trúng gót chân.

Đạn trúng vào bóng đen.

Rất kỳ lạ là, những gã này chỉ dừng lại vài giây rồi lại tiếp tục nhảy nhót tưng bừng.

Chứng tỏ đạn súng không có tác dụng lớn với chúng.

Giờ phút quan trọng vẫn phải trông cậy vào Kim Điều.

Theo sự ra hiệu của Ngô Mặc, nó nhảy vài bước đến bên cạnh Vương Béo.

Cái vuốt lớn rảnh rỗi của nó vung lên, quét sạch những bóng đen trên người Vương Béo.

Ngay sau đó, nó túm lấy người hắn, kẹp vào nách còn lại.

Tốc độ bùn loãng tràn ra quá nhanh.

Chẳng mấy chốc độ sâu đã đạt đến khoảng một mét.

Đừng nói là chạy, nhấc chân đi cũng khó.

Những mảnh đá vụn trên mặt đất đồng thời cũng trở thành chướng ngại vật, hơi không chú ý là người đã lún xuống nửa chân.

Lâm Phong không có gánh nặng, là người đầu tiên leo lên được tảng đá.

Sau đó hắn phát hiện ra một vấn đề.

Bóng đen dường như rất kiêng kỵ những tảng đá này.

Hắn lập tức hét lớn về phía Ngô Mặc: “Lão nhị, mau lăn qua đây, bóng đen không lại gần tảng đá.” “Con trai, nhận hàng!” Ngô Mặc vác Giải Liên Hoàn.

Nghe thấy vậy, anh dùng một tay nhấc bổng ông già lên, nhắm thẳng hướng Lâm Phong rồi vèo một cái ném qua.

Tròng mắt Giải Liên Hoàn như muốn lồi cả ra ngoài.

Còn chưa kịp phản kháng, người đã ở trên không trung vẽ thành một đường parabol bay về phía tảng đá.

“Thằng ranh con, mẹ kiếp nhà mày.” “Vãi!

Con trai mày...” Lâm Phong thấy một người sống sờ sờ bay tới, cũng không nể nang gì mà chửi một câu.

Mắt thấy người bay đến gần.

Lâm Phong nhắm chuẩn mục tiêu, vươn tay ra, cứ thế tóm được đùi của Giải Liên Hoàn.

Do có chút vội vàng, suýt nữa thì tuột cả quần của ông già xuống.

Dù vậy.

Nửa cái mông cũng lộ ra ngoài.

Giải Liên Hoàn vừa đứng vững, việc đầu tiên là kéo quần lên.

Gương mặt già nua vừa đen vừa trắng.

Một phần là vì tức, một phần là vì sợ.

Cảm xúc trong lòng vô cùng phức tạp.

Thiếu đi gánh nặng Giải Liên Hoàn, Ngô Mặc cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, có chút giống Tề Thiên Đại Thánh thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn.

Anh liên tục vung vẩy Hàn Quang Côn trong tay.

Cứ thế đánh cho đám bóng đen tan tác.

Lúc này, độ sâu của bùn đã đạt đến một mét hai.

Cánh cửa đồng giống như bị viêm dạ dày, không ngừng phun ra bùn loãng và bóng đen.

Ai có chiều cao khiêm tốn, lúc này coi như ăn đủ.

Bùn loãng và nước khác nhau rất nhiều.

Nước sâu hơn một mét, ảnh hưởng đến người rất nhỏ, nhưng bùn loãng thì khác, gần như giam người ta tại chỗ.

Giãy giụa nửa ngày chưa chắc đã đi được một mét.

Kim Điêu cao to, không có vấn đề gì lớn, nhưng hơn mười con khỉ còn lại thì gay go rồi.

Ngô Mặc thấy tình hình như vậy, liền đưa Hàn Quang Côn ra phía trước.

Bầy khỉ rất thông minh, bám lấy đầu côn.

Ngay sau đó anh dùng sức vung một cái.

Lũ khỉ bay vút lên không, vững vàng đáp xuống tảng đá.

Một con.

Hai con.

Ba con.

Những con khỉ khác bắt chước theo, tất cả đều thoát khỏi vũng bùn.

Ngô Mặc không đứng yên tại chỗ, mà có mục tiêu rõ ràng là chạy về phía Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính.

Do dòng bùn chảy làm mấy người bị tách ra.

Anh nhân cơ hội này xông đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa, một tay túm lấy cổ áo sau của anh ta.

Một tay dùng sức.

Cứ thế nhổ anh ta lên như nhổ củ cải.

“Buông tay.” “Con trai, nhận hàng.” Giải Ngữ Hoa còn chưa nói xong, người đã bị Ngô Mặc ném đi.

Người bay trên không, đầu óc ong ong.

Anh thật sự muốn túm Ngô Mặc đến trước mặt đấm cho một trận.

Nếu không phải vì thằng nhóc khốn này, mình có bị kẹt trong vũng bùn không?

Cứu người có thể văn minh hơn một chút được không?

Vãi chưởng!

Lâm Phong ở đầu bên kia chửi một câu thô tục.

Hắn vươn hai tay ra chuẩn bị đón.

Giải Ngữ Hoa sao có thể rơi vào kết cục như Giải Liên Hoàn?

Cây Bàn Long Côn trong tay anh ta điểm xuống đất một cái, tránh được tay của Lâm Phong, vững vàng đứng trên vách đá.

“Cảm ơn!” Xuất phát từ lịch sự, anh ta nói với Lâm Phong một tiếng cảm ơn.

Giải quyết xong Giải Ngữ Hoa, mục tiêu tiếp theo là Hắc Nhãn

Kính.

Chương 1209

Hắc gia trên mặt vẫn nở nụ cười thương hiệu.

Chỉ là nhìn dáng vẻ vừa rồi của Giải Ngữ Hoa bay ra, nụ cười có hơi cứng một chút.

Mắt thấy tay của Ngô Mặc sắp vươn ra.

Ánh mắt Hắc Nhãn Kính hơi nheo lại, nhanh hơn một bước tóm lấy cánh tay của Ngô Mặc.

Bắt chước dáng vẻ vừa rồi của Ngô Mặc, anh ta dùng một tay vung mạnh như quay tít, ném Ngô Mặc bay ra ngoài.

Miệng còn không quên nói một câu: “Đi nào!” Ngô Mặc cuối cùng cũng được trải nghiệm cảm giác gậy ông đập lưng ông.

Một câu “mẹ kiếp” còn chưa kịp nói xong.

Thắt lưng quần và đùi của anh đã bị Lâm Phong và Giải Ngữ Hoa tóm lấy.

Đúng là có học có hơn.

Kim Điều thấy rất thú vị, hai tay như quay củ cải, cũng ném Ngô Tà và Vương Béo bay ra.

May mà trên tảng đá có mấy người đứng.

Hai vị đại gia này mới không bị thương nặng.

Nếu không với cái kiểu không biết nặng nhẹ của Kim Điều, rất có thể sẽ làm họ ngã chết.

Vương Béo lần đầu tiên chửi người mà không biết chửi ai.

Chửi Ngô Mặc?

Chửi Kim Điều?

Hay là chửi mình ngu?

Cuối cùng chỉ có thể chửi Tô Nan chân tay thừa thãi, không có não.

Ngô Mặc đứng vững người, phát hiện Hắc Nhãn Kính bị kẹt trong vũng bùn, tức giận rút Băng Tàm Long Trảo Câu ra quăng tới.

Hắc Nhãn Kính giơ tay bắt lấy móng vuốt rồng, mượn lực thoát khỏi sự trói buộc của vũng bùn.

Trương Khởi Linh và Công chúa Văn Thành bảo vệ Bạch Mã cũng đã an toàn lùi về đống đá bên kia.

Những người còn lại đều dùng bản lĩnh của mình để trốn thoát.

Những người quan tâm đều đã về bên cạnh, Ngô Mặc đột nhiên phát hiện Lê Nhất Minh đã biến mất.

Anh cầm đèn pin nhìn quanh bốn phía.

Ngoài dòng bùn không ngừng cuồn cuộn ra, căn bản không có bóng dáng của anh ta.

Những bóng đen như cá tôm nhảy loạn xạ trong vũng bùn, lúc thì nhảy lên trên lúc thì nhảy qua lại.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Phong nhận ra cảm xúc của Ngô Mặc không ổn, vội vàng hỏi một câu.

Sắc mặt Ngô Mặc âm trầm khó coi.

“Cậu có thấy Lê Nhất Minh không?” Chưa nói đến việc đối phương là ân nhân cứu mạng của con trai lớn nhà mình.

Chỉ riêng vì thằng nhóc Lê Thốc, Ngô Mặc cũng không nỡ để Lê Nhất Minh chết thảm ở đây.

Con người ở với nhau mới có tình cảm.

Lúc ở Địa Long Hội, Lê Thốc đã định trốn đi, nhưng lại cứ dính lấy Lưu Tang đùa giỡn.

Lâu dần, Ngô Mặc cũng bất giác coi cậu ta như cháu trai mình.

Nghĩ đến việc thằng nhóc đã mất mẹ, bây giờ bố lại mất tích, nhất thời anh có chút lo lắng cho cảm xúc của cậu bé.

“Tôi không thấy.” Lâm Phong lắc đầu, quay đầu hỏi những người khác: “Có ai thấy Lê Nhất Minh không?” Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà và Vương Béo đều lắc đầu.

Giữa lúc sinh tử, làm gì có thời gian quan tâm đến người không liên quan?

Ngô Mặc chửi một câu thề, ánh mắt như đèn pha quét qua quét lại trong vũng bùn.

Mang theo hy vọng một phần vạn, anh cầu trời mở mắt cho anh bạn này tự động lật ngửa ra.

Lượng bùn ngày càng nhiều.

Độ sâu gần như đã đạt đến khoảng một mét sáu.

Mọi người bị buộc phải leo lên những tảng đá cao hơn.

May mà tảng đá khá nhiều.

Chỉ cần bùn không đạt đến ba mét trở lên, an nguy của họ sẽ không có vấn đề.

Tiếp theo chỉ còn lại việc chờ đợi.

Vương Béo quét mắt một vòng, trên tảng đá toàn là người nhà mình, nói chuyện cũng không cần kiêng dè nhiều.

“Huynh đệ, cánh cửa này bị tiêu chảy à?” “Không có hồi kết, phải chảy ra bao nhiêu bùn nữa đây?” Ngô Tà phủi phủi bùn trên người.

Mệt mỏi ngồi xếp bằng xuống đất, mày mắt nhíu thành một cục: “Thật kỳ lạ, sao cánh cửa đồng ở núi Trường Bạch lại không có bùn loãng?” “Đống bùn này rốt cuộc từ đâu ra?” “Hay là hỏi Tiểu Ca xem?” Vương Béo nảy ra ý định hỏi Trương Khởi Linh.

Hắn đã tò mò vô cùng về cánh cửa đồng ở núi Trường Bạch từ lâu.

Khổ nỗi Trương Khởi Linh miệng quá kín, dù hỏi thế nào cũng không hé một lời.

Bây giờ tình hình đã khác.

Cánh cửa đồng đã mở, nếu còn không nói vài câu thì có vẻ hơi không nể mặt.

“Được, cùng qua đó hỏi xem.” Ngô Tà vỗ đùi một cái.

Hắn đứng dậy cùng Vương Béo mang theo tâm thái không hỏi ra được đáp án quyết không quay đầu, hùng hổ đi về phía Trương Khởi Linh.

Hắc Nhãn Kính xoay xoay khẩu súng trong tay, thích thú xem náo nhiệt.

Đúng là không nên hả hê trên nỗi đau của người khác.

Náo nhiệt còn chưa xem được, mông đã ăn một cú đá của Ngô Mặc: “Anh giở trò quỷ gì đấy?

Lão tử bảo anh chạy trước, sao anh lại ném tôi qua đây?” Hắc Nhãn Kính như con bạch tuộc, trực tiếp quay người bám vào người Ngô Mặc, miệng không ngừng kêu ai oán.

“Nhị gia nhẹ chút, mạnh quá, Hạt Tử chịu không nổi đâu a!” Hử?

Ngô Mặc nghe xong lời này hơi sững người một chút.

Cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Giải Liên Hoàn càng nhìn càng thấy ngứa mắt, kéo Ngô Mặc qua, xối xả mắng một trận.

“Thằng ranh con, mày chê chú Ba mày sống lâu quá rồi phải không?

Vừa rồi suýt nữa thì tiễn lão già này xuống điện Diêm Vương rồi.” Người trong lòng bị giật đi, Hắc Nhãn Kính chỉ cảm thấy lòng trống rỗng.

Nhưng hắn không nói gì cả.

Dù sao đối phương cũng là người chú Ba mà Ngô Mặc quan tâm nhất.

Ngô Mặc nhìn miệng chú Ba nhà mình cứ mấp máy liên hồi.

Trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ --- giá mà có cây kim thêu thì tốt rồi.

Khâu miệng lão già này lại.

Để khỏi phải lải nhải không dứt.

Đương nhiên, trong không gian đúng là có kim chỉ, chỉ là cậu không dám lấy ra, chủ yếu là sợ Giải Liên Hoàn quất cho chết.

Chương 1210

Nghe một lúc, ánh mắt chợt lướt qua Giải Ngữ Hoa bên cạnh.

Trong lòng lập tức có ý tưởng.

Cậu sớm đã nhận ra Hoa ca nhà mình và chú Ba ở bên nhau có chút gượng gạo.

Chú Ba rõ ràng có hơi áy náy với Hoa ca.

Nếu đã như vậy, hay là để Hoa ca đi đối phó với chú Ba đi.

Nghĩ đến đây, cậu vươn tay, kéo thẳng Giải Ngữ Hoa qua, đẩy người đến trước mặt Giải Liên Hoàn. "Chú Ba, hai người nói chuyện đi, con còn có việc cần bàn bạc." Nói xong, cậu không thèm ngoảnh đầu lại mà đi thẳng về phía Trương Khởi Linh.

Trong lòng thì thầm xin lỗi Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa gân xanh trên trán giật liên hồi.

Nhịn một lúc vẫn không nén được cơn giận.

Anh lạnh lùng liếc Giải Liên Hoàn một cái, rồi vội vã đuổi theo.

Nắm lấy cánh tay Ngô Mặc, dùng sức kéo người vào một góc tối bên cạnh.

Hắc Nhãn Kính vẫn luôn chú ý động tĩnh của Ngô Mặc.

Thấy tình hình này, chân hắn khẽ nhúc nhích, nhưng không biết nghĩ đến điều gì lại dừng lại.

Sắc mặt có chút khó coi.

Hắn vung vẩy khẩu súng trong tay, quan sát động tĩnh xung quanh.

Bùn đất trong Cổng Đồng Xanh dường như vô tận.

Không biết đã tích tụ bao nhiêu, cứ ầm ầm gào thét tuôn ra ngoài.

Lâm Phong quan sát hồi lâu.

Thấy bóng đen chỉ lăn lộn trong bùn đất chứ không bò lên tảng đá, hắn thấy hơi nhàm chán.

Quay đầu lại vừa hay thấy cảnh ban nãy.

Nghĩ ngợi một chút, hắn bước đến bên cạnh Hắc Nhãn Kính, rút một điếu thuốc đưa tới trước mặt.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một điếu thuốc.

Hắc Nhãn Kính liếc mắt thấy là Lâm Phong, liền nhận lấy rồi tỏ vẻ vô tình nói một câu, "Lâm tiên sinh có vẻ khá quen thuộc với nơi này nhỉ?" Lâm Phong rít một hơi thuốc, hỏi ngược lại: "Hắc gia có ý gì?" "Không có ý gì." Hắc Nhãn Kính đẩy gọng kính lên, chậm rãi nói: "Chỉ là có chút thắc mắc, sau khi anh và Tiểu Mặc bàn bạc xong, nó liền kiên quyết muốn rời khỏi đây." "Dựa vào đó suy đoán, Lâm tiên sinh hẳn là có chút hiểu biết về nơi này." Mẹ nó!

Từng đứa một còn tinh hơn khỉ.

Lâm Phong thầm chửi một câu, nhưng bề ngoài vẫn không biến sắc, "Hắc gia nghĩ nhiều rồi, lão nhị tính cách thế nào chẳng lẽ Hắc gia còn không hiểu?" "Chỉ cần ở cùng các người, gặp phải nơi nguy hiểm, nó hận không thể nhét tất cả các người vào túi." "Sau Cổng Đồng Xanh tình hình thế nào hoàn toàn không rõ, nhưng nếu dùng thuốc nổ chắc chắn sẽ gây sập, anh nghĩ nó có nỡ để các người mạo hiểm không?" Lâm Phong phát huy bản lĩnh gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Tuyệt đối không thừa nhận mình hiểu biết về Cổng Đồng Xanh.

Huống hồ hắn cũng thực sự không hiểu rõ lắm, những gì xem ở kiếp trước bây giờ cùng lắm cũng chỉ để phòng bị.

Hắc Nhãn Kính cũng chỉ là thăm dò một phen.

Lâm Phong là người hay quỷ cũng không quan trọng, quan trọng là đừng làm hại đến bảo bối nhà hắn là được.

Hai người đứng cạnh nhau im lặng hút thuốc.

Lâm Phong liếc mắt nhìn Hắc Nhãn Kính.

Nghĩ đến thằng con cả nhà mình ngây thơ như một con thỏ trắng, chưa từng trải sự đời.

Mà vị lão già này trăm năm qua đã tiêu dao không ít.

Nhất thời cảm thấy có chút bất công.

Tình cảm của một người cha già trỗi dậy, trong lòng thầm tính toán có nên về khai sáng cho con trai một chút không? *** Phía bên kia.

Giải Ngữ Hoa đẩy Ngô Mặc vào góc tường, tay phải đưa lên véo tai cậu không buông. "Nói bao nhiêu lần rồi, cứ phải vứt anh ra ngoài đúng không?" "Có phải là ngứa đòn không?" Vừa nói, anh vừa tiến lên một bước, áp sát vào người Ngô Mặc.

Tay buông tai Ngô Mặc ra, thuận thế ấn lên một nơi khác.

Vãi!

Chỗ hiểm bị người ta nắm giữ.

Dù Ngô Mặc có cứng rắn đến đâu, cũng không thể không nói lời nhỏ nhẹ xin tha. "Sai, em thật sự sai rồi, chỉ lần này thôi, lần sau em sẽ suy nghĩ kỹ rồi mới làm." 171.

Giải Ngữ Hoa dồn ép từng bước, "Lần sau gặp nguy hiểm còn một mình chống đỡ?" "Anh..." Ngô Mặc vừa định cãi lại vài câu, kết quả hít một hơi khí lạnh, "Mau buông ra, đừng giỡn nữa, lúc nào rồi?" "Lát nữa không khống chế được thì sao?" Giải Ngữ Hoa không hề động lòng, "Đừng đánh trống lảng, anh chỉ cần cậu một câu thôi, gặp lại nguy hiểm, có phải vẫn định bỏ lại bọn anh không?" Anh thật sự sợ rồi.

Giải Ngữ Hoa biết một vài thông tin về Cổng Đồng Xanh.

Tuy không rõ tình hình cụ thể, nhưng cũng biết bên trong vô cùng nguy hiểm.

Từ những thông tin chắp vá, Trương Đại Phật Gia năm đó đối với Cổng Đồng Xanh vô cùng kiêng kỵ.

Nếu không Cửu Môn đã không từ bỏ việc canh giữ Cổng Đồng Xanh.

Nhưng đó là Cổng Đồng Xanh ở núi Trường Bạch.

Giải Ngữ Hoa thực sự không ngờ sâu trong dãy Himalaya lại giấu một Cổng Đồng Xanh như vậy.

Với sự hiểu biết của anh về Ngô Mặc, nếu thật sự gặp phải nguy cơ không thể khống chế, thằng khốn trước mắt này chắc chắn sẽ đứng chắn trước mặt mọi người.

Cảnh tượng bốn năm trước sẽ lại tái diễn.

Ai có thể đảm bảo bốn năm trước có thể chết đi sống lại, lần nữa trở lại cũng có may mắn như vậy?

Không được!

Tuyệt đối không thể cược.

Giải Ngữ Hoa chỉ muốn nghe một lời hứa từ miệng Ngô Mặc.

Bởi vì Ngô Mặc chỉ cần đồng ý thì nhất định sẽ làm. "Vãi chưởng!" Ngô Mặc không kìm được cúi gập người, đầu tựa vào vai Giải Ngữ Hoa.

Một tay cầm Hàm Quang Côn, tay kia đặt lên mu bàn tay của Giải Ngữ Hoa.

Nói sao nhỉ?

Động hay không động là một vấn đề.

Toàn thân máu huyết dồn xuống dưới.

Nghĩ đến bên ngoài đang có một đám anh em, Ngô Mặc đột nhiên có cảm giác kích thích như đang vụng trộm.

Rõ ràng biết là sai nhưng lại không muốn khống chế.

Cậu dùng sức nắm lấy tay Giải Ngữ Hoa ấn mạnh một cái, thoải mái đến mức suýt nữa rên lên.

Ngay sau đó hận không thể tự tát mình một cái.

Đã lúc nào rồi?

Trong đầu toàn nghĩ mấy thứ bậy bạ gì không?

Cậu lật ngược Hàm Quang Côn đập vào đùi mình một cái, ép bản thân tỉnh táo lại mấy phần.

Chương 1211

Miệng vội vàng nói: "Được được được, anh nói gì em cũng nghe, được chưa?" "Nhanh... nhanh buông ra." Cảm nhận được sự thay đổi trong lòng bàn tay, lại nghe được lời hứa của Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa quay đầu, miệng áp sát tai Ngô Mặc khẽ thổi một hơi, "Không tiếp tục à?" Ngô Mặc đột ngột ngẩng đầu, dùng sức lùi về sau một bước, đầu lắc như trống bỏi liên tục từ chối.

Lời nói ra lắp ba lắp bắp, "Đừng...

đừng giỡn nữa, tình hình trước mắt không rõ, giữ thể lực là quan trọng." "Đùa với cậu thôi." Giải Ngữ Hoa lùi lại một bước, thầm thở ra một hơi, cố gắng đè nén trái tim đang xao động.

Anh cố ý nói bằng giọng điệu bình tĩnh: "Lần này chỉ là một bài học nhỏ, nhớ kỹ lời hứa vừa rồi của cậu, nếu không, cậu xem tôi sẽ đối xử với cậu như thế nào." "Nếu cậu dám bỏ tôi lại một mình đối mặt với nguy hiểm, vậy thì cậu đi trước, tôi theo sau cắt cổ, do dự một giây tôi theo họ cậu." "Anh..." Ngô Mặc một tay che chỗ hiểm, vừa nhe răng trợn mắt có chút khó xử.

Ngô Mặc mấp máy môi.

Lời của Giải Ngữ Hoa lướt qua trong đầu một vòng, đột nhiên cảm thấy theo họ Ngô của mình cũng không tệ.

Ít nhất còn tốt hơn cái họ Tà Môn của anh ta nhiều.

Đầu óc co giật, cái tên mới buột miệng thốt ra, "Ngô Ngữ Hoa?

Hình như không hay bằng Ngô Ngữ nhỉ?" Giải Ngữ Hoa: "..." Ngô ngữ (Vô ngữ - Cạn lời)?

Từ lúc gặp thằng ranh con này, số lần mình cạn lời còn ít sao?

Giải Ngữ Hoa đột nhiên tỉnh ngộ, hình như mình lại bị thằng ranh con này dắt mũi rồi.

Rõ ràng là đang ép nó đừng nghĩ đến việc bỏ rơi mình, sao lại thành ra cân nhắc chuyện đổi họ đổi tên rồi?

Tức điên lên, anh lại véo tai cậu một lần nữa, hung hăng nói: "Đừng có đánh trống lảng với ông, lời tao nói mày tốt nhất nên ghi vào lòng." "Nếu không tao rất khó đảm bảo sẽ xảy ra chuyện gì." Ngô Mặc không muốn chuyện xấu hổ vừa rồi lại xảy ra.

Cậu nhe răng trợn mắt liên tục đồng ý, "Hiểu rồi, em đảm bảo là được chứ gì?" Tình hình trước mắt không rõ, Giải Ngữ Hoa cũng không muốn ép Ngô Mặc quá nhiều.

Dù sao anh cũng đã bày tỏ thái độ của mình, phần còn lại cứ để thằng ranh con này tự suy nghĩ.

Chung quy cũng chỉ có một kết cục.

Sống chết có nhau mà thôi.

Nói xong chuyện chính, ánh mắt Giải Ngữ Hoa liếc xuống dưới, cúi đầu cười khẽ hai tiếng, "Anh ra ngoài trước đây, cậu bình tĩnh lại một chút đi!" "Khốn!" Ngô Mặc nhìn bóng lưng của Giải Ngữ Hoa.

Nghiến răng kèn kẹt, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, "Con cáo già họ Hoa, đợi ra ngoài ông đây nhất định sẽ xử lý mày." Hắc Nhãn Kính vẫn luôn để ý góc tối, thấy Giải Ngữ Hoa một mình đi ra, khẽ nhướng mày.

Lâm Phong liếc thấy cảnh này, chêm vào một câu, "Xem ra Nhị gia nhà ta lại bị dạy dỗ rồi." Miệng nói vậy, trong lòng lại không ngừng suy đoán.

Lão nhị đang làm cái quái gì vậy?

Chẳng lẽ thật sự bị đánh đến không ra được?

Hay là nói...

Vãi chưởng!

Thời gian ngắn thế à?

Lâm Phong lén lút chú ý tư thế đi của Giải Ngữ Hoa.

Không phát hiện điều gì bất thường.

Hắn nghiêng đầu vô cùng khó hiểu.

Không còn cách nào khác, không thể trách hắn suy nghĩ lung tung, chỉ có thể trách bùn đất quá nhiều.

Trong Cổng Đồng Xanh dường như có một nhà máy sản xuất xi măng.

Bùn đất không ngừng tuôn ra.

Mọi người đứng trên tảng đá không có việc gì làm.

Hoặc là trợn trừng hai mắt nhìn bùn đất suy nghĩ vẩn vơ, hoặc là rảnh rỗi nhảy vào bùn chơi đùa với bóng đen.

Ngoài ra không có con đường thứ ba.

Hơn mười phút sau, Ngô Mặc bước những bước vững chãi từ trong bóng tối đi ra.

Vừa hay đụng mặt Hắc Nhãn Kính. "Nhị gia, bận xong rồi à?" Hắc Nhãn Kính một tay đút túi đứng bên cạnh bóng tối, miệng ngậm một điếu thuốc chưa châm. "Vãi!

Làm... làm gì vậy?" Bất ngờ lên tiếng khiến Ngô Mặc giật nảy mình.

Bước chân không vững, khẽ lùi lại nửa bước.

Lén nuốt nước bọt, có chút giống như bị bắt gian tại giường.

Hắc Nhãn Kính quét mắt nhìn Ngô Mặc từ trên xuống dưới.

Quần áo chỉnh tề, ba lô vẫn yên vị sau lưng.

Nhưng khi ánh mắt lướt đến phía dưới thắt lưng, một ngọn lửa trong lòng bùng lên.

Một lần hai lần đều bị Giải Ngữ Hoa nhanh chân hơn một bước.

Là đàn ông thì không thể chịu nổi cảm giác thua kém trong cuộc cạnh tranh này.

Sắc mặt hắn sa sầm lại.

Một tay túm lấy cánh tay Ngô Mặc, một lần nữa kéo cậu vào bóng tối. "Nhị gia, Hạt Tử có chuyện muốn thương lượng với cậu, chúng ta vẫn nên vào trong nói chuyện cho kỹ." Hắn vốn là một người không hề kiêng kỵ.

Trước đây ngại nhiều suy nghĩ nên không ra tay, bây giờ mà còn kiềm chế mình chẳng phải thành con rùa rụt cổ sao?

Lâm Phong ngồi cách đó không xa.

Từ góc độ của hắn, hắn nhìn thấy trên quần Ngô Mặc xuất hiện một dấu tay rõ ràng.

Ngón tay thon dài.

Rõ ràng không phải dấu tay của thằng ôn con kia.

Mẹ kiếp.

Chơi cũng hoa hòe quá nhỉ!

Mày là chó Teddy à, ở đâu cũng có thể làm trời làm đất làm không khí?

Lâm Phong gần như cạn lời.

Nội tâm vô cùng khâm phục khả năng hành động của Giải Ngữ

Hoa.

Không hổ là nhân vật trâu bò tám tuổi đã gánh vác cả gia tộc.

Lại có thể tìm được cơ hội, bằng sức một mình gõ mở được cái đầu gỗ nhà mình.

Xem ra mình cần tiến hành bước tiếp theo rồi.

Ví dụ như bồi dưỡng cho con trai về phương pháp, thể lực, tư thế.

Dù sao một chọi nhiều cũng mệt lắm.

Câu nói cũ không sai.

Vật họp theo loài, người tụ theo bầy.

Phàm là những người có quan hệ tốt với Ngô Mặc, tư duy của họ luôn khiến người khác không thể đoán được.

Chương 1212

Lúc này tư duy của Lâm Phong đã lan sang một tầng khác. *** Ngô Mặc lúc này coi như đã gặp phải chuyện khó giải quyết.

Nhất thời không để ý, bị Hắc Nhãn Kính ấn thẳng lên vách tường.

Ba lô cấn vào eo, cậu không nhịn được nhíu mày. "Chuyện gì vậy?

Sao lại động tay động chân?" Thật ra, nếu không phải có chút chột dạ, với tính khí của cậu đã sớm nhấc chân đá bay Hắc Nhãn Kính rồi.

Bây giờ chỉ có thể hạ giọng, nhỏ nhẹ hỏi một câu.

Hắc Nhãn Kính không muốn tiếp tục lằng nhằng với Ngô Mặc.

Hắn ép sát người về phía trước, tay phải trực tiếp che lên dấu tay kia.

Dùng thủ pháp massage xoa nắn vài cái.

Trời ạ.

Một phát đã thổi bùng lên ngọn lửa nhỏ.

Phải biết rằng Hắc Nhãn Kính không phải kẻ ăn chay.

Năng lực ở một số phương diện, mạnh hơn nhiều so với trai tân như Giải Ngữ Hoa.

Dù sao một người đã thực chiến, một người là phái lý thuyết.

Giọng nói xen lẫn một tia dụ dỗ, "Hạt Tử đã bán thân cho Nhị gia, một số chuyện cũng phải ra sức chứ nhỉ." Ngô Mặc cảm thấy điện giật cũng không kích thích bằng.

Rõ ràng là hai cảm giác khác nhau.

Không nói được ai tốt ai xấu, chỉ có thể nói là trải nghiệm hoàn toàn khác biệt.

Tiếng gầm rú khổng lồ che lấp tất cả.

Đời người thật là nơi đâu cũng có bất ngờ.

Có đánh chết Ngô Mặc cậu cũng không ngờ, lại có thể ở trước Cổng Đồng Xanh chơi một màn như vậy.

Giải Ngữ Hoa có chút bực bội.

Sớm biết như vậy, cần gì để người khác hớt tay trên?

Con người đều ích kỷ.

Không ai muốn chia sẻ bảo bối của mình cho người khác.

Nhưng nghĩ lại, trước sinh tử không có chuyện gì to tát.

Tình hình trước mắt không rõ.

Sống sót mới có hy vọng, còn lại để sau hẵng nói. "Nhị gia hài lòng chứ?" Khóe miệng Hắc Nhãn Kính treo một nụ cười tà mị. "Khốn!" Từ này hôm nay Ngô Mặc nói đã hơi mệt rồi, nhưng ngoài nó ra lại không biết nên dùng từ gì để biểu đạt tâm trạng.

Cậu dựa vào vách đá nghỉ ngơi hồi lâu.

Đột nhiên đưa tay túm lấy cổ áo Hắc Nhãn Kính, kéo người lại gần.

Hung hăng ép hỏi: "Mẹ nó, thủ pháp không tồi nhỉ!

Ngày thường không ít luyện tập đúng không?" "Chẳng trách chú Ba nói anh là khách quen, thẻ VIP đã cho anh mấy cái rồi." Sự việc phát triển có chút không đúng.

Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính hơi rạn nứt.

Ngô Mặc thực sự có chút tức giận, những chuyện ngày thường không để trong lòng, bây giờ đều trở thành cái gai trong tim.

Đặc biệt nghĩ đến đôi tay này còn phục vụ người khác, càng hận không thể xé xác những người đó ra.

Đàn ông mà!

Ham muốn chiếm hữu mạnh là bản tính. "Khụ khụ... chuyện quá khứ, tôi..." Hắc Nhãn Kính nhất thời có chút đuối lý, sự tiêu sái ngày xưa bây giờ biến thành sai lầm.

Ngô Mặc chửi hai câu, cảm thấy có chút làm màu.

Mình là một thằng đàn ông, lại không phải cô gái nhỏ ghen tuông.

Cứ bám lấy quá khứ làm gì?

Nhưng dễ dàng bỏ qua cho Hắc Nhãn Kính lại không cam tâm, suy đi nghĩ lại cuối cùng buông một câu, "Mẹ nó, sau này mày đổi tên cho ông đây, Hắc Hạt Tử chó má gì nữa, sau này mày cứ gọi là Ngô Tịnh!" Nói xong chính cậu cũng sững sờ.

Ngộ Tịnh?

Thế thì mẹ nó mình là Đường Tăng à? *** Câu nói cũ rất hay, mỗi con khỉ có một cách trị.

Cách đối xử giữa Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính rõ ràng là một cảnh tượng khác.

Giống như những tia lửa tóe ra khi cứng đối cứng.

Bị Hắc Nhãn Kính bất ngờ làm một phen.

Cơ thể Ngô Mặc rất thoải mái nhưng trong lòng lại có chút khó chịu.

Xuất phát từ lòng tự trọng mạnh mẽ của đàn ông, cậu cho rằng mình phải phản công lại.

Cậu một tay túm lấy cổ áo Hắc Nhãn Kính, dùng một chút khéo léo, hai người nhanh chóng đổi vị trí, ngược lại ấn Hắc Nhãn Kính lên vách đá.

Hắc Nhãn Kính bị đòn phản công bất ngờ này làm cho trở tay không kịp.

Cố gắng chống cự.

Nhưng lại bị Ngô Mặc dùng cánh tay đè chặt không thể động đậy. "Nhị gia thoải mái rồi, định tự dâng mình vào lòng làm phần thưởng à?" Hắc Nhãn Kính từ bỏ giãy giụa, nhướng mày, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà mị, "Hạt Tử có nhiều thủ pháp lắm, Nhị gia có muốn thử cảm giác khác không?

Đảm bảo ngài đến một lần còn muốn lần sau...

Vãi chưởng!" Lời còn chưa nói xong, hắn đã hít một hơi khí lạnh.

Ngô Mặc một chiêu hầu tử thâu đào, hoàn toàn chặn đứng những lời trong miệng Hắc Nhãn Kính.

Kỹ năng không bằng người?

Không thể nào.

Hơn hai mươi năm kinh nghiệm FA chẳng lẽ là để trưng?

Không khí ái muội dần dần lan tỏa.

Hồi lâu.

Hai người miệng ngậm điếu thuốc dựa vào vách đá, tai nghe tiếng gầm rú bên ngoài, từ từ bình tĩnh lại.

Lâm Phong ngồi xếp bằng bên ngoài.

Thỉnh thoảng lại giơ cổ tay lên xem giờ, thầm đoán chiến cục tiến triển thế nào rồi?

Cùng lúc đó.

Chương 1213

Trương Khởi Linh bị Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người ép vào góc tường, cũng đang đối mặt với tình thế một chọi hai. "Tiểu Ca, cậu đừng giấu giếm nữa." Vương Bàn Tử một tay đặt lên vai Trương Khởi Linh, cố ý hạ thấp giọng, nói một cách thấm thía: "Anh em mình tình nghĩa thế nào?

Quần lót mua cùng một loại, vứt một chiếc đi còn có thể ghép thành một đôi tình anh em." "Trong tình huống này mà không đáng để cậu nói vài câu thật lòng à?" Ngô Tà dùng thân mình chặn ở phía bên kia của Trương Khởi Linh, liên tục phụ họa: "Tiểu Ca, Bàn Tử nói không sai, chúng tôi chỉ muốn biết cùng là Cổng Đồng Xanh, tại sao ở Himalaya không cần Quỷ Tỳ mà lại mở được?" "Nó có điểm gì khác với Cổng Đồng Xanh ở núi Trường Bạch?" Trương Khởi Linh nhìn hai vị Hanh Cáp nhị tướng một trái một phải, trên mặt hiếm khi lộ ra vẻ bất lực, khẽ thở dài phun ra ba chữ --- Quên rồi. "Không phải chứ, Tiểu Ca, chuyện lớn như vậy sao có thể quên được?" Vương Bàn Tử sốt ruột trực tiếp nắm lấy cánh tay Trương Khởi Linh, dùng sức lay hai cái, nghiêm túc nói: "Vấn đề sinh tử quan trọng, cậu nghĩ kỹ lại đi, cậu xem, táo bón mà cố rặn còn ra được một chút, ký ức cũng cùng một đạo lý." "Cậu dùng chút sức đi, biết đâu đột nhiên nó lại ra thì sao." Trương Khởi Linh: "..." Ngô Tà nghe mà còn thấy hơi buồn nôn, đưa tay kéo Vương Bàn Tử sang một bên, "Đừng giỡn nữa, có ai ví dụ như cậu không?

Chú ý lời nói, bên cạnh còn có trưởng bối đấy." Nói xong không thèm để ý đến Vương Bàn Tử nữa, quay lại chỉ vào Cổng Đồng Xanh phía sau, "Tiểu Ca, cậu đừng vội, từ từ hồi tưởng lại một chút, bên trong Cổng Đồng Xanh rốt cuộc có cái gì?" "Tôi nhớ lần trước ở Vân

Thiên Cung, cậu đi theo một đám âm binh vào Cổng Đồng Xanh, bóng đen trong bùn đất chẳng lẽ cũng là âm binh?" "Nhưng tại sao chúng lại rất kiêng kỵ những tảng đá này?" Ngô Tà cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Những tảng đá lớn rất bình thường, loại này ở cả dãy Himalaya đi vài bước là có thể thấy một tảng.

Nếu phải nói có điểm gì khác biệt?

Ngoài việc kích thước lớn ra thì cũng chỉ có màu sắc khá đen.

Hầu như mỗi tảng đá nặng ít nhất cũng phải năm sáu tấn, toàn thân đen kịt như mực.

Trương Khởi Linh ngồi xổm xuống, cạy một mẩu đá nhỏ từ dưới đất lên.

Không nói hai lời liền bóp nát trong lòng bàn tay, sau đó đưa lên mũi ngửi kỹ. "Mùi này..." Sắc mặt Trương Khởi Linh khẽ động, trầm giọng nói: "Bên trong có chất bài tiết của thi miết." Ngô Tà nghe vậy, trong lòng kinh hãi, vội hỏi: "Thi miết?

Ở đây có rất nhiều đá, nếu tất cả đều có chất bài tiết của thi miết, vậy... chẳng lẽ ở đây có một lượng lớn thi miết?" "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử suýt nữa nhảy dựng lên, mặt lộ vẻ kinh hoàng, "Mẹ nó, nói như vậy, sau Cổng Đồng Xanh không phải là ổ của thi miết chứ?

Vậy chúng ta coi như là tự tìm đến cửa để làm mồi à?" Trương Khởi Linh đứng dậy, chăm chú nhìn Cổng Đồng Xanh phía trước.

Vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Dường như nghĩ đến mức độ khó đối phó của thi miết.

Ngô Tà nuốt nước bọt, "Nếu thật sự có lượng lớn thi miết, xem ra phải sớm trao đổi với Tiểu Mặc một chút, dù nói thế nào chúng ta cũng phải cẩn thận đối phó." "Vậy tôi qua tìm nó." Vương Bàn Tử tâm trạng có chút lo lắng, quay đầu định đi tìm Ngô Mặc đến bàn bạc.

Trương Khởi Linh một tay níu lấy cánh tay Vương Bàn Tử.

Đối diện với ánh mắt khó hiểu của Bàn Tử, biểu cảm của anh thoáng qua một tia xấu hổ rồi nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, "Chờ một chút." Ngô Tà vẫn luôn nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, suýt nữa tưởng mình hoa mắt sinh ra ảo giác.

Xấu hổ?

Trên mặt Tiểu Ca còn có thể xuất hiện biểu cảm này sao?

Lạ quá đi?

Ngô Tà như phát hiện ra một lục địa mới, nhìn kỹ lại thì không thấy gì cả.

Cậu và Vương Bàn Tử hai người quay lưng về phía Ngô Mặc.

Hoàn toàn không chú ý đến tình hình xảy ra sau lưng.

Hơi suy nghĩ một chút, đoán xem có phải Tiểu Ca sợ lộ thân phận không?

Chỉ là bây giờ toàn là người nhà.

Có cần phải cẩn thận như vậy không?

Ngô Tà giỏi suy nghĩ lung tung, Vương Bàn Tử lúc này lại không nghĩ nhiều như vậy.

Hắn dừng lại một chút.

Gạt tay Trương Khởi Linh ra, nghiêm mặt nói: "Tiểu Ca, thi miết không phải chuyện đùa, cậu đừng nghĩ dùng máu của mình để xua đuổi chúng." "Vài chục con còn dễ xử lý." "Hàng trăm hàng ngàn hàng vạn con, dù cậu có rút cạn máu toàn thân, thì có thể cầm cự được bao lâu?" "Thằng ranh Tiểu Mặc kia tuy không nói, nhưng mấy anh em mình ai mà không nhìn ra nó có bí mật?" "Nhưng bí mật hay không không quan trọng, chỉ là bây giờ tính mạng quan trọng, trao đổi với thằng nhóc đó một chút, biết đâu có cách đối phó thì sao." Trương Khởi Linh im lặng không nói.

Ngô Tà luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, quay đầu nhìn về phía sau, muốn xem em trai mình đang làm gì.

Vừa nhìn đã thấy Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính hai người lần lượt từ trong bóng tối đi ra.

Hửm?

Ngô Tà hơi sững sờ.

Kết hợp với việc Tiểu Ca ngăn cản và biểu cảm của anh, dường như cậu đã hiểu ra điều gì đó?

Cậu nhìn chằm chằm vào quần áo trên người Ngô Mặc.

Tuy ăn mặc chỉnh tề, nhưng lại thấy có chút gượng gạo quá mức.

Ờm... không phải chứ?

Lại có chuyện hoang đường như vậy xảy ra?

Chuyện tuy chưa nói rõ, nhưng những hành động nhỏ không ngừng lại.

Ngô Mặc cũng coi như là đã liều thì liều luôn.

Miệng ngậm điếu thuốc ra vẻ bất cần.

Thực tế trong lòng vô cùng chột dạ, đến nỗi không dám nhìn Giải Ngữ Hoa một cái.

Cứ cảm thấy mình hình như hơi quá đáng. "Nhị gia, cậu qua đây một chút." Tiếng gọi của Vương Bàn Tử coi như đã cứu Ngô Mặc một mạng. *** Ngô Mặc như bôi dầu dưới chân.

Với tốc độ nhanh nhất lao về phía Vương Bàn Tử.

Lâm Phong không bỏ sót một biểu cảm nào trên mặt cậu.

Trước hết là giả vờ bình tĩnh, trong mắt lóe lên một tia áy náy, hoảng loạn, rối rắm, rồi như trút được gánh nặng.

Tóm lại, đây là lần đầu tiên hắn phát hiện thằng con cả nhà mình còn có tình cảm phong phú như vậy.

Mẹ nó!

Thật là đáng tiếc.

Nếu không đến cái thế giới xui xẻo này, dựa vào kỹ năng diễn xuất của con trai cả, có phải cũng có thể đoạt giải ảnh đế không?

Đừng nhìn bây giờ có tiền có sắc có địa vị.

Trong lòng Lâm Phong lại càng nhớ nhung cảm giác anh em ôm nhau sưởi ấm ngày xưa.

Nhưng tâm tính hắn thoáng đãng.

Rối rắm một hồi liền buông bỏ không nghĩ đến chuyện quá khứ nữa, mà tập trung toàn bộ sự chú ý vào hiện tại.

Hắn ngồi trên đất.

Tâm thần chìm vào trong không gian.

Chuẩn bị lục lọi một phen, xem có công cụ nào để đối phó với chuyện sắp tới không?

Hắn không có hệ thống, chỉ có một không gian.

Bên trong chứa đầy đủ các loại đồ vật.

Gặp vấn đề khó khăn chỉ có thể tự mình tìm kiếm, so với Ngô Mặc thực sự tốn sức hơn nhiều.

Hắc Nhãn Kính nhìn bóng lưng của Ngô Mặc, đáy mắt lóe lên một tia cười.

Hắn là một con cáo già sống trăm năm, sao có thể không hiểu tâm trạng phức tạp của Ngô Mặc bây giờ?

Nhưng phức tạp thì đã sao?

Là của mình thì tuyệt đối không buông tay, không phải của mình thì cướp cũng phải cướp về nhà.

Chương 1214

Chỉ là...

Hắc Nhãn Kính lén hít một hơi.

Tay của thằng ranh con này hơi nặng.

Nếu không phải mình kịp thời sửa lại, suýt nữa thì phế luôn mình rồi.

Nhưng cảm giác quả thực tuyệt vời không thể tả.

Vẻ mặt hắn lộ ra một sự thỏa mãn.

Đàn ông mà.

Ai hiểu đều hiểu.

Nhịn nhiều năm như vậy.

Một khi nghiêm túc giải phóng ra, tâm trạng gần như sướng đến tận trời.

Đương nhiên rồi, tâm trạng khoe khoang là không thể thiếu.

Hắn miệng ngậm điếu thuốc, lảo đảo đi về phía Giải Ngữ Hoa.

Trên người tỏa ra một loại khí tức phong tao không thể tả.

Giống như một con công đen vô cùng đắc ý.

Hắc Nhãn Kính nhìn bùn đất không ngừng cuồn cuộn, lời nói có ẩn ý: "Ôi chà, nghe tiếng không?" Giải Ngữ Hoa liếc mắt nhìn hắn một cái.

Cố gắng phớt lờ cảm giác khó chịu trong lòng.

Đôi môi mỏng nhẹ nhàng phun ra một chữ -- Cút!

Lời thừa thãi đến nói cũng lười nói. "Đừng vậy mà, nói chuyện một lúc đi." Hắc Nhãn Kính bị từ chối có chút không cam lòng, cố gắng tìm kiếm cảm giác tồn tại trên phương diện ngôn ngữ. "Nói gì?" Giải Ngữ Hoa thấy Hắc Nhãn Kính không chịu buông tha, quyết định một chiêu giết chết hắn.

Anh xoay người đối mặt với Hắc Nhãn Kính.

Khóe miệng hơi nhếch lên, cười khẩy một tiếng, "Là nói về lịch sử tình trường của Hắc gia, hay là cần tôi đưa danh sách bạn gái cũ của Hắc gia cho Tiểu Mặc?" "À, đúng rồi." Giải Ngữ Hoa dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Kinh doanh của nhà họ Giải chúng tôi trải rộng khắp cả nước, nhiều lúc để chiêu đãi khách hàng sẽ đến một số nơi đặc biệt." "Tôi nghĩ một chút, muốn điều tra danh sách ghi chép Hắc gia đi tiêu dao, chắc là không khó lắm đâu nhỉ." Trong lúc nói chuyện dường như gặp phải một số phiền não.

Anh xoa cằm, ra vẻ suy tư nói: "Trong vòng hai mươi năm chắc không có vấn đề gì lớn, xa hơn một chút có thể sẽ tốn chút công sức." "Nhưng không sao, Hắc gia xin hãy tin tưởng vào khả năng điều tra của nhà họ Giải chúng tôi, đừng nói là trong nước, ngoài nước tôi cũng sẽ không bỏ sót đâu." Cặp kính đen trên mặt Hắc Nhãn Kính suýt nữa không giữ được mà rơi xuống.

Nhìn Giải Ngữ Hoa đang mỉm cười.

Hắc Nhãn Kính lại thấy trên đầu anh ta mọc ra một cặp sừng quỷ.

Vãi chưởng!

Âm hiểm.

Gian trá.

Quá độc ác.

Đúng là không ra tay thì thôi, một khi ra tay là thấy máu.

Nếu là ngày xưa?

Giải Ngữ Hoa đừng nói là lấy tài liệu điều tra, cho dù là tập hợp những người này thành một đoàn đưa đến trước mặt mình?

Với tính cách tiêu sái của Hắc gia cũng sẽ xua tay, coi như bạn cũ gặp lại.

Tâm trạng tốt?

Mời họ uống một bữa rượu.

Tâm trạng không tốt?

Nhấc chân bỏ đi cũng không sao.

Nhưng vấn đề là bây giờ không làm được điều đó!

Tiểu tổ tông nhà mình tính cách thế nào?

Vừa rồi ở góc tường còn vì chuyện này mà đặt cho mình cái tên Ngộ Tịnh.

Hỏi nguyên nhân?

Nói là muốn cắt phăng cái gốc thị phi của mình, chủ yếu là để sạch sẽ không lưu lại quá khứ.

Nói ngon nói ngọt mãi mới giữ được bảo bối.

Nếu thật sự bị Giải Ngữ Hoa tuôn hết ra trước mặt tiểu tổ tông?

Trời ơi!

Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, e là không tưởng tượng nổi.

Điều duy nhất có thể xác định là mình chắc chắn sẽ thảm rồi, chịu vài trận đòn đã là nhẹ.

Nếu thật sự mặc quần lên không nhận người, một cước đá bay mình đi.

Nửa đời sau của Hắc gia coi như không còn hạnh phúc.

Hắn vạch một vòng lớn trong đầu, cuối cùng hoàn toàn khuất phục trước tình hình thực tế.

Không còn cách nào khác, chuyện quá khứ không phải muốn che giấu là có thể che giấu thành công.

Năm đó đột nhiên xảy ra đủ loại biến cố.

Để giết thời gian nhàm chán, giải tỏa tâm trạng mệt mỏi và áp lực, mình quả thực cũng đã có vài mối tình.

Sau này khi nhận nhiệm vụ cũng không có quá nhiều kiêng kỵ.

Tóm lại, mình thừa nhận không phải là trai tân.

Chỉ riêng điểm này, thực sự không thể so với vị tiểu Cửu gia trước mắt.

Chẳng lẽ lại xuyên không về quá khứ tự bóp chết mình?

Hắc Nhãn Kính vô cùng bực bội, nhưng lại bất lực.

Dù sao có tiêu sái phóng khoáng đến đâu, đối mặt với người mình quan tâm cũng sẽ có vài phần lo lắng.

Hắn hung hăng dập tắt đầu thuốc.

Ho khan vài tiếng, làm dịu bầu không khí, "Phú Quý... khụ khụ, Hoa..." "Xem ngài nghĩ nhiều rồi, cái tôi nói là bàn bạc xem tiếp theo nên làm thế nào?" "Bùn đất rồi cũng sẽ có lúc tuôn hết, để đối phó với phiền phức sắp tới, chúng ta có phải nên cân nhắc xem bắt đầu từ đâu không?" Không khí thực sự có chút khó xử.

Ai bảo đắc ý không thành lại bị người khác bẻ gãy chứ.

Thấy Hắc Nhãn Kính lùi một bước, Giải Ngữ Hoa cũng không muốn tiếp tục lằng nhằng về vấn đề này.

Anh chuyển chủ đề sang chuyện chính. "Hắc gia hiểu biết về Cổng Đồng Xanh bao nhiêu?" Hắc Nhãn Kính đẩy gọng kính lên, sắc mặt nghiêm túc nói: "Nguy hiểm trùng trùng." "Hửm?

Nói chi tiết hơn đi." "Nói không rõ được, chỉ có người vào trong mới có thể hiểu." Giải Ngữ Hoa nhíu chặt mày.

Chăm chú nhìn Hắc Nhãn Kính hồi lâu, trầm giọng hỏi: "Là Cổng Đồng Xanh trước mắt này?" "Không." Hắc Nhãn Kính lắc đầu, "Một nơi khác, nguy hiểm hơn nơi này rất nhiều." Nghe giọng điệu.

Giải Ngữ Hoa lập tức nhận ra có điều không đúng, trầm ngâm một lát rồi nói: "Nơi này là giả, có người cố tình tung hỏa mù đúng không?" "Tôi không rõ." Hắc Nhãn Kính chậm rãi lắc đầu, "Có một số chuyện quá phức tạp, ngay cả tôi cũng chỉ biết một nửa, nhưng tôi có thể cảm nhận nơi này và nơi đó có sự khác biệt rõ ràng." Giải Ngữ Hoa im lặng.

Sau một điếu thuốc, anh đột nhiên nói một câu, "Anh trường sinh là vì đã vào Cổng Đồng Xanh." Anh nói là câu khẳng định chứ không phải câu hỏi.

Chương 1215

Nói xong liền im bặt.

Biểu cảm trên mặt Hắc Nhãn Kính khó đoán.

Hai người không nói chuyện nữa, im lặng nhìn chăm chú vào cánh Cổng Đồng Xanh đang mở rộng. *** Phía bên kia Ngô Mặc cũng không rảnh rỗi.

Vương Bàn Tử nhanh mồm nhanh miệng kể lại sự việc, cuối cùng nghiêm túc nói: "Anh em, nếu trong cửa toàn là thi miết, vậy chúng ta coi như là heo béo vào lò mổ, tự tìm đường chết rồi." Thi miết?

Ngô Mặc chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Thứ này giống như con gián đánh mãi không chết, sức sống ngoan cường, tốc độ sinh sản lại nhanh.

Mỗi lần xuất hiện đều là một bầy lớn.

Dùng lửa chỉ có thể chống cự một lúc, cuối cùng lần nào cũng phải dùng máu mới miễn cưỡng thoát thân được.

Bây giờ theo lời Trương Khởi Linh, trên tảng đá dưới chân có chất bài tiết của thi miết.

Có thể tưởng tượng được số lượng thi miết phải lớn đến mức nào?

Nhưng có chút kỳ lạ.

Sao thi miết lại xuất hiện ở dãy Himalaya được nhỉ?

Vương Bàn Tử thấy Ngô Mặc mãi không nói gì, sốt ruột kéo cậu một cái: “Đừng ngẩn ra đó, mau nghĩ cách đi.” “Đã bảo không đánh trận khi chưa chuẩn bị, chúng ta giải quyết trước vấn đề đi, lát nữa gặp chuyện sẽ không hoảng.” Nói đoạn, hắn cố ý hay vô tình liếc nhìn nửa thân dưới của Ngô Mặc.

Gã béo xoa cằm, im lặng không nói.

Kẻ có tật giật mình, đặc biệt nhạy cảm với một số chuyện.

Phản ứng đầu tiên của Ngô Mặc là che hạ bộ, nhanh chóng lùi lại hai bước, vẻ mặt hoảng hốt.

“Bàn ca, anh định làm gì?” Phản ứng mạnh mẽ đột ngột này khiến Vương Bàn Tử cũng ngớ người.

Gãi đầu, hắn nghi hoặc hỏi: “Huynh đệ, cậu sao thế?

Anh có làm gì đâu, anh chỉ đang nghĩ lúc trước cậu dùng nước tiểu cũng có thể đuổi được bọn côn trùng.” “Giờ có cần chuẩn bị trước mấy bình không?” “Dù sao cậu và Tiểu Ca cũng là người trần mắt thịt, không thể cứ mãi cắt cổ tay tự làm mình bị thương được chứ?” Ngô Tà vội vàng phụ họa: “Bàn Tử nói không sai, hai người có bao nhiêu máu mà chịu được hết lần này đến lần khác.” “Ồ ồ, chuyện này à.” Ngô Mặc khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ lại, cậu thấy hơi xấu hổ vì phản ứng thái quá của mình.

Toàn là đàn ông với nhau, nhu cầu sinh lý bình thường có gì mà phải ngại?

Sắp xếp lại tâm trạng.

Cậu lại tập trung vào việc đối phó với thi miết.

Cậu ngồi xổm xuống đất giả vờ quan sát chất bài tiết của thi miết trên đá, nhưng trong đầu thì nhanh chóng tìm kiếm trong không gian các loại thuốc mỡ đã chuẩn bị từ trước.

Mấy năm trước, những lọ thuốc mà Vương Bàn Tử nếm thử, lúc chia tay vì an toàn nên cậu đã nhét hết vào lòng bọn họ.

Sau đó cũng chẳng có tâm trạng nghiên cứu nữa.

Trong không gian còn lại thứ gì có thể dùng, nhất thời cậu cũng không rõ lắm.

Tìm kiếm một vòng.

Lại thật sự tìm được một món đồ tốt.

Tị Trùng Đan.

Ngô Mặc lập tức phấn chấn.

Giả vờ móc túi, cậu lấy ra một lọ sứ nhỏ từ không gian.

Mở nắp lọ.

Một mùi hương thanh mát thoang thoảng ập vào mũi.

“Bảo bối gì tốt thế?” Ngô Tà và Vương Bàn Tử ghé đầu qua xem.

“Cái này là tôi thuận tay lấy được khi trộm mộ một phương sĩ thời Tần, chuyên trị các loại độc trùng cổ vật.” Ngô Mặc ra vẻ cao thâm nói.

Vương Bàn Tử giật lấy lọ sứ, đưa lên mũi ngửi: “Ừm, đúng là rất thơm.” Ngay sau đó, hắn nhíu mày, ngờ vực nhìn chằm chằm Ngô Mặc: “Thành phần có những gì?

Thằng nhóc cậu không phải lại định lấy nước tiểu lừa Bàn ca đây chứ?” Nghĩ đến việc mình vì nếm thử thuốc mỡ do Ngô Mặc pha chế mà bị Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính và những người khác trêu chọc một thời gian dài, Vương Bàn Tử lại thấy bực mình.

Thằng nhóc thất đức.

Dùng mùi hương của bạc hà và các loại hoa cỏ khác để che đi mùi khai của nước tiểu.

Mình thì như thằng thiếu não, để chứng minh mùi bạc hà mà cố sống cố chết nếm mấy ngụm.

Nghĩ lại mà chỉ muốn đá cho nó mấy phát.

“Làm gì có?” Ngô Mặc liếc Vương Bàn Tử một cái: “Nước tiểu của huynh đệ cậu quý giá như vậy, có thể dễ dàng pha vào thuốc được sao?” “Thật không?” “Thật hơn cả trân châu, không tin anh nếm thử xem?” Ngô Tà bực mình trừng mắt nhìn hai người: “Đừng đùa nữa, lo việc chính trước đi.” “Tiểu Mặc, thuốc này thật sự có thể khiến thi miết tránh xa à?” “Thử là biết ngay thôi.” Ngô Mặc giật lại lọ thuốc từ tay Vương Bàn Tử, đổ ra một viên đan dược rồi ném lên tảng đá.

Chỉ thấy bề mặt tảng đá vốn yên tĩnh bỗng nổi lên mười mấy cái bọc nhỏ với tốc độ mắt thường có thể thấy được, như thể có thứ gì đó sắp chui ra.

“Vãi, không phải là dụ thi miết ra đấy chứ?” Vương Bàn Tử mặt mày kinh hãi lùi lại mấy bước.

Tiếng hét của hắn thu hút sự chú ý của mấy người bên cạnh.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Lâm Phong vội vàng lao tới.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” “Đừng cử động lung tung.” Ngô Mặc không tiện vẫy tay, Ngô Tà tiến lên một bước ngăn mấy người lại.

“Trên đá có chất bài tiết của thi miết, Tiểu Mặc lấy ra một loại đan dược, nghe nói có thể tránh được các loại độc trùng.” “Chỉ là không ngờ trong tảng đá lại nổi lên hơn mười cái bọc, rất có khả năng bên trong có thi miết.” Mấy câu nói đơn giản đã đẩy sự cảnh giác của mọi người lên mức cao nhất.

Trương Khởi Linh chắn trước mặt Bạch Mã và công chúa Văn Thành.

Một tay cầm dao găm, chuẩn bị sẵn sàng rạch một nhát.

Tuy nhiên, cảnh tượng trong dự đoán đã không xảy ra.

Những cái bọc nhỏ dần dần tan biến, thay vào đó là một mùi khét.

“Vãi chưởng, thứ này hiệu quả thật!” Vương Bàn Tử phấn khích vỗ đùi bôm bốp: “Có nó, chúng ta không cần sợ lũ thi miết chết tiệt kia nữa!” Ngô Tà cũng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Lão đệ vẫn là cậu đỉnh nhất, vừa ra tay đã giải quyết được vấn đề mấu chốt.” “Được rồi, đừng nịnh nữa.” Ngô Mặc đứng dậy phân phát thuốc cho mọi người, nghiêm túc dặn dò: “Nghiền nát viên thuốc, bôi lên cổ tay, cổ và những chỗ khác, dược hiệu có thể kéo dài khoảng bốn mươi tám tiếng.” Mọi người không dám lơ là.

Theo lời Ngô Mặc, ai nấy đều bôi thuốc lên những vùng da hở trên người.

Trong lòng đã có chỗ dựa.

Nhìn lại tảng đá lớn dưới chân, vẻ cảnh giác trên mặt đã tan đi không ít.

Lúc này, tính từ lúc cửa đồng mở ra và bùn lầy tuôn trào, đã gần ba tiếng trôi qua.

May mà bùn đều chảy vào các kẽ đá, cuốn theo một lượng lớn đá vụn lao thẳng vào sâu trong hẻm núi.

Nếu không mọi người đã sớm bị bùn nhấn chìm.

Ở nơi nguy hiểm, ánh lửa sẽ khiến người ta an tâm.

Chỉ là vì tiết kiệm năng lượng, trong động chỉ đốt một chiếc đèn pin.

Không ai biết bùn lầy còn bao nhiêu.

Chỉ có thể khoanh chân ngồi trên đất chờ thời gian trôi qua.

Dù sao cũng phải đề phòng thi miết trong đá, ngoài việc nói chuyện khe khẽ, không ai dám ngủ hay thư giãn tùy tiện.

Tinh tinh Kim Điều cũng ngoan ngoãn ngồi trên đất.

Chỉ một lát sau đã phát ra tiếng ngáy khò khò.

Mười tiếng sau, động tĩnh dần dần giảm bớt.

Xung quanh đột nhiên từ ồn ào trở nên yên tĩnh, khiến người ta nhất thời có chút không quen.

Chương 1216

Ngô Mặc dụi tắt điếu thuốc trong tay.

Cậu đứng dậy đi đến mép tảng đá, cúi đầu nhìn dòng bùn bên dưới.

Tốc độ chảy đã gần như dừng lại.

Cậu lấy một cây gậy chọc mạnh xuống, gậy gần như lút cán.

“Thế nào?” Lâm Phong đến hỏi một câu.

“Vẫn chưa đông lại, độ sâu ít nhất cũng phải gần hai mét.” Ngô Mặc trầm giọng nói: “Bây giờ muốn đi qua cửa đồng e là không thể, trừ phi chúng ta có đủ kiên nhẫn đợi ở đây vài ngày.” Lâm Phong ngẩng đầu nhìn quanh: “Đừng lãng phí thời gian, bò qua phía trên hang động đi.” “Được, không vấn đề.” Ngô Mặc trầm ngâm một lát, rồi đột nhiên hét về phía đối diện: “Này mấy má giả, đồ hải sản, chuẩn bị xuất phát đi.

Bên tôi cách cửa đồng hơi bất tiện, bên mấy người đi trước đi.” “Không vấn đề!” Giọng của hai người lần lượt truyền đến.

Hiện tại không có chuyện ai đi trước dò đường.

Vào trước hay vào sau cũng không ảnh hưởng gì.

Vừa rồi để tránh đòn tấn công của bóng đen, hai đội đã vô tình cùng lúc chen chúc trên một tảng đá lớn khác.

Điều này lại thuận tiện cho họ phối hợp tiến vào cửa đồng.

Đều là cao thủ đổ đấu.

Dưới đất chỉ là bùn lầy, không phải núi đao biển lửa, độ khó để leo trèo vào cửa đồng có thể bỏ qua không tính.

Trong lúc Tô Nan và mấy người chuẩn bị dây thừng, bên Ngô Mặc cũng không hề nhàn rỗi.

Cậu sắp xếp lại ba lô, quay đầu nói với Lâm Phong và mấy người: “Tôi bò qua xem tình hình trước, không có vấn đề gì thì mọi người hãy vào theo.” Sắc mặt Lâm Phong hơi thay đổi, hắn vươn tay kéo Ngô Mặc sang một bên.

Vai kề vai, hắn hỏi như đang làm chuyện mờ ám: “Thằng nhóc cậu có ổn không đấy?” “Ý gì?” Ngô Mặc ngơ ngác không hiểu.

“Mẹ kiếp!” Lâm Phong đảo mắt, ánh mắt dời xuống dưới, nói thẳng: “Eo không mỏi, chân không nhũn chứ?

Đừng có bò được nửa đường lại rớt xuống.” Ngô Mặc đột nhiên hiểu ra, thì ra thằng con lớn này có ý đó.

Cậu lập tức bực bội mắng nhỏ: “Cút mẹ đi, bố mày vẫn cứng lắm.” Nói xong liền quay đầu bỏ đi.

Lâm Phong nhìn bóng lưng Ngô Mặc, bĩu môi lẩm bẩm: “Lão tử không phải sợ mày chơi quá trớn sao?

Chẳng biết thông cảm cho tấm lòng người làm cha gì cả.” Ngô Mặc để chứng minh chân cẳng mình vẫn linh hoạt, khỏe mạnh, cậu dùng sức nhảy lên bám vào vách đá.

Thân hình như một con thạch sùng bám trên đó.

Vương Bàn Tử khẽ huých vào vai Ngô Tà: “Thiên Chân, cậu có cảm thấy huynh đệ chúng ta có gì đó không ổn không?” Ngô Tà không nói gì.

Liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, trong lòng thầm nghĩ: “Nó không ổn ở nhiều chỗ lắm, có gì mà phải ngạc nhiên.” Ngô Mặc nào ngờ hình tượng của mình trong lòng anh trai lại huy hoàng đến thế.

Do bùn lầy chảy xuống.

Toàn bộ hang động dù cao hay thấp đều dính đầy bùn đen kịt.

Tay đặt lên trơn tuột, chân cũng chỉ có thể cố gắng tìm những chỗ lồi ra để bám.

Ngô Mặc đang chuyên tâm bò về phía cửa đồng.

Bỗng nhiên cảm thấy một luồng gió ập tới.

Cứ ngỡ có thứ gì đó sắp tấn công mình, quay đầu lại thì vừa vặn đối mặt với cái mặt lớn của Kim Điều.

Đầu của Kim Điều to hơn quả dưa hấu ba vòng.

Miệng rộng ngoác cười, nhưng lại ngây thơ hơn cả trẻ con.

Mẹ nó chứ!

Làm cái quái gì vậy?

Không biết dọa người ta sẽ chết người à?

Mấy trăm tuổi rồi.

Trí thông minh còn không bằng đứa trẻ mấy tuổi.

Nếu như có thể buông tay, Ngô Mặc thật sự muốn gõ vào đầu mình ba cái.

Mạng chó à?

Rốt cuộc là lôi đâu ra cái của nợ này thế?

Trên đời không có thuốc hối hận, Ngô Mặc cũng đừng mong kiếm được một viên.

Cậu kiên nhẫn hỏi Kim Điều làm gì?

Kim Điều chớp đôi mắt to ngốc nghếch, trả lời rằng nó chỉ muốn ở cùng Ngô Mặc.

Có ăn có uống có chơi.

Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của Kim Điều, trong lòng Ngô Mặc bỗng nảy sinh một cảm giác.

Mình có phải bị nó bám lấy rồi không?

Vậy thì lúc Hoa ca đối mặt với mấy thằng nghèo kiết xác như bọn mình, có phải cũng có một thôi thúc muốn đấm người không?

Dòng suy nghĩ trong đầu còn chưa kịp xoay một vòng.

Tảng đá dưới chân đột nhiên rung lắc.

Ngô Mặc vừa định phản ứng, một bàn tay lớn đột nhiên đặt lên eo cậu.

Ngay sau đó, cơ thể lơ lửng di chuyển nhanh chóng.

Vãi cả chưởng!

Đối mặt với Kim Điều đang ôm mình leo trèo vun vút, Ngô Mặc gần như cạn lời.

Cậu chỉ muốn nhắm mắt lại cho xong.

Mất mặt quá đi.

Một thằng đàn ông to xác bị một con tinh tinh ôm chạy.

Tuy khoảng cách không xa lắm, nhiều nhất cũng chỉ hơn ba mươi mét.

Nhưng mà khó coi quá.

Hành động đột ngột này khiến Ngô Tà và mấy người cũng có chút ngớ ngẩn.

Từng người ngây ra nhìn bóng dáng Kim Điều.

Thầm đoán.

Tiểu Mặc bị khó chịu ở đâu à?

Nếu không với tính cách của cậu ta, sao lại đồng ý để tinh tinh kẹp mình chạy khắp nơi chứ?

Phản ứng đầu tiên của Lâm Phong là Ngô Mặc bị chân nhũn.

Đối với thủ phạm bên cạnh là Hắc Nhãn Kính, hắn thật sự là một trăm lần khinh bỉ.

Con mắt suýt nữa thì bay ra khỏi hốc mắt dán lên mặt gã kia.

Khả năng leo trèo của tinh tinh không cần phải bàn cãi.

Thân hình to lớn trên vách đá cứ như đang chơi đùa.

Ngay cả khi đang kẹp theo Ngô Mặc?

Tốc độ leo trèo cũng không phải dạng vừa.

Chương 1217

Chưa đầy một cái chớp mắt, một người một tinh tinh đã đứng dưới cửa đồng.

Phía bên kia, Tô Nan và Trương Hải Khách vẫn còn một phần tư quãng đường mới đến nơi.

Không rõ có phải do thiết kế đặc biệt không?

Bùn lầy gần cửa đồng rất ít, gần như có thể bỏ qua.

Ngô Mặc bảo Kim Điêu đặt mình xuống.

Đứng trên mặt đất quan sát một chút, bùn nhiều nhất cũng chỉ đến bắp chân cậu.

Tức là khoảng ba mươi centimet.

Vừa trơn vừa dính vừa sệt, có chút giống chất dầu màu đen.

Còn về mùi vị?

Cả hang động đều là thứ này, còn ngửi ra được cái đếch gì.

Bóng đen vừa rồi hung hăng ngang ngược đã biến mất không thấy tăm hơi.

Khiến người ta nhất thời sinh ra ảo giác, liệu có phải bóng đen đều là sản phẩm do mình tưởng tượng ra không?

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn lên.

Đỉnh cửa đồng đen kịt, ngay cả dùng đèn pin cũng không nhìn rõ có thứ gì.

Dường như trên đó có chất liệu có thể hấp thụ ánh sáng.

Vì cẩn thận, Ngô Mặc không bước vào cửa đồng mà đứng tại chỗ chờ Tô Nan và Trương Hải Khách.

Đợi một phút, cậu nhếch mép chế nhạo: “Hai người chưa ăn cơm à, sao động tác chậm thế?” “Cút mẹ đi, bà đây mà có khỉ mang theo, tốc độ còn nhanh hơn mày mấy phần.” “Đúng thế, thằng nhóc mày chơi bẩn dùng hack.” Tô Nan và Trương Hải Khách không phải dạng vừa, mồm mép không ảnh hưởng đến tay chân, vừa chế nhạo vừa bò qua đây.

Những người khác trong hang động đã sớm quen với cách nói chuyện này.

Ngoài việc cảnh giác xung quanh, không ai tỏ ra ngạc nhiên.

Hai người lần lượt nhảy xuống bên cạnh Ngô Mặc.

Sau khi cố định dây thừng vào vách đá bên cạnh và xác nhận chắc chắn, họ mới quay đầu nói với Ngô Mặc: “Đi thôi, ba chúng ta vào trong xem tình hình trước.” Ngô Mặc nhìn sợi dây thừng, im lặng một lúc.

Tục ngữ có câu, một người mất mặt gọi là xấu hổ, một đám người mất mặt gọi là bình thường.

Mình bị Kim Điêu ôm qua đây có hơi mất mặt.

Nhưng nếu mấy anh em còn lại đều bị ôm qua, sẽ không ai để ý đến chuyện này nữa.

Nghĩ thông suốt điểm này.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn Kim Điêu dặn một câu: “Đi ôm những người khác qua đây.” Kim Điêu nghiêng đầu nhìn Ngô Mặc có chút không hiểu.

Ngô Mặc ho nhẹ một tiếng, cười tủm tỉm nói đây là một trò chơi rất vui.

Nghe đến chơi game, Kim Điêu liền hứng thú.

Nó lập tức lao lên vách đá, chạy về phía tảng đá ban nãy.

“Lão nhị, giở trò quỷ gì thế?” Tô Nan nhìn bóng lưng vui vẻ của Kim Điêu, không hiểu Ngô Mặc lại ra lệnh gì.

Trong lòng dấy lên đủ loại nghi ngờ.

Lẽ nào gã này còn giữ lại chiêu sau?

“Không có gì, tôi bảo nó quay lại đón người.” Ngô Mặc hờ hững giải thích một câu, rồi cất bước đi vào trong cửa đồng.

Tô Nan khẽ nhíu mày.

Quay đầu nhìn Kim Điêu một cái, do dự một lát rồi cũng bước theo.

Trương Hải Khách cầm dao găm không nói gì.

Quay lại ra hiệu với người nhà họ Trương rồi cũng đi vào cửa đồng.

Có câu nói cổ gọi là “nhất nhập hầu môn thâm tự hải”.

Cảm giác của ba người Ngô Mặc khi bước vào cửa đồng chính là như vậy.

Hang động khổng lồ nhìn không thấy điểm cuối, cứ như thể cả một ngọn núi đã bị khoét rỗng.

Toàn thể có hình elip.

Đứng bên dưới cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, giống hệt như một con kiến đứng trong hoàng cung.

Nhìn quanh bốn phía.

Mấy chục cây cột đồng lớn nhỏ, như những cột chống trời chống đỡ mái vòm.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Mái vòm lấp lánh ánh sáng yếu ớt.

Quan sát kỹ, có lẽ là một loại khoáng vật nào đó không rõ tên.

Vách đá xung quanh phủ đầy bùn đen, khiến người ta nhất thời không nhìn rõ dáng vẻ ban đầu của vách đá.

Ngô Mặc cầm gậy tiện tay chọc vào tường.

“Keng keng.” Âm thanh đặc biệt trong trẻo.

Dường như không phải vách đá, mà là một loại kim loại nào đó.

Tô Nan lập tức quay người đi về phía vách tường.

Lặng lẽ quan sát một lát, cô trực tiếp dùng tay bóc một lớp bùn, để lộ ra dáng vẻ ban đầu bên trong.

Ngô Mặc liếc nhìn: “Ối chà!

Lại là tường được đúc bằng đồng.” Trong lúc nói chuyện, Tô Nan và Trương Hải Khách lại bóc thêm mấy mảng lớn.

Kết quả không có ngoại lệ, toàn bộ đều là tường đồng.

Không chỉ vậy, những hoa văn được chạm khắc tinh xảo trên đó, phức tạp như vân da người.

Điều kỳ lạ hơn nữa là, trên bức tường đồng khổng lồ không hề có dấu vết hàn nối.

Nói cách khác, nó được đúc thành một khối.

Một công trình kiến trúc bằng đồng khổng lồ như vậy, đừng nói là thời cổ đại, ngay cả trong xã hội hiện đại cũng rất khó thực hiện.

“Vãi chưởng, đỉnh vãi!” Dù Trương Hải Khách kiến thức rộng rãi, lúc này cũng không nhịn được mà kinh ngạc thốt lên.

Tô Nan lẩm bẩm: “Đồ đồng láng mịn, hoa văn phức tạp, với khả năng kiến trúc của người xưa thì làm sao họ làm được?” “Lẽ nào thật sự có cái gọi là thần linh?” Nếu không có hệ thống trong đầu, Ngô Mặc chắc chắn sẽ chế nhạo Tô Nan là đồ thiếu não nói nhảm.

Nhưng bây giờ lại có một suy nghĩ khác.

Cửa đồng và Chung Cực có lẽ nào thông với một thế giới khác?

Nếu không thì giải thích nguồn gốc của chúng như thế nào?

Ngô Mặc lắc đầu.

Gạt những suy nghĩ linh tinh này ra khỏi đầu.

Bây giờ nghĩ những thứ vớ vẩn này không có ý nghĩa gì, việc cấp bách là kiểm tra xem bên trong có nguy hiểm không. 172.

Cậu lấy đèn pin ra, chiếu về phía trước, cột sáng trong bóng tối hiện lên đặc biệt chói mắt.

Chương 1218

“Đi về phía đó xem sao.” Ngô Mặc chỉ về phía trước.

Ba người cẩn thận tiến về phía trước.

Dưới chân thỉnh thoảng vang lên tiếng “rắc rắc”, như thể đang giẫm lên thứ gì đó dễ vỡ.

Còn chưa đi được mấy mét.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng sột soạt.

Ba người lập tức dừng bước, nắm chặt vũ khí quay đầu nhìn lại.

Hay lắm!

Một hai ba bốn năm.

Mấy gã chờ ở ngoài, không sót một ai, tất cả đều đã vào cửa đồng.

Trương Hải Khách vẻ mặt không đồng tình nhìn Trương Hải Hạnh: “Chuyện đã bàn bạc sao lại thay đổi?” “Không trách tôi.” Trương Hải Hạnh hất cằm về phía bên cạnh: “Tôi thấy bọn họ có động tĩnh, tưởng là đã nhận được tin tức, nên mới đi theo.” Đúng là cao thủ đổ vỏ, trực tiếp đẩy vấn đề sang cho Giải Ngữ Hoa và những người khác.

Ngô Mặc tức muốn lệch cả mũi.

Cậu cầm đèn pin lia qua lia lại, bực bội nói: “Sao mọi người lại vào đây?

Không phải đã bảo chờ tin tức sao?” Giải Liên Hoàn dựa vào thân phận trưởng bối của mình, ưỡn thẳng lưng, giọng sang sảng như chuông.

“Chờ cái đếch ấy, Kim Điều qua đây kẹp nách từng đứa một mang hết qua rồi.” Lâm Phong đảo mắt phụ họa: “Nếu không phải cậu dặn thì nó có làm thế không?” Mấy người còn lại cũng giải thích theo.

Ý chính đều là không thể thoát khỏi liên quan đến Ngô Mặc.

Ngô Mặc vỗ trán: “Thôi được rồi, người đã qua cả rồi, vậy thì cùng vào đi.” Tô Nan lạnh lùng nhìn Ngô Mặc.

Một lần nữa làm mới lại mức độ không đáng tin cậy của cậu ta.

Hắc Nhãn Kính sải bước lớn đến bên cạnh Ngô Mặc.

Đưa tay đặt lên vai cậu, môi kề sát tai, nhỏ giọng nói: “Cẩn thận một chút, tình hình ở đây không ổn.” Ngô Mặc gật đầu không nói gì.

Cả đoàn người cẩn thận tiếp tục đi về phía trước thăm dò.

Đi được một đoạn, ánh sáng đèn pin bị thứ gì đó phía trước chặn lại.

Mọi người dừng bước, quan sát kỹ.

Từ xa trông giống như một bệ đá dựng ở đó.

Ngô Mặc đang định tiến lên một bước, bị Hắc Nhãn Kính ngăn lại: “Nhị gia, tôi qua đó xem sao.” “Cẩn thận.” Ngô Mặc rút một con dao nhỏ từ sau lưng ra, chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

“Yên tâm đi!” Hắc Nhãn Kính không dừng bước, khá tiêu sái vẫy tay về phía sau.

Lâm Phong tranh thủ chen vào.

Một tay cầm vũ khí, vừa lẩm bẩm một câu: “Mẹ kiếp, sao cảm giác có chút ra vẻ thế nhỉ?” “Anh cũng ra vẻ thấy bà.” Ngô Mặc một câu nói khiến Lâm Phong cứng họng.

Môi mấp máy nửa ngày, cuối cùng cũng nuốt lại được lời muốn chửi.

Đúng là con lớn không nghe lời cha.

Mình chỉ mới càu nhàu một câu, lại bị thằng con lớn vặn lại.

Buồn chết mẹ.

Nói là buồn.

Nhưng vẻ mặt cảnh giác lại không hề để lộ ra chút nào.

Hai con mắt láo liên, tần suất nhanh ngang ngửa camera trong tù.

Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà và mấy người vây Ngô Mặc ở giữa.

Vừa nhìn chằm chằm động tác của Hắc Nhãn Kính phía trước, vừa để ý tình hình xung quanh và phía trên.

Hắc Nhãn Kính trông có vẻ lười biếng nhàn nhã.

Thực chất mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương, không bỏ qua bất kỳ tiếng gió lay cỏ động nào.

Trong quá trình tiến lên.

Gã nhận ra phía trước không phải là quan tài hay thứ gì tương tự, mà là một cái bệ làm bằng đồng.

Chiều rộng và chiều dài gần mười mét.

Chiều cao khoảng một mét ba, vừa vặn che khuất vị trí của đèn pin.

Trên đó vẫn còn một phần bùn đen.

Không có gì bất ngờ, có lẽ nó đã bị ngâm trong bùn lầy từ lâu.

Đến gần hơn, nhìn cũng rõ hơn.

Vị trí trung tâm của bệ đá lõm xuống một mảng lớn.

Dựa vào độ cong và độ sâu, trước đây có lẽ đã từng đặt một quả cầu đá.

Chỉ là không rõ quả cầu đá đã đi đâu?

Hắc Nhãn Kính liếc nhìn một cái, mặt đất xung quanh rất bằng phẳng, không có cầu đá hay vật phẩm nào khác.

Gã lại một lần nữa tập trung sự chú ý vào bệ đồng.

Áp tai lắng nghe một lúc, không có động tĩnh gì khác.

Lặng im vài giây, gã bước đến gần bệ đồng.

Mỗi bước đi đều rất cẩn thận, sợ chạm phải cơ quan gây ra biến động.

Ngoài dự đoán.

Cho đến khi Hắc Nhãn Kính chạm vào mép bệ đồng, cũng không có bất kỳ cơ quan hay biến động nào xuất hiện.

Hắc Nhãn Kính co ngón tay phải khẽ gõ vào mặt bệ.

Cảm nhận xúc giác, chắc chắn là đồ đồng.

Gã bỏ qua khu vực lõm xuống, tập trung sự chú ý vào mép xung quanh.

Bệ đồng không bị bùn bao phủ hoàn toàn, mép vẫn để lộ một số hoa văn và đồ án.

Hắc Nhãn Kính không khách khí bóc lớp bùn ra.

Hoa văn và đồ án ngoằn ngoèo lập tức hiện ra trước mắt gã.

Nhưng diện tích không lớn, không nhìn ra được nội dung cụ thể.

Hắc Nhãn Kính lại bóc thêm vài lần nữa, lúc này mới nhìn rõ hơn một chút.

Hửm?

Gã khẽ nheo mắt lại.

Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, mình đã từng thấy những đồ án này ở đâu nhỉ?

Ngô Mặc vẫn luôn chú ý động tĩnh của Hắc Nhãn Kính.

Thấy gã như một công nhân trang trí đứng bên bệ đồng không ngừng bóc bùn.

Cậu không nhịn được nhíu mày.

Bệ đồng dài hơn mười mét, nếu một mình bóc hết bùn sẽ tốn khá nhiều thời gian.

Chương 1219

Lãng phí thời gian lúc này, không nghi ngờ gì là lãng phí sinh mệnh.

Ngô Mặc ngoắc tay với Trương Hải Khách và Tô Nan: “Đừng ngẩn ra đó nữa, cùng lên giúp một tay.” Tô Nan cũng cảm thấy đứng tại chỗ có chút giống kẻ ngốc.

Cô từ động tác của Hắc Nhãn Kính nhận ra đối phương dường như đã phát hiện ra manh mối gì đó trên bệ đồng.

Thay vì đứng không, chi bằng lên xem tình hình.

Thế là không nói hai lời, cô đi theo Ngô Mặc về phía trước.

Trương Hải Khách đang định nói vài câu, vừa quay đầu đã thấy Trương Hải Hạnh đã đi theo.

Hắn có chút không hiểu.

Nhưng bây giờ không phải là lúc thích hợp để hỏi, chỉ có thể khẽ thở dài đuổi theo.

Giải Ngữ Hoa nhanh chân tiến lên, như một vệ sĩ trung thành nhất bảo vệ bên cạnh Ngô Mặc.

Cảm nhận được hơi thở của Giải Ngữ Hoa, bước chân của Ngô Mặc khẽ chậm lại nửa nhịp.

Một đám người đồng loạt kéo đến, vây quanh bệ đồng đứng thành một vòng.

Liếc mắt một cái, vừa vặn nhìn thấy hoa văn và đồ án trên bệ đồng.

Chỉ là một mảng nhỏ.

Phần lớn thông tin vẫn bị lớp bùn đen che khuất.

Ngô Mặc búng tay một cái: "Được rồi, đừng đứng đó nữa, dọn dẹp lớp bùn trên đó đi." Nói xong có chút không yên tâm lại dặn thêm một câu: "Lúc làm cẩn thận một chút, đừng chạm vào cơ quan." "Yên tâm đi, bọn tôi không phải lính mới." Đa Kiệt đáp lại một câu.

Hắn xoay cổ tay rút con dao găm sau lưng ra.

Vừa xắn tay áo, vừa hau háu nhìn chằm chằm mặt bệ.

Nhìn cái thế này không giống bóc bùn, mà là muốn chọc tiết lợn.

Tục ngữ có câu, đông người góp củi lửa càng cao.

Nhiều người cùng ra tay.

Không bao lâu sau, lớp bùn trên bệ đồng đã được bóc sạch sẽ.

Thậm chí vì khả năng hấp phụ của bùn.

Vết bẩn trên bệ cũng được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Bệ đồng hoàn chỉnh hiện ra trước mắt mọi người.

Hoa văn trên bệ uyển chuyển như một bức tranh tinh xảo, trong khoảnh khắc đã thu hút ánh nhìn của mọi người.

"Đẹp quá, thẩm mỹ của người xưa thật sự vượt xa sức tưởng tượng của tôi." "Trên này vẽ cái gì vậy?" "Mù à, không nhìn ra là thần thú sao?" Tiếng xì xầm bàn tán vang lên không ngớt.

Có kẻ táy máy tay chân không ngừng xoa lên những hoa văn trên đó.

Miệng tấm tắc khen ngợi, chỉ muốn cạy một miếng nhét túi mang ra ngoài bán.

Ngô Tà hai mắt dán chặt vào mặt bệ đồng trước mắt.

Vẻ mặt dường như có thêm một tia kỳ lạ, ánh mắt dần dần trở nên phức tạp và vi diệu.

"Sao thế?" Vương Bàn Tử chú ý đến tình hình này, hạ giọng hỏi một câu.

Ngô Tà khẽ nheo mắt, tay chỉ vào mấy đường hoa văn ở mép, kìm nén giọng nói: "Trong bút ký." "Bikini?" Vương Bàn Tử nhíu mày thành một cục.

Liếc nhìn Ngô Tà, rồi lại nhìn những hoa văn trên đó.

Nghiến răng nghiến lợi mà vẫn không nhìn ra chỗ nào giống đồ án bikini.

Hắn không muốn thừa nhận tai mình không tốt.

Xoa cằm, không ngừng tìm kiếm hình dạng và đồ án của bộ đồ bơi.

Đầu ngón tay sắp mòn cả da rồi, cũng không hiểu chỗ nào phù hợp với lời nói của Ngô Tà.

Ngô Mặc ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy cảnh này.

Nghiêng đầu suy nghĩ một lát, cậu bước tới: "Làm gì thế?

Tôi thấy ngón tay anh sắp cọ ra lửa rồi đấy!" "Cái thứ này cũng chẳng có phản ứng sinh lý gì, anh có cần phải nhanh thế không?" Vương Bàn Tử tức đến xì khói mũi.

Thằng ranh con khốn nạn, mở miệng là chế nhạo người khác phải không?

Hắn định vặn lại.

Bỗng nhận ra hoàn cảnh không đúng, chỉ có thể liếc Ngô Mặc một cái.

Ngô Mặc không để ý, mặt không đổi sắc tiếp tục hỏi: "Nhìn ra cái gì rồi?” Vương Bàn Tử hất cằm về phía Ngô Tà, nghiêm túc phun ra ba chữ --- Bikini.

“Hả?” Đầu óc Ngô Mặc như bị đá đập mạnh một cái, ngớ người nửa ngày không hiểu ý nghĩa trong lời nói của Vương Bàn Tử.

Mắt Ngô Tà sắp bay ra khỏi tròng.

Ban đầu cứ ngỡ Vương Bàn Tử chỉ quen mồm quen miệng, nào ngờ suy nghĩ của gã này thật sự khác người.

Cố gắng kìm nén thôi thúc muốn đánh cho hắn một trận, anh kéo Ngô Mặc đến bên cạnh.

Dùng giọng nói không lớn hơn tiếng muỗi bao nhiêu lẩm bẩm nhắc nhở: “Thông tin trong bút ký của Lạt ma Tashi.” “Ồ!” Ngô Mặc bừng tỉnh đại ngộ.

Ngay sau đó, cậu lại nghi ngờ nhìn Vương Bàn Tử.

Chết sống cũng không hiểu nổi, bút ký của Tashi thì có liên quan quái gì đến bikini?

Lẽ nào Bàn ca động xuân rồi?

Ngô Mặc không để lộ cảm xúc, liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, rồi lại kéo suy nghĩ trở về.

Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ về thông tin trong bút ký.

Trong bút ký ngoài việc ghi lại một số câu chuyện, có vài trang vẽ một số hoa văn và đồ án.

Cách vẽ có phần thô sơ, nhưng đường nét lại rất rõ ràng, từng nét ngang nét sổ đều được phác họa ra.

Khi đó đã nghiên cứu nửa ngày trời.

Thậm chí còn đoán cả đó là vật tổ của bộ lạc nào.

Kết quả không có một cái nào đáng tin, có thể nói là không thu được gì.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, tầm mắt nhìn theo hướng tay Ngô Tà chỉ.

Quả nhiên.

Một mảng đồ án nhỏ trên đó trùng khớp với những đường nét trong quyển sổ tay.

Ngô Mặc không khỏi khâm phục anh trai mình sát đất.

Thần nhân à!

Không hổ là bộ não mạnh nhất thế giới Đạo Mộ Bút Ký.

Rõ ràng là hai thứ không liên quan, lại bị anh ấy nhìn ra được mối liên hệ.

Cậu khẽ giơ ngón tay cái với Ngô Tà.

Ngô Tà đáp lại bằng một cái nháy mắt.

Hành động nhỏ của hai anh em sao có thể qua mắt được những người có ý.

Ngô Mặc không quan tâm đến điều này, thậm chí còn cố ý đứng sát vào Ngô Tà.

Chương 1220

Hai anh em đầu kề đầu, bắt đầu nghiên cứu hoa văn trên bệ đồng.

Nhìn tới nhìn lui, tổng thể cảm thấy giống như một bức tranh thần thú.

Đồ án ghi lại trong sổ tay chỉ là phần tai của thần thú.

Có thể thấy, chủ nhân của quyển sổ tay năm đó có lẽ đã không kịp vẽ lại nhiều hơn.

“Anh thấy nó giống con vật gì?” Tầm mắt Ngô Mặc lúc thì nhìn về phía trước, lúc lại lùi về sau, thay đổi liên tục.

Chủ yếu là muốn nhìn ra nguyên mẫu của đồ án từ các góc độ khác nhau.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh cũng đã nhìn ra manh mối.

Biết mình nghe nhầm, hóa ra không phải bikini mà là bút ký!

Mặt già đỏ bừng, có chút xấu hổ.

Để xoa dịu sự ngượng ngùng, hắn cố gắng nhìn chằm chằm vào đồ án trên đó định đưa ra ý kiến của mình.

Mất khoảng thời gian hút nửa điếu thuốc, hắn thăm dò nói: “Nhị gia, sao tôi thấy thứ này có chút giống con rùa thế nhỉ?” “Anh xem này, cái đầu nhọn hoắt, thân hình to bè, mấy đường này có chút giống mấy cái chân ngắn cũn, mập mạp.” Theo lời của Vương Bàn Tử, hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà cẩn thận phân biệt, quả thật có chút giống.

“Rùa làm vật tổ à?” Ngô Mặc nhướng mày: “Tôi nhớ thời Thương Chu người ta coi rùa là điềm lành, lẽ nào cái bệ đồng này được xây dựng vào thời đó?” “Không sai.” Giải Ngữ Hoa ở bên cạnh tiếp lời: “Rùa tượng trưng cho sự trường thọ, người xưa quan tâm nhất chính là vấn đề tuổi thọ, rất nhiều nơi dùng rùa làm vật tổ và bích họa.” “Chỉ có điều phần lớn được sử dụng ở vùng đồng bằng, còn ở dãy Himalaya này thì…” Giải Ngữ Hoa kể đến đây, vẻ mặt lộ ra chút khó hiểu.

Kể từ khi tiến vào dãy Himalaya, những chuyện kỳ quái xuất hiện không ngừng.

Trong đó, điều khiến người ta khó hiểu nhất không gì khác ngoài việc luôn có thể phát hiện ra dấu vết của văn hóa Thăng Long ở nơi này.

Đương nhiên, rất nhiều thông tin là từ trước thời nhà Chu.

Vấn đề nằm ở chính chỗ đó.

Tại sao người thời Thương Chu lại xuất hiện trong văn hóa Himalaya? "Ê, hình này hơi giống con chim lớn." – một câu nói của Ngô Mặc đã kéo dòng suy nghĩ của Giải Ngữ Hoa trở lại, anh ta nhìn kỹ theo hướng tay cậu chỉ.

Đừng nói nữa, đúng là một hình con chim thật.

Nói đơn thuần là chim thì có chút không chính xác, dùng phượng hoàng để hình dung dường như giống hơn.

Hình tượng tương tự như món ngọc khí hình phượng hoàng trong mộ Phụ Hảo ở Ân Khư thời nhà Thương.

Hắc Nhãn Kính đứng bên cạnh vẫy vẫy ngón tay với Ngô Mặc, giọng điệu có chút khêu gợi: "Nhị gia, qua đây xem này, tôi có con chim lớn." Một câu nói khiến người ta suy nghĩ miên man.

Cả đám đàn ông đều ngẩng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, khóe miệng bất giác cong lên nụ cười xấu xa.

Có kẻ không sợ chết trêu một câu: "Ối chà, Hắc gia cô đơn khó nhịn rồi à?" "Đợi lúc ra ngoài không biết Hắc gia có nể mặt, mời cậu đi chơi giải khuây không nhỉ?" – một người khác bên cạnh vội vàng hùa theo. "Đừng nói là người tinh lực dồi dào như Hắc gia, ngay cả một lão trung niên như tôi cũng sắp chịu không nổi rồi.

Vào đây lâu như vậy ngay cả một muỗng canh thịt cũng không được húp, mỗi tối trong lều tự sờ soạng, chậc chậc, cái cảm giác này thật không dễ chịu chút nào!" Chủ đề nhạy cảm luôn có thể khơi dậy sự đồng cảm của đám đàn ông, mấy người còn lại anh một câu tôi một câu bắt đầu kể chuyện cười tục tĩu.

Mặt Ngô Mặc đen như đít nồi.

Cậu thực sự muốn xông lên đá bay Hắc Nhãn Kính vào trong cái động sâu kia.

Mẹ kiếp, có biết nói chuyện không hả?

Cái gì gọi là mày có một con chim lớn?

Ông đây không có chắc?

Chim của ông đây còn lớn hơn của mày, rõ chưa?

Bàn Tử nín cười đến mức mặt đỏ bừng.

Hắn muốn cười nhưng lại không dám, dù sao cũng là người một nhà, phải giữ cho Hắc gia chút thể diện.

Ngô Tà thầm mắng một tiếng "đồ ngốc".

Đã lúc nào rồi?

Cố ý khơi ra chủ đề này thì có ích gì?

Giải Ngữ Hoa liếc mắt nhìn Hắc Nhãn Kính, lại có một nhận thức mới về mức độ ngu ngốc của hắn.

Nhìn sắc mặt càng lúc càng đen của Ngô Mặc, nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính hoàn toàn cứng đờ.

Hắn chỉ là nhất thời lỡ miệng, thuận miệng trêu một câu.

Ai ngờ mấy tên khốn bên cạnh lại hùa theo.

Trương Khởi Linh đang đứng sát Hắc Nhãn Kính.

Thấy tình hình, anh lùi sang bên một bước, cố ý kéo giãn khoảng cách với hắn.

Ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, giọng điệu bình thản như mặt nước hồ trong: "Thái dương điểu." Ngô Mặc lười để ý đến Hắc Nhãn Kính.

Cậu bước nhanh đến bên cạnh Trương Khởi Linh, đưa tay đẩy Hắc Nhãn Kính sang một bên: "Dẹp qua, đừng có vướng chân." Rồi tập trung sự chú ý vào mặt bệ đồng.

Hắc Nhãn Kính biết mình đuối lý, sờ sờ mũi không dám hó hé một lời.

Tô Nan ánh mắt lóe lên một tia suy tư.

Kế đó như phát hiện ra điều gì, vẻ mặt lộ ra sự bừng tỉnh.

Chẳng trách mỹ sắc của mình không có tác dụng.

Thì ra là tên họ Ngô này thích đàn ông.

Lão nương đã nói mà, mình đẹp như hoa, sao có thể không mê hoặc được người khác chứ?

Phát hiện này khiến tâm trạng cô ta lập tức tốt lên.

Sự tự tin lại tăng vọt một bậc.

Hoa văn trên mặt bệ đồng có thể nhận ra là Thái dương điểu.

Ngô Mặc quay đầu nhìn Trương Khởi Linh, trầm giọng nói: "Nhìn từ hình vẽ, e rằng bệ đá đồng này là vật phẩm từ trước thời nhà

Thương.

Chỉ là khả năng xây dựng thời Thương Chu đã trâu bò đến thế sao?" Trương Khởi Linh chậm rãi gật đầu.

Ngô Mặc càng lúc càng hứng thú với thời nhà Thương.

Cậu định hỏi thêm vài câu, nhưng nghĩ đến xung quanh còn có người ngoài, liền dẹp bỏ ý định này.

Dù sao cũng không vội.

Xong xuôi mấy chuyện này, quay lại tìm Lão Trương hỏi cho ra nhẽ.

Từ những lời chưa nói của anh ta có thể phán đoán, lão già này tám phần là biết rất nhiều thông tin nội bộ.

Tầm mắt lại di chuyển sang bên cạnh.

Bên cạnh Thái dương điểu là các hoa văn như thao thiết, gấu và hổ.

Chỉ là có hơi trừu tượng, không giống với hình tượng động vật trong xã hội hiện đại.

Khi bạn nhận ra một loài động vật nào đó từ những đường nét, tư duy sẽ nhanh chóng thay đổi, có thể nhìn ra nhiều hình vẽ hơn.

Ngô Mặc lúc này đang ở trong trạng thái đó.

Cậu đi đi lại lại dọc theo bệ đồng dài, từng chút một phân biệt các hình vẽ trên đó.

Khi đi đến gần Trương Hải Khách, vẻ mặt cậu hơi sững lại.

Hình vẽ trên này sao quen mắt thế nhỉ?

Cậu cẩn thận xác nhận một lúc lâu.

Chương 1221

Có đến bảy phần tương tự với hình xăm trên người mình.

Sao có thể chứ?

Rồng thời Thương Chu thường là quỳ long.

Mà quỳ long chỉ có một chân.

Hình xăm rồng trên người mình có vuốt rồng, vảy rồng, thân rồng sống động như thật, hoàn toàn khác với kiểu vẽ đơn giản kia.

Tại sao lại xuất hiện trên mặt bệ đồng?

Ngô Mặc nghĩ mãi không ra.

Cậu sợ mình hoa mắt, nhẹ nhàng dụi dụi mắt.

Kỳ lạ.

Sao hình vẽ lại biến mất rồi?

Sự thay đổi đột ngột khiến cậu ngơ ngác.

Cậu lại đi tới vài bước, rồi lại lùi lại, đi đi lại lại mấy lần, vẫn không thấy hình vẽ vừa rồi. "Cậu đang tìm gì vậy?" – Trương Hải Khách đứng một bên nhìn mà ngây cả người.

Hắn nhìn theo ánh mắt Ngô Mặc, căn bản không thấy có gì khác biệt. "Hải sản, mày xem bên này có hình con vật nào không?" – Ngô Mặc không giải thích, dùng tay vẽ một vòng trên mặt bệ đồng. "Con vật?" – Trương Hải Khách ngoẹo đầu trái, nghiêng cổ phải, loay hoay một lúc rồi lắc đầu: "Không có hình nào cả, đây không phải là một đóa hoa có đường nét cực kỳ phức tạp sao?" "Hoa?

Không phải là rồng à?" "Cậu mới bao nhiêu tuổi mà đã lẩm cẩm thế?" – Trương Hải Khách chớp lấy cơ hội mỉa mai một câu, quay lại kéo Trương Hải Hạnh qua: "Mày xem đây là hoa hay rồng?" "Thằng ngốc cũng nhìn ra đây là hoa mà." – Lâm Nhị ngốc, mày lên cơn gì thế?

Đây chẳng phải là một bông hoa sao?" Tô Nan cũng ghé lại xem, vẫn không hiểu Ngô Mặc làm thế nào mà nhìn ra con rồng từ đây.

Ánh mắt nhìn Ngô Mặc như nhìn một thằng ngốc. "Cút sang một bên." – Ngô Mặc bực bội mắng một câu, vẫy tay gọi Lâm Phong lại. "Con trai, mày nói xem đây là hoa hay rồng?" "Rồng!" – Lâm Phong không thèm nhìn, dứt khoát nói một chữ.

Vẻ mặt kiên định như đang tuyên thệ.

Dân gian có câu, con mình thì mình thương.

Con trai lớn đã muốn chỉ hươu bảo ngựa, chẳng lẽ mình lại đi phá đám sao?

Tô Nan với vẻ mặt phức tạp nhìn hai anh em Ngô Mặc.

Cuối cùng cô ta cũng hiểu thành ngữ "lang bạt vi gian" nghĩa là gì. "Ê, hình vẽ ở đây hình như đang kể một câu chuyện." – lúc Vương Bàn Tử cúi đầu nín cười, vừa hay nhìn thấy nửa dưới bệ đồng có rất nhiều hình vẽ.

Do tò mò nên hắn ngồi xuống xem một lúc.

Vừa hay có thể giải tỏa bầu không khí gượng gạo trước mắt.

Mọi người cũng xúm lại, cầm đèn pin rọi tới rọi lui.

Phát hiện đây là một bức tranh tự sự.

Bức tranh đầu tiên là hình một quả cầu đang bay trên không trung.

Vương Bàn Tử nhìn vài lần, nghi hoặc nói: "Cái này có giống vẽ ngoài không gian không?

Chẳng lẽ đây là phi thuyền vũ trụ của người ngoài hành tinh, bọn họ từ bên ngoài rơi xuống Trái Đất mới hình thành nên một không gian lớn như vậy?" "Trí tưởng tượng của mày đúng là phong phú thật." – Ngô Mặc tâng bốc một câu, rồi chuyển giọng nói tiếp: "Nhưng hy vọng lần sau mày đừng có suy nghĩ lung tung.

Người ngoài hành tinh, sao mày không nói là Transformer luôn đi?" "Sao lại không thể?" – Vương Bàn Tử ưỡn bụng, có vẻ không phục, chỉ vào bức tranh thứ hai. "Mày xem đây, một quả cầu lớn như vậy bay trên trời, ngoài phi thuyền vũ trụ ra thì cũng chỉ có thể là thiên thạch thôi.

Nói đến đây, hắn sờ cằm, ra vẻ suy tư: "Cho dù không phải phi thuyền vũ trụ, cũng rất có khả năng miêu tả lai lịch quá khứ của cái sơn động bằng đồng này." Một lời nói thức tỉnh người trong mộng.

Chuyện nghĩ mãi không ra đột nhiên có một bước ngoặt.

Cả đám người tinh ranh vội vàng xúm lại, vây quanh những bức bích họa trên bệ đá đồng mà phân tích cẩn thận.

Một bầy khỉ không có việc gì làm, ngồi xổm trên đất gãi tai gãi má.

Kim Điều nhìn một lúc lâu cảm thấy rất thú vị.

Thân hình to lớn của nó cố gắng chen lên phía trước, dùng sức húc một cái khiến Trương Hải Hạnh ngã lăn quay. "Ngươi..." – Trương Hải Hạnh tức đến dựng cả lông mày.

Vừa định nổi giận, quay đầu lại phát hiện thủ phạm là con khỉ đột lớn.

Một hơi tức nghẹn ở cổ không lên không xuống thật khó chịu.

Không ai để ý đến tâm trạng uất ức của cô ta, tất cả đều tập trung phân tích hình vẽ trên bích họa.

Bức đầu tiên xác nhận là một viên thiên thạch tròn lớn.

Trên đó lốm đốm những cái hố.

Ngô Mặc không khỏi thán phục trí tưởng tượng của người xưa.

Quá đỉnh.

Ngay cả hình dạng thiên thạch trong vũ trụ cũng có thể khắc họa ra được.

Bức tranh thứ hai.

Trên mặt đất vẽ mấy người que ngẩng đầu nhìn lên.

Không có biểu cảm cụ thể, chỉ là một vòng tròn và mấy đường kẻ nhỏ.

Tượng trưng cho vị trí trên không trung vẽ một nửa hình cầu, xung quanh rải rác mấy ký hiệu giống hình khối vuông.

Mọi người phân tích một hồi, có thể đây là cảnh thiên thạch vỡ vụn.

Bức thứ ba còn đơn giản hơn, những khối vuông rơi xuống mặt đất.

Từng mảng nhà nhỏ được vẽ bằng những đường kẻ ngoằn ngoèo, không ngoài dự đoán là miêu tả cảnh nhà cửa sụp đổ.

Tượng trưng cho mặt đất bị nứt làm đôi, thiên thạch như bị táo bón, kẹt cứng ở giữa không lên không xuống.

Lâm Phong huých cùi chỏ vào Ngô Mặc một cái: "Lão nhị, cái của nợ này chắc chắn không phải do người ngoài hành tinh vẽ à?

Mẹ kiếp, cũng quá sống động rồi đấy.

Cảnh tượng trong vũ trụ mà cũng vẽ được tinh xảo như vậy, thật sự khiến người ta không ngờ tới." Vương Bàn Tử liên tục gật đầu phụ họa: "Đây đúng là bà già đi cắt mí – mở mang tầm mắt thật." Ngô Tà trầm giọng nói: "Trước đây vẫn luôn suy đoán, công nghệ nào có thể tạo ra một không gian bằng đồng khổng lồ như vậy.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, chỉ có ngoài không gian mới có thể xuất hiện loại vật chất này." Tô Nan nhìn chằm chằm vào bức tranh suy nghĩ một lúc lâu.

Dường như đột nhiên nghĩ đến chuyện gì quan trọng, vẻ mặt âm trầm bất định.

Trương Hải Khách chỉ vào bảy tám ký hiệu đặc biệt: "Xem ra những nơi tương tự như ở đây không chỉ có một." Xung quanh yên lặng như tờ, không có ai đáp lời. "Các người chưa từng thấy những nơi khác à?" – Ngô Mặc đột nhiên ngẩng đầu hỏi một câu.

Tô Nan liếc cậu một cái: "Sao có thể thấy được, thiên thạch lớn như vậy va vào Trái Đất, trăm năm cũng chưa chắc có một vụ.

Hơn nữa, loại va chạm đâm sâu vào đáy núi như thế này, chúng ta đi đâu mà thấy được chứ?" Ngô Mặc khẽ cười một tiếng, không nói gì thêm.

Vẻ mặt rõ ràng là không tin lời Tô Nan nói. "Đúng vậy." – Trương Hải Hạnh chen vào: "Còn có một khả năng, thiên thạch rơi thẳng xuống biển, tình huống đó ai mà thấy được?" Ngô Mặc không trông mong bọn họ nói ra lời thật lòng.

Chương 1222

Chỉ là từ thái độ của Tô Nan và Trương Hải Hạnh, cậu nhận ra hai người này hoàn toàn đang nói nhăng nói cuội.

Có lẽ chính Tô Nan cũng đã bỏ qua một chuyện.

Đó chính là vấn đề thái độ với Ngô Mặc.

Nếu là phản bác thật sự, cô ta tuyệt đối sẽ dùng cách mỉa mai cộng thêm chửi bới.

Nhưng lúc này lại chỉ nhẹ nhàng giải thích một câu.

Chỗ này khác thường ắt có yêu ma.

Đủ để nói lên rằng Tô Nan đã che giấu rất nhiều chuyện.

Tình hình của Trương Hải Hạnh cũng tương tự.

Kể từ khi bị Ngô Mặc dạy dỗ một trận, cô ta và Ngô Mặc cứ như kết thù với nhau.

Có lòng tốt đến mức lên tiếng giải thích sao?

Phải nói đầu óc Ngô Mặc không giống người thường.

Người khác đều phân tích từ lời nói, chủ đề, hoàn cảnh và các yếu tố khác, đến chỗ cậu lại biến thành có chửi hay không để xác định.

Chửi?

Có khả năng có tư tâm.

Không chửi?

Một trăm phần trăm đang che giấu tư tâm.

Đánh chết Tô Nan cũng không ngờ được, chỉ vì không chửi Ngô Mặc mà bị cậu nghi ngờ.

Chủ đề tạm thời kết thúc, mọi người ngầm hiểu ý tiếp tục phân tích các hình vẽ tiếp theo.

Đa Kiệt đưa ra suy nghĩ của mình: "Nếu nói như vậy, thiên thạch từ trên trời rơi xuống dãy Himalaya, ở giữa chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đặc biệt, nếu không sao lại biến thành hình dạng rỗng ruột?

Đống bùn đen chất như núi bên trong lại từ đâu ra?" "Anh bạn, xem tiếp là biết thôi." – Ngô Mặc choàng tay qua cổ Đa Kiệt, chỉ vào một hình vẽ khác cách đó không xa nói: "Thấy mấy người que kia không?

Không ngoài dự đoán thì chính là bọn họ đã khoét rỗng khối thiên thạch khổng lồ này." Hắc Nhãn Kính một tay đút túi đứng sau lưng Ngô Mặc.

Thấy cậu khoác vai Đa Kiệt, trong lòng dâng lên một cảm giác khó chịu.

Liếc mắt nhìn Giải Ngữ Hoa, thấy anh ta mặt không biểu cảm, không có bất kỳ phản ứng nào.

Không nhịn được thầm chế nhạo một tiếng.

Giả vờ giỏi thật.

Vị Tiểu Cửu gia này lòng dạ hẹp hòi như lỗ kim, vậy mà không có phản ứng gì?

Ai tin?

Dù sao thì Hắc gia hắn cũng không tin.

Hắc Nhãn Kính để thu hút sự chú ý của Ngô Mặc, người ngả về phía trước, hóa thân thành con bạch tuộc hình người dựa thẳng vào người Ngô Mặc.

Cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: "Ủa, kỳ lạ thật, Nhị gia, anh xem mấy người que trên này sao lại vẽ nhiều tay thế?" "Thật không?

Để tôi xem." – Ngô Mặc rướn người tới trước, muốn nhìn kỹ hơn một chút.

Quả nhiên.

Những người que xuất hiện trên này hoàn toàn khác với những người que trên mặt đất trong các bức bích họa trước đó.

Từng người một mọc ra mấy cánh tay. "Vãi chưởng!" – Ngô Mặc không nhịn được thốt lên một tiếng kinh ngạc: "Một, hai, ba, bốn...

ít nhất cũng có sáu cánh tay, chẳng lẽ đây chính là Spider-Man trong truyền thuyết?" Hắc Nhãn Kính suýt nữa thì trượt khỏi người Ngô Mặc.

Trí tưởng tượng gì thế này?

Anh nói là Na Tra mình còn không thấy lạ.

Spider-Man là cái quái gì?

Biểu cảm trên mặt Ngô Tà và Vương Bàn Tử đột nhiên cứng lại.

Hai người nhìn nhau.

Trong đầu đồng thời hiện ra một cái tên --- Vạn Nô Vương.

Con quái vật xuất hiện trong Thiên Cung trên mây năm đó.

Trên người mọc ra nhiều cánh tay, rất giống với những người que trên bích họa.

Hơn nữa, nghe nói nó bò ra từ trong Thanh đồng môn.

Vậy thì những người que xuất hiện trên bích họa chẳng lẽ là đồng hương của nó?

Hai người bắt đầu vận dụng trí não.

Có liên quan, không liên quan, tất cả đều lướt qua trong đầu một lượt.

Chủ yếu theo nguyên tắc thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Ngô Mặc chưa từng gặp Vạn Nô Vương.

Cậu theo bản năng bỏ qua nhân vật này, mà thuận miệng gọi ra Spider-Man trong truyện tranh Marvel.

Ngô Tà có ý muốn nhắc nhở Ngô Mặc một câu, nhưng xung quanh có quá nhiều người không tiện nói.

Hắc Nhãn Kính định thần lại một lúc, nên cười nói: "Nhị gia thân yêu của tôi ơi, trí tưởng tượng của ngài đúng là phong phú vô biên." "Mày biết cái đếch gì, đây gọi là mạnh dạn tưởng tượng, cẩn thận chứng thực." – Miệng Ngô Mặc cứng đến nỗi có thể làm đòn bẩy nâng cả Trái Đất. "Vâng vâng, Nhị gia nói có lý." – Hắc Nhãn Kính quá quen với tính cách của Ngô Mặc, chỉ có thể cười phối hợp với cậu.

Hắn đang chuẩn bị kéo chủ đề trở lại đúng hướng.

Sâu trong động huyệt đột nhiên vang lên một tiếng động giòn tan.

Âm thanh không lớn lắm. 173.

Nhưng trong môi trường yên tĩnh này lại tỏ ra đặc biệt đột ngột.

Mọi người trong nháy mắt cảnh giác.

Cầm chắc vũ khí, toàn thân tập trung nhìn về phía sâu trong động.

Một lúc lâu không ai nói gì.

Ngoài tiếng tim đập, cũng chỉ có tiếng hít thở khe khẽ.

Từng người một vểnh tai lắng nghe động tĩnh bên trong.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút.

Năm phút nhanh chóng trôi qua, nhưng sâu trong động huyệt vẫn không có tiếng động thứ hai.

Tô Nan hất cằm về một phía. 174.

Chương 1223

Tiểu Tứ Nguyệt và Đa Kiệt hiểu ý ngay.

Hai người nhìn nhau một cái, rồi lặng lẽ tiến lại gần nơi phát ra âm thanh.

Khi khoảng cách ngày càng gần.

Âm thanh cũng ngày càng rõ hơn, nghe giống như tiếng kim loại va chạm vào nhau.

Tiểu Tứ Nguyệt hơi dừng bước.

Cậu ta cảm thấy có chút quá quỷ dị, không muốn đến gần, dù sao mạng chỉ có một, mất đi là mất thật.

Nhưng Đa Kiệt không quan tâm đến những điều đó.

Anh ta một lòng một dạ đi về phía trước, nhất định phải xem xem rốt cuộc là yêu ma quỷ quái phương nào đang giở trò?

Nhìn bóng lưng của Đa Kiệt, Tiểu Tứ Nguyệt cũng không tiện ở lại tại chỗ.

Cắn răng một cái, lấy hết dũng khí đi theo sau.

Càng đi sâu, càng tối.

Xung quanh dường như có thứ gì đó nuốt chửng ánh sáng.

Ánh đèn pin chỉ có thể chiếu sáng được vị trí khoảng một mét dưới chân, xa hơn nữa đã bị bóng tối xung quanh nuốt chửng.

Tiểu Tứ Nguyệt cảm thấy một luồng gió lạnh từ sau lưng ập đến.

Cậu ta rùng mình, dừng bước.

Đa Kiệt quay đầu nhìn cậu ta một cái, ra hiệu cho cậu ta đi tiếp.

Đột nhiên, Đa Kiệt hình như giẫm phải thứ gì đó, phát ra tiếng "cạch" một cái.

Anh ta cúi đầu nhìn, trên mặt đất có một vật đen thui.

Toàn thân đều là bùn đen, không nhìn ra hình dạng ban đầu.

Thậm chí còn không rõ, thứ này là xác động vật hay xác người? "Cầm lấy đèn pin." – Đa Kiệt đưa đèn pin cho Tiểu Tứ Nguyệt, ngồi xổm xuống quan sát kỹ vật thể trên mặt đất.

Hình dài, chân cong queo nằm trên mặt đất.

Toàn thân bao phủ bởi bùn đen. 175.

Sơ bộ phán đoán có lẽ giống như người.

Tiểu Tứ Nguyệt cảnh giới xung quanh, nhìn đông ngó tây đột nhiên hét lên một tiếng: "Đa Kiệt, anh xem gần vách tường hình như còn có mấy người đang ngồi." "Hử?" – Đa Kiệt đứng dậy, đi về phía vách đá.

Lại gần mới nhìn rõ.

Ôi trời.

Cứ cách năm sáu mét vách đá lại có một thi thể giống người đang ngồi.

Tại sao lại nói là giống?

Rất đơn giản, trên người bọn họ cũng toàn là bùn đen, không nhìn ra hình dạng ban đầu.

Đa Kiệt trực tiếp dùng tay xé lớp bùn đen.

Bùn đen đông cứng như keo, dùng sức là có thể xé ra một mảng lớn.

Tiểu Tứ Nguyệt luôn cảm thấy trong bóng tối có người đang nhìn trộm.

Cậu ta không tiến lên giúp, mà cứ lắc đầu tìm kiếm đôi mắt trong bóng tối.

Đa Kiệt ra tay rất nhanh.

Xé lớp bùn đen, lộ ra bộ mặt thật của vật thể.

Quả nhiên, đúng là thi thể người.

Hơn nữa không chỉ là thi thể người, sau lưng người còn có mấy sợi xích đồng.

Xích không phải là trói trên người, mà là xuyên qua cơ thể, cắm sâu vào vách đá.

Có lẽ bọn họ là đợt đầu tiên bị bùn đen bao phủ.

Bùn đen không những không phá hủy dung mạo của họ, ngược lại còn trở thành chiếc ô bảo vệ họ. "Đa Kiệt." – Tiểu Tứ Nguyệt thử gọi nhỏ một tiếng. "Sao vậy?" – Đa Kiệt dừng động tác, quay đầu nhìn Tiểu Tứ Nguyệt.

Đối với thanh niên ẻo lả này, trong lòng anh ta không có nhiều thiện cảm.

Luôn cảm thấy tên này làm mất mặt cánh đàn ông.

Nghệ thuật là nghệ thuật, tính cách vốn có của mày không thể ẻo lả như vậy được chứ?

Nói chuyện mà không tự giác uốn éo ngón tay út.

Mẹ kiếp.

Nhìn mà lão tử chỉ muốn bẻ thẳng ngón tay của mày.

Bây giờ không phải là lúc bận tâm những chuyện này, Đa Kiệt kiên nhẫn hỏi Tiểu Tứ Nguyệt có chuyện gì? "Chúng ta có nên quay về báo tin không?

Nhị... không phải, Tô lão bản và mọi người còn đang đợi." Đa Kiệt bỏ qua chữ "Nhị" kia.

Suy nghĩ một lúc, trầm giọng nói: "Tôi quan sát ở đây trước, cậu quay về báo cho họ một tiếng." "Vậy anh chú ý an toàn." – Tiểu Tứ Nguyệt nói xong, quay người đi về.

Tốc độ nhanh như có quái thú đang đuổi theo sau.

Đa Kiệt liếc mắt một cái, không để trong lòng.

Tiếp tục ngồi xuống quan sát tình hình thi thể.

Tiểu Tứ Nguyệt chân như bôi dầu, đi rất nhanh.

Chỉ hận không thể giây tiếp theo xuất hiện trước mặt mọi người.

Oscar đột nhiên mất tích đã gây cho cậu ta một cú sốc quá lớn.

Dù sao đi nữa, đông người thì trong lòng cũng an tâm được mấy phần.

Ngô Mặc và những người khác không di chuyển lung tung.

Họ đứng quanh bệ đồng, chờ tin tức từ Đa Kiệt và Tiểu Tứ Nguyệt.

Theo lý mà nói, tiếng va chạm sâu trong hang động còn có thể nghe thấy, tiếng người nói chuyện lẽ ra phải càng rõ hơn.

Tuy nhiên, những chuyện kỳ lạ cứ nối tiếp nhau.

Mắt thấy Đa Kiệt và Tiểu Tứ Nguyệt đi vào bóng tối sâu thẳm, giọng nói của hai người lại hoàn toàn biến mất.

Tô Nan thử gọi một tiếng.

Kết quả ngay cả một tiếng đáp lại cũng không có.

Sắc mặt lập tức trở nên có chút khó coi, định tiến lên xem xét, nhưng bị Lâm Phong đưa tay cản lại.

Chương 1224

"Đừng manh động, bọn họ mới đi được vài phút, chúng ta cứ đợi một lát rồi nói." "Được." – Tô Nan miễn cưỡng đè nén sự bực bội trong lòng.

Không trách cô ta lo lắng như vậy, thực sự là nhân lực ngày càng ít đi.

Suốt quãng đường đi.

Đội ngũ của những người khác tuy có giảm sút, nhưng cũng không đến mức tổn thương gân cốt.

Chỉ còn lại cô ta sắp trở thành tư lệnh không quân rồi.

Nếu thật sự gặp được đồ tốt.

Có lấy được hay không còn là hai chuyện khác nhau. "Mọi người đợi đi, tôi xem lại những bức phù điêu trên bệ đồng này." – Ngô Mặc dặn một câu.

Cậu kéo Giải Ngữ Hoa đến bên cạnh mình.

Rất nghiêm túc nói: "Phú Quý, đầu óc cậu tốt, cùng tôi phân tích một chút." Hắc Nhãn Kính lập tức mở miệng: "Nhị gia, đầu óc tôi cũng không..." "Im miệng!" – Lời chưa nói xong, đã bị Ngô Mặc trừng mắt ngắt lời: "Đã lúc nào rồi?

Nặng nhẹ không biết à?

Nhị gia mày còn muốn quay về ăn ngon mặc đẹp, không muốn dễ dàng bỏ mạng ở đây đâu." – Vừa nói, cậu vừa lặng lẽ làm một thủ thế cắt kéo.

Hắc Nhãn Kính cứng người, lập tức nín thở không dám nói bậy nữa.

Trước đây có thể dùng chuyện này để uy hiếp.

Bây giờ đã tự mình trải nghiệm, hoàn toàn hiểu được cảm giác đó là gì.

Hắn gượng gạo nở một nụ cười gượng, đáp lại bằng một thủ thế OK: "Nhị gia yên tâm, tôi sẽ nghiêm túc theo dõi." Trong mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia chán ghét.

Nhưng vì môi trường xung quanh quá tối, mọi người không chú ý đến điểm này.

Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa chụp lại tất cả các hình vẽ trên phù điêu.

Vừa chụp vừa kinh ngạc trước những thông tin trên đó.

Dấu hỏi trong đầu cứ nối tiếp nhau, nhưng không có một chút manh mối nào.

Có việc để làm, thời gian trôi qua rất nhanh.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng của Tiểu Tứ Nguyệt đã xuất hiện trong ánh đèn pin.

Tiểu Tứ Nguyệt bước nhanh đến gần, đầu tiên theo bản năng nhìn Ngô Mặc một cái.

Ngay sau đó đột nhiên tỉnh ngộ, Tô Nan hiện tại mới là sếp chính thức của mình.

Vội vàng đến gần, trầm giọng nói: "Lão bản, tôi và Đa Kiệt phát hiện một tình huống ở phía trước, bên trong có rất nhiều thi thể.

Về phần âm thanh là do ai phát ra, tôi và Đa Kiệt không phát hiện được." Tiểu Tứ Nguyệt kể lại sơ qua tình hình.

Cậu ta thực hành triệt để câu "thân tại Tào doanh tâm tại Hán".

Cố gắng nói lớn tiếng, để Ngô Mặc và những người khác có thể nghe rõ lời mình nói.

Tiểu Tứ Nguyệt báo cáo xong, đứng một bên không nói gì, chờ đợi Tô Nan và những người khác đưa ra quyết định.

Dân gian có câu, no gan lớn mật, đói gan bé.

Tô Nan trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nhìn mọi người quả quyết nói: "Đã vào Thanh đồng môn, dù thế nào tôi cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

Các vị nếu sợ có thể rút lui." – Vừa nói, cô ta vừa liếc Ngô Mặc một cái: "Đương nhiên, phần tiền còn lại chắc chắn sẽ không nhận được." "Liên quan đếch gì đến ông, ông đây nói đi rồi à?" – Ngô Mặc bực bội đảo mắt một cái, xắn tay áo lên sải bước đi về phía trước.

Lạnh lùng buông một câu cửa miệng: "Đã đến rồi thì đến, không vào xem một chút, sau này nửa đêm tỉnh giấc lại phải tự tát cho mình một cái." Cậu đã lười nói thêm gì nữa.

Về phần khuyên mấy người anh em rời khỏi đây?

Hay là ở ngoài chờ tin tức của mình?

Về cơ bản đều là vô ích.

Giống như mình sẽ không nghe lời họ, họ cũng căn bản sẽ không nghe lời mình.

Thay vì phí lời?

Chi bằng trói lại với nhau cùng tiến cùng lui.

Ngô Mặc đã đi về phía trước, những người còn lại cũng sẽ không đứng yên tại chỗ.

Cả đám người lố nhố đi vào sâu trong động huyệt.

Kim Điều có lẽ là đứa thích thể hiện nhất trong giới động vật, độ bám dính với Ngô Mặc ngang ngửa Hắc Nhãn Kính.

Dựa vào thân hình to lớn, nó cứng rắn chen những người khác sang một bên, còn mình thì bám sát sau lưng Ngô Mặc.

Trong đầu không ngừng truyền cho Ngô Mặc ý niệm muốn ăn vặt.

Ngô Mặc bị làm phiền đến phát bực, rất muốn một chưởng tát bay Kim Điều đi.

Cậu bây giờ vô cùng nhớ nhung Bạch Lang Cương Bính.

Thật hiểu chuyện, thật ngoan ngoãn, thật đáng yêu.

Suy nghĩ lại một chút.

Cương Bính không vào cũng là đúng.

Thể hình của sói và tinh tinh khác nhau.

Ở đây có nhiều nơi cần leo trèo, mình không thể nào cõng một con sói trên lưng được.

Một cái mông của Kim Điều bằng ba người khác.

Nó vẫy cái đuôi lớn qua lại, khiến Hắc Nhãn Kính hận không thể cắt đuôi nó làm mồi nhậu.

Độ nhạy cảm của động vật mạnh hơn con người rất nhiều.

Có lẽ cảm nhận được ác ý của Hắc Nhãn Kính.

Bước chân của Kim Điều hơi chậm lại nửa nhịp.

Đuôi vểnh lên.

Kèm theo tiếng "phụt", khí ngũ cốc luân hồi được giải phóng về phía mấy người đằng sau.

Luồng khí mạnh mẽ mang theo sự kính trọng lớn nhất, ập về phía Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa.

Bất ngờ không kịp đề phòng, mấy người đều trúng chiêu.

Mái tóc của Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà bay trong gió, biểu cảm trên mặt những người còn lại có thể nói là không nói nên lời.

Nhưng bạn có thể làm gì một con súc sinh chứ?

Đánh nó một trận?

Da dày thịt béo.

Có chắc là không phải đang gãi ngứa cho nó không?

Mọi người bị hun đến đầu óc choáng váng, cố gắng nín thở tiếp tục đi về phía trước.

Ngô Mặc bị Kim Điêu che khuất, hoàn toàn không để ý đến tình hình phía sau.

Cậu sải bước nhanh về phía trước.

Chẳng mấy chốc đã đến nơi Tiểu Tứ Nguyệt nói.

Tô Nan cầm đèn pin rọi một vòng.

Chương 1225

Không thấy bóng dáng Đa Kiệt, cô ta nhíu mày, vội vàng hỏi: "Đa Kiệt đâu?

Không phải cậu nói anh ta ở đây sao?" "Đúng là ở đây mà." – Tiểu Tứ Nguyệt ngơ ngác chỉ vào những thi thể bên vách tường, vội vàng giải thích: "Bà xem hai cái xác trên đất kìa, lớp bùn trên người đều bị lột ra rồi, chính là do Đa Kiệt vừa làm." – Nói xong, cô ta cao giọng, hét lớn xung quanh: "Đa Kiệt, anh ở đâu?" Tuy nhiên, mặc cho cô ta gào rách cổ họng, cũng không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

La Kiệt như thể đột nhiên biến mất.

Tô Nan sắc mặt khó coi như cương thi mới ra lò, đi vòng quanh tìm kiếm tung tích của Đa Kiệt.

Người ta thường nói, tình nghĩa đàn ông nhiều khi là đánh nhau mà có.

Tính cách Đa Kiệt thẳng thắn, con người cũng hào sảng, sau khi đánh nhau một trận tơi bời với Ngô Mặc, ngược lại lại nảy sinh chút giao tình.

Ngô Mặc có chút lo lắng cho sự an nguy của Đa Kiệt.

Chỉ là những thi thể trước mắt cũng không thể xem thường.

Cậu cầm đèn pin rọi về phía Tô Nan hai lần, trầm giọng nói: "Ở đây rất kỳ quái, chúng ta cố gắng đừng phân tán, trước tiên xem xem những thi thể này là sao đã, một lát nữa hãy đi tìm Đa Kiệt." Tô Nan siết chặt nắm đấm.

Cuối cùng vẫn quyết định khuất phục trước hiện thực.

Dù sao Đa Kiệt có quan trọng đến đâu, cũng không thể lớn hơn nhiệm vụ được.

Thi thể bị lột da dựa vào tường, lúc này đã trở thành vị trí trung tâm trên sân khấu.

Phần lớn đèn pin đều tập trung vào người nó.

Có lẽ người này cũng không tưởng tượng được, chết nhiều năm như vậy còn có thể tỏa sáng như thế.

Miệng Vương Bàn Tử trước giờ không bao giờ ngơi nghỉ.

Thấy một hàng thi thể dựa vào tường, không nhịn được trêu ghẹo: "Chỗ bùn đen lúc nãy không phải là do mấy thứ này ị ra đấy chứ?

Nếu thật thì đỉnh của chóp rồi." Ngô Tà tiếp lời ngay sau đó: "Theo lời mày nói, chẳng lẽ bọn họ ị đến kiệt sức mà chết à?" Giải Liên Hoàn thật sự không nghe nổi nữa.

Anh ta giơ tay tát mạnh vào gáy Ngô Tà, quát: "Ngậm cái mồm thối lại, hai đứa mày nói làm lão tử bây giờ ngứa ngáy khắp người." Giải Ngữ Hoa mặt đầy vạch đen.

Trong lòng nảy ra một ý nghĩ --- Tiểu Mặc may mà lớn lên cùng Nhị gia.

Nếu mà bị vị Giả Tam gia này nuôi lớn?

E rằng mức độ không đứng đắn còn phải tăng lên gấp mấy lần.

Trương Khởi Linh bỏ qua những tạp âm này.

Anh ngồi xổm bên cạnh thi thể quan sát tình hình trên người họ.

Sau khi được Đa Kiệt xử lý, thi thể đã lộ ra hình dạng đại khái.

Khác với những bộ xương khô hay cương thi thường ngày.

Trên mặt thi thể hiện ra một loại kết cấu dạng tinh thể.

Đèn pin chiếu vào còn có thể phản xạ ánh sáng.

Bên trong khuôn mặt xuất hiện những đường vân đen.

Hơi giống như vết nứt trong ngọc thạch.

Chỉ là những đường vân này dường như có quy luật nhất định, không giống với những vết nứt hình thành tự nhiên của ngọc thạch.

Đúng là sống lâu chuyện gì cũng thấy.

Ngô Mặc nhìn mà thấy lạ, hất cằm về phía Trương Khởi Linh hỏi: "Lão Trương, đây là người thật hay người giả?" Không trách cậu hỏi như vậy.

Thực sự là thi thể này có chút giống như được điêu khắc từ đá. "Là người." – Trương Khởi Linh không do dự, lập tức trả lời câu hỏi của Ngô Mặc.

Để chứng minh lời nói của mình, anh cầm dao găm rạch thêm một mảng quần áo trên người thi thể.

Trời đất ơi.

Bên trong thi thể còn kinh khủng hơn.

Vỏ ngoài kết tinh, bên trong xương sườn, nội tạng, hiện ra rất rõ ràng trước mắt mọi người.

Giống như một người bị úp một cái vỏ lên người.

Hắc Nhãn Kính đứng bên cạnh chen vào một câu: "Là người Tạng xưa." "Lão trượng nhân?" – Ngô Mặc có lẽ bị Vương Bàn Tử lây bệnh, hoặc là do bùn đen lúc nãy làm tắc tai cậu.

Nghe xong lời Hắc Nhãn Kính nói, lông mày cậu gần như dựng đứng lên.

Quay đầu lại nhìn hắn với vẻ mặt không thiện cảm.

Sát khí trong mắt bừng bừng tuôn ra.

Nói thật, dù là con giun trong bụng cũng chẳng thể biết được trong đầu Ngô Mặc đang nghĩ cái quái gì.

Hắc Nhãn Kính lại tưởng Ngô Mặc đang tìm mình xác nhận.

Dù cảm thấy giọng điệu của cậu có hơi kỳ lạ, hắn vẫn gật đầu một cách khá nghiêm túc.

Tiểu tổ tông nhà mình đã hỏi, không trả lời ngay chẳng phải là tự tìm phiền phức sao?

Hay lắm.

Lần này coi như hắn đã tự đào cho mình một cái hố to.

Ngô Mặc híp mắt, đầu óc nhanh chóng suy tính các khả năng.

Nếu là người khác nói vậy, Ngô Mặc chắc chắn sẽ coi lời của kẻ đó như rắm chó và mơ mộng hão huyền.

Nhưng chuyện này mà đặt lên người tên Hạt Tử mù thì lại có một chút khả năng.

Người ta đều nói hắn trường sinh có liên quan đến cửa Thanh Đồng.

Nghĩ như vậy, lão trượng nhân của hắn có thể vào được trong cửa Thanh Đồng cũng không có gì lạ.

Lão già này lại chẳng phải trai tân, tuổi đời cũng đã lớn.

Nói một câu khó nghe, chuyện có cả đống lão trượng nhân ở chỗ người khác là chuyện cười, nhưng ở chỗ hắn lại rất có thể thành sự thật.

Ngô Mặc càng nghĩ càng tức, sắc mặt bất giác lộ ra vài phần.

Đang định hỏi tiếp thì hắn bỗng bừng tỉnh, nhận ra tình hình hiện tại không ổn.

Đa Kiệt vẫn còn mất tích.

Một thằng đàn ông như mình việc gì phải xoắn xuýt mấy chuyện vớ vẩn này.

Chuyện riêng tư cứ gác sang một bên đã.

Đằng nào cũng xảy ra rồi, không thể dễ dàng cho qua, sớm muộn gì cũng có cơ hội lột một lớp da của hắn.

Ngô Mặc cố gắng đè nén cơn giận, sắc mặt lại trở về vẻ bình tĩnh.

Do góc độ và ánh sáng, những gì Hắc Nhãn Kính không chú ý tới đều bị Trương Khởi Linh thu hết vào mắt.

Ban đầu, trong mắt anh thoáng qua một tia mờ mịt.

Anh thầm nhẩm lại ba chữ kia trong đầu, cũng không thấy có gì không ổn.

Lại nghĩ đến đức hạnh trước giờ của Ngô Mặc, anh nhẩm lại ba chữ kia lần nữa, bỗng nhiên bừng tỉnh, hiểu ra Ngô Mặc đã hiểu lầm chuyện gì.

Ánh mắt liếc nhìn Hắc Nhãn Kính mang theo một tia thương hại.

Cổ nhân nói quả không sai, học tốt thì khó, học xấu thì nhanh.

Ở cùng Ngô Mặc, Vương Bàn Tử lâu ngày, Trương Khởi Linh dù có là một khối ngọc trắng không tì vết thì bây giờ trên người cũng đã nhiễm không ít vệt đen.

Chương 1226

Anh không giải thích giúp Hắc Nhãn Kính mà chuyển chủ đề sang chuyện ngọc hóa.

Từ ngữ này khá mới mẻ. "Ngọc hóa?" Trong đầu Ngô Mặc hiện lên đủ loại hóa thạch động vật.

Chỉ là hóa thạch rõ ràng khác với tình hình trước mắt. "Biết 'nhân thuế' không?" Dường như sợ suy nghĩ của Ngô Mặc lại bay xa, Trương Khởi Linh cố ý bổ sung một câu.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh, hỏi vặn lại: "Giống như múa thoát y, lột từng lớp da một à?" Trương Khởi Linh im lặng.

Nói đúng thì cảm thấy không ổn lắm, nói sai thì cũng có phần có lý.

Hắc Nhãn Kính bật cười thành tiếng.

Trong hoàn cảnh nguy hiểm thế này, tiếng cười của hắn lại càng tăng thêm mấy phần cảm giác rùng rợn.

Trương Hải Khách đã rút con dao trong tay ra nửa tấc.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính mấy giây nhưng không nói gì.

Không tài nào hiểu nổi tim gan tên này lớn cỡ nào.

Lão trượng nhân hời của hắn ở ngay trước mặt, đã thành hóa thạch sống rồi mà còn cười được?

Mẹ kiếp, nếu ngày nào đó ông đây xảy ra chuyện, có phải hắn còn đốt một tràng pháo ăn mừng không?

Lười nói nhảm với hắn.

Ngô Mặc còn chẳng thèm liếc Hắc Nhãn Kính lấy một cái.

Hắn trực tiếp hỏi Trương Khởi Linh: "Lão Trương, tôi nói sai à?" Trương Khởi Linh đắn đo một lúc lâu, cuối cùng nặn ra hai chữ: "Tương tự." Dường như sợ Ngô Mặc lại phun ra mấy câu khó giải thích, anh còn chẳng kịp thở mà nói tiếp: "Bên trong 'nhân thuế' là thi ngọc, một trạng thái ngọc thạch được hình thành trong môi trường đặc biệt." Trương Hải Khách dường như sợ tộc trưởng nhà mình mệt, lập tức chen vào tiếp lời. "Điều kiện hình thành thi ngọc vô cùng đặc thù, rất hiếm khi thấy được trạng thái này trong mộ cổ." "Trừ phi là những ngôi mộ lớn có môi trường đặc biệt, may ra mới có thể xuất hiện một hai cỗ thi ngọc." "Hơn nữa hoàn toàn khác với cỗ thi thể này." "Bọn họ chỉ có một phần cơ thể bị ngọc hóa, còn cỗ này thì toàn thân đều đã ngọc hóa." Trương Khởi Linh mặt không cảm xúc nhìn về phía Trương Hải Khách.

Đối với việc hắn giúp mình giải thích, anh không có bất kỳ phản ứng nào.

Mặc dù không ưa người nhà họ Trương, nhưng Ngô Mặc không thể không thừa nhận gia học uyên thâm không phải là một câu nói suông.

Chuyện về thi ngọc được giải thích vô cùng thấu đáo.

Trong lúc kể, Trương Hải Khách đã chen lên phía trước.

Hắn đứng sát cạnh Trương Khởi Linh, vây quanh thi thể nhìn không ngớt: "Theo ghi chép, trong lồng ngực mỗi thi ngọc đều có thứ gì đó hình thành, nguyên lý cụ thể không rõ." Vừa nói, hắn vừa dùng dao găm lật lớp áo ngoài của thi thể lên.

Mấy món đồ bạc trên người thi thể rơi xuống đất, phát ra tiếng loảng xoảng trong trẻo.

Mọi người không để ý, toàn bộ sự chú ý đều đổ dồn vào cơ thể khá béo phì này. "Mẹ nó, cũng béo phết." Ngô Mặc thầm lẩm bẩm.

Trong lòng bày tỏ sự bất mãn sâu sắc đối với hành vi thấy tiền sáng mắt của Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính không biết Ngô Mặc đang nghĩ gì, ghé sát lại gần bổ sung một câu: "Tốc độ ngọc hóa quá nhanh, rõ ràng không hợp lẽ thường." Ngô Mặc đang chuẩn bị đáp trả hắn vài câu.

Trương Hải Khách bỗng nhiên giơ con dao găm trong tay lên, nhắm thẳng vào bụng thi thể mà đâm mạnh xuống.

Tốc độ nhanh đến mức không ai kịp phản ứng.

Thi thể như thể thủy tinh, loảng xoảng vỡ thành nhiều mảnh.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc trợn tròn mắt.

Thật không ngờ, Trương Hải Khách không nói không rằng đã đập nát lão trượng nhân của tên Hạt Tử mù.

Hắn nhìn chằm chằm những mảnh vỡ màu đen trên mặt đất.

Trong đầu chỉ nghĩ đến một vấn đề --- dùng keo dán lại được không nhỉ? "Mẹ kiếp, sao bên trong này lại rỗng tuếch?" Giọng điệu của Trương Hải Khách xen lẫn một chút kinh ngạc. "Có vấn đề gì à?" Lâm Phong nín nhịn nửa ngày, cuối cùng hỏi một câu.

Tô Nan tiếp lời: "E là có phiền phức rồi." "Đều vỡ nát rồi, còn dậy làm việc được nữa à?" Vương Bàn Tử gãi gãi đầu, có chút không hiểu. "Xích sắt quấn trên người hắn có ý nghĩa gì?" "Chẳng lẽ là sợ hắn chạy mất?" Sắc mặt Tô Nan đen như đít nồi: "Có khả năng nào, thứ bị trói không phải là bản thân thi thể, mà là thứ khác không?" Giọng nói vừa dứt.

Tiếng "kẽo kẹt" như tiếng bản lề cửa lâu ngày không tra dầu vang lên từ sâu trong hang động.

Âm thanh này mọi người đều không lạ gì.

Rõ ràng là đã kích hoạt cơ quan.

Mọi người lập tức tản ra tứ phía, sợ bị một loạt tên nỏ bắn cho tan tành.

Nhưng những loạt tên nỏ trong tưởng tượng đã không xuất hiện.

Thay vào đó là mười hai cây cột đồng mọc lên từ mặt đất phía trước.

Mỗi cây cột dài khoảng một mét.

Chiều rộng tương đương vòng tay của một người trưởng thành.

Trên đỉnh có hai thứ giống như đôi cánh.

Nhìn qua trông rất giống hai tay cầm của máy khoan điện.

Dưới sự bao bọc của mười hai cây cột đồng, một bàn cờ lớn bằng đồng từ từ nhô lên ở trung tâm.

Mặt bàn hình vuông.

Phía dưới có một cây cột đồng chống đỡ.

Chiều cao cũng xấp xỉ một mét, chiều dài và rộng của mặt bàn đều khoảng một mét rưỡi.

Khoảng một tuần trà sau, tiếng cơ quan dần biến mất.

Ngô Mặc vỗ trán, không nhịn được chửi một câu: "Mẹ kiếp, đúng là họa vô đơn chí." Nói xong, hắn quay sang Hắc Nhãn Kính nói: "Lão trượng nhân của anh xem ra không muốn để chúng ta yên ổn rồi." "Tôi, lão Tạng nhân?" Chữ nào cũng biết, nhưng sao ghép lại đọc lên lại thấy kỳ quặc thế này?

Mình thì có quan hệ quái gì với người Tạng chứ.

Hắc Nhãn Kính còn chưa kịp hoàn hồn khỏi sự nghi hoặc, Ngô Mặc, Tô Nan và Trương Hải Khách đã sải bước tiến về phía mười hai cây cột đồng.

Là phúc không phải họa, gặp chuyện không tránh được.

Cơ quan đã được kích hoạt, chứng tỏ người thiết kế căn bản không định để ai sống sót rời đi.

Thay vì do dự, chi bằng cứ liều một phen. 176.

Cùng với nhà thiết kế không biết bao nhiêu năm trước này, làm một trận chiến xuyên thế kỷ đầy kịch tính.

Đứng bên ngoài vòng cột đồng.

Mọi người quan sát những cây cột này.

Mỗi cây cột đều được khắc những hoa văn khác nhau, trông giống như một loại văn tự hoặc ký hiệu cổ xưa nào đó. "Những cây cột này dường như được sắp xếp theo một quy luật nhất định." Tô Nan chỉ vào cây cột nói: "Có lẽ chúng ta cần tìm ra thứ tự chính xác mới có thể giải được cơ quan." "Anh nói toàn lời thừa." Ngô Mặc đi một vòng quanh một cây cột.

Hắn vừa cúi đầu quan sát tình hình trên cột, vừa tiện miệng đáp lại một câu: "Cơ quan nào mà không làm theo quy luật?" "Làm bừa à?

Chủ mộ không sợ con cháu đời sau tuyệt tự à?" Cây cột đồng trước mắt Ngô Mặc.

Ở vị trí giữa hai "tai" hai bên cột đồng có một con mắt lồi ra.

Chương 1227

Trông phồng lên không giống hình người.

Tầm mắt di chuyển xuống dưới theo cột đồng.

Toàn bộ cây cột có ranh giới rõ ràng, chia làm hai phần.

Nửa trên khắc hoa văn mây, theo ý nghĩa của người xưa là tượng trưng cho bầu trời và tiên cảnh.

Ý nghĩa rất đơn giản.

Siêu thoát thế tục, theo đuổi hy vọng vĩnh hằng.

Nói cách khác, phàm là những người khắc loại hoa văn này, chủ mộ đều có ý nghĩ sau khi chết được lên trời, thoát khỏi thể xác phàm trần để được tự do tự tại.

Nửa dưới cột đồng khắc hình rồng thời viễn cổ.

Rồng nhe nanh múa vuốt, nhưng đầu lại cúi xuống.

Tổng thể tạo cho người ta một cảm giác không ra đâu vào đâu.

Ngô Mặc nhìn hướng đầu rồng, chìm vào suy tư.

Mẹ nó.

Rồng không phải nên bay lượn trên không trung hoặc trong mây sao?

Sao nó lại cúi đầu xuống thế này?

Và quan trọng nhất là.

Sao lại giống hình xăm trên người mình thế nhỉ?

Chẳng lẽ người thiết kế cũng bị hệ thống lừa đến đây, coi như là tiền bối của mình? "Có chuyện gì vậy?" Giải Ngữ Hoa khẽ nhíu mày, bước đến bên cạnh Ngô Mặc thấp giọng hỏi.

Hắc Nhãn Kính đứng bên một cây cột khác.

Thấy vậy định ghé qua, liền bị Ngô Tà nhanh tay lẹ mắt túm lấy đai quần. "Hắc gia giúp một tay, tôi cứ cảm thấy màu sắc hoa văn trên cột đồng không ổn lắm." Hắc Nhãn Kính nhìn Ngô Tà chằm chằm.

Khóe miệng Ngô Tà nhếch lên, lộ ra một nụ cười giả lả vô cùng tự nhiên.

May mà Vương Bàn Tử vẫn còn lý trí.

Hắn khẽ thở dài, tiến lên một bước, tóm lấy cánh tay hai người, nghiêm mặt nói: "Đừng ngây ra nữa, chính sự quan trọng, chẳng lẽ hai người còn định ở trong cái động đồng này ăn Tết à?" Trong mắt Ngô Tà thoáng qua một tia chột dạ.

Hắn cho rằng Vương Bàn Tử nói không sai.

Chuyện có nặng có nhẹ, có gấp có hoãn.

Việc quan trọng nhất lúc này là giải quyết mọi chuyện, an toàn thoát khỏi nơi này.

Mải hóng chuyện rất dễ lơ là an nguy.

Nghĩ đến đây, hắn liền kéo Hắc Nhãn Kính lại, ghé vào tai hắn nói nhỏ: "Sư phụ, thu lại mấy cái tâm tư nhỏ nhen của người đi, sống sót mới là quan trọng nhất." Dường như cảm thấy lời nói chưa đủ sức nặng.

Hắn lại nhanh chóng bổ sung một câu: "Cả đống tuổi rồi không biết học tập Tiểu Ca à?

Xem người ta điềm đạm biết bao nhiêu." Khóe miệng Hắc Nhãn Kính nhếch lên một nụ cười lạnh.

Hắn vỗ nhẹ vào đầu Ngô Tà, giọng điệu xen lẫn một tia uy hiếp:

"Đồ đệ ngoan, làm khó con phải quan tâm sư phụ rồi." "Yên tâm, sau khi chuyện này kết thúc, sư phụ nhất định sẽ báo đáp con." Nói thì nói vậy, nhưng lòng Hắc Nhãn Kính lại một lần nữa trở về trạng thái cảnh giác.

Qua lời nói của Ngô Tà, hắn bỗng nhiên ngộ ra một chuyện.

Mình đúng là có hơi bay bổng rồi.

Có lẽ là cây sắt trổ hoa, hoặc là lão già tìm được mùa xuân thứ hai.

Tóm lại, Hắc Nhãn Kính phát hiện trạng thái của mình rõ ràng khác với trước đây.

Nếu cứ tiếp tục thế này?

Có thể sống sót rời đi hay không còn là hai chuyện khác nhau.

Huống chi là bảo vệ tiểu bảo bối nhà mình.

Hắc gia muốn là một tương lai hạnh phúc, chứ không phải niềm vui ngắn ngủi.

Cũng phải nói, tên đồ đệ xui xẻo này cũng có chút tác dụng.

Nghĩ thông, Hắc Nhãn Kính không còn xoắn xuýt chuyện tranh giành ghen tuông nhất thời nữa, mà lấy ra thái độ chuyên nghiệp, tháo vát.

Hắn cùng Ngô Tà tụ lại một chỗ, nghiên cứu tình hình trên cột đồng.

Mười hai cây cột đồng, giống như mười hai giờ trên đồng hồ.

Ngay cả khoảng cách và vị trí cũng giống hệt kim đồng hồ.

Giữa hai thứ này chắc chắn có mối liên hệ rất sâu sắc.

Ở đầu bên kia.

Đối mặt với câu hỏi của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc có chút do dự.

Hình xăm trên người mình, mấy người anh em đều đã thấy cả.

Lai lịch cũng là do hệ thống bịa ra.

Theo lý mà nói, không nên xuất hiện mối liên hệ tương tự.

Nhưng nếu mình liên kết hai thứ này lại với nhau, liệu có gây hiểu lầm cho họ không?

Phá giải cơ quan không phải chuyện nhỏ.

Chỉ một chút sơ suất là đối mặt với vạn kiếp bất phục.

Nói một câu khó nghe, một hàng dài thi thể trên tường kia, rất có thể sẽ là kết cục của bọn mình trong tương lai.

Lời đến miệng lại lượn một vòng.

Khi nói ra đã biến thành một ý nghĩa khác. "Tôi chỉ thấy hơi lạ, rồng nên bay lượn trên không trung." "Nhưng tại sao hoa văn trên cây cột đồng này lại là mây ở trên, rồng ở dưới?" "Chẳng lẽ là dự báo cho việc thiên thạch ngoài hành tinh này rơi từ ngoài không gian vào sâu trong núi?" Giải Ngữ Hoa im lặng một lúc lâu.

Hai mắt nhìn thẳng vào hoa văn trên cột đồng, đầu óc nhanh chóng phân tích vấn đề giữa các hoa văn.

Khoảng ba phút sau.

Hắn nhíu mày, hỏi lại: "Cậu là nhìn từ trên xuống, nếu đổi một hướng khác, nhìn từ dưới lên, cậu sẽ có kết luận gì?" "Hả?" Ngô Mặc lộ vẻ không hiểu.

Hắn cúi đầu suy nghĩ, quả quyết ngồi xổm xuống, quan sát cột đá đồng từ dưới lên.

Góc độ vẫn có chút không thích hợp.

Ngô Mặc cũng không chê bẩn, dứt khoát nằm bò ra đất.

Đầu áp sát vào cột đồng.

Trợn to mắt quan sát từ dưới lên.

Vãi chưởng!

Sao hoa văn lại thay đổi rồi?

Trong mắt hắn, hoa văn trên cột đồng đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Con rồng không còn cúi đầu xuống dưới, mà là quay đầu mang theo một tia hung hãn nhìn chằm chằm vào tầng mây phía trên.

Chương 1228

Nhìn tư thế này cứ như đang cố chen ra từ sâu dưới lòng đất, có chút không cam lòng muốn xông lên trời.

Hành động đột ngột của Ngô Mặc khiến mấy người bên cạnh giật mình.

Từng người một cảnh giác nhìn hắn.

Sợ rằng hắn đã vô tình trúng chiêu. "Lâm ngốc nhị, cậu không sao chứ?" Tô Nan một tay cầm dao găm một tay cầm súng, ra chiều chỉ cần một lời không hợp là cho một phát ngay. "Không sao, tôi đang quan sát hình vẽ." Ngô Mặc ngồi dậy từ trên đất, xé bỏ lớp bùn đen dính trên người.

Vẻ mặt không đổi, nhưng trong mắt lại thoáng qua một tia mờ mịt.

Không nói được là cảm giác gì?

Rõ ràng là một bức bích họa rất bình thường, tại sao mình lại có thể nhìn ra được sự không cam lòng sâu trong nội tâm của con rồng?

Ngô Mặc nghĩ mãi không ra.

Ảo giác hay là mê trận?

Chẳng lẽ mình đã vô tình trúng chiêu thật rồi? "Véo tôi một cái." Ngô Mặc ghé sát vào Giải Ngữ Hoa, thì thầm vào tai anh một câu như vậy.

Yêu cầu đặc biệt này khiến Giải Ngữ Hoa có chút khó hiểu.

Mọi khi véo cậu ta một cái?

Cậu ta hận không thể la oai oái, làm ầm lên cho cả thiên hạ biết để xin tha.

Hôm nay bị bệnh gì vậy?

Sao lại chủ động yêu cầu mình véo một cái?

Khó hiểu nhưng không trì hoãn hành động.

Giải Ngữ Hoa tâm tư kín đáo, sẽ không hỏi đông hỏi tây như người khác.

Để có hiệu quả, lực dùng cũng không hề nhỏ.

Mặt Ngô Mặc gần như bị vặn vẹo biến dạng, hắn cắn chặt răng cố chịu.

Các bạn ơi!

Hưởng được ngọt, thì chịu được đắng.

Chỉ là mẹ nó đau quá.

Hoa ca không có việc gì có phải ra ngoài làm thêm không, nếu không sao tay lại như cái kìm kẹp thép vậy.

Đương nhiên, đau đến mức này cũng đủ chứng minh mình không ở trong ảo giác. "Đủ rồi.

Đủ dùng rồi." Ngô Mặc nắm lấy tay Giải Ngữ Hoa, ngón tay nhấn mạnh vào ngón cái và ngón trỏ của anh.

Rất tốt.

Không phải làm bằng sắt thép.

Giải Ngữ Hoa dùng ngón giữa gãi gãi lòng bàn tay Ngô Mặc.

Đối diện với vẻ mặt mờ mịt của cậu, anh lườm một cái thật mạnh.

Hành động nhỏ giữa hai người ngoài bọn họ ra không ai chú ý.

Lâm Phong nhìn bộ cột đồng trước mắt, băn khoăn hồi lâu mới hỏi ra nỗi nghi hoặc trong lòng. "Chúng ta đến đây rốt cuộc là để làm gì?"

"Là để lấy đồ?

Hay là ăn no rửng mỡ nhất định phải phá hỏng cơ quan?" "Cơ quan có liên quan tất yếu đến việc chúng ta cần làm không?

Nếu không thì việc gì phải xoắn xuýt với nó?" "Cứ tiếp tục đi vào trong là được mà." Vừa nói, ánh mắt hắn vừa dời sang Tô Nan và Trương Hải Khách, chờ bọn họ cho mình một lời giải thích.

Dù sao thì đám người bọn hắn cũng chỉ là hàng tặng kèm.

Chủ yếu là để giúp con trai lớn nhà mình hoàn thành nhiệm vụ do hệ thống giao.

Bây giờ chỉ cần giải quyết Diêm Vương Kỵ Thi.

Mọi chuyện sau đó đều không liên quan đến hai anh em nhà mình.

Ánh mắt lơ đãng quét qua Giải Liên Hoàn.

Lòng Lâm Phong chợt trùng xuống.

Không đúng!

E là thật sự không thoát thân được.

Vị đại gia này thần xuất quỷ một, ngay cả trong truyện cũng không viết rõ cuối cùng ông ta đang giở trò quỷ gì.

Nhìn cái vẻ hiếu thảo của con trai nhà mình với ông chú này.

Phiền phức sau này chắc chắn không ít.

Lâm Phong than thở liên tục.

Bởi vì hắn biết không thể thay đổi được suy nghĩ của Ngô Mặc.

Thân làm bố chỉ có thể cố gắng giúp nó dọn dẹp hậu quả.

Lời của Lâm Phong vừa nói ra, mọi người đều rơi vào im lặng.

Lời tuy thô nhưng lý không thô, quả thực có lý.

Chỉ đấu trí đấu dũng với cơ quan thì có tác dụng quái gì, Đa Kiệt bây giờ còn không biết đi đâu rồi.

Trương Hải Khách mím môi chuẩn bị mở miệng nói.

Một con khỉ nhỏ nhe nanh múa vuốt kêu chí chóe xông tới.

Nó không cao nhưng gan rất lớn, nhảy thẳng lên vai Ngô Mặc.

Phải nói là động vật nhỏ làm việc có hơi lỗ mãng.

Hành động đột ngột này suýt nữa đã khiến nó mất mạng.

Hắc Nhãn Kính và mấy người khác lần lượt hạ dao găm trong tay xuống.

Một tay đút túi quần, cười thích thú nhìn Ngô Mặc, người vừa mới ra lò đã có khỉ diễn xiếc.

Ngô Mặc lười để ý đến đám người hóng chuyện này.

Môi hắn giả vờ khẽ mấp máy vài cái, thực tế là dùng sức mạnh tinh thần để giao tiếp với con khỉ nhỏ.

Sau khi xác nhận ý nghĩa mà con khỉ muốn biểu đạt.

Hắn có hơi ngẩn người.

Cái gì?

Cửa lớn đóng lại rồi?

Hắn vội vàng quay đầu nhìn về phía sau, ngoài một màu đen kịt ra thì chẳng thấy gì cả. "Sao vậy?" Lâm Phong từ biểu cảm của Ngô Mặc đoán ra có chuyện không ổn.

Chương 1229

Vẻ mặt Ngô Mặc vô cùng nghiêm trọng, trầm giọng nói: "Cửa đồng đóng rồi." "Cái quái gì?" Vương Bàn Tử nghe thấy lời này suýt nữa thì nhảy dựng lên, miệng không giữ mồm giữ miệng buột ra: "Cửa đóng rồi?

Vãi chưởng!

Nó đi nặng xong lại khép lại à?" Ngô Tà không có thời gian để sửa lại lời nói thô tục của hắn.

Kể từ khi nghe Ngô Mặc nói cửa đồng đã đóng, anh liền lập tức quay đầu nhìn về phía bàn cờ đồng.

Tục ngữ nói hay, rút dây động rừng.

Cửa đồng sẽ không vô cớ đóng lại, chắc chắn có liên quan đến cơ quan đột nhiên xuất hiện trước mắt này.

Chẳng lẽ chỉ khi phá giải được cơ quan, cửa mới mở ra lần nữa?

Những người còn lại cũng không phải kẻ ngốc.

Ai nấy đều không hẹn mà cùng nảy ra ý nghĩ này.

Quay đầu lại nhìn về phía cơ quan, biểu cảm vô cùng phức tạp.

Ngô Mặc lấy thịt khô từ trong túi ra cho con khỉ nhỏ ăn.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn đưa ra suy nghĩ của mình: "Giả sử cơ quan này là chìa khóa mở cửa đồng, mọi người có chắc bây giờ muốn phá giải nó không?" Tô Nan như có điều suy nghĩ: "Ý của cậu là..." "Ừm, tôi sợ cơ quan sẽ thay đổi bất cứ lúc nào." Ngô Mặc gật đầu: "Thứ muốn tìm còn chưa thấy, nếu vội vàng mở cửa đồng, khiến cơ quan lại xuất hiện biến hóa mới, thì những việc làm trước đó đều thành công cốc." Lời còn chưa nói hết, tiếng xích sắt va chạm bỗng vang vọng không ngừng trong hang động.

Mấy con khỉ nhỏ bị dọa sợ chạy đến bên cạnh Kim Điều.

Chúng gãi tai gãi má, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Mọi người không có tâm trạng để ý đến động tĩnh của lũ khỉ.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bị thu hút qua đó.

Chỉ thấy những sợi xích sắt vốn được cố định trên vách đá, lúc này đang nhanh chóng co rút lại.

Quán tính khổng lồ khiến xích sắt liên tục quất vào mặt đất và vách đồng, phát ra những tiếng loảng xoảng trong trẻo. "Chuyện gì thế này?" Có người kinh hãi kêu lên. "Không ổn, hình như đã kích hoạt cơ quan gì đó!" Sắc mặt Trương Hải Khách thay đổi.

Lời vừa dứt, trong hang động đột nhiên vang lên một trận nổ ầm ầm trầm đục.

Nghe có chút giống tiếng bùn đất cuồn cuộn.

Nhiệt độ tăng lên nhanh chóng.

Chỉ trong vài hơi thở, trên trán mọi người đã lấm tấm mồ hôi hột.

Lớp bùn đã đông cứng dưới chân lại một lần nữa trở nên sền sệt.

Tất cả các dấu hiệu đều cho thấy, tình hình vô cùng không lạc quan.

Lúc này không có tâm trạng để truy cứu xem cơ quan bị kích hoạt như thế nào.

Chỉ suy nghĩ một điều --- tiếp theo nên làm gì?

Ý nghĩ thì rất hay, nhưng thực tế lại không cho họ cơ hội để tiếp tục suy nghĩ.

Tình hình hiện tại giống như xô đổ quân cờ domino.

Chuyện này nối tiếp chuyện kia, cứ thế ập đến.

Những thi thể bị xích sắt trói trên vách đá liên tục phát ra tiếng "phụp phụp".

Ngay sau đó, từng bóng đen từ trong các thi thể chui ra.

Giống như những bóng ma, chúng đứng tại chỗ xếp thành hàng.

Dáng vẻ kỳ lạ này, lập tức khiến Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhớ lại âm binh ở Vân Thiên Cung. "Quỷ." Tiểu Tứ Nguyệt bất ngờ hét lên kinh hãi. "Im miệng!" Ngô Mặc liếc một cái lạnh lùng, Tiểu Tứ Nguyệt lập tức ngậm chặt miệng.

Cơ thể không kiểm soát được run lên ba cái, chân lặng lẽ nhích về phía Ngô Mặc.

Không trách cô bé lại kinh hãi như vậy.

Xuống mộ không có vấn đề gì, gặp phải bánh chưng cũng là chuyện rất bình thường, nhưng loại bóng đen này đã vượt xa phạm vi có thể lý giải.

Quỷ mới biết có thật là quỷ hồn không?

Đúng.

Đúng là chỉ có quỷ mới biết.

Mọi người siết chặt vũ khí, đối mặt với những bóng đen.

Cơ quan bằng đồng ở giữa trở thành ranh giới, chia người và bóng đen thành hai phe. "Mẹ nó, đây là cái thứ gì vậy?" Lâm Phong nuốt nước bọt, ghé sát vào Ngô Mặc nói nhỏ: "Nhầm kênh à?

Đổi sang thế giới linh dị rồi sao?" Lời nói không rõ ràng.

Ngoài Ngô Mặc có thể tâm lĩnh thần hội ra, những người khác chỉ nhíu mày, không hiểu hắn muốn biểu đạt ý gì.

Họ tưởng hắn chỉ đơn giản là phàn nàn một câu. "Mẹ kiếp, tôi cũng không biết." Ngô Mặc lắc đầu.

Từ sâu trong bóng tối liên tục truyền đến tiếng lách tách.

Nghe như có người chọc thủng giấy dán cửa sổ, lại như tiếng gà con mổ vỏ trứng chui ra.

Từng bóng đen giãy giụa, vặn vẹo chen ra từ những thi thể trên mặt đất.

Không ai nói lời nào, đèn pin đồng loạt chiếu về phía những bóng đen.

Chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Ánh sáng xuyên qua bóng đen chiếu thẳng vào vách đá đối diện.

Nói trắng ra, dưới ánh sáng đèn pin, bóng đen hoàn toàn biến mất.

Nhưng khi ánh sáng dời sang bên cạnh, bóng đen lại xuất hiện trở lại.

Bóng đen đầu tiên đi về phía trước vài bước.

Cách đi lại rõ ràng khác với con người, giống như nước đang chảy, lại giống như sâu đang bò.

Tóm lại, giống như một chất lỏng.

Lại gần hơn, khuôn mặt của bóng đen dần hiện ra trước mắt mọi người.

Không ngờ, lại chính là lão già đã chết ban nãy.

Trời đất quỷ thần ơi!

Ngô Mặc trợn tròn mắt, quay đầu lại hỏi nhỏ Hắc Nhãn Kính đang cảnh giác bên cạnh: "Lão trượng nhân của anh là nam hay nữ?" Do cổ họng có vấn đề, chữ "nhân" gần như bị hắn nói líu nhíu.

Dù tai Hắc Nhãn Kính thính như tai lừa, nhất thời cũng không nghe rõ chữ này.

Tiểu tổ tông nhà mình đã hỏi rồi.

Bất kể tình huống nào, xét về mức độ ưu tiên, Ngô Mặc luôn đứng đầu.

Mặc dù không hiểu lắm ý nghĩa câu hỏi của Ngô Mặc.

Hắc Nhãn Kính vẫn nhanh chóng đưa ra câu trả lời: "Là nam, người già, tuổi qua đời khoảng hơn bảy mươi." Ngô Mặc khẽ nhíu mày: "Mẹ kiếp, trước đây anh đi theo con đường nào vậy, sao thứ bẩn thỉu hôi thối nào cũng vơ vào người?" "Đúng là tuổi già chơi bời trác táng." "Lão già chết bầm này đi có hai bước mà đã yểu điệu như mấy em chuyển giới Thái Lan, con gái của lão ta phải có đức hạnh thế nào?" Lời vừa nói ra, trong đầu Ngô Mặc không khỏi hiện lên đủ loại hình thù kỳ quái.

Chương 1230

Có búp bê Barbie phiên bản King Kong, Phan Kim Liên mặc thân hình Võ Đại Lang, Lỗ Trí Thâm làm động tác của Lâm Đại Ngọc.

Tóm lại, chẳng có hình tượng nào tốt đẹp.

Càng nghĩ càng buồn nôn.

Hắn chán ghét liếc Hắc Nhãn Kính một cái, chân bất giác nhích sang bên cạnh.

Hắc Nhãn Kính ngơ ngác, không hiểu mình đã nói sai câu nào.

Đối mặt với những chuyện kinh tởm, Ngô Mặc thường chỉ có hai cách xử lý.

Hoặc là mình đi, hoặc là bảo nó cút.

Hiện tại đi là không thể, bảo nó cút chắc nó cũng không nghe.

Suy đi tính lại chỉ còn một chiêu tương đối đáng tin cậy.

Tịnh hóa đi!

Để thế giới này có thêm nhiều chân thiện mỹ.

Bớt đi những thứ kinh tởm.

Chỉ là.

Thứ không ra người không ra quỷ này, dù sao cũng là lão trượng nhân hời của Kính ca.

Mình mà tùy tiện ra tay tịnh hóa nó.

Sau này hắn có nổi giận với mình không?

Đủ loại suy nghĩ lướt nhanh trong đầu, nhưng cơ thể lại rất thành thật chen lên phía trước nhất.

Trên sân không chỉ có một mình Kính ca.

Những người mình quan tâm đều ở bên cạnh.

Nếu thật sự làm họ bị thương?

Đừng nói một lão trượng nhân, dù cả đời này hắn có một chồng lão trượng nhân xuất hiện, mình cũng phải thiêu chúng thành tro. "Pằng." Tiếng súng đột ngột vang lên, kéo cái đầu đang đi hoang của Ngô Mặc trở về.

Nhìn theo hướng tiếng súng.

Hắc Nhãn Kính khá là phóng khoáng thổi thổi họng súng.

Thấy ánh mắt Ngô Mặc nhìn mình, hắn rất tâm lý ghé lại gần nói một câu: "Thứ kinh tởm thế này, sao có thể lọt vào mắt Nhị gia nhà ta được?" Ngô Mặc im lặng.

Hắn vừa chăm chú nhìn đám bóng đen trước mặt, vừa không kiểm soát được mà nảy ra một suy nghĩ --- chẳng lẽ do có quá nhiều lão trượng nhân nên không quan tâm?

Viên đạn không gặp chút trở ngại nào xuyên qua cơ thể bóng đen.

Va vào bức tường đồng đối diện phát ra tiếng "đinh đang".

Sắc mặt mọi người càng trở nên khó coi.

Ai nấy đều không hẹn mà cùng siết chặt vũ khí trong tay.

Đột nhiên, bóng đen mạnh mẽ lao về phía trước.

Khuôn mặt già nua lộ ra nụ cười dữ tợn.

Giống như sói đói nhìn thấy cừu non, nó lao về phía Ngô Mặc và mọi người.

Hành động của nó như một phát súng lệnh.

Đội quân bóng đen vô số phía sau, như một bầy kiến vỡ tổ, ồ ạt lao theo.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc chửi thề một tiếng, cầm cây côn Hàn Quang xông lên trước.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh theo sát phía sau.

Những người còn lại cũng không rảnh rỗi, hỗn loạn lao vào chiến đấu.

Quá trình chiến đấu có thể hình dung bằng hai từ --- mệt tâm.

Số lượng bóng đen quá nhiều, chia cắt các thành viên vốn đang tụ lại một chỗ thành những vòng vây nhỏ khác nhau.

Mỗi khi có một bóng đen bị đá bay. 177.

Lập tức có một bóng đen khác bên cạnh nhanh chóng lao tới, triển khai một trận chiến đấu kịch liệt với mọi người.

Không rõ những bóng đen này hình thành như thế nào.

Đạn không gây tổn hại gì cho chúng, nhưng vũ khí lạnh lại có thể đấu với chúng một trận.

Muốn gây sát thương thực chất hơn?

Độ khó tương đương với học sinh lớp một thi tiếng Anh cấp bốn.

Không phải là không có hy vọng thành công, chỉ là không tìm được phương pháp thành công.

Đây còn chưa phải là điều kinh tởm nhất.

Điều khiến người ta cảm thấy uất ức hơn là, ngoài lão già đầu tiên có dung mạo xấu xí ra, những bóng đen còn lại mặt sạch hơn cả quả trứng luộc.

Nếu chỉ như vậy, thì cũng chỉ là kinh tởm.

Nhưng theo thời gian chiến đấu kéo dài, khuôn mặt của những quả trứng luộc bắt đầu có sự thay đổi.

Làn da nhẵn nhụi xuất hiện những vết nứt.

Đầu tiên nứt ra thành miệng, ngay sau đó mọc ra một cái mũi, cuối cùng lại xuất hiện một đôi mắt.

Trông cứ như lộn trái một con búp bê trẻ em.

Ban đầu lộ ra là bên trong, bây giờ đã trở lại hình dáng ban đầu.

Cùng với sự xuất hiện của ngũ quan, chúng lại bắt đầu di chuyển vị trí nhanh chóng.

Trái dời phải động, giống như biến mặt.

Ngô Mặc kinh tởm không nỡ nhìn thẳng, vung côn nhắm vào đầu chúng mà vụt.

Nhưng mà bóng đen vừa bị vụt bay đi, cái tiếp theo lại lập tức xông lên.

Hắn hoàn toàn không để ý, khuôn mặt của bóng đen trước mắt ngày càng trở nên quen thuộc.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay Trương Khởi Linh vung vù vù.

Tốc độ còn nhanh hơn cả cánh quạt máy bay trực thăng.

Anh vừa phải để ý động tĩnh của Ngô Tà, vừa phải bảo vệ người mẹ thân yêu khó khăn lắm mới sống lại.

Cả người hận không thể phân thành mấy mảnh.

May mà Văn Thành công chúa không phải dạng vừa.

Mấy trăm năm tồn tại như một yêu vật, sự nhạy bén và năng lực chiến đấu đã sớm khác xa người thường.

Hắc Nhãn Kính dắt súng vào sau lưng.

Vũ khí lạnh xoay tít trong tay, đánh nhau vừa phóng khoáng vừa tiêu sái, rất có phong thái lãng tử.

Chương 1231

Câu nói "trước khi trời sáng hắn là vua" không phải là chém gió, mà thực sự có năng lực để chống đỡ câu nói này.

Bàn Long côn trong tay Giải Ngữ Hoa đi theo phong cách nhẹ nhàng.

Chiêu thức đơn giản, khiêm tốn mà có nội hàm, nhưng sức sát thương lại không thể xem thường.

Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Giải Liên Hoàn ba người tụ lại một chỗ, dựa vào phong cách lăn lê bò trườn không biết xấu hổ, chiến đấu cũng ra dáng ra hình.

Chỉ là hơi lơ đi cái dáng vẻ xấu xí khi lăn lộn qua lại.

Ngô Mặc trong lúc lơ đãng chú ý đến đây, vội vàng ra lệnh cho Kim Điều, bảo nó bảo vệ ba người này.

Kim Điều da dày thịt béo, một chưởng vung lên, một cái hất tay, trong thời gian ngắn không rơi vào thế hạ phong.

Nghe lệnh của Ngô Mặc, nó miễn cưỡng vẫy đuôi, sải bước chân to đi tới.

Một phát mông húc bay một bóng đen.

Đối mặt với ba con người trước mắt, nó không nghĩ ngợi gì mà tóm lấy Giải Liên Hoàn kẹp dưới nách.

Dù sao thì lão già này cũng quen thuộc hơn.

Chỉ là mệnh lệnh của chủ nhân là bảo vệ ba người, còn hai người nữa thì làm thế nào đây?

Kim Điêu đầu thì to mà não thì nhỏ.

Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, nó dứt khoát chọn Ngô Tà, người có khí chất khá tương đồng với chủ nhân nhà mình.

Nó tung một cước đá văng cái bóng đen đang cản đường.

Móng vuốt to lớn vươn ra, tóm lấy Ngô Tà như nhặt đồ đồng nát rồi đặt thẳng lên vai mình.

Phản ứng đầu tiên của Ngô Tà là hơi ngơ ngác.

Ngay sau đó, anh bừng tỉnh ngộ, lập tức dạng chân cưỡi lên cổ Kim Điêu, hai tay không chút do dự nắm lấy lông của nó.

Toàn bộ hành động sạch sẽ gọn gàng, không chút dây dưa dài dòng.

Nghĩ lại cũng bình thường.

Dù sao thì anh cũng không còn là con gà mờ của mấy năm trước nữa.

Người cá còn cưỡi rồi, cưỡi một con tinh tinh thì có là gì?

Phải công nhận, đứng trên cao nhìn đúng là xa vãi.

Tâm lý của Ngô Tà cực kỳ vững vàng, ngồi trên đỉnh đầu Kim Điêu chỉ điểm giang sơn cho mọi người.

“Nhị gia, cẩn thận bóng đen bên trái tấn công lén!” “Hắc gia, bên phải có ba cái bóng đen đang tới!” Vương Bàn Tử chật vật né tránh vòng vây của đám bóng đen, ngẩng đầu nhìn Ngô Tà mà nước mắt ghen tị sắp trào ra.

Mẹ nó chứ.

Dựa vào đâu mà Thiên Chân được ngồi trên đó?

Mình kém chỗ nào?

Chẳng lẽ thật sự liên quan đến cân nặng à?

Nước miếng còn chưa kịp nhỏ xuống đất, tiếng la hét thảm thiết của Giải Liên Hoàn ở đầu kia đã vang lên.

Âm thanh chói tai, như mèo bị giẫm phải đuôi.

Dù đang trong trận chiến, mọi người cũng bất giác phân ra một tia tâm thần nhìn về phía đó.

Thảm!

Thảm vãi cả chưởng.

Trên mông đít của Giải Liên Hoàn bị ba bốn cái bóng đen vây lấy.

Có lẽ khẩu vị của bọn này hơi nặng.

Chúng cắn chặt vào mông Giải Liên Hoàn không chịu nhả ra.

Lão già trên người không mặc bỉm, lại chẳng có tấm sắt nào bảo vệ.

Sao chịu nổi màn hành hạ này?

Muốn giãy giụa né tránh, lại bị Kim Điêu kẹp chặt dưới nách, cố định thân thể.

Ông ta đấm vào cánh tay Kim Điêu, nó lại tưởng đang gãi ngứa cho mình.

Ngoài việc la hét thảm thiết, ông ta cũng chẳng còn cách nào khác.

Giải Liên Hoàn cả đời chưa từng tủi nhục như vậy, hôm nay đúng là gặp đại nạn.

Ngô Tà ở gần nhất.

Quay đầu thấy tình hình này, nào dám chậm trễ thêm nữa.

Anh ngửa người ra sau, nhảy thẳng từ trên người Kim Điêu xuống.

Vung đại đao lên, vừa chém vừa né đám bóng đen.

Lâm Phong đứng rất gần Ngô Tà.

Thấy vậy, anh ta liền tung một cú nhảy phi thân qua giúp một tay.

Hai người hợp lực, cuối cùng cũng tạm thời giải cứu được Giải Liên Hoàn khỏi dầu sôi lửa bỏng.

Kim Điêu dường như hiểu mình đã làm sai.

Nó buông Giải Liên Hoàn ra khỏi nách, con ngươi to tròn đảo một vòng, rồi lại đặt lão già lên cổ mình.

Giải Liên Hoàn cũng chẳng màng đến chuyện mất mặt nữa.

Ngồi trên cổ Kim Điêu, ông ta thay Ngô Tà chỉ huy mọi người chiến đấu.

Không biết trong động núi đồng này rốt cuộc có bao nhiêu thi thể?

Bóng đen không ngừng tuôn ra, như sóng sau xô sóng trước, từng đợt từng đợt ùa lên.

"Trời ạ.

Sao… sao bọn chúng đều trông giống nhau vậy." Theo tiếng kinh hô đột ngột, những người khác cũng phát hiện ra điều bất thường trong lúc giao chiến.

Ngũ quan của đám bóng đen, sau nhiều lần chuyển động và ép nén, dần dần hiện ra khuôn mặt của một người.

Cho đến khi...

"Vãi!

Lão nhị, sao lại là bộ dạng của mày?" Đối mặt với cả đám bóng đen trông y hệt Ngô Mặc, tay cầm đao của Lâm Phong run lên bần bật.

Nhất thời không kiểm soát được cảm xúc, anh buột miệng nói ra.

Do quá kinh ngạc, giọng Lâm Phong vừa cao vừa vang.

Lời nói ra không gặp bất kỳ trở ngại nào mà truyền thẳng vào tai mọi người.

Trừ mấy người đã biết nguyên do, Tô Nan và Trương Hải Khách đều có chút kinh ngạc.

Từng khuôn mặt xa lạ lại giống hệt Lão nhị nhà họ Lâm?

Sao có thể chứ?

Trước khi đến đây, họ đã điều tra thông tin cá nhân của Lão nhị nhà họ Lâm rồi.

Mặc dù xuất hiện từ trên trời rơi xuống, nhưng từ đầu đến cuối anh ta chỉ có một khuôn mặt này thôi.

Chương 1232

Chẳng lẽ Lão nhị nhà họ Lâm vẫn luôn đeo mặt nạ da người?

Tô Nan chưa từng gặp Ngô Mặc.

Anh ta không quen thuộc với chuyện này, nhưng Trương Hải Khách lại rất chú ý đến nhà họ Ngô.

Nhìn bộ dạng trước mắt, trong đầu ông ta bỗng nhiên hiện ra một tấm ảnh.

Trong ảnh là một thanh niên trẻ tuổi với nụ cười đểu cáng.

Miệng ngậm điếu thuốc.

Vác một thanh đại đao, vẻ mặt nghênh ngang kiêu ngạo giơ tay chữ V.

Bối cảnh là một con phố ở Sa Thị, phía sau khói lửa bốc lên ngùn ngụt.

Nếu Ngô Mặc nhìn thấy tấm ảnh này, e là sẽ nhớ lại cảnh tượng năm đó giúp chú Ba dọn dẹp đống hỗn độn.

Ký ức vẫn còn mới nguyên.

Danh hiệu "Thiết Chủy Phán Quan" cũng là có được từ lúc đó.

Đúng là khó nghe vãi chưởng.

Cả đời khó quên.

Hắc Nhãn Kính sắc mặt bỗng trở nên cực kỳ khó coi, anh ta đá văng mấy cái bóng đen rồi xông đến bên cạnh Ngô Mặc, trầm giọng nói: "Phược Hồn Cổ." Chưa đợi Ngô Mặc kịp hỏi, anh ta đã nhanh chóng giải thích: "Theo cổ tịch ghi lại, đây là một thủ pháp cực kỳ tà ác, người chết trước khi chết sẽ phải chịu đựng sự đau đớn tột cùng, linh hồn tan vỡ, bị giam cầm trong cơ thể dưới dạng oán khí hồn phách.” “Sẽ không nhớ bất cứ chuyện gì, nhưng chỉ nhớ duy nhất…” Nói đến đây, trên mặt Hắc Nhãn Kính lần đầu tiên lộ ra vẻ khó hiểu.

Anh ta ngập ngừng một chút rồi nói tiếp: “Chỉ nhớ duy nhất kẻ thù đã giết mình.” “Để không quên mối thù giết thân, chúng sẽ dựa vào ký ức trước khi chết mà huyễn hóa ra dung mạo của kẻ đó.” “Nhưng mà…” Ngô Mặc đã hiểu ý Hắc Nhãn Kính chưa nói hết.

Vừa chiến đấu với bóng đen, vừa nói nốt phần còn lại giúp anh ta, “Nhưng tại sao lại là bộ dạng của tôi, đúng không?” “Ông đây làm sao mà biết được?” Ngô Mặc tát bay cái bóng đen trước mặt.

Nhìn vẻ mặt xấu xí trên khuôn mặt y hệt mình, cảm giác ghê tởm càng lên đến cực điểm.

Tình hình lúc này giống như đang soi gương.

May mà đám bóng đen chỉ có thể thay đổi khuôn mặt, không thay đổi được hình thể và quần áo trên người.

Nếu không, một đám Ngô Mặc tụ tập lại với nhau, nhất thời thật sự rất khó phân biệt thật giả.

Giải Ngữ Hoa thoát khỏi vòng vây, xông đến phía bên kia của Ngô Mặc.

Anh thở hổn hển một hơi, nghiêm mặt nói: “Cơ quan và đám bóng đen e là có liên quan rất lớn, chúng ta phải phá giải càng nhanh càng tốt, nếu không rất dễ bị chúng nó bào mòn đến chết.” “Hiểu rồi.” Ngô Mặc không nói nhảm nữa, cao giọng hét lên: “Đứa nào não to thì đi phá cơ quan, còn lại chặn bọn bóng đen!” “Đừng giở trò khôn lỏi, nếu không chẳng ai yên ổn đâu.” Trong giờ phút sinh tử, không ai dám đem mạng sống ra đùa.

Trương Hải Khách ra hiệu cho Trương Hải Hạnh.

Đối phương lập tức tiến lên một bước, giúp ông ta chặn lại đám bóng đen đang xông tới.

Trương Hải Hạnh không phải đồ ngốc.

Từ lời của Lâm Phong, cô ta đã nhận ra bộ dạng của đám bóng đen chính là hình dạng thật của Ngô Mặc.

Cô ta vốn đã ngứa mắt Ngô Mặc, ra tay đối phó với đám bóng đen càng thêm tàn nhẫn mấy phần.

Nhìn cái thế đó, chỉ hận không thể phanh thây xẻ thịt đám bóng đen.

Tô Nan tung một chiêu hư, né đòn tấn công, quay đầu dặn dò Tiểu Tứ Nguyệt: “Tôi đi phá giải cơ quan, cô cẩn thận.” Tiểu Tứ Nguyệt gật đầu, vung tay xoay đại đao chém bay một bóng đen.

Theo lẽ thường, những chuyện thế này thường do Trương Khởi Linh ra tay giải quyết.

Nhưng hôm nay, Trương Khởi Linh lại rơi vào trạng thái do dự.

Rời đi ư?

Người thân đang được bảo vệ phía sau phải làm sao?

Văn Thành Công chúa thấy Trương Khởi Linh khó xử, liền vung vũ khí hừ một tiếng: “Tiểu Quan, đừng lo cho ta và mẹ ngươi, chỉ cần có ta ở đây, bà ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Bạch Mã cũng phản ứng lại.

Mình vậy mà lại trở thành gánh nặng của con trai.

Bà nở một nụ cười hiền từ, nhẹ giọng nói: “Đi đi, đi làm chuyện con muốn làm, mẹ sẽ không làm con thất vọng đâu.” Làm mẹ thì phải mạnh mẽ.

Vì con trai, Bạch Mã ngay cả mạng cũng có thể không cần.

Bà nắm chặt thanh đao mà Ngô Mặc đưa cho lúc trước, nhắm thẳng vào bóng đen đang lao tới mà chém xuống một cách tàn nhẫn.

Dùng hết sức lực, chỉ để chứng minh với Trương Khởi Linh rằng mẹ không hề nói suông.

“Đừng ngẩn ra đó nữa, mau qua đi.” Văn Thành Công chúa tính tình thẳng thắn, dùng sức đẩy Trương Khởi Linh một cái.

Trương Khởi Linh nhìn mẹ mình một cách chăm chú.

Hơi do dự một lát, anh gật đầu, xoay người lao về phía cơ quan.

Đám bóng đen dường như nhận ra ý đồ muốn trốn thoát của nhóm Ngô Mặc, trong nháy mắt lại trở nên điên cuồng hơn mấy phần.

Bên Ngô Mặc thiếu đi mấy tay đấm chủ lực, áp lực tức khắc tăng lên không ít.

Sau mấy phút luống cuống tay chân, họ dần dần ổn định lại được thế trận.

Để không cho đám bóng đen gây nhiễu việc phá giải cơ quan, mọi người hợp sức vây quanh toàn bộ cỗ máy.

Ngô Mặc tranh thủ liếc nhìn một cái.

Hiện tại có Trương Khởi Linh, Trương Hải Khách và Tô Nan ba người đang phá giải cơ quan.

Phản ứng đầu tiên của anh là muốn Ngô Tà tham gia vào.

Nhưng ngay sau đó, anh lại dập tắt ý nghĩ này.

Thôi bỏ đi.

Vốn đã đủ mạo hiểm rồi, đừng tăng thêm độ khó nữa.

Nghĩ đến Ngô Tà, anh theo bản năng nhìn sang bên cạnh.

Kết quả phát hiện mấy cái bóng đen đang vây quanh Ngô Tà tấn công tới tấp, khiến anh lúc thì lăn lộn trên đất né tránh.

Hình tượng cực kỳ chật vật, nguy hiểm vô cùng.

Ngô Mặc trong lòng thắt lại, vội vàng xách côn xông qua, đập đám bóng đen một trận tơi bời.

Thế nhưng, đám bóng đen này dường như vô tận, ngày càng nhiều bóng đen ùa tới.

“Mẹ kiếp.

Ở đây rốt cuộc có bao nhiêu người chết vậy?” Nhìn những bóng đen có khuôn mặt giống hệt mình, cảm giác bực bội và ghê tởm trong lòng Ngô Mặc ngày càng mãnh liệt.

Dần dần nảy sinh ý nghĩ muốn hủy thiên diệt địa.

Ngô Tà lăn một vòng rồi đứng bật dậy từ dưới đất, chạy đến bên cạnh Ngô Mặc hỏi: “Em trai, rốt cuộc là chuyện gì thế?

Sao đám bóng đen đều mang bộ dạng của em?” Anh gần như sắp sụp đổ rồi.

Bao nhiêu khuôn mặt giống hệt em trai mình cứ lượn lờ trước mắt, đứa nào đứa nấy ra tay độc ác muốn lấy mạng người.

Đánh hay không đánh trong lòng đều thấy khó chịu.

“Làm sao tôi biết được?” Ánh mắt Ngô Mặc tràn đầy sát khí, nghiến răng ken két nói: “Kính ca nói thứ này là một loại cổ thuật rất tà ác, khuôn mặt mà chúng huyễn hóa ra chính là bộ dạng của hung thủ đã giết chúng năm đó.” “Nhưng mấy thằng khốn này còn cổ hơn cả hóa thạch, bố mày đi đâu mà giết chúng nó được?” “Nếu không phải tôi làm, chẳng lẽ thời cổ đại còn có người trông giống hệt tôi à?” Vừa nói, anh vừa đánh bay một bóng đen đang tấn công lén Ngô Tà.

“Sao lại không có người giống hệt chứ?” Ngô Tà nép sau lưng

Ngô Mặc, nhanh nhẩu nói: “Em quên cái người bò trên đất trong cuốn băng video kia sao, không phải trông giống hệt anh à?” “Anh em mình đã chọc phải ai chứ?

Sao lúc nào cũng có người trông giống mình vậy?” Ngô Tà vô cùng khó hiểu, thực sự không nghĩ ra được anh em mình đã dính phải tà khí gì.

Sao không giống người khác đi?

Chẳng lẽ là ghen tị với vẻ đẹp trai ngời ngời của hai anh em?

“Anh còn đỡ đấy, tổng cộng đếm trên đầu ngón tay.” Ngô Mặc càng nghĩ càng tức, chửi ầm lên: “Đến lượt tôi thì, mẹ nó như là hàng sản xuất hàng loạt ấy nhỉ.” Bộ dạng trên mặt đám bóng đen đã cố định không còn thay đổi.

Chương 1233

Giá trị thù hận trong lòng chúng cứ tăng vùn vụt.

Khi ngẩng đầu nhìn lại Ngô Mặc, trong mắt chúng lóe lên ánh sáng đỏ hung ác.

Chúng từ bỏ những người khác.

Giống như một con sói đói tám trăm năm chưa được ăn, nhìn thấy mỹ vị liền bất chấp tất cả lao về phía Ngô Mặc.

Đối mặt với đám bóng đen vô tận.

Ánh mắt Ngô Mặc lạnh lùng, như mặt hồ băng giá sâu không thấy đáy.

Trên người dần dần tỏa ra sát khí khát máu.

Anh đá Ngô Tà sang một bên, xách Hàn Quang Côn lao lên nghênh chiến.

Không phải là solo sao?

Một mình ông đây chấp hết cả lũ chúng mày.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính thấy đối thủ trước mắt đột nhiên biến mất, trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Sau đó phát hiện tất cả bóng đen đều lao về phía Ngô Mặc.

Sợ chuyện cũ tái diễn.

Lòng họ nóng như lửa đốt, vội vàng đuổi theo.

Trong lúc hỗn loạn, không ai để ý Trương Hải Hạnh đã nhân cơ hội chạy vào chỗ tối sâu thẳm.

Cô ta quay đầu nhìn lại phía sau, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mỉa mai.

Trương Hải Hạnh chạy nhanh trong bóng tối, trong lòng thầm mừng vì không ai chú ý đến sự rời đi của mình.

Cô ta đến một góc hẻo lánh, dừng bước, dựa vào tường thở dốc.

Phải nói rằng, chiến đấu với đám bóng đen đã tiêu hao không ít thể lực.

Cô ta định nghỉ ngơi một lát, suy tính kế hoạch tiếp theo.

Tấm bản đồ trong tay đã hoàn toàn vô dụng.

Tiếp theo chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm để tiếp tục tiến lên, tìm thứ mình cần.

Nghĩ đến việc nhóm Ngô Mặc làm bia đỡ đạn cho mình.

Trương Hải Hạnh trong lòng không khỏi có chút đắc ý.

Cho dù ngươi gian xảo như quỷ, cuối cùng chẳng phải cũng uống nước rửa chân của bà đây sao.

“Hù… hù…” Trương Hải Hạnh còn chưa đắc ý được mấy phút, từ sâu trong hang động truyền đến tiếng thở dốc gấp gáp, khiến nụ cười trên mặt cô ta hoàn toàn cứng đờ.

Cô ta căng thẳng nhìn chằm chằm vào bóng tối, tay nắm chặt con dao găm.

Tiếng thở dốc ngày càng gần, tim cô ta đập nhanh hơn, chuẩn bị đối phó với nguy hiểm có thể xảy ra.

Chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Tiếng thở dốc dần dần lớn hơn, tiếng bước chân nặng nề càng làm tim người ta run lên mấy phần.

Trương Hải Hạnh trợn to mắt, muốn nhìn rõ xem rốt cuộc là quái vật phương nào đang gây rối?

Chỉ là tròng mắt sắp lồi ra khỏi hốc mắt.

Cũng không nhìn rõ được rốt cuộc là thứ gì từ trong sâu đi ra?

Quen lang thang trong bóng tối, Trương Hải Hạnh theo bản năng cảm thấy không ổn.

Dựa vào kinh nghiệm, cô ta nín thở áp sát vào vách tường không nhúc nhích.

Đột nhiên, tiếng bước chân ngừng lại.

Trương Hải Hạnh cảm giác mình như bị thứ gì đó nhìn chằm chằm.

Không nhìn thấy đối phương, nhưng lại cảm thấy toàn thân lông tóc dựng đứng, một cảm giác sợ hãi len lỏi từ trong xương tủy.

Cô ta hung hăng bấm vào lòng bàn tay.

Cố gắng để mình bình tĩnh trở lại.

Tuy nhiên, chẳng có tác dụng gì.

Trái tim hoàn toàn mất kiểm soát, đập thình thịch như trống gõ không ngừng.

Người và quái vật vô hình đối đầu nhau.

Có chút thế giằng co địch không động ta không động.

Giờ phút này có thể nói là mỗi giây dài như một năm.

Mỗi hơi thở đều khiến người ta cảm thấy đau khổ và bất an.

Thời gian kéo dài khoảng năm phút.

Cảm giác bị nhìn chằm chằm đó đã biến mất.

Trương Hải Hạnh thở dốc không thành tiếng, mồ hôi lạnh từ trên trán túa ra từng giọt lớn.

Không phải chưa từng trải qua nguy cơ sinh tử.

Chỉ là lần này thực sự giống như bị tử thần theo dõi.

Cảm giác trong đó chỉ có thể tự hiểu chứ không thể diễn tả bằng lời.

Còn chưa kịp thở phào, vai đột nhiên trĩu xuống, ngay sau đó cả người bay ra ngoài.

Lực đạo cực lớn suýt chút nữa đã làm cô ta tan nát.

Cô ta đâm vào vách tường đối diện, ngũ tạng lục phủ suýt nữa đã lệch vị trí.

Một ngụm máu từ trong miệng trào ra.

Trương Hải Hạnh không quan tâm nhiều như vậy.

Một cú cá chép bật dậy từ dưới đất, lau đi vết máu trên miệng, nhắm thẳng vào sâu trong thông đạo mà cắm đầu chạy.

Biết rõ không địch lại mà còn cố đấm ăn xôi là hành vi của kẻ ngốc.

Cô ta lại không phải đồ thiểu năng, không chạy trốn chẳng lẽ chờ làm thức ăn à?

Không nhìn thấy vị trí của quái vật cũng không sao.

Trương Hải Hạnh dựa vào kinh nghiệm chiến đấu, định chạy trốn từ phía trên vách đá.

Ý tưởng rất hay.

Nhưng thực tế lại tát cho cô ta một cái đau điếng.

Chân phải bị một móng vuốt vô hình tóm lấy, cả người như một cọng rơm bị quăng qua quật lại.

Nếu có ai nhìn thấy cảnh tượng này, không cần suy nghĩ cũng sợ tè ra quần.

Một người phụ nữ bay lượn trên không, xung quanh không có bất cứ thứ gì, ai nhìn mà không sợ chứ?

Trương Hải Hạnh lập tức hiểu ra.

Hóa ra con quái vật lúc nãy cố ý để lộ sơ hở, để mình tự động xuất hiện.

Bây giờ thì hay rồi, tự động dâng mình tới cửa.

Chương 1234

Cảm giác trời đất quay cuồng, khiến đầu óc Trương Hải Hạnh ong ong, khó chịu như say xe, muốn nôn mà không nôn được.

Tục ngữ nói hay, thời khắc sinh tử quan trọng nhất chính là sự bình tĩnh và đầu óc tỉnh táo.

Càng lo lắng càng chết nhanh.

Trương Hải Hạnh cố gắng kìm nén cảm giác buồn nôn.

Dựa vào kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm, cô ta giơ con dao trong tay lên, dùng hết sức chém xuống dọc theo chân mình.

Rõ ràng cảm giác được dao chém vào đối phương.

Chỉ là không rõ là móng vuốt hay bộ phận khác.

Trương Hải Hạnh không quan tâm nhiều như vậy, lại liên tục chém thêm mấy nhát.

Với thân thủ của cô ta, có thể nói là nhát nào cũng chém vào cùng một vị trí.

Cổ nhân có câu, nước chảy đá mòn.

Cùng một vị trí bị chém nhiều nhát như vậy, dù là đá cũng phải nứt ra.

Một tiếng gầm gừ bị đè nén vang vọng không ngừng.

Ngay sau đó, Trương Hải Hạnh như một mảnh giẻ rách, lại một lần nữa bị quăng đi.

Vừa đáp đất, Trương Hải Hạnh liền cắm đầu chạy.

Chỉ là phương hướng đã thay đổi.

Không tiếp tục chạy sâu vào trong hang động, mà quay đầu chạy về hướng cũ.

Cô ta tâm tư kín đáo lại tàn nhẫn.

Đã nghĩ thông một chuyện.

Nếu đã không xử được con quái vật, sao không dụ nó ra ngoài?

Bên ngoài có nhiều cao thủ như vậy.

Hợp lực lại chắc chắn có cơ hội tiêu diệt nó.

Tệ nhất thì cũng có bọn họ thu hút sự chú ý của con quái vật, đến lúc đó mình lại tìm cơ hội chạy trốn.

Trương Hải Hạnh chân như có gió, dốc toàn lực chạy về phía nhóm Ngô Mặc.

Thấy sắp đến gần.

Bước chân cô ta dừng lại, chạy về phía vách tường bên kia, ổn định hơi thở, quan sát động tĩnh trên sân.

Thấy đám bóng đen và nhóm Ngô Mặc vẫn đang giằng co, trong lòng nảy sinh vui mừng, bất ngờ lên tiếng hét: “Sâu trong hang động có động tĩnh, hình như có thứ gì đó ra ngoài.” Giọng nói này vừa cao vừa vang.

Như sấm nổ bên tai mọi người.

“Vãi!” Lâm Phong đầu óc quay cuồng.

Bên đám bóng đen còn chưa giải quyết xong, bên trong lại xuất hiện thứ mới?

Mẹ nó.

Bọn mình đây là chui vào ổ trộm cướp à?

Ngô Mặc càng đánh càng bực.

Đám bóng đen dường như giết không chết, bay ra ngoài rất nhanh lại bò dậy.

Lại thêm nghe được lời của Trương Hải Hạnh, lập tức nhớ đến mục tiêu chính của chuyến đi này -- Tuyết Sơn Diêm Vương.

Vãi thật!

Thứ đó cực kỳ khó giết.

Bây giờ lại có đám bóng đen làm trợ thủ, chẳng lẽ bọn mình sẽ bị hốt trọn ổ à.

Cổ nhân nói hay.

Đừng để bị dồn vào đường cùng, cái gì cũng có thể nghĩ ra được.

Ngô Mặc vì sự an nguy sinh tử của anh em, trong giờ phút cấp bách vậy mà lại nặn ra được một chút trí tuệ.

Dù sao thân phận của mình cũng đã bại lộ, vậy có thể lôi Minh Hồng Đao ra cho nó dạo phố một phen không?

Thanh đao này không phải là vật tầm thường.

Kết hợp với công pháp mà hệ thống cho mình, có thể khắc chế một số vật tà ác.

Còn có khắc chế được đám bóng đen hay không?

Không thử làm sao biết?

“Kính ca, giúp tôi chặn một chút.” Ngô Mặc nhân lúc sơ hở đá bay một bóng đen.

Một cái lách mình nép sau lưng Hắc Nhãn Kính.

“Bảo bối, cứ giao cho anh.” Hắc Nhãn Kính tiếp nhận vị trí của Ngô Mặc, như một tấm khiên chắn Ngô Mặc thật chặt sau lưng.

Giải Ngữ Hoa đứng ở bên kia.

Hai người không hẹn mà cùng dùng thân thể che chở cho Ngô Mặc.

Ngô Mặc với tốc độ nhanh nhất nhét cây côn vào ba lô, sau đó lấy ra Minh Hồng Đao.

Đao cầm trong tay, tâm trạng bực bội dường như được giải tỏa.

Anh không lập tức xông ra chém giết.

Tay phải sờ lên cánh tay, dính máu tươi trên vết thương.

Giữ vững tâm lý tận dụng đồ bỏ đi, anh tiện tay bôi lên ấn đao của Minh Hồng Đao.

Đều là máu cả.

Hà tất phải cứng nhắc lấy ở cổ tay chứ?

Máu tươi men theo vân đao từ từ thấm vào.

Ngô Mặc lại liên tục làm mấy lần.

Do vội vàng lại ra tay không biết nặng nhẹ, khiến bản thân nhe răng trợn mắt co giật liên hồi.

Thấy trên thân đao đã bôi đầy máu tươi.

Ngô Mặc đưa tay kéo Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa ra, gầm lên như đại ca thị uy, “Tất cả lùi ra sau cổ vũ cho ông!

Mẹ kiếp, hôm nay ông đây sẽ xử hết lũ này.” Anh thật sự đang nổi nóng.

Theo suy nghĩ của Ngô Mặc, mày có thể trông rất giống tao, nhưng ít nhất cũng phải có chút giá trị lợi dụng chứ?

Chẳng có cái đếch gì, lại còn tràn đầy sát ý với mình.

Không nghiền mày thành tro, chẳng lẽ để lại ăn Tết à?

Anh chẳng quan tâm bí mật hay không bí mật.

Chỉ cần mày trông giống tao thì chính là tội chết.

“Huynh đệ, tôi giúp cậu.” Vương Bàn Tử vừa định xông lên giúp đỡ, đã bị Hắc Nhãn Kính túm lấy cổ áo, “Đừng gây rối, xem cậu ta muốn làm gì đã.” Đều là người quen cũ, ai mà không hiểu ai?

Tà tính trên người Vương Bàn Tử không kém gì Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính sao có thể để anh ta lên phía trước giúp ngược được?

Chương 1235

Ở đầu kia.

Giải Ngữ Hoa chặn Ngô Tà lại.

Lý do không cần nói, mọi người đều hiểu.

Người nhà họ Trương xách vũ khí từ từ tiến lại gần Trương Hải Hạnh.

Một người trong số họ thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy, thứ gì sắp ra ngoài?” Trương Hải Hạnh mặt không đổi sắc nói dối: “Tôi vừa nghe thấy tiếng gầm trong hang động, các người không nghe thấy à?” Mấy người nhìn nhau, lắc đầu.

Nhưng nếu Trương Hải Hạnh đã nói vậy, chắc chắn không phải là nói dối.

Bây giờ đám bóng đen đã bị tên họ Lâm kia kiềm chế, vậy việc bọn họ cần làm là đề phòng thứ ở bên trong.

Giờ phút nguy nan sinh tử, giở trò khôn lỏi không khác gì tự tìm đường chết.

Người nhà họ Trương rất hiểu điều này.

Họ không do dự nữa, xách vũ khí cảnh giác nhìn chằm chằm về phía trước.

Đợi hai phút, không nghe thấy tiếng bước chân nặng nề.

Trương Hải Hạnh không lộ ra vẻ gì, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

Tại sao con quái vật lại không xuất hiện?

Chẳng lẽ nó chỉ canh giữ ở đó, không thể tùy tiện di chuyển?

Chưa nói đến Trương Hải Hạnh đang đầu óc mơ hồ, hãy nói về Ngô Mặc đang đại triển thần uy.

Minh Hồng Đao uy lực hơn Hàn Quang Côn nhiều.

Đừng thấy Hàn Quang Côn cũng là bảo bối, nhưng hai thứ không cùng đẳng cấp.

Đại đao cộng với máu tươi của Ngô Mặc, thật sự uy phong lẫm liệt, sát khí ngút trời.

Tùy tay chém xuống.

Như chặt dưa thái rau, chém đứt cánh tay của bóng đen.

Dung mạo của bóng đen thay đổi.

Không còn nụ cười quỷ dị như lúc nãy, mà là nhe răng trợn mắt, dị thường khó coi.

Khuôn mặt điển trai của Ngô Mặc bị bóp méo trên mặt chúng.

Khiến anh ghê tởm nhổ nước bọt mấy lần.

“Mẹ nó, tao cho mày học theo tao này.” Ngô Mặc hoàn toàn điên cuồng, xách đại đao không ngừng chém giết.

Cơn tức nghẹn trong lòng cuối cùng cũng được giải tỏa.

Đám bóng đen cũng điên cuồng.

Chúng cảm nhận được nguy cơ ập đến.

Chúng chen lấn, xô đẩy nhau, muốn đẩy người khác ra làm lá chắn.

“Vãi, đao của em trai đỉnh thật đấy!” Vương Bàn Tử không kìm được cảm xúc, vỗ đùi kinh hỉ liên tục.

Diễn kịch đến bây giờ, giả vờ tiếp cũng không còn nhiều ý nghĩa.

Trước đây, Ngô Mặc thực sự không hiểu được tâm trạng của Ngô

Tà.

Không phải chỉ là có người trông giống mình sao?

Hoặc là giống như một con quỷ bò lung tung trên đất.

Nhưng điều đó thì liên quan gì đến mình?

Biết rõ không phải là mình mà vẫn cứ rối rắm tìm kiếm câu trả lời, không phải là ăn no rửng mỡ thì là gì?

Nhưng Ngô Tà dù sao cũng là anh trai mình, cưng chiều là điều bắt buộc, chỉ có thể cố gắng hết sức an ủi anh.

Từng nói đùa rằng, nếu thật sự có người giống hệt thì giết quách đi, tài sản không phải sẽ là của mình sao?

Hay thật.

Bây giờ đến lượt mình.

Nhìn một đám mặt trông giống hệt mình, cảm giác ghê tởm từ trong đáy lòng trào ra.

Đừng nói là giết chúng, hận không thể nghiền tất cả thành tro bụi.

Đại đao cộng với máu tươi, thật sự là không gì cản nổi.

Bóng đen bị chém vào yếu hại, tạo ra vết thương như con người, nhưng không chảy máu, mà là tỏa ra khí đen.

Dường như khí đen chính là năng lượng trong cơ thể nó.

Theo luồng khí đen tỏa ra ngày càng nhiều, bóng đen dần dần mờ đi cho đến khi biến mất.

Ngô Mặc toàn thân tỏa ra sát khí, tay không ngừng nghỉ, chuyên chém vào mặt đám bóng đen.

Thật sự là chém phát nào trúng phát đó, mấy lần còn gọt bay cả ngũ quan của chúng.

Anh xách Minh Hồng Đao đại triển thần uy.

Như sói vào bầy cừu mà chém giết, khiến cho Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cũng không chen tay vào được.

Bạch Mã và Văn Thành Công chúa tụm lại một chỗ tán thưởng không ngớt.

Ngô Mặc càng lợi hại, chứng tỏ chỗ dựa của Tiểu Quan nhà họ càng vững chắc.

Nỗi lo trong lòng họ cũng vơi đi mấy phần.

May mà Trương Khởi Linh không biết suy nghĩ của họ, nếu không dù là “người câm” cũng phải tìm cách lên tiếng biện giải mấy câu.

“Vãi, cái gì thế?” Tiếng kinh hô đột ngột, thu hút sự chú ý của mọi người trừ Ngô Mặc.

Chỉ thấy một người nhà họ Trương đang bay lượn giữa không trung.

Mà bên dưới anh ta không có bất cứ thứ gì.

“Vãi!” Vương Bàn Tử dụi dụi mắt, “Bà nội nó, tôi có nhìn nhầm không, sao người lại bay lên được?” “Mẹ ơi, bọn này biết tu tiên à?” Ngô Tà vỗ vai anh ta một cái, “Tu tiên cái con khỉ, chắc chắn là có thứ gì đó đang giở trò.” Vừa dứt lời, người nhà họ Trương bị quăng bay ra, đập mạnh vào vách tường.

Lông mày Ngô Tà giật giật hai cái.

Tưởng tượng một chút, nếu là mình bị quăng như vậy, ít nhất cũng phải nửa ngày mới bò dậy được.

Người nhà họ Trương không phải dạng vừa, những chuyện kỳ quái trăm năm qua đã thấy không ít.

Chỉ là nhất thời không phòng bị mới bị ám toán.

Bây giờ biết bên cạnh có một con quái vật vô hình, họ liền nắm chặt vũ khí vây thành một vòng tròn.

Trận chiến sắp nổ ra.

Con quái vật vẫn chưa lộ diện, nhưng tiếng thở dốc ngày càng lớn, hoàn toàn át đi tiếng động của trận chiến.

Nó giống như một con trâu điên.

Dựa vào thân thể cường tráng mà húc người nhà họ Trương ngã đông ngã tây, như say rượu.

Do ở giữa có một đám đông bóng đen, con quái vật nhất thời chưa xông đến chỗ Ngô Tà.

Họ giống như đang xem phim hành động.

Thỉnh thoảng lại thấy một người nhà họ Trương bị húc bay ra ngoài.

Chương 1236

“Con mụ Trương Hải Hạnh kia đang làm gì vậy?” Lâm Phong vô tình liếc thấy Trương Hải Hạnh, phát hiện cô ta đang áp sát vào vách tường, dường như đang di chuyển vào sâu bên trong.

Trong lòng anh ta lập tức dấy lên nghi ngờ.

Từ lần đầu gặp mặt, Lâm Phong đã không có ấn tượng tốt về Trương Hải Hạnh.

Những hành động sau đó càng chứng thực suy nghĩ của anh ta.

Con mụ này không phải người tốt, thậm chí có khả năng không phải là người nhà họ Trương.

Rùm beng gia nhập đội ngũ, chắc chắn có mưu đồ riêng.

Chỉ là không rõ cô ta rốt cuộc vì cái gì?

Chẳng lẽ cũng là người nhà họ Uông giống như Tô Nan?

Ánh mắt anh ta hơi nheo lại.

Nhanh chóng rút từ túi quần sau ra một cây gậy huỳnh quang, bẻ gãy rồi ném mạnh về phía Trương Hải Hạnh.

Miệng lại nói một câu khá quan tâm, “Tối quá, tôi giúp cô chiếu sáng một chút.” Cây gậy huỳnh quang rơi xuống chân Trương Hải Hạnh.

Ánh sáng yếu ớt chiếu rõ hành tung của cô ta.

Mặt Trương Hải Hạnh đen như đít nồi.

Cô ta vốn định có người dụ quái vật, mình có thể nhân lúc hỗn loạn chạy trốn như lúc nãy.

Ai ngờ lại bị người ta phá đám.

Chỉ có thể nghiến răng, xách dao găm gia nhập vào hàng ngũ chiến đấu của người nhà họ Trương.

Không ai biết thứ này rốt cuộc lớn đến mức nào?

Chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm và ý thức nguy hiểm mà vung dao chém loạn xạ.

Rõ ràng cảm giác được dao chém vào vật cứng.

Thậm chí còn phát ra âm thanh như sắt va vào nhau.

Vũ khí của người nhà họ Trương tuy không bằng Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh và Minh Hồng Đao của Ngô Mặc, nhưng cũng không phải là hàng vỉa hè.

Lưỡi đao chém vào người con quái vật.

Cũng không biết có phải tình cờ không, vừa hay chém vào chỗ yếu hại, con quái vật phát ra tiếng gầm đau đớn.

Cảm giác đau đớn đã hoàn toàn chọc giận con quái vật.

Nó chạy tới chạy lui, húc loạn xạ, tiếng bước chân nặng nề làm tim người ta run lên.

Bùn đất trên mặt đất cuộn lên.

Nó giống như Diêm Vương vô hình.

Vươn ra bàn tay vô hình, bóp lấy khí quản chí mạng của con người.

Tiếng gầm rú ầm ầm, như sấm nổ bên tai không ngớt.

Đám bóng đen như nghe thấy khúc nhạc tử vong.

Há to miệng, trợn trừng mắt, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn.

Ngay sau đó chúng túm tụm lại với nhau, cắn nuốt lẫn nhau.

Thấy cảnh tượng quen thuộc, Ngô Mặc thụt lùi lại mấy bước.

Anh cũng không kìm được cảm giác buồn nôn trong lòng.

Quay đầu nôn thốc nôn tháo.

Giải Ngữ Hoa lao tới như một mũi tên, che chắn bên cạnh Ngô Mặc, giọng nói pha lẫn lo lắng, “Bị thương à?” “Không sao, hơi khó chịu trong người thôi.” Ngô Mặc xua tay ra hiệu cho Giải Ngữ Hoa đừng lo lắng.

Chuyện ở cổ lâu nhà họ Trương anh vẫn chưa kể chi tiết, người khác căn bản không biết bóng ma tâm lý của anh lớn đến mức nào.

Bây giờ đám này lại mang bộ dạng của mình.

Có thể tưởng tượng được, Ngô Mặc dù có ngủ cũng phải dậy nửa đêm tát cho mình một cái.

Cho mày đẹp trai này, bị người ta nhắm vào rồi nhé.

Đứng nhìn đối phương tiến hóa mà không ra tay, không phải là phong cách hành sự của Ngô Mặc.

Anh nghiến răng, học theo cách làm của Trương Khởi Linh, rạch một nhát vào lòng bàn tay.

Máu tươi xèo một tiếng trào ra.

Giữ vững nguyên tắc tuyệt đối không lãng phí, Ngô Mặc bôi hết máu tươi trong lòng bàn tay lên đao.

Lông mày Giải Ngữ Hoa nhíu chặt lại.

Vẻ đau lòng trong đáy mắt gần như tràn ra ngoài.

Hắc Nhãn Kính định đưa tay ngăn cản hành vi của Ngô Mặc, ngón tay vừa động mấy cái lại hạ xuống.

Bây giờ không phải là phim ngôn tình để nói chuyện yêu đương.

Giờ phút sinh tử, sống sót mới là quan trọng nhất.

Anh đã khôi phục lý trí, hiểu rõ điều gì là quan trọng nhất lúc này.

Tiểu tổ tông chỉ là rạch tay thôi, chứ không phải cắt cổ tay, vết thương này tuy đau lòng nhưng vẫn có thể chịu đựng được.

Nhưng mà đám này hại bảo bối nhà mình bị thương, để chúng nó sống chẳng phải tỏ ra Hắc gia rất vô năng sao?

Anh nghĩ đến đây, xắn tay áo chuẩn bị đại khai sát giới.

Nào ngờ Ngô Mặc liếc thấy cảnh này, lại tưởng anh ta cũng muốn dùng máu tươi của mình để phá địch.

Anh đá một cước qua, giận dữ nói: “Mày mà dám tự làm mình bị thương, bố mày giết mày đấy.” “Ngoan ngoãn ở yên đó đừng có lộn xộn, để tôi đối phó với đám này.” Nói xong, anh quệt máu trên tay vào quần, xách Minh Hồng Đao lao về phía đám bóng đen đang tụ tập lại mà chém tới.

Tốc độ dung hợp của bóng đen vô cùng nhanh.

Chỉ trong vài hơi thở, số lượng bóng đen trên sân đã giảm chỉ còn một phần ba.

Chúng giống như những con búp bê Nga, con này nuốt chửng con kia.

Trong số đó có một bóng đen đặc biệt nổi bật.

Chiều cao gần hai mét rưỡi, thân hình to lớn gần bằng ba Ngô Mặc cộng lại.

Hành động của Ngô Mặc đã cắt ngang quá trình tiến hóa của chúng.

Bóng đen cao lớn mất đi nguồn năng lượng thơm ngon, trở nên vô cùng cuồng bạo và bất mãn.

Nó lắc đầu gầm lên một tiếng.

Những bóng đen xung quanh như những con rối bị điều khiển, lập tức quay đầu lao về phía Ngô Mặc.

Vương Bàn Tử nổi giận.

Mẹ kiếp!

Quá không có võ đức!

Nhiều đứa như vậy mà đánh một mình huynh đệ của ta?

Coi mấy người bọn ông đây chết hết rồi à?

Hắn vừa định xông lên theo sau Ngô Mặc thì đột nhiên nhớ ra con dao của mình không có tác dụng gì nhiều.

Chương 1237

Ngoài việc có thể đánh bay bóng đen ra, nó hoàn toàn không thể gây ra thương tổn quá lớn cho chúng.

Đến lúc đó giúp không được lại còn ngáng đường.

Không được.

Phải nghĩ cách khác.

Đương nhiên, cách tốt nhất chắc chắn là mượn máu tươi của Ngô Mặc và Trương Khởi Linh.

Nhưng đây chẳng phải là chuyện nhảm cứt sao?

Em trai nhà mình và Tiểu Ca là người chứ có phải kho máu di động đâu, có bao nhiêu máu mà chịu được sự lãng phí như vậy?

Con đường này không thông, chỉ có thể tìm cách khác.

Vương Bàn Tử nheo mắt, nhìn chằm chằm vào đám bóng đen phía trước, muốn tìm ra điểm yếu của chúng để ra tay xử lý lũ khốn này.

Nhìn trái ngó phải, hắn đột nhiên vỗ đầu một cái: "Vãi chưởng, ông đây đúng là đầu óc hồ đồ, việc gì phải xoắn xuýt nhiều thế, trực tiếp vật ngã chúng nó là xong chứ gì?" Nói xong, hắn vội vàng tháo ba lô xuống, lấy ra một cuộn dây thừng mỏng ném cho Ngô Tà bên cạnh, nhanh nhẩu nói: "Thiên Chân, giúp một tay, hai anh em mình biểu diễn cho lũ khốn này xem thế nào là giăng dây ngáng chân." Để chúng nó ngã lăn quay ra đất, cho huynh đệ của mình tiện đường chém chết chúng nó." Ngô Tà giơ ngón tay cái lên: "Ý hay, cứ thế mà làm." Hai anh em ở bên nhau bao năm, đối phương vừa nhếch mông lên là biết định thải ra cái gì rồi.

Hai người mỗi người cầm một đầu dây.

Nằm rạp trên đất, dùng tư thế lăn tròn rồi hét lớn về phía Ngô Mặc đang ở đằng trước: “Nhảy lên!” Sau gáy Ngô Mặc làm gì có mắt, làm sao chú ý được hành động nhỏ của họ?

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, hắn tưởng dưới chân có thứ gì đó đặc biệt.

Hắn dùng sức nhảy lên, lướt qua sợi dây thừng.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử chớp lấy thời cơ lao về phía trước.

Sợi dây thừng trực tiếp vướng vào cẳng chân của đám bóng đen.

Chúng không kịp né tránh, cứ thế ngã sấp xuống đất.

Từng đứa va vào nhau, chen chúc, chẳng mấy chốc đã lăn thành một cục.

Hai người không dừng tay, cầm dây thừng vòng một vòng, cột chặt chúng lại với nhau.

Họ không mong gây ra tổn thương gì lớn.

Chỉ là muốn cản trở hành động của chúng, để Ngô Mặc chém nhanh hơn.

Người xưa nói quả không sai, đồ ăn dâng tận miệng mà không ăn, không phải thằng ngốc thì cũng là kẻ thiểu năng.

Ngô Mặc không phải đồ ngu.

Hắn lập tức hiểu ra ý đồ của Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, tay cầm Minh Hồng Đao chém giết lia lịa như đồ tể.

Phải nói, hiệu quả thật sự không tồi.

Giải Ngữ Hoa thấy tình hình như vậy thì nhướng mày, nói với Hắc Nhãn Kính bên cạnh: “Thằng mù kia, rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, hay là chúng ta giải quyết cái tên to con kia đi.” “Không vấn đề.” Hắc Nhãn Kính ra dấu OK, cười híp mắt nói: “Có muốn cá cược không, ai thắng...” “Đồ thần kinh.” Giải Ngữ Hoa ném lại một câu, cầm cây côn xông lên trước.

“Ai!

Muốn tiết kiệm chút tiền thuê nhà đúng là khó thật.” Hắc Nhãn Kính có chút bất đắc dĩ lắc đầu, mũi chân điểm nhẹ xuống đất, dùng tốc độ nhanh nhất bám theo sát nút.

Về khoản đánh nhau, hắn không muốn thua kém người khác.

Đặc biệt là vị Tiểu Cửu gia trước mặt đây, vừa là tình địch vừa là đối thủ cạnh tranh của mình.

Mọi người xung quanh đều đã bận rộn cả lên.

Lâm Phong nhìn trái nhìn phải, có chút ngớ người.

Mẹ nó.

Chỉ còn lại một mình mình đứng trơ ra thế này à?

Ồ, không đúng.

Còn có một đám súc sinh đang ở cùng mình nữa.

Đây chẳng phải là chuyện vớ vẩn sao?

Chỉ xem không làm là phong cách thường ngày của Lâm Phong.

Nhưng đặt vào hoàn cảnh bây giờ thì tuyệt đối không được.

Con trai cả đã liều mạng với người ta, mình làm bố sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Suy đi tính lại, hắn quyết định kề vai chiến đấu cùng Ngô Mặc.

Chẳng phải là máu sao?

Dễ thôi.

Lúc lao về phía trước, hắn đi ngang qua Ngô Mặc, đưa tay quệt mạnh một cái vào vết thương của cậu.

“Lão nhị, mượn ít máu dùng tạm.” Bàn tay dính đầy máu tươi, sau đó hắn nhanh chóng bôi mấy nhát lên dao.

Động tác quá thô lỗ khiến Ngô Mặc cau mày, tức tối chửi một câu: “Mẹ mày không biết nhẹ tay hơn à?” “Nói nhảm, nhẹ tay thì có nặn ra máu được không?” Động tác của Lâm Phong nhanh gọn, miệng lưỡi cũng không tha người.

“Khốn!” Ngô Mặc không có thời gian đôi co với hắn, chỉ có thể tranh thủ chửi một tiếng.

Những bóng đen quấn lấy Ngô Mặc chỉ là một phần nhỏ.

Phần lớn đã bị bóng đen cao lớn cường tráng kia nuốt chửng.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đang đối mặt chính là đối thủ đã trở nên vừa cao vừa khỏe đó.

Sau khi nuốt chửng đồng loại, thân hình nó cao gần bốn mét.

Chiều ngang cũng xấp xỉ ba mét.

Nhìn từ xa trông như một quân mạt chược.

Có cảm giác chỉ cần một cú đá là có thể giết chết người.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính liếc nhìn nhau, chia ra hai bên trái phải tấn công.

Cả hai đều không phải dạng vừa.

Vũ khí trong tay họ lóe lên ánh sáng lạnh lẽo trong bóng tối.

Bóng đen khổng lồ phát ra tiếng gầm trầm thấp, vung vẩy cánh tay thô kệch, cố gắng ngăn cản hai người đến gần.

Giải Ngữ Hoa nghiêng người né đòn tấn công của bóng đen, cây côn trong tay thuận thế quét ngang chân nó.

Hắc Nhãn Kính thì nhân cơ hội nhảy lên lưng bóng đen, con dao găm trong tay đâm mạnh vào gáy nó.

Theo như cách đánh lúc nãy, đòn tấn công này đáng lẽ không có hiệu quả gì lớn với bóng đen.

Nhưng hai người được máu tươi của Ngô Mặc gợi ý, bèn cho thêm chút "gia vị" vào vũ khí.

Phải biết rằng Ngô Mặc vì bảo vệ an toàn cho mấy người anh em, đã cho họ không ít thứ tốt.

Chỉ riêng thuốc điều chế từ máu tươi đã cho mấy lọ.

Vì chuyện này, lúc ở kinh đô, Giải Ngữ Hoa đã véo tai Ngô Mặc mắng cho một trận.

Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử lúc đó chỉ thiếu điều vỗ tay hoan hô.

Nhưng đồ đã làm xong rồi, không cầm theo thì lãng phí, lại còn phụ lòng tốt của Ngô Mặc.

Lần này lên đường, tất cả đều nhét hết vào túi.

Ngay lúc này cũng không còn nghĩ đến chuyện tiết kiệm, họ móc từ trong túi ra bôi hết lên vũ khí.

Chương 1238

Đùi muỗi có nhỏ cũng là thịt. 178.

Cả hai cũng không chắc có tác dụng hay không, cứ ôm tâm thái thử một lần mà ra tay.

Phải công nhận, hiệu quả thật sự không tồi.

Bóng đen đau đớn, điên cuồng giãy giụa, hất văng Hắc Nhãn Kính ra ngoài.

Giải Ngữ Hoa thấy vậy, nhanh chóng lao lên, lần nữa giơ côn đập về phía bóng đen.

Đúng lúc này, cơ thể bóng đen đột nhiên xảy ra biến hóa.

Làn da của nó như bị căng rách, để lộ ra huyết nhục đỏ tươi bên trong.

Tiếp đó, hai bàn tay đen ngòm từ trong cơ thể nó thò ra.

Hai bàn tay đen túm lấy cây côn của Giải Ngữ Hoa.

Sức mạnh khủng khiếp khiến Giải Ngữ Hoa không thể thoát ra được.

Bóng đen há cái miệng to như chậu máu, gầm lên một tiếng giận dữ, chuẩn bị lao về phía Giải Ngữ Hoa.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hắc Nhãn Kính lóe người một cái đã chắn trước mặt Giải Ngữ Hoa.

Hắn giơ thanh Đại Bạch Cẩu lên chém mạnh về phía bóng đen, miệng còn không quên ném ra một câu: “Một nhát này đáng giá nửa năm tiền thuê nhà.” Bóng đen nhận thấy nguy hiểm, dứt khoát buông cây côn của Giải Ngữ Hoa ra, quay đầu nhìn chằm chằm Hắc Nhãn

Kính.

Giải Ngữ Hoa thoát khỏi sự trói buộc.

Hắn lộn một vòng nhảy sang bên cạnh, nhướng mày với Hắc Nhãn Kính, vô cùng hào phóng tăng giá gấp đôi: “Một năm.” “Wow!” Hắc Nhãn Kính cười lên một tiếng vô cùng khoa trương, sau đó biểu diễn một màn thế nào gọi là được đằng chân lân đằng đầu và trơ tráo.

“Một nhát một năm, mối làm ăn này đúng là đáng giá.” Vừa nói hắn vừa chém liên tiếp hai nhát nữa: “Với cái giá này, hôm nay Hắc gia phải cố gắng hơn, thế nào cũng phải chém được mấy chục nhát.” “Bớt nói nhảm, giải quyết nhanh lên.” Giải Ngữ Hoa vung ngang cây côn, một lần nữa gia nhập vào trận chiến.

Hình dạng của bóng đen lúc này khá là khoa trương.

Ban đầu dù sao vẫn còn hình người, bây giờ đã hoàn toàn biến thành một con quái vật bốn tay.

Không chỉ sức mạnh vô song, mà hành động cũng nhanh nhẹn.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa liên thủ cũng chỉ có thể miễn cưỡng không rơi vào thế hạ phong.

Hết cách, ai bảo đối phương có hack cơ chứ.

Đánh mệt rồi, nó vung tay một cái, tóm lấy một bóng đen nhét vào miệng, chỉ trong nháy mắt đã hồi phục như cũ.

Đội chiến đấu bận rộn không ngừng.

Đội trí não cũng không hề nhàn rỗi.

Trương Khởi Linh và Tô Nan cùng những người khác đang vây quanh cơ quan cẩn thận quan sát.

Họ phát hiện giữa các bộ phận có mối liên hệ khá sâu sắc.

Họ nghiêm túc suy luận các ký hiệu, phát hiện trên tấm thạch bản bằng đồng có một số tinh tượng đồ ẩn giấu.

Chúng được sắp xếp theo một loại hình học đặc biệt.

Phần kết nối ở giữa đại diện cho vũ trụ, còn các loại thần thú đại diện cho đồ đằng của các bộ lạc cổ đại.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh một trong những cột đồng.

Hai tay đặt lên trên cột đồng, dùng sức xoay ngược chiều bốn mươi lăm độ.

Lại xoay ngược lại một phần ba vòng.

Cùng với sự chuyển động của cơ quan, trong mật thất vang lên một tràng âm thanh “két két” khiến người ta ê cả răng.

Cứ như thể xích sắt tám trăm năm chưa được tra dầu.

Một chuỗi sự việc liên tiếp xảy ra.

Các hoa văn trên đài đồng xuất hiện biến hóa.

Điều này đủ để chứng minh suy đoán của họ không sai.

Nhưng đây chỉ là cửa ải đầu tiên trên Vạn Lý Trường Thành, còn lại mười một cây cột đồng đang chờ được giải mã.

Muốn thành công chỉ có thể làm song song.

Vừa phải đảm bảo tốc độ, vừa phải đảm bảo an toàn và chính xác.

Một khi ở giữa xảy ra sai sót?

Công sức ban đầu không những đổ sông đổ bể, mà còn dẫn đến những nguy hiểm không thể lường trước.

Hiện giờ trong cửa đồng đã loạn như một nồi cháo.

Đau đầu nhất phải kể đến đám người Trương gia.

Con quái vật dường như xem họ như đồ chơi.

Chỉ cần hơi sơ suất bị nó húc một cái, người liền bay lên không trung.

Tất cả đều là thân xác người phàm.

Dù có chịu đòn tốt đến đâu cũng không chịu nổi cú ngã như vậy.

Từng người một lộ vẻ đau đớn trên mặt, nghiến răng kèn kẹt, thầm nghĩ cách nào để xử lý con quỷ này?

Họ thử dùng dây thừng để chặn con quái vật.

Không vì gì khác, ít nhất trói được nó bằng dây thừng cũng có thể xác định được vị trí cụ thể của đối phương.

Nào ngờ con quái vật sức mạnh vô cùng.

Không những thoát khỏi dây thừng, nó còn xé đứt sợi dây thừng to bằng ngón tay cái thành mấy chục đoạn nhỏ, khiến người ta không khỏi nghi ngờ trên người nó có phải treo đầy lưỡi dao nhỏ không?

Phía Ngô Mặc tiến triển thuận lợi.

Với sự trợ giúp của Lâm Phong, Ngô Tà và Vương Bàn Tử, cậu cầm Minh Hồng Đao rất nhanh đã chém đám bóng đen thành một đống mảnh vụn.

Không còn những thứ tạp nham này cản đường, cậu cuối cùng cũng rảnh tay để chú ý đến những việc khác.

Mục tiêu đầu tiên đương nhiên là phía Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính.

Dù sao thì bên Trương Khởi Linh cần động não, mà việc Ngô Mặc ghét nhất lúc này chính là động não.

Đương nhiên, chủ yếu là vì cũng chẳng có não mà động.

Cậu vừa ra tay, ba người Lâm Phong cũng không thể đứng nhìn, lập tức xông tới hỗ trợ, cuối cùng khung cảnh biến thành sáu đánh một.

Bóng đen hoàn toàn bị chọc giận.

Nó ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, lưng lại một lần nữa nứt ra, trong chốc lát một cái đầu lâu và hai cánh tay lộn xộn giãy giụa chui ra từ bên trong.

Ngô Mặc nhổ toẹt một cái: “Mẹ nó, lại mọc thêm hai cái móng vuốt, hại ông đây lại phải tốn công chém đi.” Mũi chân cậu điểm nhẹ xuống đất nhảy lên, giơ Minh Hồng Đao trong tay không chút khách khí chém về phía hai cái móng vuốt mới.

Bóng đen cảm nhận được uy lực của con dao trong tay Ngô Mặc, lập tức lùi về bên phải nửa bước để né đòn tấn công.

Cái đầu mới ra lò duỗi ra vừa vặn đối mặt với Ngô Mặc.

“Vãi chưởng, Oscar?” Ngô Mặc trợn tròn mắt, nhất thời không kiểm soát được cảm xúc mà kinh hô.

Ai có thể ngờ được Oscar đột nhiên biến mất trên cầu, lại xuất hiện trong cơ thể con quái vật?

Hắn không phải đã bị thiêu chết rồi sao?

Tại sao lại đột nhiên xuất hiện trong cửa đồng, rồi bị quái vật nuốt chửng.

Chương 1239

Một loạt câu hỏi khiến người ta không hiểu gì cả.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà mấy người cũng giật mình.

Ai cũng không hiểu nổi, người mất tích trên cầu làm sao lại xuất hiện trong cửa đồng?

Hiện tại không ai có thể giải đáp những câu hỏi này cho họ.

Là người trong cuộc, Oscar bây giờ chính là vật phụ thuộc của bóng đen.

Trong đôi mắt đỏ ngầu của hắn, những sợi tơ đen đang nhanh chóng lan ra.

Trong miệng há ra xuất hiện hai chiếc răng nanh sắc nhọn không thuộc về con người, trông như thể răng của động vật đã được cấy vào miệng hắn.

“Chết… Chết…” Miệng hắn nói không rõ lời, nhưng vẫn luôn thốt ra một từ này.

Nghe mà trong lòng người ta sởn cả gai ốc, cảm giác như bị oán quỷ ám.

“Lão tạp, tiểu tạp lạp mễ, tạp lăng tử.” Ngô Mặc một hơi gọi mấy cái biệt danh riêng tư.

Oscar không có bất kỳ phản ứng nào, ánh mắt nhìn Ngô Mặc như nhìn kẻ thù giết cha.

“Lão nhị, đừng phí sức nữa.” Lâm Phong kéo Ngô Mặc lại, “Thằng ôn này không còn là người nữa rồi, dứt khoát ra tay tiễn nó vào luân hồi đi.” “Khốn kiếp, lãng phí tình cảm của ông đây.” Tâm trạng vốn đã uất ức và bực bội của Ngô Mặc lại bị giáng một đòn mạnh.

Ban đầu cậu kết giao với Oscar, chủ yếu là vì muốn cài một gián điệp vào đội ngũ của kẻ địch.

Cho dù không moi được tin tức, ít nhất cũng có thể vặt được chút lông cừu từ tay hắn.

Bọn Tây suốt ngày vác cái mặt dày đi kiếm tiền của người trong nước.

Mình cố gắng vặt chút lông cừu của chúng nó có phạm pháp không?

Ý tưởng rất hay, nhưng không chịu nổi thằng ôn này mệnh ngắn.

Khiến cho bao tâm huyết của mình đổ sông đổ bể.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc nhìn Oscar thật sự là một trăm phần không vừa mắt.

Con dao trong tay không chút lưu tình chém về phía gương mặt quen thuộc.

Đừng nói đến cái gì mà tình đồng nghiệp.

Cậu ngay cả cái mặt giống hệt mình còn dám chém, Oscar tính là cái thá gì.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Không phải vì cho rằng nguy cơ đã được giải trừ, mà là đối mặt với khuôn mặt của Ngô Mặc, trong lòng họ luôn có một rào cản không thể vượt qua.

Mặc dù là dân giang hồ lão luyện, cũng biết đó là giả.

Nhưng lúc ra tay luôn cảm thấy có chút gì đó không thoải mái.

Giữa sinh tử không có chuyện nhỏ.

Một sơ hở nhỏ như móng tay cũng có thể gây ra tổn thương khổng lồ.

Họ và bóng đen đấu không ngớt, con quái thú ở đầu kia dường như đã chán ngấy với người nhà họ Trương.

Sau khi húc bay một người Trương gia nữa, nó gầm thét lao về phía bóng đen.

Không ai nhìn thấy hình dạng của nó, chỉ có thể dựa vào lớp bùn đất không ngừng cuộn lên trên mặt đất để phán đoán vị trí của nó.

Dấu chân khổng lồ đủ để chứng minh vóc dáng của thứ này không nhỏ.

Một con khỉ nhỏ ngơ ngác xem náo nhiệt.

Đột nhiên nhận thấy nguy hiểm ập đến, muốn né tránh cũng không kịp.

Nó hét lên một tiếng thảm thiết, cơ thể bay xa ba mét.

Tiếng hét thảm như mở ra chiếc hộp Pandora.

Bóng đen cao hơn bốn mét cũng theo đó phát ra tiếng gầm rú đinh tai nhức óc.

Âm thanh chấn động đến mức da đầu người ta tê dại.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính có tài năng âm nhạc rất nổi bật.

Trong lúc chiến đấu, họ đột nhiên nhận ra, tiết tấu tiếng gầm phát ra từ miệng quái thú có gì đó không ổn.

Nó cùng với tiếng gào của bóng đen vang vọng lẫn nhau, dường như ẩn chứa một loại nhịp điệu nào đó.

Tục ngữ có câu, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Ai biết được âm thanh sẽ gây ra tổn hại gì cho con người chứ?

Giải Ngữ Hoa vội vàng lớn tiếng nhắc nhở: “Cố gắng bịt tai lại, âm thanh của chúng có gì đó kỳ quái.” Ngô Mặc nhìn chằm chằm vào bóng đen, vẻ mặt bực bội: “Lấy đâu ra tay thừa mà bịt tai?

Tụi này lại không có ba đầu sáu tay.” Chuyện là vậy đó.

Người ta có hai tai, một tay cầm vũ khí, làm sao bịt hết được?

Giải Ngữ Hoa bị lời của Ngô Mặc làm cho nghẹn họng.

Môi mấp máy định nói gì đó, thì thân thể đột nhiên bị Ngô Mặc kéo sang một bên.

“Không đúng, không phải âm thanh có vấn đề, hai đứa nó đang giao tiếp.” Cậu nhanh chóng nói xong câu này, đẩy Giải Ngữ Hoa ra sau lưng.

Cậu lao một bước về phía trước, đứng giữa bóng đen và quái thú.

Một tay xách cổ áo Ngô Tà ném ra sau: “Nguy hiểm, lùi lại.” Đồng thời còn không quên nhấc chân đá Vương Bàn Tử một cái, tống hắn ra khỏi khu vực nguy hiểm.

Còn về hai tên lanh lợi Lâm Phong và Hắc Nhãn Kính?

Mẹ nó, hai tên đó đã chạy sang một bên từ lúc Ngô Mặc bắt đầu di chuyển rồi, nói không hay chứ chuột còn chạy không nhanh bằng hai người họ.

Ném hai tên này ra chiến trường, tốc độ của tên lửa cũng không đuổi kịp.

May mà Ngô Mặc phản ứng nhanh.

Nếu không Ngô Tà và Vương Bàn Tử đã rơi vào tình trạng nguy hiểm.

Ngô Tà vừa mới bay ra, chân sau bóng đen đã xảy ra biến hóa mới.

Cơ thể to lớn ầm ầm đổ xuống đất.

Bùn đất trên mặt đất bắn tung tóe, văng đầy đầu đầy mặt mọi người.

Ngô Mặc lần đầu tiên phát huy khinh công đến cực hạn.

Tốc độ nhanh như bay, từ khe hở bên cạnh lao thẳng đến bên người Lâm Phong.

Do tốc độ quá nhanh, suýt nữa đã đâm bay cả Lâm Phong.

May mà Lâm Phong phản ứng không chậm, một tay túm lấy đai quần Ngô Mặc mới giữ vững được thân hình.

Hai người áp sát vào nhau, chỉ thiếu điều mặt đối mặt.

Nhưng không ai chú ý đến những chuyện này, tầm mắt của mọi người đều bị bóng đen thu hút.

Vương Bàn Tử chép miệng: “Trời đất ơi, Bàn gia tôi còn tưởng dung hợp đã là điểm cuối rồi.” “Không ngờ thứ này lại là con lai – biến chủng à?” Không trách Vương Bàn Tử kinh ngạc như vậy, thật sự là sự biến hóa của bóng đen quá lớn.

Nó úp sấp trên mặt đất như một con rùa.

Lưng cong lên.

Cánh tay và hai chân nguyên bản vặn vẹo thành hình quai chèo, chống trên mặt đất để nâng đỡ cơ thể to lớn.

Bốn cánh tay mọc ra từ sau lưng giơ thẳng lên, các ngón tay chỉ lên trời như thể đang biểu đạt sự phẫn nộ trong lòng.

Chương 1240

Đầu lâu của Oscar nhìn trái ngó phải như đèn pha, ánh mắt hung ác không hề có chút hơi thở của con người.

Con quái vật lại một lần nữa gầm lên.

Bóng đen như người lính nghe được mệnh lệnh, lập tức ngẩng đầu há to miệng phát ra một tràng gầm gừ trầm thấp.

Một luồng khí mạnh mẽ phun ra từ miệng nó, mùi hôi thối khiến Ngô Mặc và những người khác buồn nôn.

Nước mắt Ngô Mặc suýt nữa bị kích thích chảy ra, tay phải bịt mũi mắng giận dữ: “Vãi chưởng!

Nó là hiệp sĩ phân chuyển thế à?” “Bớt nói nhảm, hai thứ này tám phần là chẳng có ý tốt gì đâu.” Lâm Phong nghe động tĩnh, da gà toàn thân nổi lên, nghiến răng thúc vào Ngô Mặc một cái.

“Con trai, là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi, bây giờ chỉ có hai con đường, một là giết chết chúng nó, hai là co giò chạy, mày nghĩ sao?” Mi tâm Ngô Mặc giật giật hai cái, loại lời này cũng chỉ có Lâm Phong mới có thể nói với cậu.

Mấy người anh còn lại chỉ biết ở bên cạnh cậu.

Dù cho việc cậu muốn làm là đi tìm chết, họ cũng không nói một lời.

Quỷ mới biết mấy tên này từ khi nào lại trở nên sến súa như vậy.

Mặc dù không nói ra.

Nhưng Ngô Mặc có thể cảm nhận được trong lòng họ luôn cảm thấy nợ cậu.

Đúng là đáng ăn đòn mà.

“Nghĩ cái quái gì nữa, mau quyết định đi, lát nữa nó mà xong việc, người xui xẻo sẽ là mấy đứa mình.” Thấy hình dạng của bóng đen ngày càng trở nên kỳ quái, tâm trạng của Lâm Phong cũng ngày càng sốt ruột.

Dựa trên kinh nghiệm đóng phim nhiều năm mà phán đoán, người chính nghĩa thường chết vì lề mề.

Bây giờ mấy người bọn họ chẳng phải đang đứng như thằng ngốc nhìn đối phương biến hình sao?

Sự việc xảy ra gần như chỉ trong nháy mắt.

Lời của Lâm Phong vừa dứt, bóng đen quay người gầm lên một tiếng rồi lao về phía mọi người.

Như viên đạn rời khỏi nòng súng, tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn.

“Lão nhị, nằm xuống!” Lông tóc Lâm Phong dựng đứng cả lên.

Hắn đẩy Ngô Mặc ra, còn mình thì mượn lực ngã thẳng xuống đất, vừa vặn né được đòn tấn công của bóng đen.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính phản ứng cũng không chậm, cả hai đồng thời ngửa đầu ra sau làm một động tác ngả người thế cầu sắt.

Bóng đen vồ hụt.

Tuy nhiên, nó không bỏ cuộc, nhanh chóng quay đầu điều chỉnh tư thế, lại một lần nữa lao về phía mọi người.

Lúc này, Ngô Mặc chú ý đến một hiện tượng kỳ lạ, bước chân của bóng đen vô cùng nặng nề.

Mỗi khi bước một bước, trên mặt đất lại xuất hiện một dấu chân sâu hoắm.

Cứ như thể đột nhiên biến thành một gã béo mấy trăm cân.

Kỳ lạ!

Tại sao lại như vậy?

Ngô Mặc hai mắt dán chặt vào bóng đen.

Cơ thể nhanh chóng di chuyển né tránh đòn tấn công của nó, trong đầu thì không ngừng suy nghĩ nguyên nhân sự việc.

Nhìn tư thế quỷ dị của bóng đen, trong lòng cậu đột nhiên thắt lại.

Vãi cả chưởng!

Tên này không phải đã biến thành tọa kỵ của Diêm Vương Tuyết Sơn rồi chứ?

Nếu không thì giải thích thế nào về việc đột nhiên nặng thêm mấy trăm cân?

Chỉ là quá kỳ quái.

Tọa kỵ của Diêm Vương Tuyết Sơn không phải là nữ tử sao?

Bóng đen trước mắt là chuyện gì đây?

Đây không chỉ là một lão già, mà là thể dung hợp của hàng trăm lão già trong động huyệt.

Coi như cắt đi một cái cũng không đến nỗi tính là thái giám chứ?

Dù sao vẫn còn cả trăm cái tồn tại mà.

Bất kể thật giả, nhắc nhở trước là quan trọng: “Mấy anh cẩn thận, thứ không nhìn thấy được kia đang ở trên người bóng đen, cái này rất giống Diêm Vương cưỡi xác.” Trong mắt Giải Ngữ Hoa lóe lên một tia kinh ngạc, thân hình né tránh, tranh thủ hỏi một câu.

“Trên Thangka vẽ là nữ thi, mấy bóng đen trước mắt thuộc loại không rõ ràng, căn bản không phải là một chuyện.” Không biết là lời của Giải Ngữ Hoa đã kích thích bóng đen, hay là bóng đen chuyển hướng vừa vặn nhìn thấy Giải Ngữ Hoa.

Tóm lại, theo lời của Giải Ngữ Hoa vừa dứt, bóng đen lao thẳng về phía anh.

Ngô Mặc cách Giải Ngữ Hoa hơi xa, nhất thời không qua được, vội vàng nhắc nhở: “Bớt nói nhảm, cẩn thận.” Giải Ngữ Hoa đối mặt với nguy hiểm không hề hoảng sợ.

Chỉ thấy thân hình anh lóe lên, dùng một tư thế vô cùng khéo léo né được đòn tấn công của bóng đen.

Cùng lúc đó, Hắc Nhãn Kính ra tay.

Hắn nằm rạp xuống đất, con dao trong tay chém về phía chân của bóng đen.

Lưỡi dao chém vào chân phát ra tiếng động trầm đục.

Cứ như thể Hắc Nhãn Kính chém không phải là chân, mà là một tấm thép.

Một đòn không thành công.

Hắc Nhãn Kính căn bản không để trong lòng.

Hắn nhanh chóng thu dao lại, dùng một tư thế cực kỳ quỷ dị lộn người sang phía bên kia.

Chuẩn bị tìm cơ hội ra tay lần nữa.

Đánh nhau mà, có thắng có thua, ai dám đảm bảo thành công trăm phần trăm chứ?

Chỉ cần cuối cùng người chết là đối phương là được rồi.

Nói thì đơn giản, thực tế một loạt động tác này có thể nói là vô cùng nguy hiểm.

Hiện tại cục diện chiến đấu đã thay đổi.

Bóng đen và Diêm Vương Tuyết Sơn đã hợp làm một.

Vậy thì để đảm bảo Trương Khởi Linh và những người khác có thể thuận lợi phá giải cơ quan, những người còn lại phải dốc toàn lực ngăn cản những thứ này.

Ít nhất phải câu giờ.

Câu được bao lâu thì hay bấy lâu, cửa không mở được thì không ai có thể sống sót ra ngoài.

Người nhà họ Trương muốn khoanh tay đứng nhìn là không thể.

Ngô Mặc và Lâm Phong sớm đã để mắt đến Trương Hải Hạnh.

Mỗi lần thấy hắn nép sát vào tường khoanh tay đứng nhìn, họ liền lập tức lên tiếng thu hút con quái vật chạy về phía hắn.

Qua lại vài lần, Ngô Tà và mấy người cũng phát hiện ra tình huống này.

Thậm chí ngay cả người nhà họ Trương cũng không nhịn được mà đưa mắt nhìn về phía Trương Hải Hạnh.

Trương Hải Hạnh chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Trong lòng hận Ngô Mặc và Lâm Phong đến tận xương tủy, nhưng nhất thời không có cách nào hay để thoát thân.

Bất đắc dĩ đành phải lựa chọn cùng mọi người đối phó với Diêm Vương Tuyết Sơn.

Chương 1241

Chuyện kỳ lạ cứ nối tiếp nhau.

Bóng đen trở thành tọa kỵ của Diêm Vương Tuyết Sơn đã đủ khiến người ta kinh ngạc, không ngờ chỉ trong một nén nhang, nó dần dần bị đồng hóa.

Nói thẳng ra là bóng đen đã biến mất.

Giống như Diêm Vương Tuyết Sơn, nó trở nên trong suốt khiến người ta không nhìn thấy được.

Mức độ nguy hiểm lập tức tăng lên gấp mấy lần.

Vốn dĩ giá trị vũ lực của cả hai đã rất cao, bây giờ lại càng khiến người ta không biết đường nào mà lần.

Vương Bàn Tử được Lâm Phong túm tay kéo đi thoát một kiếp, vỗ ngực lòng còn sợ hãi: “Mẹ nó, đúng là mặt Tôn Ngộ Không --- nói biến là biến à!” “Thứ này sao lại tàng hình được?” “Không chỉ đơn giản là tàng hình.” Giải Ngữ Hoa chỉ vào lớp bùn trên mặt đất, “Mọi người nhìn mặt đất đi, dấu chân trên bùn cũng biến mất theo rồi.” “Thế này thì phiền rồi.” Ngô Tà thở hổn hển chen vào: “Nó ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, ban đầu còn có thể dựa vào dấu chân để phán đoán vị trí của nó, bây giờ chỉ có thể nghĩ cách khác.” Nói xong anh quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính bên cạnh: “Sư phụ, thầy có cao kiến gì không?” “Giang hồ đồn rằng, thầy ở những nơi tối tăm là vô địch, tình hình hiện tại có thể nhìn rõ vị trí của nó không?” Hắc Nhãn Kính cười nhẹ một tiếng: “Đại đồ đệ, vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo, nói đi, cậu lại có ý đồ xấu gì?” Trong lúc nói chuyện, mọi người cũng không quên cảnh giác.

Họ cố gắng đứng sát vào nhau, cảnh giác quan sát động tĩnh xung quanh.

“Không có ý gì cả.” Ngô Tà sờ sờ mũi, ánh mắt có chút lảng tránh, “Con chỉ đang nghĩ, hay là thầy tháo kính ra xem tình hình thử?” “Mắt của thầy ngay cả quỷ cũng nhìn thấy được, thứ biến mất này chắc cũng không thành vấn đề đâu nhỉ.” Ngô Tà cũng hết cách.

Kẻ địch nếu tốc độ nhanh thì thôi đi, đằng này lại đột nhiên biến mất, còn nguy hiểm hơn cả ẩn nấp trong bóng tối.

Anh chưa từng thấy Hắc Nhãn Kính tháo kính râm.

Nhưng lại nghe được một vài lời đồn từ cuộc nói chuyện của Nhị thúc và Tam thúc.

Nghe nói đôi mắt của thầy rất kỳ lạ, có thể nhìn thấy những thứ mà người thường không thấy được.

Đeo kính râm chủ yếu cũng là vì không muốn nhìn thấy những thứ đó.

Có cảm giác hơi giống âm dương nhãn.

Còn thật giả thế nào?

Anh làm sao mà biết được!

Lần trước vô tình chạm vào kính râm của thầy, suýt nữa bị thầy hành cho chết.

Nửa đêm hành quân cấp tốc chạy hai mươi cây số.

Vừa phải đứng tấn, vừa phải luyện phản xạ, suýt nữa thì được gặp bà cố.

Tình hình hiện tại cấp bách, không có cách nào đặc biệt tốt.

Chi bằng cứ liều thử một lần, đưa ra ý kiến của mình, dù sao cũng tốt hơn là bó tay chịu trói.

Lời của Ngô Tà vừa dứt, bàn tay của Ngô Mặc đã thân thiết “hôn” lên sau gáy anh.

“Nghĩ ra cái ý quỷ quái gì vậy, mắt của ông ấy lại không phải tia X-quang, có tác dụng quái gì.” “Chẳng phải là không nhìn thấy thôi sao?

Chuyện này cứ giao cho em giải quyết.” Nhìn vẻ mặt tự tin của Ngô Mặc, Ngô Tà xoa xoa sau gáy hỏi lại: “Tiểu Mặc, trong ba lô của em có mang thiết bị đặc biệt à?” “Chẳng lẽ là loại máy dò sinh mệnh?” Vương Bàn Tử nghi ngờ, “Không nhầm đấy chứ, ba lô của Tiểu Mặc có to đâu?

Theo tôi biết thì thiết bị đó to lắm.” “Ít nhất cũng phải bằng nửa cái ba lô.” “Trong ba lô của Tiểu Mặc vừa có dây thừng, vừa có đồ ăn, lại còn đủ các loại vũ khí trang bị, làm sao có thể còn có loại thiết bị này được?” Vấn đề mà Vương Bàn Tử nêu ra cũng là thắc mắc của Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà.

Họ đồng loạt hướng ánh mắt dò hỏi về phía Ngô Mặc.

Lâm Phong không biết Ngô Mặc định làm gì, trong lòng cũng không quá tò mò về việc cậu làm.

Từ nhỏ đến lớn, thằng ranh con này hết ý tưởng quái quỷ này đến ý tưởng quái quỷ khác, hắn gần như đã miễn nhiễm rồi.

“A!” Tiếng hét thảm của một tiểu nhị đã cắt ngang lời Ngô Mặc sắp nói.

Cả nhóm vội vàng nhìn sang. 179.

Mèn ơi, cậu nhóc vừa rồi còn sống nhăm nhăm bây giờ đã thoi thóp.

Nhìn mức độ vặn vẹo của cơ thể, e rằng đã bị Diêm Vương Tuyết Sơn bẻ gãy tứ chi.

Lúc này, Tô Nan ngoài Tiểu Tứ Nguyệt và Đa Kiệt mất tích ra, gần như đã sắp trở thành tư lệnh không quân.

Tiểu nhị là nạn nhân đầu tiên nhưng tuyệt đối không phải là người cuối cùng.

Một người nhà họ Trương vinh quang trở thành nạn nhân thứ hai.

May mà anh ta kinh nghiệm phong phú, vào thời khắc mấu chốt đã bảo vệ được các bộ phận yếu hại.

Ngoài việc nôn ra mấy ngụm máu, vai bị gãy ra thì cũng không bị thương tổn gì lớn.

Dù sao so với việc mất mạng, tất cả đều là vết thương nhỏ.

Diêm Vương Tuyết Sơn lại một lần nữa xuất hiện, và trong thời gian ngắn liên tiếp làm bị thương hai người, đủ để nói rằng tên này đã hoàn toàn nổi điên.

Ngô Mặc một tay kéo Ngô Tà qua, nhanh chóng đẩy anh đến bên cạnh Hắc Nhãn Kính, dặn dò: "Kính ca, bảo vệ anh trai em, còn lại giao cho em xử lý." "Cậu định làm gì?" Toàn bộ sự chú ý của Hắc Nhãn Kính đều đặt trên người Ngô Mặc, ngay cả một ánh mắt cũng không thèm liếc Ngô Tà.

Ngô Mặc dứt khoát ném lại một câu: "Em sẽ khiến thứ này hiện nguyên hình." "Tôi giúp cậu." Hắc Nhãn Kính không nói hai lời, trở tay đẩy Ngô Tà đến bên cạnh Giải Ngữ Hoa, "Đại đồ đệ, tự mình lanh lợi lên, né sang một bên cẩn thận bị thương oan." "Khốn kiếp, ông đây là quả bóng à?" Ngô Tà cảm thấy mình như quả bóng da bị người ta đẩy qua đẩy lại, mặt đầy vẻ bi phẫn và bất mãn.

Chỉ là nghĩ lại giá trị vũ lực của mình, bao nhiêu bất mãn cũng chỉ có thể nuốt vào bụng.

Hết cách, điều kiện bẩm sinh không đủ.

Mặc dù cùng em trai chui ra từ một bụng mẹ, nhưng chính anh cũng không biết tại sao.

Có lẽ là lúc sinh bị suy dinh dưỡng, hoặc là do bố không đủ lực.

Tóm lại anh không phải là mầm mống luyện võ. 180.

Đừng nói là phi thân trên nóc nhà, hồi đầu luyện leo núi còn suýt nữa rơi xuống chân núi.

Anh đã từng luyện vài chiêu với Hắc Nhãn Kính.

Sau đó nhận được một lời đánh giá rất thẳng thắn, đời này muốn luyện được thân thủ như Ngô Mặc, tự sát rồi đầu thai lại còn nhanh hơn.

Lời lẽ thô thiển nhưng lý lẽ không sai.

Nhưng sự thật nghe sao mà chói tai.

Nhất là khi Hắc Nhãn Kính nói ra, vừa mỉa mai vừa châm chọc, thậm chí còn có vài phần khinh thường.

Ngô Tà lúc đó tức đến mức chỉ muốn băm hắn ra làm nhân bánh.

Đương nhiên, sức mạnh không bằng thì có thể đấu trí, dù sao anh cũng không để Hắc Nhãn Kính được yên.

Lời phàn nàn vừa dứt, anh lại bị Giải Ngữ Hoa kéo sang một bên: “Anh đi với cậu, để tên mù kia ở lại coi chừng đi.” Ngô Tà cảm thấy mình bị sỉ nhục.

Ngô Mặc đối mặt với hai kẻ phiền phức là Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính, nhất thời cảm thấy đau đầu.

Thời gian không chờ đợi ai.

Lề mề nữa thì cháo cũng nguội mất.

Cậu dứt khoát từ bỏ ý định từ chối, vươn tay túm Ngô Tà đẩy về phía Lâm Phong: “Con trai, đừng để bố thất vọng, anh trai tao trông cậy vào mày đấy.” Nói xong không cho Lâm Phong cơ hội từ chối, cậu quay người đi về phía trước, không quên gọi Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính: “Chúng ta tìm cách dụ con súc sinh đó ra trước, chỉ cần phát hiện tung tích của nó, việc còn lại cứ giao cho tôi.” Căn dặn xong lại thấy thiếu thiếu gì đó, nghĩ ngợi rồi cố tình bổ sung một câu: “Hai người nhớ chú ý an toàn đấy, thành công hay không có tôi lo rồi, an toàn là trên hết, nếu không...” Di chứng của viên thuốc nói nhiều khiến cậu mở miệng là không dừng lại được.

Lâm Phong đứng phía sau, vẻ mặt một lời khó nói hết, thật sự không nhịn được mà chửi một câu: “Mẹ nó chứ mày lắm lời vãi, đừng có lảm nhảm nữa, mau giải quyết con quái vật này đi, không thì lát nữa cả đám kéo nhau đi gặp Diêm Vương bây giờ.” Hắc Nhãn Kính giơ tay lên, đáp lại Lâm Phong bằng một ngón giữa.

Nếu không phải hoàn cảnh hiện tại không cho phép, Lâm Phong chắc chắn sẽ vác dao xông lên quyết đấu với Hắc Nhãn Kính.

Ngô Mặc không quay đầu lại.

Nhưng cậu đã nghe rõ lời của Lâm Phong, nghĩ kỹ lại thì đúng là mình có hơi lề mề thật.

Dù phần lớn là do tác dụng của viên thuốc nói nhiều, nhưng không thể phủ nhận sự lo lắng trong lòng cũng là nguyên nhân chính.

Từ trước đến nay, cậu luôn cho rằng Ngô Tà và những người khác là nhân vật chính, bẩm sinh đã có hào quang nhân vật chính.

Dù gặp phải nguy hiểm lớn đến đâu, họ cũng sẽ gặp dữ hóa lành, trong cái chết tìm được đường sống.

Nhưng không hiểu sao vừa rồi, lòng cậu bỗng trở nên nặng trĩu.

Chương 1242

Cứ có cảm giác sẽ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn.

Nhất thời không kìm được, luôn muốn dặn dò thêm vài câu.

Ngô Mặc lắc đầu, cố gắng vứt những suy nghĩ xui xẻo này ra khỏi đầu.

Người xưa nói rất hay, chấp niệm sẽ thành sự thật.

Mình phải nghĩ đến chuyện gì đó vui vẻ.

Nếu cứ nghĩ đến chuyện không hay, lỡ nó thành thật thì biết làm sao?

Ba người cẩn thận đi vào vị trí trung tâm.

Ngô Mặc xua tay với hai người kia, thấp giọng dặn dò: “Ba chúng ta tản ra, không cần cách quá xa, khoảng hai mét là được.” Một khi có tình huống xảy ra, sẽ tiện cho việc nhanh chóng lao đến gần.

“Hiểu rồi.” “Yên tâm đi, bảo bối.” “Mẹ nó chứ, anh bớt làm tôi buồn nôn đi.” Ngô Mặc hung hăng trừng mắt nhìn Hắc Nhãn Kính.

Đã lúc nào rồi mà còn giở trò mồm mép, gây nhiễu khả năng hành động của cậu.

Quan trọng hơn là Hoa ca đang ở gần đây, lát nữa lại phải “dạy dỗ” mình.

Haiz!

Phiền não của đàn ông trưởng thành.

Đẹp trai quá cũng đâu phải do mình muốn.

Đương nhiên, Ngô Mặc không phải kẻ ngốc, sẽ không cam tâm để người của mình đi mạo hiểm.

Cậu gọi với Trương Hải Hạnh đang đứng cách đó không xa: “Tất cả tiến lên đi, mấy người các người dựa vào vách tường định húp ké à?” Mấy người nhà họ Trương không hề nhúc nhích.

“Khốn kiếp, chơi trò ăn vạ với ông đây phải không?” Ngô Mặc nheo mắt, lập tức rút một ống thuốc nổ từ sau lưng ra.

“Lão tử đếm đến ba, không qua đây thì các người ở lại đó vĩnh viễn đi.” Từ đầu đến giờ, Ngô Mặc tuy ăn nói không nể nang, nhưng rất hiếm khi hành động điên cuồng như vậy.

Có điều, mấy người nhà họ Trương này không dám coi lời Ngô Mặc như gió thoảng bên tai. 181.

Gã đàn ông này ngông cuồng và thất đức đến mức nào, bọn họ đã được tự mình trải nghiệm.

Thấy cậu lấy thuốc nổ ra uy hiếp, một người đàn ông có vẻ ngoài tuấn tú trong số họ trầm ngâm một lát rồi bước tới: “Cậu Ngô, đừng đùa nữa, cậu định làm gì?” Ngô Mặc nhớ người đàn ông này tên là Trương Hải Lôi.

Theo lời Trương Hải Khách, ngày hắn sinh ra sấm sét vang trời, nên mới cố tình đặt cái tên này.

Ngô Mặc lúc đó thẳng thắn hỏi một câu, tại sao không gọi là Trương Lôi Phách (Trương Sét Đánh)?

Trương Hải Khách không trả lời được, quay đầu bỏ đi.

Đúng là người gặp xui uống nước sôi cũng sặc.

Trương Hải Lôi cố tình men theo vách đá đi về phía này, chủ yếu là muốn tránh đòn tấn công của Tuyết Sơn Diêm Vương.

Nào ngờ vừa đi được hai mét, một luồng gió sắc bén từ trên ập xuống, thổi tung cả tóc hắn.

Trương Hải Lôi kinh qua nhiều trận mạc, phản ứng cực nhanh.

Hắn bước sang phải, dùng hết sức né sang bên cạnh.

May mà né kịp.

Nơi hắn vừa đứng lập tức xuất hiện một cái hố sâu.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ngô Mặc cũng ra tay.

Cơ hội tốt như vậy, có người nhà họ Trương làm mồi nhử, còn cần đến mấy bảo bối nhà mình ra tay sao?

Ngô Mặc cảm thấy cả đời này mình chưa bao giờ nhanh như vậy, thân hình di chuyển thậm chí còn tạo ra tàn ảnh.

Khoảnh khắc người nhà họ Trương xuất hiện, ống thuốc nổ đã được cậu nhét lại sau lưng, thay vào đó là một túi nhỏ chứa vật thể không xác định.

Cậu một tay cầm dao, một tay cầm túi nhỏ.

Dựa vào trạng thái của người nhà họ Trương và con quái thú cũng như hướng gió, cậu dứt khoát ném chiếc túi về phía trước.

Hay lắm, chiếc túi vỡ tung, một đống vật thể lấp lánh vương vãi khắp người Tuyết Sơn Diêm Vương và Trương Hải Lôi.

Ngay cả Trương Hải Hạnh ở gần đó cũng bị vạ lây.

Dưới ánh sáng của những mảnh lấp lánh, hình dáng của Tuyết Sơn Diêm Vương đã dần hiện ra.

Do góc độ ném của Ngô Mặc, chỉ có thể nhìn thấy nửa trước của nó.

Một cái đầu giống người.

Thân hình to lớn, phía sau dường như có rất nhiều cánh tay.

Nó đang ngồi trên một bóng đen, liên tục vung vẩy hai cánh tay phía trước, dường như muốn xé xác người nhà họ Trương trước mặt.

Trương Hải Lôi cũng biến thành một nàng công chúa nhỏ lấp lánh.

Mái tóc đen của hắn biến thành màu xanh da trời, nhìn từ xa cứ ngỡ là một thiếu niên “trẩu tre” sống lại.

Tuyết Sơn Diêm Vương không biết mình đã hiện nguyên hình.

Nó nhanh chóng di chuyển, lao vào chiến đấu với Trương Hải Lôi.

Ngô Mặc ra tay xem như đã giúp Trương Hải Lôi một phen, khiến hắn không đến nỗi không xác định được vị trí của kẻ địch.

Không sợ mày hung hãn, chỉ sợ mày không xuất hiện.

Kẻ địch xuất hiện rõ mồn một trước mắt, đến con lợn cũng biết nên né đi đâu.

“Mẹ ơi là mẹ!

Ông tổ sống nhà ta lấy đâu ra bảo bối hay vậy?” Vương Bàn Tử lại một lần nữa phải quỳ lạy trước những pha xử lý ảo diệu của Ngô Mặc.

Ngô Tà giật giật khóe miệng, thăm dò hỏi: “Bột huỳnh quang à?” “Cái thứ này không phải của con gái chơi sao?

Cậu ta lấy đâu ra thế?” Lâm Phong tương đối lý trí, từng trải hơn họ một chút.

Anh vỗ một phát vào vai Ngô Tà: “Đừng quan tâm nó từ đâu ra, chúng ta nên nghĩ cách tống cổ con quái vật này đi thì hơn.” Người xưa nói rất hay, không sợ mày sức mạnh cường đại khó đối phó, chỉ sợ mày giả thần giả quỷ không xuất hiện.

Ngô Mặc từ mấy năm trước đã thích dùng bột huỳnh quang trong mộ đạo, sau này lúc rảnh rỗi còn nghiên cứu sâu hơn.

Bây giờ cậu dùng gói nhỏ này, hiệu quả phải nói là đỉnh của chóp.

Chỉ cần dính một chút thôi?

Trừ khi dùng dung dịch đặc chế để rửa, nếu không thì dù có ngâm cả người vào nước vẫn là trai đẹp sáng nhất đêm nay.

Hiện tại, ba phần tư số bột này đã được dùng lên người Tuyết Sơn Diêm Vương, phần còn lại Trương Hải Hạnh và Trương Hải Lôi chia đều.

Hay thật, độ sáng đúng là chói mắt.

Tắt đèn pin đi, ba kẻ này chính là ngôi sao sáng nhất trên sân khấu.

Trương Hải Lôi và Trương Hải Hạnh tức sôi máu.

Trong lúc chiến đấu, họ rút tay ra định phủi bột trên người, kết quả lòng bàn tay lại dính thêm không ít.

Bất đắc dĩ đành phải từ bỏ ý định này, quay sang nghiêm túc đối phó với Tuyết Sơn Diêm Vương.

Tuyết Sơn Diêm Vương rất thù dai.

Ai đánh nó, nó nhất định sẽ tìm mọi cơ hội để giết chết đối phương.

Ban đầu trêu đùa đám người nhà họ Trương, chỉ vì buồn chán quá lâu nên coi họ như đồ chơi.

Chương 1243

Bây giờ chỉ có một suy nghĩ duy nhất --- giết chết những kẻ làm phiền mình.

Đòn tấn công của nó lại càng nhanh và mạnh hơn.

Cả hiện trường lại hỗn loạn như một nồi cháo, trừ Trương Khởi Linh và Tô Nan mấy người, tất cả mọi người đều xông lên.

Chỉ có điều so với lúc trước, mục tiêu đã rõ ràng hơn.

Trong quá trình chiến đấu, Trương Khởi Linh và Tô Nan cố gắng đẩy nhanh tiến độ giải cơ quan.

Thật ra, có Trương Khởi Linh là đã đủ khiến người ta an tâm rồi.

Cộng thêm Tô Nan và Trương Hải Khách cũng là cao thủ giải cơ quan.

Đúng là cao thủ hội tụ, hiệu suất đỉnh của chóp.

Theo phỏng đoán của họ, cần phải điều chỉnh tất cả mười hai cây cột đồng theo một quy luật nào đó đến một vị trí nhất định.

Chỉ cần một trong số đó sai sót sẽ gây ra phản ứng dây chuyền.

Để giải cơ quan chính xác và nhanh chóng hơn, ba người mỗi người phụ trách một cột đồng, Giải Liên Hoàn đứng bên cạnh đài đồng quan sát tình hình.

Bọn họ giải đến cây thứ mười với tốc độ nhanh nhất.

Tô Nan đặt tay lên đỉnh cây cột đồng thứ mười một.

Vừa xoay về bên trái, cô bỗng cảm thấy có thứ gì đó từ phía sau lao tới.

Lúc này muốn né tránh là không thể.

Cơ quan một khi đã kích hoạt thì không thể dừng lại, nếu không công sức đổ sông đổ bể chưa nói, còn có thể xuất hiện nguy cơ mới.

Trương Khởi Linh nhận ra tình hình không ổn.

Anh nhón chân, lao về phía Tô Nan định giúp giải quyết vấn đề.

Với thị lực của anh, anh đã nhìn rõ.

Thứ lao đến sau lưng Tô Nan không phải quái vật, mà là một thành viên nhà họ Trương bị Tuyết Sơn Diêm Vương ném bay --- Trương Hải Bàn.

Trương Khởi Linh đến sau lưng Tô Nan với tốc độ nhanh nhất.

Lúc này đưa tay ra chặn đã không kịp, anh dứt khoát nhấc chân đá vào eo đối phương, muốn giải quyết vấn đề từ gốc.

Nhưng hành động thì tốt, mà ông trời lại mù mắt khiến mọi chuyện lệch hướng.

Một bộ phận người nhà họ Trương vốn luôn tự cho mình là phi thường.

Trong xương cốt họ đã mang một sự ngạo mạn.

Cho rằng gia tộc lịch sử lâu đời, bản thân sống lâu kiến thức rộng, hoàn toàn là người của hai thế giới khác với người thường.

Gặp nguy hiểm, phản ứng đầu tiên là tự cứu mình.

Trương Hải Bàn cũng không ngoại lệ.

Hắn nhất thời sơ suất bị Tuyết Sơn Diêm Vương ném bay.

Thân thể lơ lửng giữa không trung, hắn cố gắng điều chỉnh tư thế.

Chỉ có điều cú va chạm hơi nghiêm trọng, khiến hành động của hắn chậm đi một chút.

Dù vậy cũng không cản trở việc hắn mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương.

Cảm nhận có người đến gần từ bên cạnh, phản ứng đầu tiên hắn tưởng là kẻ địch, không nghĩ ngợi gì mà tay trái cầm dao đâm ra.

Trương Khởi Linh cảm nhận được nguy hiểm, chân nhanh chóng dịch sang bên, đá vào mông của Trương Hải Bàn.

Tuy nhiên, sự cố đã xảy ra.

Con dao găm trong tay Trương Hải Bàn không chạm vào Trương Khởi Linh, nhưng cùi chỏ lại vô tình va vào Tô Nan.

Dẫn đến việc Tô Nan xoay cơ quan bị lệch.

Vốn chỉ cần xoay bốn mươi lăm độ, chỉ vì cú va chạm này mà lệch thêm một chút xíu.

Ngay lập tức, toàn bộ đài đồng lóe lên ánh sáng kỳ dị, tiếng cơ quan khởi động vang lên.

Âm thanh vang vọng trong hang động, chấn đến mức hai tai mọi người ù ù, chỉ muốn cởi giày ra nhét vào tai.

Mọi người kinh ngạc nhìn cảnh này, còn Tuyết Sơn Diêm Vương thì gầm lên một tiếng, dường như rất mong chờ những gì sắp xảy ra.

Ngô Mặc không quan tâm đến chuyện khác, gân cổ lên hét lớn: “Đừng có đứng ngây ra đó nữa, đường này không thông thì mau chạy vào trong đi!” Do tiếng cơ quan quá lớn, giọng của Ngô Mặc không tạo ra được chút tia lửa nào.

Trừ Ngô Tà đứng gần có thể nghe thấy, những người khác hoàn toàn không nghe được cậu đang nói gì.

Lúc này, trung tâm đài đồng từ từ nhô lên một bức tượng thần bí.

Hình dạng nửa người nửa thú.

Cao khoảng hai mét, toàn thân đen kịt, có lẽ được làm từ một loại thiên thạch đặc biệt.

Trên đỉnh đầu có một chiếc sừng.

Toàn thân khoác một lớp vảy kiểu Tây Tạng.

Cái đầu lâu giống người có ba con mắt.

Bất chợt nhìn qua cứ ngỡ là đầu Nhị Lang Thần Dương Tiễn cắm một nén hương. 182.

Lưng nó mọc ra mười hai cánh tay như Quan Âm nghìn tay, đôi chân thì to khỏe như hổ dữ.

Tóm lại, nó là một tạo vật chắp vá như con tứ bất tượng.

Toàn thân nó tỏa ra một khí tức mạnh mẽ, phảng phất như ẩn chứa vô vàn bí mật.

Con mắt thứ ba trên trán bức tượng lóe lên ánh sáng đỏ.

Dù nhìn từ góc độ nào, cũng có cảm giác nó đang nhìn chằm chằm vào mỗi người một cách quỷ dị.

Chuyện kỳ lạ hơn đã xảy ra.

Tuyết Sơn Diêm Vương bước những bước vững chãi, đi từng bước về phía bức tượng.

Lúc đi ngang qua Ngô Mặc và những người khác, nó hoàn toàn không thèm để ý.

Cứ như thể họ chỉ là những con kiến không đáng kể.

Ngô Mặc mắt nhanh tay lẹ, túm lấy Ngô Tà và Giải Liên Hoàn đang ở gần đó.

Chỉ khi kéo họ đến bên cạnh, cậu mới có thể yên tâm một chút.

“Lão nhị, chuyện gì thế này?” Lâm Phong cẩn thận lùi lại vài bước, đến gần Ngô Mặc thấp giọng nói: “Tao thấy tình hình có vẻ không ổn, chúng ta có nên ba chân bốn cẳng chuồn đi không?

Tuy cửa đồng không mở được, nhưng tao luôn cảm thấy ở đây không thể chỉ có một con đường.

Nhân lúc con súc sinh này không để ý đến chúng ta, mau chuồn thôi.

Đừng quên, người chính nghĩa thường chết vì lề mề.” Lời của Lâm Phong đánh trúng vào tim đen Ngô Mặc.

Cậu muốn giết Tuyết Sơn Diêm Vương, nhưng hiện tại xem ra tên này không dễ giải quyết.

Thay vì để nhiều người như vậy đối đầu trực diện với nó, chi bằng nghĩ cách khác để xử lý nó.

Hơn nữa, sự việc phát triển đến bây giờ, không chỉ là chuyện giết Tuyết Sơn Diêm Vương, mà còn phải làm rõ rốt cuộc Tô Nan và bọn họ muốn lấy thứ gì.

Người nhà họ Uông làm việc đều có mục đích riêng.

Chương 1244

Tốn nhiều công sức vào cửa đồng như vậy, chắc chắn có thứ gì đó tốt đẹp đang cám dỗ họ.

Trường sinh chỉ là một từ rất mơ hồ.

Nhìn vào thực tế, chẳng qua cũng chỉ là đan dược, phương thuốc, bí kíp gì đó.

Những thứ này đối với cậu không có tác dụng lớn.

Nhưng đã dính vào vòng xoáy này, nhất thời không thoát ra được, vậy thì thứ tốt tuyệt đối không thể rơi vào tay họ.

Rốt cuộc, nhà họ Uông nhất định phải bị tiêu diệt.

Lúc này không chạy, chẳng lẽ chờ bị người ta quay lại bắt sao?

Ngô Mặc thấy Tuyết Sơn Diêm Vương đã đi đến trước bức tượng, từ từ phủ phục xuống, liền lập tức xách cổ Ngô Tà như xách gà con.

Cậu ra hiệu bằng mắt với Lâm Phong, rồi ngoắc tay với Giải Ngữ Hoa và những người khác.

Thân hình dần dần lẩn vào bóng tối.

Cố gắng đi sát vách tường, cẩn thận di chuyển vào sâu trong hang động như kẻ trộm.

Những người có thể đứng ở đây đều là tinh anh.

Vợ chồng Văn Thành Công Chúa và Lão Bạch Mao thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

Sau khi sự cố xảy ra, Tô Nan chỉ muốn lột da Trương Hải Bàn.

Đều tại tên khốn này, hại công sức của mọi người đổ sông đổ bể.

Chỉ là oán thì oán vậy thôi.

Sự việc đã xảy ra, oán trách nhiều cũng không thay đổi được hiện thực.

Cách tốt nhất là tìm cơ hội khác để thoát thân.

Cô nghĩ thông suốt, ngay lập tức tiến lại gần Ngô Mặc.

Đừng thấy Ngô Mặc luôn châm chọc cô bằng lời nói.

Nhưng trong lòng Tô Nan, Ngô Mặc luôn đáng tin cậy hơn Trương Hải Khách và những người khác rất nhiều.

Cô không giải thích được nguồn gốc của sự tin tưởng này.

Nhưng loại giác quan thứ sáu kỳ diệu này đã cứu cô không chỉ một lần.

Độ nhạy bén của động vật mạnh hơn con người rất nhiều.

Kể từ khi cảm nhận được nguy hiểm, Kim Điều đã luôn trốn trong góc.

Đương nhiên, không phải nói Kim Điều nhát gan, không dám solo với Tuyết Sơn Diêm Vương, mà là Ngô Mặc sợ tên này bị hất văng, quay lại đè chết cả đám.

Cậu đã dặn đi dặn lại, không có lệnh của cậu, Kim Điều cố gắng đừng xuất hiện trước mặt.

Kim Điều rất nghe lời, canh chừng một bầy khỉ, xem Ngô Mặc và những người khác chiến đấu.

Nhất thời không phân biệt được ai là khán giả, ai là diễn viên.

Thấy Ngô Mặc định chạy trốn, Kim Điều vội vàng chạy theo.

Thân hình to lớn của nó làm mặt đất rung chuyển.

Ngô Mặc sợ đến mức tim muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Nếu con hàng này kinh động Tuyết Sơn Diêm Vương, cả đám muốn chạy trốn sẽ rất vất vả.

Cậu vội vàng dặn Kim Điều, cẩn thận, cẩn thận và cẩn thận hơn nữa.

Kim Điều rất nghe lời, lập tức phanh gấp.

Sau đó bắt đầu biểu diễn nghệ thuật đương đại, nhấc chân cao, hạ bước nhẹ.

Như một con gấu trộm dưa, nó từ từ tiến lại gần Ngô Mặc.

Nếu không phải tình hình nguy cấp, chỉ xem màn trình diễn của Kim Điều thôi Ngô Mặc cũng có thể cười ba ngày.

Trương Hải Khách nhận ra Ngô Mặc và những người khác muốn trốn thoát.

Hắn lập tức vẫy tay với mấy người nhà họ Trương còn lại, ra hiệu cho họ mau chóng theo kịp đội.

Tuy mỗi người đều có tính toán riêng, nhưng trong tình huống này, hợp tác mới có cơ hội sống sót cao hơn.

Động tĩnh của cả đoàn người thực ra không hề nhỏ.

Nhưng chuyện kỳ lạ đã xảy ra, Tuyết Sơn Diêm Vương như thể đột nhiên bị điếc, hoàn toàn không để ý đến hành động của họ.

Cứ như thể cảnh đánh đấm giết chóc lúc trước chỉ là ảo giác.

Tuyết Sơn Diêm Vương hoàn toàn tập trung, phủ phục trước bức tượng.

Tư thế khiêm nhường như một tín đồ thành kính nhất.

Ngô Mặc từ từ di chuyển vào trong hang, hai mắt dán chặt vào

Tuyết Sơn Diêm Vương, không bỏ sót bất kỳ hành động nhỏ nào.

Mẹ kiếp!

Bức tượng này rốt cuộc có sức hút gì mà lại khiến Tuyết Sơn Diêm Vương phải quỳ lạy?

Nơi này rốt cuộc có phải là cửa đồng thật không?

Chẳng lẽ đây thực sự là cái hang chuột do một vị thần cổ đại nào đó đào ra?

Không!

Không phải hang chuột.

Hang chuột nhà ai mà toàn bùn lầy?

Nói là nhà xí thì hợp lý hơn.

Hít...

Thần minh cổ đại cũng cần đi vệ sinh sao?

Ngô Mặc bị suy nghĩ của chính mình làm cho hơi buồn cười.

Ánh mắt bất giác liếc về phía bức tượng.

Cậu lập tức bị cảnh tượng xảy ra tiếp theo làm cho sững sờ --- con mắt trên trán bức tượng đã cử động.

Nó bắn ra một luồng sáng xanh.

Bao phủ lấy Tuyết Sơn Diêm Vương ở phía trước.

Ngay khi ánh sáng xanh xuất hiện, Ngô Mặc theo bản năng cảm thấy có chút chán ghét.

Cậu lập tức cảnh giác.

Vươn tay đẩy Ngô Tà, liên tục thúc giục về phía trước: “Tình hình thay đổi, mau chạy về phía trước!” Cả đoàn người vốn định lẻn đi, lập tức ba chân bốn cẳng tăng tốc.

Còn về tiếng bước chân sẽ gây ra chuyện gì?

Lúc này không ai suy nghĩ nhiều đến vấn đề đó.

Sau khi vào trong cửa đồng, bản đồ trong túi đã biến thành một tờ giấy lộn.

Đừng nói là chỉ đường, dùng chùi mông còn rát.

Họ vừa nhanh chóng tiến vào trong, vừa phải để ý động tĩnh phía sau, sợ Tuyết Sơn Diêm Vương lặng lẽ đuổi theo.

Chương 1245

Vì cẩn thận, mọi người đều chỉnh độ sáng đèn pin xuống mức thấp nhất.

Nào ngờ Trương Hải Bàn và Trương Hải Hạnh còn sáng hơn đèn pin mấy phần.

Đứng ở đâu, nơi đó có ánh sáng.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà suýt nữa cười đến co giật, mỗi lần liếc nhìn đều không kìm được mà nhe răng trợn mắt.

Nhân lúc còn ở gần, Ngô Tà lặng lẽ hỏi: “Em trai, trên người họ là thứ gì vậy?” “Bột huỳnh quang đặc hiệu, bảo bối mới nghiên cứu của anh trai cậu đây.” “Vãi, độ sáng này lâu thật.” Ngô Tà kinh ngạc nói: “Bao lâu thì tắt?” “Chắc khoảng nửa tháng.” Ngô Mặc cũng không chắc chắn lắm.

“Làm sao để tẩy đi?” “Trừ dung dịch đặc hiệu của tôi ra, muốn tẩy đi thì chỉ có thể chờ thời gian thôi.” Ngô Tà: “...” Anh đã có thể tưởng tượng ra tình cảnh tiếp theo của Trương Hải Hạnh và Trương Hải Bàn sẽ như thế nào.

Không gian bên trong cửa đồng lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của mọi người.

Trên hai vách tường đồng khắc đầy những hoa văn quỷ dị.

Do vội vàng chạy trốn, cũng không có nhiều thời gian để xem xét kỹ lưỡng.

Ngô Mặc vội vàng đưa tay sờ nhẹ một cái.

Hoa văn nhỏ rất sắc bén, suýt nữa đã cắt vào tay cậu.

“Này bà chị, bức tượng đó là sao vậy?” Ngô Mặc hoàn toàn không biết gì về tình hình bên trong cửa đồng.

Cùng lắm chỉ biết về Tuyết Sơn Diêm Vương, mà cũng là biết nửa vời.

Bức tượng đột ngột xuất hiện đã vượt quá tầm hiểu biết của cậu.

Không hiểu tại sao Tuyết Sơn Diêm Vương oai phong lẫm liệt trong sách lại quỳ lạy trước một bức tượng đột nhiên xuất hiện?

Tô Nan giọng điệu trở nên nghiêm trọng: “Tình hình hơi phức tạp, lát nữa sẽ nói với cậu.” “Lát nữa?” Vương Bàn Tử đã nhịn cả một đường, lúc này không thèm giả làm cháu ngoan nữa, lập tức mỉa mai: “Sao cô không nói ra ngoài rồi hẵng kể?

Lão tử về nhà nằm trên giường, nhâm nhi ly rượu nghe cô kể không phải tốt hơn sao?” Tô Nan lạnh lùng liếc Vương Bàn Tử một cái: “Bà đây không có nghĩa vụ phổ cập kiến thức cho mày.” Trong lúc nói chuyện, phía trước xuất hiện một ngã ba.

Tô Nan quay đầu nhìn Ngô Mặc và Trương Hải Khách: “Hai vị có ý kiến gì không?

Đi đường nào?” Ngô Mặc mặt mày âm trầm, không mềm không cứng đáp lại một câu: “Ông đây không phải bố cô, không có nghĩa vụ giải đáp thắc mắc cho cô.” “Anh...” Tô Nan tức đến ngửa người.

Vương Bàn Tử tâm trạng cực kỳ sảng khoái, cười khẩy một tiếng: “Lão tử cứ tưởng cô vô sở bất năng chứ, kết quả không phải vẫn phải cầu Nhị gia nhà ta ra mặt sao.” Trương Hải Khách thở dài một tiếng: “Các vị, sự việc đã đến nước này, hợp tác là quan trọng nhất, chúng ta mau chọn một con đường đi, đừng lãng phí thời gian nữa.” Lâm Phong dùng cùi chỏ huých Ngô Mặc một cái: “Được rồi lão nhị, qua đó xem thử đi.” Ngô Mặc gật đầu, bước về phía trước.

Đi được hai bước, dường như nghĩ ra điều gì, cậu quay đầu ngoắc tay với Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh: “Ba vị đại gia đừng đứng không nữa, qua đây xem tình hình đi.” Hắc Nhãn Kính vẫn không đứng đắn như mọi khi, búng tay một cái: “Nhị gia có lệnh, Hạt Tử nhất định tuân theo.” Trong khoảnh khắc, Ngô Mặc nảy sinh ý muốn đá hắn bay ra ngoài.

Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh không nói một lời, im lặng đi theo.

Khóe mắt Ngô Mặc vô tình liếc ra sau.

Một hình ảnh kỳ lạ bỗng hiện lên trong đầu.

Hình ảnh của mấy người bọn họ lúc này trông khá giống một cậu ấm ăn hiếp nam nữ, dắt theo ba tên tay sai võ công cao cường đi gây rối.

Hình ảnh quá đẹp, khiến người ta không quen được.

Cậu vội vàng lắc đầu, cố gắng cắt đứt suy nghĩ không thực tế này.

Ba người Giải Ngữ Hoa đã quá quen với những hành động nhỏ của cậu, không nhịn được mà khẽ thở dài.

Đối với hành vi thỉnh thoảng lại mất hồn của Ngô Mặc, họ thực sự đã bất lực đến cực điểm.

Chọn một trong ba?

Đây là phần mà mỗi đạo mộ tặc ghét nhất.

Chọn sai không đơn giản như thi đại học, dù sao vẫn còn cơ hội làm lại.

Đây là trả lời câu hỏi bằng chính mạng sống của mình.

Ngã ba trước mắt khác với những lối đi trước đó.

Phía trên mỗi lối vào đều có một bức tượng quái thú, kích thước tương đương với một người đàn ông trưởng thành.

Bức tượng đầu tiên bên trái.

Đầu sư tử thân to lớn, lông trên người được điêu khắc sống động như thật.

Đôi mắt to tròn dưới ánh đèn pin phản chiếu ánh sáng xanh lục.

Miệng há to như chậu máu, để lộ những chiếc răng nanh sắc nhọn.

Ngô Mặc liếc mắt một cái đã nhận ra đây là Toan Nghê trong thần thoại cổ đại.

Bức tượng ở giữa.

Hình dạng rất độc đáo, thân dê, mặt người, mắt nằm dưới nách.

Răng hổ, móng người.

Dưới móng vuốt đang đè một đứa trẻ dường như đang khóc.

Nhìn chung trông rất tà ác.

Ngô Mặc suy nghĩ một chút, con vật này cậu cũng nhớ, trong Sơn Hải Kinh cũng có ghi lại tên của nó.

Bào Hao, còn có tên khác là Thao Thiết.

Trên các đỉnh đồng thời Thương Chu thường khắc hoa văn của nó, chủ yếu dùng để cảnh báo mọi người không nên tham ăn.

Bức tượng cuối cùng, trông còn khó coi hơn mấy phần.

Cũng không nhìn ra đây là mặt hay là mông, nói chung không có gì khác biệt.

Mắt, tai, mũi, miệng đều không có.

Sáu chân bốn cánh, toàn thân màu đỏ.

Nếu bỏ qua đôi cánh, trông rất giống một miếng thịt kho tàu lớn.

Ngô Mặc vừa định nhớ lại lai lịch của con vật này, Hắc Nhãn Kính đã sáp lại gần, tay rất tự nhiên vòng qua eo Ngô Mặc.

Anh đẩy gọng kính, tự mình giảng giải: "Đế Giang còn gọi là Đế Hồng, một loài thần điểu trong thần thoại cổ đại.

Truyền thuyết ghi lại rằng con vật này giỏi ca hát và nhảy múa, thời cổ đại được coi là thần của ca vũ.

Nhưng còn có một cách nói khác, con vật này còn đại diện cho vận rủi, thường thì nó xuất hiện đồng nghĩa với việc sẽ gây ra tai họa vô cớ." Ngô Mặc vung tay gạt cái móng vuốt trên eo mình: "Nói chuyện thì nói chuyện, tay đừng có sờ mó lung tung, ông đây có thắt lưng, không cần anh kéo quần hộ." Dù đã có một vài tiến triển thân mật, Ngô Mặc trong thời gian ngắn vẫn không thể quen với kiểu tiếp xúc này.

Đương nhiên, quan trọng nhất là bên cạnh còn có một vị nữa, dù sao cũng phải đối xử công bằng chứ?

Nếu không công bằng được, thì dẹp luôn cho xong.

Để không rước phiền phức vào người, Ngô Mặc dứt khoát chuyển chủ đề sang chuyện chính.

"Kỳ lạ, ba con thần thú này đều được ghi lại trong thần thoại cổ đại của khu vực Hoa Hạ, xuất hiện ở đây có ý nghĩa gì?" Cậu xoa cằm, nghĩ mãi không ra.

Kể từ khi bước vào thế giới đạo mộ, toàn bộ lịch sử đã học trước đây đều trở thành giấy lộn.

Tây Vương Mẫu không chết, còn có một mối tình kinh thiên động địa với Chu Mục Vương.

Chu Mục Vương còn ngầu hơn.

Thời đại không có máy bay, cưỡi mấy con ngựa cùi bắp vượt ngàn dặm vẫn chạy đến được lãnh địa của Tây Vương Mẫu.

Cứ tưởng chỉ có thế giới dưới lòng đất của khoáng thạch, ai ngờ lại ẩn giấu vô số khả năng thần bí.

Đại Đăng Phao sống không biết bao nhiêu tuổi.

Lợi dụng thuật mê hoặc lòng người, khuấy động đến mức mặt đất không được yên ổn.

Trong mộ thất nhà Hán, công chúa góa chồng thấy mình đẹp trai, nhất quyết muốn giữ lại làm phò mã.

Từng chuyện từng chuyện một.

Chương 1246

Không phải tự mình trải nghiệm, dù có viết thành phim cũng khiến người ta cảm thấy hoang đường.

Giờ còn vui hơn.

Dưới dãy Himalaya cách khu vực Hoa Hạ vạn dặm, lại xuất hiện đồ án thần thoại thời cổ đại của Hoa Hạ.

Người xưa rốt cuộc đã làm thế nào?

Chẳng lẽ thật sự có thể bay trời độn đất, gieo đậu thành binh?

Cậu đứng yên suy nghĩ vẩn vơ.

Mấy người bên cạnh không rảnh rỗi, Trương Khởi Linh rất không khách khí đưa tay kéo Ngô Mặc sang một bên.

Giải Ngữ Hoa thuận thế bước lên.

Anh nhìn Trương Khởi Linh một cái, sau đó hai người chia ra hai bên quan sát tình hình lối vào.

Không còn cách nào khác, Ngô Mặc đứng yên tại chỗ, chẳng khác gì chiếm hố xí mà không đi vệ sinh.

Tô Nan và Trương Hải Khách đã quen với chuyện này.

Đối với hai người họ, nếu Ngô Mặc đột nhiên tiến bộ chủ động đòi làm việc, e rằng mới là gặp quỷ thật.

Nói không ghen tị là giả.

Cũng không biết thằng nhóc này gặp vận may chó má gì?

Có được thuộc hạ vừa tận tâm vừa đáng tin cậy, gần như là trăm năm khó gặp.

Đặc biệt là Trương Hải Khách càng thấy chua xót.

Tộc trưởng đại nhân kiêm bạn nối khố của mình, người mà đối với mình thì chẳng thèm để ý, giờ lại lẽo đẽo theo sau người khác dọn dẹp mớ hỗn độn.

Haiz!

Đúng là cùng người mà khác số.

Trong lòng bất bình, nhưng cũng chỉ có thể âm thầm lẩm bẩm vài câu, dù sao nói nhiều cũng dễ ăn đòn.

Một đám cao thủ vây quanh ba lối đi, nghiên cứu xem nên đi đường nào?

Thời gian bây giờ rất gấp gáp.

Ai cũng không biết Tuyết Sơn Diêm Vương sẽ đuổi theo lúc nào?

Quan sát hồi lâu, trên lối đi ngoài ba bức tượng ra không có bất kỳ manh mối nào.

Cuối cùng chỉ có thể dựa vào bức tượng để phỏng đoán.

Trương Hải Khách hắng giọng: "Toan Nghê là con thứ năm trong chín đứa con của rồng, có thể phân biệt đúng sai, thiện ác, có ý nghĩa xua tà trấn trạch.

Trong các công trình kiến trúc lớn đều có hình ảnh của nó, rất có khả năng lối đi này đại diện cho sự an toàn." Giải Ngữ Hoa tiếp lời: "Đặc điểm của Thao Thiết là nuốt chửng, bất kể thứ gì vào miệng nó, kết quả chỉ có một, đó là có vào không có ra." Vương Bàn Tử vỗ gáy, trầm giọng nói: "Vãi chưởng, tuyệt đối không thể đi đường này, chúng ta đang tìm đường ra, không phải chủ động đi nộp mạng." Tô Nan nhíu chặt mày, ánh mắt qua lại giữa lối đi thứ nhất và thứ ba.

"Nếu loại trừ con đường thứ hai, vậy chỉ còn lại lựa chọn một và ba, cá nhân tôi nghiêng về lối đi thứ nhất hơn.” Suy nghĩ của cô trùng khớp với Trương Hải Khách.

Dù suy luận từ góc độ nào, Toan Nghê cũng có ý nghĩa tốt hơn hai con thần thú còn lại.

“Đợi đã, tôi có ý kiến khác.” Ngô Mặc vừa mở miệng, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía cậu.

Phải nói rằng, người tuy trông không đáng tin, nhưng nhiều lúc lại giải quyết vấn đề một cách bất ngờ.

“Thằng ngốc Lâm nhị, mày không phải định chọn con đường thứ hai đấy chứ?” “Không, tôi nghiêng về con đường thứ ba hơn.” “Ồ?

Nói xem suy nghĩ của cậu.” Ngô Mặc nói một cách hùng hồn: “Trực giác của đàn ông.” Lời vừa nói ra, cả hiện trường im phăng phắc.

Có người muốn nói vài câu, lại không biết nên bắt đầu châm chọc từ đâu.

Thấy không ai lên tiếng, Ngô Mặc nghiêm mặt, chỉ tay vào Đế Giang nói một cách nghiêm túc: “Miếng thịt kho tàu này, à không phải, con Đế Giang này tuy có ý nghĩa là vận rủi, nhưng tôi luôn cảm thấy màu sắc của nó rất tươi đẹp, nhìn là thấy ngon miệng.

Khụ khụ, ấm áp.” Lời nói nghe có vẻ nhảm nhí, nhưng đó lại là suy nghĩ thật sự trong lòng Ngô Mặc.

Cậu nói không rõ, giải thích không thông, chỉ là theo bản năng cảm thấy nên đi con đường này.

“Có động tĩnh gì thế?” Tiếng nổ vang rền bất chợt vang lên, cắt ngang lời của Tô Nan và mọi người.

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu họ là Diêm Vương Tuyết Sơn đã đuổi kịp.

Phải biết rằng gã đó có thân hình khổng lồ, khi chạy trong không gian kín rất dễ tạo ra tiếng động ầm ầm rung chuyển.

Tất cả mọi người siết chặt vũ khí, quay đầu nhìn lại.

Thế nhưng, cảnh tượng diễn ra ngay sau đó suýt nữa làm mù mắt họ.

“Vãi chưởng!

Nước lũ à?” Vương Bàn Tử kinh ngạc đến mức tròng mắt trợn tròn.

Gã vội quay lại kéo Ngô Tà bên cạnh, hoảng hốt thúc giục: “Đừng có đứng ngây ra đó nữa, mau tìm chỗ tránh nước đi.” Dứt lời, dòng nước lũ ngập trời ập về phía mọi người.

“Vãi!” Ngô Mặc buột miệng chửi một câu, ngay sau đó miệng bị nước đen sặc cho một hớp đầy.

Mùi vừa tanh vừa hôi xộc lên khiến cậu chỉ muốn nôn ọe.

Nước lũ ập đến một cách khó hiểu, khiến mọi người không kịp chuẩn bị gì.

Theo lẽ thường, dòng nước xuất hiện phải có điềm báo trước.

Nhưng ở trong cửa Thanh Đồng này, dòng nước còn khó nắm bắt hơn cả gió, nói đến là đến, mà đến là đến cả một đám lớn.

Cứ như đây không phải là dòng nước, mà là một tấm thép được tạo thành từ nước, không chút nương tay mà đập thẳng vào đầu mọi người.

Ngay cả những người có thể lực và thân thủ tốt như Ngô Mặc và Trương Khởi Linh cũng bị dòng nước bất ngờ này va vào đến choáng váng, hai tai ong ong.

Tất nhiên, trong dòng nước còn lẫn rất nhiều vật thể.

Chưa kể đến những thứ khác, chỉ riêng những sợi xích đồng xiên qua xác chết cũng nổi lềnh bềnh lên mặt nước.

Trong nước, chúng như những sợi dây ngáng chân, theo dòng nước mà lắc lư qua lại, giống như từng cây roi sắt quất vào người Ngô Mặc và đồng đội.

Cũng may là da họ dày thịt béo, chịu đòn tốt.

Chứ đổi lại là mấy tiểu thịt tươi da mỏng thịt mềm, chắc giờ đã biến thành mấy con búp bê rách nát bầm tím khắp người.

“Mau… ọt ọt…” Tiếng của Ngô Tà nhanh chóng bị nước nhấn chìm.

Lượng nước ngày càng lớn, chỉ trong nháy mắt độ sâu đã đạt tới hai mét.

Tình hình này đừng nói là Bạch Mã, ngay cả Ngô Mặc muốn thở cũng phải nhón chân.

Tình thế lúc này trở nên vô cùng nan giải.

Cứ ngâm mình trong nước chắc chắn không ổn, ai biết được Diêm Vương Tuyết Sơn có tấn công lén dưới nước hay không?

Hơn nữa, nước đen có mùi hăng nồng, không rõ bên trong có độc tố hay không.

Lỡ ngâm lâu, ngấm vào người thì phải làm sao?

Chạy về phía trước?

Ba con đường lớn, chọn con nào đây?

Một khi chọn sai, kết cục có thể còn kinh khủng hơn vạn lần so với việc ngâm mình trong nước.

Vì lý do an toàn, mọi người không lập tức bỏ chạy mà cố gắng giữ vững cơ thể, định cho mình thêm một cơ hội lựa chọn.

Ý tưởng thì hay đấy, nhưng thực tế có hơi khó.

Không rõ từ đâu mà nước đen cứ tuôn ra, như một con mãnh thú biển hung dữ, từng đợt từng đợt nhe nanh múa vuốt với mọi người.

Chương 1247

Ngô Mặc cố gắng giữ vững cơ thể.

Cậu ló đầu lên khỏi mặt nước, nhìn quanh bốn phía để xác nhận tình hình của mấy người anh em.

Tai nạn đến quá đột ngột, đèn pin đều không biết rơi đi đâu cả.

Trong hang động tối om, chẳng thấy cái quái gì.

“Người đâu?

Báo số đi.” Bị dồn vào đường cùng, cậu đành phải cao giọng hét lên.

Có lẽ ông trời không muốn thấy cậu quá ngông cuồng.

Một tiếng nổ còn lớn hơn cả tiếng nước lúc nãy đã hoàn toàn át đi tiếng hét của cậu.

Sắc mặt Ngô Mặc trở nên vô cùng khó coi.

Cậu bây giờ có chút giống như người đàn ông trung niên, đối mặt với một số chuyện thì lực bất tòng tâm.

Cùng với tiếng nước chảy ào ào, một cái đầu người đột nhiên nhô lên cách đó một mét.

“Lão nhị, cậu không sao chứ?” Giọng nói quen thuộc này không cần nhìn cũng biết là Lâm Phong.

“Tôi không sao, họ thì sao?” “Không rõ, nước đục quá, tôi chẳng nhìn thấy gì cả.” Lâm Phong nhẹ giọng giải thích, rồi nói tiếp: “Không cần quá lo lắng, chút chuyện nhỏ này không lấy mạng mấy gã đó được đâu.” Lời còn chưa dứt, những tiếng gọi liên tiếp vang lên.

“Huynh đệ, cậu không sao chứ?” “Nhị gia, anh ở đâu?” “Bảo bối, lên tiếng đi." "Thằng ngốc họ Lâm kia, nước từ đâu ra vậy?" Một cái đầu rồi lại một cái đầu nữa nổi lên từ dưới nước.

May mà thực lực của Ngô Mặc vượt xa người thường, nếu không ở nơi tối tăm thế này muốn nhìn rõ ai là ai thì cũng chẳng khác gì thầy bói mù xem voi.

Ngô Mặc thầm đếm trong lòng, một, hai, ba, bốn, năm.

Sống chết của người khác cậu không quan tâm, nhưng người nhà của mình tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

Đếm một vòng, cậu luôn cảm thấy thiếu một người.

Mẹ kiếp, anh trai mình đâu?

Sao lại biến mất rồi?

Sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt Ngô Mặc, cậu cao giọng hét lên: "Những người khác đâu, sao chỉ có mấy người các người thôi?" Sau nhiều năm rèn luyện, tâm cơ của Ngô Mặc thực ra không hề thua kém ai.

Trước đây cậu lười tính toán đơn giản là vì lười và có tính ỷ lại.

Vào thời khắc nguy cấp, đầu óc cậu nảy số không hề chậm hơn người khác nửa nhịp.

Lúc này, cậu không dám tiết lộ thân phận thật của Ngô Tà, chủ yếu là sợ trong lúc hỗn loạn Ngô Tà bị người ta uy hiếp, đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Dù sao thân phận một tên đàn em và thân phận đại thiếu gia nhà họ Ngô khác nhau một trời một vực.

Vương Bàn Tử nhổ nước đen trong miệng ra: "Khụ khụ, lúc nãy nước đến nhanh quá, tôi không giữ chặt được, không biết anh ấy đi đâu rồi." "Tôi xuống xem thử." Giải Ngữ Hoa lười nói nhảm, cúi đầu định lặn xuống nước kiểm tra tình hình của Ngô Tà.

Thế nhưng, thân hình chưa kịp động, cánh tay đã bị Ngô Mặc giữ lại: “Không cần, để tôi đi.” Tình hình dưới nước không rõ ràng, nói là nguy hiểm tứ phía cũng không ngoa.

Ngô Mặc sao nỡ để Giải Ngữ Hoa đi mạo hiểm.

Cậu mặc kệ mùi tanh hôi của nước đen, lặn một hơi sâu xuống nước.

Cậu vừa xuống nước, Trương Khởi Linh cũng lặn theo sau.

Hắc Nhãn Kính chưa bao giờ là một đứa trẻ ngoan, thấy tình hình này cũng lập tức theo sau.

Vương Bàn Tử vừa định hành động thì bị Lâm Phong nhanh tay lẹ mắt ngăn lại: “Đừng cử động lung tung, chúng ta còn phải ở trên này theo dõi tình hình.” Nói xong, anh ta quay đầu nói với Giải Ngữ Hoa phía sau: “Thời gian không đợi người, chúng ta phải quyết định rời đi từ con đường nào càng sớm càng tốt.

Nước ngày càng nhiều, không khí rõ ràng không đủ.

Cứ lãng phí thời gian nữa, e là tất cả chúng ta sẽ chết đuối ở đây.” Về mặt lý trí, Giải Ngữ Hoa chắc chắn đứng trong top đầu.

Anh ta lập tức gật đầu, quay người bơi đến cửa thông đạo, chuẩn bị quan sát lại một lần nữa để xác định xem con đường nào có thể đi được.

Lúc này dưới nước hỗn loạn như nồi cháo sôi.

Ánh sáng từ mấy chiếc đèn pin rơi xuống nước gần như có thể bỏ qua.

Nhưng có còn hơn không.

Dựa vào chút ánh sáng le lói này, Ngô Mặc cố gắng mở to mắt tìm kiếm tung tích Ngô Tà.

Cậu bơi đi bơi lại mấy vòng từ trước ra sau mà không thu hoạch được gì.

Ngô Tà cứ thế biến mất.

Hắc Nhãn Kính bơi đến bên cạnh Ngô Mặc, khẽ huých cậu một cái, rồi chỉ về phía thông đạo.

Ngô Mặc lập tức hiểu ý của hắn, đoán là hắn đang hỏi liệu Ngô Tà có bị cuốn vào trong thông đạo không.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Ngô Mặc không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Trong lúc cấp bách, cậu quên mất mình đang ở dưới nước.

Nước đen xộc vào mũi, suýt nữa thì làm cậu chết sặc.

Cậu đạp chân vào nước, nhanh chóng bơi lên mặt nước.

Một tràng ho sặc sụa vang lên không ngớt.

Ngô Mặc quệt mạnh vệt nước đen trên mặt, không cam tâm lại một lần nữa nhìn quanh bốn phía, hy vọng người anh trai không bao giờ biết điều của mình sẽ xuất hiện trước mắt.

Thế nhưng, dù tròng mắt sắp lồi ra ngoài, cậu vẫn không thấy bóng dáng Ngô Tà đâu.

Một người sống sờ sờ cứ thế biến mất.

“Vãi!” Ngô Mặc tức giận sôi người, nắm chặt tay thành quyền, đấm mạnh xuống mặt nước.

Nước đen văng tung tóe, bắn cả vào mặt Tô Nan ở bên cạnh.

“Anh bị điên à?” Tô Nan nghiến răng, duỗi chân đá Ngô Mặc một cái dưới nước. 183.

Cô ta biết tính cách của Ngô Mặc, nhân lúc đối phương chưa kịp chửi, liền bổ sung một câu: "Nổi điên thì có ích gì, mau tìm người mới là đúng đắn." Nói xong, cô ta chỉ tay về ba con đường phía sau: "Nếu không có dưới nước, rất có thể đã bị cuốn vào trong thông đạo rồi.

Tôi khuyên anh nên tiết kiệm sức lực nổi điên đi, mau nghĩ xem nên đi tìm người từ con đường nào mới là việc cấp bách." Nói đến đây, cô ta dừng lại một chút: "Nhưng nói trước, vì một tên đàn em mà tôi sẽ không đi mạo hiểm cùng anh đâu." Lời còn chưa dứt, Tô Nan chỉ cảm thấy chân mình chùng xuống, chưa kịp kêu lên một tiếng "a" thì cả người đã chìm xuống nước.

Biến cố đột ngột khiến mọi người cảnh giác.

Tiểu Tứ Nguyệt bỗng hét lên kinh hãi: "Nhị gia, Diêm Vương Tuyết Sơn ở dưới nước." Ngô Mặc lặn một hơi sâu xuống làn nước đen.

Quả nhiên, dưới làn nước hỗn loạn xuất hiện những điểm sáng màu xanh lam như đom đóm.

Đó chính là bột huỳnh quang mà Ngô Mặc đã rắc lên người Diêm Vương Tuyết Sơn trước đó.

Đúng là tiền nào của nấy.

Sau khi được Ngô Mặc cải tiến, bột huỳnh quang dù ở trong nước vẫn bám chặt vào người Diêm Vương Tuyết Sơn.

Bất kể nó lắc đầu vẫy đuôi hay lắc mông, cũng không thể rũ bột huỳnh quang ra khỏi người được.

Đương nhiên, Diêm Vương Tuyết Sơn cũng chẳng bận tâm đến điều này.

Nó như một con cá linh hoạt, tung hoành ngang dọc trong nước, húc Tô Nan lăn lộn không ngừng.

Tô Nan mấy lần muốn điều chỉnh tư thế, nhưng Diêm Vương Tuyết Sơn không cho cô ta cơ hội, hoàn toàn coi cô ta như một món đồ chơi, thỉnh thoảng lại dùng cánh tay thô kệch vỗ qua vỗ lại.

Ngô Mặc xuống đúng lúc, nếu chậm một chút nữa, e rằng Tô Nan đã bị nội thương.

Chiến đấu dưới nước không dễ như tưởng tượng.

Ngô Mặc không phải người cá, không thể hành động dưới nước như trên cạn.

Chương 1248

Cậu siết chặt Minh Hồng Đao, không thể chém loạn xạ, chỉ có thể nhắm vào thân thể Diêm Vương Tuyết Sơn mà đâm tới.

Cậu cảm nhận rõ ràng mũi đao chạm vào vật cứng.

Mỗi milimet đẩy tới đều phải nghiến răng nghiến lợi, dùng hết sức lực.

Cũng may Minh Hồng Đao không phải vật tầm thường, nếu đổi thành một miếng sắt vụn bình thường, sớm đã gãy trong cuộc đối đầu này rồi.

Không có điểm tựa, Ngô Mặc chỉ có thể dựa vào sức tay cố gắng đẩy về phía trước.

Bảo đao ra tay, ai dám tranh phong?

Diêm Vương Tuyết Sơn bị chọc giận, bỏ mặc Tô Nan, quay sang đối phó với Ngô Mặc.

Hành động này coi như đã cứu mạng Tô Nan.

Hắc Nhãn Kính và những người khác làm sao có thể trơ mắt nhìn Ngô Mặc rơi vào hiểm cảnh mà một mình ở trên chờ đợi?

Cả nhóm lần lượt lặn xuống nước, cầm vũ khí, một lần nữa giao chiến với Diêm Vương Tuyết Sơn.

Lần này thắng bại đã quá rõ ràng.

Dưới nước, con người rốt cuộc vẫn chịu thiệt hơn. 184.

Vừa phải nín thở, vừa phải gồng sức, đúng là có thể bức người tốt thành kẻ điên.

Nhân lúc lên thay hơi, Trương Hải Khách nổi lên mặt nước, hét lớn với Ngô Mặc: “Không thể cố gắng chống đỡ, phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.” “Hộc…” Ngô Mặc thở hổn hển: “Nói mấy lời vô dụng đó làm gì, rốt cuộc quyết định đi đường nào?” “Anh muốn đi đường nào?” “Tôi quyết định đi đường cuối cùng, còn các người tự xem mà làm.” Ngô Mặc ném lại một câu, lại một lần nữa lặn xuống nước.

Lúc này, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đang vây quanh Diêm Vương Tuyết Sơn chiến đấu.

Hét lên dưới nước là không thể, ra hiệu bằng tay thì tầm nhìn quá kém.

Suy đi nghĩ lại, vô tình nhìn thấy chiếc đồng hồ đeo trên tay, cả người cậu giật nảy mình.

Vãi chưởng!

Mình đúng là một con lợn ngu.

Trên đồng hồ có định vị, bố mày xem một cái là biết anh trai đi đâu rồi còn gì?

Đúng là càng vội càng ngu.

Ngô Mặc nghĩ đến đây, không nói hai lời, mở giao diện chức năng trên đồng hồ.

Việc đầu tiên là kiểm tra chỉ số sinh mệnh của Ngô Tà.

Nhìn một lúc, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống được một nửa.

Chỉ số sinh mệnh có giảm đi một chút, không ngoài dự đoán thì chắc là bị thương nhẹ, nhưng may mắn là mạng vẫn còn.

Ngay sau đó, cậu lập tức mở bản đồ.

Chỉ trong một hơi thở, điểm tín hiệu của Ngô Tà hiện lên trên màn hình.

Điểm tín hiệu liên tục di chuyển, xét về khoảng cách, nhiều nhất cũng chỉ đi được hơn một trăm mét.

Đồ xịn đúng là khác.

Trên đó hiển thị rõ ràng động thái của Ngô Tà cũng như tuyến đường anh ấy đã đi.

Ngô Mặc cẩn thận suy luận.

Tuyến đường của Ngô Tà, không ngoài dự đoán, chính là cửa thông đạo thứ ba mà cậu đã chọn.

Điều này thú vị đây.

Anh trai tuy có chút “tà tính”, nhưng đầu óc so với người thường tuyệt đối đứng ở top đầu.

Anh ấy sẽ không tự nhiên rời đi một mình.

Chắc chắn là bị người khác uy hiếp bắt đi.

Bây giờ chỉ có một con Diêm Vương Tuyết Sơn, bóng đen còn đang bị cậu cưỡi dưới thân.

Chẳng lẽ lại xuất hiện quái vật mới?

Không đúng.

Không phải quái vật.

Ngô Mặc liếc nhìn tình hình dưới nước.

Ngoài Diêm Vương Tuyết Sơn đang phát sáng, còn có một người nữa là Trương Hải Lôi.

Vậy Trương Hải Hạnh đi đâu rồi?

Ngô Mặc quay mấy vòng cũng không thấy bóng dáng Trương Hải Hạnh.

Từ đó suy ra, khả năng Ngô Tà bị Trương Hải Hạnh bắt đi là chín phần. 185.

Con mụ này thất đức quá.

Tự mình chạy thì cứ chạy đi, bắt anh trai mình làm gì?

Chẳng lẽ tuổi già không ai thèm, định tìm một ông chồng áp trại à?

Ngô Mặc vừa thầm chửi Trương Hải Hạnh, vừa gõ liên tục lên đồng hồ với tốc độ nhanh nhất.

Rất nhanh, trên đồng hồ hiện lên một dòng chữ --- Nắm chặt cơ hội, đi vào cửa thông đạo thứ ba.

Cùng lúc đó, cổ tay của mấy người anh em rung lên.

Hắc Nhãn Kính và những người khác tung một chiêu giả, nhân cơ hội giơ cổ tay lên và thấy được tin nhắn Ngô Mặc gửi tới.

Lập tức trong lòng đã có quyết định.

Họ nhanh chóng trả lời một chữ “OK” trên đồng hồ.

Nhận được hồi âm từ mấy người anh em, Ngô Mặc lập tức đi tìm tung tích của Giải Liên Hoàn.

Hết cách, vì tiếc tiền nên cậu không mua đồng hồ cho Giải Liên Hoàn.

Giờ chỉ có thể liên lạc thủ công.

Lúc tìm Giải Liên Hoàn, Ngô Mặc không ngừng hối hận trong lòng.

Sao mình lại keo kiệt thế nhỉ?

Mua thêm một cái đồng hồ thì sao chứ?

Cùng lắm thì về bán mấy món đồ cổ của chú Ba đi, tiền chẳng phải sẽ về lại sao.

Vừa lẩm bẩm trong lòng vừa tìm người.

May mà mọi người đều tập trung gần đó, Ngô Mặc chẳng mấy chốc đã thấy bóng dáng Giải Liên Hoàn.

Cậu không chút do dự, lập tức bơi qua, túm lấy cánh tay Giải Liên Hoàn, kéo ông về phía hang động, đồng thời giơ cổ tay lên cho ông xem tin nhắn vừa rồi.

Ngay sau đó, cậu lại gửi tin nhắn cho Kim Điều to lớn.

Sau một loạt động tác, hai người đã đến gần cửa thông đạo.

Ngô Mặc quay đầu nhìn lại, nước phía sau cuộn trào như nồi nước sôi, nhất thời không thể nhìn rõ ai ở đâu.

Họa vô đơn chí, Ngô Mặc còn phát hiện một chuyện chết người khác.

Chương 1249

Độ cao của thông đạo thấp hơn nhiều so với cửa hang, lúc này bên trong đã ngập đầy nước.

Cũng không biết bên trong rốt cuộc dài bao nhiêu.

Mạo hiểm đi vào liệu có vì không kịp thay hơi mà chết ngạt không?

Lấy bản thân làm ví dụ, nếu không dùng “hack”, thời gian nín thở dài nhất khoảng hơn mười phút.

Nói cách khác, trong vòng mười phút phải rời khỏi nước, nếu không hậu quả khó lường.

Tiếng nước phía sau vang lên, giọng của Hắc Nhãn Kính theo sau truyền đến: “Bảo bối, đang đợi anh à?” Cái giọng điệu trơn tru và lời lẽ sến sẩm đó khiến Giải Liên Hoàn suýt nữa tức đến mức đâm chết hắn.

Sát khí bốc lên ngùn ngụt khắp người lão Giải.

Ánh mắt ông nhìn Hắc Nhãn Kính chẳng khác gì nhìn Diêm Vương Tuyết Sơn.

Nói đi cũng phải nói lại, tình hình không cho phép.

Nếu không, với tính cách của Giải Tam gia, thế nào cũng phải có một trận đại chiến giành cháu trai với Hắc Nhãn Kính.

“Hoa ca, Bàn ca và lão Trương họ đâu rồi?” Ngô Mặc đã quen với thói trăng hoa của Hắc Nhãn Kính nên không để ý.

Cậu hỏi thẳng vào vấn đề.

Hắc Nhãn Kính thu lại vẻ mặt cợt nhả, nhổ nước đen trong miệng ra: “Diêm Vương Tuyết Sơn có chút khó đối phó, nhưng không cần lo, họ kinh nghiệm phong phú, sẽ tìm cơ hội rút lui từng nhóm.” Dứt lời, đầu của Vương Bàn Tử ló lên.

Gã lắc lắc nước đen trên đầu, nhổ liên tục mấy bãi: “Huynh đệ, sao thế?

Thấy tung tích của Thiên Chân rồi à?” “Không có gì bất ngờ, chắc là bị Trương Hải Hạnh bắt đi rồi.” “Vãi!” Vương Bàn Tử nghe vậy, mắt trợn tròn.

Sát khí bốc lên từ cái đầu trọc lóc, gã hận thù chửi rủa: “Từ cái nhìn đầu tiên, Bàn gia đã cảm thấy con mụ này không phải người tốt.

Chỉ là không ngờ nó lại nhắm vào Thiên Chân nhà ta, thảo nào cái gã Trương Hải Khách kia…” Vương Bàn Tử chửi một hơi dài.

Xem ra, nếu Trương Hải Hạnh xuất hiện trước mặt gã lúc này, với tính cách của Vương Bàn Tử, chắc chắn sẽ phanh thây người đàn bà này ra làm tám mảnh.

Ngô Mặc không có tâm trạng để bịt miệng Vương Bàn Tử.

Ánh mắt cậu dán chặt vào phía dưới nước.

Dù không thể nhìn thấy gì trong làn nước đen ngòm, cậu vẫn không nỡ rời mắt đi.

Không biết dưới đó đã xảy ra chuyện gì.

Vài phút sau, Bạch Mã, công chúa Văn Thành và vợ chồng lão Bạch Mao lần lượt trồi lên từ dưới nước.

Một nhóm cao thủ chiến đấu vẫn còn ở lại dưới đó.

Cả đám người nổi lềnh bềnh ở cửa thông đạo, nhìn nhau, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của Ngô Mặc.

Ngô Mặc vừa chú ý tình hình dưới nước, vừa nhanh chóng nói ra suy nghĩ của mình: “Trong thông đạo toàn là nước, chúng ta không biết cần nín thở bao lâu.

Nếu có thiết bị, cố gắng thu thập một ít không khí để dự phòng.” Trong lúc nói, cậu thỉnh thoảng lại liếc nhìn tình hình của Ngô Tà trên đồng hồ.

Chỉ số sinh mệnh của Ngô Tà lại giảm đi một chút.

Nhưng dựa trên cài đặt, hiện tại anh ấy đang ở trạng thái nửa hôn mê, chưa đến mức nguy hiểm đến tính mạng.

Thời gian không đợi người.

Ngô Mặc lòng nóng như lửa đốt, quay đầu dặn dò Hắc Nhãn Kính một câu: “Tôi xuống xem tình hình, anh trông chừng chú Ba của tôi.” “Tôi…” Hắc Nhãn Kính vừa định phản bác thì bị Ngô Mặc lườm một cái sắc lẹm: “Đừng nói nhảm, ông đây bảo mày làm gì thì làm nấy.” Nói xong, cậu lặn một hơi sâu xuống làn nước đen.

Hắc Nhãn Kính lòng đầy bất mãn, nhưng không thể chống lại thái độ cứng rắn của Ngô Mặc.

Hắn liếc xéo Giải Liên Hoàn, ấm ức ở lại tại chỗ.

Tình hình hỗn loạn dưới nước còn kinh khủng hơn trên mặt nước.

Đủ thứ vật thể trôi nổi lềnh bềnh khắp nơi.

Ngô Mặc tùy tiện đạp một cái cũng có thể đá phải một xác chết đen ngòm.

Những sợi xích đồng như dây thừng ngáng chân, lắc lư qua lại, gây thêm nhiều phiền toái.

Nhưng có câu nói hay, phàm việc gì cũng có mặt lợi và mặt hại, hoàn toàn phụ thuộc vào góc độ và thái độ của bạn đối với những khó khăn đó.

Trương Khởi Linh kinh nghiệm chiến đấu phong phú, Giải Ngữ Hoa tính kế gài bẫy người khác như chơi.

Cộng thêm Trương Hải Khách và những người khác, gộp lại gọi là một đội quân chiến đấu tinh nhuệ cũng không quá.

Trước khi Ngô Mặc xuống, họ đã nghĩ đến việc dùng xích sắt làm chướng ngại vật để quấn lấy Diêm Vương Tuyết Sơn.

Dù Diêm Vương Tuyết Sơn sức mạnh vô cùng, nhưng có thể cầm chân được một lúc vẫn tốt hơn là không làm gì.

Mọi người phân công rõ ràng, nhanh chóng dùng xích sắt quấn lấy Diêm Vương Tuyết Sơn.

Đương nhiên, muốn giết chết đối phương thì độ khó quá cao, trong thời gian ngắn xem ra không có lợi.

Không rõ Diêm Vương Tuyết Sơn có cấu tạo gì mà lại có thể gầm thét dưới nước, làm chấn động đến mức tai mọi người ong ong.

Ngô Mặc vừa xuống đã phải đối mặt với tình huống này.

Cậu nhìn Diêm Vương Tuyết Sơn đang không ngừng giãy giụa, tỏa ra ánh sáng xanh phía trước, trong lòng dâng lên sát khí vô hạn.

Cậu siết chặt Minh Hồng Đao, định xông lên.

Tuy nhiên, chưa kịp lao ra được một mét, cánh tay và chân cậu đã bị ai đó giữ lại.

Cậu theo bản năng giãy mạnh để thoát khỏi sự trói buộc.

Bỗng nhiên, từ cánh tay và chân truyền đến những cú bóp không mạnh không nhẹ.

Ngô Mặc lập tức hiểu ra, người giữ mình chắc chắn là người của mình.

Cậu tranh thủ liếc nhìn lại phía sau, quả nhiên là Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh.

Hai người biết Ngô Mặc xuống là để tìm họ.

Không nói hai lời, họ kéo Ngô Mặc lao lên mặt nước với tốc độ nhanh nhất.

Ngô Mặc không có cơ hội giải thích, cả người đã bị kéo lên.

Vừa trồi lên mặt nước, Giải Ngữ Hoa đã liên tục thúc giục: “Xích sắt không cản được lâu đâu, chúng ta phải tranh thủ thời gian rời khỏi đây.” Tô Nan, Tiểu Tứ Nguyệt và mấy người nhà họ Trương cũng như chuột lóp ngóp trồi lên từ dưới nước. 186.

Họ không kịp gạt nước trên đầu, lần lượt thúc giục phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Ngô Mặc lo lắng cho sự an toàn của Ngô Tà.

Lúc này không chạy, còn đợi đến khi nào?

Cả nhóm nín thở, như một đàn sủi cảo, nháo nhào chui vào trong thông đạo.

Lúc này là lúc so kè thể chất cá nhân.

Ai nín thở giỏi, thể lực tốt, khả năng sống sót sẽ cao hơn.

Ngô Mặc đi đầu, bơi ở phía trước.

Bơi ra chưa được ba mét, cậu bỗng nghĩ đến một vấn đề.

Chú Ba tuổi đã cao, thể lực tiêu hao nhanh.

Lỡ giữa đường không nín thở được thì sao?

May mà Giải Liên Hoàn đang ở ngay sau Ngô Mặc không xa.

Cậu lập tức rút sợi dây thừng ở thắt lưng, chờ một lúc rồi tóm lấy Giải Liên Hoàn, trực tiếp quấn vào người ông.

Chương 1250

Nhìn dáng vẻ lo lắng của đứa cháu trai, lòng Giải Liên Hoàn ấm áp hẳn lên.

Ông thực sự coi Ngô Mặc như con ruột.

Vì vậy, đối với những hành vi “trộm nhà” của Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, ông thực sự căm ghét đến tận xương tủy.

Có Ngô Mặc trợ giúp, tốc độ của Giải Liên Hoàn lại nhanh hơn vài phần.

Nói cũng lạ, động vật ở dãy Himalaya có lẽ bẩm sinh đã có thêm vài kỹ năng so với những nơi khác.

Kim Điều to lớn không chỉ biết bơi mà còn biết lặn, và điều đáng nói nhất là tốc độ của nó rất nhanh.

Điều này thực sự nằm ngoài dự đoán của Ngô Mặc.

Nhưng dù sao đi nữa, đây cũng là một tin tốt, nếu không Kim Điều và đồng bọn rất có thể sẽ chết dưới tay Diêm Vương Tuyết Sơn.

Nỗi khổ của việc nín thở chỉ người trong cuộc mới hiểu.

Họ cứ bơi thẳng về phía trước, không ai biết phía trước có đường sống và không khí hay không.

Sự không biết mới là điều đáng sợ nhất.

Trong tình huống vừa vội vừa sợ, thời gian nín thở lại càng rút ngắn thêm vài phút.

Chỉ số sinh mệnh của Ngô Tà không ngừng giảm xuống, sắp sửa phá vỡ mức an toàn và rơi vào trạng thái nguy hiểm.

Ngô Mặc lòng nóng như lửa đốt, chỉ ước giây tiếp theo có thể xuất hiện bên cạnh Ngô Tà.

Cậu dốc toàn lực bơi về phía trước, hai tay quạt nước còn nhanh hơn cả động cơ.

Dưới sự dẫn dắt của cậu, tất cả mọi người phía sau đều nín một hơi, dốc sức lao về phía trước.

Không ai muốn chết một cách vô ích ở đây.

Con đường hầm giống như một con giun khổng lồ, ngoằn ngoèo không thấy điểm cuối.

Trong lúc chạy trốn, không ai để ý xem trên vách đá hai bên có điêu khắc hay thông tin gì không.

Nhưng mọi người đều không phải là lính mới.

Càng trong lúc nguy cấp, đầu óc càng tỉnh táo.

Thời gian trôi đi từng phút từng giây.

Mỗi phút trôi qua, họ lại gần điện Diêm Vương thêm vài mét.

Từ lúc vào hang đến giờ đã được chín phút.

Ai nấy đều nín thở đến mặt đỏ tía tai, tròng mắt suýt nữa lồi ra như bóng đèn.

Ngô Mặc thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng hồ, xác nhận khoảng cách với Ngô Tà.

Tin tốt là khoảng cách không ngừng rút ngắn.

Tin xấu là chỉ số sinh mệnh của Ngô Tà đã giảm xuống dưới mức an toàn.

Tiểu Tứ Nguyệt là người đầu tiên không chịu nổi.

Hơi thở đột ngột cạn kiệt, một lượng lớn nước đen tràn vào cổ họng, cô bé trợn mắt rồi ngất đi.

Thật trùng hợp, Lâm Phong lại ở ngay sau cô bé.

Vốn dĩ anh ta không muốn lo chuyện bao đồng, nhưng bỗng nhớ đến thái độ khác thường của cô nhóc này đối với “đại nhi tử” nhà mình, trong lòng có chút mềm yếu.

Anh ta thuận tay túm lấy cổ áo cô bé, tiếp tục bơi về phía trước.

Đương nhiên, nếu bơi thêm một đoạn nữa mà vẫn không tìm thấy lối ra, thì thật xin lỗi, anh ta tuyệt đối sẽ không mang theo một gánh nặng để chạy trốn.

Bơi thêm một đoạn nữa, ngay cả Ngô Mặc cũng cảm thấy sắp không trụ nổi.

Đang chuẩn bị liều mình lấy bình oxy từ không gian ra thì phía trước đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn ầm ầm.

Tốc độ dòng nước lại tăng thêm vài phần.

Sự việc bất thường ắt có yêu ma.

Dựa trên kinh nghiệm trước đây để phán đoán, phía trước hoặc là vách đá, hoặc là một khúc cua lớn dốc xuống.

Tóm lại, tình hình không mấy khả quan.

Bơi thêm một lúc nữa, phía trên thông đạo xuất hiện một khe hở nhỏ, càng chứng tỏ suy đoán của Ngô Mặc không sai.

Khe hở không cao, nhiều nhất cũng chưa đến mười centimet.

Ngô Mặc ngẩng đầu, đưa mũi lên khỏi mặt nước, cẩn thận hít một hơi.

Cảm giác đau rát không khác gì hít một hơi hai cân ớt cay.

Phải nói rằng, nếu cố thêm hai phút nữa, phổi chắc chắn sẽ nổ tung.

Những người khác cũng bắt chước theo.

Dù sao cũng tạm thời giảm bớt được nguy cơ tử vong.

Lý trí vừa trở lại, họ lập tức hiểu ra mình sắp phải đối mặt với nguy hiểm gì.

Chưa kể đến những thứ khác, trước tiên phải ổn định cơ thể, không thể tiếp tục trôi theo dòng nước.

Ý tưởng thì tốt, nhưng thực tế lại vô cùng khó khăn.

Muốn ổn định cơ thể trong dòng nước xiết, độ khó không kém gì bắt Lâm Đại Ngọc đi công trường khuân gạch.

Ngô Mặc cố gắng bơi sang bên trái, định vịn vào vách tường để ổn định cơ thể.

Kết quả là vách tường trơn nhẵn như da thiếu nữ, đừng nói là cố định cơ thể, tay vừa chạm vào đã trượt đi.

Ngô Mặc không cam tâm thử thêm vài lần nữa, đều thất bại.

Giải Liên Hoàn vẫn luôn bị Ngô Mặc kéo theo.

Do nín thở quá lâu, đầu óc ông rối như một nồi cháo, mơ màng không biết gì.

Mãi mới hít được một hơi, đầu óc mới tỉnh táo lại một chút.

Thấy Ngô Mặc vẫn đang cố gắng ổn định cơ thể, ông có lòng muốn giúp nhưng không còn sức.

Lão già này không thể không thừa nhận một sự thật, tuổi đã cao, thể lực thực sự có chút theo không kịp.

Hang động lúc này đã trở nên vô cùng rộng rãi, chiều rộng không dưới ba mét.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh bám sát phía sau Ngô Mặc. 187.

Thấy tình hình này, họ đồng loạt ra tay.

Có câu nói hay, nhiều người sức mạnh lớn.

Cả nhóm cùng ra tay, miễn cưỡng ổn định được cơ thể.

Tuy nhiên, lại có câu khác, đê ngàn dặm vỡ vì tổ kiến.

Mải lo ổn định cơ thể, nhất thời tất cả đều quên mất Kim Điều to lớn và một bầy khỉ.

Thân hình khổng lồ của nó như một chiếc xe tăng, lao vun vút trong nước.

Không cẩn thận va phải ba lô của Vương Bàn Tử.

Thôi xong, hiệu ứng domino xuất hiện.

Chương 1251

Bắt đầu từ Vương Bàn Tử, tất cả mọi người đều bị Kim Điều kéo theo, lao về phía trước.

Lực va chạm quá mạnh, muốn dừng lại một lần nữa căn bản là điều xa vời.

Ngô Mặc vừa sặc nước vừa lộn nhào, trong lòng chửi Kim Điều từ đầu đến chân.

Cậu thực sự có chút choáng váng, quên mất rằng mình và Kim Điều có thể giao tiếp bằng tư duy.

Kim Điều bĩu môi, vẻ mặt đầy oan ức.

Nó cũng không ngờ chủ nhân lại yếu ớt như vậy, sao chỉ va nhẹ một cái đã ngã?

Quá trình tiếp theo thực sự không nỡ kể lại.

Mọi người như những viên thịt viên thừa trong lẩu, bị người ta đổ ào ào vào cống thoát nước.

Trong khoảnh khắc lơ lửng giữa không trung, trong lòng Ngô Mặc chợt nảy ra một ý nghĩ.

Chết chắc rồi.

Khuôn mặt đẹp trai của ông đây mà bị hủy hoại thì phải làm sao?

Diêm Vương gia có phân biệt đối xử ngoại hình với mình không?

Lỡ bị phân vào góc khuất nào đó thì sao.

Ý nghĩ còn chưa kịp lan man đến mức kỳ quái, cơ thể đã đập mạnh xuống nước.

Cú va chạm mạnh mẽ như búa tạ đập vào gáy, hai tai ong ong, đầu óc quay cuồng, mắt tối sầm.

Thêm vào đó, trên sợi dây còn treo Giải Liên Hoàn, càng tăng thêm một phần thương tổn.

Cậu lo lắng cho sự an toàn của những người khác, không màng đến tình trạng khó chịu của mình, nhanh chóng điều chỉnh tư thế.

Cậu cố gắng mở mắt, tìm kiếm tung tích của những người khác dưới nước.

May mà những người này đều không phải người thường.

Ai nấy đều có sức sống vô cùng ngoan cường, dù một chân đã bước vào điện Diêm Vương, chân kia cũng phải cố gắng ngoắc trở lại.

Mọi người lần lượt trồi lên mặt nước, bật đèn pin treo ở thắt lưng.

Vừa ho sặc sụa, vừa quay đầu nhìn quanh, mới phát hiện họ đã đến một nơi mới.

Lại là một cái hố sâu khổng lồ.

Ngẩng đầu nhìn lên, con đường hầm họ vừa rơi xuống cách vị trí hiện tại khoảng hai mươi mét.

Nơi họ đang ở là một cái đầm sâu có đường kính khoảng mười mét.

May mà miệng đầm đối diện với vị trí con đường hầm phía trên.

Nếu không, không có phòng bị mà rơi xuống từ khoảng cách này, gãy tay gãy chân đã là Diêm Vương gia nể mặt rồi.

Xui xẻo một chút, trực tiếp tắt thở cũng là chuyện có thể xảy ra.

Thiếu oxy khiến đầu óc choáng váng, tứ chi vô lực.

Phải mất khoảng hai phút để hồi phục, họ mới lần lượt khó khăn bò lên bờ.

Ngồi xếp bằng trên đất, không làm gì khác, tất cả đều bắt đầu thở dốc.

Vẻ mặt tham lam hít thở như thể không khí là món ăn ngon nhất trên đời.

Mãi mới đỡ hơn một chút, Tô Nan bực bội lườm Vương Bàn Tử một cái: “Tên mập chết tiệt, lão nương chưa từng thấy ai đi hạ mộ mà béo như ngươi, nếu không phải vì ngươi quá nặng, chúng ta cũng không đến nỗi xui xẻo bị hất xuống đây.” “Nói bậy!” Vương Bàn Tử nổi giận đùng đùng: “Liên quan quái gì đến bố mày, tao cũng bị người ta tông xuống mà.

Đúng rồi, đứa nào làm?

Hại bố mày oan uổng mang tiếng xấu.” Tình hình lúc đó có chút nguy cấp, lại vừa có nước, vừa tối tăm.

Vương Bàn Tử căn bản không để ý là ai đã tông gã ngã xuống.

Ngô Mặc biết rõ nội tình.

Nhưng Kim Điêu là thú cưng của mình, nếu nói ra chẳng phải tự nhận mình ngu, nuôi một con vật ngốc nghếch thế sao?

Hắn không đáp lời.

Hắn chống tay đứng dậy khỏi mặt đất, xách vũ khí đi loanh quanh.

Một là để tránh né sự ngượng ngùng, hai là muốn xem thử đây rốt cuộc là nơi quái nào?

Đương nhiên, việc đầu tiên hắn làm là xem đồng hồ.

Thấy giá trị sinh mệnh của Ngô Tà dừng ở con số năm mươi chín.

Hồi lâu sau, trái tim hắn mới từ từ trở về lồng ngực.

Mặc dù năm mươi chín là dưới mức an toàn, nhưng dù sao đi nữa cũng không đến nỗi chết ngay lập tức.

Chỉ là, rốt cuộc hai người họ đang ở đâu?

Chẳng biết vì sao, bản đồ như bị thứ gì đó nhiễu sóng, tín hiệu liên tục nhấp nháy, khiến người ta không thể xác định được vị trí chính xác.

Ngô Mặc tưởng là do đồng hồ bị vào nước nên ra sức vẩy vẩy cổ tay.

Kết quả vẫn y như cũ.

Hắn lại thử các chức năng khác.

Ngoài chức năng chụp ảnh ghi hình vẫn ổn, những cái khác đều bị ảnh hưởng ít nhiều.

Ngay cả việc gửi một tin nhắn cũng chỉ thấy nó xoay vòng liên tục, báo hiệu không thể gửi đi.

Vãi cả chưởng!

Mẹ nó, đây chẳng phải hàng giả hàng nhái sao?

Ngô Mặc tức khắc nổi điên, đứng tại chỗ chửi ầm hệ thống trong đầu.

“Anh bạn, cái đồ thất đức nhà mày có phải lừa ông đây quen thói rồi không, sao cái đồng hồ bán cho tao lại hỏng thế này?” “Mẹ nó chứ, đồng hồ đắt như vậy, lão tử cắn răng cắt thịt mua về, kết quả còn không bằng cái đồng hồ chống nước mấy chục tệ.” Nhắc đến tiền, tim hắn như bị dao cắt.

Mình ký cả đống giấy nợ, cuối cùng lại mua phải một món đồ lởm.

Đặt vào vị trí của bạn, bạn không tức sao?

“Yêu cầu túc chủ sử dụng ngôn từ văn minh, chú ý tố chất cá nhân.” Hệ thống vừa mở miệng, lửa giận của Ngô Mặc lại bùng lên gấp ba.

“Tố chất cái con khỉ, lão tử đang nói chuyện tiền bạc với mày.” Để cuộc đàm phán không bị hệ thống dắt mũi, Ngô Mặc gõ mạnh vào đầu mình, cố gắng giữ lý trí.

Sau đó, hắn vừa quan sát tình hình trong động, vừa tiến hành trao đổi hậu mãi với hệ thống.

“Bớt nói nhảm đi, cái đồng hồ bị làm sao?

Tại sao không gửi được tin nhắn, không xem được bản đồ?” Ngô Tà mất tích khiến hắn phiền lòng rối trí.

Ban đầu nhìn thông tin trên đồng hồ, trong lòng còn có chút tự tin.

Giờ thông tin quan trọng không dùng được, cả người hắn sắp nổ tung.

May đây chỉ là hệ thống.

Chứ đổi lại là người khác mà dám lừa hắn như vậy?

Hắn đã sớm chỉ thẳng vào mũi đối phương chửi từ mẹ đến tổ tông rồi.

Thậm chí chửi xong còn phải cho vài phát nữa.

“Giữ bình tĩnh mới có thể giao tiếp hiệu quả.” Giọng điệu của hệ thống vẫn ổn định như cũ, giống như đường điện tâm đồ thẳng tắp trong bệnh viện, không một chút gợn sóng.

Chương 1252

Nó hoàn toàn không để ý đến bộ dạng tức tối của Ngô Mặc, chậm rãi nói: “Ta đã nói với ngươi từ lâu, tiền nào của nấy, đồ trong cửa hàng hệ thống vượt xa trình độ công nghệ của thế giới này.” “Chỉ cần ngươi trả đủ giá, muốn thứ gì cũng có thể có được.” “Dừng!” Ngô Mặc có chút lo lắng, ngắt lời lải nhải của hệ thống, “Bớt nói nhảm, tao chỉ hỏi mày tại sao cái đồng hồ không dùng được?

Lão tử bỏ ra cái giá lớn như vậy, mày có nên giúp tao xử lý một chút không?” “Đồng hồ không có vấn đề, chỉ là bị một số thứ gây nhiễu khiến dữ liệu không chính xác.” “Nhiễu tín hiệu?

Đừng đùa, đồ của hệ thống mà còn bị thế giới này gây nhiễu sao?” Ngô Mặc hoàn toàn không tin lời hệ thống nói.

Cái hệ thống chết tiệt này đã đưa mình đến thế giới này, lại còn bày ra bao nhiêu chuyện.

Rõ ràng trình độ của nó vượt xa thế giới này.

Theo suy nghĩ của hắn, đừng nói là Cổng Đồng, chỉ cần có tiền, lão tử đi ra ngoài không gian cũng được.

Một cái Cổng Đồng trong thế giới trộm mộ cỏn con mà lại ảnh hưởng đến đồ trong cửa hàng hệ thống?

Nói ra đúng là khiến người ta cười rụng răng.

Từ giọng điệu của Ngô Mặc, hệ thống nghe ra hắn không tin lời mình.

Ngài Đồng Tử cao ngạo lười giải thích nhiều, trực tiếp truyền thông tin hướng dẫn sử dụng vào đầu Ngô Mặc.

Luồng dữ liệu đột ngột suýt nữa làm não Ngô Mặc treo máy.

Bước chân đang đi của hắn khựng lại một chút.

Ánh mắt Hắc Nhãn Kính gần như dán chặt vào lưng Ngô Mặc.

Thấy vậy, anh ta định đi nhanh hai bước áp sát, thì bên cạnh đột nhiên có một bàn tay thò ra kéo Ngô Mặc sang một bên.

“Lão nhị, nghĩ gì thế?” Lâm Phong vừa giận vừa tiếc rèn sắt không thành thép, vỗ cho Ngô Mặc một cái vào gáy, “Mẹ nó lúc nào rồi mà còn ngẩn người ra?” Ngô Mặc đang xem hướng dẫn sử dụng đồng hồ, bị cái tát này làm cho đầu óc ong ong.

Hắn tức đến mức giơ cùi chỏ huých lại Lâm Phong một cái.

Dù vậy, hắn vẫn nhìn rõ thông tin ẩn giấu trong bản hướng dẫn.

Mẹ nó chứ.

Đúng là quá lừa đảo.

Hóa ra chiếc đồng hồ này vẫn có những hạn chế nhất định, không phải vạn năng như Ngô Mặc tưởng.

Dù cách xa vạn núi nghìn sông, vẫn có thể hiển thị thông tin và vị trí của đối phương.

Cuối thông tin còn để lại một câu --- “Sản phẩm này là phiên bản cấu hình thấp nhất, muốn nâng cấp xin vui lòng trả thêm tiền.” Ngô Mặc: “...” Lão tử có một câu chửi thề không biết có nên nói hay không.

Ngô Mặc nghiến chặt răng hàm, thật sự muốn chửi hệ thống một trận tơi bời.

Nhưng khi thấy hệ thống lôi ra một đống giấy nợ, hắn lại đành phải nuốt ngược lời vào bụng.

Hết cách, thế yếu hơn người, trong túi không tiền, lưng không thẳng.

Hiện tại nguy hiểm trùng trùng.

Lỡ đắc tội với hệ thống, sau này nó không cho mua chịu thì làm sao?

Đúng là ngậm bồ hòn làm ngọt.

Ngô Mặc không chọc nổi hệ thống, đành ấm ức nhận mệnh.

Hắn thầm lẩm bẩm trong lòng.

Có ngày lão tử có tiền, nhất định phải mua hết cả cái cửa hàng chó má của mày.

Hắc Nhãn Kính không biết Ngô Mặc đang giao tiếp với hệ thống.

Thấy hắn đứng yên tại chỗ, trong lòng dấy lên một tia lo lắng.

Mặc kệ Lâm Phong đang ở bên cạnh, anh ta đưa tay kéo Ngô Mặc lại, nhìn chằm chằm từ trên xuống dưới không chớp mắt.

Sau khi xem xét từ đầu đến chân, không phát hiện chỗ nào chảy máu.

Anh ta hơi nhíu mày.

Tay phải trực tiếp áp lên trán Ngô Mặc.

Da ẩm ướt, không cảm thấy nhiệt độ quá cao.

Hắc Nhãn Kính không những không yên tâm mà còn lo lắng hơn.

Tục ngữ nói hay, trẻ con im lặng, ắt đang phá phách.

Với tính cách của bảo bối nhà mình, người khác tát một cái, hắn nhất định phải đá lại hai cước.

Mỹ danh là, tặng mày thêm chút lãi.

Bây giờ tên họ Lâm kia đánh hắn một cái, hắn còn chẳng thèm chửi một câu, tám phần là có vấn đề rồi.

Chẳng lẽ là nội thương?

Chuyện không liên quan đến mình thì mặc kệ, một khi đã liên quan thì đầu óc như bị úng.

Bây giờ đầu óc Hắc Nhãn Kính như bị ai đá vào.

Anh ta hận không thể lột truồng Ngô Mặc ra để kiểm tra nội tạng.

Hành động động tay động chân của anh ta kéo Ngô Mặc ra khỏi dòng suy nghĩ.

“Làm trò gì vậy?” Ngô Mặc nắm lấy bàn tay không yên phận của Hắc Nhãn Kính, nhíu mày khó hiểu.

Hắc Nhãn Kính ra vẻ bác sĩ chuyên nghiệp, “Kiểm tra xem cậu có bị thương không.” Vừa nói, tay vừa định luồn vào trong.

Trán Ngô Mặc nổi đầy vạch đen, vỗ một phát vào tay Hắc Nhãn Kính, “Đừng quậy, ông đây không sao, mau kiểm tra xem đây là nơi quái quỷ nào đi.” Trong lúc hai người nói chuyện, những người còn lại cũng đã tạm thời hồi sức.

Từng người một bò dậy khỏi mặt đất, chuẩn bị thăm dò tình hình xung quanh.

Do dòng nước phía trên quá lớn, lại rơi xuống quá đột ngột, ba lô của nhiều người đã không biết thất lạc ở đâu.

Vốn dĩ mỗi người một cái đèn pin, bây giờ cố gắng lắm cũng chỉ còn ba năm cái là may.

Trong đó còn có một hai cái ánh sáng không được tốt lắm.

Tình huống đặc biệt thì xử lý đặc biệt.

Dù sao vẫn còn chút ánh sáng, vẫn tốt hơn nhiều so với việc hai mắt tối đen, hoàn toàn phải mò mẫm.

Dựa vào ánh sáng yếu ớt của đèn pin, cả nhóm đi dọc theo vách đá bên trái một vòng.

Vừa đi vừa có chút kinh hãi.

Ngẩng đầu nhìn lên, mái vòm hình cung úp ngược xuống.

Nói trắng ra, nó giống như một cái bát lớn úp trên mặt đất.

Phía trên mái vòm.

Những cửa hang chi chít, như những con mắt trợn trừng giận dữ.

Mang lại cho người ta cảm giác áp bức vô tận.

Nếu không phải có một cửa hang liên tục nhỏ nước xuống, có lẽ người ta còn không phân biệt được mình đã rơi xuống từ cửa nào.

Hai bên vách đá cứng như sắt.

Vũ khí gõ vào phát ra âm thanh giòn tan, đủ để chứng minh nơi này vẫn là bên trong vẫn thạch.

Không chỉ vậy, trên vách đá cách mặt đất khoảng hai mét có khắc đầy những bức bích họa kỳ quái.

Kỹ thuật điêu khắc có phần thô sơ.

Nếu không nhận dạng kỹ, trong thời gian ngắn căn bản không thể phân biệt được trên đó vẽ cái gì.

Chương 1253

Ngô Mặc quét đèn pin qua bức bích họa, rồi lại quét về phía trung tâm hang động.

Hắn bây giờ không có tâm trạng quan tâm bích họa khắc cái gì.

Trong đầu chỉ toàn nghĩ đến việc ông anh mình bị con tiện nhân Trương Hải Hạnh kia bắt đi đâu rồi.

Liếc nhìn hai cái, chê ánh sáng đèn pin quá tối, hắn tiện tay dúi nó cho Giải Liên Hoàn bên cạnh.

Rồi thò tay vào ba lô lôi ra một chiếc đèn pin cỡ lòng bàn tay, vặn công tắc lên suýt nữa làm mù mắt mọi người.

“Vãi chưởng, sáng quá vậy.” Vương Bàn Tử dụi dụi mắt, một lúc sau mới thích nghi được với ánh sáng cường độ cao này.

Tô Nan thấy cảnh này, đảo mắt khinh bỉ rồi mắng: “Lâm Lão Nhị, có đồ tốt mà còn giấu giấu giếm giếm, mày đúng là đồ keo kiệt!” Hắn lập tức tắt đèn pin của mình, cẩn thận nhét vào nơi an toàn trong người.

Không phải Tô Nan keo kiệt, mà là trong môi trường tối tăm, ánh sáng sẽ mang lại đường sống.

Người như Hắc Nhãn Kính trăm năm mới xuất hiện được vài người, người bình thường vẫn phải dựa vào mắt và ánh sáng mới có thể thoát chết.

Nếu không người nguyên thủy đã chẳng coi lửa là thần linh.

Ngô Mặc không để ý đến Tô Nan, ánh mắt bất giác dời sang Trương Hải Khách.

Thấy đối phương đang chăm chú nhìn vào bức họa trên vách đá.

Hắn hơi híp mắt lại, nghiến răng nghiến lợi đi nhanh qua, nhấc chân lên đá một phát.

Tốc độ của hắn vừa nhanh vừa gấp, hoàn toàn không cho Trương Hải Khách cơ hội né tránh.

Bất ngờ không kịp phòng bị, Trương Hải Khách bị đá thẳng vào vách đá.

Cùng vẫn thạch có một nụ hôn thân mật.

Đương nhiên, hắn chỉ là nhất thời không đề phòng, không có nghĩa là không có phản ứng.

Trương Hải Khách lập tức trượt sang phải, né được cú đá thứ hai của Ngô Mặc, miệng chửi ầm lên: “Lâm Lão Nhị, mẹ nó mày điên rồi à?

Hay là rơi xuống va vào đầu rồi?” “Đến lúc nào rồi mà còn gây nội chiến?” Hắn tuôn một tràng.

Chủ yếu cũng là muốn mắng cho Ngô Mặc tỉnh ra, để hắn biết bây giờ không thích hợp để đánh nhau.

“Tao...” Cú đá thứ hai của Ngô Mặc trúng vào vách đá, thân hình hắn lao về phía trước như đại bàng vồ gà con.

Thẳng tắp lao về phía Trương Hải Khách.

Hai người giao đấu hơn chục chiêu, Trương Hải Khách nhất thời không đề phòng bị Ngô Mặc đè chặt lên vách đá.

Đừng nhìn Trương Hải Khách sống lâu, kinh nghiệm chiến đấu còn gấp mấy lần tuổi của Ngô Mặc.

Nhưng làm sao chịu nổi Ngô Mặc có hack.

Ngoài hệ thống ra, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa mấy người đều là ngón tay vàng của hắn.

Ngô Mặc vừa động thủ, mấy kẻ bênh con này đã ồ ạt xông lên.

Bao vây hai người họ ở giữa, một bên cảnh giác nhìn chằm chằm người nhà họ Trương, một bên chú ý chặn đường lui của Trương Hải Khách.

Tô Nan đứng tại chỗ nhìn trái ngó phải.

Cuối cùng quyết định không giúp bên nào, đứng xem tình hình.

“Họ Lâm kia, các người muốn làm gì?” Trương Hải Lôi như một con yêu tinh xanh, chỉ vào mấy người Lâm Phong, giận không thể át.

Lâm Phong nghịch con dao găm, cười lạnh nói: “Làm tổ tông nhà mày chứ làm gì.” Trương Hải Lôi không hề phụ cái tên của mình, tính cách mang theo một tia nóng nảy, xắn tay áo lên chửi một câu, “Mẹ kiếp!

Lão tử giết mày.” Lâm Phong đã chuẩn bị sẵn sàng ứng đối.

Trương Khởi Linh đột nhiên đứng trước mặt hắn.

Tay xách Hắc Kim Cổ Đao, như một bức tường chặn Trương Hải Lôi lại.

Chưa nói đến việc Trương Hải Lôi đối mặt với tộc trưởng nhà mình là tâm trạng gì, chỉ riêng Lâm Phong đã như gặp ma, trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Trương Khởi Linh.

Mẹ ơi!

Tình huống gì đây?

Nam ba loan của thế giới trộm mộ lại đỡ đòn cho mình?

Chuyện này...

Là sức hút cá nhân của mình đã chinh phục cậu ta sao?

Suy nghĩ của hắn tức khắc bay ra ngoài không gian.

Từ đẹp trai đến tính cách cổ quái, phàm là thứ tốt đẹp đều gán lên người mình.

May mà Trương Khởi Linh không biết thuật đọc tâm.

Nếu không khó nói có quay đầu lại cho Lâm Phong một đao hay không.

Trương Khởi Linh đã chặn người nhà họ Trương lại.

Mặc dù trong lòng người nhà họ Trương không quan tâm đến vị tộc trưởng hữu danh vô thực này, nhưng cũng không đến mức rút đao tương hướng.

Có người chống lưng, Ngô Mặc càng không thèm để ý đến tình hình xung quanh.

Cánh tay trái đè chặt Trương Hải Khách, đôi mắt vằn tia máu như ác quỷ giáng trần.

Trạng thái bất thường khiến Trương Hải Khách đang giãy giụa trong lòng kinh nghi bất định.

“Lâm Lão Nhị, có gì từ từ nói, đừng kích động.” Trương Hải Khách cố gắng giữ giọng bình tĩnh, “Đi suốt chặng đường này chúng ta cũng coi như là bạn sinh tử, có chuyện gì cứ từ từ thương lượng, không đáng phải động tay động chân.” Ngô Mặc lười nói nhảm với hắn, đi thẳng vào vấn đề: “Con mụ Trương Hải Hạnh kia đi đâu rồi?” “Hải Hạnh?” Vẻ mặt Trương Hải Khách lộ ra nghi hoặc, “Tôi không biết, lúc nãy nước đến quá nhanh, tôi cũng không nhìn thấy bóng dáng cô ấy.” “Có lẽ trong lúc hoảng loạn đã vào hang động trước chúng ta rồi?” Lời nói của Trương Hải Khách không chắc chắn lắm.

Người nhà họ Trương làm việc đều có phong cách riêng, gặp nguy hiểm, cách xử lý cũng khác nhau.

Đối với việc Trương Hải Hạnh đột nhiên mất tích, Trương Hải Khách không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng cô ta có khả năng bị cuốn vào dòng nước từ trước.

“Cô ta thật sự là Trương Hải Hạnh sao?” Ngô Mặc đã sớm nghi ngờ Trương Hải Hạnh là hàng giả.

Ban đầu không nói là vì chuyện không liên quan đến mình thì mặc kệ.

Kệ mẹ cô ta có phải người nhà họ Trương thật hay không.

Chỉ cần không làm hại đến lợi ích của mình, cô ta có là người chết hay người giả cũng không sao.

Ai ngờ nhất thời chủ quan lại gây ra tai họa.

Cái đồ chết tiệt, lại dám nhân lúc hỗn loạn bắt cóc người nhà mình.

Vậy thì bây giờ đối với hắn, cô ta chỉ có một thân phận duy nhất là kẻ thù.

“Anh có ý gì?” Sắc mặt Trương Hải Khách đột ngột sa sầm xuống.

Anh ta liếc mắt nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói: “Cô ấy là em gái tôi, hàng thật giá thật.” Ngô Mặc khinh bỉ cười một tiếng, “Chắc chắn vậy sao?

Anh buộc cô ta vào thắt lưng à?” “Mẹ mày...” Trương Hải Khách chưa nói hết câu, đột nhiên ngậm miệng lại.

Lông mày nhíu chặt thành một cục, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại những cảnh tượng đã xảy ra.

Càng nghĩ càng thấy không ổn.

“Sao không nói nữa?

Đột nhiên thành người câm à?” Sắc mặt Ngô Mặc vô cùng âm trầm.

Nói một câu hơi khoa trương một chút.

Với sắc mặt của hắn hiện tại, Hắc Bạch Vô Thường gặp phải cũng tưởng là đồng nghiệp.

“Liệu có phải là hiểu lầm không?” Trương Hải Khách vẫn chưa từ bỏ ý định giãy giụa.

Chương 1254

Trong xương tủy anh ta rất coi trọng tình thân, không muốn nghi ngờ thân phận thật sự của Trương Hải Hạnh.

“Hiểu lầm?” Ngô Mặc dùng sức ấn cánh tay xuống, cười lạnh một tiếng, “Bây giờ lão tử giết mày, mày nói xem có phải là hiểu lầm không?” Trương Hải Khách bị Ngô Mặc đè đến ho khan hai tiếng.

Tay trái nắm chặt thành quyền, im lặng một lúc, giọng khàn khàn nói: “Anh thả tôi ra trước, lát nữa tôi sẽ cho anh một câu trả lời.” Ngô Mặc không lập tức đồng ý.

Hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Trương Hải Khách, không bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào trên mặt hắn.

Đối mặt với khuôn mặt giống hệt ông anh nhà mình.

Ngô Mặc càng nhìn càng phiền, thật sự rất muốn một đao chém tới, vẽ hai con rùa lên má trái phải của hắn.

Hàng thật thì mất, hàng nhái còn đây.

Tâm trạng này chỉ có người trong cuộc mới có thể hiểu.

Phân vân chưa đến một phút.

Ngô Mặc đã nghĩ thông suốt, bây giờ giết Trương Hải Khách không có lợi ích gì.

Nếu như Trương Hải Hạnh không phải người nhà họ Trương, vậy mình giết Trương Hải Khách, ngược lại còn giúp cô ta.

Chuyện hại người không lợi mình thì không thể làm.

Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, cả nhà họ Trương thái độ tốt nhất với Trương Khởi Linh có lẽ chính là vị này.

Thôi vậy, coi như làm việc thiện một lần, tha cho hắn một mạng.

Dù sao đồng chí Lão Trương cũng không thể thật sự làm tư lệnh không quân, đúng không?

Đương nhiên, tất cả tiền đề đều là ông anh nhà mình vẫn còn sống.

Nếu anh cả thật sự xảy ra chuyện gì?

Xin lỗi, bất kể Trương Hải Hạnh có phải người nhà họ Trương thật hay không.

Phàm là có liên quan, mình một người cũng sẽ không tha.

Đừng quên, người nhà họ Trương có thể trường sinh, mình cố gắng một chút cũng có thể trường sinh bất lão.

Ngô Mặc nghĩ đến đây liền buông Trương Hải Khách ra, “Được, tôi chờ câu trả lời của anh.” “Nhưng nói trước, nếu Trương Hải Hạnh thật sự làm hại người của tôi, mặc kệ cô ta là em gái ruột của anh, tôi cũng sẽ không nương tay, và anh cũng không thoát được đâu.” “Tôi hiểu.” Trương Hải Khách lấy lại tự do, chỉnh lại quần áo, quay đầu nói với mấy người Trương Hải Lôi: “Cất vũ khí đi, đều là hiểu lầm cả.” “Chuyện này...” Mấy người Trương Hải Lôi nhìn nhau, trong lòng có chút không vui nhưng không nói gì.

Từng người một tức đến muốn nổ não.

Cuối cùng chỉ có thể cứng rắn nhẫn nhịn sự bất mãn.

Sóng gió tạm thời lắng xuống.

Mọi người lại một lần nữa tập trung chú ý vào trong hang động.

Lúc nãy Ngô Mặc và Trương Hải Khách đột nhiên tranh chấp, mọi người không chú ý đến những thứ đặt ngổn ngang trên mặt đất ở trung tâm.

Bây giờ tầm mắt quét qua.

Các loại công cụ lớn kỳ lạ chất đầy trên mặt đất.

Vương Bàn Tử nhướng mày, “Thú vị đấy, chẳng lẽ đây là xưởng làm việc của người cổ đại sao?” “Qua đó xem là biết.” Ngô Mặc nói xong, sải bước chân dài đi về phía trung tâm.

“Ây da, đợi tôi với.” Vương Bàn Tử theo sát phía sau, tốc độ nhanh như thể sợ Ngô Mặc bỏ rơi mình.

Giải Liên Hoàn kinh nghiệm phong phú, chặn mấy người Hắc Nhãn Kính định hóng chuyện lại.

“Để hai đứa nó qua đó xem, chúng ta vẫn nên chú ý tình hình xung quanh.” Nói rồi ông ngẩng đầu chỉ lên mấy cửa động phía trên, “Lỡ như Tuyết Sơn Diêm Vương từ đây xông ra, phải chuẩn bị trước.” Lão già dặn dò xong, chắp tay sau lưng đi về phía vách tường bên trái, định tìm manh mối từ các bức bích họa.

Ông lo lắng cho Ngô Tà không kém gì Ngô Mặc.

Chỉ là về mặt lý trí, ông tỉnh táo hơn Ngô Mặc một chút.

Biết được việc gì nặng việc gì nhẹ, việc gì gấp việc gì không.

Tô Nan đứng bên cạnh nãy giờ không lên tiếng, trong lòng dấy lên vô vàn nghi ngờ về thân phận của Giải Liên Hoàn.

Hắn hoàn toàn không tin lời nói vớ vẩn của Ngô Mặc.

Nhà ai người tốt lại rảnh rỗi đi dạo sâu trong dãy Himalaya?

Chỉ là hiện tại Ngô Mặc không động chạm đến lợi ích của hắn, bộ phận tính toán lại nhiều lần nhấn mạnh phải theo sát Ngô Mặc.

Vì vậy Tô Nan vẫn chưa biểu hiện sự bất mãn.

Giải Ngữ Hoa không yên tâm lại liếc nhìn Ngô Mặc một cái.

Thấy hắn và Vương Bàn Tử đang đứng bên một tảng đá nói chuyện nhỏ, nghĩ một lúc rồi không đi qua.

Anh là người quen kiểm soát toàn cục.

Mỗi khi vào một nơi nào đó, đều sẽ cố gắng thu thập thông tin ở đây.

Mà bích họa thường là manh mối người xưa để lại.

Muốn biết ngọn ngành sự việc, tốt nhất vẫn là xem hết các bức bích họa.

Hố sâu này quá lớn.

Chỉ dựa vào một người, trong thời gian ngắn chắc chắn không thể xem hết toàn bộ thông tin.

Hắc Nhãn Kính lần đầu tiên không phá phách, hất cằm về phía Trương Khởi Linh, rồi quay đầu đi về phía vách tường bên kia.

Một nhóm người phân công rõ ràng.

Mỗi người bận rộn việc của mình.

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm vào bộ xương trong cái rãnh hình người dài hơn ba mét trước mặt, hít một hơi khí lạnh, “Vãi chưởng, thật sự có người khổng lồ sao?

Lại còn có mấy cánh tay nữa chứ.” “Bình tĩnh đi.” Ngô Mặc vỗ vai Vương Bàn Tử, “Từ xưa đến nay đã có truyền thuyết về người tuyết, người ta nói không có lửa làm sao có khói, bây giờ chẳng phải đã chứng thực lời nói đó rồi sao.” “Nói cũng đúng.” Vương Bàn Tử xoa cằm, liếc mắt nhìn mọi người sau lưng, ghé sát vào Ngô Mặc nói nhỏ: “Huynh đệ, cậu nói xem những người này rốt cuộc muốn tìm cái gì?” “Bây giờ cũng đã vào Cổng Đồng rồi, không thấy họ có ý định hay hành động gì cả?” “Không lẽ chính họ cũng không biết mình muốn tìm cái gì?" "Không, Trương Hải Hạnh có lẽ biết." Trong mắt Ngô Mặc lóe lên sát khí vô tận.

Hắn hận không thể tóm lấy con mụ này, nhét vào hố phân cho nếm mùi.

Vương Bàn Tử đảo mắt, "Cậu nghi ngờ cô ta không phải người nhà họ Trương?" "Ừm!" Ngô Mặc đáp một tiếng, "Trên người cô ta có quá nhiều điểm đáng ngờ, bây giờ lại bắt anh cả đi, tôi nghi ngờ cô ta có bản đồ ở đây." Nhắc đến Ngô Tà sống chết không rõ, Vương Bàn Tử khẽ thở dài, "Haiz!

Cũng không biết Thiên Chân bây giờ thế nào rồi?" Bỏ qua bộ hài cốt trước mắt, hai người lại một lần nữa nhìn về phía trước.

Ngô Mặc để mắt đến một cái vại tròn lớn không xa, kéo Vương Bàn Tử đi nhanh mấy bước đến gần.

Mùi hôi thối xộc vào mặt khiến hai người nhíu mày.

"Đây là hố phân à?" Vương Bàn Tử bịt mũi thò đầu vào trong nhìn một cái.

Trong cái vại cao hơn một mét chứa đầy nước đen.

Nước đen sền sệt như keo.

Mặt nước gợn những gợn sóng lăn tăn, bên trong dường như có thứ gì đó đang từ từ chuyển động.

Ngô Mặc nhìn quanh, phát hiện trên mặt đất không xa có một cây gậy đá.

Hắn đi qua nhặt lên xem xét kỹ lưỡng.

Cây gậy đá có lẽ đã có từ lâu, trên đó lồi lõm đầy dấu vết của thời gian.

Tiện tay nhấc lên, trọng lượng vừa phải, rất hợp tay hắn.

Hắn xách cây gậy đá quay lại bên cạnh cái vại, quay đầu nói với Vương Bàn Tử: “Tránh ra một chút, để tôi xem trong vại có thứ gì.” Vương Bàn Tử tò mò không kém gì Ngô Mặc.

Nghe vậy, lập tức lùi lại mấy bước, dặn dò: “Cẩn thận đấy, không biết chất lỏng có độc không, đừng để nó bắn vào người.” Ngô Mặc thọc cây gậy đá vào trong vại.

Hắn nhẹ nhàng thử khuấy nước đen, rõ ràng cảm nhận được dưới đáy vại có thứ gì đó đang cử động.

Cùng với tốc độ dòng nước xoáy nhanh hơn, mùi hôi thối lại càng nồng nặc thêm vài phần.

Chương 1255

Không chỉ vậy, bên trong còn lẫn một mùi máu tanh nồng nặc, khiến người ta ngửi thôi cũng đã có cảm giác muốn nôn hết cả bữa tối hôm qua ra.

Ngô Mặc nín thở, cố nén cảm giác buồn nôn, dùng sức khều cây gậy đá lên.

Hôm nay hắn coi như liều mạng rồi.

Cái Cổng Đồng chết tiệt, một cái bản sao mà còn bày ra nhiều trò ma quỷ thế này, định lên trời à?

Vương Bàn Tử đứng sau không dám thở mạnh.

Một là sợ phát ra tiếng động làm ảnh hưởng đến phán đoán của Ngô Mặc, hai là mùi vị thật sự quá khó ngửi.

Nói không ngoa, mùi nước đen trong vại còn kinh hơn cả mùi chân mấy năm không rửa của hắn.

Chẳng biết từ lúc nào, một cơn gió lạnh lẽo từ đâu thổi tới.

Mùi hôi nhanh chóng lan ra khắp mọi ngóc ngách.

Khiến những người khác đều đổ dồn ánh mắt về phía này.

Hắc Nhãn Kính hơi nhíu mày, vừa định bước chân đi về phía này.

Nhưng chưa kịp bước ra, Ngô Mặc đã khều cây gậy đá lên.

Ánh mắt Vương Bàn Tử luôn dán chặt vào cây gậy đá.

Khi hắn nhìn rõ thứ trên cây gậy, trợn tròn mắt, không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy ở đầu cây gậy, bám lấy một vật thể to bằng đứa trẻ.

Sở dĩ không thể xác định là đứa trẻ.

Chủ yếu là vì thứ này mọc một cái đuôi nhỏ.

Trừ cái đuôi ra, nhìn từ bề ngoài thì không khác gì một đứa trẻ.

Nó dùng cả tay và chân bám chặt vào cây gậy đá, cái thế này như sợ buông lỏng một chút sẽ bị rơi xuống.

Đầu cúi thấp, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu đen thui.

“Vãi chưởng, đây là cái quái gì vậy?” Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, thứ ở đầu cây gậy đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Ngô Mặc.

Đó là một khuôn mặt như thế nào?

Trông như bị ngâm nước đến sưng vù.

Một khuôn mặt to tròn như quả bóng da.

Mắt và miệng giống như bị ai đó dùng dao rạch vài đường trên quả bóng.

Còn mũi?

Hoàn toàn không tồn tại, chỉ có hai cái lỗ trống hoác treo trên mặt.

Nếu chỉ như vậy, miễn cưỡng còn có thể liên quan đến con người.

Nhưng con mắt thứ ba dựng đứng trên trán đã hoàn toàn phân loại nó ra khỏi loài người.

Hiện tại, cái thứ không ra người không ra quỷ này đang há to miệng, để lộ một hàng răng nanh sắc nhọn, cười khà khà với Ngô Mặc.

Tiếng cười âm u.

Tựa như tiểu quỷ từ địa ngục bò lên, nghe mà sởn gai ốc, sau lưng lạnh toát.

Bị cái vẻ xấu xí đột ngột này dọa cho một phen, Ngô Mặc run tay.

Ngay khoảnh khắc cây gậy rơi xuống đất, con Xú Anh lao về phía trước, giang bộ móng vuốt sắc nhọn cào về phía mặt Ngô Mặc.

Ngô Mặc nhanh chóng lùi lại nửa bước.

Tay trái quệt ra sau lưng, Cúc Hoa Đao tức khắc xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đúng lúc hắn định rạch thêm cho đứa bé này một con mắt nữa, một tiếng "pằng" vang lên, làm gián đoạn động tác của hắn.

Xú Anh hét lên một tiếng thảm thiết như tiếng trẻ con.

Nó lộn một vòng trên không trung, rồi lại một lần nữa lộn nhào vào cái vại lớn chứa đầy nước đen.

Nước đen bắn tung tóe khắp nơi, mùi hôi càng nồng nặc đến buồn nôn.

"Nghĩ gì thế?

Sao lại bất cẩn như vậy." Hắc Nhãn Kính kéo giật Ngô Mặc lùi lại hai bước, giọng điệu có chút trách móc.

"Ai nói tôi bất cẩn?

Nếu anh không nổ súng, tôi còn có thể rạch cho nó mấy cái mí mắt đôi nữa." Ngô Mặc già mồm cãi láo, tuyệt đối không thừa nhận hành vi của mình có chút liều lĩnh.

Hắc Nhãn Kính bất lực lắc đầu.

Anh không nói gì thêm, kéo Ngô Mặc ra sau lưng mình bảo vệ.

Tay cầm súng vững vàng chỉ về phía cái vại lớn.

Dựa trên kinh nghiệm của anh, sắp tới sẽ có thêm phiền phức mới.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, phàm là nơi có mấy người họ tụ tập thì không bao giờ có lúc yên tĩnh.

Xú Anh rơi vào trong nước đen, chưa đầy vài hơi thở, lại một lần nữa từ trong nước vọt ra.

Cùng lúc đó, trong hơn mười cái vại đen lớn trên mặt đất đều phát ra những tiếng kêu la quỷ quái.

Những âm thanh chói tai, như thể đang tổ chức một buổi hòa nhạc ở điện Diêm Vương.

Con Xú Anh vọt ra chính là người chỉ huy buổi hòa nhạc.

Nó từ một cái vại lớn nhảy sang một cái vại khác.

Thân thể dường như không bị ảnh hưởng bởi viên đạn, chạy nhanh còn nhanh nhẹn hơn cả khỉ.

Hắc Nhãn Kính không dễ dàng nổ súng.

Hướng chạy của Xú Anh có người của mình, manh động nổ súng rất dễ làm bị thương họ.

Trương Khởi Linh xách Hắc Kim Cổ Đao nhìn chằm chằm vào Xú Anh, luôn cảm thấy hướng di chuyển của nó có chút kỳ quái.

Đột nhiên cậu nghĩ đến một chuyện.

Lông mày nhíu chặt.

Không ổn.

Nó không phải đang chạy trốn, mà là đang khởi động một loại cơ quan nào đó.

Trương Khởi Linh không do dự nữa, mũi chân điểm nhẹ xuống đất, cầm Hắc Kim Cổ Đao lao về phía Xú Anh.

Mục tiêu của cậu rất rõ ràng.

Chặn Xú Anh lại, ngăn cản hành động tiếp theo của nó.

Nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Cùng với việc Xú Anh lại một lần nữa nhảy vào trong nước đen, tất cả các cửa động phía trên đều phát ra những tiếng "cạch cạch".

Cũng không biết là tên biến thái nào đã thiết kế cơ quan này.

Vô số sợi xích sắt đen to bằng khuỷu tay người lớn, như mưa từ trên rơi xuống.

Dưới mỗi sợi xích đều treo một quả cầu sắt to bằng nắm đấm.

Chương 1256

Rơi trúng đầu người thì chỉ có gãy xương nát thịt.

Cùng lúc đó, dưới chân phát ra chấn động dữ dội.

Cả nhóm bất ngờ không kịp phòng bị, đứng không vững, suýt nữa ngã xuống đất.

Miễn cưỡng chống vũ khí đứng thẳng người dậy, lại phải né tránh những sợi xích sắt từ trên cao.

Nhất thời rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Ngô Mặc tay trái nắm chặt Hắc Nhãn Kính, ánh mắt nhìn chằm chằm vào những sợi xích sắt phía trên, mặt không đổi sắc nói: “Tiểu gia ta nếu bị đập thành bánh nhân thịt, xuống địa phủ, anh đừng giả vờ không quen tôi nhé?” “Thôi quên đi, anh đừng nhận ra tôi thì hơn, đồ họa 3D còn xem được, chứ 2D phẳng lì chắc chắn không đẹp.” Hắc Nhãn Kính cười khẽ một tiếng, “Bảo bối à, cậu có thành bánh bẹp, ca ca cũng sẽ cạo cậu ra nặn lại thành viên.” “Vậy anh dùng tay nhé, tuyệt đối đừng dùng xẻng.” Không thể không khâm phục hai người, trong tình huống nguy cấp như vậy mà vẫn còn mặt dày nói đùa được.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nghe mà mặt xanh mét, không nhịn được chửi ầm lên, “Mẹ nó hai người có thể nghiêm túc chút được không?

Lúc cạo có thể mang theo Bàn gia tôi không?” Tiếng nói vừa dứt, tiếng “ầm ầm” vang lên rung trời chuyển đất.

Mọi người chỉ cảm thấy dưới chân mềm nhũn, ngay sau đó cơ thể lao thẳng xuống.

Vãi chưởng!

Sự việc chuyển biến quá nhanh, ai cũng không ngờ mặt đất lại nứt ra một cái hố lớn.

May mà mọi người kinh nghiệm phong phú.

Vào thời khắc mấu chốt đã nắm được những sợi xích sắt đang buông thẳng xuống, mới miễn cưỡng ổn định được cơ thể không bị rơi xuống hố sâu.

Nhất thời cũng không biết nên cảm ơn những sợi xích sắt, hay nên bực bội vì sự xuất hiện của nó.

“Mọi người không sao chứ?” Ngô Mặc một tay nắm chặt xích sắt, vừa thò đầu xuống dưới nhìn, miệng còn không quên hỏi thăm những người khác.

“Tạm thời ổn.” Giải Liên Hoàn và những người khác lần lượt lên tiếng.

Trương Hải Lôi không có đèn pin, không nhìn rõ tình hình bên dưới, hỏi: “Bây giờ tình hình thế nào?

Xích sắt vẫn đang hạ xuống rất nhanh, bên dưới rốt cuộc là cái gì?” “Ai có đèn pin hay que phát sáng, ném một cái xuống xem thử.” Vương Bàn Tử vốn đã chẳng có cảm tình gì với nhà họ Trương.

Giờ đây, huynh đệ Ngô Tà của hắn lại bị Trương Hải Hạnh bắt đi đâu không rõ.

Thành ra hắn nghe người nhà họ Trương nói chuyện thôi cũng thấy buồn nôn, chỉ hận không thể giết chết hết bọn chúng ngay tại đây.

Hắn lạnh mặt mắng: “Mẹ mày trông như con đom đóm ấy, hay là mày xuống dưới luôn đi, còn soi sáng cho bọn tao.” Lời tuy thô nhưng ý không hề tục.

Đừng nói là Vương Bàn Tử, ngay cả đám Tô Nan cũng có chút động lòng.

Từng người một vô cùng khâm phục Ngô Mặc trong lòng, không biết hắn kiếm đâu ra thứ bột phát sáng này?

Dính lên người không sợ nước không sợ cọ xát.

Đúng là vật tốt cần phải có khi đi du lịch ở nhà.

Trương Hải Lôi là một kẻ nóng tính.

Hắn bị Ngô Mặc bôi cho một thân bột huỳnh quang đã sớm tức muốn chết, giờ lại bị thuộc hạ của gã này khiêu khích, cơn giận càng bốc lên ngùn ngụt.

Hắn lập tức vặn lại: “Tên béo chết tiệt, sao mẹ mày không nhảy xuống đi.” Ngô Mặc nghe không vô nữa.

Sắc mặt hắn âm trầm, quát lạnh về phía Trương Hải Lôi: “Câm mồm!

Lắm mồm thế, sao mẹ mày không đổi tên thành Trương Hải Thí luôn đi?” “Mày...” Trương Hải Lôi định cãi lại.

Nào ngờ Ngô Mặc không cho hắn cơ hội, tuôn một tràng như súng liên thanh: “Mày muốn chết ông đây không cản, nhưng dám làm lỡ việc của tao, tin tao bắn nát óc mày không?” Như thể thấy lời nói của mình chưa đủ đô, hắn lại bồi thêm một câu: “Thứ phế vật không biết nhìn trước ngó sau.” Trong mắt Trương Hải Lôi lóe lên một tia sát ý.

Cục đất sét còn có ba phần lửa giận.

Huống hồ người nhà họ Trương vốn quen thói ngang ngược, sao có thể để người khác hết lần này đến lần khác chỉ vào mũi mà chửi?

Hắn hung hăng nhìn chằm chằm Ngô Mặc, thầm hạ quyết tâm, đợi tình hình ổn định một chút, tìm cơ hội nhất định phải xử lý kẻ này.

Người nhà họ Trương thứ không thiếu nhất chính là thời gian.

Ngô Mặc chửi một câu rồi không nói nữa.

Tô Nan và Trương Hải Khách rất phối hợp không nói thêm gì.

Dù sao thì Ngô Mặc nói cũng không sai. 188.

Tình huống nguy cấp mà còn lôi chuyện nọ xọ chuyện kia, không phải chủ động tìm chết thì là gì?

Xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Ngoài tiếng xích sắt va vào nhau lách cách, không còn động tĩnh nào khác.

Cả đám người treo lơ lửng trên xích sắt như một lũ khỉ.

Trong thời gian ngắn, họ rơi vào trạng thái trên không tới trời, dưới không chạm đất.

Ngẩng đầu nhìn lên, khoảng cách từ chỗ rơi xuống ước chừng hơn mười mét.

Vểnh tai lắng nghe, tiếng “cà cà” của Sửu Anh nghe như tiếng cười lạnh.

Cúi đầu nhìn xuống.

Bên dưới sâu không thấy đáy, không nhìn rõ bất kỳ tình huống nào.

Ngay cả thị lực cực tốt của Ngô Mặc cũng không thể nhìn rõ bên trong rốt cuộc có thứ gì?

“Lão nhị, trong túi bố có pháo sáng.” Lâm Phong lên tiếng gọi một câu, sau đó từ túi quần sau móc ra một cây pháo sáng, dùng răng cắn đứt dây rồi thuận tay ném xuống dưới.

Pháo sáng trong môi trường tối đen như mặt trời trên bầu trời, trong nháy mắt đã chiếu rọi xung quanh sáng trưng.

Trời ạ, hùng vĩ vãi chưởng.

Họ đâu phải là khỉ?

Mà chỉ như một hạt bụi nhỏ trong vũ trụ bao la.

Dựa vào tốc độ rơi của pháo sáng để phán đoán, khoảng cách từ đây xuống dưới ít nhất cũng phải trên trăm mét.

Xung quanh vách đá đều được làm bằng đồng thanh.

Trên đó điêu khắc dày đặc vô số thần tượng cao hơn mười mét.

Mỗi một pho tượng thần đều có hình dáng rất kỳ lạ, khác hẳn với các vị thần được lưu truyền trong dân gian của các dân tộc cũng như tín ngưỡng nước ngoài.

Đương nhiên, cũng không giống ma quỷ lắm.

Tóm lại, những hình khắc trên đó vượt xa phạm vi hiểu biết của con người. 189.

Nếu phải cố gắng liên hệ, thì chúng lại rất giống với nước Kỳ Quặc được ghi lại trong Sơn Hải Kinh.

Theo truyền thuyết, thần dân của quốc gia này có ba mắt và một cánh tay.

Họ vô cùng thông minh, giỏi về máy móc cơ khí, có thể tấn công và chiến đấu từ xa, lực phòng ngự cực kỳ mạnh.

Chẳng lẽ cửa đồng thanh có liên quan đến họ?

Ngô Mặc nghĩ mãi không ra.

Người xưa có câu, nghĩ không thông thì tìm cứu viện.

Lại có câu, nhà có người già như có của báu, nhà mình có mấy lão già, có chuyện cứ hỏi họ là xong?

Cần gì phải lãng phí tế bào não của mình chứ? 190.

Chương 1257

Nghĩ thông rồi, hắn quay đầu gọi Hạt Tử đang ở cách đó không xa: “Hắc gia, mấy hoa văn trên vách đá có liên quan gì đến nước Kỳ Quặc trong Sơn Hải Kinh không?” “Sơn Hải Kinh?” Hắc Nhãn Kính im lặng một lúc, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại thông tin liên quan.

Vừa có chút manh mối, đang chuẩn bị trả lời thì Trương Khởi Linh ở phía bên kia lên tiếng: “Nhìn dưới chân.” Giọng nói trầm ổn hữu lực, lại kéo suy nghĩ của mọi người xuống phía dưới.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn xuống dưới.

Do dây xích không ngừng đi xuống, Ngô Mặc và những người khác cũng theo đó trượt xuống.

Lúc này, pháo sáng đã rơi xuống mặt đất.

Tia lửa chưa tắt, chiếu sáng tình hình bên dưới.

Khi nhìn rõ hình dáng của vật bên dưới, trong đầu mọi người đều hiện lên một dấu chấm hỏi.

Đó là thứ gì?

Là người?

Là tượng điêu khắc?

Hay là quái vật?

Không trách họ lại có nghi vấn này, thực sự là thứ bên dưới có chút quá kỳ lạ.

Càng đi xuống, kiến trúc xung quanh từ hình tròn biến thành hình vuông.

Một cái đĩa tròn khổng lồ xuất hiện ở vị trí trung tâm, bên trong có một vật thể hình người đang nằm.

Ước tính sơ bộ, đĩa tròn có đường kính khoảng mười lăm mét.

Vật hình người bên trong ít nhất cũng phải bảy tám mét.

Nhìn tư thế có vẻ như đang ngủ say.

Đương nhiên, điêu khắc thì không có gì lạ.

Điều kỳ lạ là phần đầu của nó dường như được ánh sáng của pháo sáng chiếu rọi, lờ mờ hiện ra màu đỏ sẫm.

Dây xích trượt xuống nhanh hơn.

Lúc này, Ngô Mặc và những người khác cách đĩa tròn chưa đến ba mươi mét.

Không ai biết trong bóng tối sâu thẳm còn có thứ gì?

Nơi duy nhất có thể đặt chân chỉ còn lại cái đĩa tròn.

Tô Nan nhíu mày nhìn chằm chằm xuống dưới.

Bỗng nhiên nghĩ đến thông tin quan trọng nào đó, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Hắn ta lập tức đề nghị: “Các vị, tình hình bên dưới không rõ, chúng ta chỉ có thể đứng trên đĩa tròn trước rồi tính sau.” “Nói không sai, tôi đồng ý.” Trương Hải Khách lập tức bỏ phiếu tán thành.

Hai người bất ngờ đứng cùng một chiến tuyến, khiến Ngô Mặc trong lòng nghi ngờ.

Mẹ nó, hai thằng ranh này lại đang giở trò gì đây?

Không ổn rồi!

Tuy mấy tên khốn này luôn miệng nói là đến đây để hái dược liệu, nhưng thực tế ma nó biết là có âm mưu.

Nhà họ Uông thứ muốn nhất chính là trường sinh bất tử.

Vậy thì...

Ngô Mặc nhanh chóng vận dụng não bộ, cuối cùng nhắm mục tiêu vào cái đĩa tròn bên dưới.

Đậu má!

Bọn chúng không phải đến tìm gã khổng lồ này chứ?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Ngô Mặc cẩn thận gấp mười hai vạn phần, quyết định xuống dưới tùy cơ ứng biến.

Dù sao đi nữa, người của mình tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

Hắn muốn nhắc nhở mấy anh em và chú Ba.

Nhưng lại không thể nói thẳng trước mặt đối phương.

Mắt đảo một vòng, quyết định nói nhảm để nhắc nhở họ.

Đều là anh em, tin rằng họ sẽ hiểu ý mình.

“Phong, bố nói mày nghe chuyện này.” Hắn đột ngột gọi Lâm Phong.

Nhân lúc đối phương vừa định mở miệng hỏi, hắn tự mình nói tiếp: “Trước đây bố vẫn muốn nói với mày một chuyện, mà chưa kịp, giờ không nói có chút không thoải mái.” Một câu nói khiến mọi người đều vểnh tai lắng nghe.

Ngô Mặc không hề để ý, miệng hé ra một câu: “Biển cả đáng sợ thật.

Hồi đó lúc người ta lên tàu Titanic, tao gào khản cả cổ, bảo họ đừng lên tàu, đừng lên tàu, mà chẳng ai nghe tao, cuối cùng còn đuổi tao ra khỏi rạp chiếu phim.” Mọi người đều ngơ ngác.

“Trúng tà à?” Cả đám người đều có chút ngơ ngác, không hiểu Ngô Mặc rốt cuộc muốn nói gì?

Trong nháy mắt, Lâm Phong bừng tỉnh đại ngộ.

Thằng con cả nhà mình có lẽ đang nhắc nhở mình, sau khi xuống dưới nhất định phải cẩn thận hơn.

Đám Tô Nan và Trương Hải Khách có lẽ có lòng dạ khác.

Lý do?

Cẩn thận ngẫm lại lời của nó, cộng thêm tính cách của thằng ôn con này là có thể đại khái dịch ra được.

Tàu Titanic tương tự với cái đĩa tròn lớn dưới chân.

Gào khản cổ, hẳn là đang nhắc nhở mấy anh em chúng ta.

Không ai nghe, chứng tỏ có kẻ hai lòng.

Còn về việc bị đuổi ra khỏi rạp chiếu phim?

Có thể suy nghĩ ngược lại.

Tính cách của thằng con cả nhà mình là tuyệt đối không chịu thiệt.

Nó không đuổi người khác ra ngoài đã là tổ tiên nhà người ta đốt nhang rồi.

Vậy thì ý nghĩa ẩn giấu trong đó rất có thể là nó muốn đuổi người khác ra ngoài.

Đuổi ra ngoài tức là cướp đoạt.

Vãi cả chưởng.

Thằng khốn này không phải là nhắm trúng thứ gì rồi chứ?

Không hổ là anh em mặc chung một cái quần lớn lên, đoán được tám chín phần mười.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đoán được Ngô Mặc muốn truyền đạt thông tin.

Chỉ là nhất thời chưa phân tích ra được nội dung thông tin cụ thể.

Dù sao thì não của Ngô Mặc khác xa người thường.

Nhưng biết rõ Ngô Mặc không bao giờ làm việc vô ích, trong lòng cũng đã có mấy phần đề phòng.

Bất kể thế nào, mục đích nhắc nhở của Ngô Mặc coi như đã đạt được.

Dây xích sắt to lớn tiếp tục trượt xuống.

Chương 1258

Mắt thấy cách đĩa tròn khoảng năm mét, đột nhiên ngừng lại.

Sự chuyển biến từ cực động sang cực tĩnh quá nhanh.

Mọi người không kịp phòng bị, suýt chút nữa tuột tay rơi khỏi dây xích.

May mà phía dưới dây xích có treo quả cầu sắt, vô hình trung lại giúp một phen.

Thành thật mà nói, một tay treo lơ lửng trên dây xích lắc lư qua lại, hình tượng quả thực có chút không đẹp.

Nhưng so với mất mạng, hình tượng cũng chỉ là cái rắm.

Không gian bên dưới cực lớn, đĩa tròn chỉ chiếm một phần trong đó.

Ngô Mặc và mấy người khác phân tán trên các dây xích khác nhau.

Người may mắn thì phía dưới là đĩa tròn, kẻ xui xẻo thì dưới chân là vực sâu vô tận.

Muốn nhảy xuống đĩa tròn một cách an toàn?

Hoặc là như khỉ chuyền từ dây xích này sang dây xích khác, hoặc là liều mạng lắc lư cơ thể điều chỉnh góc độ, như đu xích đu mà nhảy xuống.

Tóm lại, đều có rủi ro nhất định.

“Vãi chưởng!

Khoảng cách xa vãi cả đạn.” Vương Bàn Tử so sánh vị trí hiện tại của mình với khoảng cách đến đĩa tròn.

Chép miệng một cái, vẻ mặt khó xử: “Từ góc của tôi nhảy qua miễn cưỡng có thể chạm tới mép, hơi không cẩn thận là có thể rơi xuống dưới.” “Mẹ nó, sao số tôi lại đen thế này?” “Béo, đừng phàn nàn nữa, bố cũng chẳng khá hơn mày là bao.” Lâm Phong vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cơ thể treo lơ lửng trên dây xích lắc lư qua lại có chút giống như thứ lủng lẳng dưới háng.

Nói về xui xẻo, hắn phải là người đứng đầu.

Lúc cơ quan khởi động, hắn đứng ở ngoài rìa nhất.

Thuận tay tóm lấy dây xích gần mình nhất, vốn tưởng rằng dựa vào vách đá gần hơn một chút, tiện cho việc leo trèo hành động hơn.

Nào ngờ sự việc trái với mong muốn.

Hiện tại mình cách đĩa tròn xa nhất, muốn nhảy lên trên ít nhất phải đổi ba sợi dây xích.

Ôi vãi cả chưởng!

Mẹ nó mình là người chứ không phải khỉ.

Làm sao có thể chính xác như vậy mà tóm được dây xích chứ?

Lỡ tay tuột một cái?

Âm thanh cuối cùng của mình lưu lại nhân gian chính là “A...”, có lẽ còn mang theo chút tiếng vọng.

Số phận luôn ưu ái con cưng của trời.

Ngô Mặc cúi đầu liếc nhìn khoảng cách giữa mình và đĩa tròn.

Không tệ!

Dựa vào thân thủ của mình nhảy qua, đứng vững rồi, chắc không có vấn đề gì lớn.

“Mấy người bám chắc dây xích đừng buông tay, tôi nhảy lên xem tình hình trước.” “Cùng nhau đi.” Hắc Nhãn Kính huýt sáo một tiếng, “Có thể cùng tiến cùng lùi với Nhị gia là vinh hạnh của tôi.” Ngay cả lúc này, Ngô Mặc cũng không ưa nổi cái vẻ đắc ý của Hắc Nhãn Kính.

Hắn hừ một tiếng, nói một câu đầy ẩn ý: “Ông đây vào, ông đây ra, mày cứ ở yên đấy là được rồi.” Hắc Nhãn Kính nghĩ đến chuyện gì đó, ý cười nơi khóe miệng lại sâu thêm một chút.

Giải Liên Hoàn tức đến xì khói lỗ mũi.

Mẹ nó tình hình gì rồi, còn ở đó mà trêu chọc nhau không dứt.

Thằng nhóc thối này đúng là thiếu dạy dỗ.

Ngô Mặc nói xong vừa chuẩn bị nhảy xuống, không ngờ bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bóng người nhanh hơn hắn vài phần.

Kinh ngạc đến mức tròng mắt trợn tròn.

Định thần nhìn lại, trời ạ, lão trâu già nhà mình Trương Khởi Linh đã nhảy xuống trước một bước.

“Tôi...” Ngô Mặc mấp máy môi hồi lâu, thật muốn mắng một câu.

Tên khốn vô tổ chức vô kỷ luật.

Nghĩ lại một chút lại thấy không có gì lạ.

Đồng chí Lão Trương trước nay luôn tùy hứng làm bậy, trừ phi dùng dây thừng buộc hắn vào đai quần, nếu không không biết sẽ xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Thôi bỏ đi, người già đều cố chấp.

Mình vẫn nên bao dung lý giải một chút, dù sao đây cũng được coi là một hành vi yêu thương người già.

Ngô Mặc không ngừng tự khuyên nhủ trong lòng, nhưng tay không hề rảnh rỗi, điều chỉnh góc độ rồi nhảy theo ngay sau.

Người đang ở giữa không trung, vẫn không quên dặn dò một câu: “Mấy người đừng có lộn xộn, nghe chưa?” “Cẩn thận một chút, chú ý an toàn.” “Đừng có cầm lung tung, chạm lung tung.” Giải Ngữ Hoa và những người khác treo lơ lửng giữa không trung, cúi đầu nhìn Ngô Mặc và Trương Khởi Linh.

Một mặt từ trên xuống có thể làm mắt cho họ, mặt khác chuẩn bị sẵn sàng, một khi tình hình không ổn lập tức quăng dây thừng cứu họ lên.

Ngô Mặc vững vàng nhảy lên đĩa tròn.

Thân hình vừa đứng vững, giơ tay lên liền cho Trương Khởi Linh một cái tát trời giáng: “Trước khi hành động có thể nói một tiếng không?

Cũng may là tim ông đây tốt, không thì sợ đến tè ra quần rồi.” Lực của cái tát này được kiểm soát rất tốt, có thể nói là làm choáng váng nhưng không tổn thương não.

Trong mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia bất đắc dĩ, trầm ngâm vài giây, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, sau này sẽ chú ý.” “Vãi chưởng!

Mày... mày xin lỗi tao?” Lần đầu tiên trong lịch sử xin lỗi, dọa Ngô Mặc hồn bay phách lạc.

Hắn ngây người nhìn Trương Khởi Linh, không dám tin vào những gì mình vừa nghe.

Trương Khởi Linh trong lòng khẽ thở dài.

Khả năng chịu đựng quá kém.

Mình chỉ nhẹ nhàng nói một câu đã gây cho hắn phiền phức lớn như vậy, xem ra còn cần rèn luyện.

Hắn lắc đầu, không thèm để ý đến tên ngốc Ngô Mặc này nữa, quay đầu nhìn về phía trung tâm của đĩa đá.

Từ trên nhìn xuống, hoàn toàn không thể cảm nhận được sự chấn động khi tận mắt chứng kiến.

Người khổng lồ dài bảy mét căn bản không phải là tượng đá, mà là một sinh vật giống người.

Lồng ngực khẽ phập phồng chứng minh hắn vẫn còn sống.

Trương Khởi Linh im lặng hồi lâu. 191.

Lúc này Ngô Mặc đã hoàn hồn, gãi đầu rồi cũng ghé lại gần.

Nhìn rõ cơ thể khổng lồ khẽ run rẩy, hắn dùng khuỷu tay huých Trương Khởi Linh, hạ giọng nói: “Lão Trương, thứ này còn sống, nó rốt cuộc là cái gì vậy?

Chẳng lẽ thật sự là người khổng lồ?” “Mày từng trải qua nhiều chuyện như vậy, có từng thấy tình huống tương tự chưa?” Ánh mắt Trương Khởi Linh chăm chú nhìn về phía trước.

Ngay khi Ngô Mặc tưởng rằng mắt hắn sắp bay ra ngoài, thì đột nhiên nghe thấy câu trả lời của Trương Khởi Linh: “Bất tử.” “Phụt?” Ngô Mặc nghe mà đầu óc mơ hồ, đem hai chữ này tách ra nghiền nát cố gắng lý giải.

Vẫn không hiểu nó có ý nghĩa gì?

Ngô Mặc có một thói quen tốt, gặp chuyện không hiểu liền trực tiếp mở miệng hỏi: “Lão Trương, phụt...” Chữ thứ hai còn chưa kịp thốt ra, giọng của Vương Bàn Tử từ trên truyền xuống.

“Huynh đệ, rốt cuộc tình hình thế nào?

Chương 1259

Có thể nhảy xuống được không?

Anh em tôi sắp không trụ nổi nữa rồi.” Thần kinh của Ngô Mặc lập tức căng ra.

Hắn lập tức quay đầu nhìn lên, chỉ thấy Vương Bàn Tử treo ở trên lắc lư cực kỳ lợi hại.

Nói một câu hơi khoa trương một chút, bên cạnh có người đánh rắm cũng có thể thổi hắn rơi xuống.

Ngô Mặc trong lòng kinh hãi, không nhịn được hét lên: “Sao vậy?

Bám chắc vào!” “Tôi cũng muốn bám chắc, nhưng vấn đề là không biết dầu từ đâu ra.

Vãi chưởng!” Vương Bàn Tử còn chưa nói xong, tay đã tuột, cả người lập tức rơi xuống.

“Bàn ca!” Ngô Mặc gầm lên một tiếng.

Hắn không còn quan tâm đến việc che giấu thân phận, tim như muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Hắn dùng hết sức bình sinh, lao về phía trước với tốc độ nhanh nhất.

Đồng thời rút sợi dây thừng bên hông, muốn tóm lấy Vương Bàn Tử vào thời khắc cuối cùng.

Biện pháp đối phó không có vấn đề gì, nhưng khổ nỗi khoảng cách hơi xa một chút.

Theo tốc độ của hắn, lao đến mép rìa, Vương Bàn Tử có lẽ đã rơi xuống dưới đĩa đá.

Thời khắc nguy cấp, Hắc Nhãn Kính, Lâm Phong và Trương Hải Khách đồng thời ra tay.

Ba người không hẹn mà cùng quăng ra dây thừng.

Một đầu dây thừng quấn chặt quanh eo Vương Bàn Tử, cứu được người vào thời khắc mấu chốt.

Vương Bàn Tử treo lơ lửng giữa không trung.

Giống như một miếng thịt khô, sắc mặt vàng vọt, mồ hôi trên trán lã chã rơi xuống.

Giọng nói vốn lanh lẹ cũng trở nên khàn đặc.

Hắn liên tục nuốt nước bọt, nói với ba người ở trên: “Mấy anh em cảm ơn nhiều, nhưng tôi cầu xin các người nhất định phải giữ chắc, không thì chỉ cần tuột tay một cái, Bàn gia tôi thật sự thành bánh bét mất.” Khi căng thẳng, người ta thường nói nhiều hơn một chút.

Vương Bàn Tử cũng không ngoại lệ.

Tuy bao nhiêu năm nay đã trải qua sóng to gió lớn, đi qua lằn ranh sinh tử mấy lần.

Nhưng không có nghĩa là có thể bình thản đối mặt với vấn đề sinh tử.

Dù sao thì xưa khác nay khác.

Ngày xưa độc thân một mình, ăn uống không lo.

Bây giờ trong lòng có vướng bận, làm việc luôn muốn ổn thỏa hơn một chút.

Vương Bàn Tử lúc nói chuyện không cẩn thận cử động một cái.

Trời ạ, dây thừng càng lắc càng dữ dội, đột nhiên ba sợi dây xích đồng thời phát ra tiếng loảng xoảng.

Nghe như một bản giao hưởng.

Vấn đề là không ai thưởng thức buổi hòa nhạc này, ba gã đàn ông bị hắn kéo xuống mười centimet.

“Mẹ kiếp, tên béo chết tiệt đừng có lộn xộn.” Lâm Phong bị dọa giật mình, sắc mặt khó coi như cứt gà, xanh lét.

Biết Vương Bàn Tử nặng, nhưng chưa từng tự mình trải nghiệm.

Bây giờ coi như đã hoàn toàn hiểu tại sao Ngô Tà ngày nào cũng réo Vương Bàn Tử giảm béo.

Hắn nghiến răng dùng sức kéo dây thừng, mệt như chó thở hổn hển.

Lại không dám cử động lung tung, chỉ sợ hơi không cẩn thận dây thừng đứt, Vương Bàn Tử lại rơi xuống.

Chỉ có thể cố gắng gồng mình, cảm thấy hai cánh tay sắp bị kéo đứt.

Hắc Nhãn Kính một tay dùng sức nắm chặt dây thừng: “Tên béo chết tiệt, nếu mày còn lộn xộn nữa, Hắc gia mà không cẩn thận buông tay, mày xuống dưới rồi đừng có trách tao.” Trương Hải Khách không nhìn Vương Bàn Tử, quay đầu hét lớn với Ngô Mặc ở dưới: “Lâm lão nhị, lão tử cứu người của mày, sau này đừng quên trả công cho tao.” Ngô Mặc đứng ở mép đĩa đá, từ từ thở ra một hơi.

Một gã đàn ông sắt đá đường đường, suýt chút nữa bị dọa thành cô vợ nhỏ khóc lóc không ngừng.

Khoảnh khắc vừa rồi, hắn suýt tưởng rằng mình và Bàn ca sắp phải sinh tử ly biệt.

Đừng nói gì đến nhân vật chính hay không.

Gặp phải chuyện này, Vương Bàn Tử dù là người sắt, rơi xuống cũng phải biến thành bánh sắt.

Nguy cơ tạm thời được giải trừ, nhưng phiền phức mới lại nảy sinh.

Ba người kéo Vương Bàn Tử, căn bản không rảnh tay để nhảy xuống.

“Lão nhị, mau nghĩ cách đưa người xuống đi, bố mày sắp không trụ nổi nữa rồi.” Lâm Phong thở hổn hển, gấp gáp nói: “Dầu từ trong dây xích rỉ ra, tao sắp không nắm được nữa.” Tô Nan lập tức chen vào một câu: “Không sai, là dầu, xem ra tôi phải nhảy xuống rồi.” Hắn là người hành động, nói là làm.

Dùng sức đu dây xích một cái, điều chỉnh góc độ, người đã lao xuống.

Rơi xuống đất.

Để giảm lực va chạm, hắn lăn về phía trước hai vòng.

Cùng lúc đó, mấy người Trương Hải Lôi cũng lần lượt nhảy xuống.

Bọn họ không có dũng khí hy sinh vì tình yêu, không thể làm chuyện treo mình trên dây xích để ở cùng Trương Hải Khách.

Lúc này, những người có góc độ thích hợp trên dây xích gần như đã nhảy xuống hết.

Giải Ngữ Hoa và Giải Liên Hoàn có chút kinh hiểm.

May mà Ngô Mặc và Trương Khởi Linh đồng thời ra tay, vững vàng đỡ được họ.

Ở đây không thể không khen Bạch Mã và Văn Thành Công Chúa.

Hai người không hổ là trưởng bối của Trương Khởi Linh, nhân phẩm không có vấn đề, động tác cũng gọn gàng dứt khoát.

Đối mặt với nguy hiểm không một chút do dự.

Bình ổn đáp xuống trên đĩa tròn.

Hiện tại trên dây xích ngoài Kim Điêu và đám khỉ xem náo nhiệt, cũng chỉ còn lại Lâm Phong, Hắc Nhãn Kính, Trương Hải Khách và Vương Bàn Tử bốn người.

Bốn người trừ Trương Hải Khách ra, còn lại đều là cục cưng gan ruột của Ngô Mặc.

Thiếu một người cũng phải hối hận nửa đời.

Việc cấp bách lúc này là để Vương Bàn Tử nhảy xuống trước.

Chỉ cần hắn đáp đất an toàn, ba người còn lại sẽ không có vấn đề gì lớn.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, trong đầu không ngừng suy nghĩ làm thế nào để đưa người qua một cách an toàn và ổn thỏa?

Chỉ là nghĩ ra mấy phương pháp đều có thiếu sót.

Khóe mắt vô tình nhìn thấy Kim Điêu đang làm điệu làm bộ, lập tức có linh cảm.

Chuyện người không làm được, không có nghĩa là khỉ không làm được.

Dây xích đối với người có chút khó khăn, nhưng đối với đám khỉ chúng nó thì lại là đồ chơi bẩm sinh.

Thời gian không chờ đợi ai.

Được hay không?

Trước tiên cứ giao tiếp với Kim Điêu rồi tính.

Ngô Mặc lập tức giao tiếp với Kim Điêu.

Chương 1260

Hắn sợ Kim Điều không hiểu ý mình, nên đã giải thích đi giải thích lại mấy lần.

Kim Điều một tay bám vào dây xích, đôi mắt to ngây thơ ngơ ngác, nghiêng đầu nhìn Vương Bàn Tử ở dưới.

Nghĩ mãi không hiểu, sao người này lại không nhảy qua được nhỉ?

Nhìn bộ dạng của Kim Điều, Ngô Mặc thầm than, toi rồi.

Mình tốn công cả buổi, thằng này một câu cũng không hiểu.

Ngay khi hắn chuẩn bị giao tiếp lại với Kim Điều, con tinh tinh Kim Điều đột ngột nhảy sang sợi dây xích gần Vương Bàn Tử nhất.

Do động tác quá mạnh, mấy quả cầu sắt phía dưới các sợi dây xích va vào nhau, phát ra tiếng “đông đông”.

Âm thanh chói tai, nghe mà lòng người hoảng loạn.

Trong đó có mấy sợi dây xích va vào phần bụng dưới của Lâm Phong và Trương Hải Khách, đau đến mức hai người nhe răng trợn mắt suýt khóc thành tiếng.

“Mẹ nó làm trò quỷ gì thế?” Lâm Phong hít một hơi lạnh, mắt trợn trừng mắng: “Thằng này điên rồi à, lão tử còn chưa muốn làm thái giám đâu.” Ngô Mặc nhìn thấy cảnh này cũng nhếch miệng.

Không cần tự mình trải nghiệm, hắn cũng có thể tưởng tượng ra được đau đến mức nào.

Hắn rụt cổ cười lấy lòng với Lâm Phong: “Xin lỗi, cứu người quan trọng.” Nụ cười vô cùng bỉ ổi, có chút giống như thái giám trong cung.

Lâm Phong trời không sợ đất không sợ, chỉ riêng không có cách nào với Ngô Mặc.

Nhìn thấy nụ cười lấy lòng của Ngô Mặc, hắn đảo mắt một cái: “Đừng nói nhảm nữa, mau giải quyết vấn đề đi.” “Hiểu rồi, yên tâm, cứ xem đây.” Ngô Mặc gật đầu cúi lưng ra dấu OK.

Hắc Nhãn Kính treo ở trên nhìn mà không hiểu sao có chút đau lòng.

Trong lòng nghẹn một cục tức, trong đầu không ngừng vang lên ba chữ: Dựa vào cái gì?

Thằng họ Lâm kia đã cho cục cưng nhà mình uống thuốc mê gì?

Tại sao đãi ngộ của mình ngay cả một phần lẻ của đối phương cũng không bằng?

Hắc gia vừa tủi thân vừa uất ức.

Nỗi khổ trong lòng không có chỗ trút, chỉ có thể trút giận lên sợi dây thừng trong tay.

Càng kéo càng chặt.

Không cẩn thận nhấc Vương Bàn Tử lên một chút.

Tuy hình tam giác khá ổn định, nhưng một cạnh bị phá hỏng, hai cạnh còn lại cũng sẽ bị biến dạng.

Vương Bàn Tử sợ đến mồ hôi lạnh túa ra: “Vãi chưởng, Hắc gia, huynh đệ cầu xin ngươi từ từ thôi.” Sắc mặt Ngô Mặc cũng thay đổi, một tay giơ về phía trước trấn an Hắc Nhãn Kính và Vương Bàn Tử: “Ổn định, đừng lộn xộn, cố thêm một lát nữa!” Hắn không dám tiếp tục trì hoãn, lập tức lại giao tiếp với Kim Điêu.

Đầu Kim Điêu gật lia lịa như gà mổ thóc, dường như đã hiểu ý Ngô Mặc muốn biểu đạt.

Ngay sau đó, nó làm một động tác không ai ngờ tới, thân mình đu một cái nhảy lên đỉnh đầu Hắc Nhãn Kính.

Nhìn thấy cảnh này, tim Ngô Mặc như muốn nhảy lên cổ họng.

Làm cái gì vậy?

Lão tử bảo mày cứu người, không phải bảo mày ngồi lên người ta.

Cái mông to của mày lỡ không cẩn thận ngồi xuống một cái, Kính ca và Bàn ca đều bị mày làm cho tàn phế mất.

Ngô Mặc tay trái nắm chặt thành quyền, liên tục nuốt nước bọt, không dám tiếp tục nhắc nhở Kim Điều.

Sợ Kim Điều hiểu sai ý, thật sự ngồi chết hai người.

Nói thật, Hắc Nhãn Kính cũng có chút ngơ ngác.

Hắn biết Ngô Mặc có khả năng giao tiếp với động vật, nhưng không hiểu cục cưng nhà mình đây là ý gì?

Để một con tinh tinh đứng trên đầu mình, rốt cuộc muốn làm gì?

Ngẩng đầu nhìn lên.

Cái mông to đỏ hỏn của Kim Điều, giống như đèn đỏ chiếu đến mắt cũng phát sáng.

Tình cờ, Kim Điều cúi đầu nhìn xuống, đối mặt với Hắc Nhãn Kính.

Kim Điều nhìn gã đeo kính râm to tổ chảng dưới chân, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc.

Sau đó biểu diễn một động tác khó.

Nó một tay bám vào dây xích, tay kia duỗi xuống tóm lấy cổ áo Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính bản năng muốn phản kháng.

Thân thể vừa cử động, hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, tinh tinh là bạn không phải địch.

Hắn tin cục cưng nhà mình sẽ không làm hại mình, vậy thì thú cưng cũng sẽ không làm điều gì xấu với mình.

Cảm xúc ổn định, thân thể lại lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Định xem con tinh tinh Kim Điều muốn làm gì?

Sự phối hợp của hắn mang lại sự tiện lợi đáng kể cho Kim Điều.

Nhưng lại mang đến sự hoảng sợ cực độ cho Vương Bàn Tử.

Không phải hắn không tin vào khả năng huấn luyện thú của huynh đệ mình, mà là không dám lấy mạng nhỏ của mình ra mạo hiểm.

Vương Bàn Tử từ ba sợi dây thừng nhận ra sợi dây của Hắc Nhãn Kính, mượn lực của hai sợi dây kia, vội vàng buộc sợi dây đó vào eo mình.

Hắn coi như đã quyết định rồi, hôm nay cùng Hắc Nhãn Kính diễn một màn Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài sinh tử có nhau, sinh tử không rời.

Còn về Hắc gia có đồng ý hay không?

Hiện tại không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn.

Phải nói, chiêu này của Vương Bàn Tử coi như là chơi đúng rồi.

Dây thừng vừa buộc xong chưa được mấy phút, con tinh tinh Kim Điều đã ra tay.

Gã này tóm lấy Hắc Nhãn Kính không một lời chào hỏi, trực tiếp ném người về phía đĩa tròn bên dưới.

Kim Điều một tay có thể nâng nghìn cân.

Quăng Hắc Nhãn Kính kèm theo Vương Bàn Tử như chơi.

Động tác đột ngột suýt chút nữa dọa chết Vương Bàn Tử, hắn há to miệng hét thảm: “Cứu, cứu mạng.” Hắc Nhãn Kính vô cùng bình tĩnh, hiếm khi được tận hưởng cảm giác bay lượn giữa không trung nhờ sức của người khác.

Khóe miệng vẫn nở nụ cười, thậm chí còn dang tay về phía Ngô Mặc ở dưới: “Nhị gia, em đến đây.” Ngô Mặc sắp tức điên rồi.

Đến thở cũng không dám thở mạnh, vội vàng ném ra móc sắt quấn vào người Hắc Nhãn Kính.

Dù sao đi nữa, trước tiên kéo được một người, người còn lại sẽ không xảy ra chuyện gì.

May mà Giải Ngữ Hoa cũng không phải ngồi không.

Cùng lúc đó quăng ra một sợi dây thừng khác bay về phía Vương Bàn Tử.

Biết cân nặng của Vương Bàn Tử không dễ khống chế, Giải Liên Hoàn và Tô Nan cũng lần lượt xông lên.

Cả đám người vừa kéo vừa lôi, cuối cùng cũng đưa được hai người lên đài đá an toàn.

Vương Bàn Tử chân trước vừa bò lên đài đá, chân sau đã nằm trên đó thở hổn hển: “Ôi vãi, mệt chết Bàn gia tôi rồi.” “Tên béo chết tiệt, có chút liêm sỉ đi.” Hắc Nhãn Kính xoa xoa vết bầm tím trên cổ tay, nhổ một bãi nước bọt, “Mày mà không giảm béo nữa, lần sau Hắc gia không quản đâu.” Vương Bàn Tử khó khăn lật người, cười nhăn nhở: “Hắc gia, tình anh em của chúng ta sánh ngang Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, nhắc đến giảm béo sáo rỗng quá!” “Mày cút sang một bên cho lão tử.” Hắc Nhãn Kính nhấc chân đá vào mông Vương Bàn Tử một cái, quay đầu nhướng mày với Ngô Mặc, “Nhị gia, biểu hiện của em ngài hài lòng chứ?” “Hài lòng, hài lòng, né qua một bên đi.” Ngô Mặc thuận miệng nói cho qua, đưa tay đẩy Hắc Nhãn Kính sang một bên, hét với Lâm Phong ở trên: “Con trai, mày tự qua đây hay để Kim Điều ném mày qua?” Lâm Phong và Trương Hải Khách vừa chứng kiến cảnh vừa rồi, hồn vía hai người sắp bay lên mây.

Nghe xong đề nghị của Ngô Mặc, đầu lắc như trống bỏi.

Đùa quốc tế gì vậy?

Hai người họ không có khả năng chịu đựng tâm lý mạnh mẽ như vậy.

Chương 1261

Hai người không còn do dự.

Nhắm chuẩn vị trí dây thừng, di chuyển từ đầu này sang đầu kia, lại chuyền thêm một sợi nữa mới bình ổn đáp xuống đài đá.

Thấy hai người họ đứng trên đài đá, trái tim treo lơ lửng của mọi người mới hoàn toàn đặt lại vào trong bụng.

Kim Điều học theo cũng nhảy xuống.

Đừng nhìn đài đá đường kính hơn mười mét, nhưng đột nhiên chen vào nhiều người như vậy cũng trở nên chật chội.

Không biết tình hình ở giữa thế nào?

Nhất thời đều chen chúc ở mép rìa, không dám tiến vào trong.

Ngô Mặc lại lần nữa nhớ đến vấn đề của mình lúc nãy, di chuyển bước chân chen đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

“Lão Trương, lúc nãy mày nói là ý gì? ‘Phụt’?

Mày cảm nhận được thằng kia bị xì hơi à?” Thành thật mà nói, hắn rất muốn hỏi thẳng gã kia có phải là đánh rắm không?

Lời đến miệng lại quay một vòng cảm thấy có chút không văn nhã, lại vội vàng nuốt vào.

Không phải nói hắn tiến bộ rồi, biết phải trái, mà là bên cạnh có Bạch Mã và Văn Thành Công Chúa.

Mình dù sao ở trước mặt họ cũng mang danh trưởng bối, mở miệng ra là lời tục tĩu chẳng phải rất mất mặt sao?

“Hả?” Trương Khởi Linh quay đầu nhìn Ngô Mặc, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

Mình vừa nói xì hơi à?

Có sao?

Hắn nhíu mày suy nghĩ hồi lâu cũng không có manh mối gì.

Ngô Mặc đợi một lúc, không nhận được câu trả lời của Trương Khởi Linh.

Suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ra.

Xem ra là mình hỏi không đúng lúc.

Hiện tại đông người, có lẽ Lão Trương sợ có điều khó nói chăng!

Trương Khởi Linh nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt như thể 'tôi hiểu rồi', khiến trong lòng cậu dấy lên nghi ngờ.

Hắn hiểu cái gì chứ?

Hai người lúc này chẳng khác nào người câm nói chuyện với kẻ ngốc.

Một người không biết nên giải thích cái gì, người còn lại thì năng lực lý giải đã trôi dạt ra tận Thái Bình Dương.

“Vãi, cái thứ này vẫn còn thở!” Một tiếng kêu kinh ngạc của Lâm Phong lập tức kéo suy nghĩ của hai người về thực tại.

Ngô Mặc quay đầu nhìn sang.

Vừa hay khóe mắt liếc thấy Lâm Phong đang chỉ tay về phía gã khổng lồ đang nằm ở trung tâm.

Ngón tay hơi run rẩy đã tố cáo nội tâm kinh ngạc tột độ của hắn.

“Cái quái gì?

Còn sống á?” Vương Bàn Tử lộn một vòng đứng bật dậy khỏi mặt đất, trợn to hai mắt nhìn chằm chằm vào bóng dáng cao lớn phía trước.

Càng nhìn, lông mày càng nhíu chặt.

Lâm Phong nói không sai, sinh vật khổng lồ hình người phía trước quả nhiên vẫn còn thở.

Chỉ là hơi thở cực kỳ yếu ớt, nếu không chú ý sẽ rất dễ bỏ qua.

Hai chữ 'còn sống' như sét đánh giữa trời quang, nện thẳng vào đầu óc mọi người.

Không ai ngờ được bên dưới cánh cổng đồng lại tồn tại một sinh vật như vậy.

Là người?

Là quái vật?

Hay là sinh vật ngoài hành tinh?

Một loạt câu hỏi như búa tạ, gõ vào đầu khiến ai nấy đều hoa mắt chóng mặt, chẳng hiểu mô tê gì.

Hơn chục người chen chúc nhau, đứng sát rạt ở mép bàn tròn.

Không ai dám tùy tiện bước về phía trước một bước.

Chỉ sợ vô tình đánh thức con quái vật khổng lồ này.

Canh chừng thứ này suốt mười phút, Ngô Mặc dụi dụi đôi mắt đã hơi mỏi, khẽ thở dài: “Tuy tên này cũng thuộc dạng càng nhìn càng thuận mắt, nhưng ông đây bây giờ thật sự hết kiên nhẫn để ngắm rồi.

Chúng ta cứ đứng ngây ra đây như thằng ngốc, bước tiếp theo phải làm gì đây?” Vừa nói, ánh mắt cậu quét về phía Tô Nan và Trương Hải Khách, “Hai vị nói kế hoạch của mình đi.

À phải rồi, đừng có nói với tôi là không quen biết, ông đây không tin lời ma quỷ của các người đâu.” Một câu nói đã chặn đứng những lời Tô Nan định nói.

Tô Nan mấp máy đôi môi khô khốc, trong đầu nhanh chóng phân tích lợi hại lúc này.

Về mặt quân số, gã hiện tại chẳng khác nào đơn thương độc mã.

Bên cạnh chỉ còn lại một Tiểu Tứ Nguyệt, mà rõ ràng có thể nhìn ra là 'thân tại Tào doanh tâm tại Hán'.

Trương gia thì vẫn còn vài người.

Tuy mục tiêu giống nhau, nhưng sau khi lấy được đồ cũng sẽ là đối thủ cạnh tranh.

Cổ nhân nói rất hay, ba người đi cùng ắt có một người độc thân.

Thay vì đơn đả độc đấu, chi bằng cược một vố.

Cố gắng lôi kéo Ngô Mặc về phe mình.

Dù không thể cùng một lòng, nhưng cũng có thể khuấy đục hoàn toàn vũng nước này, đến lúc đó đục nước béo cò, thế nào cũng có cơ hội lấy được đồ.

Tô Nan cũng là bị dồn vào đường cùng.

Gã nằm mơ cũng không ngờ đám người Oscar lại phế vật đến thế, khiến gã bây giờ rơi vào cảnh không có người để dùng.

Ai!

Cũng không biết Đa Kiệt đã đi đâu rồi?

“Nghĩ gì thế?

Bịa chuyện à?

Mang thai mười tháng cũng không mệt như mày nhỉ?” Ngô Mặc đợi đến mức hơi mất kiên nhẫn.

Lòng khao khát được giãi bày của Tô Nan bị Ngô Mặc chặn họng, nghẹn uất không lên không xuống được.

Trong lòng tức đến mức chửi ầm lên.

Cái đám phòng kế hoạch chết tiệt, có phải não úng nước hay bị bug rồi không?

Cái thằng mồm mép tép nhảy này mà lại có tác dụng lớn ư?

Chửi thì chửi, nhưng không mở miệng nói chuyện thì chắc chắn không xong rồi.

Tô Nan đảo mắt, cố gắng đè nén cơn giận trong lòng, chỉ tay về phía gã khổng lồ phía trước, trầm giọng nói: "Đã đến đây rồi, tôi cũng không giấu giếm mục đích thật sự nữa.

Hơn hai mươi năm trước, công ty chúng tôi có được một cuộn tranh, cụ thể thế nào tôi không tiện nói.

Chương 1262

Chỉ có thể nói cho các người biết, sau khi suy xét và nghiên cứu kỹ lưỡng, chúng tôi phát hiện năm đó sau khi Xi Vưu đại chiến thất bại, một bộ lạc dưới trướng đã dẫn dắt tộc nhân vượt núi băng rừng đến dãy Himalaya.

Bọn họ rời đi là có mục đích, chủ yếu là để bảo vệ các cơ quan của Xi Vưu.

Theo truyền thuyết, dưới một điều kiện đặc biệt nào đó, nếu ghép các cơ quan của Xi Vưu lại với nhau, sẽ đánh thức được vị ma thần vĩ đại này.

Đương nhiên, công ty chúng tôi không có suy nghĩ tà ác đó, chỉ muốn có được các cơ quan trong đó để nghiên cứu.

Có người cho rằng thần minh là giả, nhưng cũng có người kiên quyết tin rằng thần minh tồn tại.

Bộ phận của tôi kiên quyết tin vào sự tồn tại của thần minh, vì vậy đã khởi động dự án này.” Tô Nan kể sơ lược về nguồn gốc và quá trình phát triển của dự án, cuối cùng bổ sung một câu.

“Ban đầu tôi vốn không tin vào những chuyện vô căn cứ này, nhưng bây giờ khi nhìn thấy gã khổng lồ này, tôi lại không thể không nghi ngờ tính xác thực của truyền thuyết.” Ngô Mặc nghe mà như lọt vào sương mù.

Cậu quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa bên cạnh, chớp chớp mắt: “Đây là phía sau cánh cổng đồng mà, đâu phải quán trà nhà ai đâu?

Sao tôi cứ có cảm giác như đang nghe thần thoại truyền thuyết thế nhỉ?” Lông mày Giải Ngữ Hoa sắp nhíu lại thành một cục.

Anh từng nghe không ít truyền thuyết về cuộc chiến Trục Lộc, tài liệu liên quan trong nhà có thể chất cao hơn một mét.

Nhưng những lời Tô Nan nói lại có chút xa lạ với anh, không nằm trong phạm vi kiến thức của anh.

Trong thời gian ngắn không thể phán đoán thật giả.

Vương Bàn Tử liếc xéo mắt, cười khẩy một tiếng: "Xi Vưu?

Bốc phét cái quái gì thế, mày đang kể chuyện thần thoại cho tao nghe đấy à?" Lúc này sắp vạch mặt nhau rồi, hắn tiếp tục giả làm cậu trai ngốc nghếch cũng hơi vô vị.

Lâm Phong rất hợp cạ với Vương Bàn Tử.

Lời còn chưa dứt đã bồi thêm một câu: "Ông đây cứ tưởng sắp có chuyện gì động trời, ai dè mày lại đi kể chuyện tào lao.

Xi Vưu?

Còn thêm cả chiến tranh giữa các vì sao nữa đi.

Công ty các người có phải nhiều tiền quá nên rửng mỡ không?

Chuyện không đâu mà cũng nghiên cứu được hơn hai mươi năm?" Dù đã xuyên không đến đây, nhưng nền văn hóa lịch sử tương đồng khiến Lâm Phong thật sự có chút không quen với việc các nhân vật thần thoại trong truyền thuyết còn sống trên đời.

Chỉ là ánh mắt vô tình liếc đến công chúa Văn Thành.

Nửa câu chửi rủa còn lại trong miệng không thể nói ra.

Vãi cả chưởng!

Sao lại quên mất mấy người này nhỉ?

Tùng Tán Cán Bố và công chúa Văn Thành đã sống cả nghìn năm, vậy thì cuộc chiến Trục Lộc giữa Xi Vưu và Hoàng Đế xem ra cũng có khả năng tồn tại.

Cùng lúc đó, Ngô Mặc cũng nghĩ đến điểm này.

Hai người vô tình chạm mắt nhau, vẻ mặt trở nên ngày càng nghiêm trọng.

Trong đầu nảy ra một ý nghĩ: không lẽ lại là một câu chuyện tào lao thật sự à?

Giải Liên Hoàn là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng: "Cái gọi là trái tim của Xi Vưu, không lẽ nào lại nằm trong cơ thể của gã khổng lồ trước mắt này chứ?" Sự việc đã đến nước này, cũng chẳng có gì để che giấu.

Trương Hải Khách gật đầu: "Không sai, đây chính là mục đích chúng tôi đến đây." "Lão nhị, qua đây nói vài câu." Lâm Phong kéo Ngô Mặc sang một bên, ghé đầu vào nhau thì thầm: "Bọn họ đang nói nhảm đấy, chúng ta làm thế nào?

Cướp hay giật, một lời của mày thôi, anh đây nghe mày hết." Vẻ mặt Lâm Phong vô cùng nghiêm túc, nói ra những lời từ tận đáy lòng. 192.

Hắn người không vướng bận việc gì nên nhẹ nhõm vô cùng.

Đến đây hoàn toàn là để đi cùng Ngô Mặc hoàn thành nhiệm vụ.

"Tao không có ý kiến." Ngô Mặc lắc đầu, giọng nhỏ như muỗi kêu: "Tao chỉ cần xử lý được Tuyết Sơn Diêm Vương là hoàn thành nhiệm vụ, nhưng khốn nỗi nó chạy nhanh quá, không biết cái thứ đó đã đi đâu rồi." "Chạy?

Ai chạy?" Lâm Phong mặt đầy cạn lời!

Hai anh em ngang nhiên nói chuyện thì thầm, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của người khác.

Tô Nan đứng tại chỗ, một mặt nhìn chằm chằm gã khổng lồ, một mặt chờ đợi câu trả lời của Ngô Mặc.

Thứ gã muốn đã ở ngay trong tầm tay, Tô Nan ngược lại còn bình tĩnh hơn ngày thường vài phần.

Cổ ngữ có câu, không có mười phần chắc chắn, đừng tùy tiện ra tay.

Gã không phải là lính mới ra lò.

Gã biết trong tình huống này, muốn lấy được đồ thì phải cẩn thận, cẩn thận, và cẩn thận hơn nữa.

Nếu thật sự hấp tấp ra tay, rất có khả năng sẽ là làm áo cưới cho người khác.

Suy nghĩ của Trương Hải Khách cũng tương tự.

Đều là hồ ly ngàn năm, ai nấy làm việc đều ranh ma như quỷ.

Ba nhóm người đứng im như tượng gỗ.

Bề ngoài thì có vẻ như đang đợi tin tức của Ngô Mặc và Lâm Phong, nhưng thực tế trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng.

Tuy nhiên, bất ngờ luôn đến đột ngột như vậy.

Không biết tên thất đức tám đời nào, bỗng nhiên ném một cái vại lớn từ trên cao xuống.

Cái vại toàn thân đen kịt, không ngoài dự đoán thì chắc là được làm từ vẫn thạch.

Có phải dược liệu hay không cứ để sang một bên.

Tiếng gió rít gào từ trên truyền xuống, mọi người ngẩng lên nhìn, lập tức kinh hồn bạt vía.

Cái vại đường kính hơn một mét, rơi từ độ cao hơn trăm mét xuống.

Trong quá trình rơi, nó liên tục va vào dây xích sắt, phát ra tiếng loảng xoảng.

Nói một câu không ngoa, thật sự là sượt qua là chết, chạm vào là toi.

Vãi cả chưởng!

Mồ hôi của Ngô Mặc túa ra chảy dọc thái dương, gào lên với mọi người: “Đừng có đứng đực ra đó nữa, mẹ nó, mau tìm cách né đi!” “Mẹ nó chạy đi đâu được?” Không biết là ai đáp lại một câu, “Chỗ bé tí tẹo này căn bản không có chỗ trốn.” Lời tuy thô nhưng lý không thô.

Bàn tròn trông có vẻ không nhỏ, nhưng thực tế lại chẳng lớn chút nào.

Gã khổng lồ đã chiếm hết ba phần tư không gian.

Chỗ cho mọi người trốn, nhiều nhất cũng chỉ là vòng tròn xung quanh này thôi.

Cái vại lớn chẳng khác nào chuông cửa trên cổng điện Diêm Vương.

Một khi rơi xuống.

Báo hiệu cổng điện Diêm Vương đã mở rộng, tươi cười chào đón mọi người đến.

Có người tốt nào lại ngày ngày mong đi chết chứ?

Để từ chối sự nhiệt tình của Diêm Vương, chỉ có thể dùng trăm phương ngàn kế, nghĩ mọi cách để tránh qua cửa ải này.

Mắt thấy chỉ còn cách mặt đất hơn hai mươi mét.

Cái vại không biết nghĩ thế nào? 193.

Có lẽ nó xác định Ngô Mặc là nhân vật chính của thế giới này.

Lại bỏ qua tất cả những người khác, nhắm thẳng vào đỉnh đầu Ngô Mặc mà rơi xuống.

Chương 1263

Dù vẫn va chạm với dây xích sắt, nhưng phạm vi rơi xuống luôn bao trọn lấy Ngô Mặc.

Khóe miệng Hắc Nhãn Kính vẫn treo nụ cười xấu xa quen thuộc, nhưng ánh mắt lại luôn quan sát xung quanh Ngô Mặc.

Đảm bảo có chút gió thổi cỏ lay nào, anh có thể ra tay giải quyết ngay lập tức.

Bây giờ thấy tình hình không ổn.

Đến thở cũng không kịp, mũi chân điểm nhẹ xuống đất, thân hình vận đến tốc độ nhanh nhất, lao về phía Ngô Mặc.

Cùng lúc đó, Giải Ngữ Hoa cũng lao tới từ một hướng khác.

Hướng khác nhau, nhưng mục tiêu là một.

Ngô Mặc đâu phải loại người ngồi chờ chết.

Cậu đang suy tính xem nên trốn về hướng nào?

Khóe mắt vừa hay liếc thấy cảnh này.

Tim hẫng một nhịp, da đầu tê dại, không nói nên lời.

Mẹ kiếp, hai tên này đang chơi trò thiêu thân lao đầu vào lửa đấy à?

Trong lòng vừa tức vừa vội.

Hận không thể hai cánh tay đột nhiên dài ra mười mét, một tay tóm lấy hai người ném sang một bên.

Đây không phải là thêm loạn sao?

Vốn dĩ mình đang ở trong tình thế nguy hiểm, kết quả hai người các anh cũng xông ra.

Đến lúc xuống địa ngục gặp Diêm La Vương, chẳng lẽ phải làm một đôi uyên ương chết oan à?

Lâm Phong đứng sát bên Ngô Mặc.

Hai anh em có thể nói là một người vinh cả hai cùng vinh, một người nhục cả hai cùng nhục.

Thật sự xảy ra chuyện?

Cùng dắt tay nhau bước vào điện Diêm Vương.

May mà cái vại bị dây xích sắt níu lại, tốc độ rơi có phần chậm đi một chút.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính nắm chặt thời cơ, tóm lấy cánh tay Ngô Mặc, dùng sức kéo người ra ngoài.

Lúc này, tầm quan trọng của việc học hành đã được thể hiện.

Lời người xưa nói không sai, học tốt Toán-Lý-Hóa, đi khắp thiên hạ không sợ.

Tình huống hiện tại, không có phương pháp tính toán nhất định, thật sự không thể tránh khỏi phạm vi rơi của cái vại.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính là cao thủ tính toán, trong quá trình chạy đã tính ra phạm vi rơi của cái vại.

Sau khi phân tích, nơi nguy hiểm nhất ngược lại lại trở thành nơi an toàn nhất.

Muốn tránh được cái vại, phải đứng bên cạnh gã khổng lồ.

Lo lắng cho sự an nguy của người mình, Giải Ngữ Hoa cao giọng nhắc nhở: “Mau, trốn vào vị trí trung tâm bàn tròn!” Một câu nói như liều thuốc trợ tim.

Chỉ ra mục tiêu cho Vương Bàn Tử, Lâm Phong và những người khác đang cuống cuồng.

Một nhóm người đổi hướng, ùn ùn kéo về phía gã khổng lồ ba mắt.

Trên bệ đá tràn ngập cảm xúc lo âu.

Không ai biết tiếp theo sẽ phải đối mặt với nguy cơ gì, chỉ có thể nắm chặt vũ khí cố gắng bảo vệ bản thân.

Chân trước vừa chạm vào gã khổng lồ, chân sau cái vại đã rơi xuống, không lệch một ly, vừa vặn rơi vào vị trí Ngô Mặc vừa đứng.

Rầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, chấn động đến ù tai.

Dù đã bịt tai lại, tiếng ù ù vẫn như khoan điện xoáy vào đầu.

Ngô Mặc mặt đầy sợ hãi nhìn về phía trước.

Lặng lẽ nuốt nước bọt.

Đáng sợ quá.

Chết không sợ.

Nhưng bị đập bẹp như bánh quế thì có phải hơi khó coi không?

Đối mặt với nguy cơ tử vong, dù Lâm Phong tim to hơn lỗ đít, mặt cũng hơi tái đi.

Hắn vỗ ngực thở hổn hển: “A di đà phật, phật tổ phù hộ!

May mà chân cẳng tôi tốt, không thì ông đây đã thành quân bài poker rồi.” Theo lý mà nói, cái vại rơi từ độ cao trăm mét, với lực của nó đủ để đập nát bệ đá.

Tuy nhiên, chuyện kỳ lạ lại xảy ra.

Cái vại quay vòng vòng vài vòng, rồi vững vàng đáp xuống bệ đá.

Mà bệ đá bên dưới đến một vết nứt cũng không có.

Chất lượng tốt đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Đợi một lúc.

Cả không gian yên tĩnh lạ thường, ngoài tiếng thở dốc của mọi người, không còn động tĩnh nào khác.

Vương Bàn Tử vẫn chưa hoàn hồn, mặt lúc xanh lúc trắng, lau mồ hôi lạnh, không nhịn được lên tiếng: “Ý gì đây?

Ném cái vại xuống chỉ để dựng ở đây làm đồ trang trí à?” Không ai có thể trả lời câu hỏi này.

Tiểu Tứ Nguyệt bên cạnh rụt rè chen vào một câu: “Ai trong các người... hơi thở sao lại nặng thế?” “Hơi thở?” Mọi người nhìn nhau, không phát hiện ai thở mạnh, kinh ngạc quay đầu lại nhìn.

Hay thật, biên độ phập phồng trên cơ thể gã khổng lồ ba mắt đã lớn hơn.

Cái gọi là tiếng thở chính là do nó phát ra.

Sắc mặt Trương Hải Lôi 'xoạt' một tiếng trở nên rất khó coi: “Thứ này sắp tỉnh rồi.” Lời vừa dứt, xung quanh bệ đá vang lên tiếng ong ong.

Âm thanh không chói tai như lúc nãy, nghe kỹ còn mang một loại tiết tấu không nói nên lời.

Nghe mà trong lòng bức bối, dường như có thứ gì đó sắp trào ra từ đáy lòng.

Bên trong cái vại đen kịt 'phụt' một tiếng tóe ra tia lửa.

Ánh lửa xanh u ám.

Khiến cho môi trường xung quanh thêm vài phần kinh dị.

Theo nhịp điệu âm thanh dần nhanh hơn, ngọn lửa màu lam trong vại dần lớn lên, cả không gian đều bị bao phủ bởi ánh sáng xanh quỷ dị.

Lúc này, dù là kẻ ngốc không tim không phổi cũng biết tình hình không ổn.

Tay trái Ngô Mặc bất giác nắm chặt lấy Giải Ngữ Hoa bên cạnh.

Một tiếng thở dài nặng nề, như sấm rền vang vọng bên tai mọi người.

Tim của tất cả mọi người như bị búa lớn nện mạnh một cú.

Cảm giác đau đầu, buồn nôn, muốn ói đồng loạt ùa tới.

Chương 1264

Cố gắng kìm nén cảm giác buồn nôn.

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía sau.

Kinh ngạc phát hiện gã khổng lồ ba mắt lúc nãy còn nằm như chết, giờ đã há cái miệng to như cối xay.

Từng luồng khói xanh đang phun ra từ miệng.

Nếu không biết đây không phải là loài cá, có khi còn tưởng nhầm là cá voi trong đại dương đang phun nước.

Càng khiến người ta buồn nôn hơn là, trong khói còn lẫn một mùi hôi thối nồng nặc.

Cùng với sự lan tỏa của khói mù, không khí xung quanh trở nên vô cùng ô uế, khiến người ta khó thở.

“Bịt miệng, lùi lại!” Ngô Mặc kinh hãi, vội vàng nín thở, dùng sức kéo Giải Ngữ Hoa lùi lại mấy bước.

Cùng lúc đó, một lọ sứ nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay trái của cậu.

Ngô Mặc dùng răng cắn bật nắp lọ, dí sát miệng lọ vào mũi hít mạnh mấy hơi.

Tiếp đó lại đưa đến dưới mũi Giải Ngữ Hoa, luôn miệng thúc giục: “Mau, hít một hơi.” Giải Ngữ Hoa nghe theo lời Ngô Mặc, hít mạnh một hơi.

Một mùi hương cực kỳ sảng khoái theo khoang mũi xộc thẳng lên não.

Cảm giác đau đầu muốn ói lập tức biến mất, thay vào đó là tinh thần càng thêm phấn chấn.

Trong mắt Giải Ngữ Hoa lóe lên một tia kinh ngạc: “Đây là...” Lời còn chưa nói hết, thân hình Ngô Mặc đã lao về phía Hắc Nhãn Kính và những người khác.

Thời gian cấp bách.

Quỷ mới biết trong khói có độc hay không?

Trong chớp mắt, Hắc Nhãn Kính, Vương Bàn Tử và Trương Khởi Linh, những người phe mình, lần lượt được ngửi một lượt.

Còn Lâm Phong?

Lọ sứ nhỏ trong không gian của tên khốn này chỉ nhiều hơn Ngô Mặc chứ không ít hơn.

Hết cách, coi như là con trai ruột.

Ngô Mặc sao nỡ để Lâm Phong xảy ra chuyện.

Mỗi lần có được đồ tốt, cậu giữ lại được bốn phần đã là may lắm rồi.

Phần còn lại đều nhét hết cho Lâm Phong.

Lấy danh nghĩa mỹ miều là cho con trai thêm tiền lì xì.

Phải biết rằng lọ sứ nhỏ trong tay Ngô Mặc không phải là dầu gió thông thường.

Hiệu quả chủ yếu là để tránh bị khí độc trong mộ thất tấn công.

Đều là những phương thuốc cổ thời Tiên Tần mà cậu kiếm được trong mấy năm nay.

Các loại dược liệu tốt cứ thế bỏ vào như không cần tiền.

Hàng trăm cân dược liệu tốt, cuối cùng nhiều nhất cũng chỉ nấu ra được chưa đến nửa cân thành phẩm.

Nói là vô giá thì hơi quá, nhưng một lọ ít nhất cũng phải đáng giá cả trăm vạn.

Lúc đầu tình hình chưa nguy cấp, chưa đến lúc phải dùng, bây giờ khí thể do gã khổng lồ ba mắt phun ra rõ ràng không ổn.

Bất kể có tác dụng hay không, cứ ngửi một hơi cho yên tâm đã.

Ngô Mặc cũng không quá keo kiệt, nửa lọ còn lại tiện tay ném cho Tô Nan.

Hết cách, bây giờ mọi người đều là châu chấu trên cùng một sợi dây.

Trên cái bệ đá bé tí này, anh không thoát được mà tôi cũng chẳng chạy được.

Thay vì tự giết hại lẫn nhau, chi bằng giữ lại bọn họ cùng nhau đối phó với gã khổng lồ ba mắt sắp tỉnh lại này.

Ngô Mặc có một dự cảm mơ hồ.

Gã khổng lồ ba mắt nửa sống nửa chết đang nằm trước mặt, có lẽ là đang đợi bọn họ đến mới tỉnh lại.

Mẹ kiếp!

Đây rốt cuộc là chuyện quái gì vậy?

Anh trai mình đi đến đâu xác sống trỗi dậy đến đó thì thôi đi, sao đến lượt mình cũng dính phải cái bệnh xui xẻo này?

Chẳng lẽ Ngô gia có giao dịch làm ăn với địa phủ à?

Lâm Phong bịt mũi chửi rủa: “Mẹ nó, tên này ăn phải phân à?

Hơi thở trong miệng sao mà nặng mùi thế?” “Mày mấy trăm năm không đánh răng cũng có mùi này thôi.” Người phụ họa tốt nhất, Vương Bàn Tử, đáp lại một câu.

Hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ sơ sẩy một chút là đánh thức hoàn toàn cái thứ nửa sống nửa chết này.

Dựa trên kinh nghiệm đổ đấu nhiều năm để phán đoán, những thứ linh tinh lộn xộn cứ để nó nằm yên thì sẽ an toàn hơn.

Trương Khởi Linh đứng trước Bạch Mã và công chúa Văn Thành, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao cảnh giác nhìn chằm chằm gã khổng lồ ba mắt.

Ánh mắt như đèn pha không ngừng quét qua người gã khổng lồ.

Muốn tìm ra điểm yếu của đối phương.

Trương Hải Khách chậm rãi di chuyển về phía Trương Khởi Linh.

Mắt thấy sắp đến gần thì bị một ánh mắt của Trương Khởi Linh giữ lại tại chỗ.

Gã nín một hơi, đối mặt với ánh mắt sắc như dao, cứng rắn cố gắng nép sát vào Trương Khởi Linh, hạ thấp giọng nói: “Trái tim có ích cho Trương gia chúng ta, cậu là tộc trưởng, làm việc nên biết chừng mực, nói thế nào đi nữa chúng ta cũng là máu mủ tình thâm.” Lời còn chưa nói hết, đã bị Vương Bàn Tử húc mông một cái sang bên cạnh: “Nước tiểu cũng là nước đấy, mày uống không?” Nếu nói ai ghét người Trương gia nhất?

Vương Bàn Tử tuyệt đối có thể xếp trong top 3.

Trong lòng hắn, Tiểu Ca Trương Khởi Linh chính là một tư lệnh quèn xui xẻo.

Mang danh tộc trưởng, chẳng được lợi lộc gì mà còn bị người ta lợi dụng như cây thương, đúng là đáng thương không thể đáng thương hơn.

“Mày…” Trương Hải Khách lùi lại hai bước, miệng vừa phát ra một tiếng, ngay sau đó mông đã ăn một cước của Ngô Mặc: “Câm miệng, cái thứ đó bị mày làm ồn tỉnh rồi.” Một cước trúng ngay xương cụt, đau đến mức Trương Hải Khách hít một ngụm khí lạnh.

Tuy nhiên, khi gã nhìn rõ động thái của gã khổng lồ ba mắt, suýt nữa bị nước bọt của chính mình làm cho sặc chết: “Vãi chưởng, cái thứ vừa đỏ vừa dài này là lưỡi à?

Nó rốt cuộc là người hay là quái vật?” “Kệ mẹ nó là người hay quái, mau nghĩ xem bước tiếp theo làm thế nào?” Cảm giác bất an trong lòng Ngô Mặc ngày càng mạnh, cảm xúc lần đầu tiên có chút nóng nảy: “Mẹ kiếp, các người muốn lấy tim thì mau lên, ông đây không định ở đây hầu hạ nữa đâu.” Có lẽ cảm nhận được tâm lý muốn bỏ chạy của Ngô Mặc.

Cái lưỡi dài trong miệng gã khổng lồ ba mắt đột nhiên đâm về phía vị trí của Ngô Mặc.

Đầu lưỡi nhọn hoắt như kim thép, trên đó dính đầy chất nhầy màu đỏ máu sáng lấp lánh, tỏa ra mùi tanh tưởi khiến người ta buồn nôn.

Lúc này nó đang lao về phía Ngô Mặc với tốc độ trăm cây số một giờ.

Xem cái thế này, không đục một lỗ trên người cậu thì tuyệt đối không bỏ qua.

Nó nhanh, tốc độ của một người khác còn nhanh hơn.

Hắc Nhãn Kính dùng tốc độ tay đã luyện mấy chục năm, vung đao chém vào phía trên đầu lưỡi.

Đao và lưỡi va chạm phát ra âm thanh như kim loại.

Đầu lưỡi đau đớn.

Nó nhỏ nhen bỏ qua việc tiếp tục đối phó với Ngô Mặc, quay đầu nhắm chuẩn Hắc Nhãn Kính, không ngừng không nghỉ khởi động chế độ chiến đấu.

Cái lưỡi linh hoạt như một con rắn khổng lồ, uốn lượn qua lại muốn quấn lấy Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính né tránh linh hoạt không kém gì khỉ, cùng cái lưỡi đấu qua đấu lại không ai nhường ai.

Nhưng đây là sân nhà của đối phương.

Chương 1265

Hắc Nhãn Kính bị hạn chế bởi môi trường và các yếu tố khác, nhất thời rơi vào thế hạ phong.

Thấy tình hình này, máu toàn thân Ngô Mặc xông thẳng lên não, hai mắt đỏ ngầu, một bước lao lên giơ côn lên đập, miệng hung hăng chửi: “Mẹ kiếp, dám động vào người của ông đây à?

Nếu hôm nay không gọt mày thành lát dưa chuột, thì mày cứ theo họ bố mày đi.” Rồi quay đầu lại mắng Hắc Nhãn Kính một câu như hận sắt không thành thép: “Đồ vô dụng, chân mềm rồi à?

Cái thứ này mà cũng đè được mày?

Thế lúc ông đây đè mày thì cũng đừng có phản kháng nhé.” Cậu vừa ra tay đã kéo lên màn mở đầu cho cuộc chiến. 194.

Lâm Phong, Giải Ngữ Hoa và Tô Nan cũng không thể đứng nhìn, lần lượt nghĩ cách đối phó với gã khổng lồ ba mắt.

Khói và lưỡi chỉ là mồi lửa.

Trận đánh lớn thật sự vẫn còn ở phía sau.

Người của Trương gia mục tiêu rõ ràng, không hề báo trước mà lao thẳng đến vị trí ngực của gã khổng lồ ba mắt.

Định ra tay trước để chiếm thế thượng phong, lấy ra trái tim.

Người tay chân táy máy, từ xưa đến nay đều có.

Có lẽ vì sống lâu, trải nghiệm nhiều, trong xương cốt người Trương gia ít nhiều đều mang một vẻ kiêu ngạo khó hiểu.

Cho rằng vạn sự vạn vật đều có cách phá giải tương ứng. 195.

Gã khổng lồ ba mắt có thể thở, rất có khả năng cho thấy nó vẫn là một vật sống.

Đã là vật sống, trái tim chắc chắn là điểm yếu.

Trương Hải Lôi nắm chặt con dao găm trong tay, cố gắng nín thở, cẩn thận tiến lại gần vị trí ngực của gã khổng lồ ba mắt.

Hai người Trương gia khác canh giữ bên cạnh, sẵn sàng ứng phó.

Ba người họ là đồng đội, vô cùng quen thuộc với từng hành động của nhau.

Nói một cách hơi khoa trương, chỉ cần vạt áo hơi động một chút là biết đối phương sắp đánh rắm mùi gì.

Trương Hải Lôi chủ động đứng ở tuyến đầu.

Khóe mắt liếc qua tình hình xung quanh, thấy Ngô Mặc và những người khác đang chiến đấu với cái lưỡi rất kịch liệt.

Hắn khẽ gật đầu với hai người kia.

Hai người lập tức ra dấu OK.

Biết rằng Trương Hải Lôi đang nhắc nhở bọn họ, lấy được đồ phải đề phòng Ngô Mặc và những người khác xông lên cướp.

Cổ nhân nói rất hay, vẽ hổ vẽ da khó vẽ xương.

Người của Địa Long Hội bề ngoài không quan tâm đến những thứ này, quỷ mới biết sau lưng họ có âm mưu gì không?

Không nói đâu xa, chỉ riêng những thủ đoạn vô tận lần trước đã đủ chứng minh đám người này không phải là loại lương thiện.

Ba người tự cho là đã chuẩn bị xong xuôi.

Trương Hải Lôi hai mắt nhìn chằm chằm vào lồng ngực đang phập phồng nhẹ của gã khổng lồ ba mắt.

Thầm tính toán tốc độ và vị trí ra tay của mình.

Phải đảm bảo một đòn chí mạng.

Dùng thủ pháp ổn-chuẩn-ác, chính xác không sai sót mà moi tim ra.

Đầu óc quay cuồng.

Các loại thủ pháp hiện lên trong đầu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong hai ba hơi thở, Trương Hải Lôi đã xác định được thủ pháp.

Hắn nghiêng người về phía trước.

Giơ con dao găm trong tay lên, nhắm vào vị trí tim của gã khổng lồ ba mắt mà đâm mạnh xuống.

Theo suy nghĩ của hắn, một đòn này xuống, dù là đá cũng phải bị hắn đâm thủng một lỗ.

Tuy nhiên, vả mặt luôn đến nhanh như vậy.

Mũi dao chạm vào ngực gã khổng lồ ba mắt, phảng phất như đâm vào tấm thép.

Cứng đến mức không thể đâm vào.

Trong mắt Trương Hải Lôi lóe lên một tia kinh ngạc, hắn cắn răng, tay lại tăng thêm lực.

Bất ngờ lại xảy ra.

Mũi dao không những không vào được da, ngược lại còn dần dần bị cong đi.

Phải biết rằng con dao trong tay Trương Hải Lôi không phải là hàng tầm thường.

Không thể so với Hắc Kim Cổ Đao.

Nhưng cũng được xem là báu vật chém sắt như bùn, cắt vàng đoạn ngọc.

Bây giờ đến da cũng không đâm thủng được.

Vậy thì… Trương Hải Lôi hít một ngụm khí lạnh, trong lòng mơ hồ hiện lên một dự cảm không lành.

Đang lúc mày chau mày mặt phân vân.

Bỗng nhiên trong lòng cảnh báo vang lên, hắn đột ngột quay đầu nhìn về phía đầu của gã khổng lồ ba mắt.

Vừa hay đối diện với hai con mắt trống rỗng.

Dù đã có chuẩn bị tâm lý, Trương Hải Khách cũng bị sự việc đột ngột này làm cho tim đập loạn xạ mấy nhịp.

Dưới ánh mắt quỷ dị của đối phương, hắn không dám tiếp tục ra tay.

Cơ thể theo bản năng lùi lại mấy bước.

Hai người Trương gia khác thấy tình hình này, kinh hô lên: “Mọi người chú ý, thứ này mở mắt rồi!” 196.

Giọng nói cao vút đầy nội lực, vang vọng trong hang động, chấn đến mức tai ù đi.

Tình hình rõ ràng có biến, nhưng mọi người lại không để ý được nhiều.

Trong lúc người Trương gia muốn giải phẫu gã khổng lồ ba mắt, Ngô Mặc và những người khác cũng rơi vào rắc rối.

Ban đầu một cái lưỡi quấy đông quấy tây, không biết vì sao bỗng nhiên chẻ nhánh?

Phần đầu lưỡi phân liệt thành hơn mười nhánh.

Mỗi nhánh đều to bằng cánh tay người lớn.

Không thèm quan tâm gì cả mà tấn công về phía mọi người có

mặt.

Trong phút chốc, tất cả mọi người có mặt đều bị cuốn vào vòng chiến.

Trên bệ đá chật hẹp đánh nhau không ngớt.

Trong trạng thái chiến đấu, không ai để ý đến hướng di chuyển của cái lưỡi.

Một cái lưỡi dài như mãng xà quất xuống mặt đất, không rõ là vô tình hay cố ý, vô hình trung đã kích hoạt cơ quan trên bệ đá.

Mặt đất lặng lẽ dần dần chuyển sang màu đỏ.

Chương 1266

Ban đầu màu nhạt đến mức không nhìn rõ.

Ngô Mặc chỉ lo đánh nhau với cái lưỡi, hoàn toàn không để ý đến tình hình dưới chân.

Đừng thấy cái thứ này trông giống rắn, độ khó nhằn còn hơn mãng xà mấy lần.

Hàn Quang Côn đánh vào lưỡi không có tác dụng gì lớn, mệt đến mức cậu vã mồ hôi, lòng lại sốt ruột.

“Khốn kiếp!

Da của thứ này cũng dày quá rồi đấy.” Ngô Mặc dùng Hàn Quang Côn như dao găm, nhắm chuẩn mục tiêu dùng sức đâm tới.

Ai ngờ cái lưỡi gian xảo dị thường.

Cảm nhận được mục đích của cậu, nó lượn một vòng trên không, rồi lại nhắm vào Giải Liên Hoàn không xa mà quất tới.

Giải Liên Hoàn quay lưng về phía Ngô Mặc.

Trước có địch, sau có truy binh, tay chân luống cuống rất khó để ý đến cuộc tấn công từ phía sau.

Ngô Mặc muốn xông qua giúp đã không kịp.

Mắt thấy Giải Liên Hoàn sắp bị trọng thương, con tinh tinh lớn Kim Điều bỗng nhiên ra tay.

Nó không ngăn cản cuộc tấn công của cái lưỡi.

Mà làm ngược lại, giải quyết người bị tấn công.

Móng vuốt lớn đầy lông duỗi ra, tóm lấy cổ áo sau của Giải Liên

Hoàn.

Như nhổ củ hành mà nhấc bổng Giải Liên Hoàn lên.

Tiện tay ném lên lưng mình.

Một loạt động tác nhanh như chớp, so với cái lưỡi không hề thua kém.

Ngô Mặc thấy cảnh này, mắt trợn tròn xoe.

Kim Điều không phải là thú cưng của mình sao?

Từ lúc nào mà quan hệ với tam thúc tốt như vậy? 197.

Chẳng lẽ trong lúc mình không để ý, hai giống loài đã liếc mắt đưa tình nảy sinh tình cảm mới?

Lạy trời!

Tình yêu đồng giới xuyên chủng tộc?

Chơi thế này có hơi kích thích quá rồi đấy.

Trong lúc Ngô Mặc suy nghĩ lung tung, mông bị Lâm Phong đá một cái: "Đứng ngây ra đó làm gì?

Mau nghĩ cách rời khỏi đây." "Tao có cách gì chứ?" Ngô Mặc tức giận cắm Hàn Quang Côn vào ba lô, trở tay rút ra Minh Hồng Đao, "Phía trên bị bịt kín không leo lên được, phía dưới sâu không thấy đáy, bây giờ là tiến thoái lưỡng nan." Nhìn Minh Hồng Đao trong tay Ngô Mặc, Lâm Phong hơi híp mắt: "Mày…" "Không sao, lúc sinh tử nguy cấp không quan tâm được những thứ khác." Lâm Phong suy nghĩ một chút cũng thấy có lý.

Hai người lời còn chưa nói xong, tiếng hét của người Trương gia đã cắt ngang cuộc nói chuyện của họ.

Ngay lập tức sự chú ý của mọi người đều tập trung vào vị trí trung tâm.

Chỉ thấy gã khổng lồ đã từ từ ngẩng đầu lên.

Hay thật, hai con mắt to tròn còn lớn hơn cả chậu cho chó ăn.

Con mắt thứ ba trên trán nhắm chặt.

Nhìn thoáng qua rất giống như một quả bóng bầu dục được nhét vào trong da.

Cái đầu lâu to lớn quay một vòng từ đông sang tây.

Dường như muốn nhìn rõ, rốt cuộc là nhân sĩ phương nào đã quấy rầy giấc mộng đẹp của nó?

Càng khiến người ta cảm thấy cạn lời và buồn nôn hơn là, dù như vậy cái lưỡi cũng không ngừng tấn công.

Trạng thái của gã khổng lồ ba mắt lúc này, có chút giống như vừa bị người ta đánh thức từ giấc ngủ say.

Trợn to mắt, mặt đầy ngơ ngác, tổng thể mang lại cho người ta một cảm giác chia rẽ cực độ.

Hắc Nhãn Kính chém đứt một cái lưỡi dài, bước chân biến đổi, xuyên qua đến trước mặt Ngô Mặc.

Nụ cười xấu xa quen thuộc đã chuyển thành nghiêm túc.

Anh không quay đầu lại, dặn dò Ngô Mặc phía sau: “Lát nữa tình hình không ổn, mau tìm đường rời đi.” Lông mày Ngô Mặc nhíu lại y hệt con mắt trên trán gã khổng lồ ba mắt.

Cậu đưa tay trái đặt lên vai Hắc Nhãn Kính, trầm giọng nói: “Bớt lời thừa, tên này giao cho tôi đối phó, các anh mau tìm đường ra đi.” Tục ngữ nói, thép tốt phải dùng vào lưỡi dao.

Đừng thấy Ngô Mặc có phương pháp và kiến giải độc đáo trong việc phá giải cơ quan, chứ trong thâm tâm, cậu vẫn cho rằng Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh kỹ nghệ cao hơn một bậc.

Dù sao thì tuổi tác và kinh nghiệm đã bày ra ở đó.

Nhưng những việc tốn sức thì không cần phiền đến họ.

Mình còn trẻ, sức lực dồi dào, đủ sức đảm nhiệm các loại công việc chân tay.

Hắc Nhãn Kính còn định nói tiếp, Lâm Phong lại chen vào một câu cực kỳ phá đám: “Hai người các cậu đang đi chợ mua rau đấy à, mặc cả cò kè, nói thêm lúc nữa là cái gã kia nó lật người ngồi dậy bây giờ.” Nói cũng thật là trùng hợp.

Lời của Lâm Phong còn chưa dứt, nửa thân trên to lớn của gã khổng lồ ba mắt đã bắt đầu từ từ dựng thẳng lên.

Ngô Mặc hung hăng liếc Lâm Phong một cái: “Vãi, đúng là cái mồm quạ.” Xoay người, cậu hét về phía Tô Nan cách đó không xa: “Mụ đàn bà giả kia, đừng có đứng không nữa, bây giờ phải giải quyết thế nào?” Tô Nan không thèm để ý đến Ngô Mặc.

Cô ta nhìn chằm chằm vào gã khổng lồ ba mắt, đáy mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

Báo cáo chỉ nói trái tim của Xi Vưu được giấu ở đây, chứ không hề đề cập đến việc thứ này là vật sống.

Vật sống nghĩa là có trái tim của riêng mình.

Vậy trái tim của Xi Vưu ở đâu?

Lẽ nào con quái vật ba mắt này chỉ là kẻ canh giữ, còn trái tim thật sự đã bị nó giấu đi?

Tô Nan nghĩ mãi không ra, trong đầu không ngừng phân tích các phương án.

Đôi mắt cũng không hề nghỉ ngơi, đảo qua đảo lại quan sát, muốn dựa vào kinh nghiệm để tìm ra vị trí cơ quan.

“Đừng gọi con mụ đó nữa.” Vương Bàn Tử siết chặt đại đao, mặt lộ vẻ hung tợn: “Nói trắng ra, con mụ đó là loại hàng rẻ tiền.

Chúng ta cứ lo cho người của mình trước đi.” Vương Bàn Tử không ngừng nháy mắt với Trương Khởi Linh, ý bảo anh mau chóng lại gần đây, đừng có đi đầu làm tên ngốc tội nghiệp.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, che chở cho Bạch Mã và công chúa Văn Thành tiến lại gần Ngô Mặc.

Khi gã khổng lồ ba mắt từ từ ngồi dậy, cái lưỡi lúc trước quẫy loạn như mãng xà cũng bị nó thu lại vào miệng.

Mọi người cầm vũ khí vây quanh gã khổng lồ ba mắt.

Trong thời gian ngắn không ai dám manh động, đều dự định quan sát tình hình tiếp theo.

Ngô Mặc nhìn đối phương rồi lại nhìn bản thân.

Nhất thời nảy sinh một ảo giác, mình giống như một con kiến nhỏ cầm tăm xỉa răng chuẩn bị đối phó với một con voi lớn.

Tiếng thở dài nặng nề lại vang lên lần nữa.

Ngô Mặc đột nhiên rùng mình một cái.

Cảnh tượng quen thuộc làm sao.

Năm đó cái bóng đèn lớn quỷ dị kia chẳng phải cũng đứng dậy rồi thở dài trước tiên sao?

Sau đó thì nhìn chằm chằm vào mình.

Chương 1267

Rồi một loạt thảm án xảy ra.

Lẽ nào chuyện cũ tái diễn?

Dù Ngô Mặc đã trải qua nhiều chuyện, tính cách đã quen với sinh tử, nhưng trong phút chốc cũng có chút hoảng loạn.

Không thể trách cậu lo lắng như vậy, thực sự là vì hầu hết những người cậu quan tâm đều đang ở bên cạnh.

Chỉ cần sơ suất một chút là có thể dẫn đến kết cục cả đội bị diệt vong.

Bây giờ mình có thể làm gì?

Có bảo vệ được họ không?

Mẹ nó.

Tại sao lại kéo họ vào nơi nguy hiểm này?

Ngô Mặc chỉ muốn tự tát cho mình một cái thật mạnh.

Càng nghĩ càng hoảng.

Tay trái bất giác run lên vài cái.

Bất chợt, một bàn tay lớn nắm chặt lấy bàn tay trái đang run rẩy của cậu.

“Không sao, có anh đây.” Giọng nói quen thuộc, khác hẳn với giọng điệu bông đùa chửi bới thường ngày, khiến trái tim đang đập loạn của Ngô Mặc dần ổn định lại.

Cậu khe khẽ thở ra một hơi.

Ngay sau đó, mặt cậu đỏ bừng lên, trong lòng dấy lên cảm giác xấu hổ và không biết giấu mặt vào đâu.

Mất mặt quá!

Quá là mất mặt rồi.

Một gã đàn ông đích thực, cứng cỏi như mình mà lại bị một con quái vật dọa mất mật.

Cay hơn nữa là còn bị người khác phát hiện.

Chuyện này còn mất mặt hơn cả bị tụt quần trước đám đông.

Xấu hổ hóa giận khiến dũng khí "phụt" một tiếng từ gót chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

May mà còn có tóc.

Chứ không thì nó đã xông ra ngoài bốc cháy rồi.

Cậu nhanh chóng rụt tay trái lại.

Dùng vai húc mạnh, chen lên phía trước Hắc Nhãn Kính, cố tỏ ra cứng rắn nói: "Hỏi han ân cần, không bằng chuyển khoản kếch xù, lùi ra sau đi đừng có cản đường." Đoán được tâm trạng của Ngô Mặc, khóe miệng Hắc Nhãn Kính khẽ nhếch lên.

Lúc này, gã khổng lồ ba mắt đã ngồi thẳng người dậy.

Nửa thân trên cao gần ba mét mang lại áp lực nặng nề.

Ánh mắt lạnh lùng như lưỡi dao sắc bén bắn về phía mọi người.

Ngô Mặc lúc trước nhụt chí, khiến bản thân tức đầy một bụng, lúc này liền ưỡn ngực ra quát lạnh: "Thằng ngốc to xác kia, mày là cái thá gì?" Không khí có chút lạnh lẽo.

Ngay cả người nhà họ Trương cũng quay đầu lại liếc Ngô Mặc như nhìn một thằng ngốc.

Đầu óc phải thiếu mất bao nhiêu nếp nhăn mới có thể hét ra những lời như vậy?

Trương Hải Lôi có chút mỉa mai bĩu môi, thầm nghĩ trong lòng: “Thằng ngu, nếu nó mà trả lời được mày, gia đây tháo đầu xuống cho mày làm ghế ngồi.” Thế nhưng, màn vả mặt luôn đến bất ngờ và nhanh chóng như vậy.

Cái miệng to hơn cả chậu rửa chân của gã khổng lồ ba mắt mấp máy vài cái rồi cất tiếng.

Âm thanh như sấm rền, chấn cho tai người ta ong ong, nhưng những từ ngữ thốt ra lại tối nghĩa khó hiểu.

Trừ Ngô Mặc thông thạo tất cả các ngôn ngữ không gặp chút trở ngại nào, những người khác ngay cả Trương Khởi Linh cũng phải ngẫm nghĩ một lúc mới hiểu được.

Dịch ra chỉ là mấy chữ vô cùng đơn giản: Các ngươi là ai?

Vương Bàn Tử và Lâm Phong nhìn thấy vẻ mặt bừng tỉnh của mọi người, sốt ruột đến gãi tai gãi má.

Chỉ muốn lao đến lắc vai họ bắt giải thích.

Nhưng tình hình lúc này có chút không ổn, hai người không dám tùy tiện mở miệng làm gián đoạn.

Chỉ có thể nắm chặt tay, nhíu mày nín thở.

Người biết thì hiểu là họ đang nóng lòng muốn biết, người không biết còn tưởng hai người đang khó sinh mà rặn.

Ngô Mặc bất chấp tất cả, hoàn toàn bung xõa: “Con súc sinh to xác, lão tử là chủ nhân của mày, còn không mau quỳ xuống dập đầu vấn an tao.” Một chuỗi lời nói tối nghĩa khó hiểu tương tự tuôn ra khỏi miệng, khiến Tô Nan và những người khác phải nhìn Ngô Mặc bằng con mắt khác.

Bọn họ có chết cũng không ngờ, người đàn ông trông có vẻ vô học này lại có thể đối thoại trôi chảy với sinh vật trước mắt.

Đây là chuyện quỷ dị gì vậy?

Lẽ nào gã này trước giờ vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ?

Tô Nan nhíu chặt mày, lòng hơi chùng xuống.

Gã khổng lồ ba mắt hoàn toàn không để tâm đến lời nói nhảm của Ngô Mặc, tiếp tục lặp lại câu nói đó một cách cố chấp: “Ngươi là ai?” Trong lúc nói, dường như nó gặp phải điều gì đó khó xử.

Con mắt thứ ba đang nhắm chặt giữa trán khẽ run lên, có vẻ như sắp mở ra.

Lâm Phong tò mò không chịu nổi.

Cố chen từ bên cạnh Giải Ngữ Hoa qua, ghé sát vào người Ngô Mặc hỏi nhỏ: “Hai người đang nói gì thế?” “Tao đang hỏi thăm tổ tông nhà nó.” Ngô Mặc mặt không đổi sắc, nghiến răng nghiến lợi nặn ra một câu.

Lâm Phong tức đến xì khói mũi, nghiến răng kèn kẹt nói: “Mày ăn no rửng mỡ à?

Mau làm chuyện chính đi.

Hỏi xem gã này là ai?

Có thể cho chúng ta biết làm sao để rời đi không?

Moi móc thông tin, thật sự không được thì mày câu giờ, để bọn tao tranh thủ tìm cơ quan mà chạy.” Lời của Lâm Phong đã nhắc nhở Ngô Mặc.

Cậu không đấu võ mồm với gã khổng lồ ba mắt nữa, lập tức đổi giọng: “Tao là ai không quan trọng, trước tiên nói xem mày là ai, tại sao lại nằm ở đây?” Có lẽ tất cả sinh vật đều có một bệnh chung, đó là vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ say, đầu óc đều có chút không linh hoạt.

Gã khổng lồ ba mắt cũng không ngoại lệ.

Nó nghiêng cái đầu to tướng, chìm vào suy tư.

Nhân lúc gã khổng lồ ba mắt đang trầm tư, Ngô Mặc liền nháy mắt ra hiệu với Giải Ngữ Hoa.

Sợ đối phương không hiểu ý mình muốn biểu đạt, cậu lại lặng lẽ giơ tay lên làm một thủ thế chuồn lẹ.

Giải Ngữ Hoa gật đầu.

Bước chân lùi lại mấy bước, lặng lẽ đi về phía rìa của cái đĩa tròn.

Kể từ khi cái vạc lớn từ trên rơi xuống, trên đĩa tròn đã xảy ra một chút thay đổi.

Vị trí rìa xuất hiện một hàng nút tròn nhô lên.

Một phần chìm vào bên trong đĩa tròn, một phần lộ ra bên ngoài.

Trên các quả cầu tròn có khắc những hoa văn khác nhau, liếc mắt một cái đã cảm thấy vô cùng thần bí.

Còn về ý nghĩa cụ thể là gì?

Vừa rồi vẫn mải chiến đấu, căn bản không có thời gian dừng lại quan sát kỹ.

Bây giờ gã khổng lồ ba mắt đã tỉnh lại, bất kể thế nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc rút lui.

Chương 1268

Việc tỉ mỉ giao cho người khác, còn việc đánh đấm cứ để mình xử lý.

Giữ vững ý nghĩ này, Ngô Mặc lại nhếch miệng về phía Hắc Nhãn Kính, ý bảo hắn mau qua giúp một tay.

Hắc Nhãn Kính hoàn toàn không động đậy, như thể bệnh mắt đột nhiên tái phát, coi như không nhìn thấy.

Ngô Mặc tức đến lệch cả mũi.

Có ý muốn đá hắn một phát qua đó, nhưng thời cơ không đúng, dễ gây ra sự cảnh giác của gã khổng lồ ba mắt.

Chỉ đành âm thầm ghi cho hắn một món nợ trong lòng.

Tên mù này không đáng tin cậy.

Còn những người khác thì sao?

Cậu nhanh chóng liếc qua tình hình trên sân.

Trực tiếp loại Lâm Phong và Vương Bàn Tử ra khỏi phạm vi cân nhắc.

Anh cả Ngô Tà của mình không biết tung tích, chỉ còn lại Tam thúc và Lão Trương là hai người có đầu óc tương đối tốt.

Lão Trương chiến đấu mạnh, nhưng Bạch Mã và công chúa Văn Thành cần anh ấy bảo vệ.

Suy đi tính lại chỉ còn lại Tam thúc là phù hợp nhất.

Trong lúc suy nghĩ, Ngô Mặc đã chọn Giải Liên Hoàn.

Nhưng thông báo tạm thời chắc không kịp, mắt đảo một vòng lại nhắm vào Kim Điều.

Tưởng tượng thì hay lắm, nhưng vạn vật trên đời căn bản không đi theo kịch bản.

Bên dưới bàn đá đột nhiên truyền ra một tràng âm thanh sột soạt.

Dường như có thứ gì đó đang bò lên.

Mặt mọi người “xoạt” một cái trở nên cực kỳ khó coi.

Gã khổng lồ ba mắt to lớn còn chưa giải quyết xong, nếu lại có thêm sinh vật khác, liệu bọn họ có đối phó nổi không?

Theo âm thanh ngày càng gần, gã khổng lồ ba mắt vốn đang lười biếng bỗng nhiên đứng bật dậy khỏi bàn đá.

Hành động đột ngột khiến mọi người sợ hãi lùi lại mấy bước, tay cầm vũ khí vào tư thế tấn công.

Gã khổng lồ ba mắt căn bản không để ý đến họ, ngẩng đầu lên trời, miệng phát ra tiếng gầm rú.

Sinh vật không rõ bên dưới cũng không chịu yếu thế, liên tục phát ra tiếng hét chói tai để đáp lại.

Hai loại âm thanh vang dội qua lại trong đường ống đồng, chấn động đến mức các sợi xích sắt va vào nhau.

Tạo thành một bản giao hưởng quy mô lớn.

Ngô Mặc và những người khác thì gặp phải vận xui đổ máu.

Bị hai loại âm thanh kẹp giữa, đầu óc như bị búa bổ, ong ong vang dội.

Thiếu chút nữa là bị chấn đến hộc máu.

Giải Ngữ Hoa đứng ở vòng ngoài của bàn đá, là người đầu tiên nhìn thấy con quái vật đang bò lên từ phía dưới.

Tức thì hít một ngụm khí lạnh.

Tuyết sơn diêm vương?

Nó không phải bị nhốt trong thông đạo phía trên sao?

Sao lại xuất hiện từ bên dưới?

Lúc này, Tuyết sơn diêm vương đã lộ rõ chân thân.

Thân thể to như xe tăng được bao phủ bởi lớp giáp vảy sắt kiểu Tây Tạng.

Đội chiếc mũ giáp to như thùng sắt không nhìn rõ mặt thật.

Cưỡi trên con thú cưỡi tạo thành từ bóng đen, vững như chó già.

Cái đầu của Áo Tư Ca giống như đèn pha, cứ lắc qua lắc lại phía trước.

Tóc tai rối bù như cỏ dại, hai hốc mắt đen ngòm không có tròng trắng nhìn chằm chằm vào Giải Ngữ Hoa.

Nó nhe ra hàm răng đen kịt, khóe miệng khẽ nhếch lên, dường như… đang cười?

Tốc độ bò của Tuyết sơn diêm vương rất nhanh, chỉ một hai hơi thở đã vọt lên được hai ba mét.

Trong nháy mắt, hai móng vuốt trước của nó đã đặt lên rìa bệ đá.

Giải Ngữ Hoa vội vàng lùi lại hai bước.

Quay đầu muốn thông báo cho Ngô Mặc, kết quả lại bị một cú đá của gã khổng lồ ba mắt cắt ngang lời nói.

Bàn chân to như cánh cửa hung hăng đá về phía Giải Ngữ Hoa.

Tốc độ vừa nhanh vừa gấp.

Gió từ mu bàn chân thổi tung tóc mọi người.

Giải Ngữ Hoa nhất thời rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Phía trước là bàn chân lớn của gã khổng lồ ba mắt, phía sau là móng vuốt to lớn của Tuyết sơn diêm vương.

Bên trái là cái vạc lớn như một bức tường, chỉ còn bên phải là có chút không gian để né tránh.

Giải Ngữ Hoa mũi chân điểm nhẹ xuống đất, thân người như lò xo bật lên, từ khe hở lách sang bên phải. 198.

Né được đòn tấn công mạnh mẽ của gã khổng lồ ba mắt.

Mũi chân chưa kịp đứng vững, một sợi roi đã bay thẳng đến mặt.

Cơ thể theo bản năng muốn né tránh.

Nhưng khi ánh mắt lướt đến đầu roi thì không còn kháng cự nữa.

Sợi roi thuận thế quấn quanh eo anh.

Rồi theo lực kéo của roi, anh lại một lần nữa bay lên không trung.

Đón lấy anh là một vòng tay ấm áp.

Ngô Mặc hai tay ôm lấy Giải Ngữ Hoa, tim đập thình thịch không ngừng: “Vãi chưởng, dọa chết tôi rồi.” Người là do cậu gọi ra ngoài.

Vừa rồi chứng kiến cảnh tượng kinh hiểm đó, tim cậu suýt nữa nhảy ra khỏi cổ họng.

Không màng đến tình hình khác, cậu lập tức lao về phía Giải Ngữ Hoa.

Đồng thời chuẩn bị sẵn sàng dùng thân mình làm mồi nhử thu hút quái vật.

May mà Giải Ngữ Hoa phản ứng nhanh, né được đòn tấn công.

Ngô Mặc mới miễn cưỡng thở phào một hơi.

Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng Ngô Mặc, nói rất nhanh:

“Tuyết sơn diêm vương lên rồi, tình hình có chút không ổn, hai đứa nó chắc có thù.” Giọng của Hắc Nhãn Kính từ bên cạnh truyền đến: “Không phải là chắc, mà là chỉ định.

Nhìn cái thế của hai đứa nó kìa, cứ như có thù giết cha vậy.” Ngô Mặc buông tay đang ôm Giải Ngữ Hoa ra, ánh mắt nhìn về phía gã khổng lồ ba mắt, trầm giọng nói: “Chúng ta có hôi của được không?” “Đầu mày bị lừa đá à?” Lâm Phong ba bước thành hai chạy tới: “Thể tích của hai đứa nó lớn cỡ nào?

Bàn đá này có bao nhiêu không gian?

Đánh nhau thật sự chúng ta không bị vạ lây đã là tạ ơn trời đất rồi.

Chương 1269

Việc cấp bách là mau nghĩ cách rời đi." Lời vừa dứt, gã khổng lồ ba mắt lại gầm lên một tiếng, ngay sau đó nắm đấm to lớn nhắm thẳng vào Tuyết sơn diêm vương mà đập xuống.

Tuyết sơn diêm vương không chịu yếu thế, giơ móng vuốt trước lên nghênh đón.

Hai con quái vật khổng lồ lao vào chiến đấu.

Tiếng gào thét đinh tai nhức óc, va chạm giữa quyền và quyền chấn động đến mức bàn đá cũng hơi rung chuyển.

Giải Liên Hoàn suýt nữa ngồi phịch xuống đất.

Tình hình ngày càng nguy cấp.

Không gian mà mọi người chiếm giữ ngày càng chật hẹp.

Họ cố gắng thu nhỏ thân mình để tránh bị vạ lây từ cuộc chiến của hai con quái vật.

Cổ nhân nói hay, thường đi bờ sông, nào có thể không ướt giày?

Trong quá trình né tránh, một người nhà họ Trương bị cuộc chiến của quái vật ảnh hưởng.

Người đó bị hất văng xuống dưới bàn đá.

Với tâm thái chuyện không liên quan đến mình thì mặc kệ, Ngô Mặc hoàn toàn không để ý đến những người này.

Sống chết thì liên quan gì đến mình?

Ai ngờ Trương Khởi Linh ở cách đó không xa lại ra tay.

Một sợi dây thừng bay vút lên không trung, trực tiếp kéo người nhà họ Trương đang bay giữa trời trở lại.

Ngô Mặc nhìn thấy cảnh này, trong lòng dấy lên một cảm giác hận sắt không thành thép.

Cái gia tộc ăn cháo đá bát này giữ lại để làm gì?

Ngoài việc gây thêm phiền phức thì cũng chỉ là chướng ngại, hoặc là hãm hại người của mình.

Tức giận thì tức giận.

Nhưng nghĩ lại, Trương Khởi Linh cũng không phải trẻ con, làm việc gì cần phải báo cáo với mình sao?

Sinh tồn trong kẽ hở thật là quá tệ.

Hai con súc sinh lớn đánh nhau hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của người khác.

Thân hình chúng khổng lồ như ngọn núi nhỏ, mỗi bước chân đều khiến bàn đá rung chuyển.

Trên người Tuyết sơn diêm vương phủ đầy lớp vảy kiểu Tây Tạng, mỗi cử động đều phát ra tiếng loảng xoảng.

Kết hợp với lớp phấn huỳnh quang màu xanh lam trên người, mang lại cho người ta cảm giác như mơ như ảo.

Tựa như không phải đang ở trong thế giới thực, mà là xuất hiện trong thế giới hoạt hình, xem Ultraman đánh tiểu quái thú.

Móng vuốt sắc bén vô cùng, mỗi lần vung lên đều mang theo tiếng xé gió.

Gã khổng lồ ba mắt cũng không chịu thua.

Mắt nó cháy rực lửa giận, hung hăng trừng mắt nhìn đối thủ.

Chỉ muốn đưa hai tay ra bóp chết Tuyết sơn diêm vương.

Chúng nó ở trong không gian chật hẹp ngươi tới ta đi, không ai nhường ai.

Không gian nhỏ hẹp hạn chế động tác của chúng, nhưng kỹ xảo chiến đấu và sức mạnh không hề bị ảnh hưởng.

Hai bên đều tung ra hết bản lĩnh, cố gắng tìm ra điểm yếu của đối phương.

Thuận thế tung ra đòn tấn công chí mạng.

Đòn tấn công của chúng dữ dội như bão táp, khiến người ta hoa cả mắt.

Vảy đồng và nắm đấm cứng như sắt thép va chạm, phát ra âm thanh giòn giã, đồng thời kèm theo tiếng gào thét và gầm gừ dữ dội.

Chấn cho cả đám người đầu váng mắt hoa, tai ong ong, ngay cả tiếng nói của chính mình cũng không nghe thấy.

Ngô Mặc siết chặt đại đao, ngẩng đầu gầm lên: "Vãi, lão tử sắp điếc rồi!" Đáp lại cậu vẫn là tiếng gầm rú của gã khổng lồ ba mắt.

Đây không phải là làm lỡ việc sao?

Ngô Mặc cắn răng, lập tức liên lạc với hệ thống trong đầu: "Đồng ca, giang hồ cứu gấp, có cái nút tai nào vừa liên lạc được vừa chặn được âm thanh không?" Thời gian cấp bách, Ngô Mặc không dám tán gẫu vớ vẩn với hệ thống như thường lệ, dứt khoát đưa ra yêu cầu của mình.

"Có, đắt!" Hệ thống trả lời ngắn gọn và mạnh mẽ như mọi khi.

"Tiền không phải vấn đề, đưa đồ cho tôi trước đi." Ngô Mặc vô cùng cấp bách, chỉ muốn thò tay vào túi hệ thống mà lôi đồ ra.

"Hừ!" Hệ thống khinh bỉ một tiếng: "Một thằng nghèo rớt mồng tơi, còn mặt dày nói khoác lác sao?

Tiền đúng là không phải vấn đề, vấn đề là mày có tiền không?

Giấy nợ của mày còn dày hơn giấy vệ sinh, làm thế nào mà mày có thể trơ mặt ra nói câu đó?” Câu nói này sức nặng không thua gì một cú đấm của gã khổng lồ ba mắt.

“Vãi chưởng, có cần phải độc mồm vậy không?” Ngô Mặc tức giận gầm lên: “Ai nói tôi nghèo, không phải là tôi chưa rảnh tay để biến nó thành tiền mặt cho cậu sao?” “Tiền mặt?” Giọng nói lạnh băng của hệ thống xen lẫn vài phần chế giễu: “Tôi đã tính toán giúp cậu rồi, tất cả vật phẩm của cậu bán đi cũng không trả nổi một nửa giấy nợ.” Ngô Mặc: “…” Có, có nhiều đến thế sao?

Đầu óc Ngô Mặc rơi vào trạng thái đơ.

Suy nghĩ kỹ lại, hình như mình… có lẽ… khả năng là… Ờm.

Tiêu tiền như nước quen rồi, chỉ lo viết giấy nợ, hoàn toàn không để ý tổng cộng nợ bao nhiêu.

Nghĩ lại, người ta nói nợ nhiều không lo.

Trước mắt là cửa ải sinh tử, cần gì phải suy nghĩ nhiều vấn đề như vậy?

“Đồng tử đừng quậy nữa, lúc nào rồi mà còn tính tiền, hai anh em mình bây giờ nói chuyện tiền bạc có phải quá tục không?

Hay là vầy đi, cậu đưa đồ cho tôi trước, tôi đem cái cửa đồng Thanh Đồng Môn thế chấp cho cậu là được chứ gì?” Phải nói là người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch, Ngô Mặc mắt đảo một vòng, lời nói buột ra.

Hệ thống lạnh như băng cũng bị tức đến bật cười: “Mặt của cậu còn dày hơn cả cửa Thanh Đồng Môn nhiều đấy.

Bớt nói nhảm, không có tiền thì không có đồ.” Hệ thống nói xong câu này liền ẩn đi lần nữa, mặc cho Ngô Mặc tha thiết gọi thế nào cũng không thèm đáp lại.

“Mày…” Ngô Mặc tức đến nắm chặt tay, nhưng không làm gì được hệ thống.

Đối với việc hệ thống không nể tình như vậy, trong lòng Ngô Mặc lại không hề có chút trách móc nào.

Trong thâm tâm cậu có một niềm tin khó hiểu.

Đừng thấy gã này bây giờ không cho mình mua chịu, nhưng đến lúc sinh tử thật sự chắc chắn sẽ ra tay.

Bây giờ tuy chưa phải là cửa ải sinh tử, nhưng cũng là nguy cơ trùng trùng.

Không thể giao tiếp chính là trở ngại lớn nhất.

Tiền?

Mình đi đâu để kiếm nhiều tiền như vậy chứ?

Ngô Mặc vừa né tránh đòn tấn công của hai con súc sinh, vừa đảo mắt qua lại xem có thứ gì có thể đổi ra tiền không.

Cửa đồng Thanh Đồng Môn thì đừng nghĩ tới.

Theo lời hệ thống, những thứ không thể cho vào không gian thì đều không được tính là của mình.

Nếu không thì cứ tùy tiện chỉ vào một thứ gì đó rồi nói là của mình có thể đổi tiền, chẳng phải là quá hời cho mình sao?

Ai!

Cái hệ thống chó má này không có một kẽ hở nào.

Ngô Mặc nhìn dọc theo bàn đá một vòng lớn, mà không tìm ra được thứ gì đáng tiền.

Chương 1270

Bàn đá, vạc lớn, cơ quan.

Không có thứ nào có thể thuộc sở hữu của mình.

Còn về gã khổng lồ ba mắt và Tuyết sơn diêm vương thì càng không cần phải nói.

Nếu có thể mang hai thứ này ra ngoài triển lãm, kiếm được tiền thì còn có thể.

Bây giờ?

Không bị một đấm đập bẹp là may rồi.

Ánh mắt từ từ di chuyển sang bên cạnh, từ Trương Khởi Linh đến Vương Bàn Tử, rồi từ Lâm Phong nhìn sang Hắc Nhãn Kính.

Cuối cùng dừng lại trên người Giải Ngữ Hoa.

Hay là… Ngô Mặc đắn đo vài giây.

Cuối cùng hạ quyết tâm, dứt khoát bắt một mẻ, không tha một ai.

Dù sao đồ cũng không phải mình dùng.

Họ bỏ ra một ít tiền không phải là chuyện nên làm sao.

Toàn bộ sự việc trông có vẻ mất nhiều thời gian, nhưng thực ra chỉ chưa đến một hai phút.

Ngô Mặc đã quyết định.

Cậu không do dự nữa, lập tức ra tay với Hắc Nhãn Kính ở gần mình nhất.

Với tốc độ nhanh nhất, cậu nhảy đến bên cạnh Hắc Nhãn Kính, ghé sát vào tai gân cổ hét lớn một tiếng: “Đưa tiền đây!” Hắc Nhãn

Kính bị tiếng hét này làm cho ngơ ngác.

Nghiêng đầu nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt hoang mang: “Tiền gì?

Bảo bối thiếu tiền à?” Trong lúc nói, thân hình to lớn của Tuyết sơn diêm vương lao tới.

Ngô Mặc đột nhiên tỉnh ngộ, mình còn một việc quan trọng hơn cả kiếm tiền cần phải xử lý.

Giết chết Tuyết sơn diêm vương.

Cậu tung chân đá bay Hắc Nhãn Kính, cầm Minh Hồng Đao lao tới chém mạnh vào mông của Tuyết sơn diêm vương.

Hắc Nhãn Kính bị Ngô Mặc đá lùi lại mấy bước, thân người va thẳng vào Vương Bàn Tử.

Thiếu chút nữa đã húc Vương Bàn Tử rơi xuống khỏi bàn đá.

Vương Bàn Tử bám chặt vào cột đồng dựng đứng, tức giận hét lên: “Hắc gia, ngài đừng có lộn xộn không phân biệt trong ngoài thế chứ, tôi là người nhà mà.” Hắc Nhãn Kính không để ý đến tiếng la hét của hắn, mũi chân điểm một cái lại lao đến bên cạnh Ngô Mặc.

Miệng như cái máy phát lại, hỏi không ngừng: “Bảo bối, tiền gì?” Ngô Mặc một hơi chém Tuyết sơn diêm vương năm sáu nhát, chém đứt cả mấy cái vảy trên người nó.

Nhưng Tuyết sơn diêm vương quá to lớn.

Mấy nhát chém này nhiều nhất chỉ được coi là gãi ngứa.

Ngô Mặc trong lòng đang bực tức, Hắc Nhãn Kính lại vừa hay đâm đầu vào họng súng.

Nghe thấy câu hỏi thừa thãi rõ ràng này, cậu không nhịn được mà vặn lại: “Chứ sao nữa, bạn tôi ơi, chẳng lẽ tôi có ba đầu sáu tay còn anh chỉ có một đầu hai tay à?

Tiền, là để tiêu, để mua đồ, biết chưa?

Đừng nói nhảm nữa, có bao nhiêu tiền cho tôi vay hết, sau này tôi trả lại.” Dù đã quyết tâm để họ xì máu một phen, nhưng Ngô Mặc cũng không phải là kẻ quá tàn nhẫn.

Có vay có trả, vay lại không khó.

Không thể nào lột sạch cả quần lót của đối phương được.

“Được, ra ngoài đưa cho cậu.” Hắc Nhãn Kính trả lời dứt khoát.

Chuyện cho người khác vay tiền, trong cuộc đời trăm năm của hắn là tuyệt đối không thể xảy ra.

Thường thì toàn là hắn moi tiền từ túi người khác, chưa bao giờ có chuyện đem tiền của mình cho người khác.

Ngày thường dù đi cùng Ngô Mặc cũng là có thể ăn vạ thì ăn vạ, cố gắng để đối phương trả tiền.

Nhưng lúc này lại không chút do dự mà đồng ý.

Thậm chí còn không hỏi Ngô Mặc rốt cuộc cần bao nhiêu.

“Một, một nghìn vạn.” Ngô Mặc vốn định nói một trăm triệu, nhưng lời đến miệng lại nuốt vào.

Chủ yếu là sợ nói nhiều quá lỡ không có lại tổn thương lòng tự trọng.

Dù sao trong thế giới Đạo Mộ, tiền của Hắc Nhãn Kính đi đâu và Tam thúc ở đâu là hai bí ẩn lớn.

“Được.” Hắc Nhãn Kính đáp gọn lỏn một chữ.

Xong được người đầu tiên, tiếp theo là Vương Bàn Tử, Lâm Phong, Trương Khởi Linh và những người khác.

Ngô Mặc không bỏ sót một ai, vay hết một lượt.

Đương nhiên, đồng chí Lão Trương căn bản không biết mình có bao nhiêu tiền, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Thậm chí trong quá trình chiến đấu còn thầm nghĩ có nên lấy chút đồ về bán không.

Cổ nhân nói hay, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng.

Dưới sự hun đúc nhiều năm của Ngô Mặc, ngay cả Trương Khởi Linh cũng hiểu được tầm quan trọng của tiền.

Phong cách hành sự cũng thay đổi một cách âm thầm.

Lúc xuống mộ không còn tay không vào tay không ra như trước, mà thỉnh thoảng cũng kẹp theo một ít hàng riêng.

Về việc này, Vương Bàn Tử từng có một cảm khái sâu sắc: Đứa trẻ đã lớn rồi.

Vay một vòng lớn, cuối cùng chỉ còn lại Giải Ngữ Hoa.

Cổ ngữ có câu, đồ tốt để sau cùng.

Ngô Mặc ước tính sơ bộ, số tiền vay miệng từ mấy anh em này có khoảng bốn trăm triệu.

Số còn lại dứt khoát để Hoa ca gom cho mình chẵn số.

Cậu không bá đạo như anh cả, ra tay là mấy trăm tỷ.

Mười tỷ là cái giá mà cậu có thể chịu đựng được lúc này.

Trong lúc né tránh, Giải Ngữ Hoa chú ý thấy Ngô Mặc như con chuột chạy qua chạy lại trong đám đông.

Có ý muốn tiến lên hỏi.

Nhưng nghĩ lại, việc quan trọng nhất lúc này là phá giải cơ quan để rời khỏi đây.

Anh dựa vào thân thủ linh hoạt, luôn ở lại vị trí rìa bàn đá.

Đừng nói, quả thật đã phát hiện ra một số manh mối.

Có lẽ trong quá trình hai con quái thú đánh nhau đã vô tình chạm vào nơi đặc biệt.

Dưới đáy vạc lớn xuất hiện một tấm bảng đồng.

Hoa văn trên bảng đồng vô cùng tinh xảo và dày đặc, trong thời gian ngắn không nhìn ra được hình gì cụ thể.

Có thể nói là chữ không ra chữ, hình không ra hình.

Nhưng ở nơi này, làm sao có thể có thứ gì xuất hiện vô cớ?

Đã xuất hiện, tất có dụng ý của nó.

Giải Ngữ Hoa quyết định nghiên cứu một phen, biết đâu đây chính là điểm mấu chốt để thoát khỏi nơi này.

Chương 1271

Giải Liên Hoàn tâm tư cẩn mật.

Thấy tình hình này liền chủ động bảo vệ xung quanh Giải Ngữ Hoa.

Con tinh tinh lớn Kim Điều được Ngô Mặc dặn dò, như một vệ sĩ trung thành nhất, luôn đứng bên cạnh Giải Liên Hoàn.

Hễ có chút gió thổi cỏ lay, liền trực tiếp tóm lấy cổ áo mà chạy.

Đừng thấy Kim Điều thân hình to lớn, nhưng trước mặt gã khổng lồ ba mắt và Tuyết sơn diêm vương thì chỉ là một đứa trẻ con.

Nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Nhỏ hơn thì cũng cao hơn cha con Giải Liên Hoàn.

Lúc Ngô Mặc lao tới, Giải Ngữ Hoa vừa nghiên cứu ra được một chút manh mối.

Tấm bảng đồng này hẳn là một loại khóa mật mã, hoa văn trên đó ẩn chứa tinh tượng đồ và hình ảnh dị thú thời cổ đại.

Nếu có thể giải được bí ẩn này, có lẽ sẽ mở ra được một lối đi mới.

Ngô Mặc như một cơn gió lao về phía Giải Ngữ Hoa: “Hoa ca, cho em vay sáu trăm triệu.” Với sự thông minh, quyết đoán và tài tính toán không sai sót của Giải Ngữ Hoa mà cũng bị hành động vay tiền đột ngột của Ngô Mặc làm cho ngơ ngác.

Vay tiền?

Cậu ta định mua cửa Thanh Đồng Môn à?

Hay là định dùng tiền để hối lộ hai con quái vật trước mắt?

Nhưng nghĩ vậy lại không thông, thời cổ đại lưu hành tiền đồng, tiền bây giờ có tác dụng sao?

Phải nói là, phàm là người ở cùng Ngô Mặc lâu ngày, đầu óc đều có chút không bình thường.

Nói cách khác là tư duy lệch lạc quá nghiêm trọng.

Lúc này thời gian chính là sinh mệnh.

Ngô Mặc đợi hai giây, thấy Giải Ngữ Hoa không trả lời, trong lòng không khỏi có chút rối rắm.

Mình nói nhiều quá rồi?

Hay là Hoa ca phá sản rồi, sáu trăm triệu cũng không moi ra được?

Không đến mức đó chứ?

Giải gia giàu nứt đố đổ vách, chút tiền này cũng không có?

Nghi vấn cuộn tròn, còn nhiều hơn cả lông xoăn trên người con Teddy.

Cậu do dự một chút, giơ ra một bàn tay: “Năm trăm triệu cũng được, nếu không có thì bốn trăm triệu, ba trăm triệu cũng có thể.” Người khác vay tiền thì càng nhiều càng tốt, đến lượt cậu thì cứ một trăm triệu một trăm triệu mà giảm xuống.

Giải Ngữ Hoa phản ứng lại, dứt khoát ngăn Ngô Mặc lại: “Mười tỷ đủ không?

Nhưng bây giờ anh không có trong túi, ra ngoài rồi nói được không?” Bất kể Ngô Mặc có ý đồ gì.

Đã mở miệng bây giờ, thì mình nên dốc hết sức.

Người có tiền mà!

Ngô Mặc, người đã chịu đủ nỗi khổ của sự nghèo đói, chỉ muốn ôm lấy Giải Ngữ Hoa mà hôn một cái thật mạnh.

Có tiền, eo lưng lập tức thẳng lên không ít.

Đầy tự tin, cậu hừ một tiếng với hệ thống trong đầu: “Đồng tử, anh đây lại có tiền rồi, mày cứ đợi đấy mà phục vụ tao.” Bộ dạng tiểu nhân đắc chí, khiến hệ thống cũng lười để ý đến cậu.

Tiền đã có trong tay, cậu không lựa chọn máy liên lạc ngay lập tức, mà chuẩn bị giữ lại để phòng khi cần thiết.

Quỷ mới biết phía sau còn xuất hiện khó khăn gì?

Lỡ như cần một số thiết bị tiên tiến, mà tiền của mình không đủ thì sao?

Tâm đã ổn định hơn nhiều, Ngô Mặc mới chú ý đến ánh mắt của Giải Ngữ Hoa luôn dán chặt vào tấm bảng đồng.

“Hoa ca, có phát hiện gì không?” “Em xem ở đây.” Giải Ngữ Hoa chỉ vào tấm bảng đồng, vừa chuẩn bị giải thích cho Ngô Mặc mấy câu.

Một trận gió lạnh buốt táp về phía hai người.

Kèm theo tiếng gió, còn có tiếng kêu thảm thiết của Vương Bàn Tử: “Vãi chưởng, huynh đệ mau kéo tôi một tay.” Ngô Mặc mắt lanh tay nhanh nắm lấy cánh tay Vương Bàn Tử.

Ai ngờ Ngọa Long Phượng Sồ luôn xuất hiện cùng nhau, Lâm Phong ngay sau đó cũng lao tới.

Trời ạ, một phát húc cả Ngô Mặc và Vương Bàn Tử vào cái vạc đồng lớn.

Hai anh em cộng lại gần bốn trăm cân, vậy mà húc cho cái vạc đồng cũng phải rung chuyển.

Khói lửa lơ lửng phía trên cũng bị dịch chuyển.

Ánh lửa màu xanh lam vốn đang thẳng tắp bỗng xoạc một cái thật rộng.

Trong tình trạng hỗn loạn không ai chú ý đến điểm này.

“Vãi, làm cái quỷ gì vậy?” Cánh tay Ngô Mặc va mạnh vào cái vạc đồng, không cẩn thận bị những gai nhọn trên đó rạch một vết thương dài.

Máu “xoạt” một tiếng chảy ra.

Đau đến mức cậu hít một ngụm khí lạnh, mày nhíu chặt.

Do vấn đề góc độ, không ai chú ý đến tình hình bị thương của Ngô Mặc.

“Không trách tôi, tôi bị hai con súc sinh đó vạ lây.” “Tôi cũng vậy.” Vương Bàn Tử và Lâm Phong giải thích đơn giản một câu.

Ngô Mặc không muốn để mấy anh em mình lo lắng, lặng lẽ vẩy vẩy cánh tay, định lát nữa tìm cơ hội băng bó đơn giản.

Chuyện trùng hợp đã xảy ra.

Máu trên cánh tay vừa hay văng lên mặt tấm bảng đồng.

Máu theo hoa văn trên bảng đồng di chuyển nhanh chóng, trong nháy mắt hiện ra một bức tranh kỳ lạ.

Ngô Mặc dồn toàn bộ sự chú ý vào người khổng lồ ba mắt và Diêm Vương Tuyết Sơn ở phía sau không xa, hoàn toàn không để ý đến sự thay đổi trên tấm đá thanh đồng.

Nhưng Giải Liên Hoàn lại chú ý tới điểm này.

Ông phát hiện máu xuất hiện trên tấm đá, đang định tiến lên kéo Ngô Mặc lại để băng bó.

Kết quả, ông trơ mắt nhìn những giọt máu như đàn kiến nhỏ chạy tán loạn, không ngừng vẽ nên một hoa văn riêng trên tấm đá thanh đồng.

Trong vài hơi thở, một đường nét đại khái đã hiện ra.

Giải Liên Hoàn trừng mắt muốn lòi cả tròng, hét lớn về phía Ngô Mặc: “Thằng ranh con, mau nhìn tấm đá thanh đồng!” Giải Ngữ Hoa và mấy người khác cũng nhìn theo.

Chỉ thấy một hình dạng quen thuộc xuất hiện trên tấm đá.

Điểm chú ý của Vương Bàn Tử lại hơi khác: “Máu ở đâu ra vậy?” Liếc mắt thấy bàn tay trái đang rũ xuống của Ngô Mặc, hắn lập tức xông lên túm lấy cánh tay cậu, giận dữ chửi: “Vãi, thằng nhóc mày lại cắt tay lấy máu à?

Thật sự coi mình là bịch máu di động chắc?” “Tai nạn thôi, va vào ấy mà.” Ngô Mặc thuận miệng giải thích một câu, “Vết thương không lớn, không cần để ý, xem tấm đá này rốt cuộc là sao đã.” Chuyện có nặng nhẹ, gấp gáp.

Giải Ngữ Hoa và mấy người thấy vết thương không quá nghiêm trọng, đành nén lại lo lắng, chuyển sang nghiên cứu chuyện quan trọng hơn.

Lúc này, máu vẫn đang chảy nhanh trên tấm đồng, đường nét ngày càng rõ ràng.

“Đây là… cái mông?” Ngô Mặc nghi ngờ suy đoán của mình, cố sức dụi mắt, thăm dò hỏi lại một câu.

“Ừm, cũng giống đấy!” Lâm Phong gật đầu, bổ sung: “Nhìn hình dáng kích thước thì… còn phải là cái mông to nữa.” “Không sai, đường vân rõ ràng ở giữa chắc là khe mông.

Lạ thật, gu thẩm mỹ của tộc ba mắt sao lại kỳ dị thế này?” “Ủa, sao không có mắt?” Lâm Phong như phát hiện ra một vùng đất mới, nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ mắt trên mông lại mọc ở trên trán à?” Vương Bàn Tử không nhịn được nữa, liền hùa theo: “Rất có lý, mắt của con người có số lượng nhất định, con quái vật này vị trí có thể không giống chúng ta, nhưng số lượng chắc cũng tương đương.” Ba người cứ thế anh một câu tôi một câu phân tích xem cái hoa văn hình mông trên tấm đá rốt cuộc là thế nào.

Người khổng lồ ba mắt đang đánh nhau với Diêm Vương Tuyết Sơn hoàn toàn không thể tưởng tượng được có ba gã đàn ông lắm mồm đang sau lưng bình phẩm về mình.

Giải Ngữ Hoa nuốt lại lời định nói, lặng lẽ siết chặt nắm đấm.

Chương 1272

Một lần nữa hạ quyết tâm, sau khi rời khỏi đây, nhất định phải huấn luyện toàn diện cho Ngô Mặc, đặc biệt là về phương diện thẩm mỹ và hội họa.

Đồng thời, anh cũng nhận ra sự nghi ngờ của mình đối với Lâm Phong trước đây hoàn toàn là thừa thãi.

Tên này rõ ràng là một Ngô Mặc khác có não bộ bất thường.

Còn Vương Bàn Tử thì khỏi phải nói, trước giờ vẫn vậy.

Giải Liên Hoàn nghe xong phân tích của ba người, chỉ cảm thấy một sợi gân trong đầu sắp bị hai đứa nó làm cho tức đứt.

Giờ nào rồi?

Nguy cơ sinh tử cận kề mà còn ngồi đây nghiên cứu mông của quái vật to cỡ nào?

Mẹ nó, đây là gan lớn à?

Ba thằng ôn con này là thiếu não thì có!

Ông giơ tay vỗ một phát vào gáy Ngô Mặc: “Mẹ kiếp giờ nào rồi mà còn đứng đây nói nhảm cho ông!

Mau cút sang một bên, đừng làm lỡ việc của ông đây.” Lão già coi như hết hy vọng với Ngô Mặc rồi.

Thằng ranh con này mồm miệng không có câu nào nghiêm túc.

Chẳng lẽ coi người xưa đều là nghệ sĩ trình diễn sao?

Mật mã mà lại vẽ hình cái mông, mẹ nó, người tốt ai nghĩ ra được cái này?

Giải Liên Hoàn xắn tay áo chuẩn bị trổ tài, định dạy cho thằng cháu một bài học, để nó hiểu gừng càng già càng cay.

Còn về cái thuyết “cái mông” kia?

Đừng có mơ, không thể nào.

Thế nhưng Giải Liên Hoàn không ngờ rằng, tai nạn lại ập đến bất ngờ như vậy.

Dường như không thể để mấy người họ thảnh thơi được.

Diêm Vương Tuyết Sơn quay đầu chạy về phía này.

Người khổng lồ ba mắt cũng đuổi theo sát gót, trông bộ dạng không giết chết Diêm Vương Tuyết Sơn thì quyết không bỏ qua.

Hai con quái vật một đứa đuổi một đứa chạy chơi không biết mệt.

Mà nhóm Ngô Mặc ở trên bệ đá lại gặp phải vận xui.

Vốn đã phải sống trong kẽ hở, giờ đây khó khăn lắm mới tìm được chút manh mối để thoát thân, lại bị hai con súc sinh này xua đuổi.

Vừa uất ức vừa bực bội.

Nhưng biết làm sao bây giờ?

Không lẽ không trốn mà còn chủ động xông lên?

Giải Ngữ Hoa và Ngô Mặc thân thủ nhanh nhẹn, đi trước một bước mở đường máu.

Đến lượt Kim Điều thì xảy ra sự cố.

Gen hiếu chiến trong xương tủy của con tinh tinh bị kích hoạt hoàn toàn.

Đối mặt với uy hiếp, nó ngửa mặt lên trời đấm ngực gầm giận dữ, sau đó mặc kệ tất cả mà lao vào cuộc chiến.

Càng trâu bò hơn là nó chấp cả hai.

Lúc Ngô Mặc nghe tiếng quay đầu lại thì đã muộn một bước, trận chiến đã hoàn toàn nổ ra.

“Vãi!” Ngô Mặc há hốc miệng, vẻ mặt như vừa nuốt phải bom.

Ánh mắt của những người khác cũng bị thu hút.

Tô Nan nhanh chóng lao đến bên cạnh Ngô Mặc: “Lão nhị Lâm, có phát hiện gì mới không?” Anh ta vừa nãy vẫn luôn chú ý động tĩnh bên này của Ngô Mặc, nhưng do chỗ chật hẹp nên không chen qua được.

“Có, trên tấm đá thanh đồng có thêm một hoa văn hình cái mông, không biết có ý gì?” Ngô Mặc không giấu giếm, nói thẳng phát hiện của mình.

“Cái mông?” Tô Nan đầu óc xoay chuyển nhanh chóng, thầm nghĩ cái mông có dụng ý gì?

Không tận mắt nhìn thấy, căn bản không thể tưởng tượng ra đó là hoa văn gì.

Nói thật, đi nam về bắc bao nhiêu năm, hoa văn kỳ quái đã thấy nhiều, nhưng loại như Ngô Mặc nói thì thật sự chưa từng nghe qua.

Ngô Mặc lo lắng cho sự an nguy của Kim Điều, đáp lại Tô Nan một câu rồi không nói nhiều nữa.

Cậu tập trung quan sát tình hình trận chiến.

Nói ra thì, Kim Điều cũng rất ra gì.

Tuy thân hình không cao bằng người khổng lồ ba mắt, nhưng khi tấn công toàn lực, sức mạnh của nó trông không nhỏ hơn hai con quái kia là bao.

Chỉ thấy Kim Điều lao tới, ôm ngang eo người khổng lồ ba mắt rồi dùng sức quật một cái.

Không kịp phòng bị, người khổng lồ ba mắt loạng choạng ngã về phía cái hố lớn.

Thật trùng hợp làm sao, nó ngồi nguyên cả cái mông lên tấm đá thanh đồng.

Chỉ nghe một tiếng “rắc” vang lên.

Cơ quan trên tấm đá bắt đầu chuyển động.

Cùng với tiếng “két két”, bệ đá rung chuyển dữ dội.

Một loạt động tác hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Ai mà ngờ được sự việc lại có thể phát triển như thế này?

Mọi người trơ mắt nhìn tám cây cầu thanh đồng xuất hiện từ bên dưới bệ đá.

Mỗi cây cầu từ từ vươn ra, trực tiếp nối vào vách đá xung quanh.

Trên vách đá thanh đồng đồng thời xuất hiện tám cái hang.

Cửa hang cao khoảng mười mét, bên trong tối om, gió lạnh thổi ra vun vút, khiến người ta lạnh từ trong tâm.

Người khổng lồ ba mắt bật dậy khỏi mặt đất, trợn mắt gầm thét.

Ngay sau đó, nó nhảy lên cây cầu thanh đồng ở hướng đông nam, cắm đầu cắm cổ lao vào trong.

Hành động này hoàn toàn chọc giận Diêm Vương Tuyết Sơn.

Nó nhắm vào người khổng lồ ba mắt, lao tới đâm thẳng vào lưng đối phương.

Nếu cú đâm này trúng đích, dù thân thể người khổng lồ ba mắt có cứng như sắt thép cũng sẽ bị hất văng xuống không gian không tên bên dưới.

Ngạn ngữ có câu, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Nói một cách thông thường hơn là có lợi không chiếm là đồ ngu.

Người khổng lồ ba mắt và Diêm Vương Tuyết Sơn đánh nhau trên cầu thanh đồng, vừa hay để lại không gian trên bệ đá cho nhóm Ngô Mặc.

Tinh tinh Kim Điều vừa định tham chiến đã bị Ngô Mặc hét một tiếng gọi dừng lại.

Nó tức giận đấm đấm ngực, quay người sang một bên, chĩa mông về phía Ngô Mặc.

Ngô Mặc không có thời gian để ý đến Kim Điều đang dỗi, vung tay rút Minh Hồng Đao quất vào mông nó: “Ra kia canh chừng đi, đừng quậy!” Trương Hải Khách và những người khác vẫn đứng ở một bên, chớp lấy cơ hội này, xông lên trước đến bên tấm đá.

Chỉ thấy tấm đá thanh đồng lõm xuống một mảng lớn.

Rõ ràng là cú ngồi của người khổng lồ ba mắt đã ấn hoàn chỉnh phần hoa văn xuống.

Ngô Mặc thấy cảnh này như được tiêm máu gà, quay đầu nhướng cằm về phía Giải Liên Hoàn: “Chú, cháu nói sai sao?” Giải Liên Hoàn ngây người.

Chương 1273

Cả đời từng trải qua vô số sóng gió, nhưng ông chưa bao giờ nghĩ rằng người thiết kế cơ quan này lại có não bộ cùng một ruột với thằng cháu nhà mình.

Nên nói đối phương bắt kịp thời đại, hay là nói não có bệnh nặng đây?

Nhà ai người tốt lại lấy dấu mông làm cơ quan chứ?

Giải Ngữ Hoa bỗng cảm thấy việc mình vừa rồi không nhiều lời là một quyết định vô cùng sáng suốt.

Có lẽ sau này khi suy nghĩ vấn đề, mình có thể thoáng hơn một chút chăng?

Cứ tưởng cầu thanh đồng xuất hiện, cơ quan ở đây coi như hoàn toàn vô dụng.

Nào ngờ sóng này chưa qua sóng khác đã tới.

Chỉ thấy ở vị trí lõm xuống của tấm đá, xung quanh xuất hiện mười hai cái lỗ tròn to bằng ngón tay của một người đàn ông trưởng thành.

Lâm Phong nhíu chặt mày: “Bỏ mẹ, mười mấy cái lỗ lổm chổm trên này dùng để làm gì?” “Kệ mẹ nó làm gì.” Vương Bàn Tử nhìn quanh rồi trầm giọng nói: “Việc cấp bách là mau chóng rời khỏi đây đi cứu Thiên Chân, cũng không biết thằng nhóc đó giờ ra sao rồi?” “Chỉ có mười hai cây cầu, đi hướng nào đây?” Ngô Mặc liếc nhìn mười hai cái lỗ, rồi lại nhìn mười hai cây cầu, “Đều là mười hai, giữa hai cái này có liên quan gì không?” Rồi cậu lẩm bẩm: “Kích thước lỗ giống ngón tay, chẳng lẽ lại là do người nhà họ Trương làm?” Ánh mắt bất giác quét về phía Trương Hải Khách.

Con ngươi đảo một vòng, cậu ngoắc ngoắc tay với hắn: “Hải sản lại đây một lát.” Trương Hải Khách mặt đầy khó hiểu: “Chuyện gì?” “Mượn ngón tay một chút.” Ngô Mặc vừa nói vừa không khách khí túm lấy cánh tay Trương Hải Khách, “Tôi muốn thử xem nhét ngón tay vào lỗ sẽ xảy ra chuyện gì?” Lời cậu vừa dứt, Trương Hải Khách ngẩn cả người, phản ứng lại thấy không ổn, lập tức rút tay về: “Vãi, sao cậu không dùng tay của mình?” “Tôi lại không có Phát Khâu Chỉ.” Ngô Mặc lý lẽ hùng hồn nói: “Người có năng lực thì làm nhiều, nếu anh không muốn ra tay, lát nữa tất cả chúng ta đều bị kẹt chết ở đây.” Ngô Mặc ra chiêu bắt cóc đạo đức một cách ngon ơ.

Cậu không nỡ để Trương Khởi Linh ra tay, nên không chút khách khí đẩy Trương Hải Khách ra.

Trương Hải Khách lắc đầu: “Đừng đùa, không phải tôi nhát gan, mà là loại cơ quan này trước khi chưa làm rõ, tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ.” Lúc này mọi người tụ thành một nhóm, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, e rằng sẽ bị diệt cả đoàn.

“Tôi làm!” Giọng Trương Khởi Linh bất ngờ vang lên từ phía sau.

Bây giờ Trương Khởi Linh không còn như trước, có thể xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào.

Anh cần phải bảo vệ Bạch Mã và công chúa Văn Thành.

Ngô Mặc bất giác nhíu mày: “Tìm ra nguyên nhân rồi à?” “Một chút.” Trương Khởi Linh hiếm hoi không nói chắc như bắp.

Ngô Mặc nhìn vào mắt Trương Khởi Linh: “Được, chú ý an toàn.” Nói xong, cậu kéo Trương Hải Khách qua một bên, nhường vị trí cho anh.

Ngô Mặc không phải không quan tâm đến an nguy của Trương

Khởi Linh.

Chỉ là ở đây thêm một phút, sẽ thêm một phần nguy hiểm.

Trên cầu thanh đồng, người khổng lồ ba mắt và Diêm Vương Tuyết Sơn đang đánh nhau vô cùng kịch liệt.

Hai con súc sinh này có sức bật rất tốt, thỉnh thoảng lại nhảy từ cây cầu thứ nhất sang cây cầu thứ hai, khiến những cây cầu thanh đồng trông rất chắc chắn cũng có chút rung lắc.

Cứ để chúng nó chơi như vậy, lỡ như làm gãy cầu thì sao?

Chúng nó chết hay không không quan trọng, nhưng nhóm người họ bị kẹt ở đây thì ra ngoài thế nào?

Người trong nghề ra tay là biết ngay có hay không.

Đừng thấy Trương Khởi Linh không nhớ được nhiều thứ, nhưng phương pháp phá giải cơ quan mật mã này lại như đã khắc sâu vào xương tủy của anh.

Cũng không rõ dựa theo nguyên lý gì, Phát Khâu Chỉ liên tục điểm vào mười hai cái lỗ theo một quy luật nào đó.

Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta nhìn mà hoa cả mắt.

Sau một cú điểm mạnh, một cây cầu thanh đồng ở hướng đông bắc đột nhiên hạ xuống mấy mét, tách khỏi khớp nối với cửa hang.

Nếu không có gì bất ngờ, cửa hang này chắc đã bị loại bỏ.

“Trâu bò!” Ngô Mặc giơ ngón tay cái lên không ngớt lời khen ngợi.

Trương Khởi Linh không nói gì, lại một lần nữa quan sát tình hình mười hai cái lỗ.

Hắc Nhãn Kính nhân cơ hội ghé sát vào, áp vào người Ngô Mặc thấp giọng nói: “Nếu anh không đoán sai, đây hẳn là Đài Phong Hồn

Thập Nhị Địa Chi." "Hả?

Có gì đặc biệt à?" Cái tên nghe huyền ảo như vậy đã khơi dậy sự hứng thú của Ngô Mặc.

Hắc Nhãn Kính không úp mở, nói thẳng: "Anh từng thấy trong một cuốn sách cổ, tương truyền trong địa cung của Tần Thủy Hoàng cũng đã sử dụng loại trận pháp này." "Đừng thấy Ách Ba bây giờ đã giải được một cây cầu, nếu không thể giải hết tất cả cơ quan trong một lần, đến lúc hết giờ, cả trận pháp sẽ có biến hóa mới." "Nói cách khác, muốn tìm được lối đi chính xác thì phải tiến hành giải mã mười hai lần, giữa chừng không được nghỉ, nếu không sẽ công cốc." Thấy Ngô Mặc định mở miệng hỏi, Hắc Nhãn Kính dường như đoán được câu hỏi của cậu, lập tức bổ sung: "Vô dụng thôi, cho dù cậu nhớ được cây cầu nào đã từng được giải, thì cơ quan trong lối đi phía trước cũng sẽ thay đổi theo." "Có thể nói là khiến người ta không đối phó nổi." "Phải biết rằng các đế vương ngày xưa tự xưng là Cửu Ngũ Chí Tôn, nhưng cơ quan ở đây lại dùng số mười hai, cậu còn không hiểu dụng ý là gì sao?" Ngô Mặc im lặng một lúc, quả quyết lắc đầu: "Không hiểu, ngoài việc nhiều hơn số chín ba đơn vị ra thì còn có tác dụng gì?" Dù Hắc Nhãn Kính đã quen với chuyện này, lúc này cũng không khỏi giật giật khóe miệng.

Lần đầu tiên anh và Giải Ngữ Hoa tâm linh tương thông nảy ra cùng một ý nghĩ: ra ngoài phải cho thằng nhóc này đi học bổ túc.

Nghĩ thì nghĩ vậy, vấn đề vẫn phải giải đáp.

"Số chín trong thời cổ đại đại diện cho cực hạn, số mười hai cũng không hề tầm thường." "Trong cuốn 'Tả Truyện - Ai Công thất niên' có ghi chép, quân vương nhà Chu khi định lễ nghi, số lượng các loại sự vật không được vượt quá mười hai." "Bởi vì mười hai được quân vương coi là một con số lớn của trời." "Ví dụ như một ngày có mười hai canh giờ, một năm có mười hai tháng.” Nhân lúc Trương Khởi Linh đang giải mã, Hắc Nhãn Kính tranh thủ thời gian phổ cập cho Ngô Mặc một số kiến thức cổ đại.

Nói thật, chẳng ai là thần cả.

Anh không thể đảm bảo mình sẽ mãi ở bên cạnh Ngô Mặc, chỉ có thể tranh thủ mọi cơ hội để cậu nắm vững nhiều kiến thức hơn.

Để Trương Khởi Linh toàn tâm toàn ý giải mã, những người còn lại đều bảo vệ xung quanh anh.

Giờ phút này, họ là một đội.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, cậu không chạy được mà tôi cũng chẳng thoát.

Ngô Mặc vừa chú ý động tĩnh của người khổng lồ ba mắt, vừa nghe Hắc Nhãn Kính phổ cập kiến thức, thỉnh thoảng lại liếc nhìn tình hình của Trương Khởi Linh.

Cả người cậu gần như bị chia làm ba.

Cả khung cảnh trông có vẻ ai làm việc nấy, nhưng thực tế lại vô cùng nguy hiểm.

Hai con súc sinh đánh nhau hoàn toàn không để ý đến người xung quanh.

Trọng lượng khổng lồ của chúng làm rung chuyển những cây cầu thanh đồng, khiến người ta nhìn mà lo không biết cầu có bị gãy không.

“Hai con này biến thái quá, đại ca nào trị được không?” Lâm Phong sốt ruột đến mức xoa tay.

Muốn giúp mà không biết bắt đầu từ đâu.

“Yên tâm đi.” Ngô Mặc lại liếc nhìn một lần nữa.

Thấy hai ngón tay của Trương Khởi Linh lách tách như bị điện giật, không ngừng điểm vào các lỗ, lòng tin của cậu lại tăng thêm vài phần.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Sau khi Trương Khởi Linh giải mã, mười trong số mười hai cây cầu thanh đồng đã hạ xuống.

Có thể nói thắng lợi đã ở ngay trước mắt.

Trong lúc đó, Diêm Vương Tuyết Sơn và người khổng lồ ba mắt cũng từng xông tới gây rối, may mà tinh tinh Kim Điều kịp thời ra tay, chặn đứng hai con quái ở bên ngoài.

Vương Bàn Tử thở hổn hển: “Tốt quá rồi, còn cây cuối cùng, giải quyết xong là chúng ta có thể rời khỏi đây.” Thế nhưng, biến cố lại một lần nữa xảy ra.

Diêm Vương Tuyết Sơn húc một phát, hất văng người khổng lồ ba mắt bay ra ngoài.

Thân hình khổng lồ của nó bay thẳng về phía cái hố lớn.

Lúc này cả nhóm người đều đang đứng ở đây.

Nếu bị nó tông phải, không gãy xương gãy gân thì cũng rơi xuống khỏi bệ đá.

Dù là tinh tinh Kim Điều cũng không thể ngăn cản được con quái vật to như búa tạ này.

“Vãi, né mau!” Tiếng la hét không ngừng vang lên trong đám đông.

Từng người một chân như bôi dầu, chạy nhanh như chớp.

Giải Liên Hoàn chạy tương đối chậm, cũng không rõ Giải Ngữ Hoa là công báo tư thù hay là cứu người sốt sắng, một cú đá bay thẳng người ông ra xa ba mét.

Kết quả là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, Giải Ngữ Hoa lại bị Ngô Mặc đá bay ra.

Động tác thuần thục đến mức khiến người ta muốn rơi lệ.

Không phải công báo tư thù, mà là sợ Giải Ngữ Hoa bị người khổng lồ ba mắt tông bị thương.

Ngô Mặc động tác không ngừng.

Mục tiêu tiếp theo nhắm vào Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính đã đoán trước được hành động của Ngô Mặc, có ý muốn ngăn cản.

Chương 1274

Ai ngờ Ngô Mặc không đi đường thường, cổ tay lật một cái tấn công thẳng vào hạ bộ.

Nhân lúc Hắc Nhãn Kính theo bản năng chống đỡ, tay trái cậu giơ lên, chớp thời cơ túm lấy cổ áo anh, trực tiếp quăng người ra ngoài: "Mau né đi." Hắc Nhãn Kính trong lòng hiện lên một ý nghĩ: sơ suất rồi!

Không phải nói Ngô Mặc cố tỏ ra anh hùng, mà là cậu quá hiểu cái nết của đám người này.

Chỉ cần cậu còn đang trong nguy hiểm, bọn họ tuyệt đối sẽ không rời đi.

Thay vì lằng nhằng nói nửa ngày, chi bằng tay chân lẹ làng một chút, trực tiếp ném người đi cho khỏe.

Lâm Phong có học có làm.

Bắt chước đá Vương Bàn Tử bay ra, rồi một bước nhảy vọt ra xa hai mét.

Tình hình hiện tại, hắn không lo cho Ngô Mặc.

Con trai nhà mình tuy trọng tình nghĩa, nhưng không phải kẻ thiếu não.

Tuyệt đối sẽ không ngốc nghếch đứng đó chịu chết.

Nếu đã vậy, mình đứng đó làm cậu ta phân tâm làm gì?

Trong nháy mắt, bên cạnh Trương Khởi Linh chỉ còn lại Ngô Mặc và Trương Hải Khách.

Họ kiên cường đứng ở phía trước, làm phòng tuyến cuối cùng cho

Trương Khởi Linh, đồng thời hy vọng tốc độ tay của anh nhanh hơn một chút, có thể phá giải mật mã vào giây phút cuối cùng, tránh cho công sức đổ sông đổ biển.

Nhưng tình thế không lạc quan.

Tốc độ người khổng lồ ba mắt lao tới nhanh hơn nhiều so với tốc độ giải mã của Trương Khởi Linh.

Nếu chậm thêm vài giây, e rằng Trương Khởi Linh sẽ biến thành hình phẳng.

Thế nhưng Trương Khởi Linh vẫn không hề lay động, dường như không phá giải được mật mã thì quyết không bỏ cuộc.

Ngô Mặc và Trương Hải Khách lòng như lửa đốt, đồng thời đưa tay túm lấy vai Trương Khởi Linh: “Đi!” Hai tay đồng thời dùng sức, vào giây phút cuối cùng đã kéo được Trương Khởi Linh ra xa mấy mét.

Cùng với tiếng nổ vang trời, con quái ba mắt đâm sầm vào cái hố thanh đồng.

Lực va chạm cực mạnh khiến cái hố lớn rung chuyển.

Những cái lỗ trên tấm đá dần dần biến mất.

Phần chìm xuống lúc trước lại từ từ nâng lên.

“Không ổn rồi, cơ quan thay đổi!” Trương Hải Khách liếc mắt thấy cảnh này, quay đầu hét lớn với mọi người.

Thực ra không cần hắn nhắc, mọi người chỉ cần không mù là có thể thấy những cây cầu thanh đồng đã bắt đầu thay đổi.

“Vãi!

Giờ làm sao?” Vương Bàn Tử lộn một vòng từ dưới đất ngồi dậy, mặt đầy lo lắng nói: “Nhân lúc cơ quan chưa thay đổi xong, chúng ta còn cơ hội hai chọn một, nếu không cơ quan tái lập hoàn toàn, ai có bản lĩnh lớn đến mức lại ấn con súc sinh kia ngồi lên cơ quan được nữa?” Lời của Vương Bàn Tử không phải không có lý.

Giờ không phải là lúc do dự, Giải Liên Hoàn liếc trái liếc phải, nghiến răng quả quyết đưa ra lựa chọn: “Đi cây bên trái, nhanh!” Vừa nói, ông đã xông lên trước về hướng đó.

Thân thủ nhanh nhẹn không hề giống một ông già năm sáu mươi tuổi.

Lâm Phong hơi ngẩn người: “Chết tiệt, nói đi là đi, chào một tiếng cũng không có?” “Đừng có lảm nhảm nữa, mau theo sau.” Vương Bàn Tử đẩy mạnh Lâm Phong một cái, “Còn lề mề một phút nữa, chúng ta ở lại đây làm món ăn luôn đi.” Hai người tính tình rất hợp nhau, có vẻ đang tiến hóa theo hướng bạn bè chí cốt.

Theo Vương Bàn Tử, Giải Liên Hoàn là một con cáo già, tuyệt đối sẽ không đánh trận không chuẩn bị.

Nếu đã chỉ ra một con đường, ít nhất có tám phần khả năng là thật.

Đẩy Lâm Phong đi, hắn còn không quên quay đầu lại nhìn Ngô Mặc: “Anh em, Tiểu Ca mau theo sau.” “Lão Trương, anh đi trước đi.” Lúc này, một tay Ngô Mặc vẫn đang nắm lấy Trương Khởi Linh.

Thuận thế dùng sức, đẩy thẳng Trương Khởi Linh lên.

Ngay sau đó cậu cũng nhảy lên đuổi theo.

Nói là cầu thanh đồng, thực ra cũng chỉ là những thanh đồng.

Chiều rộng chưa tới một mét, chỉ đủ cho một người trưởng thành đi qua.

Còn tại sao Diêm Vương Tuyết Sơn và người khổng lồ ba mắt có thể đánh nhau trên đó, nói là thiên phú dị bẩm cũng không quá lời.

Thật ra, đối với lựa chọn của Giải Liên Hoàn, Tô Nan vẫn có ý kiến bảo lưu.

Vấn đề là chẳng ai thèm quan tâm đến ý kiến của anh ta.

Muốn đi thì đi, không muốn đi thì rời khỏi.

Cùng với tiếng "răng rắc", cơ quan không ngừng khởi động lại, những cây cầu thanh đồng từ từ thu về.

Mắt thấy khoảng cách giữa cầu và vách đá ngày càng xa, Giải Liên Hoàn co giò chạy như điên, liên tục thúc giục: "Nhanh, tăng tốc lên." Dù trong tình huống căng thẳng như vậy, Vương Bàn Tử cũng không quên nói một câu: "Lão gia tử, chúng tôi cũng muốn tăng tốc lắm, vấn đề là ngài đang chắn đường phía trước đấy ạ!" "Mẹ nó." Giải Liên Hoàn tức đến mức chửi một tiếng.

Cơn giận giúp người ta tăng tốc, Giải lão đầu lại có thêm sức lực, tốc độ lại tăng lên một bậc.

Nhưng con đường chạy trốn luôn đầy rẫy hiểm nguy.

Diêm Vương Tuyết Sơn sau khi hất văng người khổng lồ ba mắt, lại nhắm mục tiêu vào đám người đang chạy trốn này.

Lúc này, nó cách mọi người ba cây cầu thanh đồng.

Dùng sức đạp mạnh xuống đất, thân hình khổng lồ của nó liền bay lên. *** Giải Ngữ Hoa có nằm mơ cũng không ngờ, đời này lại có lúc bị người ta chỉ vào mũi dạy dỗ mà đến một tiếng rắm cũng không dám thả.

Anh liếc mắt nhìn bốn tên tội đồ đang đứng xếp hàng ở góc tường, chỉ cảm thấy đầu to như cái đấu.

Dây thần kinh giật thình thịch như bị súng bắn liên thanh.

"Các vị làm phụ huynh kiểu gì vậy?

Mấy đứa trẻ này đều là mầm non tốt, bị các vị làm hỏng thành cái dạng gì rồi.

Phụ huynh là người thầy đầu tiên của con trẻ, các vị phải phối hợp với nhà trường chứ, sao có thể tùy tiện chiều theo tính nết của chúng nó?” Đối mặt với vị giáo sư già nước bọt bay tứ tung, Giải Ngữ Hoa mấp máy môi nửa ngày trời mà không chen vào được một câu.

Nói thật, từ lúc vào phòng đến giờ, anh còn không biết mấy thằng nhóc này lại gây ra họa gì.

Chỉ có thể hạ thấp thái độ hơn một chút: “Thầy Vương, thầy vất vả rồi.

Em muốn hỏi một chút, mấy đứa nó lại phạm lỗi gì ạ?” Chữ “lại” đã nói lên hết sự chua xót và bất lực trong lòng Giải Ngữ Hoa.

Đường đường là người đứng đầu Giải gia, bao giờ lại phải hạ mình như thế này?

Trải qua bao nhiêu năm mưa gió, dù đối mặt với sinh tử cũng có thể thản nhiên, vậy mà giờ đây lại như một thằng cháu ba đời, phải khúm núm nói chuyện với người khác, nghĩ thôi đã thấy uất ức và bực bội.

Nhưng bất lực thì làm sao?

Quả mình gây ra thì dù quỳ cũng phải nuốt cho hết.

Thầy Vương như bị chạm vào dây thần kinh, đập bàn gầm lên: “Thành tích kém, đáp án vớ vẩn, chúng ta khoan hãy nói.

Bây giờ còn học thói lập băng nhóm bắt nạt bạn học.” Bắt nạt?

Từ này mang ý nghĩa tiêu cực mạnh mẽ, khiến Giải Ngữ Hoa nghe xong không khỏi nhíu mày.

Anh nghi hoặc nhìn bốn thằng ôn con.

Trông thấy gương mặt ngây thơ vô số tội của chúng, ngọn lửa giận trong lòng lập tức tiêu tan đi không ít.

Đùa kiểu gì vậy?

Con nhà mình mới sáu tuổi, biết bắt nạt là gì sao?

Ngày thường ở nhà ngoan như thiên thần, sao gửi đến trường các người lại bị gán cho nhiều danh từ xấu xa như vậy?

Giờ phút này, sự bất mãn trong lòng Giải Ngữ Hoa đã lên đến đỉnh điểm.

Anh không khỏi cảm thấy vô cùng phản cảm với ông già đang lải nhải không ngừng trước mặt.

Chương 1275

Giọng điệu có phần cứng rắn hơn vài phần: “Thầy Vương, từ ‘bắt nạt’ này không thể tùy tiện gán cho trẻ con được đâu ạ?

Sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm lý của chúng, đến lúc đó…” “Cậu tưởng tôi đang đùa với cậu à?” Giáo sư Vương đập bàn, đứng thẳng người dậy một cách cứng rắn, “Cậu tưởng tôi đang trách bọn trẻ à?

Tôi nói là các vị phụ huynh các người ấy.” Giáo sư Vương khí thế ngút trời, đối mặt với lời uy hiếp của Giải Ngữ Hoa mà chẳng hề nao núng.

Phải biết rằng, ông là một giáo sư già có tiếng ở kinh đô, được nhà trường trả giá cao mời về làm bảo bối.

Cả đời đã dạy vô số học sinh, rất nhiều người trong số đó đều có thành tựu lớn ở các vị trí khác nhau.

Vô số phụ huynh khóc lóc van xin, tốn không biết bao nhiêu tiền của và quan hệ mới có thể gửi con vào đây.

Vì vậy, ông già này chẳng ngán bất kỳ phụ huynh nào. 199.

Mặc kệ nhà anh có gia tài bạc vạn hay có người trong cả hắc bạch lưỡng đạo, ở chỗ ông cũng chỉ là một phụ huynh học sinh bình thường.

Nhìn ông già tóc bạc trắng, mặt đầy kích động trước mắt, Giải Ngữ Hoa thật sự sợ ông ta tức quá mà đột quỵ.

Thôi vậy!

Vẫn nên tôn trọng người già một chút.

Giải Ngữ Hoa quyết định chịu thiệt một chút, hít một hơi, trên mặt nở nụ cười nghề nghiệp tiêu chuẩn: “Thầy Vương, thầy đừng vội.

Em nghĩ chuyện bắt nạt này chắc là hiểu lầm thôi.

Thầy có thể nói rõ cho em biết rốt cuộc là chuyện gì được không ạ?” Thầy Vương hừ một tiếng, nhấc điện thoại trên bàn làm việc lên bấm số, nói ngắn gọn vài câu.

Một phút sau, cửa phòng làm việc có tiếng gõ.

Lão già sang sảng hô “Vào đi”.

Giải Ngữ Hoa lập tức chuyển ánh mắt ra cửa.

Cửa mở.

Chỉ thấy một thứ cao khoảng một mét tư, toàn thân quấn đầy những dải vải đủ màu sắc như xác ướp, nhảy lò cò vào.

Nhìn cách băng bó quen thuộc này, khóe mắt Giải Ngữ Hoa giật giật.

Dự cảm không lành trong lòng ngày càng mãnh liệt.

“Thầy Uôn, thầy tìm con?” Xác ướp nhỏ dường như bị rụng răng, nói năng không rõ ràng.

Ngọn lửa giận vốn đã nguội của giáo sư Vương, khi nhìn thấy đứa trẻ này lại bùng lên một lần nữa.

“Nhìn xem con nhà các người làm chuyện tốt gì này?

Đối xử với bạn học sao lại có thể như vậy?” Lão già càng nói càng tức, quay đầu hét về phía bốn thằng nhóc ở góc tường: “Giải Vô Pháp, Tề Vô Thiên, Ngô Phụ Trái, Doãn Bảo Bảo, bốn đứa đứa nào là chủ mưu?” Đọc xong bốn cái tên, lão già lại trừng mắt nhìn Giải Ngữ Hoa một cách hung dữ.

Bốn bảo bối nhỏ đang đứng dựa vào góc tường nhìn nhau, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

Không hiểu tại sao thầy giáo lại tức giận?

Giải Vô Pháp xếp hàng đầu.

Luôn có khí chất của một đại ca.

Đối mặt với ánh mắt của ba mình, nó bước ra bằng hai cái chân ngắn cũn, lảo đảo đứng vững.

"Thưa thầy, con có một câu hỏi ạ." Nó giơ bàn tay nhỏ mũm mĩm lên, vẻ mặt thành khẩn ngẩng đầu nhìn vị giáo sư già.

Dù giáo sư đã gặp vô số trẻ em, nhưng khi nhìn đứa bé xinh như thiên thần trước mặt, lòng ông lại mềm đi vài phần.

Dù sao thì cơn giận của ông chủ yếu là nhắm vào phụ huynh, chứ không phải bọn trẻ.

Bọn trẻ thì biết gì chứ?

Lớn chừng đó, như một tờ giấy trắng.

Lão già hơi cúi người xuống, khuôn mặt già nua nặn ra một nụ cười hiền hậu: "Vấn đề gì?

Con nói thử xem." Giải Vô Pháp chớp chớp đôi mắt to tròn xoe, nghiêng đầu khó hiểu hỏi: "Thầy nói bạn bè phải giúp đỡ lẫn nhau, nhưng tụi con đã giúp bạn Mập, sao thầy lại mời phụ huynh ạ?" "Giúp?" Lão giáo sư ngẩn người.

Sao lại không giống như thầy giáo kia nói?

Chẳng lẽ có hiểu lầm gì ở đây?

Lòng Giải Ngữ Hoa ổn định lại ba phần.

Nhìn gương mặt của con trai mình giống hệt Ngô Mặc như đúc, anh chỉ muốn ôm con vào lòng mà an ủi một phen.

Giải Vô Pháp miệng nhỏ không ngừng nói: “Đúng ạ, là giúp đỡ.

Quần áo của bạn Mập bị rách, bạn ấy nói hơi lạnh, nên tụi con đã giúp bạn ấy làm một bộ quần áo mới.” “Làm xong, bạn Mập vui đến mức chia kẹo cho tụi con nữa, sao thầy lại nói tụi con bắt nạt bạn ấy ạ?” “Đúng ạ, đúng ạ.” Ba đứa nhóc bên cạnh liền hùa theo, ngay cả cậu bé mập bị quấn như xác ướp cũng gật đầu lia lịa.

Một loạt lời nói khiến giáo sư Vương á khẩu không nói được lời nào.

Ông không khỏi bắt đầu nghi ngờ mình có phải đã già rồi không?

Sao có thể không điều tra mà đã phê bình bọn trẻ?

Giáo sư Vương không phải là người sĩ diện, ông rất yêu trẻ con, cảm thấy mình sai thì nên xin lỗi chúng.

Lão già đang định nói lời xin lỗi, cửa lại một lần nữa bị gõ.

Một giáo viên cầm một chồng bài kiểm tra, sắc mặt nghiêm trọng bước vào.

“Giáo sư Vương, đây là thành tích của mấy đứa trẻ.

Vốn tôi còn định lát nữa mời phụ huynh các em ấy, vừa hay phụ huynh đã ở đây rồi, tôi khỏi cần gọi điện nữa.” Nói xong, cô quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa: “Nếu ngài tiện, chúng ta tiếp tục trao đổi về tình hình gần đây của mấy đứa trẻ nhé.” Đối mặt với ánh mắt có phần trách móc của cô giáo, trái tim vừa thả lỏng của Giải Ngữ Hoa lại một lần nữa thắt lại.

Khi Giải Liên Hoàn chạy đến cuối cây cầu đồng, khoảng cách giữa cầu và vách đá đã bị thu hẹp lại hơn một mét.

Lão Giải cắn răng, mũi chân điểm nhẹ lên mặt cầu, lao thẳng về phía cửa động đối diện.

Theo lý mà nói, với thân thủ của ông ta, khoảng cách hơn một mét này nhảy qua chẳng tốn chút sức lực nào.

Nhưng trớ trêu thay, cây cầu đồng đột nhiên chìm xuống.

Đừng nói là lão già, ngay cả đám người Ngô Mặc cũng suýt chút nữa rơi xuống gầm cầu.

May mà phản ứng kịp thời, lập tức khụy gối xuống ổn định cơ thể mới không bị ngã.

Nhưng chỗ Giải Liên Hoàn lại gặp rắc rối.

Chân lão già hẫng đi, cả người đột ngột chìm xuống, Ngô Mặc lo đến mức tròng mắt sắp lọt ra ngoài, nhưng căn bản không kịp cứu viện.

Ngay thời khắc nguy cấp đó, từ trong cửa động đột nhiên quăng ra một sợi dây thừng, quấn chặt lấy người Giải Liên Hoàn.

Mọi người còn đang ngạc nhiên thì cái đầu của Đa Kiệt ló ra khỏi động, gân cổ hét lớn: “Nhanh lên, mau lên đây.” Vừa nói vừa dùng sức kéo Giải Liên Hoàn lên.

Thấy Giải Liên Hoàn thoát khỏi nguy hiểm, Ngô Mặc cảm kích Đa Kiệt từ tận đáy lòng.

Hận không thể ôm chầm lấy đối phương để bày tỏ lòng biết ơn của mình.

Anh em tốt!

Anh đây nợ chú một mạng, sau khi ra ngoài nhất định sẽ tặng chú một món quà lớn.

Có Đa Kiệt ứng cứu, Vương Bàn Tử và Giải Ngữ Hoa, mấy người chạy đầu tiên, lần lượt trèo vào trong động.

Đến lượt Hắc Nhãn Kính, Tuyết Sơn Diêm Vương đã nhảy lên giữa cây cầu đồng.

Khoảng cách giữa hai bên chưa đến mấy mét.

Hắc Nhãn Kính không những không tăng tốc mà ngược lại còn chậm bước, từ từ dừng lại.

Chương 1276

Hắn siết chặt vũ khí, nhìn Tuyết Sơn Diêm Vương từ xa.

“Vãi, anh đang giở trò quỷ gì thế?” Ngô Mặc sốt ruột giậm chân.

Gã kéo phắt Trương Hải Khách đang chắn đường sang một bên, xông thẳng đến cạnh Hắc Nhãn Kính, liên tục thúc giục: “Mau đi, anh định làm đồ ăn vặt cho thứ này à?” “Đi?” Hắc Nhãn Kính khẽ nhếch mép, nói đầy ẩn ý: “Có phải nếu tất cả chúng ta đi rồi, cậu lại định ở lại bọc hậu đúng không?” Ngô Mặc nghẹn lời.

Thật ra, trong lòng gã đúng là có ý nghĩ đó.

Chưa nói đến việc nhiệm vụ yêu cầu tiêu diệt Tuyết Sơn Diêm Vương, chỉ riêng việc gã này cứ bám dai như đỉa ở phía sau, đám người mình muốn bình an chạy thoát cũng không hề dễ dàng.

Lỡ như lại rơi vào tuyệt cảnh như mấy năm trước thì sao?

Những ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu, chưa hề quyết định dứt khoát.

Ai ngờ lại bị Hắc Nhãn Kính vạch trần ngay trước mặt.

Miệng Ngô Mặc còn cứng hơn cả đế giày, gân cổ lên gầm gừ: “Mẹ nó, tôi bị thiểu năng à?

Rảnh rỗi đi bọc hậu làm gì, đừng nói nhảm nữa, mau đi về phía trước.” Vừa nói gã vừa đẩy Hắc Nhãn Kính: “Tiểu gia đây còn chưa hưởng thụ hết cuộc đời, không muốn ở lại đây chôn cùng súc sinh đâu.” Hắc Nhãn Kính nhìn Ngô Mặc chăm chú: “Tôi chỉ nói một lần, cậu xảy ra chuyện, tôi đi cùng.” Tim Ngô Mặc thót lại.

Từ giọng điệu của Hắc Nhãn Kính, gã nghe ra được gã này nói câu đó từ tận đáy lòng.

Nhưng thì sao chứ?

Thời khắc nguy hiểm mà còn uy hiếp mình, ai chiều cho cái thói hư đó?

Ngô Mặc tức điên lên, giơ chân đá: “Đừng có nói nhảm nữa, không đi nữa thì ông đây tuyệt giao với anh.” “Tôi nói hai người cũng vừa vừa phải phải thôi.” Trương Hải Khách gần như sụp đổ: “Hai người muốn tuẫn tình, chứ lão tử không muốn chôn cùng đâu.” “Cút!” Cả hai đồng thanh chửi lại một câu.

Nhờ ơn Trương Hải Khách, bầu không khí kỳ quái lập tức tan đi không ít.

Hắc Nhãn Kính cũng không còn xoắn xuýt câu trả lời của Ngô Mặc nữa.

Hắn quay lại nắm lấy cánh tay gã, co cẳng chạy, tốc độ nhanh đến mức không thấy rõ gót giày.

Cảm nhận được con mồi muốn trốn thoát, Tuyết Sơn Diêm Vương ngẩng đầu gầm lên.

Nó giẫm mạnh một chân xuống mặt cầu đồng, chuẩn bị lao tới tiêu diệt mấy người bọn họ.

Giải Liên Hoàn ở trong động nhìn mà tim đập chân run, vỗ đùi gào lên: “Chạy mau!” Giải Ngữ Hoa siết chặt dây thừng trong tay, chuẩn bị ném ra ngay lập tức.

Tình hình ngày càng nguy cấp.

Ngay khi sắp bước vào cửa tử, người khổng lồ ba mắt không cam chịu cô đơn xông ra, một lần nữa thu hút ánh mắt của Tuyết Sơn Diêm Vương.

Chớp lấy cơ hội, Hắc Nhãn Kính dùng sức một tay, vung Ngô

Mặc như vung chùy rồi ném đi.

Ngô Mặc còn chưa kịp nói hai chữ “Vãi chưởng”, cả người đã bay như một quả cầu sắt về phía cửa động.

Hắc Nhãn Kính theo sát phía sau.

Tiếp đó, Trương Hải Khách và Trương Khởi Linh cũng lần lượt xông lên.

Cả đám người vô cùng hú vía trèo được vào trong động.

Ngô Mặc chưa kịp thở ra một hơi đã quay đầu hét với mọi người: “Mọi người mau đi vào trong trước đi!” Lâm Phong cảm thấy có gì đó không ổn, ghé sát lại: “Lão nhị, mày định làm gì?” “Ông đây tiễn hai đứa nó về Tây thiên.” Ngô Mặc không chút do dự tháo ba lô xuống, nhanh chóng lấy ra một túi kíp nổ.

“Thằng họ Lâm kia, đừng làm bậy.” Tô Nan hít một hơi khí lạnh: “Ném thuốc nổ trong không gian chật hẹp thế này, mày không muốn sống nữa à?” “Để chúng nó sống tiếp thì chúng ta mới không sống nổi đâu.” Ngô Mặc không hề nao núng, liếc mắt ra hiệu cho Lâm Phong mau đưa mọi người đi trước.

Lâm Phong biết tính cách cứng đầu của Ngô Mặc.

Chọc nó điên lên rồi thì chín con trâu cũng kéo không lại.

Thay vì lãng phí thời gian khuyên can, chi bằng mau chóng thuận theo ý nó cho xong chuyện.

Hắn tin chắc con trai nhà mình không phải kẻ thiếu não, sẽ không làm chuyện ngu ngốc chôn cùng người khác đâu.

“Lão nhị, cẩn thận đấy.” Hắn vỗ vai Ngô Mặc một cái, quay người dùng sức đẩy Tô Nan và những người khác: “Lão nhị nói không sai, nếu các người muốn chết thì cứ ở lại đây, không muốn chết thì mau đi vào trong.” Ngô Mặc không ngoảnh đầu lại, ném ra một câu: “Cho các người mười giây, còn lại đừng trách tôi không nể tình.” Miệng nói vậy, nhưng làm sao gã có thể để người của mình mạo hiểm được?

Chẳng qua là hy vọng họ có thể nghe lời, đừng lằng nhằng với mình.

Tuy nhiên, lời còn chưa dứt, túi kíp nổ trên tay gã đã bị giật mất.

Giọng nói cà lơ phất phơ của Hắc Nhãn Kính lại vang lên: “Nhị gia, loại việc này sao có thể để bẩn tay ngài được, cứ để tôi xử lý đi.” “Làm cái gì vậy?” Ngô Mặc cau mày, giơ tay định giật lại kíp nổ thì cánh tay bất ngờ bị người ta kéo mạnh vào trong.

Bước chân không vững, gã loạng choạng mấy cái.

Cùng lúc đó, mấy người Vương Bàn Tử xúm lại, vừa đẩy vừa kéo nhét gã vào trong đường hầm.

“Anh em vẫn nên tin tưởng Hắc gia đi, người ta ăn muối còn nhiều hơn cậu ăn cơm đấy.” Chẳng biết từ lúc nào, mấy gã này đã đạt được thống nhất trên mặt trận an nguy của Ngô Mặc.

Thà hy sinh tính mạng của mình cũng tuyệt đối không để tên khốn này mạo hiểm lần nữa.

Ngô Mặc muốn giãy ra, nhưng khổ nỗi Vương Bàn Tử, Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa đều không phải dạng vừa.

Đặc biệt là Giải Liên Hoàn.

Người khác chết hay không ông ta thật sự không quan tâm.

Nhưng cháu trai cưng của mình mà bị trầy da một chút thôi ư?

Lòng ông ta cũng quặn thắt theo.

“Cẩn thận đấy, ném xong thì mau chạy về đây.” Ngô Mặc không cãi lại được đám người.

Đành phải lớn tiếng nhắc nhở Hắc Nhãn Kính, sau đó cắn răng chạy sâu vào trong động.

Hắc Nhãn Kính nghe tiếng bước chân loạch xoạch sau lưng, nụ cười trên môi càng thêm phóng túng.

Hắn tựa vào vách tường, như đang xem xiếc khỉ mà thưởng thức cảnh Tuyết Sơn Diêm Vương và người khổng lồ ba mắt đánh nhau.

Trong lòng thì thầm đếm số.

Hắc Nhãn Kính ngậm điếu thuốc, lạnh lùng quan sát hai con súc sinh đánh nhau.

Nói là trong vòng mười giây, kết quả lại đếm đến tận hai mươi.

"Được rồi, tiểu tổ tông chắc đã đi xa rồi." Hắc Nhãn Kính khởi động cổ tay, thuận thế tạo tư thế ném.

Nhắm vào hướng của người khổng lồ ba mắt và Tuyết Sơn Diêm Vương, hắn cười tủm tỉm nói: "Đánh mệt rồi chứ, gia gia tiễn chúng mày đi nghỉ ngơi." Dứt lời, kíp nổ trong tay vẽ một đường cong trên không trung bay về phía hai con quái vật.

Hắc Nhãn Kính quay đầu chạy thẳng vào trong động, lười cả việc xem kết quả.

Đấng nam nhi chân chính không bao giờ ngoảnh lại nhìn tội nghiệt mình gây ra.

Giờ là khoảnh khắc của tốc độ và đam mê.

Mỗi bước chạy thêm, tính mạng lại an toàn thêm một phần.

Hơn nữa, trong lòng hắn còn đang lo lắng cho tình hình của Ngô Mặc.

Có thể nói, lần gần nhất Hắc Nhãn Kính chạy nhanh như vậy, có lẽ là lúc vừa mới vội vã chui ra từ trong bụng mẹ.

Ở đầu bên kia, Tuyết Sơn Diêm Vương và người khổng lồ ba mắt đang mải mê đánh nhau, căn bản không rảnh để ý đến những thứ nhỏ nhặt khác.

Ngay khoảnh khắc kíp nổ rơi xuống, người khổng lồ ba mắt thậm chí còn đưa tay ra tóm lấy.

Chuyện xảy ra sau đó có thể tưởng tượng được.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Trong khoảnh khắc, sự yên tĩnh bên trong cánh cửa đồng bị phá vỡ.

Một luồng năng lượng mạnh mẽ tỏa ra từ kíp nổ, sóng xung kích dữ dội như một con thú hoang hung bạo càn quét khắp nơi.

Bất cứ nơi nào bị vụ nổ ảnh hưởng, không khí bị chấn động đến méo mó, ánh sáng lóe lên trong bóng tối tạo thành một cảnh tượng kinh hoàng.

Đám người Ngô Mặc đồng loạt bị chấn ngã xuống đất.

Từng người một tim đập nhanh, đầu óc trống rỗng, ngực như bị búa tạ nện vào, đến thở cũng không thở nổi.

Chương 1277

Nguyên nhân là vì họ căn bản chưa chạy được bao xa.

Trong một đường hầm xa lạ, không ai dám chạy loạn.

Một mặt muốn tránh vụ nổ phía sau, mặt khác lại phải chú ý xem phía trước có cơ quan cạm bẫy gì không.

Cùng lắm chỉ chạy được khoảng năm mươi mét.

Phải biết rằng kíp nổ của Ngô Mặc không phải hàng thường.

Một khi ném ra, nói là trời long đất lở cũng không quá lời.

Ngô Mặc liên tục nôn khan.

Thậm chí còn sinh ra ảo giác người thì nằm trên đất, hồn thì bay trên trời.

Tai gã đã không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Gã cố gắng ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn về phía trước, một lúc lâu sau mới dần dần tỉnh táo lại.

Việc đầu tiên là kiểm tra tình hình của anh em.

Phong tử, Hoa ca, Bàn ca, chú Ba.

Mọi người đều cử động được, nghĩa là không sao, ít nhất còn tốt hơn nhiều so với việc nằm im bất động.

Kính ca đâu?

Vãi!

Mẹ nó, có phải mình đã lấy nhầm thuốc nổ rồi không?

Ngô Mặc lồm cồm bò dậy từ dưới đất, nén cảm giác buồn nôn, quay đầu chạy ngược lại.

Giải Liên Hoàn vội vàng đưa tay muốn túm lấy quần gã.

Ai ngờ còn chưa chạm được vào vạt áo.

Dư chấn của vụ nổ vẫn còn tiếp diễn.

Cảm giác rung lắc dữ dội khiến Ngô Mặc chạy chưa được hai bước đã lại ngã sấp mặt.

Đầu đập mạnh vào vách tường đồng, máu chảy ròng ròng từ trán xuống.

Gã làm gì có thời gian để ý đến tình hình của mình?

Dùng hết sức lực bò dậy tiếp tục chạy về phía trước, chỉ muốn xác nhận xem Hắc Nhãn Kính có còn sống không?

Khoảng cách năm mươi mét trước đây, không nói phét chứ chỉ mất vài hơi thở là đến.

Bây giờ vừa lăn vừa bò mãi không thấy điểm cuối.

Khoảng cách ngày càng gần, Ngô Mặc nhìn thấy rõ một bóng người đang ngã trên mặt đất cách đó không xa.

Tim gã gần như ngừng đập vào khoảnh khắc ấy.

Ngô Mặc dùng một tốc độ còn nhanh hơn cả đi đầu thai, vừa lăn vừa bò nhào tới.

Tay gã sờ thẳng xuống dưới mũi Hắc Nhãn Kính.

Tin tốt là người còn sống, tin xấu là hơi thở yếu ớt, có xu hướng tắt thở bất cứ lúc nào.

Kính râm không biết bay đi đâu mất, lưng gần như thấm đẫm máu.

Ngô Mặc hận không thể tự tát cho mình hai cái.

Nhưng cứu người là việc cấp bách, chuyện hối hận để sau hãy nói.

“Đồng ca, mau cho tôi mấy viên thuốc cứu người.” Ngô Mặc vội vã gọi hệ thống: “Đại ca, giang hồ cứu gấp, bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần hiệu quả tốt, sau này tôi sẽ không thiếu nợ anh đâu.” Lúc này đừng nói là tiền, có muốn mạng gã cũng cho.

Hệ thống biết tầm quan trọng của những người này đối với Ngô Mặc, không nói một lời nhảm nhí nào, ném ngay một viên thuốc vào không gian.

Đương nhiên, điểm tích lũy cũng bị trừ không ít.

Phần thiếu hụt tự động chuyển thành hóa đơn.

Sóng xung kích vẫn còn dội qua lại.

Ngô Mặc tranh thủ thời gian ôm lấy Hắc Nhãn Kính, cạy răng hắn ra rồi nhét viên thuốc vào miệng.

Viên thuốc vừa chạm vào nước bọt liền tan thành chất lỏng, theo cổ họng đi vào cơ thể.

Chỉ trong nháy mắt, hơi thở của Hắc Nhãn Kính trở nên mạnh mẽ và đều đặn.

Trái tim Ngô Mặc cuối cùng cũng trở về vị trí cũ.

Nơi này không thể ở lâu được.

Gã cúi người cõng Hắc Nhãn Kính lên, loạng choạng đi vào trong đường hầm.

Vừa hay gặp Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh.

Ba người dùng tốc độ nhanh nhất khiêng Hắc Nhãn Kính quay trở lại sâu trong đường hầm.

Đôi khi không thể không thừa nhận hào quang của nhân vật chính.

Đám người Ngô Mặc chân trước vừa rời đi, chân sau vị trí Hắc

Nhãn Kính ngã xuống đã sụp đổ.

Nói cách khác, nếu Ngô Mặc đến muộn một phút, thứ gã nhìn thấy có lẽ là nấm mồ của Hắc Nhãn Kính.

Tốc độ sụp đổ của đường hầm nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng.

Giống như hiệu ứng domino vậy.

Cả nhóm liều mạng chạy về phía trước, chỉ sợ chậm một bước sẽ bị đè chết ở đây.

Tác dụng của Đại tinh tinh Kim Điều lúc này được thể hiện một cách triệt để.

Hai cánh tay của nó một trái một phải kẹp lấy Giải Liên Hoàn và Vương Bàn Tử.

Thân thể cường tráng như một bức tường, giúp họ chặn lại gió mưa từ phía sau.

Còn có thoải mái hay không?

Đã trả tiền đâu mà nghĩ nhiều thế?

Tô Nan theo sát phía sau.

Trong lòng lần đầu tiên nảy sinh cảm giác ghen tị.

Ngô Mặc vẫn cõng Hắc Nhãn Kính không buông.

Sợ hắn rơi xuống, gã trực tiếp dùng dây thừng buộc hai người lại với nhau.

Giải Ngữ Hoa không nói gì, cầm côn Long Văn bảo vệ phía sau.

Trong lúc chạy, Ngô Mặc vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề liệu Tuyết Sơn Diêm Vương và người khổng lồ ba mắt đã chết hay chưa?

Theo lý mà nói, uy lực của thuốc nổ mạnh như vậy.

Ngay cả một pháo đài cũng có thể bị nổ thành đống đổ nát, vậy thì hai con súc sinh đó liệu có thể sống sót không?

Nhưng hệ thống vẫn chưa thông báo hoàn thành nhiệm vụ.

Điều đó đủ để chứng minh Tuyết Sơn Diêm Vương vẫn còn sống.

Mẹ kiếp.

Thuốc nổ nồng độ cao cũng không giết được nó, tiếp theo nên dùng thứ gì để kết liễu nó đây?

Chương 1278

“Đồng ca, Tuyết Sơn Diêm Vương rốt cuộc đã chết chưa?” Ngô Mặc nghĩ tới nghĩ lui quyết định không đoán mò nữa, trực tiếp cầu cứu khán giả ngoài sân.

Có lẽ hệ thống cũng hơi chán, hoặc là vừa mới làm xong một thương vụ nên tâm trạng rất tốt.

Lần này lại rất sảng khoái đáp lời Ngô Mặc: “Vẫn chưa, nhưng…” Lời nói ngập ngừng: “Cũng sắp rồi.” “Vãi!” Ngô Mặc suýt nữa bị cái kiểu nói ngắt quãng của nó làm cho tức chết, bực bội nói: “Học cái thói hư này ở đâu ra thế, rảnh rỗi bày đặt úp mở, nói chuyện bình thường không được à?” Miệng nói vậy, nhưng tảng đá trong lòng cuối cùng cũng nhẹ đi không ít.

Ít nhất thì thứ này không phải là con gián bất tử.

Lúc này, tai của mọi người bị thương nên ù đi, căn bản không nghe rõ lời cảnh báo phía trước.

Ngô Mặc hoàn hồn mới phát hiện, sao nhóm người phía trước lại biến mất rồi?

Người đâu?

Chưa kịp phản ứng, chân gã mềm nhũn, trực tiếp rơi thẳng xuống dưới.

Trời đất ơi!

Ngô Mặc thầm kêu trong lòng, quả này chết chắc!

Cơn đau tưởng tượng không hề ập đến.

Ngược lại, gã cảm thấy dưới mông mềm mềm, hình như đã ngồi lên thứ gì đó?

“Ái chà, vãi!” Kính ca!

Ngô Mặc lập tức phản ứng lại, mình đã ngồi lên Hắc Nhãn Kính.

Thì ra trong lúc chạy, gã vẫn luôn cõng Hắc Nhãn Kính.

Khi rơi xuống thì lưng tiếp đất, căn bản không kịp xoay người nên mới lấy Hắc Nhãn Kính làm đệm lót.

Trong lúc cấp bách, gã đang chuẩn bị lật người xem xét tình hình thì Hắc Nhãn Kính đột nhiên ho khan vài tiếng. 200.

“Khụ khụ… Nhị gia, ngài chủ động ngã vào lòng thế này nhiệt tình quá, Hạt Tử nhất thời có chút không chịu nổi.” Động tác của Ngô Mặc hơi cứng lại, đảo mắt một cái, bực bội chửi một câu: “Lắm lời, sao ông đây không ngồi một phát chết tươi mày đi.” Chửi thì chửi, nhưng động tác đứng dậy lại nhẹ nhàng hơn không ít.

Lúc này, uy lực của vụ nổ đã giảm đi rất nhiều, tiếng ù ù dần tan biến.

Có người bật đèn pin, trong khoảnh khắc cảnh tượng xung quanh hiện ra trước mắt mọi người.

Tiếng hít khí lạnh liên tiếp vang lên không ngớt.

Vương Bàn Tử và Lâm Phong đồng thanh thốt ra hai chữ “Vãi chưởng”.

Dù là Đa Kiệt tự cho mình là người từng trải, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho có chút ngơ ngác: “Đây… đây là địa ngục tầng mười tám à?” Lâm Phong liên tục gật đầu: “Cậu đừng nói, cũng giống thật đấy.” “Nói gì thế?” Ngô Mặc kiểm tra Hắc Nhãn Kính từ trên xuống dưới, xác định hắn không có gì đáng ngại mới yên tâm.

Sau đó gã ngẩng đầu nhìn tình hình xung quanh.

Trong chốc lát, gã đã hiểu lý do tại sao mọi người lại kinh ngạc như vậy.

Chẳng trách mấy gã này cứ như chưa từng thấy đời, thì ra bên trong này đúng là phiên bản địa ngục.

Nơi này giống như một nhà kho lớn, ước tính sơ bộ rộng khoảng vài trăm mét vuông.

Chiều cao tối đa năm, sáu mét.

Không gian có phần quá lớn, ánh sáng đèn pin chỉ có thể chiếu được một khoảng đại khái, nhất thời không nhìn rõ toàn cảnh.

Nhưng như vậy cũng đủ để thấy rõ trên mặt đất gần đó bày đầy đủ các loại hình cụ.

Giường sắt kẹp lưỡi, đài phân thây, vạc dầu lớn, cột đồng, núi đao biển máu.

Có thể nói là không thiếu thứ gì, thậm chí còn có một số thứ căn bản không gọi được tên.

Có những thứ này thôi thì cũng chẳng là gì.

Trên vách đá xung quanh còn khắc đầy đủ các loại ác quỷ hung dữ.

Từng con một cúi đầu nhìn xuống phía dưới, khóe miệng treo nụ cười lạnh lùng trào phúng.

Dường như đang nói, những kẻ đến đây đều là bọn không biết tự lượng sức mình.

Trong bóng tối bao trùm ở phía xa, có thể lờ mờ nhìn thấy rất nhiều thứ chất đống ở đó. 1.

Bạch Mã, người vốn luôn bị coi như tấm phông nền, đột nhiên quay người nắm lấy cánh tay Trương Khởi Linh, mặt đầy đau thương nói: “Tôi đã từng đến đây, nếu không phải vì tôi, cha của cậu đã không rời khỏi đây để rồi…” Trong cơn kích động, một loạt tiếng Khangba Lạc tuôn ra.

Giọng nói dần dần nghẹn ngào.

Cuối cùng gần như không thể nghe thấy.

Ngoài Ngô Mặc có thể nghe hiểu hoàn toàn không trở ngại, ngay cả Trương Khởi Linh cũng có chút ngẩn ngơ.

Cha?

Cha của Lão Trương?

Ý gì đây?

Từng có người phân tích rằng cha anh ta chết vì đấu đá nội bộ.

Bây giờ nghe giọng điệu này sao lại giống như cha Lão Trương chết vì nơi này nhỉ?

Nghi hoặc thì nghi hoặc, nhưng không ảnh hưởng đến sự ngưỡng mộ của Ngô Mặc đối với cha của Lão Trương.

Một nhân vật quá lợi hại.

Đơn thương độc mã xông vào cửa đồng, cứu vợ con, lại còn sắp xếp ổn thỏa cho đứa trẻ.

Đúng là một đấng nam nhi đích thực.

Chẳng trách Lão Trương dũng mãnh như vậy, hổ phụ sinh hổ tử quả thật không phải nói đùa.

Đừng thấy Trương Khởi Linh xuống mộ dễ như trở bàn tay, nhưng đối mặt với nước mắt của mẹ ruột lại có chút lúng túng.

Cơ thể hơi cứng đờ đứng tại chỗ.

Tay phải cầm Hắc Kim Cổ Đao, tay trái không biết nên đặt ở đâu?

Ngô Mặc liếc mắt một cái là hiểu, Lão Trương không có kinh nghiệm chung sống với người lớn tuổi.

Thôi kệ!

Anh em chí cốt mà, phải giúp đỡ vào thời khắc quan trọng.

Đương nhiên, quan trọng nhất là có thể moi được chút thông tin nội bộ từ miệng Bạch Mã.

Gã đẩy Hắc Nhãn Kính đang dựa vào người mình ra, cử động cánh tay mỏi nhừ.

Nhanh chân đi về phía mẹ con Trương Khởi Linh.

Hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt khó chịu của Hắc Nhãn Kính phía sau.

Ở đây phải khen hệ thống một câu, thuốc nó cho thật sự có hiệu quả.

Tuy rằng trên người Hắc Nhãn Kính vẫn đầy vết thương, nhưng thực tế không hề chí mạng, thậm chí còn có xu hướng nhanh chóng lành lại.

Hiện tượng bất thường này không thoát khỏi sự chú ý của Hắc Nhãn Kính.

Nhưng về những hiện tượng kỳ quái xuất hiện trên người Ngô Mặc, hắn đều chôn sâu trong lòng, tuyệt đối không hỏi han.

Người mình thích, có chút đặc điểm khác biệt thì sao chứ?

“Bác… à, ừm.” Ngô Mặc đi đến trước mặt Bạch Mã, vừa định mở miệng gọi một tiếng “bác gái”, vô tình nhìn thấy ánh mắt đe dọa của Trương Khởi Linh, lời đến miệng lại nuốt vào, cười khan hai tiếng: “Con trai lớn thế này rồi, chúng ta đừng buồn nữa.” Gã cố ý nói bằng ngôn ngữ Khangba Lạc, chủ yếu là để tạo sự thân thiết.

Vừa nói tay gã vừa rất tự nhiên đặt lên vai Bạch Mã, cứng rắn dẫn người ta từ bên cạnh Trương Khởi Linh sang một bên khác: “Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, đừng đau lòng nữa, không thì thằng bé sẽ buồn đấy…” Không thể không nói, thân phận trưởng bối của Ngô Mặc ở chỗ Bạch Mã thực sự rất hữu dụng.

Chương 1279

Mấy câu nói bâng quơ đã khiến tâm trạng đau buồn của Bạch Mã tan biến.

Bà lau nước mắt ở khóe mắt, nhẹ giọng nói: “A cổ lạp (chú) nói phải, đều tại tôi nhất thời xúc động, làm phiền chú rồi.” “Không sao, chuyện thường tình mà.” Ngô Mặc ra vẻ trưởng bối: “Nhưng vừa rồi bác có nhắc đến việc mình đã từng đến đây, có thể kể chi tiết cho tôi nghe được không?

Đương nhiên, tôi không muốn khơi lại chuyện buồn của bác, mà là hiện tại chúng ta phải tìm được đường rời khỏi đây, bác cũng không muốn Tiểu Quan bị kẹt ở đây chứ.” Con cái là điểm yếu của cha mẹ.

Dù đứa con này đã qua trăm tuổi cũng không ngoại lệ.

“Ừm, để ta nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu.” Do ngủ say gần trăm năm, Bạch Mã cần phải sắp xếp lại mọi chuyện đã xảy ra năm đó.

“Không vội, cứ từ từ nghĩ.” Ngô Mặc miệng thì nói không vội, nhưng trong lòng lại hận không thể chui vào đầu Bạch Mã.

Vương Bàn Tử nhìn hai người ở một bên thì thầm không biết nói gì, tò mò đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Ca, bá mẫu với Tiểu Mặc hợp duyên ghê nhỉ, vừa rồi bá mẫu còn mặt mày sầu thảm, bị thằng nhóc đó nói vài câu đã quay lại bình thường rồi.” “Làm tôi còn tưởng thằng nhóc đó mới là con trai của bá mẫu đấy.” Vừa nói hắn vừa huých khuỷu tay vào Trương Khởi Linh một cái: “Tiểu Ca, cậu nói xem họ đang nói chuyện gì thế?

Tôi một câu cũng không hiểu, haiz, nếu Thiên Chân ở đây thì tốt rồi, rốt cuộc nó đi đâu rồi nhỉ?” Nhắc đến Ngô Tà, tâm trạng của Vương Bàn Tử lập tức sa sút.

Hắn không cam lòng giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, đột nhiên sững người: “Vãi, Thiên Chân cũng ở đây à?” “Cậu nói gì?” Giải Liên Hoàn lao tới như một cơn gió, nắm lấy cánh tay Vương Bàn Tử, mặt đầy lo lắng: “Tên béo chết tiệt, thằng nhóc thối đó ở đâu?

Mau nói.” 2.

Giọng nói của hai người thu hút sự chú ý của những người xung quanh, mọi người lần lượt nhìn sang.

Tô Nan cau mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?” Lúc này mỗi bước đi đều là cạm bẫy, bất kỳ chuyện gì ngoài tầm kiểm soát đều phải được coi trọng.

Vương Bàn Tử sợ mình nhìn nhầm mừng hụt.

Hắn giãy ra khỏi tay Giải Liên Hoàn, liên tục điều chỉnh số liệu trên đồng hồ.

Hành động bất thường này khơi dậy sự tò mò của Lâm Phong.

Hắn cũng giơ cổ tay lên quan sát số liệu trên đó.

Phải nói, số liệu trên đó thực sự cho thấy vị trí của Ngô Tà rất gần đây.

Thậm chí có thể nói là không quá hai mươi mét.

Nếu đồng hồ không hỏng, vậy thì đủ để chứng minh Ngô Tà đang ở gần đây.

Trời đất ơi!

Lâm Phong lập tức phấn chấn hẳn lên.

Hắn quay đầu hét về phía Ngô Mặc đang nói chuyện với Bạch Mã ở góc phòng: “Lão nhị, mau lăn qua đây.” Con trai nhà mình tình cảm nặng đến đâu, Lâm Phong sao lại không biết chứ?

Kể từ khi Ngô Tà mất tích, sắc mặt của thằng con cả cứ âm u như đeo chì.

Lúc nào cũng lo lắng cho an nguy của đối phương.

Nhưng đây là đâu?

Sau cánh cửa đồng.

Một nơi đầy rẫy nguy hiểm.

Tuy không chắc là thật hay giả, nhưng một khi phân tâm hậu quả có thể tưởng tượng được.

Lâm Phong cũng lo lắng cho an nguy của Ngô Mặc.

Nhưng cũng không thể khuyên con trai thả lỏng, đừng quan tâm đến sống chết của Ngô Tà được?

Bây giờ đối phương đang ở gần đây, bất kể thế nào cũng phải tìm được người trước đã.

Ngô Mặc đang nói chuyện rất vui vẻ với Bạch Mã.

Không để ý nhiều đến động tĩnh của mấy người Vương Bàn Tử.

Nghe thấy Lâm Phong gọi, gã xua tay: "Đợi một lát, tôi còn có chuyện chưa rõ." Từ cuộc nói chuyện với Bạch Mã, Ngô Mặc biết được năm đó sau khi bà bị người trong tộc bắt về, trải qua các loại nghi thức tế bái, xông thuốc…, cả người rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Luôn cảm thấy mình không phải là người, ý nghĩ muốn leo trèo liên tục tràn ngập trong đầu.

Nhưng sâu trong lòng lại tự nhủ không thể làm vậy.

Hai loại ý thức không ngừng đấu tranh.

Dần dần, ý thức thú tính chiếm thế thượng phong.

Cuối cùng hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê.

Khi mở mắt ra lần nữa, cảm thấy tứ chi bị trói vào một khúc gỗ, bị một đám người khiêng đi sâu vào trong núi.

Trên đường đi không ai nói một lời nào.

Cả đội ngũ im lặng đến mức còn khoa trương hơn cả đám tang.

Bạch Mã cố gắng kêu cứu.

Nhưng mở miệng ra lại không phát ra được cả chữ “a”.

Muốn giãy khỏi dây trói, kết quả đến động cũng không động được, cổ tay cổ chân bị siết rất chặt.

Tóm lại, giống như một con cừu non chờ làm thịt.

Nghĩ đến người chồng đang ở bên ngoài và đứa con không rõ sống chết, nước mắt không ngừng chảy dài trên má Bạch Mã.

Vị đắng cay này chỉ người trong cuộc mới có thể thấu hiểu.

Bà lúc tỉnh lúc mê, không biết đội ngũ đã đi bao xa?

Chỉ biết cứ cách một khoảng thời gian lại có người kéo miếng giẻ trong miệng bà ra, rồi nhét vào đó một ít thứ bột thuốc đắng ngắt khó nuốt.

Bạch Mã cố gắng phân biệt loại bột thuốc.

Phát hiện bên trong có một lượng lớn dược liệu gây ảo giác, còn có một số là dược liệu hoạt huyết giảm đau.

Ngoài ra, có một hai loại không phân biệt được.

Có lẽ là những loại dược liệu vô cùng quý hiếm.

Càng uống nhiều thuốc, mức độ hỗn loạn ý thức của bà càng nghiêm trọng.

Mỗi ngày nhiều nhất chỉ tỉnh táo được mười mấy phút, còn lại gần như đều ở trong trạng thái hỗn loạn.

Vì vậy, bà hoàn toàn không biết làm thế nào để vào được cửa đồng và nguyên nhân đến đây.

Khi tỉnh lại lần nữa, xung quanh chỉ còn lại một mình bà.

Dây trói đã biến mất.

Thay vào đó là tứ chi bị vặn vẹo thành một tư thế kỳ quái.

Nói cho hay thì là tứ chi hướng xuống, nói khó nghe thì giống như chân ghế đẩu.

Bà cố gắng thay đổi hình dạng, kết quả cảm giác đau đớn dữ dội khiến bà run rẩy.

Bóng tối vô tận đè nén đến ngạt thở.

Đầu óc Bạch Mã ong lên một tiếng.

Xong rồi!

Mình đã hoàn toàn biến thành quái vật rồi.

Tục ngữ nói, vì con mà trở nên mạnh mẽ.

Bạch Mã là một người phụ nữ Tạng vô cùng kiên cường.

Ngay cả khi đã đến đường cùng tuyệt vọng, bà vẫn muốn thử trốn thoát khỏi nơi này.

Chỉ có rời khỏi đây mới có hy vọng gia đình đoàn tụ.

Chương 1280

Trong trạng thái tỉnh táo. 3.

Bà nén cảm giác nhục nhã, cố gắng giữ tư thế này chậm rãi tiến về phía trước.

Vốn tưởng đi được hai bước sẽ ngã, kỳ lạ là tốc độ lại nhanh hơn mấy phần so với đi bằng hai chân.

Chuyện đang đến hồi gay cấn thì Lâm Phong bên kia gào lên một tiếng.

Theo tính cách của Ngô Mặc, không nghe hết chuyện thì sẽ gãi tai gãi má như khỉ.

Gã vừa xua tay nói đợi lát, Lâm Phong liền theo sau một câu: “Đừng có nói nhảm nữa, bảo mày qua đây thì qua đây, không muốn tìm người nữa à?” Tìm người?

Ngô Mặc giật mình một cái.

Gã và Lâm Phong có thể nói là tâm linh tương thông.

Không cần giải thích nhiều, chỉ bằng hai chữ “tìm người” đã quả quyết xác nhận đối phương đang nói đến đại ca Ngô Tà.

Gã lập tức quay người chạy tới.

Tốc độ nhanh như thể phía trước có mấy trăm tỷ đang chờ gã.

“Sao vậy?

Người ở đâu?” “Này, mày xem đây.” Lâm Phong không nói nửa lời thừa, trực tiếp giơ cổ tay lên cho Ngô Mặc tự xem.

Khi nhìn rõ khoảng cách hiển thị trên đó, phản ứng đầu tiên của Ngô Mặc là đồng hồ có chuẩn không?

Dù sao trước đó hệ thống đã nói tiền nào của nấy, đôi khi đồng hồ bị nhiễu sẽ xuất hiện sai số.

Để kiểm chứng, gã lại kiểm tra phạm vi khoảng cách của mấy người mình.

Kết luận đưa ra là chính xác không sai sót.

Thậm chí còn có cả số lẻ đến từng milimet.

Tâm trạng vui sướng như pháo hoa, lách tách nổ tung trong lòng.

Vãi!

Vậy còn chờ gì nữa?

Mau đi tìm người thôi.

Ngô Mặc không còn bận tâm đến quá khứ của Bạch Mã nữa, lúc này trong lòng chỉ có một ý nghĩ duy nhất là tìm được Ngô Tà.

Từ trên bản đồ, Ngô Tà lúc này hẳn là đang ở hướng tây nam so với vị trí của mình.

Ngô Mặc quyết định không lãng phí thời gian nữa, siết chặt vũ khí, cất bước định đi về phía trước.

“Đợi đã.” Lâm Phong nhanh tay lẹ mắt túm lấy đai quần của gã: “Đừng manh động, mày quên con mụ kia cũng mất tích rồi à.” “Trương Hải Hạnh?” Ngô Mặc hơi nheo mắt lại: “Bố sợ con bứt dây động rừng à?” “Không sai, tao bảo mày cẩn thận một chút.” Lâm Phong ghé sát vào Ngô Mặc, hạ giọng nói: “Tao càng nghĩ càng thấy con mụ đó giống người của Cẩu Khiếu gia, hơn nữa không cùng một phe với Tô Khất Nhi.” “Ý tao là nếu lúc cứu Ngô Tà mà gặp phải nó, mày tuyệt đối đừng ra tay vội, tốt nhất là tìm hiểu mục đích nó đến đây.” Giọng nói của hai người nhỏ như muỗi kêu.

Ngoài hai người họ ra, không ai nghe thấy một câu nào.

Ở đầu bên kia, Giải Liên Hoàn vẫn đang lằng nhằng với Vương Bàn Tử, tha thiết muốn biết tình hình và tin tức của cháu trai.

Còn tại sao không hỏi Ngô Mặc?

Chủ yếu là vì ông ta không biết lai lịch của Lâm Phong, trong lòng luôn giữ một sự cảnh giác nhất định với gã này.

“Yên tâm, con hiểu rồi.” Ngô Mặc ra dấu OK, quay người vẫy tay với Giải Ngữ Hoa: “Phú quý qua đây một chút, gia có chuyện muốn nói với cậu.” Chữ “gia” vừa thốt ra, trong lòng gã cảm thấy vô cùng sảng khoái một cách khó hiểu.

Tâm trạng này gã không dám biểu hiện ra mặt, chỉ có thể một mình lén lút sung sướng.

Giải Ngữ Hoa ở một nơi không ai chú ý lén lườm Ngô Mặc một cái, nhưng bề ngoài vẫn không chút biểu cảm đi tới.

Hơi cúi người: “Nhị gia, có chuyện gì xin cứ phân phó!” Lúc này không phải lúc đùa giỡn, Ngô Mặc nói thẳng: “Có tin tức của Lâm Ba rồi, cậu đi với tôi qua xem tình hình.” Dù sao cũng là bạn nối khố, Giải Ngữ Hoa vô cùng coi trọng sự an nguy của Ngô Tà.

Ngay lập tức, anh không nhiều lời nữa.

Siết chặt vũ khí trong tay, anh theo sát bên cạnh Ngô Mặc, ra vẻ một người cộng sự trung thành.

Tô Nan đứng cách Ngô Mặc một khoảng, vểnh tai lên cũng chỉ nghe được lõm bõm, không nhịn được hỏi: "Lâm lão nhị, cậu định làm gì?

Tình hình ở đây không rõ ràng, tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ." Ngô Mặc biết Tô Nan nói rất có lý.

Nhưng lúc này hắn đang lo lắng cho an nguy của Ngô Tà, nhất thời không thể kiềm chế được tâm trạng muốn nhanh chóng tìm thấy anh trai mình, liền phất tay với Tô Nan: "Chuyện của tôi cô đừng xía vào, mọi người mau chóng xem ở đây có lối ra không đi?" Tô Nan đứng yên tại chỗ, nhìn Ngô Mặc chằm chằm.

Sau nửa phút, cô ta mới lên tiếng: "Lâm lão nhị, người quang minh chính đại không nói lời úp mở, có phải cậu cũng hứng thú với thứ ở đây rồi không?

Nếu cậu thật sự có hứng thú, chúng ta có thể bàn lại, dù sao hợp tác với nhau cũng rất vui vẻ, tôi không hy vọng đây chỉ là cuộc mua bán một lần rồi thôi." Tô Nan nói một hơi, cố gắng thuyết phục Ngô Mặc tiếp tục hợp tác với mình.

Hết cách, tình thế không bằng người.

So sánh về mọi mặt, cô ta và Đa Kiệt cộng lại cũng không bằng nhóm của Ngô Mặc.

Qua một thời gian tiếp xúc và quan sát, Tô Nan có thể khẳng định chắc chắn trăm phần trăm rằng đám Lâm Ba và Phú Quý dưới trướng Ngô Mặc đều là những nhân tài kiệt xuất ở nhiều lĩnh vực.

Hoặc là thân thủ phi phàm, hoặc là trí tuệ hơn người.

Tóm lại, nói họ là giả heo ăn thịt hổ cũng không quá lời. "Cô Tô, cô có ý gì?" Trương Hải Lôi lập tức nổ tung như pháo nổ, mặt đầy tức giận: "Hai người định bắt tay đối phó với chúng tôi à?" Người nhà họ Trương nhiều vô kể, tính cách cũng đủ loại kỳ quái.

Đối với hành vi lỗ mãng của Trương Hải Lôi, Trương Hải Khách chỉ biết ôm trán không biết nên nói gì.

Chủ yếu là có những lời nói ra cũng vô ích.

Trương Hải Lôi xét về tuổi tác lớn hơn hắn rất nhiều, trước nay luôn cứng đầu tự phụ, không nghe ai khuyên giải.

Lần này lập đội tạm thời cũng là do trưởng bối sắp xếp.

Nếu không, Trương Hải Khách thà bị đánh chết cũng không muốn dính dáng đến gã. "Khoan đã." Ngô Mặc nghe ra ý tứ trong lời Tô Nan, nhưng không muốn trả lời lúc này, giả vờ không hiểu nghiêng đầu liếc nhìn hai người, nhíu mày nói: "Hai người đang diễn trò tung hứng cho tôi xem đấy à?

Có bệnh thì đi chết đi, đừng có rảnh rỗi sinh nông nổi, biết chưa?" Nói xong, hắn quay đầu nhìn Lâm Phong: "Phong tử, tôi đi tìm người trước, bọn họ giao cho cậu đấy, hòa hay đánh cậu quyết định đi." Chưa đợi Lâm Phong trả lời, Tô Nan vội chen vào: "Tìm người?

Lâm lão nhị, tìm ai?" Một câu "Tìm mẹ cô" suýt nữa buột ra khỏi miệng.

May mà hắn phanh kịp, ngay khoảnh khắc sắp chửi thề đã bị Ngô Mặc cưỡng ép nuốt lại.

Không nhất thiết phải động tí là chửi người, dù sao đôi khi cũng cần chú ý đến tố chất văn minh.

Ngô Mặc chỉnh lại vẻ mặt: "Cộng sự của tôi có mang theo thiết bị định vị, dữ liệu cho thấy cậu ấy đang ở vị trí gần đây, tôi định qua đó xem tình hình." "Thiết bị định vị?" Tô Nan lộ vẻ kinh ngạc: "Thiết bị liên lạc của các người vào trong cửa Thanh Đồng mà vẫn còn tín hiệu sao?" "Chất liệu đặc biệt, chi phí không rẻ đâu." Ngô Mặc thuận miệng ném lại một câu, rồi xoay người đi về hướng vị trí hiển thị.

Vừa đi được hai bước, hắn nghe thấy tiếng bước chân của người thứ ba phía sau.

Ngô Mặc đảo mắt, không quay đầu lại nói: "Đừng đi theo vội, đi tìm lối ra đi, tôi cảm thấy ở đây cũng không an toàn đâu." Hắc Nhãn Kính nhún vai: "Nhiều người thế kia, thêm tôi một người không nhiều, thiếu tôi một người cũng không ít, tôi vẫn thấy ở bên cạnh Nhị gia an tâm hơn." Ngô Mặc còn định nói vài câu, Giải Ngữ Hoa đột nhiên lên tiếng thúc giục: "Đừng lãng phí thời gian, bên Ngô Tà không biết chừng tình hình rất nguy cấp, chúng ta mau chóng cứu người là quan trọng nhất." Một câu của Giải Ngữ Hoa đã giải quyết vấn đề tranh cãi.

Ngày thường, khoảng cách hai mươi mét chỉ cần vài bước là tới.

Nhưng ở nơi đầy rẫy cơ quan này, họ chỉ có thể nhích từng chút một về phía trước.

Không phải sợ bước dài rách đũng, mà là sợ sơ sẩy một cái là toi đời.

Ngô Mặc chân trước vừa đi vào, chân sau Lâm Phong cũng không rảnh rỗi, gọi với Tô Nan và Trương Hải Khách một tiếng: "Hai vị, đừng đứng như cột điện thế nữa, chúng ta cũng mau chóng hành động tìm lối ra đi." Trong chốc lát, tất cả mọi người đều bắt đầu bận rộn.

Vương Bàn Tử vẫn luôn tò mò Bạch Mã đã nói gì với Ngô Mặc.

Giờ đây Ngô Mặc đã đi tìm tung tích Ngô Tà, người có thể hỏi chỉ còn lại Trương Khởi Linh.

Vương Bàn Tử lẽo đẽo theo sát bên cạnh Trương Khởi Linh, hạ giọng hỏi: "Tiểu Ca, cậu không hỏi xem bá mẫu đã nói gì với huynh đệ tôi à?

Tôi thấy tâm trạng bá mẫu sau khi đến đây có vẻ không ổn, liệu có liên quan đến nơi này không?" Không hổ là Vương Bàn Tử lòng dạ tinh tế, vậy mà lại có thể từ tâm trạng của Bạch Mã phân tích ra được một số chuyện.

Chúng ta tạm không nói Trương Khởi Linh trả lời thế nào, hãy nói về nhóm ba người Ngô Mặc đang đi vào trong.

Chương 1281

Ba người giơ đèn pin đi dọc theo bên trái.

Họ không rời mắt quan sát động tĩnh phía trước, sau, trái, phải.

Càng nhìn càng kinh hãi.

Nơi này có đủ các loại hình cụ đã từng thấy và chưa từng thấy, tổng cộng lên đến mấy trăm món, riêng đao cắt đã có mấy chục thanh.

Hoàn toàn có thể nói đây là một phòng triển lãm hình cụ quy mô lớn thời cổ đại. "Mẹ của Lão Trương từng đến đây." Ngô Mặc hạ giọng kể lại cuộc đối thoại vừa rồi một cách nhanh nhất.

Giải Ngữ Hoa nhìn những công cụ cách đó không xa, suy nghĩ một lát rồi trầm giọng nói: "Kết hợp lại xem, rất có khả năng đây là nơi chế tạo Diêm Vương Tuyết Sơn, anh xem những tấm vảy treo trên tường đối diện kìa, có phải giống hệt thứ mà con súc sinh đó mặc không?" Đèn pin quét qua bức tường đối diện.

Ôi trời, cả bức tường treo đầy những tấm vảy dài ngắn khác nhau.

Dưới ánh đèn pin, chúng phản chiếu những màu sắc khác nhau. "Rốt cuộc Diêm Vương Tuyết Sơn là thứ quái gì vậy?" Ngô Mặc nghĩ mãi không ra: "Sức mạnh vô cùng, hành động nhanh nhẹn, lại còn có thể ẩn thân, thật là..." Nửa câu sau chưa kịp nói hết, người đã đứng ở vị trí mà bản đồ hiển thị.

Ngô Mặc không còn bận tâm đến nguyên hình của Diêm Vương Tuyết Sơn nữa.

Hắn tập trung toàn bộ sự chú ý để tìm kiếm tung tích của Ngô Tà.

Tuy nhiên, tìm kiếm nửa ngày vẫn không thấy bóng dáng Ngô Tà đâu.

Hai bên là những bức tường đá Thanh Đồng hoàn chỉnh, không hề có một kẽ hở nào.

Ngô Mặc cầm đèn pin áp sát vào tường, quan sát từng tấc một, nhưng vẫn không tìm thấy một vết nối nào.

Thiết bị hiển thị ngay gần trong gang tấc, nhưng lại không có bất kỳ manh mối nào.

Điều này khiến lòng hắn nóng như lửa đốt, tức đến mức muốn cào tường: "Mẹ kiếp!

Chỗ này đến cái cửa cũng không có, người rốt cuộc ở đâu?" Hắc Nhãn Kính vỗ nhẹ vào lưng Ngô Mặc: "Đừng vội, bình tĩnh nào!" Anh ta nhẹ nhàng đẩy Ngô Mặc ra, rút dao găm ra đi dọc theo bức tường đồng một vòng, cẩn thận lắng nghe âm thanh phát ra.

Ở phía bên kia, Giải Ngữ Hoa cũng không rảnh rỗi, anh dùng phương pháp của mình để tìm kiếm cơ quan xung quanh.

Phải nói là hai người khá ăn ý.

Vài phút sau, cả hai đồng thời phát ra âm thanh nghi hoặc: "Hửm?

Trên vách đá có bôi thứ gì đó." Ngô Mặc nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt ngơ ngác: "Thứ gì?

Sao tôi không sờ ra?" "Là mỡ của một loài động vật biển cực kỳ hiếm thấy." Giải Ngữ Hoa hạ giọng giải thích: "Theo ghi chép trong cổ tịch, loài động vật này sống ở Nam Hải, hình dạng giống giao long nhưng không phải rồng, máu có tác dụng đại bổ, thịt tươi ngon, da cứng có thể làm thành binh khí truyền đời, mỡ luyện thành dầu có tác dụng giữ gìn nhan sắc, nếu dùng để thiết lập cơ quan trong mộ địa, có thể đảm bảo cơ quan ngàn năm không hỏng, tóm lại là cực kỳ quý giá, nhưng lại khó bắt được." "Đúng vậy." Hắc Nhãn Kính khẽ ngửi một cái, rồi bổ sung: "Trước thời nhà Chu, chỉ có những người phụ nữ tôn quý nhất trong hoàng thất mới có thể sử dụng, họ dùng thứ này bôi lên cơ thể, sẽ khiến cơ thể tỏa ra một mùi hương đặc biệt thu hút sự yêu thích của quân vương, cảm giác khi chạm vào có thể nói là da như mỡ đông, thổi nhẹ cũng có thể vỡ." "Thật hay giả vậy?

Tốt thế cơ à?" Ngô Mặc có chút không tin, tiến lại gần, dí mũi vào tường đồng hít mạnh mấy cái.

Đừng nói, quả thật có một mùi hương cực kỳ thanh nhã.

Mùi hương nhẹ đến mức gần như không thể ngửi thấy.

Nếu không chú ý kỹ hoặc đã từng ngửi qua, thì rất khó phát hiện ra tình huống đặc biệt này.

Ngô Mặc lại dùng tay chà lên đó vài lần.

Kết quả vẫn như vừa rồi, đến một viên đất cũng không cạy ra được.

Hắn không khỏi nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính: "Này, hai người làm thế nào mà phát hiện ra vậy?

Có bí quyết gì không?

Hay là ngón tay của hai người cũng có công năng đặc biệt giống Lão Trương?" Nói đoạn, hắn tiện tay cắm con dao vào ba lô sau lưng, rồi rất tự nhiên kéo tay hai người kia lại.

Hắn ngắm nghía trái phải không ngừng, lại dùng ngón tay cẩn thận miết nửa ngày mà vẫn không phát hiện ra điểm khác biệt.

Có thể nói là giống hệt tay mình, cả năm ngón tay đều toàn là chai sạn.

Chả trách lực ma sát... khụ khụ!

Lạc đề rồi.

Ngô Mặc nhanh chóng kéo lại suy nghĩ đen tối.

Hắn vội buông tay hai người ra, cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm túc, ra vẻ thành tâm thỉnh giáo: "Nếu sau này tôi gặp phải thứ này, nên dùng cách nào để phán đoán?" Giải Ngữ Hoa lặng lẽ đảo mắt.

Đúng là thằng nhãi có lòng trộm mà không có gan trộm.

Anh ta hắng giọng: "Cảm giác khi chạm là yếu tố đầu tiên, thứ hai là màu sắc và mùi vị, cái này không phải một sớm một chiều là học được, cần phải luyện tập phán đoán thường xuyên.

Nhưng không sao, Giải gia có huấn luyện chuyên môn về phương diện này, sau khi ra ngoài tôi có thể giúp anh huấn luyện." Hắc Nhãn Kính không cam chịu bị lạnh nhạt, lập tức giành lời: "Bảo bối à, anh đây là chuyên gia trong lĩnh vực này, về anh cầm tay chỉ việc cho em, đảm bảo em học được nhanh chóng." Hai người liếc nhau một cái, không ai chịu thua ai.

Ngô Mặc cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Đúng là mình ăn no rửng mỡ, tự dưng đi chọc ghẹo cả hai người họ làm gì?

Thôi bỏ đi, đừng nói nhảm nữa.

Vẫn là chuyện cứu đại ca quan trọng nhất. "Chuyện học hành để sau hẵng nói, bây giờ làm sao để mở bức tường này ra?" "Dùng lửa đốt." Hai người lại một lần nữa đồng thanh.

Ngô Mặc im lặng.

Một lúc lâu sau, hắn thở dài một hơi, khá là cảm khái nói: "Mẹ nó đúng là tâm linh tương thông!" Nói xong, eo hắn bị một cú đau điếng: "Câm miệng đi, ở đâu ra lắm lời thế!" Hắc Nhãn Kính thừa nước đục thả câu: "Đáng đời!" "Tôi..." Lời chưa kịp nói hết đã bị hai người chen sang một bên.

Hắn chỉ có thể ấm ức thầm bổ sung một câu trong lòng: "Mẹ kiếp, chắc mình mới là kẻ thứ ba đây mà?" Người chuyên nghiệp ra tay quả nhiên khác biệt.

Không giống phong cách cứng đối cứng của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đi theo con đường tinh xảo.

Tay phải lật một cái, bật lửa đã xuất hiện trong tay.

Hai người lần lượt bắt đầu từ hai bên trái phải, bật lửa áp sát vào vách đá, từ từ hơ lên trên.

Ngô Mặc đứng phía sau cầm đèn pin chiếu sáng.

Hắn dán chặt mắt vào vách đá, sợ bỏ lỡ bất kỳ thông tin nhỏ nào.

Đồng thời, hắn cũng chuẩn bị sẵn sàng ứng cứu.

Một khi xảy ra bất trắc, hắn sẽ lập tức ra tay cứu hai người.

Dưới sức nóng của lửa, lớp mỡ trên vách đá dần dần tan chảy.

Từ thể rắn từ từ biến thành thể lỏng.

Chỉ một tuần trà, chúng đã tạo thành những dòng dầu nhỏ.

Thấy tình hình này, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa nhanh chóng dừng động tác.

Họ liên tục lùi về sau hai bước, đứng vai kề vai với Ngô Mặc, quan sát động tĩnh trên vách đá.

Chất lỏng dầu mỡ không ngừng chảy.

Từ chậm đến nhanh, cuối cùng lại di chuyển nhanh như rắn.

Một tràng âm thanh lách cách ken két vang lên.

Phần dầu mỡ di động trên vách đá nhanh chóng tách làm đôi, tản ra hai bên trái phải, để lộ một đĩa tròn lồi lên ở giữa, to bằng bánh lái.

Trên đĩa tròn đó có khoảng hơn mười tấm kim loại lồng vào nhau.

Xung quanh vươn ra mười hai thanh côn nhỏ, mỗi thanh dài bằng khuỷu tay người lớn.

Trên đầu các thanh côn có khắc chữ.

Nhìn kỹ một chút, có vẻ giống chữ Giáp Cốt.

Chương 1282

Tiếng cơ quan chuyển động đã thu hút sự chú ý của những người khác trong hang.

Lâm Phong vươn cổ hét lên một tiếng: "Lão nhị, tình hình thế nào?" "Trên vách đá xuất hiện cơ quan, đang chuẩn bị giải, bên cậu có thu hoạch gì không?" Ngô Mặc thuận miệng đáp, trong lòng lại đang suy nghĩ tại sao cơ quan này lại giống cây cầu Thanh Đồng bên ngoài thế nhỉ?

Lẽ nào giữa hai cái có mối liên hệ gì?

Hay là...

Hắn quay đầu liếc về phía Trương Khởi Linh, định nhờ vả một lần nữa.

Để Trương Khởi Linh ra tay giải quyết cơ quan.

Nào ngờ hành động nhỏ này bị Hắc Nhãn Kính phát hiện, gáy hắn bị một cú tát trời giáng: "Sao thế, coi thường anh đây à?

Đừng tưởng chỉ có tên câm kia mới giải được cơ quan, để anh đây trổ tài cho mà xem." Ngô Mặc xoa gáy, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Anh giỏi thì anh lên, mời đại gia biểu diễn." Hắc Nhãn Kính hệt như một con công lòe loẹt, lắc đầu vẫy đuôi đi về phía cơ quan.

Tuy nhiên, vẻ đắc ý của anh ta chỉ là bề ngoài, thực tế thì lòng dạ tinh tế, không dám lơ là chút nào.

Dù sao chuyện này cũng hệ trọng, liên quan đến an toàn tính mạng của Ngô Mặc và những người khác.

Danh hiệu Nam Hạt quả nhiên không phải là hư danh.

Hắc Nhãn Kính ra tay rất nhanh, giải được mười mật mã đầu tiên, chỉ còn lại hai cái cuối cùng là có thể mở được cơ quan.

Vương Bàn Tử không cam chịu cô đơn, sớm đã mò đến đây.

Thấy cảnh này, gã đến thở mạnh cũng không dám.

Gã sợ làm phiền Hắc Nhãn Kính thao tác, lỡ làm chậm trễ việc cứu Ngô Tà.

Rất nhanh, mật mã thứ mười một đã được giải.

Tưởng rằng cái cuối cùng dễ như trở bàn tay, nào ngờ mọi chuyện hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Thanh côn cuối cùng dường như bị kẹt lại.

Dù Hắc Nhãn Kính dùng hết sức cũng không thể nhúc nhích được chút nào. "Chuyện gì vậy?" Hắc Nhãn Kính dừng động tác, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm túc chưa từng có, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ các khả năng.

Anh ta thử đẩy thanh gỗ một lần nữa, nhưng vẫn không có kết quả. "Lẽ nào còn có cơ quan khác chưa được kích hoạt?" Lòng Ngô Mặc trầm xuống.

Lúc này, xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, phảng phất như cả không gian dưới lòng đất đang dõi theo họ.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, giọng hơi căng thẳng hỏi: "Giờ làm sao?

Chẳng lẽ đây là cơ quan liên hoàn?" Hắc Nhãn Kính nhíu chặt mày, cẩn thận quan sát tường và mặt đất xung quanh, cố gắng tìm kiếm bất kỳ manh mối nào.

Đột nhiên, ánh mắt anh ta dừng lại ở một bức điêu khắc đá không mấy nổi bật, trên đó dường như có khắc một vài ký hiệu kỳ lạ. "Hử, tranh tường à?" Ngô Mặc ghé lại gần quan sát kỹ: "Đây đâu phải chữ, sao giống hai người tí hon với một bức tường thế nhỉ?" Nhiều lúc không thể không thừa nhận một điều, trí tưởng tượng của người mù chữ thật sự rất phong phú.

Cũng không rõ Ngô Mặc quan sát thế nào mà lại nhìn ra được hình ảnh từ một đống ký hiệu.

Hắn vừa nói vậy, ngược lại đã nhắc nhở mọi người.

Quả nhiên, càng nhìn càng thấy giống như vậy.

Vương Bàn Tử vỗ đùi một cái, khẽ kêu lên: "Mẹ nó chứ, không lẽ muốn mở cửa thì phải kết hợp trong ngoài à?

Thế thì khác quái gì đùa nhau?" Bên trong mà có người thì còn cần chúng ta ở ngoài tốn công sức mở cửa làm gì?

Đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, nghĩ cái quái gì vậy?" Ngô Mặc đặt mạnh tay lên vai Vương Bàn Tử, thở dài một hơi: "Suy nghĩ của người xưa mà cậu hiểu được thì giờ này chắc cũng đang nằm trong quan tài rồi." "Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau nghĩ cách đi!" Nói đoạn, hắn định cầu cứu khán giả ngoài sân.

Dù sao đông người sức mạnh lớn, ba anh thợ da cũng hơn một Gia Cát Lượng.

Biết đâu có người đã từng thấy loại cơ quan này.

Hắn xắn tay áo chuẩn bị quay lại gọi người, đột nhiên nghe thấy một tiếng gõ cực kỳ nhỏ.

Âm thanh nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy. "Hửm?" Ngô Mặc vội dừng động tác.

Hắn vểnh tai áp sát vào tường lắng nghe cẩn thận.

Hành động của hắn thu hút sự chú ý của mọi người.

Giải Ngữ Hoa đi tới, hạ giọng hỏi: "Phát hiện vấn đề gì à?" "Bên trong hình như có động tĩnh." Để nghe rõ hơn, Ngô Mặc cố sức kéo dái tai, chỉ hận không thể nhét cả tai vào trong vách đá.

Giải Ngữ Hoa bắt chước động tác của Ngô Mặc.

Anh áp đầu vào vách đá, mắt hơi nheo lại, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào tai.

Ban đầu không có âm thanh nào.

Giải Ngữ Hoa rất kiên nhẫn, không hề nghi ngờ lời của Ngô Mặc, tiếp tục giữ nguyên động tác.

Vương Bàn Tử và Hắc Nhãn Kính không làm phiền hai người, đứng bên cạnh chờ tin tức của họ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Chờ gần một phút, bên trong lại vang lên tiếng gõ.

Âm thanh rất có quy luật.

Dường như đang truyền đi một thông điệp đặc biệt nào đó. "Mật mã Morse!" Ngô Mặc trợn tròn mắt, ngay lập tức nghĩ đến nguyên nhân này: "Là đại ca tôi phát ra." "Đúng vậy, hẳn là Ngô Tà." Để xác minh suy nghĩ của mình không sai, Giải Ngữ Hoa cầm Bàn Long Côn bắt đầu gõ lên vách đá.

Gõ vài cái rồi dừng lại một lát, chờ đối phương trả lời.

Cứ như vậy qua lại mười mấy lần, Giải Ngữ Hoa đứng thẳng người, quả quyết nói: "Không sai, chính là Ngô Tà, cậu ấy cũng bị kẹt ở cửa cuối cùng bên trong." Không biết từ lúc nào Giải Liên Hoàn đã đứng sau lưng mấy người, mặt lạnh như tiền hừ một tiếng: "Gõ cái khỉ gì, các người không có thiết bị liên lạc à?

Chẳng lẽ không thể nói chuyện trực tiếp sao?" Giải Ngữ Hoa kiên nhẫn giải thích: "Đã thử gửi tin tức, nhưng bị một loại năng lượng nào đó gây nhiễu, không thể gửi đi được, còn tại sao lại có thể hiển thị vị trí thì... tôi cũng không rõ." Nói xong, anh đưa mắt nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc nhún vai, rất thản nhiên xòe tay ra: "Đừng hỏi tôi, không có kết quả đâu.

Tôi chỉ phụ trách trả tiền, đồ vật làm ra thế nào, nguyên lý cụ thể ra sao hoàn toàn không biết." "Được rồi chú, đừng bận tâm mấy chuyện này nữa." Ngô Mặc ngoắc tay với Hắc Nhãn Kính: "Hắc gia, tiếp theo lại phải làm phiền anh rồi." Hắn không chút khách khí điều binh khiển tướng, lại giao phó cho Giải Ngữ Hoa: "Anh phụ trách liên lạc với anh tôi, Kính ca phụ trách giải mật mã, hai bên cùng tiến hành, chắc không có vấn đề gì chứ?" Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đồng thời gật đầu.

Sau đó, thử thách ăn ý bắt đầu.

Thông qua tiếng gõ truyền âm, ba người bắt đầu giải cơ quan cuối cùng.

Ngô Mặc lần đầu tiên nhớ Lưu Tang đến thế.

Nếu thằng con trai xui xẻo nhà mình mà ở đây, còn cần phải gõ côn làm quái gì.

Cách tám trăm mét chửi một câu, thằng ranh con đó cũng có thể nghe thấy.

Hợp tác với người thông minh quả thực là làm ít công to.

Không bao lâu sau, thanh côn bị kẹt bắt đầu từ từ chuyển động.

Tô Nan và những người khác từ bỏ việc tìm kiếm trong hang, đứng tản ra phía sau, đến thở mạnh cũng không dám.

Họ siết chặt vũ khí trong tay, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Theo tiếng "cạch cạch" vang lên, cả cái đĩa tròn bắt đầu quay không kiểm soát.

Càng lúc càng nhanh.

Cho đến cuối cùng, gần như đặt ngón tay vào cạnh cũng có thể bị cắt đứt.

Tình huống này kéo dài ba phút.

Chương 1283

Bức tường đồng vốn kín như bưng từ từ được kéo lên.

Mọi người ngay lập tức né sang một bên.

Chủ yếu là sợ bên trong có ám khí cổ đại.

Không nói đâu xa, chỉ cần một làn khói độc phụt ra, đám người này cũng toi đời.

May mà ám khí không xuất hiện.

Ngược lại, giọng của Ngô Tà truyền đến: "Nhị gia, là mọi người phải không?" Giọng nói có chút yếu ớt, nghe như người sắp xuống lỗ.

Ngô Mặc tính tình nóng nảy.

Cúi người nhìn vào quá vướng víu, hắn trực tiếp đứng tấn tại chỗ.

Tốc độ nhanh đến mức mọi người còn chưa kịp phản ứng.

Hắn vươn cổ trợn mắt nhìn vào bên trong qua khe hở.

Hết cách, tốc độ cửa kéo lên quá chậm. "Xảy ra chuyện gì?

Sao giọng yếu thế?

Mau trả lời tôi." Một tràng câu hỏi tuôn ra như súng máy, không cho người bên cạnh có cơ hội xen vào.

Ngô Tà ở đối diện dường như cố hết sức, từ từ thốt ra ba chữ: "Tôi không sao." Giải Liên Hoàn không còn giữ vẻ mặt nghiêm nghị nữa, dùng mông húc bay Vương Bàn Tử đang chắn đường.

Ông chen đến bên cạnh Ngô Mặc, cúi người cong mông hét vào trong: "Không thiếu tay thiếu chân chứ?

Các bộ phận còn nguyên vẹn cả không?" "Yên tâm đi, còn đủ cả."

Một câu của Ngô Tà như liều thuốc an thần.

Trái tim đang treo lơ lửng của Ngô Mặc và Giải Liên Hoàn cuối cùng cũng có thể đặt lại chỗ cũ.

Tốc độ chậm như sên kéo dài vài phút.

Cuối cùng, phía dưới bức tường cũng xuất hiện một khe hở cao nửa mét.

Ngô Mặc không thể chờ được nữa, dù sao hắn cũng đang bò trên đất khá tiện, dứt khoát bò thẳng vào trong cửa. "Cẩn thận." Giọng nói chưa dứt, người đã vào trong cửa.

Vừa vào trong, hắn lập tức nhìn thấy Ngô Tà đang ngồi trên đất.

Ngô Mặc rùng mình một cái.

Mẹ kiếp!

Đây là xác ướp hay là đại ca của mình vậy?

Sao thê thảm như vừa được vớt từ hố phân lên thế? "Đại ca?" Ngô Mặc thăm dò gọi vật thể hình người phía trước.

Không trách hắn cẩn thận như vậy, thực sự là tạo hình của Ngô Tà lúc này quá khoa trương.

Toàn thân trên dưới bọc đầy những tấm vảy màu sắc khác nhau, ngay cả cằm và trán cũng không ngoại lệ.

Trên tay còn kéo theo hai sợi xích sắt dài một mét.

Nói là cosplay Diêm Vương Tuyết Sơn cũng không có gì lạ.

Sau khi hỏi câu đó, Ngô Mặc không rời mắt khỏi miệng Ngô Tà.

Hắn sợ có người giả mạo Ngô Tà để dụ mình vào bẫy.

May mà kết quả khiến hắn rất hài lòng.

Giọng nói yếu ớt của Ngô Tà lại vang lên: "Là anh đây, đừng nói nhảm nữa, qua đây giúp một tay." "Không được, đọc ám hiệu trước đã." Sự cẩn thận của Ngô Mặc lại trỗi dậy: "Tao là MC Tần Thủy Hoàng, câu tiếp theo là gì?" "Mày..." Ngô Tà suýt nữa thì tắt thở.

Tính nết của em trai mình, Ngô Tà là người rõ nhất.

Lúc cần người thì cưng nựng, chỉ muốn ôm vào lòng mà xoa nắn.

Lúc chọc tức người khác thì lại chỉ muốn tống vào nhà xí tẩy não.

Giờ là lúc nào rồi?

Bản thân mệt đến mức ngón tay cũng co giật, mà nó lại còn đòi đọc ám hiệu với mình?

Nhưng không nói chắc chắn không được.

Với cái não tàn dị hợm của thằng ranh con này, mười phần thì hết chín phần sẽ nghi ngờ mình là hàng giả.

Nhưng mà cái ám hiệu này của nó cũng quá...

Ai!

Hò hét ở quán bar mà cũng đem ra làm ám hiệu, ngoài thằng em trai thất đức nhà mình ra thì chẳng có ai khác.

Thôi vậy!

Ngô Tà đành chấp nhận số phận, nghiến chặt răng hàm, dùng hết sức lực toàn thân nói ra nửa câu sau: "...Tìm kiếm Võ Mị Nương thời nay." "Đại ca, thật sự là anh à!" Ngô Mặc nghe được ám hiệu hoàn chỉnh, cả người cười toe toét như thằng ngốc.

Hắn phi một bước tới chỗ Ngô Tà, muốn cho anh một cái ôm nồng nhiệt.

Nhưng đến gần, lại buộc phải dừng lại.

Hết cách, lớp vảy trên người Ngô Tà quá sắc bén, đen nhánh lấp lánh.

Ước chừng đặt tay lên là có thể rạch ra một vết thương. "Anh làm sao thế này?" Ngô Tà thều thào nói: "Đừng hỏi nữa, mau giúp anh cởi bộ giáp này ra." Ngô Mặc không dám chậm trễ.

Hắn rút Minh Hồng Đao ra, dứt khoát chặt đứt hai sợi xích trên tay Ngô Tà.

Phía sau, Giải Liên Hoàn và Vương Bàn Tử lần lượt chen vào, không nói hai lời liền lao tới chỗ Ngô Tà.

Ba người cùng ra tay, cuối cùng cũng cởi hết lớp vảy trên người Ngô Tà.

Còn Hắc Nhãn Kính và những người khác?

Ngô Mặc phất tay với họ, dặn họ đừng vào theo vội.

Nếu không một khi cửa đóng lại, muốn mở ra lại khó như lên trời.

Ngô Tà cởi bỏ lớp vảy, ngồi phịch xuống đất không thể kéo dậy nổi, thở hổn hển.

Quần áo trên người rách chỗ này một lỗ, chỗ kia một lỗ, gần như không còn ra hình dạng.

Có chỗ loang lổ vết máu, trông mà kinh hồn bạt vía.

Ba người vây quanh Ngô Tà kiểm tra cẩn thận một lượt.

Xác định không có nguy hiểm đến tính mạng, trái tim đang treo lơ lửng hoàn toàn được đặt lại vào trong bụng.

Lúc này mới có tâm trạng quan sát tình hình xung quanh.

Giơ đèn pin quét một vòng, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy cách Ngô Tà chừng mười mét về phía sau, đặt đầy những hũ đen san sát, nhiều không đếm xuể. "Vãi chưởng!

Nhiều hũ thế này?" Vương Bàn Tử thấy cảnh này da đầu tê dại, ngay lập tức nghĩ đến cung điện của Tây Vương Mẫu: "Mẹ kiếp, trong hũ không phải là thi miết vương chứ?" Tuy là câu hỏi, nhưng lại mang tâm lý may mắn, hy vọng Ngô Tà sẽ phủ nhận.

Ngô Tà từ từ lắc đầu.

Chương 1284

Vương Bàn Tử vừa định thở phào, câu nói tiếp theo của Ngô Tà lại kéo gã vào địa ngục. "Là một thứ còn kinh khủng hơn thi miết, trông rất giống nhện, nhưng chỉ có năm chân, tơ nhả ra như dây thép, tuy mảnh nhưng rất sắc bén." "Anh làm sao mà qua được đây?" Giải Liên Hoàn có chút không hiểu, nhìn lớp vảy trên mặt đất nghi ngờ nói: "Chẳng lẽ thứ này có thể chống đỡ được?" "Ừm!" Ngô Tà thở dốc một hơi: "Anh chỉ ôm tâm lý còn nước còn tát, không ngờ lại thật sự có tác dụng." Ngô Mặc lấy bình nước trong ba lô đưa cho Ngô Tà.

Tranh thủ lúc Ngô Tà uống nước, hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Anh có thấy con mụ Trương Hải Hạnh đó không?" "Mẹ nó, chính là nó đánh ngất anh." Nhắc tới Trương Hải Hạnh, Ngô Tà hận đến nghiến răng, thật sự có ý muốn nghiền xương con mụ đó ra tro. "Quả nhiên là vậy." Ngô Mặc sa sầm mặt, toàn thân tỏa ra sát khí: "Người đâu?

Chạy đi đâu rồi?" "Không rõ." Ngô Tà lau vệt nước trên miệng, giọng đột nhiên trầm xuống vài phần: "Anh bị nó đánh ngất dưới nước rồi bất tỉnh, lúc tỉnh lại đã ở trong một cái hang." "Nó dùng dây thừng trói chặt anh, bắt anh đi trước dò đường, giữa đường gặp mấy lần nguy hiểm, may mà anh mạng lớn sống sót." Ngô Tà kể lại sơ lược những chuyện đã xảy ra trước đó, cuối cùng buồn bã nói: "Trước khi vào đây gặp một con quái vật, nó dùng anh làm mồi nhử định bỏ chạy, vào thời khắc mấu chốt, chú Lê xuất hiện cứu anh, nhưng chính chú ấy..." Nói đến đây, Ngô Tà dừng lại, nghiến răng nói tiếp: "Chú ấy và Trương Hải Hạnh cùng rơi xuống vực sâu không rõ tung tích, sau đó anh lảo đảo đi đến đây." Lê Nhất Minh?

Ngô Mặc có nằm mơ cũng không ngờ Lê Nhất Minh lại còn sống, và còn cứu đại ca mình vào lúc nguy cấp.

Chuyện này cũng quá trùng hợp rồi. "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử vỗ đùi: "Người xảy ra chuyện rồi, về làm sao nói với thằng nhóc kia đây?

Lê Thốc thằng nhóc đó không có mẹ rồi, bây giờ bố lại xảy ra chuyện, đây không phải là thành trẻ mồ côi sao?" Vương Bàn Tử trước nay rất thích trêu trẻ con.

Lưu Tang và Lê Thốc, hai đứa nhóc nghịch ngợm rất hợp tính gã, thỉnh thoảng lại trêu chúng vài câu.

Hai đứa nhóc không sợ người.

Mỗi lần bị chơi khăm, cuối cùng đều tìm đủ mọi cách để trả đũa.

Qua lại vài lần, quan hệ tốt lên không ít.

Giờ nghĩ đến việc về phải đối mặt với vấn đề nan giải này, dù là với tính cách phóng khoáng của Vương Bàn Tử cũng có chút khó chịu. "Thôi bỏ đi, đừng nghĩ nhiều nữa." Ngô Mặc đặt tay lên vai Ngô Tà, trầm giọng nói: "Không cần biết chuyện khác, chỉ cần anh sống sót, những chuyện sau này em trai gánh cho anh.

Nếu Lê Nhất Minh thật sự xảy ra chuyện, em tuyệt đối sẽ gánh vác trách nhiệm của người cha, dù phải nuôi Lê Thốc đến trăm tuổi cũng không thành vấn đề." Giải Liên Hoàn cũng gật đầu đồng tình.

Trong lúc mấy người nói chuyện, những người chờ đợi bên ngoài có chút mất kiên nhẫn.

Tô Nan cao giọng hét lên một tiếng: "Đừng lề mề nữa, mau ra ngoài bàn chuyện đi." Lúc này thời gian chính là sinh mệnh.

Mỗi một giây lãng phí, nghĩa là nguy hiểm thêm một phần.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử dìu Ngô Tà, Giải Liên Hoàn theo sát phía sau.

Bốn người một trước một sau đi ra ngoài.

Lâm Phong tiện tay đưa một cuộn băng gạc: "Băng bó trước đi, đừng để nhiễm trùng." Vương Bàn Tử giành lấy băng gạc trước Ngô Mặc: "Nhị gia, để tôi xử lý cho, cậu đi lo việc chính đi." Đều là anh em, ai mà không hiểu ai?

Kỹ thuật băng bó của Ngô Mặc, quả thực có thể dùng từ "tùy tâm sở dục" để hình dung.

Thay vì bị hắn làm cho mất mặt, thà trực tiếp đuổi hắn sang một bên còn hơn.

Sau khi đoàn tụ với Ngô Tà, Ngô Mặc coi như đã hoàn toàn yên tâm, có thể bình tĩnh suy nghĩ xem tiếp theo nên đi đâu.

Nghĩ một lát, hắn lại một lần nữa đi về phía Bạch Mã, thẳng thừng hỏi: "Trước đây bà rời khỏi đây bằng cách nào?" Dường như nhớ lại nỗi kinh hoàng trong quá khứ, sắc mặt Bạch Mã trở nên hơi tái nhợt: "Ta không biết ông ấy vào tìm ta bằng cách nào, nhưng lúc rời đi, chúng ta chọn con đường tiến về phía trước." Nói đoạn, bà chỉ tay về phía trước: "Từ đây đi thẳng vào sâu sẽ gặp năm cơ quan.

Ông ấy đã cõng ta giải bốn cơ quan, cho đến cái cuối cùng xảy ra sự cố, khiến ông ấy trúng tên độc." Giọng Bạch Mã có chút nghẹn ngào: "Ta bảo ông ấy bỏ ta lại, nhưng ông ấy nhất quyết không chịu, sau đó chúng ta lại gặp một con tằm băng khổng lồ." Ngô Mặc có thể hiểu được nỗi buồn của Bạch Mã, nhưng lại không biết an ủi bà thế nào.

Cậu vắt óc suy nghĩ một lúc lâu, khó khăn lắm mới nặn ra được một câu: “Không sao đâu, duyên phận do trời định, biết đâu bây giờ ông ấy đã đầu thai chuyển kiếp, làm người lần nữa rồi.” “Đến lúc đó gặp lại, còn có thể viết nên một câu chuyện tỷ đệ.

Khụ khụ!" Nửa câu sau bị ánh mắt của Trương Khởi Linh ép cho nuốt ngược trở lại.

Do phanh gấp quá, cậu bị sặc nước bọt mấy cái.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm Ngô Mặc, sự bất lực trong lòng nhân lên gấp bội.

Nhưng anh lại chẳng làm gì được cậu.

Chỉ đành cố gắng giả câm giả điếc coi như không nghe thấy, để khỏi bực mình.

Bạch Mã thông minh như vậy, sao có thể không nhận ra không khí có chút không ổn?

Bà không nỡ trách con trai, cũng không muốn làm khó ân nhân.

Suy đi nghĩ lại, bà vẫn kéo tay áo Trương Khởi Linh, nhỏ giọng nói: "Tiểu quan, thúc thúc cũng có ý tốt thôi, con đừng để ý quá." Trương Khởi Linh: "…" Ngô Mặc cắn môi dưới, cố nén cười gật đầu.

Lâm Phong nhìn không nổi cái vẻ đắc ý của cậu, bèn nhấc chân đá vào mông cậu một cái: "Đừng lãng phí thời gian, mau rời khỏi đây." Có Bạch Mã dẫn đường, đoạn đường tiếp theo dễ dàng hơn không ít.

Bởi vì các cơ quan phía trước đã bị cha của Trương Khởi Linh phá hủy, hơn nữa cũng không có ai khôi phục lại chúng.

Vì vậy, cả nhóm nhanh chóng đi qua ba cơ quan đầu tiên.

Sau khi đi liên tục sáu tiếng đồng hồ, vừa lo lắng sợ hãi, vừa cẩn thận dè chừng, thần kinh ai nấy đều căng như dây đàn, cả nhóm quyết định nghỉ ngơi một lát tại đây.

Ngô Tà huých nhẹ vào người Ngô Mặc, ra hiệu cậu ngồi qua một bên với mình.

Ngô Mặc không rõ ông anh mình lại lên cơn gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo Ngô Tà đến một góc tối.

Ngô Tà làm như đang làm chuyện mờ ám, liếc nhìn mọi người phía trước.

May mà cách họ khoảng năm mét, nói nhỏ chắc không sợ bị nghe thấy.

Hơn nữa, môi trường ở đây khá tối tăm, dù có làm chút hành động nhỏ cũng khó bị phát hiện.

Ngô Tà kéo Ngô Mặc ngồi xuống đất.

Thấy Ngô Mặc vừa định mở miệng hỏi, anh vội làm động tác “suỵt”.

Anh nghiêng đầu, kề sát tai Ngô Mặc thì thầm: “Anh có thứ này muốn đưa cho em.” Ngô Mặc lập tức hiểu ý.

Chắc chắn là ông anh nhặt được bảo bối gì tốt rồi.

Cậu liền hơi nghiêng người, cố hết sức che khuất tầm nhìn của mọi người phía sau.

Cậu vừa động, Hắc Nhãn Kính ở cách đó không xa cũng lập tức điều chỉnh tư thế, dùng cơ thể mình che chắn cho Tô Nan và người nhà họ Trương.

Không còn cách nào khác, ai bảo thị lực của người ta trong bóng tối tốt thế cơ chứ?

Toàn là cáo già, chẳng ai kém ai.

Giải Ngữ Hoa giả vờ có chuyện muốn nói với Hắc Nhãn Kính, dùng thân mình che nốt phía còn lại.

Tóm lại, cho dù Tô Nan và người nhà họ Trương biết có chuyện mờ ám, cũng không thể đường đường chính chính qua hỏi được.

Dù sao Trương Hải Khách đã biết, kẻ bắt cóc Ngô Tà chính là em gái mình, Trương Hải Hạnh.

Hai anh em không để ý đến những màn lắt léo sau lưng.

Toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào món bảo bối sắp tới.

Ngô Tà rút từ trong áo ra một chiếc hộp làm bằng thiên thạch, to bằng hộp bút chì đưa đến trước mặt Ngô Mặc, hạ giọng nói: "Thứ mà Trương Hải Hạnh muốn chắc là cái này.

Bên trong có gì anh không rõ, nhưng con nhỏ đó muốn cướp thì chứng tỏ nó rất quan trọng." Ngô Tà nói rất nhiều, nhưng Ngô Mặc lúc này chỉ quan tâm một chuyện – thứ cứng như vậy giấu ở đâu?

Chẳng lẽ… Không hổ là anh ruột mình, đúng là đũng quần sắt!

"Em nghĩ gì thế?" Ngô Tà nói mấy câu không thấy Ngô Mặc trả lời, không nhịn được huých cậu một cái.

"Anh kiểm tra rồi, trên đó có một loại khóa mật mã đặc biệt, tạm thời không mở được.

Em cất kỹ đi, tuyệt đối đừng để bị cướp mất.

Anh có cảm giác, e là người nhà họ Trương cũng muốn thứ bên trong." Ngô Mặc lật qua lật lại chiếc hộp, hừ một tiếng: "Anh yên tâm, giao cho em rồi thì bọn họ đừng nói là lấy được, ngửi mùi thôi cũng không có cửa." Nói xong, cậu vờ như tiện tay nhét vào ba lô, nhưng thực chất là ném thẳng vào không gian hệ thống.

Giao đồ cho em trai mình, Ngô Tà xem như đã trút được một gánh nặng lớn.

Không hiểu vì sao, anh lại có cảm giác vật này rất quan trọng với em trai mình.

Suốt quãng đường, anh luôn lo lắng thấp thỏm, cứ đi được vài bước lại phải sờ xem đồ còn đó không.

Bây giờ giao cho em trai, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Anh tìm thấy nó ở đâu?” Ngô Mặc vừa nhận chiếc hộp, ngay lập tức cảm nhận được thứ bên trong không tầm thường.

Chương 1285

Thử nghĩ mà xem, thời thượng cổ, thiên thạch là thứ vô cùng quan trọng.

Dùng nó để làm hộp, có thể tưởng tượng được thứ bên trong quý giá đến mức nào.

“Một nơi rất kỳ lạ.” Ngô Tà lựa lời, chậm rãi nói: “Trương Hải Hạnh ra tay quá độc ác, đánh anh đến mơ màng, lúc đó nó kéo anh vào một hang động.” “Bên trong lại có ánh sáng, là do một cái cây màu đỏ đến chói mắt phát ra.” “Cây màu đỏ?” Ngô Mặc khẽ nhíu mày, cảm thấy có chút kỳ quái.

Cậu lăn lộn trong nghề này cũng vài năm, nhưng chưa từng nghe nói có loại cây nào lại phát ra ánh sáng mạnh như vậy.

“Cái hộp đó đặt dưới gốc cây à?” Ngô Mặc hỏi dồn.

“Không, hộp treo lơ lửng giữa thân cây.” Ngô Tà nói tiếp: “Anh vốn định lại gần xem đó là cây gì, kết quả vừa tiến lại gần một bước, liền cảm thấy có một luồng sức mạnh khổng lồ đẩy anh ra, không thể tiến thêm một phân nào nữa.” Ngô Mặc đăm chiêu, xem ra xung quanh cái cây đó có thiết lập một loại cấm chế nào đó.

“Không phải lại là ảo giác gì đấy chứ?” Đối với việc xuất hiện ảo trận trong mộ cổ, Ngô Mặc đã thấy quen không còn gì lạ.

Người xưa thích nhất là làm ra vẻ thần bí, dùng một số thủ đoạn đặc biệt để làm nhiễu loạn suy nghĩ của bọn trộm mộ, khiến chúng hoặc là tự tàn sát lẫn nhau, hoặc là chìm đắm trong đó.

Tóm lại, đều ở lại làm đồ bồi táng.

“Vậy Trương Hải Hạnh lấy được cái hộp thế nào?” Ngô Mặc lộ vẻ tò mò.

Ngô Tà vỗ vỗ đầu: “Nó lấy từ trong ba lô ra một túi bột, đầu tiên là rắc một vòng quanh cái cây.

Tiếp đó lại lấy ra mấy cái đinh, hình như cắm vào mấy phương vị theo một quy luật nào đó.

Sau đó, nó quấn dây đồng vào mỗi cái đinh sắt, ngón tay khảy rất nhanh.

Anh chỉ nghe thấy mặt đất phát ra tiếng ‘phụt phụt’, rồi Trương Hải Hạnh từ từ đi vào trong.” Ngô Tà nhíu chặt mày.

Bây giờ nhớ lại, anh vẫn không thể hiểu nổi Trương Hải Hạnh đã phá giải luồng năng lượng đó như thế nào.

“Mẹ nó, tao biết ngay con mụ này không có ý tốt mà.” Ngô Mặc tức giận nói: “Trong túi nó chắc chắn có bản đồ địa hình ở đây, nếu không sao có thể chuẩn bị trước như vậy?” Ngô Tà gật đầu: “Đúng vậy, mỗi bước đi của nó đều như đã được lên kế hoạch.

Em nói xem, nó rốt cuộc có phải người nhà họ Trương không?

Anh cứ có cảm giác nó lừa cả Trương Hải Khách.” “Chuyện chó cắn chó chúng ta tạm thời đừng quan tâm.” Ngô Mặc xua tay: “Anh tò mò hơn là, thứ quý giá như vậy sao lại vào được tay anh?

Trương Hải Hạnh không phải kẻ mềm lòng, theo lý thì đồ vật phải được cất rất kỹ, tại sao cuối cùng lại giao cho anh?

Mẹ kiếp, không phải lại có âm mưu gì chứ?” Câu hỏi này cũng khiến Ngô Tà nghi hoặc.

Anh suy nghĩ một lát rồi trầm giọng hỏi: “Cậu Lê Nhất Minh đó, rốt cuộc em biết về cậu ta bao nhiêu?” “Không nhiều lắm, theo điều tra thì cậu ta chỉ là một nhân viên nghiên cứu khoa học bình thường, độc thân, một mình nuôi con.” Ngô Mặc chậm rãi nói ra thông tin mình điều tra được về Lê Nhất Minh: “Nói thật, nếu không phải cậu ta cứu Phong tử, em sẽ không đồng ý cho cậu ta tham gia hành động lần này.

Sao thế, cậu ta lộ ra sơ hở gì à?” “Ừ!” Ngô Tà gật đầu: “Anh không rõ cậu ta nghĩ gì, nhưng trong quá trình cứu anh, anh phát hiện thân thủ của cậu ta rất giỏi, gần như không thua kém Trương Hải Hạnh.

Thứ này chính là do cậu ta cướp được.

Lúc rơi xuống vực sâu cùng Trương Hải Hạnh, cậu ta đã cố tình ném thứ này lên.” Ngô Mặc có chút bực bội gãi đầu: “Thật mẹ nó phiền chết người.

Anh em mình là Đường Tăng à?

Sao cứ thứ gì thơm thối cũng bu vào thế này?” Ngô Tà thở dài một hơi: “Chuyện này nếu truy tận gốc rễ chỉ có thể trách ông nội, ai bảo gia phong nhà mình không nghiêm.” Hai anh em nhìn nhau, đều có chút bất lực.

Cả nhóm nghỉ ngơi tại đây khoảng hơn một tiếng, sau đó đứng dậy tiếp tục lên đường.

Sắc mặt của Tô Nan và người nhà họ Trương đều có chút khó coi.

Bọn họ đã lên kế hoạch cho nhiệm vụ này rất lâu, kết quả tổn binh hao tướng mà chẳng được lợi lộc gì.

Vừa không cam tâm lại vừa bất lực.

Muốn quay đầu lại là không thể.

Thuốc nổ cường độ cao đã làm sập toàn bộ lối đi, trừ khi có thể tìm được lối ra khác.

Chỉ có một điều kiện tiên quyết là vật tư và nguồn nước phải đủ, ít nhất phải cầm cự được một tháng.

Không còn cách nào khác, không mấy ai nói rõ được tình hình sau cánh cửa đồng là gì.

Lỡ như bị kẹt lại?

Không có lương khô và nước uống, kết cục chỉ có một, đó là chết.

Thế nhưng, tình hình thực tế có chút thê thảm.

Suốt đường chạy trốn và chiến đấu, rất nhiều thứ đã bị mất.

Lương khô trong túi tính toán kỹ lắm cũng chỉ đủ cầm cự được nửa tháng.

Nước thì ít đến đáng thương.

Nói không ngoa, chỉ cần ngửa cổ là uống cạn.

Đương nhiên, trong số này tuyệt đối không bao gồm Ngô Mặc.

Với tài nguyên mà cậu và Lâm Phong dự trữ, dù sống ở đây vài năm cũng không thành vấn đề.

Bọn họ có ấm ức hay không, Ngô Mặc không thèm quan tâm, chỉ cần tâm trạng mình thoải mái là được.

Đối với cậu mà nói, chuyến đi này cũng không vô ích.

Cậu thu được một đám thú cưng đáng yêu, lại còn nhận thêm một đống người thân.

Có thể nói là bội thu.

Điều duy nhất không hoàn hảo là Tuyết Sơn Diêm Vương vẫn còn sống, không biết còn có cơ hội giết nó không?

Đi trong bóng tối, điều đáng sợ nhất chính là áp lực quá lớn.

Người xưa có câu, người dọa người dọa chết người.

Vốn dĩ không có chuyện gì, nhưng áp lực quá lớn cũng sẽ sinh ra vấn đề.

May mà Ngô Mặc và những người khác đều giỏi điều tiết tâm lý.

Vương Bàn Tử đi đầu, trong lòng luôn canh cánh một chuyện.

Hắn khựng lại một chút, đợi Ngô Tà đi tới gần, liền ghé sát vào: "Huynh đệ, hai người các cậu vừa rồi nói ám hiệu gì thế?" "Ám hiệu gì?" Ngô Tà đang mải suy nghĩ, nhất thời không phản ứng kịp.

"Chính là cái mà tìm Võ Mị Nương ấy." Vương Bàn Tử liếm đôi môi khô khốc: "Chẳng lẽ sau khi ra ngoài, mục tiêu tiếp theo là lăng mộ Võ Tắc Thiên?

Khó quá nhỉ?

Càn Lăng là di tích được nhà nước bảo vệ trọng điểm đấy, đi trộm mộ đó, số năm còn lại không đủ để ngồi tù đâu.

Hay là đổi cái khác đi?" Ngô Tà ngơ ngác: "Nói gì thế?

Ai bảo đi trộm mộ Võ Tắc Thiên?" "Hai cậu chứ ai!" Vương Bàn Tử nói chắc như đinh đóng cột: "Tên hồi nhỏ của Võ Tắc Thiên chẳng phải là Võ Mị Nương sao?

Tưởng Bàn gia đây mù chữ thật à!" Ngô Tà đảo mắt: "Thiếu não à, đó là từ lóng cho việc đi quẩy!" Vương Bàn Tử kinh ngạc nhìn Ngô Tà: "Vãi chưởng, hai người đi quẩy lúc nào thế, sao không rủ Bàn gia tôi?" "Nói thừa, rủ cậu thì tất cả mọi người đều biết." Đến tận bây giờ Ngô Tà vẫn không hiểu, chẳng phải chỉ là đến quán bar uống rượu, nghe nhạc thôi sao?

Sao em trai mình lại phòng bị mọi người như phòng trộm thế?

Nửa đêm, nhân lúc mọi người ngủ say, lại trèo cửa sổ gọi mình dậy đi quán bar!

Mỹ danh là “thư giãn tinh thần”.

Mặc dù cuộc đối thoại có hơi nhỏ, nhưng vẫn lọt vào tai của những người có tâm.

Từ đó, Ngô Mặc muốn đi quán bar, độ khó lại tăng thêm một bậc.

Cả nhóm đi như hành quân, rất nhanh đã đến vị trí cơ quan cuối cùng.

Trên mặt đất, mũi tên nằm rải rác ngổn ngang.

Xung quanh hố xương khô có dấu vết bị đốt cháy, đủ để nói lên thảm kịch đã xảy ra trong quá khứ.

Thăm lại chốn cũ, tâm trạng của Bạch Mã vô cùng sa sút.

Bà từ từ đi về phía vách đá bên trái, nhìn chằm chằm vào từng cái lỗ phía trên, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại những cảnh tượng đã xảy ra.

Chương 1286

Lúc đó, bà còn không đi nổi, là chồng bà đã cõng bà từng bước một đến đây.

Nếu không phải vì bà là gánh nặng, có lẽ ông cũng sẽ không vô tình chạm phải cơ quan, gây ra phản ứng dây chuyền.

Là bà đã hại chết ông, cũng hại con trai phải chịu cảnh mồ côi khổ sở cả đời.

Nước mắt lại bất giác tuôn rơi.

Ngô Mặc giữ vững tâm thái cứu người cứu đến cùng, thỉnh thoảng lại chú ý đến động tĩnh của Bạch Mã.

Dù sao Lão Trương cũng kinh nghiệm phong phú, những lúc quan trọng vẫn phải dựa vào anh.

Ngô Mặc trong lúc quan sát những cơ quan còn sót lại, vô tình liếc thấy Bạch Mã.

Thấy khóe mắt bà đọng lệ, lòng cậu chợt thắt lại.

Cậu đứng dậy, nhanh chân bước tới, cố gắng nín thở hỏi nhỏ: “Sao thế ạ, không khí có độc, cay mắt à?” Cảm xúc bi thương đột nhiên bị dập tắt.

Khóe mắt Bạch Mã còn vương lệ, nhưng trong lòng lại cảm thấy dở khóc dở cười.

Qua một thời gian tiếp xúc, Bạch Mã cảm thấy vị thúc thúc trẻ tuổi trước mắt này, tính cách lại thú vị như một đứa trẻ.

Đặc biệt là lúc tương tác với con trai mình.

Bà mơ hồ có một cảm giác, đây có thật là trưởng bối nhà mình

không?

Nhưng Bạch Mã không hỏi nhiều.

Có phải hay không cũng không quan trọng, người ta đã cứu mình một mạng, để mình và con trai đoàn tụ, dù thế nào bà cũng rất cảm kích.

Đừng nói là xưng hô chiếm chút lợi, dù có quỳ xuống dập đầu cũng là điều nên làm.

“Không có, chỉ là tâm trạng có chút đau buồn.” Bạch Mã lau nước mắt, chỉ về phía trước nói: “Từ đây đi qua một đoạn nữa, sẽ gặp một con sông băng, sau đó cứ đi dọc theo sông băng là có thể rời khỏi đây.

Hy vọng con súc sinh kia không còn ở đó nữa.” “Chắc là không đến mức đó đâu.” Ngô Mặc nhíu mày: “Gần trăm năm rồi, con quái đó cũng đâu phải người thực vật, sao có thể không động đậy chứ?” Từ ngữ mới mẻ này bà không hiểu lắm, nhưng Bạch Mã cũng đoán được đại khái ý nghĩa.

Bà thầm cầu nguyện, hy vọng mọi chuyện tiếp theo sẽ thuận lợi như lời Ngô Mặc nói.

Đông người làm việc cũng dễ.

Qua sự kiểm tra của mấy cao thủ, cơ quan đã hoàn toàn hỏng, có thể an toàn đi qua.

Chỉ cần cẩn thận một chút, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Thế nhưng, sự cố bất ngờ luôn đến một cách vả mặt như vậy.

Đa Kiệt buồn đi vệ sinh không nhịn được, liền quay vào góc tường “giải quyết”.

Kết quả là âm thanh vận hành quen thuộc của cơ quan lại một lần nữa vang lên.

Một thảm án bắt nguồn từ một bãi tè, khiến Vương Bàn Tử hận không thể lấy kéo cắt phăng cái của nợ của tên đầu sỏ.

Nhưng hắn không có cơ hội.

Cơ quan khởi động quá nhanh.

Hàng trăm mũi tên, như châu chấu, không chút lưu tình bắn về phía mọi người.

Cùng lúc đó, hai khoảng đất phía trước và sau vị trí của họ xuất hiện những cái hố sâu không thấy đáy, trực tiếp đẩy cả nhóm vào tuyệt cảnh.

Một không gian vài mét vuông giam cầm cả một đám người, có thể tưởng tượng được việc né tránh cơ quan khó đến mức nào.

May mà Tinh Tinh Kim Điều khá ngoan, vì tò mò nên đã đi về phía trước vài bước, tránh được hố sâu và đợt tấn công của cơ quan.

Nếu không, với thân hình to lớn của nó, mọi người ngay cả chỗ để né cũng không có.

Tiếng binh khí va vào mũi tên vang lên không ngớt, lách cách tạo thành một bản giao hưởng kinh hoàng.

Lúc này, chỉ cần tránh được đợt tấn công của mũi tên, khả năng sống sót sẽ lớn hơn vài phần.

Ánh mắt Trương Hải Lôi đảo qua đảo lại, trong lòng nảy sinh một vài ý nghĩ xấu xa.

Trong quá trình né tránh, hắn cố ý di chuyển về phía Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Thấy chỉ còn cách Ngô Tà nửa mét, hắn lao tới, túm lấy cánh tay Ngô Tà định dùng anh làm bao cát chắn tên.

Thế nhưng, ý tưởng thì rất mỹ miều, còn hiện thực thì phũ phàng đến mức khiến hắn phải la oai oái.

Một lưỡi đao sắc bén lướt qua khuỷu tay hắn một cách lặng lẽ.

Do tốc độ quá nhanh, Trương Hải Lôi thậm chí còn chưa cảm thấy đau, đã thấy cánh tay của mình lìa khỏi cơ thể.

Ngay sau đó, cảm giác đau đớn xộc thẳng lên não, hắn không nhịn được hét lên: “Thằng họ Lâm, mày…” Lời chưa nói hết, sau gáy hắn lại bị một đòn nặng.

Hắn lập tức ngất xỉu tại chỗ.

Lâm Phong cầm cây gậy, phỉ một tiếng: “Nói nhảm nhiều thật.” Sau đó, mũi chân hắn khều một cái, hất tung Trương Hải Lôi nặng hơn trăm cân bay lên không trung.

Cũng không biết Lâm Phong là vô tình hay cố ý, Trương Hải Lôi vừa hay bay qua trước mặt Giải Liên Hoàn, tiện đường giúp ông ta đỡ mấy mũi tên.

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, không cho người khác có cơ hội xen vào.

Trương Hải Lôi trông như một con nhím, nằm trên đất bất tỉnh nhân sự.

Những người nhà họ Trương khác thấy cảnh này, ai nấy đều biến sắc: “Thằng họ Lâm, mày muốn chết à!” Nhưng vì vẫn còn mũi tên, họ tạm thời không xông qua được.

Ngô Mặc gầm lên một tiếng: “Mù à?

Là người nhà họ Trương các người ra tay trước, thấy chúng tôi dễ bắt nạt phải không?” Vừa nói, cậu vừa đánh chệch hướng những mũi tên bay tới, khiến chúng bay về phía người nhà họ Trương.

Người nhà họ Trương năm lần bảy lượt ra tay với Ngô Tà, sớm đã khơi dậy sát khí của Ngô Mặc.

Đã không thể chung sống hòa bình, vậy thì tiễn các người đi gặp tổ tiên.

Dù sao cậu giết người nhà họ Trương cũng không phải là một hai người.

Ngô Mặc hạ quyết tâm, định nhân cơ hội này giết sạch người nhà họ Trương.

Đúng lúc cậu chuẩn bị hành động, Trương Hải Khách lại ngăn cản người của mình: “Chờ đã, đừng nội chiến.” “Trương Hải Khách, mẹ nó mày muốn làm phản đồ à?” “Vớ vẩn, lúc nào rồi mà còn, sống sót trước đã rồi tính, hơn nữa đúng là Trương Hải Lôi ra tay trước.” Người xưa nói đúng, có một thì sẽ có hai.

Ngô Mặc không dám lấy an nguy của người nhà mình ra đùa, cậu nghiến răng quyết định đưa họ ra khỏi hiểm cảnh.

Cái hố phía trước rộng khoảng bảy, tám mét.

Nếu liều một phen, cũng có thể ném người qua được.

Không phải không thể dùng dây thừng làm cầu, mà là phía đối diện hoàn toàn không có chỗ để buộc dây.

Thời gian cấp bách, không kịp lên kế hoạch chi tiết.

Ngô Mặc gửi gắm hy vọng vào Kim Điều, mong rằng thú cưng nhà mình có thể ra sức một chút.

May mà khoảng cách không quá xa, giao tiếp với Kim Điều rất thuận lợi.

Kim Điều không hiểu ý nghĩa là gì, nhưng biết Ngô Mặc bảo nó đỡ lấy những thứ ném qua.

Trò chơi này rất vui, Kim Điều vô cùng hứng thú.

Nói là làm, Ngô Mặc không thèm gọi một tiếng, túm lấy đai quần Ngô Tà đi về phía mép vực.

“Nhị gia, làm gì thế?” Ngô Tà không ngừng vung vẩy thanh đao Đại Bạch Cẩu trong tay, miệng hỏi không ngớt.

Ngô Mặc không có thời gian giải thích nhiều.

Cậu nhắm vào Kim Điều ở phía đối diện, dùng sức một tay, hét lớn: “Đi!” “Vãi chưởng!” Ngô Tà đoán được Ngô Mặc không có ý tốt, nhưng hoàn toàn không ngờ trò này lại khốn nạn đến thế, không nói một lời đã ném mình bay đi?

Ngô Tà ở giữa không trung nhìn xuống vực đen sâu không lường được bên dưới, mồ hôi lạnh túa ra.

Anh cố gắng đạp chân giữa không trung, hy vọng có thể bay xa hơn một chút.

Chương 1287

May mà Kim Điều không làm Ngô Mặc thất vọng, một móng vuốt lớn đã sớm tóm lấy Ngô Tà kéo qua.

Cũng không biết là thằng ngu nào thiết kế cái cơ quan này?

Hai bên đều có cơ quan, mũi tên từ đầu đông cắm vào cơ quan ở đầu tây, rồi lại từ đầu tây bay ra, hoàn hảo tạo thành một vòng lặp khép kín.

Có thể nói, chỉ cần không đánh bay mũi tên đi, những mũi tên này sẽ bay qua bay lại không ngừng, vô tận, như một động cơ vĩnh cửu.

Xong một người, Ngô Mặc lập tức khóa mục tiêu thứ hai là Giải Liên Hoàn.

“Tam thúc, mau qua đây.” Sắc mặt Giải Liên Hoàn hơi thay đổi.

Ông tin Ngô Mặc có thể đưa ông qua an toàn, nhưng vấn đề là thằng ranh con đó tự mình thì làm thế nào?

Ngô Mặc gọi một tiếng, thấy Giải Liên Hoàn vẫn đứng yên tại chỗ, tức không chịu được: “Phú Quý, đá người qua đây cho tôi!” Giải Ngữ Hoa vô cùng phối hợp, một cước đá vào mông Giải Liên Hoàn.

Thật lợi hại, Giải tam gia uy chấn giang hồ, bay một đường cong về phía Ngô Mặc.

Ngô Mặc đón như đón bao cát.

Cậu không để chân Giải Liên Hoàn chạm đất, liền mượn lực ném ông qua phía đối diện.

Kim Điều lại một lần nữa đỡ được Giải Liên Hoàn một cách ổn định.

Bớt đi hai người, không gian rộng rãi hơn không ít.

Đa Kiệt thấy tình hình này, vội vàng hét với Ngô Mặc: “Huynh đệ, cô Tô là phụ nữ, có thể giúp một tay đưa cô ấy qua không?” “Tôi không cần.” Tô Nan rất quật cường, cô luôn tự cho rằng mình không thua kém bất kỳ người đàn ông nào.

Đa Kiệt không thèm nghe cô nói nhảm, nhanh chân túm lấy cánh tay Tô Nan: “Đừng nói nhảm nữa, còn non xanh thì còn nước biếc, lo gì không có củi đốt.” Tô Nan ngừng giãy giụa.

Ở đầu bên kia, Ngô Mặc lại không quan tâm những chuyện đó.

Người nhà mình còn lo chưa xong, lấy đâu ra thời gian mà để ý đến người khác?

Cậu lao đến bên cạnh Trương Khởi Linh, không nói hai lời túm lấy cánh tay Bạch Mã chạy về phía mép vực.

Ngô Mặc chạy khắp nơi.

Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa chỉ có thể cố gắng theo sát bước chân của cậu, giúp cậu chặn những mũi tên bay từ phía sau, đồng thời còn phải chú ý đề phòng người nhà họ Trương tấn công.

Văn Thành Công chúa thấy vậy vội vàng chạy tới: “Huynh đệ, ta đến giúp ngươi.” Nói thật, từ khi biến thành mãnh thú, sức mạnh của Văn Thành Công chúa không thể xem thường.

Với trọng lượng như Bạch Mã, bà có thể ném một lúc mấy người.

“Được, giao cho chị.” Ngô Mặc cũng không khách khí, trực tiếp đưa Bạch Mã cho Văn Thành Công chúa.

Dù sao đối phương cũng là phụ nữ, lại là mẹ của Lão Trương.

Mình là một gã đàn ông mà túm đai quần người ta, nghĩ thế nào cũng thấy không ổn.

Văn Thành Công chúa vung tay, Bạch Mã bay về phía đối diện.

Với sự trợ giúp của Kim Điều, bà đáp xuống đất một cách vững vàng.

Người nhà họ Trương định học theo, nhưng không ngờ Kim Điều đột nhiên nhe nanh với họ.

Người nhà họ Trương căm hận Ngô Mặc, cho rằng chính cậu đã ra lệnh cho con tinh tinh tấn công.

Một trong số họ rút súng nhắm vào Kim Điều, định cho nó một phát.

Giải Liên Hoàn bị chọc giận, ông già cũng rút súng nhắm vào người nhà họ Trương: "Mẹ nó, cho mặt mũi không biết điều, nếu chúng mày dám nổ súng, đừng trách lão già này không nể nang." Ngô Tà không nói hai lời, rút khẩu súng lục nhỏ từ trong lòng ra, lạnh lùng quát: "Các người muốn làm gì?" Sắc mặt Trương Hải Khách thay đổi.

Hắn biết nếu cứ một mực che chở cho tộc trưởng, những người nhà họ Trương khác chắc chắn sẽ không nghe lời mình. 4.

Hắn vung tay đánh bay mũi tên đang bay tới, quay đầu hét với Ngô Mặc: "Lâm lão nhị, chúng ta cũng coi như cùng cam cộng khổ một chuyến, mày thật sự định dồn bọn tao vào chỗ chết à? " Ngô Mặc lúc này không có thời gian đấu võ mồm với hắn.

Cậu đang bận nghĩ cách đưa Vương Bàn Tử qua phía đối diện.

Lâm Phong hừ một tiếng, tiếp lời: "Biết điều một chút đi, không phải là người của các người ra tay trước à?

Thôi được, gia đây cũng không so đo với các người.

Nhưng nói trước, đợi người của chúng tôi qua vài người rồi, các người hãy qua.

Nếu không gia đây không yên tâm, ai biết các người có giở trò không?” Trương Hải Khách nghiến răng không nói được lời nào để phản bác.

Không còn cách nào khác, người nhà họ Trương liên tiếp có những hành động nhỏ, đối phương không tin tưởng mình cũng là điều dễ hiểu.

Có Lâm Phong ở bên cạnh, Ngô Mặc hoàn toàn không lo những chuyện vặt vãnh này.

Cậu và Văn Thành Công chúa mỗi người túm một bên đai quần của Vương Bàn Tử, hô một hai ba rồi dùng sức ném hắn qua phía đối diện.

Vương Bàn Tử có nằm mơ cũng không ngờ, đời này còn có thể đi ké chuyến xe tốc hành của Văn Thành Công chúa.

Người xưa có câu, thường đi bờ sông, nào có chuyện không ướt giày?

Gặp nguy hiểm, Ngô Mặc lúc nào cũng nghĩ đến những người bên cạnh, gần như rất ít khi nghĩ đến an nguy của bản thân.

Lúc này lại càng như vậy, cậu một lòng muốn đưa tất cả anh em ra ngoài.

Không ngờ, anh em của cậu cũng có cùng suy nghĩ.

Cậu vừa chuẩn bị làm tương tự với Giải Ngữ Hoa, thì Ngô Tà ở phía đối diện đột nhiên hét lên một tiếng.

Ngô Mặc theo bản năng nhìn về phía trước, kết quả lại bị người ta úp sọt.

Cậu chỉ cảm thấy bụng dưới thắt lại, đai quần sau bị người ta túm lấy.

Ngay sau đó, mông bị đá một cú trời giáng.

Cả người bay lên không trung.

Trời đất ơi!

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là do Tử Hạt Tử và Hoa ca làm.

Chỉ không rõ cú đá cuối cùng là của ai?

Mẹ kiếp!

Mông sắp bị đá thành mấy mảnh rồi.

Ở đầu kia, Văn Thành Công chúa nhìn Trương Khởi Linh vừa hạ chân xuống như không có chuyện gì xảy ra, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Trong đầu Lâm Phong hiện lên một câu: "Ách Ba mà đã thất đức thì đúng là chẳng còn việc gì của Hạt Tử!" Hắc Nhãn Kính nhìn Trương Khởi Linh, ý cười nơi khóe miệng càng sâu thêm vài phần.

Giải Ngữ Hoa chỉ sững sờ một lúc, rồi nhanh chóng hoàn hồn, thúc giục: "Đừng lãng phí thời gian, mau rời khỏi đây." Ngô Mặc được Kim Điêu ôm gọn.

Cậu không chút khách khí cưỡi lên cổ nó, hét về phía Giải Ngữ Hoa và những người khác: "Từng người một qua đây, tôi chắc chắn sẽ đỡ được mọi người." Chuyện tiếp theo không cần kể chi tiết.

Trương Khởi Linh và những người khác đều là cao thủ, hỗ trợ lẫn nhau, lần lượt được ném qua phía đối diện.

Tô Nan và Tiểu Tứ Nguyệt cũng được Đa Kiệt ném qua.

Trong nháy mắt, vị trí trung tâm chỉ còn lại Trương Khởi Linh và Trương Hải Khách.

Trương Khởi Linh định ra tay tiễn Trương Hải Khách một đoạn.

Ngô Mặc lập tức gân cổ chỉ vào Trương Hải Khách mắng: “Đồ hải sản, mày mà dám qua trước, lão tử sẽ đá mày về chỗ cũ.” Sĩ diện đáng mấy đồng?

Có quan trọng bằng mạng sống của anh em mình không?

Trương Khởi Linh túm lấy cánh tay Trương Hải Khách, cứng đờ.

Tính tình chó cắn của Ngô Mặc anh quá rõ, một khi đã lật mặt là nói làm liền.

Chương 1288

Rất có thể cậu sẽ trực tiếp đá Trương Hải Khách xuống dưới.

Trương Hải Khách cười khổ lắc đầu: “Thôi được rồi, cậu qua trước đi, thằng ranh này đúng là không nể nang gì cả.” Như vậy, Trương Khởi Linh không tiện từ chối, mượn lực của Trương Hải Khách nhảy qua phía đối diện.

Ngô Mặc không định để Trương Hải Khách chết.

Không nói đâu xa, chỉ riêng việc mặt của hắn giống hệt ông anh mình, cậu đã không thể làm được chuyện để khuôn mặt đó biến thành một đống thịt bầy nhầy.

Cậu lấy từ ba lô ra một mũi tên có dây, hét về phía Trương Hải Khách: “Chuẩn bị đi, bắt lấy!” Hành động này có một mức độ nguy hiểm nhất định.

Nhưng cuối cùng may mà có kinh không hiểm, Trương Hải Khách vững vàng trèo qua được phía đối diện.

Ngoại trừ Trương Hải Lôi bất tỉnh nhân sự, những người còn lại đa số chỉ bị thương nhẹ.

Ngô Mặc không yên tâm, nhét vào miệng mỗi người một viên giải độc hoàn.

Nhìn Trương Hải Lôi nằm trên đất, mấy người nhà họ Trương như ong vỡ tổ, gào thét xông về phía Ngô Mặc: “Mẹ nó thằng họ Lâm, lão tử giết mày.” Sự việc xảy ra quá đột ngột, Trương Hải Khách hoàn toàn không kịp ngăn cản.

Tuổi tác cao không có nghĩa là họ có thể kiểm soát tốt tính khí của mình.

Thực tế, rất nhiều người nhà họ Trương đều nóng tính, có xu hướng không hợp là rút đao tương hướng.

“Đi chết đi!” Vương Bàn Tử trực tiếp xông tới, như một chiếc xe tăng, hung hăng đâm vào người nhà họ Trương gần hắn nhất.

Trận đấu này không thể tránh khỏi đã bắt đầu.

“Thú vị đấy!” Hắc Nhãn Kính mỉm cười, nhưng ra tay lại chiêu nào chiêu nấy đều hiểm độc.

Đối với anh ta, Ngô Mặc chính là vảy ngược.

Đừng nói là người nhà họ Trương, dù là thần thánh mắng cậu một câu, anh ta cũng sẽ làm một trận “thí thần”.

Giải Ngữ Hoa đã nén một bụng lửa.

Ra tay không chút nể nang, cây gậy vung vù vù, nghe thôi đã khiến người ta run sợ.

Bốn người nhà họ Trương xem như đã chọc vào tổ ong vò vẽ.

Không chỉ phải đối mặt với sự vây công của nhóm Ngô Mặc, mà còn phải đề phòng sự quấy nhiễu của Tinh Tinh Kim Điều.

Cay cú hơn là Đa Kiệt và Tiểu Tứ Nguyệt cũng tham gia.

Tô Nan đứng tại chỗ có chút khó xử.

Ngăn không được, mà tham gia thì cũng không hay.

Cô và Trương Hải Khách nhìn nhau, nhất thời không biết nên làm gì.

Cổ ngữ có câu: Cho người khác thiện ý không bằng rút đao ra làm, dùng tấm lòng cảm hóa không bằng dùng đao thương gậy gộc.

Sau một trận đấm đá tơi bời, bốn người nhà họ Trương đã tỉnh ngộ.

“Đừng đánh nữa, đều là hiểu lầm.” Một gã tên Trương Hải Qua ôm đầu hét lên.

Lâm Phong không chút nể nang, chớp thời cơ “cốp” một gậy: “Hiểu lầm con mẹ mày, lão tử thấy mày chính là thiếu đòn.” Vương Bàn Tử cũng vừa chửi vừa la: “Ông mày sớm đã ngứa mắt chúng mày rồi, từng thằng một ra vẻ ta đây, lại còn đánh lén anh em tao.” Chửi thì chửi, tay vẫn không rảnh.

Nhân lúc người ta không để ý, hắn tung một chiêu “Hầu tử thâu đào”, khiến Trương Hải Qua đau đến mức hét lên một tiếng, giọng lạc đi.

Thấy tình hình này sắp toàn quân bị diệt, Trương Hải Khách không còn cách nào khác, đành phải xông vào: “Đừng đánh nữa, đều là người một nhà, bớt giận đi, phía trước còn một đoạn đường cần hợp tác nữa.” Nói thật, Ngô Mặc đã thực sự nổi sát khí.

Nhưng nghĩ lại, đây không phải là cơ hội tốt.

Bây giờ chưa liên quan đến tính mạng.

Lỡ như người nhà họ Trương liều mạng phản kháng, khó đảm bảo người của mình không bị liên lụy.

Thôi bỏ đi!

Đánh một trận cho hả giận.

Phía trước còn một đoạn đường phải đi, chi bằng tìm một cơ hội thích hợp dùng bọn họ làm lá chắn tên.

Một khi đã vạch mặt nhau, muốn giả vờ hòa thuận êm đẹp lại là chuyện không thể nào.

Người nhà họ Trương chịu thiệt thòi lớn, nén giận đi ở phía trước, không nói một lời.

Còn trong lòng có toan tính gì khác không thì ngoài chính họ ra, không ai biết được.

Vương Bàn Tử híp mắt nhìn bóng lưng bọn họ, tay cầm vũ khí lại siết chặt thêm mấy phần. "Lão Trương gia đám người này từ tổ tông đến con cháu chẳng có đứa nào tốt lành.

Bây giờ chịu thiệt, tám phần là sẽ gài bẫy chúng ta một vố.

Thiên Chân, chúng ta phải để mắt một chút, cẩn thận bọn họ giở trò sau lưng." "Để mắt thế nào?" Ngô Tà đảo mắt xem thường, "Trừ khi chia làm hai đường, không thì khó mà phòng được bọn họ giở trò xấu." Câu nói này thẳng thừng chặn họng Vương Bàn Tử không nói được lời nào.

Lời Ngô Tà nói không sai, sự thật cũng là như vậy.

Trước mắt chỉ có một lối đi duy nhất, chỉ có thể buộc chung một chỗ mà đi tới.

Lâm Phong và Vương Bàn Tử khá hợp tính nhau, lúc đi đường cũng kề sát không xa.

Cuộc đối thoại của hai người lọt vào tai gã rất rõ ràng.

Suy nghĩ một chút, gã bèn lấy ra hai quả lựu đạn cường độ cao từ trong không gian.

Gã ghé lại gần, nhét vào tay Ngô Tà và Vương Bàn Tử, "Cất kỹ đi, lúc quan trọng dùng để giữ mạng." Trong lối đi tối đen như mực, chỉ có ánh sáng le lói chiếu về phía trước.

Vương Bàn Tử mượn chút ánh sáng yếu ớt nhìn qua.

Thứ đó không lớn, tròn tròn, trông rất giống viên sô-cô-la. "Cái gì đây, dùng thế nào?" Vương Bàn Tử xoa xoa hai cái, không nhìn ra đây là thứ gì.

Lâm Phong lập tức nắm lấy cổ tay gã, "Không muốn chết thì đừng có bóp lung tung.

Mày thấy nó nhỏ vậy thôi chứ là thuốc nổ cường độ cao đấy, uy lực không thua kém quả thuốc nổ lúc nãy đâu." Lâm Phong giải thích sơ qua cách sử dụng.

Vương Bàn Tử nghe xong mặt mày xanh mét, "Vãi chưởng, sao mày không nói sớm, ông đây suýt nữa thì bóp nát nó rồi." Ngô Tà đứng bên cạnh vẻ mặt may mắn.

Cũng may mình không táy máy tay chân.

Không thì ngày này năm sau đã là ngày giỗ của mình rồi.

Tính cách Lâm Phong cũng phóng khoáng, đưa tay vỗ một phát vào mông Vương Bàn Tử, "Lắm lời thế làm gì, đưa cho hai người phòng thân thì cất cho kỹ vào." Vương Bàn Tử giả vờ kinh hãi thất sắc, một tay che mông, "Biến thái à!

Mông đàn ông mày cũng vỗ?

Nói trước nhé, gia đây bán nghệ chứ không bán thân." Ba người thì thầm to nhỏ ở phía sau, hoàn toàn không ảnh hưởng đến đám người phía trước đang nhanh chóng tiến lên.

Ngô Mặc lúc này không có tâm trạng tham gia đùa giỡn.

Hắn tin chắc người nhà họ Trương nhất định sẽ giở trò, vẻ ngoan ngoãn hiện tại chỉ là chưa có cơ hội mà thôi.

Tuy nói hắn không biết xem tướng.

Nhưng hắn đâu có mù, chẳng lẽ lại bỏ qua sát ý thỉnh thoảng lóe lên trong mắt bọn họ sao?

Người nhà họ Trương rốt cuộc đang nghĩ gì?

Vừa có người hận không thể giết chết Lão Trương, lại có kẻ như

Trương Hải Khách liều mạng bảo vệ Lão Trương, còn có loại hai mặt như Trương Hải Hạnh.

Đúng là mẹ nó loạn thật.

Còn nguy hiểm hơn cả cung đấu vài phần.

Trong bất giác, Ngô Mặc trong lòng đã tách Trương Hải Khách ra khỏi nhà họ Trương, không chút do dự xếp gã vào phe của Trương Khởi Linh.

Hắc Nhãn Kính sống lâu không thua gì người nhà họ Trương, nói về tâm kế thì chỉ có hơn chứ không kém.

Chương 1289

Gã theo sát phía sau người nhà họ Trương.

Tay trái cầm dao găm, tay phải cầm súng, miệng ngậm một điếu thuốc chưa châm.

Trông vừa phóng khoáng lại vừa nguy hiểm.

Nếu ở bên ngoài, gã quả thực là một hormone di động.

Mê hoặc một đám thiếu nữ, vợ trẻ là chuyện nhỏ.

Càng ở nơi tối tăm vô tận, mắt của Hắc Nhãn Kính lại càng sáng.

Đủ để nhìn rõ những hành động nhỏ của người nhà họ Trương.

Giải Ngữ Hoa đứng sau Ngô Mặc khoảng một bước chân, luôn để ý động tĩnh phía sau lưng.

Bề ngoài mặt không biểu cảm, thực chất trong lòng lại không ngừng suy đoán một việc: Lão già họ Giải đến đây rốt cuộc muốn làm gì?

Lời xưa nói không sai, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng.

Giải Ngữ Hoa tiếp xúc với Ngô Mặc một thời gian dài, tính cách bất giác đã thay đổi rất nhiều.

Không nói đâu xa, chỉ riêng vấn đề xưng hô.

Trước đây dù sao cũng còn gọi Giải Liên Hoàn một tiếng Tam gia, bây giờ thì hoặc là "lão già", hoặc là "lão đầu".

Nhưng không thể không nói một câu, mỗi lần gọi xong trong lòng lại thấy thoải mái hơn nhiều.

Giải Ngữ Hoa luôn cảm thấy có chuyện gì đó ở đây.

Với sự tinh ranh của lão già kia, tuyệt đối không thể nào đến đây mà đi tay không được.

Chỉ là hiện tại sắp rời khỏi cửa Thanh Đồng rồi, lão vẫn không có chút động tĩnh nào.

Lẽ nào đang nín giữ chiêu gì lớn?

Tuy nhiên, liếc mắt về phía sau, trong khoảnh khắc gã cảm thấy mình có lẽ đã lo xa.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản.

Giải Liên Hoàn bị Kim Điều kẹp cứng trong nách, muốn chạy thật sự có chút khó khăn.

Dù cho không khí có phần căng thẳng, Giải Ngữ Hoa cũng không nhịn được muốn bật cười.

Thằng nhãi ranh đúng là thất đức.

Để phòng Tam thúc chạy trốn, thật sự là không từ thủ đoạn nào.

Lòng gã lập tức nhẹ nhõm đi nhiều.

Toàn tâm toàn ý bảo vệ sự an toàn của Ngô Mặc.

Do sự tồn tại của Bạch Mã và Văn Thành công chúa, Trương Khởi Linh không thể lúc nào cũng đi ở phía trước như thường lệ.

Nhưng cậu đã chuẩn bị sẵn sàng để ra tay bất cứ lúc nào.

Cả đội ngũ ấm ức nhất phải kể đến Giải Liên Hoàn.

Lão già có nằm mơ cũng không ngờ, thằng cháu trời đánh lại thất đức đến vậy.

Mượn cớ sợ mình mệt, một mực bắt Kim Điều kẹp lấy mình không cho chạy.

Mẹ kiếp, con tinh tinh này không tắm rửa, hôi đến mức ông đây sắp nôn rồi.

Thằng ranh con, mày hại chết tam thúc mày rồi.

Giải Liên Hoàn trong lòng gào thét không thôi, nhưng lại chẳng làm gì được Ngô Mặc và Kim Điêu.

Mặc cho mưu kế của mình sâu như biển, đối phương lại chỉ cần một sức phá vạn pháp.

Khổ quá!

Tô Nan bây giờ đầu to như cái đấu.

Nhiệm vụ thất bại không nói, bị kẹp ở giữa hai bên thật khó xử.

Trong quá trình vừa ấm ức vừa uất nghẹn, gã không khỏi nảy sinh nghi ngờ với bộ phận tính toán của Uông gia.

Không phải nói có người họ Lâm thì tuyệt đối sẽ thành công sao?

Sao bây giờ lại chẳng nên công trạng gì?

Đồ không lấy được, thảm hơn là tổn binh hao tướng chỉ còn lại ba người.

Lẽ nào bộ phận tính toán cũng có lúc sai lầm?

Lòng tin kiên định của Tô Nan đã có chút dao động.

Một nhóm người mỗi người một tâm tư, im lặng tiến về phía trước.

Bỗng nhiên phía trước truyền đến tiếng nước chảy rào rào.

Tinh thần của mọi người lập tức phấn chấn.

Theo lời Bạch Mã nói, gặp dòng nước cứ đi thẳng là có thể rời khỏi đây.

Chỉ có một điều kiện tiên quyết là phải cẩn thận sinh vật dưới nước.

Trương Hải Khách nhắc nhở: "Chú ý một chút, đừng lơ là." "Ừ!" Người nhà họ Trương đáp một tiếng, tăng tốc tiến về phía trước.

Từ cuộc đối thoại ngắn ngủi này, Ngô Mặc nhận ra một điều.

Nội bộ nhà họ Trương đã nảy sinh chia rẽ.

Có thể nói mấy người kia đã bài xích Trương Hải Khách ra ngoài.

Thú vị đấy!

Thật sự rất muốn biết Trương Hải Khách nghĩ thế nào?

Hắn tăng tốc theo sát phía sau, lúc đi ngang qua Trương Hải Khách đang có chút ngẩn ngơ, hắn bĩu môi cười nói: "Hải sản, có hứng thú gia nhập Địa Long hội của bọn tôi không?" "Hả?" Trương Hải Khách khó hiểu nhìn hắn, không nghĩ ra ý đồ của Ngô Mặc khi nói câu này.

Đồ ngốc!

Ngô Mặc thầm nghĩ.

Sau đó không thèm để ý đến Trương Hải Khách nữa, một mạch đi thẳng về phía bờ sông.

Hắn không yên tâm về người nhà họ Trương.

Lỡ như mấy thằng ranh kia cố tình dẫn quái thú đến thì sao?

Hắc Nhãn Kính và Tô Nan cũng lần lượt đi tới.

Trương Khởi Linh đi ngang qua Trương Hải Khách thì dừng bước, im lặng hồi lâu rồi thốt ra mấy chữ: "Đãi ngộ không tệ." Trương Hải Khách: "?????" Trong hang động sâu thẳm dưới lòng đất, một con sông ngầm trong vắt lặng lẽ chảy.

Không ai biết nó xuất hiện từ khi nào.

Chỉ có thể đoán rằng nó bắt nguồn từ sâu trong dãy núi xa xôi, trải qua vô số năm tháng gột rửa mới thành hình dạng như ngày nay.

Một nhóm người đứng bên bờ.

Cảm nhận được khí lạnh ập vào mặt, thổi đến nỗi lông tơ cũng dựng đứng cả lên.

Mọi người nhìn nhau không nói nên lời.

Đa Kiệt cúi người thử chạm vào nước sông, hít một hơi khí lạnh, "Mẹ nó, nước lạnh quá, tôi đoán xuống nước chưa được mấy phút là toi đời." Nói xong gã nhìn trái ngó phải, muốn xác nhận xem có lối ra nào khác không.

Kết quả thực tế rất tàn nhẫn.

Chương 1290

Hai bên vách đá nhẵn bóng vô cùng, nói quá lên một chút thì còn mịn hơn cả má mỹ nữ.

Tình huống này đừng nói là người, khỉ cũng không qua được.

Trừ khi mọc thêm đôi cánh, không thì chỉ có thể ngoan ngoãn lội nước.

Nhưng nước lại lạnh thấu xương.

Nhất thời rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Ngô Mặc suy nghĩ hồi lâu vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Lão Trương cha cậu ta cũng là người trần mắt thịt, năm đó làm thế nào qua sông được?

Đương nhiên, Ngô Mặc không phải không có cách, trong không gian của hắn còn rất nhiều búp bê hình người có thể sử dụng.

Chỉ là chưa đến lúc cuối cùng thì không muốn dùng.

Rốt cuộc con sông này dài bao nhiêu cũng không rõ.

Lỡ như đi được nửa đường xảy ra tình huống đặc biệt gì thì sao? "Mẹ." Trương Khởi Linh cũng nghĩ đến vấn đề này.

Cậu quay đầu nhìn về phía Bạch Mã, môi mấp máy hồi lâu, chữ 'thân' cứ thế mà không thốt ra được.

Trăm năm thời gian, mấy phen dãi dầu sương gió, Trương Khởi Linh có thể nói ra một chữ đã là không dễ dàng.

Toàn bộ tinh thần của Bạch Mã đều tập trung vào con trai.

Đừng nói Trương Khởi Linh nói một chữ, chỉ cần cậu thở hắt ra một hơi, bà cũng có thể chú ý ngay lập tức. "Tiểu Quan Nhi, sao vậy?" Bạch Mã nắm lấy tay Trương Khởi Linh, vẻ mặt lo lắng.

Trương Khởi Linh im lặng một lúc.

Dường như đang sắp xếp ngôn từ, muốn suy nghĩ xem nên nói thế nào?

Vương Bàn Tử quả không hổ là chiếc áo bông tri kỷ.

Con ngươi đảo một vòng, trong khoảnh khắc đã hiểu ra suy nghĩ của Trương Khởi Linh.

Nhưng bi kịch là gã không biết tiếng Tạng.

Muốn giúp giải thích, cũng không biết nên mở miệng thế nào.

Gã sốt ruột đến gãi tai gãi đầu, không nhịn được huých vào Ngô Tà, "Thiên Chân, giang hồ cứu gấp, mau đi giúp Tiểu Ca giải thích một chút." "Cái tính của cậu ấy thuần túy là người câm nghe (nhìn) người khác nói chuyện --- im như thóc, trông chờ cậu ấy giải thích rõ ràng, còn không bằng chúng ta tự mình lên đi." Ngô Tà: "Mày có thể nói tiếng người không?" "Não mày bị đít kẹp rồi à?" Vương Bàn Tử nhíu mày nhìn Ngô Tà, "Sao tao cứ thấy mày từ lúc về đây não có chút vấn đề thế nhỉ?

Mày lại đây tao xem nào." Nói đoạn, gã kéo tuột Ngô Tà qua, không chút khách khí mà đưa tay lên mặt cậu.

Vừa kéo, vừa véo, vừa nắn.

Ngô Tà đau đến nhe răng trợn mắt, vung tay gạt tay gã ra, "Mày bị bệnh à?" Vương Bàn Tử lại tỏ vẻ bừng tỉnh, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Mẹ nó, quên mất mày bây giờ vẫn còn đeo mặt nạ da người." "Mày..." Ngô Tà bị tức đến trợn trắng mắt.

Cậu thật sự không chú ý đến động tĩnh bên Trương Khởi Linh.

Bây giờ đã khác xưa.

Người ta có mẹ ở bên cạnh, mình một thằng đàn ông cứ nhìn chằm chằm vào người ta thì ra làm sao?

Còn không bằng nhìn chằm chằm Tam thúc, đề phòng lão già đó lén lút bỏ chạy.

Vì vậy lúc Vương Bàn Tử huých cậu, suy nghĩ của Ngô Tà hoàn toàn không có ở đó.

Vương Bàn Tử đảo mắt xem thường, một tay túm cổ áo Ngô Tà ghé sát vào tai nói ra suy nghĩ của mình.

Ngô Tà bừng tỉnh.

Chẳng trách Tiểu Ca đứng đó như cột điện, hóa ra là không biết đặt câu hỏi thế nào.

Cũng phải!

Mỗi lần gặp vấn đề đều là Tiểu Ca giải quyết.

Cậu ấy có lẽ không biết cách đặt câu hỏi cho người khác.

Ngô Tà lập tức tiến lên mấy bước, một câu tiếng Tạng lưu loát buột ra khỏi miệng, "Bác gái, năm đó hai người đã rời khỏi đây như thế nào ạ?" Không thể không khen một câu, học bá quả nhiên không giống người thường.

Năm đó lúc mới đến Cách Nhĩ Mộc nghe còn không hiểu.

Mới mấy năm công phu, trình độ tiếng Tạng đã tăng vùn vụt như tên lửa.

Bạch Mã cười lên, ánh mắt hiền từ nhìn về phía Trương Khởi Linh, "Hóa ra là vấn đề này, Tiểu Quan Nhi, con có thể trực tiếp hỏi mẹ." Trương Khởi Linh gật đầu, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Bạch Mã.

Bạch Mã trầm ngâm hồi lâu.

Ký ức quá khứ có chút rời rạc, cần một khoảng thời gian nhất định để suy nghĩ và hồi tưởng.

Suy nghĩ khoảng mấy phút, bà bỗng nhiên nghĩ đến một điểm mấu chốt, "Đúng rồi, mẹ nhớ năm đó nước hình như trở nên ấm ấm." Ngô Mặc nghe thấy động tĩnh bên này, đang đi tới, vừa hay nghe được câu này.

Hử?

Nước ấm?

Lẽ nào có manh mối lớn? "Dì... khụ, cái đó nghĩa là sao ạ?" Đối mặt với ánh mắt tử thần của Trương Khởi Linh, Ngô Mặc cứng rắn nuốt chữ 'gái' vào bụng.

Đại trượng phu co được duỗi được.

Mày không cho gọi à?

Cùng lắm thì ông đây lén gọi. "Đúng là ấm." Bạch Mã vắt óc suy nghĩ một hồi, chậm rãi nói: "Lúc đó suy nghĩ của mẹ rất hỗn loạn, nhưng mẹ có ấn tượng, lúc mới đến bờ sông nước đúng là lạnh, sau đó ý thức của mẹ lại không kiểm soát được mà rơi vào hỗn loạn.

Khi tỉnh lại lần nữa, mẹ cảm thấy nước ấm, lúc đó cứ nghĩ là ảo giác, bây giờ nghĩ lại e là có tình huống xảy ra." Mấy anh em Ngô Mặc liếc mắt nhìn nhau, tức thì hiểu ra nơi này có manh mối lớn.

Ngô Tà khá quen thuộc với tình hình địa chất, suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: "Rất có khả năng dưới lòng đất có suối nước nóng, phun trào trong một tình huống đặc định nào đó." Vương Bàn Tử xoa tay, "Không biết bao lâu phun trào một lần?

Nếu ba năm ngày thì còn dễ, một năm nửa năm thì lẽ nào chúng ta phải hạ trại ở đây à?" "Lâm lão nhị, có thông tin gì không?" Tô Nan thấy tình hình liền đi tới hỏi. "Dưới lòng đất có lẽ có suối nước nóng." Ngô Mặc nói lại thông tin mình biết, "Bây giờ có hai lựa chọn, một là mạo hiểm lội nước rời khỏi đây, hai là đợi một thời gian xem suối nước nóng khi nào phun trào." "Lựa chọn của anh là gì?" "Còn có lựa chọn sao?" Tô Nan cười khổ nói: "Chỉ còn lại ba chúng ta, tôi không định để toàn quân bị diệt đâu." Nói xong gã hất cằm về phía nhà họ Trương, "Lâm lão nhị, suốt chặng đường này tôi không có lỗi với anh.

Lúc quan trọng, người của tôi vẫn luôn đứng về phía anh, gặp chuyện hy vọng anh ra tay giúp một phen, đừng trơ mắt nhìn bọn họ bỏ mạng." Vào thời khắc cuối cùng, Tô Nan quyết định tiếp tục hợp tác với Ngô Mặc.

Chẳng vì gì khác, chủ yếu là người này vẫn còn có điểm mấu chốt.

Từ lúc xuất phát đến bây giờ, người này đã liều mạng bảo vệ người của mình.

Ngược lại, mấy vị nhà họ Trương kia thì sao?

Làm việc luôn có toan tính riêng, khiến người ta phòng không xuể. "Được rồi, đừng kể công nữa." Ngô Mặc ngoáy tai, bực bội nói: "Được rồi, ông đây không phải người lòng dạ độc ác, chỉ cần các người không giở trò, sau này có thể tiếp tục hợp tác." Sớm biết Tô Nan là người của Uông gia, nhưng có quan hệ gì đâu?

Thay vì cẩn thận né tránh, không bằng liều một phen giao thiệp với bọn họ.

Đến lúc đó có thể nắm được tình báo tay một.

Thuận tiện cho mình bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay tiêu diệt người của Uông gia.

Tô Nan quyết định ở lại tại chỗ chờ đợi, Trương Hải Khách suy nghĩ một lát cũng đồng ý.

Mọi người hạ trại nghỉ ngơi tại chỗ, chuẩn bị bỏ ra một ngày xem tình hình có thay đổi gì không.

Thời gian chờ đợi thật là nhàm chán.

Chương 1291

Ngô Mặc dựa vào người Kim Điều, từ trong túi móc ra một điếu thuốc.

Châm lửa là không thể.

Chỉ là ngậm trong miệng cho đỡ ghiền.

Ở nơi đặc biệt cần phải luôn chú ý đến những hành động nhỏ nhặt.

Lỡ như vì nhỏ mất lớn, lợi bất cập hại. "Thằng ranh con, thúc thương lượng với con một chuyện." Giải Liên Hoàn vỗ nhẹ vào vai Ngô Mặc, than ngắn thở dài nói: "Thúc lớn tuổi rồi, không chịu nổi giày vò, đoạn đường tiếp theo cứ để ta tự đi đi.

Bị con súc sinh này kẹp thêm mấy cái nữa, thúc mày sắp tắt thở rồi." Ngô Mặc cũng không phải dạng vừa.

Không phải chỉ là giả vờ sao?

Hắn còn chưa sợ ai bao giờ.

Hắn xị mặt xuống, khổ sở nói: "Thúc, lòng hiếu thảo của cháu chẳng lẽ người còn không biết sao?

Con đây là đều vì tốt cho người mà.

Nghe lời, đừng chạy lung tung, không thì..." Nói đến đây, sắc mặt hắn biến đổi, ghé sát vào Giải Liên Hoàn hung hăng nói: "Con sẽ lột sạch quần áo của người, để người mất mặt đến tận núi Himalaya." "Nghiệt súc!" Sắc mặt Giải Liên Hoàn tái mét.

Ngón tay chỉ vào Ngô Mặc run lên bần bật, cứ như bị bệnh Parkinson.

Ngô Mặc hai tay nắm lấy ngón tay của Giải Liên Hoàn.

Vẻ mặt chân thành vô cùng, như một đứa cháu hiếu thảo, "Người đừng quá cảm động, đây là việc con cháu nên làm." "Cảm động?

Ông mày không hề cảm động." Giải Liên Hoàn ngửa mặt lên trời than dài, "Gia môn bất hạnh, sinh ra một thứ ôn con như mày." "Hạnh hay không không quan trọng, quan trọng là muốn chạy thì không có cửa đâu, người cứ ngoan ngoãn theo con về nhà, đừng có suy nghĩ lung tung nữa." Ngô Mặc một hơi chặn đứng đường lui của Giải Liên Hoàn. 5.

Tức đến nỗi lão già quay đầu không thèm nói nhảm với hắn nữa, nhìn thêm một cái cũng thấy hối hận vì lúc đầu không bóp chết hắn cho rồi.

Vẻ đắc ý trên mặt Ngô Mặc không thể che giấu được.

Đấu với tiểu gia à?

Cho dù muối ông ăn còn nhiều hơn gạo tôi ăn thì đã sao?

Chẳng phải vẫn phải ngoan ngoãn theo tôi về sao.

Ngô Tà giơ ngón tay cái với Ngô Mặc.

Cậu không hề đồng tình với Giải Liên Hoàn.

Lão già đó thuần túy là đáng đời.

Tuổi già đầu mà âm thầm bỏ đi, một tin tức cũng không có.

Khiến người ta lúc cần thì tìm không thấy.

May mà Tiểu Mặc vô tình phát hiện ra lão.

Không thì sâu trong dãy Himalaya có biến thành mộ của lão không?

Ngô Tà càng nghĩ càng thấy may mắn.

Chỉ hận không thể gõ chiêng đánh trống cổ vũ cho em trai mình.

Ngày thường luôn cảm thấy thời gian trôi nhanh vô cùng.

Bây giờ lại cảm thấy chậm như sên.

Đang lúc mơ màng buồn ngủ, một tiếng động kỳ lạ từ từ truyền đến.

Ùng ục ùng ục.

Giống như tiếng nước trong nồi sôi sủi bọt.

Mắt cả nhóm người sáng rực lên, vội vàng chạy đến bên bờ sông.

Chỉ thấy mặt sông lúc trước lạnh thấu xương giờ đây lại xuất hiện một chút hơi ấm.

Một lát sau.

Mặt nước vốn yên tĩnh bắt đầu sủi lên vô số bọt khí, đồng thời còn kèm theo từng luồng hơi nóng bốc lên.

Nước sông như bị đun sôi, cuồn cuộn sóng trào.

Ờ...

Thấy cảnh này, mọi người nhất thời lại rơi vào im lặng.

Có phải hơi quá rồi không?

Lúc trước thì lạnh muốn chết, bây giờ lại nóng muốn chết, hai cực phân hóa quá nghiêm trọng rồi.

Ngô Mặc quay đầu nhìn Bạch Mã một cái, trầm giọng nói: "Chắc sẽ không nóng mãi đâu, giữa lạnh và nóng sẽ có một điểm cân bằng, lúc đó chúng ta tranh thủ thời gian đi tới là được." Lời thì nói vậy, nhưng không biết hơi nóng sẽ kéo dài bao lâu.

Không dám ngồi ung dung như lúc nãy nữa.

Mọi người thu dọn hành lý, ngồi bên bờ sông chờ nhiệt độ nước giảm xuống.

Hơi nóng từ nước hầm hập phả vào mặt.

Vương Bàn Tử nghịch con dao găm, ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, "Nhiệt độ nước này làm tao nhớ đến tắm bồn, ra ngoài rồi tìm một nhà tắm lớn kỳ cọ cho đã." "Không vấn đề, tôi mời." Ngô Mặc vỗ ngực nói: "Trước tắm sau kỳ, uống chút rượu, hát hò, làm một lèo luôn." Đa Kiệt ngồi bên cạnh chen vào một câu, "Đúng đúng, tìm thêm mấy em gái nữa." Lời vừa dứt, mấy ánh mắt sắc lẹm liền chĩa vào người gã.

Đa Kiệt về phương diện này có chút chậm chạp.

Hoàn toàn không biết mình đã nói sai điều gì.

Thậm chí còn cười hì hì đưa tay khoác vai Ngô Mặc, "Huynh đệ, người ta nói không đánh không quen, đúng là cái lý này thật.

Tao thật sự thấy mày hợp tính, đợi ra ngoài rồi, anh đây mời, chơi cho đã một trận.

Nhịn lâu như vậy cũng phải xả lửa chứ." Ngô Mặc đồng ý cũng không được mà không đồng ý cũng không xong.

So với vẻ mặt khi đối phó với Giải Liên Hoàn thì hoàn toàn khác hẳn.

Đa Kiệt lầm tưởng Ngô Mặc có chút ngại ngùng.

Vừa định nói gì đó, Tô Nan ở bên cạnh thật sự nghe không nổi nữa.

Chỉ còn lại hai thuộc hạ.

Lỡ như Đa Kiệt bị người ta đánh lén, mình thật sự thành tư lệnh không quân.

Gã mượn cớ có chuyện cần bàn, kéo Đa Kiệt đi sang một bên, cố gắng tránh xa mấy người Ngô Mặc.

Ngô Mặc lén thở phào nhẹ nhõm.

Không thể không nói một câu, uy lực của ánh mắt quả thật quá lớn.

Không cần quay đầu cũng cảm giác được sau lưng có mấy ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình.

Vương Bàn Tử tự giác đã gây họa.

Áy náy nhìn Ngô Mặc một cái, im bặt.

Nhiệt độ nước ngày càng nóng, đến cực điểm thì hun đến chảy cả nước mắt.

Vật cực tất phản.

Hơi nóng kéo dài khoảng hơn ba tiếng đồng hồ.

Dần dần có xu hướng nguội đi.

Chương 1292

Ngô Mặc thò tay vào nước nóng thử một chút.

Mặc dù vẫn còn nóng, nhưng đã có thể chịu đựng được.

Hắn cao giọng nói: "Nhiệt độ nước giảm rồi, chúng ta tranh thủ thời gian rời đi, không thì nước sông lại lạnh đi lại phải tiếp tục chờ đợi." "Hiểu rồi!" Tô Nan đứng dậy không chút do dự xuống nước trước.

Nước lạnh thì thấu xương, nước nóng thì bỏng người, chẳng có cái nào khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Đi chưa được mấy bước, hơi nóng hun cho ai nấy mặt đỏ tía tai, thở hồng hộc.

Không rõ con sông ngầm này có phải do con người xây dựng không.

Tóm lại đi cũng không quá vất vả.

Đáy sông rất bằng phẳng, nước không sâu, chỗ sâu nhất không quá một mét năm, mét sáu.

Mọi người gian nan tiến về phía trước trong dòng sông nóng.

Mồ hôi không ngừng chảy từ trên đỉnh đầu xuống, không khác gì đang xông hơi trong phòng tắm hơi.

Đi một lúc, nhiệt độ nước dần nguội đi.

Lúc này, họ đã đi được khoảng ba, bốn cây số kể từ lúc xuất phát.

Nếu vẫn chưa đến được lối ra, một khi nước sông lạnh đi, họ sẽ rất nhanh bị cóng đến mất cảm giác.

Mẹ kiếp!

Đến lúc đó thật sự là tiến thoái lưỡng nan.

Lòng Ngô Mặc trở nên lo lắng.

Hắn dừng bước, quay người đi về phía Bạch Mã, "Còn bao xa nữa mới rời khỏi đây được ạ?" Bạch Mã hiểu được tâm trạng cấp bách của Ngô Mặc.

Suy nghĩ một chút, bà nói: "Lúc đó tình hình có chút phức tạp, ngoài việc tư duy của mẹ hỗn loạn ra, còn xuất hiện thêm một con vật khổng lồ.

Cha của Tiểu Quan Nhi vừa vật lộn với nó vừa kéo mẹ đi về phía trước, mẹ nhớ là lúc nhiệt độ nước vừa nguội đi thì đến được cửa động.

Bây giờ xem ra chắc cũng không còn xa nữa." Một câu nói nhắc nhở Ngô Mặc, còn có quái thú đang rình rập bên cạnh.

Từ lời miêu tả của Bạch Mã, hắn ngay lập tức nghĩ đến con tằm khổng lồ kia.

Nếu thật sự là con súc sinh này canh giữ ở đây, mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng gay go.

Ngô Mặc trong lòng thầm cầu nguyện, hy vọng con quái vật đó đã rời đi.

Nếu không, một trận đại chiến là không thể tránh khỏi.

Cả nhóm người sợ nhiệt độ nước lạnh đi, nín một hơi điên cuồng lao về phía trước.

Ai từng lội nước đều biết, muốn đi nhanh trong nước là vô cùng khó.

Nước càng sâu, lực cản càng mạnh.

Xét đến thể lực của người già cũng như chiều cao của mấy anh em.

Ngô Mặc quyết đoán.

Hắn để Kim Điêu hỗ trợ Tam thúc và Hoa ca tiến lên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Giải Liên Hoàn không có quyền phản kháng.

Bốp một tiếng, lão lại bị Kim Điêu kẹp vào nách.

Lão già mặt mày như đưa đám.

Ngay cả giãy giụa cũng không có, trực tiếp triệt để nhận mệnh.

Mắt thấy móng vuốt của Kim Điêu sắp vươn tới Giải Ngữ Hoa.

Vị đại gia này chống cây côn trong tay xuống đáy nước, dựa vào sức bật mạnh mẽ né được đòn tấn công.

Gã quay đầu, lạnh lùng nhìn Ngô Mặc.

Ý tứ uy hiếp trong ánh mắt không cần nói cũng hiểu.

Có gì mà phải giãy giụa chứ?

Ngô Mặc nghĩ mãi không ra.

Đi bộ trong nước lâu như vậy khó chịu biết bao!

Có sẵn thú cưỡi còn không mau cưỡi lên, không phải thiếu não sao?

Hoa ca có chút không biết lòng người tốt.

Mình xuất phát từ lòng riêng đưa thứ tốt nhất đến trước mặt anh ta, anh ta lại còn không cảm kích mà trừng mình, thật là có chút quá đáng.

Thôi vậy, anh ta không muốn thì đổi người khác.

Bóng dáng của Ngô Tà lọt vào tầm mắt hắn.

Trải qua nhiều năm rèn luyện, da mặt của Ngô Tà còn dày hơn cả gót chân.

Có chuyện tốt thế này còn chờ cái quái gì.

Cậu chủ động đến mức tay Kim Điều còn chưa đưa tới, người đã tựa vào rồi.

Một tay túm lấy lông của Kim Điều, như khỉ thoăn thoắt hai cái đã leo lên vai nó.

Ngồi trên đó, cậu đắc ý giơ ngón giữa với Vương Bàn Tử.

Giải Liên Hoàn tức đến méo cả mũi.

Mẹ kiếp, sao mình lại không nghĩ ra nhỉ?

Để thằng cháu trời đánh này nhanh chân một bước.

Cổ ngữ có câu: Sợ gì đến đó.

Nhiệt độ nước nhanh chóng hạ xuống, ngày càng lạnh hơn, đang lúc mọi người lòng như lửa đốt, phía trước bỗng nhiên truyền ra tiếng gầm trời long đất lở.

Âm thanh chấn đến điếc cả tai.

Vang dội qua lại trên lòng sông trống trải.

Sắc mặt Lâm Phong trở nên cực kỳ khó coi, "Vãi chưởng, là Diêm Vương Tuyết Sơn, thứ này không bị nổ chết à?" Dường như để nhắc nhở gã, một tiếng gầm khác theo sát phía sau truyền đến. "Mẹ nó.

Con súc sinh ba mắt kia cũng không chết?

Chuyện gì thế này?

Đó là thuốc nổ cường độ cao mà." "Sao chúng lại xuất hiện ở phía trước chúng ta?" Lần này không chỉ sắc mặt Lâm Phong khó coi, vẻ mặt của những người khác cũng thay đổi.

Ai nấy đều nhíu chặt mày, phảng phất như lại xuất hiện một đám người ba mắt mới.

Bất ngờ nối tiếp bất ngờ.

Lão Thiên gia có lẽ cảm thấy bất ngờ chưa đủ đã, muốn tăng thêm chút độ khó.

Thế là, ngoài hai tiếng gầm kia, lại truyền đến một trận tiếng rít.

Trong mắt Bạch Mã lộ ra vẻ kinh hoàng.

Bà túm chặt lấy Trương Khởi Linh, lòng như lửa đốt nói: "Mẹ nghe ra rồi, chính là con súc sinh đó, nó cũng ở phía trước." Trương Khởi Linh nhìn Bạch Mã, suy nghĩ một chút rồi đưa tay khoác lấy vai bà.

Giọng nói trầm thấp mà mạnh mẽ, nhẹ nhàng thốt ra hai chữ: "Không sao." Bờ vai của con trai mang lại cho Bạch Mã sức mạnh vô tận, một trái tim hoảng loạn dần dần bình tĩnh trở lại.

Chương 1293

"Lâm lão nhị, anh nghĩ sao?" Tô Nan quay đầu hét về phía Ngô Mặc: "Lui lại hay tiếp tục tiến lên?" "Lui cái con khỉ." Lâm Phong gầm lên: "Nhiệt độ nước sắp lạnh rồi, chúng ta căn bản không có thời gian để lui lại." Ngô Mặc gật đầu, "Thằng Phong nói không sai, lui là không thể lui được rồi, chúng ta cứ một mạch xông lên phía trước, tìm đường sống trong cõi chết đi." "Tôi không có ý kiến." Trương Hải Khách rất nghiêm túc đề nghị: "Tôi có một ý này, hai con súc sinh đó là kẻ thù không đội trời chung, cho dù có thêm một con nữa cũng không liên quan đến chúng ta, chúng ta cứ lén lút đi qua, nhắm đúng cơ hội xông ra ngoài." Đối với cách làm chó má này, Ngô Mặc tán thành từ tận đáy lòng.

Hắn vung tay, thay Giải Ngữ Hoa và những người khác quyết định tiếp tục tiến lên.

Bì bõm lội nước thì có tiếng động.

Muốn lén lút, chỉ có thể lặn xuống nước bơi về phía trước.

Người thì không vấn đề gì.

Duy nhất có chút khó khăn là Kim Điều.

Con vật này thân hình to lớn, trọng lượng nặng, lội nước cứ như máy xay, ào ào toàn là tiếng động.

Ngô Mặc chỉ có thể nhắc nhở Kim Điều nhỏ tiếng, nhỏ tiếng, nhỏ tiếng nữa, nhất định phải nhấc cao chân đặt bước nhẹ.

Nói một hồi vẫn không yên tâm.

Hắn trực tiếp đuổi Ngô Tà xuống, mình thì ngồi phịch lên vai Kim Điều.

Dù sao đứng cao nhìn xa.

Tất cả đều ở dưới nước, có chuyện gì cũng không tiện.

Mặc kệ có biết hay không, tất cả đều chuẩn bị như đi ăn trộm.

Nhân lúc quái vật đánh nhau gầm thét, nhanh chóng bơi về phía trước.

Quẹo qua một khúc cua.

Tiếng đánh nhau ngày càng rõ rệt.

Nước sông bị khuấy động còn khoa trương hơn cả máy giặt, bọt khí lớn nối tiếp nhau.

Ngô Mặc vốn định để Kim Điều men theo vách đá quan sát động tĩnh.

Ai ngờ bất ngờ lại xảy ra.

Khi Kim Điều nhìn thấy con Băng Tằm khổng lồ phía trước, trạng thái hiền lành trong khoảnh khắc biến thành cuồng bạo.

Ánh mắt ngây ngô trở nên hung dữ.

Nó giơ hai tay lên đấm thùm thụp vào ngực, miệng phát ra tiếng gầm giận dữ.

Hoàn toàn quên mất Giải Liên Hoàn đang bị kẹp trong nách.

Lão già không kịp phòng bị, trực tiếp rơi xuống nước, sặc đến ho liên tục, ai oán không thôi.

Ngô Mặc cũng phản ứng không kịp.

May mà lúc quan trọng đã túm được tai của Kim Điều, mới tránh được cảnh đầu cắm xuống nước.

Mẹ kiếp!

Làm trò quỷ gì vậy?

Ngô Mặc ổn định lại tâm trạng.

Vừa định hỏi han, kết quả Kim Điều đã gầm lên xông ra ngoài.

Mẹ nó!

Làm cái trò gì thế?

Không phải đã nói là sẽ đánh lén sao?

Sao mày lại quang minh chính đại xông lên vậy?

Lúc này Kim Điều đang nổi nóng, căn bản không nói nên lời.

Trong ý thức chỉ có một suy nghĩ: giết chết Băng Tằm.

Ngô Mặc bị buộc phải lao về phía trước.

Phía sau, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính ngẩn người mấy giây, ngay sau đó sắc mặt đại biến, cầm vũ khí xông lên.

Không lên thì làm sao?

Trơ mắt nhìn Ngô Mặc gặp nguy hiểm à?

Vương Bàn Tử rất có đầu óc.

Nhớ lại hai con súc sinh lúc trước sợ ánh sáng, gã gân cổ hét lên một tiếng: "Tao sắp bắn một quả đạn cháy, mọi người chú ý." Nói đoạn, gã móc súng lục từ trong ba lô ra.

Xé bỏ lớp bọc chống nước, bắn về phía không trung.

Chỉ thấy quả đạn cháy kéo theo một vệt lửa, bay thẳng về phía Diêm Vương Tuyết Sơn.

Cùng lúc đó, Kim Điều cũng đã xông đến trước mặt Băng Tằm, giơ bàn tay lên bổ thẳng xuống đầu nó. "Mẹ mày Kim Điều!" Ngô Mặc thật sự không giữ được thăng bằng, trực tiếp rơi xuống nước.

Ngọn lửa chiếu sáng xung quanh.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ, hóa ra Diêm Vương Tuyết Sơn và quái vật ba mắt đều chưa chết, vụ nổ trước đó chỉ khiến chúng bị thương nặng.

Hình dạng của hai con súc sinh thảm hại vô cùng.

Lớp giáp trên người Diêm Vương Tuyết Sơn gần như vỡ nát, nửa thân sau càng bị nổ bay mất.

Bốn chân biến thành hai chân, vậy mà vẫn có thể đứng vững.

Gã khổng lồ ba mắt cũng tổn thất thảm trọng.

Một mắt trên trán không mở ra được, trên đó cắm một đống đá vụn và vẫn thạch.

Không có gì bất ngờ thì là do vụ nổ gây ra.

Cánh tay to hơn người bị mất một bên, ngực trước cháy đen một mảng, có lẽ là do lửa thiêu.

Chân dưới nước không nhìn rõ.

Nhưng có thể thấy rõ ràng, lúc đi đường một mét sáu, một mét bảy.

Quái vật tuy tàn tật nhưng khí thế chiến đấu lại mạnh hơn vài phần so với lúc còn lành lặn.

Đôi bên đúng là kẻ thù gặp nhau, mắt đỏ ngầu.

Cả hai đều có chung một suy nghĩ là phải giết chết đối phương.

Cánh tay duy nhất còn lại của gã khổng lồ ba mắt vung tròn, đấm thẳng vào người Tuyết Sơn Diêm Vương.

Một tiếng "Bốp" vang trời, nghe thôi cũng thấy đau tay thay cho hắn.

Hai cái chân lành lặn của Tuyết Sơn Diêm Vương cũng không chịu thua, co một chân lên đá ngược lại.

Thật khiến người ta nghi ngờ, liệu một chân còn lại có đứng vững được không?

Bên cạnh đó, Kim Điều như phát điên, điên cuồng tấn công Băng Tằm, hoàn toàn mặc kệ những sợi tơ mà đối phương phun ra từ miệng.

Tim Ngô Mặc trật một nhịp, đây chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Tơ tằm thô như thanh cốt thép.

Dù cho Kim Điều da dày thịt béo cũng không chịu nổi cứ đâm thẳng vào người như thế!

Con tinh tinh ngốc này đúng là thiếu não thật.

Ngô Mặc lo đến độ dậm chân tại chỗ, trong đầu cố gắng nhớ lại điểm yếu chí mạng của con tằm là gì?

Chương 1294

Càng sốt ruột lại càng không nghĩ ra.

Hắn chỉ đành liều mạng nhắc nhở Kim Điều trong đầu phải né tránh.

Mấy con quái vật khuấy động những con sóng dữ dội trong nước, nước sông bắn tung tóe lên mặt mọi người.

Giải Ngữ Hoa lau nước trên mặt.

Cảm nhận được nhiệt độ của nước sông, y thầm tính toán rằng nhiều nhất là mười phút nữa, nước sông sẽ trở lại trạng thái băng giá.

Thời gian chạy trốn đã bước vào mười phút đếm ngược.

Phải thừa nhận một điều, càng ở trong thời khắc sinh tử, lòng dạ của mấy người đàn ông này lại càng vững vàng.

Trong lúc quan sát động tĩnh xung quanh, y bất chợt nhận ra trên mặt sông xuất hiện một hình ảnh phản chiếu mờ nhạt.

Bàn Long Côn chọc vào Hắc Nhãn Kính một cái, "Mù Chết Tiệt, nhìn mặt sông kìa, có bóng trăng phản chiếu." Hắc Nhãn Kính nhướng mày, "Mắt tinh đấy, xem ra phải tìm cách vòng ra sau lưng chúng nó rồi." Giải Ngữ Hoa gật đầu, "Không còn nhiều thời gian, phải rời khỏi nước càng sớm càng tốt." Giọng nói của hai người tuy không lớn, nhưng Ngô Tà và Vương Bàn Tử đứng bên cạnh vẫn nghe rõ mồn một.

Chỉ là khi bọn họ nhìn rõ vị trí của khe nứt, răng cứ phải hít khí lạnh như bị ngứa.

Đúng là quá bi kịch.

Khe nứt nằm ngay sau đầu của gã quái nhân ba mắt.

Nói một câu không hề khoa trương, chỉ cần bò đến đó mà bị gã khổng lồ ba mắt phát hiện, hắn quay đầu lại tát một cái là có thể đánh người ta rơi xuống.

Với thính giác của đối phương, muốn leo qua mà không ai hay biết?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Trừ phi. "Dùng thuốc nổ thì sao?" Vương Bàn Tử ghé lại gần, trên mặt lộ ra vẻ tàn nhẫn, "Tuy không chắc có thể nổ chết chúng nó, nhưng có thể dụ bọn này đi chỗ khác." Ngô Tà nhíu mày lắc đầu, "Góc độ này ném thuốc nổ thì có khác gì cùng chết đâu chứ?

Hơn nữa rất có thể sẽ làm sập hang động, bịt kín luôn lối ra." Trương Khởi Linh không tham gia thảo luận.

Tay cầm Hắc Kim Cổ Đao cảnh giác đứng chắn trước mặt mọi người, đề phòng tơ do Băng Tằm phun ra làm bị thương người khác.

Dĩ nhiên, trong đầu anh cũng đang suy tính tình huống để thoát thân.

Cảnh tượng lúc này có chút kỳ lạ, mấy con quái thú như đang biểu diễn tiết mục, còn mọi người thì là khán giả.

Lâm Phong nheo mắt, trong lòng thầm cân nhắc lời nói của Vương Bàn Tử.

Dùng cái gì để dụ quái thú đi?

Hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện, trong không gian của lão nhị còn có mấy bình phun lửa.

Dùng thứ này đối phó với quái thú chắc là có tác dụng nhỉ?

Hắn rẽ nước nhanh chóng đến bên cạnh Ngô Mặc, túm lấy cánh tay cậu hét lên: "Lão nhị, dùng bình phun lửa dụ quái vật đi, nhân cơ hội bò ra khỏi khe nứt." "Con trai ngoan, có não đấy." Ngô Mặc vỗ một cái vào gáy Lâm Phong. "Tổ cha nhà mày, mau lấy ra đi." Ngô Mặc không dám chậm trễ, tháo ba lô xuống rồi lấy hai bình phun lửa từ trong không gian ra.

Đồ vật còn chưa kịp đưa cho Lâm Phong, hai bên trái phải bỗng nhiên vươn ra hai bàn tay giật lấy bình phun lửa.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc và Lâm Phong giật mình.

Vừa định ra tay đánh người thì phát hiện ra đó lại là Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Hắc Nhãn Kính lắc lắc bình phun lửa trong tay, nở một nụ cười gian xảo không đứng đắn, "Nhị gia, chuyện vui thế này, sao có thể thiếu Hạt Tử này được chứ?

Nướng quái vật, nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi." Dường như lời nói của Hắc Nhãn Kính rất hợp ý Trương Khởi Linh, anh trịnh trọng gật đầu. "Hai người bị bệnh à, mẹ nó đây không phải chuyện đùa đâu." Đối với những chuyện nguy hiểm, Ngô Mặc một chút cũng không muốn để anh em mình làm.

Dùng gót chân mà nghĩ cũng biết, dụ quái vật rời đi là một việc vô cùng nguy hiểm.

Không phải nói quái vật thân hình to lớn, sức tấn công mạnh, mà là nước sông sắp lạnh đi rồi.

Hắc Nhãn Kính nghe vậy cũng không thấy bất ngờ, không những không tức giận mà ngược lại còn cười tủm tỉm, "Nhị gia nói gì cũng vô dụng thôi, chuyện vui thế này Hạt Tử không nhường cho cậu được đâu." "Anh..." Ngô Mặc tức đến nghiến răng.

Gân xanh trên trán giật giật mấy cái, ánh mắt cậu dán chặt vào người của nhà họ Trương.

Giải Ngữ Hoa liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của Ngô Mặc, bình tĩnh nói: "Bọn họ có lòng riêng, không đáng tin." Ngô Mặc: "...Vậy, vậy tôi..." "Đừng nói nhảm nữa, mau hành động đi." Vương Bàn Tử liếc mắt ra hiệu cho Ngô Tà, hai người một trái một phải kẹp lấy cánh tay Ngô Mặc. "Hắc gia, Tiểu Ca, quái vật giao cho hai người đó, tăng tốc lên, Bàn gia đây không muốn đốt vàng mã cho hai người đâu." Nói xong, hắn kéo Ngô Mặc sang một bên.

Ngô Mặc muốn giãy ra.

Giải Ngữ Hoa đứng sau lưng thở dài, "Nếu cậu muốn tất cả chúng ta chết ở đây, thì cứ giãy giụa đi." Ngô Mặc im lặng.

Thời gian không chờ đợi ai, Hắc Nhãn Kính ra dấu OK với Trương Khởi Linh.

Hai người một trái một phải lao về phía Tuyết Sơn Diêm Vương và gã khổng lồ ba mắt.

Tay cầm bình phun lửa, không hề chệch hướng, mỗi người chọn một mục tiêu rồi nhấn công tắc.

Lưỡi lửa như rồng dài múa vuốt lao ra.

Tuyết Sơn Diêm Vương và gã khổng lồ ba mắt đang đánh nhau hăng say, bất ngờ bị lửa phun vào người thì kinh hãi tột độ.

Ngọn lửa lập tức bao trùm lấy hai con quái thú.

Chúng đau đớn không thôi, tạm thời ngừng chiến đấu, quay người lao về phía Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh thấy vậy, lập tức lùi về phía sau, thu hút hai con quái thú ra xa khỏi khe nứt. "Nhanh!

Nhân lúc này!" Vương Bàn Tử thúc giục.

Ngô Mặc liếc nhìn Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính, cắn răng kéo Ngô Tà và Vương Bàn Tử chạy về phía khe nứt.

Giải Ngữ Hoa cũng không rảnh rỗi, quay lại túm lấy áo Giải Liên Hoàn rồi theo sát phía sau.

Tô Nan và những người khác không phải kẻ ngốc.

Lúc này mà còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đúng là não bị lừa đá rồi.

Cả nhóm người chạy như điên trong nước.

Trong lòng chỉ có một suy nghĩ: nhanh, nhanh hơn nữa.

Muốn tăng tốc trong nước vô cùng khó khăn, khoảng cách mười mấy mét mà phải mất đến hai phút.

Không phải là chân cẳng họ không theo kịp, mà là phải né tránh những sợi tơ do Băng Tằm phun ra.

Ngô Mặc vừa chạy vừa thầm trách mình, tại sao lúc đầu không liều mạng giết chết con Băng Tằm này?

Để bây giờ phải chịu cảnh trước sau đều có địch.

Khó khăn lắm mới bò được đến gần vách đá, vấn đề mới lại xuất hiện.

Vách đá quá trơn nhẵn, không dễ leo trèo.

Ngay cả những người kinh nghiệm phong phú như Giải Ngữ Hoa cũng chỉ leo được khoảng ba mét là rơi xuống.

Mẹ kiếp, đúng là hại người mà.

Ngô Mặc không khỏi nghi ngờ, tổ tiên của lão Trương có phải biết phi diêm tẩu bích không?

Nếu không thì làm sao mà leo lên được?

Cậu có ý muốn gọi Kim Điều lại, nhưng lại sợ Băng Tằm bị thu hút đến gây phiền phức.

Cậu đau đầu gãi gãi đầu.

Chương 1295

Đột nhiên nhìn thấy một vật, lập tức nảy ra ý kiến.

Những người bạn từng làm việc ở công trường đều biết, tác dụng của cốt thép vô cùng đa dạng.

Vừa có thể xây nhà, vừa có thể xây bếp lò.

Làm một cái thang, chẳng phải là chuyện quá dễ dàng sao.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc quay đầu hét lớn với Đa Kiệt: "Lão Đa, đi lấy tơ tằm với tôi." Đa Kiệt ngẩn người, buột miệng hỏi: "Cậu muốn làm chăn bông à?" "Mẹ nó não mày bị cứt đóng băng rồi à?" Ngô Mặc tức giận chửi: "Tơ tằm rất thô, có thể dùng nó để dựng thang." Một câu nói đánh thức người trong mộng.

Đa Kiệt vỗ đùi một cái, nhảy cao ba thước, "Vãi chưởng, sao mình lại không nghĩ ra nhỉ?" Ngô Mặc lại lao vào nước sông, ném lại một câu: "Đừng có lảm nhảm nữa, mau đi lấy với tôi." Nước sông lạnh đi nhanh hơn dự kiến rất nhiều.

Cậu liếc nhìn Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính vẫn đang lùi lại, thầm may mắn vì nhiệt độ của bình phun lửa quá cao.

Đủ để hai người họ cầm cự thêm một lúc nữa.

Lúc này, Kim Điêu chớp lấy cơ hội cưỡi lên người Băng Tằm, nắm đấm sắt như không cần tiền mà đấm liên tục vào người nó.

Băng Tằm ngửa mặt lên trời gào thét, tơ tằm phun ra phì phì.

Trong dòng sông băng, chỗ này một sợi, chỗ kia một sợi, cắm đầy tơ tằm, trông có vẻ giống một cái lồng giam khổng lồ. "Lấy mấy sợi?" Đa Kiệt thở hổn hển chạy tới, đưa tay túm lấy Ngô Mặc. "Mỗi người vác bốn sợi." Ngô Mặc nhanh chóng tính toán, mỗi sợi tơ tằm dài khoảng năm mét.

Chiều cao của khe nứt nhiều nhất là mười mét, hai sợi tơ tằm buộc lại với nhau là đủ dùng.

Họ không phải là lính mới, không cần phải buộc tơ tằm thành hình dạng thang bình thường.

Chỉ cần có điểm tựa là có thể dễ dàng leo lên khe nứt.

Ngô Mặc và Đa Kiệt đều là những người có chiều cao và sức mạnh vượt trội.

Bốn sợi tơ tằm đối với họ chẳng tốn chút sức lực nào.

Hai người dùng hết sức lực rút tơ tằm từ sông băng lên, vừa lội nước vừa vác chạy về.

Trương Hải Khách và Vương Bàn Tử lần lượt chạy lên đón, mấy người nhà họ Trương còn lại cũng không rảnh rỗi.

Lúc này thời gian chính là sinh mệnh, không đáng để nội đấu.

Giải Ngữ Hoa bắt đầu chuẩn bị dây thừng ngay từ khi Ngô Mặc nói ra câu đó.

Bây giờ tơ tằm vừa đến, dây thừng lập tức được buộc vào.

Phối hợp vô cùng ăn ý, không lãng phí chút thời gian nào.

Hai chiếc thang đơn giản nhanh chóng được dựng xong, Giải Ngữ Hoa túm lấy Ngô Mặc thúc giục: "Mau lên đi." Giọng điệu kiên quyết và mạnh mẽ, không cho phép từ chối.

Bên cạnh, Đa Kiệt đã đẩy Tô Nan lên, nếu Ngô Mặc còn lề mề, thứ lãng phí chỉ có thể là sinh mệnh.

Cậu không do dự nữa, cắn răng leo lên với tốc độ nhanh nhất.

Leo lên trên, quả nhiên nhìn thấy một khe nứt thông thẳng ra ngoài.

Nói là khe nứt, nhưng thực tế chiều rộng khoảng ba mét, ngay cả Kim Điêu cũng có thể lách ra ngoài được.

Vầng trăng khuyết như bị chó gặm một nửa treo lơ lửng trên bầu trời.

Ánh sáng xuyên qua khe nứt chiếu lên người, mang đến một cảm giác thê lương khó tả.

Bây giờ không có thời gian để buồn thương, Ngô Mặc chỉ muốn đưa hết anh em ra ngoài. "Chỗ này có thể ra ngoài được." Ngô Mặc đứng trên khe nứt hét xuống dưới: "Người tiếp theo mau lên đi." Tay Trương Hải Qua vừa đặt lên sợi tơ, Vương Bàn Tử đã lao tới dùng mông húc người ta sang một bên, miệng thì làu bàu: "Xin lỗi nhé, đứng không vững." Mắt thì lại như bị co giật, không ngừng nháy mắt với Ngô Tà.

Ý bảo anh mau giúp một tay.

Sự ăn ý lâu năm không phải để trưng, Ngô Tà ngay lập tức hiểu ý của Vương Bàn Tử.

Không hề do dự một giây.

Anh dùng mông đẩy một người nhà họ Trương khác ra, rồi nói với Bạch Mã và công chúa Văn Thành: "Nhanh, hai người lên trước đi." Để Bạch Mã và công chúa Văn Thành nghe hiểu, Ngô Tà còn đặc biệt nói tiếng Tạng.

Trong lòng anh và Vương Bàn Tử chỉ có một suy nghĩ.

Tiểu Ca đang liều mạng ở phía trước, thân là huynh đệ sinh tử, mình phải bảo vệ mẹ và người nhà của anh ấy.

Hai vị nữ sĩ không hổ là nữ trung hào kiệt, chưa đến nửa phút đã leo lên trên.

Ngô Mặc ở trên đón họ.

Ngô Tà theo sát phía sau.

Anh không thèm liếc nhìn Trương Hải Qua bên cạnh, chỉ vài ba bước đã leo lên, tốc độ nhanh nhẹn hơn hẳn so với mấy năm trước. "Chú, đến lượt chú rồi!" Vương Bàn Tử liên tục thúc giục.

Giải Liên Hoàn quay đầu lại liếc một cái, trong sâu thẳm đáy mắt lóe lên một tia giằng xé.

Tốn bao tâm tư mới đến được đây, kết quả cửu tử nhất sinh mà không thu hoạch được gì.

Lòng không cam tâm a! "Tôi nói này chú, chú còn đợi cái gì nữa?" Vương Bàn Tử sốt ruột đến mức chỉ muốn đá cho Giải Liên Hoàn một phát bay lên.

Đã là lúc nào rồi?

Bệnh lú lẫn tuổi già tái phát à?

Giải Liên Hoàn biết rõ không còn đường quay lại, chỉ có thể thở dài leo lên.

Trong nháy mắt, ngoài Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh ở dưới, những người còn lại đều đã leo lên khe nứt.

Ngô Mặc sốt ruột như lửa đốt, gân cổ hét lên: "Hạt Tử, Lão Trương, tìm cơ hội mau qua đây." Tiếng hét vang vọng trong hang động.

Nhưng cuối cùng lại bị tiếng gầm của mấy con quái thú át đi. "Đạn cháy." Vương Bàn Tử lôi súng từ trong ba lô ra, hung hăng nói: "Nhân tiện làm mù mắt chúng nó, tạo cơ hội cho Tiểu Ca bọn họ." Dứt lời, hắn bóp cò.

Một viên đạn cháy vẽ một đường cong trên không trung, ánh lửa chói lòa khiến người ta không thể mở mắt.

Gã khổng lồ ba mắt theo bản năng nhắm mắt lại.

Tuyết Sơn Diêm Vương hoàn toàn không bị ảnh hưởng, nhắm đúng cơ hội hung hăng đâm sầm vào người gã khổng lồ ba mắt.

Hai thân hình khổng lồ va vào nhau, ngã mạnh xuống nước. "Ách Ba, rút lui." Hắc Nhãn Kính ra hiệu chạy trốn với Trương Khởi Linh.

Quay người cắm đầu cắm cổ chạy về phía vách đá.

Trương Khởi Linh gật đầu, tốc độ không hề thua kém Hắc Nhãn Kính.

Chỉ là lúc đi ngang qua gã khổng lồ ba mắt, Trương Khởi Linh không biết đã nghĩ đến điều gì?

Anh đột ngột chĩa bình phun lửa vào mông gã khổng lồ ba mắt, nghiêm túc bóp cò.

Một con rồng lửa vút ra.

Lúc này gã khổng lồ ba mắt đang bị Tuyết Sơn Diêm Vương đè lên, định dồn sức phản công.

Phải biết rằng bất kể là người hay động vật, hậu môn đều là điểm yếu.

Trong lúc chiến đấu sẽ vô thức bảo vệ bộ phận đặc biệt này.

Kết quả có thể tưởng tượng được.

Tiếng kêu thảm thiết đau đớn còn dữ dội hơn vạn lần so với trước.

Chương 1296

"Vãi chưởng!" Cặp kính của Hắc Nhãn Kính suýt nữa rơi xuống nước, hắn nhìn gã khổng lồ ba mắt đang kêu la thảm thiết, rồi lại nhìn Trương Khởi Linh mặt không đổi sắc.

Hắn rùng mình một cái.

Ách Ba từ khi nào lại trở nên thất đức như vậy, chẳng lẽ sau khi vào Thanh Đồng Môn đã bị biến dị rồi sao?

Ngẩn người chưa đến một giây, hắn quay đầu bỏ chạy thục mạng.

Hết cách rồi, gã khổng lồ ba mắt đã phát điên.

Thực ra cũng có thể hiểu được, đổi lại là ai bị đốt mông cũng sẽ phát điên thôi.

Gã khổng lồ ba mắt lúc này đúng là đang bốc hỏa thật.

Trong cơn tức giận, Tuyết Sơn Diêm Vương bị đá bay như một quả bóng da.

Cơn đau khiến hắn lăn lộn trong nước, muốn dập tắt ngọn lửa.

Chỉ là dập thì dập, thương tổn đã gây ra rồi.

Nói không ngoa, cái mông của hắn bây giờ còn đỏ hơn cả mông của con tinh tinh Kim Điêu mấy lần.

Thậm chí còn thoang thoảng mùi thịt nướng.

Tức giận!

Điên cuồng!

Toàn bộ sát ý đều hướng về thủ phạm là Hắc Nhãn Kính và

Trương Khởi Linh.

Ai bảo hai tên này đang cầm bình phun lửa. "Vãi, Ách Ba mày lên cơn à?" Đối mặt với sự truy đuổi, Hắc Nhãn Kính tức đến méo cả mũi.

Làm đồng đội bao nhiêu năm, chưa bao giờ thấy Trương Khởi Linh không đáng tin cậy như thế này.

Hôm nay bị cái gì nhập vậy? 6.

Ngô Mặc ở phía trên vẫn luôn quan sát động tĩnh bên dưới, thấy cảnh này mắt cậu muốn lồi ra luôn.

Vô thức gân cổ hét lên: "Trương Khởi Linh mày... khụ, mẹ mày..." Ánh mắt vô tình liếc thấy Bạch Mã, cậu cứng rắn nuốt câu chửi mẹ vào bụng.

Uất ức một hồi lâu, cậu hét lên một câu đầy bi phẫn: "Mày có bệnh à?" Câu này cũng là điều Hắc Nhãn Kính muốn hỏi.

Hai con súc sinh đang đánh nhau, vừa hay tiện cho hai người họ tẩu thoát.

Mày ăn no rửng mỡ hay sao mà cứ phải sinh sự, đi thui chim người ta là cái bệnh gì vậy?

Đừng nhìn gã khổng lồ ba mắt chỉ còn một cánh tay, năm ngón tay dài của hắn không hề thua kém móng vuốt thép.

Hắn vung tay cào về phía lưng Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính lặn một hơi xuống nước, vừa vặn né được nguy hiểm.

Vẫy tay bơi nhanh về phía trước hai cái, hắn đột ngột ngẩng đầu mắng Trương Khởi Linh: "Thằng câm chết tiệt, mày lên cơn gì vậy?" Vẻ mặt Trương Khởi Linh vô cùng bình tĩnh.

Anh không hề để tâm đến lời mắng của Hắc Nhãn Kính, như thể người gây rối không phải là mình.

Dù đã sớm quen với thái độ của Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính vẫn bị anh chọc tức đến uất nghẹn trong lòng.

Lúc này Tuyết Sơn Diêm Vương lại lao tới.

Thân thể cường tráng như một chiếc xe tăng, không thèm để ý gì mà đâm sầm vào mông gã khổng lồ ba mắt.

Thương chồng thương!

Ngô Mặc thề, cả đời này cậu sẽ không bao giờ quên được tiếng kêu thảm thiết của gã khổng lồ ba mắt.

Nhân cơ hội tốt này, Hắc Nhãn Kính túm lấy cánh tay Trương Khởi Linh, "Đi thôi!" Hắn thật sự sợ tên này lại gây ra chuyện gì nữa. "Không!" Trương Khởi Linh hiếm hoi từ chối Hắc Nhãn Kính.

Ánh mắt anh đảo qua lại giữa Tuyết Sơn Diêm Vương và gã quái nhân ba mắt, trầm giọng nói: "Làm suy yếu sức tấn công của chúng." "Hả?" Hắc Nhãn Kính hơi ngẩn ra, nhưng nghĩ lại một chút liền hiểu được nỗi lo của Trương Khởi Linh.

Tuy rằng bây giờ đã tìm được lối ra, nhưng khó đảm bảo mấy con súc sinh này sẽ không theo lối ra mà xông ra ngoài.

Đến lúc đó thì làm sao?

Chẳng lẽ chạy trốn một mạch đến xã hội loài người?

Không phải là lòng thánh mẫu trỗi dậy, chỉ là rất dễ gây ra thương vong lớn.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng vấn đề tuyết lở thôi cũng không đỡ nổi.

Một tiếng gầm của con súc sinh còn to hơn cả loa phát thanh.

Đến lúc đó, dãy Himalaya tùy tiện lở vài trận tuyết cũng có thể dễ dàng chôn sống tất cả mọi người.

Hắc Nhãn Kính nghĩ thông điểm này, cũng cảm thấy suy nghĩ của Trương Khởi Linh tương đối đúng.

Cổ ngữ có câu: Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Nhân lúc hai con súc sinh đang đánh nhau có thể chiếm chút lợi thế, nếu không một con chết một con sống, đến lúc đó sẽ phiền phức lắm.

Hắc Nhãn Kính vuốt nước trên tóc.

Hắn giơ bình phun lửa trong tay lên, khá là phóng khoáng nói một câu: "Ách Ba, vậy chúng ta thi xem, ai thui cúc giỏi hơn." "Người thua ra ngoài ăn ba cân phao câu gà." Hắn chỉ thuận miệng nói một câu, quen thói bắt nạt Trương Khởi Linh bằng lời nói. "Được!" Nào ngờ Trương Khởi Linh lại trịnh trọng gật đầu.

Trong phút chốc, Hắc Nhãn Kính có ảo giác, Trương Khởi Linh có phải bị thứ gì đó nhập vào không?

Về mặt hành động, hai người đều thuộc dạng trời không sợ, đất không sợ.

Khi chiến đấu thường có suy nghĩ và phán đoán của riêng mình.

Ý tưởng đã thống nhất, liền bắt đầu thực hiện ngay.

Hắc Nhãn Kính cho rằng mình đã thua một ván, lần thứ hai thế nào cũng phải giành lại thế chủ động.

Cầm bình phun lửa, mục tiêu nhắm vào Tuyết Sơn Diêm Vương.

Trương Khởi Linh vẫn phụ trách gã khổng lồ ba mắt.

Chỉ là mục tiêu từ phía sau đã đổi thành phía trước.

Hai người vui vẻ tung hoành trong dòng sông băng giá, suýt nữa làm Ngô Mặc và những người khác ở trên sốt ruột đến dậm chân.

Giải Ngữ Hoa vô cùng bình tĩnh.

Quan sát một lát, y liền hiểu ra suy nghĩ của Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Y túm lấy Ngô Mặc đang định nhảy xuống, nghiêm mặt nói: "Đừng gây thêm phiền phức, họ muốn làm suy yếu sức chiến đấu của bọn súc sinh." "Suy yếu?" Vương Bàn Tử ló đầu chen vào: "Mẹ nó đây chẳng phải là bà đỡ vào chuồng bò — nói nhảm vô ích sao?

Thuốc nổ còn không có tác dụng với chúng nó, thật sự trông mong bình phun lửa có thể nướng chín hai đứa nó à?" Càng nói càng sốt ruột, hắn hậm hực nói một câu: "Sao tuổi càng lớn càng không ổn trọng thế?

Đúng là bà góa có chửa — già mà không nên nết." "Đừng có cà khịa nữa." Ngô Tà đưa tay vỗ Vương Bàn Tử một cái, "Tiểu Ca và Hạt Tử sẽ không làm việc vô ích đâu." "Nói không sai." Giải Ngữ Hoa phụ họa một câu, quay đầu nhìn Ngô Mặc, "Việc cấp bách bây giờ là tranh thủ thời gian ra ngoài." Nói đoạn, y đến gần Ngô Mặc, nhỏ giọng nhắc nhở: "Người nhà họ Trương không đáng tin, cẩn thận bọn họ ra ngoài chặn đường chúng ta." Một câu nói hoàn toàn dập tắt ý định của Ngô Mặc.

Cậu quay người đá vào mông Lâm Phong thúc giục: "Con trai, mày lên trước đi." "Mày...

được, tao lên thì tao lên." Dưới ánh mắt vừa uy hiếp vừa dụ dỗ của Ngô Mặc, Lâm Phong đành phải miễn cưỡng đi đầu.

Đúng là toàn cáo già.

Kể từ khi leo lên khe nứt, Lâm Phong và những người khác đã chặn kín lối vào, hoàn toàn không cho người nhà họ Trương có cơ hội.

Chương 1297

Đa Kiệt cũng không nghĩ nhiều, vô thức đứng sang một bên, như một ngọn tháp sắt bảo vệ phía còn lại.

Tóm lại, trừ phi người nhà họ Trương muốn lật mặt ở đây, nếu không thì phải thương lượng mà leo lên.

Vẫn là quy củ cũ, sau khi Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều đã lên, Ngô Mặc mới cho phép người nhà họ Trương leo lên.

Lúc này, trong hang động chỉ còn lại Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc và hai người ở dưới là Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính. "Hoa ca, anh lên trước đi." Ngô Mặc túm áo Giải Ngữ Hoa, muốn đẩy y lên, "Người nhà họ Trương quá xảo quyệt, tôi sợ chú Ba bọn họ không chống đỡ nổi." "Bớt nói nhảm, muốn lên thì cậu lên trước đi." Giải Ngữ Hoa kiên trì với ý kiến của mình, "Chuyện của bốn năm trước tuyệt đối sẽ không tái diễn trên người tôi." "Sao anh cố chấp thế?

Chẳng lẽ đàn ông có tuổi đều như vậy à?" "Im miệng, cẩn thận tôi đá cậu đấy." Hai người không ai thuyết phục được đối phương, chỉ đành đứng xa xa giằng co.

Cũng không phải là hoàn toàn lãng phí thời gian, một mặt khác cũng là muốn yểm trợ cho Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh ở dưới.

Sau đó họ đã chứng kiến một cảnh tượng khó tin.

Bình phun lửa của Trương Khởi Linh chuyên nhắm vào vật nhô ra của gã khổng lồ ba mắt.

Giải Ngữ Hoa im lặng hồi lâu, "Anh ta... học từ cậu à?" "Liên quan quái gì đến tôi!" Ngô Mặc thẳng thừng phủ nhận, đầu lắc như trống bởi, "Tôi là thanh niên ưu tú, hội tụ mỹ đức năm nghìn năm của Hoa Hạ, sao có thể làm chuyện thất đức như vậy được chứ?" "Cậu nghĩ tôi sẽ tin à?" Mí mắt Giải Ngữ Hoa giật giật mấy cái.

Ngô Mặc mặt không đổi sắc, kiên định nói: "Tin hay không tùy anh, dù sao tôi chính là người như vậy." "Mặt cậu dày thật đấy." Hành động "thui chim" vẫn đang tiếp diễn.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh như những đứa trẻ nghịch ngợm, thỉnh thoảng lại bất ngờ tấn công đối phương một cái.

Mỗi lần đều chính xác trúng vào bộ phận hiểm yếu.

Ở một phía khác, con tinh tinh Kim Điều và Băng Tằm cũng đang đánh nhau bất phân thắng bại.

Ngô Mặc biết được một cách đứt quãng rằng Kim Điều và Băng Tằm là kẻ thù truyền kiếp.

Hai bên đã chiến đấu với nhau gần một thiên niên kỷ.

Cha mẹ của Kim Điều chính là bị Băng Tằm đánh lén đến chết.

Dĩ nhiên, Băng Tằm cũng không được lợi gì, bị trọng thương gần chết và biến mất một thời gian dài.

Không ngờ lại gặp nhau lần nữa. "Lão nhị, còn bao lâu nữa mới lên?" Ở trên, Lâm Phong và mấy người khác chờ đợi trong lòng như lửa đốt, hét lớn xuống dưới. "Đừng giục, tình hình trên đó thế nào rồi?" Ngô Mặc đầu to như cái đấu.

Cậu cũng rất muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhưng hai lão già kia căn bản không nghe lời, tự ý đánh nhau với hai con súc sinh.

Tuy rằng sau khi được Hoa ca phân tích, cậu cũng hiểu được suy nghĩ của họ.

Nhưng lấy mạng ra mạo hiểm chung quy vẫn là không nên.

Hại cậu lo lắng thấp thỏm, chỉ sợ mở miệng một cái tim sẽ nhảy ra khỏi cổ họng. "Bên ngoài là một con dốc nghiêng, không nguy hiểm lắm, rời đi không có vấn đề gì." Ngô Tà tóm tắt lại tình hình. "Được, mọi người lùi ra xa một chút, tôi sợ lát nữa có sự cố, đừng lo, sẽ sớm ra ngoài thôi." Ngô Mặc thuận miệng an ủi vài câu, rồi lại tập trung chú ý vào Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh ở dưới.

Càng nhìn càng lo lắng. "Hoa ca, anh ở lại đây yểm trợ, tôi xuống xem tình hình." Lời còn chưa nói xong, nhân lúc Giải Ngữ Hoa quay đầu, cậu đã thoắt một cái trượt xuống. "Thằng nhãi ranh!" Giải Ngữ Hoa tức giận vỗ một chưởng vào vách đá.

Suy nghĩ vài giây, cuối cùng vẫn không yên tâm về an nguy của Ngô Mặc, liền nhảy xuống theo sau.

Nước sông vốn đã lạnh thấu xương, nhưng vì nhiệt độ cao của bình phun lửa nên cũng có thể chịu được.

Nghe thấy tiếng lội nước sau lưng, Ngô Mặc quay đầu lại liếc một cái, "Hoa ca, anh không nghe lời gì cả." Giải Ngữ Hoa mặt lạnh đáp trả, "Bớt nói nhảm, cậu thì tốt hơn chỗ nào?" Ngô Mặc sờ sờ mũi không dám hó hé.

Lúc này, Kim Điêu và Băng Tằm đang đánh nhau kịch liệt.

Nắm được một sơ hở của đối phương, nó túm lấy một móng vuốt của con tằm rồi quật mạnh vào vách đá.

Một tiếng "Rầm" lớn vang lên.

Tiếng kêu rít của Băng Tằm nghe vô cùng thê thảm.

Kim Điêu hưng phấn đấm ngực ngửa mặt lên trời gầm thét.

Ngô Mặc thấy tình hình này vừa định khen Kim Điêu vài câu.

Không ngờ gã khổng lồ ba mắt đang đánh nhau với Tuyết Sơn Diêm Vương, lúc này lại như phát điên lao về phía Kim Điêu.

Thân hình khổng lồ chạy như điên trong nước.

Như một chiếc xe tăng khổng lồ, hung hăng đâm vào người Kim Điêu.

Kim Điêu bất ngờ không kịp phòng bị, lặp lại sai lầm, giống như Băng Tằm lúc nãy, ngã mạnh vào vách đá.

Toàn bộ quá trình nhanh đến chóng mặt.

Hoàn toàn không có thời gian để nhắc nhở.

Vãi chưởng!

Mắt Ngô Mặc muốn lồi ra.

Cầm Hàn Quang Côn, không nói một lời lao lên. "Tiểu Mặc!" Giải Ngữ Hoa hét lên.

Thấy Ngô Mặc không để ý đến mình, y cắn răng lao theo.

Ở phía bên kia, sau khi gã khổng lồ ba mắt bỏ đi, chỉ còn lại Tuyết Sơn Diêm Vương.

Con súc sinh này giống như gà chọi, gặp ai cắn nấy.

Nó phát động tấn công dữ dội vào Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính.

Khiến hai người hoàn toàn không rảnh tay để qua hỗ trợ Ngô Mặc.

Cổ ngữ có câu: Có công mài sắt có ngày nên kim.

Lúc này Tuyết Sơn Diêm Vương không còn hung hăng như lúc đầu, ngược lại có vẻ đã kiệt sức.

Từ tốc độ, sức mạnh, độ nhanh nhẹn mà xem, gần như đã là nỏ mạnh hết đà. "Ách Ba, đá vào cái chân lành lặn của nó." Hắc Nhãn

Kính lộn một vòng về sau để né cú húc của Tuyết Sơn Diêm Vương.

Hắn hét về phía Trương Khởi Linh vẫn luôn nhắm vào mông, "Mông mày ở đằng kia kìa, cái mông này là của Hắc gia tao." Gương mặt bình tĩnh của Trương Khởi Linh mơ hồ có xu hướng rạn nứt.

Môi mấp máy hồi lâu, hai chữ "Đồ ngốc" buột miệng thốt ra. "Mắng người à?" Hắc Nhãn Kính nở nụ cười xấu xa đặc trưng, "Tiểu Ách Ba, học hư rồi đấy." "Được rồi, nhân lúc nó bệnh lấy mạng nó, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa." Nói xong, hắn móc từ trong túi ra một ống kíp nổ nhỏ, "Ách Ba, Hắc gia mời mày xem pháo hoa, thế nào?" Lời còn chưa dứt, Hắc Nhãn Kính đã nhanh tay châm ngòi kíp nổ.

Trương Khởi Linh lười cả nói, thân hình nhanh chóng lùi về phía sau.

Đồng đội nhiều năm, anh biết Hắc Nhãn Kính sẽ không chủ động tìm chết.

Trong lúc lùi lại, tay anh vung lên, một sợi dây thừng ném về phía Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính túm lấy sợi dây thừng.

Ngay sau đó chớp lấy cơ hội nhét kíp nổ vào lớp giáp của Tuyết Sơn Diêm Vương.

Toàn bộ quá trình vô cùng trôi chảy, như thể đã diễn tập hàng ngàn vạn lần.

Xì xì!

Chương 1298

Dây cháy chậm không ngừng cháy.

Bùm!

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh hai người lùi ra chưa đầy mười mét, tiếng nổ dữ dội vang lên.

Trong hang động trống trải, thả một cái rắm cũng có thể làm người ta giật mình, huống chi là tiếng nổ?

Ngô Mặc hoàn toàn không ngờ hai người sẽ chơi trò này.

Cậu lúc này đã lao đến sau lưng gã khổng lồ ba mắt, mũi chân điểm nhẹ xuống đất nhảy lên chuẩn bị cho đối phương một đòn chí mạng.

Tiếng nổ bất ngờ làm cậu giật mình run tay.

Thật trùng hợp, Hàn Quang Côn giơ lên trên, đâm vào vị trí vòng tròn trung tâm ở mông của gã khổng lồ ba mắt.

Rất chặt!

Nhất thời không rơi xuống được, trực tiếp khiến Ngô Mặc treo lơ lửng giữa không trung.

Hình ảnh lúc này có chút giống khỉ leo cột.

Phải khen một câu, giọng của gã khổng lồ ba mắt thật không tệ, gần như không thua kém tiếng nổ.

Hai bên ngang tài ngang sức.

Âm thanh vang vọng trong hang động, suýt nữa làm Vương Bàn Tử đang đứng gần khe nứt bị chấn động rơi xuống.

May mà Lâm Phong mắt nhanh tay lẹ túm được hắn.

Nếu không Vương Bàn Tử ít nhất cũng phải cắm đầu xuống đất, diễn một màn tiên nữ hạ phàm.

Sức công phá của vụ nổ không thể xem thường.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh bị sóng xung kích mạnh mẽ hất văng xuống sông.

Tuyết Sơn Diêm Vương thì gặp đại họa.

Lớp vảy trên người đều bị nổ tung, thân thể tàn tạ một lần nữa hóa thành mảnh vụn.

Không phải nói kíp nổ mạnh hơn lựu đạn.

Mà là sau khi bị lựu đạn của Ngô Mặc oanh tạc, Tuyết Sơn Diêm Vương đã sớm không chịu nổi một kích.

Tai Ngô Mặc ù ù.

Miệng há ra khép vào, cũng không biết mình đang chửi cái gì? "Ting!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến!" Giọng nói của hệ thống bất ngờ vang lên trong đầu, "Phần thưởng nhiệm vụ: Vòng quay lớn quay liên tiếp năm lần, giảm miễn trừng phạt huyết mạch năm lần, sức mạnh tăng mười phần trăm, cường hóa ngón tay (tự chọn một ngón), bí thuật phong thủy (thượng bộ), đan thuần thú, đan trường thọ (tăng ba mươi năm tuổi thọ)." "Có nhận không?" Ngô Mặc bây giờ cảm thấy có chút giống như đang đi trên đường, đột nhiên bị chiếc bánh từ trên trời rơi xuống đập choáng váng.

Sao lại hoàn thành rồi?

Quá bất ngờ phải không?

Sự hưng phấn khiến người ta mất đi lý trí.

Cậu hoàn toàn quên mất tình hình hiện tại, vô thức coi cây côn trong tay như một cây cột thép.

Xoay tròn, nhảy múa.

Thế là...

Cậu vô tình sắm vai một chiếc khoan điện.

Gã khổng lồ ba mắt đau đớn muốn hất Ngô Mặc ra.

Tuy nhiên, lực bất tòng tâm.

Kim Điều chịu thiệt lớn, làm sao có thể cam tâm tình nguyện nhận thua?

Nó gào thét lao vào đánh nhau với gã khổng lồ ba mắt.

Gã khổng lồ ba mắt chỉ còn một cánh tay, dù chiếm ưu thế về chiều cao, nhưng đối đầu với Kim Điều vẫn là chịu thiệt.

Bất đắc dĩ, gã khổng lồ ba mắt chỉ có thể điên cuồng lắc hông.

Kim Điều nổi giận!

Nó lầm tưởng đó là hành động khiêu khích mình.

Càng trở nên hung hãn hơn vài phần. "Xuống đi!" Giải Ngữ Hoa gân cổ hét với Ngô Mặc.

Ngô Mặc hiện đang ở trong trạng thái lâng lâng.

Trong đầu toàn là những thứ phần thưởng của hệ thống, căn bản không nghe rõ có người đang gọi mình phía sau.

Cho đến khi Băng Tằm phun ra một sợi tơ.

Thẳng tắp đâm về phía Hàn Băng Côn, Ngô Mặc mới từ trong trạng thái đó tỉnh lại.

“Vãi!” Ngô Mặc nắm chặt cây côn Hàn Quang, gắng sức kéo mạnh xuống, miễn cưỡng né được đòn tấn công của tơ tằm băng.

Cổ nhân có câu: “Kẻ địch mà thoải mái thì chính mình chắc chắn khổ sở.” Lúc này, gã khổng lồ ba mắt đang cảm nhận chính xác điều đó.

Cây côn ở trên thì khó chịu, rút ra còn đau đớn hơn.

Phải biết rằng, côn Hàn Quang trong tay Ngô Mặc không phải là vật tầm thường.

Tuy trước đây bị người ta cất giữ, nhưng nó thực sự là một món hung khí.

Để tăng tính sát thương, đầu côn còn được khắc rãnh thoát máu.

Có thể tưởng tượng được, khi Ngô Mặc dùng sức giật mạnh xuống, gã khổng lồ ba mắt sẽ có cảm giác gì rồi đấy.

Trĩ nặng giai đoạn cuối là cái chắc.

Con khổng lồ ba mắt vốn đang gầm thét liên hồi, miệng nó bỗng thốt ra những âm thanh với ngữ điệu khác hẳn.

Chắc chắn là đang chửi bậy.

Nó bất chấp nguy cơ bị Kim Điều tấn công, quay người lại điên cuồng công kích Ngô Mặc.

Bàn chân to như búa sắt điên cuồng giẫm về phía cậu.

Khoảnh khắc nó nhấc chân lên, một mùi hệt như phân ngàn năm xộc thẳng vào mặt.

Ngô Mặc bị hun đến suýt nữa thì nôn ọe.

Vừa bơi nhanh trong nước, cậu vừa không nhịn được chửi thầm trong lòng: “Vãi chưởng, phân ngàn năm à?

Lẽ nào ông đây lại mất đi sự trong sạch rồi sao?” “Kim Điều bảo bối, giang hồ cứu gấp!” Giây phút quan trọng, Ngô Mặc gọi Kim Điều trong tâm trí.

Tuy nhiên, Kim Điều còn chưa kịp động thủ thì ba người Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính đã xông lên.

Giải Ngữ Hoa đứng hơi xa vụ nổ nên ảnh hưởng không lớn.

Còn Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh thì trông thê thảm hơn nhiều.

Mái tóc bảnh bao của Hắc Nhãn Kính bị nổ thành tổ gà, quần áo trên người Trương Khởi Linh thì biến thành đồ rách rưới.

Không chỉ vậy, chiếc quần dài đã biến thành quần đùi.

Mờ mờ ảo ảo còn lộ ra cả bỉm giấy màu trắng bên trong.

Nói thật, may mà có cái bỉm giấy này bảo vệ, nếu không cả hai có khả năng bị thương vào chỗ hiểm rồi.

Chương 1299

“Này, đồ cao to!” Hắc Nhãn Kính ngoắc ngón tay về phía gã khổng lồ ba mắt, miệng nói lời ba trợn: “Lại đây với ba nào, ba cho ăn thịt nướng.” Tiếng hét đã gây nhiễu gã khổng lồ ba mắt.

Đối mặt với mấy kẻ đáng ghét này, nhất thời nó có chút do dự không biết nên giết ai trước.

Nhân lúc nó đang ngẩn người, Ngô Mặc vội vàng thoát khỏi phạm vi tấn công.

Giải Ngữ Hoa đưa tay túm lấy Ngô Mặc, kéo lùi về sau mấy bước: “Tiểu Mặc, không sao chứ?” “Không sao!” Ngô Mặc quệt nước trên mặt, mày nhíu chặt lại: “Mẹ nó, trong nước này có mùi phân.” Trong tình huống nguy cấp thế này mà Ngô Mặc vẫn còn tâm trạng đùa cợt, Giải Ngữ Hoa không biết nên khen cậu ta tim to hay là kẻ vô tâm vô phế nữa.

“Bớt nói nhảm đi.” Giải Ngữ Hoa lườm Ngô Mặc một cái: “Theo tôi quan sát, con tằm băng và tên quái vật này là một phe.” “Anh đừng quên, tằm băng có thể xuyên qua vách đá.

Có khả năng chúng ta vừa rời khỏi đây thì nó lại chui ra chặn đường.” “Vì vậy, chúng ta phải tìm cách diệt con tằm băng.” Ngô Mặc không phải kẻ ngốc, cậu biết Giải Ngữ Hoa nói vậy chắc chắn đã có ý đồ.

Với tính cách của cậu, đoán mò thì lười lắm.

Muốn biết thì cứ hỏi thẳng: “Hoa ca, lúc anh còn úp mở thì con tôi đã đẻ được rồi.

Bớt nhảm đi, anh có ý gì?” “Trong túi cậu có thuốc độc không?”

Giải Ngữ Hoa không vòng vo nữa: “Theo tôi biết, loài tằm rất sợ thuốc trừ sâu.

Suy ra, tằm băng cũng thuộc họ tằm, bản chất không khác biệt nhiều lắm.” Nếu là người khác ở đây, Giải Ngữ Hoa sẽ không mở miệng hỏi câu này.

Chẳng có người bình thường nào đi trộm mộ lại mang theo thuốc độc.

Nhưng Ngô Mặc thì khác.

Dù Ngô Mặc không nói rõ, nhưng Giải Ngữ Hoa lòng dạ biết rõ thằng nhóc này có điểm kỳ lạ.

Tám phần là có kỳ ngộ như trong sách nói.

Nhưng nói hay không là quyền của cậu ta, anh cũng không có ý định hỏi đến cùng.

“Thuốc độc?” Ngô Mặc lộ vẻ kinh ngạc.

Giải Ngữ Hoa nhìn cậu một cái, gật đầu: “Đúng vậy, độc tính càng mạnh càng tốt.” “Cái này...” Ngô Mặc nhìn chằm chằm vào mặt Giải Ngữ Hoa, muốn nhìn ra điều gì đó.

Mẹ kiếp!

Sao Hoa ca lại hỏi thế?

Lẽ nào anh ấy đoán được mình có không gian riêng?

Trong lúc hai người nói chuyện, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh lại một lần nữa giao thủ với gã khổng lồ ba mắt.

Kim Điêu bị ảnh hưởng bởi Ngô Mặc cũng tham gia vào trận chiến.

Vì hang động tối om nên không ai chú ý trên vách đá có thêm một bóng người.

Bóng người mảnh khảnh, rõ ràng là một phụ nữ.

Người này mặc một loại dụng cụ đặc biệt, giúp cô ta có thể leo trèo trên vách đá như thằn lằn.

Cô ta từ từ di chuyển về phía khe hở.

Cứ tưởng có thể qua mặt được tất cả để trốn thoát, nào ngờ lại bị con tằm băng bên dưới phát hiện.

Người ta thường nói, quả hồng mềm thì dễ bị bóp.

Con tằm băng không biết thực lực của đối phương, liền trút hết cơn giận lên người này.

Miệng nó liên tục phun tơ lên trên, định giết chết kẻ này.

Tốc độ vốn chậm rãi của người phụ nữ bắt đầu tăng nhanh, cô ta nghiêng trái ngả phải để né tránh đòn tấn công.

Trong lúc giằng co, cô ta đã leo đến được khe hở.

Lúc này, khoảng cách giữa cô ta và con tằm băng chỉ còn tối đa hai mét.

Nói quá một chút, nó có phun nước bọt cũng dính vào người cô ta.

Thấy con tằm băng sắp đuổi tới, mặt người phụ nữ thoáng qua một tia tàn nhẫn.

Cô ta nhanh chóng liếc nhìn xung quanh, nghiến răng rút một quả lựu đạn từ sau lưng ra.

Thân hình phóng lên trên, đồng thời ném quả lựu đạn về phía con tằm băng.

Cùng với tiếng nổ vang trời, khe hở dưới chân người phụ nữ sụp đổ.

Đá vụn lách cách rơi xuống như mưa, chẳng mấy chốc đã lấp kín khe hở.

Người phụ nữ nắm bắt cơ hội cuối cùng, vọt lên trên.

Tình huống đột ngột khiến mọi người ngơ ngác.

Lâm Phong và mấy người khác đang đứng trên đó lo lắng chờ đợi, bị sóng xung kích của quả bom làm cho ngã nghiêng ngã ngửa.

“Vãi chưởng!

Xảy ra chuyện gì vậy?” Vừa định nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra thì thấy một bóng phụ nữ từ trong khe hở lao ra.

“Trương Hải Hạnh!” Lâm Phong trừng mắt, nghiến răng nghiến lợi đọc ra ba chữ này.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử điên cuồng lao về phía khe hở.

Chỉ thấy khe hở lúc nãy còn rộng rãi, giờ đã bị đá vụn lấp đầy.

Không những thế, đá vụn vẫn đang tiếp tục sụp xuống.

“Vãi chưởng, bố mày giết mày!” Vương Bàn Tử mắt đỏ ngầu, cầm dao găm quay người xông về phía Trương Hải Hạnh.

Lâm Phong và Giải Liên Hoàn cũng rút súng ra.

“Các người muốn làm gì?” Trương Hải Qua và mấy người khác bước lên chắn đường.

Họ đã sớm ngứa mắt với đám Ngô Mặc rồi.

Bây giờ lực lượng chiến đấu cao cấp của bọn họ bị kẹt ở dưới, chi bằng nhân cơ hội này giết quách mấy người này đi.

“Hải Hạnh, em đi đâu vậy?” Thấy trên người Trương Hải Hạnh đầy vết máu, Trương Hải Khách vội vàng đi tới.

Để tránh xung đột, anh ta cố tình đứng giữa Vương Bàn Tử và

Trương Hải Hạnh.

Vương Bàn Tử biết Trương Hải Khách là ai.

Nhưng lúc này đừng nói là anh ta, dù Thiên Vương lão tử có đến cũng không ngăn được ý định giết Trương Hải Hạnh của hắn.

“Để sau hãy nói.” Trương Hải Hạnh xua tay, lạnh lùng nhìn Vương Bàn Tử: “Đồ không biết điều, nếu tôi không ném lựu đạn thì con súc sinh đó đã bò lên rồi.

Tôi cứu các người đấy.” “Bớt xàm lờ đi!” Gương mặt già nua của Giải Liên Hoàn lạnh như băng.

Đa Kiệt tính tình thẳng thắn, chửi ầm lên: “Con mụ chết tiệt, mẹ mày cố ý đúng không?” Do nói quá nhanh, Tô Nan muốn cản cũng không kịp, chỉ đành thở dài đứng bên cạnh Lâm Phong.

Chuyện kết minh tạm thời không bàn tới.

Bị mắc kẹt bên dưới, Ngô Mặc hoàn toàn chết lặng!

Suốt ngày đi săn nhạn, giờ lại bị nhạn mổ vào mắt.

Rốt cuộc là thằng ngu nào đã nhân lúc hỗn loạn chạy ra ngoài hại mình một vố thế này?

Sóng xung kích của vụ nổ khá mạnh.

Đá vụn lách cách rơi xuống như mưa.

Đừng nói là con tằm băng ở gần, ngay cả Kim Điêu và đám Ngô Mặc cũng chẳng khá hơn là bao.

Từng người một bị hất văng xuống dòng sông băng giá.

Lúc này, nước sông có lạnh cũng không lạnh bằng lòng người.

Lúc nãy Ngô Mặc chỉ lo đánh nhau với gã khổng lồ ba mắt, hoàn toàn không để ý ai là người ném lựu đạn.

Chương 1300

Bây giờ chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Con tằm băng bị ảnh hưởng bởi thuốc nổ, bộ não vốn không phát triển nay lại càng thêm hỗn loạn.

Nó điên cuồng lắc đầu vẫy đuôi.

Trong lúc lắc lư, nó liên tục hất những tảng đá lớn về mọi phía.

“Cẩn thận!” Giải Ngữ Hoa vừa từ dưới nước trồi lên.

Anh ngẩng đầu lên thì thấy một tảng đá to bằng cối xay đang bay về phía đỉnh đầu Ngô Mặc.

Anh lo lắng đến mức giọng cũng cao lên mấy tông.

Ngô Mặc cũng muốn né.

Nhưng gã khổng lồ ba mắt đã nhắm vào cậu, chặn kín đường đi, không cho cậu cơ hội chạy thoát.

May mà vào thời khắc mấu chốt, Trương Khởi Linh từ bên cạnh túm lấy thắt lưng Ngô Mặc, dùng sức quăng cậu sang một bên.

Tảng đá không chút nương tình đập vào bụng gã khổng lồ ba mắt.

Ngô Mặc và Trương Khởi Linh mấy người khó khăn lắm mới tụ lại được một chỗ.

Bây giờ đá vụn bay loạn xạ, nước sông lại lạnh, căn bản không có thời gian lấy súng phun lửa ra.

Bốn người run cầm cập trong nước sông.

Dù vậy, Hắc Nhãn Kính cũng không quên cà khịa một câu: “Bảo bối, lạnh rồi phải không, vòng tay của anh đây luôn rộng mở vì em.”

“Đồ ngu!” Hai giọng nói cùng với một ánh mắt khinh bỉ xuất hiện cùng lúc.

Ngô Mặc đảo mắt một cái: “Đừng...

đừng có tào lao nữa, mẹ nó.

Đường phía trước bị chặn rồi, bây giờ hoặc là lui về, hoặc là tìm đường khác.” Ngày thường có thể nói một hơi mấy câu, bây giờ bị lạnh cóng đến mức nói mấy chữ cũng mất cả buổi.

“Không gian ở đây không ổn định.” Giải Ngữ Hoa nghiến răng nói: “Tôi nhớ lúc đến có một vách đá, độ rộng miễn cưỡng có thể chứa được mấy người chúng ta.” “Rút!” Mấy người này đều là những người làm việc dứt khoát, nghe vậy không chút do dự quay đầu chạy về.

Lúc chạy, Ngô Mặc cũng không quên gọi Kim Điều.

Bất ngờ gặp sự cố, Kim Điều bị đá đập cho choáng váng, có chút tủi thân.

Nghe Ngô Mặc gọi mình, nó lập tức giống như đứa trẻ bị bắt nạt thấy phụ huynh.

Nó vung chân dài, lạch bạch chạy về phía cậu.

Mục tiêu của nó quá lớn, nhất cử nhất động hoàn toàn khác với con người, lập tức thu hút sự chú ý của gã khổng lồ ba mắt và con tằm băng.

Thế là, kế hoạch đào tẩu tạm thời thất bại.

“Mẹ nó.” Ngô Mặc tức muốn nổ phổi.

“Hoa ca, Kính ca, Lão Trương, ba người đi trước đi, tôi sẽ chặn con súc sinh này.” “Im miệng!” “Bảo bối, không được!” “Cùng nhau!” Ba người ném ra những lời có cùng ý nghĩa, rồi xông lên trước Ngô

Mặc.

Không phải chỉ là đánh nhau sao?

Sợ ai chứ?

Trận chiến lại một lần nữa leo thang.

Bên ngoài hang động, Ngô Tà và những người khác lo lắng như lửa cháy trên nhà.

Do Tô Nan, Đa Kiệt và Tiểu Tứ Nguyệt chọn đứng về phía Lâm Phong, ý định giết người của Trương Hải Qua có chút do dự.

Cộng thêm Trương Hải Khách kiên quyết không đồng ý, tình hình nhất thời rơi vào trạng thái kỳ quái.

Một bên liều mạng muốn cứu người, một bên ngồi yên xem kịch vui.

“Không được, địa chất quá mềm, không thể dùng thuốc nổ lần nữa.” “Vậy làm sao bây giờ?

Dùng tay đào à?” “Không thể nào, đừng nói là tay, máy xúc cũng vô dụng.” Từng đề nghị được đưa ra, rồi lại từng đề nghị bị bác bỏ.

Chớp mắt đã nửa tiếng trôi qua, không có một biện pháp nào khả thi.

Dãy Himalaya lạnh thấu xương, nhưng mồ hôi trên trán mấy người lại không ngừng tuôn ra.

Lâm Phong tin chắc thằng con trai nhà mình phúc lớn mạng lớn sẽ không sao.

Nhưng mọi chuyện đều sợ chữ “lỡ”.

Lỡ như hệ thống lên cơn không đáng tin thì sao?

Ngô Tà đột nhiên nhớ ra chức năng liên lạc của Đồng Hồ, vội vàng gửi mấy tin nhắn cho Ngô Mặc.

Tuy nhiên, Ngô Mặc đang chiến đấu với quái vật, hoàn toàn không để ý đến tin nhắn.

Ngô Tà lập tức tự vẽ ra một vở kịch lớn trong đầu.

Ngô Mặc nào có thời gian để ý chuyện khác, toàn bộ tinh lực đều tập trung vào chiến đấu.

Cậu thử dùng tinh thần lực để khống chế gã khổng lồ ba mắt.

Hiệu quả cực kỳ nhỏ, gần như vô dụng.

Nhưng hành động này lại cho cậu một ý tưởng mới.

Nếu đã không giết được đối phương, có thể đàm phán không?

Nghĩ đến đây, cậu hét lớn với ba người Giải Ngữ Hoa: “Đừng động thủ vội, lùi lại!” May mà đang ở trong hang động rộng rãi.

Nếu không với cái giọng khàn của Ngô Mặc, căn bản không thể hét to như vậy.

Ba người Giải Ngữ Hoa không hiểu chuyện gì. 7.

Nhưng với sự hiểu biết của họ về Ngô Mặc, họ đoán chắc tám phần là cậu ta lại nghĩ ra kế hoạch thất đức nào đó rồi.

Có Kim Điều ở phía trước chống đỡ.

Ba người lùi lại cũng dễ dàng hơn một chút.

Ngô Mặc nhanh chóng tiến lên, lướt qua vai ba người, nói trước một bước: “Mọi người đừng qua đây vội, tôi có ý tưởng của riêng mình.” “Cậu…” Giải Ngữ Hoa nín một hồi, nghiến răng dặn dò: “Cẩn thận, đừng làm bừa.” “Vâng!” Ngô Mặc đáp một tiếng.

Cậu không có thời gian để nói nhiều.

Thấy Kim Điều một chọi hai có chút đuối sức, cậu phải nhanh chóng thử giao tiếp.

Liên tục hét lớn.

Ngô Mặc cảm giác cổ họng mình lại có xu hướng phế đi.

Cậu lao đến bên cạnh gã khổng lồ ba mắt.

Thân mình lặn xuống nước, lúc xuất hiện lại trong tay đã có thêm một cái loa gấp.

Cậu đứng trong nước, ngẩng đầu cầm loa hét lên: “Này đồ ngốc to xác, có thể nói chuyện đàng hoàng được không?” Vừa mở miệng, những âm điệu khó hiểu vang vọng khắp hang động.

Gã khổng lồ ba mắt đang giơ tảng đá định ném về phía Kim Điều.

Bỗng nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc, ánh mắt lóe lên một tia mờ mịt, động tác lập tức dừng lại.

“Mày nghe hiểu tao nói chứ?” Ngô Mặc thấy gã khổng lồ có phản ứng, trong lòng vui mừng, tiếp tục hét: “Hiểu thì giơ tay lên, à, xin lỗi, tao quên mày không còn tay, gật đầu cũng được.” Gã khổng lồ cúi đầu nhìn Ngô Mặc, im lặng hồi lâu: “Các ngươi là người của bộ lạc nào?

Tại sao lại tấn công ta?” “Bộ lạc?” Ngô Mặc đầy dấu chấm hỏi trong đầu!

Mình có chơi game World of Warcraft đâu, lấy đâu ra bộ lạc?

Không hiểu cũng không sao.

Chương 1301

Ngô Mặc có kinh nghiệm đối phó phong phú, lập tức hỏi ngược lại: “Mày là bộ lạc nào?

Tụi tao đang đi ngang qua yên lành, mày đột nhiên tấn công tụi tao, có phải là hơi quá đáng không?” Gã khổng lồ đột nhiên đứng thẳng người, một tay đấm ngực, gầm lên một tiếng: “Bộ lạc Cửu Lê.” Tiếng như chuông hồng, chấn động khiến tai Ngô Mặc ù đi.

Vãi chưởng!

Bệnh gì vậy?

Ngô Mặc phải mất một lúc tai mới dễ chịu hơn một chút.

Không được!

Đứng bên dưới thiệt thòi quá.

Nước miếng của tên to xác này phun đầy người mình như mưa.

Ngô Mặc gọi Kim Điều lại.

Không chút khách khí leo lên cổ Kim Điều.

Hai chân cậu đứng vững trên vai Kim Điều, miễn cưỡng cao đến ngực gã khổng lồ ba mắt.

Có lẽ đã lâu không nghe thấy tiếng quê hương.

Gã khổng lồ hiếm khi không nhân cơ hội ra tay, mà đứng đó đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới.

“Bộ lạc Cửu Lê?” Sao quen thế nhỉ?

Ngô Mặc luôn cảm thấy rất quen tai, suy nghĩ một vòng lớn mới chợt nhận ra.

Vãi chưởng!

Trác Lộc chi chiến!

Trận đại chiến giữa Xi Vưu và Hoàng Đế thời thượng cổ.

Bộ lạc của Xi Vưu không phải là bộ lạc Cửu Lê sao?

Nói như vậy, gã khổng lồ ba mắt này chẳng phải đã sống mấy ngàn năm rồi sao?

Mẹ nó. 8.

Con rùa sống dai nhất cũng phải bị nó đợi cho đến lúc chết già.

Cái quái gì đang xảy ra vậy?

Ai cũng sống mấy ngàn năm, tại sao quy luật thời gian lại vô hiệu với họ?

Ngô Mặc trong lòng có chút bất bình.

Thôi kệ!

Mặc xác nó, ông đây bây giờ chỉ muốn sống sót ra ngoài.

Ngô Mặc sắp xếp lại suy nghĩ, trầm giọng nói: “Này đồ ngốc… khụ, anh bạn, chúng tôi vô tình xông vào đây, làm phiền anh tỉnh giấc, vô cùng xin lỗi.” Cậu nói mấy câu tránh nặng tìm nhẹ, cuối cùng chuyển chủ đề: “Con súc sinh kia là kẻ thù của anh, chúng tôi giúp anh giết nó, về tình về lý anh nên cảm ơn chúng tôi.

Người ta nói kẻ thù của kẻ thù là bạn, đã là bạn, anh có nên tránh đường để chúng tôi an toàn rời khỏi đây không?” Cậu nói bằng ngôn ngữ thời thượng cổ, líu lo rất trôi chảy.

Dù Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa kiến thức uyên bác, lúc này cũng thực sự không hiểu gì.

Ba người đứng trong nước, mắt không rời Ngô Mặc, chỉ sợ cậu xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nước sông lạnh thấu xương.

May mà trong tay có súng phun lửa, thỉnh thoảng đốt lên sưởi ấm.

Miễn cưỡng có thể đứng trong nước quan sát tình hình.

Hắc Nhãn Kính gác tay trái lên vai Trương Khởi Linh, đẩy kính râm: “Này, Ách Ba thấy chưa?

Bảo bối nhà tôi tài hoa không?” Vẻ mặt đắc ý, có chút giống như con cái thi đỗ Thanh Hoa Bắc Đại, cha mẹ chỉ hận không thể mời cả con chó lên bàn ngồi.

Trương Khởi Linh lạnh lùng liếc hắn một cái.

Thân hình khẽ lắc, cánh tay Hắc Nhãn Kính lập tức hụt, miệng vẫn không tha người: “Này, Ách Ba, ghen tị à?” “Im miệng, đồ ngu!” Giải Ngữ Hoa nghe mà phiền lòng, không nhịn được gắt lên: “Lúc nào rồi còn nói nhảm, ngậm miệng lại một lúc đi, nhức hết cả đầu.” Hắc Nhãn Kính nghe Giải Ngữ Hoa chuyển chủ đề sang mình, bĩu môi không vui: “Được, được, Hạt Tử tôi không khoe nữa được chưa?

Nhưng tôi hơi tò mò, bảo bối nhà tôi rốt cuộc đang nói gì vậy?

Sao trông ánh mắt tên to xác kia nhìn nó không đúng lắm?

Mẹ nó, sức hấp dẫn của bảo bối nhà tôi lớn quá rồi, không lẽ con súc sinh này cũng có ý đồ gì với nó à?” Lúc này, trong lời nói của Hắc Nhãn Kính đã chua loét như giấm lâu năm.

Trương Khởi Linh và Giải Ngữ Hoa bất giác nhìn nhau, rồi lần lượt dịch sang trái phải một bước.

Lại một lần nữa, họ dồn ánh mắt vào Ngô Mặc.

Ngô Mặc nói một tràng dài, kết quả gã khổng lồ ba mắt đến một cái rắm cũng không đáp lại.

Con mắt to như chậu rửa chân cứ nhìn chằm chằm vào Ngô Mặc.

Ngô Mặc bị nhìn đến trong lòng phát hoảng, đang định nói thêm gì đó, gã khổng lồ đột nhiên mở miệng: “Trên người ngươi có khí tức của tộc ta.” “Cái gì?” Ngô Mặc cả người có chút ngơ ngác.

Hai mắt trợn tròn, ngây người hồi lâu, nghi ngờ mình nghe nhầm, liền ngoáy ngoáy tai: “Chờ đã, ngươi nói gì?” “Trên người ngươi có khí tức của tộc ta.” Gã khổng lồ cúi đầu xuống, áp sát vào người Ngô Mặc hít hít hai cái.

Hành động đột ngột này khiến ba người Hắc Nhãn Kính suýt nữa rút vũ khí xông lên.

Ngô Mặc thì rất bình tĩnh.

Cậu ở gần gã khổng lồ nhất, nhạy bén nhận ra đối phương không hề tỏa ra ác ý tấn công.

Nói ra cũng thật thú vị, vừa rồi còn đánh nhau sống chết hận không thể băm vằm đối phương ra thành vạn mảnh.

Bây giờ lại có thể bình tĩnh đối thoại.

Lẽ nào hào quang nhân vật chính của mình quá mạnh, đối tượng kỳ quái nào cũng có thể bại dưới gấu quần tây của mình?

Gã khổng lồ đứng thẳng người, trên khuôn mặt to như cái mâm thoáng qua một tia hoài niệm và nghi hoặc: “Ngươi… rốt cuộc là ai?” Nó nhấn mạnh là “ngươi”, chứ không phải “các ngươi”.

“Ta đây…” Ngô Mặc nhất thời có chút cứng họng.

Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, nên đáp lại câu này như thế nào?

Về mặt nhận người thân, kinh nghiệm của cậu khá phong phú.

Nhưng tiền đề là mọi người đều là người!

Cùng quái vật nhận thân, đúng là gái lớn lần đầu lên kiệu hoa.

Huống hồ, nghĩ nát óc cũng không ra, sao mình lại có khí tức của tộc khổng lồ ba mắt?

Đúng lúc này, trong đầu cậu chợt lóe lên một ý nghĩ… lẽ nào là hệ thống?

Hệ thống có ba mắt à?

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu đột nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh: “Dập tắt cái ý nghĩ chết tiệt của ngươi đi, nếu không ta không ngại khoét cho ngươi con mắt thứ ba trên đầu đâu.” “Vãi chưởng!” Ngô Mặc giật mình một cái.

Cậu đảo mắt, bực bội đáp lại: “Đồng tử, lúc cần thì không ra, lúc không cần thì lại chui ra.

Quá đáng hơn là còn giám sát suy nghĩ của tôi?

Có hiểu quyền riêng tư là gì không?

Lỡ trong đầu có chút gì đó ‘đen tối’, chẳng phải đều bị ngươi thấy hết à?” “Bớt nhảm đi.” Hệ thống đảo mắt: “Nhắc nhở ngươi một câu, sinh vật này xuất hiện liên quan đến rất nhiều chuyện sau này, nhất định phải cẩn thận đối đãi.” Nói xong lại biến mất không thấy tăm hơi.

Ngô Mặc vốn đã rối như tơ vò, bây giờ bị lời của hệ thống làm cho càng thêm choáng váng.

Thật ghét những kẻ nói chuyện bí ẩn.

Chương 1302

Có gì nói thẳng, có rắm thì thả ra khó lắm sao?

Nhưng nghe lời phải nghe ý, từ lời của hệ thống, Ngô Mặc nghe ra được một chút khác biệt.

Ý định lén lút cho nổ chết gã khổng lồ ba mắt tạm thời gác lại.

Cậu định nói chuyện thêm với đối phương, thăm dò xem rốt cuộc là chuyện gì?

Ngô Mặc sắp xếp lại suy nghĩ, trầm giọng nói: "Đúng vậy, sự việc đã đến nước này ta cũng không giấu nữa, ta đúng là người của bộ lạc Cửu Lê.

Nhưng ta khác ngươi, ta là người của chủ bộ lạc." Nói về khoản chém gió, Ngô Mặc khá là thành thạo.

Cậu kết hợp tất cả các câu chuyện truyền thuyết, phim ảnh đã xem lại, nói nhảm một hồi.

Nhấn mạnh mối quan hệ không tầm thường của mình với Xi Vưu.

Thậm chí để chứng minh mình nói có căn cứ, cậu còn cố ý chiếu hình ảnh gấu trúc trên Đồng Hồ.

Trên vách đá hiện lên hình ảnh một con gấu trúc sống động, vừa gặm tre, vừa làm trò dễ thương, vừa nhào lộn.

Gần như giống hệt Mạnh Lan, tam thái tử của vườn thú Tây Trực Môn.

Gã khổng lồ ba mắt nào đã thấy qua công nghệ hiện đại?

Khoảnh khắc nhìn thấy gấu trúc, nó lập tức tin tám phần lời Ngô Mặc.

Phải biết rằng, gấu trúc là tọa kỵ của Xi Vưu đại nhân.

Người khác đừng nói là cưỡi, ngay cả sờ cũng không có tư cách.

Nói như vậy… Gã khổng lồ ba mắt nhìn Ngô Mặc với ánh mắt phức tạp.

Nội tâm rối rắm như bánh quai chèo.

Không oán giận là không thể.

Mông bây giờ vẫn còn đau chết đi được, phía trước cũng chẳng khá hơn, suýt nữa bị lửa thiêu ngốc.

Bây giờ đột nhiên biết đối phương cùng bộ lạc với mình, mà còn là ái tướng của Xi Vưu đại nhân.

Chỉ có thể gãy răng nuốt cả máu lẫn răng.

Cánh tay độc nhất nắm chặt nắm đấm, không cam lòng hỏi: “Ngươi có lệnh bài của đại nhân không?” “Lệnh bài?” Ngô Mặc trong lòng chùng xuống.

Toi rồi, chém gió quá đà rồi.

Thẻ rửa chân thì có thể làm mấy cái, lệnh bài là cái quái gì?

Nhưng bây giờ đã bị dồn vào thế này.

Không lấy ra được lệnh bài, rất có thể sẽ bị gã khổng lồ ba mắt vạch trần lời nói dối.

Một trận tử chiến là không thể tránh khỏi.

Ngô Mặc trong lòng khó xử, nhưng bề ngoài vẫn không chút biến sắc.

Cậu thò tay vào ba lô sau lưng giả vờ tìm lệnh bài, thực chất là đang thầm nghĩ xem nên tiếp tục lừa đối phương như thế nào?

Khóa kéo ba lô vừa mở ra, vô tình để lộ cây sáo xương cắm bên cạnh.

Ngô Mặc có chút ghét bỏ gạt nó sang một bên.

Nếu không phải hệ thống từng nhắc đến sáo xương, với tính cách của cậu thì sớm đã bẻ gãy vứt đi đâu rồi.

Gã khổng lồ ba mắt luôn chú ý đến hành động của Ngô Mặc, thấy cây sáo xương, biểu cảm lập tức thay đổi.

“Sao vũ khí của Hậu Khanh đại nhân lại ở trong tay ngươi?” Ngô Mặc: “...” 9.

Sau cơn mưa trời lại sáng sao?

Sự trùng hợp này có phải hơi quá đà không?

Nhưng thuận nước đẩy thuyền là phẩm chất ưu tú của Ngô Mặc, cậu lập tức rút sáo xương ra quơ quơ hai cái: “Ngươi nói cái này à?” “Ừ!” Tên to xác ồm ồm đáp một tiếng.

Ngô Mặc trầm ngâm một lát, tay run lên ném thẳng sáo xương lên trên: “Sư phụ ta đưa cho ta, ngươi xem kỹ đi, đừng nói ta lừa ngươi.” Vô trung sinh sư phụ (tự bịa ra sư phụ).

Dù sao cũng là thuận miệng nói bừa, nói càng to càng tốt, nếu không phải bất tiện, cậu còn có thể nói Xi Vưu là con trai mình.

Gã khổng lồ ba mắt cầm sáo xương xác nhận kỹ lưỡng hồi lâu, cuối cùng cũng tin lời Ngô Mặc.

Đầu tiên là Thực Thiết Thú (tên cổ của gấu trúc), sau đó là sáo xương.

Hai thứ này chỉ có thân tín của đại nhân mới sở hữu.

Thời thượng cổ, đẳng cấp giai cấp cực kỳ nghiêm ngặt, đúng là quan lớn một cấp đè chết người.

Hậu Khanh là đại tướng dưới trướng Xi Vưu, thân phận địa vị vượt xa gã khổng lồ ba mắt.

Gã khổng lồ ba mắt lập tức quỳ một gối xuống.

Tốc độ nhanh đến mức người ta không kịp phản ứng.

Nước sông lạnh băng bị hất lên rất cao, bắn vào Kim Điêu khiến nó phải nheo mắt.

Kim Điêu dù tính tình tốt đến đâu cũng bị chọc giận, miệng phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ.

Ngô Mặc vội vàng an ủi Kim Điêu.

Ra hiệu cho nó không được cử động lung tung, kẻo hất mình xuống sông.

Phải nói rằng, cậu cũng bị hành động của gã khổng lồ làm cho ngơ ngác.

Nói không hợp là quỳ.

Quy củ của chủng tộc nào mà kỳ lạ vậy?

“Mẹ nó!” Sắc mặt Hắc Nhãn Kính âm trầm như nước, toàn thân tỏa ra sát khí: “Con súc sinh chết tiệt quả nhiên không có ý tốt.” “Anh…” Giải Ngữ Hoa nhịn không nổi nữa, nín hồi lâu mới nặn ra một câu: “Não anh bị phân đông cứng rồi à?

Thật sự nghĩ ai cũng có tâm tư bất chính như anh sao?” Trương Khởi Linh lại dịch sang bên cạnh một bước.

Sự ghét bỏ trong đáy mắt gần như tràn ra ngoài.

Gã khổng lồ một tay giơ sáo xương, cung kính nói: “Chúc Hạ Sơn Băng Tử ra mắt đại nhân!” “Sơn Băng Tử?” Ngô Mặc suýt nữa thì cười phá lên.

Đúng là một cái tên rất khí phách, đã nổi danh ở hải ngoại rồi.

Cây sáo xương trong tay gã khổng lồ gần như nhỏ bằng tăm xỉa răng.

Ngô Mặc đưa tay nhận lấy.

Khẽ ho một tiếng, ra vẻ đại ca: “Nếu đã là người một nhà thì đánh nhau sống chết không cần thiết nữa, chúng ta có nên đổi chỗ khác nói chuyện không?” Gã khổng lồ chết hay không Ngô Mặc không quan tâm, nhưng ba người anh em bảo bối của mình sắp đông thành cục rồi.

Nếu không nhanh chóng lên bờ, sau này mỗi người một cặp chân phong thấp là cái chắc.

Người ta nói, trong triều có người dễ làm việc.

Mặc dù gã khổng lồ ba mắt đã ngủ say mấy nghìn năm không quen thuộc với môi trường xung quanh, nhưng không chịu nổi con thú cưng của nó là tằm băng vẫn luôn hoạt động ở đây.

“Dẫn đường đi.” Ngô Mặc khoanh tay, ra lệnh cho gã khổng lồ ba mắt.

Gã khổng lồ đứng dậy, nói một tràng líu lo với con tằm băng.

Con tằm băng như một đứa trẻ bị tủi thân, thân hình mập mạp của nó cứ cọ vào người gã khổng lồ.

Gã khổng lồ thở dài, vỗ vỗ đầu con tằm băng, trầm giọng dặn dò mấy câu.

Con tằm băng lắc lắc cái đuôi to, không tình nguyện quay người đi trước dẫn đường.

Ngô Mặc lập tức hét với ba người bên dưới: “Đừng ngẩn ra đó nữa, mau theo lên đây.” “Bảo bối, không sao chứ?” Hắc Nhãn Kính vừa đi theo vừa lo lắng hỏi một câu.

Chương 1303

Không còn cách nào khác, ba người họ lần đầu tiên gặp phải vùng kiến thức mù mờ.

Một câu cũng không hiểu, hoàn toàn không biết sự việc bây giờ đã diễn biến thành thế nào.

Nhưng cả ba đều là người tinh ranh.

Từ hành động đã phán đoán ra, lúc này Ngô Mặc đang chiếm thế thượng phong.

Còn tại sao lại như vậy?

Chắc là cậu nhóc nhà mình lại bật chế độ lừa đảo rồi.

Không lẽ lại nhận thêm một người thân nữa chứ?

“Bớt nhảm đi, mau theo lên đây.” Ngô Mặc lúc này không tiện nói nhiều, lườm Hắc Nhãn Kính một cái: “Lần sau gọi tôi là đại gia, đừng có suốt ngày gọi bảo bối.” Dù sao đi nữa, tình hình đang phát triển theo hướng tốt.

Tằm băng không hổ là sinh vật dị chủng thời cổ đại, rất quen thuộc với môi trường xung quanh.

Nó dẫn cả nhóm bò lên khe hở phía trên.

Loanh quanh một hồi, cuối cùng cũng thoát khỏi dòng sông băng giá.

Nơi này là một không gian rất rộng rãi, đủ để mấy người nói chuyện.

Ngô Mặc nhảy từ trên người Kim Điều xuống.

Tay cầm loa lớn giao tiếp với gã khổng lồ ba mắt.

Bây giờ có Giải Ngữ Hoa và mấy người bên cạnh, đủ để giúp cậu bày mưu tính kế, cung cấp một số ý tưởng mới.

Ngô Mặc tranh thủ nói ngắn gọn, kể lại tình hình hiện tại cho ba người.

Khi biết Ngô Mặc giả làm đệ tử của một bộ tướng của Xi Vưu, dù Trương Khởi Linh bình tĩnh vô cùng cũng có chút cạn lời.

Quá giỏi lừa bịp.

Lần sau còn lợi hại hơn lần trước.

Ngày nào đó cậu ta có nói mình là họ hàng của Nữ Oa, anh cũng sẽ không thấy kinh ngạc.

“Đừng để lộ tẩy.” Giải Ngữ Hoa lặng lẽ thở dài: “Theo dã sử tôi đọc được, thời thượng cổ bộ lạc Xi Vưu và Hoàng Đế...” Sự việc đã đến nước này, nói nhiều vô ích.

Giải Ngữ Hoa chỉ có thể nhanh chóng kể lại những câu chuyện mình biết cho Ngô Mặc, để bổ sung những kiến thức còn thiếu của cậu.

Hắc Nhãn Kính thỉnh thoảng bổ sung vài câu.

Ngô Mặc nghe mà càng ngày càng tự tin, đối với việc lừa gạt gã khổng lồ ba mắt qua cửa này càng thêm chắc chắn.

Gã khổng lồ ba mắt định ngồi xếp bằng xuống đất, nhưng vết thương ở mông nhắc nhở nó rằng tư thế này không ổn lắm.

Nó oán trách liếc Ngô Mặc một cái, đổi tư thế dựa vào vách đá.

“Đại nhân, tình hình bộ lạc thế nào rồi?” Gã khổng lồ ồm ồm hỏi ra điều mà nó quan tâm nhất.

Ánh mắt đầy mong đợi và khao khát.

“Đừng nhắc nữa, một lời khó nói hết.” Ngô Mặc vỗ đùi thở dài: “Tạm thời đừng nói chuyện này nữa, ta tò mò hơn là tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?” “Ta…” Trong mắt gã khổng lồ lóe lên một tia mờ mịt: “Năm đó sau khi chiến tranh thất bại, ta dẫn thuộc hạ chịu trách nhiệm đoạn hậu.” Nó chậm rãi kể lại quá trình sau trận Trác Lộc.

Chuyện nói thì phức tạp, nhưng cũng rất đơn giản, không ngoài việc thành làm vua thua làm giặc.

Bộ lạc thất bại, mang theo tàn binh bại tướng chạy trốn.

Mất chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng đuổi kịp Ma Tướng đại nhân.

Đại nhân bị thương nặng, giao cho nó một cái hộp, dặn nó nhất định phải bảo quản tốt.

Vì cái hộp này mà nó bị truy sát không ngừng.

Nó không biết trong hộp chứa gì, nhưng ghi nhớ lời đại nhân dặn… tuyệt đối không được mở ra.

Cái hộp?

Trong đầu Ngô Mặc đột nhiên hiện lên chiếc hộp mà Ngô Tà đã giao cho hắn.

Hắn không khỏi thầm kinh ngạc.

Vận mệnh của ông anh nhà mình đúng là vô địch.

Tùy tiện đi lạc thôi cũng nhặt được bảo bối xịn.

Kiếp trước không phải là Đa Bảo đạo nhân chuyển thế đấy chứ?

Nếu không sao lại vừa gặp nạn vừa có kỳ ngộ thế này?

“Đừng ngẩn người nữa, nó nói gì vậy?” Giải Ngữ Hoa khẽ thúc vào người Ngô Mặc, kéo hắn ra khỏi dòng suy nghĩ mông lung.

Nói ra cũng thấy mất mặt, học bá lại đi hỏi ý kiến học tra.

Đúng là gái lớn lần đầu lên kiệu hoa.

“Khụ khụ, để tôi phiên dịch cho mấy người.” Vẻ đắc ý lộ rõ trên mặt Ngô Mặc.

Phải công nhận, cảm giác nắm giữ được thông tin trước tiên thật sự rất thoải mái.

Lúc này, Sơn Băng Tử đang kể lại chuyện gã dẫn tộc nhân chạy trốn đến gần dãy Himalaya.

Suốt đường đi bị truy sát, số người đến được đây đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Nhìn ngọn thần sơn cao chót vót, họ thành kính quỳ lạy, cầu xin thần linh phù hộ.

Thần sơn tài nguyên phong phú, họ bèn đóng trại tại đây.

Huyết mạch của tộc người khổng lồ ba mắt rất đặc biệt, tuổi thọ dài nhưng khả năng sinh sản lại cực kỳ kém.

Để hoàn thành sứ mệnh của thần tướng đại nhân, tộc người khổng lồ ba mắt quyết định sinh sôi thế hệ tiếp theo.

Họ thử kết hợp với các sinh vật trên dãy Himalaya.

Sau nhiều vòng thử nghiệm, cuối cùng họ phát hiện có thể sinh ra đời sau với người tuyết, hơn nữa còn khá dễ dàng.

Trong khoảng thời gian đó, Sơn Băng Tử đã thu phục được tộc Băng Tằm, góp thêm một phần sức mạnh cho sự lớn mạnh của chủng tộc.

Thời gian trôi nhanh như bay.

Lứa người khổng lồ ba mắt thuần chủng cuối cùng dần già đi và qua đời.

Nhưng lòng trung thành vẫn khắc sâu trong tim.

Sơn Băng Tử và Vu sư sau khi bàn bạc đã quyết định chìm vào giấc ngủ sâu để chờ đợi tiếng gọi của Xi Vưu đại nhân.

Qua sự dò xét của Băng Tằm, họ phát hiện sâu dưới lòng đất có một hang động rộng lớn.

Họ dồn toàn lực của cả tộc để xây dựng một cái đĩa tròn, dùng bí thuật để đưa Sơn Băng Tử vào giấc ngủ dài.

Họ cũng cho Băng Tằm ăn bí dược để nó có thể bảo vệ bên cạnh Sơn Băng Tử.

Còn chiếc hộp thì được giấu ở một nơi khác.

Dù sao thì trứng không thể bỏ chung một giỏ, lúc nào cũng phải có đường lui.

Ngô Mặc dịch lại câu chuyện không sót một chữ.

Hắc Nhãn Kính trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Nếu đã chìm vào giấc ngủ sâu, tại sao lại là kẻ thù không đội trời chung với Tuyết Sơn Diêm Vương?

Theo lời nó nói, lúc xây dựng đĩa đá thì hang động hoàn toàn không giống bây giờ.” “Vậy có phải điều đó chứng tỏ một điều, cánh cửa đồng xuất hiện sau này, tác dụng chính là để giam cầm nó không?” “Chưa chắc.” Giải Ngữ Hoa nhíu chặt mày, “Nếu nói cánh cửa đồng và Tuyết Sơn Diêm Vương là để giam cầm nó, vậy sự tồn tại của cái bóng đen kia là vì sao?

Tinh đồ trên đĩa đồng kia đại biểu cho ý nghĩa gì?

Tại sao bóng đen lại biến thành hình dạng của Tiểu Mặc?” “Chẳng lẽ...” Giải Ngữ Hoa quay đầu nhìn Ngô Mặc, đắn đo một lúc lâu rồi nói: “Nhà họ Ngô thật sự có liên quan đến nơi này?

Chương 1304

Nếu không chú Ba cậu tại sao lại phải mạo hiểm đến đây?” “Nhìn tôi làm gì?

Tôi biết đâu được.” Ngô Mặc đảo mắt, lẩm bẩm: “Lão già cả ngày cứ lẩm bẩm thần bí như bị trúng tà ấy, không hỏi thì không nói, hỏi rồi lại càng không nói, quỷ mới biết lão đến đây làm gì, chẳng lẽ là cố tình đến đây xem mắt à.” Mặc dù đã sớm biết mồm chó không mọc được ngà voi, nhưng nghe Ngô Mặc nói năng vô phép tắc như vậy, Giải Ngữ Hoa vẫn có chút bất lực.

Trương Khởi Linh cụp mắt xuống, khóe miệng khẽ nhếch lên. 10.

Nếu không phải vẫn luôn nhìn chằm chằm vào anh, rất khó phát hiện ra sự thay đổi tinh vi đó.

Giải Ngữ Hoa bị Ngô Mặc chặn họng một câu.

Nhịn rồi lại nhịn không nổi, liền duỗi chân đá hắn một cái, “Bớt nói nhảm đi, hỏi tiếp xem rốt cuộc là chuyện gì?” Mình đúng là thừa hơi mới đi nói nhảm với nó.

Thằng nhóc thối này lúc nào cũng có thể tìm mọi cách chọc người ta tức điên.

“Hoa ca, anh tới tháng à?” Ngô Mặc nhích mông sang bên cạnh Trương Khởi Linh, vừa xoa bắp chân vừa cười gian: “Tâm trạng lúc nắng lúc mưa, sao giống hệt mấy cô gái đến kỳ đặc biệt thế nhỉ?” Nói xong lập tức ngẩng đầu nói với Sơn Băng Tử: “Cái con súc sinh đánh nhau với ngươi là sao thế?” Vẻ mặt nghiêm túc như thể người vừa gây họa không phải là hắn.

Khí đến mức Giải Ngữ Hoa nghiến răng kèn kẹt.

Chủ đề lại quay về đúng quỹ đạo.

Nhắc đến Tuyết Sơn Diêm Vương, trên khuôn mặt to lớn của Sơn Băng Tử nhanh chóng hiện lên vẻ căm hận, “Ta không biết lai lịch của chúng, ta từng tỉnh lại giữa chừng, phát hiện tộc nhân của ta đã bị chúng giết sạch.” “Chúng tạo ra loại quái vật đó chính là để giam cầm ta.” Lời nói lộn xộn, xem ra là hận đến cực điểm nên tư duy cũng hỗn loạn.

Màn sương mù này nối tiếp màn sương mù khác.

Ngay cả khi Sơn Băng Tử được coi là một trong những người trong cuộc, rất nhiều câu hỏi vẫn không có được câu trả lời hiệu quả.

Ngô Mặc không để tâm.

Chuyện cũ cùng lắm chỉ nghe cho vui.

Sự tranh chấp giữa tộc người khổng lồ ba mắt và những kẻ xây dựng cánh cửa đồng thì liên quan gì đến mình?

Nghĩ nhiều dễ đột tử.

Việc cấp bách bây giờ là rời khỏi đây mới là quan trọng nhất.

Còn sau này thế nào?

Tùy tâm trạng vậy!

“Tiểu Tam.” Ngô Mặc gọi một tiếng, Hắc Nhãn Kính nhất thời không kiểm soát được, bật cười thành tiếng.

“Cười cái beep, não mày úng nước à?” Ngô Mặc quay lại trừng mắt nhìn gã một cái, hắng giọng, tiếp tục nói: “Nói nhiều thế rồi, bàn chuyện chính đi.

Có lối nào ra khỏi đây không?” Sơn Băng Tử lập tức kích động nói năng lộn xộn, “vụt” một tiếng đứng dậy quỳ một chân trên đất, “Đại nhân, ngài muốn phản công sao?

Sơn Băng Tử nguyện làm tiên phong cho đại nhân.” Cảm nhận được cảm xúc kích động của người khổng lồ ba mắt, Kim Điều cũng có vẻ bực bội, bắt đầu đấm ngực.

“Im mồm!” Ngô Mặc tức tối giơ gậy đập vào mông Kim Điều.

Trong đôi mắt ngơ ngác của Kim Điều lóe lên một tia tủi thân, dường như đang oán trách Ngô Mặc thiên vị.

Ngô Mặc phớt lờ.

Hắn đứng dậy, đối diện với người khổng lồ ba mắt, “Tiểu Tam, nói thật với ngươi nhé, thời gian trôi qua quá lâu rồi, rất nhiều chuyện đã thay đổi.” Ngô Mặc dùng những lời đơn giản và dễ hiểu nhất, tóm tắt sơ lược lịch sử năm nghìn năm.

Cuối cùng, hắn nhón chân vỗ vỗ vào cánh tay Sơn Băng Tử, nói đầy thâm ý: “Xét về kết quả thì ngươi thắng rồi, dù sao thì ngươi cũng sống dai hơn tất cả mọi người.

Chúng ta gặp nhau cũng coi như là một tai nạn, ta còn có việc phải xử lý bên ngoài, phải nhanh chóng rời khỏi đây.” Sơn Băng Tử tiêu hóa một lúc lâu mới hiểu được ý của Ngô Mặc.

Vẻ mặt lộ ra một tia cay đắng, “Đại nhân cũng muốn rời bỏ ta sao?” Thực ra cũng có thể hiểu được.

Mấy nghìn năm trôi qua, người quen, việc cũ và cả kẻ thù đều không còn nữa.

Trống rỗng chỉ còn lại một mình gã.

“Cái này…” Ngô Mặc đầu to như cái đấu.

Nói thật, hắn sợ đối phương đột nhiên lật mặt, giữ cả đám lại đây.

“Ta hiểu rồi.” Sơn Băng Tử đợi một lúc không thấy Ngô Mặc trả lời.

Giọng nói vang dội của gã khổng lồ ngốc nghếch trầm xuống rất nhiều, “Nếu đại nhân đã quyết như vậy, ta sẽ đưa đại nhân ra ngoài an toàn.” Ngô Mặc có một cái tật.

Nếu đối phương cứng với hắn?

Hắn sẽ cứng hơn gấp trăm nghìn lần, dù chết cũng quyết không cúi đầu.

Nhưng một khi đối phương mềm mỏng?

Hắn lại cảm thấy có chút áy náy.

Đưa về Tây Bắc?

Ngô Mặc nghiến răng suy nghĩ về khả năng này.

Tục ngữ nói, một con dê cũng là lùa, hai con dê cũng là chăn.

Mình đã định mang cả Kim Điều và Cương Bính về Địa Long Hội rồi, thêm một Tiểu Tam nữa cũng không phải chuyện gì to tát nhỉ?

Chỉ là… có thể kiểm soát được không?

Câu nói cũ rất hay, việc gì không quyết được thì hỏi anh em.

Bên cạnh có sẵn ba Gia Cát Lượng, không hỏi chẳng phải lãng phí tài năng của họ sao?

“Mấy anh.” Ngô Mặc quay đầu nhìn ba người.

Gãi gãi đầu, cười có chút ngại ngùng: “Tôi có thể mang gã này về Tây Bắc không?” Hắc Nhãn Kính đang ngồi trên đất cởi giày ra đổ nước.

Nghe vậy tay run lên, nước trong giày văng cả vào mặt Ngô Mặc.

Mùi vị thì khỏi phải nói, gần như không thua kém gì mùi của Sơn Băng Tử nghìn năm không tắm.

Ngô Mặc chỉ muốn bóp chết Hắc Nhãn Kính.

Nhưng tình thế trước mắt không cho phép, chỉ đành hung hăng lau nước trên mặt.

Vung tay một cái.

Thật trùng hợp lại văng trúng mặt Giải Ngữ Hoa.

Thấy Giải Ngữ Hoa sắp nổi điên, Hắc Nhãn Kính vội vàng xỏ giày vào, đổi chủ đề: “Bảo…” Đối diện với ánh mắt giết người của Ngô Mặc, gã cứng rắn đổi giọng: “Nhị gia, muốn mang thì cứ mang, chỉ cần ngài thích, đừng nói là một con quái vật, cả ngọn núi Himalaya tôi cũng có thể vác về Tây Bắc cho ngài.” Toàn nói nhảm.

Ngô Mặc lườm Hắc Nhãn Kính một cái, quả quyết chuyển ánh mắt sang Giải Ngữ Hoa, “Hoa ca, anh nói xem có khả năng không?” “Cái… cái máy bay tư nhân của cậu ấy?” Giải Ngữ Hoa bực bội gắt lên một tiếng, “Cậu nghĩ máy bay tư nhân của tôi có thể chở một con quái vật cao bảy mét à?

Cậu có nghĩ đến một vấn đề thực tế không, mang nó về Tây Bắc rồi phải giấu nó mãi sao?

Thay vì vậy, sao không để nó lại Himalaya?

Không gian rộng lớn, đất rộng người thưa, nó có thể tự do hoạt động.” Lời nói rất có lý.

Chỉ là Ngô Mặc vẫn có chút phân vân.

Quán kỳ trân mà mình và đại ca ngày đêm mong nhớ vẫn chưa mở.

Nhân viên tốt như vậy, vứt đi có phải hơi đáng tiếc không?

Ánh mắt vô tình lại liếc sang Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh chăm chú nhìn Ngô Mặc, trầm ngâm một lát rồi gật đầu, thốt ra hai chữ: “Có thể.” Giải Ngữ Hoa vỗ trán, cảm thấy mình sắp bị hai tên này đánh bại.

Câu nói cũ quả không sai, gần mực thì đen.

Trương Khởi Linh trước đây tuy không thích nói chuyện, nhưng làm người làm việc rất đáng tin.

Sao bây giờ lại như biến thành người khác?

Chương 1305

Đeo cái mặt nạ vào nói thêm vài câu, có khiến người khác tưởng gã là Hắc Hạt Tử không?

Thôi bỏ đi!

Kệ vậy.

Ratio hai chọi một, Giải Ngữ Hoa xìu lơ.

Xua xua tay, có chút bất lực lắc đầu, “Được rồi, cậu vui là được, muốn mang về thì cứ mang về đi.

Còn việc ra khỏi núi tuyết rồi vận chuyển về Tây Bắc thế nào, mấy chuyện linh tinh này cứ giao cho tôi lo.” Nụ cười trên môi Ngô Mặc không thể kìm nén được.

Chỉ là kết quả lại khác với những gì hắn nghĩ.

Sơn Băng Tử từ chối lời đề nghị của Ngô Mặc.

Một là không nỡ rời bỏ quê hương, hai là không muốn rời xa Băng Tằm.

Hơn nghìn năm qua, người duy nhất bầu bạn với gã chỉ còn lại Băng Tằm.

Dưa ép không ngọt.

Ngô Mặc suy nghĩ một lát rồi từ bỏ việc thuyết phục, quyết định tôn trọng lựa chọn của người khổng lồ ba mắt.

Xuất phát từ tâm lý báo đáp, hắn lôi từ trong túi ra mấy viên thuốc, chủ yếu là để trị thương, đưa thẳng cho người khổng lồ ba mắt.

Có lẽ là thật sự tin tưởng Ngô Mặc, hoặc có lẽ là hoàn toàn buông xuôi.

Người khổng lồ ba mắt không chút do dự ném viên thuốc nhỏ như hạt gạo trong lòng bàn tay vào miệng.

Đừng thấy viên thuốc nhỏ, dược hiệu quả thật không đùa được.

Không bao lâu sau, vết thương đang chảy máu trên người dần có xu hướng khép lại.

Mặc dù hiệu quả không rõ ràng lắm, nhưng người khổng lồ ba mắt thời thượng cổ thường xuyên ở trong trạng thái chiến đấu, nên rất nhạy cảm với vết thương.

Ngay lập tức gã đã nhận ra sự khác biệt.

Cứ như vậy, gã càng không còn chút nghi ngờ nào về thân phận của Ngô Mặc.

Thậm chí còn dùng một tay nhấc bổng Ngô Mặc lên, cõng thẳng lên vai.

Vãi cả chưởng!

Đời người đúng là ruột già bọc ruột non.

Thế sự vô thường.

Mới lúc trước còn đánh nhau sống chết, quay đi quay lại mình đã ngồi trên vai người ta hóng gió.

Trừ tiểu thuyết ra, chắc chẳng ai dám bịa chuyện như vậy.

Người ta nói độc hưởng không bằng chúng hưởng.

Mình đứng trên cao, sao có thể để anh em đi bộ dưới đất?

Hắn vung tay, định để Kim Điêu cõng ba người kia.

Kết quả nhận được một cái lườm, cộng thêm sự phớt lờ.

Chỉ có Hắc Nhãn Kính là hăng hái, trèo thẳng lên cổ Kim Điêu, mỹ danh là “ghế tình nhân”.

Lối ra đã bị đá vụn lấp kín, muốn rời đi chỉ có thể tìm đường khác.

May mà Băng Tằm đã liên tục di chuyển trong suốt nghìn năm qua, không chỉ đả thông không ít khe hở mà còn rất quen thuộc với các loại đường đi.

Có nó dẫn đường, chẳng tốn chút sức lực nào đã phát hiện ra một lối ra mới.

Kim Điều tuy vẫn thù địch với Băng Tằm, nhưng không chịu nổi việc Ngô Mặc cho quá nhiều.

Các loại mỹ vị ngon lành được vẽ ra thành một cái bánh lớn, khiến Kim Điều thèm nhỏ dãi.

Đoạn đường này là đoạn đường thoải mái nhất mà Ngô Mặc đã đi kể từ khi vào núi.

Vừa có người dẫn đường, lại không cần đi bộ.

Mãi đến khi nhìn thấy mặt trăng một lần nữa, bốn người mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Người khổng lồ ba mắt quỳ một gối xuống đất, trầm giọng nói: “Đại nhân, Sơn Băng Tử chỉ có thể tiễn ngài đến đây.” Ngô Mặc hiếm khi im lặng.

Suy nghĩ một lúc, hắn lôi từ trong túi ra một ít bánh quy nén, lại mò ra một quả lựu đạn, tất cả đều giao cho Sơn Băng Tử.

“Một cái là để ăn, một cái là để phòng thân.” Vừa nói, hắn vừa thị phạm cách sử dụng lựu đạn.

Giải Ngữ Hoa đã hết sức để châm chọc.

Cho đồ ăn thì có thể hiểu, cho lựu đạn là ý gì?

Buồn chán thì rút chốt nghe tiếng nổ xem pháo hoa à?

Tim gan phải lớn đến mức nào chứ!

Thật sự không sợ chân trước vừa đi, chân sau nó đã gây nổ, giữ cả đám lại đây sao?

Quản thì không quản được, chỉ đành mặc kệ.

Người khổng lồ ba mắt đã từng thấy uy lực của lựu đạn, lập tức vô cùng cảm động.

Sự tin tưởng lớn lao biết bao?

Mình nhất định sẽ không phụ lòng dặn dò của đại nhân.

Gã và Băng Tằm đứng tại chỗ, như vọng phu thạch nhìn theo bóng lưng của Ngô Mặc.

Ra khỏi lòng đất, chức năng liên lạc của bộ đàm lại hoạt động trở lại.

Lúc này bốn người mới chú ý, tin nhắn liên tiếp đều là hỏi thăm an nguy của họ.

Tin nào cũng gấp gáp hơn tin nào.

Tin cuối cùng gần như có thể nghe thấy cả tiếng khóc.

“Vãi chưởng!” Ngô Mặc rùng mình một cái.

Lúc này hắn mới nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng.

Người nhà họ Trương đông như vậy, ông anh nhà mình và chú Ba có chống đỡ nổi không?

Hắn vội vàng mở máy liên lạc, trong lòng thầm cầu nguyện mau bắt máy, mau bắt máy.

May mà đối phương chưa đầy một giây đã kết nối.

Giọng của Ngô Tà truyền đến từ đầu dây bên kia, “Nhị gia, là cậu phải không?” Giọng nói run rẩy, đủ để chứng minh tâm trạng của Ngô

Tà lúc này kích động đến mức nào.

“Là tôi, là tôi, bảo bối nhỏ của anh đây!” Ngô Mặc nhe răng cười vô cùng vui vẻ.

Một chuyến đi kinh hãi nhưng không nguy hiểm.

Người khác sống chết ra sao hắn không quan tâm, anh em mình còn sống là quan trọng nhất.

Nhiệm vụ hoàn thành, phần thưởng đã có trong tay.

Nghĩ thôi cũng thấy sướng rơn!

“Thằng ranh con, mày đang ở đâu đấy?” Đầu dây bên kia đổi thành giọng của Giải Liên Hoàn.

Cổ họng lão già khàn khàn, nghe như tiếng chà nồi.

“Chú Ba.” Giọng Ngô Mặc lộ ra vẻ vui mừng.

Chương 1306

“Cháu không sao, nhưng thấy chú không chạy trốn là cháu yên tâm rồi, không thì cháu lại phải tốn công đi tìm chú.” Giải Liên Hoàn nghẹn họng.

Nghĩ đến kế hoạch của mình lại bị thằng nhóc thối này phá hỏng, tâm trạng rõ ràng từ lo lắng chuyển sang bực bội.

Không thèm kiềm chế giọng điệu, gã cao giọng mắng: “Bớt nói nhảm đi, mày đang ở đâu?

Vẫn còn bị kẹt ở dưới à?” “Đừng vội, cháu của chú ra ngoài rồi.” Ngô Mặc sợ lão già tức đến xuất huyết não, không dám đùa giỡn nữa, vội vàng nói mình đã thoát hiểm.

Nhưng vị trí ra ngoài còn cách họ một khoảng nhất định, ước chừng ít nhất cũng phải đi sáu, bảy tiếng.

Hết cách, tình hình dưới lòng đất phức tạp, chỉ cần lệch đường một chút, rất có thể trên mặt đất sẽ phải đi thêm mấy tiếng đồng hồ.

Nghe tin cháu trai đã ra ngoài, trái tim lo lắng của Giải Liên Hoàn cuối cùng cũng được đặt lại vào trong bụng.

Gã thở phào một hơi, giải tỏa nỗi lo.

Gã không sao rồi, Ngô Mặc đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng.

“Chú Ba, người nhà họ Trương có giở trò gì không?” “Hừ!

Sao có thể không có?” Giải Liên Hoàn liếc mắt nhìn đám người nhà họ Trương phía sau, lạnh lùng nói: “Mày có biết ai đã hại bọn mày không?

Mẹ kiếp, là con mụ tên Trương Hải Hạnh đó.” Gã kể lại sơ lược những chuyện xảy ra sau đó, nhấn mạnh ý đồ xấu xa của người nhà họ Trương.

Khi nói đến Tô Nan, gã hơi ngập ngừng, “Thằng nhóc thối, mày nói thật cho tao biết, mày với con đàn bà họ Tô kia rốt cuộc có quan hệ gì?

Tại sao nó lại kiên quyết đứng về phía chúng ta?” Xung quanh không có người ngoài, Ngô Mặc không chút kiêng dè bật loa ngoài.

Giọng của Giải Liên Hoàn truyền rõ mồn một vào tai mấy người, thậm chí cả Kim Điều cũng không ngoại lệ.

Đương nhiên, nó cũng không hiểu gì.

“Mụ đàn bà giả tạo?” Ngô Mặc nghe vậy ngẩn người hai giây, trong đầu không ngừng cuộn trào các loại âm mưu quỷ kế.

Cuối cùng dừng lại ở một vấn đề rất nghiêm trọng.

Nhiệm vụ chưa hoàn thành, mụ đàn bà giả tạo đó có phải là không muốn trả khoản tiền còn lại không?

Không được.

Tuyệt đối không được.

Mình bán mạng làm việc mà không trả tiền thì đúng là nằm mơ.

“Sao không nói gì?” Giải Liên Hoàn đợi một lúc không nghe thấy Ngô Mặc trả lời, có chút bực bội.

“Chú Ba, chuyện của cháu với cô ta hơi phức tạp, lát nữa gặp mặt sẽ nói chi tiết.” Vấn đề tiền bạc luôn có thể kích thích cảm xúc của Ngô Mặc.

Hắn nói nhanh như gió một câu: “Mấy người chú ý động tĩnh của người nhà họ Trương, đừng để bị lừa, chúng cháu sẽ nhanh chóng quay lại.” Nói xong liền tắt máy.

“Nhị gia, quan hệ phức tạp thế nào, kể nghe được không!” Cuộc gọi vừa ngắt, Hắc Nhãn Kính đã sáp lại gần.

Giọng nói mang theo mùi giấm chua ngàn năm.

Ngô Mặc đảo mắt, có chút ghét bỏ nói: “Quan hệ giống như anh với Hoa ca vậy đó.” Hắc Nhãn Kính hơi sững sờ.

Phản ứng đầu tiên hiện lên trong đầu là, tổ tông này lại muốn toạc chân à?

Cảnh tượng tương tự quá nhiều, Hắc Nhãn Kính gần như đã hình thành phản xạ có điều kiện.

Gã vội lùi lại nửa bước, giơ hai tay lên, thành khẩn giải thích: “Nhị gia, trong lòng tôi chỉ có ngài thôi, tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ gì với Hoa gia.” Ngô Mặc nhìn Hắc Nhãn Kính với vẻ mặt phức tạp, nghiến răng lắc đầu: “Nói chuyện với anh đúng là đau quai hàm.” Nói xong liền quay người bỏ đi không ngoảnh lại.

Giải Ngữ Hoa theo sát phía sau, khi đi qua Hắc Nhãn Kính liền cười lạnh một tiếng, “Hắc gia phủi sạch sẽ nhỉ, không quan hệ?

Xem ra tôi có thể thu lại nhà rồi.

À, đừng quên thanh toán tiền thuê nhà.” Nói xong để lại cho Hắc Nhãn Kính một bóng lưng lạnh lùng.

“Má ơi.

Hoa gia, không thể tàn nhẫn như vậy chứ?” Hắc Nhãn Kính trợn to mắt, vẫn không từ bỏ hy vọng hét lên: “Mọi người đều là bạn bè bao nhiêu năm, chuyện tiền bạc dễ thương lượng mà.

Ách Ba, anh nói có phải không?” Gã muốn kéo một đồng minh, nhưng Trương Khởi Linh hoàn toàn không nể mặt.

Lạnh lùng liếc gã một cái, miệng thốt ra một chữ rõ ràng: “Đáng.” “Vãi.

Ách Ba, anh chửi người bẩn thế!” Nào ngờ người đâm dao không chỉ có người, Kim Điều cũng gật đầu lia lịa theo, dường như rất đồng tình với lời nói của Trương Khởi Linh.

Hắc Nhãn Kính: “…” Mẹ nó, có phí tổn thất tinh thần không đây?

Có lẽ vì đã thoát khỏi hiểm cảnh, mấy người bất giác đều có chút thả lỏng tâm tính.

“Tiểu Mặc, tiếp theo cậu có dự định gì?” Giải Ngữ Hoa đến gần Ngô Mặc, ra vẻ vô tình hỏi.

“Về nhà cũ ở Dư Hàng thăm bà nội trước.” Nhớ đến viên trường thọ đan trong không gian, Ngô Mặc bây giờ chỉ muốn một bước chân là vào được cửa nhà cũ ở Dư Hàng.

Bà nội bây giờ đã lớn tuổi, mấy năm gần đây tâm trạng biến động quá lớn nên già đi trông thấy.

Ngô Mặc muốn bà cụ mau chóng uống thuốc.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể yên tâm bôn ba bên ngoài.

“Rồi sao nữa?” Giải Ngữ Hoa liếc mắt nhìn hắn.

“Rồi sao nữa?” Ngô Mặc nhíu mày, “Chắc chắn là về Tây Bắc rồi, tuy có Bảo Cát và những người khác ở đó, nhưng tôi vẫn không yên tâm để lại mấy thằng ranh con Lưu Tang.” Khi nhắc đến Lưu Tang, hắn bất giác mang theo giọng điệu của một ông bố già.

Giải Ngữ Hoa im lặng lắng nghe một lúc lâu.

Nhân lúc Ngô Mặc nghỉ lấy hơi, gã nghiến răng hỏi thêm một câu: “Rồi sao nữa?” “Rồi sao nữa?” Ngô Mặc nhận ra tâm trạng của Giải Ngữ Hoa không đúng.

Suy nghĩ mãi không hiểu lại xảy ra chuyện gì?

Hắn nghi hoặc nhìn gã một cái, thăm dò nói: “Cố… cố gắng kiếm tiền, trả nợ cho anh?” “Cậu…” Giải Ngữ Hoa thật sự sắp bị cái đầu gỗ này tức chết.

Vừa định nói gì đó, thì từ xa đột nhiên truyền đến tiếng sói tru, lập tức chặn lại những lời Giải Ngữ Hoa muốn nói.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại.

Chỉ thấy trên một đỉnh núi không xa, một đàn bóng đen đang lao nhanh về phía họ.

Dẫn đầu chính là con sói trắng Cương Bính mà Ngô Mặc ngày đêm mong nhớ.

Tốc độ chạy của bầy sói cực nhanh.

Trong nháy mắt đã đến gần mấy người.

Kim Điều không hiểu tình hình, tưởng Cương Bính và bầy sói là kẻ thù, liền ngửa mặt lên trời gầm lên mấy tiếng.

Trong khoảnh khắc, bầy khỉ theo sau nó cũng xông tới.

Phải nói một câu, não của loài sinh vật như khỉ quả thật rất tốt.

Khi bị mắc kẹt ở bên dưới, chúng đã tránh được thương vong trên diện rộng.

Bây giờ thoát khỏi lòng đất, lập tức lại khôi phục khí thế bá đạo.

Bầy sói và bầy khỉ đối đầu.

Một bên muốn bảo vệ Ngô Mặc, một bên muốn giải cứu Ngô Mặc, cả hai đều coi đối phương là kẻ thù.

Ngô Mặc rất vui mừng.

Dù sao thì, thú cưng đáng yêu của mình cuối cùng vẫn yêu thương

mình.

Ngô Mặc vội lên tiếng ngăn cản: “Dừng lại hết!” Kim Điều và bầy khỉ mặt đầy nghi hoặc, nhưng vẫn rất nghe lời nhường đường.

Ngô Mặc nhanh chân chạy đến trước mặt Cương Bính, một tay ôm lấy cổ con sói trắng, ra sức vuốt ve mấy cái, “Ôi chao, Cương Bính nhỏ của tôi, nhớ chết đi được.” Trong mắt sói trắng Cương Bính lóe lên một tia trìu mến.

Cái đầu to lớn dụi dụi vào người Ngô Mặc.

Chương 1307

Đừng thấy chúng đều đã sống mấy trăm năm, nhưng sói trắng và Kim Điều rõ ràng là hai tính cách khác nhau.

Một bên giống như một ông lão trưởng thành, một bên lại như một đứa trẻ chưa lớn.

Sự xuất hiện của bầy sói đã mang lại cảm giác hạnh phúc vô tận cho chặng đường tiếp theo.

Ngô Mặc ngồi trên lưng sói trắng, vừa ung dung ngâm nga một khúc hát nhỏ, vừa giao tiếp ý thức với nó.

Thì ra, kể từ khi chia tay, sói trắng đã dẫn bầy sói đi tuần tra quanh đỉnh núi, luôn chú ý đến động tĩnh của nhóm Ngô Mặc.

Do thường xuyên tương tác với con người, trí thông minh của sói trắng Cương Bính rõ ràng cao hơn tinh tinh Kim Điều rất nhiều.

Nó không liều lĩnh dẫn bầy sói vào thế giới dưới lòng đất, mà chỉ đi vòng quanh các đỉnh núi gần đó.

Chúng không theo lẽ thường, khiến các loài thú hoang gần đó khổ không tả xiết.

Hôm nay đi tuần tra theo lệ, vô tình phát hiện có dấu vết người, chạy như bay xuống quả nhiên là nhóm Ngô Mặc. 11.

Ngô Mặc vuốt ve bộ lông của sói trắng, càng cảm thấy chuyến đi này thu hoạch vô cùng phong phú.

Ai nói thú cưng không biết ghen?

Kim Điều vốn dĩ tính tình trẻ con.

Thấy Ngô Mặc và sói trắng thân thiết đặc biệt, bỏ mặc mình, nó tức đến mức hừ hừ.

Lúc thì la hét, lúc thì độn thổ, gây ra động tĩnh chỉ để thu hút sự chú ý của Ngô Mặc.

Ngô Mặc bị làm phiền đến phát bực, không nhịn được thở dài một hơi.

Mẹ kiếp, số gì đây?

Lão tử chẳng lẽ mệnh định là bánh mì kẹp thịt sao?

Với người, cả ngày phải nghĩ cách bưng bát nước cho phẳng, nuôi hai con thú cưng cũng phải bưng bát nước cho phẳng.

Mình còn gọi cái beep gì là Thiết Chủy Phán Quan Ách Ba Long nữa, chi bằng đổi thẳng thành Đại Thiên Xứng cho rồi.

Hết cách, chặng đường mấy tiếng đồng hồ, Ngô Mặc lúc thì cưỡi sói, lúc thì cưỡi khỉ.

Bận rộn không kể xiết.

Nụ cười trong mắt Giải Ngữ Hoa gần như không kiểm soát được.

Hắc Nhãn Kính thì không chút kiêng dè cười ngặt nghẽo.

Ngô Mặc nổi tiếng là người nhỏ mọn, thấy vậy liền lén ra lệnh cho sói trắng.

Sói vương ra lệnh một tiếng.

Con sói đen bất ngờ hất văng Hắc Nhãn Kính trên lưng ra ngoài, thật trùng hợp lại cắm đầu vào đống tuyết, làm một cú trồng cây chuối.

Trương Khởi Linh rất nể mặt nhếch khóe miệng.

Nếu không phải lo lắng cho nhóm Ngô Tà, cảm giác nhẹ nhõm, thoải mái này thật sự rất đáng nhớ.

Đường xa mấy cũng có lúc đến đích.

Lúc này đã là hai giờ sáng.

Trong bóng tối, nhìn thấy ánh lửa le lói ở phía xa, Ngô Mặc ra hiệu cho bầy sói dừng lại.

Chủ yếu cũng là sợ xảy ra hiểu lầm.

Nửa đêm nửa hôm đột nhiên tiến tới, lỡ dọa người nhà mình sợ hãi thì sao?

Ngô Mặc lập tức bật bộ đàm liên lạc với Ngô Tà.

Vài phút sau, phía trại có tiếng xôn xao, đuốc và đèn pin đồng loạt sáng lên.

“Nhị gia!” “Lão Nhị!” “Thằng ranh con!” Giọng của Ngô Tà, Vương Bàn Tử và Lâm Phong lần lượt vang lên.

Ngô Mặc nhảy xuống từ lưng sói.

Ngô Tà và mấy người lao tới như một cơn gió, không kịp hàn huyên đã lao lên ôm chầm lấy Ngô Mặc.

Tâm trạng kích động không kém gì phát hiện ra kho báu.

Biết người không sao là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác.

Thằng ranh con này có chuyện gì cũng không nói.

Lỡ bị thương mà cứ cố chịu thì sao?

Bây giờ tận mắt thấy nó lành lặn, cuối cùng cũng có thể đặt trái tim đang treo lơ lửng xuống.

Lúc này, Giải Liên Hoàn chú ý đến bầy sói vây quanh Ngô Mặc.

Gân xanh trên trán lão già suýt nữa nhảy ra khỏi thái dương.

Chuyện gì vậy?

Sói theo tới à?

Ngô Mặc chú ý thấy vẻ mặt khác thường của Giải Liên Hoàn, thuận theo ánh mắt phát hiện lão già đang nhìn chằm chằm vào con sói trắng.

Tưởng lão già ghen tị với mình, hắn có chút đắc ý búng tay một cái, “Chú Ba, ngầu không?

Thú cưng nhỏ của cháu đấy, Cương Bính.” “Ngầu cái đầu mày, tao sắp lên cơn đau tim rồi.” Giải Liên Hoàn nói: “Mày nói tiếng người đi.” Ngô Mặc đảo mắt, “Đúng là càng ngày càng không có khiếu hài hước.” “Trân trọng giới thiệu, sói trắng Cương Bính, giống như tinh tinh Kim Điêu, đều là thú cưng nhỏ của cháu.” “Thú cưng?” Giải Liên Hoàn nhìn con sói trắng uy phong lẫm liệt, khóe mắt giật giật hai cái.

Gã nhận ra con sói trắng này.

Nhiều năm trước, gã đã tận mắt chứng kiến một đội người bị bầy sói cắn chết, con đầu đàn chính là con sói trắng này.

Nằm mơ cũng không ngờ, mấy chục năm trôi qua, con sói trắng vẫn sống khỏe mạnh.

Càng khoa trương hơn là nó đã trở thành thú cưng của cháu trai mình.

Mình có phải thật sự già rồi không?

Sao không theo kịp phong cách làm việc của giới trẻ nữa?

Giải Liên Hoàn đầu óc rối bời, nghĩ mãi không ra thằng ranh con Ngô Mặc này rốt cuộc giống ai trong nhà họ Ngô.

Ngô Mặc lại không phải là giun trong bụng Giải Liên Hoàn, hoàn toàn không biết trong đầu lão già đã lòng vòng một vòng lớn.

Hắn chỉ đơn giản nói chuyện vài câu với Ngô Tà và Lâm Phong, biết được Trương Hải Hạnh nhân lúc mình chưa về đã dẫn Trương Hải Lôi và mấy người rời đi trước.

Sát khí bất giác tỏa ra từ người hắn.

Hành động này rõ ràng là chột dạ.

Tên cầm đầu chưa rời đi, chắc là muốn xác nhận xem mình chết thật hay chưa.

Bây giờ phát hiện mình còn sống, lập tức chuồn mất.

“Được lắm, Trương Hải Hạnh!

Mối thù của chúng ta coi như đã kết triệt để.” “Nhưng mà…” Lâm Phong chuyển chủ đề, “Hải Sản Phẩm không rời đi, hơn nữa trước khi Trương Hải Hạnh đi còn xảy ra tranh cãi với hắn.” “Mày nói hai người họ có âm mưu gì không?” Cổ ngữ có câu: không sợ nghĩ nhiều, chỉ sợ nghĩ sai.

Trong đầu Ngô Mặc đột nhiên hiện lên phong cách hành xử trước đây của Trương Hải Khách, đặc biệt là lúc bám theo sau mông Trương Khởi Linh.

Không cho tiền thì cũng tặng người, hoặc là lên tiếng bảo vệ.

Nói câu không hay, chó liếm cũng không khoa trương bằng hắn.

“Vãi!

Chương 1308

Hắn không phải là muốn giành người với đại ca mình đấy chứ?” Ngô Mặc áp sát Lâm Phong, lén lút nói ra suy nghĩ của mình, quả quyết nhận được một ánh mắt nhìn kẻ thiểu năng.

“Lâm ngốc tử.” Tô Nan đợi nửa ngày không xen vào được, không nhịn được lên tiếng gọi: “Hành động lần này có thể nói là thất bại.” Lời chưa nói xong, Ngô Mặc đã chen vào một câu: “Tôi tuyệt đối không trả lại tiền, khoản còn lại phải trả đủ cho tôi.” “Cô…” Tô Nan bị hắn làm cho nghẹn họng suýt không thở nổi.

Cố gắng kìm nén cơn giận, căm hận nói: “Thu lại cái bộ dạng nghèo kiết xác của cô đi, còn thiếu của cô chút tiền đó sao?” Thấy Ngô Mặc còn định mở miệng nói, Tô Nan vội giơ tay ngăn lại, “Cô im đi đã, để tôi nói xong.

Dù sao thì, chuyến đi lần này chúng ta cũng coi như đã cùng nhau vào sinh ra tử, sau khi trở về tôi sẽ báo cáo trung thực với công ty, cũng sẽ chuyển khoản tiền còn lại cho cô.

Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, cơ hội hợp tác sau này còn nhiều.” Tô Nan là một người phụ nữ rất thông minh.

Nhiều năm hợp tác với đủ loại người, nhưng chưa bao giờ cảm thấy yên tâm như khi ở cùng Ngô Mặc.

Thằng cha này tuy mồm miệng không tốt, nhưng tính tình lại rất thẳng thắn.

Lúc quan trọng đã cứu mình mấy lần.

Nghe những lời khách sáo rất quan chức của Tô Nan, Ngô Mặc lùi lại nửa bước, vẻ mặt ghê tởm, “Mụ đàn bà giả tạo, cô bị trúng tà à?

Đừng tưởng cô nói lời hay ý đẹp là có thể bớt tiền, đúng là nằm mơ, đến một đồng lẻ cũng không được bớt cho tôi.” Khóe miệng Tô Nan giật hai cái.

Thằng cha này đúng là cho mặt mũi thì không biết điều, cho một cái sào là thuận đà leo lên.

Mình đúng là thừa hơi mới đi khách sáo với nó.

“Bà đây thừa hơi mới nói nhảm với mày, tao đã dùng điện thoại vệ tinh liên lạc với cấp dưới rồi, họ đã vào núi chuẩn bị tiếp ứng chúng ta.” Đường về không hề thuận buồm xuôi gió.

Khí hậu ở dãy Himalaya thay đổi thất thường, môi trường phức tạp, dù có bầy sói và tinh tinh dẫn đường thì vẫn đầy rẫy nguy hiểm.

Mấy lần gặp phải tuyết lở, may mà bầy sói phản ứng nhanh nên cả đoàn người mới an toàn vượt qua nguy cơ.

Có lẽ để cố tình tránh mặt nhóm Ngô Mặc, mấy người Trương Hải Hạnh đã đi một con đường khác.

Đương nhiên, nhóm Ngô Mặc cũng không đi đường cũ.

Khoảng ngày thứ mười lăm, tu viện Lạt Ma trên ngọn núi đối diện hiện ra trước mắt mọi người.

Cả đám cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đi nữa, đến được đây có nghĩa là mạng đã được giữ lại. "Tối nay qua đêm ở đây đi." Tô Nan khó khăn trèo xuống từ lưng sói.

Liên tục cưỡi sói mấy tiếng đồng hồ, đôi chân dài miên man của cô gần như biến thành hình chữ O.

Hết cách, cưỡi ngựa và cưỡi sói hoàn toàn khác nhau.

Thật lòng mà nói, có đánh chết Tô Nan cũng không ngờ có ngày mình lại cưỡi sói chạy như điên trên núi tuyết.

Những người khác cũng lần lượt nhảy xuống từ lưng sói.

Lúc này, trăng đã treo lơ lửng trên bầu trời.

Mà từ vị trí của họ đến được tu viện Lạt Ma, ít nhất cũng phải mất bảy tám tiếng.

Thay vì liều mạng đi tiếp, chi bằng nghỉ ngơi một đêm cho khỏe, ngày mai hãy vào tu viện. "Được, vậy nghỉ ở đây một đêm đi." Ngô Mặc đồng ý với đề nghị của Tô Nan.

Vương Bàn Tử trượt thẳng từ lưng sói xuống, vỗ đùi rên rỉ liên hồi: "Ối mẹ ơi, cuối cùng cũng sắp rời khỏi cái nơi xui xẻo này rồi." "Bàn Tử, về Tây Bắc với bọn tôi đi." Lâm Phong rất hợp cạ với Vương Bàn Tử, cười hì hì nói: "Con gái Tây Bắc vừa hào sảng vừa xinh đẹp, qua đó chơi vài ngày giải sầu rồi hãy về kinh đô." "Thật hay giả vậy?" Mắt Vương Bàn Tử sáng rực lên.

Tuy đã quyết tâm vì Vân Thái mà giữ thân như ngọc, nhưng chỉ là giải sầu, tán gẫu chứ không vượt giới, nghĩ chắc cũng không có vấn đề gì lớn.

Không còn mấy người nhà họ Trương ngáng đường, không khí trở nên hòa hoãn hơn nhiều.

Mọi người vừa nói vừa cười, đốt lên một đống lửa.

Nơi này đã được xem là rìa khu không người.

Ngô Mặc không yên tâm để bầy sói ra ngoài săn mồi, một mặt sợ làm người khác bị thương, mặt khác lại sợ bị người ta làm hại.

May mà trên đường đi đã bắt không ít động vật làm lương khô, trong ba lô vẫn còn khá nhiều thịt đông lạnh.

Lửa trại được nhóm lên, thịt được đặt lên nướng, mùi thơm xèo xèo lan tỏa ra xung quanh. "Thịt thì thơm thật, nhưng thiếu chút rượu." Đa Kiệt thuận tay xé một miếng thịt, đưa cho Tùng Tán Cán Bố bên cạnh.

Đúng là anh hùng trọng anh hùng.

Tùng Tán Cán Bố người cao ngựa lớn, mặt mũi trông đã ra dáng anh hùng, lại cùng một dân tộc, Đa Kiệt càng cảm thấy Tùng Tán Cán Bố thân thiết, đáng để kết giao.

Lẽ ra Tùng Tán Cán Bố không nên ở đây.

Là Ngô Mặc bất chấp nguy hiểm, dẫn theo lão Bạch Mao đích thân đi đón người về, nếu không cũng chẳng mất thêm mấy ngày. "Cậu có sắp xếp gì cho họ không?" Ngô Tà hai tay ôm cốc nước nóng, ánh mắt lướt từ Tùng Tán Cán Bố sang con tinh tinh lớn Kim Điều.

Ngô Mặc miệng ngậm một cành cây, lơ đãng nói: "Đương nhiên là cùng tôi về Tây Bắc hết." "Dẫn một bầy sói vào tu viện Lạt Ma?" Tưởng tượng ra cảnh đó, Ngô Tà không kìm được rùng mình một cái.

Anh mấp máy môi: "Lạt ma Trát Tây đã bị cậu nói cho chết rồi, chẳng lẽ cậu còn định dọa chết cả Xuyên Tây Thượng sư nữa à?" "Có thâm thù đại hận gì to tát thế đâu?

Lão ta viên tịch thì liên quan quái gì đến tôi?" Ngô Mặc đảo mắt xem thường, "Thôi đừng nói mấy lời vô nghĩa nữa, anh về Tây Bắc với tôi trước, lát nữa chúng ta cùng về Dư Hàng." Rồi hắn ghé sát lại, hạ giọng: "Anh canh chừng Tam thúc cho kỹ, đừng để lão già khốn kiếp đó thừa cơ chuồn mất." Lão già khốn kiếp trong miệng hắn đang ngồi cách đó một mét, trừng mắt giận dữ nhìn hai anh em.

Ngô Tà cố nén cười, chỉ sợ Tam thúc nổi điên.

Ngô Mặc thì chẳng thèm để tâm, hắn cố tình nói cho Giải Liên Hoàn biết, ông mà dám chạy thì tôi đây dám đuổi. "Lâm lão nhị, qua đây nói vài câu." Tô Nan bưng cốc nước đi tới bên cạnh Ngô Mặc, vỗ vai anh một cái.

Ngô Mặc đứng dậy đi ra một bên cùng Tô Nan.

Chưa đợi Ngô Mặc hỏi, Tô Nan đã mở lời trước: "Thuộc hạ của tôi đã gửi tin tức, sáng mai sẽ đến đón tôi, tôi không vào tu viện Lạt Ma nữa, chúng ta chia tay ở đây thôi." "Khoản tiền cuối cùng khi nào chuyển cho tôi?" Ngô Mặc hai mắt sáng long lanh nhìn chằm chằm Tô Nan. "Cậu rơi vào hũ nút tiền rồi à?" Tô Nan xoa trán, bất lực nói: "Ra ngoài có tín hiệu là tôi chuyển cho cậu ngay." "Được rồi, tôi qua đây cũng muốn hỏi cậu có cần giúp đỡ không?" Tô Nan quay lại chỉ vào bầy sói, "Nhờ có chúng nó mà chuyến đi này đỡ tốn sức hơn nhiều, có cần gì cứ nói với tôi bất cứ lúc nào." "Không cần, tiền nong sòng phẳng là được." Ngô Mặc xua tay.

Chuyện chính nói xong, Tô Nan liếc nhìn gò má của Ngô Mặc, ra vẻ vô tình cất lời: "Cái miệng của tên khốn nhà cậu quá độc, vô hình trung đã đắc tội không ít người.

Bà cô đây lòng dạ thiện lương không so đo với cậu, nhưng có những người phụ nữ không hiền lành như tôi đâu, liệu hồn mà cư xử!" Nói xong cô quay người bỏ đi, để lại cho Ngô Mặc một bóng lưng.

Ngô Mặc nhíu mày, lẩm bẩm: "Đúng là dở hơi, nói thẳng là Trương Hải Hạnh cho rồi, vòng vo tam quốc mệt không chứ?" *** Về vấn đề đi ở của mấy người Tùng Tán Cán Bố, Ngô Mặc đã sớm trao đổi với họ.

Bị nhốt trong núi sâu ngàn năm, cả gia đình ba người muốn cảm nhận một chút không khí nhân gian.

Họ quyết định theo Ngô Mặc đến Tây Bắc định cư.

Công chúa Văn Thành thì càng dễ, Bạch Mã đi đâu nàng đi đó, chủ yếu là bầu bạn không rời.

Còn Bạch Mã ư?

Bà quyết định không rời xa con trai Trương Khởi Linh nửa bước, trong lòng muốn bù đắp hết tình thương của người mẹ mà bà đã nợ con.

Cứ như vậy, gần như tất cả đều sẽ theo Ngô Mặc về Tây Bắc.

Ngày hôm sau, Tô Nan và Đa Kiệt thu dọn trang bị chuẩn bị rời đi.

Liếc nhìn Tiểu Tứ Nguyệt đang đứng bên cạnh có chút lúng túng, Tô Nan mỉm cười. "Tô lão bản, tôi..." Tiểu Tứ Nguyệt có chút không biết mở lời thế nào.

Từ lúc ra khỏi núi, cô đã tranh thủ nói rõ với Tô Nan về con đường tiếp theo của mình.

Cô chuẩn bị gia nhập Địa Long hội. "Đừng có làm ra vẻ áy náy như thế, cô đã chọn ông chủ mới thì tôi chúc cô tương lai thuận buồm xuôi gió." Tô Nan rất rộng lượng.

Cô biết Ngô Mặc đã cứu Tiểu Tứ Nguyệt mấy lần, con bé này đã quyết tâm theo đối phương đến cùng. "Đa tạ lời chúc của ngài." Tiểu Tứ Nguyệt chắp tay với Tô Nan.

Hai đội người chia tay tại đây.

Chương 1309

Ngô Mặc thực ra cũng không định vào tu viện Lạt Ma, chỉ là Bạch Mã vô tình nhắc đến một câu.

Cảm kích ân tình của thượng sư trong tu viện, bà muốn vào bái tạ một phen.

Ngô Mặc thấy có lý nên cũng không ngăn cản nữa.

Vẫn là câu nói cũ, đằng nào cũng đi qua, vào xem một chút cũng chẳng mất gì.

Khi Xuyên Tây Thượng sư nhìn thấy một bầy sói ở cổng chùa, dù cho tâm tính của lão thượng sư có tốt đến đâu cũng không khỏi có chút ngẩn ngơ.

Không phải vào núi làm việc sao?

Sao lại dắt cả động vật trong núi ra ngoài thế này?

Các Lạt ma khác không bình tĩnh được như Xuyên Tây Thượng sư, từng người một cầm vũ khí trong tay, cảnh giác nhìn chằm chằm bầy sói.

Ngô Tà thấy vậy vội vàng ra mặt.

Anh cùng Vương Bàn Tử nói như sáo, nhấn mạnh rằng bầy sói sẽ không làm hại người.

Cuối cùng nói ngon nói ngọt, cúng dường một ít tiền nhang đèn, họ được bố trí cho một khoảng sân để bầy sói và tinh tinh nghỉ ngơi. *** Địa vị quyết định suy nghĩ.

Ra khỏi núi, Ngô Mặc lại trở lại với phong thái người đứng đầu.

Liên lạc với đội xe, chuẩn bị xe cộ về thành phố.

Đủ mọi việc phức tạp gần như đều đến tay hắn lo liệu, đến cả thời gian uống một ngụm trà nóng cũng không có.

Xác định xong thời gian trở về, hắn ngẩng đầu nhìn đồng hồ đã là ba giờ sáng.

Hắn đứng dậy, châm một điếu thuốc, vén tấm rèm dày cộp bước ra ngoài.

Không khí lạnh buốt như một con dao, ào ào quất vào mặt, trong khoảnh khắc chém tan cơn buồn ngủ. "Nửa đêm nửa hôm mày giả vờ thanh cao cái gì?" Lâm Phong kéo chặt áo khoác, đi theo ra ngoài.

Phòng ở tu viện khá nhiều nhưng không gian lại nhỏ, theo lệ cũ thì Ngô Mặc và Lâm Phong hai anh em ngủ chung một phòng.

Đương nhiên, Hắc Nhãn Kính vô cùng bất mãn với điều này, nhưng khổ nỗi không có lý do chính đáng nên bị Ngô Mặc một phiếu phủ quyết đá ra ngoài.

Những người khác thì ném lại một câu "đồ ngốc" rồi ai về phòng nấy. "Thanh cao cái con khỉ, mày không thấy còn một chuyện chưa làm à?" Ngô Mặc thở ra một vòng khói, mày nhíu chặt có chút bực bội, "Chuyện Lê Nhất Minh mất tích, về rồi biết nói sao với thằng nhóc kia?

Mụ đàn bà Trương Hải Hạnh kia còn sống, Lê Nhất Minh rốt cuộc là chết hay sống cũng phải có một lời giải thích chứ?" Nhắc đến Lê Nhất Minh, dù gió lạnh buốt thấu xương, Lâm Phong cũng cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa bùng lên.

Dù sao đi nữa, đối phương đã cứu mạng mình, hơn nữa thằng nhóc Lê Thốc đúng là rất đáng thương.

Nghĩ đến việc trở về phải đối mặt với một đứa trẻ ngây thơ để nói ra những lời tàn nhẫn, dù Lâm Phong và Ngô Mặc đều thuộc loại vô tâm vô phế, nhất thời cũng có chút khó xử.

Ngô Mặc rít mạnh mấy hơi thuốc, nhìn trái nhìn phải, cố ý hạ thấp giọng: "Trong tiểu thuyết và phim ảnh không nhắc đến kết cục của Lê Nhất Minh à?" "Tao thì không thấy." Lâm Phong ra sức xoa xoa khuôn mặt cứng đờ vì lạnh, "Tao đọc còn không nhiều bằng mày, sớm biết sẽ đến đây thì nhất định đã học thuộc lòng hết cả bộ sách rồi." Hai người nhìn nhau, đồng loạt thở dài. "Hay là..." Ngô Mặc đột nhiên nhớ ra vẫn còn một nhân vật ở lại trong đội là kẻ thay thế Muộn Du Bình - Trương Hải Khách. "Đi, đi hỏi Trương Hải Khách." Ngô Mặc là người phái hành động, lập tức kéo tay Lâm Phong đi về phía phòng của Trương Hải Khách.

Vừa đứng trước cửa chuẩn bị gõ, rèm cửa đột nhiên được vén lên từ bên trong, đầu Trương Hải Khách thò ra: "Hửm?

Sao hai người lại ở đây?" "Tìm anh có việc." Ngô Mặc giậm chân, đẩy Trương Hải Khách ra định xông vào phòng. "Tôi...

Ai, cậu đúng là thổ phỉ." Quen với tính cách của Ngô Mặc, Trương Hải Khách lười nói nhiều, gạt bỏ suy nghĩ của mình, quay đầu lại vào phòng.

Nửa đêm nửa hôm hàn huyên nhiều lời đúng là dở hơi.

Ngô Mặc không nói một lời thừa thãi nào, đi thẳng vào vấn đề: "Lê Nhất Minh có còn sống không?" "Lê Nhất Minh?" Một câu hỏi khiến Trương Hải Khách ngây người, suy nghĩ một lúc lâu mới phản ứng lại được Ngô Mặc đang nói về ai. "Tôi không biết." Trương Hải Khách nghi hoặc nhìn Ngô Mặc, "Chúng ta vẫn luôn ở cùng nhau, hắn chết hay sống làm sao tôi biết được?" "Trương Hải Hạnh biết." Ngô Mặc liếc mắt nhìn Trương Hải Khách một cái, "Hai người có mờ ám gì tôi không quan tâm, tôi chỉ có một yêu cầu, giúp tôi xác nhận sự sống chết của Lê Nhất Minh." Trương Hải Khách im lặng một lúc.

Lúc này, tâm trạng của anh vô cùng phức tạp.

Đối với những việc Trương Hải Hạnh đã làm, trong lòng anh có nghi ngờ, có suy đoán, nhưng lại không muốn đi xác nhận.

Nói là trốn tránh cũng được.

Anh không muốn mất đi thêm người thân.

Đừng nói trải qua nhiều sóng gió nên lòng dạ cứng như sắt đá, đó là vì dao chưa đâm vào người mình.

Thử đâm một nhát vào ngực anh xem, xem anh có đau không.

Một lúc lâu sau, anh nặng nề gật đầu: "Yên tâm, tôi sẽ hỏi giúp cậu." "Cảm ơn nhiều." Chuyện cần nói cần làm đều đã xong, nửa đêm còn ở lại phòng của một gã đàn ông thì chẳng phải là có bệnh sao?

Hai anh em như một cơn gió, chui vào phòng Trương Hải Khách rồi lại nhanh chóng rời đi, để lại cho đối phương một căn phòng đầy gió lạnh. *** Vừa định về phòng, ánh mắt Ngô Mặc vô tình lướt ra ngoài sân, đột nhiên thấy một bóng người đang đứng ở đó. *Lão Trương?* Từ chiều cao và dáng người gầy gò, Ngô Mặc nhận ra ngay đó là Trương Khởi Linh. *Làm trò quỷ gì vậy?* Ngô Mặc có chút tò mò, quay đầu nói với Lâm Phong: "Tao qua xem lão Trương làm gì, mày về phòng ngủ trước đi." "Mày đúng là nhiều chuyện như bà tám." Lâm Phong làu bàu rồi quay về phòng ngủ.

Trải qua chuyến đi Himalaya này, hắn đã hoàn toàn thông suốt: Con cháu có phúc của con cháu, không lo cho con cháu thì ta hưởng phúc.

Thay vì ngày nào cũng lo lắng cho nửa thân dưới của thằng con trai lớn, chi bằng buông tay mặc kệ.

Nhìn bóng lưng của Lâm Phong, Ngô Mặc vô cùng hào phóng giơ một ngón giữa lên. "Lão Trương, nửa đêm không ngủ, đứng đây làm kem que à?" Ngô Mặc lững thững đi tới bên cạnh Trương Khởi Linh, rất tự nhiên khoác vai đối phương.

Trương Khởi Linh đã quen với việc Ngô Mặc ăn nói linh tinh.

Nếu là ngày thường, hoặc là anh sẽ mặt không biểu cảm liếc hắn một cái tự hiểu, hoặc là mặt lạnh quay người bỏ đi.

Nhưng hôm nay lại có chút ngoại lệ.

Anh quay đầu nhìn Ngô Mặc, môi mấp máy hồi lâu, dường như có lời muốn nói lại không biết mở miệng thế nào.

Ánh trăng chiếu lên mặt, lộ ra vẻ khó xử.

Ngô Mặc nhất thời cạn lời, một phát tát vào sau gáy Trương Khởi Linh: "Bị táo bón à?

Có lời thì nói, có rắm thì thả, anh em mình có gì mà khó mở lời?" Trước kia nói chuyện đã khó khăn, bây giờ còn nghiêm trọng hơn, khoa trương hơn cả đẻ khó. "Tôi..." Trương Khởi Linh cuối cùng cũng khó khăn nặn ra được chữ đầu tiên.

Để ngăn mình không nhịn được mà đánh người, Ngô Mặc trực tiếp móc trong túi ra hai điếu thuốc, một điếu đưa cho Trương Khởi Linh, điếu còn lại ngậm trên miệng mình, châm lửa.

Hắn khoan khoái rít một hơi, dưới làn khói lượn lờ, tâm trạng ổn định hơn nhiều.

Trải qua một hồi đấu tranh tâm lý dài dằng dặc, Trương Khởi Linh lại một lần nữa mở miệng: "Bọn họ..." Lại là hai chữ rồi tắc tị.

Biểu cảm lúng túng, trông có phần giống như đàn ông gặp phải nỗi niềm khó nói. "Anh đừng nói nữa, tôi biết rồi." Ngô Mặc trong nháy mắt hiểu ra suy nghĩ của Trương Khởi Linh.

Không gì khác, chính là thần giao cách cảm giữa cựu Ách Ba và

Ách Ba. "Có phải là chuyện sắp xếp cho cháu trai lớn của tôi...

à không, mẹ anh và bọn họ không?" Trương Khởi Linh có chút bất lực liếc hắn một cái, gật đầu, thừa nhận lời nói của Ngô Mặc. 12. "Chuyện bé bằng cái mắt muỗi, đáng để anh cứ lúng túng khó chịu nửa ngày như đẻ khó thế à?" Ngô Mặc bực bội mắng một câu, "Không tính theo vai vế mẹ anh, chỉ riêng tình anh em của chúng ta thôi cũng không cần phải suy nghĩ nhiều.

Cứ để họ theo tôi về Tây Bắc trước.

Chương 1310

Ở một thời gian, nếu không quen thì đến Dư Hàng.

Khó khăn lắm mới rời khỏi cái nơi tù túng đó, không trải nghiệm sự ngông cuồng của xã hội hiện đại một phen sao?" Nói đến đây, khóe miệng Ngô Mặc từ từ cong lên một nụ cười xấu xa: "Đến lúc đó tôi sẽ dẫn họ đi club hoặc KTV, trải nghiệm cuộc sống vui vẻ.

Ôi, nghĩ thôi đã thấy tuyệt vời rồi." Trương Khởi Linh: "..." *Bỗng dưng có chút hối hận thì phải làm sao?* Ngô Mặc đắm chìm trong niềm vui, hoàn toàn không để ý đến biểu cảm ngày càng cứng đờ của Trương Khởi Linh. *** Địa Long hội tuy là thế lực mới nổi, nhưng hiệu suất làm việc không hề thua kém các thế lực lâu đời.

Sáng hôm sau, cổng tu viện vừa mở, Bảo Cát đã dẫn người đợi sẵn ở cửa.

Một dãy trang phục màu đen, người không biết còn tưởng là đại ca xã hội đen đang tụ tập ở đây, suýt chút nữa đã dọa cho tiểu Lạt ma không biết chuyện sợ chết khiếp.

Ngô Mặc vừa lộ diện, Bảo Cát đã vội vàng chạy tới: "Nhị thúc, ngài không sao chứ?" Miệng hỏi, mắt như đèn pha quét lên quét xuống người Ngô Mặc, chỉ sợ hắn thiếu tay gãy chân.

May mà mọi thứ đều ổn, linh kiện cần có đều đầy đủ.

Bảo Cát thở phào một hơi, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng đặt lại vào trong bụng.

Ngô Mặc không sao, cái mông của hắn cũng coi như được bảo toàn.

Nếu không, lão gia tử mà biết mình không bảo vệ tốt Nhị thúc, gia pháp gia quy chắc phải thay phiên nhau áp dụng mười mấy lần.

Những ngày Ngô Mặc vào núi, Bảo Cát không chỉ một lần hối hận vì sao mình không đi theo, thà đi liều mạng còn hơn là thấp thỏm lo âu. "Sao lại là nhóc con nhà cậu tới đây?" Ngô Mặc vỗ vai Bảo Cát, cười hỏi một câu.

Giọng điệu vô cùng thân mật, phảng phất như bậc trưởng bối từ ái đối đãi với hậu bối.

Dù đã nhìn thấy mấy lần, Ngô Tà vẫn có chút không quen.

Thằng em khỉ con nhà mình làm trưởng bối?

Sao cảm giác nó cứ trái khoáy thế nào ấy? "Nhị thúc, còn không phải vì con lo cho ngài sao?

Ăn không ngon ngủ không yên suốt." Bảo Cát giả vờ tủi thân oán trách một phen.

Chỉ là tiếng gọi "Nhị thúc" vừa thốt ra, Giải Liên Hoàn vừa từ trong sân đi ra đã sững người.

Ông không để ý ai gọi, chỉ nghe thấy cách xưng hô, liền tưởng anh hai Ngô Nhị Bạch của mình đã đến.

Ông vội vã bước tới, vừa hay chạm mặt nhóm Ngô Mặc.

Nhìn một lượt không thấy bóng dáng Ngô Nhị Bạch đâu, ông có chút nghi hoặc hỏi: "Hửm, thằng nhóc con, Nhị thúc của cháu đâu?" "Nhị thúc của cháu?" Ngô Mặc bị hỏi đến ngơ ngác. *Tam thúc có phải ngủ mê rồi không?

Sao vừa ngủ dậy đã như con nít tìm mẹ, đi tìm Nhị thúc của mình vậy?* "Giả ngu cái gì, không phải mày vừa gọi Nhị thúc sao?" Giải Liên Hoàn hung hăng trừng mắt nhìn Ngô Mặc một cái.

Ngô Tà phản ứng lại, vội vàng tiến lên kéo Giải Liên Hoàn, thấp giọng giải thích: "Tam thúc, chú hiểu lầm rồi, không phải Tiểu Mặc gọi người khác là Nhị thúc, mà là người khác gọi Tiểu Mặc là Nhị thúc." Câu nói giống như một câu líu lưỡi làm Giải Liên Hoàn ngẩn cả người.

Ngô Tà vội vàng giải thích một hồi.

Nghe nói cháu trai nhỏ của mình đã con cháu đầy đàn, dù cho Giải Liên Hoàn kinh nghiệm phong phú cũng có chút choáng váng. *Giới trẻ bây giờ chơi lớn vậy sao?* Cho đến khi ngồi lên xe ô tô trở về, Giải Liên Hoàn vẫn không nghĩ thông rốt cuộc là tình huống gì.

Trên đường về thành phố không ít chuyện phiền phức. 13.

Chuyện của con người thì dễ nói, chứ bầy sói với đám tinh tinh đúng là phiền toái cực kỳ.

Vừa phải thông quan hệ, vừa phải đi đường nhỏ, trải qua bao nhiêu trắc trở cuối cùng cũng sắp đến nơi ở.

Tây Bắc khác với kinh đô, đất rộng người thưa, nơi ở cũng lớn hơn những nơi khác gấp ba vòng.

Từng chiếc xe lần lượt chạy vào sân.

Chưa kịp đạp phanh, Lưu Tang đã như lửa đốt sau mông, vội vã lao tới. "Bố nuôi, bố nuôi!" Miệng không ngừng gọi.

Ngô Mặc đẩy cửa xe bước xuống, ngoáy tai, bực bội nói: "Bố mày còn sống đây, đừng có gọi như khóc tang thế." Miệng thì chê bai, nhưng biểu cảm trên mặt lại hoàn toàn trái ngược.

Lưu Tang chẳng quan tâm nhiều, bất chấp tất cả lao tới, một tay ôm chặt cổ Ngô Mặc không buông: "Bố nuôi, sao giờ bố mới về?

Con nhớ bố muốn chết đi được." Đây là những lời nói từ tận đáy lòng cậu.

Nhiều năm chung sống, cậu đã sớm coi Ngô Mặc như cha ruột, thậm chí còn quan trọng hơn cả bản thân mình. "Mẹ kiếp, thằng ranh con này có phải lại gây họa rồi không?" Lời nói quen thuộc buột miệng thốt ra.

Lưu Tang không những không sợ, ngược lại còn cười hì hì không ngớt, phảng phất như lời mắng của Ngô Mặc còn êm tai hơn cả tiếng nhạc trời.

Lưu Tang ôm Ngô Mặc không buông, khiến mấy người bên cạnh trong lòng khó chịu.

Giải Ngữ Hoa dù sao cũng còn giữ chút thân phận, nhưng Hắc Nhãn Kính thì trước nay chẳng bao giờ xem mấy thứ đó ra gì.

Bàn tay to duỗi ra, trực tiếp túm lấy gáy áo của Lưu Tang, giũ tay một cái ném cậu ta sang một bên, lạnh lùng hừ một tiếng: "Thằng nhóc con, chưa nghe câu nam nam thụ thụ bất thân à?" "Anh có bệnh à?" Lưu Tang tức đến mức la oai oái, thuận miệng nói ra câu cửa miệng của Lê Thốc.

Cậu quay đầu, mặt đầy uất ức nhìn Ngô Mặc, ánh mắt tràn đầy sự tố cáo.

Ngô Mặc vừa định mắng vài câu, Hắc Nhãn Kính thấy vậy lập tức nhún vai, lộ ra vẻ mặt tủi thân: "Tôi còn chưa được ôm, dựa vào cái gì nó được hưởng lợi?" "Vãi chưởng!

Còn biết liêm sỉ không vậy?" Cảm nhận được ánh mắt tò mò của thuộc hạ, Ngô Mặc nhất thời bốc hỏa, nhấc chân đá về phía Hắc Nhãn Kính: "Cút sang một bên cho ông, đừng có vô duyên vô cớ gây sự." Nụ cười trên mặt Lưu Tang còn chưa kịp nở hết, tóc đã bị Ngô Mặc túm lấy. "Thằng nhóc con, ông đây không có nhà là mày không cắt tóc à, để tóc dài thế này định làm chăn bông chắc?" Một trận chửi mắng xối xả.

Hai kẻ gây rối không dám hó hé một tiếng.

Sau khi mắng xong, Ngô Mặc lâu rồi mới cảm nhận được một cảm giác sảng khoái.

Chẳng trách Nhị thúc động một tí là mắng người, hóa ra là sướng thật.

Giải Liên Hoàn đút tay túi quần đứng bên cạnh, càng nhìn càng thấy quen mắt, cái điệu bộ này của thằng nhãi con sao mà giống anh hai của mình thế nhỉ. "Thôi được rồi, vừa phải thôi." Lâm Phong tiến lên đẩy Ngô Mặc ra, giơ tay vỗ vào sau gáy Lưu Tang một cái. "Nghe lời bố mày đi, lát nữa đi cắt tóc, kẻo lại làm nó tức giận." "Vâng!" Lưu Tang có chút ấm ức, khó khăn lắm mới nuôi được tóc dài, chưa ngắm được mấy ngày đã lại phải cạo trọc. "Thằng nhóc nhà mày dạo này không gây họa gì chứ?" Lâm Phong khoác vai Lưu Tang hỏi han tình hình. "Con không gây họa, nhưng mà...

Nhị gia gia đến rồi." Một câu nói khuấy động ngàn con sóng, Ngô Mặc đang chuẩn bị đi thả bầy sói xuống liền dừng bước. "Nhị gia gia?" "Vâng." Lưu Tang nói xong, quay lại chỉ về phía sau, "Kìa, lão nhân gia người ra rồi." "Bố khỉ!" Ngô Mặc ngay lập tức cảm thấy sau mông hơi ngứa, theo sau là một sự thôi thúc muốn bỏ chạy.

Mặc dù không làm gì sai, nhưng điều này dường như đã hình thành ký ức cơ thể.

Chân vừa nhấc lên một bước, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói hiền hòa: "Tiểu Mặc, đến đây với Nhị thúc." Giọng nói vừa mềm vừa ngọt, độ ngọt cực cao, nghe thôi cũng đủ làm người ta ngấy.

Ngô Mặc lập tức như bị điểm huyệt, hắn không dám động đậy, mắt dần dần mở to, lộ ra vẻ kinh hãi. *Mẹ ơi!

Đây là Nhị thúc nhà mình ư?

Không phải là lão yêu quái nào đó, dùng mặt nạ da người lừa mình chứ?* Đừng nói Ngô Mặc không tin, Ngô Tà và Giải Liên Hoàn cũng có chút kinh hãi.

Cả đám đồng loạt nhìn về phía Ngô Nhị Bạch, tay trái bất giác sờ về phía sau hông.

Một khi xác nhận là giả, nhất định sẽ ra tay tiêu diệt yêu nghiệt.

Ánh mắt Ngô Nhị Bạch hơi thay đổi, rồi lại nhanh chóng khôi phục nụ cười từ ái: "Sao thế, Nhị thúc đến thăm cháu, vui quá nên ngây người ra à?" *Lão già, ông đừng qua đây!

Mẹ kiếp đáng sợ quá!* Nhìn Ngô Nhị Bạch từng bước tiến lại gần, Ngô Mặc nghiến chặt răng, đột nhiên vọt tới.

Chương 1311

Giải Ngữ Hoa giơ tay che mắt.

Theo kinh nghiệm trước đây, không có gì bất ngờ thì nhất định sẽ có bất ngờ xảy ra.

Tuy nhiên, diễn biến tiếp theo vẫn nằm ngoài dự đoán của Giải Ngữ Hoa.

Tốc độ của Ngô Mặc tăng lên không ít, nhưng không giống như trước đây lao tới húc ngã Ngô Nhị Bạch, cũng không túm lấy mặt lão già mà tra hỏi, mà là... mà là bế thốc lão già lên kiểu công chúa, bế vào trong nhà.

Ngô Tà, Giải Liên Hoàn, Lưu Tang và Bảo Cát... tất cả đều ngơ ngác. *Đây là kiểu chào hỏi mới sao?

Hay là đói đến mức không phân biệt được nam nữ già trẻ nữa rồi? * "Không có chuyện gì chứ?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, có chút lo lắng. "Tôi biết đâu được." Ngô Tà miệng nói vậy, tay lại quăng ba lô về xe, một tay kéo Giải Liên Hoàn, "Tam thúc, mau theo vào đi, không thì dễ xảy ra cảnh chú cháu tương tàn lắm." "Vội cái gì?" Giải Liên Hoàn trái với thường lệ, từ trong túi móc ra một điếu thuốc ngậm trên miệng, thong thả rít một hơi, một tay chắp sau lưng nhìn quanh, "Đây là trụ sở chính của Địa Long hội của thằng nhóc thối à?

Không tệ, rất hoành tráng." "Tam thúc, chú..." Ngô Tà mặt đầy kinh ngạc nhìn Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn làm ra vẻ mắt điếc tai ngơ, thuận tay kéo tay Ngô Tà: "Đi, đi dạo với Tam thúc, xem xem địa bàn thằng nhóc thối gây dựng ra sao." Vương Bàn Tử kinh ngạc há hốc mồm.

Biết Tam gia là loại cáo già, nhưng thực sự không ngờ lại cáo già đến mức này. "Thú vị thật!" Hắc Nhãn Kính khoanh tay trước ngực, cười tủm tỉm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bạch Mã và công chúa Văn Thành không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đồng loạt hướng ánh mắt về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh im lặng.

Hồi lâu sau mới thốt ra mấy chữ: "Lâu không gặp nên kích động." Giọng nói pha một chút chột dạ khó nhận ra, rõ ràng khác với hình tượng soái ca lạnh lùng quyết đoán trước đây.

Tách biệt với xã hội loài người quá lâu, Bạch Mã và Tùng Tán Cán Bố không rõ các loại lễ nghi và giao tiếp của xã hội hiện đại, nên kiên định tin vào lời nói của Trương Khởi Linh.

Bạch Mã thậm chí còn cảm thấy tự trách. *Con trai có trách mình không nhiệt tình không nhỉ?* Người ta thường nói xấu chàng hổ ai.

Đối mặt với màn làm trò không theo lẽ thường của thằng con trai lớn, trán Lâm Phong rịn ra mấy giọt mồ hôi lạnh.

Hắn thở dài, bước ra ngoài, mặt lạnh lùng hét vào mặt đám thuộc hạ: "Đứng ngây ra đó làm gì?

Mau dỡ đồ xuống xe, ai làm việc nấy đi!" Đuổi đám người ngáng đường đi, trong mắt Lâm Phong lóe lên một tia hưng phấn.

Chẳng thèm để ý những người khác có ở đó hay không, hắn co giò chạy vào trong như bôi dầu vào chân. *Có chuyện vui không xem là đồ ngốc.* Lưu Tang cũng học theo, đôi mắt ti hí lấp lánh ánh sáng hóng chuyện.

Chẳng thèm giữ thể diện, cậu ta vung đôi chân dài đuổi theo.

Giải Ngữ Hoa xoa trán, chỉ cảm thấy gân xanh trên trán giật giật.

*Tên khốn này lần nào cũng không để người ta yên tâm.

Nhị thúc nhà họ Ngô tính tình trước nay không tốt, lần này lại phải ăn đòn rồi?

Không đánh?

Chính mình nhìn cũng thấy tức.

Đánh?

Lại thấy đau lòng.

Thật là...

Thôi kệ.

Sự đã đến nước này, cứ theo vào xem náo nhiệt trước đã rồi tính sau.* Một đám người ồn ào kéo theo sau.

Lúc này, hai chú cháu Ngô Nhị Bạch và Ngô Mặc đã vào trong phòng.

Ngô Mặc dùng mũi chân đá một cái, cửa "cạch" một tiếng khóa trái lại.

Đừng nói người ngoài, chính Ngô Nhị Bạch cũng sững sờ.

Sống cả nửa đời người, lần đầu tiên được một thằng cháu trai bế kiểu công chúa, mà còn là dưới con mắt của bao nhiêu người.

Cái mặt già này của ông biết giấu vào đâu?

Đừng tưởng ông không nhìn thấy, cái thằng Nhị Kinh kia cười đến mức sắp rách cả miệng rồi. "Tiểu Mặc, cháu đang làm gì vậy?" "Tên khốn kiếp, giả dạng Nhị thúc của tao phải không?" Lúc này trong phòng không có ai, Ngô Mặc cũng lười giả vờ nữa.

Tay hắn buông lỏng, trực tiếp ném Ngô Nhị Bạch đang trong lòng xuống đất.

Hắn bước tới một bước, đá thẳng vào mông Ngô Nhị Bạch: "Mẹ kiếp, cho chúng mày mặt mũi quá rồi phải không?

Dám giả dạng Nhị thúc của tao, thật sự nghĩ ông đây không nhận ra à?" Dù dưới đất có trải thảm, cú ngã này cũng làm Ngô Nhị Bạch đau điếng. "Thằng ranh con, mày..." Ngô Nhị Bạch xoa eo, đau đến nhe răng trợn mắt.

Lão già trong lòng hối hận vô cùng. *Vì cái gì chứ?* Vốn dĩ nghĩ rằng thằng ranh con này bây giờ ít nhiều gì cũng là người đứng đầu, mình là trưởng bối, ít nhất cũng phải giữ thể diện cho nó.

Ai ngờ, mẹ nó lại sinh tật. "Lão già khốn kiếp, giả vờ nghiện rồi phải không?" Ngô Mặc cúi người, trừng mắt nhìn Ngô Nhị Bạch.

Lúc này, trong đầu hắn toàn là thuyết âm mưu.

Nhị thúc nhà mình tính cách thế nào ai mà không biết?

Từ bao giờ mà hòa nhã vui vẻ với mình?

Nói chuyện với mình mà như ngậm đường, đến trong mơ cũng không dám nghĩ.

Tám phần là người nhà họ Trương tra ra tình hình của mình, đeo mặt nạ da người giả dạng trưởng bối để lừa mình. *Tốt lắm, đúng là ngứa đòn.* Ngô Mặc nghĩ đến đây không nương tay nữa, tay phải trực tiếp đưa về phía mặt Ngô Nhị Bạch.

Lực tay mạnh đến mức có thể bẻ gãy cả thanh thép. "Ranh con, buông tay!" Một bên má của Ngô Nhị Bạch gần như bị bóp đến biến dạng.

Ông hai tay đập vào người Ngô Mặc, muốn hắn buông mình ra.

Ngô Mặc làm như không nghe thấy, hai tay ra sức xoa nắn mặt Ngô Nhị Bạch, muốn tìm ra kẽ hở trên đó để xé toạc cái mặt nạ giả của lão.

Một lúc lâu sau, không phát hiện ra vấn đề gì. *Trong lòng có chút hoang mang thì phải làm sao?* Ngô Mặc đảo mắt qua lại, cố gắng thuyết phục bản thân mình không làm sai.

Một đám người đang hóng chuyện ở cửa, dẫn đầu là Tam gia Giải Liên Hoàn.

Hiếm khi thấy anh hai ăn quả đắng, đáng tiếc là chỉ có thể nghe chứ không thấy được cảnh thảm.

Chủ nào thì lo cho chủ đó, Nhị Kinh đầu to như cái đấu, lo lắng cho tình trạng sức khỏe của Ngô Nhị Bạch.

Hắn chẳng quan tâm đến tình hình khác, cứ dựa vào thân hình cao lớn chen qua Vương Bàn Tử và Giải Liên Hoàn, đứng ngay trước cửa, nhanh chóng đập cửa: "Tiểu thiếu gia đừng quậy nữa, bên trong đúng là Nhị gia thật.

Mấy hôm trước Địa Long hội xảy ra chuyện, Nhị gia sợ không có người trấn được, nên đã đặc biệt dẫn chúng tôi đến đây giải quyết vấn đề." Giọng nói rõ ràng truyền vào trong phòng.

Ngô Mặc nhìn Ngô Nhị Bạch mặt đỏ bừng, mồ hôi lạnh toát ra.

Khí thế hùng hổ ban nãy, "phụt" một tiếng xì hơi xuống tận gót chân.

Chương 1312

"Nhị thúc, một sự hiểu lầm..." "Hiểu lầm?" Ngô Nhị Bạch vịn eo, từ từ đứng dậy khỏi mặt đất, nghiến răng kèn kẹt nặn ra hai chữ này. "Chứ... chứ không phải là hiểu lầm sao." Ngô Mặc lùi lại hai bước, cứng cổ cãi: "Với lại cũng không thể trách hết cháu được!

Thường ngày ngài nói chuyện khí thế hùng hồn như trâu mộng, hôm nay trúng gió gì mà ngọt đến ngấy cả người." "Trúng gió?" Ngô Nhị Bạch mỗi lần nói một chữ, miệng đau như cắt.

Tức giận quá, ông rút phắt chiếc thắt lưng ra, hung hăng nói: "Hôm nay ông đánh chết mày." "Vãi chưởng!" Ngô Mặc quay người bỏ chạy.

Ngô Nhị Bạch quất thắt lưng một cái, bám sát theo sau điên cuồng truy đuổi.

Ngô Mặc đúng là tự lấy đá ghè chân mình.

Lần trước về nhà cũ ở Dư Hàng, hắn đã lén cho Ngô Nhị Bạch uống không ít thuốc cường thân kiện thể.

Đồ của hệ thống sản xuất thì làm sao mà kém được?

Ban đầu không có hiệu quả rõ rệt, Ngô Nhị Bạch chỉ cảm thấy tinh thần thể lực tốt hơn nhiều.

Về sau tóc bạc dần chuyển sang đen, nếp nhăn trên da cũng dần biến mất.

Cả người tinh thần phơi phới, đứng ở đó nói mới bốn mươi tuổi cũng có người tin.

Bây giờ hiệu quả hoàn toàn được áp dụng lên người Ngô Mặc rồi.

Trong căn phòng rộng chừng hai mươi mét vuông, Ngô Mặc và Ngô Nhị Bạch, hai chú cháu đã mở màn một trận rượt đuổi quyết đấu long trời lở đất. 14.

Chiến sự vô cùng khốc liệt.

Ngô Mặc chạy đằng trước.

Ngô Nhị Bạch một tay xách quần, một tay vung thắt lưng da điên cuồng đuổi theo không buông.

Bàn, ghế, tủ TV bị húc văng tứ tung.

Cốc nước, đồ sứ, bình hoa vỡ tan tành khắp sàn.

Tiếng loảng xoảng hòa cùng tiếng thắt lưng vun vút trong không khí, tạo thành một bản giao hưởng độc đáo trong phòng.

“Nhị thúc, chú nghe cháu giải thích đã.” Ngô Mặc đứng trên tay vịn sofa, chắp tay cầu xin tha thứ.

“Giải thích cái con khỉ, thằng nhãi ranh chết tiệt!” Ngô Nhị Bạch gầm lên, thắt lưng vung lên làm vỡ thêm một bình sứ cổ.

Mảnh sứ vỡ bay về phía Ngô Mặc.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc thầm chửi một tiếng.

Trong tình thế cấp bách, cậu nhảy lên bám lấy cây đèn treo.

Dáng người đu đưa qua lại, bất chợt nhìn qua còn tưởng là con đười ươi Kim Điều.

“Nhị thúc, bình tĩnh chút đi.” “Bình tĩnh cái beep, mặt mũi cả đời này của ông đều bị mày làm cho mất sạch rồi.” Nghĩ đến cảnh bị đứa cháu trai bế kiểu công chúa vào giữa thanh thiên bạch nhật, mặt Ngô Nhị Bạch tức đến đỏ bừng.

Còn đỏ hơn cả uống mấy cân rượu Nhị Oa Đầu.

Càng nghĩ càng tức.

Thắt lưng vung lên như cánh quạt.

Ngô Mặc lùi từng bước, ông chú già thì ép sát từng bước.

Cậu lại không thể thực sự diễn màn kịch cháu giết chú, chỉ có thể cố gắng trình bày sự thật, giảng đạo lý.

Nhưng con giun xéo lắm cũng quằn.

Đối mặt với ông chú già ngang ngược như vậy, Ngô Mặc cũng nổi cáu.

Thấy ông chú đã dồn mình vào góc sofa.

Cậu liền lao về phía trước, ngửa người ra sau, biểu diễn ngay tại chỗ một chiêu Thiết Bản Kiều, luồn thẳng qua háng ông chú.

Sau đó, cậu nhấc chân đá ngược lên trên.

Ngô Nhị Bạch không kịp đề phòng nên bị trúng đòn hiểm.

“Vút” một tiếng.

Ông bay về phía sofa như một bao cát.

Trong lúc hoảng hốt, ông muốn vớ lấy thứ gì đó để giữ thăng bằng.

Ai ngờ tay vừa buông ra, chiếc quần liền tụt xuống.

Đúng lúc này, chuyện trùng hợp đã xảy ra, ổ khóa cửa “cạch” một tiếng rồi mở ra.

Nhị Kinh và Giải Liên Hoàn mấy người lao vào như bị lửa đốt mông.

Khi họ nhìn thấy Ngô Mặc đang đứng một bên cầm thắt lưng, còn Ngô Nhị Bạch thì đang nằm trên sofa, mặc quần đùi, chổng mông lên trời.

Tất cả đều hóa đá.

Chuyện gì đây?

Đã xảy ra chuyện gì?

Tôi đang ở đâu?

Có phải ảo giác không?

Hàng loạt dấu chấm hỏi lượn lờ trong đầu, rồi “loảng xoảng” rơi xuống đỉnh đầu mọi người.

Ờm.

Ngô Mặc cũng ngớ người.

Chẳng phải mình đã khóa cửa rồi sao?

Sao họ lại vào được?

Đầu óc Ngô Mặc có chút đoản mạch, hoàn toàn quên mất một chuyện.

Những người bên cạnh cậu, có ai là dạng dễ đối phó đâu?

Mấy cái trò mở khóa cạy cửa đối với họ dễ như uống nước ăn kẹo.

Theo lý thì phòng cách âm rất tốt, người ngoài không thể nghe thấy động tĩnh bên trong.

Nhưng khổ nỗi lại có một sự tồn tại bug như Lưu Tang.

Thằng nhóc tường thuật trực tiếp như thật, không sót một câu nào về tình hình trong phòng.

Thực ra nó cũng không muốn nói.

Chủ yếu là động tĩnh bên trong quá mất mặt.

Rõ ràng là không hề liên quan đến khí chất cao lãnh của bố nuôi nhà mình.

Nhưng không sợ chuyện tốt, chỉ sợ người xấu.

Ai bảo ông bác Lâm Phong cứ gặng hỏi mãi.

Lấy danh nghĩa quan tâm bố nuôi, bắt mình phải nói ra.

Thế là, mình cũng chẳng khách khí nữa.

Chương 1313

Không chỉ kể lại từng câu từng chữ, thậm chí cả tiếng đồ vật loảng xoảng rơi vỡ cũng bắt chước theo.

Giải Liên Hoàn vô cùng kinh ngạc.

Anh Hai nhà mình uống phải tiên dược gì vậy?

Sao thể lực đột nhiên tốt thế?

Đuổi theo thằng nhãi con mà khí thế hừng hực, lẽ nào đây cũng là một cách rèn luyện?

Nhị Kinh nghe mà tim đập chân run.

Vừa lo cho tình trạng sức khỏe của Ngô Nhị Bạch, vừa lo cho cái mông của Ngô Mặc.

Anh ta đảo mắt một vòng.

Cuối cùng dừng lại trên người Giải Liên Hoàn.

Nhíu chặt mày, anh ta đề nghị: “Tam gia, hay là chúng ta cứ mở cửa vào thẳng đi.” “Có chìa khóa không?” Giải Liên Hoàn liếc nhìn Lâm Phong.

Sau một thời gian tiếp xúc, ông đã hiểu rõ quan hệ giữa Lâm Phong và Ngô Mặc thân như huynh đệ sinh tử.

Hơn nữa Lâm Phong còn được bà cụ nhận làm cháu nuôi.

“Nhất thời không tìm thấy.” Dứt lời, Hắc Nhãn Kính đứng bên cạnh cười tủm tỉm giơ tay lên, “Không sao, tôi có dây kẽm đây.” Một đám người hóng chuyện không sợ lớn chuyện.

Bề ngoài thì tỏ vẻ nghiêm túc, nhưng sự phấn khích trong đáy mắt đã bán đứng suy nghĩ nội tâm của họ.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ.

Cửa mở.

Mọi người đần mặt ra.

Tình tiết có chút ngoài dự đoán.

Nhưng nghĩ lại, nhân vật chính là Ngô Mặc, thì dường như mọi chuyện lại hợp tình hợp lý.

Mặt già của Ngô Nhị Bạch đỏ bừng, còn đậm hơn cả màu đít khỉ mấy phần.

Ông hận không thể dúi đầu vào sofa, giả vờ ngất xỉu chết quách cho xong.

Danh tiếng cả đời gầy dựng.

Hoàn toàn bị hủy trong tay thằng ranh con này.

Hắc Nhãn Kính cười không thành tiếng, người cứ rung lên bần bật.

May mà một tay vịn vào tường, không thì chắc đã ngã lăn ra đất.

Gương mặt lạnh lùng của Nhị Kinh nứt toác, hai hàm răng suýt nữa thì trật khớp.

Giải Ngữ Hoa cố gắng kiểm soát biểu cảm trên mặt.

Anh nghĩ lại tất cả những chuyện đau buồn nhất trên đời, miễn cưỡng đè nén cảm giác muốn cười phá lên.

Trương Khởi Linh từ từ dời ánh mắt đi.

Khóe miệng hơi co giật và đôi vai run nhẹ đã tố cáo tâm trạng của anh lúc này.

Có thể nói, ngoài Ngô Tà mặt có hơi xanh ra, những người còn lại đều cười đến sắp rụng cả hàm.

Vì quá hiểu cái nết của Ngô Mặc.

Ngô Tà đã dự cảm được tình hình sắp tới sẽ không ổn chút nào.

Rốt cuộc vẫn là Nhị Kinh làm việc đáng tin cậy hơn.

Anh ta tiện tay đóng sầm cửa lại, sợ hình tượng của Nhị gia lúc này bị người của Địa Long Hội nhìn thấy.

Mấy người Bảo Cát không chen vào được.

Chỉ có thể ngơ ngác đứng ngoài hành lang.

Nhìn vẻ mặt cười như được mùa của mấy ông anh, Ngô Mặc cảm thấy chân răng cũng hơi ê ẩm.

Cậu suy nghĩ một chút rồi lao thẳng vào người Ngô Nhị Bạch.

Định dùng thân mình che đi sự bối rối của ông chú, miệng không quên hạ giọng nhắc nhở, “Nhị thúc, đừng chổng mông nữa, mau kéo quần lên đi.” Cậu tưởng rằng mình nói nhỏ, nhưng thực tế người khác nghe rành rọt từng chữ.

Giải Liên Hoàn không thể kiềm chế được nữa, “Phụt” một tiếng bật cười thành tiếng.

Ông vỗ đùi cười đến nấc cả lên, “Ối giời ơi, anh Hai của tôi ơi, anh cũng có ngày hôm nay sao?

Lúc trước còn chê tôi trông trẻ không xong, thằng ôn con này chẳng phải cũng do chính tay anh dạy dỗ ra sao?

Ừ, nó giỏi thật đấy!” 15.

Tâm trạng hả hê thấy người gặp họa lúc này được thể hiện một cách vô cùng trọn vẹn.

Có thể nói, cục tức kìm nén bao nhiêu năm cuối cùng cũng được giải tỏa triệt để.

Còn nguyên nhân của cục tức ư?

Ngoài việc Ngô Tà không có chí tiến thủ ra thì còn có thể là gì nữa?

Giải Liên Hoàn có thể cười, nhưng những người khác không thể không nể mặt Ngô Nhị Bạch.

Đặc biệt là Hắc Nhãn Kính.

Chỉ có thể nhếch miệng chứ không dám cười thành tiếng.

“Mẹ kiếp.” Ngô Nhị Bạch nghiến răng ken két.

Giận từ trong lòng bốc lên, cái ác lấn át cả lý trí.

Đột nhiên, ông xoay người lại, nhấc chân đá bay Ngô Mặc ra ngoài.

Vừa kéo quần lên vừa gầm lên, “Thằng nhãi ranh, hôm nay ông đây quyết sống mái với mày.” Ngô Mặc sắp khóc đến nơi rồi.

Có thôi đi không hả?

Đánh thì không đánh lại được, cậu bèn nghiến răng lao thẳng về phía Ngô Tà.

Đối mặt với Ngô Mặc đang lao về phía mình.

Ngô Tà liên tục lùi lại.

Mặt xanh còn hơn cả thảo nguyên.

Mẹ nó chứ!

Biết ngay thằng nhãi này không có ý tốt mà.

Dự cảm của Ngô Tà không sai.

Ngô Nhị Bạch đã nổi điên thì chẳng thèm quan tâm phía trước là ai.

Thắt lưng vung lên vun vút, thấy có người cản đường liền quất thẳng tay.

Ngô Tà né không kịp.

Mông sau bị quất một cái đau điếng.

Đau thì là chuyện nhỏ.

Chủ yếu là quá mất mặt!

Bị trưởng bối nhà mình đánh như con nít trước mặt bao nhiêu người, truyền ra ngoài còn ra thể thống gì nữa.

Chương 1314

Tiểu Ca thì còn đỡ.

Đánh ba gậy không nặn ra nổi một chữ.

Tin đồn chắc chắn không thể từ miệng anh ta mà ra.

Tiểu Hoa thì giữ thân phận, những lời không nên nói cũng rất ít khi nói ra.

Chỉ có tên béo chết tiệt và tên mù chết tiệt kia.

Miệng lưỡi còn nát hơn cả đũng quần bông của bà cụ.

Nghe được chuyện gì nhỏ nhặt, cho thêm tí hạt dưa, là có thể đồn từ đầu làng đến cuối xóm.

Ai!

Thằng em trời đánh.

Mày hại anh đến nơi đến chốn rồi.

Để tránh bị liên lụy oan, mấy người Hắc Nhãn Kính đồng loạt lùi lại vài bước.

Cả người nép sát vào tường, chỉ sợ vạ lây đến mình.

Bạch Mã ngây người ra nhìn, Văn Thành công chúa khoanh tay đầy hứng thú nhìn Ngô Nhị Bạch.

Văn Thành công chúa không phải là phụ nữ bình thường.

Tuy không hiểu ngôn ngữ, nhưng từ thái độ đối xử giữa Ngô Nhị Bạch và Ngô Mặc, cô đoán chắc hai người là quan hệ trưởng bối và vãn bối.

Còn có phải là cha con không?

Thì không dám chắc.

Không ngờ tới, một thư sinh trông có vẻ văn nhã, thân thủ lại nhanh nhẹn đến vậy.

Tùng Tán Cán Bố được mở rộng tầm mắt.

Nằm mơ cũng không ngờ, cảnh cha hiền con hiếu sau nghìn năm lại biến tướng thành thế này.

Tóm lại, mỗi người đều có cảm nhận của riêng mình.

Chỉ có hai anh em trên sân là khổ sở.

Có những thứ được truyền lại trong dòng họ.

Ví dụ như cái nết hại chú.

Ngô Tà thấy mình sắp ăn thêm một quất nữa, trong lúc nguy cấp liền nảy ra ý, lao về phía Giải Liên Hoàn bên cạnh.

Nhân lúc ông chú đang há mồm gào thét không phòng bị, cậu chộp lấy cánh tay ông ta kéo giật về sau.

Ngô Mặc liền bồi thêm một cú đá, đạp thẳng Giải Liên Hoàn vào lòng Ngô Nhị Bạch.

Hai ông anh già đâm sầm vào nhau, lăn kềnh ra đất như hai quả bầu.

Ngô Mặc và Ngô Tà hai anh em lén lút thở phào nhẹ nhõm.

Nói về độ thất đức, Ngô Mặc ở nhà họ Ngô cũng phải xếp trong top ba.

Thấy tình hình đang đi theo một hướng không thể lường trước được.

Cậu quyết định hy sinh đại Ngô, bảo toàn bản thân.

Thế là.

Ngô Tà xui xẻo.

Ngô Mặc nhân lúc anh không để ý, nhấc chân đá vào khoeo chân sau của anh.

Cú đá nhanh như chớp.

Ngô Tà hoàn toàn không phòng bị, cả người lao về phía trước, hai đầu gối quỳ thẳng xuống đất.

“Ối, anh cả.” Ngô Mặc kêu lên cực kỳ khoa trương, “Anh xem, anh biết sai là được rồi, Nhị thúc với Tam thúc cũng không trách anh đâu, hà tất phải hành đại lễ như vậy?” Ngô Tà quay đầu lại, vẻ mặt bi phẫn nhìn Ngô Mặc.

Môi run lên còn nhanh hơn cả đạp chân ga.

Cậu thật sự muốn chửi mười tám đời tổ tông nhà nó.

Nhưng mình với nó chung một mẹ, chửi tổ tông nó chẳng phải là chửi chính mình sao?

Uất ức, tức tối.

Ngô Tà tức đến mức chỉ muốn rút thắt lưng của mình ra tham chiến, đánh cho Ngô Mặc một trận.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh.

Tất cả mọi người đều không ngờ Ngô Mặc lại chơi trò này.

Nhưng cũng không có gì lạ, thằng nhóc này xấu đến mức gan bàn chân chảy mủ.

Xử lý xong Ngô Tà, Ngô Mặc nhanh chóng tiến lên đỡ hai ông chú đang lăn thành một cục dậy.

Miệng không ngừng oán trách, “Tam thúc, chú làm cái quỷ gì vậy?

Nhị thúc đã lớn tuổi rồi, chịu nổi cú va chạm như vậy của chú

sao?

Dù chú có ngứa mắt Nhị thúc thế nào cũng không thể công báo tư thù được chứ.” Cách tốt nhất để giải quyết mâu thuẫn là chuyển dời mâu thuẫn.

Ngô Mặc thấu hiểu sâu sắc đạo lý này, cố tình lái vấn đề sang cho Giải Liên Hoàn và Ngô Tà.

Tâm trạng Ngô Nhị Bạch thế nào thì không biết?

Nhưng Giải Liên Hoàn bị chỉ đích danh thì tức sôi máu.

Ông định nổi đóa, nhưng câu nói tiếp theo của Ngô Mặc lại khiến cục tức của ông nghẹn lại.

“Đừng quậy nữa, muốn cho người ta xem khỉ à?” Câu nói này như một gáo nước lạnh, trực tiếp khiến cảm xúc của Ngô Nhị Bạch ổn định lại.

Ông liếc mắt nhìn xung quanh.

Trong lòng lập tức nổi sóng cuộn trào.

Mẹ kiếp, trong phòng sao lại có nhiều người thế này từ lúc nào?

Không hổ là người từng trải sóng to gió lớn.

Ngô Nhị Bạch nhanh chóng ổn định tâm thần, vịn vào tay Ngô Mặc đứng dậy. 16.

Ông chắp tay với mọi người, nói một cách không kiêu ngạo cũng không tự ti: “Để mọi người chê cười rồi, lâu rồi không gặp cháu trai, nhất thời cảm xúc có chút kích động, thật xin lỗi.” “Đúng vậy, anh Hai nói đúng.” Giải Liên Hoàn lập tức hùa theo.

Lời này không phải nói với mấy đứa nhỏ như Giải Ngữ Hoa, mà là nói với mấy người lạ mặt như Tùng Tán Cán Bố.

Kẻ tung người hứng.

Ngô Nhị Bạch đã lên tiếng, người khác sao có thể không nể mặt mà vạch trần?

Mọi người lần lượt tiến lên cố gắng lảng sang chuyện khác.

Thậm chí còn kín đáo che Ngô Mặc ở sau lưng.

Một trận sóng gió đến đây là kết thúc.

Chỉ có Ngô Tà là đáng thương nhất, cú quỳ hơi mạnh, đầu gối đau đến mức suýt không đứng dậy nổi.

Giải Ngữ Hoa dù gì cũng là bạn nối khố.

Chương 1315

Thuận tay kéo Ngô Tà một cái.

Lúc này, Ngô Mặc lại ra vẻ hiếu thảo, một tay đỡ Ngô Nhị Bạch đi về phía phòng khách bên cạnh.

Dáng vẻ ân cần đó, người không biết chuyện còn tưởng Ngô Nhị Bạch đã bảy tám mươi tuổi đi không nổi.

“Thằng ranh con, mày cứ đợi đấy cho ông.” Ngô Nhị Bạch nghiến răng, giọng nói nhỏ đến mức không nghe thấy.

“Nhị thúc, chuyện này không thể trách cháu được!” Ngô Mặc vẻ mặt đầy uất ức, bĩu môi giải thích, “Chú cứ nói chuyện đàng hoàng là xong rồi, làm ra cái giọng đó thiếu điều lượng đường phải tám dấu cộng.” “Nghe mà sởn cả gai ốc, cháu còn tưởng chú bị ai đó đánh tráo rồi cơ.” “Ông đây là vì giữ thể diện cho mày.” “Vâng, giờ thì cả thể diện lẫn ruột gan đều mất sạch rồi.” Lưu Tang cắn chặt môi, trong đầu không ngừng nghĩ lại những chuyện mẹ kế đối xử không tốt với mình.

Dùng cách đó để giữ cho đầu óc bình tĩnh, không cười thành tiếng.

Ngô Tà và Giải Liên Hoàn cũng không rảnh rỗi.

Ánh mắt phẫn nộ của ông chú già như súng liên thanh, liên tục bắn về phía Ngô Tà.

Mặt Ngô Tà dày như tường thành.

Anh cứ tỉnh bơ mà bắn trả lại hết.

Không khí cực kỳ kỳ quặc, cho đến khi vào đến phòng khách lớn mới có chút cải thiện.

Bảo Cát rất biết điều, sớm đã cho người chuẩn bị trà nước bưng lên.

Sau đó chu đáo đóng cửa lớn lại, để lại không gian riêng cho nhóm Ngô Mặc.

“Nhị thúc, sao chú lại đến đây?” Ngô Mặc rót cho Ngô Nhị Bạch một tách trà.

Ngô Nhị Bạch chạy cả buổi trời, miệng lưỡi khô khốc, nhận lấy tách trà rồi ngửa cổ uống cạn.

Cái khí thế hào sảng đó chẳng giống uống trà chút nào.

Đặt tách trà xuống, ông lại trở về dáng vẻ thư sinh nho nhã, rút chiếc quạt xếp bên hông ra, nhẹ nhàng phe phẩy, “Biết cháu rời đi, chú vẫn luôn cho người theo dõi tình hình Tây Bắc, phát hiện có kẻ muốn ra tay với Địa Long Hội.” “Không yên tâm, nên đến xem sao.” Ngô Nhị Bạch nói một cách nhẹ nhàng, nhưng thực tế tình hình bên trong nguy hiểm hơn nhiều so với lời nói.

Cây cổ thụ nghìn năm dù bị nhổ đi vẫn còn gốc rễ.

Nhà họ Vương luôn có vài kẻ tử trung, mua chuộc được đám hai mang trong Địa Long Hội.

Hay tin Ngô Mặc và Lâm Phong dẫn người rời đi.

Lập tức nảy sinh ý định phản công.

Bảo Cát và những người khác đối phó có chút vất vả, may mà trong tay Lưu Tang có số điện thoại của Ngô Nhị Bạch.

Thằng nhóc không chút do dự, lập tức gọi cho Ngô Nhị Bạch.

Ngô Nhị Bạch vốn đã có ý định đến đây. 17.

Nhận được điện thoại là lập tức lên đường không nghỉ, dẫn theo thuộc hạ vội vàng chạy tới.

Có Ngô Nhị Bạch trấn giữ, cộng thêm vũ lực của Bảo Cát và những người khác, trận sóng gió vừa manh nha đã bị dập tắt hoàn toàn.

Cứ như vậy, thời gian bị trì hoãn không ít.

Ngô Nhị Bạch vốn định rời khỏi Tây Bắc để trở về Hàng Châu.

Lúc sắp đi thì nhận được tin nhắn của Ngô Mặc, nói rằng nhóm họ đã rời khỏi khu vực Tây Tạng, chuẩn bị trở về Tây Bắc.

Ý định rời đi của Ngô Nhị Bạch lại bị dằn xuống.

Ông chuẩn bị gặp Ngô Mặc xong rồi mới quyết định.

Vốn dĩ ông nghĩ rằng cháu trai mình dù sao bây giờ cũng là một lão đại có tiếng, thái độ của mình với nó cũng nên hòa nhã hơn một chút.

Ai ngờ thằng ranh con này lại được đằng chân lân đằng đầu.

Hại cái mặt già này của mình mất sạch.

Thôi vậy, đợi về Hàng Châu rồi tính sổ với nó sau.

Trong lúc đầu óc không tỉnh táo, Ngô Nhị Bạch hoàn toàn quên mất một chuyện.

Nhà cũ của nhà họ Ngô vẫn còn có bà cụ Ngô trấn giữ.

Về đến nhà cũ, ai xui xẻo còn chưa biết được đâu?

Chuyện cần nói đã nói xong, tiếp theo đến lượt nhóm Ngô Mặc kể lại tình hình.

Mọi người ở đây đều là người nhà.

Ngô Mặc cũng không né tránh, lựa những điểm chính kể lại sơ qua mọi chuyện.

Dù cho Ngô Nhị Bạch cả đời từng trải sóng to gió lớn.

Khi biết được những người đang ở chung một phòng với mình lại là Tùng Tán Cán Bố và công chúa Văn Thành nổi tiếng trong lịch sử, ông vẫn kinh ngạc không thôi.

Ông chú già há hốc miệng, không thể tin được mà nhìn chằm chằm vào đầu Ngô Mặc.

Mẹ nó chứ.

Cái đầu này bị núi tuyết làm cho đông đá rồi à?

Ánh mắt ông lại lướt từ Ngô Tà sang Trương Khởi Linh.

Thấy mọi người không có phản ứng gì với lời nói của Ngô Mặc, ông bất giác nhíu chặt mày.

Hỏng rồi.

Chẳng lẽ tất cả đều bị ảo giác, sinh ra suy nghĩ sai lầm?

Không thể trách Ngô Nhị Bạch nghi ngờ như vậy.

Trong lịch sử, các vị đế vương tìm kiếm sự trường sinh nhiều như lông trâu.

Nhưng thực tế có mấy ai sống được đến trăm năm?

Cứ khăng khăng nói cương thi cũng được, nhưng vấn đề là chúng có thể xuất hiện bình thường trước mặt người khác sao?

Trước mắt là một gia đình ba người cùng một đứa trẻ đáng yêu.

Mày lại nói với ông là họ đã sống cả ngàn năm?

Chắc chắn đầu óc không có vấn đề gì chứ?

Hiểu chú không ai bằng cháu.

Ngô Mặc nhận ra Ngô Nhị Bạch không tin lời mình.

Cậu nhích mông lại gần ông chú, tay phải rất tự nhiên đặt lên đùi ông.

Rồi véo một cái thật mạnh.

Ngón tay có thể bẻ gãy cả thanh thép, véo vào đùi người thì sẽ có hiệu quả gì?

Mồ hôi lạnh của Ngô Nhị Bạch túa ra như tắm.

Ông đau đến hít một hơi khí lạnh.

“Thằng nhãi ranh, mày…” “Nhị thúc, bình tĩnh.” Ngô Mặc không vội không hoảng, giúp ông chú xoa xoa chỗ bị véo tím, chậm rãi nói: “Có đau không, đau thì không phải là ảo giác.” Nhân lúc ông chú chưa nổi điên, cậu nói một hơi mấy câu, “Cháu biết chú không tin, lúc đầu cháu cũng không tin, nhưng sự thật chính là như vậy.” “Nè, chú xem đây là ấn chương của ngài ấy.” Vừa nói, cậu vừa móc từ trong túi ra một chiếc ấn đưa cho Ngô Nhị Bạch.

Chiếc ấn này cực kỳ cổ xưa, là vật Tùng Tán Cán Bố luôn mang theo bên mình.

Trước khi rời khỏi khu vực Tây Tạng, Ngô Mặc đã đặc biệt mượn của Tùng Tán Cán Bố.

Chủ yếu là để chứng minh thân phận của họ với người nhà.

Đương nhiên, cũng có thể không nói, chỉ là Ngô Mặc cho rằng những chuyện này không cần thiết phải giấu giếm.

Chương 1316

Nếu không, vào thời khắc quan trọng sẽ vì hiểu lầm mà gây ra nhiều vấn đề hơn.

Ngô Nhị Bạch chơi đồ cổ cả đời.

Đồ vật vừa cầm vào tay là có thể ước tính được niên đại và thật giả.

Dần dần, vẻ mặt ông có sự thay đổi vi diệu.

Ngô Mặc cười tủm tỉm nhìn ông nói: "Nhị thúc, ngầu không?

Cháu đã kết nghĩa huynh đệ với ngài ấy rồi, nói cách khác, bây giờ chú là trưởng bối của Tùng Tán Cán Bố đấy." "Nhị thúc, Tiểu Mặc không đùa đâu." Ngô Tà chen vào ngồi bên cạnh.

"Không chỉ vậy đâu, chú xem vị nữ sĩ bên cạnh kia chính là mẹ ruột của Tiểu Ca." Dù không muốn tin.

Nhưng sự việc đã bày ra trước mắt, Ngô Nhị Bạch cũng không thể không tin.

Ngô Nhị Bạch rất yêu thích lịch sử.

Bây giờ có người cổ đại bằng xương bằng thịt ngồi trước mặt mình, không hàn huyên vài câu chẳng phải là đáng tiếc sao?

Ông chú già đứng dậy gạt hai đứa cháu ra, đi thẳng đến trước mặt Tùng Tán Cán Bố.

Một cử chỉ lễ nghi tiêu chuẩn của khu vực Tây Tạng cổ, đã mở đầu cho cuộc trò chuyện của hai người.

Không còn chuyện của hai anh em nữa, Ngô Tà lúc này mới có thời gian tính sổ.

Anh dùng cùi chỏ huých vào hông Ngô Mặc, hạ giọng mắng: “Mày có thất đức không hả?

Chuyện tốt thì chẳng bao giờ nghĩ đến anh mày, chuyện xui xẻo thì toàn bắt tao gánh hộ.” Ngô Mặc cười hề hề, chẳng hề để tâm, “Anh em ruột, tính toán nhiều thế làm gì.” “Cút đi, lúc bị đòn sao mày không nói thế?” Hai anh em cậu chọc tôi một cái, tôi chọc cậu một cái, lại chí chóe như hai đứa trẻ không lớn.

Chuyện khiến Ngô Nhị Bạch kinh ngạc không chỉ có vậy.

Khi ông chú già lần nữa đi ra sân, nhìn thấy con đười ươi Kim Điều và con sói trắng Cương Bính.

Vẻ mặt ông hoàn toàn không giữ được nữa.

Khóe miệng giật giật hai cái, không nhịn được hỏi: “Mày đi sở thú tiến hóa về đấy à?” “Chú cứ nói xem có đẹp trai không!” Ngô Mặc mang tâm trạng khoe khoang, vẫy vẫy tay với Kim Điều, “Tiểu Kim Tử, lại đây chào Nhị thúc của ta đi.” Kim Điều ngơ ngác.

Nó lắc lư thân hình khổng lồ, lộc cộc đi tới, một tay nhấc bổng Ngô Nhị Bạch lên.

Không nghĩ ngợi gì, trực tiếp kẹp vào nách.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc ngây người.

Giải Ngữ Hoa nhấc chân đá vào mông Ngô Mặc một cái, “Còn ngây ra đó làm gì?

Mau bảo nó thả Nhị thúc xuống.” “Mày thật sự muốn quay về quỳ trước từ đường à?” Hắc Nhãn Kính lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với Ngô Mặc, khen ngợi không thành tiếng: “Ngầu!” Một ngày binh hoang mã loạn cuối cùng cũng kết thúc.

Ngô Mặc nằm trên giường, đang chuẩn bị ngủ một giấc thật ngon để giải tỏa mệt mỏi.

Hệ thống đột nhiên lên tiếng, “Ngủ được à?

Không cảm thấy thiếu làm chuyện gì đó sao?” “Chuyện gì?” “Nợ tiền không trả, thật sự coi mình là đại gia à?” Hệ thống không hề nể mặt, trực tiếp chỉ ra vấn đề.

“Hạn mức nợ của ngươi đã quá cao, phải nhanh chóng hoàn trả một phần, nếu không sau này sẽ không được phép ghi nợ nữa.” “Đến mức đó sao?” Nhắc đến chuyện tiền bạc, cơn buồn ngủ của Ngô Mặc bay đi quá nửa.

Cậu bật dậy ngồi trên giường, định bụng sẽ trao đổi kỹ lưỡng với hệ thống.

Ít nhất cũng phải xóa bớt số lẻ chứ nhỉ?

Hệ thống không nuông chiều thói xấu, từng tờ hóa đơn bay lơ lửng trước mặt cậu như hoa tuyết.

Lúc này, vẻ mặt của Ngô Mặc còn khó coi hơn cả Ngô Nhị Bạch lúc chiều.

Mình nợ nhiều thế này từ bao giờ?

Bán thân có trả nổi không?

Cậu định giở trò ăn vạ, nhưng hệ thống không ăn bộ này.

Chỉ có thể cười hề hề xin xỏ, “Cho thêm chút thời gian nữa đi, dù gì tôi cũng phải dọn dẹp kho hàng chứ, đúng không?” Trong lòng thì thầm tính toán, trong tay còn bao nhiêu món đồ tốt có thể bán được giá.

“Trễ nhất là ba tháng.” Hệ thống hừ một tiếng, cho một cái hạn chót rồi kiêu ngạo offline.

“Mẹ ơi!” Ngô Mặc dang tay dang chân nằm trên giường, ngửa mặt lên trời than thở, “Người giàu nhiều như vậy, thêm mình một người thì đã sao?” Người khác không nghe thấy tiếng lòng của cậu.

Lưu Tang ở phòng bên cạnh cách đó không xa, nghe rõ mồn một.

Tuổi còn nhỏ mà đã thở dài.

Thôi xong!

Đầu óc bố nuôi chắc chắn bị đông đá rồi.

Có lẽ hệ thống nghiện trò xuất hiện bất thình lình.

Khi Ngô Mặc một lần nữa chìm vào giấc ngủ, nó lại lạnh lùng lên tiếng, “Ting!

Bây giờ phát hành nhiệm vụ chính tuyến mới!” “Nhiệm vụ chính tuyến: Tiến vào Cổ Đồng Kinh.” “Nhiệm vụ phụ tuyến một: Ngăn cản Trương Khởi Linh một mình tiến vào Thanh Đồng Môn ở núi Trường Bạch; Nhiệm vụ phụ tuyến hai: Tìm kiếm manh mối Uông Tàng Hải để lại trong Cổ Đồng Kinh; Nhiệm vụ phụ tuyến ba: Dọn dẹp tàn dư của Trần gia, lập uy trong Lão Cửu Môn; Nhiệm vụ phụ tuyến bốn: Thay thế Trương Nhật Sơn trở thành hội trưởng mới của Lão Cửu Môn; Nhiệm vụ phụ tuyến năm: Bồi dưỡng Lê Thốc thi đỗ vào trường cấp hai trọng điểm, đạt tiêu chuẩn học sinh ba tốt;” “Khoan đã!” Một loạt nhiệm vụ, trực tiếp đuổi hết cơn buồn ngủ của Ngô Mặc.

“Rầm” một tiếng, cậu bật dậy khỏi giường.

Xắn tay áo lên định lý luận một phen với hệ thống.

“Mi bị điên à?

Một lần phát hành nhiều nhiệm vụ phụ tuyến như vậy?

Định làm tôi chết mệt, rồi mi đi tìm ký chủ khác à?” “Bọn họ có đẹp trai bằng tôi không?

Có tính tốt như tôi không?

Có tính cách ôn hòa như tôi không?

Có thái độ hòa nhã như tôi không?” Mấy câu hỏi dồn dập khiến hệ thống tức đến bật cười.

Nó lạnh lùng châm chọc: “Năng lực của ngươi mà dày được bằng một nửa mặt của ngươi, thì ở thế giới này đã có thể gọi là vô địch rồi.” “Bao nhiêu năm vẫn chưa giúp ngươi nhận ra chính mình, xem ra hệ thống ta vẫn có phần thất trách.” “Đừng tưởng tôi không nghe ra mi đang xỉa xói tôi.” Ngô Mặc đảo mắt, hừ một tiếng, “Dù sao tôi cũng mặc kệ, lần này mi giao nhiều việc quá rồi đấy.” Trải qua đủ mọi sóng gió, trong lòng Ngô Mặc, hệ thống chính là người thân của mình.

Nói chuyện làm việc đều rất tùy ý.

Hoàn toàn không sợ đối phương đột nhiên trở mặt gây bất lợi cho mình.

Cổ nhân nói rất hay, nuôi lợn lâu ngày, nó chỉ cần chổng mông lên là biết phân sẽ rơi về phía nào.

Quá hiểu cái nết của Ngô Mặc.

Hệ thống lười nói nhảm với cậu, trực tiếp nói thẳng ra nội dung phần thưởng.

Nó không tin, thông tin này đưa ra mà tên khốn kia còn có thể từ chối được sao?

“Im miệng, nghe ta nói hết đã.” “Nói đi.” Ngô Mặc nằm ườn ra giường, lười biếng đáp một câu, “Có nói nát trời ta cũng không làm.” “Nhiệm vụ hoàn thành, mười năm trừng phạt huyết mạch toàn bộ kết thúc, độ dung hợp huyết mạch trực tiếp đạt đến hai mươi lăm phần trăm; Độ nhạy bén, phản ứng, cường độ, sức mạnh của cơ thể toàn bộ tăng lên mười phần trăm; Thuật phá giải cơ quan (cao cấp); Thuật bộc phá (trung cấp); Không gian mở rộng đến năm trăm mét khối; Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Thuật (bản thượng); Trường thọ đan năm viên (mỗi viên tăng ba mươi năm tuổi thọ cho người thường, có thể cộng dồn); Trú nhan đan mười viên (có thể giữ mãi tuổi xuân, dù chết đi vẫn là dung mạo hiện tại); Giải độc đan mười viên; Vòng quay lớn năm lần.” Đừng nhìn hệ thống lúc nào cũng tỏ vẻ cao lãnh.

Nhưng bao nhiêu năm qua lại với Ngô Mặc, nó cũng sinh ra tâm lý kiêu ngạo.

Hừ hừ!

Vứt ra nhiều lợi ích như vậy, xem mi còn cứng miệng được không?

Theo lẽ thường.

Nghe được nhiều phần thưởng như vậy, Ngô Mặc ít nhất cũng phải bật dậy khỏi giường, hớn hở nhận nhiệm vụ.

Không nhảy một điệu tại chỗ thì cũng phải phấn khích xoay vài vòng.

Phải nói là, nó đã đoán đúng nửa đầu.

Ngô Mặc quả thực đã nhảy dựng lên khỏi giường, nhưng không phải vui mừng, mà là kinh hoảng thất thố.

Chương 1317

“Vãi chưởng!

Đồng tử, mi đừng dọa ông đây.” Giọng Ngô Mặc xen lẫn một tia run rẩy.

Dọa ngươi?

Hừ!

Chính là muốn có hiệu quả này.

Khóe miệng hệ thống còn chưa kịp nhếch lên, nửa câu sau của Ngô Mặc đã vang lên.

“Mẹ kiếp, có phải mi sắp chết rồi không?” “Là năng lượng không đủ hay là bị người khác tấn công?

Hay là xen vào chuyện tình cảm của người khác bị trả thù?” Mặt của hệ thống xệ xuống thấy rõ.

Mẹ nó!

Tay ngứa quá.

Rất muốn bóp chết tên khốn này, làm sao bây giờ?

Giờ phút này, hệ thống thật sự hận mình không có thân xác, nếu không đã có thể thỏa mãn ý nghĩ của mình.

Ngô Mặc không ngừng đưa ra những phỏng đoán của mình.

Dù vô lý hay không, tất cả những gì có thể nghĩ ra đều nói hết.

Kết quả là không nhận được phản hồi từ hệ thống.

Cậu tức đến mức đấm mạnh vào đầu giường, “Mi nói gì đi chứ, rốt cuộc là sao?” Nửa đêm nửa hôm làm một cú như vậy, khiến cho

Lưu Tang ở phòng bên cạnh bị đánh thức.

Nó chớp chớp mắt không ngủ lại được.

Trong lòng khá lo lắng cho tình hình của bố nuôi.

Định bụng qua xem, nhưng lại sợ đường đột vào phòng không hay.

Đảo mắt một vòng, nó đứng dậy đi giày, đẩy cửa phòng chạy về phía phòng của Lâm Phong.

“Chó không mọc được ngà voi.” Hệ thống tức tối, hiếm khi cãi lại một câu.

Chỉ là trong lòng lại cảm thấy một luồng hơi ấm.

Từ lời nói và hành động gấp gáp của Ngô Mặc, nó nghe ra được sự lo lắng nồng đậm.

Những ký chủ trước đây chỉ quan tâm nó có thể phối hợp hay không, có cho đối phương lợi ích gì không.

Hoặc là phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ.

Chỉ có Ngô Mặc là khác với họ.

Người thực sự quan tâm đến chính bản thân hệ thống.

Chẳng trách!

Hệ thống khẽ thở dài, lần đầu tiên nó hiểu tại sao Ngô Mặc lại được mọi người yêu mến đến vậy.

Tên khốn lắm mồm này quả thực có sức hút đặc biệt.

Nhưng nói chuyện cũng thật khó nghe.

Giọng điệu của hệ thống ngày càng giống người hơn, “Ngậm cái mồm thối của ngươi lại, tự nhiên rủa ta làm gì?” “Thưởng nhiều ngươi nói nhảm nhiều, thưởng ít ngươi nói nhảm cũng nhiều, cái miệng của ngươi có thể nghỉ ngơi một lát không?” Ngô Mặc lòng như lửa đốt, lười đấu khẩu với nó, “Không được, mi đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc là sao?” Hiện giờ Ngô Mặc hoàn toàn không lo cho tình hình của mình.

Cậu chỉ lo nếu hệ thống thật sự xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Mình có thể giúp được gì không?

Cậu hoàn toàn không nghĩ đến việc nếu hệ thống thật sự có vấn đề, cậu có bị buộc phải rời khỏi đây không?

“Đương nhiên là vì nhiệm vụ có độ khó cao, nên phần thưởng mới hậu hĩnh.” Hệ thống nhanh chóng đáp lại một câu, rồi lại bổ sung: “Sau này ngươi bớt xem mấy thứ linh tinh đi, mạch não còn lệch lạc hơn cả mã code của hệ thống.” “Vãi chưởng!

Không sao à, mi làm ta sợ chết khiếp.” Ngô Mặc vỗ vỗ ngực, lòng vẫn còn sợ hãi.

Sau đó cậu mới phản ứng lại.

Phần thưởng hậu hĩnh như vậy, không lấy chẳng phải quá đáng tiếc sao?

“Sao mi không nói sớm là không sao, nhiệm vụ ta nhận, đồ tốt như vậy mà không lấy, ta đâu phải thằng ngốc.” Không nói đến những phần thưởng khác, chỉ riêng việc hình phạt liệt hỏa đốt thân không còn nữa, cũng đủ để Ngô Mặc liều mạng nhận nhiệm vụ này.

Đó chính là con dao treo trên đầu cậu.

Hệ thống biết thừa tên khốn này có cái nết gì, lại tán phét với cậu một lúc nữa.

Cho đến khi cửa phòng bị người ta đá văng, hệ thống mới lười biếng offline.

“Con trai, con sao thế?” Giọng Lâm Phong gấp gáp truyền đến từ cửa.

Tiếng nói vừa lọt vào tai, ông ta đã chân trần xông vào phòng.

Tốc độ nhanh đến mức Lưu Tang đuổi theo cũng không kịp.

“Cái gì?

Tôi sao cơ?” Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn Lâm Phong.

Vẻ mặt ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bị điên à?

Nửa đêm không ngủ, chạy vào phòng mình luyện tập khỏa thân chạy bộ?

Không thể trách Ngô Mặc có suy nghĩ này.

Thực sự là do Lưu Tang truyền đạt có chút vấn đề.

Nó nói trong phòng Ngô Mặc có tiếng đánh nhau, làm Lâm Phong tưởng có kẻ địch lẻn vào.

Trong lúc cấp bách, ông ta chẳng kịp mặc quần áo.

Toàn thân trên dưới chỉ còn một chiếc quần sịp tam giác, vớ lấy con dao bên cạnh rồi xông vào.

Động tĩnh lớn như vậy, lập tức đánh thức tất cả những người xung quanh.

Khi Hắc Nhãn Kính đoán chừng rồi mở cửa phòng, Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà cùng mấy người khác ùa vào.

Cảnh tượng trước mắt lập tức khiến cả đám đứng hình tại chỗ.

Ờm.

Tình huống gì đây?

Nửa đêm canh ba, cái tên họ Lâm mặc mỗi cái quần sịp tam giác, lăm lăm dao găm đứng trên giường Tiểu Mặc là có ý gì?

Sắc dụ không thành nên uy hiếp bắt tuân à?

Nhưng họ lại nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ này.

Nụ cười trên môi Hắc Nhãn Kính cong lên.

Hắn tựa người vào khung cửa, khẽ thở dài một hơi, ai oán nói: “Quả nhiên là có mới nới cũ, Nhị gia rốt cuộc cũng chán ghét ta rồi, haizzz~ người già châu vàng không lọt vào mắt xanh của Nhị gia được nữa.” Giọng điệu uốn éo ba khúc.

Còn đáng thương hơn cả hoa đán trong Kinh kịch vài phần.

Đương nhiên, tiền đề là đừng nhìn mặt.

Cái giọng buồn nôn đó khiến Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh nhíu chặt mày.

Vẻ mặt ghét bỏ gần như không buồn che giấu.

Chương 1318

Nét mặt Vương Béo còn khó coi hơn cả ăn phải cứt, trên cánh tay nổi hết cả một lớp da gà.

Lòng bàn tay Ngô Tà ngứa ngáy, chỉ muốn tát cho hắn một phát.

Lâm Phong thì chỉ muốn ngoáy tai.

Hận không thể ước gì mình điếc luôn cho rồi.

Mẹ kiếp, ghê tởm quá.

Mình chỉ là không ngủ được thôi, có cần phải chịu sự công kích mạnh mẽ thế này không?

Đôi khi nhiều chuyện chỉ thuần túy là trùng hợp.

Lâm Phong vào phòng thấy Ngô Mặc ngồi ngẩn người trên giường, tức đến nỗi suýt chửi mẹ nó.

Mình đang ngủ ngon lành giữa đêm.

Bị thằng thỏ con này gọi dậy, kết quả là mày chẳng có chuyện gì, đây là cố tình hành hạ tao à?

Ngô Mặc ngại Lưu Tang có mặt ở đây nên không tiện giải thích nhiều.

Chỉ có thể nói là mình không ngủ được, gõ gõ đầu giường nghe tiếng cho vui.

Thuần túy là lời nói xàm xí của một thằng ranh.

Lâm Phong vừa buồn ngủ vừa mệt.

Tức điên lên liền nhảy thẳng lên giường, chuẩn bị cho Ngô Mặc một cú đạp trời giáng.

Mày không ngủ được chứ gì?

Ông đây đạp cho mày ngất luôn.

Đúng lúc định nhấc chân thì Hắc Nhãn Kính và đám người xông vào.

Vào thì vào đi.

Nhưng làm người khác buồn nôn là mày sai rồi.

Ngô Mặc day trán, tuyệt đối không muốn thừa nhận mình quen biết cái tên khốn này.

Mất mặt quá.

Mất mặt kinh khủng.

Cả đám con cháu của mình đang đứng ngoài hành lang, mày diễn cái tuồng này thì mặt mũi ông đây để đâu?

Không thể nhịn được nữa, hắn cúi xuống nhặt chiếc dép dưới đất, phi thẳng vào mặt Hắc Nhãn Kính.

“Câm cái mồm thối của mày lại đi, nhà mất còn xây lại được, chứ mày thì tiện không thể tiện hơn.” “Hắc gia, ngài đừng hát nữa.” Vương Béo ôm ngực làm ra vẻ đau đớn.

“Người ta nói trẻ con lên lầu thang bước nào cũng là một cái hố, còn ngài hát câu nào cũng là một nhát dao, chuyên cứa cổ họng với tim gan.” Lời này vừa thốt ra, Ngô Tà không nể mặt mà bật cười thành tiếng.

Chung quy vẫn là Giải Ngữ Hoa đáng tin cậy hơn.

Anh vẫy tay với mấy người bảo vệ, rồi đóng cửa lại, thở dài hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?” Ngô Mặc biết nói sao đây?

Chẳng lẽ lại nói mình bị nhiệm vụ của hệ thống kích thích à?

Nhiệm vụ?

Đúng rồi, mình còn có chuyện cần trao đổi mà.

Hắn vỗ vỗ mép giường, “Mấy anh đừng quậy nữa, ngồi xuống đi em có chuyện muốn thương lượng với các anh.” “Ai quậy?” Dàn hợp xướng nam đồng thanh vang lên.

Lưu Tang bị chấn động lùi lại một bước, ngồi phịch xuống mép giường.

Đã quá quen với thái độ vô liêm sỉ của Ngô Mặc.

Mấy người kia cũng lười nói nhảm với hắn nữa, bước về phía giường.

Phải nói Hắc Nhãn Kính đúng là cáo già.

Hắn nhanh chân hơn một bước, vèo một cái chui tọt vào trong chăn của Ngô Mặc.

Để phòng Ngô Mặc đạp hắn ra ngoài, hắn còn trơ trẽn thốt lên một câu cảm thán, “Rốt cuộc là có tuổi rồi, ngâm nước lạnh một lúc, không chịu nổi rét nữa.” Ngô Tà trước giờ chưa từng nhìn thuận mắt hắn.

Hừ một tiếng, “Biết mình lớn tuổi rồi thì đừng suốt ngày chơi với đám trẻ, chỗ nào mát mẻ thì ra đó mà ngồi.” Lúc này, Hắc Nhãn Kính được thần mặt dày nhập.

Mặc cho người khác châm chọc thế nào, hắn vẫn vững như bàn thạch ngồi trong chăn không nhúc nhích.

Ai muốn nói gì thì nói, cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Bộ dạng mặt dày mày dạn, thật sự khiến người ta bó tay với hắn.

Chuyện nhỏ nhặt, Ngô Mặc cũng lười so đo.

Hắn chuyển chủ đề, kéo sang chuyện Cửu Môn, “Anh, mấy người giờ có suy nghĩ gì về Cửu Môn?” “Cửu Môn?” Giải Ngữ Hoa cười như không cười nhìn Ngô Mặc, “Thằng nhóc thối nhà cậu lại muốn giở trò xấu gì nữa đây?” “Sao lại nhắm vào sản nghiệp nhà ai rồi à?” Ngô Mặc sa sầm mặt, ra vẻ nghiêm túc nói: “Nói gì thế, tôi là loại người đó sao?” Giải Ngữ Hoa cười rồi gật đầu.

Ngô Mặc tức đến trợn trắng mắt, lại chuyển ánh nhìn sang Ngô Tà.

“Tiểu Mặc, em hỏi Cửu Môn làm gì?” Ngô Tà tiếp lời: “Theo anh biết, bây giờ Cửu Môn gần như là bằng mặt không bằng lòng, trên danh nghĩa có Trương hội trưởng, nhưng thực tế ông ta chẳng quản chuyện gì.” “Trừ nhà chúng ta, nhà Tiểu Hoa và nhà họ Hoắc ra, mấy nhà còn lại đấu đá khá dữ dội.” “Để giành mối làm ăn, gần như không cần mặt mũi nữa.” Mấy năm Ngô Mặc mất tích, tốc độ trưởng thành của Ngô Tà khá nhanh.

Để đứng vững hơn trên giang hồ, anh đã cố tình tìm hiểu rất kỹ về chuyện của Cửu Môn.

Chủ yếu là để phòng ngừa sơ hở.

Vương Béo lại nhân cơ hội bổ sung vài câu.

Đại khái kể lại tình hình hiện tại của Cửu Môn.

Mãi cho đến khi Ngô Mặc hút xong điếu thuốc thứ tư, mấy người mới lần lượt ngậm miệng lại.

Mà lúc này trong phòng đã khói giăng mờ mịt.

Cửa sổ không mở, nói là tiên cảnh cũng không quá lời.

Ngô Mặc dụi đầu thuốc vào gạt tàn, liếm đôi môi hơi khô khốc, đột nhiên buông một câu.

"Này, mấy người nói xem nếu tôi làm hội trưởng Cửu Môn thì thế nào?" Một câu nói khiến cả phòng im phăng phắc.

Trọn vẹn một phút không ai lên tiếng.

Ngô Mặc trong lòng có chút đắc ý.

Xem đi!

Uy thế của anh em ta.

Một câu nói ra, cả đám đều bị mình khuất phục rồi.

Chắc đang bàn tính xem giúp mình thế nào đây?

Ý nghĩ thật tuyệt vời.

Nhưng một cái tát trời giáng của Lâm Phong đã thẳng tay đập tan sự tuyệt vời đó của hắn.

"Đầu óc mày bị úng nước à?

Chuyện của Địa Long Hội còn lo chưa xong, bày đặt hội trưởng Cửu Môn cái gì?" Lúc này, cậu ta hoàn toàn không nghĩ tới việc hệ thống sẽ ban hành một nhiệm vụ kỳ quái như vậy.

Cả đầu chỉ nghĩ Ngô Mặc đang ngủ mơ nói nhảm.

Vương Béo nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt khó nói, "Huynh đệ, cậu chưa tỉnh ngủ à?

Tưởng hội trưởng Cửu Môn là thứ tốt đẹp gì sao?" "Cái thứ vớ vẩn đó cho không Bàn gia đây còn chẳng thèm." "Đúng vậy Tiểu Mặc, bà nội cũng từng nói, Cửu Môn lẽ ra không nên tồn tại nữa, em cần gì phải tranh giành vũng nước đục đó?" Giải Ngữ Hoa còn trực tiếp hơn, đưa tay lên véo tai Ngô Mặc, "Thằng nhóc thối, có phải mày muốn chiếm hời của anh không?" "Ái da!

Có phải chưa từng chiếm đâu." Tai Ngô Mặc đau điếng, đầu óc lại không tỉnh táo, lời nói cứ thế tuột ra khỏi miệng.

Chương 1319

Lời vừa dứt, tai của Ngô Tà và mấy người kia lập tức vểnh lên như quạt hương bồ.

Ánh mắt như đèn pha, quét qua quét lại trên người Giải Ngữ Hoa và Ngô Mặc.

“Nói bậy bạ cái gì thế?” Giải Ngữ Hoa lại dùng sức véo thêm một cái.

Cũng không biết là giải thích hay cố ý chữa cháy, anh nghiến răng nghiến lợi nói tiếp: “Giải gia thuộc Cửu Môn, mày muốn làm hội trưởng Cửu Môn không phải là muốn ngồi lên đầu tao sao?” “Tôi.” Cơn đau trên tai nhắc nhở Ngô Mặc, tuyệt đối không được nói bậy, nếu không dễ biến thành Đồ Đồ tai to.

Lâm Phong thẳng thừng đạp hắn một cái, “Mông mày to bao nhiêu mày không biết, đầu mày lớn cỡ nào mày còn không rõ à?” “Mày nói cho nổ tung Cửu Môn thì tao tin!

Mày nói làm hội trưởng Cửu Môn?

Đùa quốc tế cái gì.” “Cửu Môn là một ổ hôi thối.” Nói đến đây dường như cảm thấy có gì đó không đúng, cậu ta lập tức phanh gấp.

“Ý tao là trong Cửu Môn có quá nhiều chuyện lộn xộn, với cái đầu của mày có xử lý nổi không?” “Kể cả có xử lý được, mày còn thời gian làm chuyện khác không?” Mấy người nói liến thoắng không ngớt.

Như súng liên thanh, bắn cho Ngô Mặc không chen vào được một câu.

Lời nói tuy khó nghe, nhưng thực ra chỉ là không muốn Ngô Mặc dính vào vũng nước đục.

Ngô Mặc uất ức biết bao!

Cứ tưởng sẽ nhận được lời khen của mấy anh em.

Ít nhất cũng phải giơ ngón cái khen một câu có chí tiến thủ chứ?

Kết quả thì hay rồi.

Bình phẩm từ sợi tóc đến gót chân, mà còn không cho mình cơ hội chen vào.

Hắn miệng không nói, nhưng trong lòng thì không chịu.

Trong đầu điên cuồng gọi hệ thống, “Anh bạn, tôi đã nói là cậu đang gài tôi mà.” 18.

Ngô Mặc oán niệm ngập trời, giọng điệu ai oán không khác gì góa phụ vừa mất chồng, “Xem đi, tôi vừa nhắc một câu mấy anh em đã dập tôi tơi bời, tôi đã nói nhiệm vụ cậu giao có vấn đề mà.” “Hội trưởng Cửu Môn?

Bà nội tôi còn nói Cửu Môn nên giải tán rồi, cậu còn bắt tôi làm cái chức hội trưởng quèn này, có phải não có bệnh không?” Lời phàn nàn cứ thế tuôn ra.

Vẻ mặt uất ức, người không biết chuyện còn tưởng hắn bị ai đó làm gì.

“Ngươi không hài lòng với nhiệm vụ của ta?” Hệ thống lững thững online.

“Nói nhảm, cậu xem vẻ mặt của tôi bây giờ có giống hài lòng không?” Ngô Mặc trợn trắng mắt, “Tôi cuối cùng cũng hiểu ra rồi, nhiệm vụ này đúng là một cái hố lớn.” “Hội trưởng Cửu Môn thì có ý nghĩa gì?

Lão già đó chẳng phải cũng chỉ là một tư lệnh không quân thôi sao?” “Được thôi, vậy thì đổi cái khác.” Ngô Mặc lải nhải mãi hoàn toàn không nghe thấy câu này của hệ thống.

Vừa định nói tiếp, đột nhiên phản ứng lại, “Gì cơ.

Cậu đồng ý rồi à?” Chuyện bất thường ắt có yêu ma.

Hệ thống trước giờ còn chó hơn cả mình, sao lại có chuyện nhả vỏ nho ra rồi lại nhét vào miệng nhai lại?

Chắc chắn có âm mưu.

Ngô Mặc đề cao cảnh giác, thăm dò hỏi: “Sao hôm nay cậu dễ nói chuyện thế?” “Ừm!

Dưa ép không ngọt.” Ngô Mặc cái miệng đúng là thiếu đòn, liền tiếp lời, “Nhưng mà sướng!

Ờm.

Không phải ý đó.” Hệ thống thật sự bị tên ngốc này chọc cho tức cười.

Nhưng nó có suy nghĩ riêng, cố nén cười lạnh lùng hỏi: “Ngươi xác nhận không làm nhiệm vụ này?” “Tôi không có hứng thú với vị trí hội trưởng Cửu Môn.” “Được thôi, vậy ta giảm cho ngươi một chút.” Hệ thống nghe lời khuyên đáp lại một câu.

Ngô Mặc khe khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật, ngoài lúc mới đến thế giới này, hắn từng ảo tưởng đại sát tứ phương xưng bá thiên hạ.

Sau đó từng chuyện từng chuyện chất đống, khiến ý nghĩ hư vô mờ mịt đó của hắn hoàn toàn tan thành mây khói.

Xã hội hiện đại mà xưng vương xưng bá, đầu óc bị úng nước à?

Tưởng mình là vũ khí hạt nhân, vừa xuất hiện là người khác đều quỳ xuống đất cầu xin tha mạng sao?

Xàm xí vớ vẩn.

Mình thành lập Địa Long Hội là để đoàn tụ với huynh đệ, gánh vác Ngô gia là vì sợ anh cả quá mệt.

Nếu không thì tiêu dao tự tại không tốt sao?

Cổ ngữ có câu: Chỉ cần sống đủ lâu, trong túi chắc chắn sẽ có.

Trường sinh bất lão trong túi có tiền.

Làm gì mà không được chứ?

“Đồng chí, cậu thật là...” Chữ “tuyệt” trong miệng Ngô Mặc chưa kịp thốt ra.

Câu nói tiếp theo của hệ thống suýt nữa làm Ngô Mặc nghẻo luôn.

“Hiện điều chỉnh nhiệm vụ phụ tuyến bốn: từ trở thành tân hội trưởng Cửu Môn đổi thành trở thành hội trưởng Ngoại Bát Môn.” “Phần thưởng nhiệm vụ không đổi.” Ngô Mặc im lặng, một lúc lâu sau khó khăn hỏi: “Cái mà cậu gọi là giảm một chút chính là từ chín thành tám à?” “Ừ hử!

Chín trừ tám bằng một.” Mẹ nó trơ trẽn quá rồi.

Nếu hệ thống mà có thân thể, Ngô Mặc nhất định phải khô máu với nó một trận.

Hệ thống sớm đã biết tính cách của Ngô Mặc là gì.

Nếu ngay từ đầu đã để hắn trở thành hội trưởng Ngoại Bát Môn, với tính cách lười biếng của tên này, hắn sẽ không bao giờ nghiêm túc đối đãi.

Chỉ có ném ra một viên gạch mới có thể dẫn về một viên ngọc.

Quả nhiên mọi chuyện đều phát triển theo suy nghĩ của nó.

“Tại sao cứ phải bắt tôi làm hội trưởng?” Ngô Mặc trăm điều không thể giải thích được, “Cậu lại chẳng phải là hệ thống nghịch tập gì, có cần phải bắt tôi tiến thủ thế không?” Hệ thống không trả lời, chỉ đơn giản nói: “Năng lượng lần trước.” Bốn chữ ngắn gọn đã thành công khiến Ngô Mặc ngậm miệng.

Giọng điệu lập tức trở nên nghiêm trọng, “Được, tôi chấp nhận nhiệm vụ mới.” Hắn đồng ý quá nhanh, đến nỗi không nghe thấy nửa câu tiếp theo hệ thống định nói: …quá nhiều, muốn tiêu hao.

Hệ thống muốn cười mà không thể cười.

Nó đầy ẩn ý “ừm” một tiếng rồi offline.

Lần đầu tiên chạy nhanh như vậy, chỉ sợ chậm một giây là bật cười thành tiếng.

Ngô Mặc lại tưởng hệ thống đi nhanh là vì năng lượng không đủ, không thể chống đỡ cho nó tiếp tục nói nhảm.

Hiểu lầm lớn rồi.

Trong phòng, mấy anh em càng nói càng hăng.

Hiếm có lúc thằng thỏ con không chen vào được lời nào.

Phải tranh thủ nói thêm vài câu cho đã ghiền.

“Im miệng!” Ngô Mặc hoàn hồn, nghe thấy mấy người vẫn còn lải nhải không dứt.

Hắn đột nhiên đập mạnh vào đùi gầm lên một tiếng.

Theo tiếng gầm, một giọng nói ai oán khác cũng vang lên, “Ba, ba nhẹ tay chút, ba đập vào chân con, đau quá đi~” Lưu Tang đúng là gặp phải vận xui.

Trong lòng cậu ta âm thầm có ý muốn hóng chuyện.

Thế là ngồi co ro ở mép giường không lên tiếng, chỉ sợ bị mọi người đuổi ra ngoài không hóng được chuyện hay.

Kết quả xui xẻo vẫn bị vạ lây.

“Biến sang một bên.” Ngô Mặc đưa tay đẩy Lưu Tang ra, chỉ vào Ngô Tà và mấy người kia giận dữ nói: “Nghe đi, mấy người nói có phải tiếng người không?” “Tôi ưu tú, tôi lương thiện, tôi kiên cường, tôi dũng cảm, mấy thằng cháu các người không thấy một chút nào à?” 19.

Giọng của Vương Béo lại thong dong truyền đến, “Cái khác thì thật sự không thấy, chỉ có cái độ trơ trẽn này của cậu, mấy anh em đây có cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp.” 20.

Chương 1320

Lời vừa dứt, một tiếng "Ừm" trầm đục vang lên đầy phối hợp.

Theo tiếng nhìn lại.

Ngạc nhiên phát hiện lại là Trương Khởi Linh.

Mấy người khóe miệng co giật, cuối cùng không nhịn được mà phá lên cười.

Hắc Hạt Tử là khoa trương nhất, giả vờ lau nước mắt rồi chùi vào lưng Ngô Mặc.

Ngô Mặc tức đến nỗi toàn thân chỗ nào cũng đau, vớ lấy cái gối quay lại nện cho Hắc Nhãn Kính một phát.

Cuộc chiến gối bắt đầu.

Tiếng động trong phòng vang trời.

May mà Ngô Nhị Bạch và Giải Liên Hoàn sớm đã biết thằng cháu này thích quậy, nên đã cố tình ở cách đây hơi xa một chút.

Nếu không thì cả đêm đừng hòng ngủ.

Chơi cũng đã chơi, quậy cũng đã quậy, chủ đề lại quay về quỹ đạo chính.

Ngô Tà nằm trên sàn nhà, hỏi: "Tiểu Mặc, lúc nãy em không nói đùa chứ, thật sự muốn làm hội trưởng Cửu Môn à?" "Bảo bối à, kệ bọn họ nói nhảm, muốn làm thì cứ làm, ca ca giúp em." Hắc Nhãn Kính xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Cục cưng nhà mình không phải chỉ muốn làm một hội trưởng Cửu Môn thôi sao?

Có cần phải cản trở thế không?

Cùng lắm thì lén lút xử lý những kẻ phản đối là được.

“Tôi muốn làm Tổng thư ký Liên Hợp Quốc.” Ngô Mặc trợn trắng mắt, lạnh lùng nói một câu.

Một đám ngốc, không một ai tin hắn.

Ông đây không thèm nói thật với các người nữa.

Ngô Mặc nín một hơi, nhất quyết không nói ra ý định muốn trở thành lão đại Ngoại Bát Môn.

Mấy người đồng loạt giơ ngón giữa về phía hắn.

Phải nói học cái xấu thì dễ, học cái tốt thì khó.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng không ngoại lệ, ngón tay giơ lên khá cao.

Những ngày tiếp theo, Ngô Mặc và Lâm Phong hai người gần như bận tối mắt tối mũi.

Các loại thông tin vặt vãnh chất thành đống trên bàn làm việc.

Hai người từ lúc mở mắt đến lúc nhắm mắt buổi tối, trong khoảng thời gian đó nhiều lắm cũng chỉ đi vệ sinh uống ngụm nước.

Đến cả thời gian để cà khịa nhau cũng không có.

Rất nhiều chuyện đều là nội bộ của Địa Long Hội, Ngô Nhị Bạch ban đầu hoàn toàn không tiện nhúng tay xử lý.

Bây giờ cũng là tình huống tương tự.

Ngô Mặc và Lâm Phong phải tự mình làm, cùng các thế lực đàm phán hợp tác, đàm phán giao lưu, đàm phán mua bán.

Giải Ngữ Hoa mấy người muốn gặp hắn một lần cũng khó, chỉ có thể nửa đêm canh ba vào phòng tranh thủ nói vài câu.

Thoáng cái đã nửa tháng trôi qua.

Giải Liên Hoàn thật sự không ở lại được nữa.

Ba giờ sáng, nhân lúc Ngô Mặc còn chưa dậy, ông trực tiếp chặn người trong chăn.

“Tiểu Mặc à, chú Ba nói với cháu chút chuyện.” Giải Liên Hoàn ngồi bên giường, trên mặt lộ ra vẻ mặt mà ông cho là từ ái.

“Chú Ba, chú bị bệnh à!” Ngô Mặc bực bội vò đầu, buồn ngủ đến nỗi mắt sắp không mở ra được.

Phải đi tiếp khách uống rượu, gần hai giờ mới về.

Ngủ chưa được một tiếng đã bị Giải Liên Hoàn gọi dậy, đổi lại là bất kỳ ai cũng có xung động muốn giết người.

“Thằng ranh con nói chuyện kiểu gì thế?” Giải Liên Hoàn có chút chột dạ.

Dựa vào thân phận trưởng bối của mình, ông lại ưỡn thẳng lưng nói: “Chú Ba qua đây báo với cháu một tiếng, bên Trường Sa có chút chuyện, chú phải về xử lý một chút.” “Đừng có nói xàm với tôi, lão già nhà chú có phải lại muốn gây chuyện không?” Trong trạng thái ngái ngủ, Ngô Mặc hoàn toàn không muốn nể mặt Giải Liên Hoàn.

Hắn day day mặt, từ tủ đầu giường mò ra hộp thuốc lá.

Rút một điếu ném cho Giải Liên Hoàn, mình lại lấy một điếu ngậm lên miệng.

Hút liền hai ba hơi, tinh thần dường như tốt hơn một chút.

“Hai ông chú Ba các người rốt cuộc đang giở trò quỷ gì thế?” “Mỗi lần làm việc cứ lén lén lút lút, hễ hỏi thì lại bảo là vì tốt cho hai anh em cháu nên không thể nói, kết quả chẳng phải vẫn lôi cả hai anh em cháu vào sao?” “Cái này còn thừa thãi hơn cả cởi quần ra đánh rắm.” Ngô Mặc không giống Ngô Tà, nói chuyện làm việc sẽ giữ thể diện cho người lớn tuổi.

Khuôn mặt già nua của Giải Liên Hoàn đỏ bừng.

Nhịn nửa ngày, cuối cùng vẫn là một cái tát vào đầu Ngô Mặc.

“Mày biết cái quái gì, có những chuyện không thể nói, mày biết bên cạnh mày là người hay là quỷ?” “Việc chúng ta làm rất quan trọng, liên quan đến chuyện mấy chục năm trước.” Một tràng những lời nói sáo rỗng, nghe mà Ngô Mặc lại bắt đầu ngáp.

“Dừng!” Hắn vẫy tay ngăn Giải Liên Hoàn lại.

“Đừng nói nhiều với tôi nữa, chú muốn về Trường Sa thì cứ về.” “Nhưng tôi vẫn nói câu cũ, nếu chú lại âm thầm biến mất?

Đừng trách thằng cháu này không khách khí.” “Tôi sẽ đăng tin tìm người trên toàn quốc, nói chú bỏ vợ bỏ con lừa cháu, ai thấy báo tin sẽ có thưởng.” “Chú có thể không tin, tôi cũng có thể thử.” Giải Liên Hoàn: “...” Tay không tự chủ được mà ôm lấy ngực.

Người khác nói lời này Giải Liên Hoàn coi như đánh rắm.

Nhưng thằng ranh Ngô Mặc này nói được là làm được.

Giải Liên Hoàn tức đến đỏ mặt tía tai.

Ông đập mạnh vào đầu giường đứng dậy, tay chỉ vào Ngô Mặc run run, “Mày.

Mày cái đồ thất đức, chú Ba thật sự uổng công thương mày cái đồ không có lương tâm này.” “Chú Ba mày không có con, coi mày như con ruột, mày nỡ lòng nào để tao về già mất mặt thế này sao?” Chiêu bài tình cảm này đối với Ngô Mặc không có tác dụng, nhưng lời của Giải Liên Hoàn lại được hắn ghi nhớ trong đầu.

Lúc này, Giải Liên Hoàn còn chưa biết sau khi về Trường Sa sẽ phải đối mặt với trận thế như thế nào?

Trời vừa mờ sáng, Giải Liên Hoàn đã xách vali chạy mất.

Có một ắt có hai.

Chuyện ở nhà cũ Dư Hàng cũng không ít.

Ngô Nhị Bạch lười để ý đến Giải Liên Hoàn, nhưng bản thân ông cũng thật sự không thể trì hoãn được nữa.

“Tiểu Mặc, chú về nhà cũ trước, bên con bận xong việc thì nhanh chóng về một chuyến, bà nội lớn tuổi rồi, ngày nào cũng lo lắng cho con.” Ngô Nhị Bạch như một người cha hiền, hiếm khi dịu dàng dặn dò Ngô Mặc vài câu.

Vừa gật đầu đồng ý mấy câu, Giải Ngữ Hoa từ bên cạnh đi tới, “Tôi về cùng chú Hai, bên Kinh đô có chút chuyện cần xử lý.” “Anh cũng về à?” Ngô Mặc khẽ nhíu mày.

Hắn trực tiếp kéo tay Giải Ngữ Hoa sang một bên, thấp giọng nói: “Mấy lão già nhà anh lại giở trò gì nữa à?” “Có cần tôi gọi người đến xử lý bọn họ không?” Giải Ngữ Hoa bất đắc dĩ trừng mắt nhìn hắn một cái, khẽ giải thích: “Tôi đi lâu như vậy rồi, nếu còn không về, Kinh đô chắc loạn cả lên.” “Vậy.

Vậy.” Ngô Mặc ấp úng nửa ngày, không biết nên nói gì?

Tận sâu trong lòng dâng lên một cảm giác không nỡ.

Muốn mở miệng giữ lại, lại cảm thấy mình một thằng đàn ông nói chuyện có phải hơi sến sẩm quá không? 21.

Ấp úng mãi, hắn khẽ ho một tiếng, cứng đầu nói: “Vậy tôi thanh toán tiền xăng cho anh.” Giải Ngữ Hoa thật sự muốn một tát đánh chết cái tên hỗn đản không biết phong tình này.

Cái đầu này bị úng nước à?

Tiền xăng?

Lôi đâu ra câu này vậy?

Chương 1321

Anh nhìn chằm chằm Ngô Mặc đầy sát khí, từ kẽ răng nặn ra một câu, “Được thôi, tiền xăng máy bay riêng anh báo cho tôi đi.” Nhắc đến vấn đề tiền bạc, Ngô Mặc miệng luôn nhanh hơn não, “Anh đi tìm chú Hai tôi mà đòi, tôi có đi đâu.” Giải Ngữ Hoa không thể nhịn được nữa, lúc đi đã để lại một dấu ấn trên eo của Ngô Mặc.

Vương Béo và mấy người kia đều thấy hết, nhưng đều ngẩng đầu nhìn trời giả vờ không biết gì.

Ngô Mặc không sao, Vương Béo coi như thở phào nhẹ nhõm.

Anh chào Ngô Tà một tiếng, đi nhờ máy bay của Giải Ngữ Hoa cùng về Kinh đô.

Thoáng chốc, chỉ còn lại Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính.

Hiếm khi được thảnh thơi, Ngô Tà không muốn sớm quay về Trường Sa cuốn vào vòng tranh chấp.

May mà Ngô Mặc đã bận rộn xong xuôi việc vặt.

Bắt đầu thu xếp cuộc sống cho Tùng Tán Cán Bố và Bạch Mã.

Hắn tự mình lái xe đưa mấy người xuất hiện trên các con phố sầm uất.

Chỗ nào náo nhiệt thì đến đó, chỗ nào vui thì chơi cái đó.

Cậu nhóc Tang Cát cười khúc khích.

Hoàn toàn không ai nhận ra họ là người từ ngàn năm trước, chỉ coi họ như một gia đình ba người hạnh phúc.

Tùng Tán Cán Bố là một vị vua đầy tham vọng.

Dù đến ngàn năm sau cũng không muốn sống tầm thường, hoàn toàn dựa vào Địa Long Hội của Ngô Mặc để nuôi sống.

Suy đi nghĩ lại quyết định mở một cửa hàng bán đồ dùng của người Tạng.

Rốt cuộc chỉ có những thứ này là còn quen thuộc.

Công chúa Văn Thành không muốn sống cùng Tùng Tán Cán Bố nữa.

Một mặt là không buông bỏ được Bạch Mã, mặt khác là đã được chứng kiến cuộc sống phồn hoa này.

Địa vị của phụ nữ thời nhà Đường vốn rất cao.

Ngàn năm sau, địa vị của phụ nữ càng được nâng cao hơn rất nhiều.

Nhìn những người phụ nữ tự tin mặc váy ngắn đi đầy đường, trong mắt công chúa Văn Thành lóe lên ánh sáng kinh ngạc.

“Ta muốn mở quán bar.” Một câu nói của công chúa Văn Thành, rượu trong miệng Ngô Mặc và Lâm Phong đều phun hết ra ngoài.

Trương Khởi Linh phản ứng cực kỳ nhanh chóng.

Anh ngay lập tức nghiêng người sang một bên, tránh được việc lại bị phun đầy đầu đầy mặt.

Động tác thành thạo hé lộ quá khứ đau thương.

Khóe miệng Ngô Tà giật giật.

Muốn cười mà có chút e dè.

Hắc Nhãn Kính không nể mặt mà bật cười thành tiếng.

Hiếm khi có thể chế nhạo Trương Khởi Linh, không cười thêm vài tiếng chẳng phải là thiệt sao?

“Im miệng, đang nói chuyện chính đấy!” Ngô Mặc giơ tay tát một phát vào gáy Hắc Nhãn Kính, thành công chặn đứng tiếng cười như cái chiêng vỡ.

Lười để ý đến vẻ mặt giả vờ uất ức của Hắc Nhãn Kính.

Hắn lau miệng, ngẩng đầu nhìn công chúa Văn Thành, “Đại tỷ, chị muốn làm gì?” “Ta muốn mở quán bar.” Công chúa Văn Thành lại nhấn mạnh một lần nữa, hai mắt sáng long lanh.

Phải khen một câu.

Công chúa Văn Thành không hổ là một kỳ nữ.

Sau một thời gian học tập, tiếng phổ thông nói rất ra dáng, những từ ngữ thông dụng cơ bản cũng có thể nghe hiểu.

Trò chuyện với người khác không còn trở ngại.

Ngô Mặc vốn đang sầu não không biết nên sắp xếp cuộc sống tương lai cho mấy người họ như thế nào?

Công chúa Văn Thành chủ động đề xuất yêu cầu, quả thực đúng ý hắn.

Không phải chỉ là mở quán bar sao?

Mở!

Không chỉ mở, mà còn phải mở cho có đặc sắc.

Hắn và Lâm Phong tự tay thiết kế, trực tiếp để những phong cách quán bar nổi tiếng của thế hệ sau xuất hiện sớm.

Có tiền thì dễ làm việc.

Chưa đầy nửa tháng, một quán bar mang đậm phong cách dị vực đã xuất hiện trên con phố thương mại sầm uất ở Tây Bắc.

Từ đó, công chúa Văn Thành đã mở ra một cuộc đời mới.

Bạch Mã dưới sự thuyết phục của công chúa Văn Thành, cuối cùng quyết định ở lại quán bar cùng cô.

Tục ngữ nói tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên.

Tuy quán bar nằm trên địa bàn của Địa Long Hội sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, nhưng khó nói trước được có vạn nhất.

Vì sự an toàn của công chúa Văn Thành và Bạch Mã.

Ngô Mặc rất chu đáo gửi đến hơn chục chàng trai cơ bụng tám múi đẹp trai.

Ai nấy đều cao trên một mét tám, đứng ở đó cũng không kém người mẫu hay ngôi sao là bao.

Trương Khởi Linh nhìn thấy cảnh này thì hoàn toàn im lặng.

Lần đầu tiên trong lòng dấy lên một cảm xúc gọi là hối hận.

Mình có phải đã trao thân gửi phận nhầm người không?

Hay là...

“Lão Trương, có phải cảm động lắm không.” Ngô Mặc một tát cắt ngang dòng suy nghĩ của Trương Khởi Linh.

Hắn nhướng mày với anh, có chút đắc ý nói: “Lô này là do tôi đích thân tuyển chọn, phía sau còn có một số người làm dự bị.” Nếu Trương Khởi Linh mà hay lướt mạng, nhất định sẽ thành tâm cảm thán một câu.

Thợ mỏ vàng cũng không đào được cục ngáo vàng nào thuần khiết thế này.

Nghĩ đến trong nhiệm vụ có một điều là ngăn cản Trương Khởi Linh một mình tiến vào Thanh Đồng Môn.

Ngô Mặc quyết định tìm cho anh chút việc để làm.

Hắn chạy đi thủ thỉ với Bạch Mã và công chúa Văn Thành một lúc lâu, sau đó sống chết kéo người ở lại quán bar.

Mỹ danh là bảo vệ hai vị nữ sĩ.

Phải nói đẹp trai đúng là có ưu thế.

Từ khi Trương Khởi Linh ở lại quán bar, doanh thu của quán bar tăng vọt gấp ba lần.

Ngô Tà và Vương Béo nói chuyện này, hai người suýt nữa cười đến tắc thở.

Đầu dây bên kia, Vương Béo đập đùi hối hận nói thẳng là về sớm quá.

Sớm biết như vậy, nói gì cũng phải ở lại Tây Bắc một thời gian.

Hắc Nhãn Kính vẫn luôn ở bên cạnh Ngô Mặc, cười tủm tỉm nhìn hắn làm mọi việc.

Có cần thì mình lên, không cần thì đóng vai vệ sĩ, làm cho chính Ngô Mặc trong lòng cũng cảm thấy có chút không ổn.

Nửa đêm về đến biệt thự.

Chương 1322

Nhân lúc có hơi men, hắn thủ thỉ với Lâm Phong, có phải mình làm hơi quá đáng không?

Người ta nói được yêu thì không biết sợ, mình đây có phải là được cưng mà sinh kiêu không?

Lâm Phong có hơi say, líu lưỡi vỗ vào đầu Ngô Mặc nói: “Hai tình nếu đã dài lâu, lại cần chi cầm thú sớm hôm.” “Nếu mày thật sự áy náy, chi bằng trực tiếp đè người ta ra giường.” Nửa câu sau chưa kịp nói xong, đầu “cộp” một tiếng đập vào bàn ngủ mất.

“Giường.” Ngô Mặc có chút say mèm, cả đầu chỉ có một chữ này.

Loạng choạng đứng dậy, đẩy cửa phòng Lâm Phong ra ngoài.

Đi được hai ba bước, đột nhiên cảm thấy phía trước có người cản đường, nheo đôi mắt mơ màng nhìn một lúc lâu.

Lờ mờ nhận ra là Hắc Nhãn Kính, cười nói: “Ối à.

Kính ca, sao anh có ba cái đầu, sáu con mắt vậy?” Hắc Nhãn Kính trong lòng thắt lại, đột nhiên nhớ lại thảm án xảy ra mấy năm trước.

Lập tức vứt điếu thuốc trong tay, tiến lên giơ ngón giữa với Ngô Mặc, cẩn thận hỏi, “Bảo bối à, đây là mấy?” “Xì!” Ngô Mặc vẻ mặt khinh thường bĩu môi.

“Không phải là lắc hoa tay thôi sao?

Tôi cũng biết.” Nói xong liền múa túy quyền trong hành lang.

Xong rồi!

Lòng Hắc Nhãn Kính nguội lạnh.

Tình cảnh này đủ để chứng minh Ngô Mặc say rồi.

Đang đắn đo có nên đánh ngất người ta nhét về giường ngủ không, thì thấy Ngô Mặc đột nhiên dừng động tác.

Hắn lảo đảo đi đến bên cạnh.

Hai tay vịn vào vai Hắc Nhãn Kính, một phát ép thẳng người ta vào tường.

Miệng lẩm bẩm nói, "Đừng động, để tôi đếm xem anh có mấy cái đầu." Ngón tay ma sát qua lại trên môi Hắc Nhãn Kính.

Khiến lòng người dấy lên từng gợn sóng.

Ánh mắt Hắc Nhãn Kính trở nên càng sâu thẳm.

Tay vừa đặt lên eo Ngô Mặc, đột nhiên cảm thấy vai trĩu xuống, ngay sau đó tiếng ngáy vang lên bên tai.

Thân thể Hắc Nhãn Kính lập tức cứng đờ.

Máu nóng trong người sôi trào.

Kích thích đến nỗi toàn thân trên dưới khó chịu.

Có cảm giác như đang cưỡi ngựa phi nước đại, ngựa đột nhiên hất vó một cái, người bay thẳng ra ngoài.

Hồi lâu sau, hắn miễn cưỡng khống chế được cảm xúc xao động.

Bất đắc dĩ lắc đầu, dìu Ngô Mặc về phòng.

Đặt người lên giường.

Cởi áo khoác, quần ngoài và giày.

Đắp chăn cho hắn, chuẩn bị về phòng tắm nước lạnh.

Nào ngờ vừa quay người thì cánh tay bị ai đó nắm lấy.

Quay đầu lại nhìn, Ngô Mặc nhắm mắt lẩm bẩm: "Đừng đi, tôi cho anh tiền, anh chơi bài với tôi." "Chơi bài?" Hắc Nhãn Kính nhướng mày.

“Ừm!” Ngô Mặc lảo đảo ngồi dậy.

Lúc này, hắn hoàn toàn ở trong trạng thái hỗn loạn, không biết mình đã nói gì làm gì?

Chỉ cảm thấy trong lòng phiền muộn không muốn nằm xuống ngủ.

Nếu là ngày thường, Hắc Nhãn Kính nhất định sẽ chiều theo Ngô Mặc, muốn chơi bài thì chơi bài, chơi cả đêm cũng không sao.

Hôm nay không muốn.

Hắn trực tiếp ngồi xuống bên giường Ngô Mặc, tay rất tự nhiên ôm lấy eo đối phương.

“Tôi ngủ cùng em được không?” Đồng tử của hắn hơi trầm xuống, giọng nói khàn khàn dường như đang giam cầm một con mãnh thú khát máu.

Bốn chữ “Ngủ cái con khỉ” sắp tuột ra khỏi miệng.

Trong bộ não khiếm khuyết của Ngô Mặc đột nhiên nhớ lại lời Lâm Phong nói muốn đè người ta ra giường.

Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Hắc Nhãn Kính, một cú vồ của mãnh hổ đã đè người ta xuống giường.

Rồi sau đó cơn buồn ngủ đạt đến đỉnh điểm.

Cả người nằm sõng soài trên người Hắc Nhãn Kính, chìm vào giấc ngủ sâu.

Hắn ngủ rồi, Hắc Nhãn Kính thì hoàn toàn không ngủ được.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve gò má Ngô Mặc, cảm nhận nhiệt độ của hắn.

Môi từ từ tiến lại gần.

Rượu ngon nhâm nhi từ tốn, càng uống càng say lòng người.

Ngô Mặc thì say thật, Hắc Nhãn Kính cũng say theo.

Món khai vị đã không còn thỏa mãn được nhu cầu của hắn nữa.

Hắn muốn nhiều hơn thế.

Hơi thở của Hắc Nhãn Kính dần trở nên nặng nề, con ngươi dâng trào những con sóng cuồn cuộn.

Yết hầu chuyển động.

Toàn bộ khí chất của con người hắn thay đổi long trời lở đất.

Giống như một con dã thú khát máu, đối diện với thức ăn ngon miệng chuẩn bị nuốt chửng.

Bàn tay không an phận từ từ di chuyển, sắp chạm đến điểm giới hạn.

Cốc cốc cốc!

Cùng với tiếng gõ cửa dữ dội vang lên.

Giọng của Ngô Tà truyền từ ngoài vào: “Tiểu Mặc, mau mở cửa, có chuyện rồi.” Hắc Nhãn Kính dừng động tác.

Bị mất hứng, hắn ngẩng đầu nhìn về phía cửa, trong mắt sát khí nổi lên bốn phía, hận không thể giết chết kẻ phá đám bên ngoài.

Hắn vốn không định để ý, nhưng Ngô Tà ở ngoài cửa lại không chịu buông tha mà tiếp tục gõ.

“Tiểu Mặc mau mở cửa, chú Ba có chuyện rồi.” Ngô Mặc dù có ngủ say như chết cũng bị tiếng gõ cửa đinh tai nhức óc này làm cho tỉnh lại.

Đầu óc cậu hỗn loạn.

Cố gắng mở mắt ra, kết quả là đối mặt trực diện với Hắc Nhãn Kính.

Trong cơn mơ màng, cậu thuận miệng hỏi một câu: “Sao anh lại ở trên giường em?” Hắc Nhãn Kính: “...” Lòng hơi nghẹn lại thì phải làm sao?

Do kỹ thuật của mình không đủ tốt, đến mức khiến cậu ấy không có phản ứng gì ư?

Không thể nào!

Vừa rồi đáp lại rất nhiệt tình mà!

Môi còn bị cắn rách nữa.

Ngô Mặc chống người từ từ ngồi dậy.

Chương 1323

Cậu xoa xoa đầu, vừa tỉnh táo lại một chút thì mới phát hiện mình đang ngồi trên người Hắc Nhãn Kính.

Cậu chẳng để ý.

Dù sao thì tướng ngủ xấu của cậu là chuyện ai cũng biết, trước đây cũng không ít lần gác chân lên đầu Hắc Nhãn Kính.

Ngô Tà dường như nghe thấy động tĩnh trong phòng, lại lớn tiếng gọi: “Đừng ngẩn ra nữa, mau mở cửa đi.” Lúc này, Hắc Nhãn Kính kẹt ở thế tiến thoái lưỡng nan, khó chịu vô cùng.

Chưa nói đến việc Ngô Tà đang phá đám ngoài cửa.

Chỉ riêng việc Ngô Mặc đã tỉnh, hắn muốn tiếp tục chiếm hời cũng không dễ dàng.

Chủ yếu là hắn đã nhìn ra, Ngô Mặc cực kỳ để tâm đến vấn đề nằm trên hay dưới.

Muốn cậu ấy thỏa hiệp?

E là dâng hết cả gia tài cho cậu ấy cũng chưa đủ.

Vốn tưởng nhân lúc say rượu thử một lần, kết quả lại bị cái tên xui xẻo ngoài cửa phá hỏng.

Oán niệm trên người Hắc Nhãn Kính có thể sánh ngang với góa phụ mười kiếp.

Cửa vừa mở ra, thứ Ngô Tà đối mặt chính là một con chuột cống to lớn đen từ đầu đến chân như vậy.

Vẻ mặt âm u, khóe miệng mang theo nụ cười tà ác, phảng phất như Ngô Tà là thức ăn tự dâng đến cửa.

Ngô Tà hơi sững sờ.

Sau đó không kịp hỏi vì sao Hắc Nhãn Kính lại ở đây, liền đẩy hắn ra bước vào phòng.

Lúc này, Ngô Mặc đã châm một điếu thuốc, rít mạnh mấy hơi.

Trong làn khói lượn lờ, tinh thần cậu đã hồi phục phần nào.

Cậu dần nhận ra có gì đó không đúng.

Vô thức mím môi, sao lại cảm giác dày hơn một chút nhỉ?

Kỳ lạ.

Rượu trắng hơn năm mươi độ đến mức làm môi sưng lên sao?

Chưa đợi cậu nghĩ ra nguyên nhân, một câu nói của Ngô Tà đã cắt ngang dòng suy nghĩ: “Phan Tử gọi điện, cửa hàng ở Trường Sa có biến, chú Ba bị người ta đánh lén.” Ngô Tà nói rất nhanh, thuật lại lời của Phan Tử.

Ngô Mặc nghe xong nổi giận đùng đùng, “bốp” một tiếng đập mạnh xuống bàn bên cạnh.

“Mẹ kiếp!

Mấy thằng khốn này không muốn sống nữa rồi à!” Vẻ mặt Ngô Mặc âm trầm như nước.

Cậu nhìn Ngô Tà, trầm giọng nói: “Phan Tử gọi cho anh, chứng tỏ cửa hàng ở Trường Sa không khống chế được nữa rồi.” “Đúng vậy, anh cũng nghĩ thế.” Ngô Tà gật đầu, “Tuy Phan Tử nói với anh chú Ba chỉ bị thương nhẹ, nhưng anh muốn mau chóng trở về.” “Chú Hai thì sao?” Ngô Tà lắc đầu: “Chú Hai trước giờ không quản chuyện cửa hàng ở Trường Sa, anh nghĩ chắc Phan Tử không nói với chú ấy.” Trong lúc hai anh em nói chuyện, Hắc Nhãn Kính bước tới, tay phải rất tự nhiên đặt lên eo Ngô Mặc.

Tay trái thuận thế rút điếu thuốc trong miệng Ngô Mặc ra, đưa vào miệng mình rít hai hơi: “Thế giới ngầm ở Trường Sa trước giờ rất hỗn loạn, đã tra ra kẻ đứng sau là ai chưa?” Dưới ánh đèn, đôi môi sưng đỏ của hai người hiện lên vô cùng rõ ràng.

Ngô Tà nhìn trái nhìn phải.

Ngửi thấy mùi rượu trên người Ngô Mặc, anh quả quyết cho rằng Hắc Nhãn Kính đã nhân cơ hội chiếm hời.

Ác thật chứ.

Già đầu rồi còn làm cái trò này?

Sớm biết như vậy, mình nên nhắc nhở Tiểu Mặc uống say phải chú ý an toàn bản thân.

Điếu thuốc trong miệng bị lấy mất.

Ngô Mặc lại lôi hộp thuốc ra, ném cho Ngô Tà một điếu, rồi tự mình châm một điếu khác.

Cậu nheo mắt, hung tợn nói: “Kệ mẹ kẻ đứng sau là ai, dám làm bị thương lão già nhà ta thì phải trả giá bằng mạng sống.” “Khụ khụ.” Cách xưng hô này đối với người lớn tuổi không được thân thiện cho lắm, Hắc Nhãn Kính nhất thời không nhịn được bị sặc khói.

Ngô Tà liếc Hắc Nhãn Kính với vẻ mặt đầy ghét bỏ, nhích người sang một bên, hỏi: “Em định làm gì?” “Về Trường Sa cùng anh.” Ngô Mặc nói chắc như đinh đóng cột, “Dẫn người quay về đó, phàm là kẻ nào động thủ với chú Ba thì đừng hòng sống sót.” Bây giờ Ngô Mặc không còn là một tư lệnh quèn nữa.

Năm đó một mình có thể ra vào mấy lần giết sạch không chừa một mống, giờ đây có thế lực hùng hậu, nói chuyện cũng có trọng lượng hơn nhiều.

Lòng Ngô Tà lập tức ổn định lại.

Đối với anh, Ngô Mặc còn khiến anh an tâm hơn cả cây Định Hải Thần Châm.

“Ngủ nghê gì nữa.

Hai người đợi em một lát, em đi sắp xếp một chút.” Ngô Mặc bỏ lại một câu.

Cậu đẩy cửa phòng, vội vã rời đi.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại cặp thầy trò “yêu thương” nhau Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính.

Ngô Tà thật sự không kìm được nỗi căm phẫn trong lòng, chỉ tay vào Hắc Nhãn Kính mắng: “Phì!

Đồ trộm gà bắt chó.” “Đại đồ đệ, mày muốn chết à?” Dục hỏa trong người Hắc Nhãn Kính chuyển hóa thành nộ khí.

Hắn khoanh tay trước ngực, dựa vào ghế sofa, vắt chéo chân.

Phải biết rằng một người đàn ông bị mất hứng là vô cùng đáng sợ, mà hắn lại còn nhịn mấy chục năm rồi.

Ngô Tà đây đâu phải là gõ cửa?

Đây là nện thẳng vào chỗ hiểm đấy.

Hắc Nhãn Kính không ra tay giết chết anh ngay lập tức đã là nể tình thầy trò lắm rồi.

“Đồ không biết xấu hổ, nhân lúc Tiểu Mặc say rượu mà ra tay.” Ngô Tà lùi người về sau, vẻ mặt khinh bỉ và coi thường.

Hắc Nhãn Kính có chịu được cái thói đó của anh ta không?

Từ lúc đứng dậy cho đến lúc Ngô Tà bay ra ngoài, nhiều nhất cũng chưa đến một phút.

Hai thầy trò tỉ thí trong phòng.

Ngô Mặc thì lại bận tối mày tối mặt.

Cậu một cước đá văng cửa phòng Lâm Phong, lôi người từ trên giường dậy: “Đừng có ngủ nữa, tao phải về Trường Sa một chuyến.” “Sao thế, con trai ngoài giá thú của mày tối nay chào đời à?” 22.

Lâm Phong cũng uống không ít, bị làm ồn tỉnh lại cũng đang bực mình.

“Đừng có nói nhảm nữa, chú Ba của tao ở Trường Sa gặp chuyện rồi, người cũng bị thương, tao phải qua đó báo thù cho chú ấy.” “Hả?” Lâm Phong lập tức trợn tròn mắt.

“Hả cái gì mà hả, như thằng ngốc ấy.” Ngô Mặc vỗ vào đầu Lâm Phong một cái.

“Tao sẽ dẫn một số cao thủ về Trường Sa, mày ở lại Tây Bắc xử lý công việc đi.” “Tao cũng đi.” Lâm Phong lập tức tỉnh táo.

“Đi cái con khỉ.” Ngô Mặc nhanh chóng bác bỏ đề nghị của hắn, “Cả hai chúng ta đều đi, Tây Bắc có chuyện thì làm thế nào?” “Vậy mày…” Lời Lâm Phong vừa mới bắt đầu, đã bị Ngô Mặc cắt ngang: “Mày không cần lo cho tao, tao dẫn một số cao thủ qua đó tùy cơ ứng biến.” “Không phải.” Lâm Phong ngồi thẳng dậy, mắt trợn tròn xoe, cẩn thận nhìn chằm chằm vào mặt Ngô Mặc.

“Môi mày sao thế?

Vừa đỏ vừa sưng, như bị chó gặm vậy?” “Hửm?” Ngô Mặc thuận thế sờ lên môi.

Đúng là cảm giác có hơi dày hơn bình thường.

Cậu vốn đã thiếu dây thần kinh, giờ lại còn chưa tỉnh rượu hẳn, căn bản không nghĩ đến hướng khác.

Phản ứng đầu tiên là giơ chân đá Lâm Phong một cái.

“Khốn kiếp!

Mày còn hỏi, đều tại cái rượu giả mày mua làm môi ông đây sưng vù lên này.” “Liên quan quái gì đến tao!” Lâm Phong đảo mắt khinh bỉ, “Mày một hơi uống nửa chai, tao cản cũng không được, còn giành với tao.” Hai cái đồ thiếu não, không hề nghĩ đến việc uống say trên địa bàn của mình mà còn bị người ta đánh lén.

Cãi nhau đơn giản vài câu.

Một cuộc điện thoại gọi Bão Ca và những người khác lên.

Chương 1324

Sau khi phân công rõ ràng, họ đã sắp xếp chi tiết.

Địa Long hội là thế lực mà Ngô Mặc và Lâm Phong gầy dựng từ hai bàn tay trắng.

Bão Ca và những người khác cũng từ những thanh niên ngây thơ trong trại năm xưa, trở thành những tướng tài có dũng có mưu như ngày nay.

"Mày dẫn theo Bão Ca, rồi thêm vài chục cao thủ nữa, không thì tao không yên tâm." Lâm Phong vắt chéo chân ngồi trên ghế sofa, ngón tay gõ nhẹ vào tay vịn, trầm giọng nói: "Trường Sa cá mè một lứa, rất nhiều thế lực đều có cửa hàng và địa bàn ở đó, mày nhất định phải cẩn thận, đừng có hăng máu lên thấy ai chém nấy." "Xã hội pháp trị, dùng não nhiều một chút." "Nói cứ như mày có não ấy." Ngô Mặc búng tàn thuốc, hừ một tiếng, "Yên tâm đi, tao biết chừng mực, tuyệt đối không để mày phải vào tù mang cơm hộp cho tao đâu." Trong lúc nói chuyện, cửa phòng bị gõ.

Ngô Mặc ra hiệu, Bão Ca đi mở cửa, cái đầu nhỏ của Lưu Tang thò vào từ khe cửa.

"Bố nuôi, con muốn đi cùng người." "Thằng ranh con, mày lại nghe lén chúng tao nói chuyện phải không?" Ngô Mặc vớ lấy quả táo trên bàn, ném về phía Lưu Tang.

Lưu Tang bắt được quả táo, thuận tay nhét vào túi.

Cậu chạy lon ton đến bên cạnh Ngô Mặc, trên mặt nở một nụ cười nịnh nọt.

"Bố nuôi, người cứ dẫn con đi cùng đi." "Lần nào người cũng đi lâu như vậy, con không yên tâm.” Ngô Mặc giơ tay tát vào sau gáy Lưu Tang một cái: “Bớt giở trò tình cảm với ông đây, có phải thằng nhóc mày chưa làm xong bài tập nghỉ hè không?” “Con…” Lưu Tang ôm gáy, ấm ức hồi lâu, từ kẽ răng nặn ra một câu: “Con không muốn đi học nữa.” “Bố nuôi, Lê Thốc cũng có suy nghĩ này, nó đang làm loạn đòi tìm bố nó.” Ngô Mặc và Lâm Phong nhìn nhau.

Cả hai đều có cảm giác đau đầu và áy náy.

Mặc dù ban đầu là Lê Nhất Minh chủ động yêu cầu vào núi.

Nhưng dù sao ông ta cũng đã cứu Lâm Phong và Ngô Tà.

Xét về mặt nào đó, hai người họ đều sẽ đối xử tốt với Lê Thốc.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ này.

Bố dù có tệ thế nào thì cũng là bố ruột, người ngoài có tốt với nó đến mấy cũng là người ngoài.

Nó khóc lóc om sòm lăn lộn dưới đất đòi tìm bố.

Ngô Mặc và Lâm Phong không còn cách nào, chỉ đành dỗ dành lừa nó rằng bố có việc đi công tác rồi.

Trước đây Lê Nhất Minh cũng thường vào núi vài tháng.

Nhưng không biết vì sao, lần này Lê Thốc nói gì cũng không tin.

Cậu thiếu niên nhỏ bé mắt hoe đỏ, ngấn lệ chực trào nhưng không rơi.

Cậu bướng bỉnh đứng tại chỗ, nhất quyết đòi một câu trả lời.

Ngô Mặc và Lâm Phong đành phải hứa với nó sẽ dốc hết sức lực tìm tung tích của bố nó.

Nhưng có một điều kiện tiên quyết, Lê Thốc phải học hành chăm chỉ, không thể để người nhà lo lắng.

Việc này không phải vì nhiệm vụ của hệ thống.

Chủ yếu là muốn phân tán tư tưởng của Lê Thốc.

Còn việc Lưu Tang phải đi học ư?

Đó không phải là chuyện đương nhiên sao?

Trẻ con ranh không học hành thì lang thang ngoài đường à?

Thời đại đang tiến bộ.

Làm côn đồ cũng phải biết nói vài câu ABC, nếu không làm sao biến tiền trong túi của bọn Tây thành của mình được?

Hơn nữa còn có một việc quan trọng nhất.

Địa Long hội còn phải phát triển kinh doanh ở nước ngoài.

Không có văn hóa, làm sao lấy được bảo vật của nước khác về đây?

Tóm lại, Lưu Tang bị Ngô Mặc một cước đá vào trường học.

Lại còn có một đống gia sư đang chờ nó.

So với con nhà người ta cũng chẳng khác gì, thậm chí còn thê thảm hơn, vì nội dung học nhiều hơn gấp mấy lần.

Mặc cho Lưu Tang nói rát cả cổ họng, Ngô Mặc luôn dùng một câu “tuổi còn nhỏ, cút sang một bên” để từ chối nó.

Lưu Tang phẫn uất không thôi.

Một mình ngồi trong góc lẩm bẩm: “Lúc bắt mình giả làm vịt thì không chê mình nhỏ, bây giờ lại chê mình nhỏ.” Cảnh tượng ngày hôm đó lập tức hiện ra trước mắt.

Lâm Phong không kìm được, vỗ đùi cười phá lên.

Lịch sử đen tối.

Tuyệt đối là lịch sử đen tối.

Ngô Mặc tức điên lên, túm lấy Lưu Tang.

Không hề nể tình cha con, lôi con dao Cúc Hoa ra cạo cho nó một cái đầu trọc lóc.

Chuyện Lưu Tang ấm ức tạm thời không nhắc tới.

Ngô Mặc nhanh chóng sắp xếp người và xe, mọi thứ đều xong xuôi thì trời đã tờ mờ sáng. 23.

Trong lúc đó còn không quên đi xem Kim Điều và Cương Bính, định dặn hai đứa tuyệt đối đừng nhân lúc mình không có ở nhà mà gây rối.

Ngô Mặc tự cho rằng mình đã làm Kim Điều chịu thiệt thòi, dù sao ở trong núi có thể tự do chạy nhảy muốn đi đâu thì đi.

Kết quả thấy nó ăn uống no say xong thì lăn ra ngủ.

Trong phút chốc, cậu chẳng còn suy nghĩ gì nữa.

Quay đầu gọi Bạch Lang lên xe, chuẩn bị đưa nó cùng đến Trường Sa.

“Nhị gia à~ Ngài đúng là mặc quần vào là không nhận người quen mà!” Hắc Nhãn Kính khẽ mở đôi môi mỏng, giọng nói trầm thấp mà đầy từ tính.

Hắn dựa vào cửa xe, mặc một chiếc áo ba lỗ màu đen.

Sợi dây chuyền màu đen trên cổ phản chiếu ánh sáng kỳ lạ dưới ánh nắng mặt trời, để lộ ra một chút phóng túng.

Tay kia đút trong túi, khóe miệng treo một nụ cười như có như không.

Một người đàn ông phóng đãng, bất cần mà lại đẹp trai như vậy, nếu đối diện là người khác, chắc chắn sẽ hét lên mà lao tới.

Tuy nhiên, trước mặt hắn lại là một kẻ mù.

Ngô Mặc vung tay, trực tiếp kéo người vào lòng.

Cậu đấm một cú không nặng không nhẹ vào bụng Hắc Nhãn Kính, bực bội mắng: "Anh đang diễn phim thần tượng tổng tài bá đạo với ông đây à?" "Tao cởi quần lúc nào?

Quần lót của tao còn sắp dính vào đùi đây này." "Bớt nói nhảm, mau lên xe." Hắc Nhãn Kính ra vẻ chắp tay làm một cái vái: "Tuân lệnh, Nhị gia của tôi." Ngô Tà đã ngồi sẵn trên xe. 24.

Ánh mắt khinh bỉ như phun bong bóng không ngừng bắn ra ngoài.

Hai quầng thâm mắt to đùng, không gì không cho thấy trận chiến kịch liệt lúc trước.

Ngô Mặc quay đầu chuẩn bị lên xe.

Bỗng nhiên lùi lại nửa bước, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Lão Trương, anh làm trộm đấy à?" "Tôi đi." Trương Khởi Linh khẽ thốt ra hai chữ này.

"Sao lại còn chửi người thế?" Ngô Mặc gãi đầu, có chút lo lắng.

"Có phải ở quán bar học thói xấu rồi không?

Xem ra là tôi sai rồi, không nên để anh đến nơi đó." Ngô Mặc cố ý nói vậy, thực ra là muốn Trương Khởi Linh ở lại.

Mẹ con trăm năm khó khăn lắm mới trùng phùng.

Chương 1325

Vì chuyện riêng của mình mà dẫn người ta đi, có phải là quá thất đức không?

Trương Khởi Linh hơi ngẩng đầu, hai chân như bị đóng đinh xuống đất, không hề nhúc nhích.

Sự kiên định của anh khiến Ngô Mặc không khỏi có chút bực bội.

“Mẹ mày… không phải.” Ngô Mặc giơ tay tát vào miệng mình một cái, “Ý tao là mẹ anh thì làm thế nào?” Trương Khởi Linh vẫn bình thản nhìn cậu: “Có người.” “Có người?” Ngô Mặc đột nhiên nghĩ đến một khả năng nào đó, mắt sáng rực lên.

Toàn thân toát ra hơi thở hóng chuyện.

Cậu nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh, nóng lòng muốn biết tin tức trực tiếp từ miệng anh.

Bị Ngô Mặc “đầu độc” một thời gian dài, Trương Khởi Linh ngay lập tức hiểu được ý nghĩa trong ánh mắt của cậu.

Lòng bàn tay có chút ngứa ngáy.

Nảy sinh ý định muốn đập cho cậu một trận.

Anh lặng lẽ nhìn Ngô Mặc một cái.

Trực tiếp đưa tay kéo cậu sang một bên, tự mình mở cửa xe ngồi lên.

Ngô Tà đang ngồi ở hàng ghế sau, thấy vậy liền nhích mông sang một bên: “Tiểu Ca, anh đi cùng thì tôi yên tâm hơn nhiều.” Nói xong anh hung hăng liếc Hắc Nhãn Kính ở hàng ghế trước.

Hắc Nhãn Kính cười xấu xa giơ nắm đấm lên.

Ngô Tà không chịu yếu thế, đẩy Trương Khởi Linh về phía trước.

Bạch Lang ngồi trong xe lười biếng ngáp một cái, hoàn toàn không để ý đến mấy kẻ rảnh rỗi vô vị này.

Phải nói rằng đầu óc Ngô Mặc thực sự khác người thường.

Cậu cho rằng ba mươi mấy chiếc xe bán tải màu đen cùng xuất phát, rõ ràng là giống xã hội đen đi tuần, có chút quá phô trương.

Vì thế, trong thời gian có hạn, cậu đã vội vàng trang trí đơn giản cho những chiếc xe bán tải.

Chỉ cần tài xế thích gì thì dán nấy.

Ai nói mấy ông lớn không có trái tim thiếu nữ?

Sáu bảy tài xế đã trang trí chiếc xe của mình thành màu hồng phấn.

Là cái loại mà ngay cả Ngô Mặc nhìn thấy cũng phải khen một câu "biến thái thật".

Sau đó lại bỏ đi mấy chiếc xe bán tải, thay bằng một số chiếc SUV màu sắc khác nhau.

Còn cậu thì đổi sang một chiếc xe thương mại bảy chỗ.

Cả đội ngũ hóa trang thành một đoàn du lịch, để tránh bị theo dõi trước khi đến nơi.

Từ Địa Long hội đến Trường Sa gần một nghìn bảy trăm cây số.

Cả đoàn người thay phiên nhau lái xe không nghỉ, liên tục chạy hơn hai mươi tiếng đồng hồ mới vào thành phố Trường Sa.

Họ không đổ xô đi tìm Giải Liên Hoàn ngay.

Theo như đã hẹn trước, họ lấy danh nghĩa đoàn du lịch bao trọn một khách sạn.

Chiếc xe thương mại không dừng lại, theo địa chỉ Phan Tử gửi đến, lượn lách vào một khu chung cư cũ.

Càng đi về phía trước, nhà cửa càng cũ nát.

Mấy ông bà già bên đường đang thu gom ve chai, hóng mát, chơi cờ thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm vào chiếc xe thương mại.

Dường như có chút kỳ lạ, khu chung cư cũ nát thế này mà cũng có xe sang vào?

“Chú Ba ngày càng cẩn thận rồi.” Ngô Tà nhìn qua cửa sổ xe ra ngoài, không khỏi có chút cảm khái, “Ở đây nhiều người già, ngược lại không dễ gây chú ý.” “Thôi đi.” Ngô Mặc búng tàn thuốc, vuốt đầu Bạch Lang, hừ một tiếng, “Lão già này là bị người ta bắt nạt đến mức không dám về biệt thự.” “Làm kiêu hùng cả đời, ở Trường Sa ngang dọc nửa đời người, đến già lại bị người ta đuổi đến cái nơi khốn khổ này, thật sự coi nhà họ Ngô ta không có người à?” Mặc dù cậu thường ngày hay trêu chọc chú Hai chú Ba.

Nhưng thực tế trong lòng cậu, hai vị này còn quan trọng hơn cả bố ruột.

Vì vậy khi nhìn thấy hoàn cảnh tồi tàn này, lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Hắc Nhãn Kính quay đầu nhìn Ngô Mặc: “Bảo bối à, với sự tinh ranh của chú Ba cậu, e rằng đây chỉ là một thủ đoạn giả vờ yếu thế thôi.” “Mong là vậy, cũng không biết vết thương của lão già thế nào, bày mưu tính kế gì lớn lao?

Lại phải dùng chính thân thể mình làm mồi nhử?” Trong giọng nói xen lẫn lo lắng và tức giận.

Trong đầu thì không ngừng tính toán, lát nữa gặp mặt nên cho lão già uống thuốc gì để ông ấy hồi phục sức khỏe?

Chiếc xe lại đi về phía trước một đoạn rồi buộc phải dừng lại.

Lối đi chật hẹp, xe không vào được.

Ngô Mặc dặn tài xế ở lại chờ, bốn người một con sói xuống xe tiếp tục đi bộ.

Cách đó không xa, một người đàn ông đầu băng bó vải gạc, đập đùi một cái, phấn khích vẫy tay về phía này: “Tiểu Tam gia, Tiểu thiếu gia, bên này.” Không phải ai khác.

Chính là Phan Tử đã chờ đợi cả buổi sáng.

Ngô Tà bước nhanh mấy bước tiến lên: “Phan Tử, anh bị thương rồi à?

Chú Ba đâu?

Có nghiêm trọng không?” “Tiểu Tam gia, tôi không sao.” Phan Tử cười ha hả: “Tam gia cũng không sao, chỉ là mấy cửa hàng bị người ta đập phá thôi.” “Phan Tử.” Ngô Mặc đi tới chào hỏi Phan Tử.

Bạch Lang Cương Bính theo sát phía sau.

Cái đuôi lớn của nó quét một cái, đẩy Hắc Nhãn Kính sang một bên.

Hắc Nhãn Kính tức đến méo cả mũi.

Mẹ nó chứ!

Lão tử theo đuổi một người có dễ dàng không?

Thằng đại đồ đệ phá đám chuyện tốt, bây giờ đến cả một con súc sinh cũng thành hòn đá ngáng đường mình.

Cứ ép gia đây ra tay, ngày nào đó lột da hết cả lũ chúng mày phải không?

“Tiểu thiếu gia.” Phan Tử nhìn thấy Ngô Mặc, lòng yên tâm hơn nhiều.

Thiết Chủy Phán Quan năm đó là thật sự chém giết mà thành danh, nay lại còn có thế lực của riêng mình.

Nghĩ đến việc phản công chỉ còn là vấn đề thời gian.

Khoảng thời gian này thật sự khiến anh ta ấm ức muốn chết, gọi điện cho đám con cháu ngày trước, đứa nào đứa nấy đều tránh như tránh tà.

Hừ!

Đợi Tam gia qua cơn này, chúng ta sẽ tính sổ từng đứa một, lão tử không tha cho một đứa nào.

Phan Tử chào hỏi xong, ánh mắt bất giác dời sang con sói trắng cao lớn bên cạnh.

Không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Oai vệ quá.

Cái con này không xích lại thật sự không ăn thịt người sao?

“Đi thôi, gặp chú Ba trước rồi nói.” Ngô Mặc lúc này nóng lòng muốn gặp chú Ba ngay.

Một mặt là muốn xác nhận thương thế ra sao?

Mặt khác là muốn nhận diện xem ông ấy rốt cuộc là Giải Liên Hoàn hay là Ngô Tam Tỉnh?

Tuy đều là chú Ba ruột.

Nhưng lòng bàn tay mu bàn tay vẫn có chút khác biệt.

“Phan Tử, ngoài anh ra còn ai theo chú Ba?” “A Tả đang ở cùng chúng tôi.” Phan Tử thở dài, “Cửa hàng của cô ấy cũng bị tấn công, tổn thất nặng nề, may mà tôi và Tam gia đến kịp, nếu không mạng của A Tả cũng mất rồi.” Có lẽ vì đã có chỗ dựa.

Chương 1326

Phan Tử một hơi trút hết những ấm ức trong lòng ra.

Vốn tưởng nơi này đã đủ hẻo lánh, kết quả nơi Giải Liên Hoàn ở còn phải đi vào trong một đoạn nữa.

Hành lang tối om, dù là ban ngày cũng chẳng có chút ánh sáng nào lọt vào.

Ngô Tà lộ vẻ kinh ngạc: “Phan Tử, các anh ở đây sao?” “Vâng!” Phan Tử gật đầu.

“Tiểu Tam gia, ở đây đã là tốt lắm rồi, những nơi khác đều bị người ta phong tỏa, chúng ta vừa lộ diện là chúng nó tìm cách giết tới.” “Tại sao không tìm chú Hai?” Ngô Tà nhíu chặt mày, “Nguy hiểm như vậy, sơ sẩy một chút là mất mạng, chú Ba còn cố chấp cái gì?” “Tính khí của Tam gia ngài còn không biết sao?” Phan Tử nhún vai.

“Gọi điện cho ngài và Tiểu thiếu gia cũng là tôi lén lút làm, quay về còn bị Tam gia mắng cho một trận.” Ngô Mặc nghịch con dao găm, xen vào một câu: “Biết đối phương là ai không?” “Biết.” Phan Tử nghiêm mặt nói: “Người nhà họ Trần của Lão Cửu Môn.” “Cháu trai của Trần Bì A Tứ, Trần Kim Thủy, là người đứng đầu hiện tại, tên này lòng dạ độc ác, luôn muốn nhúng tay vào việc buôn bán ở Trường Sa.” Nói đến đây, Phan Tử dừng lại rồi tiếp tục: “Tiểu thiếu gia, vụ Vương Bát Khâu năm đó ngài còn nhớ không?” Ngô Mặc chưa kịp nói, Hắc Nhãn Kính bên cạnh đã nhướng mày cười gian: “Ối chà!

Đó không phải là trận chiến thành danh giúp Nhị gia nhà ta trở thành Thiết Chủy Phán Quan sao!” Sỉ nhục!

Lịch sử đen tối!

Danh hiệu khó nghe.

Cả đời này Ngô Mặc ghét nhất là bị người ta nhắc đến cái biệt danh chết tiệt này.

Thiết Chủy Phán Quan?

Lão tử có một bộ răng sắt sao không cắn chết hết chúng mày đi?

Cậu quay lại tặng cho Hắc Nhãn Kính một cái cùi chỏ: “Câm cái miệng thối của anh lại, tin tôi đưa cho anh cái bát rồi đá anh ra ngoài ăn xin không?” “Đừng mà, Nhị gia của tôi.” Khóe miệng Hắc Nhãn Kính cong lên một nụ cười gian xảo, “Tôi mà ra ngoài ăn xin, thì ai sưởi ấm giường cho Nhị gia đây?” Những lời ái muội như vậy, làm Phan Tử kinh ngạc đến mức mắt trợn tròn xoe.

Chuyện gì đây?

Bây giờ nhận việc riêng cũng phải bán sắc à?

Sau này chẳng lẽ mình cũng...

Tưởng tượng cảnh mình nói chuyện như vậy với Tam gia.

Phan Tử rối bời.

Nhận thấy cảm xúc của Phan Tử có chút không ổn, Ngô Tà có chút nghi hoặc nhìn anh ta một cái: “Phan Tử, cửa nào?” “À à.” Phan Tử vội vàng lắc đầu, xua đi những cảnh tượng kỳ quái đó.

Anh ta vội bước nhanh về phía trước hai bước: “Rẽ trái phía trước là tới.” Vừa nói vừa lôi chìa khóa ra, dừng lại trước một cánh cửa sắt.

Nhìn một cái, cánh cửa rách nát như một ông lão bảy tám mươi tuổi đang nhe miệng lộ ra hàm răng vàng khấp khểnh.

Chìa khóa cắm vào, dùng sức đẩy mạnh, trục cửa phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

Mùi ẩm mốc hòa cùng mùi đất xộc vào mặt.

Khiến Ngô Mặc không nhịn được nhíu mày: “Phan Tử, khoảng thời gian này các anh ở đây sao?” “Tiểu thiếu gia, đây chỉ là vỏ bọc, còn phải đi vào trong nữa.” Phan Tử đứng ở cửa ra hiệu cho mấy người Ngô Mặc nhanh chóng vào.

Anh ta đợi mọi người vào hết rồi mới thò đầu ra ngoài nhìn, rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

Ngô Mặc nhanh chóng liếc một vòng.

Căn phòng tối tăm và ẩm ướt, giống như một căn nhà cũ nát mấy chục năm không có người ở.

Ánh sáng yếu ớt lọt qua khe hở của những ô cửa sổ cao và đầy bụi bặm.

Miễn cưỡng phác họa ra đường nét của căn phòng.

Những giọt nước không ngừng nhỏ xuống từ đường ống nước trên tường.

Hoàn cảnh tổng thể còn thê thảm hơn mấy phần so với căn nhà thuê rách nát của Ngô Mặc ở kiếp trước.

“Ối chà!

Tam gia đây đúng là trải nghiệm cuộc sống nhỉ!” Hắc Nhãn Kính huýt sáo cười.

“Thích phong cách này à?” Ngô Mặc một tay đút túi, liếc xéo hắn một cái, “Không thành vấn đề, lúc về tôi sắp xếp cho anh.” Ngô Tà đứng sau lưng Ngô Mặc giơ ngón giữa, từ tận đáy lòng khen ngợi: “Đồ ngốc!” Hắc Nhãn Kính âm u cười một tiếng.

Trương Khởi Linh ngay cả một ánh mắt cũng không thèm liếc Hắc Nhãn Kính, hoàn toàn coi cái tên ngốc này là không khí.

Phan Tử dùng sức đẩy một cái tủ sắt ra.

Một lối đi tối om xuất hiện trước mắt mọi người.

“Hơi tối một chút, tôi soi đèn cho các vị.” Phan Tử từ trong túi lấy ra đèn pin.

Vừa định chiếu sáng, Ngô Mặc đã nóng lòng đi xuống trước một bước.

Có gì to tát đâu!

Còn chưa tối bằng mộ đạo, có cần phải cẩn thận thế không?

Đi xuống khoảng hai tầng lầu, trong lúc đó lại đẩy thêm hai cánh cửa sắt nữa.

Một luồng sáng đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Ngô Tà cảm xúc sâu sắc: “Địa đạo chiến năm xưa cũng chỉ đến thế này thôi nhỉ.” “Chú Ba, cháu đến rồi.” Ngô Mặc vội vã bước vào phòng.

Vừa định biểu diễn một màn tình cảm chú cháu thắm thiết.

Kết quả lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho cay mắt.

Lúc này, A Tả đang dựa vào lòng Giải Liên Hoàn, đút nho vào miệng ông.

Tay Giải Liên Hoàn cũng không rảnh rỗi, đang đặt trên đùi A Tả, khuôn mặt già nua cười có chút bỉ ổi.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc tức đến méo cả mũi.

Mình một ngày một đêm không ngủ, vội vã dẫn người từ Tây Bắc chạy đến Trường Sa.

Sợ lão già lỡ đâu đột ngột qua đời.

Kết quả thì hay rồi, lão gia ngài đây tâm tư hoa lá cũng không ít, chơi còn vui hơn cả mình.

“Chú… Ba!” Ngô Mặc nghiến răng hỏi: “Dáng vẻ long tinh hổ mãnh này của lão gia ngài, không giống bị thương chút nào nhỉ!” Ngô Tà theo sau cũng ngớ người.

Ngay sau đó một luồng ý nghĩ ập đến, “Chú Ba, chú làm vậy quá đáng lắm rồi?

Không có chuyện gì đi lừa cháu trai vui lắm sao?” “Ối chà, Tam gia, ngài diễm phúc không cạn nhỉ, khi nào thì đãi tiệc?

Hạt Tử đây kiểu gì cũng phải mừng một hai trăm.” Từng tiếng chế giễu khiến khuôn mặt già nua của Giải Liên Hoàn đỏ bừng.

A Tả không hề hoảng hốt, đẩy Giải Liên Hoàn ra, đứng dậy: “Tiểu Tam gia, Tiểu thiếu gia các cậu đến rồi, Tam gia từ sáng sớm đã nhắc các cậu đấy.” Ngô Mặc có ấn tượng rất tốt với A Tả.

Cậu cho rằng cô mới là người xứng đôi nhất với chú Ba.

Còn Trần Văn Cẩm ư?

Đó là người trong lòng của một chú Ba khác, mình không hiểu, không quen, không có ý kiến gì.

“Chào cô Ba út, lâu rồi không gặp.” Thái độ của Ngô Mặc lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ, hoàn toàn khác với khi đối mặt với Giải Liên Hoàn.

Dù sao cũng sống nhiều tuổi hơn, độ dày của da mặt cũng tăng theo.

Giải Liên Hoàn vẫn lười biếng nằm trên ghế sofa, giơ cánh tay phải băng bó vải gạc lên, than ngắn thở dài: “Hai thằng ranh con chúng mày mà về muộn mấy ngày nữa, là không được gặp chú Ba chúng mày nữa đâu." Ngô Tà trợn mắt trắng dã: "Chú Ba, sao cháu có cảm giác về muộn mấy ngày nữa, vết thương này của chú đã lành rồi nhỉ?" Ngô Mặc xưa nay không nuông chiều thói hư tật xấu, lạnh lùng hừ một tiếng: "Sao thế, mấy ngày nữa ngài tinh tận nhân vong à?" "Khụ khụ." Giải Liên Hoàn suýt nữa bị nước bọt sặc chết.

Ông đưa tay chỉ vào Ngô Mặc run rẩy hồi lâu không nói nên lời.

Khóe miệng Phan Tử giật giật hồi lâu, thật sự không nhịn được quay đầu đi cười trộm.

Thật hoài niệm!

Chỉ cần có Tiểu thiếu gia ở đâu là nơi đó luôn tràn ngập tiếng cười.

Ngô Mặc không hề khách sáo.

Cậu bước tới ghế sofa rồi ngồi phịch xuống.

Chương 1327

Bạch Lang cũng theo tới, ngoan ngoãn nằm bên chân cậu.

Một người một sói khí thế bá đạo ra trò.

A Tả có chút tò mò nhìn về phía Bạch Lang: "Đây là… chó?" "Bạch Lang Cương Bính, thú cưng của tôi." Vẻ mặt Ngô Mặc xen lẫn một chút đắc ý không thể che giấu.

"Sói?" A Tả giật mình một cái.

Kinh ngạc nhìn Ngô Mặc: "Nó… nó không ăn thịt người chứ?" "Không sao, nó không làm hại người nhà đâu." Dù Ngô Mặc đã đảm bảo, A Tả vẫn có chút kinh hãi ngồi ở nơi xa nhất.

Ngô Mặc liếc mắt nhìn.

Nơi này trang trí khá thoải mái, hoàn toàn khác với phong cách Syria ở trên.

Chắc hẳn là chú Ba đã đặc biệt chuẩn bị làm đường lui.

"Chú Ba, sao chú lại ra nông nỗi này?" Ngô Mặc từ trong túi lôi ra hộp thuốc, rút một điếu ngậm trên miệng.

Hắc Nhãn Kính cực kỳ tự nhiên lôi ra bật lửa giúp cậu châm, động tác thuần thục như vợ chồng già.

"Mẹ nó, đừng nhắc nữa." Giải Liên Hoàn đập đùi một cái, tức giận không thôi.

"Lão tử cả đời đi săn nhạn, lại bị nhạn mổ mù mắt, thằng họ Trần nhân lúc ta không có ở Trường Sa, đã lôi kéo không ít đàn em của ta." "Ta vốn định kiểm tra sổ sách, bị nội gián tuồn tin ra ngoài nên rơi vào ổ phục kích." Ngô Tà lấy hộp thuốc trên bàn, cũng châm một điếu:

“Chú Ba, thằng họ Trần rốt cuộc có lai lịch gì?

Sao con nghe anh Phan Tử nói nó là cháu của Trần Bì A Tứ?” “Đúng vậy, sau khi Trần Bì A Tứ không quản chuyện nữa, đã giao lại quyền lực cho bố nó, bố nó qua đời thì nó tiếp quản.” “Tính tình tên này không tốt, những năm đầu đã giết không ít người trên giang hồ, lúc cướp mối làm ăn lại càng không từ thủ đoạn.” “Vốn dĩ nó ở Vân Nam, chúng ta ở Trường Sa nước sông không phạm nước giếng, quỷ biết nó lên cơn gì mà nhắm vào ta.” Giọng điệu của Giải Liên Hoàn xen lẫn một tia phẫn uất.

Lão đập bàn chửi mẹ nó, trông có vẻ tức đến sôi máu vì chuyện này.

Ngô Mặc và Ngô Tà liếc nhìn nhau.

Cả hai đều cảm thấy có gì đó không ổn.

Cùng lúc đó, trong đầu họ nảy ra một ý nghĩ: Lão khốn Giải Liên Hoàn này có phải lại đang giở trò âm mưu quỷ kế gì không?

Hắc Nhãn Kính ngồi bên cạnh, vắt chéo chân, cười tủm tỉm nghịch điếu thuốc, không nói lời nào.

Trương Khởi Linh dựa vào sô pha nhắm mắt dưỡng thần.

Bầu không khí trong phòng bỗng trở nên có chút kỳ quái.

“Tao nói này, hai thằng ranh con chúng mày lại đang nghĩ linh tinh gì đấy?” Giải Liên Hoàn nói một hồi lâu, không thấy ai hùa theo, ngẩng đầu lên thì thấy anh em Ngô Tà và Ngô Mặc đang nhìn chằm chằm mình, nhất thời không kìm được cảm xúc, râu ria dựng đứng, trừng mắt mắng một câu.

Ngô Mặc dùng một tay gõ gõ lên tay vịn sô pha, ngờ vực nhìn Giải Liên Hoàn: “Chú Ba, không phải ông lại giở trò quái quỷ gì nữa đấy chứ?” “Vớ vẩn!” Giải Liên Hoàn như con gà bị bóp cổ, gân cổ lên giận dữ nói: “Chú Ba mày là loại người đó sao?

Đến mức phải lấy sức khỏe của mình ra đùa à?” “Phải.” Hai anh em đồng thanh, động tác ăn ý còn hơn cả dàn hợp xướng chuyên nghiệp.

“Chúng mày…” Giải Liên Hoàn bị hai đứa cháu tức đến đỏ mặt tía tai, một lúc lâu sau mới lấy lại hơi mắng: “Hai thằng ranh con, sớm muộn gì lão tử cũng bị chúng mày làm cho tức chết.” Chẳng biết ai là người lớn, ai phải lo lắng cho ai nữa.

Ách Tả đứng dậy đi đến sau lưng Giải Liên Hoàn, vừa giúp lão vỗ ngực thuận khí, vừa cười nói: “Tiểu Tam gia, Tiểu thiếu gia, hai cậu chủ đừng trêu Tam gia nữa, dạo này tâm trạng Tam gia không tốt, nửa đêm thường ho không dứt, nghe mà thấy thương.” “Hai đứa nó mà có lòng hiếu thuận à?” Giải Liên Hoàn ngạo mạn hừ một tiếng: “Lão tử mà bị tức chết thì hai thằng ôn con này có thể thừa kế gia sản của lão tử rồi.” “Chú Ba, đừng quậy nữa.” Ngô Mặc lười nói nhảm tiếp, thuận miệng đáp lại: “Mấy cái quần lót chưa giặt của ông, anh em chúng tôi không thèm đâu, ông cứ giữ lại mà sửa thành khẩu trang dùng đi.” Giải Liên Hoàn: >_< (Lão tử đang rất tức giận, phải làm sao?) Một cục tức nghẹn lại trong lồng ngực, thật sự chỉ muốn dí điếu thuốc vào miệng thằng nhãi ranh này cho nó câm.

“Phụt ~” Lần này ngay cả Ách Tả cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Phan Tử thì còn ngồi bệt xuống đất cười đến chảy cả nước mắt.

Nỗi uất ức kìm nén hơn nửa tháng qua tan biến sạch sẽ, cả người từ trong ra ngoài đều có cảm giác thông suốt.

Cười thì cười, đùa thì đùa.

Nhưng Ngô Mặc không thể trơ mắt nhìn chú Ba nhà mình bị người ta bắt nạt đến mức này.

Cho dù lão già có những toan tính riêng cũng không sao.

Không khí đã dịu đi không ít.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn Giải Liên Hoàn hỏi: “Chú Ba, ông có dự định gì không?

Tiếp tục trốn chui trốn lủi ở cái xó xỉnh này?

Hay là định vùng lên báo thù rửa hận?” Giải Liên Hoàn đã bình tĩnh trở lại.

Lão châm một điếu thuốc, rít hai hơi, qua làn khói thuốc mà cười khổ liên tục: “Tiểu Mặc, lần này chú Ba thật sự ngã một vố đau, tự cho mình là đúng ai dè lại bị người ta đâm sau lưng, nói thật là không nuốt trôi cục tức này.” “Cậu chủ nhỏ, cậu mang theo bao nhiêu người đến đây?” Phan Tử gãi gãi đầu, nghiêm túc nói: “Trường Sa bây giờ vàng thau lẫn lộn, muốn lấy lại cửa hàng của Tam gia năm xưa thì cần không ít tay chân đâu.” “Một mặt phải ổn định cửa hàng, mặt khác còn cần người để tấn công, tính sơ sơ cũng phải cần ít nhất cả trăm tay giỏi.” “Đúng vậy.” Ách Tả bổ sung: “Bọn mà Trần Kim Thủy cử đến đều là tay giỏi, chúng nó quanh năm làm ăn với dân Tam Giác Vàng ở biên giới, đứa nào cũng đánh đấm giết chóc rất cừ, đám đàn em của tôi liều mạng cũng không trụ được mấy hiệp.” Ngô Mặc vừa nghe vừa cảm khái.

Suy cho cùng đây là hai thế giới khác nhau.

Nếu là ở kiếp trước, đám rác rưởi này tuyệt đối sẽ bị đội chống xã hội đen dọn dẹp sạch sẽ như quét rác.

“Phan Tử, anh yên tâm đi.” Ngô Tà bưng chén trà lên uống một ngụm, cười nói: “Lần này Tiểu Mặc mang theo mấy chục tay giỏi, lấy lại cửa hàng chắc không thành vấn đề, huống hồ chúng ta còn có Tiểu

Ca là cao thủ nữa.” Nói đến đây, dường như mới nhận ra đã bỏ sót Hắc Nhãn Kính, anh ta không vội không hoảng bổ sung thêm một câu: “À, đúng rồi, còn có Hắc gia nữa, người ta là cao thủ một chọi tám đấy.” Ngô Tà ra dáng một người đồ đệ ngoan hết mực.

Ngay cả khi nói chuyện cũng không quên tâng bốc sư phụ tốt của mình.

Đầu Hắc Nhãn Kính ngửa ra sau, vắt chân ra vẻ đại gia, uể oải nói: “Thôi đi, đại đồ đệ, lão tử dạy ngươi lâu như vậy, chắc cũng xuất sư rồi, lần này ngươi cũng ra tay đi, để sư phụ xem trình của ngươi có qua được ải không?” Chuyện giữa hai người họ, Ngô Mặc trước nay rất ít khi tham gia.

Chủ yếu là lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, đánh ai nhẹ tay mình cũng không nỡ.

Cậu tiện tay dụi tắt điếu thuốc: “Chú Ba, chú có dụng cụ không?

Cháu muốn tháo cái mặt nạ da người trên mặt xuống.” “Cậu định…” “Cứ đeo mặt nạ giả mãi chán lắm.” Ngô Mặc vươn vai một cái: “Cũng phải cho người ta biết lão Ngô gia chúng ta vẫn còn có người kế nghiệp chứ.” Giải Liên Hoàn suy nghĩ một lát, rồi đập bàn một cái: “Phan Tử, thông báo xuống dưới, lão tử muốn kiểm tra sổ sách.” Phan Tử vội vàng đứng dậy đáp: “Vâng, Tam gia.” Kiểm tra sổ sách chỉ là một cái cớ.

Thực chất là để thông báo cho tất cả các cửa hàng lớn nhỏ ở Trường Sa biết Tam gia đã trở về.

“Thằng ranh con, trong phòng có dụng cụ đấy.” Giải Liên Hoàn chỉ vào căn phòng bên trái: “Để chú gọi mợ nhỏ của mày…” Lời còn chưa nói hết đã bị Hắc Nhãn Kính cắt ngang: “Nhị gia, để Hạt Tử giúp anh gỡ mặt nạ xuống.” Cái mông vừa hơi nhấc lên của Trương Khởi Linh lại đặt xuống.

Mẹ kiếp!

Vô sự mà ân cần, không phải gian thì cũng là trộm.

Giải Liên Hoàn càng nhìn hắn càng thấy ngứa mắt, nhưng khổ nỗi là không quản được.

Ngô Mặc đứng dậy cùng Hắc Nhãn Kính đi vào căn phòng nhỏ.

Đôi mắt Giải Liên Hoàn dán chặt vào bóng lưng Hắc Nhãn Kính, nghiến răng nghiến lợi chỉ muốn lột một lớp da của hắn.

“Chú Ba, mắt chú bị co giật à?” “Phi, là não tao co giật.” Trong phòng, Ngô Mặc liếc nhìn đống dụng cụ trên bàn, ngồi phịch xuống ghế, không quay đầu lại mà nói: “Lát nữa nhẹ tay thôi, đừng có làm hỏng khuôn mặt đẹp trai của ông đây.” “Yên tâm đi, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu.” Tay phải của Hắc Nhãn Kính nhẹ nhàng vuốt ve gò má Ngô Mặc, ánh mắt sau cặp kính đen dịu dàng như nước.

Hắn nhìn thẳng vào Ngô Mặc, tình ý sâu trong đáy mắt cuộn trào như sóng dữ.

Chỉ là tất cả đều bị cặp kính đen đáng ghét che khuất.

Dưới đôi tay khéo léo của Hắc Nhãn Kính, chiếc mặt nạ đã đeo rất lâu lại một lần nữa được gỡ xuống.

Nhìn khuôn mặt đẹp trai trong gương, Ngô Mặc nhất thời cảm thấy có chút xa lạ.

Cậu vừa đưa tay lên mặt định xoa xoa thì Hắc Nhãn Kính đã nắm lấy tay cậu: “Đừng cử động lung tung, vừa mới tháo mặt nạ, da sẽ hơi nhạy cảm.” “He he, nhìn thế này ông đây cũng đẹp trai phết.” Ngô Mặc búng tay một cái, có chút đắc ý.

Hắc Nhãn Kính nhếch mép cười, cảm giác cưng chiều gần như tràn ra ngoài: “Đúng vậy, Nhị gia nhà ta là đẹp trai nhất!” Cách bốn năm, Giải Liên Hoàn mới lại được tận mắt nhìn thấy dung mạo của cháu trai, trong lòng thật sự trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Thằng nhãi con thật sự đã lớn rồi.

Ngày xưa nghịch như quỷ, bây giờ đã có thể ưỡn thẳng lưng chống lưng cho chú Ba rồi.

Lão già lập tức cảm thấy hào khí dâng trào.

“Phan Tử, thu dọn đồ đạc, bây giờ về biệt thự ngay. 25.

Ông đây cũng muốn xem thử xem, còn thằng nào không có mắt dám đến nhà ám sát ta nữa?” “Được thôi, Tam gia.” Phan Tử nheo mắt, hung hăng nói: “Ăn của chúng ta, uống của chúng ta, lần này đều phải trả giá đắt.” Tin tức Giải Liên Hoàn tái xuất giang hồ trong nháy mắt đã lan truyền khắp các cửa hàng lớn nhỏ dưới lòng đất ở Trường Sa.

Tất cả những kẻ cướp địa bàn, cướp mối làm ăn đều đã nhận được tin.

Có kẻ không liên quan thì mặc kệ, có kẻ muốn đục nước béo cò, còn có một số kẻ đã được lợi không muốn nhả ra.

Tất cả đều đang theo dõi diễn biến của sự việc.

Cùng lúc đó, tin tức về Thiết Chủy Phán Quan cũng xuất hiện ngay sau đó.

Những tay chân năm đó từng chứng kiến sự hung tàn của Ngô Mặc, vội vã đi tìm chủ mới của mình.

Thiên Ý Các, thành đồ cổ.

Chương 1328

Nơi đây là một trong những chợ đồ cổ nổi tiếng ở Trường Sa.

Tòa nhà cao năm tầng, tổng diện tích gần ba mươi nghìn mét vuông.

Bên trong có đủ loại đồ cổ tinh xảo.

Có thể nói chỉ cần bạn có tiền, gần như mọi thứ bạn muốn mua đều có thể tìm thấy ở đây.

Bề ngoài nơi này là thành đồ cổ, nhưng những giao dịch ngầm bên trong thì người ngoài không thể biết được.

Mỗi nhà đều có cửa ngõ và chỗ dựa riêng.

Tầng ba.

Một cửa hàng tên là Tùy Tâm, cửa ra vào có hai vệ sĩ to béo lực lưỡng đứng gác.

Trong phòng, chủ tiệm đang khổ sở nói với một người đàn ông: “Trần gia, ngài phải cứu tôi, năm xưa tôi là người đầu tiên hưởng ứng đi theo ngài đấy.” “Ngô Tam gia…” Chủ tiệm tự tát vào miệng mình một cái: “Phi, nói quen miệng rồi.” “Hành tung của Ngô Tam Tỉnh là do tôi tiết lộ cho ngài, bây giờ lão ta lại quay về, chắc chắn sẽ lấy tôi ra khai đao đầu tiên.” “Lão già đó năm xưa hung ác lắm, đàn em dưới trướng không nghe lời, nói giết là giết.” Nghĩ đến những chuyện kinh hoàng trong quá khứ của Ngô Tam Tỉnh, chủ tiệm không kìm được mà rùng mình ba cái.

Người đàn ông được chủ tiệm gọi là Trần gia chính là em họ của Trần Kim Thủy, Trần Kim Lượng.

Người này khoảng bốn mươi tuổi, mặc một bộ Đường trang màu đen, tay cầm một chiếc quạt, trông có vẻ nho nhã.

Hắn dựa vào ghế nằm, vừa quạt vừa uống trà, khinh khỉnh liếc nhìn chủ tiệm một cái, chậm rãi nói: “Hả?

Một lão già hết thời mà dọa ngươi thành cái dạng này sao?

Đúng là có hơi vô dụng rồi đấy.” Khuôn mặt già nua của chủ tiệm khổ sở còn hơn cả hoàng liên, hai tay chắp lại, cầu xin thảm thiết: “Trần gia, ngài không biết đâu, Ngô Tam Tỉnh tuy đã già, nhưng đứa cháu của lão ta còn độc ác hơn lão gấp mấy lần!” “Năm xưa danh hiệu Thiết Chủy Phán Quan là được xây dựng trên biển máu sông xác của các cửa hàng lớn nhỏ ở Trường Sa đấy.” “Chỉ bằng một thanh đại đao mà chém giết đến mức máu chảy thành sông.” “Năm đó Vương Bát Khâu ở Trường Sa là một nhân vật rất ghê gớm, bị nó chém cho thê thảm, tôi tận mắt nhìn thấy, tay chân đều mất hết, trông như một con lợn người vậy.” “Tôi cũng coi như là người từng trải qua sóng gió, nhưng kể cả như vậy tối đó cũng không ngủ được.” Chủ tiệm thao thao bất tuyệt kể lại cảnh tượng năm đó.

Trần Kim Lượng nghe một lúc cảm thấy thú vị, nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, tò mò hỏi: “Nếu đã sợ như vậy, tại sao ngươi lại bán đứng Ngô Tam Tỉnh?” Chủ tiệm họ Lý, khoảng năm mươi tuổi, nghe vậy mặt càng thêm khổ sở.

“Trần gia, nói thật, có ngày tháng tốt đẹp ai mà không muốn sống chứ?” “Tôi cũng coi như là đàn em theo Ngô Tam Tỉnh từ những ngày đầu, năm xưa cũng đã ra không ít sức lực cho lão.” “Có được cửa hàng này hôm nay, nói thật lão già này không hề hổ thẹn, đây là những gì tôi đáng được nhận.” “Vốn dĩ mọi chuyện yên ổn rất tốt, Ngô Tam Tỉnh muốn làm gì thì làm, tôi bán hàng của tôi, nhưng thực tế hoàn toàn không phải vậy.” Lão già thở dài một hơi: “Không biết lão ta đang làm gì, động một chút là mất tích, mỗi lần biến mất là các cửa hàng ở Trường Sa lại xảy ra một trận đại loạn.” “Làm ăn không tốt không sao, nhưng mạng sống không giữ được thì thật sự không chịu nổi.” Lời oán trách của lão già tuôn ra như sóng biển, không bao giờ dứt.

Trong lời nói đều là chê bai Ngô Tam Tỉnh, cho rằng lão đã mang đến cho mình vô số phiền phức.

Trần Kim Lượng không phải kẻ ngốc.

Người này ở nhà họ Trần cũng là một nhân vật có máu mặt, đầu óc đủ dùng, đã giúp Trần Kim Thủy giải quyết không ít chuyện.

Có thể nói năm xưa Trần Kim Thủy lên nắm quyền, hắn cũng đã góp không ít công sức.

Từ lời nói của lão già, hắn đã nghe ra một điều.

Người này sớm đã không hài lòng với việc Ngô Tam Tỉnh chiếm phần lớn, vắt óc suy nghĩ muốn đá đối phương ra để độc chiếm lợi nhuận từ cửa hàng.

Trước đây không dám ra tay, một là vì e ngại uy danh của Ngô Tam Tỉnh, hai là sợ đứa cháu của lão ta chém cho mình một nhát.

Sau này nhận được tin tức, người thanh niên được mệnh danh là Thiết Chủy Phán Quan đã bất ngờ biến mất.

Ngô Tam Tỉnh lại một lần nữa mất tích.

Lão Lý không ra tay ngay lập tức mà đợi thêm một thời gian.

Xác nhận tin tức không sai sót, lão mới bắt đầu bày bố.

Miệng thì gọi Tam gia rất ngọt, nhưng thực tế những kẻ làm nghề này đều có nhiều tâm tư.

Ai mà không muốn chiếm phần lớn làm chủ?

Ai muốn tiền mình vất vả kiếm được lại phải chia cho người khác?

Lão già âm thầm liên lạc với không ít đàn em cũ năm xưa.

Lòng người dễ thay đổi.

Lòng trung thành dù tốt đến đâu cũng bị biến chất trước đồng tiền.

Phan Tử một mình căn bản không trấn áp được đám lão già này, Ngô Tà còn trẻ, đôi khi ra tay còn nương tình.

Cứ như vậy, mầm họa đã được gieo xuống.

Thời gian càng lâu, số người nghiêng về phía lão Lý càng nhiều.

Trong thời gian đó, Ngô Tà lại chạy đến Nepal, lập tức cho bọn họ một cơ hội lớn.

Vốn dĩ đang đắc ý muốn độc chiếm, ai ngờ bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, lại có thêm một nhà họ Trần chen vào.

Nhà họ Trần có ghê gớm thì sao?

Dân Trường Sa gốc không ăn cái thói đó.

Một đám người ban đầu không thèm để ý đến nhà họ Trần, coi họ như không khí.

Kết quả là Giải Liên Hoàn đã trở về.

Lần này đúng là đâm lao phải theo lao.

Bọn họ không cho rằng Giải Liên Hoàn sẽ không chút hiềm khích mà tiếp nhận những kẻ phản bội như mình.

Đã phản bội rồi thì làm tới cùng thôi.

Một đám người bàn bạc với nhau, chủ động liên lạc riêng với Trần Kim Lượng.

Điều kiện rất đơn giản.

Giữ vững sản nghiệp hiện có và trừ khử Ngô Tam Tỉnh.

Bọn họ sẽ giúp nhà họ Trần nhanh chóng mở rộng việc làm ăn ở Trường Sa.

Hai bên nhanh chóng hợp tác.

Dù lão Lý là chủ mưu, nhưng bề ngoài lại không tỏ ra quá đáng.

Giải Liên Hoàn chân trước vừa về đến Trường Sa, lão ta chân sau đã mang quà đến thăm hỏi.

Trong quá trình giao lưu còn không quên nói xấu những người khác, nhấn mạnh lòng trung thành của mình.

Giải Liên Hoàn tâm tư kín đáo.

Lão sớm đã có chút nghi ngờ, chỉ là không ngờ bọn người này ra tay nhanh đến vậy.

Lão Lý còn sẵn sàng mạo hiểm làm mồi nhử.

Thế là một cuộc vây bắt nhằm vào lão bắt đầu.

May mà Giải Liên Hoàn năm xưa đã có nhiều chuẩn bị, Ách Tả dẫn theo đàn em liều mạng mới giúp lão thoát được một kiếp.

Trần Kim Lượng vừa quạt vừa uống trà, mặc cho lão Lý nói rát cả cổ họng mới chậm rãi lên tiếng.

“Chuyện có to tát gì đâu, đến mức dọa ngươi thành cái dạng chết nhát này à?” Tục ngữ nói, đấm một cái rồi xoa một cái.

Lão Lý ở giới đồ cổ Trường Sa cũng coi như có thân phận và địa vị nhất định.

Một số chuyện vẫn cần lợi dụng danh tiếng của lão.

Không thể qua cầu rút ván ngay được, vẫn cần phải an ủi một chút.

Trần Kim Lượng đặt chén trà xuống, một ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn: “Được rồi, trong lòng ta đã có tính toán, sẽ sắp xếp người bảo vệ ngươi và gia đình ngươi.” “Nhưng ta có một điều kiện.” “Ngài nói đi ạ?” Lão Lý khom lưng, hai mắt sáng lên, như một con chó ba-ri đang vẫy đuôi với chủ nhân nhìn Trần Kim Lượng.

Hết cách rồi!

Lão Lý quá quen thuộc với Ngô Tam Tỉnh.

Người này cực kỳ không dễ chọc, vốn tưởng có thể một lần hạ gục lão, ai ngờ lão lại vùng lên?

Chỉ dựa vào một Phan Tử và Ách Tả thì không đáng lo.

Nhưng cộng thêm đứa cháu đã biến mất mấy năm của lão, cùng với đám tay chân tâm phúc không biết từ đâu ra… Chết tiệt!

Tình hình không ổn rồi.

Chương 1329

Trần Kim Lượng nghĩ một lúc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười: “Không phải Ngô Tam Tỉnh nói muốn kiểm tra sổ sách sao?

Ngươi đích thân qua đó một chuyến, ta muốn xem xem rốt cuộc kết cục sẽ thế nào?” “Không phải chứ Trần gia?” Mắt lão Lý trợn tròn: “Ngài muốn tôi đích thân lộ diện?

Thế thì có khác gì chủ động đi nộp mạng?” Sao mà không sợ được?

Năm xưa tận mắt chứng kiến kết cục thảm liệt của Vương Bát Khâu.

Bây giờ lại bắt mình đi mạo hiểm?

Mẹ nó!

Mình sẽ không đi vào vết xe đổ của Vương Bát Khâu chứ?

“Hửm!

Ngươi không muốn?” Trần Kim Lượng thu lại nụ cười, hơi nghiêng đầu liếc nhìn lão Lý một cái.

Ánh mắt đầy vẻ uy hiếp gần như tràn ra ngoài.

Đối với lão Lý, Trần Kim Lượng coi như một con chó, hơn nữa còn là một con chó có thể phản bội bất cứ lúc nào.

Đối phó với một con chó không nghe lời thì không cần phải tỏ ra tử tế.

Uất ức!

Lão Lý trong lòng đã chửi mười tám đời tổ tông nhà Trần Kim Lượng.

Nhưng bề ngoài chỉ có thể gượng gạo nhếch mép cười đồng ý.

Thực lực không bằng người, chỉ đành chấp nhận số phận.

Lúc này, Ngô Mặc, người bị lão Lý cho là kẻ giết người như ngóe, đang ngồi trong biệt thự cùng Giải Liên Hoàn bàn bạc chuyện sắp tới.

Nửa đời người, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn không phải sống qua ngày một cách bừa bãi.

Hai lão già này thấu hiểu sâu sắc đạo lý “thỏ khôn có ba hang”.

Ở Trường Sa, họ đã sắp đặt không ít sản nghiệp cả công khai lẫn bí mật.

Ban đầu không đến biệt thự cũng là vì mục tiêu quá lớn.

Nơi đây dân cư thưa thớt, trong tình huống không đủ tay chân thì rất khó giữ vững, dễ để lại cho đối phương cơ hội tấn công.

Giờ đây, người mà Ngô Mặc mang đến đã bảo vệ chặt chẽ xung quanh.

“Tam gia, tin tức đã được lan truyền ra ngoài rồi.” Phan Tử vội vã đi từ ngoài cửa vào.

Tay trái cầm điện thoại, giận không thể át: “Mấy thằng khốn đó đứa nào cũng viện cớ có việc, tóm lại toàn là lý do lý trấu.” “Còn có một số người nói năng ậm ừ, không nói đến cũng không nói không đến, chắc là đang xem xét tình hình tiếp theo.” “Nhìn anh mồ hôi nhễ nhại kìa, uống lon bia rồi hãy nói.” Ngô Mặc tiện tay ném một lon bia, Phan Tử bắt lấy mở nắp, ừng ực một hơi uống cạn.

Uống xong, anh ta lau miệng: “Cậu chủ nhỏ, bọn họ bây giờ đã liên hợp lại với nhau, nếu chúng ta muốn chiếm lấy cửa hàng của chúng, e là không đủ người.” “Tình hình nghiêm trọng đến vậy sao?” Ngô Tà nhíu chặt mày, thăm dò đề nghị: “Chú Ba, thế lực của Tiểu

Mặc ở Tây Bắc cách đây hơi xa, hay là chúng ta bàn bạc với chú Hai một chút?” “Hoặc là nói chuyện với Tiểu Hoa, cháu nhớ nhà họ Giải của họ cũng có mấy cửa hàng ở Trường Sa.” Giải Liên Hoàn xua tay: “Nhà họ Giải không được, bây giờ họ còn đang lo không xong việc của mình, đã xảy ra chút vấn đề.” “Tiểu Hoa bị chuyện nhà níu chân rồi, chắc là chưa nói với các cháu.” “Xảy ra chuyện gì?” Ngô Mặc như bị kim châm vào mông, “vụt” một tiếng đứng bật dậy.

“Cháu vội cái gì?

Ngồi xuống!” Nghĩ đến chuyện phiền phức của hai đứa cháu, Giải Liên Hoàn cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Thậm chí còn khó chịu hơn cả việc bị người ta chơi xỏ ở Trường Sa.

“Vớ vẩn, sao không vội được?” Ngô Mặc bực bội đáp trả: “Cháu không giống ông, vô tâm vô phế, ngay cả con trai trên danh nghĩa cũng không thèm để ý.” “Thằng ranh con…” Giải Liên Hoàn cúi xuống nhặt chiếc dép lê ném tới.

Ngô Mặc nghiêng đầu.

Chiếc dép sượt qua tai cậu bay về phía Ngô Tà ở sau.

Đập thẳng vào trán.

Mũi Ngô Tà sắp tức đến lệch đi.

Mỗi lần hai người này mâu thuẫn, người xui xẻo luôn là mình.

Tôi chọc giận các người hay sao?

“Phan Tử, anh biết đã xảy ra chuyện gì không?” Ngô Mặc quay đầu hỏi thẳng Phan Tử.

“Mấy lão già nhà họ Giải muốn soán quyền, liên hợp lại gây áp lực cho Hoa gia.” Phan Tử không rõ những điều Giải Liên Hoàn đang lo ngại.

Anh ta thao thao bất tuyệt kể lại tình hình mà mình biết.

Thế giới là một khối lợi ích khổng lồ.

Có tiền thì muốn có quyền.

Có quyền thì không thể thiếu tiền.

Mặc dù năm xưa Ngô Mặc đã giết mấy lão già không biết điều, nhưng không chịu nổi nhà họ Giải có quá nhiều lão già như vậy.

Theo thời gian trôi đi.

Cái bóng năm xưa đã tan biến.

Một lần nữa bị tiền bạc và lợi ích làm cho mờ mắt.

Nhân lúc Giải Ngữ Hoa vào núi, họ đã không ít lần tụ tập gây chuyện.

Dù Giải Ngữ Hoa kịp thời quay về, trong thời gian ngắn cũng bị họ làm cho phân tâm.

Chuyện phiền lòng, cậu ấy sẽ không nói với Ngô Mặc.

Chỉ thỉnh thoảng gửi vài tin nhắn, gọi vài phút điện thoại, đơn giản nói vài lời nhớ nhung.

Trong thời gian họ rời đi, Ngô Mặc cũng không rảnh rỗi.

Đến mức hoàn toàn lơ là chuyện này.

“Khốn kiếp!” Ngô Mặc đập một phát lên bàn.

Chén trà Giải Liên Hoàn vừa rót bị chấn động vỡ tan tành.

Nước nóng văng thẳng vào đũng quần của lão già.

Nóng đến mức lão già vội vàng đứng bật dậy chửi ầm lên: “Thằng ranh con, mày đập vào đâu thế hả?” Ách Tả vội lấy khăn lau cho Giải

Liên Hoàn, ngẩng đầu lườm Ngô Mặc một cái đầy oán trách.

Ngô Mặc sờ sờ mũi, có chút chột dạ.

Nếu vì mình mà khiến Ách Tả mất đi hạnh phúc nửa đời sau thì đúng là hơi quá đáng rồi.

Ngô Mặc đang định biện minh vài câu thì một hồi chuông điện thoại kỳ quái vang lên.

“Mấy nén hương dâng mấy vạn nguyện, ngươi đừng để Phật Tổ phải chịu tội theo…” Không khí trong phòng lập tức yên tĩnh đi không ít.

Từng người một ném ánh mắt kỳ quái về phía Ngô Mặc.

Cả cái nhà này, người có thể dùng thứ này làm nhạc chuông điện thoại, ngoài cậu ta ra chẳng có ai khác.

“Tiểu Mặc, em moi đâu ra mấy cái thứ này vậy?” Ngô Tà thật sự không thể hiểu nổi em trai mình.

Hắc Nhãn Kính gác chân lên ghế, vẻ mặt vừa tự hào vừa tán thưởng.

Tay cầm một quả táo tung lên tung xuống chơi, còn không quên khen một câu: “Lời bài hát bệnh hoạn thế này, cũng chỉ có Nhị gia nhà ta mới xứng thôi.” Phan Tử gãi gãi đầu: “Lời bài hát nói cũng có lý phết, lần sau tôi cũng không đi thắp cái thứ đó nữa.” “Đồ thần kinh!” Ngô Mặc lười để ý đến đám người này.

Càng để ý họ càng nói không dứt, chi bằng coi họ như không khí.

Cậu tiện tay nghe điện thoại.

Ở đầu dây bên kia, một giọng nói có chút hoạt bát vang lên.

Chỉ cần có Ngô Mặc ở đâu, ánh mắt của Hắc Nhãn Kính vĩnh viễn không nỡ rời đi.

Cảm thấy vẻ mặt cậu sau khi cúp điện thoại có chút kỳ quái, hắn trầm ngâm một lát, đứng dậy khoác vai Ngô Mặc, tiện tay nhét quả táo vào miệng cậu, cười tủm tỉm nói: “Nào, Nhị gia, ăn quả táo giải khát.” Tiếp đó, hắn huých vai Ngô Mặc một cái, giả vờ vô tình hỏi: “Sao thế, có chuyện phiền phức à?

Chương 1330

Có cần anh đây tiện tay giải quyết giúp không?

Về giá cả thì với quan hệ của chúng ta, dễ thương lượng thôi.” Ngô Mặc nhất thời đau cả đầu: “Anh có thể ngồi yên một lúc được không, nhìn anh nhảy tới nhảy lui tôi đau đầu quá.” “Không vấn đề.” Hắc Nhãn Kính miệng thì đồng ý, nhưng người lại càng dựa sát vào Ngô Mặc: “Nói xem nào, chuyện phiền phức gì mà khiến Nhị gia nhà ta cau mày ủ rũ thế?” Cách hai người đối xử với nhau vốn dĩ là chuyện thường ngày, nhưng trong mắt Giải Liên Hoàn lại là tội ác tày trời.

Khó khăn lắm mới đi được một Giải Ngữ Hoa, ai ngờ bên cạnh còn có một tên Hắc Hạt Tử mặt dày bám riết không tha.

Quá đáng hơn là cứ dính lấy nhau không dứt.

Động một chút là lại dán vào người cháu trai nhà mình.

Mẹ nó chứ!

Mày không có xương hay sao?

Giải Liên Hoàn tức đến đỏ mặt tía tai.

Định nổi giận quát lên ngăn cản thì bị Ách Tả đứng bên cạnh nhìn ra manh mối ngăn lại.

“Tam gia, Tiểu thiếu gia tự có chừng mực, ngài đừng tham gia vào chuyện của bọn trẻ.” Ách Tả ghé sát vào tai Giải Liên Hoàn, nhỏ giọng khuyên: “Tính cách Tiểu thiếu gia rất bướng bỉnh, ngài càng cản thì càng dễ xảy ra vấn đề, đừng để chuyện khác ảnh hưởng đến quan hệ chú cháu hai người.” Tâm tư phụ nữ vốn tinh tế, nhìn sự việc luôn thấu đáo.

Mấy năm trước Ách Tả đã chú ý thấy thái độ của mấy người trẻ tuổi này đối với Ngô Mặc có chút không bình thường.

Bây giờ càng khẳng định suy đoán trong lòng.

Phải nói rằng, lời an ủi nhẹ nhàng của Ách Tả cuối cùng cũng có tác dụng.

Giải Liên Hoàn mượn cớ uống trà, nhắm chặt mắt lại, dường như làm vậy có thể kẹp chết tên Hắc Nhãn Kính ngứa mắt kia.

Ngô Mặc bất lực liếc hắn một cái: “Chắt của tôi sắp tới.” Hắc Nhãn Kính còn chưa kịp phản ứng, ngụm trà trong miệng Ngô Tam Tỉnh đã phun ra ngoài: “Khụ khụ khụ… Ai?

Chắt của cháu?” Lão già bị sặc ho sù sụ không ngừng.

Ách Tả vừa bực mình vừa buồn cười, vội giúp lão vỗ ngực xoa lưng an ủi.

Mặc dù Ngô Mặc đã kể sơ qua chuyện xảy ra trước đó, nhưng Giải Liên Hoàn nhất thời vẫn có chút không thể chấp nhận được sự thật này.

Ngô Mặc nén cười: “Chú Ba, chú phấn khích quá rồi à?” “Cậu chủ nhỏ, chắt của cậu?” 26.

Phan Tử ngoáy ngoáy tai, nhất thời hoài nghi có phải não mình bị người ta đánh hỏng rồi không. theo những gì anh biết, cậu chủ nhỏ ngay cả bạn gái cũng chưa có, lấy đâu ra con cháu đời sau?

Cho dù không phải ruột thịt, nhưng vai vế của Tam gia trong lão Ngô gia cũng không phải là cao nhất mà.

Ngô Mặc gật đầu, có chút bất lực nói: “Đừng băn khoăn nữa, người đã đến cửa rồi, lát nữa mọi người sẽ gặp thôi.” Hắc Nhãn Kính từ giọng điệu của Ngô Mặc nghe ra có gì đó không ổn.

Dường như người sắp đến có chút vấn đề.

Không lâu sau, trong sân có một trận xôn xao, lắng nghe kỹ còn có tiếng xe ngựa.

Phan Tử định ra ngoài xem tình hình thì bị Ngô Mặc giơ tay ngăn lại: “Đừng căng thẳng, là người của tôi.” 27.

“Cậu chủ nhỏ, người của cậu không phải là…” Nói đến đây, anh ta nghĩ đến một khả năng khác, vỗ đầu chợt nhận ra: “Lẽ nào cậu lại điều thêm người từ Tây Bắc đến?” Ngô Mặc không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Cốc cốc.” Cửa biệt thự vang lên tiếng gõ nhẹ.

Ngô Mặc thuận miệng gọi một tiếng.

Cửa phòng được đẩy ra, Bảo Cát bước vào: “Chú Hai, người đến rồi, bây giờ cho họ vào cửa không ạ?” “Thôi, hay là tôi ra ngoài xem xem.” Nghĩ đến tên khốn cầm đầu đám này, Ngô Mặc lại cảm thấy đau đầu.

“Vâng, con biết rồi chú Hai.” Bảo Cát cắn môi kìm nén ý cười.

Giải Liên Hoàn và Ngô Tà mấy người cũng ngồi không yên, lần lượt đứng dậy đi ra ngoài.

Trương Khởi Linh thì lặng lẽ đi theo sát phía sau.

Mấy người còn chưa kịp đi đến sân thì đã nghe thấy một giọng nói vui vẻ từ phía trước vọng lại: “Cụ cố nhỏ ơi, Tinh Hà nhớ cụ chết đi được.” Trong lúc nói, một bóng người phiêu diêu mà đến.

“Dừng lại, đừng động, đứng yên tại chỗ.” Ngô Mặc dừng bước, đưa tay phải ra ngăn lại: “Sao lại là thằng ranh con nhà ngươi đến đây?

Thằng nhóc Phong Hoa đâu?” “Cụ cố, cụ không nhớ con à?” Tinh

Hà bĩu môi, có chút tủi thân.

Lúc này mấy người Hắc Nhãn Kính mới chú ý, người đến là một thanh niên trông chưa đến hai mươi tuổi.

Tóc ngắn.

Vẻ ngoài có thể nói là có phần nữ tính.

Môi hồng răng trắng, tướng mạo tuấn mỹ, nói là ca sĩ tuyển tú vừa ra mắt chắc cũng có người tin.

Lẽ ra tướng mạo này rất dễ được yêu thích.

Tại sao hành động của Ngô Mặc lại có chút cẩn trọng như vậy?

“Mày bớt làm nũng với ông đây đi.” Hai hàng lông mày của Ngô Mặc nhảy lên nhảy xuống như đang lên đồng.

Tinh Hà hoàn toàn không để ý, thậm chí nụ cười còn trở nên ngọt ngào hơn: “Cụ cố nhớ mẹ con à?

Ồ, cũng đúng, mẹ con cũng coi như là cháu gái của cụ.” “Mày cút sang một bên cho lão tử.” Ngô Mặc nắm chặt nắm đấm muốn đấm cho hắn một phát, nhưng dường như có chút e dè lại hạ tay xuống.

Bảo Cát nhìn không nổi nữa, giơ chân đá vào mông Tinh Hà: “Nuông chiều mày thành thói hư tật xấu rồi, dám lắm mồm với cụ cố của mày à?

Còn nói nhảm nữa thì cút về trại cho tao.” “Đừng mà, ông Bảo Cát, con khó khăn lắm mới hoàn thành các loại nhiệm vụ để ra ngoài, ông lại bắt con về không phải là hại con sao?” Tinh Hà không dám tiếp tục lắm mồm, nở một nụ cười lấy lòng với Ngô Mặc: “Cụ cố, Phong Hoa làm sao mà giỏi bằng con được, thành tích của con tốt hơn nó nhiều lắm, cụ cứ giữ con ở bên cạnh đi, con bảo đảm tuyệt đối không gây rối.” Ngô Tà nhìn mà đầu óc mơ hồ.

Không hiểu nổi sao lại có người có thể khiến em trai mình kiêng dè đến vậy?

Anh ta nhìn chằm chằm thiếu niên trước mặt từ trên xuống dưới, ngoài vẻ ngoài tuấn mỹ ra thì dường như cũng không có gì quá nổi bật?

Hơn nữa, chỉ xét về ngoại hình, e là còn không bằng Tiểu Hoa lúc trẻ.

“Bớt nói nhảm đi, mang theo bao nhiêu người đến.” Ngô Mặc cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm nghị, ra vẻ trưởng bối.

Liên quan đến chính sự, Tinh Hà không còn cười cợt nữa, nghiêm túc nói: “Cụ cố, ba xe khách lớn, một trăm hai mươi người, đều là vừa mới ra khỏi trại huấn luyện, mỗi người đều có thể một chọi ba, tuyệt đối không làm cụ mất mặt đâu.” Nói được vài câu lại kích động nhảy nhót lung tung, cố gắng chen đến bên cạnh Ngô Mặc, cười hì hì nói: “Có mấy người là đồ đệ của ông Hoa, cũng bị con lôi ra đây rồi, xem có thể giúp được gì cho cụ cố không.” Ông Hoa?

Ngô Mặc biết vị này không dễ chọc, là cao thủ chơi cổ trùng trong trại.

Tính tình quái gở.

Ngoài việc đối xử tốt với ông anh của mình ra, những người khác đều lười liếc nhìn một cái.

Xem ra, đám người này đến đây e là do ông anh của mình đã ra mặt giúp đỡ.

“Thái gia gia, mời ngài uống trà.” Tinh Hà mặt dày vô cùng, chẳng thèm để ý xem chén trà trên bàn là của ai, cứ thế bưng lên đưa thẳng đến trước mặt Ngô Mặc, cười nịnh nọt: “Thái gia gia, lần này có chuyện gì vui không ạ?

Cứ giao hết cho con, con bảo đảm tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng." Ngô Mặc dán chặt mắt vào chén trà trước mặt, hoàn toàn không có ý định nhận lấy.

Hành động kỳ lạ này khiến Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính tò mò.

Phải biết rằng Ngô Mặc không phải loại người thích làm cao, vui lên thì cậu có thể ngồi lê la tán gẫu với ăn mày ven đường cả buổi trời.

Sao có thể có bộ dạng như bây giờ được chứ?

Có biến!

Chắc chắn là có chuyện đặc biệt.

Những ánh mắt tò mò lập tức bắn về phía Ngô Mặc, ngay cả Giải Liên Hoàn, chị Câm và Phan Tử cũng không ngoại lệ.

Mấy người họ mượn cớ hút thuốc, uống nước, im lặng hóng chuyện.

Thấy Ngô Mặc không nói lời nào, Tinh Hà lập tức xịu mặt, cúi gằm đầu rầu rĩ nói: "Thái gia gia, con biết sai rồi, sau này tuyệt đối không nhét người vào chăn của ngài nữa đâu ạ." Nhét người?

Chăn?

Hai từ khóa này lập tức khiến Hắc Nhãn Kính cảnh giác.

Hắn ta thẳng người dậy, ánh mắt như hổ rình mồi nhìn chằm chằm Ngô Mặc, định bụng nghe tiếp xem có phải là ý nghĩa mà mình đang nghĩ không.

"Thực ra cũng không thể trách hết con được ạ." Tinh Hà đảo tròn đôi mắt ti hí, cố gắng biện minh: "Hôm sinh nhật ngài, mấy ông Bảo Cát gia gia nói ngài cô đơn lẻ loi, lại không có ai làm ấm chăn, trông cũng chẳng thích con gái, nên mới hùn tiền tìm một người sạch sẽ xinh đẹp.” “Muốn cho ngài một bất ngờ thôi ạ, nên mới ép con đưa người lên giường ngài.” Bảo Cát đang hóng chuyện ở bên cạnh nghe xong mặt mày xanh mét, giơ chân đá về phía Tinh Hà: “Thằng ranh con mày bớt nói bậy đi, cả chuyện này đều do mấy thằng khốn chúng mày làm, liên quan gì đến tao?” “Nhị thúc, chú đừng nghe nó nói bậy, miệng thằng nhãi ranh này không có một câu thật lòng đâu.” Ngô Mặc chậm rãi lên tiếng, “Chuyện tặng người để sau hãy nói.

Chương 1331

Sau đó, mấy con rắn trên giường tao là mày thả đúng không?

Cổ trùng trong cốc nước cũng là mày làm đúng không?

Mấy con bọ cạp nằm ở góc phòng cũng là do mày làm đúng không?” Càng nói càng tức.

Nhất là khi nghĩ đến cảnh nửa tỉnh nửa mê bị mấy con rắn bò lổm ngổm trên người, lửa giận trong lòng Ngô Mặc cứ bùng lên phừng phừng.

Cậu chẳng thèm quan tâm thằng nhóc này là đứa được cưng chiều nhất trong trại.

Giơ tay tát một phát vào gáy Tinh Hà.

Cũng tại bình thường mình quá nuông chiều mấy thằng nhãi ranh này.

Ở Tam Giác Vàng, đúng dịp sinh nhật, vốn dĩ cậu cũng chẳng coi ra gì, kết quả Lâm Phong cứ nhất quyết đòi tổ chức.

Tiện thể coi như tìm cớ cho đám thanh niên trong trại đang huấn luyện được xả hơi một chút.

Kết quả là bị chuốc cho say thật, loạng choạng bước vào phòng.

Mẹ kiếp, vừa mở cửa đã như sét đánh ngang tai.

Một thằng nhãi không mảnh vải che thân đang nằm ườn trên giường mình.

Ga giường, vỏ chăn mới thay, thằng khốn này cứ cọ qua cọ lại lau người trên đó.

Mẹ nó chứ!

Còn trợn mắt chó lè lưỡi trêu ngươi mình?

Không vứt nó thì vứt ai?

Cậu lôi thẳng thằng đó nhét vào bồn cầu trong nhà vệ sinh.

Tỉnh ngủ định đi tìm mấy thằng khốn kia tính sổ, kết quả nửa đêm chúng nó đã chuồn hết, bảo là về trại dự đại thọ của lão tộc trưởng.

Chắc chắn có bàn tay của Lâm Phong trong vụ này.

Đánh cho thằng con cả một trận, coi như cho qua chuyện.

Sau đó có việc về trại thăm mấy ông anh, thằng ranh con này vẫn chưa từ bỏ ý định, lại ném đồ vào phòng cậu.

Ngô Mặc tát liền ba cái, miễn cưỡng dằn được lửa giận trong lòng.

Cậu chỉ vào mũi Tinh Hà, gằn từng chữ: “Thằng ranh con, muốn ở lại đây thì chúng ta giao kèo ba điều, mày không được phép tự tiện thả cổ trùng trong biệt thự, nghe rõ chưa?” “Nếu để tao phát hiện một lần, ông đây đá mày một phát về lại trại, nhốt mày ba năm năm tin không?” Cổ trùng?

Ngô Tà và Phan Tử nhìn nhau, không dám tin xã hội hiện đại vẫn còn tồn tại thứ này?

Nhận thấy Ngô Mặc không nói đùa, Tinh Hà không dám cười cợt nữa mà vội vàng gật đầu lia lịa.

Về trại ư?

Đừng đùa chứ.

Đã được trải nghiệm xã hội hiện đại, ai lại muốn bị nhốt trong cái trại nhỏ bé khép kín kia chứ?

Quan trọng nhất là bị người lớn trong nhà cằn nhằn.

Ném người cho Bảo Cát để anh ta sắp xếp chỗ ở xong, Ngô Tà tò mò lại gần: “Tiểu Mặc, đây là ai vậy?

Trông em có vẻ đau đầu nhỉ!” Điều mà Ngô Tà không nói ra là: Nhìn bộ dạng của em bây giờ, sao có chút giống cảm giác của anh khi thấy em gây chuyện vậy nhỉ?

“Chuyện nhét người vào chăn là sao?” Đôi mắt Ngô Tà lấp lánh ánh sáng hóng hớt.

Ngô Mặc chưa kịp trả lời, chỉ cảm thấy vai mình trĩu xuống, ngay sau đó là giọng nói khiến cậu càng thêm đau đầu vang lên: “Nhị gia, tâm sự chút không?” “Tâm sự cái con khỉ.” Ngô Mặc lúc này đang tỉnh táo, lại từng trải qua một số chuyện ở núi tuyết, đã sớm không phải là tên ngốc say rượu lúc trước.

Sao có thể không biết Hắc Nhãn Kính muốn hỏi gì chứ?

Nhưng có một số chuyện vẫn phải nói trước, dù sao tính tình của Tinh Hà cũng có chút kỳ quặc.

Cậu bực bội day trán: “Thằng nhóc vừa rồi tên là Tinh Hà, xét theo vai vế trong trại thì đúng là gọi tôi bằng Thái gia gia.” “Tuyệt đối đừng bị vẻ ngoài của thằng nhóc thối này lừa, thứ nó giỏi nhất chính là dùng cổ trùng.” “Theo lời lão tộc trưởng trong trại, thằng nhóc này được coi là kỳ tài trăm năm khó gặp.” “Năng lực mạnh, tính cách ham vui, ngoài lão tộc trưởng có thể trị được nó ra, thì cũng chỉ có tôi là miễn cưỡng trấn áp được nó vài phần.” “Tôi vốn dĩ chỉ điều vài người qua, ai ngờ thằng nhóc thối này lại lén lút đi theo.” Ngô Mặc dùng vài câu đơn giản kể lại tính cách và chuyện quá khứ của Tinh Hà.

Ngô Tà thích những chuyện kỳ lạ, tỏ ra khá hứng thú: “Có thể cho anh xem thủ đoạn của cổ trùng không?” Ngô Mặc nheo mắt suy nghĩ.

Không biết có phải đã nghĩ đến chuyện gì không, khóe miệng cậu khẽ nhếch lên một nụ cười: “Được, anh sẽ sớm thấy thôi.” Nhìn nụ cười của Ngô Mặc, Phan Tử bỗng cảm thấy sau gáy mình hơi lành lạnh.

Dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Quả nhiên, linh cảm của anh không sai.

Tin tức Ngô Tam Tỉnh tái xuất giang hồ được truyền ra, giống như một viên sỏi ném xuống biển.

Bề ngoài sóng yên biển lặng, nhưng bên trong lại cuộn lên vô số xoáy nước nhỏ.

Mấy kẻ cứng đầu căn bản không coi ra gì.

Cậy mình thực lực mạnh mẽ, hoàn toàn coi Ngô Tam Tỉnh như cái rắm, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, muốn hát hò thì cứ hát hò.

Trải qua bốn năm trưởng thành, Ngô Mặc đã không còn là thiếu niên nhiệt huyết xách dao dẫn người đi càn quét các cửa hàng như xưa.

Có thể dùng cách đơn giản hơn để xử lý vấn đề, hà cớ gì phải tốn công tốn sức tốn thể lực?

Trường Sa năm đó tuy bị Lão Cửu Môn nắm giữ, nhưng không có nghĩa là không có thế lực khác tồn tại.

Địa Long Hội đã thu nạp không ít thế lực Ngoại Bát Môn ở Tây Bắc, trong đó có một số có liên quan đến Trường Sa.

Ném ra những tờ tiền hấp dẫn, đến người đá cũng phải động lòng.

Rất nhanh, thông tin về hành tung của một số người đã xuất hiện trên bàn của Ngô Mặc.

Ngô Mặc tiện tay cầm một tờ lên, liếc nhìn hai cái: “Ồ, sở thích cũng có chút giống mình đấy.” Nói xong, cậu đứng dậy vươn vai: “Xem ra tối nay cứ lấy mày để nổ phát súng đầu tiên vậy.” Đời sống về đêm của người Trường Sa khá phong phú.

Mười hai giờ đêm.

Ở những nơi khác, có lẽ mọi người đã chìm vào giấc ngủ, nhưng với người Trường Sa, màn đêm chỉ vừa mới bắt đầu.

Trong biệt thự.

Ngô Mặc mặc áo sơ mi trắng, quần tây thường, tay đeo một chiếc đồng hồ Patek Philippe trị giá hơn trăm vạn do Giải Ngữ Hoa tặng.

Cậu tiện tay vớ lấy chiếc áo khoác trên sofa chuẩn bị ra ngoài.

Bỗng vai trĩu xuống, cánh tay phải của Hắc Nhãn Kính đã thành thạo khoác lên vai Ngô Mặc.

Hắn nhướng mày, giọng điệu có chút ai oán: “Nhị gia, ngài đây là có mới nới cũ, đi làm việc mà không dẫn Hạt Tử theo, em không chịu đâu nha!” Ngô Mặc bị cái giọng điệu này làm cho nổi hết da gà, cậu vỗ tay hắn ra, bực bội mắng: “Đi cái con khỉ, mày cứ đeo cái kính râm vào thì thằng ngu nào mà không biết là mày tới?” “Vãi chưởng!

Vô tình!” Hắc Nhãn Kính biết rõ Ngô Mặc nói không sai.

Nhưng có lợi không chiếm là đồ ngu.

Không nhân cơ hội này kiếm chút cháo, há chẳng phải có lỗi với màn ca-múa-nhạc-kịch của Hắc gia đây sao?

Hắn cố tình thở dài một hơi: “Tình cảm cuối cùng cũng nhạt phai rồi, làm trái tim anh đây tan nát mà ~” Trương Khởi Linh bước sang phải một bước, đáy mắt hiện lên một tia ghét bỏ khó nhận ra.

Mẹ nó, ăn vạ với ông đây à?

Ngô Mặc ném áo khoác xuống.

Xắn tay áo lên, một tay túm lấy cổ áo Hắc Nhãn Kính, cười gian manh: “Đi nào, anh trai, để em trai vào phòng tâm sự với anh nhé.” Trương Khởi Linh im lặng một lúc, dứt khoát quay người về phòng mình.

Ngô Tà ngồi trên sofa vắt chéo chân, trong lòng sung sướng như được uống nước mát giữa ngày hè.

Đáng đời!

Cho mày tiện!

Anh đánh không lại mày.

Nhưng em trai anh thì đánh chết được mày chứ?

Chương 1332

Tay phải anh bất giác sờ lên hốc mắt, tức thì nảy sinh ham muốn xông vào đấm thêm vài cái.

Giải Liên Hoàn rất ghét Hắc Nhãn Kính.

Với nguyên tắc mắt không thấy tim không phiền, anh ta sớm đã về phòng cùng chị Câm thảo luận về nguồn gốc của sự sống.

Hiệu quả cách âm của biệt thự rất tốt.

Ngô Tà vểnh tai đến mức sắp thành tai lừa mà cũng không nghe thấy tiếng đánh nhau trong phòng.

Không đúng!

Sao lại không có tiếng đập bàn đập ghế gì nhỉ?

Khoảng mười phút sau.

Ngô Mặc đẩy cửa phòng ra, thậm chí không thèm chào Ngô Tà, vội vã đi ra khỏi cổng biệt thự.

Ố là la!

Có biến à!

Não Ngô Tà vận hành tốc độ cao, càng lúc càng cảm thấy có chuyện mờ ám.

Nhất là khi thấy Hắc Nhãn Kính tuy ôm bụng đi ra, nhưng lại vừa sờ mép vừa cười vô cùng ám muội.

Sự nghi ngờ càng lên đến đỉnh điểm.

“Tiểu Thái gia gia, sao miệng ngài rách rồi?” Trong chiếc xe thương vụ, Tinh Hà nghiêng đầu tò mò, “Không lẽ là bị nóng trong người ạ?” Càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Nếu không thì tuyệt đối sẽ không điều động cả đám người bọn họ từ Tam Giác Vàng về đây.

Tinh Hà ưỡn ngực: “Có người bắt nạt Tiểu Thái gia gia?

Yên tâm, Tinh Hà nhất định sẽ báo thù cho Tiểu Thái gia gia.” A ha!

Ông đây cảm ơn tám đời tổ tông nhà mày.

Chiếc xe chậm rãi đi vào một con hẻm nhỏ, Ngô Mặc và Tinh Hà xuống xe.

Từ chiếc xe phía sau lại có năm sáu người nữa bước xuống.

Người nào người nấy đều mặc đồ thường phục.

Trông giống như những thanh niên đi chơi bình thường, nhưng thực tế trước khi ra khỏi trại họ đều là những chàng trai trai tráng dám đối đầu với dã thú.

Sau mấy năm huấn luyện ở Tam Giác Vàng, thân thủ của họ nhanh nhẹn gần bằng lính đặc chủng.

Ngô Mặc một tay đút túi quần, thong thả đi vào trong hẻm.

Đèn neon hai bên nhấp nháy không ngừng, tiếng nhạc chói tai thỉnh thoảng lại vọng vào tai.

“Đúng là phố bar chính hiệu.” Ngô Mặc có chút hoài niệm về thời gian ngang dọc ở kinh đô cùng Vương Bàn Tử.

Tuy cuối cùng toàn bị Hoa ca tóm được, nhưng lén lút chẳng phải càng kích thích hơn sao?

Tinh Hà và mấy thanh niên khác không có suy nghĩ gì nhiều.

Tam Giác Vàng là thiên đường của người có tiền, chỉ cần bạn có tiền, trò kích thích thú vị nào cũng có.

Mấy cái quán bar này chỉ là muỗi.

Cả nhóm dừng lại trước cửa một quán bar.

Cách một lớp cửa kính vẫn có thể nghe thấy tiếng hò hét inh tai nhức óc bên trong.

Nhân viên phục vụ ở cửa thấy khách đến vội vàng kéo cửa ra.

Ngô Mặc dẫn người ung dung đi vào.

Vung ra một ít tiền boa.

Nhân viên phục vụ cười toe toét mời cả nhóm đến bàn VIP.

Ở đây gần sân khấu nhất, nhìn rõ nhất, chơi cũng thoải mái hơn.

Mọi người ngồi xuống, nhân viên phục vụ lại ân cần mang đĩa hoa quả và hạt dưa lên.

Tinh Hà tiện tay gọi vài chai rượu.

Nhân viên phục vụ cười đến nỗi hở cả hàm răng.

Không vì gì khác!

Phí phục vụ có thể ăn chia không ít.

Hôm nay Ngô Mặc dẫn người đến đây, không phải chỉ đơn thuần để giải khuây.

Theo thông tin nhận được, ông chủ đứng sau quán bar này chính là một trong những kẻ đã sai người truy sát Tam thúc.

Gã này hơn ba mươi tuổi, đang ở thời kỳ sung sức, cực kỳ không phục cách làm của thế hệ cũ.

Sớm đã muốn trừ khử Ngô Tam Tỉnh để chiếm địa bàn của ông.

Vết thương trên người Giải Liên Hoàn và Phan Tử chính là do gã này ra tay.

Cổ ngữ có câu: Ăn no rửng mỡ.

Có tiền có địa bàn, liền muốn chơi trò khác lạ.

Những chàng trai cô gái xinh đẹp vừa hay có thể thỏa mãn cảm giác kích thích này của gã.

Đặc biệt là biểu diễn ngay trên sân khấu.

Đương nhiên, chuyện này không phải ngày nào cũng có, mà mỗi tháng chỉ diễn ra một hai lần.

Ngô Mặc nhận được tin, tối nay chính là ngày gã đến quán bar.

Ngô Mặc đích thân đến đây, chủ yếu là muốn tặng gã một món quà lớn.

Còn vì sao sống chết không mang theo Hắc Nhãn Kính?

Khụ khụ!

Chủ yếu là cùng nhau xem loại biểu diễn trực tiếp này, lỡ như có phản ứng thì sao?

Hừ… mình còn mặt mũi nữa không?

Quán bar ồn ào náo nhiệt, ít nhất cũng phải có một hai trăm người.

Kẻ uống rượu, kẻ hát hò, kẻ chém gió.

Đến đây ngoài đám con nhà giàu ra, thì còn lại là những nam thanh nữ tú muốn trèo cao.

Ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía sân khấu, tất cả đều đang chờ đợi màn kịch lớn tối nay.

Hầu như ai cũng hiểu chuyện gì sắp xảy ra.

Không sợ có người tố cáo sao?

Ông chủ quán bar sớm đã dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện xung quanh.

Dám chơi thì có khả năng dọn dẹp tàn cuộc.

Ngô Mặc cầm ly rượu chậm rãi thưởng thức, nhưng đôi mắt lại như đèn pha quét từ trái sang phải.

Khi kim đồng hồ chỉ đến một giờ, quán bar bỗng vang lên tiếng reo hò nhảy múa.

Một đám trai gái lẳng lơ huýt sáo, la hét không ngớt.

Chương 1333

“Thái gia gia, đến rồi.” Mắt Tinh Hà lóe lên vẻ phấn khích.

Cậu ta không hứng thú với chuyện sắp diễn ra, mà là hứng thú với việc mình sắp làm.

Vui biết bao, mấy “bảo bối nhỏ” của mình lại có thể tìm được đồ chơi mới.

Trên sân khấu trung tâm quán bar, một người đàn ông mặc áo ba lỗ lưới màu đen nhảy lên.

Lẽ ra người dám mặc loại trang phục này thân hình đều rất đẹp.

Nhưng người này lại hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Trông như ông dượng hai của Trư Bát Giới vậy.

Cổ đeo dây chuyền vàng to sụ, tai đeo khuyên tai đính kim cương.

Cả người toát ra khí chất của một kẻ trọc phú.

“Phụt!” Ngụm rượu trong miệng Ngô Mặc phun cả ra ngoài.

Cậu kinh ngạc nhìn chằm chằm người đàn ông trên sân khấu, gần như không thể tin vào mắt mình.

Vãi chưởng!

Sao thằng cha này lại trông giống y hệt cái thằng bắt nạt mình ở kiếp trước thế nhỉ?

Lẽ nào ngoài mình và thằng điên kia, còn có người khác xuyên không?

Mẹ kiếp, ông trời già đang đùa tôi đấy à?

Cái loại hàng này mà cũng xuyên không được sao?

Là đạo đức suy đồi hay nhân tính lệch lạc?

Không nghĩ đến cảm nhận của người khác à?

Ngô Mặc trợn mắt, nhìn không chớp mắt vào con lợn đang uốn éo trên sân khấu.

Nhờ thị lực cực tốt, cậu soi từ sợi tóc cho đến gót chân.

Không ngừng nhớ lại những chi tiết trong quá khứ, muốn xác nhận xem con lợn này có phải là cùng một người với thằng khốn kia không?

Nếu không phải?

Chỉ bằng việc mày trông giống nó, ông đây cũng không thể cho mày chết một cách thống khoái.

Nếu đúng là nó thì càng tốt.

Hận thù hai kiếp cộng lại, không khiến mày long trời lở đất, ông đây không nuốt trôi cục tức này.

Tinh Hà tuy nhỏ tuổi nhưng rất lanh lợi.

Cậu ta nhận ra ánh mắt của Ngô Mặc cứ dán chặt lên sân khấu, mà vẻ mặt cũng có chút không đúng.

Suy nghĩ một lúc về những chuyện đã qua, cậu ta vỗ đầu bừng tỉnh: “Ồ!

Lẽ nào Tiểu Thái gia gia thích loại này?” Hít… khẩu vị có phải hơi nặng quá không?

Thái nãi nãi tương lai mà trông như thế này, đám người mình đi ra ngoài chẳng phải cũng có chút mất mặt sao?

Cậu ta lén lút lấy điện thoại ra chỉnh camera, chụp lại bộ dạng con lợn trên sân khấu.

Nhanh như chớp gửi vào nhóm chat QQ. 【Dưa cực khủng: Thái gia gia thích gã đàn ông trên sân khấu.】 Một câu nói gây nên sóng to gió lớn.

Nhóm chat QQ hơn năm trăm người lập tức sôi sục.

Từng dấu chấm hỏi được gửi ra liên tiếp, xếp hàng ngay ngắn như duyệt binh.

Thành viên trong nhóm gần như đều là những thanh niên ưu tú trong trại Miêu.

Họ lập nhóm chat để tiện liên lạc với nhau.

Chủ yếu cũng là để giao lưu tình cảm lúc rảnh rỗi, tránh tình cảm lạnh nhạt ảnh hưởng đến sự phối hợp. 28.

Điều thất đức hơn là bọn họ thêm cả Lưu Tang vào, nhưng lại bỏ quên Lâm Phong và Ngô Mặc.

Để chứng minh lời mình nói là đáng tin.

Tinh Hà giơ điện thoại lên, lại lén chụp bộ dạng hiện tại của Ngô Mặc.

Ngô Mặc nhận ra hành động nhỏ của Tinh Hà.

Nhưng cậu không để tâm, vì thằng nhóc này xưa nay chẳng bao giờ làm chuyện đứng đắn.

Căn bản không ngờ nó lại dám sau lưng bịa chuyện mình thích một con lợn.

Lúc này, toàn bộ sự chú ý của cậu đều tập trung trên sân khấu, chỉ muốn xác nhận xem có phải là xuyên không thật hay không?

Tấm ảnh thứ hai được gửi vào nhóm, tất cả mọi người đều phấn khích.【Trời đất!

Khẩu vị của Nhị gia gia nặng quá rồi đấy nhỉ?】【Chả trách lần trước không hài lòng với người chúng ta chọn, hóa ra là thân hình không hợp yêu cầu của Nhị thúc.】【Người này trông như lợn vậy, Nhị gia gia có phải thèm thịt rồi không?】【Liệu có bao dung hơn một chút không?】Một đám thanh niên sớm đã không còn là những thiếu niên ngây thơ, chuyện mặn chuyện nhạt đều đã trải qua, nói chuyện không chút kiêng dè.

Tuy trung thành với Ngô Mặc, nhưng không có nghĩa là họ không thể trêu chọc vài câu.

Dù sao cũng là trưởng bối nhà mình, tuổi tác lại tương đương, cảm giác thân thiết trong lòng càng nhiều hơn một chút.

Nói chuyện cũng thoải mái hơn.

Lưu Tang đang ngồi trong Địa Long Hội làm bài tập, bỗng nghe thấy điện thoại kêu inh ỏi như vỡ chợ.

Cậu ta tiện tay cầm lên xem, vừa hay thấy tin nhắn của Tinh Hà.

Kinh ngạc đến nỗi làm rơi cả cốc nước vào chân.

Không màng đến đau, cậu ta cầm điện thoại chạy đi tìm Lâm Phong: “Bác cả, bố nuôi yêu người khác rồi.” Nói thật, cậu ta cũng không tin.

Nhưng khổ nỗi góc chụp của Tinh Hà có vấn đề, cứng rắn chụp ra ánh mắt của Ngô Mặc trông như đang si mê.

Lâm Phong đang uống trà.

Một tiếng hét của Lưu Tang suýt nữa làm hắn sặc chết.

“Khụ khụ.” Lâm Phong ho sặc sụa rồi lau miệng.

Vẫn không quên ngẩng đầu đáp một câu: “Mẹ nó không phải đã yêu hai người rồi sao?

Lại thêm một đứa nữa à?

Chậc chậc, đào viên kết nghĩa ba người nó ôm trọn luôn à!" "Gì cơ?" Lưu Tang phanh gấp, ngây người tại chỗ, "Bố nuôi yêu ba người?" Tuổi mười mấy đã không còn là thiếu niên ngây thơ.

Nói một câu thật lòng.

Nếu không phải Ngô Mặc nhận nuôi Lưu Tang.

Với kinh nghiệm và ngoại hình của cậu, rất có thể đã bị bán đến một nơi vô danh, có lẽ đã sớm trải qua những chuyện không thể miêu tả.

"Đừng có nói nhảm nữa, tình hình thế nào?

Hét toáng cả lên, suýt nữa làm bác cả mày sặc chết." Lâm Phong rất cưng chiều Lưu Tang, tuy miệng mắng không thương tiếc, nhưng tay rất thành thật kéo ghế ra cho cậu.

"Bác cả, bác xem ảnh." Lưu Tang không nói nhiều, trực tiếp đưa ảnh đến trước mặt Lâm Phong.

"Mẹ kiếp, chúng mày còn lập nhóm riêng à?" Lâm Phong thuận miệng mắng một câu.

Chương 1334

Tuy nhiên, khi hắn nhìn rõ người trong ảnh, biểu cảm y hệt Ngô Mặc, trực tiếp đơ người.

Vãi chưởng!

Sao thằng chó này cũng xuyên không qua đây?

Lòng căm hận lập tức dâng lên.

Nghĩ đến cảnh mình bị kẻ này ép quỳ xuống lau giày và sỉ nhục.

Nắm đấm của Lâm Phong siết chặt kêu răng rắc.

Hận không thể một quyền đánh cho kẻ này tan xương nát thịt.

Lưu Tang nhạy bén cảm giác được cảm xúc của Lâm Phong không ổn, lo lắng hỏi: “Bác cả, bác không sao chứ?” “Có sao.” Lâm Phong mắt đỏ hoe đáp lại, cầm điện thoại lên bấm số liên tục.

Ngô Mặc đang xem màn kịch trên sân khấu.

Điện thoại trong tay bỗng reo lên, từ nhạc chuông phán đoán không cần nhìn cũng biết chắc chắn là thằng con cả nhà mình.

Ngô Mặc còn chưa kịp mở miệng, giọng Lâm Phong đã vang lên trước: “Con trai, là nó phải không?” “Chưa chắc, đang xác nhận.” “Phải hay không không quan trọng, giết nó đi.” “Yên tâm đi, không định cho nó sống đâu, chỉ là trước khi chết cho nó nếm chút ‘gia vị’ đậm đà thôi.” “Được, lúc đó gửi cho tao.” Điện thoại ngắt, Ngô Mặc đã âm thầm phán tử hình cho con lợn trên sân khấu trong lòng.

Tinh Hà tai thính như lừa.

Từ cuộc điện thoại, cậu ta xác nhận được một chuyện, hình như mình đã gây họa rồi.

Toang rồi!

Tiểu Thái gia gia sẽ không giết mình chứ?

Bây giờ rút lại ảnh và lời nói của mình còn kịp không?

Thực tế đáp lại cậu ta một cái tát trời giáng.

Ảnh đã gửi đi quá thời gian từ lâu đã không thể rút lại.

Không những không thể rút lại, thảo luận trong nhóm còn càng thêm sôi nổi. 29.

Thỉnh thoảng có người nhắc tên cậu ta, bảo cậu ta cập nhật tình hình chiến sự mới nhất.

Tinh Hà nuốt nước bọt, có dự cảm, mình e là không sống nổi qua đêm nay.

Màn kịch trên sân khấu đã kéo dài đến người thứ hai.

Con lợn kia đã uống thuốc trước.

Quần tụt đến đầu gối, tiếng la hét vang lên, vừa nghe tiếng cổ vũ của đám đông.

Cả quán bar phảng phất biến thành thành phố của dục vọng.

Tất cả mọi người đều chìm vào cơn điên cuồng.

Ngô Mặc ngậm điếu thuốc, bình tĩnh nhìn mọi chuyện diễn ra trước mắt.

Người có sức hút thường không tự biết.

Vẻ ngoài đẹp trai của Ngô Mặc, cho dù không tham gia hò hét, vẫn thu hút sự chú ý của mọi người.

Có người tỏ ý tốt với cậu, có người mời cậu uống rượu.

E ngại bên cạnh cậu có nhiều người, nên không dám làm gì quá đáng.

Khi con lợn trên sân khấu đẩy chàng trai thứ hai ra, nó quay đầu, ánh mắt dâm đãng nhìn chằm chằm vào Ngô Mặc.

Ngô Mặc của bốn năm trước và bây giờ hoàn toàn khác.

Bức ảnh của Thiết Chủy Phán Quan năm đó lưu truyền trong phạm vi rất nhỏ.

Bản thân cậu lại như hoa quỳnh sớm nở tối tàn, nhanh chóng biến mất khỏi Trường Sa.

Cho nên người thực sự nhớ rõ dung mạo của cậu rất ít.

Con lợn kia căn bản không quan tâm Ngô Mặc dẫn theo bao nhiêu người.

Đối với nó, phạm vi quán bar này đều là địa bàn của nó.

Rồng mạnh không ép được rắn địa đầu, ở nơi của nó, nó nói là xong.

Nó thấy Ngô Mặc nhìn chằm chằm không chớp mắt, càng thêm đắc ý phi thường.

Tưởng rằng khí phách của mình đã chinh phục được tất cả mọi người trên sân.

Ngô Mặc trong lòng cười lạnh liên tục.

Đồ ngu vẫn là đồ ngu, cho dù là xuyên không hay chuyển thế vẫn không thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này.

“Tiểu Tinh Tử.” Ngô Mặc bất thình lình gọi một tiếng.

Tinh Hà đang có tật giật mình suýt nữa làm rơi điện thoại xuống đất: “Làm… làm gì ạ, Thái gia gia.” “Mày lắp bắp cái gì?” Ngô Mặc có chút kỳ lạ liếc cậu ta một cái, lại liếc nhìn tình hình xung quanh, lập tức sa sầm mặt.

“Mẹ nó thằng ranh con, mày có phải nhìn cảnh này mà nảy sinh suy nghĩ không tốt không?” “Ông đây nói cho mày biết, mày mà dám làm bậy, đừng trách tao chặt chân mày, cho mày về làm cô nương.” “Không có ạ!” Tinh Hà không dám giải thích sự thật, chỉ có thể hoảng loạn lắc đầu.

Để chuyển chủ đề, cậu ta nheo miệng cười lấy lòng: “Thái gia gia, ngài gọi con có chuyện gì ạ?” Liên quan đến chuyện chính, Ngô Mặc cũng lười dạy dỗ cậu ta nữa.

Rít một hơi thuốc, chậm rãi nói: “Chuẩn bị ‘bảo bối nhỏ’ của mày đi, lát nữa tặng cho con lợn trên sân khấu một món quà nhỏ.” “Mức độ nào ạ?” “Loại khiến nó tự nguyện đi theo chúng ta.” Đánh đấm bắt cóc chán phèo, có sẵn thứ có thể khống chế người tại sao không dùng chứ?

Tinh Hà đảo mắt, tính toán một hồi, nhe hàm răng trắng nhỏ cười nói: “Tiểu Thái gia gia cứ chờ xem, xem Tinh Hà điều khiển nó thế nào.” Ngô Mặc có thể dùng tinh thần lực để điều khiển côn trùng, nhưng hoàn toàn khác với phương pháp điều khiển cổ trùng của trại Miêu.

Tiếp theo, Ngô Mặc chậm rãi thưởng thức rượu, chờ con lợn trên sân khấu tự động đi tới.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Con lợn ngửi thấy mùi vị thơm ngon, nhếch đôi môi dày, đi theo mùi vị xuống dưới.

Giả vờ phóng khoáng một tay đặt lên tay vịn sofa, nheo đôi mắt nhỏ như hạt kê, cười hắc hắc: “Trai đẹp, lần đầu gặp mặt, có muốn chơi đùa chút không?” Nói đến đây, gã cố tình ưỡn hạ thân: “Xem xem vốn liếng hùng hậu của anh đây, tuyệt đối sẽ cho em một đêm khó quên.” Ngô Mặc vốn định giải quyết vấn đề một cách hòa bình.

Nhưng bị bộ dạng kinh tởm của gã kích thích đến buồn nôn.

Hòa bình?

Cút mẹ nó đi!

Ông đây lịch sự cái con khỉ!

Cậu đứng dậy, một chai rượu đập vào đầu con lợn.

“Bang” một tiếng, rượu bắn tung tóe, chảy từ đầu đến chân gã.

Trên trán xuất hiện một vệt máu.

Ngô Mặc cầm chai rượu vỡ nhìn con lợn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh: “Gia gia mời mày uống rượu, cho mày một đêm nay khó quên.” Hành động bất ngờ này thu hút sự chú ý của mọi người trong quán.

Bầu không khí ồn ào lập tức im lặng, DJ lập tức chuyển sang bản nhạc nhẹ nhàng, mờ ám.

Một đám người ôm tâm trạng hóng chuyện nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chuyện chống cự thường xuyên xảy ra, không ai cho rằng Ngô Mặc có thể an toàn rời khỏi quán bar.

Thậm chí còn mong chờ diễn biến kịch tính hơn.

Con lợn kia lè lưỡi liếm rượu chảy xuống, trên khuôn mặt đầy thịt mỡ lộ ra một nụ cười gian ác: “Thú vị đấy, rất cay à, gia đây thích loại hàng như mày, chờ lát nữa mày nếm được ‘gậy’ của gia, sau này sẽ chết mê chết mệt yêu gia.” Càng nói càng hạ lưu.

Hoàn toàn không để ý đến mấy con côn trùng nhỏ đã theo máu chui vào cơ thể gã.

“Mày vẫn kinh tởm như xưa.” Ngô Mặc giơ chân đá thẳng vào bụng dưới của gã đàn ông.

Lực quá mạnh, trực tiếp đá bay gã vào bàn đối diện.

Chương 1335

“A.” Đám nam nữ xung quanh la hét không ngớt, như gặp phải ôn dịch chạy tán loạn ra xa.

Đàn em của gã đàn ông đều xông tới.

Một tên thân tín đỡ gã dậy: “Lão đại, anh không sao chứ?” Gã đàn ông lau máu trên trán, vẻ mặt trên khuôn mặt xấu xí càng thêm dữ tợn: “Bắt nó lại cho tao, tối nay ông đây phải hành hạ nó đến chết.” “Ai bắt được thằng đó, ông đây thưởng hai vạn, tao chơi chán sẽ vứt cho chúng mày nếm thử.” Toàn một lũ chẳng tốt đẹp gì.

Có tiền có người, ai mà không muốn làm chứ?

Từng tên cầm gậy hưng phấn xông lên, nhe răng trợn mắt rồi lại bay ra ngoài.

Tinh Hà và mấy người khác đứng dậy khởi động vai.

Lấy từ trong túi quần ra những chiếc tay gấu sắt đeo vào, có chút phấn khích hỏi: “Tiểu Thái gia gia, chúng ta có muốn thi một trận không?” “Được thôi!

Thi gì?” Ngô Mặc đã lâu không tự tay đánh người.

Đặc biệt là kẻ này có thù với mình, càng cảm thấy một luồng nhiệt trong cơ thể không ngừng chảy.

Có một cảm giác thôi thúc muốn ngược chết gã.

Tinh Hà đảo mắt: “Nếu con thắng, Tiểu Thái gia gia có thể… có thể bớt đánh con một lần không?” “Để sau hãy nói.” Ngô Mặc không phải là người dễ bị nắm thóp.

Ngoài việc chịu thiệt trên người Giải Ngữ Hoa ra, bao nhiêu năm nay cậu bị ai bắt nạt qua?

Tinh Hà bĩu môi, không dám tranh cãi nữa.

Vung nắm đấm xông lên.

Đánh nhau trong quán bar là chuyện thường tình, nhưng đánh ông chủ thành ra bộ dạng này thì đúng là hiếm thấy.

Đánh mấy thứ trong mộ còn như chơi, đánh người thì càng là đấm phát nào ra thịt phát đó, khóe miệng bật máu.

Trong lúc đánh nhau, Ngô Mặc lại có ảo giác trở về thời niên thiếu.

Những người khác trong quán bar thấy tình hình không ổn, không dám hóng chuyện nữa, la hét chạy về phía cửa thoát thân.

Mấy tên đàn em cản đường đều bị đá bay.

Ngô Mặc khởi động cổ tay, nhìn chằm chằm con lợn béo trước mặt, cười lạnh: “Hai vạn?

Mày có phải hơi coi thường gia gia đây không?” “Mày rốt cuộc là ai?” Gã đàn ông lúc này mới cảm thấy tình hình có chút không ổn, Ngô Mặc và đám người kia căn bản không phải đến uống rượu giải trí, mà là rõ ràng đến gây chuyện.

Gã khởi động vai, định so tài với Ngô Mặc, mắt bỗng lóe lên một tia nghi hoặc: “Ông đây có phải đã gặp mày ở đâu rồi không?” “Hửm?” Ngô Mặc nhướng mày.

Lẽ nào thật sự là con lợn kiếp trước?

Chưa đợi Ngô Mặc mở miệng, gã đàn ông lại nhanh chóng phủ nhận: “Không đúng, chắc là chưa gặp, nếu không với vẻ ngoài của mày, ông đây không dễ dàng bỏ qua đâu, dáng vẻ của mày đúng là làm người ta động lòng đấy.” Tinh Hà và mấy người khác nhìn nhau.

Đồng loạt giơ ngón tay cái về phía gã đàn ông.

Dũng sĩ à.

Dám công khai trêu chọc lão đại nhà ta?

Mày sợ là không biết chữ "chết" viết thế nào đúng không?

Ngô Mặc ban đầu không ra tay hạ sát chủ yếu là muốn xác nhận xem có phải là người xuyên không hay không.

Bây giờ nghĩ thông rồi, có phải hay không thật sự không quan trọng.

Không bị làm cho buồn nôn chết mới là quan trọng nhất.

Cậu liếc nhìn xung quanh, tiện tay cầm một cái ghế lên, lật qua lật lại cảm thấy khá vừa tay.

Đối phó với con lợn ngu ngốc này, dùng thanh Cúc Hoa Đao quý như báu vật của mình có chút lãng phí, vẫn là tùy tiện lấy cái gì đó giải quyết nó là được.

Gã đàn ông mặt mày âm trầm như nước, giọng điệu xen lẫn một tia uy hiếp: "Mày bây giờ quỳ xuống liếm chân cho tao, tao còn có thể tha cho mày một lần, nếu không hôm nay đừng hòng bước ra khỏi quán bar." "Ai, thật là một cái miệng thối." Ngô Mặc lười tiếp tục nói nhảm với gã, chiếc ghế trong tay trực tiếp đập về phía đầu gã.

Gã đàn ông nhanh chóng lùi lại, cười gian ác: "Nếu đã không biết điều, thì để gia gia đích thân dạy dỗ mày." Lời vừa dứt.

Một cây phi đao sượt qua hạ bộ của gã đàn ông đầu heo, cắm thẳng vào ghế sofa sau lưng hắn.

Chuyện xảy ra quá đột ngột.

Gã đầu heo chỉ cảm thấy hạ thân lành lạnh, tiếp đó là một cơn đau nhói truyền đến, đau đến mức hắn phải hít một hơi khí lạnh.

Dù sao cũng là kẻ lăn lộn chém giết trên giang hồ.

Dám đích thân dẫn người đến cướp giết Ngô Tam Tỉnh, hắn cũng không phải hạng tầm thường.

Hắn giật lấy con dao trong tay tên đàn em bên cạnh.

Tay còn lại che lấy hạ bộ, chửi ầm lên: “Thằng nào?

Mẹ nó chứ, dám đánh lén ông mày à?” “Ấy da, xin lỗi nhé, mắt tôi bị lóa.” Giọng nói vừa dứt, một bóng người lặng lẽ xuất hiện trong quán bar.

Giọng điệu mang theo một tia trêu chọc đầy ác ý: “Trách tôi lòng dạ thiện lương, tưởng là con sâu nhỏ, ai ngờ là cái tăm xỉa răng.” Lời chửi này quả thật quá thâm.

Thứ mà gã đầu heo tự hào nhất chính là năng lực ở một phương diện nào đó của mình.

Bị người ta mỉa mai châm chọc ngay trước mặt.

Hắn không cần mặt mũi sao?

Ngô Mặc xoa xoa trán.

Trong lòng không khỏi than một tiếng.

Vãi chưởng!

Làm cái quái gì vậy?

Không phải đã bảo anh ta ở nhà canh chừng cùng Lão Trương rồi sao?

Sao cứ phải lẽo đẽo theo sau mông mình làm gì?

Lời còn chưa kịp nói ra, cửa quán bar lại bị đẩy mở lần nữa.

Một đám bảo an cầm gậy gộc xông vào: “Ông chủ, chúng tôi đến rồi, ngài không sao chứ?” Gã đầu heo thấy đàn em của mình đến, khí thế lập tức tăng lên mấy phần: “Khóa chặt cửa lại cho ông.

Hôm nay đứa nào trong chúng mày cũng đừng hòng sống sót rời đi.” Ra vẻ ta đây gớm nhỉ.

Tinh Hà và mấy người kia đều bật cười thành tiếng: “Lâu rồi không gặp thằng ngu nào như vậy, tên này dựa vào mặt dày để lên làm lão đại à?” Trẻ con mắng người vốn dĩ rất tùy hứng.

Lời nói khiến sắc mặt đám người đối diện tái mét, hận không thể xông lên giết chết bọn Ngô Mặc ngay lập tức.

“Cất đi, chướng mắt.” Một cặp kính râm được úp thẳng lên mặt Ngô Mặc.

“Ai bảo anh theo tôi tới đây?” Ngô Mặc tức nghẹn cả họng, thật muốn nhét cái tên này xuống cống.

À, nói nhầm.

Không phải một, mà là cả hai đều đến.

Lúc này, một nhân vật chính khác là Trương Khởi Linh đang đứng bên cạnh cậu.

Nhìn dấu chân lúc nãy, có lẽ anh định chắn trước mặt Ngô Mặc.

Chắc là nghĩ đến vấn đề chiều cao nên ngón chân khẽ động rồi lại dừng lại.

“Tôi không tới, làm sao biết Nhị gia phong lưu thế này cơ chứ?” Hắc Nhãn Kính nghiêng đầu, đẩy gọng kính.

“Nửa đêm, rượu ngon, trai xinh gái đẹp.” “Im đi.” Ngô Mặc liếc thấy Tinh Hà và mấy người kia đang cười gian, liền vớ lấy miếng bánh ngọt bên cạnh nhét vào miệng Hắc Nhãn Kính.

Thái độ thản nhiên của hai người khiến gã đầu heo cực kỳ gai mắt.

Đây rõ ràng là không coi mình ra gì mà?

Hắn giơ con dao trong tay lên, hét lớn: “Giết hết chúng nó!” Đám bảo an gào thét xông lên.

Chương 1336

Hắc Nhãn Kính khởi động cổ tay: “Nhị gia, có muốn cược một ván nữa không?” “Tôi cược bây giờ nó sẽ quỳ xuống dập đầu với tôi, anh tin không?” “Dập đầu?” Hắc Nhãn Kính nhíu mày, nhìn Ngô Mặc đầy suy tư.

“Đúng, chính là dập đầu.” Ngô Mặc tùy tiện vung một cú đấm, một tên bảo an xông tới liền vèo một tiếng bay ngược trở lại.

Việc đánh nhau không hề ảnh hưởng đến việc Ngô Mặc nói chuyện.

“Nếu tôi thắng, anh về kéo nửa tiếng violin cho tôi nghe làm khúc thôi miên.” “Nếu tôi thua, thì tôi nghe anh kéo nửa tiếng violin, thế nào?” Trò cá cược vô liêm sỉ như vậy lập tức khơi dậy hứng thú của Hắc Nhãn Kính.

Mọi chuyện đều phải xét từ hai phía.

Ai lợi ai thiệt còn chưa biết đâu.

“Không vấn đề, đều nghe Nhị gia hết.” Ngô Mặc nhấc chân đá bay một tên đàn em nữa, rồi ra hiệu cho Tinh Hà.

Tinh Hà nheo mắt đáp lại một cái.

Gã đầu heo đang đứng bên cạnh khoanh tay xem trận, bỗng cảm thấy đầu óc trở nên mông lung.

Sau đó, cơ thể không kiểm soát được mà bước về phía trước.

Đám bảo an dưới trướng tưởng lão đại định đích thân ra tay, vội vàng né sang hai bên nhường sân khấu cho hắn.

Kết quả là hắn lao một bước dài đến trước mặt Ngô Mặc, rồi “bịch” một tiếng quỳ xuống đất.

Động tác mượt mà như sô-cô-la Dove vậy.

Đám bảo an trố mắt đến độ con ngươi sắp rớt xuống chân.

Mẹ kiếp!

Chiêu mới của ông chủ à?

Chuẩn bị tấn công hạ bộ của đối phương?

Hai bên nhìn nhau, nhất thời không biết có nên tiếp tục ra tay không?

Hay là nên đứng bên cạnh hóng chuyện?

“Làm ông đây buồn nôn cả buổi tối, mày không nên dập đầu xin lỗi một cái sao?” Ngô Mặc móc trong túi ra một điếu thuốc, tiện tay ném cho Hắc Nhãn Kính bên cạnh.

Chính mình lại lấy ra một điếu khác ngậm trên môi.

Còn chưa kịp châm, điếu thuốc đã biến mất.

Quay đầu nhìn lại, điếu thuốc đã nằm trong miệng Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc hơi sững sờ, lắc đầu lẩm bẩm một câu: “Hút thì cứ hút, giật của tôi làm gì?” Trong lúc hút thuốc, gã đầu heo đã bắt đầu dập đầu “cốp cốp”.

Đám bảo an thì hoàn toàn ngơ ngác.

Bọn người này có lai lịch gì?

Lão đại gặp cha ruột cũng không nghe lời đến thế chứ?

Không lẽ là cha nuôi?

Nghi vấn trong lòng không ngừng lớn dần, càng không dám tùy tiện ra tay với bọn Ngô Mặc.

Cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngô Mặc dẫn gã đầu heo rời khỏi quán bar.

Trên xe thương vụ.

Hắc Nhãn Kính nhướng mày: “Cổ trùng?” “Ừm, Tinh Hà là cao thủ trong lĩnh vực này.” Ngô Mặc nhả một vòng khói, giải thích qua loa.

“Định làm gì hắn?” Ngô Mặc rít hai hơi thuốc, thong thả nói: “Vốn định giết quách nó đi, nhưng giờ tôi đổi ý rồi.” “Nếu tôi dùng nó làm dao thay tôi đi chém người, anh thấy thế nào?” “Ấy chà chà, Nhị gia học thói xấu rồi đấy.” Hắc Nhãn Kính làm bộ khoa trương vỗ tay.

“Mày mà còn không nói tiếng người nữa, tin ông đá mày xuống gầm xe không?” Bị anh ta cà khịa cả đêm đến phát điên, nói năng bình thường mấy câu khó đến thế à?

Chiếc xe dừng lại ở một nơi hoang vắng.

Gã đầu heo bị Tinh Hà một cước đá văng xuống xe.

Ngô Mặc đã muốn đánh tên này từ lâu, cậu lấy điện thoại ra nhanh chóng gọi cho Lâm Phong: “Con trai nghe cho rõ đây, bố xử lý nó một trận trước đã.” Nói xong liền cho gã đầu heo một trận đòn nhừ tử.

Với năng lực hiện tại của cậu, đương nhiên là cứ chỗ nào đau thì đánh chỗ đó.

Lâm Phong ở đầu dây bên kia nghe mà sướng rơn cả người, thật muốn chui từ trong điện thoại ra tham gia vào màn ẩu đả.

Ngô Mặc thật sự muốn hành hạ tên này đến chết.

Chỉ là cậu cảm thấy làm vậy có phần hơi hời cho hắn.

“Có thù à?” Thấy Ngô Mặc dừng tay, Hắc Nhãn Kính ném qua một lon bia.

“Ừm!

Nó nói muốn bao nuôi tôi.” “Khốn!

Là thằng này à?” Hắc Nhãn Kính nheo mắt đánh giá gã đầu heo từ trên xuống dưới.

Nhớ lại những lời bẩn thỉu mà tên này vừa nói, nụ cười lạnh trên môi lại càng thêm âm hiểm.

Sống lâu rồi ai cũng có vài thủ đoạn nhỏ của riêng mình.

Đặc biệt là Hắc Nhãn Kính, anh ta hiểu cấu tạo cơ thể người cực kỳ thấu đáo.

Rất nhanh, trên người gã đầu heo đã có thêm năm cây đinh sắt.

Nếu không phải Ngô Mặc nhấn mạnh nhiều lần là giữ lại hắn còn có ích, Hắc Nhãn Kính rất có thể đã mượn cớ lỡ tay giết chết đối phương.

Trút được chút giận trong lòng, Ngô Mặc đột nhiên nhận ra một chuyện.

Thằng con trai cả nhà mình làm sao biết được chuyện này?

Ánh mắt nghi ngờ liếc về phía Tinh Hà bên cạnh.

Cảm nhận được Ngô Mặc đang nhìn mình, Tinh Hà ngẩng đầu nhìn trời đêm.

A!

Trăng đêm nay tròn quá.

Ngô Mặc cảm thấy lòng bàn tay hơi ngứa, rất muốn “dạy dỗ” thằng cháu một trận.

Một tiếng phanh xe chói tai vang lên.

Ngày hôm sau, một tin tức lặng lẽ lan truyền trong thế giới ngầm ở Trường Sa. 【Ông chủ quán bar Dục Vọng Chi Đô, Triệu Châu, điên rồi sao?

Lão Tôn là người dẫn dắt hắn vào nghề, vậy mà hắn lại ra tay hành hạ đứa con trai độc nhất của người ta đến chết?】【Hắn vốn dĩ là một thằng điên, dám cầm dao đích thân chặn giết Ngô Tam Tỉnh, mày nghĩ hắn không điên à?】【Haiz!

Trường Sa sắp loạn rồi.】 Các loại tin tức như những con giun nhỏ ngoằn ngoèo, thỉnh thoảng lại chui vào tai người ta.

Ngoại ô, biệt thự nhà họ Tôn.

Nhìn đứa con trai toàn thân bầm tím, chết không nhắm mắt trên mặt đất, bà Tôn Tử Minh khóc ngất tại chỗ.

“Lão Tôn, thằng đệ tử tốt mà ông hay khoe khoang sau lưng đã lấy mạng con trai chúng ta, tôi hỏi ông báo thù thế nào đây?” Tôn Tử Minh ngây người ngồi trên ghế sofa.

Tâm trí chìm trong đau thương thống khổ, gần như không dám tin đứa con trai độc nhất của mình cứ thế mà mất.

Thời trẻ ông ta hung hăng hiếu chiến, hạ thân từng bị thương nặng, hoàn toàn mất đi khả năng sinh sản.

Tôn Bảo là đứa con trai duy nhất của ông ta, từ cái tên có thể thấy nó chính là mạng sống của ông.

Bây giờ mạng sống lần thứ hai bị tổn thương, lại còn do một người mình coi như đệ tử và anh em gây ra.

Tôn Tử Minh chỉ cảm thấy một luồng hận ý từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Chương 1337

Lý trí còn sót lại nhắc nhở ông ta, liệu chuyện này có điểm nào đáng ngờ không?

“Mẹ nó chứ bà đừng khóc nữa, tôi muốn làm rõ một số chuyện, sao Bảo nhi lại ở cùng với Triệu Châu?” “Làm rõ cái con khỉ.” Bà Tôn thời trẻ cũng là một tiểu thái muội, tính tình nóng nảy, nói đánh là đánh.

Bà ta bật dậy từ dưới đất, giơ tay tát cho Tôn Tử Minh một cái.

“Sự việc rành rành trước mắt, Triệu Châu trước nay việc gì cũng làm, lén lút giết chết bao nhiêu trai gái, tưởng tôi không biết sao?

Bảo nhi bị cái thằng khốn vong ân bội nghĩa Triệu Châu đó lăng nhục đến chết.” “Ông muốn làm con rùa rụt cổ nuốt cục tức này thì cứ việc, chứ tôi không nuốt nổi, tôi phải giết nó, báo thù cho Bảo nhi nhà chúng ta.” Lời gối đầu vốn đã có sức mạnh, cộng thêm trong lòng Tôn Tử Minh cũng có hận.

Hai vợ chồng quyết định mặc kệ nguyên nhân là gì, con trai bị người ta giết, mình phải để nó yên tâm nhắm mắt.

Phải báo thù.

Tôn Tử Minh đã hơn năm mươi tuổi.

Thời trẻ là một kẻ vô lại, sau này nắm bắt được cơ hội đi theo Ngô Tam Tỉnh làm một phi vụ.

Vì có dã tâm, lại dám liều mạng, nên dần dần cũng đứng vững được ở Trường Sa.

Con người mà, luôn được voi đòi tiên.

Có tiền rồi lại muốn cuộc sống ổn định, nhưng đồng thời lại không muốn từ bỏ địa vị giang hồ.

Triệu Châu đã lọt vào mắt ông ta.

Ông ta định nâng đỡ Triệu Châu lên, sau này làm trợ thủ cho con trai hoặc coi như là một mối quan hệ ở phương diện khác.

Con mình đẻ ra mình tự biết.

Tôn Bảo từ nhỏ được nuông chiều, trong giới con ông cháu cha ở Trường Sa gần như đâu đâu cũng có bóng dáng nó.

Ngoài việc không nghiện ngập ra, chuyện bắt nạt trai gái cũng làm không ít.

Con trai mà.

Chơi bời một chút cũng không coi là quá trớn.

Hai vợ chồng đều mắt nhắm mắt mở, chỉ cần nó cần tiền là cho.

Nào ngờ.

Lại bị tuyệt tự tuyệt tôn.

Hai vợ chồng không còn than khóc nữa, lập tức triệu tập người chuẩn bị báo thù cho con trai.

Ở một nơi khác.

Triệu Châu trở về biệt thự, điên cuồng đập đầu cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra tối qua.

Toàn thân bầm tím nhắc nhở hắn dường như đã bị ăn một trận đòn.

Nửa thân dưới đau nhức lại nhắc nhở hắn dường như đã làm một chuyện lớn.

Lẽ nào chơi tới bến quá?

“Lấy camera giám sát tối qua cho tao xem.” Hắn quay đầu ra lệnh cho đàn em.

“À!” Tên đàn em thân tín có chút khó xử.

“À cái con khỉ, điếc à?” Hắn đập mạnh vào ghế sofa, động đến vết thương, đau đến nhe răng trợn mắt.

Tên đàn em ấm ức bĩu môi: “Đại ca, tối qua anh nhắn tin bắt chúng tôi phải xóa hết camera giám sát, không chừa một cái nào, nếu không về sẽ xử chúng tôi.” *Mẹ nó, tám phần là không muốn người ta biết mình quỳ dưới đất dập đầu.* *Chắc lại thấy chuyện bình thường không đủ kích thích, muốn chơi trò gì đó đặc biệt đây mà.* Tên đàn em lẩm bẩm trong lòng nhưng không dám hó hé một lời.

Sáng nay Triệu Châu trở về biệt thự, đám đàn em vừa nhìn trạng thái liền hiểu ra, lão đại tối qua đi theo bọn kia rõ ràng là đang chơi trò mới.

Sau đó không ai coi là chuyện gì to tát, ai làm việc nấy.

Triệu Châu sững người, quay lại tát cho tên đàn em một cái bạt tai: “Nói bậy, ông đây mà làm chuyện đó à?” Tuy nhiên, khi nhìn thấy tin nhắn trên điện thoại của tên đàn em, hắn lập tức rơi vào trạng thái hoang mang.

Vắt óc cũng không thể nhớ ra tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hỏi đàn em kẻ gây sự trông thế nào, câu trả lời lại là không nhớ rõ.

Trong lúc đang âm thầm tức giận, điện thoại vang lên, hắn liếc nhìn tên hiển thị trên màn hình - Tôn Tử Minh.

Trong mắt lóe lên một tia chán ghét, hắn cầm lên bấm nút nghe: “Alô, anh Tôn, tìm thằng em có việc gì à?” Cách chào hỏi quen thuộc, lọt vào tai Tôn Tử Minh lại biến thành lời khiêu khích.

Ông ta cố nén lửa giận: “Tối qua mày đã làm gì?

Mày có biết không?” *Mẹ kiếp, chất vấn ông mày à?* Triệu Châu đã sớm ngứa mắt Tôn Tử Minh, ỷ vào việc giúp mình một lần mà lúc nào cũng tự cho mình là người dẫn đường.

Vớ vẩn.

Ông đây đến Ngô Tam Tỉnh còn chẳng coi ra gì, mày là cái thá gì.

Đầu óc vốn đã bị cổ trùng khống chế, lại bị Tôn Tử Minh chất vấn, lửa giận lập tức xông lên não, không nghĩ ngợi gì mà chửi một câu: “Ông đây thịt con trai mày rồi đấy, sao nào?” “Tốt, tốt, tốt.” Tôn Tử Minh giận quá hóa cười.

“Được lắm, thằng họ Triệu, mày đã tự mình thừa nhận rồi.” Sau đó “cạch” một tiếng cúp máy.

“Khốn kiếp, thần kinh.” Triệu Châu liếc nhìn điện thoại, tiện tay ném sang một bên.

Lúc này, hắn hoàn toàn không nghĩ tới, một câu nói buột miệng sẽ mang lại hậu quả gì.

Còn kẻ đã khuấy đục vũng nước này, Ngô Mặc, lúc này đang ngồi trong biệt thự cầm điện thoại chất vấn Giải Ngữ Hoa.

“Hoa gia, có phải mấy ngày không gặp nên xa cách rồi không?” Ngô Mặc cầm điện thoại hừ một tiếng.

“Cũng phải, Hoa gia trí mưu vô song, đương nhiên xem thường cái đầu gỗ như tôi, không những không giúp được gì, mà còn có thể gây thêm phiền phức cho ngài, phải không?” Không phải chỉ là cà khịa thôi sao?

Bên cạnh lão tử có mấy đối tượng để học hỏi, tùy tiện tham khảo thái độ của tên mù kia là có thể diễn xuất tại chỗ ngay.

Kinh đô, nhà cũ của Giải gia.

Giải Ngữ Hoa vội vã rời khỏi Tây Bắc, là vì nhận được tin tức từ thuộc hạ nói mấy lão già không biết điều trong gia tộc có hành động bất thường.

Anh không muốn để Ngô Mặc lo lắng, lúc đi cũng không hề nhắc đến một lời.

Từ khi trở về Kinh đô, anh bận như con quay.

Ngay cả cơ hội để thở cũng không có.

Hôm nay Hoắc Tú Tú đến đưa tài liệu, thấy Giải Ngữ Hoa đến đầu cũng không ngẩng mà dán mắt vào máy tính, cô liền ngồi phịch xuống ghế, bất đắc dĩ lắc đầu: "Anh Tiểu Hoa, anh định trải nghiệm gói dịch vụ đột tử à?" "Đến đây có việc gì?" Giải Ngữ Hoa tự động bỏ qua những lời vô nghĩa.

"Đưa tài liệu cho anh." Hoắc Tú Tú đẩy tài liệu về phía trước, nhân lúc Giải Ngữ Hoa xem tài liệu, cô chống tay lên bàn tò mò hỏi: "Tại sao không nói cho anh Tiểu Mặc biết?" "Không cần thiết." Giọng Giải Ngữ Hoa vẫn lạnh nhạt như thường lệ.

Nếu là Hoắc Tú Tú của ngày xưa, có lẽ cô sẽ tự động ngậm miệng coi như không hỏi gì.

Nhưng bây giờ...

Hoắc Tú Tú bĩu môi, hai chữ "làm màu" buột ra khỏi miệng.

Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu liếc cô một cái, trong mắt mang theo một tia cảnh cáo.

Cũng không rõ Hoắc Tú Tú là thật sự không nhìn ra, hay là hoàn toàn không quan tâm.

Cô đưa tay ra vỗ thẳng vào vai Giải Ngữ Hoa.

“Anh Tiểu Hoa đừng trách em nói khó nghe, cách làm của anh rất giống vị hội trưởng Trương ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đấy.” “Trước đây chị Nam Phong nói với ông ta một câu, ông ta ậm ừ nửa ngày không nói được câu nào, bây giờ không có việc gì lại về Tân Nguyệt Phạn Điếm ngồi, em nói thật là rảnh rỗi sinh nông nổi.” Dưới sự ảnh hưởng của Ngô Mặc, Hoắc Tú Tú rất coi thường Trương Nhật Sơn.

Trước đây luôn cung kính gọi là “ông Nhật Sơn”.

Bây giờ tuy không theo Ngô Mặc gọi là “lão già khốn kiếp”, nhưng trong lòng cũng bắt đầu xem thường cách làm của ông ta.

Cái loại người gì vậy?

Lúc chị Nam Phong thích ông, ông làm màu muốn chết không thèm để ý.

Người ta buông tay rồi thì ông lại quay ra săn đón.

Chương 1338

Xì!

Thật khiến người ta coi thường.

Cổ ngữ có câu: Học tốt thì khó, học xấu thì nhanh.

Trước đây Hoắc Tú Tú đoan trang ưu nhã, cho dù làm việc gì cũng mang theo một chút tinh nghịch của cô bé.

Về phương diện ăn mặc lại càng là váy thục nữ, sườn xám dài.

Bây giờ phong cách đã hoàn toàn thay đổi.

Hoặc là đồ thoải mái, hoặc là áo da nhỏ và áo khoác, liếc qua có chút giống phong cách của A Ninh.

Tính cách thích hóng chuyện lại hoàn toàn được kích phát.

Cô bưng bình trà, lải nhải bên tai Giải Ngữ Hoa một tràng dài.

“Anh Tiểu Hoa anh làm vậy là không đúng đâu, sao anh có thể giấu anh Tiểu Mặc chứ?

Giữa người yêu với nhau mà có hiểu lầm thì phiền phức lắm đấy.” Giải Ngữ Hoa nhất thời đau cả đầu: “Em có thể im lặng một chút được không?

Ồn ào quá, anh hơi chóng mặt.” Hoắc Tú Tú nheo mắt, lộ ra một nụ cười ranh mãnh.

He he!

Mình nói “người yêu”, anh Tiểu Hoa vậy mà không phủ nhận?

Vậy chẳng phải là thừa nhận rồi sao!

Chị Nam Phong nói quả không sai, anh Tiểu Hoa có ý đồ xấu với anh Tiểu Mặc.

Ây da da!

Thật là đáng tiếc, tại sao mình lại không được tận mắt chứng kiến chứ?

Hoắc Tú Tú tiếc nuối đến mức vỗ đùi bôm bốp.

Trong lòng thầm ghi hận mấy lão già không biết điều của nhà họ Hoắc.

Nếu không phải vì bọn họ, lần này vào núi mình chắc chắn cũng có thể tham gia một chân.

“Anh Tiểu Hoa, em hơi nhớ anh Tiểu Mặc, khi nào anh ấy đến Kinh đô vậy?” Câu này cũng không phải cố ý, Hoắc Tú Tú thật sự có chút nhớ Ngô Mặc.

Áp lực của gia chủ khiến cô có chút không thở nổi.

Chỉ khi ở bên cạnh Ngô Mặc và mọi người, cô mới có thể cười thật lòng.

Một người anh vừa mạnh mẽ vừa hài hước, ai mà không muốn chứ?

Giải Ngữ Hoa liếc cô một cái: “Tú Tú, em rất rảnh à?” Hoắc Tú Tú bưng chiếc bình trà chuyên dụng của mình lên uống một ngụm: “So với anh Tiểu Hoa thì cũng tạm được.” “Anh nhìn em xem, em còn không có quầng thâm mắt, lại nhìn anh Tiểu Hoa xem, anh với gấu trúc trong sở thú sắp thành anh em sinh đôi rồi đấy.” Giải Ngữ Hoa: “???” Anh đặt tài liệu trong tay xuống, mặt không biểu cảm nhìn Hoắc Tú Tú: “Cho em một đề nghị, sau này bớt đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đi, dễ học thói xấu.” Giải Ngữ Hoa tuyệt đối không cho rằng Hoắc Tú Tú bị Ngô Mặc làm hư, trong thâm tâm anh kiên định cho rằng là do Doãn Nam Phong và A Ninh đã làm lệch lạc cô bé.

Hoắc Tú Tú vừa định biện giải mấy câu, chuông điện thoại của Giải Ngữ Hoa vang lên.

“Tâm trạng không có tiền giống như tóc trên đỉnh đầu cô nương, Thần Tài gia ban cho miếng cơm ăn đi…” “Phụt.” Trà trong miệng Hoắc Tú Tú phun thẳng ra ngoài.

Nhạc chuông hài hước không lạ, lạ là nó xuất hiện trên điện thoại của Giải Ngữ Hoa.

Dù Giải Ngữ Hoa né kịp thời, trên tóc vẫn dính vài giọt nước.

“Hoắc.

Tú.

Tú.” Giải Ngữ Hoa nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú vèo một cái lùi vào góc tường, thân hình nhanh nhẹn như một con báo săn.

Chuông điện thoại cứ lặp đi lặp lại không ngừng.

Hoắc Tú Tú như vớ được cọng rơm cứu mạng: “Anh Tiểu Hoa anh mau nghe điện thoại đi, chắc là anh Tiểu Mặc gọi đến đấy.

Anh ấy tính tình nóng nảy, anh mà không nghe, lát nữa anh ấy tức giận thì làm sao?” Cô đâu có ngốc.

Người có thể động vào điện thoại của anh Tiểu Hoa và tùy tiện đổi nhạc chuông, ngoài vị tổ tông kia ra thì còn có thể là ai?

Giải Ngữ Hoa hung hăng lườm Hoắc Tú Tú một cái.

Một bên lấy giấy trên bàn bên cạnh, một bên nhanh chóng nghe điện thoại.

Còn chưa kịp nói chữ “alô”, bên kia đã truyền đến giọng nói cà khịa của Ngô Mặc.

Giải Ngữ Hoa sững sờ, rồi lập tức nhận ra Ngô Mặc sợ là đã biết bên mình xảy ra chuyện.

Một luồng hơi ấm dâng lên trong lòng, khóe miệng bất giác cong lên.

Trong khoảnh khắc, giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng qua mặt: “Đừng giận, anh sợ em lo lắng, với lại mọi chuyện cũng đã giải quyết gần xong rồi.” Ui da!

Hoắc Tú Tú rùng mình một cái, cảm giác trên người đột nhiên nổi một lớp da gà.

Có cần phải sến súa thế không?

Cái khí phách lúc nãy nói “không cần thiết” đâu rồi?

Chị Nam Phong nói quả không sai, mồm miệng đàn ông toàn lời dối trá.

Cô đứng một bên, bưng bình trà, vểnh tai nghe ngóng.

Sợ mình không cẩn thận bỏ lỡ một hai chữ.

Giải Ngữ Hoa không đi theo lối mòn khiến Ngô Mặc ngớ người.

Quy trình bình thường không phải là nên biện giải trước, sau đó chuyển chủ đề lừa mình sao?

Mở đầu đã trực tiếp tỏ ra yếu thế, liệu có phải lại là âm mưu quỷ kế gì của Hoa ca không?

Mẹ nó chứ.

Mồm miệng đàn ông toàn lời dối trá.

Hoa ca không phải lần đầu lừa mình.

Chuyện vớ vẩn nhà họ Giải cả đống, sao có thể giải quyết hết trong mấy ngày được?

Ngô Mặc có một thói quen rất tốt, nghĩ không thông thì hỏi thẳng.

“Anh lừa tôi à?

Mấy lão già khốn kiếp nhà họ Giải các anh, kéo hết ra có thể đứng vòng quanh Hậu Hải đấy.

Anh về mới mấy ngày mà bảo giải quyết xong hết rồi?

Anh trai, anh thấy tôi hơi ngốc, không có não, không biết tính toán à?” Ngô Mặc càng nói càng tức.

Lúc nào cũng thế.

Mỗi lần gặp chuyện phiền phức đều gạt mình ra ngoài.

Mình là người ngoài à?

Lửa giận bừng bừng dâng lên, lời chất vấn buột ra khỏi miệng: “Hoa gia, tôi là người ngoài à?

Mẹ nó chứ tôi là người đàn ông của anh…” Lời vừa nói được một nửa, Bảo Cát đẩy cửa vào gọi một tiếng: “Nhị thúc, bên quán bar ra tay rồi.” Ngô Mặc tỉnh táo lại, nhận ra mình nói có chút không đúng, lập tức nuốt nửa câu sau vào bụng.

“Biết rồi, ra ngoài trước đi.” Ngô Mặc phất tay ra hiệu cho Bảo Cát rời đi.

“Tiểu Mặc, bên em xảy ra chuyện gì vậy?” Giải Ngữ Hoa nghe thấy động tĩnh không đúng, vội vàng hỏi một câu.

Ngô Mặc theo thói quen định giải thích một câu.

Chương 1339

Bỗng nhiên nghĩ đến việc Giải Ngữ Hoa giấu mình, nỗi bực tức trong lòng lại ngưng tụ: “Không có gì, chuyện nhỏ thôi, không đáng nhắc tới, không phiền Hoa gia ngài bận tâm.” Giải Ngữ Hoa im lặng một lúc.

Lần nữa mở miệng, anh đổi sang một giọng điệu ai oán: “Mấy ngày rồi không liên lạc, nhất thiết phải nói chuyện như vậy sao?

Anh nhớ em.” Bốn chữ cuối cùng có thể nói là triền miên quyến luyến.

Chắc cả đời này tinh túy học hí kịch đều dồn cả vào đó.

Vô sỉ!

Đạn bọc đường.

Một phát hạ gục Ngô Mặc.

“A… em cũng nhớ anh.” Trong lòng Giải Ngữ Hoa như có hoa nở, thằng nhóc hỗn đản cuối cùng cũng biết biểu đạt tâm ý của mình.

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của Ngô Mặc lại dội một gáo nước lạnh vào lòng anh.

“Em nhớ anh, có liên quan gì đến chuyện anh giấu em?” Ngô Mặc giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, dõng dạc ném lại một câu.

“Bây giờ em có chút việc phải xử lý, cho anh mấy tiếng để chuẩn bị lời nói, tối nay tốt nhất là nói thật với em, nếu không hai chúng ta chưa xong đâu.” Nói xong không đợi Giải Ngữ Hoa trả lời, lập tức cúp máy.

Thở phào một hơi.

Tự khen mình một cái.

Xem nhiều phim truyền hình đúng là có lợi.

Vừa rồi nói một tràng thật bá đạo!

Tuyệt đối có khí thế của tổng tài bá đạo, không tin không trấn áp được Hoa ca?

Giải Ngữ Hoa nhìn chằm chằm vào điện thoại trong tay, vẻ mặt không thể tin nổi, thằng nhóc hỗn đản lại dám cúp điện thoại của mình?

Anh gần như bị tức đến bật cười.

Lớn mật rồi, có phải mình mấy ngày không xử lý nó nên da nó ngứa rồi không?

Hoắc Tú Tú xem toàn bộ quá trình.

Trong lòng hô to đã ghiền, không uổng công đến.

Không hổ là anh Tiểu Mặc, vẫn anh dũng vô cùng như ngày nào.

Cô liếc nhìn Giải Ngữ Hoa đang nhìn chằm chằm vào điện thoại.

Đứng dậy đi tới, vô tâm vô phế an ủi một câu: “Anh Tiểu Hoa đừng giận nữa, anh Tiểu Mặc chỉ cúp điện thoại thôi chứ có phải đá anh xuống cống đâu, có gì mà phải để ý.” Tốt lắm. 30.

Thành công khơi dậy sát ý của Giải Ngữ Hoa.

Hoắc Tú Tú cảm thấy không ổn định lẻn ra ngoài, nhưng bị Giải Ngữ Hoa tóm cổ áo nhét vào trong phòng.

Đối mặt với một chồng tài liệu dày cộp trên bàn.

Hoắc Tú Tú thật muốn tát cho mình một cái.

Sao lại nhiều chuyện thế chứ?

Lát nữa chạy về gọi điện thoại trêu chọc chẳng phải tốt hơn sao, tại sao lại không nhịn được một chút chứ?

Ngoài cửa, vẻ mặt Giải Ngữ Hoa dần trở nên nghiêm trọng.

Quán bar?

Đánh nhau rồi?

Mấy chữ liên kết với nhau đủ để nói lên một chuyện, bên Tiểu Mặc xảy ra chuyện rồi.

Giải Ngữ Hoa là người chứ không phải thần.

Dù có thông minh tài giỏi đến đâu, đối mặt với những chuyện phức tạp cũng nhất thời không thể lo hết được.

Chuyện của nhà họ Giải và nhà họ Hoắc đã chiếm hết toàn bộ tinh lực của anh, đến nỗi hoàn toàn không để ý đến động tĩnh bên Ngô Mặc.

Mấy tin nhắn đơn giản cũng không nhận ra điều bất thường.

Chủ yếu là không ngờ, chưa đến một tháng mà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Anh lấy điện thoại gọi cho thuộc hạ thân tín.

Yêu cầu hắn nhanh chóng điều tra xem Tây Bắc đã xảy ra chuyện gì.

Còn tại sao không chủ động hỏi Ngô Mặc?

Thằng nhóc hỗn đản giờ khôn rồi.

Hỏi, nó sẽ nói sao?

Cứ để Giải Ngữ Hoa đau đầu một lúc đi, dù sao nỗi khổ của tình yêu không phải ai cũng được hưởng.

Ngô Mặc từ trong phòng đi ra.

Hắc Nhãn Kính giơ tay ném một lon bia qua, giọng điệu có chút chua lòm: “Sắc mặt không tệ, trên mặt còn có nụ cười, xem ra bên Hoa gia không có vấn đề gì rồi nhỉ.” Mở lon bia, một hơi uống cạn.

Vỗ đùi đá Hắc Nhãn Kính một cái: “Ngồi xích qua bên, chừa cho tôi chút chỗ.” Hắc Nhãn Kính nhích mông, Ngô Mặc không chút khách khí ngồi sát vào anh ta.

Thành thật mà nói, Ngô Mặc đôi khi đúng là thiếu một dây thần kinh.

Trong đầu toàn là cảm giác bá đạo khi cúp điện thoại của Giải Ngữ Hoa.

Hoàn toàn không nghe ra ý tứ trong lời nói của Hắc Nhãn Kính.

Cậu vỗ đùi Hắc Nhãn Kính, thuận miệng bắt đầu khoác lác: “Tôi ngầu vãi, một câu nói đã trấn áp được Hoa ca, bây giờ anh ta chắc đang quay cuồng không biết đâu mà lần.” Lời nói không rõ ràng, nhưng không cản trở Hắc Nhãn Kính giơ ngón cái lên cổ vũ: “Nhị gia ngầu!” “Đồ nịnh hót!” Ngô Tà đảo mắt một cái, từ bên cạnh đi tới ngồi ở phía bên kia của Ngô Mặc.

“Tiểu Mặc, Bảo Cát nói bên đó ra tay rồi, tiếp theo chúng ta khuấy cho nước đục hơn nữa, hay là tọa sơn quan hổ đấu?” “Anh, anh có ý kiến gì không?” Đầu óc của Ngô Tà không phải để trưng.

Có thể một mình bày ra một ván cờ lớn như vậy, dùng gót chân nghĩ cũng biết anh thông minh đến mức nào.

Chỉ là ở bên cạnh Ngô Mặc, anh quen không suy nghĩ những chuyện phiền lòng này.

Có em trai là đủ rồi.

Đối diện với ánh mắt dò hỏi của Ngô Mặc, Ngô Tà suy nghĩ một lúc: “Nhà họ Trần muốn kiểm soát giao dịch ngầm ở Trường Sa, chắc chắn sẽ cử người theo dõi những tình huống bất thường.” “Chỉ riêng

Triệu Châu và Tôn Tử Minh không thể gây ra sóng gió gì lớn, tốt nhất là khuấy cho nước thật đục, nhân lúc bọn họ chuyển sự chú ý đến đây, bất ngờ giáng cho nhà họ Trần một đòn chí mạng." "Anh có biết người tên Đào Từ Lý không?" Ngô Mặc gật đầu: "Em nghe chú Ba nói qua, người này coi như là một trong những cộng sự cũ của chú, rất gian xảo, trước khi xảy ra chuyện còn ngồi cùng xe với chú Ba." "Em luôn cảm thấy có gì đó không đúng." Ngô Mặc xoa cằm.

"Trước đây chú Ba chưa bao giờ xảy ra chuyện, nhưng lão già khốn kiếp này vừa xuất hiện là chú Ba bị người ta cướp giết." "Không cần nghĩ, chắc chắn có gian tình." Ngô Tà rất đồng tình với quan điểm của Ngô Mặc, anh cũng nghĩ như vậy: "Em nói không sai, vậy nên chúng ta lôi ông ta xuống nước luôn thì sao?

Dù sao đã chơi thì chơi lớn một chút." "Anh, anh xấu quá nha." Ngô Mặc cười hì hì khoác vai Ngô Tà.

"So với em thì còn kém một chút." Hai anh em nhìn nhau.

Cười như hai con hồ ly nhỏ.

Trương Khởi Linh lặng lẽ nhắm mắt lại.

Hắc Nhãn Kính lại vô cùng hứng thú tham gia vào, thảo luận về hành động tiếp theo.

Nhân vật chính ban đầu là Giải Liên Hoàn, bây giờ lại như một ông chủ khoán, uống trà nghịch quả cầu trong tay.

Theo lời ông ta, mình đã già rồi, tiếp theo là thời đại của người trẻ.

Có cháu trai thay mình trút giận.

Cần gì phải đích thân ra tay?

Ngô Tà hiểu Trường Sa khá rõ, tất cả là nhờ vào nỗ lực trong mấy năm Ngô Mặc mất tích.

Anh kể lại tính cách của Đào Từ Lý.

Chương 1340

Nhấn mạnh một đặc điểm của ông ta là sợ vợ.

Mà vợ ông ta lại là một con mụ cuồng em trai.

Như vậy những chuyện còn lại dễ giải quyết hơn nhiều.

Nước ở Trường Sa ngày càng đục.

Buổi tối, Giải Ngữ Hoa cũng nhận được tin tức mình muốn biết.

“Trường Sa xảy ra chuyện, Tam gia bị thương?” Giải Ngữ Hoa nhíu chặt mày, âm thầm lo lắng cho tình hình của Ngô Mặc.

“Hoa gia, vừa nhận được tin, mấy ông chủ sạp hàng có tiếng ở Trường Sa bắt đầu đấu đá nhau rồi.” Lâm Trì là thuộc hạ thân tín của Giải Ngữ Hoa, xét về quan hệ huyết thống thì thuộc dòng họ mẹ của Giải Ngữ Hoa.

Hắn cúi người thăm dò đề nghị: “Hoa gia, cơ hội hiếm có, chúng ta có nên tham gia vào không?” “Tạm thời không cần.” Giải Ngữ Hoa xua tay.

“Cậu nhất định phải theo dõi sát sao bên Trường Sa, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay là phải báo cáo ngay cho tôi.” “Vâng, Hoa gia.” Lâm Trì lui xuống.

Giải Ngữ Hoa nắm chặt điện thoại, lẩm bẩm: “Trường Sa sắp thay đổi rồi.” Năng lực hành động của Ngô Mặc cực kỳ mạnh mẽ.

Tốc độ loạn lạc ở Trường Sa hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của Trần Kim Lượng.

Hôm nay sạp hàng nhà họ Vương đổi chủ, ngày mai lại bị người khác chiếm hời.

Vợ yêu của họ Lý leo lên giường của họ Triệu.

Vốn là anh em tốt bỗng chốc trở thành thông gia.

Ai muốn đội một thảo nguyên xanh trên đầu chứ?

Đánh thôi!

Trong tình hình hỗn loạn như vậy, lẽ nào không có ai nhận ra điều bất thường sao?

Có chứ.

Đào Từ Lý vốn chỉ là một kẻ đục nước béo cò mới có được vị thế như ngày hôm nay.

Hắn nhạy bén nhận ra có kẻ đứng sau giở trò, định bụng dựa vào thể diện của mình để mời các bên mâu thuẫn ngồi vào bàn đàm phán.

Suy cho cùng, không thể vì chuyện nhỏ mà mất đi cái lớn được.

Ý tưởng thì hay đấy, nhưng vấn đề lại xảy ra trong chính nhà hắn.

Cậu em vợ mà vợ hắn yêu như châu báu bị người ta đánh gãy cả tứ chi.

Để khiến chị gái đau lòng, khiến anh rể ra mặt cho mình, cậu ta cố tình băng bó bản thân thành một xác ướp, nằm trong phòng khách biệt thự nhà Đào Từ Lý mà rên hừ hừ không ngớt.

Cậu ta cứ khăng khăng nói rằng vì anh rể đắc tội với người khác nên mình mới bị trả thù.

Vợ Đào Từ Lý nổi trận lôi đình, tát một cái cháy má lên mặt chồng, chỉ vào mũi hắn mắng: "Nhà chúng ta chỉ có một mống con trai độc nhất, bây giờ vì chuyện của ông mà nó bị thương nặng, tôi không quan tâm chuyện khác, ông phải báo thù cho tôi!" Đào Từ Lý kinh ngạc nhìn vợ.

Vợ hắn hai tay chống nạnh, trừng mắt: "Đừng có lảm nhảm với tôi, tối nay tôi phải có được ngón tay của thằng đó!" Làm sao bây giờ?

Vợ và em vợ đều đang nhìn chằm chằm vào hắn trong phòng khách.

Chẳng lẽ lại nhận thua sao?

Đúng lúc hắn đang do dự, đám đòi nợ đã tìm đến tận cửa.

Bọn chúng nói em vợ hắn nợ ba mươi triệu, giấy nợ có chữ ký người trả nợ là Đào Từ Lý.

Thế là Đào Từ Lý bị cuốn vào một mớ chuyện rắc rối.

Tục ngữ có câu, sai một ly đi một dặm.

Mâu thuẫn ngày càng lớn, không ngừng leo thang, chẳng mấy chốc đã phát triển thành một vụ ẩu đả chết người.

Người chết đầu tiên là vợ của Tôn Tử Minh.

Vợ con đều chết trong tay Triệu Châu, Tôn Tử Minh hoàn toàn phát điên, như một con chó điên đuổi cắn Triệu Châu không tha.

Triệu Châu vừa tức vừa hận.

Hắn không thể hiểu nổi Tôn Tử Minh rốt cuộc lên cơn gì?

Sau đó hắn mới biết Tôn Tử Minh đổ tội cái chết của con trai lên đầu mình, nhưng lúc này hắn đã ra tay giết chết vợ Tôn Tử Minh rồi.

Mẹ kiếp.

Ông đây chỉ muốn hỏi tại sao lại đánh mình?

Ai mà biết vợ lão ta chết trên giường mình thế nào?

Gu của ông đây là thiếu nam thiếu nữ trẻ trung, hoàn toàn không có hứng thú với mấy bà già nạ dòng này.

Hận thù cứ thế kết lại.

Tấm lưới vốn giăng ra không thể phá vỡ ở Trường Sa cuối cùng lại biến thành những mảnh vải rách. "Tiểu Mặc, xem ra kế hoạch của chúng ta cũng không tệ." Ngô Tà vừa gặm lõi táo, tâm trạng cực kỳ sảng khoái.

Nghĩ đến Triệu Châu giống như một cây gậy khuấy phân, khuấy cho vũng nước đục ở Trường Sa này thành một mớ hỗn độn, hắn không khỏi giơ ngón tay cái lên: "Thằng nhóc Tinh Hà này năng lực thật không tồi, em đúng là nhặt được bảo bối rồi." Phan Tử mặt mày tươi rói: "Tiểu Tam gia nói không sai, vốn tôi còn định dẫn người đi càn quét từng địa bàn một, bây giờ thì không cần phiền phức như vậy nữa.

Bọn này đánh nhau vỡ đầu chó rồi, chúng ta có thể nhân cơ hội hốt của hời." "Phan Tử, chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta bắt đầu tra sổ." Giải Liên Hoàn bưng tách trà, thong thả nhấp một ngụm.

Ach Tả có chút lo lắng: "Tam gia, lỡ như ngày mai bọn họ không đánh nhau thì sao?" "Yên tâm đi, đã có người ngầm liên lạc với tôi rồi." Phan Tử cười không khép được miệng.

Vừa nói, ánh mắt hắn vừa liếc về phía Ngô Mặc, miệng không ngớt lời khen ngợi: "Mấy người dưới trướng Tiểu thiếu gia đúng là lợi hại thật, đầu óc nhanh nhạy, hơn tôi nhiều." Phan Tử tính tình thẳng thắn.

Dù đã ở bên Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn nhiều năm, hắn vẫn không thể hiểu nổi những âm mưu lắt léo đó.

Gặp phải vấn đề, hắn quen dùng vũ lực để giải quyết.

Thật ra, Ngô Mặc cũng có chút ngơ ngác.

Hắn hoàn toàn không ngờ mọi chuyện lại thay đổi nhanh đến vậy.

Theo ý định ban đầu của hắn, hắn chỉ muốn khuấy đục nước lên một chút, sau đó nhân lúc hỗn loạn báo thù cho chú Ba.

Ai mà ngờ Tinh Hà và đám người giỏi dùng cổ trùng vừa ra tay đã khuấy cho nước đục đến mức gần như không thấy đáy.

Dù sao cũng chẳng ai ngờ rằng thứ đã thất truyền từ lâu của Miêu trại lại xuất hiện trong xã hội hiện đại. 31.

Nhưng mà, đã là anh trai và Phan Tử đều khen mình, vậy thì cái màn ra vẻ này dù thế nào cũng phải diễn cho tròn vai.

Ngô Mặc cố ra vẻ chững chạc gật đầu.

Hắn vắt chân chéo, bắt chước phong thái của ông chú hai nhà mình, thong thả nói: "Bọn nó còn trẻ, còn nhiều chỗ cần tiến bộ, đừng khen quá lời, dễ sinh kiêu ngạo tự mãn." Giải Liên Hoàn giật giật khóe mắt, nhặt chiếc dép lê phi thẳng tới: "Thằng ranh con, đừng có bắt chước thằng chú hai mày nữa, ông đây nhìn mà đau cả đầu." Có lẽ dạo này ông già vận động quá sức, nên cánh tay có hơi yếu.

Chiếc dép lê bay thẳng về phía Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính giơ tay bắt lấy chiếc dép, cười khẽ: "Tam gia, mắt kém thế này, e là thân thể có hơi yếu rồi nhỉ.

Tối đến vẫn nên ăn nhiều đồ đại bổ, kẻo lúc làm việc lại lực bất tòng tâm, phải không?" Một câu hai nghĩa, nghe mà mặt Giải Liên Hoàn đen như đít nồi.

Ngô Mặc vô duyên vô cớ ăn một chiếc dép, lúc này lập tức đứng về phía Hắc Nhãn Kính: "Chú Ba, Kính ca nói không sai đâu, tuổi ngài cũng cao rồi, vẫn nên giữ sức đi ạ!

Tối qua cháu còn tưởng là động đất cơ đấy.

Bận rộn cả buổi mà có ra sản phẩm gì đâu?" "Mày cút ngay cho ông!" Giải Liên Hoàn tức điên người, ném một cái gối ôm qua.

Ngô Mặc và Ngô Tà mấy người cười ha hả rồi rời khỏi phòng.

Nói thì nói, đùa thì đùa, nhưng việc cần chuẩn bị vẫn phải làm cho tốt.

Ngày hôm sau chính là ngày tra sổ.

Chương 1341

Cũng không biết con chim đầu đàn nào sẽ ra tay gây chuyện trước.

Ngô Tà và Trương Khởi Linh lần lượt về phòng mình dưỡng sức.

Ngô Mặc vừa định quay về thì bị Hắc Nhãn Kính khoác vai.

Tay hắn ta xoa qua xoa lại mái tóc đen ngắn của cậu.

Khóe miệng ghé sát vào tai, giọng nói trầm thấp quyến rũ lòng người: "Nhị gia, đêm dài đằng đẵng, hay là chúng ta làm chút chuyện gì đó để giết thời gian nhỉ?" "Ừm!

Có lý." Ngô Mặc im lặng một lát rồi gật đầu.

Hắc Nhãn Kính nhướn mày.

Hắn nhớ lại những chuyện trong quá khứ của Ngô Mặc, nhất thời không dám tin Ngô Mặc lại đồng ý.

Thật hay giả vậy?

Cho đến khi vào trong phòng Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính vẫn còn đang suy nghĩ về chuyện này.

Hắn một tay ôm lấy eo Ngô Mặc, cơ thể lại áp sát về phía trước, giữa hai người không còn một kẽ hở nào: "Bảo bối, em biết ý của anh là gì không?" Ngô Mặc quay người đối diện với Hắc Nhãn Kính, dùng sức kéo hắn ta lại gần trước mặt mình.

Khóe miệng cậu hơi nhếch lên, nở một nụ cười, giọng điệu có chút mờ ám: "Đương nhiên, đêm dài đằng đẵng mà, anh đã không ngủ được, vậy em là em trai..." Giọng nói ngày càng nhỏ, đến cuối cùng gần như không nghe thấy.

Hắc Nhãn Kính nghiêng tai muốn nghe rõ hơn, Ngô Mặc đưa tay "tách" một tiếng tắt đèn.

Âm thanh giòn tan như bản nhạc tuyệt vời nhất thế gian, trêu chọc đến mức tim Hắc Nhãn Kính bay lên tận mây xanh.

Ngô Mặc ghé sát vào tai Hắc Nhãn Kính thổi một hơi: "Đợi chút, em đi lấy ít đồ." Không khí trong đêm càng lúc càng trở nên mờ ám.

Cho đến khi...

Hắc Nhãn Kính ngỡ ngàng nhìn Ngô Mặc, trên đầu như có sét đánh, cặp kính râm suýt chút nữa rơi xuống. "Cái quái gì vậy?" Hắn ngoáy ngoáy tai, thậm chí còn nghi ngờ có phải ráy tai nhiều quá nên nghe nhầm hay không.

Ngô Mặc đưa cái mâm trong tay về phía trước: "Đừng ngẩn ra đó, nhận lấy đi!" Khóe miệng cậu cong lên, một đường cong tao nhã hiện lên bên môi.

Những bong bóng mờ ám "bụp bụp" vỡ tan tành.

Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính hoàn toàn sụp đổ.

Hắn biết ngay là không có chuyện ngon ăn như vậy mà.

Mỹ thực bày ra trước mắt mà không được ăn, trong lòng hắn như có mèo cào, nhộn nhạo không yên.

Người ta nói tình yêu của người trung niên giống như nhà cũ cháy.

Tình yêu của lão già trăm tuổi còn có thể so với đốt sách chôn nho.

Nhất là khi Giải Liên Hoàn suốt ngày ôm ấp Ach Tả, khiến Hắc Nhãn Kính mấy đêm nay ngủ không ngon giấc.

Bất đắc dĩ, hắn đành vừa mở trang web đen cất giữ bấy lâu, vừa lén lút ôn lại tay nghề mấy chục năm trước.

Trong đầu nghĩ đến ai, không cần hỏi cũng biết. "Nhị gia ~" Hắc

Nhãn Kính ai oán gọi một tiếng, cố gắng đánh thức chút lương tâm còn sót lại của Ngô Mặc. "Gọi tôi là nhị lão gia cũng vô dụng." Nụ cười trên mặt Ngô Mặc càng lúc càng tươi.

Cậu giơ chân đá vào mông Hắc Nhãn Kính một cái: "Đừng lảm nhảm nữa, mau bóc hết đống này cho tôi, tôi đi ngủ nửa tiếng đã, lát nữa dậy còn có việc phải làm." Nói xong cậu xoay người đi về phía giường, nghĩ nghĩ rồi lại bồi thêm một câu: "Không được bật đèn, dù sao anh cũng vô địch trong bóng tối, làm chút việc vặt có sao đâu." Uất ức quá!

Ngô Mặc ngân nga một giai điệu rồi lên giường đi ngủ, còn Hắc Nhãn Kính thì ấm ức ngồi bưng một chậu hạt dưa bóc ở trong góc.

Đúng là thất đức mà.

Tắt đèn tối om bắt thằng mù bóc hạt dưa?

Tâm trạng của hắn lúc này giống như nỗi niềm tương tư mà không được đáp lại của một gã trai làng với một góa phụ.

Hắn biến đau thương thành sức mạnh.

Vỏ hạt dưa bị hắn cắn kêu rôm rốp.

Thậm chí để trả thù Ngô Mặc, hắn còn trực tiếp bưng mâm hạt dưa đến đầu giường cậu.

Vừa cắn xong một vốc lớn hạt dưa, đột nhiên điện thoại bên giường rung lên.

Ngô Mặc ghét nhất là bị làm phiền khi ngủ, cậu nhắm mắt mò lấy điện thoại ném cho Hắc Nhãn Kính, lật người, lẩm bẩm nói: "Nghe đi, có chuyện thì nói tôi, không có gì thì cúp máy." Hắc Nhãn Kính cầm lấy điện thoại, nhìn rõ tên người gọi hiển thị trên màn hình, tâm trạng lập tức tốt lên hẳn: "Yo, Hoa gia, đêm hôm khuya khoắt không ngủ gọi điện có chuyện gì không?" "Tên mù chết tiệt?" Ở đầu dây bên kia, Giải Ngữ Hoa nhíu đôi mày đẹp lại.

Mười hai giờ đêm, tên mù chết tiệt này đang làm gì trong phòng Tiểu Mặc?

Sâu trong lòng, một cảm giác cực kỳ khó chịu dâng lên.

Giọng điệu tự nhiên mang theo một chút chất vấn: "Sao lại là anh nghe máy?

Tiểu Mặc đâu?" Hắc Nhãn Kính nhanh chóng liếc nhìn Ngô Mặc đang ngủ say như chết.

Nụ cười xấu xa trên môi càng lúc càng rõ, hắn đứng dậy, rón rén như kẻ trộm đi về phía phòng khách. "Hoa gia đây là biết rồi còn hỏi à?" Hắc Nhãn Kính nói một câu rồi lại liếc nhìn bên giường, xác nhận Ngô Mặc không có dấu hiệu tỉnh giấc mới yên tâm nói tiếp: "Nửa đêm đương nhiên là lúc ngủ rồi, còn tại sao không nghe điện thoại, đương nhiên là vì bảo bối mệt quá thôi.

Bảo bối nhiệt tình quá, làm tôi mệt muốn chết, tiếng ‘ba ba’ vang lên không ngớt." Mặt Giải Ngữ Hoa đen lại thấy rõ.

Hắn hiếm khi văng tục một câu: "Bớt nói nhảm đi, mau đưa điện thoại cho Tiểu Mặc." "Ấy, đã nói là bảo bối mệt lắm rồi mà." "Còn lảm nhảm nữa, tôi lập tức thu hồi căn tứ hợp viện ở kinh đô, đống đồ rách nát trong nhà đó tôi ném hết ra trạm thu mua phế liệu." Ăn của người thì mềm miệng, nhận của người thì ngắn tay.

Nhà là thuê, nhưng một số thứ bên trong là do chính tay hắn kiếm được.

Hắc Nhãn Kính thở dài, có chút ấm ức: "Được rồi thần tài gia, biết ngài có tiền, có thể nắm thóp tôi." Đều là người thông minh.

Chọc tức người ta một lúc là được rồi.

Nếu thật sự chọc điên Hoa gia, đến lúc đó mình chẳng được lợi lộc gì cả hai bên.

Hắc Nhãn Kính cầm điện thoại đi đến bên giường Ngô Mặc.

Trong lòng không cam tâm, vẫn muốn chọc tức Giải Ngữ Hoa một chút nữa.

Nhân cơ hội Ngô Mặc vẫn còn đang ngủ, hắn cúi xuống hôn chụt một cái thật mạnh. "Chụt!" Âm thanh giòn tan truyền đến đầu dây bên kia.

Giải Ngữ Hoa tức đến mức siết chặt chiếc cốc trong tay: "Tên mù chết tiệt, ngươi dám..." "Bốp!" Lời còn chưa nói hết, một âm thanh khác còn lớn hơn cả tiếng hôn lúc nãy truyền tới. "Mẹ nó, con muỗi chết tiệt phiền quá!" Hắc Nhãn Kính ôm mặt, không dám tin mình lại bị ăn một cái tát nữa.

Lòng Giải Ngữ Hoa lập tức sáng tỏ.

Âm thanh thật tuyệt vời, thật muốn nghe thêm vài lần nữa.

Hắc Nhãn Kính vừa ấm ức vừa uất nghẹn, giơ chân đạp thẳng Ngô Mặc từ trên giường xuống đất.

Hay cho nhà ngươi, Ngô Mặc lập tức tỉnh hẳn.

Cậu ôm eo đứng dậy từ dưới đất, tức giận nói: "Mẹ kiếp mày bị bệnh à?" "Ừ, mày có thuốc à?" Lúc này, Ngô Mặc mới nhận ra không khí có gì đó không đúng.

Phải biết rằng Hắc Nhãn Kính rất ít khi nổi giận.

Cho dù mình có đạp lên vai hắn ta đi tiểu, hắn ta cũng sẽ cười hùa theo.

Bây giờ là sao?

Bóc hạt dưa đến nóng trong người à?

Ngô Mặc cẩn thận thăm dò: "Kính ca, anh sao vậy?" "Điện thoại của Hoa Nhi Gia." Hắc Nhãn Kính tay run lên, điện thoại lại một lần nữa quay về với Ngô Mặc. "Nghe đi, tôi là kẻ thừa thãi, vẫn nên tiếp tục bóc hạt dưa của tôi thôi." "Hoa ca?" Ngô Mặc liếc nhìn điện thoại, áp thẳng vào tai hỏi: "Hoa ca, tìm em có việc gì không?" "Không có việc gì thì không được tìm em à?" "Được chứ, em nào dám nói không được." Ngô Mặc đảo mắt.

Một hai người, sao đêm hôm khuya khoắt cứ như bị bệnh tâm thần vậy?

Chương 1342

Giải Ngữ Hoa rất muốn hỏi một câu: "Tên mù chết tiệt đó làm gì trong phòng em?" Nhưng lời đến miệng lại nuốt vào. 32.

Có một số lớp giấy cửa sổ, không đâm rách được thì tốt nhất đừng đâm, kẻo lại làm khó thằng nhóc hỗn hào kia.

Hắn chuyển chủ đề, nói vào chuyện chính: "Anh nhận được một tin tức, Trần Kim Thủy có động tĩnh, hiện đang trên đường đến Trường Sa.

Anh đoán chắc là nhắm vào chuyện Tam gia tra sổ ngày mai.

Em cẩn thận một chút, người này ra tay rất độc ác, thủ hạ của hắn hầu như đều là những kẻ liều mạng chuyên giao dịch với bọn buôn ma túy." Giải Ngữ Hoa nói đến đây, dừng lại một chút: "Xin lỗi, bên Giải gia có vài chuyện làm anh phân tâm, không thể ra tay giúp em được." "Anh bị bệnh à?" Ngô Mặc bị lời nói của Giải Ngữ Hoa làm cho bật cười. "Trước đây anh từng nói với em, không cho em nhắc đến chữ ‘cảm ơn’ với anh, bây giờ lại nói xin lỗi với em?

Anh cứ mừng là không ở trước mặt em đi, nếu không em không moi hết ruột gan anh ra thì em không mang họ Ngô nữa." Giải Ngữ Hoa: (⊙_⊙)?

Hắc Nhãn Kính cười đến mức đập đùi.

Bảo bối đối xử với ai cũng như nhau, thật khiến người ta sảng khoái mà.

Giải Ngữ Hoa á khẩu không nói nên lời.

Im lặng một hồi, hắn thuận theo ý mà xin lỗi: "Được rồi, là anh nói sai.

Anh vẫn chưa nói xong, anh không đi được, nhưng Tú Tú ngày mai sẽ đến.

Nó mang theo một số cao thủ, đều là những người đã theo chúng ta nhiều năm." "Tú Tú muốn đến đây?" Ngô Mặc có chút kinh ngạc: "Bên em người đã đủ dùng rồi, nó đến đây làm gì?" "Trường Sa không đơn giản như bề ngoài đâu." Giải Ngữ Hoa khẽ thở dài: "Có một số chuyện chỉ có những gia tộc lâu đời mới biết, động vào miếng bánh của bọn họ không khác gì động vào mạng sống của họ.

Tam gia gây thù chuốc oán quá nhiều, sớm đã có người ngứa mắt muốn trừ khử ông ấy, bây giờ ông ấy thất thế, sao có thể cho ông ấy cơ hội gượng dậy được?" "Ờ..." Ngô Mặc đột nhiên im lặng. "Tiểu Mặc, đang nghĩ gì vậy?" Giải Ngữ Hoa đợi một lúc không thấy Ngô Mặc nói gì, có chút bất lực xoa trán: "Thằng nhóc hỗn đản nhà cậu lại đang nghĩ linh tinh gì đấy!" "Anh nói như vậy sẽ khiến em có một ảo giác." Ngô Mặc sờ sờ mũi, nói tiếp: "Vị này nhà chúng ta rốt cuộc là chú Ba của em, hay là Tam Tạng trong Tây Du Ký vậy?

Sao cứ cảm giác như thịt Đường Tăng, ai cũng muốn xông vào cắn một miếng thế nhỉ?" Giọng điệu và suy nghĩ quen thuộc này trực tiếp làm Giải Ngữ Hoa bật cười: "Thôi được rồi, thằng nhóc hỗn đản đừng nói nhảm nữa.

Tóm lại, ngày mai mọi việc phải cẩn thận." "Ừm, yên tâm." Ngô Mặc đáp một tiếng.

Nghĩ đến lúc này đã là nửa đêm, Giải Ngữ Hoa vẫn còn bận rộn vì chuyện của mình, trong lòng nhất thời không biết là cảm giác gì.

Cậu nghĩ một lát, giọng nói nhẹ đi vài phần: "Hoa ca, nghỉ ngơi sớm đi, đợi em lo xong chuyện bên này sẽ đến kinh đô tìm anh." Nói xong, cậu cảm thấy có chút không phù hợp với hình tượng của mình, lại thuận miệng bồi thêm một câu: "Anh đừng có làm mình giống gấu trúc, đến lúc đi ra ngoài với anh người ta lại báo cảnh sát nói em trộm quốc bảo." "Chẳng có lúc nào nghiêm túc." Tâm trạng Giải Ngữ Hoa tốt lên hẳn.

Vì ngày mai có việc phải xử lý, hai người nói chuyện phiếm thêm vài câu rồi cúp máy. "Nói chuyện xong rồi à?" Hắc Nhãn Kính dụi tắt điếu thuốc, trong lòng có chút không vui: "Ai!

Đúng là cùng người mà khác số phận, Nhị gia, ngài đây có phải là đang phân biệt đối xử không?" Lòng mệt mỏi!

Năm đó trên Lương Sơn Bạc nhiều huynh đệ như vậy chắc cũng không đau đầu như mình bây giờ.

Nhìn Hắc Nhãn Kính lải nhải không dứt, Ngô Mặc có chút hoài niệm cái gã kiêu ngạo bất tuân vừa gặp mặt đã ném lựu đạn khi xưa.

Để bắt hắn im miệng, cậu túm cổ áo hắn ném thẳng lên giường.

Mặt trời ngày hôm sau lặng lẽ ló dạng.

Thông thường, thời gian tra sổ là chín giờ sáng.

Vì lý do an toàn và tiện lợi, hai năm trước địa điểm tra sổ đã được đổi thành một quán trà ở ngoại ô.

Quán trà chỉ là bình phong, bên trong hoàn toàn là một nơi tàng gian chứa cấu.

Giải Liên Hoàn sáu giờ đã dậy, thong thả ăn sáng xong, ngồi trên ghế bập bênh nhâm nhi trà, dáng vẻ ung dung hoàn toàn không giống như sắp phải đối mặt với những vấn đề sắp xảy ra.

Người ta hay nói hoàng đế không vội thái giám đã vội.

Nhìn phong thái của Tam gia nhà mình, Phan Tử đi đi lại lại bên cạnh: "Tam gia, ngài nói xem thằng khốn Đào Từ Lý đó có đến không?

Còn có mấy lão già kia, nếu bọn họ cùng nhau bức cung thì..." Nói đoạn, hắn vỗ đầu một cái, xoay người đi ra ngoài: "Không được, tôi phải đi kiểm tra xe, đừng để bị người ta ngầm giở trò." Ngô Mặc kẹp điếu thuốc, có chút kinh ngạc nhìn bóng lưng Phan Tử, quay đầu sang hỏi Ngô Tà: "Anh, Phan Tử đến thời kỳ mãn kinh rồi à?" "Cũng có khả năng đấy." Ngô Tà xoa xoa cằm, ra vẻ phân tích: "Xét về tuổi tác thì chắc cũng đến rồi, lại không có bạn gái, rối loạn nội tiết tố cũng sẽ xuất hiện sớm hơn." Nói rồi, ánh mắt hắn như vô tình liếc về phía Hắc Nhãn Kính: "E là thời kỳ mãn kinh không chỉ có một mình Phan Tử đâu, có người tuổi tác và tính cách cũng có chút vấn đề đấy." Tâm trạng Hắc Nhãn Kính hôm nay vô cùng tốt.

Hắn hoàn toàn coi lời của Ngô Tà như gió thoảng bên tai, lười biếng đến mức không thèm đáp lại.

Tám giờ mười phút.

Giải Liên Hoàn nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn, đứng dậy, trầm giọng nói: "Đi thôi, có một số món nợ hôm nay phải thanh toán cho sòng phẳng." Trong sân biệt thự, bảy tám chiếc xe đỗ ngay ngắn, hơn hai mươi thanh niên trai tráng dắt gậy bên hông đứng cạnh xe.

Ai nấy đều tinh thần hăng hái.

Ra ngoài đánh nhau một chọi ba cũng không thành vấn đề.

Ngô Mặc quay người nhìn Giải Liên Hoàn, cười nói: "Chú Ba, lên xe đi ạ.

Đứa cháu trai yêu quý của chú hôm nay sẽ làm tài xế, đảm bảo sẽ đưa chú đến nơi một cách thoải mái và an toàn nhất." "Ừm!" Giải Liên Hoàn chắp tay sau lưng rồi ngồi vào xe.

Ngô Tà xoa trán, trong lòng thầm niệm một câu A Di Đà Phật. 33.

Cầu mong chú Ba tuyệt đối đừng nôn ra.

Nhưng nghĩ lại chắc cũng không đến nỗi, dù sao hôm nay làm chuyện chính sự, Tiểu Mặc chắc không đến mức hồ đồ như vậy.

Ghế phụ bên cạnh Ngô Mặc vẫn còn trống.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh vừa định động, Phan Tử đã nhanh chân một bước mở cửa xe ngồi vào. "Tôi có chuyện cần nói với Tam gia, Tiểu Tam gia và hai vị ngồi xe khác đi ạ." Lý do rất đầy đủ.

Dù Hắc Nhãn Kính trong lòng không vui, cũng không thể ném Phan Tử xuống rồi tự mình ngồi vào được.

Ngô Mặc vừa định khởi động xe, bên ngoài sân đột nhiên vang lên một tràng tiếng còi.

Phan Tử đẩy cửa xe, nhanh chân bước ra ngoài, không lâu sau đã quay lại với nụ cười rạng rỡ.

Phía sau anh ta còn có một người phụ nữ mặc áo da.

A Ninh?

Phan Tử đứng che trước người phụ nữ, Ngô Mặc thuận mắt liếc qua, thoạt đầu chỉ nhìn thấy vóc dáng mà không thấy mặt.

Dựa vào phong cách ăn mặc, cậu còn tưởng là A Ninh.

Tuy nhiên, khi người đó đến gần, cậu mới vỡ lẽ.

Vãi chưởng!

Bộ đồ này lại là Hoắc Tú Tú.

Yo!

Cô em gái ngọt ngào đổi phong cách thành hổ báo rồi à?

Con mụ A Ninh này đúng là hại người không cạn mà.

Lúc này, A Ninh đang bận rộn sắp xếp tài liệu ở khách sạn Tân Nguyệt.

Bỗng nhiên cô cảm thấy mũi hơi ngứa, ngay sau đó là những cái hắt xì liên tục không dứt.

Doãn Nam Phong ngẩng đầu nhìn cô một cái, chu đáo đẩy hộp khăn giấy về phía trước: "Cô đã thức mấy đêm rồi, hay là về sớm nghỉ ngơi đi." "Không cần đâu, tôi vẫn còn một số điểm nghi vấn, đợi tôi tra rõ rồi hãy nói." A Ninh làm việc luôn rất nghiêm túc.

Trước đây dưới trướng Cừu Đức Khảo đã vậy, bây giờ theo Doãn Nam Phong lại càng tinh tường hơn.

Cô cho rằng mình là người mới gia nhập khách sạn Tân Nguyệt, phải có thành tích gì đó thì mấy anh em của mình mới được thơm lây.

Doãn Nam Phong rất tán thưởng A Ninh.

Mối quan hệ riêng tư của hai người ngày càng hòa hợp.

Trong lúc nói chuyện phiếm, họ nhắc đến chuyện ở Trường Sa, đều nhất trí cho rằng nước đục như vậy chắc chắn có bàn tay của Ngô Tam Tỉnh đứng sau.

Khách sạn Tân Nguyệt có nguồn tin tức riêng.

Chương 1343

Trường Sa lại là địa bàn của Trương Đại Phật gia ngày xưa, nên có được tin tức đầu tay cũng không có gì lạ.

Nói đến nhà họ Ngô thì không thể không nhắc đến Ngô Mặc.

Cảm nhận của A Ninh về Ngô Mặc khá phức tạp.

Ơn cứu mạng chắc chắn là vô cùng cảm kích, huống chi còn cứu cả mạng mấy anh em của mình.

Chỉ riêng điểm này, lấy mạng đổi mạng cô cũng sẵn lòng.

Nhưng cái miệng của tên khốn này quá độc.

Hắn coi mình như đàn ông, điểm này cô sẽ ghi thù cả đời.

Vừa gặp mặt đã gọi mình là "Tiểu Ninh Tử".

Sao thế, anh vào cung làm đại nội tổng quản quen rồi à?

Khoan đã!

A Ninh bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, ngẩng đầu nhìn Doãn Nam Phong: "Tú Tú có phải đã đến Trường Sa không?" "Ừm!

Chị nhận được tin nhắn của nó rồi." Trong mấy năm, ba người từ không có nhiều giao thiệp đã trở thành bạn thân không thể tách rời.

Họ dựa vào nhau, cứng rắn xông ra một con đường máu giữa chốn giang hồ toàn đàn ông. "Tôi biết rồi, tôi còn đang nghĩ mình không bị cảm sao cứ hắt xì mãi?" A Ninh đập mạnh xuống bàn: "Bây giờ nghĩ thông rồi, tám chín phần là tên khốn Ngô Mặc đó đang nói xấu sau lưng tôi." Doãn Nam Phong nhớ lại cách Ngô Mặc và A Ninh đối xử với nhau, nhất thời cũng có chút buồn cười.

Nếu không biết quá khứ của hai người, e là thật sự sẽ tưởng đây là một đôi oan gia vui vẻ.

A Ninh là một người phụ nữ lạnh lùng và tài giỏi biết bao.

Kết quả là mỗi lần gặp Ngô Mặc, tính cách tốt đến đâu cũng bị phá công.

Nói cậu ta là khắc tinh của A Ninh cũng không ngoa.

Dù sao cũng là em trai kết nghĩa của mình, không tiện nói xấu sau lưng nó.

Doãn Nam Phong nén cười, nói trái với lương tâm: "Thằng nhóc đó tính tình thẳng thắn, đầu óc một chiều, nói năng hành động luôn mang theo sự bốc đồng của tuổi trẻ, cũng không có ác ý gì." A Ninh liếc Doãn Nam Phong một cái: "Bạn thân quả nhiên không bằng em trai ruột thịt, bà chủ, tim cô lệch không còn gì để nói." Hiếm khi được thư giãn một lúc, A Ninh đặt tài liệu trong tay xuống, liếc mắt đưa tình với Doãn Nam Phong: "Tôi nghe nói vị Trương hội trưởng kia hôm nay lại đến, bà chủ tốt của tôi không có suy nghĩ gì sao?" Doãn Nam Phong bưng tách trà nhấp một ngụm, thong thả hỏi: "Ông ta không trả tiền à?" "Trả rồi, nhưng mà..." "Không có nhưng mà, người đến là khách, khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi hoan nghênh những vị khách trả tiền." Doãn Nam Phong nói một cách thờ ơ, dường như Trương Nhật Sơn trong mắt cô chỉ là một vị khách bình thường. "Thật sự không quan tâm nữa sao?" A Ninh có chút không cam lòng.

Doãn Nam Phong giơ tay vỗ vai cô một cái: "Cứ nhìn Tiểu Mặc không thuận mắt, cô không thấy cái tính thích hóng chuyện của mình càng lúc càng giống nó à?" "Ai giống nó chứ?" Nhắc đến Ngô Mặc, A Ninh như bị kim châm vào mông, lập tức xù lông. "Xui xẻo." Cô bĩu môi nói hai chữ, rồi lại cầm tài liệu lên chìm đắm vào trong đó.

Chuyện A Ninh nói xấu Ngô Mặc thế nào tạm thời không bàn.

Chỉ nói Tú Tú bước vào sân biệt thự, một mắt nhìn thấy Ngô Mặc đang ngồi trong xe.

Nhớ lại kỹ thuật lái xe xuất thần nhập hóa của Ngô Mặc, Hoắc Tú Tú dừng bước, không khỏi cảm thấy đồng cảm với những người trên xe.

Dám ngồi xe anh Tiểu Mặc lái sao?

Thiếu suy nghĩ đến mức nào vậy!

Có phải sợ mình ói chưa đủ sạch sẽ không? "Tú Tú, anh còn tưởng em không đến kịp chứ." Ngô Mặc ngồi trong xe, một tay kẹp điếu thuốc, cười với Hoắc Tú Tú bên dưới. "Làm sao có thể không kịp được?

Chuyện của anh Tiểu Mặc cũng là chuyện của em, cho dù phải đạp ga hết cỡ cũng phải đến kịp." Hoắc Tú Tú nói ra lời từ tận đáy lòng. "Con bé ngốc này, chắc là uống nước đường mà lớn đây mà." Ngô Mặc hất cằm về phía Hoắc Tú Tú dưới xe: "Sắp không kịp giờ rồi, lên xe rồi nói." "A?" 34.

Hoắc Tú Tú: Σ(ŎдŎ|||)ﾉﾉ Trong lòng điên cuồng gào thét "không muốn", nhưng bước chân lại không dám không tiến về phía trước.

Lúc nắm lấy cửa xe, cô vẫn muốn giãy giụa lần cuối: "Anh Tiểu Mặc, hay là em đi cùng xe với anh Ngô Tà nhé." "Đừng lảm nhảm, mau lên xe." "Vâng!" Hoắc Tú Tú mặt mày khổ sở, kéo cửa xe ngồi vào ghế phụ.

Phan Tử đứng bên cạnh ngơ ngác.

Này...

Cô lên xe rồi thì tôi làm sao?

Ai mà quan tâm đến trái tim mong manh của một gã đàn ông chứ?

Cửa xe đóng lại, Ngô Mặc khởi động ô tô.

Hoắc Tú Tú nhanh tay nhanh mắt thắt dây an toàn.

Nói thật, xuống mộ cũng không đáng sợ bằng ngồi xe của anh Tiểu Mặc.

Lúc Ngô Mặc nghiêm túc thì lái xe vững như chó già.

Cậu hút một hơi thuốc, bất lực cười nói: "Hoa ca thật là, sao cứ phải phái em đến đây làm gì." "Chú Ba Ngô." Hoắc Tú Tú quay đầu chào hỏi Giải Liên Hoàn. "Con bé, có lòng rồi." Giải Liên Hoàn ngẩng mắt nhìn Hoắc Tú Tú, mỉm cười.

Sau đó lại từ từ nhắm mắt lại.

Hoắc Tú Tú ngồi thẳng người, nghiêng đầu nhìn Ngô Mặc: "Ai da, lâu rồi không gặp anh Tiểu Mặc, đúng là càng ngày càng đẹp trai." Giữa người với người đúng là dựa vào duyên phận.

Hoắc Tú Tú cũng không biết tại sao, chỉ cần ở bên cạnh Ngô Mặc, cô lại cảm thấy an tâm một cách khó hiểu.

Giống như... một tấm lưới vô hình bao bọc lấy cô, che chắn hết mọi mưa gió bên ngoài.

Ngô Mặc giơ tay vỗ nhẹ lên đầu cô: "Bớt nịnh hót đi, bên Hoa ca rốt cuộc tình hình thế nào?

Đưa em qua đây rồi, bên đó có lo liệu được không?" Nói không lo lắng hoàn toàn là nói dối.

Giải gia và Hoắc gia cùng với các gia tộc khác đang lăm le xung quanh khó đối phó đến mức nào, Ngô Mặc sớm đã biết rõ.

Nhưng cậu lại không thể phân thân.

Muốn đến giúp đỡ, lại bị chuyện ở Trường Sa níu chân.

Điều duy nhất có thể làm là giải quyết vấn đề càng nhanh càng tốt, sau đó đến kinh đô giúp đỡ.

Cho dù đến kinh đô rồi không giúp được gì, ít nhất cũng có cơ hội đứng về phía họ cổ vũ. "Anh Tiểu Mặc yên tâm đi, có anh Tiểu Hoa ở đó, tình hình hiện tại vẫn ổn định, nên em mới có thể điều người qua đây giúp đỡ.

Ở Trường Sa có mấy gia tộc lâu đời quan hệ với chúng ta không tệ, anh Tiểu Hoa đã chào hỏi họ trước, thái độ của đối phương cũng khá tốt." Hoắc Tú Tú giải thích một cách ngắn gọn, rõ ràng.

Cô đặc biệt nhấn mạnh Giải Ngữ Hoa lo lắng cho Ngô Mặc đến mức nào.

Cổ ngữ có câu: việc có nặng nhẹ gấp gáp, người có xa gần thân sơ.

Anh Tiểu Hoa là anh ruột của mình, chuyện chung thân đại sự của anh ấy mình nhất định phải giúp.

Bị ảnh hưởng bởi Doãn Nam Phong, sự nhạy bén của Hoắc Tú Tú tăng lên vùn vụt.

Để tranh thủ thêm vị thế cho anh Tiểu Hoa, Hoắc Tú Tú coi như đã liều mình.

Địa điểm tra sổ có hơi xa, sau khi ra khỏi thành phố thì rẽ vào một con đường nhỏ.

Hiện tại xem ra vẫn bình yên vô sự, không có chuyện gì xảy ra.

Cả nhóm đều đề cao cảnh giác, không ai vì tình hình hiện tại mà lơ là.

Trên đường đến biệt thự ngoại ô có một đoạn đường đèo.

Tình trạng đường không tốt lắm, một bên là vách đá, có chút nguy hiểm.

Mấy người từng thảo luận, nếu đối phương muốn ra tay nhất định sẽ chọn nơi này.

Chương 1344

Đâm xe xuống vách đá một cách gọn gàng.

Vừa có thể đảm bảo người trên xe tử vong, vừa có thể nhanh chóng phủi sạch trách nhiệm của mình.

Chuyện vui như vậy sao có thể thiếu Ngô Mặc được chứ?

Ngô Mặc quyết định lái xe chơi đùa một trận với bọn họ.

Đoàn xe không nhanh không chậm tiến về phía trước.

Rất nhanh đã đến chân đường đèo.

Ngẩng đầu nhìn lên, con đường đèo quanh co uốn lượn giống như một dải lụa tuyệt đẹp.

Một bên là vách núi dựng đứng, một bên là vực thẳm không thấy đáy.

Mỗi một khúc cua đều đại diện cho những nguy hiểm không tên.

Ngô Mặc mở bộ đàm yêu cầu Bảo Cát và những người khác lùi lại, tự mình lái xe tiên phong ở vị trí đầu tiên.

Ngô Mặc tay trái kẹp điếu thuốc, tay phải vịn vô lăng, cười nói: "Chú Ba, thím Ba nhỏ, không sợ chứ ạ?" "Sợ?" Giải Liên Hoàn hừ lạnh một tiếng: "Lúc chú ba mày tung hoành giang hồ, thằng nhóc mày còn chưa đầu thai đâu.

Trải qua sóng to gió lớn rồi, chút chuyện cỏn con này đáng là cái thá gì." Ach Tả cũng không biết kỹ thuật lái xe của Ngô Mặc.

Cô lầm tưởng cậu đang hỏi mình có sợ hãi khi đối mặt với uy hiếp không.

Cô mím môi cười: "Theo Tam gia bao nhiêu năm, tôi sớm đã quên chữ sợ viết thế nào rồi." Ngô Mặc hút một hơi thuốc, cười một cách đầy ẩn ý.

Hoắc Tú Tú kinh ngạc nhìn hai người.

Dũng sĩ!

Hy vọng lát nữa xuống xe vẫn còn cứng miệng như vậy.

Dường như ông trời nhà họ Hứa muốn góp vui cho màn kịch sắp tới, bầu trời bỗng lất phất mưa bay.

Khi vừa vào đường núi quanh co, những hạt mưa còn mịn như đầu kim.

Vậy mà qua một khúc cua, mưa đã trút xuống ào ào, hạt nào hạt nấy to hơn cả hạt đậu tương.

Ngô Mặc ngậm điếu thuốc, qua cửa sổ xe nhìn ra ngoài.

Cách đó vài mét là vách núi cheo leo, chỉ cần tay lái lệch đi một chút thôi là coi như cuộc đời này đi đến hồi kết.

Đang thưởng thức cảnh đường núi trong mưa, trong bộ đàm bỗng vang lên giọng của Bảo Cát: “Nhị thúc, có mấy chiếc xe máy bám theo sau lên núi, tốc độ không nhanh không chậm, cứ kè kè theo đoàn xe của chúng ta.” “Xác nhận có vấn đề không?” Ngô Mặc nhả ra một vòng khói, thản nhiên nói: “Bỏ qua chúng đi, cứ tiếp tục đi về phía trước, xem còn trò vui gì đang đợi chúng ta.

À phải rồi, bảo anh em chú ý an toàn, tôi không muốn người của mình gặp chuyện đâu.” “Yên tâm đi nhị thúc.” Giọng Bảo Cát trầm ổn đáp: “Mấy thằng nhóc này đều là dân lăn lộn từ Tam Giác Vàng mà ra, đường núi quanh co thế này với chúng chỉ như trò chơi thôi, ngài cứ chờ xem.” “Ừm.” Ngô Mặc chuyển kênh bộ đàm, trầm giọng dặn dò: “Kính ca, đừng đi theo xe tôi, mấy người cẩn thận một chút.” “Chà, Nhị gia đang lo cho tôi đấy à?” Hắc Nhãn Kính huýt sáo một tiếng, cười cợt chẳng thèm để tâm: “Hay là…” “Hay cái con khỉ, ông đây cho mày mặt mũi quá rồi phải không?” Ngô Mặc bực bội chửi lại ngay tắp lự: “Đừng có lằng nhằng, tao nói sao thì là vậy, không thì về nhà có quả ngon cho mày ăn đấy.” Hoắc Tú Tú nuốt nước bọt.

Anh Tiểu Mặc đúng là vẫn như ngày nào.

Thẳng thắn!

“Tam thúc, tiểu tam thẩm, thắt dây an toàn vào.” Ngô Mặc ngắt bộ đàm, cười khẽ nói: “Đừng sợ, cứ như đi tàu lượn siêu tốc ấy, vui lắm.

Nếu không thích thì có thể nhắm mắt ngủ một giấc, tỉnh dậy là đến nơi rồi.” “Anh Tiểu Mặc…” Hoắc Tú Tú cắn môi dưới, rụt rè nói một câu: “Đến… đến trạm nào ạ?

Trạm cuối ạ?

Em… em còn trẻ, còn chưa yêu đương bao giờ, đi có hơi sớm không ạ?” Ngô Mặc liếc mắt nhìn Hoắc Tú Tú như nhìn một con ngốc.

Con bé này bị ngáo à?

Nói linh tinh gì thế?

Ngô Mặc suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc đề nghị: “Tú Tú, có phải em bị A Ninh lây bệnh không?

Anh nhớ trước đây em đâu có ngốc thế này?

Sau này tránh xa cô ta ra một chút, kẻo đầu óc cũng hỏng theo đấy.” Trong lúc nói chuyện phiếm, nguy hiểm đã lặng lẽ ập đến.

Mấy chiếc xe máy bám theo sau đồng loạt tăng tốc, muốn vượt qua đoàn xe.

Những kẻ lái xe đều là tay lái lụa, lần này được thuê đến chủ yếu để gây rối loạn đội hình.

Bọn chúng cứ nghĩ với kỹ thuật lái xe siêu đẳng của mình, việc vượt xe chỉ là chuyện nhỏ.

Kết quả, thực tế đã vả cho bọn chúng mấy phát đau điếng.

Thành viên trong đoàn xe của Ngô Mặc cũng toàn là tay lái cừ khôi.

Họ luôn có thể khéo léo nắm bắt thời cơ, chặn cứng mấy chiếc xe máy ở giữa.

Dù bọn chúng có vùng vẫy thế nào cũng không tìm được kẽ hở để đột phá.

Không chỉ vậy, mỗi khi gặp khúc cua gấp, họ đều có thể kiểm soát xe một cách chính xác, khiến mấy kẻ đi xe máy tim đập chân run.

Mà những cú phanh gấp của xe đối phương càng làm cho bọn chúng cảm giác như bị lưỡi hái tử thần sượt qua mông, nguy hiểm tột cùng.

“Mẹ kiếp.” Một gã trên xe máy hung hăng chửi bới.

Tai nghe truyền đến giọng của đồng bọn: “Đại ca, làm sao bây giờ?

Chúng ta không đột phá được có làm lỡ việc của ông chủ không?” “Không đâu, ông chủ đã có kế hoạch dự phòng, phương án thứ hai sẽ sớm được kích hoạt.” Gã đàn ông nghĩ đến thủ đoạn của ông chủ nhà mình, lập tức bình tĩnh trở lại: “Giảm tốc độ, kéo chân đoàn xe của chúng, tạo khoảng cách giữa chúng và chiếc xe đi đầu.” Nhận được lệnh, những tay lái xe máy khác lần lượt giảm tốc, giữ một khoảng cách nhất định với đoàn xe.

Ngô Mặc qua kính chiếu hậu thấy cảnh này, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Nghĩ như vậy là giữ chân được chúng ta sao?

Ngây thơ.” Hắn cầm bộ đàm lên, ra lệnh: “Cứ đi theo kế hoạch ban đầu, không cần quan tâm đến chúng.” Sau đó, hắn nhấn mạnh chân ga, nhanh chóng lao về phía trước, dần dần tạo khoảng cách với đoàn xe phía sau.

Mưa ngày một lớn.

Bỗng nhiên, một chiếc xe địa hình màu đen như con lợn rừng mất kiểm soát, từ phía trên đường núi điên cuồng lao xuống.

Tiếng lốp xe ma sát với mặt đường xé toang buổi sáng yên tĩnh.

“Yo, đến rồi kìa.” Ngô Mặc kẹp điếu thuốc huýt sáo một tiếng, vẻ mặt ung dung chẳng có chút gì là sắp đối mặt với nguy hiểm.

“Tam thúc, bật chút nhạc thì sao?” “Tùy.” Giải Liên Hoàn dựa vào ghế sau.

Lấy bao thuốc ra rút một điếu, Ách Tả giúp ông ta châm lửa, ông ta chậm rãi rít một hơi.

Hoắc Tú Tú im lặng nắm chặt tay vịn.

Trong lòng đã dự cảm được cảnh tượng thảm khốc sắp xảy ra.

Nguy hiểm ư?

Ha ha!

Chiếc xe đen lao xuống thì thấm vào đâu.

Thao tác sắp tới của anh Tiểu Mặc mới là chuyện nguy hiểm nhất.

Ngô Mặc tiện tay bật nhạc lên, chẳng mấy chốc trong xe đã vang lên giọng hát khàn đặc đến xé lòng: “Cuối cùng em cũng thành con giáp thứ mười ba của người ta, anh cũng biết đó không phải vì yêu…” Giải Liên Hoàn suýt nữa bị khói thuốc sặc chết.

Mẹ nó chứ.

Thằng ranh con nhà mình có gu âm nhạc kiểu gì vậy?

Không thể bật cái gì sang chảnh hơn được à?

Nghiên cứu sinh?

Nghiên cứu ra cái thứ súc sinh này à?

Ông già vừa định quở trách gu âm nhạc của Ngô Mặc.

Ngô Mặc đột nhiên thực hiện một cú drift ngoạn mục, trực tiếp chặn họng ông già lại.

Động tác này xem như đã mở màn cho vở kịch.

Chương 1345

Chiếc xe địa hình màu đen tăng tốc áp sát xe Ngô Mặc. 35.

Ngô Mặc nở nụ cười lạnh, ung dung điều khiển vô lăng, cùng chiếc xe địa hình triển khai một cuộc rượt đuổi nghẹt thở.

Hai chiếc xe lao vun vút trên con đường núi chật hẹp, lúc gần lúc xa.

Đã dám đến truy sát mình thì tất nhiên không thể để nó qua cửa dễ dàng.

Không để nó cảm nhận cảm giác sợ hãi trước khi chết thì sao xứng với cái vô lăng trong tay này?

Ngô Mặc như đang trêu chó, thỉnh thoảng lại cho đối phương một chút cơ hội.

Nhưng hễ đối phương vừa áp sát, hắn lại nhấn ga bỏ xa.

Hắn chơi rất vui vẻ.

Nhưng ba người Giải Liên Hoàn, Ách Tả và Hoắc Tú Tú trong xe thì khổ sở.

Lão già bị lắc cho đông nghiêng tây ngả, điếu thuốc trên tay suýt nữa thì cắm vào miệng Ách Tả.

“Ọe!

Thằng nhãi con, mày mau lái cho xong đi.

Ọe.” Giải Liên Hoàn vội bịt chặt miệng, sợ nôn ra thì không thể kiểm soát nổi.

Sắc mặt Ách Tả cực kỳ khó coi.

Còn tệ hơn cả việc sáng sớm đi giày mới mà giẫm phải bãi cứt chó.

Hoắc Tú Tú mặt không biểu cảm.

Nếu nhìn kỹ vào mắt cô, có lẽ sẽ phát hiện ra… hồn đã bay lên chín tầng mây từ lâu rồi.

Ngô Mặc thở dài.

Hơi mất hứng.

Thôi vậy, sức khỏe của ông già quan trọng hơn.

Chơi nữa thì lát nữa người quỳ từ đường sẽ đổi thành mình.

“Tam thúc, mọi người ngồi vững nhé, con tiễn nó về Tây Thiên.” Dứt lời, ngay lúc chiếc xe địa hình chuẩn bị vào cua, Ngô Mặc đột nhiên đạp mạnh phanh, đồng thời bẻ hết lái, chiếc xe trượt ngang ra.

Thẳng tắp lao về phía chiếc xe địa hình.

Đồng tử của tài xế trong xe địa hình co rút mạnh.

Hắn gần như không thể tin nổi Ngô Mặc lại dùng chiêu đồng quy vu tận.

Giữa lằn ranh sinh tử.

Chỉ một chút sơ suất là vạn kiếp bất phục.

Tài xế không cam tâm, tập trung toàn bộ sự chú ý điên cuồng xoay vô lăng hòng né đòn.

Trời mưa đường trơn.

Thân xe rung lắc dữ dội, gần như mất kiểm soát.

Ngô Mặc khóe miệng treo nụ cười lạnh, qua cửa sổ xe thấy rõ tài xế đối diện đang giãy giụa trong tuyệt vọng.

Hắn nhẹ nhàng nhấn ga, xoay vô lăng cho đối phương một cơ hội thở dốc.

Bắt chuột mà, chơi là phải giật gân.

Tài xế vừa thở phào một hơi.

Ngay sau đó mắt đã trợn tròn.

Ngô Mặc đột nhiên tăng tốc, hung hăng húc mạnh vào đuôi xe của hắn.

Tài xế cảm nhận một lực cực lớn ập đến, không còn sức để kiểm soát thân xe nữa.

Cả chiếc xe như con quay mất kiểm soát, xoay tròn rồi bay về phía vách núi.

Ngô Mặc mở cửa sổ xe, tiện tay búng điếu thuốc đi, vẫy vẫy tay với gã tài xế đối diện: “Bye bye thằng ngu, kiếp sau đầu thai nhớ mang theo não nhé.” Một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Kèm theo tiếng hét thảm của tài xế, cả chiếc xe lật nhào xuống vách núi.

Đoàn xe máy đã chứng kiến toàn bộ cảnh này.

Muốn giúp cũng lực bất tòng tâm, không thể xen vào được.

Người ta thường nói, ăn của tao thì phải nôn ra cho tao.

Ngô Mặc không có ý định tha cho đám người trên xe máy.

Cửa sổ của mấy chiếc xe phía sau hạ xuống, từng chiếc nỏ làm bằng thép ròng lộ ra.

Xã hội pháp trị mà, làm gì cũng nên có chừng mực.

“Lũ ngu, tạm biệt nhé.” Sau khi đồng thanh hô một câu và nở nụ cười toe toét, đám người trên xe máy chết sững.

Đạn bi thép còn dữ dội hơn cả mưa.

Từng chiếc xe máy một rơi xuống vách núi, tiếng nổ liên tiếp vang vọng khắp con đường quanh co như tiếng pháo.

“Đúng là một bản nhạc tuyệt vời.” Ngô Mặc gõ gõ vô lăng, miệng ngân nga theo điệu nhạc.

Tốc độ xe chậm lại, ba người Giải Liên Hoàn, Hoắc Tú Tú và Ách Tả cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Ọe!

May mà Phan Tử chu đáo, đã chuẩn bị sẵn túi nôn trong xe.

Ba người suýt nữa nôn cả mật xanh mật vàng ra ngoài.

“Eo ôi!” Ngô Mặc hạ cửa sổ xe xuống, vẻ mặt ghét bỏ: “Tam thúc, sáng nay thúc ăn nhiều thế làm gì?

Hôi quá.” “Mày cái thằng nhãi ranh… OẸ.” Giải Liên Hoàn thề, cả đời này sẽ không bao giờ ngồi xe của thằng cháu mình nữa.

Chả trách lúc thằng nhãi này lái xe, sắc mặt của thằng ôn con Tiểu Tà có vẻ không ổn.

Hóa ra tất cả đều biết.

Chỉ giấu mỗi mình ông ta thôi đúng không?

Mẹ nó!

Không được, một mình chịu khổ không bằng rủ mọi người cùng chịu.

Hôm nào phải để Tam ca cũng được hưởng thụ lòng hiếu thảo của thằng cháu này mới được.

“Uống thuốc đi, sẽ đỡ buồn nôn.” Ngô Mặc thấy thế thì thôi, ném cho Giải Liên Hoàn một bình sứ.

Giải Liên Hoàn mở ra ngửi thử, lập tức cảm thấy đầu óc tỉnh táo, cảm giác phiền muộn trong lòng tan biến hết.

Đổ một viên ra ăn vào miệng, lập tức hồi sinh tại chỗ.

Hoắc Tú Tú và Ách Tả lần lượt uống một viên, ổn định lại tâm trạng.

Vẻ mặt phức tạp nhìn về phía Ngô Mặc.

“Sao mày không lấy ra sớm hơn?” Giải Liên Hoàn tức đến méo cả mũi.

“Cháu quên thật.” Ngô Mặc hiếm khi lộ vẻ lúng túng.

Chương 1346

Ánh mắt tố cáo của ba người gần như hóa thành những thanh kiếm sắc bén bay về phía Ngô Mặc.

Một cuộc khủng hoảng đơn giản đã được giải quyết.

Nhưng nhóm của Ngô Mặc không dám lơ là cảnh giác.

Ai biết đây có phải chỉ là món khai vị hay không?

Đúng vậy, sự thật đúng như hắn tưởng tượng, đợt truy sát thứ hai đã xuất hiện.

Lại một lần nữa húc bay một chiếc xe.

Ngô Mặc thực sự không nhịn được tò mò, hỏi: “Tam thúc, thúc chỉ đi kiểm tra sổ sách thôi mà?

Có phải đi Tây Thiên thỉnh kinh đâu, sao lại gây ra nhiều phiền phức thế?” Hắn vừa lái xe vừa tỏ vẻ khó hiểu, không thể tưởng tượng nổi ông chú ba của mình rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện thất đức.

Giọng Giải Liên Hoàn lạnh đến đáng sợ: “Trong tay ta có vài thứ, nếu thật sự truyền ra ngoài thì không ai yên ổn đâu.” Hiểu rồi, thứ trong tay Tam thúc chắc là dây xích chó.

Chả trách bọn chúng cứ như chó đói điên cuồng lao vào.

Chắc là có kẻ muốn đục nước béo cò, mượn cớ kiểm tra sổ sách để giết Tam thúc rồi chiếm lấy thứ đó.

Thấy hai lần trước đều thất bại, lần thứ ba chúng huy động mấy chiếc xe tải lớn.

Trên mặt đất rải đầy đinh thép.

Như những con hổ chặn đường, chúng chắn ngang con đường.

Ngô Mặc đạp phanh, đẩy cửa xe ra, dặn dò một câu: “Cháu đi vận động tay chân một chút, Tam thúc, mọi người ngồi trong xe đợi cháu một lát.” Một đám đàn em phía sau cũng nhảy xuống xe theo.

Từ trên xe tải đối diện, khoảng hơn một trăm thanh niên nhảy xuống, người nào người nấy mặc đồ rằn ri, tay cầm mã tấu và gậy sắt.

Ánh mắt hổ đói nhìn chằm chằm vào bốn mươi mấy người trước mặt.

“Nhị gia, làm ván không?” Hắc Nhãn Kính lười biếng dựa vào người Ngô Mặc.

Ra vẻ như một con bạch tuộc không xương.

“Chơi gì?” Khóe miệng Ngô Mặc cong lên thành một nụ cười, liếc mắt xuống dưới, thong thả nói: “Cá cược thì không sao, chỉ sợ chân cậu mềm nhũn không dùng được, đến lúc đó lại phải để tôi cứu.” Dường như nhớ lại chuyện gì đó.

Hắc Nhãn Kính mím môi, trong mắt hiện lên vẻ mờ ám nhuốm màu dục vọng, hơi thở nặng nề hơn, giọng nói có chút khàn khàn: “Mềm hay không, hay là thử lại lần nữa?” Tinh Hà đứng bên cạnh lơ đãng xem náo nhiệt, vừa hay nghe được ba chữ “làm ván không”.

Lập tức hưng phấn như một con chó Husky, sáp lại gần: “Tiểu thái gia gia, làm ván không?

Cược cái gì thế?

Cháu tham gia một ván được không?” “Được, giờ tao đang muốn đá mày một phát đây.” Vẻ mặt không coi ai ra gì của mấy người đã hoàn toàn chọc giận đối phương.

Một gã đầu đất bên kia tức giận vung tay, đàn em của hắn giơ vũ khí lên gào thét xông tới.

Ngô Mặc một tay đút túi quần, không hề sợ hãi, dẫn người nghênh chiến.

Hai bên lập tức lao vào hỗn chiến, đấm đá túi bụi, cảnh tượng vô cùng kịch liệt.

Hắc Nhãn Kính thân thủ nhanh nhẹn, luồn lách trong đám đông như ma quỷ, ra tay tàn nhẫn, gần như chiêu nào cũng nhắm vào chỗ hiểm.

Phan Tử thì đánh đấm mạnh mẽ, vung gậy sắt đập loạn xạ, dường như muốn trút hết cơn uất ức bấy lâu nay.

Trương Khởi Linh và Ngô Tà được Ngô Mặc yêu cầu ở lại canh gác bên xe của Giải Liên Hoàn.

Không thể nào tất cả đều xông lên, lỡ để người ta hốt trọn ổ thì sao.

Huống hồ thân thủ của Ngô Tà có hơi khó nói.

Lúc cao lúc thấp như đi tàu lượn siêu tốc, lỡ thể chất xui xẻo ập đến, quay đầu đánh trúng người mình thì làm thế nào?

Ngô Mặc đá bay một tên, quay đầu giơ ngón giữa về phía Hắc Nhãn Kính, giọng điệu đầy khiêu khích: “Cậu, không được rồi nha.” “Thế à?

Vậy hôm nay tôi phải cố gắng hết sức, cho cậu xem tôi có được hay không.” Khóe miệng Hắc Nhãn Kính nhếch lên một nụ cười, ra tay lại càng thêm tàn nhẫn.

Mấy tên xui xẻo gần như trở thành một phần trong trò đùa của hai người.

Đúng lúc này, gã đầu đất lẳng lặng vòng ra sau lưng Ngô Mặc, giơ gậy sắt lên, định đập vào đầu Ngô Mặc.

Tuy nhiên, tất cả những điều này đều đã bị Ngô Mặc phát hiện.

Hắn nghiêng người né đòn, thuận thế đoạt lấy gậy sắt, trở tay đánh một gậy vào bụng gã đầu đất.

Gã đầu đất hét thảm một tiếng, ôm bụng ngã xuống đất không dậy nổi.

Phải nói ông chủ thế nào thì đàn em thế ấy.

Mấy thiếu niên từ trại Miêu được các trưởng bối dạy dỗ, đối với Ngô Mặc gần như coi như tổ tông.

Phong cách hành sự hoàn toàn là học theo.

Mấy chiêu hạ lưu đánh ra quả thực giống hệt nhau, đánh cho đối phương phải kẹp chặt mông, chỉ hận không thể mặc một cái quần lót sắt.

Cuộc chiến vô cùng kịch liệt.

Cả hai bên đều tung hết sức, không hề nương tay tấn công đối thủ.

Mỗi một đòn tấn công đều mang theo mối đe dọa chí mạng, tuyệt đối không hề nhân nhượng.

Vô số bóng người đan xen vào nhau.

Trong thời gian ngắn khó mà phân biệt được ai với ai.

Nắm đấm vun vút, chân đá tung bay.

Gậy và đao đều nhắm vào những chỗ hiểm của đối phương.

Lúc này không phải là nơi để lòng thánh mẫu trỗi dậy, chỉ cần một chút lơ là là dễ dàng bị đối phương hạ gục.

Một đám người gần như đã đánh đến đỏ cả mắt.

Hai bên chỉ có một suy nghĩ duy nhất – giết chết đối phương.

Vì nửa đời sau hạnh phúc.

Xin lỗi, mời anh đi chết đi.

Mà nơi này quả thực rất thích hợp để giải quyết kẻ thù.

Vách núi sâu không thấy đáy, chỉ cần ném xác xuống là có thể dễ dàng hủy thi diệt tích.

Như vậy, vừa không lo bị phát hiện, lại vừa thoát khỏi phiền phức, đúng là một công đôi việc.

Tinh Hà và Bảo Cát đám người hoàn toàn buông tay buông chân mà đánh.

Rất nhanh, hơn một trăm người bên kia chỉ còn lại khoảng mười người còn đứng vững.

Những người khác hoặc là nằm trên đất bất tỉnh, hoặc là đã xuống núi báo cáo với Diêm Vương gia từ sớm.

“Mẹ kiếp, vừa nãy là mày đánh tiểu gia đúng không?” Tinh Hà xoa xoa cổ tay, nụ cười trên mặt rõ ràng không hề phù hợp với giọng điệu.

Gã côn đồ đối diện toát mồ hôi lạnh, tay cầm đao lùi từng bước, đầu lắc như trống bỏi: “Không… không phải tôi.” “A~” Gã côn đồ hét thảm một tiếng, trực tiếp ngã xuống đất.

Tinh Hà hơi ngẩn người.

Khi cậu ta thấy Ngô Mặc đứng sau lưng gã đàn ông, liền bĩu môi có chút oán trách: “Tiểu thái gia gia, ngài cũng quá không có võ đức rồi, nói là mỗi người tự dựa vào bản lĩnh, sao ngài lại giành việc của cháu?” “Bớt nói nhảm, tay chậm thì đi mà luyện thêm đi.” Ngô Mặc liếc cậu ta một cái.

Đàn ông sinh ra đã có ham muốn cạnh tranh.

Dù quan hệ thân thiết đến đâu, đôi khi cũng sẽ tranh giành một hai.

Thấy Ngô Mặc lại giải quyết thêm một đối thủ, Hắc Nhãn Kính huýt sáo một tiếng: “Yo, Nhị gia, hòa rồi à?

Còn lại năm người, xem ra chúng ta phải đọ tốc độ rồi.” Nhân lúc Hắc Nhãn Kính đang nói, Ngô Mặc bất ngờ tung một cú đấm hạ gục một đối thủ, thổi thổi nắm đấm: “Còn bốn, Hắc gia, người thua tối nay bao trọn gói câu lạc bộ Đế Hào.” “Không đùa đấy chứ, cậu muốn vắt kiệt tôi à?” Kính râm của Hắc Nhãn Kính suýt nữa rơi xuống đất, cả người như bị sét đánh, không thể tin nổi Ngô Mặc lại chơi lớn như vậy.

Chương 1347

Ngô Mặc không thèm để ý đến sự phản kháng của Hắc Nhãn Kính, búng tay một cái: “Lũ nhóc, tối nay đừng quên cảm ơn Hắc gia mời khách, muốn ăn cứ ăn muốn uống cứ uống, tất cả đều do anh ấy trả tiền.” “Ô yeah!” Trừ những người Hoắc Tú Tú mang theo, những người còn lại đa số đều thân cận với Ngô Mặc.

Bất kể có bị thương hay không, lập tức giơ tay hoan hô hưởng ứng: “Cảm ơn Hắc gia mời khách, tối nay chúng tôi sẽ không khách sáo đâu.” “Không phải, khoan đã?” Hắc Nhãn Kính vội vàng níu lấy cánh tay Ngô Mặc, nghiêm túc giải thích: “Nhị gia, tôi còn chưa thua mà?

Sao lại thành tôi mời khách rồi?

Cậu thế này…” “Ồ?” Khóe miệng Ngô Mặc từ từ nhếch lên một nụ cười gian xảo, ra hiệu cho Bảo Cát đang đứng bên cạnh.

Bảo Cát lập tức hiểu ý.

Dẫn theo mấy đàn em ra tay tàn độc với bốn người còn lại.

Lúc này, trên sân trừ nhóm người của Ngô Mặc ra, tất cả người của đối phương đều đã gục ngã.

Đừng nói là đứng, ngay cả những người đang nằm ngang trên đất cũng bị đánh cho co quắp lại.

Ngô Mặc rất tùy ý thu hồi ánh mắt.

Lấy điếu thuốc ra ngậm trong miệng, quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, trong đáy mắt hiện lên một tia cười: “Tôi thắng rồi, tối nay trông cậy vào Hắc gia cả đấy.

Yên tâm, lát nữa tôi sẽ bảo anh em gọi điện bao trọn gói trước, tuyệt đối…” Vừa nói vừa ghé sát vào tai Hắc Nhãn Kính, khẽ nói mấy chữ còn lại: “Không cho cậu cơ hội trốn trả tiền.” Thật tàn nhẫn.

Thật vô tình.

Thật vô sỉ.

Thật… nghèo!

Hắc Nhãn Kính một tay ôm ngực.

Ra vẻ đau thương của người trung niên mất vợ, về già mất con, môi không ngừng run rẩy, bi phẫn hét lên một tiếng: “Nhị gia~” Giọng nói run rẩy như sóng lượn, có thể so sánh với biểu đồ điện tâm đồ trong bệnh viện.

Ngô Mặc bị cái giọng điệu này làm cho buồn nôn, đấm một cú vào bụng hắn, bực bội mắng: “Đừng có diễn nữa, sắp không kịp giờ rồi, chúng ta mau đi thôi.” Nghe Ngô Mặc nói vậy, Hắc Nhãn Kính cũng không tiện tiếp tục diễn, bĩu môi ném lại một câu: “Nhị gia thật là tàn nhẫn, ngay cả người nghèo cũng không tha.” Ngô Mặc nghẹn lời không nói nên câu, chỉ muốn quay lại tát cho hắn mấy cái cho tỉnh não.

Bảo Cát dẫn người xử lý đám côn đồ trên đất một cách có trật tự.

Rút ra chiếc móc câu đặc biệt ở sau lưng, trực tiếp móc vào cổ họng bọn chúng.

Không chút lưu tình kéo người đến mép vực, rồi đầy “nhân ái” tặng cho một cú đá tiễn chúng về Tây Thiên.

Ba người Giải Liên Hoàn, Hoắc Tú Tú và Ách Tả thậm chí còn không xuống xe, qua cửa sổ xe xem hết toàn bộ trận đấu.

Hoắc Tú Tú trong lòng không ngừng than thở.

Với cái khí thế rồng cuộn hổ gầm này của anh Tiểu Mặc, sao anh Tiểu Hoa có thể nói dối không chớp mắt rằng anh ấy bị thương chưa lành, người còn yếu được chứ?

Bị thương ở đâu cơ?

Gót chân bị trầy da à?

Phải nói là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng.

Cô gái nhỏ năm xưa đến một câu chửi thề cũng không biết nói, qua mấy năm hun đúc đã hoàn toàn thay đổi.

“Nhị gia, bảo bối ơi, cưng ơi.” Ngô Mặc quay người đi về phía xe, Hắc Nhãn Kính như biến thành con giòi bám đít, theo sát phía sau, miệng không ngừng nói những lời đường mật ngọt ngào: “Cưng Nhị gia ơi, có cần phải tàn nhẫn thế không, quan hệ của chúng ta, tiền của cậu là tiền của tôi, tiền của tôi vẫn là tiền của tôi, cậu nói xem nếu mời khách…” Trả tiền à?

Có khác gì đòi mạng không?

Ngô Mặc không muốn tiếp tục lằng nhằng với hắn nữa, không thèm quay đầu lại mà mở cửa xe ngồi thẳng vào trong.

Định đóng cửa xe thì bị Hắc Nhãn Kính nhanh hơn một bước nắm lấy tay vịn.

Hắn vẫn không từ bỏ ý định, muốn cố gắng một lần nữa: “Thật sự bắt tôi mời khách à?

Nhiều người như vậy bán tôi đi cũng không đủ, tôi còn nợ tiền thuê nhà của Hoa gia nữa.” “Buông ra.” Ngô Mặc mặt không biểu cảm.

Hắc Nhãn Kính xị mặt: “Không buông, buông ra là mất mạng, tiền chính là mạng của tôi.” “Lão Trương, giúp một tay.” Ngô Mặc từ trong túi móc ra bao thuốc ném qua: “Một bao thuốc, ném thằng khốn này ra ngoài cho tôi.” “Chuyện của hai chúng ta, cậu lại đi tìm người thứ ba.” 36.

Giọng Hắc Nhãn Kính chưa dứt, một tiếng gió rít sắc lẹm từ phía sau truyền đến.

“Vãi chưởng, Ách Ba, ông ra tay thật à?” Hắc Nhãn Kính nghiêng đầu né đòn, vô tình buông tay khỏi cửa xe.

Ngô Mặc đóng cửa khởi động xe một lèo, gửi cho Trương Khởi Linh ở dưới một nụ hôn gió: “Cảm ơn nhé, Đại Tôn.

Khụ, Lão Trương.” Trương Khởi Linh: “…” Cái chân sắp đá ra phải đổi hướng, suýt nữa thì đá vào cửa xe.

Ngô Tà cắn chặt môi dưới, cố gắng kiềm chế để không cười phá lên.

Đoàn người lại tiếp tục lên đường.

Sau khi giải quyết liên tiếp ba toán người, chắc hẳn đối phương cũng không còn kế hoạch dự phòng nào nữa.

Tóm lại, nửa chặng đường sau khá thuận lợi, xe chạy thẳng đến quán trà.

Nói là quán trà, nhưng thực ra nhìn bên ngoài rất giống một câu lạc bộ tư nhân.

Lúc này, trong sân ngoài sân đã đậu không ít xe.

“Thật thú vị.” Ngô Mặc nhẹ nhàng gõ vào vô lăng, trên mặt lộ ra một tia châm biếm: “Một đám người không biết mấy chữ mà cứ thích tỏ ra tao nhã.” “Đến quán trà làm gì?

Câu lạc bộ không phải là ngôi nhà thứ hai của chúng sao?” “Khụ!” Hoắc Tú Tú che miệng ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Anh Tiểu Hoa thích nhất là quán trà.” Ngô Mặc: “???” Mẹ nó!

Con bé này đến để phá đám đúng không?

Đoàn xe vừa xuất hiện đã lập tức thu hút sự chú ý của mọi người ở dưới.

Làm nghề này, quan trọng nhất là thông tin phải nhanh nhạy.

Những người có thể đi cùng ông chủ đến đây gần như đều là tâm phúc của tâm phúc.

Ai mà không biết tình hình biến động gần đây chứ?

Vị Tam gia lừng lẫy này trước đó bị người ta đuổi như chó, biến mất không dấu vết.

Gần đây lại đột nhiên xuất hiện một cách mạnh mẽ.

Nghe nói là do Thiết Chủy Phán Quan tái xuất giang hồ.

Phán quan miệng sắt cái con khỉ, chắc là dựa vào số mệnh tốt, đầu thai vào nhà tốt thôi.

Hoặc là do đám người trước kia quá vô dụng.

Một người diệt mấy đường khẩu?

Đừng đùa nữa.

Phim truyền hình bây giờ cũng không dám viết như vậy.

Những người từng chứng kiến cảnh Giải Liên Hoàn và Ngô Mặc tung hoành ngang dọc, hoặc là đã chết, hoặc là đã đổi nghề.

Đám người mới đến đa số đều kiêu ngạo bất tuân.

Trong xương cốt đã có một loại cảm giác không phục, cho rằng đến lượt mình cũng có thể tạo nên danh tiếng.

Giải Liên Hoàn căn bản không để những nhân vật nhỏ này vào mắt.

Không phải ông ta kiêu ngạo, mà là vị thế phải được đặt cho đúng.

Đoàn xe dừng lại trong sân, Ngô Mặc nhảy xuống xe mở cửa sau, ra vẻ cung kính: “Tam gia, mời xuống xe.” Cổ ngữ có câu: Vào núi nào, lạy Phật nấy.

Ra ngoài phải biết đặt mình đúng vị trí.

Lúc này Giải Liên Hoàn chính là Tam gia trên giang hồ.

Dù Ngô Mặc là cháu ông ta cũng phải gọi một tiếng Tam gia.

Một đám thanh niên được huấn luyện nghiêm chỉnh xuống xe, đồng loạt đứng thành hai hàng.

Phải nói, chỉ riêng khí thế thôi cũng không thua kém ai.

Chương 1348

Không uổng công Ngô Mặc bỏ ra một khoản tiền lớn để gửi đám người này đi huấn luyện quân sự.

Trong phim truyền hình thường có cảnh đại ca đi sau lưng là một đám đàn em đẹp trai.

Khiến người ta sáng mắt, không nỡ rời mắt.

Kiếp trước không có điều kiện, kiếp này còn không hưởng thụ một phen cho đã?

Giải Liên Hoàn tay mân mê cặp óc chó, chậm rãi bước xuống xe.

Khí chất đại ca toát ra ngời ngời.

“Yo, Tam… Tam gia ngài cuối cùng cũng đến rồi.” Một gã đầu đất cao to thô kệch trông như cái chum, đi tới đón, cười nịnh nọt chắp tay với Giải Liên Hoàn.

“Lưu Năng, ông bạn già nhà cậu đến sớm thật đấy.” Giải Liên Hoàn mỉm cười.

Bước chân không dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước.

Ngô Mặc đi theo sau nghe thấy cái tên này suýt nữa thì bật cười.

Vãi!

Có cần phải hài hước thế không?

Lưu Năng trong “Hương thôn ái tình” cũng đến đây à?

Phải nói, tướng mạo, chiều cao và cả cái tật nói lắp cũng giống y như đúc.

Nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, Ngô Mặc chắc có thể nằm lăn ra đất mà cười.

Anh em ruột thịt, chỉ cần có một chút động tĩnh nhỏ cũng không qua được mắt Ngô Tà.

Ngô Tà không hiểu nổi thằng em mình lại lên cơn gì.

Nhân lúc đi bộ, anh đi đến bên cạnh nó, khẽ huých một cái: “Nghĩ gì thế?” “Em đang nghĩ xem Triệu Tứ và Tạ Quảng Khôn có xuất hiện không.” Ngô Mặc nén cười, khẽ đáp một câu.

Vốn chỉ là một câu nói đùa, dù sao ở thế giới này cũng không có bộ phim truyền hình “Hương thôn ái tình”.

“Triệu Tứ?” Ngô Tà ngập ngừng một giây: “Mày quen hắn à?” “Ai?

Em quen ai?” Ngô Mặc đang chìm đắm trong trí tưởng tượng của mình.

Trong lòng cảm thấy vô cùng thú vị, đột nhiên bị Ngô Tà hỏi một câu như vậy có chút ngơ ngác.

“Triệu Tứ đấy.” Ngô Tà nghiêm túc nói: “Vị này không dễ chọc đâu, địa vị ngang ngửa với Tam thúc đấy.” “Nhưng việc kinh doanh của nhà hắn có chút khác biệt với chúng ta, thằng nhóc mày làm sao mà quen được hắn?” Vừa dứt lời, anh lập tức cảm thấy mình nói toàn lời vô nghĩa.

Khả năng giao tiếp của thằng em nhà mình phải gọi là nghịch thiên.

Một Triệu Tứ cỏn con thì có là gì.

Ngày mai nó có nói đã kết bái với Tần Thủy Hoàng và Lý Thế Dân, mình cũng sẽ không kinh ngạc.

Vẻ mặt Ngô Mặc cứng đờ.

Vãi chưởng!

Có Triệu Tứ thật à?

“Hương thôn ái tình” và “Đạo Mộ Bút Ký” kết hợp à?

Mang theo tâm trạng chấn động, Ngô Mặc lảo đảo bước vào trong quán trà.

Trong đại sảnh có mấy chục người đang đứng ngồi.

Một số người còn chịu giữ quy tắc bề mặt, đứng dậy chắp tay với Giải Liên Hoàn gọi một tiếng Tam gia.

Có kẻ thì mông như bôi keo, dính chặt vào ghế không thèm nhúc nhích.

Đừng nói là chắp tay, đến chén trà cũng bưng lên như thể không nhìn thấy ai.

Mẹ nó.

Ngô Mặc vừa nhìn đã nổi nóng.

Hắn ra hiệu cho Tinh Hà đứng phía sau, cậu nhóc lập tức hiểu ý ngoắc ngoắc ngón tay.

“Tổ cha mày.” Triệu Châu đang ngồi trong góc đột nhiên bật dậy như điên.

Lao đến trước mặt mấy người này, vung tay tát cho mỗi người một cái bạt tai.

Không chỉ vậy, miệng còn chửi rủa liên hồi nhưng không ai nghe rõ hắn đang nói gì.

Càng chửi càng tức.

Không biết đã chạm phải cái gì xui xẻo.

Hắn tóm lấy ấm trà trên bàn, trực tiếp úp lên đầu lão già bên cạnh.

Với sức của hắn.

Lập tức khai sáng cho lão già.

Cảnh tượng lập tức trở nên hỗn loạn.

Mấy kẻ nóng tính đập bàn định đánh người.

“Triệu Châu, mày điên rồi à?” Một lão già mặc bộ đồ Trung Sơn ném chén trà xuống.

Chỉ vào mũi Triệu Châu vừa giận vừa tiếc rèn sắt không thành thép: “Mày dừng tay lại cho tao, đến lúc nào rồi còn gây rối?” Lão già cậy mình tuổi cao vai vế lớn, nghĩ rằng mình ra mặt có thể giải quyết được Triệu Châu.

Nếu Triệu Châu thật sự nghe lời ông ta dừng tay, vô hình trung sẽ nâng cao thân phận của ông ta không ít.

Nào ngờ sự việc lại trái với ý muốn.

Triệu Châu to béo như một con lợn, giơ cánh tay lên lại vung một cái tát nữa.

Trực tiếp đánh bay cả hàm răng giả của lão già ra ngoài.

Trước đây không phải không có người gây sự.

Nhưng gây sự hung hãn như Triệu Châu, như một con chó điên, không phân biệt già trẻ mà ra tay thì quả thực hiếm thấy.

Thấy náo loạn cũng gần đủ rồi.

Ngô Mặc tiến lên một bước, nhấc chân đá thẳng vào hông Triệu Châu: “Mày im ngay cho ông.” Một cú đá khiến gã bay xa nửa mét.

Thân hình Triệu Châu loạng choạng mấy cái, rồi ngồi phịch xuống bàn trà.

Chén trà, ấm trà rơi loảng xoảng không ngớt.

Ngô Mặc vừa ra tay.

Bầu không khí trên sân lập tức có sự thay đổi.

Không ít người vẫn còn nhớ như in chuyện mấy năm trước.

Bây giờ lại một lần nữa nhìn thấy Ngô Mặc, trong lòng có một cảm giác không nói nên lời.

Đặc biệt là khi nghĩ đến cái chết thảm của Vương Bát Khâu năm đó, nhìn Ngô Mặc ánh mắt lại xen lẫn một tia sợ hãi.

Thằng này ra tay thật sự rất độc ác.

Lật mặt là không phân biệt nam nữ già trẻ.

Nhưng Triệu Châu cũng không phải dạng dễ chọc.

Bây giờ hắn đã đối đầu với Triệu Châu, mình có cơ hội hớt tay trên không nhỉ?

Suy nghĩ rất tốt đẹp, thực tế lại cho hắn một đòn trời giáng.

Chương 1349

Triệu Châu như lên cơn, từ trên bàn trà đứng dậy rồi “bịch” một tiếng quỳ xuống trước mặt Ngô Mặc.

Như thể nhìn thấy Thần Tài, đầu cứ thế đập xuống đất côm cốp không ngừng.

Quá lố rồi!

Thật sự có hơi quá lố.

Ngô Mặc đảo mắt một vòng.

Định quay đầu nhắc Tinh Hà dừng tay, kết quả ống quần đã bị túm lấy.

Vãi!

Ngô Mặc chỉ cảm thấy đai quần siết lại, chiếc quần có xu hướng tuột xuống.

Gã theo bản năng đá chân ra.

“Mẹ kiếp, giở trò lưu manh à?” Đây là vấn đề liên quan đến sự trong sạch.

Cú đá quá mạnh khiến gáy của Triệu Châu đập thẳng xuống đất.

“Bốp!” Một tiếng động vang lên, không khác gì tiếng búa đập vào ván gỗ.

Với lực này, đầu không chảy máu thì cũng phải nể hắn là người da sắt.

Triệu Châu chỉ là người trần mắt thịt, chứ đâu phải em rể thứ hai của Trư Bát Giới.

Gáy đập xuống đất, lập tức nứt ra một đường.

Vốn trên đầu đã có vết thương, cú này đúng là thương chồng thương.

Ngô Mặc cứ nhìn thấy hắn là lại nhớ đến những chuyện tởm lợm ở kiếp trước, trong lòng căm ghét đến mức chỉ muốn lăng trì hắn.

Gã vẫn chưa ra tay, chủ yếu là muốn dùng hắn làm con dao để khuấy đục mặt nước yên tĩnh của Trường Sa.

Bây giờ mọi chuyện diễn ra đúng như gã tưởng tượng, cả Trường Sa hỗn loạn còn hơn cả nồi cháo heo.

Như vậy, Triệu Châu không còn lý do gì để sống nữa.

Qua một thời gian quan sát, Ngô Mặc bước đầu xác định người này không phải là kẻ xuyên không.

Tại sao lại có ngoại hình giống Triệu Châu đến vậy?

Rất có thể giống như thuyết vũ trụ song song.

Còn tính cách?

Mẹ nó, chó không đổi được tính ăn cứt, có lẽ Triệu Châu ở bất kỳ thời không nào cũng đều là một kẻ ghê tởm như vậy.

Lúc chửi Triệu Châu, gã còn không quên lườm Tinh Hà một cái. *Thằng ranh con, dám cố ý làm ông đây mất mặt phải không?

Xem về ta xử lý mi thế nào.* Khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của Tinh Hà lập tức xịu xuống.

Trong lòng gào thét không thôi. *Cụ cố ơi con oan quá!

Thật sự không phải do con làm, con cũng không biết tại sao hắn đột nhiên lại túm quần của ngài?* Cổ trùng đã lưu truyền ngàn năm.

Thao tác thực tế phức tạp hơn nhiều so với trong phim ảnh và tiểu thuyết.

Chỉ cần một chút lơ là là sẽ xảy ra sai sót.

Đặc biệt là bộ não con người phức tạp hơn cả những cỗ máy tối tân nhất gấp mấy chục lần.

Ngay cả cổ trùng sư giỏi nhất của Hắc Miêu cũng không dám nói mình làm việc không bao giờ sai sót.

Huống hồ Tinh Hà tuy là thiên tài nhưng tuổi còn quá nhỏ.

Đôi khi việc điều khiển không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, xảy ra chút sai sót cũng là chuyện bình thường.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng là được.

Máu chảy dọc theo gáy xuống.

Triệu Châu như người thực vật, hoàn toàn không có cảm giác gì, ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc rồi cười khằng khặc.

“Mày trông đẹp trai con mẹ nó thật đấy, có muốn ngủ với tao một đêm không?

Tao đảm bảo sẽ khiến mày sướng đến chết.” Những lời lẽ quen thuộc lập tức kéo Ngô Mặc trở về cảnh tượng đen tối của kiếp trước.

Người ta tức đến cực điểm thật sự sẽ bật cười thành tiếng.

“Tuyệt thật!

Mày đang khen tao đấy à?” Ngô Mặc vỗ tay nhè nhẹ.

Khóe miệng gã nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn.

Giọng điệu cà lơ phất phơ như đang nói đùa, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo khát máu, tựa như A Tu La chuyển thế từ địa ngục.

Bầu không khí trong sảnh lớn trở nên nặng nề.

Sắc mặt Hắc Nhãn Kính âm trầm như nước, ánh mắt nhìn Triệu

Châu như nhìn một kẻ đã chết.

Anh quá hiểu Ngô Mặc, bình thường những lời lẽ ong bướm này căn bản sẽ không khiến cảm xúc của gã dao động lớn đến vậy.

Hôm nay tại sao lại khác thường như thế?

Trừ phi Triệu Châu đã chạm vào vảy ngược của gã.

Đó sẽ là gì đây?

“Đúng, tao đang khen mày.” Triệu Châu gật đầu lia lịa như bị điên, ánh mắt dâm tà bắn thẳng về phía Ngô Mặc.

Càng nhìn càng thèm thuồng, một giọt nước miếng chảy dài theo khóe miệng.

“Triệu Châu.” Giải Liên Hoàn suýt nữa đã nghiến nát răng.

Cháu trai cưng của nhà mình bị trêu ghẹo như vậy giữa thanh thiên bạch nhật, thật sự coi Lão Ngô gia chúng ta đều là bùn đất dễ nắn hay sao?

Người ta đeo mặt nạ lâu ngày, đôi khi thật sự không phân biệt được bản thân.

Giải Liên Hoàn luôn coi mình là người của Ngô gia.

Triệu Châu hoàn toàn không để ý đến Giải Liên Hoàn.

Mắt hắn trợn ngày một to, nước miếng chảy ròng ròng, cơ thể không kiểm soát được mà lao về phía Ngô Mặc.

Tuy nhiên, tốc độ lúc lao đến nhanh bao nhiêu, thì tốc độ bay về còn nhanh hơn gấp mấy lần.

Cơ thể Triệu Châu vẽ thành một đường cong trên không trung.

Vượt qua đầu mấy lão già, hắn đập mạnh vào bức tranh tường cách đó hai mét.

Lớp kính trên bức tranh vỡ tan tành.

Cùng với mảnh kính rơi xuống, cả người Triệu Châu như tiên nữ giáng trần, lại từ trên cao rơi xuống đất.

Chuyện xui xẻo đã xảy ra, cái móc treo trên bức tranh bị gãy, khung tranh rơi thẳng xuống, úp lên đầu Triệu Châu.

Toàn bộ quá trình diễn ra mượt mà vô cùng.

Giống như xem phim truyền hình tua nhanh, một hơi kéo thẳng đến đại kết cục.

Ngô Mặc thu chân lại.

Chương 1350

Ánh mắt gã từ từ chuyển sang bên phải.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh đứng đó với vẻ mặt vô cảm, nếu cố nhìn kỹ sẽ phát hiện ra một tia sát khí. *Trời đất quỷ thần ơi.

Sao lại là Lão Trương?

Chuyện này… ngứa chân à?* Ngô Mặc vốn tưởng là Hắc Nhãn Kính không nhịn được mà ra tay, nằm mơ cũng không ngờ người ra chân lại là Trương Khởi Linh.

Hắc Nhãn Kính nhíu chặt mày.

Ánh mắt sau cặp kính râm lia lịa bắn về phía Trương Khởi Linh. *Tên Ách Ba chết tiệt, ngày thường không thấy mày siêng năng, sao hôm nay ra chân nhanh thế?* Anh ta đứng ở vị trí sau lưng Ngô Mặc.

Muốn giành trước Trương Khởi Linh ư?

Trừ phi kéo Ngô Mặc sang một bên.

Dù Triệu Châu đã bị Trương Khởi Linh đá bay, nhưng ân oán kiếp trước kiếp này không phải một sớm một chiều có thể giải quyết được.

Ngô Mặc khởi động cổ tay, nhìn quanh một vòng rồi cười nói: "Yo, vừa vào cửa chưa kịp chào hỏi, giờ nhìn lại mới thấy có mấy vị người quen cũ.

Bạn cũ mà, phải ôn lại chuyện xưa chứ, nhưng bây giờ bị làm phiền rồi, vậy giải quyết phiền phức trước rồi hẵng tán gẫu, thế nào?" Lời nói vô cùng lễ phép, nhưng những người có mặt lại cảm thấy một luồng khí lạnh buốt sống lưng.

Giải Liên Hoàn không khỏi có chút vui mừng trong lòng.

Dù sao cũng đã trưởng thành rồi.

Xử sự có lý có tình, so với mấy năm trước như thay đổi thành một người khác.

Hử?

Cảm giác vui mừng chưa kéo dài được mấy giây đã lại bị hành động bá đạo của Ngô Mặc cắt ngang.

Chỉ thấy Ngô Mặc nhanh chóng bước đến trước mặt Triệu Châu.

Gã cúi xuống tóm lấy cổ chân trái của hắn, dùng một tay nhấc bổng cả người hắn lên, cười âm trầm: “Thích tao à?

Vậy ông đây để lại chút dấu ấn trên người mày chắc không phiền chứ?” Dứt lời, Ngô Mặc dùng sức vung một vòng, quật mạnh Triệu Châu lên chiếc bàn gỗ.

Triệu Châu bị ném mạnh lên bàn, chỉ rên lên một tiếng rồi im bặt.

“Ông chủ.” Một tên tay chân của Triệu Châu vào báo cáo sự việc, vừa hay trông thấy cảnh này.

Hắn vội vàng hét lên một tiếng rồi lao về phía Ngô Mặc, muốn cứu ông chủ nhà mình.

Hắc Nhãn Kính đang nén một bụng tức, tên đàn em này vừa hay đâm đầu vào họng súng.

Hắn hùng hổ lao vào, rồi hoa lệ bay ra ngoài.

“Bịch” một tiếng ngã xuống đất, đầu đập ngay vào con sư tử đá ở cửa, ngoẹo đầu sang một bên rồi bất động.

Đúng là trên đường xuống hoàng tuyền cứ từ từ mà đi, không biết chừng ai sẽ theo gót.

Ngô Mặc căm hận Triệu Châu đến tận xương tủy.

Không cần biết đối phương còn thở hay không, gã lại tiếp tục vừa quăng vừa đập thêm mười mấy lần nữa.

Sảnh lớn của quán trà vốn sạch sẽ giờ đây máu vương vãi khắp nơi.

Nhiều người ngồi trong đây đều là những kẻ đã lăn lộn chém giết từ những năm đầu.

Theo lý mà nói, đối mặt với cảnh máu me nên đã quen mắt, nhưng không chịu nổi ấn tượng mà Ngô Mặc để lại cho họ trước đó quá sâu sắc.

Đặc biệt là bây giờ, trên mặt gã còn mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Tựa như thứ trong tay gã không phải là mạng người, mà là một món đồ chơi nhỏ có thể mang lại khoái cảm.

Kéo dài vài phút.

Ngô Mặc vẩy tay, Triệu Châu như một con búp bê rách bị ném vào góc tường. 37.

Gã tùy ý phủi phủi tay như thể vừa chạm phải thứ gì đó ghê tởm, ngẩng đầu nhìn mọi người, thản nhiên nói: “Rác rưởi đã được giải quyết, các vị, chúng ta có thể tiếp tục ôn lại chuyện xưa rồi.” Mọi người có mặt đều kinh ngạc nhìn gã.

Không ai ngờ được, bốn năm xa cách, vị Thiết Chủy Phán Quan này vẫn quyết đoán và tàn nhẫn như vậy.

“Triệu Châu, mẹ kiếp mày cuối cùng cũng chết rồi.” Tôn Tử Minh không biết từ đâu chui ra.

Hắn lao về phía Triệu Châu đang như một con lợn chết, vừa giẫm vừa đạp.

Hận không thể rút dao ra mà phanh thây đối phương.

Gương mặt già nua đã đẫm nước mắt, miệng lẩm bẩm: “Vợ ơi, con ơi, hai người đi thong thả, thằng súc sinh Triệu Châu chết rồi, chết rồi.” Nói xong, ông ta quay đầu nhìn Ngô Mặc và Giải Liên Hoàn, không chút do dự quỳ xuống dập đầu hai cái. 38.

“Tam gia, lời cảm ơn khách sáo tôi, Tôn Tử Minh, sẽ không nói nữa, trước đây là tôi có lỗi với ngài, kết quả ngài không chấp nhặt chuyện cũ mà còn giúp tôi báo thù.

Sau này Tôn Tử Minh tôi chính là một con chó của ngài, ngài bảo cắn ai tôi sẽ cắn người đó.” Nói rồi ông ta đứng dậy, đứng sau lưng Giải Liên Hoàn.

Ặc.

Diễn biến kịch tính như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Ngô Mặc. *Này anh bạn, mẹ kiếp tôi định thanh trừng ông là người thứ hai đấy, ông lại quay sang đầu quân là sao?

Ông thay đổi nhanh thế?

Vợ con ông có biết không?* Những kẻ đến tham gia tính sổ trong lòng đều có mưu tính riêng.

Chuyện chắc chắn sẽ không thuận buồm xuôi gió, có kẻ đến xem náo nhiệt, có kẻ muốn đục nước béo cò.

Nhưng không ai ngờ món khai vị lại mạnh đến thế.

Ngay cả lễ khai mạc còn chưa có mà Triệu Châu đã toi mạng rồi sao?

Điều khiến mọi người càng cảm thấy uất ức hơn là, họ không thể nào trách Ngô Mặc và Tam gia ra tay tàn độc.

Đặc biệt là mấy vị bị Triệu Châu đánh bị thương, dù về tình hay về lý đều phải nói một tiếng cảm ơn với Tam gia.

Uất ức!

Ngô Mặc hay đùa Phan Tử giống như Đại nội Tổng quản, trên thực tế đúng là như vậy.

Anh ta từ sau lưng Giải Liên Hoàn bước ra, chắp tay nói dõng dạc: “Thời gian đã đến, mời các vị lên lầu ngồi, Tam gia sắp bắt đầu tra sổ sách.” Mọi người nhìn nhau.

Không một lời nào, tất cả đồng loạt đi theo sau Giải Liên Hoàn lên lầu.

Vừa rồi chỉ là khởi động nhẹ, tiếp theo mới là súng thật đạn thật.

Trên lầu, các bên chủ khách ngồi vào chỗ trong phòng riêng.

Mấy năm trước, Ngô Mặc đứng sau lưng Giải Liên Hoàn, còn bây giờ gã kéo một chiếc ghế, nghênh ngang ngồi ở vị trí trên.

Danh tiếng đã được tạo dựng.

Thực lực bản thân đã được kiểm chứng, ai còn dám nghi ngờ một câu rằng gã không xứng?

Hoắc Tú Tú tuy là người đứng đầu Hoắc gia, nhưng lúc này cũng chỉ có thể làm một người xem.

Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính ba người đứng sau lưng Giải Liên Hoàn, Bảo Cát dẫn theo Tinh Hà và mấy người nữa ở lại canh gác ngoài cửa.

“Bắt đầu đi.” Giải Liên Hoàn bưng chén trà lên nhấp một ngụm.

Những người ngồi bên dưới anh nhìn tôi một cái, tôi nhìn anh một cái, kẻ thì mân mê quả cầu, kẻ thì nhắm mắt giả chết, tóm lại không ai định làm chim đầu đàn.

Chương 1351

Ngô Mặc liếc một vòng, trong lòng thầm thấy buồn cười. *Một lũ ngốc, thật sự nghĩ rằng không nói gì là có thể chống cự đến cùng à?

Ông đây mà dễ dàng bỏ qua cho chúng mày như vậy, chẳng phải là để chúng mày sướng quá sao?* Gã hút một hơi thuốc, hắng giọng, nói lớn: “Vì không ai nói gì, vậy tôi xin mạn phép nói vài câu mở đầu.

Lần tra sổ sách này, chủ yếu là để kiểm tra xem sổ sách giao dịch làm ăn của các gia tộc có rõ ràng không, có mờ ám gì không.

Dù sao tiền bạc động lòng người, đều là kẻ liếm máu trên lưỡi dao, dựa vào đâu mà để người khác chiếm hời?” “Tam thúc tôi muốn tra sổ sách cũng là vì lợi ích của các vị, người ta thường nói hỏi han ân cần không bằng chuyển một khoản tiền lớn, nhưng tiền từ đâu ra?

Đương nhiên là moi từ tay những kẻ tham ô rồi.” Giải Liên Hoàn khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng tình.

Ông ta đặt chén trà xuống, nhìn những người bên dưới, chậm rãi nói: “Tôi tin rằng mọi người đều là những người thành thật, giữ chữ tín, sẽ không làm ra những chuyện trái với đạo nghĩa.

Nhưng nếu thật sự có vấn đề, cũng hy vọng các vị có thể chủ động khai báo, nếu không…” Giải Liên Hoàn không nói hết, nhưng ý tứ trong đó đã quá rõ ràng.

Mọi người im lặng một lúc, cuối cùng có người lên tiếng: “Tam gia, lời nói là vậy, nhưng chuyện không thể làm như thế được.” Nhìn theo hướng tiếng nói, chính là lão già chủ Trung Sơn Trang lúc đầu bị Triệu Châu ném ấm trà vào người.

“Ồ?” Giải Liên Hoàn nhướng mi, “Quảng Khôn, có cao kiến gì?”

Ngô Mặc đang uống trà.

Nhất thời không kiềm chế được cảm xúc “phụt” một tiếng, phun hết ra ngoài.

Đúng là mẹ của sự trùng hợp mở cửa cho sự trùng hợp – trùng hợp đến tận nhà.

Lão già đang ngồi ở hàng đầu tiên, có thể nói là mặt đối mặt với Ngô Mặc.

Áp lực trong miệng Ngô Mặc không khác gì súng nước, không chừa một giọt nào phun hết lên mặt lão già.

Lão già chủ Trung Sơn Trang đang mân mê quả cầu ra vẻ ta đây.

Bất ngờ không kịp phòng bị, bị phun thẳng vào mặt.

Phải biết Ngô Mặc uống trà không phải là nhấm nháp từng chút một, gã uống ừng ực như trâu già.

Lượng nước nhiều bao nhiêu có thể tưởng tượng được.

Nước trên đầu lão già không ngừng chảy xuống, khí thế bày ra lúc đầu lập tức xì hơi như đánh rắm.

“Thằng nhãi, mày…” Lão già tức giận ngút trời, đập bàn đứng dậy, chỉ tay vào Ngô Mặc run rẩy hồi lâu mới nặn ra được một câu: “Đúng là đồ con nít không dạy được.” Ngô Mặc suýt nữa bị chọc cười. *Lúc nãy Triệu Châu đánh ông, ông còn không dám hó hé tiếng nào, bây giờ lại ra vẻ ta đây với tôi à?

Cho ông thể diện quá rồi!* Ngô Mặc trực tiếp đứng dậy đi tới, nghiêng đầu nhìn lão già tên Quảng Khôn, nhếch miệng cười: “Lão già, ông họ gì thế?” “Mày không biết lão già này à?” Mặt lão già âm trầm như cương thi, tức giận bừng bừng: “Đi mà hỏi tam thúc của mày, lúc tao với ông ta tung hoành giang hồ, thằng ranh con nhà mày còn chưa đầu thai đâu.” Người ta nói con người quý ở chỗ biết mình biết ta.

Có những kẻ tuổi cao nhưng lại luôn thích cậy già lên mặt.

Lão già này mấy năm trước chưa từng gặp Ngô Mặc, chỉ nghe loáng thoáng, nhưng lão cho rằng có Ngô Tam Tỉnh ở đây, Ngô Mặc không dám làm gì lão.

Ít nhất bề ngoài cũng phải kính trọng mình.

Loại như Triệu Châu không phân biệt vai vế có một là đủ rồi, không lẽ tất cả người trẻ tuổi đều như vậy sao.

Ngô Mặc không tức giận, vẫn cười hì hì hỏi tiếp: “Họ gì thế ạ?” Lão già hừ một tiếng: “Nếu mày cứ nhất quyết phải hỏi, lão già này sẽ đại phát từ bi nói cho mày biết, lão đây họ Vương, trên giang hồ người ta xưng là…” “Xưng cái con mẹ mày ấy.” Ngô Mặc vung một cái tát qua, “Không phải Tạ Quảng Khôn, mày ở đây ra vẻ cái con mẹ gì?

Còn bảo tao chưa đầu thai?

Lão tử bây giờ sẽ tiễn mày đi đầu thai.” Tốc độ ra tay của Ngô Mặc nhanh đến mức nào, chỉ có một số người mới trải nghiệm qua.

Ngay lập tức gã miễn phí tặng cho lão già một thẻ trải nghiệm.

Tần Cối còn có ba năm người bạn tốt, địa vị của Vương Quảng Khôn cao như vậy, lẽ nào không có tâm phúc thân tín?

Có chứ!

Nhưng không dám động!

Đối mặt với một kẻ điên cuồng tàn bạo như vậy, ai xông lên mà không gặp xui xẻo?

Ngô Mặc không định lấy mạng lão già, chỉ muốn thay cho lão một hàm răng mới.

Sau khi hoàn thành tâm nguyện, gã quay lại cười tủm tỉm nhìn những người khác: “Biết chúng mày đều có lòng khác, cũng biết chúng mày muốn tự lập môn hộ.

Nhưng mà…” “Nhưng mà cái gì?” Có người không phục, cứng cổ hỏi lại.

Tuy Ngô Mặc liên tiếp ra tay trấn áp được tình hình, nhưng sau khi Ngô Tam Tỉnh bề ngoài mất tích, để tranh giành mối làm ăn, đám đàn em bên dưới qua lại chém giết, dần dần đã trút bỏ hết sự sợ hãi đối với Ngô Tam Tỉnh ngày xưa.

Từng kẻ một vênh váo.

Sinh ra ảo giác rằng mình đã vang danh thiên hạ.

Ngô Mặc đang định trả lời câu hỏi này.

Một con dao găm sượt qua tóc người đàn ông, cắm thẳng vào tấm bình phong phía sau.

Tốc độ của con dao cực nhanh.

Sau vài giây im lặng.

“A!” Người đàn ông ôm tai hét lên một tiếng thảm thiết, ngay sau đó phát hiện vành tai mình đã thiếu một mảnh.

“Nhưng mà, mày phải chú ý xem cái mạng nhỏ của mình có còn không đã.” Khóe miệng Hắc Nhãn Kính nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý, giọng nói pha chút lười biếng.

Ngữ khí tràn đầy vẻ khinh thường.

Quá trình ra vẻ của Ngô Mặc lại bị phá đám, trong lòng gã đã đảo mắt lên tận trời.

Bốn năm lăn lộn không phải là để chơi.

Gã quay người nhìn người đàn ông vừa hỏi, bước những bước vững chãi, một bước, hai bước.

Mỗi bước đều giẫm chính xác vào trái tim của người đàn ông, khiến hắn dần dần có cảm giác nghẹt thở.

Hắn không kìm được mà lùi lại nửa bước.

Ngô Mặc đứng trước mặt người đàn ông, miệng ngậm một điếu thuốc chưa châm, mu bàn tay vỗ nhẹ vào má hắn, thản nhiên nói: "Làm người phải biết mình biết ta, bớt hỏi tại sao, hỏi nhiều vào dựa vào cái gì." Tiếng đập chén trà liên tiếp vang lên.

Dáng vẻ kiêu ngạo bất tuân của Ngô Mặc đã kích động lòng phản kháng của tất cả mọi người có mặt.

"Tam gia, ngài cứ thế trơ mắt nhìn sao?" Một người đàn ông đeo kính gọng vàng, sau đầu có một bím tóc đuôi chuột, là người đầu tiên gây khó dễ cho Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn ngay cả mí mắt cũng lười nhấc.

Ông ta thong thả thưởng trà, hoàn toàn coi lời của người đàn ông trước mặt như gió thoảng bên tai.

Lý lão đầu giống như một con chuột, từ lúc vào cửa đã co ro trong góc không lên tiếng.

Gần đây ông ta cũng bị hành hạ đủ khổ.

Giống như chọc phải tổ ong vò vẽ, đủ thứ chuyện lộn xộn đều ập đến.

Ông ta từng nghi ngờ có người giở trò, nhưng vấn đề là không có cơ hội để thở mà điều tra.

Trong sâu thẳm nội tâm mơ hồ có dự cảm không lành?

Ngô Tam Tỉnh quay về rầm rộ như vậy, dựa vào cái gì?

Bản thân có phải đã quá nóng vội rồi không?

Hay là… Nghĩ đến đây, Lý lão đầu nở một nụ cười gượng gạo đứng dậy: “Các vị xin nghe tôi nói một lời, chúng ta…” Lời còn chưa dứt, tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên.

Lý lão đầu lấy điện thoại ra nhìn, mày không tự chủ được mà nhíu lại.

Ông ta muốn không nghe, nhưng điện thoại cứ réo inh ỏi như bị tào tháo đuổi.

Bất đắc dĩ đành phải nhận cuộc gọi.

Tuy nhiên, điện thoại vừa kết nối, tiếng khóc hòa lẫn tiếng chửi rủa như lũ lụt phun vào tai Lý lão đầu.

Lý lão đầu từ bực bội chuyển sang kinh hãi.

Chương 1352

Tay cầm điện thoại không ngừng run rẩy, ánh mắt từ từ chuyển sang Giải Liên Hoàn, rồi lại từ từ chuyển sang mặt Ngô Mặc.

Ông ta há miệng, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng như bị nghẹn lại, không phát ra được âm thanh nào.

Những người khác cũng lần lượt lấy điện thoại ra, sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Trong chốc lát, cả phòng họp bao trùm một bầu không khí căng thẳng và ngột ngạt.

Ánh mắt phẫn hận nhìn về phía Ngô Mặc và Giải Liên Hoàn.

Nếu ánh mắt có thể giết người?

E rằng mấy chú cháu Giải Liên Hoàn và Ngô Mặc đã bị đâm thành trăm ngàn lỗ.

Ngô Mặc vẫn giữ nụ cười thoải mái trên môi.

Gã quay người ngồi xuống ghế, vắt chéo chân hút thuốc.

Tựa như nơi đây không phải là một đường khẩu đầy sát khí, mà là một câu lạc bộ tư nhân thư giãn.

Lý lão đầu cúp điện thoại, siết chặt nắm đấm để bình ổn tâm trạng.

Ông ta nghiến răng, từ trong ngực lấy ra sổ sách.

Đứng dậy, cung kính bước đến trước mặt Phan Tử: “Tam gia, đây là sổ sách của đường khẩu lão già này, mời ngài xem qua.” Có một thì có hai.

Không lâu sau, gần hai phần ba số người đã nộp sổ sách của mình.

Vẫn còn năm sáu người cắn răng cố thủ.

Ngô Mặc tay phải gõ nhẹ vào tay vịn, nghiêng đầu cười tủm tỉm nhìn mấy người đó. *Tốt lắm, tôi thích nhất là loại xương cứng như các người, hy vọng lát nữa đừng làm tôi thất vọng.

Thật sự coi anh trai của tôi là quả hồng mềm à?

Tiểu Phật Gia?

Xem ra thật sự là cho chúng mày thể diện rồi.

Đại ca đối xử tốt với chúng mày, chúng mày lại coi anh ấy là quả hồng mềm để nắn bóp phải không?

Vậy thì hãy tận hưởng sự chiêu đãi của Tiểu Phật Gia dành cho chúng mày đi.* Trên mặt Ngô Tà lộ ra một nụ cười khó đoán.

Ngô Mặc trong bốn năm trưởng thành với tốc độ kinh người, là một người anh trai đầy bi thương, Ngô Tà sao có thể tụt lại phía sau?

Chỉ là sức người có hạn.

Trong vài năm muốn tạo ra một đội quân hoàn toàn trung thành với mình, độ khó tương đương với cấp địa ngục.

Lòng người còn khó đoán hơn cả ma quỷ.

Làm sao biết được người trước mặt hướng về mình, sẽ trung thành với mình, mà không đâm mình một nhát?

Loại vận may như của Ngô Mặc, trăm năm cũng không xuất hiện một người.

Lúc này, Phan Tử nhẹ nhàng đặt sổ sách trong tay lên bàn của Giải Liên Hoàn, khẽ nói: “Tam gia, còn năm cuốn chưa nộp.” Giải Liên Hoàn khẽ mở mắt, liếc nhìn sổ sách trên bàn, rồi lại nhắm mắt, thản nhiên đáp: “Ừm, cứ để đó đi.” Sau đó tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Bầu không khí ngột ngạt vẫn tiếp tục.

Im lặng chờ đợi hơn hai mươi phút, mấy người còn lại cắn răng định đứng dậy rời đi.

Điện thoại lại vang lên không đúng lúc.

Hành động dừng lại, trong lòng có chút thấp thỏm nhận điện thoại.

Sắc mặt biến đổi khôn lường, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Cúp điện thoại, ngồi ngây người trên ghế.

Một lúc sau, đứng dậy nộp sổ sách.

Phan Tử thoáng ngạc nhiên, dường như không hiểu tại sao những người này lại bị một cuộc điện thoại làm thay đổi suy nghĩ?

Nếu đã phải nộp thì nộp sớm còn hơn chống cự, có thể giải quyết vấn đề trong hòa bình thì ai muốn đánh đấm chém giết?

Câu nói cũ rất hay, giữa người với người chơi với nhau là một chữ "thế".

Không phải gió đông áp đảo gió tây, thì là gió tây áp đảo gió đông.

Không thể nào là hai cơn gió đối đầu nhau.

Nộp sổ sách có nghĩa là họ đã cúi đầu trước Tam gia.

Phan Tử trong lòng mừng như nở hoa.

Rất muốn kéo Ngô Mặc lại hỏi rõ nguyên do.

Giải Liên Hoàn lật xem sổ sách trong tay, sắc mặt âm trầm như nước không nói một lời.

Những người bên dưới lòng dạ thấp thỏm.

Sợ mình sẽ trở thành người tiếp theo bị khai đao.

Bản thân gặp chuyện không sao.

Nhưng… nghĩ đến thái độ lạnh lùng của đối phương ở đầu dây bên kia, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn rơi.

Ai mà không có điểm yếu chứ?

Cố gắng che giấu, sao lại bị người của Tam gia tìm ra được?

“Tam gia, tôi có lời muốn nói.” Người đàn ông có bím tóc đuôi chuột đứng dậy, chỉ tay về phía Lý lão đầu và trực tiếp khai hỏa.

“Lý lão bản làm người không đàng hoàng, lén lút cấu kết với người ngoài, làm tổn hại đến lợi ích của mấy đường khẩu chúng ta.” “Mày nói bậy!” Lý lão đầu quần cũng ướt rồi.

Người khác không quen thuộc với phong cách của Tam gia, chẳng lẽ ông ta còn không rõ sao?

Đối xử với kẻ phản bội thật sự là gọn gàng dứt khoát không chừa đường sống.

Chuyện mình làm lúc trước nếu thật sự bị Tam gia tra ra, còn có thể có kết quả tốt đẹp sao?

Bây giờ có thể kéo dài được lúc nào hay lúc đó.

Phía nhà họ Trần không phải đã đảm bảo tuyệt đối sẽ không để mình xảy ra chuyện gì sao?

Lý lão đầu vẫn còn hy vọng vào Trần Kim Lượng.

Hy vọng hắn có thể cứu gia đình mình ra, rồi như thần binh thiên giáng giải quyết phiền phức hiện tại của mình.

Đừng nói, ông ta thật sự đã đợi được.

Lời tố cáo của người đàn ông có bím tóc đuôi chuột đã gây ra một cuộc nội chiến trên sân.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản.

Có người đã gửi một tin nhắn vào nhóm điện thoại của họ, ai mở miệng trước thì gia đình người đó sẽ được bảo vệ.

Anh tố tôi, tôi tố anh.

Vốn đã bị Ngô Mặc khuấy cho có mâu thuẫn, bây giờ càng chửi bới ầm ĩ, xé rách mặt nhau.

Quán trà yên tĩnh biến thành cái chợ.

Tình thế đảo ngược trong nháy mắt.

Vốn còn muốn liên thủ chống lại Tam gia, bây giờ ngược lại muốn kéo về cho mình một vị thần lớn.

Đặc biệt là những kẻ lúc đầu liên hợp với Lý lão đầu, giờ đây càng không nương tay mà bán đứng ông ta.

Chương 1353

Từng chuyện một đều bị phơi bày ra.

Sau khi tra sổ sách kết thúc, Lý lão đầu trán chảy máu, lòng như tro tàn ngồi trên ghế.

Xong rồi!

Hoàn toàn xong rồi.

Phấn đấu nửa đời người, một sớm quay về thời kỳ giải phóng.

Phản kháng?

Cậu thanh niên khỏe mạnh đứng ở cửa đang nhìn chằm chằm vào mình, cái tay già chân yếu này còn chưa kịp vung lên đã dễ dàng gãy vụn.

Vợ, con và đứa cháu trai yêu quý nhất đều bị người ta nắm trong lòng bàn tay.

Ngay cả đứa con riêng mà mình giấu kỹ cũng bị người ta bắt được.

Làm thế nào họ làm được điều đó?

"Tam gia." Lý lão đầu cười khổ, "Lão già này có một chuyện không rõ, mong Tam gia giải đáp." Bên ngoài đột nhiên vang lên một trận xôn xao, cắt ngang nửa câu sau của Lý lão đầu.

Lão già đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức trợn to mắt kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa.

Cứu tinh đến rồi?

"Tam gia, tôi ra ngoài xem thử." Phan Tử cúi người hỏi Giải Liên Hoàn.

“Không cần.” Giải Liên Hoàn khẽ cười, xua tay: “Cái gì phải đến cuối cùng cũng sẽ đến, cho người vào đi.” Lúc này trong sân, hai nhóm người đang đối đầu nhau.

Một người đàn ông trung niên phe phẩy quạt cười nói: “Xem các cậu ai nấy đều khỏe mạnh cường tráng, có hứng thú đổi một ông chủ khác để theo không?

Đều là vì tiền mà bán mạng, nhận thêm một chút không sướng hơn sao?” Cậu trai trẻ cầm đầu đám người của Ngô Mặc khinh bỉ cười một tiếng: “Để tôi nói cho mà nghe, ông nên đứng đây phơi nắng đi, phơi cho đen một chút thì sẽ không ai gọi ông là đồ ngốc nữa.” Bọn họ đều là những người lăn lộn cùng Ngô Mặc và Lâm Phong.

Mặc dù trong bốn năm Ngô Mặc có biệt danh là Ách Long (Rồng câm), nhưng không chịu nổi cái miệng lanh của Lâm Phong không hề thua kém Ngô Mặc.

Hắn đã làm hỏng cả một đám thanh niên.

Trước khi đánh nhau phải mỉa mai trước, chọc cho đối phương tức chết thì mình cũng đỡ tốn sức.

Sắc mặt Trần Kim Lượng lập tức trở nên khó coi.

Với địa vị của hắn ở nhà họ Trần, khi nào có người dám chỉ dâu mắng hòe trước mặt hắn?

Đám đàn em do những người khác mang đến đứng vây quanh im lặng không nói gì.

Lạnh lùng quan sát tình hình trước mắt.

Chủ yếu là vì ông chủ của họ vẫn còn ở bên trong chưa lên tiếng, nếu mình tự ý ra tay mà đứng sai vị trí thì phải làm sao?

Trần Kim Lượng dường như nghĩ đến điều gì đó?

Gương mặt âm trầm lại một lần nữa giãn ra: “Ông đây không đấu võ mồm với mấy đứa nhóc chúng mày, yên tâm đi, Tam gia của chúng mày sẽ sớm mời tao vào thôi.” Quả nhiên, Phan Tử từ trong quán trà bước ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Trần Kim Lượng: “Người nhà họ Trần?” “Sớm đã nghe nói dưới trướng Tam gia có một con chó, ai cũng cắn, chắc hẳn là ngài đây nhỉ?” Phan Tử miệng lưỡi vụng về.

Gặp phải chuyện này ngoài việc ra tay đánh người ra thì rất khó để nhanh chóng đáp trả.

Đám thanh niên dưới trướng Ngô Mặc không chịu được.

Một người miệng nhanh đã lên tiếng trước: “Trời ơi mẹ ơi, ông tránh xa tôi ra một chút, tôi bị dị ứng với đồ ngốc, sắp hắt xì rồi.” Phan Tử có phần cảm kích liếc nhìn một cái.

Thầm quyết định, lát nữa rảnh rỗi sẽ mời đám thanh niên này đi uống rượu.

“Tranh cãi miệng lưỡi không cần thiết.” Trần Kim Lượng ra vẻ độ lượng phe phẩy quạt: “Đi thôi, lâu rồi không gặp Ngô Tam gia, hôm nay coi như là có cơ hội rồi.” Nói xong hắn bước lên phía trước, đám đàn em lập tức theo sau.

Phan Tử giơ tay ngăn lại: “Theo quy củ, đàn em phải ở lại bên ngoài.” “Quy củ của ai?” “Quy củ của Tam gia.” Hai người đứng đối mặt nhau, không ai chịu nhượng bộ.

Lùi bước, có nghĩa là cúi đầu.

“Ha ha, thú vị.” Trần Kim Lượng đột nhiên bật cười: “Được thôi, người ta nói ở địa bàn của ai thì phải tuân thủ quy củ của người đó, Tam gia dù sao cũng được coi là tiền bối giang hồ, vậy tôi sẽ cho ông ta một chút thể diện.” “Mời!” Phan Tử giơ tay phải ra.

“Mấy người ở lại, Lão Cửu, Thập Nhất, hai người theo tôi vào.” Trần Kim Lượng dặn dò một tiếng, dẫn theo hai tên tâm phúc đi theo Phan Tử vào quán trà.

“Tam gia, lâu rồi không gặp.” Người chưa đến, tiếng đã đến trước.

Lý lão đầu như người vợ mong chồng về nhà.

Hận không thể lao ra, ôm chầm lấy Trần Kim Lượng mà hôn lấy hôn để.

Tuy nhiên, Trần Kim Lượng vào cửa lại không thèm liếc nhìn ông ta một cái, như thể Lý lão đầu chỉ là một tấm phông nền không quan trọng.

Giải Liên Hoàn đặt sổ sách trong tay xuống: “Trần Kim Lượng?

Lâu rồi không gặp, không ngờ sẽ gặp nhau ở Trường Sa.” “Nhớ Tam gia, xa cách nhiều năm, trong đầu thường xuyên nhớ đến phong thái năm xưa của Tam gia.” Trần Kim Lượng liếc một vòng, ánh mắt tập trung vào Ngô Mặc đang ngồi trên ghế vắt chéo chân.

“Vị này là…” Lời nói hơi ngập ngừng, “Thiết Chủy Phán Quan nổi danh giang hồ?” Mẹ kiếp.

Ấm nào không sôi lại đi xách ấm đó.

Ngô Mặc ghét nhất cái biệt danh này, kết quả là thằng cha này lại nổ một phát ngay trước mặt.

Cảm giác như đầu óc không có não vậy.

Cảm nhận được cảm xúc của em trai dao động, Ngô Tà bước tới nhẹ nhàng đặt tay lên vai gã.

Lúc ra khỏi cửa, tam thúc đã đặc biệt dặn dò, bảo anh chú ý đến tình hình của em trai.

Họ đã sớm dự đoán được Trần Kim Lượng sẽ đến quán trà.

Nhà họ Trần luôn không có lợi thì không dậy sớm, chuyện chiếm hời thì không thể thiếu.

Có những chuyện đánh đấm không thể tránh khỏi, nhưng có những lúc trên bàn đàm phán vẫn có thể nói chuyện.

Ngô Mặc đảo mắt một cái, đổi chân rồi lại vắt chéo chân.

Tam thúc hoàn toàn là lo xa.

Khi nào nên ra tay, khi nào nên nói chuyện, chẳng lẽ mình còn không rõ sao?

Ngô Mặc lười để ý đến Trần Kim Lượng. *Chỉ là một con chó của nhà họ Trần cũng xứng nói chuyện với ông đây à?

Thật sự coi mình là cái thá gì rồi?* Hoắc Tú Tú thầm giơ ngón tay cái cho Ngô Mặc.

Không hổ là tiểu Mặc ca ca của mình.

Khí thế nắm bắt quá chuẩn.

Mình có nên học hỏi một chút không?

Hành vi không nể mặt của Ngô Mặc khiến sắc mặt Trần Kim Lượng biến đổi không ngừng.

“Trần gia, cứu tôi.” Lý lão đầu tưởng rằng chỗ dựa đã đến, vội vàng lao tới nắm lấy cánh tay Trần Kim Lượng.

Hành động này, ngược lại đã cho Trần Kim Lượng một lối thoát.

Hắn trở tay tát một cái thật mạnh qua: “Lão già, nếu không phải ông ở giữa châm ngòi, tôi có thể và Ngô Tam gia nảy sinh mâu thuẫn sao?” “Trần… Trần gia.” Lý lão đầu ôm miệng, không thể tin được nhìn Trần Kim Lượng.

Trần Kim Lượng phẩy tay, một lần nữa đổi sang vẻ mặt tươi cười.

“Tam gia, nhớ năm đó ngài nói một là một, sao mấy năm không gặp mà đến cả thuộc hạ cũng sinh lòng hai dạ thế này?” Tên thuộc hạ kéo một chiếc ghế từ bên cạnh qua, Trần Kim Lượng ngồi xuống, tay phe phẩy chiếc quạt.

Ngô Mặc liếc mắt nhìn một cái.

Chỉ thấy chướng cả mắt.

Cái thứ rác rưởi gì đây.

Lúc từ trong bụng mẹ chui ra không soi gương à?

Chương 1354

Coi như nhà nghèo không có gương thì mày uống nhiều nước vào rồi tự đái ra một bãi mà soi cũng được chứ?

Trông như cái đầu heo mà cũng ảo tưởng học theo Nhị thúc nhà tao?

Thằng mẹ nào cho mày dũng khí thế?

Lương Tĩnh Như à?

Giải Liên Hoàn chẳng hề thấy bất ngờ.

Người nhà họ Trần, từ Trần Bì A Tứ trở đi đã nổi tiếng ngang ngược càn rỡ.

Địa bàn quản lý lại ở khu vực biên giới, làm việc cực kỳ không từ thủ đoạn, huống chi là lời ăn tiếng nói.

Giải Liên Hoàn đặt chén trà xuống, "Trần Thất gia, nhiều năm không gặp, vẫn thích ra vẻ văn nhã nhỉ." "Người đến tuổi trung niên, tâm thái cũng khác rồi." Trần Kim Lượng thong thả nói: "Cứ mãi đánh đánh giết giết thì có hại cho hòa khí, chi bằng ngồi xuống uống trà từ từ nói chuyện, chẳng phải tốt hơn sao." "Ừm, nói rất có lý." "Chỉ là chút cảm ngộ thôi." Hai người anh một câu tôi một câu bắt đầu đấu võ mồm.

Họ hoàn toàn không để ý đến những người khác trong sảnh.

Những người khác còn đỡ hơn một chút.

Họ ngồi trên ghế, vừa nghe hai người nói chuyện, vừa lo lắng cho tình hình người nhà.

Vào sinh ra tử vì cái gì?

Đương nhiên là vì tiền rồi.

Người nhà cũng không thể nói vứt là vứt được.

Nghĩ đến chuyện phiền lòng, họ bất giác cau mày, tạm thời cosplay một phen Nhị Lang Thần.

Lão già họ Lý là trường hợp ngoại lệ duy nhất tại đây.

Ông ta ôm bên má rụng mấy cái răng, cả người như bị sét đánh, ngây ra như phỗng.

Chuyện gì thế này?

Trần Kim Lượng đánh mình?

Mẹ nó.

Hắn lại dám đánh mình?

Dựa vào cái gì?

Lão đây vì lợi ích của hắn mà cứng đầu bán đứng Ngô Tam Tỉnh.

Bây giờ đang phải đối mặt với nguy hiểm chết người.

Vậy lời hứa của nhà họ Trần các người đâu?

Đã nói là sẽ bảo vệ tao, bảo vệ vợ con tao.

Kết quả tất cả đều là đánh rắm.

Nhìn bóng lưng của Trần Kim Lượng, lão Lý hận không thể một tay bóp chết đối phương.

Ngô Tà và mấy người vẫn luôn quan sát động tĩnh của mọi người, làm sao có thể bỏ qua một màn hay ho như vậy.

Thái độ của Trần Kim Lượng ngày càng kiêu ngạo.

Lời nói không chỉ hạ thấp việc Ngô Tam Tỉnh sa cơ ở Trường Sa, mà còn chôn vùi cả nhà họ Ngô, thậm chí còn trơ tráo nói năm xưa Tứ a công của nhà hắn xử lý Ngô Lão Cẩu dễ như chơi.

Nói đoạn, hắn tiện tay đặt quạt giấy xuống.

Tên thuộc hạ thân tín quen thuộc thói quen của hắn, thuận thế đưa qua một điếu thuốc.

Châm lửa hút một hơi, khoan khoái nhả ra một vòng khói, định bụng tiếp tục chỉ điểm giang sơn.

Ngô Mặc đột nhiên đứng dậy.

Miệng hắn ngậm một điếu thuốc chưa châm, đứng dậy vươn vai, hoạt động cổ rồi lười biếng nói: “Ây da, có thằng ngu đúng là vô học, miệng toàn phun ph*n thì thôi đi, còn hút thuốc ở nơi công cộng.” “Mẹ nó chứ, không được học hết chín năm giáo dục bắt buộc à?

Sao đến lễ nghi cơ bản của con người cũng không có vậy, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của người khác, không biết hút thuốc thụ động có hại cho sức khỏe à?” “Thằng ranh, mày nói ai đấy?” Trần Kim Lượng đã nhịn Ngô Mặc từ nãy đến giờ.

Dù ngày thường hắn ta tỏ ra vẻ nho nhã, nhưng thực chất chỉ là một kẻ bắt chước vụng về.

Sự ngạo mạn và tính khí nóng nảy trong xương tủy không cho phép kẻ khác bất kính với mình.

“Tao nói thằng ngu đấy.” Ngô Mặc trả lời cực kỳ tự nhiên.

Đột nhiên như phản ứng lại, hắn nghiêng đầu giả vờ không hiểu: “Tao nói thằng ngu mà, mày hỏi thế làm gì.

Ây u, xin lỗi xin lỗi, thật sự không ngờ thằng ngu chính là mày đó.” “Phụt.” Hai thầy trò Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính rất nể mặt mà bật cười thành tiếng.

Trương Khởi Linh sờ ra sau lưng.

Trong khoảnh khắc, một con dao nhỏ đã xuất hiện trong tay.

“Mẹ kiếp, mày tìm chết.” Trần Kim Lượng tức tối vứt đầu thuốc, đứng dậy trừng mắt nhìn Ngô Mặc, “Thằng nhãi ranh, đừng tưởng có chút danh tiếng trên giang hồ là dám hỗn láo với Trần gia nhà mày…” “Bốp!” Cái gạt tàn thuốc bay thẳng vào mồm Trần Kim Lượng, nửa câu chửi còn lại bị ép nuốt ngược vào bụng.

“Thất gia.” Một tên thuộc hạ thân tín vội vàng đỡ Trần Kim Lượng.

Tên còn lại rút thẳng con dao găm bên hông, hung hăng lao tới, “Mẹ kiếp, dám động đến Thất gia nhà tao, lão tử giết mày.” “Đừng manh động.” Ngô Mặc ung dung lùi lại một bước, tránh được đòn tấn công của tên thuộc hạ, khẽ vẫy ngón giữa, cười nói: “Mày hiểu lầm rồi.” “Hả?” Tên thuộc hạ có chút ngơ ngác, tay cầm dao hơi khựng lại.

Trong lúc giao đấu mà ngẩn người là điều tối kỵ.

Ngô Mặc trước giờ luôn là kẻ không bao giờ bỏ qua cơ hội chiếm hời.

Bất kể là nam nữ già trẻ hay thuộc hạ, hoặc là người qua đường.

Hắn trước nay đều đối xử như nhau, tuyệt đối không nể nang.

Ngẩn người à?

Ngại quá.

Ông đây sắp được tiếp xúc thân mật với mày rồi đây.

Cú đá trời giáng của Ngô Mặc hung hãn đáp xuống bụng tên thuộc hạ.

Người đó “vèo” một tiếng bay xa cả mét.

Cơ thể đập vào bàn trà, chén trà trên bàn loảng xoảng vỡ tan tành.

Đen đủi hơn là bên cạnh còn có một ấm trà lớn.

Bên trong đầy ắp nước nóng vừa mới đun, tất cả đổ ập lên người tên thuộc hạ.

Thê thảm!

Gà trụi lông cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tiếng hét thảm của tên thuộc hạ át cả tiếng rên của Trần Kim Lượng.

Trong khoảnh khắc đã chiếm trọn vị trí C của cả khán phòng.

Nhìn bộ dạng thảm thương của tên thuộc hạ, Ngô Mặc khẽ thở dài, “Tao phải đính chính lại một câu, tao là ‘đánh’ Thất gia nhà chúng mày, chứ không phải ‘chơi’ hắn.” “Cái dạng hắn, có tắm rửa sạch sẽ rồi chổng mông trước mặt tao, tao cũng chả cứng nổi.” “Khụ khụ.” Giải Liên Hoàn ho nhẹ một tiếng, “Thằng ranh con nói chuyện kiểu gì thế?

Chú ý lời lẽ một chút.” “Xin lỗi Tam thúc, con nói sai rồi.” Ngô Mặc xin lỗi một câu không hề có thành ý.

“Đính chính lại, cái hình tượng này của hắn, có đến câu lạc bộ tư nhân thì các phú bà cũng chả thèm gọi.” “Nhưng mà tao cũng thấy lạ thật.” Ngô Mặc giả vờ không hiểu, “Sao thuộc hạ của mày lại đi chào hàng mày thế nhỉ?

Chẳng lẽ Trần Thất gia ở biên giới làm nghề buôn bán mông đít à?” Sỉ nhục!

Sự chế giễu và sỉ nhục trần trụi.

Bất cứ gã đàn ông có chút tự trọng nào cũng không thể chịu đựng được sự suy đoán và sỉ nhục vô căn cứ này.

“Tát sưng mồm nó cho tao.” Trần Kim Lượng giận không thể át, dùng sức đẩy tên thuộc hạ bên cạnh.

Chương 1355

Ngô Tà xoa xoa trán.

Em trai yêu quý ơi.

Cậu đúng là giỏi gây thù chuốc oán thật đấy!

Mới nãy còn nói phải lấy đức phục người, hóa ra cái “đức” của cậu là thế này à?

Trong phòng còn có những người khác.

Nhiều người lúc đầu đã bị Ngô Mặc chèn ép một phen.

Dù bị ép phải giao sổ sách, nhưng đối với kẻ khách át chủ nhà như Trần Kim Lượng, họ cũng sinh lòng bất mãn.

Trường Sa là địa bàn của bọn tao.

Sao con mèo con chó nào cũng có thể nhảy vào một chân?

Lão già họ Lý trong lòng thấy hả hê.

Cảm giác thật sảng khoái, cứ như mấy chục năm trước vừa mới động phòng hoa chúc vậy.

Loạn đi.

Càng loạn càng tốt, tốt nhất là đánh cho cả hai bên cùng bị thương.

Cả hai bên đều chẳng phải loại tốt đẹp gì, chỉ có khi chúng mày đấu đá nhau thì bọn tao mới có khe hở để sinh tồn.

Không một ai tham gia vào.

Tất cả đều lùi lại vài bước.

Nhường ra vị trí trung tâm, lạnh lùng đứng xem động tĩnh tiếp theo.

“Nhị gia.” Hắc Nhãn Kính đứng bên cạnh Ngô Mặc, khởi động cổ tay, thản nhiên nói: “Với thân phận của ngài mà đối phó với mấy con tép riu này thì hơi phí tài.” “Rác rưởi cứ để tôi thay ngài xử lý.” Uy danh của Hắc Nhãn Kính trên giang hồ rất nhiều người đều biết.

Thân thủ giỏi, kinh nghiệm phong phú, kỹ năng hạ đấu cao cường.

Quan trọng nhất là giá rất cao.

Nghe đồn, chỉ cần trả nổi giá, hắn sẽ nghe lệnh đối phương.

Trần Kim Lượng nhìn thấy cặp kính đen đặc trưng, trong đầu lóe lên một ý, hét lớn: “Mày là Hắc Hạt Tử?

Lão tử trả giá gấp đôi bọn chúng, mua mày bây giờ theo tao, thế nào?” Lời vừa nói ra, ngay cả người có giáo dưỡng như Hoắc Tú Tú cũng không nhịn được mà giơ ngón giữa lên.

“Ngu!” Giọng nói nhẹ nhàng nhưng kiên định và mạnh mẽ, thể hiện đầy đủ cái nhìn chân thật nhất trong lòng cô đối với Trần Kim Lượng.

Khóe mắt Giải Liên Hoàn giật giật hai cái.

Quan hệ giữa nhà họ Hoắc và Giải Liên Hoàn không tệ, có thể nói Hoắc Tú Tú cũng là do Giải Liên Hoàn nhìn cô lớn lên.

Cô bé dịu dàng, đáng yêu ngày nào.

Một thời gian không gặp, sao tính cách lại thay đổi hoàn toàn thế này?

Chẳng lẽ cú sốc do Hoắc lão thái thái qua đời quá lớn, hay là vì để gánh vác nhà họ Hoắc nên chỉ có thể đi theo con đường lưu manh?

Cũng phải, đám người nhà họ Hoắc không phải thứ gì tốt đẹp.

Nói chuyện tử tế không bằng nắm đấm to.

Hắc Nhãn Kính hoặc là ra tay trêu đùa, hoặc là ra tay không lưu tình.

Nếu có ai chọc tới hắn, nể mặt đồng tiền có lẽ sẽ tha cho đối phương một mạng.

Nhưng chọc tới Ngô Mặc?

Xin lỗi nhé.

Hắc gia thành khẩn mời bạn xuống địa phủ một chuyến.

Người có thể được Trần Kim Lượng mang theo làm thân tín, thân thủ chắc chắn có chỗ hơn người.

Ra tay hiểm hóc, đấu cùng Hắc Nhãn Kính.

Việc của mình lại bị giành mất.

Ngô Mặc đảo mắt một vòng rồi lại ngồi xuống.

Hắn vẫy vẫy tay với đám vệ sĩ đang định xông vào, rồi lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn cho đám "cháu trai" bên dưới.

Vốn dĩ định đàm phán hòa bình, ít nhất cũng phải nói chuyện một lúc.

Nhưng tên họ Trần kia quá kiêu ngạo, lời lẽ lại không tôn trọng nhà họ Ngô.

Chửi ông nội thì thôi đi.

Đụng đến bà nội, Nhị thúc và Tam thúc nhà mình, thì thật sự xin lỗi nhé.

Nếu không đánh cho mày ỉa ra quần?

Biệt danh Thiết Chủy Phán Quan cả đời này của lão tử là để trưng à?

"Không sao chứ?" Ngô Tà ghé sát tai Ngô Mặc hỏi khẽ.

Anh có chút lo lắng vì không đủ người.

Hiện tại trông có vẻ chiếm thế thượng phong, nhưng mỗi đường khẩu đều có không ít thuộc hạ.

Đối đầu thêm với nhà họ Trần nữa liệu có xảy ra vấn đề gì không?

Cảm giác như đang châm ngòi tứ phía.

“Yên tâm đi, không sao đâu.” Ngô Mặc cười gian xảo kéo lấy vạt áo Ngô Tà, ghé sát tai anh thì thầm: “Đừng quên người nhà của bọn họ vẫn còn trong tay chúng ta.” “Liệu có phản bội, quay lại đâm chúng ta một nhát không?” Ngô Tà có chút không yên tâm.

Toàn bộ thông tin riêng tư của đám người này đều do anh điều tra ra, mấy năm nay vì chuyện này mà không ít công sức.

Chủ yếu là để phòng hờ, lỡ một ngày nào đó cần dùng đến thì sẽ không phiền phức.

Kết quả là dùng đến thật.

Nhưng anh chỉ giao thông tin cho Ngô Mặc, những chuyện xảy ra sau đó anh không hề hay biết.

Chỉ biết em trai muốn dùng những người này để uy hiếp thuộc hạ của Tam thúc.

Ngô Mặc liếc mắt nhìn những người khác.

Thấy sự chú ý của họ đều bị Hắc Nhãn Kính và tên thuộc hạ kia thu hút, hắn liền lấy điện thoại ra, nhanh chóng mở một trang web.

Đưa đến trước mặt Ngô Tà, “Anh xem, em có ngược đãi họ đâu, toàn là ăn ngon uống say đãi ngộ tử tế.” Ngô Tà tò mò liếc nhìn, rồi lập tức quay đầu sang một bên, nhưng mặt lại bất giác đỏ ửng lên.

Vãi!

Đây là bắt con tin?

Đây là ngược đãi tù binh?

Đây là uy hiếp dụ dỗ?

Điều kiện tốt thế này, đổi lại là mình cũng vui.

Khụ khụ!

Khó nói quá.

“Anh trai, anh giả vờ làm trai tân thuần khiết cái gì thế?” Ngô Mặc liếc nhìn Ngô Tà, vẻ mặt đầy khinh bỉ.

“Nói bậy, anh mày vẫn còn là trai tân đấy.” Ngô Tà nghiến răng rít ra một câu.

Chương 1356

Ngô Mặc bĩu môi, “Tự sướng nam.” Miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại có chút hận Trương Khởi Linh không nên thân.

Được hay không thì cho một câu dứt khoát đi chứ!

Nếu không sao mình dám coi cậu như trâu bò mà sai vặt?

Nghĩ đến Ngô Tà, Ngô Mặc trong lòng lại thấy bực bội.

Lấy thực lực ‘Nhĩ Điếu Vương Mãnh’ của mày ra mà thu phục lão Trương đi chứ.

Nếu không sau này người ta lại vào Thanh Đồng Môn, mình không hoàn thành nhiệm vụ thì thôi, mày đi đâu tìm được một nửa tốt như vậy?

Hắn tuyệt đối không thừa nhận trong lòng mình là muốn hoàn thành nhiệm vụ, chứ không phải quan tâm đến đời sống cá nhân của anh trai.

“Mẹ nó chứ.” Có một khoảnh khắc, Ngô Tà thật sự rất muốn bóp chết thằng em này.

Mẹ sinh nó ra có phải không xem hoàng lịch không?

Thằng ranh con này kiếp trước là người kể chuyện à, nếu không cái miệng thối này sao lại chọc tức người ta đến thế?

“Anh Tiểu Mặc, anh và anh Tiểu Tà đang nói chuyện gì thế?

Cho em hóng với.” Hoắc Tú Tú không biết từ lúc nào đã lén lút mon men đến bên cạnh Ngô Mặc.

Bảo sao nói cô bé đã học thói xấu rồi.

Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh Giải Liên Hoàn, nhìn Ngô Mặc và Ngô

Tà nói chuyện mà trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Lúc này cô đã hiểu ra.

Anh Tiểu Hoa hoàn toàn lo bò trắng răng, mình dẫn đám người này đến đây căn bản chẳng giúp được gì.

Miệng của Ngô Mặc luôn nhanh hơn tay của Ngô Tà.

Nhân lúc anh chưa kịp bịt miệng mình, hắn nhanh nhảu nói: "Anh Tiểu Tà của em đang động xuân đấy, than phiền mình còn là trai tân.

Ưm!" "Hả?

Σ(⊙▽⊙"a" Hoắc Tú Tú ngơ ngác.

Mỗi một chữ cô đều hiểu, nhưng ghép lại với nhau là có ý gì?

Phải nói rằng, màn đùa giỡn không kiêng nể của mấy người họ ngược lại càng khiến những người khác trong phòng thêm bất an.

Kẻ ngốc cũng biết một điều.

Không có chỗ dựa thì có dám kiêu ngạo như vậy không?

Mỗi người đều thầm tính toán, ánh mắt nhìn Giải Liên Hoàn biến đổi không ngừng.

Xem ra Tam gia vẫn còn giữ lại con bài tẩy!

Như vậy, thái độ tiếp theo của mình quả thật phải có chút thay đổi.

Kim Tiền Thử Vĩ Biện đảo mắt một vòng, đột nhiên đập mạnh xuống bàn, "Thằng họ Trần này quá đáng rồi, thật sự coi đường khẩu Trường Sa của chúng ta không có người à?" "Là rồng đến đây cũng phải cuộn mình, là hổ đến đây cũng phải nằm im, Trường Sa của chúng ta không phải ai cũng có thể đến giẫm một chân lên." 39.

Nói xong, gã chắp tay với Giải Liên Hoàn, "Tam gia, nếu họ Trần đã không hiểu quy củ, vậy chúng ta phải dạy dỗ hắn một phen.” “Bây giờ tôi sẽ ra ngoài dẫn người đến dạy dỗ thuộc hạ của hắn một trận.” “Tam gia, tôi cũng đi cùng.” Tôn Tử Minh máu nóng dâng lên, muốn báo đáp ân tình Ngô Mặc đã giết Triệu Châu.

Giải Liên Hoàn chưa kịp mở miệng, Ngô Mặc đã cười hì hì xua tay, “Vậy thì phiền mấy vị rồi.” Những người khác cũng có ý định hành động, nhưng phần lớn vẫn giữ thái độ quan sát.

Hắc Nhãn Kính đấu với tên thuộc hạ một lúc.

Lười không muốn chơi nữa, hắn lao về phía trước, tóm lấy cánh tay tên thuộc hạ, dùng sức kéo mạnh xuống.

Đầu gối hung hãn thúc vào xương sườn.

Tiếng “rắc” vang lên, rõ ràng truyền vào tai mọi người có mặt.

Đều là dân đánh đấm chuyên nghiệp, chỉ dựa vào âm thanh cũng có thể phán đoán xương sườn của tên thuộc hạ đã gãy, còn sống hay không thì chưa biết.

Tên thuộc hạ phun ra một ngụm máu lớn.

Hắc Nhãn Kính dùng sức giũ một cái, cơ thể tên thuộc hạ bị hắn ném sang một bên như rác.

“Ây da da, không có võ đức.” Hắc Nhãn Kính khinh bỉ bĩu môi, “Hắc gia tốt bụng giúp mày mát-xa, mày lại lấy oán báo ân phun nước bọt vào tao, đúng là không phải người mà.” Nhìn thuộc hạ của mình đều bị trọng thương, sắc mặt Trần Kim Lượng còn khó coi hơn cả phân gà.

Hắn thầm hối hận vì mình đã quá tự mãn.

Thật ra, từ trong thâm tâm hắn chưa bao giờ coi trọng đám nhà quê ở Trường Sa này.

Tên nào tên nấy như gian thương.

Bọn hắn dùng mạng đổi tiền dưới đất, kết quả đến tay bọn họ lại bị ép giá không thương tiếc.

Không có chút máu mặt nào, không đáng lo ngại.

Dẫn người đến Trường Sa, dùng chút tiểu xảo lôi kéo lão Lý và những người khác cùng mình mưu tính.

Dù chặn giết Ngô Tam Tỉnh không thành công, nhưng cũng đuổi tên đó chạy như chó, không dám lộ mặt.

Trần Kim Lượng càng lúc càng đắc ý.

Từ trong thâm tâm càng coi thường nhà họ Ngô, cũng là một trong Cửu Môn.

Trương Đại Phật Gia, Nhị Nguyệt Hồng cái gì?

Đều là chuyện quá khứ rồi.

Bây giờ nhà họ Trần chúng ta mới là đứng đầu Cửu Môn.

Việc Ngô Tam Tỉnh xuất hiện trở lại cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn.

Đừng quên nhà lão Ngô còn có một Nhị gia, không lẽ sẽ trơ mắt nhìn anh em bị người ta bắt nạt mà không ra tay?

Cùng thế hệ, năm xưa cũng không ít lần giao thiệp với Ngô Nhị Bạch.

Trần Kim Lượng tự cho rằng mình không thua Ngô Nhị Bạch.

Lần này dẫn thuộc hạ nghênh ngang đến đây, cũng là nắm chắc Ngô Tam Tỉnh không dám đối mặt với hắn?

Tiêu chuẩn kép.

Tuyệt đối là tiêu chuẩn kép.

Một mặt không coi Cửu Môn ra gì, một mặt lại cho rằng cùng là cấp cao của Cửu Môn, đối phương sẽ không ra tay trực tiếp.

Vừa muốn làm kỹ nữ, vừa muốn lập đền thờ trinh tiết. 40.

Chẳng trách người ta nói sóng sau xô sóng trước, một đời ăn chơi hơn một đời.

Suy nghĩ của hắn trong mắt Ngô Mặc cũng đã lỗi thời.

Cửu Môn cái gì mà Cửu Môn, bà nội tám mươi mấy tuổi của mình còn cho rằng Cửu Môn sớm nên biến mất rồi.

Bản thân là cháu trai phải theo sát tư tưởng của bà nội.

Đừng nói anh là nhà họ Trần Cửu Môn gì đó, hội trưởng Cửu Môn hiện tại chẳng phải cũng bị mình chỉ vào mũi mắng là đồ già khốn nạn sao?

“Hắc Hạt Tử, tao trả ba lần, không, năm lần tiền, mua mày bảo vệ tao.” Trần Kim Lượng thấy tình thế bất lợi cho mình, trong lúc cấp bách liền nâng giá dụ dỗ Hắc Nhãn Kính.

Chẳng phải là tiền sao?

Dù sao cũng là của gia tộc, chỉ cần mình không sao thì chi thêm chút nữa cũng chẳng sao.

Ngô Mặc vắt chéo chân, “Yo!

Hắc gia, đắt hàng gớm.” “Ai!” Hắc Nhãn Kính nhún vai, giả vờ thở dài, “Người nổi tiếng thị phi nhiều, danh tiếng bên ngoài, lúc nào cũng có người dí theo đít đưa tiền, cản cũng không nổi.” “Ồ?” Ngô Mặc gảy gảy tàn thuốc, “Tiền đâu?” “Ách.” Câu hỏi xoáy thẳng vào tâm hồn như một cây kim sắt, không chút lưu tình đâm vào tim Hắc Nhãn Kính.

Chương 1357

Trần Kim Lượng gần như tức điên.

Mẹ kiếp, chúng mày có thể tôn trọng tao một chút không?

Dù sao lão tử cũng là kim chủ trả tiền đấy!

Trần Kim Lượng thấy Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc nói cười vui vẻ không thèm để ý đến mình, ánh mắt lại chuyển sang Trương Khởi Linh bên cạnh.

Năm xưa, Nam Hạt Bắc Ách đều là thuộc hạ đắc lực của Tứ a công.

Nam Hạt ham tiền, Bắc Ách thì ngược lại.

Có lẽ đánh bài tình cảm sẽ có tác dụng hơn.

“Trương tiên sinh, chẳng lẽ ngài cũng muốn đối đầu với Trần gia chúng tôi?” Trần Kim Lượng hét về phía Trương Khởi Linh: “Năm xưa là Tứ a công đã cứu mạng ngài, nếu ngài làm tôi bị thương chính là lấy oán báo ân.” Ngô Mặc tâm trạng lập tức tụt dốc không phanh.

Bắt cóc đạo đức?

Bắt nạt Ách Ba không biết nói chuyện?

“Tam thúc, tay cháu hơi ngứa.” Ngô Mặc đứng dậy hoạt động vai.

Nghĩ đến việc liên tiếp bị người khác cướp mất cơ hội.

Hắn quay lại lườm Hắc Nhãn Kính một cái, “Đừng có cướp việc của cháu mãi thế, để cháu hoạt động gân cốt một chút.” “Được, Nhị gia nói gì thì là cái đó.” Hắc Nhãn Kính cười cưng chiều lùi lại nửa bước.

“Dạy cho nó chút quy củ là được.” Giải Liên Hoàn lại lần nữa nâng chén trà lên.

Nhấp một ngụm, dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần.

“Tam thúc yên tâm, cháu biết chừng mực.” Ngô Mặc cười tủm tỉm đáp lại một câu.

Thế nhưng, khi mọi người thấy Trần Kim Lượng nằm sõng soài trên đất như một con chó chết.

Họ không khỏi hoài nghi, cái “biết chừng mực” của Ngô Mặc, có phải không giống với của mình lắm không?

Ngô Tà tiến lên kiểm tra hơi thở của Trần Kim Lượng.

Tuy có chút yếu ớt, nhưng dù sao người vẫn còn sống.

Ngô Mặc đứng tại chỗ hoạt động cổ tay, nhìn quanh bốn phía rồi chậm rãi nói: “Kiểm tra sổ sách xong rồi, các vị nếu không có việc gì có thể rời đi trước.” Lập tức, có người bước chân muốn đi ra ngoài.

Ngô Mặc hừ lạnh một tiếng, “Lão tử còn chưa nói xong đâu, muốn về nhà cũng được, trước khi đi có phải nên tặng khách chút quà không.” “Tặng quà mà, người ta phải sống mới nhận được, hiểu ý tao không?” Một con dao găm được ném xuống đất.

Ngô Mặc nói rõ ràng như vậy, có mấy ai ở đây là đồ ngốc thật sự không hiểu?

“Để tôi.” Lão già họ Lý nhảy ra hưởng ứng đầu tiên.

Người già gian xảo, ngựa già ranh ma.

Bị Trần Kim Lượng lừa một lần, dù thế nào cũng phải lấy lòng Tam gia một phen.

Biết đâu Tam gia thấy mình không còn đường lui sẽ mềm lòng thì sao?

Lão già này cũng là một kẻ tàn nhẫn, cầm lấy dao găm đâm một nhát vào đùi Trần Kim Lượng.

Nếu không phải Ngô Mặc đã nói trước là không muốn lấy mạng người.

Với sự căm hận của lão già bây giờ, một nhát dao có thể đâm thẳng vào tim.

Buông dao găm ra, lão Lý kính cẩn cúi người, “Tam gia, tôi là một kẻ hồ đồ, một thằng ngu, ngài cứ coi tôi như cái rắm mà thả đi được không?” “Lão Lý à, ông theo tôi cũng đã nhiều năm, tôi tự nhận chưa từng bạc đãi ông, ông làm tôi rất… Ai!” Giải Liên Hoàn bày ra bộ mặt đau khổ sau khi bị thuộc hạ phản bội, vừa lắc đầu vừa thở dài.

Không nói sẽ trừng phạt thế nào?

Ngược lại còn để lại cho đám thuộc hạ phản bội này một tia hy vọng.

“Tam gia, nhiều lời tôi không nói nữa, ngài cứ xem biểu hiện của tôi sau này.” Lão Lý đã quyết tâm, để lại một câu rồi quay người rời đi.

Có một thì có hai.

Phàm là những ai muốn rời đi, đều nhặt con dao găm lên và để lại một dấu ấn trên người Trần Kim Lượng.

Thỏa hiệp là thứ như vậy đấy.

Có một lần lùi bước, sẽ có vô số lần khác đang chờ đợi họ.

Những người không liên quan đều đã rời đi.

Ngô Mặc ngoắc tay với Tinh Hà, “Nhóc con, xong chưa?” Tinh Hà nhe răng cười như một con husky nghịch ngợm.

Giơ điện thoại lên, vẻ mặt đắc ý, “Tiểu thái gia gia yên tâm, đã quay lại hết rồi.” “Tiểu Mặc, cậu đang lưu lại bằng chứng à?” Ngô Tà đưa tay lấy chiếc máy quay phim nhỏ từ tay Tinh Hà.

Hay thật, không sót một chi tiết nào, từ đầu đến cuối đều được ghi lại hết.

“Anh Tiểu Mặc, người này thì làm thế nào?” Hoắc Tú Tú chỉ vào Trần Kim Lượng đang nằm trên đất, máu chảy không ngừng.

Bị đâm liên tiếp không ít nhát, lúc này Trần Kim Lượng trông chẳng khác gì một quả bầu máu.

“Tinh Hà, cầm máu cho hắn trước đã.” Ngô Mặc trầm ngâm một lát, đảo mắt rồi tiếp tục giao phó: “Lát nữa ném người này đến cửa hàng của lão Lý, đồng thời gửi video qua đó, những việc còn lại chúng ta không cần tham gia.” Trông như một cuộc kiểm tra sổ sách đơn giản, nhưng thực tế phía sau Ngô Mặc và mọi người đã làm không ít việc.

Nói chung, Tam gia tái xuất giang hồ, coi như đã một lần nữa đứng vững gót chân.

Lúc này lão già họ Lý thì hoàn toàn bó tay, coi như đã triệt để hiểu rằng phản bội là phải trả giá đắt.

Trở về biệt thự.

Giải Liên Hoàn ngồi trên sofa với vẻ mặt nghiêm túc, “Tiểu Mặc, nhà họ Trần sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu, chúng ta phải chuẩn bị đối phó trước.” “Tam thúc, thảo nào dạo này đầu chú không mọc tóc, chính là vì suy nghĩ quá nhiều đấy.” Ngô Mặc lấy mấy lon bia từ trong tủ lạnh, lần lượt ném cho Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Bản thân hắn mở ra uống một ngụm.

Ngồi phịch xuống, gác chân lên bàn trà, cười nói: “Chỉ có ngàn ngày làm trộm, chứ làm gì có lý ngàn ngày phòng trộm.” Nghe lời phải hiểu ý.

Giải Liên Hoàn nghi ngờ nhìn chằm chằm Ngô Mặc, “Thằng ranh con, có phải mày lại lén tao làm chuyện thất đức gì rồi không?” Không thể không nghi ngờ.

Thằng nhãi ranh này và Tiểu Tà hoàn toàn là hai phong cách khác nhau.

“Không có gì.” Ngô Mặc uống cạn lon bia, lau miệng, “Chỉ là tìm cho nhà họ Trần chút việc nhỏ để làm thôi.” “Hử?

Chuyện gì?” 41.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú đều tỏ ra hứng thú, ghé lại hỏi.

“Cháu báo cảnh sát rồi.” “Cái gì?” Đây là lời người nói sao?

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Ngô Mặc.

“Cháu… báo cảnh sát rồi?” Giải Liên Hoàn có chút ngây người nhìn đứa cháu trai yêu quý của mình.

Nhất thời không hiểu đây là kiểu thao tác gì?

Làm nghề này ghét nhất là giao thiệp với quan phương.

Trừ nhà họ Giải và nhà họ Hoắc do nguyên nhân lịch sử mà giao lưu với quan phương nhiều, các gia tộc khác gần như không có quan hệ.

Thậm chí còn tìm mọi cách để tránh tiếp xúc.

Suy cho cùng, những việc họ làm ít nhiều đều dẫm lên lằn ranh đỏ.

“Đúng vậy.” Ngô Mặc gật đầu, lý lẽ hùng hồn nói: “Mọi người bình tĩnh đi, không phải chỉ là báo cảnh sát thôi sao?

Có cần phải ngạc nhiên thế không?” “Tiểu Mặc, cậu đợi đã.” Ngô Tà ngắt lời Ngô Mặc, xoa xoa thái dương suy nghĩ một lúc rồi nghiêm túc hỏi: “Cậu báo cảnh sát như thế nào?

Lấy lý do gì?

Và cậu báo cảnh sát ở đâu?” Não của em trai mình trước nay hoạt động không bình thường.

Ngô Tà không muốn tốn công đi đoán, chủ yếu là đoán qua đoán lại cũng không hiểu.

Nếu phải hình dung, thì tâm tư của thiếu nữ còn dễ đoán hơn em trai mình.

Chương 1358

“Cho tao điếu thuốc.” Ngô Mặc như một ông hoàng nằm dài trên sofa, ngoắc ngoắc tay với Ngô Tà, “Muốn nghe à?

Lại đây đấm lưng cho tao, ôi, hoạt động cả buổi hơi mệt.” Đồ không biết xấu hổ.

Ngô Tà thật sự muốn tát một phát vào gáy hắn.

“Mặc thiếu, tôi châm thuốc cho cậu.” 42.

Phan Tử hăng hái ghé sát vào.

Thế nhưng, điếu thuốc trong tay còn chưa kịp đưa cho Ngô Mặc, đột nhiên đã biến mất.

Hử?

Quay đầu nhìn lại, có chút cạn lời, “Tôi nói này Hắc gia, ngài đây là cướp trắng trợn à?

Không phải chỉ là một điếu thuốc thôi sao, muốn hút thì cứ nói.” “Cậu không hiểu đâu.” Hắc Nhãn Kính kẹp điếu thuốc lên tai, vẫy vẫy ngón giữa chậm rãi nói: “Nhị gia nhà ta hút thuốc là có nguyên tắc, việc đưa thuốc này cứ để cho Hắc gia tôi.” Hắc Nhãn Kính thành thạo châm thuốc, hút một hơi rồi nhét vào miệng Ngô Mặc, “Thử đi, vị không tồi.” Phan Tử nhìn mà ngây người.

Ý gì đây?

Sợ trong thuốc có độc à?

Vậy Hắc gia không phải làm công việc giống thái giám thử độc trong cung sao?

Ngô Mặc hút hai hơi thuốc rồi không úp mở nữa, từ từ nói: “Địa bàn của nhà họ Trần ở biên giới, không cần nghĩ cũng biết những việc họ làm hầu hết đều là phạm pháp.” Đôi khi không thể không thừa nhận một điều.

Kiếp trước lớn lên dưới lá cờ đỏ, dù đã trải qua nhiều chuyện đen tối, nhưng trong xương tủy vẫn bị ảnh hưởng bởi màu đỏ.

Mấy năm nay vì sự phát triển của Địa Long Hội, Ngô Mặc và Lâm Phong đã không ít lần giao thiệp với quan phương.

Họ hiểu sâu sắc một đạo lý.

Đừng thấy mày bây giờ nhảy nhót vui vẻ, nhưng nếu thật sự muốn xử lý mày thì chạy cũng không thoát.

Muốn leo lên cao thì phải làm gì?

Công tích chứ sao.

Công tích từ đâu ra?

Nghĩ mọi cách mà kiếm.

Biên giới là nơi dễ lập thành tích nhất, nhưng cũng là nơi nguy hiểm nhất.

Nhưng phải nói một điều, muốn tìm bằng chứng không phải dễ dàng.

Vấn đề là Ngô Mặc có cần phải tốn công như vậy không?

Từ khi nhận nhiệm vụ do hệ thống ban hành, Ngô Mặc đã không nương tay với nhà họ Trần.

Hắn huy động toàn bộ nhân lực để điều tra mọi việc của nhà họ Trần.

Nhưng nhà họ Trần đã chiếm đóng biên giới nhiều năm, đâu dễ dàng bị người ta tìm được bằng chứng?

Điều tra một vòng chỉ moi ra được một chút chuyện vặt vãnh.

Không sao cả.

Gặp chuyện khó, đã có hệ thống.

Ngô Mặc dựa vào tinh thần mặt dày vô liêm sỉ, cứng rắn mua được thông tin của nhà họ Trần từ tay hệ thống.

Đương nhiên, lại ký thêm một tờ giấy nợ.

Ai ngờ, xui xẻo lại gặp đúng lúc Tam thúc xảy ra chuyện.

Nếu đã vậy, không đáp lễ đối phương chẳng phải là tỏ ra người nhà họ Ngô không hiểu lễ nghĩa sao?

Trước khi đến, Ngô Mặc tra được biên giới gần đây quản lý rất nghiêm ngặt.

Hình như đã xảy ra chuyện gì đó.

Đặc biệt phái một tổ điều tra phụ trách các vấn đề biên giới.

Ngô Mặc bàn bạc với Lâm Phong, quyết định tặng đối phương một món quà để thể hiện lòng yêu nước.

Hai người họ đâu có thiếu não, đương nhiên sẽ không chủ động đưa bằng chứng.

Lợi dụng một thao tác tương tự mà hệ thống đã bán cho Ngô Mặc, rất nhanh một số bằng chứng và danh sách đã được gửi đến hòm thư của tổ điều tra.

Muốn tra địa chỉ IP?

Xin lỗi.

Không thể tra ra.

Tiếp theo, Ngô Mặc phụ trách xử lý chuyện ở Trường Sa, Lâm Phong để ý tình hình ở biên giới.

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý.

Phải nói, nước đi này rất hiệu quả.

Sớm đã có người nghi ngờ nhà họ Trần làm ăn phi pháp, chỉ là thế lực quá lớn, phàm là những người điều tra đều không một ai sống sót.

Muốn tìm bằng chứng?

Không có.

Lâu dần, chỉ có thể chuyển từ sáng sang tối.

Ngô Mặc nói ba phần thật bảy phần giả, chủ yếu là muốn trấn an Tam thúc và mọi người.

Giải Liên Hoàn trầm mặc.

Một lúc lâu sau, ông nói với giọng khô khốc: “Thằng nhóc, mày lấy đâu ra bằng chứng?

Lỡ đối phương lần theo dấu vết thì nhà họ Ngô chúng ta cũng toi đời.” “Không sao, cháu trả tiền rồi.” “Không phải, cháu trả tiền cho ai?” “Tam thúc, người già đừng hỏi nhiều, cháu làm những việc này chủ yếu là vì tốt cho chú thôi.” Câu nói cửa miệng của Giải Liên Hoàn và những người khác năm xưa như một mũi tên xoáy ngược lại cắm vào chính mình.

Nhất thời không biết phải nói tiếp thế nào.

“Anh Tiểu Mặc, anh làm thế này… hơi bị không đi theo lối mòn nhỉ.” Vẻ mặt Hoắc Tú Tú có thể nói là một lời khó tả.

Ngô Mặc làm sai à?

Không hề.

Nhưng vấn đề là bọn họ làm nghề gì?

Trong lòng không có chút tự nhận thức nào sao?

Trương Khởi Linh thì việc không liên quan đến mình nên treo cao, ngồi trên sofa ôm cái bình trà lớn im lặng không nói.

Hắc Nhãn Kính trầm mặc một lúc rồi trực tiếp bật cười, giơ ngón cái lên khen ngợi: “Nhị gia, suy nghĩ này của ngài hay thật đấy, xem ra mấy năm nay thật sự trưởng thành không ít.” Miệng nói vậy, nhưng sâu trong đáy mắt lại lóe lên một tia xót xa.

Năm đó khi gặp nhau, Ngô Mặc quả thực là một con khỉ nghịch ngợm không sợ trời không sợ đất.

Gặp chuyện chỉ biết cầm dao xông lên.

Trong vòng bốn năm ngắn ngủi, lại biến thành một con người khác.

Tiếc nuối không?

Tiếc nuối.

Có lẽ bốn năm này sẽ trở thành nỗi tiếc nuối cả đời của mình.

Nhưng không sao.

Tương lai còn có vô số cái bốn năm đang chờ.

Chương 1359

“Nghĩ gì thế?” Ngô Mặc huých cùi chỏ vào Hắc Nhãn Kính một cái, “Đừng nói nhảm nữa, sáng nay anh thua rồi, lát nữa tối đi chơi đừng quên trả tiền đấy.” Hắc Nhãn Kính tim thắt lại.

Trong khoảnh khắc, chỉ còn lại nỗi đau xót tiền. 43.

Như lật mặt trong kịch Xuyên, sắc mặt lập tức xị xuống, ai oán nhìn Ngô Mặc, “Nhị gia, em nghèo thế nào anh còn không biết sao?

Anh thật sự nỡ lòng nào để em trả tiền?” “Huống hồ câu lạc bộ tư nhân bẩn lắm, người nào cũng có, hay là thế này, muốn ăn gì, lát nữa em đích thân xuống bếp nấu cho anh, được không?” Để không phải trả tiền, Hắc Nhãn Kính coi như đã liều mình.

Hai hổ tranh đấu, ắt có một con bị thương.

Hắc Nhãn Kính vì để giữ cái ví tiền nhỏ của mình, cực kỳ vô liêm sỉ mà đẩy đại đồ đệ nhà mình ra ngoài.

“Sư phụ có việc, đệ tử phải gánh vác, nghe qua chưa?” Hắc Nhãn Kính ưỡn thẳng người, nghiêm mặt nói đầy hùng hồn: “Người khác nhận đồ đệ còn phải nộp học phí, sư phụ ta đây trước giờ chưa thu, hôm nay con có phải nên thể hiện chút thành ý không?” Ngô Tà trừng mắt to hơn cả trứng gà.

Dạy mình ư?

Mẹ nó chứ, đó là ngược đãi thì có!

Cái đoạn quá khứ không muốn nhớ lại đó khiến hắn mắc phải hội chứng sợ đồ đen.

Cứ nhìn thấy thứ gì màu đen và kính râm là lại muốn lao lên đá một cước, đấm một trận.

Bây giờ còn mặt dày nói chuyện học phí với mình sao?

Tay phải Ngô Tà từ từ nắm thành quyền, hai mắt lóe lên tia lửa hung ác, móc ví tiền từ túi quần bên trái ra.

Trong lòng chửi ầm lên, hận không thể xé Hắc Nhãn Kính ra làm tám mảnh.

Hắn rút một tấm thẻ ra, ném thẳng vào người gã.

Giây phút này, Ngô Tà nảy sinh một ảo giác.

Tấm thẻ trước mắt không phải thẻ ngân hàng, mà hóa thành một ngọn núi lớn, đè bẹp cái tên vô liêm sỉ Hắc Nhãn Kính này xuống.

Đúng là tinh thần AQ tuyệt vời.

May mà Ngô Mặc không biết thuật đọc tâm, nếu không thì thể nào cũng bị suy nghĩ nội tâm của Ngô Tà làm cho chết đứng.

Hắc Nhãn Kính nhanh chóng lôi máy POS từ trong túi ra.

Nếu là Giải Ngữ Hoa ném cho gã một tấm thẻ, không cần nhìn cũng biết chắc chắn có tiền.

Nhưng đổi lại là Ngô Tà thì chưa chắc.

Tên này một cái quần đùi cũng phải mặc mới ba năm, cũ ba năm, vá vá víu víu thêm ba năm.

Phóng khoáng sảng khoái như vậy chắc chắn có bẫy.

Ngô Tà là kẻ tinh ranh, sao lại không nhìn ra suy nghĩ của Hắc Nhãn Kính?

Mặt hắn tức đến xanh mét.

Hắn định giật lại tấm thẻ, Hắc Nhãn Kính liền xoay người né tay hắn, “Mật khẩu là gì?” Ngô Tà nghiến răng nghiến lợi đọc ra một dãy số.

Hắc Nhãn Kính vừa nhập vừa tiện miệng hỏi: “Có ý nghĩa gì thế?” “Thần ơi cứu con với.” Dù sao cũng đã mất mặt rồi, Ngô Tà cũng chẳng sợ mất thêm chút nữa.

Ngô Mặc và Giải Liên Hoàn, hai chú cháu, đều phun hết rượu trong miệng ra ngoài.

Vẻ mặt dở khóc dở cười. … Dạ Vô Ưu.

Câu lạc bộ tư nhân lớn nhất Trường Sa.

Tục xưng là động tiêu tiền.

Nhưng đắt xắt ra miếng.

Phàm là khách tiêu pha ở đây đều sẽ được chủ quán bảo vệ, cho dù kẻ thù đối mặt cũng tuyệt đối không được động thủ.

Có thể thấy, thân phận và bối cảnh của ông chủ không hề tầm thường.

Ngô Mặc không nuốt lời.

Hắn mở một phòng bao lớn, để đám thanh niên trẻ tuổi này thư giãn giải trí một chút.

Còn mình và anh trai thì đi cùng Giải Liên Hoàn đến phòng VIP.

“Tam thúc, khách quen à?” Ngô Mặc chậc chậc hai tiếng, “Xa xỉ quá rồi đấy, nơi này đều là hội viên VIP, xem ra ngày thường chú cũng ném không ít tiền vào đây rồi.” “Tiền của tôi.” Ngô Tà cảm thấy tim đang rỉ máu.

Mọi chi tiêu tối nay đều moi từ túi hắn ra.

Cái tên Hắc Hạt Tử chết tiệt.

Ngô Tà lại ghi thêm một bút vào sổ thù vặt.

“Hai đứa mày biết cái đếch gì.” Giải Liên Hoàn đã quen với việc hai đứa cháu không lớn không nhỏ.

Ông mắng một câu, rồi trầm giọng giải thích: “Có một vị tiền bối muốn hẹn chú gặp mặt, tiện thể dẫn hai đứa qua xem thử.” “À, đúng rồi, Tiểu Mặc chắc là đã gặp rồi.” Giải Liên Hoàn dường như nghĩ đến điều gì, khóe miệng từ từ cong lên một nụ cười.

Rồi đột nhiên lại lạnh mặt, đặc biệt dặn dò: “Lúc vào phòng nhớ chú ý lễ phép một chút, đừng làm mất mặt nhà họ Ngô chúng ta, biết chưa?” “Cháu đã gặp rồi?” Ngô Mặc hoàn toàn không để ý đến nửa câu sau.

Trong đầu hắn chỉ đang suy nghĩ một chuyện – Mình đã gặp rồi?

Hắn hoàn toàn mờ mịt.

Vắt óc suy nghĩ cũng không ra tam thúc đang nói về ai.

Mình rất ít khi đến Trường Sa, mỗi lần đến gần như đều gây ra sóng to gió lớn.

Người này còn là tiền bối của tam thúc?

Sẽ là ai đây?

Nghi vấn được giải đáp ngay khi bước vào cửa.

Ngô Mặc nhìn thấy người đang ngồi thưởng trà trong phòng, liền há miệng hét lên một câu: “Vãi chưởng!

Lão già chết bầm?” Trương Nhật Sơn đang cầm tách trà thì tay khựng lại.

Uống cũng không được, mà không uống cũng chẳng xong, đành phải từ từ đặt xuống bàn trà bên cạnh.

Lão ngước mắt lên, nặn ra một nụ cười, “Tiểu hữu, lại gặp nhau rồi.” Giải Liên Hoàn ngày thường bận tối mắt tối mũi.

Căn bản không hề để ý đến chuyện giữa cháu mình và Trương Nhật Sơn.

Ông cứ ngỡ hai người chỉ có chút giao tiếp từ vài năm trước.

Nào ngờ vừa mở cửa đã bị giáng cho một quả sấm sét.

“Thằng ôn con này, mày…” Giải Liên Hoàn tức đến lệch cả sống mũi.

Ông quay đầu định đá một cước, nhưng ngón chân động đậy rồi lại không nỡ.

Cháu ruột rà mà.

Còn quan trọng hơn cả con trai.

Chẳng qua chỉ là nói một câu thật lòng.

Khụ khụ.

Thôi bỏ đi.

Nuôi mà không dạy là lỗi của cha.

Đều là vấn đề của anh cả và anh hai, mình cần gì phải trách đứa trẻ chứ?

Chương 1360

44.

Giải Liên Hoàn hung hăng lườm Ngô Mặc một cái, rồi quay đầu nhìn Trương Nhật Sơn, thở dài nói: “Nhật Sơn thúc thúc, thật sự xin lỗi, trẻ con còn nhỏ, có lúc ăn nói thẳng thắn, ngài tuyệt đối đừng để trong lòng, ngài tuổi này rồi chẳng lẽ lại đi chấp nhặt với trẻ con, phải không ạ?” Trương Nhật Sơn: “?????” Đây là tiếng người sao?

Trong ngoài lời nói đều có ý là cháu ông mắng tôi là đúng, tôi mà phản bác thì là nhỏ mọn có vấn đề à?

Ha ha.

Đúng là một màn tiêu chuẩn kép.

Đúng là học có nơi có chốn thật.

Ngô Tà từ từ cúi đầu xuống, chỉ sợ bị người khác nhìn thấy nụ cười không kiềm chế được trên mặt mình.

Tam thúc đúng là… giết người bằng lời nói mà.

Đúng là Tam Tỉnh mà.

“Tam Tỉnh à,” Trương Nhật Sơn nhướng mày, “Cậu đây là đang bắt nạt tôi già yếu sức yếu phải không?

Nhớ năm xưa khi cha cậu còn sống, nói chuyện với tôi đều rất khách sáo, giờ đến đời con cháu nhà cậu…” Nửa câu sau lão bỏ lửng.

“Nhật Sơn thúc thúc, ngài thật sự nghĩ nhiều rồi.” Giải Liên Hoàn chắp tay định giải thích vài câu.

Ngô Mặc đưa tay kéo thẳng Giải Liên Hoàn ra sau lưng mình.

Hắn bước đến gần Trương Nhật Sơn, đặt mông ngồi xuống sô pha, thản nhiên nói: “Bớt cái trò bắt cóc đạo đức này đi, tam thúc tôi tôn trọng ông nên mới gọi một tiếng Nhật Sơn thúc thúc, chứ tôi đây không có tính tốt như vậy đâu.” “Sao lại nói chuyện với trưởng bối như vậy hả?” Giải Liên Hoàn giả vờ mắng một câu, rồi quay đầu cười nói: “Nhật Sơn thúc thúc, trẻ con thích đùa thôi, lần này ngài tìm tôi qua đây có chuyện gì không ạ?” Nói đoạn, ông học theo dáng vẻ của Ngô Mặc, đi thẳng đến phía đối diện Trương Nhật Sơn.

Chưa đợi đối phương mở miệng, ông đã ngồi thẳng xuống.

Cục đất sét còn có ba phần lửa giận.

Cứ liên tục ám chỉ cháu cưng nhà mình không hiểu lễ phép.

Tưởng mình không có tính khí chắc?

Lúc này, chỉ còn lại một mình Ngô Tà đứng trên sàn.

Hắn nhìn trái nhìn phải, kéo một cái ghế qua rồi ngồi xuống.

Thú vị thật.

Trương Nhật Sơn không khỏi nghĩ đến Cẩu Ngũ gia năm xưa.

Tuy cũng có chút kiệt ngạo bất tuân, nhưng so với con cháu đời sau thì lại kém xa.

Trương Nhật Sơn cười lắc đầu, “Tam Tỉnh à, không có việc gì thì tôi không thể đến thăm con của bạn cũ sao?” “Hiểu rồi.” Ngô Mặc rút một điếu thuốc ngậm trên miệng, hút một hơi rồi châm chọc: “Chả trách tôi nghe nói ông không có việc gì lại đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ngồi, hóa ra chỉ là để thăm con trẻ à, sao không nói sớm, làm tôi sợ hết hồn, còn tưởng ông có ý đồ bất chính gì với chị tôi chứ.” “Vãi!

Hóng hớt?” Mắt Ngô Tà sáng rực.

Lông tơ toàn thân đều dựng đứng cả lên.

Trương Nhật Sơn khẽ cười, “Ồ, tiểu hữu và Nam Phong quan hệ rất tốt à?” Giả.

Giả quá rồi.

Đánh chết Ngô Mặc cũng không tin Trương Nhật Sơn không biết rõ quan hệ giữa mình và Doãn Nam Phong.

Trừ phi mấy năm nay lão trốn trong quan tài không hỏi thế sự.

Ngô Mặc lười tiếp tục nói nhảm với Trương Nhật Sơn.

Hắn nghiêng đầu sang một bên.

Thong thả hút thuốc, coi lời lão như rắm.

Giải Liên Hoàn ở bên cạnh nghe mà như vịt nghe sấm, không hiểu hai người đang đấu võ mồm cái gì.

Đoán chừng không liên quan đến mình.

Nghĩ rồi, ông quyết định từ bỏ việc hỏi tiếp.

Dù sao Trương Nhật Sơn cũng là trưởng bối.

Thằng nhóc con nhà mình không trả lời, mình thân là chú cũng không thể vô lễ được.

Giải Liên Hoàn lấy hộp thuốc ra đưa đến trước mặt Trương Nhật Sơn, “Ôi chao, xem cái trí nhớ của tôi này, hôm nay là ngày giỗ của Bát gia, chắc hẳn Nhật Sơn thúc thúc qua đây cũng là để cúng Bát gia phải không ạ.” Nói đoạn, ông vỗ đùi, ra vẻ hối hận, “Trách tôi bận quá, chuyện quan trọng như vậy mà cũng không nhớ ra, lát nữa về thế nào cũng phải vòng qua chỗ Bát gia thắp nén hương.” Trương Nhật Sơn cười như không cười gật đầu, “Có lòng là được, chắc Bát gia sẽ không trách cậu đâu.” “Tam Tỉnh à.” Trương Nhật Sơn đổi giọng, “Tôi ở kinh đô đã nghe tin tức ở Trường Sa rồi, thế nào?

Rắc rối giải quyết xong chưa?

Có cần Nhật Sơn thúc thúc giúp một tay không?” Ngô Mặc nghe vậy, lập tức trong lòng khó chịu, quay đầu phản pháo: “Ối chà, ông đây có phải là đến sớm không bằng đến đúng lúc không?

Chuyện giải quyết xong rồi, ông mới đến đây nhấc chân tè một bãi, để làm gì, học chó lưu lại ký hiệu à?” Cuộc nói chuyện không thể tiếp tục được nữa.

Giải Liên Hoàn lần đầu tiên hối hận.

Mình có phải ăn no rửng mỡ không?

Tự dưng lôi vị tiểu tổ tông này qua đây làm gì?

Thôi được rồi!

Vẫn là nên đuổi người ra ngoài trước, nếu không cũng không thể nói chuyện tiếp được.

Hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà bị Giải Liên Hoàn nhanh chóng đóng gói ném ra ngoài cửa.

Đứng ở cửa, nhìn cánh cửa gỗ lim đóng chặt.

Tốt lắm.

Tam thúc, chú bất nhân thì đừng trách cháu bất nghĩa.

Ngô Mặc hít một hơi thật sâu.

Dứt khoát lấy điện thoại ra gọi cho bà nội Ngô.

Chuông reo chưa được vài giây đã có người bắt máy.

“Cục cưng à, nhớ bà nội hả con?” Giọng nói hiền từ của bà nội Ngô truyền đến từ đầu dây bên kia.

Ngô Mặc mắt bỗng có xu hướng đỏ lên.

Nhớ bà nội quá.

“Bà ơi, con nhớ bà.” Vẻ mặt Ngô Mặc cực kỳ dịu dàng, giọng nói nhẹ như lông vũ bay lượn.

“Tiểu Bảo à, bà nội cũng nhớ con, khi nào về vậy con?

Tây Bắc bên đó lạnh, nhớ mặc thêm quần áo, đừng để bị cảm lạnh nhé.” Giọng bà nội vẫn dịu dàng hiền từ như mọi khi, khiến người ta cảm thấy ấm áp từ tận đáy lòng.

“Bà ơi, con với anh đang ở Trường Sa.” “Con ở cùng với Tiểu Tà à?” Ngô Tà thuận thế cầm lấy điện thoại, “Bà nội, sức khỏe của bà thế nào ạ?” “Yên tâm đi, tốt lắm.” Ngô Mặc nhìn trái nhìn phải, kéo Ngô Tà đến một cái đình nghỉ mát.

Xung quanh đình là một con sông nhân tạo, chỉ có một cây cầu gỗ nhỏ có thể qua lại.

Vừa có thể ngắm cảnh đẹp, vừa có thể đề phòng người khác nghe lén.

Có thể nói ông chủ câu lạc bộ đã tốn không ít tâm tư để làm hài lòng khách hàng.

Ngô Mặc bật thẳng loa ngoài.

Ba bà cháu càng nói chuyện càng vui vẻ.

Không khí đã đến lúc, cảm xúc của Ngô Mặc lập tức quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ.

“Bà ơi, tam thúc chú ấy…” “Cục cưng à, sao vậy?

Nói cho bà nghe, có phải tam thúc con lại mắng con không?” Bà nội Ngô không thể thấy cháu cưng nhà mình chịu ấm ức, lập tức an ủi: “Không sao, nếu tam thúc con mắng con, nói với bà, để bà mắng lại nó.” Ngô Mặc khóe miệng nhếch lên nụ cười gian xảo, nhưng giọng nói lại trầm xuống không ít, “Vâng, tam thúc quá đáng lắm, vì để đi hú hí với người khác mà không bị con làm phiền, chú ấy nỡ lòng nào đuổi cả con và anh trai ra ngoài.” “Bà ơi, bà nói xem hai đứa con lớn từng này rồi, tam thúc làm vậy không chừa cho chúng con chút mặt mũi nào cả, người ngoài có tốt đến đâu cũng đâu phải họ hàng thân thích của chú ấy, có đáng không ạ?” Ngô Tà muốn cười mà lại không dám cười ra tiếng.

Ngô Mặc đá hắn một cái, “Bà ơi, không tin bà hỏi anh con đi.” “Vâng, bà ơi, Tiểu Mặc nói không sai đâu ạ.” Ngô Tà cắn rứt lương tâm làm chứng gian.

Chương 1361

Trong lòng thầm mặc niệm cho tam thúc.

Chọc ai không chọc, lại đi chọc đúng cái tên chuyên đào hố như Tiểu Mặc.

Sau khi bà nội Ngô đảm bảo sẽ gọi điện mắng Giải Liên Hoàn, Ngô Mặc mới thỏa mãn cúp máy.

Hắn đứng dậy thở ra một hơi dài.

Sảng khoái!

“Tiểu Mặc, tam thúc phen này bị em hại chết rồi.” Ngô Tà cười đến không thấy răng, “Nhưng mà đáng đời, ai bảo chú ấy không có việc gì lại cứ hay lừa hai anh em mình, cứ phải để bà nội mắng cho một trận ra trò.” “Đúng rồi, em nói xem vị Trương hội trưởng kia tìm tam thúc có chuyện gì nhỉ?” Sự nhạy bén được rèn luyện lâu dài khiến Ngô Tà nhận ra có điều không ổn.

Vô sự bất đăng tam bảo điện.

Mấy lão già Cửu Môn người nào người nấy đều gian xảo như quỷ.

Trần gia vừa mới nhúng tay vào, chân sau vị Trương hội trưởng này đã xuất hiện ở Trường Sa.

Thật sự chỉ là để cúng Bát gia thôi sao?

“Anh, anh biết được bao nhiêu về vị Trương hội trưởng này?” Ngô Mặc từ túi quần sau móc ra một vốc hạt dưa, bắt đầu tí tách cắn.

Ngô Tà đôi khi rất nghi ngờ em trai mình là Doraemon.

Nếu không sao lần nào cũng có thể móc đồ từ trong túi ra được?

Nghi ngờ không ảnh hưởng đến việc ăn.

Hai anh em thong thả cắn hạt dưa.

Ngô Tà sắp xếp lại suy nghĩ, “Trước đây anh thỉnh thoảng nghe tam thúc kể về quá khứ của Cửu Môn, Trương Đại Phật gia có một phó quan, sau này Phật gia qua đời, phó quan kế thừa thân phận người đứng đầu Cửu Môn.” “Lúc đó còn nhỏ, căn bản không coi là thật, ai mà tin được người ta có thể sống lâu đến vậy chứ?” Giọng Ngô Tà có chút thổn thức.

Quỷ mới biết, sau này những người hắn gặp toàn là những người có tuổi đời lớn hơn hắn tưởng.

Thậm chí còn kết bạn với cả Tùng Tán Cán Bố và công chúa Văn Thành.

Nghĩ lại thật không thể tin nổi.

“Từ sau vụ em gây náo loạn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm mấy năm trước, anh đã chú ý đến vị Trương hội trưởng này, bề ngoài lão quản lý một công ty, nhưng thực tế lại chẳng có kinh doanh gì.” “Anh có chút nghi ngờ, định âm thầm điều tra, kết quả là em lại gặp chuyện, sau đó không có thời gian xử lý nữa.” Ngô Tà nói đến đây thì dừng lại, suy nghĩ hồi lâu, rồi hạ giọng nói: “Tiểu Mặc, có một chuyện anh vẫn chưa nói với em, anh cứ cảm thấy lúc đó mình nghe nhầm, nhưng sau này nghĩ lại chắc là không phải.” “Mấy đêm trước khi ông nội qua đời, anh nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, không phải tiếng người la hét mà giống như của một loài… dã thú.” Dường như nhớ lại chuyện gì đó kinh hoàng, sắc mặt Ngô Tà dần trở nên khó coi.

“Lúc đó anh rất sợ, nhưng trong phòng là ông nội, ông thương anh nhất, làm sao anh có thể để ông bị thương được?” “Anh không nghĩ ngợi gì mà lao vào tông cửa, nhưng cửa phòng đã bị khóa, anh dùng sức cũng không tông ra được.” “Sau đó anh nhớ ra dưới căn nhà cũ có một cái hang chuột.” Ngô Tà nghiêm mặt nói: “Anh liền chạy qua đó, nhìn vào trong qua khe hở, kết quả phát hiện vị Trương hội trưởng đó đang đứng bên cạnh giường.” “Sau đó thì sao?” Ngô Mặc dừng động tác.

“Không có sau đó nữa.” Ngô Tà chậm rãi lắc đầu, “Anh đột nhiên cảm thấy choáng váng, lúc mở mắt ra thì đã ở trong phòng của mình rồi.” Ngô Mặc từ trong túi móc ra một điếu thuốc đưa cho Ngô Tà, “Sau đó thì sao?” Trước đây Ngô Tà không thích hút thuốc lắm.

Từ sau khi Ngô Mặc gặp chuyện, thuốc không rời tay, mấy năm trời đã hoàn toàn biến thành một con nghiện thuốc lá nặng.

Ngô Tà châm thuốc, nhíu mày rít một hơi, “Sau đó…” Nửa câu sau hắn không nói ra ngay.

Dường như đang sắp xếp lại suy nghĩ, thậm chí có thể đang nghi ngờ chính mình có thực sự trải qua chuyện đó không?

Ngô Mặc im lặng nhìn Ngô Tà.

Không xen vào, không làm phiền, hai anh em ngồi đối diện nhau, chầm chậm hút thuốc.

Khói thuốc lượn lờ.

Rất nhanh, một điếu thuốc đã cháy đến tàn.

“Ánh nắng ngoài cửa sổ rất chói.” Ngô Tà dụi tắt đầu thuốc, “Tam thúc ngồi trên sô pha đọc sách, thấy anh dậy liền vỗ một phát vào mông, nói anh ban ngày ra ngoài chạy lung tung, tối đến lại sốt làm chú ấy vất vả cả đêm.” “Anh bò dậy kể cho tam thúc nghe chuyện trong phòng ông nội, kết quả tam thúc cứ khăng khăng nói anh sốt đến hồ đồ.” Tam thúc ư? 45.

Nghĩ đến quá khứ thất đức của tam thúc nhà mình, Ngô Mặc ngay lập tức nghi ngờ chuyện này có gian trá.

“Anh không tin lời tam thúc, khóc lóc đòi đi gặp ông nội, đúng lúc nhị thúc vào, thấy anh ăn vạ lại đánh anh một trận.” Ặc.

Biểu cảm trên mặt Ngô Mặc cứng lại, nhìn Ngô Tà với ánh mắt có chút đồng cảm.

Thật khó bình luận.

Ngô Tà thở dài, “Ai!

Đừng nhắc nữa, em lúc nhỏ thì thông minh đáng yêu, anh chính là bản đối chiếu của em, nhị thúc với tam thúc cứ động một tí là đánh anh một trận.” Ngô Mặc muốn khuyên giải mà không biết mở lời thế nào.

Nghĩ rồi lại đưa qua vài hạt dưa, “Ăn đi, tưởng tượng chúng nó là nhị thúc với tam thúc, cắn chết hai người họ đi.” Cách an ủi thật thần kỳ.

Trong khoảnh khắc, Ngô Tà cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn không ít.

Chuyện vẫn chưa kể xong, Ngô Tà ăn hai hạt, rồi tiếp tục nói: “Anh không phục, lại kể chuyện đó cho nhị thúc nghe một lần nữa.” “Cách nói của nhị thúc cũng giống hệt tam thúc, đều nói anh sốt đến hồ đồ, thậm chí để anh hết hy vọng, còn dẫn anh đến phòng ông nội một lần nữa.” “Nhìn cánh cửa đóng chặt, anh nhớ ra tối hôm qua mình hình như đã vạch một dấu trên cửa.” Ngô Tà nhớ lại chuyện xảy ra lúc đó.

Hắn không muốn bị nhị thúc và tam thúc coi là đứa trẻ nói dối, nên đã áp người vào cửa, tỉ mỉ tìm kiếm dấu vết.

Kết quả cửa vẫn nguyên vẹn, không hề có bất kỳ dấu vết nào.

Tam thúc đứng bên cạnh cười nhạo hắn.

Vào phòng, ông nội yếu ớt nằm trên giường.

Ngô Tà vội vàng lao tới.

Gọi ông nội không ngớt như Hồ Lô Oa gọi ông.

Ngô Lão Cẩu gắng gượng mở mắt, hiền từ nhìn đứa cháu đích tôn của mình.

Ngô Tà lúc đó còn nhỏ, đối với một số chuyện vẫn chưa có khái niệm sâu sắc.

Hắn nắm lấy bàn tay khô gầy như củi của ông, hỏi tối hôm qua có nghe thấy tiếng quái vật kêu không?

Trong phòng có phải còn có một người đàn ông khác không?

Ngô Lão Cẩu đều phủ nhận hết.

Không chỉ vậy, ông còn gắng gượng chống đỡ cơ thể bệnh tật mắng cho Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh một trận.

Trẻ con bị bệnh mà còn để nó chạy lung tung à?

Chuyện xảy ra sau đó có thể tưởng tượng được, tất cả mọi người trong nhà đều cho rằng Ngô Tà bị sốt đến hồ đồ.

Sau khi khỏi bệnh còn bị đánh cho một trận.

Lý do rất đầy đủ: ra ngoài chơi bời lung tung, tự làm mình bị bệnh khiến người nhà lo lắng.

Đoạn quá khứ này đã bị rất nhiều chuyện sau đó che lấp.

Ngô Tà lúc nhỏ nghịch ngợm làm quá nhiều chuyện, đến mức chính hắn cũng quên mất nhiều thứ.

Lần Tân Nguyệt Phạn Điếm bị đập là lần thứ hai Ngô Tà nhìn thấy Trương Nhật Sơn.

Lúc đó hắn hoàn toàn không nhớ ra những chuyện này.

Chỉ cảm thấy có chút quen thuộc, vì tò mò nên mới từ từ điều tra.

Ký ức bị chôn vùi đã lâu lại lần nữa hiện về trong đầu.

Mà những chuyện sau đó cứ liên tiếp xảy ra, khiến Ngô Tà chỉ có thể đè nén những chuyện này xuống đáy lòng, đợi khi nào rảnh rỗi mới đi tìm hiểu.

Nghe xong lời kể của Ngô Tà, Ngô Mặc chép miệng, có chút cảm khái.

“Chả trách nhà mình họ Ngô (Wu), chữ Khẩu bên trên chữ Thiên, ý là nói dối như cuội, nói phét đến tận trời.” “Nhất là tam thúc, đến trẻ con cũng lừa.” Ngô Tà oán niệm sâu sắc.

Mình chẳng qua chỉ là vô tình phát hiện có điều không ổn thôi mà?

Có cần phải vừa lừa mình vừa đánh mình mấy trận không?

Càng uất ức hơn là hai ông tam thúc thay phiên nhau lừa gạt.

Nghĩ lại, nửa đầu cuộc đời của mình gần như sống trong một âm mưu lừa đảo khổng lồ.

Hai anh em đã lâu không ngồi yên tĩnh tâm sự.

Chương 1362

Ngô Mặc lúc xem truyện đã cảm thấy Ngô Tà giống như con lừa bị củ cải dắt đi.

Cuộc đời ngoài việc truy tìm đáp án ra thì không có cái tôi.

Thật là thiếu đạo đức.

Ngô Mặc đột nhiên nhớ lại một giả thuyết từng đọc được trên một số trang web.

Nói rằng Ngô Tà thực ra là con trai của Tề Bát gia, Tề Vũ.

“Anh, hai năm nay em cũng điều tra không ít chuyện trong nhà, từng nghe được một tin đồn.” Ngô Mặc lười tiếp tục giấu giếm.

Một hơi kể hết những thông tin đã xem được.

Mấy năm trước lúc mới đến có nhiều chuyện không tiện nói, chủ yếu là không thể giải thích được nguồn gốc.

Bây giờ thì không sợ.

Gặp chuyện gì khó giải quyết cứ đổ hết cho việc điều tra mấy năm nay, ngoài đứa con trai cả ra thì ai biết được thật giả?

Ngô Tà kinh ngạc đến nỗi suýt nữa thì cằm rớt xuống đất.

Cái gì cơ?

Mình là Tề Vũ?

Hay là phương án dự phòng cho Tề Vũ?

Có cần phải tào lao đến thế không?

“Anh, qua đây một chút.” Ngô Mặc ngoắc ngón tay với Ngô Tà.

Ngô Tà vốn đang ngơ ngác, thuận thế nghiêng người về phía Ngô

Mặc.

Ngô Mặc đưa tay qua véo mặt Ngô Tà, cực kỳ không khách khí mà xoay một vòng một trăm tám mươi độ.

“Vãi chưởng!” Bất ngờ không kịp đề phòng, Ngô Tà đau đến co giật khóe mắt.

Lúc này, trong đầu chỉ còn lại chữ “đau”.

Mấy chuyện linh tinh như ai là thế thân đều bị xóa sạch.

Hắn gạt mạnh tay của Ngô Mặc ra, xoa xoa quai hàm mắng: “Mày điên à, tao là anh ruột mày đấy, mày ra tay cứ như véo bánh chưng vậy.” “Em là muốn anh tỉnh táo lại, cái tật lớn nhất của anh là cứ gặp chuyện gì, hồn như bị hút vào trong đó, cả đầu chỉ toàn suy nghĩ vẩn vơ.” “Nói nhảm, tam thúc họ không nói thật, anh có thể không suy nghĩ được à?” Ngô Mặc lại lấy ra một vốc hạt dưa, ăn hai ba hạt rồi như có điều suy nghĩ, “Nói anh là Tề Vũ?

Em thấy có chút nhảm cứt.” “Nhưng em phát hiện một chuyện, chữ viết của anh quả thực rất giống Tề Vũ.” “Còn nhớ niêm phong trong thư viện không?” Ngô Tà gật đầu như gà mổ thóc.

Cảnh tượng lúc đó mang lại cho hắn cú sốc khá lớn.

Còn có người có ngoại hình giống hệt mình, đang bò qua bò lại trên mặt đất.

Khiến cho những nghi ngờ trong đầu hắn ngày càng nhiều.

Nhắc đến những chuyện này, Ngô Tà từ tận đáy lòng cảm kích mẹ đã sinh cho mình một người em trai tốt.

Nếu không, mình có lẽ sẽ còn đau khổ hơn.

“Lúc Trương Hải Khách rời đi, em từng nói chuyện với hắn về một số việc.” Ngô Mặc vắt chân chữ ngũ, thong thả nói: “Theo lời tên khốn đó, hắn vốn dĩ đã có ngoại hình rất giống anh, nên mới có thể dễ dàng dịch dung thành bộ dạng bây giờ." "Em cảm thấy ở đây có chút vấn đề về chênh lệch thời gian." Ngô Mặc không giống người khác, ném ra câu hỏi rồi chờ đối phương trả lời, mà tiếp tục nói theo sự hiểu biết của mình.

Ngô Tà đầu óc ngoài việc kiếm tiền có chút thiếu sót ra, những lúc khác đều khá nhạy bén.

Đương nhiên, tài năng nợ tiền của hắn cũng độc nhất vô nhị.

Hắn cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, dường như đã hiểu ra ý trong lời nói của Ngô Mặc.

"Ý em là đối tượng mà hắn dịch dung không phải là anh?" Ngô Mặc nhún vai, "Em nghĩ là vậy, thậm chí còn nghi ngờ tam thúc họ từ nhỏ cũng đã cố ý để anh bắt chước người khác." "Tề Vũ?" Ngô Tà nói trúng tim đen.

Cẩn thận nhớ lại, quả thực có dấu vết.

Tự thiếp mà mình luyện từ nhỏ căn bản không phải của danh gia nào viết.

Một số thói quen dường như cũng đã bị cố ý thay đổi.

Ngô Tà càng nhớ lại, lông mày càng nhíu chặt, trán nhăn thành một cục lớn.

"Nghĩ gì thế?" Ngô Mặc nhấc chân đá hắn một cái.

"Em nói Tề Vũ thật sự trông giống hệt anh à?" Ngô Tà có chút đau đầu.

Thật tình mà nói, nếu là anh em sinh đôi trông giống hệt nhau thì không có gì để nói.

Nhưng trông giống hệt một người xa lạ thì trong lòng quả thực có chút khó chịu.

Đặc biệt là mình còn bị coi là phương án dự phòng.

Càng khó chịu đến mức phiền lòng.

“Em có gặp người đó đâu mà biết.” “Phải ha, em cũng chưa gặp, trước đây lúc tra thông tin của tam thúc thì phát hiện một tấm ảnh, trên đó có Trần Văn Cẩm và những người khác, chỉ duy nhất không có Tề Vũ.” Lúc đó bị thông tin của Ngô Tam Tỉnh gây nhiễu, trong đầu toàn là tam thúc bị giết hoặc là tam thúc giết người khác.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó mình cũng ngốc đến cùng cực.

“Anh đúng là ngốc thật.” Ngô Mặc đứng dậy đi đến bên cạnh Ngô Tà, tay phải vỗ mạnh vào vai hắn, “Trên mạng không tìm thấy, không có nghĩa là không có ai từng gặp.” “Chúng ta đi hỏi thử là biết thôi?” Ngô Tà nhíu mày, “Miệng tam thúc kín như bưng, trước đây anh hỏi rất nhiều chuyện đều bị chú ấy lừa, em thấy có khả năng chú ấy sẽ nói không?” “Anh đấy, suốt ngày cứ chăm chăm vào tam thúc, trong mắt không nhìn thấy người khác à?” Ngô Mặc cười cười, “Tề Vũ và tam thúc họ là người cùng thời đại, người từng gặp hắn chắc không ít.” “Không nói người khác, ngay ở đây của chúng ta chắc cũng có mấy người.” “Tiểu Ca?” Người đầu tiên hiện lên trong đầu Ngô Tà chính là Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc bĩu môi.

Mẹ nó chứ, quả nhiên có gian tình.

Tử Hạt Tử cũng ở đây, sao anh cả lại nghĩ đến Lão Trương đầu tiên chứ?

Ngô Tà đang suy nghĩ xem có khả thi không, thì từ xa vọng lại giọng của Hoắc Tú Tú, “Anh Tiểu Mặc, sao anh với anh Tiểu Tà lại trốn ở đây vậy?” Nói đoạn, cô bé đã đi đến trên cầu.

“Tú Tú, sao không đi thư giãn đi?” Ngô Mặc cười toe toét hỏi một câu.

Câu lạc bộ tư nhân này không phân biệt nam nữ, chỉ cần có tiền thì muốn chơi gì cũng có.

Ngô Mặc không hề keo kiệt, rất hào phóng gọi cho Hoắc Tú Tú sáu bảy nam người mẫu.

Mỹ danh là khao thưởng cho Hoắc đại quản gia.

Dù sao một phần lớn tài sản của nhà họ Hoắc đều thuộc về mình.

Hoắc Tú Tú nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt khó tả, “Anh Tiểu Mặc, anh đúng là hào phóng thật.” Biết là người không đáng tin cậy.

Nhưng cũng không đáng tin cậy quá mức rồi chứ?

Gọi cho một cô gái như mình nhiều nam người mẫu đẹp trai như vậy?

Đúng là… anh trai ruột mà!

Hoắc Tú Tú rất không khách sáo ngồi xuống, thuận tay vơ lấy hạt dưa từ trên bàn của Ngô Tà.

“Anh Tiểu Mặc, chuyện ở Trường Sa coi như đã kết thúc một giai đoạn, ngày mai em phải dẫn người đi nơi khác xử lý công việc.” “Chuyện gì?

Chuyện nhà họ Hoắc à?” “Vâng!

Anh cũng biết mấy ông bác không nên thân của em khó đối phó thế nào rồi đấy.” Hoắc Tú Tú xị mặt phàn nàn: “Từ sau khi bà nội mất, việc kinh doanh của nhà họ Hoắc ngày càng khó khăn, họ bề ngoài tôn em là gia chủ, nhưng âm thầm lại giở đủ trò.” Nói rồi thở dài một hơi, “Ai!

Khó quá!” “Anh giúp em xử lý bọn họ thì sao?” Ngô Mặc cười tủm tỉm đưa ra một đề nghị.

Người ta nói từ bi không cầm quân.

Tuy Hoắc Tú Tú có chút động lòng, nhưng nghĩ đến bà nội đối xử tốt với mình như vậy, nếu mình giết con ruột của bà thì có phải là bất hiếu không?

Ngô Mặc không để ý đến Hoắc Tú Tú, tự mình nói tiếp: “Coi như giao dịch, em kể chi tiết cho anh tình hình ở kinh đô gần đây.” Hoắc Tú Tú đảo mắt.

Có nhầm không vậy?

Chẳng lẽ nhà họ Hoắc là một mắt xích trong trò chơi của anh ta và anh Tiểu Hoa sao?

Trong lòng thầm phỉ báng, nhưng bề ngoài lại không dám lộ ra chút nào.

Chương 1363

Hết cách rồi!

Anh Tiểu Mặc đúng là một kẻ hẹp hòi.

Lần trước nói xấu anh ta một câu, tóc cũng bị anh ta làm cho xoăn tít.

Đối mặt với ánh mắt uy hiếp của Ngô Mặc, Hoắc Tú Tú có cảm giác như mình đã vào hang cọp.

Trong thoáng chốc, cô thấy mình đúng là ăn no rửng mỡ.

Nam người mẫu không tốt sao?

Cứ phải tự tìm đường chết mà qua đây nói chuyện làm gì?

Nói ra ư?

Về nhà anh Tiểu Hoa chắc chắn sẽ xử lý mình.

Không nói ư?

Ha ha!

Có khi còn không về được.

Hoắc Tú Tú cân nhắc lợi hại, dứt khoát ngả về phía Ngô Mặc.

Trong lòng thầm xin lỗi Giải Ngữ Hoa ở kinh đô.

Anh Tiểu Hoa, xin lỗi anh.

Ai bảo em không dám chọc vào anh Tiểu Mặc chứ.

Thông tin mà Ngô Mặc và những người khác biết về kinh đô chỉ là một phần nhỏ.

Bây giờ có Hoắc Tú Tú là người trong cuộc ở đây, rất nhiều chuyện biết một nửa đã được giải đáp chi tiết.

Nghe tin Giải Ngữ Hoa về chưa đầy một tháng đã liên tiếp gặp phải mấy vụ ám sát.

Phổi của Ngô Mặc sắp tức nổ tung.

Hắn đã nghĩ tình hình kinh đô căng thẳng, nhưng không hề ngờ lại đến mức này.

Hoắc Tú Tú đổi giọng, "Kẻ ra tay không phải là người của hai nhà Hoắc, Giải chúng ta." "Hửm?" "Là một thế lực không rõ lai lịch." Đôi mắt Hoắc Tú Tú phủ một tầng lạnh lẽo.

Nhớ lại lần nguy hiểm đó.

Hoắc Tú Tú vẫn cảm thấy có chút sợ hãi.

Chỉ một chút nữa thôi.

Chỉ một chút xíu nữa thôi là anh Tiểu Hoa đã bị thương nặng rồi.

"Đã điều tra là thế lực nào chưa?" Ngô Tà cảm thấy như đang nghe chuyện cổ tích, lại có người dám ngang nhiên ra tay ở kinh đô sao?

"Không có manh mối, chúng tôi vẫn đang điều tra." Nói đến đây, Hoắc Tú Tú nhìn trái nhìn phải, nghiêng người về phía trước, nhỏ giọng nói: "Anh Tiểu Mặc, em nghi ngờ có phải là đám người đã thay thế cô em không?" "Tại sao không nghi ngờ Tiểu Hoa đắc tội với người khác?" Ngô Tà có chút tò mò.

Tục ngữ nói, tưởng tượng táo bạo, kiểm chứng cẩn thận.

Bất kỳ khả năng nào cũng phải được đưa ra, rất có thể một trong số đó chính là sự thật.

"Không phải." Hoắc Tú Tú trực tiếp phủ nhận suy đoán của Ngô Tà.

“Thân thủ của những kẻ tham gia tập kích tốt đến kinh ngạc, không giống như những thế lực bình thường có thể thuê được.” “Hơn nữa, họ có chút hiểu biết về thói quen sinh hoạt của anh Tiểu Hoa, mỗi lần đều có thể tìm thấy anh ấy một cách chính xác.” Lông mày Hoắc Tú Tú nhíu chặt.

Ngô Mặc và Ngô Tà nhìn nhau, trong lòng thầm kinh ngạc.

“Nếu là như vậy, thì đối phương chắc chắn là nhắm vào nhà họ Giải hoặc bản thân Tiểu Hoa.” Ngô Tà phân tích.

“Nhưng mà, nhà họ Giải ở kinh thành cũng được coi là gia tộc có máu mặt, ra tay ngẫu nhiên không sợ đánh rắn động cỏ sao?” Ngô Tà nghi ngờ hỏi.

“Nhà họ Giải có nội gián.” Sắc mặt Ngô Mặc ngưng trọng nói, “Chắc chắn là mấy lão già khốn kiếp đó cấu kết với người ngoài, tiết lộ thông tin của Hoa ca.” “Không được, tôi phải đến kinh đô một chuyến.” Chuyện khác có thể chờ.

Nhưng chuyện liên quan đến tính mạng của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc một giây cũng không muốn đợi.

“Anh Tiểu Mặc, anh không quen thuộc với thế lực ở kinh đô, đi qua đó một cách đường đột ngược lại dễ trở thành gánh nặng của anh Tiểu Hoa.” Hoắc Tú Tú lắc đầu, tỏ ý phản đối quyết định của Ngô Mặc.

“Hay là thế này.” Hoắc Tú Tú ghé sát lại gần Ngô Mặc và Ngô Tà, hạ thấp giọng thì thầm vài câu.

Tại hòn non bộ trong vườn.

Hai bóng người dong dỏng cao đang tựa vào vách đá.

Dù đang hút thuốc, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy ánh mắt của cả hai luôn hướng về phía xung quanh lương đình.

Giống như những vệ sĩ trung thành nhất, họ chặn đứng mọi nhân vật nguy hiểm có ý định tiếp cận mục tiêu.

“Đến lúc rồi.” Trương Khởi Linh bình tĩnh hút thuốc, miệng bỗng thốt ra một câu như vậy.

Câu nói không đầu không đuôi như thế, người khác có lẽ sẽ phải hỏi cho ra nhẽ.

Nhưng Hắc Nhãn Kính lại lười đến độ chẳng thèm nhướng mày.

Gã búng tàn thuốc, cười khẩy một tiếng: “Lại đi canh cái cửa nát của cậu à?” Trương Khởi Linh không đáp lời, ngầm thừa nhận cách nói này.

“Đi?

Dễ thế sao?” Nụ cười giễu cợt trên mặt Hắc Nhãn Kính càng lúc càng rõ, giọng điệu xen lẫn chút hả hê.

Trương Khởi Linh hiếm khi nhíu mày.

Hắc Nhãn Kính không bỏ qua hành động nhỏ nhặt của anh.

Dường như nghĩ đến chuyện gì đó vui vẻ, nụ cười trên mặt gã lại càng rạng rỡ thêm vài phần.

Điếu thuốc nhanh chóng cháy đến cuối.

Hắc Nhãn Kính tiện tay ném vào thùng rác bên cạnh, vươn vai một cái rồi nói mà không quay đầu lại: “Ách ba, cậu tự mình từ từ nghĩ đi, Hắc gia đi tìm bảo bối nhà tôi tâm sự đây.” Nói xong, gã bước đi với dáng vẻ lảo đảo, một bước lắc ba cái, tiến về phía lương đình.

Trương Khởi Linh vẫn đứng yên tại chỗ.

Chẳng mấy chốc, giọng nói cợt nhả của Hắc Nhãn Kính đã truyền đến tai anh: “Ối chà, Nhị gia của tôi ơi, sao ngài nỡ lòng nào bỏ Hạt Tử một mình hưởng thụ thế này?” Anh em Ngô Mặc và Ngô Tà đang bàn chính sự với Hoắc Tú Tú.

Nghe thấy giọng Hắc Nhãn Kính, cậu liền đáp trả mà không thèm ngẩng đầu: “Hắc gia nói vậy không thấy cắn rứt lương tâm à? 46.

Để Hắc gia hồi tưởng lại quãng thời gian vui vẻ năm xưa, em còn phải tự bỏ tiền túi mời không ít đào chính về hầu hạ anh đấy.” 47.

Đào chính? 48.

Dù là người có tính cách như Hắc Nhãn Kính, khi nghĩ đến mấy vị “đào chính” trong miệng Ngô Mặc, khóe miệng gã cũng không nhịn được mà giật giật mấy cái.

Mấy vị đó mà dùng từ khác để miêu tả có lẽ sẽ hợp hơn. 49.

Đào chính không bằng gọi là “đầu mâm” thì thích hợp hơn nhỉ.

Gã thật sự rất muốn biết một chuyện — trong thời gian ngắn, vị tổ tông sống này của gã đã lôi đâu ra mấy ông bà già kỳ dị đó vậy?

Ai nấy cũng sáu bảy mươi tuổi, đầu bẹp dí như đầu cá.

Mở miệng ra là hàm răng khấp khểnh không đều.

Có thể nói thế này, bảy tám người gộp lại có khi còn chẳng đủ một bộ răng lành lặn.

Quá đáng hơn là vừa vào phòng đã lao tới kéo tay gã và Ách ba.

Chương 1364

Đuổi cũng không đuổi được.

Với cái dáng vẻ run rẩy đó, chắc chỉ cần thổi một hơi là ngã lăn ra ăn vạ ngay.

Điều duy nhất đáng mừng là hiếm khi thấy được vẻ mặt mất bình tĩnh của Ách ba.

Thân thủ nhanh nhẹn của anh ta đã phi thẳng sang đầu kia của ghế sofa.

E rằng cả huyết thi trong mộ cũng không có uy lực lớn đến thế.

Nghĩ lại mà buồn cười chết đi được.

“Sao Hắc gia không nói gì?” Ngô Mặc vắt chéo chân, cười như không cười nói: “Chẳng lẽ đang hồi vị cảm giác vừa rồi sao?

Ừm, nghĩ lại cũng phải, năm đó họ đều là những mỹ nhân và soái ca hiếm có khó tìm.” “Nhị gia, lòng tốt này của ngài cứ giữ lại cho Ách ba đi, tôi thật sự không chịu nổi đâu.” Hắc Nhãn Kính thấy hơi đau đầu.

“Không thể nào?” Ngô Mặc tỏ vẻ kinh ngạc, giả vờ không hiểu: “Sao Hắc gia lại không chịu nổi chứ?

Ngài không nhìn kỹ sao?

Bên trong có cố nhân đấy.” Hai chữ “cố nhân”, Ngô Mặc cố tình nhấn mạnh.

“Ý gì?” Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính cứng đờ, trong lòng lập tức dâng lên một dự cảm chẳng lành.

“Ai!” Ngô Mặc thở dài, lắc đầu cảm khái: “Đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng, Hắc gia bạc tình thật đấy.” Ngô Tà và Hoắc Tú Tú liếc nhìn nhau.

Tận sâu trong đáy mắt cả hai đồng thời hiện lên một cảm xúc gọi là hưng phấn.

“Không quen biết?” Hắc Nhãn Kính ngây người tại chỗ, có chút ngơ ngác.

Người quen?

Người quen ở đâu ra?

Mấy ông già bà cả trong phòng bao lúc nãy?

Ngô Mặc nhìn bộ dạng Hắc Nhãn Kính ra vẻ bình tĩnh nhưng thực chất đã rơi vào trầm tư, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười gian xảo. *Tiểu tử, nghĩ sai rồi chứ gì?

Dám vênh váo với tao à.

Dọa không chết mày thì mày thắng.

Có điều tiểu gia đây không nói dối đâu, trong đám ông bà già đó đúng là có người quen của mày.

Còn là ai à?

Tự đi mà đoán.* Con người ta, chỉ sợ nghĩ nhiều, càng nghĩ càng dễ nảy sinh vấn đề.

Ngô Mặc cắn hạt dưa, không nói lời nào.

Mặc cho Hắc Nhãn Kính nói bóng nói gió thế nào cũng quyết không hé răng.

Ngô Tà thấy thế thì trong lòng sảng khoái, còn Hoắc Tú Tú lại lén lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn.

Khoảng nửa tiếng sau, Giải Liên Hoàn thản nhiên bước ra từ phòng bao.

Đi qua hành lang dài, ông ngẩng đầu nhìn thấy mấy người đang ngồi trong lương đình.

Chưa kịp mở miệng chào, anh em Ngô Mặc đã đứng dậy đi về phía ông.

“Tam thúc, bàn xong rồi ạ?” Chẳng biết hôm nay Ngô Mặc lên cơn gì mà gặp ai cũng mời hạt dưa.

Giải Liên Hoàn nhìn thấy Ngô Mặc là lại thấy bực.

Ông giơ tay vỗ một cái thật mạnh lên vai cậu: “Mẹ kiếp thằng ranh con, tao đã dặn dò mày phải lễ phép, giỏi lắm, vừa vào đã chửi người ta là đồ già khốn nạn.” “Người ta nói đánh người không đánh vào mặt, nói thật cũng không thể nói thẳng thế chứ.” “Phụt ~” Hoắc Tú Tú bật cười thành tiếng.

Ngay sau đó nhận ra có gì đó không ổn, vội vàng xin lỗi: “Cháu xin lỗi, Tam thúc, cháu không nhịn được.” Thế nào gọi là bênh con chằm chặp?

Hôm nay Hoắc Tú Tú xem như đã được mở mang tầm mắt.

Trở về biệt thự đã là bốn giờ sáng.

Hoắc Tú Tú rửa mặt qua loa.

Sau khi chào hỏi Giải Liên Hoàn và đám người Ngô Mặc, cô liền dẫn người rời đi trước.

Dường như có chút sợ anh em Ngô Mặc sẽ gặng hỏi đến cùng.

Giải Liên Hoàn day day thái dương, nói mình già rồi, sức lực không còn tốt, muốn đi ngủ.

Nhìn bóng lưng rời đi của Giải Liên Hoàn, hai anh em liếc nhau rồi nhún vai.

Diễn sâu thật.

Thể trạng yếu ớt?

Lúc ôm A Tả thì tay khỏe gớm.

“Tam thúc, đây có được coi là chạy trối chết không?” Ngô Mặc cảm thấy hơi buồn cười.

“Chắc lại muốn giấu diếm thông tin gì đó.” Ngô Tà quá hiểu người chú ba của mình.

Mỗi lần không muốn trả lời câu hỏi của anh là lại giở trò này.

“Không sao, ông ấy không trốn được đâu.” Ngô Mặc tự tin gõ gõ vào tay vịn sofa.

Trên mặt Ngô Tà lộ ra một nụ cười.

Không để ý đến Giải Liên Hoàn nữa, ánh mắt hai anh em dần dần dịch sang trái, tập trung vào Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính.

Ngô Mặc nhướng mày: “Từng người một, hay là lên hết?” Hắc Nhãn Kính giả vờ kinh ngạc lùi lại nửa bước: “Không phải chứ, chơi lớn vậy sao?

Nhưng nếu Nhị gia thích thì giá cả cũng có thể thương lượng.” Trương Khởi Linh liếc gã một cái đầy vẻ ghét bỏ, mông hơi nhích sang một bên.

Nếu ánh mắt có thể biến thành vật chất, có lẽ Hắc Nhãn Kính giờ đã bị Trương Khởi Linh ném bay ra ngoài rồi.

“Người có đầu óc đen tối nghe cái gì cũng thấy đen tối.” Ngô Tà đảo mắt, mỉa mai một câu.

Quay đầu nói với Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca, có thể đến phòng tôi nói chuyện một lát được không?” Ngô Mặc đột ngột tung một cú đá về phía Hắc Nhãn Kính đang định đi theo, sau đó nhanh chóng đóng sầm cửa lại, nhốt gã ở bên ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Ngô Mặc, Trương Khởi Linh và Ngô Tà.

Trương Khởi Linh mặt vẫn bình tĩnh, đối với cảnh tượng này đã sớm quen, không chút kinh ngạc.

Dù sao thì, chỉ cần Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính ở cùng nhau là sẽ xảy ra chuyện tương tự.

Nói là bình thường như ăn cơm uống nước thì hơi khoa trương, nhưng một ngày xảy ra hai ba lần là có thật.

“Lão Trương, lại đây lại đây, chúng ta ngồi xuống nói chuyện.” Ngô Mặc quay người, nắm chặt lấy Trương Khởi Linh, kéo anh về phía sofa.

Ngô Tà cũng vội vàng theo sau, liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Đúng vậy, Tiểu Ca, tôi và Tiểu Mặc có vài chuyện muốn thỉnh giáo anh.” Trương Khởi Linh như một con rối bị điều khiển, bị anh em nhà họ Ngô ép ngồi xuống sofa.

Ngay khi mông Trương Khởi Linh vừa chạm vào ghế, Ngô Mặc đã không thể chờ đợi mà hỏi thẳng: “Lão Trương, anh đã từng gặp Tề Vũ chưa?” Ngô Mặc biết rõ, với tính cách của Trương Khởi Linh, nói bóng nói gió cơ bản là vô dụng.

Thay vì vòng vo tam quốc, chi bằng hỏi thẳng.

Như vậy ngược lại có thể tiết kiệm được rất nhiều phiền phức.

Vấn đề dường như có chút hóc búa.

Trương Khởi Linh rơi vào im lặng, anh im lặng nhìn Ngô Mặc, không trả lời ngay.

Cả căn phòng lập tức trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng gió lạnh từ điều hòa thổi vù vù.

“Tiểu Ca, có thể nói cho tôi biết được không, vấn đề này tôi đã băn khoăn rất lâu rồi.” Ngô Tà đầy mong đợi nhìn Trương Khởi Linh, hy vọng có thể nhận được câu trả lời mình muốn từ anh.

Thế nhưng, đợi khoảng vài phút, Trương Khởi Linh vẫn không có dấu hiệu định mở miệng.

Chương 1365

"Đừng giở trò này với tôi." Ngô Mặc không phải là người có tính cách điềm tĩnh và tâm lý vững vàng như Ngô Tà, không có đủ kiên nhẫn để chờ Trương Khởi Linh trả lời.

Cậu đột nhiên đưa một tay ra khoác lấy cổ Trương Khởi Linh, dùng sức lay mấy cái ép hỏi: "Anh nói hay không?

Anh không nói tức là ngầm thừa nhận đã gặp rồi đúng không?

Đừng có giả câm với tôi, tiểu gia đây không ăn cái trò này đâu." "Ờ...

Tiểu..." Ngô Tà nhìn mà thấy hơi kinh hãi.

Anh không sợ hai người đánh nhau tại trận, mà sợ em trai mình không biết nặng nhẹ mà lay Tiểu Ca thành ngốc luôn.

Tục ngữ nói, mắt không thấy thì tim không phiền.

Mí mắt trên và mí dưới của Trương Khởi Linh còn chưa kịp động phòng, hai ngón tay của Ngô Mặc đã không khách khí mà vạch lên: "Giả vờ ngủ à?

Tao mà để mày ngủ được thì họ Ngô của tao viết ngược." Phật tổ cũng sợ Tôn Ngộ Không.

Dù là người có tính cách như Trương Khởi Linh cũng bị Ngô Mặc làm cho mất bình tĩnh.

Anh đưa tay nắm lấy bàn tay đang làm loạn của Ngô Mặc, đáy mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, chậm rãi lắc đầu: "Không nhớ nữa." "Hả?

Không phải chứ.

Đại ca, anh đùa tôi à?

Quần cũng cởi rồi, anh lại bảo tôi là mặc quần lót trinh tiết bằng sắt?” “Tiểu Ca, anh nghiêm túc đấy à?” Mấy chữ ngắn ngủi khiến đầu óc Ngô Tà ong ong, có cảm giác như đang giẫm lên bông, đầu nặng chân nhẹ.

Sao lại có thể không nhớ chứ?

Anh ấy nhớ Tam thúc, nhớ bà cụ Hoắc, nhận ra Trần Văn Cẩm.

Sao lại có thể quên mỗi Tề Vũ?

“Anh thật sự không nhớ?” Ngô Mặc ngờ vực liếc Trương Khởi Linh, trong đáy mắt hiện lên mấy chữ — *Mày đang chém gió phải không?* Trương Khởi Linh đột nhiên đứng dậy, quay người đối diện với anh em Ngô Mặc, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Tôi phải đi rồi.” Thật sự mà nói, đang bàn chuyện đông chuyện tây, đột nhiên lại chuyển sang chuyện tào lao.

Người bình thường nào cũng chưa chắc đã phản ứng kịp.

Ngô Tà ngơ ngác nhìn Trương Khởi Linh, mặt đầy vẻ hoang mang: “Tiểu Ca, anh... anh buồn ngủ à?” “Đi cái con khỉ.” Ngô Mặc đứng dậy, lại đẩy Trương Khởi Linh ngồi xuống sofa.

Cậu gác một chân lên tay vịn, cúi người như đòi nợ, hung hăng nói: “Đừng có giở trò chuồn mất với tôi, tối nay không nói rõ ràng, có buồn tiểu cũng phải nhịn cho tôi.” “Không có thời gian.” Trương Khởi Linh bình tĩnh nhìn Ngô Mặc.

Khoan đã?

Không có thời gian?

Đầu óc Ngô Mặc có chút chập mạch.

Ngay sau đó một ý nghĩ hiện lên trong đầu cậu. *Vãi chưởng!

Lão Trương nói không phải là canh giữ Thanh Đồng Môn chứ?* “Tiểu Ca, không có thời gian là sao?” Ngô Tà không hiểu tình hình, nhíu chặt mày hỏi.

“Anh định đến Thanh Đồng Môn.” Ngô Mặc túm lấy cổ áo Trương Khởi Linh, tức giận ép hỏi: “Đúng không?” “Đến lúc rồi, tôi phải về Thanh Đồng Môn canh cửa.” Trương Khởi Linh hoàn toàn không để ý đến hành động của Ngô Mặc, giọng nói bình tĩnh như đang bàn chuyện thời tiết.

“Anh bị bệnh à?” Ngô Mặc hận rèn sắt không thành thép, mắng chửi: “Khốn kiếp, Thanh Đồng Môn là công ty của anh à, còn phải đích thân đến quẹt thẻ chấm công nữa?” “Tiểu Ca, tại sao?” Cả người Ngô Tà như bị dội một gáo nước lạnh, từ tận đáy lòng toát ra hơi lạnh.

Thanh Đồng Môn.

Không phải là cánh cửa giả có Tuyết Sơn Diêm Vương.

Ở Vân Đỉnh Thiên Cung, chính mắt anh đã thấy vô số âm binh ra ra vào vào.

Sự khủng bố bên trong có thể tưởng tượng được.

Trương Khởi Linh im lặng một lúc, rồi chậm rãi nói: “Chuyện của Tề Vũ, tôi thật sự không nhớ.” Nói xong, anh đứng dậy, nhẹ nhàng gỡ tay Ngô Mặc ra, đi về phía cửa.

“Tiểu Ca.” Ngô Tà định cản anh lại, nhưng bị Ngô Mặc nắm lấy cánh tay: “Đừng đuổi theo, lát nữa nói sau.” Bóng dáng Trương Khởi Linh dần dần biến mất ở cửa, để lại Ngô Tà và Ngô Mặc trong phòng, chìm vào suy tư.

“Tiểu Mặc, chuyện của Tiểu Ca phải làm sao đây?” Ngô Tà ngồi phịch xuống sofa, bực bội đưa hai tay vò mặt.

“Đừng vội, anh ta không đi được đâu.” Ngô Mặc nói có chút chột dạ.

Thật ra, từ khi nhận nhiệm vụ, cậu đã suy nghĩ làm sao để tránh cho Trương Khởi Linh phải đi canh giữ Thanh Đồng Môn.

Chỉ là nghĩ tới nghĩ lui cũng không có cách nào hay.

Dùng tiền đập người?

Đừng đùa, gã này vô dục vô cầu như lão hòa thượng trong chùa vậy.

Cậu sớm đã nghi ngờ không biết có phải cả trăm năm nay anh ta vẫn còn là trai tân không.

Dùng vũ lực?

Độ khó cấp địa ngục.

Huống hồ cho dù có đánh ngất người ta đi, cũng không thể ngày nào cũng buộc vào thắt lưng mang đi khắp nơi được.

Hay là...

Ngô Mặc trong lúc cấp bách nảy ra một ý tưởng.

Cậu ngẩng đầu nhìn Ngô Tà, ánh mắt hơi đảo qua đảo lại, ho khan một tiếng: “Anh, anh đối với lão Trương...

ừm, tức là anh có cảm giác gì?” “Gì cơ?” “Tức là... anh thấy lão Trương là người thế nào?” Vẻ mặt không hiểu của Ngô Tà trong mắt Ngô Mặc lại biến thành ngại ngùng không dám trả lời.

Nhưng vì nhiệm vụ của mình, cậu coi như đã hoàn toàn hy sinh người anh trai này.

Dù sao trước đây cũng có người nói, lang có tình lang có ý, hai người chắc chắn có gian tình.

“Tiểu Ca trọng tình trọng nghĩa, lúc ở trong mộ dù chỉ là tiểu nhị cũng sẽ liều mạng cứu giúp.” Mặc dù không biết em trai đang nghĩ gì, nhưng từ miệng Ngô Tà cứ tuôn ra không ngớt một đống ưu điểm của Trương Khởi Linh.

Ngô Mặc nghe mà thấy hơi chua xót.

Có cần phải khoa trương đến thế không?

Sợ rằng trong lòng anh trai, mình còn chẳng ưu tú bằng.

“Anh đi quyến rũ lão Trương thì sao?” Ngô Mặc ngập ngừng mãi, cuối cùng đưa ra một đề nghị mà cậu cho là khá hợp lý.

Hết cách rồi, những cách khác không hiệu quả, chỉ có tình cảm là chưa thử.

Dù sao cũng là một phương án.

Ngô Tà vừa uống một ngụm nước, còn chưa kịp nuốt xuống họng đã phun hết ra ngoài.

Không kịp ho sặc sụa, anh ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt không thể tin nổi.

“Tôi?

Quyến rũ Tiểu Ca?” Giọng nói quá kinh ngạc, gần như vỡ ra.

“Ừm.” Ngô Mặc có chút chột dạ gật đầu.

Tuy có hơi không phúc hậu, nhưng dù sao cũng coi như là tác thành cho nỗi lòng thầm yêu của anh trai, đúng không?

Nhìn xem!

Kích động chưa kìa.

Mình vừa đề xuất là anh ấy đã phun cả nước ra rồi.

“Anh, nếu anh không có tiền mua quần áo, em có thể cho.” Ngô

Mặc móc trong túi ra một tấm thẻ đặt lên bàn.

Chương 1366

Tiện miệng bổ sung thêm một câu: “Chắc là không mặc gì lại càng được lòng người hơn.” Lời vừa dứt, một cái ấm trà lớn bay thẳng vào mặt cậu.

“Thằng ranh con, tao liều mạng với mày!” Giọng nói bi phẫn của Ngô Tà theo sát phía sau.

Ngô Tà tức muốn nổ phổi.

Đúng là em trai ruột!

Làm việc quá bất chấp thủ đoạn.

Vì giữ người mà đến cả trong sạch của anh trai mình cũng hy sinh?

Thằng em này tuyệt đối không thể giữ lại lâu.

Giây phút này, Ngô Tà nảy sinh sát tâm, định tự tay giết chết em trai mình.

“Anh... nghe em nói...” “Nghe cái con khỉ, hôm nay không đánh mày, mày sẽ không biết ai lớn ai nhỏ.” “Quần của anh sắp tụt rồi kìa.” “Hôm nay tao có ở truồng cũng phải đá mày một cái.” Trong phòng vang lên tiếng loảng xoảng không ngớt.

Âm thanh lớn đến mức gần như truyền ra ngoài.

Giải Liên Hoàn vừa chuẩn bị lên giường, ngoài cửa đã vang lên giọng oang oang của Phan Tử: “Tam gia, ngài đừng ngủ nữa, hai cậu chủ đánh nhau rồi.” Vừa gọi vừa đập cửa.

Cánh cửa bị đập vang lên tiếng “bang bang”, có chút giống với tần suất tim đập của Giải Liên Hoàn lúc này.

Giải Liên Hoàn mặc đồ ngủ vội vã xuống lầu.

Nghe thấy bên trong động tĩnh như Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, tức đến nỗi giơ chân đạp tung cửa phòng.

Mèo mù vớ phải chuột chết, thật đúng lúc.

Một chiếc dép lê bay thẳng tới, không lệch một ly, đáp thẳng vào giữa trán Giải Liên Hoàn.

Hắc Nhãn Kính không hổ là vua thêm dầu vào lửa.

Tựa vào cửa, gã búng tay một cái: “Cú đẹp.” “Hắc gia, ngài đừng có thêm loạn nữa.” Phan Tử bất đắc dĩ lắc đầu.

Đã lúc nào rồi mà còn không biết nhìn tình hình?

Thật sự chọc giận Tam gia, mông của hai vị thiếu gia có giữ được không?

Ngô Tà hôm nay coi như bị tức đến hồ đồ.

Nghe thấy tiếng cửa mở cũng không thèm dừng lại, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào con khỉ đang nhảy nhót trước mặt.

Hôm nay không dạy dỗ nó một trận, cơn tức trong lòng anh nói gì cũng không nuốt trôi được.

“Tam thúc, anh con điên rồi.” Thấy ở cửa xuất hiện mấy người, Ngô Mặc nhanh nhẹn lao tới.

Cậu túm lấy Giải Liên Hoàn đẩy về phía Ngô Tà.

Thật ra, nếu cậu muốn xử lý Ngô Tà, quả thực là chuyện trong nháy mắt.

Tám Ngô Tà cộng lại cũng không đánh lại cậu.

Nhưng chuyện hôm nay đúng là cậu không có lý.

Hơn nữa còn một lý do khác là sợ đánh hỏng Ngô Tà sẽ ảnh hưởng đến việc thực thi kế hoạch.

“Hai đứa bây tại sao lại đánh nhau?” Giải Liên Hoàn nghiêm mặt hỏi nguyên do.

“Tam thúc, chuyện là thế này...” “Im miệng!” Ngô Tà tức giận trừng mắt nhìn em trai mình, ra vẻ “mày dám nói tao dám đánh”.

Mình tuy có chút không biết xấu hổ, nhưng cũng không thể quá không biết xấu hổ.

Chuyện này mà thật sự đồn ra ngoài?

Chưa nói đến suy nghĩ của Tiểu Ca, chỉ riêng tên Hạt Tử mù kia cũng đủ cười nhạo mình nửa đời người.

“Không nói thì thôi.” Ngô Mặc bĩu môi, nuốt lại nửa câu sau.

Lông mày Giải Liên Hoàn giật liên hồi như lên đồng, mặt sa sầm nhìn chằm chằm hai người.

Hai thằng ôn con này chắc chắn có mờ ám.

Nhất là thằng ranh con Tiểu Mặc, bao giờ nó lại nghe lời thế này?

Hắc Nhãn Kính như có điều suy nghĩ.

Lát sau, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Thú vị đây.

Tiểu bảo bối lại bày ra trò gì vui rồi à?

“Tất cả cút về phòng ngủ cho tao!” Giải Liên Hoàn chỉ tay vào hai người, gầm lên: “Lớn cả rồi, làm việc chẳng ra đâu vào đâu, còn tưởng mình là trẻ con hai ba tuổi chơi đái dầm trộn bùn à?

Làm anh không ra dáng anh, làm em cũng thế, đúng là thiếu đòn.” Giải Liên Hoàn cuối cùng cũng có cơ hội chửi cho đã miệng.

Miệng lẩm bẩm không ngớt.

Phải nói, chửi người đúng là làm tâm trạng vui vẻ.

Ngô Mặc và Ngô Tà bị mắng xối xả, chỉ có thể nín thở nghe lão già lải nhải không dứt.

“Tam thúc, hay là ngài đi ngủ đi.” Ngô Mặc sờ sờ mũi, ra hiệu cho Ngô Tà bên cạnh.

Ngô Tà vốn không muốn để ý.

Nhưng bản thân cũng không chịu nổi sự lải nhải của Tam thúc.

Đành phải trừng mắt nhìn Ngô Mặc một cái, tiến lên khuyên giải: “Tam thúc, Tiểu Mặc nói không sai, đã nửa đêm rồi, ngài mau đi ngủ đi.” Ngô Mặc liền phụ họa: “Đúng vậy, nửa đêm không ngủ, người dễ bị nhồi máu cơ tim.” *Lão tử đây bây giờ đang nhồi máu cơ tim đây.* Giải Liên Hoàn nghẹn lời, lòng bàn tay ngứa ngáy thật muốn cho Ngô Mặc một bạt tai cho tỉnh não.

“Tam gia, giận quá hại thân.” A Tả nén cười đi tới kéo Giải Liên Hoàn, khuyên giải: “Hai vị thiếu gia đều là người biết chừng mực, vừa rồi chắc chỉ là đùa giỡn một chút thôi.

Ngài đừng có tham gia vào làm gì.” Phải nói một câu, trong lòng Giải Liên Hoàn, A Tả vẫn có một vị trí nhất định.

Vừa dỗ vừa kéo, cuối cùng cũng lôi được người đi.

“Anh có muốn... sao lại đóng cửa rồi?” Ngô Mặc nói được nửa câu đã bị buộc phải im miệng.

Nhìn cánh cửa đóng chặt, trong lòng có chút không cam tâm, định thử khuyên giải thêm vài câu.

“Nhị gia, nói chuyện chút đi.” Hắc Nhãn Kính kéo tay Ngô Mặc sống chết không buông.

Nếu không làm rõ nguyên do, tối nay chắc là không cần ngủ.

Nửa kéo nửa lôi, gã cứng rắn kéo Ngô Mặc vào phòng mình: “Đêm dài lắm mộng, hai ta từ từ tâm sự.” Hắc Nhãn Kính ấn người ngồi xuống sofa, quay người lấy một lon bia lạnh mở ra đưa qua.

Vừa uống bia, vừa rất tự nhiên ôm lấy eo Ngô Mặc: “Nói xem nào, chuyện gì mà sầu não thế?

Có cần anh đây nghĩ cách giúp không?” Ngô Mặc biết rõ Hắc Nhãn Kính có nhiều chiêu trò bẩn bựa.

Uống một ngụm bia, cậu không hề che giấu mà nói thẳng: “Lão Trương muốn đi, tôi định để anh tôi quyến rũ anh ta để giữ người lại.” “Phụt ~” Hắc Nhãn Kính phun một ngụm bia lên màn hình tivi đối diện.

Khóe miệng giật giật mấy cái, thực sự không kiềm chế được cảm xúc, vỗ đùi cười phá lên.

“Quyến rũ Ách ba?

Bảo bối của tôi ơi, cậu đúng là thiên tài mà!

Ôi mẹ ơi, cười chết Hắc gia tôi rồi.” Không hề khoa trương khi nói, đây là câu chuyện cười hài hước nhất mà Hắc Nhãn Kính nghe được trong mấy năm nay.

Tưởng tượng một chút, lại càng không nhịn được cười.

Chẳng trách đại đồ đệ lại nổi giận, đổi lại là mình cũng phải đánh cho thằng khốn này một trận.

Chương 1367

“Cười đủ chưa?” Tiếng cười của Hắc Nhãn Kính hoàn toàn chọc giận Ngô Mặc.

“Mẹ nó, tao nhịn mày lâu lắm rồi đấy.” Ngô Mặc đấm một quyền vào bụng Hắc Nhãn Kính, thành công khiến gã gập người lại và ngậm miệng.

“Bảo bối à, ra tay ác thật đấy.” Hắc Nhãn Kính xoa bụng, nhăn nhó ngồi trên sofa.

“Bớt nói nhảm đi, lão Trương muốn rời đi, chuyện này anh thấy sao?” Ngô Mặc tựa vào sofa vắt chéo chân, như một ông chủ lớn hất cằm về phía Hắc Nhãn Kính.

“Đi thì đi thôi, chân là của nó, tôi lại không thể trói nó lại.” Hắc Nhãn Kính trả lời một cách rất tự nhiên.

Gã nhích người lại gần Ngô Mặc, nắm lấy một tay cậu, vô cùng vô liêm sỉ đặt lên bụng mình: “Xoa xoa đi, bầm hết rồi.” *Vãi chưởng!

Vô sỉ quá rồi đấy?

Mẹ nó định ăn vạ tao à?* Ngô Mặc suýt nữa thì nhảy dựng lên tại chỗ.

Mình cùng lắm chỉ sờ nhẹ một cái, lấy đâu ra vết thương khoa trương thế?

“Cút sang một bên.” Ngô Mặc dùng sức rút tay về, hóa chưởng thành quyền lại cho Hắc Nhãn Kính một cú.

“Nói chuyện nghiêm túc, tôi muốn giữ lão Trương lại, anh có đề nghị gì hay không?” Giọng điệu nghiêm túc của Ngô Mặc, nghe vào tai

Hắc Nhãn Kính lại có chút chua chát.

Tuy biết Ngô Mặc không có ý gì khác, nhưng cũng không ngăn được gã hỏi lại một câu với giọng điệu chua loét.

"Ối ~ xem ra trong lòng Nhị gia, địa vị của Ách ba quan trọng thật đấy.

Anh đây người tình... khụ... anh trai này có chạy ngựa cũng không bằng ~" Chữ "tình" được lướt qua rất nhanh, nhanh đến mức không ai kịp nhận ra.

Thật ra, một hai lần thì có thể chơi cùng cậu ta.

Với tính cách của Ngô Mặc, lâu dần gần như sắp bùng nổ rồi.

Mông như ngồi trên lò xo bật dậy.

Hai tay túm lấy cổ áo Hắc Nhãn Kính dùng sức lay: "Con mẹ nó, mày nói chuyện cho tử tế cho ông, hôm nay ông phải lay cho hết nước trong đầu mày ra ngoài." Tuyệt vời!

Sau đại chiến của anh em Ngô Tà, Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính lại choảng nhau một trận.

Một tiếng sau, hai người thở hổn hển nằm sõng soài trên sàn.

Có lẽ là do giấm cũ trong đầu đã đổ ra không ít, Hắc Nhãn Kính cuối cùng cũng trở lại dáng vẻ kiêu ngạo bất tuân ban đầu.

Miệng ngậm điếu thuốc, gã lười biếng nói: "Ách ba trước nay là một kẻ cứng đầu, chuyện nó muốn làm chưa từng có ai cản được." "Anh biết anh ta định đi đâu không?" Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh quen biết nhiều năm, hiểu rất rõ tính cách của nhau.

Gã cho rằng Trương Khởi Linh là một kẻ cố chấp.

Trong đầu lúc nào cũng canh cánh chuyện giữ cửa lớn, một chút cũng không biết linh hoạt.

Ngô Mặc liếc gã một cái, hừ lạnh: “Nhảm nhí, đương nhiên tôi biết, không phải là Thanh Đồng Môn ở núi Trường Bạch sao.” Nhắc đến Thanh Đồng Môn, Ngô Mặc đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Có lời đồn rằng Hắc Nhãn Kính đã từng vào đó, thậm chí thể chất trường sinh của gã cũng là do biến dị từ nguyên nhân này.

Còn thực hư thế nào?

Ngô Mặc nghiêng về phía lời đồn là thật.

Nếu không thì cả thế giới lấy đâu ra nhiều người có thể chất trường sinh như vậy?

Thật sự nghĩ trường sinh như hàng đại hạ giá ở siêu thị, đâu đâu cũng có mà không cần tiền à?

Nhưng sau Thanh Đồng Môn rốt cuộc là tình hình gì?

Tin rằng không chỉ Ngô Mặc, mà bất kỳ ai đã xem Đạo Mộ Bút Ký đều vò đầu bứt tai không hiểu.

Có người nói sau đó là một thế giới khác.

Có người nói là địa phủ, còn có người nói bên trong là trí tưởng tượng của Tam Thúc.

Rốt cuộc là gì?

Cần gì phải đoán mò, hỏi thẳng người trong cuộc là xong chứ gì?

Ngô Mặc đá Hắc Nhãn Kính một cái: “Kính ca, có phải anh đã từng vào Thanh Đồng Môn không?

Bên trong rốt cuộc trông như thế nào?” “Thanh Đồng Môn à!” Hắc Nhãn Kính cười khẽ một tiếng.

Không trả lời ngay, gã chậm rãi nhả một vòng khói, chìm vào hồi ức.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Hộp thuốc mới mở chỉ còn lại một hai điếu.

Ngô Mặc không thúc giục, nhìn lên trần nhà hút hết điếu này đến điếu khác.

Cũng không biết là do đánh nhau tiêu hao thể lực, hay là do nhìn chằm chằm một chỗ quá lâu nên chóng mặt.

Tóm lại, Ngô Mặc có chút buồn ngủ.

Cậu không còn mong đợi câu trả lời nữa.

Ai mà chẳng có vài bí mật, chính mình chẳng phải cũng chưa tiết lộ chuyện hệ thống sao?

Không muốn nói thì thôi, cần gì phải hỏi đến cùng?

Khi mí mắt trên và dưới sắp hoàn toàn ôm lấy nhau, Hắc Nhãn Kính chậm rãi mở miệng: “Sau khi gia tộc suy bại, tôi vẫn luôn đi khắp nơi nhận việc, nguy hiểm hay không đối với tôi đều không quan trọng.

Chỉ có sự kích thích mạnh mẽ mới có thể khiến tôi cảm thấy mình còn sống trên thế giới này.” Giọng Hắc Nhãn Kính trầm thấp và đầy tang thương.

Lần đầu tiên Ngô Mặc cảm thấy người trước mặt này thực sự đã sống từ thế kỷ trước.

Ngày thường tuy luôn trêu chọc gã già, nhưng thực tế lúc đùa giỡn luôn coi gã như bạn bè cùng trang lứa.

Bây giờ nhìn lại...

Mẹ kiếp.

Hắn đối với mình có được coi là trâu già gặm cỏ non không?

Nói không chừng tuổi của mình còn chưa bằng số lẻ của hắn.

Hắc Nhãn Kính dường như đã chìm vào một loại cảm xúc nào đó.

“Có một lần, tôi nhận được một yêu cầu rất kỳ lạ.” Hắc Nhãn Kính hít một hơi thuốc thật sâu, rồi nói tiếp: “Người ủy thác yêu cầu tôi vào một ngôi mộ cổ, nói là vào đó tìm một người.

Lúc đi còn đặc biệt nhắc nhở tôi một câu, nói rằng ngôi mộ đó rất thần bí, sách cổ ghi chép bên trong ẩn chứa một loại sức mạnh cường đại.

Rất có khả năng tồn tại thông tin về trường sinh bất lão, tôi đã nhận công việc này, dù sao thì tiền công cũng rất nhiều.

Thế nhưng, khi tôi tìm thấy ngôi mộ đó, phát hiện bên trong còn ẩn chứa một cánh cửa đồng khổng lồ.” Ngô Mặc nhíu mày: “Vân Đỉnh Thiên Cung?

Ai bảo anh đến đó tìm người?

Rõ ràng là muốn anh đi nộp mạng mà?” “Bảo bối à, cậu đang lo cho tôi sao?” Hắc Nhãn Kính nhanh chóng trở lại vẻ mặt cười hì hì.

Ngô Mặc liếc xéo mấy cái, giơ ngón giữa về phía Hắc Nhãn Kính: “Còn nói nhảm nữa, tôi sẽ khiến anh không cần đeo kính râm cũng có quầng thâm mắt.” Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính càng sâu hơn.

Ngay sau đó như thể lật mặt, gã lại trở lại vẻ mặt nghiêm túc.

“Tôi gặp phải một vài thứ khó nhằn, trong lúc chiến đấu, cánh cửa đồng từ từ hé ra một khe hở, bên trong đi ra mấy hàng âm binh.” Nói đến đây gã dừng lại một chút: “Giống hệt loại mà hai chúng ta gặp ở dưới hồ nước.” Ngô Mặc gật đầu, ra hiệu mình đã hiểu.

“Tôi nhân cơ hội lách vào trong khe cửa, một luồng khí tức thần bí ập vào mặt.” Giọng Hắc Nhãn Kính trở nên càng lúc càng trầm thấp, như thể sắp vén lên bí mật vô tận ẩn sau cánh cửa. *Vãi chưởng!

Kích thích vậy sao?* Tim Ngô Mặc không khỏi đập nhanh hơn, cả người hoàn toàn chìm đắm vào lời kể của Hắc Nhãn Kính.

Chương 1368

Đây là Thanh Đồng Môn chứ không phải cửa hàng tạp hóa.

Bí mật sắp được tiết lộ, đổi lại là ai mà không cảm thấy kinh hãi và kích thích?

Ngô Mặc liên tục nuốt nước bọt.

Yết hầu lên xuống, khiến Hắc Nhãn Kính khẽ liếm môi.

Thật muốn...

Ngón tay gã hơi động, thấy bộ dạng sốt ruột của Ngô Mặc, đáy mắt lóe lên một tia cười.

“Đột nhiên, tôi thấy một vài cảnh tượng khó tin.” Hắc Nhãn Kính đột ngột dừng lại.

Ngô Mặc vội vàng hỏi dồn: “Thấy cái gì?

Đừng có úp mở nữa, mau nói đi.” Hắc Nhãn Kính bắt đầu bán cái nút.

Mặc cho Ngô Mặc thúc giục thế nào cũng không chịu kể tiếp.

“Mẹ nó mày có nói không thì bảo?” Ngô Mặc tức điên người bò dậy khỏi đất.

Hắn ngồi thẳng lên người Hắc Nhãn Kính, túm cổ áo đối phương tra hỏi: “Đậu má, mày làm thế này khác đéo gì đang ỉa dở thì tắc bô không?” “Bảo bối, tư thế này tuyệt lắm.” Hắc Nhãn Kính khẽ nhếch môi, một nụ cười trêu chọc hiện lên, cố tình ưỡn eo trêu ngươi.

Vãi chưởng!

Chú nhịn được nhưng thím thì đéo nhịn nổi đâu.

Chuyện này liên quan đến vấn đề tôn nghiêm của các đấng mày râu.

Thói hư này tuyệt đối không thể dung túng.

Ngô Mặc ra tay, nhanh-gọn-lẹ tóm ngay trúng mạch sống của Hắc Nhãn Kính.

“Hè hè!” Ngô Mặc cười gằn: “Giỡn mặt với tao à?

Tin tao dùng thêm chút sức giúp mày chuyển giới không?” Hắn hơi dùng sức trên tay.

Hắc Nhãn Kính không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

“Ấy ấy đừng, bảo bối, sao em không có chút hài hước nào vậy?” Hắc Nhãn Kính cuống lên: “Anh làm đàn ông cả trăm năm rồi, đột ngột đổi giới tính có hơi không quen.

Xì… nhẹ tay thôi!” “Khiêm tốn rồi đấy,” Ngô Mặc không hề nao núng, mặt vẫn tươi cười chiêu nào đỡ chiêu nấy: “Với tính cách của Hắc gia, có lẽ thân phận phụ nữ hợp với anh hơn đấy.” “Cổ ngữ có câu: Cắt phăng cái gốc thị phi, là hết mọi chuyện phiền não.

Dù sao anh cũng chẳng dùng đến, để tôi giải quyết dứt điểm giúp anh nhé.” Thấy xin tha không có tác dụng, lại biết rõ thằng ranh con Ngô Mặc này ra tay cực kỳ độc ác, Hắc Nhãn Kính cứng rắn được một lúc rồi cũng mềm giọng: “Anh nghĩ cách giữ Ách ba lại giúp em là được chứ gì?” Ngô Mặc: “???” Bố mày lúc đầu nói chuyện cổng thành, mày cứ nhất quyết lôi chuyện quần lót ra nói.

Bây giờ tao muốn nghe chuyện quần lót, mày lại lái về chuyện cổng thành.

Đùa nhau à?

Trẻ con mới lựa chọn, người lớn lấy tất.

“Chuyện của Lão Trương để sau, rốt cuộc sau Cửa Đồng Thanh có cái gì?” Có ai hiểu được nỗi lòng của một người đang hóng truyện không?

Cái tên khốn chết tiệt này học đâu ra cái thói ngắt chương vậy?

Ngắt đúng chỗ ngứa ngáy khó chịu.

“Em nói trước chuyện trong hội quán có người quen của anh là sao đi?” Hắc Nhãn Kính không bỏ cuộc, muốn nhân cơ hội hỏi cho rõ.

“Ối dồi ôi!

Còn mặc cả à?

Xem ra lực vẫn còn hơi nhẹ.” Sau một hồi giằng co, nửa thân dưới của Hắc Nhãn Kính đã vã mồ hôi.

“Hư vô, sau cánh cửa là một khoảng hư vô.” Hắc Nhãn Kính thở hắt ra, không úp mở nữa mà nhẹ giọng giải thích: “Cảm giác rất kỳ lạ, giống như tiến vào không gian ý thức, xung quanh bị sương mù dày đặc bao phủ, không thấy gì cả.” “Bên tai thỉnh thoảng còn vang lên những âm thanh kỳ quái.

Tuy tôi không thấy rõ, nhưng dựa vào cảm giác thì như có vật gì đó đang đánh nhau, lại như có thứ gì đó đang bò.” Cái quái gì?

Không gian ý thức?

Ngô Mặc cứ có cảm giác cách nói của Hắc Nhãn Kính có phần giống với không gian trong đầu mình.

Nhưng rồi lại tự cười nhạo mình nghĩ viển vông.

Chẳng lẽ sau Cửa Đồng Thanh còn có một hệ thống khác đang điều khiển sao?

“Đồng tử, trong Cửa Đồng Thanh không có đồng hương của cậu đấy chứ?” Ngô Mặc cà khịa hệ thống.

Trời mưa đánh con, rảnh rỗi sinh nông nổi mà.

Hệ thống trước nay không quen thói hư của Ngô Mặc, chân thành đưa ra đề nghị của mình: “Có cần miễn phí cho anh một chai dung dịch tẩy rửa, để thông não cho sạch sẽ không?” “Phì!

Não mày mới là cái bô ấy.” Hệ thống: “…” Mẹ kiếp, túc chủ thiếu não thì phải làm sao đây?

Dù hệ thống nói chẳng lọt tai, nhưng Ngô Mặc vẫn nhạy bén nhận ra từ trong lời nói của nó rằng suy nghĩ vừa rồi của mình đúng là tào lao.

Vì không có nhiều hệ thống tồn tại, hắn có thể yên tâm mà quẩy rồi.

“Khoan đã.” Ngô Mặc ngắt lời Hắc Nhãn Kính: “Anh nói bên trong là một khoảng hư vô, ngoài âm thanh ra thì không thấy gì cả, vậy anh làm sao ra được?

Lão Trương ở trong đó làm gì?” “Anh đây thiên phú hơn người mà.” Hắc Nhãn Kính cực kỳ không biết xấu hổ tự khen mình một câu.

Thấy sắc mặt Ngô Mặc từ nắng chuyển sang âm u, hắn lập tức nắm lấy tay Ngô Mặc, mặt mày khổ sở than thở: “Bảo bối ơi, chuyện lúc đó đau khổ lắm, anh không muốn nhớ lại đâu, đừng hỏi nữa được không?” Phải nói, chiêu này đúng là đánh trúng tim đen của Ngô Mặc.

Ai cũng có bí mật, có những ký ức không muốn nhớ lại.

Hắn đâu phải đang đối xử với kẻ thù, mình ép hỏi như vậy có phải hơi quá đáng không?

Chắc hẳn Kính ca lúc đó đã chịu không ít khổ cực, nếu không sao lại biến thành bộ dạng như bây giờ?

Cảm giác tội lỗi tám trăm năm chưa từng xuất hiện, lần đầu tiên lại trỗi dậy.

Thôi bỏ đi!

Không nói thì thôi.

Mình cũng không thể bắt nạt một người già được.

Lúc này, Ngô Mặc hoàn toàn quên mất mình đang dùng chân đạp lên đầu Hắc Nhãn Kính.

“Thôi, không nói thì dẹp, đổi chủ đề khác.

Anh định giúp tôi giữ Lão Trương lại thế nào?” “Ách ba không dễ đối phó, phải lên kế hoạch dài hạn.” Cho đến rạng sáng, một tờ giấy A4 đã chi chít các loại đề nghị.

Tục ngữ nói, một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao.

Ngô Mặc tranh thủ gọi điện cho Lâm Phong.

Thằng con trai cả của hắn trước giờ cũng chẳng phải dạng vừa, xem có moi được ý kiến gì từ miệng nó không?

Chuyện này liên quan đến việc Ngô Mặc có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không, Lâm Phong chắc chắn sẽ coi đó là việc quan trọng hàng đầu.

“Con trai, làm gì cũng phải nắm được vấn đề cốt lõi.

Mày nói xem tại sao nó cứ khăng khăng muốn canh giữ Cửa Đồng Thanh?” Lâm Phong vơ một nắm hạt dưa, vừa cắn vừa phân tích tâm tư của Trương Khởi Linh.

“Chắc là trách nhiệm.” Ngô Mặc kẹp điếu thuốc, vắt óc suy nghĩ một hồi rồi nói: “Trong truyện không phải đã nói rồi sao?

Đây là trách nhiệm của tộc trưởng nhà họ Trương.” “Tao thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của nó.

Người nhà họ Trương coi nó như cái rắm, mà nó lại coi trọng cái trách nhiệm trên người hơn cả trời.

Để làm gì chứ?" Ngô Mặc thật sự không thể hiểu nổi suy nghĩ của Trương Khởi Linh.

Người nhà họ Trương ai nấy đều oai phong lẫm liệt, chẳng lẽ không tìm được một người ra canh cửa sao?

Trương Khởi Linh là tộc trưởng, chứ có phải là vệ sĩ gác cổng đâu.

Chương 1369

Nói cách khác, gác cổng còn được trả lương, bao nhiêu năm qua nó có nhận được đồng nào của nhà họ Trương không?

“Mày quan tâm nó vì cái quái gì, bây giờ việc cần làm là ngăn cản nó mà?” Lâm Phong nhổ mấy vỏ hạt dưa, đảo mắt một vòng, kế hoạch đã nảy ra trong đầu.

“Đã nói đến trách nhiệm, nếu nó có trách nhiệm không thể chối bỏ với nhà họ Trương, thì có phải nó cũng có trách nhiệm với một người khác không?” “Hả?” Lời nói của Lâm Phong như một lưỡi búa sắc bén, bổ tan lớp sương mù trong đầu Ngô Mặc.

Đúng rồi!

Nam nữ bình đẳng, vậy thì bố mẹ cũng phải được đối xử bình đẳng chứ?

Thời nay còn đang thịnh hành con theo họ mẹ, nếu Lão Trương muốn, có thể đổi tên thành Bạch Khởi Linh cũng được.

“Con trai, mày đúng là thiên tài.” Ngô Mặc phấn khích gửi một nụ hôn gió qua điện thoại.

Lâm Phong ghê tởm đến mức nhổ đầy vỏ hạt dưa ra đất.

Cúp điện thoại, Ngô Mặc không do dự bấm một số khác.

“Em trai, lâu rồi không gặp, mọi việc thuận lợi chứ?” Giọng của Văn Thành Công Chúa truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Ối dồi, chị gái dùng điện thoại cũng sành điệu ghê.

Dạo này thế nào?

Đã quen chưa?” “Trai đẹp trong quán nhìn có thuận mắt không?

Nếu không vừa ý em đổi cho chị lứa khác.” Ngô Mặc chẳng hề khách sáo, dựa vào sofa thuận miệng trêu chọc Văn Thành Công Chúa.

Giữa người với người là nhờ duyên phận.

Ngô Mặc xuyên đến thế giới này chẳng thấy được gì khác, nhưng nhân duyên tốt lại tự dưng nhiều lên không ít.

Ân tình, qua lại thường xuyên mới bền chặt.

Tính cách cởi mở của Ngô Mặc rất hợp ý Văn Thành Công Chúa.

Phụ nữ đời Đường không câu nệ tiểu tiết.

Văn Thành Công Chúa lại là một nữ trung hào kiệt, thêm vào đó đã biến thành dã thú sống mơ màng nhiều năm, tính cách càng thẳng thắn không màu mè.

Có thể nói là vừa gặp đã thân với Ngô Mặc.

Nói chuyện cũng không kiêng dè gì, lười phải vòng vo giữ thân phận, cười nói: “Mấy cậu trai đó à, đẹp thì có đẹp, chỉ là hơi thiếu dương khí.

Nếu là người như em trai qua đây, chắc quán bar của chị phải cháy vé mất.” “Thế phải xem chị trả bao nhiêu tiền, tiền nhiều thì mọi chuyện đều dễ nói.” Hai người qua lại tán gẫu một hồi, Văn Thành Công Chúa cười khẽ hai tiếng rồi nói thẳng: “Được rồi, đừng giở trò với chị nữa.

Không có chuyện không vào điện Tam Bảo, nói đi, cậu nhóc thối tìm chị có việc gì?” “Vẫn là chị gái đỉnh, một phát nhìn thấu tâm tư của em.” Miệng Ngô Mặc ngọt như vừa húp ba cân đường, lời hay ý đẹp tuôn ra như không cần tiền.

Chẳng trách sao thằng nhóc Ngô Mặc này khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Lúc miệng ngọt thì có thể dỗ người lớn trong nhà vui vẻ, lúc chọc tức thì có thể khiến người đang nằm trên giường cũng phải bật dậy muốn tát cho một trận.

Đúng là một thể mâu thuẫn di động.

Sau khi kết thúc những lời lễ phép, Ngô Mặc chuyển sang chuyện chính: “Chị, hôm nay em gọi điện cho chị là có chuyện nghiêm túc.” Nói đến đây, giọng hắn trầm xuống rất nhiều.

Ở đầu dây bên kia, Văn Thành Công Chúa đang ngồi trước quầy bar, tay cầm một ly rượu hoa quả nhâm nhi.

Cảm nhận được cảm xúc của Ngô Mặc thay đổi, đôi mày đẹp của nàng bất giác nhíu lại.

Chuyện gì có thể khiến cậu em lạc quan của mình lại có vẻ khó xử như vậy?

“Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ cần chị giúp được, tuyệt đối không hai lời.” “Chị, cháu ngoại lớn của chị sắp tự sát.” Lời này vừa nói ra, chấn động gây ra không khác gì Lâm Đại Ngọc ép cưới Lỗ Trí Thâm, hay Ngu Cơ xách cổ Hạng Vũ phá vòng vây.

“Cái gì?” Chiếc ly rơi xuống đất vỡ tan tành, phát ra một tiếng “choang” giòn giã.

Dù là người có định lực như Văn Thành Công Chúa, nghe thấy lời này cũng không khỏi suýt nhảy dựng lên.

Cháu ngoại lớn đẹp trai của mình đòi tự sát?

Tại sao chứ?

Đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ đúng như lời mấy đứa trẻ bây giờ nói là sống chán rồi?

Nhưng không đến mức đó chứ?

Nó mới bao nhiêu tuổi, nhiều lắm cũng chỉ bằng số lẻ tuổi của mình.

Mình còn đang sống vui vẻ chưa chán đây.

Đứa bé này là vì lý do gì?

Hàng loạt dấu hỏi hiện lên trong đầu Văn Thành Công Chúa.

Nếu đây là truyện tranh, chắc tóc nàng lúc này đã biến thành một mái tóc xoăn lượn sóng rồi.

Tình trạng bất thường của Văn Thành Công Chúa đã thu hút sự chú ý của những người khác trong quán bar.

Quay đầu lại thấy là bà chủ của mình, các nhân viên phục vụ lại giả vờ như không thấy, ai làm việc nấy.

Bạch Mã đẩy cửa bước ra đúng lúc nhìn thấy cảnh này.

Trong đôi mắt trong veo lộ ra một tia lo lắng sâu sắc.

Nàng bước nhanh tới, đặt tay lên vai Văn Thành Công Chúa, nhẹ giọng hỏi: “Tuyết Nhạn, sao vậy?” Đã đến xã hội hiện đại, không thể cứ gọi mãi là Văn Thành Công Chúa được.

Ngô Mặc đã ngầm nhờ người làm lại một bộ giấy tờ mới cho Văn Thành Công Chúa và Bạch Mã.

Về phần tên tuổi, họ đã thảo luận qua.

Văn Thành Công Chúa rất cảm kích Ngô Mặc đã cứu mình và Bạch Mã.

Nàng có ý nhờ hắn nghĩ cho mình một cái tên mới, tượng trưng cho việc bắt đầu một cuộc đời mới.

Lời vừa đề nghị, vẻ mặt mấy người có thể nói là cạn lời.

Ai nấy đều nhìn Văn Thành Công Chúa bằng ánh mắt của một dũng sĩ.

Nhưng cũng chỉ dám lẩm bẩm trong lòng, không ai dám vạch trần tại trận.

Sự tin tưởng lớn như vậy khiến Ngô Mặc cảm thấy trách nhiệm nặng nề.

Hắn chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng, vắt óc suy nghĩ, rồi lại ngồi trước máy tính tra cứu nửa ngày, linh cảm chợt lóe lên, vỗ đùi nói: “Có rồi, Đại Chiêu thế nào?

Chữ ‘Đại’ thì không cần giải thích, chữ ‘Chiêu’ có nghĩa là ánh sáng, hơn nữa Đại Chiêu tự cũng coi như là do Văn Thành tỷ tỷ giúp xây dựng, tóm lại là một cái tên quá ngầu.” Mọi người im lặng.

Hồi lâu, Giải Ngữ Hoa day trán nhắc nhở một câu: “Tiểu Mặc, công chúa Văn Thành họ Lý, cậu thấy có hợp không?” “Hả?

Tôi biết họ Lý mà, có vấn đề gì đâu?

Ơ, khoan đã.” Được Giải Ngữ Hoa nhắc nhở, Ngô Mặc cũng cảm thấy cái tên này có chút quen tai.

Vãi chưởng!

Trùng tên với danh nhân lịch sử rồi.

Nhưng nghĩ lại, cũng thấy không có vấn đề gì.

Dù sao cũng không phải cùng một chữ “Chiêu”.

Văn Thành Công Chúa thực sự có chút hối hận.

Có phải mình đã đánh giá quá cao học vấn của cậu em này rồi không?

Nhà ai lại đặt tên con gái là Đại Chiêu chứ?

Chương 1370

Tên này có gọi ra được không vậy?

Nhưng là do mình chủ động đề nghị đối phương giúp, giờ thay đổi thất thường có phải không hay không?

May mà Vương Bàn Tử bật cười thành tiếng, coi như đã giải tỏa được sự ngượng ngùng.

“Vãi, em trai, cái tên này gọi nhanh lên thì đỉnh thật đấy.

Đại Đao?

Sao nào, định múa đại đao trước mặt Quan Công à?

Thằng nhóc nhà cậu năm đó không đỗ trạng nguyên, đúng là trạng nguyên bị nhốt sau cửa, nhân tài bị mai một.” Những người khác cũng rất nể mặt mà bật cười.

Ngô Mặc tại chỗ tặng cho bọn họ một trận đấm đá, nhưng chuyện đặt tên coi như cho qua.

Văn Thành Công Chúa suy đi nghĩ lại, quyết định vẫn chọn cái tên thời thiếu nữ của mình – Lý Tuyết Nhạn.

Dù sao cũng hơn Lý Đại Chiêu nhiều chứ?

Lúc này, Văn Thành Công Chúa đang trong trạng thái kinh ngạc, bị Bạch Mã kéo suy nghĩ trở về, lập tức hỏi dồn: “Em trai, đừng úp mở nữa, mau nói rõ Tiểu Quan nhi tại sao lại muốn tự sát?” Tiểu Quan nhi tự sát?

Mấy chữ ngắn ngủi lập tức đánh trúng trái tim Bạch Mã.

Chẳng trách người ta nói tin đồn lan truyền còn nhanh hơn virus.

Rõ ràng không có chuyện gì to tát, qua miệng Ngô Mặc một vòng, rồi truyền đến tai Bạch Mã lại biến thành con trai đã chết rồi.

Cảm xúc của nàng lập tức trở nên kích động.

Không còn nghĩ ngợi được nhiều, nàng giật lấy điện thoại trong tay Văn Thành Công Chúa, giọng run rẩy hỏi: “Thúc thúc, Tiểu Quan nhi… nó… nó sao rồi?

Còn… còn… không?” Nửa câu sau “còn thở không” sống chết cũng không nói ra được.

Đúng là cái mồm kín như bưng làm hỏng việc.

Trương Khởi Linh không phải người nhiều lời, lúc ở bên mẹ, mười câu thường chỉ đáp lại vài chữ. 50.

Người ngoài ôm tâm lý xem náo nhiệt cũng không định giải thích.

Hiểu lầm cứ thế tiếp diễn.

“Nó à, hiện tại không sao.” Ngô Mặc nhận thấy cảm xúc của Bạch Mã không ổn, vội vàng giải thích một câu.

Tuy nhiên, hắn nói chuyện hay có thói quen ngắt quãng, rồi lại bổ sung: “Nhưng mà, tình hình sắp tới e là không được tốt đẹp cho lắm.” “Cái gì?” Trái tim vừa hạ xuống của Bạch Mã lại treo lên.

Nghĩ đến thời gian này tiếp xúc với giới trẻ, học được rất nhiều kiến thức mới, trong lúc cấp bách thuận miệng hỏi: “Nó… nó bây giờ vẫn chưa qua giai đoạn nguy hiểm à?” Câu nói hiện đại như vậy, khiến Ngô Mặc nhất thời có chút ngơ ngác.

Lời này từ miệng Hắc Nhãn Kính nói ra thì không có gì lạ.

Nhưng từ miệng Bạch Mã nói ra, sao nghe lại có chút hài hước nhỉ?

Nên nói là mình dạy dỗ thành công, hay là khả năng học hỏi của họ quá mạnh?

“Thúc thúc, ngài có thể cho tôi biết được không?” Giọng Bạch Mã xen lẫn một chút run rẩy.

Tay trái nàng nắm chặt điện thoại, tai gần như dán vào ống nghe, chỉ muốn một bước xuyên qua bên kia đầu dây.

Phải biết điểm dừng.

Ngô Mặc sợ đối phương lo lắng quá sinh bệnh, ho khan một tiếng vội vàng giải thích: “Lão Trương… à không, Tiểu Quan nhi hiện tại không sao, nhưng cũng sắp có chuyện rồi.” “Em trai để lát nữa nói, chúng ta vào phòng trước đã.” Văn Thành Công Chúa nhìn quanh, nhận thấy đây không phải là nơi tốt để nói chuyện.

Nàng kéo Bạch Mã đi về phía văn phòng.

Chuyến đi Himalaya, Ngô Mặc và Lâm Phong đã kiếm được không ít đồ tốt.

Dù một phần đã trả nợ cho hệ thống, nhưng phần còn lại đủ để mở một quán bar cho Văn Thành Công Chúa và Bạch Mã.

Quán bar được trang trí rất hợp thời, các thiết bị đầy đủ, cộng thêm ý tưởng vượt thời đại của hai người, vừa khai trương đã gây tiếng vang lớn ở Tây Bắc.

Hầu như đêm nào cũng chật kín khách.

Lúc này vẫn chưa đến giờ mở cửa, nhưng rất nhiều nhân viên đã bắt đầu dọn dẹp.

Tán gẫu thì được, nhưng bàn chuyện chính sự thì không tiện.

Văn phòng trong quán bar có thiết bị cách âm rất tốt, không sợ người ngoài nghe lén.

Văn Thành Công Chúa trực tiếp bật loa ngoài, đi thẳng vào vấn đề: “Em trai, rốt cuộc chuyện là thế nào?

Tiểu Quan nhi tại sao lại muốn tự sát?” “Đúng vậy!

Tại sao?” Bạch Mã liền phụ họa.

“Hai người có nghe nói về Cửa Đồng Thanh ở núi Trường Bạch chưa?” Ngô Mặc không trả lời ngay.

Có một số chuyện phải nói rõ từ đầu, nếu không không thể nhờ hai vị nữ hiệp này giúp được.

Bạch Mã là một người mẹ rất vĩ đại.

Nếu Ngô Mặc không phân tích rõ ràng, với tính cách của nàng, tuyệt đối sẽ tôn trọng mọi quyết định của con trai mình.

Thậm chí rất có thể sẽ cùng con trai đi.

Đến lúc đó chính là mua một tặng một, lại thêm một người nữa.

“Là Cửa Đồng Thanh đã nhốt ta sao?” Bạch Mã nghĩ một chút rồi nhanh chóng phủ định: “Không đúng, ngươi nói núi Trường Bạch sao ta nghe có chút quen tai?” Văn Thành Công Chúa lạnh lùng chen vào một câu: “Gia tộc của chồng ngươi không phải ở đó sao?” Văn Thành Công Chúa oán niệm với người đàn ông đó khá sâu.

Nàng luôn cho rằng chính vì hắn đột nhiên ra đi, mới dẫn đến rất nhiều chuyện xảy ra sau này.

Bạch Mã có chút áy náy nhìn về phía Văn Thành Công Chúa.

Một ánh mắt đã đánh tan oán niệm trong lòng Văn Thành Công Chúa.

“Tiểu Quan nhi muốn về gia tộc sao?

Có phải vì ta mà nó bị thương không?” Giọng Bạch Mã mang một nỗi đau không nói thành lời.

Sau thảm án năm đó, nàng từng nghe chồng mình kể một chuyện.

Nhà họ Trương quá lớn, có rất nhiều quy tắc đặc biệt, một trong số đó là không được kết hôn với phụ nữ ngoại tộc.

Vết thương trên người chồng nàng chính là do điều này mà ra.

Chẳng lẽ Tiểu Quan nhi bị thương cũng liên quan đến mình?

Người mẹ nào mà không quan tâm đến mạng sống của con trai, đặc biệt là khi nghĩ đến nguyên nhân là do mình.

“Đừng đoán mò nữa, để tôi kể lại một lượt, hai người sẽ biết.” Ngô Mặc hắng giọng, sắp xếp lại suy nghĩ, nghĩ xem nên bịa ra một câu chuyện phản bội như thế nào.

“Người nhà họ Trương đúng là đồ chó… à, ý của câu này là người nhà họ Trương không phải là người.” “Thúc thúc, ngài… sao lại mắng chính mình?” Đến nước này, Bạch Mã vẫn cho rằng cái tên Ngô Mặc này là giả.

“Ờ…” Ngô Mặc hơi khựng lại.

Hắn nghĩ xem có phải mình hơi chó không?

Vì muốn chiếm hời của Lão Trương mà giả làm người nhà họ Trương, đến nỗi bây giờ mắng nhà họ Trương cũng không tiện.

Mặt Ngô Mặc quả thực dày hơn gót chân.

Hắn bình tĩnh bịa chuyện giải thích rằng mình không phải người nhà họ Trương.

Ban đầu chủ yếu là muốn kéo gần quan hệ, sợ Bạch Mã sợ hãi nên mới thừa nhận mình là người nhà họ Trương.

Hy vọng đối phương có thể hiểu.

Còn chuyện giả làm trưởng bối?

Chương 1371

Nghĩ kỹ lại thì cũng không hẳn là chiếm hời, dù sao mình cũng xưng huynh gọi đệ với Văn Thành Công Chúa.

Hy vọng Bạch Mã có thể thông cảm.

Dù có chút lo lắng cho tình hình của Tiểu Quan nhi, Bạch Mã vẫn có chút dở khóc dở cười.

Xưng hô chỉ là chuyện nhỏ.

Bạch Mã tỏ ra mình không để ý, và vẫn sẵn lòng tôn xưng Ngô Mặc là thúc thúc.

Tuổi tác không thành vấn đề, ân tình lớn hơn trời.

Khóe miệng Ngô Mặc nhếch rộng hơn cả cái muôi, nhưng phải cố gắng đè xuống, giả vờ ra vẻ bi thương.

Hắn lại mắng người nhà họ Trương một lần nữa.

Rồi nghiêm túc kể câu chuyện mới: “Năm đó Tiểu Quan nhi bị đưa về gia tộc, người nhà họ Trương chế nhạo nó là con hoang, lợi dụng nó để thay thế cho một đứa con cháu đã chết.” “Sau khi sự việc bại lộ, họ phát hiện máu của nó có thể trừ tà, liền mang nó đi khắp nơi làm túi máu di động.

Mặt mày lúc nào cũng trắng bệch, còn dọa người hơn cả quỷ trong mộ.” Nói về khoản bịa chuyện, Ngô Mặc không dám nhận số một, nhưng cũng phải xếp trong top ba.

Cũng không nghĩ xem với tuổi của hắn, làm sao có thể thấy được Trương Khởi Linh lúc đó?

Nhưng không thể phủ nhận khả năng khuấy động không khí của gã này.

Hắn đã lôi cả Văn Thành Công Chúa và Bạch Mã vào tròng.

Nghe những chuyện này, hai người hận người nhà họ Trương đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn lột da bọn chúng.

Ngô Mặc kể Trương Khởi Linh thảm hơn cả cải thìa, đúng là bùn nát dưới đất.

Đương nhiên, sự thật cũng đúng là như vậy.

Một đứa trẻ không cha không mẹ muốn sinh tồn trong một gia tộc lớn, thê thảm đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Ngô Mặc dùng hai tiếng đồng hồ để kể về quá khứ bi thảm của Trương Khởi Linh.

Văn Thành Công Chúa và Bạch Mã hai mắt ngấn lệ.

Một mặt hận mình bất lực, mặt khác chỉ muốn xé xác người nhà họ Trương.

Đồng thời hối hận lúc ở Himalaya đã không báo thù cho Tiểu Quan nhi, ít nhất cũng phải giết vài người nhà họ Trương để hả giận.

Cảm thấy màn dạo đầu đã đủ, Ngô Mặc chuyển chủ đề sang chuyện Trương Khởi Linh đảm nhiệm chức tộc trưởng.

“Hai người nghĩ xem, tộc trưởng nhà ai mà lại là quang gánh tư lệnh?

Một mình chạy đôn chạy đáo không có một ai theo sau?” “Đó gọi là tộc trưởng sao? 51.

Đó gọi là kiếp độc thân!” “Không ai nghe lệnh nó, có chuyện thì tộc trưởng lên, có lợi thì tộc trưởng lùi.” Ngô Mặc oán niệm nhà họ Trương khá sâu.

Nhất thời không kiểm soát được cảm xúc, lại lải nhải một tràng dài.

Ngô Mặc gọi điện quá lâu, khiến Giải Liên Hoàn và mấy người khác không thấy hắn có chút kỳ lạ.

Nghĩ lại, chắc là đang xử lý chuyện ở Tây Bắc.

Bốn giờ sau, cuối cùng cũng nói đến chuyện Cửa Đồng Thanh.

“Người nhà họ Trương hy sinh một mình Lão Trương, bắt nó đi canh một cái cửa rách nát, không phải là bắt nạt nó không cha không mẹ sao?” “Tính nó cố chấp, đã quyết chuyện gì thì nói gì cũng phải làm.

Nhưng chúng ta là người thân, không thể để nó chịu thiệt như vậy.” “Em trai nói không sai.” Văn Thành Công Chúa tức giận đập bàn.

“Không thể để Tiểu Quan nhi đi mạo hiểm, cùng lắm thì không làm cái chức tộc trưởng rách nát này nữa, theo họ của chúng ta.” Ngô Mặc vô cùng tán thành ý kiến của Văn Thành Công Chúa.

Cái tên Lão Trương nghe đã không hay ho gì, đổi thành Bạch Phục Sinh không phải nghe hay hơn sao?

Bạch Mã hiền lành cũng nổi giận.

Giống như Văn Thành Công Chúa, nàng kiên quyết không cho phép Trương Khởi Linh đi canh Cửa Đồng Thanh.

Vấn đề là, làm sao để ngăn cản cái thằng cứng đầu này?

“Chúng ta qua đó trông chừng nó, tuyệt đối không cho nó đến Cửa Đồng Thanh.” Văn Thành Công Chúa đề nghị.

Bạch Mã cũng đồng ý với ý kiến này.

“Không được, phương pháp này chỉ trị ngọn không trị gốc.” Ngô

Mặc nghĩ rồi phủ quyết đề nghị này.

“Hay là…” Ngô Mặc đảo mắt, tay phải khẽ gõ lên bàn, nghĩ ra một ý tồi: “Giả bệnh thì sao?” “Ý gì?” Văn Thành Công Chúa và Bạch Mã đồng thanh hỏi.

“Đại điệt… à…” Ngô Mặc nhất thời không biết nên xưng hô với Bạch Mã thế nào.

Bạch Mã cười nói: “Cứ gọi tên ta là được.” “Được, vậy tôi không khách sáo nữa.” Ngô Mặc trước nay không câu nệ tiểu tiết, về mặt xưng hô lại càng tùy hứng.

“Bạch Mã, chị giả vờ bị di chứng đi.” Theo kế hoạch của Ngô Mặc, hắn định để Bạch Mã giả bệnh.

Chuyện này rất khả thi.

Thứ nhất, Bạch Mã ban đầu bị hiến tế cho Diêm Vương Tuyết Sơn đã bị trọng thương, sau đó dùng Tàng Hải Hoa cơ thể xuất hiện dị trạng.

Tiếp theo lại không biết bị ai khiêng vào quan tài, nằm gần trăm năm.

Nếu nói cơ thể có bệnh, cũng có thể giải thích được.

Đến lúc đó dùng bệnh tật để kìm chân Trương Khởi Linh.

Bảo nó đi nơi khác tìm thuốc, có phải là sẽ không đi canh Cửa Đồng Thanh không?

Bố quan trọng, chẳng lẽ mẹ lại không quan trọng sao?

Chẳng phải là bắt cóc đạo đức sao, mình khá rành về mặt này.

Để đảm bảo tính khả thi của kế hoạch, Ngô Mặc lại lấy điện thoại gọi cho Lâm Phong.

Bốn người mở một cuộc họp quan trọng qua điện thoại.

Tập trung thảo luận dùng bệnh gì để giữ chân Trương Khởi Linh.

Còn tại sao không gọi Hắc Nhãn Kính?

Lý do quá đơn giản.

Trương Khởi Linh đang ở biệt thự, nếu gọi Hắc Nhãn Kính qua rất dễ gây nghi ngờ.

Lão Trương chỉ là không thích nói chuyện chứ không phải thiếu não.

Nửa ngày trôi qua.

Khi Ngô Mặc từ trong phòng bước ra, ánh mắt của mấy người trong sảnh đồng loạt đổ dồn về phía hắn.

“Thằng ranh con, mày lại làm chuyện thất đức gì đấy?” Giải Liên Hoàn vẻ mặt nghi ngờ nhìn chằm chằm cháu trai.

Tục ngữ nói, trẻ con im re, ắt đang làm trò.

Mức độ quậy phá của thằng ranh con Ngô Mặc này không phải người thường có thể so sánh.

Một khi im lặng, chắc chắn là đang ấp ủ chiêu lớn.

“Chú Ba, ngài rảnh rỗi quá ngứa răng à?” Ngô Mặc vươn vai một cái.

Ánh mắt liếc thấy Trương Khởi Linh cũng đang nhìn mình.

Nghĩ đến chuyện mình sắp làm phải giấu nó, hắn hừ một tiếng rồi thuận miệng bịa một lý do.

“Tối qua hoạt động tay chân hơi lâu, cơ thể có chút mệt mỏi, nên dậy muộn.” Lời vừa nói ra, sắc mặt của mấy người đều đồng loạt thay đổi.

Có cần phải thật thà thế không?

Chương 1372

Tuy đã là người lớn, nhưng lời này cũng không thể nói bừa trước mặt trưởng bối được.

Hắc Nhãn Kính cười như không cười nhìn Ngô Mặc.

Mệt à?

Chắc là mồm mệt hơn nhỉ.

Bàn bạc cả đêm, nói đến khô cả cổ.

“Mặc thiếu, cậu…” Phan Tử là người thật thà, gãi đầu nói: “Thanh niên tinh lực dồi dào là chuyện tốt, nếu cậu không kiềm chế được, hay là tôi dẫn cậu đi giải tỏa?” Lời vừa nói ra, một ánh mắt sắc lẻm bắn về phía anh.

Tuy nhiên, Phan Tử vốn không nhạy cảm đến thế, vẫn đang suy nghĩ xem đi đâu dịch vụ tốt hơn.

Trương Khởi Linh dường như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt hơi lơ đãng.

Một câu nói khiến mấy người có mặt đều tắt điện.

Ngô Mặc coi như thở phào nhẹ nhõm, nếu không còn phải đối phó với câu hỏi của mấy người này.

Nghĩ đến Giải Ngữ Hoa đang một mình ở Bắc Kinh, lòng Ngô Mặc lại nặng trĩu.

Chuyện dồn dập kéo đến, phải giải quyết từng việc một.

Gọi điện cho Giải Ngữ Hoa, đối phương nhẹ nhàng bâng quơ, tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện nguy hiểm mình gặp phải.

Ngô Mặc lập tức hiểu ra, Giải Ngữ Hoa không muốn mình dính vào vũng nước đục ở Bắc Kinh.

Hắn không nói gì, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm, tuyệt đối không để Giải Ngữ Hoa một mình đối mặt với nguy cơ.

Hiện tại, tình hình ở Trường Sa vẫn chưa hoàn toàn ổn định.

Nhưng những việc còn lại với năng lực của Chú Ba và anh trai, xử lý chắc không có vấn đề.

Ba ngày sau.

Ngô Mặc nhận được tin Hoắc Tú Tú đã về đến Bắc Kinh.

Hắn lập tức kéo Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh vào phòng.

Vào thẳng vấn đề, nói ra suy nghĩ của mình.

“Anh, em muốn đến Bắc Kinh.” “Bên Tiểu Hoa có vấn đề à?” Tay cầm thuốc của Ngô Tà khựng lại, nhíu mày hỏi Ngô Mặc.

“Cũng gần như vậy, em muốn tự mình đến xem.” “Bảo bối, anh đi cùng em.” “Không được, anh phải ở lại đây xử lý chuyện ở Trường Sa.” Ngô Mặc kịch liệt phản đối.

Thấy Hắc Nhãn Kính định nói, Ngô Mặc giơ tay ngăn lại: “Kính ca, em không đùa với anh đâu.

Mục tiêu của anh quá rõ ràng, xuất hiện ở đó dễ gây chú ý.” Biết Hắc Nhãn Kính khó đối phó, Ngô Mặc chỉ có thể kiên nhẫn khuyên giải: “Hơn nữa, bên Chú Ba có rất nhiều người muốn ám sát chú ấy.

Anh và Lão Trương ở lại đây, em sẽ yên tâm hơn.” Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc một cái.

Ngô Mặc lập tức chĩa họng súng về phía hắn: “Mày đừng nói với tao là bây giờ muốn đi đấy.” “Anh em chúng ta là tình cảm vào sinh ra tử, bây giờ Chú Ba của tao có chuyện cần mày.

Mày mà đi, thật sự có lỗi với bao nhiêu năm tao bỏ ra.” Bắt cóc đạo đức.

Trương Khởi Linh không giống Ngô Mặc không có đạo đức, nên thật sự có khả năng bị bắt cóc.

Môi hắn khẽ mấp máy.

Lại bị Ngô Mặc một trận pháo lửa liên thiên nói cho không còn tiếng nào.

Ngô Mặc thầm khen mình một cái.

Chỉ cần giữ chân Trương Khởi Linh được vài ngày, những chuyện sau này sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

“Lão Trương, tình anh em một nhà, mày sẽ không nhân lúc tao vừa đi thì chân sau cũng rời khỏi đây chứ?” Ngô Mặc hai mắt nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh.

Mắt trợn đến sắp mỏi, Trương Khởi Linh cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu.

Lòng Ngô Mặc lập tức ổn định lại.

Trương Khởi Linh có một điểm tốt, đã hứa thì dù có mất mạng cũng sẽ làm được.

Giải quyết xong người khó nhằn nhất, hắn lại dặn dò Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà vài câu.

Trong lúc đó, hắn lén nháy mắt với hai người.

Đều là người tinh ranh, sao có thể không hiểu ý trong mắt Ngô Mặc?

Hắc Nhãn Kính trong lòng không vui, nhưng cũng biết không thể làm hỏng kế hoạch của Ngô Mặc.

Nhưng mà, có một số lợi tức phải đòi trước.

“Tiểu Mặc, em định một mình đến Bắc Kinh sao?” Ngô Tà không yên tâm về an nguy của Ngô Mặc.

Một mình tuy có vẻ đơn giản linh hoạt, nhưng thực tế lại bó tay bó chân không tiện.

Lỡ xảy ra chút vấn đề thì sao?

“Không, em sẽ dẫn theo mấy đứa Tinh Hà đi cùng.” Ngô Mặc nhẹ giọng giải thích: “Mấy thằng nhóc này thân thủ không tệ, còn giỏi dùng cổ trùng, làm việc sẽ tiện hơn nhiều.” “Bắc Kinh cao nhân dị sĩ rất nhiều, em làm việc nhất định phải cẩn thận.” Ngô Tà dặn dò.

“Yên tâm đi, em sẽ liên lạc trước với chị Nam Phong.

Em nghĩ A Ninh chắc sẽ rất muốn gặp em.” Ngô Mặc tự tin nói.

Lúc này, A Ninh ở Bắc Kinh hắt xì liên tục không ngừng.

Ngô Mặc hành động cực kỳ nhanh chóng.

Sau khi dặn dò xong xuôi với anh cả, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh, hắn còn đặc biệt căn dặn ba người không được tiết lộ thông tin của mình.

Quay đầu lại, hắn nói với Giải Liên Hoàn rằng mình sắp về Tây Bắc.

“Thằng nhóc con, mẹ kiếp mày định đi Kinh Đô phải không?” Giải Liên Hoàn ngồi trên sofa, ngờ vực nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Từ trong thâm tâm, ông không tin hắn sẽ về Tây Bắc. 52.

Bị vạch trần lời nói dối, Ngô Mặc cũng lười che giấu, đặt mông ngồi xuống ghế sofa vắt chéo chân: “Chú Ba, nếu chú đã đoán ra rồi thì cháu nói thẳng luôn, đúng vậy, cháu sắp sửa đi Kinh Đô một chuyến.” “Mày đến Kinh Đô làm gì?” Sắc mặt Giải Liên Hoàn đen như đít nồi: “Mày có biết Kinh Đô hỗn loạn thế nào không?

Các thế lực đan xen phức tạp, hoàn toàn không giống Trường Sa.” “Đến lúc đó mày lạ nước lạ cái, xảy ra chuyện thì phải làm sao?” Ngô Mặc cầm một quả táo trong đĩa hoa quả lên cắn hai miếng, nửa đùa nửa thật hỏi: “Chú Ba, rốt cuộc chú có coi Hoa ca là con trai mình không?

Sao chú chẳng quan tâm gì đến chuyện của anh ấy thế?” “Chú không thấy lúc đầu đổ hết trách nhiệm lên một đứa trẻ mấy tuổi là quá tàn nhẫn sao?” Lời vừa dứt, không khí trong phòng như ngưng đọng thành băng trong phút chốc.

Giải Liên Hoàn mấp máy môi.

Nhưng âm thanh lại lặng lẽ tan biến trong cổ họng.

Như thể có một bàn tay vô hình bóp chặt lấy cổ họng ông.

Tàn nhẫn ư?

Có lẽ vậy!

Giải Liên Hoàn biết rõ mình có lỗi với Giải Ngữ Hoa.

Nhưng tình thế lúc đó ép buộc.

Ngoài việc để Giải Ngữ Hoa gánh vác trọng trách, không còn cách nào khác để giải quyết khó khăn.

Sau này lại mải mê bày mưu tính kế, xuống mộ tìm manh mối.

Trong nháy mắt, đứa trẻ năm nào đã dần lớn lên, còn mình cũng đã trở thành một người đàn ông trung niên.

Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Mình đúng là có lỗi với Giải Ngữ Hoa.

Chương 1373

Nhưng cảm giác xa cách đã có từ lâu, thực sự rất khó để xóa bỏ trong một sớm một chiều.

Đứa trẻ Tiểu Hoa đó tính tình bướng bỉnh, mình lại không thể cho biết thân phận để nói ra sự thật.

Cứ thế, hai người chỉ có thể ngày càng xa cách.

Sự thật được che đậy bởi một lớp giấy cửa sổ, không ai muốn chọc thủng nó, cứ thế lặng lẽ sống qua ngày.

“Chú Ba, sao không nói gì nữa?” Ngô Mặc cắn ba hai miếng hết quả táo, tiện tay ném vào thùng rác.

Giải Liên Hoàn thở dài: “Thằng nhóc con, mày muốn tao nói gì?” “Cháu có định bắt chú nói gì đâu, cháu chỉ muốn chú cảm thấy tội lỗi, rồi đừng cản cháu làm việc.” Ngô Mặc nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ.

Giải Liên Hoàn nghẹn họng ngay lập tức.

“Mày…” “Cháu làm sao!” Ngô Mặc ăn xong táo, tiện tay chùi vào quần áo của Giải Liên Hoàn.

“Mấy người các chú làm việc lúc đó có lý do của riêng mình, nhưng sự áy náy với Hoa ca là thật đúng không?” “Cháu đã quan sát cách chú và Hoa ca ở bên nhau, nói là như người dưng thì hơi quá, nhưng lúc nào cũng gượng gạo, chẳng ăn khớp gì cả.” “Người ta làm việc thì chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, hai ông chú các người làm việc mới hay.

Hoàn toàn là chuyện nhỏ xé ra to, chuyện to thì thiêu ra tro, cứ phải làm cho mình mẩy dính đầy tro bụi, đến mức không thể hòa giải mới thôi.” Ngô Mặc nói một tràng dài.

Lần đầu tiên đứng trên đỉnh cao đạo đức, hắn nói đến mức Giải Liên Hoàn á khẩu không trả lời được, chỉ biết há miệng mà không thể xen vào một lời.

Ngô Mặc vừa nói vừa đến gần Giải Liên Hoàn, choàng tay qua cổ ông.

Trông như hai anh em, hắn lắc lắc: "Chú Ba, cháu đến Kinh Đô không chỉ để giúp Hoa ca, mà còn là giúp chú chuộc tội đấy." "Thế nên là, có phải ngài nên xì tí máu ra không?" Giải Liên Hoàn nhìn bàn tay đưa đến trước mặt, liếc mắt nhìn thằng ranh con nhà mình.

Một cục tức nghẹn trong lòng, không lên không xuống, khó chịu vô cùng.

Tục ngữ có câu, liệt nữ sợ trai lì, chú tốt cũng sợ lưu manh.

Dù Giải Liên Hoàn tính tình kiên định, nhưng thực sự không chịu nổi sự dai như đỉa của Ngô Mặc.

Cuối cùng, ông đã đồng ý với kế hoạch của Ngô Mặc.

Nhưng trong lòng vẫn có chút không yên tâm, kéo hắn lại lải nhải phân tích tình hình ở Kinh Đô.

Ông đặc biệt nhấn mạnh mấy gia tộc lớn không thể chọc vào.

Một khi gặp chuyện, tuyệt đối không được đơn thương độc mã, nếu không xong thì gọi điện cho Nhị thúc của mày.

Ngô Mặc gật đầu đồng ý.

Hắn bắt Giải Liên Hoàn hứa rằng tuyệt đối không được nói cho Giải Ngữ Hoa biết chuyện mình sắp đến Kinh Đô, chủ yếu là để tạo bất ngờ liên hoàn.

"Hai thằng ranh con các người." Giải Liên Hoàn than ngắn thở dài, không nói được lời nào khác.

“Chú Ba yên tâm đi, chuyện của cháu với Hoa ca ngài đừng lo nữa.” Ngô Mặc cười hì hì khoác vai Giải Liên Hoàn, an ủi: “Cháu trai của chú đây trong lòng biết rõ, tuyệt đối không làm ra con được đâu.” Ể?

Đây là tiếng người à?

Hai thằng đàn ông làm sao mà có con được?

Mẹ kiếp!

Nếu thật sự làm được, có khi lại là chuyện tốt ấy chứ nhỉ?

Từ Trường Sa đến Kinh Đô, máy bay mất hơn hai tiếng.

Khi nhóm năm người Ngô Mặc bước ra khỏi sân bay, mặt trăng đã leo lên đầu cành.

Nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ tối.

Ra khỏi cổng sân bay, theo thông tin vị trí mà Hoắc Tú Tú gửi, họ tìm thấy một chiếc SUV không người.

Cửa xe không khóa, chìa khóa để trong xe.

Ngô Mặc liếc mắt một cái, thấy một người đàn ông mặc đồ đen đứng cách đó không xa.

Phát hiện Ngô Mặc nhìn sang, người đó lập tức cúi đầu cung kính.

Ngô Mặc gật đầu.

Hắn ra hiệu cho Tinh Hà và mấy người kia.

Mấy cậu trai trẻ lập tức kiểm tra chiếc xe.

Ra ngoài làm việc, cẩn thận là trên hết.

Chiếc xe hoàn toàn bình thường, không phát hiện bất kỳ vấn đề gì.

Ngô Mặc kéo cửa lên xe.

Tinh Hà và mấy cậu trai trẻ ngồi ở hàng ghế sau.

Đây là lần đầu tiên họ đến Kinh Đô, không quen đường bằng Ngô Mặc.

Ngô Mặc thực sự không yên tâm để họ lái xe.

Hắn khởi động xe một cách thành thạo, nhấn ga, rời khỏi bãi đậu xe và đi về phía trung tâm thành phố Kinh Đô.

Không ai ngờ rằng trong một đêm bình thường, mầm bệnh sẽ khuấy đảo cục diện thế giới ngầm ở Kinh Đô đã đến.

Căn nhà Ngô Mặc mua trước đây, thông tin đã bị lộ cho Giải Ngữ Hoa và những người khác.

Lần này hắn không chọn ở đó.

Thuê nhà tạm thời hơi bất tiện, Hoắc Tú Tú rất hào phóng cống hiến căn hộ riêng của mình.

Nói là căn hộ, nhưng có hai tầng trên dưới, rộng hơn một trăm mét vuông.

Đồ điện gia dụng đầy đủ, lớp bụi trên bàn cho thấy căn nhà đã lâu không có người ở.

Hoắc Tú Tú sợ bị Giải Ngữ Hoa phát hiện nên không đích thân lộ diện, chỉ gọi điện xin lỗi Ngô Mặc.

Hai người xác nhận lại danh sách một lần nữa.

Sau khi cúp máy, Tinh Hà và mấy người đã dọn dẹp xong, ngồi trên sofa chờ chỉ thị tiếp theo của Ngô Mặc.

Ngô Mặc lại đeo mặt nạ da người.

Tinh Hà và mấy người kia đều là những gương mặt lạ, căn bản không ai để ý.

Cứ nghênh ngang ra ngoài cũng không sợ bị phát hiện.

Đã đến rồi thì phải ra ngoài làm việc, chẳng lẽ cứ ru rú ở nhà chờ bánh từ trên trời rơi xuống đè chết mấy tên kia sao?

Trước khi đến, Ngô Mặc đã chọn mục tiêu đầu tiên.

Người này trong giới đồ cổ Kinh Đô cũng có chút danh tiếng.

Người ta gọi là Vua Đồ Đồng.

Tuổi khoảng bốn mươi, nghe nói có đôi tay sờ khắp đồ đồng nam bắc Đại Giang.

Tay nghề gia truyền, nhắm mắt cũng có thể nói ra niên đại và phương pháp chế tác của đồ đồng.

Rất nhiều bảo tàng mời ông ta đến giảng bài.

Bề ngoài nho nhã, thú vị, nói chuyện có duyên, khiến người ta có cảm tình.

Theo lý mà nói, loại người này không đời nào có quan hệ với Ngô Mặc.

Nhưng khốn nỗi, hắn ta lại là… Một con giun đất không đáng chú ý, chỉ cần động đậy cái mông một chút cũng đủ sức khuấy động cục diện yên bình của Kinh Đô thành một vòng xoáy.

Vua Đồ Đồng bề ngoài đạo mạo, nhưng bên trong lại là một bụng gian manh xảo trá.

Đặc biệt thích trai xinh gái đẹp, tận hưởng thú vui sắp đặt cuộc đời người khác.

Không biết từ khi nào đã gặp Giải Ngữ Hoa một lần, sau đó liền mê mẩn không dứt.

Chương 1374

Hận không thể cướp người về nhà cất giấu.

Nhưng người này rất có tâm cơ, không vội vàng bộc lộ suy nghĩ bẩn thỉu trong lòng.

Dựa vào danh tiếng của mình trong giới đồ cổ, thỉnh thoảng kết giao với những nhân vật quan trọng của Giải gia.

Tiện thể nghe ngóng tin tức của Giải Ngữ Hoa.

Hắn ta biết rõ, chỉ làm như vậy thì không thể có được Giải Ngữ Hoa, mà còn phải cắt đứt chỗ dựa của cậu ấy.

Đừng nhìn Lão Cửu Môn danh tiếng lẫy lừng, thực tế thế lực của Giải gia ở Kinh Đô căn bản không xếp được vào hàng nào.

Đây là một hành vi săn mồi ẩn giấu, khiến nội tâm bệnh hoạn của hắn ta được kích thích và thỏa mãn.

Giải Ngữ Hoa dù là thần, cũng không thể nào bảo vệ chu toàn mọi phương diện.

Căn bản không ngờ rằng có một con súc sinh đang rình mò mình trong bóng tối.

Tất nhiên, cũng là do người này quá xảo quyệt.

Tóm lại, Vua Đồ Đồng lợi dụng thế lực gia tộc và danh tiếng của mình, ngấm ngầm gây rối.

Việc làm ăn là một chuỗi mắt xích liên hoàn.

Một khi một điểm nào đó xảy ra vấn đề, sẽ gây ra phản ứng dây chuyền tương ứng.

Dựa vào địa vị của mình trong lĩnh vực đồ đồng.

Vua Đồ Đồng cố ý hoặc vô ý tung tin, nói rằng đồ đồng do Giải gia sản xuất cần phải kiểm chứng thật giả.

Hiệu ứng người nổi tiếng.

Lời này vừa tung ra, rất nhiều người mua đã do dự.

Nhân cơ hội này, các gia tộc ở Kinh Đô muốn đối đầu với Giải gia đã liên thủ, triệt để đẩy dư luận lên cao trào.

Giải Ngữ Hoa là người đứng đầu, gặp phải chuyện này bắt buộc phải do cậu ấy ra mặt giải quyết.

Nào ngờ một chuyện nhỏ không đáng kể, lại từ từ lên men gây ra sóng gió lớn hơn.

Chuyện sau đó vượt xa sức tưởng tượng của Vua Đồ Đồng.

Ai mà không muốn chiếm phần lớn trong giới đồ cổ?

Một cái bánh kem mày chiếm một nửa, vậy thì tao chỉ còn lại một nửa.

Thà rằng giết mày đi rồi phân chia lại.

Mấy lão già của Giải gia nhân lúc hỗn loạn nuốt mấy sạp hàng, quay tay làm một đống sổ sách giả trình lên.

Sổ sách có vấn đề, lòng người làm thuê biến động.

Lúc đó, Giải Ngữ Hoa đang ở trên dãy Himalaya.

Tâm phúc không xử lý được chuyện khó giải quyết này.

Đừng nói là liên lạc, ngay cả người đứng đầu sống chết ra sao cũng không rõ.

Một chút chuyện nhỏ như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, cuối cùng biến thành một con quái vật khổng lồ.

Giải Ngữ Hoa khi về Kinh Đô phải đối mặt với cục diện này.

Một đống chuyện phiền lòng khiến cậu ấy sứt đầu mẻ trán, ngay cả thời gian nói chuyện điện thoại với Ngô Mặc cũng gần như là nặn ra từ kẽ răng.

May mà Hoắc Tú Tú trưởng thành khá nhanh.

Miễn cưỡng có thể giúp Giải Ngữ Hoa xử lý một số vấn đề.

Người xưa nói rất hay, một mớ bòng bong, chỉ có thể lần từng sợi mới tìm ra được manh mối.

Gỡ rối cần có thời gian.

Hoắc Tú Tú đem toàn bộ danh sách những người có liên quan giao hết cho Ngô Mặc.

Ngô Mặc làm gì có bản lĩnh đó?

Làm sao có thể từ trong số nhiều người như vậy mà một phát tìm ra được kẻ chủ mưu?

Phải nói rằng giác quan thứ sáu của đàn ông đôi khi rất chuẩn, chỉ nhìn ảnh thôi hắn đã thấy người này có chút khó ưa.

Nhìn thấy mấy chữ “Vua Đồ Đồng” được ghi chú ở trên, hắn càng muốn tát cho gã một cái thật mạnh.

Nổ con mẹ mày à!

Vua Đồ Đồng?

Mày sờ được mấy món đồ đồng rồi?

Ông đây lấy ra bao nhiêu đồ đồng từ cổ lầu Trương gia còn chưa có cái danh hão này.

Mày là cái thá gì.

Lý do này là điểm thứ nhất, điểm thứ hai là từ miệng Hoắc Tú Tú biết được người này từng chê bai đồ đồng của Giải gia.

Mà món đồ đồng hắn ta nói lúc đó, vừa hay là món mà Ngô Mặc lấy ra từ cổ lầu Trương gia.

Nói cách khác, hắn đã đập vỡ nén vàng của Ngô Mặc.

Thù mới hận cũ tính chung một lượt, phải giải quyết hắn trước để xả giận.

Theo thông tin Hoắc Tú Tú cung cấp, Vua Đồ Đồng rất thích đến một câu lạc bộ bi-a.

Từng cười nói rằng mình một cơ có thể vào rất nhiều lỗ.

Còn là cái lỗ nào?

Kẻ nhân từ thấy điều nhân, người trí tuệ thấy điều trí.

Hỏi hắn thì hắn chỉ cười lắc đầu không nói.

Trong một tháng, ít nhất cũng phải đến mười mấy lần.

Ngô Mặc định hôm nay đến xem tình hình.

Nếu có thể tiện tay giải quyết thì giết luôn cho xong, không có cơ hội thì tính sau.

Tuyệt đối không thể để hắn sống đến canh ba ngày mai.

Cái gọi là quán bi-a hoàn toàn không giống như mọi người tưởng tượng là môi trường đơn sơ.

Trang trí xa hoa lộng lẫy, cửa ra vào đậu đầy xe sang, tất cả đều nói lên rằng đây thực chất là nơi ăn chơi giải trí của nhà giàu.

Hơn nữa bên trong không chỉ có phòng bi-a, mà còn có đủ loại hình giải trí khác.

Nói trắng ra, chỉ cần bạn có tiền, muốn bắn cả Trái Đất cũng có thể nghĩ cách làm cho bạn.

Ngô Mặc đậu xe ở đối diện quan sát một lúc.

Vô lăng vừa xoay, xe trực tiếp lái vào trong.

Nhân viên phục vụ lập tức tiến lên mở cửa xe, Ngô Mặc khoác vai Tinh Hà xuống xe.

“Chào ngài, hoan nghênh quý khách.

Xin hỏi ngài đến để…” Lời của nhân viên phục vụ còn chưa nói xong, Ngô Mặc đã cắt ngang: “Tôi lần đầu đến Kinh Đô chơi, có gì hay không?” Nói xong, một xấp tiền được nhét vào cổ áo của nhân viên phục vụ, ra vẻ của một công tử ăn chơi.

Làm nhân viên phục vụ ở đây, đôi mắt phải tinh như tuyết.

Anh ta thấy Ngô Mặc tướng mạo có chút bình thường, nhưng người thanh niên được khoác vai bên cạnh lại đẹp trai ngời ngời.

Chương 1375

Tròng mắt đảo một vòng, lập tức hiểu ra.

Vị thiếu gia lắm tiền này đến đây tìm thú vui.

Chuyện tốt!

Nếu mình phục vụ tốt, tiền boa một đêm có thể bằng nửa năm lương.

Anh ta kín đáo liếc nhìn Tinh Hà.

Âm thầm so sánh ngoại hình của mình, lập tức có tự tin so bì cao thấp với đối phương.

Câu lạc bộ tư nhân chơi là để thoải mái.

Nhân viên phục vụ đều được tuyển chọn kỹ lưỡng là trai xinh gái đẹp, ai nấy đều có thể ra mắt bất cứ lúc nào.

Chứ nếu trông như bà dì thứ hai của Trư Bát Giới, vừa nhìn đã muốn nôn, ai còn đến đây tiêu tiền?

Nhân viên phục vụ hớn hở dẫn Ngô Mặc vào trong.

Cực kỳ nhiệt tình giới thiệu các trò vui trong câu lạc bộ.

Khoảng cách ngắn ngủi mấy chục mét, Tinh Hà cảm giác như đi cả một thế kỷ.

Ánh mắt oán trách thỉnh thoảng lại nhìn về phía Ngô Mặc.

Cụ cố nhà mình sao mà thù dai thế, chuyện mấy năm trước mà hôm nay vẫn còn nghĩ đến chuyện trả thù?

Đóng vai trai bao?

Mình đẹp trai thế này mà giống trai bao à?

Chẳng lẽ sau Tiểu Lưu Tang, mình sắp trở thành “trai bao” chuyên dụng thứ hai của cụ cố?

Trong lòng oán trách, nhưng trên mặt vẫn phải nở nụ cười.

Nếu không, rất có thể cụ cố sẽ bắt mình mặc đồ nữ rồi đi dạo một vòng.

Bước vào câu lạc bộ.

Ngô Mặc hào phóng làm thẻ thành viên.

Dưới sự dẫn dắt của nhân viên phục vụ, hắn đi dạo một vòng.

Khi bước vào phòng bi-a, nghe thấy tiếng cười của mấy nam thanh nữ tú bên trong.

Âm thanh lập tức thu hút sự chú ý của Ngô Mặc.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước, thấy mọi người như đang vây quanh một vị hoàng đế, xoay quanh một người đàn ông trung niên.

Mà người đàn ông ở giữa với nụ cười đắc ý trên mặt, chính là Vua Đồ Đồng trong ảnh.

Ôi chà!

Vận may tốt thật!

Đúng là không cần tốn công tìm kiếm.

“Tao định chơi bi-a một lát, mày lui xuống trước đi.” Ngô Mặc tiện tay đuổi nhân viên phục vụ đi.

Hắn khoác vai Tinh Hà chọn một vị trí gần Vua Đồ Đồng nhất.

“Cụ cố, chính là lão già này à?” Tinh Hà nép vào lòng Ngô Mặc, mắt lóe lên vẻ phấn khích, thấp giọng nói: “Định xử hắn thế nào?

Lên khiêu khích hay là bỏ thuốc, hay là để cháu thả trùng?” “Lộ liễu quá.” Ngô Mặc liếc mắt nhìn sang phía đối diện, cúi đầu ghé sát tai Tinh Hà nói nhỏ: “Hay là nhóc con mày đi quyến rũ hắn luôn đi, thế nào?

Đến lúc đó tiện tay bỏ thuốc cho hắn?” Một câu nói như sét đánh giữa trời quang.

Tinh Hà cả người cứng đờ.

Miệng từ từ há ra.

Cằm như bị trật khớp, nửa ngày không ngậm lại được.

Thậm chí còn kinh ngạc đến mức tần suất chớp mắt cũng có chút lệch nhịp.

Từ một lần chớp mắt bình thường biến thành một lần rưỡi, có xu hướng co giật.

Có cần chơi lớn vậy không?

Mình vẫn còn là một đứa trẻ.

Cụ cố đây có phải là đang công báo tư thù không?

“Tuyệt… tuyệt… tuyệt vời, có thể chơi bi-a rồi.” Tinh Hà muốn phản kháng.

Nhưng đối mặt với ánh mắt đe dọa của Ngô Mặc, hắn đành nuốt nửa sau câu nói vào bụng, cực kỳ thức thời đổi thành một câu khác.

Ngô Mặc hài lòng gật đầu.

Nhãi con.

Còn không trị được mấy đứa chúng mày sao?

Mấy trò chúng mày chơi đều là đồ thừa của ông đây ngày xưa.

Còn lải nhải nữa, ông đây cho từng đứa mặc váy treo lên cây phơi nắng hết.

Nhân cơ hội dạy dỗ Tinh Hà một trận.

Ngô Mặc cầm cơ bi-a, uể oải đánh chơi. 53.

Tinh Hà đứng bên cạnh ân cần phục vụ, thể hiện hình tượng của một "trai bao" chuyên nghiệp vô cùng sống động.

Tục ngữ có câu con mình thì đẹp, còn lại đều là của người khác đẹp.

Tinh Hà vốn là người dân tộc thiểu số.

Gương mặt điển trai và thái độ ngoan ngoãn nhanh chóng thu hút sự chú ý của không ít người.

Nhưng những người đến đây chơi hầu hết đều có bạn đi cùng, nhìn mấy cái rồi thôi.

Chỉ có Vua Đồ Đồng là khác.

Ánh mắt dê xồm thỉnh thoảng lại liếc về phía Tinh Hà.

"Cụ cố, cháu có thể giết quách thằng chó này không?" Tinh Hà đứng bên cạnh Ngô Mặc, nghiến răng kèn kẹt nói: "Ánh mắt của thằng khốn này ghê tởm quá, cháu muốn phế nó." "Giết thẳng thì còn gì vui, hay là đổi cách chơi khác đi?" Ngô Mặc quan sát Vua Đồ Đồng một lúc lâu, phát hiện người này rất coi trọng sĩ diện.

Một khi có quả bi nào không vào lỗ, mặt hắn ta lập tức lộ vẻ không hài lòng, trừ khi được người ta vây quanh tâng bốc mấy câu mới nguôi ngoai.

Loại người này thuộc dạng sĩ diện lớn hơn trời.

Rất để ý đến những lời bình luận của người ngoài về mình.

Ngày thường cũng luôn ra vẻ học giả để giáo huấn người khác.

Trong bốn năm, Ngô Mặc đã gặp không ít loại người này, tài năng thì không có mà chuyện vặt thì không thiếu.

Thay vì giết hắn ngay lập tức, chi bằng để hắn thân bại danh liệt sẽ vui hơn.

Để không bị lộ, Ngô Mặc hai tay ôm eo Tinh Hà, kéo thẳng người vào lòng mình, ghé sát tai nói nhỏ: “Nhóc con, cụ cố cho mày một việc hay ho thế nào?

Lát nữa tao đi vệ sinh, mày nghĩ cách dụ lão già đó vào phòng, sau đó…” Khóe miệng Tinh Hà giật giật.

Lúc này, hắn đột nhiên hiểu được suy nghĩ của những kẻ khi sư diệt tổ là gì.

“Cụ cố ơi, cháu là chắt ruột thịt của cụ đấy, cụ nỡ lòng nào vứt cháu ra thế à?” “Đừng có lảm nhảm nữa, lúc mày lừa tao sao không nghĩ tao là ông của mày?” “Không phải, một chuyện nhỏ mà cụ nhớ lâu thế?

Chương 1376

Hơn nữa việc trai bao cháu cũng không biết làm?

Hay là ra ngoài gọi mấy đứa kia vào?” “Ha ha, tưởng tao không biết à?” Ngô Mặc cười lạnh một tiếng: “Nhóc con mày ở Miến Điện cũng dùng chiêu này lừa một tên trùm ma túy, khiến đối phương hận không thể làm chó liếm cho mày, vì mày mà sống vì mày mà chết, kết quả mày dùng người ta làm dao, giết chết một đối thủ khác.” “Hơn nữa trong điện thoại của tao còn có ảnh lúc đó của mày, mày nói xem nếu tao gửi vào nhóm của chúng mày thì…” Tinh Hà khuất phục: “Cụ cố, có ai nói với cụ là cụ chó thật sự chưa?” “Cảm ơn đã khen.” Ngô Mặc mỉm cười không phản bác.

Ưu điểm của câu lạc bộ tư nhân là chỉ cần có tiền thì mọi chuyện đều có thể giải quyết.

Ngô Mặc gọi nhân viên phục vụ, tiện tay ném cho đối phương một xấp tiền, bảo anh ta tìm cho mình một căn phòng yên tĩnh để nghỉ ngơi.

Nhân viên phục vụ cung kính dẫn Ngô Mặc về phía khu nghỉ ngơi.

Phải nói tiền có thể thông cả quỷ thần.

Tiền boa Ngô Mặc ném ra không hề lãng phí chút nào.

Nhân viên phục vụ hiểu ý chọn một căn phòng cách âm cực tốt, bên trong có đủ loại đạo cụ.

Ngô Mặc coi như được mở mang tầm mắt, bao nhiêu năm nay chưa từng thấy nhiều công cụ như vậy.

Không hổ là Kinh Đô, đồ chơi thật đa dạng.

Nhân viên phục vụ dường như muốn kiếm thêm chút tiền, thỉnh thoảng lại chạm vào Ngô Mặc vài cái.

Làm hắn ghê tởm đến mức suýt nôn ra.

Với vẻ mặt âm trầm, hắn xách cổ áo nhân viên phục vụ ném ra ngoài.

Cửa vừa đóng, hắn lấy điện thoại ra gửi số phòng cho Tinh Hà.

Ngay sau đó bắt đầu kiểm tra xem trong phòng có camera giám sát không?

Bề ngoài vì sự riêng tư chắc chắn sẽ không có, nhưng ngầm thì rất dễ có.

Quả nhiên, hắn liên tiếp phát hiện camera ẩn ở đầu giường và trong phòng tắm.

Phá hủy ngay lập tức rất dễ bị đối phương phát hiện.

Ngô Mặc lấy ra máy gây nhiễu tín hiệu đã mua từ trước.

Sau đó ung dung ngồi trên sofa hút thuốc, chờ Tinh Hà dẫn người đến.

Tất nhiên, ngồi chờ không cũng hơi chán, hắn nhắm mắt lại nói nhảm với hệ thống.

Không phải là hoàn toàn nói chuyện vô mục đích.

Mà là muốn làm rõ một chuyện, cửa đồng có bắt buộc phải canh giữ không?

Không canh giữ sẽ xảy ra chuyện gì?

“Không biết, đừng hỏi ta, ta cũng sẽ không nói.” Hệ thống lặp đi lặp lại mấy câu này để qua loa.

“Tại sao?

Dựa vào cái gì?” Ngô Mặc kiên trì không bỏ cuộc, lặp đi lặp lại mấy từ này để truy hỏi.

Một người một hệ thống coi như là đối đầu đến cùng.

Ngô Mặc có khả năng khiến cả thánh nhân cũng phải phát điên.

Cuối cùng, hắn đã moi được một chút manh mối từ miệng hệ thống.

Không rõ Tinh Hà làm thế nào, tóm lại là sau khi chờ khoảng hơn ba tiếng.

Cửa bị đẩy ra, hắn dìu Vua Đồ Đồng bước vào phòng.

Mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi khiến người ta hơi choáng váng.

Tinh Hà dùng mũi chân đóng cửa lại, tiện tay ném người xuống đất như vứt rác.

Hắn bước lên đá ba phát: “Ghê tởm chết đi được, lão già này còn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tiểu gia, tao đánh chết mày.” Vua Đồ Đồng như một đống bùn nhão nằm trên đất, khóe miệng chảy nước dãi, rên rỉ khiến người ta buồn nôn.

“Đừng đá vào mặt, lát nữa còn dùng đến đấy.” Ngô Mặc xua tay, ra hiệu cho Tinh Hà để lại cho đối phương một hơi thở.

“Không bị ai phát hiện chứ?” “Yên tâm đi, cụ cố, cháu ra tay mà còn có khả năng thất bại sao?” Tinh Hà kiêu ngạo ngẩng đầu.

Nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của thằng nhóc này, Ngô Mặc quyết định giao thêm gánh nặng cho nó. 54.

“Tốt lắm, nếu mày đã có tài năng này, sau này việc dụ dỗ người trong câu lạc bộ cứ giao cho mày làm.” Một câu nói suýt nữa làm Tinh Hà nghẹn chết.

Chàng trai kiêu ngạo lập tức biến thành thiếu niên hèn mọn.

Trượt một đường quỳ xuống trước mặt Ngô Mặc: “Cụ cố tha mạng, cháu là cháu ruột của cụ mà.” “Để xem đã.” Ngô Mặc buông một câu, đứng dậy đi đến bên cạnh Vua Đồ Đồng.

Đêm đẹp luôn phải làm những chuyện kích thích.

Trong phòng có bao nhiêu công cụ chưa từng thấy.

Ngô Mặc và Tinh Hà như hai đứa trẻ phát hiện ra đồ chơi, hứng thú đem tất cả ra dùng trên người Vua Đồ Đồng.

Sướng đến chết thì không nói, nhưng sống dở chết dở thì gần như vậy.

Ngô Mặc đã nhấn mạnh rằng mặt của Vua Đồ Đồng còn hữu dụng, tuyệt đối không được làm bị thương.

Thế nên, những nơi không nhìn thấy được đã phải chịu tội không ít.

Hơn bốn giờ sáng.

Thời điểm này ngay cả những người sống về đêm cũng đã có chút mệt mỏi.

Ngô Mặc tra được thông tin từ điện thoại của Vua Đồ Đồng, người này sáng nay có một buổi giảng tọa ở trường đại học.

Quy mô lớn, rất có ảnh hưởng.

Thật thích hợp để thân bại danh liệt, hủy hoại thanh danh.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc quyết định đưa người rời khỏi câu lạc bộ tư nhân trước.

Ví dụ như một căn nhà riêng của Vua Đồ Đồng cũng không tệ.

Cổ trùng của Tinh Hà lại một lần nữa ra tay.

Vua Đồ Đồng bị hành hạ đến gần như rã rời, loạng choạng đứng dậy.

Toàn thân tỏa ra mùi khó chịu.

Nhưng như vậy ngược lại lại càng chân thực hơn.

Ít nhất là khi đưa hắn ta ra ngoài, các nhân viên phục vụ đều lộ ra nụ cười hiểu ý.

Còn hai tên vệ sĩ đi theo hắn ta thì sao?

Sớm đã bị Tinh Hà điều đi ngay từ đầu, sau đó bị những người chờ sẵn bên ngoài giải quyết.

Cuộc đời đôi khi thật trớ trêu.

Hai tên vệ sĩ đến chết cũng không ngờ, mình chỉ làm nhiệm vụ như thường lệ, sao lại mất cả mạng sống?

Cổ trùng có rất nhiều loại.

Khống chế người chỉ là một trong số đó.

Còn có một số loại có thể khiến người ta nói thật, hoặc là tình sâu nghĩa nặng.

Theo địa chỉ Vua Đồ Đồng nói, nhóm Ngô Mặc thẳng tiến đến đó.

Người ta nói thỏ khôn có ba hang, Vua Đồ Đồng cũng không ngoại lệ.

Để ngăn người khác phát hiện ra bí mật nhỏ trong lòng mình.

Chương 1377

Nơi này chỉ có một mình hắn biết, ngay cả vệ sĩ cũng không rõ.

Đây được coi là khu ngoại ô, mười mấy căn biệt thự độc lập nằm rải rác.

Biệt thự của Vua Đồ Đồng nằm ở một góc.

Ngô Mặc liếc mắt một cái, nhiều nhất chỉ có hai ba nhà sáng đèn, cách nơi ở của Vua Đồ Đồng cũng khá xa.

Tốt thật, thích hợp để giết người chôn xác.

Tuy nhiên, tâm trạng tốt của Ngô Mặc đã biến mất ngay khi lên tầng hai.

Nhìn những bức ảnh của Giải Ngữ Hoa dán đầy tường trong phòng, Ngô Mặc trong khoảnh khắc đã hiểu ra tất cả.

Thì ra thằng khốn này đang nhòm ngó Hoa ca.

Chuyện xảy ra tiếp theo có thể tưởng tượng được.

Nếu không phải Tinh Hà và mấy người kia liều mạng ngăn cản, Ngô Mặc có thể băm Vua Đồ Đồng ra làm nhân bánh.

“Cụ cố, ngài chờ một chút.” Tinh Hà ôm eo Ngô Mặc, khuyên nhủ: “Không phải ngài nói giết hắn như vậy là quá hời cho hắn sao?

Không phải chúng ta định để hắn thân bại danh liệt ngay trên sóng trực tiếp để giải quyết khủng hoảng à?” Nói khó nói dễ, cuối cùng cũng ngăn được Ngô Mặc lại.

“Làm cho nó tỉnh táo lại đi.” Ngô Mặc dặn một câu, vào phòng gỡ từng tấm ảnh xuống.

Phải nói, mỗi tấm ảnh chụp đều thật sự rất hút hồn.

Nghĩ đến cảnh Vua Đồ Đồng ở trong phòng nhìn chằm chằm vào những bức ảnh… Lửa giận trong lòng Ngô Mặc lại một lần nữa bùng cháy dữ dội, muốn xông ra ngoài thiêu rụi gã đó.

Lúc này, trong đầu Ngô Mặc, Vua Đồ Đồng đã chết cả trăm tám mươi lần.

Hắn cẩn thận cất tất cả ảnh vào không gian.

Ngô Mặc quay lại phòng khách, lại đá Vua Đồ Đồng một cái: "Tinh Hà, dùng cổ trùng chữa lành vết thương cho nó, ít nhất đi lại không được để lộ ra." "Còn mấy đứa chúng mày, đem hết bản lĩnh cổ trùng của mình ra, tao muốn lát nữa khi lên sóng trực tiếp nó phải giống như một người bình thường, nhưng nói gì thì do tao khống chế." Khi bận rộn, thời gian luôn trôi rất nhanh.

Tám giờ.

Ngô Mặc và Tinh Hà cải trang thành vệ sĩ của Vua Đồ Đồng, hộ tống hắn ta đến tham gia buổi giảng tọa.

Buổi giảng tọa lần này quy mô rất lớn.

Thậm chí các đài truyền hình địa phương cũng cử phóng viên đến truyền hình trực tiếp.

Tham gia buổi giảng tọa có các vị giáo sư, lãnh đạo, sinh viên, có thể nói là có không ít người nổi tiếng.

Nói cách khác, thằng nhãi này là một tay giỏi thao túng marketing.

Hắn ta tô vẽ thân phận của mình rất ghê gớm.

Đúng là thành cũng nhờ Tiêu Hà, bại cũng vì Tiêu Hà.

Vua Đồ Đồng có nằm mơ cũng không ngờ, tòa nhà mình xây lên sẽ đè mình chết không toàn thây.

Ngô Mặc và Tinh Hà ngồi ở hậu trường với tư cách vệ sĩ, từ góc độ của họ có thể nhìn thấy Vua Đồ Đồng ngay lập tức.

Khi buổi giảng tọa bắt đầu, mọi thứ rất quy củ.

Cho đến khi Vua Đồ Đồng lên sân khấu, phong cách bắt đầu thay đổi.

Hắn ta tự giới thiệu lý lịch của mình, sau đó cười ha hả đập bàn: “Lý lịch của tao oách không?

Lũ ngốc chúng mày, tất cả đều là do tao bịa ra đấy.” “Cái gì mà đồ đồng, Vua Đồ Đồng, lão tử căn bản không phân biệt được thật giả.” Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều sững sờ, không dám tin vào tai mình.

MC vội vàng chạy lên ngăn Vua Đồ Đồng lại.

Tuy nhiên, lại bị Vua Đồ Đồng tát một cái văng sang một bên: “Lũ ngốc chúng mày, tao nói gì tin nấy, còn lẽo đẽo theo sau tao mua đồ, chậc, tao thật sự không thể nhìn nổi nữa.” Khi nói những lời này, vẻ mặt Vua Đồ Đồng đặc biệt nghiêm túc, tay chỉ về phía một vị giáo sư già ở hàng ghế đầu.

“Giáo sư Vương, người khác không biết chẳng lẽ ông cũng không biết tình hình của tôi sao?

Lần trước ông đi chơi gái không phải bị tôi nhìn thấy, vì để bịt miệng tôi nên mới giúp tôi nâng cao thân phận địa vị à?” “Còn giáo sư Lý bên cạnh nữa, ông thích con gái nhỏ cũng không phải lần đầu bị tôi nhìn thấy, giấu cái gì mà giấu.” Hắn ta như đang điểm binh điểm tướng, đem hết những bí mật riêng tư mình biết ra nói hết.

Cả hội trường loạn thành một nồi cháo.

Không ít người liều mạng lao lên sân khấu muốn bịt miệng hắn ta.

Nhưng không ngăn nổi Vua Đồ Đồng cũng như phát điên, chết sống không buông micro.

Có người hét lớn đừng quay nữa, có người liều mạng chen lên phía trước.

Một đám phóng viên như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, vác máy quay liều mạng xông lên.

Tin tức động trời!

Đủ để khuấy đảo cả giới học thuật.

Ngô Mặc và Tinh Hà nhìn nhau, nhân lúc hỗn loạn xách cổ áo Vua Đồ Đồng chạy lên ô tô.

Chuyện sau đó như Ngô Mặc dự liệu.

Không chỉ giới học thuật chấn động, mà cả Kinh Đô cũng như xảy ra động đất cấp tám.

Tất cả mọi người đều đang chất vấn những chuyên gia, giáo sư này.

Những món bảo bối trong miệng họ rốt cuộc là thật, hay là vì lợi ích mà làm giả?

Bất kể ngành nghề nào cũng đều có phe phái.

Hoặc là gió đông áp đảo gió tây, hoặc là gió tây áp đảo gió đông, không thể nào chung sống hòa bình.

Chuyện Vua Đồ Đồng vừa lên men.

Đã làm hỏng chuyện của mấy gia tộc khác đang hùa nhau chèn ép Giải gia, thậm chí còn loạn đến mức tự lo thân mình còn chưa xong.

Dù sao nhà nào mà chẳng cần mấy người đại diện để bán hàng.

Mà cái gọi là giáo sư chẳng phải chính là bộ mặt sao.

Tất nhiên, lúc này Ngô Mặc căn bản không nghĩ nhiều như vậy.

Trong lòng chỉ đang suy nghĩ một chuyện – làm thế nào để tiễn Vua Đồ Đồng về Tây Thiên?

Hắn đã nhịn mấy tiếng đồng hồ, mắt thấy đã đến giới hạn rồi.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh gã này nhìn chằm chằm vào những bức ảnh rồi quay tay, lửa giận trong lòng Ngô Mặc không thể nào dập tắt được.

Mẹ kiếp.

Mày không phải thích quay tay à?

Tối nay ông đây mà không để mày quay đến chết, thì coi như ông đây bất tài.

Ngô Mặc kéo Vua Đồ Đồng không quay về biệt thự, mà lái xe đến một khu ngoại ô khác, nơi được mệnh danh là thiên đường của những kẻ lang thang.

Hai ngày sau.

Tin tức về cái chết thảm của Thanh Đồng Vương đã lan truyền khắp giới đồ cổ ở Kinh Thành.

Nghe nói là do một ông lão nhặt ve chai phát hiện, sau đó đám phóng viên thính tai thính mắt đã chạy tới chụp ảnh.

Bất cứ ai nhìn thấy bức ảnh đều không khỏi xuýt xoa.

Thảm!

Quá thảm!

Toàn thân trên dưới không còn một cọng lông.

Má trái khắc chữ “Tiện nhân hại ta”, má phải khắc mấy chữ “Chết đi”.

Chương 1378

Để phân biệt với quả trứng luộc, người ta còn cố ý sơn toàn thân hắn một màu xanh lét, đứng xa xa nhìn cứ tưởng thằn lằn xanh thành tinh.

Nếu chỉ có vậy thì cũng chưa gọi là thảm, cùng lắm chỉ là một trò đùa ác ý.

Vấn đề là còn có một số chuyện không thể nhìn nổi đã xảy ra.

Bất cứ chỗ nào trên người có lỗ đều bị phá hủy, dịch thể nhớp nháp hòa cùng dịch thể màu xanh trông kinh tởm vô cùng.

Ba chân thiếu mất nửa cái, trên mặt lại nở một nụ cười quỷ dị.

Bức ảnh vừa xuất hiện, tin đồn lại càng lan nhanh như lửa cháy.

Mũi dùi lập tức chĩa vào mấy ông chủ tiệm đồ cổ ở Kinh Thành và mấy vị giáo sư bị Thanh Đồng Vương chỉ trích.

Chó cắn chó, một miệng đầy lông.

Giữa lúc bọn họ xâu xé lẫn nhau, sự việc càng lúc càng ầm ĩ, có mấy vị giáo sư bị đình chỉ công tác ngay lập tức, rất nhiều người mua hàng gây náo loạn đòi họ phải giải thích.

Mà lúc này, Ngô Mặc lại một mình xuất hiện trước một tòa nhà bỏ hoang ở Kinh Thành.

Hắn đẩy cặp kính râm trên mặt, cười khẽ một tiếng: “Anh bạn, đây chính là nơi xảy ra vụ án thi thể bị thiêu năm đó à?” “Đúng vậy, chính là nơi này.” Hệ thống uể oải đáp lại, hỏi ngược: “Chuyện đã qua mấy chục năm rồi, ngươi nghĩ còn có manh mối gì sao?” “He he, Đồng Đồng đáng yêu, không phải có ngươi đây sao.” Tiếng cười của Ngô Mặc vô cùng bỉ ổi, nghe mà người ta chỉ muốn cởi dép nhét vào miệng hắn.

May mà hệ thống không có thân thể thực, nếu không chắc đã nổi da gà khắp người.

“Ngươi đúng là kinh tởm.” Sự ghê tởm trong giọng nói của hệ thống gần như tràn ra ngoài.

“Ngươi xem, lại nói trái lương tâm rồi, nếu ta mà kinh tởm, sao lúc đầu ngươi lại có mắt tinh nhận ra ta chứ?” Ngô Mặc vừa cầm đèn pin rọi đường đi vào trong, vừa thuận miệng trêu chọc hệ thống.

Bây giờ là mười hai giờ đêm.

Trời nhiều mây vốn đã không có trăng, cộng thêm tòa nhà này đã bỏ hoang nhiều năm, bên trong có thể nói là tối đen như mực, có tát cho ngươi một cái cũng không tìm được kẻ gây án.

“Ha ha, đúng là mắt tinh nhận ra lợn, mà mày là con lợn nái ấy, chỉ biết ăn không biết dùng não.” Hình tượng cao lãnh cái con khỉ?

Hệ thống hôm nay coi như vứt bỏ tất cả, bao nhiêu oán khí nén bấy lâu nay đều tuôn ra một hơi chửi sạch.

Nói ra cũng lạ, chửi bậy xong, trong lòng quả thực thoải mái hơn nhiều.

Ngô Mặc không những không tức giận, ngược lại còn cười vô cùng vui vẻ.

Chửi đi, cố lên, chửi mạnh vào!

Dù sao mày chửi một câu, ông đây bớt được một tờ giấy nợ.

Hệ thống chửi sướng rồi, lúc mở miệng nói chuyện lại, giọng điệu đã dịu đi không ít: “Nơi xảy ra chuyện không phải ở đây, bên trong không có manh mối, nhưng…” He he!

Ngô Mặc trong lòng vui mừng.

Thứ hắn cần chính là nửa câu sau chưa nói ra của mày.

Quả nhiên suy đoán của mình không sai.

Bất cứ chuyện gì cũng có nguyên do, tuyệt đối không có chuyện vô duyên vô cớ ném người ở đây.

“Đồng ca, đừng ngập ngừng nữa!

Nửa câu sau là gì?” Có việc thì Đồng ca, không việc thì Đồng tử, tức lên thì chửi là cháu trai.

Quả nhiên trước sau như một, đúng phong cách của Ngô Mặc.

Hệ thống lười tiếp tục cà khịa, một tờ giấy nợ to đùng trực tiếp ném ra trước mắt Ngô Mặc.

“Một ngàn tích phân một thông tin.” “Vãi, một ngàn vạn?

Sao mày không đi cướp luôn đi?” Ngô Mặc bất bình.

“Công bằng công chính, yêu thì mua không yêu thì biến.” Hệ thống lại giở cái bộ dạng chết dẫm ra, cắn chặt giá không chịu nhả.

“Mày tưởng tao là mấy người đứng đầu bảng xếp hạng tài phú à?

In tiền chắc?

Moi tiền ra dễ như hỉ mũi chắc?” “Đó là tiền mồ hôi nước mắt của tao, tiền bán mạng, từng chút một moi từ trong mộ ra đấy.” Ngô Mặc đứng yên tại chỗ không đi vào, chuẩn bị đôi co một trận ra trò với hệ thống.

Đầu tiên là bán thảm, thấy hiệu quả không rõ ràng liền trở mặt chỉ trích hệ thống không quân tử.

Giữa thanh thiên bạch nhật mà chửi mình, hoàn toàn không chừa cho một thằng đàn ông như mình chút thể diện nào.

Ha ha!

Mới lạ ghê.

Hệ thống gần như bị chọc cười.

Chưa nói đến việc nó tồn tại trong đầu hắn, chỉ riêng cái nơi quỷ quái này có người sao?

À, nói không có thì cũng không đúng lắm.

Một người một hệ thống lôi kéo qua lại hơn nửa tiếng đồng hồ.

Hệ thống phiền đến mức chỉ muốn một cước đá Ngô Mặc về lại thế giới ban đầu.

“Đừng lải nhải nữa, phát hành nhiệm vụ phụ tuyến mới: Tìm được nơi bà đồng tự thiêu năm đó.” “Phần thưởng: Manh mối về chiếc gương mẹ của Nữ thi bị mất, có thể tạm thời khống chế linh thể sau lưng, giảm bớt tần suất phát bệnh của mắt!” Rõ ràng là nhiệm vụ cho không.

Ngô Mặc hưng phấn nhảy cao ba thước, vòng tay ra sau ôm lấy mình vỗ mấy cái: “Đồng ca, huynh đệ cho ngươi một cái ôm thật chặt, đúng là yêu chết ngươi rồi.” “Sóng có tình, thiếp có nghĩa, hay là hai anh em mình sống với nhau cả đời đi.” Trong trạng thái hưng phấn, hắn lại bắt đầu nói nhảm.

Bước chân không ngừng nghỉ đi lên sân thượng của tòa nhà.

Hắn chưa từng hỏi Hắc Nhãn Kính, chỉ nhớ có người từng nhắc đến lúc đó trong tòa nhà khiêng ra mười bốn thi thể.

Mười ba thi thể là công nhân đốn gỗ, còn một thi thể thừa ra chính là của bà đồng tự thiêu.

Hơn nữa theo quan sát, trên sân thượng có dấu vết làm phép.

Rất có khả năng khi bà đồng làm phép đã bị phản phệ, mới dẫn đến hiện tượng tự thiêu.

Ngô Mặc cầm đèn pin, cẩn thận đi lên lầu.

Hắn không sợ ma quỷ, chỉ sợ chất lượng công trình không tốt.

Tòa nhà rách nát này đã bỏ hoang mấy chục năm, trải qua mưa gió và hỏa hoạn, nghe nói còn có một năm bị sét đánh trúng.

Tình trạng thảm hại hiện giờ có thể tưởng tượng được.

Ngô Mặc không muốn mình bị kẹt trên cầu thang, đến lúc đó lại phải để người khác đến cứu.

Nghĩ thôi đã thấy mất mặt.

Nhân lúc Ngô Mặc đang leo lầu, chúng ta hãy quay ngược thời gian một chút, nói về lý do tại sao hắn lại xuất hiện ở đây.

Người ta thường nói, không có sự trùng hợp thì không thành truyện.

Thực tế, cuộc sống hiện thực còn ly kỳ hơn cả trong sách.

Ngô Mặc lôi Thanh Đồng Vương chạy về phía ngoại ô.

Phải biết rằng một thành phố dù phồn hoa đến đâu, vẫn tồn tại những góc tối bẩn thỉu.

Vị trí ngoại ô này chính là một điểm tụ tập như vậy.

Tam giáo cửu lưu, buôn bán phi pháp, những kẻ lang thang.

Nói trắng ra thì có chút giống chợ đen.

Nơi này chỉ mở cửa vào ban đêm, và có một yêu cầu là phải đeo mặt nạ.

Ngô Mặc cảm thấy vô cùng buồn cười.

Thời đại nào rồi mà còn chơi trò này, tưởng đây là nơi ngoài vòng pháp luật thời cổ đại sao?

Chương 1379

Nhưng nghĩ lại.

Chuyện mình làm cũng chẳng phải chuyện gì quang minh chính đại.

Tồn tại ắt có lý.

Chắc là có quá nhiều người giống mình.

Hắn đỗ xe vào một góc khuất, lấy từ trong xe ra một chiếc mặt nạ đeo lên mặt.

Liếc nhìn Thanh Đồng Vương nửa sống nửa chết.

Lấy ra vòng cổ và dây xích thuận tay chôm được ở hội sở tư nhân, đeo lên người Thanh Đồng Vương.

Vốn định đeo cho hắn một cái mặt nạ, nhưng lại cảm thấy không nên lãng phí tiền vào một kẻ sắp chết.

Không nói hai lời, hắn cầm dao cạo cho tên kia một cái đầu trọc lóc.

Nghĩ ngợi một lúc, hắn lại quay về xe.

Cởi giày ra, lấy đôi tất buộc lại với nhau, bịt lên mặt Thanh Đồng Vương.

Đẹp!

Một cái khẩu trang đơn giản mà rẻ tiền đã hoàn thành.

Sau đó, như lôi một con chó chết, hắn kéo lê Thanh Đồng Vương lững thững đi vào khu chợ.

Bước vào khu chợ.

Ngô Mặc có mục tiêu rõ ràng, đi thẳng đến một nơi trong đó.

Trong khung cảnh tối đen, có người nhanh chóng tiến lên bắt chuyện với Ngô Mặc.

Đương nhiên, đổi thành cách nói trả giá có lẽ sẽ thích hợp hơn.

Con người mà!

Luôn thích làm những chuyện kích thích.

Ăn mãi sơn hào hải vị, thỉnh thoảng cũng phải nếm thử rau xanh xào chứ.

Ngô Mặc đã bán Thanh Đồng Vương cho một thương gia với giá năm trăm tệ.

Hắn nói rõ là cứ tùy ý chơi một đêm, đến rạng sáng thì để lại cho hắn một hơi thở là được.

Đừng thấy đây là chợ đen, nhưng đôi khi lại phải tuân thủ một quy tắc --- đã ký hợp đồng là phải tuân thủ.

Nếu không thì sau này đừng hòng có chỗ đứng ở chợ đen.

Ngô Mặc thực ra không quan tâm lắm đến sống chết của Thanh Đồng Vương.

Chẳng qua là muốn tận mắt nhìn đối phương chết trong tay mình để hả giận.

Vứt bỏ được một gánh nặng.

Ngô Mặc bỗng nhiên có hứng thú với chợ đen.

Mang tâm lý tò mò xem náo nhiệt, hắn một tay đút túi quần, lững thững đi dạo.

Khung cảnh ở đây rất thú vị.

Có một số là cửa hàng, cửa treo lồng đèn màu sắc khác nhau; có một số là gánh hàng rong, đồ đạc tùy ý bày trên mặt đất.

Trước khi đến đây hắn đã hỏi thăm qua một chút.

Lồng đèn đỏ đại diện cho chốn ăn chơi; lồng đèn đen giống như đấu trường thú; lồng đèn xanh thì là loại quán nam phong như vừa rồi.

Những cái này đều khá phổ biến, duy chỉ có một cái lồng đèn màu xám là đặc biệt thú vị --- Kỳ Văn Quán.

Tự xưng là chuyện lạ nào cũng biết.

Nói trắng ra thì có chút giống quán kể chuyện, lại có chút giống nơi bán thông tin.

Ngô Mặc vì tò mò mà bước vào.

Lập tức có người tiến lên bắt chuyện.

Hỏi Ngô Mặc muốn mua gói dịch vụ nào?

Liếc qua bảng giá trong tay đối phương, hắn mới hiểu tại sao nơi này lại gọi là chợ đen.

Đen còn hơn cả mẹ nó nữa.

Uống một ấm trà thôi cũng đã một vạn tệ là thấp nhất.

Một đĩa hạt dưa cũng dám hét giá năm ngàn?

Mẹ kiếp, còn đắt hơn cả Tân Nguyệt Phạn Điếm.

“Chỉ có kể chuyện thôi sao?” Ngô Mặc không định làm kẻ ngốc bị chặt chém, nhưng nếu lủi thủi bỏ đi thì lại có vẻ mất mặt.

Hắn định đưa ra vài câu hỏi khó để đối phương chủ động mời mình ra khỏi cửa.

Như vậy vừa giữ được tiền, vừa có thể diện.

Đúng là não bổ cũng là một loại bệnh.

Hắn quên mất trên mặt mình còn đeo mặt nạ, cho dù có bò ra ngoài, người khác cũng không nhận ra hắn là ai.

Nhân viên lập tức hỏi lại: “Quý khách muốn loại dịch vụ nào?

Chỉ cần ngài trả nổi giá, Kỳ Văn Quán chúng tôi có đủ thứ hay ho.” Dường như để chứng minh lời mình nói là thật.

Nhân viên cười hì hì bổ sung một câu: “Quý khách đừng thấy chợ đen mở cửa thời gian ngắn mà nghĩ Kỳ Văn Quán chúng tôi không có đồ tốt.” “Trên lầu chúng tôi có cất giữ một số tài liệu, đều là những chuyện kỳ lạ xảy ra ở Kinh Thành trong gần trăm năm qua, bất cứ khách hàng nào vào uống trà đều có thể lên xem miễn phí.” “Đương nhiên, chỉ có tài liệu thì cũng chẳng là gì, ông lão gác cửa kia chính là người đã từng đích thân trải qua một trong những sự kiện đó đấy.” Nhân viên chào hàng nhiệt tình đến mức khiến Ngô Mặc nảy sinh ý định đào góc tường.

Nhân viên tốt quá!

Có lẽ mình cũng nên mở một cửa hàng ở chợ đen, kéo cậu nhân viên này về kiếm tiền cho mình nhỉ?

“Khách mới, có giảm giá không?” “Ờ…” Nụ cười của nhân viên cứng đờ.

Nghĩ lại, cả tuần nay không có khách nào.

Khó khăn lắm mới có một kẻ ngốc tới, nếu để hắn đi thì có phải hơi đáng tiếc không?

Gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: “Giảm hai mươi phần trăm, tặng miễn phí một đĩa hạt dưa.” “Giảm tám mươi phần trăm, thêm một phần dưa hấu nữa.” “Được!

Mời quý khách.” Nhân viên nước mắt lưng tròng kiếm được của Ngô Mặc một ngàn tám tệ.

Trong lòng thầm chửi mười tám đời tổ tông của Ngô Mặc.

Đúng là keo kiệt!

Tiền thuê nhà tiền điện nước không phải là tiền à?

Tiền thuốc men hàng tháng của ông lão trên lầu cũng đã hai ngàn tám rồi.

Đừng nói, cửa hàng bên ngoài trông không bắt mắt, nhưng bên trong lại là một thế giới khác.

Lòng vòng uốn lượn như cổ mộ, cũng không biết là thiên tài nào đã thiết kế ra bố cục này.

Nhân viên trong lòng tức giận, dẫn Ngô Mặc đến tòa nhà hai tầng phía sau, ném lại một câu: “Tôi đi cắt hoa quả cho ngài, ngài cứ xem trước đi, trong tủ có các loại tài liệu, xin nhắc nhở một câu, làm hỏng bồi thường gấp ba.” “Này, cậu nhóc đừng có nhổ nước bọt vào trà của tôi đấy.” Ngô Mặc không yên tâm dặn dò: “Còn nữa, hoa quả không được lấy quả hỏng, nếu không tin tôi đi khiếu nại cậu không?” Nhân viên: “???” Thằng cha này từ đâu chui ra vậy?

Tức chết tôi rồi.

Đuổi nhân viên đi, Ngô Mặc nhìn quanh một vòng trên lầu.

Không gian không quá lớn, nhiều nhất cũng chỉ hơn một trăm mét vuông.

Chương 1380

Bên trong bày biện ngăn nắp những giá sắt giống như trong thư viện, trên giá cắm đầy những tập hồ sơ giấy.

Ngô Mặc tiện tay rút ra một tập hồ sơ, trên đó ghi lại thời gian, địa điểm và tình hình sự việc.

Tuy không nhìn thấy thông tin cụ thể bên trong, nhưng trông cũng ra dáng ra hình, rất giống thật.

“Khụ khụ.” Trong góc bỗng vang lên một tràng ho khan dữ dội.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc lùi lại nửa bước, theo phản xạ đầu tiên bịt miệng lại, sợ bị đối phương lây bệnh.

Thằng nhân viên chết tiệt.

Ông lão bị bệnh mà cũng không nhắc một tiếng?

Lát nữa phải bắt nó bồi thường thêm ít tiền mới được.

“Quý khách, có muốn nghe chuyện lạ không?” Giọng ông lão yếu ớt như thể giây tiếp theo sẽ tắt thở.

“Tôi nói này, ông không phải nói được hai câu là ngoẻo đấy chứ?” Ngô Mặc vô cùng cẩn thận, không lập tức tiến lại gần.

“Khụ khụ.” Ông lão lại ho hai tiếng, khàn giọng giải thích: “Tôi không bệnh, ăn nhiều hạt dưa quá nên khô họng thôi.” Ngô Mặc suýt nữa thì bật cười.

Mẹ nó đây đâu phải Kỳ Văn Quán, đây là quán Kỳ Cục thì có.

Hắn giơ tay lên xem đồng hồ, còn khoảng bốn năm tiếng nữa mới trời sáng.

Ngồi không cũng là ngồi không.

Hay là xem xem ông lão này có chuyện lạ gì hay ho không?

Dù sao tiền cũng đã trả rồi, không nghe thì phí.

Ngô Mặc đi vòng qua hai cái giá, đến góc phòng thì phát hiện có một gian phòng nhỏ vài mét vuông.

Một ông lão tóc hoa râm, mặt đầy nếp nhăn đang ngồi trên ghế uống nước.

Thùng rác bên cạnh đầy ắp vỏ hạt dưa.

Chà!

Chả trách ho khan, mẹ nó rốt cuộc đã cắn bao nhiêu hạt dưa vậy?

Răng ông lão này đúng là tốt thật, răng sắt răng đồng à?

Ngô Mặc kéo một chiếc ghế từ bên cạnh qua, đặt mông ngồi xuống, vô cùng không khách khí vơ một nắm hạt dưa.

“Nói đi, có chuyện lạ gì hay ho cho tôi nghe xem.” “Cậu đúng là không khách khí, không sợ trong hạt dưa có độc à?” Ông lão nhướng mí mắt liếc Ngô Mặc một cái.

“Ông ăn cả thùng còn chưa chết, tôi cắn hai hạt dưa chắc không sao đâu.” Ngô Mặc thầm nghĩ, không lẽ tất cả các loại độc đều là loại thứ một trăm lẻ một sao?

“Nghe chuyện phải trả tiền.” Ông lão run rẩy đưa tay phải ra.

Ngô Mặc vô cùng tự nhiên đặt vỏ hạt dưa vào tay ông ta: “Ông cứ nói trước đi, tôi thấy hay tự nhiên sẽ trả tiền.” Ông lão chắc cũng là lần đầu tiên gặp người không biết xấu hổ như Ngô Mặc.

Ăn của ông lão, uống của ông lão, còn định chọc tức ông lão nữa?

Thời buổi này kiếm tiền không dễ dàng gì.

Ông lão bị ép đến đường cùng, quyết định tung ra chút hàng thật để trấn áp Ngô Mặc, hòng moi được ít tiền từ túi hắn.

“Giếng khóa rồng thời nhà Minh.” “Nghe rồi, kể cái gì mới hơn đi.” Ngô Mặc không thèm ngẩng đầu, vừa nhổ vỏ hạt dưa vừa nói.

“Năm 1922 ở Kinh Thành, gần vương phủ Hán ở Đông Giao bỗng có một tiếng nổ lớn.” “Nghe rồi, kể cái gì mới hơn đi.” “Năm 1995, sự kiện mất tích của xe buýt tuyến 330 ở Kinh Thành.” “Nghe rồi, kể cái gì mới hơn đi.” Ông lão nói một hơi tám chín cái mở đầu, tất cả đều bị Ngô Mặc chặn họng lại, tức đến mức thở hổn hển gắt lên: “Cậu nhóc đến đây để nghe chuyện hay để cắn hạt dưa vậy?

Tiếng tách tách làm loạn hết cả suy nghĩ của lão già này rồi.” “Mấy cái vớ vẩn ông nói trên mạng đều tra được cả.” Ngô Mặc ném vỏ hạt dưa đi, không nhanh không chậm cà khịa: “Tôi còn tưởng Kỳ Văn Quán ghê gớm lắm chứ, hóa ra toàn mấy chuyện cũ rích này?

Lão già, có phải ông không biết lên mạng không?” “Nếu không có thông tin gì mới mẻ, lát nữa trả lại tiền cho tôi nhé, hai ngàn tệ đủ để tôi ra ngoài bao một đêm rồi.” “Ngươi…” Lão già tức đến mức uống một hơi hết nửa ấm nước, lau mép suy nghĩ hồi lâu: “Được, lão già ta hôm nay vì tiền… khụ khụ khụ, vì danh tiếng sẽ phá lệ kể cho ngươi nghe một số chuyện mà bên ngoài không ai biết.” “À đúng rồi, đưa cho ta một miếng dưa hấu đi, hạt dưa của lão già đều bị ngươi ăn hết rồi.” Ông lão vô cùng không khách khí đưa tay lấy miếng dưa hấu, như thể tám trăm năm chưa được ăn hoa quả, một hơi cắn mất hơn nửa.

“Chuyện này xảy ra vào cuối những năm 80, ở Kinh Thành xuất hiện một chuyện rất kỳ quái, một tòa nhà bảy tầng trong vành đai hai tự dưng bốc cháy.” “Tại hiện trường vụ cháy, người ta khiêng ra mười bốn thi thể, điều kỳ lạ là họ không phải chết cháy, mà là bị người ta dìm chết trong nước.” Ông lão từ từ kể lại một câu chuyện quá khứ.

“Vị trí xảy ra những chuyện này rất đặc biệt, nên rất ít người biết chi tiết, cho dù bây giờ thông tin phát triển như vậy, cũng không có mấy ai biết tình hình cụ thể.” “Có người muốn biết chuyện này xảy ra như thế nào, thế là không lâu sau, tại hiện trường xuất hiện một người đàn ông đeo kính râm, nói là cao thủ trong lĩnh vực này đến để giải quyết vấn đề.” Kính râm?

Ngô Mặc lập tức có tinh thần.

Hắn ném hạt dưa trong tay sang một bên, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm ông lão trước mặt.

Hắn không hỏi ngay, mà định gài bẫy ông lão một chút: “Lão già, ông không phải đang lừa tôi đấy chứ?

Nếu chuyện này không có mấy người biết, sao ông lại miêu tả rõ ràng như vậy?” “Vớ vẩn, những gì tôi nói đều là thật.” Ông lão nổi giận: “Còn tại sao lại rõ ràng như vậy?

Bởi vì tôi chính là một trong những người trong cuộc.” Hả?

Trùng hợp vậy sao?

Mình vừa mới nhúc nhích ngón chân, ông ta đã chuẩn bị sẵn cả đôi giày rồi à?

Ha!

Thú vị đây.

Ngô Mặc định nghe ông lão kể hết toàn bộ câu chuyện.

Dù sao tiền cũng đã trả rồi, không nghe thì phí, nghe xong lại bắt bọn họ nhả tiền ra cho lão tử.

Mang theo suy nghĩ không biết xấu hổ như vậy.

Hắn giả vờ nhập tâm, khoanh tay lắng nghe ông lão bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Theo lời ông lão kể, năm đó ông ta làm bảo vệ ở tòa nhà này.

Đêm xảy ra chuyện không phải ca trực của ông ta, nhưng thật trùng hợp là người lại ở trong tòa nhà không ra ngoài, nguyên nhân rất đơn giản, muốn trộm một ít thép phế liệu đổi tiền mua rượu uống.

Vì thế, ông ta từ lúc tan ca đã trốn ở tầng hầm B1 của tòa nhà.

Thời đại đó cũng không có thiết bị giám sát gì, chỉ cần làm việc cẩn thận một chút thì không sợ bị phát hiện.

Ông lão uống chút rượu rồi ngủ sớm, định nửa đêm sẽ dậy làm việc.

Kết quả là hơn mười một giờ bị một trận tiếng bước chân đánh thức.

Tưởng bị người ta phát hiện bắt đi phạt tiền, sợ đến mức rượu theo mồ hôi tuôn ra hết.

Ông ta cẩn thận trốn sau một bức tường, nghĩ bụng cùng lắm thì liều mạng chạy ra ngoài, dù sao trời tối đen cũng không nhìn rõ ai là ai, nghiêng đầu nhìn ra ngoài xem tình hình thế nào.

Kết quả là ông ta đã nhìn thấy một cảnh tượng khó quên.

Mười ba người đàn ông như sao vây quanh trăng, đi theo sau một bà lão.

Nói là bà lão không bằng nói là bà đồng thì thích hợp hơn.

Nói đến đây, giọng điệu của ông lão xen lẫn một tia tự hào: “Biết tại sao ta nhìn ra được không? 55.

Trong gia tộc của ta cũng có một nhân vật ghê gớm, năm đó rất nhiều người tìm đến ông ấy để giải quyết vấn đề, ôi, nếu không phải một trận… Thôi không nhắc nữa, tóm lại, đồ tốt năm đó đều không còn, ta cũng lưu lạc đến mức phải đi gác cổng.” “Đừng nói nhảm nữa, tiếp tục đi.” Ngô Mặc đảo mắt một cái, đưa tay gạt tay ông lão ra: “Ông đừng ăn nữa, nửa quả dưa hấu đã vào bụng ông rồi.” “Ta đã hơn bảy mươi rồi, ăn của ngươi một quả dưa mà ngươi cũng… Đúng là lòng người không như xưa!” Ông lão tức đến mức mũi sắp phun ra khói trắng.

Râu ria dựng ngược, trừng mắt hồi lâu, đành chấp nhận số phận tiếp tục kể: “Lúc đầu ta còn tưởng là đến tìm ta, còn nghĩ có đến mức đó không?

Lấy chút thép mà phải kéo cả đám người đến?

Dần dần, ta cảm thấy có gì đó không ổn, nhà nào đi tìm người lại để bà đồng dẫn đội chứ.” Ông lão lập tức bắt đầu suy diễn âm mưu.

Đều là người đã trải qua thời đại đặc biệt, độ nhạy bén có thể tưởng tượng được.

Ông ta định xem xét tình hình, nhỡ đâu lập được công lớn thì nửa đời sau có thể cơm no áo ấm.

Nào ngờ chưa chạm được đến mép công lao, người đã suýt nữa thì toi đời.

Chương 1381

Sự việc phát triển còn đáng sợ hơn cả phim kinh dị gấp mấy lần.

Mười ba người đàn ông ban đầu còn nói nói cười cười, trong nháy mắt biến thành những cái xác biết đi, cúi gằm đầu, dựa sát vào tường không còn động đậy.

Bà đồng đứng tại chỗ, miệng lẩm bẩm khấn vái.

Đột nhiên, bà ta giơ hai tay lên, chỉ về phía mười ba người đàn ông.

Chỉ thấy họ như nhận được mệnh lệnh, đồng loạt quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào hướng ông lão đang ẩn nấp.

Ông lão sợ đến run rẩy toàn thân, không dám thở mạnh.

Lúc này, bà đồng phát ra một tiếng cười a dua, âm thanh đó dường như có thể xuyên thấu linh hồn, đi sâu vào tận tủy.

Một trong những người đàn ông từ từ đi về phía bên trái.

Mỗi bước đi đều kèm theo sự rung động của mặt đất, khiến tim ông lão đập ngày càng nhanh, suýt nữa thì nhảy ra khỏi cổ họng.

Toi rồi!

Ông lão nuốt nước bọt, thầm nghĩ mình phen này chắc toi đời rồi.

Người xưa nói đúng, nhìn thấy thứ không nên thấy có nghĩa là Diêm Vương sắp đến gõ cửa.

Ông lão sợ đến hai chân run lẩy bẩy, tay bịt chặt miệng không dám phát ra một tiếng động nào.

Mắt nhìn người đàn ông đi đến một vị trí sụp đổ, từ trong lòng lấy ra một thứ gì đó cắm mạnh xuống đất, sức lực lớn đến mức ông lão cảm thấy không giống như người sống có thể làm được.

Ông lão trợn to mắt, qua kẽ tay nhìn từng cử động của người đàn ông.

Chỉ thấy người đàn ông rút từ trong đất ra một sợi xích sắt, dùng sức kéo một cái, mặt đất liền nứt ra một khe hở, bên trong không ngừng phun ra một dòng nước.

Ông lão nói đến đây, nuốt nước bọt: "Nói thật với cậu, lúc đó tôi đã tè ra quần, quá đáng sợ, cho dù là Lý Nguyên Bá cũng không thể làm mặt đất nứt ra được chứ?

Đây là công trình hiện đại, tòa nhà xây bằng bê tông cốt thép đấy." Ông lão dường như đã chìm vào hồi ức.

Thân thể không tự chủ được mà rùng mình một cái: "Tè ra quần một cái, tôi liền biết mình toi rồi, dương khí tiết ra chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của một số thứ, tám phần là sẽ bị giết chết." Ngô Mặc nhíu mày: "Ông đợi đã, dương khí tiết ra?

Lúc đó ông cũng phải gần năm mươi rồi chứ?

Nói mình là trai tân?

Coi tôi là thằng ngốc à?" "Ngươi… ngươi biết cái gì?" Câu nói này kích động ông lão không chịu nổi, suýt nữa thì nhảy dựng lên đòi sống mái với Ngô Mặc.

Nhưng nhìn lại vóc dáng của mình, đành nén một hơi, mặt đỏ tía tai, gân cổ đỏ bừng, nặn ra một câu: "Bà… bà cố tôi dặn là tuyệt đối không được dính vào nữ sắc, không thì dễ chết yểu, nên tôi mới không có vợ." "Ồ…" "Ngươi… Thôi, lão tử không chấp với trẻ con như ngươi." Ông lão vớ lấy quả dưa hấu cắn một miếng thật mạnh, như thể coi nó là Ngô Mặc.

Ngô Mặc nhướng mày, có chút tò mò: "Sao ông biết tôi là trẻ con?

Nhỡ đâu tôi bảy tám mươi tuổi, còn lớn hơn ông thì sao?” “Giọng nói của ngươi không thể là của người già được.” Ông lão có chút đắc ý: “Tuy ta không kế thừa tuyệt học của gia đình, nhưng ở một số phương diện vẫn có chút thiên phú, ngươi nhiều nhất không quá ba mươi tuổi.” “Ừm, được rồi, tiếp tục kể đi.” Ngô Mặc lười tranh luận vấn đề tuổi tác với ông lão, nóng lòng muốn biết chuyện xảy ra sau đó.

Hắn luôn cảm thấy câu chuyện này có chút quen thuộc từ lời nói của ông lão.

Trong vô thức dường như có chút liên quan đến mình.

“Hai ngàn tệ.” Ông lão đưa bàn tay già nua như vỏ cây ra, hừ một tiếng: “Đây là câu chuyện của riêng tôi, không giống những thông tin khác trong Kỳ Văn Quán, phải trả thêm tiền.” Nếu là ngày thường.

Ngô Mặc hoặc là một tát cho ông lão ngã lăn ra đất, hoặc là quay người bỏ đi không thèm để ý đến lời nói nhảm của ông ta.

Nhưng hôm nay lại khác thường.

Hắn hào phóng móc tiền từ trong túi ra, đếm mười tờ ném cho ông lão: “Trước tiên đưa ông một ngàn, kể hay sẽ có tiền boa, kể không hay, ha ha, ăn của tôi thì phải nhả ra cho tôi, không có?

Răng giả cũng phải nhổ ra cho tôi.” “Yên tâm đi, đảm bảo đáng giá.” Ông lão hài lòng cầm tiền, tiếp tục kể: “Lúc đó tôi hồn bay phách lạc, vô tình nắm lấy tấm gỗ điêu khắc trên cổ, trong lòng thầm niệm không nhìn thấy tôi.” Theo lời ông lão, những người đó dường như không coi ông ta ra gì, tiếp tục làm những chuyện kỳ quái.

Cứ như vậy, lá gan của ông lão cũng dần lớn hơn không ít.

Những chuyện xảy ra sau đó từng chút một phá vỡ giới hạn của ông ta.

Trên mặt đất cứng rắn xuất hiện một khe nứt sâu hoắm, bên trong ùng ục phun ra nước đen.

Quả thực là chuyện không thể tin nổi.

Ông lão ở trong tòa nhà này quanh năm, quen thuộc từng tấc đất, biết rõ mặt đất đều được làm bằng xi măng dày đặc, tuyệt đối không thể xảy ra tình huống này.

Sự việc bất thường ắt có yêu ma.

Tám phần là do những người này đã mang thứ không sạch sẽ vào đây.

Quả nhiên như ông ta nghĩ, mười mấy người đàn ông như đang tắm ở nhà tắm công cộng, xếp hàng đi đến bên khe nứt, nhúng đầu vào.

Sau đó lại xếp hàng rời đi.

Ông lão lại một lần nữa rùng mình.

Ngô Mặc chú ý thấy ông lão không giống như đang diễn kịch, mà là thực sự chìm vào một loại cảm xúc nào đó.

Hắn nhíu chặt mày, cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

Vội vàng hỏi ông lão sau đó đã xảy ra chuyện gì, ông lão hít sâu một hơi, tiếp tục kể.

Ông ta nói sau khi những người đó rời đi, trong khe nứt truyền ra từng trận tiếng động kỳ quái, như thể có thứ gì đó đang giãy giụa.

Nhưng cuối cùng không có thứ gì xuất hiện.

Mà bà đồng duy nhất không sao lại như phát điên, ôm đầu gào thét.

Miệng không ngừng nói những lời không hiểu được.

Ngũ quan méo mó lại với nhau, ngay cả ông lão cũng có thể nhìn ra bà ta chắc hẳn rất đau đớn.

Ngay sau đó, trên đầu bắt đầu xuất hiện tia lửa.

“Tôi đã tê dại rồi, chuẩn bị chờ đợi số phận tiếp theo của mình, thế nhưng…” Ông lão thở dốc một hơi: “Đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, người liền ngất đi.” Hả?

Ngô Mặc có chút cạn lời.

“Lão già, ông đùa tôi đấy à?

Giờ phút quan trọng ông lại ngất đi?

Sao thế, ông là con cưng của trời à?” Ông lão nóng nảy: “Tôi thật sự không đùa với cậu, sau này tôi bị lạnh tỉnh dậy, bò dậy mới nhớ ra chuyện vừa xảy ra, lén nhìn mấy cái, trên mặt đất lại không có khe nứt.” “Tôi nghi ngờ mình uống nhiều nên bị ảo giác, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng chạy ra ngoài, nhưng không dám đi xa, chỉ đợi trời sáng.” Ông lão nói sau đó có người báo cảnh sát, mình như tên trộm lén lút dò la tình hình, tận mắt nhìn thấy một người đàn ông đeo kính râm từ bên trong khiêng ra mười bốn thi thể, nhưng chuyện xảy ra sau đó thì không biết nữa.

Ngô Mặc lại một lần nữa nghe thấy người đàn ông đeo kính râm từ miệng ông lão.

Trong đầu không tự chủ được mà hiện lên khuôn mặt của Hắc Nhãn Kính.

Khớp rồi.

Mẹ nó.

Không lẽ bệnh mắt của Kính ca trở nên nghiêm trọng hơn là vì vụ án này?

Ngô Mặc không cam lòng, cố ý dẫn dụ ông lão nói về ngoại hình của người đàn ông đeo kính râm.

Có lẽ ký ức quá sâu sắc, ông lão nhớ lại một lát, nghiêm túc nói: “Vẻ mặt kiêu ngạo, như thể ai cũng nợ tiền hắn vậy, tóc hơi dài, mặc một bộ đồ da màu đen, trông lưu manh không giống người tốt.” Nói xong, dường như nhận ra điều gì, hỏi lại: “Cậu không phải là hậu duệ của những người năm đó chứ?

Nếu không sao lại hỏi tận gốc rễ như vậy?” “Không phải, ông nghĩ nhiều rồi.” “Ai!

Không phải là tốt rồi.” Ông lão thở dài một hơi: “Nếu cậu đã trả tiền, lão già tôi cũng nhiều lời khuyên cậu một câu, tuyệt đối đừng vì tò mò mà đến những nơi như vậy, đến lúc đó mất mạng thì không đáng đâu.” “Lúc đó tôi trốn ra được, làm gì cũng không thuận lợi, thỉnh thoảng lại xui xẻo tột cùng, thế là cắn răng về quê một chuyến muốn nhờ người xem xem có chuyện gì.” Ông lão khẽ nhổ nước bọt, từ từ nói: “Lúc đó trong nhà còn có người lớn, nhìn thấy tôi sợ đến mức suýt nữa thì ngã từ trên giường xuống, nói là tôi đã chọc phải thứ không nên chọc, mạng còn là do tổ tiên tích đức, dựa vào tấm thẻ bài trên cổ mới cứu được một mạng.” “Muốn hết xui xẻo là không thể nữa rồi, sống được là may mắn rồi, cho nên mới ra nông nỗi này.” Càng nói càng đau lòng, vớ lấy một miếng dưa hấu lại cắn hai miếng.

“Cái này không tệ, còn có chuyện gì hay ho nữa không?” Ngô Mặc không muốn người khác chú ý đến suy nghĩ của mình, thuận tay lại ném ra một ngàn tệ cho ông lão, lơ đãng nói: “Tôi chỉ ra ngoài chơi cho qua thời gian, còn có chuyện gì hay ho thì kể thêm vài cái nữa đi.” Ông lão thấy tiền, tâm trạng u uất lập tức biến mất.

Trên khuôn mặt già nua lại nở nụ cười, liên tục gật đầu: “Có, nhiều lắm, cậu đợi tôi kể thêm vài cái nữa.” Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trời sáng rồi.

Ngô Mặc đứng dậy rời khỏi Kỳ Văn Quán.

Theo hợp đồng đã ký trước đó, hắn đón Thanh Đồng Vương về, thấy đối phương vẫn còn một hơi thở, liền chỉnh trang lại cho hắn một phen, rồi như lôi một con lợn chết ném ra ven đường cách đó hơn mười cây số.

Chương 1382

Còn mình thì quay về nơi ở ngủ một giấc.

Con gái có bạn thân, con trai có con trai.

Chuyện đầu tiên Ngô Mặc làm sau khi tỉnh ngủ là gọi điện cho đứa con trai lớn nhà mình.

Lâm Phong đã bận rộn liên tục hai đêm, mệt như chó, vậy mà vẫn bị Ngô Mặc lôi thẳng từ trong mộng ra.

“Có việc thì nói, không có thì cút nhanh.” “Ngủ cái con khỉ, chết rồi tha hồ mà ngủ.” Ngô Mặc thuận miệng đáp trả, nói: “Tao nghe được một chuyện, mày tham mưu giúp tao xem có phải nhà họ Uông đang giở trò không?” “Nhà họ Uông?” Nhắc đến gia tộc xui xẻo này, cơn buồn ngủ của Lâm Phong tan biến sạch sẽ.

Hắn lật người ngồi dậy khỏi giường, gãi mái tóc rối bù rồi trầm giọng nói: “Mày gặp người của bọn nó rồi à?

Có động thủ không?

Chịu thiệt à?

Có cần anh đây đến xả giận cho mày không?” Lâm Phong hỏi một lèo mấy câu, chỉ sợ Ngô Mặc gặp phải vấn đề rồi chịu thiệt.

“Tao không sao, mày nghe tao nói đã.” Ngô Mặc kể lại sơ lược những chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Lâm Phong có chút không vui, bĩu môi, giọng chua lè: “Chà, vì Hoa ca ca của mày mà cũng tốn tâm tư ghê nhỉ, đến bố mày đây còn chưa được hưởng sự hiếu thảo lớn như vậy đâu.” “Cổ họng ngứa thì lấy cái móc lò thông đi, bày đặt cái giọng điệu vô vị đó làm gì?

Mày có nghe nữa không?” “Nghe, nói đi, con trai lớn.” Ngô Mặc giơ ngón giữa về phía điện thoại, chẳng cần biết đối phương có thấy hay không, mình xả giận là quan trọng nhất.

Tán gẫu nhảm nhí xong, giọng điệu chuyển sang chuyện chính.

Ngô Mặc thuật lại chuyện nghe được từ lão già kia: “Mày nói xem, lão già này có phải là người nhà họ Uông giả dạng không?

Cố ý dụ tao cắn câu, sau đó lại có âm mưu quỷ kế gì mới?” Lâm Phong sắp xếp lại suy nghĩ, trầm giọng nói: “Theo hiểu biết của tao về nhà họ Uông, rất có khả năng bọn chúng đã để mắt đến chúng ta rồi, thậm chí có khi người của mình đã bị chúng thay thế rồi cũng nên.” “Người nhà họ Uông giỏi nhất là ẩn nấp, để đạt được mục đích, chúng có thể che giấu thân phận mấy chục năm cũng chẳng thành vấn đề.” “Nhưng có một điểm hiện tại chúng chưa làm được, đó là hai đứa mình mới ra mặt thời gian tương đối ngắn, bọn chúng nhất thời không thể thay thế được những người thân tín bên cạnh chúng ta.

Cho nên tao cho rằng kế hoạch hành động của mày hiện tại chắc là chưa bị bại lộ.” Ngô Mặc đảo mắt: “Nói tiếng người đi.” “À, ý tao là, cái não của mày hoàn toàn khác người thường, tao không cho rằng người nhà họ Uông có đủ IQ để đoán trước được.” Ngô Mặc ngẫm nghĩ một lúc.

Lời này có lý.

Chuyện mình xử lý Thanh Đồng Vương hoàn toàn là do hứng lên.

Nếu không phải vô tình nhìn thấy bức ảnh trong phòng, thì căn bản đã không nghĩ đến việc hành hạ người này đến chết, cũng sẽ không gây ra một loạt chuyện sau đó.

Khoan đã.

Ngô Mặc đột nhiên nảy ra một ý.

Hắn cau mày, nghiêm túc nói: “Con trai, mày nói xem có khi nào người nhà họ Uông cố ý đặt bức ảnh trong phòng không?

Để kích động tao, sau đó lại dẫn tao đến chợ đen?” Lâm Phong im lặng một lúc rồi chậm rãi lên tiếng: “Con trai, bố hỏi mày một câu rất nghiêm túc, còn ai biết chuyện mèo mỡ của mày với tên họ Giải kia không?” Một câu nói làm Ngô Mặc tắt đài.

Mẹ kiếp.

Có biết nói chuyện không vậy?

Cái gì gọi là mèo mỡ?

Mẹ nó, đó là cuộc sống bình thường.

“Thôi bỏ đi.

Chắc ngoài bọn mày ra thì không ai biết đâu.” Ngô Mặc có chút ngượng ngùng: “Tao biết rồi, ý mày là tao nghĩ nhiều quá đúng không?

Nếu đã vậy, tao có thể đến đó xem tình hình, lỡ như, tao nói là lỡ như có thứ gì đó có thể giảm bớt bệnh mắt của Kính ca thì sao.” Lâm Phong nhướng mày: “Sao thế, mắt của tên mù nhà cậu không ổn à?” “Mày còn giở giọng âm dương quái khí, tin tao bay về đấm mày bây giờ không?” Ngô Mặc thẹn quá hóa giận, chửi: “Ông đây đang nói chuyện nghiêm túc với mày, mày cứ lảm nhảm linh tinh muốn ăn đòn à?

Tao đối xử với mày không tốt sao?

Hồi đó mày hết cả quần lót, chẳng phải là mặc của tao à?

Ông đây có một điếu thuốc cũng cho mày hút ké cái tàn, mày có gì mà bất mãn?” Lâm Phong: “???” Tao có một câu “mẹ kiếp” không biết có nên nói hay không.

Thôi đừng nói, thường xuyên mắng con trai giúp giảm lão hóa.

Ngô Mặc cúp điện thoại, tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Hắn ăn qua loa vài miếng, dặn dò Tinh Hà và những người khác đừng đi lung tung, giữ liên lạc thường xuyên, rồi mang theo trang bị, cưỡi mô tô phóng đến nơi lão già kia nói.

Đến gần đó, Ngô Mặc không lập tức đi vào.

Hắn chọn cách đi dạo một vòng xung quanh, dò hỏi tình hình hiện tại.

Nơi này thuộc khu phố cổ, không khí sinh hoạt rất đậm đặc.

Ngô Mặc tùy ý chọn một quán thịt nướng, gọi vài xiên nướng và bia, vừa uống vừa nghe người khác tán gẫu.

Tiện thể mời ông chủ một ly bia rồi hàn huyên vài câu.

Ông chủ tưởng Ngô Mặc là loại người thích thám hiểm.

Uống một ly bia, hứng chí lên liền bàn luận về tòa nhà gần đó.

“Tòa nhà này kỳ quái lắm, trước đây có người muốn phá dỡ, kết quả là đêm động thổ thì xảy ra đủ thứ chuyện lạ, hơn nữa…” Ông chủ như kẻ trộm nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Đêm hôm đó, cai thầu đã treo cổ chết trên sân thượng, sau này không ai dám nhận công trình này nữa, tòa nhà cứ thế mà bị bỏ hoang.” “Có người vì tiền không tin tà, kết quả nửa đêm đầu bù tóc rối la hét chạy ra ngoài, người trong nghề đều nói là bị tà nhập.” Ông chủ càng nói càng khoa trương.

Ngô Mặc có ảo giác, nếu nói thêm vài câu nữa chắc sẽ bàn đến chuyện tu tiên.

Ông chủ đang hăng say, khuyên Ngô Mặc chỉ nên nhìn bên ngoài vài cái là được, tuyệt đối đừng đi vào trong.

Đang định nói thêm gì đó thì bị khách bên cạnh gọi đi.

Nhìn đồng hồ đã mười một giờ rưỡi.

Người ăn cơm đã lục tục trả tiền về nhà, Ngô Mặc ném tiền xuống rồi đứng dậy đi về phía tòa nhà.

Thế là xuất hiện cảnh nói chuyện với hệ thống lúc đầu.

Ngô Mặc đôi khi nghi ngờ không biết có phải hệ thống đang yêu thầm mình không, nếu không sao cứ cố ý hoặc vô tình nhường mình thế?

Chắc là sức hút của anh đây lớn quá rồi.

Ngay cả Đồng tử cũng phải quỳ rạp dưới chân anh.

Đương nhiên, lời này chỉ dám lẩm bẩm trong lòng.

Chứ không dám nói ra một cách trắng trợn.

Nếu không sợ hệ thống xù lông không cho mình yên ổn.

Không trách Ngô Mặc tự luyến, thực sự là hệ thống nhường quá rõ ràng.

Nhiệm vụ đưa ra rõ ràng là cho không.

Ngô Mặc không định xuống tầng hầm trước, mà đi theo cầu thang lên từng tầng dạo một vòng.

Đúng là nghệ cao gan lớn.

Sóng to gió lớn đã vượt qua biết bao nhiêu, một tòa nhà ma cỏn con căn bản chẳng là gì.

Tòa nhà bị bỏ hoang đã lâu không ai chăm sóc.

Cả tòa nhà bao trùm một bầu không khí nặng nề, dường như mỗi tấc không gian đều bị lãng quên và phớt lờ.

Bên trong cực kỳ hoang tàn cũ nát.

Cửa sắt trong hành lang khép hờ, biển hiệu trên đó đã phai màu từ lâu, không nhìn rõ được hình dạng ban đầu.

Các góc tường đầy bụi bặm và mạng nhện, còn có vài chiếc ghế hỏng và tủ sắt bẹp dúm.

Kính cửa sổ chẳng còn mấy tấm lành lặn.

Đêm nay lại bị mây đen bao phủ, càng không có chút ánh sáng nào lọt vào.

Tóm lại, hoàn toàn không cần sửa sang gì cũng có thể mở một nhà ma thu phí.

Cả tòa nhà có rất nhiều phòng, Ngô Mặc hoàn toàn không biết mười ba cái xác năm đó được giấu ở đâu.

Chương 1383

Chỉ có thể kiểm tra từng phòng một.

May mà cũng không vội, coi như giết thời gian.

Chuyện đã qua hơn hai mươi năm.

Theo lý mà nói, vật đổi sao dời, đừng nói hai mươi năm, một hai năm cũng sẽ có thay đổi lớn.

Nhưng trong tòa nhà này, thời gian dường như đã ngừng lại.

Mọi thứ vẫn y hệt như hai mươi năm trước, mơ hồ có thể nhìn thấy vị trí thi thể được vẽ ra năm đó.

“Ồ!

Anh bạn này thuộc loại úp mặt vào tường sám hối à?” Ngô Mặc nhìn vạch dấu trên tường, trong đầu hồi tưởng lại dáng vẻ tử vong của thi thể năm đó.

Hắn lấy dao găm gõ mạnh vài cái.

Bề mặt tường hoàn toàn bình thường.

Chắc là không có chuyện giấu xác gì xảy ra.

Cũng đúng.

Kính ca kinh nghiệm phong phú, năm đó chắc chắn đã kiểm tra từ đầu đến cuối một lượt.

Nhưng dù sao cũng là người chứ không phải thần, có lẽ sẽ có chỗ sơ suất không để ý.

Ngô Mặc không bỏ sót bất kỳ phòng nào, từ tầng một đi thẳng lên sân thượng tầng bảy.

Lúc này đã là hai giờ rưỡi sáng.

Dưới màn đêm bao phủ, có thể nói là đưa tay ra không thấy năm ngón.

Ngô Mặc cầm đèn pin quét một vòng.

Sân thượng rất rộng rãi.

Khoảng hơn ba trăm mét vuông.

Trên đó chất đầy những ống sắt và các vật dụng phế thải bừa bộn.

Nói cũng buồn cười.

Mấy người nhặt ve chai đến nắp cống cũng không tha, vậy mà ở đây có nhiều ống sắt như vậy lại không ai dám lên lấy.

Xem ra con người có nỗi sợ hãi bẩm sinh đối với những điều chưa biết.

Đối với nhiệm vụ mà hệ thống đưa ra, tìm nơi Vu Bà tự thiêu?

Ngô Mặc chẳng vội chút nào.

Theo lời lão già, Vu Bà bốc cháy từ dưới tầng hầm.

Hắn lên sân thượng chủ yếu là vì có thắc mắc, Vu Bà đã tự thiêu ở dưới, tại sao lại phải chịu đau đớn đi lên sân thượng tầng bảy?

Chuyện bất hợp lý ắt có nguyên do.

Ngô Mặc thử đặt mình vào vị trí của Vu Bà.

Nếu mình đối mặt với nguy cơ thì sẽ làm gì?

Ừm!

Xử nó!

Nếu xử không được, vậy thì kéo nó chết chung.

Dám liều một phen, hoàng đế cũng dám kéo xuống ngựa.

Tuyệt đối không thể để đối phương được lợi.

Một mình suy nghĩ có chút nhàm chán, Ngô Mặc thuận thế thổ lộ suy nghĩ của mình với hệ thống.

“Thân ái nhắc nhở, Vu Bà là nữ giới, tư duy không giống con lợn như ngươi đâu.” Hệ thống không nể nang dội một gáo nước lạnh.

“Mày nói thế là sao, nam hay nữ chẳng phải đều là người à?” Ngô Mặc bị mất mặt, trong lòng không vui, cố cãi.

“Đồng tử, dạo này mày hơi vênh váo rồi đấy, vô duyên vô cớ mắng tao có phải nên bồi thường chút phí tổn thất tinh thần không?” “Nói vài câu dễ nghe, ta có thể cho ngươi chút gợi ý.” “Đồng ca, em yêu anh chết mất.” Giọng hệ thống vừa dứt, Ngô Mặc vô cùng mặt dày bám lấy cơ hội.

Chẳng phải là nói lời hay ý đẹp sao?

Chuyện khác thì không được, chứ chuyện này mình rành mà.

Lời hay ý đẹp nghe trăm lần không chán.

Dù biết rõ đối phương không thật lòng, cũng sẽ khiến tâm trạng vui vẻ.

“Tòa nhà này đã bị người ta động tay động chân.” Hệ thống tâm trạng vui vẻ, rất hào phóng tiết lộ một vài manh mối.

“Động tay động chân?” Ngô Mặc nhướng mày, “Gan cũng to quá nhỉ?

Đây là vành đai hai của kinh đô, tòa nhà trước đây thuộc một đơn vị chính quy sử dụng, dám ở đây động tay động chân không muốn sống nữa à?” “Nói ngươi là não lợn còn không nhận.” Hệ thống châm chọc một câu.

“Xem bao nhiêu phim lịch sử rồi, không nghĩ đến một số thời kỳ đặc biệt sẽ xảy ra chuyện gì sao?” Vãi chưởng!

Không thể nào?

Chẳng lẽ có liên quan đến bờ bên kia?

Dám động thổ trên đầu thái tuế, gan đúng là to thật!

“Động tay động chân gì, tiện nói không?” Ngô Mặc tò mò nổi lên, nóng lòng muốn biết thông tin cụ thể.

“Ngươi tự nghĩ đi, bày trận có mục đích gì?” Hệ thống không trả lời ngay, mà dẫn dắt Ngô Mặc tự suy nghĩ vấn đề.

Ngô Mặc ngẫm nghĩ một lúc, vừa đi vừa nói: “Nếu là tòa nhà bình thường, thì không ngoài cầu tài lộc dồi dào, kinh doanh hanh thông những chuyện tốt đẹp như vậy.

Người bình thường cầu xin càng đơn giản hơn, sức khỏe, tiền tài, vận may.

Đối với những người đó, liên quan đến nhiều thứ hơn, thường là quốc vận.” “Vãi!

Quốc vận?” Ngô Mặc rùng mình một cái.

Nếu thật sự như vậy, vấn đề liên quan đến lớn rồi đây.

Chẳng trách Kính ca lại trúng chiêu.

Nước trong này sâu không phải một hai người là có thể giải quyết được vấn đề.

“Không đúng, Đồng tử, đây là vị trí trung tâm, không thể nào cho phép bọn họ động tay động chân xong vẫn còn ở đây được.” Ngô Mặc có chút không hiểu, “Chẳng lẽ đối phương thật sự lợi hại như vậy, bao nhiêu năm không bị ai phát hiện?” “Ha ha, đồ ngốc, ngươi không nghĩ đến tương kế tựu kế sao?

Nếu không có kế trong kế, sao đến giờ vẫn chưa bị phá dỡ?

Thật sự nghĩ là có ma à?” Tuy bị hệ thống châm chọc một trận, Ngô Mặc lại nắm bắt được từ khóa chính xác.

Mắt Ngô Mặc đột nhiên trợn to: “Ý mày là có người cố ý dung túng bọn họ bày trận?” Hệ thống cười lạnh một tiếng: “Nếu không thì ngươi nghĩ sao?

Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, đạo lý này không hiểu sao?” Ngô Mặc chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân bốc lên: “Vãi, mấy lão hồ ly này một đứa còn xảo quyệt hơn một đứa, bày một cái trận mà mất mấy chục năm, đúng là ăn no rửng mỡ không có việc gì làm à?

Vậy Kính ca trúng chiêu cũng nằm trong kế hoạch?” “Không, hắn chỉ là một tai nạn bất ngờ trong đó.” Hệ thống hờ hững nói: “Người tính không bằng trời tính, luôn sẽ có những tình tiết bất ngờ nhỏ, được rồi, ta nói đủ nhiều rồi, còn muốn biết thêm thông tin, không thành vấn đề, móc tiền ra trả phí đi.” Ngô Mặc đảo mắt: “Mày đúng là rớt vào hũ tiền rồi, sau này mày đổi tên thành ‘Ví Tiền’ luôn đi.” Hệ thống sớm đã biết cái nết chó của hắn, cần thì niềm nở, không cần thì trở mặt, lười đáp lại, im lặng.

Ngô Mặc biết được tòa nhà này có vấn đề từ miệng hệ thống, lập tức dẹp bỏ thái độ cà lơ phất phơ, rút dao găm ra đi đi lại lại trên sân thượng một cách nghiêm túc.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng cành cây gãy.

“Ai?” Nhớ lại chuyện ông chủ kể có ma, Ngô Mặc lập tức quay người nhìn về phía sau, thì thấy cánh cửa sắt vừa rồi còn mở toang, không biết tại sao lại lặng lẽ khép lại một nửa.

“Úi chà!

Chương 1384

Thú vị đây.

Ông đây cả đời này thấy cương thi, thấy Đồng tử, thấy thằng ngu, duy chỉ chưa thấy ma quỷ.

Hôm nay coi như được mở mang tầm mắt.” Sợ hãi là không thể nào.

Ngô Mặc từ trong túi móc ra một điếu thuốc, ngậm trên miệng, châm lửa hút một hơi: “Này, không biết mày là thứ gì, có muốn tán gẫu không?” Ngoài một trận gió lạnh thổi qua, không có bất kỳ động tĩnh nào.

“Còn ngại ngùng nữa.” Ngô Mặc phả ra một vòng khói.

Khói thuốc dần tan, xung quanh lại trở nên yên tĩnh.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm vào cánh cửa sắt khép hờ, con dao găm trong tay nắm chặt hơn.

Gió thổi lay động vạt áo anh, phát ra những tiếng sột soạt nhỏ.

Hắn hút một hơi thuốc quyết định thử thêm lần nữa.

“Đừng trốn nữa, cứ lượn qua lượn lại chán lắm, sao không ngồi xuống nói chuyện?

Tao còn chưa thấy địa phủ ra sao, mày giới thiệu kỹ cho tao nghe đi, lỡ tao có hứng, giúp mày gửi vài mỹ nữ xuống dưới đó.” Tuy nhiên, vẫn chỉ có tiếng gió đáp lại hắn.

“Đúng là không biết điều.” Ngô Mặc hừ một tiếng, không thèm để ý nữa.

Thích lượn thì cứ lượn, dù sao người mệt cũng chẳng phải mình.

Trên sân thượng tầng bảy có rất nhiều đồ lặt vặt, các loại đồ phế thải được đặt bừa bộn.

Do bị gió thổi mưa dập trong thời gian dài, nhiều ống sắt và giá đỡ đã rỉ sét, tỏa ra một mùi mục nát.

Ngô Mặc cẩn thận đi một vòng quanh sân thượng.

Nhưng không phát hiện bất kỳ dấu vết hay manh mối đáng ngờ nào trên mặt đất.

Điều này cũng không lạ, dù sao những dấu vết này cũng không phải được vẽ bằng sơn chống nước, qua nhiều năm phơi nắng mưa dầm, chúng tự nhiên sẽ dần biến mất.

Hắn cũng không thấy thất vọng.

Vốn dĩ lên đây để thử vận may, tìm được thì coi như may mắn, không tìm được cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Nếu đã không có thứ mình muốn, ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ngay khi hắn chuẩn bị quay người xuống lầu, đột nhiên, mây đen trên trời hé ra một kẽ hở, lộ ra một tia sáng trăng trong trẻo.

Ánh trăng xuyên qua khe hở trên tường, chiếu vào một góc ở phía tây bắc sân thượng.

Ngô Mặc theo thói quen liếc nhìn một cái.

Tuy nhiên, cái nhìn này lại khiến hắn lập tức trợn tròn mắt.

“Chà!

Cái quái gì vậy?” Hắn khẽ lẩm bẩm, ánh mắt khóa chặt vào góc đó.

Chỉ thấy ở vị trí đó, lờ mờ hiện lên một bóng người.

Bóng người đó trông rất quỷ dị, dường như không thuộc về thế giới này.

Nói là bóng người cũng không đúng, vì nó không có thân thể thực chất, giống như một linh hồn hư ảo hơn, nhưng vẫn có thể khiến người ta miễn cưỡng phân biệt được đường nét và hình dạng đại khái của nó.

Thật sự có ma?

Ngô Mặc lập tức hứng thú: “Này, có phải ma không?

Lên tiếng đi.” Linh hồn đứng yên tại chỗ không có bất kỳ phản ứng nào.

“Còn ngại ngùng gớm, sao thế, mày là người câm à?” Ngô Mặc búng tàn thuốc, “Vừa nãy là mày đóng cửa à?

Kiếp trước làm nghề giữ cổng à.” Cũng không biết là vật cực tất phản hay là do tác dụng phụ của căn bệnh nói nhiều năm xưa.

Tóm lại, thuộc tính nói nhiều của Ngô Mặc lại một lần nữa bộc phát.

Hắn dựa vào tường, nói liến thoắng với một vật thể không tên hơn nửa tiếng đồng hồ.

Cho đến khi mặt trăng lại một lần nữa bị mây đen che khuất, sân thượng lại chìm vào bóng tối.

Chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Cái bóng hư ảo vừa rồi như bị đóng đinh vào mặt đất, vậy mà lại bắt đầu di chuyển từ từ.

May mà Ngô Mặc vẫn luôn nhìn chằm chằm vào nó.

Nếu không trong tình huống tối đen như mực này, nhất thời rất khó phát hiện.

Hết cách, hắn lại không phải Hắc Hạt Tử.

Bóng hư ảo cứ cúi đầu di chuyển trên sân thượng, xem ra giống như đang tìm kiếm thứ gì đó?

Ngô Mặc chợt nhớ ra một chuyện.

Hắn vỗ đùi một cái.

Hiểu rồi.

Người có ngôn ngữ của người, quỷ có ngôn ngữ của quỷ, giữa người và quỷ có rào cản, không thể nói chuyện trực tiếp được sao?

Thôi được!

Đốt cho nó ít đồ.

Chỉ là đốt cái gì bây giờ? 56.

Nhà ai người tốt lại tự dưng mang theo giấy vàng mã trong túi chứ?

Ngay cả trong không gian cũng sẽ không chuẩn bị loại đồ này.

Làm đại sự không câu nệ tiểu tiết.

Ngô Mặc từ trong túi quần lôi ra một tờ khăn giấy vừa lau miệng, không chút do dự mà châm lửa.

Ngọn lửa bùng lên, hắn tiện tay ném về phía bóng hư ảo.

"Gửi cho mày ít tiền, mua chút thời gian nói chuyện chắc được chứ?" Sự giao tiếp diễn ra trong nháy mắt.

Thần kỳ.

Ngô Mặc vậy mà nghe được âm thanh phát ra từ bóng hư ảo.

"Tha cho tôi đi!" Giọng điệu có chút âm u, cứ lặp đi lặp lại câu này.

Ý gì đây?

Tha cho nó?

Là sao?

Thế giới ma quỷ cũng có hiện tượng bắt nạt à?

Nghi vấn không ngừng xoay quanh trong đầu Ngô Mặc, nhưng vẫn không nghĩ ra được một lời giải thích hợp lý.

Lúc này, hắn đã chắc chắn mọi thứ trước mắt không phải do người nhà họ Uông sắp đặt.

Dù sao người nhà họ Uông có lợi hại đến mấy, cũng không dám động dao dưới chân thiên tử!

Ngô Mặc đứng yên tại chỗ lặng lẽ quan sát bóng hư ảo.

Chiều cao chưa đến một mét sáu, đầu bù tóc rối, thân hình gầy gò.

Chương 1385

Rõ ràng là vóc dáng của phụ nữ.

Chẳng lẽ bà ta chính là Vu Bà tự thiêu?

Ngô Mặc đến tòa nhà này chủ yếu là muốn tìm một vài thứ, có thể giúp Hắc Nhãn Kính giảm bớt cơn đau mắt.

Thật ra, trong bốn năm qua, hắn đã nỗ lực không ít vì chuyện này.

Tương lai lật sách thì đau đầu, đọc hai chữ đã muốn ngủ.

Hắn phải nghiến răng véo đùi Lâm Phong, dùng cách này để kích thích bản thân tra cứu không ít cổ tịch.

Hễ là đồ đào được từ mộ cổ đều phải liếc qua vài lần.

Kết quả không có ngoại lệ, chẳng có manh mối nào.

Ôm theo suy nghĩ "chuông do ai buộc thì người đó phải cởi", hắn đích thân chạy đến tòa nhà này xem xét một phen.

Là do số mệnh hay là sự trùng hợp?

Nếu đã gặp được một trong những người trong cuộc, mình ít nhiều cũng phải hỏi thêm vài câu.

"Đồng ca, tôi có thể chạm vào bà ta không?" Ngô Mặc khiêm tốn xin chỉ giáo.

"Linh thể khác với vật thể thông thường, tương tự như năng lượng tồn tại trong thế gian." Về phương diện nâng cao kiến thức cho Ngô Mặc, hệ thống cũng đã hạ quyết tâm.

Chỉ cần hắn muốn học, nhất định phải giảng vài câu.

"Mày đợi chút, tao chỉ muốn biết có thể chạm vào bà ta không thôi?” Ngô Mặc cắt ngang bài diễn văn dài của hệ thống.

“Có thể.” Hệ thống hận sắt không thành thép nói: “Trong cửa hàng có Câu Linh Hương, đốt một nén có thể dùng được hai canh giờ.” Ngô Mặc nhanh chóng mở cửa hàng hệ thống.

Tìm được Câu Linh Hương, nhìn giá mười tích phân, đau lòng xót ruột: “Một tích phân là mười nghìn tệ, mười tích phân là một trăm nghìn tệ, đắt vãi.” Nhưng để giải quyết vấn đề nhanh chóng, hắn vẫn nghiến răng chọn mua.

Hương vừa đốt lên, trong mơ hồ cảm giác như có một rào cản nào đó đã được mở ra?

Để thử nghiệm hiệu quả, Ngô Mặc rón rén đi đến phía sau Vu Bà.

Hắn giơ tay lên tát một phát trời giáng vào gáy bà ta.

Vu Bà vốn đã cúi đầu, cú tát này khiến đầu bà ta đập thẳng vào mũi chân.

Người không biết chuyện còn tưởng bà ta đang biểu diễn xiếc.

Ngô Mặc ra tay quá độc ác.

Hắn tát Vu Bà đến mức có chút ngơ ngác, ngay cả câu nói lặp đi lặp lại cũng quên mất.

“Tao nói mày có nghe hiểu không?” Ngô Mặc hỏi một câu, tát một cái.

Đã lâu không gặp tinh tinh, Vu Bà sau bao nhiêu năm lại một lần nữa cảm nhận được niềm vui làm người.

“Đừng đánh.” Hồi lâu sau, cuối cùng bà ta cũng nói ra được một câu mà con người có thể hiểu.

Thành công rồi.

Quả nhiên là chân lý nằm dưới cây gậy.

Để tiết kiệm tiền, Ngô Mặc tranh thủ thời gian ép hỏi Vu Bà chuyện xảy ra năm đó.

Ban đầu, trên mặt Vu Bà lộ ra một tia mờ mịt.

Cho đến khi Ngô Mặc lại một lần nữa giơ tay lên, sự mờ mịt lại bị nỗi sợ hãi thay thế.

Phải nói là không có việc gì thì cứ tát vài cái, giúp phòng ngừa bệnh đãng trí tuổi già.

Dưới sự uy hiếp bạo lực của Ngô Mặc, Vu Bà cuối cùng cũng nhớ lại chuyện xảy ra mấy chục năm trước.

Chuyện có chút quanh co và phức tạp.

Tóm lại một câu là bà ta bị người ta gài bẫy.

Theo lời Vu Bà, năm đó bà ta cũng được coi là có chút danh tiếng trong giới.

Tuy không phải là đệ tử của danh môn chính phái, nhưng sư phụ của bà ta vào thời Dân Quốc cũng được coi là một nhân vật lớn.

Sau này, vào thời kỳ đặc biệt không dám hành động liều lĩnh.

Vốn tưởng ngày tháng cứ thế trôi qua, vô tình gặp được một vị quý nhân giúp đỡ mình một phen.

Danh tiếng lại một lần nữa vang xa.

Mà khi bà ta nhận nhiệm vụ này, còn hai ngày nữa là đến đại thọ tám mươi tuổi.

Sư phụ năm xưa đã tính cho bà ta rằng tám mươi tuổi sẽ có một kiếp nạn.

Chỉ cần vượt qua, sống đến trăm tuổi không thành vấn đề.

Bà ta không định ra tay.

Dù sao ai lại muốn chết sớm, ngày tháng ngày càng tốt đẹp, sống thêm hai ngày không vui sao?

Tuy nhiên...

Linh thể và ma quỷ có sự khác biệt rất lớn.

Ma quỷ tồn tại trên đời phần lớn là do oán niệm, muốn báo thù giết người.

Linh thể thì ngược lại.

Muốn đầu thai nhưng lại bị thứ gì đó cố định lại.

Lên trời không lối, xuống đất không cửa, hồn hồn phách phách chỉ có thể tồn tại dưới hình dạng này.

Nói một cách dễ hiểu, linh thể thích hợp hơn để làm dược liệu cho trận pháp.

Linh thể của người bình thường năng lượng không đủ.

Cùng lắm một hai năm là tiêu hao hết, giống như pin số 5 mua một đồng bốn cục vậy.

Chẳng dùng được bao lâu.

Người tu luyện thì khác, năng lượng sử dụng như pin Nam Phu, mạnh mẽ vô cùng.

Vu Bà căn bản không nghĩ đến những chuyện này.

Đối mặt với mười ba người thợ đốn gỗ đến cửa cầu xin giúp đỡ, bà ta không nghĩ ngợi gì mà từ chối họ.

Chưa nói đến hai ngày sau là vượt qua kiếp nạn.

Chỉ riêng trạng thái của mười ba người thợ đốn gỗ này, Vu Bà đã có chút e ngại không dám tùy tiện ra tay.

Từ lúc họ bước vào cửa, Vu Bà đã cảm thấy bất an trong lòng, vô cùng khó chịu.

Lại nhìn vào mắt họ, lập tức hiểu ra những người này đã chọc vào thứ không nên chọc.

Trong lòng thầm cảm khái.

Tham tài là nguyên tội.

Con người phải chịu trách nhiệm cho những việc mình làm.

Lấy thứ không nên lấy, không trả lại thì phải dùng mạng để đền.

Thật ra trong lòng Vu Bà rất lương thiện, nếu không phải thật sự không tiện ra tay, bà ta tuyệt đối sẽ không ngồi yên mặc kệ.

Bà ta đứng dậy định rời đi.

Đột nhiên, người đứng đầu nhóm thợ đốn gỗ từ trong túi lôi ra một lá thư.

Chương 1386

Đưa cho Vu Bà xong liền liên tục dập đầu cầu xin cứu mạng.

Vu Bà mở thư ra.

Khi bà ta nhìn rõ nội dung viết trên đó, sắc mặt thay đổi liên tục.

Rối bời.

Giằng xé.

Cuối cùng nhắm mắt chấp nhận số phận.

Đúng vậy, chủ nhân của lá thư chính là ân nhân cứu mạng bà ta năm đó.

Năm xưa Vu Bà đã từng hứa, nếu đối phương cần, mình sẽ liều mạng này để giúp đỡ.

Bây giờ đối phương đến đòi lại ân tình.

Thời cũng thế, vận cũng thế, mệnh cũng thế.

Sư phụ quả nhiên không tính sai, e là mình không qua khỏi kiếp nạn này rồi.

Ngô Mặc nghe đến đây trong lòng nảy sinh nghi ngờ: “Không thể trì hoãn hai ngày sao?

Nếu hai ngày sau là sinh nhật tám mươi tuổi của bà, đợi qua rồi xử lý chuyện này không được à?” Vu Bà ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc một cái.

Anh bạn, anh đang bug game đấy à?

May mà Vu Bà không quen thuộc với từ ngữ hiện đại, nếu không ít nhiều cũng phải phàn nàn một câu này.

“Không còn thời gian nữa.” Vu Bà uể oải thốt ra một câu như vậy.

Ngô Mặc rùng mình một cái.

Vãi!

Câu này quen thuộc quá.

“Người bảo bà báo ân là ai?” Ngô Mặc tò mò hỏi: “Có thể miêu tả ngoại hình của ông ta không, tôi xem mình có nhận ra không.” Vu Bà chậm rãi lắc đầu: “Tôi không biết ông ta là ai, chỉ biết năm đó ông ta cấp bậc rất cao, và họ Trương.” Ủa?

Họ Trương?

Trời đất quỷ thần ơi.

Sao chuyện này lại dính dáng đến nhà họ Trương rồi?

Bí ẩn lại lớn thêm một phần.

Họ Trương, cấp bậc không thấp, sống ở kinh đô.

Ngô Mặc ngay lập tức nghĩ đến Trương Đại Phật Gia của Lão Cửu Môn – Trương Khải Sơn.

Hắn lập tức rút từ trong ngực ra bức ảnh chụp trộm ở Tân Nguyệt Phạn Điếm năm đó, đưa đến trước mặt Vu Bà: “Bà xác nhận kỹ xem có phải người này không?” Vu Bà nhìn kỹ hồi lâu.

Rồi từ từ lắc đầu: “Không phải người này.” Hóa ra là công dã tràng.

Nếu không phải Trương Đại Phật Gia, vậy cũng không có quan hệ gì lớn với mình, vẫn nên tiếp tục hỏi chi tiết.

Lúc Ngô Mặc cất ảnh đi đã bỏ lỡ sự mờ mịt và nghi hoặc trong mắt Vu Bà.

Vu Bà tiếp tục kể lại chuyện quá khứ.

Bị ràng buộc bởi lời hứa của mình, nhưng Vu Bà lại không muốn thật sự chết ở đây.

Bà ta tạm thời thu thập một số vật dụng đặc biệt.

Thậm chí còn đem cả chiếc gương cổ mà sư phụ năm xưa để lại cho bà ta cất vào lòng.

Nghe nói gương cổ có thể thông âm dương, trừ tà linh.

Việc sử dụng gương cổ có điều kiện đặc biệt, không thể tùy tiện sử dụng, phải dùng tuổi thọ để tế lễ mới có thể sử dụng một lần.

Sư phụ năm xưa đã dùng một lần.

Lúc lâm chung giao lại cho mình, đặc biệt dặn dò trừ khi đến bước đường cùng, nếu không tuyệt đối không được sử dụng.

Hiện tại chẳng phải là bước đường cùng rồi sao.

Trong thư đặc biệt dặn Vu Bà đưa mười ba người thợ đốn gỗ đến tòa nhà này để giải quyết nguy cơ.

Về lý do thì không đề cập.

Vu Bà biết rõ người này có khả năng suy đoán nhất định.

Có lẽ chỉ là có chút khó nói, nên không thể tự mình ra tay giúp người giải quyết vấn đề.

Bà ta biết lúc này vẫn không muốn tin mình bị người ta tính kế.

Chuyện sau đó có thể tưởng tượng được.

Bước vào tòa nhà, một dự cảm không lành ùa đến trong lòng.

Chạy trốn là không thể.

Chỉ có thể cứng rắn giải quyết.

Chuyện sau đó có chút khác biệt so với lời kể của lão già.

Một người là người ngoài cuộc bị dọa vỡ mật, một người là người thân trải qua, chắc chắn sẽ có điểm khác biệt.

“Tôi không muốn nhúng tay vào chuyện này, nhưng để bảo mệnh, chỉ có thể để họ đặt nữ thi vào một nơi thuộc âm.” “Trong thư có đề cập đến nơi này.” Giọng Vu Bà như ma nữ trong phim kinh dị, âm u.

Theo lời kể của bà ta, Ngô Mặc cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra tòa nhà này thật sự có điểm đặc biệt.

Cả tòa nhà có bảy tầng.

Không phải không có ý nghĩa, mà là lấy từ điển tích “đầu thất hồi hồn” (đêm thứ bảy linh hồn trở về).

Mà dưới lòng đất lại xây thêm hai tầng tạo thành một “tuyền nhãn”.

Bảy cộng hai vừa đúng là chín.

Điển tích “hàm tiếu cửu tuyền” (mỉm cười nơi chín suối) chẳng phải đã xuất hiện sao.

Cửu tuyền cũng chính là hoàng tuyền.

Thường gọi là âm gian.

Nói cách khác, người xây dựng tòa nhà này muốn dùng sức mạnh của âm gian để ô nhiễm không khí dương gian.

Vu Bà sinh vào năm âm tháng âm ngày âm giờ âm, thường gọi là Tứ Âm nhân.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Vu Bà có thể thông linh.

Đối với một số người, mệnh số này là trời ban, đồng thời cũng là một loại dược liệu cực kỳ quý hiếm.

Tuyền nhãn được xây dựng một cách bí mật.

Thợ đốn gỗ đều là những người làm việc thể lực, tuy mắt nhìn không rõ lắm, nhưng vẫn nghe theo sự sắp xếp mở tuyền nhãn ra, lặng lẽ đặt nữ thi vào trong.

Nhưng không ai ngờ, một trong số những người thợ đốn gỗ đầu óc chập mạch lại đặt sai vị trí.

Có lẽ đây chính là ý trời.

Muốn trừ tà thì phải đậy nắp giếng lại.

Họ dùng hết sức chín trâu hai hổ dùng tấm xi măng và các loại đồ vật khác để bịt miệng giếng lại.

Những thứ này được đặt ở góc tường.

Chương 1387

Chắc là có người cố ý đặt sẵn từ trước.

Lúc đó không có thời gian để bận tâm những vấn đề này, thấy thời gian không còn kịp nữa, chỉ có thể nhanh chóng trừ tà.

Vu Bà lưu luyến lôi ra chiếc gương cổ.

Chiếc gương cổ to bằng lòng bàn tay phủ đầy rỉ đồng.

Vu Bà cắn đầu lưỡi, máu nhỏ lên trên, lòng thấp thỏm không yên.

Thành hay bại là ở lần này.

Máu thấm vào trong gương đồng, phát ra một loại ánh sáng kỳ lạ.

Đột nhiên, Vu Bà chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, dường như thể lực bị thứ gì đó hút đi.

Nghĩ đến lời sư phụ nói gương đồng tiêu hao tuổi thọ, bà ta biết rõ phải tốc chiến tốc thắng không thể lãng phí thời gian.

Kết quả là công sức đổ sông đổ bể.

Mười ba người thợ đốn gỗ bị một loại tà linh nào đó khống chế lần lượt chết thảm.

Còn chính mình thì từ sâu trong linh hồn bốc lên ngọn lửa.

Vị giác bị lửa thiêu đốt có thể tưởng tượng được.

Bà ta muốn tóm lấy gương đồng để cứu mạng mình.

Nào ngờ không biết từ đâu lao ra một bóng người, nhặt lấy chiếc gương đồng trên đất rồi biến mất không dấu vết.

Chính mình thì trở thành bộ dạng như bây giờ.

Cái gương bị cướp mất rồi?

Trong một thoáng, Ngô Mặc có cảm giác như bị búa tạ nện vào đầu, óc ong ong lên.

Mẹ nó, đúng là đồ bỏ!

Dựa theo thông tin hệ thống tiết lộ, chiếc gương đó có tác dụng rất lớn trong việc làm dịu bệnh mắt của Hắc Nhãn Kính.

Chẳng phải mình bỏ tiền ra là để lấy nó sao?

Giờ lại bảo không có, bị người khác cướp mất?

Thế ai trả tiền Câu Linh Hương cho tôi đây?

Lửa giận bốc từ gót chân lên tận đỉnh đầu.

Ngô Mặc triệt để ghi hận cái kẻ vô danh này, coi hắn như một tên lừa đảo đã cuỗm tiền của mình rồi bỏ trốn.

Cố nén lửa giận, hắn nghiến răng kèn kẹt hỏi: "Sau đó thì sao?" "Sau đó?" Vẻ mặt Vu bà trở nên tiu nghỉu.

"Linh hồn của ta thoát khỏi thể xác, trơ mắt nhìn thân thể mình hóa thành tro bụi.

Lửa thiêu đốt linh hồn thật sự rất đau!" Ngô Mặc liếc nhìn thời gian, chỉ còn vài phút nữa là nén Câu Linh Hương sẽ cháy hết.

Hắn vội vàng hỏi tiếp: "Lúc lửa bùng lên, bà ở dưới tầng hầm hay trên sân thượng?" Mặc dù chín phần là ở dưới tầng hầm, nhưng chuyện gì cũng có thể có bất ngờ, hỏi cho rõ ràng thì mới hoàn thành được nhiệm vụ hệ thống giao.

Vu bà không trả lời thẳng câu hỏi của Ngô Mặc.

Bà ta dường như chìm vào một cảm xúc cực đoan nào đó, lẩm bẩm một mình: "Tại sao lại là ta?

Tại sao lại là ngươi?

Tại sao chứ?” Mẹ kiếp, bà là cuốn Mười vạn câu hỏi vì sao à?

Ngô Mặc ngứa tay muốn đấm người.

Thấy Vu bà cứ lặp đi lặp lại câu nói đó, hắn không muốn lãng phí thời gian, bèn túm cổ áo đối phương lôi xuống tầng hầm.

Nào ngờ, vừa đến tầng hầm, miệng Vu bà đột nhiên hét lên thảm thiết.

Dưới chân bà ta xuất hiện một tia lửa.

Ban đầu chỉ nhỏ bằng móng tay, ngay sau đó nó như một con rắn uốn lượn bò khắp người Vu bà.

“Cứu…” Chữ “mạng” còn chưa kịp nói ra, một vòng xoáy đột nhiên xuất hiện trên mặt đất, như một bông hoa ăn thịt người nuốt chửng lấy Vu bà.

Bà ta bắt đầu biến mất từ chân lên với tốc độ cực nhanh, chưa đầy mấy giây đã chỉ còn lại cái đầu.

“Thúc phược…” Nén đau đớn thốt ra hai chữ, bà ta liền biến mất không còn tăm hơi.

Cùng lúc đó, nén Câu Linh Hương cũng cháy hết.

Vãi!

Tình hình gì thế này?

Ngô Mặc đứng bên cạnh bó tay chịu trói, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra.

Nhất thời hắn không hiểu hai chữ cuối cùng của Vu bà có nghĩa là gì.

Thoải mái?

Bị đốt thành bánh quai chèo rồi mà còn kêu thoải mái à?

Mắc hội chứng Stockholm hả?

Haizz!

Hôm nay đúng là mất cả chì lẫn chài.

Chẳng được cái gì thì thôi, lại còn mất hơn chục vạn tệ.

Hắn tức đến mức đá một phát vào tường.

Sau đó… “Á!” một tiếng rồi ôm chân nhảy lò cò tại chỗ.

Hệ thống thực sự không chịu nổi bộ dạng thiểu năng trí tuệ của hắn nữa, bèn lên tiếng ngắt lời.

“Ting!

Hoàn thành nhiệm vụ phụ: Tìm ra nơi Vu bà tự thiêu năm đó.” “Phần thưởng: Manh mối về Mẫu Kính.” Hệ thống không nói thẳng vị trí, mà trầm giọng hỏi: “Ngươi có biết Mẫu Kính trên người nữ thi có lai lịch gì không?” “Mày nói thừa thế?

Bố mày làm sao mà biết được?” Hệ thống đã sớm quen với cái nết nói chuyện của Ngô Mặc.

Nó chẳng để ý, chuẩn bị phổ cập kiến thức cho cái thằng vô học này.

“Từ xưa đến nay, có bốn tấm thần kính nổi tiếng nhất.” “Hả!

Thần kinh?

Lại còn nổi tiếng?” Dù cho tâm hệ thống có tĩnh như nước, cũng không chịu nổi những lời nhảm nhí liên tiếp của Ngô Mặc.

“Câm cái mồm thối của mày lại, đừng có chen ngang.” Hệ thống mắng một tiếng, rồi chậm rãi kể.

“Bốn tấm cổ kính xếp theo thứ tự thời gian là: Kính Hiên Viên, Kính Chiếu Cốt của Tần Vương, Kính Lục Tị và Vô Tật Kính.” “Mỗi loại gương đều có năng lực đặc biệt, và cái gọi là Mẫu Kính chính là Vô Tật Kính trong số đó.” “Trong «Bản Thảo Cương Mục» từng ghi lại, hoàng đế Hậu Thục Lưu Sưởng đã từng có được một tấm cổ kính, trên gương ẩn hiện ánh sáng le lói, tựa như ánh nến.” “Hoàng đế thấy vô cùng kỳ lạ, luôn cảm thấy tấm gương này không tầm thường, liền hỏi thuộc hạ về lai lịch của nó.

Quốc sư kiến thức rộng rãi, một lời nói toạc ra đây là Vô Tật Kính.

Phàm là người có duyên với nó, đều có thể trừ bỏ mọi bệnh tật trên người.” “Hoàng đế không tin, bèn thử một phen, quả nhiên mọi bệnh tật trên người đều tiêu tan.

Từ đó, danh tiếng của Vô Tật Kính được truyền đi.” Ngô Mặc nghe xong không khỏi phấn khích.

Vãi chưởng!

Nếu mình có được tấm gương này, chẳng phải có thể mở một phòng khám tư sao?

Đến lúc đó mình còn xuống mộ làm cái quái gì nữa, ở nhà đếm tiền không vui hơn à?

Chương 1388

Lỡ mồm nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hệ thống khựng lại, không nhịn được mắng: “Đồ ngu, toàn nghĩ chuyện tốt đẹp.

Truyền thuyết đều là phóng đại hiện thực, nhưng tấm gương này quả thực có thể trấn áp tà vật.” “Theo mày nói thì Vô Tật Kính uy lực rất lớn, tại sao Vu bà lại không dùng nó để diệt nữ thi?” Ngô Mặc nghĩ mãi không ra, bèn thắc mắc.

“Vấn đề do phương pháp thao tác, sử dụng không đúng cách đã biến nó thành tà vật.” Hệ thống giải thích qua loa, rồi nói đến vấn đề mấu chốt.

“Bệnh mắt của Hắc Nhãn Kính không chỉ là bệnh tật, mà còn có một số nguyên nhân đặc biệt, cần ngươi tự mình đi điều tra.” “Mày nói thẳng cho tao biết là được rồi?” Ngô Mặc được đằng chân lân đằng đầu, cực kỳ không biết xấu hổ mà bám lấy hệ thống.

Hệ thống chẳng thèm để ý đến trò này của hắn.

“Bớt nói nhảm đi, giờ tao nói cho mày biết, người cuối cùng sở hữu Vô Tật Kính là Trương Khải Sơn.” “Còn về nơi này…” Hệ thống đang định nói tiếp, dường như nghĩ ra điều gì, lời đến miệng lại nuốt vào.

Nó đổi giọng nói: “Được rồi, phần thưởng nhiệm vụ đã kết thúc, mau trả hết nợ đi.” Nói xong, nó lại một lần nữa ẩn thân biến mất.

Ngô Mặc có chút ngơ ngác.

Ủa?

Đánh rắm được nửa chừng, mày không thấy khó chịu à?

Mình là thằng đại ngu si sao?

Cả đêm không ngủ chạy tới đây vật lộn với ma quỷ?

Liếc nhìn lại vị trí Vu bà biến mất, trong lòng thầm niệm hai chữ "thoải mái", rồi bước ra khỏi tòa nhà.

Không nghĩ ra, thật sự không nghĩ ra.

Chuyện vụ án xác cháy tạm thời kết thúc.

Mặc dù chưa hiểu rõ ngọn ngành, nhưng cũng coi như có được một chút thu hoạch bất ngờ.

Dòng nước ngầm ở Kinh thành vừa gợn lên một vòng xoáy nhỏ.

Ngô Mặc quyết định phải nhanh chân, nhân lúc người khác chưa đề phòng mà xử lý thêm vài nhân vật quan trọng.

Một người bà con xa của Giải gia đã may mắn lọt vào danh sách đen của hắn.

Chính kẻ này đã bán đứng thông tin của Giải Ngữ Hoa cho Thanh Đồng Vương.

Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Từ miệng Thanh Đồng Vương biết được người này khoảng sáu mươi tuổi, tướng mạo phúc hậu, cả ngày tươi cười.

Hoàn toàn không nhìn ra có dã tâm bất thường.

Hành sự vô cùng cẩn thận, không bao giờ để lại sơ hở, cũng không làm những chuyện như tham ô tiền bạc.

Cho nên lúc thanh lý nội bộ Giải gia, Giải Ngữ Hoa hoàn toàn không để ý đến cái gai không đáng chú ý này.

Hết cách, những kẻ xếp hàng trước hắn ta quá nhiều.

Chỉ cần không phải lỗi lầm lớn, với tư cách gia chủ, thường thì sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Dù sao thì nước trong quá cũng không có cá.

Ai mà biết được chính cái kẻ trông có vẻ vô hại này, cuối cùng lại mang đến phiền toái cực lớn cho Giải Ngữ Hoa.

Ngô Mặc thực ra cũng là tình cờ.

Đã nghe được thông tin về kẻ này từ miệng Thanh Đồng Vương, thì chắc chắn không thể để hắn sống đến sáng mai.

Những người bạn thường xuyên giết người đều biết, muốn giết một người không phải là chuyện dễ dàng.

Trước tiên phải biết hành tung, sở thích của đối phương.

Đặc biệt là loại người hành sự cẩn thận, bên cạnh luôn có vài vệ sĩ.

Thời thế đã khác, cái thời đơn thương độc mã đi giết người đã qua rồi.

Ngô Mặc phái Tinh Hà và mấy người nữa ra tay, dùng cổ trùng khống chế vệ sĩ của kẻ đó, lấy được quỹ đạo hành tung của hắn.

Lúc này, tin tức Thanh Đồng Vương gặp chuyện đã lan truyền khắp nơi.

Khách sạn Tân Nguyệt.

A Ninh ngồi trong văn phòng lật xem tài liệu trong tay.

Tục ngữ có câu, sĩ vì tri kỷ giả tử.

Doãn Nam Phong đối xử với A Ninh không tệ, A Ninh cũng đáp lại bằng cách toàn tâm toàn ý bán mạng cho khách sạn Tân Nguyệt.

Cả hai người phụ nữ đều là những người mạnh mẽ.

Trong thế giới ngầm do nam giới thống trị này, tất yếu phải tranh giành cao thấp.

Hai người từ nhỏ đã cô đơn, giữa họ lại nảy sinh một thứ tình cảm thân thiết.

Bây giờ, thông tin khách sạn Tân Nguyệt thu thập được gần như đều giao cho A Ninh trước, đợi cô chỉnh lý xong mới đưa cho Doãn Nam Phong.

Nhờ vậy, Doãn Nam Phong cũng giảm bớt được không ít áp lực.

Đương nhiên, lòng người cách một lớp da.

Dù có thân thiết đến đâu, Doãn Nam Phong cũng sẽ không nói cho A Ninh biết toàn bộ kênh thông tin của mình.

Không phải đề phòng ai, mà là giữa họ vẫn nên có một giới hạn nhất định thì tốt hơn.

Lúc này, A Ninh đang xem thông tin.

Bên tay trái là một chồng tài liệu đã xem xong, bên phải là thông tin vừa mới được gửi tới.

Đặt ở vị trí đầu tiên chính là ảnh chụp cái chết thảm của Thanh Đồng Vương.

Bên dưới mô tả chi tiết một loạt sự việc do Thanh Đồng Vương gây ra.

Ví dụ như một giáo sư nào đó bị phanh phui có thù với Thanh Đồng Vương, nghi ngờ là ông ta đã ra tay giết người.

Lại ví dụ như rất nhiều người mua yêu cầu trả hàng, cho rằng bản thân Thanh Đồng Vương thừa nhận mình không biết gì, xem đồ đồng đều là giả, dẫn đến biến động giá cả trên thị trường đồ đồng.

Giới đồ cổ không còn được tin tưởng.

Một số chuyên gia khảo cổ có lời lẽ kịch liệt thậm chí còn phát biểu, nên dẹp bỏ tất cả các cửa hàng buôn bán đồ cổ.

Loạn thành một nồi cháo.

“Hừ, lũ hề nhảy nhót.” A Ninh khinh thường cười nhạt.

Cô có chút hiểu biết về Thanh Đồng Vương, biết kẻ này là một tên đạo đức giả, thích khoác lác trên truyền hình.

Bây giờ không biết đã đắc tội với ai, nhận lấy kết cục thảm khốc như vậy, cũng coi như đáng đời.

Trong tài liệu có vài tấm ảnh của Thanh Đồng Vương.

Một số hình ảnh không phù hợp với trẻ em còn bị cố ý phóng to cực kỳ rõ nét.

A Ninh có chút chán ghét liếc nhìn.

Lúc Doãn Nam Phong đẩy cửa bước vào vừa hay nhìn thấy cảnh này: “Ối chà!

Ai làm A Ninh tiểu thư nhà chúng ta không vui vậy?

Thế thì chị phải tìm hắn nói chuyện cho ra lẽ, nhỡ đâu tiểu thư không vui mà rũ áo ra đi, chẳng phải chị lại phải bận tối mắt tối mũi sao?” A Ninh đảo mắt một cái: “Bà chủ có thời gian rảnh rỗi như vậy, sao không xử lý chuyện của hội trưởng Trương đi.

Thanh Thanh nhờ em chuyển lời, nói là muốn tìm chị nói chuyện, cụ thể chuyện gì thì em không rõ.” Nói đến đây, mắt cô lóe lên ánh sáng hóng chuyện, khóe miệng nhếch lên một nụ cười gian tà: “Này, không lẽ ông ta thật sự nhận ra không thể sống thiếu chị, định đích thân cầu hôn chị đấy chứ?” “Bớt xem mấy bộ phim truyền hình cẩu huyết đi.” Doãn Nam Phong bực mình vỗ nhẹ A Ninh một cái.

Cô thuận tay cầm lấy tài liệu trên bàn lướt qua một lượt.

Chương 1389

"Hửm?" Ánh mắt cô lập tức bị tin tức trên đó thu hút.

Cô nhíu mày suy tư một lúc lâu.

Luôn cảm thấy thủ pháp này có chút quen thuộc.

"Sao vậy?" A Ninh có chút tò mò, nghi hoặc nhìn Doãn Nam Phong.

"Đợi chút, em xem cái này." Doãn Nam Phong mở máy tính của mình, nhẹ nhàng gõ bàn phím.

Rất nhanh, một số thông tin bí mật hiện ra trên màn hình.

A Ninh ghé sát vào xem kỹ, phát hiện thông tin ghi lại là chuyện của khoảng bốn năm năm trước.

Người chết chính là hai vị trưởng lão của Giải gia.

Cách chết của hai người cực kỳ mất mặt, mức độ khó coi không thua kém gì Thanh Đồng Vương.

"Người của Giải gia?" A Ninh có chút nghi hoặc.

Cô không hiểu tại sao Doãn Nam Phong lại cho mình xem thông tin này?

Chẳng lẽ cái chết của Thanh Đồng Vương có liên quan đến hai người của Giải gia này?

"Đúng vậy, là người của Giải gia." Doãn Nam Phong gật đầu, trầm giọng nói: "Hai người này không phải dạng vừa, ở Giải gia có địa vị cấp trưởng lão." "Chẳng lẽ Giải gia đắc tội với ai?" A Ninh nhíu chặt mày suy đoán.

"Đúng là đắc tội với người khác." Doãn Nam Phong mỉm cười, “Nhưng không phải Giải gia đắc tội, mà là hai người này đã đắc tội với một người không nên đắc tội.” “Ai?” “Người đứng đầu Giải gia, Giải Ngữ Hoa.” Khách sạn Tân Nguyệt có thể đứng vững ở Kinh thành hơn trăm năm tuyệt đối không phải nhờ may mắn.

Sau khi kiến quốc, rất nhiều thuộc hạ của Trương Khải Sơn từ sáng chuyển vào tối, dung hợp với khách sạn Tân Nguyệt, hình thành nên một thế lực mới hùng mạnh.

Rất nhiều kênh thông tin mới được sinh ra.

Ngay cả khi đã sang thế kỷ mới, họ vẫn có thể nắm được rất nhiều thông tin mà người ngoài không thể biết.

Doãn Nam Phong được dạy dỗ rằng bất kể thông tin lớn nhỏ đều phải được tổng hợp lại.

Rất nhiều khi, những thông tin không đáng chú ý lại có thể là mấu chốt của vấn đề.

Vì vậy, từ khi cô tiếp quản khách sạn Tân Nguyệt, phàm là chuyện gì xảy ra ở Kinh thành đều được cô sắp xếp lại.

Tin tức hai vị trưởng lão Giải gia chết thảm, người ngoài không thể biết, nhưng khách sạn Tân Nguyệt lại nắm được tài liệu gốc.

Doãn Nam Phong sợ có người nhắm vào khách sạn Tân Nguyệt, nên đã đặc biệt ra lệnh tìm kiếm mọi thông tin.

Kết quả sau đó lại chẳng có chuyện gì xảy ra.

Chuyện này khiến cô nghi hoặc rất lâu.

Qua nhiều lần phân tích, cô phát hiện hai người chết này đều là những người bình thường không hợp với Giải Ngữ Hoa.

Chẳng lẽ là Giải Ngữ Hoa làm?

Thực sự không nghĩ ra là ai ra tay có chút… Doãn Nam Phong nhất thời không biết nên đánh giá Giải Ngữ Hoa thế nào.

Giết người thì giết người.

Cắt dương vật của người ta nhét vào miệng?

Thật khó bình luận!

Từ đó về sau, mỗi lần nhìn thấy Giải Ngữ Hoa, trong lòng cô đều có chút nghi ngờ.

Trông thì nho nhã, ra tay lại có chút biến thái, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Đây có lẽ là lần Giải Ngữ Hoa bị tổn hại danh tiếng thảm nhất.

Sau này quen biết Ngô Mặc, chứng kiến đủ mọi trò quái đản của cậu ta, đặc biệt là những hành động kỳ quái đối với kẻ địch ở cổ quốc Nam Chiêu.

Hiểu được mối quan hệ rối rắm giữa Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa, Doãn Nam Phong đã ngộ ra.

Có thể làm ra chuyện thất đức như vậy, ngoài cái tên em trai xui xẻo của mình ra, e rằng người khác không có tài năng này.

Bây giờ, hình ảnh cái chết thảm của Thanh Đồng Vương, có chút tương tự với cảnh tượng năm xưa.

Doãn Nam Phong ngay lập tức đặt đối tượng tình nghi lên người Ngô Mặc.

Chuyện Giải Ngữ Hoa gần đây đang sứt đầu mẻ trán, Doãn Nam Phong có nghe qua.

Bóng dáng bận rộn của Hoắc Tú Tú cũng đã chứng thực cho lời đồn này.

Nhưng hai người tuy được coi là bạn bè, nhưng có những chuyện cũng không tiện xen vào.

Nếu đối phương không cầu cứu đến mình, Doãn Nam Phong chỉ có thể giả vờ không biết.

Đều là những người kiêu ngạo, cô có thể hiểu cách làm của Giải Ngữ Hoa.

Nếu là cô, cô cũng sẽ không dễ dàng cầu cứu người khác.

Nhưng vấn đề là, Thanh Đồng Vương chết thảm, nan đề của Giải gia vô tình được giải quyết.

Ai có thể là người đã ra tay?

Chuyện này không cần giấu A Ninh, Doãn Nam Phong kể lại suy đoán của mình.

“Hắn đúng là biến thái.” A Ninh mặt đầy kinh ngạc, buột miệng nói ra.

Ngay sau đó, nghĩ đến tác phong trước đây của Ngô Mặc, cô lại đảo mắt, có chút cạn lời: “Đúng vậy, hắn chính là một tên biến thái.” Giọng điệu đầy oán khí, đủ để thấy A Ninh đã nhịn Ngô Mặc quá lâu rồi.

Không phải tự khen, nhưng dung mạo, vóc dáng của mình đều thuộc hàng nổi bật.

Vậy mà trong miệng tên khốn đó lại biến thành “tiểu Ninh tử”, “đồ ẻo lả”, “đàn ông đích thực”.

Đây là lời người nói sao?

Mù à?

Không nhìn ra mình là phụ nữ sao?

Càng tức hơn là, vì ơn cứu mạng, mấy người anh em của mình luôn vô tình hay cố ý nói tốt cho hắn trước mặt.

Hở ra là lại nói mấy câu ơn cứu mạng lấy thân báo đáp.

Muốn báo đáp đến thế, sao mấy người bọn họ không gả qua đó luôn đi?

Chỉ cần nghĩ đến Ngô Mặc, A Ninh sẽ ngay lập tức biến thành một bà già lẩm cẩm.

Doãn Nam Phong từ ban đầu không hiểu, đến buồn cười, rồi bây giờ đã quen.

Cô đã có thể bình tĩnh đối mặt với đủ mọi lời than vãn của A Ninh.

Dù sao thì mong chờ tên nhóc Ngô Mặc đó thay đổi là không thể, chỉ có thể để A Ninh dựa vào việc than vãn để giải tỏa sự bất mãn trong lòng.

Nếu không lỡ tức đến nổ tung, chẳng phải mình sẽ tổn thất nặng nề sao?

“Chị nói tên khốn đó đến Kinh thành là để trút giận cho Giải đương gia?

Chúng ta có thể kiếm được lợi lộc gì từ chuyện này không?” A Ninh bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ về lợi và hại.

Tại kỳ vị, mưu kỳ sự.

Nhận lương của khách sạn Tân Nguyệt, dù sao cũng phải suy nghĩ nhiều hơn cho lợi ích của bà chủ mình.

“Nếu thật sự là do tên nhóc thối đó làm, hắn ra tay bất ngờ như vậy, không ít cửa hàng đồ cổ đã bị ảnh hưởng.” Doãn Nam Phong ung dung đi đến ghế sofa bên cạnh, tao nhã ngồi xuống, rồi đặt ngón tay lên bàn, gõ nhịp nhàng, âm thanh trong trẻo vui tai.

Cô thong thả nói: “Khách sạn Tân Nguyệt của chúng ta có lịch sử trăm năm, có phương pháp thẩm định và kênh thông tin độc đáo, ngược lại có thể kiếm lợi từ trong đó.” Nói đến đây, khóe miệng cô hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười khó nhận ra: “Tôi nghĩ bây giờ là lúc để tổ chức một buổi đấu giá nữa.” A Ninh nhíu mày.

Một lúc sau, cô bừng tỉnh ngộ rồi mỉm cười.

Kinh thành, nhà cũ của Giải gia.

Chương 1390

Giải Ngữ Hoa đã thức trắng mấy đêm liền.

Đôi mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi sâu sắc, u ám như hoàng hôn sau khi ánh nắng mùa đông bị che khuất.

Lúc này, anh đang dựa vào ghế sofa, tay phải kẹp một điếu thuốc, ánh mắt xuyên qua làn khói lượn lờ, nhìn chằm chằm vào Hoắc Tú Tú đang giả vờ xem tài liệu nhưng thực chất lòng dạ bất an ở phía đối diện.

Mông Hoắc Tú Tú như có kim châm, ngồi không yên.

Cô cố tỏ ra bình tĩnh, nỗ lực làm cho mình trông như đang chăm chú đọc tài liệu.

Thực tế, cô không dám ngẩng đầu lên nhìn Giải Ngữ Hoa một cái.

Khóe miệng Giải Ngữ Hoa hơi nhếch lên, cười như không cười nói: “Em còn định xem bao lâu nữa.” Hoắc Tú Tú dù không ngẩng đầu cũng hiểu ý câu nói này, cô cười gượng: “Sắp rồi, còn vài trang nữa là xem xong.” “Ồ?” Giải Ngữ Hoa nhướng mày, giọng điệu châm chọc: “Tú Tú, sao anh không biết em còn có bản lĩnh xem ngược tài liệu thế?

Chẳng lẽ xem ngược thì hiểu sâu hơn à?” “A?” Hoắc Tú Tú mở to mắt nhìn kỹ tài liệu trong tay, quả nhiên như lời Giải Ngữ Hoa nói, cô cầm ngược hoàn toàn.

Lập tức, cô ngây người tại chỗ như bị sét đánh.

Giải Ngữ Hoa không nói gì, vắt chéo chân, ung dung xem Hoắc Tú Tú biểu diễn Xuyên kịch đổi mặt.

Màn trình diễn miễn phí, không xem thì phí.

Một lúc lâu sau, Hoắc Tú Tú cười ngượng ngùng: “Tiểu Hoa ca ca, anh đừng để ý nhé, gần đây em chạy đi chạy lại nhiều nên tinh thần không được tập trung, vừa rồi có chút lơ đãng, nhưng sẽ không làm lỡ chuyện chính đâu.” “Đúng vậy.” Giải Ngữ Hoa như có điều suy nghĩ liếc nhìn Hoắc Tú Tú, gật đầu: “Làm nhiều chuyện mờ ám, đúng là dễ bị lơ đãng.

Hay là mình phơi bày mọi chuyện ra ánh sáng đi nhỉ?” “Tiểu Hoa ca ca, anh có bị ấm đầu không vậy?” Hoắc Tú Tú mặt đỏ tai hồng biện giải: “Chúng ta làm ăn trong thế giới ngầm, sao có thể công khai phơi bày ra ánh sáng được?

Chẳng phải là tự tìm phiền phức sao?” Tốt lắm.

Gan thật sự to rồi.

Trong sổ đen của Giải Ngữ Hoa lại có thêm một gạch.

Dường như đã học được tinh túy của Ngô Mặc, Hoắc Tú Tú đã học được chiêu nói cùn nói dai đến nơi đến chốn.

Cô đổi chủ đề, chỉ vào điếu thuốc trong tay Giải Ngữ Hoa nói: “Tiểu Hoa ca ca, anh xem anh bây giờ sa đọa thành cái dạng gì rồi?

Hút thuốc uống rượu đủ cả, không cần cổ họng và mạng sống nữa à?

Lớn tướng rồi mà cả ngày không yên tĩnh, để người ta phải lo lắng theo sau.

Ai, lỡ như Tiểu Mặc… khụ khụ, lỡ như, em nói là lỡ như thôi nhé, chuyện này… cũng chẳng có lỡ như gì cả, ha ha!” Nói nhiều như vậy thực ra chỉ để chuyển chủ đề.

Nào ngờ nói nhiều lại thành nói hớ.

Vô ý nói ra tên Ngô Mặc, lập tức như cà tím bị sương đánh – tắt ngóm.

Giải Ngữ Hoa không nhịn được cười, rồi nhanh chóng nín lại, nghiêm mặt hỏi: “Nói đi, chuyện của anh có phải do em tiết lộ ra ngoài không?

Trước khi đi anh đã nói gì với em?

Em đã hứa với anh thế nào?” “Ai da, em… em cũng là lo cho anh mà!” Hoắc Tú Tú cúi đầu, như một đứa trẻ phạm lỗi.

Giải Ngữ Hoa bất đắc dĩ thở dài.

Anh biết Tú Tú cũng có ý tốt, nhưng một khi liên quan đến Ngô Mặc, rất nhiều chuyện sẽ xảy ra những biến hóa không thể kiểm soát.

Anh đã dặn đi dặn lại không được nói, chủ yếu là sợ Ngô Mặc biết được sự thật sẽ mạo hiểm ra tay, rước lửa vào thân.

Chưa đến lúc nguy cấp, Giải Ngữ Hoa không muốn kéo Ngô Mặc xuống vũng nước này.

Thế lực ở Kinh thành rất phức tạp, tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là đánh đánh giết giết là có thể giải quyết được.

“Em…” Giải Ngữ Hoa muốn trách mắng Hoắc Tú Tú, nhưng lời đến miệng lại không biết nên nói thế nào.

Hoắc Tú Tú đảo mắt một vòng, quyết định thử lại chính sách mềm mỏng năm xưa.

“Em biết sai rồi mà, Tiểu Hoa ca ca ~” Hoắc Tú Tú kéo tay áo Giải Ngữ Hoa làm nũng, “Em hứa lần sau sẽ không thế nữa!

Anh tha cho em lần này đi mà.” Giọng điệu phảng phất như trở về thời thiếu nữ mấy năm trước.

Tuy nhiên, Hoắc Tú Tú đã quên một chuyện – thời gian là một con dao giết heo.

Từ khi quen biết Ngô Mặc đến nay, Hoắc Tú Tú sống ngày càng thô bạo.

Cô luôn ghi nhớ một câu mà Ngô Mặc dạy – lấy sức phá mười, không được thì đánh, đánh không phục mới xem xét dùng đức phục người.

Vì vậy, Hoắc Tú Tú ngày thường không ít lần đến phòng gym luyện sức.

Dẫn đến! *Roẹt* Giải Ngữ Hoa nhìn ống tay áo bị Hoắc Tú Tú xé xuống, rơi vào im lặng.

Hoắc Tú Tú nhìn mảnh vải trong tay mình, rơi vào im lặng.

Trong phòng tĩnh lặng như tờ.

Một lúc lâu sau.

Hoắc Tú Tú nuốt nước bọt, lí nhí như kẻ trộm: "Tiểu Hoa ca ca, chất lượng quần áo của anh có vẻ không tốt lắm nhỉ, lát nữa… lát nữa em đền anh cái khác nhé." Giải Ngữ Hoa ngước mắt nhìn Hoắc Tú Tú.

Lông mày hơi nhíu lại, ánh mắt sâu thẳm khó dò, phảng phất như cô gái trước mặt không phải là cô bé ngoan ngoãn mà anh nhìn từ nhỏ đến lớn, mà là một đứa ngốc thiếu não.

Hoắc Tú Tú vẫn đang cố gắng biện minh.

Lời lẽ của cô đều ám chỉ chất lượng quần áo của Giải Ngữ Hoa không tốt, không liên quan gì đến sức mạnh của mình.

Giải Ngữ Hoa gần như bị chọc cười, anh cầm điện thoại lên gọi một cuộc.

Hoắc Tú Tú im bặt.

Cô tưởng Giải Ngữ Hoa gọi cho Ngô Mặc, vắt óc suy nghĩ lát nữa nên biện minh cho vấn đề của mình thế nào.

“Viện trưởng Lý, chiều nay sắp xếp cho tôi thiết bị ở khoa mắt và khoa não, tôi muốn sắp xếp người qua đó kiểm tra sức khỏe.” Hửm?

Hoắc Tú Tú ngơ ngác một lúc.

Đợi Giải Ngữ Hoa cúp máy, cô lập tức ghé sát lại quan tâm hỏi: “Tiểu Hoa ca ca, anh không khỏe ở đâu à?” Vẻ mặt lo lắng không phải giả vờ.

Hai người cùng nhau lớn lên, rất hiểu nhau.

Giải Ngữ Hoa luôn có bệnh thì cố chịu.

Trừ khi hôn mê bất tỉnh mới có tư cách đi viện, còn không thì rất ít khi chủ động đi kiểm tra sức khỏe.

“Không phải cho anh, là cho em.” Giải Ngữ Hoa mỉm cười, nhưng lời nói ra lại như kim châm vào lòng người. 57.

“Trước đây đã nói em đi kiểm tra não và mắt rồi, nhưng vẫn luôn không có thời gian, lát nữa chiều em qua đó xem kỹ đi.” Miệng Hoắc Tú Tú từ hình chữ nhất biến thành hình chữ O.

Thất đức quá!

Nói ai bị bệnh não chứ?

Tôi thấy anh mới bị bệnh não ấy, mắt lại còn kém, đồ hẹp hòi.

Đương nhiên, những lời phẫn uất này chỉ dám nghĩ trong lòng, chứ không dám nói ra.

Thấy biểu cảm trên mặt Hoắc Tú Tú thay đổi, Giải Ngữ Hoa lập tức cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Anh hừ lạnh một tiếng: “Nói đi, người ở đâu?” “Ai cơ?

Tiểu Hoa ca ca, anh nói gì em chẳng hiểu gì cả?” Hoắc Tú Tú sống chết không thừa nhận có liên lạc với Ngô Mặc.

Giữ vững quan niệm “chỉ cần tôi không nói thì anh không thể đánh chết tôi”, cô quyết không dễ dàng tiết lộ thông tin cụ thể.

“Em không nói, tôi không tra ra được sao?” Giải Ngữ Hoa gõ nhẹ lên mặt bàn.

Tư thế có vẻ nhàn nhã nhưng lại đầy vẻ uy hiếp.

Chương 1391

“Em thật sự không biết, hay là anh gọi cho Tiểu Mặc ca ca đi?” Hoắc Tú Tú vẫn không từ bỏ, tiếp tục giãy giụa.

Cô không phải cố ý chống đối Giải Ngữ Hoa, chỉ là Ngô Mặc cũng đã nói một câu “dám tiết lộ hành tung của tao, quay về tao cạo trọc đầu mày”.

Cạo trọc đầu.

Đáng sợ biết bao!

Nghĩ đến cái đầu bóng loáng như bóng đèn bôi dầu của Ngô Mặc ở KTV, Hoắc Tú Tú không dám tưởng tượng cảnh đó mà áp lên người mình sẽ như thế nào.

Chắc không sống nổi nữa, thà treo cổ tự tử sớm, đầu thai còn được xếp hàng nhanh hơn.

Vì thế, dù biết Giải Ngữ Hoa khó đối phó, Hoắc Tú Tú vẫn nghiến răng quyết không hé nửa lời.

Thôi kệ.

Đắc tội với Tiểu Hoa ca ca, cùng lắm là bị giao thêm việc, hoặc là bị bắt đi khám bệnh.

Lát nữa cô sẽ tự động đi bệnh viện, coi như là thư giãn tâm tình.

Nhưng đắc tội với Tiểu Mặc ca ca là mất mạng đó.

Bên nặng bên nhẹ, chỉ cần không phải đồ ngốc đều phân biệt được.

Giải Ngữ Hoa có chút bất ngờ.

Thực sự không ngờ Hoắc Tú Tú lại kín miệng đến vậy.

Trong lòng có chút bực bội, nhưng bề ngoài không để lộ ra.

Anh cũng muốn gọi cho Ngô Mặc, vấn đề là tên nhóc đó phải nghe máy đã.

Tên khốn đó dường như sợ mình tìm được, điện thoại không nghe, tin nhắn không trả lời.

Kinh thành lớn như vậy, nếu cậu ta cố tình trốn đi, nhất thời cũng khó mà tìm được hành tung.

Giải Ngữ Hoa vô thức nhíu mày.

Hoắc Tú Tú thấy tình hình không ổn, định tìm cớ chuồn đi.

Tuy nhiên, mông còn chưa rời khỏi ghế, cửa đã có người gõ.

“Vào đi!” Giải Ngữ Hoa trầm giọng nói.

Cửa vừa mở, tâm phúc của Giải Ngữ Hoa là Lâm Trì bước nhanh vào.

“Hoa gia, có chuyện rồi.” Giải Ngữ Hoa vững như núi Thái Sơn: “Nói.” Lâm Trì liếc nhìn Hoắc Tú Tú bên cạnh, do dự không biết có nên nói thẳng trước mặt cô không.

Hoắc Tú Tú như có lò xo dưới mông, “vèo” một cái bật cao ba thước, vội vàng nói: “Tiểu Hoa ca ca, nếu có chuyện cần xử lý, vậy em đi trước nhé.” Vẻ mặt hưng phấn chưa kéo dài được một giây, Giải Ngữ Hoa đã hừ lạnh một tiếng: “Ngồi xuống, tôi đã cho em đi chưa?” “Tôi…” Hoắc Tú Tú rất muốn lấy hết can đảm ném cho anh một câu: “Bà đây đi đấy thì làm sao nào?”.

Nhưng khổ nỗi không mang theo ống bơm hơi, nên hơi này mãi không phồng lên được.

Cô đành ấm ức ngồi xuống lại.

Lâm Trì nhìn thấy vậy còn có gì không hiểu.

Hoa gia nhà mình hôm nay tâm trạng không tốt, mau báo cáo xong việc rồi chuồn thôi.

Nếu không bị làm bao cát trút giận thì oan quá!

“Hoa gia, Giải Văn Thân gặp chuyện rồi.” “Hửm?” Giải Ngữ Hoa suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra Giải Văn Thân là ai từ một xó xỉnh nào đó trong ký ức.

Người này là họ hàng xa của Giải gia, làm việc luôn rất cẩn thận, không bao giờ dính dáng đến lợi ích cốt lõi.

Gặp chuyện?

Chuyện gì?

Giải Ngữ Hoa không liên hệ chuyện này với Ngô Mặc, chủ yếu là vì Giải Văn Thân không có nhiều giao tiếp với mình.

Nếu tên khốn đó muốn trút giận cho anh, chắc sẽ không ra tay với một nhân vật bên lề.

Đúng là chó biết cắn thì không sủa.

Ai có thể ngờ một người trông như ông già tốt bụng như Giải Văn Thân, lại lén lút làm chuyện trộm gà bắt chó.

Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu nhìn Lâm Trì, chậm rãi hỏi: “Ông ta đắc tội với ai à?

Người sống hay chết?” “Chết rồi, có hơi thảm.” Nhắc đến cảnh chết thảm của Giải Văn Thân, biểu cảm của Lâm Trì có một cảm giác kỳ quái khó tả.

Nhìn kỹ lại, có vẻ giống như đang hóng chuyện không chê chuyện lớn.

Một dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

Mặt Giải Ngữ Hoa lạnh đi: “Chuyện gì xảy ra?

Nói chi tiết đi.” Lâm Trì lập tức chỉnh lại biểu cảm, không dám chậm trễ: “Hoa gia, chuyện này có chút kỳ lạ.” Theo lời Lâm Trì kể, Giải Văn Thân chết thảm trên giường của tình nhân.

Chuyện này lẽ ra không bị đồn ra ngoài.

Giải Văn Thân ở ngoài luôn có tiếng là yêu vợ thương con.

Khác với những ông già khác của Giải gia, ông ta hoàn toàn không tìm tình nhân hay tiểu tam bên ngoài.

Nhưng có thể sao?

Có mấy con mèo mà không ăn vụng?

Phải nói rằng gã này đúng là người làm việc lớn.

Để lợi dụng nhà vợ làm chỗ dựa, ông ta đã lén lút giấu tình nhân suốt nhiều năm.

Ngoài một vệ sĩ thân cận biết chuyện, người nhà và rất nhiều người trong Hoắc gia hoàn toàn không biết ông ta còn có một người tình như vậy.

Mỗi tháng ông ta đều tìm lý do đến chỗ tình nhân một hai ngày.

Đúng là tình yêu vô địch!

Tình nhân vốn sẽ không lộ mặt, nhưng không chịu nổi việc Giải Văn Thân chết thảm trên giường.

Tình nhân là một người phụ nữ bình thường, tiêu tiền thì giỏi, chứ xử lý chuyện thì không.

Cô ta la hét chạy ra ngoài tìm vệ sĩ.

Vệ sĩ cũng ngớ người, mình chỉ chợp mắt một lúc thôi mà?

Sao lại xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy?

Lúc này cũng không còn giấu được chuyện nhà ngoại có nhà nữa, anh ta lập tức liên lạc với vợ con của Giải Văn Thân.

Bà vợ nghe tin hồn vía lên mây.

Vừa giận vừa hận vừa bất lực.

Một mặt bà ta đưa con trai và vệ sĩ đến hiện trường, một mặt báo tin cho người nhà họ Giải.

Giải gia dù sao cũng là một gia tộc, bà ta vẫn hiểu đạo lý có những chuyện không thể truyền ra ngoài.

Khi họ đưa người đến hiện trường, ai nấy đều chết lặng.

Giải Văn Thân quả là lần đầu tiên trong đời người đúng như tên.

Toàn thân trên dưới xăm kín không chừa một khoảng trống nào to bằng lòng bàn tay.

Đầu lâu, con rùa lớn, đường lượn sóng.

Phức tạp nhất chính là bức hình 'Cóc ngậm đồng tiền vàng linh hồn' trên lưng.

Đồng tiền vàng to đến mức gần bằng hai con cóc.

Chương 1392

Cũng không hiểu nổi con cóc làm thế nào mà phun ra được thứ to như vậy?

Không sợ nghẹn chết à?

Có lẽ vì dùng mũi dao để khắc nên tay nghề của thợ xăm hơi thiếu ổn định.

Thỉnh thoảng lại thừa ra vài đường nét, còn có cả những dấu X gạch bỏ.

Nằm úp trên giường đương nhiên không thể nhìn rõ được.

Giữa giường có dựng một cây cột.

Giải Văn Thân bị người ta dùng dây thừng trói lại trong tư thế múa cột.

Nhờ vậy mà những hình xăm trên người hiện ra rõ mồn một.

Những người đứng xem nhìn nhau ngơ ngác.

Chẳng cần lại gần cũng biết, người này chắc chắn đã chết không thể chết hơn được nữa.

Vợ của Giải Văn Thân ngoài việc tiêu tiền ra thì đã bao giờ thấy cảnh tượng này đâu?

Sau một tiếng hét thất thanh, cô ta trợn trắng mắt rồi mềm nhũn ra đất.

Cái chết trông nhục nhã thế này, rõ ràng là bị người ta báo thù giết hại.

Dù về tình hay về lý, chuyện này đều nên do nhà họ Giải đứng ra điều tra.

Thi thể không thể hỏa táng ngay mà được đưa đến một nơi đặc biệt để lưu giữ.

Lâm Trì nhận được tin liền đặc biệt chạy đến xác nhận.

Khi anh ta nhìn rõ mấy chữ X bị vẽ sai, suýt nữa đã không kiềm được mà bật cười thành tiếng.

Anh vội vàng đậy tấm vải trắng lại, cố gắng nhớ lại những chuyện bi thảm khi bị Giải Ngữ Hoa bắt tăng ca điên cuồng.

Miễn cưỡng lắm mới đè nén được cảm xúc.

Chỉ là trong lòng đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, mấy hình vẽ có phần trẻ con này sao lại quen mắt thế nhỉ?

Là một trợ lý tốt, tuyệt đối không được giấu giếm bất cứ chuyện gì.

Lâm Trì đè nén sự nghi hoặc của mình xuống.

Anh nhanh chóng quay về nhà cũ của họ Giải, thuật lại toàn bộ những gì mình thấy một cách nguyên vẹn.

Không hề thêm mắm dặm muối chút nào, chủ yếu là sợ vài lời nói của mình sẽ làm ảnh hưởng đến suy luận của Hoa gia.

Anh lại lôi từ trong túi ra mấy tấm ảnh, “Hoa gia, đây là ảnh tôi chụp, mời ngài xem qua.” Lòng hiếu kỳ của Hoắc Tú Tú trỗi dậy.

Cô ghé đầu nhìn một cái, nội tâm chấn động mạnh.

Không hổ là anh Tiểu Mặc.

Quả nhiên là có chút tế bào nghệ thuật khác người.

Con rùa vẽ giống ghê!

Nhìn một cái là ra con rùa.

Đồng tiền lớn còn to hơn cả cái mâm, cực kỳ hình tượng thể hiện cái gì gọi là tiền lớn.

Xong!

Lại thêm một fan cuồng của Mặc ca ra đời.

Hoắc Tú Tú là một cô gái thông minh cỡ nào.

Cô từ thủ pháp giết người và hình xăm đã nhanh chóng xác định đây là do Ngô Mặc làm.

Một mặt cô khâm phục tốc độ ra tay của Ngô Mặc, mặt khác lại không hiểu tại sao anh lại xuống tay với Giải Văn Thân.

Cô chuẩn bị lát nữa chuồn đi rồi sẽ tranh thủ hỏi một phen.

Giải Ngữ Hoa im lặng.

Chuyện mà Hoắc Tú Tú còn nghĩ thông, lẽ nào anh lại không hiểu?

Chỉ là anh cũng không nghĩ ra được lý do Ngô Mặc ra tay với Giải Văn Thân.

Lâm Trì có chút do dự, “Hoa gia, chuyện này chúng ta có cần…” “Điều tra hành tung gần đây của Giải Văn Thân, tôi cần biết hắn đã làm những gì.” Giải Ngữ Hoa gõ nhẹ lên mặt bàn, trầm giọng ra lệnh.

“Vâng, Hoa gia.” Lâm Trì cung kính lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Hoắc Tú Tú và Giải Ngữ Hoa.

Hoắc Tú Tú lén liếc Giải Ngữ Hoa một cái, lặng lẽ nhích ra sau một chút.

Cô cũng là thân bất do kỷ, sao anh Tiểu Hoa cứ làm khó mình thế nhỉ?

Thấy quả hồng mềm nên cứ nắn mãi à?

Giải Ngữ Hoa đột ngột hỏi một câu, “Tại sao lại giết Giải Văn Thân?” “Làm sao tôi biết được.” Hoắc Tú Tú buột miệng trả lời, ngay sau đó cảm thấy không ổn, vội vàng bổ sung: “Tôi với Giải Văn Thân có quen thân gì đâu, hắn là người nhà họ Giải các anh, sao hắn chết thì làm sao tôi biết được?” “Không nói đúng không?” Giải Ngữ Hoa lặng lẽ nhìn cô một cái.

Anh kéo ngăn kéo ra, lấy một chồng tài liệu dày cả chục centimet, đẩy đến trước mặt Hoắc Tú Tú, cười như không cười nói: “Cô nói không sai, hắn là người nhà họ Giải, tôi cần phải đi điều tra nguyên nhân.” “Vậy thì đống tài liệu này phiền Tú Tú xử lý giúp nhé.” Nói xong, anh đứng dậy định đi.

Vừa mở cửa, dường như nghĩ ra điều gì, anh quay đầu nhìn Hoắc Tú Tú, mỉm cười: “Trong tài liệu có rất nhiều thứ liên quan đến nhà họ Hoắc, mà chuyện lại hơi gấp, tôi nghĩ tối nay chắc cô không ngủ được rồi.” Hoắc Tú Tú linh tính mách bảo, buột miệng nói: “Anh Tiểu Hoa, không phải chiều nay anh bảo em đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe sao?” Giải Ngữ Hoa: (~_~;) Một vạn con ngựa cỏ bùn đang chạy loạn trong đầu.

Im lặng vài giây, anh đóng sầm cửa lại.

Giải Ngữ Hoa rời khỏi phòng, lấy điện thoại ra bấm một dãy số đã thuộc nằm lòng.

Tiếng chuông kéo dài gần một phút.

Không có dấu hiệu nghe máy.

Anh hít một hơi thật sâu, nghiến răng nghiến lợi nhanh chóng gửi một tin nhắn.

Lúc này, Ngô Mặc chẳng có hơi sức đâu mà trả lời tin nhắn của Giải Ngữ Hoa.

Hắn đang theo dõi kẻ đáng chết thứ ba.

Chuyện giết người này cứ như búp bê Matryoshka của Nga vậy, luôn có thể moi được thông tin về kẻ tiếp theo từ miệng của kẻ đã chết.

Nhưng lần này lại đụng phải một khúc xương khó gặm.

Chính là thông tin về đám người đã chặn giết Giải Ngữ Hoa. 58.

Đúng là tìm mòn gót sắt không thấy, đến khi có được chẳng tốn công.

Mấy trò vặt vãnh sau lưng Ngô Mặc còn không bỏ qua, huống chi là dùng đao thật súng thật chặn giết ngay trước mặt?

Phải nói là Giải Văn Thân giấu mình rất kỹ.

Bề ngoài là người nhà họ Giải, thực chất lại là cái gai nhà họ Uông cài vào từ nhiều năm trước.

Không thể không nói, đôi khi mọi chuyện thật trùng hợp.

Người nhà họ Uông xưa nay miệng rất kín, đến lúc chết cũng không hé nửa lời.

Nhưng cuộc sống xa hoa có thể thay đổi tất cả.

Khi đã nếm được vị ngọt của cuộc sống, răng cỏ cũng theo đó mà mềm ra.

Lúc Ngô Mặc vẽ rùa cho Giải Văn Thân, hắn vô tình phát hiện trên mông đối phương có một hình xăm con gà tây.

Vị trí có hơi độc đáo, khiến Ngô Mặc chú ý.

Chương 1393

Dù sao thì… Thôi, tốt nhất đừng nhắc đến.

Xuất phát từ tâm lý hóng chuyện, Ngô Mặc ép hỏi Giải Văn Thân tại sao lại xăm ở vị trí này.

Đối phương cắn răng không nói.

Tục ngữ có câu, niềm vui một mình không bằng niềm vui chung.

Ngô Mặc tiện tay chụp một tấm ảnh gửi cho Lâm Phong.

Lâm Phong vừa nhìn đã nhận ra đây là hình xăm của nhà họ Uông, vội vàng bảo Ngô Mặc tuyệt đối không thể để kẻ này thoát dễ dàng.

Được thôi.

Ngô Mặc xắn tay áo, lôi ra một trong mười đại cực hình của Mãn Thanh – cù lét lòng bàn chân.

Đương nhiên, không phải dùng tay mà là dùng chổi lông gà.

Dao cùn cứa thịt, người tốt cũng không chịu nổi.

Giải Văn Thân nhột đến mức tim suýt ngừng đập.

Không chịu nổi sự đau đớn, hắn đành khai ra những gì mình biết.

Ngô Mặc không dừng tay, để hắn thở một hơi rồi lại hỏi lại một lần nữa.

Liên tục bảy tám lần.

Giải Văn Thân chỉ còn lại một hơi tàn.

Ngô Mặc lại lấy đứa con trai của hắn với tiểu tam ra uy hiếp, buộc Giải Văn Thân phải nói lại lần nữa.

Giải Văn Thân khóc lóc cầu xin Ngô Mặc tha cho một con đường sống.

Hắn nguyện ý cung cấp phương thức liên lạc của người nhà họ Uông với hắn.

Ngô Mặc gật đầu đồng ý.

Giải Văn Thân thở phào nhẹ nhõm, kể lại mọi chuyện rành rọt, Ngô Mặc quay tay tặng cho hắn một dao.

Nhìn vào đôi mắt chết không nhắm của Giải Văn Thân.

Ngô Mặc lạnh nhạt nói: “Xin lỗi, ông đây trước giờ không có đạo đức, chỉ có công đức, nên chưa bao giờ bị uy hiếp.” Chuyện sau đó thì như những người ngoài cuộc đã thấy.

Dưới trướng Lâm Phong có không ít người nhà họ Uông đào ngũ.

Đối với mánh khóe của nhà họ Uông có thể nói là cực kỳ quen thuộc.

Cho dù nhà họ Uông đã nhanh chóng điều chỉnh rất nhiều sách lược, nhưng xét cho cùng, bình mới rượu cũ, cốt lõi vẫn vậy.

Lâm Phong thao thao bất tuyệt giảng giải rất nhiều điểm mấu chốt.

Anh nhắc nhở Ngô Mặc rằng người nhà họ Uông rất khó đối phó, tuyệt đối không được lơ là cảnh giác, kẻo lật thuyền trong mương.

“Biết rồi, mày đúng là lắm lời thật đấy.” “Nói nhảm, mày mà không phải con trai tao, bố mày thèm quan tâm mày chết hay sống.” Ngô Mặc chuyển chủ đề, “Mày nói xem tại sao người nhà họ Uông lại muốn giết Hoa ca?” “Chắc là…” Lâm Phong xoa cằm suy nghĩ một lát, “Vì đẹp trai ngứa mắt?” Ngô Mặc: “?????” Mày đang nói tiếng người đấy à?

“Sao?

Não bị cứt đóng băng rồi à?” “Đùa thôi, đừng giận!” Lâm Phong đoán đúng ngay điểm sắp bùng nổ của Ngô Mặc.

Ngô Mặc siết chặt điện thoại, cực kỳ muốn ném một phát từ xa chết tươi thằng cháu này.

“Nói nghiêm túc đi, tao nghi ngờ nhà họ Uông có sự chia rẽ mới.” Lâm Phong dựa vào sofa, nghiêm túc phân tích tình hình hiện tại.

“Chia rẽ?

Mày có tin tức mới à?” “Ừ, cảm thấy có chút manh mối nhưng chưa kịp nói với mày.” Lâm Phong sắp xếp lại suy nghĩ, nói: “Nhà họ Uông gần đây hành động rất thường xuyên, tao nhận được tin bọn chúng mới xuất hiện ở sa mạc Badain Jaran.” “Sa Hải!” Ngô Mặc lập tức liên tưởng đến bộ phim Sa Hải.

Trong đó không chỉ có yêu hận tình thù của Trương Nhật Sơn, mà còn có đủ loại câu chuyện mạo hiểm của Lê Thốc.

Nhưng đó đều là chuyện xảy ra mấy năm sau, sao lại dồn hết lại đến sớm như vậy?

“Mày bị thiểu năng à?” Lâm Phong cười khẩy, “Cả đám đàn ông đều mê mệt mày, dòng thời gian bị đẩy sớm lên thì có là cái thá gì!” “Mẹ nó, đừng có mà chọc vào nỗi đau của tao.” “Nói nhảm, ấm nào không sôi thì xách ấm đó, bố mày là thằng rót trà chắc?” “Cút.” Ngô Mặc tức đến đỏ mặt tía tai.

Bực bội cúp máy ngay lập tức.

Hắn sợ nói thêm một giây nữa, sẽ không nhịn được mà giết chết thằng con bất hiếu này.

Người nhà họ Uông làm việc quá cẩn thận.

Năm người trốn trong một cửa hàng ở Phan Gia Viên.

Bề ngoài thì kinh doanh nhỏ lẻ, ngấm ngầm thì điều tra động tĩnh ở kinh đô.

Đúng là đại ẩn ẩn vu thị (ẩn dật giữa chốn phồn hoa).

Càng quang minh chính đại, càng không dễ bị người ta tóm được thóp.

Sau đó, bị bán đứng.

Ngô Mặc chỉ sợ tin tức bị lộ, đến lúc đó người nhà họ Uông phát hiện có điều không ổn mà chuồn trước, chẳng phải hắn sẽ công dã tràng sao.

Hắn dẫn theo mấy người của Tinh Hà không ngừng chuẩn bị cho cuộc tập kích tiếp theo.

Phan Gia Viên người đông như kiến.

Muốn giết người ở nơi này một cách thần không biết quỷ không hay, dùng gót chân suy nghĩ cũng biết là độ khó hơi cao.

Cứ gài bẫy trước đã, xem tình hình rồi tính sau.

Hắn phải gan to cỡ nào mới dám nghe điện thoại của Giải Ngữ Hoa lúc này?

Dứt khoát chuyển sang chế độ im lặng, không thèm để ý.

Tin nhắn?

Không thể xem, sẽ làm loạn tâm trí.

Mỗi một thợ săn giỏi đều phải có đủ sự kiên nhẫn.

Mấy thanh niên của Tinh Hà giả làm du khách, đi đi lại lại ở Phan Gia Viên.

Toàn là những gương mặt trẻ trung non nớt, nhất thời thật sự không ai nhận ra.

Khi mấy người Tinh Hà đi qua cửa hàng, họ lặng lẽ thả cổ trùng xuống.

Vốn tưởng là chắc ăn mười mươi.

Kết quả phát hiện cổ trùng dường như sợ hãi thứ gì đó.

Vừa bò vào cửa, lại nhanh chóng bò ra.

Tinh Hà có chút không phục, muốn đổi một con khác để thử lại, nhưng bị người đi cùng ngăn lại.

“Đừng làm bừa, lỡ bị phát hiện, hỏng chuyện thì sao?” “Mẹ kiếp, đủ cẩn thận.” Tinh Hà tức giận chửi một tiếng.

Tâm trạng có chút tự mãn ban đầu, lúc này đã hoàn toàn trở lại bình thường.

Ngô Mặc nghe xong cũng không thấy bất ngờ.

Người nhà họ Trương và nhà họ Uông đều sống dai, xưa nay thích bày mấy trò vớ vẩn này.

Đối với cổ trùng chắc chắn có sự đề phòng.

Dù không biết có người muốn hại mình, họ cũng sẽ dự đoán trước và chuẩn bị khi làm việc.

Đã vậy, thì đừng trách ông đây không khách sáo.

Ban đầu Ngô Mặc định dùng cổ trùng dụ người ra, đưa đến nơi vắng vẻ rồi xử lý.

Chương 1394

Đường này không thông, vậy thì biến hết thành thằng ngốc đi.

Dùng năng lực tinh thần lên con người khá là phiền phức.

Con người không giống động vật, tâm lý phòng bị rất nặng, phải chớp đúng thời cơ mới ra tay được.

Thế là.

Ngô Mặc quyết định hạ thuốc bọn chúng.

Tự mình ra tay?

Tuyệt đối không thể.

Đừng quên, Ngô Mặc còn một chiêu khống trùng chưa sử dụng.

Trong cửa hàng có đồ phòng cổ trùng, chẳng lẽ còn phòng được cả muỗi, ruồi, kiến à?

Chỉ cần công phu đủ thâm, cho mày một ngụm là ngất.

Còn tại sao không hạ độc giết chết bọn chúng?

Nguyên nhân rất đơn giản, người nhà họ Uông từ nhỏ đã có khả năng kháng thuốc.

Ngô Mặc cũng không định hạ độc dược.

Thay vào đó, hắn bỏ tiền mua một ít xuân dược không màu không vị từ hệ thống.

Tên hơi quê mùa: Tôi yêu ớt chỉ thiên.

Hiệu quả thì… Hắn cũng chưa tự mình trải nghiệm.

Nhưng nhìn mấy con kiến túm tụm lại một chỗ không tách ra được, hiệu quả chắc là rất tốt.

Nghĩ đến cảnh tượng sẽ diễn ra vào buổi tối.

Ngô Mặc nheo mắt không nhịn được cười khà khà.

Bỉ ổi!

Không nỡ nhìn.

Mấy thanh niên của Tinh Hà huých nhau, lặng lẽ lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh.

Nếu là người khác hạ độc, họ sẽ chọn nửa đêm, hoặc lúc không có người.

Ngô Mặc lại đi ngược lại.

Chuyên chọn lúc sắp ăn tối để ra tay.

Người nhà họ Uông có giỏi đến mấy thì cũng không thể hít không khí mà sống chứ?

Ngô Mặc vì gài bẫy người ta mà hoàn toàn liều mạng.

Hắn trốn trong nhà vệ sinh công cộng trên lầu hai, cầm ống nhòm vừa quan sát, vừa cẩn thận điều khiển các loại động vật nhỏ như muỗi, kiến, ruồi làm việc.

Bột thuốc không ngừng được bôi lên thức ăn, hoa quả và nước uống.

Thậm chí gia vị, nồi niêu xoong chảo cũng không tha.

Tích tiểu thành đại, ngày càng nhiều.

Người nhà họ Uông chặn giết Giải Ngữ Hoa thất bại, năm người sống sót trốn ở Phan Gia Viên chờ thông báo mới.

Mấy người trông đều rất bình thường, thuộc loại ném vào đám đông là chìm nghỉm.

Lão Tam đóng cửa tiệm, mày nhíu chặt, “Đại ca, chúng ta còn phải ở đây bao lâu nữa?” “Không biết.” Người đàn ông được gọi là lão Đại chậm rãi lắc đầu.

Lão Nhị uống một ngụm nước, trầm giọng nói: “Chuyện không dễ làm, nhiệm vụ thất bại quay về chắc chắn sẽ bị phạt, hay là tìm cơ hội lấy công chuộc tội đi.” “Đối phương đã có phòng bị rồi, sao có thể dễ dàng thành công được?” Lão Tứ cắn một miếng táo.

Lão Ngũ bưng mâm đi vào, “Đừng nghĩ nữa, lấp đầy bụng trước đã rồi tính.” Trời lớn đất lớn, lấp đầy bụng là lớn nhất.

Mấy người lòng dạ phiền muộn, cắm đầu ăn cơm uống chút rượu.

Hay lắm.

Tất cả đều trúng chiêu.

Vì lý do an toàn, loại thuốc Ngô Mặc chọn không phải loại có tác dụng ngay lập tức.

Sau khi no say, năm người tản ra ngồi trên sofa hoặc nằm trên giường.

Người đầu tiên cảm thấy hơi nóng là Lão Tam.

Dòng nhiệt lao thẳng đến mục tiêu.

Hắn hoàn toàn không nghĩ đến khả năng mình bị trúng chiêu, mà lầm tưởng là do mình đã lâu không “thư giãn” nên bị bức bối.

Toàn là đàn ông, lại là huynh đệ sinh tử, làm chút “việc thủ công” trước mặt nhau cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

“Ối chà!

Tự sướng à?” Lão Tứ bưng chén trà đi tới, cười cổ vũ Lão Tam.

“Bớt nói nhảm, có phim mới không, giải tỏa chút đi.” Lão Tam dừng động tác, mặt hơi đỏ lên.

Không phải vì bị trêu chọc mà xấu hổ, mà là vì bứt rứt nên đỏ mặt tía tai.

“Có chứ, đợi tao tìm.” Lão Tứ lập tức xách máy tính qua, mở một số file ẩn, click chồng chéo mấy lần.

“Vãi!

Mày lấy đâu ra cả trăm GB video thế này?” Lão Nhị tò mò ghé lại.

Mỗi người một nghề, người nhà họ Uông cũng không phải ai cũng rành máy tính.

“Nói nhảm, không tìm chút thú vui, cứ nhịn thế này thì người cũng phế mất.” Lão Tứ miệng thì phàn nàn, tay không ngừng nghỉ.

Không lâu sau, trên màn hình hiện ra dày đặc các video.

Cảnh tượng này đã thu hút sự chú ý của mấy người anh em còn lại.

Họ ngồi trên sofa hứng khởi xem.

Hiệu quả của thuốc tùy thuộc vào thể chất mỗi người, thời gian phát tác cũng khác nhau.

Trùng hợp là, không ai phát hiện ra điều bất thường, đều cho rằng là do xem video nên bốc hỏa.

Thế là… Ngô Mặc cầm ống nhòm nhìn cả buổi mà chẳng thấy gì.

Hắn ước tính liều lượng thuốc và thời gian, đoán rằng đối phương tám phần là đã trúng chiêu.

Được rồi!

Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con.

Ngô Mặc gửi một tin nhắn cho mấy người Tinh Hà, bảo họ canh giữ ở những vị trí quan trọng.

Còn mình thì lặng lẽ lẻn đến ngôi nhà mà nhà họ Uông đang thuê.

Người nhà họ Uông làm việc cực kỳ cẩn thận.

Bất cứ chỗ nào có cửa ra vào, cửa sổ đều được lắp thêm song sắt.

Nếu là người khác?

Đừng nói là vào trong, nhìn qua khe cửa cũng khó như lên trời.

Ngô Mặc nấp dưới chân tường, suy nghĩ làm sao để mở khóa một cách lặng lẽ.

Chương 1395

Hắn vô tình phát hiện một ổ kiến nhỏ trên mặt đất.

Rất tốt.

Lao động miễn phí đã xuất hiện.

Một con kiến nhỏ lách mình bò vào lỗ khóa, dùng sức đẩy lò xo bên trên.

Một tiếng “cạch” nhỏ vang lên.

Ổ khóa đã mở.

Ngô Mặc lấy bánh mì từ trong không gian ra, rất hào phóng thưởng cho ổ kiến nhỏ này.

Sau đó, hắn kiên nhẫn đợi thêm một lúc.

Khoảng nửa tiếng sau, Ngô Mặc như một tên trộm, từ từ áp sát cửa lớn.

Hắn vểnh tai lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Tay cũng không rảnh rỗi, từ từ kéo cửa ra một khe hở đủ để đi qua.

Người nhà họ Uông không thiếu tiền.

Ngôi nhà thuê có hai tầng, tầng dưới là cửa hàng bán đồ, tầng trên là phòng nghỉ ba phòng ngủ một phòng khách.

Vừa mở cửa, Ngô Mặc không vội vàng đi vào, mà kiểm tra một lượt như đang xuống mộ.

Quả nhiên, gần cửa có cơ quan.

Mấy thứ vặt vãnh này căn bản không làm khó được Ngô Mặc.

Ngô Mặc nhanh chóng xử lý xong nhưng không lập tức xông lên lầu hai, mà đi dạo một vòng quanh cửa hàng ở lầu một.

Ấm trà thời Thanh?

Ừm, lấy.

Bình hoa thời Minh?

Ừm, lấy.

Đi dạo một vòng, một phần đồ thật trong cửa hàng đều bị Ngô Mặc thu vào không gian.

Không lấy thì phí.

Lúc này, tiếng thở dốc trên lầu ngày càng nặng.

Ngô Mặc dù ở tầng một cũng nghe rõ mồn một.

Ối chà!

Bận rộn gớm nhỉ!

Cũng không biết là tự sướng hay là bầy ma loạn vũ?

Vì tò mò, hắn từ từ bò lên lầu.

Oa!

Cay mắt!

Ngô Mặc một tay che mắt, nhìn qua kẽ tay thấy rõ mồn một.

Năm người.

Ôi trời ơi!

Đơn giản là không thể miêu tả.

Ngô Mặc lại một lần nữa cảm thán, thuốc của hệ thống đúng là hiệu quả!

Dù người nhà họ Uông có ranh ma như quỷ, cũng phải uống nước rửa chân của lão tử.

Nói thật, người đẹp thì gọi là biểu diễn, người xấu thì đúng là cay mắt.

Loại thuốc Ngô Mặc mua trong hệ thống, chỉ một mẩu bằng móng tay cũng đủ hành hạ chết mấy con voi.

Có thể tưởng tượng được dùng trên người sẽ như thế nào.

Hắn xem một lúc mà thực sự thấy hơi mỏi mắt.

Vốn định lấy Minh Hồng Đao từ trong không gian ra, nhưng nghĩ lại, Cúc Hoa Đao có vẻ thích hợp hơn để tiễn chúng lên đường.

Lúc này, năm người nhà họ Uông đã ở trong trạng thái hỗn loạn, chính là thời cơ tốt để ra tay.

Ngô Mặc không cần phải che giấu thân phận nữa, vững bước đi đến trước mặt mấy người. 59.

Hắn nhăn mặt ghét bỏ liếc một cái, “Ai da da, thật là bại hoại phong tục.” Dường như không muốn dùng Cúc Hoa Đao.

Hơi ghê tởm.

Hắn nhìn quanh và phát hiện một cây gậy bóng chày bên cạnh.

Không chút do dự, hắn cầm lấy, bắt đầu đập vào gáy của mấy người.

Giết người quanh năm, đánh bị thương hay đánh chết đều có chừng mực.

Không đánh chết ngay lập tức nguyên nhân rất đơn giản, Phan Gia Viên không thích hợp để giết người.

Phải vận chuyển người ra ngoài mới có thể động thủ.

Phải nói là hiệu quả của thuốc quá tốt, người đã ngất đi mà cơ thể vẫn còn co giật.

Quá ghê tởm.

Tục ngữ có câu, có việc thì đệ tử làm.

Không có đệ tử, chẳng phải còn có cháu sao?

Một cuộc điện thoại gọi đi, mấy người Tinh Hà vội vàng chạy tới.

Vừa vào cửa đã vội vàng hỏi: "Thái gia gia, có chuyện gì vậy… Vãi!

Chơi bạo thế?" Mùi hôi thối khó chịu buộc mấy người Tinh Hà phải dừng bước.

Họ nhíu mày ghê tởm chửi một tiếng, "Thái gia gia, loại rác rưởi này còn giữ làm gì?

Giết quách đi cho rồi." Ngô Mặc trừng mắt, gắt gỏng nói: "Bớt nói nhảm, mau đưa người đi xử lý đi." Ban ngày mấy người họ đã đi dạo một vòng lớn ở Phan Gia Viên, biết rõ nơi này không thích hợp để xử lý vụ giết người.

Chỉ là thực sự thấy ghê tởm, không muốn chạm vào da thịt của chúng.

Nhưng biết sao được, vai vế đè chết người.

Ngô Mặc đã mở lời, đừng nói là bảo họ khiêng người, dù là đi hốt phân cũng phải nín thở mà làm.

Họ lấy ra những chiếc bao tải màu đen đã chuẩn bị sẵn, trùm thẳng lên đầu người nhà họ Uông.

Phải nói, cơ thể của người nhà họ Uông thật sự rất dẻo dai.

Cứ thế cuộn tròn người lại chui vào trong bao.

Lúc này, đã hơn mười một giờ đêm.

Cuộc sống về đêm của kinh đô sắp bắt đầu.

Theo lý mà nói, vận chuyển người ra ngoài một cách ngang nhiên như vậy chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Chương 1396

Nhưng đừng quên đây là Phan Gia Viên.

Việc vận chuyển hàng hóa vào ban đêm là chuyện hết sức bình thường.

Cửa sau được mở ra, mấy người Tinh Hà vác người đi ra ngoài, không cẩn thận làm đổ thùng sắt ở cửa.

“Vãi!

Đêm hôm đinh đinh quang quang, bị bệnh à?” một giọng chửi thô lỗ từ phòng bên cạnh vọng ra.

Cùng với tiếng “két”, cánh cửa sắt đối diện được kéo ra một khe hở.

Để hoàn thành nhiệm vụ, mấy người Tinh Hà đều coi như đối phương đang đánh rắm.

Chẳng thèm lên tiếng, cắm đầu đi tiếp.

Dường như vì không nghe thấy tiếng trả lời nên có chút không cam tâm.

Người đàn ông đối diện đi dép lê loẹt quẹt bước ra, miệng lẩm bẩm chửi rủa, “Mẹ kiếp, nhà mày lắm chuyện thật, mấy hôm nay đêm nào cũng gây ra tiếng động, lão tử thuê nhà bên cạnh chúng mày đúng là xui tám đời.” “Khỉ thật, anh Béo?” Ngô Mặc từ trong phòng đi ra, vừa hay đối mặt với người kia.

Nhìn thân hình vạm vỡ đó, khóe miệng giật giật hai cái, nhất thời không kiềm chế được mà kêu lên.

“Tiểu Mặc?” Vương Bàn Tử dụi dụi mắt.

Gương mặt xa lạ, giọng nói quen thuộc.

Hắn không hiểu tại sao người đang ở Tây Bắc lại xuất hiện ở Phan Gia Viên, thăm dò hỏi: “Là cậu nhóc mày à?” “Nói nhảm, đương nhiên là tao rồi.” Đã bị lộ, Ngô Mặc cũng lười che giấu tiếp, một tay kéo lấy cánh tay Vương Bàn Tử, trầm giọng nói: “Đi xử lý chút chuyện với tao trước, lát nữa quay lại nói chuyện.” Nghĩ đến những chuyện thất đức mà Ngô Mặc đã làm trước đây, tim Vương Bàn Tử lập tức nhảy lên cổ họng.

Thuận thế nhìn thấy mấy người Tinh Hà đang vác bao tải, hắn rùng mình một cái.

Đây là… vừa trộm vừa cướp à?

Mẹ ơi, đây là Phan Gia Viên đấy.

Cướp giữa ban ngày ban mặt?

Vương Bàn Tử ngay lập tức nhìn quanh.

Thấy mấy cửa hàng bên cạnh vẫn còn sáng đèn, hắn lập tức gỡ tay Ngô Mặc ra, lách người chui vào ngôi nhà của người nhà họ Uông.

Vừa vào cửa, đập vào mắt là cái kệ trống mất một nửa.

Càng khẳng định thêm suy đoán trong lòng.

Vương Bàn Tử chạy thẳng đến chỗ cầu dao điện, loay hoay một lúc, cùng với tiếng “xẹt”, đèn tắt ngóm.

Ngô Mặc đứng bên ngoài, trơ mắt nhìn mấy cửa hàng xung quanh chìm trong bóng tối.

Hắn lập tức hiểu ra ý đồ của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử như một con chuột chũi đen thui lại chui ra, kéo cánh tay Ngô Mặc đi về phía trước, “Nhân lúc trời tối mau chuồn thôi.” “Được rồi!” Nhìn dáng vẻ này còn gấp gáp hơn cả Ngô Mặc.

“Đợi chút.” Vừa đi được hai bước, Vương Bàn Tử lại vội vàng quay về phòng mình.

Hắn xách ra một chiếc xe đẩy hàng.

“Vứt hàng lên đây đi, vác trên vai dễ bị người khác chú ý.” Cho đến lúc này, hắn vẫn cho rằng thứ mà mấy người Tinh Hà đang vác trên vai đều là bảo bối.

Bây giờ không phải là lúc thích hợp để giải thích.

Cả nhóm kéo xe đẩy vội vã rời khỏi Phan Gia Viên.

Tục ngữ nói hay, hữu tâm tính vô tâm.

Ngô Mặc coi như đã đánh úp nhà họ Uông một cách bất ngờ.

Tuy nhiên, còn có một câu tục ngữ khác đừng quên, thường đi bờ sông, nào không ướt giày.

Lão đại của nhà họ Uông là một kẻ đầu óc tỉnh táo.

Hắn ngay lập tức nhận ra có điều không ổn, muốn khống chế cơ thể nhưng không thể, mắt thấy sắp chìm vào một loại cảm xúc nào đó, hắn dốc hết sức cắn nát đầu lưỡi để gửi đi tín hiệu cầu cứu.

Hai toán người đã đụng độ.

Một cuộc đọ súng là không thể tránh khỏi.

Không rõ những người đến cứu là người nhà họ Uông thuần chủng, hay là lính đánh thuê, tóm lại, ba mươi mấy người kéo đến cũng là loại khó xơi.

Đao thật súng thật, liều mạng với nhau.

Mấy người Tinh Hà đều bị thương, Ngô Mặc vì bảo vệ Vương Bàn Tử mà bị chém một nhát vào lưng.

Dù vậy cũng không ai kêu một tiếng.

Dao nào dao nấy thấy máu.

Liều mạng muốn giết chết đối phương.

Nói ra cũng thật trùng hợp.

Lúc này, mây đen cuồn cuộn trên trời, mặt trăng bị mây đen che khuất, gió lớn mang theo những hạt mưa rơi lốp bốp xuống.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều biến thành chuột lột.

Cuộc chiến ngày càng ác liệt.

Số lượng thi thể nằm trên mặt đất dần tăng lên.

Tên đầu sỏ của đối phương nhìn thấy thuộc hạ chết và bị thương thảm trọng, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Hắn nghiến chặt răng, lớn tiếng hét lên: “Mẹ kiếp, đối thủ khó xơi, rút!” Nói xong liền dẫn theo những thuộc hạ còn lại chật vật chạy trốn khỏi hiện trường.

“Nhị thúc, cứ để chúng nó chạy như vậy à?” một thanh niên trẻ tuổi ôm vết thương trên ngực, nghiến răng nghiến lợi đầy vẻ không cam tâm.

“Đuổi cái quái gì, về xử lý vết thương trước đã.” Ngô Mặc liếc nhìn hướng đối phương chạy trốn, quay đầu nhìn Tinh Hà, “Đã để lại dấu hiệu chưa?” “Thái gia gia yên… yên tâm, đã để lại rồi.” Tinh Hà bị thương không nhẹ, thở hổn hển làm một động tác OK.

Trong mắt lóe lên một tia không cam lòng, nghiến răng chửi: “Mẹ kiếp, hôm nay coi như cho chúng nó hưởng hời, đợi tiểu gia hồi lại hơi, nhất định sẽ giết chết đám súc sinh này.” “Bớt nói nhảm đi, chúng ta về trước đã.” Ngô Mặc nhíu mày.

“Anh em, vết thương này không tiện đến bệnh viện đâu.” Vương Bàn Tử kéo Ngô Mặc lại, trầm giọng nói: “Kinh đô không giống những nơi khác, vết thương trên người chúng ta rất dễ bị người ta để ý, có cần liên lạc với Hoa gia và Tú Tú không?” “Dưới trướng nhà họ Giải có bệnh viện riêng, đến đó mọi thứ đều tiện lợi.” Nhà họ Giải?

Đó không phải là tự chui đầu vào rọ sao?

Ngô Mặc liếc nhìn bản thân đầy máu.

Hắn vô thức nuốt nước bọt, không nghĩ ngợi mà phản bác: “Không được, tuyệt đối không được đi.” “Tại sao?” Vương Bàn Tử tỏ vẻ khó hiểu.

“Còn có thể tại sao?” Ngô Mặc vô thức sờ sờ eo, nhỏ giọng giải thích, “Tao lén lút đến đây, không báo trước cho Hoa ca, bây giờ đến đó chẳng phải là tự chui đầu vào rọ à?

Mẹ kiếp, với tính cách của Hoa ca, nó không xử chết tao mới lạ.” Khóe miệng Vương Bàn Tử giật giật mấy cái.

Muốn nói vài câu, nhưng lời đến miệng lại không biết nên nói gì.

Cuối cùng vẫn không cãi lại được Ngô Mặc.

Cả nhóm tìm một phòng khám nhỏ.

Ban đầu, bác sĩ sợ đến hồn bay phách lạc, nhưng sau khi mấy tờ tiền được ném ra, hồn phách ổn định còn hơn cả bê tông cốt thép.

Ai lại đi từ chối tiền chứ?

Bận rộn trước sau, vừa đưa dao vừa đưa thuốc.

Thậm chí còn tranh thủ bóng gió hỏi một câu, có cần mình trở thành bác sĩ riêng của họ không?

Hả?

Thật có chí tiến thủ.

Ngô Mặc liếc một cái.

Chương 1397

Thằng khốn này, đây là ám chỉ mình ngày nào cũng phải ăn dao à?

Băng bó xong xuôi.

Ngô Mặc đưa Vương Bàn Tử về biệt thự.

Mấy người Tinh Hà đã sớm về phòng nghỉ ngơi, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử hai người vừa uống trà vừa tán gẫu.

Lúc này, Ngô Mặc mới có thời gian hỏi Vương Bàn Tử tại sao lại xuất hiện ở Phan Gia Viên.

Vương Bàn Tử hút một hơi thuốc, "Anh Béo của mày mấy năm nay đông tây bôn ba, kết quả một xu dính túi cũng không có, đúng là công cốc." "Định mở lại một cửa hàng, dù sao cũng là một nghề kinh doanh đàng hoàng, đến lúc đó Vân Thải qua đây cũng có chỗ để chân." Theo lời Vương Bàn Tử, hắn từ Tây Bắc trở về kinh đô, phát hiện đám bạn bè ngày xưa ai nấy đều ra dáng người lớn, trong túi đều có tiền.

Còn mình ngoài một thân thương tích ra thì chẳng còn gì.

Suy đi nghĩ lại, cứ thế này cũng không ổn, cuối cùng quyết định thuê một căn nhà ở Phan Gia Viên để làm lại nghề cũ.

Miệng lưỡi thì hắn có, thủ đoạn bán hàng cũng đủ, còn nguồn hàng thì khỏi phải nghĩ.

Anh em đều làm nghề này, chỉ cần họ hở ra một chút cũng đủ cho hắn ăn nửa năm.

Thực sự không được thì tự mình đi đến mấy ngôi mộ lớn trong ký ức dạo một vòng, thế nào cũng đào được vài món bảo bối.

Đương nhiên, Vương Bàn Tử không nói thẳng ra như vậy.

Ngô Mặc bây giờ đã khác xưa, hắn nhạy bén nhận ra ý tứ sâu xa nhất trong lời nói của Vương Bàn Tử là thiếu tiền.

Lập tức tức giận không chịu nổi, hắn vỗ mạnh vào đầu Vương Bàn Tử một cái.

“Mày giả vờ cái gì với anh em mày?

Thiếu tiền thì nói một tiếng, tao có thể để mày chết đói à?” Vương Bàn Tử đau đến nhe răng, “Làm gì có anh trai nào đi xin tiền em trai?

Hơn nữa, tao định làm lại từ đầu, nếu không Vân Thải sẽ coi thường tao.” “Vân Thải?” Ngô Mặc xoa xoa trán.

Hắn nhớ lại Ngô Tà từng nói với mình, Vương Bàn Tử vì giúp Ngô Tà mà hơn bốn năm không liên lạc với Vân Thải, không khỏi có chút đau đầu hỏi: “Anh Béo, anh bao lâu rồi chưa đi thăm Vân Thải?

Có biết tình hình của cô ấy bây giờ không?

Đừng để lần sau anh qua, con của Vân Thải đã chạy đầy đất rồi.” “Phì!” Vương Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt.

Trong lúc hai anh em đang chém gió, ở Dư Hàng, Ngô Tà nhận được một kiện hàng chuyển phát nhanh.

Vương Minh khó khăn ôm một cái thùng to bằng tivi đẩy cửa vào, thở hổn hển gọi: “Ông chủ, có hàng tới.” “Để ngoài cửa đi.” Ngô Tà thuận miệng đáp một câu.

Lúc này anh chẳng có tâm trí đâu mà lo chuyện chuyển phát, đang bưng một cái chậu lên lầu hứng nước.

Quỷ mới biết cái nhà nát này sao lại dột nữa rồi?

Chẳng phải chỉ là mấy năm không sửa, nợ chút tiền điện nước thôi sao, cũng không đến mức không chịu nổi một trận mưa lớn chứ?

“Tiểu Ca, bịt cái khe bên trái lại đi.” Anh ngẩng đầu gọi Trương Khởi Linh đang ở trên mái nhà: “Tấm bạt dầu không đủ rồi, hay là anh lấy tạm quần áo đắp lên đi, dù sao cũng chống được nước mà.” Trương Khởi Linh đang làm việc thì tay dừng lại mấy giây.

Ngô Tà hét xong câu đó, dường như cũng nhận ra yêu cầu này có hơi vô lý.

Anh lau vệt nước mưa trên trán, nói thêm một câu chữa cháy: “Tiểu Ca, chỉ cần cởi áo khoác ngoài thôi, bên trong không cần cởi đâu.

Đợi mai tôi đi mua giấy dầu xong sẽ trả lại quần áo cho anh.” Trương Khởi Linh lòng như nước lặng.

Bị anh em nhà Ngô Tà và Ngô Mặc hành hạ đã lâu, anh đã sớm có thể đối mặt với những yêu cầu vô lý và coi chúng như gió thoảng bên tai.

Bịt xong chỗ dột cuối cùng, Trương Khởi Linh mặc áo ba lỗ nhảy từ trên mái nhà xuống.

Ngô Tà dúi thẳng cái khăn mặt vào mặt anh, luôn miệng thúc giục: “Tiểu Ca, mau lau đi, kẻo bị cảm lạnh.” Hắc Nhãn Kính nằm trên giường cười khẩy một tiếng: “Cảm lạnh?

Đại đồ đệ, cậu có chết thì Ách Ba cũng không bị cảm đâu.” “Người không làm việc thì đừng có lắm lời.” Ngô Tà lườm gã một cái, bực bội nói: “Ngươi không đi theo tam thúc của ta, sống chết cứ đòi theo ta về Hàng Châu làm gì?” “Ngắm cậu chứ sao.” Hắc Nhãn Kính vươn vai một cái, uể oải đáp: “Cậu nhóc nhà cậu cứ như thịt Đường Tăng ấy, chuyên thu hút mấy thứ yêu ma quỷ quái tìm đến cửa, trông chừng cậu mới có trò vui để xem chứ.” Ngô Tà bĩu môi, không chút nể nang vạch trần lời nói dối của gã: “Đừng có xạo, chẳng phải là bị em trai tôi bỏ rơi rồi sao.” “Người ta bây giờ đang ở kinh thành, địa bàn của Tiểu Hoa đấy.

Sư phụ, lão nhân gia ngài cứ tiếp tục cô đơn lạnh lẽo đi nhé.” Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng.

Ngô Tà về phương diện ngôn ngữ có thể coi là một thiên tài nhỏ.

Dưới sự ảnh hưởng của Ngô Mặc, tiếng Đông Bắc của anh nói gần như lưu loát bằng tiếng Hàng Châu.

Phải nói rằng duyên phận là thứ vô cùng kỳ diệu.

Có người vừa gặp đã thân, có người vừa gặp đã ghét.

Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính từ ngày đầu gặp mặt đã ngứa mắt nhau.

Trở thành sư đồ lại càng là nghiệt duyên chồng chất.

Lúc nguy hiểm cả hai đều có thể vì đối phương mà đỡ đao, nhưng lúc hòa bình mà không đâm cho đối phương một nhát vào tim thì đều cảm thấy thiệt thòi.

Đương nhiên, người chịu thiệt hơn là Ngô Tà.

Về mặt vũ lực, anh đánh không lại Hắc Nhãn Kính, chỉ có thể dùng lời nói hóa thành lưỡi dao sắc bén đâm vào tim gã.

“Ngươi biết cái đếch gì, xa nhau một chút còn hơn tân hôn.” Lời còn chưa nói hết, dưới lầu đột nhiên vang lên tiếng la hét như bị vặt lông của Vương Minh: “A!

Lão bản, cứu mạng!” Giọng nói vô cùng thê lương, cứ như thể bị Ngô Tà trừ mấy tháng lương vậy.

“Choang!” Tiếng đồ sứ vỡ nát theo đó truyền lên.

“Sao vậy?” Tim Ngô Tà như vọt lên tới cổ họng.

Anh ba chân bốn cẳng lao về phía cầu thang.

Không phải lo Vương Minh xảy ra chuyện, mà là sợ món đồ chính hãng duy nhất trong tiệm bị tên này làm hỏng mất.

Tiền đó!

Thứ quan trọng như mạng sống.

May mà em trai đã mua lại căn nhà này, nếu không thì tiền thuê nhà bây giờ cũng chẳng có mà trả.

Hết cách rồi, thu không đủ chi.

Tam thúc vừa xảy ra chuyện, toàn bộ tiền mấy năm trước của anh đều kẹt ở Trường Sa.

Sau đó lại đi Nepal tìm manh mối.

Tóm lại là, túi sạch hơn mặt.

Một thằng đàn ông như anh sao có thể mặt dày đi xin tiền em trai mãi được?

Tam thúc, lão cáo già gian xảo, cứ khăng khăng nói trong túi không đủ tiền, sống chết không chịu bồi thường.

Nếu không thì bây giờ cũng không đến nỗi túng thiếu thế này.

Tốc độ của Ngô Tà thua xa Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính.

Hai vị này gần như là điển hình cho việc không đi cầu thang.

Họ nhẹ nhàng nhảy từ trên lầu xuống dưới.

Khi Ngô Tà lao xuống tầng một, Trương Khởi Linh đã sớm đá văng một con rắn ra ngoài.

Hắc Nhãn Kính chân đạp lên cái thùng, miệng vẫn không quên châm chọc mấy câu: “Ối chà, đại đồ đệ, cậu đúng là bạn bè khắp thiên hạ nhỉ.” “Rắn lông đen, thứ hiếm có như vậy mà cũng có người lặn lội ngàn dặm gửi đến cho cậu à.” Rắn lông đen?

Lại là thứ quỷ quái gì nữa?

Ngô Tà không có chút ấn tượng tốt nào với rắn.

Ban đầu là đám rắn mào gà chết tiệt học nói tiếng người, rồi đến con mãng xà to hơn cả cây cột chặn đường cướp bóc.

Mẹ nó, chẳng có con nào tốt lành cả.

Hồi tưởng chỉ diễn ra trong vài giây.

Khi ánh mắt Ngô Tà nhìn thấy bình sứ hàng thật vỡ thành tám mảnh trên mặt đất, trán anh giật giật mấy cái, miệng phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Chương 1398

“Bình... bình của tôi...” Hắc Nhãn Kính nhướng mày, nhìn Trương Khởi Linh với ánh mắt có chút tinh quái: “Ối ối, bình tử?

Ách Ba, đại đồ đệ của ta có phải đang tỏ tình với ngươi không?” Trương Khởi Linh đến một tia mắt cũng không thèm cho gã.

Anh đã quá quen với hành vi lên cơn bất thình lình của Hắc Nhãn Kính, nhìn thêm một cái cũng dễ khiến gã tăng thêm liều thuốc kích thích.

Ánh mắt anh dán chặt vào con rắn lông đen đã bị chém thành mấy khúc.

Trong mắt thoáng qua một tia mờ mịt, dường như đang hồi tưởng xem đã gặp thứ này ở đâu?

“Lão... lão bản.” Vương Minh nuốt mấy ngụm nước bọt, cố gắng giải thích với Ngô Tà: “Tôi... tôi không cố ý.” “Tôi đang sửa máy tính thì con rắn từ trong thùng bò ra, thật sự không trách tôi được.” Ngô Tà hít vào, thở ra, hít vào, thở ra.

Lặp lại liên tục mấy chục lần, anh mới miễn cưỡng ổn định lại tâm trạng.

“Thôi bỏ đi, vỡ rồi thì bình an.” Tim đang rỉ máu, nhưng miệng vẫn cố tỏ ra cứng rắn.

Để không chìm đắm trong đau thương, anh cố gắng tập trung sự chú ý vào con rắn lông đen trên mặt đất.

Sau khi nhìn rõ, anh không khỏi thầm kinh hãi: “Tiểu Ca, đây là thứ gì?” “Rắn lông đen.” Lời nói của Trương Khởi Linh vẫn ngắn gọn như thường lệ.

Có điều anh nhớ tên con rắn, nhưng lại không nghĩ ra nó có đặc tính gì.

Hắc Nhãn Kính đảo mắt một cái: “Ông đây nói chuyện mà mày coi như rắm hả?” “Không có, sư phụ đừng quậy nữa, rốt cuộc thứ này là sao?” Ngô Tà co được duỗi được, trước những vấn đề quan trọng hoàn toàn có thể cúi mình làm kẻ dưới.

Chẳng phải chỉ là nói mấy câu dễ nghe thôi sao?

Hoàn toàn không vấn đề.

“Thứ này không phải đồ chơi bình thường đâu, nghe nói có thể khống chế tư tưởng của con người, khiến ngươi sinh ra ảo giác vô tận.” Hắc Nhãn Kính chân đạp lên cái thùng, trong mắt loé lên một tia sát khí lạnh lẽo.

Gã chú ý thấy trên thùng không dán địa chỉ người gửi.

Chỉ dùng bút đen viết mấy chữ lớn “Ngô Tà nhận”.

Rất có thể là có người trực tiếp đặt ở cửa.

Điều này chứng tỏ họ lại bị theo dõi.

Mẹ kiếp!

Một khắc cũng không yên, đến một ngày yên ổn cũng không cho người ta sống hay sao?

Hắc Nhãn Kính trong lòng hiểu rõ.

Ngô Tà bị theo dõi, Ngô Mặc tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

“Khống chế tư tưởng con người?

Lợi hại vậy sao!” Ngô Tà kinh ngạc nói.

“Không sai, sẽ biến thành con rối của rắn.” Hắc Nhãn Kính bổ sung.

“Vậy làm sao bây giờ?

Trong thùng sẽ không còn nữa chứ?

Vậy chúng ta phải mau xử lý nó đi.” Ngô Tà có chút lo lắng.

Đây không phải chuyện đùa.

Ở khu phố sầm uất, nếu đám rắn này thật sự chui ra ngoài gây chuyện thì phải làm sao?

Dường như muốn chào hỏi Ngô Tà.

Anh vừa dứt lời, cái thùng rung lắc dữ dội.

Sau đó.

Hai chữ “Thôi Canh” hiện ra.

“A a a!

Rắn!

Rắn, ra... ra rồi.” Vương Minh tay ôm chặt một cây chổi, mặt lộ ra vẻ cam chịu, nhưng thân thể lại không tự chủ được mà lùi về phía sau.

Vô ý một cái, “loảng xoảng” một tiếng, mảnh vỡ bình sứ bị giẫm nát hoàn toàn.

Tình trạng thảm khốc như vậy, cho dù là chuyên gia phục chế đồ cổ giỏi nhất cũng không thể nào khôi phục lại được.

Tim Ngô Tà tan nát.

Một căn nhà nhỏ ở khu Dư Hàng đã không còn nữa.

Dường như cảm nhận được sự dao động cảm xúc của anh, một con rắn lông đen trong thùng phá vỡ chướng ngại vật bay vọt ra ngoài.

Mục tiêu nhắm thẳng vào Ngô Tà, tốc độ cực nhanh.

Cái thế lao vào như thiêu thân này giống hệt như một cặp tình nhân vì tình yêu mà bỏ trốn.

Vãi chưởng!

Lúc này Ngô Tà không còn tâm trí đâu mà đau lòng vì cái bình sứ vỡ, anh tiện tay vớ lấy một món đồ cổ giả trên kệ bên cạnh, chuẩn bị cho con rắn lông đen một đòn trời giáng.

Có Trương Khởi Linh ở đây, đâu đến lượt Ngô Tà ra tay.

Trương Khởi Linh trong nháy mắt hóa thân thành Tây Vương Mẫu.

Lưỡi đao vung ra như một dải ngân hà, chém con rắn Ngưu Lang mệnh khổ thành hai nửa.

Rắn lông đen cảm giác nửa thân dưới lành lạnh.

Nó muốn quay đầu lại xem tình hình, nhưng mỹ nhân đang ở ngay phía trước.

Không chút do dự, nó lại lao về phía trước thêm hai bước.

“Ông nội mày!” Ngô Tà vung món đồ cổ giả lên, tát cho con rắn lông đen một phát vào mặt.

Trực tiếp úp con rắn vào trong một cái chậu.

“Lão... lão bản, đó không phải là cái chậu rửa chân của hoàng đế nhà Minh sao?” Vương Minh xót của đến nhe răng.

Lý do xót của rất đơn giản, Ngô Tà từng hứa chỉ cần bán được cái chậu này, sẽ trả cho cậu hai tháng lương.

Giờ đây chậu lại dùng để đựng rắn.

Chắc là không bán được nữa rồi.

Vương Minh bây giờ đến tiền ăn mì gói cũng không có, một gói mì ba đồng có thể ăn được hai ngày.

Cậu đang chờ Ngô Tà phát lương đây.

Hết hy vọng rồi.

Cái thùng rung lắc rất dữ dội, đủ để nói lên bên trong không chỉ có hai con rắn.

“Tiểu Ca, thứ này nên xử lý thế nào?” Ngô Tà hai tay ấn chặt đáy chậu.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng cái đầu rắn lông đen chỉ còn một nửa vẫn đang giãy giụa loạn xạ.

Chương 1399

“Đại đồ đệ, lão tử dạy cho mi một bài học hay.” Hắc Nhãn Kính cười hắc hắc: “Loại rắn này sợ lửa nhất, hay là chúng ta đốt luôn cái nhà này đi?” 60.

“Dù sao nhà của cậu bốn phía đều dột, nhân tiện sập đi để xây lại luôn.” Ngô Tà tức giận bừng bừng, buột miệng chửi: “Não ngươi bị cứt đóng băng rồi, hay bị lừa đá rồi?

Đây là khu dân cư, không phải mộ cổ, đốt nhà?

Ngươi nghĩ cái gì vậy?” “Rồi sao nữa, giống như ngươi đi vay tiền Tiểu Hoa thuê nhà à?

Ta đây không muốn ngày nào cũng bị người ta dí sau mông đòi nợ đâu.” Mấy ngày nay chỉ nuôi Hắc Nhãn Kính không làm gì, Ngô Tà đã sớm tức điên lên rồi.

Gần đây túi anh sạch hơn cả mặt, một cái quần lót vá đi vá lại cũng mặc hai năm rồi.

Tên mù chết tiệt thì hay rồi, ngày nào cũng nói anh dinh dưỡng không đủ, tâm trạng không tốt, bày đủ trò để bắt anh mời gã ăn ngon.

Chuyện đó cũng chẳng sao, ít ra ngươi cũng nên yên ổn một chút chứ.

Nửa đêm nửa hôm nói là huấn luyện anh, đang ngủ say sưa lại bị gã đạp từ trên giường xuống.

Đủ loại khổ sở, thật sự nghĩ lại mà thấy đau lòng.

“Đốt đi.” Ngô Tà đang chửi cho sướng mồm thì hai chữ đơn giản của Trương Khởi Linh như một cái còng vô hình khóa chặt cái miệng lảm nhảm của anh.

“Hả?” Ngô Tà hai mắt trợn tròn, nhất thời não và miệng không đồng bộ.

Anh ngơ ngác nhìn về phía Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca, anh nói gì?” Trương Khởi Linh chưa kịp đáp lời, Vương Minh đã giơ cây chổi lên la lớn: “Lão bản, tôi nghe thấy rồi, Ách Ba ca nói phải dùng lửa đốt.” Ách Ba ca?

Ngô Tà lười sửa lại vấn đề xưng hô.

Ánh mắt anh dò hỏi nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh gật đầu.

Ngô Tà rơi vào trầm mặc, suy nghĩ lan man, bắt đầu cân nhắc nên xử lý thế nào.

Hắc Nhãn Kính vừa nãy nói đốt nhà hoàn toàn là nói nhảm.

Nhưng gã và Tiểu Ca đều đề nghị dùng lửa đốt rắn, xem ra đây hẳn là phương án tốt nhất hiện tại.

Cổ nhân nói đúng, không nỡ bỏ con thì không bắt được sói, không nỡ bỏ vợ thì không lừa được lưu manh.

Để giết chết cả thùng rắn lông đen này.

Ngô Tà coi như liều mình hoàn toàn.

Anh chỉ huy Vương Minh từ sân sau khiêng ra một cái lu lớn.

Xung quanh cái lu có một vài hoa văn thô sơ, ngửi kỹ bên trong vẫn còn thoang thoảng mùi hôi.

“Lão bản, thật sự lấy cái lu này đốt sao?” Vương Minh trong lòng có chút không nỡ.

Cái lu này là lúc cậu mới đến đã cùng Ngô Tà xuống quê thu mua về.

Theo lời của Ngô Tà, cái lu này rất ghê gớm, ít nhất cũng là sản vật thời Minh trung kỳ.

Nhà nông không biết hàng, để ở nhà muối dưa.

Bị Ngô Tà dùng ba tấc lưỡi không xương, bỏ ra năm mươi đồng mua về.

Sau đó là Vương Minh dùng xe kéo về.

Thứ có ý nghĩa kỷ niệm như vậy, hôm nay lại dùng để đốt rắn lông đen, thật quá đáng tiếc.

“Nói nhảm, không lấy nó thì lấy mày à?” Nghĩ đến bảo bối duy nhất của mình bị tên khốn trước mắt này làm vỡ thành mấy mảnh, lửa giận trong lòng Ngô Tà bốc từ gót chân lên đến đỉnh đầu.

Lại không thể chỉ trích đối phương làm sai, chỉ có thể dùng lời nói châm chọc Vương Minh mấy câu để xả giận.

Vương Minh rụt cổ lại không dám hó hé.

Cậu ngoan ngoãn cùng Ngô Tà khiêng cái lu vào trong nhà.

Hai người dùng sức xoay cái lu, trực tiếp úp lên cái thùng.

Hết cách rồi, lúc này ai dám động vào cái thùng chứ?

Do động tác quá mạnh, rắn lông đen trong thùng bò vào trong lu.

“Lão... lão bản.

Cái lu.” “Câm miệng đi, tôi có mù đâu, thấy rồi.” Nghĩ đến đám nhân viên dưới trướng em trai mình ai nấy đều xuất sắc, Ngô Tà nhìn Vương Minh với ánh mắt có chút ai oán.

Chênh lệch giữa người với người sao lại lớn đến vậy?

Người khác đều có thể kiếm tiền, nhân viên nhà mình ngoài phá của ra còn đòi tiền sinh hoạt.

Đúng là...

Càng nghĩ càng tức.

“Tiểu Ca, qua đây giúp một tay.” Ngô Tà không muốn nhìn Vương Minh nữa, quay đầu gọi Trương Khởi Linh: “Sân sau có chỗ, chúng ta khiêng cái lu ra đó, rồi lấy thêm ít đồ đốt cái lu lên.” Mấy người lại khiêng cái lu lớn ra sân sau.

Ngô Tà đá Vương Minh một cái, bảo cậu ra ngoài mua ít than nướng.

Anh chỉ lấy một vài cuốn sách không đáng tiền, ném vào xung quanh cái lu.

Không lâu sau, lửa bùng lên quanh cái lu.

Khói đen cuồn cuộn.

Khói đen không ngừng bốc ra ngoài, sặc đến nỗi dù có bịt mũi cũng không nhịn được mà ho mấy tiếng.

“Cậu... cậu mua than gì vậy?” Ngô Tà bịt mũi hỏi Vương Minh.

“Lão bản, than không khói đắt quá, tiền không đủ, cái này còn là tôi mặc cả nửa ngày mới mua được đó.” Vương Minh đầy vẻ tủi thân.

Nửa câu sau còn chưa nói ra, tiền mua than còn là do cậu tự ứng trước.

Nghe đến mấy chữ “tiền không đủ”, Ngô Tà tắt lửa giận.

Tiền thật sự là vòng kim cô, trói buộc cả cuộc đời anh.

Lúc này, trận mưa lớn bên ngoài đã tạnh.

Khói đen cuồn cuộn bốc lên, không ngừng lan ra xung quanh.

“Vãi, khói đen ở đâu ra vậy?” “Nhà nào thất đức thế, đốt đồ trong sân à?” “Làm trò quỷ gì vậy, nướng thịt trong sân nhà có phải là quá thất đức không?” Mấy người đều là thính tai, nghe thấy tiếng chửi rủa từ những ngôi nhà xung quanh truyền đến.

Ngô Tà nghiến răng, có chút khó xử.

Chửi?

Anh không sợ.

Chỉ sợ có người tìm đến tận cửa.

Đúng là sợ gì đến nấy.

Vừa nghĩ đến chuyện này, liền nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Ngay sau đó.

Các ngươi có bệnh không hả?” Ngô Tà còn chưa kịp ra ngoài xem tình hình, đã nghe thấy cửa chính bị người ta đẩy mạnh, theo sau đó là giọng nói của một bà dì vô cùng quen thuộc.

“Nợ phí quản lý thì không nói, nhà ngươi còn đốt lửa trong sân, nguy hiểm biết bao nhiêu, có biết rất nhiều hộ kinh doanh đã khiếu nại đến chỗ tôi không?” Giọng chửi đầy nội lực.

Giọng oang oang của bà ta đã chứng minh một điều --- người đến không dễ chọc.

Chương 1400

Sự thật đúng là như vậy.

Ngô Tà ngay lập tức rụt cổ lại.

Rất muốn trốn vào góc nhà giả vờ không có ai.

Nhưng đã muộn một bước, lúc làm việc đã quên khóa cửa chính.

“Đồ nhát gan, nợ tiền người ta à?” Hắc Nhãn Kính ngồi xổm một bên cười tủm tỉm nói mát.

Ngô Tà nhìn nụ cười đểu của Hắc Nhãn Kính, thật muốn cởi chiếc giày size bốn mươi mấy của mình ra tát vào mặt gã.

Ngứa mắt.

“Ra đây nói chuyện, đừng giả vờ không nghe thấy, tôi biết cậu ở nhà.” Bà dì hai tay chống nạnh đứng giữa sảnh, giọng nói lanh lảnh còn to hơn cả loa, nước bọt bay tứ tung như mưa đá xuống sàn nhà.

Lời đã nói đến nước này, Ngô Tà cũng không tiện tiếp tục giả chết ở bên trong, gãi đầu cười ngượng ngùng bước ra: “Dì Lý, sao dì lại đến đây ạ?” “Nói nhảm, tôi không đến thì xe cứu hỏa sẽ đến đấy.” Dì Lý nước bọt bay tứ tung, chỉ vào Ngô Tà giận dữ nói: “Nhà cậu làm cái gì vậy?

Không biết gần đây toàn là nhà cũ sao?

Dùng điện lung tung, đốt lửa lung tung đều dễ gây ra tai họa.” “Vâng, dì nói đúng ạ.” Ngô Tà ngoài gật đầu ra cũng không biết đáp lại thế nào.

Chẳng lẽ lại nói thật với bà lão?

Nói rằng dì không biết đấy thôi, có người gửi cho cháu cả thùng đặc sản trong mộ --- rắn lông đen.

Thứ này không sợ đông lạnh chỉ sợ lửa, đợi cháu đốt xong sẽ mang cho dì hai con nếm thử?

Ngô Tà trong lòng thầm phỉ báng.

Bề ngoài thì gật đầu cúi mình, thể hiện hình tượng một thanh niên ngoan ngoãn đến mức hoàn hảo.

Sắc mặt dì Lý hơi dịu lại.

Tuy nhiên, không sợ chuyện tốt, chỉ sợ người xấu.

Hắc Nhãn Kính đúng là khắc tinh trong đời Ngô Tà, gã tiện tay lại ném thêm mấy cục than nướng và khúc gỗ vào đống lửa.

Tốt thật, khói đen vút một cái bay lên cao ngất.

Khói đen cuồn cuộn như lò thiêu người ở nhà hỏa táng.

Dì Lý đang định mở miệng nói chuyện thì bị khói sặc đến chảy nước mắt nước mũi.

Trong cơn tức giận, bà đẩy Ngô Tà ra, lao vào sân sau: “Khụ khụ...

Tôi phải xem nhà cậu rốt cuộc đang làm cái gì?” Dì Lý đẩy cửa ra suýt chút nữa bị sặc ngã nhào.

Khi bà nhìn thấy cái lu lớn đang được nướng trong sân, mũi cũng muốn lệch đi vì tức.

Bà chống nạnh.

Nhìn thấy bên cạnh có một cái chậu rửa mặt, bà bưng chậu nước lên hắt thẳng vào lửa.

Dường như vẫn chưa hả giận, bà lao đến bên vòi nước múc thêm một chậu nữa.

Lại một lần nữa hắt vào.

Vẻ mặt đằng đằng sát khí của dì Lý khiến cả Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính cũng phải ngây người.

Vị này từ đâu ra vậy?

Nhìn cái thế này, vào thời kỳ đặc biệt năm đó chắc cũng là một tướng tài độc chiếm một phương.

“Quá đáng thật.” Dì Lý đau lòng, quay người chỉ vào Ngô Tà hận rèn sắt không thành thép: “Tiểu Ngô à, phí quản lý, phí vệ sinh không nộp thì thôi đi, cậu còn làm ra cái trò này trong nhà, có biết khu phố chúng ta sẽ nhận được bao nhiêu cuộc gọi khiếu nại không?” “Hàng xóm bên cạnh vừa nãy còn định chửi mẹ, tôi phải nói bao nhiêu lời tốt đẹp mới khuyên được họ về đấy.” “Dì nguôi giận, là lỗi của cháu.” Ngô Tà ngoài gật đầu cúi mình nhận lỗi, cũng không biết nói gì hơn.

Mãi mới khuyên được dì Lý đi, lúc ra cửa bà lão còn đưa cho Ngô Tà một tờ phiếu phạt.

Nhìn tờ phiếu phạt, Ngô Tà chỉ cảm thấy có chút mệt mỏi.

Nhưng cũng không thể làm gì khác.

Rắn lông đen chỉ có thể dùng lửa đốt, chẳng lẽ lại mang thứ này đi phóng sinh một cách rầm rộ?

“Dì Lý thật là...” Ngô Tà oán khí ngút trời, lẩm bẩm: “Không cho mình một lá cờ khen, ít nhất cũng không nên cho phiếu phạt chứ?

Mình đây là đang làm việc tốt cho nhân dân, một mình gánh chịu tiếng chửi, nghĩ lại mà thấy thiệt thòi quá.” Trong lòng quá uất ức, anh không nhịn được lấy điện thoại ra gửi cho em trai một tin nhắn.

Giang hồ cứu gấp.

Dù sao cũng phải vay anh trai một ít tiền sống qua ngày đã.

Kết quả là đến sáng hôm sau cũng không nhận được tin nhắn trả lời của Ngô Mặc, bi thảm hơn là ngoài cửa lại xuất hiện một cái thùng giấy.

Lại đến nữa?

Vương Minh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cậu vội vàng gọi điện thông báo cho Ngô Tà, bảo anh nhanh chóng về tiệm.

Mấy người tối qua không ở lại tiệm, lý do rất đơn giản, mẹ của Trương Khởi Linh là Bạch Mã và Văn Thành công chúa đã đến Hàng Châu.

Hai người bị lời nói của Ngô Mặc làm cho kinh ngạc đến mức không ngủ được.

Bàn bạc một hồi, quyết định chạy đến bên cạnh con trai để trông chừng.

Thế là quán bar giao cho cấp dưới quản lý, hai người mua vé máy bay bay thẳng đến Hàng Châu.

Ngô Mặc lúc đi đã đưa hết điện thoại của mấy anh em cho Văn Thành công chúa, chỉ sợ đến lúc gặp chuyện mình không thể nhận điện thoại ngay lập tức.

Bây giờ thì coi như đã dùng đến rồi.

Mẹ trông con, ai có thể nói không được chứ?

Ngô Tà biết kế hoạch của Ngô Mặc, vui vẻ ra sân bay đón người.

Vừa gặp mặt, vẻ kinh ngạc đã hiện lên trên mặt anh.

Mẹ kiếp.

Hai vị trước mắt này thật sự là Bạch Mã và Văn Thành công chúa sao?

Một thân trang phục nữ công sở trực tiếp khiến Ngô Tà chấn động đến mức suýt không nói nên lời.

Người đẹp vì lụa.

Văn Thành công chúa và Bạch Mã vốn là những người phụ nữ xinh đẹp.

Nay thay trang phục hiện đại, họ hoàn toàn ra dáng những nữ doanh nhân thành đạt.

Không ít ánh mắt đổ dồn về phía hai người.

Nhưng trong mắt họ hoàn toàn không có người khác.

“Tiểu Quan Nhi!” Bạch Mã vừa bước ra khỏi sảnh sân bay đã nhìn thấy Trương Khởi Linh.

Bà xách vali da, nóng lòng chạy tới.

Con trai ruột.

Không phải nhặt ngoài đường.

Ngày đêm mong nhớ, chỉ hận không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nó.

Nếu không phải sợ làm lỡ việc của con trai, Bạch Mã nói gì cũng sẽ không ở lại Tây Bắc mở quán bar.

Phụ nữ Tạng trước nay đều nhiệt tình.

Đặc biệt là mẹ ôm con lại càng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Chương 1401

Bạch Mã ôm chầm lấy Trương Khởi Linh, hai tay như dính chặt vào người anh không nỡ buông ra.

Thân thể Trương Khởi Linh hơi cứng lại.

Nói thật, anh vẫn không quen với sự nhiệt tình này của mẹ mình.

“Lâu rồi không gặp.” Văn Thành công chúa theo sau bước tới, chào hỏi Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính một tiếng.

“Lâu rồi không gặp, ngài có thể đến đây thật là tốt quá.” Thái độ của Ngô Tà có chút cung kính.

Không phải nịnh nọt, mà là sự khâm phục từ tận đáy lòng.

Ai cũng có sở thích riêng, Nhị thúc khâm phục Tần Thủy Hoàng nhất.

Bà nội thì có chút khác biệt, bà luôn cho rằng những người phụ nữ trong lịch sử ngoài Võ Tắc Thiên ra thì Văn Thành công chúa là người đáng ngưỡng mộ nhất.

Ngô Tà là một đứa cháu hiếu thảo.

Người và việc mà bà nội thích, dù về tình hay về lý anh đều nên giữ thái độ tôn trọng.

Phải nói, để nghênh đón Bạch Mã và Văn Thành công chúa, Ngô Tà đã chi một khoản lớn thuê một chiếc xe hơi giá hơn mười vạn.

Mấy người một đường phóng nhanh về khu đô thị Hàng Châu.

Văn Thành công chúa giỏi quan sát lòng người.

Nhận thấy Ngô Tà không quen với chiếc xe, bà trong nháy mắt đoán được đối phương có thể đang cố đấm ăn xôi, thiếu tiền.

Phải nói một câu, Văn Thành công chúa bây giờ đã hoàn toàn hòa nhập vào xã hội hiện đại.

Khách quý đến nhà, không thể nào mời hai người ra quán nướng ven đường ăn một bữa được?

Ngô Tà lúc ra khỏi cửa tay nắm chặt điện thoại, do dự hồi lâu.

Có nên gọi điện cho Nhị thúc để giang hồ cứu gấp một phen không?

Đang do dự.

Đột nhiên trước mắt tối sầm lại, định thần nhìn lại thì thấy có thêm một tấm thẻ.

Hửm?

Tình hình gì đây?

Ngô Tà quay đầu nhìn, chủ nhân của tấm thẻ lại là Trương Khởi Linh.

"Tiểu Ca?" Ngô Tà có chút nghi hoặc gọi một tiếng.

"Cầm đi." Giọng Trương Khởi Linh bình thản như một vũng nước tù. 61.

Động tác đưa thẻ vô cùng kiên định lại rất phong độ.

Ngô Tà chớp chớp mắt, không hiểu Trương Khởi Linh đang giở trò gì?

"Đồ đệ ngốc còn không mau nhận lấy, Ách Ba đây là đang chủ động nộp tiền quỹ đen đấy." Hắc Nhãn Kính ngậm điếu thuốc, lảo đảo đi tới từ bên cạnh, nhìn thấy cảnh này cười đến không thấy mắt đâu.

Trương Khởi Linh liếc gã một cái, trong đáy mắt tràn đầy vẻ ghét bỏ và khinh bỉ.

Sau đó lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Dường như nhìn thêm một cái cũng dễ bị lây bệnh từ gã.

Thấy Ngô Tà vẫn ngơ ngác đứng trước mặt mình, Trương Khởi Linh trầm giọng giải thích: “Tiền sinh hoạt.” Vốn tưởng Ngô Tà chỉ là không rõ công dụng của tấm thẻ.

Ai ngờ sau khi anh nhận thẻ lại hỏi ra một vấn đề then chốt.

“Mật khẩu là gì?” Trương Khởi Linh im lặng.

Hắc Nhãn Kính suýt nữa thì cười sặc.

Mẹ nó buồn cười quá, hiếm khi thấy được bộ dạng lúng túng của Ách Ba.

Sớm biết vậy đã lấy điện thoại ra quay lại rồi.

Gửi cho tiểu bảo bối nhà mình còn có thể chọc nó cười.

Ngô Tà nhìn bộ dạng im lặng của Trương Khởi Linh, tim chùng xuống tận đáy.

Xong rồi.

Chắc chắn là không nhớ mật khẩu.

Hoặc là lại quên rồi.

Một tấm thẻ không có mật khẩu ngoài việc trưng cho đẹp ra thì làm được gì?

Còn không bằng giấy vệ sinh nữa.

“Hay là...” Ngô Tà đang định mở miệng nói chuyện, Trương Khởi Linh lại nhanh chóng phun ra sáu con số.

Bị Ngô Mặc đầu độc sâu sắc, não của Ngô Tà cũng có chút không bình thường.

Nghe thấy chuỗi số này, phản ứng đầu tiên là dịch sang tiếng Trung.

Không cần nháp, lời nói buột miệng thốt ra: “Yêu anh, gọi anh là bố?” “Tiểu Ca, sao anh lại đặt mật khẩu này?” Ngô Tà nghĩ mãi không ra, thậm chí còn âm thầm nghi ngờ Trương Khởi Linh có phải bị tà nhập không?

Trương Khởi Linh đứng hình tại chỗ, khuôn mặt bình tĩnh mơ hồ có vết nứt.

Trong đầu hiện lên lời nói của Ngô Mặc lúc giúp anh đặt mật khẩu.

“Lão Trương, mật khẩu này dễ nhớ lắm, ‘ai yêu kêu ngã phát phát’*, ý là sau này anh sẽ phát tài nhiều hơn.” “Phụt ~” Nửa lon bia Hắc Nhãn Kính vừa uống vào miệng, không chút lưu tình phun ra hết.

Bị sặc ho liên tục mà vẫn không quên nhe răng cười.

Dùng gót chân cũng có thể nghĩ ra, người có thể làm ra chuyện thất đức như vậy ngoài vị tiểu tổ tông nhà mình ra thì không còn ai khác.

Ngô Tà cũng rất nhanh phản ứng lại.

Câu hỏi của mình hoàn toàn là thừa thãi, người có thể lấy được thẻ ngân hàng của Tiểu Ca ngoài người thân bên cạnh ra thì còn có thể là ai?

Người có thể làm ra chuyện thất đức thì càng không cần phải nghĩ.

Dùng phương pháp loại trừ cũng có thể khóa chặt một người --- vị em trai bảo bối vừa yêu vừa hận đến mức muốn cắn một miếng của nhà mình.

Đã là em trai ruột, không thể nào vạch áo cho người xem lưng được.

Ngô Tà lập tức đổi giọng: “À, Tiểu Ca, lúc nãy tôi nói sai, mật khẩu này chắc là ‘sắp phát phát’.” Anh cố gắng nói thêm mấy câu chữa cháy.

Dường như muốn tẩy não lại cho Trương Khởi Linh.

Ánh mắt Trương Khởi Linh nhìn Ngô Tà vô cùng phức tạp, có chút ý vị không nói nên lời.

Sáng sớm đã được xem chuyện vui như vậy, cả người Hắc Nhãn Kính đều cảm thấy sảng khoái.

Lúc ăn cơm, Hắc Nhãn Kính nhớ ra một chuyện: “Đại đồ đệ, chuyện rắn lông đen, sao cậu không quan tâm nữa?” “Không muốn biết là ai gửi cho cậu à?

Kẻ đứng sau lại muốn làm gì?” Về chuyện này gã thật sự có chút tò mò.

Theo như gã hiểu về Ngô Tà, trong thang máy có người đánh rắm anh cũng muốn xem là ai làm.

Chuyện lớn như vậy sao có thể không quan tâm chứ?

Ngô Tà bưng bát mì gói húp một ngụm, thản nhiên nói: “Liên quan quái gì đến tôi, yêu ai thì yêu.” “Ối chà, đổi tính rồi à?” Ngô Tà dừng động tác ăn cơm, ngẩng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, nghiêm túc nói: “Mặc tử nhà Ngô có nói: Nếu người khác nói gì ngươi cũng nghe nấy, ngươi sẽ trở thành cái quần lót của người khác, người ta đánh rắm gì ngươi cũng phải hứng lấy.” “Cùng một đạo lý, người khác muốn khơi dậy lòng hiếu kỳ của ta, tại sao ta phải thuận theo ý nó?” Hắc Nhãn Kính nhướng mày, hứng thú nhìn Ngô Tà: “Mặc tử?

Thời Xuân Thu?” Ngô Tà lau miệng, hùng hồn đáp lại: “Không phải, hiện đại, Mặc tử nhà họ Ngô.” Hắc Nhãn Kính giơ ngón tay cái lên, khen ngợi từ tận đáy lòng: “Quá có triết lý, giống như câu ‘mỗi khi con người hô hấp sáu mươi giây, sinh mệnh sẽ giảm đi một phút' vậy, nói thẳng vào tim người ta." Hai người tâng bốc nhau cực kỳ không biết xấu hổ, khiến Trương Khởi Linh phải đặt bát xuống đi ra ngoài.

Có tiền thì dễ làm việc.

Chương 1402

Ngô Tà dẫn Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính ra ngân hàng rút ít tiền, sau đó mới ra sân bay đón người.

Lên xe xong liền đi thẳng đến Lâu Ngoại Lâu.

Dù sao trong thẻ của Tiểu Ca cũng có tiền, không dùng thì phí, lỡ đâu một ngày nào đó anh quên mất thì chẳng phải lại hời cho người khác sao?

Đến nhà hàng, đầu tiên gọi một đĩa cá giấm Tây Hồ và tôm nõn Long Tỉnh.

Hai món này được coi là đặc sản Hàng Châu, cũng là món Ngô Tà thích ăn nhất.

Bạch Mã và Văn Thành công chúa nào có tâm trạng ăn uống?

Nhưng họ cũng hiểu sâu sắc một đạo lý, dục tốc bất đạt.

Bạch Mã kéo Trương Khởi Linh, ân cần hỏi han tình hình gần đây.

Văn Thành công chúa thì trò chuyện phiếm với Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính.

Trong lúc đó, Ngô Tà ra ngoài gọi điện cho bà nội, đặc biệt nhấn mạnh thần tượng của bà đã đến Hàng Châu.

Phải nói rằng Ngô Mặc làm điểm này rất tốt.

Gặp chuyện đặc biệt không giấu giếm bà lão.

Vừa ra khỏi dãy Himalaya, cậu đã lập tức gọi điện cho bà nội, thuận miệng kể lại chuyện của Văn Thành công chúa và Tùng Tán Cán Bố.

Bà lão cũng coi như là người từng trải, nhưng vẫn bị kỳ ngộ của cháu trai làm cho kinh ngạc.

Vấn đề an toàn bà không hỏi nhiều.

Cháu trai đã gọi điện cho mình chứng tỏ không có gì đáng ngại, vậy thì không nên nhắc đến chuyện không vui.

Bà lão đã cung cấp cho Ngô Mặc một sự hỗ trợ tinh thần mạnh mẽ.

Trong điện thoại bà kinh ngạc liên tục, phối hợp với cháu trai trò chuyện hồi lâu.

Thực tế bà cũng có chút tò mò. 62.

Cửu Môn vẫn luôn tìm kiếm phương pháp trường sinh, nhưng vạn lần không ngờ người của ngàn năm trước lại vẫn còn sống.

Ngay sau đó bà lão lại rơi vào trầm tư.

Chuyện này nếu bị tiết lộ ra ngoài, cháu trai và nhà họ Ngô có gặp phải phiền phức trời long đất lở không?

Ngô Tà chào hỏi bà lão, muốn để Bạch Mã và Văn Thành công chúa ở lại nhà cũ của nhà họ Ngô.

Một là Ngô Sơn Cư có chút cũ nát, không thể chen chúc được nhiều người như vậy.

Hai là ở nhà cũ của nhà họ Ngô sẽ yên ổn hơn.

Ba là tiết kiệm tiền.

Tóm lại là có rất nhiều lý do.

Bà lão vui vẻ nhận lời.

Bà bảo Ngô Tà đừng chậm trễ, mau chóng mời người về.

Sau khi cúp điện thoại, bà liền chỉ huy quản gia cũ dọn dẹp phòng ốc.

Ngô Tà bên này ăn no uống đủ, lại lái xe trở về nhà cũ của nhà họ Ngô.

Bà nội Ngô đích thân ra cửa chào đón khách quý.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Công chúa Văn Thành và Bạch Mã bước xuống xe, mắt bà thoáng hiện lên một tia nghi hoặc.

Người phụ nữ sành điệu thế này mà là Công chúa Văn Thành ư?

Hai thằng cháu trời đánh nhà mình không phải đang lừa bà già này đấy chứ?

Bà nội Ngô dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, rất nhanh đã đè nén sự nghi hoặc vào trong lòng.

Nhưng những người có mặt ở đây đều là cáo già, ai cũng nhận ra sự nghi hoặc trong mắt bà.

Ngô Tà tiến lên một bước, ngoan ngoãn đỡ lấy bà nội Ngô, "Bà nội, ngoài cửa không tiện, chúng ta vào nhà nói chuyện chi tiết đi ạ." Nội tâm cậu không khỏi kinh ngạc.

Bà nội nhuộm tóc à?

Hay là đi thẩm mỹ viện?

Sao lần nào gặp bà cũng cảm thấy bà trẻ ra không ít vậy?

Nếp nhăn trên da gần như biến mất, nếu nói với người khác đây là em gái của chú Hai chắc cũng có người tin. "Đúng đúng, khách đến là quý, chúng ta không thể chậm trễ người ta được." Bà nội không biết cháu trai đang thầm bình phẩm mình.

Bà vỗ vỗ tay cháu trai ngoan, hiền từ mỉm cười.

Bước vào cửa lớn, Ngô Tà nhìn trái ngó phải, khẽ hỏi: "Bà ơi, chú Hai con không có nhà ạ?" "Chú Hai con dạo này bận việc nên không mấy khi về.

Nếu con muốn gặp nó, bà gọi điện kêu nó về cho con." Tình thương cách thế hệ không phải chuyện đùa.

Bà nội càng lớn tuổi càng thương cháu trai.

Đương nhiên, chủ yếu là vì thương con trai cũng chẳng có tác dụng gì.

Lão đại bận như con quay, chẳng thấy bóng dáng đâu, mười ngày nửa tháng về được một lần đã là mặt trời mọc đằng tây.

Lão nhị trông thì ở lại nhà cũ, nhưng thực ra bận tối mày tối mặt.

Cả ngày cứ khư khư giữ mớ quy củ cổ hủ, ép đến độ cháu trai cưng của bà còn chẳng muốn về nhà.

Bà nội Ngô đổ hết tội việc hai đứa cháu không chịu về nhà lên đầu Ngô Nhị Bạch vì quá cứng nhắc.

Oán niệm khá sâu.

Thỉnh thoảng bà lại liếc cho con trai một cái rõ dài.

Đối mặt với người mẹ không nói lý lẽ, Ngô Nhị Bạch ngoài việc ngậm bồ hòn làm ngọt, dỗ dành vài câu thì cũng chẳng có cách nào tốt hơn.

Còn về lão tam Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn?

Bà nội chỉ cần nghĩ đến hai người họ là hận không thể đá cho một phát.

Đúng là đồ không bớt lo.

Chuyện quá khứ rồi sao cứ phải ôm khư khư không buông?

Sống cho tốt không được à?

Cớ gì lại phải nhúng vào vũng nước đục của Cửu Môn?

Con cái lớn rồi, mẹ đâu quản được.

Bà nội Ngô không thể can thiệp vào suy nghĩ của các con trai, chỉ đành ngày càng cưng chiều hai đứa cháu trai.

Nghe bà nội định gọi điện cho chú Hai, chân Ngô Tà như bị đóng đinh, có chút không nhúc nhích nổi.

Cậu vội vàng từ chối: "Bà ơi, không cần gọi chú Hai đâu ạ, chú ấy bận nhiều việc, chút chuyện nhỏ này đừng làm phiền chú ấy." Bà nội Ngô nhìn dáng vẻ tránh như tránh tà của cháu trai cả mà suýt nữa bật cười.

Sợ lão nhị đến mức nào mới ra nông nỗi này chứ?

Bỗng nhớ đến cảnh cháu trai út chọc cho lão nhị tức đến nhảy dựng lên, bà nội Ngô cười lắc đầu.

Rồng sinh chín con, con nào cũng khác.

Hai đứa cháu nhà mình cũng có chút khác biệt.

Chương 1403

Bước vào chính đường, khách và chủ an tọa.

Ánh mắt bà nội Ngô dừng lại trên người Hắc Nhãn Kính một lát, rồi nhanh chóng chuyển sang Bạch Mã và Công chúa Văn Thành. "Hai vị không cần câu nệ, các vị đều là bạn của cháu trai tôi, đến đây cứ tự nhiên như ở nhà." Mở đầu bằng một màn khách sáo. "Bà khách sáo quá rồi, là chúng cháu đường đột đến làm phiền ạ." Công chúa Văn Thành vốn là người tài sắc vẹn toàn.

Nay lại càng trân trọng cuộc sống mới, càng nỗ lực học hỏi kiến thức hiện đại.

Mở miệng ra là một câu tiếng phổ thông chuẩn.

Giữa người với người quả thực cần có duyên phận.

Chỉ qua vài câu trò chuyện đơn giản, Công chúa Văn Thành và bà nội Ngô đã có cảm giác như gặp nhau muộn màng.

Công chúa Văn Thành có mơ cũng không ngờ, nghìn năm sau địa vị của phụ nữ lại cao đến vậy.

Sau đó càng nói càng hưng phấn, suýt nữa quên mất cả đứa cháu trai yêu quý.

Ngô Tà ngồi bên cạnh chỉ biết cắm đầu uống trà. "Leng keng keng!

Leng keng keng!

Cái nghèo nó kêu leng keng." Bất chợt, chuông điện thoại của Ngô Tà vang lên, cắt ngang cuộc trò chuyện của bà nội và Công chúa Văn Thành.

Bà nội Ngô buồn cười nhìn đứa cháu trai nhà mình.

Thằng nhóc này càng ngày càng nghịch ngợm.

Trông thì sắp ba mươi đến nơi, có lúc vẫn nghịch như một đứa trẻ.

Ngô Tà cầm điện thoại liếc nhìn, thấy tên hiển thị là Vương Minh.

Lòng cậu chùng xuống, mày bất giác nhíu lại.

Tục ngữ có câu, không có việc không đến điện Tam Bảo.

Mỗi lần Vương Minh gọi cho cậu, không phải đòi tiền thì cũng là có chuyện, tóm lại rất hiếm khi yên bình.

Nghe điện thoại của hắn chẳng khác nào nói chuyện với chủ nợ.

Nhưng không nghe lại không được, điện thoại cứ như bị nhập, réo không ngừng.

Ngô Tà thở dài, cam chịu cầm điện thoại lên, "Bà nội, con ra ngoài nghe điện thoại một lát." Nói xong liền nhấn nút nghe.

Ngay khoảnh khắc cuộc gọi được kết nối, giọng nói như bị nhập của Vương Mông ở đầu dây bên kia gào lên: "Sếp ơi~ Lại... lại có cái thùng nữa rồi…" Giọng điệu thê thảm vô cùng.

Nếu phải hình dung ư?

Giống hệt như lần trước cậu trừ nửa năm tiền lương của hắn.

Ngô Tà nghĩ đến con rắn lông đen nhận được hôm qua, sắc mặt "bụp" một tiếng liền thay đổi.

Cậu rảo bước nhanh ra sân, hạ giọng hỏi: "Cái thùng giống hôm qua à?

Mày có thấy ai đặt ở cửa không?

Trên đó có ký hiệu gì không?" "Cái thùng y hệt." Vương Minh nuốt nước bọt, "Em... em ra quét nhà thì phát hiện, giờ làm sao đây?

Em không dám đụng vào!" Ngô Tà thật sự rất muốn gào lên từ tận đáy lòng, mày có thể sút cái thùng đó cút đi cho ông được không?

Nhưng nghĩ đến tính công kích của con rắn lông đen, lời đến miệng lại phải nuốt xuống.

Sao có thể vì chuyện của mình mà hại người khác mất mạng vô cớ được chứ? "Mày đừng đụng vào, tao về ngay đây." Ngô Tà cúp máy, cố gắng điều chỉnh lại nét mặt.

Cậu quay lại đại sảnh, cười hì hì nói với bà nội: "Bà ơi, tiệm con có khách quen đến, mang một món đồ cổ muốn con xem giúp." Bà nội đâu có dễ lừa.

Chỉ cần liếc mắt là bà cảm nhận được cháu trai đang nói dối.

Mắt bà thoáng lo lắng, nhưng trên mặt không biểu hiện ra ngoài, "Được, con đi lo việc đi, những chuyện khác không cần con lo, bà sẽ tiếp đãi khách quý chu đáo." "Bà cứ yên tâm, con không sao đâu ạ." Ngô Tà nói xong liền liếc mắt ra hiệu với Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính, "Tiểu Ca, sư phụ, hai người đi cùng con một chuyến, con sợ mình mắt kém lại nhìn nhầm." Ba người phóng như bay về tiệm.

Ngô Tà vừa bước xuống xe, một người từ phía sau không xa đã lao tới ôm chầm lấy hai chân cậu.

Cậu giật nảy mình.

Suýt nữa đã nhấc chân đá bay người đó đi.

May mà vào thời khắc mấu chốt, người ôm chân cậu gào lên: "Sếp ơi, cuối cùng sếp cũng về rồi, dọa chết em rồi~" "Vương Minh, mày bị bệnh à?" Ngô Tà cố sức giật chân, vậy mà vẫn không thoát ra được. "Không phải, cái thứ đó đáng sợ lắm." Vương Minh lắp bắp nói: "Có một con chui ra vào nhà rồi." "Vãi!" Mắt Ngô Tà trợn tròn, không thể tin nổi nhìn Vương Minh: "Mày nói gì?

Vào nhà rồi?" Vào... vào nhà nào?" Xung quanh nhà cửa san sát.

Nếu con rắn lông đen thật sự vào nhà người khác, nghĩ thôi đã thấy lạnh sống lưng.

Sợ gì đến nấy!

Sân nhà bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng hét của dì Lý: "Ai?

Ai thất đức thế, ném rắn vào nhà tôi?" Toang rồi.

Ngô Tà bị tiếng hét dọa cho tim muốn bay ra ngoài.

Cậu chẳng kịp nói nhiều.

Dùng sức đá Vương Minh ra, chạy về phía nhà dì Lý bên cạnh.

Tạo nghiệp mà!

Dì Lý mà có mệnh hệ gì, lương tâm cậu cũng không yên.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh theo sát phía sau.

Giỡn thì giỡn, nhưng không thể lấy tính mạng người thường ra đùa được.

Lúc này, cửa lớn nhà dì Lý đang mở toang. 63.

Vài người hàng xóm nghe thấy tiếng hét của bà, đang tụ tập ngoài cửa ngó đầu vào hóng chuyện.

Tất cả đều đứng ngoài cửa, không ai dám bước vào một bước.

Hiếm thấy thật!

Rắn thường xuất hiện ở ngoại ô, sao lại bò vào tận trung tâm thành phố thế này?

Ngô Tà và mấy người lao vào như một cơn gió.

Mọi người đều là hàng xóm láng giềng, rất thân quen với nhau, thấy cảnh này liền giơ ngón tay cái tán thưởng: "Không ngờ đấy, thằng bé Tiểu Ngô này cũng nhiệt tình thật." "Chứ sao, nhìn nó lo lắng kìa, không biết là sợ hay tưởng mẹ nó xảy ra chuyện gì nữa!" "Thằng bé cũng nghĩa khí đấy, chỉ là có lúc làm việc hơi quá đáng." Các ông bà lão nói đủ thứ, nhưng tai thì vểnh lên muốn nghe ngóng tình hình bên trong.

Lời ong tiếng ve chỉ là gió thoảng bên tai.

Ngô Tà lòng như lửa đốt muốn cứu người, chẳng bận tâm được nhiều, lao vào sân như bị lửa đốt đít. "Dì… Lý?" Ngô Tà phanh gấp.

Cậu nhìn người phụ nữ đầu đội thùng nhựa, tay quấn vải nhựa, một tay cầm kẹp gắp than, một tay cầm cái muôi lớn, vẻ mặt có chút chần chừ.

Chương 1404

"Tiểu Ngô?" Dì Lý cũng kinh ngạc không kém.

Mới hôm qua mình còn phạt tiền nó, hôm nay nó đã xông vào cứu người.

Chuyện này… thật có chút khó xử.

Trong lúc còn đang ngẩn người, con rắn lông đen đang lười biếng bỗng "vèo" một tiếng lao về phía Ngô Tà.

Tốc độ nhanh như chớp.

Nó nhanh, nhưng có người còn nhanh hơn.

Trương Khởi Linh lao lên phía trước, một tay túm lấy Ngô Tà quăng sang một bên.

Tay phải vung mạnh xuống.

Chém thẳng vào đầu con rắn lông đen.

Lặng lẽ như mưa bụi thấm đất.

Lưỡi dao găm sắc bén nhẹ nhàng cắt đứt đầu con rắn lông đen.

Hắc Nhãn Kính ngay sau đó ra tay bổ thêm vài nhát.

Thế là đã giải quyết triệt để con rắn lông đen không đi theo lẽ thường này.

Ngô Tà lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu quay đầu nhìn dì Lý, chờ đợi lời khen ngợi của đối phương.

Kết quả là khen thưởng đâu không thấy, ngược lại còn bị dì Lý mắng cho một trận té tát.

Lý do rất đơn giản.

Xã hội pháp trị mà mang dao theo người, các cậu định làm gì?

Ngô Tà còn canh cánh cái thùng giấy ngoài cửa.

Sợ bên trong vẫn còn rắn chui ra, đâu có hơi sức mà nghe dì Lý lải nhải.

Cậu viện cớ mình còn có việc, cứng đầu xông ra khỏi làn mưa nước bọt.

Hết cách, nước bọt của dì Lý còn nhiều hơn cả nước miếng của Long Vương.

Trở lại cửa tiệm của mình, Ngô Tà lòng vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, "Mẹ ơi, nói nhiều thật, nếu có Bàn Tử ở đây thì tốt rồi, chắc chắn có thể đấu võ mồm với dì Lý." "Bớt nói nhảm đi, chính sự quan trọng hơn." Hắc Nhãn Kính đá vào mông Ngô Tà một cái, thúc giục: "Giải quyết nhanh mớ chuyện vặt này đi, tôi không muốn lại bị bà dì ở tổ dân phố này bắt tại trận đâu." Hắc Nhãn Kính kiêu ngạo bất tuân không phân biệt hoàn cảnh và địa điểm.

Nhưng đối mặt với những bà dì khó nhằn ở tổ dân phố này, ngay cả Hắc Nhãn Kính cũng cảm thấy đau đầu.

Hồi ở Bắc Kinh cũng không ít lần bị những người này tìm tới cửa.

Hoặc là thúc giục nộp phí vệ sinh, hoặc là nói anh làm ồn.

Tóm lại, còn khó đối phó hơn cả "bánh chưng" trong mộ.

Ngô Tà sợ lại xảy ra rắc rối, đành cứng đầu đi đến bên cái thùng.

Lần này rút kinh nghiệm, không dám khiêng vào sân.

Cậu vào nhà bê cái lu lớn úp lên thùng, kéo nó ra góc rồi châm lửa đốt.

Nhìn cái lu đang thiêu lần thứ hai, Ngô Tà thở dài một hơi, "Ngày mai không phải lại có nữa chứ?" "Khó nói lắm." Hắc Nhãn Kính móc một điếu thuốc trong túi ra, ngậm trên môi, cười lạnh nói: "Đối phương muốn dụ cậu cắn câu, cậu không phản ứng thì chúng sẽ còn có chiêu sau." Lòng Ngô Tà lập tức trĩu xuống.

Trở về Ngô Sơn Cư, Ngô Tà ngồi trên ghế cắm đầu hút thuốc, vắt óc suy nghĩ rốt cuộc là ai đã gửi đồ cho mình?

Kẻ chủ mưu đứng sau rốt cuộc muốn làm gì?

Những con rắn này lại có ý nghĩa đặc biệt gì?

Lẽ nào lại liên quan đến Uông gia?

Một loạt câu hỏi như mũi khoan cứ thế xoáy vào đầu Ngô Tà.

Hắc Nhãn Kính thấy Ngô Tà chìm vào suy tư, bèn đứng dậy vươn vai, "Được rồi, cậu tự mình từ từ nghĩ đi, Hắc gia ta đi chợp mắt một lát." Trương Khởi Linh ngồi đối diện Ngô Tà.

Mày hơi nhíu lại, dường như cũng gặp phải vấn đề khó giải.

Ngô Tà càng nghĩ càng phiền, móc thuốc ra châm lửa, hung hăng rít hai hơi.

Lúc này, cậu thấy nhớ thằng em trai và Vương Bàn Tử ghê gớm.

Hai người đó đầu óc lúc nào cũng nhanh nhạy.

Chỉ cần hai người họ ở bên cạnh, cậu luôn có thể nghĩ ra nhiều cách hay hơn, hoặc là giúp cậu ổn định tinh thần tốt hơn.

Không phải nói Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính vô dụng.

Mà là một người thì câm như hến, người kia thì nói nhảm chọc tức người khác là nhiều.

Nghĩ tới nghĩ lui, cậu lấy điện thoại gọi cho Ngô Mặc.

Ai ngờ, Ngô Mặc lại bắt máy thật.

Ngô Tà không giấu giếm chút nào, kể lại toàn bộ sự việc, cuối cùng hỏi Ngô Mặc có suy nghĩ gì không?

Ngô Mặc im lặng một lúc lâu, rồi đưa ra một đề nghị: "Anh, báo cảnh sát đi!" "Hả???" Cằm Ngô Tà suýt nữa rớt xuống chân.

Báo cảnh sát?

Đùa kiểu quốc tế gì vậy?

Ngành nghề của mình là phi pháp, nói trắng ra là một tên trộm mộ.

Báo cảnh sát khác gì tự thú? "Mày có bị chập mạch không vậy?" Ngô Mặc bị lời của Ngô Tà làm cho bật cười, vừa tức vừa thương hỏi lại: "Trên thùng hàng có ghi tên anh không?" "Không có, đặt thẳng ở cửa nhà tao." Ngô Mặc đảo mắt một cái, "Thế thì được rồi, anh cứ báo cảnh sát nói có người gửi vật phẩm nguy hiểm cho anh, dễ gây rối loạn xã hội." Đề nghị của Ngô Mặc như một chiếc rìu sắc, bổ tan mớ hỗn độn trong đầu Ngô Tà.

Nó chỉ ra phương hướng tiến lên cho sự mờ mịt của cậu.

Đúng vậy, chính là báo cảnh sát.

Dù sao mình cũng là người nộp thuế, được chính phủ bảo hộ cũng là lẽ đương nhiên.

Ngô Tà nghĩ thông suốt liền hạ quyết tâm, nếu ngày mai trước cửa vẫn còn thùng hàng, mình nhất định sẽ báo cảnh sát ngay lập tức để giải quyết.

Hai anh em lại tán gẫu thêm vài câu, Ngô Mặc cúp máy rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Nội tâm đã có quyết định, những việc tiếp theo sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Ba người lại quay về nhà cũ của nhà họ Ngô.

Ăn no uống đủ xong, Ngô Tà về phòng bắt đầu tìm kiếm thông tin liên quan đến rắn lông đen.

Trên mạng gần như không có manh mối nào về loài rắn này.

Ngô Tà không bỏ cuộc.

Nghĩ đến người bạn cùng lớp thời đại học là tiến sĩ động vật học, cậu lập tức gửi cho người đó một email.

Trong đó có đính kèm ảnh con rắn lông đen.

Vốn nghĩ đối phương sẽ trả lời email rất chậm, ai ngờ chưa đầy hai tiếng sau đã nhận được điện thoại của bạn cũ. "Ngô Tà, cậu nhìn thấy loại rắn này ở đâu vậy?" Điện thoại vừa kết nối, người bạn cũ không chút dông dài, hỏi thẳng vào vấn đề. "Ờ..." Ngô Tà chần chừ một lát, nghiêm túc trả lời: "Nhà tôi." "Xàm!" Người bạn cũ ở đầu dây bên kia mắng một câu cực kỳ không khách khí. "Thằng ranh mày sao lại chửi người thế?" "Tao chửi chính là cái thằng khốn mồm toàn nói láo như mày đấy." Hai người bốn năm đại học cùng một phòng ký túc.

Cùng ăn, cùng ở, cùng chơi game, có thể nói là anh em cực kỳ thân thiết.

Chương 1405

Nếu không, Ngô Tà cũng sẽ không gặp khó khăn mà nghĩ đến người này đầu tiên.

Đối phương mắng xong lập tức bổ sung: "Đừng có nói nhảm với ông đây, loại rắn này tuyệt đối không thể xuất hiện ở Dư Hàng." Nghe giọng là biết.

Lời nói của bạn cũ rõ ràng là nhận ra loại rắn này.

Ngô Tà lập tức ngồi thẳng người, vội vàng hỏi: "Cậu từng thấy loại rắn này rồi à?" "Có thể nói là thấy rồi, nhưng không phải tận mắt thấy.

Hai năm nay tớ đang nghiên cứu cổ sinh vật học, thầy của tớ có thể nói là chuyên gia hàng đầu trong ngành." Ở đầu dây bên kia, người bạn cũ của Ngô Tà bình tĩnh kể lại tình hình của mình.

Theo lời anh ta, anh ta từng thấy hình ảnh của loại rắn này trong một cuốn cổ thư mà thầy anh ta cất giữ.

Tại sao lại ấn tượng sâu sắc như vậy?

Hoàn toàn là vì hình dạng và một số chức năng của loại rắn này quá độc đáo.

Con rắn lông đen có nét tương đồng với Minh Xà và Hóa Xà trong "Sơn Hải Kinh", nhưng chi tiết lại có điểm khác biệt.

Minh Xà có bốn cánh, khi mở miệng kêu lên nghe hơi giống tiếng chuông chùa.

Còn Hóa Xà thì có mặt người, thân báo.

Lưng có hai cánh, đi đứng xiêu vẹo giống như rắn trườn.

Tiếng kêu của nó rất giống tiếng đàn bà chửi đổng, lại giống tiếng trẻ con khóc thét, tóm lại là cực kỳ khó nghe.

Người bạn cũ lập tức hứng thú với nó.

Giới học thuật mà, ai cũng hiểu, phải có thứ gì đó nổi bật mới có thể một bước thành danh.

Anh ta quyết định nghiên cứu loại rắn này.

Tra cứu rất nhiều tài liệu, kết quả lại tìm thấy thông tin liên quan trong một cuốn dã sử không tên tuổi.

Chỉ là nội dung ghi chép trên đó khiến anh ta cảm thấy hơi nhảm nhí. "Nội dung gì?" Đến lúc quan trọng thì bạn cũ lại im bặt, khiến Ngô Tà tức đến đập bàn. "Gấp cái gì?

Đợi tớ nói từ từ." Người bạn cũ trầm giọng nói: "Trên đó ghi lại một câu, nói rằng trước khi chữ viết xuất hiện, người xưa dùng loại rắn này để truyền tin." "Dùng rắn truyền tin?" Vẻ mặt Ngô Tà hiện lên sự kinh ngạc.

Không đùa đấy chứ?

Bạn cũ nghiên cứu học thuật đến mức tẩu hỏa nhập ma rồi à?

Nhưng nghĩ lại.

Không đúng, hồi đó cổ gà lôi không phải cũng có thể học nói tiếng người sao?

Lẽ nào là phương pháp truyền tin như vậy? "Đúng, sách chỉ ghi lại đúng một câu như vậy." Người bạn cũ thở dài, "Tớ nghĩ mãi không ra, không hiểu rắn làm thế nào để truyền tin cho người?

Sau này tớ không bỏ cuộc, lại tìm rất nhiều tài liệu liên quan, nhưng nội dung về loại rắn này gần như không bao giờ thấy nữa." Anh ta còn hỏi rất nhiều chuyên gia liên quan, chuyên gia địa chất, hỏi họ có từng thấy loại rắn này không?

Câu trả lời nhận được đều là không. "Nhưng có một chuyên gia sinh vật học từng nói với tớ, một số loài động vật mang trên mình chất dẫn dụ thông tin (pheromone), và những chất này khi đặt lên một số người nhất định thì có thể thu được ký ức quá khứ của loài vật đó.

Tớ càng lúc càng thấy tò mò, chỉ là sau này kinh phí không đủ nên đành phải từ bỏ nghiên cứu này." Nói đến đây, anh ta tiếc nuối đến đập đùi.

Ngay sau đó, giọng điệu thay đổi, tinh thần phấn chấn hỏi: "Thằng khốn nhà cậu lại cho tớ một bất ngờ đấy, đừng nói nhảm nữa, cậu thấy con rắn này ở đâu?" "Cửa nhà tôi." "Mẹ kiếp..." "Khoan chửi đã, để tớ nói xong." Ngô Tà vội vàng ngăn chặn lời chửi bới của bạn cũ, giành nói trước: "Hôm đó tớ dậy sớm đi dạo, thật sự thấy con rắn này ở cửa.

Còn nó từ đâu đến thì tớ cũng không biết, tớ sợ xảy ra chuyện nên đã gọi cứu hỏa đến bắt rắn xử lý rồi.

Tớ thấy con rắn này khá lạ, vì tò mò nên chụp ảnh gửi cho cậu hỏi thử thôi." Sự thật sao có thể nói rõ với bạn cũ được?

Ngô Tà học theo cách làm của em trai, một thật chín giả bịa cho qua chuyện. "Chết rồi à?" Người bạn cũ có chút không cam lòng.

Ngô Tà "ừm" một tiếng, "Chắc chắn rồi, còn hóa thành tro nữa, tớ tận mắt thấy họ thiêu chết con rắn đó." "Ai!

Thôi được rồi." Người bạn cũ thở dài, lòng không cam, "Thằng nhóc cậu đúng là số tốt, tớ muốn xem còn không được, thôi được rồi, lần sau mà thấy nữa thì gọi ngay cho tớ." Sau đó hai người lại tán gẫu vài câu.

Nghiên cứu của người bạn cũ khá bận, hẹn khi nào có thời gian về

Dư Hàng tụ tập rồi cúp máy.

Cúp điện thoại, Ngô Tà xâu chuỗi các thông tin lại với nhau.

Trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ: có người muốn dùng rắn để truyền tin cho mình?

Ý nghĩ vừa xuất hiện, cậu định đi thảo luận với Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính.

Nhưng mông vừa nhúc nhích lại ngồi xuống.

Lấy điện thoại ra, cậu dứt khoát gọi cho em trai mình.

Ngô Mặc dạo này cũng bận tối mắt tối mũi, nhất thời quên mất chuyện rắn lông đen truyền tin.

Nghe Ngô Tà tò mò về cách truyền tin, cậu lập tức gào lên như bị giẫm phải đuôi: "Anh đừng có làm bậy, đợi em về rồi chúng ta hãy nói chuyện này." Hình như sợ Ngô Tà không nghe lời mình.

Ngô Mặc cắn răng học theo Giải Ngữ Hoa đe dọa: "Nếu anh dám làm bậy, em sẽ nói với chú Hai là anh ở ngoài nợ một đống tiền, còn phụ bạc bỏ rơi bạn gái, khiến người ta phải ôm con bỏ đi." "Vãi chưởng!" Độc ác quá rồi.

Mặt Ngô Tà còn xanh hơn cả lúc thấy rắn.

Nếu là người khác nói ra những lời đe dọa này, với tính cách không đâm đầu vào tường nam không quay đầu của Ngô Tà, cậu hoàn toàn sẽ coi như đối phương đang đánh rắm.

Nhưng người nói câu này lại là em trai cậu.

Thằng ôn con này trước giờ không đi theo lối mòn, rất có khả năng biến lời đe dọa thành sự thật.

Trong khoảnh khắc, cậu đã dập tắt ý định thử nghiệm.

Lúc nằm trên giường vẫn còn đang suy nghĩ một chuyện: ngày mai liệu có còn ai ném rắn trước cửa nhà mình nữa không?

Không thể không nói Ngô Tà có chút khí chất quạ đen.

Gặp chuyện lúc nào cũng vậy, nói điều tốt thì không linh, nói điều xấu thì linh.

Sáng hôm sau vừa ăn xong bữa sáng, điện thoại lại réo inh ỏi như điên.

Nhìn thấy tên hiển thị là Vương Minh.

Ngô Tà vỗ trán một cái.

Thôi rồi!

Không cần nghĩ nữa.

Tám phần là tin không tốt.

Quả nhiên.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói ai oán của Vương Minh đã truyền đến: "Sếp ơi, lại xuất hiện rồi~" "Mày cũng đừng manh động, để tao xử lý." Cúp điện thoại của Vương Minh, Ngô Tà không do dự nữa, lập tức gọi điện báo cảnh sát.

Hành động bất ngờ này khiến cả Hắc Nhãn Kính cũng có chút kinh ngạc: "Đại đồ đệ, từ khi nào lại trở nên tuân thủ pháp luật thế?" "Tối qua." Ngô Tà lau miệng, đứng dậy lấy áo khoác rồi đi ra ngoài.

Lúc ra cửa, cậu quay đầu lại nói với Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh: "Tiểu Ca, sư phụ, hai người hôm nay đừng qua đó." Hắc Nhãn Kính nhướng mày, có chút hứng thú hỏi: "Ồ?

Tại sao?" "Không có gì, chủ yếu là hai người trông không giống người tốt, tôi sợ báo cảnh sát xong lại kéo cả hai người vào tù." Im lặng là vàng của sáng sớm Cambridge!

Hai vị lão già trăm tuổi trông không giống người tốt, âm thầm ghi một món nợ cho Ngô Tà trong lòng.

Còn vì sao Hắc Nhãn Kính không ra tay đánh người ngay tại chỗ?

Dù sao đây cũng là nhà cũ của nhà họ Ngô, không thể đánh cháu ruột của bà nội trước mặt bà được.

Hơn nữa, vẫn phải giữ thể diện một chút.

Chương 1406

Đúng là có lúc con người cần bị sét đánh.

Đề nghị của Ngô Mặc như sấm sét chín tầng trời, đánh cho đầu óc Ngô Tà tỉnh táo hẳn ra.

Trước đây cậu chỉ là một chủ tiệm nhỏ.

Người thường xuyên tiếp xúc hoặc là tổ dân phố, hoặc là cục công thương.

Sau này làm việc có chút lệch lạc.

Càng sợ hãi các cơ quan thực thi pháp luật.

Gặp chuyện, phản ứng đầu tiên là tự mình giải quyết.

Hết cách, ai bảo trong nhà mình còn giấu mấy kẻ phạm pháp chứ.

Bây giờ nghĩ lại đúng là có chút thiếu não.

Dù sao mình cũng là người nộp thuế, gặp rắc rối sao không cầu cứu cơ quan thực thi pháp luật nhỉ?

Ngô Tà quyết tâm cho đối phương một bài học, không chỉ báo cảnh sát mà còn chạy đến tổ dân phố khiếu nại với dì Lý.

Lần này đối phương coi như đã đá phải tấm sắt.

Rắn bị thu đi xử lý.

Các ông bà lão ở tổ dân phố nổi giận.

Ném rắn trước cửa nhà người ta?

Đây rõ ràng là hành vi khiêu khích trắng trợn.

Tưởng mấy người già này không còn sức chiến đấu nữa sao?

Thế là.

Các ông bà, cô dì có sức chiến đấu cực mạnh ở tổ dân phố, chia ca túc trực quanh Ngô Sơn Cư.

Chuẩn bị một cuộc vây bắt kẻ ném rắn.

Còn Ngô Tà thì bị họ hoàn toàn gạt sang một bên.

Tuổi còn nhỏ, làm việc hấp tấp, quá vướng chân vướng tay.

Trong miệng các ông bà, cô dì, Ngô Tà hai mươi mấy gần ba mươi tuổi vẫn là một thằng nhóc làm việc không ổn định.

Chúng ta tạm không bàn về hành động vây bắt của các ông bà, cô dì.

Quay lại nói về hành động săn lùng của Giải Ngữ Hoa ở Bắc Kinh.

Ngô Mặc tự cho rằng mình làm việc sạch sẽ gọn gàng không để lại dấu vết, nhưng lại quên mất rằng trên đời không có bức tường nào không lọt gió.

Nhà họ Giải kinh doanh ở Bắc Kinh nhiều năm.

Cả bề nổi lẫn bề chìm đều có mạng lưới thông tin của riêng mình.

Tuy Hoắc Tú Tú cắn chặt răng không tiết lộ chi tiết, nhưng cũng không cản được Giải Ngữ Hoa quá hiểu con bé này.

Anh ta cứng rắn tra ra được Hoắc Tú Tú còn có một căn biệt thự dưới tên mình.

Có còn hơn không, cứ phải thử một lần đã.

Giải Ngữ Hoa không hề nghỉ ngơi, lập tức dẫn theo tâm phúc lái xe thẳng đến biệt thự.

Lúc này đã là ba giờ sáng.

Hầu hết mọi người đã chìm vào giấc ngủ, còn Ngô Mặc và Vương Bàn Tử thì đang uống rượu tán gẫu say sưa.

Không phải không muốn ngủ, mà là không ngủ được.

Trải qua một trận đại chiến, cơ thể thì mệt mỏi, nhưng tinh thần lại ở trạng thái cực kỳ hưng phấn.

Nằm trên giường cũng chỉ suy nghĩ lung tung, chi bằng uống chút rượu, tán gẫu cho qua chuyện.

Đương nhiên, Vương Bàn Tử làm việc có chừng mực, tuyệt đối không để Ngô Mặc uống nhiều.

Lúc Giải Ngữ Hoa đến nơi, đèn trong biệt thự vẫn chưa tắt.

Xe còn chưa kịp tắt máy.

Giải Ngữ Hoa đã đẩy cửa xe nhảy xuống. "Hoa gia." Tâm phúc vội vàng đỗ xe, chạy theo, "Hoa gia, tình hình không rõ, vẫn nên cẩn thận một chút." "Ừ!" Giải Ngữ Hoa đáp một tiếng.

Bước chân ngày càng nhanh, ba hai bước đã bỏ xa tên tâm phúc ở phía sau.

Nhìn tâm trạng lo lắng của Giải Ngữ Hoa.

Khóe mắt Lâm Trì giật giật hai cái.

Hắn vô cùng nghi ngờ nếu Hoa gia nhà mình cứ đi với tần suất này, đế giày có bị ma sát đến bốc cháy không?

Biệt thự có hệ thống giám sát và phòng bị.

Để tránh những rắc rối không cần thiết, Giải Ngữ Hoa lập tức gửi cho Ngô Mặc một tin nhắn ngắn. 【Tôi đến rồi!】 Ba chữ đơn giản cùng một dấu chấm than, vậy mà khiến Ngô Mặc kinh hãi đến mức chai rượu cũng rơi xuống đất. "Vãi chưởng!

Tú Tú bán đứng mình!" "Sao thế?

Lũ súc sinh đó mò đến rồi à?" Vương Bàn Tử giật nảy mình.

Tưởng là người của Uông gia đến, "vèo" một tiếng đứng bật dậy khỏi mặt đất.

Một tay nhặt chai rượu dưới đất lên, chuẩn bị sống mái một phen với đối phương.

Ngô Mặc nuốt ngụm rượu trong miệng, yếu ớt nói: "Còn đáng sợ hơn thế, Hoa ca đến rồi." "Hả?" Vương Bàn Tử giơ chai rượu đứng hình tại chỗ.

Nhất thời không phản ứng kịp Hoa ca lại là thế lực thù địch nào? "Bàn ca, anh định cho Hoa ca một đòn phủ đầu à?" "Hoa gia?" Vương Bàn Tử cuối cùng cũng phản ứng lại, ngạc nhiên hỏi: "Sao anh ấy lại đến đây?

Cậu gọi anh ấy đến uống rượu à?" Ngô Mặc đảo mắt một cái, "Tao phải nghĩ quẩn đến mức nào mới gọi điện cho Hoa ca rủ anh ấy đi uống rượu?" Trong lúc nói chuyện, Giải Ngữ Hoa đã đẩy cửa lớn của biệt thự bước vào.

Đừng hỏi sao vào được.

Hỏi thì chính là không thể nói.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử như chuột bị mèo vồ, nặn ra nụ cười gượng gạo chào đón Hoa gia đến.

Tim Giải Ngữ Hoa vẫn luôn lơ lửng ở cổ họng, cho đến khi nhìn thấy Ngô Mặc, nó mới hoàn toàn trở về vị trí cũ.

Anh đứng yên tại chỗ, không chớp mắt nhìn Ngô Mặc.

Đặc biệt tập trung vào những miếng băng gạc lộ ra bên ngoài của Ngô Mặc.

Trong mắt anh ta tức thì hiện lên một tầng sát khí hung ác.

Không cùng tần số, có lúc thật sự rất chết người.

Dáng vẻ không nói một lời của Giải Ngữ Hoa, khiến trong lòng Ngô Mặc có chút phát hoảng.

Ý gì đây?

Giận quá rồi à?

Không thể nào!

Chương 1407

Có phải là hơi nhỏ mọn quá không?

Cổ ngữ có câu: địch không động, ta không động.

Để không bị Giải Ngữ Hoa bắt lỗi, Ngô Mặc cũng đứng thẳng tắp tại chỗ, không nói một lời.

Hai người như tượng sáp trong viện bảo tàng.

So kè xem ai cứng hơn, ai chịu đựng giỏi hơn.

Vương Bàn Tử kẹp ở giữa cực kỳ khó chịu, thậm chí còn mơ hồ nảy sinh một ảo giác.

Mẹ nó chứ.

Tình hình này sao giống đánh ghen tại trận thế nhỉ?

Cay đắng hơn là mình lại chính là thằng tiểu tam. "A ha ha!

Hoa gia, sao ngài lại đến đây?" Vương Bàn Tử gãi gãi đầu, phá vỡ bầu không khí gượng gạo. "Bàn Tử, sao cậu lại ở đây?" Giải Ngữ Hoa bước về phía sofa, không quên lườm Ngô Mặc một cái thật sắc.

Ra vẻ lát nữa sẽ tính sổ với cậu sau.

Ngô Mặc bất giác rụt cổ lại.

Toang rồi.

Với mức độ nhỏ mọn của Hoa ca, tám chín phần là sẽ gây khó dễ cho mình đây. "À... tôi là..." Vương Bàn Tử hơi chần chừ, không biết nên trả lời Giải Ngữ Hoa thế nào? "Thôi, đừng bịa nữa." Giải Ngữ Hoa ngồi xuống bên cạnh Ngô Mặc một cách rất tự nhiên.

Bắt chéo chân.

Ngẩng đầu liếc nhìn người đang đứng ngồi không yên, cười lạnh một tiếng, "Hay lắm, bản lĩnh rồi nhỉ, không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn của tôi.

Là tôi khiến Nhị gia đây chán ngấy rồi, hay là mệt mỏi rồi?" Dù sao Vương Bàn Tử cũng không phải người ngoài.

Giải Ngữ Hoa cũng lười che giấu cảm xúc của mình. "He he!

Làm gì có, chẳng phải là dạo này kẹt tiền, không có tiền nộp cước điện thoại thôi mà." Ngô Mặc mặt không đỏ, tim không hư, thở không gấp, nói dối không chớp mắt.

Giải Ngữ Hoa bị tức đến bật cười.

Rất tốt.

Rõ ràng có thể nghĩ ra một lý do hay hơn, cậu lại cứ phải đưa ra một cái cớ mà đến thằng ngốc cũng không tin.

Cứng cáp rồi phải không?

Ngón tay có chút ngứa ngáy.

Chỉ là ánh mắt nhìn thấy băng gạc trên người Ngô Mặc, cảm giác đau lòng lại một lần nữa dâng lên.

Đúng là thằng khốn vừa đáng yêu vừa đáng hận.

Vương Bàn Tử ngồi bên cạnh luôn cảm thấy bầu không khí trở nên có chút kỳ quái.

Đứng ngồi không yên.

Cảm thấy mình đúng là có chút vướng víu.

Thôi vậy.

Mình vẫn là không nên làm kỳ đà cản mũi.

Nghĩ đến đây, anh ta đứng dậy cười hì hì nói.

Đêm xuân ngắn ngủi.

Phì!

Nói bậy rồi.” Bàn Tử vả vào miệng mình một cái, thầm bực mình vì uống nhiều quá nên ăn nói không biết giữ mồm giữ miệng.

Mấy lời trêu đùa thường ngày cũng phải tùy người mà nói.

Thằng em mình rõ ràng đang trốn tránh Hoa gia, thế mà mình còn nói những lời này, thật đáng ăn đòn.

Lời đã nói ra như bát nước hất đi, muốn thu lại cũng khó.

Đối diện với ánh mắt của hai người, Bàn Tử cảm thấy lúc này thích hợp nhất là dùng kế thứ ba mươi sáu, chuồn là thượng sách.

Tiềm năng của con người quả là vô hạn.

Với thân hình của Bàn Tử, lúc này lại chạy nhanh như vận động viên vô địch thế giới.

Để lại một tàn ảnh, cả người đã chui tót lên lầu.

Trong phòng khách chỉ còn lại Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa, cùng với mấy chai rượu trên bàn.

Giải Ngữ Hoa cầm chai rượu lên nghịch trong tay, hồi lâu vẫn không có ý định mở miệng.

Ngô Mặc tim đập chân run nhìn chai rượu.

Hạ thân chợt lạnh toát.

Không hiểu sao lại có ảo giác rằng thằng em nhỏ sắp bị bẻ gãy.

Không thể nào tàn nhẫn đến thế chứ?

“Rắc” một tiếng giòn tan vang lên, Ngô Mặc theo phản xạ rùng mình một cái.

Phản ứng đầu tiên là che lấy bộ phận quan trọng.

Đối diện với ánh mắt cười như không cười của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc mới phát hiện mình che nhầm chỗ.

Thứ bị vỡ là miệng bình chứ không phải thằng em nhỏ.

“Nói đi, tại sao không nghe điện thoại của tôi?” Giải Ngữ Hoa lại cầm một chai rượu khác.

Ánh mắt dường như vô tình liếc về phía tiểu Ngô Mặc.

Dáng vẻ hăm hở như muốn nói với Ngô Mặc, nếu còn không nói thật, lần sau thứ bị bẻ không phải là chai rượu đâu.

“Điện thoại hết… phí rồi!

Ha ha!” Ngô Mặc định tiếp tục nói lảng sang chuyện khác, nhưng lại bị đôi mắt đột nhiên đỏ lên của Giải Ngữ Hoa dọa cho giật nảy mình.

Vãi!

Bệnh đau mắt đỏ à?

“Hoa ca, anh…” Ngô Mặc có chút lo lắng, nhất thời quên cả chột dạ.

Cậu kéo người kia đến trước mặt mình.

Nhìn chằm chằm vào mắt Giải Ngữ Hoa một lúc lâu, cậu cau mày nói: “Mắt anh sao lại đỏ như mắt thỏ thế này, có phải lại thức đêm không?” “Anh…” Giải Ngữ Hoa nghẹn họng, suýt nữa bị lời của Ngô Mặc làm cho tức chết.

Thằng khốn này!

Rốt cuộc có biết mình vì ai mà ra nông nỗi này không?

Chương 1408

"Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi?

Thức đêm cái gì?

Có việc thì giao cho Tú Tú là xong chứ gì?

Người trẻ tuổi phải rèn luyện nhiều, anh phải cho con bé cơ hội chứ." Có lẽ vì gần đây toàn bị gọi là ông nội, Ngô Mặc trong phút chốc đã tự đặt mình vào vai vế trưởng bối, tiện thể đẩy luôn Hoắc Tú Tú, người đã bán đứng mình ra ngoài.

Lúc này, Hoắc Tú Tú đang bị nhốt trong phòng sắp xếp thông tin, bỗng hắt xì liên tục.

Một tiếng rồi lại một tiếng.

Nước bọt bắn tung tóe sắp làm ướt cả bức tường.

Cô bé xoa xoa mũi, lẩm bẩm: "Ghét thật, rốt cuộc là ai đang chửi mình vậy?

Đừng để bà cô đây bắt được, không thì mày chết chắc." Nói xong, cô lại cam chịu vùi đầu vào biển thông tin.

Nhìn cái miệng luyên thuyên không ngừng trước mắt, Giải Ngữ Hoa đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ áo cậu, dùng sức kéo vào lòng.

Thế giới bỗng chốc tĩnh lặng!

Một lúc lâu sau, trên lầu đột nhiên vang lên một tiếng hít khí lạnh.

"Vãi chưởng!" Dù đã kịp im bặt, nhưng vẫn có một chút âm thanh lọt vào tai hai người.

Ngô Mặc đứng dậy, tiện tay chộp lấy tấm đệm sofa bên cạnh rồi ném thẳng lên lầu hai.

Mấy thằng nhóc lập tức chạy mất dạng.

Chỉ có Tinh Hà vì đã quen thân với Ngô Mặc nên không sợ.

Cậu ta khum hai tay bên miệng làm loa, khẽ hét lên một câu: “Chú ý eo nhé!” Hét xong liền quay đầu bỏ chạy.

Tốc độ quá nhanh suýt nữa ngã sấp mặt.

“Mẹ kiếp.” Ngô Mặc tức đến nỗi muốn xông lên tóm cổ thằng nhóc Tinh Hà, lột truồng rồi treo lên cửa.

Cho thằng nhóc trải nghiệm lại niềm vui tuổi thơ.

Tuy nhiên, cậu vừa định bước đi thì cánh tay đã bị Giải Ngữ Hoa giữ lại.

“Đừng động đậy, để tôi xem vết thương.” Ngô Mặc lúc này mới giật mình nhớ ra mình quên giấu vết thương.

“Khụ… Vết thương nhỏ thôi, không cần xem đâu.” Mặt Giải Ngữ Hoa sa sầm lại: “Nhanh lên, đừng để tôi phải ra tay.” “Được rồi!” Trốn cũng không thoát, Ngô Mặc cởi áo ba lỗ ra, cam chịu xoay người lại.

Có lẽ do dùng sức hơi quá, lớp băng trắng trên người lờ mờ rỉ ra một vệt máu.

Mi tâm Giải Ngữ Hoa nhíu chặt lại, bàn tay đang đặt trên vai cậu lập tức nắm thành quyền.

Anh nhanh chóng rút điện thoại ra, dặn dò thuộc hạ thân tín ngoài cửa mang hộp y tế trên xe vào.

Xem ra anh định băng bó cho Ngô Mặc ngay tại chỗ.

“Ừm… Khoan đã!” Ngô Mặc vội vàng ngăn hành động của Giải Ngữ Hoa.

Đối mặt với ánh mắt đầy uy hiếp của anh, Ngô Mặc xoa xoa tay cười gượng: “Vào phòng tôi làm đi.” Lời vừa nói ra, cậu cảm thấy có gì đó không ổn.

Vội vàng nói thêm một câu: “Á!

Trong phòng khách mùi rượu nồng quá, lỡ đám ranh con kia làm ồn ảnh hưởng đến tay run thì sao?” Giải Ngữ Hoa cũng không có sở thích bị người khác vây xem.

Anh theo Ngô Mặc vào phòng cậu.

Cửa vừa khóa, anh liền co chân đá vào mông Ngô Mặc, trực tiếp đá cậu ngã sấp lên giường.

“Ái ui trời đất ơi!” Ngô Mặc không đề phòng chiêu này, cả người ngã sõng soài trên giường.

“Đáng đời!” Giải Ngữ Hoa miệng nói không khách khí, nhưng động tác tay lại vô cùng nhẹ nhàng.

“Tại sao không nghe điện thoại của tôi?” Nhắc đến chuyện này, Giải Ngữ Hoa lại tức đầy bụng, giơ tay lên đánh một phát vào mông Ngô Mặc.

Sát thương không lớn, nhưng sỉ nhục cực mạnh.

Ngô Mặc có thể chấp nhận bị đá, nhưng thực sự không thể chấp nhận bị đánh bằng bàn tay.

Nhưng biết sao được, tình thế không bằng người.

Ngô Mặc suy nghĩ một lúc rồi quyết định đẩy ra một tấm bia đỡ đạn.

Tục ngữ có câu, đạo hữu chết chứ bần đạo không chết.

Tú Tú à, đừng trách anh không có nghĩa khí.

Ai bảo em bán đứng anh trước chứ.

"Hoa ca, Tú Tú nói với em là sợ anh lo lắng, nên tốt nhất đừng nghe điện thoại của anh." Hoắc Tú Tú đáng thương vẫn đang chăm chỉ làm việc.

Hoàn toàn không biết mình đã bị ông anh thất đức bán đứng.

Đúng là không nên thần tượng ai cả.

Hoắc Tú Tú đặt Ngô Mặc trong tim, còn Ngô Mặc thì đá cô bé xuống mương.

Đối với lời giải thích của Ngô Mặc, trừ khi đầu bị cửa kẹp, Giải Ngữ Hoa mới tin.

Chỉ là chuyện đã xảy ra rồi, tiếp tục truy cứu cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Thà rằng tranh thủ thời gian sắp xếp cho những việc tiếp theo.

Giải Ngữ Hoa ngồi trên giường, chuẩn bị thảo luận với Ngô Mặc về những việc cần làm sắp tới.

Nào ngờ lại bị Ngô Mặc đè thẳng xuống giường.

"Ngậm miệng lại đi, nhìn quầng thâm mắt của anh sắp thành anh em song sinh với gấu trúc rồi kìa." Ngô Mặc dùng cánh tay đè Giải Ngữ Hoa lại, thái độ cực kỳ cứng rắn nói: "Ngủ một lát trước đã, tỉnh rồi nói sau." Nhìn dáng vẻ cố tỏ ra nghiêm túc của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa không nhịn được mà bật cười khe khẽ.

Thấy Ngô Mặc sắp lật mặt, anh vội nhắm mắt giả vờ ngủ: "Không đùa nữa, tôi ngủ là được chứ gì!" Lòng vừa thả lỏng, cảm giác mệt mỏi liền ồ ạt kéo đến.

Trong vòng tay ấm áp đầy an tâm, Giải Ngữ Hoa không định chống cự với cơn buồn ngủ nữa.

Dần dần chìm vào mộng đẹp.

Anh thật sự mệt rã rời.

Thể xác và tinh thần, đủ mọi loại áp lực đều tụ lại một chỗ, như mũi khoan đang khoan vào cơ thể anh.

Dù là thân thể bằng sắt cũng không chịu nổi.

Ngủ là một chuyện rất dễ lây.

Ngô Mặc cũng cảm thấy mí mắt giật giật, dường như mí trên và mí dưới rất muốn thân mật với nhau một phen.

Cậu kéo chăn đắp lên.

Mắt vừa nhắm, liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Dưới sự bao bọc của hơi thở quen thuộc, Giải Ngữ Hoa hiếm khi có được một giấc ngủ ngon.

Còn Ngô Mặc thì có chút khổ sở.

Trông thì có vẻ như đang nhắm mắt ngủ, nhưng thực ra chuyện gì đang xảy ra chỉ có mình cậu biết rõ.

Câu nói “có lòng tà nhưng không có gan” đặt lên người cậu lúc này vô cùng chính xác.

Cậu có thể khống chế được tay không động loạn, nhưng lại không khống chế được “thằng em” đứng lên chào cờ.

Cậu cong người như con tôm, không dám động đậy.

Đương nhiên, cậu tuyệt đối không thừa nhận mình thấy sắc nổi lòng tà, chắc chắn là do rượu có vấn đề.

Chương 1409

Đã sớm bảo Bàn ca đừng ham rẻ rồi.

Rượu chai bảy tám đồng không mua, cứ phải mua rượu lẻ bán theo cân mười đồng.

Đấy xem!

Uống vào có vấn đề rồi chưa!

Để ngăn chặn tình huống khó kiểm soát xảy ra, Ngô Mặc trong lòng không ngừng khiển trách Bàn Tử tham rẻ thì thâm.

Dần dần, cậu cũng ngủ thiếp đi.

Bàn Tử cả đêm gặp ác mộng, trong mơ luôn có một người tí hon nhảy cẫng lên chửi anh.

Giơ tay ra bắt thì không bắt được, nhấc chân lên đá cũng không đá trúng, tức quá mở mắt ra thì thấy trời đã sáng.

Bàn Tử tức mình không ngủ nữa.

Lúc này là năm rưỡi sáng.

Bàn Tử ngồi trên giường có chút buồn chán, gãi gãi mái tóc rối bù như tổ quạ.

Quyết định xuống giường làm cho thằng em một bữa sáng yêu thương.

Người bị thương luôn cần được ưu đãi nhiều hơn một chút.

Lúc sắp ra khỏi cửa, anh chợt nhớ ra một chuyện, Hoa gia đâu rồi?

Tối qua hai người họ không phải là va chạm ra lửa đấy chứ?

Càng nghĩ càng thấy sợ!

Trong đầu Bàn Tử hiện lên vô số hình ảnh, đủ loại đèn vàng nhá lên liên tục.

Lúc này, Giải Ngữ Hoa, người đang bị Bàn Tử réo tên, đã sớm mở mắt.

Đồng hồ sinh học là một chuyện, mặt khác là do bị siết đến không thở nổi.

Tư thế ngủ của Ngô Mặc trước giờ không được tốt cho lắm.

Đừng thấy trước khi ngủ cậu còn sợ chạm vào chỗ này, sợ đụng vào chỗ kia.

Mắt vừa nhắm, liền quên sạch.

Bên cạnh có thứ gì, cậu đều có thể vô thức ôm vào lòng mình.

Có một con búp bê người thật bằng da bằng thịt ở bên cạnh, sao có thể bỏ qua được?

Cả người như con bạch tuộc, bám chặt lấy Giải Ngữ Hoa.

Càng ôm càng chặt.

Hoàn toàn không chừa cho đối phương một chút kẽ hở nào.

Giải Ngữ Hoa mở mắt ra liền đối mặt với tình huống này, anh cẩn thận muốn nhúc nhích thân thể.

Kết quả không những không thoát ra được, ngược lại vì vô tình chạm phải, khiến cho một vài bộ phận của Ngô Mặc xảy ra vấn đề.

Đàn ông mà, ai hiểu đều hiểu.

Sáng sớm dương khí thịnh nhất, để cảm tạ mặt trời chiếu rọi khắp nơi, người ta thường giơ ngón cái lên với nó.

Ngô Mặc đang trong lúc ngủ say, vô thức cảm thấy rất thoải mái.

Thế là… cọ cọ cọ… Luôn đúng giờ hơn cả đồng hồ báo thức, Giải Ngữ Hoa lần đầu tiên phá lệ không dậy vào lúc năm giờ sáng.

Bàn Tử làm xong bữa sáng, nằm trên sofa vắt chân chéo nguẩy nghịch điện thoại.

Mắt thấy đã tám giờ, vẫn không có ai mở cửa đi xuống.

Chán đến nỗi cứ gãi mông.

Tiện tay gọi điện cho Ngô Tà hỏi thăm tình hình gần đây.

Khi nghe Ngô Tà nói rằng, mấy bà dì bên ủy ban phường đã bắt được một kẻ nghi là người nhà họ Uông.

Một tiếng "Vãi chưởng" buột miệng thốt ra.

"Cái quái gì thế?

Thật hay giả vậy?" Bàn Tử ngồi thẳng dậy trên sofa, kinh ngạc trợn tròn mắt, nắm chặt điện thoại liên tục hỏi dồn: "Là tôi nghe nhầm, hay cậu nói nhầm?

Bây giờ lực chiến của ủy ban phường mạnh thế cơ à?" Rồi anh nhớ lại lúc trước đi điều tra manh mối, mặt đầy uất ức nói: "Mẹ nó chứ, thế hóa ra chúng ta còn không bằng một đám ông già bà cả à?" "Anh không nghe nhầm đâu, đúng là như vậy." Ngô Tà cũng uất ức không kém gì Bàn Tử.

Lúc trước mình muốn tìm người, vừa phải suy tính vừa phải gài bẫy, vậy mà chẳng có hiệu quả gì lớn.

Cứ tưởng đối phương quá lợi hại, có thể mình còn kém một bậc.

Kết quả lại bị các ông các bà bên ủy ban phường vả cho một phát đau điếng.

Bàn Tử nhất thời quên không kiểm soát âm lượng.

Tinh Hà và mấy người nữa đều mở cửa thò đầu ra xem tình hình, muốn xác nhận xem có nguy hiểm không.

Ngô Mặc không thể tiếp tục giả chết, ăn mặc chỉnh tề từ trong phòng bước ra.

Bàn Tử vô tình liếc qua.

Hử?

Anh dụi dụi mắt.

Không nhìn lầm chứ?

Ăn mặc chỉnh tề thế này là định đi dự đám cưới à?

“Khụ khụ!” Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của Bàn Tử, Ngô Mặc nắm tay thành quyền ho nhẹ một tiếng: “Bàn ca, sáng sớm la hét cái gì thế?

Gặp chuyện phiền phức à?” “Mặc vest thắt cà vạt, áo sơ mi trắng thắt lưng nhỏ.” Bàn Tử một tay cầm điện thoại, tay kia xoa cằm tỉ mỉ đánh giá Ngô Mặc: “Mày lại bày đặt gấu chó học thêu thùa, ăn mặc bảnh bao thế này định đi dự đám cưới à?” Vừa nói, ánh mắt anh lại liếc ra phía sau, tập trung vào Giải Ngữ Hoa đang đi ngay sau đó.

Không hổ là Bàn Tử mắt tinh gan lớn.

Anh vậy mà lại phát hiện ra điểm bất thường trên quần áo của Giải Ngữ Hoa.

Lúc đến mặc áo sơ mi hồng, sao bây giờ lại biến thành màu trắng?

Bạc màu à?

Chắc chắn có mùi!

Giải Ngữ Hoa không biến sắc nhìn thẳng vào Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức dời ánh mắt, giơ điện thoại lên nghiêm túc nói: “Anh em, điện thoại của Thiên Chân, nói là tìm được một người nhà họ Uông, tôi đang định hỏi cụ thể tình hình thì cậu ra.” Anh vẫn hiểu đạo lý biết điểm dừng.

Không phải ảo giác.

Vừa rồi trong ánh mắt của Hoa gia chắc chắn có một tia uy hiếp.

Giải Ngữ Hoa vô cùng tự nhiên ngồi xuống sofa.

Đề tài vừa chuyển, Ngô Mặc trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Chột dạ mà!

May mà Bàn ca không truy hỏi đến cùng, nếu không lại phải vắt óc nghĩ ra lý do.

“Người nhà họ Uông?” Ngô Mặc tiện tay cầm lấy điện thoại, trực tiếp bật loa ngoài: “Đại ca, tình hình thế nào?

Tìm được kẻ bỏ rắn rồi à?” “Ừ, tìm được người rồi, nhưng có phải người nhà họ Uông không thì hiện tại chưa rõ.” “Tìm được thế nào?” Ngô Mặc không muốn không khí gượng gạo, quyết định nói thêm vài câu để xoa dịu.

Chương 1410

“Nói ra anh không tin đâu.” Ngô Tà thở dài: “Là do các ông các bà bên ủy ban phường, tuổi trung bình trên sáu mươi, bắt được người.

Em báo cảnh sát xong, rắn bị mang đi, bà dì bên ủy ban phường cạnh nhà cho rằng có kẻ cố ý phá hoại cuộc sống thời bình.” “Họ liên hệ với khu phố bên cạnh mượn hơn hai mươi ông bà lão, thậm chí có cả người ngồi xe lăn chống nạng, chia làm bốn ca thay phiên nhau canh chừng xung quanh Ngô Sơn Cư, vậy mà đến sáng ngày thứ ba đã phát hiện ra tình hình.” “Vãi chưởng!

Lợi hại thế cơ à?” Ngô Mặc gần như ngớ người.

Trong đầu hiện lên một cảnh tượng – một đám ông bà lão ngồi xe lăn, cầm gậy chống đè nghiến kẻ bỏ rắn nhà họ Uông.

Sau lưng treo một biểu ngữ – Khoan hồng cho kẻ đầu thú, nghiêm trị kẻ chống đối.

“Anh không biết đâu, người đó thảm đến mức nào.” Giọng Ngô Tà pha lẫn chút hả hê, lập tức khiến ba người kia hứng thú.

Bàn Tử nóng tính, liên tục thúc giục: “Đừng nói nhảm nữa, nói nhanh lên.” “Người đó xuất hiện lúc ba rưỡi sáng, cái hộp còn chưa kịp đặt xuống đã bị công nhân vệ sinh phát hiện, mấy người đó đều là tai mắt của mấy bà dì trong ủy ban, thấy vậy liền lập tức phát tín hiệu, trong nháy mắt xung quanh xuất hiện rất nhiều ông bà lão cầm gậy, mang kiếm thái cực.” “Chắc người đó tưởng các cụ già tập thể dục buổi sáng, mãi đến khi bị vây lại mới thấy không ổn, định chạy thì bị mấy xe rác chặn đường, lại còn bị xịt nước ớt và đủ thứ linh tinh khác.” “Sau đó… Muốn biết không?

Chương sau sẽ rõ!” “Mấy ngày nay em cũng không ngủ, cứ ở Ngô

Sơn Cư quan sát tình hình.” Giọng nói hả hê của Ngô Tà gần như không kìm được.

“Thấy người đó sắp chạy, em đang cầm đồ chuẩn bị ra ngoài đánh lén, kết quả…” Tiếng cười của Ngô Tà ngày càng lớn, phải thở hổn hển một lúc lâu mới nói được nửa câu sau: “Ông Vương bên ủy ban thấy tình hình không ổn, liền nhảy phắt lên xe rác, nhấn nút, đống rác vừa thu xong đổ hết xuống.” Phải công nhận lực chiến của ủy ban phường quả thực rất mạnh.

Theo lời kể của Ngô Tà, tên nhà họ Uông đi bỏ hộp rắn lần này coi như gặp đại hạn.

Không chỉ bị các ông bà lão dùng gậy đập, lại còn bị chôn sống trong đống rác.

Định chạy thì lại một đám ông bà lão khác xông ra.

Mọi người chung tay góp sức.

Mãi đến khi bị bắt vào đồn, tên này vẫn chưa hoàn hồn.

Ngô Tà nấp trong góc nhìn rất rõ.

Vẻ mặt của người đàn ông trung niên đó có thể nói là khiến người ta khắc cốt ghi tâm.

Đó là một vẻ mặt tan nát cõi lòng.

Những chuyện sau đó tạm thời không điều tra ra được.

Nhưng Ngô Tà đã trao đổi với Ngô Nhị gia, tình hình cụ thể chú Hai sẽ phụ trách tìm hiểu.

“Trời ơi, đặc sắc quá vậy.” Ngô Mặc cho rằng chuyện này còn thú vị hơn cả phim ảnh và tiểu thuyết, lắc đầu liên tục khen ngợi không thể tin nổi.

Bàn Tử nâng chén trà lên uống một ngụm, khá cảm khái nói:

“Thiên Chân, cậu đúng là học thói xấu rồi, chiêu độc thế này cũng nghĩ ra được, nhà họ Uông dù có gian như quỷ cũng phải uống nước rửa chân của cậu thôi.” “Liên quan quái gì đến em, là Tiểu Mặc bảo em báo cảnh sát, nói chúng ta là người nộp thuế không thể đóng tiền vô ích được.” “Tiểu Ca và Hắc gia đâu?” Bàn Tử tiện miệng hỏi một câu.

Tay Ngô Mặc đang định lấy thuốc lá hơi khựng lại.

Rồi lại trở lại vẻ như không có chuyện gì, điếu thuốc ngậm trên môi, châm lửa rồi từ từ hút.

Giải Ngữ Hoa lười biếng liếc cậu một cái.

“Mẹ của Tiểu Ca và công chúa Văn Thành đến rồi, em ép Tiểu Ca ở lại nhà cũ của nhà họ Ngô để bầu bạn với họ.” “Còn về ông thầy xui xẻo của em?” Ngô Tà hừ một tiếng: “Chắc lại kẹt tiền, chạy đến chỗ chú Hai của em kiếm thêm rồi.” Ngô Tà kể xong chuyện bên mình, liền chuyển chủ đề hỏi: “Tiểu Mặc, tình hình bên em thế nào?

Khi nào thì xử lý xong?

Em không phải nói là phải giấu Tiểu Hoa sao?

Sao lại tụ tập với Bàn Tử thế?” Thôi xong!

Mười vạn câu hỏi vì sao lại online lần nữa.

Giải Ngữ Hoa từ đầu đến cuối không lên tiếng, Ngô Tà ở đầu dây bên kia không biết anh cũng ở đây.

Lời này vừa thốt ra, coi như đã bán đứng Ngô Mặc.

Ngô Mặc siết chặt đầu thuốc lá, như thể coi nó là Ngô Tà, hận không thể bóp nát điếu thuốc cho nó câm nín.

“Anh, nói bậy gì thế?

Em nói muốn giấu Hoa ca lúc nào?

Không phải là Tú Tú đề nghị sao?” Tục ngữ có câu, thành thật thì khoan hồng, ngồi tù mọt gông.

Ngô Mặc cậy mình mặt dày, quyết định chết cũng không nhận lỗi, tuyệt đối không thừa nhận ý tưởng này là do mình nghĩ ra.

“À, đúng rồi, anh nhớ ra rồi.” Đầu óc Ngô Tà cực kỳ nhanh nhạy, lập tức hiểu ra thằng em mình chắc có nỗi khổ khó nói.

Vội vàng hùa theo lời cậu.

“Gần đây anh nhiều việc quá, nhất thời nhớ nhầm, à mà em cứ bận đi, chú Hai gọi cho anh rồi, lát nữa anh gọi lại cho em sau.” Nói xong, anh cúp máy như ăn trộm.

Mọi thứ đều không cần nói cũng hiểu.

Khoan đã.

Sao mình lại chột dạ nhỉ?

Ngô Mặc hút thuốc bỗng nhiên nghĩ thông suốt.

Mình chỉ là do ngủ sai tư thế, động đậy lung tung thôi mà?

Đều là do bản thân trong mơ làm, có liên quan gì đến bản thân lúc tỉnh ngủ đâu?

Đúng, không có quan hệ gì hết.

Trong lòng càng lúc càng có cơ sở.

Cậu vốn đang vắt chân chéo nguẩy, giờ cũng bắt đầu đung đưa theo nhịp.

Lúc này, Bàn Tử nhạy bén nhận ra không khí có gì đó khác thường.

Anh ho nhẹ một tiếng, cố gắng phá vỡ bầu không khí trầm lắng này, nói: “Sáng tôi dậy sớm có làm chút đồ ăn, chúng ta ăn cơm trước đi, ăn no rồi thảo luận xem tiếp theo phải làm gì.” “Được thôi!” “Ok, không vấn đề!” Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa đều không có ý kiến.

Dù sao sau khi hoạt động thể lực thì vẫn cần bổ sung năng lượng.

Ba người cùng nhau đi vào phòng ăn.

Sau khi ăn uống no say, Bàn Tử hài lòng lau miệng, rồi tò mò hỏi Ngô Mặc: “Tiểu Mặc, tiếp theo cậu định về Dư Hàng, hay là tiếp tục ở lại Kinh thành?” Ngô Mặc há miệng, đang định trả lời thì đột nhiên cảm thấy điện thoại trên bàn ăn bắt đầu rung lên dữ dội, tần suất cứ như bị bệnh Parkinson vậy.

“Nhị thúc?” Ngô Mặc nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình, không khỏi nhíu mày, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Nhị thúc không phải là nghe được phong thanh gì rồi chứ?

Ngô Mặc trong lòng nghi ngờ, do dự không biết có nên nghe cuộc điện thoại này không.

Cuối cùng, cậu vẫn quyết định cầm điện thoại lên, nhấn nút nghe.

Điện thoại vừa kết nối, đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói quen thuộc của Ngô Nhị Bạch: “Thằng ranh con, bận rộn lắm nhỉ?” Trong phút chốc, Ngô Mặc suýt nữa thì ngớ người, tưởng rằng Ngô Nhị Bạch đã gắn thiết bị theo dõi trên người mình, nếu không sao lại biết rõ cậu vừa mới bận rộn một trận buổi sáng chứ?

“Khụ khụ, bận rộn?

Nhị thúc, chuyện này liên quan đến vấn đề riêng tư, ngài có phải là hơi già không nên nết không?” “Bớt giả vờ ngây thơ với ông đây.” 64.

Ngô Nhị Bạch mắng một tiếng đầy bực bội: “Mày vừa nhấc mông là ông đây đã biết mày định ị ra cái gì rồi.” “Trời ơi, ngài có ghê không vậy, cháu vừa mới ăn sáng xong đấy.” Hai chú cháu trước giờ vẫn vậy, mỗi lần gọi điện mấy câu đầu tiên luôn không đi vào chủ đề chính.

Với tính cách trầm ổn của Ngô Nhị Bạch, cũng chỉ đối với đứa cháu trai cưng nhất của mình mới có thái độ như vậy.

Giải Ngữ Hoa thầm thấy buồn cười.

Ai mà ngờ được, Ngô Nhị gia trước giờ nổi tiếng nho nhã, bây giờ mở miệng nói chuyện toàn là chửi thề?

Thằng nhóc này hại người không nhẹ đâu.

“Được rồi, nói chuyện chính.” Ngô Nhị Bạch ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói: “Theo quy định từ những năm đầu, Cửu Môn cứ mười năm sẽ tụ họp một lần, một là để trao đổi thông tin, hai là để dọn đường cho thế hệ sau.” 65.

“Thứ sáu tuần sau chính là ngày tụ họp, địa điểm vẫn như cũ là ở khách sạn Tân Nguyệt, nếu nhóc con mày đang ở Kinh thành, vậy thì lần này nhà họ Ngô chúng ta sẽ do mày đại diện.” “Nhị thúc, có cần thiết không?” Ngô Mặc gãi đầu có chút không hiểu: “Lão Cửu Môn gần như đã danh tồn thực vong, nhà nào có việc kinh doanh của nhà nấy, còn cần phải tụ tập lại với nhau làm mấy chuyện vô bổ à?” “Mày biết cái quái gì.” Ngô Nhị Bạch quen miệng mắng một câu: “Nhìn thì có vẻ không cần thiết, nhưng thực ra có thâm ý sâu xa, Cửu Môn tuy danh tồn thực vong, nhưng vẫn là một cái mác bên ngoài.” “Không ít kẻ đang nhòm ngó những thứ trong tay chúng ta.” Ngô Nhị Bạch dường như sợ Ngô Mặc chịu thiệt, lần đầu tiên không nói úp mở nhiều.

“Nhóc con mày chú ý một chút, người nhà họ Trần đến không có ý tốt, rất có khả năng sẽ gây sự với mày.” Nhà họ Trần à?

Đến đúng lúc lắm.

Tiểu gia đây đang sầu vì không có cơ hội xử lý các người đây.

Chương 1411

Đã tự mình dâng đến cửa, vậy thì tiểu gia sẽ không khách khí mà nhận lấy mạng của các người.

Sự xuất hiện của nhà họ Trần đồng nghĩa với việc Sa Hải đã mở màn.

Xem ra… Ngô Mặc nhanh chóng hồi tưởng lại tình tiết của Sa Hải.

Theo quỹ đạo ban đầu, khu vực biên giới xuất hiện một chuyện rất kỳ lạ.

Người nhà họ Giải thuê người dân địa phương làm một số việc bẩn.

Trong quá trình đào hố phát hiện dưới lòng đất có một cánh cửa đồng.

Điều này thực sự ứng với câu nói: trong núi lớn có một ngôi mộ, trên mộ lắp một cánh cửa chống trộm.

Người dân địa phương không phải kẻ ngốc, thấy tình huống này mắt đều sáng lên.

Sắp phát tài rồi à?

Cổ ngữ có câu: chuột dám trèo lên mình mèo, dám nghĩ dám làm.

Muốn phát tài thì phải bất chấp thủ đoạn.

Mấy người dân địa phương nhảy xuống định dùng sức mạnh để mở cánh cửa đồng.

Quần rách cả đũng cũng không thành công.

Sau đó trực tiếp dùng thuốc nổ.

Hiệu quả không tồi, vàng bạc châu báu không thấy đâu, lại xuất hiện một cái hố chôn người.

Người chết ở biên giới thấy nhiều không lạ.

Tuy nhiên, người sống xuống đó lập tức biến thành người chết, mẹ nó ai mà dám làm?

Sự việc ngày càng trở nên khó giải quyết.

Chuyện được báo cáo lên từng cấp, trực tiếp đến tay hội trưởng Cửu Môn là Trương Nhật Sơn.

Lẽ ra nên do nhà họ Giải xử lý.

Nhưng Hoa gia lúc này đang giả chết, không thể nào ném thứ này xuống cho anh được?

Sau đó Trương Nhật Sơn mượn La Tước từ tay Doãn Nam Phong, lại dẫn người đến địa bàn của nhà họ Trần.

Từng cảnh trong phim truyền hình hiện lên trong đầu cậu.

Một người lắm lời một khi đã im lặng, thường có nghĩa là có hai chuyện: sự việc nghiêm trọng, hoặc là bị câm.

Giải Ngữ Hoa vẫn luôn ngồi bên cạnh Ngô Mặc.

Cuộc đối thoại của cậu và Ngô Nhị Bạch anh đều nghe rõ mồn một.

Anh cẩn thận suy nghĩ lại.

Không có chuyện gì đặc biệt, tại sao Tiểu Mặc lại cau mày lo lắng như vậy?

Có chuyện gì mà mình không biết đã xảy ra sao?

Tay anh nhẹ nhàng đặt lên đùi Ngô Mặc, trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì à?

Sao lại trông tâm tư nặng trĩu thế?” “Anh em, nghĩ gì thế?

Gọi mấy tiếng rồi.” “A!

Gọi tôi à?” Ngô Mặc đang chìm trong thế giới của mình, lập tức bị giọng nói oang oang của Bàn Tử kéo về.

“Nói thừa, gọi mấy tiếng rồi.” Bàn Tử không ngồi yên được nữa, sáp lại ngồi ở đầu kia của Ngô Mặc.

“Thần thái nghiêm túc thế?

Sao, cái búa tạ trong quần bị đả kích nặng nề à?” “Đừng có nói nhảm.” Ngô Mặc đưa cho Bàn Tử một điếu thuốc: “Tôi đang nghĩ về chuyện của anh trai tôi, cứ cảm thấy mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.” Bàn Tử chìm vào suy tư.

Dựa trên kinh nghiệm trước đây, mọi chuyện luôn là hố lớn lồng hố nhỏ.

Rắn lông đen rất có thể chỉ là món khai vị, phiền phức tiếp theo vẫn còn ở phía sau.

Một lúc lâu sau, Bàn Tử ngẩng đầu: “Hay là tôi về Dư Hàng nhé?

Tuy Tiểu Ca và Hắc gia đều ở Dư Hàng, nhưng tôi vẫn không yên tâm về Thiên Chân.” Ngô Mặc chỉ thuận miệng nói một câu.

Nghe vậy, cậu vội vàng xua tay từ chối: “Không cần đâu, Nhị thúc và mọi người đều ở đó, anh trai tôi chắc sẽ đối phó được thôi.” “Bàn ca anh bận rộn lâu như vậy rồi, vẫn nên nghỉ ngơi một thời gian đi.” Từ khi Ngô Mặc xảy ra chuyện, Bàn Tử vẫn luôn ở bên cạnh Ngô Tà, liều cả tính mạng làm việc, ngay cả thời gian thở cũng không có.

Khó khăn lắm mới về Kinh thành nghỉ ngơi được một thời gian.

Ngô Mặc không nỡ kéo anh vào vũng nước đục này nữa.

“Thôi được, vậy tôi ở lại Kinh thành với cậu.” Bàn Tử suy nghĩ lại, bên Dư Hàng có mấy vị đại thần trấn giữ.

Mình đi hay không cũng không có khác biệt lớn.

Thà rằng ở lại Kinh thành giúp Ngô Mặc một tay.

Trong lúc Ngô Mặc và Bàn Tử tán gẫu, Giải Ngữ Hoa rút điện thoại ra xem.

“Hoa gia, ngài có việc cần xử lý à?” Bàn Tử trước giờ luôn là người có tâm tư tỉ mỉ.

Chỉ cần anh muốn, dù là trong cuộc duyệt binh của muỗi, có một con chân không theo kịp nhịp anh cũng có thể nhận ra.

“Bàn Tử, cậu có muốn cùng Tiểu Mặc về nhà cũ của tôi không?” Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu nhìn Bàn Tử: “Hàng xóm của cậu hôm qua xảy ra chuyện, tôi nghĩ người nhà họ Uông sẽ không bỏ qua cho cậu đâu, chắc chắn sẽ ra tay điều tra.” “Tôi…” Bàn Tử có chút do dự.

Nói thật lòng thì anh không muốn đi.

Nhà vàng nhà bạc không bằng cái ổ chó của mình.

Nhà cũ của nhà họ Giải đúng là có đủ thứ, nhưng lại cho người ta một cảm giác ngột ngạt.

Bó buộc đến mức toàn thân khó chịu.

Đúng lúc Bàn Tử đang do dự, tiếng bước chân vang lên từ cầu thang.

Không cần ngẩng đầu cũng biết, chắc chắn là mấy thằng ranh con Tinh Hà xuất hiện.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Phía trên vang lên một tiếng kinh hô: “Ái ui trời đất ơi.” Phải nói là đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, Ngô Mặc quen miệng nói giọng Đông Bắc, vậy mà lại lây cho cả đám Tinh Hà.

“Tinh Hà, sao thế?” Một cậu trai trẻ khác vội vàng hỏi.

Tiếng ồn ào khiến Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa và Bàn Tử đều quay đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Tinh Hà ngồi phịch xuống cầu thang, vỗ đùi kêu oai oái không ngớt.

Nhìn dáng vẻ này giống như xuống lầu không cẩn thận bị trẹo chân.

Nhưng có khả năng đó không?

Ngô Mặc quá quen thuộc với tính nết của cậu ta.

Với thân thủ của thằng nhóc này, nó có thể đá người khác ngã, chứ không đời nào tự mình trẹo chân.

Khóe mắt Ngô Mặc giật giật mấy cái.

Cậu luôn có cảm giác đứa cháu trai này của mình sắp gây chuyện.

Không ngoài dự đoán của cậu, Tinh Hà cất giọng ngâm nga: “Ôi chao, là ảo giác của cháu à?

Sao cháu lại có cảm giác nhìn thấy bà cố thế nhỉ?” Vừa nói, khóe miệng cậu ta nhếch lên một nụ cười gian, ánh mắt luôn dán chặt vào Giải Ngữ Hoa.

Còn không phải là bà cố sao.

Chương 1412

Cậu ta gọi Ngô Mặc là ông cố, vậy thì bạn đời của đối phương đương nhiên là bà cố rồi.

Trong phút chốc, mấy cậu trai trẻ khác đều hiểu ra ý đồ của Tinh Hà.

Từng người một cúi đầu cười gian.

Khốn kiếp!

Dám trêu cả tổ tông mày à?

Ngô Mặc vỗ đùi một cái, tức giận đứng bật dậy.

Bàn Tử đau đến nhe răng trợn mắt, xoa xoa đùi: “Vãi chưởng!

Mày nhìn cho kỹ rồi hãy vỗ chứ.” Hử?

Sao trên cổ lại có mấy vết đỏ?

Động tác của Ngô Mặc quá mạnh, vô tình để lộ ra phần cổ bị che khuất.

Bàn Tử vậy mà lại nhìn thấy rõ mồn một.

Tâm tư xoay chuyển, anh liền nghĩ thông một chuyện, con ngươi bất giác trợn tròn như hòn bi ve.

Vãi chưởng vãi chưởng vãi chưởng.

Thằng em mình lại thất thân nữa rồi?

Bàn Tử kinh ngạc đến nỗi nhất thời quên cả cơn đau trên đùi.

Giải Ngữ Hoa chưa bao giờ để ý đến cách nhìn của người khác.

Anh liếc nhìn Bàn Tử, rồi lại chuyển ánh mắt sang Ngô Mặc.

Khi thấy Ngô Mặc xách giày điên cuồng đánh mấy người trẻ tuổi, trong lòng anh không khỏi cảm khái.

Trước đây mình đúng là nhìn lầm rồi.

Mọi động tác của thằng nhóc này đều y hệt Nhị gia, sao lúc đầu mình lại tưởng là nuôi nhầm người nhỉ?

Tinh Hà và mấy người nữa bị đánh cho một trận, trốn trong góc tường không dám hó hé.

Ngô Mặc chỉ vào mũi từng người một mắng một trận, cuối cùng rút điện thoại ra nhanh chóng viết một địa chỉ rồi gửi đi.

“Lát nữa các cậu thu dọn hành lý đến đây, dưỡng thương trước, sau đó đợi điện thoại của tôi.” Tinh Hà nghe vậy liền sốt ruột, vội vàng đứng dậy níu lấy cánh tay Ngô Mặc: “Ông cố, cháu biết sai rồi, không đùa bậy nữa, ngài đừng bỏ cháu mà!” “Đừng nói nhảm, tôi có dụng ý riêng.” Ngô Mặc trừng mắt một cái, Tinh Hà không dám phản bác nữa, uất ức ngồi thụp xuống.

Giống!

Quá giống!

Cứ như là phiên bản của Nhị gia và thằng nhóc này vậy.

Giải Ngữ Hoa cố gắng nín cười lắm mới không bật ra thành tiếng.

Lúc này, Bàn Tử cũng đã nghĩ thông.

Không thể nào vì sở thích mạo hiểm của mình, đến lúc đó lại gây thêm phiền phức cho mấy anh em được.

Anh gật đầu với Giải Ngữ Hoa: “Hoa gia, vậy thì thời gian tới đây làm phiền ngài rồi.” “Ừ!” Kinh đô, khách sạn Tân Nguyệt.

A Ninh ngồi trước bàn làm việc của Doãn Nam Phong, tay trái chống cằm, tay phải nghịch chiếc bút, cười nói: “Tôi cứ tưởng mấy màn truy thê hỏa táng tràng trong tiểu thuyết đều là giả, hóa ra ngoài đời cũng có loại người não úng nước thế này thật.” Doãn Nam Phong đặt tài liệu trong tay xuống, lười biếng ngẩng đầu liếc cô một cái: “Bớt nói móc đi, có chuyện gì thì nói thẳng.” “Haiz, đúng là mất hứng.” A Ninh bĩu môi, đặt bút xuống, nghiêm túc nói: “Chủ tịch Trương phái người đến liên hệ, muốn bao trọn khách sạn Tân Nguyệt vào thứ sáu tuần sau, nói là lệ cũ hàng năm, bà chủ tự nhiên sẽ hiểu.” “Bị thần kinh à.” Doãn Nam Phong đảo mắt muốn lòi cả tròng lên đỉnh đầu.

Cô thật sự muốn khắc một tấm biển treo lên đầu Trương Nhật Sơn: “Một người yêu cũ tốt nên giống như một người đã chết.” À, đúng rồi, không phải người yêu cũ, phải là người xưa mới đúng.

Lúc cô chủ động theo đuổi, ông ta trăm phương ngàn kế từ chối, hận không thể biến mất ngay trước mắt.

Giờ cô từ bỏ rồi, ông ta lại tìm cách thể hiện sự tồn tại của mình mấy chục lần một ngày.

Chẳng trách lần trước Tiểu Mặc bình luận hành vi này của ông ta là: “Nòng nọc xăm con cóc lên người, mày đang khoe mẽ cái mẹ gì vậy?” Lợi ích lớn nhất khi trở thành bạn thân là đối phương sẽ không che giấu những thay đổi cảm xúc nội tâm trước mặt bạn.

A Ninh xem kịch vui đã đời, mãn nguyện nói: “Tôi thấy vị chủ tịch Trương kia vẫn chưa xác định đúng vị trí của mình.

Nếu đã vậy, để tôi đi từ chối ông ta, khách sạn Tân Nguyệt chúng ta không phải tiền của ai cũng nhận đâu.” Tiền nhiều ra oai.

Giờ đây A Ninh đã hoàn toàn khác xưa.

Dưới trướng Cừu Đức Khảo, nói cho hay là con gái nuôi, nói khó nghe thì chỉ là một con chó.

Việc bẩn, việc mệt, việc nguy hiểm đến tính mạng đều giao cho cô.

Kiếm từng đồng tiền đều phải bán mạng.

Bây giờ đổi bà chủ khác cũng như đổi cả mạng sống, nói năng làm việc đều tự tin hẳn lên.

“Không, không cần từ chối.” Doãn Nam Phong cản A Ninh lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

“Tiền tự dâng đến cửa tại sao lại không kiếm?

Nói với ông ta năm nay khác xưa, vật giá leo thang, tiền bao khách sạn tăng gấp ba.” “Bà chủ, chị đúng là lòng dạ đen tối.” A Ninh giơ ngón cái lên, tán thưởng: “Nhưng mà em thích.” Hai cô bạn thân nhìn nhau cười, tất cả đều không cần nói thành lời.

“Mà nói đi cũng phải nói lại, chủ tịch Trương muốn chiêu đãi ai vậy?” A Ninh không khách sáo, lòng hiếu kỳ trỗi dậy hỏi một câu.

“Nếu tôi nhớ không lầm thì là buổi tụ họp mười năm một lần của Cửu Môn.” Doãn Nam Phong dựa vào sô pha, lấy trong ngăn kéo ra một hộp thuốc lá nữ, ném cho A Ninh một điếu, rồi tự mình rút một điếu ngậm trên môi.

Khói xanh lượn lờ, che đi dung nhan xinh đẹp.

Chuyện liên quan đến Cửu Môn, A Ninh không hề xa lạ, lúc còn dưới trướng Cừu Đức Khảo, cô đã xem qua rất nhiều tài liệu.

“Cửu Môn bằng mặt không bằng lòng, loại hội nghị này còn cần thiết tồn tại sao?” “Không liên quan đến khách sạn Tân Nguyệt chúng ta, mình chỉ cần thu tiền là được.” “Ờ…” A Ninh đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Cô nhíu chặt mày, vẻ mặt lo lắng nhìn Doãn Nam Phong: “Thật sự không liên quan sao?

Tên khốn kia sẽ không xuất hiện chứ?” Người bị A Ninh gọi là tên khốn, dùng gót chân nghĩ cũng biết chắc chắn là Ngô Mặc.

Doãn Nam Phong im lặng.

Sức phá hoại của tên khốn này ngang ngửa vũ khí hạt nhân.

Hắn từng gây sự rất không vui vẻ với Trần gia ở Trường Sa, lỡ như gặp mặt… Aiya!

Khách sạn mới sửa sang lại chưa được bao lâu.

Lỡ bị đập phá thật thì chắc chắn lại mất không ít thời gian.

“Nếu đã vậy…” Doãn Nam Phong đột nhiên ngẩng đầu nhìn A Ninh: “Nói với Trương Nhật Sơn tiền bao khách sạn tăng gấp mười, lý do là có nhân tố bất ổn không thể kiểm soát.” “Phụt ~” Khóe miệng A Ninh giật giật, không nhịn được mà bật cười thành tiếng: “Bà chủ, chị đúng là gian thương!” Trương Nhật Sơn nhận được điện thoại, cả người có chút hoài nghi nhân sinh.

Tiền bạc không thành vấn đề.

Nhưng “nhân tố bất ổn” là ý gì?

Trần gia gây sự?

Mâu thuẫn của Hoắc gia và vấn đề của Giải gia?

Không nhận được tin tức gì từ Tề gia, lẽ nào là nói đến Ngô gia?

Không đúng.

Nhị Bạch trước nay luôn trầm ổn, tuyệt đối không xung đột với người khác ngoài mặt.

Trương Nhật Sơn lắc đầu, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: “Xem ra Nam Phong vẫn chưa nguôi giận, cố tình làm khó mình chuyện này.”

Có những người sống trăm năm đúng là phí hoài, sống như chó vậy.

Đến tận lúc này, Trương Nhật Sơn vẫn cho rằng Doãn Nam Phong đang giận dỗi như trẻ con.

Mà mình là trưởng bối nhìn cô lớn lên, nên có đủ lòng bao dung và nhẫn nại.

Trương Nhật Sơn có nằm mơ cũng không ngờ, Doãn Nam Phong lại tính hết tiền phá hoại của Ngô Mặc lên đầu ông ta.

Người có thân có sơ.

Chương 1413

Em trai nghèo như vậy, làm chị sao nỡ để nó móc tiền túi? *** Ở một diễn biến khác, Ngô Mặc và Vương Bàn Tử theo Giải Ngữ Hoa về nhà cũ của Giải gia.

Ngô Mặc đã nghe Giải Ngữ Hoa nói trên xe rằng Hoắc Tú Tú đang xử lý công việc ở nhà cũ của Giải gia.

Xe vừa dừng hẳn.

Hắn đẩy cửa xe nhảy xuống, hùng hổ lao về phía Hoắc Tú Tú.

Dám bán đứng anh mày à?

Con nhóc này, hôm nay không cho mày một bài học, e là mày không biết vì sao hoa lại có màu đỏ.

Vương Bàn Tử không hiểu chuyện gì, tưởng Ngô Mặc nín cả buổi để đi giải quyết nỗi buồn.

Giải Ngữ Hoa trong lòng biết rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng không có ý định cứu Hoắc Tú Tú.

Đáng đời.

Làm sai thì phải chịu phạt.

Trong phòng, mí mắt Hoắc Tú Tú giật liên hồi, thỉnh thoảng còn hắt xì vài cái.

Trong lòng luôn có một cảm giác bất an, dường như có chuyện xui xẻo sắp xảy ra.

Cô đang định ra ngoài hít thở không khí thì nghe tiếng cửa phòng “RẦM” một tiếng bị đá văng ra.

“Ai?” Hoắc Tú Tú kinh ngạc quay đầu lại.

“Em gái, ngồi vững chãi nhỉ.” Ngô Mặc khoanh tay, đứng ở cửa như một bức tường nhìn Hoắc Tú Tú.

“Tiểu Mặc ca ca?” Hoắc Tú Tú đứng bật dậy khỏi ghế.

Cô dụi dụi mắt, không thể tin được lại nhìn thấy Ngô Mặc ở nhà cũ của Giải gia.

Hai người đã hẹn sẽ không tiết lộ tung tích.

Ngô Mặc giải quyết nhiệm vụ xong sẽ về Hàng Châu trước, còn mình thì giả vờ như không biết gì ở lại Kinh đô.

Bây giờ là sao đây?

Trong mắt Hoắc Tú Tú lóe lên một tia mờ mịt, vừa định mở miệng hỏi thì bị Ngô Mặc cắt ngang: “Con nhóc thối, diễn hay lắm, hay là anh mở công ty giải trí cho mày ra mắt luôn nhé?” “A?” Trong lòng Hoắc Tú Tú dấy lên một dự cảm không lành.

Cô luôn cảm thấy lời nói của Ngô Mặc có ẩn ý, mà chắc chắn không phải ý tốt.

Ngô Mặc từng bước tiến lại gần: “Bớt giả vờ đi, có phải mày bán đứng tao không?” Hoắc Tú Tú lúc này mới hiểu ra chuyện gì, vội vàng xua tay: “Anh, có hiểu lầm gì không?” “Hiểu lầm cái con khỉ, ngoài mày ra thì còn ai nữa.” Ngô Mặc cảm thấy hai tay mình ngứa ngáy, mặc kệ Hoắc Tú Tú giãy giụa giải thích, một tay túm lấy tóc cô.

Đánh thật thì không thể.

Nhưng vò cho rối thì chắc chắn rồi.

Hoắc Tú Tú khóc không ra nước mắt ngồi bệt dưới đất, mặc cho hai tay Ngô Mặc vò loạn trên tóc mình.

Mỗi lần vò là một lần im lặng.

Giây phút này, trái tim của một cô gái nhỏ đã tan vỡ.

Phải nói, bắt nạt người khác đúng là khiến tâm trạng vui vẻ.

Nửa tiếng sau, Hoắc Tú Tú với mái đầu như tổ quạ, không chút sức sống đi theo Ngô Mặc vào sân sau.

Cho đến khi nhìn thấy Giải Ngữ Hoa.

Ánh mắt cô bùng lên sát khí mãnh liệt. 【Hoa đại tỷ, hai chúng ta chưa xong đâu.】 Hoắc Tú Tú trừng mắt nhìn Giải Ngữ Hoa.

Trong lòng gào thét từ tận linh hồn, hận không thể lao tới túm tóc anh ta giật xuống vài sợi.

Đúng là đồ thất đức.

Vừa mới nhốt mình ở nhà xử lý thông tin, quay đầu lại đổ ngay một cái nồi đen lên đầu mình.

Hại Tiểu Mặc ca ca hiểu lầm là mình mách lẻo, cứ thế vò đầu mình thành một mớ xoăn tự nhiên.

Ghét!

Ghét quá đi mất!

Cảm nhận được ánh mắt oán hận của Hoắc Tú Tú, nụ cười trên mặt Giải Ngữ Hoa càng sâu hơn.

Có những bài học cần phải thật sâu sắc, nếu không con nhóc thối này đúng là không có trí nhớ dài hạn.

Vương Bàn Tử nhìn đến trợn mắt, kinh ngạc nói: “Vãi chưởng, Tú Tú, em bị sét đánh à?” Hoắc Tú Tú: “…” Tay ngứa quá, muốn đánh người thì làm sao đây?

“Do tĩnh điện thôi.” Là thủ phạm gây ra, Ngô Mặc mặt không biến sắc, nghiêm túc giải thích một câu.

Hoắc Tú Tú suýt nữa tức đến biến hình.

“Tạo nghiệt à!” Vương Bàn Tử không nhịn được cười phá lên.

Trong đình nghỉ mát bên cạnh sân khấu kịch ở sân sau.

Hoắc Tú Tú với mái đầu xoăn tự nhiên, cầm cái bình trà lớn chuyên dụng của mình lên uống một hơi hết nửa bình.

Xong việc, cô lau miệng, thở ra một hơi dài, oán giận: “Khát chết tôi rồi, Tiểu Mặc ca ca anh không biết Hoa tỷ quá đáng thế nào đâu, bắt em làm việc mà không cho uống một ngụm nước, khát đến mức em chỉ muốn lè lưỡi ra hứng sương.” Van xả vừa mở ra là không thể dừng lại được.

Cái dáng vẻ lải nhải ấy lại có chút phong thái của Ngô Mặc.

“Bớt nói nhảm, vào chuyện chính đi.” Gân xanh trên trán Giải Ngữ Hoa giật thon thót.

Không phải vì để ý Hoắc Tú Tú bôi đen mình, mà là nhìn cái dáng vẻ nữ thổ phỉ của cô mà đau đầu.

Cô gái nói năng nhỏ nhẹ ngày xưa, dù không đến mức tay bắt quyết hoa lan thì cũng không đến nỗi nắm chặt tay như bây giờ.

Với suy nghĩ mắt không thấy tim không phiền, Giải Ngữ Hoa nâng chén trà lên nhấp một ngụm, trầm giọng nói: “Tôi nhận được tin, chi phụ của nhà họ Hoắc đã liên hợp lại để đưa Hoắc Hữu Tuyết và Hoắc Đạo Phu trở về.” “Hoắc Hữu Tuyết không cần quá để ý, nhưng theo tôi biết, Hoắc Đạo Phu không phải là một nhân vật đơn giản.

Người này giỏi tâm kế, làm việc không từ thủ đoạn, rất khó đối phó.” “Hàng đến trả tiền?” “Ý gì?” Ngô Mặc đang vắt chân chéo nguẩy, vừa nhét bánh bao vào miệng vừa nghe lơ đãng Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú nói chuyện.

Nghe thấy vậy, hắn ngẩng đầu tò mò hỏi: “Ai thiếu đức thế, gửi chuyển phát nhanh còn bắt trả tiền à?

Sưu tầm cái gì thế?" "Chuyển phát nhanh gì?" Giải Ngữ Hoa quay đầu nhìn Ngô Mặc.

Thấy miệng hắn phồng lên như chuột hamster, anh có chút bất đắc dĩ đưa cho hắn một ly nước: "Ăn từ từ thôi, có ai tranh với cậu đâu, không sợ nghẹn à." Ngô Mặc cầm tay Giải Ngữ Hoa uống một ngụm nước.

Ngửa đầu nuốt cái bánh bao vào bụng, lau mép nói: "Không phải anh nói cái gì mà hàng đến trả tiền sao?

Hàng gì?

Đồ cổ mới thu được hay là đồ sưu tầm có giá trị?" Giải Ngữ Hoa: "???" Hóa ra nãy giờ tôi nói cậu không nghe lọt tai câu nào đúng không?

Vương Bàn Tử cười nói: "Huynh đệ, nói chuyện với cậu đúng là đàn gảy tai trâu, phí công vô ích.

Hàng đến trả tiền gì chứ, Hoa gia nói là Hoắc Đạo Phu thuộc chi phụ của nhà họ Hoắc, đầu óc cậu toàn tiền thôi à?" "Vãi chưởng!" Sai quá sai.

Ngô Mặc không hài lòng với câu trả lời của Vương Bàn Tử, vẻ mặt bị tổn thương nhìn hắn: "Anh, anh không còn yêu em nữa rồi, ngày xưa gọi người ta là tiểu ngọt ngào, bây giờ lại châm chọc người ta chỉ biết có tiền.

Haiz, hết yêu rồi." "Ọe!

Cút xéo đi." Vương Bàn Tử suýt nữa nôn cả bữa tối hôm qua ra, tiện mồm chửi một câu, ghét bỏ nhích sang bên cạnh, sợ chậm một giây sẽ dính phải thứ gì đó không sạch sẽ.

Sự uất ức trong lòng Hoắc Tú Tú cũng vơi đi không ít.

Quả nhiên người xưa nói không sai, nhìn người khác xui xẻo là tự dưng mình vui vẻ.

Giải Ngữ Hoa đau đầu cực độ.

Anh thật sự không hiểu nổi tên khốn nhà mình rốt cuộc có mấy nhân cách.

Chương 1414

Buổi sáng thì cứng rắn không cho từ chối, giống như một người khác, bây giờ lại như một đứa trẻ thích đùa giỡn.

Thậm chí còn sinh ra ảo giác.

Cứ cảm thấy mình ngày càng giống hiệu trưởng trường mẫu giáo, đang họp giao ban đầu tuần với một đám trẻ không nghe lời.

Giải Ngữ Hoa nghĩ đến cảnh tượng xảy ra buổi sáng, bất giác cảm thấy trên người hơi đau, tức thì cơn giận bốc lên, đưa tay véo tai Ngô Mặc, bực bội nói: “Còn ngắt lời nữa tin tôi đánh cậu không?” “Đau đau!” Ngô Mặc nhe răng trợn mắt liên tục đảm bảo: “Em nghe nghiêm túc là được chứ gì?” Hoắc Tú Tú mắt tinh phát hiện trên cổ Giải Ngữ Hoa và Ngô Mặc hình như đều có thứ gì đó.

Ủa?

A!

Thành công rồi?

Hoắc Tú Tú trợn tròn mắt như bóng đèn, thật muốn bất chấp tất cả lao tới vạch ra xem tình hình thế nào.

Cổ ngữ có câu: Có bệnh thì phát, trời cũng không sập.

Hoắc Tú Tú sớm đã quên mất thục nữ là gì.

Lòng hiếu kỳ đã khiến cô quên đi cả nỗi sợ hãi.

Từ lúc đứng dậy đến lúc lao về phía Ngô Mặc chỉ tốn vỏn vẹn mười lăm giây.

“Tiểu Mặc ca ca, anh bị dị ứng à?” Mắt Hoắc Tú Tú lấp lánh ánh sáng hóng chuyện, hai tay kiên quyết túm lấy cổ áo Ngô Mặc, dùng hết sức bình sinh để kéo rộng vị trí cổ áo ra.

Oa!

Mấy dấu liền.

Thật là… thật là… thật là đạo đức suy đồi, lòng người không như xưa.

Ha ha ha ha ha!

Hoắc Tú Tú rất muốn ngửa mặt lên trời cười dài.

Tuy nhiên, khóe miệng còn chưa kịp nhếch lên một độ cong thì bên tai đã vang lên một tiếng cười lạnh: “Xem đủ chưa?

Có cần lấy cho cô cái kính lúp không?” Ánh mắt của Giải Ngữ Hoa như hai lưỡi kiếm sắc bén, mang theo hàn quang vô tận, nhìn chằm chằm vào từng cử động của Hoắc Tú Tú.

Xác nhận được suy đoán trong lòng, không cần thiết phải tiếp tục mạo hiểm.

Sự tinh ranh của gia chủ họ Hoắc lại một lần nữa nhập vào người cô.

“Không cần, em chỉ lo lắng không biết Tiểu Mặc ca ca có bị thương không thôi.” Hoắc Tú Tú quả quyết thu tay lại, nghiêm túc nói bừa: “Hóa ra là em nhìn nhầm, chắc là tối qua bị muỗi đốt thôi.” Trở lại vị trí của mình, Hoắc Tú Tú chỉnh lại quần áo, nghiêm mặt nói: “Tiểu Hoa ca ca, thứ sáu này tụ họp Cửu Môn anh có đi không?” “Ồ à!

Lật mặt cũng nhanh đấy.” Ngô Mặc tức đến bật cười: “Bớt giở trò ranh con với anh mày đi, theo anh biết thì nhà họ Hoắc chưa từng vắng mặt lần nào, bây giờ giả bộ nghiêm túc làm gì?” “Ha ha, Tiểu Mặc ca ca, không phải chúng ta đang bàn cách đối phó sao.” Hoắc Tú Tú cười gượng gạo: “Anh không biết đâu, mỗi lần tụ họp đều sẽ phân chia lại lợi ích, em sợ năm nay các nhà khác liên hợp lại cướp địa bàn và thế lực của chúng ta.” Sau khi chuyện năm đó lắng xuống, thế lực của Lão Cửu Môn đã được cải tổ lại.

Tuy nhiên, miếng bánh chỉ có bấy nhiêu, anh lấy đi rồi thì tôi ăn gì?

Giữa các thế lực đã diễn ra nhiều cuộc tranh đấu.

Công khai có, ngấm ngầm có, lại thêm sự tham gia của người ngoài, có thể nói là vì tiền mà không từ thủ đoạn, làm hại vô số người.

Lúc đó Trương Đại Phật Gia vẫn còn tại thế.

Không biết là muốn bảo vệ Lão Cửu Môn, hay là không muốn ảnh hưởng đến một số chuyện, cuối cùng ông đã cùng mấy gia tộc thương nghị và định ra hiệp ước mười năm tụ họp một lần.

Dân trong nghề này đơn thương độc mã khó thành công.

Người của Cửu Môn thân thủ vốn không tồi, hợp tác với nhau thì tỷ lệ thành công tăng lên không ít.

Cứ thế, quy tắc này đã được duy trì đến nay.

Năm nay chính là một buổi tụ họp mười năm mới.

“Hoắc Đạo Phu và Hoắc Hữu Tuyết đột nhiên xuất hiện, e là có liên quan đến buổi tụ họp lần này.” Hoắc Tú Tú sắp xếp lại suy nghĩ, trầm giọng nói: “Hoa tỷ nói không sai, Hoắc Đạo Phu quả thực tâm cơ sâu xa.” “Cha mẹ hắn đều mất, hồi nhỏ không ít lần bị họ ngoại của Hoắc gia bắt nạt, sau này vượt biên ra nước ngoài không rõ tung tích.” “Bây giờ xuất hiện chắc chắn không có ý tốt, tôi không tin hắn có phẩm chất tốt đẹp lấy đức báo oán đâu.” Nhiều năm trôi qua, Hoắc Tú Tú đã không còn là cô bé gặp chuyện là luống cuống tay chân như ngày xưa.

Xử lý công việc đâu ra đó, hoàn toàn xứng đáng với danh xưng Hoắc đương gia của người khác.

Trẻ mồ côi sớm phải lo toan việc nhà.

Không có Hoắc lão thái thái che mưa chắn gió, Hoắc Tú Tú chỉ có thể ép mình gánh vác trọng trách trên vai.

Không còn cách nào khác, sau lưng cô có vô số con sói đói đang nhìn chằm chằm.

Một khi tỏ ra yếu đuối, tất sẽ bị chúng lao lên xé thành từng mảnh.

Ba chữ “Hoắc Đạo Phu” lại một lần nữa xuất hiện.

Ngô Mặc luôn cảm thấy cái tên này rất quen tai, dường như đã nghe ở đâu đó.

Hắn có vẻ đang nghe Hoắc Tú Tú phân tích sự việc, nhưng thực tế lại chìm vào dòng suy nghĩ của riêng mình.

Trong đầu không ngừng hồi tưởng lại ký ức đã qua.

Bất chợt, một hình ảnh hiện lên trong đầu.

Vãi chưởng!

Là cái ông bán dầu cháo quẩy!

Ngô Mặc ngay lập tức nhớ lại tình tiết trước đây.

Người này không chỉ xuất hiện trong Sa Hải, mà sau này trong Trùng Khởi dường như còn cứu anh cả một mạng.

Xem ra cũng không thể vơ đũa cả nắm được.

Hoắc Hữu Tuyết không phải thứ tốt đẹp gì.

Trong cốt truyện, cô ta còn chạy đến nhà cũ ở Hàng Châu, diễu võ dương oai trước mặt bà nội mình.

Đúng là đồ không biết xấu hổ.

Thật đúng là xách đèn lồng vào nhà xí đi tìm chết (cứt).

Bất kể sự việc đã xảy ra hay chưa, trong lòng Ngô Mặc đã phát giấy báo tử cho Hoắc Hữu Tuyết.

Chuyện tụ họp của Lão Cửu Môn nhìn qua không quan trọng, nhưng thực chất bên trong liên quan đến không ít việc.

Nhà họ Hoắc có một đống chuyện chờ Hoắc Tú Tú xử lý.

Cô chỉ có thể lưu luyến tạm biệt Ngô Mặc, quay đầu lườm Giải Ngữ Hoa một cái rồi nhanh chóng rời khỏi nhà cũ của Giải gia.

Ngô Mặc ngơ ngác: “Hoa ca, anh đắc tội với em ấy à?” Hắn không hiểu nổi tại sao Hoắc Tú Tú, người luôn ỷ lại vào Giải Ngữ Hoa nhất, bây giờ lại nhìn anh như kẻ thù.

Lẽ nào có chuyện gì mình không biết đã xảy ra?

“Tuổi nổi loạn.” Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng ném ra ba chữ, đóng dấu định luận cho mọi hành vi của Hoắc Tú Tú.

Vương Bàn Tử là người ngoài cuộc tỉnh táo.

Hắn đảo mắt, thầm thương tiếc cho Hoắc Tú Tú trong lòng. *** Chuyện lộn xộn ở Kinh đô sẽ không vì buổi tụ họp của Cửu Môn mà lắng xuống.

Lợi ích bày ra trước mắt, ai mà không muốn nhân lúc hỗn loạn nhảy vào cướp một miếng bánh ăn?

Giải Ngữ Hoa bận tối mắt tối mũi.

Ngoài lúc ngủ buổi tối mới thấy mặt người, căn bản không có thời gian ở bên Ngô Mặc.

Ngay cả việc ngủ cũng là do Ngô Mặc ép anh nằm trên giường, nếu không rất có thể đầu vừa chạm gối đã phải bật dậy làm việc.

Nước đã bị khuấy đục, ra tay lung tung rất dễ bị kẻ có tâm nhắm vào.

Ngô Mặc chỉ có thể từ bỏ ý định tiếp tục trả thù, ngoan ngoãn nằm ườn ở nhà cũ của Giải gia.

Chán quá!

Chương 1415

Thật sự quá chán rồi.

Nếu không phải vì buổi tụ họp của Lão Cửu Môn, rất có thể hắn đã phủi mông quay về Tây Bắc.

Đàn ông mà, không thể vứt bỏ sự nghiệp của mình được.

Hơn nữa mình cũng không phải loại ăn bám, cứ bám theo Hoa ca ăn ké uống ké cũng hơi mất mặt.

Nói trắng ra là lòng tự trọng trỗi dậy.

Buổi trưa, Vương Bàn Tử uống chút rượu rồi về phòng ngủ.

Ngô Mặc nằm trên ghế xích đu suy ngẫm về những chuyện xảy ra gần đây.

Đặc biệt là phong cách hành sự của Uông gia.

Uông Tàng Hải rốt cuộc muốn làm gì?

Tục ngữ nói một người nghĩ không bằng hai người bàn.

Ngô Mặc lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Phong.

Lúc này, Lâm Phong vừa cho bầy sói và con tinh tinh ăn xong, mông vừa chạm ghế chưa được hai phút đã nhận được điện thoại của Ngô Mặc.

Hắn tức giận chửi: “Con trai, mẹ nó bao giờ mày mới về?” “Bố mày sắp thành nhân viên vườn thú đến nơi rồi.” Oán khí ngút trời, theo đường dây điện thoại phun hết vào mặt Ngô Mặc.

Ngô Mặc quá quen với tính nết của Lâm Phong.

Ngay lập tức hắn đưa điện thoại ra xa tai.

Chờ khoảng hai phút, giọng nói bên kia nhỏ lại, hắn mới đưa điện thoại về lại gần tai.

“Bình tĩnh!” Ngô Mặc chậm rãi nói: “Đừng có nóng nảy như thời kỳ mãn kinh thế, bố mày có chuyện đứng đắn đây.” “Có gì nói đó, có rắm thì thả.” Ngô Mặc cân nhắc từ ngữ một chút: “Mày thấy người nhà họ Uông thế nào?” “Cái quái gì?

Mày lại đi ve vãn người nhà họ Uông à?” Mông Lâm Phong như bị lửa đốt, bật dậy một cái.

“Mẹ kiếp!

Mày điên rồi à?

Đàn ông nhà họ Uông mày cũng ve vãn, có phải là hơi không kén chọn rồi không?” Từ lúc Ngô Mặc thổ lộ sự thật với Lâm Phong, Lâm Phong không còn coi Ngô Mặc là một tên ngốc không biết gì nữa.

Ngược lại, hắn còn coi cậu ta là một tên gây họa.

Thỉnh thoảng lại châm chọc một câu, tiện thể an ủi tâm trạng cẩu độc thân của mình.

Đây là tiếng người sao?

Mặt Ngô Mặc đen hơn cả đít nồi mấy tông.

Nén giận, hắn phun lại Lâm Phong suốt mười phút.

Hai người qua lại chửi bới nhau khoảng nửa tiếng, đột nhiên nhận ra một chuyện: gọi điện thoại để làm gì nhỉ?

“Đều tại mày không nói tiếng người.” Ngô Mặc giành nói trước, đổ hết tội lên đầu Lâm Phong.

“Mày…” “Câm miệng!” Lâm Phong vừa định phản bác, Ngô Mặc lập tức cứng rắn trấn áp.

“Ông đây nói chuyện nghiêm túc với mày.

Gần đây tao đột nhiên cảm thấy cách làm của người nhà họ Uông cũng chưa chắc đã sai hoàn toàn.” “Nói tiếng người, mày rốt cuộc có ý gì?” Lâm Phong nhíu mày, trong lòng nghi ngờ con trai có phải bị trúng tà không, ban ngày ban mặt mà lại nói người nhà họ Uông đều là người tốt?

“Tao hỏi mày, đối thủ của nhà họ Uông là ai?” Ngô Mặc ngồi thẳng dậy từ ghế nằm, định lấy thuốc lá ra hút một điếu, nhưng sờ túi quần lại phát hiện bên trong trống rỗng.

Hắn chợt nhớ ra vì lo cho sức khỏe của mình, Giải Ngữ Hoa đã dùng cả uy hiếp lẫn dụ dỗ thu hết thuốc lá đi rồi.

Thê thảm thật!

Hút một điếu thuốc cũng phải lén lút.

“Đối thủ của nhà họ Uông chắc chắn là nhà họ Trương.” Lâm Phong nhớ lại lúc đọc sách kiếp trước, cả câu chuyện đều là cuộc đấu tranh giữa nhà họ Uông và nhà họ Trương, qua lại giằng co mấy trăm năm vẫn chưa ngừng.

“Đúng vậy.” Ngô Mặc đập đùi một cái, tiếp tục hỏi: “Vậy mày thấy người nhà họ Trương thế nào?

Có phải là người tốt không?” Lâm Phong lười chơi trò đoán già đoán non với Ngô Mặc, bực bội chửi: “Mày rốt cuộc muốn nói cái quái gì?

Có thể đừng nói nửa vời được không, nói một hơi ra luôn đi?

Bố mày không giống mày rảnh rỗi không có việc gì làm, trong hội bây giờ một đống việc chờ tao xử lý đây.” “Ý tao là, người nhà họ Trương cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Cửa Thanh Đồng là do họ phát hiện, bên trong cửa chắc chắn giấu bí mật đặc biệt, họ cứ ôm khư khư bí mật đó mấy nghìn năm không hé răng.

Bây giờ dù chỉ còn lại một mình lão Trương là tư lệnh không quân, vẫn cứ khăng khăng giữ cửa.” “Mấy trăm năm trước Uông Tàng Hải đã phát hiện ra bí mật này, và không ngoài dự đoán, chắc chắn đã từng vào trong cửa Thanh Đồng.

Vậy thì điều tao tò mò là --- tại sao ông ta không viết bí mật đó ra?” “Có phải có chú phong khẩu không?” Lâm Phong ngậm điếu thuốc, nói năng lung tung: “Có lẽ trong cửa Thanh Đồng có lời nguyền đặc biệt, chỉ có thể xem không thể nói.” “Cho nên Uông Tàng Hải một cái rắm cũng không thả ra được, đành phải khắp nơi đặt các loại cơ quan manh mối để dụ dỗ người đời sau vào xem xét.” “Chà, cái rắm này có lý đấy.” Ngô Mặc xoa cằm, thuận theo dòng suy nghĩ của Lâm Phong mà nói tiếp.

“Còn về việc tại sao không công khai viết ra, chắc là sợ có một số người không đủ điều kiện để vào cửa Thanh Đồng.” “Và những manh mối ông ta để lại chính là để sàng lọc người vào cửa Thanh Đồng?” Ngô Mặc tự hỏi ngược lại, khiến chính mình cũng có chút mông lung.

“Ủa!

Sao tự nhiên lại cảm thấy Uông Tàng Hải là người tốt nhỉ?” “Mẹ kiếp!

Mày nói vậy, tao cũng có cảm giác này.” Nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, Lâm Phong không khỏi cảm thấy có chút uất ức: “Lẽ nào chúng ta là nhân vật phản diện?” “Ờ…” Hai anh em nhất thời không nói nên lời.

Im lặng chưa đến hai phút, Lâm Phong lại kéo chủ đề về đúng quỹ đạo: “Đừng úp mở nữa, thằng ranh nhà mày muốn làm gì?” “Đại Vũ trị thủy còn biết thà khơi thông còn hơn ngăn chặn, chúng ta lại không phải người nhà họ Trương, cũng chẳng có quan hệ gì với họ, hà cớ gì cứ phải đối đầu với nhà họ Uông?” Ngô Mặc tay phải gõ nhẹ lên tay vịn, bĩu môi: “Chuyến đi Himalaya mày cũng thấy rồi đấy, nhà họ Trương lại liên thủ với nhà họ Uông để dò đường, chứng tỏ suy nghĩ của họ sớm đã thay đổi, vậy chúng ta hà tất phải đi đầu?” “Ý mày là…” Hai anh em anh một câu tôi một câu bàn bạc về cách đối phó.

Lâm Phong không phải kẻ cổ hủ.

Hắn không có suy nghĩ phải sống mái một phen với nhà họ Uông.

Nếu con trai lớn có ý tưởng tốt hơn, mình tất nhiên phải ủng hộ hết mình.

Người nhà họ Uông có nằm mơ cũng không ngờ.

Những chuyện xui xẻo mà họ gặp phải sau này, nguyên nhân chỉ vì Ngô Mặc ăn no rửng mỡ không ngủ được.

Lâm Phong và Ngô Mặc nói chuyện suốt hơn hai tiếng.

Mãi đến khi điện thoại báo hết pin mới cúp máy.

“Nói chuyện xong rồi à?” Vương Bàn Tử gặm quả táo từ góc tường đi ra.

Lúc đầu ngủ dậy định tìm Ngô Mặc tán gẫu.

Thấy hắn đang gọi điện thoại nên không qua.

Dù sao tình cảm là tình cảm, có một số chuyện vẫn nên tránh một chút.

“Ừm.” Ngô Mặc ngẩng đầu cười nói: “Bàn ca, em thấy anh còn chán hơn em, có muốn ra ngoài đi dạo không?” “Đi đâu?” Mắt Vương Bàn Tử sáng rực lên.

Hắn sớm đã chán đến tận cổ, chỉ là không nỡ từ chối nhã ý của

Giải Ngữ Hoa.

“Khách sạn Tân Nguyệt.” “Cậu khao à?” “Nói thừa, đương nhiên rồi.” “Đợi tôi thay quần áo, hai anh em mình đi ngay.” Vương Bàn Tử quay đầu đi về phía phòng.

Nếu đã muốn lộ diện với thân phận người nhà họ Ngô, Ngô Mặc không thể tiếp tục núp sau màn được nữa.

Mà với tình cảm của hắn và Doãn Nam Phong, đến Kinh đô mà không đến khách sạn Tân Nguyệt thì đúng là chờ ăn đòn.

Dù sao bây giờ cũng không có việc gì, chi bằng qua đó tán gẫu một chút.

Tiện thể xem có thể nghe ngóng được tin tức về Cổ Đồng Kinh hay không.

Nửa tiếng sau.

Xe dừng ở cửa khách sạn Tân Nguyệt.

Ngô Mặc đẩy cửa xe ra, nhướng mày với Vương Bàn Tử: “Thế nào?

Tay lái của huynh đệ tôi không tồi chứ.” “Mẹ kiếp.” Vương Bàn Tử tát một phát vào vai hắn, bực bội chửi: “Thằng nhóc nhà cậu đúng là cái đồ hỗn đản.” Trước đây ngồi xe của cậu còn khổ hơn đi tàu lượn siêu tốc, hóa ra cậu đều cố ý à?

Chương 1416

Đúng là thất đức mà.

Hai anh em vừa nói cười vừa đi vào trong.

Phải biết rằng nhân viên phục vụ của khách sạn Tân Nguyệt không phải người bình thường có thể làm được.

Khả năng quan sát là yêu cầu hàng đầu.

Trùng hợp hôm nay nhân viên trực ban đã từng gặp Ngô Mặc.

Thấy hai người đi tới, anh ta lập tức nhanh chân ra đón, cúi người với thái độ vô cùng cung kính: “Mặc thiếu, ngài đã đến, thật lâu không gặp.” “Triệu Vĩ?

Cậu được thăng chức tổ trưởng rồi à?” Lúc này, khả năng nhớ mặt của Ngô Mặc đã phát huy tác dụng.

Hắn thuận miệng gọi tên nhân viên, khiến nụ cười trên mặt đối phương càng thêm chân thành: “Mặc thiếu, ngài còn nhận ra tiểu nhân, thật là vinh hạnh của tôi.” “Được rồi, Mạn tỷ có ở đây không?” Ngô Mặc xua tay ngăn cản màn nịnh hót của đối phương.

Doãn Nam Phong là bà chủ của khách sạn Tân Nguyệt, tung tích của cô căn bản không để nhân viên bình thường biết.

Thanh Thanh Mạn phụ trách xử lý các công việc của khách sạn.

“Mạn tỷ đang nói chuyện với khách trên lầu, Mặc thiếu ngài ngồi uống trà trước, tôi lên lầu báo cáo.” Nhân viên dẫn Ngô Mặc và Vương Bàn Tử vào một phòng riêng, dặn dò nhân viên phục vụ tiếp đãi chu đáo, sau đó nhanh chân đi lên lầu.

“Chà, hạt dưa của khách sạn Tân Nguyệt?” Vương Bàn Tử đặt mông ngồi xuống ghế, vơ một vốc hạt dưa từ đĩa, có chút cảm khái.

“Nhớ ngày xưa anh em mình đến đây ngay cả đĩa hạt dưa cũng không dám gọi, anh mày chỉ uống trà không đã mấy ấm.

Bây giờ vừa ngồi xuống đã có người chủ động mang lên, đúng là thời thế thay đổi a!” Ngô Mặc đứng dậy rót cho hắn một ấm trà: “Bàn ca, anh già rồi à?

Rảnh rỗi cảm khái cái quái gì, thích ăn thì lát nữa mang hai cân về.” Tuy nói vậy, nhưng khi Ngô Mặc vô tình nhìn thấy mấy sợi tóc bạc trên thái dương của Vương Bàn Tử, trong lòng không khỏi có chút chua xót.

Quá đáng rồi.

Mình ăn ngon mặc đẹp, Bàn ca theo mình bận trước bận sau đến một ngụm canh cũng không được uống.

Còn là người không?

Cảm xúc dâng trào, tay run lên, nhất thời không để ý chén trà đã rót đầy.

Nước trà theo mép bàn chảy xuống đùi Vương Bàn Tử.

May mà nước trà không nóng lắm, Vương Bàn Tử kịp phản ứng né được đòn chí mạng.

Hắn ngẩng đầu, mắt chữ A mồm chữ O nhìn Ngô Mặc: “Huynh đệ, anh chỉ thèm hạt dưa thôi, nửa thân dưới không thèm trà đâu nhé.

Đây là định luộc chín Bàn ca của mày, để anh mày liệt luôn à?” “Sơ suất, sơ suất!” Ngô Mặc lúng túng cầm khăn ướt chuẩn bị lau cho Vương Bàn Tử.

Ngoài cửa có tiếng động.

Ngẩng đầu lên, hắn thấy Thanh Thanh Mạn đã đứng ở ngoài, cười như không cười nhìn hai người.

Không cần đoán cũng biết, cuộc đối thoại của hai người đã lọt vào tai cô một cách rõ ràng.

“Ôi, đây không phải Mạn tỷ sao!

Lâu không gặp càng ngày càng xinh đẹp.” “Lâu không gặp, miệng của Mặc thiếu vẫn ngọt như xưa.” Nụ cười trên mặt Thanh Thanh Mạn không hề giả tạo.

Tuy thời gian ở chung không dài, nhưng cô thật lòng thích con người Ngô Mặc.

Đẹp trai, miệng ngọt chỉ là một phương diện, quan trọng nhất là trọng tình cảm.

Liều mạng cứu những người như mình.

Chỉ cần không phải kẻ vong ơn bội nghĩa, ai mà không thích loại người này?

“Mạn tỷ, chị em đâu?

Không có ở khách sạn à?” Thanh Thanh Mạn vô cùng tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Ngô Mặc: “Tiểu thư ra ngoài có việc, không có ở khách sạn.

Tính thời gian thì chắc cũng sắp về rồi.

A Ninh ở phía sau, tôi đã cho nhân viên đi báo cho cô ấy rồi.” Đều là người nhà, có gì nói đó.

“Mặc thiếu, lần này cậu đến Kinh đô là vì chuyện tụ họp Cửu Môn à?” “Ừm.” Ngô Mặc đáp một tiếng, có chút tò mò hỏi: “Mạn tỷ, chúng ta là người một nhà, những nhà khác đến là ai, chị có biết không?” “Dò hỏi tình báo à?” Thanh Thanh Mạn trước nay luôn nghiêm túc, đối mặt với Ngô Mặc cũng không nhịn được mà nở một nụ cười.

Thế lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh đô không thể xem thường.

Vốn là gia tộc trăm năm gốc gác bản địa, lại thêm sự hỗ trợ đắc lực của Trương Khải Sơn, những con bài tẩy giấu trong bóng tối không biết đã để lại bao nhiêu.

Đừng nói là vấn đề đơn giản của Ngô Mặc, dù có khó hơn gấp mấy chục lần, chỉ cần tốn chút công sức cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

“Chị nói vậy là khách sáo rồi.” Ngô Mặc giơ tay vỗ mạnh lên vai Thanh Thanh Mạn, cười hì hì: “Với tình nghĩa anh em mình, sao có thể gọi là dò la tình báo được?

Chẳng phải là chị em tâm sự thôi sao?” Thật không biết xấu hổ.

Vương Bàn Tử lặng lẽ giơ ngón tay cái lên.

Bàn về độ dày của mặt, e rằng Vương Bàn Tử và Hắc Nhãn Kính có hợp sức lại cũng phải chịu thua Ngô Mặc.

“Ừm, có lý.” Thanh Thanh Mạn gật đầu, “Thôi được rồi, chị không úp mở với cậu nữa, chuyện này chị quả thực biết được một vài thông tin.” Tân Nguyệt Phạn Điếm và Trương Khải Sơn có quan hệ vô cùng mật thiết.

Những năm đầu, khách sạn đã ngầm theo dõi tình hình của mấy gia tộc khác theo chỉ thị của ông ta.

Cùng với cải cách mở cửa, rất nhiều chuyện đã thay đổi, nhưng thỉnh thoảng họ vẫn chú ý đến tin tức.

Hơn nữa, chuyện Ngô Mặc hỏi căn bản không phải là bí mật.

“Nhà họ Lý và nhà họ Tề đã đến Kinh đô.” Thanh Thanh Mạn chậm rãi kể.

Từ sau khi Tề Bát gia qua đời, nhà họ Tề cứ như A Đẩu không vực dậy nổi, ngày càng suy bại.

Nghĩ lại cũng có thể hiểu được.

Người thừa kế Tề Vũ không rõ tung tích, tộc nhân chi thứ năng lực không đủ, căn bản không gánh nổi cơ nghiệp lớn như vậy.

Gượng ép lắm mới chọn ra được một gia chủ mới là Tề Án Mi.

Năng lực thì không có, nhưng bản lĩnh lẳng lơ thì không thiếu.

Nhà họ Lý cũng tương tự.

Năm đó, người thừa kế ưu tú Lý Tứ Địa mất tích sau vụ đội khảo cổ Tây Sa.

Trong nhà không có người thừa kế.

Bất đắc dĩ, họ phải chọn người từ chi thứ.

Tề Án Mi và gia chủ nhà họ Lý là Lý Thủ Nháo kè kè bên nhau, quan hệ vô cùng thân mật.

Có thể nói hai nhà đã xoắn lại thành một sợi dây thừng.

Chỉ tiếc là hai kẻ bất tài hợp lại chẳng bằng một Gia Cát Lượng, ngược lại còn thối hơn cả bùn.

Họ đã phá nát gia tộc đến mức không ra hình thù gì.

Thực tế, Lão Cửu Môn sớm đã chỉ còn lại tám môn.

Hắc Bối Lão Lục sớm đã tuyệt hậu, căn bản không có chuyện đệ tử hay hậu nhân.

Nhà họ Trần mấy năm nay nổi lên như một thế lực mới.

Trần Kim Thủy căn bản không coi mấy nhà khác ra gì.

Lần tụ họp này, ông ta không tự mình đến mà chỉ tùy tiện cử vài người qua.

Mấy nhà còn lại Ngô Mặc đã quá quen thuộc, Thanh Thanh Mạn cũng không kể nhiều.

Theo lý, nói đến đây nên tạm dừng.

Nhưng Thanh Thanh Mạn lại chuyển chủ đề: “Trong số mấy người họ cử đến, có một người mà chị nghĩ cậu sẽ hứng thú.” “Ai?” Ngô Mặc nghiêng đầu, có chút tò mò.

Chương 1417

Người có thể khiến cậu hứng thú, ngoài tiền ra thì chỉ có đồ tốt.

Vấn đề là, người nhà họ Trần có đồ tốt sao?

“Người này tên là Hoắc Đạo Phu, xuất thân là tộc nhân chi thứ của nhà họ Hoắc, không biết vì lý do gì lại là người đại diện phụ trách cho nhà họ Trần lần này.” Trong mắt Thanh Thanh Mạn lóe lên một tia lo lắng, “Chị sợ trong đó có gian trá.” Lại là gã bán quẩy này.

Xem ra người này không phải là nhân vật đơn giản, nếu không đã chẳng khiến mọi người chú ý.

Trong lúc nói chuyện, cửa lại bị gõ, ngay sau đó tiếng “két” vang lên, cửa bị đẩy ra.

A Ninh chậm rãi bước vào.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn, cười nói: “Ối, đây chẳng phải là nữ thanh niên yêu nước Tiểu Ninh Tử của chúng ta sao.” “Im miệng, không nói chuyện không ai bảo cậu là người câm đâu.” Tâm trạng tốt của A Ninh lập tức biến mất.

Cô trừng mắt nhìn Ngô Mặc một cách hung dữ, “Không ở Tây Bắc hít gió, chạy đến Kinh đô làm gì?” Thực sự không thể trách thái độ của A Ninh không tốt.

Thủ phạm chính là mấy người anh em tốt của cô ta.

Một trong số họ thấy Ngô Mặc đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, liền lập tức bắt đầu chế độ tẩy não, không ngoài việc khuyên A Ninh nắm bắt cơ hội.

Nếu không nhanh tay thì sẽ thành gái lỡ thì.

A Ninh nghĩ nát óc cũng không hiểu, tại sao mấy gã đàn ông lại cứ như bà mối, nhất quyết phải mai mối cho mình?

Mai mối thì thôi đi, tại sao cứ phải nhắm vào tên khốn Ngô Mặc này?

Chẳng phải chỉ cứu mạng các người thôi sao, đến mức phải đẩy mình ra để báo ân à?

A Ninh lập tức nổi điên.

Cô chửi cho mấy gã kia một trận trong nhóm chat, cuối cùng gầm lên một tiếng: "Thích thế thì mấy người tự đi mà hiến thân đi, đằng nào tên khốn đó cũng không thích phụ nữ." Một lúc lâu sau, một người anh em yếu ớt gửi một câu: "Tiểu Ninh Tử, hình như cậu Mặc cũng đâu có coi cô là phụ nữ." Bùm!

A Ninh tức muốn nổ phổi.

Vì vậy, đối mặt với thủ phạm Ngô Mặc, thái độ của A Ninh mà dịu dàng được mới là có quỷ.

"Cô đến thời kỳ mãn kinh à?" Ngô Mặc trước nay không quen chiều thói hư tật xấu, từ trong túi lôi ra một lọ thuốc nhỏ đưa qua.

"Mua trên đường, chuyên trị cái bệnh này của cô đấy." A Ninh quá hiểu cái nết của Ngô Mặc, biết tên khốn này chắc chắn không có ý tốt.

Chỉ là trong lòng vẫn có chút tò mò.

Cô đưa tay nhận lấy, phát hiện trên đó viết ba chữ "Tiêu Dao Hoàn".

Nhìn kỹ công dụng: Sơ can kiện tỳ.

Điều đáng tức hơn là phía sau còn có một dòng chữ nhỏ: Giảm bớt các vấn đề thời kỳ mãn kinh ở phụ nữ.

"Cậu mới mãn kinh, cả nhà cậu đều mãn kinh." A Ninh tức đến mức vung tay ném lọ thuốc lại.

Biết ngay tên khốn này không có lòng tốt mà.

Vương Bàn Tử cười đến rung cả vai.

Chả trách lão đệ giữa đường dừng xe đi vào hiệu thuốc, hóa ra là để tặng quà cho A Ninh.

Thanh Thanh Mạn phải mím chặt môi mới miễn cưỡng không cười thành tiếng.

Thật sự không thể trách A Ninh cứ nhắc đến Ngô Mặc là nổi nóng.

Tên này quá sức chọc tức người khác.

Ngô Mặc nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của A Ninh, vẫn không quên đổ thêm dầu vào lửa: “Thấy chưa, tôi đã nói là cô nóng tính mà, thuốc này vừa hay có thể giảm bớt, anh em đủ nghĩa khí chưa.” “Cậu cút sang một bên cho tôi.” A Ninh thật sự muốn vớ lấy cái đĩa trên bàn úp vào mặt Ngô Mặc.

Tên khốn.

Mình có phải ăn no rửng mỡ không?

Tại sao lại lo lắng cho tên này mà chạy vội qua đây?

Thanh Thanh Mạn cười nói: “Tôi nói hai người đừng cãi nữa, người không biết còn tưởng hai người là một đôi oan gia ngõ hẹp đấy.” “Chị Mạn, chị đang mắng người đấy à?” Ngô Mặc vẻ mặt ghét bỏ nhích sang một bên, nhún vai, “Cô ta là một gã đàn ông thô kệch, tôi làm sao có thể ở cùng cô ta được?” Mối thù ngày càng sâu.

A Ninh tức giận túm lấy cổ áo Ngô Mặc đánh loạn xạ, “Tên khốn, bà đây liều mạng với mày.” Nói thì nói, đùa thì đùa.

A Ninh cũng xem như đã trà trộn được vào vòng bảo vệ của Ngô

Mặc.

Dưới sự dỗ dành của Thanh Thanh Mạn, hai người cuối cùng cũng có thể ngồi xuống nói chuyện bình tĩnh.

Doãn Nam Phong bước vào, thấy cảnh tượng hòa hợp như vậy thì có chút kinh ngạc.

Cô nghi hoặc nhìn về phía Thanh Thanh Mạn.

Thanh Thanh Mạn khẽ gật đầu.

Doãn Nam Phong lập tức hiểu ra, hóa ra là vừa mới đánh nhau xong.

Cô lắc đầu, có chút bất đắc dĩ cười nói: “Hai đứa bây đúng là khiến người ta đau đầu.” “Chị, em nhớ chị quá.” Ngô Mặc tiến lên ôm một cái thật chặt.

Giới tính căn bản không phải vấn đề, đối với Ngô Mặc, Doãn Nam Phong chính là chị gái ruột.

“Nhớ chị à?” Doãn Nam Phong vòng tay ôm lại Ngô Mặc, trong miệng khẽ hừ một tiếng, “Đến Kinh đô bao nhiêu ngày mà không biết gửi cho chị một tin nhắn, chỉ giỏi dẻo miệng lừa người.” “Hả?

Vãi!

Còn cho người ta sống không vậy?

Sao ai cũng biết hành tung của mình thế này?” Bánh xe vận mệnh không ngừng quay.

Dù thời gian đã sớm hơn mấy năm, một số chuyện vẫn không thể tránh khỏi.

Khi Ngô Mặc đang chém gió ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, đám thợ mỏ của nhà họ Tề ở biên giới bỗng chết hơn hai mươi người.

Đây không phải là hơn hai mươi con lợn, mà là những người thợ mà nhà họ Tề phải vắt cổ chày ra nước mới có được.

Công ty của nhà họ Tề vốn đã trên đà xuống dốc, hoàn toàn trông cậy vào thương vụ lần này để lật ngược tình thế.

Bây giờ tất cả đã đổ sông đổ biển.

Sự việc đã xảy ra được mấy ngày.

Người phụ trách không nhận được tin tức từ trong núi, sợ rằng đào được thứ gì tốt đã bị người khác "ăn đen".

Hắn vừa chửi bới om sòm vừa vào núi kiểm tra, suýt nữa thì sợ tụt cả quần.

Hai mươi người quỳ trên đất.

Hai tay chắp sau lưng, mặt hướng về hố sâu, cúi đầu trong tư thế sám hối.

Điều kinh khủng hơn là trên mặt họ còn mang theo nụ cười.

"Vãi, vãi, vãi." Đối mặt với cảnh tượng này, người phụ trách của nhà họ Tề run như cầy sấy, miệng lẩm bẩm chửi thề như muốn mọc ra cả một thảo nguyên.

Trúng tà thuật?

Tà thuật Đông Nam Á như hàng đầu lập tức hiện lên trong đầu người phụ trách.

Nhưng ngay sau đó hắn phát hiện có gì đó không ổn.

Trong hố sâu dường như có dấu vết của thứ gì đó trườn qua.

Người phụ trách quý cái mạng nhỏ của mình, không dám mạo hiểm xuống xem xét, trực tiếp báo cáo tình hình cho gia tộc.

Nhà họ Tề náo loạn cả lên.

Mấy lão già huyết áp suýt nữa tăng vọt.

Tiền.

Những tờ tiền xinh đẹp.

Chương 1418

Cứ thế mà đi tong rồi?

Người chết hay không không quan trọng, nhưng phải lấy được đồ về để bù vào mấy cái lỗ hổng chứ.

Không được.

Không thể cứ thế cho qua.

Khoản đầu tư ban đầu không hề nhỏ, nếu không thu hồi được chút vốn nào, nhà họ Tề thật sự sẽ tiêu đời.

“Bảo gia chủ, nhất định phải bắt nó nghĩ cách xử lý.” Tề Án Mi nhận được tin này khi đang đi dạo phố, chiếc túi LV trong tay lập tức không còn thơm nữa.

Cả người như bị dội nước đá, lạnh buốt từ đỉnh đầu đến gót chân.

Cô ta không còn giữ được vẻ ngoài có giáo dưỡng nữa, gào lên khản cổ vào đầu dây bên kia điện thoại: “Ai làm?

Sao lại xảy ra chuyện này?

Tại sao không nói sớm hơn?” Câu trả lời của đối phương khiến cô ta rất không hài lòng.

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, không hài lòng thì làm được gì?

Vấn đề đều đổ hết lên đầu cô ta.

Tề Án Mi đã dốc hết nửa đời tích cóp vào đó.

Giờ đây, nhìn tiền của mình sắp đổ sông đổ biển, tim gan phèo phổi đều đau nhói.

Cô ta vô thức giằng xé thứ trong tay.

Đúng là họa vô đơn chí.

Cô ta hoàn toàn quên mất mình đang ở đâu, trong tay đang cầm thứ gì.

Lỡ tay làm rách chiếc túi LV.

Thế là xong, không chỉ mất sạch tiền đầu tư mà còn phải mua lại chiếc túi phiên bản giới hạn bị cô ta làm hỏng này.

Ô hô ai tai!

Năng lực cá nhân của Tề Án Mi không đủ, lên làm gia chủ hoàn toàn là do mèo mù vớ được cá rán.

Bây giờ xảy ra vấn đề lớn như vậy, Tề Án Mi vội vàng đi tìm tình nhân của mình là Lý Thủ Nháo.

Lý Thủ Nháo nghe xong cũng ngớ người.

Cái quái gì vậy?

Người chết hết rồi, đầu tư sắp đổ bể?

Lão tử cũng bỏ tiền vào, nói thế chẳng phải là sắp lỗ đến mức không có tiền mua quần lót sao?

Đừng thấy hắn và Tề Án Mi mập mờ.

Khi liên quan đến lợi ích, dù là Thiên Vương lão tử đến cũng không xong.

“Mẹ kiếp, chẳng phải mày nói với tao là không có vấn đề gì sao?” Hắn tức giận chỉ vào Tề Án Mi chửi xối xả.

“Làm sao tôi biết sẽ xảy ra tình huống này.” Tề Án Mi trợn mắt trắng dã, tức giận hừ lạnh: “Nếu không phải anh muốn chiếm hời thì có đầu tư không?

Bây giờ xảy ra chuyện lại muốn phủi tay, làm gì có chuyện đó?”

"Mày nói xem phải làm sao?" Lý Thủ Nháo chắp tay sau lưng đi đi lại lại, "Tao đã rút một khoản tiền từ gia tộc để đầu tư vào đó, bây giờ không ai biết thì không sao, một khi bọn họ biết chuyện, cái chức gia chủ này của tao cũng đừng hòng làm nữa." "Hay là…" Lý Thủ Nháo đột nhiên dừng bước, trầm ngâm một lát rồi nói một cách âm hiểm: "Đừng quên chúng ta là người Lão Cửu Môn, trên đầu còn có một vị hội trưởng nữa đấy." "Đúng rồi, Trương hội trưởng kia rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, sao không đẩy chuyện này cho ông ta?" Hai người ăn ý ngay lập tức, quyết định đẩy chuyện này lên trên.

Chỉ cần vị Trương hội trưởng kia tiếp nhận, mình sẽ có lý do dẫn đội theo sau ông ta để vớt vát lợi ích.

Dù thế nào đi nữa, lần này nhất định phải lấp được cái lỗ hổng này.

Cùng Kỳ Hội Quán.

Sau khi bị đuổi khỏi nhà, vì nhiều lý do, Trương Nhật Sơn đã mua một khu sân vườn không xa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tên gọi giống như tên công ty.

Ngày thường, ông ta thỉnh thoảng lại đến Tân Nguyệt Phạn Điếm uống trà sáng, chỉ có ông ta mới biết mình đang có ý đồ gì.

Tục ngữ nói, năng lực bao nhiêu thì gánh vác bấy nhiêu.

Ông ta cố gắng hết sức để duy trì thế lực của Trương Đại Phật gia, bảo vệ những gì Phật gia đã giao cho mình.

Nhưng năng lực cá nhân không đủ, thời đại thay đổi quá nhanh, đám trẻ căn bản không công nhận ông ta.

Khi có việc cần thì gọi là hội trưởng, không cần thì chẳng là cái thá gì.

Ông ta đang ở trong một tình thế vô cùng khó xử.

Tất nhiên, sống cả trăm năm không thể nào không có chút thế lực và chỗ dựa nào.

Chỉ là...

Lúc này, Trương Nhật Sơn đang ngồi trong thư phòng vung bút múa mực.

Đột nhiên, chuông cửa reo lên.

Trương Nhật Sơn không muốn để ý, nhưng người ngoài cửa lại không biết lịch sự.

Chuông cửa cứ bị nhấn liên tục không ngừng, sắp thành một bản giao hưởng rồi.

Trương Nhật Sơn bình tĩnh viết xong nét bút cuối cùng, tao nhã đặt bút lông trở lại vị trí cũ.

Liếc nhìn màn hình giám sát.

Trầm mặc một lát rồi đứng dậy ra mở cửa.

Cửa vừa mở, Tề Án Mi và Lý Thủ Nháo như thể gặp lại người cha đã khuất.

Một bước lao tới tóm lấy cánh tay Trương Nhật Sơn.

“Hội trưởng, ngài không thể không quan tâm đến chúng tôi được.” Tề Án Mi dán sát vào người Trương Nhật Sơn, chỉ hận không thể ngồi luôn vào lòng ông ta.

Lý Thủ Nháo trong lòng có chút khó chịu.

Nhưng hắn vẫn phân biệt được nặng nhẹ.

“Vào trong rồi nói.” Trương Nhật Sơn rút tay lại, chắp tay sau lưng quay người đi vào phòng.

Tề Án Mi và Lý Thủ Nháo liếc nhau, lon ton đi theo sau.

Mông còn chưa kịp chạm vào ghế sofa, miệng đã nhanh nhẩu kể lại chuyện đã xảy ra.

Hai người một xướng một họa, không ngừng tâng bốc Trương Nhật Sơn lên tận mây xanh.

Sau đó lại khóc lóc kể lể về sự phân chia không công bằng của Cửu Môn.

Kinh doanh của gia đình không khởi sắc, người trong nhà đến tiền uống canh cũng không có.

“Ồ, cái túi không tệ.” Trương Nhật Sơn liếc nhìn chiếc túi LV mà Tề Án Mi đang đeo.

“Ặc.” Sơ suất quá.

Đến vội quá, nhất thời quên bỏ túi xuống.

Tề Án Mi cười gượng gạo, “Sĩ diện thôi ạ, ngài cũng biết dù sao tôi cũng là một gia chủ, nếu ngay cả một cái túi cũng không mua nổi thì mất mặt lắm!” “Chúng ta vẫn nên nói chuyện chính đi, hội trưởng, ngài nói xem tình hình của chúng tôi nên xử lý thế nào?” “Đúng vậy hội trưởng, ngài không thể không quan tâm đến chúng tôi.” Lý Thủ Nháo liên tục phụ họa.

Trương Nhật Sơn không hề lay động.

Ông ta tiện tay cầm lấy con tỳ hưu trang trí trên bàn mân mê, lơ đãng nói: “Quan tâm?

Quan tâm thế nào?

Cái chức hội trưởng này của tôi trong miệng các người chẳng phải chỉ là đồ bỏ đi sao?” “Ai nói?

Chương 1419

Vớ vẩn.

Lão Lý này là người đầu tiên không phục, hội trưởng đã vì Cửu Môn chúng ta bỏ ra bao nhiêu công sức.” Ai nói đàn ông xấu xí không biết nịnh hót?

Lý Thủ Nháo cứng rắn biến việc nịnh bợ thành một nghệ thuật.

Trương Nhật Sơn lặng lẽ nghe hai người nịnh hót, trong lòng lại nghi ngờ liệu chuyện này có liên quan đến thế lực đối địch không?

Chuyện này chỗ nào cũng có điểm đáng ngờ.

Nhân lúc Lý Thủ Nháo ngậm miệng lấy hơi, Trương Nhật Sơn ngẩng đầu lơ đãng hỏi: “Ai nói cho các người biết ở đó có mỏ?” “A?” Tề Án Mi ngơ ngác một lúc, “Chuyện này… Ừm, là có người trong gia tộc nhận được tin tức nói ở đó có khoáng sản.” “Hội trưởng, ngài cũng biết từ sau khi Bát gia qua đời, nhà họ Tề chúng tôi ngày càng sa sút.” Tề Án Mi từ nhỏ đã nghe nói Tề Bát gia và Trương hội trưởng có quan hệ rất thân thiết.

Vì đối phương mà liều mạng cũng không tiếc.

Chỉ cần nhìn việc Trương Nhật Sơn hàng năm đều đi tảo mộ cho Tề Bát gia là có thể chứng minh lời này không sai.

Tề Án Mi năng lực không có, nhưng khoản bắt cóc đạo đức thì không thầy tự thông, cực kỳ trôi chảy.

Cô ta nói lật mặt là lật mặt, khóc lóc sướt mướt lôi cả tình cảm của Trương Nhật Sơn và Tề Bát gia vào.

Chiêu này không có tác dụng gì với Trương Nhật Sơn.

Sống lâu sẽ hay hoài niệm, nhưng cũng phải xem là với loại người nào.

Bát gia trước nay luôn độc lai độc vãng.

Cái gọi là gia tộc thân hữu chỉ là quan hệ tám đời không liên quan.

Nhưng nơi nhà họ Tề xảy ra chuyện có chút kỳ quặc.

Xem ra mình phải tự mình đến đó xem xét một chuyến.

“Được rồi, đừng khóc lóc nữa.” Trương Nhật Sơn đặt con tỳ hưu xuống bàn, khẽ cười, “Chuyện này tôi biết rồi, nhưng mấy ngày nay thực sự không thể rời đi được, đợi mấy ngày nữa rồi nói.” Lời nói không rõ ràng.

Không đồng ý cũng không từ chối, còn nghĩ thế nào thì để hai người tự suy đoán đi.

Sống cả trăm năm, nếu không có chút tâm cơ thì sớm đã bị người ta nuốt chửng rồi.

“Chuyện này…” Tề Án Mi không cam lòng muốn tiếp tục lằng nhằng.

Lý Thủ Nháo thúc vào người cô ta một cái, quay đầu cười với Trương Nhật Sơn: “Hội trưởng nói phải, mấy ngày nay là buổi tụ họp của Cửu Môn, chắc chắn hội trưởng cũng sẽ chiếu cố cho nhà họ Tề và nhà họ Lý chúng tôi.” “Chuyện này có thể đợi xong việc rồi chúng ta nói sau.” Lời tuy nói vậy, nhưng trong lòng hắn đã quyết định chuyện này bằng mọi giá phải đẩy cho Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn đuổi hai người đi.

Một mình ngồi trong phòng, gõ nhẹ lên mặt bàn suy nghĩ rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Đầu tiên là nhà họ Tề đầu tư thất bại, ngay sau đó tộc nhân nhận được tin tức biên giới có khoáng sản, sau đó khai thác xảy ra vấn đề.

Toàn bộ sự việc nối lại thành một đường thẳng, mũi nhọn dường như chỉ thẳng vào Cửu Môn.

Tại sao thời gian lại trùng hợp như vậy, đúng vào đêm trước buổi tụ họp mười năm một lần của Cửu Môn?

Là có người sau lưng giở trò?

Hay căn bản chỉ là ngẫu nhiên xảy ra?

Một loạt nghi vấn liên tục lướt qua trong đầu Trương Nhật Sơn, khiến ông ta hoàn toàn chìm vào suy tư.

Tề Án Mi ra khỏi cửa liền trừng mắt nhìn Lý Thủ Nháo một cách hung dữ, “Anh có ngốc không?

Chúng ta cứ thế đi, lỡ ông ta không quan tâm thì sao?” “Theo tôi thì hai chúng ta nên mặt dày mày dạn ở lại đây, ông ta đi đâu chúng ta đi đó, làm phiền ông ta đến mức bực mình thì thế nào cũng phải lo chuyện của chúng ta thôi.” Lý Thủ Nháo bực bội hất tay, “Cô biết cái thá gì, vị hội trưởng này của chúng ta không phải người thường, cái chiêu ăn vạ một khóc hai nháo ba thắt cổ của cô chẳng có tác dụng gì đâu.” “Yên tâm đi, ông ta tuyệt đối sẽ quan tâm.” Tề Án Mi không tin, “Sao anh biết?” “Hê hê!” Lý Thủ Nháo cười quái dị một tiếng.

Hắn nhìn trái ngó phải, xác nhận không có ai theo sau, ghé sát vào Tề Án Mi nói nhỏ: “Tôi nghe người già trong tộc nói, vị Trương hội trưởng này và vị Bát gia nhà cô có tư tình.” “Cô nói xem ông ta có thể không lo chuyện nhà họ Tề không?” Tề Án Mi kinh ngạc trợn tròn mắt, cẩn thận nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước đây, càng lúc càng cảm thấy Lý Thủ Nháo nói có lý.

Nói thật, có lúc chính mình còn không nhớ ngày giỗ của Bát gia.

Nhưng nghe người trông mộ nói, vị Trương hội trưởng kia năm nào cũng không sót, lần nào cũng đến viếng trước.

Chả trách nghe nói ông ta trước sau vẫn độc thân.

Hóa ra còn có một đoạn quá khứ như vậy.

Tề Án Mi nghĩ đến đây, thầm oán trách Tề Bát gia.

Có mối quan hệ đặc biệt như vậy, tại sao lúc lâm chung không nói với tộc nhân một tiếng?

Hại mình vừa rồi nói chuyện không có chút tự tin nào.

Trong lúc hai người sau lưng bàn tán về Trương Nhật Sơn, ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Ngô Mặc cũng không tha cho người này.

Cậu không tế nhị như A Ninh.

Cậu lôi điện thoại ra, mở nhóm chat công việc QQ đưa đến trước mặt Doãn Nam Phong, chỉ tay vào từng tấm ảnh thật trên đó, nghiêm túc nói: “Chị, chị xem xem trên này có ai vừa ý không, đây đều là con trai và cháu trai của em, người nào người nấy tám múi, có ngoại hình, tính cách cũng có thể thay đổi tùy lúc, chỉ cần chị thích, cứ lấy đi.” Cháu trai?

Con trai?

Doãn Nam Phong tức đến lệch cả mũi.

Môi run run nửa ngày, cứng rắn nặn ra một câu từ kẽ răng: “Loạn vai vế rồi phải không?” Lúc này, trong phòng chỉ còn lại hai chị em họ.

Để tiện cho hai người bàn chuyện, A Ninh và Vương Bàn Tử rất tự giác rời đi.

“Không sao.” Ngô Mặc thản nhiên nói, “Nó gọi tôi là gia, tôi gọi chị là chị, ai tính vai người nấy.” “Em…” Tay thật ngứa ngáy.

Doãn Nam Phong nắm chặt nắm đấm muốn ra tay tát người, đột nhiên nhớ ra hôm nay mặc bộ quần áo không thích hợp để vận động mạnh.

Cô nghiến răng ken két, tức đến bật cười.

“Không tệ, tiến bộ rồi, chỉ là chị hơi thắc mắc, lần này tại sao không ghép chị với Hoa ca của em vào một cặp?” Ngô Mặc không nghĩ ngợi, buột miệng nói: “Đùa gì thế, anh ấy là của em…” Ánh mắt của Doãn Nam Phong quá sáng.

Sáng đến mức nửa câu sau của Ngô Mặc không thể nói ra được, đành phải nuốt ngược vào bụng.

Vì nuốt quá vội, không cẩn thận bị sặc.

Doãn Nam Phong nghiêng người về phía trước, “Của em cái gì?” Đợi mấy năm rồi, cuối cùng cũng bị Doãn Nam Phong tóm được cơ hội, sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Hai mắt sáng rực lên.

Văn nhã?

Tố chất?

Tất cả cút hết sang một bên cho bà.

Tất cả đều không quan trọng bằng chuyện hóng hớt của em trai.

“Em…” Não Ngô Mặc cực kỳ linh hoạt, chuyển chủ đề nói: “Ý em là, mấy năm nay em cũng suy nghĩ rồi, chị và Hoa ca của em đều là loại người có cả nghìn cái tâm nhãn, tuy có câu mạnh mẽ liên hợp, nhưng nhỡ ở bên nhau sinh ra một đứa ngốc thì sao?

Đến lúc đó con uống nước cũng chảy ra ngoài thì đau lòng lắm.” “Chẳng lẽ lại dán tã khắp người con à?” Vừa nói cậu còn cố ý làm động tác mặc tã.

“Phụt ~” Doãn Nam Phong bị màn diễn xướng của Ngô Mặc chọc cho cười nghiêng ngả.

Cô gục xuống bàn cười đến chảy cả nước mắt, vừa cười vừa mắng: “Cậu cút sang một bên cho tôi, con nhà cậu mới là đồ ngốc.” Sự mệt mỏi và áp lực bao ngày tan biến trong tiếng cười.

Phù!

Doãn Nam Phong cảm thấy lồng ngực vô cùng thông thoáng.

Cảm giác nhẹ nhõm đã lâu không có lại một lần nữa xuất hiện.

Ngô Mặc lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng lừa qua được.

Thật không hiểu nổi, sao bây giờ người ta lại thích hóng chuyện thế nhỉ?

Một lúc lâu sau, Doãn Nam Phong lau nước mắt vì cười, ngẩng đầu nghiêm túc nói: “Thôi được rồi, chị cũng lười hỏi em tình hình cụ thể, nhưng chị nói trước ở đây, Tân Nguyệt Phạn Điếm chính là nhà thứ hai của em, chỉ cần chị còn ở đây một ngày thì chính là chỗ dựa của em, chúng ta không cần phải thấp kém hơn ai, cũng không cần sợ ai.” “Vậy…” Ngô Mặc trầm ngâm một lát, “Chị, phí lao vụ lần trước đi cổ quốc Nam Chiếu có thể thanh toán cho em không?” “Cút!” Sự xuất hiện của Trương Nhật Sơn đã phá vỡ bầu không khí hòa hợp giữa hai chị em.

Ngô Mặc đứng dậy dập tắt đầu thuốc, vẻ mặt ghét bỏ phàn nàn với Doãn Nam Phong: “Bây giờ là sáu giờ tối, lão già đó qua đây không phải là để ăn chực chứ?” Doãn Nam Phong lườm cậu một cái, “Ngốc à, có tiền không kiếm thì thiếu não à?” “Tiểu thư, Trương hội trưởng không phải qua đây ăn cơm.” Thanh Thanh Mạn vội vàng phủ nhận suy đoán của Doãn Nam Phong.

Chương 1420

“Hả?” Doãn Nam Phong nhíu mày, “Không phải ăn cơm?

Ý gì?

Nói rõ hơn đi.” Thanh Thanh Mạn có chút do dự, “Trương hội trưởng muốn gặp cô, chuyện cụ thể cần gặp mặt mới nói chi tiết được.” Ngô Mặc nhìn bộ dạng đắn đo của Doãn Nam Phong, khởi động nắm đấm, “Lão già không biết điều, có cần em trai ném ông ta ra ngoài không?” “Em ngồi yên đó cho chị.” Doãn Nam Phong kéo Ngô Mặc lại, quay đầu dặn dò Thanh Thanh Mạn: “Cô đưa ông ấy đến văn phòng của tôi trước, tôi qua sau.” “Gặp ông ta thật à?” Ngô Mặc vẻ mặt không phục, “Một lão già mắt mù có gì đáng gặp, để A Ninh qua đuổi ông ta đi là được rồi.” Doãn Nam Phong lườm cậu một cái, “A Ninh mà nghe thấy câu này, chắc lại muốn đá em mấy cái.” “Được rồi, chị qua xem tình hình trước, nếu em ngồi không buồn chán thì ra ngoài nghe hát, hôm nay chị đặc biệt mời gánh hát hay đấy.” “Thôi đi, em không có hứng thú với mấy cái í a í a đó.” Ngô Mặc lập tức đứng dậy, “Trời không còn sớm, em và anh Bàn về trước đây, không phải ngày mốt là tụ họp rồi sao? 66.

Em phải dưỡng tinh dưỡng sức, chuẩn bị làm việc lớn.” Nhìn bóng lưng chạy trốn của Ngô Mặc, Doãn Nam Phong một trăm hai mươi phần không hiểu.

Thằng nhóc này không thích nghe hát, tại sao lại thích người hát nhỉ?

Doãn Nam Phong thắc mắc, Ngô Mặc không biết cũng không muốn giải thích.

Lúc này cậu lại bị một chuyện khác làm phân tâm.

Cùng Vương Bàn Tử rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cửa xe vừa được kéo ra, chuông điện thoại vang lên.

“Chú Kinh?” Ngô Mặc nhìn tên hiển thị trên điện thoại có chút kinh ngạc.

Cậu nghĩ thầm chắc là Nhị thúc có chuyện gì dặn dò mình đây.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói trầm thấp của Nhị Kinh truyền đến: “Tiểu thiếu gia, cậu đang ở đâu?

Tôi đến Kinh đô rồi, chúng ta gặp nhau một lát.” “Hả?” Ngô Mặc gãi đầu, “Chú Kinh, chú đây là…” “Nhị gia không yên tâm về sự an toàn của cậu, bảo tôi qua đây giúp cậu một thời gian.” Lời của Nhị Kinh có thể nói là đã được uyển chuyển và giản lược hóa.

Thực tế, nguyên văn của Ngô Nhị Bạch là bảo Nhị Kinh trông chừng thằng ranh con kia, đừng có nhất thời nóng đầu bị người ta lừa chết, lão tử còn trông mong nó dưỡng lão tống chung, chứ không có ý định người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh xuống mồ.

Nhị Kinh hiểu rõ cái nết của Ngô Mặc, Ngô Mặc cũng quá quen thuộc với đức hạnh của Nhị thúc.

Cậu bĩu môi cười nói: “Chú Kinh, lời của chú thật là uyển chuyển, có phải là thiếu mấy câu ‘mẹ nó’ và ‘thằng ranh con’ không?” “Cậu đấy!” Nhị Kinh bất đắc dĩ lắc đầu.

Cảm giác mình như cái nhân trong bánh quy kẹp, hai đầu đều là hàng cứng khó đối phó.

Nói chuyện qua điện thoại không tiện.

Nhị Kinh để lại một địa chỉ, bảo Ngô Mặc đến tìm ông ngay bây giờ.

Đều là người quen cũ, không có gì phải né tránh.

Ngô Mặc gửi cho Giải Ngữ Hoa một tin nhắn, rồi đưa Vương Bàn Tử lái xe đến hợp mặt với Nhị Kinh.

Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh tính cách hoàn toàn khác nhau.

Ông làm việc thích kín đáo.

Biệt thự mua cũng cố tình tránh khu vực náo nhiệt.

Khoảng hơn một tiếng sau, xe dừng trước cửa biệt thự.

Nhị Kinh đã sớm đứng đợi ở cửa.

Đừng nói gì về chủ tớ phân biệt.

Ông thật lòng muốn sớm nhìn thấy Ngô Mặc.

Xác nhận xem cậu có bị thương không?

Dù sao cũng là đứa trẻ mình nhìn từ nhỏ đến lớn, va chạm một chút cũng thấy đau lòng.

“Chú Kinh, con nhớ chú quá.” Ngô Mặc nhảy xuống xe, trực tiếp ôm chầm lấy Nhị Kinh.

“Nhớ tôi mà không biết gọi điện thoại à?” Nhị Kinh vỗ mạnh vào lưng Ngô Mặc, nói với giọng không mấy vui vẻ: “Tôi thấy cậu chơi với Phan Tử vui lắm, có phải quên mất cậu còn có một người chú là Kinh không?” Ai nói đàn ông sẽ không ghen?

Nhị Kinh và Phan Tử lần lượt nuôi lớn hai anh em Ngô Mặc và Ngô Tà.

Có thể nói là đã cạnh tranh mấy chục năm.

Dạo trước Ngô Mặc đến Trường Sa, buổi tối không thiếu những bữa rượu chém gió với Phan Tử.

Phan Tử luôn giả vờ gửi nhầm tin nhắn, cố tình gửi đủ loại ảnh ăn uống cho Nhị Kinh.

Sau đó còn không quên thêm một câu --- Xin lỗi, uống say quá gửi nhầm tin.

Thật đúng với câu nói cũ --- học tốt thì khó, học xấu thì nhanh.

Lâu nay, Phan Tử bị hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc lừa thảm.

Bây giờ cuối cùng cũng học được cách tìm niềm vui trên người khác.

Ngô Mặc: “???” Cái giọng chua loét này là sao?

Chú Kinh uống mấy cân giấm rồi mới qua đây à?

Ngô Mặc có một đặc điểm rất hay --- vấn đề nghe không hiểu thì cứ lờ đi.

Cậu cười hì hì, trực tiếp tránh được vấn đề khó xử.

Ngược lại còn chuyển chủ đề: “Chú Kinh, chú đích thân qua đây cũng là vì chuyện tụ họp Cửu Môn à?

Có đến mức đó không?” “Ừm, chuyện không đơn giản như cậu nghĩ đâu.” Nhị Kinh vỗ vai Ngô Mặc, “Đi thôi, vào trong rồi nói.” Nói xong, ông gật đầu với Vương Bàn Tử rồi dẫn Ngô Mặc vào sảnh chính.

Mông vừa chạm ghế sofa, Ngô Mặc đã không thể chờ đợi hỏi: “Chú Kinh, không phải chỉ là một buổi tụ họp thôi sao?

Sao chú và Nhị thúc đều nghiêm túc thế?” “Thằng nhóc cậu thật sự nghĩ đây là một buổi tụ họp bình thường à?” Nhị Kinh buồn cười nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc trợn to mắt, “Chẳng lẽ còn chia tiền?” “Cũng gần như vậy.” Vẻ mặt của Nhị Kinh có chút khiến người ta khó đoán.

Nếu là Ngô Tà ở đây, chắc chắn sẽ rơi vào trạng thái nội hao.

Một mình suy đoán nguyên nhân sự việc, cũng như tại sao Nhị Kinh lại có biểu cảm như vậy.

Ngô Mặc thì hoàn toàn ngược lại.

Cậu tin chắc một đạo lý: Thay vì nội hao bản thân, không bằng ngoại hao người khác.

Cậu trực tiếp khoác vai Nhị Kinh, cười gian nói: "Chú Kinh, đừng úp mở nữa, nếu chú không nói rõ, lát nữa với trạng thái tinh thần của con rất dễ làm ra những chuyện không kiểm soát được đâu." Hoàn toàn là uy hiếp.

Nhưng Nhị Kinh lại thật sự tin Ngô Mặc có thể làm được.

Ông giơ tay vỗ nhẹ vào sau gáy cậu một cái, giọng điệu có chút cưng chiều, "Cậu đấy, lúc nào cũng khiến người ta không yên tâm." Lý do Nhị Kinh đến đây rất đơn giản --- lợi ích.

Tục ngữ nói rất hay, muốn ngựa chạy thì phải cho ngựa ăn cỏ.

Năm đó, Trương Khải Sơn buộc phải thanh trừng một nhóm người không nghe lời trong Lão Cửu Môn.

Những người còn lại thì phải cho chút lợi lộc.

Dù sao có một số việc vẫn cần họ ra sức.

Vì vậy, ông ta đã ngầm đặt ra một quy tắc.

Từ buổi tụ họp đầu tiên, cứ ba kỳ sẽ công bố một thông tin về cổ mộ, nói cách khác là ba mươi năm sẽ tiết lộ vị trí một ngôi mộ cổ.

Năm đó Trương Khải Sơn nắm giữ rất nhiều thông tin về cổ mộ.

Trong đó còn bao gồm cả bản đồ phân bố cổ mộ mà cha ông ta mang theo khi rời khỏi Trương gia.

Ông ta dùng thứ này làm củ cà rốt treo trước mặt từng lứa lừa trong Lão Cửu Môn.

Nói thật, năm đó Ngô Lão Cẩu rất coi thường cách làm này.

Tham gia tụ họp chỉ là vì nể mặt.

Sau đó thì không thể không tham gia.

Tất cả là vì… Nói đến đây, Nhị Kinh không kể tiếp nữa.

Chương 1421

Ngô Mặc đang nghe đến nhập thần, bỗng bị ngắt ngang thế này thì nghẹn họng, lên không được mà xuống cũng không xong.

Chuyện liên quan đến bí mật năm xưa, hơn nữa còn là chuyện chưa từng được ghi lại trong sách, Ngô Mặc vô cùng hứng thú, mắt mở to mong đợi nhìn Nhị Kinh.

Nhị Kinh bưng chén trà lên từ từ uống một ngụm.

Ngay khi Ngô Mặc tưởng ông ta sắp kể tiếp thì ông ta lại uống thêm một ngụm nữa.

Bộ dạng của Nhị Kinh rõ ràng là đang trêu chọc Ngô Mặc.

Hừ!

Cái tính nóng của ông đây.

Ngô Mặc liền nổi đóa.

Nước độc trong người như nước sôi sùng sục từ lòng bàn chân bốc lên đỉnh đầu.

Nhân lúc Nhị Kinh lại uống nước, cậu liền nhấc đáy cốc lên.

“Kinh thúc, khát thì uống một hơi nhiều vào.” Oái!

Nhị Kinh không kịp đề phòng bị nước tạt ướt hết mặt và người.

Mũi thậm chí còn bị vành cốc va vào, cảm giác thốn đến tận óc.

Vương Bàn Tử nín cười, có chút không nỡ nhìn cảnh khó xử của Nhị Kinh, cố gắng quay đầu sang một bên.

Nhị Kinh đời nào gặp phải tình huống này?

Trong khoảnh khắc, ông ta đã hoàn toàn thấu hiểu tâm trạng của

Nhị gia ngày trước.

Thằng ranh con này đúng là thiếu đòn.

Tay phải ông ta siết chặt bình giữ nhiệt, thật muốn đập vào đầu Ngô Mặc một trận.

Ông ta bình tĩnh nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Vốn dĩ sắc mặt đã như quân bài poker, bây giờ càng lúc càng chuyển thành quân bích đen.

Ngô Mặc không hổ là nam diễn viên chính xuất sắc nhất Oscar.

Khóe miệng cậu trễ xuống, cố nặn ra vẻ mặt tủi thân: “Kinh thúc, chú xem, con có lòng tốt mà làm hỏng việc, vốn định để chú uống thêm hai ngụm, ai ngờ không cẩn thận lại để chú uống nhiều quá.” Bờ vai Vương Bàn Tử khẽ run lên.

Mẹ nó chứ, thế mà là uống nhiều à?

Tưới hoa thì có?

Quần cũng ướt một mảng lớn, người không biết còn tưởng ông chú Kinh này của cậu không nhịn được mà tè ra quần ấy chứ.

Nhị Kinh cố gắng đè nén cơn giận.

Hồi lâu sau, thực sự không kìm được cảm xúc, ông ta giơ tay vỗ mạnh vào bả vai Ngô Mặc.

Xì!

Đen đủi thật, vừa hay trúng ngay miệng vết thương.

Cơn đau khiến sắc mặt Ngô Mặc có sự thay đổi nhỏ.

Nhị Kinh lập tức cảm thấy không ổn, một tay túm lấy cánh tay Ngô Mặc, tay kia trực tiếp vạch áo cậu ra.

“Kinh thúc, nam nam thụ thụ bất thân.” Ngô Mặc có tật giật mình, muốn giãy khỏi sự kìm kẹp để ngăn Nhị Kinh phát hiện mình bị thương.

Một khi bị Kinh thúc phát hiện, chắc chắn ông ấy sẽ mách Nhị thúc.

Dựa vào sự tinh ranh cáo già của Nhị thúc, kết hợp với những chuyện lộn xộn ở kinh đô, tám phần mười sẽ nghi ngờ chuyện này có liên quan đến mình.

Chẳng phải cậu sợ gì, chỉ là hơi chịu không nổi màn lải nhải của Nhị thúc thôi.

Nghĩ cũng phải, mấy lão độc thân thường rảnh rỗi sinh nông nổi.

“Đừng nhúc nhích.” Hai tay Nhị Kinh như gọng kìm sắt, siết chặt cánh tay Ngô Mặc.

Ngô Mặc lại không thể thật sự đối đầu với ông ta, đành bất lực nhận mệnh để ông ta kiểm tra.

Nhị Kinh vạch áo Ngô Mặc ra, thấy nửa thân trên của cậu quấn băng gạc dày cộp, mày ông ta bất giác nhíu chặt.

“Sao thế này?

Có người tấn công cậu à?” Giọng nói xen lẫn một luồng sát khí, ra chiều chỉ cần Ngô Mặc nói ra tên thủ phạm, ông ta sẽ tìm cách bắt đối phương đền mạng.

“Kinh thúc, con xử lý được.” Ngô Mặc có chút không tự nhiên, muốn chỉnh lại quần áo.

Nhị Kinh mắt tinh phát hiện mấy vết đỏ.

Hử?

Tình hình gì đây?

Tiểu thiếu gia… Nhị Kinh quanh năm làm việc dưới trướng Ngô Nhị Bạch, cảnh tượng nào mà chưa từng thấy?

Vừa liếc mắt đã hiểu rõ trong lòng.

Đương nhiên, chuyện không nên hỏi thì không hỏi, đây là điều một thuộc hạ đủ tư cách nên làm.

“Đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc là ai làm?” Nhị Kinh giúp Ngô Mặc mặc lại quần áo.

“Không phải người khác cướp giết con, là con ngứa mắt đi gây sự với người ta, kết quả không để ý nên bị chém bị thương.” Nói dối không cần bản nháp.

“Đúng là hết cách với cậu.” Nhị Kinh biết không thể moi được lời thật từ miệng Ngô Mặc, chỉ đành bất lực lắc đầu.

Để ngăn Nhị Kinh hỏi tiếp, Ngô Mặc chuyển chủ đề trở lại chuyện ban đầu.

“Kinh thúc, chúng ta vẫn nên nói chuyện vừa rồi đi, chú nói ông nội bị ép đến đường cùng nên lại tham gia buổi tụ họp đó, tại sao vậy?” Nhị Kinh trầm ngâm một lát: “Chuyện này hơi phức tạp, không có lệnh của Nhị gia, tôi không tiện nói nhiều.” Hử?

Có ý gì?

Chẳng lẽ những lời vừa rồi là Nhị thúc cố ý bảo Kinh thúc nói cho mình biết?

Ngô Mặc lười suy đoán, hỏi thẳng luôn.

“Không sai, là Nhị gia bảo tôi tiết lộ một chút thông tin cho cậu, còn nội dung quan trọng nhất, tôi nghĩ tốt hơn hết cậu nên tự mình đi hỏi.” Đây chẳng phải là treo người ta lên cành cây sao?

Ngô Mặc làm gì có nhiều kiên nhẫn như vậy?

Cậu choàng tay qua vai Nhị Kinh, ra vẻ anh em tốt: “Kinh thúc, hai ta là ai với ai chứ, chú cứ tiết lộ cho con một chút đi, không thì con không ngủ được mất.” “Tôi chỉ có thể nói một câu, lúc ông nội cậu mất, đã có một vài chuyện kỳ lạ xảy ra.” Chà!

Vậy thì khớp với lời của anh cả rồi.

Xem ra năm đó anh cả căn bản không phải bị ảo giác, mà là thật sự đã xảy ra một số chuyện khó giải thích.

“Kinh thúc, không đúng.” Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn Nhị Kinh: “Cái chết của ông nội có liên quan gì đến buổi tụ họp?” “Cậu đừng có moi lời tôi.” Nhị Kinh theo thói quen muốn bưng nước lên uống một ngụm, tay vừa đưa ra lại từ từ rụt về.

Thôi, tốt nhất là không uống nữa.

Ngô Mặc dây dưa hồi lâu, Nhị Kinh vẫn cắn răng không hé nửa lời.

Hễ hỏi là lại bảo Nhị gia đã dặn không được nói nhiều.

Ngô Mặc coi như hoàn toàn thua trước lão cổ hủ này.

Không nói thì thôi.

Ông đây còn lười nghe đấy.

Lần này Nhị Kinh đến kinh đô, mục đích chính là ở bên cạnh Ngô Mặc.

Vì vậy, Ngô Mặc cũng không tiện bỏ rơi ông ta.

Chương 1422

Vương Bàn Tử trước nay vẫn là Ngô Mặc ở đâu thì hắn ở đó, thuận thế ở lại biệt thự.

Giải Ngữ Hoa bận rộn cả ngày, phong trần mệt mỏi trở về nhà cũ, kết quả lại chẳng thấy ai.

Tâm trạng lập tức trở nên không mấy vui vẻ.

Hoắc Tú Tú đi cùng không quên đổ thêm dầu vào lửa: “Hoa tỷ, có phải anh Tiểu Mặc thấy nhà cũ quá nhàm chán không?

Giống như con người của anh vậy.” Trước đây, chỉ cần Giải Ngữ Hoa liếc mắt một cái, Hoắc Tú Tú lập tức ngoan như cún con không dám hó hé.

Nhưng bây giờ đã khác.

Sự kiện “đổ vỏ” mới qua một hai ngày, Hoắc Tú Tú bây giờ như con gà trống chọi, ai đi qua cũng muốn mổ vài cái.

Thói quen đúng là một thứ đáng sợ.

Giải Ngữ Hoa lập tức lấy điện thoại gọi cho Ngô Mặc, hỏi rõ địa chỉ rồi lái xe thẳng đến biệt thự.

Giây phút quyết định, Hoắc Tú Tú không làm hỏng chuyện, cô ta giành giật mở được cửa ghế phụ lái vào giây cuối cùng.

Người xưa nói rất hay, đã đến thì không thể đi tay không.

Sự xuất hiện của Giải Ngữ Hoa khiến Nhị Kinh nhớ đến việc hợp tác với nhà họ Giải.

Ông ta mang phong thái bá đạo, cưỡng ép chiếm dụng một giờ của Giải Ngữ Hoa.

Cùng lúc đó, cuộc nói chuyện ở khách sạn Tân Nguyệt cũng tràn ngập mùi thuốc súng.

Dù Doãn Nam Phong đã không còn để tâm đến Trương Nhật Sơn, nhưng thái độ của gã khốn này lúc nào cũng khiến người ta nhìn là thấy ngứa mắt.

“Trương hội trưởng, không có việc gì không đến điện Tam Bảo, ngài hôm nay đến đây lại có chuyện gì?” Doãn Nam Phong vắt chéo chân ngồi trên sô pha, tay kẹp một điếu thuốc, không nhanh không chậm rít vài hơi.

Trương Nhật Sơn nhíu mày, không đồng tình nhìn Doãn Nam Phong: “Nam Phong, con gái nên hút ít thuốc thôi.” Điển hình!

Quá điển hình!

Một câu nói đậm mùi bề trên.

Trước kia, Doãn Nam Phong sẽ tự động hiểu rằng đây là sự quan tâm của Trương Nhật Sơn dành cho mình, dù không vui mừng phát điên thì cũng sẽ âm thầm vui sướng.

Nhưng giờ đây, dưới sự “tẩy não” lâu dài của Ngô Mặc, cô đã nhận ra hiện thực, trong lòng bất giác nảy sinh một tia phản cảm.

Bà đây thích hút thì hút, liên quan quái gì đến ông?

Chẳng lẽ tôi không hút thuốc mà chuyển sang hút ông à?

Đương nhiên, với tư cách là người đứng đầu khách sạn Tân Nguyệt, tố chất cần có vẫn phải thể hiện ra.

Doãn Nam Phong tao nhã đảo mắt một cái: “Có chuyện thì nói, tôi không có thời gian rảnh rỗi tán gẫu với Trương hội trưởng đâu.” Trương Nhật Sơn rất bất lực lắc đầu, ra vẻ một người lớn không biết làm gì với đứa trẻ.

Ông ta chậm rãi bưng chén trà lên nhấp một ngụm: “Nam Phong, tôi cần người.” Oái!

Doãn Nam Phong bị chọc cho tức cười.

Đây là thái độ cầu xin người khác sao?

Chẳng trách Tiểu Mặc suốt ngày nói ông ta là đồ ra vẻ.

Đúng là không hề hình dung sai.

“Không cho mượn.” Doãn Nam Phong dứt khoát từ chối Trương Nhật Sơn.

Nói xong liền định phất tay đuổi Trương Nhật Sơn cút đi.

Khách sạn Tân Nguyệt bây giờ là bà đây làm chủ.

Không phục?

Thì nhịn.

Trương Nhật Sơn đặt chén trà xuống, khẽ thở dài: “Nam Phong, đừng trẻ con nữa.” Có những người thực sự có tiềm năng đổ thêm dầu vào lửa.

Một câu nói đã hoàn toàn chọc giận Doãn Nam Phong.

Cô không còn giữ được vẻ nho nhã nữa, đập mạnh tay xuống bàn, giận dữ nói: “Lão già chết bầm, thật sự coi Doãn Nam Phong tôi là quả hồng mềm mặc ông nắn bóp sao?

Cút ngay, đừng ép tôi gọi người đuổi ông ra ngoài.” Thanh Thanh đứng canh ngoài cửa siết chặt nắm đấm, luôn trong tư thế sẵn sàng.

Chỉ cần tiểu thư ra lệnh, cô sẽ lập tức xông vào lôi người đi.

Trương Nhật Sơn không hề lay động.

Mông như bị dán keo 502, ngồi vững vàng trên ghế.

“Nam Phong, bà cô của cháu…” “Im đi!” Doãn Nam Phong nhanh chóng ngắt lời Trương Nhật Sơn: “Bà cô của tôi mất lâu rồi, bây giờ khách sạn Tân Nguyệt là do tôi, Doãn Nam Phong, làm chủ, không có bất kỳ quan hệ nào với Trương hội trưởng ông.” Lão già trăm tuổi, về độ mặt dày thì người thường không thể so bì.

Bị Doãn Nam Phong mắng không nể mặt như vậy, nếu là người sĩ diện mỏng một chút đã sớm phủi mông bỏ đi rồi.

Hoặc cũng có thể là do sức chiến đấu của Doãn Nam Phong không mạnh.

Ước chừng nếu đổi lại là Ngô Mặc ở đây, e rằng cục diện đã khác.

Đối mặt với Doãn Nam Phong từ chối giao tiếp, Trương Nhật Sơn im lặng.

Hồi lâu sau, Trương Nhật Sơn dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, trầm giọng nói: “Nam Phong, cháu đã lớn rồi, có một số chuyện không nên giấu cháu nữa, hay là chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện.” Nơi đây chỉ là một phòng khách bình thường.

Trương Nhật Sơn không dám đảm bảo xung quanh có máy nghe lén hay không, hoặc có người nào đang theo dõi nơi này không.

Doãn Nam Phong nhìn Trương Nhật Sơn với vẻ mặt nghi ngờ.

Trầm ngâm hồi lâu, cô gật đầu đồng ý.

Để xem ông ta định dùng lý do gì để thuyết phục mình.

Hai người quen đường quen lối đi về phía một căn phòng bí mật.

Thanh Thanh như một vệ sĩ đi sát phía sau.

Một cánh cửa, hai cánh cửa, liên tiếp đi qua ba cánh cửa, qua một hành lang dài, rẽ trái.

Trước mặt hiện ra một cánh cửa sắt lớn.

Doãn Nam Phong nhập mật mã, rất nhanh cánh cửa sắt mở ra.

Trương Nhật Sơn bình tĩnh nhìn cảnh này, không hề có chút biểu cảm kinh ngạc nào.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, rất nhiều phòng bí mật trong khách sạn Tân Nguyệt đều do chính tay ông ta xây dựng năm xưa.

Phòng bí mật rộng khoảng hơn hai mươi mét vuông.

Bên trong sô pha, ti vi, phòng nghỉ đều có đủ, đúng là chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ.

“Ở đây thế nào?” Doãn Nam Phong quay đầu nhìn Trương Nhật Sơn, giọng điệu có chút châm chọc: “Nếu không được, có thể đi tiếp vào trong, chỉ không biết Trương hội trưởng rốt cuộc có bí mật lớn đến mức nào mà phải cẩn trọng như vậy?” Không trách Doãn Nam Phong có thái độ như vậy.

Thực sự là biểu cảm của Trương Nhật Sơn luôn cho người ta cảm giác rất muốn ăn đòn.

Nói một cách thông tục hơn là — quá ra vẻ.

Trương Nhật Sơn trở tay đóng cửa, bước đến sô pha ngồi xuống.

Doãn Nam Phong đảo mắt, hai tay khoanh trước ngực, có chút không kiên nhẫn: “Lão già chết bầm, đừng có giả vờ giả vịt nữa, có chuyện gì thì mau nói đi.” Cô đã quyết tâm trong lòng, dù Trương Nhật Sơn có nói trời sập xuống, mình cũng tuyệt đối không cho ông ta mượn người.

Không vì lý do gì khác, chủ yếu là để ông ta nếm trải sự uất ức của mình năm xưa.

Hừ!

Bà đây chính là người nhỏ nhen như vậy đấy.

Tuy nhiên, Trương Nhật Sơn vừa mở miệng đã tung ra con át chủ bài, khiến Doãn Nam Phong kinh ngạc há hốc mồm, nhất thời không hoàn hồn.

Chương 1423

“Nam Phong, năm đó bà cô của cháu không phải bệnh chết, mà là mất tích.” Doãn Nam Phong: “???” Ông đùa tôi đấy à?

Doãn Nam Phong theo phản xạ nhìn xuống đồng hồ, ngày tháng trên đó cho thấy hôm nay không phải là ngày Cá tháng Tư.

Cô ngẩng đầu nhìn lại Trương Nhật Sơn, ánh mắt lộ ra một tia thương hại.

Đúng là già rồi, bắt đầu nói năng lảm nhảm.

Ban đầu mình rốt cuộc đã thích ông ta ở điểm nào chứ?

Tuy vẻ ngoài trông trẻ trung, nhưng thực chất đã là một lão già trăm tuổi.

Ai biết trên người có mùi người già không?

Phải nói là công phu tẩy não của Ngô Mặc quá đỉnh, đã hoàn toàn đảo ngược hình tượng tốt đẹp của Trương Nhật Sơn trong lòng Doãn Nam Phong.

Trương Nhật Sơn cười khổ một tiếng: “Cháu nghĩ tôi đang đùa sao?” “Không phải sao?” Doãn Nam Phong không phải là không tin, mà là không dám tin.

Từ nhỏ cô đã nghe nói bà cô mất vì bệnh khi còn trẻ.

Ông cô đau buồn nhiều năm, lúc lâm chung vẫn ôm ảnh bà cô.

Sao bỗng dưng lại biến thành mất tích?

“Tôi sẽ không đùa về chuyện này.” Sắc mặt Trương Nhật Sơn u ám, trầm giọng nói: “Chuyện xảy ra có chút đột ngột, ban đầu bà cô của cháu mắc một căn bệnh hiếm gặp, muốn chữa trị cần một loại dược dẫn.” Cái gọi là dược dẫn thường được gọi là thảo dược Lưỡi Lửa.

Từ lá đến rễ đều có màu đỏ rực như máu tươi, cực kỳ khó tìm.

Trương Đại Phật Gia lật tung cổ tịch, phát hiện vật này ngàn năm trước từng xuất hiện ở vùng biên giới, là vật bồi táng cho quốc vương của vương quốc Quả Chiêm Bích.

Hoàn cảnh lúc đó có chút hỗn loạn.

Trương Khải Sơn muốn rời khỏi kinh đô thực sự rất khó.

Với thân phận và địa vị của ông lúc đó, phải có lý do chính đáng và phải báo cáo từng cấp.

Ông yêu vợ tha thiết, thà đánh đổi tất cả để cứu Doãn Tân Nguyệt.

May mắn là lão lãnh đạo thông cảm cho tâm trạng của ông, chịu áp lực phê duyệt cho ông đi.

Nhưng có một yêu cầu đặc biệt: phải làm việc kín đáo, không được để xảy ra vấn đề.

Trương Khải Sơn đều đồng ý.

Vì cẩn thận, ông trực tiếp đưa Doãn Tân Nguyệt và thân binh đến thẳng biên giới.

Trương Nhật Sơn luôn ở bên cạnh.

Lúc này, sức khỏe của Doãn Tân Nguyệt rất yếu, gần như đối lập hoàn toàn với hình ảnh tiểu thư phong thái ngời ngời ngày trước.

Trương Khải Sơn lòng như lửa đốt, lại không thể vội vàng đi đường, đành để Trương Nhật Sơn đi trước một bước, dẫn người đến biên giới tìm vị trí và manh mối.

Cứ như vậy, hai đội người chia nhau hành động.

Biên giới năm đó loạn lạ thường.

May mắn là thân binh nhà họ Trương không phải dạng vừa, đi theo Trương Nhật Sơn khắp nơi tìm kiếm thông tin liên quan.

Không lâu sau có tin tức, cổ mộ của vị vua đó nằm trên một ngọn núi lớn.

Tìm kiếm cổ mộ giữa núi non trùng điệp chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Lúc đó là thời loạn lạc.

Trong rừng sâu núi thẳm, chưa nói đến muỗi vằn chuột bọ, chỉ riêng thổ phỉ và những kẻ bại trận đào vong đã đầy rẫy khắp nơi.

Một khi gặp phải chắc chắn sẽ xảy ra giao tranh.

Trương Nhật Sơn dẫn một nhóm thân binh xác định được một phạm vi sơ bộ.

Khi chuẩn bị thăm dò thì Trương Khải Sơn đưa Doãn Tân Nguyệt đến nơi.

Sau nhiều ngày bôn ba, dù Doãn Tân Nguyệt dựa vào ý chí kiên cường cắn răng chịu đựng, nhưng lúc này cũng đã ở trong trạng thái vô cùng suy nhược.

Sắc mặt tái nhợt, không còn chút huyết sắc.

Nói một câu khó nghe, nếu đi vào trong mộ, trong thời gian ngắn khó mà phân biệt được cô và chủ mộ ai mới là người chết thật.

Trương Khải Sơn đặc biệt mời một y sư từ trại Miêu đi cùng họ.

Thấy tình hình này, y sư đề nghị đưa người vào núi cùng, nếu không trì hoãn quá lâu sẽ rất dễ cứu không kịp.

Trương Khải Sơn làm việc quyết đoán, lập tức quyết định cõng

Doãn Tân Nguyệt vào núi.

Người xưa nói rất hay, phong thủy luân phiên chuyển.

Nhìn khuôn mặt gầy gò của Doãn Tân Nguyệt, lòng Trương Khải Sơn như dao cắt, coi như đã hoàn toàn thấu hiểu cảm giác đau lòng của Nhị Nguyệt Hồng năm xưa.

Vương quốc Quả Chiêm Bích được chia thành hai triều đại trước và sau, là chính quyền do tổ tiên của người Thái thành lập, xây dựng vào năm 567 và bị quân Mông Cổ của Hốt Tất Liệt tiêu diệt vào năm 1254.

Niên đại quá xa xưa, đoàn người tìm kiếm vô cùng vất vả.

Trương Khải Sơn dùng hết sức lực để cứu mạng vợ yêu, kiên quyết tìm ra một lối vào trong rừng sâu núi thẳm.

Kể đến đây, Trương Nhật Sơn thở dài một hơi, vẻ mặt lộ ra một tia chua xót khó tả.

“Sau đó thì sao?” Doãn Nam Phong gần như bị cuốn vào câu chuyện, người nghiêng về phía trước không ngừng hỏi.

Những gì Trương Nhật Sơn nói hoàn toàn lật đổ nhận thức trước đây của cô.

Doãn Nam Phong nhạy bén nhận ra, nếu chuyện này là thật, vậy thì sự mất tích của bà cô có phải là do kẻ thù của khách sạn Tân Nguyệt gây ra không?

Chuyện này vô cùng quan trọng, phải điều tra cho rõ ràng.

“Trong mộ vô cùng hung hiểm, chúng ta đã tổn thất không ít người.” Để tìm được đồ vật nhanh hơn, những người Trương Khải Sơn mang theo đều là cao thủ trong đám thân binh, thậm chí không ít người là tâm phúc đã theo ông từ lúc khởi binh.

Dù vậy, khi đối mặt với ngôi mộ lớn này, họ vẫn tổn thất một nửa nhân lực.

Một nửa trong số đó là do Trương Nhật Sơn đích thân đào tạo, gọi ông một tiếng sư phụ cũng không quá.

Tình huống này rất bình thường.

Trương Khải Sơn quyền cao chức trọng, thân phận địa vị không ngừng thay đổi, căn bản không có nhiều thời gian để đào tạo người mới.

Có thể tưởng tượng được Trương Nhật Sơn đau lòng đến mức nào?

Khi ông ta kể đến đây không có nhiều biểu cảm, nhưng Doãn Nam Phong vẫn nghe ra được một tia chua xót.

Phì!

Mình có bị bệnh không?

Ông ta đau lòng hay không thì liên quan gì đến mình?

May mà Tiểu Mặc không ở đây, không thì thế nào cũng mắng mình một trận.

Doãn Nam Phong điều chỉnh lại tâm trạng, với thân phận của một người ngoài cuộc tiếp tục nghe Trương Nhật Sơn kể.

Toàn bộ quá trình hạ mộ có thể nói là vô cùng nguy hiểm.

Tóm lại kết cục cũng không tệ, trong mộ quả nhiên có cây thảo dược Lưỡi Lửa được bảo tồn hơn ngàn năm.

Hơi thở của Doãn Tân Nguyệt ngày càng yếu đi, giây tiếp theo có thể trút hơi thở cuối cùng bất cứ lúc nào.

Trương Khải Sơn lòng như lửa đốt, kéo y sư lại bắt ông ta bào chế thuốc ngay tại chỗ.

Phải nói là người ta phải có một nghề trong tay.

Cả quá trình hạ mộ, y sư cũng được hưởng đãi ngộ như gấu trúc giống Doãn Tân Nguyệt.

Chương 1424

Lão già cũng biết tri ân báo đáp, không chút do dự bắt đầu bào chế thảo dược.

Trong lúc đó còn xin Trương Khải Sơn vài giọt máu đầu tim.

Công phu không phụ người có lòng.

Trong ngôi mộ mấy ngàn năm tuổi này, thuốc cứu mạng cuối cùng cũng được bào chế xong.

Phương thuốc tồn tại trong cổ tịch, rốt cuộc có hiệu quả hay không không ai biết.

Trương Khải Sơn thuần túy là ngựa chết coi như ngựa sống, bị ép đến đường cùng mới quyết định sử dụng phương thuốc này.

Ông nhắm mắt làm liều, đích thân đút viên thuốc vào miệng Doãn Tân Nguyệt.

Thời gian tích tắc trôi đi.

Tim Trương Khải Sơn như bị đặt trên đống lửa, nướng đến khô miệng khó chịu, toát hết cả mồ hôi.

Thành công hay thất bại?

Hồi lâu sau, dược hiệu phát huy tác dụng.

Tin tốt: Sắc mặt tái nhợt của Doãn Tân Nguyệt dần dần hồng hào trở lại.

Tin xấu: Người rơi vào trạng thái ngủ say.

Trương Khải Sơn như bị sét đánh, ngây người tại chỗ.

Chuyện gì thế này?

Trong cổ tịch đâu có ghi lại sẽ xuất hiện trạng thái này?

Y sư sau khi kiểm tra xác nhận trạng thái của Doãn Tân Nguyệt đang tốt lên, chỉ là ông ta cũng không biết tại sao cô không tỉnh lại ngay.

Sự việc đã đến nước này, dù sao cũng tốt hơn là chết hẳn.

Trương Khải Sơn quyết định đưa người về kinh đô trước, sau đó tiếp tục tìm cách khác giải quyết vấn đề.

Chỉ là con đường lúc đến đã bị cơ quan chặn lại.

Muốn rời đi phải tìm một lối ra mới.

Ai mà ngờ được nơi đây lại có cấu trúc mộ trong mộ, mọi người rơi vào một rắc rối mới.

Doãn Tân Nguyệt chính là lúc giải một cơ quan thì bị mất tích.

“Cái gì?” Doãn Nam Phong kinh hãi, đập bàn đứng dậy.

“Bà cô mất tích như vậy, ông cô không đi tìm bà ấy sao?” Lời vừa nói ra, đối mặt với ánh mắt nhíu mày của Trương Nhật Sơn, cô bất giác nhận ra mình hỏi một câu thừa thãi.

Yêu vợ tha thiết như vậy sao có thể không đi tìm chứ?

Phải nói là học tốt thì khó, học xấu thì nhanh.

Độ dày da mặt của Doãn Nam Phong đã tăng lên đáng kể so với trước đây.

Dù là mình nhất thời nóng vội nói ra lời mất mặt, cũng có thể mặt không đổi sắc cố gắng chống đỡ.

“Chúng ta đã tìm trong mộ rất lâu, căn bản không có bất kỳ manh mối nào.” Trương Nhật Sơn trầm giọng nói: “Người cứ như vậy biến mất vào không khí.” “Phật gia không cam tâm, muốn tiếp tục truy tìm, nhưng chúng ta tổn thất nhân lực quá nặng, ngay cả y sư cũng mất mạng.” Hừm!

Dùng xong thì vứt, đúng là phong cách hay.

Doãn Nam Phong âm thầm mắng một câu trong lòng, mặt nghiêm lại tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao, các người không xuống mộ lần nào nữa à?” Trương Nhật Sơn lại rơi vào im lặng.

Hồi lâu sau, ông ta xua tay, dường như không muốn nhắc đến những chuyện khác xảy ra lúc đó.

“Chuyện sau này cháu đừng hỏi nhiều nữa, tóm lại, phần lớn nhân lực của tôi đều đang điều tra những chuyện này, nhất thời không rút về được.” “Tôi nghi ngờ tình hình ở khu vực biên giới có liên quan đến chuyện năm xưa, cho nên hy vọng cháu cho tôi mượn một ít nhân lực để điều tra.” Chuyện liên quan đến bà cô Doãn Tân Nguyệt, dù Doãn Nam Phong trong lòng không cam tâm, cũng chỉ có thể nén lại thành kiến với Trương Nhật Sơn.

Cô lạnh mặt suy nghĩ nên cử ai đi là tốt nhất?

Nhất thời có chút khó lựa chọn, cô ngẩng đầu nhìn Trương Nhật Sơn, lạnh lùng hỏi: “Ông cần bao nhiêu người?

Khi nào?

Hôm nay tôi không thể cho ông câu trả lời, ba ngày sau ông quay lại.” “Được.” Trương Nhật Sơn gật đầu.

“Được rồi, chuyện cần nói đã nói xong, Trương hội trưởng mời về.” Doãn Nam Phong làm một động tác tiễn khách.

Trương Nhật Sơn đứng dậy, lúc đi ngang qua Doãn Nam Phong thì dừng lại một chút, giơ tay định xoa đầu cô như mọi khi.

Trong khoảnh khắc, Doãn Nam Phong như bị điện giật lùi về sau nửa bước.

Tay Trương Nhật Sơn ngượng ngùng dừng lại giữa không trung, cảm xúc trong mắt khó phân biệt.

Lúc này cửa đã được mở, Trương Nhật Sơn đi đến bên cửa lại dừng bước.

Không quay đầu lại, ông ta buông một câu: “Nam Phong, có một số người cháu không nên tiếp xúc quá sâu, tôi không hy vọng cháu bị cuốn vào vòng xoáy không nên dính vào.” Câu nói này đáng để suy ngẫm.

Người không nên tiếp xúc, chuyện không nên dính vào?

Là chỉ ai?

Doãn Nam Phong cẩn thận hồi tưởng lại quá khứ, đột nhiên một bóng hình hiện lên trong đầu.

Thằng nhóc thối?

Chẳng lẽ người lão già chết bầm này nói là cậu ta?

Đối với điều này, Doãn Nam Phong cười lạnh một tiếng, tặng cho Trương Nhật Sơn một đánh giá cao nhất.

Thần kinh.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã đến thứ sáu.

Giải Ngữ Hoa dùng hết sức chín trâu hai hổ mới kéo được Ngô Mặc ra khỏi giường.

Ngô Mặc mắt nhắm mắt mở cầm lấy điện thoại đầu giường liếc một cái.

Nhân lúc Giải Ngữ Hoa quay người đi lấy đồ, cậu lại một lần nữa nặng nề ngã xuống giường.

“Mày…” Giải Ngữ Hoa nghe thấy tiếng động quay đầu lại, lông mày co giật mấy cái.

Nghĩ đến vừa rồi phải vật lộn hơn mười phút mới lôi được người dậy, bây giờ công sức đổ sông đổ bể, anh ta liền không kìm được cảm xúc, tiến lên vỗ mạnh vào mông Ngô Mặc một cái: “Mày là heo à, mau dậy đi.” Ngô Mặc dúi đầu vào trong chăn, giọng rầu rĩ nói: “Mới bốn giờ rưỡi, cho em ngủ thêm một lát, mười phút thôi.

Hô!” Giọng nói ngày càng nhỏ dần, vừa thở ra một hơi đã ngủ thiếp đi.

Giải Ngữ Hoa day trán hồi lâu, cuối cùng thở dài một hơi, nhận mệnh thỏa hiệp.

Vài phút sau, ngoài cửa có tiếng gõ cửa.

Giải Ngữ Hoa quay đầu nhìn Ngô Mặc ngủ như heo chết, lắc đầu đi ra khỏi phòng ngủ mở cửa: “Tú Tú, sao em lại đến đây?” Ánh mắt Hoắc Tú Tú nhanh chóng lướt qua người Giải Ngữ Hoa.

Thấy anh ăn mặc chỉnh tề, sâu trong đáy mắt không khỏi lộ ra một tia tiếc nuối và thất vọng.

Uổng công mình ba giờ hơn đã chạy đến đây, kết quả vẫn không xem được kịch hay của anh Tiểu Hoa.

Vẫn không từ bỏ, cô lại thò đầu vào trong nhìn, thăm dò hỏi: “Anh Tiểu Mặc đâu ạ?

Sao còn chưa dậy?

Có… có phải vì mệt quá không?” Giải Ngữ Hoa là ai chứ?

Một ánh mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của Hoắc Tú Tú.

Tuy đã sớm bày tỏ thái độ của mình, nhưng không có nghĩa là anh ta sẵn lòng để người khác xem náo nhiệt.

Anh ta dựa người vào khung cửa, hai tay khoanh trước ngực cười như không cười nói: “Tò mò như vậy, hay là để em vào xem cho rõ?” May mắn là Hoắc Tú Tú vào thời khắc mấu chốt đã lấy lại lý trí, chữ “Được” còn chưa kịp thốt ra.

Cô liên tục xua tay, trên mặt nặn ra một nụ cười gượng gạo: “Anh Tiểu Hoa không cần đâu ạ, em chỉ đến đưa quần áo thôi.” “Quần áo gì?” Ngô Mặc mặc áo ba lỗ từ trong phòng đi ra.

Chương 1425

Làm người phải có chữ tín, nói mười phút là mười phút.

“Chào buổi sáng, anh Tiểu Mặc.” Tú Tú lập tức khôi phục dáng vẻ thục nữ, hai tay chắp sau lưng cười ngọt ngào: “Em thấy anh đến kinh đô không mang nhiều quần áo, nên đặc biệt nhờ người đặt may cho anh một bộ.” Vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Hoắc Tú Tú đâu dám hát ngược giọng với Ngô Mặc.

Lỡ đâu vị ca ca này nổi điên lên, mái tóc mình khó khăn lắm mới mọc ra lại phải cạo sạch.

Giải Ngữ Hoa liếc nhìn Hoắc Tú Tú đầy ẩn ý.

Rất tốt!

Lại ghi thêm một món nợ.

Trong đại sảnh, Nhị Kinh đã sớm ăn mặc chỉnh tề ngồi trên sô pha.

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử ngồi ở phía bên kia, thỉnh thoảng lại ngáp một cái.

Buồn ngủ thật.

Hai anh em nhìn nhau đều có chút không hiểu.

Chuyện có to tát gì đâu, đến mức phải dựng người ta dậy từ sáng sớm như vậy?

Nói thật, Ngô Mặc căn bản không để tâm đến cái gọi là buổi tụ họp Cửu Môn.

Một đám người lòng dạ khó lường tụ lại với nhau thì bàn được cái rắm gì.

“Tiểu thiếu gia.” 67.

Nhị Kinh nhìn thẳng vào Ngô Mặc, nghiêm túc nói: “Buổi tụ họp hôm nay cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng động thủ giết người.” “Kinh thúc, chú nói gì vậy.” Ngô Mặc đảo mắt một cái: “Cháu trước nay yêu chuộng hòa bình, đã giết người bao giờ đâu?” Ặc!

Mấy người còn lại chỉ có thể coi lời này như đánh rắm, gió thoảng qua tai.

Nơi này cách khách sạn Tân Nguyệt một đoạn.

Để phòng bị kẹt xe giữa đường, cả đoàn tám giờ lần lượt lên xe.

Lười để ý đến suy nghĩ của người khác, Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa, Hoắc Tú Tú và Vương Bàn Tử bốn người ngồi chung một xe.

Vương Bàn Tử kéo kéo cà vạt, do dự hồi lâu: “Huynh đệ, hội nghị Cửu Môn của các cậu, tôi là người ngoài tham gia có phải không ổn lắm không?” Ngô Mặc cười khà khà quái dị, tay phải vỗ mạnh vào vai Vương Bàn Tử: “Lão già họ Trương năm xưa cũng chỉ là phó quan của Trương Đại Phật Gia, bây giờ không phải cũng lắc mình biến thành Trương hội trưởng rồi sao?

Bàn ca, tương lai của anh đầy hứa hẹn đấy.” 68.

“Đừng đùa nữa, tôi không có cái tài sống dai như Trương hội trưởng để sống lâu hơn tất cả đám người các cậu đâu.” Vương Bàn Tử quen nói chuyện tào lao với Ngô Mặc, nói năng chưa bao giờ có nhiều kiêng kỵ.

“Yên tâm đi, tai họa sống ngàn năm, anh không có vấn đề gì đâu.” Ngô Mặc quyết tâm phải moi thêm nhiều đồ tốt từ hệ thống, đặc biệt là bảo bối kéo dài tuổi thọ.

Không thể nào mình sống lâu hơn cả rùa, mà mấy anh em lại không sống nổi đến số lẻ của tuổi rùa được.

Hoắc Tú Tú thích nhất thái độ này của Ngô Mặc.

Dù đối mặt với khó khăn gì, cậu cũng có thể đối diện với tâm trạng lạc quan, cho người ta một cảm giác coi thường sinh tử.

Tuy luôn thích bắt nạt người khác, nhưng ở bên cạnh cậu quả thực rất vui vẻ.

Đương nhiên, nếu người bị bắt nạt không phải là mình thì càng tốt.

Khách sạn Tân Nguyệt hôm nay ngừng kinh doanh đối ngoại.

Trương Nhật Sơn cử người của đường khẩu đứng canh ngoài cửa.

Từng người mặc vest thắt cà vạt, cảnh giác quan sát tình hình xung quanh.

Bất kỳ chiếc xe nào không liên quan đến Cửu Môn đều bị họ lịch sự mời đi.

Vì Ngô Mặc rất ghét Trương Nhật Sơn, nên khi mấy người đến nơi cũng không còn sớm nữa.

Trong bãi đỗ xe ít nhất cũng đã có hơn ba mươi chiếc xe.

Xem ra mỗi nhà đều mang theo không ít người.

Ngô Mặc không mang theo Tinh Hà và những người khác, mà mang theo Nhị Kinh cùng với người của nhà họ Ngô phái đến.

Dù sao thì thân phận hiện tại của cậu là người thừa kế nhà họ Ngô. 69.

Ngô Mặc nghĩ đến đây liền oán niệm ngập trời, ghé sát vào Nhị Kinh nói nhỏ: “Kinh thúc, lần sau có chuyện thế này tuyệt đối phải lừa anh trai con đến, không thể cứ hành hạ một mình con được, phải không?” Nhị Kinh: (*￣(e)￣) Nói thêm một chữ cũng thấy mệt, im lặng là câu trả lời tốt nhất.

Ngô Mặc đến khách sạn Tân Nguyệt cứ như về nhà mình, đãi ngộ tốt đến mức ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng không bằng.

Hết cách!

Một người là khách, một người là em trai kết nghĩa của bà chủ.

Nặng nhẹ thế nào, đám nhân viên trong lòng đều biết rõ.

Nhân viên ở lại khách sạn chu đáo đưa xe đến một nơi riêng biệt.

Sau đó lại đích thân dẫn mấy người đi vào sảnh chính, trên đường nhỏ giọng nói: “Mặc thiếu, người nhà họ Lý, nhà họ Tề và nhà họ Hồng đều đã đến, người nhà họ Trần hiện tại chưa có tin tức, không biết có đến không.” “Ừ, vất vả rồi.” Ngô Mặc từ trong túi móc ra một phong bao lì xì, thuận thế nhét vào tay đối phương: “Cầm lấy mời anh em uống trà, hôm nay không có thời gian, đợi gia đây rảnh sẽ dẫn các cậu đi uống rượu.” “Cảm ơn Mặc thiếu đã thưởng.” Những nhân viên có thể lộ mặt trước Ngô Mặc đều là người quen.

Sớm đã quen với tính cách của cậu, không hề từ chối mà nhét vào túi.

Vương Bàn Tử đi bên cạnh, thấy cảnh này trong lòng không khỏi cảm thán.

Đúng là đã trưởng thành rồi.

Trước kia keo kiệt đến mức chỉ muốn giật cả dây lưng quần của người khác đi đổi tiền, bây giờ còn biết cho nhân viên tiền boa.

Buổi họp Cửu Môn lần này phô trương không hề nhỏ, ba bước một trạm gác, năm bước một chốt canh.

Nhân viên phục vụ mặc vest đen, hai tay chắp sau lưng.

Ngô Mặc thấy cảnh này, không nhịn được quay sang nói thầm với

Vương Bàn Tử: “Vãi, trang trí thế này biết thì là họp Cửu Môn, không biết còn tưởng đến dự lễ truy điệu ấy chứ.” “Khụ!” Vương Bàn Tử suýt nữa thì sặc nước bọt.

Giọng Ngô Mặc không nhỏ, lọt rõ vào tai những người xung quanh.

Có những lúc biết mà không nên nói ra.

Không khí nghiêm túc bị Ngô Mặc nói một câu như vậy, quả thật có chút giống thật.

Cũng có vòng hoa, cũng có người mặc đồ đen.

Chỉ thiếu mỗi vài tấm ảnh thờ.

Hoắc Tú Tú phải cắn chặt môi để không bật cười thành tiếng, tâm trạng có chút căng thẳng bỗng chốc được thả lỏng.

Giải Ngữ Hoa đáy mắt lóe lên một tia cười.

Thằng nhóc thối này miệng lưỡi vẫn độc như ngày nào.

Nhưng nói cũng không sai, cách bài trí này thực sự có hơi giống linh đường.

Cậu thầm quyết định, sau này tuyệt đối không thể phạm phải sai lầm như vậy.

Nhị Kinh trán nổi gân xanh, trong lòng dấy lên một dự cảm không lành: Tiểu thiếu gia không định dỡ cả khách sạn Tân Nguyệt đấy chứ?

Mỗi người mang một tâm tư khác nhau, theo chân nhân viên phục vụ đi vào phòng khách.

Tề Án Mi và Lý Thủ Nháo sợ Trương Nhật Sơn bỏ mặc mình nên đã đến hội trường từ sớm.

Cả hai đều là loại người sĩ diện hão.

Để không bị người khác nhìn ra hư thực, Tề Án Mi ăn mặc như cây tiền di động.

Lý Thủ Nháo cũng không hề kém cạnh.

Hai người ngồi đó, toàn thân toát ra khí chất của bọn nhà giàu mới nổi.

Chương 1426

Ngô Mặc và mấy người khác lần lượt đi vào.

“Ồ, Giải đương gia và Hoắc đương gia quan hệ không tệ nhỉ.” Tề Án Mi liếc mắt đầy khinh thường, giọng điệu mang theo vẻ châm chọc, “Xem ra sắp có tin vui rồi, đến lúc đó hai vị đừng quên gửi thiệp mời cho chúng tôi đấy.” “Vãi chưởng!

Độc mồm độc miệng!” Hoắc Tú Tú rùng mình một cái, đôi mắt xinh đẹp nhuốm vẻ tức giận.

Sao lại có người đáng ghét như vậy?

Không biết nói chuyện thì câm cái mồm thối lại đi.

Tự dưng nói nhảm là để chứng tỏ mình không phải người câm à?

Trước kia, Hoắc Tú Tú hoàn toàn coi những lời này như đánh rắm.

Nghe xong rồi thôi, chẳng bao giờ để trong lòng.

Nhưng bây giờ?

Trời ơi, đất hỡi, Phật tổ ơi, Đức Mẹ Maria ơi.

Mình còn trẻ, thật sự không định chết yểu đâu.

Giải Ngữ Hoa không biểu cảm liếc nhìn Tề Án Mi, ánh mắt dời đến Trương Nhật Sơn đang ngồi ở ghế chủ tọa, chắp tay nói: “Trương hội trưởng, lâu rồi không gặp.” Trương Nhật Sơn gật đầu, đang định nói vài câu thì Ngô Mặc mặt mày khó chịu bỗng lên tiếng: “Ơ kìa, chú Kinh, không phải chú nói với cháu hôm nay là họp Cửu Môn sao?

Sao lại có cả khỉ đầu chó núi Nga Mi chạy ra đây thế này?” “Khụ khụ!” Nhị Kinh ho khan một tiếng.

Nhất thời không biết nên tiếp lời Ngô Mặc thế nào.

Tính cách của Ngô Mặc xưa nay luôn là: người kính ta một thước, ta kính người một trượng; người làm ta không vui một lúc, ta làm người không vui cả đời.

Tề Án Mi nào biết tính tình của Ngô Mặc.

Huống hồ gã thực sự không quen Ngô Mặc, nên có nằm mơ cũng không ngờ một câu trêu chọc ác ý lại rước về một vị sát thần.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Ngô Mặc vốn đang tính toán làm sao để hoàn thành nhiệm vụ phụ "Dằn mặt".

Tề Án Mi phát ngôn như một thằng thiểu năng đã cho cậu cơ hội trời cho.

Cậu nghịch chiếc bật lửa trong tay, ung dung đi đến bên cạnh Tề Án Mi.

Cậu nhấc chân đạp thẳng lên tay vịn ghế của gã, lắc lư đầu đánh giá Tề Án Mi: "Lạ thật, lạ thật, đúng là lạ thật.

Mới nãy đứng xa cứ tưởng là con khỉ đột lông lá, lại gần nhìn một cái, hầy!

Còn không bằng cả con khỉ đột nữa." Nói đến đây, Ngô Mặc lộ vẻ nghi hoặc: "Này, hỏi một câu liều nhé, mày xấu như này là do hàng xóm láng giềng mỗi người góp một tí à?" Trương Nhật Sơn bất giác xoa xoa thái dương.

Nhớ lại những cảnh tượng đã xảy ra trong quá khứ, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

"Mẹ nó chứ mày là thằng nào?" Tề Án Mi đập bàn, giận không thể át.

Gã ngày thường hành xử chẳng khác gì đàn bà chanh chua, làm sao chịu nổi kiểu mỉa mai châm chọc này của Ngô Mặc?

Lý Thủ Nháo dẹp bỏ tâm lý xem kịch.

Vẻ mặt âm trầm, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Tục ngữ có câu bắt nạt kẻ yếu.

Gã chưa từng gặp Ngô Mặc, lầm tưởng người này chỉ là tâm phúc của Giải Ngữ Hoa hoặc Hoắc Tú Tú.

Nụ cười trên mặt Ngô Mặc càng tươi hơn.

Đối mặt với bộ dạng đàn bà chanh chua của Tề Án Mi, cậu chẳng thèm chào hỏi, vớ lấy đĩa hạt dưa trên bàn úp thẳng vào mặt đối phương, chế nhạo: "Đã xấu lại còn thối mồm, đúng là kinh tởm." "Khốn nạn, mày tìm chết." Tề Án Mi cảm thấy mũi hơi đau.

Cơn giận bốc lên, gã đá một cước về phía Ngô Mặc.

Tên này cũng không phải là đồ bỏ đi, thân thủ của một gia chủ vẫn có.

Ngô Mặc lùi lại nửa bước.

Tay buông lỏng, cái đĩa rơi xuống đất.

Mặt của Tề Án Mi lại lộ ra.

"Phụt ~" Ngô Mặc nhìn thấy kiệt tác của mình, không còn kìm được cảm xúc mà bật cười thành tiếng.

Vương Bàn Tử không hổ là người tung hứng giỏi nhất, cười đến không thấy mắt đâu: "Ối, thì ra cái mũi này là hàng lắp thêm à!" Phải nói là sự việc quá trùng hợp.

Cái đĩa úp thẳng vào mũi Tề Án Mi, làm lệch sống mũi cao thẳng mà gã vừa mới tốn tiền đi làm.

Tề Án Mi ôm mũi, tức giận quay đầu nhìn Lý Thủ Nháo, giậm chân nói: “Thủ Nháo, mày cứ trơ mắt nhìn tao bị bắt nạt thế à?” “Mẹ nó, bắt nạt mày chính là đối đầu với Lý Thủ Nháo tao.” Lý Thủ Nháo không thể ngồi yên được nữa.

Bị người tình cũ dồn vào thế bí ngay trước mặt, nếu không ra mặt thì sau này làm sao ngẩng đầu lên được?

Gã đứng dậy đá bay cái ghế, một cú đấm mạnh nhắm vào ngực Ngô Mặc.

Nắm đấm to như cái đấu.

Chỉ hận không thể một đấm đánh Ngô Mặc dính vào tường, moi cũng không ra được.

“Mẹ mày chứ mày muốn chết à.” Vương Bàn Tử vốn đang cười không ngậm được mồm, sắc mặt lập tức tối sầm lại.

Xắn tay áo lên định xông vào đập cho Lý Thủ Nháo một trận.

Anh em tao chửi mày là nể mặt mày rồi, mày dám đánh trả là không biết điều.

Hoắc Tú Tú cũng xoa tay nắn nắm đấm, luôn sẵn sàng chuẩn bị ra tay đánh lén.

Ngô Mặc xua tay với Vương Bàn Tử, ra hiệu anh đừng vội.

Chính cậu thì ung dung nhấc chân, đá bay Lý Thủ Nháo ra xa một mét, đập vào một lão già đang ngồi làm màu ở đối diện.

Lão già tóc bạc trắng không kịp đề phòng, nước trong chén trà văng hết lên người.

Ngô Mặc không dừng lại, tung một cú đá ngang quét về phía Tề Án Mi.

“Ọe ~” Một cú đá mạnh vào bụng Tề Án Mi, khiến gã nôn ọe ngay tại chỗ.

“Ngươi...

Thật là bất lịch sự.” Lão già râu bạc tức đến run tay, bộ râu trên cằm cứ giật giật.

Lúc này, Nhị Kinh chỉ muốn che mặt.

Đã nghĩ là tiểu thiếu gia nhà mình sẽ gây chuyện, nhưng có đánh chết cũng không ngờ cậu còn chưa kịp ngồi ấm chỗ đã đánh nhau rồi.

Ngô Mặc đứng thẳng người, chỉ trỏ Lý Thủ Nháo và Tề Án Mi, nhíu mày như nhìn đám con cháu không nên người, giọng điệu nặng nề nói: “Xem lại mấy trò phá hoại của các người đi, râu của lão gia đây đã tức đến bạc trắng rồi, lát nữa không mắng chết các người mới lạ đấy?” Mọi người: “-----??????” “Hỗn xược!” Lão già râu bạc tức đến đỏ mặt tía tai, tay phải đập mạnh xuống bàn, “Ngươi là con cháu nhà ai?

Dám gây rối ở một nơi quan trọng như hôm nay?” Ánh mắt lão già dò xét trên người Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú, mang theo ý trách móc.

Lớp người già rất coi trọng thể diện.

Dù sau lưng có đánh nhau như chó, ở những dịp chính thức vẫn phải tỏ ra hòa thuận.

Dù sao Cửu Môn đối ngoại là một nhà.

Để người ngoài biết Cửu Môn nội đấu gay gắt như vậy, chẳng phải là để người ta chê cười sao?

Tất nhiên, đó chỉ là một phần nguyên nhân.

Lý do sâu xa hơn là Ngô Mặc quá không nể mặt, đá người bay thẳng đến trước mặt lão.

Hại lão già quần áo ướt sũng nước trà, cả thể diện lẫn sĩ diện đều mất sạch.

“Hà lão.” Giải Ngữ Hoa quay người chắp tay với lão già.

Lão già này là họ hàng xa của Nhị Nguyệt Hồng, quan hệ với cậu có chút đặc biệt, không thể đứng nhìn như vừa rồi được.

Chương 1427

Hồng gia có chút kỳ lạ.

Thời Nhị Nguyệt Hồng còn sống, ông đương nhiên là gia chủ của Hồng gia.

Nhưng từ khi ông qua đời mười mấy năm trước, Hồng gia như rắn mất đầu, không còn chức gia chủ nữa.

Hồng Hà tuổi cao, vai vế lớn.

Chuyện lớn trong Hồng gia do ông xử lý, chuyện nhỏ gần như không phiền đến ông.

Ngày thường ông uống trà, nuôi chim.

Hoặc không thì lên sân khấu hát một khúc cho đã ghiền.

Nhưng hễ có ai đến nhờ vả?

Thường chỉ một câu “không hỏi thế sự” để đuổi người ta đi, tỏ ra thái độ không dính dáng đến phiền phức.

Nhưng có thật như vậy không?

Hồng gia không có ai là đèn cạn dầu.

Nhị Nguyệt Hồng không phải, những người khác trong gia tộc cũng vậy.

“Tiểu Hoa, đây là người của cậu à?” Hồng Hà cậy già lên mặt, cơn giận nhắm thẳng vào Giải Ngữ Hoa.

Ông nhìn Giải Ngữ Hoa lớn lên, có thể nói là tự cho rằng mình rất hiểu tính cách của cậu.

Bề ngoài có vẻ hiền hòa, nhưng thực chất nội tâm cực kỳ lạnh lùng.

Từ nhỏ đến lớn, cùng lắm chỉ bảo vệ cho cô nhóc nhà họ Hoắc, chưa từng thấy cậu quan tâm đến ai khác.

Bây giờ lại lên tiếng, đủ để chứng minh tám phần khả năng thằng nhóc kiêu ngạo trước mặt là người của Giải gia.

Nghĩ đến đây, lão già càng thêm tự tin.

Không vì gì khác!

Vì ân tình.

Ông không tin Giải Ngữ Hoa sẽ để người khác sỉ nhục gia tộc của sư phụ mình.

“Giải đương gia, chuyện này không liên quan đến anh.” Ngô Mặc đặt tay lên vai Giải Ngữ Hoa, dùng sức kéo cậu sang một bên.

Một tay đút túi quần, vẻ mặt kiêu ngạo bất tuân nhìn lão già, hất cằm: “Lão già tạp chủng, ông định ra mặt cho hai đứa nó à?” Lúc này, Ngô Mặc như Na Tra tam thái tử nhập.

Không có chuyện còn định khuấy nước cho đục, có người chủ động ló mặt ra thì càng không thể dễ dàng bỏ qua.

Trương Nhật Sơn trong lòng giật thót.

Cảnh tượng này quá quen thuộc, lẽ nào chuyện của mấy năm trước sắp tái diễn?

Ờm... không biết lão Hà có mang theo thuốc trợ tim không?

Trương Nhật Sơn không định ra mặt giúp Hồng Hà.

Nhị Nguyệt Hồng là Nhị Nguyệt Hồng, Hồng gia là Hồng gia, ông luôn phân biệt rất rõ ràng.

Hơn nữa ra mặt cũng vô ích.

Tính tình của thằng nhóc nhà họ Ngô không tốt, còn đau đầu hơn cả Trần Bì A Tứ năm xưa.

Mình mà mở miệng, có lẽ nó đánh luôn cả mình.

Không phải là vấn đề đánh thắng hay không, mà mình đã có tuổi rồi, dù sao cũng phải giữ chút thể diện.

Lão già tức muốn nổ phổi: “Ngươi... ngươi nói ai là lão già tạp chủng?” Ngô Mặc đảo mắt, ngoắc tay với nhân viên phục vụ của khách sạn Tân Nguyệt bên cạnh: “Đi, lấy cho gia cái bút và giấy.” Không ai biết cậu định làm gì.

Tề Án Mi và Lý Thủ Nháo nằm trên đất, bĩu môi khinh thường.

Thằng khốn, tưởng mình là ai chứ?

Cửu Môn nội đấu ầm ĩ thì thôi, người của khách sạn Tân Nguyệt còn dám nghe lời mày sao?

Tuy nhiên, chuyện vả mặt đã xảy ra.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy người, nhân viên phục vụ không chỉ thái độ cung kính mà tốc độ còn cực nhanh.

Trong vài hơi thở đã cầm bút giấy xuất hiện trước mặt Ngô Mặc: “Gia, bút và giấy của ngài đây ạ.” Lúc này, Hồng Hà mới cảm thấy có gì đó không ổn.

Chưa nói đến một nhân viên bình thường dám kiêu ngạo như vậy, thái độ của nhân viên khách sạn Tân Nguyệt rõ ràng là không đúng.

Hít... không lẽ đụng phải thứ dữ rồi?

Ngay lúc Hồng Hà còn đang do dự, Ngô Mặc đã rồng bay phượng múa viết xong mấy chữ trên giấy.

Tiếp đó, cậu cầm tờ giấy, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lao về phía Hồng Hà.

Lão Hồng lúc trẻ cũng không phải dạng vừa.

Nay đã ngoài tám mươi vẫn mỗi ngày dậy sớm luyện tập, đối mặt với đòn tấn công của Ngô Mặc liền nhanh chóng lùi lại.

Hai tay bày ra thế Thái Cực.

Định dùng chiêu bốn lạng đẩy ngàn cân, cho thằng nhóc kiêu ngạo này biết lão đây không dễ chọc.

Cách đối phó của lão già không sai.

Khổ nỗi đối thủ lại là một kẻ không đi theo lẽ thường.

Sau nhiều năm chiến đấu, kinh nghiệm đánh đấm của Ngô Mặc có thể nói là vô cùng dày dặn.

Cậu đã sớm đoán được hành động tiếp theo của lão già.

Cậu cố ý trước khi ra tay đã móc từ trong túi ra một lọ nhỏ, vẩy lên sàn nhà dưới chân lão già.

Không màu không mùi.

Nhưng hiệu quả bôi trơn lại thuộc hàng đầu thế giới.

Cái đầu bình thường nào nghĩ ra được thằng ôn con này lại làm ra chuyện như vậy chứ?

Lão già vừa ra thế vừa di chuyển chân sang bên cạnh.

Sau đó...

Xoẹt!

Tục ngữ có câu, hảo hán cũng sợ sàn trơn, chân khỏe mấy cũng chịu không nổi sàn đầy dầu a.

Lão già xoạc một cú thật dài.

Có lẽ trước khi đến không đi tiểu thắp hương, quần lại rách toạc vì mảnh vỡ của chén trà.

Một cái quần lành lặn bỗng biến thành quần thủng đũng.

Ngô Mặc trước nay luôn là kẻ chiếm được tiện nghi thì không bao giờ bỏ lỡ.

Nhân cơ hội tốt này, cậu nhổ một bãi nước bọt lên tờ giấy, "bép" một tiếng dán thẳng lên mặt lão già.

Động tác trông có vẻ chậm, nhưng thực chất nhanh như chớp.

Lần này ngay cả Trương Nhật Sơn cũng có chút tò mò, trên giấy rốt cuộc viết cái gì?

Chương 1428

Chỉ là sau khi nhìn rõ, ông lại im lặng không nói gì.

“Phụt!

Khụ khụ.” Hoắc Tú Tú cắn chặt môi, nhưng trong lòng lại cười như điên.

Lão già tạp chủng?

Anh Tiểu Mặc nói không sai, lão già này lúc nào cũng cậy già lên mặt, đáng bị chửi.

Nhưng mà...

Chữ của anh Tiểu Mặc thật sự có hơi trừu tượng.

Giải Ngữ Hoa nghiêng đầu bốn mươi lăm độ nhìn lên trần nhà, cố gắng chớp mắt để che đi ý cười.

Nhị Kinh véo đùi mình, nỗ lực giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Trong lòng thề rằng sau này sẽ không bao giờ đi làm việc cùng tiểu thiếu gia nữa.

Đánh nhau không sợ, chủ yếu là vết thương tâm hồn khó chữa lành.

Tề Án Mi và Lý Thủ Nháo biết lão già là ai, lập tức kinh ngạc.

Thằng nhóc này rốt cuộc là ai?

Nhà nào trong Cửu Môn lại kiêu ngạo như vậy?

Chẳng lẽ là người nhà họ Trần?

Lúc này không ai biết, trên lầu còn có mấy người đang cười đến suýt tắt thở.

Theo lý mà nói, buổi họp Cửu Môn là chuyện nội bộ, khách sạn Tân Nguyệt chỉ cung cấp địa điểm, không tham gia vào.

Nhưng không chịu nổi sự tò mò của Doãn Nam Phong.

Theo nhận thức của cô về Ngô Mặc, nơi nào có cậu ta xuất hiện thì chắc chắn không yên ổn được mấy giây.

Thế là cô dặn Thanh Thanh Mạn chú ý động tĩnh bên ngoài.

Để tìm một lý do tốt hơn cho hành vi nhìn trộm của mình, cô mỹ miều gọi là sợ người của Cửu Môn phá hoại khách sạn Tân Nguyệt.

Hành động này tất nhiên không thể thiếu A Ninh.

Ba người ngồi trong một căn phòng giống như mật thất, luôn chú ý tình hình ở sảnh chính.

Sau đó thì cười lộn cả ruột.

“Cô nói xem người này thất đức đến mức nào?” A Ninh cười đến nước mắt gần như chảy ra, thở hổn hển nói: “Ai nhà lành mà rảnh rỗi mang theo lọ dầu trong túi chứ?

Trừ cái đồ trời đánh như cậu ta ra, tôi sống lớn từng này chưa thấy người thứ hai.” Chẳng ai là kẻ ngốc.

Ai mà không nhìn ra Ngô Mặc đã vẩy thứ gì xuống sàn?

Phải biết Hồng Hà đã luyện hí kịch cả đời, hạ bàn vững chắc vô cùng.

Có thể khiến lão già xoạc một cú rách cả quần, có thể tưởng tượng được trên sàn chắc chắn là thứ gì đó giống như chất bôi trơn.

“Thằng nhóc thối đúng là rất thất đức, nhưng xem cũng thật đã mắt.” Doãn Nam Phong gật đầu lia lịa, khá đồng tình với cách nói của A Ninh.

Thực ra mà nói, Doãn Nam Phong đã chán ngấy những kẻ cậy già lên mặt này rồi.

Khổ nỗi thân ở giang hồ, nửa điểm cũng không do mình.

Là chủ của khách sạn Tân Nguyệt, cô chỉ có thể nhẫn nại, đề cao cảnh giác để đối phó với những lão già này.

Sơ sẩy một chút là ăn quả đắng ngay.

Lão Hồng dưới lầu chính là một trong số đó.

Doãn Nam Phong nhớ rõ, năm xưa lão Hồng từng nói ở nơi công cộng rằng khách sạn Tân Nguyệt giao cho một người phụ nữ quản lý, sớm muộn gì cũng bị hủy hoại.

Lời này cô ghi lòng tạc dạ.

Khi thế lực chưa đủ mạnh thì không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Bây giờ… Trong mắt Doãn Nam Phong lóe lên một tia lạnh lẽo.

Vở kịch hài hước dưới lầu vẫn tiếp tục.

Toàn bộ sự chú ý của A Ninh đều bị thu hút, hoàn toàn không để ý đến thái độ của Doãn Nam Phong.

Hồng Hà đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Đứng dậy?

Quần rách một đường dài.

Ngồi xuống?

Sàn đầy mảnh sứ vỡ.

Mông mà ngồi xuống rất dễ biến thành một con nhím già.

Giữa hai cái hại chọn cái nhẹ hơn.

Mất mặt vẫn hơn là thành lão thái giám.

Tuy nhiên, lão già đã đánh giá quá cao bản thân và đánh giá quá thấp loại dầu bôi trơn do Ngô Mặc sản xuất.

Lão cố gắng mấy lần muốn co chân lại, kết quả độ xoạc lại càng rộng thêm mấy phần.

“Hà lão, tôi giúp ông.” Lý Thủ Nháo định lôi kéo vài đồng minh, chống tay đứng dậy từ dưới đất.

Cơn đau nhức ở eo lưng luôn nhắc nhở gã vừa bị ăn đòn.

“Ối, lại còn có thêm một đứa con hiếu cháu thảo.” Ngô Mặc khều chân vào cái ghế bên cạnh, ném thẳng về phía Lý Thủ Nháo.

Lý Thủ Nháo theo phản xạ né sang bên phải.

Không hề để ý đến vệt dầu bôi trơn trên sàn bên phải.

Hắn ngã sấp mặt về phía lão Hồng.

Ô hô ai tai!

Trương Nhật Sơn quay đầu sang một bên, có chút không nỡ nhìn thẳng.

Ngô Mặc một chân gác lên ghế, xem kịch đầy hứng thú: “Chậc chậc, chỉ nghe nói thiêu thân lao đầu vào lửa, chưa từng thấy vì tình hiến thân, hôm nay mới được thấy tận mắt.” Quả nhiên tình yêu không phân biệt giới tính và tuổi tác.

Ể?

Câu này sao nghe có vẻ kỳ kỳ?

Nhị Kinh siết chặt điện thoại, trong lòng đấu tranh tư tưởng: Có nên báo cho Nhị gia không?

Trước khi đi đã dặn dò kỹ lưỡng, bảo mình phải trông chừng tiểu thiếu gia, tuyệt đối không được để xảy ra chuyện.

Kết quả vừa vào cửa đã là một quả bom nổ.

Lát nữa về biết ăn nói thế nào đây?

Nhị Kinh vốn luôn bình tĩnh, lúc này cũng rơi vào trạng thái bối rối. 70.

Hồng Hà bị một khuôn mặt già nua nghẹn đến đỏ như đít khỉ.

Cả đời sĩ diện hôm nay coi như mất sạch.

Chương 1429

Lão già này cũng có chút mưu mô.

Quay đầu nhìn Trương Nhật Sơn đang ngồi ở vị trí trung tâm, tức giận gầm lên: "Phó quan, ngài cứ ngồi đó nhìn lão già này mất mặt sao?" Trương Nhật Sơn rất muốn đáp lại một câu: "Chứ sao nữa?" Nhưng lời đến miệng lại nuốt vào.

Suy nghĩ một lát, quả thực không thể để tình hình tiếp tục phát triển.

Nếu không buổi họp Cửu Môn sẽ trở thành một trò cười.

Phần đời còn lại của Trương Nhật Sơn là để giữ gìn Lão Cửu Môn cho Phật gia.

Người chưa chết không thể nhìn Cửu Môn bị hủy hoại.

"Khụ." Trương Nhật Sơn ho khan một tiếng, trên mặt nở một nụ cười: "Tiểu hữu, lâu rồi không gặp." Dường như có chút sợ miệng Ngô Mặc sẽ phun ra những lời không hay, ông lại vội vàng bổ sung một câu: "Nhị Bạch sao không đến?

Mọi năm đều là cậu ấy ra mặt, năm nay có việc gì bận à?" Trong lời nói cố ý nhấn mạnh thân phận hậu bối của Ngô Nhị Bạch.

Ý nghĩa trong đó không cần nói cũng biết.

"Chú hai tôi thì không có việc gì, chỉ là tôi thương ông ấy vất vả bôn ba, nên chủ động xin đi xem thử đây là hoạt động gì?" Ngô Mặc ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh, vắt chéo chân cực kỳ kiêu ngạo.

"Hậu bối vô tri.

Ngươi..." "Ngươi cái gì mà ngươi?

Nói còn không nên lời, không được thì chuẩn bị sẵn một cái quan tài đi.” “Mẹ nó chứ bắt nạt người quá đáng.” Lý Thủ Nháo móc điện thoại ra định gọi cho nhân viên bên ngoài.

“Bỏ điện thoại xuống.” Trương Nhật Sơn lên tiếng ngăn cản hành động của hắn.

Lý Thủ Nháo trong lòng không cam tâm: “Hội trưởng.” Trương Nhật Sơn xua tay: “Ta với tiểu hữu là chỗ quen biết cũ, cậu ấy không phải người không nói lý lẽ, chuyện này chắc chắn có hiểu lầm.” Tề Án Mi lườm Lý Thủ Nháo một cái.

Lý Thủ Nháo lập tức nhớ ra, lúc này không thể đối đầu với hội trưởng, mình còn có việc cần nhờ đối phương giúp đỡ.

Hồng Hà trong lòng vô cùng chấn động.

Người nhà họ Ngô?

Quay đầu lại, cơn giận lại một lần nữa dâng lên.

Người nhà họ Ngô thì là cái thá gì.

Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh còn coi là nhân vật, một thằng nhãi ranh cũng dám diễu võ dương oai trước mặt lão tử?

Thể diện đã mất sạch.

Lão Hồng không còn quan tâm nhiều nữa, một tay chống đất loạng choạng đứng dậy.

Ngô Mặc không ra tay nữa, khoanh tay đứng nhìn lão già mách lẻo với Trương Nhật Sơn.

“Phó quan, thằng nhóc nhà họ Ngô quá kiêu ngạo, đối với trưởng bối không có một chút kính trọng nào.” Trương Nhật Sơn lần đầu tiên cảm thấy chán ghét Hồng Hà.

“Hà lão, ngồi xuống nghỉ ngơi trước đã.” Trương Nhật Sơn búng ngón tay, chén trà trước mặt bay đến trước mặt Hồng Hà.

Trương Nhật Sơn lại ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc: “Tiểu hữu, ta và trưởng bối nhà cậu là bạn bè thân thiết, hay là nể mặt ta ngồi xuống nói chuyện được không?” “Xì!” Ngô Mặc từ trong túi móc ra một điếu thuốc, châm lửa hút vài hơi, đang định châm biếm thì… Nhị Kinh một bước lao đến bên cạnh Ngô Mặc.

Tay đặt lên vai Ngô Mặc dùng sức bóp một cái, thấp giọng nhắc nhở: “Nhị gia còn đang chờ tin tức đấy.” Chú hai giống như một vòng kim cô.

Trong khoảnh khắc đè nén lại tâm tư muốn gây chuyện của Ngô Mặc.

Bối rối chưa đến một giây, vẻ mặt cậu đã thay đổi.

“Ôi, hội trưởng đại nhân lâu rồi không gặp, gần đây sức khỏe vẫn tốt chứ ạ?” Nói xong, cậu làm như lần đầu tiên nhìn thấy Hồng Hà và Lý Thủ Nháo, giả vờ kinh ngạc há to miệng: “Mấy vị đây là… hình thức chào mừng mới à?

Ai nha nha, thật là tốn công quá, không ngờ lần đầu tham gia họp Cửu Môn lại được tiếp đãi với nghi thức cao như vậy.” Trương Nhật Sơn: “???” Cái gì gọi là mở mắt nói láo?

Ngô Mặc dùng hành động thực tế thể hiện rõ câu nói này.

Ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng không khỏi khâm phục, da mặt của thằng ôn con này ngày một dày hơn.

Đặc biệt là vào buổi tối… Khụ!

Thôi, không thể nghĩ nữa.

Trong mắt Hoắc Tú Tú tràn đầy vẻ sùng bái.

Không hổ là anh Tiểu Mặc.

Vừa rồi khí thế mười phần, đè bẹp mấy người kia không dám hó hé.

Lời xưa nói quả không sai: tiền bạc ăn mòn lòng người.

Tề Án Mi, Lý Thủ Nháo và Hồng Hà ba người quanh năm chìm đắm trong nhung lụa, sớm đã mất đi dũng khí chiến đấu.

Đối mặt với uy hiếp, một tiếng rắm cũng không dám thả, chỉ mong người khác tranh thủ lợi ích cho mình.

Mọi người đều bị sự vô liêm sỉ của Ngô Mặc làm cho chấn động.

Nín lặng.

Không biết nên nói gì.

“Rầm!” Cửa ra vào đột nhiên vang lên một tiếng động lớn.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, thì thấy… Một nhân viên phục vụ như quả hồ lô lăn từ ngoài cửa vào.

Vẻ mặt sưng vù và tư thế ôm bụng kêu la đủ để nói lên rằng vừa rồi đã bị tấn công ác ý.

Một giọng nói có chút kiêu ngạo theo sau truyền đến: “Trương hội trưởng, con chó giữ cửa của ông có hơi thiếu dạy dỗ nhỉ, nhưng không sao, gia hôm nay tâm trạng tốt, tiện tay giúp ông dạy dỗ một chút.” Ồ!

Có người đến phá đám?

Mắt Ngô Mặc sáng rực lên.

Cậu lười biếng dựa vào ghế, chân gác lên bàn, ra vẻ một ông lớn định xem kịch.

Trong lòng có chút đoán mò, người đến tám phần là người nhà họ Trần.

Chó cắn chó, một miệng đầy lông.

Cứ để đạn bay một lúc, lát nữa gia có rảnh sẽ tát hết chúng mày lên tường, moi cũng không xuống được.

Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú nhìn nhau, hai người lần lượt ngồi xuống.

Một câu “Giải đương gia” vừa rồi đã cho thấy Ngô Mặc không muốn kéo Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú xuống nước.

Giải Ngữ Hoa không hiểu được ý đồ gây chuyện của Ngô Mặc, nhưng điều đó không cản trở cậu quyết định thuận theo ý của Ngô Mặc.

Chỉ là trong lòng có chút ấm ức.

Thằng ôn con này lại học được cách giấu giếm, ngay cả mình cũng không nói trước một tiếng?

Lý Thủ Nháo có việc cầu xin Trương Nhật Sơn, đập bàn gầm lên: “Các người là chó nhà ai?

Dám kiêu ngạo vậy?” Người đến liếc xéo Lý Thủ Nháo, khóe miệng khinh bỉ đến mức muốn vểnh lên tận trời: “Ồ, ta còn tưởng là ai, đây không phải là Lý đương gia vô tích sự sao?

Ta nghe nói sản nghiệp nhà ngươi có vấn đề rồi, sao không đi lo chuyện chính sự, chạy đến đây làm chó cho Trương hội trưởng à?” Trong lúc nói chuyện, một đám người đã đi vào sảnh chính.

Ngô Mặc ngẩng mắt quét qua, khoảng bảy người.

Ba người đi đầu mặc đồ thường phục, theo sau là bốn người mặc vest thắt cà vạt.

Địa vị rõ ràng trong nháy mắt.

Người đàn ông vừa nói chuyện, nhìn tuổi tác cũng chỉ khoảng ba mươi hai, ba mươi ba.

Từ trán đến khóe mắt có một vết sẹo.

Mắt híp lại, miệng nhếch lên, vẻ mặt bất cần.

Theo sát phía sau, người đàn ông bên trái trông khá thư sinh.

Chương 1430

Đeo một cặp kính gọng vàng, ra vẻ văn nhã không giống dân xã hội đen.

Người đàn ông bên phải vai to eo tròn.

Bắp tay nổi lên cơ bắp, trông rất giống khúc giò hầm trong nồi ngoài phố.

Bồ tát đất cũng có ba phần lửa.

Lý Thủ Nháo liên tiếp bị vả mặt, cơn giận từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Dồn hết sức vớ lấy cái ghế bên cạnh, ném mạnh về phía gã đàn ông mặt sẹo: “Tao…” Gã cơ bắp nhanh hơn một bước, một tay bắt lấy cái ghế, thuận tay ném ngược lại: “Gia thưởng cho mày.” Cũng không biết là vô tình hay cố ý, hướng ném có chút lệch.

Dường như không nhắm vào Lý Thủ Nháo, mà là nhắm vào Trương Nhật Sơn.

Rõ ràng là khiêu khích.

Trương Nhật Sơn trong lòng thở dài, biết rõ hôm nay chỉ có thể dùng vũ lực để dẹp yên sự việc.

Nếu không danh tiếng của mình sẽ không còn nữa.

Đối mặt với chiếc ghế bay tới, Trương Nhật Sơn không hoảng không vội, nâng chén trà trên bàn lên.

Cổ tay dùng sức, chén trà như viên đạn bắn về phía tay vịn của chiếc ghế.

“Bốp!” Hai vật thể khác loại ôm chặt lấy nhau.

Có lẽ cảm thấy đối phương không phải là người tình trong mộng của mình, thế là chén trà quyết định tự vẫn, vỡ tan.

Chiếc ghế cũng không chịu nổi cú sốc này, lùi lại vài bước rồi rơi xuống đất.

“Chậc chậc!” Ngô Mặc thấy cảnh này, không khỏi cảm thán: “Làm màu thật đấy!

Chả trách lúc đầu làm chị Nam Phong mê mẩn suýt nữa thì treo cổ.” Mà người đang bị cậu châm chọc, Doãn Nam Phong, lúc này đang rất bình tĩnh dặn dò Thanh Thanh Mạn: “Tất cả những thứ bị hư hỏng đều ghi lại, dù là một cái muỗng cũng không được bỏ sót, lát nữa tổng hợp thành bảng báo giá đưa cho Trương hội trưởng.” “Vâng, tiểu thư.” Thanh Thanh Mạn đáp.

A Ninh có chút buồn cười nhìn Doãn Nam Phong: “Thiên vị thế?

Đồ lúc đầu là do cái vị tổ tông gây họa kia làm hỏng, cô không tìm cậu ta đòi tiền à?” Doãn Nam Phong hỏi ngược lại: “Cô có thể moi tiền từ túi cậu ta ra được không?” A Ninh nghĩ đến bộ dạng keo kiệt của Ngô Mặc, lập tức lắc đầu như trống bỏi: “Thôi đi, tôi thà đi đòi tiền Diêm Vương còn hơn là đòi tiền cậu ta.

Đối với cậu ta đó đâu phải là tiền?

Đó là mạng.” “Cô thật sự rất hiểu cậu ta đấy nha.” Khóe miệng Doãn Nam Phong cong lên một nụ cười xấu xa, “Thật lòng mà nói, cô không phải là thật sự yêu thầm em trai tôi đấy chứ?

Nếu không sao lại hiểu cậu ta đến vậy?” A Ninh nhảy dựng lên tại chỗ: “Cô có thể sỉ nhục con người tôi, nhưng tuyệt đối không thể sỉ nhục gu của tôi.

Á!

Tôi yêu thầm cậu ta?

Tôi thà gả cho đầu trâu mặt ngựa, cũng không muốn dính dáng gì đến cậu ta.” Có lẽ Ngô Mặc thực sự là khắc tinh của A Ninh.

Một câu nói bâng quơ của Doãn Nam Phong lại chọc tức A Ninh, khiến cô không ngừng mắng Ngô Mặc hơn mười phút.

Doãn Nam Phong: (￣△￣;) (Thật hối hận, chỉ muốn tự tát cho cái miệng nhiều chuyện của mình một cái.) Gã mặt sẹo vỗ tay: “Trương hội trưởng thân thủ giỏi thật, nhưng tôi xem chưa đã, hay là biểu diễn thêm một màn nữa đi?” Vẻ mặt hoàn toàn coi Trương Nhật Sơn như một con khỉ bị trêu chọc.

Hồng Hà đứng bên cạnh thật sự có chút không hiểu.

Thời đại thay đổi nhanh vậy sao?

Từng người một đều kiêu ngạo như vậy, lẽ nào thật sự không coi mấy lão già này ra gì?

Ngô Mặc nhận ra suy nghĩ của lão già, cười toe toét nhìn lão.

Thỉnh thoảng lại hất hàm về phía cửa, ra hiệu cho lão già sao không tiếp tục xông lên nữa?

Người già thì ranh, ngựa già thì khôn, lão già không phải là kẻ ngốc.

Đã ăn quả đắng một lần.

Mạo muội xông lên?

Chỉ có kẻ ngốc mới làm.

Lão không để ý đến Ngô Mặc, quay đầu bốn mươi lăm độ nhìn về phía cửa.

Trương Nhật Sơn một tay đút túi, lạnh lùng nhìn gã mặt sẹo: “Trần gia các người đến gây sự à?” “Không sai.” Gã mặt sẹo cười gật đầu.

Gã cơ bắp ân cần kéo một cái ghế qua: “Ngũ ca, ngồi xuống nói chuyện.” “Ừm.” Gã mặt sẹo hài lòng ngồi xuống, vắt chéo chân cười như không cười nói: “Người ta nói hoàng đế thay phiên nhau làm, năm nay đến lượt nhà ta, Trương hội trưởng, cái ghế hội trưởng Cửu Môn này ông cũng ngồi lâu rồi, hay là nhường cho đương gia nhà chúng tôi thế nào?” “Ha ha!” Trương Nhật Sơn cười lạnh liên tục, “Trần Kim Thủy muốn làm hội trưởng Cửu Môn?

Được thôi, bảo hắn tự mình đến đây nói với ta.” Lúc này, Ngô Mặc thể hiện đầy đủ tố chất của một quần chúng ăn dưa, tay cầm đĩa hạt dưa do nhân viên khách sạn Tân Nguyệt mang đến, ăn ngon lành.

Rắc rắc!

Tiếng động có chút lớn, khiến người nhà họ Trần cũng không nhịn được mà nhìn sang.

“Nhìn tôi làm gì?

Tiếp tục đi chứ!” Ngô Mặc nhổ vỏ hạt dưa, tùy ý xua tay.

Thái độ kiêu ngạo vượt xa gã mặt sẹo.

Hoắc Tú Tú gần như không kìm được cảm xúc muốn vỗ tay tán thưởng Ngô Mặc.

Đúng là đàn ông!

Giải Ngữ Hoa ném cho Ngô Mặc một ánh mắt bất đắc dĩ.

Nhị Kinh trong lòng căng thẳng.

Lại một lần nữa cảm thấy có nguy cơ.

Lập tức điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị sẵn tâm lý cho một trận đánh lớn.

“Mày đúng là đồ chết nhát.” Gã cơ bắp xắn tay áo, bước lên định cho Ngô Mặc một bài học sâu sắc.

Gã mặt sẹo ngồi trên ghế lạnh lùng quát: “Quay lại.” “Ngũ ca?” Gã cơ bắp chớp chớp đôi mắt to như hòn bi ve, khuôn mặt xấu xí như con cóc ghẻ lộ vẻ khó hiểu.

Theo như gã hiểu về ngũ ca nhà mình, đừng nói là bị vả mặt ngay tại trận, dù chỉ bị nói xấu sau lưng vài câu cũng phải tìm cách phế đối phương cho hả giận.

Dù sao địa bàn nhà mình cũng ở biên giới, chỉ cần người còn hơi thở là bán được tiền.

Gã mặt sẹo không thèm để ý đến gã cơ bắp.

Gã ngồi trên ghế, cau mày đánh giá Ngô Mặc ở cách đó không xa.

Dường như gã nhớ ra điều gì đó?

Gã vắt chéo chân, hất cằm về phía Ngô Mặc: “Vị đây có phải người nhà họ Ngô không?

Thiết Chủy Phán Quan danh chấn giang hồ?” Phụt!

Danh hiệu vừa thốt ra, vỏ hạt dưa trong miệng Ngô Mặc bay qua bàn, phun thẳng vào mặt gã đàn ông.

Khoảng cách hai ba mét.

Nếu không có dung tích phổi mạnh mẽ thì người thường khó mà làm được.

Gã mặt sẹo nhìn chằm chằm vào vỏ hạt dưa trước mặt, mày khẽ nhíu lại, trong lòng nảy sinh một tia nghi hoặc: “Chẳng lẽ mình đoán sai rồi?

Cái gọi là Thiết Chủy Phán Quan là vì giỏi cắn hạt dưa?” “Thằng ranh con mày muốn gì?” Gã cơ bắp trong lòng không phục. 71.

Vì có lời dặn của gã mặt sẹo nên không dám xông lên động thủ, chỉ có thể ấm ức chỉ vào Ngô Mặc chửi bới: “Mẹ nó, nếu không phải

Ngũ ca nói phải lễ hiền đãi sĩ, ông đây bây giờ đã dùng tay không xé nát mày rồi.” Thằng ngốc này ở đâu ra vậy?

Ngô Mặc nhìn gã cơ bắp với ánh mắt như nhìn thiểu năng, lại mở miệng phun ra mấy vỏ hạt dưa nữa, ung dung nói: “Thu cái móng vuốt của mày về, không thì dễ biến thành Doraemon lắm đấy.” Một câu nói không giống lời đe dọa nhưng lại mang đầy uy hiếp, lập tức khiến gã mặt sẹo xác nhận thân phận của Ngô Mặc.

Cũng không phải danh tiếng của Ngô Mặc đã đến mức trẻ con nghe tên cũng phải nín khóc.

Chủ yếu là do tam ca Trần Kim Lương đã đặc biệt nhắc đến người này.

Chương 1431

Lời lẽ nói rất nhiều, tóm lại chỉ có một câu --- thằng cháu trời đánh không làm chuyện người.

Ban đầu gã mặt sẹo không cho là đúng, mãi đến khi Trần Kim Lương bị người ta khiêng về nhà tổ mới phát hiện đúng là thảm thật.

Trần Kim Thủy nổi trận lôi đình.

Muốn trả thù Ngô Mặc bằng mọi giá.

Anh em bên cạnh có chút lý trí đã ngăn hắn lại, khuyên hắn nên tìm hiểu rõ ngọn ngành trước khi hành động.

Trần Kim Lương nói với Trần Kim Thủy, nhà họ Ngô đã đứng vững gót chân ở Trường Sa một lần nữa, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ.

Trần Kim Thủy phái tâm phúc đi điều tra thông tin về Ngô Mặc.

Phát hiện thằng nhóc này mấy năm trước đã tàn nhẫn độc ác, làm việc không nể nang.

Có chút phong thái của Tứ a công.

Tính cách Trần Kim Thủy hung ác, ghét nhất là bọn đạo mạo giả tạo, ra vẻ văn nhân.

Tham vọng của hắn cực lớn, muốn thống nhất Lão Cửu Môn.

Nhưng không thể nào diệt hết tám nhà còn lại, chỉ để trơ trọi một mình Trần gia được.

Cứ thế, Ngô Mặc đường hoàng lọt vào mắt hắn.

Vừa là người của Lão Cửu Môn, lại là một thanh niên thù dai.

Nếu thu phục được cậu ta làm thủ hạ, chẳng phải mình lại có thêm một con chó dám đánh dám xông sao?

Gã mặt sẹo được coi là tâm phúc của Trần Kim Thủy, cũng hiểu phần nào suy nghĩ của hắn.

Bản thân gã cũng là một kẻ kiêu ngạo bất tuân.

Thấy thái độ nói chuyện của Ngô Mặc còn kiêu căng hơn cả mình, mang theo tâm lý muốn áp chế cậu, sắc mặt gã tối sầm lại.

Vừa định ra lệnh cho gã cơ bắp lên dạy dỗ Ngô Mặc, những vỏ hạt dưa như thiên nữ tán hoa đã bay thẳng vào mặt gã.

Gã cơ bắp vung tay định chặn vỏ hạt dưa, một luồng kình phong sắc bén ập đến cánh tay gã.

Cơn đau dữ dội.

Giống như bị lưỡi đao sắc bén chém vào.

“Á~” Gã cơ bắp đau đến mức bật ra tiếng kêu oanh vàng.

Vãi chưởng!

Sóng âm tấn công!

Ngô Mặc và Vương Bàn Tử đồng loạt rùng mình một cái, chỉ cảm thấy trong dạ dày có thứ gì đó muốn trào ra ngoài.

Mẹ nó kinh tởm quá đi.

Thằng cha này là gay lọ à?

Ngô Mặc xoa xoa tay, có chút may mắn vì mình ra tay chậm hơn Trương Nhật Sơn một bước.

Nếu không lỡ đánh cho hắn sướng thì phải làm sao?

Trương Nhật Sơn ra tay gọn gàng dứt khoát, mấy chiêu đã đá gã cơ bắp vào góc tường.

Động tác nhanh nhẹn đến mức không ai dám tin đây là một ông lão trăm tuổi.

Ngô Mặc coi như lần đầu thấy Trương Nhật Sơn ra tay, liếc nhìn mấy cái rồi có chút khinh thường bĩu môi.

Ra vẻ cái con khỉ gì?

So với mấy lão già nhà mình thì còn kém xa.

Trương Nhật Sơn ra tay làm gián đoạn kế hoạch của gã mặt sẹo, khiến tâm trạng gã vô cùng khó chịu.

Gã đứng dậy, một cú đấm vào ngực lao về phía Trương Nhật Sơn, miệng kiêu ngạo nói: “Để tôi lĩnh giáo công phu của Trương hội trưởng, xem ngài có tư cách ngồi ở vị trí này không?” Náo nhiệt!

Còn thú vị hơn cả mấy bà ngoài chợ chửi nhau.

Lý Thủ Nháo và Tề Án Mai có chút ngớ người, Hồng lão đầu kiến thức rộng rãi, im lặng một lát rồi ngồi vững vàng ở góc tường.

Năm đó Cửu Môn còn thảm liệt hơn thế này vài phần, nếu không đã không xảy ra sự kiện Trần Bì A Tứ lên ngôi.

Gã mặt sẹo tướng mạo khó coi, nhưng lại có một thân công phu không tồi, giao đấu với Trương Nhật Sơn.

Ngô Mặc vừa cắn hạt dưa, vừa nhâm nhi trà.

Thảnh thơi như thế này căn bản không giống đến họp, mà là đến xem xiếc khỉ.

Hoắc Tú Tú nhìn mà nóng cả mắt.

Lười tiếp tục giả làm thục nữ, cô kéo ghế lại gần: “Ca, xem ra Trần gia thật sự muốn vị trí hội trưởng Cửu Môn này, chúng ta có nên…” Ngô Mặc phun vỏ hạt dưa ra: “Chó cắn chó, một miệng đầy lông, không liên quan đến chúng ta, xem náo nhiệt là được.” “Em nghe anh.” Hoắc Tú Tú không nói nhiều nữa.

Bắt chước dáng vẻ của Ngô Mặc, dựa vào ghế vắt chéo chân ung dung uống trà.

Giải Ngữ Hoa lười để ý đến hành động của hai người.

Thầm nghĩ rốt cuộc lợi ích lớn đến mức nào mà đáng để Trần gia ra tay rầm rộ như vậy?

Đừng thấy Ngô Mặc coi thường Trương Nhật Sơn, thực tế một thân công phu của ông đều đã trải qua sự tôi luyện của máu và lửa.

Thời trẻ đối mặt với bọn giặc Nhật giết người như ngóe còn chưa từng lùi bước, huống chi là tên tạp chủng Trần gia còn không đáng một cọng lông trước mắt này.

Lúc này, trong lòng Trương Nhật Sơn có chút tức giận.

Cục đất sét còn có ba phần lửa, huống chi là người xuất thân từ quân đội như ông.

Thật ra mà nói, lúc đầu Ngô Mặc gây náo loạn một trận, Trương Nhật Sơn cũng không để tâm lắm.

Một là vì ông có giao tình sâu đậm với Ngô Lão Cẩu, cháu của ông ấy cũng không khác gì cháu mình.

Hai là cậu ta có quan hệ không tầm thường với tộc trưởng, lại là em kết nghĩa của Nam Phong.

Bất kể xét từ phương diện nào cũng không phải người ngoài.

Người của Trần gia thì là cái thá gì.

Nhiều năm không ra tay, thật sự coi mình là quả hồng mềm dễ nắn sao?

Lửa giận trong lòng Trương Nhật Sơn bùng lên, quyền cước càng thêm mạnh mẽ, đánh cho gã mặt sẹo không đỡ nổi, phải lùi lại từng bước.

Đánh nhau sợ nhất là phân tâm.

Trương Nhật Sơn tung một chiêu hư, gã mặt sẹo quả nhiên mắc bẫy lộ ra sơ hở.

Bị Trương Nhật Sơn chớp lấy cơ hội, đá bay gã ra xa hai mét.

Chưa kịp bò dậy, một bàn chân to từ trên trời giáng xuống, giẫm lên ngực gã.

“Trương hội trưởng chân hạ lưu tình.” Gã đàn ông đeo kính gọng vàng nãy giờ chưa lên tiếng vội vàng bước tới, chắp tay nói: “Tất cả đều là hiểu lầm, mong ngài rộng lượng.” “Ồ?

Một câu hiểu lầm hay lắm, giải thích thế nào?” Ánh mắt Trương Nhật Sơn lạnh băng nhìn gã đeo kính, hy vọng đối phương cho mình một cái cớ hợp lý hơn.

Gã đeo kính đẩy gọng kính, khẽ mỉm cười, không hoảng không vội nói: “Chúng tôi từ nhỏ đã nghe những câu chuyện truyền kỳ của Trương hội trưởng mà lớn lên, vô cùng ngưỡng mộ ngài, tự nhiên hy vọng được giao đấu với ngài một phen, xem xem mình có tiến bộ gì không.” Vô liêm sỉ.

Tiếng vỗ tay lác đác vang lên.

“Hay lắm, thì ra chỉ vào mũi chửi mẹ là ngưỡng mộ hội trưởng đại nhân, vậy tôi thật sự phải học hỏi tinh túy trong đó mới được.” Ngô Mặc vừa vỗ tay, vừa thêm dầu vào lửa chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Sát khí bỗng toát ra từ người Trương Nhật Sơn.

Lực dưới chân lại tăng thêm mấy phần, đau đến mức mồ hôi trên trán gã mặt sẹo chảy ròng ròng.

Chương 1432

Nhìn vẻ mặt đau đớn của gã, chắc xương sườn đã gãy rồi.

“Trương hội trưởng.” Ánh mắt gã đeo kính dường như vô tình lướt qua Ngô Mặc.

Gã liếc nhẹ một cái, mày hơi nhíu lại, trong mắt lóe lên một tia sát ý rồi nhanh chóng che giấu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười: “Chỉ là giao đấu đơn giản, ngài hà tất phải nổi giận như vậy?

Lúc đến, Trần đương gia đã đặc biệt dặn dò mang một món quà đến cho ngài, vừa rồi bận rộn chưa kịp lấy ra, xin ngài thứ lỗi.” Gã đeo kính lấy từ trong ngực ra một cái hộp, cung kính đưa đến trước mặt Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn không nhận, nhìn gã đeo kính từ trên xuống dưới: “Cậu là người Trần gia?” “Nói sao nhỉ.” Gã đeo kính cười cười: “Tại hạ Hoắc Đạo Phu, chi thứ của Hoắc gia ở kinh đô, hiện đang kiếm cơm dưới trướng Trần đương gia.” Hoắc Đạo Phu?

Vẻ mặt Hoắc Tú Tú lộ ra một tia kinh ngạc.

Cô có nhận được tin tức nói chi thứ có người liên lạc với Hoắc Đạo Phu về nước, chỉ là tại sao lại dính líu đến Trần gia?

Ngô Mặc liếc thấy cảnh này, cười khẩy một tiếng: “Có gì lạ đâu, thời buổi này người ta cười người nghèo chứ không cười kỹ nữ, ai cho nhiều tiền thì đương nhiên làm việc cho người đó.” Lời tuy thô nhưng lý không thô.

Hoắc Tú Tú nghĩ đến những chuyện ghê tởm mà chi thứ đã làm, nhất thời cũng hiểu được lựa chọn của Hoắc Đạo Phu.

Ngô Mặc trước nay không để ý đến người khác, nói năng tùy hứng, tự nhiên bị Hoắc Đạo Phu nghe thấy.

Hoắc Đạo Phu có chút bất ngờ nhìn lại Ngô Mặc.

Thực sự không ngờ trong Cửu Môn lại có người hiểu chuyện như vậy.

"Ái da~" Cơn đau khiến gã mặt sẹo không còn giữ được thể diện mà rên rỉ, khoảnh khắc phá vỡ sự tĩnh lặng.

"Phế vật." Trương Nhật Sơn hừ một tiếng rồi nhấc chân đá bay gã mặt sẹo.

Lấy cái hộp trong tay Hoắc Đạo Phu, ông quay người đi về chỗ của mình ngồi xuống.

Tự nhiên như không có ai mà mân mê cái hộp.

Gã cơ bắp lồm cồm bò dậy đỡ gã mặt sẹo, quay đầu hung hăng lườm Trương Nhật Sơn một cái.

Nhưng ngay cả một tiếng rắm cũng không dám thả, dìu gã mặt sẹo ngồi xuống ghế.

Hoắc Đạo Phu thầm mắng một tiếng ngu ngốc.

Hắn không thèm để ý đến hai người nữa, vẫn giữ thái độ cung kính nói: "Hội trưởng đại nhân, trên hộp có cơ quan, chắc hẳn với năng lực của ngài thì không thành vấn đề." "Trò vặt vãnh." Trương Nhật Sơn lộ vẻ khinh thường.

Ai nói người già không có tính khí?

Trương Nhật Sơn dường như bị Ngô Mặc chọc tức đến thông cả hai mạch Nhâm Đốc, tâm thái tạm thời trở lại tính cách thời niên thiếu.

Hành vi che đậy của Trần gia đã khơi dậy sự tò mò của Ngô Mặc.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ ngồi yên tại chỗ, đợi lát nữa nghe ngóng thông tin.

Nhưng Ngô Mặc tuyệt đối không phải loại người đó.

Lát nữa hỏi thì mệt lắm, qua xem thẳng luôn chẳng phải là biết rồi sao.

Đúng là mặt dày ăn không hết.

Ngô Mặc đứng dậy đi đến bên cạnh Trương Nhật Sơn, đá vào ghế của Lý Thủ Nháo, rất lịch sự nói: “Phiền vị Lý đương gia này lăn đi một cách mượt mà được không?” Lý Thủ Nháo không hiểu, ngẩng đầu cảnh giác nhìn Ngô Mặc: “Ý gì?” Vương Bàn Tử bĩu môi: “Huynh đệ của tôi bảo ông cút đi.” Vãi chưởng.

“Khụ khụ, tôi nhường.” Đối mặt với nụ cười âm u của Ngô Mặc, Lý Thủ Nháo rất có cốt khí đứng dậy ngồi sang một bên.

Đấng mày râu co được duỗi được, hà tất phải so đo được mất nhất thời.

Ngô Mặc khoác tay lên vai Trương Nhật Sơn một cách tự nhiên: “He he, lão bang… khụ khụ, ý tôi là có cần tôi giúp ngài mở không?” “Cẩn thận vẫn hơn, người Trần gia gian xảo lắm đấy.” Trương Nhật Sơn nghiêng đầu liếc Ngô Mặc một cái, cười như không cười nói: “Giúp là giả, muốn xem có thứ gì bên trong mới là thật chứ gì.” “Ừm hửm!

Đúng vậy.” Ngoài dự liệu của Trương Nhật Sơn, Ngô Mặc rất thẳng thắn gật đầu thừa nhận suy nghĩ của mình.

Thằng nhóc thú vị.

Sự tò mò của Trương Nhật Sơn đối với Ngô Mặc lại sâu thêm vài phần.

Không hổ là người Trương gia, cơ quan trong tay họ như đồ chơi, ba hai cái đã giải được.

Ngô Mặc hơi rụt người về sau, cố gắng dựa sát vào sau lưng Trương Nhật Sơn.

Như vậy, cho dù trong hộp có cơ quan ám khí cũng không bắn trúng mình.

Khóe miệng Trương Nhật Sơn giật giật hai cái.

Giờ phút này, ông rất muốn đến trước mộ Ngô Lão Cẩu hỏi một câu, có phải vì cơ thể đột biến nên mới sinh ra một đứa cháu kỳ quái như vậy không?

Cái hộp phát ra tiếng "cạch" giòn tan.

Trương Nhật Sơn không chút do dự, dứt khoát mở hộp ra.

Dừng lại vài giây, Ngô Mặc xác nhận không có cơ quan mới thò đầu qua.

Hành vi vô cùng không biết xấu hổ, khiến cho hai người có tố chất như Giải Ngữ Hoa và Nhị Kinh cũng cảm thấy có chút không nỡ nhìn thẳng.

Trong hộp đặt một cuộn tranh lớn bằng bàn tay.

"Yo, cổ kính tinh xảo đấy chứ." Ngô Mặc chớp chớp mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa: "Này, anh bạn, ông nói xem có phải là thư tình Trần đương gia gửi cho ông không?" Nhị Kinh thật muốn lao qua bịt miệng Ngô Mặc lại.

Tổ tông của tôi ơi, ngài có thể bớt nói vài câu được không?

"Cái miệng của cậu, chắc bị đánh không ít nhỉ?" Trương Nhật Sơn vừa nói chuyện với Ngô Mặc như đang trò chuyện phiếm, vừa cầm cuộn tranh lên.

Vừa nói, ông vừa mở cuộn tranh ra.

Những đường nét nguệch ngoạc như tranh vẽ của trẻ con hiện ra trên đó.

Những đường nét trên cuộn tranh trông có vẻ lộn xộn vô trật tự, nhưng Trương Nhật Sơn lại nhận ra lai lịch của nó ngay lập tức.

Ngô Mặc nhướng mày: “Bản đồ kho báu?” “Ha!” Trương Nhật Sơn cười một tiếng đầy ẩn ý, không ai chú ý đến trong mắt ông lóe lên một tia suy tư.

“Xì!” Ngô Mặc giả vờ khinh thường bĩu môi, nhưng đôi mắt tròn xoe lại dán chặt vào cuộn tranh.

Với khả năng đã xem là không quên của cậu, chỉ vài hơi thở đã ghi nhớ chắc chắn vị trí hình vẽ trên cuộn tranh.

He he.

Với tài năng mỹ thuật xuất thần nhập hóa của tiểu gia ta, mấy đường nét vớ vẩn này tuyệt đối có thể sao chép lại một cách hoàn hảo.

Gã đeo kính thấy Trương Nhật Sơn cuộn tranh lại, khẽ mỉm cười: “Trương hội trưởng có suy nghĩ gì không?

Trần đương gia của chúng tôi hy vọng có thể cùng Trương hội trưởng tìm kiếm bảo vật.” “Đương nhiên, chuyện phân chia rất dễ nói.” Gã đeo kính hoàn toàn đảm nhận vai trò thuyết khách của Trần gia, hứa hẹn không ít lợi ích.

Mọi người ở đây không ai là kẻ ngốc.

Trần gia hơn mười năm nay kiêu căng hống hách, hận không thể thu hết bảo bối trong thiên hạ vào túi mình.

Bây giờ lại chủ động đề xuất chia sẻ lợi ích, đủ để nói lên sự việc khó khăn đến mức Trần gia bọn họ không giải quyết được.

Trương Nhật Sơn im lặng.

Một lát sau, ông mặt không biểu cảm đặt cuộn tranh lại vào hộp, trầm giọng nói: “Chuyện này tôi biết rồi, lát nữa sẽ bàn bạc lại, hôm nay là ngày Cửu Môn tụ họp mười năm một lần, tôi hy vọng các người đừng gây thêm chuyện nữa.” “Đúng, nói quá đúng.” Ngô Mặc vỗ tay phụ họa: “Tôi còn chẳng thèm nói các người, nhìn mấy bộ mặt như gà chọi của mấy nhà các người kìa, vừa đến đã đánh đánh giết giết, không có tố chất, học hỏi nhà họ Ngô chúng tôi đây này, làm người làm việc phải khiêm tốn và kín đáo.” Trương Nhật Sơn: “????” Lý Thủ Nháo: (Tôi có thể chửi thề được không?) Hồng lão đầu: (Sao trời không giáng một tia sét đánh chết mày đi?) Gặp phải người không có tố chất thì làm sao?

Đánh hắn!

Đánh không lại thì làm sao?

Lơ đi thôi.

Lý Thủ Nháo và Tề Án Mai liếc nhau, nén giận coi lời Ngô Mặc như rắm.

Dùng phép thắng lợi tinh thần để tự an ủi mình.

Thôi vậy, chỉ là hậu bối.

Tranh chấp với nó làm mất thân phận.

Gã mặt sẹo và gã cơ bắp bị Trương Nhật Sơn đánh cho phục, trong lòng không cam tâm cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn.

Chương 1433

Phục vụ nhanh chóng dọn dẹp bàn ghế lộn xộn, bày lên bộ trà, đồ ăn vặt và các vật phẩm khác.

Mọi người ngồi lại vào chỗ.

Không khí căng thẳng lập tức được giải tỏa.

Theo ước định ban đầu, mỗi mười năm tụ họp cần phải nộp sổ sách và lợi nhuận.

Đương nhiên, cái gọi là sổ sách không phải là tài sản riêng của mỗi nhà, mà là sản nghiệp công ty do Cửu Môn cùng quản lý.

Trương Khải Sơn có tư duy rất có tầm nhìn xa.

Để có thể giữ chân tốt hơn những cao thủ còn lại trong Cửu Môn, ông đã đặc biệt trích một phần sản nghiệp của mình ra phân phối xuống.

Và đặc biệt đặt ra quy tắc: mười năm kiểm tra sổ sách một lần, dựa vào số liệu để phân phát phần thưởng.

Phần thưởng không phải là một viên kẹo hay một đóa hoa hồng nhỏ.

Mà là manh mối và thông tin về các ngôi mộ cổ, có nghĩa là tiền cứ thế ào ào bay vào nhà.

Đương nhiên, anh cũng có thể gian lận.

Chỉ là Trương Nhật Sơn cũng không phải hoàn toàn ăn chay.

Trương Khải Sơn năm đó đã để lại không ít hậu chiêu, gần như toàn bộ đều giao cho vị phó quan trung thành nhất này.

“Hội trưởng, đây là sổ sách của Lý gia chúng tôi.” Lý Thủ Nháo đứng dậy, vẻ mặt ân cần đưa quyển sổ trong tay đến trước mặt Trương Nhật Sơn.

“Cứ yên tâm.” “Vâng vâng.” “Hội trưởng, đây là sổ sách của Tề gia chúng tôi.” Tề Án Mai theo sát phía sau đưa sổ sách lên.

Có lẽ không khí đã hòa hoãn, Hồng Hà lại bày ra dáng vẻ lão thái gia.

Lấy sổ sách từ trong ngực ra, ném thẳng đến trước mặt Trương Nhật Sơn: “Phó quan, đây là sổ sách của Hồng gia chúng tôi.” Sổ sách của Trần gia nằm trong tay Hoắc Đạo Phu.

Không gây thêm chuyện gì, hắn rất cung kính đưa qua.

Tiếp theo là Hoắc Tú Tú và Giải Ngữ Hoa.

Cuối cùng chỉ còn lại Ngô Mặc ngồi trên ghế không hề nhúc nhích.

Ánh mắt mọi người bất giác nhìn về phía cậu.

“Nhìn tôi làm gì?” Ngô Mặc đảo mắt.

Đang định nói trong túi mình không có cái thứ rách nát này thì Nhị Kinh ở sau lưng không nhịn được nữa liền thúc cậu một cái, thấp giọng nhắc nhở: “Quyển sổ hôm trước đưa cho cậu chính là sổ sách, không mang theo à?” “Sổ gì… Vãi chưởng!” Ngô Mặc đột nhiên nhớ ra mình đã mang quyển sổ về phòng ngủ, lật xem hai trang đã bị những con số chi chít làm cho chóng mặt, liền tiện tay vứt lên bàn trà.

Sau đó… quên mất.

Nói thật chú Kinh có tát chết mình không nhỉ?

“Cậu… Thôi bỏ đi.” Nhị Kinh bị một loạt thao tác của Ngô Mặc làm cho đau đầu, chỉ có thể thở dài thay cậu gánh tội: “Trương hội trưởng thật sự xin lỗi, sổ sách bị tôi để quên ở biệt thự, tôi sẽ lập tức qua đó… không, lập tức phái người qua lấy.” Ông không dám để Ngô

Mặc một mình ở lại đây.

Nếu thật sự gây ra phiền phức hoặc tiện tay giết chết ai đó, chuyện sau này sẽ không dễ xử lý.

Người ta thường nói, kẻ ngang ngược sợ kẻ không cần mạng.

Vẻ mặt không nói lý của Ngô Mặc đã khắc sâu vào lòng người.

Không ai muốn đối đầu trực diện với cậu ta nữa, chỉ có thể im lặng coi như không thấy.

Trương Nhật Sơn không mở miệng trách móc, gật đầu với Nhị Kinh.

Nhị Kinh chắp tay, xoay người rời khỏi chính sảnh.

Tiếp theo là thời gian xem sổ sách nhàm chán.

Chuyện này thuộc về nội bộ Cửu Môn.

Doãn Nam Phong và ba người A Ninh không tiện tiếp tục nhìn trộm, liền đi làm việc của mình.

Ngô Mặc co người trên ghế chỉ cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Hiện tại không tiện kéo Hoắc Tú Tú và Vương Bàn Tử tán gẫu, chỉ có thể nhắm mắt vắt chéo chân suy nghĩ lung tung. 72.

Sắp tới lão Trương sẽ đi trấn giữ Thanh Đồng Môn, không biết tình hình bên đại ca thế nào rồi?

Bạch Mã và Văn Thành công chúa có cản được anh ấy không?

Bản đồ Trần gia đưa là chỉ nơi nào?

Cổ Đồng Kinh?

Không đúng, mình nhớ trong phim Trần gia căn bản không biết lộ tuyến của Cổ Đồng Kinh.

Nếu không đã không ép Trương Nhật Sơn ra mặt.

Ngay lúc Ngô Mặc đang suy nghĩ vẩn vơ, Trương Nhật Sơn đặt quyển sổ cuối cùng trong tay xuống: “Ha ha, tôi đã xem qua một lượt, phải nói là sổ sách làm rất đẹp.” “Hội trưởng đại nhân, lời này nói có hơi võ đoán quá rồi.” Gã mặt sẹo không phục, lờ đi ám hiệu của gã đeo kính, lạnh lùng hừ nói: “Trần gia chúng tôi trước nay luôn tuân thủ quy củ, tuyệt đối không gian lận trên sổ sách.” “Ồ?

Vậy sao?” Ngô Mặc ngậm một que kẹo không biết lôi ra từ đâu, cười tủm tỉm xen vào một câu: “Nếu có gian lận, Trần gia có bị tuyệt tự tuyệt tôn không?” “Mẹ kiếp mày…” “Được rồi, nói chuyện chính trước.” Trương Nhật Sơn mặt không biểu cảm liếc gã mặt sẹo một cái, ánh mắt đầy sát khí khiến đối phương phải nuốt lại lời chửi thề sắp thốt ra.

“Chuyện sổ sách tạm gác lại, lát nữa sẽ có chuyên gia kiểm tra.” Trương Nhật Sơn nâng chén trà lên nhấp một ngụm, vẫn ung dung nói: “Thời đại thay đổi quá nhanh, một số quy củ phải thay đổi theo thời thế, cứ đánh đánh giết giết quá phù phiếm, hợp tác mới có thể đôi bên cùng có lợi.” Ngô Mặc nín cười ghé sát vào Giải Ngữ Hoa, thấp giọng nói: “Vị này chuyển nghề đi bán thực phẩm chức năng bổ thận rồi à?

Cũng phải, tuổi cao thận yếu.” “Im miệng.” Giải Ngữ Hoa đầu to như cái đấu, tay dưới bàn lặng lẽ véo vào đùi Ngô Mặc.

Hành động này ngược lại cho Ngô Mặc cơ hội.

Đúng là học thói xấu thì nhanh.

Ngô Mặc nổi máu dê, trực tiếp nắm lấy tay Giải Ngữ Hoa nhân cơ hội sàm sỡ một chút.

Giải Ngữ Hoa: “…” Lý Thủ Nháo đang thèm muốn chuyện ở biên giới, nghe thấy lời này lập tức đứng dậy phụ họa: “Hội trưởng nói đúng, đoàn kết mới có thể cùng thắng, mấy nhà chúng ta là tình nghĩa tổ tiên để lại, có chuyện nên giúp đỡ lẫn nhau.” “Đúng đúng đúng.” Tần suất gật đầu của Tề Án Mai cực nhanh, đến nỗi Ngô Mặc nghi ngờ giây tiếp theo mặt ông ta có đập vào mặt bàn không.

“Phó quan, Phật gia năm đó đã đặt ra quy củ, sau khi kiểm tra sổ sách sẽ đưa ra thông tin về mộ cổ.” Hồng Hà đặt chén trà xuống, hừ một tiếng: “Bây giờ ngài không theo lệ cũ, là muốn chiếm làm của riêng sao?” Dường như trong lòng có oán hận, Hồng Hà tiếp tục nói: “Còn về chuyện hợp tác?

Ha ha, lão phu đã ngoài bảy mươi, đã có lòng mà không có sức.” “Hồng lão, ngài đây…” Tiếp theo là một trận đấu võ mồm, nghe mà Ngô Mặc thật sự muốn đứng dậy bỏ đi.

Cái buổi tụ họp Cửu Môn chó má.

Nhìn mấy bộ mặt tham lam kia, thật đúng là khiến người ta buồn nôn.

Nhưng cũng gián tiếp nói lên một vấn đề ---- Trương Nhật Sơn không áp chế được người của Cửu Môn.

Chuyện không liên quan đến mình thì mặc kệ.

Ngô Mặc không muốn tham gia vào cuộc tranh cãi này, lạnh lùng quan sát mấy tên hề biểu diễn.

Hoắc Đạo Phu ba lần năm lượt nhìn về phía Ngô Mặc.

Trong lòng mơ hồ cảm thấy người này tuyệt đối không phải kẻ vô não như vẻ bề ngoài.

“Các người đều muốn thông tin mộ cổ?” Trương Nhật Sơn đặt mạnh chén trà xuống bàn, lập tức cắt đứt tiếng tranh cãi của mọi người. 73.

Hoắc Tú Tú nhún vai ra vẻ có cũng được không có cũng không sao:

“Trương hội trưởng, Hoắc gia tôi thế nào cũng được, muốn cho thì nhận, không cho cũng không miễn cưỡng, dù sao cũng không chết đói.” Oa!

Ra dáng du côn ghê.

Hoắc Đạo Phu ngạc nhiên nhìn Hoắc Tú Tú, sâu trong đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Hoắc Tú Tú là cháu gái ruột của Hoắc lão thái thái.

Bất cứ hậu bối nào có chút tâm tư đều ít nhiều nghe qua hoặc gặp qua cô.

Ngoan ngoãn, hiểu chuyện, thục nữ.

Những từ ngữ này gần như là nhãn dán trên người cô.

Chương 1434

Hoắc Đạo Phu lúc nhỏ thường xuyên bị chi thứ bắt nạt.

Học chó sủa chui qua háng gần như là chuyện vặt, thậm chí còn bị dí đầu vào bồn tiểu bắt uống nước bẩn trong đó.

Hắn cố gắng phản kháng, nhận lại là sự bắt nạt còn dữ dội hơn.

Có một lần Hoắc Tú Tú theo bà nội ra ngoài làm việc, vô tình bắt gặp Hoắc Đạo Phu đang bị bắt nạt.

Cô lập tức đuổi đám nhóc xấu đi, rồi định kéo Hoắc Đạo Phu đi mách tội.

Lúc này Hoắc Đạo Phu vô cùng căm hận người nhà họ Hoắc.

Hắn cho rằng bi kịch của mình đều do Hoắc lão thái thái xử sự không công bằng gây ra.

Ngay lập tức hắn hung hăng đẩy Hoắc Tú Tú còn nhỏ tuổi ra, người đầy bẩn thỉu lết đôi chân bị thương rời đi.

Sau này hắn có ý vô ý nghe được không ít tin tức về Hoắc Tú Tú.

Không ngoài những từ như ưu tú, thục nữ.

Hoắc Đạo Phu vô cùng khinh thường.

Xã hội bây giờ tôn sùng cá lớn nuốt cá bé, tương lai Hoắc gia giao cho loại người này thì có khác gì kẻ ăn mày?

Sau này Hoắc Đạo Phu trốn ra nước ngoài.

Dựa vào niềm tin nhất định phải đoạt lấy đại quyền Hoắc gia mà liều mạng nỗ lực.

Trần Kim Thủy chỉ là một hòn đá lót đường để hắn đoạt lại Hoắc gia.

Lần này tham gia tụ họp Cửu Môn là do Hoắc Đạo Phu chủ động đề xuất với Trần Kim Thủy, mục đích chính là muốn xem xem đương gia nhà họ Hoắc hiện tại có phong thái thế nào.

Kết quả… Hình như có gì đó không giống nữa?

Chẳng lẽ… phát triển lệch rồi?

Hay là người đến không phải Hoắc Tú Tú?

Hoắc Đạo Phu rơi vào hoang mang.

Lúc này, cuộc tranh luận trong đại sảnh vẫn tiếp diễn.

Hồng Hà không biết lên cơn gì, thay đổi thái độ dửng dưng thường ngày.

Lời lẽ không ngừng chèn ép Trương Nhật Sơn, nhất định bắt đối phương phải đưa ra phần thưởng mà Phật gia đã nói lúc đầu.

Không đưa?

Được, đừng trách Hồng gia sau này không tham gia vào chuyện của Cửu Môn.

Ngô Mặc tuy không ưa Trương Nhật Sơn, nhưng bây giờ lại càng không ưa Hồng lão đầu, cậu phun một vỏ hạt dưa về phía đối phương, mỉa mai: “Mẹ kiếp, hôm nay đúng là mở mang tầm mắt, ăn xin mà còn chủ động gọi món.” “Lý lẽ hùng hồn như vậy, có báo trước với Diêm Vương một tiếng không, để lúc xuống dưới không cần xếp hàng mà đầu thai thẳng vào kiếp súc sinh?” Trương Nhật Sơn ngạc nhiên nhìn Ngô Mặc.

Ông nằm mơ cũng không ngờ, nhị thiếu gia nhà họ Ngô lại có lúc ra mặt chửi người giúp mình.

Mà phải nói, nghe cậu ta chửi người khác đúng là có cảm giác sảng khoái.

Hồng Hà liên tiếp bị Ngô Mặc làm mất mặt, đứng dậy giận không kìm được đập mạnh bàn.

Khuôn mặt già nua thường ngày có vẻ hiền từ giờ đây tái mét, nghiến răng nghiến lợi hận thù nói: “Thằng nhãi nhà họ Ngô, hôm nay mày quyết tâm đối đầu với Hồng gia ta phải không?” “Ông nói vậy thì là vậy thôi.” Ngô Mặc thản nhiên cắn hạt dưa, quay đầu nhìn Hoắc Đạo Phu đối diện: “Này, anh bạn, anh khá rành về quy củ và lịch sử Lão Cửu Môn nhỉ.” “Cũng tạm.” Hoắc Đạo Phu gật đầu.

“Vậy thì tốt.” Ngô Mặc khẽ cười: “Tôi nghe nói năm đó Trần Bì A Tứ đã giết Tứ gia ban đầu của Cửu Môn để lên ngôi.” “Có chuyện đó không?” “Ừ, có nghe nói.” Hoắc Đạo Phu nhướng mày: “Ngô tiên sinh nhắc đến chuyện này, chẳng lẽ định bắt chước?” 74.

“Cũng có chút ý định, chỉ là vẫn luôn không tìm được đối tượng thích hợp.” Ngô Mặc cười tủm tỉm nhìn Hồng Hà, nói đầy ẩn ý: “Nhưng hôm nay xem ra có người không kìm được muốn tự dâng mình đến cửa a.” “Thằng ranh, muốn vị trí của Hồng gia ta, mày còn non lắm.” Hồng Hà tức quá hóa cười: “Đừng nói là mày, ngay cả nhị thúc, tam thúc của mày… mày… mày ném cái gì…” Chữ “đó” còn chưa nói ra, người đã lảo đảo hai cái rồi ngã xuống đất.

“Mẹ kiếp, mày chơi gian.” Mấy người gã mặt sẹo vội vàng đứng dậy lùi lại, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm Ngô Mặc, sợ trở thành mục tiêu tiếp theo.

“Bình tĩnh, đừng lo, chỉ là thuốc ngủ bình thường thôi.” Ngô Mặc vắt chéo chân xua tay: “Bây giờ là thiên hạ của người trẻ, mấy lão già nóng nảy quá, đạo lý thì vừa thối vừa dài như cái giẻ quấn chân, nghe mà buồn ngủ.” Trương Nhật Sơn: “???” (Hình như mình cũng bị chửi.) “Thuốc ngủ?” Gã cơ bắp gân cổ hét lên: “Mày coi ông đây là thằng ngốc à?

Thuốc ngủ gì mà không cần uống cũng ngã được?” “Không tin?” Ngô Mặc khẽ cười: “Hay mày thử xem?” Gã mặt sẹo nhìn chằm chằm Ngô Mặc, trầm ngâm một lát rồi nói: “Ngô tiên sinh, đương gia của chúng tôi rất ngưỡng mộ phong cách hành sự của cậu, chuyện ở Trường Sa là hiểu lầm, hay là hai nhà chúng ta hợp tác cùng mưu đồ đại sự, thế nào?” “Còn có Trương hội trưởng.” Ánh mắt gã mặt sẹo chuyển sang Trương Nhật Sơn, chắp tay nói: “Vừa rồi là tôi lỗ mãng, thứ trong hộp ngài cũng đã thấy, không biết hội trưởng đại nhân có suy nghĩ gì?

Trần gia chúng tôi rất có thành ý.” Gã mặt sẹo trực tiếp lờ đi Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú.

Một tên công tử bột, một đứa con gái, nếu không phải dựa vào cơ nghiệp tổ tiên để lại, thì đã bị người ta nuốt chửng trong phút mốt rồi.

Giọng điệu có chút chua chát.

Trong lòng thì thật sự ghen tị, ngưỡng mộ hai người đầu thai tốt.

Còn về hai tên phế vật Lý Thủ Nháo và Tề Án Mai, căn bản không đáng để Trần gia tốn công lôi kéo.

Cho một khúc xương là tự khắc cun cút chạy đến cửa.

“Hợp tác?

Nói xem nào.” Ngô Mặc không lập tức từ chối, dù sao nghe cũng không mất tiền, tiện thể xem Trần gia rốt cuộc muốn giở trò gì.

“Chuyện này…” Gã mặt sẹo có chút do dự: “Nơi này không tiện nói chuyện, hay là chúng ta tìm một nơi nói chuyện riêng?” “Riêng?” Ngô Mặc hai tay ôm ngực, vẻ mặt kinh hãi: “Ngươi không phải là nhìn trúng mỹ mạo của ta, định tìm cơ hội ra tay chứ?” 75.

Gã mặt sẹo: “( )” Mẹ kiếp, điên rồi à?

Giải Ngữ Hoa cúi đầu day day trán.

Hình như từ sau khi từ núi tuyết trở về, trên người thằng nhóc nhà mình lại mở khóa thêm vài thuộc tính kỳ quái nào đó.

Gã mặt sẹo coi như đã nhìn ra, vị này của nhà họ Ngô là một kẻ cực kỳ không biết xấu hổ.

Nói trắng ra là chưa thấy thỏ chưa thả chim ưng.

Xem ra chỉ có thể tiết lộ một ít thông tin quan trọng.

“Không biết các hạ có từng nghe nói về Tứ đại cổ kính chưa.” Gã mặt sẹo đắn đo một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Tương truyền từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, giữa trời đất đã xuất hiện bốn tấm gương cổ, cụ thể lai lịch thế nào chưa từng có cổ tịch ghi lại, tên gọi cũng đa phần do người đời sau dựa vào công năng mà đặt.” Cổ kính?

Lòng Ngô Mặc khẽ động.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Mình đang định đi tìm Vô Tật Kính, không ngờ Trần gia lại tự dâng đến cửa.

Chỉ là không rõ bọn họ nắm giữ tấm gương nào?

Nếu là ba tấm còn lại, mình cũng không có hứng thú lớn như vậy.

Bề ngoài Ngô Mặc vẫn bình tĩnh, vẫn giữ thái độ cà lơ phất phơ ra vẻ không quan tâm, thực tế hận không thể xông lên tát chết gã mặt sẹo.

Nói nhảm nhiều thế, có thể vào thẳng vấn đề chính không?

Gã mặt sẹo dường như sợ người khác không biết học thức uyên bác của mình, nói nhảm một tràng dài lê thê.

Cuối cùng mới nói.

“Kính Chiếu Cốt của Tần Vương không biết tung tích ở đâu, có lời đồn rằng đã bị thất lạc ở Nam Hải, với điều kiện hiện tại của chúng ta mà ra biển tìm kiếm thì hơi phi thực tế.” Giọng điệu của gã mặt sẹo pha chút đắc ý, hắn nhếch mép nhìn Ngô Mặc: “Thế nào hả huynh đệ, có động lòng không?

Món đồ bồi táng được đặt cùng Vô Tật Kính thì chắc chắn không phải tầm thường đâu nhỉ.” Vô Tật Kính?

Thật sự là nó sao?

Lòng Ngô Mặc dấy lên nghi ngờ.

Anh bạn Hệ thống từng nói người cuối cùng có được Vô Tật Kính là Trương Khải Sơn.

Sau đó thì không rõ tung tích của nó nữa.

Tin tức mà nhà họ Trần có được là nơi cất giữ ban đầu, hay là nơi Trương Khải Sơn giấu sau này?

Thấy Ngô Mặc có vẻ không hề động lòng, gã mặt sẹo có chút bất mãn: “Anh em, có phải cậu không biết giá trị của gương cổ không?

Chúng ta đều là người trẻ tuổi, hay là tìm chỗ nào làm ly rượu rồi tán gẫu một lát?” Trên đời không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Trần Kim Thủy nhận được tin tức từ Trường Sa gửi về, đã đánh giá lại thực lực của nhà họ Ngô.

Chương 1435

Hắn ta ngầm dặn dò gã mặt sẹo, lần tụ họp Cửu Môn này phải quan sát kỹ người nhà họ Ngô, thu phục được thì thu phục, không thu phục được thì dùng lợi ích dụ dỗ.

Hắn không tin trên đời này lại có người không ham tiền.

Nhà họ Trần ở vùng biên giới là một gia tộc lớn, ngấm ngầm làm không ít chuyện phi pháp.

Giết người phóng hỏa đối với gã mặt sẹo mà nói cũng chỉ như trò chơi.

Hắn tự tin tràn đầy chạy đến kinh đô chuẩn bị đại triển thân thủ, không ngờ trong mơ cũng không nghĩ tới lại bị Trương Nhật Sơn cho một trận.

Chỉ có thể tự an ủi mình rằng rồng mạnh không áp được rắn độc địa phương.

Lại phát hiện ra Ngô Mặc cũng không phải dạng dễ chọc.

Cân nhắc lợi hại, hắn quyết định làm theo lời gia chủ, dùng lợi ích dụ dỗ.

Gã mặt sẹo dừng lại một lát, quay đầu nhìn Trương Nhật Sơn: "Đương nhiên, nếu Trương hội trưởng có hứng thú thì có thể cùng tham gia.

Gia chủ của chúng tôi ngưỡng mộ ngài đã lâu, vẫn chưa có cơ hội đích thân đến thăm, nay tôi đến kinh đô cũng có thể thay ngài ấy kính ngài vài ly rượu." Thái độ trước sau bất nhất thế?

Ngô Mặc nhìn gã mặt sẹo bằng ánh mắt khác.

Chẳng trách nhà họ Trần có thể đứng vững ở biên giới, hóa ra đám nhân viên cốt cán không phải toàn là lũ óc heo vô dụng.

Ngô Mặc đổi tư thế, vắt chân chéo chữ ngũ, tay phải khẽ gõ lên mặt bàn, ung dung nói: “Tán gẫu thì không vấn đề gì, có điều...” “Có điều gì?” “À!

Có điều mày ở nhà họ Trần thì xếp thứ mấy?” Ngô Mặc châm một điếu thuốc, rít một hơi: “Tao không muốn lãng phí thời gian vào những người không quan trọng.

Nếu nhà họ Trần các người có thành ý thì kêu gia chủ của các người đến nói chuyện với tao.

Còn người khác à, Gia đây không có hứng thú.” “Mày...” Gã mặt sẹo bị bẽ mặt, sắc mặt lại một lần nữa trở nên u ám.

Hoắc Đạo Phu vỗ vỗ cánh tay hắn, ra hiệu đừng nổi giận, rồi quay đầu nhìn Ngô Mặc, cười nói: “Theo tôi được biết, gia chủ nhà họ Ngô là ngài Ngô Nhị Bạch, ở Trường Sa lo liệu mọi việc là ngài Ngô Tam Tỉnh, ngài hình như còn có một người anh trai.

Lễ qua lễ lại, thứ cho tôi nói thẳng, vậy các hạ ở nhà họ Ngô thì xếp thứ mấy?” Khiêu khích?

Nhị Kinh chau mày, ánh mắt nhìn Hoắc Đạo Phu lộ ra một tia sát ý.

Hoắc Đạo Phu chắp tay: “Xin lỗi, chỉ là ví dụ để nói rõ thôi.

Điều tôi muốn nói là mọi người đều là người trẻ, đều có chí tiến thủ, cùng nhau hợp tác phát tài không tốt sao?” “Về phần thân phận địa vị?

Vị bên cạnh tôi đây là em trai ruột của Trần gia chủ, ở nhà họ Trần cũng thuộc hàng top đầu, e rằng địa vị cũng không hơn kém ngài là bao.” Ngô Mặc trước nay không thích bị người khác đè đầu, dù là nói chuyện phiếm cũng phải chiếm thế thượng phong.

Nhưng lúc này lại trái với thường lệ, không lập tức đáp trả.

Hắn búng tàn thuốc, cười nói: "Phát tài đương nhiên là chuyện tốt, có điều... phần chia thì tôi phải lấy phần lớn." "Mày muốn bao nhiêu?" Gã mặt sẹo hỏi.

"Chín thành chín, còn lại nhà họ Trần các người tự chia với nhau." Vương Bàn Tử suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

Không hổ là con tỳ hưu lớn nhà ta, quả thực còn ác hơn cả Chu Bái Bì năm xưa mấy phần.

Người ta chỉ cạo lớp da đất, còn mày thì đến cả tấm ván quan tài trong mộ tổ nhà đối phương cũng không chừa lại.

"Mẹ kiếp, mày đùa tao à?" Gã mặt sẹo đập bàn, giận dữ nói: "Ông đây tử tế bàn bạc với mày, mày đúng là thứ được voi đòi tiên." Giải Ngữ Hoa cầm chén trà lên mân mê.

Nắp chén trà đang nhấc lên nhắm thẳng vào vị trí cổ của gã mặt sẹo.

Trương Nhật Sơn lạnh lùng liếc gã một cái.

Gã mặt sẹo nén giận trong lòng, đá văng cái bàn rồi quay người đi ra ngoài: "Mẹ nó, hôm nay ông đây nhận thua, nhưng núi cao sông dài, sau này chúng ta cứ chờ xem." Hoắc Đạo Phu chậm một bước, chỉ có thể đứng dậy đi theo gã mặt sẹo rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

"Đồ ngu." Ngô Mặc búng điếu thuốc, đứng dậy vươn vai: "Hội trưởng đại nhân, nếu không có chuyện gì thì tôi cũng đi đây.

Sáng dậy sớm quá, vốn định kiếm chút chác, kết quả ngài keo kiệt như quỷ, một xu cũng không nhả ra, thật là chán.

Sớm biết thế này thì có kiệu tám người khiêng mời, Gia đây cũng không thèm đến.” “Cứ thế mà đi à?” Trương Nhật Sơn hỏi.

Ngô Mặc nhún vai: “Chứ sao nữa?

Ngài thanh toán phí đi đường cho tôi à?” “Phí đi đường thì dễ nói thôi, có điều...” Trương Nhật Sơn liếc nhìn Hồng lão đầu đang bất tỉnh nhân sự trên mặt đất, nhướng mày: “Làm xong việc không dọn dẹp hậu quả sao? 76.

Tôi nhớ Cẩu Ngũ gia làm việc trước nay không bao giờ để lại hậu họa.” “Vãi chưởng, ý ông là bảo tôi giết quách lão già này đi à?” Ngô Mặc trừng mắt.

Trương Nhật Sơn: “???” Thấy hơi mệt tâm.

Ngô Nhị Bạch nuôi con kiểu gì thế này?

Kể từ sau khi bị Ngô Mặc lừa mất năm mươi vạn, Trương Nhật Sơn về đến kinh đô liền cho người điều tra tình hình của Ngô Mặc.

Biết được Ngô Mặc từ nhỏ lớn lên cùng Ngô Nhị Bạch, nhận thức của ông ta về Ngô Nhị Bạch lập tức được làm mới.

“Giết thì không đến mức.” Trương Nhật Sơn bất đắc dĩ lắc đầu: “Hà lão tuổi đã cao, hôn mê lâu dễ xảy ra nguy hiểm, cậu vẫn nên đưa thuốc giải ra đi.” “Thuốc giải?

Không vấn đề.” Ngô Mặc thuần thục lôi từ trong túi quần ra một tấm danh thiếp ném cho Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn có chút kỳ quái, nhặt danh thiếp lên liếc nhanh một cái.

Danh thiếp rất đơn giản: dòng đầu tiên là số điện thoại, bên dưới là một dãy số dài ngoằng.

Dãy số dài này không ngoài dự đoán chính là số tài khoản ngân hàng.

“Hội trưởng, tôi cũng khó xử lắm, bây giờ vật giá leo thang, cái gì cũng cần tiền, mà đồ ở kinh đô đắt quá, một người làm công ăn lương như tôi ăn bữa sáng cũng không dám gọi thêm hai cái bánh bao.” Ngô Mặc dang hai tay ra, làm bộ bất đắc dĩ rồi nói tiếp: “Nhưng chúng ta đều là người quen cũ, tôi nể mặt ngài, ba mươi vạn một liều, không thiếu một xu, tiền vào tài khoản là tôi nói cho ngài biết thuốc giải, thế nào?” “Tôi nghĩ hội trưởng đại nhân cũng không muốn có người chết trên địa bàn của mình đâu nhỉ?” Nói dối không chớp mắt cũng chỉ đến thế là cùng.

“Này, cậu nhóc, đừng quá đáng quá, hội trưởng đại nhân không truy cứu chuyện trước kia của cậu là may lắm rồi, còn dám tống tiền ngay trước mặt à?” 77.

Lý Thủ Não sợ Trương Nhật Sơn không để ý đến mình, cố gắng tìm cách gây chú ý.

Tuy nhiên, màn nịnh bợ của gã chẳng có tác dụng gì, hoàn toàn là vỗ mông ngựa vỗ nhầm vào chân ngựa.

Trương Nhật Sơn lặng lẽ nhìn Ngô Mặc, một lúc lâu sau mới đứng dậy cười nói: “Nếu không có việc gì gấp, hay là qua kia nói chuyện vài câu?” ...

Phòng bên cạnh.

Ngô Mặc vắt chân chéo chữ ngũ ngồi trên ghế sô pha, dáng vẻ thản nhiên như đang ở phòng khách nhà mình.

Trương Nhật Sơn ngồi đối diện, nhấc ấm trà lên rót hai chén, đưa tay nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt Ngô Mặc, cười khẽ nói: “Tiểu hữu, cậu và tôi quen biết đã lâu, nhưng sao tôi lại cảm thấy từ lần đầu gặp mặt cậu đã có chút địch ý với tôi nhỉ?” “Không biết có thể hỏi một câu, là vì nguyên cớ gì không?” “Có à?” Ngô Mặc cầm chén trà lên từ từ thưởng thức.

"Không có sao?" Ngô Mặc đặt chén trà xuống, nhún vai đáp lại một câu cực kỳ qua loa: "Ông nói có thì là có thôi, dù sao tôi cũng chẳng mất mát gì." Trương Nhật Sơn có chút đau đầu.

Sống cả trăm năm, đủ loại người đã gặp qua không ít, duy chỉ có đứa cháu trai này của Cẩu Ngũ gia là khó đối phó nhất.

Lần đầu gặp mặt đã chửi mình một trận, có thể hiểu là tuổi trẻ bồng bột, không chịu nhường ai.

Nhưng sau đó lại không hề che giấu sự chán ghét đối với mình.

Theo điều tra của ông ta, thái độ của Nam Phong đối với mình thay đổi lớn rất có thể cũng là do bị nó ảnh hưởng.

Chỉ là... tại sao chứ?

Ba đứa nhóc nhà họ Ngô đều do một tay mình nhìn chúng lớn lên.

Mỗi lần gặp mặt đều cung cung kính kính với mình, chẳng hề có mâu thuẫn gì phát sinh.

Vậy mà thằng nhóc này là sao? 78.

Chẳng lẽ có người muốn ly gián quan hệ giữa nhà họ Ngô và mình?

Trương Nhật Sơn nghĩ mãi không ra, định bụng tiếp tục thăm dò vài câu: "Ta và ông nội cháu là bạn nhiều năm, nói câu không phải, cháu gọi ta một tiếng ông..." "Dừng!" Ngô Mặc xua tay, hừ một tiếng: "Tôi không có thói quen đi nhận ông nội khắp nơi, chứ cháu trai thì đầy ra đấy, nếu muốn nhận họ hàng với tôi, vai vế này thì tôi có thể cân nhắc một chút." Thôi rồi.

Không nói chuyện tiếp được.

Chương 1436

Trương Nhật Sơn cũng không quen với việc lấy mặt nóng áp mông lạnh, lắc đầu chuyển chủ đề: “Nếu đã vậy thì cứ xưng hô ngang hàng đi.

Tiểu hữu, chuyện của Hồng lão vẫn phải phiền cậu ra tay giải quyết một chút, ông ấy và Nhị thúc, Tam thúc của cậu đều có giao tình, cậu làm như vậy không sợ hai người họ trách tội sao?” Nói đến đây, Trương Nhật Sơn không khỏi có chút tò mò.

Ngô Nhị Bạch làm việc trước nay luôn cẩn thận.

Nếu ông ta biết Ngô Mặc đại náo buổi tụ họp Cửu Môn, không biết có trách phạt nặng thằng nhóc trước mắt này không?

“Chuyện nhà, không tiện tiết lộ.” Thấy Trương Nhật Sơn vòng vo tam quốc không nói vào chuyện chính, Ngô Mặc càng lúc càng cảm thấy mất kiên nhẫn, lôi thuốc ra hút một hơi: “Đừng lề mề nữa, lão già đó chết hay không chẳng liên quan đến tôi, tôi vẫn câu nói cũ, đưa tiền thì có thuốc giải, nếu không muốn thì tôi đi trước đây.” Trương Nhật Sơn biết rõ nhà họ Hồng còn giữ lại không ít át chủ bài.

Bất luận xét từ phương diện nào, cũng không thể để Hồng Hà xảy ra chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Dù sao tiền đối với ông ta cũng chỉ là một đống con số.

Ông ta lấy điện thoại ra, ra vẻ trưởng bối cưng chiều và bất đắc dĩ, vừa chuyển khoản vừa cười lắc đầu: “Ngũ gia mà còn sống, biết cậu ra nông nỗi này, cũng không biết nên khóc hay nên cười nữa?” “Ting...” Tiếng tin nhắn vang lên.

Ngô Mặc đếm số không trên đó, vô cùng hài lòng đứng dậy định đi.

Hành động đột ngột này khiến Trương Nhật Sơn ngớ người: “Cậu... cứ thế mà đi à?” “À, đúng rồi, quên nói cho ông thuốc giải.” Ngô Mặc dừng bước.

Hắn quay người nhìn Trương Nhật Sơn, trên mặt nở một nụ cười gian xảo: “Loại thuốc vừa rồi dùng cho lão già là một loại thuốc mê do tôi tự bào chế, hiệu quả rất tốt, nếu không dùng thuốc giải đặc biệt, lão già đó rất có khả năng sẽ ra đi trong giấc mộng.” “Đúng rồi, ông đã nghe qua Miêu Cương Ngũ Độc chưa?” Ngô Mặc dường như nghĩ ra chuyện gì đó vui vẻ, mày bay mắt múa, ra vẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Nghe qua rồi, lẽ nào thuốc độc của cậu có điểm chung với nó?” “Dược hiệu thì không, nhưng thuốc giải thì có điểm tương đồng kỳ diệu.” Nụ cười trên môi Ngô Mặc càng rõ hơn.

Trương Nhật Sơn theo bản năng cảm thấy có điều chẳng lành.

“Thôi được rồi, tôi cũng không úp mở nữa.” Ngô Mặc đi đến bên cạnh Trương Nhật Sơn, bàn tay dùng sức vỗ vỗ vai ông ta: “Thuốc giải nói đơn giản thì hơi khó, nói khó lại vô cùng đơn giản, chỉ cần dùng nước ngâm vớ hơn một tháng chưa giặt cộng thêm đậu phụ thối, đun nóng lên rồi đổ vào miệng, chưa đến nửa tiếng là tỉnh lại.” Vớ và đậu phụ thối?

Trương Nhật Sơn ngờ vực nhìn Ngô Mặc: “Cậu... không đùa đấy chứ?” “Tôi không bao giờ đùa với tiền.” Ngô Mặc đi đến cửa rồi lại quay đầu nhắc nhở: “Thiện ý nhắc nhở một câu, mùi vị càng đậm đặc thì dược hiệu càng tốt, nếu tìm được loại chân thối cực phẩm, e rằng vài phút là tỉnh lại.” Trương Nhật Sơn hoang mang.

Trên đời lại có loại thuốc giải kỳ lạ đến vậy sao?

Thằng ôn con nào nghĩ ra thứ này vậy?

Ông ta đâu biết, thuốc mê là tác phẩm của Ngô Mặc trong bốn năm buồn chán.

Còn vì sao thuốc giải lại phải dùng vớ?

Có thể nói là một loại hoài niệm đi.

Dù sao chân của mấy anh em cậu cũng không thơm cho lắm, đặc biệt là Hắc Nhãn Kính lại càng là trùm trong số đó.

Hắn phủi mông bỏ đi, Trương Nhật Sơn rơi vào mờ mịt.

Đậu phụ thối thì dễ kiếm.

Nhưng vớ một tháng không giặt thì đi đâu mà kiếm ra? ...

Quay trở lại đại sảnh.

Ánh mắt Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú pha chút lo lắng. 79.

Ngô Mặc đáp lại bằng một ánh mắt không sao, chắp tay sau lưng ung dung đi ra cửa: “Được rồi, buổi tụ họp kết thúc rồi, Gia đây còn có việc phải xử lý, xin phép đi trước.” Nhị Kinh sững người.

Im lặng một giây, rồi nhanh chóng đi theo: “Thiếu gia, cậu...” “Kinh thúc, về rồi nói.” “Vâng.” Vương Bàn Tử theo sát phía sau, mấy người nghênh ngang rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ngô Mặc nghĩ nếu đi mà không nói với Doãn Nam Phong một tiếng, sau này chắc chắn sẽ không yên thân.

Trước khi lên xe, cậu đặc biệt gửi một tin nhắn: ‘Khoản bồi thường lão già kia trả rồi, đừng có tìm tôi đòi đấy.’ Ngô Mặc và mấy người vừa rời khỏi sảnh chính, Lý Thủ Não đập bàn giận dữ nói: “Đây là cái chuyện quái gì vậy?

Giải đương gia, ngài cứ thế ngồi yên không quản sao?

Nhà họ Hồng là gia tộc của sư phụ ngài, ngài cứ trơ mắt nhìn Hà lão bị người ta sỉ nhục à?” “Chứ sao nữa?” Giải Ngữ Hoa ngước mắt liếc Lý Thủ Não một cái, không hề né tránh nói: “Lý đương gia sợ là quên rồi nhỉ, tôi và nhà họ Ngô là họ hàng xa, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, không tiện tham gia vào chuyện này.” Hoắc Tú Tú suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

Hoa ca càng ngày càng biết nói dối không chớp mắt.

Nếu hôm nay người bị bắt nạt là Tiểu Mặc ca ca?

Đến lúc đó đừng nói là Hồng lão đầu, cả nhà họ Hồng cũng sẽ bị Hoa ca điên cuồng báo thù.

“Ngài...” Lý Thủ Não nghẹn lời.

Giải Ngữ Hoa không thèm để ý đến gã này nữa, đứng dậy đối mặt với Trương Nhật Sơn đang đi tới, chắp tay: “Hội trưởng đại nhân, nếu sự việc đã xong, tôi còn có việc cần xử lý, xin phép đi trước.” “Đợi một chút.” Trương Nhật Sơn chặn Giải Ngữ Hoa lại.

Giải Ngữ Hoa nhướng mày: “Có chuyện gì?” “Ờ...” Trương Nhật Sơn chau mày, dường như có điều khó nói.

Nói thế nào bây giờ?

Chẳng lẽ lại hỏi thẳng đối phương có giặt chân hay không.

Trương Nhật Sơn im lặng một lúc lâu, rồi xua tay: “Thôi bỏ đi, tôi không có chuyện gì, các cậu đi trước đi, còn về phía Hà lão, cứ để tôi xử lý.” Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú ngơ ngác, nhưng cũng không tham gia nhiều.

Cả hai đứng dậy lần lượt rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm. ...

“Tiểu thiếu gia, cậu làm vậy là sao?” Ngồi trong xe, Nhị Kinh không nén nổi nghi ngờ trong lòng, không nhịn được hỏi Ngô Mặc.

“Kinh thúc, cháu hỏi chú một câu.” Ngô Mặc đưa cho Nhị Kinh một điếu thuốc, giúp ông châm lửa rồi nói: “Chú dùng nửa đời người để có được không ít đồ tốt, chú có sẵn lòng dễ dàng chia cho người khác không?” Nhị Kinh trầm giọng hỏi: “Quan hệ thế nào?” Dường như sợ Ngô Mặc hiểu lầm, ông vội vàng bổ sung một câu: “Nếu là tiểu thiếu gia cậu cần, thì dù là cái mạng này của tôi cũng có thể lấy đi.” “Ờ...” Ngô Mặc chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn Nhị Kinh, mặt cười gian: “Kinh thúc, chú đang tỏ tình với cháu đấy à?

Ai da da, sức hút của cháu đã có thể chém giết cả già trẻ trung niên rồi sao?” Nhị Kinh im lặng.

Một cảm giác bất lực vô cớ dâng lên.

Biết cái mồm thằng ranh con này không nói được lời tốt đẹp, nhưng vấn đề là thế này thì cũng quá...

Vốn từ có hạn, trong thời gian ngắn không thể diễn tả được cảm xúc trong lòng.

“Ấy, Kinh thúc, chú không phải là yêu cháu thật rồi đấy chứ?” Ngô Mặc làm bộ kinh ngạc, nói với vẻ giật mình: “Cháu còn tưởng chú trung thành với nhị thúc của cháu là có mục đích khác, hóa ra là nhắm vào mầm non như cháu đây.” “Bốp!” Nửa câu sau bị một cái tát vào gáy đánh bay trở lại.

Nhị Kinh quyết định thuận theo lòng mình, nếu không dễ bị uất nghẹn sinh bệnh.

“Đùa chút thôi mà, có cần phải nghiêm túc vậy không?” Ngô Mặc xoa gáy, đảo mắt.

Vương Bàn Tử lái xe về biệt thự, nghe hai người đối thoại không nhịn được cười nói: “Huynh đệ, cậu nhóc cậu đúng là vịt ba cân rưỡi, cái đầu đã chiếm hai cân rưỡi --- toàn là mỏ, suốt ngày kiếm chuyện bị đòn.” Mặc dù tiếp xúc với Nhị Kinh không nhiều.

Nhưng Vương Bàn Tử cho rằng Nhị Kinh còn tàn nhẫn hơn Phan Tử rất nhiều.

Nếu nói Phan Tử một hơi có thể chém chết ba người, thì Nhị Kinh chỉ cần phất tay là có thể giết cả nhà đối phương.

Một người dùng vũ lực, một người dùng đầu óc, gần như không có gì để so sánh.

Nhị Kinh nghiêm mặt: “Còn nói bậy nữa, sau này có chuyện tôi không bao che cho cậu đâu, tự mình đối mặt với Nhị gia đi.” “Đừng mà.” Ngô Mặc chắp tay cầu xin, cười nói: “Không đùa nữa, ý cháu là não Trương Đại Phật Gia bị úng nước rồi à?

Nếu không tại sao lại tự nhiên đem bản đồ cổ mộ mình kiếm được tặng không cho các nhà khác trong Cửu Môn?” “Cái này...” Nhị Kinh trầm tư, một lúc lâu sau trầm giọng nói: “Câu hỏi vừa rồi của cậu tôi có thể trả lời.

Nếu tôi là Trương Đại Phật Gia, trừ phi chia cho Cửu Môn có lợi, nếu không tuyệt đối sẽ không làm như vậy.” Vương Bàn Tử chen vào: “Theo tôi được biết, Trương Đại Phật Gia là Diêm Vương gia sử kế --- quỷ kế đa đoan, có khi nào là ông ta giăng bẫy để dụ hậu nhân Cửu Môn sập bẫy không?” “Không đúng.” Nhị Kinh chậm rãi lắc đầu: “Tôi đã cùng Nhị gia tham gia hai lần tụ họp Cửu Môn, manh mối cổ mộ lúc đó đưa ra đúng là thật, nhà họ Trần và nhà họ Hoắc đều đã được hưởng lợi từ đó.” “Sao nhà mình lại không được?” Ngô Mặc có chút không hiểu.

Với sự hiểu biết của cậu về nhị thúc nhà mình, cùng thế hệ căn bản không có ai là đối thủ của ông lão.

Trừ một vài lão già bất tử ra, quét ngang Cửu Môn hoàn toàn không phải là mơ.

Nhị Kinh giải thích: “Suy nghĩ của Nhị gia trước nay khó mà đoán được, cậu muốn biết thì có thể tự mình hỏi.” “Để sau hãy nói.” Ngô Mặc xua tay, rồi ngay sau đó nói một câu kinh thiên động địa: “Kinh thúc, Trương Đại Phật Gia thật sự đã chết chưa?” “Kít!” Vương Bàn Tử phanh gấp một cái, quay đầu trừng mắt nhìn Ngô Mặc, kích động nói: “Vãi chưởng, ý cậu là chúng ta lại bị người ta đùa giỡn trong lòng bàn tay à?” “Bình tĩnh đi, tôi chỉ nghi ngờ thôi, chuyện cụ thể về rồi bàn bạc kỹ lưỡng sau.” Ngô Mặc ra hiệu cho Vương Bàn Tử tiếp tục lái xe, còn mình thì thầm suy nghĩ về các vấn đề trong đó.

Suy nghĩ Trương Đại Phật Gia chưa chết đã tồn tại trong đầu Ngô Mặc không phải một hai ngày.

Người nhà họ Trương huyết mạch đặc thù, trừ phi bị chém chết hoặc gặp tai nạn bất ngờ, nếu không sống hai ba trăm tuổi gần như là chuyện như chơi.

Huống hồ Trương Khải Sơn là cháu trai ruột của tộc trưởng tiền nhiệm, huyết mạch còn lâu mới là thứ mà Trương Hải Khách và những người khác có thể so sánh được.

Đối phương sống dai như rùa, Trương Khải Sơn sao có thể dễ dàng chết đi được chứ?

Chương 1437

Rõ ràng là không hợp lý.

Vương Bàn Tử nóng lòng muốn biết nội tình, đạp ga hết cỡ, phóng một mạch về biệt thự.

Ba người vừa xuống xe, ngay sau đó lại có hai chiếc xe khác lao vào.

Ngô Mặc choàng tay qua vai Vương Bàn Tử, cười nói: “Bàn ca, lái xe tệ quá, nếu là huynh đệ tôi lái, lúc này xe của Hoa ca chắc vẫn còn ở nửa đường.” “Nói nhảm, Diêm Vương gia cũng không đuổi kịp tốc độ của cậu đâu.” Vương Bàn Tử bực bội liếc Ngô Mặc một cái.

Một nhóm người trở về biệt thự ngồi xuống.

Giải Ngữ Hoa cả đường đi đều không hiểu động cơ gây chuyện của Ngô Mặc là gì?

Lúc này vừa ngồi xuống, không nén nổi nghi ngờ trong lòng hỏi: “Hôm nay cậu diễn vở kịch này là định làm gì?” “Không có gì, tôi đơn thuần là ngứa mắt lão già bất tử nhà họ Hồng thôi.” Ngô Mặc lôi ra một cây kẹo mút ngậm trong miệng, hừ một tiếng: “Tú Tú nói với tôi, trước đây cậu có việc nhờ vả, lão già đó ra vẻ không màng thế sự, không những không giúp mà còn châm chọc mỉa mai, đúng là tìm chết mà.” Giải Ngữ Hoa liếc nhìn Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú chột dạ rụt cổ lại, rồi ngay sau đó phản ứng lại, ưỡn cổ nói: “Hoa ca, em có nói sai đâu, Hà lão đúng là rất không nể mặt, thậm chí còn ngấm ngầm báo tin cho mấy người khác trong nhà họ Giải, thật quá đáng.” “Hoa gia, không đúng à.” Vương Bàn Tử mặt đầy nghi hoặc: “Nhị gia không phải là sư phụ của anh sao?

Theo lý mà nói, quan hệ giữa nhà họ Hồng và anh nên thân thiết hơn chứ.” Hoắc Tú Tú giành nói trước Giải Ngữ Hoa: “Có gì mà thân thiết chứ, Nhị gia gia lúc cuối đời gần như đã không quản chuyện gia tộc nữa rồi, rất nhiều chuyện đều do Hà lão xử lý.” “Không biết tại sao, ông ta dường như rất nhắm vào Tiểu Hoa ca ca, còn nguyên nhân thì em cũng không nói rõ được.” Hoắc Tú Tú nhớ lại quá khứ, vô cùng đau lòng cho Giải Ngữ Hoa.

Nghe từ miệng bà nội, cục diện lúc đó có thể dùng từ tứ bề thọ địch để hình dung.

Người bên cạnh hoặc là sài lang, hoặc là hổ báo.

Mỗi người đều muốn từ trên người Giải Ngữ Hoa hung hăng xé xuống một miếng thịt, căn bản không có ai quan tâm đến sự sống chết và đau khổ của anh.

Sống được đến bây giờ nói là kỳ tích cũng không quá.

Ngô Mặc càng nghe sắc mặt càng khó coi.

Trong lòng vô cùng hối hận mình đã ra tay quá nhẹ.

Giải Ngữ Hoa nhận ra suy nghĩ của Ngô Mặc, đưa tay vỗ vỗ vào chân Ngô Mặc, nhẹ giọng nói: “Đừng nghe Tú Tú nói bừa, anh không sao, đừng nghĩ linh tinh.” Để cho Giải Ngữ Hoa vui vẻ hơn, Ngô Mặc trực tiếp kể lại phương pháp chế tạo thuốc giải mà mình đã dạy cho Trương Nhật Sơn.

Khi nghe đến việc cần dùng vớ thối hơn một tháng chưa giặt, Giải Ngữ Hoa cuối cùng cũng hiểu tại sao Trương Nhật Sơn lại ngập ngừng không nói.

Đúng là không thể nói ra được.

Chẳng lẽ lại tùy tiện chỉ vào một người rồi hỏi có vớ thối không à? ...

Đêm khuya.

Giải Ngữ Hoa tốn chín trâu hai hổ, mới miễn cưỡng dập tắt được ý định muốn giết Hồng Hà của Ngô Mặc.

Anh mệt mỏi rã rời chìm vào giấc ngủ.

Đã ba ngày trôi qua kể từ buổi tụ họp Cửu Môn.

Hoắc Đạo Phu xuất hiện đã mang đến cho Hoắc Tú Tú không ít áp lực.

Cô từ sáng đến tối bận quay cuồng như con quay, không còn thời gian để tụ tập với Ngô Mặc nữa.

Công ty của Giải Ngữ Hoa xảy ra chút chuyện khó giải quyết, liên tục ba ngày tăng ca không thấy bóng người đâu.

Cùng lúc đó, Dư Hàng xảy ra chút chuyện rắc rối cần Nhị Kinh quay về xử lý.

Đối mặt với Ngô Mặc trước nay không bao giờ làm theo lẽ thường, Nhị Kinh chỉ có thể như một bà mẹ già dặn dò ngàn vạn lần, hy vọng cậu chú ý an toàn đừng gây chuyện, sau đó mang theo một tia lo lắng trở về Dư Hàng xử lý công việc.

Vương Bàn Tử thầm cười trộm.

Nếu đối thủ của Nhị Kinh nhìn thấy cảnh này, e rằng cằm cũng phải rớt xuống đất.

Có thể biến một lão K trong bộ bài thành một bà mẹ lẩm cẩm, e rằng cũng chỉ có huynh đệ nhà mình mới có bản lĩnh này.

Ngô Mặc nhất thời rảnh rỗi.

Cậu lười biếng nằm dài trên ghế sô pha chuẩn bị hỏi thăm ông anh cả Ngô Tà.

Bỗng nhiên, chuông điện thoại vang lên: “Ông nội ơi, cháu trai gọi điện tới.” Ngô Mặc liếc nhìn, phát hiện trên điện thoại hiển thị số lạ, suy nghĩ một chút rồi quyết định nghe máy. ...

Phố Tiền Môn, Tây Thành, quán trà Phúc Hiên Lâu.

Ngô Mặc khoanh chân nhìn Trương Nhật Sơn ngồi đối diện, cực kỳ không khách khí hỏi: “Người quang minh chính đại không nói chuyện vòng vo, lão già, ông hôm nay cố tình gọi tôi ra đây rốt cuộc là có chuyện gì?” “Tiểu hữu, đổi cách xưng hô được không?” Trương Nhật Sơn có chút bất đắc dĩ.

Dù có điềm tĩnh đến đâu, bị người ta gọi thẳng mặt là lão già cũng thật sự có chút khó chấp nhận.

“Chắc cách gọi lão bất tử ông càng không thích nghe hơn đâu nhỉ.” Ngô Mặc khẽ liếc ông ta một cái, trong mắt có một tia châm chọc: “Có chuyện gì thì nói đi, ông tìm tôi đâu phải chỉ để sửa lại cách xưng hô chứ.” “Tính tình vội vàng quá, uống chén trà nghe chút kịch đã.” Trương Nhật Sơn tự mình rót cho Ngô Mặc một chén trà, đưa tay chỉ xuống lầu dưới: “Đến đúng lúc lắm, hôm nay có đoàn kịch Hoa Cổ nổi tiếng biểu diễn, cùng nhau thưởng thức một phen thế nào?” Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Theo suy nghĩ của Trương Nhật Sơn, Giải Ngữ Hoa là học trò cưng của Nhị gia, vậy thì Ngô Mặc qua lại với anh ta chắc chắn cũng không kém là bao.

Dù bản thân không thích hát kịch, nhưng khả năng nghe nhạc phẩm bình phẩm chắc cũng không tồi.

Nhưng sau đó.

Trương Nhật Sơn phát hiện mình đã sai một cách lố bịch.

Nhìn Ngô Mặc chán chường ngáp ngắn ngáp dài, Trương Nhật

Sơn chỉ có thể từ bỏ ý định ban đầu.

Ông ta đứng dậy đóng cửa sổ, quay đầu lại không nhịn được nói: “Ta nhớ Cẩu Ngũ gia thích nghe kịch Hoa Cổ nhất, hễ có thời gian là lại đến ủng hộ sân khấu của Nhị gia, nếu ông ấy biết cháu trai mình nghe kịch là buồn ngủ, có đánh mông cậu không nhỉ?” “Bớt lải nhải đi, muốn biết thế thì xuống dưới đó mà hỏi.” Thôi rồi, lại bị chặn họng.

Trương Nhật Sơn từ bỏ việc đánh bài tình cảm, chuyển chủ đề nói: “Tôi định làm một vụ làm ăn với cậu, không biết cậu có hứng thú không.” “Không hứng thú.” Ngô Mặc không thèm nghĩ ngợi, từ chối thẳng thừng.

Trương Nhật Sơn vô cùng đau đầu.

Cứng mềm không ăn, quả thực còn khó đối phó hơn cả Giải Cửu gia năm xưa.

“Đừng vội từ chối.” Trương Nhật Sơn từ trong lòng lấy ra một tấm thẻ ngân hàng đẩy đến trước mặt Ngô Mặc: “Tôi gặp chút chuyện muốn cậu đi cùng tôi một chuyến, trong thẻ có năm triệu coi như tiền đặt cọc.” Bây giờ năm triệu trong mắt Ngô Mặc chẳng là gì.

Không phải cậu vênh váo, mà là mạng của cậu còn đáng giá hơn năm triệu nhiều.

Hơn nữa vì năm triệu mà bán mạng, chuyện này mà để Hoa ca biết, hậu quả có thể tưởng tượng được.

Thấy Ngô Mặc không hề động lòng, Trương Nhật Sơn suy nghĩ một chút rồi nghiêm mặt nói: “Người nhà họ Trần nhắc đến Vô Tật Kính, không biết cậu có hứng thú không?” “Ồ?

Cũng có chút hứng thú đấy.” Ngô Mặc nhướng mày, trên mặt không hề biểu lộ quá nhiều cảm xúc.

Người xưa nói có lý, làm người phải có chừng mực, tuyệt đối không thể để người ta biết mình nhấc mông lên là định thải ra thứ gì.

“Có hứng thú là tốt rồi.” Trương Nhật Sơn thở dài một hơi: “Chắc cậu cũng nhìn ra rồi, chức hội trưởng Cửu Môn của tôi bây giờ cũng chỉ là hư danh, người không có, cùng lắm cũng chỉ còn lại một đống tiền.” Khóe mắt Ngô Mặc giật giật hai cái.

Mẹ nó.

Có cần phải mặt dày thế không?

Đây là đang khoe giàu với ông đây à?

Cái gì gọi là cùng lắm chỉ còn lại tiền?

Ông không cần, ông đây miễn cưỡng tiêu hộ cho.

Ngô Mặc nghe mà thấy phiền, xua tay: “Nể tình ông và ông nội tôi có quan hệ, nếu thật sự không tìm được người, di sản có thể viết tên tôi, tôi giỏi nhất là giúp người khác tiêu tiền đấy.” “Cái này cũng được.” Trương Nhật Sơn khẽ cười: “Nếu cậu chịu nhận tôi làm ông nội, những chuyện còn lại đều dễ nói.” Ông ta tự cho rằng mình không hề chiếm tiện nghi của Ngô Mặc.

Hoàn toàn không nghĩ tới vai vế hiện tại của Ngô Mặc cao đến mức dọa chết người.

“Thôi bỏ đi, ông cứ giữ lại mà mua quan tài đi.” “Tôi cần đến biên giới điều tra một việc, cần người giúp, không biết tiểu hữu có hứng thú đi cùng tôi một chuyến không?” Có lẽ đã quen bị chặn họng, Trương Nhật Sơn đã có thể tự mình nói tiếp.

“Đừng đùa nữa, ông thiếu người à?” Ngô Mặc bật cười, hoàn toàn coi lời Trương Nhật Sơn nói như gió thoảng bên tai.

Ông ta không giống Trương Khởi Linh.

Xuất thân quân phiệt, làm sao có thể không bồi dưỡng tâm phúc và thuộc hạ của mình chứ?

Ngô Mặc đang định mở miệng từ chối, tiếng thông báo quen thuộc của hệ thống vang lên trong đầu. 【Ting!

Phát hành nhiệm vụ phụ mới: Cùng Trương Nhật Sơn tìm kiếm manh mối về sự mất tích của Doãn Tân Nguyệt.】【Phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ: Manh mối về phương thuốc cổ chữa bệnh mắt, ba lần quay Đại Chuyển Bàn, một viên Diên Canh Đan.】 Hả?

Chương 1438

Mấy phần thưởng khác thì có thể hiểu.

Diên Canh Đan là có ý gì?

Đợi đã.

Manh mối về phương thuốc cổ chữa bệnh mắt?

Ngô Mặc nhanh chóng nắm bắt được từ khóa, liên tục gọi: “Anh bạn Hệ thống, phương thuốc cổ này có phải là cái mà tôi đang nghĩ không?”【Không rõ, tự mình nghiệm chứng.】Kiêu ngạo.

Anh bạn Hệ thống lên mặt rồi.

Ngô Mặc không dám cà khịa, sợ hệ thống lại giở trò gì nữa.

Bệnh mắt của Hắc Nhãn Kính vẫn luôn là một khúc mắc trong lòng Ngô Mặc.

Mù hay không cũng không sao, nhưng ảnh hưởng đến tuổi thọ thì thật sự không được. 80.

Khổ nỗi hệ thống vẫn luôn không tung ra phần thưởng về phương diện này.

Đợi rồi lại đợi.

Dưa chuột cũng sắp nấu thành canh dưa chuột, cuối cùng cũng có chút manh mối.

Nếu đã vậy, nhiệm vụ này nhất định phải nhận.

Ngô Mặc lại ngẩng đầu nhìn Trương Nhật Sơn, đột nhiên phát hiện ra khuôn mặt già nua đó dường như cũng không còn đáng ghét như vậy nữa.

Trương Nhật Sơn thấy Ngô Mặc im lặng không nói, biết cậu có lẽ không tin lời mình.

“Có một số chuyện không tiện giải thích, nhưng tôi rất thành khẩn mời cậu tham gia hành động lần này.” “Năm triệu còn không đủ nhét kẽ răng.” Ngô Mặc lôi thuốc ra, rít một hơi thật mạnh: “Nói trước tình hình xem nào, tôi phải dựa vào tình hình để xác định tiền đặt cọc cũng như thù lao.” “Được, không vấn đề.” Trương Nhật Sơn đơn giản kể lại tình huống nguy cấp mà nhà họ Tề và nhà họ Lý gặp phải ở biên giới.

“Nếu tôi không đoán sai, thứ họ đào được hẳn là lối vào của một ngôi mộ cổ, với tư cách là hội trưởng Cửu Môn, tôi có nghĩa vụ phải đến xem xét tình hình.” “Tiểu hữu thân thủ rất tốt, can đảm hơn người, cho nên tôi suy đi nghĩ lại quyết định mời cậu làm bạn đồng hành, dù sao vào mộ cổ vẫn là nên có người đáng tin cậy thì tốt hơn.” “Biên giới.” Ngô Mặc chợt nhớ đến tình tiết tương tự trong mấy bộ phim truyền hình ngày trước từ thông tin mà Trương Nhật Sơn đưa tới.

Chỉ có điều, lúc đó Trương Nhật Sơn đã mượn được La Tước từ tay Doãn Nam Phong.

Bây giờ đúng là thổi một hơi mà gây ra cả bão lớn.

Trương Nhật Sơn thấy Ngô Mặc có vẻ đăm chiêu, bèn nghi hoặc hỏi: “Tiểu hữu, là do ta nói không rõ, hay cậu có thắc mắc cần giải đáp?” “Ông có thể đổi cách xưng hô khác được không?

Cách gọi này làm tôi có cảm giác như đang ở trong chùa vậy.” Ngô Mặc khẽ nhíu mày, nói: “Tôi muốn hỏi một chút, lần hành động này ông định dẫn theo bao nhiêu người?” Trương Nhật Sơn nghe lời như suối chảy: “Vậy ta mạn phép gọi cậu một tiếng Tiểu Mặc được không?” “Tiền vào tài khoản rồi thì gọi là cha cũng được.” Ngô Mặc đáp lại một câu cực kỳ qua loa.

Trương Nhật Sơn thoáng nét hoài niệm trong mắt, cười lắc đầu: “Cái miệng không tha người của cậu nhóc này đúng là giống Bát gia năm đó thật, nếu ông ấy còn sống chắc chắn sẽ cùng cậu uống rượu nói chuyện vui vẻ.” Ngô Mặc hơi đau đầu.

Chẳng hiểu sao cùng là ông già trăm tuổi, mấy lão nhà mình lại không suốt ngày hoài niệm quá khứ như thế này nhỉ?

Lão này không lẽ có triệu chứng lú lẫn tuổi già rồi chứ?

“Già rồi, đôi khi lại bất giác hồi tưởng chuyện xưa.” Trương Nhật Sơn tự giễu cười một tiếng: “Nói chuyện chính đi, ta sẽ dẫn theo một cộng sự, đương nhiên, bên cậu cũng có thể dẫn theo cộng sự quen thuộc, chi phí đều do ta lo, được chứ?” “Được, nhưng tôi còn một câu hỏi nữa, chuyện ông tìm tôi có người khác biết không?” “Ồ?” Trương Nhật Sơn nghi hoặc khó hiểu: “Sợ trưởng bối trong nhà cậu biết sao?

Ha ha, ta không cho rằng cậu nhóc nhà cậu là người biết nghe lời trưởng bối đâu.” “Bớt nói nhảm đi, có hoặc không, chỉ có hai đáp án thôi mà khó thế à?” “Ta quyết định tạm thời, chưa thông báo cho ai cả.

Đáp án này cậu đã hài lòng chưa?” “Tôi hy vọng ông giữ thái độ này.” Ngô Mặc bưng chén trà lên uống một hơi cạn sạch: “Trước khi đi tôi không muốn có thêm rắc rối.

Khi nào xuất phát?

Tôi cần chuẩn bị trước một chút.” “Ba ngày sau ta đợi cậu ở sân bay, thế nào?” “Không cần, chúng ta gặp nhau ở biên giới.

Ông cho tôi thời gian và địa điểm, những chuyện còn lại gặp mặt rồi nói.

À đúng rồi, chuyển tiền vào tài khoản của tôi trước đi.” Ngô Mặc nói xong liền đứng dậy rời khỏi quán trà.

Ngồi trong xe, Ngô Mặc hút liền ba điếu thuốc, trong đầu rối rắm một vấn đề --- làm sao để nói với Giải Ngữ Hoa đây?

Kể từ lần gặp lại, Hoa ca từ một chàng trai lạnh lùng đã biến thành một kẻ lắm lời.

Chẳng nói đâu xa, chỉ riêng việc ngăn cản mình giết Hồng Hà, anh ấy đã lôi mình nói chuyện cả nửa đêm, một chuyện cỏn con mà cứ nhai đi nhai lại mãi không dứt.

Giả vờ ngủ cũng không xong.

Cuối cùng mình buồn ngủ đến mức mắt mở không lên, vậy mà anh ấy vẫn không tha.

Không biết học cái thói trời đánh nào mà còn vạch cả mí mắt mình ra bắt phải nghe cho xong.

Quả thật… quá là mất nhân tính.

Quá đáng hơn là ngày hôm sau còn trách mình làm anh ấy mệt rũ rượi.

Trời ơi, còn có thiên lý hay không?

Suy đi tính lại, cậu quyết định lấy cớ về Tây Bắc xử lý công việc, rồi giữa đường đổi chuyến bay đến biên giới.

Về phần sau này bị phát hiện thì sao?

Kệ xác nó chứ sao.

Dù sao da mình dày thịt béo, không sợ ăn đòn.

Ngô Mặc đã quyết, bỗng lại nghĩ đến một chuyện khác --- tìm ai đi cùng mình đây?

Anh cả?

Thôi bỏ đi, đừng có tự tìm việc vào thân.

Lão Trương?

Không được, tìm anh ấy chắc chắn sẽ bị anh cả biết, rồi kéo theo cả một đoàn tàu người đến.

Kính ca?

Càng không được.

Nếu để anh ấy biết mình đang tìm manh mối chữa mắt, chắc chắn sẽ tìm đủ mọi cách ngăn cản mình mạo hiểm.

Phong tử?

Cũng không được, cậu ta rời Tây Bắc rồi thì công việc ở đó phải làm sao?

Thế là… một bóng người hiện lên trong đầu cậu.

Công ty Bảo Thắng.

Ngô Mặc chưa từng đến công ty của Giải Ngữ Hoa.

Qua cửa sổ xe nhìn cánh cổng công ty vô cùng hoành tráng trước mắt, cậu không khỏi cảm khái vạn phần.

Mẹ nó, ăn cơm mềm hình như cũng thơm phết nhỉ?

Xe dừng ở cổng.

Ngô Mặc miệng ngậm điếu thuốc, móc điện thoại trong túi quần ra gọi cho Lâm Trì.

Báo cho đối phương biết mình đang ở cổng công ty, sau đó cúp máy chờ Lâm Trì ra đón.

Không khí trong phòng họp vô cùng nặng nề.

Hơn chục người run rẩy nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, đến đầu cũng không dám ngẩng lên.

Nói một câu khó nghe, người không biết chuyện nhìn vào chắc còn tưởng đang đi đưa tang tập thể.

Lúc điện thoại reo, Giải Ngữ Hoa đang nghiêm mặt nghe cấp dưới báo cáo quá trình xử lý công việc.

Anh liếc mắt một cái, dọa Lâm Trì suýt nữa làm rơi điện thoại xuống đất.

Cậu ta theo bản năng định cúp máy, nào ngờ khóe mắt liếc thấy số điện thoại, tức thì như thấy Phật Tổ hiển linh mà thở phào nhẹ nhõm.

Cậu vội vàng đứng dậy, bước những bước chân nhỏ đầy phấn khích như một vị tổng quản đại nội chạy đến bên Giải Ngữ Hoa, cố ý hạ giọng nói: “Sếp, điện thoại của Mặc thiếu, tôi nghe hay không ạ?” Giải Ngữ Hoa nhíu mày.

Chương 1439

Ngón tay khẽ động, trong lòng muốn nhận điện thoại, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn những người khác trong phòng họp, suy nghĩ một chút rồi phất tay: “Cậu ra ngoài trước đi, quay lại báo cáo.” “Vâng.” Nụ cười trên mặt Lâm Trì không sao giấu được.

Dưới ánh mắt khó hiểu nhưng vô cùng ngưỡng mộ của những người khác, cậu ta lao vút ra khỏi phòng họp.

Tiếng cười còn văng vẳng trong phòng họp, cậu ta đã tay nhanh hơn chân bắt máy: “Mặc thiếu, ngài tìm tôi có việc ạ.” Giọng nói nịnh nọt lạ thường.

Ngô Mặc nghe mà nổi cả da gà, nghi hoặc nhìn lại số điện thoại.

Không gọi nhầm mà.

Đâu phải số đặc biệt gì đâu.

Sao độ ngọt cao thế này?

Chết tiệt, không lẽ Lâm Trì lén Hoa ca nhận việc riêng rồi à?

“Mặc thiếu?” Lâm Trì đợi một lúc không nghe thấy giọng Ngô Mặc, có chút do dự gọi: “Ngài tìm tôi có việc gì không ạ?” “Mày đi Thái Lan về à?” “A… không có ạ.” Lâm Trì ngơ ngác.

Ngô Mặc hừ một tiếng: “Không được làm hư anh tao, nếu không đừng trách tao.” “Ể???” Lâm Trì ngơ ngác không hiểu gì.

Môi mấp máy nửa ngày trời cũng không nặn ra được chữ nào.

Không dám trêu vào vị này.

Vị gia này trông có vẻ dễ nói chuyện, nhưng thực tế lại cực kỳ khó chiều và thất thường, người bình thường căn bản không theo kịp mạch não của cậu ta.

“Mặc thiếu, ngài tìm tôi có việc gì ạ?” Lâm Trì quyết định lờ đi lời cảnh cáo vừa rồi, hỏi lại lần nữa.

“Tao đang ở cổng công ty, mày ra đón tao.” “A?” Lâm Trì trợn tròn mắt, niềm vui sướng từ gót chân xộc thẳng lên đỉnh đầu, vội vàng đáp lời: “Được ạ, ngài đợi một chút, tôi ra đón ngài ngay.” Cúp điện thoại, hai tay chắp lại: “Cảm tạ trời đất, cảm tạ có người đến cứu chúng ta, Mặc thiếu, ngài đến đúng lúc quá.” Nói xong liền chạy thẳng đến thang máy.

Cửa thang máy vừa mở, cậu ta chạy như bay ra cổng công ty.

Lễ tân: “???” Từ xa đã thấy chiếc xe ở cổng, cậu ta lại tăng tốc thêm vài phần.

Ngô Mặc thấy cảnh này, không khỏi nhớ lại kiếp đi làm thuê của mình ở kiếp trước, thầm lẩm bẩm: “May mà xuyên không, không thì bây giờ lão tử chắc còn chạy nhanh hơn nó mấy phần.

Đừng nói vào cổng công ty này, chắc vị trí bảo vệ còn chẳng vào được.” “Mặc thiếu, sao ngài lại đến đây ạ?” Lâm Trì đứng bên cạnh xe cung kính, nụ cười trên mặt muốn kiềm chế cũng không được.

Không phải cậu ta thấy gió chiều nào theo chiều nấy mà bợ đỡ Ngô Mặc, mà là do gần đây dự án của công ty gặp vấn đề.

Hoa gia cứ sa sầm mặt mũi, cả công ty chìm trong áp suất thấp.

Trước đây còn có thể nói nhỏ vài câu, gần đây đến đánh rắm cũng phải từ chế độ chuông sang chế độ rung, sợ không cẩn thận lại đụng phải họng súng.

Dù Lâm Trì là trợ lý của Giải Ngữ Hoa, cũng không dám tranh thủ nói vài câu đùa như mọi khi.

Bây giờ Ngô Mặc đến công ty, với sự quan tâm của Hoa gia dành cho vị này, dù thế nào cũng sẽ dành chút thời gian gặp mặt.

Đồng nghiệp trong văn phòng ít nhiều cũng được thở một hơi, phải không?

"Không chào đón tôi à?" Ngô Mặc thuận miệng trêu, ngoắc tay ra hiệu cho Lâm Trì lên xe.

Lâm Trì vội mở cửa xe phủ nhận: "Sao có thể ạ, tôi chỉ mong ngài xuất hiện hai mươi tư trên hai mươi tư thôi." "Vãi, vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo." Ngô Mặc vẫy vẫy tay phải: "Cậu nịnh nọt như thế, chắc chắn đang có ý đồ xấu xa gì đây.

Nói trước, chuyện liên quan đến tiền bạc thì đừng hỏi tôi, tôi chắc còn không có tiền bằng cậu đâu." Khóe miệng Lâm Trì giật giật hai cái.

Cậu đã sớm nghe từ miệng Giải Phi về đủ loại chuyện của vị gia này, đặc biệt là chuyện tiền nong.

Lúc đó không tin lắm, bây giờ thì đã được mở mang tầm mắt.

"Mặc thiếu, ngài hiểu lầm rồi." Lâm Trì vội giải thích: "Ý tôi là ngài đến quá đúng lúc, đương gia từ hôm qua đến giờ làm việc liên tục, đến thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Ngài qua đây ít nhiều cũng để anh ấy ăn chút gì đó nghỉ ngơi một lát." Ngô Mặc càng nhíu chặt mày: "Cả đêm không ngủ cũng không ăn gì?" "Hộp cơm bưng lên vừa ăn được mấy miếng thì lại có việc." Lâm Trì cười khổ: "Tính cách của đương gia ngài còn không rõ sao?

Chúng tôi nào dám nói nhiều." "Được rồi, tôi biết rồi.

Vừa hay lúc đến đây tôi có mua ít đồ ăn mang theo." Ngô Mặc nổi lửa trong lòng, chuẩn bị lát nữa gặp mặt sẽ xử đẹp Giải Ngữ Hoa một trận.

Đúng là thiếu đòn mà.

Không coi mạng mình ra gì phải không?

Dự án chết tiệt, lỗ vốn thì phá sản được chắc?

Lâm Trì chớp thời cơ thêm dầu vào lửa nói thêm vài câu, chủ yếu là nói đương gia chưa bao giờ để ý đến sức khỏe của mình.

Thành công châm ngòi lửa giận của Ngô Mặc.

Ngô Mặc xách đồ ăn theo Lâm Trì vào công ty, không nói hai lời đi thẳng đến văn phòng của Giải Ngữ Hoa.

Đẩy cửa bước vào, Ngô Mặc phát hiện nó hoàn toàn khác với văn phòng của các tổng tài bá đạo trên phim.

Bố cục cực kỳ đơn giản: bàn làm việc, ghế, đối diện là sofa da thật, bàn trà, bên cạnh là giá sách và máy lọc nước.

“Mặc thiếu, ngài đợi một lát, tôi đi báo cáo với đương gia một tiếng.” Lâm Trì chu đáo đóng cửa văn phòng lại.

Ngô Mặc không chút khách sáo ngồi xuống ghế làm việc của Giải Ngữ Hoa.

Nhìn quanh bốn phía, cậu luôn cảm thấy văn phòng quá lạnh lẽo, không tốt cho sức khỏe thể chất lẫn tinh thần.

Xem ra mình phải làm gì đó.

Nhưng đó đều là chuyện sau này, việc cấp bách bây giờ là vấn đề sức khỏe của Giải Ngữ Hoa.

Cậu biết từ miệng Hoắc Tú Tú, trong bốn năm mình mất tích, Giải Ngữ Hoa gần như hành hạ bản thân đến chết.

Sau khi gặp lại cũng không màng đến tình trạng sức khỏe mà cùng mình đi một chuyến đến Hymalaya.

Lúc trở về gầy như que củi.

Mình đã phải tốn bao nhiêu công sức mới nuôi được chút thịt.

Bây giờ lại dám tùy tiện phung phí sức khỏe?

Ha ha.

Xem ra đúng là thiếu đòn.

Chỉ là muốn ăn đòn thì trước tiên phải dưỡng tốt cơ thể đã.

“Đồng ca, có đó không?” Gặp chuyện khó thì gọi hệ thống, độ ngọt trong giọng Ngô Mặc lúc này còn nhiều hơn Lâm Trì lúc nãy mấy dấu cộng.

“Nói.” Hệ thống vẫn ngắn gọn súc tích như mọi khi.

“He he, có thuốc điều dưỡng cơ thể không?” Ngô Mặc xoa xoa tay, cười nịnh nọt: “Ha!

Tôi nói toàn lời thừa, Đồng ca thần thông quảng đại, thuốc gì mà chẳng có.” Cả rổ lời hay ý đẹp được tuôn ra.

Hệ thống đã sớm quen với bộ mặt tiểu nhân này của cậu ta.

Nhưng ai mà không thích nghe lời hay chứ?

Hệ thống không lên tiếng, cứ để Ngô Mặc nói đến suýt sùi bọt mép mới chậm rãi nói: “Không chỉ có thuốc điều dưỡng cơ thể, thuốc thành tiên phi thăng cũng có, chỉ là ngươi mua nổi không?” “Tao cần phi thăng làm cái đếch gì.” Ngô Mặc không nghĩ ngợi phản bác: “Thế thì khác mẹ gì sang Tây Thiên, hơn nữa, người bay đi rồi thì tối tao ngủ ôm ai?

Khụ khụ, tóm lại tao chỉ cần thuốc điều lý cơ thể thôi.” “Thuốc à?

Dễ thôi, hoàn thành nhiệm vụ sẽ có xác suất nhận được.” “Nói nhảm, tao cũng biết.” Ngô Mặc chỉ lo phản bác hệ thống, nhất thời không để ý rằng hệ thống ngày càng nhân tính hóa.

“Nhắc nhở thân thiện, ngươi còn một vòng quay lớn chưa sử dụng, có muốn khởi động không?” Hệ thống thừa biết Ngô Mặc vô cùng trơ tráo, lười nói nhảm với cậu ta, kẻo lằng nhằng nửa ngày trời ngoài việc có thêm một tờ giấy nợ thì còn mất đồ tốt.

“Vãi chưởng.

Đúng rồi.” Ngô Mặc lập tức phấn chấn, xắn tay áo, xoa tay mài nắm đấm chuẩn bị chơi lớn.

Phòng họp.

Giải Ngữ Hoa tay phải khẽ gõ lên mặt bàn.

Vẻ mặt trông không có gì thay đổi, nhưng thực chất tâm trí đã sớm theo Lâm Trì rời khỏi phòng họp.

Chương 1440

Lo lắng không biết Ngô Mặc có gặp phải chuyện phiền phức gì không?

Nếu không sao lại đột nhiên gọi điện thoại đến?

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Ánh mắt Giải Ngữ Hoa thỉnh thoảng lại liếc ra cửa, thấy Lâm Trì mãi không trở lại, mày không khỏi nhíu lại.

Toàn thân bao trùm một luồng áp suất thấp.

Nhân viên đang báo cáo lòng run như cầy sấy, tưởng mình đã phạm sai lầm lớn, giọng nói cũng bất giác run rẩy. 81.

Những người khác cúi đầu càng thấp hơn, lần lượt dành cho đồng nghiệp này sự đồng cảm vô vàn.

Luồng khí đen trong văn phòng không ngừng dâng lên.

“Cốc---!” Ngay lúc sắp đạt đến đỉnh điểm, tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” Giải Ngữ Hoa dừng động tác, ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

“Sếp.” Lâm Trì bước nhanh vào, vẻ mặt rõ ràng có chút vui mừng.

Giải Ngữ Hoa nhướng mày, càng lúc càng tò mò không biết Ngô Mặc tìm Lâm Trì có chuyện gì?

Chẳng lẽ là thấy trợ lý của mình khá toàn năng, định đào người qua dùng?

Nhưng cũng không phải chuyện gì to tát.

Mạng của mình cũng có thể cho cậu ta, một trợ lý cỏn con thì có gì mà không nỡ.

“Chuyện gì?” Lâm Trì cúi người ghé sát vào Giải Ngữ Hoa, hạ giọng nói: “Mặc thiếu đến rồi ạ, tôi đã đưa cậu ấy vào văn phòng của ngài rồi, ngài xem…” Giải Ngữ Hoa một tay gập máy tính xách tay lại, đứng dậy, trầm giọng nói: “Được rồi, cuộc họp tạm dừng.

Các anh mau chóng sửa đổi những vấn đề tôi đã nói, tối nay tôi cần thấy thông tin cụ thể.” Nói xong liền quay người đi ra ngoài.

“Vâng, thưa sếp.” Mọi người trong phòng họp lén thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt cảm kích như không cần tiền mà đổ dồn về phía Lâm Trì. 82.

Ân nhân ơi.

“Trì ca, đương gia đây là…” Giải Thập Ngũ lén huých Lâm Trì một cái, vẻ mặt hóng hớt không che giấu được.

Sao có thể không tò mò chứ?

Đương gia thời gian này hành hạ bọn họ không ít.

Ai nấy đều ước mình có thêm mấy cái tay, tốt nhất là biến thành bạch tuộc mới hoàn thành được công việc.

Bây giờ… đừng tưởng mình không nhìn ra, đương gia đi vội như thế.

Nói câu khó nghe, còn tưởng là đi động phòng hoa chúc.

Cái thứ gọi là vận may này đúng là vi diệu khó tả!

Chỉ tiếc là hôm nay trên người tên Ngô Mặc này lại chẳng có chút nào.

Để sớm đạt được tâm nguyện, Ngô Mặc cũng liều mạng, cắn răng “cạch cạch cạch” một hơi quay liền năm lần vòng quay lớn.

Kết quả thì sao?

Chuyện xui xẻo cứ thế xảy ra.

Cậu nhìn những thứ quay ra được, một lọ dung dịch mọc tóc, một lọ kem tẩy lông, một lọ Tịch Cốc Đan, một con dao sửa móng chân, và cả một cái muôi cơm to, cả người đơ ra, chìm vào trầm tư.

Mẹ nó chứ.

Hệ thống phá sản rồi à?

Nên mới lấy mấy thứ đồng nát này ra lừa mình?

"Ối, vận may hơi tệ nhỉ." Giọng nói của hệ thống mang theo một tia trêu chọc và cười trộm.

Lần này đã chọc giận Ngô Mặc, một kẻ vốn tính toán chi li.

Nhưng mà, thân ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Ngô Mặc hiện đang có việc cần nhờ hệ thống, cũng không dám đối đầu cứng rắn, chỉ có thể nhỏ giọng lẩm bẩm: "Xì, tự mình bày ra một đống đồ bỏ đi mà còn dám chê bai tôi, kẻ tám lạng người nửa cân thôi." "Bớt nói nhảm, có tiếp tục không?" Hệ thống hừ lạnh một tiếng.

Tâm lý con bạc của Ngô Mặc lập tức bị kích thích.

Cậu thổi một hơi vào lòng bàn tay, nói: "Tiếp tục, ông đây không tin vận may cứ tệ mãi thế này." Kết quả, liên tiếp hai lần "Chúc bạn may mắn lần sau", khiến mặt Ngô Mặc đen như người châu Phi.

Vãi thật.

Vừa rồi ít ra còn có chút đồ, bây giờ đến cọng lông cũng không có?

Hệ thống phải cố gắng lắm mới nhịn được cười.

Ngô Mặc vẫn không cam tâm, lại quay thêm một lần nữa.

Sau đó thu hoạch được một lọ Tráng Dương Đan, mặt lập tức xanh như đít nhái.

Tôi vái cả họ nhà nó.

Khinh thường ai thế?

Ông đây là người cần dùng thứ này sao?

Bây giờ một ngày một đêm còn không có chỗ phát tiết, lại còn cho mình thứ này?

Định để mình học Tôn Ngộ Không chọc thủng trời à?

Phi.

Dù nói thế, cậu vẫn cẩn thận nhét lọ thuốc vào không gian.

Làm người cần cẩn trọng, tích trữ thêm chút đồ cũng không phải chuyện xấu.

Hệ thống: “???” “Lại lần nữa, tao không tin vào tà ma.” Ngô Mặc dồn hết sức lực, lại khởi động vòng quay lớn.

Cậu nhìn chằm chằm vào cây kim đang không ngừng quay trên vòng quay, hai tay nắm chặt thành quyền, hạ giọng hét lên: “Mẹ nó, lão tử không hy vọng cả lọ, mày cho một viên cũng được!” Có lẽ là vật cực tất phản.

Vòng quay cuối cùng cũng nghe thấy tiếng lòng của Ngô Mặc, cây kim từ từ dừng lại ở ô “Một lọ Dưỡng Sinh Hoàn”.

“Phù!” Ngô Mặc thở phào một hơi, lau mồ hôi trên trán, oán giận nói: “Mẹ nó, lúc lão tử chào đời cũng không vất vả thế này, vừa rồi suýt nữa tè ra quần.” “Còn muốn tiếp tục không?” “Kéo sập nó đi, não lão tử úng nước à.” Ngô Mặc bực bội mắng: “Đồng chí, mày bây giờ học thói xấu rồi, cũng học theo bọn gian thương lừa người, quan hệ của hai ta là gì chứ, đừng nói là chung quần, thân thể còn dùng chung một cái, vậy mà mày nỡ lòng nào lừa tao thế?" "Ôi, đau lòng chết mất." Ngô Mặc hai tay ôm tim làm ra vẻ yếu đuối.

Hệ thống bị cậu ta làm cho buồn nôn suýt hiện nguyên hình, phi một tiếng: "Câm miệng đi, không có việc gì thì đừng làm phiền lão tử." Sau đó mặc cho Ngô Mặc than thở thế nào, cũng lười đáp lại tên ngốc này.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm vào lọ Dưỡng Sinh Hoàn tỏa ra mùi thảo dược thoang thoảng trong tay, tâm trạng lập tức trở nên vui vẻ.

Lọ thuốc nhỏ này đúng là bảo bối!

Vặn nắp ra, một luồng hương thơm xộc vào mũi.

Nhìn kỹ bên trong, hai mươi viên thuốc tròn trịa, nhẵn bóng được xếp ngay ngắn, trông hấp dẫn như những viên ngọc trai.

Theo hướng dẫn sử dụng, điều kỳ diệu nhất của loại Dưỡng Sinh Hoàn này là nó không phải loại thuốc mạnh uống vào có tác dụng ngay lập tức, mà cần thời gian để phát huy công hiệu từ từ.

Chỉ cần uống một viên, trong nửa tháng tiếp theo, cơ thể sẽ dần dần được điều chỉnh đến trạng thái khỏe mạnh nhất.

Như vậy, không chỉ không gây ra sự chú ý quá mức của người khác, mà còn giúp người sử dụng phục hồi nguyên khí, lấy lại sinh lực một cách vô thức.

Hoàn toàn là đo ni đóng giày cho mình.

Nếu không lại phải vắt óc bịa chuyện lừa người.

Mình là một người thật thà, nói dối quả thực là làm khó người ta.

Chương 1441

Có bảo bối này trong tay, trái tim treo lơ lửng của Ngô Mặc cuối cùng cũng có thể tạm thời hạ xuống.

Bây giờ, cậu cuối cùng cũng có thể yên tâm rời khỏi kinh thành, không chút lo lắng mà đi xử lý công việc.

Ngay lúc cậu đang thầm tính toán lịch trình, vừa cúi đầu suy nghĩ vấn đề, đột nhiên, cửa phòng họp bị người ta đẩy mạnh ra.

Ngay sau đó, một bóng người bước nhanh vào, nhìn kỹ lại, thì ra là Giải Ngữ Hoa.

Chỉ thấy anh ấy mỉm cười, mở miệng hỏi: “Hôm nay sao em lại đến đây?” Nghe câu này, Ngô Mặc không nghĩ ngợi liền thuận miệng đáp: “Ối chà, nói thế là sao, lẽ nào em không được đến à?

Chẳng lẽ Hoa ca kim ốc tàng kiều trong văn phòng?” “Nói bậy.” Giải Ngữ Hoa khẽ cười.

Tuy nhiên, khi ánh mắt Ngô Mặc giao với Giải Ngữ Hoa, cậu không khỏi kinh ngạc trong lòng.

Thì ra, Giải Ngữ Hoa đứng trước mặt lúc này, thần thái trông có vẻ vô cùng mệt mỏi.

Đôi mắt vốn sáng ngời có thần giờ đây đầy những tia máu, hốc mắt trũng sâu; sắc mặt cũng hơi tái nhợt, mất đi vẻ hồng hào ngày thường.

Cả người trông như vừa ốm nặng dậy.

Mặc dù trước đó đã nghe Lâm Trì nhắc đến tình trạng không tốt của Giải Ngữ Hoa hai ngày nay, nhưng tai nghe sao bằng mắt thấy, vừa chân thực vừa chấn động.

Thấy vậy, trong lòng Ngô Mặc lập tức bùng lên một ngọn lửa vô danh.

Hai ngày không gặp đã hành hạ bản thân ra cái dạng này?

Mẹ nó chứ, anh thấy mình sống quá lâu rồi nên có thể tùy tiện hành hạ bản thân phải không?

“Mẹ nó chứ.” Ngô Mặc sa sầm mặt đứng dậy, sải bước đến trước mặt Giải Ngữ Hoa, một tay kéo người anh đến sofa đối diện: “Hay thật, xem ra lời của tôi ở chỗ Hoa gia đây chỉ như đánh rắm thôi nhỉ.” 83.

“Anh…” Giải Ngữ Hoa bỗng thấy hơi đuối lý.

“Anh cái con khỉ.” Ngô Mặc bực bội, hai tay bóp chặt má Giải Ngữ Hoa, giận dữ nói: “Mới mấy hôm trước vừa nuôi được chút thịt, chưa được hai ngày đã hành hạ cho mất sạch rồi phải không?

Lão tử nghe lời anh ở nhà không đi đâu cả, kết quả anh thì hay rồi, coi lời tôi như rắm, anh đã hứa với tôi thế nào?” “Anh sai rồi.” Giải Ngữ Hoa nói không rõ lời.

Đối mặt với Ngô Mặc đang nổi giận đùng đùng, tiểu Hoa gia vốn cứng rắn đến một câu cãi lại cũng không nói nên lời.

Ngược lại trong lòng lại dâng lên một luồng ấm áp.

“Sai cái con khỉ, Giải đương gia của chúng ta mà cũng có lúc sai sao?” Ngô Mặc thật sự nổi giận.

Cậu quan tâm nhất chính là sự an toàn và sức khỏe của người thân, thà hy sinh tính mạng của mình cũng muốn bảo vệ họ chu toàn.

Nhưng còn họ thì sao?

Mẹ nó, thật sự nghĩ lão tử không có tính khí gì sao?

“Hoa gia đúng là ngầu lòi, công việc gì mà quan trọng thế?

Đối tác là mỹ nữ hay soái ca, đáng để Hoa gia của chúng ta vì người đó mà hao gầy?” Ngô Mặc nổi giận đùng đùng, mỉa mai châm chọc đến mức Giải Ngữ Hoa muốn xen vào một câu cũng là mơ.

“Ngô…” Giải Ngữ Hoa há miệng, cố gắng giải thích với Ngô Mặc một câu.

Nhưng vừa mới phát ra một âm tiết, đã bị Ngô Mặc thô bạo ngắt lời: “Câm miệng!

Tôi còn chưa nói xong!” Lúc này Ngô Mặc có thể nói là giận sôi gan.

Ngọn lửa giận hừng hực như muốn xông thẳng qua đỉnh đầu.

Nhìn bộ dạng tức giận như vậy của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa trong lòng không khỏi thầm kêu khổ.

Hai ngày nay mình quả thực có hơi bận rộn, cũng không phải cố ý hành hạ bản thân, chỉ là công việc dồn lại một lúc nên phải giải quyết cho nhanh.

Vốn nghĩ bận xong hai ngày này sẽ về nhà cũ.

Bây giờ thì hay rồi, bị người ta đến tận nơi bắt quả tang.

Không đúng.

Hẳn là tên khốn Lâm Trì đã bán đứng mình.

Xem ra cậu ta không muốn tiền thưởng tháng này rồi.

Giải Ngữ Hoa thầm ghi sổ Lâm Trì một bút.

Nhưng tình hình trước mắt vẫn cần phải giải quyết nhanh chóng, Giải Ngữ Hoa nghĩ cách xen vào để nói rõ sự tình.

Nhưng trong mắt Ngô Mặc, giải thích?

Phi.

Chính là che đậy.

Để Giải Ngữ Hoa nhận thức rõ sai lầm của mình và ghi nhớ bài học sâu sắc, Ngô Mặc không do dự đưa hai tay ra, bóp chặt má Giải Ngữ Hoa, và không có ý định buông ra.

Cậu ta lấy ra tư thế của một giáo viên đang huấn luyện học sinh, miệng như súng liên thanh, thao thao bất tuyệt nói.

Một hơi, cậu ta tuôn ra mấy trăm chữ, nói đến khô cả miệng, thở hổn hển.

Giải Ngữ Hoa mặt dở khóc dở cười.

Anh mấy lần muốn xen vào, nhưng đều bị ánh mắt sắc bén và khí thế của Ngô Mặc ép trở lại.

Đúng lúc này, không hề có dấu hiệu báo trước, Giải Ngữ Hoa đột nhiên cảm thấy một cơn đau nhói dữ dội từ dạ dày truyền đến.

Cơn đau đó như một con dao găm sắc lẹm, đâm thẳng vào dạ dày anh.

Lông mày anh theo bản năng nhíu lại, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn.

Mặc dù chỉ là thoáng qua, nhưng vẫn bị Ngô Mặc bắt gặp.

“Sao thế?

Lại đau dạ dày à?” Vẻ mặt tức giận ban đầu của Ngô Mặc lập tức tan biến không còn dấu vết, thay vào đó là vẻ mặt đầy căng thẳng và lo lắng.

Cậu nhìn chằm chằm vào Giải Ngữ Hoa, nhất thời có chút luống cuống tay chân.

Cậu từng nghe Hoắc Tú Tú nhắc đến, từ nhiều năm trước, Giải Ngữ Hoa đã mắc phải căn bệnh dạ dày quái ác này.

Mỗi khi cơn đau phát tác, gân xanh trên trán lại nổi lên như giun đất, không ngừng giật giật, khiến người ta nhìn thấy cũng thấy kinh hãi.

Hơn nữa, điều khiến người ta đau lòng hơn là, khi không có ai bên cạnh thì thôi; nhưng nếu đang ở trong tình thế hiểm nguy, bị kẻ thù vây quanh, dù dạ dày đau quặn thắt, thậm chí co rút đến mức khó có thể chịu đựng, Giải Ngữ Hoa cũng phải cố gắng chịu đựng nỗi đau, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tuyệt đối không thể để đối thủ phát hiện ra chút khác thường nào của mình.

Bởi vì một khi bị kẻ thù phát hiện ra sơ hở, hậu quả sẽ không thể lường trước được.

Đã từng có một lần, tình hình đã trở nên vô cùng tồi tệ.

Mặc dù bề ngoài không đổi sắc mặt, nhưng khi anh quay người lặng lẽ rời đi, lại không thể kìm nén được khí huyết đang cuộn trào trong cơ thể, tại chỗ nôn ra một ngụm máu tươi.

Kể từ đó, mầm bệnh này đã ăn sâu vào cơ thể anh.

Dù thế nào cũng khó có thể chữa khỏi, chỉ có thể dựa vào thuốc để giảm bớt sự hành hạ của bệnh tật.

Lúc đó Ngô Mặc tức đến mức chửi mẹ nó.

Thật muốn túm đại một người nào đó ra đấm một trận để giải tỏa cơn tức trong lòng.

Trách ai đây?

Ngô Tam Tỉnh hay Giải Liên Hoàn?

Hay là những kẻ không biết điều trong Giải gia?

Suy đi tính lại cũng không biết tìm ai để trút cơn giận này.

Càng bực bội hơn là, khi ngẩng đầu lên, phát hiện Hoắc Tú Tú đã biến mất từ lúc nào.

Thôi xong.

Chương 1442

Càng tức hơn.

Sau này, có lẽ do diễn xuất của Giải Ngữ Hoa quá tốt, chỉ cần ở trước mặt Ngô Mặc, anh chưa bao giờ có triệu chứng đau dạ dày.

Lâu dần cậu cũng hơi lơ là chuyện này.

Bây giờ Ngô Mặc tận mắt chứng kiến, lập tức nhớ lại lời của Hoắc Tú Tú năm xưa, tim lại thót lên đến cổ họng.

Lúc này, Giải Ngữ Hoa lặng lẽ nhìn vào ánh mắt đầy quan tâm của Ngô Mặc.

Không biết tại sao, từ sâu thẳm trong lòng không thể kiềm chế được một cảm xúc xa lạ mang tên tủi thân tuôn trào.

Cảm giác này đối với một Giải Ngữ Hoa luôn mạnh mẽ như sắt thép mà nói, thực sự quá xa lạ.

Tuy nhiên, lúc này nó lại dâng lên trong lòng một cách chân thực và mãnh liệt.

Trong khoảnh khắc này, anh cảm thấy mình đã đến giới hạn.

Không muốn cố gắng gượng ép nữa.

Lúc này, Giải Ngữ Hoa chỉ muốn tìm cho trái tim mệt mỏi, đầy vết sẹo của mình một khoảng thời gian nghỉ ngơi dù chỉ là ngắn ngủi.

Anh nhẹ nhàng tựa đầu vào lồng ngực vững chắc ấm áp của Ngô Mặc, cảm nhận nhịp tim và nhịp thở của đối phương.

Đồng thời, đôi tay vốn buông thõng vô lực của anh cũng bắt đầu từ từ nâng lên.

Như bị một lực lượng vô hình nào đó kéo theo, dần dần vòng quanh eo Ngô Mặc.

Ngón tay khẽ siết chặt.

Dường như muốn từ cái ôm đơn giản này lấy thêm nhiều sự an ủi và sức mạnh.

Tuy nhiên, dù vậy, anh vẫn cắn chặt răng hàm, cố gắng không để tiếng rên đau đớn thoát ra khỏi miệng.

Cuối cùng, sau một hồi giằng co, anh mới dùng giọng nói cực kỳ nhỏ nhẹ khó khăn thốt ra hai chữ: “Đau bụng.” Giọng nói nhẹ như ngọn nến trước gió.

Nếu không lắng nghe kỹ, gần như không thể nhận ra nỗi đau chứa đựng trong đó.

Tôi vãi cả nồi.

Thân thể Ngô Mặc cứng đờ.

Cậu cúi đầu nhìn Giải Ngữ Hoa đang hơi run rẩy, nhất thời có chút ngây người.

Đây… mẹ nó phải đau đến mức nào, mới có thể khiến Hoa ca thường ngày điên cuồng xử lý mình trở nên yếu đuối như vậy?

Sự tức giận và đau lòng quấn lấy nhau.

Ngô Mặc chỉ cảm thấy trong lồng ngực có một luồng khí muốn được giải phóng.

Cuối cùng, lý trí còn sót lại đã chiếm thế thượng phong, khiến Ngô Mặc nhớ ra rằng giảm đau trước mới là thượng sách.

Lúc này không có thời gian để tiếp tục oán trách.

Ngô Mặc từ trong túi móc ra lọ Dưỡng Sinh Hoàn vừa nhận được, dùng răng cắn mở nắp bình rồi đổ một viên ra lòng bàn tay.

Vừa đau lòng vừa oán trách nâng cằm Giải Ngữ Hoa lên: “Ngoan, há miệng ra.” Lúc này Giải Ngữ Hoa hoàn toàn là đang cố gắng gượng.

Uống thuốc dạ dày trong thời gian dài, bây giờ thuốc đối với anh gần như không còn tác dụng.

Theo kinh nghiệm trước đây của anh, chỉ cần chịu đựng qua cơn đau là sẽ đỡ hơn rất nhiều.

Anh chỉ muốn ôm Ngô Mặc để vượt qua khoảng thời gian khó chịu nhất này.

Trong lòng thầm oán trách tại sao mình không phát bệnh sớm hơn?

Sao lại cứ nhằm vào lúc tên nhóc hỗn đản này lần đầu tiên đến công ty mà phát bệnh chứ?

May mà Ngô Mặc không biết suy nghĩ trong lòng anh.

Nếu không thể nào cũng phải cho Giải Ngữ Hoa biết một chuyện ---- em trai bắt nạt anh trai là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Lúc này nghe Ngô Mặc nói, anh ngẩng đầu ngoan ngoãn há miệng.

Vãi chưởng.

Ngô Mặc trong khoảnh khắc có chút hoảng hốt.

Cậu lắc mạnh đầu, cố gắng ném những hình ảnh không phù hợp ra khỏi đầu.

Tay trái dùng sức véo mình một cái, thầm mắng: “Mẹ nó, tinh trùng lên não rồi à?

Đúng là thiếu đòn.” Ngay sau đó không do dự nữa, lập tức nhét viên Dưỡng Sinh Hoàn trong tay vào miệng Giải Ngữ Hoa.

Viên thuốc vừa vào miệng đã tan.

Tuy nhiên đây là sản phẩm của hệ thống, trên tờ hướng dẫn sử dụng của thuốc có ghi chú đặc biệt là nó không có tác dụng ngay lập tức, mà sẽ điều tiết từ từ dựa vào thể trạng của mỗi người.

Ngô Mặc đương nhiên hiểu rõ tình huống này.

Thế nhưng khi nhìn Giải Ngữ Hoa đang ôm chặt mình trong lòng với vẻ mặt đau đớn, trong lòng cậu không khỏi vừa tức giận vừa bất lực khẽ thở dài.

“Mẹ kiếp!” Cậu thầm chửi thề, “Cứ thích hành hạ bản thân mình như thế đấy.” Cằn nhằn thì cằn nhằn, nhưng người vẫn là quan trọng nhất.

Ngô Mặc không chút do dự vươn hai tay ra, ôm chặt Giải Ngữ Hoa vào lòng.

Nhưng mà, tiếp theo phải làm sao đây?

Ngô Mặc trước nay tính tình thẳng thắn, hành sự quyết đoán, lúc này lại có chút luống cuống tay chân.

Ngay cả khi đối mặt với thời khắc sinh tử, cậu cũng chỉ nghiến răng cố gắng chống đỡ, làm gì biết cách an ủi người khác?

Đúng lúc cậu đang vắt óc suy nghĩ, trong đầu bỗng lóe lên một khung cảnh ấm áp thời thơ ấu ở kiếp trước, khi đó, người bà hiền từ luôn dịu dàng ôm cậu vào lòng khẽ dỗ dành.

Chẳng phải có câu chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy sao?

Ngô Mặc quyết định bắt chước y hệt, vụng về mô phỏng lại động tác của bà nội năm xưa.

Tay trái cậu khẽ vỗ nhịp trên lưng Giải Ngữ Hoa, giống như đang tấu một bản nhạc vui tươi; tay phải thì từ từ đưa đến vùng bụng của Giải Ngữ Hoa, nhẹ nhàng xoa bóp, muốn giúp anh xua đi cảm giác khó chịu.

Có điều, hình như cậu đã quên một chuyện, sự nhẹ nhàng của cậu và sự nhẹ nhàng của bà nội hoàn toàn không phải là một.

Đôi móng vuốt to của cậu có thể bẻ cong cả thanh thép.

Dù có nhẹ nhàng đến đâu, cũng mạnh hơn bàn tay người khác rất nhiều.

Giải Ngữ Hoa chỉ cảm thấy lưng bị vỗ “bộp bộp”, bụng bị ấn đến mức hơi muốn ợ.

Tuy nhiên, cảm giác khó chịu này chỉ kéo dài trong một khắc.

Ngay giây tiếp theo, một luồng hơi ấm kỳ diệu từ vị trí bị ấn nhanh chóng lan tỏa, phảng phất như ngũ tạng lục phủ đều được ngâm trong nước ấm dễ chịu.

Cảm giác ấm áp đó dần dần lan ra toàn thân, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái và thư giãn.

Cơn đau dạ dày hành hạ Giải Ngữ Hoa bấy lâu nay, lúc này như gặp phải khắc tinh, nháy mắt đã giảm đi rất nhiều.

Cảm giác đau nhói thấu xương dần tan biến, thay vào đó là một cơn đau âm ỉ nhẹ, có thể chịu đựng được.

Giải Ngữ Hoa thầm kinh ngạc trong lòng, với kinh nghiệm chống chọi bệnh dạ dày nhiều năm của anh, ngay cả những loại thuốc dạ dày được cho là hiệu quả nhất trên thị trường cũng không thể nào có tác dụng rõ rệt trong thời gian ngắn như vậy.

Chuyện gì thế này?

Lẽ nào… dạ dày của mình… thiếu đòn à?

Phải thừa nhận một điều rằng, ở bên Ngô Mặc lâu ngày, tư duy của rất nhiều người đã vô thức bị lệch lạc.

Dù Ngô Mặc sớm đã biết eo của Giải Ngữ Hoa rất thon nhỏ, nhưng tâm trạng lúc ôm khi trạng thái tốt và trạng thái không tốt rõ ràng khác nhau.

Cảm xúc của cậu dâng lên, không nhịn được lầm bầm: “Mẹ nó, mới hai ngày sao lại gầy thành que củi thế này?

Chương 1443

Cứ thế này nữa, qua hai ba ngày chắc chẳng cần thắt lưng, khẩu trang cũng quấn được ba vòng quanh eo mày mất.” Đúng là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Giải Ngữ Hoa cuối cùng cũng hiểu được cảm giác của Ngô Mặc mấy đêm trước.

Mặc dù cảm giác được người khác quan tâm rất ấm áp, nhưng tên này cũng lắm lời quá rồi.

Giải Ngữ Hoa chỉ hận không thể vặt vài cọng lông gà nhét vào tai mình.

Để bảo vệ đôi tai, Giải Ngữ Hoa đưa tay tóm lấy cổ áo Ngô Mặc, dùng sức kéo mạnh xuống, rồi ngẩng đầu hôn lên.

Thế giới lập tức trở nên yên tĩnh.

Nỗi nhớ nhung hai ngày qua bùng nổ trong khoảnh khắc.

Nói không nhớ là nói phét.

Đều là người lớn khí huyết phương cương, nếm được vị ngọt rồi thì ai muốn làm người thực vật?

Hồi lâu sau, máu nóng rút đi.

Ngô Mặc đột nhiên tỉnh táo lại.

Trong lòng thầm bực bội, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Rõ ràng mình đến để thăm bệnh, sao lại vô thức… Mẹ kiếp, có tính là nhân lúc người khác gặp khó khăn mà lợi dụng không?

Nghĩ đến đây, mặt cậu đỏ bừng lên, tai càng đỏ như đít khỉ, khiến người ta nhìn mà không nhịn được cười.

Ngô Mặc xấu hổ gãi đầu, ánh mắt đảo loạn tứ phía.

Một lúc sau mới giả vờ trấn tĩnh hắng giọng, ngượng ngùng hỏi: “Khụ khụ… Cái đó, dạ dày của anh bây giờ thấy thế nào rồi?

Đã đỡ hơn chút nào chưa?” Giọng nói rõ ràng mang theo một tia không tự nhiên.

Lúc này, dạ dày của Giải Ngữ Hoa đã đỡ hơn nhiều.

Ngoài cảm giác đau nhói yếu ớt, gần như không còn gì đáng ngại.

Nghe Ngô Mặc hỏi, khóe miệng Giải Ngữ Hoa khẽ nhếch lên, trong mắt lóe lên một tia cười khó nhận ra: “Ừm, đỡ nhiều rồi, thuốc không tồi.” “Vậy… vậy thì tốt rồi.” Ngô Mặc cười gượng hai tiếng, “Cái đó, anh có phải chưa ăn gì không, lúc nãy tôi qua đây có đặc biệt mang cho anh…” Nói xong, cậu buông Giải Ngữ Hoa ra, như thể chạy trốn mà đi về phía bàn làm việc.

Giải Ngữ Hoa có chút buồn cười nhìn phản ứng của Ngô Mặc.

Đối với anh, thích chính là thích.

Mọi người đều là người lớn cả rồi, chuyện này có gì phải che che đậy đậy?

Nhưng tên khốn nhà mình lại luôn có chút khác người.

Cả con người dường như có hai mặt.

Mỗi khi đêm xuống, cậu sẽ trở nên cực kỳ hoang dã, nhiệt tình như lửa, phảng phất có thể thiêu đốt người ta thành tro; còn ban ngày, dù đôi khi miệng lưỡi lả lơi, nhưng thực tế lại giống như một thiếu niên ngây thơ, một khúc gỗ khiến người ta không nhịn được muốn trêu chọc một phen.

Đương nhiên, mọi chuyện đều phải có chừng mực.

Thỉnh thoảng trêu chọc một chút thì được, chứ chọc giận thật thì chính anh cũng không chịu nổi.

Có lẽ là do hiệu quả của thuốc dần phát huy tác dụng, Giải Ngữ Hoa cảm thấy cả người nhẹ nhõm hơn.

Anh đi đến bàn làm việc nhìn những món ăn ngon trên đó, không nhịn được trêu: “Bên trong không phải lại có khổ qua đấy chứ?” Đừng nói, tốc độ hồi phục của Ngô Mặc khá nhanh, nghe vậy liền nhướng mày: “Thích ăn à?

Tối nay tôi mua cho anh ba cân, cho anh ăn đã đời.” “Thôi đi, tôi thấy anh trai cậu cần hạ hỏa hơn đấy.” Giải Ngữ Hoa chậm rãi nói: “Số tiền nó nợ tôi sắp đến hạn rồi, chắc bây giờ đang đau đầu tìm cách xoay sở nhỉ.” “Anh em ruột cũng phải sòng phẳng, đừng hòng tôi trả cho nó.” Liên quan đến tiền bạc, có là Thiên Vương lão tử đến cũng vô dụng.

Có Ngô Mặc ở bên, Giải Ngữ Hoa cảm thấy cơm canh ngon miệng hơn nhiều, từ tốn nhai nuốt một lúc cũng no bụng.

Cầm khăn ướt lau miệng, tâm trạng tốt đến mức gần như muốn bay lên, nhưng ngay giây tiếp theo lại chìm xuống đáy vực.

Anh ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, sắc mặt nghiêm nghị: “Chuyện gì mà gấp vậy, nhất định phải đi ngay tối nay à?” Ngô Mặc nhún vai: “Bên Tây Bắc có chút chuyện khó giải quyết, Phong tử gọi cho tôi mấy cuộc điện thoại thúc tôi về.” Thời khắc quan trọng, anh em chính là để đổ vỏ.

Ngô Mặc vô cùng không biết xấu hổ lôi Lâm Phong ra làm bia đỡ đạn, dù sao đối phương cũng không có ở đây, mình nói thế nào hắn cũng không biết.

Tây Bắc.

Lâm Phong ngồi trong văn phòng hắt xì liên tục.

Tóc mái của Lưu Tang ngồi đối diện bị thổi bay mấy lần.

“Thật không?” Giải Ngữ Hoa quá rõ cái nết của Ngô Mặc, luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như cậu nói.

Anh ngẩng đầu, ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm Ngô Mặc, định tìm ra chút manh mối trên mặt cậu.

Về khoản giả ngu, Ngô Mặc có thể nói là đã đạt đến trình độ thượng thừa.

Cậu trề môi, tay ôm ngực làm ra vẻ mặt oán trách vì không được tin tưởng: “Ai, sao số tôi khổ thế này, nói thật cũng bị người ta nghi ngờ, có phải là hết yêu rồi không?” Hết yêu?

Giải Ngữ Hoa sờ sờ đôi môi hơi sưng đỏ của mình, thật muốn tát chết tên khốn này.

Ngô Mặc càng ra vẻ như vậy càng khiến anh nghi ngờ.

Ai bảo tên khốn này có quá nhiều tiền án bất hảo chứ.

Không nói đâu xa, chỉ riêng việc lén lút đến kinh đô gây chuyện đã mấy lần rồi.

Không phải là hạn chế hành động cá nhân của cậu, chỉ là tình hình gần đây vô cùng không ổn.

Theo suy đoán của anh, những con chuột cống ẩn náu dưới lòng đất đã bắt đầu lộ diện.

“Cậu nói thật đi.” Giải Ngữ Hoa đưa tay tóm lấy cổ áo Ngô Mặc, hừ một tiếng: “Nếu không cậu tin tôi có khả năng khiến cậu tối nay không rời khỏi kinh đô được không?” “Tôi đi!” Ngô Mặc làm bộ khoa trương há to miệng, trợn tròn mắt nói: “Anh… anh cái đồ tổng tài bá đạo này muốn giam cầm đóa hoa trắng nhỏ bé là tôi ư?

Sau đó có phải tôi sẽ cố gắng trốn thoát khỏi phạm vi thế lực của anh, rồi bị thương nặng mất trí nhớ, cuối cùng anh hối hận tỉnh ngộ đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của tôi không?” Giải Ngữ Hoa: “=_=||| →???” Cái thứ gì loạn xà ngầu vậy?

Thằng ranh con này thật sự không học cái gì tốt đúng không.

Trong đầu anh bất giác nhớ lại lúc ở Tây Bắc, lại phát hiện trong phòng Ngô Mặc có một đống tiểu thuyết ngôn tình, tâm trạng lúc đó có thể tưởng tượng được, khóe mắt khóe miệng không chỗ nào là không co giật.

Bên tai nghe Ngô Mặc kể lại phiên bản rút gọn của ‘Tổng tài bá đạo truy thê ký’, lông mày anh nhíu lại đến mức sắp bay lên.

Không thể nhịn được nữa, anh tát một phát vào gáy cậu, giận dữ nói: “Bớt nói nhăng nói cuội cho tôi, còn nữa sau này bớt đọc mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình vớ vẩn đó đi, đợi lần sau đến Tây Bắc tin tôi đốt hết mấy cuốn sách nát của cậu không?” “Đừng, đó đều là bản sưu tầm cả đấy.” Ngô Mặc giơ hai tay lên làm động tác đầu hàng, xin tha: “Toàn bộ là của quý của Phong tử, nếu mà đốt thật, thằng con trai cả của tôi chẳng phải sẽ thí phụ à.” “Cậu nói thật, thật sự về Tây Bắc xử lý công việc?” Giải Ngữ Hoa lười để ý đến những lời nói nhảm của Ngô Mặc, tiến thêm một bước ép hỏi.

Ngô Mặc một tay chỉ trời, ưỡn ngực nói đầy chính nghĩa: “Tôi thề bằng tóc của chú Ba, nếu tôi không về Tây Bắc, lão già nhà chú ấy ngày mai sẽ biến thành một thằng ngốc to xác.” Thấy sắc mặt Giải Ngữ Hoa dần đen lại, cậu vội bổ sung một câu: “Nếu anh không tin, tôi cho cả chú Hai vào, đương nhiên, thêm cả anh tôi nữa cũng được.” Theo lời Ngô Mặc, trong đầu Giải Ngữ Hoa bất giác hiện ra hình ảnh ba tên ngốc to xác Ngô Nhị Bạch, Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà.

Ặc… Hơi kinh dị.

Giải Ngữ Hoa khẽ lắc đầu, thầm thở dài trong lòng.

Tên khốn này rõ ràng là đang lừa người, nhưng mình có thể làm gì cậu ta đây?

Anh hít một hơi thật sâu, cố gắng điều chỉnh tâm trạng có phần rối loạn của mình, từ từ đưa tay ra nhẹ nhàng chỉnh lại cổ áo hơi lộn xộn cho Ngô Mặc.

“Tôi không quan tâm cậu thật sự về Tây Bắc hay giả vờ về Tây Bắc, cậu phải hứa với tôi một chuyện --- tuyệt đối không được dễ dàng đặt mình vào tình thế nguy hiểm, tôi muốn cậu sống, hiểu không?” Khi nói đến mấy từ cuối cùng, giọng anh bất giác trở nên trầm và khàn đi: “Tôi đã mất quá nhiều rồi, không cầu gì khác, chỉ cầu cậu bình an vô sự.” Người ta thường nói, người hiểu bạn nhất vĩnh viễn không phải là chính bạn.

Giải Ngữ Hoa nắm được tính cách ăn mềm không ăn cứng của Ngô Mặc, cố tình tỏ ra thái độ mềm mỏng.

“Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn không gây chuyện.” Ngô Mặc cứng cổ đảm bảo.

So với Ngô Mặc, những công việc khác đều có thể tạm gác lại.

Cùng lắm thì giao cho cấp dưới xử lý, chẳng lẽ mình bỏ tiền ra nuôi một đám thùng cơm à?

Giải Ngữ Hoa vốn định tự mình lái máy bay riêng đưa Ngô Mặc về Tây Bắc, kết quả suýt chút nữa dọa Ngô Mặc ngã khỏi bàn.

Mẹ nó, thế chẳng phải là lộ tẩy rồi sao?

“Ca, chúng ta không thể có tiền là tiêu lung tung được đúng không?” Ngô Mặc xắn tay áo, khổ tâm khuyên giải: “Tiền phải tiêu vào chỗ cần thiết, ví dụ như anh có thể chuyển thêm vào thẻ của em, em thật sự không ngại ăn bám, cần gì phải lãng phí vào phương tiện giao thông.” “Tôi nghe con mụ A Ninh nói mấy ngày nữa Tân Nguyệt

Phạn Điếm có buổi đấu giá, tôi về Tây Bắc chắc chắn không kịp qua, hay là anh dùng số tiền này xem giúp tôi mua cái gì đó." Giải Ngữ Hoa là người thông minh cỡ nào, từ trong lời nói đã nhìn ra được tâm tư của Ngô Mặc.

Chỉ là lười vạch trần cậu, gật đầu nói: "Được thôi, vậy tôi bảo Lâm Trì mua vé máy bay cho cậu, xuống máy bay gọi điện cho tôi." Ngô Mặc không dám được voi đòi tiên, đành phải điều chỉnh kế hoạch của mình, trước tiên về Địa Long Hội rồi mới xuất phát.

Dù sao cũng lâu rồi không gặp Cương Băng và Kim Điều, cũng khá nhớ hai đứa nhóc này.

Phải thừa nhận một điều rằng, sau bốn năm lăn lộn, Ngô Mặc làm việc đã đáng tin hơn xưa rất nhiều.

Chương 1444

Trước khi lên máy bay, cậu còn đặc biệt gọi Vương Bàn Tử đến trước mặt, từ trong lòng móc ra một tấm thẻ ngân hàng nhét vào túi áo đối phương, cười nói: “Bàn ca, trong thẻ có ba triệu, mật khẩu là sinh nhật của anh.” Vương Bàn Tử mặt mày ngơ ngác.

Với trí tưởng tượng phong phú của mình, hắn thoáng chốc trở nên kinh hãi.

Lúc chia tay lại cho tiền?

Đây mẹ nó có khác gì trăn trối lúc lâm chung không?

Thằng ranh con này… xem ra thằng nhóc này chắc chắn lại có chuyện rồi.

Tim hắn như treo lên cổ họng.

Tóm lấy cánh tay Ngô Mặc, giọng nói hơi run rẩy: “Em trai à, em không phải lại sắp gặp chuyện gì đấy chứ?

Là trong người không khỏe, hay là định làm chuyện gì nguy hiểm à?

Em đừng có giấu, hai anh em mình là tình cảm vào sinh ra tử, em nói với anh đi.” Ngô Mặc: “???” Bệnh thần kinh à.

Mấy năm trước anh em đâu có nghiêm trọng thế này.

Sao càng lớn tuổi càng không bình thường vậy?

Thời kỳ mãn kinh à???

Lời nói nhảm của Vương Bàn Tử không hề ít hơn Ngô Mặc, vừa mở đầu là lảm nhảm một tràng dài.

Ngô Mặc nghe đến đầu óc quay cuồng, đưa tay giật lại tấm thẻ ngân hàng.

“Ấy?

Sao… sao lại lấy đi rồi?” Vương Bàn Tử chớp chớp mắt.

“Tôi không định tự sát.” Ngô Mặc trợn trắng mắt, “Cho anh tiền là để anh đi tán gái.” Cậu giơ tay ngăn động tác muốn hỏi thêm của Vương Bàn Tử, tiếp tục nói: “Tôi hỏi đại ca rồi, mấy năm nay anh căn bản chưa từng gặp Vân Thái, thỉnh thoảng chuyển tiền cho người ta nhưng không lộ mặt, ý gì đây, chơi trò yêu đơn phương kiểu Platon à?” “Đừng giải thích, tôi đã liên lạc với A Quý, nói là mấy ngày tới anh sẽ qua thăm Vân Thái tiện thể ở lại một thời gian.” “A?” Vương Bàn Tử trợn to mắt, trên mặt hiếm khi lộ ra vẻ bối rối hoảng hốt, lắp bắp nói: “Tôi…, cậu… cậu sao lại…” “A cái rắm.” Ngô Mặc tức giận vỗ vai Vương Bàn Tử, tiện tay nhét lại tấm thẻ vào lòng hắn, “Thích thì đi mà theo đuổi, không thích thì nói rõ ràng, đã bao nhiêu năm qua, Vân Thái cũng không còn là cô bé nữa, anh là một thằng đàn ông mà cứ lề mề khiến người khác nhìn mà phát bực.” “Trước khi đi thì sửa soạn cho tử tế vào, đừng để trông còn già hơn cả bố cô ấy là A Quý.” Câu này hoàn toàn là trêu chọc.

Với tính cách của Ngô Mặc, có đồ tốt sao có thể quên Vương Bàn Tử?

Một viên thuốc uống vào, tóc của Vương Bàn Tử đã sớm âm thầm đen trở lại.

“Thu lại cái bộ dạng gấu chó của anh đi.” Ngô Mặc vỗ mạnh cánh tay lên vai Vương Bàn Tử, hận sắt không thành thép mà mắng: “Không phải chỉ là một cô gái thôi sao?

Có thể đáng sợ hơn bánh chưng trong mộ à?

Anh đến tán gái, quăng một đống sính lễ trước mặt A Quý, hỏi thẳng một câu có gả con gái hay không.” “Nếu đối phương gả, chúng ta không nói hai lời, lập tức chuẩn bị chuyện cưới vợ, vấn đề tiền nong anh không cần lo, nhà cửa anh em tôi cũng chuẩn bị giúp anh rồi.” “Nếu đối phương không gả?

Càng không cần nói nhiều, anh trực tiếp ở rể là xong chuyện, mặt dày mày dạn ở lại đó, ai đến nhà anh cũng phá cho hỏng.” “Em trai, đây… đây không phải là chơi trò ăn vạ sao?” Vương Bàn Tử vẻ mặt khó xử.

Đừng thấy ngày thường hắn lông bông tự xưng là ‘một đêm bảy lần’, thực tế đối với Vân Thái là thật lòng.

Vẫn luôn không đi tìm đối phương, chủ yếu cũng là sợ mình sớm tối khó giữ.

Lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn hại Vân Thái tuổi còn trẻ đã phải ở góa, mình chẳng phải là có lỗi với cô ấy sao?

Đợi mình ổn định hơn một chút rồi sẽ đi tìm cô ấy.

Mang theo suy nghĩ này mà lần lữa mãi.

Cho đến lần này uống say với Ngô Mặc, ôm gối gọi tên Vân Thái.

Cái bộ dạng bỉ ổi đó… chậc chậc.

“Nói nhảm, chỉ cần đạt được mục đích, quá trình thế nào không quan trọng, không nói nữa, tôi phải đi cho kịp giờ.” Ngô Mặc nhìn Vương Bàn Tử có chút bối rối, trợn trắng mắt, “Gợi ý thân thiện một câu, A Quý nói gần đây có mấy thanh niên ngày nào cũng đến nhà lấy lòng, thôi, tôi không nói nhiều, dù sao anh tự tính đi.” “Vãi, dám tranh người với ông đây à?” Vương Bàn Tử nhất thời máu nóng dồn lên não, xắn tay áo giận dữ nói: “Em trai, em yên tâm, Bàn ca tuyệt đối sẽ không làm em mất mặt.” “Được rồi, vé máy bay tôi đặt cho anh là năm tiếng nữa, anh mau thu dọn đồ đạc đi.” Ngô Mặc ghét bỏ đẩy Vương

Bàn Tử, bảo hắn mau về thu dọn hành lý.

Giải Ngữ Hoa nhìn bóng lưng rời đi của Vương Bàn Tử, có chút tò mò hỏi: “A Quý muốn kén rể cho Vân Thái à?” “Chuyện từ bao giờ vậy, sao tôi không biết?” Ngô Mặc quay đầu nhìn Giải Ngữ Hoa, đôi mắt to tròn lóe lên một tia mờ mịt.

“Không phải cậu vừa nói sao?” “Tôi nói à?” Ngô Mặc gãi đầu.

Giải Ngữ Hoa chỉ cảm thấy lòng bàn tay ngứa ngáy, thật muốn dùng sức chà mấy cái lên người Ngô Mặc.

Anh nghiến răng nói: “Nói rồi, cậu nói có người đến nhà lấy lòng.” “Ồ, anh nói cái này à.” Ngô Mặc bừng tỉnh ngộ, thuận miệng nói: “Haiz, là mấy người đến thu mua phế liệu, nhà A Quý gần đây đang sửa chữa, có nhiều đồ bỏ đi thì tiếc nên bán cho người thu mua phế liệu.” Giải Ngữ Hoa: “????” 84.

Câu nói “miệng đàn ông, con quỷ dối lừa” được thể hiện một cách trọn vẹn nhất trên người Ngô Mặc.

Anh không khỏi lại một lần nữa nghi ngờ rốt cuộc Ngô Mặc có thật sự về Tây Bắc không?

Trước khi lên máy bay, Ngô Mặc đột nhiên tháo ba lô xuống, trong ánh mắt nghi ngờ của Giải Ngữ Hoa, cậu lôi ra từ bên trong một cái --- cân sức khỏe.

“Cậu… cậu định làm gì?” Giải Ngữ Hoa lùi lại nửa bước.

Ánh mắt liếc nhìn xung quanh, phát hiện có không ít người đang xếp hàng qua cửa an ninh.

Do ngoại hình của hai người quá nổi bật, đã có người thường xuyên liếc nhìn về phía này.

Ngô Mặc trước nay không để ý đến ánh mắt của người khác, đối với cậu người ngoài và cái rắm không có gì khác biệt.

Cậu cúi người đặt cân xuống đất, đứng dậy tiến lên một bước nhanh chóng tóm lấy cánh tay Giải Ngữ Hoa, không cho phép từ chối mà đẩy thẳng người lên cân: "Lên đây dẫm một cái cho tôi xem." "Tôi…" Giải Ngữ Hoa căn bản không có cơ hội từ chối.

Ngô Mặc ngồi xổm trên đất, nghiêm mặt, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm vào con số hiển thị trên đó, phảng phất như việc cậu sắp làm có thể sánh ngang với bí mật quốc gia.

"50KG???" Ngô Mặc mặt đen như đít nồi.

Ai cũng lòng dạ sáng như gương biết rõ Giải Ngữ Hoa vì sao lại cố ý khống chế cân nặng.

Nhưng bà nó chứ cũng nhẹ quá rồi.

Một con heo cũng hơn trăm cân, mà anh lại còn không nặng bằng nửa con heo.

Ánh mắt đổ dồn về ngày càng nhiều.

Giải Ngữ Hoa có chút ngượng ngùng bước xuống cân.

Ngô Mặc cất cân đi, mặt mày âm trầm nhìn Giải Ngữ Hoa, giơ một bàn tay lên huơ huơ trước mặt anh: "Năm mươi là giới hạn của tôi, lần sau gặp mặt nếu thiếu con số này, hờ hờ, hai ta sẽ 'giao lưu' một phen, đến lúc đó người ta nuôi heo thế nào tôi sẽ nuôi anh thế đó, đừng tưởng tôi không dám nhốt anh lại." Giải Ngữ Hoa sờ sờ mũi.

Ngại vì Ngô Mặc đang mặt đen như than nên không dám nói nhiều.

Hoắc Tú Tú đứng phía sau nín cười, thấy vậy vội vàng tiến lên chen vào một câu: "Tiểu Mặc ca ca, nếu em giúp anh canh chừng Hoa tỷ, có được lợi lộc gì không ạ?" Đúng là học tốt thì khó, học xấu thì nhanh.

Hoắc Tú Tú bây giờ không còn là cô thiếu nữ ngây thơ năm nào.

Chưa nói đến việc theo Ngô Mặc học được một thân thói côn đồ, chỉ riêng việc đi theo Doãn Nam Phong và A Ninh cũng học được không ít kỹ năng mới.

"Được." Ngô Mặc rất tự nhiên cụng tay với Hoắc Tú Tú, "Tú Tú, em canh chừng nó cho anh, hễ có chuyện không ăn đúng giờ xảy ra, đều ghi lại hết cho anh, sau này muốn gì cứ nói với anh, anh kiểu gì cũng kiếm ra cho em." "Tiểu Mặc ca ca, anh cứ yên tâm đi ạ." Có câu nói này của Hoắc Tú Tú, Ngô Mặc coi như tạm thời yên tâm phần nào.

Cậu quay người lại ôm Giải Ngữ Hoa một lần nữa, rồi xoay người đi vào khu vực kiểm tra an ninh.

Máy bay vạch một đường cong trên bầu trời bay thẳng về Tây Bắc.

Bảo Cát sớm đã dẫn người đợi sẵn ở sân bay.

Thấy Ngô Mặc xuất hiện, khuôn mặt luôn nghiêm túc của hắn nở một nụ cười như hoa.

"Nhị thúc, lần này ngài đi lâu quá, đám nhóc Tinh Hà căn bản không ngoan ngoãn, lần sau hay là để tôi đi theo ngài nhé." "Thôi đi, cậu mà lại theo tôi chạy đông chạy tây, sau này đến vợ cũng không cưới được, lão gia tử lại tìm tôi cằn nhằn." Bao năm sống chung, chân tình đổi lấy chân tình.

Ngô Mặc sớm đã coi bọn họ như người thân của mình.

"Nhị thúc, ngài không dọa được tôi đâu." Bảo Cát cười nói: "Tôi nói với bố tôi rồi, làm gì có chuyện chú chưa cưới vợ mà cháu trai đã cưới trước." "Chỉ khi nào chuyện của ngài giải quyết xong, tôi mới xem xét đến vấn đề của mình." Khốn!

Có thất đức không chứ.

Ngô Mặc quay lại cho hắn một cái bạt tai, trút bỏ sự bất mãn trong lòng.

Một nhóm người vừa nói vừa cười trở về Địa Long Hội.

Ngô Mặc đẩy cửa xe bước xuống.

Đột nhiên, từ xa có một người lao tới.

Mái tóc dài bay phất phơ trong gió, giương nanh múa vuốt lao về phía chiếc xe.

Tóc dài che khuất mắt, đến nỗi Ngô Mặc nhất thời không nhìn rõ người đến là ai?

Chương 1445

Vãi!

Cậu quay đầu nhìn Bảo Cát, mặt đầy nghi hoặc: "Ai thả đám khỉ của Kim Điều ra vậy?

Lỡ dọa người ta thì sao?" Bảo Cát: "…" Giọng nói không nhỏ, người đến nghe rõ mồn một, lập tức dừng bước.

Vén mái tóc rũ trước mắt ra, mếu máo kêu lên một tiếng: "Bố, người mới đi có mấy ngày mà ngay cả con trai cũng không nhận ra rồi à?" "Thằng ranh con?" Ngô Mặc nhíu chặt mày, hai mắt như đèn pha quét từ trên xuống dưới Lưu Tang.

Chỉ thấy… Ngô Mặc không nhận ra Lưu Tang ngay lập tức vì lý do rất đơn giản --- hình tượng hiện tại của hắn có chút không thể nhìn nổi.

Toàn thân dính đầy lông của các loại động vật.

Ví dụ như lông gà, lông khỉ, lông sói, lông mèo.

Cũng may là tóc màu đen, nếu không nhìn thoáng qua chẳng khác gì một con khỉ đột cỡ lớn.

Ngô Mặc một tay chắp sau lưng đi vòng quanh Lưu Tang hai vòng, hừ lạnh một tiếng: "Lão tử nhớ Pinocchio nói dối thì mũi dài ra, thằng nhóc nhà ngươi làm chuyện thất đức gì mà mọc đầy lông thế hả?" "Bố nuôi ~" Một tiếng gọi đơn giản, lại bị Lưu Tang réo lên thành chín khúc mười tám lượn.

Ngô Mặc rùng mình một cái, giơ chân đá vào mông Lưu Tang, mắng: "Mẹ nó, cái tốt không học, cứ phải học theo cái thói đê tiện của bác cả mày à?" Tiếng nói vừa dứt, từ xa có một vật bay tới nhắm vào đầu Ngô Mặc.

Tấn công?

Ngô Mặc nghiêng đầu né vật thể.

Rơi xuống đất mới phát hiện là một chiếc giày?

Cơ thể theo bản năng muốn phản công, ngay sau đó phía sau truyền đến một giọng nói lười biếng: "Mẹ nó mày còn biết về à?

Lão tử còn tưởng mày định ở rể kinh đô rồi chứ.

Còn nữa, ai đê tiện?

Có phải một thời gian không xử mày, thằng nhóc mày ngứa da rồi không." Bảo Cát vung tay.

Một đám thuộc hạ đang hóng chuyện lập tức hiểu ý tứ tán loạn bỏ chạy, động tác thành thục, ít nhất cũng đã làm cả trăm lần rồi.

"Yêu à, chua thế, bình giấm nhà ai đổ rồi?" Ngô Mặc cười xấu xa quay người ôm lấy Lâm Phong, chân phải cố ý đá chiếc giày trên mặt đất ra xa hơn.

Đối với hành vi vô đạo đức của bố nuôi mình, Lưu Tang hoàn toàn làm như không thấy, thậm chí còn tiến lên giả vờ không chú ý đá thêm một cái.

Lâm Phong chú ý đến cảnh này, tức đến lệch cả mũi.

Hừ.

Đúng là cha nào con nấy.

Mẹ nó, khốn nạn có hệ thống.

Lâm Phong nhìn Ngô Mặc và Lưu Tang trở về phòng, chỉ vào vị trí cửa hừ một tiếng: "Thằng ranh con, lão tử bảo mày đi cho Kim Điều và Cương Băng ăn, mày thì hay rồi, làm cho mình dính đầy lông."

“Bác cả, người không thấy cắn rứt lương tâm à?” Lưu Tang bĩu môi, phẫn nộ tố cáo: “Kim Điều nghịch ngợm thế nào người còn không rõ sao?

Lần trước nó trộm trứng gà ném hết lên người bác, chẳng lẽ bác quên rồi à?” “Sau đó bác không đi nữa, cứ bắt cháu đi, nếu không cháu có thành ra thế này không?” Lâm Phong là hạng người nào?

Sẽ để ý đến lời tố cáo của Lưu Tang sao?

Hắn trợn mắt, tát một phát vào vai Lưu Tang: “Bớt nói nhảm với lão tử, mau đi dọn sạch lông trên người đi, hôi rình, không biết còn tưởng mày rơi xuống hố phân.” Ngô Mặc đứng bên cạnh hoàn toàn không tham gia.

Chột dạ mà.

Kim Điều và Cương Băng đều là thú cưng của mình, nói thêm một câu lỡ sau này hai người họ không giúp mình cho ăn thì sao?

Nhìn Lưu Tang rời khỏi phòng, Lâm Phong quay người đấm một cú vào ngực Ngô Mặc: “Mẹ mày có phải là vui quên đường về rồi không?” “Lão tử cả ngày bận tối mắt tối mũi, thằng cháu rùa nhà mày ôm mỹ nam ngủ ngon lắm nhỉ?” Hắn vừa nói vừa kéo thắt lưng quần của Ngô Mặc, cười lạnh liên tục: “Để bố xem xem, có phải một hơi bắn hết đạn dược của hai mươi mấy năm không?” “Cút sang một bên.” Ngô Mặc giữ chặt thắt lưng quần.

Hai ‘bố con’ giằng co một hồi lâu, cuối cùng cũng trút hết nỗi nhớ nhung xa cách.

Hai người mệt mỏi ngồi chen chúc trên sofa.

Lâm Phong từ trong túi móc ra một điếu thuốc đưa cho Ngô Mặc: “Nói đi, sao lại nỡ về?

Bình giấm lớn nhà họ Giải kia chịu cho mày về à?” “Bớt mẹ nó cái giọng âm dương quái khí đi.” Ngô Mặc châm thuốc cho Lâm Phong, rít một hơi rồi nhả ra một vòng khói: “Tao về chỉ là quá cảnh thôi, sáng mai là đi rồi.” “Khụ khụ khụ ~” Lâm Phong nhất thời không đề phòng bị sặc khói, hoãn lại một hơi, nhíu mày nhìn Ngô Mặc, giọng điệu vô cùng bất mãn: “Mày coi đây là khách sạn à?

Mấy tháng nay toàn việc vớ vẩn đều đẩy cho tao, tao vừa trông trẻ vừa trông khỉ, cứ như bà già nhà mày vậy.” “Nói đi, lần này lại có chuyện gì?” Lâm Phong quyết định, hễ Ngô Mặc không có chuyện gì đứng đắn, hắn kiểu gì cũng giữ người lại làm việc.

Mẹ kiếp.

Chính hắn đã mấy tháng không được nghỉ ngơi rồi.

Phong thủy luân phiên.

Thế nào cũng phải đến lượt cậu ta làm việc.

“Haiz, đừng nhắc nữa, tao phải cùng lão già Trương Nhật Sơn kia đi tranh giành biên giới.” Ngô Mặc không giấu giếm tình hình, kể lại toàn bộ chuyện Cửu Môn tụ họp cũng như nhiệm vụ mà hệ thống giao cho.

“Tao đi cùng mày.” Lâm Phong hoàn toàn không tin tưởng Trương Nhật Sơn.

Mặc dù trong phim nhân vật này và Ngô Tà coi như cùng một chiến tuyến, nhưng có quan hệ gì với con trai cả nhà mình chứ?

Thằng con cả trước nay luôn châm biếm mỉa mai lão.

Lại còn ngang nhiên khuyến khích Doãn lão bản đá đối phương.

Lỡ như lão này ghi hận trong lòng thì sao?

Chuyện này không thể không phòng.

“Không cần.” Ngô Mặc xua tay, ngăn lại những lời tiếp theo của

Lâm Phong, trầm giọng nói: “Tao không hiểu rõ về người nhà họ Uông bằng mày, mày ở lại mới có thể chú ý đến động thái của nhà họ Uông, chúng ta đã định thay đổi quy tắc, thì phải luôn chú ý đến tình hình của bọn họ.” “Mày đi một mình tao không yên tâm, hay là dứt khoát gọi Hắc gia gia nhà mày về đi, có ông ta ở đó ít nhiều cũng có người chiếu ứng.” Với sự hiểu biết của Lâm Phong về Ngô Mặc, cậu đã một mình trở về Tây Bắc, rõ ràng là không định mang theo Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà.

“Không cần.” Ngô Mặc lại một lần nữa từ chối đề nghị của Lâm Phong, trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý: “Con trai, mày yên tâm đi, lão tử sớm đã nghĩ đến một người, tuyệt đối sẽ không một mình đi mạo hiểm.” “Ai?” “Lại đây, tao nói cho mày nghe.” Ngô Mặc ghé vào tai Lâm Phong nói ra một cái tên.

“???” Lâm Phong vẻ mặt như bị táo bón nhìn Ngô Mặc: “Mày không sợ nó phản bội giết chết mày à?” “Không sợ.” Ngô Mặc nhún vai, cười nói: “Hay mà, ba người hoàn toàn không cùng một lòng, đến lúc đó chạy trốn ông đây cũng không cần nể nang ai, khó có được dịp trải nghiệm cảm giác gài bẫy người khác, tôi sắp không chờ nổi rồi đây.” “Cẩn thận đấy, đừng để lật thuyền trong mương.” Lâm Phong thực sự có chút không yên tâm.

“Đúng rồi, còn một chuyện phải nói với mày.” Ngô Mặc nhớ ra một việc vô cùng quan trọng, khoác vai Lâm Phong dặn dò: “Hành động lần này tao không nói cho anh tao và bọn họ biết, lỡ như họ liên lạc với tao, mày phải che giấu giúp tao đấy.” “Mày coi tao là miếng giẻ lau à?

Tao không trị nổi mấy cái món đồ nhà mày đâu.” Lâm Phong nghĩ đến mấy kẻ kiệt ngạo bất tuân kia là đau đầu, từng người một khó đối phó như hồng thủy mãnh thú.

“Không sao, cứ nói tao đi làm việc.” Ngô Mặc vừa đấm lưng vừa bóp chân, dỗ dành Lâm Phong giúp mình kéo dài thời gian.

Lâm Phong không chịu nổi cậu.

Đành phải véo tai Ngô Mặc, dặn đi dặn lại ngàn vạn lần đừng đặt mình vào tình thế nguy hiểm.

Nếu không đừng nói đến mấy người kia, chính hắn cũng sẽ phát điên đi tìm tung tích cậu.

Thời gian trôi nhanh như bay.

Ngô Mặc trước tiên đi xem Cương Băng và Kim Điêu, sau đó lại quay qua xử lý Lưu Tang một trận.

Đã sớm nói không được để tóc dài rồi.

Coi lời lão tử nói như gió thoảng bên tai à?

Người xưa có câu: Đầu óc thông minh không mọc tóc.

Ngô Mặc giữ vững niềm tin này, mặc kệ ánh mắt ai oán của Lưu Tang, vẫn cứng rắn cạo cho cậu một mái tóc ngắn.

“Bố nuôi~” Sắc mặt Lưu Tang khó coi như vừa ăn phải mướp đắng, cái miệng bĩu ra gần như có thể treo được cả một con lừa, lẩm bẩm: “Sao bố lại giống bác cả thế, cứ nhắm vào tóc tai người ta không tha vậy?” Hả?

Có ý gì?

Lòng Ngô Mặc thắt lại, tự nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Thế nhưng, khi cậu đi theo Lưu Tang ra sân sau và nhìn thấy Kim Điêu, cuối cùng cũng hiểu được cảm giác bất an này đến từ đâu.

Vãi chưởng.

Con tinh tinh lông ngố này là Kim Điêu ư?

Lông của nó đâu?

Thấy bố nuôi nhà mình kinh ngạc, Lưu Tang phải cố véo đùi mới không bật cười thành tiếng.

Chương 1446

“Bố nuôi, chuyện này là do bác cả làm đấy.

Bác ấy nói động vật phải thích nghi với hoàn cảnh, ở núi tuyết nhiệt độ thấp nên cần nhiều lông, ra ngoài mà không cạo lông thì bị say nắng thì sao?” Mẹ kiếp.

Đúng là chủ nào tớ nấy.

Ngô Mặc và Lâm Phong đã không bình thường, nuôi ra con Kim Điều cũng điên khùng nốt.

Nhìn thấy Ngô Mặc như thấy bố đẻ, nó mặc một chiếc quần đùi hoa cỡ lớn, vung vẩy cánh tay phấn khích lao tới.

Hoàn toàn không để ý đến việc thân hình của nó có thể nuốt trọn cả Ngô Mặc.

Đậu má.

Ngô Mặc thấy tình hình không ổn, vắt chân lên cổ mà chạy.

Không chạy không được.

Cậu không muốn bị Kim Điều đè thành cái bánh hồng dẹt đâu.

May mà vào thời khắc mấu chốt, Cương Băng đã lao tới, ngoạm lấy áo Ngô Mặc rồi quăng cậu lên lưng, phóng đến một chỗ khác.

Toi rồi, Kim Điều lại càng hưng phấn hơn.

Trái đắng tự mình gieo chỉ có thể tự mình nuốt.

Lần đầu tiên Ngô Mặc cảm thấy dỗ thú cưng còn khó hơn dỗ đàn ông.

Trở về chỉ có một ngày ngắn ngủi, nhưng công việc chất đống như núi khiến cậu không có cả thời gian để thở.

Lo xong cho đám thú cưng, tiếp theo là vấn đề của Lê Thốc.

Kể từ khi Lê Nhất Minh mất tích, Lê Thốc như biến thành một người khác, từ một đứa trẻ khóc lóc đòi tìm bố trở nên trầm mặc, chỉ muốn trốn chạy.

Chỉ trong tháng trước đã bỏ nhà đi bốn năm lần.

Hỏi nó muốn đi đâu?

Nó bặm môi nói muốn về nhà, muốn về nơi quen thuộc để tìm bạn bè và bạn học.

Lâm Phong đau hết cả đầu.

Nói ngon nói ngọt cũng vô dụng, chỉ có thể dặn dò Lưu Tang để ý đến Lê Thốc nhiều hơn.

Đôi tai của Lưu Tang gần như mọc rễ trên người Lê Thốc.

Hễ không nghe thấy động tĩnh là phải đi tìm người.

Bây giờ Ngô Mặc đã trở về, Lâm Phong như vứt đi củ khoai lang nóng, lập tức đẩy Lê Thốc qua.

“Con trai cả, bố mày hết cách với thằng nhóc này rồi, mày xem xử lý thế nào đi.” Lê Thốc cứng cổ, bất phục nói: “Con muốn về nhà, con đã hẹn với Tô Vạn sẽ cùng nhau đi học, các người nhốt con lại, con không phục.” Lâm Phong nhìn Lê Thốc, day day trán vẻ bất lực.

“Nhóc con, không phải đã nói với con rồi sao, bố con trước khi đi đã giao con cho chúng ta chăm sóc.

Ngày thường con muốn làm gì thì làm, ai nhốt con?” “Con chỉ muốn về nhà, con muốn tìm Tô Vạn, con không muốn ở lại đây.” Lê Thốc như một cái máy lặp lại, liên tục nhấn mạnh câu này.

Lưu Tang ái ngại nhìn Lê Thốc.

Trải qua đủ loại ấm lạnh tình đời, Lưu Tang rất hiểu tâm trạng của Lê Thốc, chẳng qua là không có cảm giác thuộc về, cảm thấy mình đang ăn nhờ ở đậu.

Nhưng đó đều là chuyện quá khứ.

Bây giờ Lưu Tang cũng đã có người thân và gia đình.

Nghĩ đến đây, ánh mắt cậu bất giác hướng về Ngô Mặc và Lâm Phong, tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

Ngô Mặc im lặng một lúc.

Sau đó, cậu từ từ ngước mắt lên nhìn Lê Thốc, nghiêm mặt nói: “Nhóc con, năm nay mày mười hai tuổi, không còn là trẻ con nữa.

Rất nhiều chuyện không cần tao nói mày cũng hiểu, tự mình về ở sẽ phải đối mặt với những vấn đề gì.” “Cháu biết, cháu không sợ, cháu muốn về nhà.” Lê Thốc nghiến răng nói: “Cháu tự biết tắm, biết nấu mì gói, cháu có thể tự chăm sóc bản thân.” Trên mặt Ngô Mặc hiện lên vài phần bất lực.

“Được, tao có thể cho mày về nhà, nhưng tao có một điều kiện.” “Con trai, mày…” “Không sao, con biết chừng mực.” Ngô Mặc giơ tay ngăn lời của Lâm Phong, nghiêm túc nhìn Lê Thốc nói: “Năm nay mày mới lên lớp bảy, tao yêu cầu mày trong kỳ thi cuối kỳ phải lọt vào top mười của lớp, được không?” “Hả?

Top mười?” Lê Thốc vỡ phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn điển trai nhăn lại như cái bánh bao.

“Sao, không làm được à?” Ngô Mặc giả vờ bất lực lắc đầu.

“Thôi được rồi, tao không làm khó mày nữa, nếu đã không làm được…” Trước ánh mắt mong chờ của Lê Thốc, cậu hít một hơi rồi nói tiếp: “Vậy thì chuyện về nhà đừng nhắc tới nữa, khi nào có tự tin cải thiện thành tích thì hẵng nói.” “Phụt~” Lưu Tang không nhịn được bật cười.

Bố nuôi nhà mình có cái nết gì cậu còn không rõ sao?

Lê Thốc bé nhỏ mà còn muốn giở trò ngang ngược với bố nuôi à?

Đừng đùa nữa.

Ngô Mặc liếc mắt qua, Lưu Tang lập tức bịt miệng không dám hó hé.

Thời buổi rối ren.

Biết điều giữ thân là quan trọng nhất, tốt hơn hết là đừng rước lửa vào người.

Lỡ bố nuôi lên cơn bắt mình thi đứng nhất khối thì sao?

Thôi thôi.

Giết quách mình đi cho tiện.

“Hu hu~” Lê Thốc không kìm được mà bật khóc.

Khóc được hai tiếng lại cảm thấy hơi mất mặt, nhưng nhất thời không thể phanh gấp lại được.

Cậu lấy hai tay dụi mắt khiến nước mắt nước mũi tèm lem cả mặt.

Ngô Mặc kéo giấy ăn bên cạnh đưa qua, vỗ vai Lê Thốc an ủi: “Nín đi, thịt lợn bơm nước không ai thèm đâu.” “Phụt~ khụ khụ khụ.” Lâm Phong quay đầu sang một bên, cố gắng không để mình cười quá lớn.

Lê Thốc khóc càng to hơn.

Hai gã đàn ông to xác làm gì có kinh nghiệm dỗ trẻ con?

Mãi cho đến khi Lê Thốc tự động khóc hết hơi, họ mới ân cần đưa cho một cốc nước.

“Uống chút nước bổ sung thể lực đi, không thì lát nữa hết nước mắt đấy.” Lê Thốc: “...” Thế này còn khóc cái nỗi gì nữa.

Mệt muốn chết mà chẳng được tích sự gì.

Mục đích của mình không đạt được, ngược lại còn thành trò hề.

Lê Thốc dù ngốc đến đâu cũng hiểu rõ tình cảnh của mình lúc này.

Muốn về nhà thật thì ăn vạ khóc lóc chắc chắn không có tác dụng.

Cậu lau nước mắt, dùng giọng điệu sụt sùi để mặc cả: “Thế... nấc!

Cháu... cháu mà thi được hạng mười một thì sao?” “Được rồi, làm người làm việc không thể quá cứng nhắc.” Ngô Mặc vuốt cằm trầm ngâm một lúc.

“Tao nới lỏng chính sách cho mày một chút, top mười ba.

Chỉ cần mỗi lần thi mày nằm trong top mười ba thì có thể ở nhà.” “Nếu lần đầu thất bại cũng không sao, mày cố gắng đuổi kịp.

Nhưng nếu tích lũy hai lần không đạt tiêu chuẩn?

Tao sẽ lập tức chuyển trường cho mày, thế nào?” “Được... nấc!

Chương 1447

Được thôi.” Lê Thốc bị buộc phải ký vào hiệp ước bất bình đẳng.

Nhìn Lưu Tang dẫn Lê Thốc đi rửa mặt, Lâm Phong quay lại đưa cho Ngô Mặc một điếu thuốc.

“Mày làm trò gì vậy?

Nhà thằng nhóc đó chẳng còn một cọng lông nào, để nó về nhỡ xảy ra chuyện thì sao?” “Hơn nữa mày quên rồi à, thân phận của Lê Nhất Minh có vấn đề, tao nghi ngờ hắn có quan hệ với Uông gia, lỡ như…” “Đừng nghĩ nhiều thế.” Ngô Mặc kẹp điếu thuốc trong tay phải, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Là phúc không phải họa, là họa không tránh được.

Nếu thân phận của Lê Nhất Minh thật sự có vấn đề, sớm muộn gì cũng sẽ nổ ra thôi.” 85.

“Thay vì bảo bọc Lê Thốc như một đứa trẻ trong lòng, chẳng thà ném nó ra ngoài để nó trải qua chút sóng gió.” Hai gã đàn ông to xác không có kinh nghiệm nuôi con, hoàn toàn áp dụng phương pháp nuôi heo để cho ăn.

Ngô Mặc ở lại thời gian ngắn, không kịp xử lý những chuyện vặt vãnh này, chỉ có thể để Lâm Phong phụ trách chuyện của Lê Thốc.

Dọn dẹp nhà cửa, chuyển trường, chăm sóc cuộc sống sau này, v.v.

Bận rộn một vòng lớn, xem lại thời gian thì chỉ còn hơn hai tiếng nữa là khởi hành.

Còn ngủ nghê cái nỗi gì?

Dù đã trải qua đủ loại sóng to gió lớn, Lâm Phong vẫn lo lắng cho sự an nguy của Ngô Mặc từ tận đáy lòng.

Anh ta túm áo cậu lôi vào nhà kho, đủ loại vũ khí, thuốc men bảo mệnh cứ thế nhét vào không gian của cậu như không cần tiền.

“Bố mày không chết được đâu.” Ngô Mặc tỏ vẻ bất lực.

Lần này trở về, cậu phát hiện Lâm Phong ngày càng lải nhải và lề mề.

Chẳng lẽ thật sự đến thời kỳ mãn kinh rồi?

“Mày thì biết cái đéo gì, con đi ngàn dặm bố lo sầu, thu cả cái thùng bánh quy với nước uống bên cạnh vào đi.” Người ta có câu, có qua có lại mới toại lòng nhau.

Ngô Mặc trực tiếp khoác vai Lâm Phong, banh miệng anh ta ra rồi nhét vào mấy viên thuốc.

“Thuốc cường thân kiện thể, phục hồi thể lực, giữ gìn vóc dáng khỏe mạnh.” “Ăn nhiều vào, không thì tao sợ lúc về cái miệng của mày còn lảm nhảm hơn cả bà thím sáu mươi tuổi nhà bên cạnh.” Lâm Phong huých cùi chỏ đáp lại một cái, xua tan đi nỗi ưu sầu lúc chia ly.

Tại bãi đỗ xe.

Lưu Tang bám chặt cửa xe không chịu buông, khuôn mặt đầy vẻ không nỡ.

“Bố nuôi, sao bố lại đi nữa vậy?” “Ừ, vẫn còn một số việc chưa xử lý xong.” Ngô Mặc xoa xoa mái tóc ngắn cũn của Lưu Tang, không yên tâm dặn dò: “Thính lực của con khác người thường, nhất định phải chú ý an toàn, đừng để người ta ác ý phá hoại.” “Mấy bài huấn luyện cũng không được bỏ bê, hiểu chưa?” Lưu Tang gật đầu lia lịa, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Ngô Mặc.

“Bố nuôi, bố cứ yên tâm, con biết hết rồi.

Nhưng con chỉ muốn hỏi một chút, lần này thật sự không thể mang con đi được sao?” “Lâu như vậy rồi, con còn chưa xuống mộ lần nào.

Con đảm bảo đi rồi tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền phức cho bố đâu.” Ngô Mặc sa sầm mặt, giơ tay tát vào gáy Lưu Tang.

“Cút sang một bên, tao chiều mày quá nên mày hư đúng không?” “Đừng tưởng điều kiện của ông đây chỉ đặt ra cho thằng nhóc Lê Thốc, mày cũng thế.

Nếu lần sau tao về kiểm tra mà mày chẳng biết cái gì, coi chừng cái mông.” Phải nói là cậu ra dáng làm bố rất chuẩn, khiến Lưu Tang cứ ngẩn người ra.

Nhìn bóng lưng Ngô Mặc rời đi, Lưu Tang âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải học các kỹ năng, tuyệt đối không làm gánh nặng của bố nuôi.

Bảo Ca thấy Lưu Tang tâm trạng sa sút, liền đặt tay lên vai cậu an ủi: “Đừng nghĩ linh tinh nữa, chắc nhị thúc sợ con gặp nguy hiểm thôi.” “Đợi con lớn thêm vài tuổi nữa, chú ấy sẽ dẫn con đi cùng.” “Con biết.” Lưu Tang gật đầu.

Dù cậu còn nhỏ, nhưng đầu óc rất lanh lợi.

Cậu biết Ngô Mặc không mang theo mình không phải vì vấn đề tuổi tác, mà là vì căn bản không muốn cậu rơi vào nguy hiểm.

Mỗi lần miệng thì bảo mình học nhiều vào để sau này dưỡng lão cho cậu, nhưng thực tế ngay cả việc bưng trà rót nước cũng không nỡ để mình làm.

Có lẽ những tai ương mà mình gặp phải thời niên thiếu, tất cả đều là để được gặp bố nuôi và bác cả.

Ngô Mặc nào có ngờ một chuyện cỏn con lại khiến đứa con nuôi của mình bùng nổ tình cảm.

Kể từ lúc ngồi lên xe, cậu không rời chiếc điện thoại, điên cuồng nhắn tin.

Vẫn như cũ, đầu tiên là cà khịa với Hắc Nhãn Kính một trận, sau đó hỏi thăm tình hình của anh cả, tiện thể hỏi thăm sức khỏe Tam thúc, cuối cùng là nói vài câu với Nhị thúc về vấn đề của Hoa lão bản.

Bận rộn một hồi mà chẳng nói được câu nào thật lòng, phủi mông lên máy bay đi đến biên giới.

Từ Tây Bắc đến biên giới mất khoảng ba giờ bay.

Vừa xuống máy bay, có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ ở khu vực biên giới cao hơn trong đất liền khá nhiều.

Ngô Mặc mặc một chiếc áo phông đơn giản mà thời trang, trên sống mũi đeo một cặp kính râm cực ngầu, một tay thong thả đút túi quần, tay kia đung đưa, bước những bước chân nhẹ nhàng khoan thai ra khỏi sân bay.

Trên máy bay cực kỳ nhàm chán, ngoài ăn uống ra thì chỉ có ngủ.

Bây giờ trông cậu vô cùng thoải mái tự tại, hoàn toàn không có chút mệt mỏi nào do di chuyển đường dài.

Nhưng cậu thì ung dung, còn một người khác thì ấm ức muốn chết.

Ở một góc nhỏ ngoài sân bay, đã có một người lặng lẽ chờ đợi từ rất lâu.

Người này cũng là người quen cũ, chính là đồ hải sản --- Trương Hải Khách.

Hắn ta tựa vào cửa một chiếc ô tô, miệng ngậm điếu thuốc, nhưng tay phải lại không ngừng vò nát một điếu thuốc khác, như thể điếu thuốc đó chính là Ngô Mặc vậy.

Càng vò càng tức, hắn lẩm bẩm chửi rủa: “Thằng khốn, lừa mình chín giờ đến sân bay chờ, bây giờ đã mười hai giờ rồi mà còn chưa xuất hiện, đúng là thất đức hết chỗ nói, ông nguyền rủa mày đẻ con không có lỗ đít.” Lần hành động này, Ngô Mặc đảo não một vòng đã nhanh chóng xác định được người chọn.

Người ta nói ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Tính cách của Trương Hải Khách rất bay nhảy, trừ một số vấn đề đối lập ra thì thực sự rất hợp gu của Ngô Mặc. 86.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc gọi điện mời Trương Hải Khách, Ngô Mặc không hề mang ý nghĩ chắc chắn sẽ thành công, dù sao lần hành động trước đã xảy ra rất nhiều tình huống bất ngờ.

Chỉ riêng chuyện Trương Hải Hạnh gặp nạn đã là một vấn đề nan giải.

Kết quả là Trương Hải Khách chỉ im lặng chưa đầy một phút đã gật đầu đồng ý.

Ngô Mặc vô cùng ngạc nhiên.

Cậu định hỏi vài câu, nhưng nghĩ lại rồi thôi.

Lỡ hỏi nhiều quá đối phương đổi ý thì sao?

Hẹn xong địa điểm tập trung thì không liên lạc nữa, cho đến tối hôm qua mới gửi cho Trương Hải Khách một tin nhắn.

Không thể không nói sự thất đức của Ngô Mặc đã thấm vào tận xương tủy.

Cậu hoàn toàn không nói cho Trương Hải Khách biết chuyến bay của mình, chỉ nói chín giờ đợi cậu ở cổng sân bay là được.

Ừ, không sai.

Cậu bắt người ta đợi lúc chín giờ, còn máy bay của mình thì mười hai giờ mới hạ cánh.

Trương Hải Khách buồn chán, như hòn vọng phu liên tục nhìn về phía lối ra, quyết tâm đợi Ngô Mặc xuất hiện nhất định sẽ chửi cho hắn một trận ra trò.

Không lâu sau.

Hắn thấy một người đàn ông cao ráo đẹp trai đang thong thả đi về phía mình.

Dáng người rất quen thuộc, nhưng khuôn mặt lại vô cùng xa lạ.

Trương Hải Khách khẽ nhíu mày.

“Hello, đồ hải sản, lâu rồi không gặp.” Ngô Mặc cười gian, giơ tay vẫy vẫy Trương Hải Khách.

“Đậu.” Trương Hải Khách vứt mẩu thuốc lá xuống đất, chửi thầm một câu.

Bảo sao có một làn gió muốn ăn đòn thổi tới, quả nhiên là thằng cháu họ Lâm kia.

Lúc này Trương Hải Khách vẫn chưa biết thân phận thật của Ngô Mặc.

Chương 1448

Dù có nghi ngờ, nhưng sau khi trở về có quá nhiều việc, nhất thời không tìm được thêm manh mối.

Bây giờ xem ra, thằng nhóc này quả nhiên là đeo mặt nạ làm người.

Bảo sao có thể trong vài năm ngắn ngủi gây dựng được thế lực lớn như vậy, thì ra sau lưng có người chống đỡ.

Chẳng lẽ thật sự là Ngô gia của Lão Cửu Môn?

Người có phân biệt xa gần thân sơ.

Trương Hải Khách có thể không quan tâm Ngô Mặc là ai, nhưng không thể không để ý đến an nguy của Trương Khởi Linh.

Chuyện quá khứ vì lý do lịch sử tạm thời không nhắc tới, nhưng chuyện mấy năm gần đây thì phải điều tra cho rõ ràng.

Qua các cuộc điều tra, hắn phát hiện Trương Khởi Linh vẫn luôn ở bên cạnh người nhà họ Ngô làm việc.

Nhưng cụ thể làm gì thì nhất thời rất khó điều tra rõ ràng.

Dù sao người nhà họ Ngô cũng không phải dạng vừa, không phải muốn tra là tra được.

“Anh...

Lâm Ngữ?” Trương Hải Khách nghiêng đầu nhìn Ngô Mặc từ trên xuống dưới, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.

“Anh bạn, không tự giới thiệu một chút sao?” “Haiz, gọi bố là được rồi.” Ngô Mặc tỏ ra thân thiết, khoác vai Trương Hải Khách, cười tủm tỉm nói: “Nếu cảm thấy khó gọi, gọi bố nuôi cũng không sao, dù sao tôi cũng không quan tâm.” “Cút đi.” Trương Hải Khách trợn mắt, hừ lạnh một tiếng.

“Nếu tôi đoán không lầm, cậu họ Ngô đúng không, chẳng lẽ là vị Thiết Chủy Phán Quan lừng lẫy giang hồ của Ngô gia?” 87.

“Mẹ kiếp, muốn chết thì bố mày thành toàn cho mày.” Ngô Mặc giơ ngón giữa về phía Trương Hải Khách.

Không nói thẳng ra cũng coi như là ngầm thừa nhận thân phận của mình.

Nhưng thằng cháu này thật đáng ghét, ấm nào không sôi lại cứ đi xách ấm đó.

Cái biệt danh chết tiệt “Quan Vũ” này, Ngô Mặc ghét cay ghét đắng.

Nhưng bát nước hất đi làm sao thu lại được.

Không thể đi bịt miệng từng người một.

“Họ Ngô thì họ Ngô, chuyện thân phận để sau đi, chúng ta nói chuyện hôm nay đã.” Trương Hải Khách xắn tay áo, dùng cùi chỏ huých mạnh ra sau, chửi: “Mẹ nó mày bảo chín giờ đến, ông đây đứng đây như thằng gác cổng đợi hơn ba tiếng đồng hồ, giải thích thế nào?” Ngô Mặc lùi người về sau, giơ tay chặn cùi chỏ, khóe miệng nhếch lên, cười khà khà: “Chuyện bé tí mà cũng đáng để mày nói một câu à?

Có phải đến tuổi rồi không, thời kỳ mãn kinh tới rồi à?” “Bớt nói nhảm đi.” Trương Hải Khách bực bội chửi: “Địa chỉ?” Ngô Mặc giơ tay nhìn đồng hồ.

“Khách sạn Tinh Nguyệt, số 18 đường Vân Hải.

Còn lại lên xe rồi nói.” “OK.” Trương Hải Khách gật đầu.

Vẫn là câu nói cũ, đã đến rồi còn chạy được sao?

Trương Hải Khách mở cửa xe, tự nhiên ngồi vào ghế lái, nổ máy rồi đi, một chân đạp ga hướng về phía lối ra.

Lái xe ra khỏi bãi đỗ của sân bay, Trương Hải Khách hai tay nắm vô lăng, tiện miệng hỏi: "Nói đi, người tôi đã đến rồi, việc gì mà phải gọi tôi đến?

Quan hệ của chúng ta chưa tốt đến mức đó chứ, sao không gọi anh em của cậu?

Cùng lắm thì còn có tộc trưởng nhà tôi nữa mà." Ngô Mặc miệng ngậm điếu thuốc, cúi đầu châm lửa, lơ đãng đáp: "Nói nhảm, đó là người thân của tao, sao tao nỡ để họ mạo hiểm chứ." "Kít—" Một cú phanh gấp suýt nữa hất văng Ngô Mặc ra ngoài.

"Mẹ nó mày có biết lái xe không?

Không biết thì nhường chỗ, ông đây lái." Ngô Mặc tức giận định mở cửa xe.

Trương Hải Khách không cho Ngô Mặc cơ hội xuống xe, nghiến răng kèn kẹt, đạp mạnh ga gầm lên: "Mày nói tiếng người đấy à?

Biết mày là chó rồi, nhưng mày cũng quá chó rồi đấy?

Chúng ta dù gì cũng coi như cùng chung hoạn nạn, mày có cái hố nào là đẩy tao vào đấy đúng không?" Cuộc tranh cãi của hai người kết thúc bằng một câu của Ngô Mặc.

"Đừng lải nhải nữa, tin không tao quay về bắt cóc tộc trưởng nhà mày đi, cho mày đến cái mùi rắm cũng không ngửi được." "Mày…" Cổ họng Trương Hải Khách như bị một cái kìm sắt kẹp lại, nuốt ngược tất cả những lời muốn nói vào trong.

Nói gì đây?

Không phục, không thể nào, không làm được?

Điều kiện tiên quyết để phản bác là tộc trưởng phải đủ mạnh mẽ.

Thằng bạn nối khố nhà mình có được không?

Không cần đoán cũng biết trăm phần trăm là không được, thậm chí rất có thể còn chủ động giúp đối phương che giấu thân phận.

Thật là bực mình.

Nhà họ Ngô rốt cuộc đã cho bạn nối khố nhà mình uống thứ thuốc mê gì?

Sao lại không phân biệt trong ngoài thế này?

Luôn hướng cùi chỏ ra ngoài, đánh người nhà.

Trương Hải Khách nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây là thấy tức ngực, nghẹn thở.

Muốn liên lạc tình cảm với bạn nối khố, gọi điện không nghe, nhắn tin không trả lời.

Mãi mới gửi cho mình một tin nhắn, vui mừng khôn xiết mở ra xem thì là đòi tiền.

Aizz!

Thật là mẹ kiếp.

“Tao cái rắm, làm ơn xác định lại vị trí của mình đi.” Ngô Mặc khẽ lắc đầu, ra vẻ tiểu nhân đắc chí.

Cậu giơ tay tát mạnh vào gáy Trương Hải Khách.

“Đồ hải sản, nhận mệnh đi, không phục thì nhịn.” “Mẹ mày mới là đồ hải sản, cả nhà mày đều là đồ hải sản.” Trương Hải Khách chửi vài câu, bỗng nhiên nhận ra một vấn đề, sao cảm xúc của mình lại không ổn định thế này?

Thằng khốn này quả nhiên là khắc tinh của mình.

Ngô Mặc đâu phải con giun trong bụng Trương Hải Khách, làm sao biết được gã này đang tự dằn vặt trong lòng.

Cậu lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Trương Nhật Sơn.

Sau khi xác nhận lại địa điểm tập trung, cậu ngẩng đầu nhìn Trương Hải Khách, lông mày khẽ nhướng lên.

"Này, đồ hải sản, tao nghe nói Trương gia các người có một truyền thống kỳ lạ gọi là 'Sơn Hải bất tương kiến', có thật không?"
"À, biết cũng nhiều đấy." Trương Hải Khách cười nhạt một tiếng.

Ngô Mặc liếc Trương Hải Khách một cái.

"Ghen tị à?

Chịu thôi, ai bảo tộc trưởng nhà mày chỉ thích nói chuyện với tao chứ.

Mày không biết đâu, ông ấy mà túm được tao là có thể nói cả đêm, mày nói xem có tức không chứ." Trương Hải Khách tưởng tượng ra cảnh mà Ngô Mặc nói, một cảm giác rùng rợn từ tận đáy lòng dâng lên.

Nói cả đêm?

Gặp ma hay bị trúng tà vậy?

"Này, nói gì đi chứ, câm rồi à?" Ngô Mặc lườm hắn một cái.

Trương Hải Khách thật sự muốn tát cho mình của mấy ngày trước một cái.

Ăn no rửng mỡ à?

Bao nhiêu việc chưa làm xong, tại sao lại nghĩ quẩn đi đồng ý với thằng khốn này?

Thôi bỏ đi, coi như ông dỗ cháu chơi vậy.

Không thể không nói gã này cũng là cao thủ PUA, chỉ là PUA chính mình.

“Nói không sai, đúng là có cách nói như vậy.” Trương Hải Khách hất cằm về phía Ngô Mặc.

Chương 1449

“Châm cho tao điếu thuốc.” Ngô Mặc rút một điếu thuốc nhét vào miệng Trương Hải Khách, tiện tay lấy bật lửa châm, thong thả nói: “Coi như phí dịch vụ nhé.” Trương Hải Khách suýt nữa bị khói thuốc sặc chết.

Hắn hung hăng rít một hơi nữa, bực bội chửi: “Ông đây sống bao nhiêu năm nay, loại kỳ quặc như mày đúng là trăm năm khó gặp.” “Được rồi, không nói nhảm với mày nữa. ‘Sơn Hải bất tương kiến’ là một cách nói rất cổ xưa của Trương gia.

Sơn và Hải đại diện cho hai nhánh trong hệ thống khổng lồ của Trương gia.” “Mỗi phái hệ của Trương gia đều có nhiệm vụ riêng.

Chữ ‘Sơn’ đại diện cho dòng chính của Trương gia, còn ‘Hải’ là phái hệ ở nước ngoài, tức là chi nhánh.” “Người Trương gia sống lâu, giỏi cái gì cũng có.

Từng có một người giỏi bói toán nói rằng ‘Sơn Hải tương kiến, Trương gia tất vong’.” Trương Hải Khách nói đến đây, vẻ mặt có một thoáng thất vọng.

Ngay sau đó lại phấn chấn trở lại.

“Bói toán nói không chuẩn đâu, bây giờ có tiền, có người, có tộc trưởng, chắc là Trương gia chúng ta sẽ sớm khôi phục lại sự phồn vinh ngày xưa.” “Ồ.” Ngô Mặc ra vẻ suy tư.

Trương Hải Khách kể lại đại khái một lượt, cuối cùng hỏi: “À đúng rồi, nói nãy giờ rồi, chúng ta bây giờ đi gặp ai?” “Ừm, mày cứ lái xe đi, chắc cũng là người quen cũ của mày thôi.” Ngô Mặc không trả lời thẳng, nói một câu mập mờ cho qua chuyện.

Người quen?

Sẽ là ai đây?

Đối với câu hỏi này, Trương Hải Khách suy nghĩ hồi lâu cũng không ra manh mối.

Người mà cả hai cùng quen chắc chỉ có mấy người Tô Nan thôi.

Chẳng lẽ lại là họ?

Hắn định nói bóng nói gió để thăm dò vài câu, kết quả Ngô Mặc còn lươn lẹo hơn cả lươn.

Vừa mới mở lời đã bị cậu ta lái sang chuyện khác, không cho mình một chút cơ hội nào.

Trương Hải Khách bị khơi dậy trí tò mò đến tột độ.

Để nhanh chóng thỏa mãn sự tò mò của mình, hắn đạp mạnh chân ga, chiếc xe vút lên phía trước.

"Ối, quen đường phết nhỉ." Ngô Mặc liếc nhìn Trương Hải Khách, rồi lại nhìn khung cảnh liên tục lùi về phía sau.

"Ừ, từng sống ở đây vài năm." Trương Hải Khách có thể hợp cạ với Ngô Mặc, một trong những lý do là vì miệng hắn cũng rất lẻo.

Thời trẻ ở Trương gia cũng được coi là lắm lời.

Cùng với tuổi tác tăng lên, ngày càng nhiều sự bất lực đè nặng khiến hắn dần trở nên trầm mặc.

Cứ tưởng mọi chuyện sẽ cứ thế trôi qua.

Sau này để giống Ngô Tà hơn, hắn bị buộc phải giả vờ ngây thơ.

Thực tế thì lòng như nước lặng, không có quá nhiều biến động cảm xúc.

Cho đến chuyến đi đến dãy Himalaya gặp Ngô Mặc, hắn mới một lần nữa trải nghiệm cảm giác huyết áp cao là gì.

Thằng cháu này đúng là chọc tức người ta thật.

Trương Hải Khách tin chắc rằng dù là cao tăng đắc đạo nhiều năm cũng sẽ bị cái miệng thối của cậu ta chọc cho phá công.

À, đúng rồi, nhớ ra rồi, Lạt ma Trát Tây nói chuyện với cậu ta không lâu thì viên tịch, có phải là bị tên này chọc tức chết không?

Tế bào não đã lâu không hoạt động của Trương Hải Khách một lần nữa lại hoạt động, thậm chí có chút không kiểm soát mà lan ra các hướng.

Chẳng mấy chốc, xe đã dừng trước cửa khách sạn.

Một người trẻ tuổi đang chắp tay sau lưng đứng trước cửa.

Mái tóc ngắn màu trắng đặc biệt nổi bật.

“Này, đồ ngốc, thằng nhóc yếu ớt kia là người khởi xướng hành động lần này à?” Trương Hải Khách nhìn trái nhìn phải cũng không nhớ ra mình đã gặp người này lúc nào.

Người Trương gia có nhiều thói quen kỳ lạ, nhưng chắc không có thằng điên nào lại thích nhuộm cả đầu tóc trắng đâu.

“Không phải.” Ngô Mặc phủ nhận ngay.

Cậu nhận ra ngay thân phận của chàng trai tóc trắng -- người mới mà Doãn Nam Phong trọng điểm bồi dưỡng, La Tước.

Ối chà.

Thú vị đây.

Tình tiết lượn một vòng lại quay về điểm xuất phát rồi sao?

Ngô Mặc đẩy cửa xe bước xuống, gọi về phía không xa.

“La Tước, sao nhóc lại đến đây?” La Tước nghe tiếng nhìn lại, khuôn mặt vốn luôn lạnh lùng lộ ra vẻ ngơ ngác.

Một lúc sau, cậu ta ngập ngừng nói: “Mặc...

Mặc thiếu?” “Không nhận ra à?” Ngô Mặc bước tới, giơ tay tát một cái lên vai La Tước.

“Nhận ra, chỉ là không ngờ lại là ngài.” Sự xuất hiện của Ngô Mặc quả thật nằm ngoài dự đoán của La Tước.

Bảo sao Trương hội trưởng bảo mình ra cửa đợi người mà lại không nói rõ là đợi ai.

Xem ra là chắc chắn mình quen biết Mặc thiếu.

Nhưng lúc đến, ông chủ không hề đề cập đến chuyện này, xem ra cũng không biết chuyện.

“Sao, chị tao cho mượn mày à?” Ngô Mặc và La Tước cũng là người quen cũ.

Lần đầu tiên nhìn thấy cậu nhóc này ở khách sạn Tân Nguyệt đã cảm thấy rất thú vị, tuổi còn nhỏ mà mặt mày lạnh lùng như soái ca.

Đặc biệt là mái tóc trắng chói mắt kia, khiến Ngô Mặc ngứa tay, rất muốn lấy dao cạo phăng đi.

“Hội trưởng mượn người của ông chủ, ông chủ liền bảo tôi qua đây giúp.” Thái độ của La Tước vô cùng cung kính.

Vẻ ngoan ngoãn rõ ràng không hợp với hình tượng soái ca lạnh lùng.

Hết cách, cậu ta thật sự đã từng chịu thiệt trong tay Ngô Mặc.

Cách hành hạ người của Mặc thiếu đúng là nhiều vô kể.

“Ừ, nếu là người quen cũ thì càng dễ làm việc, đi thôi, chúng ta đừng để người ta đợi lâu.” “Mặc thiếu, mời đi lối này!” La Tước quay người dẫn đường.

Trương Hải Khách tò mò chọc chọc Ngô Mặc.

“Người nhà cậu à, nhưng tôi nhớ Ngô gia hình như không có con gái mà?” Ngô Mặc nghe thấy lời này liền nổi giận đùng đùng, dừng bước quay lại lườm Trương Hải Khách.

“Đồ hải sản, tao nói lại lần nữa, sau này bớt soi mói nhà chúng ta đi.” “Còn một điểm nữa, tao sớm đã muốn đánh anh trai tao rồi, chỉ là không nỡ ra tay.

Bây giờ mày trông giống hệt nó, đừng có chọc tao điên lên rồi đánh cho mày nở hoa đầy mặt.” Trương Hải Khách: “???” Mẹ kiếp, uống nhầm thuốc à, chuyện bé tí mà cũng phải chửi sao?

Hắn định cãi lại, nhưng lời đến miệng lại nuốt vào.

Đặt mình vào vị trí của người khác mà nghĩ, phản ứng của Ngô Mặc dường như cũng không có gì quá đáng.

Nếu có người biết rõ chuyện của mình như lòng bàn tay, có lẽ phản ứng của mình còn mạnh mẽ hơn cậu ta.

Thôi bỏ đi, không chấp trẻ con.

Xét về tuổi tác, mình còn lớn hơn cả ông nội cậu ta, coi như cháu trai nổi giận vậy.

Trương Hải Khách lại một lần nữa vui vẻ PUA chính mình.

Càng nghĩ càng thấy mình độ lượng.

Thậm chí trong đầu còn hiện ra cảnh Ngô Mặc gọi mình là ông nội.

Khóe miệng bất giác lộ ra nụ cười hiền từ.

Sau đó bị một cái tát kéo về thực tại.

Chương 1450

Hắn ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt nghi ngờ của Ngô Mặc.

“Mày biến thái à, nhìn tao cười một cách đểu cáng thế hả?

Ông đây nói cho mày biết, đừng có ý nghĩ đặc biệt gì với tao, không thì tao chặt cái chân thứ ba của mày gửi sang Thái Lan triển lãm đấy.” “Mẹ.” Trương Hải Khách giơ ngón giữa, xoa gáy bất lực nhìn Ngô Mặc nói: “Mày biết cái đéo gì, tao đang luyện tập biểu cảm khi đối mặt với khách hàng.

Còn nữa, chuyện nhà mày cũng không phải là chuyện bí mật gì, phàm là những người quan tâm đến động thái của Cửu Môn thì có mấy ai không biết?” “Nhà mày nuôi mấy con chó thì không rõ, chứ có mấy người sống sờ sờ ra đấy mà làm khó được người có tâm sao?” Ngô Mặc suy nghĩ một chút.

“Ừm, chuyện này cũng có lý, nhưng mày cười xấu quá, tao đánh mày cũng là vì tốt cho mày thôi.” La Tước nhìn thấy cảnh này, một lần nữa xác nhận suy nghĩ của mình --- không có việc gì thì đừng chọc Mặc thiếu, thật sự không nói lý lẽ.

Mấy người tiếp tục đi vào trong khách sạn.

Thang máy lên thẳng tầng năm.

Theo La Tước tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau đã dừng lại trước một cánh cửa đóng kín.

La Tước nhẹ nhàng gõ cửa.

Ngô Mặc nghĩ một lúc rồi quay đầu lại nhắc nhở Trương Hải Khách: “Đồ hải sản, lát nữa mày tốt nhất là vẫn nên giữ nụ cười.” “Có ý gì?” Trương Hải Khách nhìn nụ cười đểu cáng của Ngô Mặc, trong lòng nhất thời dâng lên một dự cảm không lành.

“Không có gì, chỉ là…” Ngô Mặc chưa kịp nói xong, cửa phòng đã được người từ bên trong kéo ra, Trương Nhật Sơn mặc trang phục của dân tộc thiểu số vùng biên giới, mỉm cười đứng ở cửa.

“À à, Tiểu Mặc, đến cũng đúng lúc lắm.” “Nói nhảm, tiền vào việc thì mọi chuyện đều dễ nói.” Ngô Mặc nghênh ngang bước vào, hoàn toàn không coi mình là khách.

Đi được hai bước không nghe thấy tiếng bước chân phía sau, cậu quay đầu lại thì thấy Trương Hải Khách đang đứng tại chỗ trừng mắt nhìn mình.

Cậu vỗ đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“A, xem cái não của tôi này, lại quên giới thiệu.” Nói xong, cậu cứng rắn kéo Trương Hải Khách vào phòng, cười nói với Trương Nhật Sơn: “Trương hội trưởng, anh bạn tôi đủ nghĩa khí chứ, sợ ông cô đơn nên đặc biệt giúp ông kéo người thân trong gia tộc đến đây.

Vị này chắc ông cũng quen mặt, nhưng tôi vẫn giới thiệu một chút, Trương Hải Khách, biệt danh là Đồ hải sản.” Trương Nhật Sơn: “…” “Hải Hóa, núi của mày đến rồi đây.” Ngô Mặc quay đầu nhìn Trương Hải Khách, giới thiệu một cách nghiêm túc.

Hai hàng lông mày của Trương Hải Khách giật giật như cần gạt nước.

Tay trái hắn từ từ siết thành nắm đấm, thật sự rất muốn đấm một phát vào cái mặt ngứa đòn của Ngô Mặc.

Đúng là cái đồ thất đức mà.

Chân trước mình vừa giải thích cho nó lời tiên tri “núi và biển không gặp nhau”, chân sau nó đã dắt mình đến để thực hiện luôn.

Nên nói là nó dũng cảm phá bỏ mê tín, hay là bóp chết thằng ôn con này thì hả giận hơn nhỉ?

“Kích động lắm đúng không?” Ngô Mặc giả vờ không biết, tay phải vỗ mạnh lên vai Trương Hải Khách, cười đến không thấy mắt đâu.

“Tục ngữ có câu, đồng hương gặp đồng hương, hai mắt lưng tròng.

Các người là đồng tộc gặp nhau chắc còn kích động gấp vạn lần.

Ai, cũng không uổng công tôi đã tốn tâm tư để các người trùng phùng, mẹ nó chứ tôi đúng là một thiên thần nhỏ lương thiện.” Ngô Mặc lúc tự khen mình chưa bao giờ keo kiệt lời lẽ.

Những từ ngữ tốt đẹp của năm nghìn năm lịch sử đều được lướt qua trong miệng, rồi tự gán hết lên người mình.

Trương Hải Khách nghe mà sát tâm nổi lên bốn phía.

Cơn giận bốc lên đầu, cái ác sinh ra từ trong gan, hắn lao tới chỗ Ngô Mặc.

“Ông đây mẹ nó bóp chết mày cho rồi.” “Vãi, đồ vô lương tâm.” Ngô Mặc đâu phải dạng chịu thiệt, liền giơ tay ra đỡ đòn.

Trương Nhật Sơn và La Tước đứng ở cửa, nhất thời không biết nên tách hai người ra, hay là ngồi xuống hóng chuyện?

Nhìn Trương Hải Khách không ngừng tấn công, trong lòng Trương Nhật Sơn dấy lên nghi hoặc.

Không phải hắn vẫn luôn ở nước ngoài sao, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Sao mà không quen thuộc cho được?

Phật Gia muốn biết động thái của người nhà họ Trương.

Thông tin về những người này từ nhiều năm trước đều đã từng xuất hiện trên bàn làm việc của ông.

Rất nhiều thông tin còn do chính tay Trương Nhật Sơn sắp xếp.

Ông đã đặc biệt chú ý đến Trương Hải Khách, Trương Hải Hạnh, Trương Hải Hà và những người khác.

Trong lúc đang suy nghĩ, trận đấu trên sàn đã có thay đổi.

Ngô Mặc chớp lấy cơ hội, đè Trương Hải Khách thẳng xuống ghế sofa.

"Này Hải Hóa, mày có nói lý lẽ không vậy, ông đây cho mày đoàn tụ với tộc nhân mà mày còn không vui à?" "Mày nói bậy!" Trương Hải Khách tức đến trắng cả mắt, "Mày có thất đức không hả, rõ ràng biết suy nghĩ của tao là gì mà còn chơi tao một vố thế này?" "Haizz, mê tín là không được." Ngô Mặc đứng dậy ngồi sang đầu kia của sofa, cười hì hì: "Mày không biết người đông sức mạnh lớn à?

Tộc nhân phải đoàn kết lại với nhau, không được chia rẽ." "Cút." Trương Hải Khách giơ ngón giữa lên.

"Hai vị có thể cho phép tôi chen vào một câu được không?" Trương Nhật Sơn không muốn tiếp tục làm nền nữa, bước đến ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn.

Ông ngẩng đầu mỉm cười nhìn Trương Hải Khách, "Nếu tôi không đoán sai, các hạ hẳn là Trương Hải Khách?" "Ừ, Trương Nhật Sơn, hội trưởng mới của Lão Cửu Môn." Trương Hải Khách dùng giọng khẳng định.

Trương Nhật Sơn trong lòng đã hiểu rõ.

Giống như ông đã điều tra đối phương, phái hải ngoại cũng đã điều tra Phật Gia và ông.

Cách mấy chục năm, núi và biển lại một lần nữa gặp nhau.

Hai người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không biết nên nói tiếp điều gì.

Ngô Mặc móc trong túi ra một bao thuốc, rút hai điếu ném cho hai người, bực bội nói: “Này, hai người đang xem mắt đấy à?” “Chúng ta đến đây không phải vì chính sự sao?

Khi nào xuất phát?

Đích đến ở đâu, không nói một lời nào cứ thế trợn mắt nhìn nhau à?” Trương Hải Khách nhận điếu thuốc ngậm trên miệng, cả người nặng nề dựa vào ghế sofa, nói một cách uể oải: “Ai, ông đây coi như đã lên thuyền giặc rồi.” Trương Nhật Sơn cuối cùng cũng nhìn ra manh mối.

Tình cảm là vị đối diện này cũng bị thằng nhóc trước mắt lừa đến đây.

Một mình vui không bằng mọi người cùng vui.

Không phải chỉ có mình bị lừa, trong lòng bỗng thấy sảng khoái một cách khó hiểu.

“La Tước, mang bản đồ qua đây.” Trương Nhật Sơn vẫy tay với La Tước.

“Vâng, hội trưởng.” La Tước cung kính cúi người.

Cậu ta quay đầu đi sang một bên, từ trong túi lôi ra một tập giấy da bò.

Nhanh chóng bước đến bàn, cung kính đưa cho Trương Nhật Sơn, “Hội trưởng, mời ngài xem qua.” Ngô Mặc nhướng mày, “Yo, Tiểu Tước Tước ngoan thế, hôm nào theo tôi vài ngày đi.” La Tước cúi đầu thấp hơn nữa.

Thật lòng mà nói, cậu ta không muốn đi theo Ngô Mặc, không vì gì khác, chủ yếu là không muốn tự tìm ngược đãi.

Chị A Ninh là một người phụ nữ cứng rắn như vậy, mà mỗi lần nhắc đến vị này đều nghiến răng nghiến lợi hận không thể chém cho hắn hai nhát.

Với năng lực của mình, tốt nhất không nên lấy thân thử hổ.

Ngô Mặc nào biết La Tước trông có vẻ im lặng mà trong lòng lại có nhiều suy tính như vậy?

Hắn vẫn còn đang tính toán có nên đào góc tường, tuyển thêm vài người đáng tin cậy cho mình không.

“Các người xem, đây là bản đồ tôi đã sắp xếp lại, những điểm đỏ được đánh dấu chính là nơi chúng ta cần đến.” Tay Trương Nhật Sơn vẽ một vòng theo đường kẻ, trầm giọng nói: “Trên đường đi có hai đoạn khá nguy hiểm, chúng ta cần phải dùng công cụ mới có thể đến được.” Nói xong, ông ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, cười cười, “Hành lý của cậu tôi đã mang đến rồi, ở trong phòng, lát nữa kiểm tra xem có thiếu đồ gì không.” “Các trang bị khác đâu?

Không phải tôi đã đưa cho ông danh sách trang bị rồi sao?” Ngô Mặc rất không khách khí đứng dậy đi vào trong xách balo của mình ra.

Trước mặt mọi người mở khóa kéo, Minh Hồng Đao xuất hiện trong balo.

Ngô Mặc lấy đao ra nhẹ nhàng vuốt ve, “Bạn già, lại gặp nhau rồi.” Lần hành động này nhờ Trương Nhật Sơn mang trang bị giúp thực sự là bất đắc dĩ.

Chủ yếu là vì hắn cần đi máy bay về Tây Bắc trước, rồi từ Tây Bắc bay đến biên giới, đi lại nhiều nơi không tiện.

Trương Nhật Sơn tuy xử lý chuyện tình cảm không ra gì, nhưng những việc khác vẫn khá đáng tin, cũng không đến mức tham ô bảo đao của mình.

Nếu là người khác?

Trừ khi đầu Ngô Mặc bị cửa kẹp, nếu không tuyệt đối sẽ không giao đao cho đối phương.

Chương 1451

Nhắc đến trang bị, ngay cả Trương Nhật Sơn từng trải cũng không khỏi cảm thấy đau đầu.

Mấy trang giấy chi chít chữ, ngay cả hút thuốc gì cũng được ghi chú tỉ mỉ.

Đây là đi du lịch hay đi hạ mộ vậy?

Lúc đó ông đã muốn phản đối, nhưng nghĩ lại cái tính chó của thằng nhóc này, lời đến miệng lại nuốt vào.

Vì đống trang bị của hắn mà phải trì hoãn thêm một ngày mới gom đủ.

Nghĩ đến đây, ngoài bất lực thì chỉ biết lắc đầu, "Đồ ở trên xe, có muốn xuống kiểm tra không?" "Chắc chắn rồi, không xem một cái không yên tâm." Ngô Mặc đứng dậy định đi ra ngoài.

"Trang bị của tôi đâu?" Trương Hải Khách theo sát phía sau, không yên tâm hỏi một câu.

"Đều ở cùng một chỗ, xuống xem đi." Trương Nhật Sơn đáp.

Ba người theo cầu thang đi về phía sân sau.

Ngô Mặc phát hiện trong quán trọ dường như không có khách nào khác, có chút tò mò hỏi: "Sơn Hóa, ông bao cả quán trọ này à?" Bước chân Trương Nhật Sơn khựng lại, chỉ vào mặt mình, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Ngô Mặc, "Sơn… Sơn Hóa?

Gọi tôi à?" "Ừ, không thể cứ gọi ông là lão già khốn nạn được." Ngô Mặc hùng hồn nói: "Tôi gọi nó là Hải Hóa, hai người là một nhà, gọi ông là Sơn Hóa như vậy cho dễ phân biệt." Trương Nhật Sơn: "???" "Tiểu…" Trương Nhật Sơn cố gắng thay đổi suy nghĩ của Ngô

Mặc.

Biệt danh vừa thốt ra một chữ, Trương Hải Khách bên cạnh đã tỏ vẻ mất kiên nhẫn ngắt lời ông.

“Tiểu cái đ*o gì mà tiểu, ông cứ gọi nó là Nhị Hóa là được rồi, vừa hay rất hợp, công bằng chính trực, ai cũng không chê ai.” “Nhị Hóa?” Trương Nhật Sơn ngẫm nghĩ một hồi.

Đừng nói, gọi lên nghe cũng có chút hả giận đấy chứ?

“Mẹ mày mới là Nhị Hóa, cả nhà mày đều là Nhị Hóa.” Ngô Mặc tức giận giơ chân đá vào mông Trương Hải Khách.

Trương Hải Khách vặn mông một cái, tránh được cú tấn công của Ngô Mặc.

Quay đầu lại giơ ngón giữa với Ngô Mặc, “Bớt nói nhảm đi, ai bảo mày gọi tao là Hải Hóa, thế tao gọi mày là Nhị Hóa có vấn đề gì à?” Hai người vừa đá nhau vừa đi về phía để trang bị.

Trương Nhật Sơn nhìn bóng lưng hoạt bát của Trương Hải Khách, nhất thời trong lòng không nói nên lời.

Có ngưỡng mộ, có ghen tị, có nghi hoặc.

Tại sao chứ?

Trên người mình gánh vác tầng tầng lớp lớp gông xiềng.

Mà hắn lại vẫn có thể vô lo vô nghĩ, không phiền không não?

May mà Trương Hải Khách không biết đọc suy nghĩ, nếu không kiểu gì cũng phải cho Trương Nhật Sơn hai phát tát.

Mẹ mày mù à?

Ông đây không phiền não?

Ông đây không lo lắng?

Ông đây mẹ nó bị bắt nạt chết đi được, mày một chút cũng không thấy à?

Ba người mang theo tâm trạng khác nhau đi đến trước xe trang bị.

Không gian sân sau rất rộng.

Sáu chiếc xe bán tải đỗ theo thứ tự, thùng xe được phủ một tấm bạt chống nước màu đen, che kín mít khiến người ta không thấy được bên trong chứa thứ gì.

Hai người làm đang ngồi trong xe hút thuốc.

Ngẩng mắt thấy ba người đi tới, vội vàng dập tắt điếu thuốc nhảy xuống xe, cung kính nói: "Hội trưởng, ngài đến rồi." "Ừ." Trương Nhật Sơn gật đầu, ra lệnh: "Mở tấm bạt trên chiếc xe đầu tiên ra." "Vâng." Hai người làm nhanh chóng đi đến trước xe bán tải.

Một người vịn vào lan can thùng xe nhảy lên, ba chân bốn cẳng tháo dây thừng bên trên.

Rất nhanh, trang bị trên xe đã lộ ra bộ mặt thật, những chiếc hòm đen lớn nhỏ phải có đến mười mấy cái.

"Vãi, mấy cái lều này đều là hàng cao cấp cả." Ngô Mặc ghé lại gần liếc một cái, trên hòm viết toàn tiếng Anh và các loại ký hiệu.

Trương Nhật Sơn chắp tay sau lưng như một lão cán bộ, trầm giọng giải thích: "Lô này là trang bị của Đức, chất lượng có thể nói là tốt nhất hiện nay, lần hành động này có thể sẽ có chút nguy hiểm, trang bị tốt một chút cũng có thể để các cậu yên tâm." "Không tệ." Trương Hải Khách rút một chiếc xẻng công binh ra múa hai đường, quay đầu nhìn Trương Nhật Sơn cười cười, "Có biên chế quả nhiên là khác, ở trong nước mà loại hàng này cũng có thể dễ dàng kiếm được." Trương Nhật Sơn liếc hắn một cái không nói gì thêm.

"Xì, nhạt nhẽo." Trương Hải Khách cười khẩy, quay đầu tiếp tục lật xem có trang bị nào thuận tay không.

Ngô Mặc thấy cảnh này, tâm hồn hóng chuyện lập tức trỗi dậy, dùng cùi chỏ huých Trương Hải Khách, hỏi một cách ngứa đòn: “Này, Hải Hóa, mày với Sơn Hóa có thù oán gì à?

Sao thế, trước đây ông ta cướp bình sữa của mày hay là cướp con dâu nuôi từ bé của mày?” “Cút sang một bên.” Trương Hải Khách liếc xéo một cái, bực bội mắng: “Bớt giả vờ ngây thơ đi, mày không biết ‘núi và biển không gặp nhau’ còn có một tầng nguyên nhân khác à?” “Thật sự không biết.” Ngô Mặc lắc đầu.

Quỷ mới biết là nguyên nhân gì?

Cái hố mà Tam thúc đào còn sâu hơn cả hố xí trên cung điện Potala.

Tình tiết cài cắm nối tiếp nhau.

Mối quan hệ giữa các nhân vật còn nhiều hơn cả mìn.

Mình lại không phải là nhân viên đào hố chuyên nghiệp, làm sao có thể biết nhiều như vậy?

Trương Hải Khách biết cái nết hay hỏi đến cùng của Ngô Mặc, lười nói nhảm với hắn, bèn nói thẳng: “Hai phái Sơn và Hải trước đây là đối thủ.

Thế hệ chữ Sơn gần như đều là người nhà chính của Trương gia, luôn cao ngạo coi thường người khác, còn phái chữ Hải đa số là chi thứ, thuộc dạng tạp vụ, việc gì bẩn thỉu mệt nhọc gần như đều do phái chữ Hải đứng ra, nhưng lợi lộc lại bị phái chữ Sơn hưởng hết, đổi lại là mày, mày có sướng không?” “Còn nữa,” Trương Hải Khách liếc mắt nhìn Trương Nhật Sơn, có chút khinh thường nói: “Thời chiến loạn, một số người đã làm những việc quá đáng thế nào, ha ha, còn cần tôi thuật lại một lần nữa sao?

Không nói không có nghĩa là không biết, chỉ là lười để ý mà thôi." Giọng nói không lớn không nhỏ, đủ để lọt vào tai Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn im lặng hồi lâu.

Trong một khoảnh khắc dường như nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

Một lát sau, ông khẽ thở dài, "Xin lỗi, năm đó chức trách bắt buộc, xin hãy thông cảm!" "Thôi bỏ đi, nói nhiều cũng vô ích." Trương Hải Khách xua tay.

Sau đó lại chuyển ánh mắt sang một chiếc hòm khác.

Nhìn một hồi, cảm giác mình có phải bị hoa mắt không?

Lại dùng sức dụi dụi mắt, xác nhận mình không nhìn nhầm.

Quay đầu lại nhìn Trương Nhật Sơn với ánh mắt như nhìn một thằng thiểu năng, nghiến răng hỏi: "Phái chữ Sơn các người vào núi mang theo loại trang bị này à?" "Hòm và gậy tôi có thể hiểu, lồng tôi cũng có thể chấp nhận được, nhưng máy làm bắp rang bơ, găng tay, cả quan tài giấy, loa, và cả pháo hai nổ nữa, đây là cái trò gì?" Nói đoạn, hắn lại lôi từ chiếc hòm bên cạnh ra một cái thùng rác gấp và hai túi hạt dưa lớn.

Vẻ mặt càng thêm khó nói.

Nhìn Trương Nhật Sơn đã không còn giống nhìn kẻ thiểu năng nữa, mà là coi ông ta chính là một kẻ thiểu năng.

Trương Nhật Sơn đau đầu day day thái dương.

Thật lòng mà nói, vẻ mặt của ông lúc đó cũng không khác Trương Hải Khách là bao.

Hạ mộ cả đời, chưa bao giờ thấy trang bị kỳ quặc như vậy.

Nhưng Ngô Mặc lại yêu cầu phải chuẩn bị theo danh sách, ông cũng lười hỏi thêm.

Bây giờ thì mất mặt đến tận nhà rồi.

“Mày lắm mồm thế?” Ngô Mặc giật lấy túi hạt dưa, mở ra bốc một nắm bỏ vào miệng.

Cắn cắn rồi nhổ vỏ, “Là tao bảo ông ta chuẩn bị đấy, vào núi chán lắm, phải tìm chút niềm vui chứ.” “Ồ?

Mày làm à?” Trương Hải Khách nhướng mày, rồi lại gật đầu lia lịa, “Vậy thì tao không có ý kiến gì nữa, quả thật là phong cách của mày.” Ba người kiểm tra xong trang bị, mỗi người chọn cho mình những thứ thuận tay.

Sắp xếp lại balo.

Trương Nhật Sơn liếc nhìn thời gian, nói: “Tối nay nghỉ ngơi ở đây một đêm, sáng mai bốn giờ xuất phát.” “Được, tôi không có ý kiến.” Trương Hải Khách vươn vai, “Lâu lắm rồi không đến đây, lát nữa ra ngoài đi dạo một vòng, hơn nữa hôm nay cũng là một ngày đẹp, vừa hay là ngày lễ của địa phương.” “Này, Nhị Hóa, có muốn đi cùng không?” Ngô Mặc xưa nay đã ngứa mắt Trương Nhật Sơn, làm sao có thể ngoan ngoãn ở trong quán trọ cùng ông ta?

Nghe thấy lời này, hắn lập tức hứng thú, “Được thôi, chỉ là không biết ở đây có gì vui không?” Trương Hải Khách nháy mắt với Ngô Mặc, nở một nụ cười gian xảo, “Cứ đi theo là được rồi, còn sợ tôi bán cậu đi à?” Không khí hòa hợp giữa hai người dường như làm chói mắt Trương Nhật Sơn.

Khiến ông ta lần đầu tiên trong đời muốn tham gia vào.

“Tiểu... khụ, Hải...

Chương 1452

Hải Hóa, hay là tôi đi cùng các cậu nhé.” Đừng nói, biệt danh quả thật dễ kéo gần quan hệ.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Hải Khách, một kẻ “thổ địa dỏm”, hai người cũng đã được trải nghiệm không khí lễ hội ở biên giới.

Chỉ là buổi tối… “Trảo long cân?

Mẹ nó mày dẫn tao đi chơi gái à?” Ngô Mặc nhìn tiệm mát-xa với ánh đèn neon nhấp nháy trước mặt, đọc từng chữ một trên bảng hiệu.

Mày nhíu chặt, lại nhìn Trương Hải Khách với ánh mắt như nhìn thấy vật bẩn thỉu.

Mấy năm nay hắn lang bạt ở Đông Nam Á không ít.

Những thứ linh tinh vớ vẩn đã thấy qua, nghe qua không ít.

Lũ đàn em dưới trướng không chịu nổi cô đơn bày ra đủ trò nhiều như lông trâu.

Hắn và Lâm Phong chưa bao giờ ngăn cản, nhưng cũng không tham gia vào.

Đương nhiên, nếu là mấy đứa nhóc trong trại như Bảo Cách và Lưu Tang dám làm vậy, Ngô Mặc tuyệt đối sẽ vác gậy đánh gãy chân chúng nó.

Dù sao thân sơ xa gần cũng khác nhau.

Sâu xa hơn một chút là chính ông đây còn đang độc thân, lũ khốn các người dám hưởng thụ trước à?

Trong tình huống như vậy, làm sao hắn có thể không biết “Trảo long cân” là gì?

“Chậc chậc chậc!” Ngô Mặc nhìn Trương Hải Khách với vẻ mặt chán ghét, khinh bỉ nói: “Hải Hóa, không ngờ mày lại thích món này, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, khốn, không đúng, mẹ nó mày đang dùng mặt anh trai tao.” Nửa câu sau có chút không tiện nói.

Nhưng nghĩ đến việc Trương Hải Khách bây giờ có gương mặt giống hệt Ngô Tà, Ngô Mặc lập tức cảm thấy buồn nôn như vừa ăn phải ruồi.

Anh trai nhà mình trong sạch như ngọc, sao lại bị thằng ôn con này phá hoại danh tiếng?

Thật muốn nhét hắn vào cống ngầm, rồi dùng cây thông cống thụi cho mấy phát.

Trương Nhật Sơn dường như đã nghĩ đến điều gì đó.

Ông chắp tay sau lưng, nhìn Trương Hải Khách với vẻ mặt không tán thành, trầm giọng nói: “Phái hải ngoại các người làm việc hoang đường như vậy sao?

Chưa nói đến vấn đề làm hay không, chỉ nói tuổi của tôi và cậu, có thích hợp cùng một đứa nhỏ làm chuyện này không?

Không cần mặt mũi nữa à?” Hai người mắng Trương Hải Khách xối xả.

Anh một câu tôi một câu, nhất quyết không cho Trương Hải Khách cơ hội chen vào.

“Dừng, có thể để tôi nói một câu được không?” Trương Hải Khách cuối cùng cũng tìm được một kẽ hở, vội vàng giơ tay ngăn Ngô Mặc đang định chửi thêm vài câu.

“Hai người các người mẹ nó đúng là trong lòng có tật thì nhìn cái gì cũng bậy, có thể đợi tôi nói xong rồi hẵng xả rắm liên hoàn không?”

Đúng là gần mực thì đen.

Trương Hải Khách thời trẻ kiêu ngạo bất tuân, đến trung niên trở nên trầm ổn hơn.

Sau này là vì bắt chước Ngô Tà nên mới cố ý tỏ ra trẻ trung hoạt bát, thực tế nội tâm bình tĩnh không thua gì Trương Khởi Linh.

Cho đến khi gặp Ngô Mặc.

Coi như là thuốc súng ngàn năm gặp phải tia lửa, nổ tung còn vang hơn mấy trăm quả pháo hai nổ.

Những lời chửi thề giấu dưới đáy hòm đều được giải phóng hết ra ngoài.

Lịch sự?

Giữ kẽ?

Mấy thứ đó là để đối với người, thằng ôn con trước mắt có được coi là người không?

Ngô Mặc giơ ngón giữa với Trương Hải Khách, “Nói mau, đừng lảm nhảm nữa, mai còn phải dậy sớm xuất phát.” “Mẹ kiếp, ông đây đúng là rảnh rỗi lo chuyện bao đồng.” Trương Hải Khách hừ một tiếng, rồi nói tiếp: “Nói cũng vô dụng, các người vào đây với tôi xem là biết.” Ngô Mặc và Trương Nhật Sơn nhìn nhau, căng mặt đi theo Trương Hải Khách vào tiệm mát-xa.

Đẩy cánh cửa gỗ cũ kỹ ra, một luồng khí cũ kỹ xộc vào mặt.

Căn phòng có hình dạng hẹp dài, bên trong có ít nhất bảy tám gian nhỏ.

Ánh sáng trong phòng mờ ảo, những chiếc đèn tường treo trên vách tỏa ra ánh sáng yếu ớt, lay lắt.

Không khí tràn ngập một mùi vị không thể tả được.

Có mùi đàn hương, mùi mồ hôi, mùi ẩm mốc.

Còn có đủ loại tiếng rên rỉ.

“Thưa ngài, chào mừng quý khách.” Cô gái ở quầy vội vàng chạy ra đón.

Thấy ba người ăn mặc không giống người nghèo, nụ cười trên mặt rạng rỡ như thấy vàng từ trên trời rơi xuống, liên tục tiếp thị, “Các ngài muốn mát-xa à?

Kỹ thuật viên của tiệm chúng tôi tay nghề rất tốt, nam nữ đều có, chỉ cần ngài yêu cầu là được.” Ngô Mặc và Trương Nhật Sơn ăn ý lùi lại nửa bước, để lộ Trương Hải Khách ra ngoài.

“Khốn!” Trương Hải Khách khẽ chửi một tiếng, nhìn cô gái ở quầy, “Hải Khôn có ở đây không?” “Hải Khôn?” Nụ cười trên mặt cô gái cứng lại, trong mắt nhanh chóng lóe lên một tia chán ghét, giọng nói lập tức hạ xuống mười tám độ, lạnh lùng nói: “Không có người này, nếu các người không mát-xa thì phiền mau rời đi, đừng đứng đây cản trở.” Trương Hải Khách lười nói nhảm, từ trong lòng móc ra mấy tờ tiền đưa đến trước mặt cô gái, “Dẫn tôi đi gặp hắn, số tiền này là của cô.” Cô gái ở quầy nhanh như chớp giật lấy tiền, do dự một giây cũng là không tôn trọng tiền bạc.

Ngô Mặc chớp chớp mắt.

Đồng đạo đây rồi.

Nếu mình không vô tình đến thế giới này, tốc độ giật tiền của mình còn nhanh hơn cô ta.

Ngô Mặc chưa bao giờ khinh thường người làm bất cứ ngành nghề nào.

Hắn nghĩ lại, nếu kiếp trước Lâm Phong thật sự xảy ra chuyện, mình vì tiền, có lẽ kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể là bán thân.

Kiếm tiền mà, không mất mặt.

“Theo tôi.” Thái độ của cô gái ở quầy tốt hơn một chút, quay người ưỡn cái eo thon đi về phía hành lang, đến chỗ quầy còn liếc mắt đưa tình với hai người đàn ông đang ngồi đợi khách, “Các anh ngồi đợi một lát, tôi quay lại ngay.” Ba người đi theo cô gái vào trong.

Từ những cánh cửa phòng hé mở hai bên truyền ra đủ loại tiếng thở dốc.

Ngô Mặc liếc mắt nhìn Trương Nhật Sơn.

Thấy trên mặt ông ta lộ ra vẻ chán ghét nhàn nhạt, không nhịn được bĩu môi thầm mắng một tiếng “đồ giả tạo”.

Đi về phía trước, men theo cầu thang gỗ đi thêm vài bước, một cánh cửa gỗ có phần cũ nát chắn ngang trước mặt.

Trên đó treo một ổ khóa gỉ sét loang lổ, trông có vẻ đã nhiều năm.

Cô gái ở quầy móc chìa khóa trong túi ra mở, quay đầu nhìn ba người nói: “Bên trong đồ đạc nhiều quá hơi tối, các người đi đứng cẩn thận một chút, đừng làm hỏng đồ, nếu không phải bồi thường đấy.” “Bớt nói nhảm, mau dẫn đường.” Trương Hải Khách lạnh mặt quát.

Nể mặt tiền, cô gái ở quầy đành phải ngậm cái miệng đang định chửi người lại, hừ một tiếng rồi quay người đi vào trong cửa gỗ.

“Này, rốt cuộc là muốn gặp ai?” Ngô Mặc túm lấy cánh tay Trương Hải Khách, có chút mất kiên nhẫn: “Thời gian của ông đây không phải để mày phung phí, lát nữa nếu là chuyện vớ vẩn, cẩn thận tao tát mày đấy.” “Yên tâm đi, không lừa cậu đâu.” Trương Hải Khách nói xong liền đi vào trong cửa gỗ.

Trong hành lang tối om chất đầy những thứ linh tinh lộn xộn.

Có hòm sắt, có tủ gỗ, còn có một số đồ sắt linh tinh, trông giống như một nhà kho chứa đồ tạp nham.

Lòng vòng như đi trong mê cung, lại xuyên qua hai cánh cửa nữa, cuối cùng dừng lại trước một căn phòng nhỏ xiêu vẹo.

“Đến rồi, chính là đây.” Cô gái ở quầy dùng sức đập vào cánh cửa nát, vươn cổ họng a thé hét lên: “Hải Khôn, có người tìm mày, mau mở cửa.” Gọi liên tiếp mấy tiếng.

Trong phòng truyền ra một giọng nói lười biếng, “Vào được thì tự vào, không vào được thì cút, ông đây lười xuống giường mở cửa.” Giọng nói mang theo vài phần say rượu.

Chắc là đã uống không ít.

Cô gái ở quầy dừng động tác đập cửa, hừ một tiếng, “Đường tôi đã dẫn đến rồi, người ở trong phòng, còn vào được hay không là tùy các người.” Quay đầu lại nhổ một bãi nước bọt vào cửa, “Phì, tưởng ai cũng muốn vào cái ổ chó của mày à?” Rồi không thèm để ý đến ba người nữa, ưỡn người bỏ đi.

Người vừa đi chân trước, cửa đã bị đá tung chân sau.

Trương Hải Khách cũng không phải loại người chiều hư tật xấu.

Hắn đá tung cửa, bước vào trong, một câu tiếng địa phương lưu loát buột miệng nói ra, “Hải Khôn, nhiều năm không gặp sao vẫn cái nết đó vậy?” “Hừ, tao còn tưởng là ai chứ?

Hóa ra là mày à.” Giọng nói pha lẫn một tia châm biếm, lại có chút say sưa.

Ngô Mặc bị mùi rượu trong phòng hun đến nhíu mày.

Chương 1453

Có ý định đứng ở cửa chờ, nhưng sự tò mò trong xương cốt lại lấn át sự chán ghét với mùi rượu.

Hắn ra hiệu cho Trương Nhật Sơn, hai người liền theo sát phía sau đi vào.

Mùi trong phòng càng kinh khủng hơn.

Có một thứ mùi của người sống trong hũ rượu quanh năm suốt tháng, rồi lại nôn mửa không tắm rửa, hình ảnh bẩn thỉu hòa quyện vào nhau.

Ngô Mặc cố gắng nín thở, lần đầu tiên có chút hiểu tại sao Hoa ca nhà mình lại có chút bệnh sạch sẽ.

Nếu xung quanh mình toàn là loại người này?

Mẹ ơi, phút nào cũng có thể đá bọn họ vào hố nước cọ rửa điên cuồng mấy lần.

Trong phòng thắp một ngọn đèn dầu yếu ớt, gió từ cửa thổi vào làm ngọn lửa chao đảo.

Ngô Mặc đứng ở cửa nhanh chóng quan sát xung quanh.

Căn phòng không lớn, chưa đến hai mươi mét vuông.

Dưới đất chất đầy đủ loại đồ lặt vặt, quần áo vứt lung tung khắp nơi như giẻ rách bị bỏ đi.

Chai rượu, thùng giấy, đồ đạc cũ và các vật dụng khác chất chồng lên nhau, gần như không có chỗ đặt chân.

Sơn tường bong tróc, để lộ ra những mảng tường loang lổ, góc tường mạng nhện giăng kín, trên đó còn có mấy con muỗi chết.

Trong góc có một chiếc giường đơn được ghép từ những tấm gỗ mục, ga trải giường trên đó đen kịt như đế giày.

Một người đàn ông tóc dài lôi thôi lếch thếch đang ngồi trên giường ôm chai rượu uống.

Không nghi ngờ gì nữa, người này chính là Hải Khôn mà Trương Hải Khách đã nhắc đến.

“Ngày nào cũng uống nhiều như vậy, không sợ có ngày ngộ độc rượu mà chết à?” Trương Hải Khách giơ chân đá bay một chai rượu, bước đến bên cạnh người đàn ông.

“Ợ…” Hải Khôn ợ một tiếng vừa dài vừa thối vừa vang, cười lạnh nói: “Chết sớm siêu sinh sớm, tiếc là tao muốn chết, nhưng Diêm Vương không nhận.” Nói xong hắn nâng chai rượu lên, ngửa cổ uống một hớp nữa, chép chép miệng, “Ngọn gió biển nào thổi mày đến chỗ tao vậy, hai người bên cạnh là ai thế?

Con trai mày hay cháu trai mày?” Này!

Mẹ nó!

Chiếm hời của ông đây à?

Người không quen mà muốn chiếm hời của Ngô Mặc, dù chỉ là trên miệng cũng không được phép.

Không đợi Trương Hải Khách trả lời, hắn đã lạnh lùng hừ một tiếng, “Ông đây là bố nó, cùng nó đến thăm cháu trai.” Một câu hai nghĩa.

Vừa mắng Trương Hải Khách, cũng không tha cho Hải Khôn.

Khóe miệng Trương Hải Khách giật giật, quay đầu lại trừng Ngô Mặc một cái.

Mẹ kiếp.

Là nó nói chuyện khó nghe, liên quan quái gì đến ông đây?

Thôi bỏ đi.

Quen rồi.

Ông đây đại nhân đại lượng không thèm chấp mày.

Trương Hải Khách tự an ủi mình xong, quay đầu chĩa mũi dùi về phía Hải Khôn, “Tao đến xem mày chết chưa, nếu chết rồi thì tao đắp cho mày nắm đất, chưa chết thì tìm mày có chút việc.” “Không rảnh, không làm.” Hải Khôn không thèm do dự, trực tiếp xua tay từ chối.

Hắn chỉ tay về phía cửa, “Lúc ra ngoài nhớ đóng cửa giúp tao, sau này không có việc gì đừng đến làm phiền.” Ngô Mặc cảm thấy người này rất ngông, không hiểu Trương Hải Khách dẫn mình đến đây để làm gì?

Suy nghĩ một lúc, hắn quyết định đứng im quan sát.

Trương Nhật Sơn hơi híp mắt cẩn thận đánh giá người đàn ông trước mặt.

Từ lời nói, dung mạo, tên của hắn, dường như ông đã liên tưởng đến điều gì đó.

Lông mày không khỏi nhíu lại.

Là hắn?

Ngô Mặc liếc thấy cảnh này, giơ tay huých Trương Nhật Sơn một cái, nhỏ giọng hỏi: “Sơn Hóa, ông quen à?

Tình cũ?” Trương Nhật Sơn có chút bất lực muốn chửi thề.

Biết rằng sửa cũng vô ích, đành bất lực gật đầu, “Nghe nói qua, không phải tình cũ.” “Nghe nói?” Ngô Mặc kinh ngạc nhìn Trương Nhật Sơn, “Ông giỏi thế à?

Tóc thằng cha này dài che cả mặt mà ông cũng đoán ra được là ai?” “Ừ.” Trương Nhật Sơn không muốn nói nhiều, ánh mắt tiếp tục hướng về người đàn ông được gọi là Hải Khôn.

Trương Hải Khách đã lường trước sẽ bị từ chối, không hoảng không vội lấy từ trong túi ra một thứ nắm trong lòng bàn tay.

Giơ tay đưa đến trước mặt người đàn ông, bĩu môi, “Xem đồ trước rồi hãy quyết định.” “Thứ gì?” Vẻ mặt Hải Khôn có chút lơ đãng.

Tuy nhiên, khi hắn nhìn rõ thứ trong tay Trương Hải Khách, chai rượu lập tức rơi xuống đất.

“Vụt” một tiếng, hắn ngồi bật dậy từ trên giường, quát lớn: “Nói, sao thứ này lại ở trong tay mày?” “Muốn biết à?” Trương Hải Khách hoàn toàn không để ý đến sự bẩn thỉu của giường, ngồi phịch xuống vắt chéo chân một cách ung dung.

“Nói nhảm, mau nói.” Hải Khôn tức giận túm lấy cổ áo Trương Hải Khách.

Ra vẻ như chỉ cần một lời không hợp là sẽ ra tay.

Trương Hải Khách không nhanh không chậm nói: “Muốn biết?

Đi làm một phi vụ với tao, xong việc tao sẽ cho mày manh mối.” Hải Khôn thở hắt ra một hơi, hung hăng nhìn chằm chằm Trương Hải Khách, “Được, tao đồng ý với mày.” Ngô Mặc nghe giọng điệu có vẻ không ổn?

Cái gì gọi là đi làm một phi vụ với hắn?

Làm phi vụ gì?

Cùng mình đi hạ mộ à?

Thằng cha này là ai ông đây còn không biết, mày nói mang theo là mang theo bên người à?

“Đợi đã.” Ngô Mặc nhíu mày ngắt lời cuộc đối thoại của hai người, “Hải Hóa, thằng cha này rốt cuộc là ai?

Ông đây gọi mày đến làm việc, mày không hỏi tao một tiếng đã kéo thêm một người?” “Ồ xin lỗi, tôi quên.” Trương Hải Khách xin lỗi một cách không hề có thành ý.

Hắn chỉ vào Hải Khôn nói: “Trương Hải Khôn, cũng là người nhà họ Trương giống tôi.” “Cái gì?

Người nhà họ Trương?” Ngô Mặc có chút kinh ngạc, ngay sau đó tâm trạng có chút không vui, “Hải Hóa, ông đây hôm nay ra ngoài là để thư giãn, không phải đi thăm họ hàng với mày.” “Được rồi, nếu là tộc nhân của mày, vậy mày cứ nói chuyện đi, tao về ngủ trước đây.” Nói xong quay người bỏ đi.

Hắn đối với người nhà họ Trương không có một chút thiện cảm nào.

Đặc biệt là vị trước mắt vừa bẩn vừa thỉu, khắp người tỏa ra một mùi hôi thối cực kỳ khó ngửi.

Đứng gần cũng dễ bị hun đến viêm mũi.

“Này, cậu đợi đã.” Trương Hải Khách thật sự không ngờ Ngô Mặc nói đi là đi, hoàn toàn không cho người khác cơ hội nói chuyện.

Hắn vội vàng đứng dậy túm lấy cánh tay Ngô Mặc, nhỏ giọng nói: “Nơi chúng ta sắp đến chắc chắn rất nguy hiểm, thêm một người thêm một sức, Hải Khôn ở đây mấy chục năm, núi non sông nước rất rành.” “Đương nhiên, quan trọng nhất là hắn là người giỏi phá tà nhất của Trương gia.” Ngô Mặc lập tức dừng bước, “Cái đ*o gì?

Phá hài?

Chơi giày rách à?” “Vãi chưởng, nhà các người còn có nhân tài kiểu này à?” Đồng âm khác nghĩa, Trương Hải Khách cũng không hiểu ý trong lời nói của Ngô Mặc, trịnh trọng gật đầu, “Không sai, hắn giỏi nhất là phá tà.” Cuộc đối thoại của hai người lọt rõ vào tai Trương Nhật Sơn, khiến ông nhìn hai người với ánh mắt như nhìn hai thằng ngốc.

Từ vẻ mặt kinh ngạc của Ngô Mặc, ông đã chắc chắn thằng nhóc này lại đang nghĩ đến chuyện không đứng đắn gì rồi.

Trương Hải Khách luyên thuyên một tràng, nhấn mạnh tầm quan trọng của Hải Khôn.

Ngô Mặc không quan tâm đến điều đó, điều hắn tò mò nhất là người này chơi “giày rách” với ai trong nhà họ Trương nhỉ?

Tên có tướng mạo như thế này mà lại có thể mèo mả gà đồng trong nhà họ Trương?

Ngô Mặc không khỏi nghi ngờ có phải thẩm mỹ của nhà họ Trương có vấn đề không?

Lẽ nào là ở phương diện nào đó… Khụ!

Chương 1454

Không thể suy diễn bậy bạ nữa, nếu không sẽ không qua được kiểm duyệt.

Ai da, đám mèo mả gà đồng đều là những kẻ không bị đạo đức ràng buộc.

Tục ngữ có câu thỏ không ăn cỏ gần hang.

Mèo mả gà đồng ngay trong nội bộ nhà họ Trương, liệu tên này có từng ra tay với lão Trương không?

Bộ não quá phát triển của Ngô Mặc lại một lần nữa vận hành hết tốc độ, phi thẳng về phía tây không thèm rẽ một lần nào.

Trong đầu hắn thậm chí còn hiện lên hình ảnh Trương Khởi Linh yếu ớt bị người cùng tộc dòm ngó với vẻ mặt bỉ ổi.

Cùng lúc đó, Trương Khởi Linh đang bị hắn bẻ cong cũng gặp phải chuyện đau đầu: tình mẹ.

“Tiểu Quan à, đây là canh mẹ tự tay nấu, con mau nếm thử đi.” Bạch Mã ngồi bên bàn ăn, vẻ mặt dịu dàng nhìn Trương Khởi Linh.

Ánh mắt bà tựa như một hồ nước sâu không thấy đáy, dịu dàng mà thâm tình.

Khung cảnh đẹp đẽ nhường này, nếu bỏ qua việc bát canh được đựng trong một cái chậu nặng ít nhất cũng phải năm cân, có lẽ sẽ ấm áp hơn nhiều.

Ngô Tà ngồi ở đầu kia, cố gắng cắn chặt môi dưới mới miễn cưỡng nhịn được cười.

Tình cảnh này đã xảy ra mấy lần rồi.

Canh trên bàn ăn đã thay đổi từ bát nhỏ, bát vừa, bát lớn, nồi và bây giờ là chậu.

Đương nhiên, trong đó không thể thiếu công lao thêm dầu vào lửa của cậu và tên Tử Hạt Tử.

Ai bảo Tiểu Ca khó đối phó quá, cậu cũng hết cách mới phải dùng đến hạ sách này.

Thấy ánh mắt Trương Khởi Linh cứ dán vào chậu canh mà không động đậy, Ngô Tà khẽ ho một tiếng rồi thúc giục: “Tiểu Ca mau uống đi, đừng phụ lòng tốt của bác gái, lát nữa anh không phải còn đi dạo phố với bác gái sao?” Chiêu này đúng là hạ sách của hạ sách.

Kể từ khi Ngô Tà biết được từ miệng Ngô Mặc rằng Trương Khởi Linh có ý định rời đi để canh giữ Thanh Đồng Môn, hai anh em liền bắt đầu tìm đủ mọi cách để giữ anh lại.

Trói người rồi nhốt vào phòng tối?

Không thể nào.

Trong mộ còn bò ra được, một căn phòng tối nhỏ nhoi sao có thể giam giữ nổi anh?

Ngô Mặc tuy người ở Kinh đô nhưng tâm trí thì đã chia một nửa để lại Hàng Châu.

Suy nghĩ cả ngày trời, hắn đề xuất một ý tưởng: hay là báo cảnh sát bắt người đi.

Cơ quan công an còn lợi hại hơn cơ quan trong mộ nhiều.

Nhốt thẳng vào tù, nếu chạy trốn tức là vượt ngục, có trăm phương ngàn kế cũng bắt anh về lại được.

Ý tưởng quái đản này vừa được đưa ra, Ngô Tà ở đầu dây bên kia hoàn toàn hỗn loạn.

Đúng là vãi cả nồi.

Đây là cách mà một sinh vật đơn bào có thể nghĩ ra sao?

Nhưng lúc này Ngô Tà đã hoàn toàn hóa thân thành người cuồng em trai.

Dù cảm thấy phương pháp này quá cực đoan, nhưng cậu vẫn nghiêm túc xem xét tính khả thi của nó.

Cuối cùng rút ra kết luận: không được.

Dù sao nhà mình cũng chẳng sạch sẽ gì, lỡ tự chui đầu vào rọ rồi bị hốt cả ổ thì phải làm sao?

Cậu khéo léo khuyên Ngô Mặc từ bỏ ý định này.

Nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra được phương án nào mới.

Hắc Nhãn Kính ngồi bên cạnh hút thuốc.

Thấy Ngô Tà và Ngô Mặc nói chuyện không dứt, vừa ghen tị vừa ngứa ngáy trong lòng, hắn liền giật lấy điện thoại.

Vừa mở miệng đã là một tràng những lời gọi nũng nịu.

Ngô Mặc thật sự muốn đá cho hắn mấy phát, nhưng cách một đường dây điện thoại thì hơi khó thao tác.

Sau một hồi đấu võ mồm, cả hai đều cảm thấy thân tâm khoan khoái.

Sau đó ba người chụm đầu lại, qua một cuộc thảo luận khẩn cấp đã nhất trí quyết định để bậc trưởng bối ra mặt xem có hiệu quả gì không.

Để hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn, Ngô Tà đã dựa theo kịch bản mà Ngô Mặc bịa ra, cố tình miêu tả Trương Khởi Linh thành một người từ nhỏ bị gia tộc áp bức, bị coi như túi máu, lớn lên thì phải gánh tội thay.

Trong đó còn có những câu chuyện hoàn toàn vô căn cứ như nhà họ Trương vì muốn kéo dài tuổi thọ của gia tộc nên mới để Trương Khởi Linh đến Thanh Đồng Môn hiến tế.

Ban đầu Ngô Tà nói có chút chột dạ, sau này nói đến mức chính mình cũng tin sái cổ.

Nước mắt của Bạch Mã rơi lã chã như chuỗi ngọc đứt dây, người vốn lương thiện như bà lần đầu tiên dấy lên lòng hận thù đối với nhà họ Trương.

Sau đó, theo đề nghị của Ngô Tà, bà chỉ ước gì có thể quấn lấy Trương Khởi Linh hai mươi bốn giờ một ngày.

Làm việc gì cũng phải có lý do.

Bạch Mã nghĩ tới nghĩ lui, quyết định bắt đầu quan tâm đến con trai từ miếng ăn, giấc ngủ, đi lại.

Trong nhà bếp có đủ loại dụng cụ nấu ăn, nhưng phần lớn đều là công cụ hiện đại, Bạch Mã có chút lúng túng.

Công chúa Văn Thành cũng không giỏi nấu nướng cho lắm.

Hắc Nhãn Kính ngậm tăm, thong thả buông một câu: “Chuyện này có gì khó đâu, tìm một chỗ trống, xếp vài viên gạch, nhóm một đống lửa là xong.” Đúng rồi.

Cách này rất hợp lý.

Khả năng thực hành của Ngô Tà rất mạnh, một cuộc điện thoại đã gọi Vương Minh từ cửa hàng đến.

Cậu đứng bên cạnh chỉ đạo lia lịa, Vương Minh mặt mày méo xệch, oán thán chất đống lửa.

Nửa ngày công, một nhà bếp đơn giản đã được dựng xong.

Bạch Mã bắt đầu nấu món canh yêu thương.

Sân sau của nhà cổ họ Ngô khói bếp nghi ngút, hun đến mức nhiều người phải cố tình đi đường vòng để tránh.

Bạch Mã cảm thấy hơi ngại.

Để giảm bớt khói, bà dùng cái chậu ngày càng lớn hơn.

Hắc Nhãn Kính, với tư cách là một người ngoài cuộc đủ tiêu chuẩn, cười đến mức không khép được miệng.

Cuộc đời hắn có mấy sở thích, một trong số đó là xem Trương Khởi Linh xấu mặt.

Trước đây không có nhiều cơ hội, bây giờ không có cơ hội cũng phải cố tình tạo ra cơ hội.

Sau đó ghi lại cảnh này, lập tức soạn tin nhắn gửi cho Ngô Mặc.

Niềm vui một mình không bằng niềm vui chung, tiện thể giao lưu tình cảm với tiểu tổ tông nhà mình, kẻo lại bị vị Hoa gia ở Kinh đô kia câu mất hồn.

Nhìn chậu canh trước mặt giống như nước tắm, Trương Khởi Linh im lặng hồi lâu, rồi chậm rãi thốt ra bốn chữ: “Tôi phải đi rồi.” “Tiểu Ca, anh...” Ngô Tà tức giận đứng bật dậy khỏi ghế.

Hắc Nhãn Kính quay lưng về phía Trương Khởi Linh, nhanh chóng ra hiệu cho Bạch Mã một cử chỉ khóc lóc.

Mấy người họ như một băng nhóm gây án, sớm đã phân công rõ ràng và chuẩn bị sẵn các biện pháp đối phó.

Bạch Mã được Hắc Nhãn Kính nhắc nhở, trái tim hoảng loạn lập tức ổn định lại.

Khẽ nén cảm xúc một chút, hai hàng lệ thuận theo khóe mắt chảy xuống.

Khóc không thành tiếng là cách lay động lòng người nhất.

Nhìn nước mắt của mẹ, dù là Trương Khởi Linh cũng cảm thấy có chút đau lòng.

“Tiểu Quan, không phải bà ngoại nói con, mẹ con vừa mới đoàn tụ với con, con bây giờ lại muốn rời đi, có xứng đáng với bao nhiêu năm chờ đợi không?” Công chúa Văn Thành lập tức bồi thêm một dao.

Chương 1455

Một phen lời nói cảm động lòng người khiến Ngô Tà cũng muốn rơi lệ khóc theo.

Tục ngữ có câu: ba người đàn bà là một cái chợ.

Dù hiện tại chỉ có hai người phụ nữ, nhưng Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính gộp lại chắc chắn còn hơn một người.

Người nói một câu, kẻ nói một lời, vừa khóc lóc vừa đánh bài tình cảm, khiến Trương Khởi Linh ngoài im lặng ra vẫn chỉ là im lặng.

Ngay khi Ngô Tà còn định gia tăng sức ép, điện thoại trong túi reo lên.

Nhìn qua thì thấy là số lạ.

Cậu định cúp máy, nhưng ngón tay đặt lên trên một lúc lâu cuối cùng vẫn nhấn nút nghe.

Nội dung cuộc điện thoại khiến khóe miệng cậu co giật một hồi, vẻ mặt trên mặt không biết nên khóc hay nên cười, tóm lại là vô cùng khó đoán.

“Tình hình gì thế?” Hắc Nhãn Kính tò mò nổi lên, đi tới đá vào mông cậu một cái.

Ngô Tà nghe thêm một lúc nữa rồi cúp máy, nhìn mọi người trong phòng rồi nói với vẻ dở khóc dở cười: “Tôi được khen thưởng, lý do là hỗ trợ khu phố bắt được băng nhóm tội phạm buôn bán động vật được nhà nước bảo vệ.” Hắc Nhãn Kính: “????” Thông tin kỳ quặc như vậy, dù là Hắc Nhãn Kính cũng cảm thấy có chút cạn lời.

Ngô Tà coi như đã được tận hưởng cảm giác bị các cô các bác trong ủy ban khu phố vây quanh khen ngợi.

Thói quen của các cô các bác ngoài hỏi tuổi tác thì chính là hỏi chuyện tình duyên.

Từ miệng bác Lý biết được Ngô Tà vẫn còn độc thân.

Mấy bà cô chỉ hận không thể lôi hết con cháu bảy đời tám họ ra giới thiệu cho Ngô Tà.

Cũng không thể trách các cô các bác cuồng nhiệt như vậy, thực sự là tướng mạo của Ngô Tà có chút lừa gạt người trung niên và cao tuổi, cộng thêm tuổi còn trẻ đã làm ông chủ nhỏ, quả thực chính là "con nhà người ta".

"Bác… Bác Vương thật sự không cần giới thiệu cho cháu đâu, thầy bói nói cháu là mệnh Thiên Sát Cô Tinh, ai ở bên cháu người đó xui xẻo." "Bác Lý, cháu khắc vợ, thật đấy, bạn gái trước đây của cháu ra đường liền rơi xuống cống bị nước cuốn đi, bác cũng không muốn con gái bác xui xẻo như vậy chứ." Ngô Tà nói năng bậy bạ, trong lòng ôm cờ thi đua, luồn lách né tránh, cố gắng thoát khỏi vòng vây của hội người cao tuổi.

Đùa à.

Giới thiệu bạn gái?

Có thời gian rảnh rỗi như vậy sao không đi nhảy quảng trường cho khỏe?

Ngô Tà muốn về lại cửa hàng.

Mấy ông bà lão muốn khuyên giải cậu, liền diễn ra một màn kịch giằng co ngay cửa tiệm.

Khi Ngô Tà vất vả thoát khỏi sự trói buộc để trở về cửa hàng, tóc tai rối bù như vừa bị sét đánh.

Hắc Nhãn Kính ngồi ở cửa chứng kiến toàn bộ sự việc.

Hắn gác một chân lên bàn, cười đến mức nghiêng ngả, “Ối chà, thật không ngờ đại đồ đệ của ta cũng đắt hàng ghê.” “Sao nào, có vừa mắt ai không?

Đến lúc đó sư phụ có thể móc ra mấy đồng mừng cưới.” Vừa nói, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc lên đầu Ngô Tà, khóe miệng khẽ nhếch lên, giả vờ kinh ngạc nói: “Này, đại đồ đệ, kiểu tóc này của cậu có phải có thể dùng một câu thành ngữ để hình dung là ‘có mới nới cũ’ không nhỉ?” Ngô Tà vốn đã tức một bụng, nghe vậy liền tức giận đá hắn một cái, “Ông im ngay cho lão tử, sao lắm mồm thế?

Tiểu gia đây vẫn còn là trai tân nhé, đâu có giống sư phụ, ngài đây là thân kinh bách chiến.” Ngô Tà vốn đã lanh miệng, giờ lại càng không chịu thua ai, học theo kiểu của Ngô Mặc, chuyên chọc vào chỗ đau của Hắc Nhãn Kính.

Trong miệng cậu, Hắc Nhãn Kính bị biến thành một tên tra nam tuyệt thế.

Vương Minh co rúm ở góc phòng không dám thở mạnh. 88.

Thầm cầu nguyện ông chủ đừng trút giận lên mình, tuyệt đối đừng trừ vào tiền lương vốn đã ít ỏi.

Kết quả màn đấu khẩu của hai thầy trò kết thúc bằng việc Ngô Tà đầy đầu u cục.

Ngô Tà nhìn Hắc Nhãn Kính chỗ nào cũng không vừa mắt, chỉ hận không thể dùng mí mắt kẹp chết hắn.

“Được rồi, đừng quậy nữa.” Hắc Nhãn Kính từ trong túi móc ra một điếu thuốc, vung tay ném cho Ngô Tà, “Chuyện của Trương Câm cậu định xử lý thế nào?

Kéo được nhất thời chứ không kéo được cả đời.” “Với tính cách của hắn, nếu muốn đi, không ai có thể cản được bước chân của hắn.”

Quen biết mấy chục năm, sự hiểu biết của Hắc Nhãn Kính về Trương Khởi Linh chỉ đứng sau chính bản thân anh ta.

“Haiz!” Nhắc đến chuyện này, dù là Ngô Tà cũng cảm thấy vô cùng đau đầu.

Cậu châm điếu thuốc, rít mạnh mấy hơi.

Dường như làm vậy có thể giải tỏa được phần nào nỗi uất ức trong lòng.

Suốt thời gian này cậu nghĩ mãi không ra, tại sao Trương Khởi Linh lại cố chấp muốn rời đi để canh giữ Thanh Đồng Môn?

Trong cánh cửa đó rốt cuộc có bí mật gì?

Lẽ nào thật sự như cậu suy đoán, bên trong là một chiều không gian khác, một thế giới khác?

Nếu không thì những âm binh kia giải thích thế nào?

Tục ngữ nói rất hay, gặp chuyện không quyết được thì hỏi em trai.

Ngô Tà nghĩ đến tối, càng nghĩ càng phiền lòng, dứt khoát lấy điện thoại ra gọi thẳng cho Ngô Mặc.

Lúc này, mấy người Ngô Mặc đang định đưa Hải Khôn rời khỏi tiệm massage.

Vừa đi đến cửa, nghe thấy tiếng điện thoại rung, lấy ra xem thì thấy là Ngô Tà, nghĩ ngợi một chút rồi trực tiếp nhấn nút nghe, “Anh, tìm em có chuyện gì?” “Tiểu Mặc, em đang ở đâu đấy?” Hai ngày nay để bàn bạc chuyện của Trương Khởi Linh với Hắc Hạt Tử, hai người đặc biệt ở lại cửa hàng.

Lúc này một người đang ung dung chơi điện thoại, người kia thì mặt mày cau có cầm điện thoại.

Nghe thấy hai chữ ‘Tiểu Mặc’, tai Hắc Nhãn Kính vểnh lên.

Dường như cảm thấy nghe lén không đã.

Hắn trực tiếp kéo ghế đến bên cạnh Ngô Tà, giật lấy điện thoại rồi bấm thẳng nút loa ngoài.

Ngô Tà lười đôi co với hắn, lườm hắn một cái rồi coi như không khí.

"Em đang ở…" Chuyện thật trùng hợp, Ngô Mặc còn chưa nói xong, mấy cô kỹ thuật viên trẻ trung xinh đẹp trong tiệm đã chen lấn tới như những yêu tinh dính người.

"Anh đẹp trai ~ chọn em đi, kỹ thuật của em tuyệt vời lắm, đảm bảo sẽ làm anh vui vẻ cả thể xác lẫn tinh thần." "Hay là để em đi, nhìn đôi tay ngọc ngà này của em nắm lấy gân rồng của anh, cảm giác thế nào chắc anh biết rồi đó~" "Mấy người thì là cái gì?

Em đây giỏi nhất là thổi sáo, âm thanh du dương tuyệt đối khiến anh lưu luyến không muốn rời." Hử???

Con ngươi của Ngô Tà trợn tròn.

Cậu gần như không thể tin vào những gì mình vừa nghe được?

Gái xinh?

Massage?

Gân… gân rồng?

Thổi sáo?

Những từ này có thể xuất hiện, vấn đề là tại sao lại xuất hiện trước mặt em trai mình?

Quá ảo tưởng rồi.

Nó vẫn còn là một đứa trẻ mà.

Ngô Tà cảm thấy cả người có chút hỗn loạn, còn Hắc Nhãn Kính ở bên cạnh thì nụ cười càng lúc càng âm u.

Ngô Mặc vô cùng chán ghét sự động chạm của những người phụ nữ này.

Lại không phải là diễn kịch qua đường, không cần tiếp xúc quá nhiều với họ.

Hắn đưa tay kéo thẳng Trương Nhật Sơn ra trước mặt mình, ngăn cách mọi tiếp xúc với họ.

Trương Nhật Sơn: “???” “Anh, rốt cuộc có chuyện gì?” Ngô Mặc thấy trong phòng hơi ồn ào, cầm điện thoại đẩy cửa đi ra ngoài.

Ngô Tà cuối cùng cũng hoàn hồn.

Vẻ mặt lộ ra sự tò mò, cầm lấy điện thoại như bộ đàm mà truy hỏi: “Em trai, em đang ở đâu thế?

Để mấy cô gái massage cho à?” “Em đang ở biên… biên chế, hai tám hai năm sáu, hai tám hai năm bảy.” Thời khắc mấu chốt Ngô Mặc cuối cùng cũng phản ứng kịp, suýt chút nữa là lỡ miệng nói ra sự thật.

Chương 1456

Nếu để anh trai mình biết thì sao?

Chắc chắn là tất cả những người còn lại đều sẽ biết mình đã chạy đi đâu mất.

Đến lúc đó phiền phức nhiều đến mức đau cả đầu.

Ngô Tà bị em trai chơi một vố làm cho có chút ngẩn người.

Cậu quá quen với cái nết của Ngô Mặc, phản ứng đầu tiên chính là nó đang chột dạ.

Ánh mắt bất giác liếc về phía Hắc Nhãn Kính.

Úi chà.

Nụ cười rợn người này cứ như vừa ăn phải trẻ con chết non vậy.

Ngô Tà bỗng dưng cảm thấy rất sảng khoái, trong phút chốc mọi phiền muộn trong lòng đều tan biến, khóe miệng nhếch lên một nụ cười gian xảo, tiếp tục hỏi: "Tiểu Mặc à, massage vừa phải thì không vấn đề gì, nhưng nhất định phải chú ý an toàn nhé." Ý tứ trong lời nói không cần nói cũng hiểu.

Thấy Trương Nhật Sơn và Trương Hải Khách lần lượt từ trong tiệm đi ra, Ngô Mặc vội vàng hỏi: "Anh trai, rốt cuộc tìm em có chuyện gì?

Nếu không có chuyện gì quá quan trọng thì để sau hãy nói, em bây giờ có chút bận, lát nữa gọi lại cho anh được không?" "Ờ ờ, em bận, em cứ bận đi." Ngô Tà nhìn điện thoại bị cúp máy, không biết đã tưởng tượng ra tình huống gì, nụ cười trên khóe miệng càng lúc càng rõ ràng.

Ngô Tà đặt điện thoại xuống, ánh mắt liếc về phía Hắc Nhãn Kính, trong lòng có chút mong đợi phản ứng tiếp theo của hắn.

Theo sự hiểu biết của cậu về Hắc Nhãn Kính, tên này cực kỳ quan tâm đến em trai mình.

Đừng nói là bên cạnh có thêm một người?

Dù có thêm một con chuột cũng phải xác nhận là đực hay cái.

Huống chi… Tuy nhiên, chuyện ngoài dự đoán của Ngô Tà đã xảy ra.

Hắc Nhãn Kính dường như không có ý định phát biểu cảm nghĩ gì về việc này, chỉ đổi một tư thế thoải mái hơn rồi tiếp tục nằm ngả ngớn trên ghế.

Ngô Tà vô cùng kinh ngạc.

Cậu có chút muốn hỏi vài câu.

Suy nghĩ một lúc cuối cùng cậu cũng từ bỏ ý định không thực tế này.

Thôi bỏ đi.

Tên Tử Hạt Tử tính tình không tốt.

Tiểu Ca lại đang ở nhà cũ tận hưởng tình mẹ.

Đến lúc đó mình chọc phải lửa bị hắn kiếm cớ đánh cho một trận thì khóc cũng chẳng có chỗ mà khóc.

Ngô Tà xoay người lên lầu.

Chuẩn bị lén lút nhắn tin cho em trai hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì?

Hắc Nhãn Kính lười cả việc trả lời.

Lúc này trong đầu hắn chỉ đang suy nghĩ một vấn đề --- Ngô Mặc tại sao lại đến biên giới?

Trăm hay không bằng một sơ suất.

Ngô Mặc có mơ cũng không ngờ rằng, chỉ vì vài câu đối thoại của mấy người phụ nữ mà Hắc Nhãn Kính đã phát hiện ra vấn đề.

Hết cách rồi.

Sống lâu, đi qua nhiều nơi nam bắc.

Huống chi Hắc Nhãn Kính toàn làm những chuyện phi pháp.

Thời gian đầu hắn thường xuyên lang thang ở khu vực biên giới, có thể nghe hiểu tiếng địa phương là một chuyện rất bình thường.

Ban đầu nghe thấy bên cạnh Ngô Mặc có phụ nữ đáp lời, trong lòng rất không vui.

Nhưng càng nghe càng cảm thấy không ổn.

Tiểu tổ tông không phải đã về Tây Bắc rồi sao?

Mấy người phụ nữ này sao lại có giọng của một thị trấn nào đó ở biên giới?

Hử?

Không đúng.

Nó thật sự đã về Tây Bắc sao?

Lúc này, Ngô Mặc không hề biết rằng vì một phút sơ suất mà đã bán đứng hành tung của mình.

Hắn quay đầu hỏi Trương Hải Khách: “Lát nữa còn có việc gì không?

Nếu không có thì về ngủ, tôi không muốn lúc làm việc mà nghỉ ngơi không tốt ảnh hưởng đến phán đoán.” “Đi, cùng đi.” Trương Hải Khách bước nhanh hai bước đến gần, kéo tay hắn nói: “Nhị ngố, lần này tao kéo cho mày một trợ thủ mới đấy, phí lao động...” Trương Hải Khách đúng là có tiền.

Nhưng vấn đề là ai lại chê tiền cắn tay chứ?

Huống chi bây giờ tộc trưởng đại nhân lại là một con thú nuốt vàng.

Không vặt lông cừu từ nơi khác, sớm muộn gì ba đồng hai cắc trong túi mình cũng bị tộc trưởng nuốt sạch.

“Mặt dày thật.

Chỉ là mẹ nó không dùng đúng chỗ.” Ngô Mặc đưa tay véo má Trương Hải Khách, kéo mạnh một cái rồi cười lạnh nói: “Độ dày này đủ để ốp gạch cho Trường Thành rồi, bớt nói nhảm với tao đi, thằng nhóc mày tìm người này đến tuyệt đối không phải chỉ đơn thuần là giúp đỡ đâu nhỉ?” “Ối chà, có não rồi à?” Trương Hải Khách vẻ mặt vô tội nhìn Ngô Mặc, “Nhưng mà mày thật sự oan cho tao rồi, lần này thật sự là tiện tay thôi, nếu không sau này lại phải phiền tao một phen.” “Mày cứ xạo đi.” Ngô Mặc lười để ý đến Trương Hải Khách, xoay người đi về phía nhà trọ.

Trời đã tối.

Hai bên con đường chật hẹp cũ kỹ đèn đuốc sáng trưng, thỉnh thoảng có những người phụ nữ đứng ở cửa đưa tay kéo người vào quán.

Ngô Mặc không muốn gây thêm rắc rối, quyết định về nhà trọ rồi gọi điện cho Ngô Tà, bất giác bước chân nhanh hơn mấy phần.

Lúc đi ba người, lúc về thành bốn người.

La Tước ở lại nhà trọ sắp xếp cho tiểu nhị chuẩn bị trang bị, thấy mấy người về liền vội vàng ra đón, cung kính cúi người, “Hội trưởng, đồ đạc đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, sáng mai có thể lên đường vào núi bất cứ lúc nào.” “Tốt.” Trương Nhật Sơn gật đầu, đưa tay vỗ vỗ vai La Tước, khẽ cười, “Làm tốt lắm, về nghỉ ngơi đi.” “Vâng.” La Tước đáp một tiếng, xoay người lại hành lễ với Ngô Mặc.

Ngô Mặc xua xua tay, bước nhanh như bay về phòng của mình.

Suốt quãng đường này hắn luôn canh cánh trong lòng động tĩnh bên phía Ngô Tà.

Chỉ là gọi liên tiếp ba cuộc điện thoại, đối phương đều không có người nghe, lại gửi một tin nhắn, chờ một lúc cũng không có hồi âm.

Hử?

Sao vậy?

Ngô Mặc cau mày, lại gửi cho Hắc Nhãn Kính một tin nhắn, “Anh tôi đâu?” Chờ khoảng bảy, tám phút.

Điện thoại vang lên tiếng báo tin nhắn, mở ra thấy trên đó trả lời ba chữ --- “Đang đánh nhau.” Cái quái gì?

Đánh nhau?

Ngô Mặc hoàn toàn không hiểu mô tê gì.

Nghĩ không ra buổi tối ai với ai đánh nhau?

Lẽ nào Kính ca lại tìm cớ xử lý anh trai mình một trận?

Nghĩ không ra.

Đang định hỏi tiếp, bỗng nhiên cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

“Ai?” Ngô Mặc đứng dậy mở cửa.

Thì thấy Trương Nhật Sơn đang đứng ở cửa mỉm cười với mình.

Ngô Mặc trước sau vẫn không ưa Trương Nhật Sơn, một tay vịn khung cửa, không có ý định để hắn vào, “Sơn ngố, tối rồi không ngủ tìm tôi có việc gì?” “Ừ.” Trong mắt Trương Nhật Sơn thoáng qua một tia bất đắc dĩ, “Không định mời tôi vào sao?

Chương 1457

Có vài chuyện chuẩn bị nói với cậu.” “Trai đơn gái chiếc, à không, trai đơn trai chiếc buổi tối có gì hay để nói?” Ngô Mặc vừa nói vừa nghiêng người nhường chỗ, hoạt động cổ tay một chút rồi cười nói: “Tiểu gia đây nói chuyện tính giờ thu phí, tiền tới nơi mọi chuyện đều dễ nói.” “Tính cách của cậu thật không giống ông nội cậu, Cẩu Ngũ gia.” Trương Nhật Sơn bước vào phòng, rất tự nhiên ngồi xuống sofa, ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc cười nói: “Nếu ông ấy còn sống, thấy cậu tham tiền như vậy chắc sẽ đánh cho một trận vào mông?” “Sơn ngố, cậu có biết tôi ghét nhất cái gì không?” Ngô Mặc ngồi phịch xuống, từ trong túi móc ra một điếu thuốc ném cho Trương Nhật Sơn, “Lão tử đây ghét nhất có người lên mặt với mình, động một chút là nhắc đến trưởng bối, có ý nghĩa không?

Cậu đang nhắc nhở tôi nên tôn trọng cậu à?

Ha ha, vậy thì cậu thật sự nghĩ nhiều rồi.” “Cậu à, miệng lưỡi còn sắc hơn dao, thảo nào trên giang hồ gọi cậu là Thiết Chủy Phán Quan.” Trương Nhật Sơn lắc đầu, chẳng có cách nào với Ngô Mặc.

“Được rồi, bớt nói nhảm, tôi qua đây là muốn nói với cậu tình hình biết được trong hai ngày nay.” Hắn châm điếu thuốc, từ từ rít một hơi, rồi kể lại những thông tin mình có được trong mấy ngày qua.

Từ lúc người nhà họ Tề xảy ra chuyện đến nay ít nhất cũng đã hơn mười ngày.

Theo lý mà nói, nhiệt độ ở biên giới rất nóng, thi thể để một ngày sẽ bốc mùi thối rữa không ra hình dạng.

Nhưng chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Có tiểu nhị gan lớn dẫn người và mang túi lên núi định thu dọn thi thể, kết quả kinh ngạc phát hiện những thi thể này vẫn còn nguyên vẹn, không hề có dấu hiệu thối rữa.

Dường như họ không hề chết, chỉ là đang đối mặt với cái hố lớn mà cầu nguyện.

Rợn người hơn là nụ cười trên mặt mỗi người ngày càng quỷ dị, khiến người ta dựng tóc gáy, không rét mà run.

Tên tiểu nhị sợ đến mức vừa lăn vừa bò chạy về, lắp bắp kể lại tình hình chi tiết.

Chuyện bất ngờ cứ nối tiếp nhau.

Mấy tên tiểu nhị lên núi sau khi trở về lại xảy ra chuyện.

Nửa đêm trợn trắng mắt quỳ trên đất cắm đầu cắm cổ dập đầu, da đầu rách toạc mà không có chút phản ứng nào.

Giống như người giả không biết đau đớn.

Đội trưởng thấy tình hình này vội vàng mời một bà đồng có tiếng ở địa phương đến.

Nào ngờ bà đồng vừa nhìn thấy tình hình của mấy người, sắc mặt liền đại biến, miệng không ngừng lặp đi lặp lại một câu bằng tiếng địa phương, “Bọn họ sống lại rồi.” Người phụ trách ở đó đứng sững tại chỗ, hai mắt trợn tròn, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng kinh hoàng đó, như thể bị hóa đá.

Phải biết rằng bà đồng kia là một nhân vật có uy tín rất lớn.

Bà ta quanh năm tiếp xúc với những thế lực thần bí, đã thấy vô số chuyện kỳ quái, hành sự trước nay luôn trầm ổn chắc chắn.

Nhưng bây giờ lại như biến thành một người khác.

Ánh mắt tràn đầy sợ hãi và kinh hoàng, hai tay không kiểm soát được mà vung vẩy loạn xạ.

Nói một câu không dễ nghe, giống như Ngô Nhị Bạch bị tai biến mạch máu não đang nhảy điệu disco vậy.

Miệng lẩm bẩm những lời mà người khác không hiểu, cơ thể càng không ngừng run rẩy.

Bộ dạng hoảng loạn mất bình tĩnh của bà ta không nghi ngờ gì đã phát ra một tín hiệu vô cùng đáng sợ --- sự việc đã trở nên vô cùng khó giải quyết, vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Cứ như vậy, người dân địa phương không ai dám vào núi nữa.

Dù có trả bao nhiêu tiền cũng vô dụng.

Người ta thường nói có tiền mua tiên cũng được, nhưng còn có một tiền đề là cách chết đừng quá ly kỳ.

Chết do ngã, chết do đụng, chết do bị đâm đều được, nhưng chết do bị ma nhập thì không thể chấp nhận được.

Bởi vì ở địa phương còn có một cách nói khác: người bị ma nhập linh hồn sẽ vĩnh viễn không được luân hồi, đời đời kiếp kiếp phải chịu sự giày vò vô tận.

Nghĩ đến hậu quả đáng sợ đó, những tiểu nhị địa phương tự nhiên là tránh xa việc vào núi, dù cho có bao nhiêu tiền bạc dụ dỗ cũng quyết không liều mạng vào núi xem xét tình hình.

Người phụ trách mặt mày khổ sở, ra sức liên lạc với Tề Ngạn Mi và Lý Thủ Não.

Hai người đầu óc rối bời vì kiện tụng, vò đầu bứt tai cũng không nặn ra được chữ nào, chỉ có thể an ủi người phụ trách ở địa phương đừng nóng vội, sẽ lập tức sắp xếp người qua, đến lúc đó có được bảo bối sẽ chia cho hắn một ít lợi lộc.

Hành vi hứa hẹn suông này miễn cưỡng an ủi được lòng của người phụ trách.

Nhưng hiện tại còn có một chuyện khác khá phiền phức --- mấy tên tiểu nhị xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Mấy gã này điên điên khùng khùng, dù bà đồng đã dùng hết cách cũng không thể khiến họ tỉnh táo lại.

Suy đi nghĩ lại, chỉ có thể nhốt mấy người vào một căn phòng tối nhỏ, để tránh bộ dạng điên khùng của họ gây hoảng loạn cho người trong làng.

Chuyện này đã được báo cáo đầy đủ cho Lý Thủ Não, ngày đầu tiên Trương Nhật Sơn đến biên giới, Lý Thủ Não đã kể lại tất cả mọi chuyện một cách chi tiết.

Có những chuyện có thể giấu diếm.

Nhưng những chuyện liên quan đến túi tiền của mình thì tuyệt đối không thể có bất kỳ sự che giấu nào.

Ngô Mặc ngồi trên sofa, vừa chậm rãi hút thuốc, vừa nghe Trương Nhật Sơn kể.

Nghe đến đây, tay trái hắn khẽ gõ lên tay vịn sofa, trầm ngâm hồi lâu, rồi mở miệng nói: “Tình hình trên núi đều là nghe từ miệng của mấy tên tiểu nhị, mà mấy tên đó bây giờ lại điên điên khùng khùng không ra hình dạng.” “Vậy thì…” Lời hỏi còn chưa kịp dứt, cửa phòng lại một lần nữa bị gõ vang.

Ngô Mặc vắt chéo chân, lười cả động đậy, hất cằm về phía Trương Nhật Sơn, “Sơn ngố, chân tôi nói với tôi là nó hơi mỏi, phiền cậu giúp mở cửa.” “Cậu không cảm thấy tôi là khách sao?” Trương Nhật Sơn tò mò nhìn Ngô Mặc, thực sự không hiểu nổi làm thế nào mà hắn có thể đường đường chính chính sai bảo mình làm việc như vậy?

“Phòng là cậu đặt, theo lý mà nói thì tôi mới là khách chứ.” Ngô Mặc không hề lay chuyển, đổi sang một tư thế thoải mái hơn rồi lười biếng nói: “Sơn ngố, cậu không hiểu tôi lắm đâu, tôi trước đây có một tâm nguyện, nếu không xét đến chủng loài gì đó, cả đời này tôi muốn kết hôn với cái giường nhất.” “Cho nên…” Hắn ném cho Trương Nhật Sơn một ánh mắt tự hiểu.

Trương Nhật Sơn thầm thở dài, đứng dậy cam chịu đi mở cửa.

Trong lòng không khỏi tự vấn mình có phải bị bệnh không?

Tìm hắn đến đây rốt cuộc là để giúp đỡ, hay là thỉnh một vị đại thần về thờ?

Cửa được kéo ra, Trương Hải Khách dựa vào khung cửa, đang làm tư thế mèo thần tài, vẻ mặt gian xảo chào Ngô Mặc, “Hi, Nhị…” Thấy người đứng trong cửa là Trương Nhật Sơn, trong mắt hắn nhanh chóng thoáng qua một tia kinh ngạc, thăm dò hỏi: “Ồ, Sơn ngố, sao cậu cũng ở đây?

Tối rồi không ngủ, đây là chuẩn bị thâu đêm tâm sự với Nhị ngố à?” “Phải hay không có quan trọng không?” Trương Nhật Sơn vẫn giữ thái độ cao ngạo như cũ.

Thật lòng mà nói, Trương Nhật Sơn đối với Trương Hải Khách và những người khác không có thiện cảm cho lắm.

Đừng thấy đều là người nhà họ Trương, nhưng cả đời hắn chỉ đi theo và tin tưởng Phật gia.

Mà đám hải ngoại này năm xưa không ít lần gây phiền phức cho Phật gia, không trực tiếp đuổi người đi đã là tốt lắm rồi.

“Các người thuộc sơn phái thật vô vị, suốt ngày cứ trưng ra bộ mặt như đi đưa đám.” Trương Hải Khách bĩu môi, “Lười nói nhảm với cậu, tôi tìm Nhị ngố có việc.” Nói xong, hắn lách qua người

Trương Nhật Sơn đi vào phòng.

“Nhị ngố, tao đến rồi.” Trương Hải Khách mang một khuôn mặt giống hệt Ngô Tà, lộ ra nụ cười gian manh, khiến lòng bàn tay Ngô Mặc thực sự ngứa ngáy, cười lạnh nói: “Dẹp cái bộ dạng đó của mày đi, lão tử thật muốn lấy đế giày úp lên mặt mày làm khẩu trang.” “Mày không phải đang bồi dưỡng tình cảm với thằng em lang thang của mày sao?

Không ngủ chạy đến chỗ tao có việc gì?” Trương Hải Khách tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Ngô Mặc, từ trong túi móc ra một cái hộp gỗ đưa đến trước mặt Ngô Mặc, cười bí hiểm, “Đừng nói anh em không nghĩ đến mày, cầm đi, đồ bên trong vào núi có thể dùng được đấy.” “Cái quái gì vậy?” Ngô Mặc nghi ngờ nhìn chằm chằm Trương Hải Khách, giọng điệu do dự nói: “Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo, mày không phải giấu ám khí bên trong định hại tao chứ?

Hay là thứ gì đó có độc định chơi tao?” “Mày…” Trương Hải Khách giơ ngón giữa về phía Ngô Mặc, “Mày có chứng hoang tưởng bị hại à?

Lão tử tốt bụng mang đồ đến cho mày, mày không cảm kích thì thôi còn nghi ngờ?

Mẹ nó, tao đúng là ăn no rửng mỡ, không cần thì trả đây.” Nói xong liền đưa tay muốn giật lại.

“Đừng mà.” Ngô Mặc nghiêng người tránh khỏi tay Trương Hải Khách, cười nói: “Đồ hiếu kính trưởng bối mà còn lấy lại, có phải là hơi bất hiếu không?” Vừa nói vừa mở hộp gỗ ra, thấy bên trong xếp ngay ngắn những lá bùa màu vàng.

Giấy vàng đã có tuổi, chữ viết trên đó rồng bay phượng múa không hiểu viết ý gì?

Nhưng dựa theo kinh nghiệm xem phim của Cửu Thúc nhiều năm, chẳng qua cũng chỉ là một vài câu thần chú trừ tà mà thôi.

“Ý gì đây?” Ngô Mặc cầm lên một tờ, có chút tò mò, “Tối rồi mang cho tao thứ này, lẽ nào là xem phim ma nhiều quá rồi?” “Mày biết cái đéo gì.” Trương Hải Khách chỉ vào tờ giấy vàng trong tay Ngô Mặc, nghiêm túc nói: “Mấy lá bùa vàng này không phải là đồ tầm thường đâu, là năm xưa lấy được từ tay của phái Mao Sơn, mỗi tờ đều có công dụng lớn, gặp chuyện phiền phức thì đốt lên là được.” “Hải ngố, mày tốt bụng thế sao?” Ngô Mặc cẩn thận quan sát Trương Hải Khách, trong mắt đầy vẻ hoài nghi, “Nói đi, có chuyện gì cần đến tao?” “Giúp tao tìm một thứ.” Trương Hải Khách kéo tay hắn, “Thứ đó hơi khó nhằn, một mình tao rất khó lấy được, quan hệ của hai ta thân thiết như vậy, mày không giúp thì không được đâu nhỉ.” “Thứ gì?” “Khụ khụ.” Trương Hải Khách liếc nhìn Trương Nhật Sơn đang đứng bên cạnh, nghĩ ngợi rồi ghé đầu vào tai Ngô Mặc thì thầm một câu.

Địa điểm xảy ra sự cố nằm gần một thôn nhỏ hẻo lánh ở vùng biên giới.

Từ nhà nghỉ lái xe đến đó mất ít nhất bốn tiếng đồng hồ.

Để tiết kiệm thời gian, ngày hôm sau, khi trời vừa hửng sáng, họ đã dậy lái xe thẳng đến thôn núi.

Nửa tiếng đầu, đường sá còn tạm được, ít nhất cảm giác xóc nảy cũng không rõ ràng.

Sau khi rẽ vào một con đường đất nhỏ, chiếc xe chính thức tiến vào khu vực núi non.

Ngay lập tức, chiếc xe nhanh chóng chuyển sang chế độ đau khổ.

Cả chiếc xe như một con thuyền nan giữa sóng to gió lớn, xóc nảy dữ dội.

Người ngồi trong xe thỉnh thoảng lại có một cú "tiếp xúc thân mật" với nóc xe, rồi lại bị ném mạnh xuống ghế.

Bánh xe liên tục va vào những ổ gà, phát ra những tiếng động trầm đục và hỗn loạn, gầm xe và những tảng đá nhô lên cọ xát vào nhau, tiếng "phanh phanh" vang lên không ngớt.

Chương 1458

Ngô Mặc bị xóc đến mức muốn ói, liền quay sang gã tài xế đang lái xe ở phía trước chửi ầm lên: "Mẹ kiếp, mày lái cái đéo gì thế?

Cút xuống, để ông đây lái." Két...!

Gã tài xế không dám hó hé, vội vàng đạp mạnh phanh.

Chiếc xe đột ngột phanh gấp, mấy người ở hàng ghế sau bị hất tới hất lui, cứ như đang ngồi trên ghế bập bênh. "Mẹ nó, mày muốn ăn đòn phải không?" Ngô Mặc giơ tay tát cho gã tài xế một cái rõ đau.

Gã tài xế không dám đánh rắm, vội mở cửa xe xuống nép sang một bên. "Mày cút sang xe sau mà ngồi." Ngô Mặc tuy biết không thể trách gã tài xế, nhưng trong lòng thật sự bị xóc đến phát hỏa.

Nói xong, hắn không thèm để ý đến gã tài xế nữa mà ngồi vào ghế lái.

Phải nói, tự mình lái xe vẫn là sướng nhất.

Ngô Mặc quét sạch vẻ uể oải, cứ thế mà bật chế độ bay trên đường núi. "Ọe...

ọe...

ọe!" Trương Hải Khách cuối cùng cũng hiểu thế nào gọi là tàu lượn siêu tốc.

Cả đời này, dù gặp bão tố trên biển cũng chưa bao giờ có cảm giác buồn nôn muốn ói như thế này.

Hắn ôm túi giấy nôn khan, nôn ra cả mấy ngụm nước vàng.

Trương Nhật Sơn coi như vớ được hời.

Lúc lên xe, La Tước có việc cần báo cáo, hai người ngồi ở chiếc xe đầu tiên nên tránh được kiếp nạn từ Ngô Mặc. "Thằng... thằng này có biết lái xe không vậy?" Mặt Hải Khôn xanh như đít nhái, hắn huých cùi chỏ vào Trương Hải Khách, nghiến răng chửi: "Mẹ kiếp, mày cố tình hại tao...

ọe." Bây giờ hắn cảm thấy còn khó chịu hơn cả lúc say rượu nôn mửa gấp mấy lần.

Cả hai định ngăn Ngô Mặc lái xe.

Ai ngờ Ngô Mặc không cho họ cơ hội mở miệng.

Cứ hễ định nói là tay hắn lại xoay vô lăng một vòng, và lời nói ra lại biến thành--- ọe!

Mấy tiếng đồng hồ trên đường núi gần như lấy mạng cả hai, khoảnh khắc bước xuống xe thậm chí còn có cảm giác như vừa sống sót sau tai kiếp.

Cùng hoạn nạn là dễ nảy sinh tình cảm nhất.

Trương Hải Khách và Trương Hải Khôn, hai huynh đệ khốn khổ, chỉ sau mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, rào cản mấy chục năm giữa họ vậy mà lại có dấu hiệu tan biến. "Hai người sao vậy?" Trương Nhật Sơn thấy sắc mặt cả hai không ổn, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Ngô Mặc nhanh nhẩu trả lời thay cho họ: "Hải ca học đòi làm nũng, kết quả tự làm mình ghê tởm đến mức ói luôn." WHAT???

Vẻ mặt Trương Nhật Sơn cứ như vừa nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Hắn định nói mấy câu.

Nhưng chợt nhớ đến tính cách của Ngô Mặc, liền nuốt lại những lời đã đến bên môi.

Chuyện không liên quan đến mình thì cứ mặc kệ.

Hà tất phải rước phiền phức vào thân. "Cút con mẹ mày đi." Đối với cái miệng thối của Ngô Mặc, Trương Hải Khách coi như phục hoàn toàn. "Đừng nói nhảm nữa, mau tìm chỗ nghỉ ngơi một lát đi, dạ dày tao sắp lộn tung lên rồi." "Tao cũng vậy." Trương Hải Khôn nói theo.

Lúc này, hắn đã khác hẳn với vẻ lôi thôi tối qua.

Mái tóc húi cua trông gọn gàng, tinh thần sảng khoái.

Mỗi sợi tóc đều được chải chuốt cẩn thận, dựng đứng.

Dưới trán là đôi mắt như lưỡi dao sắc bén trong đêm lạnh, vừa sắc lẻm vừa băng giá, có thể xuyên thấu lòng người, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Điều thu hút nhất là một vết sẹo dao dữ tợn kéo dài từ đuôi mày phải xuống.

Nhìn từ xa đã cảm thấy người này không dễ chọc, toàn thân toát ra một luồng sát khí hung hãn.

Đương nhiên, đó là trước khi lên xe.

Bây giờ thì có thêm một chút vẻ suy yếu. "Hội trưởng đại nhân, cuối cùng ngài cũng đến rồi." Người phụ trách của Tề gia ở địa phương nhận được tin liền vội vàng chạy từ trong thôn ra.

Ngô Mặc để ý thấy bước chân người này lảo đảo, hai quầng mắt thâm sì có thể kết huynh gọi đệ với gấu trúc, dáng vẻ vừa chạy vừa vấp trông như thể đang đi đón cha ruột. "Đứng lại." La Tước tiến lên một bước chặn đối phương lại.

Giờ đây thân phận của cô là vệ sĩ thân cận của Trương Nhật Sơn, phong thái phải giữ cho đúng mực. "Để cậu ta qua đây." Trương Nhật Sơn chắp tay sau lưng, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt.

Ngô Mặc ghét nhất cái vẻ ra vẻ ta đây của hắn, nhưng lúc này không phải lúc làm hắn mất mặt, đành bĩu môi coi như không thấy. "Mẹ kiếp, bao nhiêu năm rồi vẫn cái bộ dạng ra vẻ đó." Trương Hải Khôn nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

Hắn chẳng nể nang gì Trương Nhật Sơn.

Năm xưa đã ghét Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn, hôm nay gia nhập đội ngũ hoàn toàn là do bị ép buộc.

May mà gã đội trưởng đang hoảng loạn, chẳng để ý đến mâu thuẫn giữa mấy người, vội bước nhanh đến trước mặt Trương Nhật Sơn, mặt mày khổ sở than thở liên tục: "Hội trưởng đại nhân, ngài đến đúng lúc quá rồi, mấy gã kia lại có vấn đề mới, ngài...

ôi, ngài cứ đi theo tôi xem thử đi." Nói xong, hắn chìa hai tay định kéo Trương Nhật Sơn vào thôn.

Trương Nhật Sơn dùng một chút khéo léo né được tay của gã đội trưởng, lạnh lùng nói: "Dẫn đường đi." "Vâng vâng, được được." Gã đội trưởng quay người đi về.

Ngô Mặc nhướng mày với Trương Hải Khách: "Đi thôi, xem ra chuyện càng lúc càng vui rồi." "Vui?" Trương Hải Khách vỗ vai Ngô Mặc: "Nhóc con nhà cậu vẫn còn non và xanh lắm, kinh nghiệm ít, mấy chuyện trúng tà này rõ ràng cho thấy tình hình bên dưới nguy hiểm trùng trùng." "Nhưng đừng sợ." Trương Hải Khách dừng lại, quay người chỉ vào Hải Khôn nói: "Có Hải Khôn ở đây, tà hay không tà đều là chuyện nhỏ, đừng quên nó là dân chuyên nghiệp trừ tà đấy." Khóe miệng Ngô Mặc giật giật.

Hắn cực kỳ nghi ngờ đầu óc Trương Hải Khách bị úng nước rồi.

Nếu không sao lại nói năng lộn xộn khiến người ta nghe mà không hiểu gì thế này?

Vừa nói chuyện, họ vừa đi vào trong thôn.

Nhìn sơ qua, cả thôn có khoảng hơn trăm nóc nhà.

Hai bên là những ngôi nhà thấp lè tè, xiêu vẹo san sát nhau.

Có nhà thì dùng mấy khúc gỗ làm cửa, có nhà thì cửa sổ bị trát kín bằng bùn, nhìn chung hoàn cảnh vô cùng tồi tệ.

Đi đến khoảng trung tâm thôn, một tòa nhà hai tầng hiện ra trước mắt.

Gạch đỏ ngói đen rõ ràng khác biệt với những ngôi nhà xung quanh.

Phía trên có hai chữ lớn được viết theo lối rồng bay phượng múa – Từ đường.

Vừa đến cửa, mấy tiếng gầm gừ như dã thú vang vọng rõ ràng từ bên trong.

Âm thanh thê lương.

Khiến người ta có cảm giác chủ nhân của giọng nói đang phải chịu đựng nỗi đau như bị lửa thiêu dao cắt.

Trương Nhật Sơn không chút do dự bước vào.

Ngô Mặc cũng muốn xem rốt cuộc là chuyện gì, liền nhanh chân đi theo.

Chương 1459

Xuyên qua chính sảnh, họ nhanh chóng đến sân sau.

Chỉ thấy.

Ở góc sân có mấy cọc gỗ to bằng eo của một người đàn ông trưởng thành.

Mỗi cọc gỗ cao khoảng hai mét, được sơn đen.

Lúc này, trên mỗi cọc gỗ đều trói một người đàn ông.

Nửa thân trên của họ cố gắng vươn về phía trước, tư thế kỳ dị như một con dã thú đang rình mồi.

Nghe thấy tiếng bước chân ở cửa, họ lần lượt ngẩng đầu lên, phát ra những tiếng gầm gừ trầm thấp, khàn đặc và phi nhân loại về phía cửa.

Âm thanh như bị ép ra từ sâu trong cổ họng.

Xé toạc không khí.

Khiến người nghe cảm thấy rợn tóc gáy.

Ngô Mặc nhanh chóng liếc nhìn một lượt, phát hiện những người này có một điểm chung: tròng mắt đều trợn trừng, nhãn cầu lồi ra, bên trên phủ đầy những tơ máu đáng sợ.

Nhìn kỹ như có một lớp sương mù đục ngầu bao phủ.

Tuy có vẻ đang nhìn chằm chằm về phía cửa, nhưng thực tế ánh mắt lại lơ đãng, dường như không thể xác định được mục tiêu.

Một bà lão mặc áo choàng sặc sỡ, trên đầu cắm một đống lông gà, đang cầm chiêng đồng đi vòng quanh mấy người nhảy múa niệm chú.

Tóc bà ta rối bù, mấy lọn tóc bạc bay ra theo đám lông gà, vùng da quanh mắt không biết là cố tình tô đen hay là do thức đêm mà thâm quầng.

Tóm lại, toàn thân bà ta toát ra một cảm giác kiệt quệ nhưng vẫn cố gượng. "Hội trưởng, ngài xem bọn họ kìa." Gã phụ trách bị cảnh tượng trước mắt dọa cho lùi lại hai bước, vội nói: "Bây giờ còn nghiêm trọng hơn lúc tôi mới ra ngoài, phải làm sao bây-giờ?" Hắn thật sự lo đến mức chỉ thiếu nước nhảy dựng lên.

Tin tức mấy người xảy ra chuyện đã lan khắp thôn, nhà nhà đều hoang mang lo sợ, sợ tà khí lây lan.

Có kẻ nhát gan đề nghị ném mấy gã này lên núi cho tự sinh tự diệt.

Gã phụ trách tức đến nhảy cẫng lên chửi cho đối phương một trận.

Hết cách, ai cũng có lòng riêng, một trong số những người gặp chuyện là cháu ruột do hắn nuôi từ nhỏ đến lớn.

Nếu không, với tính cách tàn nhẫn của hắn, đã sớm cho người ném cả bọn vào rừng sâu cho sói ăn rồi.

Hắn tương đương với trưởng thôn.

Dù nhiều người trong lòng bất mãn cũng không dám đối đầu trực diện với hắn.

Nhưng hắn biết rõ tầm quan trọng của sự đoàn kết, lại phải nhẫn nại giải thích với dân làng rằng đã mời cao nhân đến, mấy người trẻ tuổi sẽ sớm tỉnh lại thôi.

Trương Nhật Sơn đi đến trước mặt người đầu tiên bên trái.

Trùng hợp thay, người này chính là cháu ruột của gã phụ trách. "Thất tử, mày cố lên!" Gã phụ trách lớn tiếng gọi, hy vọng cháu mình có thể nghe thấy tiếng của mình mà kiềm chế lại.

Đúng lúc này, người đàn ông được gọi là Thất tử đột nhiên dừng động tác, từ từ quay đầu về phía Trương Nhật Sơn và mọi người, cổ phát ra tiếng "răng rắc" đến ê cả răng.

Có chút giống như tiếng xương khớp bị gai cột sống cử động mạnh.

Hắn dùng đôi mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm vào mấy người, nhếch miệng cười, lộ ra một nụ cười cực kỳ méo mó.

Khóe miệng càng lúc càng rộng, kéo thẳng đến mang tai.

Hàm răng ố vàng khiến người ta nhìn mà thấy buồn nôn. "He he, lại đây, lại đây." Miệng hắn cứ như máy phát lặp đi lặp lại mấy chữ đó, nước dãi chảy ròng ròng xuống chân.

Ngô Mặc lần đầu tiên được chứng kiến cái gọi là trúng tà.

Lòng hiếu kỳ thôi thúc, hắn lại tiến lên thêm vài bước.

Người đàn ông đột nhiên lao về phía trước, há to miệng định cắn Ngô Mặc một miếng, nhưng cơ thể bị dây thừng trói chặt vào cột, có lòng mà không có sức, không thể thoát ra được.

Nhưng dù vậy, nước bọt cũng văng về phía Ngô Mặc như mưa. "Vãi, có đạo đức công cộng không vậy?" Ngô Mặc phản ứng cực nhanh, cơ thể nhanh chóng né sang phải, đứng thẳng sau lưng Trương Nhật Sơn.

Cổ ngữ có câu: gần núi ăn núi, gần sông ăn sông. "Sơn hóa" đang ở ngay bên cạnh.

Không dựa vào hắn thì dựa vào ai?

Một lần, hai lần.

Sau nhiều lần rèn luyện, Trương Nhật Sơn bất giác đã sớm quen với đủ loại hành vi khốn nạn của Ngô Mặc.

Còn làm gì được nữa?

Cháu trai ruột của Ngũ gia.

Cha và chú của nó đều do một tay mình nhìn chúng lớn lên.

Nói một câu không khách sáo, thằng nhóc này cũng chẳng khác gì cháu ruột của mình.

Trẻ con không hiểu chuyện.

Mình làm ông nội chẳng lẽ lại đi chấp nhặt với cháu trai sao? "Cậu đó." Trương Nhật Sơn bất lực lắc đầu, dặn dò: "Đứng xa ra một chút, theo kinh nghiệm của tôi, nếu không nhanh chóng tìm ra cách giải quyết, bọn họ sống không được mấy ngày đâu." "Ông từng gặp nhiều chuyện thế này rồi à?" Ngô Mặc vô cùng tò mò. "Ừm." Trương Nhật Sơn gật đầu, trầm giọng nói: "Thời chiến tranh loạn lạc, vàng thau lẫn lộn, chuyện gì cũng có thể xảy ra, nhiều người vì muốn sống mà đi trộm mộ kiếm tiền, kết quả có thể tưởng tượng được, mười người đi thì có ba năm người sống sót trở về đã là thành công, đôi khi còn có trường hợp người về nhưng mất hết lý trí như thế này." "Sau khi lập quốc, chuyện này mới dần dần giảm bớt, thậm chí biến mất." Ngô Mặc lại quan sát kỹ người đàn ông trước mặt, thấy hắn còn điên cuồng hơn lúc nãy một chút, nhíu mày hỏi: "Vậy lúc đó các ông xử lý thế nào?

Có kinh nghiệm gì để tham khảo không?" Hắn không phải Lạc Sơn Đại Phật, thấy người khác chịu khổ chịu nạn là không nhịn được muốn ra tay cứu giúp.

Hỏi cách giải quyết hoàn toàn là vì tò mò.

Chuyện gì cũng có chữ vạn nhất.

Vạn nhất sau này mình gặp phải chuyện phiền phức thì chẳng phải có thể giải quyết nhanh gọn sao. "Xử lý rồi." Trương Nhật Sơn mặt không đổi sắc phun ra hai chữ. "Vãi, ngầu thế?" Ngô Mặc nhếch miệng, "Mấy người các ông đúng là hợp thời vãi, giải quyết không được vấn đề thì giải quyết người gây ra vấn đề." Trương Hải Khách tiến lên một bước khoác vai Ngô Mặc, "Chưa từng thấy phải không, chuyện này trong những năm tháng đặc biệt là rất bình thường, mạng người không đáng tiền, hơi đâu mà tốn công tốn sức cứu họ." "Vậy bây giờ thì sao?

Cũng xử lý luôn?" Ngô Mặc nhướng mày.

Gã phụ trách nghe vậy mặt trắng bệch, quay đầu trừng mắt nhìn mấy người gầm lên: "Tao xem ai dám?" "Mày muốn chết?" La Tước tiến lên một bước, cây cần câu trong tay chĩa thẳng vào gã phụ trách.

Trông có vẻ như sẵn sàng ra tay lấy mạng đối phương bất cứ lúc nào. "La Tước, lùi lại." Trương Nhật Sơn ngăn La Tước lại, quay sang nói với gã phụ trách bằng giọng lạnh nhạt: "Tình hình của mấy người họ tôi đã biết, sẽ cố hết sức giúp họ giải quyết." "Nhưng tôi cần thông tin chi tiết hơn, kể lại mọi chuyện không thiếu một chi tiết nào." "Được được, hội trưởng đại nhân ngài đừng giận." Thái độ của gã phụ trách lập tức mềm xuống, trên mặt lộ ra nụ cười gượng gạo, "Tôi... haiz, thằng nhóc này là cháu ruột của tôi, sau khi con trai tôi mất, nó là người thân duy nhất của tôi, vừa rồi nhất thời nóng vội nên mới bất kính với ngài." "Không sao." Trương Nhật Sơn xua tay, "Chúng ta tìm một nơi nói chuyện." "Được, ngài đi theo tôi." Gã phụ trách vội vàng dẫn đường, đi về phía một căn phòng bên trái. "Có theo không?" Trương Hải Khách huých Ngô Mặc một cái. "Anh qua đó đi, tôi xem chuyện ở đây thế nào." Ngô Mặc chỉ vào bà thầy cúng, nói nhỏ: "Tôi chưa từng thấy lên đồng bao giờ, hôm nay coi như mở mang tầm mắt." "Được, cậu không đi thì tôi qua đó nghe ngóng, tôi không yên tâm về gã Sơn hóa kia, đám người thuộc phái Sơn của bọn họ chẳng phải thứ gì tốt đẹp đâu." Trương Hải Khách nói xong liền kéo Trương Hải Khôn đuổi theo.

Ngô Mặc khoanh tay đứng trong sân nhìn chằm chằm vào mấy người bị trúng tà.

Trông có vẻ im lặng, nhưng thực tế đang trò chuyện với hệ thống trong không gian ý thức. "Này bạn nhỏ, mày nói xem trúng tà rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ thật sự có yêu ma quỷ quái gì giáng lâm à?" "Quỷ quái?" Hệ thống cười khẩy một tiếng, "Bảo mày đọc nhiều sách vào, mày rảnh rỗi thì toàn đi cho heo ăn, não là một thứ tốt, sao mày lại không có thế?" "Hả!" Ngô Mặc bị chọc tức, nói giọng bực bội: "Này bạn nhỏ, tao phát hiện dạo này miệng mày sao mà ngứa đòn thế nhỉ?

Code bị nhiễm virus à?

Chương 1460

Hay là học thói xấu của mấy thằng khốn bên cạnh tao rồi?" "Tao đã nói học thói xấu là nhanh nhất, nhớ năm xưa..." Hắn lảm nhảm cả một tràng, vả lại cũng không cần nói ra miệng, quả thật là cái miệng còn lợi hại hơn cả sóng biển, nói một hồi khiến hệ thống nửa ngày cũng không chen vào được. "Bớt nói nhảm đi, rốt cuộc mày muốn làm gì?" Hệ thống đầu to như cái đấu, thật sự muốn biến mất ngay lập tức để không phải để ý đến tên khốn này nữa. "Tao chỉ muốn hỏi, tình hình này có phải là đoạt xá trong truyền thuyết không?" Ngô Mặc chuyển chủ đề, giọng điệu có chút lo lắng, "Như tao là thiên mệnh chi tử, mệnh số tuyệt đối là ngầu bá cháy PLUS, vạn nhất thật sự có thứ gì muốn đoạt xá, thì... bạn nhỏ, mày đi đâu tìm được một túc chủ đáng yêu như tao chứ." "Ha ha." Hệ thống bị chọc cho tức cười, "Yên tâm đi, với độ dày da mặt của mày, cho dù thật sự có đoạt xá, nhất thời cũng không phá được lớp da của mày đâu.

Được rồi, còn chuyện gì không?

Không có thì đừng làm phiền tao, tao nhìn mày không phiền người khác là không chịu được." Mấy lời công kích ngôn ngữ ở mức độ này, đối với Ngô Mặc mà nói chỉ như gãi ngứa, chẳng cần để tâm. "Đừng nói nhảm nữa, tao còn một câu hỏi, nếu tao dùng tinh thần lực xâm nhập, có hiệu quả không?" "Mày... lại có lòng tốt như vậy?" Hệ thống nghi ngờ.

Nó quá hiểu cái nết của Ngô Mặc.

Gã này hoàn toàn là loại không thấy thỏ không rắc mồi, chuyện không có lợi ích thì tuyệt đối không nhúng tay vào.

Chủ động giúp người trừ tà?

Ha ha!

Bảo rằng không có mục đích gì, dù có mất nửa cái đầu cũng không tin.

Đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu, nó khẳng định: "Tao biết rồi, mày muốn ra vẻ ta đây." "Đậu má, mày cút con mẹ mày đi." Ngô Mặc tức đến nỗi lông mày muốn dựng đứng lên.

Hệ thống lười nói nhảm với hắn, ném lại một câu: "Cấu trúc não người cực kỳ phức tạp, không phải người thường có thể hiểu được, được hay không chỉ có thể thử, cụ thể tao nói mày cũng không hiểu đâu." Nói xong liền biến mất một cách hoa mỹ. "Xì, tưởng ông đây không dám thử à?" Ngô Mặc bĩu môi.

Hắn đảo mắt một vòng, ngoắc ngoắc ngón tay với một người dân làng đang đứng bên cạnh, "Này, nhóc kia, qua đây, tao có chuyện muốn hỏi." "Anh... gọi tôi?" Gã dân làng cầm một cây gậy gỗ, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Sống ở vùng biên giới, điều kiện gian khổ, cuộc sống khó khăn.

Để sinh tồn, mỗi thôn ít nhiều đều làm một số việc làm ăn phi pháp.

Muốn bảo vệ mảnh đất của mình, thanh niên phải có tính tình hung hãn, hiếu chiến.

Chuyện đổ máu lại càng thường xuyên xảy ra.

Tính cách kiêu ngạo bất tuân, ngoài trưởng thôn và các vị tộc lão ra thì chẳng phục ai.

Thấy Ngô Mặc gọi mình, hắn trừng mắt: "Chuyện gì, nói." Chà, cái này đúng là làm Ngô Mặc buồn cười.

Không phải hắn khoác lác, bao nhiêu năm nay thật sự chưa có ai dám ra vẻ ta đây trước mặt hắn.

Nhưng cũng không cần thiết phải ra tay làm người ta bị thương.

Chỉ là một người dân làng bình thường thôi, cần gì phải tranh chấp nhiều như vậy?

Ngô Mặc móc trong túi ra một tờ tiền, tay búng một cái, tờ tiền bay thẳng đến chân gã dân làng, hắn khẽ cười: "Tao hỏi mày mấy câu, trả lời tốt, sẽ thưởng thêm cho mày." Chỉ có thằng ngốc mới chê tiền.

Gã thanh niên sợ người bên cạnh giật mất tiền, nhanh chóng tiến lên một bước giẫm lên tờ tiền, sau đó cúi xuống nhặt lên nhét vào lòng.

Toàn bộ động tác liền mạch như nước chảy mây trôi.

Nhìn là biết ngày thường thấy tiền rơi trên đường cũng không ít lần làm như vậy.

Khi ngẩng đầu lên lần nữa, trên mặt đã có thêm chút tươi cười.

Hắn cười nịnh nọt bước nhanh đến trước mặt Ngô Mặc, hơi cúi người nói: "Tiên sinh, ngài có câu hỏi gì ạ?

Chỉ cần tôi biết, tuyệt đối sẽ nói cho ngài." "Tính cách của mấy người này ngày thường thế nào?" Ngô Mặc thuận tay chỉ vào mấy người đang bị trói trên sân, dùng giọng điệu tò mò nói: "Tôi chỉ hơi tò mò thôi, trước đây từng nghe một câu nói, quỷ quái sợ ác nhân, đương nhiên, ác nhân mà tôi nói không phải là kẻ làm nhiều điều ác, mà là loại người có tính cách dũng mãnh, cương liệt." "Hiểu hiểu." Gã thanh niên gật đầu liên tục, "Người đầu tiên bên trái..." ...

Trong lúc Ngô Mặc đang tán gẫu ở đây, Ngô Tà ở Dư Hàng lúc này đang nằm trên giường trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. "Hắc gia, lão bản sẽ không ngủ một giấc không tỉnh lại nữa chứ?" Vương Minh rách rưới co ro trong góc, mặt mày khổ sở như vừa nuốt mấy trăm quả mướp đắng, lông mày nhíu lại thành một cục lớn, ánh mắt đầy vẻ thảm thương và bất an.

Hắc Nhãn Kính liếc xéo hắn một cái, "Cái này khó nói lắm, mày ném con rắn lên mặt nó, sau đó lại phang thẳng vào đầu nó một phát bằng vung nồi, không chết ngay tại chỗ đã là mạng lớn rồi." "Tôi... tôi..." Cảm giác tội lỗi của Vương Minh gần như trào ra, đầu cúi thấp đến mức gần như có thể liếm được ngón chân, yếu ớt biện giải: "Tôi cũng là do quá hoảng loạn, rồi muốn giúp lão bản đuổi rắn đi mà." "Ha ha." Hắc Nhãn Kính nhếch mép, "Sao tôi lại cảm thấy mày định tiễn nó đi một đoạn vậy." "Hắc gia, ngài không thể nói bậy được đâu." Vương Minh hoàn toàn hoảng sợ, lao người về phía trước chộp lấy hai chân của Hắc Nhãn Kính, giọng nói xen lẫn tiếng khóc nức nở, "Hắc gia, ngài không thể bỏ mặc tôi được, ngài thần thông quảng đại, năng lực cao cường, hay là cứu lão bản của chúng tôi đi, anh ấy còn nợ... khụ khụ, không phải, lão bản của chúng tôi là người tốt mà." Mấy chữ "còn nợ nửa năm lương" đã đến bên môi, lại bị Vương Minh cố gắng nuốt ngược trở lại. "Đi ra một bên đi." Hắc Nhãn Kính nhấc chân đá Vương Minh ra, bước đến bên giường nhìn mấy cái, nói giọng thiếu kiên nhẫn: "Được rồi, đừng có khóc như đưa đám nữa, nó uống thuốc của tôi rồi, nọc rắn đã giải, bây giờ hôn mê chắc là do bị cái vung nồi của mày đập cho chấn động não, nghỉ một lát là tỉnh lại thôi." Nói xong duỗi người một cái, "Được rồi, tôi xuống lầu ngủ một lát, mày trông nó, đợi nó tỉnh rồi gọi tôi." "Ồ." Vương Minh ngơ ngác gật đầu.

Thấy Hắc Nhãn Kính quay người xuống lầu, hắn lại có chút không cam lòng bò ra cửa cầu thang, gọi xuống dưới: "Hắc gia, lão bản thật sự không sao chứ ạ?" "Đừng nói nhảm, không chết được đâu." Một câu nói cuối cùng cũng trấn an được lòng của Vương Minh.

Hắn đã vật lộn cả nửa đêm, sớm đã kiệt sức, lúc này không còn kiềm chế được nữa mà ngồi phịch xuống đất.

Mà Ngô Tà trông như đang hôn mê, lúc này trong đầu anh đang chiếu những thước phim cổ trang.

Nào là nông dân cày ruộng, quân đội đánh trận, giết người.

Hình ảnh cuối cùng là một đám quân lính rách rưới bị người ta truy sát, chui vào một hang động sâu dưới lòng đất. ...

Ngô Tà cảm thấy mình như đang ở trong hư không.

Những cảnh tượng diễn ra bên dưới giống như tình tiết trong phim, liên tục thay đổi trước mắt.

Anh cố gắng đưa tay ra chạm vào, kết quả ngón tay xuyên qua hư không, chẳng nắm được gì cả.

Ngô Tà nhìn bàn tay của mình.

Một ý nghĩ hoang đường hiện lên trong đầu --- hồn lìa khỏi xác?

Phát hiện này rõ ràng không hợp lý.

Ngô Tà đứng tại chỗ bắt đầu suy luận xem mình đã đến đây bằng cách nào.

Do ký ức quá hỗn loạn, mãi một lúc lâu mới lần ra được một manh mối.

Hình như anh ghét tên mù điếc kia, nên cố tình lên lầu định ngủ một giấc.

Nằm một lúc không ngủ được.

Chơi điện thoại một lát, đột nhiên cảm thấy trên mái nhà có tiếng động.

Vểnh tai nghe thử.

Tưởng là mèo hoang đang đi lại ở trên, nên cũng không để ý nhiều.

Anh nghiêng người nằm xuống.

Bỗng cảm thấy sau lưng lành lạnh, hình như có một luồng gió lạnh từ đâu thổi tới.

Ai!

Chắc chắn là ngói trên mái nhà lại hỏng rồi.

Tiền tiền tiền!

Người nghèo nhà cũng nát.

Ngô Tà than thở không thôi, nghĩ đến việc sửa nhà lại phải bỏ ra một khoản không nhỏ, nhất thời càng không ngủ được.

Anh đang tính toán làm sao moi được ít tiền tiêu vặt từ tay Ngô Mặc thì một bóng đen vèo một tiếng từ trên rơi xuống.

Cực kỳ chuẩn xác rơi trúng chân Ngô Tà. "Cái quái gì vậy?" Ngô Tà sau nhiều năm kinh qua sinh tử, tốc độ phản ứng đã nhanh nhạy hơn xưa rất nhiều.

Bàn chân theo bản năng hất ra ngoài, cơ thể lộn một vòng rơi khỏi giường.

Chương 1461

Cùng lúc đó, lại có mấy thứ nữa từ mái nhà rơi xuống, lần này Ngô Tà đã nhìn rõ, sắc mặt lập tức thay đổi.

Anh không nhịn được kinh hãi kêu lên: "Rắn lông đen?" Phải nói Ngô Tà đúng là thể chất xui xẻo tột đỉnh.

Theo lẽ thường, động tĩnh này đã sớm thu hút sự chú ý của Hắc Nhãn Kính ở dưới lầu.

Nhưng thật không may, Hắc Nhãn Kính hết thuốc lá trong túi, ra ngoài siêu thị mua thuốc rồi.

Chỉ còn lại Vương Minh đang cố gắng dọn dẹp.

Nhiệt độ trong phòng rất ấm áp, rắn lông đen dường như rất hưởng thụ cảm giác bò lung tung trên giường của Ngô Tà.

Ngô Tà vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, vừa hay đối diện với một đôi mắt đen.

Vãi!

Địch tập kích?

Giờ phút quan trọng cuối cùng cũng nhớ ra dưới lầu còn có ông thầy hờ của mình, anh gân cổ hét xuống dưới: "Sư phụ, giang hồ cứu mạng!" Vương Minh không ngẩng đầu đáp lại một câu: "Hắc gia ra ngoài rồi, lão bản, ngài muốn lấy nước rửa chân à?" "Rửa cái chân bà nội mày ấy." Ngô Tà tức giận vớ lấy con dao phay Đại Bạch Cẩu bên cạnh giường, vừa làm tư thế phòng ngự vừa chửi ầm lên: "Có người muốn giết tao, con mẹ mày mau đi tìm người đi." Tiếng la hét kinh động đến bầy rắn lông đen.

Cơ thể đang cuộn tròn của chúng tức khắc căng cứng, như một cây cung đang giương sẵn.

Đầu chúng từ từ ngẩng lên, cổ phồng cao, dẹt thành hình thoi bất quy tắc.

Không ngoài dự đoán, đây là chuẩn bị tấn công.

Đôi mắt chúng nhìn chằm chằm vào Ngô Tà, trong con ngươi lóe lên ánh sáng lạnh lẽo và hung ác.

Như ánh sáng le lói trong đêm lạnh, mang theo sát ý khiến người ta rợn người.

Người trên mái nhà dường như định ngồi trên núi xem hổ đấu, cố tình ném một hòn đá xuống trước mặt bầy rắn lông đen.

Hay cho lắm, bầy rắn bị chọc giận rồi.

Vèo vèo mấy tiếng lao về phía Ngô Tà.

Ngô Tà không phải lần đầu đối phó với thứ này, đã từng thấy Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đối phó với rắn lông đen như thế nào.

Anh nắm chặt dao phay Đại Bạch Cẩu không ngừng vung lên chống đỡ.

Nói thật, Ngô Tà cũng có chút chủ quan.

Anh cho rằng an ninh ở Dư Hàng rất tốt, lại là địa bàn của nhà họ Ngô, căn bản sẽ không có ai ra tay giết người trực tiếp.

Cùng lắm là giống như lần trước, thả một ít rắn lông đen.

Nhưng ai mà biết được bọn này gan to bằng trời, dám trực tiếp ném rắn vào nhà.

Không gian trên lầu hai không lớn, động tác vung dao thỉnh thoảng sẽ bị ảnh hưởng.

Ngô Tà vừa đánh vừa lùi, định men theo lan can xuống lầu.

Kết quả chân trượt một cái giẫm hụt, ngã lộn cổ xuống cầu thang.

Lúc Vương Minh thở hồng hộc kéo Hắc Nhãn Kính từ ngoài về thì vừa hay trông thấy cảnh này. "Ây da, lão bản tôi xin lỗi anh, lúc ăn mì dầu mè bị đổ ra cầu thang quên lau rồi." Ngô Tà: ％￥*&￥#!￥&.*&*&！@￥#%￥￥#*&￥￥！

Nếu không phải tình hình không cho phép, Ngô Tà chắc chắn có thể chửi cho Vương Minh đến hoài nghi nhân sinh. "Chà, đại đồ đệ, đây là ở nhà ăn vụng à?" Hắc Nhãn Kính miệng không tha người, động tác cũng không chậm, một bước lao tới hất bay một con rắn lông đen đang tấn công lén. "Sư phụ, cuối cùng thầy cũng xuất hiện rồi." Thấy Hắc Nhãn Kính trở về, trái tim đang treo lơ lửng của Ngô Tà cũng yên tâm hơn không ít.

Chỉ có chút tiếc nuối, nếu Tiểu Ca ở đây thì tốt hơn.

Nhưng cũng hết cách, dù sao cậu ấy đã mất đi tình thương của mẹ nhiều năm như vậy, cũng phải cho mẹ con họ chút thời gian đoàn tụ chứ.

Hắc Nhãn Kính xử lý bầy rắn lông đen như thái dưa chém cải.

Tên hắc y nhân trên mái nhà thấy tình hình không ổn, không chút che giấu nhảy từ cửa sổ lầu hai vào.

Không nói hai lời, vung đao chém tới.

Ngô Sơn Cư hoàn toàn biến thành chiến trường.

Thấy những món đồ cổ nhái mà mình khó khăn lắm mới tích góp được đều vỡ nát, Ngô Tà hoàn toàn nổi giận.

Anh nhặt mảnh vỡ của cái bình trên đất, bất chấp tất cả ném vào mặt gã hắc y nhân, "Tao đi bà nội nhà mày, ông đây đập chết mày." Gã hắc y nhân thấy tình thế không ổn, nhanh chóng rút còi trong lòng ra thổi mấy tiếng.

Chỉ trong nháy mắt, lại một gã hắc y nhân khác xông vào.

Cục diện lập tức thay đổi.

Hai người võ công đều không tồi, một người kiềm chế Hắc Nhãn Kính, người còn lại nhắm vào Ngô Tà định ra tay.

Vương Minh ở bên cạnh lo lắng đến gãi đầu bứt tai.

Ánh mắt vô tình liếc thấy bình dầu mè lớn của mình đặt trên bàn.

Lập tức nảy ra ý tưởng.

Hắn vớ lấy bình dầu mè, vặn nắp lao lên phía trước hét lớn: "Lão bản, tôi đến giúp anh đây!" Nói xong liền hất về phía trước.

Dầu mè trong phút chốc bùng nổ nhiệt tình vô tận, vui vẻ lao về phía chân gã hắc y nhân.

Gã hắc y nhân căn bản không coi Vương Minh ra gì, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào Ngô Tà.

Hắn vung đao chém xuống lưng anh.

Nhìn thế này không giống như muốn lấy mạng Ngô Tà, chỉ muốn đánh ngất rồi bắt người đi.

Kết quả lại lật thuyền trong mương.

Trong chốc lát, cơ thể hắn mất thăng bằng, không kiểm soát được ngửa ra sau.

Hai tay vô thức vung vẩy, muốn nắm lấy thứ gì đó để ổn định cơ thể.

Nhưng Vương Minh căn bản không cho hắn cơ hội này.

Nửa bình còn lại cũng bị hất hết qua.

Lần này thì hay rồi, gã hắc y nhân nhảy múa một hồi cuối cùng ngửa người ra sau ngã xuống đất.

Tiếng "bịch" một tiếng trầm đục.

Hắn trượt về phía trước như trượt trên băng. "Làm đẹp lắm!" Ngô Tà tâm trạng phấn chấn, giơ dao phay Đại Bạch Cẩu lên chuẩn bị cho gã này một nhát khai trương.

Ai ngờ biến cố lại xảy ra.

Một con rắn lông đen ẩn nấp từ đâu chui ra.

Nó lượn trái lượn phải một vòng rồi lao về phía Ngô Tà.

Lúc này Hắc Nhãn Kính không rảnh tay, muốn giúp nhưng bị gã hắc y nhân kia giữ lại.

Ngô Tà muốn né.

Chỉ là không ngờ dầu mè dưới chân lại trở thành hòn đá ngáng đường.

Kết quả...

Ngô Tà trượt chân, mông đáp thẳng xuống đất.

Hai chân quơ quào trong vô thức, vừa hay đá trúng chỗ hiểm của gã áo đen.

Cú đá này phải nói là vừa hiểm vừa khéo.

Chương 1462

Suýt chút nữa là khiến gã áo đen đoạn tử tuyệt tôn.

Tục ngữ có câu, võ công cao đến mấy cũng sợ dao phay.

Gã áo đen cũng đâu có chuyên tâm luyện Thiết Đũng Quần, trên người cũng chẳng mặc quần lót sắt.

Sao có thể không đau được chứ?

Hắn gào lên một tiếng rồi gập người xuống.

Động tác cúi người về phía trước bị Vương Minh đứng bên cạnh hiểu lầm.

Vì món tiền lương mà gã còn nợ mình, hắn quyết định phải thể hiện lòng trung thành trước mặt ông chủ.

Bên cạnh không có vũ khí gì như dao kiếm, hắn quay đầu vớ lấy cái chậu gang lớn ở gần đó.

Cái chậu này còn là đồ đổi từ chiếc điện thoại hỏng hồi sáng.

“Ông chủ, tôi đến cứu ông.” Vương Minh giơ chậu xông lên.

Sau đó.

Cái gì gọi là hại người lại hại chính mình, lần này Vương Minh đã hoàn toàn thấm thía.

Chân trượt một cái, hắn ôm chậu lao thẳng về phía Ngô Tà.

Mẹ ơi, lực cũng không nhỏ đâu.

Nghe tiếng va chạm như chuông vang, lần này hắn đúng là đã dùng hết sức bình sinh rồi.

Chuyện trùng hợp lại một lần nữa xảy ra.

Con rắn lông đen vừa mới cắn một miếng lên mũi Ngô Tà thì cái chậu ập tới, con rắn bị hất văng ra ngoài.

Khung cảnh hỗn loạn thành một nùi.

Tóm tắt đơn giản thì là: Vương Minh dùng chậu sắt lớn đập Ngô Tà ngất xỉu, đánh bay con rắn lông đen, đồng thời tiếp tục lao về phía trước và đập luôn gã áo đen bất tỉnh.

Hắc Nhãn Kính xem mà tấm tắc khen hay.

Trong lòng không khỏi cảm thán một câu: Đúng là chủ nào tớ nấy.

Hai người này đúng là một cặp ngốc nghếch.

Thiếu đi một kẻ gây rối, Hắc Nhãn Kính xử lý gọn gàng gã áo đen còn lại.

Ngay sau đó, hắn phát hiện Ngô Tà bị rắn cắn, lập tức móc từ trong túi ra một viên thuốc nhét vào miệng anh.

Nguồn gốc viên thuốc rất đơn giản, là do Ngô Mặc cố ý để lại cho họ trước khi đi.

Cậu cho rằng mấy tên ôn con này trước giờ không nghe lời, rất có khả năng sẽ nhân lúc mình không có mặt mà lén nhận việc riêng.

Để lại nhiều thuốc một chút cũng là thêm công cụ bảo mệnh.

Giờ thì dùng đến rồi đấy thôi.

Thuốc vừa vào miệng đã tan.

Sắc mặt Ngô Tà dần dần khá hơn.

Hắc Nhãn Kính khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó trói chặt hai gã áo đen vào với nhau.

Sau khi mọi việc đã xong xuôi, Ngô Tà vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Vương Minh sợ đến nỗi hồn bay phách lạc, cứ ngỡ mình đã lỡ tay đánh chết ông chủ.

Hắc Nhãn Kính thật sự lười chẳng muốn nói thêm gì.

Hắn bảo Vương Minh để ý tình hình của Ngô Tà, rồi xách hai gã áo đen sang một bên tra hỏi.

Sau khi Ngô Tà nhớ lại toàn bộ sự việc, anh thật sự chỉ muốn một cước đá bay Vương Minh ra xa ba dặm.

Có hại người không cơ chứ?

Mắt mũi kiểu gì vậy?

Có phải cận thị nặng lắm rồi không?

Cái đầu to như vậy treo trên cổ tôi đây, cậu không nhìn rõ à?

Cầm cái chậu rách mà cậu cứ nhắm vào tôi đập là sao?

Càng nghĩ càng tức.

Tức quá sinh lực, anh nắm chặt tay đấm mạnh một cái.

"Cốp!" Tiếng động đột ngột vang lên khiến Vương Minh đang chìm trong suy tư ở bên cạnh giật nảy mình.

Hắn rùng mình một cái.

Cứ ngỡ lại có địch tấn công, kết quả ngẩng đầu lên thì phát hiện là do Ngô Tà gây ra.

Vẻ mặt hắn tức thì lộ ra sự vui mừng.

Như thể nhìn thấy cha ruột, hắn lao thẳng đến bên giường, hai tay ra sức lay người Ngô Tà: "Ông chủ, ông chủ, ông tỉnh lại đi, ông không sao rồi phải không." Động tác mạnh như vậy, người thực vật cũng bị hắn lật ngửa, Ngô Tà mà không tỉnh lại thì đúng là vô lý.

"Ọe!" Việc đầu tiên Ngô Tà làm khi mở mắt là thò đầu ra mép giường nôn ọe.

Đầu váng thật sự.

Vương Minh rụt cổ không dám hó hé.

Một lúc sau, Ngô Tà mới dần dần hồi phục, anh trừng mắt nhìn Vương Minh một cách hung dữ: “Nhìn chuyện tốt cậu làm này, trừ hai tháng lương.” Khóe miệng Vương Minh giật giật mấy cái.

Hắn muốn phản kháng, nhưng lại nghĩ đến tính cách của ông chủ, lỡ mình nói thêm một câu, nhỡ đâu lại bị cộng thêm một tháng thì sao?

“Lại đây, đỡ một tay.” Ngô Tà bảo Vương Minh đỡ mình dậy, rồi hỏi: “Hắc gia và hai người kia đâu?” “Hắc gia đưa họ ra sân sau tra hỏi rồi ạ.” “Đỡ tôi qua đó.” Trong lòng Ngô Tà có cả trăm câu hỏi, không hiểu tại sao những kẻ này lại dám mưu sát mình giữa ban ngày ban mặt?

Gan cũng to quá rồi đấy?

Ngoài chuyện này ra, còn một vấn đề nữa là ai đã phái chúng đến?

Tại sao lại nhắm vào mình?

Nếu là mâu thuẫn ở Trường Sa, thì mục tiêu phải là chú Ba chứ.

Mắc mớ gì đến mình.

Nghĩ mãi không ra, vẫn là nên tự mình đi hỏi thì hơn.

Ở sân sau, Hắc Nhãn Kính đã treo ngược hai gã lên.

Trong tay hắn cầm một cây roi da nhỏ tẩm nước ớt, không nhanh không chậm giúp chúng gãi ngứa.

Tiếng “bốp bốp” vang lên không ngớt.

Hai gã áo đen nghiến chặt răng, trừng mắt nhìn hắn.

Hắc Nhãn Kính đeo kính râm như thể không nhìn thấy, vẫn cười tủm tỉm vung roi.

Thái độ ung dung của hắn khiến hai người kia tức đến lộn ruột.

Mẹ nó chứ, mày hỏi đi chứ, mày không hỏi thì hai bọn tao mở miệng thế nào?

“Sư phụ, họ là ai vậy?” Ngô Tà lảo đảo bước ra, một tay vịn vào khung cửa, ra vẻ yếu ớt như Lâm Đại Ngọc.

“Ồ, tỉnh rồi à?” Hắc Nhãn Kính quay lại liếc một cái, lười biếng đáp: “Quên hỏi rồi.” Ngô Tà: “????” Nói tiếng người được không?

Lời này có khác gì đánh rắm đâu?

Chương 1463

Đồ đệ cưng của ông bị người ta đánh thành ra thế này, ông không thể nói thêm vài câu sao?

Nhưng những lời này Ngô Tà cũng chỉ dám lẩm bẩm trong lòng, chứ không dám nói thẳng ra mặt.

Dù sao thì cũng chạy không nổi nữa.

Ngô Tà hít một hơi, quyết định tự mình tiến lên hỏi.

Anh lê từng bước đến trước mặt gã áo đen, nghi hoặc hỏi: "Các người có nhận nhầm người không?

Tôi với các người có thù oán gì mà lại đến tấn công tôi?" "Hừ." Gã áo đen bên trái hừ lạnh một tiếng: "Đừng giả vờ nữa, huynh đệ của tao chẳng phải đã chết trong tay mày sao?" 89.

"Muốn giết muốn mổ thì tùy, hai anh em tao hôm nay coi như nhận thua." Ồ?

Huynh đệ?

Dù cho Ngô Tà bây giờ có hơi chấn động não nhẹ, anh cũng phản ứng lại được, người này chắc đang ám chỉ gã thả rắn bị các bà bên ủy ban khu phố vây công lúc trước.

Theo hướng suy nghĩ này.

Ngô Tà đột nhiên bừng tỉnh, lẽ nào những người này đều là người nhà họ Uông?

Bị bệnh à?

Mình với nhà họ Uông vô thù vô oán.

Cớ gì cứ phải bám lấy mình mà vặt lông?

Suýt chút nữa đã mất mạng tại chỗ, cho dù tâm trạng Ngô Tà có tốt đến mấy cũng không khỏi tức giận bừng bừng.

Anh tiện tay cầm lấy một cây gậy gỗ bên cạnh, phang tới tấp vào người hai gã.

Hỏi?

Hỏi cái rắm.

Em trai đã sớm nói với mình, gặp loại người này thì đừng hỏi nhiều.

Có hỏi chúng cũng không nói thật, chẳng thà cứ đánh một trận cho hả giận đã.

Tuyệt đối không cho chúng cơ hội chế nhạo mình, ngược lại còn có khả năng làm chúng tự tức chết.

Sự thật đúng là như vậy.

Hai gã áo đen tức đến nghẹn họng.

Muốn nói gì đó, đối phương lại không cho cơ hội, cứ thế bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Đánh xong, Ngô Tà lôi điện thoại ra gọi cho chú Hai của mình.

Ngô Nhị Bạch nghe xong đầu đuôi câu chuyện, sắc mặt càng lúc càng trở nên thâm trầm.

Nửa tiếng sau, một chiếc xe địa hình dừng trước cửa Ngô Sơn Cư.

Hai người đàn ông trẻ tuổi bước xuống xe.

Một người mặc áo gi lê, trông có vẻ khù khờ, người còn lại có một vết sẹo trên mặt, thân hình cao ráo.

Họ quen đường quen lối đẩy cửa Ngô Sơn Cư bước vào.

Gã mặc áo gi lê cất giọng gào lên: “Tiểu Tam Gia, chúng tôi đến rồi.” “Cậu nhỏ tiếng thôi.” Gã mặt sẹo trợn mắt trắng dã, châm chọc: “Với cái giọng của cậu, chỉ cần hét một tiếng ở đầu ngõ, cả Ngô Sơn Cư cũng nghe thấy.” “À à, vậy tôi sẽ chú ý.” Gã mặc áo gi lê gãi đầu cười khờ khạo.

Lúc này, Ngô Tà đang ở sân sau cầm roi quất điên cuồng vào hai gã áo đen.

Nhân quyền?

Phẩm chất?

Cút mẹ nó đi.

Mấy tên khốn này thả rắn định giết mình, quất chúng một trận xả giận thì đã sao?

Có quá đáng không?

Lời nói buột ra trong vô thức.

Vương Minh co ro trong góc, liên tục nuốt nước bọt, nghe thấy câu này liền điên cuồng lắc đầu: “Không quá đáng, ông chủ làm đẹp lắm.” Bây giờ hắn thật sự không dám chọc giận Ngô Tà.

Lỡ mà chọc đối phương nổi điên, mất nửa năm lương thì biết làm sao?

Ngô Tà lại một lần nữa giơ roi lên định quất xuống thì tiếng hét ở cửa truyền rõ mồn một vào tai.

Hửm?

Ngô Tà khẽ sững người.

Cây roi trong tay lơ lửng giữa không trung, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Anh quay đầu nhìn về phía cửa chính của Ngô Sơn Cư, ngờ vực hỏi: “Khảm Kiên?

Sao cậu lại đến đây?

Chú Hai không phải đã phái cậu đi làm việc rồi sao?” “Tiểu Tam Gia, lâu rồi không gặp.” Khảm Kiên nhe hàm răng trắng bóng, cười nói: “Đúng vậy, tôi vừa về đã nghe có chuyện, nên mới cùng Bạch Xà qua đây giúp một tay.” Lời Khảm Kiên còn chưa nói xong, cơ thể đã bị Bạch Xà kéo sang một bên: “Cậu ồn ào quá, xích ra.” “Ngô Tà, chính hai kẻ này muốn giết cậu?” Bạch Xà ngậm tăm trong miệng, vẻ mặt hung hãn bước vào sân.

Hắn liếc nhìn hai gã áo đen đang bị trói, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Trong ấn tượng của hắn, Ngô Tà trước giờ luôn văn nhã, tuyệt đối không động tay động chân, tức giận lắm cũng chỉ mắng vài câu, đá một cước.

Dáng vẻ vung roi thế này, dù sao thì hắn ở nhà họ Ngô nhiều năm cũng chưa từng thấy qua.

“Đúng, không sai, chính là hai đứa nó.” Ngô Tà tiện tay ném roi cho Vương Minh: “Ý của chú Hai tôi bảo các cậu qua đây là?” Khảm Kiên có vẻ không nhịn được, tranh nói trước Bạch Xà: “Nhị gia bảo chúng tôi đưa người về, những chuyện còn lại Tiểu Tam Gia ngài không cần nhúng tay vào nữa.” “Được rồi, các cậu mau đưa người đi đi.” Ngô Tà phẩy phẩy tay, dáng vẻ dứt khoát này lại khiến Bạch Xà kinh ngạc lần nữa.

Hắn và nhà họ Ngô có duyên phận khá sâu, quen biết Ngô Tà cũng không phải thời gian ngắn.

Mấy năm gần đây hắn vẫn luôn ở ngoài lo việc Nhị gia giao, gần đây mới trở về nhà họ Ngô.

Trong ký ức, Ngô Tà rất thích truy hỏi đến cùng.

Sao hôm nay lại dễ nói chuyện như vậy?

Nghi hoặc thì nghi hoặc.

Nghĩ lại một chút, mình cũng chỉ là làm công cho nhà họ Ngô, chuyện nhà ông chủ không đến lượt mình xen vào.

Bạch Xà đi một vòng quanh hai gã áo đen.

Thấy hai người cúi gằm mặt không nói một lời, hắn cười lạnh nhướng mày: “Ngô Tà, hỏi được gì chưa?” Bạch Xà tự nhận mình là thanh niên thời đại mới.

Dù là làm việc cho nhà họ Ngô, hắn cũng không muốn gọi đối phương là “gia”, mà gọi thẳng tên Ngô Tà.

“Chưa, chúng không nói gì cả.” Ngô Tà cử động cổ tay hơi mỏi, hừ một tiếng: “Nhưng tôi đoán được kha khá rồi, chắc là cùng một phe với kẻ thả rắn lần trước.” “Ừm, tôi biết rồi.” Bạch Xà nhếch miệng cười: “Tôi lại thích mấy kẻ xương cứng này.” “Nghĩ đến cảnh có thể dùng cái búa nhỏ cạy xương chúng ra xem màu tủy bên trong, uầy, nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi!” “Được rồi, tôi cũng có chút không đợi được nữa.” Bạch Xà hất cằm về phía Khảm Kiên: “Đừng ngẩn ra đó nữa, phụ một tay, lôi hai đứa nó về.” Lúc này, Vương Minh đột nhiên thông minh lạ thường, xen vào một câu: “Cứ thế lôi đi không ổn lắm đâu, lỡ ra đến cửa chúng nó la hét om sòm thì sao?

Xung quanh toàn là các ông các bà.” Một câu nói đã nhắc nhở Ngô Tà.

Nay đã khác xưa, anh bây giờ đang mang danh hiệu thanh niên ưu tú.

Lỡ như bà cô nào rảnh rỗi sinh nông nổi cứ nhìn chằm chằm vào cửa, chẳng phải là hỏng bét sao.

Nghĩ đến sự nghiêm trọng của vấn đề, Ngô Tà đá vào mông Vương Minh một cái: “Đi tìm đồ nhét miệng chúng lại.” Vương Minh không dám hó hé, vội vàng đứng dậy quay về sân trước.

Lúc này trong nhà bừa bộn, trên sàn nhà đâu đâu cũng là mảnh sứ vỡ, căn bản không có thời gian dọn dẹp.

Vương Minh nhìn quanh một vòng, không tìm thấy thứ gì để nhét miệng đối phương.

Không lẽ dùng mảnh sứ nhét vào miệng chúng?

Hử?

Tại sao lại không được?

Chương 1464

Chỉ cần không làm rách miệng là được rồi.

Vương Minh nhớ ra mấy hôm trước có nhập về vài món đồ giả cổ.

Trong đó có một đôi bình sứ nhỏ trông như bóng đèn 200W, vừa hay có thể dùng được.

Hắn nhanh chóng lôi đôi bình sứ nhỏ từ trong thùng ra, vội vàng chạy ra sân sau, đưa đến trước mặt Ngô Tà như dâng báu vật: "Ông chủ, ông xem hai món này được không?" Ngô Tà thật muốn cho hắn một cái tát.

Não úng nước bao nhiêu rồi hả?

Lấy cái giẻ lau là xong việc, cớ gì phải lãng phí bảo bối của mình?

"Cậu…" "Ông chủ, tôi có thông minh không?" Mắt Vương Minh sáng lấp lánh nhìn Ngô Tà, cả khuôn mặt đều toát lên ba chữ -– khen tôi đi.

Khóe miệng Ngô Tà giật giật hai cái, miễn cưỡng "ừ" một tiếng.

Hắc Nhãn Kính ngồi bên cạnh cắn hạt dưa xem náo nhiệt, ra vẻ như một ông già đầu làng.

Vương Minh được cổ vũ, cả người như được hồi sinh.

Hắn cầm hai cái bình, nghênh ngang đi đến trước mặt hai gã áo đen, đưa tay nâng cằm một người lên, dùng sức bóp miệng đối phương, không nói hai lời nhét thẳng một cái bình sứ vào miệng.

Hắn lại làm y như vậy với gã áo đen thứ hai.

Thử tưởng tượng xem bóng đèn nhét vào miệng sẽ là cảnh tượng gì?

Hai người không nói nên lời, nước dãi chảy ròng ròng ra ngoài.

Khảm Kiên cười vỗ mạnh vào vai Vương Minh một cái: “Này, chiêu này của cậu hay đấy, đỡ cho chúng nó lát nữa la lối ầm ĩ.” “Đừng nói nhảm nữa, mau lôi đi.” Bạch Xà nói xong liền tiến lên tóm lấy cổ áo một gã áo đen, lôi ra ngoài như lôi một con chó chết.

“Tiểu Tam Gia, chúng tôi đi trước đây.” Khảm Kiên xách gã áo đen còn lại, theo sát sau lưng Bạch Xà rời khỏi Ngô Sơn Cư.

Thấy mấy người rời đi, Hắc Nhãn Kính nhổ vỏ hạt dưa ra, cười nói: “Này đại đồ đệ, dạo này cậu hot quá nhỉ, sao tôi cứ có cảm giác cậu giống Đường Tăng trong Tây Du Ký thế?” “Im đi, Hắc Hùng mù.” Ngô Tà theo thói quen đáp trả một câu.

Nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy trong lúc hôn mê, anh không nhịn được hỏi: “Sư phụ, tôi hỏi ông một chuyện, người bị rắn cắn xong sẽ có triệu chứng gì?” “Não cậu bị cứt đóng băng à?

Vấn đề vớ vẩn thế này mà cũng hỏi được?” Hắc Nhãn Kính nhún vai: “Hai loại, không có độc thì đau một cái, có độc thì chết một cái, ngoài ra chắc không có loại thứ ba đâu nhỉ.” “Ông chủ, tôi biết có loại thứ ba.” Vương Minh giơ tay hét lên: “Loại thứ ba chắc là đau xong rồi chết.” Ngô Tà: “?????” Nhà cổ họ Ngô.

Ngô Nhị Bạch đặt điện thoại xuống, chìm vào suy tư.

Xem ra lũ chuột nhắt ẩn nấp trong bóng tối cuối cùng cũng không nhịn được mà thò đuôi ra khỏi cống ngầm.

Chỉ là.

Có rất nhiều cách để hại người, tại sao chúng lại thả rắn lông đen ra?

Nghĩ mãi không ra.

Nhưng thằng cháu lớn bây giờ đang gặp nguy hiểm, chuyện này thật sự phải chú ý hơn một chút.

Kiểu gì cũng phải sắp xếp vài người bên cạnh nó.

Ai!

Nghĩ đến vấn đề này, Ngô Nhị Bạch không khỏi thở dài.

Suy nghĩ ban đầu đúng là có chút vấn đề. 90.

Sớm biết như vậy thì nên rèn luyện cho thằng cháu lớn từ nhỏ, không yêu cầu nó đi mây về gió, nhưng ít nhất cũng phải có chút khả năng tự vệ chứ.

Về điểm này, thằng ranh con kia lại làm rất tốt.

Ai!

Lạ thật.

Thằng nhóc con sao về Tây Bắc lại im hơi lặng tiếng thế?

Không giống tính nó chút nào.

Tục ngữ có câu: Trẻ con im lặng, ắt đang phá phách.

Nghĩ đến những chiến công hiển hách trong quá khứ của Ngô Mặc.

Sâu trong lòng Ngô Nhị Bạch bỗng dấy lên một cảm giác bất an.

Ông cầm điện thoại trên bàn gọi thẳng cho Ngô Mặc, kết quả điện thoại đổ chuông hồi lâu không ai bắt máy.

Ngô Nhị Bạch suy nghĩ một lát rồi gọi Nhị Kinh đến: “Đi điều tra hành tung gần đây của thằng ranh con.” “Nhị gia, ngài đây là…” Nhị Kinh có chút không hiểu, Nhị gia nhà mình tối muộn rồi lại lên cơn gì đây?

Tiểu thiếu gia đã thành niên, lại có thế lực của riêng mình ở Tây Bắc, đột ngột đi dò la hành tung của cậu ấy có phải không ổn lắm không?

“Tôi nghi thằng nhóc thối này có chuyện.” “Chuyện này…” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ngô Nhị Bạch, Nhị Kinh cũng sững sờ: “Tiểu thiếu gia có bạn gái rồi ạ?” “Chuyện khi nào vậy?” Mắt Ngô Nhị Bạch sáng rực lên, ánh mắt long lanh nhìn chằm chằm Nhị Kinh: “Cậu biết tin gì?

Cô gái bao nhiêu tuổi?

Gia cảnh thế nào?” Nói xong ông lại xua tay: “Thôi, gia cảnh không quan trọng, chỉ cần thằng nhóc thối thích là được.” Ngô Nhị Bạch càng nói càng phấn khích, mỉm cười nhìn Nhị Kinh thúc giục: “Là thằng nhóc thối nói với cậu à?

Cái thằng ranh con này, có chuyện mà không biết nói với tôi, còn lén lút tâm sự với cậu, đúng là…” Nhị Kinh nghe ra được vị chua nồng nặc trong lời nói của ông.

“Nhị gia, Tiểu thiếu gia chẳng nói gì với tôi cả.” Nhị Kinh đầu óc mơ hồ, không hiểu sao Nhị gia đột nhiên chuyển chủ đề rồi lại phấn khích như vậy?

“Không nói?” Ngô Nhị Bạch nhíu mày: “Vậy sao cậu biết nó có bạn gái rồi?” “Tôi không biết ạ.” “Không biết?

Vậy câu cậu vừa nói là có ý gì?” Nhị Kinh: “????” Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Hồi lâu sau cuối cùng cũng phản ứng lại được, tất cả chỉ là hiểu lầm.

Sắc mặt Ngô Nhị Bạch thay đổi còn nhanh hơn lật mặt trong kịch Xuyên, cảm xúc trong khoảnh khắc như đi tàu lượn siêu tốc từ đỉnh núi lao xuống đáy vực.

“Ai.

Thôi được rồi, cậu đi điều tra hành tung của nó đi.” Ngô Nhị Bạch sa sầm mặt, xua tay với Nhị Kinh.

Bây giờ ông nhìn Nhị Kinh cũng có chút không vừa mắt.

Không có chuyện gì lại nói linh tinh?

Hại mình mừng hụt một trận.

Nhị Kinh xoay người rời đi, thầm thở dài: “Tâm trạng của Nhị gia bây giờ ngày càng bất ổn.” Nghĩ đến việc phải đi điều tra hành tung của Ngô Mặc, Nhị Kinh cảm thấy đầu óc như muốn to ra ba vòng.

Nay đã khác xưa.

Nếu Tiểu thiếu gia thật sự muốn che giấu hành tung, người khác căn bản không thể nào nắm được đuôi của cậu ấy.

Nhị Kinh đoán đúng rồi.

Ai mà ngờ được Ngô Mặc lại theo Trương Nhật Sơn chạy đến biên giới điều tra tình hình chứ?

Ngô Mặc nghe được từ miệng người làm về quá khứ của mấy người bị trúng tà, ánh mắt không khỏi nhìn về phía người đàn ông to béo ở trung tâm.

Người này có thể coi là một bá chủ trong thôn.

Thuộc loại tính cách góa cửa quả phụ, đào mồ tuyệt hậu, đạp chân vào người già cô quả, không hợp lời là động thủ.

Các cô gái lớn, con dâu nhỏ trong thôn không ai là không ghét gã.

Ngô Mặc gật đầu.

Được rồi.

Cứ lấy thằng nhóc này ra khai đao trước.

Ngô Mặc lại móc từ trong túi ra một tờ tiền ném cho cậu nhân viên.

Giữa những lời cảm ơn rối rít của đối phương, cậu vẫn ung dung đứng tại chỗ, cười tủm tỉm không nói.

Chương 1465

Sức mạnh tinh thần từng chút một đâm vào trong đầu đối phương.

Hửm?

Ngô Mặc đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, trong đầu gã đàn ông dường như có thứ gì đó đang hoạt động.

Mờ mờ ảo ảo.

Hình dáng có chút giống người, nhưng lại cực kỳ xảo quyệt, nhanh nhạy né tránh các đòn tấn công bằng sức mạnh tinh thần.

Ồ, thú vị đấy!

Không có gì bất ngờ, đây chắc hẳn là nguyên nhân gây ra việc trúng tà.

Lẽ nào thứ hình người đó chính là linh hồn?

Ngô Mặc tức thì hứng thú, điều khiển sức mạnh tinh thần bắt đầu truy đuổi vật thể không rõ tên này.

Dù sao cũng chỉ nghe nói có thứ này, chứ chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy.

Bắt được nó về sau còn có thể khoe khoang với thằng con trai lớn.

Lúc này, ở trung tâm sân khấu, bà đồng đang gõ chiêng, nhảy múa những điệu đặc biệt để cố gắng kiểm soát tà vật trên người mấy người này.

Đột nhiên, miệng gã đàn ông phát ra tiếng hét thảm thiết.

Âm thanh như bị lưỡi dao sắc bén xé toạc màn đêm, chói tai và kinh hoàng, khiến những người làm đứng canh gác phải lùi lại, mặt mày đầy vẻ sợ hãi và nghi hoặc.

Chiếc dùi chiêng trong tay bà đồng đột ngột dừng lại, đôi mắt đục ngầu trợn trừng, không thể tin được nhìn về phía gã đàn ông đang hét thảm.

Chuyện gì thế này?

Là do mình hát sai, hay là...

Ánh mắt nghi ngờ của bà quét sang mấy người còn lại.

Thấy họ vẫn ngơ ngác như những bệnh nhân ngốc nghếch, nước dãi chảy ròng ròng, lẩm bẩm không ngớt, bà lại rơi vào hoang mang.

Ngô Mặc cũng bị biến cố đột ngột này làm cho sững sờ.

Mạnh thế sao?

Nghi ngờ thì nghi ngờ, nhưng sức mạnh tinh thần của cậu không hề lơi lỏng.

Cậu khóa chặt vật thể không rõ đang lẩn trốn trong đầu gã đàn ông.

Thứ đó lúc này như thể đã bị chọc giận hoàn toàn, nó đâm ngang đâm dọc trong sâu thẳm tư duy của gã.

Cơ thể gã đàn ông cũng theo đó mà co giật dữ dội.

Chẳng mấy chốc, gã đã sùi bọt mép, tứ chi vặn vẹo như quẩy.

Nếu không bị dây thừng trói lại, rất có thể gã đã tự thắt cổ mình chết.

“Chuyện gì thế này?” Một dân làng nhát gan run rẩy hỏi, ánh mắt đầy sợ hãi.

“Chẳng lẽ đã đụng phải tà vật lợi hại nào rồi?” Một dân làng khác tiếp lời, giọng nói mang đầy vẻ kính sợ.

Bà đồng hoàn hồn, vội vàng vung vẩy thanh kiếm gỗ đào trong tay, miệng lẩm bẩm khấn vái, cố gắng kiểm soát lại tình hình.

Nhưng tiếng hét của gã đàn ông ngày càng thảm thiết, cả cơ thể như không còn chịu sự kiểm soát của chính mình nữa.

Gã vùng vẫy điên cuồng, muốn thoát khỏi sự trói buộc của dây thừng.

Chỉ nghe một tiếng “rắc”, sợi dây thừng to bằng cánh tay trẻ con bị giật đứt.

Gã nhe nanh múa vuốt lao về phía đám đông.

“Nó điên rồi.

Mau chạy đi.” “Mẹ ơi, nó muốn ăn thịt người.” Tiếng la hét hỗn loạn đã kinh động đến Trương Nhật Sơn và những người khác trong sân.

Vừa bước ra xem, họ đã thấy gã đàn ông lao về phía Ngô Mặc.

Trương Hải Khách chậc chậc lấy làm lạ: “Nhiệt tình quá nhỉ, còn lao vào lòng nữa cơ à?” “Thích à?

Tặng cậu đấy?” Trương Nhật Sơn liếc xéo Trương Hải Khách một cái.

Hắn đã sớm ngứa mắt gã này rồi, nhân cơ hội có thể chọc ngoáy một câu.

Ngô Mặc dùng khóe mắt liếc thấy mấy người đang đứng xem náo nhiệt.

Cậu hừ một tiếng, xoay người nhanh chóng đi về phía họ.

Xem náo nhiệt à?

Phì!

Ông đây sẽ chơi trò gieo họa sang đông.

Cậu vừa đi vừa tiếp tục dùng sức mạnh tinh thần kích thích thần kinh của gã đàn ông.

Gã đàn ông hoàn toàn điên cuồng.

“Vãi chưởng, mày đừng qua đây.” Trương Hải Khách nhìn ra ý đồ của Ngô Mặc, vội vàng lùi lại nửa bước.

Muốn trốn?

Không có cửa đâu.

Ngô Mặc sẽ không nuông chiều thói xấu của Trương Hải Khách.

Cậu cố ý để lộ vẻ mặt hoảng sợ trên mặt, giang tay lao nhanh tới, miệng la lên: “Ui ui ui, tôi sợ quá đi!” “Mẹ nó, mày sợ cái đách.” Mặt Trương Hải Khách đen như than, biết thừa thằng ôn con Ngô Mặc này cố tình giở trò xấu gây phiền phức cho mình.

Ngô Mặc một bước lao tới, luồn thẳng ra sau lưng Trương Hải Khách.

Gã đàn ông dường như coi Ngô Mặc là củ cà rốt treo trước mặt con lừa, đuổi theo không dứt.

Gã lao thẳng vào Trương Hải Khách.

Lúc này mà Trương Hải Khách muốn chạy thì mất mặt chết đi được.

Trong tình huống vừa ấm ức vừa bực bội, hắn nhấc chân lên nhắm vào bụng gã đàn ông mà đá một cú thật mạnh.

Một cú đá giáng xuống, gã đàn ông như bị búa tạ nện vào, cả người bay ngược ra sau mấy mét, ngã sõng soài trên đất, tung lên một đám bụi.

Nụ cười trên mặt Trương Hải Khách còn chưa kịp nở.

Gã đàn ông lại như không biết đau, nhanh chóng bò dậy từ dưới đất.

Hai mắt đầy tơ máu, gã lại nhe nanh múa vuốt lao về phía Trương Hải Khách.

Vãi chưởng!

Trương Hải Khách quay đầu lại trừng mắt nhìn Ngô Mặc một cách hung dữ, trong lòng thầm kêu khổ, mình bị bám lấy rồi.

Hồi trẻ hắn từng gặp phải chuyện này.

Phàm là người bị trúng tà, đầu óc đều không được minh mẫn cho lắm, rất có kiểu không đâm vào tường nam không chịu quay đầu.

Nói một cách thông tục là đánh không ngã, đập không nát.

Trừ khi giải quyết triệt để vấn đề, nếu không chúng sẽ coi người trước mặt như kẻ thù không đội trời chung mà bám riết không tha.

Hắn nghiêng người né tránh, dễ dàng tránh được đòn tấn công của gã đàn ông, thuận thế tung một cú quét đường, làm gã đàn ông ngã nhào lần nữa.

Gã đàn ông lăn lộn mấy vòng trên đất, vẫn cố gắng giãy giụa muốn đứng dậy.

Lúc này, bà đồng đứng bên cạnh nóng ruột đến mức dậm chân liên tục.

Chương 1466

Tần suất nhanh đến nỗi Ngô Mặc còn tưởng bà bị chuột rút.

Thanh kiếm gỗ đào trong tay bà vung vù vù, miệng niệm những câu thần chú mà người khác không hiểu, cố gắng một lần nữa khống chế tà vật trên người gã đàn ông.

Kết quả chẳng có tác dụng gì.

Gã đàn ông như bị một sức mạnh to lớn điều khiển.

Mặc cho bà múa may quay cuồng, gã vẫn như không nhìn thấy mà lắc đầu điên cuồng.

Ngô Mặc đứng sau lưng Trương Hải Khách, hứng thú quan sát cảnh này.

Sức mạnh tinh thần của cậu luôn khóa chặt vật thể không rõ trong đầu gã đàn ông.

Trong lúc hỗn loạn vừa rồi, thứ đó dường như bị kinh hãi, trở nên càng điên cuồng hơn.

Nó đâm tứ tung trong sâu thẳm tư duy của gã đàn ông.

Biểu cảm của gã lúc này cực kỳ méo mó, nói ra còn dọa người hơn cả quỷ mấy phần.

May mà là ban ngày, nếu là ban đêm rất có thể sẽ dọa chết ngẫu nhiên vài dân làng.

Ngô Mặc muốn nhân cơ hội này ép thứ đó ra ngoài.

Thế là, cậu tập trung tinh thần, tăng cường sức mạnh tinh thần đầu ra, cố gắng đẩy vật thể không rõ đó ra lớp vỏ ý thức của gã đàn ông.

Cùng với việc Ngô Mặc dùng sức, tiếng hét của gã đàn ông càng thêm thê lương.

Cơ thể hắn không ngừng co giật, miệng chảy ròng ròng nước dãi.

Sau đó.

Cùng với một tiếng "rầm" lớn, mắt gã đàn ông trợn ngược lên, nằm thẳng cẳng trên đất.

Trương Hải Khách chống gậy, đắc ý nhướng cằm với Ngô Mặc: "Thế nào?

Xong việc rồi chứ?" Tôi. #￥%~#￥ Nội tâm Ngô Mặc vạn mã bôn đằng, thật muốn bóp chết cái tên phá đám Trương Hải Khách này.

Chỉ vì một gậy của hắn đã phá hỏng kế hoạch của mình, khiến cho trong phút chốc, bóng đen đã biến mất không dấu vết.

"Chuyện gì thế này?" Người dẫn đội há miệng hồi lâu, khó khăn lắm mới thốt ra được một câu.

Tất cả mọi người điên cuồng lắc đầu.

Sắc mặt người dẫn đội vô cùng khó coi, ánh mắt lo lắng nhìn về phía con trai mình.

Hắn sợ lát nữa con trai mình cũng sẽ xuất hiện triệu chứng này.

Trương Nhật Sơn im lặng một lát, vẫy tay với La Tước: "Đánh ngất hết đi." La Tước gật đầu.

Hắn nhanh chóng đi đến trước mặt người đầu tiên bên trái, giơ tay phải lên đánh mạnh vào gáy đối phương.

Tốc độ ổn, chuẩn, mạnh.

Chẳng mấy chốc, mấy người đều cúi gằm đầu, rơi vào hôn mê.

"Này, thằng nhóc cậu làm chuyện thất đức gì thế?

Sao người này lại cứ nhắm vào cậu mà đuổi theo vậy?” Cánh tay Trương Hải Khách vỗ mạnh vào vai Ngô Mặc.

Xem lực đạo thì trong đó không thiếu tư thù cá nhân.

Ngô Mặc ngoắc ngoắc ngón tay, Trương Hải Khách phối hợp ghé tai lại.

Ngô Mặc giả vờ thần bí, nhưng thực tế giọng nói không hề nhỏ, nói từng chữ một: “Gã đó để ý cậu rồi, cứ bắt tôi làm mai gả cậu cho gã, tôi không đồng ý, gã không chịu, sống chết cứ phải đuổi theo tôi.” “Mẹ mày…” Trương Hải Khách cho rằng đầu óc mình tuyệt đối có vấn đề.

Rõ ràng biết miệng thằng ôn con này không phun ra được lời tử tế, cớ gì cứ phải bắt chuyện với nó?

Khóe miệng Trương Nhật Sơn khẽ nhếch lên.

Trương Hải Khôn càng ngày càng hứng thú với Ngô Mặc.

Dù sao người có thể làm Trương Hải Khách phải chịu thiệt không nhiều, người đàn ông trước mắt này tất nhiên có điểm độc đáo của riêng mình.

Sau một trận hỗn loạn, trên người mấy thanh niên bị trúng tà lại có thêm vài vòng dây thừng.

Bà đồng mệt cả tâm.

Sóng này chưa qua, sóng khác đã tới.

Bà thở dài với người dẫn đội: “Năng lực của tôi có hạn, muốn để họ hồi phục bình thường, chỉ có thể mạo hiểm vào trong núi lần nữa.” Người dẫn đội gần như nghiến nát cả chân răng, con trai là mạng sống của hắn, nửa đời sau dưỡng lão đều trông cậy vào nó cả.

“Trương hội trưởng, cứ theo như vừa nói, ngày mai tôi sẽ dẫn đường cho các vị.” Sự việc đã phát triển đến nước này, muốn cứu người thì bắt buộc phải vào núi lần nữa.

“Được.” Trương Nhật Sơn gật đầu.

Vòng vo một hồi, bây giờ đã là buổi chiều.

Người dẫn đội sắp xếp chỗ ở và bữa ăn cho nhóm Ngô Mặc.

Ăn no uống đủ, Ngô Mặc cảm thấy có chút buồn bực, chậm rãi đi ra sân hút thuốc.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó là giọng của Trương Nhật Sơn: “Sao vậy, lo lắng chuyện vào núi à?” “Làm sao có thể?” Ngô Mặc khinh thường cười một tiếng: “Ông đây ngoài sợ trong túi không có tiền ra, thật sự chưa từng sợ thứ gì khác.” Trương Nhật Sơn chậm rãi đi đến bên cạnh Ngô Mặc, ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên bầu trời.

Không biết có phải đã nghĩ đến quá khứ hay không, trên mặt ông thoáng hiện một tia buồn bã: “Khi đó trăng cũng rất tròn, tôi và Phật gia, Bát gia còn có cả ông nội cậu cùng nhau ngồi trong sân ngắm trăng.” “Trăng hôm đó tròn thật đấy.” Ngô Mặc tỏ rõ vẻ ghét bỏ, lùi sang bên cạnh hai bước: “Ông bị bệnh à?” “Hửm?

Tại sao lại nói vậy?” “Mẹ nó ông muốn chết thì đừng có kéo tôi theo.” Ngô Mặc nhíu mày, “Ông chưa xem TV thì cũng nghe tiểu thuyết rồi chứ?

Cứ hễ đến nơi nguy hiểm mà hoài niệm quá khứ là y như rằng sẽ gặp chuyện.” “Ngày mai chúng ta vào núi rồi, ông ở đây bày đặt sầu muộn cái gì?” Một tràng câu hỏi dồn dập, thẳng thừng đánh tan hết mọi nỗi buồn của Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn đầu to như cái đấu.

Nhất thời không biết phải giao tiếp với Ngô Mặc như thế nào mới bình thường được.

Ngô Mặc nhìn thấy bộ mặt đưa đám của Trương Nhật Sơn là lại nổi nóng, một tát vỗ vào gáy ông: “Cười lên đi, chúng ta đi làm việc, không phải đi nộp mạng.” “Ông cứ trưng cái mặt đưa đám ra, người khác còn tưởng chúng ta vào núi là để chôn ông đấy.” “Phụt!” Tiếng cười của Trương Hải Khách vang lên rõ mồn một trong tai hai người.

Trương Hải Khách thấy hai người quay đầu nhìn mình, bèn vẫy vẫy cánh tay phải như con mèo Thần Tài mấy cái: “Đừng để ý tôi, hai người cứ tiếp tục đi.” Ngô Tà nhìn hắn mà chỉ muốn độn thổ.

Giọng điệu bỉ ổi của gã khiến Ngô Mặc thật sự muốn đấm cho một phát.

Thời gian trôi vèo, chớp mắt đã đến năm giờ sáng hôm sau.

Mặt trời mới mọc như lòng đỏ trứng gà treo lơ lửng nơi chân trời, cảm giác ấm áp khiến lòng người khoan khoái.

Ngô Mặc rửa mặt xong xuôi, vươn vai một cái về phía mặt trời.

Trương Hải Khách từ bên cạnh đi tới, tiện tay ném cho cậu một cái bánh nướng to: “Để dành ăn trên đường, tôi nghe đội trưởng nói vào núi còn mất hơn ba tiếng nữa.” Ngô Mặc cắn một miếng, vừa mặn vừa khô vừa cứng.

Nói không ngoa, cái bánh này với loại bánh trung thu có thể đập chết người bị bóc phốt trên tivi đúng là một chín một mười.

Chắc chắn đây là lương thực chứ không phải ám khí à?

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc tiện tay ném về phía vai Trương Hải Khách.

Trương Hải Khách nghe tiếng gió, nghiêng người né sang một bên, cái bánh bay sượt qua người gã rồi rơi xuống đất kêu một tiếng “cộp”.

Ngay sau đó, nó còn lăn thêm mấy vòng trên đất mà vẫn còn nguyên vẹn, không rơi ra một mẩu vụn nào.

Ngô Mặc cười lạnh một tiếng: “Hai ta thù oán gì lớn lắm sao, anh định ám toán tôi à?” Trên mặt Trương Hải Khách hiếm khi lộ ra vẻ lúng túng: “Hiểu lầm thôi, tôi cũng không để ý cái bánh này lại cứng như vậy.” Ngô Mặc còn định cà khịa Trương Hải Khách thêm mấy câu thì La Tước từ bên cạnh vội vã đi tới: “Mặc thiếu, chuẩn bị xuất phát rồi.” “Ừ, biết rồi.” Ngô Mặc quay người, ngoắc ngoắc tay với Trương Hải Khách: “Đi thôi Hải ngáo, vào núi rồi.” Đoàn người rầm rộ tiến vào rừng núi.

Trên đường đi, cây cối xung quanh ngày càng rậm rạp, sương sớm vẫn chưa tan hết, lượn lờ trong rừng khiến cảnh vật trước mắt như được phủ một lớp màn che mờ ảo.

Ngô Mặc vừa đi vừa cảnh giác quan sát xung quanh.

Bây giờ không thể so với ngày trước.

Cùng anh em xuống mộ, rất nhiều chuyện không cần cậu phải để ý, nói là kẻ vung tay mặc kệ cũng không quá đáng.

Chương 1467

Nhưng bây giờ thì không thể làm vậy được.

Bên cạnh không có người tâm phúc, mỗi người đều có những suy tính riêng.

Phải đi một bước tính ba bước mới có thể sống sót bình an.

Cậu vốn dĩ không hề tin tưởng Trương Hải Khách và Trương Nhật Sơn.

Trêu chọc cà khịa vài câu chỉ là vẻ bề ngoài, thực tế cậu chỉ xem họ như những đồng đội bình thường.

“Nơi này âm u quá, không biết lần này chúng ta có thể giải quyết vấn đề thuận lợi không nữa.” Đội trưởng lẩm bẩm, giọng nói mang theo một tia bất an.

Không ai là không sợ chết.

Nếu không phải vì đứa con trai đang sống dở chết dở, có chết gã cũng tuyệt đối không bước chân vào núi nữa.

Càng đi về phía trước, cây cối càng um tùm.

Ánh nắng bị những cành lá ngoan cố này chặn ở bên ngoài.

Chỉ có một vài tia sáng cực nhỏ, giống như những cây kim mảnh, khó khăn xuyên qua kẽ lá.

Hơi bất cẩn một chút là có thể bị rễ cây dưới đất ngáng cho một cú ngã sấp mặt.

Đoàn người khó khăn tiến bước trong khu rừng rậm, tiếng lá khô cành mục dưới chân vang lên “răng rắc, răng rắc”.

Ngoài ra, chỉ còn tiếng gầm rú của dã thú từ phía xa vọng lại.

May mà cả đoàn đều không phải người thường, nếu không hoàn cảnh này rất có thể sẽ dọa người ta sợ chết khiếp.

Đi một lúc lâu, theo lời đội trưởng, khoảng cách đến địa điểm xảy ra sự cố chỉ còn hơn hai trăm mét.

Nhưng cây cối quá nhiều, nhất thời không thể nhìn rõ tình hình phía trước.

Huỵch, Ngô Mặc cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Trong ánh mắt đó còn xen lẫn tà khí lúc có lúc không.

Cậu đột ngột quay đầu lại, nhưng chỉ thấy cành lá rậm rạp khẽ đung đưa trong gió, không có gì cả.

Không ổn rồi.

Giác quan thứ sáu nhạy bén của đàn ông nhắc nhở cậu, nơi này chắc chắn có chuyện.

“Dừng lại.” Cậu vội giơ tay ra hiệu cho cả đoàn dừng bước.

“Sao vậy?” Trương Nhật Sơn quay đầu nhìn Ngô Mặc.

“Hai người không cảm thấy có ai đang nhìn chúng ta sao?” Ngô Mặc trầm giọng hỏi Trương Hải Khách bên cạnh.

Trương Hải Khách nhún vai: “Trong núi này vốn dĩ âm u, có gì không ổn chứ.

Chẳng lẽ cậu sợ đến vỡ mật rồi à?” Nói thì nói vậy, nhưng ánh mắt của gã cũng trở nên cảnh giác, bắt đầu cẩn thận quan sát xung quanh.

Trương Nhật Sơn không biết đã nghĩ đến điều gì, vẻ mặt càng lúc càng nghiêm trọng, ánh mắt nghi ngờ thỉnh thoảng lại liếc về phía Ngô Mặc.

Trương Hải Khôn từ trong lòng lấy ra một túi giấy dầu, mở ra ba lớp trong ba lớp ngoài, bên trong là một cái la bàn nhỏ tinh xảo cỡ lòng bàn tay.

Vừa lấy la bàn ra, cây kim vốn đang từ từ quay tròn bỗng chốc bắt đầu quay điên cuồng.

Tốc độ nhanh đến nỗi nếu tháo nắp ra chắc có thể thổi bay cả người.

Trương Hải Khôn nhíu mày thành một cục: “Nơi này tà ma quá, từ trường loạn đến mức vô lý, mọi người cẩn thận một chút.” Một câu nói suýt chút nữa dọa đám nhân công hồn bay phách lạc. 91.

Mọi người lần lượt rút vũ khí, căng thẳng nhìn chằm chằm xung quanh.

Ngô Mặc liếc nhìn đội trưởng, hỏi: “Này, trong núi của các người có mãnh thú cỡ lớn không?” “Không có, tuyệt đối không có.” Đội trưởng lắc đầu như trống bỏi: “Thời còn nạn đói, ăn uống còn khó khăn, dã thú trong núi phần lớn đều bị săn giết ăn thịt hết cả rồi.” “Đúng đúng, đúng là không có.” Mấy người làm địa phương bên cạnh vội vàng phụ họa.

Đúng lúc này, một tràng gầm gừ trầm thấp từ sâu trong rừng truyền đến.

Âm thanh phảng phất như tiếng gầm giận dữ của ác quỷ từ vực sâu địa ngục, khiến người ta dựng tóc gáy.

Ngay sau đó, mặt đất bắt đầu rung chuyển nhẹ, như thể có một sinh vật khổng lồ nào đó đang lao như điên về phía họ.

Ngô Mặc vạch đen đầy đầu.

What?

Mẹ kiếp có một câu nào là thật không vậy?

“Kia… kia là thứ quái quỷ gì vậy?” Sắc mặt đội trưởng bỗng chốc trở nên cực kỳ khó coi, tay gã nắm chặt con dao, dường như chỉ có như vậy mới mang lại cho gã một chút sức mạnh.

“Tôi đệt…” Ngô Mặc còn chưa nói xong, một con quái vật màu đen khổng lồ từ trong bụi rậm đột ngột lao ra.

Con quái vật này thân hình giống sói, nhưng to lớn hơn sói rất nhiều, toàn thân mọc đầy lông đen vừa thô vừa cứng, dưới ánh sáng mờ ảo lấp lánh thứ ánh sáng quỷ dị.

Mắt nó đỏ như máu, toát ra vẻ hung tàn và tham lam vô tận.

Nó há cái miệng rộng ngoác, để lộ hai hàng răng nanh sắc nhọn, mỗi chiếc đều dài bằng một con dao găm.

“Mẹ kiếp.” Trương Hải Khách chửi thầm một tiếng.

Thứ này nhìn qua đã biết không phải loại dễ đối phó.

“Đồ ngáo, là thứ này nhìn cậu à?” “Không phải.” Ngô Mặc cẩn thận cảm nhận một chút, sinh vật trước mắt tuy rất hung tàn, nhưng không có cảm giác tà khí kia.

Trương Nhật Sơn cầm dao nhắc nhở: “Đây là thú trấn mộ, cẩn thận một chút, thứ này rất khó đối phó.” Quái thú từng bước tiến về phía trước.

Vẻ ngoài hung tợn của nó gây áp lực không nhỏ cho đám người làm.

Có một thanh niên không chịu nổi áp lực này, giơ súng kíp lên nhắm vào con quái thú rồi “pằng” một phát.

Vãi chưởng.

Lòng Ngô Mặc chùng xuống.

Toi rồi.

Tình huống này sao có thể tùy tiện chọc giận súc sinh chứ?

Mẹ nó tìm chết thì cũng đừng kéo mình xuống nước chứ?

Quả nhiên, con thú trấn mộ bị tiếng súng chọc giận hoàn toàn, nó ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, âm thanh chấn động khiến màng nhĩ mọi người đau nhói.

Ngay sau đó, nó dùng hai chân sau đạp mạnh.

Như một tia chớp đen, nó lao về phía người thanh niên vừa nổ súng.

Anh ta sợ đến mức mặt mày trắng bệch, hai chân mềm nhũn, ngay cả sức lực để chạy trốn cũng không còn.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mắt thấy chàng trai trẻ sắp thành bữa ăn trong miệng thú trấn mộ, Trương Nhật Sơn từ bên cạnh lao tới, giơ chân đá bay người thanh niên đang mềm nhũn ra.

Một cú đá làm tỉnh người trong mộng.

Gã thanh niên vừa khóc vừa lồm cồm bò sang một bên.

Thú trấn mộ thấy miếng mồi ngon đến miệng bị người ta cướp mất, tức giận ngửa cổ gầm lên một tiếng.

Nó vung móng vuốt to ngang ngửa bàn tay gấu, hung hăng quất về phía Trương Nhật Sơn.

Đồng tử Trương Nhật Sơn co rụt lại, nghiêng người né tránh.

Móng vuốt sắc bén sượt qua quần áo của anh ta, chém tan tảng đá lớn bên cạnh thành bột mịn.

Đúng là không phải người nhà mình nên chẳng thấy xót.

Nếu là mấy anh em nhà mình đối mặt với cảnh này, Ngô Mặc đã sớm cầm dao xông lên tuyến đầu chiến đấu.

Chương 1468

Giờ đây cậu chỉ cầm dao đứng một bên quan sát tình hình của Trương Nhật Sơn.

Thậm chí còn có tâm trạng bĩu môi về phía Trương Hải Khách: “Này, Hải ngáo, sao anh không ra giúp Sơn ngáo đi?” “Sao cậu không đi?” Trương Hải Khách không có một chút ý định nào muốn lên giúp.

Nói trong lòng không có khúc mắc thì hoàn toàn không thể.

Dù sao năm đó Trương Khải Sơn làm việc cũng không nể nang gì, để Trương Nhật Sơn nếm chút khổ sở thì trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều.

“Vớ vẩn, các người cùng một gia tộc, đánh gãy xương vẫn còn liền gân, mau lên đi.” “Không cần, nếu Sơn ngáo ngay cả một con súc sinh cũng không đối phó được, tôi thấy chúng ta cũng đừng xuống mộ nữa, mau chóng thu dọn về phủ cho rồi.” Hai người anh một câu tôi một câu, hai chân như bị đóng đinh xuống đất, không hề có ý định nhúc nhích.

Trương Hải Khôn thì càng ra vẻ không liên quan đến mình.

Chỉ có La Tước là rất tận tâm tận lực, cầm vũ khí xông lên hỗ trợ Trương Nhật Sơn.

Tính cách anh ta cố chấp, trước nay đều rất nghe lời Doãn Nam Phong.

Đã là ông chủ cho hội trưởng Trương mượn mình, vậy thì những việc cần làm anh ta nhất định phải làm cho đến nơi đến chốn.

Thú trấn mộ da dày thịt béo, sức mạnh kinh người.

Nhưng chỉ cần là súc sinh thì nhất định sẽ có điểm yếu.

Trương Nhật Sơn nhân cơ hội lộn một vòng, áp sát thú trấn mộ, lưỡi dao sắc bén trong tay hung hăng đâm vào chân nó.

Thú trấn mộ đau đớn, gầm lên một tiếng giận dữ, hai chân sau đạp mạnh, đá bay Trương Nhật Sơn ra xa mấy mét.

Trời đất ơi!

Màn biểu diễn đặc sắc như vậy, với cái nết của Ngô Mặc sao có thể bỏ qua?

Cậu đã sớm lấy điện thoại ra, chuyển sang chế độ quay phim, ghi lại toàn bộ quá trình không sót một chi tiết nào.

Mấy thứ này đều là hàng tốt, biết đâu một ngày nào đó có thể trở thành bảo bối đổi lấy tiền.

Không thể không thừa nhận, người nhà họ Trương quả thực có năng lực chiến đấu rất tốt.

Trong lúc giao đấu, Trương Nhật Sơn phát hiện ra một khe hở giữa các lớp vảy trên bụng thú trấn mộ, lập tức dồn toàn lực đâm lưỡi dao sắc bén về phía khe hở đó.

Lưỡi dao đâm thẳng vào bụng con thú, máu tươi “phụt” một tiếng phun ra.

Vừa tanh, vừa hôi, vừa đen.

Tục ngữ có câu, có lợi không chiếm là đồ ngu.

Ngô Mặc cầm Minh Hồng Đao nhanh chóng xông lên, nhắm thẳng vào cổ con thú trấn mộ mà chém mạnh xuống.

Con thú hét lên một tiếng thảm thiết.

Thân hình to lớn của nó lảo đảo vài cái, rồi “bịch” một tiếng ngã sõng soài trên đất, tứ chi co giật liên hồi, xem ra sắp toi đời. 92.

Ngô Mặc thu dao lại, mỉm cười với Trương Nhật Sơn: “Không cần cảm kích tôi quá, cứ ghi nợ là được, còn về giá cả ấy mà, dù sao cũng coi như cứu anh một mạng, anh xem mà trả cho xứng là được rồi.” Trương Nhật Sơn: “…” Cái gì gọi là không biết xấu hổ?

Đứa cháu trai ruột của Ngô Lão Cẩu trước mắt này đã cho anh ta một bài học thực tế.

Thằng ranh này rốt cuộc là sản phẩm của nơi nào vậy?

Ngô Nhất Cùng là do chính mình nhìn lớn lên, nhân phẩm tuyệt đối không có vấn đề.

Chẳng lẽ đứa trẻ này bị đột biến rồi?

La Tước hơi ngẩn người, chớp mắt nửa ngày trời mà không nói được lời nào.

Mình và hội trưởng chiến đấu cả buổi, Mặc thiếu làm thế này có được coi là hớt tay trên không?

Cổ ngữ có câu: Người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch.

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Trương Nhật Sơn, Ngô Mặc cười một cách vô cùng trơ trẽn: “Cảm động rồi à?

Cũng không cần phải thế đâu, dù sao tôi với nhà họ Trương các người cũng có duyên phận sâu xa mà.” Nói xong, cậu vung vẩy Minh Hồng Đao, tiện tay cắm dao vào ba lô.

Toàn bộ động tác uyển chuyển như mây bay nước chảy, vô cùng tiêu sái.

Trương Nhật Sơn im lặng một lúc lâu, đứng dậy điều hòa lại nhịp thở, quay đầu nhìn về phía đội trưởng đã sớm ngây như phỗng ở bên cạnh: “Đi thôi, tiếp tục dẫn đường.” Nhìn bóng lưng Trương Nhật Sơn, Trương Hải Khách nín cười, đổ thêm dầu vào lửa: “Tự mình đa tình rồi nhé, cậu giúp nó mà nó còn chẳng thèm cảm ơn một câu.” Ngô Mặc nhe răng cười: “Không sao, gia gia đây không chấp nhặt với mấy đứa cháu các người.” Trương Hải Khách: “…” Câu này hình như chửi cả mình vào rồi thì phải?

Sau tai nạn bất ngờ này, mấy người làm đi vào núi ai nấy đều run như cầy sấy.

Giống như những con chim sẻ bị kinh động, chỉ một chút gió thổi cỏ lay cũng phải dừng lại nhìn đông ngó tây.

Tốc độ chậm đến mức hận không thể đi một mét lùi ba mét.

Nhưng dù chậm đến đâu, rồi cũng sẽ đến lúc tới nơi.

Vượt qua một con dốc núi, phía trước xuất hiện một bãi đất trống, hơn chục bức tượng hình người đang quỳ thẳng tắp trên mặt đất.

Hai chân đội trưởng run lẩy bẩy, đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích, chỉ tay về phía trước run rẩy nói: “Trương… Trương hội trưởng, chính… chính là đó.” “Đi, qua đó xem.” Trương Nhật Sơn bước về phía trước.

Chỉ đi được hai bước lại dừng lại, quay đầu nhìn đội trưởng.

Thấy gã không có ý định đi theo, anh ta nhướng mày: “Sao, sợ rồi à?” “Không… không phải.” Đội trưởng mặt mày méo xệch, hai chân như bị đổ chì, không nhúc nhích nổi.

Ngô Mặc có chút không vừa mắt, liếc gã một cái, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Phế vật.” Trương Nhật Sơn không thèm để ý đến đội trưởng nữa, sải bước đi về phía bãi đất trống kia.

Ngô Mặc, Trương Hải Khách, Trương Hải Khôn và La Tước theo sát phía sau.

Đội trưởng nghĩ đến đứa con trai đang sống dở chết dở, cắn răng, phất tay một cái: “Đi, theo sau.” Đám người làm bên cạnh tuy trong lòng sợ hãi, nhưng cũng chỉ có thể cứng rắn đi theo.

Ngô Mặc càng đi về phía trước, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Từ lúc xảy ra chuyện đến giờ ít nhất cũng đã bảy tám ngày, cho dù nhiệt độ trong núi có thấp hơn, cũng không đến mức dưới không độ.

Vậy tại sao thi thể lại không bị thối rữa?

Ngô Mặc không kìm được nghi ngờ trong lòng, huých vào người Trương Hải Khách bên cạnh, hạ giọng hỏi: “Hải ngáo, anh có thấy mấy cái xác này có gì đó kỳ lạ không?

Theo lý mà nói, lâu như vậy rồi, sao không có một chút dấu hiệu thối rữa nào cả?” Sắc mặt Trương Hải Khách trở nên có chút nghiêm túc, gật đầu: “Nơi này tà ma lắm, lát nữa cẩn thận hơn.” Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đi đến trước các thi thể.

Biểu cảm trên khuôn mặt những thi thể này đầy đau đớn và tuyệt vọng, dường như bị đóng băng tại một khoảnh khắc kinh hoàng nào đó.

“Không… không đúng.” Đội trưởng đột nhiên thét lên kinh hãi: “Tôi nhớ trước đây bọn họ cười rất kỳ quái, sao giờ lại biến thành thế này?” Ngô Mặc không thể nhịn được nữa, giơ chân đá đội trưởng ngã xuống đất: “Mẹ nó ông có thể đừng có lúc nào cũng giật mình thon thót được không?

Cẩn thận lát nữa bọn họ nhảy dựng lên bắt ông uống máu ăn thịt đấy.” Lúc này, Ngô Mặc vô cùng may mắn vì đại ca nhà mình không ở đây.

Nếu không, với cái nết tà tính của anh, mấy gã này chắc chắn sẽ lập tức đứng dậy từ mặt đất, xếp hàng chào đón họ.

“Cút sang một bên, đừng có ngáng đường.” Ngô Mặc giơ chân đá đội trưởng sang một bên, cầm dao đi đến gần một thi thể.

Cậu ngồi xổm xuống, dùng chuôi dao nhẹ nhàng chạm vào mặt thi thể, cảm giác đàn hồi cực tốt.

Mẹ nó.

Có chút kỳ quái.

Ngô Mặc khẽ nhíu mày.

Nói không ngoa, cảm giác chạm vào cái xác chết trước mặt này còn tuyệt hơn cả da mặt của mấy tiểu thịt tươi mười tám tuổi trong giới giải trí.

Ngô Mặc không cam lòng lại chọc thêm mấy cái.

Trời đất ơi.

Thủ pháp của chủ mộ này cũng không tồi nha, nếu còn sống mà mở một thẩm mỹ viện thì chẳng phải phát tài rồi sao?

“Nhìn nửa ngày rồi, thấy được gì chưa?” Trương Hải Khách ghé sát lại, tay phải đặt lên vai Ngô Mặc.

“Da của gã này tốt thật.” Ngô Mặc đứng dậy, quay đầu nhìn Trương Hải Khách cười hắc hắc nói: “Hải ngáo, cái loại già không chết được như anh sao so được với người ta, hay là lát nữa chúng ta xuống hỏi chủ mộ xem có phương pháp dưỡng nhan làm đẹp nào không?” Khác với dự đoán của Ngô Mặc, Trương Hải Khách nghe xong câu này không hề phản bác, ngược lại còn nhíu chặt mày như đang suy tư điều gì đó.

Ngô Mặc thấy vậy, nụ cười trên mặt dần tắt, cảm thấy sự việc e là không đơn giản.

Chương 1469

Cậu nghiêng đầu nhìn Trương Hải Khách, cười như không cười nói: “Hải ngáo, nhóc con nhà anh có phải biết chút gì không?

Có lời thì nói, có rắm thì thả, nín nhịn không sợ bị táo bón à?” Trương Hải Khách im lặng một lúc, rồi từ từ mở miệng: “Nếu tôi không đoán sai, họ hẳn là đã trúng một loại thuật hiến tế rất cổ xưa.” “Không sai.” Trương Hải Khôn tiện tay ném mẩu thuốc lá xuống đất, xen vào một câu: “Vừa nãy qua quan sát, tôi phát hiện trong động huyệt này có tà khí tỏa ra.” “Những người này hẳn là đã bị hiến tế sống.” Ngô Mặc xoa cằm, đôi mắt như máy quét nhìn từ đông sang tây, không bỏ sót một dấu vết nào, cuối cùng dừng lại ở gần động huyệt.

Dấu chân trên mặt đất lộn xộn, không ngoài dự đoán thì là do những người chết này để lại, chỉ có điều trong đó có một vệt hằn nông khá đặc biệt.

Rất giống dấu vết do dây thừng kéo lê để lại.

Hơn nữa, phương hướng là vào trong động huyệt.

Ngô Mặc trầm ngâm một lát, quay người túm lấy cổ áo đội trưởng, trực tiếp lôi người đến gần thi thể: “Này, đồ ngu, ông nhìn kỹ xem, lúc đầu vào núi có phải là mấy người này không?

Trong đó có thiếu ai không?” “Không… không thiếu, đều ở đây cả.” 93.

Đội trưởng run rẩy đứng không vững, mắt từ đầu đến cuối không dám nhìn thẳng vào những cái xác kia.

Quá kinh khủng.

Gã sợ hãi từ tận đáy lòng.

Con trai gã chính là tấm gương tày liếp.

Mình ở gần thi thể như vậy, lỡ cũng bị trúng chiêu thì phải làm sao?

“Ông chắc chứ?” Ngô Mặc híp mắt nhìn xuống đội trưởng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khát máu: “Ông đây nói lại lần nữa, ông chắc chắn không thiếu người?” “Tôi…” Đội trưởng bị giọng điệu của Ngô Mặc dọa cho có chút run rẩy.

Gã cắn răng ép mình không nhìn vào mặt những người chết này, nhanh chóng đếm lại số người: “Một, hai, ba… mười bốn?” Càng đếm càng thấy không đúng, gã đứng thẳng người, giơ tay đếm lại lần nữa: “Một, hai… mười bốn?

Không đúng, tôi nhớ lúc đầu vào là mười sáu người, sao lại thiếu mất hai người?” “Chắc không?” Đội trưởng điên cuồng gật đầu: “Chắc chắn, thật đấy, lúc đầu là tôi chọn người, số lượng nhớ rất rõ.” “Biết rồi.” Ngô Mặc buông tay, đội trưởng mềm nhũn ngã xuống đất.

Lúc này, Trương Nhật Sơn đã đi một vòng xung quanh.

Vừa nhìn ra xa, vừa xem xét địa hình, ra dáng một thầy phong thủy thực thụ.

Khoảng ba năm phút sau, anh ta đi tới, nhìn Ngô Mặc trầm giọng nói: “Chuẩn bị một chút, chúng ta xuống dưới xem tình hình.” “Khoan đã.” Trương Hải Khách cười lạnh một tiếng: “Anh bao lâu rồi không xuống đất?

Tình hình rõ ràng như vậy mà không nhìn ra à?

Ở đây tà khí rất nặng, tùy tiện đi xuống rất dễ trúng chiêu.” Nói xong, gã vẫy tay với Trương Hải Khôn: “Lộ một tay cho họ xem, kẻo lại tưởng phái hải ngoại chúng ta toàn là lũ thùng cơm túi rượu.”

“Được thôi, vậy tôi xin múa rìu qua mắt thợ.” Trương Hải Khôn từ trong lòng lấy ra một lá bùa cổ kính, chất liệu được làm từ giấy hoàng ma thượng đẳng.

Ngô Mặc rất tò mò về mấy thứ thần thông này, trước đây cũng từng học vài thủ pháp Đạo gia từ hệ thống, nhưng chiêu số không nhiều.

Sau này Đồng tử keo kiệt cũng không cho mình chiêu mới.

Đúng là quá không có nghĩa khí.

Cậu để ý trên lá bùa có vẽ phù văn bằng chu sa, ngoằn ngoèo không nhìn ra được viết chữ gì.

Chắc hẳn là chú ngữ trấn tà của Đạo gia.

Cũng không biết so với thuật chửi người của mình, thủ pháp nào trâu bò hơn nhỉ?

Trong lúc Ngô Mặc đang suy nghĩ vẩn vơ, Trương Hải Khôn đã bắt đầu hành động.

Miệng gã lẩm bẩm niệm chú, hai tay nhanh chóng kết ấn.

Lá bùa trong tay gã khẽ rung động, hồng quang càng lúc càng rực rỡ, phù văn trên lá bùa như sống lại, từ từ uốn lượn.

Đột nhiên, Trương Hải Khôn hét lớn một tiếng, ném lá bùa về phía nơi tà khí nồng nặc nhất.

Lá bùa như một ngôi sao băng vụt qua bóng tối, tức thì chui vào trong động huyệt.

Ngay khoảnh khắc lá bùa chui vào, một tiếng nổ vang vọng từ sâu trong động truyền ra, cả mặt đất cũng rung chuyển nhẹ.

Âm thanh này ban đầu có chút trầm đục, không lâu sau trở nên chói tai, đâm vào màng nhĩ khiến người ta đau nhói.

“Tà khí bị phá rồi à?” Ngô Mặc bịt tai hỏi Trương Hải Khách.

Trương Hải Khách ra sức xoa xoa tai: “Thủ pháp của Hải Khôn rất tinh diệu, trong số đồng lứa chúng ta cũng thuộc hàng đầu, yên tâm đi, nó phá tà khí dễ như chơi vậy.” Ngô Mặc thật muốn cho gã một phát.

Nói chuyện không thể nói hết câu được à?

Lần trước chỉ thiếu một chữ “khí”, hại mình suy nghĩ cả đêm, suýt nữa phải gọi điện hỏi lão Trương có bị thương tổn gì không.

Âm thanh đến nhanh mà biến mất còn nhanh hơn.

Một luồng khói đen từ miệng hang bốc ra, giống như một con rắn linh hoạt, uốn lượn thân mình rồi tan biến vào không khí.

“Xong rồi.” Trương Hải Khôn tuy mặt không biểu cảm, nhưng Ngô Mặc vẫn nhìn ra được vẻ cao ngạo và đắc ý trong đó.

Ngô Mặc bĩu môi.

Đắc ý cái lông gà à.

Lần sau ông đây cũng lộ một tay cho các người xem, để các người hiểu thế nào mới gọi là chấn động.

Phải nói rằng, màn trình diễn này của Trương Hải Khôn, bất kể có hiệu quả hay không, ít nhất cũng khiến đám người làm an tâm hơn rất nhiều.

Để lại một nửa người canh gác ở trên.

La Tước cầm đèn pin dẫn đầu, cả đoàn cúi người nối đuôi nhau chui vào động huyệt.

Trong động huyệt tràn ngập một luồng khí ẩm ướt, mục nát, hòa với mùi đất nồng nặc, khiến người ta hít thở cũng không thông.

Đèn pin trong tay mọi người chỉ có thể chiếu sáng một khu vực nhỏ phía trước, quầng sáng chập chờn trong bóng tối, những bóng đen xung quanh như vật sống đang rục rịch.

Ngô Mặc đi ở giữa, một tay cầm dao, đôi mắt luôn cảnh giác động tĩnh xung quanh, trong không gian ý thức thì đang tán gẫu với hệ thống.

“Đồng tử, lúc nào cũng thưởng cho tôi vài kỹ năng mới đi, tôi thấy thủ pháp của phái Mao Sơn cũng không tệ, sau này còn ra ngoài làm màu, chấn động Hoa ca bọn họ.” “Ngủ đi, trong mơ cái gì cũng có.” Hệ thống vẫn như cũ không nể mặt Ngô Mặc.

Ngô Mặc không hổ là mặt dày, hoàn toàn không để ý lời của hệ thống, tự mình nói tiếp: “Nghĩ đến bộ mặt kinh ngạc của bọn họ, uầy, thái độ đó, ái chà chà, thật là sướng vãi.” Nói xong, cậu xua xua tay: “Thôi quên đi, không nói nhảm với ngươi nữa, ngươi cũng không phải người, căn bản không hiểu được cảm giác sung sướng này.” Hệ thống: - Đệt!

Nửa giờ đầu trôi qua trong yên bình.

Có lẽ là do thuật phá tà của Trương Hải Khôn đã có tác dụng, ngoài việc lối vào đường hầm bị đào xới lởm chởm, những chỗ khác cũng khá thông thoáng.

Mãi cho đến khi đi được hơn hai giờ, tình hình đột ngột thay đổi, cửa động rộng rãi biến mất, thay vào đó là một dãy hang đất nhỏ.

Mỗi cái hang đều không lớn, kích thước chỉ bằng một cái hang chó.

La Tước cầm đèn pin đi đầu, thấy vậy liền quay lại hỏi đội trưởng: “Này, cái nào là lối vào?” “Tôi không biết.” Đội trưởng vẫn như cũ hỏi gì cũng không biết, đi sau lưng La Tước lắc đầu nguầy nguậy: “Lúc đào bới tôi không đi xuống, sau này xảy ra chuyện, tôi đến miệng hố đã không dám vào rồi.” Ánh mắt La Tước lướt qua đội trưởng, tiếp tục hỏi đám người làm phía sau: “Các người thì sao?

Không một ai từng vào đây à?” “Không có.” “Ai dám chứ, những người vào đây đều chết ở ngoài kia rồi.” Tiếng bàn tán xôn xao vang lên không ngớt.

Ngô Mặc trước khi đến đã nghĩ Lý gia và Tề gia không đáng tin cậy, nhưng thật sự không ngờ đám thuộc hạ toàn là lũ thùng cơm túi rượu.

Cậu tiến lên hai bước, tay đặt lên vai Trương Nhật Sơn, cười khẽ nói: “Sơn ngáo, dẫn đám người này cùng xuống, tôi có chút sợ hãi à.” “Sợ hãi?” Trương Nhật Sơn quay đầu nhìn Ngô Mặc, trong mắt mang theo một tia trêu chọc: “Còn có thứ mà cậu đây cũng sợ à?” “Vớ vẩn, đương nhiên là có rồi.” Ngô Mặc trợn to mắt, nghiêm túc nói: “Tôi mắc chứng sợ vật thể khổng lồ, sợ nhất là phải làm việc cùng mấy thằng ngu to xác.” Trương Nhật Sơn: “???” Số lần cạn lời đã nhiều, Trương Nhật Sơn cũng dần quen.

Anh ta lờ đi lời nói của Ngô Mặc, đẩy đội trưởng đang đứng phía trước ra, nghiêng người đi lên hàng đầu.

Cầm đèn pin bắt đầu quan sát tình hình của từng cửa động.

Theo lý mà nói thì rất dễ xác nhận dấu vết đào bới, nhưng vấn đề là trên mỗi cửa động đều có dấu chân lộn xộn.

Có vào có ra.

Khiến người ta không thể xác định ngay lập tức.

Trương Nhật Sơn nhíu chặt mày, ánh đèn pin lia qua lại trên các cửa động, cố gắng tìm ra một chút manh mối từ những dấu chân hỗn loạn này.

Ngô Mặc đứng phía sau chờ đợi có chút mất kiên nhẫn, chen lên, híp mắt nhìn chằm chằm vào mấy cửa động.

Đột nhiên, một dấu vết rất không dễ thấy trên cửa động thứ hai bên trái đã thu hút sự chú ý của cậu.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm vào vết tích đó.

Chỉ thấy mép cửa động có một mảng bụi cực kỳ nhỏ, màu sắc hơi khác với đất xung quanh, giống như bị một loại công cụ sắc bén nào đó cào xước để lại.

Nếu không phải do góc nhìn, rất khó phát hiện ra vấn đề này.

Chương 1470

Cậu đưa tay nhặt một cục đất nhỏ, vô thức xoa xoa, cảm nhận rõ ràng có cảm giác thô ráp.

Rất giống với cảm giác chạm vào quần áo của những người chết bên ngoài.

“Sơn ngáo, qua đây xem này.” Ngô Mặc ngoắc tay với Trương Nhật Sơn, giọng điệu khinh khỉnh như đang gọi con chó nhà mình.

Không thể không thừa nhận, sự kiềm chế của Trương Nhật Sơn quả thực không tồi.

Anh ta đứng dậy đi tới, chiếu đèn pin chính xác vào chỗ đó, sau khi quan sát kỹ lưỡng, khẽ gật đầu: “Quan sát rất tỉ mỉ, nhưng vẫn không thể xác định đây chính là lối vào.” “Ồ, vậy anh có ý kiến gì?” Ngô Mặc nhướng mày.

Trương Nhật Sơn trầm giọng nói: “Ở đây có sáu cửa động, theo lý thuyết phong thủy kham dư, sáu cửa động này có liên quan mật thiết đến ngũ hành, bát quái.

Phương đông giáp ất mộc, ứng với sinh cơ.” Trương Hải Khách day day thái dương, mặt lộ vẻ chán ghét: “Sơn ngáo, dừng lại đi, tôi không cho rằng mấy cái cửa động trước mắt này có liên quan gì đến những gì anh nói đâu.” Trương Nhật Sơn khẽ cười: “Ồ, anh có cao kiến gì?” “Không dám nói là cao kiến, chỉ là tôi cho rằng năm cửa động đầu tiên và cái cuối cùng rõ ràng khác nhau, nếu không đoán sai, e là do chấn động dẫn đến sụt lở mà xuất hiện.” Trương Hải Khách vừa nói, vừa dùng xẻng Lạc Dương trong tay gõ vào mép của cửa động cuối cùng: “Anh xem chất đất của cửa động này, rõ ràng tơi xốp hơn, hơn nữa xung quanh còn có không ít đất mới rơi xuống.

Lại nhìn khoảng cách giữa mấy cửa động này, năm cái đầu phân bố tương đối quy củ, cái cuối cùng lại có vẻ lạc lõng.” La Tước nhíu mày: “Lỡ như đây là bẫy che mắt do chủ mộ cố ý sắp đặt thì sao?” Ngô Mặc xoa cằm, con ngươi đảo một vòng: “Tôi chỉ hỏi một câu thôi, mấy người các anh có thể xác định rốt cuộc đi lối nào không?” Trương Nhật Sơn lắc đầu: “Nhất thời không thể, tôi cần phân tích thêm, nếu không một bước sai là mất mạng.” “Anh thì sao?” Ngô Mặc lại dời ánh mắt sang Trương Hải Khách.

“Nhìn tôi làm gì?

Nó đứng chặn ở phía trước như cái bao cát, tôi còn chẳng có cơ hội mà nhìn.” Khốn.

Ngô Mặc đảo mắt.

Nói qua nói lại cũng như không.

Cậu ho khan một tiếng hắng giọng: “Nếu đã không thể xác định, vậy thì chọn cái nào cũng là đang cược mạng, chúng ta đừng mất công nữa, giao cho ông trời phán quyết đi.” Nói xong, cậu từ trong lòng lấy ra một viên xúc xắc, đặt trong lòng bàn tay đưa đến trước mặt mọi người, mỉm cười nói: “Đừng coi thường viên xúc xắc này, là tôi đặc biệt đến mộ của Thần Bài, nhờ người dùng tro cốt của ông ấy luyện thành đấy, nghe nói là trăm lần trăm trúng.” Mọi người mặt mày đen kịt.

Trương Hải Khách lập tức phát hiện ra vấn đề: “Đồ ngáo, cậu có ngốc không?

Thần Bài không phải là so lớn nhỏ sao?

Vậy ngoài một ra thì là sáu, còn có lựa chọn nào khác à?” “Bớt nói nhảm đi.” Ngô Mặc lắc lắc viên xúc xắc trong tay, thản nhiên nói: “Anh hiểu cái gì, cái này gọi là phó mặc cho số phận.” “Huống hồ, nói không chừng Thần Bài dưới suối vàng có biết, sẽ phù hộ chúng ta.” Nói xong, cậu nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm khấn vái, rồi đột ngột ném viên xúc xắc xuống đất.

Viên xúc xắc lăn điên cuồng trên mặt đất lồi lõm, phát ra tiếng kêu lanh lảnh.

Tất cả mọi người đều nín thở, mắt dán chặt vào nó.

Cuối cùng, viên xúc xắc dừng lại ở mặt số “2”, tương ứng với cửa động thứ hai từ trái sang.

Thôi xong.

Ngô Mặc suýt nữa thì bật cười thành tiếng: “Được rồi, ông trời cũng có cùng quan điểm với tôi, vậy chúng ta đừng bàn bạc nữa, đi cái động này đi.” Cậu quay người túm lấy đội trưởng: “Đừng nói nhảm, ông đi trước.” “Cái gì?

Tôi…” Đội trưởng suýt nữa thì sợ tè ra quần.

Có cần phải trẻ con như vậy không?

Dùng xúc xắc quyết định đường đi?

Vị gia này đến để tìm chết à?

Trương Nhật Sơn một tay giữ gã lại, vẻ mặt nghiêm trọng: “Ngô Mặc, cái này quá trẻ con, lỡ như có nguy hiểm…” Ngô Mặc quay đầu cười: “Anh không tin lựa chọn của tôi, mà cũng không quyết định được đi đường nào, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng ngốc ở đây chờ chủ mộ ra nghênh tiếp à?” “Chuyện này…” Trương Nhật Sơn do dự.

“Đi hay không đi, chỉ một câu thôi.” Ngô Mặc nhặt hòn đá lên, lùi lại nửa bước, nhún vai nói một cách thờ ơ: “Anh là người dẫn đội, anh quyết định.” Trương Nhật Sơn lặng lẽ nhìn Ngô Mặc.

Bỗng nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu ông – lẽ nào mình thật sự già rồi?

Ngày xưa dám đánh dám giết, làm việc chưa bao giờ do dự.

Sao bây giờ lại thế này...

Ngô Mặc đợi một lúc, thấy Trương Nhật Sơn cứ nhìn mình chằm chằm mà không nói gì, liền nhíu mày: “Anh nhìn tôi làm gì?

Trên mặt tôi có vẽ bản đồ đâu.” Câu nói của cậu như một luồng khí đánh tan sự già nua đang dần xâm chiếm Trương Nhật Sơn.

Ông cười lắc đầu, quay lại nói với mọi người: “Đi vào cửa động này, mọi người cẩn thận, chuẩn bị sẵn sàng đối phó với tình huống bất ngờ.” Dứt lời, ông bước lên đứng trước mặt Ngô Mặc, hạ giọng nói: “Cậu đi sau tôi, nếu có chuyện gì thì rời đi ngay lập tức, nếu không tôi không biết ăn nói thế nào với ông bạn già là ông nội cậu đâu.” Ngô Mặc rất không ưa cái kiểu ra vẻ trưởng bối của Trương Nhật Sơn.

Nhưng có lợi không chiếm là đồ khốn.

Ông ta chủ động gánh vác rủi ro, mình tội gì mà không làm?

La Tước không quen chiều thói hư tật xấu, kéo gã đội trưởng rồi nhét thẳng vào trong huyệt động: “Chui vào đi, đừng có giở trò.” Sự đã đến nước này, gã đội trưởng dù sợ hãi cũng không dám từ chối, chỉ đành cứng rắn chui đầu vào trong huyệt động.

Cái lỗ chỉ to bằng cái hang chó.

Mấy gã đàn ông trưởng thành phải chen chúc chui vào, độ khó có thể tưởng tượng được.

Mỗi lần như thế này, Ngô Mặc lại không khỏi ghen tị với thuật Súc cốt của Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh.

Nếu mình mà có kỹ năng này, hang kiến cậu cũng vào dạo hai vòng

được.

Có lẽ là thật sự có thần giao cách cảm.

Ngay lúc Ngô Mặc nghĩ đến Giải Ngữ Hoa, thì ở Bắc Kinh xa xôi, Giải Ngữ Hoa đang xử lý công việc cũng đang suy nghĩ về chuyện của Ngô Mặc.

Anh không tin Ngô Mặc chỉ đơn thuần quay về Tây Bắc.

Chắc chắn có chuyện gì đó đang giấu anh.

Hơn nữa, mức độ nguy hiểm nhất định không nhỏ.

Giải Ngữ Hoa có cả trăm cách để giữ Ngô Mặc lại, chỉ là anh không muốn làm vậy.

Anh không muốn Ngô Mặc nghĩ rằng mình đang hạn chế hành động của cậu, đó không phải là một cách đối xử tốt đẹp.

Chỉ là, không lo lắng thì không thể nào.

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa phòng làm việc cắt ngang dòng suy nghĩ của Giải Ngữ Hoa.

“Vào đi.” “Lão bản.” Giải Ngũ cầm một tập tài liệu đẩy cửa bước vào.

“Có chuyện gì?” Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu nhìn Giải Ngũ, giữa hai hàng lông mày hiện lên một cảm giác phiền não không thể xua tan.

“Hoa gia, một tuyến đường ở biên giới xảy ra chuyện rồi.” Giải Ngũ đưa tập tài liệu lên, cung kính nói: “Chúng ta có một lô hàng bị người ta giữ lại rồi, thời gian giao hàng ngày càng gần, nếu không thể giao đúng hẹn cho khách, chúng ta sẽ phải bồi thường gấp ba lần giá trị.” Giải Ngữ Hoa nhận lấy tập tài liệu, lật qua vài trang, sắc mặt lập tức u ám: “Biết là ai làm không?” Ngón tay thon dài của anh khẽ gõ lên mặt bàn, tạo ra những tiếng động có nhịp điệu, tương phản rõ rệt với sự phiền muộn trong lòng anh lúc này.

Giải Ngũ khẽ cúi đầu, giọng điệu có chút thấp thỏm: “Tạm thời vẫn chưa rõ, sự việc xảy ra rất đột ngột, người truyền tin sau đó cũng gặp chuyện.” “Nhưng câu cuối cùng anh ta truyền lại là muốn ngài đích thân qua đó, đối phương chỉ đích danh muốn gặp ngài.” Giải Ngữ Hoa cười lạnh một tiếng: “Muốn gặp tôi à?

Xem ra, có kẻ cảm thấy gần đây chúng ta quá yên tĩnh, muốn kiếm chút phiền phức đây.” Anh đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống con phố sầm uất của Bắc Kinh.

Trong lòng lại đang nhanh chóng tính toán đối sách.

Giải Ngũ đến thở mạnh cũng không dám.

Thầm mắng mình sao lại xui xẻo thế này.

Bốn người bốc thăm, sao lại đến lượt mình vào báo cáo chuyện này cơ chứ?

Đáng chết thằng Lâm Trì.

Thằng ranh này chắc chắn lại giở trò gian lận.

Mặc thiếu gia ơi, ngài đang ở đâu vậy?

Ngài vừa rời khỏi Bắc Kinh, Hoa gia nhà ta đã chuyển sang chế độ âm u rồi.

Mấy người bọn tôi sắp chịu không nổi nữa.

Nghĩ đến việc tăng ca không hồi kết, nỗi nhớ Ngô Mặc của Giải Ngũ có thể sánh ngang với Mạnh Khương Nữ nhớ chồng.

Lúc này, Ngô Mặc ở trong huyệt động xa xôi nơi biên cảnh đang khó khăn di chuyển.

Gã đội trưởng bò phía trước thở hổn hển.

Có ý định lười biếng nghỉ một chút, thì một cây cần câu của La Tước ở phía sau đã chọc thẳng vào mông gã.

“Nhanh lên, đừng lề mề, không muốn chết thì bò mau lên.” Hành động của La Tước làm gã đội trưởng giật nảy mình.

Sống ngần này tuổi, chưa từng bị một người đàn ông nào đối xử như vậy, tốc độ lập tức tăng lên mấy phần.

Chương 1471

Chẳng phải nói trời có lúc nắng lúc mưa, gã đội trưởng này cũng coi như bị tà khí ám.

Bò qua một khúc cua lớn, đột nhiên cảm thấy bên dưới hụt hẫng, lập tức hét lên kinh hãi, cơ thể không kiểm soát được mà rơi xuống.

Những người phía sau nghe thấy tiếng hét thảm thiết đó, tất cả đều dừng lại.

La Tước định đưa tay ra tóm lấy.

Nhưng vì góc độ nên ra tay chậm một bước, chỉ tóm được một chiếc giày của gã đội trưởng.

“Tình hình gì vậy?” Giọng Trương Nhật Sơn vang vọng trong huyệt động chật hẹp.

Ngô Mặc cũng bị sự việc đột ngột này dọa cho giật mình, đầu va vào đỉnh động, đau đến nhe răng trợn mắt: “Vãi, tình hình gì đây, người đằng trước rơi xuống hố à?” “Hội trưởng, để tôi xem tình hình.” La Tước không quay đầu lại được, chỉ có thể cố gắng chen lên phía trước, chiếu đèn pin xa nhất có thể.

Chỉ thấy gã đội trưởng chân tay dang rộng nằm trên mặt đất, không động đậy, không rõ sống chết.

“Hội trưởng, bên dưới là một cái hố, theo quan sát của tôi chắc cao khoảng bảy tám mét.” “Bên dưới có bẫy ngầm không?” La Tước cầm đèn pin soi qua lại vài lần: “Không có, rất bằng phẳng, trông hơi giống mộ đạo.

Hay là tôi nhảy xuống xem thử, có tình hình gì sẽ báo cáo lại cho ngài.” Hiện tại mấy người họ nối đuôi nhau như rắn tham ăn.

Ngoài việc từng người một nhảy xuống, cũng chẳng có cách nào tốt hơn.

Trương Nhật Sơn nhíu chặt mày, trầm tư một lúc rồi nói: “Chú ý an toàn.” Nói rồi, ông lấy một sợi dây thừng từ ba lô, một đầu buộc vào eo mình, đầu kia buộc vào cổ chân La Tước: “Tôi ở trên giữ cho cậu, cậu xuống dưới xem xét tình hình, có chuyện gì thì gọi tôi ngay.” “Rõ, hội trưởng.” La Tước thuận theo miệng hố từ từ hạ xuống, ánh đèn pin chao đảo trong bóng tối.

Khoảng cách vài mét đối với anh ta chỉ như trò chơi.

Nhưng vì lý do an toàn, tốc độ hạ xuống chậm hơn rất nhiều, để anh ta có thể quan sát tình hình xung quanh.

Sau một điếu thuốc, giọng La Tước từ dưới vọng lên: “Hội trưởng, bên dưới là một mộ đạo rộng rãi, hai bên tối om không thấy được chiều dài, đội trưởng vẫn còn sống, chỉ bị ngã ngất đi thôi.” Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đi nữa, mộ đạo vẫn tốt hơn hang chó nhiều.

Ít nhất cũng có thể đứng thẳng người thở một hơi.

Ngô Mặc đã sớm chịu đủ cái nơi quái quỷ này, đưa tay ra thúc vào mông Trương Nhật Sơn một cái: “Anh đừng có lề mề như sắp đẻ ấy, mau ra ngoài đi.” Trương Nhật Sơn cởi dây thừng, lao về phía trước, đầu chúi xuống đất.

Sắp chạm đất thì lộn một vòng đẹp mắt, vững vàng đứng trên mặt đất.

Ồ!

Cũng không tệ nhỉ.

Ngô Mặc không chịu thua kém, nhảy xuống ngay sau đó.

Sau khi tiếp đất, Ngô Mặc phủi lớp bụi không hề tồn tại trên người, ngẩng đầu quan sát xung quanh.

Trong mộ đạo phảng phất một mùi cũ kỹ.

Trên vách tường lờ mờ thấy được vài bức bích họa mờ ảo, có lẽ vì thời gian quá xa xưa, dù có ánh đèn pin chiếu vào cũng không thể thấy rõ.

"Cứu người tỉnh lại trước đã." Trương Nhật Sơn ngồi xổm xuống, kiểm tra hơi thở của gã đội trưởng, rồi vỗ nhẹ lên mặt gã.

"Vâng, hội trưởng." La Tước từ từ lật gã đội trưởng lại, lấy một cuộn băng gạc từ ba lô ra băng bó vết thương trên mặt gã.

Ngô Mặc cúi đầu liếc nhìn: "Hầy!

Trước giờ toàn nghe nói tiên nữ hạ phàm thì mặt tiếp đất trước, hôm nay coi như được tận mắt chứng kiến.

Gã này cũng coi như mạng lớn, nhưng sau này trời mưa chắc khổ đây, mũi dẹp lép thế này có khi dột nước mất." "Cái mồm của cậu đúng là công kích không phân biệt đối tượng." Trương Hải Khách nói xong liền đi về một bên thông đạo, giơ đèn pin lên cẩn thận xem xét nội dung bích họa.

"Đừng khen tôi mãi thế, tôi ngại đấy." Ngô Mặc ghé sát vào vách tường, chỉ sau một hồi lâu mới nhìn ra được vài đường nét đại khái.

Bức họa đầu tiên có một nhóm người nhỏ bé vây thành vòng tròn, ở giữa có ba cây gỗ dựng đứng chắc là đống lửa, ngọn lửa mờ ảo không rõ hình thù.

Dáng vẻ của những người nhỏ bé khác nhau, có người giơ hai tay lên trời, có người cúi lưng quỳ xuống, dường như đang cử hành một nghi lễ tế tự thần bí nào đó.

Ngô Mặc xoa cằm: “Kỳ lạ, sao những người này không có ngũ quan?

Chẳng lẽ tất cả đều bị ngã mặt đập xuống đất à?” Trương Hải Khách liếc Ngô Mặc một cái: “Đừng có nói nhảm ở đây, xem bích họa cho kỹ vào, biết đâu có manh mối quan trọng.” Ngô Mặc bĩu môi, tiếp tục nhìn sang bức bích họa thứ hai.

Trong tranh, một nhóm người nhỏ bé xếp thành một hàng, đang gắng sức vận chuyển những khối đá khổng lồ.

Hình dáng của những khối đá cũng mờ ảo, chỉ có thể nhìn ra hình dạng chung.

Thân hình những người nhỏ bé vặn vẹo, động tác như bị đóng băng, bên cạnh còn có những đường nét lộn xộn, như đang ghi chép điều gì đó.

“Đây chắc là đang xây dựng mộ đạo.” Trương Nhật Sơn đi đến trước bức bích họa, ánh mắt chậm rãi lướt qua: “Xem ra việc xây dựng cổ mộ này đã huy động không ít nhân lực.” “Lại là hại dân tốn của.” Ngô Mặc nhún vai, lại nhìn sang bức bích họa thứ ba.

Bức họa này có nhiều người nhỏ bé hơn.

Họ đang chạy trối chết trên một con đường quanh co, phía sau là một bóng đen mờ ảo, như có thứ gì đó kinh khủng đang đuổi theo.

Tư thế của những người nhỏ bé hoảng loạn, có người ngã sõng soài trên đất, có người quay đầu nhìn lại.

“Những người này đang chạy trốn à?” Ngô Mặc nhíu mày: “Xem ra dưới lòng đất này có thứ gì đó nguy hiểm tồn tại.” Trương Nhật Sơn không nói gì.

Ánh mắt ông dừng lại ở một góc của bức bích họa, nơi đó có một ký hiệu nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì không thể phát hiện ra.

Ông đưa tay sờ vào ký hiệu đó.

Cảm giác lạnh buốt, trong lòng dâng lên một cảm giác quen thuộc khó tả.

“Hội trưởng, sao vậy?” La Tước chú ý đến sự khác thường của Trương Nhật Sơn, đi tới hỏi.

Trương Nhật Sơn lắc đầu: “Không có gì, có lẽ tôi nghĩ nhiều rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi.” Ngô Mặc liếc xéo Trương Nhật Sơn một cái.

Trong lòng cười lạnh.

Người nhà họ Trương trước giờ luôn thích giả thần giả quỷ.

Thằng cha này tám phần là đã phát hiện ra manh mối gì đó, rất có thể là do Trương Đại Phật Gia năm xưa để lại.

Nghĩ đến Trương Khải Sơn trong truyền thuyết, Ngô Mặc luôn cảm thấy gã này kiếp trước là chuột đầu thai, nếu không sao chỗ nào có hang là gã lại xuất hiện ở đó?

Cậu tiếp tục di chuyển sang bên cạnh, nhanh chóng đứng trước bức bích họa thứ tư.

Chỉ là có chút khác biệt so với trước.

Bức bích họa này đã bị người ta cắt mất ba phần tư, phần còn lại nếu cố ghép lại cũng chỉ là mấy người nhỏ bé chen chúc nhau.

“Bích họa bị người ta phá hoại rồi.” Trương Hải Khách đứng bên cạnh Ngô Mặc, sờ vào vết tích trên đó nói: “Dựa vào vết tích để phán đoán, e rằng thời gian cũng không lâu lắm, xem ra trước chúng ta đã có người vào đây, và không muốn người đến sau biết thông tin bên trong.” Đúng lúc này, gã đội trưởng vẫn hôn mê bất tỉnh đột nhiên rên lên một tiếng đau đớn, từ từ mở mắt ra: “Ái da, đau chết tôi rồi, đây...

đây là đâu?

Tôi chết rồi à?” Phải nói, tay nghề băng bó của La Tước cũng không tệ.

Băng gạc quấn trên mặt gã đội trưởng, trông phẳng lì như một con đường.

La Tước nhấc chân đá vào mông gã đội trưởng, lạnh lùng nói: “Chưa chết, mau dậy đi.” Mấy người làm gần đó thấy vậy vội vàng chạy tới đỡ gã đội trưởng, dù sao đây cũng là lãnh đạo trong thôn của mình.

Lúc đầu không dám động vào là sợ người ta trúng tà lây sang mình, bây giờ người ta đã tỉnh lại rồi mà không thể hiện, chẳng phải là không có chút tinh ý nào sao?

Cảm giác mặt bị đập bẹp thật sự không dễ chịu chút nào.

Gã đội trưởng đau đến mức muốn nhe răng trợn mắt cũng không làm được, chỉ có thể phát ra tiếng hừ hừ như heo trong miệng.

Ngô Mặc không chịu nổi thứ âm thanh khó nghe này, ngoáy tai, đưa tay kéo gã đội trưởng qua: “Đừng hát nữa, qua đây xem, có nhận ra bích họa trên này không?” Gã đội trưởng bị Ngô Mặc kéo loạng choạng, đau đến hít một hơi khí lạnh.

Gã run rẩy ngẩng đầu, nhìn về phía bức bích họa không còn nguyên vẹn.

Mắt trợn trừng một hồi lâu, mới lắp bắp mở miệng: “Cái... cái này tôi sao mà hiểu được, tôi chỉ phụ trách dẫn người đào hầm làm việc, những thứ khác thật sự không rành lắm.” Nói đến đây, ánh mắt gã thuận thế di chuyển sang bên cạnh, nhìn thấy bức tranh thứ ba vẽ cảnh chạy trốn, không nhịn được phát ra tiếng nghi hoặc: “Ủa, bức tranh này quen quá, sao tôi có cảm giác đã thấy ở đâu rồi nhỉ?” “Anh thấy quen à?” Ngô Mặc mắt sáng lên, vội vàng hỏi: “Anh thấy ở đâu?

Nghĩ kỹ lại xem.” Gã đội trưởng nhíu chặt mày, cố gắng nhớ lại, băng gạc trên mặt cũng khẽ rung theo động tác của gã.

Một lúc lâu sau, gã mới do dự nói: “Tôi... tôi hình như đã thấy hình vẽ tương tự trong từ đường của thôn.

Chương 1472

Nhưng hình trong từ đường rõ hơn cái này nhiều, nghe nói là câu chuyện về tổ tiên của chúng tôi, nhưng thời gian quá xa xưa, hồi nhỏ chúng tôi chỉ nghe như chuyện cổ tích thôi." "Ồ?

Kể nghe xem." Trương Hải Khách cũng ghé lại, hứng thú hỏi.

Gã đội trưởng mặt mày đau khổ, lắc đầu: "Cụ thể tôi cũng không rõ lắm, từ nhỏ tôi đã nghe các cụ già nói, tổ tiên của thôn chúng tôi là một nhân vật lớn, phụng mệnh dẫn binh đóng quân ở đây, đời đời truyền lại, mới thành ra bộ dạng ngày nay." Ngô Mặc chỉ tay vào bích họa hỏi: "Cái bóng đen trên đó là thứ gì?

Có cụ già nào nhắc đến không?" Gã đội trưởng lại nhìn chằm chằm vào bích họa một hồi lâu, trên mặt lộ ra vẻ vừa căng thẳng vừa hoang mang: "Cái... tôi thật sự không chắc lắm, hồi nhỏ nghe các cụ kể, tổ tiên của thôn đúng là đã gặp phải thứ gì đó đáng sợ, nhưng rốt cuộc là gì, tôi thật sự không nhớ nổi." "Hình như là một loại tà vật mang lại tai ương, cứ đến tối là ra ngoài tác quai tác quái, tổ tiên để trốn tránh nó, mỗi năm vào mùng một và rằm tháng giêng đều mời thầy cúng làm phép, hy vọng có thể trấn áp được thứ đó." Ngô Mặc xoa cằm hỏi tiếp: "Sau đó thì sao?" Sắc mặt gã đội trưởng khổ sở như vừa nuốt ba cân mướp đắng một lúc, lắc đầu: "Chuyện sau đó, các cụ cũng không nói rõ lắm.

Hồi nhỏ tôi nghe kể chuyện, chỉ coi là dọa trẻ con, không để tâm lắm, bây giờ nhớ lại được cũng chỉ có bấy nhiêu thôi." Ngô Mặc vẫn chưa từ bỏ ý định: "Vậy trong thôn các anh còn ghi chép nào khác không?

Ví dụ như di cư từ đâu đến, trước đây đã trải qua nguy cơ gì?" Gã đội trưởng cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu.

Cũng không biết là do bị ngã hỏng não, hay là do lúc đầu thật sự không để ý, nghĩ mãi vẫn lắc đầu: “Vị gia này, tôi thật sự không nhớ ra được.” Trương Nhật Sơn khoanh tay sau lưng, dường như đang quan sát bích họa, nhưng thực tế cuộc đối thoại giữa Ngô Mặc và gã đội trưởng đều lọt vào tai ông không sót một chữ.

Ngô Mặc thấy gã đội trưởng chẳng nặn ra được cái rắm nào, có chút mất kiên nhẫn đẩy người ta sang một bên: “Được rồi, đứng qua một bên đi, đừng có vướng chân.” Đội trưởng: “...” Trương Hải Khách lên tiếng phá vỡ sự ngượng ngùng của gã đội trưởng: “Tên ngốc, đừng lãng phí thời gian, chúng ta cứ đi dọc theo mộ đạo xem phía trước có manh mối gì không.” “Được thôi.” Ngô Mặc búng tay một cái: “Kết thúc sớm, ông đây còn về ngâm bồn tắm cho thoải mái.” “Nghĩ gì thế?” Trương Hải Khách như anh em tốt choàng vai Ngô Mặc: “Chuyện này không xong trong mười ngày nửa tháng mới là lạ.” Ngô Mặc quay đầu liếc xéo hắn một cái: “Anh có mỏi không?” “Hả?

Ý gì?

Sao đột nhiên quan tâm tôi thế?” Trương Hải Khách ngơ ngác.

Ngô Mặc nhếch mép cười xấu xa: “Tôi hỏi anh nhón chân có mỏi không?

Lùn thì độn thêm mấy miếng lót giày vào, kẻo ra ngoài mất mặt.” “Cậu… cậu có độc mồm không chứ?” Trương Hải Khách đảo mắt lia lịa.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi dọc theo mộ đạo, người không biết chuyện nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ lầm tưởng hai người là anh em tốt nhiều năm.

Trương Hải Khôn vô cùng tò mò, ghé sát vào Trương Nhật Sơn hỏi: “Ông cũng rất quen thuộc với thằng nhóc này à?

Rốt cuộc nó là ai?” “Cháu của cố nhân.” Trương Nhật Sơn nhàn nhạt nói.

Trương Hải Khôn bừng tỉnh ngộ: “Ồ, là hàng con cháu, thảo nào thái độ của thằng nhóc Hải Khách lại khác lạ, hóa ra là nảy sinh lòng từ ái.” Nói đến đây, trên mặt ông ta lộ ra vẻ đau thương, thì thầm: “Nếu năm đó không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chúng ta cũng đã sớm con cháu đầy đàn rồi, có lẽ chắt của tôi cũng đã lớn thế này rồi.” Trương Nhật Sơn: “???” Này, ông bạn bị bệnh à?

Trí tưởng tượng cũng phong phú thật đấy.

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, mộ đạo ngày càng chật hẹp, không khí phảng phất một mùi hôi thối nhàn nhạt, khiến người ta ngửi vào cũng có cảm giác buồn nôn.

Đi được một đoạn khá dài.

La Tước đi đầu đột nhiên dừng bước, ánh đèn pin chiếu xuống đất, miệng phát ra tiếng “ồ” nhẹ: “Đây là vết tích gì?” Trong nháy mắt, tất cả ánh đèn pin đều tập trung vào mặt đất phía trước.

Mọi người lúc này mới phát hiện, không biết từ lúc nào, trên mặt đất xuất hiện những vết xước dài và mảnh, như bị vật gì sắc nhọn kéo lê qua.

Vết xước ngoằn ngoèo, kéo dài đến tận sâu trong mộ đạo.

Ngô Mặc lập tức nhớ đến vết tích bên ngoài cửa động.

Cậu ngồi xổm xuống cẩn thận so sánh, càng cảm thấy hai thứ này rất giống nhau.

Không, không phải giống nhau, mà là y hệt.

“Sơn hỏa, anh qua đây xem.” Ngô Mặc ngoắc tay, nghiêm túc nói:

“Vết tích này tôi đã thấy bên ngoài huyệt động, lúc đó cứ tưởng là do dây thừng kéo lê tạo thành, sau khi vào huyệt động thì không thấy nữa, bây giờ lại xuất hiện.” Trương Nhật Sơn nhanh chóng bước tới, ngồi xổm xuống, ánh mắt sắc như dao găm nhìn chằm chằm vào vết xước trên đất, đưa ngón tay khẽ chạm vào, cảm nhận độ sâu và hướng đi của vết xước.

Hồi lâu sau, ông trầm giọng nói: “Vết xước này rất mới, không giống như tự nhiên hình thành trong ngôi mộ cổ xưa.” “Anh nói thừa à?” Ngô Mặc bực bội ngắt lời ông: “Tôi vừa mới nói nó giống hệt cái ở ngoài.” “Mẹ kiếp, bên trong này không phải có cành cây thành tinh đấy chứ?

Đừng nói với tôi là Groot đang chơi ở đây nhé?” “Cái gì đặc?” Trương Hải Khách ghé lại, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Ngô Mặc: “Là loại quái vật gì?

Sách nào có ghi chép qua?” “Sao đâu đâu cũng có anh thế?” Ngô Mặc đưa tay đẩy khuôn mặt to của Trương Hải Khách ra, nhìn quanh bốn phía, siết chặt thanh Minh Hồng Đao trong tay: “Mọi người cảnh giác lên, ai phát hiện điều gì bất thường thì đừng giấu giếm, nếu không ông đây không dám đảm bảo các người có thể sống sót về nhà ôm vợ đâu.” 94.

Lúc này, gã đội trưởng vốn luôn đi sau đội ngũ đột nhiên ghé lại, mặt có vài phần căng thẳng: “Các vị gia, đây...

đây không phải là tà ma trong mộ đấy chứ?

Hay là chúng ta mau rời khỏi đây đi.” Lời vừa dứt, một tiếng nổ dữ dội vang lên trên đỉnh đầu.

Bất ngờ không kịp phòng bị, mọi người trong mộ đạo bị tiếng động này làm cho loạng choạng.

Đá vụn và bụi đất rơi xuống ào ào, trong nháy mắt bao trùm không khí, khiến người ta gần như nghẹt thở.

Vãi cả chưởng!

Tình hình gì đây?

Ngô Mặc bị sặc ho sù sụ, một tay ra sức xua tan bụi đất trước mặt, một tay gào lớn: “Đừng có đứng ngây ra đó nữa, mau chạy về phía trước đi.” Mọi người lần lượt lao về phía sâu trong mộ đạo.

Tiếng nổ trên đỉnh đầu vẫn tiếp tục, mỗi tiếng đều làm người ta kinh hồn bạt vía, đá vụn không ngừng rơi từ trên nóc mộ, đập xuống đất phát ra tiếng động trầm đục.

Lúc này, ai cũng hận không thể mọc thêm mấy cái chân.

Không có người mình quan tâm, Ngô Mặc cũng chẳng có tâm trạng lo cho sống chết của người khác.

Cắm đầu cắm cổ chạy, đến quay đầu lại cũng lười.

Trương Hải Khách theo sát phía sau.

Hai người đuổi nhau, sợ chậm một bước là bị tử thần tóm lấy quần.

Trương Nhật Sơn tuy mặt mày bình tĩnh, nhưng trong lòng kinh ngạc liên hồi.

Vụ nổ hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ông.

Mùi hôi thối và bụi đất hòa quyện vào nhau, khiến người ta gần như không thở nổi.

Nhưng tiếng nổ và tiếng đá rơi không ngừng phía sau như Diêm Vương đòi mạng, mọi người ngoài việc tiếp tục chạy trốn thì không dám dừng lại.

Không biết đã chạy bao lâu, phía trước đột nhiên xuất hiện một ngã ba.

Hai con đường mộ trông y hệt nhau, sâu thẳm và tăm tối, khiến người ta khó lựa chọn.

Ngô Mặc phanh gấp dừng lại.

Bất ngờ không kịp phòng bị, Trương Hải Khách đâm thẳng vào lưng Ngô Mặc, ôm mũi kêu lên một tiếng: “Này tên ngốc, cậu đứng như bức tường chắn hết đường rồi, ít nhất cũng phải báo một tiếng chứ.” “Mặc thiếu, có chuyện gì vậy?” La Tước người không cao, nhưng thân hình nhanh nhẹn, trong mộ đạo luồn lách trái phải lại còn thuận tiện hơn Ngô Mặc vài phần.

“Có ngã rẽ, chọn cái nào?” Ngô Mặc nghiêng người, để người phía sau tiện quan sát.

Trương Nhật Sơn lao tới, tay phải đặt lên mép mộ đạo bên trái xoa qua xoa lại vài lần, ngay sau đó lại xoa bên phải một hồi.

Thần sắc trên mặt biến đổi khó lường.

“Đi bên này.” Trương Nhật Sơn đột nhiên chỉ vào mộ đạo bên phải nói.

Hành động kỳ quái như vậy, khiến Trương Hải Khách phải liếc nhìn thêm vài lần.

Thời gian gấp gáp, không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Lời Trương Nhật Sơn vừa dứt, Ngô Mặc và Trương Hải Khách như hai con chuột, “vèo” một tiếng chui vào trong.

Trộm mộ?

Cái cần chính là tốc độ và đầu óc.

Cứ như cái chày gỗ, người ta đẩy một cái mới đi một bước, thì sớm nghỉ việc này về nhà bú sữa mẹ đi.

Cũng không rõ phía trên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Dư chấn của vụ nổ vẫn còn tiếp tục.

La Tước và gã đội trưởng chân trước vừa vào huyệt động, chân sau một tảng đá lớn đã lặng lẽ rơi từ trên xuống.

Người làm đi cuối cùng không kịp né.

Đến một tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, người đã biến thành bánh thịt.

Gã đội trưởng quay đầu lại vừa hay nhìn thấy cảnh này, mồ hôi từ đũng quần "bịch" một tiếng chảy ra.

Tảng đá lớn chặn kín cửa động.

Bây giờ đám người này ngoài việc tiếp tục xông về phía trước, không còn đường lui.

Chương 1473

Lại chạy về phía trước một đoạn nữa.

Mãi đến khi chấn động hoàn toàn biến mất mới dừng bước.

Ngô Mặc đấm một quyền vào vách tường: “Mẹ kiếp, động tĩnh kiểu này mà là do chủ mộ làm trò quỷ à?” “Ông đây mà tin thì các người đều là heo hết.” Hả?

Trương Hải Khách mặt đầy ngơ ngác.

Liên quan gì đến lão tử?

Lão tử cũng là người bị hại mà?

“Hội trưởng?” La Tước quay đầu nhìn Trương Nhật Sơn, đôi mắt to tròn đầy nghi hoặc.

Ai cũng không phải kẻ ngốc.

Rõ ràng là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, bị người ta gài bẫy rồi.

“Thông tin anh ra ngoài còn ai biết nữa?” Ngô Mặc lạnh mặt chất vấn Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn nhíu chặt mày, thần sắc ngưng trọng, ông từ từ mở miệng: “Chuyện này là do tôi sơ suất, tôi sẽ bù đắp cho cậu.” “Khốn.” Ngô Mặc không thèm nể mặt, giơ ngón giữa lên: “Bớt vẽ vời hão huyền cho ông đây, mẹ nó cứ sống sót đã rồi hẵng nói.” Trương Nhật Sơn nhìn sâu vào mắt Ngô Mặc, không giải thích thêm nữa.

Một đám người chạy thục mạng mệt muốn chết.

Để không xảy ra vấn đề sau này, phải nhanh chóng hồi phục thể lực.

Vừa ngồi xuống, Ngô Mặc đã cảm thấy sau lưng bị cấn một cái.

Quay lại sờ thử.

Một vật nhô ra đang chĩa thẳng vào thắt lưng.

Xuống mộ tối kỵ nhất là táy máy tay chân.

Ngô Mặc sợ chạm phải cơ quan, từ từ đứng dậy nhanh chóng quay đầu lại nhìn.

Dưới ánh đèn pin, một vật thể to bằng quả trứng gà xuất hiện trước mắt.

Bề mặt nhẵn bóng, toàn thân trong suốt, bên trong lờ mờ có thứ gì đó.

Ồ?

Bảo bối à?

Ngô Mặc áp sát quan sát kỹ, phát hiện bên trong lại là một con bọ cánh cứng màu đen.

Hổ phách thiên nhiên?

“Tên ngốc, xem gì đấy?” Giọng Trương Hải Khách cắt ngang dòng suy nghĩ của Ngô Mặc.

“Trong này có một con bọ.” Ngô Mặc xua tay: “Không có gì, tôi xem cho biết thôi.” Lời vừa dứt, lớp vỏ bên ngoài xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Tim Ngô Mặc “thịch” một tiếng.

Mẹ ơi, mẹ kiếp sắp có chuyện rồi?

Cậu nhanh chóng lùi lại vài bước, nhưng vết nứt lại lan ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trương Hải Khách cũng nhận ra có điều không ổn, sắc mặt đột biến: “Mau chạy, thứ này sắp có chuyện rồi!” Hai người đặc biệt lanh lẹ, ném lại một câu rồi cắm đầu chạy.

“Ê.” Nhìn bóng lưng hai người dần biến mất, gã đội trưởng và mấy người làm gần như đứng hình.

Trương Hải Khôn cảm thấy không ổn.

Một cú cá chép bật dậy từ trên đất, theo sát phía sau chạy như điên.

Vẫn là Trương Nhật Sơn có trách nhiệm, đưa tay kéo La Tước, quát khẽ một tiếng: “Đi.” Nhưng đã không kịp nữa.

“Bụp” một tiếng, lớp vỏ bên ngoài vỡ tan tành, một luồng khói đen lập tức lan ra.

Biến cố đột ngột khiến người ta không kịp trở tay.

Trong làn khói đen, một bóng đen đột nhiên lao ra, tốc độ nhanh như chớp.

Một người làm trẻ tuổi phản ứng không kịp.

Bị bóng đen đâm văng ra ngoài, ngã sõng soài trên đất, miệng rên rỉ đau đớn.

Ngực đau rát, như bị búa tạ đập vào: “Cứu... mạng!” Người làm phát ra tiếng cầu cứu.

Giọng nói yếu ớt, nghe như giây tiếp theo sẽ tắt thở.

Bóng đen dường như đặc biệt có hứng thú với hắn, lại một lần nữa lao về phía trán hắn.

Không hề khoa trương, lực đạo này đủ để xiên hắn như xiên kẹo hồ lô.

Ngay tại thời khắc nguy hiểm đó, một lưỡi đao xuất hiện chắn trước mặt hắn.

Người làm sợ đến tè ra quần, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn lên trên, một lúc lâu sau mới nặn ra hai chữ: “Cảm, ơn.” “Cút mau.” Ngô Mặc mắng một câu, cổ tay lật một cái, dùng mặt đao đánh bay bóng đen.

Lúc này, Ngô Mặc mới chú ý đến cái gọi là bóng đen chính là con bọ cánh cứng màu đen trong hổ phách.

Cũng không biết gã này có phải đã ăn cám tăng trọng không, chỉ trong vài hơi thở mà thân hình đã phình to gấp mấy lần.

Cơ thể nhỏ bé ban đầu giờ đã to bằng cái chậu rửa mặt, lớp vỏ ngoài lấp lánh ánh sáng kỳ dị.

Người làm vừa lăn vừa bò trốn vào một góc, mặt đầy cảm kích nhìn Ngô Mặc.

Nào biết trong lòng Ngô Mặc cũng rất uất ức và phiền muộn.

Cậu và Trương Hải Khách chạy nhanh như thỏ, chỉ là chạy chưa được hai bước đã đâm vào bức tường đá phía trước.

May mà phanh kịp.

Nếu không sống mũi cao của Ngô Mặc đã bị đâm bẹp dí.

Hy vọng chạy thoát tan vỡ, chỉ đành quay lại tìm lối ra mới.

Vừa hay gặp phải cảnh này.

Chuyện tiện tay làm, Ngô Mặc cũng không đặc biệt keo kiệt, lúc này mới ra tay cứu người làm suýt chết kia.

Bọ cánh cứng bị đánh có chút choáng váng.

Nó bay lượn một vòng trên không, lại một lần nữa lao về phía Trương Nhật Sơn, móng vuốt sắc bén dưới ánh sáng lóe lên những tia sáng lạnh lẽo.

Trương Nhật Sơn phản ứng không chậm, nghiêng người né được đòn tấn công này, quay lại vung đao chém xuống.

Kết quả là lớp vỏ của con bọ xui xẻo này quá cứng, đao chém lên chỉ để lại một vết xước nông.

“Vo ve...!” Đột nhiên, phía sau truyền đến tiếng cánh đập.

Ngô Mặc ngạc nhiên quay lại nhìn.

Chỉ thấy một người làm trung niên ngửa đầu nằm trên đất, không biết từ đâu xuất hiện một con bọ cánh cứng khác đang bay vòng quanh ông ta.

Máu từ cổ người làm không ngừng chảy ra.

Con bọ bay một hồi rồi đậu lên trên bắt đầu hút máu.

Vãi!

Ngô Mặc sắc mặt biến đổi, gào lớn: “Tất cả cẩn thận, thứ này hút máu người, tuyệt đối đừng để nó cắn phải.” “Sao lại thành hai con rồi?” Trương Hải Khách nhanh chóng tìm kiếm xung quanh, kinh ngạc phát hiện trên vách tường không xa dày đặc toàn là những cái kén trong suốt này.

Một hai con đã khó đối phó thế này.

Nếu tất cả đều xuất hiện thì sao?

Chương 1474

Nghĩ thôi cũng thấy da đầu tê dại.

May mà tại hiện trường có mấy người nhà họ Trương đã sống hơn trăm năm, đối với việc tìm cơ quan gần như là dễ như trở bàn tay.

Trương Nhật Sơn hít sâu một hơi, ánh mắt sắc bén lướt qua các bức tường xung quanh.

Ngón tay ông khẽ chạm vào vách đá, dựa vào kinh nghiệm tích lũy nhiều năm và sự quen thuộc với cơ quan trong mộ cổ, cố gắng tìm ra bí mật ẩn giấu trong đó.

Ngô Mặc như đang chơi bóng chày, đánh bay một con bọ, ba bước làm hai lao đến bức tường đối diện Trương Nhật Sơn.

Cầu người không bằng cầu mình.

Mình cũng không phải đồ ăn hại, không thể để đám người nhà họ Trương này vượt mặt được.

Ngay lúc Ngô Mặc đang bận rộn tìm kiếm cơ quan, Ngô Nhị Bạch đã gọi Hắc Nhãn Kính vào thư phòng bằng một cuộc điện thoại.

“Ngô Nhị gia, ngài tìm tôi có việc gì?” Hắc Nhãn Kính ngồi nghiêng trên ghế, vắt chéo chân, ra vẻ ta đây.

Ngô Nhị Bạch lười đấu võ mồm với hắn, đi thẳng vào vấn đề: “Hắc gia, tôi đang có một mối cần xử lý, không biết anh có nhận đơn không?” “Ồ?” Hắc Nhãn Kính lấy một điếu thuốc ra châm lửa, hút một hơi rồi cười tủm tỉm hỏi: “Việc gì?

Giá bao nhiêu?” Tục ngữ có câu, anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng.

Dù Ngô Nhị Bạch là chú ruột của Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính cũng chẳng có ý định làm không công.

“Giết người.” Ngô Nhị Bạch bình tĩnh nhìn Hắc Nhãn Kính, thản nhiên nói.

Bàn tay đang cầm thuốc của Hắc Nhãn Kính khựng lại, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười cà lơ phất phơ: “Nhị gia, ngài không giống đang nói đùa đâu, giết ai cơ?

Chuyện này không đơn giản, xã hội pháp trị đấy, giá cả phải tương xứng với rủi ro chứ.” “Giá cả dễ nói chuyện.” Ngô Nhị Bạch đan hai tay vào nhau đặt trên bàn, khẽ cười: “Một tên phản bội đã trộm một tấm bản đồ.

Sống chết của hắn tôi không quan tâm lắm, tôi cần các anh xác nhận vị trí trên bản đồ, sau đó tôi sẽ tự mình dẫn người qua.” Hắc Nhãn Kính nhướng mày: “Sao Nhị gia lại tìm tôi?

Ách Ba Trương cũng đang ở phủ, sao không tìm cậu ta?” “Ha ha.” Ngô Nhị Bạch bật ra một tiếng cười khẽ đầy ẩn ý.

Ngay lúc Hắc Nhãn Kính nghĩ rằng ông sẽ không giải thích, một câu nói cực kỳ xoáy tim được thốt ra từ miệng Ngô Nhị Bạch: “Chắc thằng nhóc thối kia cũng từng nói với anh rồi, giá của anh và Ách Ba Trương không giống nhau lắm.” Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính cứng đờ.

Ngô Nhị Bạch chuyển chủ đề: “Yên tâm đi, bên Ách Ba Trương tôi đã trao đổi xong rồi, chỉ cần bên anh đồng ý, hai người có thể xuất phát bất cứ lúc nào.” Khóe miệng Hắc Nhãn Kính giật giật hai cái.

Hắn bỗng cảm thấy Ngô Nhị Bạch trước mặt có chút khác biệt so với vị Ngô Nhị gia sát phạt quyết đoán năm xưa.

Nếu phải nói thì… có vẻ hoạt bát hơn?

Chả trách tính cách của Tiểu Mặc lại tưng tửng như vậy, rất có thể là di truyền từ Ngô Nhị Bạch.

Ngay sau đó, Hắc Nhãn Kính lại nghĩ đến một chuyện, nghi hoặc nhìn về phía Ngô Nhị Bạch: “Nhị gia, bên Ách Ba…” Lời chưa nói hết nhưng ai cần hiểu đều đã hiểu.

Từ lúc Văn Thành công chúa và Bạch Mã đến nhà cũ họ Ngô, Ngô Tà đã kể lại cặn kẽ tình hình cho Ngô Nhị Bạch.

Đương nhiên, với tính cách của Ngô Tà thì thích che giấu.

Nhưng Ngô Mặc lại không đồng tình với suy nghĩ của anh trai, cho rằng người đã đến nhà rồi, chuyện của Lão Trương căn bản không thể giấu nổi con cáo già là chú Hai.

Thay vì lén lút mệt óc, chi bằng nói tuột ra hết cho nhẹ lòng.

Điều Hắc Nhãn Kính thắc mắc là Trương Khởi Linh lại chịu nhận nhiệm vụ sao?

Theo như hắn hiểu về Trương Khởi Linh, cậu ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ việc canh giữ cánh cửa nát đó.

Sao bây giờ lại…?

“Ừ, yên tâm đi, cậu ta đồng ý rồi.” Ngô Nhị Bạch không muốn nói nhiều, nhưng sâu trong ánh mắt lại thoáng qua một tia cười.

Thật ra, ông cũng không nghĩ Trương Khởi Linh sẽ đồng ý.

Chỉ là lúc gặp ở vườn hoa, ông tiện miệng hỏi một câu, thậm chí còn chưa nói là công việc gì, giá cả bao nhiêu.

Vị Bắc Ách ít nói kia không nói hai lời liền đồng ý ngay.

Ngô Nhị Bạch đầy nghi hoặc, định nói thêm vài câu thì Bạch Mã ở bên cạnh bưng một cái chậu lớn đi tới, vẻ mặt hiền từ gọi: “Quan nhi, mau lại đây nếm thử canh.” Trong nháy mắt, Ngô Nhị Bạch đã hoàn toàn hiểu được Trương Khởi Linh.

Dù có hiếu đến mấy cũng không chịu nổi việc uống canh tình thương kiểu này.

Cái chậu đó không hề khoa trương, còn to hơn cả chậu rửa mặt cỡ lớn nhất một vòng, thật không biết Bạch Mã lôi nó ra từ đâu.

Đêm đó, Trương Khởi Linh đã đặc biệt tìm Ngô Nhị Bạch, giọng điệu kiên quyết nhận nhiệm vụ. 95.

Hắc Nhãn Kính suy nghĩ một lát, cười đáp: “Được thôi Nhị gia, đã Ách Ba đã đồng ý rồi thì tôi cũng không có ý kiến gì, nhưng về mặt giá cả, chúng ta có nên thảo luận lại một chút không?” Ngô Nhị Bạch giơ ra hai ngón tay: “Hai trăm vạn, trả trước một nửa tiền cọc.” Hắc Nhãn Kính lắc đầu, giơ ra ba ngón tay: “Ba trăm vạn, hai phần ba tiền cọc.” “Được.” Ngô Nhị Bạch sảng khoái đồng ý.

Hắc Nhãn Kính: “…” Sảng khoái quá vậy?

Biết thế đã đòi thêm một trăm vạn, sau này còn có thể mua chút đồ chơi cho tiểu tổ tông.

Con ngươi đảo một vòng, hắn nghĩ ra một lý do để tăng giá.

Hắn búng tàn thuốc, cười nói: “Nhị gia, vừa rồi chúng ta nói về tiền xác định vị trí bản đồ, còn tiền tìm người, chúng ta có nên bàn bạc một chút không?” “Ồ, Hắc gia định nâng giá tại chỗ à?” Hắc Nhãn Kính xòe hai tay, ra vẻ khó xử: “Nhị gia, ngài hiểu lầm rồi, ngài cũng biết việc tìm người không dễ làm.

Người mà ở Dư Hàng thì còn đỡ, lỡ như chạy đến nơi khỉ ho cò gáy thì tìm cũng khó.” “Phí đi lại, phí xe cộ, ăn ở đều là tiền.” Nói đến đây, hắn còn lộn túi quần ra: “Ngài xem, túi tôi còn sạch hơn cả mặt, ngài không thể mong tôi dựa vào hai chân để tìm người được chứ?” Có lẽ bị Ngô Mặc lây nhiễm, hoặc là Ngô Nhị Bạch thật sự không ưa

Hắc Nhãn Kính, một câu nói đã dập tắt ý định của hắn: “Yên tâm đi, người của tôi đã nắm được vị trí hiện tại của hắn, lát nữa sẽ giao cho anh.

Hắc gia có thể đề xuất trang bị cần thiết, tôi sẽ cho người chuẩn bị trong một hai ngày tới.” Thôi, hết cửa rồi.

Hắc Nhãn Kính nhún vai: “Được thôi, vậy tôi về trước đây.

À đúng rồi, Nhị gia, bên Ngô Tà có cần…” Ngô Nhị Bạch im lặng một lúc lâu, khẽ thở dài: “Thôi, không cần che giấu, cứ để nó đi.” Trải qua bao sóng gió, Ngô Nhị Bạch xem như đã nghĩ thông suốt.

Ngăn không bằng khơi.

Hai đứa cháu trai này đều không phải loại người hiền lành, đứa nào đứa nấy cũng như Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung.

Muốn nhốt chúng trong nhà ư?

Ha ha.

Ngô Nhị Bạch hoàn toàn có thể tưởng tượng, với cái nết chó của hai đứa nó, ngói trên nhà cũ cũng bị chúng lật tung mất.

“Được ạ, Nhị gia đã tính toán trong lòng là tốt rồi.” Hắc Nhãn Kính đẩy cửa rời khỏi phòng sách.

Hắn vừa đi khỏi, Nhị Kinh đã bước vào, nhỏ giọng nói: “Nhị gia, Đại thiếu gia có đi theo không ạ?” “Còn phải đoán à?

Thằng ranh con đó chắc chắn sẽ đi theo.” Ngô Nhị Bạch hừ lạnh một tiếng: “Cậu tự mình sắp xếp người, nhất định phải bảo vệ an toàn cho nó.” Ngô Nhị Bạch suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Báo cho bên chú Ba một tiếng, bảo ông ấy để ý động tĩnh, nếu có thể điều người thì cho Phan Tử qua một chuyến.” “Vâng, Nhị gia.” Hai người thảo luận trong phòng sách một lúc lâu.

Hắc Nhãn Kính vừa đi đến giữa sân thì đụng phải Ngô Tà đang đi tới.

Ngô Tà liếc nhìn hướng Hắc Nhãn Kính đi tới, có chút tò mò hỏi: "Chú Hai tìm anh à?" "Ừ." Hắc Nhãn Kính gật đầu.

Ngô Tà vốn định chào một tiếng rồi đi, bỗng cảm thấy có gì đó không ổn.

Sao Hắc Nhãn Kính hôm nay lại có vẻ trầm mặc ít nói thế này?

Tục ngữ nói, sự việc bất thường ắt có yêu ma.

Tên này không phải đang âm thầm làm chuyện thất đức gì đó chứ?

Không được, mình phải dò hỏi một chút.

Lúc em trai đi đã dặn đi dặn lại, nhất định phải để ý động tĩnh của hai lão già này.

Mình không thể để người ta lỉnh đi ngay dưới mí mắt được.

Nghĩ đến bộ dạng khó chơi của Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà quyết định đi thẳng vào vấn đề, lôi cả ông Phật lớn là em trai mình ra: "Tên mù chết tiệt, có phải anh lại nhận việc ở chỗ chú Hai tôi không?" "Yo, Tiểu Thiên Chân, quản cũng rộng ghê nhỉ." Hắc Nhãn Kính nhướng mày: "Ông đây có nhận thì cậu làm gì được nào?" Ngô Tà cười một cách kỳ quặc, lấy điện thoại từ trong túi ra: "Tôi đương nhiên không làm gì được anh, nhưng…" Hắn huơ huơ điện thoại trước mặt Hắc Nhãn Kính, cười khà khà: "Tôi có thể báo cho Tiểu Mặc một tiếng, lỡ như có người lén lút nhận việc lại nhắm vào nó thì phải làm sao?

Vẫn là phải chuẩn bị trước để không bị lừa." Hắc Nhãn Kính không nói gì, chỉ nheo mắt nhìn chằm chằm Ngô Tà.

Bỗng nhiên, khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười, vẫy tay với Ngô Tà: "Đại đồ đệ, lại đây nào, hai thầy trò mình có bí mật gì đâu?

Chẳng phải cậu muốn biết chuyện gì sao?

Sư phụ nói cho cậu là được chứ gì.” “Ồ?” Ngô Tà cảnh giác nhìn Hắc Nhãn Kính: “Anh không phải định lừa tôi qua để giật điện thoại đấy chứ?” Quen biết nhau bao năm, ai mà không hiểu ai?

Chương 1475

Quả nhiên, thấy Ngô Tà không mắc bẫy, Hắc Nhãn Kính liền lao lên đá một cước với tốc độ nhanh như chớp.

“Mẹ kiếp, mày chơi lén.” Ngô Tà ăn một cước, bò dậy rồi quay đầu bỏ chạy.

Hai thầy trò so tài trong sân nửa ngày trời.

Mãi đến khi Trương Khởi Linh vì muốn trốn tránh tình mẫu tử mà bước ra khỏi phòng thì mới kết thúc hoàn toàn.

Ba người đến phòng sách của Ngô Tà.

Ngô Tà rót trà cho hai người, ngồi ở ghế chủ vị, cầm tách trà nghi hoặc nhìn Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca, anh tìm tôi có việc gì à?” “Ừ!” Trương Khởi Linh gật đầu.

Sau đó, Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính trợn tròn mắt nhìn Trương Khởi Linh chờ câu tiếp theo.

Một phút, hai phút, năm phút.

Mắt Ngô Tà đã hơi mỏi, Trương Khởi Linh cuối cùng cũng mở miệng: “Tôi phải đi rồi.” Bốn chữ đơn giản suýt chút nữa làm Ngô Tà tức nổ phổi, hắn đứng phắt dậy khỏi ghế: “Cái gì?

Anh phải đi?

Đi đâu?

Bao lâu?

Khi nào về?” Ngô Tà hỏi rất hàm súc, chỉ thiếu điều chỉ vào mũi Trương Khởi Linh hỏi có phải anh lại đi canh cái cửa nát đó không?

Mất bao công sức gọi Bạch Mã và Văn Thành công chúa đến, chẳng phải là để ngăn cản hành vi của anh sao?

Nếu Tiểu Ca vẫn tiếp tục kiên trì, chẳng lẽ cuối cùng mình thật sự phải báo cảnh sát bắt anh ta lại?

Trời đất ơi.

Nghĩ thôi đã thấy điên rồ.

Hắc Nhãn Kính nhìn Trương Khởi Linh, dường như đoán được cậu ta muốn nói gì.

Nhưng hắn đâu có nhiều chuyện.

Hắn dựa vào sofa, vắt chéo chân xem kịch vui, dù sao cơ hội Ách Ba nói nhiều cũng rất hiếm.

Trương Khởi Linh đắn đo một lúc lâu, chậm rãi mở miệng: "Làm việc." Dường như cũng biết lời mình nói quá ngắn gọn, Trương Khởi Linh dừng một chút rồi bổ sung: "Ngô Tà, phiền cậu giúp tôi chăm sóc họ." Vẻ mặt Ngô Tà trở nên nghiêm túc.

Nghe lời Trương Khởi Linh nói, trong đầu hắn hiện ra một khung cảnh: Tiểu Ca sắp đi hoàn thành đại sự sinh tử, đang trăn trối lúc lâm chung.

"Tiểu Ca, anh…" Ngô Tà mặt đỏ bừng.

Trương Khởi Linh bình tĩnh nhìn hắn, thản nhiên nói: "Không canh cửa." Hả?

Ngô Tà ngơ ngác.

Không canh cửa?

Vậy anh đứng đây lừa tình tôi làm cái quái gì?

"Được rồi đồ đệ ngốc, cậu đừng ép Ách Ba nói nữa." Hắc Nhãn Kính lười lãng phí thời gian, ngậm điếu thuốc nói: "Tôi và Ách Ba nhận việc của chú Hai cậu, ngày kia sẽ rời Dư Hàng, ý của cậu ta chắc là hy vọng cậu thay cậu ta chăm sóc hai vị trưởng bối.” “Việc gì?” Quả nhiên không ngoài dự đoán của Ngô Nhị Bạch, Ngô Tà lập tức hứng thú.

Hắc Nhãn Kính kể lại đơn giản một lượt.

Ngô Tà suy đi nghĩ lại lời của Hắc Nhãn Kính, luôn cảm thấy trong đó dường như còn che giấu chuyện gì đó.

Hắn không lập tức đồng ý với Trương Khởi Linh.

Sau khi tiễn hai người rời khỏi phòng, hắn quay người đi về phía phòng sách của Ngô Nhị Bạch.

Ngô Nhị Bạch đã sớm đoán được chuyện này sẽ xảy ra, vì vậy không rời khỏi nhà cũ họ Ngô mà ở lại phòng sách làm việc.

Khi Ngô Tà đẩy cửa bước vào, Ngô Nhị Bạch vừa đặt cuốn sách trong tay xuống.

Phải nói rằng, sự áp chế huyết thống đúng là có tồn tại.

Mỗi lần Ngô Tà gặp chú Hai, bắp chân đều có chút co giật.

Dù không làm gì cả, cũng sẽ sinh ra phản ứng theo thói quen.

So với lúc lừa chú Ba thì sự tự tin rõ ràng là một trời một vực.

Hắn gượng gạo nặn ra một nụ cười, cố gắng học theo thái độ mặt dày của Ngô Mặc, vẫy vẫy móng vuốt và nói một tiếng: “Hey!” “Móng vuốt ngứa rồi à?” Ngô Nhị Bạch cười như không cười nhìn Ngô Tà: “Có phải muốn chú đánh cho một trận không?

Vừa hay em trai cháu không có ở nhà, chú lâu rồi chưa hoạt động tay chân.” Ngô Tà lập tức đứng thẳng người, không dám lộn xộn: “Không… không cần đâu chú Hai.” “Nói đi, tìm chú có chuyện gì?” Ngô Nhị Bạch tiện tay cầm lấy một tập tài liệu khác.

“Chú Hai, chuyện này…” Ngô Tà tiến lên vài bước, bắt đầu nói chuyện chi tiết với Ngô Nhị Bạch.

Cụ thể họ đã nói gì thì không rõ.

Chỉ biết sáng sớm hôm sau, Ngô Tà đã thu dọn ba lô, chuẩn bị sẵn sàng lên đường bất cứ lúc nào.

Theo thông tin Nhị Kinh nắm được, gã cuỗm đi bản đồ đã trốn sang Việt Nam.

Để ngăn hắn bán bản đồ, phải nhanh chóng tìm được người.

“Đại thiếu gia, đây là giấy tờ tùy thân của ba người.” Nhị Kinh đưa giấy tờ và vé máy bay cho Ngô Tà, dặn dò: “Từ Dư Hàng không có chuyến bay thẳng đến Việt Nam, phải quá cảnh ở Tây Bắc.

Nhị gia đã liên lạc với Phong thiếu, sau khi đến Tây Bắc cậu ấy sẽ liên lạc với mọi người.” “Được, tôi biết rồi.” Ngô Tà gật đầu, chuyện này Ngô Nhị Bạch đã trao đổi với hắn từ trước.

Nghe thấy tên Lâm Phong, Hắc Nhãn Kính hơi nhíu mày.

Không phải là còn thù địch với Lâm Phong, chỉ là nghĩ đến chuyện của Ngô Mặc.

Tiểu tổ tông nhà mình rốt cuộc đang làm gì?

Với tâm trạng hoài nghi, ba người mang theo Khẩm Kiên và Bạch Xà đến sân bay.

Phải nói, đúng là có tiền sai khiến được cả ma quỷ.

Ngô Nhị Bạch ra tay, thân phận của Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh không có chút vấn đề nào.

Họ yên ổn lên máy bay.

Vài giờ sau, máy bay hạ cánh an toàn tại sân bay Tây Bắc.

Lâm Phong đã sớm dẫn Lưu Tang đợi sẵn ở sân bay.

Dù sao đi nữa, nể mặt bà nội, hắn cũng phải gọi Ngô Tà một tiếng anh.

Nếu không phải là hai vị này tới, chỉ cần tìm một tay chân nào đó đến đón là được rồi.

Hắn không có chút kính nể nào với Nam Hạt Bắc Ách, chỉ xem như bạn bè bình thường.

Thấy mấy người từ trong sân bay đi ra, Lâm Phong giơ tay gọi: "Thiên Chân, bên này." Ngô Tà nở nụ cười, bước nhanh tới ôm chầm lấy Lâm Phong: "Phong tử, lâu rồi không gặp, dạo này thế nào?" "Vẫn ổn." Lâm Phong lại cười với Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính: "Đi, về rồi tối nay tôi làm tiệc đón gió tẩy trần cho mọi người." Lưu Tang rất lịch sự chào hỏi từng người.

Chỉ là khi nhìn thấy Hắc Nhãn Kính, cậu ta luôn hơi lùi lại nửa bước.

Dù sao bố nuôi cũng không ở bên cạnh, tốt nhất là không nên chọc vào tên này.

"Phong tử, Tiểu Mặc đâu?" Ngô Tà vừa lên xe đã nóng lòng hỏi tung tích của em trai mình.

Cuộc điện thoại không rõ ràng đó khiến hắn như kiến bò chảo, chỉ hận không thể chui qua đường dây điện thoại sang đầu bên kia hóng chuyện.

Nếu không phải sau đó xảy ra chuyện rắn lông đen, với cái tính hóng hớt của Ngô Tà bây giờ, không chừng đã bay thẳng đến Tây Bắc xem náo nhiệt.

Vừa dứt lời, tai Hắc Nhãn Kính đã dựng lên như ra-đa.

Ánh mắt Trương Khởi Linh cũng vô tình liếc về phía Lâm Phong.

“Con trai… khụ, Tiểu Mặc à.” Lâm Phong nói thuận miệng, nhất thời coi Ngô Tà như Lưu Tang và Bảo Cát, nhận ra không ổn liền phanh gấp: “Thằng nhóc đó không có ở nhà, gần đây có chút chuyện khá đau đầu, phải đích thân nó đi xử lý.” Trước khi đi, Ngô Mặc đã đặc biệt thống nhất lời khai với Lâm Phong, chỉ sợ xảy ra tình huống bất ngờ.

Dù sao mấy ông anh của mình cũng không phải dạng vừa.

Nếu thật sự ngửi thấy mùi mà mò theo thì phiền phức lắm.

Chương 1476

“Đi rồi à?” Ngô Tà hơi thất vọng, không cam lòng hỏi thêm một câu: “Đi đâu rồi?

Có xa đây không?” Dường như sợ Lâm Phong hiểu lầm, hắn lại giải thích thêm: “Bà nội biết tôi đến Tây Bắc, đặc biệt dặn tôi trông chừng thằng nhóc thối đó, tiện thể hỏi nó khi nào về nhà cũ ở Dư Hàng.” “Ồ, lát nữa nói sau, bà nội dạo này thế nào?” Nhắc đến bà nội, Lâm Phong lập tức như được tiêm máu gà.

Trong nháy mắt, hắn đã quẳng Ngô Mặc ra sau đầu, miệng không ngừng hỏi thăm tình hình của bà.

Từ mấy giờ dậy đến mấy giờ ngủ.

Một ngày ăn mấy bữa, có ngủ trưa không.

Hắn hỏi một lèo khiến Ngô Tà có chút hoài nghi, rốt cuộc giữa mình và Lâm Phong, ai mới là cháu ruột?

Mãi đến khi xe dừng trong sân, Lâm Phong mới thỏa mãn ngậm miệng lại.

Ngô Tà có chút bất lực lắc đầu xuống xe.

Thông tin về em trai thì không hỏi được gì, còn thông tin về bà nội thì lại bị mình khai ra sạch sẽ.

Nhưng hắn lại càng cảm thấy thân thiết với Lâm Phong hơn.

Thường xuyên giao tiếp với người khác, thật lòng hay giả dối, bây giờ hắn nhìn rõ hơn ai hết.

Đều không phải người ngoài.

Lâm Phong tiện tay phất một cái, Lưu Tang liền ngoan ngoãn dẫn mấy người về phòng của họ để tắm rửa.

Nhân lúc này, Hắc Nhãn Kính túm lấy cổ áo sau của Lưu Tang: "Nhóc con, bố nuôi mày đi khi nào?" Cổ Lưu Tang cứng lại: "Tôi không biết, anh muốn biết thì tự đi mà hỏi." Nói xong, cậu ta ra vẻ bừng tỉnh: "Ồ, tôi biết rồi, chắc chắn là bố nuôi tôi không thèm để ý đến anh." Có lẽ là do khí trường.

Từ lần đầu gặp mặt, Lưu Tang đã ngứa mắt Hắc Nhãn Kính, luôn cảm thấy tên này có ý đồ xấu với bố nuôi mình.

Đặc biệt, cậu ta còn là người nhỏ nhen, căn bản không quên chuyện Hắc Nhãn Kính đã xử mình.

"Nhóc con, mày láo lắm phải không?" Khóe miệng Hắc Nhãn Kính nhếch lên một nụ cười xấu xa, giơ tay lên dọa dẫm: "Không nói?

Tin ông đây lát nữa giúp mày nới lỏng gân cốt không?" "Hừ, tôi mà sợ à?" Lưu Tang cực kỳ có khí phách hừ một tiếng, rồi lập tức đổi giọng: "Dù sao anh mà dám đánh tôi, sau này tôi sẽ mách bố nuôi, để bố nuôi xử anh.

Đừng quên, tôi là con trai duy nhất của bố nuôi tôi đấy." Ngô Tà ở bên cạnh suýt bật cười thành tiếng.

Được.

Thằng nhóc này có tiền đồ.

Biết nắm lấy điểm yếu của đối phương để uy hiếp.

Nhưng mà… sai lầm duy nhất của nó là uy hiếp nhầm người.

Tên kia là kẻ vô liêm sỉ nhất.

Dù có xử lý mày xong, đối mặt với Tiểu Mặc cũng sẽ đổi trắng thay đen.

Ai.

Bác lớn của cháu đây đã từng trải qua rồi.

Quả nhiên.

Giây tiếp theo đã chứng thực suy đoán của Ngô Tà.

“Ái da.” Lưu Tang nhảy cao ba thước, ôm mông quay lại trừng mắt với Hắc Nhãn Kính: “Anh cứ chờ đấy, đợi bố nuôi tôi về, xem tôi mách tội anh thế nào.” “Ồ?

Vậy khi nào bố nuôi mày về?” Hắc Nhãn Kính nhân cơ hội hỏi.

“Làm sao tôi biết?” Đầu óc Lưu Tang không hề đơn giản, nhận ra Hắc Nhãn Kính dường như đang moi tin, cậu ta liền phóng một bước ra xa ba mét: “Anh muốn biết thì tự đi mà hỏi, tôi không nói cho anh đâu.” Nói xong, cậu ta vèo một cái chạy về phía đầu kia hành lang.

Ngô Tà nhìn bóng lưng Lưu Tang, liếc xéo Hắc Nhãn Kính một cái, cười khẩy: “Đúng là người ghét chó chê.” Hắc Nhãn Kính giơ ngón giữa đáp lại.

Trương Khởi Linh lười quan tâm đến những chuyện vớ vẩn này.

Tiếp tục đi về phía trước hai bước, đẩy cánh cửa bên phải ra.

Ngô Mặc đã sớm chuẩn bị phòng cho mấy người trong biệt thự, phong cách trang trí cũng theo sở thích của họ.

Hắn đã đặc biệt dặn dò, đến Địa Long Hội cứ như về nhà, không cần khách sáo.

Lưu Tang chạy lon ton đi tìm Lâm Phong, người chưa đến tiếng đã tới: “Bác cả, bố nuôi rốt cuộc đi đâu rồi ạ?” “Hỏi nhiều làm gì?

Đi chỗ khác chơi đi, tôi đang bận.” Lâm Phong vắt chéo chân đang gọi điện thoại, ngẩng đầu liếc Lưu Tang một cái, phẩy tay bảo cậu ta đừng làm phiền.

“Ồ.” Lưu Tang bĩu môi quay người rời đi, nhưng nội dung trong điện thoại lại truyền rõ vào tai cậu ta.

Hả?

Đấu giá hội?

Bác cả cũng muốn đi?

Lưu Tang nhíu mày, mang theo nghi hoặc rời khỏi phòng.

Tiệc đón gió buổi tối rất long trọng.

Sau vài tuần rượu, Lâm Phong đặt đũa xuống, khẽ cười: "Tôi nói này mấy anh, e là lịch trình sắp tới của mọi người có chút thay đổi." "Ồ?

Ý gì vậy?" Ngô Tà cầm ly rượu, có chút không hiểu.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh dừng động tác, đồng loạt nhìn về phía Lâm Phong.

"Chúng ta chậm một bước rồi." Lâm Phong lấy một điếu thuốc ra đưa cho từng người Ngô Tà, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh, rồi nói: "Theo tin tức mới nhất tôi nhận được, tuần trước thằng nhóc đó đã bán bản đồ cho người khác." "Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã bị một lão Tây mua lại." "Hả?" Ngô Tà ngẩn ra, mày nhíu chặt: "Nói như vậy, chẳng phải chúng ta đi một chuyến công cốc sao?" "Lão Tây?" Hắc Nhãn Kính mân mê ly rượu, cười khinh bỉ: "Lại là một Cầu Đức Khảo nào đó à?" "Cũng không hẳn." Lâm Phong hút một hơi thuốc: "Lão Tây đó là một tay buôn đồ cũ, chuyên thu thập đồ tốt của nước ta, sau đó mang lên đấu giá hội kiếm tiền." Ba người Ngô Tà từ lời kể của Lâm Phong cuối cùng cũng hiểu rõ.

Hóa ra trong thời gian ngắn như vậy, tấm bản đồ đã qua tay mấy lần.

"Đấu giá hội?" Lông mày Ngô Tà nhíu chặt lại thành một cục.

Hắn vẫn còn sợ hãi!

Lần ở khách sạn Tân Nguyệt suýt chút nữa đã hại chết hắn.

Bao nhiêu năm nay không đến buổi đấu giá thứ hai, chủ yếu là vì trong túi không có tiền, lưng không thẳng nổi.

Bây giờ… Ngô Tà liếc nhìn Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh, rồi lại quay đầu nhìn Lâm Phong: “Bên chú Hai ý sao?” Lâm Phong nhướng mày: “Chú Ngô Hai bảo chúng ta đến đấu giá hội, tùy cơ ứng biến.” “Chuyện này…” Ngô Tà có chút do dự, ngừng một lúc lâu mới hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất: “Tiền ai trả?” Đối với hắn, đây là vấn đề quan trọng nhất.

Vài trăm vạn hắn còn miễn cưỡng chống đỡ được, vượt quá con số đó e là chỉ có thể viết giấy nợ cho Tiểu Hoa.

Trông cậy vào hai ông già trăm tuổi bên cạnh ư?

Tiểu Ca còn dễ nói chuyện, chứ tên sư phụ mù chết tiệt nhà mình kia đến một ngón tay cũng sẽ không móc ra.

“Đương nhiên là chú Ngô Hai rồi.” Lâm Phong trả lời đầy tự tin, thậm chí còn nhìn Ngô Tà với ánh mắt nghi ngờ.

Anh bạn này không phải thông minh lắm sao?

Sao lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy?

Tục ngữ nói, anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng.

Nhà họ Ngô giàu như vậy, không lẽ lại moi tiền từ một kẻ nghèo rớt mồng tơi như mình?

Đối với Lâm Phong, tài sản của hắn Ngô Mặc có thể tùy ý tiêu xài.

Lưu Tang thì có thể cho chút tiền tiêu vặt.

Người khác?

Ha ha!

Câu nói này xem như đã cho Ngô Tà một viên thuốc an thần.

Biểu cảm trên mặt hắn như hoa nở mùa xuân tháng ba, thay đổi trong nháy mắt.

Hắn nặng nề tựa lưng vào ghế, thở phào một hơi dài: “Phong tử, không sợ cậu chê cười, tôi đúng là bị ám ảnh bởi đấu giá hội rồi.” “Mấy năm trước ở khách sạn Tân Nguyệt, may mà Tiểu Mặc đến kịp lúc, nếu không nhà cũ họ Ngô cũng bị tôi bồi thường sạch.” Dù đã qua mấy năm, nghĩ lại chuyện xưa Ngô Tà cũng không khỏi có chút sợ hãi.

Chương 1477

Nếu thật sự là mình đốt thiên đăng, e là sau đó cũng bị chú Hai và chú Ba hợp sức đốt thiên đăng mất.

“Ồ?

Tại sao?” Lâm Phong lập tức hứng thú, người rướn về phía trước, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Ngô Tà.

Về chuyện đốt thiên đăng ở khách sạn Tân Nguyệt, Ngô Mặc từng kể qua loa cho Lâm Phong vài câu.

Chỉ là lúc đó cổ họng có vấn đề, chi tiết không kể nhiều.

Hơn nữa sau này quan hệ thân thiết với Doãn Nam Phong, đoạn quá khứ xấu hổ này càng bị hắn ném ra sau đầu.

Dù sao muốn lừa người khác trước tiên phải lừa chính mình.

Trong lòng hắn, kẻ phá hoại khách sạn Tân Nguyệt nhất định là Trương Nhật Sơn, và chỉ có thể là Trương Nhật Sơn.

Bây giờ, một câu nói của Ngô Tà đã khơi dậy sự hứng thú của Lâm Phong.

Hắn rất muốn biết con trai lớn nhà mình lúc mới đến đây rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện thất đức?

Lâm Phong cầm bình rượu rót cho Ngô Tà một ly: “Nào, kể đi, tôi cũng hóng chuyện.” Hắc Nhãn Kính cũng có chút tò mò về chuyện này.

Lúc đó hắn bị một số việc vặt níu chân, không kịp đến khách sạn Tân Nguyệt.

Vì chuyện này mà sau đó bị Ngô Mặc đánh cho một trận.

Rốt cuộc là mình đuối lý.

Đánh thì không đánh lại, chỉ là nhân lúc thằng nhóc thối say rượu, pha thêm chút nước tiểu chó vào rượu của nó.

Ai!

Đúng là một ký ức đẹp.

Sau này có nên tìm cơ hội ôn lại giấc mơ xưa không?

“Heh, lúc đó đúng là bất ngờ liên tiếp.” Ngô Tà nhấp một ngụm rượu, hoàn toàn mở lòng.

Trương Khởi Linh là một trong những người trong cuộc.

Chuyện xảy ra lúc đó cậu đều tham gia từ đầu đến cuối, nên không có nhiều biến động cảm xúc.

Lâm Phong và Hắc Nhãn Kính suýt cười điên.

Phải thất đức đến mức nào mới nghĩ ra nhiều chiêu độc địa như vậy?

Hoắc lão thái thái mà gặp phải nó, đúng là kiếp trước làm nhiều chuyện thất đức nên mới đổ máu chó.

Nói nói cười cười, không khí vô cùng hòa hợp.

Hoàn toàn không ngờ rằng lúc này Ngô Mặc đang ở trong tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Theo những tiếng “phụt” vỡ ra, hết con bọ giáp xác này đến con khác bay ra.

Cũng không biết mấy thứ này hoạt động theo nguyên lý gì, một khi tiếp xúc với không khí liền như uống phải thuốc tăng lực.

Đập vào tường cũng có thể tạo ra một cái hố.

Bây giờ chính là lúc so tốc độ và sức mạnh.

Dao thường đối mặt với loại vỏ cứng này không có tác dụng lớn, cùng lắm chỉ để lại một vệt trắng trên người nó.

Nhưng Minh Hồng Đao thì không nể nang.

Chỉ cần chém trúng người bọ giáp xác, nhất định sẽ để lại bộ phận nào đó.

Nhưng khốn nỗi, thứ này quá nhiều.

Ngô Mặc không ngừng vung đao đến mức tay sắp chuột rút, nhưng càng nhiều bọ giáp xác lại như không sợ chết mà lao lên.

Mồ hôi trên trán không ngừng túa ra.

Hắn tức giận quay đầu hét về phía Trương Nhật Sơn và mấy người đang tìm cơ quan: “Mấy người các người mẹ nó khó đẻ à?

Không tìm được lối ra nữa, mấy đứa mình có thể đi lại lục đạo luân hồi rồi đấy.” Theo tiếng nói vừa dứt, sâu trong vách tường truyền ra một tiếng “két”.

Dù trong tình huống nguy cấp như vậy, Ngô Mặc cũng không nhịn được muốn chửi thầm một câu: có thể có chút sáng tạo được không?

Mỗi lần cơ quan khởi động đều như tiếng nghiến răng, thật là khó nghe chết đi được.

Có lẽ chủ mộ cảm nhận được sự bất mãn của Ngô Mặc.

Trong nháy mắt, một âm thanh kỳ quái lại vang lên.

Âm thanh lúc trầm lúc bổng, lúc lại đứt quãng.

Nếu phải hình dung, có chút giống như người Hàn Quốc thổi sáo sắp đứt hơi.

Một câu thôi: khó nghe.

Âm thanh từ nhỏ đến lớn, cuối cùng như thể đang dùng loa phóng thanh phát ngay bên tai người ta.

Cả mộ đạo đều tràn ngập âm thanh này, lấn át cả tiếng đập cánh của bọ giáp xác.

“Mẹ kiếp, các người nhanh lên, cái âm thanh này khó nghe vãi.” Ngô Mặc bị âm thanh kích thích đến buồn nôn.

Hắn liên tục vung đao chém đứt mấy con bọ giáp xác, nhanh chóng lao đến bên cạnh Trương Nhật Sơn, thở hổn hển hỏi: “Rốt cuộc có tìm được cơ quan không?

Không được thì mau tránh ra, ông đi đối phó bọ giáp xác, tôi tìm đường.” Trương Nhật Sơn mày nhíu chặt, trán đầy mồ hôi li ti, vừa sờ soạng trên vách tường vừa nói: “Đừng hối, sắp tìm được rồi.

Cơ quan này thiết kế rất ẩn khuất, có lẽ có liên quan đến những âm thanh này.” Tay ông không ngừng cử động, mắt cố gắng tìm kiếm mọi manh mối có thể trong mộ đạo tối tăm.

Ngô Mặc quay đầu nhìn lại những con bọ giáp xác dày đặc vẫn đang không ngừng lao tới, lại nghe âm thanh kỳ quái khiến người ta sởn gai ốc, chỉ cảm thấy lòng bực bội.

Hắn chỉ muốn lôi thuốc nổ ra cho nổ sập cái mộ này, tất cả cùng chơi xong là được.

Nghĩ đến đây càng thêm bực bội.

Đúng lúc đó, một con bọ giáp xác không biết sống chết lao về phía hắn.

Trong nháy mắt, toàn bộ lửa giận của Ngô Mặc đều trút lên con bọ giáp xác xui xẻo này.

Chỉ có thằng ngốc mới không biết né.

Con bọ giáp xác vẽ một đường cong trong không trung, vèo một cái né được nhát đao này.

Nó lao thẳng về phía Trương Hải Khách cách đó không xa.

Trương Hải Khách cũng không phải dạng vừa, lôi đồ nghề ra quất mạnh vào lưng con bọ.

Con bọ bị đánh rơi xuống đất.

Trương Hải Khách có chút đắc ý liếc mắt đưa tình với Ngô Mặc: “Đồ ngốc, chiêu này của ông đây thế nào?” “Không…” Ngô Mặc vừa định giơ ngón cái lên, thì thấy con bọ giáp xác ngã dưới đất lại loạng choạng bay lên.

Tức đến mức hắn lập tức đổi thành ngón giữa: “Tốt cái con khỉ, khoe khoang cái gì, mau đánh nó đi.” Chuyện kỳ quái lại xảy ra.

Theo sự thay đổi tần suất của âm thanh, đám bọ giáp xác như nhận được mệnh lệnh, trở nên xếp hàng ngay ngắn.

“Vãi cả nồi!” Ngô Mặc theo bản năng cảm thấy không ổn.

Mọi hành vi bất thường đều báo hiệu tình hình đang trở nên nguy kịch.

Quả nhiên, tình hình giây tiếp theo đã chứng thực suy đoán của hắn.

Chỉ thấy con bọ giáp xác vừa bay lên lại như bị thi triển định thân chú, lơ lửng giữa không trung.

Ngay sau đó, càng nhiều bọ giáp xác bay lại gần, kết hợp với nhau theo một cách sắp xếp kỳ dị.

Không lâu sau, chúng đã hình thành một “quái vật” hình côn trùng khổng lồ, trông vô cùng hung tợn.

Chương 1478

“Thứ của nợ này là cái quái gì vậy!” Trương Hải Khách trợn to mắt, tay nắm chặt con dao, mồ hôi chảy dọc theo chuôi dao.

Ngô Mặc nheo mắt, cắn răng quyết định cho thứ này một đòn ra trò.

Ông đây từng viết: Chỉ có thằng ngu mới đứng im chờ ăn đòn, người thông minh phải ra tay trước.

Ngô Mặc không biết lũ bọ giáp xác này bước tiếp theo sẽ biến thành cái dạng gì.

Hắn chỉ biết nếu không ngăn cái âm thanh chết tiệt này lại, cả người hắn sắp phát điên rồi.

Giờ phút này, hắn vô cùng may mắn vì không dắt theo thằng ranh con Lưu Tang ra ngoài.

Bằng không, sau ông em người câm, có khi hắn lại có thêm một thằng con trai bị điếc.

À đúng rồi, còn có một Kính ca mù nữa.

Hay thật, cả nhà mấy miệng ăn suýt nữa là gom đủ bộ giấy chứng nhận tàn tật.

Ngô Mặc cũng từng nghĩ đến việc dùng sức mạnh tinh thần khống chế lũ bọ giáp xác tự tàn sát lẫn nhau, nhưng số lượng quá lớn sẽ khiến tinh lực của hắn tiêu hao rất nhanh.

Như vậy thì an toàn của hắn phải làm sao?

Trông cậy vào Trương Nhật Sơn và Trương Hải Khách ư?

Ha ha!

Biết người biết mặt không biết lòng.

Hắn không yên tâm giao tính mạng mình cho mấy người này.

Thế thì, chi bằng mọi người cùng nhau mạo hiểm một phen, đến lúc đó ai sống ai chết tự dựa vào bản lĩnh vậy.

Hắn lập tức móc từ trong túi ra một viên thuốc nổ to bằng cúc áo, không nói hai lời liền dán thẳng lên vách đá.

“Thằng ngáo, mày định làm gì?

Đây là thứ gì vậy?” Trương Hải Khách có chút khó hiểu.

Món đồ này gã thật sự chưa từng thấy qua.

Phải nói kiến thức chính là sức mạnh, học tốt toán lý hóa, đi khắp thiên hạ không sợ.

Đương nhiên, đây không phải khen trình độ văn hóa của Ngô Mặc cao, mà là nói kỹ năng của hệ thống đi trước thế giới này.

Kể từ khi nhận nhiệm vụ mới, Ngô Mặc đã tính đến chuyện đơn đả độc đấu sẽ gặp nguy hiểm.

Muốn nâng cao năng lực trong thời gian ngắn, thứ có thể dựa vào cũng chỉ có hệ thống.

Chỉ có điều, hắn làm nũng bán manh cuối cùng lại nhận về sự ghét bỏ và chửi rủa của hệ thống.

Được thôi.

Mềm không được thì nói chuyện giá cả.

Sau đó hệ thống lại lôi ra một đống giấy nợ, cười lạnh bảo Ngô Mặc trả tiền trước rồi hẵng nói chuyện khác.

Tiền?

Ngô Mặc bây giờ cũng có một ít.

Chỉ là trả lại thật sự có chút không nỡ.

Người ta nói con nợ là bố thiên hạ, sao đến lượt mình lại như thằng cháu con thế này?

Nói ngon nói ngọt, vừa lôi kéo tình cảm vừa bàn điều kiện, hắn miễn cưỡng thuyết phục hệ thống cho phép trả thiếu một ít.

Cuối cùng, hắn cực kỳ vô liêm sỉ trả được một phần trăm, mà số tiền đó còn moi từ tài khoản của Lâm Phong.

Hệ thống cũng lười chửi hắn.

Đúng là người không biết xấu hổ thì thiên hạ vô địch.

Sau đó, hắn moi được từ tay hệ thống cách chế tạo thuốc nổ nén.

Thứ này chỉ cần có sách hướng dẫn, dược liệu có thể tìm thấy ở khắp nơi, đơn giản mà hiệu quả.

Hắn liền gửi dược liệu và sách hướng dẫn cho Lâm Phong, nhờ cậu ta chế tạo nhanh giúp mình.

Lúc lên đường, hắn cầm theo hơn trăm viên, tất cả đều ném vào không gian để dự phòng.

Hiệu quả rốt cuộc ra sao?

Thật lòng mà nói hắn cũng không rõ lắm.

Bây giờ chính là lúc kiểm nghiệm thành quả thực nghiệm.

Tới đây nào.

Ông đây không tin.

Nổ tung bức tường này mà không thấy được thứ bên trong sao?

“Tránh ra một bên, đừng nói nhảm.” Ngô Mặc đưa tay đẩy Trương Hải Khách ra, quay đầu hét với Trương Nhật Sơn và La Tước: “Tránh xa vách đá ra một chút, ông đây muốn cho nổ chỗ này.”

“Thuốc nổ?” Sắc mặt Trương Nhật Sơn thay đổi.

Đứa nhỏ này cũng quá hồ đồ rồi, sao dám sử dụng thuốc nổ ở đây?

Trương Nhật Sơn biết rõ tình hình hiện tại không thích hợp để dùng thuốc nổ.

Một khi liều lượng không được kiểm soát chuẩn xác, rất có thể sẽ làm sập đường hầm này, đến lúc đó bọn họ sẽ bị chôn sống ở đây.

“Tiểu Mặc, đừng quậy.” Trong lúc cấp bách, Trương Nhật Sơn vô thức xem mình là trưởng bối, đưa tay định kéo lấy cánh tay Ngô Mặc.

Ngô Mặc trở tay giữ chặt Trương Nhật Sơn, dùng sức quăng về phía sau, “Đừng cản đường, yên tâm tôi biết chừng mực.” Biết chừng mực ư???

Sắc mặt Trương Hải Khách đại biến, trong lòng dấy lên một tia bất an.

Trải qua chuyến đi núi tuyết, gã biết rõ cái gọi là “biết chừng mực” trong lòng Ngô Mặc thường khác với người bình thường.

Nói hơi quá một chút, đó thực sự là nhảy disco ở cửa Quỷ Môn Quan.

Nghĩ đến đây, Trương Hải Khách liền kéo Trương Hải Khôn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì, chân như bôi dầu nhanh chóng lùi xa khỏi Ngô Mặc.

“Ôm đầu ngồi xuống!” Ngô Mặc hét lớn át đi tiếng ồn, ngay sau đó nhấn nút kíp nổ.

BÙM!

Theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, cả đường hầm rung chuyển dữ dội, như thể đột nhiên gặp phải trận động đất cấp mười.

Khói đặc cuồn cuộn trong nháy mắt bao trùm, sặc đến nỗi người ta không thở nổi.

Đá vụn và bụi đất trên vách đá rơi xuống ào ào như mưa, cứ như không cần tiền mà đập hết vào mặt và người mấy người họ.

“Khụ khụ.” Trương Hải Khách bị khói đặc sặc đến chảy cả nước mắt.

Gã vừa ho sù sụ, vừa vung vẩy hai tay trong làn khói mù mịt, cố gắng nhìn rõ tình hình xung quanh.

Mẹ kiếp.

Biết ngay cái thằng ôn con này không đáng tin mà, sớm biết thế nói gì cũng không đi làm việc cùng nó.

Đường hầm vốn đã tối om, bây giờ tình hình càng thảm không nỡ nhìn.

Rất có thể đối mặt nhau mà còn không biết đối diện là người hay là một thằng khốn.

Thân hình Trương Nhật Sơn không vững, lảo đảo mấy bước mới miễn cưỡng đứng lại được, đưa tay lau đi vệt máu rỉ ra ở khóe miệng do va chạm.

Dù vậy, trên mặt vẫn hiện lên vẻ lo lắng.

Cháu trai ruột của Ngũ gia chó.

Chương 1479

Nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Mình chết xuống dưới cũng không có mặt mũi nào gặp lại bạn cũ.

“Tiểu... khụ khụ khụ, Tiểu Mặc.” Trương Nhật Sơn ho mấy tiếng, cố sức gọi người, căng mắt tìm kiếm bóng dáng Ngô Mặc trong đường hầm.

Ông ta nhìn thẳng về phía trước, hoàn toàn không để ý đến tình hình trong góc.

Lúc này, Ngô Mặc đang ngồi xổm ở góc phía tây nam, vị trí này là nơi an toàn nhất mà hắn đã tính toán trước khi kích nổ.

Phải biết rằng, người chơi thuốc nổ mà đến cái này cũng không rành thì e là không có cơ hội châm ngòi lần thứ hai.

Sóng xung kích của vụ nổ khiến tai hắn ù đi.

Nhưng bâyora hơi đâu mà để ý đến những thứ này?

Trong lòng chỉ mong sau khi vách đá được nổ tung sẽ có chuyển biến tốt đẹp.

Tuy nhiên, khi hắn cố gắng trợn to mắt nhìn rõ tình hình phía trước, hai chữ chửi thề bất giác buột ra khỏi miệng: “Vãi chưởng, bên trong này là cái thứ quái quỷ gì vậy?” Cũng không thể trách Ngô Mặc kinh ngạc, thực sự là tình hình bên trong vách đá quá đỗi kỳ lạ.

Bên trong lại là một hang động khổng lồ.

Cụ thể nó sâu rộng bao nhiêu, nhất thời không nhìn rõ, chỉ biết bên trong nhét đầy những sợi xích cơ quan dày đặc.

Những sợi xích này đan vào nhau, tầng tầng lớp lớp, kéo dài từ trong đường hầm vào sâu trong bóng tối, lấp lánh ánh kim loại lạnh lẽo.

Nếu chỉ có xích sắt thì cũng chẳng có gì lạ.

Dù sao lần nào xuống mộ cũng thấy thứ này.

Một hai lần đầu còn thấy mới mẻ, lâu dần cũng chai sạn rồi.

Điểm khác biệt của những sợi xích này so với trước đây là, ở mỗi điểm giao nhau của hai sợi xích đều treo một cái đầu người.

Số lượng nhiều đến mức khó có thể đếm xuể.

Hầu hết chúng đã khô quắt, da thịt dính chặt vào xương sọ, hốc mắt sâu hoắm, trong đôi mắt đen ngòm như ẩn chứa vô tận oán niệm.

Cùng lúc đó, Trương Nhật Sơn và Trương Hải Khách cũng chú ý đến điểm này.

“Ong--!” Một đám bọ giáp xác dường như đã bị chọc giận.

Chúng lao về phía mọi người như xe tăng.

Với số lượng lớn như vậy, sức mạnh có thể tưởng tượng được, nếu thật sự đâm vào người ai đó, không chết cũng phải tàn phế.

Trương Nhật Sơn nhìn chằm chằm vào những sợi xích sắt trên vách đá.

Trong đầu không biết đã nghĩ đến điều gì.

Ông ta quay người chạy đến trước mặt Ngô Mặc, một tay túm lấy người hắn rồi lao vào trong vách đá: “Nhảy xuống cùng tôi.” Hả???

Ông đây đâu phải tiểu thư khuê các, không định tuẫn tình cùng ông già nhà anh đâu nhé?

Ngô Mặc thuận tay tóm lấy cánh tay La Tước.

Ba người như một đoàn tàu hỏa, anh kéo tôi, tôi níu anh, chui thẳng vào trong vách tường.

“Mẹ kiếp, đợi tôi với.” Trương Hải Khách thấy vậy vội vàng chạy theo.

Lúc này, râu của con bọ giáp xác đầu đàn chỉ còn cách lưng Trương Hải Khách vài centimet.

Nếu thật sự bị đâm phải?

Tuyệt đối không thua gì xe ben đâm xe máy.

Gót chân Trương Hải Khách như bôi dầu, bám sát gót Ngô Mặc lao vào hang động sau vách đá.

Tốc độ quá nhanh suýt nữa đã hôn phải cái đầu lâu trên xích sắt.

Trương Hải Khôn cũng phản ứng rất nhanh.

Trong chớp mắt, mấy người lần lượt thoát khỏi đường hầm.

Những tay chân còn lại chỉ có thể tự cầu phúc.

Ngô Mặc vừa chui vào hang động, một luồng khí ẩm ướt, mục nát ập vào mặt, hòa lẫn với mùi rỉ sét nồng nặc khiến người ta buồn nôn.

“Mẹ kiếp, rốt cuộc đây là cái nơi quái quỷ gì?” Ngô Mặc vừa chửi vừa cảnh giác quan sát xung quanh.

Những sợi xích dày đặc trước mắt quấn chặt vào nhau, độ phức tạp hoàn toàn có thể so sánh với mớ dây cáp của thợ điện Ấn Độ.

Trong đường hầm phía sau vang lên từng tiếng la hét thảm thiết, mấy người họ như thể đột nhiên bị điếc, hoàn toàn không có ý định để tâm.

Làm nghề này phải xem nhẹ sinh tử.

Trông mong người khác ra tay cứu mạng?

Thà đi mua vé số xem có trúng được năm triệu không còn hơn. 96.

Xích sắt to và thô nên dễ dẫm lên, nhưng lại nảy sinh một vấn đề khác --- khe hở không đủ lớn, muốn chui qua giữa các sợi xích rất khó.

Ít nhất đối với Ngô Mặc là rất khó.

Nghĩ đến việc Trương Nhật Sơn không chút do dự lôi mình vào đây, Ngô Mặc nghiêm túc nghi ngờ đối phương biết rõ tình hình nơi này.

Hắn nhíu mày, hét nhỏ về phía trước: "Sơn ngáo, ông từng đến đây rồi à?" Lúc này, ánh sáng trong hang động mờ ảo, chỉ có vài tia sáng từ đèn pin rơi trong đường hầm miễn cưỡng phác họa ra đường nét xung quanh.

Trương Nhật Sơn nhíu chặt mày, ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào những sợi xích sắt treo đầy đầu người, giọng trầm xuống: "Tôi có chút không nhớ rõ, nhưng nơi này cho tôi một cảm giác rất quen thuộc." Ngô Mặc: ???

Không nhớ rõ?

Anh đang cosplay Lão Trương cho tôi xem đấy à?

Sắc mặt Ngô Mặc lập tức sa sầm, giọng điệu khó chịu nói: "Này hội trưởng đại nhân, anh bị đãng trí tuổi già sao không nói sớm?

Kéo tôi xuống nước, anh có xứng với ông nội tôi đã chết mấy chục năm không?" "Yên tâm, tôi sẽ không để cậu xảy ra chuyện." Trương Nhật Sơn lặp lại câu này một lần nữa.

Giọng điệu trầm thấp mà mạnh mẽ, dường như đã hạ quyết tâm nào đó.

Thật lòng mà nói, chỉ bằng tướng mạo và lời hứa nghiêm túc của Trương Nhật Sơn, nếu đổi lại là người khác đứng đây tuyệt đối sẽ tin tưởng và cảm động.

Nhưng xui xẻo thay, ông ta lại gặp phải Ngô Mặc.

Một kẻ chuyên đi PUA người khác liệu có tin vào mấy lời sáo rỗng này không?

Phi!

Trừ khi não bị úng nước.

Ngô Mặc nhướng mày, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh bỉ, hắn kéo dài giọng nói: "Ồ, hội trưởng đại nhân, nói như vậy thì tôi tin thật đấy nhé, nguy hiểm tiếp theo cứ trông cậy vào ngài giải quyết cả." Trương Hải Khách đảo mắt một cái: "Hai người bớt nói nhảm đi, không thấy lũ bọ giáp xác không vào được đây à?

Bên trong này chắc chắn có vấn đề." Ngô Mặc lười nói nhảm tiếp.

Ánh mắt hắn vô thức đặt lên cái đầu người đang đối diện với mình.

Lạ thật.

Âm thanh rốt cuộc phát ra từ đâu?

Ngô Mặc nheo mắt, nhìn chằm chằm vào cái đầu người đó, cố gắng tìm ra nguồn gốc của âm thanh từ trong hốc mắt trống rỗng của nó.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác miệng của cái đầu người khẽ động đậy.

Ôi mẹ ơi.

Chương 1480

Chẳng lẽ thứ này cũng bị Trương Nhật Sơn làm cho ghê tởm đến mức muốn mở miệng chửi người?

Suy nghĩ lung tung không làm chậm tốc độ ra tay của Ngô Mặc.

Hắn cắm Minh Hồng Đao vào ba lô, trở tay rút từ sau lưng ra con dao Cúc Hoa không bao giờ rời thân: “Nhóc con, chửi người mà miệng không mở được thì mệt lắm nhỉ, gia gia giúp mày mở ra một kẽ hở nhé.” “Thằng ngáo, mày định làm gì?” Trương Hải Khách đứng sát Ngô Mặc, thấy vậy vội hỏi một câu.

Không thể không nói, gã đã bị đủ loại chiêu trò của Ngô Mặc hành cho ra bã.

Ngô Mặc dừng động tác, mũi dao chỉ về phía cái đầu người, nói nhỏ: “Mày nhìn trong miệng cái đầu lâu này đi, tao cứ có cảm giác có thứ gì đó.” “Ồ?

Để tao xem.” Trương Hải Khách quay đầu nhìn sang cái đầu người khác gần mình nhất, sau đó hít một hơi khí lạnh, “Mày nói không sai, bên trong đúng là có thứ gì đó.” Nói đến đây, gã nghiêm túc nói: “Mày thử phân biệt kỹ xem, âm thanh vừa rồi có phải cũng phát ra từ bên trong không?” Lời vừa dứt, mấy người trong hang động đều nín thở.

Trong khoảnh khắc, không khí xung quanh dường như ngưng đọng, chỉ còn tiếng tim đập vang vọng bên tai.

“Ong” Một tiếng động nhỏ lại vang lên, xác thực là phát ra từ hướng đầu người.

Ngô Mặc nheo mắt, đã làm thì làm cho trót, tay cầm dao Cúc Hoa đâm mạnh vào miệng cái đầu người.

Keng!

Một tiếng kim loại va chạm giòn tan.

Ngô Mặc cảm nhận rõ ràng dao Cúc Hoa dường như đã đâm phải một khối sắt cứng.

“Hải ngáo, ánh sáng.” Ngô Mặc hét lên.

“Ok, đợi chút.” Trương Hải Khách lập tức móc từ trong túi ra một chiếc đèn pin nhỏ, đứng sau lưng Ngô Mặc giúp hắn chiếu sáng.

Nhờ ánh sáng, Ngô Mặc nhìn kỹ, thấy trong miệng đầu người lộ ra một vật kim loại hình tròn, dưới ánh sáng mờ ảo lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo kỳ dị.

“Đây là thứ gì vậy?” Ngô Mặc lại dùng dao găm chọc thêm hai cái, cái đầu người bắt đầu rung lắc dữ dội.

Cùng lúc đó, âm thanh bên tai dần trở nên chói gắt.

Âm thanh như một căn bệnh truyền nhiễm, rất nhanh sau đó, tất cả các đầu người xung quanh đều phát ra âm thanh tương tự, chấn động đến mức tai người ta ù đi, như bị một đôi chân thối đá vào tai vậy.

Tình hình không ổn.

Ngô Mặc không dám trì hoãn, không quan tâm đến vấn đề bẩn thỉu nữa, một tay tóm lấy cái đầu lâu, không cho nó tiếp tục rung lắc.

Phải nói, âm thanh chói tai đã dừng lại.

Ngô Mặc lại thử thêm hai lần nữa.

Quả nhiên, mỗi lần đầu lâu rung lắc đều gây ra phản ứng dây chuyền.

“Vãi.” Trương Hải Khách có chút không chịu nổi âm thanh chói tai, đưa tay thụi Ngô Mặc một cái, “Mẹ nó đừng làm nữa, đầu ông đây sắp nổ tung rồi.” Lúc này, Trương Nhật Sơn đến gần, vẻ mặt ngưng trọng quan sát cái đầu người đó: “Bên trong quả cầu kim loại này có cơ quan.” Ông ta dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Đầu người và xích sắt rất có thể là một hệ thống cơ quan tổng thể, chúng ta tùy tiện tiến vào, đã kích hoạt một phần cơ quan.” 97.

Lông mày Ngô Mặc nhíu lại thành một đống, mặt đầy vẻ ghét bỏ nhìn cái đầu lâu trong tay: “Hóa ra chúng ta một chân dẫm vào ổ cơ quan à?

Trương hội trưởng, cái ‘không nhớ rõ’ của ông đúng là hại người không cạn mà.” Nói rồi, hắn dùng dao găm cạy mạnh lên trên, cứng rắn moi quả cầu kim loại trong miệng đầu lâu ra.

Quả cầu suýt nữa bay đi.

Ngô Mặc nhanh tay lẹ mắt tóm được.

Quả cầu nhỏ này nhiều nhất cũng chỉ to bằng quả cầu tập thể dục trong lòng bàn tay của mấy ông già, nhưng cầm trong tay lại thấy nặng trịch.

Màu sắc là vàng óng.

Thật lòng mà nói, nếu không phải moi ra từ miệng đầu lâu, Ngô Mặc nhất định sẽ lấy răng cắn thử xem có phải là quả cầu vàng không.

Quả cầu là đặc ruột.

Cầm trong tay nặng trĩu.

Quan sát kỹ phát hiện trên đó khắc những hoa văn tinh xảo, đến thằng ngốc cũng cảm nhận được giá trị không nhỏ của nó.

Ngô Mặc liếc nhìn xung quanh.

Trong tầm mắt, chỉ riêng loại đầu lâu này ít nhất cũng có cả trăm cái.

Vãi!

Ra tay hào phóng thật!

Chẳng lẽ trong miệng những cái đầu lâu này đều là loại quả cầu vàng này sao?

Triều đại nào lại có tài lực hùng hậu như vậy?

Xuất phát từ tâm lý tìm tòi sự thật.

Ngô Mặc tiện tay nhét quả cầu vàng cho Trương Hải Khách, rồi lại ra tay với một cái đầu lâu khác.

Kết quả bên trong vẫn là loại quả cầu vàng này.

Ngay khi hắn định tiếp tục ra tay, Trương Nhật Sơn đã ngăn động tác của hắn lại.

“Đừng động.” Giọng Trương Nhật Sơn trầm thấp, mang theo vài phần uy nghiêm không cho phép nghi ngờ.

“Phát hiện tình hình gì?” Ngô Mặc nghi hoặc nhìn ông ta.

Trương Nhật Sơn khẽ nhíu mày, ánh mắt chậm rãi lướt qua những cái đầu lâu xung quanh.

“Những quả cầu vàng này xuất hiện ở đây, tất nhiên có thâm ý của nó, tùy tiện động vào e là sẽ kích hoạt cơ quan.” “Anh nói toàn chuyện vô nghĩa không à?” Ngô Mặc đảo mắt một cái, “Tôi biết có vấn đề, đây không phải đang muốn xem cụ thể là vấn đề gì sao?” Nói xong không thèm để ý đến Trương Nhật Sơn nữa, hắn nghịch quả cầu vàng trong tay, cẩn thận ngắm nghía hoa văn trên đó.

Càng nhìn càng thấy có chút quen mắt.

Cẩn thận hồi tưởng lại một phen, hắn không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đây không phải là hoa văn trên quả cầu vàng mình lấy được từ Tây Vương Mẫu lúc trước sao?

Chỉ là một quả to một quả nhỏ, nhưng quy luật và đường nét của hoa văn mình tuyệt đối không thể nhớ nhầm.

Đó là thùng vàng đầu tiên mình kiếm được, nhắm mắt nằm mơ cũng có thể vẽ lại hoa văn đó.

Ngón tay Ngô Mặc nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên quả cầu vàng.

Hắn thầm nghĩ có nên nói ra chuyện này không?

Hắn ngước mắt nhìn Trương Nhật Sơn, lại thấy Trương Nhật Sơn cũng đang đăm chiêu nhìn chằm chằm vào quả cầu vàng trong tay hắn.

Ngô Mặc trong lòng khẽ động.

Mẹ kiếp, lão già này chắc chắn có vấn đề.

“Sơn ngáo.” Ngô Mặc vừa định mở miệng hỏi, xích sắt đột nhiên truyền đến một trận rung động nhẹ.

Những cái đầu lâu cũng theo đó rung động phát ra tiếng động nhỏ.

Mấy người lập tức cảnh giác, ánh mắt đều tập trung vào bóng tối sâu thẳm phía trước.

Ngô Mặc căng thẳng thần kinh, tay nắm chặt dao Cúc Hoa, cơ thể nghiêng về phía trước chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Trương Nhật Sơn khẽ nghiêng người che Ngô Mặc và La Tước sau lưng, nói nhỏ: “Cẩn thận, có thứ gì đó đang đến.” Trong mắt La Tước lóe lên một tia cảm động, trịnh trọng gật đầu.

Ngô Mặc nhìn bóng lưng của Trương Nhật Sơn, trong lòng dâng lên một cỗ cảm xúc khó chịu.

Không phải là hắn không biết lòng tốt của người ta, mà là từ trong thâm tâm hắn không muốn nợ ân tình của Trương Nhật Sơn.

Bằng không lúc chửi ông ta sẽ không thể nào hùng hồn được nữa.

Trong bóng tối, tiếng động nhỏ ngày càng rõ ràng, như thể có thứ gì đó đang chậm rãi bò tới.

Chậm rãi không vội vàng, dường như đang thách thức sự kiên nhẫn của con người.

Không khí tràn ngập một cảm xúc đè nén, lòng bàn tay La Tước hơi rịn ra một lớp mồ hôi.

Một giây, hai giây, ba giây.

Chương 1481

Kim giây lại tiến thêm vài bước, Ngô Mặc không muốn tiếp tục chờ đợi nữa.

Tục ngữ nói, kẻ mạnh chiếm tiên cơ.

Binh pháp cũng từng viết, phòng thủ tốt nhất chính là tấn công.

Đứng chờ người khác ra chiêu như một thằng ngốc, điều này không phù hợp với tính cách của hắn.

Ngô Mặc ngậm dao Cúc Hoa trong miệng, tay phải lẳng lặng thò vào ba lô sau lưng.

Lúc này đối mặt với nguy hiểm không rõ tên, mấy người họ đều đã tắt đèn.

Điều này lại cho Ngô Mặc cơ hội để hành động.

Không lâu sau, một ống đồng dài bằng nửa cánh tay xuất hiện trong tay hắn.

Ngô Mặc từ trong túi móc ra cặp kính râm đeo lên mặt.

Sau đó lại từ túi sau mông móc ra bốn cặp kính râm gập, nhanh như chớp đưa cho Trương Hải Khách, La Tước, Trương Nhật Sơn và Trương Hải Khôn.

“Cầm lấy, đừng quên mỗi người nợ tao mười vạn.” “Hả?

Ý gì?” Trương Hải Khách bị lừa quen rồi, thấy vậy không nói hai lời liền đeo kính râm lên.

Trương Nhật Sơn do dự một hai giây cũng đeo lên.

Chỉ là trong lòng càng thêm nghi ngờ, luôn cảm thấy mình có phải thật sự đã già rồi không?

Ngô Mặc liếc một cái, xác định không có vấn đề gì, liền đẩy Trương Nhật Sơn, “Sơn ngáo, cúi người.” “Hả?” Trương Nhật Sơn còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy có thứ gì đó đặt lên vai mình.

“Cậu muốn làm...” BÙM!

Lời hỏi han vừa nói được một nửa, đã bị tiếng nổ lớn bên tai cắt đứt.

Vèo vèo vèo!

Từng quả pháo hoa như tên rời cung bắn ra dữ dội, tựa như những ngôi sao băng lấp lánh trong nháy mắt xé toạc bầu trời đêm tĩnh lặng.

Nơi tối tăm nhất sợ nhất là ánh lửa đột ngột bừng sáng.

Lần này đừng nói là con quái vật không rõ tên phía trước, ngay cả đám người Trương Nhật Sơn cũng bị làm cho trở tay không kịp.

Đúng là một đòn bất ngờ, làm lóa mắt mọi người. 98.

Mẹ nó quá hố người.

Còn có thể chơi trò này nữa sao?

Trương Hải Khách thầm thở phào nhẹ nhõm, gã biết ngay thằng ôn con Ngô Mặc này chẳng có trò gì tốt đẹp.

May mà mình không do dự, nếu không bây giờ mắt cũng bị nó làm cho mù rồi.

Trong khoảnh khắc, hang động biến thành một màn trình diễn pháo hoa quy mô lớn.

Cùng với pháo hoa bắn ra, hầm mộ được chiếu sáng tức thì.

Mấy người Ngô Mặc nhìn thấy thứ chậm rãi bò ra từ bóng tối lại là một loài động vật bò sát giống thằn lằn có đầu người.

Vãi!

Biến dị à?

Màn trình diễn pháo hoa vẫn tiếp tục, đầu của con thằn lằn hình người lắc lư qua lại, dường như cũng bị làm cho ngơ ngác.

Thấy mấy người Trương Nhật Sơn ngơ ngác nhìn về phía trước, Ngô Mặc liền đá một phát vào mông ông ta, “Ngẩn ra đó làm gì?

Mau giết nó đi.” Trương Hải Khôn giơ ngón tay cái về phía Ngô Mặc, sau đó xách dao lao về phía trước.

Trương Hải Khách theo sát phía sau lao về phía đầu kia.

Đương nhiên, cả hai người đều đi vòng.

Bọn họ đâu phải đồ ngốc mà còn đội pháo hoa chạy về phía trước?

“Cậu đúng là...” Dù là thời khắc nguy hiểm như vậy, Trương Nhật Sơn cũng bị làm cho dở khóc dở cười.

Chẳng trách trong danh sách vật tư có pháo hoa, hóa ra là dùng trong những trường hợp thế này.

Thằng nhóc này đúng là một con cáo già lanh lợi.

Trương Nhật Sơn nghĩ đến đây không khỏi cảm thán: Ngũ gia à, đứa cháu này của ông đúng là không đơn giản.

“Cậu cứ ở lại đây, tôi đi đối phó với con súc sinh đó.” Trương Nhật Sơn dặn dò một câu, thân hình hạ thấp rồi lao ra ngoài.

Con thằn lằn hình người bị pháo hoa đánh choáng váng, trên lớp da cứng rắn cũng bị bắn ra từng cái hố nhỏ.

Đừng xem thường pháo hoa.

Thứ này mỗi năm làm chết không ít người.

Thứ Ngô Mặc cầm trong tay lại là khẩu Gatling phiên bản pháo hoa, uy lực càng mạnh hơn vài phần.

Con thằn lằn hình người đau thật sự.

Khuôn mặt người của nó bị Ngô Mặc bắn cho nát bét, thực sự khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

Nó muốn gào thét, kết quả một quả cầu lửa bay thẳng vào miệng.

Sau đó.

Cũng chẳng có sau đó nữa.

Cả cái đầu vỡ tung như quả dưa hấu, cái đuôi yếu ớt quẫy vài cái rồi im bặt.

Đúng là chưa ra quân đã chết.

La Tước đứng ngây tại chỗ.

Cậu ta chớp chớp mắt, ngơ ngác quay đầu nhìn Ngô Mặc.

Chết rồi sao???

Lúc này, màn trình diễn pháo hoa cũng đã kết thúc.

Ngô Mặc vác cái ống đồng không còn đạn, trong lòng đầy đắc ý huýt sáo một tiếng, “Thế nào, chiêu này của ông đây ngầu không?” “Ngầu.” Trương Hải Khách không chút keo kiệt giơ ngón tay cái lên, “Có não.” Chiêu này thực sự nằm ngoài dự đoán của gã.

Người bình thường gặp phải tình huống này, không nổ súng thì cũng ném bom xăng.

Ai lại có não úng nước lôi pháo hoa ra làm vũ khí chứ?

Cũng chỉ có thằng ngáo trước mắt này mới làm ra được chuyện thiếu não như vậy.

Đương nhiên, Trương Hải Khách cũng chỉ dám lẩm bẩm trong lòng.

Nếu không cẩn thận nói ra miệng, nói không chừng lại bị đánh cho một trận tơi bời.

“Lợi hại.” Trương Nhật Sơn gật đầu, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Lời xưa nói không sai, vui quá hóa buồn.

Bầu không khí vui vẻ chưa kéo dài được một phút.

Bỗng nhiên, từ sâu trong hang động truyền đến tiếng nổ lớn.

Cùng lúc đó, tất cả các đầu lâu trên xích sắt bắt đầu rung lắc dữ dội.

“Không ổn.” Sắc mặt Ngô Mặc đột biến.

Chương 1482

Thường xuyên đi lại bên bờ vực nguy hiểm, trực giác mách bảo hắn sau tiếng nổ chắc chắn là nguy hiểm không rõ.

Mẹ nó.

Chẳng trách con súc sinh đó chết dễ dàng như vậy, hóa ra là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Thằng đó chỉ là một con tép riu.

“Cẩn thận.” Trương Nhật Sơn hét lên, nắm chặt vũ khí cảnh giác nhìn về phía trước.

Tiếng nổ ngày càng gần.

Tim của mọi người như thót lên đến cổ họng.

Vốn tưởng trong hang động sẽ xuất hiện một vật khổng lồ, nào ngờ nguy cơ luôn đến một cách bất ngờ.

Một dòng nước hung dữ từ sâu trong hang động tuôn ra.

Dòng nước đến vừa nhanh vừa mạnh, trong nháy mắt đã ngập quá bắp chân của mọi người.

La Tước kinh nghiệm không đủ, lảo đảo suýt ngã.

May mà Ngô Mặc đứng không xa, đưa tay túm lấy cổ áo sau của cậu ta mới tránh được việc bị nước cuốn đi.

“Mạch nước ngầm bị kích động rồi!” Trương Nhật Sơn hét lớn, “Nơi này có thể thông với hệ thống sông ngòi bên ngoài, động tĩnh vừa rồi đã gây ra phản ứng dây chuyền.” “Im đi.” Trương Hải Khách cãi lại một câu, “Nói nhiều thế có ích gì, mau rời khỏi đây mới là thượng sách.” Tốc độ nước dâng lên nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng, trong chớp mắt đã đến vị trí ngang hông.

Mọi người khó khăn đứng vững trong nước.

Tuy nhiên, cùng với mực nước không ngừng dâng cao, nếu không rời đi, kết cục sẽ là bị chết đuối.

“Nhanh, đi về phía trước.” Trương Nhật Sơn suy nghĩ vài giây, lập tức đưa ra quyết định.

La Tước lộ ra vẻ kinh ngạc, “Hội trưởng, dòng nước từ phía trước chảy ra, tại sao chúng ta không đi về hướng ngược lại?” “Đừng hỏi nhiều, đi theo tôi.” Trương Nhật Sơn nói xong liền bám vào xích sắt khó khăn tiến về phía trước.

Ngô Mặc đảo mắt một cái, “Lại cosplay người câm phải không?” “Hừ, đám người họ Trương lúc nào cũng thích làm ra vẻ huyền bí, một cái rắm cũng phải nín lại tám lần mới thả.” Trương Hải Khách trước nay vẫn không ưa Trương Nhật Sơn và Trương Khải Sơn, bây giờ có cơ hội cũng không quên mỉa mai đối phương vài câu.

Đi trong dòng nước xiết vốn đã rất khó khăn. 99.

Dưới chân lại dẫm lên những sợi xích sắt trơn trượt càng thêm khó khăn.

Tệ hơn nữa là cùng với mực nước dâng cao, áp lực nước cũng ngày càng lớn, ép đến nỗi mọi người thở cũng có chút khó khăn.

Mắt thấy mực nước sắp ngập qua cổ.

Đột nhiên, sợi xích sắt trong tay đứt lìa.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc chỉ kịp thốt lên một tiếng gào thét từ tận tâm hồn.

Chân mềm nhũn, người liền rơi xuống. ...

Tại hội Địa Long Tây Bắc.

Lâm Phong hút một hơi thuốc, chậm rãi nói: “Theo tin tức nhận được, ngày đấu giá đã gần kề.

Về vị trí?

Để rửa tiền tốt hơn, nó được tổ chức đặc biệt ở khu Tam Giác Vàng Đông Nam Á, một nơi không ai quản lý.” “Tam Giác Vàng?” 100.

Ngô Tà nhíu chặt mày, có chút lo lắng, “Nơi đó quá hỗn loạn, các thế lực hoành hành, chúng ta qua đó cho dù mua được bản đồ cũng khó mà an toàn rời đi phải không?” “Vấn đề an toàn không cần lo lắng.” Lâm Phong xua tay, cười có chút đắc ý, “Hai anh em ta mấy năm nay không phải chơi không, ở Tam Giác Vàng cũng có người của chúng ta, đảm bảo an toàn đi, an toàn về.” “Buôn ma túy?” Ngô Tà nói xong liền cảm thấy có chút hối hận.

Chỉ là miệng nhanh hơn não, bát nước đổ đi khó hớt lại.

Lâm Phong căn bản không chiều thói hư tật xấu, tiện tay ném một cái gối qua, “Mơ đi, hai anh em tao không bao giờ làm mấy chuyện thất đức đó, nhưng có mở vài sòng bạc để che mắt, thực tế là để bồi dưỡng tay chân thôi.” “Chỉ là.” Nói đến đây, Lâm Phong có chút do dự, “Vé vào cửa buổi đấu giá không dễ kiếm.

Theo tin tức thăm dò được, thằng khốn đó rất cẩn thận, ra vào buổi đấu giá đều có quân đội kiểm soát, ngoài việc giới hạn hai suất, còn cần phải thẩm tra tài sản trước để chứng minh năng lực mua hàng, nếu không thì căn bản không vào được.” “Cậu cũng biết tình hình của chúng ta rồi đấy.” Lâm Phong nhún vai, “Tôi và con trai cả vất vả mấy năm, ra ngoài một chuyến lại trở về thời kỳ giải phóng, số tiền kiếm được chỉ đủ để vào cửa, nhưng chúng ta có năm người đi, ba tấm vé còn lại làm thế nào?” “Năm người?” Ngô Tà đặc biệt chú ý đến từ này, liếc một vòng nghi hoặc hỏi: “Phong tử, không phải cậu nói Tiểu Mặc rất bận sao, nó có về kịp không?” Hắc Nhãn Kính vốn đang lười biếng vắt chân chéo, nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe thấy hai chữ Ngô Mặc, giống như dưới mông có gắn công tắc điện, lập tức ngồi thẳng người nhìn về phía Lâm Phong.

“Nó không đi.” Lâm Phong lắc đầu, “Tôi nói là Vương Bàn Tử, cậu ta đang trên đường đến đây, chắc cũng sắp tới rồi.” Dứt lời.

Ngoài cửa vang lên một tiếng hét đầy nội lực: “Phong tử huynh đệ, nhớ chết Bàn ca của mày rồi.” Người chưa tới, tiếng đã tới.

“Bàn Tử?” Ngô Tà lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng đứng dậy nhìn về phía cửa.

“Yo, Thiên Chân, cậu cũng ở đây à?” Vương Bàn Tử ba chân bốn cẳng đi đến cửa, không thể chờ đợi được mà đẩy cửa vào.

Hai anh em đã một thời gian không gặp.

Phải nói, cũng thật sự rất nhớ nhau.

Ngô Tà trực tiếp đi tới, cho Vương Bàn Tử một cái ôm chặt, “Bàn Tử chết bầm, không phải cậu nói muốn dưỡng lão ở kinh đô sao?

Sao lại đến đây?” “Ai dưỡng lão?” Vương Bàn Tử ưỡn cổ, “Đừng nói bậy, Bàn gia đây còn trẻ chán, xem cái đầu lượn sóng mới làm của tôi này, có thời thượng không?

Rồi xem bộ đồ này của tôi, thế nào?

Có giống mới ba mươi tuổi không?” Lâm Phong liếc từ đầu đến chân, khóe miệng giật giật hai cái, không nhịn được nói: “Anh bạn, ai sửa soạn cho cậu vậy?

Tạo hình này của cậu hơi giống đồ cổ mới đào lên từ ba mươi năm trước.” Ngô Tà thực sự không nhịn được, bật cười thành tiếng.

“Cút đi, miệng chó không mọc được ngà voi.” Vương Bàn Tử đẩy hai người ra, chào hỏi Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh, “Tiểu Ca, Hắc gia, lâu rồi không gặp.” Nói xong, ngồi phịch xuống ghế sô pha, cầm tách trà trên bàn tu một hơi lớn, lau miệng có chút đắc ý, “Nói với mấy thằng độc thân các người không hiểu đâu, bộ này là Vân Thái chọn giúp tôi đấy, là mốt thời thượng nhất năm nay.” “Vân Thái?” Ngô Tà trợn to mắt đến gần, tò mò hỏi: “Cậu đến Ba Nãi à?

Chuyện khi nào vậy?” “Chuyện mấy ngày trước, để sau hẵng nói.” Vương Bàn Tử tiện miệng trả lời một câu, nhìn trái nhìn phải, nhíu mày, “Phong tử, Tiểu Mặc đâu?

Sao không thấy người?” “Bán thân rồi.” Lâm Phong trước nay miệng chó không mọc được ngà voi, lúc không nghiêm túc luôn nhiều hơn lúc nghiêm túc.

Lời này vừa thốt ra, khóe miệng Vương Béo giật giật mấy cái, không nhịn được mà đảo mắt khinh bỉ: “Bớt nói nhảm đi, thằng ranh con đó muốn bán thân sao không ở lại Kinh Đô?

Nhà họ Hoa tiền nhiều của lắm, bao nuôi nó tuyệt đối không thành vấn đề.” Lâm Phong ném cho Vương Béo một điếu thuốc: “So sánh ba nhà mà, phải xem bên nào ra giá hợp ý nhất chứ.” Vương Béo hơi sững sờ, rồi cười ha ha, chuyển chủ đề: “Tạm thời không nói chuyện thằng nhóc đó nữa, gấp gáp gọi tôi về là có chuyện gì tốt à?” Sống nửa đời người, Vương Béo khôn đến từng cọng lông mi, phương diện đối nhân xử thế chẳng kém Hắc Nhãn Kính bọn họ chút nào.

Thậm chí ở một vài phương diện còn hơn chứ không kém.

Từ thái độ lảng tránh của Lâm Phong, gã nhạy bén nhận ra Ngô Mặc chắc chắn không có ở Tây Bắc.

Không những thế, mà rất có khả năng đã đi thực hiện một hành động nguy hiểm nào đó.

Ôi trời thằng em tôi ơi.

Mày đúng là thật mà.

Vương Béo trong lòng có chút sốt ruột, thầm oán Ngô Mặc đi mạo hiểm mà không rủ mình.

Nhưng thấy vẻ mặt Lâm Phong có vẻ không có vấn đề gì, trái tim đang treo lơ lửng lại tạm thời đặt xuống.

"Đến một buổi đấu giá." Ngô Tà giải thích một lượt.

Cuối cùng, chủ đề lại quay một vòng lớn về điểm xuất phát — tiền.

"Ha, có gì khó đâu?" Vương Béo vỗ đùi cười hắc hắc: "Tôi nói này, mấy người các cậu đúng là đèn cầy tám trượng — soi thấy người ta mà không thấy nhà mình, Thần Tài sống sờ sờ ngay trước mắt mà sao không nghĩ ra?" "Cậu nói Tiểu Hoa à?" Ngô Tà có chút do dự: "Theo lời Phong Tử thì cần không ít tiền đâu, cậu ấy có cho bọn mình vay không?" "Đầu heo." Vương Béo nở một nụ cười gian xảo: "Sao mày không nhắc tới Tiểu Mặc?

Với sự cưng chiều của Hoa gia dành cho nó, đừng nói mấy trăm triệu tiền bảo lãnh, có dí vào trăm tám chục triệu cậu ta cũng chẳng tiếc." Hắc Nhãn Kính nhướng mày liếc Vương Béo một cái, khóe miệng cong lên một nụ cười đầy ẩn ý.

"Chuyện này...

được không?" Ngô Tà trong lòng hơi lo.

Hắn không nghi ngờ sự quan tâm của Tiểu Hoa đối với Ngô Mặc, chỉ cần không phải đồ ngốc đều có thể nhìn ra manh mối.

Hắn lo là Ngô Mặc biết chuyện sẽ xử lý mình.

Phàm là chuyện liên quan đến tiền, thằng em hắn luôn coi trọng hơn cả mạng sống.

Lỡ sau này nó biết mình lấy nó làm mồi nhử để lừa tiền thì sao?

Chương 1483

Ặc...

Liệu có bị tát dính lên tường, cạy cũng không ra không?

Hay là...

Ánh mắt Ngô Tà từ từ chuyển sang bên phải.

Trương Khởi Linh quay đầu nhìn sang phải, tránh ánh mắt của Ngô Tà.

“Nhìn tôi vô dụng.” Hắc Nhãn Kính nhún vai, cười như không cười nói: “Tôi còn nợ Hoa gia một đống tiền, ngoài việc trả nợ ra, hiện tại cậu ta sẽ không nghe điện thoại của tôi đâu.” Vương Béo thấy Ngô Tà do dự mãi, bĩu môi: “Thiên Chân, cậu với Hoa gia là bạn nối khố, cho dù không nhắc đến Tiểu Mặc, chút tiền mọn này mà không nể mặt cậu sao?” “Tiền mọn?” Ngô Tà trừng mắt nhìn Vương Béo hét lên: “Này Béo, cậu hào phóng từ khi nào thế?

Mấy trăm triệu mà là tiền mọn à?” “Mấy anh đừng lề mề nữa.” Lâm Phong giơ điện thoại trong tay lên lắc lắc mấy cái: “Thời gian không chờ ai, buổi đấu giá có giới hạn người tham gia, chúng ta hoặc là lấy tiền ra xác minh tài sản, hoặc là phải nghĩ cách cướp đồ, phải quyết định nhanh lên.” “Cướp?” Vương Béo vừa mở miệng, lập tức bị Lâm Phong ngắt lời: “Béo, tôi biết cậu định nói gì, tôi nhắc một câu, buổi đấu giá không chỉ có quân đội tư nhân của Tam Giác Vàng canh giữ mà còn có lính đánh thuê được mời với giá cao, ra tay e là rất phiền phức.” Tam Giác Vàng là thiên đường của ma túy và các tập đoàn tội phạm.

Ở đó không có pháp luật và đạo đức ràng buộc, không thể so sánh với việc gây rối ở Tân Nguyệt Phạn Điếm được.

Gây sự trong nước thì hoặc bị bắt đi tù, hoặc bồi thường nộp phạt là xong.

Ở Tam Giác Vàng là mất mạng thật đấy.

“Ha ha.” Vương Béo cười khan một tiếng: “Tôi chỉ nói vậy thôi, có thể dùng tiền giải quyết vấn đề thì tốt nhất không nên động thủ.” “Nhị thúc làm việc đúng là thật...” Ngô Tà lắc đầu oán trách một câu: “Thôi bỏ đi, liên lạc với Tiểu Hoa thử trước xem sao, nhưng chúng ta phải nói rõ với cậu ấy, chuyện này không liên quan đến Tiểu Mặc, nếu không thằng nhóc đó về nhất định sẽ làm ầm lên.” Nghĩ đến mức độ quậy phá của Ngô Mặc, mấy người có mặt đồng loạt nuốt nước bọt.

Đó thật sự không phải chuyện đùa.

Nó mà nổi điên lên thì ba năm người cũng không đè nổi.

Cuối cùng, Ngô Tà đành chấp nhận số phận, lấy điện thoại ra gọi cho Giải Ngữ Hoa.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, giọng nói lạnh lùng của Giải Ngữ Hoa truyền đến từ đầu dây bên kia: “Ngô Tà, tìm tôi có việc gì?” “Khụ!

Tiểu Hoa, dạo này sao rồi?” Ngô Tà nhếch mép, cố gắng tỏ ra đang hàn huyên.

“Vẫn ổn, có việc thì nói, đừng lãng phí thời gian.” Ngô Tà: “...” Để mấy người kia cùng nghe, hắn đã cố tình bật loa ngoài.

Câu nói này vừa thốt ra như những giọt mưa lạnh lẽo quất mạnh vào mặt hắn.

Ngô Tà tức đến nắm chặt tay, thật muốn xuyên qua điện thoại đấm cho Giải Ngữ Hoa một phát.

Mẹ kiếp, không có chút tình nghĩa bạn nối khố nào cả.

Vương Béo cắn môi dưới cố nén cười.

Thái độ tiêu chuẩn kép này của Hoa Nhi Gia bây giờ đến che giấu cũng không thèm nữa rồi?

Ngô Tà từ từ thở ra một hơi cacbonic, miễn cưỡng khống chế được ý nghĩ muốn đánh người.

“Tiểu Hoa, cậu đang bận gì thế?

Nói thêm vài câu cũng không có thời gian à?” “Ừ!” Một chữ thay vạn lời.

Ngô Tà dùng sức dụi tắt điếu thuốc, như thể làm vậy có thể giải tỏa được nỗi uất ức trong lòng.

Hắn lườm Vương Béo đang nín cười một cái, nghiêm mặt nói: “Tôi muốn vay cậu ít tiền, không biết cậu có tiện không?” “Bao nhiêu?” “Cái này...” Ngô Tà quay đầu nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong giơ tay trái lên, xòe ra một bàn tay.

Ngô Tà lập tức hiểu ý: “Năm trăm triệu.” “Năm trăm triệu?” Giải Ngữ Hoa đang xem tài liệu, nghe vậy liền có hứng thú: “Ngô Tà, cậu gây ra họa lớn đến mức nào mà cần đến năm trăm triệu để bồi thường vậy?” Ngô Tà hừ một tiếng: “Cậu hỏi nhiều thế làm gì?

Vay hay không vay, chỉ cần một câu thôi?” Bồ Tát bằng đất cũng có ba phần lửa.

Giải Ngữ Hoa đã không nói đến tình nghĩa bạn bè, Ngô Tà tự thấy mình cũng không cần phải khách sáo với cậu ta.

Vay tiền thì sao chứ?

Vay tiền là phải lép vế à?

Đừng quên là cậu đang có ý đồ xấu với em trai nhà tôi đấy nhé.

“Ồ?” Giải Ngữ Hoa nhướng mày, chậm rãi nói: “Vay tiền không thành vấn đề, nhưng anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng, cậu lấy gì làm vật thế chấp đây?” Ngô Tà trong lòng không chắc.

Cả người hắn lột sạch ra cũng không đáng giá một trăm triệu.

Không lẽ lấy nhà cổ họ Ngô ra?

Chắc còn chưa ký được hợp đồng, Nhị thúc đã bay đến Tây Bắc đánh cho mình một trận thừa sống thiếu chết rồi.

Lâm Phong giơ cổ tay lên xem giờ, thở dài: “Đừng lãng phí thời gian nữa, mau nói rõ cho Giải đương gia đi.” “Ngô Tà, cậu đang ở Tây Bắc à?” Nghe thấy giọng Lâm Phong, Giải Ngữ Hoa lập tức ngồi thẳng người.

“Ừ.” Ngô Tà lạnh nhạt đáp một tiếng, nhưng khóe miệng lại cong lên một nụ cười.

Ai nói đàn ông không có tâm lý trả thù?

Tôi chính là kẻ hẹp hòi đấy, cậu làm gì được tôi?

Vả mặt đến thật nhanh.

Tâm thái của Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa đã đảo ngược.

Lúc đầu cậu lạnh nhạt với tôi, bây giờ tôi cho cậu với không tới.

Đương nhiên, Giải Ngữ Hoa cũng không phải dạng vừa, giọng điệu thay đổi: “Ngô Tà, với tình cảm của chúng ta, không có vật thế chấp cũng không sao, nhưng cậu có phải nên tìm một người bảo lãnh không?” “Cậu vừa không nói lý do vay tiền, vừa không có vật thế chấp, hơi khó xử đấy.” “Thiên Chân, cậu đúng là lề mề.” Vương Béo không chịu nổi vẻ lề mề của Ngô Tà, giật lấy điện thoại: “Hoa gia, để tôi nói cho.” “Béo?

Cậu cũng ở Tây Bắc à?” Tâm trạng của Giải Ngữ Hoa có chút không vui.

Một hai người đều ở Tây Bắc, lại bỏ mặc mình ở ngoài là có ý gì?

Quá đáng hơn là thằng nhóc hỗn đản kia hai ngày nay đừng nói là gọi điện, ngay cả một tin nhắn cũng không có.

Lẽ nào thật sự như Tú Tú nói, mình quản nó quá nghiêm, vừa buông tay là nó chạy đi khắp nơi vui đùa?

“Hoa gia, không chỉ có tôi và Thiên Chân, Hắc gia và Tiểu Ca cũng ở đây.” Câu nói này của Vương Béo càng đâm vào tim người ta.

Nhiệt độ trên người Giải Ngữ Hoa rõ ràng đã giảm đi mấy độ.

Cậu ta đổi tư thế, vắt chéo chân, lạnh lùng hỏi: “Ồ?

Mấy người đều đến Tây Bắc, có chuyện gì à?” “Chuyện cũng không có gì đặc biệt lớn, chỉ là...” Vương Béo kể lại sơ qua sự việc, cuối cùng thở dài: “Hoa gia, chuyện là như vậy đó, vấn đề tiền bạc chỉ có thể phiền ngài lo liệu.” “Ngài cũng biết mấy người chúng tôi nghèo rớt mồng tơi, trong thời gian ngắn rất khó gom đủ số tiền này, cho nên...” Giải Ngữ Hoa dùng tay phải gõ nhẹ lên mặt bàn, cẩn thận phân tích từng chữ Vương Béo nói.

Là người đứng đầu Giải gia, cậu ta đã sớm quen với việc phân tích toàn bộ sự việc chỉ từ một con chữ.

Càng ngẫm càng thấy có điều khuất tất.

Kể từ sau cuộc họp mặt Cửu Môn, đầu tiên là người của Uông gia xuất hiện ở Kinh Đô, ngay sau đó Hàng Châu lại xảy ra vấn đề, tiếp theo Trường Sa cũng không yên bình.

Mà việc kinh doanh của mình ở biên giới lại bị người ta nẫng tay trên.

Bây giờ lại phải chuyển chiến đến Tam Giác Vàng.

Chuyện này...

Ha ha!

Dường như có người đang bày một ván cờ lớn nhắm vào Cửu Môn.

Khoảng hai phút trôi qua, Vương Béo có chút không kiên nhẫn thúc giục: “Hoa gia?

Ngài lên tiếng đi chứ, vay hay không vay đây?” “Mấy giờ bay?” “Hả?

Gì cơ?” Vương Béo chưa kịp phản ứng.

Giải Ngữ Hoa hỏi lại một lần nữa: “Mấy người khi nào đi Tam Giác Vàng?” Câu hỏi này Vương Béo cũng không biết trả lời thế nào, quay đầu nhìn Lâm Phong: “Phong Tử, chúng ta khi nào đi?” “Tiền về tài khoản, vé về tay, đi ngay lập tức.” Lâm Phong thuận miệng đáp.

Giải Ngữ Hoa suy nghĩ một chút, trầm giọng nói: “Tiền bạc không cần các cậu lo, tôi đi cùng các cậu.” “Hả?” Ngô Tà sững sờ: “Tiểu Hoa, không phải cậu rất bận sao?” “Chuyện của tôi không cần cậu lo, lát nữa tôi bay đến Tây Bắc, khoảng ba tiếng sau sẽ đến.” Nói xong liền cúp máy.

Ngô Tà nhìn chiếc điện thoại bị ngắt kết nối trong tay, nhất thời có chút cạn lời.

Tán gẫu thì không có thời gian, bay đến đây thì lại không bận nữa à?

Xì!

Chương 1484

Tưởng mình không biết mấy cái suy tính của cậu ta chắc?

Lâm Phong thì có chút đau đầu.

Trước khi đi, Ngô Mặc đã đặc biệt dặn dò Lâm Phong, bảo hắn phải che giấu hành tung và thông tin của mình.

Nhanh thì nửa tháng, chậm thì một tháng nhất định sẽ trở về.

Giờ thì toang thật rồi.

Mấy tên này tụ tập hết ở Tây Bắc, nếu hỏi tung tích của con trai lớn thì sao?

Hít...

Chậc chậc!

Không dễ đối phó chút nào!

Con trai à, bố chỉ có thể cố hết sức, còn thành hay bại thì tùy vào tạo hóa của con vậy.

Giải Ngữ Hoa lại một lần nữa sử dụng siêu năng lực tiền bạc.

Hơn ba tiếng sau, cậu ta và Hoắc Tú Tú đã xuất hiện ở cửa Địa Long Hội.

Cách đây không lâu, mọi người lại một lần nữa tụ họp.

Ngồi trong phòng khách, Giải Ngữ Hoa nhanh chóng liếc một vòng.

Rất tốt!

Những người không muốn gặp đều ở đây, người muốn gặp thì lại không xuất hiện.

Cậu ta quay mặt về phía Lâm Phong, khóe miệng nở một nụ cười: “Có để lại lời nhắn gì không?” “Ặc...” Lâm Phong cảm thấy hơi đau đầu.

Chúng ta hàn huyên mấy câu có được không, cần gì vừa đến đã hỏi ngay câu chí mạng thế? 101.

Hoắc Tú Tú hiện giờ đúng là đã lột xác hoàn toàn.

Cô không còn nhiều e dè khi suy xét vấn đề, thẳng thắn hỏi: “Anh Tiểu Mặc đâu, anh ấy không ở Tây Bắc ạ?” “Không đúng, anh ấy nói có việc gấp phải về, còn nói anh bận không xuể sẽ giúp anh xử lý vấn đề, người đâu rồi?” Giải Ngữ Hoa tán thưởng gật đầu với Hoắc Tú Tú.

Không tệ.

Lần này não hoạt động tốt đấy, biết mình muốn hỏi gì.

Đối mặt với ánh mắt dò hỏi của mọi người, Lâm Phong biết là không thể trì hoãn được nữa.

Hắn cầm chén trà bên cạnh, nhấp từng ngụm nhỏ, nhân cơ hội kéo dài thêm vài phút.

Giải Ngữ Hoa và mọi người cũng không thúc giục, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Lâm Phong.

Lúc này, trà ngon còn không bằng nước tiểu ngựa.

“Khụ khụ!” Lâm Phong hắng giọng: “Chuyện là thế này, các cậu cũng biết đấy, nói thế nào nhỉ.” Lâm Phong chép miệng: “Mỗi lần tụ tập với mấy người các cậu, thằng nhóc đó đều có chút tự ti.” Hử?

Tự ti?

Lời này vừa thốt ra, ngay cả Trương Khởi Linh cũng ném ánh mắt nghi hoặc về phía Lâm Phong.

Ngô Mặc mà tự ti á?

Chắc chắn không phải đang đùa chứ?

Lâm Phong thầm kêu khổ, nhưng vẫn phải cứng rắn bịa tiếp: “Thấy chưa, các cậu cũng không tin mà, chuyện này nó cũng chỉ nói với tôi thôi, dù sao hai anh em chúng tôi cùng một giuộc, đều thuộc dạng mù chữ.” “Phong Tử, cậu đừng có nói nhảm, Tiểu Mặc mà tự ti?” Vương Béo đảo mắt khinh bỉ: “Với cái nết của nó, nó không đấm người ta dựng bia là may rồi.” “Nói vậy cũng không hoàn toàn đúng.” Lâm Phong xua tay, cố ý thở dài: “Thằng nhóc đó trông có vẻ bất cần đời, nhưng thực tế lòng tự trọng cũng rất cao.” “Mỗi lần thảo luận vấn đề, mấy người các cậu cứ như học bá, nói đâu ra đó, đã kích thích sâu sắc lòng tự trọng của nó, cho nên...” Hoắc Tú Tú như đang hùa theo, hỏi dồn: “Cho nên sao ạ?” “Cho nên... nó... nó đi học chuyên sâu rồi.” Câu nói này, chính Lâm Phong cũng cảm thấy có chút khó nói ra.

Nhưng vì con trai lớn nhà mình, hắn coi như đã vứt hết liêm sỉ.

Mấy người Giải Ngữ Hoa đã không muốn nói gì nữa.

Từng người một hoặc là khóe miệng co giật, hoặc là lông mày bay loạn.

Không cần hỏi thêm, chắc chắn là thằng nhóc hỗn đản kia trước khi đi đã đặc biệt dặn Lâm Phong nói như vậy.

Giải Ngữ Hoa châm một điếu thuốc, rít nhẹ một hơi: “Là Tiểu Mặc bảo cậu nói vậy đúng không, nó ra ngoài làm việc à?” “Tôi không hỏi nó đi đâu, chỉ muốn biết một chuyện, có nguy hiểm không?” “Không biết.” Lâm Phong từ bỏ giãy giụa, gạt tàn thuốc, có vẻ bất lực: “Các cậu cũng đừng trách tôi không nói thật, là thằng nhóc đó bóp cổ tôi không cho tôi nói.” “Nhưng nó nói rồi, nhanh thì nửa tháng, chậm thì một tháng nhất định sẽ về.” Còn biết làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ biến thành quái vật tay dài, một phát tóm thằng nhóc đó về?

Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng thở dài, chủ động chuyển chủ đề: “Chuyện vé máy bay tôi đã sắp xếp người giải quyết rồi, theo tôi được biết trưa mai có chuyến bay đến Đông Nam Á, các cậu nghĩ sao?” “Ối giời ơi!” Vương Béo giơ ngón cái lên, liên tục cảm thán: “Không hổ là Hoa gia, vừa ra tay đã giải quyết được vấn đề mấu chốt nhất, đúng là bò con đến Nam Cực - ngầu bò đến cực điểm.” Lâm Phong tuy có chút bất mãn với việc Giải Ngữ Hoa cuỗm mất con heo nhà mình, nhưng lại rất tán thưởng năng lực hành động và khả năng thực thi của cậu ta.

“Nếu đã vậy, bên này tôi cũng phải tranh thủ thời gian.” Nói xong liền gọi Bảo Cát lại, dặn dò một hồi trước mặt mọi người.

Phải thừa nhận một điều, con người đều do rèn luyện mà thành.

Năm đó, Bảo Cát ở sơn trại là một thiếu niên đơn thuần, vớ phải hai kẻ không đáng tin cậy như vậy mà bị ép rèn luyện ra một thân bản lĩnh vững vàng.

Bây giờ đứng ở đó, mặc vest thắt cà vạt, đúng chuẩn phong thái tinh anh.

Hơn nữa, đa số người ở đây đều từ sơn trại ra.

Bảo Cát quản lý cũng không gặp nhiều phiền phức.

Lưu Tang vẫn luôn đứng ở cửa.

Không phải cậu ta muốn nghe lén, mà là những lời nói này không tự chủ chui vào tai cậu ta.

Cậu ta thấy Bảo Cát đi ra ngoài, chớp lấy cơ hội nhào đến trước mặt Lâm Phong, làm ra vẻ đáng thương: “Bác cả, dẫn con đi với, con cũng muốn đi cùng bác để mở mang tầm mắt.” “Cút sang một bên.”

Lâm Phong xua tay, như đuổi một con chó con: “Mặt mũi to thế?

Đem cái thân hình nhỏ bé của mày ra chặt bán cũng không đủ tiền lẻ mua vé vào cửa.” “Bác cả thân yêu, con không vào trong đứng ở cửa cũng không được sao?” Sống chung nhiều năm, Lưu Tang sớm đã hiểu ba nuôi và bác cả của mình đều là người miệng cứng lòng mềm.

Chỉ cần năn nỉ một lúc, thế nào cũng sẽ đồng ý yêu cầu của mình.

“Ông đây không có tiền.” Lâm Phong giơ chân đá vào mông Lưu Tang, có chút ấm ức và bực bội mắng: “Thằng con hoang ba nuôi mày cũng không biết làm trò quỷ gì, tiêu hết phần lớn tiền tiết kiệm của ông đây rồi.” Lưu Tang đích thị là một fan cuồng của Ngô Mặc, trong việc bảo vệ hắn thật sự không tiếc công sức.

Cậu ta lập tức tìm lý do biện hộ: “Bác cả, con nghe nói tiền bạc đời người là có số, kiếm đủ rồi thì người cũng phải đi.” “Ba nuôi con chắc là không nỡ để bác đi sớm, nên mới tốt bụng giúp bác tiêu tiền đó ạ.” Mọi người: “???” Cái miệng nhỏ của Lưu Tang như bôi mật, líu lo không ngừng.

Mũi Lâm Phong tức đến sắp lệch.

Mẹ kiếp, ba mày lừa tao, mày còn chọc tức tao nữa hả?

Giơ tay tát vào gáy Lưu Tang: “Ông đây đánh chết mày, thằng thỏ con này.” Vương Béo cười đến vỗ đùi.

Không hổ là con nuôi của thằng em, khoản chọc tức người khác này đúng là truyền nhân một dòng.

Giải Ngữ Hoa rất tán thưởng hành động bảo vệ Ngô Mặc của Lưu Tang, gạt tàn thuốc, chậm rãi nói: “Tiền của cậu tôi trả.” Tục ngữ nói ăn của người ta miệng mềm, nhận của người ta tay ngắn.

Trong nháy mắt, thái độ của Lưu Tang đối với Giải Ngữ Hoa lại tốt thêm vài phần.

Thời gian là vàng bạc.

Trưa ngày hôm sau, một nhóm người đã đặt chân lên mảnh đất Đông Nam Á.

Nơi đây cá rồng lẫn lộn, nói không chừng chỉ trong một khoảnh khắc lướt qua nhau, ví tiền trong túi đã không cánh mà bay.

Lâm Phong đã sớm sắp xếp người chờ sẵn ở đây.

Một cô gái trẻ thân hình cường tráng thấy mấy người xuất hiện liền vội vàng tiến lên đón: “Ông chủ, xe đã chuẩn bị xong.” “Người chuẩn bị xong chưa?” “Chuẩn bị xong rồi.” Giọng người phụ nữ có chút khàn, nhưng thái độ lại vô cùng cung kính: “Hơn ba mươi cao thủ vũ trang đầy đủ, có thể đối phó với các loại vấn đề bất cứ lúc nào.” Nói xong, ánh mắt cô ta nhìn quanh bốn phía, có chút do dự: “Nhị gia... không đến ạ?” Lời này vừa thốt ra lập tức thu hút sự chú ý của mấy người Giải Ngữ Hoa.

Hử?

Phụ nữ?

Tình huống gì đây?

Chương 1485

Có quan hệ với Tiểu Mặc?

Không đúng.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính quanh năm giao tiếp với người khác, cảm nhận cảm xúc của người khác vô cùng nhạy bén.

Giọng của người này rõ ràng có chút rụt rè, hoàn toàn không phù hợp với thân hình cường tráng của cô ta.

Không giống như ái mộ Tiểu Mặc, ngược lại có chút tránh không kịp.

Quả nhiên, khi Lâm Phong nói Ngô Mặc có việc không đến, người phụ nữ thở phào một hơi rõ rệt.

Dường như nhận ra như vậy có chút quá lộ liễu, cô ta lập tức khôi phục vẻ mặt không cảm xúc.

Cung kính đi trước dẫn đường.

Nhưng từ bước chân nhẹ nhàng có thể phán đoán, tâm trạng của cô ta rất vui vẻ.

Hắc Nhãn Kính đẩy kính râm.

Thú vị đây.

Bảo bối lại làm chuyện gì hay ho nữa rồi?

Vương Béo không nhịn được, lén huých Lâm Phong: “Chuyện gì thế?

Cô ta nợ tiền thằng em tôi à?” “Không phải.” Vẻ mặt Lâm Phong vô cùng kỳ quái, dường như nghĩ đến chuyện gì đó vui vẻ, cố nén cười, nghiêm túc nói: “Thằng nhóc đó với tư cách là người hướng dẫn tâm linh đã giúp cô ấy tìm ra phương hướng tiến lên trong cuộc sống.” Hả?

Vương Béo có chút ngơ ngác.

Thằng em mình còn có năng lực này sao?

Mang theo tâm trạng nghi hoặc, cả nhóm lên xe thẳng tiến đến Tam Giác Vàng.

Xe xóc nảy suốt chặng đường, cuối cùng cũng đến được khu vực trung tâm của Tam Giác Vàng.

Nơi đây đâu đâu cũng là những tòa nhà đổ nát và những nhân viên vũ trang với vẻ mặt cảnh giác, không khí phảng phất mùi thuốc súng.

Cứ đi được một đoạn lại có nhân viên vũ trang đến kiểm tra.

Nhân viên vũ trang dẫn đầu tay cầm AK47, ánh mắt sắc lẹm săm soi mọi người trong xe.

Nòng súng đen ngòm tùy ý lúc lắc, mang đến áp lực và sự trấn áp vô tận.

Lâm Phong hạ cửa sổ xe, không vội không hoảng đưa ra lệnh bài thông hành đã chuẩn bị trước.

Lại ném cho đối phương một xấp tiền, nói một tràng tiếng địa phương lưu loát: “Số tiền này coi như anh em tôi mời mấy anh uống rượu.” Từ xưa đến nay có tiền là dễ làm việc.

Mấy gã nhân viên vũ trang trông như khỉ hoang này nhặt tiền lên đếm, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Lôi bộ đàm ra liên lạc với ai đó không biết ở đâu mấy câu, rồi cười tươi vẫy tay cho đi.

Vương Béo nhỏ giọng lẩm bẩm: “Mẹ kiếp, cái chỗ quỷ này đúng là thấy tiền là sáng mắt, tiền ít còn không vào được.” “Cậu nói không sai.” Lâm Phong châm một điếu thuốc, rít một hơi thật mạnh: “Nơi này là thiên đường của người giàu, địa ngục của người nghèo.” Sắc mặt Giải Ngữ Hoa bình tĩnh, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên cửa sổ xe, như đang suy nghĩ điều gì.

Hắc Nhãn Kính thì dựa vào ghế, đôi mắt sau cặp kính râm luôn chú ý đến động tĩnh xung quanh, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Ở nơi này, một khi lơ là, rất có thể cái giá phải trả là mạng sống.

Trương Khởi Linh bình tĩnh nhìn về phía trước.

Ngoài chính anh ra, không ai biết anh đang nghĩ gì.

Xe từ từ tiến vào một sân lớn trông có vẻ tương đối kín đáo.

Xung quanh là những bức tường cao sừng sững, trên đỉnh tường còn giăng đèn pha và lưới thép gai.

Vừa dừng lại, một đám người đã vây đến.

Dẫn đầu là một người đàn ông cao lớn, trên mặt có một vết sẹo.

Hắn bước nhanh tới, mở cửa xe, cung kính hô: “Đại đương gia, ngài vất vả rồi.” “Phong Tử, đây là...” Vương Béo xuống xe nhìn quanh một vòng, có chút tò mò.

Nhìn nhỏ đoán lớn.

Chỉ từ kích thước của cái sân cũng có thể đoán được tổng diện tích chiếm đất ít nhất cũng phải mấy cây số vuông.

Thế này thì cũng ngầu đấy.

Ở một nơi như Tam Giác Vàng mà có được địa bàn, xem ra Tiểu Mặc và Phong Tử đã không ít tâm sức.

“Ừ, đây là địa bàn ở Tam Giác Vàng.” Lâm Phong nở một nụ cười nhạt: “Yên tâm đi, xung quanh đều là người của chúng ta, về mặt an toàn tuyệt đối không có vấn đề.” Lời nói nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng thực tế lại phảng phất cảm giác ra vẻ.

Vương Béo cảm thấy rất bình thường, nếu đổi lại là mình ở vào hoàn cảnh của Ngô Mặc và Lâm Phong.

Giữ được một mạng đã là không tệ rồi, còn có thể tạo dựng được thế lực lớn như vậy sao?

Cả nhóm đi vào phòng khách.

Phong cách trang trí tổng thể của ngôi nhà rất phù hợp với đặc trưng của Đông Nam Á.

Cửa chính được làm bằng đồng nguyên chất dày, bề mặt khắc những hoa văn ngoại lai phức tạp và tinh xảo.

Nhìn qua là biết giá không hề rẻ.

Bên trong càng xa hoa tột độ.

Bước vào phòng khách rộng rãi, dưới chân là một phiến đá cẩm thạch nguyên khối nhập khẩu từ Ý.

Đứng trên đó có thể thấy rõ hình ảnh phản chiếu của người.

Đèn chùm khổng lồ, sofa da bê Ý, tường TV, tủ rượu vang.

Tràn ngập cảm giác của một trọc phú.

Mấy người Giải Ngữ Hoa đã thấy nhiều biệt thự sang trọng, đối với điều này không có cảm giác gì nhiều, chỉ có Vương Béo liên tục chép miệng: “Phong Tử giỏi thật, ở Đông Nam Á mà cũng chiếm được địa bàn lớn như vậy.” “Cậu tưởng dễ lắm à?” Lâm Phong ngồi trên sofa duỗi người: “Ban đầu để chiếm được địa bàn này, Tiểu Mặc đã đích thân dẫn người liều mạng với quân phiệt một trận sống mái.” “Đừng thấy lúc nãy chúng ta vào phải trả chút phí, đó là tôi lười chấp nhặt với đám đó, thực tế danh hiệu Ách Long ở đây có thể đi ngang.”

Nói xong, dường như nghĩ đến những gian khổ trong quá khứ, hắn thở dài một hơi cảm khái: “Trận đó... quá tàn khốc.” Kể từ khi gặp lại, Ngô Mặc chưa bao giờ nhắc đến những chuyện quá khứ này.

Mỗi lần chủ đề được dẫn đến đây, đều bị nó vô tình chuyển đi.

Nhưng mọi người đều không ngốc.

Tay không gầy dựng nên một thế lực lớn như vậy, không liều mạng thì có thể sao?

Hoắc Tú Tú sùng bái Ngô Mặc rất giống fan hâm mộ đối với thần tượng, chỉ hận không thể tìm hiểu rõ ràng từng chuyện nó đã trải qua và ghi nhớ trong lòng.

Mắt Hoắc Tú Tú lập tức mở to, trong con ngươi lấp lánh sự tò mò và tìm tòi: “Ồ?

Có thể kể một chút không ạ?” Giải Ngữ Hoa ném cho cô một ánh mắt tán thưởng.

Không tệ.

Cái não thất lạc lại quay về rồi.

Sự chú ý của Hắc Nhãn Kính và Ngô Tà đều bị thu hút, ngay cả Trương Khởi Linh cũng dừng động tác, hướng ánh mắt về phía Lâm Phong.

Lâm Phong lặng lẽ liếc một cái, trong lòng vô cùng hài lòng với sự chú ý của mọi người.

Hắn muốn chính là hiệu quả này.

Con trai nhà mình vì bọn họ mà vào sinh ra tử, kết quả có uất ức gì cũng không nói.

Sao mà được chứ?

Mình thân là ba phải thương con trai, thỉnh thoảng phải tiết lộ một chút quá khứ đau thương của nó.

Phải làm cho đám này cảm thấy áy náy với con trai mình sâu sắc hơn.

Như vậy...

Chương 1486

Ha ha!

Sau này con trai lớn dù có là tra nam, bọn họ cũng tuyệt đối không có lý do gì để phản đối.

Cha mẹ yêu con, tình yêu ấy sâu xa.

Đương nhiên, đây là suy nghĩ cá nhân của Lâm Phong.

May mà Ngô Mặc không có ở đây, nếu không thế nào cũng bị nó đánh thành gấu trúc.

Lâm Phong lấy ra bao thuốc, chia cho mỗi người một điếu.

Châm lửa hút một hơi, chậm rãi nói: “Ở nơi như Tam Giác Vàng, muốn đứng vững gót chân, hoặc là có tiền, hoặc là có quyền, hoặc là phải đủ ác.” “Hai anh em chúng tôi mới đến, bên cạnh chỉ có mấy anh em này, ngoài việc ra tay tàn độc ra cũng không có chiêu nào khác.” “Lúc đó thế lực ở Tây Bắc không ổn định, tôi không thể dồn tinh lực và thời gian, chỉ có thể dựa vào một mình nó ở đây chiếm địa bàn.” Theo lời kể của Lâm Phong, những chuyện Ngô Mặc đã trải qua mấy năm nay dần dần hiện ra trước mắt mọi người.

Gió tanh mưa máu.

Không hề khoa trương, thậm chí còn nguy hiểm hơn nhiều so với những gì Giải Ngữ Hoa đã trải qua năm đó.

Bỏ độc, đánh nhau, mỹ nhân kế, uy hiếp lợi dụng đều là chuyện nhỏ.

Ở nơi ba không quản này, súng ống ma túy có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Muốn cướp địa bàn của người khác, thì phải chuẩn bị sẵn sàng bị người ta giết chết.

Ngô Mặc không muốn chết, vậy thì phải ác hơn người khác vài phần.

Trên người nó gần như không có lúc nào lành lặn.

Chân trước còn quấn băng như xác ướp, chân sau đã phải dẫn người đi đánh một trận khác.

Xong việc còn phải mặc vest lịch lãm, tươi cười đi dùng não kéo bè kết phái với thế lực thứ ba.

Thật lòng mà nói, dùng não thật sự mệt hơn đánh nhau nhiều.

Dù sao không có não mà cố gồng cũng rất khó.

Một tràng lời nói nhẹ nhàng của Lâm Phong, lại khiến Ngô Tà đau lòng đến cực điểm.

Những sóng gió trong đó, Giải Ngữ Hoa đặc biệt có thể đồng cảm sâu sắc.

Không khí trong đại sảnh lập tức trở nên có chút nặng nề.

Lúc này, người đàn ông cao lớn bước nhanh vào phá vỡ không khí trầm mặc: “Đại đương gia, thời gian đấu giá đã xác định, bắt đầu lúc chín giờ tối nay, địa điểm tại lãnh địa của tướng quân Kun Ka.” Lâm Phong dụi tắt điếu thuốc, vẻ mặt lập tức trở nên lạnh lùng, ngước mắt nhìn mọi người, trầm giọng nói: “Mẹ kiếp, xem ra tối nay chúng ta phải cẩn thận một chút.” “Sao vậy?” Ngô Tà nghi hoặc: “Người này không dễ chọc à?” “Đúng là xui xẻo, sao lão Tây đó lại hợp tác với thằng khốn này.” Lâm Phong nhổ một bãi nước bọt, chửi bới: “Thằng Kun Ka đó đặc biệt nhỏ nhen, trước đây Tiểu Mặc làm nó mất mặt, nó vẫn luôn ghi hận trong lòng.

Lần này buổi đấu giá tổ chức trên địa bàn của nó, không chừng sẽ giở trò gì." Hắc Nhãn Kính nhả một vòng khói, vắt chéo chân, lơ đãng nói: "Sợ gì, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, nhưng tên này dám chọc giận bảo bối của tôi, vậy tôi phải xem có cơ hội thu chút lãi không." Giải Ngữ Hoa khẽ phẩy tay áo, hơi nhíu mày: "Đừng làm bậy, tình hình chưa rõ, bớt gây thêm phiền phức cho Tiểu Mặc." "Xì!" Hắc Nhãn Kính cười khẩy một tiếng.

Giải Ngữ Hoa lườm gã một cái, nhưng cũng không nói gì thêm.

Dù sao Hắc Nhãn Kính trông có vẻ bất cần đời, nhưng thực tế là nấu sủi cảo trong ấm trà — trong lòng đã có tính toán.

Vương Béo xoa cằm, có chút lo lắng: "Theo lời cậu nói, cái tên Kun Ka gì đó có bắt chúng ta để uy hiếp thằng em tôi không?" Lâm Phong cười lạnh một tiếng: "Nó mà dám động thủ, ông đây cũng không phải dạng vừa, tối nay chúng ta vào trong rồi, cứ làm như bình thường, tôi cho người canh gác bên ngoài, một khi xảy ra vấn đề, nó cũng đừng hòng yên thân." Mấy người bàn bạc đơn giản vài câu, rồi ai về phòng nấy nghỉ ngơi ngắn.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, rất nhanh đã đến sáu giờ tối.

Từ đây đến địa điểm đấu giá còn một đoạn đường.

Hơn mười chiếc xe bán tải chở đầy vũ khí nối đuôi nhau rời khỏi Địa Long Hội.

Sáu giờ ở Tam Giác Vàng, trời vẫn chưa tối hẳn, ánh chiều tà kéo dài bóng của đoàn xe.

Lâm Phong ngồi ở ghế phụ của chiếc xe đầu, ánh mắt sắc bén quét nhìn xung quanh, tay mân mê một khẩu súng ngắn tinh xảo.

Trong lòng lại đang nghĩ một chuyện khác.

Sợi xích sắt đứt phựt trong nháy mắt, trong đầu Ngô Mặc chỉ còn lại một ý nghĩ: Vãi, Trương Nhật Sơn, ông đúng là cái đồ chuyên đi gài bẫy người khác mà.

Chẳng chờ mọi người kịp hét lên kinh hãi, tất cả đã theo sợi xích sắt đứt lìa rơi thẳng xuống hố đen sâu không thấy đáy bên dưới.

Tiếng gió rít gào bên tai.

Cảm giác mất trọng lượng mãnh liệt khiến Ngô Mặc đầu váng mắt hoa, thậm chí còn có ảo giác tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Không được.

Cứ tiếp tục thế này thì có khả năng chết non thật.

Ngô Mặc chưa bao giờ cho rằng mình là nhân vật chính thì sẽ có thân bất tử.

Hết cách, ai bảo lúc đầu hệ thống nói sống được thì sống, không được thì chết.

Câu nói này đã in sâu vào lòng hắn.

Sống trong môi trường nguy hiểm lâu ngày, tố chất tâm lý của Ngô Mặc so với mấy năm trước quả thực đã thay đổi một trời một vực.

Tình huống thế này mà hoảng loạn thì chỉ có chết nhanh hơn.

Tâm niệm vừa động, đèn pin trong không gian bỗng xuất hiện trong lòng bàn tay.

Ngô Mặc nhanh nhất có thể bật đèn pin lên rồi ngậm trong miệng.

Hắn cố gắng đè nén cảm giác dạ dày đang cuộn trào, dốc hết sức lực quan sát tình hình xung quanh, cố gắng tìm ra một tia hi vọng sống sót.

Ấy thế mà, có lẽ ông trời cũng thật sự thương mấy đứa ngáo.

Trong quá trình rơi xuống, hắn lại phát hiện ra một mỏm đá nhô ra trên vách đá cách đó không xa.

Giờ phút sinh tử, thứ này chính là cọng rơm cứu mạng.

Ngô Mặc rút móc ba chấu Tằm Băng bên hông ra, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Chư vị thần phật trên trời phù hộ, anh bạn hệ thống ra tí sức đi, dù ngài là vị thần tiên nào cũng được!

Kể cả ngài là Hoan Hỉ Phật cũng không sao, chỉ cần tiểu gia đây sống sót, quay về tôi sẽ đốt cho ngài một đống ổ cứng, cho ngài xem đến thiên hoang địa lão, công đức vô lượng." Nói xong, hắn hít một hơi thật sâu, dồn hết sức lực toàn thân ném dây thừng về phía vách đá.

Có lẽ do lời nguyện ước không đủ thành tâm, không biết từ đâu một cơn gió mạnh thổi tới, làm đầu dây thừng lệch đi một chút.

Đậu má!

Ngô Mặc trơ mắt nhìn dây thừng sượt qua tảng đá, tức đến nỗi tròng mắt suýt văng ra ngoài.

Cái này là cố tình muốn lão tử chết đây mà.

Đừng hoảng, vẫn còn cơ hội.

Giữa lúc nguy cấp, Ngô Mặc chợt nhớ ra trong không gian của mình còn có mấy cây nỏ tiễn, rất phù hợp với tình huống này.

Đang định lấy ra, phía dưới bỗng có tiếng hét lớn: "Đồ ngáo, phía trước bên trái ba mươi lăm độ, chuẩn bị bắt dây thừng." Giọng nói vô cùng quen thuộc, nhưng lúc này Ngô Mặc căn bản không phân biệt được là ai đang gọi mình.

Kệ xác là ai, sống sót trước đã rồi tính.

Hắn nhanh chóng điều chỉnh tư thế, mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương.

Khi nghe thấy tiếng “Bắt”, hắn lập tức vươn tay phải ra tóm lấy sợi dây thừng được ném tới.

Dây thừng vừa vào tay, Ngô Mặc chỉ cảm thấy một lực cực mạnh kéo giật xuống.

Không hề khoa trương, suýt chút nữa đã giật đứt cánh tay hắn ra khỏi vai.

Khốn kiếp!

Những lời chửi thề cứ lởn vởn trong đầu.

Vì đang ngậm đèn pin nên trong miệng hắn chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ không rõ ràng.

Hít một hơi thật sâu, hắn liều mạng dùng tay còn lại cũng nắm lấy dây thừng.

Hai chân dùng sức đạp vào vách đá, nhờ lực phản chấn cuối cùng cũng giảm bớt được lực rơi.

Lúc này, Ngô Mặc mới ngẩng đầu nhìn lên trên.

Chỉ thấy Trương Hải Khách đang treo mình trên vách đá, một tay kéo dây thừng, tay kia bám chặt vào một tảng đá nhô ra.

Chương 1487

Đôi khi phải thừa nhận một điều, sống lâu thì kinh nghiệm quả thật phong phú.

Người nhà họ Trương từ khi sinh ra đến lúc chết đi, gần như đều tiếp xúc với cổ mộ.

Những nguy hiểm trải qua trong đó, tổng kết lại gần như có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết dài cả triệu chữ.

Đương nhiên, tuyệt đối không bao gồm mấy chuyện tào lao.

“Đồ ngáo, mày nặng thật đấy.” Trương Hải Khách hít mạnh một hơi, nghiến chặt răng hàm sau dồn sức kéo dây thừng, gân xanh trên cổ tay và cánh tay nổi lên cuồn cuộn.

Ngô Mặc nhét đèn pin vào túi trên ba lô.

Sau đó mượn lực đẩy, bám vào dây thừng đu người đến vách đá.

Lúc này, cánh tay hắn đau nhức như không phải của mình, lòng bàn tay cũng bị sợi dây thừng thô ráp ma sát đến bỏng rát, dù vậy miệng vẫn không quên đáp lại một câu: “Nhảm nhí, ông đây lại chẳng phải thân cây ngô, chỉ mọc chiều cao chứ không mọc cân nặng.” Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn lên trên, nghiêm túc nói: “Hải ngáo, cảm ơn, anh em nợ mày một lần.” Trương Hải Khách có chút bất ngờ, thuận miệng nói: “Vãi, nghe được chữ ‘cảm ơn’ từ miệng thằng nhãi mày sao cứ như đang nằm mơ vậy?” “Thế tao rút lại, coi như lão tử vừa đánh rắm.” “Mày làm người đi.” Trong lúc hai người đấu võ mồm, con dao găm trong tay Ngô Mặc đã cắm phập vào khe đá, ổn định được cơ thể mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, hai người mới nhớ tới ba người Trương Nhật Sơn.

“Đồ ngáo, mày có thấy Trương Nhật Sơn đâu không?” Trương Hải Khách nhìn quanh hỏi.

Ngô Mặc làm một biểu cảm hỏi chấm của người da đen: “Mày hỏi tao?

Lão tử lại chẳng phải thiết bị định vị trên người ông ta, làm sao biết ông ta ở đâu?” “Vãi, ông ta không ngã chết rồi chứ?” Trương Hải Khách nói vậy, nhưng thực tế không tin Trương Nhật Sơn sẽ dễ dàng chết đi như vậy.

Lão hỗn đản này sống từ thời kháng chiến đến giờ, sóng to gió lớn gì cũng đã trải qua, sao có thể dễ dàng ngã chết ở đây được?

Ngô Mặc cũng không tin, bĩu môi: “Nhật Sơn Nhật Sơn, hắn đến núi lớn còn dám ‘chơi’, sao có thể dễ dàng ngã chết trong núi được?

Thế chẳng phải núi lớn kia thành góa phụ à?” Câu này nói như một câu líu lưỡi, Trương Hải Khách trợn mắt há mồm, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Bỗng nhiên, phía dưới truyền đến một giọng nói lạnh lùng: “Tinh lực dồi dào như vậy, xem ra cơ thể không có vấn đề gì lớn.” Trời đất ơi!

Giọng nói đột ngột khiến cả Ngô Mặc và Trương Hải Khách đều ngẩn người.

“Ông chưa chết à?” “Sơn ngáo, ông chưa toi à?” Nói xong, cả hai đồng loạt nhìn xuống dưới.

Do vấn đề góc độ, nhìn mãi vẫn không thấy gì.

“Sơn ngáo, ông đang ở xó xỉnh nào thế?” “Đến lúc nào rồi mà còn có tâm tư ba hoa.” Trương Nhật Sơn khẽ nhíu mày, trong giọng nói pha lẫn một chút bất lực, “Dưới chân cậu khoảng mười mét có một cái bệ đá, ba người chúng tôi ở đây, hai người các cậu từ từ xuống đi.” “Vãi, sao không nói sớm.” Ngô Mặc và Trương Hải Khách nghe vậy như được tiêm máu gà, lần lượt trèo xuống với tốc độ nhanh nhất.

Hai người vừa đặt chân lên bệ đá, đã thấy Trương Nhật Sơn quay lưng về phía mình, đang quan sát một cánh cửa đá cách đó không xa.

La Tước thì ngồi trên đất thở hổn hển.

Còn Trương Hải Khôn, người ít nói kia, đang cầm la bàn đi vòng quanh bệ đá.

Trương Nhật Sơn nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, ánh mắt bình tĩnh lướt qua hai người: “Nơi này rất tà môn, tuyệt đối đừng lơ là, tiết kiệm được chút sức lực nào thì đừng lãng phí.” Nghe thì có vẻ nói với cả hai người, nhưng Ngô Mặc luôn có ảo giác, gã này đang nói mình thì phải.

Ý gì đây?

Chê mình nói nhiều?

Phi!

Ông biết cái quái gì.

Lão tử đây gọi là giải tỏa áp lực hiệu quả.

Trong lòng Ngô Mặc vừa thầm mắng lão già này lắm lời, vừa bước chân đến gần Trương Nhật Sơn.

Ánh mắt cũng không rảnh rỗi, tiện thể quan sát tình hình xung quanh bệ đá.

Chỉ thấy bệ đá này không lớn, nhiều nhất cũng chỉ khoảng hơn chục mét vuông, giống như phòng ký túc xá tám người ở đại học.

Nhìn qua thì có vẻ là tự nhiên, nhưng nếu quan sát kỹ có thể thấy dấu vết đục đẽo của con người.

Trương Nhật Sơn đang nhìn chằm chằm vào cánh cửa đá trước mặt suy tư.

Ngô Mặc cầm đèn pin rọi lung tung đi tới, phát hiện hình dạng của cửa đá này khác hẳn với mộ Thăng Long.

Nó không phải hình vuông vức, mà là một vòng tròn lớn giống như nắp giếng.

Nó khớp với vách đá vô cùng chặt chẽ, không để lại bất kỳ khe hở nào, đến một cây kim cũng không lọt vào được.

Bề mặt được phủ bằng những viên đá nhỏ bằng quả cầu thủy tinh, tạo thành một hoa văn thú kỳ dị, toát lên vẻ bí ẩn ma quái.

Ngô Mặc ghé sát vào cánh cửa đá, dùng tay nhẹ nhàng chạm vào những viên đá kia, cảm giác lạnh buốt từ đầu ngón tay truyền đến, cứ như thể thứ này được làm từ băng.

“Đừng động lung tung.” Trương Nhật Sơn kéo tay Ngô Mặc lại, không đồng tình lắc đầu: “Cậu nhóc này quá lỗ mãng, lỡ chạm phải bẫy thì hối hận không kịp.” “Tôi…” Khóe miệng Ngô Mặc giật giật mấy cái.

Sao cứ thấy câu này quen tai thế nhỉ?

“Yo, nhóc con, bị người ta coi là gà con cảm giác thế nào?” Trương Hải Khách thấy Ngô Mặc bị chọc quê, cười đến miệng muốn lệch sang một bên.

Hiếm có cơ hội chôn vùi thằng nhóc này, không cười thêm mấy tiếng về nhà nửa đêm có khi phải tự tát mình hai cái.

Ai bảo thằng ôn con này chuyên đi gài bẫy người khác.

Bản thân đã không phải thứ gì tốt đẹp, còn kéo cả thằng bạn thân của lão tử đi theo.

Cứ dăm ba bữa lại đến xin tiền tôi.

Tưởng tôi là máy ATM à?

“Cút sang một bên.” Ngô Mặc xua tay như đuổi cún, hừ một tiếng: “Gà con thì sao?

Chứng tỏ lão tử đây thuần khiết.

Giống như mày à?

Dưa chuột thối trăm năm.” “Hả!

Mày đối xử với ân nhân như thế à?” Trương Hải Khách không ngần ngại tặng cho Ngô Mặc một ngón giữa.

“Hai người có thể yên tĩnh một chút được không?” Trương Nhật Sơn đau đầu như búa bổ, thở dài: “Chúng ta vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, trước tiên hãy nghiên cứu cách mở cửa đã.” “Chậc, không có tí hài hước nào.” Đối mặt với Trương Nhật Sơn, Ngô Mặc và Trương Hải Khách lại có thể thống nhất chiến tuyến.

Lúc này, Trương Hải Khôn cầm la bàn đi tới, kim la bàn điên cuồng xoay tròn, nhất thời không thể dừng lại: “Khí trường ở đây rất loạn, chúng ta phải mở cửa đá càng sớm càng tốt, tôi có dự cảm chuyện sắp tới e là không ổn.” Ngô Mặc liếc nhìn Trương Hải Khôn, thầm nghĩ: Anh bạn, đây chẳng phải là nói nhảm sao?

Nơi này lại không phải khách sạn nghỉ dưỡng, làm sao có thể không nguy hiểm?

Cầm cái la bàn rách còn không bằng cái quạt điện, rọi lung tung nửa ngày có bệnh à?

Trương Nhật Sơn quan sát hồi lâu, trầm giọng nói: “Hoa văn thú này có lẽ chính là mật mã cơ quan, nếu tôi không đoán sai, chúng ta cần phải ấn các viên đá theo quy luật.” Trương Hải Khách nhíu mày:

“Hoa văn có chút phức tạp, không dễ tìm ra quy luật, nơi này hoàn toàn khác với Thăng Long, e là phải tốn chút công sức.” “Ừm.” Trương Nhật Sơn gật đầu.

Ông ta lấy từ trong túi ra một chiếc kính lúp nhỏ, bắt đầu quan sát kỹ những đường nét của hoa văn thú được tạo thành từ những viên đá.

Cửa đá chỉ đủ chỗ cho một người.

Trương Nhật Sơn chiếm vị trí đầu tiên, cứng rắn khiến Ngô Mặc không thể xem xét được gì.

Anh hùng không có đất dụng võ.

Ngô Mặc rảnh rỗi sinh nông nổi, bắt đầu đi lang thang trên bệ đá.

Tục ngữ có câu mèo mù vớ phải chuột chết.

Lại để cho kẻ rảnh rỗi như hắn phát hiện ra một chút manh mối.

Bề mặt bệ đá trông có vẻ lồi lõm không bằng phẳng, nhưng thực tế mỗi một cái hố nhỏ đều có kích thước gần như tương đương.

Thậm chí mơ hồ dường như có một quy luật nào đó tồn tại.

Ngô Mặc xoa cằm nhìn một lúc, ngoắc tay với Trương Hải Khách bên cạnh: “Hải ngáo, mày xem mấy cái hố trên mặt đất này có giống quân cờ trên bàn cờ không?” “Ồ?

Để tôi xem xem.” Trương Hải Khách cố ý đi đến mép bệ đá, nheo mắt nhìn kỹ một lúc, hít một hơi: “Đừng nói nữa, trông cũng giống thật.” “Sự việc bất thường ắt có yêu ma.” Ngô Mặc nghiêm mặt, ra vẻ một học giả chuyên nghiệp, nghiêm túc nói: “Chuyện này chắc chắn không đơn giản, rất có khả năng mật mã của cửa đá phía trước được giấu ở đây.” “Có lý.” Trương Hải Khách nghe vậy liền hứng thú, cùng Ngô Mặc nghiên cứu trên bệ đá.

“Đúng rồi, toán học của mày thế nào?” Trương Hải Khách thuận miệng hỏi một câu.

Ngô Mặc vỗ ngực: “Yên tâm đi, phép cộng trừ trong phạm vi mười không cần dùng ngón tay.” Trương Hải Khách: “…” Nói chuyện với mày đúng là đau cả lợi.

Chương 1488

Hai người men theo quỹ đạo của những cái hố, lúc thì ngồi xổm, lúc thì đứng dậy, cố gắng tìm ra quy luật ẩn giấu trong đó. 102.

Không lâu sau, La Tước và Trương Hải Khôn cũng ghé lại gần.

“Hải ngáo, mày xem hàng hố nhỏ này, khoảng cách dường như có sự thay đổi, bắt đầu từ đây, trước tiên là ba hố có khoảng cách ngắn, sau đó là hai hố có khoảng cách hơi dài, tiếp theo lại trở về ba hố khoảng cách ngắn.” Ngô Mặc vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ theo vị trí của các hố.

Trương Hải Khách nhìn theo hướng tay của Ngô Mặc, gật đầu ra vẻ suy tư: “Không sai, nhưng cái này thì có liên quan gì đến hoa văn thú trên cửa đá?” “Có thể nào dùng thứ tự sắp xếp của các hố để đối ứng với các viên đá trên hoa văn thú của cửa đá không?

Ví dụ như khoảng cách ngắn tương ứng với một loại hoa văn nào đó, khoảng cách dài tương ứng với loại khác.” Trương Hải Khôn đưa ra ý tưởng của mình.

Đúng là ba anh thợ da cũng hơn một Gia Cát Lượng.

Bốn người vừa khoa tay múa chân vừa phỏng đoán, cuối cùng cũng nghiên cứu ra một mối quan hệ đối ứng có vẻ hoàn chỉnh.

Ngô Mặc quay đầu gọi Trương Nhật Sơn: “Sơn ngáo, đừng chổng mông nhìn nữa, mấy người chúng tôi hình như tìm ra mật mã rồi, ông qua đây thử xem.” Trương Nhật Sơn đứng thẳng người, thầm thở dài, quay lại nhìn bốn người nói: “Nói thử xem.” “Hải ngáo, mày đi nói cho ông ta đi, các người cùng một gia tộc, giao tiếp tâm hồn dễ dàng hơn.” Ngô Mặc như một ông lớn, trực tiếp đẩy Trương Hải Khách ra.

Trương Hải Khách lười nói nhảm với Ngô Mặc, đứng dậy đi đến bên cạnh Trương Nhật Sơn, cẩn thận giải thích một lần.

Trương Nhật Sơn nghe xong lại nhìn hoa văn thú trên cửa đá, trầm tư một lúc rồi nói: "Về mặt lý thuyết, mối quan hệ đối ứng này có khả năng, nhưng cụ thể có mở được cửa đá hay không, chúng ta chỉ có một lần thử nghiệm." "Không sao." Ngô Mặc cười khẽ: "Chẳng phải là chơi với mạng sao?

Cổ ngữ có câu: Chuột ngủ với mèo -- dám nghĩ dám làm." Trương Nhật Sơn rất muốn hỏi, là cổ nhân nào lại thiếu văn hóa đến vậy?

Thôi bỏ đi.

Hỏi xong cũng mệt tâm.

Trương Nhật Sơn không để ý đến Ngô Mặc nữa, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào cửa đá.

Mọi người đều nín thở, nhìn Trương Nhật Sơn ấn các viên đá trên cửa đá theo thứ tự đã sắp xếp.

Mỗi khi một viên đá được ấn xuống, cửa đá lại phát ra một tiếng động nhẹ.

Âm thanh có chút giống tiếng thở dốc.

Cùng với việc các viên đá lần lượt được ấn xuống, tiếng động của cửa đá ngày càng dồn dập, phảng phất như sắp diễn ra một bản giao hưởng.

Chỉ còn lại viên đá cuối cùng.

Ngô Mặc và mấy người kia nắm chặt vũ khí, chuẩn bị sẵn sàng đối phó.

Trương Nhật Sơn nghiến răng ấn xuống viên đá cuối cùng, chân vừa động liền nhanh chóng lùi về bên trái.

Chỉ nghe thấy cửa đá phát ra một tiếng nổ lớn.

Âm thanh chấn động đến điếc tai.

Giống như có người đốt mấy chục quả pháo hai tiếng quanh bạn.

Tim của năm người gần như nhảy lên cổ họng.

Một tay cầm vũ khí, một bên hơi khom người tạo tư thế phòng thủ.

Việc này giống như mở hộp mù vậy.

Quỷ mới biết bên trong rốt cuộc là cái thứ gì.

Khi cửa đá hoàn toàn mở ra, một bóng thú khổng lồ nhe nanh múa vuốt lao thẳng tới.

“Ái chà, vãi!” Ngô Mặc vẻ mặt chán ghét né sang bên phải tránh cái bóng.

Bề ngoài không hề tỏ ra một chút hoảng sợ nào.

Thứ này căn bản không phải là thật, mà là do thuốc màu trong mộ đạo gặp phải oxy bay hơi tạo thành.

Nhưng không có ám khí xuất hiện cũng khiến người ta thở phào nhẹ nhõm, ít nhất có thể chứng minh suy đoán mật mã của họ không sai.

Đợi một lúc lâu, bụi bặm mới dần tan đi.

“Đi, vào xem thử.” Ngô Mặc nói xong, nghiêng người làm một tư thế mời với Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn nhìn sâu vào Ngô Mặc một cái, quay người cầm đèn pin đi đầu vào trong mộ đạo.

Trương Hải Khách dường như sợ thiên hạ không loạn, nhẹ nhàng thúc vào Ngô Mặc một cái: “He he, đồ ngáo, mày không biết đấy thôi, vị Trương phó quan này thời trẻ kiêu ngạo vô cùng, có thể bị mày làm cho nghẹn họng, nhóc con mày cũng được coi là thế này đây.” Nói xong liền giơ ngón tay cái lên.

“Ghen tị à?” Ngô Mặc nhướng mày.

Trương Hải Khách nhếch miệng: “Nói thế nào nhỉ?

Mày có thể làm cho ông ta cũng cung kính với tao một chút không?” Nụ cười xấu xa trên khóe miệng Ngô Mặc càng rõ rệt hơn, nói từng chữ một: “Ông ta với nhà chúng ta quan hệ không tầm thường, mày gọi tao một tiếng ‘ông nội’ thì chẳng phải cũng biến thành người nhà họ Ngô rồi sao?” “Cút, miệng chó không mọc được ngà voi.” Trương Hải Khách liếc Ngô Mặc một cái, vượt qua hắn đi sát sau lưng Trương Nhật Sơn.

Mộ đạo chật hẹp và sâu thẳm.

Càng đi vào trong, nhiệt độ càng thấp, cái lạnh thấu xương không ngừng xâm nhập vào cơ thể.

Đi khoảng bảy tám phút, Trương Nhật Sơn đi đầu đột nhiên dừng bước.

Ông ta giơ đèn pin lên nhìn xung quanh, phát hiện ánh sáng của đèn pin dường như bị thứ gì đó hấp thụ.

Ánh sáng thậm chí còn không bằng một que diêm, chỉ có thể chiếu sáng được vài centimet xung quanh mình.

Hơn nữa, tiếng bước chân phía sau cũng biến mất.

“Ngô Mặc, Trương Hải Khách.” Trương Nhật Sơn nhíu mày, nắm chặt dao găm, khẽ gọi.

Không có bất kỳ phản hồi nào.

Tim Trương Nhật Sơn chợt chùng xuống.

Dính bẫy rồi.

Lẽ nào mật mã sai?

Ông ta từ từ quay người, đèn pin trong tay vô thức rọi ra sau lưng. 103.

Nhưng đập vào mắt chỉ là một mảng bóng tối đặc quánh như mực, tĩnh lặng đến rợn người.

Trương Nhật Sơn lắng tai nghe động tĩnh xung quanh.

Ngoài tiếng thở của một người sống như ông ta ra, không còn bất kỳ âm thanh nào truyền đến.

Mày chau lại càng chặt hơn, trong lòng dấy lên một tia lo lắng.

Thật lòng mà nói, ông ta thực sự không quan tâm đến sống chết của mấy người Trương Hải Khách, chỉ riêng Ngô Mặc và La Tước là có chút quan tâm.

Chỉ là tình huống hiện tại có lo lắng cũng vô ích, vào đây hoàn toàn có thể nói là sinh tử do mệnh, phú quý tại thiên.

Trương Nhật Sơn thầm xin lỗi Ngô Lão Cẩu.

Ngũ gia, có những chuyện thân bất do kỷ, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, mong ngài tha thứ.

Trương Nhật Sơn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Ông ta dựa vào nhiều năm kinh nghiệm lăn lộn trong cổ mộ, bắt đầu cẩn thận men theo tường mộ đạo mò mẫm đi về phía trước.

Mỗi bước đi đều rất cẩn thận, sợ chạm phải cơ quan ở hai bên vách đá.

Ở đầu bên kia, Ngô Mặc cũng nhận ra có điều không ổn.

Đèn pin của mình không phải khoác lác, tuyệt đối là thiết bị tiên tiến nhất thế giới.

Sao có thể chỉ chiếu sáng được vài centimet dưới chân thế này?

Xem ra nguy hiểm ở khắp mọi nơi.

Nghĩ đến mấy người bên cạnh, Ngô Mặc gọi một tiếng: “Sơn ngáo, Hải ngáo, chim sẻ.

Chương 1489

Mấy người có thấy vị trí của tôi không?” Gọi xong liền vểnh tai nghe động tĩnh của mấy người kia, để tiện xác định vị trí.

Kết quả là đến một cái rắm cũng không có.

“Hầy!

Đúng là tà ma thật, hấp thụ ánh sáng thì thôi đi, sao còn có thể chặn cả âm thanh?” Ngô Mặc không tin vào tà ma, lại gọi một tiếng nữa: “Trương Nhật Sơn, lão tử gọi ông có dám lên tiếng không?” Vẫn là một sự im lặng đến đáng sợ.

Ngô Mặc thấy tình hình này có chút cảm khái.

May mà mình không đưa anh cả và Bàn gia theo, nếu không phiền phức gặp phải e là còn khó hơn bây giờ vài phần.

Hắn lắc đầu, tiếp tục bước đi về phía trước.

Mà hai người bị hắn réo tên sau lưng, Ngô Tà và Vương Bàn Tử, lúc này đang thưởng thức mỹ thực tại bữa tiệc trước buổi đấu giá.

Đoàn người trải qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra mới đến được buổi đấu giá.

Vì lý do an toàn, đoàn xe trước khi vào đã tự động chia thành ba nhóm.

Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính và Hoắc Tú Tú một nhóm, Ngô Tà và Vương Bàn Tử một nhóm, cuối cùng là Lâm Phong, Trương Khởi Linh và Lưu Tang.

Vương Bàn Tử vừa xuống xe đã bị cảnh tượng trước mắt làm choáng váng.

Xung quanh, những người lính cầm súng đạn thật đứng sừng sững như những bức tượng, ánh mắt lạnh lùng quét qua xung quanh.

Mỗi người đều mang theo sát khí, nhìn bộ dạng này là biết đã từng kinh qua chiến trận.

Mà phía sau họ, hàng trăm cô gái trẻ trung xinh đẹp mặc voan mỏng đứng yểu điệu.

Lớp voan mỏng nhẹ bay trong gió.

Lờ mờ hiện ra vóc dáng yêu kiều của họ, tỏa ra một mùi hương quyến rũ.

Không hề khoa trương, đúng là có chút khiến người ta ngứa ngáy trong lòng.

Ở đây chắc không có tư tưởng trọng nam khinh nữ quá nhiều.

Để thỏa mãn nhu cầu của một số nữ khách giàu có, phía bên kia toàn là những chàng trai trẻ mặc áo cổ chữ V sâu.

Nụ cười trên mặt ai cũng như được đúc ra từ một khuôn, đều là nụ cười hở răng tiêu chuẩn.

“Trời đất, đây đâu phải là buổi đấu giá, đây là thiên đường chứ!” Vương Bàn Tử mắt trợn tròn xoe, miệng lẩm bẩm, nước miếng sắp chảy ra.

Nhìn bộ dạng vô dụng của hắn, Ngô Tà liếc một cái: “Này, lau nước miếng đi, sắp chảy xuống chân rồi kìa.” “Mày biết cái quái gì.” Để lấy lại thể diện, Vương Bàn Tử thẳng người, nghiêm nghị nói: “Tao đây là đang thưởng thức nghệ thuật, hơn nữa vé vào cửa tốn bao nhiêu tiền, Bàn gia tao không xem cho đáng tiền thì chẳng phải lỗ à?” Trong lúc nói chuyện, một cô gái xinh đẹp đi tới.

Cô cầm một chiếc khay bạc tinh xảo, trên đó đặt hai ly sâm panh thơm ngát.

Khi đến trước mặt Ngô Tà và Vương Bàn Tử, cô hơi cúi người, nở một nụ cười ngọt ngào, tiếng Anh lưu loát tuôn ra: “Hai vị quý khách, chào mừng đến với buổi đấu giá lần này, đây là sâm panh chuẩn bị cho hai vị, xin mời dùng.” Vương Bàn Tử mắt sáng như đèn pha, quay sang hỏi Ngô Tà: “Thiên Chân, cô ấy nói cái gì vậy?

Có phải là khen Bàn gia tao đẹp trai không?” Ngô Tà: “???” Tình cờ, Lâm Phong, Trương Khởi Linh và Lưu Tang đi ngang qua.

Thấy tình hình này, Lâm Phong nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Ngô Tà nhạy bén nhận ra có điều không ổn.

Nụ cười này sao lại có cảm giác xem kịch vui không sợ chuyện lớn vậy?

Hắn kéo Vương Bàn Tử lại, cười lắc đầu với cô gái, cũng dùng tiếng Anh đáp lại: “Cảm ơn, chúng tôi không cần.” Cô gái mỉm cười, sau đó lại quay người nhẹ nhàng rời đi.

“Ê, ý gì vậy?

Sao cô ấy đi rồi?” Vương Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu.

Ngô Tà đẩy Vương Bàn Tử một cái: “Đừng lãng phí thời gian, mày xem Tiểu Ca họ vào trong rồi kìa.” “Ai da, tiếc quá.” Vương Bàn Tử có chút lưu luyến.

Lòng yêu cái đẹp ai cũng có.

Huống hồ nơi này người thường cả đời được đến mấy lần?

Chưa nói gì khác, chỉ riêng giá vé vào cửa mình cũng không trả nổi.

Ngô Tà sợ Vương Bàn Tử không kiềm chế được mình, hạ giọng nhắc nhở: “Mày quên Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi à?

Ở đó một đĩa hạt dưa cũng hơn tám nghìn, uống xong một ly sâm panh này, hai chúng ta đến cái quần lót cũng phải cầm cố ở đây." *Xì...* Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Trong khoảnh khắc, tâm lý hám lợi đã tắt đi một nửa lớn.

"Mẹ nó, chỉ được nhìn mà không được ăn đúng là giày vò người ta." Vương Bàn Tử miệng lẩm bẩm, bước theo Ngô Tà đi về phía sảnh lớn.

Khi đến cửa, một người phục vụ trẻ tuổi cúi người: "Hai vị, xin mời chọn mặt nạ yêu thích." "Cái gì?" Vương Bàn Tử nhíu mày, có chút bất mãn: "Sao cứ phải nói tiếng chim thế?

Chúng ta không trả tiền vé à?

Thiên Chân, dịch đi." Ngô Tà lười để ý đến hắn, ngước mắt nhìn qua bàn.

Ừm.

Các loại mặt nạ tinh xảo đủ cả.

Hắn suy nghĩ một chút, chọn một cái mặt nạ Trư Bát Giới ném cho Vương Bàn Tử, còn mình thì lấy một cái đầu tượng nhân vật thần thoại Hy Lạp.

"Vãi." Vương Bàn Tử tức đến mức buột miệng chửi thề.

Hắn úp mặt nạ Trư Bát Giới lên mặt, lẩm bẩm: "Thiên Chân, mày không thể chọn cho Bàn gia tao cái nào oai phong hơn à, cái mặt nạ Trư Bát Giới này ra ngoài không bị người ta cười chết à." Ngô Tà nín cười: "Cái hình tượng của mày, đeo mặt nạ Trư Bát Giới vào gọi là hợp không thể tả, hợp cảnh biết bao." Hai người đeo mặt nạ đi vào sảnh đấu giá, mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương tìm kiếm vị trí của Lâm Phong và mấy người kia.

Không lâu sau, ở hướng đông bắc thấy bóng dáng của Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính.

“Đi, qua đó.” Ngô Tà kéo Vương Bàn Tử đi nhanh qua.

Khi còn cách hai ba mét thì dừng lại.

Ngô Tà giả vờ lấy thức ăn, không để ý đi từ từ qua, thấp giọng nói: “Đồ ở đây có tính phí thêm không?” Giải Ngữ Hoa bị câu này làm cho nghẹn họng.

Sao bên cạnh mình toàn là loại người này?

Ai cũng nhắc đến tiền là biến sắc?

Nhìn bộ dạng Ngô Tà cầm một miếng bánh gato nhỏ muốn ăn không muốn ăn, hắn nghiến răng thấp giọng đáp: “Không tính, miễn phí.” “Ồ, nói sớm đi, thế thì tôi biết rồi.” Ngô Tà trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng đặt lại vào bụng.

“Đồ mất mặt.” Hắc Nhãn Kính cầm một ly rượu vang đỏ từ từ lắc lư.

Mặc dù đeo mặt nạ không nhìn thấy mặt, nhưng Ngô Tà chắc chắn một trăm phần trăm gã này đang khinh bỉ mình.

Lúc này không thích hợp để gây sự.

Cứ coi như hắn đang đánh rắm là được.

Ngô Tà định tránh xa Hắc Nhãn Kính, vừa quay người đã phát hiện Vương Bàn Tử biến mất tăm.

Ặc.

Vị này là tổ tông gây họa, đừng có gây chuyện vào lúc này.

Ngô Tà vội vàng đi tìm Vương Bàn Tử.

Xuyên qua đám đông, hắn ngạc nhiên phát hiện gã này đang cùng

Lưu Tang trốn ở một góc khác ăn đồ.

“Làm trò quỷ gì vậy?” Ngô Tà đi tới, vẻ mặt hận sắt không thành thép nói: “Mày lại không hiểu tiếng Anh, đi lung tung lỡ xảy ra chuyện thì sao?” “Không sao, cháu trai lớn của tao nghe hiểu được.” Vương Bàn Tử vỗ vai Lưu Tang, cười hì hì: “Hơn nữa còn có thể nghe được nhiều tin tức nội bộ hơn.” “Tin nội bộ gì?” Ngô Tà vốn dĩ tò mò, đặc biệt là khi biết thính lực của Lưu Tang phi thường, lập tức hứng thú.

“Vật phẩm đấu giá tối nay không tầm thường.” Vương Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, thấp giọng nói: “Mấy món đồ lấy ra đều đủ để bắn bỏ mấy lần.” “Có thứ chúng ta cần không?” “Không rõ lắm, có lẽ thứ đó còn không đủ tư cách xếp hạng.” Trong lúc nói chuyện phiếm, thời gian trôi qua rất nhanh.

Lúc này, một nhóm người phục vụ bắt đầu dẫn mọi người vào nơi diễn ra buổi đấu giá.

Do ai cũng đeo mặt nạ để che giấu thân phận, ghế ngồi trong buổi đấu giá không có ghi tên hay địa vị đặc biệt.

Ai vào cũng có thể tùy ý chọn chỗ ngồi.

Học sinh dốt luôn thích ngồi ở góc.

Chương 1490

Vương Bàn Tử kéo Ngô Tà ngồi ở hàng thứ ba từ dưới lên.

“Ở đây có xa quá không?” Ngô Tà muốn ngồi ở mấy hàng đầu, ít nhất có thể nhìn thấy vật phẩm đấu giá ngay lập tức.

“Mày biết cái gì, ở đây có thể quan sát tình hình của người khác, hơn nữa…” Vương Bàn Tử hất cằm về phía Lưu Tang: “Có thằng nhóc này ở đây, ở đâu cũng như nhau.” Đúng là nhà giàu lắm tiền.

Giải Ngữ Hoa chọn ngồi ở hàng đầu tiên, vắt chân chéo đợi buổi đấu giá bắt đầu.

Mấy phút sau, một cô gái cầm khay đi qua trước mặt mọi người.

Trên khay là cuốn sổ tay của buổi đấu giá lần này.

Ngô Tà đưa tay nhận lấy.

Bìa là giấy cứng màu trắng đơn giản, trên đó in tên và huy hiệu của buổi đấu giá.

Hắn lật vài trang, chữ viết bên trong được viết bằng hai thứ tiếng Trung và Anh, bên cạnh còn có một số hình minh họa màu sắc tinh xảo, mô tả các loại kỳ trân dị bảo.

Lật sơ qua, ít nhất cũng có hơn mười món.

Ngô Tà vốn định xem có thứ mình cần không, kết quả ánh mắt lại bị món đồ ở trang thứ năm thu hút.

Đó là một chiếc ấn chương đồng xanh khắc chữ minh văn khảm vàng bạc.

Không phải vì thứ này quý giá, mà là vì Ngô Tà nhớ rất rõ, sau khi bị rắn lông đen cắn, mình đã từng thấy thứ này.

Không dám nói là y hệt, nhưng độ tương tự cũng phải đến chín mươi chín phần trăm.

Chuyện gì thế này?

Lẽ nào đó không phải là ảo giác?

Sắc mặt Ngô Tà trở nên nghiêm trọng.

Vương Bàn Tử chú ý đến điểm này, lo lắng hỏi: "Sao vậy?

Không có thứ chúng ta cần à?" Đây là chuyện lớn.

Loay hoay cả một vòng, nếu không có thì phiền phức to.

Ngô Tà định thần lại, đưa cuốn sổ cho Vương Bàn Tử, chỉ vào hình ảnh chiếc ấn chương đồng xanh khắc chữ minh văn khảm vàng bạc nói: "Tôi muốn đấu giá món này." Vương Bàn Tử trợn mắt nhìn một lúc lâu, kinh ngạc nói: "Vãi, thứ này là từ thời nhà Chu, giá ít nhất cũng phải chục triệu khởi điểm, mày chắc chứ?" "Ừ, chắc chắn." Ngô Tà gật đầu.

"Mày đúng là bay rồi." Vương Bàn Tử chép miệng, vẻ mặt khó xử.

Ngô Tà không để ý đến Vương Bàn Tử nữa.

Hắn nhíu mày chìm vào suy tư, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại những chi tiết sau khi bị rắn lông đen cắn.

Các hình ảnh như bị một lớp sương mù bao phủ, trông thì gần ngay trước mắt, nhưng lại khó nắm bắt.

Tại sao bên trong lại xuất hiện chiếc ấn chương này?

Lẽ nào mình, con rắn lông đen, và chiếc ấn chương có mối liên hệ nào đó?

Ánh đèn tại hiện trường buổi đấu giá dần tối lại.

Chỉ còn lại một chùm sáng mạnh trên sân khấu, chói đến mức mắt người có chút hoa.

Nữ MC bước đi uyển chuyển lên sân khấu, hắng giọng, âm thanh qua micro truyền khắp cả sảnh: “Kính chào quý vị khách quý, chào mừng đến với buổi đấu giá được cả thế giới chú ý này, bây giờ, chúng ta hãy cùng vén lên bức màn bí ẩn của vật phẩm đấu giá đầu tiên.” Phải nói người mua không tinh bằng người bán.

Để tạo ra cảm giác bí ẩn, trong sổ tay chỉ xuất hiện một nửa số trân phẩm.

Lời vừa nói ra, cả hội trường lập tức yên tĩnh.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung trên sân khấu, muốn là người đầu tiên chứng kiến trân phẩm.

Dứt lời, một thiếu nữ xinh đẹp bưng một chiếc hộp gỗ tinh xảo từ từ bước lên sân khấu.

Người dẫn chương trình tiến lên mở hộp, một viên đá quý tỏa ra ánh sáng xanh lam u huyền hiện ra trước mắt mọi người.

Xung quanh viên đá dường như còn có một lớp sương mờ ảo, tạo cho người ta cảm giác như mơ như ảo.

Xì...

Xung quanh vang lên những tiếng hít sâu.

Không ai ngờ món đồ đầu tiên của buổi đấu giá lại kinh người đến vậy.

Ai cũng biết, đồ càng quý thì càng ra sau, có thể tưởng tượng được giá trị của những món đồ tiếp theo sẽ lớn đến mức nào.

Ánh mắt của vài vị nữ khách đã tóe lửa, khởi đầu cho một cuộc tranh giành kịch liệt.

Hoắc Tú Tú lại không có cảm giác gì đặc biệt.

Bị Ngô Mặc ảnh hưởng khá sâu, cô không có hứng thú với những thứ hào nhoáng nhưng vô dụng thế này.

Đeo thứ này, lúc đánh nhau chẳng khác nào tự đeo xích chó, chủ động dâng điểm yếu vào tay đối phương sao?

Ngô Tà không có tâm trạng quan tâm đến viên đá quý, tâm trí anh hoàn toàn đặt vào con dấu kia.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính ở phía trước.

Thấy họ cũng đang chăm chú theo dõi cuộc đấu giá trên sân khấu, anh bèn ghé tai nói nhỏ với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu nói xem con dấu kia sẽ bán được bao nhiêu tiền?" Vương Bàn Tử chép chép miệng: "Khó nói lắm, đồ này càng về sau giá càng cao, cậu xem viên đá quý kia đã được trả đến bốn triệu rồi đấy.

Người ta nói tiền của phụ nữ và trẻ con là dễ kiếm nhất, người xưa nói cấm có sai.

Tôi thấy món đồ kia giá không chừng đột phá chục triệu ấy chứ?" Buổi đấu giá cao cấp nhất mà Vương Bàn Tử từng tham gia chính là lần ở khách sạn Tân Nguyệt.

Dù vậy, giá của món đồ đầu tiên cũng không cao bằng món này.

Trong lúc anh ta còn đang lẩm bẩm, vật phẩm đấu giá đầu tiên đã được đẩy lên tám triệu, cuối cùng thuộc về một quý bà trung niên.

Tim Ngô Tà run lên bần bật.

Giá món đồ mà chú Hai muốn vẫn chưa biết thế nào, bản thân anh lại muốn mua thêm con dấu này.

Tiền trong túi...

Ánh mắt anh bất giác liếc về phía "thần tài" đang ngồi phía trước.

Giải Ngữ Hoa chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Cảm giác này chỉ xuất hiện khi bị tà vật trong mộ nhắm trúng mà thôi.

Lưu Tang lần đầu tham gia một buổi đấu giá lớn như vậy, chứng kiến một đám phụ nữ điên cuồng vì một viên đá quý, cậu ta lập tức trầm tư.

Ngay sau đó, người dẫn chương trình bắt đầu giới thiệu vật phẩm thứ hai, là một thanh trường kiếm cổ xưa.

Không khí lại một lần nữa sôi nổi.

Lâm Phong không có hứng thú gì với những thứ này.

Chỉ là đồ vật chết.

Anh đến đây với mục đích khác.

Theo thông tin từ nội bộ, có người của Uông gia đang nhắm vào một món đồ trong buổi đấu giá.

Món đồ đó có liên quan đến Uông Tàng Hải, bên trong có lẽ cất giấu một vài thông tin.

Nhìn từng món đồ được bán với giá cả chục triệu, Lâm Phong không ngừng vẽ vòng tròn trong lòng nguyền rủa Nam Phái Tam Thúc.

Bảo ông viết truyện thì viết cho trọn vẹn vào chứ?

Cứ đào hố to xong là chạy mất, hại bây giờ chẳng có manh mối gì.

Muốn diệt Uông gia còn phải tự mình động não.

Đệt!

Chương 1491

Cùng với từng món đồ được trưng bày và đấu giá, không khí tại hiện trường ngày càng sôi động.

Bề ngoài Ngô Tà tỏ ra bình tĩnh nhìn lên sân khấu, nhưng trong lòng lại như kiến bò trên chảo nóng, lo lắng chờ đợi con dấu kia xuất hiện.

Không hiểu sao nữa.

Dường như có một giọng nói trong lòng nhắc nhở anh – nhất định phải có được nó.

Anh nắm chặt tay, thầm cầu nguyện giá cả đừng quá vô lý.

Nếu không, chỉ có thể vứt hết liêm sỉ đi vay tiền cậu bạn thân thôi.

Vì cẩn thận, Ngô Tà lấy điện thoại ra, lén gửi cho Giải Ngữ Hoa một tin nhắn: "Tiểu Hoa, giang hồ cứu gấp, con dấu đồng khảm vàng bạc rất quan trọng với tớ, tớ muốn mua nó." Giải Ngữ Hoa: ???

Bây giờ hỏi vay tiền thẳng thắn vậy luôn à?

Một lát sau, cậu ta trả lời một chữ: "Ừ." Trái tim lơ lửng của Ngô Tà cuối cùng cũng hạ xuống, quay đầu lại thì phát hiện Vương Bàn Tử cũng đang loay hoay với điện thoại. "Này Bàn Tử, cậu cũng nhắm trúng món nào rồi à?" "Không, tôi xem tiền có đủ không thôi." Phải nói Vương Bàn Tử thật sự có nghĩa khí, từ lúc Ngô Tà nói muốn con dấu, anh ta đã mở ứng dụng ngân hàng ra xem mình có bao nhiêu tiền tiết kiệm.

Đừng nói, cũng không ít đâu, có cả lẻ cả chẵn là 1,359,424.34 tệ.

Hả?

Sao ít thế?

Vương Bàn Tử dụi dụi mắt, không cam lòng đếm lại lần nữa, vẫn không có gì thay đổi.

Không đúng.

Chẳng lẽ có kẻ trộm tài khoản của mình?

Nếu không sao vất vả mấy chục năm, tiền trong túi còn không đủ mua một cái nhà vệ sinh ở Bắc Kinh?

Có chút vô lý.

Hay là xem nhà ở Bắc Kinh bán được bao nhiêu tiền?

Nhưng đó là Tiểu Mặc tặng cho mình, bán đi thật sự đau lòng.

Cuối cùng, giọng của người dẫn chương trình vang lên: "Tiếp theo, là một vật phẩm được chú ý nhất hôm nay, một con dấu đồng khảm vàng bạc!" Theo câu nói này, cả hội trường lập tức im lặng.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào chiếc hộp gấm trên tay thiếu nữ đang từ từ bước lên sân khấu.

Hộp được mở ra.

Thiếu nữ bưng hộp đi một vòng xung quanh.

Nhìn con dấu trong hộp, Ngô Tà chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, chỉ muốn lập tức giật lấy xem cho rõ.

Không đúng.

Cảm giác này rất không ổn.

Từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng có cảm xúc mãnh liệt như vậy với bất kỳ thứ gì mình khao khát.

Tại sao lại khao khát con dấu này đến thế?

Ai!

Tiểu Mặc mà ở đây thì tốt rồi.

Thằng nhóc đó chuyên trị mấy cái bệnh dở hơi này.

Chỉ vài ba câu đơn giản là có thể xua tan cảm giác khó chịu của mình.

Ngô Tà tha thiết nhớ mong cậu em trai của mình. "Giá khởi điểm năm triệu!" Giọng người dẫn chương trình phá vỡ sự im lặng ngắn ngủi. "Sáu triệu!" Một giọng nam khàn khàn ra giá đầu tiên. "Bảy triệu!" Lập tức có người theo sau.

Ngô Tà hít một hơi thật sâu, đang định giơ biển thì nghe thấy Vương Bàn Tử ghé tai nhắc nhở: "Thiên Chân, từ từ thôi, mới bắt đầu thôi." "Ừ, tôi hiểu rồi." Ngô Tà gật đầu.

Anh biết Vương Bàn Tử nói không sai, người ta hay nói bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Đồ trong buổi đấu giá quan trọng nhất là cú chốt hạ cuối cùng.

Chỉ là nhìn giá cả không ngừng tăng lên, lòng bàn tay anh không kiểm soát được mà bắt đầu đổ mồ hôi.

Mẹ kiếp, sao ai cũng giàu thế.

Ngô Tà cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu được tâm lý ghét người giàu của em trai mình.

Anh bây giờ chỉ muốn cầm khẩu AK xả cho đám nhà giàu kia một trận.

Rất nhanh, giá đã vượt qua mười triệu.

Ngô Tà nhìn theo hướng giọng nói, chỉ thấy một người phụ nữ đeo mặt nạ hồ ly đang giơ cao tấm biển.

Con hồ ly chết tiệt.

Ngô Tà nghiến răng kèn kẹt, giơ biển lên hô: "Mười triệu lẻ một trăm đồng." Phải nói, nếu không phải buổi đấu giá có quy tắc tăng giá, Ngô Tà cùng lắm chỉ thêm một đồng.

Sự chú ý của cả hội trường đều bị thu hút.

Trong mắt không ít người lóe lên tia khinh bỉ, thậm chí còn bật ra tiếng cười chế nhạo.

Thằng nhà nghèo ở đâu ra vậy?

Có hiểu quy tắc không?

Một trăm đồng?

Thật không biết xấu hổ mà cũng đòi ra giá.

Lưu Tang nhíu chặt mày, vểnh tai lắng nghe động tĩnh trong hội trường.

Cậu đến đây không hoàn toàn là để xem náo nhiệt.

Lâm Phong đã đặc biệt dặn dò cậu chú ý xem có động thái bất thường nào không.

Quả nhiên.

Cuộc đối thoại của hai người ở hàng ghế trước bên phải đã truyền rõ vào tai cậu.

Lưu Tang lén huých Lâm Phong một cái, lấy điện thoại ra gõ mấy chữ: "Đại bá, hai người đàn ông hàng trước bên phải có nhắc đến hai chữ trường sinh." Tuy giọng rất nhỏ, thậm chí còn không to bằng tiếng rắm, nhưng không thể cản được thính lực cực tốt của Lưu Tang, cậu vẫn xác định được từ khóa giữa đám đông.

Trường sinh?

Lâm Phong hơi nhíu mày, nhận ra hai người này chắc chắn có vấn đề.

Anh giả vờ vô tình liếc nhanh qua.

Từ cách ăn mặc, người ngồi ở đó hẳn là một nam một nữ.

Ngay lúc Lâm Phong đang lén quan sát, hai người đối diện dường như cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt người phụ nữ sắc lẻm nhìn về phía này.

Vừa hay có một người đàn ông đứng dậy, lập tức che khuất tầm nhìn của người phụ nữ.

Vãi!

Nguy hiểm thật.

Lâm Phong lén thở phào nhẹ nhõm.

Để tránh bứt dây động rừng, anh quyết định không nhìn về hướng đó nữa.

Chương 1492

Dù sao cũng có cháu trai lớn ở đây, bất kể họ nói gì cũng không thoát khỏi tai mình.

Đúng lúc này, người phụ nữ đeo mặt nạ hồ ly hừ lạnh một tiếng, lại giơ biển lên: "Mười hai triệu!" Bà nội mày!

Ngô Tà chỉ muốn một phát pháo bắn người phụ nữ kia vào góc tường.

Tăng giá thì tăng giá.

Một hơi tăng hai triệu, bị bệnh à?

Ngô Tà thầm kêu khổ trong lòng, giá này đã vượt xa dự tính của anh.

Nhưng nghĩ đến bí mật có thể ẩn giấu trong con dấu, sâu trong lòng lại không cam tâm từ bỏ, anh nghiến răng gồng mình hô: "Mười hai triệu lẻ một trăm." Cả hội trường xôn xao.

Không ít người trực tiếp bật cười thành tiếng.

Mấy ông Tây da trắng cười ha hả như vịt đực, giọng điệu chế giễu gần như đập thẳng vào mặt. 104.

Đúng lúc này, Giải Ngữ Hoa vốn luôn im lặng bỗng quay đầu lại, khẽ gật đầu với Ngô Tà, rồi giơ biển lên: "Hai mươi triệu!" Giọng không lớn lắm, nhưng khí thế của người có tiền thì rất đủ.

Quần Ngô Tà suýt ướt sũng.

Hai mươi triệu?

Bán thận cũng không đủ tiền này đâu nhỉ?

Xong đời rồi.

Đồ trong Ngô Sơn Cư cũng không còn nữa.

Anh bây giờ chỉ cầu mong con mụ mặt nạ hồ ly kia đừng tăng giá nữa, nếu không anh đến tiền trả lương cho Vương Minh cũng không có.

Người phụ nữ đeo mặt nạ hồ ly do dự một lúc, cuối cùng chọn từ bỏ. "Hai mươi triệu lần thứ nhất!" người dẫn chương trình hô. "Hai mươi triệu lần thứ hai!" Ngô Tà căng thẳng nín thở, mắt dán chặt vào người dẫn chương trình, sợ cái kẻ não úng nước nào đó lại tăng giá.

Sự căng thẳng của anh lây sang cả Vương Bàn Tử.

Hai người như hươu cao cổ, nghển cổ nhìn về phía trước. "Hai mươi triệu lần thứ ba!

Chốt giá!" Theo tiếng búa của người dẫn chương trình, trái tim lơ lửng của Ngô Tà cuối cùng cũng hạ xuống đất.

Phù!

Anh thở ra một hơi dài.

Không hổ là bạn thân của mình.

Nếu không có cậu ấy ra tay, e rằng mình còn phải tranh đấu một trận long trời lở đất với đối phương.

Buổi đấu giá vẫn tiếp tục.

Giải Ngữ Hoa không để ý đến Ngô Tà nữa.

Toàn bộ tinh thần đều tập trung vào món đồ sắp xuất hiện.

Trương Khởi Linh thì như một tấm phông nền, ngồi thẳng tắp, chẳng hề quan tâm đến bất cứ thứ gì trước mặt.

Anh đã đi qua không biết bao nhiêu lăng mộ lớn nhỏ, đồ vật kỳ lạ hơn những thứ này còn nhiều.

Các món đồ lần lượt được đưa lên sân khấu.

Giá cả cao đến mức Vương Bàn Tử phải tặc lưỡi.

Có cần phải khoa trương vậy không?

Động một tí là chục triệu khởi điểm, chẳng lẽ ở đây dùng tiền âm phủ à?

Thời gian trôi qua, lòng Ngô Tà lại một lần nữa có chút lo lắng.

Món đồ chú Hai muốn sao vẫn chưa xuất hiện?

Bỗng nhiên, ánh đèn lóe lên, cô gái lại một lần nữa bưng vật phẩm lên sân khấu, hộp vừa mở ra, một cuộn giấy nằm yên lặng bên trong.

Giọng người dẫn chương trình vang lên: "Thưa quý vị, vật phẩm tiếp theo đây có lai lịch không hề nhỏ.

Tương truyền là do Vua Lưu Khứ của Quảng Xuyên để lại, trong đó ẩn chứa huyền cơ liên quan đến một ngôi mộ lớn!

Giá khởi điểm, ba mươi triệu!" Ngô Tà nghe giá này suýt cắn phải lưỡi.

Bao nhiêu?

Ba mươi triệu?

Sao các người không đi cướp luôn đi?

Đây mới chỉ là giá khởi điểm, khó mà tưởng tượng được giá chốt sẽ là bao nhiêu.

Cái của nợ này thật sự đáng giá nhiều tiền vậy sao?

Nhưng nghĩ đến chú Hai, ý nghĩ nghi ngờ lại bị đè xuống.

Chú Hai nhà mình là một con cáo già, tuyệt đối không đánh trận không nắm chắc.

Anh lại một lần nữa cẩn thận, quan sát giá cả của những người xung quanh.

Nhưng không có ý định ra tay.

Chú Hai đã giao việc này cho Hắc Nhãn Kính, anh chỉ phụ trách đi theo là được.

Lúc này, Vương Bàn Tử huých Ngô Tà, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Thiên Chân, món này không phải giống như con quỷ tỷ đầu rồng ở khách sạn Tân Nguyệt năm đó chứ?

Món đó được bán với giá trên trời tám trăm triệu, chú Hai của cậu có đủ tiền không vậy?" "Yên tâm đi, chú Hai đã để chúng ta đến đây thì đã chuẩn bị tâm lý rồi." Chỉ là Ngô Tà có nằm mơ cũng không ngờ, giá của món đồ này trong nháy mắt đã vượt quá một trăm triệu.

Trong đó, người ra giá cao nhất chính là hai người lúc nãy nhắc đến trường sinh.

Tai của Lưu Tang lại một lần nữa phát huy tác dụng.

Cậu cúi đầu nhanh chóng gõ vài chữ trên điện thoại: "Đại bá, bên ngoài có người nói sau khi buổi đấu giá kết thúc sẽ cướp đồ." Hả?

Dám cướp đồ trên địa bàn của Kunsha?

Xem ra thế lực của đối phương không nhỏ.

Lâm Phong lập tức gửi tin nhắn cho nhóm Giải Ngữ Hoa, bảo họ chuẩn bị sẵn sàng.

Giải Ngữ Hoa vốn định giơ biển ra giá.

Thấy tin nhắn này, cậu trầm ngâm một lát rồi hạ tay xuống.

Chuyện làm áo cưới cho người khác nên làm ít thôi.

Trong nháy mắt, giá của cuộn giấy đã tăng vọt lên một trăm năm mươi triệu. 105.

Ngoài cặp nam nữ thần bí kia, còn có mấy người mua trước đó vẫn luôn im hơi lặng tiếng, lúc này như bị tiêm máu gà, điên cuồng giơ biển.

Vương Bàn Tử bên cạnh Ngô Tà nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: "Thiên Chân, cái giá này đúng là vô lý hết nấc.

Trong cuộn giấy này rốt cuộc cất giấu bí mật gì mà khiến những người này phát điên như vậy." "Cụ thể thì không biết." Ngô Tà lắc đầu, ánh mắt khóa chặt vào cuộn giấy trên sân khấu, nhỏ giọng nói: "Chắc là vì liên quan đến Vua Lưu Khứ, rất có thể liên quan đến chuyện trường sinh kia." Ngay khi người dẫn chương trình hưng phấn hô đến ba trăm triệu, tiếng súng bỗng từ bên ngoài truyền vào.

Lúc đầu không ai trong hội trường để ý.

Chương 1493

Người đến đây đều là người trong nghề, Kunsha ở Tam Giác Vàng cũng là một thế lực không nhỏ, gây sự trên địa bàn của hắn không muốn sống nữa à?

Đừng xem thường bọn buôn ma túy ở Tam Giác Vàng, vì tiền bọn chúng chuyện gì cũng dám làm.

Buổi đấu giá tổ chức ở đây, tiền hoa hồng đủ để hắn mua vũ khí mới.

Tuy nhiên, chuyện vả mặt đã xảy ra.

Chỉ thấy cửa lớn của hội trường đấu giá bị tông sập, một đám người mặc đồ tác chiến màu đen, tay cầm súng tiểu liên ùa vào.

Động tác của chúng gọn gàng, nhanh chóng khống chế các lối ra vào.

Những họng súng đen ngòm chĩa vào từng người có mặt.

Vãi!

Chơi thật à?

Những người có tiền vừa nãy còn vô cùng bình tĩnh lập tức hoảng loạn.

Muốn chạy trốn cũng không có chỗ.

Vội vội vàng vàng chỉ muốn chui xuống gầm bàn. "Tất cả im hết cho ông!" Một người đàn ông thân hình như khỉ, mặt mày hung tợn bước lên sân khấu, giơ súng lục lên bắn một phát về phía trên, "Câm miệng, còn lảm nhảm nữa ông đây bắn chết chúng mày!" Người đàn ông nói tiếng Thái, truyền rõ vào tai mọi người.

Nhưng thứ này không phải ngôn ngữ quốc tế, luôn có người nghe không hiểu.

Người đàn ông giơ súng lên, không chút do dự nhắm vào một gã béo nổ súng.

Gã béo như con heo chết còn chưa kịp kêu thảm, người đã ngã thẳng cẳng xuống đất chầu trời.

Máu tươi nhanh chóng lan ra dưới thân, mặt đất tức thì xuất hiện một mảng đỏ chói mắt. "Ôi, lạy Chúa." Mấy ông Tây vừa nãy còn chế nhạo Ngô Tà sợ đến mức quỳ rạp xuống đất, không dám thở mạnh.

Những người khác cũng đều ngồi xổm trên đất không dám nói nhiều.

Ai mà biết được bọn này có lên cơn điên bắn mình một phát không?

Ngô Tà đã trải qua đủ loại sóng to gió lớn, sớm đã khác xưa, anh lén ra hiệu mấy thủ thế với Vương Bàn Tử.

Hai người từ từ di chuyển về phía Trương Khởi Linh và Lâm Phong.

Đáng thương hơn là lúc vào cửa kiểm tra an ninh rất nghiêm ngặt.

Đừng nói dao súng, ngay cả cái ráy tai cũng bị máy móc phát hiện.

Trong mắt Trương Khởi Linh lộ ra một tia sát khí lạnh lùng, chỉ cần đối phương động thủ với nhóm mình, anh sẽ không chút do dự ra tay cướp súng.

Phải nói có không gian thật tiện lợi.

Ngay khi Ngô Tà đang thầm kêu khổ, bỗng cảm thấy mông bị ai đó chọc một cái.

Hả?

Ai vậy?

Vô đức thế?

Anh liếc mắt ra sau, kinh ngạc phát hiện người chọc mình lại là Lâm Phong?

Lâm Phong thấy Ngô Tà ngơ ngác nhìn mình, tức đến mức lại chọc mạnh thêm một cái.

Cảm giác cứng ngắc?

Ngô Tà lập tức phản ứng lại, mẹ nó đây là súng lục.

Tay anh vội vàng đưa ra sau, như làm tặc mà nhận lấy.

Lâm Phong cũng làm tương tự, lần lượt đưa cho Vương Bàn Tử, Trương Khởi Linh và Hoắc Tú Tú.

Súng đã trong tay.

Lòng Vương Bàn Tử lập tức vững vàng hơn nhiều.

Đối với anh ta, vũ khí lạnh không thuận tay bằng súng.

Chỉ có điều hơi kỳ lạ.

Phong tử này giấu súng ở đâu ra vậy?

Cũng tại không tiện kiểm tra, nếu không Vương Bàn Tử đã lột sạch Lâm Phong ra rồi.

Còn Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa?

Khoảng cách quá xa, thật sự không tiện đưa đồ. "Nghe cho rõ đây!" Người đàn ông giống khỉ kia dùng tiếng Anh lơ lớ hét lên, "Giao hết những thứ có giá trị trên người ra đây, còn cả những món đồ trên sân khấu nữa, hôm nay tất cả đều là của ông!" Nói rồi, hắn vươn tay chộp lấy cuộn giấy kia, trên khuôn mặt bóng nhẫy hiện lên nụ cười ghê tởm.

Hắn hất hàm ra hiệu cho thuộc hạ đi thu đồ.

Mấy người đàn ông đeo mặt nạ vác súng nhanh chóng đi tới, như châu chấu quét qua, gom hết những vật phẩm trưng bày phía sau vào một chiếc túi dệt.

Vãi!

Mắt Ngô Tà sắp xanh lè rồi.

Trong đó có con dấu mà anh hằng mong nhớ.

Lũ khốn này.

Dù trong lòng Ngô Tà chỉ muốn băm vằm bọn này ra thành tám mảnh, nhưng bề ngoài vẫn vững như chó già, không hề biến sắc.

Tai Lưu Tang khẽ động, không bỏ qua bất kỳ động tĩnh nhỏ nào.

Thấy mấy tên kia chuẩn bị xuống thu tiền, trên mặt Lưu Tang lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cậu không chút chậm trễ, lập tức ra hiệu mấy thủ thế với Lâm Phong.

Đúng lúc này, tình hình trên sân khấu lại có biến chuyển mới.

Phía sau bục trưng bày đột nhiên xông ra một người đàn ông mặc đồ rằn ri, tay cầm một khẩu súng ngắn bắn một loạt về phía những người áo đen.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, mấy tên đang cầm túi bị bắn trúng. "Mẹ kiếp, còn có kẻ không sợ chết!" Gã khỉ giận dữ gầm lên, chỉ huy thuộc hạ vây đánh người đàn ông kia.

Có một thì có hai.

Cửa trước lại xuất hiện một đám lính đánh thuê mặc đồ rằn ri.

Cảnh tượng trở nên vô cùng hỗn loạn.

Ai cũng sợ bị đạn lạc trúng, khóc cha gọi mẹ chạy ra ngoài, chỉ hận lúc sinh ra không mọc thêm mấy cái chân.

Tình hình xảy ra hơi đột ngột, chiếc túi đựng đồ bị ném xuống đất.

Ngô Tà thấy vậy, trong lòng khẽ động.

Anh chỉ vào mặt đất ra hiệu cho Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử.

Ba người quanh năm cùng nhau trộm gà bắt chó, vô cùng quen thuộc với các động tác nhỏ của nhau.

Vương Bàn Tử liếc trái ngó phải.

Nhân lúc hỗn loạn không ai để ý, anh ta khom lưng chạy đến bên chiếc túi, không nói hai lời chộp lấy con dấu nhét vào lòng.

Quay người định lấy cuộn giấy ở túi kia thì một viên đạn sượt qua tóc anh ta, găm vào kệ đối diện.

Chương 1494

Vãi chưởng!

Vương Bàn Tử ngửa người ra sau mới tránh được viên đạn lạc.

Mồ hôi lạnh lập tức ướt đẫm sau lưng.

Nhưng đây đều là chuyện nhỏ, so với việc đối đầu với nguy hiểm trong mộ thì chẳng là gì.

Chỉ là muốn đưa tay ra lấy đồ lần nữa thì có chút khó khăn.

Gã khỉ đã chú ý đến đây, một bước nhảy tới xách chiếc túi đi.

Loạn.

Hai phe đánh nhau một mất một còn, không ai thèm để ý đến an nguy của những người giàu có trong hội trường.

Chỉ một lát, đã có mấy người nằm trên đất đi gặp Chúa. "Đi." Trương Khởi Linh nghiêng người né một viên đạn, xách cổ áo sau của Ngô Tà kéo ra ngoài.

Rất nhanh, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính cũng xông tới.

Cả nhóm tụ lại cùng chạy ra ngoài.

Mục tiêu quá rõ ràng, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của hai phe.

Đạn dày đặc như mưa trút xuống.

Trương Khởi Linh phản ứng cực nhanh, chộp lấy chiếc ghế bên cạnh ném qua.

Đạn bắn vào ghế tóe lên những tia lửa. "Mẹ mày!" Vương Bàn Tử giơ súng bắn, chuẩn xác hạ gục một tên áo đen.

Cả hội trường đấu giá hoàn toàn biến thành một biển đạn.

Cũng chẳng cần biết đối diện là ai, hễ không phải người của mình là nổ súng.

Lâm Phong vừa bắn vừa để ý cặp nam nữ lúc nãy, kết quả kinh ngạc phát hiện hai người đó lại cùng phe với gã khỉ.

Do sự tham gia của hai người này, tình hình chiến đấu dần dần có lợi cho phe gã khỉ.

Quả nhiên là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Xem ra bọn này vốn không định bỏ tiền ra mua đồ.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Thuốc nổ trực tiếp làm sập một mảng tường thành tưởng chừng kiên cố.

Sau đó, một chiếc xe bán tải vượt qua bức tường lao vào. "Rút lui!" Cặp nam nữ hét lớn với gã khỉ.

Ba người xách túi trực tiếp nhảy lên xe.

Hắc Nhãn Kính thấy vậy, sắc mặt hơi thay đổi.

Chỉ là hắn cách xe bán tải một khoảng.

Dù có chạy với tốc độ nhanh nhất, e rằng cũng chỉ có thể hít khói xe.

Đệt!

Mọi chuyện trở nên hơi khó giải quyết.

Vấn đề vốn có thể giải quyết bằng tiền, giờ lại biến thành phải giải quyết bằng mạng.

Xe bán tải drift một vòng lớn, vừa vặn lướt qua ngay trước mặt Lưu Tang.

May mà Lưu Tang né kịp, nếu không chân phải rất có thể đã bị bánh xe cán qua.

Lưu Tang cũng không phải là người chịu thiệt.

Trong lúc lùi lại, tay phải cậu vung mạnh về phía trước, một vật gì đó đã được ném vào thùng sau của chiếc xe địa hình.

Ngay sau đó, cậu vừa lăn vừa bò chạy đến bên cạnh Lâm Phong.

Cùng với tiếng gầm rú, chiếc xe bán tải lao ra khỏi tường rào, chạy về phía xa.

Thuộc hạ của Kunsha giơ súng bắn một loạt.

Lâm Phong và nhóm Giải Ngữ Hoa nhân lúc hỗn loạn chạy ra ngoài rìa.

Một chiếc xe địa hình màu đen kít lại trước mặt mọi người, một người phụ nữ thò đầu ra hét lớn: "Đại đương gia, mau lên xe!" Lâm Phong không nói hai lời, tóm lấy Lưu Tang quăng lên xe.

Lúc này cũng chẳng cần biết có ngồi vừa hay không, kéo cửa xe ra là tất cả cùng chen lên.

May mà trước khi đến, Lâm Phong đã cân nhắc vấn đề an toàn, mỗi chiếc xe đều được độ lại đặc biệt.

Ngay cả kính xe cũng là kính chống đạn.

Cửa xe vừa đóng, kính xe đã cách âm với bên ngoài. "Đại đương gia ngồi vững nhé." Người phụ nữ nhấn ga, chiếc xe drift một vòng lớn, như một chiếc xe tăng lao ra ngoài.

Cùng lúc đó, trong xe vang lên nhạc sàn.

Người phụ nữ càng lái càng hăng, nghênh đón mưa bom bão đạn mà xông ra.

Lâm Phong và Vương Bàn Tử bị ép vào hàng ghế thứ hai.

Bất thình lình, hai người mặt đối mặt.

May mà phản ứng kịp.

Nếu không e rằng đã tặng cho Vương Bàn Tử một nụ hôn kiểu Pháp nóng bỏng.

Mùi vị quen thuộc khiến Vương Bàn Tử nảy sinh một chút nghi ngờ.

Anh ta hít một hơi khí lạnh, xoa trán hỏi nhỏ: "Phong tử, cô nàng này ở đâu ra vậy?

Sao hổ báo thế?

Tôi thấy cái dáng này, A Ninh còn nữ tính hơn cô ta." "Nữ tính?" Lâm Phong bị Vương Bàn Tử hỏi đến ngớ người.

Chần chừ vài giây mới phản ứng lại, mắt trắng suýt lộn lên trời, hừ một tiếng: "Bàn Tử, vậy là cậu chưa thấy bộ dạng mấy năm trước của cô nàng này đâu, nói không ngoa, đóng vai Lâm Đại Ngọc cũng không cần hóa trang đặc biệt." "Lâm Đại Ngọc?" 106.

Vương Béo nghiêng đầu nhìn nữ tài xế đang trong trạng thái tự hưng phấn, nghiêm trọng nghi ngờ Lâm Phong hoặc là đầu óc có vấn đề, hoặc là mắt thẩm mỹ không bình thường.

Ngay lúc Vương Bàn Tử đang nghi hoặc, chiếc xe lại một lần nữa drift một vòng lớn, ngay sau đó liền nghe nữ tài xế hét lớn: "Đại đương gia, xe sắp bay rồi!" Trời ạ, giọng nói còn chưa dứt, đầu mấy người đã đập mạnh vào nóc xe.

Nhóm Giải Ngữ Hoa đã quen với tình huống này, nhưng cũng phải nghi ngờ kỹ thuật của nữ tài xế.

Quả thực có một cảm giác quen thuộc.

Đặc biệt là cái trạng thái lên đồng này, sao lại giống Tiểu Mặc thế nhỉ?

Vương Bàn Tử bật cười: "Anh bạn, đây là Lâm Đại Ngọc mà cậu nói đấy à?

Mẹ nó còn khoa trương hơn cả Lý Quỳ trong Thủy Hử." Trong ánh mắt của Ngô Tà cũng xen lẫn một tia nghi ngờ.

Phong tử có phải thẩm mỹ có vấn đề không?

Nếu không sao lại cho rằng một cô gái khỏe mạnh như vậy có thể liên quan đến Lâm Đại Ngọc? "Anh bạn đây không nói đùa đâu." Lâm Phong cười quái dị, "Cô nương này ngày trước thuộc dạng gió thổi cũng ngã, chỉ là xui xẻo gặp phải thằng ôn con nhà chúng ta thôi.

Mấy năm công phu đã biến thành bộ dạng này, có thể nói cô ấy cũng là đồ đệ của Tiểu Mặc." Đôi mắt hạt đậu của Vương Bàn Tử gần như trợn thành mắt hoàng đậu: "Vãi, đồ đệ của Tiểu Mặc?" "Ừ." Lâm Phong gật đầu lia lịa, rồi lại bổ sung thêm một câu: "Đương nhiên, không chỉ có một vị này, còn có mấy người nữa, sau này có cơ hội sẽ kể cho các cậu nghe chiến công hiển hách của thằng ranh con đó." Nói xong, anh nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Chương 1495

Qua kính xe có thể thấy mấy chiếc xe phía sau đang truy đuổi gắt gao.

Lâm Phong cười lạnh một tiếng, từ trong lòng lấy ra bộ đàm ra lệnh: "Xử hết bọn này cho tôi." "Rõ." Giọng nói kiên định và mạnh mẽ truyền ra từ bộ đàm.

Không lâu sau, những tiếng nổ liên tiếp vang lên không ngớt. "Phong tử, đỉnh!" Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái lên.

Hắc Nhãn Kính ngậm điếu thuốc trong miệng, lơ đãng nhìn mọi thứ trước mắt.

Cắt đuôi được đám truy binh.

Giải Ngữ Hoa sắp xếp lại suy nghĩ, trầm giọng nói: "Những người này làm việc rất quyết đoán, thủ đoạn tàn nhẫn, rất giống phong cách của lính đánh thuê.

Đồ đã bị chúng cướp đi, chúng ta muốn lấy lại e rằng có chút khó khăn." "Hoa gia nói không sai." Cùi chỏ của Hắc Nhãn Kính huých Trương Khởi Linh một cái, "Cướp đồ của lính đánh thuê, ha ha, Ách Ba, xem ra vụ làm ăn này của chúng ta hơi lỗ vốn rồi, dù sao tìm người cũng tốn công sức lắm." Trương Khởi Linh không thèm liếc hắn một cái, hoàn toàn coi hắn như không khí đang đánh rắm.

Lúc này, Lưu Tang đang ra sức xoa tai.

Vừa rồi tiếng nổ liên tiếp vang lên, cậu nhất thời không chuẩn bị kịp, đến nỗi tai bị chấn động vô cùng khó chịu.

Hồi phục một lúc lâu mới nghe được câu cuối cùng.

Cậu vội vàng kéo áo Lâm Phong: "Đại bá, con biết họ ở đâu."

"Cậu?" Lâm Phong nhìn Lưu Tang một cái, "Vừa nghe được à?" Lưu Tang hưng phấn nói: "Con đã ném một thiết bị theo dõi vào thùng xe của họ, chỉ cần mở máy là có thể tìm được vị trí của họ." "Cậu nhóc khá lắm." Mắt Lâm Phong sáng lên, vỗ mạnh vào vai Lưu Tang, không tiếc lời khen ngợi: "Người ta nói rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, không hổ là cháu trai lớn của ta, có đầu óc." Hắc Nhãn Kính vươn tay vỗ một cái vào gáy Lưu Tang: "Nhóc con, không tồi, có tiền đồ, lấy thiết bị theo dõi ra cho ta xem nào." "Ông làm gì?" Lưu Tang xoa đầu, mắt đảo một vòng, "Ông muốn xem thiết bị theo dõi không vấn đề gì, nhưng phải trả tiền." Cậu không ngốc, nghe Hắc Nhãn Kính nói chuyện làm ăn, cậu cho rằng đại bá của mình đến buổi đấu giá hoàn toàn là để giúp đỡ.

Nếu đã vậy, hắc ăn hắc thì có gì không được?

Ai bảo gã này đáng ghét như vậy, luôn nhân lúc cha nuôi không có mặt mà bắt nạt mình.

Phải nói giữa người với người tồn tại vấn đề khí trường.

Từ lần đầu gặp mặt, Lưu Tang đã thấy Hắc Nhãn Kính không vừa mắt. "Tiền?

He he!" Hắc Nhãn Kính bị chọc cười, "Nhóc con, tiền của Hắc gia không dễ lấy vậy đâu." "Được rồi, đừng quậy nữa." Lâm Phong cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, "Mau lấy đồ ra, đây là thứ ông Hai của cháu cần, chậm trễ có vấn đề, xem cháu ăn nói thế nào với cha nuôi." Lưu Tang nghe vậy không dám chậm trễ nữa, lập tức từ khe dưới đế giày lấy ra một thiết bị theo dõi nhỏ gọn. "Nhóc con, cậu..." Nhìn động tác quen thuộc, Vương Bàn Tử nhất thời nghẹn lời.

Mẹ nó, đúng là cha nào con nấy.

Tuy nhóc này không phải con ruột của Ngô Mặc, nhưng cái thế giấu đồ này thì học được mười thành mười.

Lưu Tang cười hì hì: "Cái này cháu nhờ Kiều đại sư trong Địa Long Hội giúp sửa lại, bên trong có thể giấu mấy món đồ cần thiết." Lâm Phong lười để ý Lưu Tang, giật lấy bộ điều khiển thiết bị theo dõi từ tay cậu.

Nhấn nút nguồn, màn hình nhấp nháy vài cái, sau đó hiện ra một chấm đỏ không ngừng di chuyển.

Lâm Phong lấy bản đồ từ trong xe ra.

Mấy người ở hàng ghế sau vây quanh bản đồ xem xét kỹ một lúc.

Lâm Phong rất quen thuộc với tình hình xung quanh, anh xoa cằm suy nghĩ: "Khu vực này đều là địa bàn của Kunsha, hướng đi của chúng có một ngôi làng là kẻ thù cũ của Kunsha, chẳng lẽ mục tiêu là ở đó?" Ngô Tà nhíu mày, ngón tay khẽ gõ trên bản đồ: "Đối thủ của Kunsha?

Cái này có chút thú vị.

Lính đánh thuê đến đó có hai khả năng, một là cố ý đến đó gây chiến giữa hai bên để ngư ông đắc lợi; hai là được đối phương chỉ thị đến thu lợi." Giải Ngữ Hoa khẽ nheo mắt, ra chiều suy tư: "Bất kể mục đích của chúng là gì, một khi chúng đến đó, chúng ta muốn lấy lại đồ sẽ rất phiền phức." Nói xong, cậu ngẩng đầu nhìn Lâm Phong, "Phong tử, chúng ta có khả năng đi đường tắt chặn đầu không?" "Không dễ đâu." Lâm Phong nhìn chằm chằm bản đồ, im lặng hồi lâu, "Chỉ có một con đường dẫn đến đó, có thể nói là một người giữ ải, vạn người không qua, nếu không Kunsha cũng không đến nỗi lâu như vậy mà không chiếm được mảnh đất đó." Hắc Nhãn Kính búng tàn thuốc, gương mặt nở một nụ cười bất cần đời: “Thế chúng ta cứ ngồi chờ khô thế này à?

Hắc gia ta đây không có nhiều thời gian rảnh thế đâu.

Kết thúc sớm còn về dạy thêm cho tiểu tổ tông nhà ta nữa.” Hắc hắc, nó không phải tự ti sao?

Vậy thì chúng ta bắt đầu từ cầm kỳ thư họa.” Nói rồi, gã chỉ vào đoạn đường núi trên bản đồ, ánh mắt lộ rõ vẻ hừng hực muốn thử: “Hay là chúng ta tính chuyện đi xuyên qua rừng, vòng ra trước mặt cướp của chúng nó thì sao?” Vương Béo bĩu môi, lườm Hắc Nhãn Kính một cái: “Tôi nói này Hắc gia, ngài đừng có tào lao. 107.

Chúng ta chân ướt chân ráo đến đây, trong cái rừng núi đó không biết giấu bao nhiêu rắn rết chuột bọ, lỡ mà đụng phải thứ tà ma quỷ quái nào thì vừa lãng phí thời gian lại còn phải cược nửa cái mạng.” Lâm Phong vẫn dán mắt vào bản đồ không nói tiếng nào.

Trong đầu hắn đang nghiền ngẫm một chuyện - ngôi làng đó rốt cuộc có liên quan gì đến việc này không?

Hắn có biết đôi chút về tình hình của làng.

Cổ quái, phong kiến, bài ngoại.

Hoàn toàn có thể nói là xưng hùng xưng bá một cõi, chẳng thèm để ý đến tình hình bên ngoài.

Sao tự dưng lại đi cướp mấy món đồ sưu tầm này chứ?

Chết tiệt!

Hiểu biết của mình về mấy cái nơi quái quỷ này thua xa thằng con cả.

Thằng nhãi đó giờ này đang làm cái quái gì không biết?

Lúc này, tình hình của Ngô Mặc đúng là có hơi khó nói thành lời.

Xung quanh vừa tối vừa không có âm thanh, dường như đã vô tình bước vào một không gian ý thức nào đó.

Trải qua quá nhiều cơn nguy kịch sinh tử, Ngô Mặc hiểu sâu sắc một đạo lý - càng sợ hãi thì chết càng nhanh.

Đến Diêm Vương còn sợ Tôn Ngộ Không náo loạn địa phủ, huống hồ là mấy chủ mộ đã chết cả nghìn năm này?

Nghĩ đến đây, cậu điều hòa lại nhịp thở.

Đầu tiên là lấy mấy thanh bò khô từ trong không gian ra nhét vào miệng bổ sung thể lực, ngay sau đó vũ khí trong tay nhanh chóng chuyển thành một cây xẻng công binh cán dài.

Dù sao cũng không vội, cứ lấp đầy bụng trước đã.

Ăn xong bò khô, Ngô Mặc nhấc chân từ từ tiến về phía trước.

Hiện tại không nhìn rõ tình hình xung quanh, chỉ có thể dùng xẻng công binh làm gậy dò đường.

Trước mỗi bước đi, cậu đều dùng xẻng gõ xuống đất, xác nhận không có hố hay cạm bẫy gì mới bước tiếp.

Phải nói, điệu bộ này trông ra gì phết.

Đeo kính râm đi ở đây trông còn giống người khuyết tật hơn cả Hắc Nhãn Kính.

Mò mẫm đi về phía trước được cả nửa tiếng đồng hồ, xẻng công binh trong tay Ngô Mặc đột nhiên va phải một vật cứng, phát ra tiếng gõ trầm đục.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, Ngô Mặc cảm thấy thứ này rất giống quan tài.

Chỉ là nhà ai tốt bụng lại đặt quan tài giữa đường thế này?

Chẳng lẽ chủ mộ này kiếp trước làm nghề ăn vạ?

Vì cẩn thận, Ngô Mặc không lập tức giơ đèn pin dí sát vào xem cho rõ, mà cầm xẻng công binh gõ lên trên, xuống dưới, trái, phải mấy

cái.

Xác nhận xung quanh không có cơ quan ẩn nào, cậu mới cầm đèn pin từ từ tiến lại gần.

Mặt gần như áp sát vào mới nhìn rõ.

Mình nghĩ sai rồi, thứ này không phải quan tài mà là một pho tượng.

Ngô Mặc hơi sững người.

Tinh thần vốn đang hơi lo lắng cũng thả lỏng một chút.

Thật lòng mà nói, cậu không sợ gặp quan tài, cũng chẳng sợ trong quan tài có thi thể vớ vẩn gì.

Kể cả là bánh chưng cậu cũng dám xông lên khô máu với nó.

Điều cậu lo là lại gặp phải người quen cũ.

Lần trước đào được Bạch Mã trong quan tài, đừng có quay đầu lại đào ra lão Trương hay bố của Kính ca thì gay.

Chuyện này khó nói lắm.

Từ lúc đến đây, đủ mọi chuyện cậu gặp phải đều đã vượt xa nội dung trong sách của chú Ba.

Nói một câu không biết xấu hổ, những gì chú ấy viết còn không ly kỳ bằng những chuyện mình gặp phải.

Chương 1496

Sau đó, Ngô Mặc giơ đèn pin lên, giống như một ông già cầm kính lúp, soi pho tượng này từ đầu đến chân.

Pho tượng này cao khoảng hơn ba mét, chất liệu dường như là một loại đá đen không rõ tên, sờ vào rất lạnh và thô ráp.

Hoàn toàn không giống những vật được điêu khắc tinh xảo trong lăng mộ Thăng Long.

Thân tượng được phủ một lớp sơn màu xanh đen, trông quái dị đến mức khiến người ta thấy buồn nôn.

Những đường vân thô ráp trên đó ngoằn ngoèo, có chút giống như gân xanh nổi lên.

Đầu của nó to một cách kỳ lạ, chiếm gần một phần ba cơ thể, so với nó thì nhân vật "thằng con đầu to" trong phim hoạt hình đúng là không hổ danh là con.

Trên đầu không có một sợi tóc nào.

Da đầu trơn láng căng bóng, phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

Chừng đó vẫn chưa là gì, khó coi hơn cả là khuôn mặt.

Trán dô cao, xương mày nhô ra như hai quả đồi nhỏ, trong hốc mắt sâu hoắm được tô đầy một loại màu đỏ.

Nhìn từ xa còn tưởng ông bạn này bị đau mắt đỏ.

Tóm lại, phải nói là xấu hết phần thiên hạ.

“Trông thứ này sao giống dạ xoa được miêu tả trong sách thế nhỉ?” Ngô Mặc xoa cằm, chìm vào suy tư.

Đột nhiên, những đường gân xanh trên bề mặt bức tượng dường như rung lên một cái.

Mặc dù động tác cực kỳ nhỏ, nhưng đã bị Ngô Mặc bắt được.

Cậu nhanh chóng lùi lại nửa bước.

Vãi cả chưởng?

Mình hoa mắt sao?

Cậu lập tức căng thẳng thần kinh, một tay siết chặt xẻng công binh, lại thử dò dẫm bước tới, giơ đèn pin nhìn chằm chằm vào bức tượng, chuẩn bị xác nhận lại tình hình một lần nữa.

“Mẹ nó, ông đây đếch quan tâm mày là thứ gì, dám động là ông tiễn mày đi luân hồi.” Ngô Mặc lẩm bẩm.

Nhưng lời còn chưa dứt, một cánh tay của bức tượng đã từ từ giơ lên, kéo theo cơ thể phát ra tiếng “két két”.

Âm thanh giống như ông già nghiến răng giả, chói tai đến mức khó chịu.

Mẹ kiếp.

Tình hình thế này, đứng xa cũng không an toàn.

Quỷ mới biết thứ này có đột nhiên biến mất không?

Ngô Mặc xưa nay không phải loại người chịu thiệt.

Cổ nhân đã dạy: ra tay trước thì mạnh, ra tay sau gặp họa.

Chẳng lẽ cứ đứng im như thằng ngốc đợi thứ này cử động thật rồi giết mình à?

Đi chết đi.

Ông đây không chiều cái thói hư của mày đâu.

Trong đầu Ngô Mặc vừa lóe lên ý nghĩ, xẻng công binh đã nhanh chóng đổi thành Minh Hồng Đao.

Cậu vung đao chém về phía cánh tay bức tượng.

Ánh đao lóe lên, Minh Hồng Đao mang theo khí thế sắc bén, chém mạnh vào cánh tay phải của pho tượng.

Hết cách, cậu cũng muốn chém vào đầu nó lắm.

Nhưng chiều cao không cho phép.

Dù có nhón chân cũng vô ích, lực không đủ.

Một tiếng "keng" vang lên, tựa như kim loại va vào nhau, phát ra âm thanh trầm đục.

Cánh tay Ngô Mặc bị chấn đến tê dại, hổ khẩu cũng âm ỉ đau.

Nhưng cũng không phải là vô ích, cánh tay phải của pho tượng đã bị chém đứt nửa đoạn.

Mẹ kiếp, may mà không quá cứng.

Ngô Mặc vẩy vẩy cánh tay tê dại, nhìn cánh tay bị đứt lìa, trong lòng vừa thở phào một hơi thì đã thấy chỗ đứt bắt đầu mọc lại với tốc độ chóng mặt.

Trong nháy mắt, phần bị thiếu đã mọc lại như cũ.

Vãi cả đạn~" Ngô Mặc trừng lớn mắt, giọng điệu cao lên tám quãng.

Cái quái gì thế này?

Ngay lập tức, cậu lại điên cuồng chém thêm một nhát nữa vào pho tượng.

Kết quả không ngoài dự đoán lại có bất ngờ.

Cánh tay lại một lần nữa mọc ra.

Ồ hô!

Thứ này có khả năng tái tạo bền vững à?

Ngay khi Ngô Mặc định giơ đao lên lần nữa, cánh tay còn lại của pho tượng đã đập mạnh về phía cậu.

Ngô Mặc không kịp nghĩ nhiều.

Cơ thể theo bản năng lăn sang một bên, cánh tay vừa to vừa cứng đó sượt qua lưng cậu và đập xuống đất, tạo thành một cái hố lớn trên nền đất cứng.

Trời đất.

Thứ này dùng ở công trường thì hợp lý hơn.

Ngô Mặc còn chưa kịp bò dậy, pho tượng đã nhấc chân nhắm thẳng đầu cậu mà đạp xuống.

“Vãi chưởng, mày có thôi đi không hả?” Ngô Mặc nghiến răng lăn sang phía bên kia, tránh được đòn tấn công của pho tượng.

Ngay sau đó, cậu thực hiện một cú cá chép bật dậy.

Chỉ là đứng xa pho tượng thì lại không nhìn rõ động tác của đối phương, nhìn chung Ngô Mặc đang ở thế bất lợi.

Pho tượng liên tục tấn công Ngô Mặc.

Ngô Mặc vừa linh hoạt né tránh các đòn tấn công, vừa nhanh chóng suy nghĩ trong đầu.

Chất liệu của thứ này vô cùng cứng rắn, sao có thể chém đứt rồi lại mọc ra được?

Không đúng.

Rất không đúng.

Chẳng lẽ mình lại trúng ảo giác rồi?

Ngô Mặc bắt đầu cẩn thận hồi tưởng lại từng chi tiết từ khi mình bước vào đây.

Nhưng nghĩ từ đầu đến cuối, cũng không phát hiện ra bất kỳ kẽ hở nhỏ nào.

Mỗi lần cậu vung đao va chạm với pho tượng, cảm giác đau nhức trên cánh tay đều vô cùng rõ ràng.

Cảnh tượng chân thực như vậy có hơi khác với những lần trước.

Nhưng càng chân thực lại càng có khả năng là trò bịp.

A!

Chương 1497

Nếu là giả, vậy thì nhất định có cách phá giải.

Tục ngữ có câu lửa là khắc tinh của tà ác.

Thế thì, mình cứ việc nung chảy nó là được.

Để nó cảm nhận ánh sáng chính đạo.

Ngô Mặc lôi từ trong không gian ra bảo bối thần khí của mình – súng phun lửa.

Cậu hít một hơi thật sâu, ổn định thân hình, chĩa vòi phun về phía pho tượng, hừ lạnh một tiếng: “Thằng ranh, hôm nay ông nội đến sưởi ấm cho mày đây.” Nói xong, cậu dứt khoát bóp cò.

Ngay lập tức, một ngọn lửa hung dữ gào thét phun ra, mang theo luồng khí nóng hừng hực ập về phía pho tượng quỷ dị kia.

Chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Dưới ánh lửa, tình hình xung quanh tức thì hiện ra trước mắt Ngô Mặc.

Hóa ra đây không phải là mộ đạo, mà là một gian nhĩ thất.

Giữa phòng, pho tượng xấu xí đó đang giơ vũ khí trong tay định đập chết Ngô Mặc.

Động tác của Ngô Mặc đúng là kịp thời.

Nếu không rất có khả năng đã bị pho tượng đánh lén.

Lửa táp vào thân tượng, lớp sơn xanh đen nhanh chóng phồng rộp, bong tróc dưới nhiệt độ cao, tỏa ra mùi khét lẹt khó chịu.

“Ông cho mày láo này.” Ngô Mặc cầm súng phun lửa quét từ trên xuống dưới, quyết không tha cho bất kỳ chỗ nào.

Bằng mắt thường có thể thấy, khối đá vốn cứng rắn đã hơi mềm ra và biến dạng dưới sức nóng của ngọn lửa.

Pho tượng cảm nhận được mối đe dọa, động tác trở nên điên cuồng hơn, nó ra sức vung vẩy hai tay cố gắng xua tan ngọn lửa.

Ngô Mặc không hề yếu thế, bước thêm nửa bước về phía trước, ngạo mạn cười khà khà: “Lại đây, xem hai ta ai cứng hơn ai?” Thậm chí thỉnh thoảng còn điều chỉnh góc độ, quyết tâm làm cho thật đều.

Thời gian trôi qua, sự thay đổi trên thân pho tượng ngày càng rõ rệt, từng vũng chất lỏng màu đen chảy dọc theo thân nó xuống.

Cùng lúc đó, một mùi hôi thối nồng nặc bốc lên.

Không ổn.

Thứ này không có độc chứ?

Ngô Mặc vội nín thở, nhanh chóng lấy ra một chiếc mặt nạ phòng độc đeo lên mặt.

Đúng là một mình dễ làm việc.

Không có người khác ở đây, Ngô Mặc tha hồ bung lụa.

Chất lỏng màu đen ngày càng nhiều.

Pho tượng như thể đổ mồ hôi hột, trở nên rất yếu ớt.

Động tác dần chậm lại.

Mỗi lần nhấc tay lên đều như mất nửa cái mạng.

“Sao thế?

Không phải ngầu lắm à?” Ngô Mặc cười khẩy liên tục.

Súng phun lửa trong tay không hề ngừng nghỉ một giây.

Lửa tiếp tục hoành hành, thân thể pho tượng không ngừng bị thiêu đốt, dần dần mất đi hình dạng ban đầu, biến thành một đống hài cốt méo mó, bốc hơi nóng.

Ngô Mặc tắt súng phun lửa, thở ra một hơi dài, tháo mặt nạ lau mồ hôi trên trán, lẩm bẩm: “Vãi, mệt chết ông đây rồi.” Nhiệt độ cao này chẳng khác gì phòng xông hơi.

Ngô Mặc mồ hôi nhễ nhại, quần áo ướt sũng.

Lúc này, cậu mới để ý đến một vấn đề - hình như mình đã có thể nhìn rõ tình hình xung quanh.

Cậu cầm đèn pin rọi về phía trước, ánh sáng chiếu thẳng vào bức tường cách đó mấy mét.

Chẳng lẽ pho tượng có thể nuốt chửng ánh sáng?

Dù sao đi nữa, mình đã giải quyết được một vấn đề.

Cậu lôi từ trong túi ra một điếu thuốc hút mấy hơi, bình ổn lại tâm trạng.

Nghỉ ngơi hết một điếu thuốc, Ngô Mặc cầm đèn pin bắt đầu quan sát tình hình trong gian nhĩ thất này.

Đột nhiên, cậu phát hiện sau lưng pho tượng có một cánh cửa bí mật.

Cánh cửa hé mở, lọt ra một tia sáng yếu ớt.

Ngô Mặc sợ mình nhìn nhầm, dứt khoát tắt đèn pin, quả nhiên không nhìn nhầm, trong cửa có ánh sáng.

Chuyện này...

Lòng hiếu kỳ của Ngô Mặc bị khơi dậy.

Muốn qua đó xem tình hình, lại nghĩ đến câu chuyện lạ ắt có yêu ma.

Thôi bỏ đi.

Thường thì tò mò hại chết mèo.

Ông đây lo chuyện chính sự thì hơn.

Ngô Mặc quay đầu bỏ đi, định tìm một lối ra để rời khỏi gian phòng này.

Nhưng nhìn một lúc lâu, ngoài cánh cửa trước mắt ra, không có bất kỳ lối ra nào khác.

Ngô Mặc đứng tại chỗ hút thêm một điếu thuốc.

Trong làn khói lượn lờ, ánh sáng từ trong cửa dịch chuyển.

Ánh mắt Ngô Mặc bị tia sáng dịch chuyển đó khóa chặt, suy nghĩ hồi lâu: “Mẹ kiếp, đằng nào cũng thế, dù bên trong có là Quỷ Môn Quan, hôm nay ông đây cũng phải xông vào cho nó một trận.” Cậu ném mạnh đầu thuốc lá xuống đất.

Nghiến răng, cậu sải bước về phía cánh cửa bí mật hắt ra ánh sáng.

Càng đến gần, ánh sáng càng trở nên rực rỡ.

Ngô Mặc cảm giác sau cánh cửa dường như có một sức mạnh bí ẩn đang kéo mình.

“Anh bạn, có nghe thấy tôi nói không?” Ngô Mặc thử giao tiếp với hệ thống, kết quả không có phản ứng gì.

Điều này càng khiến cậu tin chắc rằng mọi thứ trước mắt không phải là thật, chỉ là tạm thời không tìm được kẽ hở để phá giải.

Cậu đến trước cửa hít một hơi thật sâu, sau đó nhấc chân đạp tung cánh cửa.

Một luồng khí ẩm ướt, mục nát ập vào mặt.

Sau cánh cửa là một hang động khổng lồ, trên đỉnh động treo đầy những nhũ đá chi chít, trên vách đá xung quanh còn khảm những viên dạ minh châu lớn nhỏ không đều.

Đây là nơi nào?

Ngô Mặc bước vào.

Mặt đất không bằng phẳng như mộ đạo lúc trước.

Những chỗ trũng đọng đầy nước đen, trên mặt nước nổi lềnh bềnh một vài vật thể không rõ, tỏa ra một mùi vị không thể tả.

Ngô Mặc cẩn thận đi vào trong.

Đèn pin trong tay lia qua lia lại, cảnh giác quan sát bốn phía.

Đột nhiên, cậu nghe thấy tiếng “phành phạch” từ sâu trong hang động truyền ra, giống như có một đàn chim đang vỗ cánh.

Chương 1498

Sinh vật sống?

Phát hiện này khiến Ngô Mặc có chút vui mừng.

Nếu thật sự là sinh vật sống, chẳng phải là chủ động mang thú cưỡi đến cho mình sao?

Tưởng năng lực tinh thần của ông đây để trưng à?

Tất nhiên, vẫn phải có tâm lý đề phòng cần thiết.

Ngô Mặc dừng bước, lắng nghe kỹ.

Âm thanh ngày càng gần.

Kèm theo một trận gió gào thét, chỉ thấy...

“Mẹ kiếp, phân chim.” Ngô Mặc kinh hãi hét lên, ôm đầu bỏ chạy.

Chỉ thấy phía trên đầu, một đàn dơi khổng lồ dường như bị kinh động, tranh nhau túa ra từ trong bóng tối.

Có lẽ thứ này cũng hơi giống người, bị hoảng sợ là tiêu chảy.

Phân rơi lốp bốp như mưa.

Cánh của chúng dang ra rộng đến nửa mét, những chiếc răng nanh sắc nhọn lóe lên ánh sáng lạnh trong ánh sáng yếu ớt.

Miệng không ngừng phát ra những tiếng kêu chói tai.

Đúng là không có võ đức.

Ngô Mặc vừa chửi rủa vừa cố tìm chỗ trốn.

Nhưng cái nơi quái quỷ này ngay cả một chỗ che chắn cũng không có, bất đắc dĩ chỉ có thể cố hết sức chạy về phía trước.

Ngô Mặc lom khom người, tả xung hữu đột trong “mưa bom bão đạn” phân dơi, trông vô cùng thảm hại, tức đến mức không nhịn được chửi ầm lên: “Trương Nhật Sơn chết tiệt, mày tìm cái nơi quái quỷ gì thế hả?” Phân chim quá nhiều.

Rợp trời kín đất khiến người ta không mở nổi mắt.

Vừa chạy vừa lảo đảo, cậu hoàn toàn không để ý mình đã rời khỏi hang động.

Khi Ngô Mặc đứng vững lại, cậu mới nhận ra mình đã bất tri bất giác đứng trong một khu rừng.

Cậu đưa tay lau vệt phân chim chua loét trên mặt, chỉ cảm thấy một trận buồn nôn, suýt nữa thì ói ra: “Ọe!

Mùi này xộc óc quá.” Cả người đầy phân chim hôi đến mức đầu óc cậu choáng váng.

Mẹ nó chứ.

Ảo cảnh mà chân thực đến vậy sao?

Ngô Mặc nhíu mày, lòng đầy nghi hoặc, muốn tự nhủ rằng tất cả đều là giả.

Nhưng mùi hôi cứ xộc thẳng vào mũi.

Vừa ấm ức vừa bực bội, cậu đành lôi giấy ăn từ trong túi ra lau mặt.

Sau đó, cậu nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy rừng cây rậm rạp che khuất cả bầu trời, bao trùm bởi một làn sương ẩm ướt.

Còn đám dơi thủ phạm lúc nãy thì đã bay đi đâu mất.

Gặp chuyện khó, hút điếu thuốc.

Ngô Mặc rít một hơi thật mạnh, nhíu mày lẩm bẩm: “Đây là nơi quái quỷ gì vậy?

Bây giờ không phải mùa hè sao?

Sao chỗ này lại lạnh lẽo thế này?” Cậu quay đầu nhìn lại phía sau, kết quả là không tìm thấy đường về.

Dường như cậu từ trên trời rơi xuống, đứng thẳng ở cái nơi quái quỷ này.

Tình huống kỳ lạ như vậy khiến Ngô Mặc càng thêm chắc chắn mình mười phần thì cả mười đã trúng chiêu.

“Mẹ nó, đúng là cả đời đi săn nhạn, cuối cùng lại bị nhạn mổ mù mắt.” Ngô Mặc khẽ chửi mấy câu, rồi bước tiếp về phía trước.

Trong ảo cảnh, kỵ nhất là đứng yên tại chỗ.

Chỉ có không ngừng di chuyển mới có thể phát hiện ra kẽ hở để rời đi.

Ngô Mặc lấy đèn pin ra cố gắng chiếu sáng xung quanh, nhưng ánh sáng bị sương mù dày đặc và tán lá rậm rạp cản lại, chỉ có thể miễn cưỡng chiếu sáng được vài mét phía trước.

Trong tình huống này, xẻng công binh tiện lợi hơn Minh Hồng Đao nhiều.

Ngô Mặc nhắm một hướng, một tay cầm đèn pin, một tay cầm xẻng công binh mở đường.

Cậu không lo mình bị chết đói.

Chưa nói đến đồ ăn ngon trong không gian, chỉ riêng số lương khô dự trữ cũng đủ cho cậu ăn mấy chục năm.

Đã không chết đói được thì cứ đi tiếp xem sao.

Đường đi vô cùng tồi tệ.

Lớp lá rụng dày dưới đất dẫm lên mềm nhũn, như thể có thể nuốt chửng người ta bất cứ lúc nào.

Cây cối xung quanh cao lớn, vặn vẹo.

Thân cây phủ đầy rêu xanh, một vài sợi dây leo rủ xuống từ cành cây, người mắt kém dễ nhầm thành rắn.

Cậu đi cà nhắc được hơn hai tiếng đồng hồ.

Cảnh sắc xung quanh không hề thay đổi, vẫn là rừng cây che khuất bầu trời, sương mù ẩm ướt, và những dây leo giương nanh múa vuốt.

Ôi trời đất ơi.

Sao mình có cảm giác như con lừa kéo cối xay thế nhỉ?

Đúng lúc Ngô Mặc đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm trầm thấp từ phía không xa truyền đến.

Tim Ngô Mặc thắt lại, lập tức nắm chặt xẻng công binh chuẩn bị nghênh chiến.

Tiếng gầm ngày càng gần.

Kèm theo tiếng cành cây bị bẻ gãy, một con báo đen to lớn vọt ra từ trong rừng.

Lông nó vô cùng bẩn thỉu, như thể trăm tám năm chưa tắm.

Móng vuốt sắc bén cào trên mặt đất tạo thành những vệt dài, nó trừng mắt hung ác nhìn chằm chằm Ngô Mặc.

Thằng nhãi này không phải dạng vừa đâu.

Ngô Mặc không hề do dự, trực tiếp dùng năng lực tinh thần tấn công con báo đen.

Tuy nhiên, năng lực tinh thần giống như giọt nước rơi vào biển cả, không hề có hiệu quả khiến con báo đen cúi đầu thần phục như cậu nghĩ.

Thôi được!

Quả nhiên như mình dự liệu.

Không dùng mưu được thì chỉ có thể dùng sức.

Ngô Mặc siết chặt xẻng công binh, hai mắt nhìn chằm chằm con báo đen.

Con báo đen cũng không phải dạng vừa, nó gồng mình, cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ trầm thấp, bốn chân cào đất, dường như sẵn sàng lao lên bất cứ lúc nào.

Đúng là súc sinh không đủ kiên nhẫn.

Đối đầu chưa đến hai phút, con báo đen đã không kìm được, đột nhiên hai chân trước hạ xuống, lao về phía Ngô Mặc như một tia chớp đen.

Thân hình nó tạo ra một luồng gió mạnh, thổi lá cây xung quanh kêu xào xạc.

Chương 1499

Phản ứng của Ngô Mặc cực nhanh.

Cậu nghiêng người né tránh, đồng thời vung ngang cây xẻng công binh trong tay.

“Bốp” một tiếng, xẻng công binh đập mạnh vào sườn con báo đen.

Báo đen bị đau, xoay người trên không trung, sau khi tiếp đất thì lảo đảo mấy bước.

Nhưng con súc sinh này không từ bỏ, rất nhanh đã ổn định lại thân hình, một lần nữa nhắm vào Ngô Mặc.

Nói đi cũng phải nói lại, hoàn cảnh hiện tại không hề có lợi cho Ngô Mặc.

Cậu một mặt phải đối phó với con báo đen, mặt khác còn phải để ý lớp lá rụng dưới chân.

Lỡ có cái hố sâu nào thì chẳng phải là chết chắc?

Một người một báo cứ thế lao vào nhau đánh túi bụi.

Ngô Mặc đánh nhau với người còn toàn chơi chiêu hiểm, với một con súc sinh thì cần gì phải lịch sự?

Nhân lúc con báo đen bay lên, xẻng công binh nhắm thẳng vào hạ bộ của nó.

Nhát xẻng này phải nói là cực kỳ uy lực, chém trúng phóc vào vị trí hiểm yếu.

“GÀO!” Con báo đen rú lên một tiếng đau đớn, ngã vật xuống đất.

Người ta nói, thừa lúc mày ốm lấy mạng mày.

Cậu không cho con báo đen cơ hội thở dốc, xông lên cầm xẻng công binh phang túi bụi, đánh cho nó không còn sức giãy giụa.

Phải nói, bất kể là động vật gì, kết cục của việc bị ăn đòn đều là xin tha.

Con báo đen không còn hung hăng như lúc đầu, đầu nó gục sát mặt đất, miệng phát ra những tiếng rên rỉ cầu xin.

Ngô Mặc cũng hơi mệt.

Cậu đá vào con báo một cái, bực bội mắng: “Ông đây bị lũ dơi bắt nạt thì thôi, mấy con đó bay trên trời tao không với tới, mày chỉ là một con mèo lớn mà cũng muốn đối đầu với tao à?

Đúng là cho mày thể diện.” Lúc này, quần áo cậu đã ướt đẫm mồ hôi, trên người cũng có mấy vết cào của con báo đen.

Ngô Mặc muốn một đao giải quyết con báo.

Nhưng ánh mắt vô tình lướt qua xung quanh, trong đầu lại nảy ra một ý tưởng khác - tại sao phải giết nó?

Dùng làm thú cưỡi không tốt hơn sao?

Ảo cảnh muốn làm mình mệt chết, mình lại không để nó được như ý.

Ngô Mặc liếc con báo đen đang nằm bẹp trên đất, lấy từ trong không gian ra một sợi dây xích chó, hừ một tiếng: “Nghiệt súc, ông đây không cần biết mày có hiểu hay không, tiếp theo ngoan ngoãn làm thú cưỡi cho tao, nếu không...” Nói xong, cậu quăng dây xích một cách gọn gàng vào cổ con báo.

Báo đen muốn giãy giụa, kết quả bị Ngô Mặc đá một phát vào đầu: “Không muốn chết thì nghe lệnh tao, không thì bây giờ tao làm thịt mày làm lương khô.” Phải nói, ăn đòn đúng là giúp nhớ lâu.

Con báo đen hoàn toàn bị thủ đoạn vô liêm sỉ của Ngô Mặc khuất phục, nó rên rỉ cúi đầu.

“Biết điều sớm có phải tốt không?” Ngô Mặc đã có kinh nghiệm cưỡi sói, giờ cưỡi báo đúng là thuận tay.

Thân hình của con vật này khá nhanh nhẹn, có thể tiết kiệm không ít sức lực.

Tất nhiên, con báo đen cũng cố gắng phản kháng, nhưng lại bị Ngô Mặc dùng xẻng công binh đập cho một trận nữa là ngoan ngoãn.

Ngô Mặc nhìn rừng cây bạt ngàn, trong lòng không biết nên đi về hướng nào.

“Thôi, đi được bước nào hay bước đó vậy.” Ngô Mặc cưỡi trên lưng báo đen, vừa ngân nga hát vừa gặm bò khô.

Vẻ thong dong này không giống như đang lạc vào ảo cảnh, mà giống như đi dã ngoại trong rừng sâu núi thẳm.

Cậu đi từ ban ngày đến đêm, ước tính sơ qua cũng phải đi hơn mười tiếng.

Con báo đen đã mệt lử, nhưng vẫn chưa ra khỏi khu rừng sâu.

Ngô Mặc trong lòng không hề hoảng loạn.

Cần ăn thì ăn, cần uống thì uống, dù sao cũng không chết đói được, thậm chí còn rất rảnh rỗi dạy dỗ con báo đen.

Cứ như vậy đi về một hướng.

Lại qua một ngày một đêm, phía trước trong rừng sâu đột nhiên truyền ra tiếng cười nói chửi bới.

“Ngoan ngoãn chút đi, đừng có lộn xộn.” “He he, tôi không ngoan à, chỉ thiếu điều trói tay vào người thôi.” Hả???

Có biến?

Nghe động tĩnh này sao giống như đang “đánh dã chiến” thế nhỉ?

Ôi trời ơi, chuyện này thú vị thật.

Lén lút vụng trộm trong rừng sâu, phải là nhân vật cỡ nào mới làm được chuyện này?

Ngô Mặc đã buồn chán đến mức chỉ muốn gãi lòng bàn chân, nghe thấy chuyện vui như vậy, kệ nó là thật hay giả, cũng phải qua xem vài mắt.

Cậu giật tai con báo đen, giơ tay chỉ về hướng có tiếng động.

Con báo đen này cũng khá thông minh, nghĩ một lúc đã hiểu ý của Ngô Mặc.

Nó lặng lẽ chạy về phía có âm thanh.

Càng đến gần, âm thanh càng rõ.

Sắc mặt Ngô Mặc cũng theo đó mà trở nên có chút kỳ quái.

Giọng nói này sao quen thế nhỉ?

Mang theo tâm trạng nghi hoặc, Ngô Mặc ra hiệu cho con báo đen trèo lên một cây đại thụ.

Nơi này thiếu gì thì thiếu, chứ không thiếu loại cây to mấy người ôm.

Con báo đen nhanh nhẹn trèo lên ngọn cây.

Ngô Mặc buộc con báo vào cây như buộc chó, còn mình thì cẩn thận ngồi xổm trên một chạc cây.

Cậu không lo con báo sẽ đánh lén.

Mấy ngày nay cậu cho nó ăn không ít đồ ngon, đến mức cái miệng của con nghiệt súc này đã bị nuôi kén ăn.

Mỗi khi đến giờ ăn, con báo đen lại nhìn cậu hau háu, bộ dạng giống hệt một con chó lớn đã được huấn luyện lâu ngày.

Ngô Mặc nín thở, nhìn xuống qua những tán lá rậm rạp.

Vừa nhìn một cái, cậu đã kinh hãi đến mức suýt ngã nhào từ trên cây xuống.

Vãi vãi vãi.

Sao lại là hai người họ?

Chỉ thấy trên khoảng đất trống trong rừng, một nam một nữ đang đứng.

Người đàn ông dáng người cao thẳng, ánh mắt sắc bén lộ vẻ tinh ranh; còn người phụ nữ thân hình cao ráo, khí chất mạnh mẽ.

Nét mặt không có chút yếu đuối nào, toàn thân toát ra một vẻ anh khí.

Có thể nói bốn chữ "anh tư táp sảng" đặt lên người cô ấy là vô cùng hợp lý.

Còn vì sao Ngô Mặc lại kinh ngạc đến vậy?

Hoàn toàn là vì hai người này cậu quá quen thuộc.

Một người là Ngô Tam Tỉnh đã trẻ ra mấy chục tuổi, người còn lại là Trần Văn Cẩm giống hệt trong ảnh.

Đùa nhau à?

Chương 1500

Ảo cảnh bị bệnh nặng rồi sao?

Lôi hai người họ ra đây làm gì?

Nghĩ lại, cậu lại nảy sinh một nghi ngờ mới.

Mẹ nó, chẳng lẽ mình lại xuyên không rồi?

Không phải là không có khả năng này.

Trong tiểu thuyết, chẳng phải có rất nhiều truyện xuyên nhanh là từ cảnh này đổi sang cảnh khác sao?

Nếu thật sự là như vậy, chẳng phải mình...

Ôi trời ơi!

Đống tiền của ông đây phải làm sao?

Càng nghĩ càng bực bội, vô tình đụng vào cành cây phát ra tiếng “cạch” giòn tan.

“Ai?” Ngô Tam Tỉnh và Trần Văn Cẩm nghe thấy động tĩnh, nhanh chóng quay người lại, ánh mắt cảnh giác nhìn lên trên.

Tim Ngô Mặc “thịch” một tiếng, thầm kêu không ổn.

Lúc này muốn trốn đi rõ ràng đã không kịp nữa.

Chú Ba nhà mình tính tình thế nào chẳng lẽ cậu không biết?

Lão già đó lúc trẻ chính là một tên thổ phỉ.

Thôi, cứ xuống xem tình hình rồi tính.

Ngô Mặc đứng dậy từ chạc cây, cười toe toét vẫy tay với Ngô Tam Tỉnh và Trần Văn Cẩm ở dưới: “Chào!

Hai vị có nhã hứng ghê, tâm tình yêu đương ở đây à?” Ngô Tam Tỉnh rút từ trong ngực ra một khẩu súng, chĩa vào Ngô Mặc hừ lạnh một tiếng: “Mày là ai?

Nói rõ ra, không thì súng trong tay tao không nể nang đâu.” Tsk tsk tsk!

Thấy Ngô Tam Tỉnh chĩa súng vào mình, Ngô Mặc cảm thấy có chút nghẹn lòng.

Thằng ranh con.

Sau khi mình xuyên không, không còn là cục cưng của chú Ba nữa rồi.

Để không gây ra tranh chấp không cần thiết, lại muốn tự mình xác nhận xem hai người dưới này có phải là thật không, Ngô Mặc cười hì hì giơ hai tay lên: “Hai vị, tôi không có ác ý, hay là chúng ta xuống ngồi nói chuyện đi?

Tôi sợ hai vị cứ ngẩng cổ mãi thế này dễ bị bệnh đốt sống cổ lắm.” Trần Văn Cẩm và Ngô Tam Tỉnh nhìn nhau, trong lòng đồng thời dấy lên một cảm giác hoang đường.

Người này dường như không có ác ý.

Nhưng có thể sao?

“Xuống đi.” Ngô Tam Tỉnh kéo Trần Văn Cẩm lùi lại nửa mét.

Đừng xem thường khoảng cách nhỏ này, nó đủ để hai người họ có thể tiến công lùi thủ.

“Hai vị chờ chút, tôi cởi dây thừng đã.” Ngô Mặc quay người cởi dây thừng trên cây, sau đó nhảy phắt xuống.

Con báo đen còn gây ra động tĩnh lớn hơn.

Nó nhảy xuống đất, làm cho Ngô Tam Tỉnh và Trần Văn Cẩm giật nảy mình.

“Cái gì vậy?” Khi hai người họ nhìn rõ con báo đen bên cạnh Ngô Mặc, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống trán, lập tức lên đạn định bắn.

Con báo đen cảm nhận được nguy hiểm, miệng phát ra những tiếng gầm gừ đe dọa.

“Câm miệng, gầm cái đếch gì.” Ngô Mặc vung tay tát vào đầu con báo đen, rồi lôi từ trong túi ra một thanh bò khô ném qua: “Qua một bên mà ở, đừng làm tao bực mình.” Con báo đen ngoạm thanh bò khô, ngoan ngoãn nằm bẹp xuống đất.

Ngô Tam Tỉnh và Trần Văn Cẩm thấy cảnh này, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Người thuần thú?

Thời buổi này còn có nghề này sao?

Không phải đều được tuyển vào sở thú hết rồi à?

Hai người họ đánh giá lại sức chiến đấu của Ngô Mặc, lòng đề phòng đối với cậu lại tăng thêm vài phần.

Ngô Tam Tỉnh sắc mặt âm trầm hỏi: “Rốt cuộc mày là ai?

Tại sao lại nghe lén hai người bọn tao nói chuyện?” Ngô Mặc bất đắc dĩ thở dài.

Chuyện này nên giải thích thế nào đây?

Trước hết là chưa rõ đây là ảo cảnh hay xuyên không.

Thứ hai là mình nên nói thế nào?

Ngay lúc Ngô Mặc đang do dự, hệ thống đã lâu không lên tiếng đột nhiên phát ra âm thanh. [Ting!

Hiện tại phát hành nhiệm vụ phụ tuyến mới: trộm một chiếc hộp kim loại từ tay Hắc Nhãn Kính.] [Phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ: La bàn Tầm Long (định vị chính xác hướng long mạch và vị trí cổ mộ), Cao Hồi Xuân Tục Mệnh (có thể nhanh chóng chữa lành các vết thương nghiêm trọng, phục hồi các cơ quan bị tổn thương, thậm chí có thể kéo người đang hấp hối từ cõi chết trở về), Tịnh Mục Ngọc Tủy (một loại ngọc thạch ấm áp, bán trong suốt, đeo bên người có thể âm thầm thanh lọc kinh mạch mắt), mười lần quay Vòng Quay Lớn.] A?

Tiếng của hệ thống thực sự làm Ngô Mặc giật nảy mình.

Ngay sau đó cậu phản ứng lại.

Không đúng, trước đây lúc bị ảo giác, anh bạn hệ thống có bao giờ lên tiếng đâu! "Đồng chí, sao ông lại nói được thế?" Ngô Mặc suýt chút nữa là trợn tròn mắt kinh ngạc.

Nằm mơ cũng không ngờ tới cái Hệ thống mà mình cứ tưởng là ở trong ảo cảnh này lại đột nhiên xuất hiện. "Tôi không phải Ách Ba, sao lại không nói được?" Hệ thống vẫn giữ phong cách cao ngạo lạnh lùng như trước.

Ngô Mặc vừa nghe giọng điệu này là xác định được trăm phần trăm đúng là Hệ thống, không phải hàng giả mạo nào cả. "Ông đang bắt bẻ tôi đấy à?

Ý tôi là hỏi tại sao ông lại xuất hiện trong ảo cảnh, mà cái nhiệm vụ này là thế nào?" "Đây không phải ảo cảnh." Hệ thống buông một câu, rồi chuyển giọng hỏi tiếp: "Cậu có biết thế nào là thời không song song và đa chiều không?" "Hả?" Ngô Mặc còn chưa kịp trả lời thì Hệ thống đã nói tiếp: "Thôi bỏ đi, với cái trình độ văn hóa của nhóc chắc là không hiểu được đâu.

Tôi chỉ muốn báo cho cậu biết, mọi thứ ở đây đều là sự thật, do cậu đột nhiên xâm nhập nên đã kích hoạt một nhiệm vụ nhánh mới."

"Ông đợi chút!" Ngô Mặc tức nổ đom đóm mắt ngắt lời: "Này đồng chí, công kích cá nhân là không tốt đâu nhé, trong mắt ông trình độ của tôi thấp đến thế sao?" "Ừ!" Hệ thống nhả ra đúng một chữ, chẳng khác nào đâm một nhát dao vào tim Ngô Mặc.

Ngô Mặc tức đến mức suýt lật cả tròng mắt lên trời.

Đột nhiên cậu nhớ ra một chuyện cực kỳ quan trọng: "Thống ca, bớt nói nhảm đi, tôi chỉ hỏi ông một chuyện thôi, tôi còn có thể quay về không?" Tất cả anh em của cậu đều ở bên kia, Ngô Mặc không muốn phải cày lại một bản đồ mới.

Cho dù Ngô Tam Tỉnh trước mắt cũng là người thật, nhưng suy cho cùng vẫn không phải là vị Tam thúc luôn yêu thương chiều chuộng cậu.

Giống như kiểu một người chết đi rồi được nhân bản ra một người mới, cùng diện mạo, giọng nói và hành động, nhưng trong lòng mình vẫn biết rõ đó không phải là người đó.

Vấn đề này như một con dao treo lơ lửng trên đầu, khiến tim Ngô Mặc cứ đập thình thịch, lo lắng không yên.

Đã lâu lắm rồi cậu mới có cảm giác lo sợ như đang chờ phán quyết thế này, Ngô Mặc căng thẳng không ngừng nuốt nước bọt.

Ngay khoảnh khắc tim suýt vọt ra khỏi lồng ngực, Hệ thống cuối cùng cũng lên tiếng: "Có thể rời đi, nhưng cậu phải tự mình tìm cách." "Gợi ý nhỏ: Thay đổi nơi này sẽ không ảnh hưởng đến sự tồn tại của cậu." "Vãi!

Còn chơi kiểu này được nữa à?" Ngô Mặc liền nghĩ ngay đến một vấn đề quan trọng khác: "Đợi đã, còn thời gian thì sao?

Ở đây và bên kia có tương đương nhau không?" Hệ thống im lặng một lát: "Một tháng ở đây bằng một giờ ở bên ngoài.

Xong rồi đấy, cậu mau hoàn thành nhiệm vụ đi." Nói xong, nó lại biến mất tăm. "Đỉnh thế sao?" Mắt Ngô Mặc sáng rực lên.

Đây chẳng phải là giống như đi cày phó bản sao?

Sự việc quá mức kích thích khiến Ngô Mặc không chú ý thấy Hệ thống vẫn còn lời chưa nói hết.

Chương 1501

Trong lúc đối thoại với Hệ thống, cậu vô thức ngồi xếp bằng dưới đất.

Tư thế thả lỏng quá mức này làm Ngô Tam Tỉnh và Trần Văn Cẩm bắt đầu nghi ngờ không biết não của gã này có vấn đề gì không. "Này!

Sao mày không nói gì thế?" Ngô Tam Tỉnh lên tiếng kéo Ngô Mặc ra khỏi dòng suy nghĩ. "Hả?

Gì cơ?" Ngô Mặc buột miệng đáp theo thói quen.

Ngay sau đó cậu mới phản ứng lại, trước mắt là Tam thúc của một thời không khác.

Là người thật chứ không phải ảo cảnh.

Cậu lập tức dẹp bỏ ý định ăn nói xằng bậy lúc nãy.

Nhưng phải giải thích thế nào đây?

Nói mình là cháu trai tương lai của ông ấy chắc?

Đừng có bốc phét, thời gian tuyến này chắc chắn chưa có sự hiện diện của cậu.

Hơn nữa nhìn mặt mũi thì lúc này Tam thúc cũng xấp xỉ tuổi cậu.

Cứ bám theo gọi "thúc" thì cảm giác mình thiệt thòi quá.

Hay là... hắc hắc!

Ngô Mặc đảo mắt một cái, nảy ra ý hay.

Cậu nhếch môi, cố ý nở một nụ cười trông có vẻ cực kỳ thân thiện.

Đây là kết quả sau hàng nghìn lần cậu luyện tập trước gương, cậu vô cùng tự tin nụ cười này sẽ khiến người khác có thiện cảm với mình.

Kết quả là Ngô Tam Tỉnh trực tiếp lên đạn.

Ngô Mặc: "???" Mẹ kiếp, là mình cười không đẹp hay là lão già khú này não có vấn đề?

Không cảm nhận được sự thân thiện của ông đây à?

Nhìn chỏm tóc dày của Ngô Tam Tỉnh, cậu chỉ muốn thò tay nhổ cho lão hói luôn cho rồi.

Ngô Tam Tỉnh chỉ cảm thấy trên đầu hơi lạnh lẽo, theo bản năng ngẩng lên nhìn nhưng không thấy gì lạ.

Lúc này tính tình Ngô Tam Tỉnh không được tốt cho lắm, ông trợn mắt lườm Ngô Mặc hét lớn: "Đừng có giở trò hoa mỹ với ông đây, mau nói mày là ai?

Đến đây định làm gì?

Tại sao lại bám theo hai người bọn tao?" Ngô Mặc đã nghĩ xong cách đối phó.

Cậu đưa tay ôm ngực khẽ ho một tiếng: "Hỏi tôi là ai ấy hả..." Ngô Mặc kéo dài giọng, "Nếu tôi nói giữa hai chúng ta có quan hệ máu mủ, ông có tin không?" "Bốc phét!" Ngô Tam Tỉnh chửi: "Nhà ông đây có loại thân thích như mày từ bao giờ mà tao không biết?" Ngô Mặc cũng không giận, trên mặt vẫn treo nụ cười vô hại: "Ông đừng có vội nổi nóng, nhìn kỹ xem hai ta có nét gì giống nhau không?" Nói đoạn, Ngô Mặc đứng dậy ghé sát mặt mình vào mặt Ngô Tam Tỉnh. "Lùi lại!" Ngô Tam Tỉnh sợ Ngô Mặc giở trò, giơ súng ép cậu lùi ra. "Bớt xàm ngôn với ông đi, cho dù mày có mặt mũi giống tao thì đã sao?

Không biết trên giang hồ có thứ gọi là mặt nạ da người à?" Ngô

Tam Tỉnh căn bản không tin lời Ngô Mặc.

Nhà mình có những ai, ông nắm rõ như lòng bàn tay.

Thậm chí không ít thanh niên còn đang theo ông và Nhị ca lăn lộn.

Tự nhiên ở đâu ra một vị này?

Ngô Mặc biết thừa Ngô Tam Tỉnh sẽ không tin, cậu nhe răng cười: "Vậy để tôi kể vài chuyện lúc ông còn nhỏ nhé." Cậu ngồi xếp bằng xuống đất, bắt đầu bấm đốt ngón tay: "Năm ông hai tuổi, ông ăn trộm rượu của bố mình uống, để xóa dấu vết ông còn tè thêm nửa bình vào đó.

Lúc ấy ông còn nhỏ quá nên không nghĩ đến việc màu sắc khác nhau, kết quả bị bố ông đè ra tẩn cho một trận nát mông." Ngô Tam Tỉnh: "???" Ai?

Là đứa nào bán đứng mình?

Những chuyện này chỉ có mấy người lớn trong nhà mới biết, sao thằng nhóc này lại biết được?

Trần Văn Cẩm nghi hoặc nhìn Ngô Tam Tỉnh: "Anh còn làm cả chuyện đó nữa hả?" Ngô Tam Tỉnh đanh mặt lại: "Đừng nghe nó nói bậy, làm sao có thể có chuyện đó xảy ra được?" Thừa nhận chuyện đó trước mặt người phụ nữ mình yêu chẳng phải là thiếu não sao?

Có đánh chết cũng không nhận.

Ngô Mặc không quan tâm, giơ ngón tay thứ hai lên: "Năm ông ba tuổi, ông nhổ hết lông con chó già ở nhà làm thành cái đuôi dài rồi treo sau mông mình, lý do là đuôi chó có thể vẫy cho mát." Chưa đợi Ngô Tam Tỉnh kịp lên tiếng, Ngô Mặc đã nói tiếp: "Năm bốn tuổi, ông đem đồ cổ mà Nhị ca ông cực khổ sưu tầm được tặng cho con bé nhà hàng xóm, sau đó khăng khăng đổ thừa cho chó làm mất, bị Nhị ca Ngô Nhị Bạch của ông cầm gậy rượt đánh một trận tơi bời.

Năm năm tuổi..." Ngô Mặc một hơi kể ra mấy chuyện bí mật.

Chuyện nào cũng là những chuyện xấu hổ hồi nhỏ của Ngô Tam Tỉnh.

Lúc này mặt Ngô Tam Tỉnh không chỉ xanh mét mà tóc cũng muốn dựng đứng cả lên, ông gần như không dám quay đầu lại nhìn Trần Văn Cẩm bên cạnh.

Để che giấu cảm xúc, ông xua tay ngắt lời Ngô Mặc: "Câm mồm!

Thằng nhóc này mày nói bậy bạ gì đó?

Mày rốt cuộc là ai?" Ngô Mặc nhìn bộ dạng ăn quả đắng mà vẫn cố giả vờ bình tĩnh của Ngô Tam Tỉnh, suýt chút nữa thì cười vỡ bụng.

Đúng là mình, có tầm nhìn xa trông rộng thật.

Hồi trước ở nhà cũ vì rảnh rỗi quá nên cậu hay lân la trò chuyện với bà nội, lấy danh nghĩa là sợ có người mạo danh Nhị thúc Tam thúc nên mong bà kể nhiều chuyện hồi nhỏ của họ.

Bà nội đúng là trợ thủ đắc lực, bà đem hết những chuyện xấu hổ lúc nhỏ của họ kể sạch sành sanh cho cậu nghe.

Thấy chưa, giờ có phải là có đất dụng võ rồi không?

Ngô Mặc cố nén cười, nghiêm chỉnh hỏi: "Thế nào?

Còn nghi ngờ nữa không?

Không sao, tôi có thể kể tiếp mà." Lúc này, trong lòng Ngô Tam Tỉnh rối như tơ vò.

Đầu óc ông chỉ đang nghĩ một chuyện: Những chuyện từ hồi nhỏ xíu như thế, tại sao gã này lại biết được?

Chẳng lẽ có kẻ luôn theo dõi nhà mình?

Không đúng, có những chuyện chỉ có bố mẹ và hai anh trai biết, ngay cả chị dâu cũng không rõ.

Sao nó biết được? "Mày đi theo tao." Ngô Tam Tỉnh túm lấy tay Ngô Mặc lôi vào rừng cây bên cạnh, không quên quay đầu nói với Trần Văn Cẩm: "Văn Cẩm, em đợi anh ở đây một lát, anh nói chuyện với thằng nhóc này vài câu." Trần Văn Cẩm có chút không yên tâm: "Cẩn thận đấy, đừng để lật thuyền trong mương." "Yên tâm đi, em lo để mắt tới con thú kia kìa." Ngô Tam Tỉnh biết Trần Văn Cẩm thân thủ rất tốt nên cũng không quá lo lắng. "Tam à, đừng lôi lôi kéo kéo thế, vô văn hóa quá đấy." Ngô Mặc cũng chẳng vừa miệng, vừa đi theo Ngô Tam Tỉnh vừa lầu bầu. "Tam?" Ngô Tam Tỉnh nghe thấy cách gọi này chỉ muốn quay lại vả cho cậu một cái.

Mẹ kiếp, trong nhà chỉ có bậc tiền bối mới gọi ông như thế, mày là cái thằng nhóc từ đâu ra mà cũng dám gọi?

Đúng là được đằng chân lân đằng đầu.

Ngô Tam Tỉnh nổ đom đóm mắt, định ra tay nhưng lại cố kìm lại.

Không được, phải hỏi rõ ngọn ngành đã, nếu không ông không yên tâm được.

Ngô Tam Tỉnh tâm cơ thâm trầm, ông sợ trong nhà có phản đồ nên phải làm cho ra lẽ.

Lôi kéo một hồi, hai người đi đến bên một gốc cây lớn.

Ngô Tam Tỉnh trực tiếp dí súng vào đầu Ngô Mặc: "Thằng nhóc, tao cho mày một cơ hội nữa để nói thật, mày rốt cuộc là ai?" Ngô Mặc ghét nhất bị người ta lấy súng dí đầu.

Ban đầu cậu định bịa ra một thân phận ngang hàng cho xong chuyện, nhưng lửa giận bốc lên làm cậu muốn tăng luôn vai vế.

Cậu học theo bộ dạng của Ngô Tam Tỉnh lúc mắng mình, sa sầm mặt giận dữ nói: "Cái thằng ranh con này, không biết lớn nhỏ gì cả, đến cả chú ruột mình mà cũng không nhận ra à?" Vì nể mặt bà nội nên cậu chưa dám đẩy vai vế lên cao hơn, chứ nếu không với tính cách của cậu, cậu dám tự xưng là chú của Ngô Lão Cẩu luôn ấy chứ.

Chương 1502

Ngô Tam Tỉnh nghe thấy thế, tay run lên suýt thì bóp cò.

Ông đầy vẻ không tin nổi, nhìn chằm chằm Ngô Mặc, giọng nói nén chặt cơn giận và sự nghi hoặc: "Mày nói cái gì?

Chú ruột?

Tao thấy mày chán sống rồi, dám đem tao ra làm trò đùa!" Ngô Mặc cười lạnh một tiếng.

Đầu hơi nghiêng tránh khỏi họng súng đen ngòm, ánh mắt đầy vẻ khinh thường: "Sao hả Tiểu Tam Tử, cháu thật sự định ra tay với chú mình à?

Không sợ chú đem chuyện cháu vẫn còn hay tè dầm rêu rao cho cả thiên hạ biết sao?

Lúc nãy chú đây còn nể mặt không làm nhục cháu trước mặt người phụ nữ cháu thích đấy, chứ không thì với những 'chiến tích lẫy lừng' của cháu hồi đó, đủ để viết thành một cuốn sách rồi." Mặt Ngô Tam Tỉnh lúc trắng lúc hồng, cảm giác uất ức như đang mắc vệ sinh mà gặp tắc đường vậy.

Những chuyện này đúng là chỉ người trong nhà mới biết rõ.

Tay ông từ từ hạ xuống, nhưng sự cảnh giác không hề giảm: "Đừng có bốc phét ở đây, chuyện nhà tao sao mày có thể biết nhiều thế được?

Mày rốt cuộc có mục đích gì?" Thôi xong!

Vẫn không tin.

Ngô Mặc quyết định bồi thêm một đòn chí mạng.

Cậu lôi từ trong ngực ra một miếng ngọc bội đưa đến trước mặt Ngô Tam Tỉnh: "Tiểu Tam Tử nhìn cho kỹ vào, bố cháu có phải cũng có một miếng không?" "Để tao xem." Ngô Tam Tỉnh cầm lấy soi tới soi lui.

Kinh ngạc phát hiện miếng ngọc bội này giống hệt miếng ngọc lão già nhà mình đang sưu tầm. "Thằng nhóc mày trộm ở đâu ra thế?" Ngô Tam Tỉnh lạnh giọng chất vấn.

Ngô Mặc phát phiền với ông rồi, đưa tay tát cho Ngô Tam Tỉnh một cái vào đầu: "Nói nhảm cái gì đấy?

Biết tôi là ai không?

Tôi là Tứ thúc Ngô Mặc của ông đây!" "Tứ thúc?" Ngô Tam Tỉnh từng nghe nói bố mình xếp thứ ba, nhưng chưa từng nghe nói ông còn có một người em trai nhỏ tuổi thế này.

Không đúng, suýt chút nữa bị thằng ranh này lừa.

Ông bà nội mất sớm rồi, đào đâu ra được một người chú nhỏ thế này?

Suýt nữa thì trúng kế nó.

Ngô Tam Tỉnh lập tức phản ứng lại, cảm thấy mình suýt bị lời nói dối của Ngô Mặc quay như chong chóng.

Ông lại giơ súng lên, lần này sát ý trong mắt đậm thêm vài phần: "Cái thằng ranh con này, còn dám ở đây ăn nói xằng bậy, coi tao là trẻ con lên ba chắc?

Mày mới bao nhiêu tuổi mà dám xưng là chú tao?" "Cứ nhìn đi." Ngô Mặc thản nhiên khoanh tay trước ngực, môi nhếch lên nụ cười nửa miệng: "Được rồi, tôi kể thêm vài chuyện xưa nữa nhé." Cậu tuôn ra một lèo những chuyện thầm kín của Ngô gia.

Nghe xong Ngô Tam Tỉnh trợn mắt há mồm, không tin cũng không được.

Ông ngập ngừng hỏi: "Mày thật sự là Tứ thúc ruột của tao?

Nhưng tuổi tác của mày sao lại..." "Haiz!

Nói ra thì dài lắm." Ngô Mặc vỗ đùi một cái, làm ra bộ dạng hối hận không kịp: "Nói thật với cháu, Tứ thúc của cháu năm nay đã năm mươi tuổi rồi." "Năm mươi?" Ngô Tam Tỉnh giật giật khóe mắt, cảm giác vị Tứ thúc này đang nói phét cấp độ cao. "Tiểu Tam, chuyện của Trương gia chắc cháu cũng biết rõ chứ?" Ngô Mặc ghé người về phía trước, hạ thấp giọng: "Tứ thúc của cháu hồi trẻ ngông cuồng gặp phải một số chuyện, thế nên nhiều năm qua diện mạo mới không hề thay đổi." Cái mồm Ngô Mặc còn dẻo hơn kẹo kéo, cậu chém gió đông tây, cuối cùng cũng tự nặn ra được cái thân phận em trai ruột của Ngô Lão Cẩu.

Còn việc có bị Ngô Lão Cẩu bóc mẽ không á?

Ngô Mặc thật sự không sợ.

Cái danh em trai Ngô Lão Cẩu không phải cậu tự bịa, mà là có thật.

Cậu từng nghe bà nội kể rằng, có một người em trai bị thất lạc trong chiến tranh, sau này gia đình có tìm kiếm nhưng chỉ thấy manh mối chứ không tìm được người.

Nhờ có trí nhớ siêu đẳng, những manh mối đó được cậu ghi nhớ kỹ trong lòng. "Tiểu Tam, bây giờ là năm bao nhiêu?" "Năm 1983." Ngô Tam Tỉnh trầm giọng đáp. "Ồ!" Ngô Mặc nhanh chóng nhớ lại mốc thời gian trong đầu.

Cậu nhớ khoảng năm 1984-1992, Trần Văn Cẩm dẫn đầu đội khảo cổ Tây Sa đi tìm thuyền đắm của Uông Tàng Hải.

Sau đó là vụ hoán đổi của hai vị Tam thúc, những người còn lại bị đưa đến Golmud để giám sát.

Mãi đến năm 2000 mới bắt đầu vở kịch lớn trộm mộ.

Thấy Ngô Mặc trầm tư, Ngô Tam Tỉnh không nhịn được hỏi: "Cứ cho là những gì mày nói là thật, vậy lần này mày đột ngột xuất hiện là định làm gì?" Ông nheo mắt, ánh nhìn sắc như dao quan sát Ngô Mặc, lời nói vẫn mang ý dò xét.

Ngô Mặc thu lại vẻ cợt nhả, mặt nghiêm nghị: "Chú đã xuất hiện thì tất nhiên là vì sự an nguy của Ngô gia rồi.

Cái thằng nhóc này đừng tưởng chú không biết, có thứ gì đó đang âm thầm nhắm vào Ngô gia chúng ta và cả Cửu Môn nữa." Câu nói này như tạo nên một cơn sóng dữ.

Ngô Tam Tỉnh sớm đã phát hiện ra chuyện này, chỉ có điều vẫn luôn âm thầm điều tra.

Giờ đây bị Ngô Mặc nói toẹt ra, lập tức khiến ông cảnh giác và đề phòng.

Lý do thì với Ngô Mặc chỉ là chuyện bốc phét cửa miệng.

Tuy Ngô Tam Tỉnh rất cảnh giác, nhưng không chịu nổi việc Ngô Mặc nói toàn chuyện có thật đã xảy ra.

Hơn nữa ông càng nhìn Ngô Mặc càng thấy giống người nhà mình, cảm giác thân thiết tự nhiên nảy sinh không giống như là giả vờ. "Tao còn một câu hỏi cuối cùng." Ngô Tam Tỉnh chỉ vào Ngô Mặc, gằn giọng: "Mày có dám đưa mặt lại đây cho tao xem mày có đeo mặt nạ da người không?" Nếu là kẻ có ý đồ xấu thì tuyệt đối không dám.

Ngô Tam Tỉnh định dùng cách này để đưa ra phán đoán cuối cùng xem Ngô Mặc là thật hay giả. "Tiểu Tam Tử, cháu đúng là có chút không biết lớn nhỏ rồi đấy." Ngô Mặc mắng cho sướng miệng, nhưng mặt vẫn áp sát vào trước mặt Ngô Tam Tỉnh: "Nhìn đi, không nhìn cháu cũng chẳng yên tâm." Ngô Tam Tỉnh không khách khí, trực tiếp ra tay nhéo da mặt Ngô Mặc.

Hửm?

Da dẻ không tệ, không giống người năm mươi tuổi cho lắm.

Ngô Tam Tỉnh vừa nhéo vừa nặn vừa sờ, nhưng chẳng tìm thấy dấu vết nào của mặt nạ da người trên khuôn mặt này cả. "Được rồi đấy, cháu định nặn bánh bao à?" Ngô Mặc hất tay Ngô Tam Tỉnh ra.

Cậu xoa xoa gò má đỏ ửng, trừng mắt nhìn ông.

Hừ!

Ghét Tam thúc quá đi mất.

Dám nghi ngờ ông đây à?

Tin hay không ông nhổ sạch tóc cháu giờ!

Việc da mặt ửng đỏ đã hoàn toàn xua tan nghi ngờ của Ngô Tam Tỉnh.

Chính ông cũng thấy mình hơi quá đáng, cười trừ hai tiếng: "Xin lỗi, đây là biện pháp kiểm chứng thông thường thôi.

Tứ..." Chữ "thúc" này không hiểu sao Ngô Tam Tỉnh cảm thấy hơi khó thốt ra lời.

Nghĩ đi nghĩ lại, chắc là do mặt Ngô Mặc trẻ quá, nhìn giống như em trai mình vậy.

Ngô Mặc không chớp mắt nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh, chỉ muốn nghe thấy chữ cuối cùng.

Hai chú cháu thi nhau xem ai lì hơn.

Cuối cùng Ngô Tam Tỉnh vẫn phải cúi đầu trước: "Tứ thúc, con muốn hỏi một chút, chú chưa từng gặp con, sao có thể gọi đúng thân phận của con như thế?

Lại còn biết cả chuyện hồi nhỏ của con nữa?" "Sao cháu nói nhiều thế nhỉ?" Ngô Mặc lười bịa thêm lý do, đảo mắt một cái: "Chú biết thế nào còn phải báo cáo với cháu à?

Có cần ngày đi vệ sinh mấy lần cũng phải kể cho cháu nghe không?" Lời lẽ đúng là hơi thô lỗ, nhưng nhìn bộ dạng hùng hồn của Ngô Mặc, Ngô Tam Tỉnh chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Hai người nói thêm vài câu chuyện phiếm.

Trần Văn Cẩm đợi đến sốt ruột nhưng không dám manh động, vì con báo đen bên cạnh không phải dạng vừa.

Chương 1503

Khoảng hơn nửa tiếng sau, thấy hai người khoác vai bá cổ nhau từ trong rừng đi ra.

Trần Văn Cẩm thoáng vẻ ngạc nhiên, vội vàng tiến lại gần: "Tam Tỉnh, đây là..." "Khụ!" Ngô Tam Tỉnh hơi ngượng ngùng.

Dù sao thừa nhận thân phận Ngô Mặc cũng đồng nghĩa với việc mấy chuyện xấu hổ lúc nãy đều là thật.

Ngô Mặc đưa tay gạt ông sang một bên, nghiêng đầu cười híp mắt nhìn Trần Văn Cẩm.

Vừa định mở miệng thì bị Ngô Tam Tỉnh ngắt lời ngay: "Đây là người nhà anh, tính theo vai vế anh phải gọi bằng Tứ thúc." Đây là kết quả thương lượng của hai người.

Phải biết rằng tình hình Ngô gia có rất nhiều người biết rõ.

Nếu Ngô Mặc xuất hiện và khẳng định mình năm mươi tuổi, rất dễ thu hút sự chú ý của một số kẻ.

Thời buổi này, trường sinh bất lão, giữ mãi nét thanh xuân là cuộc sống mà rất nhiều người hằng ao ước.

Đến lúc bị bắt vào viện nghiên cứu nào đó thì muốn ra cũng chẳng dễ dàng gì.

Ngô Tam Tỉnh tuyệt đối không thể mạo hiểm như thế.

Chuyện của Ngô gia đã quá nhiều rồi, ông không muốn rắc rối thêm nữa.

Trần Văn Cẩm liếc Ngô Tam Tỉnh một cái.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu thật mạnh, xác nhận lời mình nói không phải giả.

Thời buổi này chuyện người nhỏ vai vế lớn cũng thường xuyên xảy ra, nên cũng không có gì lạ.

Trần Văn Cẩm đưa tay phải ra, cười nói: "Chào chú, tôi là Trần Văn Cẩm, là bạn của Ngô Tam Tỉnh." "Bạn gái à?" Ngô Mặc vội nắm lấy tay Trần Văn Cẩm, khóe môi nhếch lên nụ cười xấu xa.

Phải nói thật là, Trần Văn Cẩm trước mắt không hề mang lại cho Ngô Mặc cảm giác kỳ lạ hay chán ghét.

Cậu hoàn toàn xác định đây chính là Trần Văn Cẩm thật.

Còn vị ở trong cung điện Tây Vương Mẫu năm đó, rất có thể là một vật thể tà ác nào đó kiểm soát thế thân.

Trần Văn Cẩm hào phóng cười một tiếng: "Có phải hay không còn phải xem Tam Tỉnh nói thế nào đã." "Anh thì..." Ngô Tam Tỉnh gãi đầu, có chút ngượng ngùng.

Ối giồi ôi.

Hiếm thấy quá nhỉ?

Lão già này mà cũng biết thẹn thùng sao?

Ngô Mặc chẳng thèm suy nghĩ, lập tức buông tay Trần Văn Cẩm ra, nhanh chóng rút điện thoại từ trong túi, chộp ngay một tấm ảnh vẻ mặt của Ngô Tam Tỉnh. "Cái gì thế?" Ngô Tam Tỉnh bị giật mình.

Ngô Mặc mãn nguyện nhìn ảnh, lại đút điện thoại vào túi, xua tay: "Tôi chỉ chụp kiểu ảnh làm kỷ niệm thôi, ông đừng có lúc nào cũng hốt hoảng thế, tim tôi không tốt, dễ bị ông dọa chết lắm." Ngô Tam Tỉnh: "..." Trần Văn Cẩm nhìn cặp chú cháu này mà đầy ý cười.

Đột nhiên, sâu trong lòng nảy ra một ý nghĩ kỳ quái: Gã này sinh ra là để trị Tam Tỉnh hả?

Đã là người mình thì chuyện sau đó dễ giải quyết hơn nhiều.

Qua lời giải thích của Ngô Tam Tỉnh, Ngô Mặc coi như đã hiểu tại sao hai vị này lại xuất hiện trong rừng sâu núi thẳm thế này.

Hóa ra đây là vùng biên giới.

Trần Văn Cẩm với tư cách là nhân vật trung tâm của đội khảo cổ, dẫn đội viên đến đây khảo sát.

Còn Ngô Tam Tỉnh thì mặt dày mày dạn đòi gia nhập bằng được.

Miệng thì nói là bảo vệ, thực chất có ý đồ gì thì kẻ ngốc cũng đoán ra được.

Hiện tại cuộc khảo sát đã gần kết thúc nên hai người mới rảnh rỗi đi dạo mát.

Dạo mát?

Cây cối xung quanh trụi lủi, dạo mát cái nỗi gì?

Cậu vốn đã nghi ngờ Tam thúc nhà mình từ thời trẻ não đã không bình thường rồi, giờ thì đúng là chứng thực luôn.

Trần Văn Cẩm và Ngô Tam Tỉnh đưa Ngô Mặc về doanh trại.

Hai người họ đi riêng một nhóm thì mọi người đã quen rồi, chỉ là thấy có thêm một người nên hơi ngẩn ra.

Trong đó có một gã trung niên đeo kính đứng dậy nghi hoặc: "Đội trưởng, vị tiểu huynh đệ này là..." Lời chưa dứt, khi nhìn thấy con báo đen đi phía sau, kính suýt nữa rơi khỏi mặt: "Cái... cái này..." Thường xuyên đi rừng nên gã biết rõ sức mạnh của loại thú dữ như báo đen.

Sao nó lại đi theo về đến tận doanh trại thế này?

Có người hò hét đòi lấy súng, có người rút dao găm bên hông chuẩn bị phòng thủ.

Cả doanh trại bỗng chốc rơi vào hỗn loạn.

May mà Trần Văn Cẩm kịp thời lên tiếng ngăn cản màn kịch này: "Mọi người đừng hoảng, con báo đen này đã được đồng chí Ngô Mặc thuần phục rồi." Lời giải thích của cô cuối cùng cũng khiến mọi người yên tâm.

Ngay lập tức, các thành viên đội khảo cổ nảy sinh hứng thú cực lớn với Ngô Mặc.

Bất kể ở thời đại nào, kẻ mạnh luôn được tôn trọng. "Tiểu huynh đệ, cậu thuần phục nó kiểu gì thế?" Một người đàn ông trông chất phác ghé lại gần, đầy tò mò nhìn con báo đen cách đó không xa.

Ngô Mặc vốn tính tự nhiên, vỗ đùi nói chẳng chút bận tâm: "Đánh cho nó phục thôi.

Anh bạn nếu thích, tôi bảo nó cõng anh đi vài vòng nhé?" Đàn ông ai chẳng có tính hiếu thắng, nhất là việc chinh phục mãnh thú càng khiến họ thích thú.

Dưới sự sắp xếp của Ngô Mặc, cả doanh trại cả nam lẫn nữ, mười mấy người già trẻ lớn bé đều được cưỡi báo đen đi một vòng, còn chụp lại những tấm ảnh quý giá.

Sau một hồi náo nhiệt, mọi người lập tức thay đổi thái độ với Ngô Mặc hẳn.

Người ngoài gì chứ?

Đây là anh em một nhà cả!

Ngô Mặc cũng không keo kiệt, lôi từ trong ba lô ra một ít đồ ăn ngon chia cho mọi người.

Thế là không khí càng thêm nồng nhiệt.

Trần Văn Cẩm huých Ngô Tam Tỉnh một cái: "Người nhà họ Ngô các anh đúng là hay làm quen thật đấy.

Anh hồi trước cũng vậy, vị chú này của anh cũng y hệt." Ngô Tam Tỉnh liếc Ngô Mặc một cái, sự cảnh giác lại dâng lên.

Ông vội nắm lấy tay Trần Văn Cẩm, hạ thấp giọng: "Em không được thích nó đâu đấy, xét theo vai vế nó là bậc tiền bối của chúng ta." Trần Văn Cẩm: "???" Cô giận đến mức lườm Ngô Tam Tỉnh một cái, rồi quay đầu không thèm để ý đến ông nữa.

Ngô Tam Tỉnh ngẩn người.

Thôi xong.

Mình không phải là rước sói vào nhà đấy chứ?

Ngô Mặc có nằm mơ cũng không ngờ tới, có ngày mình lại bị Tam thúc coi là tình địch.

Trong lúc Ngô Mặc đang mải mê hội ngộ với Ngô Tam Tỉnh thời trẻ ở thế giới khác, thì tại Trường Sa, Ngô Tam Tỉnh giật mình tỉnh giấc sau một giấc mộng.

Vô tình làm đổ chén trà trên bàn.

Động tĩnh quá lớn khiến Phan Tử đang làm việc bên cạnh phải ngó đầu vào: "Tam gia, ngài sao thế?

Gặp ác mộng ạ?

Tôi đã bảo ngài đừng ngủ gục trên bàn rồi, ngài lớn tuổi rồi, về giường mà nằm đi, mấy việc này cứ giao cho Phan Tử tôi là được." Nói đến sự trùng hợp, vốn dĩ Ngô Nhị Bạch định để Phan Tử cùng Ngô Tà đi xử lý công việc, nhưng đúng lúc ở Trường Sa có một lô hàng gặp vấn đề, giữ chân ông lại nên chỉ có thể ở lại giải quyết.

Ngô Tam Tỉnh xoa trán, lườm Phan Tử một cái đầy ghét bỏ: "Mấy năm nay sao cậu càng ngày càng lải nhải thế hả, nhìn còn giống ông già hơn cả tôi?" "Tam gia, ngài ghét bỏ tôi phiền phức rồi sao?" Trên khuôn mặt thô kệch của Phan Tử cố nặn ra một vẻ tủi thân.

Ngô Tam Tỉnh càng đau đầu hơn: "Không ghét cậu phiền, làm việc đi." Phải nói là học tốt thì khó chứ học xấu thì nhanh lắm.

Dưới sự ảnh hưởng của Ngô Mặc, giờ đây Phan Tử lải nhải chẳng kém gì năm trăm con vịt.

Chương 1504

Đặc biệt là trong việc quan tâm người già, Phan Tử luôn cảm thấy cắn rứt vì trước đây quan tâm Tam gia quá ít, đúng là một thuộc hạ không đạt yêu cầu.

Thế là anh ta đứng dậy rót lại cho Ngô Tam Tỉnh một chén trà: "Tam gia, dạo này rảnh rỗi tôi có xem mấy cuốn sách giải mã giấc mơ, hay là ngài kể ra xem để tôi xem giúp cho?" "Cậu á?" Ngô Tam Tỉnh liếc xéo Phan Tử.

Xét về lòng trung thành thì ông tin Phan Tử tuyệt đối đứng đầu, nhưng xét về chuyện khác?

Ha ha!

Tuy nhiên nửa đêm rảnh rỗi cũng chẳng có việc gì, tán gẫu vài câu cho khuây khỏa cũng tốt.

Ngô Tam Tỉnh nhấp một ngụm trà, nhíu mày nói: "Mẹ kiếp, người ta bảo ngày nghĩ gì đêm mơ nấy, nhưng cho dù tôi có nhớ thằng ranh Ngô Mặc kia thì cũng không đến mức trong mơ lại gọi nó là Tứ thúc chứ?

Trong mơ thằng ranh đó bịa chuyện như thật, quay tôi như chong chóng luôn." Phan Tử chăm chú nghe Ngô Tam Tỉnh kể lại giấc mơ, kể xong thì nhíu mày suy nghĩ một hồi lâu rồi ướm lời: "Tam gia, giấc mơ là thứ kỳ lạ lắm, hay là do ngài đang khao khát tình yêu?

Người ta bảo thiếu gì mơ nấy, có phải ngài cũng đang mong mỏi được bậc trưởng bối yêu thương một lần không?" Khóe mắt Ngô Tam Tỉnh giật giật.

Thiếu tình yêu?

Ông đây là đang thiếu tiền đấy!

Phan Tử cứ theo suy nghĩ của mình mà luyên thuyên mãi không thôi, khiến gân xanh trên trán Ngô Tam Tỉnh nổi lên bần bật.

Không thể nhịn nổi nữa, ông vớ lấy cuốn sách bên cạnh ném thẳng vào Phan Tử: "Cậu câm mồm cho tôi, cút ra ngoài làm việc ngay, sáng mai lập tức đi bệnh viện khám não cho tôi!" "Hả?

Khám não ạ?" Phan Tử hơi ngơ ngác, lo lắng nhìn Ngô Tam Tỉnh: "Tam gia, não ngài sao thế?

Có vấn đề gì ạ?" "Cái đồ nhà cậu..." Ngô Tam Tỉnh tức đến mức chỉ tay ra cửa, gầm lên một tiếng vang dội: "CÚT!" Lần giải mã giấc mơ đầu tiên của Phan Tử kết thúc trong thất bại.

Nhìn bóng lưng Phan Tử rời đi, Ngô Tam Tỉnh vò chỏm tóc còn lại chẳng bao nhiêu của mình, thở dài: "Văn Cẩm, em đang ở đâu vậy?

Anh lại thấy em trong mơ rồi." Ở một phía khác, nhóm Lâm Phong cũng đang gặp chút rắc rối.

Thiết bị định vị cho thấy nhóm người kia đang tiến ngày càng gần một ngôi làng phía trước.

Một khi đã vào làng, rắc rối sẽ không ít. "Chặn đường trước có lẽ không ổn." Lâm Phong chỉ vào bản đồ trầm giọng nói: "Lúc nãy tôi quên mất một chuyện, khu rừng này có vài bãi mìn, nếu không có người dẫn đường mà tự ý xông vào, rất có thể sẽ bị thương." Lâm Phong vừa nói xong, Vương Bàn Tử bên cạnh chen ngang một câu: "Hay là chúng ta lẻn vào làng?

Hoặc giả làm khách du lịch?" "Cũng là một cách." Ngô Tà phụ họa: "Dù sao cũng đỡ nguy hiểm hơn là cứ thế mà đuổi theo." Hắc Nhãn Kính ngậm điếu thuốc, vận động cổ hỏi: "Mọi người biết bao nhiêu về tình hình ở làng này?" "Có, nhưng không nhiều." Lâm Phong giải thích: "Họ thuộc diện thổ dân vùng Tam Giác Vàng, lẽ ra sẽ bị bọn trùm ma túy để mắt tới, nhưng kết quả là chẳng ai dám đụng vào họ." Theo lời kể của Lâm Phong, ngôi làng này có tên là làng Cổ Văn, đã tồn tại hàng trăm năm.

Dân làng rất bảo thủ, không bao giờ kết hôn với người ngoài.

Hơn nữa mỗi người dân khi sinh ra đều phải xăm hình đầu quỷ lên trán, nghe nói là để được quỷ thần phù hộ.

Từng có những tên tội phạm ma túy không tin vào tà thuật định ra tay với họ, kết quả là sáng hôm sau tất cả đều chết thảm tại nhà.

Dần dà chẳng ai dám bén mảng tới nữa.

Hắc Nhãn Kính nghe xong, đầy hứng thú nhướng mày: "Ly kỳ thế sao?

Xem ra ngôi làng này không đơn giản, biết đâu lại ẩn chứa bí mật gì đó." Vương Bàn Tử bĩu môi: "Có ly kỳ đến mấy thì cũng chẳng bằng những chuyện chúng ta đã trải qua.

Tôi thấy chắc là ngôi làng đó tung hỏa mù thôi, có khi là có thủ đoạn lợi hại nào đó khiến bọn buôn ma túy không dám lại gần." "Phong Tử, nếu ngôi làng đó rất bài ngoại, thì việc đám lính đánh thuê kia xuất hiện ở đó chắc chắn có nguyên do." Giải Ngữ Hoa suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: "Chúng ta đột ngột xông đến rất dễ bị coi là kẻ thù, hay là cứ quay về trước rồi tính sau." Lâm Phong gật đầu: "Đành vậy thôi." Nói xong anh bực dọc vò đầu: "Mẹ kiếp, giá mà có thằng con trai ở đây thì tốt rồi." "Hửm?

Tiểu Mặc quen biết người trong làng à?" Giải Ngữ Hoa nhướng mày, hơi tò mò. "Cái đó thì không." Lâm Phong giải thích: "Thằng nhóc đó có vài người bên cạnh giỏi dùng cổ thuật, muốn khống chế người ta thì dễ hơn mấy anh em mình nhiều." Hắc Nhãn Kính búng tàn thuốc, đốm lửa vạch ra một đường cong trong bóng tối: "Nước xa không cứu được lửa gần, cái thằng nhóc thối đó chắc giờ đang mải mê hưởng lạc rồi, sớm đã quên mất mấy gã đáng thương như chúng ta rồi." "Sao anh biết?" Giải Ngữ Hoa liếc nhìn Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính bĩu môi: "Tất nhiên là tôi biết, tôi còn biết hiện giờ thằng nhóc đó đang ở đâu nữa kìa." Tục ngữ có câu: Ăn của người thì tay ngắn, nhận của người thì miệng mềm.

Vừa rồi tại buổi đấu giá, Giải Ngữ Hoa đã giúp Ngô Tà giải vây.

Lúc này, dù xét về tình hay lý, anh đều phải lên tiếng bênh vực Giải Ngữ Hoa: "Tiểu Hoa, cậu đừng nghe hắn nói bậy, Tiểu Mặc căn bản không hề gọi điện cho hắn, là tôi gọi đấy." Giải Ngữ Hoa nghe vậy tâm trạng mới thoải mái hơn nhiều.

Đừng có nói kiểu đại nam nhi thì mấy chuyện vặt vãnh này không nên chấp nhất.

Có những chuyện không chấp không được.

Sau khi cắt đuôi được đám đàn em của Côn Tạp, Lâm Phong và mấy người kia lái xe rẽ vào đường nhỏ, chạy thẳng về biệt thự.

Đêm nay, cả vùng Tam Giác Vàng chấn động.

Côn Tạp chịu thiệt thòi lớn như vậy sao có thể cam tâm?

Huống hồ những người tham gia buổi đấu giá toàn kẻ giàu sang quyền quý, gặp chuyện thế này mà không đưa ra lời giải thích thỏa đáng thì sao yên ổn được?

Phải tra!

Nhất định phải làm rõ kẻ đó là ai!

Ở cái nơi như Tam Giác Vàng này, chỉ cần chịu chi tiền thì chuyện gì cũng có người làm.

Rất nhanh sau đó đã có người cung cấp manh mối, mục tiêu chỉ thẳng vào làng Cổ Văn.

Cùng lúc đó, nhóm Lâm Phong cũng không hề rảnh rỗi.

Tục ngữ nói Tần Cối còn có vài người bạn tốt, huống chi là Lâm Phong và Ngô Mặc?

Cách làng Cổ Văn không xa có một ngôi làng, nơi này mở cửa cho khách du lịch để kiếm thêm thu nhập.

Thôn trưởng đã ngoài bảy mươi, quan hệ với Ngô Mặc khá tốt, coi như là bạn bài và bạn vong niên, cực kỳ thích hợp để dò la tin tức.

Có đôi khi Lâm Phong cũng không hiểu nổi, tại sao Ngô Mặc luôn được lòng mấy lão già thế nhỉ?

Sáng sớm hôm sau, Lâm Phong cùng Ngô Tà và mấy người kia dẫn theo đàn em phi thẳng đến làng.

Vì chuyện xảy ra tối qua, cả vùng Tam Giác Vàng đang trong trạng thái cảnh giới cao độ.

Trên đường đi qua nhiều lần kiểm tra, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm đến được cổng làng.

Lão thôn trưởng đã biết tin từ trước, đặc biệt bảo con trai cả ra ngoài đợi sẵn.

Vừa xuống xe, anh ta đã đón lấy.

Sắc mặt anh ta có chút căng thẳng, ánh mắt cảnh giác nhìn quanh, hạ thấp giọng nói: "Sao hôm nay các cậu lại tới đây?

Có biết chuyện xảy ra tối qua không?" Lâm Phong gật đầu: "Biết chứ, Côn Tạp bị vả mặt sưng tấy, sao thế, chỗ các anh cũng bị vạ lây à?" "Đừng nhắc nữa, một lời khó nói hết." Người đàn ông lắc đầu, vỗ vỗ vai Lâm Phong: "Bố tôi đang đợi bên trong, mau theo tôi vào."

Nhóm Lâm Phong theo anh ta vào làng.

Ngôi làng vốn cực kỳ náo nhiệt thường ngày, hôm nay lại im lìm như bị dội gáo nước lạnh.

Giải Ngữ Hoa nhíu mày, cảm thấy chuyện này có chút hóc búa.

Thế lực của anh không nằm ở Tam Giác Vàng, có những việc khó lòng can thiệp.

Đến nhà thôn trưởng, lão già đang ngồi ở gian chính.

Thấy họ vào, lão vội đứng dậy chào hỏi.

Lâm Phong còn chưa kịp đặt mông xuống ghế đã nghe lão thôn trưởng hỏi: "Tiểu huynh đệ kia của tôi không đến à?" "Cậu ấy dạo này bận lắm, khi nào rảnh chắc chắn sẽ tới thăm ngài." Lâm Phong cười hì hì lấy một cây thuốc lá từ trong túi ra đưa cho lão: "Biết ngài thích món này nên cháu chẳng mua gì khác, hy vọng ngài không chê." Lão thôn trưởng nhận lấy thuốc, mặt rạng rỡ hẳn lên: "Thằng nhóc này, vẫn còn nhớ đến sở thích của lão già này, có tâm đấy!" Hai người kẻ tung người hứng đều nói bằng tiếng địa phương.

Ngô Tà ngạc nhiên nhìn Lâm Phong, thật không ngờ thằng nhóc này còn có chiêu này.

Lão thôn trưởng cẩn thận cất thuốc sang một bên, vẻ mặt nghiêm lại: "Chúng ta là người quen cả nên có gì nói thẳng, các cậu tới đây hôm nay là vì chuyện của Côn Tạp phải không?" "Ngài nói kìa, chẳng lẽ cháu không thể vì nhớ ngài mà tới thăm sao?" Lâm Phong cười tủm tỉm không thừa nhận.

Lão già hừ một tiếng: "Mấy đứa nhóc các cậu còn muốn lừa lão già này à?

Nói đi, cần lão giúp gì?" Phải nói là gừng càng già càng cay.

Dường như sợ Lâm Phong đưa ra yêu cầu quá khó khăn, lão bồi thêm một câu: "Nhưng nói trước, chuyện gì giúp được thì lão giúp, còn không được thì đừng có làm khó lão.

Lão không sống một mình, lão còn phải lo cho cả cái làng này nữa." Lâm Phong vẫn giữ nụ cười hòa ái, thong thả nói: "Lão thôn trưởng, cháu thật sự không phải vì Côn Tạp mà tới, cháu chủ yếu muốn hỏi thăm một chút, ngài có hiểu rõ về làng Cổ Văn không?" Lão thôn trưởng hơi khựng lại: "Các cậu kết oán với người làng Cổ Văn à?" "Không có." Lâm Phong xua tay, "Thật không giấu gì ngài, mấy vị bạn này của cháu ở trong nước là đoàn làm phim.

Nghe cháu kể Tam Giác Vàng có ngôi làng như vậy nên tò mò muốn tới xem thử để về quay phim." Lão thôn trưởng không tin lắm, nhưng từ biểu cảm của Lâm Phong thì chẳng nhìn ra sơ hở gì.

Trầm ngâm hồi lâu lão mới nói: "Muốn vào làng Cổ Văn không phải chuyện dễ dàng đâu, họ rất ít khi giao thiệp với bên ngoài, ý định của cậu e là hụt rồi." "Người khác không có cách thì cháu tin, chứ ngài mà nói không có cách thì cháu không tin đâu." Lâm Phong nịnh hót không tiếc lời, chỉ một lát sau đã khiến lão già sướng đến tận mây xanh.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính nãy giờ vẫn im lặng, chỉ phối hợp gật đầu mỉm cười.

Nói nhiều sai nhiều, cứ giữ thái độ thấp giọng là tốt nhất.

Chương 1505

Ở Tam Giác Vàng, quan hệ tốt đến mấy cũng không bằng đưa tiền.

Lâm Phong nhân cơ hội nhét cho lão già một xấp tiền mặt.

Lão cười hớn hở đến mức gần như nhìn thấy cả cuống họng. "Dựa vào quan hệ của chúng ta, cậu đã cầu cạnh thì lão nhất định phải giúp." Lão thôn trưởng tằng hắng một cái: "Cứ vào ngày mùng một và rằm hàng tháng, làng chúng tôi đều sang làng Cổ Văn giao đồ.

Đây là quy ước từ cả trăm năm nay rồi.

Hậu thiên là rằm, nếu các cậu muốn vào thì có thể cải trang thành người làng tôi đi theo.

Nhưng nói trước, các cậu phải tuân thủ quy tắc, tuyệt đối không được làm ảnh hưởng đến làng tôi." Lâm Phong vội vàng gật đầu: "Lão thôn trưởng yên tâm, bọn cháu chắc chắn giữ đúng quy tắc, tuyệt đối không gây rắc rối cho ngài và dân làng." Đúng là có tiền mua tiên cũng được.

Lão thôn trưởng bảo mấy người Lâm Phong ở lại làng, chờ đến nửa đêm ngày kia thì theo dân làng đi giao hàng.

Bàn bạc xong xuôi, con trai cả của thôn trưởng dẫn họ đi nghỉ ngơi.

Đang đi giữa chừng, bỗng có tiếng ai đó gọi lớn: "Bố nuôi, là người sao?" Lưu Tang giật bắn mình.

Trong đầu nảy ra ý nghĩ đầu tiên là: có đứa nào dám tranh giành bố với mình à?

Sau đó mới phản ứng lại.

Không đúng, bố nuôi mình đâu có ở đây.

Vậy người kia gọi ai?

Mọi người dừng bước nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một thanh niên mặc trang phục địa phương đang hớt hải chạy tới.

Ánh mắt anh ta rực cháy nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính: "Bố nuôi, thật sự là người sao?" "Dabu (Đạt Bố)?" Hắc Nhãn Kính dừng bước, nhướn mày kinh ngạc: "Sao nhóc lại ở đây?" Dabu chạy đến trước mặt Hắc Nhãn Kính, mặt đỏ bừng vì kích động, thở dốc nói: "Bố nuôi, nhiều năm không gặp, người vẫn trẻ trung như xưa." Bố nuôi?

Ngô Tà trợn tròn mắt nhìn Hắc Nhãn Kính.

Chuyện gì vậy?

Gã này có con riêng ở ngoài à?

Giải Ngữ Hoa cũng vô cùng bất ngờ.

Quen biết bao nhiêu năm chưa từng nghe nói Hắc Nhãn Kính có con nuôi nào cả.

Vương Béo tuy không hiểu tiếng nhưng cũng cảm nhận được không khí có gì đó sai sai.

Hắc Nhãn Kính nhìn vẻ mặt kỳ quặc của mọi người, không nhịn được mà bật cười: "Nhìn cái mặt kinh ngạc của các người kìa, đây là Dabu, con nuôi tôi.

Năm xưa tôi cứu nó một mạng, thằng nhóc này cứ nhất quyết đòi nhận tôi làm bố nuôi." Nói đoạn, anh vỗ mạnh lên vai Dabu: "Nhóc con sao lại ở đây?" Dabu cười hì hì, lộ ra hàm răng trắng bóng: "Bố nuôi, mấy năm nay con vẫn lăn lộn ở Đông Nam Á, kiếm được chút tiền, đang định lúc nào có cơ hội sẽ về hiếu kính người." Một câu nói đầy tình nghĩa.

Cánh tay anh ta giữ lấy Hắc Nhãn Kính hơi run lên, biểu cảm cho thấy anh ta đang cực kỳ kích động.

Con trai lão thôn trưởng ngạc nhiên: "Dabu, hai người quen nhau à?" "Đúng vậy, chú Ah Thái, đây là bố nuôi của cháu." Dabu thực hiện một nghi lễ địa phương.

Ah Thái gật đầu, cái nhìn dành cho Hắc Nhãn Kính bớt đi sự xa cách: "Hóa ra là vậy, Dabu, nếu đã là bố nuôi cậu thì cũng là người nhà cả, mọi người cứ trò chuyện đi, tôi đi chuẩn bị đồ ăn." Nói xong, ông ta cười hì hì bỏ đi.

Ngôi làng này gần biên giới Myanmar nên họ dùng tiếng Miến.

Vương Béo mù tịt, nghe cả câu chắc hiểu được mỗi mấy tiếng ừ à.

May mà Ngô Tà đáng tin cậy, hạ thấp giọng dịch đuổi cho béo nghe.

Béo kéo tay Ngô Tà, thì thào: "Tôi cảm giác thằng cha này vui mừng quá mức, không lẽ định chuốc say chúng ta rồi bán sạch cả lũ đấy chứ?" Dù giọng anh ta khá thấp nhưng không gian yên tĩnh nên Dabu nghe rõ mồn một.

Anh ta rất kính trọng Hắc Nhãn Kính, thấy Ngô Tà và Vương Béo đi cùng thì biết ngay là bạn bè hoặc người thân của bố nuôi mình.

Nghe vậy, anh ta nhe răng cười: "Các vị hiểu lầm rồi, con gái chú Ah Thái là vị hôn thê của tôi, chỉ là tôi nhất quyết muốn chờ bố nuôi tới chủ trì nên mới trì hoãn hôn lễ.

Vì vậy chú Ah Thái biết bố nuôi ở đây mới vui mừng như thế." Nghe anh ta giải thích, mọi người mới hiểu hóa ra còn tầng quan hệ này nữa.

Giải Ngữ Hoa gật đầu với Ngô Tà.

Ngô Tà lập tức hiểu ý bạn nối khố, có mối quan hệ này thì chuyện tiếp theo dễ dàng hơn nhiều rồi.

Dabu lôi kéo Hắc Nhãn Kính không buông, nhiệt tình mời họ về nhà mình.

Hắc Nhãn Kính cũng chẳng khách sáo.

Vào nhà, Dabu bận rộn như chong chóng, hết rót nước lại bê hoa quả. "Bố nuôi, hút thuốc đi." Dabu biết Hắc Nhãn Kính thích hút thuốc nên ân cần châm cho anh một điếu.

Lưu Tang nhìn cảnh này mà trầm tư.

Chắc cậu ta cũng không ngờ bây giờ giới "làm con nuôi" lại cạnh tranh gay gắt đến thế.

Hắc Nhãn Kính xua tay: "Đừng bận bịu nữa, tôi có chuyện muốn hỏi nhóc." Dabu không dám lơ là, ba bước gộp làm hai chạy lại ngồi cạnh Hắc Nhãn Kính: "Bố nuôi, có việc gì người cứ dặn." "Nhóc có hiểu gì về làng Cổ Văn không?" Nghe câu hỏi này, nụ cười trên mặt Dabu biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm trọng: "Bố nuôi, ngôi làng đó tà môn lắm, không lẽ nhiệm vụ người nhận có liên quan đến họ sao?" Dabu biết rõ Hắc Nhãn Kính làm nghề gì, nói trắng ra là nhận tiền của người khác để làm những việc nguy hiểm.

Hắc Nhãn Kính nhướn mày: "Ồ?

Nói thử xem nó tà môn thế nào?" Dabu hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Theo lời các cụ kể lại, làng Cổ Văn năm xưa là một cái hố lớn không thấy đáy, bên dưới phong ấn tà thần." Theo lời Dabu, đó là một truyền thuyết khá cũ kỹ: Chẳng biết từ năm nào tháng nào, có một nhóm người lạ tới định cư bên miệng hố lớn và bắt đầu thờ phụng tà thần.

Cả ngôi làng đều toát ra vẻ tà khí từ hành động đến lời nói.

Cũng từng có kẻ không tin, muốn vào thám thính, kết quả là ngay đêm đó đã chết thảm, xương cốt toàn thân vỡ nát nhưng không hề có vết thương ngoài da.

Nói trắng ra thì giống như bị một sinh vật khổng lồ quấn chặt bóp nát mà chết.

Trăm năm qua những lời đồn như thế nhiều vô kể, khiến người dân xung quanh chẳng ai dám bén mảng tới gần.

Dabu nói tiếng Hán hơi bập bẹ nhưng không ngăn được những người khác hiểu ý anh ta.

Vương Béo xì một tiếng: "Mẹ nó, chắc chắn là có quỷ rồi, năm xưa mấy lão già kia cũng hay bày ra trò này, không ngờ ra nước ngoài lại gặp tiếp." Ngô Tà lườm anh ta một cái, Vương Béo mấp máy môi không thành tiếng: "Đạo mộ." Thực ra Ngô Tà cũng có cảm giác đó.

Hố sâu, giả thần giả quỷ khiến người khác không dám tiếp cận.

Mấy cái yếu tố này gộp lại cực kỳ giống đặc trưng của phường trộm mộ hoặc người canh mộ. "Bố nuôi, nhiệm vụ lần này của người thật sự liên quan đến họ sao?" Dabu nhíu mày thật chặt, dường như đã hạ quyết tâm, nghiến răng nói: "Nếu người muốn vào, con sẽ nghĩ cách." "Nhóc không sợ chuốc họa vào thân à?" Dù sao cũng là con nuôi mình, Hắc Nhãn Kính cũng không muốn thấy anh ta gặp chuyện.

Dabu vỗ ngực, quả quyết: "Bố nuôi yên tâm, con đã quyết định thì không sợ phiền phức." Lâm Phong kể lại chuyện lão thôn trưởng cho họ đi theo giao hàng vào ngày kia.

Dabu nghe xong thì càng thêm tự tin.

Trong lúc mọi người đang bàn bạc, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng súng pháo.

Dabu vội vàng đứng dậy ra ngoài xem xét.

Lâm Phong nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, khẳng định chắc nịch: "Nếu tôi không đoán sai, chắc chắn là người của Côn Tạp." "Kiêu ngạo thế sao?" Ngô Tà ít khi hoạt động ở Đông Nam Á nên khó tưởng tượng được vùng Tam Giác Vàng lại loạn lạc đến mức này. "Thằng cha Côn Tạp đó đúng là một con chó điên, chỉ cần đụng vào hắn là dính phiền phức ngay.

Cũng chỉ có vị đại thiếu gia nhà chúng ta là không thèm nể mặt hắn, có mấy lần suýt khiến hắn tức đến hộc máu." Nói đến đây, Lâm Phong chậm rãi phả ra một vòng khói: "Ha!

Mấy năm đó cậu ta đúng là liều mạng thật." Những người ngồi đó đều là kẻ tinh đời.

Lời của Lâm Phong rõ ràng là đang cố ý tiết lộ những thông tin bí mật.

Rốt cuộc là vì cái gì?

Nếu như đúng lời anh ta nói là Ngô Mặc đang trúng kịch độc, tại sao cậu ta còn phải tranh giành địa bàn, xây dựng thế lực làm gì?

Chắc chắn phải có nguyên do.

Giải Ngữ Hoa không tự chủ được mà nghĩ đến Ngũ thúc bị Cổ thần khống chế.

Chẳng lẽ Tiểu Mặc cũng bị ảnh hưởng?

Trong lúc họ đang nghi hoặc thì ở một nơi khác, Ngô Mặc đang sống như cá gặp nước.

Chương 1506

Đội khảo sát đã hoàn thành nhiệm vụ, đang sầu não vì mẫu vật quá nhiều không tiện mang theo.

Ngô Mặc và con báo đen xuất hiện chẳng khác nào thiên sứ.

Một đống vật tư to tướng đều được buộc lên lưng báo, biến con báo oai phong lẫm liệt thành con lừa thồ hàng.

Đôi mắt tròn xoe của báo đen thoáng qua một tia ủy khuất.

Trên đường về, Ngô Tam Tỉnh dường như sợ Trần Văn Cẩm thay lòng đổi dạ nên cứ như vệ sĩ luôn túc trực sát bên cô.

Hừ!

Chuyện này khiến Ngô Mặc buồn cười đến phát bực.

Được lắm Tam thúc, coi tôi như trộm mà phòng bị đấy à?

Tính tôi vốn thích làm ngược lại, anh càng không cho tôi làm gì thì tôi càng làm cho anh xem.

Thế là thỉnh thoảng cậu lại bắt chuyện với Trần Văn Cẩm vài câu, tiện tay khuyến mãi cho Ngô Tam Tỉnh một cái lườm cháy mặt.

Ngô Tam Tỉnh tức đến nắm chặt nắm đấm, chỉ muốn đấm cho Ngô Mặc một trận tơi bời.

Đi liên tục suốt một tuần, cuối cùng cũng ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn.

Lúc này Ngô Mặc mới nhận ra nơi mình xuất hiện vốn đã là rìa của Thập Vạn Đại Sơn rồi.

Mẹ nó chứ.

Đường lúc đến đã không còn nhớ rõ, muốn thoát khỏi đây thì phải bắt đầu từ đâu?

Còn một vấn đề nữa, chuyện cướp đồ cũng hơi hóc búa.

Thời buổi này Kính ca làm gì đã biết mình là ai?

Đoạt đồ trong tay anh ta chắc chắn sẽ có một trận hỏa chiến.

Hắc hắc hắc.

Đây chẳng phải là cơ hội danh chính ngôn thuận để tẩn anh ta một trận sao?

Đúng rồi.

Thời gian này Đại ca và Hoa ca chắc vẫn còn là mấy đứa nhóc vắt mũi chưa sạch nhỉ.

Ái chà chà, thật là thú vị, Hoa ca toàn bảo mình chưa thấy ảnh lúc nhỏ của anh ấy.

Bây giờ đúng là có cơ hội rồi.

Thật muốn xem anh ấy mặc váy hoa trông sẽ thế nào? "Nghĩ gì thế?

Cười gì mà bỉ ổi vậy?" Ngô Tam Tỉnh vỗ mạnh vào vai cậu: "Lau nước miếng đi, chúng ta sắp rời núi rồi, con báo đen kia cậu định tính sao?" Ngô Mặc xoa xoa cái vai hơi đau, bất mãn lườm Ngô Tam Tỉnh: "Không biết lớn nhỏ, có hiểu quy tắc không hả?

Tin hay không về tôi mách bố anh một tiếng, để ông ấy đánh cho anh nát đít?" "Cậu đừng có quá đáng quá nhá." Ngô Tam Tỉnh nghiến răng nghiến lợi, "Chuyện trước kia tôi không chấp nữa, về rồi mà cậu còn thêm mắm dặm muối thì đừng trách tôi không nể tình." "Xem tâm trạng đã." Ngô Mặc trả lời lấp lửng khiến Ngô Tam Tỉnh tức đến ngứa răng.

Càng tiếp xúc, cảm giác thân thuộc trong lòng càng rõ rệt, chính Ngô Tam Tỉnh cũng không giải thích nổi tại sao?

Anh đã nhiều lần muốn ra tay đánh người, nhưng trong lòng luôn có một tiếng nói ngăn lại.

Những lúc đêm khuya tĩnh lặng, Ngô Tam Tỉnh đã suy nghĩ kỹ.

Ngay cả với thằng cháu Ngô Tà anh cũng nên đánh thì đánh, sao đối diện với vị Tứ thúc này lại không nỡ ra tay?

Không hợp lý chút nào.

Rời khỏi núi mà còn dắt theo báo đen thì không ổn.

Ngô Mặc cho nó ăn một chút rồi cởi dây thừng để nó đi.

Con báo không rõ là thấy được giải thoát hay là luyến tiếc, nó quay đầu nhìn vài cái rồi chạy thẳng vào rừng sâu không ngoảnh lại.

Cả nhóm đến địa điểm tập kết, xe chuyên dụng của đội khảo cổ đã đợi sẵn ở đó. "Cuối cùng cũng đợi được các đồng chí về, mọi người vất vả rồi." Một người đàn ông đeo kính vẻ trí thức nhanh chóng bước tới, nhiệt tình đưa cả hai tay ra nắm lấy tay Trần Văn Cẩm.

Cô nở nụ cười lịch sự: "Trương giáo sư, để ngài phải đợi lâu rồi, hành trình này khá thuận lợi, chỉ là tốn nhiều thời gian hơn dự kiến." Trương giáo sư xua tay: "Về được là tốt rồi.

Lần này mọi người tiến sâu vào Thập Vạn Đại Sơn có gặp bất trắc gì không?

Sức khỏe của đồng chí thế nào?" Ngô Mặc đứng bên cạnh, âm thầm quan sát Trương giáo sư.

Từ ánh mắt của ông ta, cậu bắt thóp được một sự nhiệt tình quái dị.

Nói sao nhỉ?

Có chút giống kẻ ái mộ đối với nữ thần của mình.

Ồ!

Lẽ nào gã này là tình địch của Tam thúc?

Ngô Mặc liếc mắt nhìn Ngô Tam Tỉnh đang đứng đờ ra như khúc gỗ bên cạnh, hận sắt không thành thép mà huých anh ta một cái: "Chú ý chút đi, gã này trông không giống người tốt đâu." Trần Văn Cẩm dường như cũng nhận ra bầu không khí vi diệu, cô khéo léo rút tay ra và chuyển chủ đề: "Trương giáo sư, thời gian gấp rút, chúng ta mau đưa đồ lên xe rồi về Kinh đô thôi." "Phải, phải." Trương giáo sư cười gượng, quay lại gọi mấy anh lính trẻ: "Các cậu lại đây giúp đội trưởng Trần đưa đồ lên xe." Thời này quy định bảo mật phải luôn ghi nhớ trong lòng.

Mười mấy anh lính trẻ xúm lại khuân vác, đưa vật tư và hành lý nặng trịch lên xe.

Sau khi thu xếp xong xuôi, mọi người lục tục lên xe.

Thời này đường xá chưa phát triển, xe cộ cũng chẳng êm ái gì.

Ngô Mặc bị xóc đến mức mông sắp mọc kén đến nơi.

Nhìn cái bộ dạng nhăn nhó của cậu, Ngô Tam Tỉnh thầm cười đắc ý.

Đáng đời lắm.

Cho cậu lúc trước cứ làm bộ làm tịch.

Vài ngày sau, chiếc xe cuối cùng cũng chậm rãi tiến vào Kinh đô.

Đúng là từ nghèo lên giàu thì dễ, từ giàu xuống nghèo thì khó.

Ngô Mặc nhìn cổng thành phía trước, cuối cùng cũng có cảm giác của năm 1949 được giải phóng.

Trần Văn Cẩm là nhân viên chính thức của đội khảo cổ, cần về đơn vị làm một loạt thủ tục.

Ngô Tam Tỉnh thì khác, anh là nhân viên ngoài biên chế nên đến Kinh đô coi như tự động rời đội.

Còn tại sao lại đến đây?

Chẳng qua là muốn ở gần Trần Văn Cẩm thêm chút nữa thôi.

Dạo bước trên đường phố Kinh đô, Ngô Mặc vô cùng hứng thú quan sát mọi người xung quanh.

Bây giờ là đầu những năm 80, mọi thứ đang chuyển biến tốt đẹp.

Người đi trên đường ai nấy đều tràn đầy tinh thần, gương mặt rạng rỡ nụ cười tự tin.

Hoàn toàn khác với vẻ uể oải, buông xuôi của đời sau. "Chậc chậc!

Tuyệt thật đấy." Ngô Mặc khoanh tay cảm thán.

Ngô Tam Tỉnh mua bánh bao từ cửa hàng quốc doanh về, từ xa đã thấy Ngô Mặc đang nhìn đông ngó tây.

Anh bước nhanh tới vỗ vai cậu: "Đừng có làm cái bộ dạng nhà quê lên tỉnh thế, ăn mấy cái bánh bao lót dạ đi, lát nữa tôi dẫn cậu đến một nơi hay lắm." "Hửm?" Ngô Mặc nhận lấy bánh bao, nhướn mày: "Nơi hay à?

Anh không định đi đường vòng đấy chứ?

Chương 1507

Nói trước nhé, anh không được làm gì có lỗi với Văn Cẩm đâu đấy.

Khà khà, hiểu chưa?" Nguy quá!

Suýt nữa thì lỡ miệng gọi tên thân mật. "Nói bậy bạ gì đấy?

Cứ đi theo tôi là được." Ngô Tam Tỉnh kéo Ngô Mặc đi.

Thời này xe buýt hiếm lắm, đi lại chủ yếu là đi bộ, gọi nhau thì phải hét.

Hai người dùng "xe hai chân" đi quanh co qua các ngõ nhỏ rồi tới một con phố.

Hửm?

Dù sau này Kinh đô được cải tạo nhiều, nhưng vị trí đại khái Ngô Mặc vẫn nắm rõ.

Đây chẳng phải là Lưu Ly Xưởng sao?

Tam thúc dẫn mình tới đây để bán đồ à?

Với tính cách của Ngô Tam Tỉnh, gã này đi đâu chắc chắn cũng không về tay không.

Nhưng kết quả nằm ngoài dự tính của Ngô Mặc.

Ngô Tam Tỉnh đi qua Lưu Ly Xưởng mà chẳng thèm dừng lại, dẫn Ngô Mặc rẽ vào một con ngõ khác.

Lần này Ngô Mặc hoàn toàn ngây người.

Con đường này cậu thuộc lòng, nhắm mắt cũng đi chính xác đến trước cửa nhà.

Khi đứng trước cửa, nhìn thấy chữ "Giải" to đùng trên tấm bảng hiệu, cậu không nhịn được mà mím môi.

Mẹ kiếp!

Có cần kích thích thế không, vừa bắt đầu đã phải đối mặt trực tiếp với Hoa ca rồi?

Ngô Tam Tỉnh thấy Ngô Mặc đứng ngây ra đó, cứ ngỡ cậu bị sự uy nghi của Giải gia làm cho choáng ngợp, liền thấp giọng giải thích: "Giải gia là bên ngoại của mẹ tôi, gia chủ tôi phải gọi bằng cậu.

Đã đến Kinh đô, về tình về lý tôi cũng phải qua bái phỏng." Ngô Mặc thầm trợn trắng mắt: "Liên quan gì đến tôi, đó là cậu của anh, chẳng có quan hệ gì với tôi cả." Nói thật, tới đây cậu vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để gặp phiên bản nhí của nhóm Hoa ca đâu.

Ngô Tam Tỉnh không thèm chấp.

Anh đưa Ngô Mặc tới nhà cũ của Giải gia cũng là quyết định nhất thời.

Một mặt là để thăm Giải Cửu Gia, mặt khác là muốn mượn cơ hội để quan sát Ngô Mặc.

Nếu Ngô Mặc có mưu đồ gì khác, chắc chắn cậu ta không chỉ nhắm vào nhà họ Ngô, mà những nhà khác trong Lão Cửu Môn cũng sẽ là mục tiêu.

Giải Cửu Gia có thể coi là túi khôn của Cửu Môn, người bình thường khó lòng qua mắt được ông.

Ngô Tam Tỉnh tiến lên gõ cửa.

Rất nhanh sau đó, một lão già ngoài sáu mươi thò đầu ra nhìn: "Ôi, đây chẳng phải là Tam gia nhà họ Ngô sao?" "Lâm bá, ngài vẫn còn nhận ra cháu à?" Ngô Tam Tỉnh cười nói.

Lâm bá nở nụ cười nhăn nheo như cánh hoa cúc: "Sao có thể không nhận ra chứ, Lâm bá của cậu vẫn chưa đến mức mắt mờ tai điếc đâu.

Thằng nhóc cậu cũng mấy năm rồi không tới, lần này phải ở lại thêm vài ngày đấy." Trong lúc hai người trò chuyện, Ngô Mặc quan sát kỹ lão già.

Ồ!

Đây chẳng phải là lão tổng quản của Giải gia sao?

Ông ấy là tâm phúc của Giải Cửu Gia, cùng lớn lên với nhau nên tình cảm không khác gì anh em ruột thịt.

Ở đời trước, vị lão gia tử này có thể coi là báu vật trấn trạch của Giải gia.

Cậu từng nghe Giải Ngữ Hoa kể lại, năm xưa khi Giải gia gặp biến cố lớn, chính Lâm lão gia tử đã kiên định đứng sau hỗ trợ anh, cùng anh xông pha giữa mưa máu gió tanh.

Nếu không có lão dẫn người theo sát bảo vệ Giải Ngữ Hoa, Giải gia sau này e là đã loạn từ lâu rồi.

Tất nhiên, Ngô Mặc nhận ra lão còn vì một lý do khác.

Chủ yếu là vì năm xưa khi cậu tới nhà cũ Giải gia vơ vét đồ đạc đã từng đụng mặt lão.

Lúc ấy, Lâm lão đầu thấy Ngô Mặc sáng sớm đã đi ra từ phòng Giải Ngữ Hoa thì kinh ngạc chẳng khác nào thấy quỷ giữa ban ngày.

Lão già ngoài tám mươi suýt nữa thì tưởng mình sắp đi chầu trời nên mới thấy quỷ sớm thế.

Nếu không thì tiểu thiếu gia sao có thể cho người khác vào phòng mình chứ?

Lão chặn Ngô Mặc lại định dò xét, kết quả lại bị Ngô Mặc tưởng nhầm là ông già quét dọn của Giải gia.

Cậu tiện tay nhét cho lão cái vỏ hộp giấy ở cửa, bảo lão đem bán lấy tiền dưỡng già.

Lão già cũng chẳng phủ nhận.

Một hồi qua lại hai người đâm ra quen thân, rảnh là ngồi ở bụi cỏ ven đường hút thuốc tán phét.

Đừng thấy lão già tuổi cao mà lầm, hút thuốc uống rượu chẳng kém ai.

Những người khác trong Giải gia làm gì dám ăn nói bừa bãi với lão?

Khó khăn lắm mới gặp được một đứa nói năng không kiêng nể, hai người thế mà lại thành bạn vong niên.

Sau này mỗi lần Ngô Mặc tới lấy bảo bối, Lâm lão đầu còn giúp cậu canh cửa, tiện thể chỉ điểm xem cái nào đáng tiền hơn.

Giải Ngữ Hoa đối diện với đôi già trẻ này cũng chỉ biết dở khóc dở cười.

Ngô Mặc thầm cảm thán, thật không ngờ vô tình tới một chuyến lại gặp được nhiều "người quen cũ" thế này.

Lâm lão đầu vỗ trán: "Xem tôi hồ đồ chưa, cậu khó khăn lắm mới tới một chuyến mà tôi lại để cậu đứng đây tán chuyện, thật thất lễ quá, mau vào đi, Cửu gia hôm nay cũng có nhà đấy." Nói xong, lão chợt chú ý tới Ngô Mặc, ồ lên một tiếng: "Vị tiểu ca này là..." Lão thấy Ngô Mặc trông còn rất trẻ nhưng quan hệ với Ngô Tam Tỉnh có vẻ mật thiết nên nhất thời chưa đoán ra thân phận. "Cậu ấy... cậu ấy là Tứ thúc của cháu." Mỗi lần nhắc đến thân phận của Ngô Mặc, Ngô Tam Tỉnh lại có cảm giác xấu hổ khó tả, cảm giác ấy khiến anh không thoải mái chút nào. "À, là người nhà, mời vào, mời vào." Lâm lão đầu vô cùng ngạc nhiên.

Đều là người đi ra từ thời kỳ đặc biệt, tình hình nhà Cẩu Ngũ gia cả Cửu Môn đều nắm rõ.

Có nghe nói là có một người em trai, nhưng tính ra bây giờ cũng phải ngoài năm mươi rồi chứ, sao cái cậu nhóc trước mắt này nhìn chẳng giống chút nào?

Mang theo sự nghi hoặc, Lâm lão đầu dẫn hai người vào trong.

Nhà cũ Giải gia thời này mộc mạc nhưng mang theo dấu vết cũ kỹ của thời gian, khác hẳn với vẻ hoa lệ tinh tế trong ký ức của cậu.

Nhưng nhìn chung bố cục không có nhiều thay đổi.

Ngô Mặc không khỏi cảm khái, thật không ngờ đi một vòng lớn lại quay về hơn hai mươi năm trước.

Ba người băng qua sân vườn tiến về sảnh chính.

Trong sân có mấy gốc hải đường đang mùa nở hoa, gió thoảng qua làm cánh hoa rơi lả tả như trải một thảm hoa hồng trắng trên mặt đất.

Vào đến sảnh chính, thấy một vị lão giả mặc áo dài, gương mặt thanh tú đang ngồi xem sách trên ghế thái sư.

Nghe tiếng bước chân, ông ngẩng đầu, tháo kính ra quan sát kỹ người tới: "Cháu là Tiểu Tam nhà họ Ngô phải không?" Người này chính là túi khôn của Cửu Môn - Giải Cửu Gia.

Ngô Tam Tỉnh vội tiến lên chào hỏi: "Cửu gia, sức khỏe ngài vẫn tốt chứ ạ?" Giải Cửu Gia đặt sách xuống, gương mặt hiện lên nụ cười hiền từ: "Xương cốt vẫn còn cứng cáp lắm, bố cháu thế nào rồi?

Mãi chẳng thấy mặt mũi đâu, càng già lại càng nhớ bạn già quá." Nói xong, ánh mắt Giải Cửu Gia dời từ Ngô Tam Tỉnh sang Ngô Mặc, trong mắt thoáng vẻ dò xét: "Vị này là?" "Đây là Tứ thúc của cháu." Ngô Tam Tỉnh chỉ đành bấm bụng gọi thêm một tiếng nữa. "Tứ thúc?" Giải Cửu Gia hơi nheo mắt như đang hồi tưởng điều gì, lát sau mới nói: "Nghe nói Ngũ gia có một người em trai bị thất lạc từ sớm, nhưng không đúng, vị tiểu ca này tuổi tác trông không giống lắm." "Ngài hiểu lầm rồi." Ngô Tam Tỉnh vội giải thích: "Là chú họ thôi ạ, tuổi nhỏ nhưng vai vế lớn, chỉ là quan hệ khá tốt nên cháu đưa cậu ấy theo tới bái phỏng ngài." Một hồi giải thích gượng gạo cuối cùng cũng lấp liếm xong.

Giải Cửu Gia khẽ gật đầu, tuy mỉm cười nhưng sự dò xét trong mắt vẫn chưa tan biến: "Hóa ra là vậy, nếu đã là chú họ của Tiểu Tam thì cũng là quý khách, mời ngồi." Ngô Tam Tỉnh và Ngô Mặc ngồi xuống, Lâm bá bưng hai tách trà đặt trước mặt họ, cười nói: "Đây là trà Long Tỉnh thượng hạng, món tâm đắc của lão gia nhà tôi đấy." Ngô Mặc uống trà như trâu uống nước.

Dù xung quanh toàn bậc tao nhã nhưng cậu vẫn chẳng nhiễm được chút khí chất nào.

Chương 1508

Đi đường dài đúng là có chút khát, cậu bưng chén lên thổi vài cái rồi uống cạn.

Dù sao nhà họ Ngô gốc gác cũng là nông dân, giả bộ thanh cao làm cái gì cho mệt.

Giải Cửu Gia thấy cảnh này, trong lòng thầm đánh giá.

Trong lúc Ngô Tam Tỉnh trò chuyện với Giải Cửu Gia, Ngô Mặc đưa mắt nhìn quanh.

Đừng nói nha, mấy món đồ trên kệ này cái nào cậu cũng từng nghịch qua, thậm chí có mấy món nhỏ xinh còn từng được... không, là được tặng.

Cũng không đúng, tóm lại là Hoa ca mặt dày mày dạn cứ đòi tặng cho cậu bằng được.

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay.

Ngay lúc đó, có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền tới từ sảnh bên.

Tiếp đó, một đứa trẻ khoảng năm sáu tuổi, mặc bộ đồ tiểu quái tinh tế, trên đầu buộc hai búi tóc nhỏ xinh xắn, tung tăng chạy vào: "Ông nội ơi, cháu tới chơi với ông đây!" Đứa bé nở nụ cười ngây thơ, đôi mắt sáng lấp lánh như những vì sao trên trời.

Vẻ nghiêm nghị trên mặt Giải Cửu Gia lập tức tan biến, thay bằng sự từ ái, ông vẫy tay gọi Giải Vũ Thần lại, xoa đầu: "Vũ Thần ngoan, ông đang có khách mà." Phụt ~ Vãi chưởng!

Cái đứa nhóc tì buộc hai cái chỏm tóc, còn chưa cao bằng mình kia là Hoa ca sao?

Mẹ nó chứ.

Cho nhóc một cây thương, đeo thêm cái quàng cổ, dưới chân xỏ thêm hai cái bánh xe đạp là đúng chuẩn cosplay Na Tra luôn.

Buồn cười chết mất.

Cảnh tượng buồn cười đến mức khiến Ngô Mặc không kìm chế được cảm xúc, ngụm trà trong miệng phun thẳng ra ngoài. "Ối dào, sao thế này?

Có phải trà đặc quá không?" Lâm bá bị hành động bất ngờ này làm giật mình, vội tiến lên đưa khăn tay.

Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt đầy xấu hổ, lườm Ngô Mặc một cái cháy mặt, trong lòng thầm lẩm bẩm: Cái thằng tổ tông này lại đang định giở trò gì đây. "Xin lỗi, thất lễ rồi." Ngô Mặc nhận lấy khăn lau khóe miệng, nội tâm cũng thấy hơi ảo não.

Mình đúng là có chút đắc ý quá trớn, quên mất hiện tại với hơn hai mươi năm sau đang bị lẫn lộn.

Giải Cửu gia mỉm cười lắc đầu: "Không sao, xem ra tiểu huynh đệ là người thẳng tính." Người sống càng lâu nhìn vấn đề càng thấu triệt.

Những người khác gặp ông thường luôn mang theo một phần cẩn thận và dè dặt, nhưng chàng trai trẻ trước mắt này lại sống thật với bản tính.

Ừm!

Là thật hay giả thì vẫn cần quan sát thêm.

Dù sao kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối ngày nay thủ đoạn càng lúc càng xảo quyệt.

Nếu nói từ 'lão gian xảo' dùng cho Giải Cửu gia là không thể thích hợp hơn.

Chỉ trong thời gian ngắn, trong đầu ông đã lướt qua một lượt các khả năng. "Ông nội, có phải con đến không đúng lúc không?

Thế nên mới khiến anh trai không hài lòng?" Giải Ngữ Hoa chớp đôi mắt to tròn mọng nước, có chút ủy khuất nhìn Giải Cửu gia.

Ngô Mặc suýt thì trợn tròn mắt.

Mẹ kiếp!

Cái phong thái này sao mà quen thuộc thế không biết.

Hóa ra Hoa ca từ nhỏ đã là một 'trà xanh' chính hiệu rồi.

Cậu đưa mắt liếc qua sảnh chính Giải gia, thầm nghĩ không biết có phải do cách bố trí phong thủy không?

Nếu không sao mấy đời nhà họ Giải ai nấy đều cái đức tính này?

À!

Không đúng.

Cũng có trường hợp ngoại lệ.

Đầu óc Tam thúc nhà mình cũng có chút không dễ dùng.

Nghĩ lại một hồi, hình như cũng không phải.

Giải Liên Hoàn đóng giả Ngô Tam Tỉnh, nói vậy thì phong thủy không tốt là lão Ngô gia mới đúng chứ?

Giải Cửu gia vội kéo Giải Ngữ Hoa lại gần, từ ái xoa đầu nhóc, cười nói: "Vũ Thần ngoan, anh trai không phải không hài lòng, chỉ là không cẩn thận bị sặc thôi." "Ồ!" Giải Ngữ Hoa ngoan ngoãn gật đầu, "Vậy con không trách anh ấy nữa." Ôi vãi thật!

Ngô Mặc suýt nữa phun ra một búng máu già.

Nếu mình không biết trước, chắc chắn sẽ coi Giải Ngữ Hoa năm tuổi này là một đứa nhóc tì chẳng hiểu sự đời.

Từ nhỏ đã gian xảo thế này, hèn chi sau khi lớn lên lại lừa mình đến mức không biết phương hướng nào.

Hôm nay nhất định phải cho nhóc một bài học. "Cửu gia, đây là cháu đích tôn của ngài à?" Ngô Mặc giả bộ không biết, mỉm cười hỏi.

Giải Cửu gia mỉm cười gật đầu, ánh mắt đầy tự hào: "Đúng vậy, đây là cháu nội tôi, Giải Vũ Thần.

Vũ Thần, đây là ông nhỏ họ Ngô của con.

Còn vị kia là Tam thúc họ Ngô của con, con quên rồi sao?" Nhìn khuôn mặt Ngô Mặc còn trẻ hơn cả Ngô Tam Tỉnh, Giải Cửu gia cũng thấy cái bối phận này hơi nực cười.

Nhưng thời đại này thế hệ cũ vẫn rất chú trọng chuyện này, bối phận tuyệt đối không được loạn.

Nếu là người ngoài thì thôi, nhưng Ngô gia là thông gia thân thiết của Giải gia bọn họ. "Dạ?" Giải Ngữ Hoa chớp đôi mắt to mọng nước, nghi hoặc nhìn ông nội, "Ông nội ơi, anh ấy trông trẻ thế, chắc chỉ bằng tuổi anh trai thôi mà." Giải Cửu gia còn chưa kịp giải thích, Ngô Mặc đã đảo mắt, móc từ trong túi ra một cây kẹo mút.

Cậu nhe hàm răng trắng nhởn vẫy tay với Giải Ngữ Hoa: "Nhóc con, lại đây với ông nhỏ nào, ông cho đồ ngon này." Thời này ngay cả ở nước ngoài cũng chưa chắc có loại kẹo mút nhập khẩu thế này.

Giấy gói kẹo sặc sỡ thực sự rất thu hút ánh nhìn của trẻ con.

Giải Ngữ Hoa dù có tinh ranh đến đâu cũng chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, rất khó để không bị thứ này hấp dẫn.

Nhưng gia giáo tốt khiến nhóc cố nén sự cám dỗ, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Hắc!

Ông đây không tin là không xử được nhóc. "Xem ra Vũ Thần không thích ăn kẹo nhỉ, không sao, ông nhỏ còn món khác." Nói xong, cậu quay người lục lọi trong ba lô một hồi.

Giải Cửu gia vội ngăn lại: "Tiểu huynh đệ không cần làm thế, khách đến là quý, sao có thể để cậu tặng đồ chứ?" Ngô Mặc để được nghe Giải Ngữ Hoa gọi một tiếng ông nhỏ, coi như quyết chơi tới bến luôn: "Cửu gia đừng bận tâm, chỉ là mấy món đồ chơi trẻ con thôi." Trong lúc nói chuyện, cậu đã lục tìm từ không gian ra một con robot biến hình Transformers và một con búp bê, đều là sản phẩm vừa mới ra lò ở thế giới bên kia.

Cậu để trong không gian là để tặng cho con cái khách hàng khi đi ngoại giao.

Phòng bệnh hơn chữa bệnh mà.

Bây giờ chẳng phải đã có chỗ dùng rồi sao.

Mấy thứ này to bằng lòng bàn tay, vô cùng tinh xảo, lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của Giải Ngữ Hoa.

Phải nói là Giải Ngữ Hoa từ nhỏ đã khác biệt.

Đối diện với sự cám dỗ như vậy mà nhóc vẫn nghiến răng không tiến tới.

Giải Cửu gia nhìn ra tâm tư của cháu trai, khẽ vỗ đầu nhóc: "Ông nhỏ họ Ngô của con không phải người ngoài, nếu thích thì cứ nhận lấy đi." Ông nội đã lên tiếng, Giải Ngữ Hoa không kìm chế được niềm vui sướng nữa, nhanh chân chạy đến trước mặt Ngô Mặc.

Nhóc ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc bằng đôi mắt to tròn long lanh.

Chương 1509

Cảnh tượng này khiến trái tim Ngô Mặc hoàn toàn tan chảy.

Ôi mẹ ơi!

Sao mà đáng yêu quá vậy nè.

Cậu nhất thời không kìm chế được cảm xúc, nhét cả hai món đồ chơi vào lòng Giải Ngữ Hoa.

Rồi đưa đôi bàn tay 'móng vuốt' ra, chẳng khách sáo gì mà vò đầu Giải Ngữ Hoa một trận.

Cảm giác mềm mại này thật là sướng.

Ngô Tam Tỉnh mặt mày xanh mét.

Mày đang làm cái quái gì thế?

Nhìn cái nụ cười trên mặt mày cứ như tên buôn người ấy.

Phải nói là 'nhận quà thì tay ngắn', Giải Ngữ Hoa bị vò đến mức hai cái chỏm tóc nghiêng ngả, muốn ngăn Ngô Mặc lại nhưng tay đang ôm hai con búp bê nên cũng ngại không nỡ mở miệng.

Dáng vẻ ngây ngô đáng yêu của Giải Ngữ Hoa hoàn toàn làm hài lòng Ngô Mặc.

Cậu thực sự không kìm lòng được, cúi đầu 'chụt' một phát hôn lên cái má phúng phính của Giải Ngữ Hoa. "Khụ khụ!!!" Ngô Tam Tỉnh thấy Ngô Mặc càng lúc càng quá đáng, vội ho khan điên cuồng ra hiệu.

Ngô Mặc lúc này mới sực tỉnh, nhìn Giải Ngữ Hoa đang đỏ bừng mặt vì vừa kinh vừa thẹn, lập tức lộ ra nụ cười của 'chú già quái đản': "Đáng yêu quá đi mất, nào, mấy cây kẹo này cũng cho con hết." Cậu như người bán sỉ ở chợ, nhét cả mớ mười mấy cây kẹo mút cho Giải

Ngữ Hoa.

Vừa buông tay ra, Giải Ngữ Hoa như được giải thoát, lập tức ôm đồ chơi lùi lại mấy bước.

Giải Cửu gia chứng kiến cảnh này, khóe miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt hiện lên tia cười.

Cháu trai ông từ nhỏ đã như một 'tiểu tinh nhân', nay mới thấy nhóc có dáng vẻ của một đứa trẻ. "Xem ra tiểu huynh đệ rất thích trẻ con, không biết đã lập gia đình chưa?" Phàm là người già, gặp hậu bối đều có thói quen hỏi một câu như vậy.

Câu hỏi này khiến Ngô Mặc hơi khựng lại.

Kết hôn?

Nói thật à?

Nói là hơn hai mươi năm sau tôi bị cháu nội ông tỏ tình, liệu ông có bật dậy tẩn tôi không?

Thôi bỏ đi!

Theo thời gian thì lão già này cũng chỉ còn thọ được ba năm năm nữa, đừng có tặng ông cái 'bất ngờ' lớn thế này làm gì. "Lão gia tử quá khen, cháu nghèo rớt mùng tơi thế này thì ai thèm lấy chứ." Ngô Mặc buột miệng nói một câu, ngay sau đó thấy câu này hơi sai sai.

Hình như mình vừa lỡ tay vứt luôn ông bố hờ với Nhị thúc ra chuồng gà rồi.

Ngô Tam Tỉnh liếc xéo cậu một cái.

Đúng là người một nhà, ngay cả cái tên cũng hở ra là treo bên miệng, có phải tôi còn nên cảm ơn vì cậu không nhắc đến tôi không?

Ngô Tam Tỉnh sợ cứ thế này thì không khí sẽ càng thêm khó xử, vội chuyển chủ đề: "Cửu gia, Liên Hoàn không có nhà ạ?" "Hừ!" Giải

Cửu gia lạnh lùng hừ một tiếng, "Cái thằng ranh con đó không biết lại chạy đi đâu rồi." Phải nói là làm cha thì thường không ưa nổi con trai.

Do hoàn cảnh thời đại đặc thù, Giải Liên Hoàn lúc trẻ đúng là một tên lêu lổng chính hiệu.

Thường xuyên đánh nhau với đám choai choai, còn bị người ta tìm đến tận nhà.

Cửu gia nhìn thấy anh ta là thấy đau đầu.

Cái hạng này thì sau khi mình trăm tuổi sao có thể yên tâm giao gia nghiệp cho nó đây?

Đúng là thế sự vô thường.

Ai mà ngờ được một Giải Liên Hoàn lêu lổng như vậy, mấy chục năm sau lại giăng ra một tấm lưới lớn đến thế.

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến một tiếng gọi: "Ba, con về rồi đây." Giải Cửu gia nghe thấy giọng nói quen thuộc, lông mày nhíu lại.

Ngẩng đầu nhìn ra, chỉ thấy Giải Liên Hoàn bụi bặm bước vào.

Tóc tai hơi rối loạn.

Trên áo còn dính mấy cái lông gà.

Nói không ngoa thì cái bộ dạng này mà cầm thêm cái bát nữa là có thể đi làm hành nghề ăn xin được rồi.

Nhìn bộ dạng này, Giải Cửu gia tức nổ đom đóm mắt, đập bàn quát: "Anh còn biết đường về à?

Mấy ngày nay lại đi đâu lêu lổng rồi?" Thấy ông nội nổi giận, Giải Ngữ Hoa vội đặt đồ chơi sang một bên, chạy lên trước vuốt ngực cho Giải Cửu gia: "Ông nội, ông đừng giận, tiểu thúc không ngoan, chúng ta phạt thúc ấy có được không?" Giọng nói trẻ con nũng nịu đã dập tắt cơn hỏa khí của Giải Cửu gia.

Giải Liên Hoàn gãi gãi đầu, cười hì hì: "Cái thằng ranh này, còn để ông nội phạt thúc à?

Uổng công Tam thúc thương con thế, còn mang đồ ngon về cho con đây này." Trong lúc nói chuyện, đất cát trên đầu anh ta vẫn còn rơi lả tả xuống.

Ngô Mặc thực sự muốn nhắm mắt không nhìn nữa.

Tam thúc lúc trẻ sao mà trông như thằng ngốc hàng xóm thế này?

Chẳng lẽ đúng là cái câu: Tóc dài kiến thức ngắn?

Cũng có khả năng.

Sau khi mình vặt trụi tóc anh ta, chỉ số thông minh tăng vọt ngay.

Giải Liên Hoàn quay đầu thấy Ngô Tam Tỉnh, lập tức như phát hiện ra lục địa mới, trợn tròn mắt: "Tam ca?

Sao anh lại đến đây?

Đến lúc nào thế?

Sao không báo trước một tiếng để thằng em này đi đón?" Hai người tuổi tác xấp xỉ, từ nhỏ đã chơi với nhau.

Lại vì diện mạo giống nhau nên thường bị trêu là anh em sinh đôi.

Quan hệ tốt hơn người thường rất nhiều. "Mày đi đâu thế?

Đổ đấu à?" Ngô Tam Tỉnh nhìn Giải Liên Hoàn, ánh mắt có chút khó nói.

Thật ra ông muốn hỏi không phải là đổ đấu.

Đó chỉ là cái danh từ dễ nghe thôi, dù sao Giải Cửu gia còn đang ngồi kia, cũng phải giữ chút thể diện cho người già.

Thực tế ông muốn hỏi là: Mày đi trộm gà à? "Không có, em đi kiếm chút đồ ngon thôi." Giải Liên Hoàn cười hì hì, từ trong ba lô sau lưng móc ra một thứ đưa đến trước mặt Giải Cửu gia: "Ba, con vừa nướng gà xong, ba ngửi xem có thơm không?" Vừa nói vừa xé giấy gói ra.

Chốc lát, cả sảnh chính đều nồng nặc mùi gà nướng.

Khuôn mặt già của Giải Cửu gia giật giật.

Lúc trắng lúc đen, còn thú vị hơn cả trò biến mặt trong kịch Xuyên.

Ngô Mặc phải cắn chặt môi mới không bật cười thành tiếng.

Tam thúc đúng là nhân tài!

Giải Cửu gia ngại có Ngô Mặc ở đây nên cũng không tiện vớ lấy cái chổi lông gà mà tẩn con trai, chỉ có thể nỗ lực nén cơn giận xuống đáy lòng.

Ông gượng gạo nói lời xin lỗi: "Để tiểu huynh đệ chê cười rồi, cái thằng khốn này là con trai út của tôi, Giải Liên Hoàn." Ngô Mặc hắng giọng, chắp tay với Giải Cửu gia: "Cửu gia nói vậy là khách sáo quá, lệnh công tử đây là người sống thật với bản tính." Vả lại cổ nhân có câu: 'Trời nếu có tình trời cũng già, nhân gian chính đạo là thịt nướng', chứng tỏ cái món gà nướng này nó thơm thật." Giải Cửu gia: "????" Đây là cổ nhân nào nói thế?

Một lời của Ngô Mặc trúng phóc tâm ý của Giải Liên Hoàn, anh ta như tìm được tri kỷ, đập đùi một cái: "Vị tiểu huynh đệ này nói đúng ý em quá, ba, ba xem cổ nhân đều nói thế rồi, hay là đừng phạt con nữa?" Giải Cửu gia thực ra cũng không muốn phạt con, chỉ là thấy mất mặt trước người nhà họ Ngô thôi.

Lời của Ngô Mặc coi như cho ông một bậc thang đi xuống, ông xua tay đầy chán chường: "Xem mặt mũi ông nhỏ họ Ngô của anh mà tôi không phạt anh nữa, mau biến sang một bên ngồi đi, nhìn thấy anh là thấy phiền." "Ông...

Chương 1510

nhỏ?" Giải Liên Hoàn mặt đầy vẻ kinh ngạc. "Ơi!

Ngoan lắm." Ngô Mặc cười tít mắt, từ trong lòng móc ra một chai rượu đưa cho Giải Liên Hoàn: "Đây là quà gặp mặt ông nhỏ cho con, có gà không rượu sao được?

Phải có đủ bộ mới chuẩn." Chai rượu cũng nhỏ nhắn tinh tế như mấy món quà lúc nãy, nhìn qua là biết hàng không rẻ.

Giải Liên Hoàn không giống Giải Ngữ Hoa, anh ta chẳng làm bộ làm tịch gì mà đưa tay nhận luôn.

Cẩn thận mân mê nửa ngày, rồi vặn nắp ra, mùi rượu thơm phức tỏa ra.

Anh ta say sưa hít một hơi thật sâu: "Chà chà, rượu ngon, thơm quá đi mất." Ngô Mặc thầm cười trong lòng.

Không thơm sao được?

Tiểu gia đây thuận tay lấy từ kho rượu của anh đấy.

Lúc đó anh còn quý như vàng, giấu kỹ thế mà vẫn không thoát khỏi bàn tay độc ác của tôi à?

Giờ coi như vật về chủ cũ.

Tam thúc à, mấy món đồ quý sau này của anh cứ yên tâm giao cho tôi nhé.

Giải Cửu gia dù sao tuổi cũng đã cao, trò chuyện một hồi liền thấy mệt mỏi.

Ông chậm rãi đứng dậy, đưa tay xoa thái dương: "Tôi già rồi, tinh lực không được như xưa, xin phép về phòng nghỉ ngơi trước, mấy đứa trẻ các cậu cứ ở đây mà trò chuyện." Nói xong, ông chậm rãi đi về phía nội thất. "Ông nội, để con dìu ông." Giải Ngữ Hoa lăng xăng chạy theo sau.

Trong phòng lập tức bớt đi mấy phần gò bó.

Giải Liên Hoàn coi như hoàn toàn thả lỏng.

Anh ta ngửa cổ nốc một ngụm rượu lớn, rồi dùng tay áo lau miệng: "Hắc, rượu này đúng là đã thật." Trong lòng Ngô Mặc, địa vị của Giải Liên Hoàn cao hơn hẳn Ngô Tam Tỉnh.

Cái này cũng chịu thôi.

Ai bảo người đầu tiên cậu gặp lại là Giải Liên Hoàn chứ.

Ngô Mặc cười hì hì nhìn Giải Liên Hoàn: "Thích uống không?

Sau này tôi vẫn còn nữa." Ngô Tam Tỉnh cũng thích cái món này.

Thấy Giải Liên Hoàn uống ngon lành, ông giật lấy làm một ngụm: "Đừng nói nữa, đúng là đủ đô đấy." Nói xong, ông ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc: "Tứ thúc, chúng ta là người một nhà mà, có đồ ngon chẳng lẽ không nên ưu tiên người nhà mình trước sao?" Ngô Mặc bĩu môi: "Tôi thấy anh đúng là 'đồ ngon' đấy." Ba người càng nói chuyện càng hợp rơ.

Đến mức Ngô Tam Tỉnh nảy sinh ảo giác: Vị này thực sự đã năm mươi tuổi rồi sao?

Ngô gia không có nhà cửa ở Kinh đô.

Ngô Tam Tỉnh định đưa Ngô Mặc đi ở nhà khách, nhưng vừa dứt lời đã bị Giải Liên Hoàn cản lại: "Tam ca, anh làm thế là tát vào mặt em à?

Đừng lôi thôi nữa, cứ ở lại nhà em." Dưới sự mời mọc nhiệt tình của Giải Liên Hoàn, Ngô Tam Tỉnh và Ngô Mặc coi như định cư tạm thời ở Kinh đô.

Ngô Mặc cũng chẳng buồn hỏi tại sao Ngô Tam Tỉnh không mau chóng về Trường Sa hay Dư Hàng, chắc hẳn là muốn ở lại đây để gần gũi Trần Văn Cẩm thêm vài ngày.

Ai!

Cái mùi chua loét của bọn yêu nhau.

Chỉ là nghĩ đến mấy chục năm sau hai người không bao giờ gặp lại nữa, Ngô Mặc không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Sự tiếc nuối chưa duy trì được một giây đã bị cậu xua tan.

Tiếc nuối cái con khỉ gì chứ!

Tam thúc sau này cũng chẳng thiếu bồ nhí, hầu như các hội quán nổi tiếng ở Trường Sa đều có 'Tam thẩm' hờ của mình.

Có lẽ là ngày nghĩ đêm mơ.

Ngay khi Ngô Mặc đang hồi tưởng về những 'chiến công' lẫy lừng sau này của Ngô Tam Tỉnh, thì ở đầu bên kia, Ngô Tam Tỉnh hắt xì liên tục không ngừng.

Đầu ông lắc lư đến mức suýt thì chấn thương sọ não.

Phan Tử lo lắng nhìn Ngô Tam Tỉnh, chỉ sợ ông không để ý mà úp mặt vào ấm nước nóng.

Phải nói là người ta học cái xấu thì nhanh lắm.

Bị Ngô Mặc và Ngô Tà hun đúc lâu ngày, nội tâm thuần khiết của Phan Tử cũng bị nhiễm chút 'đen tối'.

Anh ta thuận tay rút thắt lưng đưa cho Ngô Tam Tỉnh: "Tam gia, ngài cứ lắc đầu thế này cũng không ổn, hay là để em dùng cái này cố định lại cho ngài nhé?" Ngô Tam Tỉnh vốn đã muốn xử Phan Tử, cầm lấy thắt lưng quất cho anh ta một phát không thương tiếc. "Lão tử không trị được hai thằng ranh con kia chẳng lẽ không trị được mày à?" Nói xong quăng thắt lưng trả lại cho Phan Tử, chỉ tay ra cửa quát lớn: "Cút, việc ai nấy làm đi." Phan Tử một tay giữ quần, một tay cầm thắt lưng, bám vào khung cửa vẫn không quên hỏi một câu: "Tam gia, ngài có uống thuốc không?" "CÚT!" Ngô Tam Tỉnh thấy mệt mỏi quá.

Thế phong nhật hạ, lòng người không còn như xưa, biết thế này đội ngũ khó dẫn dắt thì thà đổi thân phận lại với Giải Liên Hoàn cho xong.

Ông đâu có biết, bây giờ Giải Liên Hoàn cũng chẳng khá khẩm hơn là bao.

Lúc này, với thân phận ẩn giấu, anh ta đang ở trong một ngôi mộ cổ.

Vừa nhắm mắt nghỉ ngơi chưa đầy hai tiếng đồng hồ, khuôn mặt lớn của lão già nhà mình đã đập ngay trước mắt.

Trong mơ lão già chỉ thẳng mặt mắng anh ta là đứa con bất hiếu, còn vô lý hơn nữa là cái thằng ranh Ngô Mặc đứng bên cạnh cổ vũ.

Hoang đường.

Quá là hoang đường luôn.

Năm ba mất, thằng ranh đó chắc còn đang mặc quần thủng đít mà?

Giải Liên Hoàn tựa vào thân cây lớn, châm một điếu thuốc rít mạnh một hơi, lầm bầm: "Lão tử đúng là trúng tà rồi, nhớ ba thì thôi đi, đằng này lại còn nhớ đến cái thằng ranh con kia, quá đáng hơn là còn gọi nó là thúc nữa chứ?

Đúng là đảo lộn luân thường đạo lý." Cùng lúc đó, Giải Ngữ Hoa cũng mơ thấy thời thơ ấu đã xa.

Đó là những năm tháng vô tư lự nhất trong đời nhóc.

Có cha mẹ, có ông nội, có người thân, không có phản bội, không có gió tanh mưa máu.

Mỗi người gặp nhóc đều dỗ dành nhóc, chứ không phải như sau này vừa quay đi đã muốn nhóc chết.

Chỉ là...

Cái thằng ranh con kia sao lại chui vào giấc mơ của mình?

Hơn nữa... còn hôn mình một cái?

Trong mơ, Giải Ngữ Hoa cảm nhận rõ ràng Ngô Mặc túm lấy hai cái chỏm tóc của nhóc mà vò tới vò lui.

Cố tình biến cái kiểu đầu đáng yêu thành một đống bùi nhùi.

Đúng là... nhớ anh ta quá.

Ngô Mặc nằm mơ cũng không ngờ được, những việc cậu làm ở thời không này lại xuất hiện dưới hình thức giấc mơ trong đầu mọi người.

Dĩ nhiên, dù cậu có biết thì cũng chẳng thèm nể nang đâu.

Chuyện vui thế này mà bảo cậu kiềm chế bản thân sao?

Nằm mơ đi cho lẹ. "Anh... anh đừng có vò đầu em nữa." Giải Ngữ Hoa mồm ngậm kẹo mút, nói năng hơi ngọng nghịu, muốn thoát ra nhưng không đấu lại được Ngô Mặc. "Ối chà chà, môi hồng răng trắng, đúng là đáng yêu quá đi mất." Ngô Mặc cứ như tên chú già biến thái đi bắt cóc trẻ con, cười đến híp cả mắt, "Nào, hôn Tứ gia gia một cái đi, ông cho kẹo ngon vừa đẹp vừa ngọt nhé." "Không." Giải Ngữ Hoa phồng má như một con sóc nhỏ, hoàn toàn làm tan chảy trái tim Ngô Mặc.

Chương 1511

Đàn ông thì sao chứ?

Trai thẳng thì đã sao?

Nhìn thấy mấy sinh vật nhỏ lông mượt vẫn cứ thấy yêu quý thôi.

Huống hồ đây còn là Hoa ca thời niên thiếu.

Không nhân cơ hội này mà vờn thêm tí, sau này về lấy đâu ra cơ hội nữa?

Ngô Mặc hoàn toàn đắm chìm trong thế giới trêu chọc trẻ con.

Qua lại vài lần, nhóc củ cải Giải Ngữ Hoa cũng chơi thân được với Ngô Mặc.

Dù sao một bên có tâm, túi lại đầy quà, cộng thêm vô số trò hay ho, việc thu hút một đứa nhóc chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Ngô Mặc hết cõng Giải Ngữ Hoa lên cây bắt chim, lại đưa nhóc đi dạo phố mua đồ ăn.

Làm Giải Ngữ Hoa tối ngủ cũng mong ngày mai mau đến.

Liên tục bốn năm ngày đều như vậy.

Ngô Tam Tỉnh thực sự nhìn không nổi nữa, túm lấy cánh tay Ngô Mặc nhất quyết đòi cáo từ Giải Cửu gia.

Không đi không được.

Cứ cái đà này, ở lại thêm hai ngày nữa chắc chắn sẽ làm hư đứa trẻ, đến lúc đó chẳng phải sẽ bị Cửu gia cầm gậy đuổi đánh sao? "Tứ...

Tứ gia gia, ông đừng đi có được không?" Giải Ngữ Hoa mắt lệ ngắn lệ dài nắm chặt cánh tay Ngô Mặc không buông.

Giải Liên Hoàn lững thững đi tới, túm lấy cổ áo sau của Giải Ngữ Hoa: "Đừng quậy nữa, không nghe lời tiểu thúc sẽ đánh đòn đấy." Ngô Mặc gạt tay giành lại Giải Ngữ Hoa, trợn mắt gắt gỏng: "Thô lỗ quá, đứa trẻ ngoan thế này, thương còn không hết, sao anh lại đòi đánh nó?

Nếu để tôi biết anh bắt nạt nó, tin tôi cũng đánh anh luôn không?" Giải Liên Hoàn: "..." Sau vài ngày, Ngô Mặc và Giải Liên Hoàn cũng đã quen thân.

Tính cách hào sảng và cách làm việc không có mục đích của cậu thậm chí làm Giải Cửu gia cũng nghi hoặc không biết có phải mình nghĩ quá nhiều rồi không?

Thế gian này có không ít âm mưu, nhưng không có nghĩa là ai cũng đầy rẫy mưu mô quỷ kế.

Rời khỏi nhà cũ Giải gia, Ngô Tam Tỉnh đưa Ngô Mặc đi gặp Trần Văn Cẩm một lát, sau đó lên tàu hỏa xanh trở về Dư Hàng.

Tàu hỏa thời này vừa chậm vừa đông.

Ngô Tam Tỉnh gặm một miếng bánh màn thầu khô khốc, nói nhỏ: "Cái gã kia cứ nhìn chằm chằm hai chúng ta mãi, xem ra là có ý đồ đấy." Ngô Mặc ngước mắt liếc nhìn một cái.

Thấy một người đàn ông trung niên mặc áo khoác quân đội, tóc hơi rối đang nhìn chằm chằm về phía này.

Ngay cả khi đối mắt với Ngô Mặc, gã vẫn không có ý định né tránh.

Hê!

Thách thức à? "Để tôi đi thăm dò xem sao." Ngô Mặc vươn vai một cái, đứng dậy định đi sang đối diện xem thử.

Ngô Tam Tỉnh cũng không phải hạng vừa, đối với loại thách thức này ông chẳng bao giờ ngán.

Khóe miệng nhếch lên: "Để tôi đi cho, nếu thằng đó kiếm chuyện, tôi ném nó xuống tàu luôn." Những năm cuối thập niên 70 đầu thập niên 80, các vụ án mạng, cướp bóc, hãm hiếp xảy ra thường xuyên.

Đánh lộn trên tàu gần như là chuyện cơm bữa.

Nhưng Ngô Mặc đã xem qua lịch sử, biết chẳng bao lâu nữa sẽ đến đợt truy quét nghiêm ngặt.

Đến lúc đó đừng nói là giết người, ngay cả đứng ngoài đường trêu ghẹo con gái nhà người ta cũng có thể bị tống giam. "Ném cái khỉ gì, anh ngồi yên đấy đi." Cậu gắt một câu, lững thững đi về phía gã trung niên.

Ngô Mặc đút tay vào túi quần, chậm rãi đi đến trước mặt gã: "Này ông bạn, nhìn bọn tôi nửa ngày rồi, có chuyện gì thế?" Giọng điệu của cậu nghe có vẻ thong thả, nhưng thực tế lại đầy áp lực.

Người đàn ông trung niên thấy Ngô Mặc đến gần, vội vàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Gã chắp tay, dùng giọng Kinh đặc sệt nói: "Ấy, ông bạn, đừng hiểu lầm, tôi không có ý xấu đâu, chỉ là thấy khí chất của hai vị không tầm thường, trong lòng muốn kết giao bạn bè nên mới nhìn thêm vài cái thôi." "Khí chất à?" Ngô Mặc nghiêng đầu cười cười.

Gã trung niên thấy vậy cũng cười theo vài tiếng: "Đúng thế, tôi chỉ là muốn..." Lời chưa nói hết, cổ áo gã đã bị Ngô Mặc túm lấy: "Bố mày lại không biết cái khí chất của mình lại thu hút đàn ông thế đấy?" Ngay sau đó, một cú đấm giáng thẳng vào bụng gã trung niên. "Hự!"

Gã đau đớn muốn gập người lại, nhưng cổ áo bị Ngô Mặc túm chặt.

Chỉ biết nhăn mặt nhíu mày liên tục xin tha: "Ông bạn, lão ca đây không nói dối đâu, thật lòng muốn kết giao với cậu mà." Nói gì thì nói, gã hối hận thật rồi.

Biết sớm Ngô Mặc chẳng thèm nể nang thế này, gã dại gì mà rước họa vào thân?

Một cú đấm tung ra, Ngô Mặc cảm nhận rõ gã này chỉ là một kẻ yếu ớt.

Nói trắng ra là chỉ được cái mã chứ chẳng có võ vẽ gì.

Hành khách xung quanh muốn khuyên vài câu, nhưng nhìn cái khí thế của Ngô Mặc, họ đành nuốt lời vào bụng.

Ra ngoài đường, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Ngô Mặc không định tiếp tục ra tay giữa thanh thiên bạch nhật, túm cổ áo gã trung niên cười lạnh: "Đi, chúng ta ra đằng kia nói chuyện." "Ông bạn, tiểu huynh đệ, có gì từ từ nói, chúng ta là xã hội văn minh, phải lịch sự...

ưm ưm!" Ngô Mặc tiện tay giật lấy cái bỉm vừa mới thay của một đứa bé từ tay hành khách bên cạnh, chẳng chút do dự nhét thẳng vào mồm gã trung niên.

Cậu ghét nhất là đàn ông mà cứ lải nhải.

Cứ xử lý trước đã.

Có gan gây sự thì phải tính đến hậu quả.

Cái bỉm vừa mới thay... có thể tưởng tượng được lượng 'nước' bên trong dồi dào thế nào.

Gã trung niên bị nghẹn đến mức mặt mũi xanh lét, nỗi uất ức trong lòng gần như hóa thành thực thể.

Ngô Mặc lôi gã đi, luồn lách qua dòng người đến vị trí giao nhau giữa các toa tàu.

Có mấy người đang đứng hút thuốc ở đây, thấy không khí giữa hai người không ổn, vội vàng dập thuốc rời đi.

Ngô Mặc tiện tay ném một cái, gã trung niên như quả bóng bowling bị quăng thẳng vào cửa toa tàu.

May mà cửa tàu chắc chắn, nếu không gã này chắc đã được 'xuống tàu sớm' rồi. "Nói đi, rốt cuộc có mục đích gì?

Đừng có lôi chuyện kết bạn ra đây, ông đây không phải thằng ngốc mà dễ bị lừa đâu." Ngô Mặc ngậm điếu thuốc, khoanh tay tựa vào thành toa tàu.

Gã đàn ông lóp ngóp bò dậy từ dưới đất, ra sức giật cái bỉm trong mồm ra, một mặt buồn nôn phát ọe, một mặt xua tay liên tục: "Tiểu huynh...

đệ, ọe!

Khụ khụ khụ!

Tôi thật sự không có ý xấu, chúng ta...

ọe!

Chúng ta đều là người từ Kinh đô lên cả.

Khụ khụ khụ." Vị này vừa ho vừa ọe một hồi lâu, mãi mới bình ổn được hơi thở, lau khóe miệng cười cầu hòa: "Xin cho phép bỉ nhân tự giới thiệu một chút." Gã trung niên ôm ngực, nỗ lực làm ra vẻ người có học.

Tuy nhiên vừa mở miệng, mùi khai nồng từ cái bỉm cứ thế xộc ra ngoài.

Ngô Mặc nhíu mày, vẻ mặt đầy ghét bỏ lùi lại một bước: "Mẹ kiếp, mày mau nói lẹ đi, đừng có bày đặt mấy thứ vô dụng đó, còn lôi thôi là tao không khách sáo đâu." "Dạ dạ." Gã nhận ra sự ghét bỏ trong mắt Ngô Mặc, nhưng trong lòng gã cũng khổ lắm chứ.

Tôi ăn mặc sạch sẽ lên tàu định kết bạn, kết quả cậu nhét bỉm vào mồm tôi, giờ còn ghét tôi?

Còn có thiên lý nữa không?

Chương 1512

Nhưng mấy lời này gã chỉ dám chửi thầm trong lòng, đánh chết cũng không dám nói ra.

Gã cười gượng gạo, hắng giọng: "Tôi tên Kim Vạn Đường, tổ tịch ở Kinh đô, nhà tôi thì cũng làm cái nghề... cái đó..." Kim Vạn Đường dùng tay phải làm động tác đào bới hướng xuống dưới.

Động tác này trong giới trộm mộ cũng giống như ngón tay thối có địa vị trên quốc tế vậy.

Ngọa tào!

Kim Vạn Đường?

Chẳng lẽ chính là gã Đại Kim Nha đó sao?

Ngô Mặc căn bản không để ý đến động tác của gã, ngược lại bị cái tên làm cho hứng thú.

Phải biết rằng chính gã này là người đã mở ra chương đầu cho Đạo Mộ Bút Ký.

Khá trùng hợp là Ngô Mặc ở phía bên kia hầu như chưa bao giờ gặp mặt Đại Kim Nha.

Hoặc là bỏ lỡ, hoặc là không ở cùng một chỗ, tóm lại là chưa từng thấy nhau.

Cậu nheo mắt đánh giá Kim Vạn Đường từ trên xuống dưới.

Trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh Đại Kim Nha mà Bàn ca từng mô tả: mặt dơi tai khỉ như tên gian thương, ngày thường đội cái mũ rơm rách nát cứ như lợn nái mặc áo ngực giả làm trí thức.

Điểm gây chú ý nhất là cái răng vàng trong mồm, hở ra là nhe răng cười, sợ người ta không biết mình có vàng.

Ừm.

Rất hình tượng.

Ít nhất là nghe Vương Bàn Tử tả xong, trong đầu Ngô Mặc có thể hình dung ra một người tương tự.

Nhưng cái gã gầy nhom như con khỉ trước mắt này trông chẳng giống một Đại Kim Nha lão luyện thế thái nhân tình tí nào.

Dĩ nhiên, điểm mấu chốt nhất là trong mồm gã chưa có cái răng vàng nào.

Kim Vạn Đường lải nhải một hồi, thấy Ngô Mặc nhìn mình với ánh mắt là lạ, trong lòng bỗng thấy rợn rợn.

Gã nuốt nước bọt, cười khan hỏi: "Ông bạn, cậu nhìn tôi thế này, có phải tôi nói sai gì không?

Cậu không định xử tôi tiếp đấy chứ?" Ngô Mặc thu hồi suy nghĩ, nhếch môi lộ ra một nụ cười nửa miệng: "Không có gì, chỉ là hơi tò mò, mày nhìn chằm chằm bọn tao rốt cuộc là muốn làm gì?" "Tôi... tôi chỉ là..." Kim Vạn Đường ấp úng nửa ngày, nhìn ngó xung quanh rồi tiến sát lại gần Ngô Mặc: "Tôi chỉ là muốn hỏi, có phải các vị cũng làm cái nghề này không?" "Lùi ra." Ngô Mặc ghét bỏ đẩy gã sang một bên, "Nói chuyện thì cứ đứng yên đó, không biết mình có mùi gì à?" Kim Vạn Đường xấu hổ gãi đầu, lùi lại vài bước, cười xòa nói: "Xin lỗi ông bạn, tôi chẳng phải muốn cẩn thận chút sao?

Thật không giấu gì cậu, tôi có biệt tài nhìn người, tôi quan sát thấy vị huynh đệ kia trên người ẩn hiện mùi đất cổ, nên nghĩ bụng chắc các vị cũng là người trong nghề, muốn kết giao một chút." Kim Vạn Đường lúc này còn lâu mới nổi danh như sau này.

Nhưng dựa vào nhãn lực tốt thừa kế từ gia tộc, gã cũng đã có chút danh tiếng ở phố Lưu Ly Xưởng.

Gã từ lúc lên tàu đã chú ý đến Ngô Mặc và Ngô Tam Tỉnh.

Nhà gã mấy đời tiếp xúc với loại người này.

Gã hoàn toàn chắc chắn Ngô Tam Tỉnh cũng làm cái nghề đổ đấu này.

Còn Ngô Mặc?

Kim Vạn Đường hơi phân vân.

Chỉ cảm thấy trên người Ngô Mặc toát ra một khí chất khó tả.

Tính tò mò trỗi dậy.

Thế là... bị ăn đòn.

Ngô Mặc búng tàn thuốc, híp mắt nhìn Kim Vạn Đường: "Nói bậy bạ gì đó, ai bảo bọn tao là dân đào đất?

Cái nghề vừa bẩn vừa loạn đó mà xứng với khí chất của ông đây sao?" "Không xứng, không xứng." Kim Vạn Đường khom lưng gật đầu, "Tiểu huynh đệ, là tôi có mắt không tròng làm cậu không vui, xin cậu đại xá cho, đừng để bụng nhé." Thấy Ngô Mặc phủ nhận suy đoán của mình, Kim Vạn Đường cũng không dám tranh cãi tiếp, chỉ biết gật đầu nhận lỗi, hy vọng Ngô Mặc coi gã như cái rắm mà mau chóng thả đi.

Ngô Mặc nhìn bộ dạng khúm núm của Kim Vạn Đường, lửa giận trong lòng cũng tan đi bớt, nhưng sự hiếu kỳ lại bị khơi dậy.

Kim Vạn Đường gã này vốn khá bí ẩn.

Nhìn thì như một nhân vật phụ, nhưng trong mỗi sự kiện quan trọng đều thấy thấp thoáng bóng dáng gã.

Có điều chắc chắn là gã này tuyệt đối không phải người nhà họ

Uông.

Ngô Mặc kẹp điếu thuốc rít một hơi, nhả ra vòng khói rồi thản nhiên hỏi: “Ngươi nói mình mở một tiệm nhỏ ở Lưu Ly Xưởng, vậy sao không lo làm ăn cho tốt, định đi đâu đây?” Kim Vạn Đường là kẻ cực kỳ giỏi quan sát sắc mặt.

Thấy thái độ của Ngô Mặc dịu đi không ít, trái tim lúc nào cũng nơm nớp sợ bị ăn đòn cuối cùng cũng được thả lỏng, gã nhe răng sún cười: “Tiểu huynh đệ không biết đó thôi, cái nghề của chúng ta cũng phân lớn nhỏ.

Chưởng quầy tiệm lớn thì ngồi nhà đợi khách tìm đến, còn loại tiệm nhỏ như tôi chỉ có thể chủ động đi tìm đồ tốt để mưu sinh thôi.

Ôi, cũng vì miếng cơm manh áo cả thôi.” Kim Vạn Đường thở dài một tiếng cảm thán từ tận đáy lòng.

Vừa trải qua thời kỳ đặc biệt, nhiều người vẫn còn khá dè chừng, dù trong nhà có đồ quý cũng không dám cầm đi bán công khai.

Chỉ có thể thông qua các kênh đặc thù để biết ở đâu có hàng đẹp, rồi chủ động đến trao đổi.

Ngô Mặc nghe Kim Vạn Đường nói vậy thì hơi nhướng mày, búng tàn thuốc: “Ồ?

Thế lần này ngươi nghe ngóng được ở đâu có hàng tốt?

Nói nghe thử xem, nếu thực sự có đồ xịn, biết đâu anh em ta lại làm được một mẻ.” Kim Vạn Đường nghe vậy thì mặt thoáng vẻ khó xử, nhưng ngay sau đó hai khóe miệng gã kéo xếch sang hai bên, trưng ra bộ mặt cười chuyên nghiệp: “Hải, tôi cũng chỉ nghe bạn bè nói mập mờ là bên Dư Hàng có thể đào được đồ tốt, nên tính qua đó thử vận may.

Ai dè trên tàu lại gặp được hai vị khí chất bất phàm, nên mới muốn kết giao tâm tình.

Kết quả là xảy ra hiểu lầm đúng không nào.” Trong lúc hai người đang nói chuyện, Ngô Tam Tỉnh ngồi không yên, sợ Ngô Mặc lại gây ra chuyện gì khác người, bèn đứng dậy đi tới: “Nói gì thế?

Nửa ngày rồi không thấy quay lại?” Ông ta hất hàm về phía Ngô Mặc: “Gã này lai lịch thế nào?

Kẻ thù à?” Ngô Mặc rít một hơi thuốc: “Chỉ là rỗi hơi thôi.

Hắn nói mình mở tiệm ở Lưu Ly Xưởng, thấy khí chất tôi phi phàm nên muốn làm quen kết bạn.” Ngô Tam Tỉnh nghe xong liền cạn lời, mẹ nó, mặt mũi thằng nhóc này đúng là dày thật.

Biết không phải kẻ thù, Ngô Tam Tỉnh cũng không lo lắng nữa, ông ta đánh giá Kim Vạn Đường từ trên xuống dưới rồi cười nói: “Lưu Ly Xưởng?

Té ra là đồng nghiệp, đúng là trùng hợp thật.” “Đúng đúng, thật là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ.” Kim Vạn Đường vội vàng cười xòa bồi tiếp: “Được quen biết hai vị là vinh hạnh của Kim Vạn Đường tôi.

Không biết hai vị xuống tàu ở đâu?

Hay là chúng ta đi cùng bạn cho vui nhỉ?” Đây chính là chỗ khôn ngoan của Kim Vạn Đường.

Gã thân cô thế cô đến nơi đất khách quê người Dư Hàng, chưa nói đến việc xuống tàu có gặp rắc rối gì không, chỉ riêng trên tàu thôi cũng dễ bị bọn trộm cướp để mắt tới.

Phải biết rằng đầu óc nhanh nhạy không có nghĩa là thể lực theo kịp.

Gã tự biết thân biết phận, với cái thể hình này, đừng nói là đánh nhau với người ta, đối phương chỉ cần đẩy một cái là gã dễ gãy xương như chơi.

Nhưng hai vị trước mặt này thì hoàn toàn khác.

Nhìn cái khí thế này, nhìn thân thủ này mà xem.

Nói câu không phải phép chứ hai người này trông còn giống thổ phỉ hơn cả thổ phỉ, đến lúc đó không biết đứa nào cướp của đứa nào đâu.

"Khụ khụ, cậu thấy thế nào?" Ngô Tam Tỉnh nhìn Ngô Mặc hỏi ý kiến.

Ngô Mặc nhún vai, vẻ mặt đầy bất cần: "Tôi sao cũng được, dù sao trên tàu cũng chán, thêm một người thì thêm người nói chuyện." Thực tế, trong lòng hắn đang muốn tìm hiểu thêm về Kim Vạn Đường.

Hắn không rõ mình sẽ ở lại đây bao lâu, hệ thống cũng không đưa ra bất kỳ gợi ý nào, vì vậy mỗi một nhân vật đều có thể mang theo thông tin quan trọng.

Cứ thế, ba người tụ lại một chỗ.

Chuyến tàu xình xịch lao đi, cảnh vật ngoài cửa sổ lướt qua nhanh chóng.

Phải công nhận Kim Vạn Đường có khiếu nói chuyện thật.

Chương 1513

Những chuyện kỳ quặc, thật giả khó phân ở Lưu Ly Xưởng qua lời kể của gã trở nên ly kỳ hấp dẫn vô cùng.

Suốt quãng đường gần ba mươi tiếng đồng hồ, nhờ có Kim Vạn Đường mà bớt đi vài phần phiền muộn.

Tàu hỏa cuối cùng cũng cập bến ga Dư Hàng.

Ba người xách đồ xuống tàu.

Kim Vạn Đường lần đầu đến Dư Hàng, tuy mồm mép tép nhảy nhưng trong lòng cũng hơi lo.

Gã quay sang nhìn Ngô Tam Tỉnh, chậc chậc lưỡi: “Ngô lão đệ, tôi lần đầu đến đây, cậu là người bản địa, có thể giới thiệu cho tôi cái nhà nghỉ nào uy tín không?” Gã xoa xoa tay, vẻ hơi ngượng nghịu: “Lão ca đây túi tiền hơi hẹp, cậu xem có chỗ nào...” Ngô Tam Tỉnh nghe xong nhịn không được cười mắng: “Cái lão cáo già này, hóa ra còn muốn tôi bao cả tiền phòng cho ông à?” Kim Vạn Đường vội vàng xua tay: “Không dám không dám.

Được hai vị chiếu cố suốt dọc đường nên tôi mới không bị bọn xấu làm phiền, sao dám để hai vị tốn kém thêm nữa.” Câu này là lời thật lòng.

Gã đã sớm chú ý thấy trong toa tàu có mấy kẻ không bình thường, ánh mắt nhìn nhau rất giống dân trong nghề.

Nếu không gã cũng chẳng chủ động bắt chuyện với Ngô Mặc và Ngô Tam Tỉnh làm gì.

Dù sao thổ phu tử đều là người một nhà, nhưng lũ cướp cạn và trộm cắp thì chẳng nể nang ai đâu.

“Tốn kém?” Ngô Mặc bĩu môi cười khẩy: “Ngươi nghĩ nhiều rồi, nhà chúng ta không bao giờ cho không tiền ai đâu.” “Phải phải, đúng thế.” Kim Vạn Đường hơi lúng túng.

Cái cậu thanh niên này đúng là vả mặt trực diện mà, dù sao cũng nói chuyện cả quãng đường rồi, ít nhiều cũng phải giữ chút thể diện chứ.

Ngô Tam Tỉnh suy nghĩ một chút: “Nể tình đi chung đường, tôi chỉ cho ông một lối.

Ở phố cổ Dư Hàng có cái nhà nghỉ Duyệt Lai, ông chủ là người quen cũ của tôi, giá cả phải chăng, môi trường cũng sạch sẽ.

Ông đến đó cứ đọc tên Ngô Tam Tỉnh tôi ra, may ra còn được giảm giá.” “Ai cơ?

Cậu là Ngô Tam Tỉnh?” Kim Vạn Đường kinh ngạc há hốc mồm, trố mắt nhìn Ngô Tam Tỉnh như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Ngô Tam Tỉnh bị nhìn đến mức không tự nhiên, đưa tay quơ quơ trước mặt gã: “Sao thế, mặt tôi dính hoa à?” Kim Vạn Đường hoàn hồn, nuốt nước miếng, giọng nói vô thức cao vút lên mấy tông: “Nếu tôi không nhìn nhầm, ngài chính là Tam gia của Ngô gia trong Lão Cửu Môn, đại ca cầm trịch ở Trường Sa?” “Không dám nhận.” Ngô Tam Tỉnh cười lắc đầu, “Cầm trịch cái gì chứ, chẳng qua cũng chỉ là một kẻ kiếm cơm thôi.” “Ái chà!” Kim Vạn Đường vỗ đùi đánh đét một cái, “Ngài khiêm tốn quá rồi, danh tiếng của ngài bây giờ lừng lẫy lắm, tay không bắt giặc gầy dựng cơ đồ, không phải hạng thường đâu.” Kim Vạn Đường càng nói càng phấn khích, bộ dạng y hệt con Husky nhìn thấy xương.

Ngô Mặc một tay đút túi quần, nghiêng đầu nhìn Kim Vạn Đường, ánh mắt lóe lên tia mỉa mai.

Người anh em này, diễn sâu quá rồi đấy.

Ngài đây từ những năm sáu mươi đã tham gia vào vụ trộm mộ lớn nhất lịch sử, mấy người lừng lẫy trong Lão Cửu Môn ai mà ngài chẳng gặp qua?

Có cần phải gặp Tam thúc tôi mà như gặp được tổ tiên thế không?

“Được rồi, đừng có tâng bốc nhau nữa.” Ngô Mặc giơ tay vỗ bốp một cái vào đầu Kim Vạn Đường, “Lão Kim, ông cũng gần năm mươi rồi, khúm núm thế không thấy mất mặt à?” “Hải, cậu nói thế là sai rồi.” Kim Vạn Đường nhe răng cười hì hì: “Người ta bảo đánh người chạy đi không ai đánh người chạy lại, cái nghề này của chúng ta quan trọng nhất là quan hệ mà.” Kim Vạn Đường chỉ cần mở miệng là có thể kể lể liên tu bất tận.

Gã nói một tràng dài, cuối cùng không quên nịnh nọt cả Ngô Tam Tỉnh lẫn Ngô Mặc: “Tôi với người khác có thể là diễn kịch, nhưng với hai vị đây tuyệt đối là thật lòng.

Nói ra thì tôi với Ngô gia cũng có chút duyên nợ đấy.” Thấy Kim Vạn Đường định thao thao bất tuyệt tiếp, Ngô Mặc vội vàng cắt ngang: “Được rồi, tôi biết chuyện này chắc chắn là ‘quần da lồng quần bông’, lằng nhằng rắc rối rồi, nhưng ông chắc là chúng ta muốn đứng lề đường bàn chuyện đến thiên lão địa cửu chứ?” Kim Vạn Đường nhìn quanh mới phát hiện ba người dường như đã thành tâm điểm chú ý.

Cách đó không xa có mấy bà lão đeo băng đỏ đang chằm chằm nhìn họ.

Chắc là nghĩ ba người này không phải hạng người tốt lành gì.

Thật là vớ vẩn mà!

Bị mấy bà lão này bám lấy thì muốn thoát thân cũng mệt đấy.

Không cách nào khác, thời này nhiều người già tham gia công tác quản lý trị an lắm, hễ thấy có gì bất thường là báo cáo ngay.

Kim Vạn Đường rụt cổ lại, vội vàng gật đầu: “Đúng đúng, tiểu huynh đệ nói chí lý, chỉ là...” Nói đến đây gã hơi do dự, ngẩng đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh cười nịnh: “Tam gia, không biết ngài có tiện để lại phương thức liên lạc không?

Hải!

Ngài cũng biết làm nghề này dễ đụng chuyện, tôi ở Dư Hàng đất khách quê người, chỉ quen mỗi ngài và tiểu huynh đệ đây, ngài xem...” Ngô Tam Tỉnh cũng hào phóng, xé một mảnh giấy loẹt quẹt viết một cái địa chỉ: “Đây là địa chỉ của tôi, có việc gì có thể đến đây tìm.” Kim Vạn Đường cung kính nhận lấy mảnh giấy bằng hai tay, như nhặt được bảo vật, cẩn thận gấp lại bỏ vào túi áo trong.

Gã còn không quên vỗ vỗ mấy cái, như muốn sưởi ấm cho “tờ giấy bảo mệnh” này.

Ngô Mặc liếc mắt nhìn qua, địa chỉ viết trên đó không phải là nhà cổ Ngô gia mà là vị trí của Ngô Sơn Cư.

Xem ra thời gian này Ngô Sơn Cư do Tam thúc quản lý.

Ơ?

Đúng rồi nhỉ.

Thời này Tam thúc còn giữ rất nhiều bảo bối chưa bán, cũng chưa bị hỏng.

Hắc hắc hắc hắc.

Vậy chẳng lẽ mình có thể...

Dù sao mình cũng có không gian, mang đồ đi cũng không bị hạn chế.

Như vậy có tính là một con cừu mà vặt lông được hai lần không?

Xem ra chuyến này mình hời to rồi.

“Hắt xì!” Đột nhiên, Ngô Tam Tỉnh hắt hơi một cái rõ mạnh.

Do dùng lực quá đà, hơi bay ra làm mấy sợi tóc lơ thơ trên trán Kim Vạn Đường bay lồng lộn.

“Gia!

Có phải ngồi tàu bị cảm lạnh rồi không?” Kim Vạn Đường vỗ đùi, vẻ hối hận: “Cũng tại tôi không biết nhìn nhận, ngài ngồi tàu mệt mỏi thế này, đáng lẽ phải về nhà nghỉ ngơi từ sớm, tôi còn kéo ngài ở đây tán dóc, thật không phải chút nào.” Ngô Tam Tỉnh dụi mũi, xua tay: “Không sao, chắc là đứa cháu ranh nào đang nhắc tên tôi sau lưng thôi.” Ngô Mặc tức đến méo cả mũi.

Cái này có tính là mắng chó mắng mèo không?

Nhưng chuyện này không thể nói huỵch tẹt ra được, hắn chỉ thầm hạ quyết tâm, nhất định phải vơ vét thật nhiều bảo bối của ông ta để hạ hỏa.

“Tam gia, nếu ngài đã mệt, vậy hôm nay chúng ta tạm biệt ở đây, tôi không làm phiền ngài nghỉ ngơi nữa.” Kim Vạn Đường mặt tươi cười hớn hở, vừa nói vừa lùi lại, bộ dạng đó so với thái giám gặp Từ Hy Thái hậu chắc cũng chỉ đến thế là cùng.

Ngô Mặc nhìn bộ dạng khúm núm của Kim Vạn Đường mà thầm cười khổ, lão già này đúng là không hổ danh lăn lộn nhiều năm trong nghề, đối nhân xử thế quả thực rất tinh quái.

Đợi Kim Vạn Đường đi xa, Ngô Tam Tỉnh mới ghé sát Ngô Mặc nói: “Tứ... khụ, chúng ta đi thôi.” Dường như lời tiếp theo hơi khó nói, Ngô Tam Tỉnh liếm môi vẻ chần chừ.

Ngô Mặc liếc xéo một cái: “Gì thế, đẻ khó à?” “Ngài đừng có đùa như thế chứ?” Ngô Tam Tỉnh lộ vẻ bất lực, “Tôi là đàn ông đích thực, lấy đâu ra chức năng đó?” “Thế ông cứ ấp úng mãi không nói, chẳng lẽ bị táo bón?” Cái miệng của Ngô Mặc xưa nay chưa bao giờ nể nang ai, khiến Ngô Tam Tỉnh đỏ mặt tía tai, thực sự muốn xắn tay áo lên đập cho hắn một trận.

Nhưng vì có việc cầu người, ông ta đành tiếp tục đóng vai cháu ngoan.

“Tứ thúc, tôi muốn nhờ ngài giúp một tay?” Ngô Tam Tỉnh lộ ra nụ cười nịnh nọt hiếm thấy, “Nhiều năm không gặp chắc ngài không rõ tính bố tôi, ông ấy xưa nay không muốn mấy anh em chúng tôi theo nghề này, nhưng tôi thực sự rất thích, nên lần này ra ngoài tôi không hề xin phép ông cụ.” Ngô Tam Tỉnh nháy mắt với Ngô Mặc một cái kiểu ‘ngài hiểu mà’.

“Tôi không hiểu.” Ngô Mặc giả vờ không hiểu, lắc đầu nguầy nguậy.

Ngô Tam Tỉnh: “...” Mẹ kiếp, cái ông tứ thúc này sao tính tình giống hệt lão đại vậy, bụng dạ đầy ý xấu.

Thấy Ngô Mặc giả ngơ, Ngô Tam Tỉnh đành cắn răng nói thẳng: “Nói thật với ngài, về nhà chắc chắn bố tôi sẽ nện cho tôi một trận, bắt quỳ từ đường.

Anh em mình tiếp xúc bấy lâu, tôi cũng đâu có bạc đãi ngài, ngài xem có thể nói đỡ cho tôi vài câu không?” “Ha ha.” Ngô Mặc cười lớn, vỗ mạnh vào lưng Ngô Tam Tỉnh, hùng hổ nhận lời: “Tiểu Tam Tử, cậu mà cũng có lúc biết sợ à?

Được rồi, tứ thúc thương cháu, giúp cậu việc này vậy.” “Vậy làm phiền tứ thúc rồi.” Ngô Tam Tỉnh thở phào nhẹ nhõm.

Lúc quay người đi về nhà, trong lòng ông ta vẫn đang thắc mắc một chuyện — cái gã trước mặt này chẳng có chút cảm giác lạc lõng nào, chẳng lẽ thực sự là tứ thúc của mình sao?

Ngô Mặc đi trên đường về nhà cổ, chẳng có tâm trạng nào mà quan sát xung quanh.

Trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ — bà nội năm nay chắc cũng chỉ mới hơn năm mươi tuổi nhỉ?

Liệu có phải là một bà lão rất xinh đẹp và sành điệu không?

Người ta nói gần nhà càng thấy sợ, nhưng Ngô Mặc lại là kiểu nóng lòng muốn về.

May mà cả hai đều là thanh niên, chân tay nhanh nhẹn, đi bộ hơn một tiếng đồng hồ thì từ xa đã thấy cổng lớn nhà cổ Ngô gia.

Ngô Tam Tỉnh rảo bước lên phía trước, đập cửa thật mạnh.

Cánh cổng "két" một tiếng chậm rãi mở ra, bên trong thò ra cái đầu của một ông lão trông như quản gia.

Ngẩng mắt thấy Ngô Tam Tỉnh, ông lão ban đầu lộ vẻ vui mừng, nhưng ngay sau đó mày cau lại, trách móc: "Tam gia, ngài còn biết đường về đấy à?

Chương 1514

Lão gia nhắc ngài bao nhiêu ngày rồi, lần này đi lâu thế mà không biết gửi về nhà lấy một cái tin?” “Ái chà, Lý bá, sao lại là bác ra mở cửa thế này?” Ngô Tam Tỉnh cười chào hỏi, rồi hỏi nhỏ một câu: “Bố cháu đâu?

Có nhà không?

Hôm nay tâm trạng cụ thế nào?” Bộ dạng rón rén đó cứ như sắp phải đối mặt với thú dữ vậy.

Ngô Mặc thầm cười trong bụng.

Hắc!

Tam thúc, ngài cũng có ngày hôm nay sao?

Thật là buồn cười chết mất.

Làm sao để chụp lại cái bộ dạng khúm núm này của ngài đây, để sau này về còn cho thằng cháu yêu quý của ngài xem mà tống tiền một mẻ chứ?

“Tam gia, ngài mà cũng biết sợ sao?” Lý bá liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh, hậm hực nói: “Lão gia ra ngoài từ sáng sớm rồi, đoán chừng phải muộn mới về.” “Thế thì tốt quá.” Ngô Tam Tỉnh nghe xong, vẻ căng thẳng trên mặt biến mất ngay lập tức, ông ta vỗ ngực thở phào: “Xem ra cháu về đúng lúc rồi.” “Được rồi, chạy trời không khỏi nắng, ngài ấy à, cứ lo nghĩ xem tối nay tính sao đi?” Lý bá cười nói một câu.

Nói xong, ánh mắt ông chuyển sang Ngô Mặc, tỉ mỉ quan sát một lượt, giọng hơi nghi hoặc: “Vị này là... con cháu họ hàng bên lão phu nhân?” Ngô Tam Tỉnh nghe vậy thì hơi ngạc nhiên: “Lý bá, sao bác lại nói thế?” “Cậu em này trông rất giống lão phu nhân lúc còn trẻ.” Lý bá nói xong cười hỏi: “Tam gia, tôi nói có sai không?” Lời của ông lão họ Lý như một tia sét đánh tan màn sương mù trong đầu Ngô Tam Tỉnh.

Ông ta cứ luôn cảm thấy Ngô Mặc không giống lão già nhà mình lắm, nhưng nhìn lại thấy có cảm giác quen thuộc và thân thiết.

Giờ nhìn kỹ, đúng là có vài phần giống gương mặt của lão nương.

Chẳng lẽ thằng nhóc này không phải tứ thúc mà là tứ cậu?

Phi!

Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, gạt phắt cái suy nghĩ kỳ quái đó đi.

Đã đến cửa nhà rồi, đúng hay không vào trong chẳng phải sẽ biết sao?

Ngô Mặc đút tay túi quần, im lặng không nói gì, chỉ không ngừng quan sát ông lão trước mặt.

Lý bá?

Đại ca từng nói, lúc nhỏ ở nhà cổ có một ông lão tên Lý bá, một người làm cũ rất cưng chiều anh ấy, chỉ là sau đó một ngày đột nhiên biến mất.

Bảo là về quê dưỡng già, nhưng anh ấy cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

Lúc đó mình còn mỉa mai đại ca nếu rỗi hơi thì đi tập xoạc chân đi, dù sao cái đó còn có ích hơn là ngồi đoán mò.

Xem ra người làm cũ mà đại ca nhắc tới không ngoài dự đoán chính là vị Lý bá này.

“Lý bá, bác nói đúng một nửa.” Ngô Tam Tỉnh vươn tay kéo Ngô Mặc lại, “Vị này đúng là họ hàng nhà chúng ta, nhưng là bên phía bố cháu.” Lý bá nghe vậy, trong mắt lóe lên tia tò mò, lại quan sát Ngô Mặc lần nữa, nụ cười vẫn hiền từ như cũ: “Hóa ra là họ hàng bên lão gia, trách tôi đa miệng, chỉ là thấy cậu em này có gương mặt thực sự rất giống lão phu nhân." Nói xong ông nghiêng người nhường lối, đon đả mời: "Mau vào đi, lão gia mà biết có người nhà ghé chơi, tối nay chắc chắn sẽ vui mừng uống thêm mấy chén đấy." Ngô Tam Tỉnh kéo Ngô Mặc đi vào trong.

Vừa vào sân, những cảnh tượng quen thuộc ập vào mắt Ngô Mặc.

Sân lát gạch xanh, mấy cây hòe già giữa sân tỏa bóng mát rượi, dưới gốc cây có một chiếc ghế bập bênh kiểu cũ, không ngoài dự đoán chắc hẳn là vật yêu thích của Ngô Lão Cẩu.

Gần đến sảnh chính, Ngô Tam Tỉnh sực nhớ ra một chuyện, vội hỏi: "Lý bá, đại ca và nhị ca cháu có nhà không?" "Đều không có nhà, chỉ có lão phu nhân đang bận ở hậu viện thôi." Lý bá nói đến đây vỗ đầu một cái: "Đúng rồi, còn có tiểu thiếu gia cũng ở đó, đoán chừng giờ này đang nghịch bùn rồi." Ba chữ 'lão phu nhân' chạm vào sợi dây tình cảm trong lòng Ngô Mặc.

Bất kể ở thời điểm nào, không gian nào, bà nội luôn là người mà Ngô Mặc lo lắng nhất.

Người ta bảo Tào Tháo là rẻ tiền nhất, vừa nhắc là hiện ra ngay.

"Tam Tỉnh, dạo này con đi đâu thế?" Giọng của Ngô lão thái thái từ ngoài hành lang vọng vào.

Ngô Tam Tỉnh nghe thấy giọng nói đó, cơ thể hơi khựng lại, rồi lập tức quay người, mặt tươi cười nịnh nọt, rảo bước đón đầu: "Mẹ, mẹ đang bận gì thế?

Mấy ngày nay con chỉ ra ngoài chơi một vòng thôi mà." "Chơi một vòng?

Con tưởng mẹ con già rồi nên lú lẫn à?" Ngô lão thái thái lộ nụ cười hiền hậu, nhưng tay thì nhanh như cắt vặn lấy tai Ngô Tam

Tỉnh.

Động tác thuần thục thế này chắc chắn là luyện không ít rồi.

Ngô Tam Tỉnh bị vặn đến nhăn mặt méo miệng, nhưng không dám vùng vẫy, chỉ như con cún nhỏ bị khuất phục, liên tục xin tha: “Mẹ, đau đau đau, con sai rồi không được sao!” Ngô lão thái thái lúc này mới buông tay, lấy ngón trỏ chọc vào trán ông ta mà mắng nhiếc: “Con còn biết sai à?

Đi bao nhiêu ngày không thấy bóng dáng, người trong nhà lo đến phát điên, con thì hay rồi, còn dám bảo ra ngoài chơi một vòng, con giỏi thật đấy!” Mẹ nào mà chẳng thương con?

Trong lúc vặn tai bà cũng không quên đánh giá Ngô Tam Tỉnh từ đầu đến chân, cho đến khi xác định con trai không bị thương mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngô lão thái thái sao có thể không biết nhà mình làm cái nghề gì chứ?

Đào tiền dưới đất là chuyện đánh cược mạng sống.

Thằng cả thì không sao, nghe lời gia đình tập trung đi theo con đường nghiên cứu.

Thằng hai cũng là kẻ hiểu chuyện, biết nghe lời.

Duy chỉ có thằng ba là ngang bướng, nói thế nào cũng không nghe theo định hướng, luôn khiến người ta phải lo ngay ngáy, sợ có ngày không thấy người quay về.

Ngô Mặc đứng bên cạnh cười đến híp cả mắt.

Bà nội tràn đầy sức sống thế này thật tốt quá.

Lúc này, Ngô lão thái thái mới chú ý đến Ngô Mặc đang đứng cạnh, bà không nhịn được vỗ Ngô Tam Tỉnh một cái: “Có khách đến nhà mà cái thằng này sao không báo trước một tiếng?" Ngô Tam Tỉnh vội vàng cười giải thích: "Mẹ, con vừa về đã bị mẹ tóm lấy hỏi tội rồi, đã kịp giới thiệu đâu." Vừa nói ông ta vừa kéo Ngô Mặc lại: "Đây là họ hàng bên phía bố, tên là Ngô Mặc." Lúc này cũng chỉ có thể giới thiệu như vậy.

Tình hình cụ thể thế nào?

Ngô Tam Tỉnh định đợi bố về rồi mới xác định sau.

Dù sao người đông miệng tạp, vạn nhất để lộ tin tức thì sao?

Thời này kẻ muốn trường sinh bất lão nhiều vô kể.

Vạn nhất... khó nói lắm!

Người ta bảo duyên phận là thứ kỳ diệu không lời nào tả xiết.

Ngô lão thái thái ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy Ngô Mặc, tận sâu trong lòng đã trỗi dậy một cảm giác thân thiết lạ lùng.

Cảm giác này cực kỳ mãnh liệt, như thể Ngô Mặc chính là người thân thất lạc nhiều năm của bà vậy.

Cảm giác đó đến quá đột ngột, khiến Ngô lão thái thái đứng lặng hồi lâu không nói nên lời.

Tại sao chứ?

Tại sao lại có cảm giác yêu mến mãnh liệt đối với đứa trẻ trước mặt này?

Ngô lão thái thái không phải người thường, bà cảm nhận rõ ràng cảm xúc lúc này của mình rất không bình thường.

Đối diện với ánh mắt nồng nhiệt của Ngô lão thái thái, Ngô Mặc cực kỳ tự nhiên tiến lên cầm lấy tay bà: "Bà..." Một chữ vừa thốt ra, chợt nhớ tới thân phận hiện tại không rõ ràng, hắn hít một hơi rồi nói tiếp: "Bà thật đúng là có duyên quá!" Ngô Tam Tỉnh: "???" Nói tiếng người đi được không?

Sao mình nghe không hiểu gì hết vậy?

“Phải, có duyên thật!” Ngô lão thái thái hoàn hồn, nhận ra mình thất lễ, cười nói: “Hài tử, mau vào nhà ngồi, đi đường xa chắc mệt lắm rồi.” Nói đoạn bà dắt tay Ngô Mặc đi vào trong nhà.

Sự nhiệt tình đó cứ như thể Ngô Mặc là một đứa cháu đi xa lâu ngày mới trở về.

“Không sao, cháu không mệt.” Ngô Mặc lắc đầu, vẻ mặt vui sướng lộ rõ ra ngoài.

Một già một trẻ dắt tay nhau đi vào sân trong, bỏ mặc Ngô Tam Tỉnh đứng ngơ ngác tại chỗ.

Ngô Tam Tỉnh: “...” Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Mẹ không cần mình nữa à?

“Mẹ, mẹ đợi con với.” Ngô Tam Tỉnh vội vàng đuổi theo.

Mình còn chưa giới thiệu xong thân phận của Ngô Mặc, sao mẹ đã dắt người ta vào nội trạch rồi?

Mãi đến khi vào đến phòng khách nội trạch, Ngô lão thái thái mới phát hiện mình vẫn luôn nắm lấy tay Ngô Mặc.

Chương 1515

Bà không khỏi cảm thấy kinh ngạc, đã bao nhiêu năm rồi bà không có những hành động thất lễ như vậy.

Và quan trọng nhất là bà quên chưa hỏi đứa trẻ này là con nhà ai.

Ngô lão thái thái mời Ngô Mặc ngồi xuống ghế gỗ, cười hỏi: "Hài tử, đừng để bụng nhé, mẹ... bà nhìn thấy cháu là thấy thân thiết lắm, nên mới có chút thất lễ." Ngô Mặc cười xua tay liên tục: "Cháu sao dám để bụng ạ?

Cháu vui còn không kịp nữa là, cháu chỉ mong được bà gần gũi hơn thôi." "Không để bụng là tốt rồi." Ngô lão thái thái nhìn Ngô Mặc, ánh mắt tràn đầy vẻ từ ái: "Hài tử, cháu là con nhà ai?

Trưởng bối tên là gì?" Ngô Tam Tỉnh lúc này cũng vừa chạy vào đến nơi.

Vừa vặn nghe thấy câu hỏi của Ngô lão thái thái, ông ta vội vàng quay người đóng cửa phòng lại.

Hành động này khiến Ngô lão thái thái hơi kinh ngạc: "Lão tam, con làm gì thế?

Ban ngày ban mặt đóng cửa làm gì?" Ngô Tam Tỉnh xác nhận ngoài cửa không có ai, mới quay lại ngồi xuống cạnh Ngô lão thái thái, hạ thấp giọng giải thích: "Mẹ, chuyện này có chút ly kỳ, không tiện để người ngoài nghe thấy." "Ồ?

Chuyện gì vậy?" Vẻ mặt Ngô lão thái thái cũng trở nên nghiêm túc, bà suy nghĩ một chút rồi đứng dậy nói với Ngô Tam Tỉnh: "Nếu đã vậy thì đây không phải nơi để nói chuyện, theo mẹ ra phía sau." Đều là những người đã nếm trải bao sóng gió thời cuộc, trong xương tủy họ luôn có sẵn sự cẩn trọng.

Nhà cổ Ngô gia không phải là một dinh thự bình thường.

Năm đó Ngô Lão Cẩu trốn khỏi Trường Sa, tuy nói là rất thảm hại nhưng không có nghĩa ông là một kẻ trắng tay.

Ông hiểu thấu đạo lý ‘thỏ khôn có ba hang’, nên đã đem rất nhiều bảo bối chia ra giấu ở những nơi khác nhau.

Chỉ là thời kỳ đặc biệt, người ta còn lo không đủ ăn thì dù có lấy đống vật chết đó ra cũng chẳng làm được gì.

Đồ đạc vẫn luôn được giấu kỹ.

Sau này mọi chuyện dần có chuyển biến, Ngô Lão Cẩu thỉnh thoảng lại lấy ra vài món đồ tốt đem bán lấy tiền.

Có tiền trong tay mới không lo lắng, ông tranh thủ mua lại căn nhà cổ này.

Nhà cổ nguyên là dinh thự của một vị quan cao cấp, tuy đã hư hỏng nhưng những thứ cần thiết đều đầy đủ.

Ngô Lão Cẩu lại nhân lúc sửa nhà mà đào không ít mật thất để đề phòng lúc gặp nguy cơ có thể rút lui.

Cứ thế chắp vá chỗ này một chút chỗ kia một chút, dần dần trở thành đại trạch viện của Ngô gia sau này.

Ngô lão thái thái dẫn hai người đi về phía mật thất.

Một lần nữa đi qua nơi quen thuộc này, Ngô Mặc không khỏi thắc mắc.

Hóa ra chỗ này ngày xưa là mật thất à, nhưng sao sau này Nhị thúc lại biến nó thành kho chứa đồ nhỉ?

Đúng là ‘quần da lồng quần bông’, chắc chắn có nguyên do.

Ngô Mặc dự định ở thời không này sẽ đào sâu thêm mấy chuyện xấu hổ thời trẻ của Nhị thúc, Tam thúc, rồi chụp ảnh lại làm bằng chứng để uy hiếp mấy lão già đó.

Ngô lão thái thái ngồi vào vị trí chính giữa, trầm giọng nói: "Được rồi, chỗ này khá an toàn, Lão Tam có chuyện gì con nói đi." "Mẹ, chuyện là thế này." Ngô Tam Tỉnh không hề giấu giếm, đem toàn bộ chuyện quen biết Ngô Mặc kể lại một lượt.

Ngô Tam Tỉnh biết thừa trí tuệ của lão nương không hề thua kém lão đệ, nên không dám giấu giếm hay bỏ sót chi tiết nào.

Ông ta kể thì rất hào hứng, nhưng Ngô Mặc ngồi bên cạnh thì như bị kim châm vào mông, chỗ nào cũng thấy không thoải mái.

Mẹ kiếp, đứng trước mặt bà nội mà nói dối thế này thấy cứ sai sai sao ấy.

Ánh mắt Ngô lão thái thái vẫn không rời khỏi Ngô Mặc.

Nghe Ngô Tam Tỉnh kể xong, mày bà càng nhíu chặt hơn: "Tiểu Tam Tử, con bảo cậu ấy là tứ thúc của con?" "Vâng, mẹ." Ngô Tam Tỉnh trịnh trọng nói: "Con sợ chuyện này truyền ra ngoài sẽ bất lợi cho gia đình, nên ra ngoài vẫn luôn bảo cậu ấy là người nhà." "Ân!" Ngô lão thái thái gật đầu, ánh mắt lại chuyển sang Ngô Mặc, suy nghĩ hồi lâu, bà xua tay với Ngô Tam Tỉnh: "Tiểu Tam Tử, con ra ngoài trước đi, mẹ có chuyện cần nói riêng với vị này." "Mẹ..." Ngô Tam Tỉnh có chút không yên tâm.

Ngô lão thái thái mất kiên nhẫn: "Bảo con ra thì cứ ra đi, sao lắm lời thế, lời mẹ nói không còn tác dụng nữa hả?" Một câu nói khiến Ngô Tam Tỉnh im bặt, không dám ho he gì thêm.

Ông ta chỉ đành nháy mắt cho Ngô Mặc tự hiểu, rồi sờ mũi đi ra khỏi mật thất.

Trong mật thất chỉ còn lại Ngô lão thái thái và Ngô Mặc.

Bà lão không rời mắt quan sát Ngô Mặc.

Sau vài phút im lặng, khóe miệng bà nở nụ cười từ ái: “Cháu không phải Lão Tứ, đúng không?” Đậu má!

Ngô Mặc suýt chút nữa thì quỳ xuống trước mặt bà nội.

Đúng là không hổ danh là cột trụ của gia đình, trí tuệ của bà nội đúng là đỉnh của đỉnh.

Đã bị bà lão vạch trần trực diện thế này, Ngô Mặc quyết định không giấu giếm nữa.

Hắn tin rằng có bà nội phối hợp, mọi chuyện của hắn ở đây sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Còn vì sao hắn lại tin tưởng như thế?

Chẳng phải là nói nhảm sao?

Nếu bắt buộc phải hỏi cả đời này Ngô Mặc chỉ tin tưởng một người duy nhất là ai, hắn chắc chắn sẽ không do dự mà chọn bà nội.

Tất nhiên, có người sẽ hỏi chuyện ly kỳ như vậy bà lão có tin không?

Nói nhảm.

Ngô lão thái thái cả đời kinh qua bao sóng gió, chuyện dù có ly kỳ đến đâu bà cũng sẽ dùng tâm suy xét.

“Hắc hắc!” Ngô Mặc nhe răng cười: “Bị bà nhìn ra rồi ạ?” Nói đến đây hắn giơ ngón tay cái lên: “Cháu biết là không giấu nổi mắt bà mà, bà đúng là số một của nhà mình.” Nhà mình?

Ngô lão thái thái bình thản nắm bắt được hai chữ ‘nhà mình’, trong mắt lóe lên tia sáng khó nhận ra.

Bà không truy vấn ngay, chỉ hơi nhướng mày, giọng vẫn ôn hòa: “Nếu đã vậy, không biết tiểu huynh đệ có tiện tự giới thiệu về mình không?” “Tiểu huynh đệ?

Bà đừng làm cháu tổn thọ chứ.” Ngô Mặc vội vàng đứng dậy đi đến trước mặt bà lão, ngồi xổm xuống đất, một tay vịn vào đầu gối bà: “Bà nội, cháu tên là Ngô Mặc.” “Ngô Mặc?

Cháu thực sự là người Ngô gia chúng ta sao?” Ngô lão thái thái hơi nghệch mặt ra.

Nếu là người Ngô gia, sao lại phải nói dối Tam Tỉnh là tứ thúc của nó?

Ngô lão thái thái đem thắc mắc trong lòng hỏi ra.

Thực lòng mà nói, cũng chỉ vì Ngô Mặc mang lại cho bà cảm giác thân thiết quá mạnh mẽ, nếu là người khác, với tính cách trầm ổn nội liễm của bà, bà có thể hỏi cho ra cả chuyện đối phương hồi mấy tuổi còn đái dầm mà họ không hề hay biết.

“Haiz, chuyện này ạ.” Ngô Mặc gãi gãi đầu: “Bà, chuyện của cháu có hơi ly kỳ quá mức, không biết nói ra bà có tin được không?” “Cháu gọi ta là gì?

Bà nội?” Ngô lão thái thái hoàn toàn ngơ ngác như gà mắc tóc.

Suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu bà là lão già nhà mình ở bên ngoài có người khác, giờ cháu rơi cháu rớt tìm đến tận cửa.

Nhưng ngay sau đó suy nghĩ này bị bà gạt đi ngay.

Cái thằng nhóc trước mặt này diện mạo rõ ràng có nét giống bà, nhưng không lẽ là con riêng của bà sao?

Không đúng.

Nó gọi mình là bà nội, vậy là cháu nội riêng?

Ngô lão thái thái hoàn toàn loạn não.

Thực ra cũng không trách bà nội nghĩ vẩn vơ, vì căn bản không ai có thể ngờ tới lại có chuyện đến từ một thời không khác.

“Hắc hắc, bà nội, có phải bà đang nghi ngờ cháu là con riêng của ai không?” Ngô Mặc liếc mắt một cái là biết bà nội đang nghĩ gì, không nhịn được bật cười thành tiếng.

Ngô lão thái thái chấn động trong lòng: “Ồ, sao cháu biết ta đang nghĩ gì?” “Bà là bà nội của cháu, cháu là đứa cháu trai bà cưng chiều nhất, đương nhiên là biết suy nghĩ của bà rồi.” “Bà nội?

Chuyện này rốt cuộc là sao?” Ngô lão thái thái hoàn toàn hồ đồ, nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt đầy nghi hoặc: “Tiểu huynh đệ, có phải cháu nhận nhầm người rồi không?

Ta đúng là có ba đứa con trai, nhưng tuổi tụi nó sao có thể sinh ra đứa con lớn thế này được?” “Cháu... chắc chắn không phải lão già nhà ta ở bên ngoài...” Ngô lão thái thái cũng không muốn nghi ngờ lão chồng mình, nhưng chuyện rành rành trước mắt, không nghi ngờ cũng không xong.

Thanh niên trước mặt cứ khăng khăng gọi mình là bà nội, bảo không liên quan đến nhà mình thì ai mà tin được?

“Bà nội, bà có thể nghi ngờ ánh mắt của cháu, chứ không thể nghi ngờ sức hấp dẫn của chính mình được đâu!” Ngô Mặc bắt đầu tung ra một cơn bão nịnh nọt.

Chương 1516

Giá trị cảm xúc cung cấp cực kỳ đúng chỗ.

Cho dù Ngô lão thái thái nỗ lực giữ bình tĩnh, cũng bị Ngô Mặc nói cho sướng rơn, khóe miệng không nén nổi nụ cười.

Không phải là vì bà chưa từng được ai tâng bốc, mà là Ngô Mặc khiến bà cảm thấy thân cận từ tận đáy lòng, cảm giác này thậm chí còn không thua kém gì ba đứa con trai và đứa cháu đích tôn mang lại.

“Được rồi, nhãi con.” Ngô lão thái thái xoa đầu Ngô Mặc, ngữ khí ngày càng hiền từ: “Lão thái thái ta thế nào tự ta rõ nhất, chúng ta cứ nói xem cháu rốt cuộc là ai đi?” “Được, chuyện này nói ra thì hơi khó tin một chút.” Ngô Mặc ngồi xổm thấy mỏi chân, bèn ngồi bệt xuống đất.

Cái dáng vẻ thong dong tự tại này khiến Ngô lão thái thái thấy buồn cười.

“Bà nội, cháu đúng là cháu nội ruột của bà.” Ngô Mặc vừa mở miệng đã tung ra đòn chí mạng: “Ba cháu chính là con trai cả Ngô Nhất Cùng của bà, nhưng từ nhỏ cháu đã được Nhị thúc Ngô Nhị Bạch nuôi lớn.” Dù Ngô lão thái thái đã trải qua biết bao sóng gió, vẫn bị câu nói này của Ngô Mặc làm cho chấn động.

Con trai của lão đại?

Chuyện này...

Ngô Mặc không dừng lại, cứ thế kể hết lai lịch của mình một lượt.

Ngô lão thái thái kinh ngạc há hốc mồm.

Theo lý mà nói, người bình thường sẽ không tin loại chuyện vô căn cứ này, nhưng sâu trong lòng bà lại có một giọng nói bảo rằng — tất cả đều là thật.

"Bà nội, bà không tin sao?" Ngô Mặc cũng không giải thích nhiều, trực tiếp lấy từ trong túi ra một tấm ảnh đưa cho bà: "Bà xem, đây là ảnh chụp chung của chúng ta." Dường như sợ bà không tin, Ngô Mặc lấy ra một loạt đồ vật có thể chứng minh thân phận của mình.

Ngô lão thái thái nhận lấy tấm ảnh, tay hơi run rẩy.

Đó là một tấm ảnh màu, bối cảnh chính là chính đường của Ngô gia lão trạch.

Thanh niên trước mắt đang thân thiết ôm lấy một bà lão, mà bà lão đó bà cực kỳ quen thuộc — chính là bản thân bà.

Chỉ là trông tinh thần có vẻ còn tốt hơn cả bà hiện tại.

Hai người đều nở nụ cười hạnh phúc.

Tờ lịch treo trên tường phía sau hiển thị năm tháng khiến Ngô lão thái thái chấn động lần nữa, đó là thời gian của mấy chục năm sau.

Bà lại nhìn sang những món đồ khác Ngô Mặc đưa tới, toàn bộ đều là vật dụng cá nhân của bà.

Trong đó có một miếng ngọc bội hoàn toàn giống hệt miếng ngọc bà đang mang bên mình.

Ngô lão thái thái vội vàng móc ngọc bội từ trong túi áo ra, dưới ánh sáng mà đối chiếu.

Càng nhìn càng thấy kinh hãi.

Hai món đồ y hệt nhau, thậm chí đến cả vết nứt nhỏ trên đó cũng trùng khớp.

Ngô lão thái thái trở nên kích động.

Bà không cam lòng lại lật xem những món đồ khác, kết quả không ngoại lệ, đều giống hệt.

“Đây...

Đây là sự thật sao?” Ngô lão thái thái chấn động tột độ.

Chuyện quỷ quái thì xưa nay đều có nghe.

Nhưng một thời không khác?

Thật sự tồn tại sao?

Tuy nhiên sự thật bày ra trước mắt, không tin không được.

Hơn nữa cảm giác thân cận trong lòng không hề giả dối.

Đúng là không phải người một nhà thì không vào chung một cửa.

Khả năng thích ứng của Ngô lão thái thái cực kỳ mạnh mẽ, từ kinh ngạc đến tin tưởng chỉ mất vài hơi thuốc.

Bà quay sang tò mò truy hỏi chuyện ở thời không bên kia: “Cháu tên Tiểu Mặc đúng không?

Ở thời không đó ta sống được lâu thế sao?” “Đương nhiên rồi, bà không chỉ sống lâu mà còn tìm thấy mùa xuân thứ hai nữa cơ.” Khi Ngô Mặc kích động thì cái miệng chẳng bao giờ có khóa, trực tiếp kể chi tiết việc bà nội ở bên ngoài thu hút một đám lão già như thế nào.

Ngô lão thái thái: “...” Mình có phải hơi quá phô trương rồi không?

Người ta hay bảo trước cửa góa phụ lắm chuyện thị phi.

Góa phụ???

Đột nhiên bà nhận ra một điều — lão già nhà mình không còn nữa?

Về vấn đề này, Ngô lão thái thái kéo Ngô Mặc hỏi han chi tiết suốt nửa ngày.

Ngô Mặc cũng chẳng sợ gây ra biến cố gì, hễ bà hỏi gì là hắn kể sạch sành sanh.

Ngô Tam Tỉnh ở bên ngoài đợi mãi không thấy hai người ra.

Sốt ruột đến mức vò đầu bứt tai, chỉ sợ lão mẫu thân gặp nguy hiểm.

Thật sự nhịn không được nữa, lão đi tới cửa mật thất gõ nhẹ mấy cái.

Đây là mật mã riêng của Ngô gia.

Ngô lão thái thái vừa định đứng dậy, Ngô Mặc đã nhanh hơn một bước đi tới cửa, dùng sức gõ mấy cái đáp lại.

Ngô Tam Tỉnh ở ngoài nghe thấy phản hồi thì ngẩn người tại chỗ.

Có ý gì đây?

Lão nương sao lại bảo mình cút đi?

“Phụt~” Ngô lão thái thái không nhịn được cười thành tiếng, ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc đầy từ ái, tò mò hỏi: “Tiểu Mặc à, cháu nói với bà xem, tại sao cháu lại mạo xưng là em trai của ông nội cháu?” “Bà nội, bà không biết đâu, cháu ở bên kia khổ lắm ~” Ngô Mặc vỗ đùi một cái, bày ra bộ dạng góa phụ khóc mộ thương hiệu của Hắc Nhãn Kính, hát rất có bài bản: “Tam thúc của cháu ngày nào cũng bắt nạt cháu, vừa đánh vừa mắng lại còn tẩn cháu một trận.” Ngô Tam Tỉnh có nằm mơ cũng không ngờ, trong miệng đứa cháu trai nhà mình, lão lại còn khốn nạn và ngang ngược hơn cả địa chủ lột da.

Ngô lão thái thái càng nghe càng giận, vô thức nhập vai bà nội, đập bàn giận dữ: “Cái thằng khốn kiếp này, cháu ngoan đừng giận, bà nội sẽ giúp cháu thu thập thằng nhãi đó, trút giận cho cháu.” Ngô Mặc nghe xong trong lòng sướng rơn, nhưng mặt vẫn tỏ vẻ ủy khuất, tiếp tục thêm mắm dặm muối: “Còn có Nhị thúc nữa, chú ấy bề ngoài đối xử với cháu rất tốt, nhưng cứ đến lúc then chốt là lại đẩy cháu vào chỗ nguy hiểm, cháu cũng chẳng biết chú ấy có phải Nhị thúc ruột của cháu không nữa.” Hắn vừa nói vừa lén nhìn biểu cảm của bà nội.

Thấy lông mày bà nội càng nhíu càng chặt, lửa giận trong mắt ngày càng vượng: “Hai thằng ranh con này, đúng là thiếu đòn, dám bắt nạt cháu trai ta?” Tuy Ngô lão thái thái nhận ra trong lời nói này có rất nhiều nước, nhưng theo bà thì ba đứa con trai bắt nạt cháu trai là không đúng.

Vả lại ở thời không kia mình sống đến thọ, nhưng thời không này thì chưa biết?

Nhỡ đâu...

Mình khó khăn lắm mới thấy được đứa cháu trai khi đã trưởng thành, dù thế nào cũng phải tổ chức nghi thức chào mừng bằng cách tẩn cho hai thằng con một trận.

Ngô lão thái thái coi như đã hoàn toàn nhận đứa cháu này.

Có điều chuyện này giấu được người ngoài, chứ không giấu được người nhà.

Chỉ là có chút khó xử.

“Tiểu Mặc à!” Ngô lão thái thái cân nhắc hồi lâu, ngập ngừng nói: “Dù cháu là con trai của lão đại, nhưng vợ chồng lão đại tuổi tác cũng chẳng lớn hơn cháu bao nhiêu, chuyện này có phải hơi...” Sự lo lắng của bà là chính xác.

Hiện tại, vợ chồng Ngô Nhất Cùng mới ngoài ba mươi, con trai lớn Ngô Tà năm nay mới sáu tuổi.

Đùng một cái xuất hiện một thanh niên lớn tướng cứ đòi gọi hai người là ba mẹ, ước chừng ai bình thường cũng khó lòng tiếp nhận nổi.

Nhưng không nói rõ ràng?

Ngô lão thái thái lại sợ làm tổn thương lòng Ngô Mặc, nhất thời có chút do dự.

Phải nói là bà nội nghĩ quá nhiều rồi.

Chuyện có thể khiến Ngô Mặc đau lòng, chắc chỉ có việc vét sạch quỹ đen của hắn thôi.

“Bà nội, đó không phải là vấn đề.” Khóe miệng Ngô Mặc vô thức hiện lên nụ cười xấu xa: “Nếu đã không tiện nói, thì dứt khoát đừng nói ra thân phận thật của cháu, dù sao cháu cũng đã lừa Tam thúc bảo mình là em trai của ông nội rồi, hay là cứ tiếp tục dùng thân phận đó đi?” “Ồ?

Giả làm trưởng bối sao?” Ngô lão thái thái nhìn Ngô Mặc đầy ẩn ý.

Bà nhìn ra rồi, đứa cháu nhỏ đến từ thời không khác này của bà cũng đầy bụng mưu mẹo.

“Đúng thế, như vậy có rất nhiều chuyện sẽ dễ xử lý hơn.” Ngô Mặc đếm ngón tay phân tích cho bà nội nghe những cái lợi của việc giả làm trưởng bối.

Chương 1517

Hắn nói quá nhập tâm, đến nỗi quên sạch sành sanh Ngô lão thái thái trước mắt không phải là người bà nội nuông chiều hắn hết mực ở thời không kia.

Hắn lỡ mồm thốt ra một câu: “Cái này giúp cháu lúc thu thập Tam thúc cũng không bị mang tiếng là không có danh phận.” Nói đến đây, hắn lập tức thấy sai sai, vội vàng phanh gấp: “Ách...

Bà nội, cháu không có ý đó.

Cháu là đang nói...” Ngô lão thái thái hiền từ xoa đầu Ngô Mặc: “Được rồi, không cần giải thích, bà nội hiểu ý cháu mà.” Người ta thường nói cháu nội thì quý hơn con.

Ngô lão thái thái đã giải thích hoàn mỹ thế nào là cháu nhỏ quan trọng hơn con già.

Khi hai bà cháu đi ra, Ngô Tam Tỉnh đang ngồi xổm trước cửa, chán đến mức sắp mọc nấm trên đầu.

Thấy bà nội dắt Ngô Mặc đi tới, lão vội vàng đứng dậy: “Mẹ, mẹ... xác nhận rồi chứ?” Ngô lão thái thái nhìn thằng con trai thứ ba đen đủi của mình, sâu trong mắt thoáng qua một tia cười cợt.

Bà hắng giọng, mặt không cảm xúc gật đầu: “Ừ!

Xác nhận rồi, đây chính là người nhà mình, sau này anh nói năng phải chú ý một chút.” Những lời lẽ mập mờ, căn bản không hề trực tiếp chỉ rõ thân phận của Ngô Mặc.

Ngô lão thái thái thầm nghĩ: Dù sao mình cũng không tự miệng thừa nhận, sau này anh phát hiện ra cũng không trách được lên đầu lão nương, chỉ có thể trách anh ngu thôi.

“Ồ.” Trái tim đang treo lơ lửng của Ngô Tam Tỉnh hoàn toàn hạ xuống.

Phải nói là lão thực sự có thiện cảm với Ngô Mặc, chỉ sợ đối phương có mưu đồ khác.

Giờ lão nương đã xác nhận rồi.

Vậy thì không còn gì để nói, người nhà mình thân cận một chút dù sao vẫn tốt hơn.

Duy chỉ có một điểm không tốt chính là vấn đề vai vế này.

Chẳng biết tại sao?

Mỗi lần định gọi ra hai chữ Tứ thúc, cổ họng như có vô số cái gai chặn lại, chỉ muốn dốc sức nuốt hai chữ đó ngược trở vào.

Thật là kỳ lạ.

Ba người quay trở lại đại sảnh, mông còn chưa kịp dính ghế, ngoài sân đã vang lên tiếng cười lanh lảnh của trẻ con: “Bà nội, con tới rồi.” Ngô Mặc lập tức tỉnh táo hẳn lên.

Có thể ở Ngô gia lão trạch gọi bà nội, ngoài thằng anh trai ngốc nghếch của mình ra thì còn ai được nữa?

Quả nhiên.

Một cậu bé có khuôn mặt bầu bĩnh, lanh lợi tung tăng chạy vào đại sảnh.

Cái mặt nhỏ thịt nần nẫn hồng hào.

Trên trán đẫm mồ hôi, vài lọn tóc ướt bết dính vào má.

Bên má trái không biết là bùn hay bị ai lấy bút vẽ vài đường.

Nhìn qua là biết vừa đi chơi nghịch ngợm bên ngoài về.

Tiểu Ngô Tà vừa vào đại sảnh là lao thẳng đến chỗ bà nội, thân thiết ôm lấy chân bà.

Cậu bé ngước đầu lên, như dâng bảo vật mà móc từ trong túi ra một món đồ đưa trước mặt bà: “Bà nội, đây là hồ điệp con mới bắt được, đẹp không bà?” Ngô Mặc liếc mắt nhìn một cái, “phụt” một tiếng cười thành tiếng.

Hồ điệp cái con khỉ gì.

Trong bàn tay nhỏ bẩn thỉu của Tiểu Ngô Tà đang nắm một con sâu róm, nếu cố gán cho nó liên quan đến hồ điệp, thì chắc là thời kỳ ấu trùng.

Lần đầu tiên Ngô Mặc thấy anh trai mình đáng yêu như vậy, thật muốn lôi cậu bé vào lòng mà vò một trận.

Thật là vui.

Ngây ngô dễ sợ.

Lúc này Ngô Tà mới chú ý đến Ngô Mặc đang đứng một bên.

Cậu bé nghiêng đầu tò mò đánh giá Ngô Mặc, trong đôi mắt tròn xoe tràn đầy vẻ nghi hoặc: “Bà nội, anh trai này là ai vậy ạ?” Ngô lão thái thái hơi do dự.

Đang lúc cân nhắc xem nên giới thiệu thế nào, Ngô Tam Tỉnh đã nhanh nhẩu đi trước một bước, giơ tay vả một cái vào gáy Ngô Tà: “Thằng ranh này, không thấy Tam thúc về rồi à?” Ngô Tà chẳng sợ trời chẳng sợ đất, chỉ sợ mỗi Tam thúc nhà mình.

Chủ yếu là vì gã này hay chơi khăm cậu quá.

Lúc nhỏ xích Ngô Tà vào gốc cây để gã đi chơi là việc gã làm thường xuyên.

“Hắc hắc!

Tam...

Tam thúc, chú về rồi ạ?” Tiểu Ngô Tà gãi đầu, nở một nụ cười ngốc nghếch.

Ngô Tam Tỉnh kéo Tiểu Ngô Tà qua, dùng sức vò đầu cậu bé: “Anh trai cái gì?

Không biết lớn nhỏ, gọi là ông đi.” Tiểu Ngô Tà chớp chớp mắt, lộ ra vẻ mặt thiên chân: “Ông nội ạ?” “Ơi, ngoan lắm!” Ngô Mặc đáp lại cực kỳ to rõ.

“Khụ khụ ~” Ngô lão thái thái dùng nắm đấm che miệng, cố gắng nén cười.

Đứa cháu nhỏ này thật sự quá vui tính.

Vợ chồng lão đại vốn luôn nghiêm túc, rốt cuộc làm sao sinh ra đứa trẻ thế này được nhỉ?

Ôi!

Không đúng.

Ngô lão thái thái nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng — Tiểu Tà đã sáu tuổi rồi, sao đứa thứ hai vẫn chưa ra đời?

Thế này sao được?

Tiểu Mặc là đứa trẻ đáng yêu thế này, nếu vì nguyên nhân của vợ chồng lão đại mà không sinh ra được, chẳng phải là tổn thất của Ngô gia sao?

Không được.

Tuyệt đối không được.

Trong chớp mắt, Ngô lão thái thái hạ quyết tâm nhất định phải thúc giục sinh đứa thứ hai.

“Chú trẻ thế này, sao con lại gọi là ông được ạ?” Tiểu Ngô Tà nghiêng đầu có chút tò mò.

Trong ấn tượng của cậu, nhà mình bình thường luôn có rất nhiều người qua lại, nhưng thông thường những người cỡ Ngô Mặc đều bảo cậu gọi là anh.

Sao hôm nay lại bắt gọi là ông?

Ông nội không phải thường là kiểu người ít tóc sao?

Trong cái đầu nhỏ của Ngô Tà đầy rẫy sự nghi hoặc.

“Cái này thì...” Ngô Mặc có chút phân vân.

Nếu Ngô lão thái thái không có ở đây, Ngô Mặc tuyệt đối có thể lừa Ngô Tà đến mức tè ra quần.

Nhưng hiện tại thực sự có chút ngại mở miệng.

Ngô Mặc còn đang phân vân không biết trả lời thế nào, Ngô lão thái thái đã tiếp lời, nghiêm túc nói với Ngô Tà: “Tiểu Tà ngoan, cho bà nội xem hồ điệp của cháu có đẹp không nào?” “Đẹp lắm ạ.” Ngô Tà lập tức bỏ rơi Ngô Mặc, một lần nữa đưa con sâu róm cho bà nội.

Ngô lão thái thái hiền từ ôm lấy Ngô Tà, chỉ vào con sâu róm nói: “Đây là sâu róm con ạ.” Đúng lúc này.

Ngoài sân, giọng nói rõ ràng của lão quản gia truyền vào chính đường: “Lão gia, hôm nay ngài về sớm thế.” “Lão Lý, đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng có suốt ngày gọi lão gia lão gia, bị người có tâm nghe thấy lại là một đống rắc rối, đến lúc đó bị người ta bắt đi, tôi không cứu nổi ông đâu.” Giọng của một lão già xen lẫn một tia cười cợt, dường như tâm trạng đang rất tốt.

Lý bá cười hì hì đáp lại: “Bắt đi thì bắt đi, đến lúc đó tôi tự đào địa đạo bò về.” “Ông đấy, bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn cái đức tính đó.” “Đó là đương nhiên, đều học từ lão gia cả.” Không hổ là đôi bạn già gắn bó mấy chục năm, cuộc đối thoại giữa hai người vừa nhẹ nhàng vừa thong dong.

Sân cách chính đường không xa, mấy câu chuyện phiếm qua lại, bóng dáng lão già đã xuất hiện ở cửa chính đường.

Kể từ khi lão đầu thốt ra từ đầu tiên, ánh mắt Ngô Mặc đã nhìn chằm chằm vào vị trí cửa.

Không phải vì hắn nhớ nhung Ngô Lão Cẩu đến mức nào.

Chương 1518

Mà là hắn muốn tận mắt nhìn xem, người đàn ông có thể khiến bà nội chung thủy yêu thương cả đời rốt cuộc trông như thế nào?

Đồng thời còn có một nguyên nhân khác: Người ta nói mỗi người trong Lão Cửu Môn đều là hạng người kinh tài tuyệt diễm.

Trước đây chỉ có thể nghe truyền thuyết, xem ảnh chụp để suy đoán nhân vật và tính cách của họ.

Giờ đây có thể tận mắt chứng kiến, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt thế này?

Ngô Lão Cẩu chắp tay sau lưng chậm rãi bước vào chính đường, cười hì hì nói: “Bà nó ơi, tôi về rồi.” Nụ cười trên mặt chưa duy trì nổi năm giây, dư quang đã liếc thấy Ngô Tam Tỉnh đang ngồi bên cạnh.

Trong khoảnh khắc, tâm trạng từ trời quang mây tạnh chuyển sang u ám, rồi biến thành dông bão sấm sét.

Nụ cười trên mặt Ngô Lão Cẩu biến mất tăm, thay vào đó là một vẻ mặt đầy giận dữ.

Lão trừng mắt nhìn Ngô Tam Tỉnh, quát lớn: “Lão Tam, thằng ranh con nhà anh còn biết đường về à?

Bố mày còn tưởng anh chết bờ chết bụi ở bên ngoài không thèm cái nhà này nữa rồi.” Những lời mắng nhiếc như vũ bão dồn dập trút lên đầu Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Mặc nghe mà sướng tai quá, trực tiếp rút điện thoại ra ghi hình đoạn này lại.

Đây đều là những cảnh tượng kinh điển hiếm có.

Sau này bán giá cao cho Tam thúc, để chú ấy lúc về già còn có thể nghe lại lời giáo huấn của ông nội.

Ngô Mặc đã nghĩ kỹ rồi.

Về trải nghiệm vô lý khi mình đến thời không này, hắn quyết định không giấu giếm, quay về nhất định phải kể đầu đuôi cho người nhà nghe.

Không vì gì khác.

Chỉ để có thể đào mỏ họ thêm vài lần.

Tiện thể còn có thể đem bán mấy món bảo bối trong không gian một cách hợp lý.

Ngô Tam Tỉnh bị mắng cho vuốt mặt không kịp.

Vốn định như mọi khi quỳ xuống cầu xin ông già bớt giận.

Chỉ là nhìn thấy Ngô Mặc đang ngồi ở ghế trên, hai đầu gối cứ như bị đóng đinh, chẳng tài nào mềm xuống được.

Nghĩ đến việc mình đã thương lượng trước với Ngô Mặc.

Ngô Tam Tỉnh điên cuồng nháy mắt với Ngô Mặc, hy vọng hắn có thể ra mặt hòa giải giúp mình.

Kết quả kinh ngạc phát hiện, cái gã này không những không có ý định đứng ra, mà còn cầm một cái hộp nhỏ cười với lão một cách rất quái dị.

Ngô Tam Tỉnh rùng mình một cái, sâu trong lòng dâng lên một cảm giác không lành.

Tiếng mắng chửi của Ngô Lão Cẩu làm Ngô Tà sợ hãi rúc vào lòng bà nội.

Ngô lão thái thái vừa xót cháu vừa xót con.

Muốn mở miệng ngăn cản, nhưng nghĩ đến việc lão Tam làm chuyện đúng là hơi quá đáng.

Mình cũng không thể vô lý được đúng không?

Đúng lúc chuyện xảy ra.

Ngô Lão Cẩu chửi đang thuận miệng, buột miệng thốt ra một câu: “Mẹ nó chứ...” Đây là chủ động dâng tặng cái thóp cho Ngô lão thái thái.

“Bốp!” Ngô lão thái thái đập bàn đứng phắt dậy, cau mày dựng mắt giận dữ nhìn Ngô Lão Cẩu: “Mẹ nó?

Mẹ nó đang ở ngay trước mặt ông đây, ông có gì muốn nói thì cứ nói thẳng với tôi, không cần chỉ vào con mà mắng mẹ.” Một màn thao tác mạnh mẽ như hổ, Lão Cẩu biến thành kẻ ngốc luôn.

Ngô Lão Cẩu nhất thời chưa kịp phản ứng.

Chẳng phải mình đang mắng con sao?

Sao người bị mắng lại biến thành mình rồi?

Ngô Lão Cẩu há hốc mồm, muốn giải thích là mình đâu có nói gì?

Ngờ đâu Ngô lão thái thái căn bản không cho lão cơ hội mở miệng, tiếp tục hỏa lực toàn khai: “Bao nhiêu năm qua, ông ở bên ngoài lăn lộn gió mưa, chuyện trong nhà đều do một tay tôi lo liệu, tôi không một lời oán thán.

Giờ hay rồi, mắng con còn lôi cả tôi vào?” Ngô Lão Cẩu bị chất vấn đến mức cứng họng.

Mặt lúc trắng lúc đỏ, so với bảng pha màu cũng chỉ thiếu có vài màu nữa thôi.

Ngô Tam Tỉnh nắm bắt thời cơ, vội vàng sán lại gần Ngô lão thái thái, giả bộ đáng thương: “Mẹ, mẹ xem bố con kìa, vừa về đã trút giận lên đầu con, con cũng chỉ là ra ngoài...” Ngô lão thái thái lườm lão một cái cháy mắt: “Ngậm miệng, đứng sang một bên, đừng có thêm dầu vào lửa cho tôi.” Ngô Mặc nhịn cười đến mức suýt nội thương, nhưng tay cầm điện thoại vẫn vững như bàn thạch.

Vãi thật, buồn cười quá đi mất.

Thật không ngờ bà nội lúc trẻ lại đanh đá thế này.

Ngô Lão Cẩu đâu có mù, sao có thể không thấy Ngô Mặc đang đứng xem náo nhiệt bên cạnh.

Phen này mất mặt trước người ngoài rồi.

“Khụ khụ khụ.” Ngô Lão Cẩu vừa ho khan, vừa nháy mắt ra hiệu với bà nhà.

Thấy Ngô lão thái thái không thèm đếm xỉa đến mình, lão đành chịu đựng cơn dông bão mà gượng cười: “Nhà có khách à, tiểu ca này là ai vậy?

Trông có vẻ hơi quen mặt.” Ngô lão thái thái đảo mắt trắng dã.

Nói nhảm.

Cháu nội ruột của ông đấy, trông chẳng quen mặt thì sao?

Ngô Tam Tỉnh nghe thấy thế như được tiêm máu gà, lập tức ngẩng cao đầu ưỡn ngực lập công với Ngô lão gia tử: “Bố, con lần này ra ngoài thực sự không phải quậy phá đâu, bố xem con mang ai về đây?” Ngô Lão Cẩu: Anh mẹ nó mang về cho tôi một trận mắng thì có.

Đương nhiên lời này lão chỉ dám lẩm bẩm trong lòng, không dám nói trước mặt Ngô lão thái thái.

Ngô Tam Tỉnh nói xong tiến lên một bước kéo Ngô Mặc ra, cười hì hì nói với Ngô Lão Cẩu: “Bố, bố xem vị này có quen mặt không?” “Ừm!” Ngô Lão Cẩu chắp tay sau lưng, tỉ mỉ đánh giá Ngô Mặc.

Đừng nói, trông đúng là quen mặt thật.

Chẳng lẽ là con cháu nhà ai?

Lão hướng ánh mắt nghi hoặc về phía Ngô Tam Tỉnh: “Tiểu Tam tử, đừng có úp úp mở mở nữa, đây là đứa nhỏ nhà nào qua đây nhận người thân à?” Theo suy nghĩ của lão, người có tướng mạo tương đồng với người nhà mình thì chỉ có thể là họ hàng dưới quê thôi.

Ước chừng là con cháu nhà nào đó đến Hàng Châu tìm việc làm.

Thời buổi này vào thành phố làm thuê vẫn tốt hơn nhiều so với làm ruộng ở quê.

Rất nhiều họ hàng dưới quê vắt óc tìm cách tống con cái vào thành phố để bám trụ lại.

Ngô Lão Cẩu cũng coi Ngô Mặc là một trong số những người đó.

“Không phải.” Ngô Tam Tỉnh lắc đầu.

Cố ý làm ra vẻ thần bí nhìn quanh quất, đánh bạo ghé sát vào tai ông già thì thầm: “Bố, đây là em trai thứ tư của bố, là Tứ thúc của con.” “Bốp ~” Ngô Lão Cẩu quay tay tát một cái đau điếng vào gáy Ngô Tam Tỉnh, giận dữ nói: “Láo toét, nó là em trai anh mới đúng.” Nói xong dường như nhớ ra điều gì, lại khẩn cấp đổi giọng mắng: “Thằng ranh con này anh nói cái thối tha gì đấy?” Ngô Tam Tỉnh: “...” Lão xoa gáy, hơi ủy khuất nhìn về phía mẹ mình: “Mẹ, mẹ xem bố kìa.” Khóe miệng Ngô lão thái thái giật giật, vừa thấy thương con vừa thấy buồn cười.

Ngô Lão Cẩu thấy Ngô Tam Tỉnh giả bộ ủy khuất định mắng thêm vài câu, nhưng dư quang liếc thấy Ngô lão thái thái lại đành phải ngậm miệng.

Thôi vậy.

Tạm tha cho thằng ranh này.

Đợi xong việc rồi lôi nó ra hậu viện tẩn cho một trận ra trò để trút giận sau.

Ngô Lão Cẩu không thèm để ý đến Ngô Tam Tỉnh nữa, quay đầu tỉ mỉ đánh giá Ngô Mặc, nhìn kiểu gì thanh niên này cũng không khớp với người em trai trong ký ức của lão.

Đồ ngu xuẩn.

Ngô Lão Cẩu có chút bực bội.

Lão cho rằng Ngô Tam Tỉnh bị người ta lừa rồi, trừng mắt nhìn lão một cái: “Anh sống bao nhiêu năm rồi mà vẫn ngu như thế à?

Tứ thúc của anh nếu còn sống thì năm nay...” “Khụ khụ khụ!!!” Ngô lão thái thái ho khan một trận dữ dội ngắt lời Ngô Lão Cẩu định nói tiếp.

Chương 1519

Ngô Lão Cẩu bị tiếng ho đột ngột này làm cho giật mình, lời đến bên miệng lại nuốt ngược trở vào.

Lão quay sang nhìn Ngô lão thái thái, đầy vẻ mê hoặc và nghi vấn.

Ngô lão thái thái vừa ho vừa ra hiệu bằng mắt với Ngô Lão Cẩu.

Vợ chồng sống với nhau cả đời.

Một động tác, một ánh mắt của đối phương là biết ý gì, Ngô Lão Cẩu lập tức hiểu ra bà nhà đang bảo mình im miệng đừng nói nữa.

Dù trong lòng đầy thắc mắc, Ngô Lão Cẩu vẫn cố kìm nén, giả vờ quan tâm hỏi han: “Sao lại ho dữ thế bà nó?” Nói rồi tiến lên đỡ lấy Ngô lão thái thái: “Đi, tôi đưa bà đi uống chút nước.” “Được.” Ngô lão thái thái gật đầu, lúc đi còn không quên dặn dò Ngô Tam Tỉnh: “Tiểu Tam tử, con đưa Tiểu Mặc đi nghỉ ngơi trước đi, bươn chải cả quãng đường chắc người cũng mệt lử rồi.” “Con biết rồi, thưa mẹ.” Ngô Tam Tỉnh đáp một tiếng.

Nghi hoặc trong lòng Ngô Lão Cẩu ngày càng sâu.

Lão cảm thấy gương mặt Ngô Mặc có chút quen thuộc, chỉ là nhất thời không nhớ ra giống ai?

Vô tình nhìn sang Ngô lão thái thái, lòng lão chợt giật thót.

Chuyện này...

Thằng nhóc này sao lại giống bà nhà thế kia?

Chẳng lẽ...

Ái chà, chuyện này... không lẽ là thật?

Dù Ngô Lão Cẩu có tâm tư kín kẽ đến đâu cũng bị những suy nghĩ lung tung của mình làm cho hoảng sợ không ít.

Một khi con người đã có sự nghi ngờ, vô thức sẽ phóng đại một điểm nhỏ thành cả mặt trời.

Không phải không tin tưởng bà nhà mình.

Nhưng cái tướng mạo kia, cái thái độ thân thiết kia, nhìn thế nào cũng không giống đối xử với họ hàng xa.

Ít nhất trong nhận thức của Ngô Lão Cẩu, Ngô lão thái thái trừ phi đối xử với ba đứa con trai, con dâu cả và đứa cháu đích tôn ra, thì đối với người bên ngoài chưa bao giờ có sự hiền từ phát ra từ tận đáy lòng như thế.

Chuyện này có điều mờ ám.

Ngô Lão Cẩu vốn tưởng là về phòng, kết quả bị Ngô lão thái thái kéo thẳng vào mật thất.

Vừa vào mật thất, Ngô Lão Cẩu không nhịn nổi nữa, vội vàng hỏi: "Bà nó ơi, rốt cuộc là chuyện gì thế?

Thằng nhóc đó rốt cuộc là ai?

Bà đừng có giấu tôi đấy." Lời nói này đầy hàm ý đây.

Ngô lão thái thái xoa xoa thái dương, nhất thời không biết giải thích với lão đầu như thế nào.

Thấy thế, Ngô Lão Cẩu càng không ngồi yên được.

Sao đây?

Nghi ngờ của mình thành thật rồi à?

"Bà nó ơi, có chuyện gì cứ nói đi." Ngô Lão Cẩu đỡ Ngô lão thái thái ngồi xuống ghế, trầm giọng nói: "Sóng gió nửa đời người rồi, giữa hai chúng ta còn có chuyện gì cần giấu giếm nữa?" "Ông nói đúng, nhưng chuyện này... chỉ sợ ông không tin thôi.” “Bà cứ nói là tôi tin.” “Được rồi, vậy ông im lặng nghe tôi nói hết đã.” Ngô lão thái thái thở dài.

Biết không giấu được nữa, bà bèn kể đầu đuôi chuyện Ngô Mặc xuyên không từ một thời không khác tới, cũng như thân phận thật sự của hắn cho Ngô Lão Cẩu nghe.

“Cái gì?” Ngô Lão Cẩu nghe xong kinh hãi đến mức trợn tròn mắt, gần như không dám tin vào tai mình.

Lão sống đến từng này tuổi đã thấy quá nhiều chuyện kỳ quái.

Nhưng đứa cháu nội ruột đến từ một thời không khác, nghe sao mà thấy hoang đường thế?

Ngô Lão Cẩu đi đi lại lại trong mật thất, não bộ nhanh chóng suy nghĩ các khả năng.

Còn nhớ Nhị gia năm đó đã gặp lại phu nhân đã khuất.

Nhưng sau đó Phật gia tự thân thừa nhận đó căn bản chỉ là một màn ảo cảnh kính hoa thủy nguyệt mà thôi.

Nhưng gia đình mình đây là người thật việc thật mà.

Lại có phải đang đi đổ đấu đâu, sao có thể xảy ra chuyện quỷ quái thế này được?

Trừ phi thằng nhóc đó là quỷ?

Không đúng.

Bây giờ là ban ngày, quỷ sao có thể đường hoàng xuất hiện ở chính đường được?

Ngô Lão Cẩu thực sự có chút mờ mịt, buột miệng thốt ra: “Bà nó ơi, thằng nhóc này không phải là con riêng của bà...

Ái dà, tôi chỉ nói thế thôi, sao bà còn động chân động tay thế?" Nửa câu sau bị một chiếc giày cắt ngang.

Ngô lão thái thái tức đến đỏ mặt, vớ lấy chiếc giày đuổi theo tẩn Ngô Lão Cẩu một trận: "Tôi cho ông ăn nói xằng bậy này, cho ông dám chỉ vào con mà mắng mẹ này." Ngô Lão Cẩu chạy quanh mật thất, hai tay ôm đầu cầu xin: "Bà nó ơi, tôi sai rồi, tôi không dám đoán mò nữa, bà đừng giận, tôi chỉ là có chút không dám tin thôi." "Không dám tin mà dám hắt nước bẩn lên người tôi à?" Ngô lão thái thái lại dùng sức tẩn Ngô Lão Cẩu thêm một trận nữa.

Tiếc là Ngô Mặc không có ở đây, nếu không tuyệt đối sẽ lộ ra ánh mắt hoài niệm.

Kiếp trước bà nội cũng đanh đá như thế, nếu không sao có thể bảo vệ được hắn và Lâm Phong chứ?

Ngô lão thái thái trút giận xong, quẳng chiếc giày sang một bên, hậm hực nói: "Cái lão già này, trong đầu chứa toàn những thứ gì loạn thất bát tao thế?

Đó là cháu nội ruột của chúng ta, sao tôi có thể làm chuyện đó được." "Phải, phải, là tôi sai." Ngô Lão Cẩu cẩn thận nhích lại gần, cười làm lành: "Tôi chẳng phải bị chuyện này làm cho hoảng sợ sao, chuyện này cũng quá ly kỳ rồi còn gì?" Ngô lão thái thái ngồi lại vào ghế, bình phục tâm trạng một chút, nói: "Mới đầu tôi cũng không tin, nhưng nó biết rất nhiều chuyện mà chỉ người trong nhà mình mới biết, hơn nữa đồ vật nó lấy ra đều là đồ trang sức trên người tôi và ông, còn có cả ảnh chụp gia đình nữa." Vừa nói bà vừa rút một tấm ảnh Ngô Mặc đưa cho ra, đưa trước mặt Ngô Lão Cẩu: "Ông xem đi, đây là ảnh gia đình của nhà chúng ta ở thời không bên kia." Ngô Lão Cẩu nhận lấy tấm ảnh.

Thấy trong bối cảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ trên ảnh, cả gia đình đang vui vẻ tụ họp bên nhau.

Đương nhiên, trong đó không có lão.

Ánh mắt lão lướt qua gương mặt từng người, ngoại trừ Ngô Mặc, gương mặt những người khác đều có vài phần tương đồng với dáng vẻ trong ký ức, nhưng lại toát ra vẻ khác biệt không nói nên lời.

“Đây...” Giọng Ngô Lão Cẩu hơi khàn khàn: “Đây thực sự là nhà mình sao?” Ngô lão thái thái gật đầu: “Phải, lúc mới xem tôi cũng không dám tin, nhưng Tiểu Mặc nói đó chính là gia đình của nó ở thời không kia.

Nó nói đến đây là một sự ngoài ý muốn, nó cũng đang tìm cách quay về.” Ngô Lão Cẩu nhìn chằm chằm tấm ảnh, lông mày nhíu chặt, nỗ lực tiêu hóa những thông tin gây sốc này.

Hồi lâu sau, Ngô Lão Cẩu trả lại tấm ảnh cho bà nhà, hít một hơi thật sâu: “Bất luận thế nào, chuyện này quá tà môn, tuyệt đối không được để người ngoài biết, ngay cả mấy nhà khác trong Cửu Môn cũng không được.” “Đúng thế.” Ngô lão thái thái gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy, cho nên đã đồng ý với đề nghị của thằng bé, dự định tuyên bố ra ngoài nó là em họ xa của ông.” “Hả???” Ngô Lão Cẩu quay lại sờ trán bà nhà: “Tôi bảo bà nó này, bà hồ đồ rồi à?” Ngô lão thái thái gạt tay Ngô lão cẩu ra, bực bội nói: “Ông mới hồ đồ ấy!

Không nói thế thì ông định giải thích thế nào?

Chẳng lẽ bảo với người ta đây là cháu nội đích tôn của chúng ta đến từ thời không khác?

Không sợ chuốc thêm một đống rắc rối à?” “Nói thì nói thế, nhưng thằng bé trông thế kia thì chẳng giống tộc đệ xa của tôi chút nào.” Ngô lão cẩu bất lực thở dài, “Hơn nữa cháu nội biến thành em trai, bà định bảo bọn Nhất Quỳnh, Nhị Bạch với Tam Tỉnh xưng hô với nhau kiểu gì?” “Sao ông lắm chuyện thế?” Ngô lão thái thái lườm ông một cái, “Cứ lấp liếm trước đã, đi bước nào tính bước nấy.

Hơn nữa Tiểu Mặc đã bảo với Tam Tỉnh nó là lão tứ rồi, giờ ông định bóc mẽ nó, bộ nó không cần mặt mũi nữa à?” Ngô lão cẩu: “...” Đây là thiên vị lộ liễu luôn rồi đấy à?

Chú cháu mà xưng hô ngược đời như thế, không phải là đảo lộn cương thường sao?

“Đừng có lăn tăn nữa, cứ thế mà làm.” Ngô lão thái thái chốt hạ, rồi ngẩng đầu dặn dò Ngô lão cẩu: “Đúng rồi, tuyệt đối đừng nói cho mấy đứa con trai biết, kẻo xưng hô lại gượng gạo.” “Cái này...” Ngô lão cẩu do dự nửa ngày, rồi nặng nề gật đầu, “Cũng chỉ đành vậy thôi, ai, mẹ nó chứ, đây là cái chuyện quái quỷ gì không biết.” Trong lúc hai ông bà đang bàn bạc, Ngô Tam Tỉnh dẫn Ngô Mặc đi về phía hậu viện: “Chú... chú Tư, chú xem cái sân nhà cháu thế này cũng được đấy chứ.” Nghe Ngô Tam Tỉnh gọi cái xưng hô lúng búng không rõ ràng kia, Ngô Mặc suýt thì cười nổ bụng.

Cậu đảo mắt một vòng, ý xấu lại nảy lên.

Cậu cố ý dừng bước, cau mày nhìn chằm chằm Ngô Tam Tỉnh, nghiêm túc nói: “Tiểu Tam Tử, ta là ai?

Sao chữ 'Thúc' (Chú) lại dám nuốt vào bụng thế hả?” “Ách...” Ngô Tam Tỉnh bị hỏi cho nghẹn họng.

Nếu là lúc mới quen, gọi không ra miệng còn có thể hiểu được.

Dù sao thân phận cũng chưa xác định, quỷ mới biết thật giả thế nào?

Nhưng giờ chính mẹ mình đã tự tay xác nhận, mình mà còn xoắn xuýt thì có vẻ hơi quá đáng?

Hơn nữa Trương phó quan chẳng phải cũng trẻ thế kia sao?

Sao mình gọi người ta lại không thấy áp lực tâm lý lớn như thế này nhỉ?

Chương 1520

Ngô Tam Tỉnh cũng không hiểu nổi cái đạo lý huyền diệu trong này.

Phải nói là Ngô Mặc thằng cha này đúng là thiếu đức, hố chính chú mình mà chẳng nể nang chút nào.

Cậu đưa tay ôm vai Ngô Tam Tỉnh, một tay thuận thế túm lấy mái tóc dày rậm của ông: “Người ta bảo tóc tai ảnh hưởng đến tư duy, ta thấy tóc cháu nhiều quá nên tắc nghẽn cả tâm nhãn rồi, để chú Tư thông suốt cho cháu một chút.” Nhân lúc Ngô Tam Tỉnh chưa kịp phản ứng, Ngô Mặc đã nhanh như chớp giật phăng mấy sợi tóc.

Động tác chuẩn, chắc, hiểm, nhanh, nhìn là biết đã luyện không ít lần.

“Ai da!” Ngô Tam Tỉnh đau đến mức ôm đầu la oai oái mấy tiếng.

Nhìn mấy sợi tóc trong tay, tâm trạng Ngô Mặc hoàn toàn thư thái.

Tiểu Ngô Tà đứng bên cạnh chứng kiến toàn bộ, bịt miệng cười hì hì thành tiếng.

Ngay khoảnh khắc này, độ thiện cảm của anh dành cho Ngô Mặc tăng vọt.

Phải nói là Ngô Tam Tỉnh ăn ở không ra gì, hai đứa cháu này đúng là báo ứng của ông ta.

Trong khi Ngô Mặc đang ung dung trêu chọc Ngô Tam Tỉnh, thì ở phía bên kia, đám người Ngô Tà cũng không hề rảnh rỗi.

Đạt Bố chạy ra ngoài một lát rồi thở hồng hộc quay về: “Ba nuôi, bên ngoài đánh nhau rồi.

Con thấy hình như là người của Khôn Tạp, có cả súng máy lẫn trực thăng nữa.” Lời nói khinh miêu đạm tả kia sao chấn động bằng tận mắt chứng kiến?

Vương Bàn Tử lập tức phấn chấn, đứng dậy đi ra ngoài: “Để béo đây ra xem náo nhiệt.” “Ông cẩn thận đấy, đừng để bị đạn lạc.” Ngô Tà nói xong vẫn thấy không yên tâm, liền đứng dậy đi theo, “Thôi, tôi đi cùng ông cho chắc.” Có một thì có hai.

Chỉ trong chốc lát, mấy anh em đều đã ra đến cổng trại.

Trong trại đã hoàn toàn giới nghiêm, cổng đóng then cài, một hàng súng đã gác lên trên.

Không thể không phòng bị.

Đám trùm ma túy ở Tam Giác Vàng hiếm khi nói đạo nghĩa, vạn nhất Khôn Tạp mượn cớ tấn công làng Cổ Văn để cướp bóc bên này thì sao?

Dưới sự dẫn dắt của Đạt Bố, mấy người thuận lợi đứng trên đài quan sát.

Phóng mắt nhìn về phía trước...

Chà!

Kịch liệt quá.

Súng máy đại bác nổ còn rộn ràng hơn cả tiếng pháo đêm giao thừa.

Lâm Phong khoanh tay cười lạnh: “Xem ra lần này Khôn Tạp quyết tâm lắm đây, đến cả trực thăng bảo bối cũng đem ra dùng rồi.” Ngô Tà nhìn trận chiến bên dưới, cau mày: “Xem ra làng Cổ Văn này cũng không phải hạng vừa.” Đúng như anh nói, làng Cổ Văn không chỉ chống đỡ được đợt tấn công của Khôn Tạp mà thậm chí còn có xu hướng phản công.

Hắc Nhãn Kính gẩy tàn thuốc: “Có người đang giúp làng Cổ Văn, không ngoài dự kiến chính là đám người cướp đồ tối qua.” Trận chiến này đánh từ sáng đến tối mịt.

Người của Khôn Tạp tổn thất nặng nề mà vẫn không thể tiến vào làng Cổ Văn.

Các phe phái khác đứng xem náo nhiệt không ít, tâm tư muốn nhặt chày sau lưng thì ai cũng rõ.

“Đại đương gia, hay là chúng ta thừa cơ kiếm chác một mẻ?” Nữ vệ sĩ ghé sát Lâm Phong làm động tác chém tay.

Lâm Phong quay đầu nhìn người phụ nữ, vẻ mặt cạn lời: “Lý Nguyệt Dao, sao bây giờ cô giống thổ phỉ thế hả, còn nhớ mình từng là một người phụ nữ dịu dàng không?” “Đại đương gia, ngài quá đáng rồi đấy.” Lý Nguyệt Dao đanh mặt lại, xắn tay áo lộ ra cánh tay vạm vỡ: “Xin hãy gọi tôi là Thái Sơn, đây là ngoại hiệu mà lão đại ban cho tôi.” Lâm Phong: “...” Mẹ kiếp, đúng là ông đây thừa hơi mới quản cô.

Lâm Phong tức đến mức trợn trắng mắt: “Vốn dĩ còn định đòi cô về, giờ xem ra cô cứ ở lại đây luôn đi.” Vương Bàn Tử không nén nổi tò mò, ló đầu sang vỗ vai người phụ nữ: “Em gái, trước đây em làm nghề gì thế?” “Chia bài ở sòng bạc (Hà quan).” Người phụ nữ cũng chẳng ngượng ngùng, rất thẳng thắn nói ra quá khứ của mình.

“Hả?” Vương Bàn Tử ngây người.

Làm nghề chia bài ở sòng bạc thì thân hình, diện mạo đều phải thuộc hàng xuất sắc.

Vị trước mắt này diện mạo thì không vấn đề gì, nhưng thân hình... nói sao nhỉ?

Đã thấy búp bê Barbie phiên bản Kim Cương chưa?

Vị mỹ nữ Thái Sơn này chính là kiểu thân hình đó.

Nếu cố so sánh, thì mỹ nữ chia bài ngày xưa là gà con, còn đại tỷ Thái Sơn bây giờ chính là đại bàng.

Câu trả lời của cô khiến Ngô Tà và những người khác chú ý.

Họ rất muốn biết Ngô Mặc rốt cuộc đã "huấn luyện" người ta thế nào mà thành ra thế này?

Vương Bàn Tử miệng nhanh hơn não hỏi luôn vấn đề đó.

"À, ông hỏi chuyện này à." Thái Sơn chẳng thèm để ý, rút từ trong túi ra một điếu thuốc, châm lửa rít một hơi thật sâu: "Hồi đó tôi được gọi đến để phục vụ lão đại, áo quần thoát sạch rồi chui vào trong chăn nằm sẵn." Chỉ một câu này thôi mà có mấy đạo ánh mắt sắc lẹm bắn về phía cô.

Tính cách con người rất dễ bị môi trường ảnh hưởng, đối mặt với những ánh mắt đó, Thái Sơn chẳng hề để tâm mà xua tay: "Các ông cũng không cần ngưỡng mộ tôi, lão đại nhà chúng ta không ăn cái bài đó đâu.

Anh ấy túm tóc lôi tôi ra ngoài, cứ khăng khăng bảo tôi gầy như gà con, cần phải rèn luyện thân thể." Nói đến đây, Thái Sơn làm một tư thế khoe cơ bắp: "Đấy, mấy năm trời thành ra thế này đây." Mọi người: "..." Vương Bàn Tử tự nhận mình mồm mép linh hoạt, đối mặt với bất cứ tình huống nào cũng có thể xoay xở được, nhưng nghe xong câu chuyện của Thái Sơn thì nghẹn họng như bị hóc xương.

Ừm!

Đúng là phong cách của lão đệ tôi.

Mẹ nó chứ, cười chết mất.

Ông soi Thái Sơn từ trên xuống dưới, trong lòng vẫn hơi nghi ngờ:

“Mấy năm mà biến thành thế này được á?” “Ông không tin?” Thái Sơn bĩu môi, lôi điện thoại ra lật một bức ảnh đưa đến trước mặt Bàn Tử: “Xem đi, đây là tôi mấy năm trước, có phải hơi yếu đuối không?” “Ngọa tào!

Yếu đuối?

Thế này mà đi thi hoa hậu cũng được xếp hạng đấy chứ!” Vương Bàn Tử hoàn toàn loạn não, nghiêm trọng nghi ngờ thẩm mỹ của cô nàng này có vấn đề.

Ngô Tà vốn tính hiếu kỳ, đứng sau lưng Bàn Tử xem ké, đương nhiên cũng thấy bức ảnh.

Lập tức, sự sùng bái dành cho lão đệ nhà mình đạt đến đỉnh cao.

Biến hình sống thì tính là cái gì?

Người ta biến đổi diện mạo, còn đây là tẩy não sạch sành sanh luôn rồi.

Đúng là lão đệ ra tay, mỹ nữ cũng phải run rẩy.

“Đại đương gia, chúng ta thật sự không thừa cơ cướp một mẻ sao?” Thái Sơn vẫn chưa từ bỏ ý định, cố gắng thuyết phục Lâm Phong.

Cô ở Tam Giác Vàng lâu năm, bị Ngô Mặc tẩy não nên đã biến thành cuồng chiến đấu.

Ngày nào cũng đi huấn luyện với anh em, tranh giành địa bàn, sớm đã ngứa mắt với Khôn Tạp rồi.

Chỉ là chưa có cơ hội, giờ người của Khôn Tạp gần như dốc toàn lực ra ngoài, cô thấy đây là cơ hội ngàn năm có một.

“Cướp cái quái gì.” Lâm Phong bực bội nói: “Lần này chúng ta có chính sự phải xử lý, không có thời gian rỗi đi cướp địa bàn.

Được rồi, cô ra ngoài bảo anh em, ngày mai canh giữ bên ngoài chú ý tin tức của tôi.” Lâm Phong trầm giọng dặn dò: “Còn cô?

Dẫn mấy người ngụy trang thành dân địa phương, vào làng cùng tôi.” “Rõ, đại đương gia.” Thái Sơn đáp một tiếng rồi xoay người rời đi.

Vương Bàn Tử nhìn theo bóng lưng cô, lắc đầu cảm thán: “Tạo nghiệp mà, một cô gái xinh đẹp thế kia sao lại thành ra nông nỗi này?” “Quen là được thôi.” Lâm Phong vỗ vai Bàn Tử, “Đây không phải trường hợp duy nhất đâu, trong trại huấn luyện còn một lô nữa, mà thôi... khi nào có dịp gặp mặt ông sẽ hiểu.” “Hả???” Trí tò mò của Vương Bàn Tử lại bị khơi dậy.

Ở một nơi xa lạ, ai mà tim lớn đến mức ngủ được chứ?

Giải Ngữ Hoa và mấy người ngồi lại cùng nhau vừa hút thuốc vừa bàn bạc chuyện tiếp theo.

“Từ hành động của Khôn Tạp có thể xác nhận đồ đang ở làng Cổ Văn.” Giải Ngữ Hoa tựa lưng vào chiếc ghế tre cũ kỹ, ngón tay thon dài kẹp điếu thuốc.

Anh khẽ gẩy tàn thuốc rồi nói tiếp: “Chỉ là nhìn tình hình hôm nay, làng Cổ Văn nhất định sẽ cảnh giới nghiêm ngặt, tôi nghĩ ngày mai sẽ có biến cố.” “Sao cũng được.” Hắc Nhãn Kính nhún vai, đầy vẻ bất cần: “Cùng lắm thì tôi với Ách Ba tìm cơ hội lẻn vào.

Hồi chiều tôi có hỏi Đạt Bố, phía tây bắc làng Cổ Văn là một khu rừng rậm, hoàn toàn có thể đột nhập từ đó.” Giải Ngữ Hoa liếc Hắc Nhãn Kính một cái, dụi tắt điếu thuốc trong gạt tàn, giọng điệu mang vài phần thận trọng: “Chỉ sợ không dễ dàng thế đâu.

Khôn Tạp có thể lăn lộn thành thế lực lớn như vậy ở Tam Giác Vàng, lẽ nào hắn không tính đến vấn đề đó?

Rất có thể khu rừng kia cũng ẩn giấu huyền cơ, mạo hiểm vào đó vạn nhất kích hoạt bẫy rập thì rắc rối to.

Tuy nhiên...” Giải Ngữ Hoa cau mày trầm tư một lát rồi nói: “Nếu thật sự không còn cách nào khác, cuối cùng cũng chỉ đành chọn cách thử một lần thôi.” Nói đoạn, anh ngẩng đầu nhìn Ngô Tà, hơi thắc mắc: “Ngô Tà, tôi cứ muốn hỏi cậu, con dấu ở buổi đấu giá đó có gì đặc biệt không?” Ngô Tà không trả lời ngay mà hỏi ngược lại: “Tiểu Hoa, lúc cậu ở Kinh Đô chắc là không biết ở Dư Hàng đã xảy ra chuyện gì phải không?” “Ừm, dạo đó có chút việc nên không tìm hiểu kỹ.” “Có người thả rắn lông đen (Hắc mao xà) vào Ngô Sơn Cư.” “Cái gì?” Giải Ngữ Hoa kinh ngạc nhìn Ngô Tà, “Rắn lông đen?” “Thiên Chân, mày không sao chứ?” Vương Bàn Tử trợn tròn mắt kinh ngạc, túm lấy Ngô Tà soi từ trên xuống dưới, thậm chí suýt nữa thì cởi thắt lưng anh ra xem, “Mau để béo đây xem nào, nó chưa cắn trúng chỗ hiểm của mày đấy chứ?” “Đừng có nghịch.” Ngô Tà gạt tay Bàn Tử ra, bực bội nói: “Ông nhìn đi đâu thế, đũng quần tôi mà giấu được rắn chắc?” “Cái đó chưa chắc đâu nha.” Vương Bàn Tử làm vẻ nghiêm trọng: “Rắn thích hoa và đồng loại, ngạn ngữ có câu...

Chương 1521

đúng không Tiểu Ca?” Nói đoạn, gã nháy mắt ra hiệu với Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh: “...” “Hì hì, được rồi, không đùa nữa.” Vương Bàn Tử dùng lực ôm vai Ngô Tà lắc mấy cái, “Tôi cũng ngốc thật, nếu cậu mà bị cắn thật thì sao còn đứng đây được?” “Tôi bị cắn rồi.” “Ha ha ha, đúng, mày bị cắn rồi.” Vương Bàn Tử cười hì hì phụ họa một câu, ngay sau đó sắc mặt biến đổi, tông giọng cao vọt lên: “Cái gì cơ?

Mày bị cắn rồi á?” Lưu Tang bịt tai, nhìn biểu cảm của Vương Bàn Tử đầy vẻ cạn lời.

Hét to thật đấy, tiếng hét còn vang hơn cả tiếng sấm ngoài trời.

“Thiên Chân, mày đừng có hù Bàn gia, bị cắn không phải chuyện đùa đâu, độc tính của rắn lông đen không phải dạng vừa!” Vương Bàn Tử dùng hai tay giữ chặt vai Ngô Tà, mặt đầy vẻ lo lắng và sốt sắng.

Hắc Nhãn Kính ngoáy lỗ tai: “Được rồi Béo tử, cậu ta bị cắn thật, nhưng không chết, giờ chẳng phải vẫn sống nhăn răng đây sao?

Ông có cần gào khóc thảm thiết như nhà có tang thế không?” “Hắc gia, ngài đừng nói thế.” Vương Bàn Tử không bằng lòng, “Vạn nhất chất độc có thời gian ủ bệnh thì sao?

Thiên Chân nhà chúng tôi còn chưa lấy vợ, hỏng người thì biết làm thế nào.” Ngô Tà nhìn dáng vẻ lo lắng của Bàn Tử, trong lòng thấy ấm áp, anh vỗ vỗ tay gã ra hiệu mình không sao, rồi nói tiếp: “Tôi cũng thấy lạ, theo lý thì bị rắn lông đen cắn là cầm chắc cái chết, nhưng tôi chỉ bị hôn mê một trận, lúc tỉnh lại thì chẳng thấy sao nữa.” “Nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến con dấu?” Giải Ngữ Hoa gõ nhẹ ngón tay lên tay vịn, nêu lên nghi vấn.

“Tôi đã thấy con dấu này trong lúc hôn mê.” Ngô Tà không đợi Giải Ngữ Hoa hỏi tiếp, trút hết những gì mình thấy trong cơn mê ra một lượt.

“Tôi cứ ngỡ đó là một giấc mơ, hoặc giả là do những trải nghiệm phức tạp trước đây khiến tôi bị rối loạn tinh thần.” Ngô Tà lấy con dấu từ trong ngực ra, trầm giọng nói: “Nhưng tôi vạn lần không ngờ, con dấu thấy trong mơ lại giống hệt cái trên tay này.” Mọi người nghe xong đều sững sờ, ánh mắt khóa chặt vào con dấu trong tay Ngô Tà.

Giải Ngữ Hoa nhận lấy con dấu, đặt trong tay quan sát kỹ lưỡng.

Con dấu có hình chữ nhật, chất liệu bằng đồng xanh toát ra ánh kim cổ xưa, lớp bao tương (lớp mòn tự nhiên) rất dày.

Núm ấn là một con dị thú khảm vàng bạc, nhưng điểm khác biệt với những con dấu thông thường là nó có hình đầu người mình rắn.

Khắp thân nó là những đường chỉ bạc phác họa nên cơ bắp dẻo dai, đôi mắt khảm vàng rực rỡ có thần.

Cầm trên tay thấy rất nặng.

Với kinh nghiệm nhiều năm của Giải Ngữ Hoa, anh có thể đoán được vật này e là có lai lịch cực lớn.

Giải Ngữ Hoa khẽ mơn trớn những hoa văn khảm vàng bạc trên con dấu, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Hình dáng dị thú trên con dấu thường rất có ý nghĩa.

Hình tượng đầu người mình rắn trong cổ tịch có liên quan đến Chúc Long hoặc Phục Hy Nữ Oa, tượng trưng cho sức mạnh thần bí và trí tuệ siêu phàm.” “Chúc Long mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, con dị thú này không thể hiện cụ thể điểm đó nên nhất thời khó đoán là loại nào, tuy nhiên...” Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu nhìn Ngô Tà, “Ngô Tà, chuyện con dấu có thể tạm gác lại, cậu không thấy vấn đề phát sinh sau khi bị rắn lông đen cắn quan trọng hơn sao?” “Tôi biết.” Ngô Tà chắp tay sau lưng đi tới đi lui, “Về chuyện này tôi cũng đã tra cứu nhiều tài liệu, nhưng chưa từng thấy trường hợp tương tự.

Tôi cũng đã hỏi các nhà động vật học, nhưng họ biết về rắn lông đen cực kỳ ít, thậm chí còn đuổi theo hỏi tôi xem nó ở đâu.” Nghĩ đến cảnh mấy chuyên gia động vật học cứ bám theo mông mình hỏi xem thấy rắn lông đen ở đâu, Ngô Tà lại thấy đầu to như cái đấu.

“Ngô Tà, liệu có khả năng nào thể chất của cậu phản ứng với nọc rắn không?” Giải Ngữ Hoa nghĩ đến việc máu của Ngô Mặc có thể trừ tà, biết đâu Ngô Tà hồi nhỏ cũng từng trải qua chuyện gì đó đặc biệt.

“Cái này...” Ngô Tà do dự hồi lâu, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Trương Khởi Linh đang ngồi trong góc, “Tiểu Ca, tôi muốn hỏi một chút, Kỳ Lân Kiệt và nọc rắn lông đen có phản ứng đặc biệt gì không?” Trương Khởi Linh chậm rãi lắc đầu.

Ngô Tà vội vàng hỏi: “Không có phản ứng?” “Không biết.” Ngô Tà: “???” Vương Bàn Tử một tay ôm mặt.

Gã quen biết Trương Khởi Linh cũng lâu chẳng kém gì Ngô Tà, tính cách của anh gã hiểu rõ mồn một.

Tổng cảm giác Tiểu Ca dạo này ngày càng thiếu đức, cảm giác này đúng là không phải ảo giác của gã mà.

Ngô Tà nghẹn một cục tức trong lòng.

Thật sự muốn liều mạng tát cho Trương Khởi Linh một phát bay đi luôn cho rồi.

“Thiên Chân, uống miếng nước đi.” Vương Bàn Tử đưa cho Ngô Tà cốc nước để xuôi cơn giận, hỏi thăm: “Đám rắn lông đen đó mày xử hết chưa?

Không giữ lại một hai con để nghiên cứu à?” “Không, tôi sợ xảy ra chuyện.” “Thế còn người?

Kẻ thả rắn đã bắt được chưa?” Vương Bàn Tử xắn tay áo giận dữ: “Cũng tại Bàn gia bận về Kinh Đô, không thì tóm được mấy thằng đó tôi cũng cho chúng nó biết tay.” “Yên tâm đi, tôi báo cảnh sát rồi.” Câu nói khinh miêu đạm tả của Ngô Tà làm Giải Ngữ Hoa cũng đờ người ra: “Ngô Tà, cậu...” “Tiểu Mặc bảo tôi, xã hội pháp trị, chúng ta là người nộp thuế, có vấn đề báo cảnh sát chẳng phải rất bình thường sao?” Ngô Tà nói một cách đầy lý lẽ, khiến mọi người chẳng biết phải đáp lại thế nào.

Giờ đây Hoắc Tú Tú đã trở thành một “fan cứng” của Ngô Mặc, nghe vậy liền giơ ngón tay cái lên: “Không hổ là anh Tiểu Mặc, suy nghĩ luôn khác biệt mà lại hiệu quả.” “Đúng không Tú Tú, em cũng nghĩ thế à.” Ngô Tà như tìm được tri âm, kéo Hoắc Tú Tú buôn chuyện hồi lâu.

Lâm Phong thấy Ngô Tà và Hoắc Tú Tú tán dóc hăng say, không nhịn được trợn trắng mắt: “Thôi được rồi, hai vị bớt bớt lại đi, dù có thổi phồng Tiểu Mặc lên tận trời thì giờ nó cũng chẳng nghe thấy đâu, chúng ta nên cân nhắc chính sự ngày mai trước đã.” Chủ đề một lần nữa được kéo lại đúng quỹ đạo.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Chẳng mấy chốc trời đã sáng.

Đạt Bố đến từ sớm mang theo một đống đồ ăn sáng, đứng bên cạnh cung kính nói: “Ba nuôi, mọi người ăn nhiều một chút, vào làng Cổ Văn rồi e là không có thời gian ăn đâu.” “Chắc chắn vào được chứ?” Giải Ngữ Hoa không yên tâm hỏi lại lần nữa.

Đạt Bố gật đầu: “Thôn trưởng bảo con thông báo cho mọi người chuẩn bị sẵn sàng, tuy nhiên tình hình bên trong làng Cổ Văn hiện tại chưa rõ, chúng ta cứ chuẩn bị kỹ càng nhất có thể.” Mọi người nhanh chóng ăn xong bữa sáng, bắt đầu khẩn trương kiểm tra trang bị.

Vương Bàn Tử vừa thu dọn vừa lẩm bẩm: “Mẹ kiếp, tiếc mấy khẩu súng xịn của tôi quá, cứ tưởng bên này được vác súng hiên ngang cho sướng, ai ngờ giờ vẫn phải lén lút như đi trộm.” “Đừng lải nhải nữa.” Ngô Tà cẩn thận cất con dấu vào túi áo trong, rồi tiện tay ném cho Bàn Tử một con dao găm, “Giấu con dao cho kỹ, lúc mấu chốt có khi dùng được đấy.” Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, mấy người đi đến giữa làng hội hợp với thôn trưởng.

Lúc này, giữa làng đã đỗ mười mấy chiếc xe bán tải.

Mỗi chiếc xe đều chất đầy vật tư, lớp ngoài cùng phủ một tấm bạt chống mưa.

Lưu Tang có chút khó hiểu, hỏi nhỏ: “Đại bá, hai làng cách nhau không quá hai cây số, có cần phải che chắn kỹ thế này không?” Thôn trưởng đi tới đúng lúc nghe thấy câu này, khuôn mặt già nua nhăn nheo như quả táo tàu nở một nụ cười, hạ thấp giọng nói: “Mấy tấm bạt này là chuẩn bị riêng cho các cậu đấy, lát nữa các cậu chui vào trong, tìm cơ hội xuống xe hành sự.” Nói xong, ông vỗ mạnh vào vai Lâm Phong, tâm huyết dặn dò: “Việc có thể giúp, tôi đã cố hết sức rồi.

Tôi hy vọng các cậu làm việc cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng kéo làng chúng tôi xuống nước.

Nói thật lòng, nếu không phải nể mặt Đạt Bố, tôi đã chẳng giúp các cậu chuyện này.” “Lão thôn trưởng yên tâm, sẽ không để ông phải gánh rủi ro đâu.” Lâm Phong vẫy tay một cái, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh trực tiếp chui vào dưới tấm bạt.

Theo thỏa thuận tối qua, họ chia làm hai nhóm sáng và tối.

Một nhóm xuất hiện công khai trước mặt mọi người, hai người kia thì lén lút hành động để xem xét tình hình.

Lâm Phong, Ngô Tà và Vương Bàn Tử lần lượt ngồi vào ghế phụ của mấy xe bán tải.

Đoàn xe chậm rãi khởi động, tiến về phía làng Cổ Văn.

Con đường đất hai cây số xóc nảy khiến người ta muốn nôn mửa.

Khó khăn lắm đoàn xe mới đến được làng Cổ Văn, lính canh ở cổng làng mặt đầy cảnh giác, vác súng chặn xe lại.

Con trai lớn của thôn trưởng là A Thái đẩy cửa xe đi xuống đàm phán với lính canh.

Lâm Phong quan sát tình hình bên dưới qua cửa sổ xe, vô tình phát hiện trên cánh tay lính canh có hình xăm đầu người phụ nữ màu đen.

“Hử?

Lính đánh thuê 'Góa phụ đen' khét tiếng ở Myanmar?” Tim Lâm Phong thót lại một cái.

Đám người này vốn không có lợi thì không dậy sớm, mỗi đơn hàng họ nhận đều là những phi vụ lớn.

Chẳng lẽ trong làng Cổ Văn có thứ gì thu hút sự chú ý của họ?

Lâm Phong dặn dò Lưu Tang ở ghế sau: “Ranh con, nghe xem bọn họ nói gì?” “Rõ, đại bá.” Lưu Tang lập tức dựng tai lên nghe một cách nghiêm túc.

Phải thừa nhận một điều, Ngô Mặc và Lâm Phong đúng là coi Lưu Tang như lừa mà dùng.

Để không phụ lòng đôi tai thính của gã, hai người ép gã học đủ loại ngôn ngữ, gọi là vật tận kỳ dụng.

Chẳng lẽ nghe được mà không hiểu?

Thế thì khác gì thằng mù có hai con mắt để làm cảnh?

Lưu Tang khổ lắm chứ.

Vướng phải hai ông chú không đáng tin cậy này, gã chỉ đành dốc hết sức bình sinh ra học tập.

Cơ mà phải nói thằng nhóc này đúng là thiên tài ngôn ngữ, gã đã học được bảy tám loại ngoại ngữ và phương ngữ rồi.

“Đại bá, bọn họ muốn kiểm tra vật tư trên xe.” Lưu Tang nói xong có chút sốt ruột nhìn Lâm Phong, “Làm sao bây giờ?

Có nên để họ...” “Tai vách mạch rừng, nói ít hiểu nhiều.” Ánh mắt Lâm Phong vẫn dán chặt ra ngoài cửa sổ, nghe vậy liền xua tay ra hiệu cho Lưu Tang đừng hoảng hốt.

Với sự hiểu biết của ông về lão thôn trưởng, lão già này mưu sâu kế hiểm, tuyệt đối không đánh trận mà không nắm chắc phần thắng.

Haiz!

Lại là mấy lão già.

Có phải người càng có tuổi thì não càng nhạy bén không?

Suy nghĩ của Lâm Phong hơi bay xa một chút rồi nhanh chóng quay lại.

Đúng như ông dự đoán, A Thái lý luận tranh chấp gay gắt với đám lính đánh thuê.

Đám lính đánh thuê cũng biết nhìn người mà đối đãi, chúng biết rõ A Thái là người làng bên cạnh, nếu hai làng thật sự đánh nhau thì chúng cũng chẳng xơ múi được gì.

Chương 1522

Suy nghĩ một chút, tên lính lấy bộ đàm ra liên lạc với cấp trên.

Không lâu sau, từ trong làng Cổ Văn bước ra một người đàn ông trung niên quấn khăn trên đầu.

Phần trán lộ ra có một hình xăm đầu quỷ rõ mồn một.

Người đàn ông đi đến ôm xã giao với A Thái.

Theo lời dịch của Lưu Tang, người đàn ông giải thích với A Thái về cục diện hiện tại, hy vọng anh có thể thông cảm cho yêu cầu của họ.

Đương nhiên, phía họ cũng sẽ không làm quá đáng, dù sao hai làng cũng giao hảo mấy trăm năm rồi, cái nể mặt vẫn phải có.

A Thái sắc mặt hơi khó coi, nhưng chuyện này cũng không tiện từ chối thẳng thừng, chỉ đành bất lực gật đầu đồng ý.

Người đàn ông trung niên vẫy tay, mấy thanh niên từ trong làng chạy ra leo lên các xe bán tải khác nhau.

Ngô Tà ngồi ở ghế phụ, thấy cảnh này thì mày hơi cau lại, không khỏi lo lắng cho Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính đang trốn trong thùng xe.

Vương Bàn Tử đút tay phải vào túi quần, nắm chặt khẩu súng ngắn tinh xảo.

Chỉ cần có chút biến động, gã quyết định sẽ cho đối phương một phát đạn.

Còn về vấn đề bang giao giữa hai làng?

Liên quan gì đến gã, mạng anh em quan trọng hơn chứ!

May mà có kinh vô hiểm.

Có lẽ cũng là nể mặt A Thái nên bọn chúng không kiểm tra gắt gao như tưởng tượng.

Lâm Phong và Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, người đàn ông trung niên lại đi từng xe kiểm tra số người.

Loay hoay mất hơn nửa tiếng đồng hồ, gã mới tươi cười làm động tác mời A Thái.

Đoàn xe nối đuôi nhau tiến vào làng Cổ Văn.

Ngôi làng cổ xưa toát lên không khí cũ kỹ.

Hai bên đường toàn là nhà gỗ vẽ những đồ đằng quái dị, khiến người ta vừa nhìn đã thấy bất an.

Nhìn chung, nơi này lạc hậu hoàn toàn so với xã hội hiện đại, như thể bị văn minh lãng quên.

Giải Ngữ Hoa quan sát kỹ mọi thứ qua cửa sổ xe, cố gắng ghi nhớ mọi con đường, ngôi nhà lọt vào tầm mắt.

Trời âm u hẳn đi.

Cuồng phong cuộn tới, theo sau là những hạt mưa to như hạt đậu đập thình thịch xuống xe.

Trên đường tiến về quảng trường trung tâm làng có đi ngang qua một khu rừng, tốc độ xe dần chậm lại.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh nhận ra điều này, liền vén bạt, chớp thời cơ nhảy xuống xe lẩn vào rừng.

Rất nhanh, Giải Ngữ Hoa và những người khác nhận được ám hiệu, trái tim đang treo lơ lửng cũng hơi hạ xuống.

Đoàn xe nhanh chóng tiến vào quảng trường.

Cứ tưởng mưa lớn thế này thì dân làng phải ở trong nhà trú mưa, ai ngờ giữa quảng trường lại có một vòng người đang quây lại.

Từng người một cởi trần quỳ trên đất, hai tay giơ cao quá đầu làm tư thế cầu nguyện và khấn vái.

Thái độ vô cùng thành tâm.

Thậm chí khi nghe tiếng xe ô tô đến, họ cũng chẳng hề bị xao nhãng.

“Tư thế này...” Ngô Tà động lòng, trong não lại hiện lên cảnh tượng trong mơ.

Cũng là thấy có người đang cầu nguyện, cũng là tư thế ngón tay cong lại.

Chẳng lẽ giữa hai chuyện này có liên hệ gì sao?

Để nhìn rõ hơn, Ngô Tà bất chấp mưa bão, trực tiếp đẩy cửa xe bước xuống.

Lúc này, xung quanh có vài tên lính vác súng đứng tản mát, không ngoài dự kiến chính là đám lính đánh thuê ở cổng làng.

Mưa ngày càng nặng hạt, cứ như ai đó chọc thủng một lỗ trên bầu trời vậy.

Nhưng Ngô Tà như không hề hay biết, mắt nhìn chằm chằm vào những dân làng đang quỳ lạy.

Vương Bàn Tử thấy thế vội nhảy xuống xe, che ô đuổi theo, miệng gào lên: “Thiên Chân, mày điên à, mưa thế này không khéo ốm ra đấy!” Ở Tam Giác Vàng này lắm muỗi nhiều sâu, chỉ cần sơ sẩy là dễ đổ bệnh ngay.

Ngô Tà như không nghe thấy, tiếp tục đi tới, mãi đến khi cách đám dân làng không xa mới dừng bước.

Anh trợn tròn mắt quan sát kỹ tư thế tay và thần thái của họ.

Dù nước mưa chảy vào mắt, anh cũng chỉ dụi một cái rồi nhanh chóng mở ra.

Chỉ thấy các dân làng miệng lẩm bẩm khấn vái, âm thanh trầm thấp mang theo một nhịp điệu kỳ lạ.

Ngón tay trái cong lại theo một cách đặc biệt, nếu khiên cưỡng mô tả thì hơi giống với thủ ấn của Đạo gia.

Vương Bàn Tử che ô trên đầu Ngô Tà, nhưng mưa xối xả kèm theo gió lớn khiến cái ô chẳng có tác dụng gì mấy.

Cả hai nhanh chóng ướt như chuột lột.

“Vãi thật, Thiên Chân, mày nhìn ra cái gì rồi?” Vương Bàn Tử hét to, âm thanh trở nên yếu ớt trong tiếng mưa gió.

“Đừng ồn, lát nữa nói sau.” Ngô Tà nói xong lại tiếp tục tập trung nhìn về phía trước.

Chỉ trong chốc lát, các dân làng đã lần lượt đổi năm sáu loại thủ ấn.

Ngô Tà sợ mình nhớ nhầm, hận không thể dán mắt vào lão già dẫn đầu.

Lâm Phong, Giải Ngữ Hoa và Lưu Tang cũng đẩy cửa xe đi xuống, nhưng họ không tiến lên phía trước mà đứng cạnh xe quan sát động tĩnh xung quanh.

Bỗng nhiên, một tiếng sét nổ vang giữa bầu trời.

Cùng lúc đó, tất cả dân làng đều phủ phục xuống đất, làm tư thế tai trái áp sát mặt đất, như thể đang lắng nghe âm thanh truyền lên từ dưới lòng đất.

“A!” Lưu Tang không kịp đề phòng, đau đớn kêu thốt lên.

“Mẹ kiếp!

Đồ ngốc.” Lâm Phong mắng một tiếng, nhanh chóng móc từ trong người ra một bộ nút tai, kéo Lưu Tang lại nhét vào tai gã.

Từ hồi nuôi cái thứ không khiến người ta yên tâm như Lưu Tang, trong không gian của ông và Ngô Mặc lúc nào cũng có sẵn vài chục bộ nút tai.

Vừa đeo xong cho Lưu Tang, Lâm Phong ngẩng lên thì thấy Ngô Tà cũng đã chổng mông nằm rạp xuống đất.

Thế này là trúng tà hay là bị cảm hóa rồi?

Nhập gia tùy tục cũng hơi quá đà rồi đấy?

Ngô Tà mải chổng mông nên không chú ý đến biểu cảm trên mặt dân làng, nhưng Giải Ngữ Hoa thì nhìn rõ mồn một.

Theo từng tiếng sấm nổ vang, các dân làng nheo mắt lại, khuôn mặt lộ ra một vẻ khó tả.

Có chút giống như say sưa, lại có chút giống như chìm đắm, tóm lại là nhìn rất giống đang phê thuốc.

Vương Bàn Tử định hỏi Ngô Tà nghe thấy cái gì, nhưng nghĩ lại nên không làm phiền.

Gã chẳng màng dưới đất đầy bùn nước, cũng nằm rạp xuống, học theo động tác của Ngô Tà ghé tai lắng nghe.

Thế nhưng, chẳng nghe thấy cái quái gì cả.

Gã không tin, lại đổi tai khác.

Đừng nói nha, đúng là nghe thấy chút động tĩnh, trong màng nhĩ truyền lại những tiếng 'sa sa'.

Chương 1523

Không ngoài dự kiến, chắc là do sét đánh nên tín hiệu không tốt rồi.

Vương Bàn Tử bên này chẳng thu hoạch được gì, nhưng Ngô Tà ở phía bên kia lại khác hẳn.

Anh nằm rạp xuống đất, tai áp sát mặt đất, ban đầu chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi lộp độp hỗn loạn.

Nhưng rất nhanh, giữa những âm thanh tạp loạn đó, anh bắt được một nhịp chấn động yếu ớt nhưng đầy tiết tấu.

Chấn động ấy giống như nhịp tim cổ xưa, lại giống như tiếng trống trầm đục vọng lại từ xa.

Từng nhịp, từng nhịp một, dường như đang ẩn hiện hô ứng với lời lẩm bẩm trong miệng dân làng.

Hửm?

Chẳng lẽ mình bị ảo thính?

Chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra.

Nghỉ ngơi không tốt hoặc quá tập trung đều có thể khiến ý thức bị sai lệch.

Ngô Tà tự tát mình một cái thật mạnh.

May mà tiếng sấm quá lớn nên không ai chú ý, nếu không người ta lại tưởng anh bị tẩu hỏa nhập ma hay trúng tà rồi.

Cú tát này khá nặng, trên mặt hiện rõ dấu ngón tay.

Ngô Tà không màng tới chuyện đó, lập tức đổi tai khác tiếp tục lắng nghe động tĩnh dưới đất.

Âm thanh lại một lần nữa truyền vào tai anh.

Ngô Tà tập trung toàn bộ tinh thần, cố gắng phân tích xem những động tĩnh này có quy luật nào không?

Đột nhiên, trong não anh lướt qua từng bức ảnh nhanh như chớp: có chiến tranh, có những cung điện hùng vĩ, và những người mặc đồ trắng đứng trên đài cao.

Ngô Tà cố gắng bắt lấy một cảnh tượng trong đó.

Ngặt nỗi hình ảnh lướt qua quá nhanh, nhất thời anh không tài nào làm được.

Bản tính Ngô Tà xưa nay vốn bướng bỉnh, càng không cho làm gì thì càng phải làm bằng được.

Anh dốc hết sức bình sinh để nhìn rõ một đồ án, kết quả vừa mới căng mắt ra thì một cơn đau đầu dữ dội đã cắt ngang dòng suy nghĩ.

Anh không kìm được mà rên khẽ một tiếng, hai tay ôm chặt lấy đầu.

Vương Bàn Tử nghe thấy tiếng động, vội vàng bò dậy từ mặt đất, sáp lại gần hỏi lớn: “Thiên Chân, mày sao thế?” Ngô Tà nghiến răng lắc đầu ra hiệu mình không sao, nhưng cơn đau đầu ngày càng kịch liệt, cảnh tượng trước mắt cũng bắt đầu mờ mịt.

Giải Ngữ Hoa và Lâm Phong thấy cảnh này đều vây quanh lại: “Sao vậy?

Có chuyện gì xảy ra thế?” Ngô Tà gượng dậy, đưa mắt nhìn quanh, thấy dân làng vẫn nằm rạp dưới đất không hề có ý định đứng lên.

Anh không kịp giải thích nhiều, lại một lần nữa bắt chước động tác của họ, nghiêng tai lắng nghe âm thanh dưới lòng đất.

Nghe suốt ba phút đồng hồ vẫn không thu hoạch được gì.

Cứ như thể tất cả vừa rồi chỉ là ảo giác trong đầu Ngô Tà.

Ngô Tà không bỏ cuộc, lại đổi một vị trí khác để nằm xuống.

Anh ép chặt tai vào bùn đất, nước mưa theo gò má chảy dài, lẫn với bùn đất chui vào lỗ tai.

Nhưng anh hoàn toàn không hay biết, tâm trí chỉ muốn một lần nữa bắt được âm thanh và hình ảnh thần bí kia.

“Thiên Chân, mẹ kiếp mày đang hành hạ cái gì thế hả?” Vương Bàn Tử thật sự không hiểu nổi Ngô Tà.

Cái mặt đất này có gì hay mà nghe, đáng để anh như thằng điên chổng mông lên trời suốt nửa ngày thế à?

Mà nói đi cũng phải nói lại, đám người xung quanh này cũng có bệnh.

Đứa nào đứa nấy mặt mày đắm đuối, cứ như thể mặt đất là vợ hay bố mẹ ruột của chúng nó không bằng.

Lời lẩm bẩm của Vương Bàn Tử còn chưa dứt thì đám dân làng đang nằm dưới đất bỗng nhiên đồng loạt đứng dậy.

Họ giơ cao hai tay hướng về phía bầu trời, đồng thanh niệm những ngôn ngữ cổ quái khó hiểu.

Hành động của dân làng khiến Vương Bàn Tử im bặt ngay lập tức.

Gã cùng Lâm Phong và Giải Ngữ Hoa đều đầy vẻ nghi hoặc nhìn về phía họ.

A Thái và những dân làng khác đứng cách đó không xa, vẻ mặt bình thản như đã quá quen thuộc với cảnh này.

Ngô Tà cũng đứng dậy, nhìn chằm chằm vào động tác của dân làng.

Lúc này anh không còn tâm trí để ý đến cơn đau đầu, những hình ảnh và âm thanh kỳ lạ kia vẫn cứ lởn vởn trong não.

Anh có dự cảm, những hành động kỳ quái này tuyệt đối liên quan mật thiết đến những gì anh đã thấy.

Tiếng niệm của dân làng càng lúc càng lớn, vang vọng trong gió mưa nghe cực kỳ quỷ dị.

Theo tiếng niệm tụng của họ, mây đen trên trời bắt đầu cuộn trào dữ dội.

Bầu trời vốn đã âm u nay càng thêm tối tăm, trong chớp mắt cứ như đã tám chín giờ đêm.

“Vãi chưởng, tà môn thế!” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, thân hình cố nép sang một bên, sợ nhỡ đâu có tia sét không có mắt nào đánh trúng mình.

Giải Ngữ Hoa nhíu chặt mày, ánh mắt di chuyển qua lại giữa dân làng và bầu trời.

Trong đầu anh nhanh chóng phân tích những chuyện và truyền thuyết về làng Cổ Văn.

Đột nhiên một tia sáng lóe lên, anh nhớ tới truyền thuyết về cái hố khổng lồ thần bí kia.

Theo suy đoán của mấy người họ, bên dưới cái hố đó rất có thể là một ngôi mộ cổ, và những dân làng này chính là người giữ mộ.

Nhưng mộ cổ và nghi thức quỷ dị này có liên quan gì?

Tại sao họ lại lộ ra vẻ mặt đắm đuối như vậy?

Mấy câu hỏi cứ quẩn quanh trong đầu Giải Ngữ Hoa mà chưa có lời giải.

Đúng lúc này, dân làng ngừng niệm tụng, họ vây thành một vòng tròn.

Lão già đi đầu rút từ trong ngực ra một con dao găm cổ phác, rạch một đường vào lòng bàn tay mình.

Lão dùng tay dính máu bôi lên hình xăm quỷ trên trán.

Những người khác cũng làm y hệt.

Khi Ngô Tà định bắt chước thử, Lâm Phong đã nhanh tay lẹ mắt tát bay con dao găm trong tay anh: “Mẹ nó mày điên à?

Chúng nó mà ăn cứt thì mày cũng định nếm thử vị xem sao chắc?” “Tôi...” Phải nói là câu này của Lâm Phong có sức sát thương quá lớn, khiến Ngô Tà nghẹn họng không nói được lời nào.

Nghi thức đến đây là kết thúc hoàn toàn.

A Thái đẩy cửa xe, bước nhanh đến trước mặt lão già, cúi người hành một lễ đặc trưng của thổ dân vùng Tam Giác Vàng.

Sau đó hai người thấp giọng trò chuyện.

Lúc này mưa cũng nhỏ dần, từ mưa như trút nước chuyển thành mưa phùn lất phất.

Đám người xem náo nhiệt sớm đã thành gà mắc tóc.

Nhưng giờ không ai quan tâm đến chuyện đó, trong đầu họ cứ lởn vởn những cảnh tượng vừa thấy.

Quá quỷ dị.

Để không gây chú ý, nhóm Giải Ngữ Hoa cố ý đứng tản ra.

Nhưng hành động vừa rồi của Ngô Tà vẫn quá nổi bật, thu hút sự chú ý của lão già.

Lão nhìn Ngô Tà đầy suy tư, hồi lâu sau mới cất bước đi về phía anh: “Cậu đã thấy.” Lão vừa mở miệng đã là tiếng Myanmar.

Chương 1524

May mà Ngô Tà cũng biết chút ít tiếng Myanmar, nên có thể dịch được câu nói đơn giản này.

Anh nheo mắt nhíu mày theo bản năng.

Trong đầu nhanh chóng phân tích lợi hại, nên nói là thấy hay không thấy đây?

Nếu thừa nhận là thấy, không biết sẽ kéo theo rắc rối gì.

Nhưng nếu phủ nhận, lão già này rõ ràng là có ẩn ý, e rằng cũng không lừa được.

Suy nghĩ hồi lâu, ngay khi Ngô Tà định lấp liếm qua chuyện thì lão già lại quay lưng bỏ đi.

Ngô Tà suýt thì bị cú xoay người của lão làm cho đứng hình.

"Thiên Chân, lão già này nói cái quái gì thế?" Vương Bàn Tử sáp lại tò mò hỏi.

"Lát nữa nói cho mày biết, ở đây không tiện." Ngô Tà nói xong, ánh mắt vẫn dán chặt vào lão già.

Thấy lão nói thêm vài câu với A Thái rồi không thèm ngoảnh đầu lại, đi về hướng tây bắc.

Tiếp đó, một đám thanh niên trong trại chạy tới, lột bỏ tấm bạt che mưa trên xe.

Từng người một khuân vác vật tư, nhanh chóng chạy về phía ngôi nhà gần đó.

A Thái ngẩn ra một lúc, rồi bước tới chỗ Lâm Phong, hạ thấp giọng hỏi: "Mấy người có quan hệ gì với lão thôn trưởng đó không?"

"Sao lại hỏi thế?" Lâm Phong không trả lời mà hỏi ngược lại một câu.

"Lão thôn trưởng bảo tôi nói với các anh, lão muốn mời người bạn nằm dưới đất lúc nãy ở lại tham gia nghi lễ lửa trại sau ba ngày nữa." Khi nói câu này, sắc mặt A Thái hơi cổ quái.

Lâm Phong chú ý tới điều đó, đưa tay khoác vai gã nói nhỏ: "Hai ta quen biết bao năm rồi, có chuyện gì anh đừng có giấu tôi." "Theo tôi biết, hội lửa trại làng Cổ Văn trăm năm nay chưa từng mời người ngoài tham dự." Vẻ mặt A Thái đầy rẫy sự nghi hoặc.

Gã đưa mắt liếc Ngô Tà một cái, nhỏ giọng nói: "Thật lòng mà nói, nếu không phải tôi biết rõ các anh từ đâu tới, tôi đã nghi ngờ anh bạn kia là con riêng của lão thôn trưởng rồi." Lâm Phong thầm buồn cười nhưng vẻ mặt không hề biến đổi, tiếp tục hỏi: "Chỉ mình cậu ấy hay tất cả chúng tôi?" "Chỉ một mình cậu ta." "Được, tôi biết rồi." Lâm Phong vỗ vỗ vai A Thái, mỉm cười: "Đa tạ nhé, hôm nào tặng anh mấy bình rượu ngon." Nghe thấy rượu ngon, A Thái lập tức nở nụ cười mãn nguyện.

Lâm Phong bước tới thuật lại lời của A Thái cho Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa.

"Không đời nào." Vương Bàn Tử vừa nghe đã cuống lên, quát khẽ: "Mẹ kiếp, nói nhảm nhí gì thế, để Thiên Chân ở lại đây một mình á?

Nhỡ bị bắt cóc tống tiền thì tính sao?" "Ngô Tà, em thấy thế nào?" Giải Ngữ Hoa quay đầu nhìn về phía ngôi nhà gỗ không xa.

Anh luôn cảm thấy có một ánh mắt nãy giờ vẫn chằm chằm nhìn về phía này, nhưng nhìn lại thì chẳng thấy gì cả.

Nơi này chỗ nào cũng toát ra mùi quỷ dị.

Giải Ngữ Hoa cảm thấy mọi chuyện e rằng đã vượt ra ngoài dự liệu.

“Em đồng ý ở lại.” Ngô Tà không hề do dự, dứt khoát nhận lời.

Nếu như không thấy những hình ảnh kỳ quái kia, với tính cách cẩn trọng hiện giờ của anh, tám phần là anh sẽ cân nhắc vấn đề an nguy.

“Thiên Chân, mày chơi thật đấy à?” Vương Bàn Tử không đồng tình nhìn Ngô Tà, rồi quay sang Lâm Phong và Giải Ngữ Hoa: “Hai người nghĩ cái gì thế?

Cũng đồng ý để nó làm bậy à?” Không phải Vương Bàn Tử coi thường Ngô Tà, chỉ là vùng Tam Giác Vàng này rồng rắn lẫn lộn, chuyện rắc rối quá nhiều.

Đừng quên, đây là thiên đường của đám tội phạm.

Nói không ngoa, nếu thật sự gặp nguy hiểm mà bị trúng một phát đạn chết luôn thì còn là hạnh phúc, đáng sợ nhất là bị tiêm đủ loại thuốc phiện để làm vật thí nghiệm.

Đến lúc đó sống không bằng chết, dù có được cứu về thì đời này cũng coi như tàn.

Để Ngô Tà ở lại đây một mình, Vương Bàn Tử có một trăm hai mươi cái không yên tâm.

Nhưng tính Ngô Tà thì bướng như trâu, đã quyết chuyện gì thì khó ai lay chuyển được.

Anh vỗ nhẹ vai Vương Bàn Tử: “Yên tâm đi, tao không sao đâu, hơn nữa mày đừng quên...” Nửa câu sau anh không nói hết.

Vương Bàn Tử lập tức phản ứng lại, vỗ trán lầm bầm: “À, đúng, tao quên mất chuyện này.” Nghĩ đến việc Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính đang ẩn nấp quanh đây, trái tim đang treo lơ lửng của gã lập tức hạ xuống.

Có hai vị đại thần này ở đây, dù có gặp nguy hiểm cũng có thể giải quyết nhanh chóng.

Trong lúc nói chuyện, trời dần tạnh hẳn, vật tư trên xe đã được chuyển xuống hơn phân nửa.

Một người phụ nữ mặc đồ da bó sát bước ra từ căn phòng phía bên phải.

Người phụ nữ có mái tóc dài ngang vai, đi đôi bốt da cao cổ sải bước về phía mọi người.

Cô ta đưa ánh mắt sắc lẹm đảo qua một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa: “Các người không phải người làng bên cạnh, rốt cuộc các người làm cái gì?

Đến làng Cổ Văn có việc gì?” Cô ta nói tiếng Anh lưu loát, giọng trầm và đầy từ tính, mang theo một chút lười biếng thong dong.

Trình độ ngoại ngữ của Vương Bàn Tử thì cứ gọi là như cái phích nước treo trên cột điện, cao không tới mà thấp không xong.

Nếu cô bảo “Hello”, gã có thể đáp “How are you”.

Nếu cô nói tiếng Nhật, gã có thể múa may vài động tác.

Đại khái trình độ chỉ đến thế thôi.

Tiếng Anh của người phụ nữ này không chỉ nhanh mà còn pha chút giọng địa phương, Vương Bàn Tử trợn mắt nghe hồi lâu cuối cùng quyết định bỏ cuộc.

Có phiên dịch sẵn ở đây, việc gì phải tự làm khổ mình?

“Thiên Chân, con mụ này nói cái quái gì thế?” “Cô ta hỏi chúng ta làm cái gì.” Ngô Tà nhanh chóng dịch lại một lần.

Trong lòng không khỏi nhớ thằng em Ngô Mặc.

Nếu có nó ở đây, với cái mồm nhanh nhảu đó thì chắc chắn không đến lượt anh lên tiếng.

Nhưng may là Lâm Phong cũng chẳng phải tay vừa, thấy người phụ nữ này ăn mặc không giống người làng Cổ Văn, anh khoanh tay trước ngực lạnh lùng đáp trả một câu: “Liên quan mọe gì đến cô?

Tôi có phải bố cô đâu mà cô hỏi?” Câu đáp trả này của Lâm Phong khiến bầu không khí hiện trường lập tức rơi xuống điểm đóng băng.

Sắc mặt người phụ nữ thay đổi hẳn, ánh mắt lóe lên tia tàn độc.

Cô ta tiến lên một bước, toàn thân tỏa ra khí tức nguy hiểm, lạnh lùng hừ một tiếng: “Anh nói cái gì?

Ở làng Cổ Văn chưa ai dám nói chuyện với tôi như thế!” Tiếng Anh của cô ta mang theo áp lực không thể nghi ngờ, vẻ lười biếng ban nãy hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự đe dọa nồng nặc.

Đúng là phụ nữ mới hiểu phụ nữ.

Hoắc Tú Tú thấy vậy vội vàng bước tới: “Vị tiểu thư này, cô là ai?

Anh trai tôi tính tình không tốt, mong cô thông cảm.” Người phụ nữ xoay ánh mắt sắc sảo sang Hoắc Tú Tú, đánh giá một lượt rồi hừ lạnh: “Tính không tốt là do thiếu dạy dỗ, hạng đàn ông dám làm loạn trước mặt tôi thường không sống quá ngày thứ hai.” Lời vừa dứt, Hoắc Tú Tú đã vung một cái tát ra, ra tay vừa nhanh vừa hiểm, hoàn toàn không cho người ta cơ hội phản ứng. *Chát!* Tiếng tát vang dội, giòn tan trong không gian sau cơn mưa nghe cực kỳ êm tai.

Cái tát này khiến tất cả mọi người đờ ra, không ai ngờ được Hoắc Tú Tú vừa mới không hợp ý đã ra tay đánh người.

Hiện trường im lặng như tờ.

Một bên mặt người phụ nữ đỏ bừng, chẳng biết là do dấu tay hay do tức đến nổ đốm mắt, tóm lại là đỏ như mông khỉ.

Cô ta nằm mơ cũng không ngờ trên địa bàn của mình lại có người dám tát vào mặt mình.

Tia tàn độc trong mắt lập tức bị lửa giận thay thế, cả người như một con thú cái lên cơn điên, tỏa ra khí thế kinh người.

“Mày...” Người phụ nữ rút súng từ thắt lưng ra, nghiến răng trợn mắt nhìn Hoắc Tú Tú.

Vừa định phát hỏa thì Hoắc Tú Tú đã nhanh chân kêu lên một tiếng kinh ngạc: “Ái chà, may quá, may mà không có chuyện gì, chứ bị nó cắn thì chết dở.” Vừa nói cô vừa đưa lòng bàn tay phải ra trước mặt người phụ nữ, vẻ mặt hốt hoảng: “Cô nhìn xem nguy hiểm chưa này, tôi mà ra tay chậm một bước là mặt cô bị hủy dung rồi.” Người phụ nữ bị màn thao túng này của Hoắc Tú Tú làm cho ngơ ngác.

Ánh mắt cô ta vô thức nhìn vào lòng bàn tay Hoắc Tú Tú, thấy bên trong là xác một con côn trùng đã chầu trời từ đời nào.

Nhìn con sâu chết tiệt đó, cơn giận trên mặt người phụ nữ bỗng cứng lại, mắt đầy vẻ nghi hoặc: “Cô...” Hoắc Tú Tú vẻ mặt nghiêm túc, thao thao bất tuyệt: “Con sâu này nhìn thì không có gì đặc biệt, nhưng thực chất độc tính cực mạnh.

Tôi vừa thấy nó bò lên mặt cô, trong lòng cuống quá nên tát một cái luôn, thật sự xin lỗi nhé, không làm cô sợ chứ?” Mấy câu này nói cứ như thật.

Sự quan tâm trên mặt cứ như thể cô đang lo cho người phụ nữ kia thật sự vậy.

Chiêu này của Hoắc Tú Tú suýt làm mù mắt đám đàn ông.

Cái bộ dạng nghiêm túc đó làm Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng phải nghệch mặt ra.

Chương 1525

Cái con bé này là thật sự giúp người hay là mượn cớ đánh người xả giận thế?

Sao cái biểu cảm nhìn chân thật thế kia?

Người phụ nữ cũng không rõ thực hư ra sao.

Cô ta nhận ra con sâu trong lòng bàn tay Hoắc Tú Tú đúng là một loại độc trùng địa phương.

Loại sâu này không lớn nhưng độc tính rất mạnh, một khi bị cắn rất dễ gây ra biến chứng dẫn đến tử vong.

Chỉ là...

Người phụ nữ nhíu mày suy nghĩ kỹ, sáng nay mình có xịt thuốc đuổi côn trùng chưa nhỉ?

Càng nghĩ cô ta càng không chắc chắn.

Phải nói con người đều có cái bệnh chung này, khi bạn càng suy xét kỹ một việc gì đó, bạn sẽ càng tự nghi ngờ chính mình.

Trong đáy mắt Hoắc Tú Tú lóe lên một tia giễu cợt, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt: “Khuôn mặt đối với con gái quan trọng lắm, bị loại sâu này cắn dễ để lại sẹo.” Vừa nói cô vừa rút từ trong người ra một lọ thuốc mỡ nhỏ: “Nếu cô không chê, tôi có loại thuốc mỡ đuổi côn trùng hiệu quả lắm, cô dùng thử xem.” Thái độ nhiệt tình cộng với nụ cười chân thành đã đánh tan cơn giận của người phụ nữ.

Cô ta hất tay Hoắc Tú Tú ra: “Không cần cô giả nhân giả nghĩa, các người rốt cuộc là ai?

Nói cho rõ, nếu không thì súng trong tay tôi không biết nghe lời đâu." "Chúng tôi đến giao hàng, cô cũng thấy rồi đó, vật tư trên xe tải là do chúng tôi cung cấp." Hoắc Tú Tú không kiêu ngạo không tự ti, đứng trước mặt người phụ nữ kia với khí trường không hề thua kém.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau, đồng thời nhớ đến cô thiếu nữ ở khách sạn Tân Nguyệt nhiều năm về trước.

Đúng là thời gian như thoi đưa.

Một cô bé ngoan ngoãn ngày nào, giờ sao lại trở nên tinh quái thế này?

Nhìn cái tát gọn gàng dứt khoát ban nãy mà xem, thuận tay vãi chưởng.

Với hiểu biết của họ về Hoắc Tú Tú, có đánh chết họ cũng không tin con bé này lại đi làm việc tốt.

Cái con bé suốt ngày đi theo đuôi thằng em Ngô Mặc nhà mình mà lại tốt bụng thế được sao?

Giải Ngữ Hoa cũng có cùng tâm lý.

Anh lặng lẽ quan sát từng hành động của Hoắc Tú Tú, nội tâm không ngừng thở dài.

Thôi xong!

Hư hỏng hoàn toàn rồi.

Giờ đây Hoắc Tú Tú có thể nói là đã thoát thai hoán cốt.

Được Ngô Mặc hun đúc, lại chịu ảnh hưởng từ Doãn Nam Phong và A Ninh, so với thời thiếu nữ thì đúng là đã biến thành một người khác hẳn.

Xuất phát từ tâm lý cảnh giác của phụ nữ, cô đã sớm chú ý đến người phụ nữ ngồi ở đằng xa kia.

Lúc định qua xem tình hình thì tình cờ nghe thấy câu nói của Lâm Phong.

Cô lập tức đoán được sắp có chuyện chẳng lành.

Mọi chuyện xảy ra sau đó chỉ là cách ứng biến nhất thời của cô.

Còn cái xác con sâu trong lòng bàn tay ư, đó là do cô chuẩn bị sẵn trong túi áo.

Cô luôn ghi nhớ lời Ngô Mặc từng dạy: “Người có tâm không đánh trận khi chưa chuẩn bị, muốn lừa người khác hoặc khiến người ta phải mang ơn mình thì tiền đề là em phải chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.” Tốt lắm, cô đã học thuộc lòng rồi.

Dù người phụ nữ có dò xét thế nào, Hoắc Tú Tú vẫn khăng khăng mình là nhà cung cấp.

Đến đây chỉ vì tò mò muốn mở mang tầm mắt.

Người phụ nữ nghĩ ngợi một hồi rồi lạnh lùng buông một câu: “Nếu đã vậy, nhận được đồ rồi thì cút nhanh đi, đừng để tôi thấy các người làm trò mèo gì trong làng, nếu không... hừ hừ!” “Yên tâm đi, chúng tôi cũng không rảnh rỗi thế đâu.” Hoắc Tú Tú đáp lại một câu.

Đột nhiên nhớ tới Ngô Tà còn phải ở lại đây, cô liền bổ sung thêm: “Đúng rồi, quên mất một chuyện, thôn trưởng mời anh trai tôi ở lại tham gia hội lửa trại, chắc là cô sẽ không làm khó anh ấy chứ?” Người phụ nữ liếc nhìn Ngô Tà một cái, không nói gì thêm rồi quay người rời đi.

Dù sao thì mình cũng vừa bị tát một cái, về tình về lý thì mặt mũi cũng hơi khó coi.

Nhìn theo bóng lưng người phụ nữ, Vương Bàn Tử không kìm được tính tò mò, kéo Hoắc Tú Tú lại hỏi nhỏ: “Em gái, nói thật cho anh nghe, có đúng là em giúp cô ta đập sâu không?” “Em có quen biết gì cô ta đâu, sống chết mặc bay chứ quan tâm gì đến em.” Hoắc Tú Tú rút khăn giấy từ trong túi ra, cẩn thận gói cái xác con sâu lại rồi nhét vào túi.

Cả chuỗi động tác mượt mà vô cùng, nhìn qua là biết ngày thường chẳng ít lần làm chuyện này.

“Thế thì cái này...” Ngô Tà chỉ vào túi áo cô, định nói lại thôi.

“À, anh hỏi cái này hả?” Hoắc Tú Tú khẽ nhếch môi, lộ ra nụ cười tinh nghịch đầy đắc ý: “Chuẩn bị trước thôi, em đều học theo Tiểu Mặc ca ca cả đấy.” Mọi người: “...” Có gì đáng tự hào sao?

Sao lại bày ra cái bộ dạng chờ mọi người khen ngợi thế kia?

Được rồi!

Công nhận là làm đẹp lắm.

Bốn người đồng loạt giơ ngón tay cái lên, Lưu Tang thấy vậy cũng chậm chạp giơ theo.

Lúc này, Ngô Mặc – kẻ ẩn danh đã làm nên chuyện – đang trò chuyện cùng Ngô Lão Cẩu.

Hai ông cháu lần đầu gặp mặt.

Ngồi trong mật thất, người nhìn tôi, tôi nhìn người, không ai mở lời trước.

Ngô Lão Cẩu cả đời nhìn người vô số, chỉ cần liếc qua là có thể đoán được tính cách của đối phương đến bảy tám phần.

Ông hoàn toàn có thể khẳng định, thằng nhóc tên Ngô Mặc trước mặt này không phải hạng xoàng.

Tám phần là ở một thời không khác, nó cũng là kẻ khuấy đảo phong vân.

Ngô Lão Cẩu rất hài lòng về điều này.

Tuy ông có tâm muốn tẩy trắng cho gia tộc, khiến nó trở nên khiêm nhường hơn một chút.

Nhưng cháu trai có bản lĩnh thì vẫn tốt hơn là một lũ phá gia chi tử.

“Không tệ.” Ngô Lão Cẩu bưng chén trà nhấp một ngụm, gật đầu cười rạng rỡ, “Thật không ngờ, Ngô Lão Cẩu ta lúc sinh thời còn có thể thấy được đứa cháu trai lớn thế này.” Ngô Mặc: ???

Câu này nghe sao cứ thấy sai sai nhỉ?

Lão già này không phải đang mượn cơ hội chửi mình đấy chứ?

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung, Ngô Lão Cẩu lại mở lời: “Cháu trai, Ngô Mặc có phải tên thật của cháu không?” “Tôi bảo này, sao ông cứ mắng người ta thế?” Thái độ của Ngô Mặc đối với Ngô Lão Cẩu không giống như đối với Ngô lão thái thái, anh không nhịn được mà trợn trắng mắt, “Ông gọi tôi là Tiểu Mặc được rồi, cứ mở mồm ra là 'cháu trai' này 'cháu trai' nọ, người ta lại tưởng nhà mình vô văn hóa đến mức không đặt nổi cái tên đấy.” Tên?

Ngô Mặc chợt nhớ tới một nghi vấn quẩn quanh trong đầu đã lâu, chuyện cái tên của Nhị thúc và những người khác là sao?

Anh rướn người về phía trước, thử gọi: “Tam...

Tam ca.” “Phụt ~ khục khục khục.” Cái danh xưng này vừa thốt ra, nước trà trong miệng Ngô Lão Cẩu phun thẳng ra ngoài, sặc đến mức ho liên tục.

Ông ngẩng đầu nhìn thằng nhãi to gan lớn mật trước mặt đầy vẻ không tin nổi, vừa lau miệng vừa vỗ ngực cho xuôi hơi, mãi mới khó khăn nói được một câu: “Mày gọi lão tử là cái gì?

Tam ca?” “Mẹ nó lão tử là ông nội mày, mày gọi tao là Tam ca, thằng ranh con này mày định đảo lộn luân thường đạo lý đấy à?” Nhìn vẻ mặt giận dữ của lão già, Ngô Mặc chẳng thèm để tâm.

Anh xưa nay vốn dĩ chuyện gì cần ăn thì ăn, cần uống thì uống, chẳng bao giờ để bụng.

Huống hồ chút uy hiếp này của lão già đối với anh còn chẳng bằng cái trợn mắt túm tóc của Tam thúc.

Anh ngồi thẳng dậy, nghiêm nghị nói năng hùng hồn: “Đã bảo diễn kịch phải diễn cho trót, nhỡ đâu lúc riêng tư cháu gọi 'gia' quen mồm rồi lỡ miệng thì sao?

Ông thấy có đúng không?” Ngô Lão Cẩu: “...” Ngô Lão Cẩu bị đống lý lẽ cùn của Ngô Mặc làm cho nghẹn họng, chỉ biết trợn mắt.

Đúng là gia môn bất hạnh mà.

Rốt cuộc là vị thần tiên nào không phù hộ mà lại đẻ ra cái loại quái thai này?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Ngô Lão Cẩu lại thấy có chút mừng thầm.

Người ta thường bảo 'cháu đích tôn còn thân hơn con đẻ'.

Chương 1526

Thằng cháu nội của ông mồm mép lanh lợi, tư duy nhạy bén, chẳng phải chứng tỏ nhà họ Ngô có người kế nghiệp rồi sao?

Nghĩ vậy, cơn giận trong lòng ông liền tan biến.

“Thằng nhóc này giống ai nhỉ?” Ngô Lão Cẩu cười hì hì nhìn Ngô Mặc, cứ như thể người vừa trợn mắt mắng mỏ ban nãy không phải ông vậy.

Đừng nói, cái vẻ mặt này của ông lại khiến Ngô Mặc cảm thấy có chút thân thiết.

Anh cũng công nhận địa vị của Ngô Lão Cẩu là bạn đời của bà nội.

Xuất phát từ sự tôn kính dành cho bà, thái độ của Ngô Mặc đối với Ngô Lão Cẩu lập tức quay ngoắt 180 độ.

“Cháu là do Nhị thúc nuôi lớn từ nhỏ.” Ngô Mặc rút một điếu thuốc từ trong túi ra đưa cho Ngô Lão Cẩu, “Nào, gia, nếm thử cái này đi.” Ngô Lão Cẩu nhận lấy điếu thuốc, tỉ mỉ quan sát hồi lâu rồi đưa lên mũi ngửi ngửi, gật đầu: “Mùi vị không tệ, đồ tốt đấy.” “Tất nhiên rồi, đây là thuốc lá thượng hạng, cháu 'mượn' của Tam thúc đấy.” Ngô Mặc nói câu này một cách đầy thẳng thắn khiến Ngô Lão Cẩu bật cười: “Xem ra quan hệ của cháu với thằng Hai, thằng Ba khá tốt, nhưng sao không thấy cháu nhắc tới bố cháu thế?” “Hầy!

Nhắc tới ông ấy làm gì?

Chẳng có tí chí tiến thủ nào cả.” Ngô Mặc vừa hút thuốc vừa cùng Ngô Lão Cẩu bắt đầu tiết mục tâm sự chuyện gia đình.

Anh bắt đầu kể từ Ngô Nhất Cùng, nhấn mạnh việc bác cả chỉ biết có công việc chẳng thèm ngó ngàng đến gia đình.

Tiếp đó lại bôi xấu Ngô Nhị Bạch ra tay quá ác, Ngô Tam Tỉnh thì chẳng lúc nào để người ta yên tâm, chuyên gia dạy hư anh và bác cả.

Ngô Lão Cẩu nghe mà say sưa vô cùng.

Thỉnh thoảng còn đập bàn phụ họa mắng chửi Ngô Mặc vài câu.

Phải nói gừng càng già càng cay, sống lâu năm đều có phong cách hành sự riêng.

Qua trò chuyện, Ngô Lão Cẩu nhận ra Ngô Mặc hoàn toàn không phải là ghét bỏ bề trên, mà là dùng cách này để bày tỏ sự gần gũi với họ.

Ừm!

Xem ra là một đứa trẻ ngoan.

Chỉ có điều hơi nghịch ngợm chút thôi.

Hai người trò chuyện khoảng hơn một tiếng đồng hồ, Ngô Lão Cẩu chuyển hướng đưa vấn đề vào trọng tâm: “Cháu à, ông có vấn đề này không biết cháu có thể giải đáp giúp ông không?” Não Ngô Mặc lập tức hoạt động, anh sực nhận ra những gì Ngô Lão Cẩu sắp hỏi có lẽ liên quan đến bố cục của Cửu Môn.

Anh bưng chén trà bên cạnh lên hớp một ngụm lớn, lau miệng rồi cười hì hì nói: “Ông muốn hỏi chắc là chuyện liên quan đến Cửu Môn đúng không?” “Khá lắm thằng nhóc, phản ứng nhanh đấy.” Ngô Lão Cẩu càng nhìn Ngô Mặc càng thấy ưng ý, hận không thể kéo nó lại xoa đầu một cái.

Ông cũng chẳng có ý nghĩ tôn ti vai vế gì.

Ông đứng dậy kéo ghế ngồi sát cạnh Ngô Mặc, cười nói: “Nếu cháu đã biết, chứng tỏ ở thời không kia có một số chuyện đã xảy ra rồi, cháu có thể kể kỹ cho ông nghe không, để ông bên này còn chuẩn bị trước.” Lão già nói xong, cau mày hỏi thêm một câu: “Khoan đã, nhóc con, nếu ông thay đổi một số chuyện, liệu có ảnh hưởng đến cháu ở thời không kia không?” Ngô Lão Cẩu không phải là hạng người hủ lậu, suy nghĩ và kiến thức của ông vượt xa rất nhiều người.

Ông biết rõ chỉ cần động vào một quân cờ là có thể dẫn đến phản ứng dây chuyền về sau.

Nghe lão già hỏi vậy, ấn tượng của Ngô Mặc về Ngô Lão Cẩu lại tăng thêm vài phần.

Thế này mới đúng chất bề trên chứ.

Tam thúc còn phải học tập dài dài.

Anh xua tay tỏ vẻ không quan tâm: “Ông cứ yên tâm đi, ở thời không này không có cháu, nên chẳng ảnh hưởng gì tới cháu đâu.” Ngô Lão Cẩu trút được gánh nặng trong lòng, nhưng ngay sau đó một cơn giận từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Lũ thỏ con không có chí tiến thủ này.

Ngày ngày ăn sung mặc sướng, nuôi nấng hơn ba mươi năm mà đến một đứa con thứ hai cũng không đẻ nổi, đúng là phế vật đến nơi rồi.

Cũng may là ba anh em Ngô Nhất Cùng không có ở đây, nếu không với suy nghĩ hiện giờ của Ngô Lão Cẩu, không lấy gậy đánh gãy chân tụi nó thì thật có lỗi với bản thân.

Nhưng những suy nghĩ đó chỉ lướt qua trong lòng, ngoài mặt ông vẫn cười hì hì nhìn Ngô Mặc.

Đứa cháu nội tốt thế này cơ mà.

Trông giống bà nó, tính tình thì lại giống mình.

Ừm.

Đúng là cháu của Ngô Lão Cẩu ta.

“Gia, cụ thể là ông muốn hỏi về phương diện nào?

Chuyện thì nhiều lắm, cháu sợ nhất thời kể không hết được.” Ngô Mặc lại đưa cho lão già một điếu thuốc.

Ngô Lão Cẩu kẹp điếu thuốc lên tai, trầm giọng hỏi: “Chuyện trường sinh sau này thế nào rồi?” Ông không chỉ rõ là ai.

Nhưng nghĩ chắc cháu trai mình thông minh thế này chắc chắn sẽ hiểu ý mình.

“Chẳng đi đến đâu cả.” Ngô Mặc rít một hơi thuốc, nhẹ nhàng phả khói, nghiêm túc nói: “Mấy năm sau cấu trúc quyền lực thay đổi, một số chuyện dần chuyển từ công khai sang bí mật, rồi đến mức không ai quản lý nổi.” “Nhưng mà...” Ngô Mặc nghĩ ngợi một chút rồi ghé sát tai Ngô Lão Cẩu nói nhỏ: “Gia, Tam thúc của cháu gan to tày trời, ông ấy dám giấu xác trong tầng hầm dưới biệt thự luôn đấy.” “Cái gì?” Ngô Lão Cẩu hít một hơi khí lạnh, “Thằng ranh con đó gan to thế sao?” “Đã là gì.” Ngô Mặc bĩu môi, “Lão già đó gan còn to đến mức dám chọc thủng cả trời xanh cơ.” “Cháu nói xem, nó còn làm chuyện gì tày đình nữa?” “Năm sau ông ấy sẽ vào mộ dưới đáy biển.” Ngô Mặc kể đại khái một số việc Ngô Tam Tỉnh sắp làm.

Che giấu ư?

Chẳng cần thiết.

Những vấn đề có thể giải quyết trước thì tội gì phải kéo dài đến mấy chục năm sau chứ?

Để rồi bao nhiêu bi kịch lại tái diễn?

Ông trời đã để mình xuất hiện ở đây, chắc chắn là muốn mình làm đấng cứu thế rồi.

Vậy thì cứ để tôi bắt đầu một cuộc đại thanh trừng đi.

“Ồ?

Hóa ra là vậy.” Theo lời kể của Ngô Mặc, sắc mặt Ngô Lão Cẩu lúc đỏ lúc xanh, lúc lại trắng bệch, còn thay đổi nhanh hơn cả đèn giao thông.

Cũng phải thôi.

Đúng là nghe mà thót tim.

Điều khiến Ngô Lão Cẩu không ngờ tới nhất chính là cậu con trai út của Giải Cửu gia lại dám hoán đổi thân phận với con trai mình.

Hai cái thằng hỗn đản này gan cũng quá lớn rồi.

Ngô Lão Cẩu định thần lại một lúc lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: “Thế sau đó thì sao?

Những người khác xảy ra chuyện gì?” Ngô Mặc búng tàn thuốc, tiếp tục nói: “Sau đó à, họ mang một số thứ từ mộ dưới đáy biển ra, những thứ đó dẫn đến một loạt phản ứng dây chuyền.” Anh khẽ nheo mắt, hồi tưởng lại những manh mối chằng chịt trong ký ức: “Đầu tiên là đội khảo cổ gặp chuyện, các thành viên mất tích một cách kỳ lạ, sau đó lại xuất hiện những người giống hệt năm đó.” “Mẹ nó, lão tử biết ngay là có kẻ giở trò mà.” 108.

Ngô Lão Cẩu cau mày thành hình chữ 'Xuyên', lắc đầu cảm thán: “Quả nhiên lòng người còn đáng sợ hơn cả quỷ thần.” “Hắc!

Gia, câu này của ông sau này trở thành câu cửa miệng kinh điển của anh trai cháu đấy.” Ngô Mặc thấy náo nhiệt không sợ lớn chuyện, hắc hắc cười hai tiếng, “Mà cháu nói thật, chuyện quá đáng nhất của Tam thúc không phải mấy chuyện đó, mà là...” “Là chuyện gì?” Sự tò mò của Ngô Lão Cẩu bị Ngô Mặc khơi dậy hoàn toàn.

Ông rất muốn biết thằng nhãi ranh nhà mình đã làm ra chuyện tày đình gì mà ngay cả đứa cháu nội cũng cho rằng không thể tha thứ.

Ngô Mặc chẳng có ý định giấu giếm, thẳng thắn nói: “Gia, ở thời không của con, ông đã không còn nữa.” Nói đến đây, cậu hơi khựng lại: “Còn Tam thúc ấy à... thôi bỏ đi.” “Nó làm sao?

Cháu cứ nói đi, gia không để bụng đâu.” Ngô Lão Cẩu nôn nóng muốn biết thằng con thứ ba đã làm gì, vỗ mạnh vào vai Ngô Mặc: “Cháu là cháu nội gia, cháu nói gì gia cũng không trách cháu đâu.” “Dạ.” Ngô Mặc gật đầu thật mạnh.

Trong lòng, cậu thầm thắp một hàng nến cho Ngô Tam Tỉnh, sau đó hắng giọng: “Lão ấy lấy tro cốt của ông rải khắp nơi, còn bảo là để trừ tà.” Phải nói là Ngô Mặc quá thất đức.

Cậu thản nhiên đem hết những việc Ngô Tà làm sau này đổ lên đầu Ngô Tam Tỉnh.

Người ta bảo nuôi mà không dạy là lỗi của cha, dù sao đại ca Ngô Tà cũng do một tay Tam thúc nuôi lớn, xảy ra chuyện thì để lão gánh tội thay cũng có sao đâu?

“Cái thằng khốn kiếp!” Ngô Lão Cẩu tức đến vẹo cả mũi.

Vừa hay chuyện xảy ra đúng lúc.

Thấy trời đã sập tối, cơm tối cũng đã làm xong, Ngô lão thái thái sai Ngô Tam Tỉnh qua gọi hai ông cháu về ăn cơm.

Ngô Tam Tỉnh vừa bước chân vào phòng đã nhận thấy không khí không đúng lắm.

Quay đầu lại thấy lão già nhà mình mặt đen như nhọ nồi, mắt trợn trừng nhìn mình, còn “ông chú tư” hờ kia thì vẻ mặt vô tội ngồi một bên sờ mũi.

“Cha, có chuyện gì thế ạ?” Ngô Tam Tỉnh dè dặt hỏi, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Ngô Lão Cẩu chẳng nói chẳng rằng, tháo ngay một chiếc giày lao về phía Ngô Tam Tỉnh, vừa đuổi vừa chửi: “Cái thằng trời đánh này, lão tử vất vả nuôi mày khôn lớn, mày báo đáp tao thế này đấy hả?” “Cha, cha điên rồi à?” Ngô Tam Tỉnh bị đòn tấn công bất ngờ làm cho trở tay không kịp, vừa né tránh vừa gào lên: “Con lại làm cái gì sai nữa rồi?” “Tứ thúc, chuyện gì thế này?” Lão vừa chạy vừa cầu cứu Ngô Mặc.

Chương 1527

Kết quả không gọi còn đỡ, vừa gọi xong Ngô Lão Cẩu càng tức điên người.

Cái thằng thiếu não này, gọi cháu ruột mình là chú mà thuận miệng thế hả?

Lão tử sao lại sinh ra hạng ngu xuẩn như mày chứ?

Không gian mật thất vốn không lớn, thể lực Ngô Lão Cẩu lại tốt, chẳng mấy chốc đã tóm được Ngô Tam Tỉnh.

Tiếng đế giày nện vào mông nghe bôm bốp.

Ngô Tam Tỉnh bị Ngô Lão Cẩu tẩn cho một trận, đau đến mức kêu oai oái: "Cha, con thật sự không biết mình phạm lỗi gì, cha tha cho con đi!" Ngô Lão Cẩu làm ngơ, lực tay không hề giảm.

Đợi đến khi hả giận kha khá, ông mới lững thững nói: "Mày không sai, lão tử chỉ là ngồi lâu nên mỏi, muốn vận động gân cốt tí thôi." Ngô Tam Tỉnh nghe xong mà ngẩn người.

Còn có kiểu chơi này nữa à?

Cha, cha cũng quá không nể nang võ đức rồi đấy.

"Khụ khụ!" Ngô Mặc thấy đánh cũng hòm hòm rồi, khẽ ho một tiếng: "Tam...

Tam ca, ông bớt giận đi, trẻ con không hiểu chuyện cứ từ từ dạy bảo là được mà." Ngô Lão Cẩu nghe cháu nội gọi mình là "ca" thì vừa buồn cười vừa bực, quay tay vả thêm cho Ngô Tam Tỉnh một cái: "Cút dậy đi, đồ vô dụng." "Cha, rốt cuộc con đã làm gì sai chứ?" Ngô Tam Tỉnh xoa mông, nghĩ mãi không ra.

Bình thường lão có đi biền biệt mười ngày nửa tháng, lão cha cùng lắm cũng chỉ trợn mắt quát tháo chứ chẳng nỡ đánh, sao hôm nay lại thế này?

Quả nhiên là không sợ không có chuyện tốt, chỉ sợ gặp phải kẻ xấu.

Ngô Tam Tỉnh nằm mơ cũng không ngờ kẻ chủ mưu lại chính là thằng cháu ruột của mình.

“Không có gì, ra ăn cơm.” Ngô Lão Cẩu lườm con trai một cái, rồi quay sang nhìn Ngô Mặc cười hì hì: “Tiểu Mặc à, đi, chúng ta đi ăn cơm, lát nữa nói chuyện tiếp.” Nói xong, ông kéo tay Ngô Mặc bước ra khỏi mật thất, để lại một mình Ngô Tam Tỉnh ngơ ngác.

Ngô Tam Tỉnh đứng ngẩn ra đó hồi lâu mới hoàn hồn, nhìn bóng lưng hai người, vừa xoa cái mông đau rát vừa lẩm bẩm: “Mẹ kiếp, rốt cuộc là diễn cái kịch gì thế không biết, tự dưng bị ăn đòn một trận nhừ tử.” Khi Ngô Tam Tỉnh đi cà nhắc đến phòng ăn, Ngô Lão Cẩu và Ngô Mặc đã ngồi vào bàn.

Ngô lão thái thái thấy dáng đi kỳ quái của con trai, không nhịn được hỏi: “Lão Tam, con sao thế?

Chân không khỏe à?” Ngô Tam Tỉnh vừa định mở miệng mách lẻo thì bị Ngô Lão Cẩu lườm cho một cái cháy mặt, đành nuốt ngược lời nói vào bụng.

Ngô Mặc nín cười đến mức suýt bể bụng.

Cậu vừa định cầm bát cơm lên thì ngoài cửa vang lên một giọng nói trẻ trung: “Cha, mẹ, con về rồi.” Cha mẹ?

Tay cầm bát của Ngô Mặc khựng lại, cậu ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Một thanh niên mặc sơ mi trắng bước vào.

Người thanh niên có gương mặt thanh tú, đôi mắt toát lên vẻ anh khí quen thuộc, chẳng phải là Ngô Nhị Bạch thời trẻ thì là ai?

Vãi chưởng.

Nhị thúc?

Ngô Mặc bật dậy khỏi chỗ ngồi theo bản năng.

Không còn cách nào khác, đây hoàn toàn là phản xạ có điều kiện.

Hành động của Ngô Mặc thu hút sự chú ý của Ngô Nhị Bạch.

Anh hơi sững người, nghi hoặc hỏi: “Cha, mẹ, đây là bạn của lão Tam ạ?” Ngô Lão Cẩu chưa kịp trả lời, Ngô Tam Tỉnh đã nhanh nhẩu chen vào: “Nhị ca, đây là Tứ thúc Ngô Mặc của chúng ta.” Có câu vui một mình không bằng vui cùng mọi người.

Ngô Tam Tỉnh nghĩ mình gọi một tiếng Tứ thúc thì mất mặt, vậy lôi cả Nhị ca với Đại ca vào gọi cùng thì chẳng sao cả.

Ngô Nhị Bạch nghe xong, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Anh nhìn Ngô Mặc từ trên xuống dưới, thấy thanh niên này trông còn trẻ hơn mình vài tuổi, thật khó mà liên tưởng đến vai vế “Tứ thúc”.

“Tứ thúc?” Ngô Nhị Bạch vô thức lặp lại, ánh mắt nhìn Ngô Tam Tỉnh đầy vẻ hoài nghi: “Lão Tam, chú đừng có đem Nhị ca ra làm trò đùa, ở đâu ra ông chú tư trẻ thế này?” Ngô lão thái thái đau đầu day trán.

Đứa con trai thứ hai này không dễ lừa.

Nhưng đã hứa với cháu nội rồi, hiện tại chỉ đành để lão Nhị chịu thiệt thòi một chút.

Bà khẽ hắng giọng: “Lão Nhị à, chuyện này nói ra thì dài dòng, con cứ gọi Tứ thúc đi, cụ thể thế nào mẹ sẽ nói sau.” Cứ gọi đi đã?

Ngô Nhị Bạch cảm thấy mẹ mình dường như đang ấp úng, có vẻ như có điều gì khó nói.

Chẳng lẽ thanh niên trước mắt này có bí mật đặc biệt gì?

Tuy trong lòng đầy thắc mắc, nhưng mẹ đã nói vậy, anh cũng không tiện phản bác, chỉ đành thốt ra hai chữ “Tứ thúc” một cách nhạt nhẽo, trong giọng nói vẫn xen lẫn sự hoài nghi.

“Ừm, ngoan.” Ngô Mặc đường hoàng bày ra dáng vẻ bề trên.

Đằng nào thì cũng đã vậy rồi, chiếm được món hời nào hay món đó.

Với suy nghĩ ấy, cậu đánh chén bữa cơm này đến mức miệng đầy dầu mỡ, lòng dạ sảng khoái vô cùng.

Hai vợ chồng Ngô Lão Cẩu nhìn nhau cười, thầm nghĩ đứa cháu nội này đúng là quậy phá hết chỗ nói.

Không khí trong đại sảnh bỗng trở nên vô cùng hòa hợp.

Đêm đó, Ngô Lão Cẩu kéo Ngô Mặc tâm sự suốt đêm.

Ngô Mặc không hề giấu giếm chuyện của Uông gia, đem tất cả những gì mình biết kể hết một lượt.

Nhiều chuyện chỉ sợ giấu giếm, đôi khi một chi tiết nhỏ như cái móng tay mà không nói ra lại chính là mấu chốt để phá án.

Ngô Lão Cẩu nhíu chặt lông mày.

Ông nằm mơ cũng không ngờ mọi chuyện lại phức tạp đến mức này, cả ba thế hệ nhà họ Ngô đều bị cuốn vào.

“Uông gia.” Ngô Lão Cẩu gõ nhẹ ngón tay lên bàn, lặp đi lặp lại hai chữ này.

“Đúng vậy, theo con biết thì hiện tại chúng đã cài cắm người vào trong Lão Cửu Môn rồi.” Ngô Mặc nói đến khô cả cổ, bưng chén trà lớn nốc một hơi cạn sạch, rồi chùi nước dính trên khóe miệng, nói tiếp: “Chuyện của Cửu Môn thì dễ tính, con chỉ sợ chúng cấu kết với một số kẻ có quyền thế.

Có câu dân không đấu với quan, thời gian tới e là sẽ hơi khó khăn đấy.” Ngô Mặc chưa từng trải qua những năm tháng đặc thù này, nhưng dựa vào kiến thức lịch sử cũng đoán được tám chín phần.

Huống hồ phim truyền hình thường xuyên diễn về thời kỳ này, cậu cũng không hẳn là mù tịt.

Ngay khoảnh khắc này, Ngô Lão Cẩu đã hạ quyết tâm.

Có những chuyện phải giải quyết sớm, tuyệt đối không thể để rắc rối lại cho đám cháu chắt.

Còn mấy thằng con trai ấy à?

Coi như chúng xui xẻo đi, ai bảo sinh ra đúng thời buổi này.

Dù biết có âm mưu nhắm vào Cửu Môn nhưng lúc này cũng chưa thể lập tức ra tay dọn sạch một mẻ được.

Ngô Mặc cứ thế ở lại nhà cũ họ Ngô.

Ngô Nhị Bạch vẫn luôn nghi ngờ thân phận của Ngô Mặc.

Nhưng vì cha mẹ đều xác nhận, anh cũng chẳng tìm ra sơ hở gì, đành bấm bụng gọi Ngô Mặc là Tứ thúc.

Ngô Mặc ngoài mặt nghiêm túc gật đầu, nhưng trong bụng cười đến mức không tìm thấy tổ tiên đâu.

Nhị thúc gọi mình là Tứ thúc, hắc hắc!

Bao nhiêu năm bị ăn đòn, coi như giờ thu lại được chút vốn liếng.

Buổi tối, vợ chồng Ngô Nhất Cùng cũng về đến nhà cũ, vừa vào cửa đã bị Ngô lão thái thái kéo sang một bên.

Hai người suốt ngày bận rộn với học thuật nên không mấy khi để ý chuyện khác, đột ngột bị gọi về nhà cũ khiến họ ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Ngô Nhất Cùng lo lắng nhìn cha mẹ, thấy hai cụ tinh thần vẫn minh mẫn không giống như có bệnh tật gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, ông tự suy luận rằng mẹ gọi vợ chồng mình về gấp thế này chắc chắn là do thằng con Ngô Tà gây họa.

“Mẹ, có phải Tiểu Tà lại nghịch ngợm khiến mẹ phiền lòng không?” Ngô Nhất Cùng xắn tay áo, hầm hầm nói: “Để con đi tóm nó về tẩn cho một trận ra trò để mẹ hạ hỏa.” Ngô lão thái thái trừng mắt: “Anh dám đụng vào một sợi tóc của Tiểu Tà xem, tin tôi đánh nát mông anh không?” “Mẹ, vậy mẹ gọi chúng con về là vì việc gì ạ?” Ngô phu nhân cũng không hiểu.

Nếu không phải chuyện con trai, cũng không phải bệnh tật, thì rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Chương 1528

Ngô lão thái thái vốn là người cởi mở, ít khi thúc ép con cái chuyện này chuyện nọ như nhà người ta.

Nhưng hôm nay bà lại thấy khó mở lời.

Nhìn dáng vẻ do dự của mẹ, vợ chồng con cả lo lắng hỏi: “Mẹ, rốt cuộc là có chuyện gì ạ?

Gia đình mình gặp khó khăn gì sao?

Mẹ cứ nói thẳng đi ạ.” Ngô lão thái thái vốn định giấu, nhưng nghĩ đến đứa cháu nội Ngô Mặc khôi ngô tuấn tú lại đáng yêu, bà nghiến răng nói với vợ chồng Ngô Nhất Cùng: “Mẹ cũng chẳng muốn giục giã gì các con, chỉ là Tiểu Tà cũng lớn rồi, các con có nên cân nhắc chuyện sinh thêm đứa thứ hai không?” Vợ chồng Ngô Nhất Cùng: “???” Một khi đã mở lời thì mọi chuyện sau đó cứ thế mà tuôn ra.

Ngô lão thái thái nắm tay hai người tâm sự một tràng dài, hết khuyên nhủ đến dỗ dành rồi lại hứa hẹn.

Nói đến mức hai vợ chồng xây xẩm mặt mày, não bộ đóng băng.

Cuối cùng họ chỉ đành gật đầu hứa sẽ về suy nghĩ thêm.

Kết quả vừa ra khỏi cửa lại đụng phải Ngô Lão Cẩu, thế là lại bị giáo huấn thêm một trận.

Trong vòng hai ba ngày, Ngô Mặc ở nhà cũ coi như được xem kịch vui thỏa thuê.

Tất nhiên, cậu cũng không nhàn rỗi mà tranh thủ “uốn nắn” Tiểu Ngô Tà.

Cậu nhớ Ngô Tà từng nói điều hối tiếc nhất thời trẻ là không học võ công, để đến khi lớn lên không có được thân thủ nhanh nhẹn như những người khác.

Không sao, Ngô Mặc của em đến rồi đây.

Ngô Mặc túm cổ áo Ngô Tà từ trong đám trẻ con ở ngõ nhỏ, lôi xềnh xệch ra hậu viện nhà cũ.

Đầu tiên cậu cho một cây kẹo mút, sau đó bồi thêm một cái bạt tai, ép Ngô Tà phải đứng trung bình tấn.

Cái trò này vừa mệt vừa đau, Tiểu Ngô Tà làm sao chịu nổi?

Thằng bé khóc lóc chạy đến chỗ bà nội mách lẻo.

Ngô Mặc mà lại sợ chiêu này chắc?

Cậu chân thành nói với bà nội rằng đây là tâm nguyện lớn nhất của đại ca khi về già.

Tâm nguyện sao?

Ngô lão thái thái nghe xong lập tức hạ quyết tâm: Luyện!

Tuyệt đối không thể để cháu đích tôn phải hối tiếc.

Rất tốt, cơn ác mộng của Ngô Tà chính thức bắt đầu.

Từ sau khi nói chuyện với Ngô Mặc, Ngô Lão Cẩu bận rộn tối mày tối mặt, gần như không thấy bóng dáng đâu.

Lúc này, Ngô Mặc cũng chẳng biết Hắc Nhãn Kính đang ở đâu.

Muốn hoàn thành nhiệm vụ để rời khỏi thời không này trong thời gian ngắn e là hơi khó.

Dù sao ở cả hai nơi đều có người thân, chi bằng cứ ở đây giải quyết dứt điểm mấy chuyện rắc rối, bóp chết nguy hiểm ngay từ trong trứng nước.

Nghĩ đoạn, cậu tung một cước vào mông Ngô Tà: “Tư thế sai rồi, đứng lại!” Khuôn mặt nhỏ của Ngô Tà đỏ bừng, nước mắt rưng rưng trong hốc mắt, bộ dạng sắp khóc đến nơi trông cực kỳ đáng yêu.

Thế là Ngô Mặc lại bắt thằng bé luyện thêm mười phút nữa.

Trong khi đó, Ngô Tam Tỉnh và Ngô Nhị Bạch cứ thấy Ngô Mặc là né xa vạn dặm, cố gắng không lại gần.

Suy cho cùng, có ai muốn gọi một kẻ trẻ măng là Tứ thúc đâu chứ?

Hơn nữa trong thâm tâm họ cảm thấy thật sự không thốt lên lời.

Thời gian thấm thoát trôi qua nửa tháng.

Một đêm nọ, Ngô Lão Cẩu vội vã từ bên ngoài trở về, xông thẳng vào phòng Ngô Mặc.

Lúc này Ngô Mặc đã chìm vào giấc ngủ, bị tiếng động làm cho choàng tỉnh.

Cậu ngơ ngác nhìn Ngô Lão Cẩu phong trần mệt mỏi: “Chuyện gì thế gia?” “Ngoan, mau dậy đi theo gia ra ngoài.” Ngô Lão Cẩu đi đến bên giường, nhặt quần áo khoác lên người Ngô Mặc, vỗ vai cậu nói khẽ: “Chuyến xe đêm nay, chúng ta đi Kinh Đô một chuyến.” “Hả?

Kinh Đô?” “Đúng vậy, xe nửa đêm, mau chuẩn bị đi.” Ngô Lão Cẩu nói xong liền quay người rời khỏi phòng.

Thời buổi này đi Kinh Đô không phải chuyện đơn giản, đồ ăn thức uống, quần áo thay giặt đều phải chuẩn bị trước.

Ngô lão thái thái hỏi qua loa vài câu rồi vội vàng dậy chuẩn bị hành trang cho ông cụ và cháu nội.

Tiểu Ngô Tà cũng bị đánh thức, dụi mắt ngồi dậy: “Gia, con cũng muốn đi chơi.” Thằng bé sớm đã nghe bạn bè kể Kinh Đô có rất nhiều thứ hay ho, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ muốn theo xem cho biết.

Ngô lão thái thái quay lại xoa đầu Ngô Tà: “Tiểu Tà ngoan, ông đi làm việc chính sự, đừng quậy.” “Dạ...” Ngô Tà bĩu môi, ngoan ngoãn gật đầu, khuôn mặt nhỏ hiện rõ vẻ tủi thân.

Vừa hay Ngô Mặc đẩy cửa bước vào nghe thấy lời Ngô Tà, mắt đảo một vòng liền nói: “Hay là cho Tiểu Tà đi cùng đi, mấy ngày nay nó luyện tập cũng mệt rồi, coi như đi Kinh Đô đổi gió một chút.

Ông yên tâm, con sẽ trông nó, tuyệt đối không để xảy ra chuyện gì đâu.” Lời vừa dứt, đôi mắt nhỏ của Ngô Tà sáng rực lên, nhìn Ngô Mặc như nhìn thấy thần phật.

Những biệt danh như “đồ xấu xa”, “tiểu ác ma” lúc trước giờ bay sạch sành sanh.

Ngô Lão Cẩu cau mày: “Chuyến đi Kinh Đô này có việc cần làm, mang nó theo sợ là...” “Không sao đâu, Tiểu Tà ngoan thế này sẽ không có vấn đề gì đâu.” Ngô Mặc vỗ ngực bảo đảm mình sẽ trông chừng Ngô Tà.

Cháu nhỏ nhất quyết đòi mang theo cháu lớn, Ngô Lão Cẩu và Ngô lão thái thái suy nghĩ một hồi rồi cũng đồng ý.

Bà nội vừa gật đầu, Ngô Tà đã reo hò nhảy cẫng lên giường, phấn khích chạy quanh phòng.

Ngô Mặc âm thầm dùng điện thoại chụp lại cảnh này.

Dù sao cảnh đại ca cởi truồng chạy vòng quanh phòng thế này hiếm lắm, sau này mang ra tống tiền chắc cũng kiếm được bộn.

Lúc này, ở một thời không khác, Ngô Tà bỗng rùng mình một cái.

Do vật tư trên xe bán tải quá nhiều nên cần thời gian sắp xếp, Giải Ngữ Hoa và mấy người khác ngồi trong xe bàn bạc chuyện tiếp theo.

Ngô Tà dùng não quá độ nên tinh thần hơi mệt mỏi, nhắm mắt định nghỉ ngơi vài phút.

Kết quả, hình ảnh thời thơ ấu cởi truồng bỗng nhiên xẹt qua não bộ.

Vô lý hơn nữa là anh còn thấy Tiểu Mặc một tay đút túi quần, đứng bên cạnh cười cực kỳ tà ác.

Hình ảnh quá mức kinh dị khiến anh giật mình tỉnh giấc: “Hù...” Anh thở hổn hển, nhất thời không phân biệt nổi mình đang ở đâu.

“Thiên Chân, cậu không sao chứ?” Vương Bàn Tử vặn chai nước đưa cho Ngô Tà, vẻ mặt quan tâm hỏi: “Đừng bảo là mấy hình ảnh kia lại hiện ra trong đầu cậu đấy nhé?” “Không phải.” Ngô Tà chậm rãi lắc đầu: “Tôi vừa mơ thấy Tiểu Mặc.” “Tiểu Mặc?

Thế thì cậu sợ cái quái gì?” Vương Bàn Tử bĩu môi, cạn lời.

Ngô Tà không tiện kể lại cảnh tượng trong mơ, chỉ xua tay: “Anh không hiểu đâu, tôi chỉ mơ thấy chuyện hồi nhỏ với Tiểu Mặc, nhưng mà...” Ngô Tà khựng lại một chút rồi nói tiếp: “Trong mơ nó cũng bằng tuổi bây giờ, thật kỳ quái, chắc là dạo này tôi suy nghĩ nhiều quá nên nghỉ ngơi không tốt.” Vương Bàn Tử thuận miệng đáp: “Chắc là ngày nghĩ gì đêm mơ nấy thôi, cậu nhớ nó chứ gì.” “Đợi đã.” Giải Ngữ Hoa bỗng cắt ngang lời Ngô Tà: “Ngô Tà, trong mơ cậu bao nhiêu tuổi?” “Hả?” Ngô Tà hơi ngẩn người, nghi hoặc nhìn Giải Ngữ Hoa: “Trong mơ tôi hình như sáu tuổi thì phải, sao thế?

Có vấn đề gì à?” Giải Ngữ Hoa không trả lời Ngô Tà mà âm thầm tính toán tuổi tác: “Sáu tuổi?

Vậy thì là năm 1983?” Lông mày anh cũng dần nhíu lại, trong đầu hiện lên một ý nghĩ không tưởng.

“Tiểu Hoa, anh nghĩ ra gì thế?” Sự tò mò của Ngô Tà bị Giải Ngữ Hoa khơi dậy, anh biết người này sẽ không nói bừa.

“Tôi cũng mơ thấy Tiểu Mặc.” Giải Ngữ Hoa trầm giọng nói:

“Trong giấc mơ của tôi cũng là năm 1983, tại nhà cũ họ Giải ở Kinh Đô.” “Cái gì?” Ngô Tà ngạc nhiên trợn tròn mắt: “Anh cũng mơ thấy sao?

Cùng một năm?” Chuyện này cũng quá vô lý rồi đúng không?

Ba người Lâm Phong cũng bị thu hút, hết nhìn Ngô Tà lại nhìn Giải Ngữ Hoa: “Rốt cuộc là thế nào?

Mơ thấy gì?

Hai người nói chi tiết xem.” Một ngày nay có quá nhiều chuyện kỳ quái.

Giải Ngữ Hoa không giấu giếm, kể lại cảnh tượng trong mơ một cách thẳng thừng.

Ngô Tà thì bị ép phải giấu chuyện mình cởi truồng, chỉ nhấn mạnh việc mình gọi Tiểu Mặc là Tứ gia gia và bị cậu ta ép luyện công.

“Tứ gia gia?

Cậu cũng mơ thấy phải gọi nó là gia gia?” Giải Ngữ Hoa hoàn toàn loạn nhịp.

Chương 1529

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Không lẽ Tiểu Mặc chui được vào giấc mơ của hai người?

Sau đó, mấy ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Lâm Phong.

“Ơ, nhìn tôi làm gì?” Lâm Phong chớp chớp mắt vẻ vô tội: “Chuyện nằm mơ thật sự không phải do tôi làm.” Cả bốn người: “...” “Phong tử, Tiểu Mặc rốt cuộc đi đâu rồi?” Ngô Tà khoác vai Lâm Phong, nói đầy thâm ý: “Chúng ta là người một nhà mà, chuyện nằm mơ này khó nói lắm, nhỡ đâu Tiểu Mặc gặp nguy hiểm nên vào mơ cầu cứu chúng ta thì sao?” “Đợi tí anh bạn, trong mơ nó bắt anh gọi là gia gia, anh nghĩ nó có giống đang gặp nguy hiểm không?” Ngô Tà: ...

Có thể đừng nói chuyện kiểu làm cụt hứng thế không?

Ngô Tà nén cơn muốn lườm, nói tiếp: “Bớt nói nhảm đi, thằng khốn đó rốt cuộc đi đâu rồi?” Đến nước này, Lâm Phong cũng nảy sinh tò mò.

Anh mở đồng hồ ra, xem thông tin về Ngô Mặc.

Tuyệt vời.

Nhân vật hiển thị màu xám, nghĩa là thằng cha này đã ẩn tung tích của chính mình.

“Được rồi, nếu các anh đã hỏi thì tôi cũng không giúp nó giấu nữa.” Lâm Phong hắng giọng: “Nó bị người ta mua đi rồi.” Một hàng vạch đen hiện lên trên đầu nhóm Giải Ngữ Hoa.

Đúng là vật họp theo loài, người họp theo nhóm, cái thằng Lâm Phong này nói chuyện cũng chẳng bao giờ ra hồn.

Cả nhóm cố nén cơn muốn tẩn người, đợi Lâm Phong nói tiếp.

Lâm Phong thở dài: “Đừng tưởng tôi đùa, nó thực sự được người ta thuê với giá cao để đi làm việc.

Nó bảo với tôi mười ngày nửa tháng sẽ về, trong thời gian này nếu các anh tìm nó thì bảo tôi giúp giấu giếm.” “Đối phương là ai, anh biết không?” Lông mày Giải Ngữ Hoa nhíu thành hình chữ “xuyên”.

Trong lòng dâng lên một cảm giác cực kỳ khó chịu.

Thằng khốn đó, thiếu tiền sao không tìm anh?

Người còn có thể cho cậu, tiền bạc thì đáng là gì?

Nhưng hỏi Lâm Phong câu này lúc này cũng chẳng có nghĩa lý gì, chỉ đành nén giận đợi Ngô Mặc về rồi tính sổ sau.

“Chủ tịch Cửu Môn, Trương Nhật Sơn.” “Là ông ta?” Cái tên này vừa thốt ra, ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng thấy kinh ngạc.

Ai cũng biết Ngô Mặc cực kỳ ghét Trương Nhật Sơn, sao có thể để người này thuê đi đổ đấu chứ?

Lẽ nào trong đó có bí mật gì không thể tiết lộ?

Giải Ngữ Hoa lập tức lấy điện thoại ra, lệnh cho thuộc cấp ở Kinh Đô đi điều tra về Trương Nhật Sơn.

Ngô Tà thì bám lấy Lâm Phong tiếp tục hỏi rõ ngọn ngành.

Về nhiệm vụ hệ thống, Lâm Phong không thể nói thật, chỉ đành úp úp mở mở bảo mình cũng không rõ Ngô Mặc lên cơn thần kinh gì.

“Liệu có phải Trương Nhật Sơn có thứ mà Tiểu Mặc muốn không?” Vương Bàn Tử xoa cằm suy đoán.

Giải Ngữ Hoa khẽ cau mày, ngón tay thon dài gõ nhịp nhàng lên đầu gối: “Tôi cũng nghĩ không thông, với thái độ của Tiểu Mặc đối với Trương Nhật Sơn, chuyện này chắc chắn không đơn giản.

Xem ra chúng ta cần sớm giải quyết xong việc trước mắt để về Kinh Đô điều tra rõ nguyên nhân." Hoắc Tú Tú nãy giờ im lặng, lúc này cầm điện thoại đột ngột xen vào một câu: "Em biết là chuyện gì rồi." Mấy ánh mắt đồng loạt tập trung vào Hoắc Tú Tú.

Cô cầm điện thoại nói: "Em đã hỏi chị Nam Phong, Chủ tịch Trương đi xử lý chuyện của nhà họ Tề và nhà họ Lý trong Cửu Môn." "Nhà họ Lý và nhà họ Tề?" Giải Ngữ Hoa sực nhớ lại buổi họp Cửu Môn, Tề Ngạn Mi và Lý Thủ Nháo.

Lúc đó hai người đó cứ như lũ nịnh bợ xoay quanh Trương Nhật Sơn, xem ra là vì chuyện này.

"Tú Tú, em có biết địa điểm xảy ra chuyện không?" Giải Ngữ Hoa nhìn Hoắc Tú Tú, trầm giọng hỏi: "Ngoài Chủ tịch Trương ra còn có ai đi cùng không?" "Đợi một chút ạ." Hoắc Tú Tú cầm điện thoại gõ lạch cạch một đoạn tin nhắn rồi nhấn gửi.

Cả nhóm im lặng chờ đợi.

Chẳng mấy chốc, thuộc hạ của Giải Ngữ Hoa cũng truyền tin về. [Hoa gia, Chủ tịch Trương mang theo cụ thể bao nhiêu người chúng tôi cần thêm thời gian để tra, việc này hơi có chút khó khăn.] "Ừ, nhanh nhất có thể." Giải Ngữ Hoa gấp điện thoại lại, một lần nữa nhìn về phía Hoắc Tú Tú: "Tú Tú, bên Doãn lão bản nói thế nào?" Hoắc Tú Tú không ngẩng đầu lên, vừa trả lời tin nhắn vừa nói: "Chị Nam Phong nói Chủ tịch Trương có đưa đi một gã làm thuê trong tiệm, nhưng chưa nghe nói anh Tiểu Mặc cũng tham gia chuyện này, vị trí đại khái là ở biên giới." Đúng là có người trong triều thì dễ làm việc.

Mấy câu đơn giản của Doãn Nam Phong còn hiệu quả hơn người khác tốn công tốn sức đi tìm kiếm thông tin.

“Này, các anh bảo lão Chủ tịch Trương này liệu có âm mưu gì không?” Vương Bàn Tử nghịch bật lửa trong tay, nghiêm túc phân tích: “Tiểu Mặc nhà mình ghét lão thế nào chắc lão cũng cảm nhận được.

Cứ như vậy thì rất có khả năng là một cái bẫy.” Trong lúc cả nhóm đang phân tích, A Thái đi đến bên xe gõ cửa kính: “Đồ đạc chuyển xong rồi, thôn trưởng mời chúng ta dùng bữa.” Đây là cơ hội tốt để tìm hiểu về ngôi làng cổ này.

Họ mở cửa xuống xe, đi theo A Thái đến một cái đình bên cạnh quảng trường.

Lúc này, ở đây đã bày sẵn thức ăn.

Có mấy người đàn ông trông như lính đánh thuê đang ngồi đó vừa ăn vừa uống.

Cảnh tượng này A Thái thường thấy nên cũng không để ý nhiều, đon đả mời mọi người ngồi xuống ăn cơm.

Ăn không ngon miệng chính là để diễn tả tình cảnh hiện tại.

Hai nhóm người tách biệt rõ rệt, nước sông không phạm nước giếng, ai ăn phần nấy.

Lưu Tang lại cảm thấy bồn chồn, như thể bị ai đó theo dõi.

Cậu xích mông về phía Lâm Phong một chút, ngồi gần đại bá khiến nỗi bất an trong lòng vơi đi đôi chút.

Sợ gây rắc rối cho đại bá, Lưu Tang không dám nhìn quanh quá lộ liễu.

Cậu cúi đầu lấy một chiếc nút tai, chăm chú lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Ngoài tiếng nhai thức ăn, chỉ còn tiếng cười đùa tục tĩu của mấy gã lính đánh thuê.

Kỳ lạ thật.

Chẳng lẽ là ảo giác của mình?

Không đúng.

Cha nuôi đã nói, tất cả những gì khiến mình không thoải mái đều có lý do của nó.

Lưu Tang vốn là kẻ lanh lợi, sợ ở đây có người cũng thính tai như mình, liền nhanh chóng viết phát hiện của mình ra điện thoại rồi đưa cho Lâm Phong xem.

Lâm Phong liếc mắt qua, khẽ gật đầu không chút biểu cảm.

Xem ra có kẻ ăn gan hùm mật gấu, định ra tay với cháu trai lớn của mình đây mà.

Vậy thì đừng trách tôi ra tay không nể mặt.

Thấy cơm sắp ăn xong, người đàn ông trung niên từng ôm A Thái ở cổng làng xuất hiện.

Ông ta chỉ tay về phía nhóm Ngô Tà, nói rằng lão tộc trưởng mời mấy vị qua nói chuyện.

Cả nhóm thầm chấn động, trong đầu đồng thời hiện lên một suy nghĩ: Bị phát hiện rồi sao?

Lúc này cũng không thể để lộ sơ hở, họ nhìn nhau một cái rồi lần lượt đứng dậy.

"Đây là muốn làm gì?" A Thái đứng chắn trước mặt họ, vẻ mặt không vui trừng mắt nhìn người đàn ông trung niên.

Ông ta chỉ có một cô con gái, mà Đạt Bố lại là người con gái chọn, xét về tình hay lý ông ta cũng phải bảo vệ nhóm Lâm Phong.

Người đàn ông trung niên thấy vậy biết A Thái hiểu lầm, liền cười lớn: “Người anh em, bộ dạng này của ông cứ như con thỏ đế bị giật mình ấy.

Yên tâm đi, thôn trưởng chỉ muốn trò chuyện với họ thôi, không có gì nguy hiểm đâu.” Nói xong, ông ta đưa tay ra hiệu mời.

Ngô Tà chỉnh đốn lại quần áo, khẽ cười: “Được thôn trưởng coi trọng, anh em chúng tôi xin không khách khí.” Sáu người đi theo người đàn ông trung niên về phía trung tâm ngôi làng.

Cùng lúc đó, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính cũng đã lẻn được đến khu vực núi sau làng.

Hai người không vội đột nhập mà nấp trên một cái cây lớn để quan sát tình hình.

Khoảng cách từ đây đến ngôi nhà gần nhất chừng trăm mét, nhìn bằng mắt thường có chút khó khăn.

Hắc Nhãn Kính móc từ trong lòng ra một chiếc ống nhòm gấp, suy nghĩ một lát rồi đưa cho Trương Khởi Linh: “Dùng cái này đi, nhìn rõ hơn nhiều.” Trương Khởi Linh vừa định đưa tay nhận, tai đã nghe thấy câu tiếp theo của Hắc Nhãn Kính: “Dùng một lần một trăm tệ, nể tình giao tình của hai ta, giảm cho cậu 20%.” Trương Khởi Linh im lặng, dán mắt nhìn Hắc Nhãn Kính, dường như muốn nhìn thấu qua lớp da mặt dày kia xem nội tâm bẩn thỉu của lão đến mức nào.

Chút uy lực này đối với Hắc Nhãn Kính chẳng khác gì gãi ngứa, thậm chí còn không bằng làn gió thổi qua mặt.

Lão vẫn giữ nụ cười thương hiệu trên môi, thành ý đầy mình gợi ý: “Nếu không có tiền mặt thì ghi sổ hoặc viết giấy nợ cũng được.” Thật là tiện nghi quá mà.

Chương 1530

May mà Ngô Mặc không có ở đây, nếu không chắc chắn sẽ cho lão vài cú đấm.

Trương Khởi Linh im lặng hồi lâu.

Ngay khi Hắc Nhãn Kính tưởng anh sẽ bỏ cuộc hoặc không thèm quan tâm đến mình, thì anh thò tay vào túi quần.

Hửm?

Hắc Nhãn Kính nhướng mày, trong lòng cảm thấy khá bất ngờ.

Hai người chơi với nhau bao năm, ai chẳng hiểu tính ai?

Lão vốn chẳng hy vọng Trương Khởi Linh sẽ hưởng ứng, chỉ là trong lúc chờ đợi có chút buồn chán nên ngứa miệng thôi.

Giờ thấy anh phản ứng thật, đúng là chẳng khác nào ban ngày thấy ma.

Trong đầu lão thầm tính toán, rồi bĩu môi khinh bỉ: Chắc chỉ là hư trương thanh thế thôi.

Hắc gia đây phải xem xem cậu đào ra được báu vật gì nào.

Hắc Nhãn Kính dán chặt mắt vào tay Trương Khởi Linh, định bụng đợi khi đối phương rút tay không ra sẽ lập tức bồi thêm mấy câu mỉa mai đầy quan tâm.

Có lẽ do Hắc Nhãn Kính làm chuyện thất đức nhiều quá nên ông trời cũng chẳng ưa lão.

Giây tiếp theo, sự thật đã vả một cú nảy lửa vào mặt lão.

Nhìn tờ tờ một trăm tệ mới cứng trước mắt, Hắc Nhãn Kính nhanh chóng rút con dao dắt ở thắt lưng ra: “Mẹ kiếp, đi đêm lắm có ngày gặp ma, khai mau, mày là cái thứ gì nhập vào thân xác thằng Câm thế này?” Lời vừa dứt, tờ một trăm tệ đập thẳng vào mặt lão, ngay sau đó chiếc ống nhòm trong tay đã đổi chủ.

Ngay khoảnh khắc ấy, Hắc Nhãn Kính không hề nhận ra ánh mắt Trương Khởi Linh nhìn lão chẳng khác nào nhìn một kẻ dở hơi.

Đó là một ánh mắt coi thường chẳng thèm che đậy.

“Này này!

Có văn hóa chút đi được không?” Hắc Nhãn Kính cầm tờ một trăm tệ, đầy vẻ bất mãn nhìn Trương Khởi Linh: “Thằng Câm kia, có biết đùa không hả?

Cậu làm vậy là gây thương tích ác ý đấy, coi chừng tôi bắt đền cậu chết thôi.” Nói xong, lão lại như nhìn thấy quái vật, nhìn Trương Khởi Linh từ trên xuống dưới: “Câm à, nói thật đi, có phải cậu trúng tà thật không?

Nếu không sao trong túi cậu lại có tiền chứ?” Trương Khởi Linh chẳng thèm để ý đến lão, coi lời lão nói chẳng khác gì gió thoảng mây bay. "Ách Ba, cái này không phải đồ giả đấy chứ?" Hắc Nhãn Kính lật đi lật lại tờ tiền mặt trong tay, chết sống không tin nổi Trương Khởi Linh lại biết mang tiền theo người.

Hai người quen biết nhau cả trăm năm, anh ta chưa từng thấy Trương Khởi Linh móc tiền túi ra mua đồ bao giờ.

Những năm trước, việc ăn uống đều có người lo liệu, căn bản không cần hai người phải bận tâm.

Dù sao thì bán mạng đổi miếng ăn cũng là hợp lý thôi đúng không?

Hắc Nhãn Kính lải nhải một tràng dài, nhưng vẫn không át được sự im lặng của Trương Khởi Linh.

Anh bạn câm này làm Hạt Tử bức bối đến mức suýt chút nữa thì tháo luôn kính râm ra.

Khi Hắc Nhãn Kính uống một ngụm nước, định tiếp tục "tổng tấn công" thì Trương Khởi Linh đột nhiên ra dấu im lặng.

Hắc Nhãn Kính lập tức ngậm miệng, nhanh chóng lôi từ trong ngực ra một cái ống nhòm, nhìn theo hướng ngón tay của Trương Khởi Linh.

Chỉ thấy phía trước, trong một căn nhà tranh cô độc, một bà lão trên người treo đầy chuông bước ra.

Bà ta đi đứng lảo đảo, những chiếc chuông trên người theo động tác của bà phát ra những âm thanh thanh thúy nhưng lại mang theo mấy phần quỷ dị, truyền đi rất xa trong không gian tĩnh mịch này.

Hắc Nhãn Kính nheo mắt, nhìn kỹ bà lão qua ống nhòm, nhanh chóng phát hiện ra điểm bất thường.

Cứ đi vài bước, bà lão lại chắp tay quỳ xuống đất làm động tác như đang lắng nghe mặt đất.

Cứ thế lặp đi lặp lại không dưới mười lần.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đang định quan sát tiếp thì chợt nhận ra gần đó có tiếng cây cỏ lay động.

Hai người lập tức căng thẳng thần kinh, phối hợp ăn ý ẩn mình sau bụi cây rậm rạp.

Hắc Nhãn Kính bỏ ống nhòm xuống, tay phải âm thầm nắm lấy đoản kiếm bên hông.

Trương Khởi Linh siết chặt Hắc Kim Cổ Đao, cả hai nín thở, cảnh giác tìm kiếm hướng phát ra âm thanh.

Chỉ trong chớp mắt, ba bóng người lén lút từ trong rừng chui ra.

Hai nam một nữ.

Cả ba đều mặc đồ leo núi tối màu, đeo ba lô căng phồng, vẻ mặt vừa khẩn trương vừa hưng phấn.

Điều này rõ ràng nằm ngoài dự kiến của Hắc Nhãn Kính.

Anh ta cứ ngỡ là thuộc hạ của Côn Tạp, hoặc là thế lực nào đó ở Tam Giác Vàng muốn hôi của.

Kết quả lại là ba người bình thường?

Với nhãn lực của Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh, chỉ cần nhìn lướt qua là biết ngay đối phương có võ hay không.

Anh ta có thể chắc chắn ba kẻ này tối đa cũng chỉ là dân nghiệp dư thích đi phượt.

Hắc Nhãn Kính im lặng, định xem xem rốt cuộc là chuyện gì.

Chàng trai cao ráo đi đầu, nước da bánh mật rõ ràng là dân vận động ngoài trời thường xuyên.

Hắn ngó nghiêng như kẻ trộm, hạ thấp giọng nói: "Đại Đầu, Tiểu Ách, chỗ này chắc chắn giấu bí mật lớn, lần này chúng ta nhất định phải quay được tư liệu độc quyền." Nói xong như nhớ ra điều gì, hắn hừ một tiếng: "Để xem lúc đó bọn anh hùng bàn phím kia còn dám bảo chúng ta là phế vật nữa không." Chàng trai tên Đại Đầu hơi gầy, nghe vậy thì nuốt nước bọt: "Phong ca, em nghe nói chỗ này tà môn lắm, chúng ta sẽ không sao chứ?" Vừa dứt lời, cô gái buộc tóc đuôi ngựa liền vả cho Đại Đầu một phát, rồi giơ ngón tay út lên khinh bỉ.

Bị một cô gái coi thường, lòng dũng cảm của Đại Đầu trỗi dậy: "Anh... anh vừa rồi chỉ thuận miệng nói thế thôi." Nói đoạn, hắn nhìn cô gái, cứng cổ tiếp tục: "Anh là sợ Tiểu Ách sợ thôi mà." "Xì!" Hai ngón giữa dựng ngược đập thẳng vào mắt Đại Đầu.

Ách?

Hắc Nhãn Kính nở nụ cười xấu xa, khẽ huých Trương Khởi Linh một cái, khẩu hình miệng không phát ra tiếng đầy khoa trương: "Em gái cậu kìa." Trương Khởi Linh lại một lần nữa phớt lờ anh ta.

Hắc Nhãn Kính giơ ngón giữa với Trương Khởi Linh, rồi lại chú ý vào ba người kia.

Gã tên Phong ca kia tính tình khá nóng nảy, thúc giục: "Đừng lề mề nữa, mau qua đó, tranh thủ lúc này chưa có động tĩnh gì, chúng ta đến gần căn nhà tranh kia thám thính tình hình." Nói xong, hắn khom lưng, rón rén mò về phía nhà tranh.

Ai ngờ, chân trái vừa bước lên đã bị một cành cây giấu dưới lớp lá rụng làm vấp ngã.

Thế là cả người như quả pháo đại lao thẳng về phía trước.

Trong miệng chỉ kịp thốt lên một câu "Vãi chưởng", giây tiếp theo mặt đã hôn hít nồng nhiệt với mặt đất.

Hắc Nhãn Kính: "..." Ba tên đần này đến để tấu hài à?

Xem náo nhiệt một hồi, xác nhận ba gã này không phải thuộc hạ của Côn Tạp, Hắc Nhãn Kính cảm thấy hơi phiền phức.

Ba tên ngốc này rất có thể sẽ kéo theo rắc rối, đến lúc đó anh ta và Ách Ba lại phải tốn thêm sức.

Trương Khởi Linh dường như nhận ra suy nghĩ của Hắc Nhãn Kính, chậm rãi lắc đầu.

Lúc này, bà lão trong nhà tranh dường như đánh hơi được động tĩnh, động tác chậm chạp đột ngột dừng lại.

Tai bà ta hơi động, rồi nhìn về phía này.

Hắc Nhãn Kính thoáng hiện nét ngạc nhiên.

Được đấy, bà già này có nghề đấy.

Chẳng lẽ thính giác của bà ta cũng giống như Lưu Tang và Thính Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?

Động tác của bà lão khiến cô gái tên Tiểu Ách sợ đến mức tim suýt bắn ra ngoài.

Cô nàng vội vàng ngồi thụp xuống, lấy tay bịt chặt miệng Phong ca, chặn đứng tiếng kêu đau đớn sắp thốt ra.

Trong lúc cuống quýt, cô bịt cả mũi hắn, khiến Phong ca bị ngạt đến mức trợn trắng mắt.

Đại Đầu phía sau không dám ho một tiếng, ôm đầu ngồi xổm dưới đất.

Chương 1531

Lũ đần.

Hắc Nhãn Kính chẳng buồn xem tiếp.

Anh ta nhặt ba viên đá dưới đất, định tặng cho ba kẻ ngốc này một món quà gặp mặt.

Nhưng khi chuẩn bị búng đá ra, bà lão trước nhà tranh đột ngột quay người, gỡ từng chuỗi chuông đồng trên người xuống, treo lên một sợi dây thừng bên cạnh như phơi thịt lợn.

Hắc Nhãn Kính khựng lại, đầy hứng thú quan sát tiếp.

Bà lão gỡ xong chuông liền chậm rãi đi vào nhà tranh, bóng dáng nhanh chóng biến mất.

Căn nhà tranh bé tẹo qua ống nhòm có thể nhìn rõ nội thất, nhưng chỉ trong chớp mắt bà lão đã biến mất tăm.

Kẻ ngốc cũng đoán được bên trong có cơ quan.

Hắc Nhãn Kính nắm chặt viên đá, thầm nhủ: Bà già này là ai, rốt cuộc đang bày trò gì?

Ba kẻ gần đó vẫn nằm bò dưới đất không dám thở mạnh.

Một lúc sau, Đại Đầu mới hoàn hồn, bò đến bên Tiểu Ách và Phong ca, vừa vuốt ngực vừa thảng thốt: "Ôi mẹ ơi, hú vía, chúng ta có vào thật không?" Chờ mãi không thấy trả lời, cúi đầu xuống mới thấy Phong ca đã bất tỉnh nhân sự. "Ái chà, sao thế này?" Đại Đầu giật bắn mình, khẽ gọi: "Tiểu Ách, Phong ca đập đầu rồi à?" Vẻ chột dạ thoáng hiện trên mặt Tiểu Ách.

Cô nàng vờ như nghiêm túc ra dấu tay, ý bảo mình cũng không rõ.

Hai người vừa ấn ngực vừa bấm nhân trung, loay hoay mãi mới khiến Phong ca tỉnh lại.

Mọi cảnh tượng như hài kịch này đều thu vào tầm mắt của Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhìn ba người họ với ánh mắt bình thản lạ thường, thậm chí còn chẳng có chút hơi ấm nào.

Hắc Nhãn Kính tặng cho họ hai chữ: "Ngu ngốc".

Hai người vẫn giữ nguyên vị trí, muốn xem ba kẻ này định làm gì tiếp theo.

Có người dẫn đường tự tìm đến cửa, tội gì không dùng.

Hắc Nhãn Kính nhanh chóng điều chỉnh chiến thuật, quyết định bám theo sau ba người này xem tình hình.

Phong ca thở dốc vài hơi, bò dậy cầm ba lô đi tiếp.

Tiểu Ách lập tức đi theo.

Chỉ còn lại Đại Đầu đứng đó, nhìn bóng lưng hai người mà giậm chân tức tối: "Ghét thế, hai người thật là...

Thôi được rồi, đợi tôi với!" Miệng càm ràm, hắn chạy theo với đôi chân vòng kiềng.

Từ rừng cây đến nhà tranh khoảng trăm mét.

Thấy xung quanh không ai để ý, ba người lập tức vắt chân lên cổ chạy, nhanh chóng xuất hiện bên cạnh nhà tranh.

Hắc Nhãn Kính điều chỉnh tư thế, giơ ống nhòm quan sát.

Chỉ thấy gã Phong ca kia chổng mông, áp tai vào cửa nhà tranh.

Chờ khoảng hai phút, mặt hắn hiện lên một biểu cảm kỳ quái.

Tiểu Ách đợi không kiên nhẫn, đẩy Phong ca ra rồi tự mình ghé sát vào.

Khoảng cách hơi xa, Hắc Nhãn Kính không chắc họ có nghe thấy gì không, nhưng thấy Phong ca dùng lực đẩy cửa nhà tranh ra, lách người chui vào, Tiểu Ách và Đại Đầu cũng theo sau.

Hắc Nhãn Kính nhạy bén nhận ra điểm bất thường.

Động tác khi đi vào của cả ba hơi cứng nhắc, rõ ràng khác hẳn lúc nãy.

Anh trầm ngâm một lúc, lôi từ trong ngực ra một cái hộp nhỏ dẹt bằng lòng bàn tay, kiểu dáng cổ xưa, xung quanh có vài lỗ nhỏ không đều nhau.

Hắc Nhãn Kính không mở nắp ngay mà mân mê một hồi, vẻ mặt nâng niu như thể đó là mạng sống của mình vậy.

Nhưng cũng dễ hiểu thôi, dù sao đây cũng là "tiểu bảo bối" mà Ngô Mặc tặng anh ta.

Một lúc sau, Hắc Nhãn Kính mở nắp, khều ra một ít cao dược bôi lên cổ tay.

Anh ta cũng không keo kiệt mà đưa cho Trương Khởi Linh bôi theo.

Sau đó, anh mở mặt kia của chiếc hộp, bên trong có một con sâu nhỏ đang nhảy nhót.

Con sâu toàn thân màu vàng kim, trông như vừa được nhúng qua dầu nóng.

Ngửi thấy không khí tươi mới, nó có vẻ hăm hở muốn nhảy ra ngoài.

Hắc Nhãn Kính không hề hoảng loạn, anh làm theo phương pháp Ngô Mặc dạy, phát ra những âm thanh có nhịp điệu, tay phải nhẹ nhàng lắc hộp để giao tiếp với con sâu.

Đừng nói, con sâu này nghe hiểu thật.

Động tác gấp gáp của nó dần dịu lại, nằm yên trong hộp, xúc tu vẫy theo nhịp.

Hắc Nhãn Kính khẽ nở nụ cười quyến rũ, thổi nhẹ một hơi vào con sâu rồi đặt hộp xuống đất.

Con sâu như nhận lệnh, nhanh chóng nhảy ra ngoài bò về phía nhà tranh với tốc độ kinh người, chẳng kém gì mấy người lúc nãy.

Hắc Nhãn Kính dán mắt vào ống nhòm theo dõi.

Thấy nó bò đến dưới chuỗi chuông thì dừng lại, như thể có một bức tường vô hình ngăn cản.

Sau khi đi vòng quanh vài lượt, nó quay đầu chạy về với tốc độ còn nhanh hơn lúc đi, chớp mắt đã về đến chân Hắc Nhãn Kính.

Nó nôn nóng bò quanh chiếc hộp, xúc tu quơ loạn xạ, phát ra tiếng "tư tư" nhỏ xíu, dường như đang phát đi tín hiệu nguy hiểm.

Sắc mặt Hắc Nhãn Kính sa sầm lại.

Khi Ngô Mặc giao con sâu này cho anh, cậu ấy từng nói: Loại sâu này rất đặc biệt, công dụng chính là xác nhận phía trước có cổ trùng hay độc dược hay không, là có người mặt dày mày dạn nài nỉ tặng cậu ấy.

Tất nhiên, Hắc Nhãn Kính chẳng tin lời bốc phét đó, nhưng hiểu tính Ngô Mặc nên anh không vạch trần mà còn cười hì hì vỗ tay tán thưởng, nịnh nọt hết lời.

Giờ thì nó phát huy tác dụng rồi. "Ách Ba, hèn gì trước nhà tranh không có người canh gác, hóa ra bà già đó đã dùng thủ đoạn." Hắc Nhãn Kính cất con sâu vào ngực, lại lôi ra một lọ sứ nhỏ lắc lắc trước mặt Trương Khởi Linh với vẻ mặt khoe khoang lộ liễu.

Trương Khởi Linh vô cảm nhìn anh ta một cái, rồi thò tay vào túi móc ra một lọ sứ y hệt.

Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính cứng đờ, nhìn cái lọ trong tay Trương Khởi Linh như nhìn thấy ma.

Đậu má!

Có cần phải vả mặt nhau thế không?

Hắc Nhãn Kính co giật khóe miệng, lòng đầy uất ức.

Định khoe khoang một chút, ai ngờ lại bị "phản sát".

Anh thầm thở dài: "Tiểu tổ tông của tôi ơi, cậu thật là..." Lúc này Ngô Mặc đâu có biết Hắc Nhãn Kính đang oán trách mình, cậu đang bận cùng Ngô Tà và Ngô Lão Cẩu chen chúc lên tàu hỏa.

Những năm 80, tàu đi Kinh Đô một tuần chỉ có một hai chuyến, đúng kiểu "sư nhiều thịt ít".

Nếu không phải trạm đầu, muốn lên tàu gần như phải dùng đến sức trâu.

Ngô Lão Cẩu ban đầu không định dẫn theo Ngô Tà, cộng với vé tàu khó mua nên cũng không mang theo tiểu hỏa kế, chỉ định cùng Ngô Mặc đi Kinh Đô.

Giờ dẫn theo "cái đuôi nhỏ" này, hành lý lại tăng thêm không ít.

Từ nhà cũ họ Ngô đi bộ ra ga tàu cũng mất hơn nửa tiếng.

Đêm hôm khuya khoắt không có xe phu, ba ông cháu chỉ đành xách bốn kiện hành lý vội vàng chạy ra ga.

Đừng thấy Ngô Lão Cẩu đã ngoài năm mươi, thể lực của ông gần như không thua kém thanh niên, một tay xách một kiện hành lý đi phăm phăm không biết mệt.

Ngô Mặc thực sự muốn ném hết đống đồ vướng víu này vào không gian, nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi thôi.

Chương 1532

Xuyên không là một chuyện, nhưng làm quá đến mức không giống con người thì lại là chuyện khác. "Ông nội, con mệt." Ngô Tà dù sao cũng còn nhỏ, chạy bộ theo hai người nãy giờ có chút hụt hơi.

Lúc đầu sợ ông nội không dắt theo nên cậu nhóc cắn răng chịu đựng, nhưng đi được hơn hai mươi phút thì thực sự không theo kịp nữa.

Ngô Lão Cẩu dừng lại, nhíu mày thở dài: "Đã bảo không cho đi mà cứ đòi theo, sắp đến giờ tàu chạy rồi, lấy đâu ra thời gian đưa con về nữa." Ngô Tà sợ ông bỏ mình lại, túm lấy tay áo ông cầu xin: "Ông nội, con không mệt nữa, con đi được mà." "Con thật là..." Ngô Lão Cẩu thở dài.

Đang định nói tiếp thì thấy Ngô Mặc bước tới, đặt hành lý xuống rồi bế thốc Ngô Tà lên đặt ngồi trên cổ mình. "A~" Ngô Tà thốt lên một tiếng kinh ngạc, rồi thấy tầm mắt cao hẳn lên, cậu nhóc phấn khích trợn tròn mắt: "Tứ gia gia!" "Ngoan." Ngô Mặc cõng Ngô Tà trên cổ, cười nói: "Ngồi cho vững nhé, chúng ta phải tăng tốc thôi, không là lỡ tàu đấy." "Vâng vâng!" Ngô Tà hai tay nắm chặt tóc Ngô Mặc, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng vì hưng phấn, mệt mỏi đã bay sạch lên chín tầng mây.

Tục ngữ có câu có hời mà không hưởng là đồ ngu.

Nhìn Ngô Lão Cẩu sải bước đi phía trước, Ngô Mặc cố ý rớt lại vài bước, nhỏ giọng hỏi Ngô Tà: "Nhóc con, cháu vừa gọi ta là gì?" "Tứ gia gia ạ." Giọng Tiểu Ngô Tà trong veo như quả dưa chuột non mới hái.

Ngô Mặc cười như cáo già trộm gà, liên tục đáp: "Ừ, ngoan lắm."

Đêm khuya tĩnh lặng, cuộc đối thoại của hai người lọt hết vào tai Ngô Lão Cẩu, khiến ông dở khóc dở cười: "Cái thằng nhóc này..." Nhưng trong lòng ông lại cảm thấy an lòng.

Nhìn việc nhỏ đoán việc lớn, Ngô Mặc có thể không chút do dự cõng Tiểu Ngô Tà, chứng tỏ ở thế giới bên kia quan hệ giữa hai anh em rất tốt.

Người già rồi, quan trọng nhất vẫn là gia đình đoàn kết.

Không còn Ngô Tà làm vướng chân, tốc độ đi đường nhanh hơn hẳn.

Đến ga tàu mới thấy, người đi chuyến này ít nhất cũng phải vài trăm người.

Đám đông dày đặc chen chúc khiến ga tàu nhỏ bé chật như nêm cối.

Hành lý vứt đầy đất, sơ sẩy một chút là vấp ngã ngay.

Ngô Lão Cẩu nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt, lông mày nhíu chặt thành chữ "Xuyên", ông quay sang bảo Ngô Mặc: "Người đông quá, phải nghĩ cách chen vào nhanh thôi, không là không lên tàu được đâu." "Ông cứ yên tâm, chuyện nhỏ." Ngô Mặc chẳng thèm để ý.

Đã từng kinh qua cảnh xuân vận đời sau, chút chuyện này chỉ là muỗi.

Nhưng quả thực vả mặt chỉ trong chớp mắt.

Chẳng biết gã đần nào đột nhiên gào lên: "Tàu đến rồi!" Ngay lập tức, tất cả mọi người như phát điên, xách hành lý lao về phía trước, khí thế còn kinh khủng hơn các bà thím tranh mua trứng hạ giá ở siêu thị.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc bất ngờ bị đám đông xô đẩy loạng choạng.

May mà phản ứng nhanh, cậu lập tức trụ vững thân hình, che chở cho Ngô Tà trên lưng mới không bị dòng người hung hãn xô ngã.

Ngô Lão Cẩu bên kia cũng chẳng khá hơn, bị đám đông chen lấn nghiêng ngả, hành lý trong tay suýt thì tuột mất.

Ôi mẹ ơi!

Cảnh tượng này lập tức kích thích máu ăn thua của Ngô Mặc.

Một tay cậu xách hai kiện hành lý, vỗ vỗ mông nhỏ của Ngô Tà dặn dò: "Bảo bối, bám cho chắc nhé, Tứ gia gia cho cháu chơi trò cảm giác mạnh." "Vâng vâng, cháu biết rồi, Tứ gia gia." Ngô Tà hưng phấn gật đầu lia lịa, hai tay ôm chặt lấy cổ Ngô Mặc.

Ngô Mặc hít sâu một hơi, sau đó gồng vai, dùng sức húc văng mấy gã thanh niên cao to sang một bên.

Cậu lao đến bên cạnh Ngô Lão Cẩu với tốc độ nhanh nhất, tay phải túm lấy cổ áo sau của ông lão, hét lớn: "Đi thôi!

Có bị chóng mặt thì đừng trách con không nhắc trước!" Nói đoạn, cậu phát lực, "nhấc" luôn Ngô Lão Cẩu ra khỏi khe hở giữa đám đông.

Ngô Lão Cẩu bị động tác đột ngột này làm cho suýt nghẹn thở, bực mình mắng: "Thằng ranh con, không nhẹ tay chút được à!" Ngô Mặc coi như không nghe thấy.

Cậu giống như một chiếc xe tăng nạp đầy mã lực, cậy sức trâu mà húc bên trái, xô bên phải, lao thẳng lên hàng đầu tiên.

Phía sau tiếng chửi bới vang lên không ngớt, nhưng với Ngô Mặc, mấy lời đó còn chẳng bằng một cái rắm.

Ngô Tà phấn khích đỏ mặt, nằm trên lưng Ngô Mặc còn không ngừng kêu "gia gia", coi đám đông chen chúc này như chiến trường để tung hoành. "Thằng nhãi này, định siết chết ông đây à." Ngô Lão Cẩu thở hồng hộc, may mà quần áo không quá chật, nếu không ông rất có thể trở thành người đầu tiên bị cháu nội túm cổ áo mà chết. "Hì hì, kích thích không ông?" Ngô Mặc nở nụ cười xấu xa, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào đoàn tàu sắp vào ga.

Vừa rồi chỉ là món khai vị thôi, màn kịch hay tiếp theo mới chính thức bắt đầu.

Tàu hỏa chậm rãi vào ga, phun ra những làn hơi nước mịt mù trong bóng tối.

Ngô Mặc canh chuẩn khoảng cách.

Đợi tàu vừa dừng hẳn, cửa toa mở ra, Ngô Mặc chớp thời cơ túm lấy Ngô Lão Cẩu lao thẳng vào.

Phía sau có người không phục muốn kéo cánh tay cậu, Ngô Mặc tung một cú đá hậu khiến cả đám ngã rạp.

Động tác hung mãnh đến mức những người gần cửa toa đều ngẩn cả người.

Ba ông cháu thừa cơ lên được tàu. "Hú vía." Ngô Lão Cẩu thở phào, nhìn toa tàu chật nêm người mà nhíu mày: "Ông mua vé ngồi ở toa số 7, giờ mới là toa số 5, phải tiếp tục chen lên thôi." "Không sao, đi theo con." Ngô Mặc cảm thấy như quay lại thời xuân vận cùng Lâm Phong xách túi rách chen chúc lên tàu hỏa.

Lúc đó nghèo không có tiền mua vé tàu cao tốc, chỉ có thể đi tàu hỏa xanh rẻ tiền nhất.

Cậu dùng khuỷu tay mở đường, tả xung hữu đột húc ra một lối đi giữa đám đông.

Ngô Lão Cẩu nắm chặt áo Ngô Mặc bị lôi đi, bước chân loạng choạng, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Người đâu mà đông thế không biết." Đột nhiên, một bàn tay lớn từ bên cạnh thò ra nhắm thẳng vào túi quần Ngô Mặc.

Ánh mắt Ngô Mặc lạnh lùng.

Ngay khi bàn tay đó vừa có động tác, cậu đã nhận ra.

Nhiều năm lăn lộn tạo cho cậu sự cảnh giác cực cao.

Khi bàn tay đó sắp chạm vào túi quần, Ngô Mặc đột ngột xoay người, tung chân đá thẳng vào chân đối phương.

Cú đá này chỉ dùng ba phần lực, nhưng cũng đủ cho tên trộm kia nếm mùi đau khổ. "Ái chà!" Một tiếng kêu đau vang lên.

Tên trộm là một gã đàn ông gầy cao, hai tay ôm hạ bộ, mặt mày đầy vẻ kinh hãi và đau đớn. "Mẹ kiếp, dám trộm đồ của ông?

Không xem xem ông đây là ai à?" Ngô Mặc liếc nhìn gã đàn ông, toát ra một vẻ bặm trợn.

Nhìn qua đã biết không phải hạng vừa.

Hành khách xung quanh đổ dồn ánh mắt ngạc nhiên, toa tàu xôn xao một hồi.

Ngô Tà bị biến cố đột ngột này làm cho giật mình, ôm chặt cổ Ngô Mặc, sợ hãi nhìn tên trộm. "Anh bạn, hiểu lầm, hiểu lầm thôi!" Tên trộm đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng cầu xin, mặt cố nặn ra nụ cười lấy lòng: "Tôi uống say quá nên tay chân không nghe lời, xin đại nhân đại lượng tha cho tôi lần này." Trong lúc nói chuyện, hình xăm trên cánh tay gã lộ ra.

Ngô Lão Cẩu nheo mắt, ngăn Ngô Mặc định ra tay tiếp: "Được rồi, tìm chỗ ngồi trước đã." "Hả?" Ngô Mặc nhạy bén nhận ra thái độ của Ngô Lão Cẩu có chút lạ.

Liếc mắt một cái, thấy ông lão đang nháy mắt với mình.

Ngô Mặc đầy thắc mắc nhưng vẫn nghe lời Ngô Lão Cẩu, lạnh lùng hừ một tiếng với tên trộm: "Quản lý tốt cái vuốt của mày và đồng bọn đi, lần sau còn để tao bắt gặp thì không đơn giản thế này đâu!" Quả nhiên là người ta chỉ bắt nạt kẻ yếu.

Sau khi Ngô Mặc ra tay, đoạn đường tiếp theo dễ đi hơn hẳn.

Người trong toa tàu sợ đụng phải "đại ca" này nên vội vàng dạt sang bên nhường lối.

Ngô Mặc cũng chẳng buồn nói nhảm, dẫn Ngô Lão Cẩu và Ngô Tà tiến về toa số 7.

Tuy nhiên, trong lòng cậu vẫn thắc mắc phản ứng lúc nãy của Ngô Lão Cẩu.

Lão gia tử nhà mình đâu phải hạng thánh mẫu?

Năm xưa giết giặc còn quyết đoán như thế, sao gặp tên trộm lại có vẻ dè chừng?

Ba người vất vả lắm mới đến được toa số 7, kết quả là chỗ ngồi đã bị hai gã đàn ông to con chiếm mất.

Một gã có vết sẹo trên mặt, gã kia thì bắp thịt cuồn cuộn.

Chương 1533

Cả hai đang tựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Ngô Mặc thả Ngô Tà xuống, xắn tay áo nhìn hai kẻ chiếm chỗ.

Dựa trên kinh nghiệm chen tàu nhiều năm, hai thằng này rõ ràng là cố ý chiếm ghế.

Ngô Lão Cẩu bước lên, cố gắng giữ giọng bình tĩnh: "Hai vị, đây là chỗ của chúng tôi, phiền hai vị nhường cho." Gã mặt sẹo chẳng buồn mở mắt, chỉ hừ lạnh một tiếng khinh khỉnh: "Ai bảo là của các người?

Có bằng chứng không?" Gã bắp thịt cũng phụ họa, mở mắt nhìn Ngô Mặc đầy khiêu khích: "Chỗ này là của anh em tao, chúng mày mau cút xéo cho khuất mắt!" Ô hay!

Ngô Mặc bật cười.

Cậu thấy thể chất mình cũng hơi đặc biệt, đi đâu cũng có người kiếm chuyện.

Chẳng lẽ đúng như người ta nói: Quả hồng mềm thì dễ nắn?

Ngô Mặc đặt hành lý xuống đất, kéo Ngô Lão Cẩu lại, cười nói: "Ông cứ trông hành lý đi, chuyện nhỏ này cứ để con xử lý, sẵn tiện tối muộn chưa ngủ được, vận động gân cốt chút cho khỏe." "Cẩn thận đấy." Ngô Lão Cẩu hơi lo lắng.

Ông không rõ thực lực của Ngô Mặc thế nào, hơn nữa đây là cháu nội mình, sao mà yên tâm cho được? "Không sao, chuyện nhỏ thôi." Ngô Mặc mỉm cười bước lên một bước. "Thằng to xác kia, mày muốn gì?" Gã mặt sẹo bĩu môi, ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc đầy vẻ khinh thường.

Cách xưng hô này đúng là mới mẻ đấy.

Ngô Mặc xưa nay luôn tin vào một nguyên tắc: Động thủ được thì đừng có lải nhải.

Cậu bước đến trước mặt gã, chẳng nói chẳng rằng tặng ngay một cái tát nảy lửa: "Mẹ nó, miệng thối quá, để ông đây súc miệng cho mày!" Bốp!

Cái tát trúng đích, mặt gã mặt sẹo lệch sang một bên, dấu tay đỏ chót hiện rõ mồn một. "Đậu má, mày... mày dám đánh tao?" Hắn không tin nổi vào mắt mình, không ngờ Ngô Mặc lại quyết đoán dám ra tay trực tiếp như vậy. "Ô hay, xem ra mày đúng là Trư Bát Giới ăn nhân sâm -- chưa biết mùi vị gì đúng không?" Ngô Mặc chưa dứt lời, tay đã vung lên tát thêm một phát vào bên mặt còn lại, thong dong nói: "Ai dà!

Tôi là người lòng dạ lương thiện, đã vậy thì thỏa mãn tâm nguyện nhỏ nhoi của anh vậy." Vừa nói, cậu vừa tát liên tiếp hơn mười cái.

Tốc độ nhanh như chớp, khiến gã mặt sẹo không kịp phản ứng. "Thằng ranh, mày tìm chết!" Lúc này gã bắp thịt mới hoàn hồn, gào lên rồi đứng phắt dậy, lao vào Ngô Mặc như một con bò tót hung hãn.

Hắn lao tới nhanh bao nhiêu thì lúc bay ngược trở ra còn nhanh hơn mấy phần.

Ngô Mặc xoay cổ chân: "Mày thích ngồi đúng không?

Vậy thì ngồi đó một lúc đi." Hành khách trong toa thấy cảnh này đều dạt ra xa, sợ vạ lây.

Có người định đi gọi cảnh sát đường sắt nhưng vì người quá đông nên không chen ra nổi.

Gã mặt sẹo mất mặt, gầm lên một tiếng, vùng dậy vung nắm đấm to như cái đấu về phía Ngô Mặc.

Ngô Mặc đã đề phòng từ trước.

Cậu nghiêng người né tránh dễ dàng, rồi thuận thế đá một cú vào khoeo chân gã.

Gã mặt sẹo khụy xuống, quỳ rạp dưới đất.

Ngô Mặc ngồi phắt lên lưng gã, vung tay vỗ liên tiếp vào gáy: "Mẹ nó, mày mới là thằng to xác ấy, cả nhà mày đều là lũ đần." Nói về khoản chửi bới, Ngô Mặc mà nhận số hai thì chắc chẳng ai dám nhận số một.

Gã bắp thịt định lao tới lần nữa, Ngô Mặc tiện tay chộp lấy cái cốc nước trên bàn ném thẳng vào: "Ông mời mày uống nước!" Cái cốc dày cộp đập chính xác vào trán gã.

Gã rên hừ hừ, trợn mắt rồi lăn ra ngất xỉu.

Ặc!

Hình như hơi quá tay.

Thôi kệ, coi như tiền lời cho hắn nghỉ ngơi một lát.

Sau đó cậu lại tẩn cho gã mặt sẹo dưới thân một trận, đến khi mặt gã sưng vù như đầu heo, van xin rối rít mới buông tay. "Đại ca, em sai rồi, tha cho em đi." "Chúng mày học chung một lò à?" Ngô Mặc ngồi xổm xuống vỗ vỗ mặt gã mặt sẹo, cười híp mắt hỏi: "Gã lúc nãy cũng nói y chang vậy, mày cũng thế, cùng một thầy dạy ra à?" Hành khách xung quanh xem đến ngây người.

Toa tàu vốn ồn ào giờ tĩnh lặng đến mức nghe được cả tiếng kim rơi.

Đột nhiên, một giọng nam khá thô trầm vang lên: "Anh bạn, làm tốt lắm, tôi ngứa mắt hai thằng này lâu rồi!" Ô hay!

Lại còn có người đứng ra ủng hộ cơ đấy.

Ngô Mặc thấy buồn cười, quay đầu lại xem ai mà nể mặt mình thế.

Kết quả cậu kinh ngạc phát hiện, người đàn ông để tóc xoăn sóng đại bàng, mặc quần áo cũ kỹ, thân hình lực lưỡng trước mặt sao mà quen thế không biết.

Vãi chưởng!

Bàn ca?

Không sai, người vừa lên tiếng chính là Vương Béo thời trẻ.

Đúng là duyên số, đi đò gặp đúng bến. "Anh bạn, thân thủ khá đấy!

Hai thằng này hống hách cả đoạn đường rồi, sớm muộn cũng phải có người dạy dỗ chúng nó." Vương Béo cười sảng khoái, bước tới nhặt cốc nước dưới đất lên: "Vốn định ra tay giáo huấn chúng nó một trận, không ngờ bị anh bạn nẫng tay trên mất." "Ha ha!" Ngô Mặc nhất thời không biết xưng hô thế nào, chỉ đành ngượng ngùng chuyển chủ đề: "Anh bạn, ngại quá, dùng mất cái cốc của anh." Vương Béo xua tay chẳng thèm để ý, cười hề hề: "Hải!

Cái cốc bõ bèn gì, coi như làm công cụ khai thông đầu óc cho thằng kia đi, dùng tốt đấy." Nói đoạn, gã đặt cốc lên bàn, mắt nhìn Ngô Mặc, nụ cười càng thêm rạng rỡ: "Anh bạn, tôi thấy thân thủ của anh không phải hạng xoàng đâu nhé, chẳng lẽ cũng là dân trong nghề?" "Nghề ngỗng gì đâu, anh bạn xưng hô thế nào?" Ngô Mặc cười rất chân thành, khiến Vương Béo trong lòng cũng thầm thắc mắc.

Chẳng lẽ đúng là có chuyện vừa gặp đã thân?

Nếu không sao mình nhìn thằng nhóc này thuận mắt thế nhỉ?

Lúc này Vương Béo còn trẻ, tính tình rất hào sảng, vỗ ngực nói: "Tôi tên Vương Béo, anh bạn thì sao?" "Ngô Mặc, cứ gọi tôi là Tiểu

Mặc." Ngô Mặc giới thiệu xong, đứng dậy đá gã mặt sẹo một phát: "Cầm đồ của mày biến ra chỗ khác cho khuất mắt!" Rất nhanh, đống rác rưởi trên ghế bị dọn sạch.

Ngô Lão Cẩu sắp xếp hành lý rồi dắt Ngô Tà ngồi xuống.

Ngô Mặc ngồi ở phía lối đi, bắt đầu trò chuyện với Vương Béo ngồi đối diện.

Hai người nói chuyện trên trời dưới biển, chém gió thành bão.

Vương Béo càng nói chuyện càng cảm thấy hợp rơ với Ngô Mặc, chỉ hận không gặp nhau sớm hơn, muốn kéo ngay cậu đến trước tượng Quan Công thắp hương kết nghĩa huynh đệ.

Họ nói chuyện mãi đến khi trời sáng rõ, hành khách trong toa đã thay đổi hết đợt này đến đợt khác. "Béo này, ông về Kinh Đô định làm gì?" Ngô Mặc chợt nhớ trong ký ức Vương Béo từng kể, đầu những năm 80 gã từng dính vào rắc rối lớn.

Thập niên 80 của thế kỷ 20 là giai đoạn đầu của thời kỳ cải cách mở cửa, vạn vật bắt đầu khởi sắc bồng bềnh.

Lúc đó, khối người trong túi chẳng có lấy một xu.

Không nghi ngờ gì nữa, Vương Bàn Tử chính là một trong số đó, mà còn là kiểu nghèo đến mức giấy chùi đít cũng chẳng mua nổi.

Để mưu sinh, gã đã làm không ít nghề buôn bán nhỏ, kết quả là hoặc bị người ta đuổi đánh như chó chạy ngoài đồng, hoặc là bán không được, lỗ đến mức chổng gọng.

Cuối cùng, tiền thuê nhà cũng chẳng có mà trả, đành phải đánh du kích khắp nơi.

Sau này bị đám bạn rủ rê đi đổ đấu kiếm tiền, kết quả lại bị chúng đâm sau lưng, vứt bỏ trong mộ huyệt.

Cũng may Vương Bàn Tử phúc lớn mạng lớn, số chưa tận.

Vào khoảnh khắc sinh tử, gã phát hiện ra một lối thoát dưới quan tài mới giữ được mạng già.

Mà tên bạn khốn nạn kia thấy gã chưa chết, sợ gã báo thù nên lại dùng chiêu trò hèn hạ báo cảnh sát hãm hại gã tội đào mộ quật mả.

Ngô Mặc tính toán thời gian, ước chừng việc xuống mộ cũng chỉ trong vài tháng này.

Ban đầu cậu định tìm cơ hội đến Kinh đô thử vận may xem có gặp được Vương Bàn Tử không, kết quả đúng là có duyên phận, lại tình cờ chạm mặt ngay trên tàu hỏa.

Chương 1534

Ngô Lão Cẩu lặng lẽ nghe cuộc đối thoại của hai người, nhân lúc Vương Bàn Tử đi vệ sinh liền thấp giọng hỏi: “Nhóc con, cháu quen biết tên béo này à?”.

“Vâng, huynh đệ sinh tử đấy.” Ngô Mặc nói nhỏ như muỗi kêu, dán sát vào tai Ngô Lão Cẩu thì thầm: “Gia, người này cực kỳ quan trọng với cháu và đại ca, ông có thể giúp anh ta một tay không?”.

Tục ngữ có câu có đường tắt tội gì phải đi đường vòng?

Huống hồ với năng lực của Ngô Lão Cẩu, giúp một người gần như chẳng tốn chút sức lực nào.

“Ừ, ông biết rồi.” Ngô Lão Cẩu trong lòng đã có tính toán.

Có thể khiến đứa cháu nhỏ này coi trọng như vậy, đủ để thấy ở một không gian khác, quan hệ của bọn họ vô cùng sâu sắc.

Đã như vậy, ông cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thời gian sau đó, Ngô Lão Cẩu cũng gia nhập cuộc tán gẫu, bóng gió hỏi thăm về quá khứ của Vương Bàn Tử.

Ngô Tà thì rất ngoan ngoãn ngồi bên cạnh ăn kẹo hồ lô, đôi mắt to tròn xoe cứ nhìn chằm chằm, nghe mọi người nói chuyện với vẻ mặt nửa hiểu nửa không.

Đường xa đến mấy cũng có lúc phải dừng chân.

Ga Kinh Đô là điểm cuối.

Ngô Mặc vác Ngô Tà trên vai, tay xách hành lý theo dòng người thong thả xuống tàu.

Đứng ở cửa ga, Vương Bàn Tử vỗ ngực chân thành nói: “Ngô lão gia tử, người anh em, chỗ tôi ở cách Thập Sát Hải không xa, hai người xong việc nếu chưa vội đi ngay thì để tôi mời hai người ăn thịt dê xiên nướng”.

“Không vội, hậu thiên nếu cậu rảnh, tôi sẽ qua tìm.” Ngô Mặc cười vỗ vai Vương Bàn Tử, “Nhóc con cậu đến lúc đó đừng có tiếc tiền cơm mà bỏ chạy đấy nhé”.

“Hắc, nhìn kìa, nói thế mà nghe được à, tuyệt đối không bao giờ!”.

Mấy người hàn huyên vài câu rồi cười nói chia tay.

Lúc sắp đi, Ngô Tà còn quay đầu vẫy vẫy tay với Vương Bàn Tử: “Anh Béo, tạm biệt nhé!”.

Ngô Mặc suýt chút nữa không nhịn được cười thành tiếng.

Béo ca luôn muốn chiếm tiện nghi của đại ca, thật không ngờ ở một không gian khác lại thực hiện được tâm nguyện này.

Nhìn bóng lưng Vương Bàn Tử rời đi, Ngô Mặc quay đầu hỏi Ngô Lão Cẩu: “Giờ chúng ta đi đâu?”.

“Đại lộ Tiền Môn.” “Hả?

Không phải đi nhà họ Giải sao?” Ngô Mặc nhướng mày hơi thắc mắc.

Ngô Lão Cẩu xách túi hành lý lên, cười nhìn Ngô Mặc hỏi: “Nhóc con, cháu đã nghe nói đến Tề Bát gia của Cửu Môn chưa?”.

“Ờ...” Nhắc đến Tề Bát gia, Ngô Mặc không khỏi nghĩ đến cái biệt danh củ chuối của mình – Phán quan miệng sắt.

Mẹ nó chứ, nghe nản không chịu được.

Ông đây có phải thầy bói đâu mà liên quan mệ gì đến cái “miệng sắt”?

“Không biết sao?” Ngô Lão Cẩu thấy Ngô Mặc không trả lời, liền giải thích: “Tề Bát gia của Lão Cửu Môn không phải nhân vật đơn giản đâu, phương diện phong thủy quái thuật và mưu lược thông tin của ông ấy vượt xa tưởng tượng của cháu đấy”.

“Thôi, nói nhiều không bằng gặp mặt, đi, ông đưa cháu qua đó trò chuyện.” Ngô Lão Cẩu nói xong liền xách đồ rảo bước đi trước.

Sau một thời gian, Ngô Mặc lại một lần nữa trở lại Kinh Đô.

Trên đường đi, phố xá Kinh Đô tấp nập người qua lại, tiếng rao hàng, tiếng cười nói đan xen vào nhau náo nhiệt vô cùng.

Đôi mắt Ngô Tà cứ liếc qua liếc lại, tò mò đến mức chẳng biết nên nhìn vào đâu trước.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã đến trước một sân nhỏ trông có vẻ bình thường.

Ngô Lão Cẩu giơ tay gõ vòng cửa, một lát sau, cửa “két” một tiếng mở ra, lộ ra khuôn mặt của một lão già gầy gò tinh anh.

Thấy mấy người đứng trước cửa, mắt lão sáng lên: “Ối chà, Ngũ gia, cơn gió nào thổi ngài đến đây vậy?”.

“Ha ha, lão Trần, lão nhóc con nhà ông xem ra sức khỏe vẫn tốt chán nhỉ.” Ngô Lão Cẩu cười khà khà chào hỏi, “Lão Bát đâu?

Có nhà không?”.

Lão Trần nghiêng người nhường đường cho họ vào, đồng thời đáp: “Bát gia đang ở hậu viện nghịch mấy món bảo bối của ông ấy đấy, tôi đi gọi ngay đây”.

Nói xong liền nhanh chân chạy ra phía sau.

Ngô Mặc quan sát sân viện.

Tuy nhìn có vẻ bình thường, nhưng chỗ nào cũng toát ra vẻ tinh tế cổ xưa không sao tả xiết.

Mấy chậu cây cảnh bên tường được tỉa tót gọn gàng, đường lát đá dưới chân cũng sạch bóng không một hạt bụi.

Ngô Mặc thấy vậy thầm tắc lưỡi.

Ai bảo những năm 80 người ta nghèo, chứ cứ nhìn mấy lão già Cửu Môn này mà xem, lão nào lão nấy nhà cửa giàu nứt đố đổ vách.

Ở đại trạch môn lại còn có gia nhân phục vụ.

Đúng là... ghen tị chết ông đây mất.

Chẳng bao lâu sau, một tràng cười sảng khoái từ hậu viện truyền đến: “Lão Cẩu, ông đúng là khách quý đấy, sao đột nhiên lại nhớ đến lão già này thế?”.

Vừa nói, Tề Bát gia vừa bước ra với dáng vẻ nhẹ nhàng.

Ông mặc một chiếc trường sam hơi bạc màu vì giặt nhiều, tinh thần quắc thước, đôi mắt toát ra vẻ tinh minh.

Tề Bát gia vừa xuất hiện, Ngô Lão Cẩu đã tiến lên đón: “Lại ở hậu viện nghịch mấy bông hoa nát đó à?

Tôi đã bảo cái thứ đó có gì hay đâu, không biết nói cũng chẳng biết gọi, chán chết đi được”.

“Ông thì hiểu cái đếch gì.” Tề Bát gia không chịu thua kém đáp trả ngay, “Mấy con chó nát của ông thì tốt chắc, suốt ngày sủa nhức cả đầu”.

Hai lão già người tung kẻ hứng hàn huyên thân thiết.

Ngô Mặc dắt Ngô Tà đứng một bên, tò mò quan sát lão già trước mắt.

Đây chính là Tề Thiết Chủy mà cái lão già khú Trương Nhật Sơn suốt ngày tơ tưởng sao?

Đừng nói chứ, trông cũng có vẻ tiên phong đạo cốt phết.

Cầm thêm cái phất trần rồi gắn bộ râu giả vào thì đúng là chuẩn bài COSPLAY Thái Bạch Kim Tinh luôn.

Một hồi lâu sau, ánh mắt Tề Bát gia mới dời sang Ngô Mặc và Ngô Tà đứng cạnh: "Ơ kìa!

Lão Cẩu, tôi nhớ ba đứa con trai của ông đâu có mặt mũi thế này, chẳng lẽ lão nhóc nhà ông lại lén lút sinh thêm đứa thứ tư?".

Ngô Lão Cẩu nghe xong suýt thì sặc nước miếng.

Ông lườm Tề Bát gia một cái cháy mặt: "Cái lão già này bớt nói nhảm đi!

Đây là...".

Lời chưa nói hết, Ngô Tà đã nhanh nhảu hét lên: "Ông nói bậy, đây là Tứ gia gia của cháu!".

Ngô Lão Cẩu: "...".

"Tứ gia gia?" Tề Bát gia đầy mặt nghi hoặc nhìn Ngô Lão Cẩu, "Lão Cẩu, tôi nhớ ông có đứa em trai, nhưng chẳng phải đã thất lạc từ sớm rồi sao?

Với lại thằng nhóc này trông cùng lắm mới ngoài hai mươi, chuyện này là thế nào?".

Ngô Lão Cẩu đen mặt.

Muốn giải thích nhưng đây không phải chỗ nói chuyện, đành gồng mình nói: "Chuyện này hơi bị phức tạp, chúng ta vào phòng rồi nói kỹ".

Tề Bát gia dẫn mọi người vào nhà.

Độ tò mò của Ngô Mặc đối với Tề Bát gia chỉ đứng sau Trương Đại Phật gia Trương Khải Sơn.

Chương 1535

Trong Lão Cửu Môn, hai người này có mức độ bí ẩn ngang ngửa nhau.

Giờ có cơ hội tận mắt chứng kiến, kiểu gì cũng phải dò xét nông sâu của lão một chút.

Bước vào phòng, mắt Ngô Mặc như cái đèn pha quét nhanh một vòng.

Căn phòng bài trí giản dị nhưng không kém phần nhã nhặn, trên tường treo vài bức thư họa, trên bàn bày biện mấy món đồ cổ phác.

So với mấy ông thầy bói bình thường thì đẳng cấp cao hơn hẳn mấy bậc.

Ngô Lão Cẩu chẳng khách khí ngồi ngay vào ghế trên, cười khà khà nói: “Lão Bát, mấy năm không gặp ông cũng chẳng thay đổi gì mấy nhỉ”.

“Ông cũng thế thôi, vẫn cái tính nết chó như xưa.” Tề Bát gia sai lão Trần dâng trà, đợi chén trà bốc khói nghi ngút được đặt trước mặt mọi người, ông mới mở lời: “Lão Cẩu, mấy ngày nay tôi có gieo một quẻ, quẻ tượng hiển thị có khách quý lâm môn, chẳng ngờ hôm nay ông lại tới”.

“Người ta bảo vô sự bất đăng tam bảo điện, lão già ông mấy năm mới đến Kinh đô một lần, lần này đến chắc chắn là có chuyện quan trọng rồi phải không?”.

Ngô Lão Cẩu bưng chén trà lên, nhấp một ngụm nhỏ, thong thả nói: “Lão Bát, ông nói thế là khách sáo quá rồi, chúng ta quen biết cả đời, tôi không thể hứng lên đến thăm ông được sao?”.

“Hê hê.” Tề Bát gia bĩu môi, ánh mắt dời sang Ngô Tà, cười híp mắt: “Đây chắc là đứa cháu nội đích tôn Ngô Tà của ông nhỉ, thằng bé trông khôi ngô đấy”.

Ngô Tà được Tề Bát gia khen thì hơi ngượng ngùng nép sau lưng Ngô Mặc, thò cái đầu nhỏ ra, lễ phép nói: “Cháu chào Bát gia gia ạ”.

Tề Bát gia cười đến nỗi mắt híp lại thành một đường chỉ.

Ông móc trong túi ra một viên kẹo đưa qua: “Lại đây, nhóc con, Bát gia gia cho kẹo này”.

“Tứ gia gia, cháu ăn được không ạ?” Ngô Tà nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc phải cố lắm mới không bật cười thành tiếng.

Đại ca nhà mình đúng là nhân tài mà.

Anh ấy gọi Tề Thiết Chủy là Bát gia gia, lại gọi mình là Tứ gia gia.

Tính ra thì mình thành anh trai của Tề Bát gia à?

Sướng vãi!

Trong lòng cười thầm không thôi nhưng mặt vẫn tỏ vẻ trấn tĩnh gật đầu: “Ừ”.

Tiểu Ngô Tà thấy cậu gật đầu mới dám đưa tay nhận lấy, ngọt ngào nói “cảm ơn” Tề Bát gia.

Ngô Lão Cẩu mặt đầy vạch đen.

Đối với cái sở thích ác quái của đứa cháu nội nhỏ, ông thật sự chẳng biết nói gì.

Cái thằng nhóc này đúng là nghịch ngợm quá thể.

Cười thầm thì cười thầm, Ngô Mặc vẫn không quên quan sát Tề Bát gia.

Cậu nhận ra lão gia tử này tuy cười hiền hòa, nhưng trong ánh mắt luôn ẩn chứa một vẻ sắc sảo, dường như có thể thấu thị lòng người.

Loại người này cực kỳ giống Hoa ca nhà mình, tuyệt đối không phải hạng vừa.

“Lão Cẩu, cậu em nhỏ này thật sự là em trai ông à?” Tề Bát gia luôn cảm thấy có gì đó sai sai, nhất là thái độ úp úp mở mở của Ngô Lão Cẩu.

Với sự hiểu biết của ông về Ngô Lão Cẩu, người này làm việc rất dứt khoát, tuyệt đối không bao giờ có vẻ ngập ngừng như hiện tại.

Hơn nữa, quẻ tượng lúc trước hiển thị thân phận người đến là một màn sương mù, cứ như không nên tồn tại trên thế giới này vậy.

Quẻ tượng kiểu này cả đời ông mới thấy một lần, chắc chắn là có huyền cơ lớn.

Ngô Lão Cẩu tặc lưỡi: “Lão Bát, chỗ này không tiện nói chuyện, hay là chúng ta đổi chỗ khác?”.

“Ồ?” Tề Bát gia lập tức phản ứng lại, chắc là Cẩu Ngũ gia gặp phải chuyện gì nan giải rồi.

“Được, đi theo tôi.” Ông đứng dậy dặn dò lão Trần bên cạnh: “Tôi ra hậu viện xử lý việc, nếu có ai tìm thì bảo tôi không có nhà”.

“Rõ rồi, Bát gia.” Lão Trần cười hứa hẹn, lão đã theo Tề Bát gia bôn ba cả đời, những người cũ của Cửu Môn hầu như lão đều biết mặt.

Biết Cẩu Ngũ gia đến đây chắc chắn có việc hệ trọng, việc lão có thể làm là ngăn không cho ai vào quấy rầy.

“Tiểu Mặc, cháu đi theo ông.” Ngô Lão Cẩu gọi Ngô Mặc một tiếng, rồi nhìn Ngô Tà hơi do dự: “Tiểu Tà...”.

Tề Bát gia khẽ ho một tiếng, dặn dò: “Lão Trần, ông dẫn đứa nhỏ ra sân chơi một lát, chúng tôi nói chuyện xong sẽ ra ngay.

Đúng rồi, đừng quên lấy ít hoa quả cho thằng bé ăn nhé”.

Lão Trần cười đáp lời, dắt tay Ngô Tà: “Tiểu thiếu gia, đi thôi, chúng ta ra sân ăn hoa quả, ngắm hoa ông nội trồng nhé”.

Ngô Tà luyến tiếc nhìn Ngô Mặc và Ngô Lão Cẩu một cái, nhưng vẫn ngoan ngoãn theo lão Trần đi ra ngoài.

Tề Bát gia dẫn Ngô Mặc và Ngô Lão Cẩu ra phía sau.

Ở hậu viện có một căn phòng nhỏ biệt lập, trông rất bình thường như một cái kho của nhà dân.

Tề Bát gia mở cửa.

Bên trong bài trí đơn giản, chỉ có một cái bàn và vài cái ghế, trên tường treo một số bản đồ kỳ quái và la bàn.

“Ngồi đi, chỗ này đã được xử lý đặc biệt, âm thanh trong phòng không lọt được ra ngoài đâu.” Ba người ngồi xuống.

Tề Bát gia nhìn Ngô Lão Cẩu: “Lão Cẩu, giờ nói được rồi chứ, rốt cuộc là có chuyện gì?”.

“Chuyện này đúng là khó mà tưởng tượng nổi.” Ngô Lão Cẩu thở dài, “Lão Bát, hay là ông gieo một quẻ đi, để tôi xem quẻ thuật của ông có bị thối lui không?”.

“Ha ha, cái lão già này lại còn thử tôi.” Tề Bát gia nhếch môi, lộ ra nụ cười tự tin.

Ông đưa tay lấy la bàn trên bàn, lại móc ra ba đồng tiền cổ, rồi nhắm mắt định thần, miệng lầm rầm khấn vái, sau đó lắc mạnh đồng tiền trong tay vài cái, tiếng “loảng xoảng” vang lên khi chúng được tung lên bàn.

Ông chầm chầm nhìn vào cách sắp xếp của đồng tiền, đôi mày từ giãn ra bỗng nhíu chặt lại.

Một lúc sau mới thong thả mở mắt, thần sắc trên mặt trở nên vô cùng ngưng trọng.

Ông ngẩng đầu nhìn Ngô Lão Cẩu với vẻ nghi hoặc: "Quẻ tượng hiển thị sương mù dày đặc, có một luồng sức mạnh thần bí đang quấy nhiễu thiên cơ.

Nhân quả liên quan trong đó cực kỳ sâu sắc, e là không phải chuyện bình thường.

Lão Cẩu, thằng bé ông mang đến đây tuyệt đối không đơn giản".

Ối chà!

Chuẩn thế không biết.

Ái chà chà, mình biết trước tương lai thuần túy là nhờ có "hack".

Chỉ là giờ đây cốt truyện bị mình quậy cho nát như tương bần, căn bản chẳng rõ tương lai sẽ đi về đâu.

Nếu mà học được chiêu này của Tề Bát gia?

Cái danh hiệu "Miệng sắt" của mình coi như cũng danh xứng với thực rồi.

Ngô Lão Cẩu đâu có biết tâm tư của đứa cháu mình đã bay tận sang Thái Bình Dương.

Ông khổ sở gật đầu: "Lão Bát, bản lĩnh của ông vẫn chưa mai một, quẻ vẫn chuẩn như xưa.

Nói thật nhé, thằng bé này tên Ngô Mặc, là cháu nội ruột của tôi đấy".

"Cháu nội ruột?" Tề Bát gia bị câu này làm cho kinh ngạc đến mức suýt ngất, ông đứng dậy đi quanh Ngô Lão Cẩu ba vòng, "Ái chà chà Cẩu Ngũ gia của tôi ơi, gan ông cũng to thật đấy, dám lén lút sau lưng chị dâu lập thêm phòng nhì bên ngoài à?".

Huynh đệ mấy người quen biết nhau nửa đời người, cực kỳ hiểu nhau.

Thái độ của Ngô Lão Cẩu đối với phu nhân nhà mình, dùng từ hiện đại mà nói thì chẳng khác gì một "liếm cẩu".

Tề Bát gia thực sự không ngờ ông lại dám có con riêng bên ngoài.

Mà không đúng.

Nhìn tuổi tác thì thằng nhóc này cũng chỉ tầm tuổi con trai thứ ba nhà lão Cẩu.

Chương 1536

Chẳng lẽ năm xưa ở Trường Sa lão Cẩu đã có "biến" rồi?

Tề Bát gia bấm ngón tay tính toán.

Muốn có đứa cháu lớn thế này thì trừ khi Ngô Lão Cẩu đã có con trai lớn từ thời ở Trường Sa.

Nhưng lúc đó mọi người đều ở bên nhau, nếu Ngô Lão Cẩu có chuyện gì thì ông không thể không nghe phong thanh chút nào.

Hơn nữa lúc đó người có quan hệ mập mờ với lão Cẩu cũng chỉ có Hoắc Tiên Cô.

Chẳng lẽ...

Tề Bát gia hít một hơi lạnh.

Theo logic này mà suy luận, người có thể thần không biết quỷ không hay sinh con rồi giấu giếm đến tận bây giờ, cũng chỉ có Hoắc Tiên Cô mới có năng lực đó.

"Ái chà, lão Cẩu, chẳng lẽ năm xưa Hoắc Tiên Cô lén lút sinh con cho ông thật sao?".

Ngô Lão Cẩu nghe vậy suýt thì phụt ra một búng máu già, mặt đỏ tía tai bật dậy: "Lão Bát, ông đừng có phun phân, trước mặt trẻ con mà nói nhảm cái gì đấy?

Tôi với Hoắc Tiên Cô liên quan gì đến nhau bao giờ?".

Ngô Mặc đúng là kiểu xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Cậu giả vờ kinh ngạc há hốc mồm: "Gia, hóa ra ngày xưa người còn có một đoạn quá khứ oanh liệt thế à?

Xem ra về cháu phải tâm sự kỹ với bà nội thôi, ngộ nhỡ lòi ra đứa con riêng thật thì sao”.

“Thằng ranh con đừng có nói bậy.” Ngô Lão Cẩu dở khóc dở cười vỗ vào đầu Ngô Mặc một cái, “Ông của cháu đối với bà cháu là trung trinh bất nhị, Hoắc Tiên Cô gì chứ, căn bản không có chuyện đó”.

“Hắc hắc, gia, chuyện này người nói sai rồi.” Ngô Mặc vắt chân chữ ngũ, móc một điếu thuốc ngậm vào miệng, thong thả nói: “Người thì cho là không có gì, nhưng khổ nỗi Hoắc lão thái thái lại không nghĩ thế.

Người không biết đâu, sau này Hoắc lão thái thái suýt chút nữa hại chết đứa cháu nội đích tôn của người đấy”.

“Cái gì?

Lại có chuyện đó sao?” Tề Bát gia dường như đánh hơi được mùi hóng hớt, kéo ghế ngồi sát lại bên cạnh Ngô Mặc: “Nhóc con, ta với ông nội cháu là bạn chí cốt cả đời, ta gọi cháu một tiếng cháu nội lớn, cháu có nhận không?”.

Ngô Mặc bị câu nói đột ngột này của Tề Bát gia làm cho sửng sốt, ngay sau đó khóe môi khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười xấu xa: “Bát gia gia, ngài đã nói thế thì làm sao cháu dám không nhận.

Chỉ là tục ngữ có câu: Có người cả đời thất bại vì quá giữ thể diện, yêu tiền mà không dám nói ra, nhưng cháu nội lớn của ngài thì khác, cháu là đòi thẳng luôn, ngài xem...”.

Nói xong liền chìa tay phải ra quơ quơ trước mặt Tề Bát gia: “Ngài không cho chút quà gặp mặt sao?”.

“Cáp cáp cáp, khá lắm nhóc con, là lỗi của Bát gia gia.” Tề Bát gia vỗ mạnh vào vai Ngô Mặc, thò tay vào ngực áo móc ra một đồng tiền cổ đặt vào lòng bàn tay cậu: “Đừng có khinh thường đồng tiền này, vật này có tác dụng trừ tà tránh hung đấy, giữ lấy mà phòng thân”.

“Ô kìa, thế thì cảm ơn Bát gia gia nhé.” Ngô Mặc cực kỳ không khách khí nhận lấy đồng tiền, đưa lên mắt nhìn kỹ.

Chỉ thấy chữ viết trên đó cổ kính mạnh mẽ, rõ ràng là món đồ cổ có niên đại.

Ngô Lão Cẩu đứng bên cạnh chứng kiến cảnh này mà không nói gì, dù sao người được lợi cũng là cháu mình, tội gì không lấy.

Tề Bát gia quay lại nhìn Ngô Mặc, thúc giục: “Mau nói đi, Hoắc Tiên Cô suýt hại chết cháu thế nào?

Trong lòng ta cứ như bị mèo cào, ngứa ngáy không chịu được”.

Ông cứ ngỡ cái “đứa cháu đích tôn” mà Ngô Mặc nói chính là bản thân cậu.

Cũng đúng thôi, vì người bình thường chẳng ai lại nghĩ cái đứa nhóc đang khóc nhè ngoài sân kia thực ra mới là người xếp hàng lớn hơn cái gã thanh niên trước mặt.

“Ha ha, chuyện này kể ra thì đúng là con mất mẹ nói ra thì dài...” Ngô Mặc kéo dài giọng quay đầu nhìn Ngô Lão Cẩu: “Gia gia, hay là người cứ nói cái khúc dạo đầu trước đi, không cháu sợ làm Bát gia gia sốc đến mức vỡ mạch máu não mất”.

“Cái thằng nhóc này thật là.” Ngô Lão Cẩu chỉ tay về phía Ngô Mặc, tức giận nói: “Ông nói chính sự trước, lát nữa sẽ tính sổ với thằng nhóc thối tha nhà cháu sau”.

“Lão Bát à, chuyện này nói ra thì hơi huyền bí, nhưng tôi cam đoan tất cả đều là sự thật.” Ngô Lão Cẩu thong thả đứng dậy, hai tay chắp sau lưng, trầm giọng nói: “Thằng nhóc này đúng là cháu nội của tôi, nhưng mà nó đến từ một không gian khác của hai mươi năm sau”.

Tề Bát gia nghe xong câu này, đôi mắt trợn ngược lên, nhíu mày trầm giọng nói: “Lão Cẩu, ông nói nhảm gì thế?

Có phải đi tàu cả đêm không ngủ nên mộng du rồi không?”.

“Lão Bát, đừng ngắt lời tôi.” Ngô Lão Cẩu xua tay, “Ba nghìn thế giới của Phật gia ông chẳng phải chưa nghe qua bao giờ, chỉ là nội dung trong sách giờ đã xuất hiện ngoài đời thực thôi”.

Tề Bát gia rơi vào trầm tư.

Ngô Lão Cẩu không giấu giếm, kể lại rành mạch lai lịch của Ngô Mặc.

Không phải ông thiếu suy nghĩ mà tùy tiện tiết lộ chuyện của Ngô Mặc, mà là vì việc đối phó với nhà họ Uông sắp tới hơi phiền phức.

Chỉ dựa vào nhà họ Ngô hiện tại thì rất khó để tiêu diệt đối phương.

Đừng nhìn hai người họ từ trẻ đã hay đấu mồm, thực tế Tề Bát gia đã cứu mạng Ngô Lão Cẩu mấy lần.

Nếu trong lòng Ngô Lão Cẩu có một bảng xếp hạng những người trong Cửu Môn, thì không nghi ngờ gì nữa, Tề Thiết Chủy chính là người huynh đệ mà ông tin tưởng nhất.

Sắc mặt Tề Bát gia thay đổi liên tục.

Từ ánh mắt nhìn Ngô Lão Cẩu như nhìn kẻ ngốc, chuyển sang nhìn Ngô Mặc như nhìn người ngoài hành tinh.

Đến từ không gian khác của hai mươi năm sau?

Nghe chừng không đáng tin lắm nhỉ.

Ông vô thức bấm tay tính một quẻ, sắc mặt càng lúc càng trầm trọng, hồi lâu mới thốt ra một câu: “Đây... quẻ tượng kỳ quái thế này, quả nhiên có điềm báo càn khôn đảo lộn, thời không hỗn loạn!

Lão Cẩu, chẳng lẽ thằng nhóc này thực sự đến từ tương lai?”.

Ngô Lão Cẩu tiến lên vỗ vai Tề Bát gia: “Lão Bát, giờ ông tin rồi chứ.

Tôi cũng phải xác nhận đi xác nhận lại mới dám tin chuyện này đấy”.

“Haiz, việc gì phải phiền phức thế nhỉ.” Ngô Mặc vỗ đùi một cái, móc điện thoại trong túi ra, lướt nhanh vài cái hiện lên một tấm ảnh: “Nào, Bát gia gia, lần đầu gặp mặt không có quà cáp gì, cho ngài xem 'nhà' của ngài trong tương lai nhé”.

“Nhà?

Nhà của ta à?” Tính hiếu kỳ của Tề Bát gia bị khơi dậy.

Thầy bói làm nghề gì?

Chẳng phải là nhìn thấu thiên cơ, biết rõ chuyện quá khứ tương lai sao.

Nhưng khi cái khả năng biết trước tương lai bày ra trước mắt thế này, không xem thì chẳng phải là có lỗi với đôi mắt của mình sao?

Ông ghé sát vào Ngô Mặc, nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại.

Chỉ thấy trong ảnh hiện lên một tấm bia mộ.

Bia mộ rất sạch sẽ, bên trên khắc rõ mấy chữ lớn “Mộ Tề Thiết Chủy”.

Tề Thiết Chủy: “???”.

Đây là “nhà” của ta trong tương lai à?

Thằng nhóc, ông đây mẹ kiếp thật sự cảm ơn cháu nhiều nhé!

Khóe miệng Tề Thiết Chủy giật giật mấy cái, nhìn Ngô Mặc với ánh mắt đầy vẻ phức tạp không nói nên lời.

“Phụt~ khụ khụ!” Ngô Lão Cẩu nhất thời không nhịn được cười phụt ra tiếng.

Đứa cháu nội này của mình đúng là thâm vãi linh hồn.

Tề Thiết Chủy trừng mắt nhìn Ngô Lão Cẩu một cái cháy mặt, giận dỗi nói: “Lão Cẩu, ông còn cười!

Tính ra đây không phải bia mộ của ông nên ông cứ hả hê thế phải không?”.

Ngô Lão Cẩu cố nén cười, xua tay: “Lão Bát đừng giận, cháu tôi nói cũng không sai, đó chẳng phải là 'nhà' vĩnh cửu của ông trong tương lai sao”.

“Bát gia gia, ngài đừng giận mà.” Ngô Mặc nén cười nói: “Cháu đây chẳng phải là đang chứng minh thân phận sao, vả lại ngài xem kìa, chất liệu bia mộ và phong cảnh xung quanh, cao cấp xịn xò biết bao nhiêu”.

Chương 1537

“Dù sao thì nhà tương lai của ta cũng chỉ là một cái gò đất.” Tề Thiết Chủy nhìn tấm ảnh, dở khóc dở cười.

“Hắc hắc!” Ngô Mặc nhếch môi cười xấu xa, nói năng hùng hồn: “Ngài chưa nghe triết gia nói sao?

Đời người như bông hoa trong chậu, cuộc sống như một đống bùi nhùi.

Cho dù nhà có to đến mấy cũng chỉ là chỗ ở tạm thời, cái hòm nhỏ bằng lỗ mũi kia mới là nhà vĩnh cửu của ngài”.

Chuyện này đúng là không thể trò chuyện tiếp được nữa rồi.

Bảo cậu ta nói sai thì kết quả mẹ kiếp đúng là như vậy thật.

Mà bảo cậu ta nói đúng thì cứ thấy nó sai sai thế nào ấy.

Tề Bát gia quay đầu nhìn Ngô Lão Cẩu, cười nói: “Mồm mép thằng cháu ông còn kinh hơn cả tôi, hay là tôi nhận nó làm đồ đệ luôn cho rồi”.

Câu này vừa nói ra, Ngô Mặc lập tức hiểu rằng Tề Thiết Chủy đã tin lời Ngô Lão Cẩu vừa nói.

“Bát gia gia, ngài xem thêm mấy tấm ảnh này đi.” Ngô Mặc cười hì hì cho Tề Thiết Chủy xem thêm vài tấm ảnh khác.

Mỗi tấm ảnh đều mang đậm phong cách hiện đại.

Cho dù Ngô Lão Cẩu đã xem qua rồi, nhưng nhìn lại một lần nữa vẫn không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

“Thật không ngờ tương lai lại phát triển tốt đẹp như thế.” Tề Thiết Chủy cảm thán sâu sắc.

Những người trong Cửu Môn đều đi ra từ thời loạn lạc, đã trải qua đủ loại sinh tử ma nạn, nên cảm nhận về điều này vô cùng sâu sắc.

“Được rồi, lão Bát, giờ ông tin những gì tôi nói là thật rồi chứ?” Ngô Lão Cẩu vỗ mạnh vào vai Tề Bát gia.

“Người sờ sờ ngay trước mắt, tôi còn gì mà không tin nữa.” Tề Bát gia trở lại chỗ ngồi, nâng chén trà nhấp một ngụm, “Lão Cẩu, ông đến tìm tôi không phải chỉ vì chuyện đó thôi chứ?”.

Hai lão già đều là cáo già cả rồi.

Chỉ cần một ánh mắt, một động tác của đối phương là có thể đoán được người kia định làm gì tiếp theo.

“Đúng vậy.” Ngô Lão Cẩu rút tẩu thuốc từ thắt lưng ra, gõ gõ vào đế giày rồi châm lửa rít một hơi thật sâu, “Từ sớm tôi đã nhận ra có kẻ đang theo dõi chúng ta, lúc đó ông bảo tôi đừng rút dây động rừng, nên tôi đã huấn luyện một bầy chó để làm hậu chiêu.

Hiện giờ Tiểu Mặc đã xác định được đám người đó là ai, chúng ta có nên ra tay trước để tiêu diệt bọn chúng không?”.

Tề Bát gia giơ tay ép xuống: “Lão Cẩu, tâm ông loạn rồi”.

“Nói nhảm.” Ngô Lão Cẩu đập bàn một cái, giận dữ nói: “Tôi có thể không vội sao?

Vì mấy thứ đồ này mà tôi phải đánh đổi cả tương lai của con trai và cháu nội mình.

Vốn dĩ muốn cho chúng sống cuộc đời bình thường, giờ thì hay rồi, cháu nội nhỏ cũng bị kéo vào, thậm chí còn đến tận đây”.

Nói đoạn, Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu, trong mắt loé lên tia lệ khí: “Lão Bát, tôi thay đổi ý định rồi, những chuyện này phải kết thúc ngay ở đời chúng ta”.

“Bốp bốp!” Ngô Mặc cực kỳ nể mặt mà bắt đầu vỗ tay, “Gia, khí phách lắm, cháu cực thích những lão già quyết đoán như ông”.

Trong khoảnh khắc, bầu không khí nghiêm túc bị Ngô Mặc quậy cho nát bét.

Ngô Lão Cẩu và Tề Bát gia nghẹn họng không nói nên lời, suýt thì trợn trắng mắt.

“Thằng nhóc ranh.” Ngô Lão Cẩu vừa bực vừa buồn cười, giơ tay vỗ nhẹ vào đầu Ngô Mặc một cái.

“Hai ông cháu nhà ông cố ý làm tôi thèm thuồng đấy à?” Tề Bát gia cười trêu chọc một câu.

Sau đó xoay chuyển câu chuyện trở lại quỹ đạo chính: “Lão Cẩu, không được bốc đồng.

Đã biết trong tối có một nhóm người theo dõi, bao nhiêu năm nay cũng đã qua rồi, vội vàng nhất thời cũng chẳng giải quyết được gì.

Chúng ta phải tính kế lâu dài”.

Ngô Lão Cẩu cũng biết nóng vội không ăn được đậu phụ nóng, chẳng qua là cảm xúc dâng trào nhất thời không kiềm chế được thôi.

Ba người trong mật thất bàn bạc hồi lâu, Ngô Mặc đem những gì mình biết nói ra hết.

Tề Bát gia từ lời kể của Ngô Mặc nhanh chóng phân tích ra những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai.

Lông mày ông xoắn lại thành một cục: “Lão Ngũ, những chuyện đứa nhỏ nói, hình như đằng sau đều có bóng dáng của Phật gia”.

“Haiz!” Ngô Lão Cẩu thở dài một tiếng, “Ông tưởng tôi không nhận ra chắc?

Nếu không sao tôi phải đến tìm ông bàn bạc?”.

Ai cũng biết, Bát gia và Trương Đại Phật gia có quan hệ cực kỳ tốt.

Nói là mặc chung một cái quần thì hơi quá, nhưng cũng có thể coi là huynh đệ vào sinh ra tử.

Ngô Lão Cẩu đến tìm Tề Bát gia, nói huỵch toẹt ra là muốn kéo ông xuống nước.

Chẳng còn cách nào khác, sức mạnh của nhà họ Ngô quá nhỏ bé.

Muốn giải quyết ổn thỏa những nguy cơ tiềm ẩn trong bóng tối, chỉ dựa vào một mình ông là không thể.

Mà Tề Bát gia thì khác.

Trông ông có vẻ đơn thương độc mã chẳng có thế lực gì, chỉ là một lão già bày hàng xem bói.

Thực tế ông lại có quan hệ giao hảo với Trương Đại Phật gia, Nhị Nguyệt Hồng và Giải Cửu gia, thậm chí đến cả kẻ ra tay tàn độc như Trần Bì cũng có chút quen biết.

Có ông tham gia, mọi việc dễ dàng hơn nhiều.

Tề Bát gia im lặng hồi lâu.

Ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, phát ra những tiếng động nhịp nhàng.

Sắc mặt Ngô Lão Cẩu cũng trở nên vô cùng ngưng trọng, ông biết Tề Bát gia chắc hẳn đang cân nhắc lợi hại.

Chỉ có Ngô Mặc là chẳng thèm để ý.

Giữa khung cảnh nghiêm túc như vậy, cậu lại vắt chân chữ ngũ cắn hạt dưa rôm rốp.

Với Ngô Mặc mà nói, chẳng có vấn đề gì mà một quả lựu đạn không giải quyết được, nếu thực sự không giải quyết được thì bồi thêm vài quả nữa là xong.

Cậu đã hạ quyết tâm, trước khi rời khỏi không gian này, kiểu gì cũng phải dọn dẹp sạch sẽ cái rắc rối nhà họ Uông kia.

Còn về chuyện trong bóng tối có thêm mấy nhân vật mới như nhà họ Miêu, nhà họ Lư gì đó hay không thì không phải việc cậu quản được.

Việc duy nhất cậu có thể làm là để Ngô Tà đứng vững trên đôi chân mình, đừng để bị người ta dắt mũi như một quân cờ nữa.

Thêm vào đó là tặng cho Hoa ca một tuổi thơ hạnh phúc.

Những kẻ không phục quản giáo của nhà họ Giải đã sớm nằm trong danh sách đen của cậu rồi, đến lúc đó cứ việc tiễn đưa từng đứa một là xong.

Chỉ cần cậu quậy cho mọi chuyện nát bét lên, thì hai người chú ba chẳng cần phải hoán đổi thân phận làm gì nữa.

Như vậy chẳng phải tuổi thơ của Hoa ca sẽ trở lại sao?

Đương nhiên, những lời này Ngô Mặc không hề tiết lộ trước với Ngô Lão Cẩu.

Cậu dự định sẽ dành cho những người thân này một bất ngờ nho nhỏ.

Hồi lâu sau, Tề Bát gia chậm rãi mở lời, giọng nói trầm xuống mang theo vài phần lo lắng: "Phật gia... anh ấy từ trước đến nay hành sự đều có sự cân nhắc riêng, nhưng nếu đúng như lời Tiểu Mặc nói, mọi chuyện đằng sau đều có bóng dáng của anh ấy, thì việc này phức tạp rồi đây".

Ngô Lão Cẩu nhíu mày, rít một hơi thuốc thật mạnh: "Nhưng cứ thế mà đợi sao?

Để chuyện ở không gian khác lặp lại ở đây một lần nữa?”.

Tề Bát gia lắc đầu: “Tâm tư của Phật gia không dễ đoán như thế đâu.

Anh ấy đã trải qua quá nhiều chuyện, có những việc thậm chí đến tôi cũng không rõ.

Nhưng dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng không được hành động thiếu suy nghĩ”.

Chương 1538

Ngô Mặc nhai nốt hạt dưa trong tay, phủi phủi vỏ hạt dưa trên người, thong thả nói: “Bát gia gia, ngài thật sự không biết hay là đang giả vờ hồ đồ đấy?”.

“Ồ?

Sao nhóc con lại cho rằng ta giả vờ hồ đồ?” Tề Bát gia dừng động tác, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Ngô Mặc, “Có phải Bát gia gia nói sai chỗ nào làm cháu hiểu lầm không?”.

“Thân phận của Trương Đại Phật gia chắc chẳng cần cháu phải nói ngài cũng đã hiểu quá rõ rồi còn gì.” “Ừm, Phật gia tổ tịch ở Đông Bắc, sau này gia đình gặp biến cố mới trốn chạy đến Trường Sa, từ đó mới trở thành người đứng đầu Cửu Môn.” Tề Bát Gia thao thao bất tuyệt kể một tràng về những chuyện cũ của Trương Khải Sơn.

Trong đó có rất nhiều thứ mà tiểu thuyết chưa từng viết qua.

Ngô Mặc không hề ngắt lời, vểnh tai nghe không sót một chữ, ghi nhớ toàn bộ vào lòng.

Vị Trương đại Phật gia trong miệng Tề Bát Gia có sự khác biệt rất lớn so với truyền thuyết hậu thế.

Chà!

Xem ra lời đồn đúng là không thể tin hoàn toàn được. "Tiểu tử, Bát gia gia có thể hỏi một câu không?" Tề Bát Gia ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, trầm giọng hỏi: "Ở thời đại của các cháu, danh tiếng của Phật gia có phải hơi tệ không?" "Danh tiếng?" Ngô Mặc mỉm cười: "Bát gia gia, cái thứ đó đáng mấy đồng tiền?" Câu này của Ngô Mặc vừa thốt ra, cả Tề Bát Gia và Ngô Lão Cẩu đều ngẩn người, ngay sau đó Ngô

Lão Cẩu cười mắng: "Cái thằng nhãi con này càng lúc càng không ra thể thống gì, Bát gia gia hỏi thì trả lời cho hẳn hoi." "Cháu có nói bừa đâu." Ngô Mặc thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Bát gia gia, thực không giấu gì ông, ở thời của tụi cháu, Cửu Môn sớm đã lụi bại rồi, mỗi người đều chỉ để ý đến tiền thôi.

Ông biết vì sao cháu lại tới được đây không?

Còn không phải do hai đứa ngu ngốc là hậu nhân nhà họ Lý - Lý Thủ Nháo và hậu nhân nhà ông - Tề Ngạn Mai gây ra phiền phức sao.

Phật gia là ai á?

Chẳng mấy người nhớ nữa đâu, hội trưởng mới của Cửu Môn là lão già Trương Nhật Sơn kia kìa." "Lão... lão già đó á?" Tề Bát Gia trợn tròn mắt.

Mẹ kiếp!

Nói thuận miệng quá. "A hì hì, lỡ lời chút thôi." Ngô Mặc cười gượng hai tiếng, lập tức chuyển chủ đề: "Chúng ta quay lại vấn đề ban đầu đi, Bát gia gia, lai lịch của nhà họ Trương ở Đông Bắc, ông thực sự không biết sao?" "Chuyện này..." Tề Bát Gia im lặng hồi lâu, chậm rãi nói: "Năm đó Phật gia vì một số nguyên nhân mà nảy sinh tâm ma, chúng ta nhận được tin tức là chỉ có trở về nhà họ Trương mới cứu được, thế nên tôi, phó quan và phu nhân đã đưa Phật gia đang hôn mê quay về Trương gia cổ trạch.

Chuyến đi đó... quả thực như một cơn ác mộng." Ánh mắt Tề Bát Gia bình thản nhìn về phía trước, dường như ở phía bên kia không khí chính là những ký ức đã phủ bụi bấy lâu. "Trương gia cổ trạch chỗ nào cũng toát ra vẻ quỷ dị.

Vừa bước vào cổng trạch, đã cảm thấy như có vô số đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào chúng tôi trong bóng tối.

Phật gia thì hôn mê bất tỉnh, chúng tôi lo sốt vó, chỉ muốn tìm ra cách cứu ngài ấy thôi." Khi Tề Bát Gia kể đến việc gặp một đứa trẻ, Ngô Mặc lên tiếng ngắt lời: "Bát gia gia, người mà mọi người gặp chính là tộc trưởng Trương gia - Trương Khởi Linh, cũng là người anh em vào sinh ra tử của cháu." "Anh em tốt?" Ngô Lão Cẩu kinh ngạc nhìn Ngô Mặc: "Tiểu Mặc à, nếu ông nội không tính nhầm thì mấy chục năm sau người này ít nhất cũng phải hơn trăm tuổi rồi, còn lớn tuổi hơn cả ông nội mày, sao có thể xưng huynh gọi đệ với mày được, có khi nào người ta có mưu đồ gì không?" Trong khoảnh khắc, não bộ Ngô Lão Cẩu lướt qua đủ loại âm mưu quỷ kế.

Thậm chí còn nghi ngờ cháu trai mình bị người ta lừa? "Ông nội, trăm tuổi thì tính là cái gì chứ?" Ngô Mặc tùy ý phẩy tay: "Ông có biết Quốc chủ Thổ Phồn Songtsen Gampo không?" "Ừ, biết, sao hả tiểu tử, đừng nói mày cũng xưng huynh gọi đệ với người ta luôn nhé?" Tề Bát Gia có chút buồn cười trêu chọc. "Ông đúng là tính chuẩn thật." Ngô Mặc giơ ngón tay cái lên tán thưởng: "Không hổ là Bát gia gia, ông nói đúng rồi đó, Songtsen Gampo thực sự là lão ca ca của cháu, không chỉ vậy, Văn Thành công chúa còn là chị nuôi của cháu nữa." Ngô Lão Cẩu và Tề Bát Gia nghe xong mà há hốc mồm, hai người nhìn nhau, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Ngô Lão Cẩu hoàn hồn lại, giơ tay vỗ bốp một cái vào sau gáy Ngô Mặc: "Cái thằng ranh này lại chém gió rồi!

Songtsen Gampo với Văn Thành công chúa là người từ đời thuở nào rồi, mày đừng có ở đây mà nói xằng nói bậy." "Cháu không hề bịa chuyện đâu." Ngô Mặc một lần nữa móc điện thoại ra, đưa tới trước mặt Ngô Lão Cẩu: "Ông nội, trước đó cháu không nói là sợ hai ông giật mình, nhìn xem, đây chính là lão ca ca và chị dâu cháu, gia đình ba người đó.

Đúng rồi, vị phụ nữ thời thượng bên cạnh chính là Văn Thành công chúa." Ngô Lão Cẩu hoàn toàn ngơ ngác.

Vốn dĩ việc Ngô Mặc xuất hiện ở thời không này đã đủ thần kỳ rồi, kết quả bây giờ lại xuất hiện thêm mấy vị sống cả ngàn năm.

Chẳng lẽ thực sự có thuốc trường sinh bất lão? "Ông nội, đừng nghi ngờ nhân sinh nữa, sự thật là vậy đó." Ngô Mặc tiếp tục nói: "Không chỉ có thế, trong Trương gia cổ lâu còn có mấy lão quái vật sống mấy trăm năm nữa kìa." Nhắc đến chủ đề này, trong đầu cậu lại hiện lên những cảnh tượng buồn nôn.

Ngô Mặc bưng bát trà bên cạnh nốc cạn một hơi, cuối cùng cũng tạm thời xoa dịu được cảm giác khó chịu.

Ngô Lão Cẩu và Tề Bát Gia tâm cơ đầy mình, lập tức nắm được cốt lõi vấn đề: "Tiểu tử, cháu muốn nói Phật gia có liên quan đến trường sinh?" "Đúng vậy." Ngô Mặc đặt bát trà xuống, quẹt miệng, trịnh trọng gật đầu: "Dựa theo tin tức cháu có được sau này, nhà họ Trương đã tồn tại từ thời viễn cổ, bọn họ luôn thủ hộ một bí mật - Thanh Đồng Môn.

Sau cánh cửa Thanh Đồng đó ẩn chứa một bí mật cực lớn, thời nhà Minh, Uông Tàng Hải từng tiến vào đó, sau này lập ra Uông gia, mục đích chủ yếu là để đối kháng với Trương gia." Chủ đề mở ra, càng nói càng nhiều.

Ba người trò chuyện đến tận nửa đêm, cho đến khi bụng kêu rồn rột mới nhớ ra là chưa ăn cơm. "Ái chà chà, là Bát gia gia tiếp đãi không chu đáo rồi." Tề Bát Gia vừa nói vừa đứng dậy đẩy cửa chuẩn bị gọi người làm chút đồ ăn.

Quản gia lão Trần vẫn luôn chưa ngủ, nghe thấy động tĩnh liền rảo bước đi tới: "Lão gia, đồ ăn trong bếp đã hâm nóng mấy lần rồi, để tôi bưng lên ngay cho ngài." Ngô Mặc nhìn lão Trần hỏi: "Trần bá, cháu... cháu đích tôn của tôi đâu rồi?" "À, cậu nói tiểu thiếu gia nhà họ

Ngô hả, thằng bé chơi mệt rồi, tôi vừa mới dỗ nó ngủ xong." Lão Trần nói xong liền quay người chạy xuống bếp.

Ngay sau đó, mông Ngô Mặc đau nhói.

Quay đầu lại nhìn thì thấy Ngô Lão Cẩu đang xoay cổ chân, trợn mắt nhìn cậu: "Thằng ranh con, mày gọi 'cháu đích tôn' trơn mồm gớm nhỉ." "Hì hì, làm kịch thì phải làm cho trót chứ ạ." Ngô Mặc cười tít cả mắt.

Một lát sau, lão Trần bưng mấy đĩa thức ăn nóng hổi vào mật thất, toàn là đặc sản kinh đô.

Ngô Mặc nhìn đống mỹ thực, bụng càng kêu to hơn, cậu cũng chẳng khách khí, cầm đũa lên đánh chén tì tì.

Ba người vừa ăn vừa tiếp tục tán dóc.

Tề Bát Gia từ thời trẻ tính hiếu kỳ đã nặng, nay gặp được nhóc con Ngô Mặc từ hậu thế tới, càng muốn kiểm chứng xem mệnh số mình tính có chuẩn hay không.

Trời nhanh chóng sáng rõ.

Tề Bát Gia đứng dậy vận động bả vai, cảm khái: "Già thật rồi, gân cốt theo không kịp nữa, chẳng biết còn sống được mấy năm." "Cháu biết nè." Ngô Mặc giơ tay như học sinh chờ thầy giáo gọi: "Bát gia gia, trả lời đúng có thưởng không ạ?" Tề Bát Gia bị cái bộ dạng này của Ngô Mặc làm cho phì cười: "Cái thằng nhóc này rốt cuộc là giống ai thế không biết?" Nói xong quay đầu nhìn Ngô Lão Cẩu: "Lão Cẩu à, tôi thực sự hơi ghen tị với ông đấy, có đứa cháu đích tôn tốt thế này, sao tôi lại không có cái phúc đó nhỉ?" Cứ ngỡ Ngô Lão Cẩu sẽ đắc ý, ai dè lão lại thở dài một tiếng: "Cháu thì tốt thật đấy nhưng nó có phải người thời này đâu.

Mấy thằng ranh con nhà tôi quậy phá bao nhiêu năm mà đến cái trứng thứ hai còn chẳng nặn ra được." Qua khoảng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi này, Ngô Lão Cẩu vô cùng thích tính cách của Ngô Mặc.

Đồng thời lão cũng càng lúc càng chướng mắt ba thằng con trai.

Đặc biệt là thằng cả, đúng là ghét sắt không thành thép.

Đẻ đi chứ!

Cái thứ đó của anh mọc ra để làm cảnh à?

Nếu mà không đẻ được tiểu tôn tôn cho tôi thì Ngô Nhất Quỳnh anh chính là tội nhân của lịch sử nhà họ Ngô.

Nghĩ đến đây, Ngô Lão Cẩu đột nhiên liếc nhìn Tề Bát Gia: "Đúng rồi lão Bát, chẳng phải ông biết xem quẻ sao?

Mau xem hộ tôi xem trong mệnh tôi rốt cuộc có mấy đứa con cháu?" Tề Bát Gia nghe xong liền nổi hứng.

Lão móc từ trong túi ra bộ mai rùa và đồng tiền không bao giờ rời thân, lắc lắc trong tay phát ra tiếng kêu giòn giã. "Lão Ngũ, tôi nhớ hồi trẻ có xem cho ông một quẻ, mệnh ông chỉ có duy nhất một đứa cháu trai, hôm nay để tôi xem lại xem có gì khác biệt không nhé?" Nói đoạn, lão đặt mai rùa lên bàn, gieo đồng tiền vào trong, hai tay nắm lấy mai rùa bắt đầu lắc nhẹ.

Hai ông cháu Ngô Lão Cẩu và Ngô Mặc như xem náo nhiệt vây quanh Tề Thiết Chủy, ánh mắt dán chặt vào đôi tay đang chuyển động lên xuống kia.

Đặc biệt là Ngô Mặc, cậu vô cùng hiếu kỳ với việc bói toán.

Hậu thế bói toán đa số là nói xằng nói bậy, đâu có giống thời này là bói bằng bản lĩnh thật sự.

Hơn nữa Ngô Mặc thực sự có chút tò mò.

Thực tế mà nói, cậu không tồn tại ở cả hai thời không, là một nhân vật ngoại lai.

Vì thế cậu rất muốn biết quẻ tượng của Tề Bát Gia sẽ hiển thị thông tin gì?

Tề Bát Gia miệng lẩm bẩm khấn vái, theo động tác của lão, đồng tiền va chạm nhau trong mai rùa.

Một lát sau, lão mới dừng lại, đổ đồng tiền ra bàn, nheo mắt quan sát kỹ lưỡng.

Chân mày lão lúc nhíu chặt, lúc giãn ra, trông chẳng khác gì cái rào chắn bãi đậu xe.

Ngô Mặc nghé đầu nhìn nửa ngày.

Rất tốt.

Ngoại trừ việc xác nhận cái thứ này đúng là mai rùa ra thì cậu chẳng hiểu gì về ý nghĩa của chúng cả.

Đúng là nghề nào nghiệp nấy.

Chương 1539

Ngô Lão Cẩu gõ gõ tẩu thuốc: "Lão Bát, rốt cuộc tình hình thế nào thì nói đi chứ?" "Kỳ lạ, thật là kỳ lạ, quẻ tượng cư nhiên lại phát sinh biến hóa." Tề Bát Gia nhíu chặt mày, ngón tay khẽ gảy các đồng tiền trên bàn, lẩm bẩm tự ngữ: "Năm đó tính ra mệnh ông chỉ có một đứa cháu trai, nhưng giờ quẻ tượng lại hiển thị có biến số." Lão ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua đảo lại trên mặt Ngô Lão Cẩu và Ngô Mặc, khẽ cười một tiếng: "Lão Cẩu, e là ông sắp cầu được ước thấy rồi đó." "Hả?

Thật sao?" Ngô Lão Cẩu lập tức hăng hái, ánh mắt rực cháy nhìn Tề Bát Gia: "Lão Bát, ông đừng để tôi mừng hụt nhé." Ngô Mặc hoàn toàn ngây người.

Chuyện gì vậy?

Ý gì đây?

Nhà họ Ngô thực sự sẽ có đứa thứ hai sao?

Nhưng cái đó liên quan gì đến mình, tuổi tác căn bản không khớp mà? "Bát gia gia, ông có thể nói chi tiết hơn một chút không?" "Được, vậy để tôi giải thích." Tề Bát Gia chậm rãi nói: "Quẻ tượng biến hóa nghĩa là quỹ đạo vận mệnh đã dịch chuyển, có thể là có yếu tố ngoại lai can thiệp.

Tiểu tử, sự xuất hiện đột ngột của cháu chính là mấu chốt của biến số này." "Không đúng chứ Bát gia gia, cho dù cháu đột ngột xuất hiện, nhưng xét về tuổi tác thì..." "Ha ha!" Tề Bát Gia khẽ cười: "Chuyện Trang Chu mộng hồ điệp cháu nghe qua chưa?

Chuyện của ông trời chúng ta nhìn không thấu được, nhưng từ quẻ tượng hiển thị, tương lai đứa trẻ này có liên quan rất lớn đến cháu." Sau đó, Tề Bát Gia thu lại quẻ, xua tay: "Thiên cơ bất khả lộ, phần còn lại tôi không nói thêm nữa." Dù vậy, Ngô Lão Cẩu cũng đã mãn nguyện rồi.

Muốn đối phó với Uông gia không phải chuyện một sớm một chiều có thể hoàn thành.

Tề Bát Gia đề nghị ba ông cháu Ngô gia ở lại kinh đô thêm một thời gian để lão có thời gian đi thăm dò thái độ của Phật gia.

Ngô Lão Cẩu suy nghĩ một lát rồi đồng ý, dù sao từ Dư Hàng lên kinh đô đi tàu hỏa cũng mệt đứt hơi, chẳng lẽ không đi thăm bạn cũ?

Ngô Lão Cẩu muốn dắt cháu trai đi cùng nhưng Ngô Mặc xua tay từ chối: "Thôi, cháu không đi cùng ông đâu.

Vị tiểu đại ca kia của cháu khó khăn lắm mới được lên kinh đô một chuyến, cứ nằng nặc muốn đi chơi một vòng, cháu làm em trai sao có thể không thỏa mãn tâm nguyện của anh ấy chứ?" Tiểu đại ca, đại lão đệ?

Cái xưng hô hỗn loạn gì thế này? "Mày đó, ra ngoài đừng có gây chuyện, biết chưa?" Ngô Lão Cẩu cũng hết cách với Ngô Mặc.

Lão móc từ trong túi ra một ít tiền giấy nhét cho Ngô Mặc: "Cầm lấy chỗ tiền này, hai đứa muốn ăn gì thì mua, muốn chơi gì thì chơi, đừng sợ tốn, ông nội còn tiền." Cảm giác được ông nội cho tiền tiêu vặt, đây là lần đầu tiên Ngô Mặc được trải nghiệm.

Nói không rõ là cảm giác gì, tóm lại trong lòng thấy hơi cay cay.

Sự xuất hiện của Ngô Lão Cẩu coi như đã bù đắp nốt tia nuối tiếc cuối cùng trong lòng Ngô Mặc.

Hai ba ngày tiếp theo, cậu dắt Ngô Tà đi chơi khắp kinh đô.

Mọi thứ hay ho, đồ ăn ngon đều nếm thử hết một lượt.

Tiểu Ngô Tà vui đến mức bong bóng mũi sắp bay ra ngoài luôn, cứ nắm chặt tay Ngô Mặc không buông, hận không thể dính luôn trên người cậu.

Bây giờ nếu hỏi thằng bé ai là người tốt nhất?

Nó nhất định sẽ dõng dạc trả lời là Tứ gia gia.

Trong quá trình đi chơi, Ngô Mặc luôn cảm thấy như có ai đó đang theo dõi mình và Ngô Tà.

Không, chính xác hơn là đang nhìn chằm chằm Ngô Tà.

Mẹ kiếp.

Bọn buôn người à?

Đừng nói là có khả năng đó thật nhé.

Ngô Tà vốn dĩ lớn lên đã môi hồng răng trắng như tiểu đồng dưới tòa Quan Âm, cực kỳ xinh xắn.

Bị bọn buôn người để mắt tới cũng là chuyện dễ hiểu.

Nhưng dù có dễ hiểu đến mấy mà đụng vào ông đây thì đúng là các người mù mắt rồi.

Ngô Mặc quyết định cho kẻ này một bài học.

Cậu luôn tin tưởng vào một quan điểm: chủ động tấn công bao giờ cũng tốt hơn bị động phòng thủ.

Ngày thứ ba khi ra cửa, cậu đặc biệt mượn một tên hỏa kế có thân thủ khá từ nhà Tề Bát Gia.

Tề Bát Gia nhìn cậu cười mà không nói. "Bát gia gia, ông cười giống y hệt lão hồ ly nghìn năm ấy, đáng sợ chết đi được." Ngô Mặc xoa xoa cánh tay, giả bộ khoa trương lùi lại nửa bước.

Tề Bát Gia cười lắc đầu: "Cái miệng của nhóc con nhà cháu đúng là không tha cho ai mà, lão phu càng lúc càng có hứng thú thu cháu làm đồ đệ rồi đấy." "Xem bói ấy ạ?

Cái đó dễ học không?" "Sao, động lòng rồi à?" Ánh mắt Tề Bát Gia lóe lên một tia tinh quang.

Ngô Mặc nghiêm túc suy nghĩ một lát, gật mạnh đầu: "Vô cùng có hứng thú, chỉ là cháu không chắc mình sẽ ở lại đây bao lâu." "Không sao, cháu cứ đi làm chính sự đi, tối về chúng ta sẽ đàm đạo kỹ hơn." Tề Bát Gia phẩy tay: "Đi đi đi đi, có hỏa kế của ta đi cùng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Chà!

Đúng là gừng càng già càng cay.

Suy nghĩ của mình lại bị mấy lão già này đoán ra dễ dàng thế sao?

Xì!

Có gì ghê gớm đâu.

Sau này mình cũng già thôi, lúc đó không tin là không thắng nổi các ông.

Ngô Mặc bĩu môi, gạt bỏ những suy nghĩ khó chịu đó đi, bế Ngô Tà rời khỏi Tề gia cổ trạch.

Ngô Mặc dắt Ngô Tà và hỏa kế ra cửa.

Suốt quãng đường cậu tỏ vẻ thong dong dạo phố nhưng thực chất lại âm thầm lưu ý động tĩnh xung quanh.

Quả nhiên, chưa đi được một cây số, cậu đã nhận ra ánh mắt quen thuộc kia lại bám theo.

Trong mắt Ngô Mặc lóe lên một tia lạnh lẽo.

Mẹ kiếp.

Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại đâm đầu vào.

Bố mày hôm nay sẽ cho ngươi một bài học, để ngươi biết muốn làm kẻ buôn người thì phải có cái đầu khôn ngoan một chút.

Cậu thản nhiên tiếp tục đi về phía trước.

Để tránh đánh rắn động cỏ, cậu không hề rẽ vào những con hẻm hẻo lánh mà lại đi về phía những nơi náo nhiệt.

Cậu vừa đi vừa cố ý trêu chọc Ngô Tà: "Cháu ngoan, hôm nay Tứ gia gia đưa cháu đi dạo các con ngõ ở kinh đô, tìm hiểu lịch sử văn hóa chút nhé.

Cháu nghe 'Tam Quốc Diễn Nghĩa' chưa?" Ngô Tà gật đầu lia lịa, dõng dạc nói: "Dạ nghe rồi, ở nhà đài phát thanh ngày nào cũng mở, cháu biết cả Lưu Bị với Tào Tháo nữa." "Thế thì tốt rồi." Ngô Mặc búng tay một cái, dư quang liếc qua bóng dáng đám người đông đúc phản chiếu qua cửa kính ven đường.

Ít nhất có bảy tám bóng người đang lững thững bám theo.

Nam nữ già trẻ đều có, nhất thời không phân biệt được cụ thể là ai.

Ngô Mặc chẳng hề vội vàng.

Mặc kệ là ai.

Dù sao hôm nay ngươi cũng không chạy thoát được đâu.

Rẽ vào phố thương mại Đại Sách Lan, tiếng rao hàng, tiếng mặc cả lập tức nhấn chìm mọi người.

Ngô Mặc móc một viên kẹo nhét vào miệng Ngô Tà, cười ha hả nói: "Tứ gia gia sẽ kể cho cháu nghe một câu chuyện trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, tên là 'Đại Ngọc bảy lần ra vào cứu A Đẩu'." Câu nói vừa thốt ra, một cô bé không lớn tuổi lắm đi phía sau khẽ giật mình.

Phản ứng nhỏ nhặt đó lập tức bị Ngô Mặc thu vào tầm mắt.

Vãi chưởng!

Cô bé này trông cùng lắm mười tuổi chứ mấy.

Mà cũng làm kẻ buôn người sao? "Tứ gia gia, Đại Ngọc chẳng phải trong 'Hồng Lâu Mộng' sao ạ?

Sao lại chạy sang Tam Quốc rồi?" Ngô Tà trợn tròn đôi mắt tròn xoe, ngây thơ hỏi.

Chương 1540

Ngô Mặc cố ý nâng cao âm lượng đáp lại: "Hắc!

Cái này cháu không hiểu rồi, Lâm Đại Ngọc cô nương này 'hổ' lắm, thấy cây liễu bên đường kia không?

Cô ấy một tay là nhổ bật rễ được luôn, cứu người tính là cái gì chứ, chuyện nhỏ như con muỗi." Cậu huyên thuyên đủ thứ, nhân cơ hội quan sát hành động của cô bé.

Tên hỏa kế đi không xa mặt đỏ gay vì nhịn cười, nếu không phải cắn chặt môi dưới thì chắc đã cười thành tiếng rồi.

Cũng chẳng lạ, thời này người ta chỉ biết chính sử, kể chuyện cũng phải nghiêm túc đàng hoàng.

Làm gì có ai xuyên tạc sự thật, bịa đặt linh tinh như Ngô Mặc chứ?

Dường như nhận ra mình có chút bất ổn, cô bé lập tức giả vờ bị mấy món đồ bên cạnh thu hút.

Như vậy trái lại càng lộ đuôi cáo.

Ngô Mặc đối đãi với kẻ địch xưa nay không phân biệt già trẻ trai gái, dù cô bé này trông có vẻ chưa thành niên thì cũng chẳng ngăn được cậu ra tay.

Khóe miệng cậu nhếch lên một nụ cười lạnh.

Bề ngoài vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt kể câu chuyện hoang đường, nhưng dưới chân lại âm thầm dắt Ngô Tà đi về phía công viên cách đó không xa.

Bước vào công viên, cây cối rậm rạp lập tức ngăn cách sự ồn ào của phố thương mại, không ít phụ huynh đang đưa con nhỏ chơi đùa trong đó.

Ngô Mặc vừa múa may quay cuồng phổ cập kiến thức Tam Quốc kỳ ba cho Ngô Tà, vừa dùng dư quang để ý phía sau.

Rất tốt, cô bé kia đã theo vào.

Cô bé rất thông minh, chạy đến cạnh một cái cầu trượt rồi chơi đùa ở đó.

Ngô Mặc dừng bước, cúi người vỗ vỗ mông Ngô Tà: "Cháu ngoan, Tứ gia gia hút điếu thuốc, cháu nhìn đằng kia có xích đu kìa, lại chơi với các bạn một lát đi." Ngô Tà tung tăng chạy về phía xích đu.

Ngô Mặc lập tức ra hiệu bằng mắt cho tên hỏa kế.

Hỏa kế hiểu ý liền bám theo sau Ngô Tà.

Cậu ung dung móc bao thuốc trong túi ra, châm một điếu thuốc rồi rít một hơi.

Trong làn khói mờ ảo, cậu liếc thấy cô bé lén lút quan sát bóng dáng Ngô Tà, trong lòng càng khẳng định mục tiêu của kẻ này chính là tiểu đại ca.

Ngô Mặc hút được hơn nửa điếu thuốc, búng tàn thuốc rồi như đang tản bộ, lững thững đi tới cạnh cầu trượt: "Chà, cô bé, chơi trốn tìm vui vẻ quá nhỉ?" "Chú là ai?

Cháu có quen chú đâu." Cô bé lùi lại nửa bước, vẻ mặt kinh hoàng nhìn Ngô Mặc: "Chú đi mau đi, không cháu gọi bố mẹ cháu đấy." Ngô Mặc nhìn khuôn mặt non nớt của cô bé, bỗng cảm thấy có chút quen mắt?

Chờ đã!

Con bé này không lẽ cũng là người quen cũ sao?

Ngô Mặc nhìn chằm chằm cô bé trước mặt, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng xem xung quanh mình có ai giống con bé này không?

Đối tượng nghi ngờ đầu tiên là A Ninh.

Nhưng ngay lập tức cậu phủ nhận.

Đầu óc A Ninh có vấn đề, bảo cô ta đi chém người thì được chứ theo dõi người thì còn non lắm.

Hơn nữa cô gái này trông còn lớn tuổi hơn cả anh trai, không khớp với tuổi tác của A Ninh.

Trương Hải Hạnh?

Đừng đùa, bà cô đó năm nay ít nhất cũng phải tám chín chục rồi, sao có thể là trẻ con được?

May mà những nhân vật nữ xung quanh Ngô Mặc khá ít, cậu nhanh chóng khóa được một mục tiêu - Tô Nan.

Ngô Mặc nheo mắt lại, tỉ mỉ quan sát thần thái giữa đôi mày cô bé, càng nhìn càng thấy mình đoán không sai.

Cô bé trước mặt chính là Tô Nan. "Chú đi mau đi, không cháu gọi người bây giờ." Cô bé tỏ vẻ sợ hãi, nhưng Ngô Mặc thừa biết đây hoàn toàn là diễn kịch.

Lúc này, vài phụ huynh dắt con bên cạnh đã chú ý tới cảnh này, bắt đầu ném tới những ánh mắt cảnh giác.

Ngô Mặc nhanh chóng dụi tắt điếu thuốc, trưng ra bộ dạng thân thiết với cô bé: "Nan Nan ngoan, đừng giận nữa, là tiểu thúc thúc nói sai rồi, thúc thúc tạ lỗi với cháu được không?" Nói xong lại nhìn mọi người xung quanh cười bất lực: "Ai, con gái lớn rồi đúng là khó dỗ thật, phải mà là mấy thằng ranh con thì cứ đá một cái là xong chuyện, đâu có tốn sức thế này." Đám phụ huynh xung quanh nghe Ngô Mặc nói vậy, sự cảnh giác trên mặt giảm đi đáng kể.

Có người thích buôn chuyện còn phụ họa theo: "Chẳng thế sao, con bé nhà tôi cũng vậy, mỗi lần nó dỗi là nhức hết cả đầu." "Thôi, anh làm chú thì đừng có đánh trẻ con, cứ từ từ mà dỗ nó." Nói xong, ai nấy lại dắt con mình đi chỗ khác.

Trong mắt Tô Nan xẹt qua một tia kinh ngạc, rõ ràng không ngờ Ngô Mặc lại chơi chiêu này, vội vàng hét lên với đám đông: "Nói láo, ông ta không phải chú tôi, tôi không quen ông ta." Vài phụ huynh lại bắt đầu nghi ngờ.

Ngô Mặc không vội vàng, móc từ trong túi ra một tấm thẻ công tác: "Ai!

Cái con bé này đúng là làm người ta sầu mà, may mà tôi có mang theo giấy tờ, không người ta lại tưởng tôi là kẻ trộm trẻ con mất?" Một tấm thẻ màu đỏ có hai chữ "Công An" to đùng, bên trên đóng một cái dấu đỏ chói lọi.

Thứ này vừa đưa ra đã nhanh chóng đập tan sự nghi ngờ của đám đông.

Mọi người xì xào bàn tán một hồi rồi lần lượt lắc đầu rời đi, ánh mắt đầy vẻ thông cảm cho Ngô Mặc trước sự "nghịch ngợm" của Tô Nan. "Trẻ con bây giờ đúng là bướng thật." "Phải đấy, con tôi mà thế này thì tôi đánh cho nát mông." Thấy mọi người đã đi hết, Ngô Mặc cười hì hì nhét tấm thẻ giả vào túi áo: "Đứa cháu gái yêu quý của chú, chúng ta có nên nói chuyện hẳn hoi chút không nhỉ?" Cô bé không cam lòng, cố gắng hét to để cầu cứu.

Ai ngờ Ngô Mặc đã sớm đề phòng, nhanh tay hét lớn hơn: "Loạn rồi, cháu còn dám bỏ nhà đi bụi nữa hả, xem chú có đánh gãy chân cháu không." Tô Nan nhận ra việc kêu cứu đã vô dụng, tay phải giấu trong ống tay áo âm thầm siết chặt. "Con bé này đúng là không nghe lời mà." Đối mặt với người quen cũ, Ngô Mặc không ra tay ngay lập tức.

Cậu đanh mặt lại, mắng nhiếc Tô Nan như một bậc bề trên thực sự: "Chú khó khăn lắm mới đưa cháu từ dưới quê lên, mà cháu báo hiếu chú thế này à?

Bố mẹ cháu mà biết cháu không chịu đi học thì có mà đánh gãy chân cháu." Chiêu đạo đức giả này Ngô Mặc chơi cực kỳ sành sỏi.

Hơn nữa thời này không giống như hậu thế, ý thức đạo đức của mọi người rất mạnh.

Chỉ cần vài câu nói là đã khiến mọi người xung quanh tin rằng Tô Nan là một đứa trẻ không nghe lời.

Phải nói là cô nàng Tô Nan này cũng chẳng đơn giản.

Cô ta nhân lúc Ngô Mặc đang điều chỉnh tư thế đứng, cổ tay bỗng nhiên rung mạnh, bụi đất như một làn khói ập thẳng vào mắt Ngô Mặc.

Ngay sau đó, cô ta chớp thời cơ, chân đạp mạnh xuống đất như một con báo săn nhanh nhẹn lao thẳng vào rừng cây rậm rạp bên cạnh.

Ngô Mặc đã sớm chú ý đến động tác tay của cô ta.

Cậu không nói gì cũng là vì bạn cũ gặp lại thì phải tặng chút quà gặp mặt chứ?

Dù sao cũng có hỏa kế trông chừng Ngô Tà, Ngô Mặc không lo lắng về vấn đề an toàn của thằng bé.

Cậu giống như một con mèo đang vờn chuột, ung dung đi theo sau Tô Nan. "Cháu gái chạy nhanh thế làm gì?

Cẩn thận kẻo ngã đấy." Ngô Mặc không quên chiếm hời bằng lời nói, giọng điệu giễu cợt cứ thế lọt vào tai Tô Nan.

Thật tình mà nói, hành động cộng thêm giọng nói này trông cực kỳ giống một tên biến thái.

Dù Tô Nan đã qua huấn luyện đặc biệt, nhưng đối mặt với phương pháp bất quy tắc này của Ngô Mặc, cô ta cũng không khỏi hoảng loạn.

Trong lúc hoảng hốt, cô ta chạy vào một con hẻm cụt, đành phải dừng bước.

Tô Nan lưng tựa vào tường, quay lại nhìn Ngô Mặc, toàn thân căng cứng.

Cô ta rút từ thắt lưng ra một con dao găm, chuẩn bị tư thế ra tay bất cứ lúc nào. "Ô kìa, sao không chạy nữa?" Ngô Mặc khoanh tay trước ngực, giọng đầy trêu chọc: "Thể lực của cháu gái xem ra cần phải rèn luyện thêm rồi." Tô Nan nghiến răng: "Ông là ai?

Tại sao cứ bám theo tôi không buông?" "Nói gì lạ vậy, chú là chú của cháu mà, tất nhiên nếu cháu muốn gọi là ông nội thì chú cũng không ngại đâu." Lúc này, tâm trạng Ngô Mặc cực kỳ sảng khoái.

Những người quen cũ nay đều là trẻ con, chẳng phải để cậu chiếm hết hời sao.

Mà công nhận, con bé gầy tong teo này với cô nàng Tô Nan hơi béo sau này đúng là có chút khác biệt thật.

Cùng lúc đó, ở một thời không khác, Tô Nan hắt hơi liên tục.

Khiến Đa Kiệt đang nói chuyện cũng phải nghi ngờ, có phải mình nói gì khiến cô ấy dị ứng không?

Chương 1541

Tiểu Tô Nan quyết định không phí lời với Ngô Mặc nữa.

Mũi chân điểm nhẹ, cô ta như một tia chớp đen mang theo khí thế sắc bén lao về phía Ngô Mặc.

Con dao găm trong tay lóe lên hàn quang lạnh lẽo, đâm thẳng vào cổ họng cậu. "Cái con bé gầy nhom này, cháu nhiệt tình quá đấy." Ngô Mặc vừa trêu chọc vừa lách mình như bóng ma, nhẹ nhàng tránh được cú đâm chí mạng.

Con gái ai chẳng yêu cái đẹp, ai mà muốn nghe người khác gọi mình là gầy nhom chứ?

Tô Nan vừa giận vừa cuống, nhanh chóng quay người, con dao găm vạch một đường vòng cung trong không trung chém ngang hông Ngô Mặc.

Phải nói là chiêu nào cũng hiểm hóc muốn đoạt mạng.

Chỉ cần để cô ta trúng đích, Ngô Mặc dù không chết cũng trọng thương. "Không lớn không nhỏ gì cả, gọi một tiếng 'ông nội' biết đâu chú sẽ nể tình mà nương tay cho." Ngô Mặc vừa giễu cợt vừa nhanh chóng lùi lại vài bước, khéo léo né tránh đòn tấn công của Tô Nan.

Tô Nan im hơi lặng tiếng.

Đòn tấn công như vũ bão, chiêu chiêu tàn độc.

Tuy nhiên Ngô Mặc luôn có thể hóa giải dễ dàng bằng những động tác tưởng chừng như lơ đãng trong tích tắc ngàn cân treo sợi tóc.

Sau vài hiệp, Tô Nan không những không làm Ngô Mặc sứt mẻ miếng nào, mà ngược lại vì tiêu hao quá nhiều thể lực nên hơi thở bắt đầu trở nên gấp gáp.

Thôi, không chơi với cháu nữa.

Ngô Mặc lười diễn tiếp, chân dậm mạnh, thân hình áp sát tới.

Tô Nan theo bản năng vung dao chống đỡ.

Nhưng thấy Ngô Mặc xoay người một cái, với tốc độ cực nhanh đã vòng ra sau lưng cô ta.

Cánh tay cứng như kìm sắt khóa chặt lấy cổ cô ta. "Nhóc gầy nhom, sao rồi, phục chưa?" Ngô Mặc khẽ nói bên tai cô ta, giọng điệu đầy vẻ châm chọc.

Với lực tay của Ngô Mặc, đến thép cậu còn bẻ gãy được vài thanh, huống chi là bóp cổ người?

Tô Nan nỗ lực vùng vẫy muốn thoát khỏi sự kiềm tỏa.

Kết quả là động tác quá lớn làm Ngô Mặc bực mình, cậu giơ tay vả một phát vào sau gáy cô ta: "Đã bảo đừng có động đậy mà cứ thích động, có tin chú đánh cho cháu đần luôn không?" "Ông... rốt cuộc ông là ai?" Tô Nan hơi khó thở, cố gắng hỏi ra câu này. "Đừng hỏi chú là ai, nói đi, đi theo sau bọn chú rốt cuộc là muốn làm gì?" Ngô Mặc hơi tăng thêm lực ở cổ tay.

Tô Nan cảm nhận được sát khí trên người Ngô Mặc, lập tức không dám cử động lung tung nữa.

Vấn đề là cô ta cũng im lặng luôn.

Chà!

Định chơi trò im lặng với chú hả?

Được, thế thì chúng ta về nhà rồi tiếp tục dây dưa.

Ngô Mặc cũng chẳng phí lời, giơ tay đánh ngất Tô Nan.

Cậu kẹp cô ta dưới nách, thong dong đi bộ về Tề gia cổ trạch.

Lúc này, Ngô Lão Cẩu đang cùng Tề Bát Gia thưởng trà.

Nghe thấy động tĩnh trong sân, ngẩng lên nhìn thì thấy Ngô Mặc kẹp Tô Nan sải bước đi vào.

Cả hai đồng loạt dừng tay.

Ngô Lão Cẩu khẽ nhíu mày, đặt chén trà xuống hỏi: "Tiểu Mặc, con bé này là thế nào?" Nói thì nói vậy, nhưng Ngô Lão Cẩu thực ra có chút lo lắng Ngô Mặc làm bậy.

Dù sao Ngô Mặc còn trẻ, tuổi trẻ khí thịnh có chút hỏa khí cũng là chuyện bình thường.

Ngô Mặc tùy tiện ném Tô Nan lên ghế.

Cậu phủi phủi bụi trên tay, tiến tới giật lấy chén trà trên tay Ngô Lão Cẩu nốc cạn sạch.

Quẹt vệt nước trên khóe miệng, cậu thản nhiên nói: "Con bé này là người nhà họ Uông, bị cháu bắt về." Câu nói của cậu nghe rất tùy tiện, nhưng suýt nữa đã khiến Ngô Lão Cẩu và Tề Bát Gia bật ngửa. "Cái gì?

Người nhà họ Uông á?" Hai lão già nhìn nhau, đều nghi ngờ không biết có phải mình già lẩm cẩm nghe nhầm không?

Ngô Lão Cẩu đứng dậy, bước vài bước tới cạnh Tô Nan, đôi mắt vẩn đục nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái nhợt của cô ta, chân mày nhíu lại thành chữ "Xuyên". "Chuyện này..." Ngô Lão Cẩu hơi do dự: "Con bé này trông cũng chỉ mới mười một mười hai tuổi, cháu chắc chắn nó là người nhà họ Uông?" Ngô Mặc ngậm điếu thuốc, tựa vào cửa gỗ chạm khắc, khoanh tay trước ngực, trên mặt nở nụ cười bất cần đời: "Chắc chắn một trăm phần trăm!

Nó tên Tô Nan, sau này là tướng tài đắc lực của Uông gia, hiện giờ thì cũng chỉ là con bé gầy nhom thôi." Tề Bát Gia nắm bắt được vấn đề mấu chốt: "Tiểu tử, cháu quen con bé này ở thời của cháu à?" "Không chỉ quen, còn từng vào sinh ra tử cùng nhau nữa." Ngô Mặc châm điếu thuốc rít một hơi: "Chỉ là cháu thực sự không ngờ, bọn họ lại để mắt đến Ngô gia chúng ta sớm như vậy.

Hèn gì lúc thấy anh trai cháu, con bé này chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên cả, hóa ra bấy lâu nay nó vẫn luôn diễn kịch với cháu." Tề Bát Gia càng lúc càng nhíu mày chặt hơn, ánh mắt dán chặt vào Tô Nan: "Uông gia rốt cuộc muốn làm gì?

Phái một cô bé thế này ra thì có tác dụng gì chứ?" Ngô Mặc xoa xoa cằm, phân tích ra vẻ lắm: “Theo lý thì mấy việc theo dõi này phải để người lớn làm chứ, nhà họ Uông phái một cái bộ xương khô thế này đến, rất có thể là...” “Là cái gì?” Ngô Lão Cẩu và Tề Bát gia đồng loạt quay sang nhìn Ngô Mặc.

Họ muốn nghe xem thằng cháu nhỏ này có cao kiến gì, hay là ở thời không kia đã từng xảy ra chuyện tương tự?

Có cái để tham khảo thì dễ phân tích hơn, kiểu gì chẳng ra được vấn đề.

Ngô Mặc vuốt vuốt chòm râu không hề tồn tại, chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong sảnh chính mấy bước: “Theo tôi đoán, không chắc là đúng đâu nhé, có khi nào nhà họ Uông định dùng mỹ nhân kế, từ nhỏ đã quyến rũ anh trai tôi để dắt anh ấy vào con đường yêu sớm không?” “Vãi!

Đừng nói là có khả năng này thật nhé.” Ngô Mặc càng nói càng thấy có lý, để tăng thêm sức thuyết phục, cậu tự lẩm bẩm: “Nhìn mấy ông lão của Cửu Môn mà xem, ông nào ông nấy đều sợ vợ, đủ thấy đi con đường lấy lòng con dâu là dễ nắm thóp người ta nhất.” Ngô Lão Cẩu gõ mạnh tẩu thuốc xuống bàn bát tiên, chấn động đến mức trà Long Tỉnh trong chén nổi sóng: “Thằng ranh con kia, mày nói bậy bạ gì đấy?

Ai... ai sợ vợ?!" Đàn ông ra ngoài sợ nhất là mất mặt.

Ngô Lão Cẩu bị chính cháu ruột bóc mẽ trước mặt bạn già, gương mặt già nua đỏ bừng lên, giơ tay vỗ bốp một cái vào sau gáy Ngô Mặc: "Bảo mày phân tích vấn đề, mày lại đi nói cái thứ quái thai gì thế?" "Vả lại mày nhìn con bé này gầy như cái que củi thế kia, dùng mỹ nhân kế kiểu gì?

Thẩm mỹ nhà chúng ta kém thế cơ à?" Dường như muốn chứng minh Ngô Mặc nói bừa, Ngô Lão Cẩu trợn mắt nói dối không chớp mắt.

Thực tế lúc này, Tô Nan tuy chưa diễm lệ yêu kiều như sau này, nhưng tuyệt đối không phải là "que củi" hay "giá treo quần áo" như lời ông nói.

Tề Bát gia gập quạt lại, gõ vào lòng bàn tay: "Khoan đã, Tiểu Mặc nói cũng có lý đấy.

Năm đó ở Trường Sa, cũng có kẻ dùng 'mỹ nhân kế', cho mật thám giả làm cô gái gặp nạn để dẫn Nhị gia đi nghe kể chuyện, thực chất là mai phục ở ngõ sau quán trà.

Lão Cẩu, ông nghĩ xem, nếu con bé này ngã gục trước cửa nhà ông, ông có thể mặc kệ không?" "Chuyện này..." Ngô Lão Cẩu hơi do dự.

Nói thật thì khả năng đó không phải là không có.

Đối phương muốn cài cắm người vào Cửu Môn thì rất có thể sẽ dùng đủ loại mưu kế.

"Bát gia gia, ngài đúng là số một!" Ngô Mặc giơ ngón tay cái với Tề Bát gia, rồi quay lại nhìn Ngô Lão Cẩu, bĩu môi vẻ hơi chê bai: "Gia, ông so với Bát gia gia thì vẫn còn kém một bậc đấy." "Ha ha, thằng nhóc này, thế cuối cùng mày có chịu nhận ta làm sư phụ không?” Tề Bát gia tâm tình đại hảo, định nhận đồ đệ ngay trước mặt Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu nghe vậy thì ngẩn người: “Sư phụ?

Lão Bát, ý ông là sao?” Tề Bát gia phe phẩy quạt, khóe miệng nở nụ cười đắc ý: “Lão Cẩu, Tiểu Mặc nhà ông đầu óc linh hoạt, rất hợp tính ta, hay là để nó bái ta làm sư phụ đi, ta bảo đảm sẽ truyền thụ hết tuyệt học cho nó.” “Lão Bát, ông đừng đùa.” Ngô Lão Cẩu thấy Tề Bát gia có vẻ không giống đang đùa, nghiêm sắc mặt nói: “Ông cũng biết đứa nhỏ này mà.” Lời chưa nói hết, nhưng cả ba đều hiểu Ngô Lão Cẩu muốn nói gì.

Chẳng qua là lo Ngô Mặc không ở lại được lâu, có thể rời khỏi thời không này bất cứ lúc nào.

“Không sao.” Tề Bát gia xua tay, “Hôm qua ta lại bói một quẻ, ta và Tiểu Mặc đúng là có duyên thầy trò, vả lại quẻ tượng hiển thị nó có lẽ sẽ ở lại đây rất lâu.” “Ồ?

Thật sao?” Ngô Lão Cẩu lộ vẻ vui mừng.

Nói thật lòng, ông không nỡ để Ngô Mặc đi, thậm chí còn thầm tính toán xem nếu giữ người lại đây thì sẽ có hậu quả gì.

Tề Bát gia khẽ gật đầu, đầu ngón tay vân vê nan quạt chạm khắc: “Chắc chắn là vậy.

Quẻ này ta đã tính đi tính lại ba lần, quẻ tượng cho thấy Tiểu Mặc có sợi dây liên kết rất sâu đậm với phương thiên địa này.” Ngô Lão Cẩu nghe xong, tảng đá trong lòng rơi xuống được một nửa.

Dù sao thì ở lại thêm ngày nào hay ngày nấy.

Chương 1542

Ông nhìn Ngô Mặc, ánh mắt đầy vẻ từ ái và kỳ vọng: “Nếu đã vậy, Tiểu Mặc, còn không mau hành lễ bái sư với Bát gia gia của cháu!” “Hả???

Bái sư?

Mình chỉ tiện miệng nói thế thôi mà?

Sao mọi người lại tưởng thật rồi?

Chuyện đã đến nước này, Ngô Mặc mà tiếp tục giả câm giả điếc thì hơi bất lịch sự.

Cậu cười hì hì nháy mắt với Tề Bát gia: “Bát gia gia, vậy sau này em gọi ngài là sư phụ, chẳng phải ngài thấp hơn ông nội em một bậc sao?” Tề Bát gia ngẩn ra một giây, sau đó vung quạt cười lớn: “Cái thằng ranh mãnh này, đầu óc quay còn nhanh hơn cả guồng nước thành Trường Sa!

Bộ không sợ ông nội mày đánh mày à?” Ngô Lão Cẩu lườm Ngô Mặc một cái, giơ tay dọa đánh: “Thằng ranh, đừng có ở đây mà không biết lớn nhỏ!” Tề Bát gia vội ngăn Ngô Lão Cẩu lại: “Được rồi, thằng bé cũng không nói sai.

Tiểu Mặc à, chúng ta cứ ai gọi phần nấy đi, mấy lễ nghi bái sư rườm rà kia cũng không cần thiết, lát nữa ta dẫn cháu đến thắp hương trước bài vị Tổ sư gia coi như chính thức nhập môn.” “Được ạ, em thích cái kiểu dứt khoát này của ngài.” Ngô Mặc cười rạng rỡ.

Tề Bát gia chỉ vài câu đã thu được một đệ tử chân truyền.

Ngô Lão Cẩu tâm trạng rất tốt, vô tình liếc thấy Tô Nan vẫn đang hôn mê, bèn hỏi: “Tiểu Mặc, con bé này cháu định xử lý thế nào?”

“Làm cho tỉnh lại, rồi nói chuyện thôi.” “Được, vậy cháu gọi nó dậy đi.” Ngô Lão Cẩu và Tề Bát gia quay về chỗ ngồi.

Ngô Mặc đứng trước mặt Tô Nan.

Thấy cô ta vẫn nhắm nghiền mắt không có dấu hiệu gì là sắp tỉnh, cậu nghĩ ngợi một hồi rồi xắn tay áo lên, sau đó tay trái bóp mũi, tay phải bịt miệng cô ta lại.

Ngô Lão Cẩu và Tề Bát gia: “???” Đây là gọi dậy hay là định giết người ta thế?

Gương mặt đang bình thản của Tô Nan ngay lập tức biến dạng, tứ chi bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

Một lát sau, cô ta mở choàng mắt, gương mặt thanh tú đỏ bừng lên tận mang tai như tôm luộc.

Ngô Mặc cười hi hi lùi lại hai bước: “Nhóc que củi, đây gọi là ‘Dịch vụ đánh thức bằng cơm chạy bằng cơm’.

Cô ngủ lâu thế rồi, không dậy nữa tôi lại tưởng cô định ngủ đến thiên trường địa cửu đấy chứ.” Tô Nan khó khăn lắm mới hít thở lại được, hơi sức đâu mà tiếp chuyện kẻ tội đồ Ngô Mặc?

Cô ta thở hổn hển, ánh mắt đầy phẫn nộ và hoảng loạn.

Hồi lâu sau mới khó khăn mở miệng: “Anh có phải là bọn buôn người không?

Tại sao lại đánh ngất tôi?

Định bán tôi đi đâu?” Tô Nan nhanh chóng đảo mắt nhìn quanh phòng.

Khi ánh mắt dừng lại trên người Ngô Lão Cẩu và Tề Bát gia, sâu trong đáy mắt lóe lên một tia hoảng hốt, nhưng ngay sau đó lại nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Đừng diễn nữa, cô là Tô Nan nhà họ Uông, tôi nói không sai chứ?” Ngô Mặc khoanh tay trước ngực, thản nhiên nói: “Nói chuyện chút đi, cô bám đuôi tôi rốt cuộc là muốn làm gì?” “Ai bám đuôi anh?

Đường là của nhà anh chắc?” Tô Nan nghiến răng không thừa nhận.

“Không thừa nhận?

À há, cô đấy à, vẫn cứng miệng như vậy.” Ngô Mặc nhếch môi, tay phải trực tiếp đặt lên vai Tô Nan.

Tiếp đó, Ngô Mặc nở một nụ cười tà khí.

Năm ngón tay phải như móc câu, đột nhiên nắm lấy cổ áo Tô Nan rồi dùng lực xé mạnh.

“Xoẹt” một tiếng, vải vóc rách toạc.

Một mảng vai lớn của Tô Nan lộ ra, một hình xăm phượng hoàng sống động như thật đập vào mắt mọi người.

“Chà!

Hóa ra cũng là dân chơi đấy à.” Ngô Mặc chỉ vào hình xăm, cười giễu cợt không thôi: “Người thì gầy như que củi mà xăm trổ trông chán đời thế, nhìn như con gà con ấy.” Cậu càng nói càng thấy buồn cười, lại móc điện thoại trong túi ra nhắm vào Tô Nan: “Không được, tôi phải lưu lại một tấm làm kỷ niệm, sau này đem bán cho cái bà cô kia để tống tiền mới được.” Tô Nan vừa kinh vừa giận, theo bản năng muốn che vai lại nhưng phát hiện mình bị trói chặt cứng.

Cô ta tức đến nỗi mặt lúc trắng lúc hồng, giọng run rẩy mắng: “Anh... anh vô sỉ!” Khóe miệng Ngô Lão Cẩu khẽ giật giật.

Lúc này ông đã hoàn toàn hiểu tại sao thằng cháu mình bằng ngực này tuổi đầu rồi mà vẫn chưa có bạn gái.

Chỉ dựa vào cái miệng này thôi là gia đình có nguy cơ tuyệt tự rồi.

Ngô Mặc chụp liền mấy tấm, hài lòng cất điện thoại đi, hắc hắc cười một tiếng: “Đừng diễn nữa, nói thử xem, nhà họ Uông phái cô đến đây để làm gì?” Tô Nan quay mặt sang một bên, im hơi lặng tiếng.

Ngô Mặc thấy vậy cũng chẳng thèm để ý.

Cậu đi quanh Tô Nan hai vòng, cố ý kéo dài giọng: “Được thôi, không nói chứ gì?

Không sao, tiểu gia đây có đầy thủ đoạn, không tin là không cạy được miệng cô ra.” Trải qua sự hun đúc của internet đời sau, Ngô Mặc vừa mở miệng là kể ra hàng chục loại cực hình kinh khủng.

Khả năng ăn nói và biểu diễn của cậu để dọa một cô gái nhỏ thì đúng là trò trẻ con.

Huống hồ Tô Nan lúc này vẫn còn là một cô gái trẻ.

Cho dù đã qua huấn luyện của nhà họ Uông nhưng khả năng chịu áp lực vẫn còn kém xa sau này.

Nghe Ngô Mặc nói một hồi, sắc mặt cô ta bắt đầu tái nhợt.

Lúc này, Tề Bát gia gập quạt lại, chậm rãi lên tiếng: “Tiểu Mặc, đừng dọa cô bé nữa.” Nói rồi, ông thong thả đi đến trước mặt Tô Nan với nụ cười hòa ái, giọng nhẹ nhàng: “Cô bé, tuổi này của cháu đáng lẽ là đang đi học, vậy mà lại bị người ta coi như quân cờ, thật đáng thương thay.

Nhưng chúng ta không giống họ, nếu cháu chịu nói ra kẻ đứng sau là ai, đang ở đâu, ta bảo đảm tuyệt đối sẽ không làm khó cháu.” Tô Nan lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu đi: “Hừ, giả nhân giả nghĩa.

Mấy người chẳng có ai tốt đẹp cả!

Muốn moi tin từ miệng tôi à, nằm mơ đi!” Ngô Mặc giơ tay tát một cái vào sau gáy Tô Nan: “Bảo cô nói là cho cô cơ hội, bộ tưởng ông đây không biết cô là người nhà họ Uông chắc?

Đến đây mục đích là để giám sát Ngô Tà phải không?

Nhiệm vụ nhà họ Uông giao cho cô là tiếp cận Ngô Tà, thậm chí muốn cô làm bạn với nó, để từ từ thâm nhập vào nội bộ nhà họ Ngô đúng không?” Ngô Mặc lôi cốt truyện phim Sa Hải ra để gán lên người Tô Nan.

Đồng tử của Tô Nan đột ngột co rụt lại.

Trên mặt tuy vẫn cố tỏ ra quật cường, nhưng đầu ngón tay vô thức siết chặt đã phản bội lại sự hoảng loạn của cô ta.

Hắc!

Ông đây quả nhiên là một thiên tài.

Ngô Mặc nhạy bén bắt trọn chi tiết này, trong lòng chắc chắn mình đã đoán trúng phân nửa.

Khóe miệng cậu nhếch lên nụ cười càng thêm tà mị, ghé sát tai cô ta, hạ thấp giọng: “Sao nào, bị tôi nói trúng nên hoảng rồi à?

Cô tưởng mấy chuyện thối nát của nhà họ Uông mà giấu được tôi sao?” Ngô Mặc nghĩ thầm đám người nhà họ Uông chắc chắn là có vấn đề về não, phái người theo dõi mà lại phái một con bé còn xanh.

Chắc tám phần là do cái bộ phận vận toán gì đó bói ra.

Dù sao thì cũng có chút quen biết với Tô Nan, Ngô Mặc không ra tay tàn độc với kẻ địch như mọi khi, chỉ giơ tay lên một lần nữa.

Tô Nan lại đi hẹn hò với Chu Công.

“Tiểu Mặc à, cháu thế này...” Ngô Lão Cẩu lắc đầu, khẽ thở dài, “Đối xử với con gái mà ra tay hơi nặng rồi đấy.” “Gia, ông không hiểu đâu.” Ngô Mặc xoay cổ tay, thản nhiên nhún vai, “Cháu đây gọi là không trọng nam khinh nữ, vả lại khi tát người ta mà còn phải cân nhắc giới tính thì mệt lắm.” Ngô Lão Cẩu: “???” Thôi xong.

Xem ra độ khó để thằng nhóc này tìm vợ là không nhỏ đâu.

“Tiểu Mặc, cháu có dự tính gì?” Tề Bát gia chỉ vào Tô Nan, “Động vào con bé này rất có thể sẽ rút dây động rừng, nhà họ Uông e là sẽ có hành động khác.” “Bát gia gia, ngài nói xem tại sao chúng ta cứ nhất thiết phải đối đầu với nhà họ Uông?” Ngô Mặc khoanh tay, ánh mắt dừng lại trên gương mặt tái nhợt của Tô Nan một lúc, khóe miệng nhếch lên: “Trên thế giới này vốn dĩ không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ cần thương lượng được thì có thể hóa địch thành bạn, không phải sao?” Ngô Lão Cẩu nhíu mày, đi tới đi lui trong phòng, tiếng gót giày gõ xuống đất nghe rõ mồn một: “Tiểu Mặc, cháu nghĩ đơn giản quá rồi, mấy ngày nay ông đã suy nghĩ kỹ, nhà họ Uông e là không phải muốn tiêu diệt Cửu Môn, mà là muốn khống chế Cửu Môn.

Nếu đã vậy, sao họ có thể dễ dàng hòa đàm với chúng ta?” Ngô Mặc nghe vậy, ánh mắt lóe sáng, đưa tay xoa xoa cằm, nụ cười trên mặt càng thêm sâu sắc: “Sự tại nhân vi mà, giống như ông huấn luyện chó vậy, chỉ cần đánh cho nó phục, nó tự khắc sẽ ngoan ngoãn nghe lời thôi, đúng không?” Tề Bát gia trầm ngâm, quạt khẽ gõ vào lòng bàn tay: “Chuyện này e là phải bàn bạc kỹ lưỡng, lão Cẩu, xem ra chúng ta phải nói chuyện với Phật gia, Nhị gia và lão Cửu một chuyến.” “Còn con bé này xử lý sao?” Ngô Lão Cẩu liếc nhìn Tô Nan, nghiêm nghị nói: “Tuy nó là người nhà họ Uông, nhưng Tiểu Mặc cũng nói sau này con bé có giao tình không nhỏ với nó, không nên ra tay quá nặng.” “Yên tâm đi, cứ giao cho tôi xử lý.” Tề Bát gia vỗ vai Ngô Lão Cẩu.

Nói xong liền gọi lão Trần đưa Tô Nan đi.

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Hai ngày sau, Tề Bát gia dẫn Ngô Mặc đứng trước bức họa Tổ sư gia: “Tiểu Mặc, đây là linh ảnh của Tổ sư gia, Bát gia gia hỏi lại cháu lần nữa, có chắc chắn muốn nhập môn không?” Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn bức họa Tổ sư gia, ánh nến bập bùng phác họa nên những đường nét trang nghiêm trên bức họa.

Đừng nói nha, không khí cũng có vẻ thần bí phết.

Ngô Mặc gật đầu: “Bát gia gia, em chắc chắn muốn bái ngài làm sư phụ, nhưng mà...” “Ồ?

Nhưng mà cái gì?” Tề Bát gia không phải ông già cổ hủ, cười hì hì nhìn Ngô Mặc nói: “Người ta cầu xin Bát gia gia này nhận làm đồ đệ mà ta còn chẳng thèm, đến lượt thằng nhóc nhà cháu lại còn đặt điều kiện, nói đi, nhưng mà cái gì?” “Hắc hắc, nhưng mà có thể không quỳ xuống dập đầu được không?” Ngô Mặc bá vai bá cổ Tề Bát gia, cười nói: “Cái đầu gối của em nó hơi cứng, từ trước đến nay trên không quỳ trời dưới không quỳ đất, ngoài bà nội ra thì ngay cả ông nội em cũng coi như không khí, cho nên là...

Chương 1543

ngài hiểu mà.” “Ha ha ha ha!” Tề Bát gia cười rất sảng khoái, tiếng cười vang vọng khắp căn phòng.

Ông vỗ nhẹ vào mu bàn tay Ngô Mặc: “Không quỳ thì không quỳ!

Bái sư trọng ở cái tâm, hình thức chỉ là thứ yếu.

Tuy nhiên...” Tề Bát gia nháy mắt với Ngô Mặc, “Lát nữa kể cho Bát gia gia nghe, tại sao cháu lại không coi ông nội cháu ra gì thế?

Để Bát gia gia cũng được vui lây.” Ái chà!

Ngô Mặc lập tức có cảm giác như gặp được tri kỷ.

Những ngày tiếp theo, Ngô Mặc chính thức trở thành đệ tử chân truyền của Tề Bát gia.

Tề Bát gia vốn tưởng sẽ tốn khá nhiều công sức, ngờ đâu Ngô Mặc lại có bản lĩnh xem qua là không quên.

Rất nhiều thứ phức tạp khó nhớ chỉ cần nhìn một lần là cậu đã thuộc làu.

Tề Bát gia tâm tình cực tốt.

Cuối đời mà nhặt được một bảo bối đồ đệ thế này, sau này chết đi gặp Tổ sư gia cũng có thể ưỡn ngực tự hào.

Ông không còn giữ miếng mà dốc túi truyền thụ, đem tất cả kiến thức, kinh nghiệm tích lũy nhiều năm trong nghề đổ mộ, cũng như các thủ đoạn đối nhân xử thế dạy hết cho Ngô Mặc.

Hiểu hay không không quan trọng, cứ phải nhét hết vào đầu đã.

Ngô Lão Cẩu thấy vậy cũng xen vào một chân, sau đó hoàn toàn trải nghiệm được thế nào gọi là niềm vui dạy bảo con cháu.

Tục ngữ nói rất hay: Vui một mình không bằng vui cùng mọi người.

Ai cũng có cháu, tại sao tôi phải chịu khổ mà ông lại được hưởng lạc?

Thế là...

“Đứng cho vững vào, mười phút nữa nếu tao thấy mày ngồi bệt xuống đất thì ba ngày tới đừng hòng được ăn kẹo.” Ngô Mặc nhìn chằm chằm Ngô Tà đang đứng trung bình tấn, lại còn cắm một nén nhang dưới mông nó, nghiêm mặt nói: “Đừng trách Tứ gia gia không nhắc nhở nhé, nếu mà ngồi xuống là mông thủng một lỗ đấy, đến lúc đó có muốn bịt cũng không bịt được đâu.” Cậu dạo này làm cái trò dọa trẻ con rất điêu luyện.

Ngô Tà mếu máo, sắp khóc đến nơi, bĩu môi nói: “Tứ gia gia...

Thế... thế cháu làm tốt rồi ngài có dẫn cháu đi chơi không?” Ngô Mặc khoanh tay, nhếch môi cười xấu xa, cố tình kéo dài giọng: “Được chứ, nếu cháu kiên trì được, Tứ gia gia không những dẫn cháu đi chơi mà còn mua kẹo hồ lô cho cháu ăn nữa.” Mắt Ngô Tà lập tức sáng bừng lên, cái thân hình nhỏ bé gồng lên cứng ngắc cố gắng kiên trì.

Tuy nhiên...

Mười phút sau, Ngô Tà xuất hiện trong thư phòng của Tề Bát gia, bị Ngô Lão Cẩu xách lên ghế ngồi nghe Tề Bát gia kể chuyện xưa.

Đây gọi là mưa dầm thấm lâu, tính chất cũng gần giống như giáo dục từ trong trứng nước vậy.

Ngày tháng cứ thế trôi qua.

Sáng ngày thứ mười, Tề Bát gia đi dạo bên ngoài về, vừa vào cửa đã gọi Ngô Mặc: “Tiểu Mặc, cháu thay bộ quần áo rồi theo sư phụ ra ngoài một chuyến.” “Đi đâu ạ?” “Hôm nay Nhị gia gia của cháu nhận đồ đệ, sư phụ tiện thể dẫn cháu đi ra mắt luôn.” Tề Bát gia có vẻ hơi đắc ý, “Để họ thấy đồ đệ của ta mới là nhân vật số một.” Người ta thường nói người già tính như trẻ con.

Tề Bát gia thời trẻ tính tình đã phóng khoáng, giờ già rồi vẫn thế, thậm chí còn có cảm giác phản phác quy chân.

Nhận đồ đệ?

Vãi chưởng!

Có phải là nhận Hoa ca không nhỉ?

Ngô Mặc nghe xong mắt lóe lên tia phấn khích, vội chạy về phòng thay một bộ quần áo chỉnh tề.

Nhập gia tùy tục, Ngô Mặc mặc một chiếc áo sơ mi vải dacron, bên dưới phối với quần ống đứng.

Khi cậu bước ra, Tề Bát gia ngắm nghía một hồi rồi hài lòng gật đầu: “Không tệ, có vài phần phong thái của ta, đúng là đồ đệ ngoan của ta.” Ngô Lão Cẩu vừa đi bên ngoài về đúng lúc nghe thấy câu này, lập tức không vui: “Phi!

Đây là cháu tôi, có giống thì cũng phải giống tôi chứ.” Những ngày qua, hai người bạn già cứ liên tục tị nạnh nhau.

Chẳng còn cách nào khác, ai bảo cả cái Cửu Môn này chỉ có mỗi thằng cháu lớn tướng thế này chứ.

Những năm cuối đời, Nhị Nguyệt Hồng thích sự yên tĩnh, dinh thự nằm hơi xa, đi bộ chắc chắn là không ổn.

Những năm 80 ở kinh đô, nhà có xe hơi riêng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Ngô Lão Cẩu liếc nhìn Ngô Tà, nhíu mày nói: “Lão Bát, đi bộ qua đó e là không kịp đâu.

Ái chà!

Thời này cũng chẳng có xe kéo nữa." Vừa dứt lời, Tề Bát gia đã bĩu môi: "Thời đại nào rồi mà còn ngồi xe kéo, mất mặt quá!

Nói rồi, ông bí mật rút từ trong túi ra một số điện thoại: "Ta đã nhờ người liên hệ một chiếc xe Jeep, lát nữa là đến thôi." Không lâu sau, một chiếc xe Jeep màu xanh quân đội kêu "két" một tiếng dừng trước cổng viện.

Tài xế nhảy xuống xe, tư thế hiên ngang, chào Tề Bát gia một cái chuẩn điều lệnh quân đội.

Chà chà!

Ngô Mặc mắt sáng rực.

Xem ra vị sư phụ này của mình chắc chắn là có quan hệ không vừa đâu.

Tuy nhiên giây tiếp theo, lời của Ngô Lão Cẩu đã phá tan suy nghĩ của cậu: "Tôi nói này lão Bát, có cần thiết không?

Chỉ là qua phủ Nhị gia tụ tập ăn bữa cơm, ông còn đặc biệt nhờ Phật gia điều xe cho ông nữa." "Phật gia gì chứ, ta nhờ Phó quan điều cho đấy." Tề Bát gia hừ một tiếng, "Chỉ có mỗi cái xe này mà cái gã đó còn chém đẹp của ta một bữa cơm, đúng là..." Lời chưa dứt, Ngô Mặc đã bồi thêm một câu: "Đúng là đồ mặt dày không biết xấu hổ đúng không ạ?" "Đúng, đồ đệ ta nói chí phải!" Tề Bát gia bày ra bộ dạng có đồ đệ là đủ rồi, bước lên xe.

Ngô Lão Cẩu dắt Ngô Mặc và Ngô Tà cũng theo sau, chiếc xe Jeep tung bụi mù mịt chạy thẳng đến dinh thự của Nhị Nguyệt Hồng.

Nói thật, Ngô Mặc cũng thấy hơi mong chờ.

Cậu từng nói đùa với Hoa ca rằng rất tiếc vì không được tham gia lễ bái sư của anh.

Quỷ mới biết ông trời lại nể mặt cho cậu được bù đắp sự nuối tiếc này.

Đến trước dinh thự của Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Mặc nhìn qua cửa xe thấy cánh cổng lớn màu đỏ thẫm đóng chặt, toát ra một vẻ tĩnh mịch.

Cậu lộ vẻ ngạc nhiên, quay sang nhìn Tề Bát gia: "Sư phụ, sao chẳng thấy ai thế ạ?" Thực ra cậu muốn hỏi Ngô Lão Cẩu cơ, nhưng đang ở bên ngoài, cậu gọi "anh ba" thì không sao, chứ Ngô Lão Cẩu nghe thấy chắc muốn đánh người lắm.

Hai ông cháu đã thương lượng là cố gắng tránh những tình huống khó xử.

"Đừng vội, chỗ Nhị gia hơi xa, chắc chiều mọi người mới đến đông đủ." Tề Bát gia nói xong liền chắp tay đi tới gõ cửa.

Một lát sau, cửa mở "két" một tiếng.

Một người có vẻ là người làm thò đầu ra, thấy người tới liền cười hớn hở: "Chà, Bát gia ngài cuối cùng cũng tới, Nhị gia cứ nhắc mãi thôi." Liếc nhìn ra sau lại càng kinh ngạc: "Đây...

đây chẳng phải Ngũ gia sao?

Ngọn gió nào thổi ngài tới đây thế, mời vào, mời vào!" Toàn là người quen cũ nên không khách sáo nhiều.

Mọi người theo người làm băng qua cổng thùy hoa, bước vào sân viện.

Sân lót gạch xanh, mấy cây hòe già xanh tốt tỏa bóng mát rượi.

Hòn non bộ, đồ cổ...

đủ loại vật dụng trang trí có thể thấy ở khắp nơi.

Chỉ cần nhìn qua là biết cái dinh thự này giá trị không hề nhỏ.

Ngô Mặc nhìn mà đỏ hết cả mắt.

Đúng là người so với người thì chỉ có nước chết, đồ so với đồ thì chỉ có nước vứt đi, mấy ông già này giàu nứt đố đổ vách thật đấy.

Nhưng không sao.

Cổ ngữ có câu: Nhặt được mười lạng vàng không được giấu.

Mấy thứ này đều nặng hơn mười lạng cả, mình có thể đường đường chính chính mà lấy đi.

Trong lòng mang theo những ý đồ đen tối đi vòng qua hòn non bộ, liền thấy một cụ già mặc áo dài đang đứng dưới hành lang chạm khắc uống trà.

Chương 1544

Nghe thấy tiếng động từ hành lang, cụ già đặt chén trà xuống nhìn về phía này.

Ông khẽ nheo mắt, thấy Tề Bát gia và Ngô Lão Cẩu, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười, nhiệt tình chào hỏi: “Lão Ngũ, sao ông lại tới đây?

Đến kinh đô từ bao giờ mà chẳng thèm đánh tiếng trước một câu thế?” “Ha ha ha, chẳng phải là muốn tạo bất ngờ cho Nhị gia ông sao.” Ngô Lão Cẩu sải bước tới ôm Nhị Nguyệt Hồng một cái thật chặt, “Nhị gia, lâu ngày không gặp, xương cốt vẫn cứng cáp như vậy nhỉ.” “Ông già nhà ông cũng vậy thôi.” Nhị Nguyệt Hồng cười vỗ vai Ngô Lão Cẩu, ánh mắt chuyển sang Ngô Mặc và Ngô Tà, trong mắt hiện lên tia tò mò: “Hai đứa nhỏ này là...” Ông và Tề Bát gia thường xuyên sống ở kinh đô, hay liên lạc với nhau nên cũng biết rõ con cháu hậu bối.

Đơn giản mà nói, nhìn tuổi tác thì cái nhóc con đang ăn kẹo kia chắc là cháu nội Ngô Lão Cẩu, còn chàng thanh niên này...

“À, Nhị gia, thằng nhóc này là đệ tử chân truyền tôi mới nhận đấy.” Tề Bát gia lập tức bước lên một bước, mặt không giấu nổi vẻ tự hào: “Sao nào, trông cũng được đấy chứ?” “Lão Bát, ông nhận đồ đệ à?” Nhị Nguyệt Hồng hơi ngạc nhiên, ánh mắt như đèn pha soi xét Ngô Mặc từ đầu đến chân, nghi hoặc hỏi: “Chuyện từ bao giờ, sao chẳng nghe nói năng gì?” Tề Bát gia nhe răng cười, vỗ vai Ngô Mặc nói: “Mới mấy ngày trước thôi, mấy hôm nay bận dạy nó quy tắc nên chưa kịp báo với ông.” “À.” Nhị Nguyệt Hồng gật đầu.

Nghĩ ngợi một lát, ông móc từ trong túi ra một miếng ngọc cầm tay cỡ lòng bàn tay đưa qua: “Ha ha, chuyện hơi đột ngột nên tôi chưa chuẩn bị gì, miếng ngọc này coi như quà mừng nhé.” Ngô Lão Cẩu tinh mắt, nhận ra giá trị của miếng ngọc này, khẽ đẩy Ngô Mặc một cái, cười nói: “Cầm lấy đi, đừng khách sáo, đây là đồ tốt hiếm có đấy.” “Ha ha ha, lão Cẩu, tôi tặng đồ đệ lão Bát thì liên quan gì đến ông?” Nhị Nguyệt Hồng chỉ tay vào Ngô Lão Cẩu, “Cái lão già này, có phải đang nhắc khéo tôi chưa cho đứa nhỏ quà gặp mặt không?

Yên tâm đi, có hết.” “Nhị gia, thằng nhóc này cũng là người nhà tôi đấy.” Ngô Lão Cẩu đắc ý vô cùng, “Lão Bát cứ nhất quyết đòi nhận nó làm đồ đệ, tôi cũng khó mà ngăn cản.” Nhị Nguyệt Hồng nghe xong hoàn toàn ngẩn người.

Chuyện này có chút huyền bí, không tiện nói rõ trước mặt mọi người, Ngô Lão Cẩu chỉ có thể nói Ngô Mặc là một người em họ xa trong tộc.

Ngô Mặc đứng bên cạnh im lặng quan sát Nhị Nguyệt Hồng.

Vị này không phải là nhân vật đơn giản đâu.

Có thể nói là ngang hàng với Trương Đại Phật Gia của Cửu Môn.

Nghe nói năm đó Trương Đại Phật Gia cũng phải nhờ ông giúp đỡ mới đứng vững được trong Cửu Môn.

Nhị Nguyệt Hồng ngẩn ra một lát, sau đó cười sảng khoái phá tan bầu không khí hơi gượng gạo: “Hóa ra là con cháu nhà lão Cẩu, hèn chi trông thông minh lanh lợi thế này.” Nói rồi, ông quay sang dặn dò người làm bên cạnh: “Đi lấy cặp ngọc bội trong phòng ta ra đây, cho hai đứa nhỏ mỗi đứa một miếng.” Người làm nhận lệnh vội vàng đi ngay, một lát sau bưng một chiếc hộp gỗ tinh xảo quay lại.

Nhị Nguyệt Hồng mở hộp lấy ra hai miếng ngọc bội ấm áp, lần lượt đưa cho Ngô Mặc và Ngô Tà: “Lần đầu gặp mặt chẳng có gì quý giá, hai đứa đừng chê nhé.” Ngô Mặc nhận lấy ngọc bội, cảm giác ấm áp ở tay, chất ngọc thượng hạng, không cần nhìn cũng biết giá trị ít nhất cũng phải hàng triệu tệ trở lên.

Chà!

Đúng là đại gia.

Ngô Mặc cất ngọc bội, cười híp mắt chắp tay với Nhị Nguyệt Hồng: “Vậy thì tôi xin phép không khách sáo, đa tạ Nhị gia.” Ngô Tà quay đầu nhìn Ngô Lão Cẩu.

Thấy Ngô Lão Cẩu gật đầu, nó mới nhận lấy ngọc bội học theo dáng vẻ của Ngô Mặc chắp tay, giọng sữa non nớt nói: “Cảm ơn Nhị gia.” “Ha ha ha.” Nhị Nguyệt Hồng bị Ngô Tà làm cho phì cười, cúi xuống xoa đầu nó: “Nhóc con, cháu phải gọi ta là Nhị gia gia chứ.” “Nhị gia gia ạ?” Ngô Tà nghiêng đầu suy nghĩ, rồi quay tay chỉ vào Ngô Mặc: “Anh ấy là Tứ gia gia của cháu, ngài là Nhị gia gia, vậy ngài là anh của Tứ gia gia ạ?” Nhị Nguyệt Hồng nghe câu hỏi ngây ngô của Ngô Tà thì cười lớn.

Ngô Lão Cẩu vỗ một phát vào sau gáy Ngô Tà: “Đừng nói bậy bạ, ra chỗ khác chơi đi.” “Đánh ngốc nó rồi thì làm sao?” Ngô Mặc vội kéo Ngô Tà lại, xót xa xoa đầu nó: “Đây là hạt giống đại học đấy, ngốc thật thì ông có hối hận không?” Ngô Lão Cẩu: “...” Trong lúc đang trò chuyện, người làm lại chạy vào báo cáo: “Nhị gia, Cửu gia dẫn theo tiểu thiếu gia tới rồi ạ.” “Mau mời vào.” Nhị Nguyệt Hồng nở nụ cười, chỉnh lại y phục.

Tề Bát gia và Ngô Lão Cẩu cũng đứng dậy nhìn ra phía cửa.

Một ông lão dáng người gầy gò, đeo kính gọng vàng, tay dắt một đứa bé tóc thắt bím mặc quần áo màu hồng bước vào.

“Nhị gia.” Giải Cửu gia vừa vào cửa đã cười chào thân mật.

Ông theo thói quen nhanh chóng đảo mắt nhìn mọi người trong phòng.

Khi nhận ra người đứng đối diện là Ngô Lão Cẩu, ông hơi khựng lại: “Chà, đây chẳng phải lão Ngũ sao?

Đến kinh đô khi nào mà không báo cho tôi một tiếng?

Có phải không coi anh em ra gì không?” “Chứ còn gì nữa.” Nhị Nguyệt Hồng giả vờ giận dỗi lườm Ngô Lão Cẩu một cái, “Tôi cũng chẳng biết cái lão già này tới, xem ra là chẳng nhớ nhung gì anh em mình rồi.” “A, lão Bát cũng tới à.” Giải Cửu gia lại chuyển ánh mắt sang Tề Bát gia, “Lâu rồi không gặp, khi nào rảnh qua chỗ tôi uống trà.” Từ lúc hai người họ bước vào, ánh mắt Ngô Mặc luôn không rời khỏi Giải Ngữ Hoa.

Chủ yếu là vì cái vẻ ngoài xinh xắn như búp bê này quá đáng yêu.

Quay đầu nhìn lại Ngô Tà đang mút ngón tay, cậu không nhịn được mà đảo mắt trắng dã.

Đúng là tạo nghiệt mà.

Cái tên này còn lớn hơn Hoa ca một tuổi, nhìn cái bộ dạng này đúng là không nỡ nhìn trực tiếp.

Phải nói Ngô Mặc là người rất lịch sự.

Cậu giơ tay phải lên vẫy vẫy với Giải Cửu gia như mèo chiêu tài: “Cửu ca, lại gặp nhau rồi nhỉ.” Ngô Lão Cẩu: “???” Cửu ca???

Ông cứng đờ người quay đầu nhìn Ngô Mặc, khóe miệng không nhịn được giật liên hồi.

Tề Bát gia suýt nữa thì phì cười.

Ông dùng tay trái che miệng cố nén cười, khẽ ho một tiếng: “Lão Cửu, ông đến hơi muộn đấy nhé, lát nữa phải phạt một ly.” Giải Cửu gia là người tinh khôn, nhạy bén nhận ra có vấn đề.

Ánh mắt ông đảo qua mặt mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Ngô Lão Cẩu, đẩy kính gọng vàng trên sống mũi, cười như không cười nói: “Lão Ngũ à, cái lão già nhà ông có chuyện gì giấu tôi phải không?” Thấy Giải Cửu gia nghi ngờ, Tề Bát gia vội bước lên giải vây.

Ông nhịn cười vỗ vai Ngô Mặc: “Lão Cửu, giới thiệu với ông, thằng nhóc này là đệ tử chân truyền tôi mới nhận.

Còn tại sao tôi cười à?

Ha ha ha, nó gọi ông là Cửu ca, gọi tôi là sư phụ, ông nói xem tôi có được tính là lớn hơn ông một vế không?” Một câu nói đã che đậy được sự huyền bí trong đó.

Giải Cửu gia nghe xong, vẻ mặt căng thẳng giãn ra, cười xua tay: “Không sao, chỗ anh em mình thì cứ ai gọi phần nấy thôi, nếu không tôi cũng chẳng để Vũ Thần bái Nhị gia làm sư phụ.” Ngô Mặc chiếm được món hời xong tâm trạng rất tốt, cúi người vẫy vẫy tay với Giải Ngữ Hoa: “Bảo bối, mấy ngày không gặp có còn nhận ra Tứ gia gia không nào?” Ngô Lão Cẩu nhìn cái vẻ mặt hớn hở của thằng cháu mình mà thấy ngứa chân, rất muốn đá cho nó hai phát vào mông.

Lúc này, Giải Ngữ Hoa buông tay Giải Cửu gia, tung tăng chạy lại, nghiêm túc gật đầu: “Dạ, con nhớ ạ, Tứ gia gia.” Giọng nói của nó mềm mại ngọt ngào như kẹo bông mới ra lò, nghe mà tan chảy cả lòng người.

Lòng yêu cái đẹp thì ai cũng có.

Ngô Mặc dứt khoát vứt bỏ 'củ cải trắng' nhỏ xíu là Ngô Tà, cúi người bế Giải Ngữ Hoa đáng yêu, quý hiếm lên.

“Chao ôi, đứa nhỏ này thật là khiến người ta yêu chết đi được.”

Đột nhiên bị bế thốc lên, Giải Ngữ Hoa với hai chỏm tóc nhỏ trên đầu lộ ra vẻ thẹn thùng.

"Chụt!" Ngô Mặc thực sự bị vẻ dễ thương này làm cho tan chảy, không kìm nén được cảm xúc mà đóng thêm một dấu mộc lên mặt cậu nhóc.

Ngô Tà cảm thấy mình bị ghẻ lạnh, có chút không vui mà kéo kéo áo Ngô Mặc: "Tứ gia gia, em muốn ăn kẹo." Ngô Mặc giơ tay tặng cho cu cậu một cú cốc đầu đau điếng: "Ăn cái con khỉ, sau này răng rụng hết sạch, để tôi xem lúc đó mày nói chuyện có bị móm mém không." Ngô Tà: "..." Tứ gia gia hung dữ quá, mình ghét nhất là Tứ gia gia.

Giải Cửu Gia từ đầu đến cuối vẫn nghi ngờ thân phận của Ngô Mặc, thấy cảnh này liền quay sang nhìn Ngô Lão Cẩu cười khẽ: "Người anh em nhỏ này của ông thú vị thật đấy, không biết là hậu duệ phòng nào trong nhà?" "À!" Ngô Lão Cẩu hắng giọng, mặt không đổi sắc bắt đầu chém gió: "Ông cũng biết cha tôi đứng hàng thứ hai rồi đấy, đây là con của chú út tôi." Tề Thiết Chủy cười hì hì gật đầu: "Đứa nhỏ này có duyên với tôi, vừa nhìn thấy tôi đã thích rồi, nên đã nhận nó làm đồ đệ đóng cửa của mình." Cả hai người đều nói như vậy, khiến Giải Cửu Gia tan biến sự hoài nghi.

Dù sao thì người ngoài không thể tin, chứ Lão Ngũ và Lão Bát thì vẫn rất đáng tin cậy.

Kể từ khi thành lập đất nước, mấy anh em họ hiếm khi có được những lúc yên ổn như hiện tại.

Mấy người vây quanh nhau hàn huyên, không khí nhanh chóng trở nên nhiệt liệt.

Nói chuyện được khoảng một tiếng, quản gia vội vã chạy vào, cúi đầu thưa: "Nhị gia, Phật gia tới rồi." "Hửm?" Nhị Nguyệt Hồng cứng đờ nét mặt.

Im lặng một hồi, ông quay sang nhìn Tề Thiết Chủy: “Lão Bát, là ông báo cho Phật gia à?” Tề Thiết Chủy không trả lời câu hỏi này, bốc một hạt lạc ném vào miệng: “Tôi nói này Nhị gia, ngài thực sự định tránh mặt Phật gia mãi sao?” “Gặp hay không gặp thì có gì khác nhau chứ?” Nhị Nguyệt Hồng ngồi vững như bàn thạch trên ghế, nhìn cái điệu bộ đó là biết chẳng có ý định đứng dậy nghênh tiếp.

Ngô Mặc nhìn thì có vẻ đang dỗ dành Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà, thực chất tai vẫn dỏng lên nghe lỏm cuộc đối thoại của mấy ông lão.

Nghe đến đây, mặt hắn lộ ra một tia phấn khích.

Dưa lớn.

Tuyệt đối là dưa lớn.

Người ta đều bảo huynh đệ tốt nhất của Nhị gia chính là Phật gia, nhưng nghe giọng điệu và hành động này sao thấy cứ sai sai thế nào ấy nhỉ?

Nói câu không lọt tai thì có chút giống... oán phụ.

Chẳng lẽ lại là một vở kịch yêu mà không được?

Phải nói là con người ta học tốt thì khó chứ học xấu thì nhanh lắm.

Từ khi Lâm Phong mê tiểu thuyết ngôn tình nữ tần, cứ hở ra là lại lảm nhảm bên tai Ngô Mặc, khiến hắn bây giờ nhìn nhận vấn đề toàn theo góc độ 'tà đạo'.

Tất nhiên, soi vào mình thì lại là chuyện khác, chứ đi hóng chuyện của người ta thì đúng là mỹ đức truyền thống rồi.

Ngô Mặc đang mải mê hóng biến ở đây, còn bên kia Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đã chuẩn bị động thủ.

Hai người bôi đủ loại thuốc đuổi côn trùng lên người, khom lưng di chuyển nhanh về phía trước.

Chẳng mấy chốc đã đến gần những chiếc chuông.

Hắc Nhãn Kính nhìn rất rõ, lũ sâu nhỏ đã dừng lại ở đây.

Có vẻ như mấy cái chuông này ẩn chứa huyền cơ lớn.

Anh vừa định đưa tay giật cái chuông xuống thì Trương Khởi Linh đã nắm chặt lấy tay anh.

“Hửm?” Hắc Nhãn Kính nhìn Trương Khởi Linh, ánh mắt đầy vẻ dò hỏi.

Chương 1545

Trương Khởi Linh không trả lời, ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào chiếc chuông đó, mặt thoáng qua một tia nghi hoặc.

Hắc Nhãn Kính không bỏ qua biểu cảm nhỏ này, lập tức đề cao cảnh giác.

Để 'Thằng Câm' lộ ra biểu cảm này thì đủ hiểu thứ này chắc chắn vấn đề không nhỏ.

Trương Khởi Linh buông tay Hắc Nhãn Kính ra.

Im lặng chưa đầy năm giây, anh đột nhiên ra tay nhanh như điện, thò vào bên trong chiếc chuông.

Tốc độ nhanh đến mức không ai kịp phản ứng.

Chỉ trong chớp mắt, trong lòng bàn tay anh đã xuất hiện một viên bi nhỏ.

Vừa đen vừa tròn, trông giống như một viên thuốc đông y.

Hắc Nhãn Kính liếc mắt một cái là hiểu ngay.

Bên trong thứ này chắc là bọc một loại thuốc đặc biệt, trong môi trường nhất định sẽ bay hơi ra một loại khí.

Ai ngửi phải mùi này sẽ nhanh chóng trúng chiêu.

Nói một cách dễ hiểu thì nó giống như loại thuốc mê của bọn buôn người vậy.

Hai người họ không trúng chiêu lý do rất đơn giản: một là thể chất đặc thù, hai là thuốc mang trên người đủ mạnh.

Nghĩ đến thuốc, Hắc Nhãn Kính liền nghĩ ngay đến Ngô Mặc.

Chẳng biết vị tổ tông nhỏ nhà mình hiện giờ đang làm cái gì nhỉ?

Không có Hắc gia ở bên cạnh chắc là buồn chán lắm đây?

Trên dây thừng treo khoảng mười bảy, mười tám cái chuông.

Vì chúng không có tác dụng với cả hai nên Trương Khởi Linh không lấy từng viên thuốc ra nữa, mà thuận tay giật một chiếc chuông xuống, cầm trong lòng bàn tay quan sát kỹ những hoa văn trên đó.

Chiếc chuông có niên đại khá lâu đời, chất liệu bằng thanh đồng, văn hoa quanh thân là một loại mãnh thú thời thượng cổ - Thao Thiết.

Hắc Nhãn Kính cảnh giác quan sát xung quanh, thấy Trương Khởi Linh cứ nhìn chằm chằm vào cái chuông, liền hiếu kỳ hỏi: “Ách Ba, nhìn ra manh mối gì rồi?” “Chuông đồng sáu cạnh.” Giọng Trương Khởi Linh nghe có vẻ bình tĩnh, nhưng thực chất lại xen lẫn một tia nghi hoặc.

“Vãi, chuông đồng sáu cạnh?

Trương gia?” Hắc Nhãn Kính kinh ngạc nhìn Trương Khởi Linh, “Cậu đừng có bảo tôi là cái đám dân làng cổ quái này là hậu duệ Trương gia đấy nhé?

Người Trương gia các cậu là giống chuột nhắt à?

Sao chỗ nào cũng thấy bóng dáng các cậu thế?” Có lẽ cái thói 'miệng quạ đen' rất dễ lây lan.

Hắc Nhãn Kính vừa dứt lời, xung quanh đã vang lên những tiếng sột soạt.

Chưa đầy một hơi thở, vô số con chuột to bằng nắm tay, có chút biến dị như thủy triều tràn tới.

Những nơi chúng đi qua đều để lại những vệt dịch nhầy.

“Không ổn, là Phệ Kim Thử!” Sắc mặt Hắc Nhãn Kính thay đổi hẳn, túm lấy tay Trương Khởi Linh định chạy.

Thảo nào chỗ này không có lính canh, hóa ra là vì có loại chuột này nên chẳng sợ bị ai phát hiện.

Tốc độ của đám Phệ Kim Thử này cực nhanh, chớp mắt đã bao vây hai người vào giữa.

Theo lý mà nói, loại này không kén ăn, mặn ngọt đều xơi tuốt.

Nhưng Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh ngạc nhiên phát hiện ra, lũ chuột này dù ép sát từng bước nhưng lại không dám bò lên người họ.

“Hắc!

Thú vị đấy.” Hai lão già này đối mặt với nguy cơ thì tư duy cực kỳ nhạy bén, nhanh chóng nhận ra đám chuột này sợ thứ gì đó trên người mình.

Có điều trên người họ lỉnh kỉnh hàng chục thứ đồ linh tinh, nhất thời cũng không xác định được là cái nào có tác dụng.

Hắc Nhãn Kính ngược tay cầm thủ quân, thử bước một bước về phía căn nhà.

Lũ chuột lập tức tràn theo hướng đó.

Anh lại bước sang bên phải một bước, kết quả cũng tương tự.

Cuối cùng, anh nhảy một đoạn vũ điệu Samba, làm mấy con chuột va vào nhau choáng váng cả đầu.

Thái độ kiêu ngạo như vậy, đừng nói là chuột, đến cả Trương Khởi Linh cũng có chút không nhịn nổi.

Đối mặt với Hắc Nhãn Kính, anh thốt ra hai chữ cực kỳ bình tĩnh và lạnh lùng: “Đồ ngu.” Hắc Nhãn Kính: “???” Hắc Nhãn Kính hoàn toàn ngơ ngác.

Vị này thực sự là tên Ách Ba cạy mồm không ra một chữ sao?

Ai dạy anh ta chửi người thế?

Thực sự là...

Suy nghĩ đến đây đột nhiên đứt đoạn, khuôn mặt cười xấu xa của Ngô Mặc bất thình lình hiện ra trong đầu anh.

Giỏi lắm, thủ phạm đây rồi.

Trừ vị tổ tông nhỏ không đứng đắn nhà mình ra thì chẳng còn ai có thể làm ra chuyện này.

Nhưng cũng trách Ách Ba khả năng tự kiểm soát kém quá.

Bảo bối nhà mình nói đó là câu cửa miệng, cậu không biết chọn lọc mà nghe à?

Hắc Nhãn Kính không nỡ mắng Ngô Mặc, liền trút giận thẳng lên đầu Trương Khởi Linh.

Giận thì giận, nhưng hành động của Hắc Nhãn Kính chẳng chậm trễ chút nào.

Anh vừa nhiệt liệt lên án Trương Khởi Linh trong lòng, vừa bám theo sau anh ta đi về phía nhà tranh.

Khi hai người đến trước cửa nhà tranh thì thấy cửa khép hờ, bên trong không có bất kỳ tiếng động nào.

Như vậy lại càng không hợp lẽ thường.

Phải biết rằng cái nhà này nhìn từ bên ngoài chỉ rộng vài mét vuông, bốn người chen chúc bên trong sao có thể không có một tia động tĩnh nào?

Hắc Nhãn Kính ra hiệu 'chớ nóng vội', sau đó nhanh chóng móc từ trong túi ra một chiếc gương.

Chiếc gương không lớn, tay cầm được gập làm ba đoạn.

Hắc Nhãn Kính mở tay cầm, luồn một đầu gương qua khe cửa vào trong, lắc qua lắc lại một vòng.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, trong phòng không có một người sống nào.

Đám chuột nhỏ phía sau kêu chi chí không ngừng.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh như thể đột nhiên bị điếc, hoàn toàn không để ý đến chúng, khẽ lách người qua khe cửa tiến vào trong phòng.

Lũ chuột càng thêm lo lắng, muốn xông vào phòng nhưng dường như lại có điều kiêng kị.

Hai người trước sau tiến vào phòng, một mùi tro hương nồng nặc và hăng hắc như sóng triều ập đến xộc thẳng vào mũi.

Hắc Nhãn Kính sặc đến mức suýt thì ho thành tiếng, may mà phản ứng nhanh, bịt chặt miệng mũi mới tránh được việc phát ra tiếng động.

Không biết là do tâm lý gì, anh theo thói quen liếc nhìn Trương Khởi Linh một cái, kết quả suýt thì tức đến bật cười.

Vãi chưởng!

Cái tên Ách Ba này đeo khẩu trang từ bao giờ thế?

Thật là không có nghĩa khí chút nào, cũng không biết nhắc tôi một tiếng?

Hắc Nhãn Kính nín thở giơ ngón giữa với Trương Khởi Linh, rồi cũng vội vàng móc một chiếc khẩu trang trong túi ra đeo lên mặt.

Phải nói một câu, việc huấn luyện và giáo dục của Ngô Mặc rất thành công.

Chương 1546

Qua nhiều năm tiêm nhiễm, hắn đã thay đổi được thói quen cũ của mấy người Trương Khởi Linh.

Hắc Nhãn Kính đeo khẩu trang vào, mùi tro hương còn sót lại trong mũi cuối cùng cũng nhạt đi nhiều.

Ánh mắt anh đảo quanh căn phòng, nhanh chóng khóa mục tiêu vào bàn thờ ở giữa phòng.

Thấy trên chiếc bàn thờ cũ nát có một bức tượng thần cao nửa người đang tọa lạc.

Toàn thân bức tượng bị bao phủ bởi một lớp vết bẩn màu nâu sẫm.

Nói không ngoa thì đem bức tượng này quẳng vào nhà bếp vài chục năm cho ám khói dầu chắc cũng chỉ đến thế này thôi.

Hình dáng bức tượng cũng có chút kỳ quặc, không từ bi hỉ xả như thần phật trong miếu, ngược lại ngũ quan vặn vẹo, nhe răng trợn mắt.

Đôi mắt mở trừng trừng như muốn rách cả khóe mắt, hai tay ôm vòng tròn, bên trong đặt một đứa bé khô héo.

Dựa trên kinh nghiệm của Hắc Nhãn Kính, cái xác khô đó chính là 'Kumanthong' thịnh hành nhất ở Thái Lan.

Ngoài bức tượng thần, trong phòng chỉ còn lại một chiếc ghế gãy mất nửa chân.

Người đâu?

Bốn người sống sờ sờ cứ thế biến mất sao?

Đây có phải tiểu thuyết huyền huyễn đâu, sao có thể xảy ra chuyện phi lý như vậy được?

Xem ra trong phòng chắc chắn có cơ quan mật đạo.

Nghĩ thông suốt, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh như tâm linh tương thông, đồng thời nhìn chằm chằm vào đứa bé khô kia.

Hắc Nhãn Kính tiến lên một bước, dùng dao găm nhẹ nhàng khều cái xác khô lên tạo ra một khe hở.

Nhờ chút ánh sáng yếu ớt từ ngoài hắt vào, anh phát hiện dưới đáy xác khô dường như có một sợi dây mảnh.

Phải nói là làm cộng sự lâu ngày, đối phương chỉ cần nhúc nhích là biết định làm gì.

Bên kia, dao găm trong tay Trương Khởi Linh cũng đưa tới, trực tiếp khều vào sợi dây đó.

Cùng lúc đó, một ngón tay khác đâm chuẩn xác và mạnh mẽ vào con ngươi bên trái của bức tượng thần.

Sợi dây rung lên bần bật có thể thấy bằng mắt thường.

Một tiếng "rắc rắc" trầm đục vang lên từ dưới bàn thờ.

Bức tượng thần chậm rãi xoay chuyển.

Mặt đất bên cạnh bàn thờ nứt ra một khe hở rộng nửa mét, lộ ra một lối bí đạo trông vô cùng cũ kỹ.

Trương Khởi Linh không nói hai lời, nhảy xuống mật đạo trước, Hắc Nhãn Kính bĩu môi rồi cũng nhanh chóng nhảy theo sau.

Ban đầu, cầu thang mật đạo được cấu trúc bằng gỗ, quanh co uốn khúc mười mấy vòng như một con trăn lớn.

Càng đi xuống không khí càng ẩm thấp.

Cầu thang cũng từ gỗ chuyển sang đá tảng.

Tiếng nước chảy róc rách từ không xa truyền rõ vào tai hai người.

Hắc Nhãn Kính lập tức hiểu ra, hóa ra đây là một hang động ngầm hình thành tự nhiên.

Xem ra ba tên ngốc lúc trước chắc là bị bắt đưa đến đây rồi.

Đi qua vài khúc quanh, phía trước thấp thoáng hiện ra một tia sáng.

Bước chân Trương Khởi Linh khựng lại, giơ tay ra hiệu cho Hắc Nhãn Kính hạ thấp người.

Hai người áp sát vào vách đá ẩm ướt, chậm rãi nhích về phía có ánh sáng.

Khi đến gần mới phát hiện, phía trước là một sảnh hang động rộng lớn, vị trí trung tâm là một hồ nước tự nhiên.

Tiếng nước chảy chính là từ đó mà ra.

Đột nhiên, một giọng nói hơi già nua từ phía trước truyền đến: "Hai vị, đã đến đây rồi hà tất phải trốn tránh?

Hay là ra mặt gặp nhau một chút được không?" Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy sự việc có chút hóc búa.

Không phải nổ đâu, chứ với thân thủ của hai người họ, người bình thường muốn phát giác ra là điều cực khó.

Có điều đã bị phát hiện rồi thì trốn tránh mãi cũng chẳng thú vị gì.

Hắc Nhãn Kính nhún vai, đường hoàng bước ra từ sau vách đá: "Hello, bà lão tinh mắt đấy nhỉ, thế mà cũng nhìn thấy hai chúng tôi." Trương Khởi Linh một tay xách Hắc Kim Cổ Đao theo sau Hắc Nhãn Kính, ánh mắt sắc lẹm cảnh giác quét sạch tình hình xung quanh.

Bà lão mặt đầy nếp nhăn chống gậy cười nói: "Hì hì, ông trời đã nói cho lão bà biết rồi." "Ông trời?" Hắc Nhãn Kính cười khẩy một tiếng, “Thế bà có hỏi ông trời xem số xổ số ngày mai là bao nhiêu không?” “Bạn à, tranh chấp mồm mép không cần thiết đâu, chúng ta không phải là kẻ thù.” Bà lão nói xong, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thanh đao trong tay Trương Khởi Linh, lẩm bẩm: “Hắc Kim Cổ Đao, truyền thuyết quả nhiên không phải giả.” Hắc Nhãn Kính nhướn mày: “Bà lão cũng biết nhìn hàng đấy chứ, lại còn biết cả tên đao của anh bạn tôi nữa.” “Lão bà đã nói rồi, tất cả đều là ông trời bảo cho đấy.” Bà lão dùng ngón tay gầy guộc xoa nắn hoa văn trên cây gậy, khẽ thở dài, “Đã đợi ròng rã mấy chục năm, vốn tưởng trước khi chết sẽ không nhắm mắt được, không ngờ các người quả nhiên đã xuất hiện.” Những lời này nói ra thật kỳ quặc.

Hắc Nhãn Kính vô thức cau mày.

Để tìm ra sơ hở trong lời bà lão, Hắc Nhãn Kính cố ý kéo dài giọng, trong ngữ khí xen lẫn một tia giễu cợt: “Đợi chúng tôi?

Chẳng lẽ ông trời của bà từ mấy chục năm trước đã tính được ngày hôm nay sao?” Bà lão không để ý đến lời trêu chọc của Hắc Nhãn Kính, giọng điệu kiên định nói: “Ông trời sẽ không sai đâu, người sẽ che chở cho con dân của mình.” Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đã sống cả trăm năm, chuyện kỳ quái gì mà chưa từng thấy?

Năm đó lúc thế đạo loạn lạc nhất, đừng nói là ông trời nhắc nhở, ngay cả chuyện Diêm Vương nhập xác cũng xảy ra như cơm bữa.

Thật hay giả thì liên quan quái gì đến họ, miễn là không đụng chạm đến lợi ích thì đừng có lo chuyện bao đồng.

Hắc Nhãn Kính hơi khinh bỉ bĩu môi: “Được rồi, bớt nói nhảm đi, nếu ông trời của bà đã nhắc nhở, chắc bà cũng hiểu chúng tôi đến đây vì cái gì chứ?” “Bản đồ.” Ánh mắt đục ngầu của bà lão bình tĩnh nhìn Hắc Nhãn Kính.

Không hiểu sao, bà lão trước mặt cho Hắc Nhãn Kính một cảm giác: ánh mắt của bà không phải đang nhìn mình, mà là xuyên qua mình để nhìn về một tương lai xa xăm.

Hắc Nhãn Kính nghe vậy thì giật mình trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn duy trì nụ cười bất cần đời: "Bản đồ?

Bản đồ gì?

Chơi trò giải đố chán lắm, hay là nói rõ hơn chút đi?" Miệng thì nói vậy, nhưng nhân lúc thọc tay vào túi, anh lén ra hiệu cho Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh bất động thanh sắc bước sang trái nửa bước.

Nhìn thì có vẻ không có tác dụng gì lớn, nhưng thực tế đã chặn đứng đường lui của bà lão.

Một khi phát hiện bà lão có hành động gì, anh sẽ lập tức ra tay ngăn cản.

Trương Khởi Linh của bây giờ so với ngày trước đúng là thoát thai hoán cốt.

Dưới sự dạy dỗ không mệt mỏi của Ngô Mặc, anh đã học được rất nhiều kỹ năng mới, chưa nói đến việc đánh đấm chuyên tấn công vào 'chỗ hiểm', mà chỉ riêng việc đối mặt với kẻ thù là anh sẽ không nương tay.

Trước kia Trương Khởi Linh ra tay thường cố gắng không làm hại mạng người, sau này về vấn đề này Ngô Mặc đã dạy cho anh một khóa tâm lý chuyên nghiệp suốt nửa năm.

Cứ như cái loa phóng thanh không bao giờ hỏng, hễ gặp mặt là lại lải nhải bên tai Trương Khởi Linh, ép đến mức Ách Ba chỉ muốn biến thành người điếc cho xong.

Có thể tưởng tượng, Trương Khởi Linh nảy sinh sát tâm cũng là điều dễ hiểu.

Bà lão không trả lời trực tiếp, bà chống gậy chậm rãi đi về phía bờ hồ: “Hai vị, nếu không sợ thì có thể đi theo lão bà qua đây.” “Ồ?

Khích tướng à?” Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh nhìn nhau rồi ăn ý đi theo.

Cổ nhân có câu: không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Hai người định tận mắt xem bà lão này định giở trò gì.

“Khụ khụ, hai vị đừng nghĩ nhiều.” Bà lão ho khản cả giọng, nghỉ một lát mới lên tiếng lại: “Cả làng chúng tôi đều mong chờ sự xuất hiện của các người, chỉ có các người mới có thể thay đổi vận mệnh của chúng tôi.

Khụ khụ khụ!!!” Tiếng ho như nhắc nhở bà lão rằng có những chuyện không thể nói quá sớm.

Bà ho ròng rã gần một phút, khiến Hắc Nhãn Kính cũng thấy lo lắng, không biết bà lão này có khi nào giây tiếp theo sẽ đập đầu xuống đất luôn không.

Chờ tiếng ho dứt hẳn, bà lão đứng thẳng cái lưng còng nhìn mặt hồ sóng sánh, trầm giọng nói: “Lão bà biết các người sẽ không tin lời mình, nhưng không sao, thời gian sẽ chứng minh tất cả.” Nói xong, bà chống gậy đi đến cạnh một tảng đá lớn ven hồ, quỳ xuống thành tâm vái lạy ba lạy, miệng lẩm bẩm khấn vái.

Trong tình cảnh này, đến kẻ ngốc cũng biết sắp có chuyện xảy ra.

Hắc Nhãn Kính không nói hai lời, rút dao găm kề vào cổ bà lão, cười lạnh liên tục: “Chơi nãy giờ cũng đủ rồi chứ, giả thần giả quỷ thú vị lắm à?” Bà lão chẳng mảy may để ý đến con dao.

Chương 1547

Bà ngẩng đầu, ánh mắt rực cháy nhìn Hắc Nhãn Kính: “Ông trời nói với lão bà, vận mệnh của cậu gắn liền với một người khác, chỉ có nương theo sợi dây này mới có thể tìm thấy người đó ở một thời không khác để thay đổi vận mệnh của chúng tôi.” Hắc Nhãn Kính nhíu mày chặt như thắt nút.

Cái quái gì loạn xị ngầu thế này?

Lúc này, anh cực kỳ nghi ngờ không biết bà lão này có bị chập mạch không?

Con dao trong tay Hắc Nhãn Kính lại ấn thêm vài phần, cổ bà lão hiện ra một vệt máu có thể thấy bằng mắt thường.

“Bớt nói nhảm đi, bản đồ ở đâu?

Giao ra đây cho đôi bên cùng vui vẻ.” Bà lão vẫn không hề lung lay, ánh mắt vượt qua Hắc Nhãn Kính nhìn về phía Hắc Kim Cổ Đao trong tay Trương Khởi Linh, ngón tay gầy guộc chậm rãi chỉ về phía mặt hồ: “Đao rơi xuống hồ, đáp án tự hiện.” “Tất cả những thứ này đều là ông trời nhà bà bảo à?” Hắc Nhãn Kính mỉa mai.

Thật sự coi hai người họ là kẻ thiếu não sao?

Vứt vũ khí tùy thân xuống hồ?

Cái chuyện ngớ ngẩn này đến kẻ bị lừa đá vào đầu cũng không làm nổi.

Thấy hai người không tin lời mình, bà lão khẽ thở dài, thò tay vào ngực áo móc ra một thứ đưa đến trước mặt Trương Khởi Linh: “Hơn năm trăm năm trước có người để lại miếng bài này, dặn dò chúng tôi nếu sau này có người cầm Hắc Kim Cổ Đao xuất hiện thì đưa miếng bài này cho người đó xem." Ánh mắt Trương Khởi Linh đanh lại, nhìn chằm chằm miếng bài trong tay bà lão.

Đó là một miếng bài bằng thanh đồng, phía trên điêu khắc những hoa văn cực kỳ phức tạp, mặt sau là một con Cùng Kỳ có cánh.

"Cùng Kỳ?" Hắc Nhãn Kính chú ý đến điểm này, hơi kinh ngạc nhìn Trương Khởi Linh, "Ách Ba, đây là của cậu..." Vế sau không tiện nói ra.

Trương Khởi Linh gật đầu, coi như trả lời câu hỏi của Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính trầm tư một lát, thu hồi dao găm cười khẽ: "Lăn lộn nãy giờ cũng hơi đói rồi, thôi bỏ đi, về tắm rửa ngủ một giấc cho sướng." "Cậu sẽ không đi đâu." Giọng bà lão vô cùng khẳng định.

"Không đi?" Hắc Nhãn Kính nghịch con dao, cười có chút khinh khỉnh, "Sao?

Muốn cản tôi à?

Có muốn xem xem hai ta ai nhanh hơn không?" "Người có tên chữ Ngô (Khẩu Thiên) hiện đang ở một thời không khác, nếu các người muốn hội ngộ với cậu ta, chỉ có thể đồng ý điều kiện của tôi." Bà lão lại thốt ra câu nói đó một lần nữa.

Không hiểu sao, Trương Khởi Linh nhạy bén nhận ra câu nói này ẩn chứa huyền cơ lớn.

Hắc Nhãn Kính thì đầy hứng thú nhìn bà lão, khóe miệng nhếch lên một nụ cười giễu cợt: "Người tên Ngô?

Haha, sao bà không bảo là Hao Thiên Khuyển luôn đi?" Nói xong câu đó, khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười tà mị, ngay sau đó ra tay nhanh như chớp đánh vào gáy bà lão.

Bà lão chưa kịp rên rỉ tiếng nào đã nhũn người ngã xuống đất.

Hắc Nhãn Kính nhìn bà lão một cái, cười hì hì: “Xem ra ông trời của bà ta cũng chẳng đáng tin lắm nhỉ, nếu không sao chẳng nhắc nhở bà ta gì cả?” Trương Khởi Linh liếc anh một cái, cúi người nhặt miếng bài trên người bà lão rồi thuận tay nhét vào túi.

Cả bộ động tác cực kỳ mượt mà tự nhiên, nhìn qua là biết được đào tạo chuyên nghiệp.

“Bài của Trương gia sao lại xuất hiện ở đây?” Hắc Nhãn Kính không có mấy thiện cảm với người Trương gia, dù sao mấy gã đó đã làm khổ vị tổ tông nhỏ nhà mình thê thảm rồi.

Không nói chuyện khác, nội cái việc 'nôn' thôi cũng nhiều hơn cả phụ nữ mang thai nữa.

Trương Khởi Linh lắc đầu.

Rất nhiều chuyện của Trương gia anh đã quên sạch, lượng lớn cổ tịch đã cùng Trương Gia Cổ Lâu chìm sâu xuống lòng đất.

Muốn biết chi tiết cụ thể?

Cách nhanh nhất chắc là chờ đến rằm hay mồng một thắp hương cho họ báo mộng thôi.

Hắc Nhãn Kính chẳng có chút tâm tư 'thương hoa tiếc ngọc' nào, túm cổ áo sau của bà lão rồi kéo tuồn tuột ra ngoài.

Nhìn thấy ánh mắt có chút không đồng tình của Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính cười gian xảo: “Ách Ba, xót à?

Hay là cậu học Trư Bát Giới cõng bà ta lên lưng đi?” Đối với mấy lời ngớ ngẩn của Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh từ mấy năm trước đã miễn dịch rồi.

Anh coi như không nghe thấy gì, lướt qua vai Hắc Nhãn Kính, chuẩn bị đi ngược lại đường cũ để quay về.

Còn dưới hồ có thứ gì, bên dưới có kho báu hay bí mật gì hay không, hiện tại đều nằm ngoài phạm vi cân nhắc của anh.

"Hắc, Ách Ba, cậu đúng là chẳng thú vị gì cả." Không trêu chọc được Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính bĩu môi đầy vẻ không vui, túm cổ áo bà lão kéo đi.

Thương hoa tiếc ngọc?

Trên người Hắc gia có cái thứ đó à?

Kính lão đắc thọ?

Xì!

Lúc Hắc gia sinh ra chắc bà lão này còn chưa biết đang xếp hàng đợi đầu thai ở đâu nữa kìa.

Vừa đi đến phía bên kia hồ, sau tảng đá lớn vang lên giọng một người đàn ông: "Đây là đâu thế?

Sao chúng ta lại bị trói ở đây, ai làm thế này?" Theo sau là một giọng nói khác vang lên: "Ối mẹ ơi, Phong ca, chúng ta không bị người ta đem đi hiến tế đấy chứ?" Giọng nói vừa cao vừa thanh, tràn đầy vẻ hoảng loạn.

Hai người không cần nhìn cũng biết, chắc chắn là ba tên ngốc lúc nãy.

Thảo nào lúc đi xuống không thấy tăm hơi đâu, hóa ra bị nhét vào cái xó xỉnh sau tảng đá này.

Hắc Nhãn Kính bỗng chốc như biến thành người điếc, không thèm để ý mà tiếp tục đi về phía trước.

Mỗi người đều có số mệnh riêng, chuyện không liên quan thì bớt can thiệp vào.

Chỉ có điều đi chưa đầy một mét, anh lại phát hiện Trương Khởi Linh không đi theo.

Hắc Nhãn Kính khẽ cau mày: “Ách Ba, cậu không định cứu người đấy chứ?

Chuyện gì bớt được thì nên bớt đi.” Tiếng nói chuyện thu hút sự chú ý của ba người sau tảng đá.

Trong khoảnh khắc, họ như vớ được cọc cứu mạng, phát ra những tiếng kêu cứu thảm thiết: “Cầu xin các người thả chúng tôi ra đi, chúng tôi không dám làm loạn nữa đâu.” “Cứu các người?

Trên đời này làm gì có bữa trưa nào miễn phí?” Hắc Nhãn Kính cười lạnh lùng.

Cộng sự nhiều năm, anh đã nhận ra Trương Khởi Linh định cứu ba người này.

Nhưng làm gì có chuyện tốt thế, không bỏ ra xu nào mà đòi được cứu trắng trợn sao?

Phong ca vội vàng hét lớn: “Tôi có tiền, tôi đưa tiền cho các người được không?

Chỉ cần các người thả ba người chúng tôi ra, tiền và thẻ trong túi tôi đều đưa cho các người hết.” Tiền sao quan trọng bằng mạng được.

Trong tình cảnh này, dù có bắt Phong ca ký giấy bán thân ngay lập tức, anh ta cũng chẳng chút do dự.

Hắc Nhãn Kính lười đôi co với mấy người này.

Anh nhặt vài viên đá nhỏ dưới đất, phất tay một cái, tất cả đèn dầu trên vách đá đều tắt ngấm.

Hang động một lần nữa chìm vào bóng tối.

Cứu người thì được, nhưng để lộ thân phận thì tuyệt đối không cần thiết.

Anh đang vướng bà lão nên không tiện ra tay, Trương Khởi Linh lách người một cái đã vòng ra phía sau.

Tay nâng đao hạ, cả ba sợi dây thừng đều bị chém đứt.

Trong bóng tối mịt mù, chẳng ai nhìn rõ ai.

Phong ca và Đại Đầu như người mù sờ soạng, nắm lấy tay nhau ôm chặt cứng không chịu buông.

“Ân nhân, đây...

đây rốt cuộc là chỗ nào vậy?

Chân tôi bủn rủn không dám đi tiếp.” Vừa dứt lời, mông đã ăn ngay hai cú đá.

Ngay sau đó, một cổ tay gầy nhỏ thò tới, nắm lấy cánh tay Phong ca kéo đi.

“Tiểu...

Tiểu Ách Ba?” Phong ca thử gọi một tiếng.

Chương 1548

Vừa gọi xong, anh ta cảm thấy bàn tay đang nắm cánh tay mình siết mạnh hai cái.

Trái tim đang treo lơ lửng của Phong ca lập tức bình ổn lại.

Là người mình thì tốt rồi.

Hơn nữa anh ta chợt nhớ ra một chuyện, Tiểu Ách Ba có thị lực rất tốt trong bóng tối.

Tuy không thể nhìn như bình thường nhưng trong màn đêm mờ mịt vẫn có thể nhìn thấy đại khái.

Hai người nắm chặt lấy Tiểu Ách Ba, lảo đảo rời khỏi sau tảng đá lớn.

Tiểu Ách Ba cố gắng mở to mắt muốn nhìn rõ xem ai đã cứu mình?

Trong bóng tối mờ ảo, cô cảm giác người này cao khoảng một mét tám.

Còn diện mạo cụ thể ra sao thì hoàn toàn không thấy rõ.

Chịu thôi, trên người đang kéo theo hai 'quả tạ' khổng lồ thế này cơ mà.

Thấy mấy người đi tới trước mặt, Hắc Nhãn Kính không hề khách khí mà đưa tay ra: “Xùy tiền ra?

Chẳng lẽ định ăn không chắc?” “À à đúng đúng, ngay đây, ngay đây.” Dù không nhìn rõ mặt người trước mắt, nhưng qua giọng điệu và âm sắc, rõ ràng có thể nhận ra người này không dễ chọc vào.

Phong ca không dám chậm trễ, sợ chọc giận vị này rồi lại bị bỏ rơi ở đây.

Anh ta vội vàng thò tay vào túi lục lọi một hồi, chẳng mấy chốc đã sờ thấy ví tiền, tảng đá trong lòng mới được đặt xuống.

Anh ta vội vã móc ví ra, nương theo cảm giác mà rút hết tiền mặt bên trong: "Ân nhân, tôi chỉ có bấy nhiêu tiền mặt, đưa hết cho ngài có được không?" Anh ta giơ tiền ra mà chẳng biết đang vái lạy phương nào.

Ách Nữ giật lấy tập tiền trong tay anh ta, đưa thẳng đến trước mặt Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính nhướn mày hơi ngạc nhiên, không ngờ người phụ nữ này lại có thể nhìn thấy mình.

Nhưng cũng chẳng sao, dù gì anh cũng đeo khẩu trang, cô ta có nhìn cũng chẳng thấy rõ mặt.

Những tờ tiền xanh xanh đỏ đỏ thật khiến người ta yêu mến.

Hắc Nhãn Kính vơ sạch lấy, cười khẽ một tiếng: "Chút tiền này mua ba cái mạng nhỏ, các người cũng hời đấy, đi thôi, đừng lãng phí thời gian." Ba người không dám hé răng nửa lời, cẩn thận từng li từng tí đi theo sau Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh.

Thấy sắp ra khỏi cửa hang, Hắc Nhãn Kính cầm dao găm xoẹt xoẹt xoẹt ba nhát, cắt ba dải vải từ quần áo của họ: "Bớt lời đi, buộc vào mắt, nửa tiếng sau mới được tháo ra." "Hả?

Cái này..." Ba người có chút khó hiểu.

Hắc Nhãn Kính cười lạnh: "Không muốn chết thì cứ việc từ chối, còn nữa, đừng có giở trò gian trá, tôi sẽ canh chừng các người." Ba người không dám chậm trễ, vội vàng bịt mắt theo yêu cầu của Hắc Nhãn Kính.

Sau đó, Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh xách bà lão rời khỏi nhà tranh, để mặc ba tên ngốc đó ở lại.

Còn lũ chuột ban đầu đứng ngoài cửa, chờ mãi không thấy mục tiêu nên cũng đã tự động giải tán từ lâu.

Ở một diễn biến khác, nhóm Ngô Tà đã gặp trưởng làng.

Câu nói đầu tiên của lão già suýt nữa làm mấy người họ giật mình: “Mời hai vị cộng sự kia của các cậu qua đây cùng nói chuyện đi.” Lâm Phong giỏi nhất là giả ngu giả ngơ: “Cộng sự?

Mấy anh em chúng tôi đều ở đây cả rồi, ngài nói vị nào cơ?” “Hì hì!” Lão già mỉm cười, để lộ hàm răng sứt mẻ lỗ chỗ, vẫy vẫy tay về phía bên cạnh.

Người đàn ông trung niên dẫn họ tới cúi người lui ra ngoài, đồng thời khép cửa lại.

Lúc này trong phòng ngoài nhóm Ngô Tà ra thì chỉ còn lại lão già và một gã đàn ông gầy guộc nhưng săn chắc.

Hắn quấn một dải vải trên đầu, cánh tay đầy những hình xăm, bên hông lủng lẳng một con dao găm.

Nhìn qua là biết không phải hạng vừa.

Lâm Phong liếc nhìn một cái rồi cũng chẳng để tâm.

Vốn dĩ họ cũng chưa định gây chuyện lúc này, hơi đâu mà quan tâm thân thủ của hắn ra sao.

“Các vị, ở đây không còn người ngoài, chúng ta không bằng cứ thẳng thắn mà nói chuyện đi.” Lão già cầm tẩu thuốc dài rít một hơi thật mạnh, chậm rãi lên tiếng: “Ta biết mục đích của các người, nhưng muốn có đồ thì phải trả giá, các người nói có đúng không?” Vương Béo chỉ thấy lão già cứ mấp máy môi mà chẳng hiểu lão đang lẩm nhẩm cái gì, sốt ruột đến mức muốn nhảy dựng lên.

Đột nhiên, anh quay đầu lại và bắt gặp vẻ mặt đầy suy tư của Lưu Tang.

Ngay lập tức...

Vương Bàn Tử đưa tay ra, trực tiếp túm lấy một người kéo lại gần mình, không chút ngại ngùng hỏi: "Thằng ranh con, cái lão già này lầm bầm cái gì đấy?

Mày có nghe hiểu không?" Lưu Tang thực sự muốn tặng cho lão một cái lườm cháy mắt.

Nhưng cậu ta cũng hiểu rõ việc gì quan trọng hơn, muốn cà khịa cũng phải phân thời điểm.

Cái kẻ hẹp hòi như cậu ta âm thầm ghi thù Vương Bàn Tử một vố, nhưng miệng thì không rảnh rỗi, nhanh chóng phiên dịch lại một lượt.

Vương Bàn Tử nghe xong, lông mày lập tức nhíu chặt thành một cục, liền nghi ngờ trong số đám dân làng đi cùng mình có nội gián của làng Cổ Văn.

Mẹ kiếp, không có nội gián thì sao lão già này biết bọn mình có mấy người, lại còn biết bọn mình muốn cái gì?

Không ổn rồi.

Bọn mình không phải bị gài bẫy đấy chứ?

Vương Bàn Tử theo bản năng quan sát tình hình bên trong căn nhà, thầm đánh giá khoảng cách giữa mình và lão già.

Nếu không ổn thật thì sẽ ra tay trước bắt giữ lão già này, không tin là mấy anh em không thể rời đi bình an.

Chuyện này có liên quan đến Nhị thúc nhà mình.

Ngô Tà tiến lên một bước, trầm giọng hỏi: “Chuyện tiền nong thì dễ nói thôi, xin cứ đưa ra một cái giá.” Lão già rít một hơi thuốc, làn khói nhả ra chậm rãi bay lên dưới ánh đèn vàng mờ ảo, thong thả nói: “Chúng ta không cần tiền, mà là muốn các cậu giúp làm một việc.” “Làm việc?” Ngô Tà nhíu mày, “Lão nhân gia, ngài có thể nói chi tiết hơn một chút không?” “Chàng trai trẻ, cậu không nhìn thấy sao?” Ánh mắt lão già nhìn về phía Ngô Tà mang theo một ý vị cổ quái khó tả.

Dứt lời, Ngô Tà không khỏi có chút hốt hoảng, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng ban nãy.

Vương Bàn Tử đứng sau lưng Ngô Tà, nhận thấy trạng thái của anh không ổn, liền đưa bàn tay hộ pháp ra, nhắm thẳng mông anh mà cấu một cái thật mạnh.

Đừng nói chi, cái chiêu này đặc biệt tỉnh táo đầu óc.

Ngô Tà dưới sự kích thích của cơn đau thốn người lập tức tỉnh táo lại, cắn chặt môi dưới để không kêu thành tiếng.

Động tác nhỏ của hai người căn bản không qua mắt được Giải Ngữ Hoa.

Anh thầm thở dài một tiếng trong lòng.

Cái đám này chẳng ai để người ta yên tâm cả, không thể phân biệt rõ tình hình rồi mới động thủ sao?

Anh bước lệch một bước chắn trước mặt Ngô Tà, nghiêm túc nói: “Lão nhân gia, đã là làm ăn đàm điều kiện thì cũng là lẽ thường, xin cứ đưa ra cái giá đi.” “Ta muốn các cậu vào Thiên Khanh (hố sụt) lấy một thứ ra đây.” Giọng lão già thấp và khàn đặc.

“Thiên Khanh?” Lâm Phong ở bên cạnh cười lạnh một tiếng, “Lão già, não lão bị rắm đánh nổ rồi à?

Thật sự coi ông đây không biết gì chắc?

Thứ mà các người canh giữ mấy trăm năm còn không lấy được, lại trông chờ bọn tôi đi lấy thay?

Nói thẳng là bảo bọn tôi đi nộp mạng cho xong đi?" Nói xong liền vẫy tay: "Thôi, mấy anh em mình về đi, đừng đứng đây lảm nhảm với lão già này nữa, thứ gì cũng không đáng để anh em mình phải bán mạng." "Đúng, Phong tử nói không sai." Vương Bàn Tử cực kỳ tán đồng với cách nói của Lâm Phong, "Đi thôi, đi thôi, nói thêm với lão một câu Bàn gia cũng thấy mệt." Lúc nói chuyện, lão không quên để tâm đến động tác của lão già, sợ lão lại giở trò quái gì.

Lão già khẽ mỉm cười: "Mấy vị cứ tự nhiên, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi." Người đàn ông gầy gò đứng sau lưng tiến lên một bước mở cửa phòng, làm tư thế mời.

Nhóm Ngô Tà nhìn nhau một cái, đầy vẻ cảnh giác rời khỏi phòng.

A Thái và những người khác đang đợi bên cạnh đoàn xe, thấy mấy người bình an vô sự đi ra mới thở phào nhẹ nhõm.

Gã vội vàng thúc giục mọi người lên xe, rời khỏi làng Cổ Văn với tốc độ nhanh nhất.

Còn vụ đốt lửa trại hả?

Thôi dẹp mẹ đi, mạng sống là quan trọng nhất.

Trở về làng, A Thái lập tức đi báo cáo tình hình với bố mình.

Đạt Bố vẫn luôn túc trực ở cổng, mong ngóng nhìn mấy người, thắc mắc: "Mấy vị, bố nuôi tôi đâu, không về cùng mọi người sao?" "Đi theo anh." Ngô Tà khoác vai Đạt Bố đi sang một bên, khẽ kể lại tình hình của Hắc Nhãn Kính cho gã nghe.

Vừa nói, anh vừa để ý nét mặt của Đạt Bố.

Chương 1549

Sắc mặt Đạt Bố dần trở nên nghiêm túc, gã nhìn quanh rồi gật đầu: “Tôi có một địa bàn riêng, ngoài tôi ra không ai biết, cách đây khoảng hai cây số, có thể đưa người đến đó.” Phải nói là có người quen thì dễ làm việc hẳn.

Có Đạt Bố xử lý, mọi chuyện thuận tiện hơn nhiều.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh khống chế lão bà bà đi thẳng đến vị trí Đạt Bố cung cấp.

Đến nửa đêm, nhóm Ngô Tà cũng theo Đạt Bố tới đây.

Lúc này, lão bà bà vẫn đang trong trạng thái hôn mê.

Vương Bàn Tử đi quanh một vòng, giơ ngón cái lên: “Hắc gia, ra tay đủ ác đấy, anh không sợ lão thái thái này về chầu trời luôn à?” Hắc Nhãn Kính giơ tay phải chỉ khẽ lắc đầu: “Không phải tôi làm, là Ách Ba ra tay.” “Vãi chưởng!” Thật là quá sức tưởng tượng.

Trong khoảnh khắc, mấy ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh mặt không cảm xúc, hoàn toàn coi như không thấy gì.

Lâm Phong lôi từ trong túi ra một điếu thuốc, phát cho từng người: “Hắc gia, bên các anh tình hình thế nào?

Lão thái thái này là ai thế?” “Lão già này cứ thần thần bí bí.” Hắc Nhãn Kính vừa hút thuốc vừa kể lại chi tiết quá trình.

Phải công nhận khả năng thuật lại của Hắc Nhãn Kính thật sự rất mạnh, gần như không sót một chữ nào lặp lại lời của bà lão.

Ngô Tà nghe thấy cụm từ “Người họ Ngô” (Khẩu Thiên chi nhân), tim bỗng đập mạnh một cái, theo bản năng nghĩ ngay đến họ của nhà mình.

Vương Bàn Tử gãi đầu, đầy vẻ thắc mắc: “Người họ Ngô?

Cái quái gì thế, không lẽ lại là cái thuyết thiên mệnh chi tử thần thần bí bí gì đó chứ?

Nói thật mấy cái vụ thiên mệnh chi tử toàn là bốc phét hết.

Cái mụ Tây Vương Mẫu kia lúc đầu còn tưởng mình cao nhân một bậc, chẳng phải cũng mẹ nó kẹt trong mộ không ra được đấy sao?” “Không đúng, không phải thiên mệnh chi tử.” 109.

Giải Ngữ Hoa khẽ nói: “Chữ Khẩu và chữ Thiên ghép lại thành chữ ‘Ngô’, rất có thể là đang ám chỉ người nhà họ Ngô?” Hội người nhà họ Ngô sao?” Vừa dứt lời, bỗng nhiên vang lên một tiếng “Chát” giòn giã.

Tiếng động làm mọi người giật mình ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Lưu Tang đang xoa xoa cổ tay, giơ lòng bàn tay lên lại tát thêm một cái nữa vào mặt lão thái thái.

“Thằng ranh con, mày làm cái gì thế?” Lâm Phong suýt thì rơi điếu thuốc trên môi, cạn lời nói: “Lão thái thái có thù với mày à, không thì mắc mớ gì mày đánh bà ấy?” “Đúng thế, sao vậy?” Ngô Tà bước tới, kéo Lưu Tang lại hỏi kỹ: “Có ân oán gì sao?

Sao không nói với anh em một tiếng?” Lưu Tang chớp chớp mắt: “Không có ân oán gì cả, em chỉ thấy mọi người cứ nghĩ tới nghĩ lui mệt quá thôi.

Bố nuôi dạy em rồi, cái gì hỏi được thì hỏi, không hỏi được mới phải đoán mò.” Lưu Tang quay đầu chỉ vào lão thái thái, “Người ngồi ngay đây này, sao mọi người không làm bà ấy tỉnh dậy rồi hỏi thẳng lý do đi?” Ờ... dường như thật sự có chút đạo lý.

Không khí trở nên hơi gượng gạo, dù sao cũng chẳng ai muốn thừa nhận đầu óc mình không nhanh nhạy bằng một đứa trẻ.

Hắc Nhãn Kính phản ứng lại đầu tiên: “Được đấy, thằng ranh, đúng là hưởng chân truyền của bố nuôi mày.” Có khi là chân truyền thật, dấu bàn tay trên mặt lão thái thái hiện rõ mồn một.

Dùng sức thêm tí nữa chắc lún vào thịt luôn quá.

Khóe miệng Ngô Tà giật giật, cố nhịn cười: “Bố nuôi em nói đúng, đạo lý là như vậy.” Giải Ngữ Hoa cũng chẳng buồn nhìn Ngô Tà nữa, lớn đầu rồi mà đến cả phán đoán cơ bản cũng không có.

Tiểu Mặc giờ thành ra thế này, Ngô Tà làm anh phải chịu trách nhiệm lớn.

Anh không phải cảm thấy Ngô Mặc không tốt, chỉ là thói quen đổ lỗi thôi.

Vương Bàn Tử vỗ mạnh vào vai Lưu Tang: “Thằng nhóc nói đúng, chúng ta cứ hỏi trực tiếp cho xong.” Nói xong, lão vén tay áo quay đầu nhìn lão thái thái, có vẻ như đang muốn khởi động tay chân.

Ngô Tà vội ngăn lão lại: “Thôi đi, ông đừng có đánh chết người ta, để tôi.” Tuy nhiên, chưa đợi anh ra tay, lão thái thái đã thong thả mở mắt.

Đó là một đôi mắt rất sâu thẳm, chứa đựng đầy những câu chuyện.

Tất nhiên, nhất định phải lờ đi cái miệng của bà lão.

Vốn dĩ răng chẳng còn mấy chiếc, dưới hai cái tát của Lưu Tang lại rụng thêm một cái nữa.

Ánh mắt lão thái thái quét qua mặt từng người, không hề có chút hoảng loạn, trái lại cực kỳ bình tĩnh.

Vương Bàn Tử kéo Lưu Tang lại gần, dặn dò: “Thằng nhóc, tao nói gì mày dịch lại cái đó.” “Vâng.” Lưu Tang gật đầu đồng ý.

“Này, lão già, bà đừng có giả thần giả quỷ, bọn tôi hỏi gì bà tốt nhất nên thành thật trả lời, nếu không...” Trong lúc nói chuyện, lão rút con dao găm sau thắt lưng ra huơ huơ trước mặt lão thái thái, cười lạnh: “Con dao trong tay Bàn gia không phải để làm cảnh đâu.” Lão thái thái nhe cái miệng không còn mấy cái răng, phát ra giọng khàn đặc: “Các cậu tới rồi, cuối cùng ta cũng đợi được các cậu rồi.” Vương Bàn Tử ghét nhất là kiểu nói lấp lửng, giơ tay định dạy cho bà lão một bài học.

“Bàn tử, đừng làm bừa, để tôi hỏi.” Giải Ngữ Hoa giữ chặt cánh tay lão, quay sang nói với lão thái thái: “Lão nhân gia, chúng tôi mời bà tới đây không có ác ý, chỉ muốn cùng làng của bà làm một giao dịch.” Lưu Tang đứng bên cạnh chớp chớp mắt.

Hả?

Không có ác ý?

Đây chẳng phải là mở mắt nói điêu sao?

Ồ?

Lưu Tang suy nghĩ một lát rồi chợt hiểu ra, hèn gì bố nuôi cứ dặn đi dặn lại bảo mình phải học tập Giải sư phụ nhiều vào, chắc là cảm thấy mình nói chuyện quá thẳng thắn chăng.

Phải nói là đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy.

Lưu Tang ở cạnh Ngô Mặc và Lâm Phong lâu ngày, mấy cái khác chưa biết giỏi đến đâu, chứ cái khoản nói chuyện làm người ta nghẹn họng thì đúng là ngày càng thâm hậu.

“Về phương diện giá cả, chúng ta có thể thương lượng kỹ càng.” Giải Ngữ Hoa bày ra tư thế đàm phán thương mại, nhấn mạnh việc mời lão thái thái tới đây là để thuận tiện hợp tác.

Lão thái thái hoàn toàn phớt lờ lời của Giải Ngữ Hoa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hắc Nhãn Kính, khàn giọng nói: “Chỉ có cậu mới tìm được cậu ấy, cậu thật sự không đi sao?” Hắc Nhãn Kính khẽ sững sờ, đôi mắt sau lớp kính râm lóe lên một tia kinh ngạc, ngay sau đó lại khôi phục nụ cười bất cần đời: “Cậu ấy?

Ha ha, người họ Ngô trong miệng bà sao?

Đừng giả thần giả quỷ nữa, trò này đối với Hắc gia tôi vô dụng thôi, nói thẳng đi, các người rốt cuộc muốn làm gì?” Người họ Ngô?

Tim Giải Ngữ Hoa thắt lại.

Một cảm giác kỳ lạ cho anh thấy người mà bà lão nhắc đến chính là Ngô Mặc, liền vội vàng hỏi: “Lão thái thái, người quân tử không nói lời mờ ám, người bà nhắc đến tên là gì?” Lão thái thái lại như không nghe thấy lời Giải Ngữ Hoa, vẫn nhìn chằm chằm Hắc Nhãn Kính, trong ánh mắt lộ rõ một sự chấp niệm: “Ta không biết cậu ấy là ai, nhưng Thần đã nói với ta, giữa các cậu có một sợi dây liên kết, chỉ có cậu mới tìm được cậu ấy, cũng chỉ có cậu.” Nói đến đây, bà lão dừng lại, tông giọng đột ngột chùng xuống, “Cũng chỉ có cậu mới cứu được làng của chúng ta.” Hắc Nhãn Kính nhướn mày, cười khẩy: “Tôi?

Thần nói tôi là cứu thế chủ sao?

Có lẽ Thần của bà nghĩ hơi nhiều rồi.” Cứu thế chủ?

Hắc Nhãn Kính chưa bao giờ nghĩ mình là cứu thế chủ của ai cả, anh cũng chẳng có tâm trí cứu nhân độ thế.

Nói một câu thực lòng, ngoại trừ người mà anh đặt trong tim ra, người khác sống chết thế nào thì liên quan gì đến anh?

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh mất kiên nhẫn lẩm bẩm: “Mẹ kiếp, cứ thần thần bí bí, Bàn gia tôi ghét nhất là nghe mấy cái này, có chuyện gì thì nói thẳng đi đừng có vòng vo.” Bỗng nhiên, lão thái thái nhắm mắt lại.

“Ôi vãi chưởng!” Vương Bàn Tử tức điên lên, vén tay áo nộ khí xung thiên: “Bà già này, bà có ý gì hả?

Khinh thường Bàn gia chắc?” Vương Bàn Tử không có thiện cảm gì với người ở Tam Giác Vàng.

Cái nơi rách nát này dù là một đứa trẻ con ranh ma cũng có khả năng giết người buôn ma túy.

Lão thái thái mặc kệ lão, cơ thể lại bắt đầu lắc lư nhẹ nhàng theo nhịp điệu.

Lâm Phong ngậm điếu thuốc ngẩn người: “Vãi, bà ấy định hóa hình à?” Ngô Tà cạn lời: “Hóa hình cái gì?

Ông tưởng đang diễn Liêu Trai chắc?” Nhưng nhìn động tác quái dị của lão thái thái, lòng anh cũng nổi da gà một cách kỳ lạ.

Ngay lúc mọi người đang thắc mắc, lão thái thái đột nhiên mở to mắt, đôi mắt vốn đục ngầu giờ đây lại sáng rực một cách thường: “Ta nhìn thấy cậu ấy, ta nhìn thấy cậu ấy rồi!” Hành vi lên cơn đồng bóng của bà lão khiến mọi người thấy không thoải mái cho lắm.

Lưu Tang phản ứng rất nhanh, dứt khoát cầm một cành cây đưa cho lão thái thái: “Bà thấy cái gì thì vẽ ra đây, nếu không chúng tôi sẽ không tin đâu.” Nói xong, cậu quay lại nhìn Lâm Phong: “Đại bá, được không ạ?” “Được.” Lâm Phong gật đầu, đi tới cởi trói cho bà lão, “Lão nhân gia, nói mồm thì chẳng có ý nghĩa gì, nếu bà vẽ ra được là tốt nhất.” Vừa cởi trói, lão thái thái liền giật lấy cành cây.

Động tác nhanh nhẹn hoàn toàn không giống một người già, bà ngồi thụp xuống đất bắt đầu vẽ thật nhanh.

Cái kho bãi của Đạt Bố rất đơn sơ, mặt đất có một phần tích tụ khá nhiều cát, vừa vặn thuận tiện cho bà lão vẽ tranh.

Bà ngồi trên nền cát, cành cây trong tay lướt đi thoăn thoắt, theo những đường nét dần hiện ra, ánh mắt mọi người cũng bị thu hút chặt chẽ.

Tuy nhiên, tai nạn luôn đến một cách đột ngột như vậy.

Ngô Tà đang rướn cổ định xem lão thái thái vẽ cái gì thì đột nhiên cảm thấy cổ họng ngứa ngáy dữ dội.

Theo bản năng anh định ho vài tiếng, nhưng chỉ cảm thấy một luồng vị tanh ngọt mãnh liệt tràn lên cổ họng.

Chương 1550

Ngô Tà căn bản không kịp phản ứng gì, “Phụt” một tiếng, một ngụm máu tươi phun thẳng ra ngoài.

Máu đỏ thẫm bắn tung tóe lên bãi cát trước mặt, che lấp hoàn toàn đồ án mà lão thái thái vừa vẽ.

“Thiên Chân!” Vương Bàn Tử kinh hô.

Lão lao tới đỡ lấy cơ thể lảo đảo của Ngô Tà, giọng nói gấp gáp đến lạc đi: “Sao lại nôn ra máu thế này?” Lúc này sắc mặt Ngô Tà trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi hột trên trán không ngừng rơi xuống, đôi mắt vì đau đớn mà hơi trợn ngược.

Nói không ngoa một câu, trông anh cứ như sắp tèo đến nơi rồi.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Một ngọn lửa giận dữ từ đáy lòng bùng lên, lão quay người trừng mắt hung dữ với lão thái thái, gào lên: “Cái lão già này bà đã làm cái gì!

Có phải bà giở trò quỷ không!” Nói xong định xông tới túm lấy bà lão.

Lâm Phong ở gần hơn, một tay siết chặt cổ lão thái thái, mặt đầy sát khí: “Lão già này, bà dám hạ độc à?

Ông đây giết bà bây giờ.” Anh thực sự muốn giết người rồi.

Ngô Tà bị trúng chiêu ngay dưới mũi mình, ngộ nhầm có chuyện gì thật thì sau này biết ăn nói thế nào với thằng con trai quý tử (Ngô Mặc)?

Lúc này, Ngô Tà như thể vừa ăn vụng tương cà, máu không ngừng trào ra, sắc mặt trắng bệch.

Thấy tình hình đó, Lâm Phong càng tăng thêm lực tay, bóp cho lão thái thái trợn trắng mắt, sắp sửa đi gặp Diêm Vương đến nơi.

Nhưng dù vậy, bà ta vẫn nhìn chằm chằm vào Ngô Tà, môi không ngừng máy động như đang niệm chú.

"Mẹ nó bà còn dám nguyền rủa anh em tôi?" Vương Bàn Tử giơ tay định tát.

Giải Ngữ Hoa lòng nóng như lửa đốt, một mặt nhanh chóng lục tìm thuốc cầm máu trong túi, một mặt hét lên: "Lâm Phong, đừng nóng nảy!

Giữ lại hơi tàn cho bà ta, biết đâu còn biết được giải dược!" Tình huống hiện tại rất có khả năng là trúng độc.

Điều khiến người ta khó hiểu là trúng chiêu từ bao giờ?

Tại sao những người khác không sao, mà chỉ có Ngô Tà gặp chuyện?

Lâm Phong thực sự muốn kết liễu lão thái thái, nhưng lời Giải Ngữ Hoa nói cũng không phải không có lý.

Hắc Nhãn Kính đặt tay lên cổ tay Ngô Tà, cảm nhận kỹ một hồi, lông mày bất giác nhíu lại.

Không đúng.

Tần suất nhịp mạch đập quá quỷ dị, tình trạng này mà bảo sắp chết thì ai cũng tin.

Hắc Nhãn Kính định đổi tay khác, thì giây tiếp theo, ngón tay Trương Khởi Linh đã đặt lên mạch môn của Ngô Tà.

"Cậu ta... bị nguyền rủa." Lão thái thái đứt quãng thốt ra mấy chữ này.

“Lời nguyền gì?

Nói cho rõ vào!” Lực tay Lâm Phong hơi nới lỏng, quát lạnh: “Không được giả thần giả quỷ, mau nói rõ ràng, nếu không tôi tiễn bà đi gặp Diêm Vương trước.” “Khụ khụ khụ.” Lão thái thái phát ra một tràng ho kịch liệt, lấy hơi vài cái rồi vẫy vẫy tay với Ngô Tà, “Lại đây, để ta xem.” Vương Bàn Tử trợn mắt: “Bà còn định giở trò quỷ gì nữa?” Đạt Bố đứng bên cạnh gần như ngây người, nhớ lại những gì lão thôn trưởng từng nói về sự thần kỳ của bà lão này, liền vội nói với Hắc Nhãn Kính: “Bố nuôi, lão thái thái này là thần bà của làng Cổ Văn, hay là cứ để bà ấy xem thử?” Giờ cũng chỉ còn cách còn nước còn tát.

Vương Bàn Tử túm lấy lão thái thái kéo đến trước mặt Ngô Tà, hung tợn nói: “Lão già, bà mà dám giở trò hoa mỹ gì thì Bàn gia tôi thịt bà luôn đấy.” Lão thái thái chẳng thèm đếm xỉa đến Vương Bàn Tử, coi lời lão như rắm thoảng qua tai.

Bà đưa tay phải vạch mí mắt Ngô Tà ra.

Trên nhãn cầu của Ngô Tà có thể thấy rõ hai bóng đen xuất hiện, như vật thể sống bơi qua bơi lại.

“Vãi chưởng!

Cái gì thế này?

Chứng ruồi bay à?” Vương Bàn Tử bị dọa một trận hú hồn.

Lâm Phong vỗ cho lão một phát vào sau gáy: “Đừng có bốc phét nữa, ông dùng mắt mà nhìn ra được chứng ruồi bay à?

Có khi nào là đục thủy tinh thể không?” Ngoại trừ Lưu Tang có vẻ muốn nói lại thôi, chẳng ai thèm để ý đến hai cái gã ngớ ngẩn này.

Giải Ngữ Hoa ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào lão thái thái.

Nhận thấy thần sắc bà ta ngưng trọng nhưng không hề hoảng sợ, dường như đã lường trước được tình cảnh này.

“Lão thái thái, bạn tôi bị làm sao thế?” “Ai!” Lão thái thái khẽ thở dài, chậm rãi lên tiếng: “Thật không ngờ một người ngoài cũng bị trúng lời nguyền.” Lời nguyền?

Giải Ngữ Hoa thắt lòng lại, sâu thẳm trong lòng nảy sinh một dự cảm chẳng lành.

Thứ này khó đối phó thế nào, tin rằng cả nhà họ Giải đều hiểu rõ.

Nếu không phải bốn năm trước lời nguyền được giải trừ, e rằng giờ này anh cũng không còn sống trên đời nữa.

Dù sao bố và mấy người chú đều lần lượt qua đời ở tuổi này.

Nghĩ đến đây, anh càng thêm nhớ Ngô Mặc.

Chẳng biết cái thằng nhóc thối tha đó rốt cuộc đang ở đâu?

Tất nhiên, Giải Ngữ Hoa nằm mơ cũng không ngờ tới, người mà anh thầm mong nhớ lúc này đang tham gia buổi lễ bái sư của chính anh (trong quá khứ).

Ngô Mặc ngồi trong góc, đôi mắt nhỏ lấm lét như kẻ trộm nhìn chằm chằm Nhị Nguyệt Hồng, cố sức muốn hóng được một vụ dưa (drama) lớn từ biểu cảm của ông.

Phải biết rằng Phật gia và Nhị gia của Cửu Môn đều là những nhân vật đầy huyền thoại.

Những chuyện về họ, mười cuốn sách cũng chưa chắc kể hết được.

Đang mải suy nghĩ, từ góc rẽ của hành lang vang lên một giọng nói: “Nhị gia, việc nhận đồ đệ lớn như vậy sao không báo cho tôi một tiếng.” Giọng nói đầy khí thế.

Không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được người này có thể hình rất tốt, nói một cách nôm na là mang vẻ đẹp của quân kỷ.

Nhị Nguyệt Hồng nghe tiếng, thong thả quay người: “Phật gia hằng ngày trăm công nghìn việc, chút chuyện nhỏ này không dám làm phiền ngài.” Ôi chu choa!

Tu la tràng à?

Ngô Mặc hưng phấn thấy rõ.

Nhìn theo hướng giọng nói, thấy từ góc hành lang đi tới hai người đàn ông mặc quân phục.

Người đi phía trước dáng người hiên ngang, bước chân vững chãi đầy lực, nhìn qua là biết loại lão tướng đã trải qua nhiều trận mạc.

Còn người đi phía sau?

Khỏi cần đoán cũng biết chắc chắn là cái thằng dở hơi Trương Nhật Sơn rồi.

“Nhận đồ đệ sao có thể là chuyện nhỏ?” Trương Đại Phật Gia cười nhẹ một tiếng, “Nếu không phải Lão Bát nói với tôi một câu, chẳng phải là đã bỏ lỡ rồi sao.” Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi qua hành lang tiến vào trong sân.

Trương Đại Phật Gia ánh mắt quét qua mọi người, hơi khựng lại một chút: “Lão Ngũ, cái lão già này, ông đến kinh đô từ bao giờ thế?

Sao chẳng nói một tiếng?” “Phật gia, đã lâu không gặp.” Ngô Lão Cẩu chắp tay, cũng không nói gì nhiều.

Có những chuyện đã xảy ra, luôn để lại một vết hằn trong lòng.

Trương Đại Phật Gia thấy vậy cũng có chút bất lực.

Không khí nhất thời trở nên lạnh lẽo.

“Ái chà, Phật gia, ngài không nhìn thấy tôi sao?” Tề Bát Gia cười ha hả hai tiếng, quay sang nhìn Trương Nhật Sơn: “Phó quan, bữa rượu nợ tôi bao giờ mới bù đây?” Phó quan mỉm cười nhẹ: “Bát gia, nếu ngài có thời gian, tôi sẵn sàng tiếp chuyện.” Ngô Mặc nhìn thấy cảnh này thì không nhịn được bĩu môi.

Phi!

Bày đặt làm bộ cao lãnh cái gì?

Chẳng biết cái thằng tôn tử nào năm nào cũng đến trước mộ Bát gia mà khóc lóc thảm thiết nữa.

Động tác nhỏ của Ngô Mặc không qua được mắt Trương Đại Phật Gia.

Ngài nhìn về phía Ngô Mặc, trong giọng nói pha chút thắc mắc: “Chàng trai trẻ này là...” Người có thể ngồi ở đây tuyệt đối không phải là kẻ không liên quan.

Chương 1551

Hơn nữa cậu thiếu niên này lại ngồi sát Lão Ngũ và Lão Bát, chứng tỏ quan hệ với hai người cực kỳ thân thiết.

Sẽ là ai đây?

Ngô Lão Cẩu vừa định mở miệng giới thiệu, Tề Bát Gia đã nhanh chân một bước, khoác vai Ngô Mặc, cười nói: “Phật gia, nhìn thằng nhóc này được đấy chứ?” “Ừ, rất có thần thái.” Trương Đại Phật Gia gật đầu.

Với con mắt của ngài, có thể khẳng định thanh niên trước mắt tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

“Hắc hắc, tất nhiên là có thần thái rồi.” Tề Bát Gia cười đắc ý, “Thằng nhóc này là đồ đệ bảo bối của tôi đấy, đệ tử chân truyền của Tề Thiết Chủy tôi sao có thể là người tầm thường được.” “Ồ, đồ đệ của Lão Bát sao?” Vẻ mặt Trương Đại Phật Gia lộ ra một tia ngạc nhiên.

Trương Nhật Sơn nheo mắt đánh giá Ngô Mặc từ trên xuống dưới, thắc mắc: “Bát gia, ngài thu đồ đệ từ bao giờ thế?

Sao chẳng nghe nói gì?” “Thu đồ đệ ấy mà, quan trọng là cái duyên.” Tề Bát Gia xoa đầu Ngô Mặc, cười nói: “Vả lại thằng nhóc này không phải người ngoài, nó là tộc đệ (em họ) của Lão Ngũ đấy.” Đúng không hổ danh là Tề Thiết Chủy lừng danh giang hồ, nói dối mà mặt không đỏ tim không đập nhanh chút nào.

Trương Đại Phật Gia như suy tư điều gì đó rồi gật đầu: “Nếu Lão Bát đã thu cậu làm đồ đệ, chắc hẳn cậu nhóc này cũng có chỗ hơn người.” “Tất nhiên rồi.” Tề Thiết Chủy vỗ mạnh vào vai Ngô Mặc, hắc hắc cười hai tiếng, “Phật gia, năng lực của thằng bé này e rằng ngài không tưởng tượng nổi đâu." "Người mà Lão Bát nhìn trúng tự nhiên sẽ có điểm phi phàm." Trương Đại Phật Gia suy nghĩ một lát, từ trong túi lấy ra một chiếc đồng hồ bỏ túi đưa cho Ngô Mặc, "Nhóc con, ta đi vội quá nên không mang theo gì, chiếc đồng hồ này coi như quà gặp mặt đi." "Ối dào, Phật gia, cái này có hơi quý trọng quá không?" Tề Bát Gia miệng thì nói quý trọng, nhưng tay thì rất thành thật, giật phắt lấy chiếc đồng hồ rồi thuận tay nhét vào lòng Ngô Mặc, "Thằng nhãi ranh, còn không mau cảm ơn Phật gia đi." Khóe miệng Ngô Mặc giật giật hai cái, muốn cười mà không dám cười.

Bát gia gia cũng ham chơi quá đi thôi.

Cái danh sư phụ này bái thật là đáng đồng tiền bát gạo.

Ngô Mặc cúi đầu liếc nhìn chiếc đồng hồ, thấy vẻ ngoài có vẻ không bắt mắt lắm, nhưng quan sát kỹ sẽ thấy trên đó khắc những hoa văn cực kỳ tinh xảo và phức tạp.

Xét về giá trị đồ cổ, thứ này ở thời hiện đại ít nhất cũng phải vài triệu tệ trở lên.

Nếu là vài năm trước, Ngô Mặc mà nhìn thấy cái đồng hồ triệu tệ chắc tay cũng run cầm cập.

Nhưng giờ đây, sau khi bị Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính dùng đạn bọc đường ăn mòn, vài triệu đối với cậu thực sự không bõ bèn gì.

Ngô Mặc cất kỹ đồng hồ, học theo động tác thường thấy của người thời đại này, chắp tay: "Đa tạ Phật gia." "Không cần đa lễ." Trương Đại Phật Gia xua tay.

Nhìn vẻ ngoài thì có vẻ không để ý, nhưng thực tế ngài bắt đầu nảy sinh tâm tư tìm hiểu về Ngô Mặc.

Chiếc đồng hồ này của ngài, hễ là người trong nghề đều biết nó quý giá thế nào, nhưng thằng nhóc trước mắt này lại chẳng mấy quan tâm.

Là nó không hiểu giá trị, hay là...

Ánh mắt Trương Đại Phật Gia lóe lên một tia nghi hoặc khó nhận ra, ngài bất động thanh sắc đánh giá Ngô Mặc, thầm tính toán: Tộc đệ của Lão Ngũ?

Từ bao giờ lại lòi ra một nhân vật như thế này?

Tề Bát Gia nhận ra Phật gia đang nghi ngờ, cười ha hả hai tiếng: "Phật gia, tôi chỉ thu được một đứa đồ đệ bảo bối này thôi, ngài đừng có thấy tốt quá mà lại định cuỗm mất của tôi đấy." Nói xong, lão khoác vai Ngô Mặc đẩy về phía Ngô Lão Cẩu, "Thằng nhóc mày qua kia ngồi đi, đừng có làm phiền mấy lão già tụi tao nói chuyện." "Con biết rồi, sư phụ." Ngô Mặc cười hì hì đáp một tiếng, quay người chạy về phía Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa.

Hóng drama thì lúc nào chẳng được, trước tiên cứ phải làm quen mặt đã.

Trương Đại Phật Gia nhìn theo bóng lưng Ngô Mặc rời đi, nhướng mày: "Lão Bát, xem ra ông rất coi trọng thằng nhóc này." "Haiz!

Duyên phận mà." Tề Bát Gia tùy tiện đáp một tiếng, rồi chuyển chủ đề: "Phật gia, hôm nay là lễ bái sư của Nhị gia, chúng ta đừng có làm khách lấn chủ nhà." "Ông nói có lý." Trương Đại Phật Gia quay người tìm một vị trí ngồi xuống.

Ngô Mặc ngồi xổm trong góc, một mặt nghịch cái chỏm tóc nhỏ của Giải Ngữ Hoa, một mặt vểnh tai nghe mấy lão già tán gẫu.

"Tứ gia gia~" Giải Ngữ Hoa phồng má gọi một tiếng bằng giọng sữa non nớt, "Tóc rối hết rồi." Vãi chưởng!

Sao mà đáng yêu thế không biết.

Nếu không phải vì một lát nữa là lễ bái sư, Ngô Mặc nhất định sẽ nhào vô vò Giải Ngữ Hoa thành cục kẹo đường luôn.

Giờ chỉ đành hơi tiếc nuối buông tay ra, quay sang túm lấy Ngô Tà tiếp tục nghịch.

Không sao, vẫn còn đại ca để dày vò, chung quy sẽ không để tay mình được rảnh rỗi.

Ngay lúc Ngô Mặc đang chơi đùa vui vẻ, lễ bái sư sắp sửa bắt đầu.

Mọi người rời khỏi sân để chuyển sang chính sảnh.

Ngô Mặc nhanh chóng liếc mắt một vòng, khách khứa đến không nhiều, xem ra Nhị gia không hề phô trương mời khách.

Nghĩ lại cũng đúng, thời buổi này vẫn có những điều cần phải kiêng kị.

Chính sảnh không được trang trí gì đặc biệt, chỉ bày tranh chân dung và bài vị của tổ sư gia cùng hương khói và các lễ vật khác.

Nhị gia ngồi ở phía trên, mặc một bộ trường sam chỉnh tề, thần sắc ôn hòa nhưng vẫn toát ra vài phần uy nghiêm.

Giải Ngữ Hoa nhỏ tuổi đứng trước mặt Nhị gia, vẻ mặt vừa căng thẳng vừa mang theo vài phần mong đợi.

Cậu bé trước tiên cung kính dập đầu ba cái thật kêu trước bức họa tổ sư gia, ngay sau đó lại dập đầu với Nhị Nguyệt Hồng.

Cái thân hình nhỏ nhắn mũm mĩm trông cứ như một chú heo con béo tròn, khiến Ngô Mặc không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Ừm!

Quay về phải mua một con heo sữa quay ăn cho bõ ghét.

Ngô Tà không hiểu bọn họ đang làm gì, khẽ kéo kéo vạt áo Ngô Mặc: “Tứ gia gia.” “Suỵt!” Ngô Mặc làm tư thế giữ im lặng.

Ngô Tà ngoan ngoãn ngậm miệng không nói gì nữa, chỉ có đôi mắt to cứ chớp chớp đầy vẻ tò mò.

Nhìn một lúc, Ngô Mặc chợt nhớ tới một chuyện – lời nguyền của nhà họ Giải.

Mẹ kiếp!

Chẳng lẽ mình còn phải đấu với cái lời nguyền đó nữa sao?

Vãi!

Thế này chẳng phải là bốc phét sao?

Không được, chuyện này phải bàn bạc trước với lão gia tử và sư phụ.

Đã đến đây rồi, kiểu gì cũng phải cho Hoa ca một tuổi thơ hoàn mỹ.

Mà cái gọi là hoàn mỹ tự nhiên là bố mẹ còn đầy đủ, thỉnh thoảng nếm trải chút “yêu thương” của lằn roi vọt.

Hắc hắc!

Mình đúng là một thiên thần nhỏ chu đáo mà.

Tất nhiên, bên phía đại ca nhà mình cũng không được bỏ lỡ, phải để anh ấy mở rộng lòng mình mà bay bổng tự do đi.

À!

Lão Trương bây giờ đang ở xó xỉnh nào nhỉ, không lẽ đang ở trong viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc sao?

Nếu thế thì hơi rắc rối thật.

Thời đại này không giống như hậu thế, nơi mà năng lực “tiền tệ” có thể giải quyết tất cả.

Xem ra muốn hoàn thành nhiều việc, trong tay kiểu gì cũng phải có chút thế lực.

Nhưng mà... lấy đâu ra thế lực bây giờ?

Còn cái gã kính đen khốn khiếp đó nữa, mẹ nó lại đang ở cái xó xỉnh nào rồi?

Cái rương trên tay gã rốt cuộc là chuyện gì?

Mẹ kiếp, đúng là một mớ hỗn độn.

Sau khi nghi thức bái sư kết thúc, Ngô Mặc bị Tề Bát Gia giữ rịt ở nhà để học đủ loại kỳ môn dị thuật.

Đồ đệ này đúng là chỉ cần nhìn một cái là biết ngay, nhưng sư phụ chủ yếu là sợ những thứ này bị thất truyền nên yêu cầu Ngô Mặc phải nhanh chóng ghi nhớ toàn bộ văn tự vào đầu.

May mà Ngô Mặc có bản lĩnh trí nhớ siêu đẳng, nếu không thì cũng chẳng chịu nổi sự giày vò này của Tề Bát Gia.

Thế nhưng học tra vẫn hoàn học tra, không thể vì trí nhớ tốt mà bỗng dưng yêu thích việc học được.

Người ta thì 'nghe gà gáy mà múa kiếm', còn đến lượt Ngô Mặc thì thành 'nghe thấy sách là muốn nôn'.

Nhìn Ngô Mặc đang ôm cái chậu nôn thốc nôn tháo, Ngô Lão Cẩu bắt đầu sầu não.

Chương 1552

Cái tính lười học này của thằng cháu mình là giống ai không biết?

Suy đi tính lại, cuối cùng ông nghĩ ngay đến thằng con thứ ba chẳng ra trống không ra kèn là Ngô Tam Tỉnh.

Khỏi phải bàn nữa, chắc chắn là do thằng nhãi lão Tam kia không làm gương tốt.

Nếu không thì đứa cháu đích tôn ngoan ngoãn, tướng mạo xuất chúng, đầu óc thông minh thế này, sao có thể không yêu học tập cho được?

Ở tận Dư Hàng, Ngô Tam Tỉnh hắt hơi liên tục, nằm mơ cũng không ngờ mình lại bị ông già 'ghi sổ' thêm một lần nữa. "Nôn thêm vài cái nữa đi, rồi xem tiếp quyển này." Tề Bát Gia ngồi bên cạnh, vừa giúp Ngô Mặc vỗ lưng, vừa lấy ra một quyển cổ tịch khác. "Sư phụ, cái ngoại hiệu của ông có phải do làm việc thất đức quá nên người ta mới đồn ra thế không?" Ngô Mặc buông cái chậu ra, quẹt miệng, rồi thuận tay quẹt luôn vào vạt áo bào của Tề Bát Gia. "A ha, góc độ này thì ta chưa cân nhắc tới." Tề Bát Gia chẳng hề để tâm, lại rút ra một cuốn thẻ tre từ giá sách bên cạnh, ra vẻ nghiêm túc nói: "Đã nghe qua đạo lý lấy độc trị độc chưa?

Nôn là vì xem còn ít, xem nhiều thêm chút là quen ngay thôi." Thật là tuyệt vời, sau vụ xem 'nam nhân khỏa thân' nhà họ Trương, Ngô Mặc lại bắt đầu một đợt 'nghén học' mới.

Bị nhốt ở nhà suốt năm ngày, Ngô Mặc cảm thấy mắt mình nhìn cái gì cũng ra hai hình, nhịn không được mà thốt lên: "Sư phụ, con lừa kéo cối xay ít ra còn được thở dốc một cái, ông không thể thả con ra ngoài hít khí trời chút sao?" "Đừng gấp, đừng gấp, xem hết bộ sách này rồi tính tiếp." Tề Bát Gia cười như một con cáo già nghìn năm.

Thật là nằm mơ cũng không ngờ, đến cái tuổi sắp xuống lỗ rồi mà lại thu được một đồ đệ tốt thế này.

Ừ, cũng có thể gọi là một bộ từ điển sống.

Có thằng nhóc này, những thứ tổ sư gia truyền lại sẽ không bị thất truyền nữa.

Ăn xong bữa tối, Ngô Mặc nhất quyết không muốn nhìn thêm một chữ nào, thậm chí nghe thấy chữ 'sách' là đã thấy buồn nôn. "Lão Bát, ông cũng vừa vừa phải phải thôi, đừng có ép thằng bé quá." Ngô Lão Cẩu nhìn Ngô Mặc với vẻ mặt xót xa.

Đáng thương quá mà, mấy hôm trước mặt còn có tí thịt, vậy mà chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã gầy tọp hẳn đi.

Đây đâu phải đọc sách, đây là muốn lấy mạng người ta mà.

Tề Bát Gia cười hì hì xua tay: "Yên tâm đi, tôi tự biết chừng mực." Ngay lúc Ngô Mặc đang bị chương trình giáo dục của Tề Bát Gia hành hạ đến mức sống không bằng chết, Ngô Lão Cẩu vội vã đẩy cửa bước vào, thấp giọng nói: "Lão Bát, có chuyện rồi." "Ồ?

Chuyện gì thế?" Tề Bát Gia đẩy gọng kính. "Có kẻ muốn mượn danh nghĩa khảo sát để gây chuyện." Ngô Lão Cẩu nói ngắn gọn.

Tề Bát Gia lập tức hiểu ra, thì ra chuyện Tiểu Mặc nói sắp bắt đầu rồi.

Lão gia tử ngồi trên ghế thái sư, đầu ngón tay gõ nhịp lên bàn gỗ đàn hương phát ra những tiếng 'đát đát' đều đặn, ánh mắt sau tròng kính đột nhiên sắc lẹm như chim ưng: "Là Phật gia hay là...?" "Các bên thế lực đều có phần." Ngô Lão Cẩu cười lạnh một tiếng, "Sự cám dỗ của trường sinh quá lớn." Ngô Mặc ngồi bên cạnh, mắt bỗng sáng rực lên.

Mộ dưới đáy biển Tây Sa?

Vãi chưởng, thời gian trôi nhanh vậy sao?

Nhưng đây đúng là một cái cớ tuyệt hảo.

Bây giờ chỉ cần không bắt ông đây đọc sách, bảo đi chăn lợn ông đây cũng cam lòng. "Lão gia... hì hì, ông nội." Dưới cái nhìn đầy ẩn ý của Ngô Lão Cẩu, Ngô Mặc cười hì hì sửa lại cách xưng hô.

Lúc này, Ngô Tà đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Ngô Mặc không còn kiêng dè gì nhiều, cậu ngồi phịch xuống bên cạnh Ngô Lão Cẩu, choàng tay qua vai ông, cười hắc hắc: "Ông nội, đã có kẻ ra tay, chúng ta có nên làm ngược lại với chúng không?" "Ồ, thằng ranh con, mày định làm thế nào?" Ngô Lão Cẩu nổi hứng thú, muốn nghe thử ý tưởng của thằng cháu nhỏ.

Ngô Mặc đưa ngón tay ra, ra vẻ huyền bí: "Hửm, con đã nghĩ ra ba phương án." "Ba phương án cơ à?" Ngô Lão Cẩu và Tề Bát Gia liếc nhìn nhau, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Chẳng lẽ mình già thật rồi?

Nếu không sao lại không bằng một đứa trẻ?

Hai ông lão vây quanh Ngô Mặc, định nghe xem cậu có cao kiến gì. "Thằng nhãi, nói nghe xem." Ngô Lão Cẩu rít một hơi thuốc lá sợi, nghiêm túc chằm chằm nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc hắng giọng, đưa tay chộp lấy miếng bánh ngọt trên bàn, bẻ thành ba phần đặt lên bàn gỗ: "Cách thứ nhất: Dương đông kích tây.

Chúng ta tung tin đồn rằng một ngôi mộ cổ nào đó có thông tin về trường sinh, trực tiếp dụ bọn chúng tới đó, sau đó lợi dụng cơ quan trong mộ để giải quyết sạch sẽ." "Mộ cổ?" Ngô Lão Cẩu nhíu mày, "Tiểu Mặc, e là cháu không hiểu rõ tình hình hiện tại, tung tin bừa bãi sợ là..." "Ông nội, con không tin ông và Bát gia gia lại hiền lành thế đâu." Ngô Mặc bĩu môi, "Hai người chẳng khác gì mấy con cáo già nghìn năm, việc tung tin này con thấy dễ như ăn cháo." "Đừng có nịnh hót nữa." Ngô Lão Cẩu cười, vỗ vai Ngô Mặc, "Vậy cách thứ hai là gì?" "Treo cao mà hưởng thôi." Ngô Mặc cười nhe răng, sau đó lại khôi phục dáng vẻ lấm lét, "Ông nội, con muốn hỏi, tại sao mọi người lại phải đối đầu với nhà họ Uông?" "Chuyện này..." Ngô Lão Cẩu do dự.

Tại sao à?

Đó thực sự là một câu hỏi hay.

Tề Bát Gia đẩy kính, tâm trí trôi về những năm tháng loạn lạc đó, chậm rãi nói: "Khi đó thời cục biến động, mỗi người chỉ có một suy nghĩ duy nhất là sống sót.

Lúc bấy giờ Phật gia là quan phòng thủ thành Trường Sa, chịu trách nhiệm chính về an nguy của cả thành phố.

Xuất phát từ nhiều cân nhắc, ngài ấy đã liên kết chúng ta lại tạo thành Lão Cửu Môn." "Chúng ta cũng có ý định đoàn kết để tự vệ." Ngô Lão Cẩu tiếp lời, "Thành lập một tổ chức mới mới có thể thực hiện lợi ích tối đa." Hai người thay phiên nhau kể lại rất nhiều chuyện năm xưa.

Ngô Lão Cẩu gõ tẩu thuốc lên bàn: "Tiểu Mặc à, cháu hỏi chúng ta nghĩ gì về nhà họ Uông?

Thú thực, ông nội chỉ muốn các cháu được sống yên ổn.

Đám người đó làm việc không từ thủ đoạn, để đạt được mục đích rất có thể sẽ ra tay với người nhà, nên ông chỉ có thể ra tay trước để chiếm ưu thế." Ngô Mặc trầm tư gật đầu, ngón tay vô thức vê vụn bánh trên bàn, đột nhiên ngẩng đầu hỏi: "Ông nội, ông nói xem nhà họ Uông thực sự muốn đối phó Cửu Môn sao?

Hay là muốn lấy thông tin trường sinh từ chỗ Phật gia?

Trong chuyện này liệu có sự nhúng tay của Phật gia không?" "Thằng ranh, nếu cháu biết gì thì nói thẳng ra, trước mặt ta và ông nội cháu không cần phải giấu giếm." Tề Bát Gia cầm chiếc quạt xếp gõ nhẹ vào đầu Ngô Mặc, cười nói: "Nếu dám che giấu, tí nữa Bát gia gia lại đưa cho mấy quyển cổ tịch mà học thuộc đấy." "Ông đúng là quá thất đức rồi." Ngô Mặc không lớn không nhỏ lầm bầm một tiếng.

Cậu giật lấy chiếc quạt từ tay Tề Bát Gia, 'xoạch' một cái mở ra rồi phe phẩy, bắt chước điệu bộ của thầy kể chuyện nói: "Hồi sau chúng ta nói về chuyện Cổ lâu nhà họ Trương.

Ái chà, ông nội, ông lại đánh lén à?

Thật là không quân tử chút nào." Ngô Lão Cẩu dở khóc dở cười, nhưng nhìn Ngô Mặc càng nhìn càng thấy thích.

Đúng là cháu trai của mình, có khí phách đại tướng, lâm nguy không loạn.

Trong tình cảnh nguy cấp thế này mà vẫn có thể cười nói vui vẻ.

Tốt, tốt lắm.

Nhưng chuyện cần nói vẫn phải nói.

Ông lão giơ tay cho Ngô Mặc một cú cốc đầu: "Đừng có nói hươu nói vượn nữa, mau nói rõ cháu định làm gì?" Ngô Mặc hắng giọng: "Con cho rằng Trương Đại Phật gia từ sớm đã biết sự tồn tại của nhà họ Uông, việc lập ra Cửu Môn chẳng qua cũng là để đối kháng với họ, mục đích cuối cùng là để che đậy bí mật đằng sau Cánh Cửa Thanh Đồng.

Theo con suy đoán, đằng sau Cửa Thanh Đồng chắc chắn liên quan đến trường sinh hoặc là những thông tin từ thời thượng cổ, mà nhà họ Trương muốn giấu kín bí mật này nên mới bày ra đủ loại câu đố.

Cái vị Phật gia kia cũng thật thất đức, chuyện gì cũng giấu giếm, coi các ông như con tốt thí vậy." Ngô Lão Cẩu và Tề Bát Gia đều là những kẻ lõi đời, sống nửa đời người rồi sao lại không nghe ra cơ chứ?

Họ nhận ra một điều qua những lời này: Thằng nhóc nhà mình có định kiến rất lớn với Phật gia. "Ồ?

Tại sao vậy?" Ngô Lão Cẩu không vòng vo mà hỏi thẳng: "Tiểu Mặc, dường như cháu có ý kiến rất lớn với Phật gia?" "Con chỉ cảm thấy rất nhiều bi kịch bắt nguồn từ ông ta." Ngô Mặc điều chỉnh tư thế ngồi, chính sắc nói: "Con không phủ nhận những nỗ lực và đóng góp của ông ta trong thời kỳ kháng chiến, nhưng những chuyện sau này thực sự do ông ta dẫn dắt.

Mỗi ngôi mộ cổ chúng ta trải qua sau này đều có dấu ấn của Trương Đại Phật gia, hai người thực sự nghĩ ông ta vô tội sao?" Nói đoạn, cậu quay sang Tề Thiết Chủy: "Bát gia gia, ông nói Trương Đại Phật gia trọng nghĩa khí, nhưng trong viện dưỡng lão ở Cách Nhĩ Mộc lại đang giam cầm ân nhân cứu mạng của ông ta là Trương Khởi Linh.

Cho nên đúng như ông nội nói, lòng người mới là thứ đáng sợ nhất." Tề Bát Gia gõ mạnh ngón tay xuống bàn, nước trong chén trà sóng sánh: "Tiểu Mặc, Phật gia năm đó làm việc cũng có nỗi khổ tâm riêng.

Cửu Môn có thể đứng vững giữa thời loạn, đằng sau có quá nhiều góc khuất, cháu còn quá trẻ, không hiểu được những lắt léo đó đâu." Ngô Mặc biết rõ Tề Bát Gia có quan hệ tốt với Trương Đại Phật gia, nên bĩu môi hừ một tiếng: "Bát gia gia, con không có ý khiêu khích gì đâu, chỉ là con không chịu nổi lão già kia giam giữ anh em của con thôi." Tề Bát Gia hỏi ngược lại: "Anh em của cháu?

Trương Khởi Linh?" Những chuyện xảy ra sau đó quá nhiều, Ngô Mặc không thể kể tường tận hết được, chỉ chọn ra vài điểm trọng yếu nói cho Ngô Lão Cẩu và Tề Bát Gia biết.

Trong đó có nhắc đến việc mình có vài người anh em tốt, chỉ là không nhấn mạnh Trương Khởi Linh chính là tộc trưởng nhà họ Trương.

Nhân lúc này, Ngô Mặc thuận thế nói: "Ông nội, con định đi viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc một chuyến." "Cứu người à?" Ngô Lão Cẩu nói trúng tim đen. "Đúng thế, lão Trương... khụ, anh em của con còn bị nhốt trong đó, con nhất định phải đưa người ra." Tề Bát Gia lắc đầu: "Chuyện này khó đấy, một khi Phật gia đã ra tay giam cầm, xung quanh chắc chắn có trọng binh trấn giữ, thằng nhóc như cháu đơn thương độc mã sao có thể cứu người ra được?" "Thằng ranh này nhìn ta làm gì, ông nội cháu không có bản lĩnh lớn đến mức trộm người ra được đâu." Ngô Lão Cẩu bị ánh mắt kỳ quái của Ngô Mặc nhìn đến mức rợn cả tóc gáy.

Ngô Mặc cười hắc hắc: "Nghe nói ông với lão thái thái nhà họ Hoắc có 'một chân' với nhau..." Lời còn chưa dứt, một miếng bánh ngọt đã bay vèo tới.

Ngô Mặc há miệng đớp gọn miếng bánh, nhai vài cái rồi nuốt chửng, cười xấu xa: "Ông nội, đây có tính là giết người diệt khẩu không?" "Đừng có nói bậy, nói chuyện chính sự đi." Ngô Lão Cẩu lườm Ngô Mặc một cái.

Chương 1553

"Giả vờ cái gì chứ, người ta Hoắc lão thái thái đến chết vẫn nhớ thương ông, sau này còn tìm cơ hội làm khó anh em con nữa kìa." Ngô Mặc buột miệng một câu.

Sau đó cậu choàng tay qua vai Ngô Lão Cẩu và Tề Bát Gia, kề tai nói nhỏ.

Lông mày của hai ông lão lúc thì nhướn lên, lúc thì hạ xuống, tần suất chẳng khác gì thanh chắn ở bãi đậu xe.

Ở phía bên kia, Ngô Tà mặt mũi trắng bệch ngồi trên ghế, khóe miệng còn sót lại vài vệt máu.

Lão thái thái khòm lưng chậm rãi nói: "Đồng lục lạc có thể tạm hoãn lời nguyền, muốn hóa giải thì chỉ còn cách vào Thiên Khanh." "Trong Thiên Khanh rốt cuộc có cái gì?" Giải Ngữ Hoa sắc mặt rất khó coi.

Cứ ngỡ chỉ là một buổi đấu giá bình thường, kết quả hết chuyện này đến chuyện khác xảy ra, mạng sống của Ngô Tà còn gặp nguy hiểm. "Không biết." Lão thái thái lắc đầu, "Phàm là những người đã vào Thiên Khanh thì không có ai sống sót trở ra." "Mụ lừa chúng tôi à?" Vương Bàn Tử tức giận mắng: "Không có ai sống sót trở ra mà bà còn bắt chúng tôi vào, sao bà biết trong đó có thể cứu mạng?" "Tôi đã nhìn thấy một vài đoạn ký ức...

Khụ khụ khụ!" Đột nhiên, lão thái thái ho dữ dội, khóe miệng rỉ ra thêm vài vệt máu.

Lâm Phong thấy vậy liền kéo Vương Bàn Tử ra: "Vãi chưởng, mày mắng người ta đến mức hộc máu luôn hả?" "Hả?

Không phải lúc nãy do mày bóp cổ bà ấy à?" Hai người trố mắt nhìn nhau.

Trương Khởi Linh nhíu mày chặt hơn.

Anh dường như không thể chịu nổi hai kẻ ngốc này nữa, liền túm lấy cổ áo cả hai kéo ra phía sau.

Thân hình anh khẽ động, đã đứng cạnh lão thái thái.

Ngón tay như cá rồng vờn nước, nhanh chóng điểm vài cái vào lưng bà.

Chuyện lạ xảy ra, lão thái thái không còn ho nữa.

Cũng may là lúc này tình hình cấp bách, nếu không với tính cách của Vương Bàn Tử và Lâm Phong, chắc chắn sẽ túm lấy Trương Khởi Linh hỏi cho ra lẽ.

Có phải vì lão thái thái thấy anh đẹp trai nên bệnh tự khỏi không? "Đa tạ." Lão thái thái đưa tay lên trước ngực, thực hiện một lễ tiết địa phương với Trương Khởi Linh.

Hắc Nhãn Kính nhìn lão thái thái với vẻ mặt không mấy thiện cảm, nghịch nghịch con dao găm trong tay, cười lạnh: "Nói cho rõ ràng đi, rốt cuộc là chuyện thế nào?

Nếu không, Hắc gia ta không ngại lấy mạng tộc nhân của bà đâu." Đừng có nói chuyện bắt nạt kẻ yếu ở đây.

Hắc Nhãn Kính chẳng bao giờ quan tâm đến mấy thứ đó, điều anh quan tâm là có thể ăn nói thế nào với Ngô Mặc. "Được rồi." Lão thái thái thở dài một tiếng, ngồi bệt xuống đất bắt đầu kể lại ngọn ngành.

Dân làng Cổ Văn không phải là người bản địa sinh ra lớn lên ở đây.

Nghìn năm trước, họ sống sâu trong dãy núi Thương Ngô, cuộc sống vốn bình yên 'mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ'.

Một trận đại hạn tràn quét qua, sông ngòi cạn kiệt, đất đai nứt nẻ.

Cây Lôi Văn trong núi Thương Ngô đều chết khô, duy chỉ có cây cổ thụ nghìn năm trước từ đường tộc trưởng, vào một ngày mưa giông đột nhiên kết ra những trái màu đỏ như máu.

Dường như nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng nào đó, trong cổ họng lão thái thái phát ra tiếng rít như ống bọng gió bị hỏng: "Con trai cả của tộc trưởng vì khát không chịu nổi, để sống sót đã là người đầu tiên ăn trái cây đó, kết quả..." Câu chuyện của lão thái thái khơi dậy sự hứng thú của mọi người, vài ánh mắt sắc lẹm đồng loạt đổ dồn về phía bà.

Lưu Tang vểnh tai nghe rất chăm chú.

Đại ca không có ở đây, là một đứa em ngoan, cậu phải ghi nhớ hết những thông tin này để lát nữa kể lại cho đại ca nghe.

Chẳng còn cách nào khác, giới trẻ bây giờ cạnh tranh dữ dội lắm. "Trái cây nuốt vào bụng tuy giải tỏa được cơn khát, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo mới thực sự đáng sợ." Lão thái thái siết chặt những ngón tay khô gầy thành nắm đấm.

Vương Bàn Tử nghe Lưu Tang dịch xong, nhịn nửa ngày trời mới thốt ra một câu: "Sao thế, người này ăn táo không nhả hạt nên bị nghẹn chết à?" Đừng nhìn lão thái thái tuổi đã cao, tinh thần học hỏi vẫn rất mạnh mẽ, ít nhất là câu này bà nghe hiểu.

Bà hé mắt nhìn Vương Bàn Tử, chậm rãi lắc đầu: "Cái chết không đáng sợ, đáng sợ là sống không bằng chết." "Hiểu rồi." Lâm Phong thâm thúy gật đầu, "Cảm giác này giống như kiểu người còn sống nhưng tiền thì hết sạch vậy." Trán Giải Ngữ Hoa nổi lên ba vạch đen.

Người ta thường nói 'ngưu tầm ngưu, mã tầm mã', sao đầu óc ba cái gã này cứ như được đúc ra từ cùng một xưởng sản xuất vậy?

Mở mồm ra là tiền, đóng mồm lại là tiền, rốt cuộc là có chấp niệm lớn đến mức nào với tiền bạc thế hả?

Lão thái thái dường như không hiểu, cũng không thèm để ý đến Lâm Phong mà tiếp tục kể: "Những người khác cũng đang khát khô cổ, không chịu nổi cám dỗ nên ùa lên, chẳng mấy chốc trái trên cây đã bị tranh cướp sạch sẽ.

Trong những năm hạn hán, một giọt nước mưa còn quý như vàng, huống chi là những trái cây vừa to vừa mọng thế này?

Dân làng đến một mẩu vụn cũng không chừa, toàn bộ đều bị nuốt vào bụng.

Đêm đó chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Điều này càng khiến họ tin rằng ông trời không nỡ để họ chịu khổ nên mới ban trái cây xuống cứu mạng.

Lý tưởng thì màu hồng nhưng thực tế lại phũ phàng.

Dường như không nỡ để họ chìm đắm trong niềm vui sướng, ông trời đã vả cho họ một cái tát nổ đom đóm mắt.

Những tiếng sấm rền như tiếng thú dữ gầm gừ sau lớp mây, hết tiếng này đến tiếng khác, làm đầu óc người ta như bị búa tạ nện vào, ong ong cả lên.

Dân làng không những không sợ mà còn vui mừng khôn xiết.

Họ chỉ mong tiếng sấm vang hơn nữa để mây trên trời tan ra thành nước mưa.

Ngay khi họ đang tràn trề hy vọng, một tia sét màu tím từ trên trời giáng xuống, nhắm thẳng đầu con trai tộc trưởng mà đánh.

Dân làng sợ ngây người, cứ ngỡ bị trời phạt nên đồng loạt quỳ rạp xuống đất điên cuồng dập đầu.

Còn con trai tộc trưởng đứng ở phía trước nhất thì cơ thể cứng đờ một cách quái dị.

Trên bề mặt da nổi lên những hoa văn màu tím sẫm hình mạng nhện, đường vân như vật sống đang bò ngoằn ngoèo dưới lớp da thịt.

Hắn há to mồm cố gắng phát ra âm thanh, nhưng kết quả là mọi lỗ hổng trên cơ thể như bị bịt kín, đến một cái rắm cũng không thả ra được.

Xong đời rồi.

Tình huống này không chết cũng không được.

Ngay khi hắn định buông xuôi chờ chết, trong đầu bỗng lướt qua nhanh chóng đủ loại hình ảnh.

Tốc độ nhanh đến mức làm người ta hoa mắt.

Cuối cùng định hình lại là hình ảnh một cái hố sụt khổng lồ.

Cùng lúc đó, sét đánh xuống như mưa, nhắm vào tất cả những dân làng đã ăn trái cây.

Mùi thịt nướng lan tỏa trong không trung, có thể nói sau đợt sét đánh, cả làng chẳng còn mấy người lành lặn.

Ly kỳ hơn là trên trán của tất cả những người bị sét đánh đều xuất hiện một dấu ấn.

Và tất cả những người này đều nhìn thấy cái hố sâu kia.

Chuyện này đừng nói là thời cổ đại, ngay cả thời nay cũng phải liệt vào hàng sự kiện tâm linh.

Có thể tưởng tượng được dân làng đã hoảng loạn đến mức nào không?

Họ mang hết số lương thực ít ỏi và nguồn nước quý giá còn lại ra để mời bà đồng nổi tiếng nhất về giải quyết.

Kết quả là bà đồng đó chết thảm vô cùng.

Không những chết không nhắm mắt, trên da còn hiện lên từng hàng chữ.

Kể đến đây, Vương Bàn Tử phải cấu mạnh vào đùi mới không bật cười thành tiếng.

Trên người hiện ra chữ á?

Đúng là vô lý như kiểu sư phụ để tóc bím vậy.

Sao bà không bảo bà ấy biến hình thành Transformers luôn đi?

Lâm Phong cũng thấy chuyện này thật hoang đường và nực cười.

Nhưng đột nhiên nghĩ đến việc mình và Ngô Mặc xuất hiện ở đây một cách thần bí, anh lại thấy chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Chương 1554

Đến việc xuyên không còn xảy ra được, thì ông trời xăm cho vài chữ thì có gì là to tát?

Lão thái thái nào biết những suy nghĩ trong đầu hai người này, bà vẫn tự mình kể tiếp.

Dân làng đọc được từ những dòng chữ đó rằng, tất cả những ai đã nuốt trái cây đều bị dính lời nguyền, cần phải đến Thiên Khanh để chuộc tội cho hành vi của mình, đồng thời ngăn cản người khác xâm nhập cho đến nghìn năm sau.

Từ đó, làng Cổ Văn mới ra đời.

Vẻ mỉa mai hiện rõ trên gương mặt Hắc Nhãn Kính: "Câu chuyện kể cũng hay đấy, nhưng điều tôi thắc mắc là đồ đệ tôi đâu có ăn trái cây đó, sao cũng bị trúng lời nguyền?" Đôi mắt vẩn đục của lão thái thái hướng về phía Hắc Nhãn Kính, khóe miệng nhếch lên một đường cong quái dị: "Nó là người được chọn, và các người muốn cứu nó thì chỉ có cách vào Thiên Khanh." Thôi xong, đúng kiểu ép mua ép bán.

Vương Bàn Tử vốn tính nóng nảy, thấy lão thái thái giở trò thì tức giận túm lấy cổ áo bà định động thủ: "Nói mau, bà đã hạ độc gì anh em tôi, nếu không tôi giết chết bà ngay bây giờ." Lão thái thái bày ra bộ dạng 'lợn chết không sợ nước sôi', chỉ lặp đi lặp lại đúng một câu: Muốn cứu người thì phải xuống Thiên Khanh.

Lần này đến cả Giải Ngữ Hoa cũng phát hỏa.

Nhưng việc cấp bách bây giờ là phải giữ mạng cho Ngô Tà.

Sau khi bàn bạc, cả nhóm quyết định quản thúc lão thái thái trước, sau đó đưa Ngô Tà đến bệnh viện tốt nhất để kiểm tra.

Tuy nhiên, cục diện ở Tam Giác Vàng đột ngột chuyển biến xấu.

Côn Tạp không cam lòng bị phá đám, đã liên kết với hai quân phiệt khác phong tỏa các con đường dẫn ra sân bay và cao tốc.

Lâm Phong nhận được tin ngay lập tức, tức giận đá văng cái ghế: "Mẹ nó, cái thằng Côn Tạp này chán sống rồi à?" "Giờ tính sao đây?

Cái thằng chó đó phong tỏa đường rồi, chúng ta muốn về nước e là hơi khó." Vương Bàn Tử dừng bước, giọng đầy lo lắng và phẫn nộ.

Giải Ngữ Hoa cau mày, ngón tay gõ nhẹ lên bàn suy tính đối sách.

Hắc Nhãn Kính tựa lưng vào tường, nụ cười mỉa mai thường trực đã biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm trọng và lo âu.

Hiện tại trạng thái của Ngô Tà trông có vẻ còn ổn, nhưng theo lời lão thái thái thì chỉ áp chế được tối đa ba tháng.

Nếu trong vòng ba tháng không thể giải trừ lời nguyền, kết cục phải đối mặt e là còn đáng sợ hơn cái chết. "Đại ca, em nhớ ra có một con đường có thể thông sang Miến Điện." Đạt Bố ghé sát Hắc Nhãn Kính, hơi do dự nói: "Nhưng con đường này đã lâu lắm rồi, địa hình rất xấu, không biết có đi được không?" Lúc này thời gian là vàng bạc.

Tuy không rõ lão thái thái có đang nói quá lên không, nhưng đến bệnh viện sớm vẫn tốt hơn là để chuyện không hay xảy ra.

Lâm Phong lập tức phấn chấn hẳn lên: "Đường nào?

Có vẽ được lên bản đồ không?" Đạt Bố vội vã gật đầu, lôi từ trong túi ra một tấm bản đồ nhăn nhúm, trải lên bàn, dùng ngón tay di theo một đường chỉ mảnh gần như đã mờ hết: "Chính là con đường này, trước đây có nhiều người vượt biên qua Tam Giác Vàng bằng lối này, sau đó có một năm động đất sạt lở nên rất nguy hiểm, dần dần không còn ai đi qua đó nữa." "Mày đã đi qua chưa?" Vương Bàn Tử cầm tấm bản đồ lên, mày nhíu chặt.

Nói không quá chứ tấm bản đồ rách nát này còn chẳng bằng giấy vệ sinh. "Vâng." Đạt Bố gật đầu, "Lúc đó tình hình hơi đặc biệt, em vì trốn tránh kẻ thù nên đã đi qua một lần." Vương Bàn Tử quay lại nhìn Ngô Tà một cái, vẫn không yên tâm hỏi dồn: "Cũng mấy năm rồi, mày chắc chắn con đường đó vẫn đi được chứ?" Đạt Bố ngẫm nghĩ: "Em cũng không chắc chắn lắm, nhưng ngoài con đường này ra thì đây là lối đi tắt nhất rồi." "Được rồi, có bệnh thì vái tứ phương thôi." Mấy người bọn họ vốn cũng chẳng phải là loại người thích đi đường chính quy, bàn bạc một hồi rồi quyết định cứ thế mà làm.

Do Côn Tạp phong tỏa các trục đường chính, nên lực lượng đông đảo của Địa Long Hội nhất thời chưa kịp tới ứng cứu.

Sợ rằng chậm trễ sẽ nảy sinh biến cố, cả nhóm thu dọn hành lý đơn giản rồi đưa Ngô Tà rời đi ngay trong đêm.

Còn lão thái thái?

Lâm Phong ra tay không hề nương tay, trực tiếp cho bà ta uống một loại thuốc đặc biệt.

Phương thuốc này là do hai người đào được từ một ngôi mộ cổ, cứ mỗi tháng phải uống một viên thuốc giải độc, nếu không sẽ bị phát độc mà chết, khá giống với loại thuốc khống chế tử sĩ thời cổ đại.

Lâm Phong đút một tay vào túi quần, lạnh lùng nhìn lão thái thái: "Bà đừng trách tôi ác.

Nếu anh em tôi không sao, bà tự nhiên sẽ được an hưởng tuổi già.

Còn nếu anh em tôi có mệnh hệ gì?

Xin lỗi, bà cứ xuống đó dẫn đường cho cậu ấy trước đi." "Phong tử, làm tốt lắm." Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái tán thưởng.

Nào ngờ lão thái thái chẳng coi lời đe dọa đó ra gì, trên khuôn mặt già nua nhăn nheo hiện lên vài nếp gấp: "Hì hì, các người sẽ phải quay lại thôi." Lâm Phong lười nói nhảm, bảo thuộc hạ trông coi bà ta rồi chờ tin tức của mình.

Hai chiếc xe bán tải lao vút đi trong đêm tối hướng về phía núi sâu.

Người ta thường nói 'muốn làm giàu trước tiên phải làm đường', nhưng mấy tên trùm ma túy ở Tam Giác Vàng không có giác ngộ cao như thế.

Đường sá tệ đến mức không tưởng nổi, hết ổ gà lớn lại đến đá vụn, xóc đến mức mông người ta muốn vỡ làm tám mảnh.

Thái Sơn lái xe mà cứ như đang chơi tàu siêu tốc, phấn khích đến mức suýt nữa là thò đầu ra ngoài đấm ngực hú vang mấy tiếng. "Thiên Chân, cậu ráng trụ vững nhé?" Vương Bàn Tử lo lắng nhìn Ngô Tà. "Tạm thời chưa có gì đáng ngại." Có lẽ viên thuốc của lão thái thái thực sự có hiệu quả, sắc mặt Ngô Tà lúc này cuối cùng cũng đã có chút huyết sắc. "Ráng trụ đi, chúng ta về Kinh Đô sẽ đến ngay bệnh viện tốt nhất, Bàn gia đây không tin là không trị được cho cậu." Vương Bàn Tử choàng vai Ngô Tà, rồi gào lên với Thái Sơn: "Em gái, lái xe chậm lại chút đi!" "Em cũng muốn thế lắm, nhưng đường sá không cho phép mà." Thái Sơn lạnh lùng đáp trả một câu.

Lâm Phong khẽ thở dài.

Đúng là tạo nghiệp mà.

Một cô nàng xinh xắn vậy mà bị cái thằng nhãi nhà mình huấn luyện thành một khối sắt thép thế này.

Và đây cũng chẳng phải là người duy nhất.

Càng đi sâu, đường càng hiểm trở, cuối cùng cả nhóm phải xuống xe đi bộ.

Chỉ cần vượt qua vách đá rồi băng qua một con suối nhỏ là có thể sang đến đất Miến Điện.

Điều kiện đường sá thực sự rất tồi tệ và khắc nghiệt, nhưng may mắn là cả nhóm thường xuyên lăn lộn trong núi sâu, nên mấy vấn đề nhỏ này có thể bỏ qua.

Đạt Bố dẫn đường phía trước, Thái Sơn và vài thuộc hạ của Địa Long Hội bám sát bên cạnh Lâm Phong.

Đi được một lúc lâu, Thái Sơn thấy Lưu Tang đuối sức liền bước tới, túm lấy thắt lưng rồi chẳng nói chẳng rằng vác bổng cậu ta lên. "Á~ thả tôi xuống!" Lưu Tang kinh hô một tiếng, mặt đỏ bừng.

Khoan hãy nói đến chuyện xấu hổ hay không, riêng việc nam nữ thụ thụ bất thân đã là một vấn đề lớn rồi. "Đừng có ngọ nguậy, ngã xuống đây chị không chịu trách nhiệm đâu." Thái Sơn vác Lưu Tang mà bước đi vẫn thoăn thoắt, trông bộ dạng này thì Lưu Tang còn chẳng nặng bằng một bao gạo. "Cô có hiểu thế nào là nam nữ khác biệt không hả?" Lưu Tang vừa giận vừa không dám cử động mạnh.

Cậu biết Thái Sơn có ý tốt, nhưng mình cũng là một thanh niên mười mấy tuổi đầu, bị một đứa con gái vác trên vai thế này thì còn mặt mũi nào nữa? "Xì!

Lông cánh còn chưa mọc đủ mà đã đòi làm đàn ông à?" Thái Sơn bĩu môi đầy khinh bỉ, "Hay là cởi quần ra cho chị xem thử xem?" Lưu Tang: "..." Trán Lâm Phong nổi đầy vạch đen, giả vờ như không thấy gì quay mặt đi hướng khác. "Phong tử, con mụ này sao trông có vẻ 'hổ báo' vậy?" Vương Bàn Tử méo mặt, biểu cảm không nói nên lời.

Không phải chưa từng thấy đàn ông, nhưng hạng phụ nữ bặm trợn thế này thì đúng là hiếm thấy.

A Ninh cũng được coi là nữ trung hào kiệt rồi, nhưng trong xương tủy ít ra vẫn còn chút nữ tính.

Chỉ có cái thằng em đầu óc không bình thường của mình mới luôn coi cô ấy là đàn ông.

Hoắc Tú Tú thì trầm tư.

Phiên bản Barbie cơ bắp à, trông cũng có vẻ an toàn đấy chứ.

Biểu cảm trên mặt Lâm Phong còn khó coi hơn cả Vương Bàn Tử: "Đây toàn là kiệt tác của cái thằng ranh đó đấy, lát nữa đến Miến Điện còn vài đứa nữa cơ." "Hả???" Không chỉ Vương Bàn Tử, mà cả đám Giải Ngữ Hoa cũng bị khơi dậy trí tò mò cực độ.

Sau một hồi trèo đèo lội suối, cuối cùng họ cũng đến được biên giới Miến Điện.

Người của Địa Long Hội đã túc trực sẵn ở gần đó.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà có chút ngạc nhiên, thực sự không ngờ mạng lưới của Địa Long Hội lại rộng đến thế, ở Đông Nam Á đâu đâu cũng có thủ hạ.

Đương nhiên, điều đáng kinh ngạc hơn là đám người này ai nấy đều có ngoại hình tuấn tú, nhưng vừa mở miệng là y như nuốt phải thuốc pháo, gắt vô cùng.

Ngô Tà ngồi ở ghế phụ, khẽ hỏi: "Phong tử, Địa Long Hội các cậu tuyển người dựa trên nhan sắc à?" "Khụ khụ...!" Câu hỏi này trực tiếp làm khó Lâm Phong.

Trả lời sao giờ?

Chẳng lẽ lại bảo đây đều là những người được tuyển chọn kỹ lưỡng để dụ dỗ thằng con trai mình chắc?

Chương 1555

Câu hỏi này cho đến khi lên máy bay vẫn chưa có lời giải đáp chính xác.

Sức mạnh của đồng tiền một lần nữa được thể hiện.

Dưới sự sắp xếp của Giải Ngữ Hoa, cả nhóm lên chuyên cơ riêng trở về Kinh Đô.

Vừa xuống máy bay, họ lập tức đưa Ngô Tà đến bệnh viện.

Có thể nói trừ khoa sản ra thì tất cả các khoa khác đều được quét một lượt, thực sự là kiểm tra từ sợi tóc cho đến gót chân.

Sau đó là khoảng thời gian chờ đợi đầy lo lắng.

Chẳng mấy chốc, viện trưởng cầm một xấp báo cáo dày cộp đẩy cửa bước vào: "Ông chủ, có kết quả rồi." "Tình hình sao rồi?" Giải Ngữ Hoa vô cùng nghiêm túc. "Tình hình không được tốt lắm." Viện trưởng đặt tờ báo cáo lên bàn, "Lớp chất xám trong não của Ngô tiên sinh xuất hiện những hoa văn hình mạng nhện." Một tràng các thuật ngữ chuyên môn tuôn ra, trừ Hắc Nhãn Kính có thể hiểu được, còn những người khác thì mù tịt chẳng hiểu mô tê gì.

Điều duy nhất họ có thể xác nhận là Ngô Tà đang gặp rắc rối, mà lại là rắc rối lớn. "Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử sốt ruột đến mức muốn cào tường, "Bác sĩ, ông nói tiếng người cho chúng tôi dễ hiểu được không?

Tôi chỉ muốn hỏi là anh em tôi còn chữa được không?" Viện trưởng tháo kính xuống day day thái dương, giọng đầy nghiêm trọng: "Nói đơn giản là não bộ của Ngô tiên sinh đang xảy ra một loại dị biến không xác định, những hoa văn đó không giống như sinh trưởng tự nhiên, mà giống như... có người dùng thủ đoạn đặc biệt để khắc lên vậy." Ông ta chiếu hình ảnh CT não bộ lên.

Trên màn hình, giữa các tổ chức não màu xám trắng, những đường vân dày đặc đang khẽ nhúc nhích như những sinh vật sống. "Chữa được hay không?

Ông cho tôi một câu thành thật đi." "Cũng tức là..." Lời của viện trưởng ngập ngừng. "Cái gì?

Ông nói đi chứ!" Vương Bàn Tử gấp đến mức vung tay loạn xạ, chỉ hận không thể tóm cổ áo viện trưởng bắt ông ta nói nốt nửa câu sau.

Viện trưởng hít sâu một hơi, trầm giọng bảo: "Hiện nay giới y học vẫn chưa có phương án điều trị hoàn chỉnh cho loại dị biến này.

Những văn lộ kia không chỉ liên tục phát triển mà dường như còn ảnh hưởng đến việc tiết chất dẫn truyền thần kinh não bộ, dựa trên số liệu cho thấy..." Ông ta dừng lại, hầu kết lăn động: "Tối đa chỉ còn ba tháng nữa, nếu không tìm thấy cách hóa giải, ý thức của Ngô tiên sinh có thể sẽ bị những văn lộ này xâm thực hoàn toàn." "Ba tháng?!" Vương Bàn Tử mạnh bạo đứng bật dậy, làm lật cả cái ghế bên cạnh: "Sao có thể như thế được?

Chẳng phải trong não chỉ có thêm mấy cái văn lộ thôi sao?

Chẳng lẽ làm phẫu thuật cũng không xong?" Viện trưởng chậm rãi lắc đầu: "Chưa hề có tiền lệ nào, mạo hiểm phẫu thuật sợ là..." Nửa câu sau ông ta không nói ra, nhưng ai cũng hiểu, e là phẫu thuật xong còn chết nhanh hơn.

Không khí trong văn phòng như đông cứng lại, áp lực khiến người ta nghẹt thở.

Giải Ngữ Hoa siết chặt tờ phiếu báo cáo, trầm ngâm hồi lâu rồi phất tay: "Viện trưởng Lâm, làm phiền ông tốn tâm sức thêm chút, xem lại xem trong nước và quốc tế có ca bệnh nào tương tự không." "Yên tâm, tôi sẽ làm vậy." Viện trưởng gật đầu nhận lời.

Nói đi cũng phải nói lại, đối mặt với chứng bệnh đặc thù này, viện trưởng cũng cảm thấy có chút tính thử thách.

Lúc sắp ra khỏi cửa, Hoắc Tú Tú sực nhớ tới câu nói của bà nội là vẫn sẽ quay về, liền quay sang hỏi viện trưởng: "Viện trưởng Lâm, làm phiền cho tôi hỏi một câu, tình trạng của bạn tôi hiện giờ có thể rời viện không?" Viện trưởng Lâm hơi do dự: "Tốt nhất là không nên rời đi." "Hành rồi, tôi hiểu rồi." Tốt nhất không nên rời đi, nghĩa là vẫn có thể đi được.

Hoắc Tú Tú có được câu trả lời mình muốn, không nói thêm gì nữa mà quay người đi về phía phòng bệnh của Ngô Tà.

Lúc này, Ngô Tà đang ngồi trong phòng gặm táo.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, anh ngẩng đầu nhìn, mỉm cười hỏi: "Có kết quả rồi à?" "Thiên Chân, cậu cảm thấy thế nào?" Vương Bàn Tử phi một bước tới bên giường, đưa tay sờ trán Ngô Tà, vẻ mặt quan thiết: "Còn nôn ra máu không?

Có chỗ nào không thoải mái không?" Hai anh em cùng nhau vào sinh ra tử nhiều năm, Vương Bàn Tử không đành lòng thấy Ngô Tà còn trẻ mà đã sớm ra đi. "Không sao." Tay Ngô Tà run lên, lõi táo rơi chuẩn xác vào thùng rác bên cạnh.

Anh lấy khăn giấy lau tay, cười nhìn Giải Ngữ Hoa: "Tiểu Hoa, xem chừng tình hình của tôi không được khả quan lắm nhỉ." Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng đặt tờ báo cáo bên giường: "Đừng nghĩ nhiều, tôi sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất điều trị cho cậu." "Đừng lừa tôi." Ngô Tà nhếch mép, đột nhiên ho kịch liệt, giữa kẽ tay rỉ ra những vệt máu đỏ sẫm: "Vẻ mặt Bàn Tử sắp khóc đến nơi rồi kìa, chẳng lẽ là tôi trúng số độc đắc à?" "Thiên Chân!" Vương Bàn Tử vội vàng vơ lấy khăn giấy giúp Ngô Tà lau khóe miệng.

Lâm Phong nhìn cảnh này mà chân mày nhíu chặt.

Lạ thật đấy, mình nhớ trong phim Trùng Khởi, Ngô Tà bị bệnh phổi mới dẫn đến những sự kiện sau đó, sao giờ lại chuyển sang não rồi?

Thôi kệ, dù là não hay là mông, tóm lại không thể để người ta xảy ra chuyện thật được.

Ai!

Thằng ranh con kia rốt cuộc đã đi đâu rồi?

Nếu nó ở đây, ít ra còn có thể đổi ít thuốc với hệ thống để cấp cứu.

Càng nghĩ càng lo lắng, Lâm Phong rút điện thoại gọi vào số quen thuộc.

Tuy không ôm hy vọng quá lớn, nhưng biết đâu đấy?

Kết quả là không có cái "biết đâu" nào cả, điện thoại Ngô Mặc hoàn toàn không liên lạc được. "Mẹ kiếp!" Lâm Phong bực tức đá một phát vào thùng rác. "Phong tử, tôi không sao đâu." Ngô Tà thấy sắc mặt mấy người trong phòng đều khó coi, liền cười một tiếng: "Chẳng qua là nôn tí máu thôi mà, cứ coi như là hoạt huyết hóa ứ đi.

May mà Tiểu Mặc không có ở đây, chứ không nó lại nhét cả cân Vân Nam Bạch Dược vào mồm tôi để cầm máu mất." "Tiểu Mặc?

Đúng rồi, sao tôi lại quên mất thằng em mình nhỉ?" Mắt Vương Bàn Tử sáng rực lên, vỗ đùi cái đét: "Thằng nhãi đó trên người toàn mấy thứ thuốc linh tinh lang tang, biết đâu lại giải quyết được vấn đề của cậu thật đấy." Giờ đây trong lòng Vương Bàn Tử, Ngô Mặc chính là cọng rơm cứu mạng, là cột trụ chống trời.

Nghĩ kỹ lại những chuyện xảy ra mấy năm qua, dường như chẳng có việc gì làm khó được thằng nhãi đó cả. "Tiền đề là phải tìm được nó đã." Lâm Phong giơ điện thoại ra trước mặt mọi người: "Tôi đã gọi vô số cuộc rồi mà không có cuộc nào bắt máy, khả năng cao là đang ở dưới đất nên không có tín hiệu." "Chuyện này..." Mọi chuyện lại chẳng đúng lúc thế này, khiến Vương Bàn Tử cũng hơi lúng túng.

Mấy cặp mắt đồng loạt nhìn về phía Giải Ngữ Hoa.

Hy vọng cuối cùng đều đặt lên vai vị thần tài này rồi. "Tôi sẽ liên hệ với các chuyên gia não bộ uy tín nhất trong và ngoài nước để hội chẩn." Giải Ngữ Hoa để lại một câu rồi quay người rời khỏi phòng.

Thời gian là mạng sống, lúc này nói thêm một câu nhảm nhí là lãng phí một phần mạng của Ngô Tà.

Hắc Nhãn Kính một tay đút túi dựa lưng vào tường, đăm chiêu nói: "Ngô Tà, điểm khác biệt duy nhất giữa cậu và bọn tôi là cậu đã nghe thấy một loại âm thanh nào đó." "Đúng, lúc đó tôi cảm thấy có tiếng động từ dưới lòng đất truyền lên." Ngô Tà uống một ngụm nước cho nhuận họng, nói tiếp: "Thế là tôi áp tai xuống mặt đất, trong não lập tức xẹt qua vô số hình ảnh." Ngô Tà một lần nữa kể lại chuyện đã xảy ra.

Ánh mắt Hắc Nhãn Kính dời sang Lưu Tang: "Thỏ con, lúc đó cậu cũng ở hiện trường, có nghe thấy động tĩnh gì không?" "Tiếng sấm quá chói tai." Lưu Tang lắc đầu: "Tôi dùng nút bịt tai rồi nên không nghe thấy âm thanh từ dưới đất truyền lên." Ánh mắt Hắc Nhãn Kính lại dời sang Vương Bàn Tử. "Tôi không, chẳng nghe thấy gì hết." Đầu Vương Bàn Tử lắc như trống bỏi: "Tôi còn thấy lạ là sao Thiên Chân cứ như trúng tà, cứ chổng mông áp sát mặt đất làm gì không biết." Lâm Phong nhún vai: "Tôi cũng không nghe thấy." "Tôi cũng vậy."

Hoắc Tú Tú cũng phủ nhận.

Nhìn một vòng, trong số mọi người chỉ có mình Ngô Tà nghe thấy âm thanh đó. "Thế thì thú vị rồi đấy." Hắc Nhãn Kính nhướn mày: "Đồ đệ lớn, nói thật đi, có phải cậu có thể chất phi nhân loại gì không?

Nếu không sao mấy chuyện xui xẻo cứ nhắm vào cậu mà tới thế?" "Phi!

Ông mới là phi... khụ khụ... nhân đấy." Ngô Tà dù thua người nhưng không thua trận, dù đang ho sù sụ nhưng cũng không quên đớp chát lại.

Miệng thì cứng đấy, nhưng trong lòng anh cũng không khỏi lo lắng.

Mình thực sự có thể chất đặc biệt sao?

Nếu không thì trong một đám người, sao cứ phải là mình dính chưởng?

Chẳng lẽ đúng như lời Tiểu Mặc nói, mình là nhân vật chính thiên mệnh đen đủi?

Tiểu Mặc, thằng nhãi nhà chú đang ở đâu thế?

Còn không mau về là anh chú sắp phải vẫy tay chào tạm biệt thế giới này rồi đây.

Chuyện cứu mạng không thể chậm trễ.

Giải Ngữ Hoa bận đến mức chân không chạm đất.

Hai cái điện thoại trong tay không lúc nào nghỉ, hết gọi cho giáo sư này lại gọi đến phòng nghiên cứu kia.

Hoắc Tú Tú cũng huy động năng lực của Hoắc gia, thậm chí thân chinh chạy đến Tân Nguyệt Phạn Điếm cầu cứu Doãn Nam Phong.

Lúc này thể diện tính là cái quái gì nữa.

Chương 1556

Cô biết Doãn Nam Phong coi Ngô Mặc như em trai ruột, giờ Ngô Tà gặp chuyện, Tân Nguyệt Phạn Điếm lẽ nào lại khoanh tay đứng nhìn.

Mèo có đường của mèo, chuột có lối của chuột.

Mấy anh em vì chuyện của Ngô Tà mà tất bật ngược xuôi.

Với tư tưởng "vớ được cọc nào hay cọc nấy", Vương Bàn Tử đi khắp các đạo quán, chùa chiền lớn nhỏ ở kinh đô, ngay cả điện Tống Tử Nương Nương ở Bạch Vân Quan cũng không bỏ sót.

Một vòng thành tâm đi xuống mà anh sụt mất mấy cân.

Lâm Phong đi cùng Vương Bàn Tử, thấy vậy liền day thái dương: "Tôi nói này Bàn Tử, thế là đủ rồi đấy, mấy cái tượng đất này thì có tác dụng quái gì?" "Hay là tìm bà đồng nào mà hỏi chuyện nhỉ?" "Đúng rồi, sao tôi lại không nghĩ ra điểm này chứ!" Vương Bàn Tử bật dậy từ dưới đất, kéo Lâm Phong lao thẳng ra ngoại ô.

Xe càng lái càng xa, dần dần rời khỏi phạm vi kinh đô. "Vãi chưởng, ông định đưa tôi đi đâu thế?" Lâm Phong ngơ ngác, không hiểu Bàn Tử lại lên cơn gì nữa? "Cậu nhắc tôi mới nhớ, tôi biết một vị đại sư xem bói cực chuẩn." Vương Bàn Tử hai tay nắm vô lăng, mắt nhìn phía trước như đang chìm vào ký ức: "Hồi tôi còn ở điểm thanh niên tri thức có gặp một chuyện quái dị." Nói đến đây anh dừng lại một chút, quay sang nhìn Lâm Phong: "Thằng nhãi nhà cậu có biết điểm thanh niên tri thức là gì không?" "Biết chứ, là thanh niên về nông thôn chứ gì." "Đúng, chính là hồi đó." Vương Bàn Tử mở máy nói, thở dài một tiếng: "Cái thời đó khổ thật sự, cái gì cũng thiếu thốn, ngay cả ăn no bụng cũng khó khăn." Vương Bàn Tử vì miếng ăn mà cùng mấy anh em ở điểm tri thức bàn tính chuyện lên núi sau thôn.

Lúc đó, người già trong làng nghiêm cấm lên núi sau.

Bàn Tử hay lân la hỏi chuyện nên dò hỏi được, thực ra không phải trên núi có hổ báo cáo chồn gì nguy hiểm, mà họ nói nhỏ với nhau là trên đó có tà vật.

Cái thời đó những thứ này đều là từ cấm, không ai dám nhắc đến công khai, chỉ có thể lấy cớ thú dữ để lấp liếm.

Thanh niên tri thức đa số là người trẻ, lại từ thành phố về nên tuyệt đối không tin mấy lời đó, thậm chí còn chế giễu dân làng tuyên truyền mê tín phong kiến.

Mấy cậu thanh niên một phần vì cái bụng, một phần muốn bài trừ "tứ hại", bàn bạc qua loa rồi xách theo xẻng sắt lao thẳng lên núi sau.

Tháng chạp mùa đông lạnh đến mức người ta run cầm cập.

Gió lạnh rít gào như lưỡi kiếm đâm xuyên qua lớp áo bông cũ nát.

Mấy thanh niên vừa cổ vũ nhau vừa đạp tuyết đi sâu vào rừng già.

Đi mãi đến khi trời tối mịt.

Mấy người vừa mệt vừa đói, hai chân run rẩy.

Nhọ hơn nữa là trên trời bắt đầu lác đác bông tuyết, khiến người ta càng không phân biệt được đông tây nam bắc.

Đột nhiên, một cậu thanh niên gầy như que củi chỉ vào cái cây đại thụ bên cạnh, kinh hô một tiếng: "Sao chúng ta lại quay lại chỗ cũ rồi?" Tiếng hét này như tiếng sét đánh ngang tai, làm ba người còn lại choáng váng cả đầu óc.

Một cậu tên Tiểu Ngốc Đầu đi tới đá cho một phát: "La hét cái gì, có nhìn nhầm không đấy?" "Nhìn nhầm cái quái gì!" Cậu gầy gầy không chịu lép vế, chỉ vào cái cây hét lên: "Lúc nãy tôi đi nặng thấy buồn chán nên khắc mấy nhát lên cái cây này, nhìn xem vết tích vẫn còn đây này." Mấy cái đầu chụm lại nhìn kỹ, quả nhiên đúng như lời cậu ta nói, trên đó có mấy vết khắc ngang dọc.

Vương Bàn Tử gãi đầu: "Hay là gặp quỷ dẫn đường rồi?" Bố anh từng theo bộ đội đi Nam về Bắc nhiều năm, gặp qua rất nhiều chuyện kỳ quái, từng kể cho Bàn Tử nghe về chuyện quỷ dẫn đường. "Bàn Tử, ông thế này là tư tưởng mê tín phong kiến đấy nhé." Cậu thanh niên đeo kính nãy giờ im lặng liền bĩu môi: "Nếu truyền ra ngoài là bị đem đi phê bình tư tưởng đấy." "Thế ông bảo là chuyện gì?" Vương Bàn Tử có chút không phục. "Tôi..." Anh chàng đeo kính cũng không nói ra được lý lẽ gì.

Đừng nhìn cậu ta đeo kính mà tưởng học thức, thực ra chữ nghĩa trong bụng còn ít hơn nước mũi lúc hắt hơi.

Thanh niên ai cũng sĩ diện.

Không nói được gì, anh chàng đeo kính đành cứng giọng: "Dù sao đi nữa, tôi không tin ở đây có quỷ, có thể là chúng ta đi nhầm hướng thôi." Mấy người cũng không chắc có phải lý do đó không, liền bàn bạc qua loa, đánh dấu lên mấy cái cây đại thụ rồi cả bốn lại lên đường.

Vương Bàn Tử đặc biệt bẻ một cành dây leo có gai, vừa đi vừa quẹt xuống tuyết.

Về sau càng đi càng mệt, anh liền giắt cành cây vào quần làm cái "đuôi".

Tiểu Ngốc Đầu đi cuối cùng, vô tình phát hiện vết tích trên đất rỉ ra những vệt máu.

Cậu ta dụi mắt thật mạnh, xác nhận mình không nhìn nhầm, cổ họng thắt lại: "Bàn...

Bàn Tử, sao tuyết này lại đổi màu rồi?" "Màu gì?" Vương Bàn Tử mệt đến hoa mắt chóng mặt, nhất thời không phản ứng kịp.

Tiểu Ngốc Đầu run rẩy ngồi thụp xuống, đầu ngón tay vừa chạm vào tuyết đã nảy phắt ra: "Màu đỏ, là máu đấy!" Lời còn chưa dứt, từ đằng xa truyền đến tiếng chuông.

Không phải tiếng chuông đồng thanh thoát, mà giống như tiếng chuông sắt gỉ sét ngâm trong vũng máu, lắc lên nghe rất trầm đục.

Lúc này đến kẻ ngốc cũng thấy có gì đó không ổn.

Cậu thanh niên gầy khựng lại tại chỗ, mắt trợn ngược như vừa tu hết một bình rượu mạnh, nhìn chằm chằm về phía trước.

Vương Bàn Tử cảm thấy không lành, nhìn theo hướng mắt cậu ta ra phía sau.

Chỉ thấy cách đó không xa, một người phụ nữ mặc váy cưới đỏ rực đang đứng quay lưng về phía họ.

Tóc đen dài xõa xuống tận gót chân, mỗi sợi tóc đều dính đầy băng giá.

Vương Bàn Tử rùng mình một cái.

Mẹ kiếp, thế này là gặp ma thật rồi. "Đừng...

đừng nhìn vào mắt nó!" Đột ngột, Bàn Tử nhớ tới lời bố từng dặn, trong quỷ dẫn đường, kỵ nhất là nhìn vào mắt "người chết sống lại".

Phải nói là có những người tự tìm đường chết.

Anh chàng đeo kính tự cho mình có học nên tuyệt đối không tin mấy chuyện này, cầm đèn pin rọi thẳng qua đó, hừ lạnh: "Dám giả thần giả quỷ trêu đùa chúng tôi à, tin tôi bắt cô lên báo cho đại đội không...

Á... ma cứu tôi với!" Nửa câu sau bị cảnh tượng tiếp theo dọa cho nuốt ngược vào bụng, cậu ta ngã ngồi xuống đất, vừa khóc vừa bò lùi lại.

Cũng không trách cậu ta hoảng loạn như thế.

Ngay khi ánh sáng đèn pin xuyên qua màn tuyết, đầu người phụ nữ kia "rắc" một tiếng, quay ngoắt 180 độ ra đằng sau, lộ ra nửa khuôn mặt thối rữa, hốc mắt đen ngòm trừng trừng nhìn mấy người họ.

Cậu gầy gầy "oa" một tiếng rồi nhũn chân ngã gục, quần lập tức ướt sũng một mảng thâm.

Lúc trước mồm bảo không sợ ma, giờ thấy thật thì có mấy ai không run?

Phải nói là Vương Bàn Tử cũng chẳng phải dạng vừa, hai tay nắm chặt xẻng sắt nhìn chằm chằm xuống đất, gằn giọng: "Bọn tôi chỉ vô tình lạc vào đây thôi, nước sông không phạm nước giếng, bà mau biến đi, bọn tôi coi như không thấy gì hết, nếu không thứ trong tay tiểu gia đây không phải đồ chay đâu!" "Đúng, Bàn Tử nói đúng đấy!" Cậu chàng to xác cũng không chịu thua kém, có điều cậu ta quên mất lời dặn của Bàn Tử, ánh mắt vô thức nhìn về phía người phụ nữ kia.

Tuy nhiên, ngay khi mắt cậu ta chạm phải hốc mắt trống rỗng của nữ quỷ, cả người đột nhiên như bị đóng đinh, không thể nhúc nhích.

Ngay sau đó, đồng tử giãn ra nhanh chóng, nước dãi không tự chủ được mà chảy ra khóe miệng.

Một bước, hai bước...

Cậu ta như một khúc gỗ, lảo đảo đi thẳng về phía nữ quỷ.

Vương Bàn Tử gấp gáp hét lớn: "Mẹ nó đừng nhìn nó nữa!

Mau nhắm mắt lại!" Nhưng cậu chàng to xác kia như điếc, bước chân máy móc di chuyển, mỗi bước đi trên tuyết lại để lại một dấu chân rỉ máu.

Ngón tay thối rữa của nữ quỷ áo đỏ nhẹ nhàng lướt qua gò má cậu ta.

Da mặt cậu ta lập tức nứt toác ra với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, từng giọt máu đen rỉ ra từ vết nứt.

Giữa đêm hôm khuya khoắt thấy cảnh này, ngoài hoảng loạn và kinh hãi thì chẳng còn phản ứng nào khác. "Á... ma..." Anh chàng đeo kính sợ đến mức tè ra quần, lồm cồm bò trốn sau cái cây.

Thế nhưng lại phát hiện trên thân cây dày đặc những đám rêu hình mặt người, mỗi "khuôn mặt" đều đang cười quái dị với cậu ta.

Cậu ta không kịp thở, mắt trợn ngược rồi ngã lăn ra đống tuyết bất tỉnh nhân sự.

Vương Bàn Tử vớ lấy xẻng sắt định xông tới cứu người, thì nghe thấy tiếng sột soạt sau lưng.

Quay đầu nhìn lại, sau lưng cậu thanh niên gầy không biết từ lúc nào đã nổi lên một khối u quái dị, như có thứ gì đó đang bò dưới lớp da. "Cứu... cứu tôi..." Cậu ta khó khăn thốt ra mấy chữ, đột nhiên há miệng thật to, một bàn tay đầy dịch nhầy từ trong miệng cậu ta thò ra ngoài.

Chương 1557

"Mẹ ơi, cái gì thế này..." Dù Bàn Tử gan to đến mấy thì lúc này cũng bị những chuyện xảy ra liên tiếp làm cho kinh hãi đến ngây người.

Nữ quỷ nhìn Vương Bàn Tử, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn. "Mẹ nó chứ, ông đây liều mạng với mày!" Giây phút sinh tử khơi dậy bản tính liều mạng của Bàn Tử, anh vung xẻng đại sắt định xông lên quyết chiến một trận tử tế với nữ quỷ.

Còn chuyện chạy trốn?

Không phải anh chưa nghĩ tới, mà là tình hình này rõ ràng đã lọt vào trạng thái quỷ dẫn đường, muốn chạy cũng không dễ dàng gì.

Ai ngờ vừa mới chạy được một bước, thân hình đột nhiên khựng lại.

Cảm giác này giống như đột nhiên bị ai đó nhốt vào trong một cái lồng kính, muốn thoát ra khỏi sự trói buộc nhưng làm thế nào cũng không được.

Thế là tiêu đời rồi.

Trong đầu Vương Bàn Tử chỉ còn một ý nghĩ là sắp đi chầu ông vải.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng dọc sống lưng, lớp áo bông cũ nát bị thấm đẫm.

Keng keng, keng keng...

Ngay khi âm khí kèm theo mùi hôi thối ập đến, trong rừng già chợt vang lên một chuỗi tiếng chuông thanh thúy.

Theo tiếng chuông vang lên, Vương Bàn Tử ngạc nhiên phát hiện cánh tay mình đã có thể cử động.

Mẹ nó chứ, đây là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn đến giải cứu mấy anh em mình à?

Vương Bàn Tử cố sức mở to mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trong màn tuyết hiện ra một bóng dáng còng queo, là một ông lão mặc chiếc áo bông cũ nát đầy những miếng vá.

Giữa những ngón tay khô gầy là ba cái chuông đồng.

Lúc này, bóng dáng ông lão trong mắt Bàn Tử trở nên vô cùng cao lớn, bảo ông ta cao tám mét tám cũng chẳng quá lời. "Cứu mạng với!" Thể diện là cái thá gì Bàn Tử cũng không biết nữa, giữ được mạng mới là quan trọng nhất.

Anh gào rách cả họng, sợ ông lão mắt kém không chú ý tới mình.

Tiếng chuông dường như có thể khắc chế tà vật, nữ quỷ như bị kích động mà phát điên.

Những chuyện sau đó Bàn Tử không rõ nữa, vì xui xẻo là một cành cây đại thụ phía trên đầu bị gãy rơi xuống đập thẳng vào sau gáy anh.

Lâm Phong nghe đến đây, nhìn vẻ mặt Bàn Tử nghẹn như bị táo bón, liền nói: "Ông bạn à, vận khí của ông cũng thuộc dạng vô địch rồi đấy." "Đứa đen đủi ngồi tên lửa cả đời gặp xui." Vương Bàn Tử tự giễu một câu rồi đổi giọng kể tiếp: "Lúc tôi tỉnh lại lần nữa, thấy mình đang nằm trong một căn nhà rách nát." Vương Bàn Tử sợ hãi vội vàng nhìn quanh, sợ mình đã xuống âm tào địa phủ.

May mà tiếng nổ lách tách từ đống lửa bên cạnh mang lại cho anh một chút cảm giác an toàn.

Âm tào địa phủ chắc không có lửa đâu, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó mới phát hiện trong góc không xa có một người đang ngồi, chính là ông lão rung chuông lúc nãy. "Đại gia, là ngài cứu cháu ạ?" "Ừ!" Ông lão gõ gõ tẩu thuốc dài, lạnh lùng đáp một tiếng. "Ôi trời ơi đại gia, cảm ơn ngài nhiều lắm." Vương Bàn Tử tuôn lời tốt đẹp ra như không mất tiền mua.

Ông lão lạnh mặt, hoàn toàn coi như anh đang đánh rắm.

Vương Bàn Tử nói đến khô cả họng, đành gượng cười dừng lại.

Rồi anh sực nhớ tới mấy anh em đi cùng, vội hỏi: "Đại gia, mấy anh em của cháu đâu rồi, họ thế nào rồi?" Anh nhớ trước khi hôn mê mấy người kia đều trúng tà cả.

Vạn nhất không cứu được, về làng chắc anh cũng chẳng sống nổi.

Giọng ông lão khàn khàn như tiếng giày rách mài trên đất: "Bọn họ bị tà khí nhập thể, phải trừ tà ngay, nếu không ba ngày nữa chắc chắn sẽ chết." Đầu óc Vương Bàn Tử rất nhanh nhạy, anh hiểu ông lão trước mặt không phải người thường, liền bám lấy ngay: "Lão gia tử, ngài bảo phải làm sao mới cứu được bọn họ?" Ông lão chậm rãi lắc đầu: "Cứu không nổi, anh mau về làng bảo người ta khênh bọn họ về đi." Mặc cho Vương Bàn Tử nói gãy cả lưỡi, ông lão cũng không nói thêm câu nào nữa.

Lúc này trời đã sáng, Bàn Tử bị dồn vào đường cùng, chỉ đành tranh thủ thời gian về làng báo tin.

Bị phê bình hay không tính sau, việc cấp bách là cứu mấy mạng người này đã.

Anh lồm cồm bò về làng, chộp lấy tay lão thôn trưởng kể lại ngọn ngành sự việc.

Tất nhiên đầu óc anh cũng không phải để trưng, anh không nói là vì đói quá nên lên núi sau đào báu vật, mà đổi thành lý do muốn đi bài trừ mê tín phong kiến.

Lão thôn trưởng thừa biết chuyện gì xảy ra, tức giận lườm Bàn Tử một cái cháy mặt, rồi quay sang gọi thanh niên trai tráng trong làng cùng lên núi.

Vương Bàn Tử sờ mũi không dám ho một tiếng, ngoan ngoãn làm người dẫn đường đưa đám người đến nhà ông lão.

Thôn trưởng thấy ông lão đứng ở cửa, liền lao tới nhanh như cắt, động tác linh hoạt cực kỳ không phù hợp với tuổi tác.

Ông ấy nắm chặt cánh tay đối phương, suýt chút nữa thì rơi nước mắt: "Lão ca ca, mấy năm nay anh đi đâu thế?

Tôi còn tưởng anh không còn nữa rồi cơ đấy." "Đi loanh quanh thôi." Khuôn mặt cứng đờ của ông lão nặn ra một nụ cười. "Lần này anh về thì không được đi nữa nhé, anh em mình phải uống với nhau một chén thật say." "Hành rồi, chuyện của chúng ta nói sau, lo cho mấy đứa nhỏ này trước đã." "Vâng, nghe anh hết." Thôn trưởng cười hớn hở như hoa cúc nở, đoán chừng năm xưa gặp lại người trong mộng cũng chỉ cười đến thế là cùng.

Tuy nhiên, khi ông ấy bước vào trong nhà gỗ thì nụ cười trên mặt biến mất sạch sành sanh.

Có phải vì cười quá đà nên bị chuột rút không?

Không phải, là bị dọa cho khiếp vía.

Trong góc nhà, cậu gầy, Tiểu Ngốc Đầu và cậu chàng to xác ba người bị dây thừng trói chặt cứng, người không ngừng giãy giụa, miệng nôn ra bọt trắng.

Thôn trưởng nhìn qua là biết bị trúng tà, vội vàng gọi thanh niên khiêng người lên cáng đưa về làng.

Sau khi về làng, ba người được đặt trong một căn nhà cũ bỏ hoang cuối làng.

Lão thôn trưởng nắm tay ông lão thở ngắn thở dài: "Lão ca ca, chuyện trúng tà này chỉ có thể trông cậy vào anh thôi.

Anh biết đấy, tình hình này mà xảy ra chuyện thật thì làng mình tiêu đời mất." Thôn trưởng vừa giận vừa lo, chỉ muốn đá cho mấy thằng nhãi này một trận.

Nhưng đó là chuyện sau này, giờ phải làm sao mới chữa khỏi cho bọn họ đây?

Cái thời đó không giống như mấy năm trước, hồi ấy làng nào cũng có những người kiểu như bà đồng.

Giờ ai dám bảo mình biết trừ tà, không phải là đợi bị báo cáo xử phạt sao?

Lão thôn trưởng biết ông lão có điều kiêng kỵ, thực tình không nỡ làm khó ông ấy.

Nhưng chuyện này mà không giải quyết, vạn nhất mấy cậu trai kia có mệnh hệ gì, cả làng đều bị liên lụy.

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn cách kéo ông lão lại cầu xin: "Lão ca ca, cầu xin anh giúp một tay, mấy đứa nhỏ này tuổi còn chưa lớn, thật sự xảy ra chuyện ở làng mình thì người nhà chúng nó đau lòng biết bao nhiêu." Nói đi nói lại mãi ông lão mới miễn cưỡng đồng ý: "Được rồi, nhưng tôi có một yêu cầu, tốt nhất là hãy gọi sư đệ Vương Chính Phong của tôi tới đây." "Sư đệ của anh?" Lão thôn trưởng ngơ ngác: "Chưa từng nghe anh bảo có sư đệ nào cả, ông ấy ở đâu?

Có gần đây không?" "Không xa, ở ngay làng bên cạnh thôi." Ông lão thở dài: "Nếu không phải người tôi đang bị thương sợ không trụ nổi thì cũng chẳng muốn làm phiền chú ấy.

Bản lĩnh của chú ấy cao hơn tôi nhiều, đủ để giải quyết mấy chuyện rắc rối này." Nói qua nói lại lão thôn trưởng cũng hiểu ra, sư đệ mà lão gia tử nhắc tới là đồ đệ của đại sư.

Hơn nữa người này thiên phú cực cao, rất nhiều chuyện xử lý còn gọn gàng hơn cả lão gia tử.

Thế thì còn đợi gì nữa?

Lão thôn trưởng nghiến răng quyết định dẫn người đích thân đi mời, còn đặc biệt lục trong làng ra một cái đùi lợn rừng làm quà gặp mặt.

Tất nhiên chuyện này không thể rùm beng, phải tiến hành âm thầm.

Ngày thứ hai người đã được mời tới.

Vương Bàn Tử nhìn tới nhìn lui cũng không thấy anh chàng nông dân ngoài bốn mươi tuổi này có vẻ gì là biết trừ tà cả.

Thế nhưng sự thật đúng là tát cho anh một cái đau điếng.

Đúng là trong nghề mới biết bản lĩnh của nhau.

Vương Chính Phong cầm mấy món đồ đơn giản, phối hợp với sư huynh nhanh chóng loại bỏ sạch tà khí trên người mấy người kia.

Từ đó chuyện này coi như kết thúc, nhưng nó đã in sâu vào tâm trí Vương Bàn Tử.

Lâm Phong bừng tỉnh đại ngộ: "Ý ông là chúng ta lái xe đi tìm người này?" "Không sai, tôi tính rồi, đi về cùng lắm mất hai ngày đường thôi." Vương Bàn Tử nhấn ga lút sàn, chiếc xe như mũi tên rời cung lao nhanh về phía trước.

Chương 1558

"Người đó bao nhiêu tuổi rồi, còn khỏe mạnh không?" Lúc này thời gian là mạng sống, anh không muốn lãng phí thời gian vào những việc vô ích.

Vương Bàn Tử cũng không chắc chắn, do dự bảo: "Hơn hai mươi năm trước trông cũng tầm ngoài bốn mươi, giờ chắc chưa đến bảy mươi đâu." "Được rồi, đến đó xem sao, ông còn nhớ đường không?" "Đại khái là không vấn đề gì, sau này tôi còn về điểm tri thức một chuyến mà." Dù sao Ngô Tà cũng có Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh chăm sóc, hai người cũng không lo lắng về an nguy của anh trong thời gian ngắn.

Chiếc xe việt dã cán qua con đường đá vụn, tung bụi vàng mù mịt.

Hai người luân phiên lái xe, một mạch chạy đến khi trời tối.

Rời khỏi quốc lộ rộng thênh thang, rẽ phải lao thẳng vào con đường mòn nhỏ.

Chạy thêm mấy tiếng nữa, Vương Bàn Tử chỉ tay về phía trước: "Lái thêm năm cây số nữa là đến nơi tôi ở hồi trước rồi." Lâm Phong nhìn những dãy nhà ngăn nắp hai bên đường, có chút nghi hoặc: "Bàn Tử, ông không nhầm chỗ đấy chứ?

Ở đây trông điều kiện khá tốt mà." "Đúng vậy, người ta bảo dựa vào núi ăn núi dựa vào biển ăn biển mà, đầu những năm chín mươi dân làng tìm được cách làm giàu nên từng nhà đều phất lên cả." Xe chậm rãi đi vào cổng làng, những cột đèn năng lượng mặt trời mới tinh chiếu sáng rực mặt đường.

Vương Bàn Tử nhíu mày nhìn những ngôi nhà lầu hai tầng bề thế ven đường, những căn nhà vách đất trong ký ức đã không còn tăm hơi.

"Phải tìm người hỏi mới được." Anh lẩm bẩm, dừng xe trước một quán ăn có biển hiệu "Món ngon nhà nông".

Lâm Phong vươn vai một cái rồi theo sau anh.

Đẩy cửa quán đi vào, mùi thức ăn xào nấu xộc thẳng vào mũi. "Gừ..." Bụng Vương Bàn Tử rất hợp tác reo lên hai tiếng. "Thôi được rồi, chuyện hỏi đường tính sau, gọi món lấp đầy cái bụng đã." Cả hai đều không phải kiểu người thích để mình chịu thiệt, chọn một chỗ ngồi cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống. "Hai vị dùng gì ạ?" Từ trong bếp một người phụ nữ trung niên bước ra, mặc áo sơ mi hoa lớn, cầm khăn lau đi tới. "Chỗ chị có món gì sở trường nhất?" "Chỗ chúng tôi có món ngỗng hầm nồi gang là ngon nhất đấy." Giọng người phụ nữ rất rõ ràng, dứt khoát.

Vương Bàn Tử cứ thấy giọng nói này quen quen, ngẩng đầu nhìn một cái liền ngẩn người trước khuôn mặt này.

Anh nhớ ra đây chính là con gái chủ nhà nơi anh ở điểm tri thức năm xưa. "Chị Quế Hoa?" Anh ướm thử hỏi một câu. "Anh nhận ra tôi à?" Người phụ nữ khựng lại, nheo mắt nhìn kỹ.

Hồi lâu sau, dường như từ trong ký ức hiện lên một bóng dáng, chị ấy ngập ngừng nói: "Anh... có phải là Vương Bàn Tử không?" "Đúng rồi, chính là tôi đây!" Vương Bàn Tử vỗ đùi một cái, toét miệng cười: "Ái chà, vừa vào làng đã gặp ngay người quen cũ rồi." Quế Hoa đặt khăn lau lên bàn, tiện tay cởi tạp dề ra: "Mau ngồi, mau ngồi đi!

Năm đó anh đi vội quá, chưa kịp mời anh bữa cơm nóng sốt tử tế!

Bao nhiêu năm chẳng thấy tin tức gì, giờ anh thế nào rồi?" Chị ấy vừa hỏi vừa quay đầu gọi vào bếp: "Bố nó ơi, làm thêm mấy món đi!

Có bạn cũ của nhà mình đến chơi này." "Chị, chị vẫn sảng khoái như ngày nào nhỉ." Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái lên tán thưởng. "Thôi đi, bớt nịnh nọt chị đi." Quế Hoa cười rất sảng khoái.

Nhìn thấy bạn cũ, chị ấy như được trở lại thời thanh xuân.

Hai người hàn huyên hồi lâu, Quế Hoa cười hỏi: "Bàn Tử, lần này về chơi thì ở lại vài ngày nhé, nhà tôi mới xây lầu, cứ yên tâm đi, tuyệt đối tốt hơn căn nhà cũ ngày trước nhiều." "Chị à, em cũng muốn ở lại chơi vài ngày, nhưng mà..." Vương Bàn Tử thở dài.

Quế Hoa thấy dáng vẻ muốn nói lại thôi của Bàn Tử, liền cau mày: "Sao thế, gặp chuyện gì khó khăn à?

Nói với chị xem có giúp được gì không?" "Chị Quế Hoa, chuyện năm đó chị còn nhớ không?" Vương Bàn Tử cũng chẳng muốn vòng vo, nói thẳng luôn: "Anh em của em gặp chút chuyện, nên em về làng mình muốn mời cao nhân giúp đỡ xem sao." "Ý anh là..." Quế Hoa cố sức nhớ lại một chút, kinh ngạc hỏi: "Anh nói chuyện trúng tà năm đó ấy hả?" "Đúng, chính là chuyện đó." Vương Bàn Tử gật đầu liên lịa: "Chị, nhiều năm rồi em không về, không biết lão gia tử họ Vương đó còn khỏe mạnh không ạ?" "Chuyện này tôi cũng không rõ lắm." Quế Hoa suy nghĩ một chút rồi nói: "Thế này đi, hai anh em cứ ăn cơm nhanh lên, lát nữa ăn xong tôi đưa anh sang nhà thôn trưởng hỏi thăm tình hình." "Nhà thôn trưởng ạ?" "Đúng, thôn trưởng hiện giờ là cháu trai của lão thôn trưởng năm xưa đấy." "Là cái thằng bé trộm trứng gà bị bố nó đánh cho thừa sống thiếu chết ấy hả?" Vương Bàn Tử kinh ngạc trợn tròn mắt. "Ha ha ha, anh vẫn còn nhớ chuyện đó à.

Nó học đại học xong rồi về, cũng coi như kế thừa công việc của ông nội nó." Đều là người quen cũ, lòng Vương Bàn Tử cũng thấy vững tâm hơn vài phần.

Đêm tối như mực, trong quán ăn nông thôn, ánh đèn huỳnh quang kéo dài bóng của Vương Bàn Tử và Lâm Phong.

Chồng của chị Quế Hoa bưng một nồi ngỗng hầm nghi ngút khói từ nhà bếp ra: "Tới tới tới, đừng khách sáo, nếm thử tay nghề của tôi xem." Mùi thơm ngào ngạt xộc thẳng vào mũi.

Bụng của Vương Bàn Tử và Lâm Phong không tự chủ được mà kêu biểu tình "cô lỗ cô lỗ". "Ăn trước đã!

Ăn no mới có sức làm việc." Chị Quế Hoa nhiệt tình gắp thịt ngỗng vào bát hai người.

Cả hai đã lái xe cả ngày, thực sự rất đói nên cũng chẳng khách sáo, cứ một miếng thịt lớn mà đánh chén ngon lành.

Vì phải lái xe nên họ không uống rượu.

Vương Bàn Tử ăn đến bụng căng tròn, quẹt miệng bảo: "Chị Quế Hoa, giờ chúng ta sang nhà thôn trưởng thôi." "Được, đi luôn." Chị Quế Hoa không hề lề mề.

Chị biết Bàn Tử đang vội cứu người, dặn dò ông chồng một tiếng rồi dẫn hai người thẳng tiến đến nhà thôn trưởng.

Chiếc xe ba bánh kêu tạch tạch trên đường làng.

Khoảng mười phút sau, họ rẽ vào một con đường nhỏ bên phải. "Thấy căn nhà lầu hai tầng phía trước không?

Nhà thôn trưởng ở đó đấy." "Chà, trông cũng khá khẩm đấy chứ." Vương Bàn Tử nhìn căn nhà lầu phía trước, bùi ngùi cảm thán: "Thời gian trôi nhanh thật, mới đó mà hơn hai mươi năm, nhà nào nhà nấy đều thay da đổi thịt cả rồi." "Chứ còn gì nữa.

Lần này chú bận thì thôi, lần sau về nhất định chị phải tặng chú ít đặc sản rừng mang về ăn lấy thảo." Trong lúc tán gẫu, xe đã dừng trước cửa nhà lầu.

Chị Quế Hoa đỗ xe xong, đi tới trước cửa gọi vọng vào sân: "Anh

Xuyên ơi, nhà có khách này." Tầm này các gia đình vừa ăn cơm tối xong, đang ngồi hóng mát trong sân.

Nghe tiếng gọi, một người đứng dậy ngó ra: "Ai thế?

Cửa không khóa đâu, cứ đẩy cửa mà vào." "Em Quế Hoa đây, dẫn bạn cũ sang chơi với anh này." Chị Quế Hoa đẩy cánh cửa khép hờ, dẫn Bàn Tử và Lâm Phong vào sân.

Tình làng nghĩa xóm mấy chục năm, trừ khi có thâm thù đại hận, còn không thì xử sự với nhau như người một nhà. "Ô, Quế Hoa à, em đến đúng lúc lắm, anh vừa bổ quả dưa hấu, vào làm miếng cho mát." Một người đàn ông trung niên lên tiếng chào mời. "Dưa hấu để sau đi, anh Xuyên xem xem ai tới này?" Chị Quế Hoa nghiêng người sang một bên, để lộ Vương Bàn Tử phía sau. "Ai cơ?" Xuyên Tử rướn cổ nhìn kỹ một lượt. "Anh Xuyên, em Vương Bàn Tử đây, anh còn nhận ra không?" Vương Bàn Tử cười hì hì tiến lại gần, "Bao năm không gặp, anh Xuyên phát tướng quá nhỉ." "Ái chà, Bàn Tử?" Xuyên Tử hơi sững lại một chút, rồi vỗ đùi cười lớn: "Chú là Vương Bàn Tử thật à?

Trời ạ, sao chú lại tới đây?

Đúng là bao nhiêu năm rồi không gặp mặt." Người quen cũ gặp lại đương nhiên là trò chuyện rôm rả.

Sau một hồi tán dóc trong sân, chị Quế Hoa mới chuyển chủ đề: "Anh Xuyên, anh còn nhớ chuyện trúng tà năm xưa không?" "Hả?

Ý em là chuyện của nhóm Bàn Tử trên núi ấy hả?" Xuyên Tử nói xong quay sang nhìn Vương Bàn Tử, "Để anh nói cho chú nghe, mạng chú đúng là lớn thật đấy, năm đó suýt chút nữa là bỏ mạng trên núi không ra được rồi.

Mà sao tự dưng lại hỏi chuyện này?" Đầu óc người trong thôn cũng không phải dạng vừa, Xuyên Tử dường như đoán ra điều gì, hơi nhíu mày: "Sao thế, có ai gặp chuyện à?" "Vâng, bạn em trúng tà rồi." Vương Bàn Tử thở dài, "Em chợt nhớ đến chuyện của cụ Vương.

Chị Quế Hoa bảo anh biết tình hình của cụ, nên tụi em mới qua đây hỏi thăm." "Cụ Vương à..." Xuyên Tử rút bao thuốc ra, mời Bàn Tử và Lâm Phong mỗi người một điếu.

Anh ta tự châm một điếu rồi rít một hơi sâu, chậm rãi nhả khói: "Cụ giờ đang ở trong đạo quán, chẳng mấy khi về nhà đâu." "Đạo quán?

Ở đâu cơ anh?" Vương Bàn Tử có chút sốt ruột, chỉ sợ xảy ra biến cố. "Gấp lắm sao?" Thấy mặt Bàn Tử đầy vẻ lo lắng, Xuyên Tử đứng dậy lấy áo khoác, dặn dò người nhà: "Mọi người ở nhà nhé, tôi dẫn họ vào núi tìm người." "Anh Xuyên, đạo quán có xa lắm không?" Vương Bàn Tử cảm thấy rất ngại vì đêm hôm khuya khoắt còn làm phiền bà con.

Nhưng nghĩ đến tình trạng của Ngô Tà hiện giờ, những lời từ chối đều bị anh nuốt ngược vào trong. "Đạo quán đó nằm sau vách đá Ưng Chủy, phải đi bộ tầm ba tiếng đường núi đấy." Vừa nói anh ta vừa cầm đèn pin đi ra cửa, "Chúng ta phải đi nhanh lên, không thì nửa đêm cụ lên núi hái thuốc là lỡ việc đấy." "Thế thì phiền anh Xuyên quá." Vương Bàn Tử gãi đầu, vô cùng áy náy.

Ba người mò mẫm đi trong đêm, Xuyên Tử cầm đèn pin dẫn đường phía trước.

Trên đường đi, Vương Bàn Tử hỏi thăm tình hình của Vương Chính Phong, Xuyên Tử ngẫm nghĩ rồi bảo: "Bây giờ thời buổi kinh tế, ai cũng muốn kiếm tiền, nhưng cứ có kẻ lại muốn đi đường tắt, kiểu như thay đổi vận mệnh này nọ." "Lão gia tử mà cũng làm mấy việc đó sao?" Mắt Vương Bàn Tử trợn tròn. "Chú cũng tin mấy cái đó à?" Xuyên Tử quay đầu nhìn Bàn Tử, buồn cười nói: "Cụ mà có bản lĩnh đó thì anh đã cầu cụ đổi mệnh cho thằng nhóc nhà anh rồi, chẳng cần làm quan to, chỉ cần kiếm được nhiều tiền là tốt rồi." Càng vào sâu đường núi càng khó đi.

Nhưng chút khó khăn này đối với Vương Bàn Tử và Lâm Phong thì chẳng thấm vào đâu.

Rất nhanh, một ngôi đạo quán hơi cũ kỹ hiện ra trước mắt.

Xuyên Tử tiến lên đập cửa rầm rầm, gào to: "Cụ Vương ơi, cụ có nhà không?" "Đến đây, ai đấy?" Một giọng nói hào sảng vang lên từ trong sân.

Chương 1559

Một lát sau, tiếng "két" vang lên, cửa đạo quán mở ra một khe nhỏ.

Một ông lão thò đầu ra nhìn, hơi sững lại: "Xuyên Tử?

Muộn thế này sao anh lại tới đây?" "Cụ ơi, cụ ở nhà thì tốt quá rồi." Xuyên Tử lộ vẻ nhẹ nhõm, kéo Bàn Tử vào trong, "Đêm hôm thế này đến tìm cụ là có việc muốn cầu cụ giúp đỡ." Hai nhà vốn quen biết nhiều năm.

Trước khi thôn trưởng cũ qua đời đã đặc biệt dặn dò anh phải giữ liên lạc, nên hai người nói chuyện cũng không có gì phải kiêng dè. "Được rồi, nửa đêm gió máy, vào nhà rồi nói." Ông lão chắp tay sau lưng, thong thả đi phía trước. "Bàn Tử, ông cụ này gân cốt cứng cáp nhỉ." Lâm Phong huých nhẹ Bàn Tử, nói nhỏ: "Ông bảo cụ có chịu đi Kinh Đô với tụi mình không?" "Không biết nữa, cứ cố hết sức thôi." Vương Bàn Tử nghĩ đoạn, thì thào: "Trong túi ông có mang theo tiền mặt không?

Tí nữa đưa hết cho tôi, mình không thể tay không đi cầu người ta giúp được." "Được." Lâm Phong gật đầu.

Vào trong quán, Vương đạo trưởng bật đèn, quay lại chỉ vào ghế: "Mời ngồi, tìm tôi có chuyện gì?" "Đạo trưởng, ngài còn nhận ra con không?" Vương Bàn Tử tiến lên vài bước, cố ý đưa mặt dưới ánh đèn.

Vương đạo trưởng nhìn kỹ một hồi: "Ơ, trông cũng quen mắt đấy, nhưng nhất thời tôi không nhớ ra." "Hơn hai mươi năm trước, chính sư huynh của ngài đã cứu mấy anh em con trên núi đấy ạ." "Cũng có chút ấn tượng." Vương đạo trưởng gật đầu, rồi chuyển chủ đề: "Nói đi, lần này tìm bần đạo là có việc phải không?" "Ái chà, đạo gia của con ơi." Thời gian gấp rút, Vương Bàn Tử vỗ đùi kể lại một lượt nguyên do đến đây.

Nói xong, anh chắp tay cầu khẩn: "Đạo gia, con biết ngài pháp lực cao cường, cầu xin ngài đi cùng con một chuyến tới Kinh Đô cứu mạng anh em con.

Nó còn trẻ quá, ngài ấy mà có chuyện gì thì bố mẹ ở nhà đau lòng lắm." "À, nghe chú kể thì đúng là có khả năng trúng tà khí thật." Vương đạo trưởng đứng dậy chắp tay đi đi lại lại một vòng, rồi dừng bước nhìn Xuyên Tử: "Cháu à, mạng người quan trọng, ta sẽ đi cùng cậu em này một chuyến.

Việc ở quán phiền cháu trông nom giúp ta vài ngày nhé." "Vâng ạ." Toàn người quen cả, Xuyên Tử không hai lời đồng ý ngay.

Vương Bàn Tử cảm kích vô cùng, hết cúi đầu lại chắp tay, miệng cảm ơn không ngớt.

Vương đạo trưởng xua tay: "Thôi được rồi, cứ đi xem tình hình thế nào đã, nhưng tôi nói trước, tôi cũng không chắc có giải quyết được vấn đề hay không đâu." "Đạo gia, ngài chịu đi đã là giúp tụi con lớn lắm rồi." Sau hồi cảm ơn, cả nhóm lên đường trở về Kinh Đô.

Chuyện của Ngô Tà không liên quan đến đạo mộ nên Vương Bàn Tử cũng chẳng ngại ngùng gì, tập trung mô tả sự kỳ quái của ngôi làng đó cũng như những tình trạng bất thường sau khi nghe thấy âm thanh dưới lòng đất.

Vương đạo trưởng đối với những sự vật ở khu vực Đông Nam Á vốn dĩ không mặn mà nghiên cứu cho lắm.

Thứ nhất là do vị trí địa lý, cách ngành như cách núi huống hồ là cách xa hàng nghìn cây số.

Thứ hai là những thứ ở Đông Nam Á đa phần là hại người, khiến người ta nhìn vào đã thấy buồn nôn. "Chuyện này e là không đơn giản đâu." Vương đạo trưởng bấm ngón tay tính một quẻ, lông mày càng nhíu chặt lại thành một cục.

Chiếc xe việt dã lao vút trên đường cao tốc, vài tiếng sau đã lái vào cổng bệnh viện.

May mà đây là bệnh viện tư nhân, dẫn một lão đạo sĩ vào cũng không bị bảo vệ đuổi ra ngoài.

Ngô Tà đang nằm trên giường bệnh xem tài liệu, nghe tiếng đẩy cửa thì ngẩng đầu nhìn: "Bàn Tử, hai ngày nay ông đi đâu thế?" "Chẳng phải là đi tìm cọng cỏ cứu mạng cho ông sao." Vương Bàn Tử đáp lại một câu, rồi quay sang bảo Vương đạo trưởng: "Vương đạo trưởng, đây chính là người anh em trúng tà của con, ngài xem giúp con rốt cuộc là tình hình thế nào?" Ngô Tà bị màn này làm cho hơi ngơ ngác, nhìn sang Lâm Phong cầu cứu.

Lâm Phong nhún vai: "Bàn Tử bảo ông trúng tà rồi, thức trắng đêm bắt tôi chở về quê lão để mời vị đạo gia này tới xem cho ông đấy." "À." Ngô Tà gật đầu không nói thêm gì nữa.

Anh em trong nhà không cần khách sáo làm gì.

Nếu việc này làm Bàn Tử yên tâm thì mình thử một chút cũng chẳng sao.

Vương đạo trưởng chậm rãi đi tới trước giường bệnh, ánh mắt sắc lẹm chằm chằm nhìn Ngô Tà.

Một lát sau, cụ lấy từ trong túi vải mang theo ra một chiếc gương đồng cổ kính.

Ngô Tà liếc nhìn qua.

Với kinh nghiệm của mình, anh có thể khẳng định chiếc gương đồng này không phải vật tầm thường.

Chưa nói đến hoa văn trên gương rất độc đáo, chỉ riêng cảm giác mà chiếc gương mang lại đã toát lên một vẻ chính khí lẫm liệt.

Dường như thứ này vừa lôi ra là tà vật sẽ bị quét sạch sành sanh.

Vương đạo trưởng bắt quyết niệm một đoạn chú ngữ, sau đó dùng ngón trỏ vẽ vài đường lên giữa trán. "Cậu em, đắc tội rồi." Vừa nói cụ vừa từ từ đưa gương đồng lên trước mặt Ngô Tà, ánh gương bao phủ lấy khuôn mặt anh.

Nói thật, cảnh tượng đạo gia trừ tà thế này anh chưa thấy bao giờ.

Tính hiếu kỳ thôi thúc, anh trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào chiếc gương đồng.

Lúc đầu mặt gương không có bất kỳ thay đổi nào.

Ngô Tà thầm đoán: Có phải Vương Bàn Tử bị lừa rồi không, rước một ông thầy cúng dỏm về đây?

Nhưng ngay khi ý nghĩ đó vừa lóe lên, bề mặt gương đồng đột nhiên gợn sóng lăn tăn.

Hình ảnh Ngô Tà phản chiếu trong gương bỗng vặn vẹo một cách quỷ dị, ẩn hiện một bóng đen phía sau lưng anh. "Hả?

Mình hoa mắt à?" Ngô Tà dụi mắt thật mạnh, xác nhận mình không nhìn nhầm.

Trên mặt gương đồng thực sự xuất hiện một bóng đen.

Đừng nói là Lâm Phong có thể tụ lại một chỗ với Vương Bàn Tử, tính hiếu kỳ của hai người này còn mạnh hơn cả khỉ núi Nga Mi.

Nhận ra thần thái Ngô Tà không ổn, cả hai đều rướn cổ nhìn vào trong gương.

Kết quả là chẳng thấy cái vẹo gì cả.

Vương Bàn Tử khẽ huých Lâm Phong, hỏi không thành tiếng: "Ông thấy gì không?" Lâm Phong lắc đầu như trống bỏi.

Nếu không phải hiểu rõ tính cách Ngô Tà, anh thật sự nghi ngờ tên này đang biểu diễn nghệ thuật sắp đặt.

Đột nhiên, bóng đen trong gương như bị kinh động, cuồn cuộn như đám mây mực.

Sắc mặt Vương đạo trưởng biến đổi đột ngột, cụ nhanh chóng cắn đầu ngón tay nhỏ máu lên rìa gương đồng.

Ngay khoảnh khắc máu thấm vào hoa văn, cả mặt gương bỗng phát ra tiếng ong ong như rồng ngâm. "Không xong rồi!" Vương đạo trưởng mạnh tay úp ngược gương đồng xuống giường bệnh, "Thứ này quá tà môn, tôi..." Lời còn chưa dứt, trên cổ Ngô Tà đột nhiên nổi lên những đường gân xanh như mạng nhện, dưới da thấp thoáng những sợi chỉ đỏ sẫm đang luồn lách.

Anh thấy đau nhói ở tim, một ngụm máu đen tanh tưởi phun ra.

Vương đạo trưởng phản ứng cực nhanh, giật lấy chiếc chuông Trấn Hồn treo ở thắt lưng, bước theo bộ pháp Cương Đạp Đấu quanh giường bệnh của Ngô Tà.

Tiếng chuông Trấn Hồn thanh thúy vang vọng trong phòng.

Mỗi khi Vương đạo trưởng bước ra một bước, trạng thái của Ngô Tà lại khá lên một chút.

Cho đến khi gân xanh trên người Ngô Tà biến mất hẳn, cụ mới dừng bước. "Ái chà đạo trưởng, ngài đúng là thần thánh phương nào rồi." Vương Bàn Tử mặt đầy vui mừng giơ ngón tay cái với đạo gia.

Nói thật, nội tâm anh cũng chẳng chắc chắn lắm.

Chỉ là ôm tâm thái còn nước còn tát nên mới đi mời Vương đạo trưởng này tới.

Giờ thấy hiệu quả thế này thì đúng là không tệ chút nào. "Không đơn giản vậy đâu." Vương đạo trưởng xua tay.

Sắc mặt cụ cực kỳ khó coi, mồ hôi hột to như hạt đậu lăn dài trên trán.

Vương Bàn Tử như bị dội gáo nước lạnh: "Đạo gia, ngài nói thế là ý gì?" Vương đạo trưởng đưa tay lau mồ hôi trên mặt.

Lâm Phong tinh mắt chú ý thấy ngón tay của vị đạo gia này đang run rẩy nhẹ.

Mẹ kiếp!

Tình hình không ổn rồi.

Anh không khỏi thầm oán trách Ngô Mặc: Cái thằng ranh này, không đi sớm không đi muộn, đúng lúc này lại chẳng thấy tăm hơi đâu.

Khuôn mặt nhợt nhạt của Ngô Tà không còn chút máu, anh cố gượng ra một nụ cười: "Đạo trưởng, có chuyện gì ngài cứ nói thẳng." Cảm nhận của bản thân là rõ ràng nhất.

Ngô Tà qua chuyện vừa rồi có thể khẳng định vị đạo trưởng này thực sự có bản lĩnh.

Vương đạo trưởng nhìn khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của Ngô Tà, trầm giọng nói: "Tà vật chỉ tạm thời bị trấn áp thôi, chưa được trừ tận gốc." "Cái gì?!" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, "Đạo gia, chẳng phải ngài vừa trấn giữ được cái thứ đó rồi sao?" "Thú thực, tôi không có bản lĩnh đó." Vương đạo trưởng nặng nề lắc đầu, "Thứ này tôi cũng không nói rõ được nó hình thành như thế nào, chỉ có thể miễn cưỡng dùng bí pháp sư môn trấn áp một thời gian thôi." Lâm Phong hỏi: "Thời gian là bao lâu ạ?" "Bốn tháng, dài hơn nữa thì tôi thực sự bất lực." "Nhưng tôi có một đề nghị thế này." "Đề nghị gì?" Cửa phòng bị đẩy ra, giọng của Giải Ngữ Hoa truyền vào từ cửa.

Chương 1560

Mọi người nhìn ra, thấy Giải Ngữ Hoa, Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh và Hoắc Tú Tú bốn người đang đứng ngoài cửa. "Hoa gia, anh đến từ lúc nào thế?" Vương Bàn Tử hơi kinh ngạc.

Anh không chú ý thấy có người ở cửa, thế ba vị đại ca này từ đâu chui ra vậy?

Hoắc Tú Tú nhanh nhảu đáp: "Đến được một lúc rồi, sợ làm phiền mọi người nên không qua đây, nãy giờ vẫn ở phòng bên cạnh xem camera giám sát đấy." Nói xong cô bé tò mò nhìn Vương đạo trưởng: "Anh Bàn, vị đạo trưởng này là..." "À, đây là Vương đạo trưởng." Vương Bàn Tử trịnh trọng giới thiệu một lượt.

Đúng là người trong nghề vừa ra tay đã biết có hay không.

Tình hình trong phòng vừa rồi họ đều thấy rõ mồn một qua màn hình.

Hoàn toàn có thể chứng minh vị đạo gia này có bản lĩnh thực sự.

Vương đạo trưởng rút khăn tay lau mồ hôi trên trán, chính sắc nói: "Chuông reo phải tìm người buộc chuông, tôi đề nghị các vị nên quay lại nơi xảy ra chuyện ở Đông Nam Á một chuyến." "Đạo gia, ngoài cách đó ra không còn cách nào khác sao?" Vương Bàn Tử không bỏ cuộc hỏi thêm một câu.

Vương đạo trưởng trầm ngâm hồi lâu, thở dài một tiếng: "Nếu cho tôi một năm rưỡi thì tôi có lòng tin sẽ cùng các sư huynh đệ khác giải trừ vấn đề trên người cậu em này, nhưng thời gian không đợi người đâu." Vương Bàn Tử vỗ đùi cái đét: "Mẹ kiếp, đi một vòng lớn rốt cuộc lại quay về vạch xuất phát." Giải Ngữ Hoa cũng cảm thấy đau đầu.

Thời gian qua anh đã liên hệ không ít phòng thí nghiệm và bác sĩ danh tiếng trên thế giới.

Nhưng kết luận nhận được là họ rất hứng thú với căn bệnh này, song lại chưa từng thấy trường hợp nào tương tự.

Vương đạo trưởng là người rất có trách nhiệm, cụ lấy từ trong túi ra một tấm bình an phù đưa cho Ngô Tà: "Tấm bình an phù này là do sư gia tôi tự tay làm, nay tặng cho cậu để hộ thân.

Còn về vấn đề của cậu, tôi sẽ đi tìm các sư huynh đệ khác bàn bạc xem có cách nào giải quyết không." "Vất vả cho Vương đạo trưởng quá." Giải Ngữ Hoa nói lời cảm ơn, "Tôi sẽ sắp xếp xe đưa ngài về tận nơi." Vương đạo trưởng cũng không từ chối, gật đầu rồi cùng Giải Ngữ Hoa rời khỏi bệnh phòng.

Vương Bàn Tử vội vàng đi theo tiễn cụ một đoạn, miệng tuôn ra bao nhiêu lời tốt đẹp như không mất tiền mua.

Chẳng còn cách nào khác, dù sao đây cũng là một con đường cứu vãn.

Hắc Nhãn Kính lấy một quả táo trên tủ đầu giường, rôm rốp cắn một miếng: "Đại đồ đệ yên tâm đi, ông không chết được đâu." "Hắc gia, anh có cách à?" Hoắc Tú Tú đầy mong chờ nhìn Hắc Nhãn Kính, hy vọng cái miệng này thốt ra được điều gì hữu ích.

Quả nhiên, Hắc Nhãn Kính chưa bao giờ làm người ta thất vọng, miệng chó đúng là không mọc được ngà voi.

Anh ta vừa nhai táo vừa lúng búng nói: "Người tốt thường không sống lâu, tai họa sống nghìn năm mà.

Với lại cái thể chất tà môn của nó thì Diêm Vương chắc cũng chả thèm ngó tới đâu." Nếu không phải vì thực sự đánh không lại anh ta, Ngô Tà nhất định sẽ bật dậy cho anh ta một trận tơi bời.

Lúc này cũng không tiện để Trương Khởi Linh ra tay, anh chỉ biết bực mình vơ lấy cái gối ôm ném qua: "Tích đức chút đi." Trương Khởi Linh lặng lẽ liếc nhìn hai người họ, rồi xoay bước đi tới bên cạnh Lâm Phong.

Ánh mắt bình tĩnh nhìn anh nhưng không hề mở miệng. "Có chuyện gì sao?" Lâm Phong ngơ ngác.

Anh không biết ngôn ngữ ký hiệu, cũng chẳng biết đọc tâm thuật, làm sao biết được vị đại gia trước mặt này muốn làm gì? "Điện thoại." Giọng Trương Khởi Linh bình lặng như mặt hồ tĩnh lặng, không có bất kỳ âm điệu trầm bổng nào.

Lâm Phong nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, rồi móc điện thoại trong túi ra đưa cho Trương Khởi Linh: "Đây." Trương Khởi Linh không động đậy, vẫn cứ như bức tượng nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong sắp phát điên: "Đại ca, ý anh là sao?

Nói một câu thì mệt chết anh à?" May mà chuyên gia phiên dịch "người câm" là Ngô Tà đã lên tiếng giải vây: "Khụ khụ, Tiểu Ca chắc là muốn ông gọi điện cho Tiểu Mặc đấy." Nói xong anh nhìn sang Trương Khởi Linh: "Tiểu Ca, tôi nói đúng không?" "Ừ." Trương Khởi Linh đáp một tiếng. "Ai da!" Lâm Phong vò đầu bứt tai, cảm thán: "Tôi thường cảm thấy mình lạc lõng giữa các người vì tôi không phải người câm.

Đại ca có chuyện gì thì mở miệng nói đi chứ, anh cứ trưng cái mặt đó ra, tôi biết trong đầu anh đang tính toán cái gì?" Than vãn thì than vãn, Lâm Phong vẫn bấm số điện thoại của Ngô Mặc.

Không có gì bất ngờ, đầu dây bên kia vẫn là giọng nữ ngọt ngào quen thuộc: "Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau!" Lâm Phong nhún vai: "Xong đời, cái thằng này chắc vẫn còn đang ở trong mộ rồi." Trương Khởi Linh hơi nhíu mày.

Không biết từ lúc nào, anh dường như đã chấp nhận sự kỳ diệu của Ngô Mặc.

Phảng phất chỉ cần có cậu ta ở đây, mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng.

Cảm giác này thật huyền bí, chỉ có thể cảm nhận chứ không thể diễn tả bằng lời.

Ngô Tà tỏ vẻ không quan tâm phẩy phẩy tay: "Thôi, Tiểu Mặc không có ở đây cũng tốt, đỡ để nó lo lắng." Lâm Phong lườm anh một cái: "Đừng có ở đó mà giả vờ coi nhẹ sinh tử, không phục thì cứ chiến thôi, đau thì kêu đau, nhưng cứ yên tâm, có anh em ở đây sẽ không để ông cô đơn đi gặp Diêm Vương đâu." Nói thì nói vậy, nhưng thực tế cũng đang rất đau đầu.

Một lát sau, Giải Ngữ Hoa và Vương Bàn Tử trở lại phòng bệnh.

Mấy người ngồi lại với nhau.

Người này nhìn người kia, lông mày nhíu chặt trông như đang đóng giả Nhị Lang Thần.

Vấn đề lại quay về điểm xuất phát.

Giải Ngữ Hoa lên tiếng phá vỡ bầu không khí bế tắc: "Xem ra chúng ta bắt buộc phải quay lại Tam Giác Vàng một chuyến." "Quay lại thì không vấn đề gì, chỉ là có cần chuẩn bị trước không?

Ít nhất thì súng ống đạn dược phải đầy đủ." Vương Bàn Tử lo lắng về tình hình ở Tam Giác Vàng.

Hắc Nhãn Kính nhướn mày: "Chuyện đó thì khỏi phải lo, có Hoa gia đại gia của chúng ta ở đây, còn đến lượt tôi với ông ra tay sao?" Giải Ngữ Hoa lườm anh ta một cái: "Yên tâm, chỗ để Hắc gia góp sức cũng không thiếu đâu, đến lúc đó đừng có mà lùi bước đấy." "Dễ thôi." Hắc Nhãn Kính cười híp mắt, đưa hai ngón tay lên xoa xoa:

"Hoa gia, hay là trả trước cho tôi ít phí bán thân đi?" Giải Ngữ Hoa chẳng buồn đôi co với anh ta, coi anh ta như không khí, lấy điện thoại ra dặn dò đàn em làm việc.

Lần này không phải chuyện đùa, rất nhiều việc cần phải chuẩn bị kỹ lưỡng.

Chợt nhớ ra một chuyện, anh ngẩng đầu nhìn Ngô Tà: "Chuyện này có nên nói với Nhị thúc một tiếng không?" "Khoan đã." Ngô Tà xua tay.

Vương Bàn Tử sốt sắng: "Thiên Chân, Nhị thúc của ông bản lĩnh lớn lắm, chuyện này hay là cứ báo cho ông ấy một tiếng, vạn nhất ông ấy có cách giải quyết thì sao?" Lâm Phong cũng khá tán thành ý kiến của Vương Bàn Tử.

Đã lúc nào rồi chứ?

Tính mạng là quan trọng nhất, mặt mũi tính là cái thá gì.

Lúc này, tại nhà cũ họ Ngô ở Dư Hàng, Ngô Nhị Bạch cũng gặp phải một chuyện kỳ lạ.

Tại Dư Hàng, nhà cũ họ Ngô. "Nhị ca, cái thằng ranh Tiểu Mặc đó chắc không gặp chuyện gì chứ?

Nếu không sao dạo này tôi cứ hay mơ thấy nó nhỉ?" Giải Liên Hoàn bấy lâu không xuất hiện, đang bưng tách trà đầy ưu sầu nhìn Ngô Nhị Bạch.

Ngô Nhị Bạch đang lật sách, tay hơi khựng lại: "Chú mơ thấy nó?" "Đúng thế." Giải Liên Hoàn thở dài thườn thượt, "Thật mẹ nó tà môn, dạo này tôi cứ nhắm mắt lại là mơ thấy cái thằng ôn con đó bắt tôi gọi nó bằng chú.

Người ta bảo mộng là thực, hay là thằng nhóc đó thực ra đang muốn cầu cứu tôi nhỉ?" Giải Liên Hoàn càng nghĩ càng thấy có khả năng đó, dù sao tình cảm của anh với cái thằng nhóc này cũng sâu đậm lắm.

Nói câu này Nhị ca đừng có tự ái, chứ xét về thứ hạng trong lòng cái thằng nhãi đó, tôi chắc chắn đứng trước anh, không dám nói nhất thì cũng vững vàng trong top ba.

Đúng là tự tin thái quá. "Chú" ư?

Hai từ này chạm vào dây thần kinh của Ngô Nhị Bạch, khiến một người điềm tĩnh như lão cáo già cũng không giữ nổi bình tĩnh nữa.

Không vì gì khác, chỉ vì trong mơ ông cũng thấy cảnh tượng y hệt như vậy. "Nhị ca, giờ cái thằng ranh đó đang ở đâu?" Giải Liên Hoàn thời gian qua mải mê làm việc khác nên không liên lạc với Ngô Mặc.

Đến lúc muốn liên lạc lại không tìm thấy người, nên đành quay về Dư Hàng tìm Ngô Nhị Bạch.

Ngô Nhị Bạch không trả lời ngay câu hỏi của Giải Liên Hoàn mà hỏi ngược lại: "Chuyện nhà họ Tề và nhà họ Lý gặp sự cố ở biên giới chú biết chưa?" "Cũng có nghe qua, nhưng không rõ lắm." Giải Liên Hoàn nhấp ngụm trà, rồi dường như nhớ ra điều gì, mắt trợn tròn nhìn Ngô Nhị Bạch: "Nhị ca, anh đừng bảo tôi là thằng nhóc đó đi biên giới để giải quyết chuyện này đấy nhé?" Nói xong anh lại tự thấy mình nghĩ nhiều quá, lẩm bẩm: "Không đúng, cái thằng ranh đó là hạng người không thấy thỏ không thả ưng, có nghe nói nhà họ Tề với nhà họ Lý có giao tình gì với nó đâu, sao nó lại chịu đi giúp?

Không nhảy vào đạp thêm cho mấy phát đã là tổ tiên hai nhà đó tích đức rồi." Ngô Nhị Bạch ngước mắt nhìn Giải Liên Hoàn, vẻ khinh bỉ trong đáy mắt hiện rõ mồn một.

Cứ lải nhải như đàn bà ấy, phiền chết đi được.

Đi ra ngoài một chuyến về sao mà nói lắm thế?

Hay là hỏng não rồi?

Giải Liên Hoàn sao biết được Ngô Nhị Bạch đang nghĩ gì?

Anh nghĩ mãi không ra, ngẩng đầu hỏi: "Nhị ca, anh đừng úp úp mở mở nữa, tôi đâu phải giun sán trong bụng anh, sao biết anh định nói gì?" "Bảo chú là lợn đúng là sỉ nhục loài lợn." Ngô Nhị Bạch lườm Giải Liên Hoàn, lạnh lùng nói: "Đúng là càng già càng mất cảnh giác, cứ thế này thì chú với lão Tam sớm muộn gì cũng bị người ta đuổi ra khỏi Trường Sa thôi." "Nhị ca, sao anh lại nói thế?" Giải Liên Hoàn không phục, cãi lại: "Chuyện Cửu Môn xưa nay đều do anh phụ trách xử lý, tôi với Tam ca làm gì có sức lực mà quán xuyến hết được." Đúng là ở với ai thì giống người đó.

Tuy Giải Liên Hoàn là bậc bề trên nhưng dưới sự ảnh hưởng của Ngô Mặc, anh cũng có chút tính hay lải nhải.

Nói đến đây, anh bĩu môi lầm bầm một câu: "Tôi thấy anh đúng là đến tuổi mãn kinh rồi, cứ hay kiếm chuyện." "Chú nói cái gì?

Nói to lên xem nào." Chén trà trong tay Ngô Nhị Bạch đập mạnh xuống mặt bàn trà bằng gỗ đàn hương, phát ra tiếng động khô khốc.

Giải Liên Hoàn rùng mình một cái theo bản năng: "Không có gì, em có nói gì đâu, anh nghe nhầm rồi." Sự áp chế của huyết thống không phải chuyện đùa.

Chương 1561

Đừng nhìn Giải Tam gia ở Trường Sa hô phong hoán vũ cực kỳ kiêu ngạo, nhưng đối mặt với Ngô Nhị Bạch, trong thâm tâm lúc nào cũng thấy thấp kém hơn một bậc.

Chẳng vì gì cả, bị dạy dỗ cho sợ rồi.

Ngô Nhị Bạch không thèm để ý đến lời lẩm bẩm của Giải Liên Hoàn, đưa tay lấy từ ngăn bí mật bên cạnh ra một bản đồ ố vàng.

Ông dùng đầu ngón tay chỉ nhẹ vào một vị trí được khoanh bút đỏ trên bản đồ, đó là một khu rừng nguyên sinh được chú thích là "khu không người" ở biên giới: "Vị trí xảy ra chuyện đại khái là ở đây." "Nó đi thật à?" Giải Liên Hoàn mặt đầy vẻ không tin nổi, rồi chợt nhận ra: "Nhị ca, anh định để nó tiếp quản chuyện của Cửu Môn sao?" Ngô Nhị Bạch thản nhiên liếc nhìn anh: "Nó đi cùng Trương phó quan." "Cái lão già đó á?" Giải Liên Hoàn càng kinh ngạc hơn.

Anh biết Ngô Mặc ghét Trương Nhật Sơn đến mức nào, mở miệng ra là gọi lão bất tử, kẻ phiền phức.

Thế mà giờ lại chịu đi cùng lão làm việc?

Mẹ nó chứ, cái lão bất tử này không định lừa cháu tôi đấy chứ?

Đừng thấy Giải Liên Hoàn ngày nào cũng mắng Ngô Mặc là thằng ranh con, thực tế trong lòng anh coi cậu như con ruột vậy.

Thậm chí còn thân hơn cả con ruột.

Nghĩ đến những kẻ trong Lão Cửu Môn ai nấy đều gian xảo như quỷ khó đối phó, anh tức giận vỗ bàn đứng phắt dậy: "Nhị ca, anh có phải già lẩm cẩm rồi không?

Đã biết nó đi với Trương phó quan, sao anh không ngăn nó lại?"

"Tôi ngăn thế nào?

Xích chân nó lại ở nhà à?" "Thì... thì ít nhất anh cũng phải báo tôi một tiếng chứ, để tôi gọi người đi theo bảo vệ nó." Ngô Nhị Bạch nhìn điệu bộ cuống cuồng của Giải Liên Hoàn, thần sắc vẫn bình tĩnh: "Chú tưởng nó vẫn là trẻ con chắc?

Sẽ ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của tôi với chú à?" Giải Liên Hoàn nhíu chặt mày: "Họ đi bao lâu rồi?

Có tin tức gì gửi về không?" "Không có tin tức gì cả, đó mới là điều tôi lo lắng." Ngô Nhị Bạch chậm rãi lắc đầu.

Ngón tay Giải Liên Hoàn gõ mạnh xuống mặt bàn gỗ hồng sắc, phát ra tiếng động dồn dập: "Không được, tôi phải đích thân đi một chuyến mới được." Lời vừa dứt, tiếng chuông điện thoại trên bàn làm việc vang lên.

Ngô Nhị Bạch nghe điện thoại một hồi, lông mày nhíu chặt lại: "Ừ, tôi biết rồi, tôi sẽ qua đó sớm nhất có thể, tạm thời phiền cậu chăm sóc Ngô Tà nhé." "Tiểu Tà á?" Giải Liên Hoàn giật thót mình, "Thằng ranh đó cũng gặp chuyện sao?" Ngô Nhị Bạch cúp điện thoại, đốt ngón tay bóp đến trắng bệch, trầm giọng nói: "Nó bị trúng một loại lời nguyền, chỉ còn sống được ba tháng nữa thôi." "Rầm!" Chiếc ghế gỗ đặc bị lật nhào xuống đất.

Tóc gáy Giải Liên Hoàn dựng cả lên, anh nghiến răng hỏi từng chữ: "Kẻ nào làm?" "Đừng phí lời nữa, lên xe rồi nói." Ngô Nhị Bạch đứng dậy đi ra ngoài, đến cửa thì gọi Nhị Kinh chuẩn bị xe đi Kinh Đô.

Trên xe, Giải Liên Hoàn sốt ruột gọi điện cho Ngô Tà.

Ngô Tà không nói quá nghiêm trọng, chỉ nhẹ nhàng kể qua về các triệu chứng của mình.

Giải Liên Hoàn nhìn anh lớn lên từ nhỏ, lập tức nhận ra ngay cái thằng nhãi này đang nói dối.

Chỉ là lúc này dù có sốt ruột đến đâu cũng vô dụng, vì từ Dư Hàng đến Kinh Đô vẫn còn một khoảng cách.

Ông cùng Ngô Nhị Bạch và Nhị Kinh bắt chuyến máy bay nhanh nhất đến Kinh Đô, cũng đã là vài tiếng sau đó rồi.

Vừa xuống máy bay đã thấy Hắc Nhãn Kính đeo kính râm đợi sẵn ở cửa sân bay. "Nhị gia, Tam gia, lâu rồi không gặp." Hắc Nhãn Kính vẫy vẫy tay cười híp mắt như mèo thần tài.

Giải Liên Hoàn ghét nhất chính là Hắc Nhãn Kính.

Anh luôn cho rằng nếu không phải Hắc Nhãn Kính làm hư Ngô Mặc thì đứa cháu của mình cũng chẳng đi vào con đường này.

Gặp mặt đương nhiên anh chẳng thèm cho sắc mặt tốt: "Chà, đích thân Hắc gia đến đón người cơ à, xem ra Tiểu Hoa trả cho anh không ít tiền hoa hồng nhỉ." "Tam gia, làm thuê thì cũng phải ăn cơm mà." Hắc Nhãn Kính cười đáp một câu, nghiêng người mở cửa xe, làm động tác mời: "Mời hai vị gia lên xe." Ngô Nhị Bạch trước khi lên xe nhìn sâu hắn một cái, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Sau khi lên xe, Hắc Nhãn Kính thu lại vẻ cà lơ phất phơ, nghiêm túc nói: "Nhị gia, lần này là tôi sơ suất, nhận tiền của ngài nhưng chưa làm xong việc.

Ngài yên tâm, tôi sẽ giải quyết chuyện này." Ngô Nhị Bạch xua tay: "Nói xem chuyện xảy ra thế nào?

Tiểu Tà có triệu chứng gì?" Giải Liên Hoàn vội vàng bổ sung một câu: "Mấy người khác không sao à?

Sao tự nhiên mỗi mình Tiểu Tà dính chưởng?" Câu này ông đã nhịn suốt dọc đường rồi.

Giọng điệu hơi gắt, ẩn ý trách móc Hắc Nhãn Kính. "Tam gia, chuyện này chúng tôi cũng không ngờ tới lại thành ra thế này." Hắc Nhãn Kính cười khổ một tiếng, "Tôi và Ách Ba hai người..." Hắn vừa lái xe vừa kể chi tiết quá trình xảy ra sự việc.

Đây cũng là lý do Giải Ngữ Hoa bảo Hắc Nhãn Kính đi đón người, dù sao cũng không thể trông chờ Trương Khởi Linh nói một hơi nhiều chữ thế được.

Giải Liên Hoàn cau mày: "Ý cậu là Tiểu Tà chỉ đi theo dân làng quỳ xuống lạy vài cái, mà trên người đã dính loại lời nguyền này?" "Đúng là vậy, có điều lúc đó tôi không có mặt tại hiện trường, là Lâm Phong và Bàn Tử kể lại." "Nhị ca, cái này mẹ nó cũng quá tà môn rồi." Giải Liên Hoàn nghĩ mãi không thông.

Ông tiếp xúc với chuyện tà môn không ít, nhưng thật sự chưa nghe thấy vụ lạy mấy cái mà bị hạ trớ chú bao giờ.

Càng vô lý hơn là lúc đó có cả trăm người, sao mỗi mình Ngô Tà dính?

Chẳng lẽ cái thứ này còn biết chọn mục tiêu?

Không đúng.

Chuyện lạ tất có yêu ma, tuyệt đối là có thứ gì đó giở trò.

Giải Liên Hoàn không tin vào vận mệnh, ông cho rằng có thứ gì đó đã nhắm vào Ngô Tà.

Ngô Nhị Bạch im lặng không nói, hồi lâu sau mới chậm rãi lên tiếng: "Chúng ta trải qua chuyện tà môn còn ít sao?

Có điều lần này sợ là có kẻ dùng Tiểu Tà làm mồi nhử để nhắm vào Ngô gia chúng ta rồi." Có những lời Hắc Nhãn Kính không tiện xen vào, chỉ im lặng làm tài xế.

Có điều chân ga thì đạp không nương tay, chủ yếu là ở riêng với hai vị này quả thực hơi ngột ngạt.

Nhận tiền mà việc chưa xong, Hắc gia thấy hơi bực bội.

Mất mặt quá mà.

Xe lao nhanh đến bệnh viện.

Khi cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Ngô Tà đang cầm một cái móng giò gặm ngon lành.

Chẳng biết là bệnh gì, dạo này cậu cứ luôn cảm thấy đói đến khó chịu, trong miệng không nhai thứ gì là cả người bứt rứt.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn mà hãi hùng: "Thiên Chân, đây là cái móng giò thứ ba rồi đấy, lợn cũng chẳng ăn nhiều bằng cậu đâu." Nói đoạn ánh mắt dời xuống, nhìn chằm chằm vào cái bụng hơi lồi lên của Ngô Tà.

Cân nhắc hồi lâu, cảm thấy mình nói rất uyển chuyển: "Không phải là mang thai đấy chứ?" "Phụt... khụ khụ!" Lâm Phong vừa hớp miếng nước liền phun thẳng ra ngoài.

Vương Bàn Tử khinh bỉ liếc hắn một cái: "Mày thì hiểu cái gì?

Chưa đọc Thánh Kinh à?

Mẹ của Giê-su không phải cũng mang thai như thế sao?" Nói xong lại lo lắng nhìn Ngô Tà: "Nếu thật là thế, lúc đó có phải mổ đẻ không nhỉ?

Chẳng biết khoa sản ở bệnh viện nhà Hoa gia thế nào?" Cái móng giò trong tay Ngô Tà giờ ăn cũng không được mà bỏ cũng không xong, tóm lại là cực kỳ gượng gạo.

Cậu ngẩng đầu lườm Bàn Tử: "Anh nói linh tinh cái gì đấy, tôi bây giờ là bệnh nhân, cơ thể thiếu dinh dưỡng, ăn một chút thì có vấn đề gì?" "Ăn một chút???" Vương Bàn Tử quay sang nhìn bốn cái móng heo đặt trên bàn, nhất thời nghẹn lời, không biết nên nhả ra câu gì.

Nếu không phải tận mắt thấy Ngô Tà hộc máu, Bàn Tử thậm chí còn nghi ngờ Ngô Tà đang mượn cớ để tẩm bổ cho béo lên.

Lợn cũng không ăn khỏe thế này.

Trong phòng bệnh nồng nặc mùi móng giò, nhưng lại bị suy đoán hoang đường của Bàn Tử làm cho không khí trở nên quái dị.

Ngô Nhị Bạch và Giải Liên Hoàn bước vào phòng, thấy dáng vẻ của Ngô Tà đều sững sờ.

Thực sự là bụng Ngô Tà hơi lồi lên thật.

Che mặt đi ra ngoài bảo là phụ nữ có thai 5 tháng chắc cũng có người tin. "Mẹ kiếp, thế này là thật sự bị bệnh?" Giải Liên Hoàn vò đầu bứt tai, vẻ mặt nghi hoặc: "Tiểu Tà, cháu thật sự trúng chiêu rồi à?" "Nếu không thì sao Tam thúc, chú tưởng cháu đùa à?" Ngô Tà đặt móng giò xuống lau tay, thở dài: "Cháu cũng không biết vì sao, mấy ngày nay cứ thèm ăn kinh khủng, nhìn thấy cái gì cũng muốn nuốt." Ngô Nhị Bạch hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm Ngô Tà, giọng điệu ổn định nhưng khó giấu vẻ lo lắng: "Ngoài việc ăn khỏe ra, còn có gì bất thường nữa không?" "Nếu ép phải nói là bất thường..." Ngô Tà do dự một lát, chậm rãi nói: "Chỉ cần cháu nhắm mắt lại, trong đầu sẽ xuất hiện vài hình ảnh kỳ lạ, mà trong đó lại còn có cả Tiểu Mặc, Nhị thúc thấy lạ không?" Ngô Nhị Bạch và Giải Liên Hoàn nhìn nhau, biểu cảm trên mặt đều trở nên ngưng trọng.

Chuyện này bắt đầu khó giải quyết rồi.

Giờ xem ra không chỉ Ngô Tà có vấn đề, mà Tiểu Mặc đang ở đâu đó e là cũng gặp rắc rối.

Ngô Tà giỏi quan sát sắc mặt, thấy vậy cuống quýt cả lên: "Nhị thúc Tam thúc, hai người sao thế?

Chẳng lẽ Tiểu Mặc thật sự xảy ra chuyện rồi?" "Không biết." Giải Liên Hoàn sợ Ngô Tà kích động lại phát bệnh, vội vỗ vai cậu: "Chưa nhận được tin tức gì của thằng ranh con đó, có điều dạo này chú cũng thường xuyên mơ thấy nó." Ngô Tà lại nhìn sang Ngô Nhị Bạch, ông khẽ gật đầu.

Ba người một nhà, sáu con mắt nhìn nhau, tất cả đều rơi vào trầm tư.

Chương 1562

Chuyện này mẹ nó đúng là quá kỳ lạ.

Xưa nay chỉ nghe báo mộng, chứ chưa nghe thấy kiểu dịch vụ "một đối nhiều" thế này bao giờ.

Vương Bàn Tử nghe thấy thế cũng hăng hái: "Mọi người cũng mơ thấy Tiểu Mặc?" "Cũng?" Ba ánh mắt đồng loạt bắn về phía Bàn Tử. "Bàn Tử, ý mày là sao, chẳng lẽ mày cũng mơ thấy Tiểu Mặc?" "Đúng thế, mấy hôm trước nằm mơ thấy nó." Thôi xong!

Chuyện này tuyệt đối có vấn đề.

Rất nhanh, căn phòng đã ngồi đầy người, ai nấy đều nhíu mày suy nghĩ nguyên nhân.

Lâm Phong trong lòng nghi ngờ Ngô Mặc gặp chuyện, nhưng lời này không thể nói ra từ miệng hắn, dù sao người duy nhất biết Ngô Mặc có hệ thống chỉ có mình hắn.

Đừng nhìn Ngô Nhị Bạch và những người khác đầu óc linh hoạt, nhưng ai cũng chưa từng gặp tình huống này bao giờ, nhất thời rơi vào trầm tư.

Lâm Phong nghịch điện thoại thấy hơi ngột ngạt, hắng giọng một cái: "Tôi bảo này, hay là phân rõ việc nào gấp việc nào không?

Chuyện Ngô Mặc cũng chỉ là nghi ngờ, không chừng là do mọi người 'ngày nhớ đêm mong' thôi, theo tôi thấy việc cấp bách bây giờ là giải lời nguyền trên người Ngô Tà trước đã?" Một câu nói thức tỉnh người trong mộng.

Ngô Nhị Bạch không phải không có lý trí, cũng không phải không phân rõ nặng nhẹ, chỉ là chuyện liên quan đến Ngô Mặc khiến ông không thể không suy nghĩ sâu xa.

Ông không thể chịu đựng nổi nỗi đau thấu xương đó thêm lần nào nữa. "Tiểu Phong nói đúng." Ngô Nhị Bạch hít sâu một hơi, cưỡng ép bản thân tạm gạt nỗi lo về Ngô Mặc xuống, ánh mắt quét qua mọi người: "Người ta nói chuông reo phải tìm người buộc chuông, nếu y học nhất thời không giải quyết được, chúng ta chỉ đành đi Tam Giác Vàng một chuyến thôi." "Nhị ca, chuyện này cứ giao cho em xử lý." Giải Liên Hoàn kẹp điếu thuốc, mày nhíu chặt, "Hiện giờ đang lúc đa sự, anh ở lại có thể trấn áp lũ tiểu nhân, như vậy chúng em ở Tam Giác Vàng cũng có hậu phương." Nói xong, ông quay sang nhìn Ngô Tà: "Tiểu Tà, cơ thể cháu trụ được chứ?" "Tam thúc yên tâm đi, cháu không sao." Dường như để chứng minh lời mình nói, cũng muốn phá vỡ bầu không khí trầm mặc gượng gạo này, Ngô Tà đặc biệt xắn tay áo làm tư thế khoe cơ bắp: "Cơ bắp trên người cháu từng khối một đây này, giờ có đi đổ đấu cũng chẳng vấn đề gì lớn đâu." Lúc này, Giải Ngữ Hoa cúp điện thoại, gật đầu với Ngô Nhị Bạch: "Ngô Nhị thúc, nhân thủ cháu đã sắp xếp xong rồi, trang bị cần đợi thêm một hai ngày nữa, hàng về sẽ chuyển thẳng đến Tam Giác Vàng.

Ngài còn ý kiến gì không?" Ngô Nhị Bạch trầm ngâm một lát: "Ta để Nhị Kinh dẫn người đi cùng các cháu." "Được, quyết định vậy đi." Giải Liên Hoàn gạt tàn thuốc, "Bên em dẫn theo Phan Tử và mấy gã hỏa kế là được." Thời gian là sinh mạng.

Theo lời lão thái thái, Ngô Tà tối đa cũng chỉ trụ được ba tháng.

Từ lúc xảy ra chuyện đến giờ đã qua mười ngày rồi.

Nếu không khẩn trương giải quyết, rất có khả năng sẽ là người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Ngô gia, Giải gia và Hoắc gia cùng phát lực, rất nhanh vật tư tương ứng đã được chuẩn bị đầy đủ.

Đương nhiên, Lâm Phong cũng không đứng ngoài cuộc.

Hắn gọi một cuộc điện thoại, đám cao thủ của Địa Long Hội ở Đông Nam Á cũng đồng loạt kéo về Tam Giác Vàng.

Nơi đất khách quê người, chuẩn bị kỹ một chút dù sao cũng yên tâm hơn.

Vì có hai yếu tố không ổn định, máy bay riêng của Giải Ngữ Hoa lại một lần nữa được trưng dụng.

Máy bay vừa cất cánh, Vương Bàn Tử cầm điện thoại thở dài: "Nếu có anh em tôi ở đây thì tốt rồi, thiếu nó tôi cứ thấy như thiếu đi cái trụ cột ấy." Câu này nói đúng tim đen của mọi người.

Đừng nhìn họ đôi khi chê Ngô Mặc hay quậy phá, nhưng thiếu cậu ta là cứ thấy như mấy trăm năm chưa tắm, cả người chỗ nào cũng không thoải mái.

Phan Tử đã lâu không thấy Ngô Mặc, hơi thắc mắc: "Bàn Tử, lâu lắm không nghe tin gì của Mặc thiếu, cậu ấy đi đâu rồi?" Vương Bàn Tử nhớ lại câu trả lời của Lâm Phong lúc trước, khóe miệng giật giật, chậm rãi nhả ra hai chữ: "Tu nghiệp." "Tu nghiệp?

Tu cái gì cơ?" Phan Tử như hòa thượng cao hai mét sờ không thấy đầu, nhìn Bàn Tử đầy hoang mang. "Học tập, nâng cao năng lực cá nhân." Không có Ngô Mặc đấu khẩu, Vương Bàn Tử thấy ngồi máy bay đúng là chán ngắt, thế là lôi cái cớ Lâm Phong dùng để qua mặt họ ra: "Tiểu Mặc thấy ở cùng Tiểu Ca áp lực quá lớn, nên đi học tập để nâng cao bản thân." Phan Tử: "???" Mình già rồi không theo kịp thời đại à?

Sao từng chữ nghe thì quen mà ghép lại lại thấy khó hiểu thế nhỉ?

Giải Liên Hoàn càng nghe càng thấy không lọt tai.

Nếu không ngăn Bàn Tử lại, quay đi quay lại giới đồ cổ chắc đồn thằng ranh con nhà mình đi làm tiến sĩ mất.

Ông vỗ mạnh lên vai Phan Tử: "Thôi được rồi, đừng nghe Bàn Tử bốc phét, thằng nhóc đó đi làm việc rồi." "À, hú hồn." Phan Tử thở phào.

Giải Liên Hoàn nghe giọng điệu đó thì không vui, nhướng mày: "Ý gì đây?

Thằng nhóc đó tiến bộ thì ngứa mắt cậu à?" "Hả?" Phan Tử hơi ngẩn ra, vội lắc đầu: "Tam gia, ngài nói gì thế?

Mặc thiếu tiến bộ sao em lại không vui được?" "Hừ!" Giải Liên Hoàn hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt dưỡng thần không nói thêm gì nữa.

Ông là cố ý bới móc đấy.

Ai bảo Phan Tử dạo này càng ngày càng không ra thể thống gì, rảnh rỗi là lại tìm chuyện cho ông bực mình.

Phan Tử tượng trưng lau mồ hôi không có trên trán, thầm lầm bầm: "Tam gia dạo này bị kích động gì à, sao cứ lúc nắng lúc mưa thế nhỉ?

Chẳng lẽ đàn ông đến tuổi này đều thất thường như vậy?

Ái chà!

Mình phải cẩn thận một chút mới được." Đám Ngô Tà đầu óc không ít, nhạy bén nhận ra từ lời Giải Liên Hoàn rằng ông biết Ngô Mặc đi đâu, nhưng nhìn điệu bộ đó có vẻ không tiện nói nhiều.

Hửm?

Chẳng lẽ lại có chuyện gì xảy ra?

Tuy một lần nữa đến Tam Giác Vàng, nhưng Ngô Tà không nắm chắc có thể giải trừ được tình trạng của mình hay không.

Cậu rất muốn biết Ngô Mặc đi đâu, liệu có thể gặp mặt một lần trước khi cậu "đi" không?

Đương nhiên cậu sẽ nỗ lực sống sót, nhưng phàm là chuyện gì cũng có ngoại lệ mà?

Vạn nhất...

Ngô Tà nghĩ tới đây liền đứng dậy đi đến bên cạnh Phan Tử, vỗ nhẹ vai ra hiệu đổi chỗ cho mình.

Giải Liên Hoàn mở mắt ra, hơi nhíu mày: "Không ngồi yên mà nghỉ ngơi đi, quậy phá cái gì?" "Tam thúc, Tiểu Mặc rốt cuộc đi đâu rồi?" Ngô Tà lại gần Giải Liên Hoàn hỏi nhỏ. "Cháu hỏi nó làm gì?" "Nhớ nó." Ngô Tà chẳng buồn vòng vo nữa.

Ban đầu cậu định hỏi Ngô Nhị Bạch, nhưng Ngô Nhị Bạch lo cho sức khỏe của cậu, điện thoại trên tay chưa bao giờ đặt xuống, bận tối mắt tối mũi, khiến Ngô Tà chẳng có cơ hội nói chuyện với Nhị thúc.

Giờ lên máy bay, bên cạnh chỉ còn Tam thúc, không hỏi ông thì hỏi ai?

Ngô Nhị Bạch lo lắng nhiều, nhưng Giải Liên Hoàn thì không nghĩ phức tạp thế.

Chuyện của Trương phó quan căn bản không liên lụy đến Ngô gia, nói rõ với Ngô Tà cũng chẳng sao: "Nó cùng Trương phó quan đi giải quyết chuyện ở biên giới của Tề gia và Lý gia rồi." Độ kinh ngạc của Ngô Tà chẳng kém gì Giải Liên Hoàn lúc trước.

Cái tính của thằng em mình cậu rõ như lòng bàn tay, thế mà lại chịu đi cùng Trương phó quan?

Xem ra cái giá để tên nhóc đó ra tay không nhỏ đâu.

Chao ôi, đúng là họa vô đơn chí.

Lúc nào không tìm, cứ nhắm vào lúc này?

Ngô Tà trong lòng có chút oán trách Trương Nhật Sơn.

Nếu vì lão ta mà khiến mình đến chết cũng không gặp được em trai, hừ hừ!

Xuống địa phủ cũng tuyệt đối không để lão sống yên ổn.

Lúc này, trong mộ, Trương Nhật Sơn đúng là sống hơi thảm thật.

Sau khi lạc mất Ngô Mặc, lão một hơi gặp phải ba cái cơ quan, cái nào cũng suýt lấy đi nửa cái mạng.

May mà nhờ kinh nghiệm đổ đấu phong phú, lão mới liều mạng vượt qua được.

Sau bao trắc trở, lão gặp được Trương Hải Khách cũng vừa vượt qua trùng trùng cửa ải. "Sao chỉ có mình anh?

Ngô Mặc đâu?

Không ở cùng anh à?" Trương Nhật Sơn mặt mũi lấm lem như vừa bò từ nghĩa địa lên, cau mày giận dữ trừng mắt nhìn Trương Hải Khách.

Trương Hải Khách người đầy vết máu, vốn dĩ tâm trạng đã không vui, bị Trương Nhật Sơn chất vấn lại càng mất kiên nhẫn: "Tôi làm sao biết nó ở đâu, chẳng phải anh đi sau lưng nó sao?" "Tôi..." Trương Nhật Sơn nghẹn lời, cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra lúc trước.

Lão kinh ngạc phát hiện ra một sự thật phũ phàng: Ngô Mặc quả thực đã biến mất ngay trước mắt lão. "Phế vật, có mỗi đứa trẻ cũng không giữ được." Trương Hải Khách xưa nay vốn coi thường Trương Nhật Sơn, giờ có cơ hội liền không tiếc lời "khen ngợi": "Một người lớn lù lù như thế mà biến mất ngay trước mắt anh được, anh sống bằng đấy tuổi đúng là phí công." Mặt Trương Nhật Sơn khó coi như bị cửa kẹp, ngũ quan sắp tụ lại một chỗ đến nơi.

Chương 1563

Từ "hối hận" coi như đã khẩm lên trán lão rồi.

Nhưng giờ hối hận cũng vô dụng, việc cấp bách là phải tìm được người trước đã.

Trương Nhật Sơn siết chặt nắm đấm, hít sâu một hơi: "Đừng nói nhảm nữa, tìm người quan trọng hơn." "Tìm người ở đây khác gì mò kim đáy bể?" Trương Hải Khách mất kiên nhẫn lườm lão một cái.

Hắn giờ cực kỳ nghi ngờ Trương Nhật Sơn sống mấy năm nay là sống hoài sống phí?

Là người Trương gia mà lại nói ra câu thiếu thực tế như vậy?

Trương Nhật Sơn bị Trương Hải Khách chặn họng không nói được gì.

Gân xanh trên thái dương lão nhảy tưng tưng, nhớ lại lúc Ngô Mặc biến mất, lão chỉ vừa mới phá giải một đạo cơ quan, ngoảnh lại thì mọi người xung quanh đã biến mất tăm.

Lúc đó lão cứ ngỡ là chướng nhãn pháp, giờ xem ra... "Đừng đứng ngây ra đó nữa." Trương Hải Khách đá đá vào một phiến đá khắc đồ đằng quái dị dưới chân, "Cơ quan trong mộ này tà môn lắm, Ngô Mặc thằng nhóc đó chắc là lọt vào lối đi khác rồi." Nói đoạn hắn dừng lại một chút: "Tôi không tin thằng nhóc đó là kẻ đoản mệnh, thân thủ của nó nếu thật sự so ra thì có khi còn trên cả tôi với anh đấy." Sau chuyến đi núi tuyết, Trương Hải Khách đã biết Ngô Mặc căn bản không phải dạng vừa.

Biết đâu chừng giờ tên đó đã đi trước rồi, đang vừa ăn vừa cười nhạo hai lão già hành động chậm chạp cũng nên.

Cái loại chuyện xấu tính này cậu ta làm nhiều rồi.

Người ta nói chỉ có đối thủ mới là người hiểu bạn nhất, Trương Hải Khách ở đây cũng không ngoại lệ, chủ yếu là vì hắn bị Ngô Mặc lừa quá nhiều lần rồi.

Không nói đâu xa, nội chuyện đến cái nơi quỷ quái này chẳng phải là một bài học sâu sắc sao? "Anh ở lại đây đi, tôi quay lại tìm nó." Trương Nhật Sơn chẳng buồn nói nhảm nữa, quay đầu định đi ngược lại. "Ơ kìa, cái người này sao không nghe khuyên bảo gì thế nhỉ?" Trương Hải Khách đảo mắt trắng dã, chạm vào vết thương vừa băng bó xong, vẻ mặt bất lực đi theo sau lão.

Tuy nhiên, vừa quay đầu đi chưa được vài mét, phía trước bỗng nhiên truyền đến động tĩnh kỳ quái. "Ầm ầm ầm~" Âm thanh cực kỳ trầm đục, nghe hơi giống tiếng xe lu.

Hai người nhìn nhau, đồng thời rút vũ khí dừng bước.

Duy trì vài giây, Trương Hải Khách hét lớn một tiếng: "Chạy mau!" Lời vừa dứt, người hắn đã quay đầu chạy thục mạng.

Tốc độ của Trương Nhật Sơn cũng không chậm, như mũi tên rời cung bám sát sau lưng Trương Hải Khách.

Lão vừa chạy vừa thầm xin lỗi trong lòng: Ngũ gia, thực sự xin lỗi ngài.

Là tôi lôi cháu nội ngài xuống nước, sau này chỉ đành xuống dưới đó tạ lỗi với ngài vậy.

Tiếng ầm ầm ngày càng lớn.

Trương Hải Khách tranh thủ ngoảnh lại nhìn một cái, nhãn cầu suýt thì rơi ra ngoài. "Đậu má!

Thằng khốn nào thiết kế cái cơ quan này thế?

Mấy khối đá lăn nặng cả tấn thì không nói, nhưng mấy cái gai chi chít trên đó là sao?

Sợ người ta chết không thanh thản hay sao mà phải ép người ta thành bánh kẹp thế này?

Thằng khốn, quá vô sỉ!" Trương Hải Khách vừa chửi vừa chạy, sợ chậm một bước là đời tan nát.

Hai người chạy như bay, đế giày cọ xát vào đá vụn sắp tóe lửa đến nơi.

Cho dù chạy nhanh như vậy cũng không thắng nổi tốc độ của khối đá lăn phía sau.

Trương Nhật Sơn cảm nhận rõ sau gáy lạnh toát, không nghi ngờ gì chính là luồng gió ác do đá lăn mang tới. "Không được... không thể cứ chạy thế này được." Trương Nhật Sơn thở hồng hộc, "Mau nghĩ cách phá hủy cái cơ quan này đi!" Nói đoạn mắt lão không ngừng liếc sang hai bên, não bộ nhanh chóng nhớ lại những cơ quan tương tự từng gặp trước đây giải quyết thế nào.

Trương Hải Khách giờ cũng thành kẻ nói nhiều, trong tình cảnh này vẫn không quên cà khịa Trương Nhật Sơn: "Nói... nói nhảm, tôi không biết phải giải quyết à?

Nhưng hai bên nhẵn thín thế này lấy đâu ra chỗ trốn...

Hửm?" Nói đến đây, mắt Trương Hải Khách chợt sáng lên.

Hắn phanh gấp dừng bước, suýt chút nữa khiến Trương Nhật Sơn chạy ngay sau đâm sầm vào quả cầu đá.

Cũng may là hàm dưỡng của Trương Nhật Sơn khá tốt, chứ đổi lại là Ngô Mặc, chắc chắn sẽ túm cổ áo vứt lão ra sau cho cầu đá xơi tái rồi. "Anh phát hiện ra cái gì rồi?" Do góc nhìn, Trương Nhật Sơn chưa chú ý đến tình hình phía trên.

Lúc này cầu đá chỉ còn cách hai người chừng mười mét, có thể nói là chớp mắt sẽ ập tới.

Trương Hải Khách không có thời gian giải thích nhiều: "Đỡ tôi một tay!" "Được!" Đều là người Trương gia, chút ăn ý này vẫn có.

Trương Nhật Sơn không nói hai lời, trực tiếp làm điểm tựa.

Trương Hải Khách mượn lực vọt lên vách tường trơn nhẵn, kinh hỉ phát hiện phía trên quả nhiên có dấu vết của một cái hang.

Lúc này cũng chẳng rảnh để thắc mắc đây là lối thoát của thợ xây ngày xưa hay là hầm mộ do kẻ sau này đào, hắn giơ xẻng công binh nhắm vào cái hang đào mạnh vài cái.

Hiện tại có thể nói là tranh thủ từng giây từng phút, chỉ cần chậm một chút là cả hai sẽ chầu trời.

Tiếng ầm ầm càng lúc càng gần.

Tay Trương Nhật Sơn vẫn vững như Thái Sơn, giữ chặt lấy Trương Hải Khách.

Mười mét, chín mét, tám mét... hai mét.

Thấy tảng đá khổng lồ đã ập đến trước mặt, Trương Nhật Sơn cảm thấy tay nhẹ đi, ngay sau đó từ trên đỉnh đầu truyền đến tiếng của Trương Hải Khách: "Mau lên đây!" Trong khoảnh khắc sinh tử, Trương Nhật Sơn leo lên hang trên đỉnh đầu với tốc độ kinh người.

Khối đá lăn sượt qua đế giày lão lao đi.

Dù đã trải qua vô số lần sinh tử, mồ hôi lạnh vẫn chảy ròng ròng trên trán. "Phù..." Trương Hải Khách lau mồ hôi trên trán, may mắn nói: "Chỉ thiếu một hai giây nữa thôi là lão tử phải hợp táng với anh rồi.

Người ta nói 'Sơn Hải bất trọng phùng, trọng phùng tất đảo môi', cổ nhân nói chẳng sai chút nào." Trương Hải Khách nói tới đây không khỏi nhớ tới Ngô Mặc, nghiến răng nghiến lợi: "Thằng khốn đáng chết đó, rõ biết điểm này mà còn lôi tôi xuống nước, đợi ra ngoài xem tôi xử lý nó thế nào." Trương Nhật Sơn liếc hắn một cái.

Cũng may trời khá tối nên Trương Hải Khách không thấy trong mắt lão có một tia khinh bỉ và trêu chọc.

Lão đâu có mù, sớm đã nhận ra Trương Hải Khách luôn lép vế khi đối đầu với Ngô Mặc, dường như có nhược điểm gì đó bị Ngô Mặc nắm thóp.

Điểm này khơi dậy tính tò mò của ông lão trăm tuổi, nhưng hỏi cũng bằng thừa, chắc chắn Trương Hải Khách sẽ không nói thật.

Lúc này, vị trí của hai người là một cái lỗ nhỏ, miễn cưỡng có thể ngồi xổm.

Nếu không phải cả hai đều biết súc cốt công thì muốn lách vào đây cũng khó.

Hai người hồi phục lại hơi thở, nhìn nhau đồng thanh hỏi: "Đi lối nào?" Câu hỏi vừa dứt, bầu không khí gượng gạo bắt đầu lan tỏa.

Năm 1984, Kinh Đô.

Hai ông cháu Ngô Mặc và Ngô Lão Cẩu vốn đã quay về Dư Hàng, giờ lại một lần nữa xuất hiện tại nhà Tề Bát Gia.

Ngô Lão Cẩu nhíu mày, cầm tẩu thuốc rít vài hơi: "Lão Bát, sức khỏe Lão Cửu thực sự tệ đến thế sao?" "Ừm." Tề Bát Gia thở dài một tiếng, "Những năm chiến tranh hao tổn quá độ, lại thường niên tính kế đủ chuyện, sớm đã sắp trụ không nổi rồi." Nói tới đây, vẻ mặt Tề Bát Gia hiếm khi lộ ra một tia bi thương.

Họ cùng nhau đi qua thời loạn lạc, chuyện sinh ly tử biệt thấy nhiều rồi, lẽ ra sớm phải chai sạn, nhưng con người tổng có lúc phân biệt thân sơ.

Giải Cửu Gia đối với Tề Bát Gia mà nói chính là lão huynh đệ có tình nghĩa vào sinh ra tử.

Dù có nhìn thoáng đến đâu, trong lòng không buồn cũng là chuyện không thể.

Đương nhiên, Cẩu Ngũ Gia cũng có cùng suy nghĩ.

Những năm biến động nhất, nếu không phải Giải Cửu Gia ra tay giúp Cẩu Ngũ Gia một tay thì Ngô gia liệu có được như ngày hôm nay không?

Chương 1564

Nghĩ cũng đừng nghĩ đến.

Không khí trong phòng thực sự hơi ngột ngạt.

Trừ tiếng rít thuốc của hai ông lão ra thì không còn động tĩnh gì khác.

Khi Ngô Mặc đẩy cửa bước vào, khói thuốc trong phòng dày đặc đến mức gần như không thấy người.

Cậu lấy tay phẩy phẩy, trêu chọc: "Chà, gia à, ngài với Bát gia gia định thăng thiên không thành nên tính tự thiêu đấy ạ?

Đừng có dại dột nha, Bát gia gia là lão độc thân thì thôi đi, ngài còn có bà nội cháu mà." Ngô Mặc chưa nói xong, một quả táo đã bay thẳng tới đập vào trán: "Thằng ôn con, sư phụ mày độc thân thì sao?

Ảnh hưởng gì đến cơm gạo nhà mày à?" Đúng là người ta không chịu nổi việc ở cùng nhau lâu ngày.

Lúc đầu, Tề Bát Gia thực sự quý Ngô Mặc, nhìn từ đầu đến chân chỗ nào cũng vừa mắt.

Sau này mới phát hiện mình cũng có lúc nhìn lầm.

Thằng nhóc này đúng là được việc, mỗi tội cái miệng quá độc, nói nhiều phát ghét.

Tuy nói nghề bói toán là dựa vào cái miệng, nhưng cậu cũng không thể tấn công không phân biệt thế chứ?

Cái "miệng sắt" của ông còn chẳng bằng cái miệng của nó, tùy tiện vài câu là có thể khiến ông nhảy dựng lên vì tức.

Thằng ranh này còn dám bảo đây là để giúp ông hoạt huyết hóa ứ, giữ mãi thanh xuân.

Nghe xem, cái loại đồ đệ khi sư diệt tổ này đúng là có thể làm ông tức lộn ruột.

Ngô Mặc nghiêng người tránh quả táo, thuận tay chụp lấy tung tung trong lòng bàn tay.

Thấy vẻ mặt tức tối của Tề Bát Gia, cậu cười híp mắt: "Hắc hắc, cháu chẳng phải sợ ngài cô đơn lạnh lẽo sao." Cậu vừa nói vừa sáp lại gần Tề Bát Gia, trực tiếp đẩy một bên mông lão xuống khỏi ghế thái sư. "Thằng ranh, mày không biết ngồi ghế khác à?" Tề Bát Gia trợn mắt quát.

Ngô Mặc lại chẳng mảy may bận tâm, mặt cười tươi như cáo già trộm được gà: "Bát gia gia, rốt cuộc có chuyện gì thế?

Nhìn ngài với ông nội cháu cái vẻ ấm ức kia, ai không biết lại tưởng hai người bị bà già nào đá đấy." "Thằng ôn con, mày có tin tao đánh mày không?" Ngô Lão Cẩu gõ gõ tẩu thuốc vào đế giày, lườm Ngô Mặc một cái.

Cơ mà nhờ thằng nhóc này phá đám, bầu không khí bi thương bỗng chốc biến mất sạch.

Ngô Mặc cười hi hi không giận, móc điếu thuốc trong túi ra ngậm: "Nói nghe xem nào, biết đâu cháu lại giải quyết được?" "Giải quyết?

Mày giải quyết kiểu gì?" Ngô Lão Cẩu bất lực lắc đầu, "Chẳng lẽ thằng nhóc mày còn có thể cướp người từ tay Diêm Vương?" Ngô Lão Cẩu định nói tiếp thì bị Ngô Mặc chặn họng: "Ngài nói thế không mệt à, cứ nói thẳng ai sắp chết là xong chuyện?" "Thằng ranh, nói năng chẳng lọt tai tí nào." Tề Bát Gia giơ tay vỗ vào sau gáy Ngô Mặc một cái, thở dài: "Là Giải Cửu Gia sức khỏe không ổn rồi." "Hửm?" Ngô Mặc khựng lại, "Không đùa chứ, theo cháu biết lão đầu đó còn trụ được hai ba năm nữa mà, sao giờ đã định vẫy tay chào tạm biệt rồi?" Nghĩ đến những vấn đề nảy sinh sau khi Giải Cửu Gia qua đời, Ngô Mặc nhíu mày rít một hơi thuốc thật sâu: "Chẳng lẽ vì mình đến đây nên nhiều chuyện đã thay đổi?" Đây quả thực là một chuyện rất tồi tệ.

Ai cũng biết đầu óc Giải Cửu Gia chẳng khác gì máy tính chạy bằng cơm, "toán vô di sách" chính là để chỉ lão già này.

Không phải cậu coi thường Tam thúc, nhưng với cái đầu chưa mọc đủ lông của chú ấy thì thực sự không đủ trình.

Nhất là ở cái tuổi này, chắc chắn chú ấy không thể gánh vác nổi Giải gia.

Vẻ mặt Ngô Mặc trở nên hơi khó coi, trầm giọng hỏi: "Bát gia gia, Giải Cửu Gia sắp đi thật rồi à?" "Thì chưa." Tề Bát Gia lắc đầu, "Nhưng theo lão phu suy tính, nhiều nhất cũng chỉ được ba năm tháng nữa thôi." Ngô Mặc im lặng.

Hồi lâu sau mới chậm rãi lên tiếng: "Bát gia gia, nếu cháu có cách thì sao?" "Hử?" Hai ông lão đồng loạt dồn ánh mắt về phía Ngô Mặc. "Mày?" Ngô Lão Cẩu vẻ mặt nghi hoặc nhìn Ngô Mặc, "Thằng nhóc mày biết y thuật à?

Nhưng thời đại này khác với thời đại của cháu, dụng cụ y tế không bằng sau này, cháu chữa kiểu gì?" Ngô Mặc không trả lời mà hỏi ngược lại: "Gia, ngài và Bát gia gia dạo này thấy trong người thế nào?" "Cái này..." Vừa dứt lời, sắc mặt Ngô Lão Cẩu và Tề Bát Gia lập tức thay đổi.

Hai lão già này đều là tổ tông của trò đấu trí, nhạy bén nhận ra điều bất thường từ câu hỏi của Ngô Mặc.

Cơ thể ư?

Quả thực so với trước đây thấy sảng khoái hơn nhiều, thậm chí ngay cả những vết thương cũ từ thời trẻ cũng không còn đau nhức thường xuyên nữa.

Cả hai đều cứ ngỡ là do tâm trạng tốt, vừa định bàn bạc một chút thì bị chuyện khác làm gián đoạn.

Chẳng lẽ... có liên quan đến thằng nhóc trước mặt này?

Ngô Mặc nhìn vẻ mặt nghi hoặc của hai ông lão, bĩu môi: "Chuyện này còn phải bàn bạc à?

Ngoài 'bảo bối' của hai người là cháu đây, ai nỡ bỏ vốn liếng ra kéo dài tuổi thọ cho hai lão già mấy người chứ?" "Thằng ôn, mày..." Sắc mặt Ngô Lão Cẩu đại biến, chộp lấy cánh tay Ngô Mặc, đau lòng khôn xiết: "Thuốc này là mày tìm được trong mộ à?

Chính mày đã ăn chưa?" Ngô Mặc hơi không hiểu suy nghĩ của ông nội.

Có đồ tốt cho ngài ăn là được rồi, ngài quản cháu có ăn hay không làm gì?

Thấy Ngô Mặc im lặng, Ngô Lão Cẩu cuống đến mức tay run lên: "Hồ đồ quá, trên đời làm gì có thuốc trường sinh bất lão, loại thuốc đó đều có tác dụng phụ đặc biệt." Chuyện này Ngô Lão Cẩu thấy nhiều rồi.

Thường có những kẻ trộm mộ lấy được đan dược trong mộ coi như bảo bối, kết quả ăn xong biến thành con rối, hoặc là loại "người sống mà như chết".

Ông bây giờ chẳng quan tâm đến bản thân, chỉ lo Ngô Mặc tuổi trẻ chưa hiểu sự đời mà nuốt phải cái thứ gọi là đan dược trường sinh đó.

Tề Bát Gia kiểm trên mặt đồng dạng quải lên vẻ đam ưu.

Bất quá tùy theo hắn bấm ngón tay nhất toán sau, đam ưu lại dần dần biến mất không thấy.

Ông lão tay phải trọng trọng địa vỗ vào Ngô Lão Cẩu thân thượng: "Chính là cái gọi là quan tâm tắc loạn, ông không thấy vẻ mặt thản nhiên của thằng ranh này giống như là có vấn đề gì à?" Nghe Tề Bát Gia nói thế, Ngô Lão Cẩu mới quan sát kỹ Ngô Mặc.

Kết quả thấy thằng ranh con này mắt đang chứa ý cười, dường như đang xem kịch vui vậy. "Thằng ranh con, mau nói xem chuyện này là thế nào?" Đúng là quan tâm quá hóa loạn, Ngô Lão Cẩu bình tĩnh lại mới nghĩ tới thằng cháu nội mình không phải kẻ ngốc, chắc chắn không làm ra loại chuyện xằng bậy đó.

E là chuyện này giống như 'gà mẹ ấp trứng không' — chẳng hề đơn giản. "Thì đúng là cháu có bỏ chút thuốc vào cho hai người thật." Ngô Mặc vươn tay khoác vai Ngô Lão Cẩu, hai người như anh em tốt cụng vai nhau một cái: "Thằng cháu này của ông có một số trải nghiệm đặc biệt không tiện nói chi tiết, nhưng cứ yên tâm, thuốc đưa cho hai người tuyệt đối không có tác dụng phụ nào đâu." "Ồ?

Chỉ có tác dụng cường thân kiện thể thôi sao?" Sự hiếu kỳ của Tề Bát gia cũng bị khơi dậy. "Kéo dài tuổi thọ, ít nhất cũng sống thêm được vài chục năm nữa." Ngô Mặc đối với tiền bạc của người khác thì có ham muốn chiếm hữu hơi mạnh, nhưng với người nhà, đặc biệt là chuyện liên quan đến sinh tử thì lại hào phóng đến mức khó tin.

Tình cảm đều là do ở lâu mà ra.

Ở một không gian khác, cậu và Ngô Lão Cẩu chưa từng gặp mặt, nhưng ở đây, sự sủng ái của ông già này dành cho cậu là điều có thể thấy bằng mắt thường.

Chẳng nói đâu xa, chỉ cần cậu mách lẻo một câu, Ngô Tam Tỉnh chắc chắn sẽ bị ăn đòn một trận tơi bời.

Nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.

Ngô Mặc vì nhiều lý do cân nhắc, đã không hề tiếc rẻ mà lấy ra Diên Thọ Đan phần thưởng từ hệ thống.

Cậu sợ đan dược ở thời không này có vấn đề nên không cho hai ông già uống hết một lần, mà chia ra từng đợt nhỏ để đưa vào bụng họ.

Hai ông già này sống qua thời chiến loạn, nội thương không ít.

Đan dược vào bụng từ từ bù đắp những tổn thương năm xưa.

Thế nên hai người không lập tức nhận ra ngay, chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn nhiều, thường xuyên thấy ấm áp dễ chịu.

Họ thầm nghĩ chắc do tâm tình tốt nên cơ thể mới có hiệu quả như vậy.

Dù sao thì ai mà ngờ được trên đời lại có thứ như Diên Thọ Đan chứ?

Ngô Mặc lười giải thích nhiều, nói đoạn liền quay sang nhìn Tề Thiết Chủy cười trêu chọc một câu: "Bát gia gia, thế này là đủ để ngài cưới vợ mới sinh con trai rồi đấy, nỗ lực tí biết đâu còn thấy được cả cháu nội mới nữa cơ." Tề Thiết Chủy: "..." Câu này nói ra đúng là chẳng kiêng nể lớn nhỏ gì cả.

Tề Thiết Chủy tức đến mức giơ tay vỗ mạnh một cái vào sau gáy Ngô Mặc: "Linh đan diệu dược tốt đến mấy cũng không bằng cái thói chọc tức người ta của nhóc.

Cháu nội à?

Giờ lão tử đánh nhóc thành cháu nội luôn đây!" Bầu không khí trầm mặc trong phòng quét sạch sành sanh.

Ngô Lão Cẩu và Tề Bát gia đều là những người tâm tư kín kẽ, nghĩ lại một hồi bỗng thấy lo lắng: "Tiểu Mặc, thuốc này nếu lấy ra, e là sẽ thu hút sự chú ý của kẻ có tâm địa xấu." "Chuyện này không phải đùa đâu, vạn nhất..." Câu nói bỏ lửng đủ để nói lên rất nhiều vấn đề.

Ngô Mặc biết lão già này kiêng dè nhiều thứ, đặc biệt là những kẻ ẩn nấp trong bóng tối đang mưu cầu trường sinh.

Một khi bị người ta biết được có sự tồn tại của đan dược trường sinh, e là sẽ lại dấy lên một trận tanh máu mới.

Nếu bản thân bị cuốn vào đó chắc chắn sẽ chịu tổn hại rất lớn.

Chương 1565

Nhưng đó có tính là chuyện gì không?

Đối với người khác thì là vấn đề lớn, chứ với cậu thì chẳng bằng cái rắm.

Cùng lắm thì phủi mông bỏ đi, ai làm gì được cậu?

Đương nhiên trước khi đi phải lôi theo một đám đệm lưng đã.

Tóm lại, tuyệt đối sẽ không để người nhà ở thời không này bị tổn thương.

Ngô Mặc búng tay một cái: "Yên tâm đi, cháu tự biết tính toán." Đối mặt với lời hứa của Ngô Mặc, hai lão già bỗng thấy sống lưng hơi lành lạnh.

Cuối cùng vẫn không thắng nổi Ngô Mặc, Ngô Lão Cẩu và Tề Bát gia thừa dịp trời tối không ai chú ý, dẫn Ngô Mặc vào lão trạch nhà họ Giải.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, Giải Cửu gia đã già yếu đi đến mức khiến người ta không đành lòng nhìn.

Tấm lưng vốn thẳng tắp nay đã còng xuống.

Chống gậy, mỗi bước đi đều mang theo cảm giác nặng nề, chậm chạp.

Thỉnh thoảng lại ho khụ khụ vài tiếng, nghe mà Ngô Mặc cứ sợ lão già này giây sau sẽ đứt hơi luôn. "Khụ khụ...

Lão Ngũ, Lão Bát, khụ khụ, tối muộn thế này qua đây có việc gì sao?" Giải Cửu gia ngồi trên ghế thái sư, một câu ngắn ngủi mà đứt quãng mấy lần. "Lão Cửu, sao cơ thể ông lại suy sụp đến mức này?"

Ngô Lão Cẩu không đành lòng, đứng dậy rót một chén nước đưa cho Giải Cửu gia. "Chờ chút." Ngô Mặc vươn tay ngăn Ngô Lão Cẩu lại, thuận thế đỡ lấy chén nước.

Ngô Lão Cẩu nhìn Ngô Mặc: "Bây giờ luôn hả?" "Nên sớm không nên muộn." Ngô Mặc vừa nói vừa hất cằm về phía Giải Cửu gia: "Để ông ấy nói thêm vài câu nữa, cháu sợ ông ấy chỉ còn nước ho đến mức không thở nổi đâu." "Khụ khụ!" Ngô Lão Cẩu ngượng ngùng ho hai tiếng.

Thằng cháu nội này của mình cái gì cũng tốt, chỉ có cái tính khẩu xà tâm tổn này là không biết giống ai nữa.

Tề Bát gia bưng chén trà nhấp một ngụm, che giấu ý cười nơi khóe miệng.

Giải Cửu gia thì gừng càng già càng cay.

Lão già này cả đời chẳng làm gì khác, chỉ tập trung nghiên cứu sâu về văn học ngôn ngữ.

Chỉ một câu ngắn ngủi đã khiến ông nhạy bén nhận ra có tình huống ẩn tình, hơn nữa còn liên quan đến mình.

Ông dùng tay đấm vào ngực, miễn cưỡng lấy lại hơi: "Lão Ngũ, ông đây là..." Câu này là nói với Ngô Cẩu gia, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Ngô Mặc. "Lão Cửu, cơ thể ông e là không xong rồi đúng không?" Cẩu Ngũ gia cũng lười khách sáo, trầm giọng nói: "Đừng trách tôi nói lời khó nghe, cứ tiếp tục cầm cự thế này tôi sợ ông không sống nổi qua năm nay đâu." "Không cầm cự thì còn cách nào nữa?" Giải Cửu gia thở dài một tiếng: "Hiện tại kẻ thù đang ẩn nấp trong tối, bộ xương già này của tôi mà không liều một phen thì con cháu mấy nhà chúng ta còn đường sống không?" Tề Bát gia nãy giờ không nói gì, lúc này bèn chêm vào một câu: "Lão Cửu, nếu có cơ hội để ông sống thêm vài chục năm nữa, ông thấy sao?" "Thế thì còn gì bằng, khụ khụ..." Giải Cửu gia ho vài tiếng, mỉm cười: "Đừng nói vài chục năm, chỉ cần cho tôi thêm ba năm hai năm nữa thôi, tôi cũng đã cảm tạ ông Trời lắm rồi." "Được rồi, ông Trời chẳng giúp được gì đâu, chi bằng cảm ơn tôi đây này." Trong lúc nói chuyện, Ngô Mặc rút từ trong túi ra một bình sứ nhỏ, mở nút ngay trước mặt các lão già.

Cậu đổ ra một viên thuốc nhỏ, chẳng nói chẳng rằng ném luôn vào bát nước.

Viên thuốc gặp nước nhanh chóng tan ra.

Ngô Mặc lắc lắc chén trà, động tác nghênh ngang khiến Giải Cửu gia có chút ngớ người.

Đây là ý gì đây?

Định hạ thuốc mình ngay trước mặt mình luôn hả?

Là mình không theo kịp thời đại, hay là thanh niên thời này đều chơi bài ngửa như vậy?

Cũng chẳng trách lão già này nghĩ nhiều, đổi lại là ai thì cũng phải thắc mắc thôi. "Cái này..." Lông mày Giải Cửu gia nhíu chặt lại theo bản năng.

Định nói gì đó nhưng lại không biết nói sao. "Đừng có cái này cái nọ nữa." Ngô Mặc sợ lão già nói thêm mấy câu nữa là thăng thiên luôn, bèn bưng chén trà đứng ngay trước mặt Giải Cửu gia.

Cậu thừa dịp lão già đang ho khụ khụ, đột ngột giữ chặt sau gáy Giải Cửu gia, lật cổ tay, đổ thẳng nước thuốc vào miệng ông.

Cả bộ động tác mượt mà vô cùng, nhìn là biết chẳng ít lần làm chuyện thất đức kiểu này.

Hành động đột ngột khiến nhãn cầu Giải Cửu gia suýt thì bay ra ngoài.

Bản năng khiến ông muốn nhổ nước thuốc ra, kết quả bị Ngô Mặc lấy tay bịt chặt miệng lại: "Đừng có lãng phí, thuốc này là bảo bối cứu mạng đấy." "Ưm..." "Đừng có ừm ờ nữa, tí nữa là ông thấy sướng ngay thôi." Ngô Lão Cẩu: "???" Tề Bát gia: "???" Sao cái câu này nghe nó cứ sai sai thế nào ấy nhỉ, cứ như công tử bột đang trêu ghẹo phụ nữ vậy?

Hai người chuyển ánh mắt từ Ngô Mặc sang Giải Cửu gia.

Nhìn cái khuôn mặt già đến mức kẹp chết được mấy con ruồi kia, trong khoảnh khắc mọi ý nghĩ đen tối như bong bóng xà phòng "bộp" một cái vỡ tan tành.

Ừm!

Nghĩ nhiều rồi.

Cùng lắm thì nhìn giống thổ phỉ vào nhà cướp bóc thôi, tuyệt đối không liên quan gì đến tình cảm cả.

Ngô Mặc sợ lão già nhổ thuốc ra nên bàn tay to bịt chặt miệng lão không hở một kẽ nào.

Cũng may đây là thần dược do hệ thống sản xuất, chứ nếu là thuốc khác, chắc lão già không sặc chết thì cũng nghẹt thở mà chết mất.

Sống đến từng này tuổi, Giải Cửu gia chưa bao giờ bị người ta ép buộc đến mức này.

Đổ thuốc trực tiếp luôn?

Đây là muốn giết mình à?

Khát vọng sống mãnh liệt khiến lão già muốn vùng vẫy một phen.

Tuy nhiên vừa định vươn cổ lên, bỗng cảm thấy một luồng hơi ấm lan tỏa từ đầu lưỡi.

Như mật ong tan chảy mang theo hơi ấm của ánh mặt trời, xuôi theo thực quản chìm xuống.

Ngay sau đó, một luồng nhiệt mạnh mẽ hơn từ đan điền bỗng nhiên vọt lên.

Cảm giác thoải mái đó chỉ có thể cảm nhận chứ không thể diễn tả bằng lời.

Giải Cửu gia thậm chí còn nảy sinh ảo giác như mình được trở về trong bụng mẹ, ngâm mình trong nước ối.

Quá đã!

Lão già nhắm mắt, chân mày giãn ra, trên mặt hiện lên một tia tận hưởng.

Ngô Lão Cẩu và Tề Bát gia vẫn luôn quan sát Giải Cửu gia.

Thấy chưa đầy một phút, biểu cảm trên mặt ông đã thay đổi ba lần, lập tức hiểu ra đây là dược hiệu phát huy tác dụng rồi.

Thần kỳ đến thế sao?

Hai lão già bắt đầu hồi tưởng lại sự thay đổi của cơ thể mình.

Tuy không rõ rệt như ông ấy, nhưng mấy ngày đó đúng là rất dễ chịu thật.

Thực ra đây là Ngô Mặc cố ý làm vậy.

Chủ yếu là để xác nhận xem viên thuốc có hiệu quả với các lão già ở thời không này không, nên ban đầu không cho họ nuốt cả viên ngay, mà chia làm ba lần.

Hiệu quả tổng thể thì như nhau, chỉ là lúc đầu không rõ rệt thế này thôi.

Ngô Lão Cẩu thấy thằng cháu mình có tư thế không bịt đến thiên hoang địa lão thì không buông tay, bèn vội vàng nhắc nhở một câu: "Tiểu Mặc, mau buông tay ra đi." "Hả?" Ngô Mặc hơi ngẩn ra, sau đó phản ứng lại vội buông tay ra.

Miệng vẫn theo thói quen lầm bầm một câu: "Cái lão già này cũng thật là, thấy sướng sao không bảo cháu một tiếng?

Chẳng lẽ lại thích cảm giác nghẹt thở à?" Giải Cửu gia: "..." Giải Cửu gia cả đời gặp qua đủ hạng người, nhưng cái hạng mở mồm nói điêu ngay trước mặt thế này thì đúng là hiếm thấy.

Nhóc suýt nữa thì lấy chỉ khâu mồm lão tử lại luôn rồi, lão tử mở mồm nhắc nhở nhóc kiểu gì?

Giải Cửu gia mấp máy môi nửa ngày trời cũng không biết nên phản bác câu này thế nào.

Tề Bát gia cười ha hả vỗ đùi: "Cái miệng của nhóc ấy à, đúng là người chết cũng bị nhóc chọc cho sống lại được." Bệnh tình của người anh em cũ vốn là một tâm bệnh của ông.

Nay người không chết được nữa, Tề Bát gia cũng có tâm trạng trêu chọc đồ đệ cưng.

Chương 1566

Cái cục tức nghẹn ở ngực Giải Cửu gia mấy năm nay như một quả bóng bị xì hơi, biến mất không dấu vết.

Vừa mở miệng đã tràn đầy khí thế: "Nhóc con, nhóc tên là Ngô Mặc đúng không?" "Ây, lão già, ông có vẻ không biết điều lắm rồi đấy." Ngô Mặc liếc Giải Cửu gia một cái, tức tối nói: "Cảm tình một bụng tâm huyết của tôi đều đổ xuống hố phân hết rồi hả?

Chủ động đến tận cửa tặng hơi ấm mà kết quả ông còn chẳng biết tôi tên gì?

Có phải hơi quá đáng rồi không?" Cậu mở miệng là tuôn ra một tràng vừa nhanh vừa gấp, chẳng cho Giải Cửu gia cơ hội chen lời.

Giải Cửu gia bị mắng xối xả suốt ba phút mới miễn cưỡng tìm được cơ hội xen vào: "Tiểu huynh đệ nhóc hiểu lầm rồi, xin hãy để lão hủ nói một câu." Ngô Mặc vắt chân chữ ngũ trên ghế thái sư, chẳng thèm để tâm: "Thì nói đi, tôi có bịt mồm ông đâu." Ánh mắt Giải Cửu gia thay đổi qua lại giữa Ngô Mặc và Ngô Lão Cẩu, hồi lâu sau mới trầm giọng hỏi: "Nhóc không phải là em họ trong tộc của Lão Ngũ đúng không?" Ngay từ lúc gặp mặt, lão già này đã có chút nghi ngờ chuyện đó rồi.

Nhưng lúc ấy tình hình sức khỏe không cho phép, cộng thêm những chuyện khác chiếm hết tâm trí nên không để ý quá nhiều.

Cái gì đến cũng phải đến.

Ngô Lão Cẩu đặt tẩu thuốc xuống, ngẩng đầu nhìn Giải Cửu gia: "Cái lão già này ánh mắt vẫn độc địa như xưa nhỉ, nói thử xem, sao ông nhìn ra được?" "Ánh mắt." Giải Cửu gia mỉm cười: "Lão Ngũ, e là chính ông cũng không chú ý tới, trong ánh mắt ông nhìn thằng nhóc này mang theo một tia sủng nịch.

Đây không giống thái độ của anh trai đối với em trai, mà ngược lại rất giống..." Giải Cửu gia nói đến đây thì khựng lại, ngập ngừng hồi lâu như có điều khó nói. "Nói đi!" Ngô Lão Cẩu thực sự muốn biết Giải Cửu gia nhìn ra bằng cách nào.

Những nguy cơ sắp tới sẽ còn nhiều hơn, nếu không nắm bắt vấn đề từ gốc rễ thì rất dễ lộ sơ hở. "Khụ khụ!" Giải Cửu gia ho hai tiếng, cố sức thốt ra một câu: "Lão Ngũ, thằng nhóc này là con riêng của ông đúng không?" "Phụt... haha!" Tề Bát gia không nhịn được cười đến mức ngả nghiêng.

Giải Cửu gia hơi trách móc lườm Ngô Lão Cẩu một cái: "Ông xem Lão Bát cười thành cái dạng kia là biết tôi không nhìn lầm rồi chứ gì?

Cái lão già này cũng thật là, con cái lớn nhường này rồi, ông cứ đường đường chính chính dắt về nhà, sao lại phải dùng cái danh nghĩa em họ trong tộc cơ chứ?" Trên người Giải Cửu gia thể hiện đầy đủ câu nói 'ăn của người thì miệng mềm, lấy của người thì tay ngắn'.

Hôn sự của vợ chồng Ngô Lão Cẩu là do ông vun vén.

Theo tư cách người nhà đàng gái, lẽ ra ông phải phản ứng rất kịch liệt với chuyện Ngô Lão Cẩu có con riêng.

Nhưng biết sao được, mạng mình vừa được người ta cứu, sao có thể lật mặt không nhận người chứ?

Chuyện này có trách thì trách Ngô Lão Cẩu ấy, có đứa con thôi mà cứ phải làm cho phức tạp thế này.

Cháu nội biến thành con riêng?

Tề Bát gia cười đến mức nước mắt suýt trào ra: "Ối dồi ôi Lão Ngũ ơi, thế này của ông có tính là già rồi mới có con không?" "Ông cút sang một bên cho tôi!" Ngô Lão Cẩu lườm Tề Bát gia một cái cháy

mặt.

Tề Bát gia chẳng buồn để tâm, vẫn cười rất khoái chí.

Kết quả là vui quá hóa buồn, Ngô Mặc nãy giờ đang rảnh rỗi đã ra tay.

Bàn tay to như gấu vỗ thẳng vào bịt kín cả mồm lẫn mũi lão già, suýt chút nữa thì tiễn Tề Bát gia lên đường luôn. "Sư phụ đừng cười nữa, kẻo lại thu hút bà góa vách bên sang bây giờ." Tề Bát gia: (°□°)

Cái đồ đồ đệ hãm tài này là của nhà ai thế hả?

Giờ lão tử xin rút lại việc thu nhận có kịp không? "Ồ?

Tôi nói sai à?" Giải Cửu gia thấy tình cảnh này thì tỉnh ngộ ra, e là mình đoán sai rồi.

Nhưng ông thực sự không nhìn ra hai người này giống quan hệ anh em.

Ngô Lão Cẩu và Tề Bát gia nhìn nhau một cái.

Hai người thầm hiểu có một số chuyện nhất định phải thông qua Giải Cửu gia, nếu không kế hoạch sau này không thể tiến hành được.

Dù có cưỡng ép thực hiện thì e là cũng sẽ gặp phải trở ngại rất lớn.

Ngô Lão Cẩu đứng dậy đi đến cửa, nghiêng tai lắng nghe một lát, xác nhận bên ngoài không có ai.

Giải Cửu gia trầm giọng nói: "Lão Ngũ, ông yên tâm đi, căn mật thất này là tôi đặc biệt chế tạo, tuyệt đối không để lời nói hôm nay lọt ra ngoài." Ngô Mặc ở bên cạnh thong thả bổ sung một câu: "Đúng thế, mật đạo này hễ đóng cửa là sẽ hoán đổi vị trí, trừ phi người bên trong chủ động đi ra, nếu không người ngoài rất khó tìm thấy chỗ này." Giải Cửu gia: (◎_◎;) Nhãn cầu suýt thì rơi xuống đất.

Giải Cửu gia nhìn Ngô Mặc như nhìn thấy ma.

Mật thất lão trạch là do ông hao phí tâm huyết tinh tâm thiết kế và xây dựng, ngoài ông và Giải Liên Hoàn ra thì người ngoài căn bản không hề biết nội tình bên trong.

Ngay cả Giải Liên Hoàn cũng chỉ biết sơ sài lớp vỏ bên ngoài.

Phàm là người vào mật thất, dù là anh em thân thiết nhất cũng phải bịt mắt lại.

Đây không phải là không tin tưởng mà là một hành động bất khả kháng.

Tại sao thằng nhóc trước mắt này lại rõ mồn một những mắt xích mấu chốt như vậy?

Chẳng lẽ cơ quan mật đạo lão trạch đã bị người ta phá giải, hay là nhà họ Giải xuất hiện phản đồ?

Đây không phải chuyện nhỏ, nó liên quan đến sự an nguy của toàn tộc nhà họ Giải. "Ông nhìn tôi làm gì?" Ngô Mặc thấy lão già này có chút kỳ quặc.

Mình tốt bụng đút thuốc cho ông, sao ông lại nhìn mình như nhìn quái vật thế?

Chẳng lẽ mị lực của mình lớn đến mức ngay cả lão già bảy tám chục tuổi cũng bị mê đổ rồi hả? "Nhóc con, sao nhóc biết bí mật cơ quan?" Giải Cửu gia nói chuyện với thần thái nghiêm túc vô cùng.

Vừa dứt lời lại thấy đối mặt với ân nhân mà dùng ngữ khí đó thì hơi quá đáng, bèn trầm giọng giải thích: "Tiểu huynh đệ đừng để bụng, tôi không phải trách nhóc, chỉ là chuyện này hệ trọng, tôi sợ là nhà họ Giải xuất hiện..." Vế sau không nói ra, nhưng ba người có mặt đều hiểu ý là gì.

Ngô Lão Cẩu cũng không nhịn được liếc Ngô Mặc mấy cái.

Xem ra thằng cháu nội mình có quan hệ không tệ với hậu nhân nhà họ Giải đấy chứ, nếu không sao lại biết được chuyện quan trọng nhường này?

Tục ngữ nói quá tam ba bận.

Ngô Mặc đã giải thích quá khứ của mình với hai lão già rồi, chẳng còn tâm trạng đâu mà lặp lại với lão già thứ ba nữa.

Cậu vừa châm thuốc vừa hờ hững nói: "Cháu nội ông nói cho tôi biết đấy." "Vũ Thần?" Câu trả lời này khiến Giải Cửu gia ngẩn tò te.

Thằng cháu nội mới tí tuổi đầu, sao có thể đem bí mật nói cho thằng nhóc này được?

Vả lại nó cũng có biết đâu.

Ngô Mặc nháy mắt với Ngô Lão Cẩu một cái: "Cháu nói đến rách cả mép rồi, hay là để ông già nhà ngài giải thích đi." "Thằng ranh, chỉ giỏi lười biếng." Ngô Lão Cẩu lườm Ngô Mặc một cái, nhưng ý cười nơi khóe miệng đã bán đứng tâm trạng của ông.

Giải Cửu gia không nhịn được xen mồm: "Rốt cuộc là thế nào?

Chúng ta mau chóng nói hết một lần không được sao?" Có lẽ vì quan hệ thân cận, hoặc do cơ thể thoải mái, tóm lại Giải Cửu gia cũng trở nên khác hẳn với dáng vẻ trầm ổn thường ngày.

Tề Bát gia bưng chén trà chậm rãi thổi một hơi: "Chuyện này cứ để Lão Ngũ tự giải thích đi." Theo lời kể của Cẩu Ngũ gia, mắt Giải Cửu gia từ hình trăng khuyết biến thành trăng tròn, nếp nhăn trên mặt cũng từng chút một giãn ra.

Cuối cùng lông mày và miệng tạo thành hình chữ XO.

Cháu nội?

Có thể hiểu được.

Nếu năm đó mình nỗ lực chút thì giờ chắc cháu đích tôn cũng lớn nhường này rồi.

Nhưng một thằng cháu đích tôn ở thời không khác?

Chuyện này không đơn giản là kinh dị nữa, mà chẳng khác gì chuyện nghìn lẻ một đêm.

Ngô Mặc ngồi bên cạnh nhìn sắc mặt thay đổi không ngừng của lão già, thầm lẩm bẩm: Lão già này biểu cảm phong phú thế, sao Hoa ca lại không học được tí nào nhỉ?

Cứ thích trưng ra cái mặt ngầu làm gì, không sợ cuối cùng thành liệt cơ mặt như Lão Trương sao?

Nhưng mà thôi, đã đến đây rồi thì phải uốn nắn từ bé mới được.

Hắc hắc hắc!

Tiểu Hoa Hoa ơi, anh trai đến đây~ Ngô Lão Cẩu kể xong toàn bộ quá trình, lại lấy điện thoại từ tay Ngô Mặc ra làm bằng chứng.

Giải Cửu gia nhìn những bức ảnh trên điện thoại hồi lâu không nói nên lời.

Chương 1567

Nhà họ Giải có thể trụ vững đến mấy chục năm sau là một chuyện tốt, nhưng chỉ thương cho thằng cháu nhỏ của mình.

Ôi!

Đều tại bộ xương già này không tranh khí.

Nếu không thì cố sống thêm vài năm, bố trí cẩn thận hơn một chút, có phải sẽ không để đứa trẻ phải chịu khổ nhiều như vậy không?

Vạn hạnh thay!

Giải Cửu gia ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, sâu trong đáy mắt tràn đầy sự cảm kích và may mắn.

Ông Trời có mắt, đưa một nhóc con thế này đến trước mặt mình, chẳng phải đã giải quyết được nguy cơ của nhà họ Giải sao. "Đứa trẻ này!" Giải Cửu gia cảm động đến mức suýt rơi nước mắt, vươn tay vỗ đùi Ngô Mặc: "Nhờ có cháu, bộ xương già này mới có thể chống đỡ thêm vài năm nữa." "Không phải vài năm, ít nhất là ba mươi năm, đủ để ông duy trì nòi giống thêm một đời nữa đấy." Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Ngô Mặc thỉnh thoảng lại liếc về phía một món đồ cổ sau lưng lão già.

Đây đúng là một món bảo bối tốt.

Cậu từng thấy trong sách tranh đồ cổ nhà họ Giải: 「Chén hình ngọc bài văn thú mặt thương」.

Tổng thể là một khối ngọc bài màu xanh hình chữ nhật.

Độ dày chỉ gần 0.5 cm, nhưng lại được điêu khắc khéo léo thành hình chén rượu.

Một bên ngọc bài lõm vào thành thân chén hình hồ cung, bên kia phù điêu lập thể văn mặt thú (loại như Thao Thiết, nhưng đường nét mượt mà hơn).

Mắt thú được khảm bằng đá hắc diệu thạch, vành miệng chén được mài mỏng như cánh ve, cầm trong tay như nắm một phiến băng ngọc.

Có thể nói là cực kỳ có giá trị sưu tầm và thưởng thức, tuyệt đối là vô giá chi bảo.

Nhưng nghe nói vào những năm 90, không biết vì sao vật này lại biến mất không dấu vết.

Hôm nay để mình bắt gặp, chẳng lẽ là duyên phận sao?

Ánh mắt Ngô Mặc bị ba lão già chú ý tới.

Nhìn theo hướng cậu nhìn, Ngô Lão Cẩu và Tề Bát gia lộ ra vẻ mặt bất lực.

Thằng ranh con này thật là, ánh mắt ít ra cũng phải thu liễm một chút đi chứ.

Giải Cửu gia cười rạng rỡ như hoa, đứng dậy đi tới cầm chiếc chén trong tay: "Nhóc con, có phải ưng cái này rồi không?" "Không sai, cháu rất thích." Ngô Mặc trả lời rất dứt khoát.

Khách sáo làm gì cho mệt.

Thích thì nói là thích, không thì cũng bị người khác lấy mất thôi. "Được, Cửu gia gia tặng cho cháu đấy." Giải Cửu gia đưa tay ra, chiếc chén đưa đến trước mặt Ngô Mặc. "Thế thì cháu cảm ơn Cửu gia gia nhé." Ngô Mặc không hề khách sáo, đường đường chính chính nhận lấy chiếc chén.

Đúng là càng nhìn càng thấy thích mà.

Cái thứ này không biết là ai làm ra, nói một câu 'xảo đoạt thiên công' (khéo hơn thợ trời) cũng còn hơi khiêm tốn đấy.

Ngô Lão Cẩu hơi chướng mắt, khẽ hắng giọng: "Cháu nội à, thích chén thì về nhà ông nội tặng cho mấy cái." Hắc!

Lộc trời cho bất ngờ.

Ngô Mặc cười không thấy tổ quốc đâu, thuận thế quay đầu nhìn Tề Bát gia, chìa tay ra: "Sư phụ, ngài không có biểu hiện gì sao?" Tề Bát gia trợn mắt phù râu, nhưng không ngăn nổi cái da mặt dày của Ngô Mặc.

Cuối cùng chỉ đành bấm bụng bỏ ra mấy món bảo bối sưu tầm trong nhà mới xong chuyện.

Tâm bệnh đã hoàn toàn được giải tỏa.

Không khí trò chuyện lần nữa trở nên khác hẳn.

Có Giải Cửu gia gia nhập, những việc tiếp theo sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Đầu tiên cần xử lý chính là chuyện lời nguyền trong người nhà họ Giải.

Nghe Ngô Mặc kể ra những chuyện này, Giải Cửu gia hít một ngụm khí lạnh.

Ông vội vàng cuống cuồng gọi mấy đứa con trai lại.

Giải Cửu gia sinh được năm người con trai, trong đó con cả chính là cha của Giải Ngữ Hoa.

Theo lý mà nói, nhiều con trai như vậy là đủ để gánh vác gia đình.

Nhưng thế sự vô thường, trừ Giải Liên Hoàn ra, tất cả đều chết vì lời nguyền.

Cuối cùng chỉ có thể trông cậy vào một đứa trẻ lên nắm quyền.

Chẳng trách Giải Cửu gia lo xa, dưới lão trạch có đến năm sáu mật thất, chưa kể các loại mật đạo thoát hiểm.

Vì Ngô Mặc đã thông thuộc những thứ này, Giải Cửu gia cũng không coi cậu là người ngoài, dẫn cậu ngồi trong mật thất đợi mấy đứa con đến.

Người ta thường nói 'long sinh cửu tử' (rồng sinh chín con) mỗi đứa một khác.

Câu này thể hiện rõ mồn một trên năm người con trai nhà họ Giải.

Con cả Giải Thừa An, cha của Giải Ngữ Hoa, trông văn chất bân bân, ra dáng một thư sinh thời xưa.

Con thứ Giải Hoài Cẩn, đầy vẻ phong trần, cả người toát ra khí thế không dễ chọc vào.

Con thứ ba chính là Giải Liên Hoàn, ngơ ngơ ngác ngác như một tên trai trẻ mới lớn.

Con thứ tư Giải Minh Viễn, người này trông mặt mũi rất tinh ranh, nhìn đôi mắt láo liên là biết kẻ này giỏi mưu kế, không phải hạng vừa.

Đứng ngoài cùng là con út Giải Tuấn Lương, trên mặt mang nụ cười ôn hòa, rất giống anh trai hàng xóm tốt bụng.

Ngô Mặc ngồi trên ghế thái sư, bưng chén trà nhìn Giải Tuấn Lương với ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Ai mà ngờ được người đàn ông toát ra hơi ấm này cuối cùng lại có một kết cục thảm khốc như vậy chứ?

Thôi bỏ đi, vì Hoa ca, mình cũng sẽ không để ông trở nên đen đủi như thế.

Nhưng mà, làm gì có chuyện làm không công, những thứ tốt trong tay ông, mình cao thấp gì cũng phải vơ vét qua đây mới được.

Ai mà chê tiền nhiều chứ?

Cũng chẳng biết cái hệ thống chết tiệt kia bị chập mạch lúc nào, hai ngày nay cứ hở ra là lại lôi xấp giấy nợ ra bày trước mặt cậu.

Làm Ngô Mặc đau hết cả đầu, một lần nữa rơi vào cơn khủng hoảng thiếu tiền.

Giờ cậu nhìn ai cũng thấy như một đồng tiền vàng đang tỏa sáng lấp lánh.

Năm người con trai vừa vào cửa đã thấy Ngô Mặc, theo bản năng nhíu mày lại.

Cha già rồi lú lẫn à?

Sao lại có thể dẫn người ngoài vào mật thất chứ?

Con cả chưa kịp mở lời, con thứ hai đã như cái loa phóng thanh oang oang hỏi: "Cha, cha gọi anh em tụi con có chuyện gì vậy?

Sao lại đưa cái vị này..." Đang nói thì ánh mắt liếc về phía Ngô Mặc một cái, khóe miệng khẽ bĩu ra, sự bất mãn trong lòng hiện rõ mồn một không thèm che giấu.

Hắc!

Ngô Mặc suýt thì bật cười vì tức.

Có nhầm không đấy, ông đây vừa cứu mạng cha các người xong, mà các người chơi cái thái độ này với tôi à?

Đúng là đặc biệt thiếu đòn mà.

Cậu không nói gì, hơi nghiêng đầu nhìn Giải Cửu gia, định xem lão già sẽ dùng thái độ gì để giải quyết chuyện này. "Chát!" Giải Cửu gia đập mạnh bàn tay xuống bàn: "Đồ thỏ đế, sao nào, lão tử gọi các anh đến còn phải báo trước à?" "Cha, cha đừng nổi nóng." Giải lão đại vội vàng tiến lên trấn an: "Cha còn lạ gì tính của Lão Nhị, nó chỉ là nóng nảy quá thôi, sức khỏe cha không tốt, cứ từ từ nói." Giải Cửu gia đanh mặt lại, quát lạnh một tiếng: "Quỳ xuống!" "Cha!" Lão Nhị bướng bỉnh vươn cổ ra vẻ không phục. "Câm miệng." Giải lão đại thấy sắc mặt ông cụ không ổn, vung chân đá một cái vào đầu gối Lão Nhị, ép người ta quỳ xuống luôn.

Chương 1568

Những đứa khác thấy tình hình không ổn cũng quỳ xuống một cách cực kỳ mượt mà.

Chậc chậc chậc!

Đúng là không nỡ nhìn mà.

Đặc biệt là Giải Liên Hoàn, sợ ông già để mắt tới mình, cái đầu suýt thì rúc luôn vào ống quần.

Ngô Mặc chẳng khách sáo, rút ngay điện thoại ra chụp lại.

Tư liệu tốt thế này mà không ghi lại thì nửa đêm tỉnh giấc cũng phải chạy đến giường Tam thúc tát cho ông ấy hai phát cho bõ. "Nhóc con, mày cầm cái thứ gì đấy?" Lão Nhị vừa ngẩng đầu thấy Ngô Mặc giơ cái thứ kia lên, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác bất an. "Hỗn xược, nhóc con là để anh gọi hả?" Ông cụ chộp lấy cây chổi lông gà bên cạnh phi tới.

Đừng nói nha, nhắm chuẩn phết, trúng ngay trán Giải Lão Nhị.

Tâm trạng Ngô Mặc dễ chịu vô cùng.

Đáng đời!

Cho chừa cái thói nói nhảm.

Cả phòng có mỗi ông dài mồm thôi à, đáng đời trên trán mọc thêm cái cục u.

Phải nói là mấy lão già này tâm cơ nhiều thật, Giải Cửu gia phi cái chổi đi, dư quang vẫn thén lén liếc nhìn Ngô Mặc một cái.

Ừm!

Thấy cậu có vẻ tâm trạng đang tốt.

Ngô Mặc cứu mạng ông cụ, đừng nói là đánh con trai một trận, dù có đánh luôn cả cháu nội ba ngày liền thì cũng là lẽ đương nhiên.

Một phát chổi lông gà trực tiếp làm Lão Nhị im bặt.

Hắn rụt cổ lại, miệng lầm bầm mấy câu không dám ho he gì thêm.

Hoàn cảnh có thể thay đổi tính tình một con người.

Giải Cửu gia đi lên từ thời chiến tranh, trải qua những năm tháng đặc biệt, khí chất nho nhã trên người sớm đã biến đổi.

Nói ông giống Lý Quỳ hay Trương Phi thì hơi quá, nhưng tính tình thì đúng là nóng nảy hơn nhiều.

Ông giống như bao ông bố bình thường khác, đối với con cái là hở ra lại trợn mắt phù râu. "Vị này là Tứ thúc của các anh, sau này gặp ngài ấy phải tôn trọng như gặp lão tử đây, biết chưa?" Thân phận không được thay đổi, đây là quyết định sau khi mấy lão già cùng Ngô Mặc bàn bạc kỹ lưỡng.

Làm vậy là để bảo vệ thân phận của Ngô Mặc.

Huống hồ thời này bối phận rất quan trọng, Ngô Mặc cùng vai vế với họ thì làm việc sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Đương nhiên, tất cả lý do đó đều là bốc phét cả, điểm quan trọng nhất chính là Ngô Mặc muốn chiếm hẻo lánh.

Không thể cứ làm cháu nội người ta mãi được, thỉnh thoảng đổi vị làm bậc tiền bối cho tâm lý nó cân bằng chút chứ, phải không? "Cha, cái tiểu huynh..." Lão Nhị vừa định nói, thấy sắc mặt cha không ổn liền vội vàng đổi miệng: "Vị Tứ thúc này, chúng con nên tôn kính thế nào cho đúng ạ?" Ngô Mặc xem ra cũng nhìn thấu rồi, cái tên Giải Lão Nhị này lúc sinh ra chắc bị kẹp đầu rồi.

Chả trách chết sớm trong mộ, cảm tình là chỉ số thông minh hơi bị âm.

Cậu vừa thầm cà khịa vừa không nương tay chụp lại hết hình ảnh của mấy gã này vào điện thoại.

Đặc biệt là lão đại, còn dí sát mặt mà chụp.

Không vì gì khác, chỉ là muốn để lại chút kỷ niệm cho Hoa ca thôi.

Giải Cửu gia nhìn ra rồi, hôm nay mà không nói rõ cái gì đó thì mấy gã này bề ngoài nghe lời chứ thực tế chắc chắn không coi Ngô Mặc ra gì.

Ông cân nhắc một hồi rồi đem chuyện Ngô Mặc cứu mạng mình ra nói.

Ánh mắt mấy anh em trong nháy mắt thay đổi hẳn, từ khinh thường ban đầu biến thành sùng bái và kính ngưỡng.

Chả trách lúc nãy cha mắng người khí thế thế, làm mấy anh em suýt tưởng là hồi quang phản chiếu.

Té ra là có ân nhân cứu mạng ra tay.

Đừng nhìn Lão Nhị ăn nói làm việc có chút lỗ mãng, nhưng luận về lòng hiếu thảo thì hắn chắc chắn đứng đầu.

Ngay lập tức không nói hai lời, dập đầu lạy Ngô Mặc ba cái thật kêu: "Tứ thúc xin đừng chấp nhất, là con lỡ lời, xin ngài lượng thứ." Ngô Mặc chột dạ, ánh mắt láo liên một giây, sau đó đứng dậy đường đường chính chính đi đến trước mặt Giải Lão Nhị: "Khách sáo quá rồi, đều là người nhà cả, bày đặt mấy cái hư lễ này làm gì?" Nói thì nghe khách sáo lắm.

Nhưng mả cha nó, cậu có thèm đỡ người ta dậy đâu.

Cứ đứng trước mặt người ta như tượng Phật thế kia, chẳng phải rành rành là đợi người ta bái thêm vài cái nữa sao?

Thời buổi này đến cả hiếu thảo cũng phải cạnh tranh cơ đấy.

Mấy anh em khác cũng không muốn tụt lại phía sau, một hai ba đều biến thành máy dập đầu.

Giải Cửu gia ngồi trên ghế thái sư không hề ngăn cản.

Cái dập đầu này mấy đứa con trai nên làm.

Nói một câu chân thành từ tận đáy lòng, nếu không phải Ngô Lão Cẩu và Tề Bát gia giữ ông lại, thì người dập đầu cho Ngô Mặc lẽ ra phải là ông mới đúng.

Ơn cứu mạng như tái sinh, dập vài cái đầu thì đã thấm tháp gì?

Ngô Mặc rốt cuộc vẫn còn chút giới hạn đạo đức.

Những người khác dập đầu cậu đều nhận hết, duy chỉ có khi đối mặt với Giải Liên Hoàn là cậu nghiêng mình né tránh.

Tam thúc à, cái ông già thương mình nhất đấy.

Trêu ông ấy một lát thì được, chứ để ông ấy dập đầu cho mình mà thản nhiên nhận lấy thì e là ra cửa dễ bị sét đánh lắm.

Ngô Mặc thừa hiểu đạo lý biết dừng đúng lúc.

Cậu cúi người đỡ cả năm anh em nhà họ Giải dậy, thong thả nói: "Người một nhà không nói hai lời, sau này có việc gì cứ việc tìm chú Tư, giúp được chú tuyệt đối không từ chối." Giải Cửu gia nhìn cái điệu bộ ra vẻ của Ngô Mặc mà dở khóc dở cười.

Đúng là trẻ con, ham chơi thật đấy.

Giải Liên Hoàn cậy có chút quen biết với Ngô Mặc, kéo tay cậu hỏi thêm một câu: "Chú... khụ, chú Tư à, cha cháu thật sự khỏe hẳn rồi chứ?

Có cần đi bệnh viện kiểm tra lại không?" Bản thân Giải Liên Hoàn cũng không rõ nguyên nhân, cứ thấy gọi chú Tư là lại thấy gượng mồm.

Cảm giác như có bàn tay bóp lấy cổ họng, không cho hai chữ đó thoát ra ngoài.

Ngô Mặc liếc xéo lão một cái.

Hừ!

Lão già này đúng là quỷ quyệt.

Tưởng mình không nghe ra lão gọi chệch thành “chú chuột” chắc?

Phi!

Ngươi mới là chuột ấy.

Cả nhà ngươi đều là chuột, nếu không sao cứ suốt ngày trốn chui trốn lủi dưới đất không thấy bóng dáng đâu?

Trong chốc lát, Ngô Mặc đã mắng Giải Liên Hoàn một trận xối xả trong đầu.

Giải Cửu gia ho nhẹ một tiếng: “Đừng nói nhảm nữa, bố tự biết rõ sức khỏe của mình.

Mấy đứa ngồi xuống đi, bố có chuyện muốn hỏi.” Lão gia tử đã lên tiếng, mấy anh em không dám lề mề, từng người ngồi ngay ngắn như cái cột cờ.

Giải Cửu gia đặt chén trà xuống, trầm giọng hỏi: “Lão đại, gần đây mấy đứa đang tìm một ngôi mộ cổ phải không?” “Vâng, thưa cha.” Giải lão đại lấy từ trong túi ra một gói giấy, đứng dậy đi tới trước mặt Giải Cửu gia: “Dạo trước thuộc hạ thu mua được một cuốn cổ tịch, con xem thì thấy bên trong có vật lạ, mở ra mới biết là một tấm bản đồ.” Những năm 80, bất kể quốc tế hay trong nước đều có nhiều biến hóa.

Chương 1569

Nhiều người vì kiếm tiền sinh hoạt đã âm thầm mang cổ tịch và đồ cũ tổ tiên để lại đi bán.

Giải gia có người chuyên phụ trách mảng này.

Bất kể là chậu cổ, giá đồ cổ hay sứ cổ, phàm là đồ cũ có chút giá trị đều thu mua về.

Cuốn cổ tịch này mua từ tay một thanh niên.

Thuộc hạ thấy có lợi nên lân la hỏi thêm vài câu, biết được cổ tịch không phải đồ gia truyền, mà là do anh ta dọn dẹp nhà cũ để chuẩn bị kết hôn thì đào được.

Cụ thể là từ năm nào thì không rõ, chỉ là túng tiền lại nghe nói có người thu mua đồ cũ nên định bán lấy ít tiền sắm sửa đồ đạc.

Thuộc hạ Giải gia ai nấy tâm cơ đều nhiều như lông bò.

Hắn đảo mắt một cái rồi bắt đầu ép giá, khăng khăng bảo thứ này không đáng tiền, mang về chắc chỉ để kê chân bàn.

Thấy thanh niên kia sắp cưới vợ không dễ dàng gì, hắn mới cắn răng thu mua với giá mười đồng.

Thanh niên kia cũng chẳng biết giá trị, nghĩ một hồi rồi đồng ý, cầm mười đồng hớn hở rời đi.

Dù sao cũng là đồ nhặt được, đổi được đồng nào hay đồng nấy.

Giải lão đại khi kiểm tra sổ sách đã chú ý đến cuốn cổ tịch này.

Ông vốn thích cổ tịch nên cầm lên xem thử.

Đúng là chuyện trùng hợp, khi lật đến trang giữa, ông nhận thấy cảm giác ở ngón tay không đúng, hình như bên trong kẹp thứ gì đó.

Ông lập tức phản ứng ngay bên trong nhất định có bí mật.

Giải lão đại dùng thủ pháp đặc thù cẩn thận tách trang sách ra, giữa lớp giấy vàng ố, một tấm bản đồ bằng da dê nhăn nheo lộ ra.

Trên bản đồ, những đường nét ngoằn ngoèo như rắn, dùng chu sa đánh dấu vài điểm đỏ, góc bản đồ còn viết vài chữ cổ méo mó, nhất thời không nhìn ra triều đại nào.

Do những năm gần đây sức khỏe Giải Cửu gia không tốt, mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều do Giải lão đại xử lý.

Ông lập tức gọi Giải lão tứ tới.

Hai anh em nghiên cứu kỹ lưỡng rồi xác nhận đây là bản đồ của một ngôi mộ cổ không hề nhỏ.

Lúc này Giải gia vừa trải qua biến động, rất cần tìm một ngôi mộ lớn để vực dậy tinh thần.

Giải lão đại cũng sợ uổng công vô ích nên gọi mấy anh em đang ở nhà cùng tìm kiếm manh mối.

Càng nghiên cứu càng kinh ngạc, ngôi mộ cổ này không hề tồn tại trong các điển tịch hiện có, điều này càng khơi gợi hứng thú của họ.

Sau vài tháng điều tra, mục tiêu cuối cùng được khoanh vùng ở gần Điền Nam.

Tuy nhiên Điền Nam không phải nơi nhỏ bé, vị trí cụ thể ở đâu thì chỉ có thể đích thân tới kiểm tra hoặc tìm manh mối tại địa phương.

Giải lão đại không dứt ra được, Giải lão nhị tính tình nóng nảy, Giải Liên Hoàn thì vắng nhà, nên chỉ có thể để lão tứ và lão ngũ đi xem tình hình.

Không ngờ họ lại tìm được vị trí đại khái thật.

Vừa về chưa được hai ba ngày đã bị lão gia tử gọi đến đây.

Lúc đầu mấy anh em lo lắng cho sức khỏe của cha nên không nói chuyện này, giờ thấy cha đã khỏe hơn, đương nhiên là kể hết không giấu diếm điều gì.

Ngô Mặc nghe xong thì trái tim đang treo lơ lửng cũng được đặt xuống.

Mẹ kiếp!

May thật đấy, suýt chút nữa là chậm một bước rồi.

Ngô Mặc không dám tưởng tượng Giải Ngữ Hoa lúc còn nhỏ xíu mà phải đối mặt với cảnh người thân qua đời thì sẽ ra sao.

Khổ một đời là đủ rồi, kiếp này hãy cứ để nhóc con ấy làm một đứa trẻ vui vẻ đi.

Giải Cửu gia nghe xong lời kể của Giải lão đại thì im lặng hồi lâu.

Thật sự không ngờ thảm án diệt môn lại ở gần mình đến thế.

May mà có Ngô Mặc, nếu không mấy đứa con trai của ông e là mất mạng hết rồi.

Ông đã tìm hiểu kỹ từ chỗ Ngô Mặc về những chuyện xảy ra ở thời không kia, biết được trừ Giải Liên Hoàn ra, những đứa con khác đều chết vì lời nguyền.

Lão đầu tử lúc đó suýt nữa thì đứng tim, may mà Ngô Mặc nhanh tay lẹ mắt tặng cho một cái tát nảy lửa mới khiến ông tỉnh lại.

Khổ thân cháu nội ta quá.

Lão đầu tử đấm ngực dậm chân hận mình chết sớm, nếu không cháu trai cũng không đến mức tuổi còn nhỏ đã phải gồng gánh cả một gia tộc.

Nhưng giờ mọi chuyện mới chỉ bắt đầu, vậy thì dù phải trả giá thế nào cũng phải bóp chết nó từ trong trứng nước.

“Lão đại, con định dẫn người xuống mộ?” “Vâng, con định dẫn theo mấy thuộc hạ tay chân khá khẩm đi xem thử.” Giải lão đại bình thản nói, cứ như thể đi đổ đấu không phải là việc nguy hiểm mà chỉ là đi dã ngoại.

Ngô Mặc nhìn ông cháu đại điệt này... mà thôi, gọi là gì nhỉ?

Nếu tính kỹ ra thì hơi rắc rối, thôi kệ, dù sao cũng là người một nhà, ai cũng chẳng thiệt đi đâu được.

“Đừng đi nữa.” Giải Cửu gia bưng chén trà thong thả nhấp một ngụm.

“Dạ?” Giải lão đại không hiểu, hỏi lại một câu: “Cha, ý cha là sao?

Tại sao không cho bọn con đi?” Thời buổi này mộ lớn không dễ tìm, khó khăn lắm mới thấy một cái mà không đi, chẳng phải lãng phí mấy tháng trời sao?

“Vì sao à?

Vì mấy đứa không có thời gian.” Lão đầu tử cứ nghĩ đến việc vì thằng con cả ngu xuẩn này mà Giải gia suýt đoàn diệt là lại thấy bực, nhìn đâu cũng thấy ngứa mắt.

Giải lão nhị không hiểu ý cha, gãi gãi đầu: “Cha, không có thời gian là sao?

Sức khỏe cha chẳng phải đã tốt rồi à?” “Phụt~” Ngô Mặc nhịn không được bật cười thành tiếng.

Hóa ra nhà này cũng có kiểu “đại sỏa xuân” như thế à.

Chắc hẳn anh ta nghĩ Giải lão đầu bảo mình sắp chết, sợ mấy anh em đi không kịp về chịu tang đây mà.

Giải Cửu gia cảm thấy mất mặt quá, hai chữ “ngu xuẩn” đảo qua đảo lại trong miệng mấy lần rồi lại nuốt vào.

Con mình đẻ ra, đành nhận thôi!

Tại Tam Giác Vàng thế kỷ 21.

Cách nửa tháng, một nhóm người lại một lần nữa tới cái nơi đen đủi này.

Thái Sơn đã quen đường quen lối đợi sẵn ở sân bay.

Thấy Lâm Phong và mọi người ra tới, hắn sải bước nhanh chóng đón lấy: “Lão bản, dọc đường vất vả rồi.” “Ừ, tình hình Tam Giác Vàng thế nào?” Lâm Phong tính cách cũng tương tự Ngô Mặc, không quá câu nệ cấp bậc, rút một điếu thuốc đưa cho Thái Sơn.

Thái Sơn cũng chẳng khách khí, ngậm vào miệng rồi châm lửa rít một hơi, trầm giọng nói: “Lão bản, đêm kia Côn Tạp bị người ta xử rồi, giờ Tam Giác Vàng đang loạn lắm, chúng ta có nên thừa cơ...” Hắn làm động tác đục nước béo cò.

Kẻ có chút dã tâm nào mà chẳng muốn làm lớn.

Thái Sơn sau khi bị Ngô Mặc “chỉnh đốn” từ ngoại hình đến thể hình thì đã hoàn toàn chạy xa trên con đường khác.

Lâm Phong kinh ngạc: “Côn Tạp chết rồi?” “Vâng, bị người ta xử đẹp.” Thái Sơn hào hứng lấy ra một bức ảnh như dâng bảo vật tới trước mặt Lâm Phong: “Lão bản nhìn xem, đây là bộ dạng của Côn Tạp lúc chết.” Lâm Phong liếc mắt nhìn.

Chà, chết nát thật đấy.

Ước chừng muốn ghép lại thành hình người hoàn chỉnh cũng mất vài tiếng đồng hồ.

“Ai làm vậy?

Đúng là vì dân trừ hại.” Giọng Lâm Phong đầy vẻ hả hê.

Côn Tạp là hạng người cầm kỳ thi họa cái gì cũng giỏi, nhưng là giỏi tệ nạn: cờ bạc, gái gú, hút chích không thiếu thứ gì, đúng là loại cặn bã hạng sang.

Chương 1570

Có điều hắn có một ưu điểm là rất hào phóng với đàn em, đó cũng là lý do hắn có thể xưng vương xưng bá ở đây.

Vì tiền, lũ liều mạng kia thật sự dám đem mạng ra đánh đổi.

“Không phải người của Tam Giác Vàng, mà là một thế lực bên ngoài.” Thái Sơn giải thích: “Họ không đông người nhưng trang bị cực kỳ tinh nhuệ, có cả máy bay hỗ trợ trên không, đánh cho Côn Tạp trở tay không kịp.” Không đợi Thái Sơn nói hết, mắt Lâm Phong đã trợn tròn: “Vãi, rồng qua sông à?

Không điều tra lai lịch đối phương sao?

Đám đó giờ đang ở đâu?” “Tên cầm đầu nghe nói là một doanh nhân, theo thông tin chúng tôi dò la được thì người ta gọi hắn là Tiêu lão bản.” Tiêu...

Tiêu lão bản???

Đậu má!

Đây chẳng phải tình tiết trong phim Trùng Khởi sao?

Đi một vòng lớn cuối cùng lại quay về điểm xuất phát à?

Đầu óc Lâm Phong cứ ong ong như bị ai đánh.

Thảo nào sức khỏe Ngô Tà lại có vấn đề, hóa ra trong cõi u minh có một sợi dây đang kéo về phía cốt truyện.

Lôi Thành có thể xóa bỏ hối tiếc.

Chẳng lẽ cái Lôi Thành này cũng có tính năng như cái ao ước nguyện của rùa thần à?

Lâm Phong hoàn toàn loạn nhịp, tư duy mất kiểm soát mà lan man đủ hướng.

“Lão bản, anh thấy sao?” Thái Sơn đợi mãi không thấy Lâm Phong trả lời, hơi sốt ruột thúc giục: “Cơ hội ngàn năm có một, giờ ai nấy đều lo tranh giành địa bàn của Côn Tạp, chúng ta mà không ra tay thì đến nước canh cũng chẳng còn đâu.” Ôi, giá mà lão đại có ở đây thì tốt rồi, với tính cách của cậu ấy chắc chắn sẽ dẫn quân xông pha tuyến đầu ngay.

Thái Sơn thầm tiếc nuối.

Hắn nghĩ nếu lần trước Ngô Mặc tới thì chuyện đã chẳng nghẹn khuất như vậy.

Cứ chiến thôi chứ ngại gì?

Đều là một đầu hai mắt, ai sợ ai chứ?

Cho dù Thái Sơn đã cố hạ thấp giọng nhưng với cái buồng phổi của hắn thì tiếng động phát ra vẫn chẳng hề nhỏ.

Cuộc đối thoại của hai người lọt hết vào tai Giải Liên Hoàn và những người khác.

Vương Bàn Tử rất hứng thú với chuyện chiếm địa bàn, hắn sáp lại gần Lâm Phong, vỗ mạnh vào vai đối phương: “Chơi thật luôn à?

Có cần anh em giúp một tay không?” Lâm Phong hoàn hồn, chậm rãi lắc đầu: “Không gấp, lo chính sự trước đã.” Nếu không trị dứt điểm vấn đề của Ngô Tà, hắn thật sự không còn mặt mũi nào đi gặp anh em.

Giải Ngữ Hoa chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng để lại một câu: “Cần dùng tiền thì cứ bảo một tiếng, tôi sẽ hỗ trợ hết mình.” “Yên tâm đi, sẽ không khách khí đâu.” Nói thì nói vậy chứ thực tế Lâm Phong chẳng hề định mở miệng xin tiền Giải Ngữ Hoa.

Không vì gì khác, chỉ vì muốn giữ chút thể diện.

Dù sao cũng phải giữ mặt mũi cho thằng con trai chứ, mở miệng xin tiền đối tượng của nó thì ra thể thống gì?

Chẳng khác nào bảo mình ăn cơm mềm (bám váy) sao.

Chẳng mấy chốc cả nhóm đã tới bãi đậu xe, mười mấy chiếc xe bán tải vũ trang đầy đủ đang đỗ đó.

Đám thuộc hạ đứng cạnh xe ai nấy đều tinh thần phấn chấn, sát khí tỏa ra hừng hực, dù là kẻ ngốc cũng nhìn ra đám này không dễ chọc vào.

Đây đều là những tay súng thiện chiến mà Lâm Phong đã đặc biệt điều động từ khắp Đông Nam Á tới trước khi xuất phát.

Đã từng xuống mộ, từng giết người, lấy một địch ba không thành vấn đề.

Chuẩn bị thêm nhân thủ lúc nào cũng không sai, hắn không muốn lại bị người ta đuổi đánh như chó giống lần trước, mất mặt lắm.

Thời gian là sinh mệnh, mọi người không nói nhảm nhiều, lần lượt lên xe.

Người ta thường bảo người thắt chuông phải là người cởi chuông, đã định tới Cổ Văn Thôn để giải quyết vấn đề thì ở gần thôn đó sẽ thuận tiện hơn.

Lần này chuẩn bị khá đầy đủ, từ người đến vũ khí đều được tính đến.

Đương nhiên, trong đó thằng con nuôi của Hắc Nhãn Kính cũng đóng góp không ít công sức.

Đúng là có người trong triều dễ làm việc, có hắn ở giữa liên lạc và dùng tiền mở đường, họ đã chiếm được một chỗ đứng trong thôn.

“Cha nuôi, người xem còn cần gì nữa không, con sai người đi chuẩn bị ngay.” Đạt Bố cứ quẩn quanh bên cạnh Hắc Nhãn Kính, bộ dạng ân cần đó khiến ai không biết lại tưởng Hắc Nhãn Kính là đại tổng quản, còn hắn là tiểu thái giám theo hầu cơ đấy.

“Cổ Văn Thôn dạo này có động tĩnh gì không?” Hắc Nhãn Kính ngồi trên một phiến đá lớn, miệng nhai một cọng cỏ khô.

“Cổ Văn Thôn hiện giờ canh phòng nghiêm ngặt lắm, nhất thời rất khó dò la tin tức, nhưng cha yên tâm, con đã liên lạc được người rồi, chậm nhất là ngày mai sẽ có tin tức đáng tin cậy.” Từ khi Hắc Nhãn Kính rời khỏi Tam Giác Vàng, Đạt Bố đã bắt đầu chú ý đến động thái của Cổ Văn Thôn.

Tục ngữ nói mèo có đường mèo, chó có đường chó, Đạt Bố leo lên được vị trí này thì quan hệ chắc chắn không tồi.

Những người hắn liên lạc đều là hạng người dưới đáy xã hội chuyên bán tin tức kiếm sống ở Tam Giác Vàng.

Chỉ cần đủ tiền, đừng nói là tin tức của thôn, ngay cả trưởng thôn mặc quần lót màu gì họ cũng moi ra được.

Đúng là khéo thật, Đạt Bố vừa dứt lời thì điện thoại reo.

Hắn hơi áy náy cười với Hắc Nhãn Kính rồi đi sang một bên nghe máy.

Ngô Tà thong thả đi tới, ném cho Hắc Nhãn Kính một điếu thuốc: “Thật không ngờ, thằng con nuôi này của anh cũng hiếu thảo gớm.” Không rõ nguyên nhân gì, kể từ khi xuống máy bay, Ngô Tà cảm thấy sức khỏe tốt hơn nhiều, giống như vừa trút bỏ được gánh nặng mấy chục cân vậy.

Hắc Nhãn Kính nhả cọng cỏ trong miệng ra, liếc xéo Ngô Tà một cái: “Sao, đại đồ đệ của tôi ghen à?” “Xì!” Ngô Tà lườm một cái rồi châm thuốc, rít một hơi mạnh: “Tôi chỉ thấy hơi khó tin, với cái tính cách của sư phụ anh mà cũng có người chết đi sống lại nhận làm cha.” Hắc Nhãn Kính nhướng mày: “Mị lực của sư phụ anh là vô hạn, chỉ tại nhóc con nhà cậu trình độ nhận thức thấp nên không nhìn ra thôi.” “Được rồi, hút ít thôi, tôi không muốn phải lo tang sự cho anh đâu.” “Cậu tiễn người đi còn ít chắc?” Ngô Tà rít một hơi thuốc thật sâu.

Chất nicotine chạy dọc theo huyết quản, dây thần kinh đang căng như dây đàn cũng dần giãn ra.

Giữa lúc tính mạng treo trên sợi tóc thế này, bảo không có áp lực tâm lý thì đúng là nói phét.

Nhưng Ngô Tà hiểu rất rõ, thứ đang mang trong người muốn giải trừ hoàn toàn thì cái giá phải trả không hề nhỏ, rất có thể phải đánh đổi bằng mạng người.

Dùng mạng của anh em để đổi lấy mạng mình, liệu có thể thanh thản mà chấp nhận không?

Ngô Tà sau bao năm lăn lộn thì lòng dạ cũng sắt đá hơn nhiều, không còn kiểu thánh mẫu như trước.

Bỏ tiền ra để người khác làm việc cho mình thì anh không thấy áy náy, nhưng còn những anh em thân thiết bên cạnh...

Anh cũng không rõ là cảm giác gì, tóm lại là đủ loại cảm xúc mâu thuẫn xen lẫn hối lỗi.

Hắc Nhãn Kính luôn nhạy bén nhìn thấu lòng người, sớm đã chú ý tới tâm trạng của Ngô Tà.

Nhưng hắn chẳng rảnh mà làm người anh trai tâm lý, chỉ búng tay một cái, cọng cỏ bay trúng người Ngô Tà: “Đại đồ đệ, nếu cậu không biết nói chuyện thì vi sư không ngại để cậu biến thành người câm đâu.” Nói xong, dường như nghĩ đến hình ảnh thú vị nào đó, khóe miệng hắn hơi nhếch lên một nụ cười tà ác: “Ồ, ý tưởng này cũng không tệ, lúc đó cậu với lão Ách Ba có thể dùng thủ ngữ mà giao tiếp với nhau.” Ngô Tà: “...” Cái miệng độc địa thế kia, sao ông trời không giáng một đạo lôi đánh bay hắn đi cho rồi?

Cái câu “vật họp theo loài” quả là thể hiện rõ nét trên người Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc.

Ngô Tà hoàn toàn có thể tưởng tượng nếu là thằng em trai mình ngồi đây, chắc chắn lời nó nói ra cũng chẳng dễ nghe hơn là bao.

Chỉ là... bỗng thấy nhớ nó quá.

Ngô Mặc giống như cây Định Hải Thần Châm trong Đông Hải Long Cung vậy, chỉ cần có nó ở đó là Ngô Tà thấy yên lòng.

Hắc Nhãn Kính ngẩng đầu thấy Ngô Tà bày ra bộ dạng ngóng trông xa xăm, mi mắt giật giật hai cái: “Tư xuân rồi à?

Có cần sư phụ ghi nợ mua cho cậu một cô vợ địa phương không?” “Chó miệng không mọc được ngà voi.” Mọi cảm xúc của Ngô Tà đều bị cái miệng rách của Hắc Nhãn Kính làm cho tan tành.

Ý định “phản sư” lại một lần nữa trỗi dậy trong lòng.

“Hắc gia, anh đừng có làm Thiên Chân tức tới mức hộc máu nữa.” Vương Bàn Tử bưng bát canh đi tới, thuận tay đưa cho Ngô Tà một bát: “Trong này có thêm ít đồ bổ máu, uống vào tốt cho sức khỏe lắm.” Đúng là “mẹ hiền” Bàn Tử, đi đâu cũng không quên chăm sóc anh em.

Ở Tam Giác Vàng có một loại dược liệu bổ máu rất tốt, Bàn Tử vừa xuống máy bay đã để ý tới nó rồi.

Sau khi bảo Thái Sơn mua về, hắn vội vàng nấu canh, định bồi bổ cho Ngô Tà trước khi xuất phát.

Bổ thêm máu để dự trữ, như vậy lúc có nôn ra máu thì cũng không đến mức mất mạng ngay.

Với suy nghĩ “tốt đẹp” đó, Bàn Tử nấu luôn một nồi sắt lớn.

Nhìn cái bát to hơn cả chậu rửa mặt, Ngô Tà hít một hơi lạnh: “Bàn tử, cậu định nuôi lợn đấy à?” “Đừng nói nhảm, tranh thủ còn nóng thì uống đi, trong nồi còn nhiều lắm.” Ừm ực.

Chương 1571

Cuối cùng không cãi lại được Bàn Tử, Ngô Tà nhắm mắt uống hết một bát.

Vừa chùi miệng xong thì Đạt Bố từ bên ngoài bước nhanh vào: “Cha nuôi, có tin tức rồi.” “Nói.” “Tiêu lão bản kia là một thương nhân, tới Cổ Văn Thôn nghe đâu là để tìm một thứ gì đó.” Đạt Bố lấy từ trong túi ra một bức ảnh: “Đây là chân dung của hắn.” Người trong ảnh hơi mờ, có thể thấy là chụp từ khoảng cách rất xa.

Đạt Bố lộ vẻ áy náy: “Cha nuôi, thật xin lỗi, người này rất cảnh giác, người của con không cách nào tiếp cận được, chỉ có thể đứng từ xa lén chụp một tấm thôi.” “Con làm vậy là tốt lắm rồi.” Hắc Nhãn Kính đưa tay vỗ nhẹ vai Đạt Bố.

Đạt Bố như chú chó nhỏ được khen, cười tươi đến mức hở cả lợi.

Đồng nghiệp là oan gia, Lưu Tang luôn nuôi chí trở thành kẻ đứng đầu giới “con nuôi”, nãy giờ cứ quan sát Đạt Bố.

Thấy vậy liền bĩu môi khinh thường.

Có gì ghê gớm đâu chứ, chẳng phải là dò la tin tức thôi sao?

Hừ!

Để rồi xem, tí nữa tôi cho anh thấy thủ đoạn của tôi.

Đúng là trẻ con không được thả rông, vừa được tí đã tinh tướng.

Cũng chẳng thèm nghĩ xem việc thám thính tin tức này nguy hiểm thế nào.

Nói trắng ra là vẫn còn non lắm.

Giải Ngữ Hoa và mọi người lần lượt đi tới.

Bức ảnh được chuyền tay nhau một lượt, cuối cùng dừng lại trong tay Giải Liên Hoàn.

Ban đầu ông không quá để ý, nhưng càng nhìn càng thấy bóng dáng trong ảnh quen thuộc.

Hình như là...

Ông nhíu mày suy nghĩ sâu xa, trong đầu nhanh chóng nhớ lại những người và việc từng quen biết.

Đột nhiên, một bóng người hiện lên trong tâm trí.

Là hắn?

Nhưng chẳng phải hắn đã chết rồi sao?

“Tam thúc, chú quen người trong ảnh à?” Ngô Tà đặt bát canh xuống, ánh mắt rực cháy nhìn chằm chằm Giải Liên Hoàn.

Không nhìn không được, hai lão già này có thói quen giấu giếm thông tin, rất có thể chỉ sơ hở một cái là bị họ lấp liếm ngay.

“Chú không chắc lắm có phải là hắn không.” Giọng Giải Liên Hoàn đầy vẻ nghi ngờ.

Giải Ngữ Hoa trầm giọng nói: “Cứ nói thử xem, dù phải hay không cũng có thể dùng làm tư liệu tham khảo.” “Người chú biết tên là Điền Hữu Kim, cuộc đời người này cũng khá ly kỳ.” Giải Liên Hoàn kéo một cái ghế ngồi xuống, chìm vào hồi ức.

Điền Hữu Kim và Ngô Tam Tỉnh quen nhau từ nhỏ, có thể coi là bạn bè nối khố cùng khu phố.

Cuối những năm 70, Điền Hữu Kim được phân phối đi lao động ở vùng núi Nội Mông.

Nhiều năm sau hắn mới quay về Dư Hàng.

Gặp lại anh em Ngô Tam Tỉnh, tất nhiên phải làm vài chén kể chuyện xưa.

Trùng hợp là lúc đó Giải Liên Hoàn cũng đang ở Dư Hàng chơi, thế là cả ba cùng đi uống rượu.

Chắc là do uống quá chén, hoặc muốn khoe khoang chút quá khứ huy hoàng, Điền Hữu Kim đã kể một câu chuyện xảy ra với chính mình.

Theo lời hắn, lúc đi lao động từng bị lạc mất đoàn đại mục.

Lúc đó hắn hoảng loạn lắm, chỉ sợ bỏ mạng dưới họng sói.

Hắn cầm khẩu súng săn của đội, lùa bầy dê đi tìm đường về.

Có lẽ do cái tướng hắn hơi hèn mọn nên ông trời nhìn không thuận mắt, đã tặng thêm cho hắn chút khó khăn trên đường lang thang.

Bầu trời xanh biếc bỗng mây đen kéo tới, chẳng kịp thở một hơi thì một tia chớp khổng lồ xé toạc bầu trời.

Sấm nổ đì đùng, mưa như trút nước rơi xuống rào rào, thậm chí còn kẹp theo cả mưa đá.

Kiểu bão như thế trong lịch sử Nội Mông là cực kỳ hiếm thấy.

Điền Hữu Kim hoàn toàn hoảng loạn, đầu bị đá rơi trúng sưng mấy cục.

May mà trời không tuyệt đường người, hắn phát hiện gần đó có một hang động.

Lúc này đừng nói trong hang có rắn rết trùng độc, dù có yêu ma quỷ quái thì hắn cũng chẳng màng được nhiều thế.

Điền Hữu Kim nhờ hang động đó mà tránh được cơn bão.

Tuy nhiên, hắn không bao giờ quên được cảnh tượng sấm sét vang trời và tia chớp xé ngang không trung.

Cảnh tượng đó đẹp hơn cả dải ngân hà.

Nếu điều kiện cho phép, chắc Điền Hữu Kim đã làm vài chén rồi ngâm thơ tác đối rồi.

Ngô Tam Tỉnh bĩu môi: “Cái trình độ văn hóa tiểu học còn chưa tốt nghiệp như ông mà đòi ngâm thơ?

Thơ vè chắc còn chẳng viết nổi.” “Ông...

ông thì biết cái quái gì.” Điền Hữu Kim hơi say, líu lưỡi nói: “Ông không tận mắt chứng kiến thôi, cảnh đó đến kẻ mù chữ cũng phải thốt lên được vài câu danh ngôn kinh điển.” “Thôi đi, đừng nói nhảm nữa, sao ông thoát chết được?” Ngô Tam Tỉnh rất tò mò về điểm này.

Ông luôn hứng thú với những chuyện bất thường, biết đâu trong đó lại ẩn chứa thông tin gì hữu ích sau này thì sao.

Giải Liên Hoàn không thân với Điền Hữu Kim lắm nên chẳng chen ngang được câu nào, chỉ lẳng lặng ăn uống và lắng nghe.

Điền Hữu Kim lưỡi đã cứng ngắc, ú ớ vài câu, giọng càng lúc càng trầm: “Tôi... tôi thấy một người trong mưa, hắn... hắn dường như đang đuổi theo thứ gì đó.” Nói đến đây, đầu hắn gục xuống bàn, lịm đi trong cơn say.

Câu chuyện không đầu không cuối khiến Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh ngứa ngáy hết cả gan bàn tay.

Họ cố lay Điền Hữu Kim dậy nhưng hắn đã ngủ say như chết, ngáy o o.

Hai người nhìn nhau bất lực, đành khiêng kẻ say mèm về nhà.

Điền Hữu Kim mồ côi cha mẹ, cũng chẳng có thân thích gì, từ trại lao động về là về thẳng nhà cũ.

Trong nhà ngoài cái giường và cái chăn rách thì chẳng có gì đáng giá.

Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh sợ về nhà bị lão gia tử mắng nên cũng ngủ tạm luôn ở đó.

Hôm sau hỏi lại chuyện này, Điền Hữu Kim lại lắc đầu không thừa nhận chuyện có người bí ẩn, chỉ bảo sau cơn mưa hắn theo bầy dê đi lung tung rồi may mắn tìm được đoàn.

Cách nói mâu thuẫn tiền hậu bất nhất này khiến Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn chú ý.

Cả hai đều chẳng phải hạng vừa, thầm suy đoán xem liệu có uẩn khúc gì giấu giếm không.

Tại sao người bí ẩn lại xuất hiện giữa thảo nguyên?

Chẳng lẽ cũng là đồng nghiệp?

Điền Hữu Kim như thể vừa tung ra một cái xương rồi sau đó tuyệt nhiên không nhắc lại chuyện này nữa.

Giải Liên Hoàn nói tới đây thì dừng lại.

“Tam thúc, sau đó thì sao?

Còn chuyện gì xảy ra nữa không?” Ngô Tà đang nghe hăng hái nên hỏi dồn.

“Sau đó...” Giải Liên Hoàn do dự một lát, ho nhẹ rồi nói tiếp: “Sau đó thì chẳng có gì nữa, chuyện này cứ thế mà qua đi.” “Thôi, đừng hỏi nhiều nữa.” Giải Liên Hoàn xua tay: “Nếu đúng là hắn thì chuyện bắt đầu trở nên rắc rối rồi đấy.” Ngô Tà: “...” Lại chơi trò này nữa hả?

Cứ giấu giếm mãi thấy vui lắm chắc?

Lúc nào cũng nói một nửa giữ một nửa, cứ làm như mình vẫn là thằng nhóc mười tám tuổi không bằng.

Chương 1572

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh cũng không chịu nổi: “Tôi nói này Tam gia, sao chú cứ đang đại tiện nửa chừng lại thụt vào thế?” “Nói bậy bạ gì đấy?” Giải Liên Hoàn trừng mắt: “Chuyện không có thật chẳng lẽ bắt tôi bịa ra cho mấy người nghe à?” Giải Ngữ Hoa thấy cảnh này, lần đầu tiên cảm thấy đồng cảm với Ngô Tà.

Bị dắt mũi suốt hơn hai mươi năm, nghĩ lại cũng thật chẳng dễ dàng gì.

Lâm Phong định nói vài câu nhưng rồi lại cố nén xuống.

Không phải hắn cố ý giấu giếm, mà là có những chuyện thật sự không biết giải thích thế nào.

Nếu họ hỏi nguồn tin ở đâu ra thì biết nói sao?

Hắn không phải Ngô Mặc, có thể ăn nói bừa bãi mà lấp liếm qua chuyện được.

Một khi bị Giải Liên Hoàn nghi ngờ thân phận, trong thời gian ngắn hắn không thể giải thích rõ ràng, lúc đó ảnh hưởng đến Ngô Tà thì sao?

Nhưng không nói ra thì lại bứt rứt, trên mặt vô thức lộ ra chút biểu cảm lạ.

Vương Bàn Tử vốn tinh ý nên nhận ra ngay: “Phong tử, cậu có điều muốn nói?” “Ừm.” Lâm Phong giả vờ suy tư: “Tam thúc, người bình thường ở Tam Giác Vàng không thể nào giết được Côn Tạp.

Kẻ này có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, tiền ở đâu ra chứ?” Giải Liên Hoàn quyết định không nói thêm, thong thả nhấp trà: “Làm sao tôi biết được, hắn có phải con trai tôi đâu.” Lâm Phong thật muốn tát cho ông một phát cho tỉnh táo lại.

Thần kinh à?

Lúc nào rồi mà còn không phân biệt được nặng nhẹ?

Cháu ông sắp đi gặp Diêm Vương tới nơi rồi mà ông còn ở đó giấu giếm cái quái gì không biết.

Lúc này, mọi người vô cùng nhớ Ngô Mặc.

Ngay cả Phan Tử vốn luôn nghe lời Tam gia cũng cảm thấy lần này Tam gia làm hơi quá.

Giải Ngữ Hoa và mấy người kia nhìn nhau, đồng loạt quay người rời đi, để lại Giải Liên Hoàn đứng ngơ ngác một mình.

“Ơ, mấy cái đứa này...” “Tam gia, chú uống chút nước đi.” Phan Tử đưa tới một cốc nước.

Giải Liên Hoàn thuận tay nhận lấy: “Phan Tử, vẫn là cháu biết điều nhất.” Nói xong ông bưng cốc nước lên làm một ngụm.

“Phụt~” Nước vừa vào miệng đã bị phun ra sạch.

Giải Liên Hoàn chua đến mức xanh cả mặt, tay run rẩy chỉ vào Phan Tử không nói nên lời.

“Tam gia, chú không sao chứ?” Phan Tử cũng hoảng, vội vàng đỡ lấy Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn mãi mới rặn ra được một câu: “Mày... mày cho lão tử uống cái quái gì thế này?” “Nước mà...

Ái chà, cháu lấy nhầm rồi.” Phan Tử ban đầu còn ngơ ngác, nhưng khi ngửi thấy mùi chua lòm trong nước thì vỗ đùi một cái: “Cháu bỏ nhầm quả Trạch Thứ Gia vào nước rồi.” Trạch Thứ Gia là một loại quả ở Đông Nam Á, độ chua phải gọi là bùng nổ, đúng là phiên bản nâng cấp của chanh.

“Mày...” Giải Liên Hoàn nhìn chằm chằm Phan Tử, muốn xác nhận xem thằng ranh này có cố ý hại mình không?

Nhìn đi nhìn lại chẳng thấy dấu vết gì, cuối cùng tức quá vung tay bỏ đi.

“Tam gia, cháu thật sự không chú ý mà.” Phan Tử khổ sở giải thích phía sau.

Nhưng nhờ có màn hài kịch này mà không khí căng thẳng cũng dịu bớt phần nào.

Thời gian trôi mau, chớp mắt đã qua một ngày.

Tuy sức khỏe Ngô Tà không thể trì hoãn nhưng mọi người cũng không định để người của Cổ Văn Thôn nắm thóp.

Không nói đến chuyện lấn lướt nhưng ít nhất cũng phải đối xử bình đẳng.

Tuy nhiên, sự việc luôn diễn biến ngoài dự liệu.

Trời vừa hửng sáng, thuộc hạ vào báo cáo có người của Tiêu lão bản đến nhắn lời.

“Hửm?

Tự tìm đến tận cửa à?

Cho hắn vào.” Lâm Phong cầm miếng bánh mì cắn một miếng thật to: “Để ông đây xem xem gã này định giở trò gì.” Chẳng mấy chốc, một thanh niên mặc vest đen bước vào, đứng trước mặt Lâm Phong, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Lâm lão bản, chào anh.” “Tìm tôi có việc gì?” Miếng bánh mì trong tay Lâm Phong đã nhét hết vào mồm.

Hắn ngồi trên ghế vắt chéo chân, bày ra tư thế thong dong.

Người thanh niên nhanh chóng liếc mắt nhìn quanh một lượt, thấy trong phòng ngoài Lâm Phong và vài thuộc hạ ra thì không có ai khác, sâu trong đáy mắt lóe lên một tia cảm xúc khó đoán.

“Chỗ tôi làm gì có mỹ nữ nào.” Lâm Phong kẹp điếu thuốc ở tay phải, thần thái thong dong như thể chỉ đến Tam Giác Vàng để nghỉ dưỡng.

“Lâm lão bản lại nói đùa rồi.” Gã thanh niên thu liễm thần sắc, đứng thẳng tắp: “Ông chủ chúng tôi phái tôi tới, chủ yếu là muốn mời Giải lão bản gặp mặt một lần.” “Giải lão bản?” Lâm Phong gạt tàn thuốc, cười khẩy một tiếng: “Ông chủ các người nhầm rồi sao, đây là địa bàn của Địa Long Hội, lấy đâu ra Giải lão bản?” “Tôi thấy hắn xem Spongebob nhiều quá rồi đúng không, có cần tôi gọi cả sao biển Patrick ra luôn không?” Lâm Phong bề ngoài bất động thanh sắc, nhưng trong lòng đã bắt đầu chửi mẹ nó rồi.

Mẹ kiếp, cái gã Tiêu lão bản này đúng là tà môn thật.

Chắc chắn gã này không có hệ thống đấy chứ?

Hay là tiếng sấm thực sự có thể dự đoán tương lai?

Cái cảm giác bị người khác nắm thóp thế tiên phong này thật chẳng dễ chịu gì.

Không được, tục ngữ nói một cây làm chẳng nên non, cái não này của mình thực sự chơi không lại lũ người kia.

Phải nghĩ cách tiết lộ lai lịch của lão già kia cho Ngô Tà bọn họ thôi.

Chỉ là nên dùng cái cớ gì nhỉ?

Ông nội báo mộng?

Liệu có bị coi là thằng đần không?

Hay cứ bảo là thằng con trai lớn báo mộng, dù sao mấy gã này dạo này cứ nằm mơ là thấy nó.

Thôi kệ, lát nữa tính sau.

Khi đã quyết định ném vấn đề đi, Lâm Phong bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn.

Người giỏi thì làm nhiều, chút chất xám này của mình cứ để dành chơi mấy trò cỏn con thôi.

“Lâm lão bản đừng đùa nữa.” Gã thanh niên nhếch môi: “Bốn giờ chiều nay, ông chủ chúng tôi đợi ngài tại làng Cổ Văn.” Để lại một câu như vậy, gã thanh niên chắp tay rồi xoay người đi thẳng.

“Mẹ nó, còn khá kiêu ngạo đấy.” Lâm Phong tức đến bật cười, bóp nát đầu thuốc lá.

“Lão bản, có cần xử thằng nhóc đó không?” Phía sau, một tên đàn em làm động tác cắt cổ.

Những kẻ đi theo Lâm Phong đều là tâm phúc được bồi dưỡng mấy năm nay.

Ngoại trừ nghe lời Ngô Mặc và Lâm Phong ra, đối với người ngoài đều có chút kiêu ngạo bất tuân.

Chẳng còn cách nào, chủ yếu là do bị Ngô Mặc áp chế.

Đánh thì chắc chắn đánh không lại, luận về trình độ làm loạn, gom cả đám lại cũng chẳng phải đối thủ của hai gã tổn hữu kia.

Cuối cùng lại còn bị đám con cháu hộ tông trong trại thu xếp cho một trận.

Đủ loại thủ đoạn luân phiên, cuối cùng mới thu phục được đám thanh niên không phục trời không sợ đất này.

Đương nhiên, lợi ích cũng cho không ít, nếu không ai lại đi bán mạng cho anh chứ?

“Không cần, cứ để lại cái mạng nhỏ của nó đi.” Lâm Phong xua tay.

Không phải gã đổi tính trở nên đại lượng, mà là tên thanh niên kia gợi lại ký ức cũ cho gã.

Gã này họ Giang...

Giang cái gì ấy nhỉ?

Lâm Phong không nhớ rõ lắm.

Lúc đó toàn bộ tâm trí đều dồn vào việc tìm Ngô Mặc, xem tivi cũng chỉ là việc bất đắc dĩ khi bị tuyết chặn cửa.

Tuy không nhớ nổi tên gã này, nhưng gã lại nhớ rõ điểm mấu chốt.

Chương 1573

Thằng nhóc này có quan hệ với A Ninh.

“Đi, in cái ảnh thằng nhóc này trong camera giám sát ra cho tôi.” “Vâng, lão bản.” Tên đàn em xoay người rời đi.

Giải Ngữ Hoa mấy người đẩy cửa bước vào.

Vương Bàn Tử nhíu mày hỏi: “Sao người đi nhanh thế, có chuyện gì à?” “Vị Tiêu lão bản kia muốn gặp Giải lão bản.” Lâm Phong cố vẻ mặt ngưng trọng: “Chúng ta vừa mới đến đây, lão ta đã nắm rõ hành tung, mọi người không thấy chuyện này có gì cổ quái sao?” “Ý cậu là có nội gián?” Vương Bàn Tử vừa thốt ra câu này, sắc mặt mọi người đều biến đổi.

Những người mang theo lần này đều là đàn em tâm phúc, ít nhất cũng theo họ năm ba năm trở lên.

Thế này mà cũng có nội gián được sao?

Vậy Tiêu lão bản ra tay từ lúc nào, và dùng thủ đoạn gì để lôi kéo họ đầu hàng?

Lâm Phong liếc mắt một cái, lập tức hiểu được suy nghĩ của họ.

Gã âm thầm trợn trắng mắt.

Tư duy cứng nhắc quá, chẳng biết linh hoạt biến thông gì cả.

Cứ phải suy nghĩ theo lối mòn thông thường sao?

Chẳng lẽ không thể nghĩ theo hướng tà môn ngoại đạo một chút à?

“Khụ!” Lâm Phong ho nhẹ một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người: “Mọi người nói xem lão ta muốn gặp vị Giải lão bản nào?” Một câu hỏi hay, lập tức làm mọi người đứng hình.

Theo lẽ thường, Giải lão bản trên mặt nổi chắc chắn chỉ Giải Ngữ Hoa.

Nhưng cũng có thuyết không theo lẽ thường.

Ngô Tà nhíu mày thành một cục: “Chẳng lẽ là nói Tam thúc?” Hiện tại trong phòng không có người ngoài, chuyện Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh hoán đổi thân phận mọi người đều biết rõ.

“Tôi cho rằng lão ta nói chính là Tam thúc.” Lâm Phong ưỡn ngực, hùng hồn nói: “Lão ta và Tam thúc là người quen cũ, gặp lại nơi đất khách quê người nhất định phải gặp một mặt.” “Không đúng.” Ngô Tà chậm rãi lắc đầu: “Thân phận của Tam thúc người ngoài không hề biết, nhưng lão ta lại khẳng định chắc nịch là Giải lão bản, chuyện này tất có nguyên do.” Phét, không có nguyên do thì tôi phải tốn công nghĩ lý do làm gì?

Lâm Phong lười tốn não tiếp, giả vờ có điện thoại rồi đứng dậy ra ngoài nghe.

Ngô Tà mấy người biết Địa Long Hội rất bận nên cũng không để ý nhiều, tiếp tục thảo luận chủ đề này.

Khoảng mười phút sau, khi Lâm Phong trở vào, vẻ mặt trở nên vô cùng kỳ quái.

“Phong tử, sao thế?” Vương Bàn Tử hơi lo lắng: “Có vấn đề gì à?” “Không có, tôi chỉ vừa nhận được một tin tức, cảm thấy hơi khó tin thôi.” “Ồ?

Có tiện nói không?” Ngô Tà bị gợi lên tính hiếu kỳ.

Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính mấy người cũng dừng tay, tất cả ánh mắt đổ dồn vào Lâm Phong.

Lâm Phong hắng giọng, cố tỏ ra bí hiểm: “Tôi đặc biệt cho người tra lai lịch của Tiêu lão bản, tin tức nhận được rất kỳ lạ.” “Hử?

Kỳ lạ ở đâu?” Vương Bàn Tử đúng là người tung hứng xuất sắc, tuyệt đối không để lời nói rơi xuống đất.

“Nghe nói người này có thể dự đoán trước tình hình.” “Cái gì?

Nhà tiên tri à?” Vương Bàn Tử bĩu môi: “Không phải loại đi lừa bịp thiên hạ đấy chứ?” “Tuyệt đối không phải.” Lâm Phong lắc đầu: “Sự giàu có của gã này chắc chắn có liên quan đến khả năng tiên tri, cho nên tôi nghi ngờ gã biết chúng ta đến cũng liên quan đến năng lực này.” Chém gió thôi, cứ hướng về phía nguồn tin không xác định mà tán.

Mình không phải Ngô Mặc, giao tình không sâu đến thế, tin rằng với tính cách của họ sẽ không truy hỏi đến cùng đâu.

Lúc nãy Hoắc Tú Tú mải xử lý công việc không có trong phòng, lúc này nghe loáng thoáng nhưng cũng hiểu được đại khái.

“Cái thuyết tiên tri này cũng có khả năng.” Cô suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Tôi nhớ chị A Ninh từng nói qua, dưới trướng anh Mặc có một lão già họ Bạch có khả năng bói toán, hơn nữa còn rất chuẩn.” “Đúng rồi, còn có Bát gia của Cửu Môn, quẻ tượng của cụ cũng rất linh.” “Liệu Tiêu lão bản có năng lực tương tự không?” Nhắc đến Tề Bát Gia và lão Bạch càng làm tăng sức thuyết phục.

Mọi người rơi vào trầm tư.

“Mẹ kiếp, nếu gã này có năng lực dự tri, vậy bày ra trò này là rảnh rỗi sinh nông nổi à.” Sắc mặt Vương Bàn Tử rất không thiện cảm.

Tình trạng sức khỏe của Ngô Tà gần như đã trở thành tâm bệnh của gã.

Lần này đến Tam Giác Vàng là để giải quyết chuyện này, ai ngờ lại lòi đâu ra gã Tiêu lão bản.

Thằng ranh này định làm gì?

Có xung đột với hành trình sắp tới không?

“Không có lợi thì chẳng ai dậy sớm.” Hắc Nhãn Kính ngồi trên sofa nghịch dao găm, cười lạnh liên tục: “Xem ra thứ dưới hầm làng Cổ Văn không đơn giản đâu.” Lâm Phong suýt thì vò rách cả quần.

Nhớ kỹ lại cốt truyện, sao cảm giác bây giờ mọi chuyện hơi loạn xị ngầu thế nhỉ?

Nhớ không lầm thì ban đầu là làng người câm, nhưng làng Cổ Văn này ai cũng biết nói mà.

Ôi trời ơi, thật là đau đầu nhức óc.

Lúc này, Lâm Phong vô cùng nhớ Ngô Mặc, nếu thằng ranh này ở đây thì mọi chuyện đã được giải quyết xong xuôi rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại gã lại thấy lo lắng.

Không biết thằng ranh đó trong mộ tình hình thế nào?

Có gặp cơ quan khó giải không, có bị thương không?

Nói đi cũng phải nói lại, Lâm Phong lo hão rồi.

Gã nằm mơ cũng không ngờ tới, Ngô Mặc lúc này đang nằm trong sân nhà cũ của Giải gia, ung dung nghe Giải Ngữ Hoa hát.

“Dưới cây cầu lớn trước cửa nhà có đàn vịt bơi qua.” Giọng nói non nớt của Giải Ngữ Hoa hát nhạc nhi đồng nghe rất êm tai.

Tuy nhiên từ khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ủy khuất của cậu, không khó để nhận ra hát loại nhạc này không phải xuất phát từ sự yêu thích thật lòng.

Hát xong một lượt, Giải Ngữ Hoa chạy đến trước mặt Ngô Mặc, kéo cánh tay anh, nghiêng đầu hỏi nhỏ: “Tứ gia gia, cháu hát xong rồi.” “A, hát xong rồi hả?” Ngô Mặc mở mắt từ trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

“Vâng, hát xong rồi.” Giải Ngữ Hoa ủy khuất bĩu môi: “Tứ gia gia, ngài căn bản không nghe cháu hát.” “Không, ông nghe say mê lắm.” Vẻ mặt Ngô Mặc có chút ngượng ngùng.

Bị trẻ con bắt quả tang tại trận thế này thật khó giải thích.

Chuyện này cũng không trách anh được, ai mà ngờ Hoa ca dù là lúc trẻ hay sau này, hiệu quả thôi miên của tiếng hát lại tốt đến thế.

“Tứ gia gia ngài lừa người.” Cậu nhóc này không phải là người dễ dỗ dành.

Ngón tay nhỏ nhắn chỉ thẳng vào Ngô Mặc đầy tố cáo: “Vừa nãy cháu còn nghe thấy ngài ngáy nữa cơ.” “A, ha ha!” Ngô Mặc cười trừ gượng gạo, lôi từ trong túi ra một cây kẹo mút: “Lại đây, Tứ gia gia cho kẹo mà ăn này.” “Cảm ơn Tứ gia gia.” Một cây kẹo mút đã dỗ dành được cậu nhóc.

Ngô Mặc thấy vậy thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ đến việc tối nay phải rời khỏi nhà cũ Giải gia để đi làm việc, anh không kìm được xoa đầu Giải Ngữ Hoa: “Nhóc con, phải luôn vui vẻ biết chưa?” “Vâng, vui vẻ ạ.” Giải Ngữ Hoa ngậm kẹo mút cười vô cùng thiên chân khả ái.

Cậu rất thích vị Tứ gia gia đột nhiên xuất hiện này.

Sẽ chơi cùng cậu, kể chuyện cho cậu, còn cho cậu kẹo mút ngon, và nhất là hay cho cậu cưỡi cổ.

Còn chiều cậu hơn cả bố nữa.

Thực sự, thực sự rất thích Tứ gia gia.

Ngô Mặc nhìn nụ cười ngây thơ của Giải Ngữ Hoa, trong thâm tâm thầm than một tiếng: “Vì nụ cười này của mày, bố mày suýt chút nữa là đi thắt cổ đấy, mấy thằng ranh con các người phải nhớ kỹ cái tốt của ông đây đấy.” Từ sau khi cứu được Giải Cửu Gia, trên dưới Giải gia đối đãi với Ngô Mặc như tổ tiên sống.

Nhờ vậy mà Ngô Mặc làm việc cũng thuận tiện hơn.

Đầu tiên cần giải quyết chính là chuyến đi đến nước Nam Chiếu.

Năm đứa con trai của Giải gia thì đừng hòng mơ tưởng đi được, nhưng cơ hội tốt thế này không thể dễ dàng bỏ qua.

Ngô Mặc bàn bạc với Giải Cửu Gia, biết được ngoài Uông gia ra còn có một nhóm người thần bí ẩn nấp trong bóng tối.

Cụ thể là ai thì chưa rõ, nhưng rất nhiều sự kiện phía sau đều có hình bóng của họ.

Giải Cửu Gia vì muốn có thêm thông tin mà hao tâm tổn trí, đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến sức khỏe ngày càng giảm sút.

Pháo Đại Nhãn thoát khốn cần năng lượng, đưa đám người này qua đó chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?

Chó cắn chó, cho chúng nó tự chơi với nhau đi.

Ngô Mặc biết rõ lượng sức mình.

Chương 1574

Về phương diện thiết kế âm mưu quỷ kế, mười thằng như anh gộp lại cũng không bằng một ngón tay út của Giải Cửu Gia.

Thay vì lao tâm lao lực, chi bằng cứ nói toạc ra hết.

Để mấy lão già tự chơi với nhau, mình cứ ung dung được ngày nào hay ngày nấy.

Ba lão già quả nhiên không làm anh thất vọng.

Dựa trên bản đồ địa hình chi tiết do Ngô Mặc vẽ, họ đã tinh vi vạch ra một âm mưu chờ đợi đám người thần bí kia.

Giải Nhị thiếu gia có chút không cam lòng, bị bố lão túm cổ đập cho một trận tơi bời.

Đúng là nhà nào cũng có một đứa thiếu nếp nhăn não.

Giải Nhị hoàn toàn quên mất lý do bị ăn đòn, trợn tròn mắt không tin nổi nhìn lão già nhà mình.

“Bố, sao bố khỏe thế?

Chẳng lẽ trước đây bố cố ý giả vờ suy yếu à?” Giải Cửu Gia: “...” Bố mày tạo nghiệp gì mà sinh ra cái loại thiếu não thế này?

Chẳng lẽ thông minh tài trí mỗi thế hệ chỉ có một người thừa kế thôi sao?

Giải Nhị vẻ mặt hiếu kỳ bò từ dưới đất dậy: “Bố, có phải bố định giả heo ăn thịt hổ không?” “Tao thấy mày đúng là một con lợn.” Giải Cửu Gia vung gậy đập Giải Nhị kêu cha gọi mẹ.

Ở cửa, bốn người anh em khác rụt cổ lại, đồng loạt nhìn về phía Giải Đại.

“Anh, anh thấy sao?” “Thấy cái con khỉ, cứ theo lời bố mà làm.” Giải Đại theo bản năng xoa xoa mông.

Đều là đàn ông ngoài ba mươi cả rồi, đừng để lão già phải đích thân ra tay.

Một cái vỗ cánh của Ngô Mặc đã làm thay đổi cục diện.

Năm đó cũng vì Giải Cửu Gia sức khỏe không tốt, mấy anh em họ Giải vì muốn ổn định vấn đề hậu sự nên mới xuống cổ mộ Nam Chiếu.

Kết quả là từng người một trúng lời nguyền mà chết thảm.

Giờ đây Giải Cửu Gia trông thế này vẫn có thể sống thêm vài chục năm nữa.

Có lão cụ tọa trấn, ngại gì đám ngưu quỷ xà thần kia.

Chẳng phải chỉ là một cái mộ thôi sao?

Không đi thì không đi, làm gì được nhau?

Ba lão già hành động rất mạnh mẽ, nhanh chóng trên giang hồ thấp thoáng truyền ra tin tức về cổ mộ Nam Chiếu.

Truy tìm đến ngọn nguồn là một lão già hái thuốc vô tình rơi vào một cái hố sâu, kết quả bên trong đặt mấy tấm bia đá.

Chữ trên bia đá rất cổ quái, bị lão già mang về thôn khoe khoang, kết quả bị người vào thôn nhặt đồ cổ phát hiện.

Tin tức truyền đi từng đợt, nhanh chóng thu hút sự chú ý của những kẻ có tâm.

Thợ săn giỏi nhất chính là chờ đợi.

Giải Cửu Gia mấy người bắt đầu bố cục một cách ngăn nắp, nhất thời có chút không để ý đến Ngô Mặc.

Thành ra anh cứ thong dong như một đại gia vậy.

Nhưng thời gian đẹp đẽ cũng có lúc kết thúc, căn cứ theo tin mật mà người Giải gia nhận được, sự giám sát đối với Trương Khởi Linh tại liệu dưỡng viện Cách Nhĩ Mộc đã yếu đi.

Nghĩ đến những uất ức mà Trương Khởi Linh phải chịu, Ngô Mặc phẫn hận không thôi.

Mẹ kiếp, cái thằng Trương Khải Sơn chết tiệt.

Đều là người Trương gia, mày cũng có huyết mạch trường sinh, sao không lấy chính mình và phó quan ra làm đối tượng thí nghiệm?

Rõ ràng là bắt nạt lão Trương nhà mình là trẻ mồ côi.

Giờ chống lưng của anh ấy đến rồi, xem ông đây vả mặt bọn mày để trút giận cho anh ấy thế nào.

Ngô Mặc là kẻ cực kỳ hộ độc tử.

Anh em bị coi như đối tượng thí nghiệm, đặt vào anh thì không thể nào nuốt trôi cục tức này.

Ngô Lão Cẩu không tán thành Ngô Mặc đi mạo hiểm, nhưng Cửu Môn quả thực có lỗi với Trương Khởi Linh.

Đương nhiên, chủ yếu là ông không cãi lại được Ngô Mặc.

Tuy nhiên, công khai đối đầu với Trương Đại Phật Gia không phải là hành động khôn ngoan.

Giải Cửu Gia đề nghị dùng pháp hoán đổi để đưa Trương Khởi Linh ra.

Như vậy đối phương trong thời gian ngắn sẽ không phát hiện ra vấn đề, có thể dành thêm thời gian cho họ thu xếp hậu quả.

Ngô Mặc gật đầu đồng ý với ý tưởng này.

Nhưng có một điểm khó: ai sẽ là người thay thế Trương Khởi Linh?

Vấn đề này quả thực làm khó mọi người.

Tìm đại một con mèo con chó nào đó chắc chắn là không được.

Còn muốn tìm người có năng lực tương đương với anh, nói mò kim đáy bể thì hơi quá, nhưng cũng không phải chuyện có thể hoàn thành trong sớm chiều.

Đột nhiên một hình bóng xuất hiện trong não Ngô Mặc.

Đúng rồi, cái thằng ngu ở dưới tầng hầm Tháp Kiên Bàng chẳng phải luôn cho mình là hàng thật sao?

Để hắn thay thế lão Trương bị nhốt ở Cách Nhĩ Mộc chẳng phải là toại nguyện cho hắn rồi sao?

Ái chà chà, mình đúng là một vị thần đèn nhân hậu.

Đặc biệt quay về hơn hai mươi năm trước để hoàn thành tâm nguyện cho hắn, ai nghe thấy mà chẳng phải giơ ngón tay cái khen ngợi mình lương thiện.

Ngô Mặc tự nhấn like cho chính mình.

Anh nhớ Tháp Kiên Bàng bị trọng thương sau khi tham gia hành động cổ lâu Trương gia năm 79, sau đó luôn nhìn chằm chằm vào cổ lâu Trương gia.

Ừm!

Xem ra mình cần phải đi Ba Nãi một chuyến trước.

Anh nói ý tưởng của mình cho ba lão già nghe, mấy người lập tức nhớ lại chuyện năm xưa, đồng thanh cho rằng ý tưởng này rất hay.

Họ từng tiếp xúc với Tháp Kiên Bàng, hai người bất luận là vóc dáng hay thân thủ đều có nét tương đồng.

Dùng hắn làm thế thân cũng coi như là phù hợp, chỉ có điều tiền đề là phải làm cho gã này khờ đi.

Tam gia năm đó có không ít đàn em thân thủ tốt, tiếc là trong lần hành động đó đã tổn thất quá nửa.

Dù vậy cũng rút ra được vài người đi cùng Ngô Mặc hành động.

Ly biệt luôn khiến người ta thương cảm.

Nhóc con Giải Ngữ Hoa ôm đùi Ngô Mặc, mắt rưng rưng nhìn anh: “Tứ gia gia, ngài đừng đi có được không?

Cháu không muốn ngài rời đi.” “Ngoan, đừng quậy.” Khóe môi Ngô Mặc nở một nụ cười xấu xa, lôi điện thoại ra nhắm chuẩn vào “mèo nhỏ” Giải Ngữ Hoa chụp một tấm.

Giải Ngữ Hoa: ???

Cậu chớp chớp mắt, ngơ ngác nhìn Ngô Mặc, không hiểu đây là ý gì?

Sau đó Ngô Mặc thỏa mãn nhét điện thoại vào túi, cúi người bế Giải Ngữ Hoa lên: “Đừng khóc nữa, Tứ gia gia sẽ về nhanh thôi, lúc đó sẽ đưa cháu đi công viên xem hổ có được không?” Ngô Mặc làm tư thế hổ vồ, cuối cùng cũng dỗ được nhóc con cười.

Giải Ngữ Hoa sụt sịt mũi: “Vậy ngài nhất định phải giữ lời đấy, nếu không cháu không thèm chơi với ngài nữa đâu.” Ngô Mặc cười véo mũi cậu: “Yên tâm đi, Tứ gia gia lừa cháu bao giờ chưa?” Nói xong, anh nhìn sang Giải Cửu Gia đang đứng cạnh: “Lão gia tử, vậy tôi đi lo việc đây.” “Đi đi, đi sớm về sớm.” Giải Cửu Gia nhìn bóng lưng Ngô Mặc, mắt thoáng qua một tia lo âu.

Ngô Mặc bên này bận rộn đi tìm Tháp Kiên Bàng, bên kia Giải

Liên Hoàn thì chuẩn bị đi phó ước.

Tuy hiện tại thân phận của ông là Ngô Tam Tỉnh, nhưng thâm tâm ông cảm thấy người Tiêu lão bản muốn gặp chính là mình.

Chương 1575

Đi xem thử cũng chẳng sao, xem thằng ranh này định giở trò gì?

Thời gian nhanh chóng trôi đến buổi chiều.

Lâm Phong hộ tống Giải Liên Hoàn, mang theo Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đi gặp Tiêu lão bản.

Còn Ngô Tà mấy người ở lại làm hậu viện phòng hờ vạn nhất.

Địa điểm Tiêu lão bản hẹn không phải trong làng Cổ Văn, mà là trong một căn biệt thự cách làng khoảng một cây số.

Xung quanh biệt thự toàn là lính đánh thuê súng ống đầy mình, vây quanh biệt thự như một nhà tù.

“Mẹ kiếp, lão già này sợ chết gớm.” Vẻ mặt Lâm Phong hơi nghiêm trọng.

Giải Liên Hoàn nhắm mắt tựa vào lưng ghế, tay phải nhẹ nhàng gõ vào thành ghế: “Yên tâm đi, lão ta đã mời chúng ta đến đàm phán thì chắc sẽ không đột ngột ra tay đâu.” Bánh xe nghiến qua mặt đường đá dăm, phát ra những tiếng lạo xạo, chậm rãi lái vào cổng biệt thự.

Đám lính đánh thuê súng đạn sẵn sàng như gặp đại địch, ánh mắt như diều hâu nhìn chằm chằm vào chiếc xe.

Không khí trong chớp mắt trở nên căng thẳng.

Trương Khởi Linh vẫn giữ vẻ thản nhiên như cũ, ánh mắt tĩnh lặng như nước quét qua mọi thứ xung quanh.

Như thể đám lính đánh thuê này đối với anh chẳng khác gì đám tượng binh mã đất nung.

Hắc Nhãn Kính thì thong thả nghịch kính râm, khóe môi nở nụ cười như có như không.

Nhìn có vẻ tùy ý, nhưng một khi có bất kỳ tình huống nguy hiểm nào xảy ra, chắc chắn hắn có thể ứng phó ngay lập tức.

Xe dừng hẳn.

Tài xế chưa kịp xuống xe, hai tên lính đánh thuê đã chạy tới, không nói hai lời kéo cửa xe ra.

Gã thanh niên đưa tin bước tới, chắp tay: “Mấy vị, ông chủ chúng tôi đã đợi từ lâu.” Lâm Phong cười khẩy một tiếng: “Ông chủ các người phô trương gớm nhỉ.” Gã thanh niên hàm dưỡng khá tốt, không tiếp lời, chỉ mỉm cười nhẹ: “Mời các vị lão bản đi theo tôi.” Lâm Phong hơi nhíu mày, vừa định lên tiếng thì bị Giải Liên Hoàn đưa tay ngăn lại.

Giải Liên Hoàn bất động thanh sắc nháy mắt một cái, ý bảo không nên gây thêm chuyện.

Dẫu sao cũng là bậc tiền bối, Lâm Phong rốt cuộc cũng nể mặt vài phần.

Dưới sự dẫn dắt của gã thanh niên, họ bước vào biệt thự.

Trang trí xa hoa bên trong biệt thự tương phản hoàn toàn với bầu không khí căng thẳng bên ngoài.

Giải Liên Hoàn mấy người liếc sơ qua một lượt, rồi dồn ánh mắt vào người đàn ông trung niên đang ngồi trên sofa da ở chính giữa.

Người này mặc áo sơ mi hoa, tựa lưng vào sofa bắt chéo chân, không ngoài dự đoán chính là Tiêu lão bản.

Thấy Giải Liên Hoàn mấy người bước vào, lão thong thả nâng ly rượu vang trên bàn trà lên, khẽ lắc lư: “Thời gian như nước chảy, chớp mắt đã mười mấy năm trôi qua, không ngờ lại gặp lại bạn cũ nơi đất khách quê người, thật là một chuyện đáng mừng.” Giọng lão không nhanh không chậm, mang theo một tông giọng khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Giải Liên Hoàn ung dung đi đến sofa đối diện ngồi xuống: “Quả thực là vậy, tôi cũng không ngờ lại gặp lại bạn cũ ở đây, càng không ngờ bạn cũ lại thay tên đổi họ.” Ông cực kỳ thả lỏng tựa vào sofa, bắt chéo chân: “Tôi nên xưng hô với ngài là Kim lão bản hay Tiêu lão bản đây?” “Họ tên chỉ là cái danh xưng, vui vẻ là được.” Tiêu lão bản vừa nói vừa xua tay, gã thanh niên gật đầu rồi dẫn mấy tên lính đánh thuê rời khỏi phòng.

Sau đó lão đứng dậy rót một ly rượu, đưa cho Giải Liên Hoàn: “Bạn tốt gặp nhau thì phải uống một ly, nếm thử món bảo bối tôi sưu tầm đã lâu này đi.” Giải Liên Hoàn nhận lấy ly rượu nhưng không uống, chỉ nghịch ly rượu, thản nhiên nói: “Tiêu lão bản có gì cứ nói thẳng đi, chúng tôi không có nhiều thời gian rảnh ngồi đây uống rượu đâu.” Hiện tại thời gian là tiền bạc.

Sức khỏe của Ngô Tà không thể trì hoãn, Giải Liên Hoàn thực sự không có tâm trạng ngồi đây xàm xí với Tiêu lão bản.

“Ha ha, ông đang lo lắng cho sức khỏe của đứa cháu à.” Nụ cười trên mặt Tiêu lão bản không đổi, nhưng trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia tinh anh.

“Ồ?

Câu này có ý gì?” Tim Giải Liên Hoàn nảy lên một cái, cố vờ như không hiểu.

“Ha ha.” Tiêu lão bản mỉm cười nhẹ: “Giải Tam gia, có những chuyện cần tôi phải nói rõ ràng đến thế sao?” Hai con cáo già người nhìn tôi, tôi nhìn người, ra dáng “hai thằng cha gian xảo đối mắt nhau”.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh như thể thực sự là vệ sĩ của Giải Liên Hoàn, đứng bên cạnh không thốt một lời.

Giải Liên Hoàn châm một điếu thuốc, thản nhiên nhướng mày: “Ông làm à?” Ngữ khí vô cùng nhẹ nhàng, như thể căn bản không quan tâm đến sự sống chết của đứa cháu.

“Ha ha ha, nhiều năm không gặp, ông vẫn hài hước như vậy.” Tiêu lão bản cười lớn đầy khoa trương: “Nó là cháu của Tam ca, nói cách khác cũng là cháu của tôi, sao tôi có thể ra tay với nó chứ?” Giải Liên Hoàn không cho là đúng.

Lòng người khó đoán, làm việc phải nghi ngờ nhau.

Đừng nhìn Tiêu lão bản và Ngô Tam Tỉnh là bạn nối khố, nhưng bao nhiêu năm không liên lạc, quỷ mới biết còn mấy phần tình nghĩa.

Tiêu lão bản nhìn thấu suy nghĩ của Giải Liên Hoàn, trong mắt xẹt qua một tia khinh miệt: “Với giao tình của tôi và Tam ca, tôi sẽ không giương mắt nhìn Ngô gia họ tuyệt hậu đâu.” “Không những không giết nó, trái lại tôi còn cứu nó nữa.” Nói đến đây, Tiêu lão bản đứng dậy vươn vai một cái: “Có hứng thú vào phòng bàn bạc chút không, nếu không tôi không tiễn nhé.” Nói xong lão lững thững đi về phía căn phòng.

Giải Liên Hoàn do dự chưa đầy một giây đã đi theo.

“Tam thúc.” Lâm Phong không yên tâm.

Lão già đi ra ngoài cùng gã, lỡ như có chuyện gì thật thì sau này không biết giải thích với thằng con cả thế nào.

Hơn nữa trong phim Tiêu lão bản không phải hạng tốt lành gì.

Gã này ra tay cực độc, suýt chút nữa làm Giải gia diệt môn, thậm chí ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng thua trong tay lão.

“Không sao, lão ta không ra tay với tôi đâu.” Giải Liên Hoàn xua tay.

Tay Lâm Phong đã đặt lên báng súng, nghe Giải Liên Hoàn nói vậy chỉ đành từ từ buông ra.

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, Lâm Phong bỗng phản ứng lại, cái từ “tuyệt hậu” trong miệng Tiêu lão bản là ý gì?

Gã theo bản năng nhìn sang Hắc Nhãn Kính, phát hiện gã này cũng đang tỏ vẻ suy tư.

Xem ra hắn cũng chú ý đến câu nói này.

Còn Trương Khởi Linh?

Lâm Phong trực tiếp chọn bỏ qua, dù sao gã cũng chẳng nhìn ra được biểu cảm gì trên mặt anh ta.

Cửa phòng đóng kín, ba người ngồi ở đại sảnh căn bản không nghe thấy bên trong đang nói gì.

Lâm Phong có chút hối hận, sớm biết thế đã mang cái thằng ranh Lưu Tang kia theo cho rồi.

Lúc đó thì đừng nói là nói chuyện, bên trong có đánh rắm hay nấc cụt cũng nghe rõ mồn một.

Cửa phòng mở ra lần nữa đã là một tiếng đồng hồ sau.

Giải Liên Hoàn vô biểu tình bước ra khỏi phòng, nói với ba người: “Đi thôi, về rồi nói.” Lâm Phong ló đầu nhìn ra phía sau, không thấy bóng dáng Tiêu lão bản đâu.

Hử?

Tình huống gì đây?

Chẳng lẽ đã xử lý Tiêu lão bản rồi?

Tay gã lại một lần nữa thò vào túi quần.

Vừa định rút súng ra thì giọng Tiêu lão bản truyền tới: “Ngày mai tôi đợi các vị ở làng Cổ Văn.” Vãi chưởng!

Thế là đạt thành hợp tác rồi à?

Mang theo đủ loại thắc mắc, cả nhóm lại lên xe quay về biệt thự.

Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa đợi đến sốt ruột.

Nghe thấy tiếng xe ở cửa, vội vàng rảo bước chạy ra: “Tam thúc, mọi người không sao chứ?” Ánh mắt Ngô Tà như đèn pha quét tới quét lui trên người mấy người họ vài lượt, chỉ sợ thiếu mất bộ phận nào.

“Vào nhà rồi nói.” Giải Liên Hoàn từ lúc lên xe lông mày đã nhíu chặt thành một cục.

Vẻ mặt đầy tâm sự khiến người nhìn cũng thấy khó chịu.

Không khí ngưng trọng đến mức gần như có thể vắt ra nước.

Giải Liên Hoàn đi thẳng đến tủ rượu, vớ lấy một chai Whisky, ngửa cổ nốc một ngụm lớn, yết hầu chuyển động phát ra tiếng nuốt trầm đục.

Hồi lâu sau, ông mới chậm rãi lên tiếng: “Tôi đã đồng ý yêu cầu hợp tác của Tiêu lão bản, ngày mai từ làng Cổ Văn xuất phát xuống hố sụt.” “Tam gia, Tiêu lão bản có đáng tin không?” Phan Tử lo lắng liếc nhìn Ngô Tà: “Sức khỏe của Tiểu Tam gia không thể kéo dài được, vạn nhất...” “Không có vạn nhất, cứ quyết định thế đi.” Giải Liên Hoàn chốt hạ, không cho phép phản bác.

Vương Bàn Tử mấy người đều cảm thấy hơi lạ.

Sao Tam gia gặp xong Tiêu lão bản thái độ lại thay đổi 180 độ thế này?

Chương 1576

Chẳng lẽ gã Tiêu lão bản kia ngoài biết bói toán ra còn biết khống chế tâm trí người khác?

Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà liếc mắt nhìn nhau, rồi lên tiếng: "Tam gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thấy Giải Liên Hoàn không muốn nói nhiều, cậu bổ sung thêm một câu: "Không nói rõ ràng thì hành động tiếp theo không thể tiến hành được, rất dễ hỏng việc, cháu nghĩ ngài cũng không muốn Ngô Tà gặp chuyện đúng không?" Ngô Tà thở dài: "Tam thúc, cháu không còn là trẻ con nữa, có chuyện gì ngài cứ nói thẳng được không?" "Ai, được rồi!" Giải Liên Hoàn rốt cuộc không thắng nổi, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Phan Tử, để những người khác xuống trước đi." "Đã rõ, Tam gia." Phan Tử và Nhị Kinh dẫn mấy tên đàn em rời khỏi phòng.

Lâm Phong phẩy tay, Thái Sơn dẫn người của Địa Long Hội cũng xoay người rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại toàn người nhà.

"Tiêu lão bản có một tấm bản đồ." Giải Liên Hoàn dừng lại một chút, yết hầu chuyển động nuốt thêm một ngụm rượu: "Trên đó đánh dấu chính là bí mật mà Cửu Môn năm đó muốn tìm kiếm, ông nội cháu bọn họ..." "Ông nội, họ làm sao?" Ngô Tà sốt sắng đứng bật dậy.

Cảnh tượng lúc ông nội lâm chung vẫn luôn quanh quẩn trong đầu anh.

Nghĩ đi nghĩ lại mà không ra kết luận.

Giải Liên Hoàn không trả lời câu hỏi của Ngô Tà, chân mày ngày càng nhíu chặt: "Chuyện này lát nữa hãy nói, Tiêu lão bản đã từng xuống hố sụt, tiền đề tôi đồng ý hợp tác với lão là giúp cháu giải trừ lời nguyền.” Giải Ngữ Hoa không nhận được câu trả lời mình muốn, sắc mặt trở nên khó coi: “Tiêu lão bản chắc chắn đã đưa ra điều kiện trao đổi.

Tam gia, lão ta muốn cái gì?” “Quỷ Tỷ.” Hai chữ này thốt ra, ánh mắt mọi người có mặt đều đồng loạt nhìn về phía Trương Khởi Linh.

“Lão ta muốn Quỷ Tỷ của Tiểu Ca?” Vương Bàn Tử vẻ mặt phẫn nộ: “Thằng ranh đó nghĩ cái quái gì thế?” “Hơn nữa thứ đó chúng ta cũng đâu có mang theo.” Hành lý của Trương Khởi Linh là do Vương Bàn Tử thu xếp, mang theo cái gì, thậm chí cả quần lót gã cũng nắm rõ mồn một.

Bên trong căn bản không có Quỷ Tỷ.

Tiêu lão bản đề nghị ngày mai xuống hố sụt, dù có máy bay riêng thì tối nay cũng không kịp về lấy.

Giải Liên Hoàn không nói gì, ánh mắt nhìn sang Lâm Phong.

“Ngạch.” Lâm Phong chớp chớp mắt: “Tam thúc, thứ này thật sự đưa cho Tiêu lão bản sao?” Trong mắt Giải Liên Hoàn nhanh chóng xẹt qua một tia kinh ngạc, sau đó lại khôi phục bình tĩnh: “Ừ.” “Phong tử, sao Quỷ Tỷ lại ở chỗ cậu?” Vương Bàn Tử quay đầu kinh ngạc nhìn Lâm Phong.

Theo gã biết, Quỷ Tỷ có vài miếng, nhưng chưa bao giờ nghe nói trong tay Lâm Phong cũng có một miếng.

Từ khi nào thứ này trở thành rau cải trắng ngoài chợ thế?

“Tiểu Mặc đưa cho tôi, tôi sợ mất nên luôn mang theo bên mình.” Lâm Phong nói xong đứng dậy về phòng, giả vờ lục lọi rương hòm, thực chất là lấy Quỷ Tỷ từ không gian ra.

Miếng Quỷ Tỷ trong tay gã chính là miếng mà Hoắc lão thái thái đã chi 800 triệu để thắp đèn trời năm đó.

Tại sao nó lại xuất hiện trong tay Lâm Phong?

Thực tế là do Lâm Phong quá tò mò, mấy năm trước đã mượn từ tay Ngô Mặc để nghịch, sau đó cũng quên trả lại, không ngờ hôm nay lại có chỗ dùng đến.

“Đưa tôi xem thử.” Ngô Tà nhận lấy Quỷ Tỷ từ tay Lâm Phong, lật đi lật lại quan sát kỹ lưỡng.

Mỗi một khối Quỷ Tỷ đều có tạo hình khác biệt.

Còn khối trong tay anh?

Ngô Tà nhớ rất rõ đây chính là khối được đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nói cách khác, đây chính là món đồ mà “đại oan chủng” Hoắc lão thái thái đã chi tận tám trăm triệu để mua về.

Hít!

Ngô Tà khẽ hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt vô thức nhìn về phía Hoắc Tú Tú bên cạnh.

Hoắc Tú Tú nhận ra ánh mắt của Ngô Tà.

Cô trầm ngâm một lát, rồi hồi tưởng lại từng thước phim quá khứ, nhớ về những niềm vui giữa hai bà cháu và sự yêu chiều của Hoắc lão thái thái dành cho mình.

Một nỗi xót xa khó tả dâng lên từ tận đáy lòng.

Bà nội, con thật sự rất nhớ bà.

“Tú Tú, em...” Ngô Tà nhận ra điều đó, ánh mắt thoáng hiện vẻ lo lắng.

Bao năm sinh tử có nhau đã khiến họ quên đi những chuyện không vui trước kia, anh sớm đã coi Hoắc Tú Tú như em gái ruột.

Hoắc Tú Tú cụp mắt che đi nỗi đau thương.

Khi ngẩng đầu lên, gương mặt cô đã khôi phục vẻ bình thản thường ngày: “Anh Ngô Tà, em không sao đâu.” “Em không sao là tốt rồi.” Ngô Tà cũng không biết phải an ủi cô thế nào, đành gượng ép lái sang chuyện Quỷ Tỷ: “Phong tử, sao mày lại đem Quỷ Tỷ giao cho Tam thúc?

Còn phía Tiểu Mặc...” Thằng em trai mình tính cách thế nào, Ngô Tà còn lạ gì nữa.

Đúng chất một con Tỳ Hưu sắt, phàm là đồ tốt chỉ có nhét vào bụng chứ đừng hòng moi ra ngoài.

Nếu để nó biết đồ bị đem tặng cho người ngoài, chẳng lẽ nửa đêm nó không bật dậy đấm ngực giậm chân vì tiếc đến mất ngủ sao?

“Không sao, cho thì cho thôi.” Lâm Phong thản nhiên phẩy tay: “Mạng của cậu quan trọng hơn.

Dù thằng nhóc đó có ở đây cũng sẽ tán thành ý kiến của Tam thúc thôi.” Nhìn thấy Lâm Phong có thể tùy ý quyết định thay Ngô Mặc, không khí trong phòng trở nên hơi vi diệu.

Ánh mắt Hắc Nhãn Kính hiện lên một tia thú vị.

Ngay cả Ngô Tà cũng cảm thấy có chút... nói thế nào nhỉ, nếu đổi lại là anh, anh tuyệt đối không thể tùy tiện đem đồ nhường ra như vậy.

Trong lòng Giải Liên Hoàn thì dậy sóng dữ dội.

Ông không để ý đến thái độ của Lâm Phong, mà là nảy sinh sự cảnh giác cực độ với Tiêu lão bản.

Gã này thật sự có năng lực dự tri sao?

Nếu không thì rất khó giải thích tại sao gã biết rõ họ mang theo Quỷ Tỷ.

Cứ thế này, mọi chuyện trong mắt gã chẳng khác nào đang "khỏa thân chạy nhông", hoàn toàn minh bạch.

Càng nghĩ sắc mặt ông càng ngưng trọng.

Một lát sau, ông bỏ mặc mọi người, một mình đi vào phòng riêng.

"Tam thúc bị sao vậy?" Ngô Tà ngơ ngác.

Vương Bàn Tử xoa cằm, tỏ vẻ đăm chiêu: "Tam gia hiện giờ chắc đang chịu áp lực nặng như núi Thái Sơn." Đâu chỉ mình Giải Liên Hoàn, mỗi người trong phòng đều cảm thấy có một tảng đá đè nặng trong lòng.

Tảng đá đó chính là mạng sống của Ngô Tà.

Giải Liên Hoàn đã đạt được thỏa thuận hợp tác với Tiêu lão bản, gã không chút khách khí dẫn cả đoàn người tiến vào thôn Cổ Văn.

Lúc này, thôn Cổ Văn không còn là đào nguyên thế ngoại như trước nữa.

Những tay lính đánh thuê súng đạn đầy mình đi lại tuần tra trong thôn, vẻ kiêu ngạo đó trông chẳng khác gì người da trắng đứng giữa bộ lạc thổ dân da đỏ.

Sắc mặt dân làng đều rất khó coi, không còn thấy những tiếng cười nói vui vẻ như xưa.

"Ha ha, cháu trai, mọi người đến rồi à." Tiêu lão bản nhiệt tình dang rộng vòng tay với Ngô Tà, cách xưng hô thân thiết như thể gã là bậc trưởng bối nhìn anh lớn lên từ nhỏ.

"Tiêu lão bản." Ngô Tà hờ hững đáp.

"Cáp cáp, chú với Tam thúc của cháu là bạn nối khố, cháu gọi một tiếng chú cũng không quá đáng đâu nhỉ.” Tiêu lão bản nhiệt tình kéo Ngô Tà đi về phía trước: “Nào, chúng ta bàn bạc chuyện tiếp theo.” Vương Bàn Tử đi cùng Lâm Phong, huých tay một cái: “Phong tử, mày có thấy gã này giống kiểu ‘bữa tiệc của kẻ mù, ngoài mặt linh đình nhưng bên trong giấu kim độc’ không?

Nhìn nụ cười của gã, tao cứ thấy lạnh sống lưng, như bị cái gì đó nhắm vào vậy.” Lâm Phong thật sự muốn giơ ngón tay cái cho Vương Bàn Tử.

Người anh em à, dây thần kinh nhạy cảm của ông đúng là đỉnh vú chưởng.

Thảo nào thân thủ bình thường mà vẫn sống sót đến cuối cùng trong giới đạo mộ, hóa ra toàn dựa vào thiên phú.

“Lúc xuống dưới thì cẩn thận một chút.” Lâm Phong thấp giọng dặn dò: “Tuyệt đối đừng chạm lung tung vào thứ gì.” “Yên tâm đi, tao còn muốn sống để về gặp Vân Thái mà.” Vương Bàn Tử suýt chút nữa vỗ ngực bảo đảm.

Từ lúc vào thôn, Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính không hề rảnh rỗi, cả hai bất động thanh sắc quan sát động tĩnh xung quanh.

Càng nhìn, lòng họ càng nặng nề.

Dưới Thiên Khanh rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào?

Nói không ngoa, với trang bị vũ trang hiện tại của Tiêu lão bản, gã có thể đánh chiếm cả một địa bàn ở Tam Giác Vàng cũng không thành vấn đề.

Vậy mà lại huy động lực lượng lớn như thế này để xuống Thiên Khanh.

Chương 1577

Hít... không dễ ăn đâu.

Mọi người theo chân Tiêu lão bản đi tới quảng trường mà Ngô Tà từng quỳ lạy.

Cái lán bạt vẫn là cái lán đó, chỉ có người ngồi bên trong là đã thay đổi.

“Tôi đã tính toán thời gian rồi, đúng giờ Tý nửa đêm sẽ xuống Thiên Khanh.” Tiêu lão bản cầm một miếng dưa hấu đưa cho Ngô Tà: “Cháu trai cứ yên tâm, chỉ cần nghe theo sắp xếp của chú, lời nguyền trên người cháu chắc chắn sẽ được hóa giải.” Giải Liên Hoàn lạnh nhạt đứng ngoài quan sát, ông nhận thấy thái độ của Tiêu lão bản với Ngô Tà đặc biệt thân thiết.

Cái kiểu nhiệt tình này, người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ tưởng Ngô Tà là con ruột của gã.

Tiêu lão bản tự lẩm bẩm một hồi thì bị đám đàn em gọi đi xử lý công việc.

Trước khi đi còn dặn một câu: “Tôi đã sắp xếp phòng cho các vị nghỉ ngơi, dưỡng tinh súc duệ để đêm nay còn làm việc.” Phan Tử nhìn không lọt mắt: “Tam gia, chúng ta chẳng phải là quan hệ hợp tác sao?

Thằng cha này có phải hơi quá ra vẻ đại ca rồi không?” “Xuống được Thiên Khanh rồi tính.” “Rõ, nghe theo ngài.” Phan Tử đáp lời.

Lâm Phong vỗ vai Phan Tử: “Anh Phan yên tâm, nhân thủ chúng ta không ít, không chịu thiệt được đâu.” Để hành động lần này diễn ra thuận lợi, Giải Liên Hoàn và mấy người bàn bạc, quyết định để Nhị

Kinh dẫn theo hỏa kế và người của Địa Long Hội trấn thủ bên ngoài.

Như vậy nếu thật sự xảy ra chuyện, bên ngoài vẫn có người của mình để ứng cứu kịp thời.

Ban đầu định để Hoắc Tú Tú ở lại, nhưng cô nàng nhất định đòi xuống Thiên Khanh bằng được.

Lý do rất hùng hồn: phải trải qua nhiều nguy hiểm mới nhanh trưởng thành được.

Hiện tại thời gian tới nửa đêm vẫn còn dư dả, mọi người quyết định tranh thủ nghỉ ngơi, dù sao cũng chẳng ai biết bên dưới Thiên Khanh có tình huống gì.

Tuy nhiên, vừa nằm xuống chưa được bao lâu thì có tiếng gõ cửa.

Ngô Tà mở cửa ra, kinh ngạc phát hiện người đứng ở cửa lại là bà lão mà họ từng bắt tới trước đó.

Ủa?

Chuyện gì thế này?

Sao bà ta lại xuất hiện ở đây?

“Chàng trai trẻ, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Bà lão chống gậy, khóe miệng khẽ cười lộ ra hàm răng khấp khểnh.

“Bà...” Những câu hỏi định thốt ra lại bị Ngô Tà nuốt ngược vào trong.

Mèo có đường mèo, chuột có đường chuột.

Bà lão này có thể đứng trước cửa phòng mình đã chứng tỏ bà ta có bản lĩnh riêng.

Hỏi thì chắc gì bà ta đã nói?

Bà lão như thể người quen, dùng gậy gạt Ngô Tà ra: “Người đông miệng tạp, để lão vào trong rồi nói.” “Mời vào.” Ngô Tà nghiêng người để bà lão vào phòng.

Trong phòng, tiếng ngáy của Vương Bàn Tử vang trời, suýt chút nữa làm bà lão vừa bước vào đã ngã ngửa.

“Bàn Tử, đừng ngủ nữa.” Ngô Tà đóng cửa phòng, đi đến bên giường lay tỉnh Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử mơ màng ngồi dậy dụi mắt: “Hả?

Đến giờ xuất phát rồi à?” Anh ta lăn lộn suốt thời gian qua nên thực sự rất mệt mỏi.

Chỉ nhớ là vừa mới chợp mắt một chút, sao thời gian trôi nhanh vậy?

“Có khách đến thăm.” Ngô Tà nói xong cũng thấy buồn cười.

Trên địa bàn của người ta mà mình lại phản khách vi chủ, từ bao giờ mà mình trở nên kiêu ngạo thế này?

Vương Bàn Tử thò đầu ngó một cái, đôi mắt ti hí lập tức trợn tròn như bóng đèn: “Đậu má, cái bà già này sao lại tới đây?

Không phải Phong tử phái người trông coi bà ta rồi sao?” “Tôi không rõ.” Ngô Tà nhún vai.

Vương Bàn Tử chỉ hỏi cửa miệng chứ không mong Ngô Tà trả lời, dù sao họ luôn ở cùng nhau, không biết cũng là thường tình.

Nghĩ đến sự quỷ dị của bà lão, Vương Bàn Tử lập tức nhảy dựng từ trên giường xuống, chắn trước mặt Ngô Tà: “Bà già, bà muốn làm gì?

Định báo thù hả?” Bà lão vẫn im lặng, nheo mắt nhìn chằm chằm Ngô Tà từ trên xuống dưới, hoàn toàn coi Vương Bàn Tử như không khí.

“Hơ, cái tính nóng nảy của tôi.” Vương Bàn Tử xắn tay áo định cho bà lão một món quà gặp mặt.

Ánh mắt bà lão căn bản không dừng lại trên người Vương Bàn Tử, nhìn Ngô Tà một hồi lâu rồi từ trong bọc lấy ra một vật.

Được gói bằng nhiều lớp giấy, nhất thời không biết là thứ gì.

Vương Bàn Tử lần này không hề tham tiền, cảnh báo Ngô Tà: “Đừng có nhận bừa, quỷ mới biết bà già này có đang giăng bẫy không?” “Yên tâm đi, tay tôi không táy máy thế đâu.” Bà lão cũng chẳng buồn ngẩng đầu, từng lớp từng lớp bóc gói đồ ra, cứ như thể không nghe thấy cuộc đối thoại của hai người.

Sau khi gỡ năm sáu lớp giấy gói, một viên châu màu đen tuyền to bằng viên bi hiện ra trước mắt mọi người.

Bà lão nhìn viên châu rất lâu với vẻ luyến tiếc, rồi bĩu môi thở dài, đưa viên châu đến trước mặt Ngô Tà: “Nó sẽ chỉ dẫn phương hướng cho cậu.” Ngô Tà không nhận lấy, chỉ đứng yên lặng nhìn bà lão.

Một người giơ tay, một người đứng yên, giống như đang thi xem ai định lực tốt hơn.

Vương Bàn Tử nhịn không được xen mồm: “Thiên Chân, bà già này lẩm bẩm cái gì vậy?

Chậc, bà ta lấy viên châu để hối lộ mày à?” Thấy Ngô Tà không nhận, bà lão chống gậy run rẩy quỳ sụp xuống: “Chúng tôi không có ác ý, chỉ là Thần nói cho chúng tôi biết cậu là người có duyên, sẽ giúp cả thôn chúng tôi giải quyết vấn đề trên người.” “Chúng tôi già rồi không sao, nhưng những đứa trẻ trong thôn còn nhỏ, chúng không nên phải chịu đựng những đau khổ này.” Giọng bà lão nghẹn ngào xen lẫn nỗi đau thấu xương.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Ngô Tà cốt tủy vẫn là một người lương thiện.

Thấy bà lão quỳ trước mặt, anh rốt cuộc cũng mủi lòng đỡ bà dậy: "Tôi không hiểu, vấn đề của thôn các người thì liên quan gì đến tôi?

Tại sao lại là tôi?" "Không phải cậu, cậu chỉ là một cái khế cơ (cơ duyên)." Bà lão bỗng ho khù khụ vài tiếng, giọng nói càng lúc càng yếu ớt: "Cậu và người đó huyết mạch tương liên, chỉ có cậu mới tìm được người đó." Chỉ một câu nói mập mờ đó dường như đã lấy đi nửa cái mạng của bà lão.

Nhận thấy tình trạng cơ thể mình không ổn, bà lão bóp chặt lấy cánh tay Ngô Tà, dùng hết sức bình sinh nói một câu: "Máu của cậu và viên châu có thể mở ra cánh cửa đó." Khi chữ "cửa" cuối cùng vừa thốt ra, đầu bà lão ngoẹo sang một bên, không còn động tĩnh gì nữa.

Ngô Tà vội vàng đưa tay kiểm tra hơi thở, rồi giật phắt tay lại như bị điện giật, mặt đầy kinh hãi: "Hết... hết thở rồi." "Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử nhảy dựng lên tại chỗ: "Mẹ nó, đây là định ăn vạ à?

Người trong thôn chết trong phòng mình, cái này giải thích thế nào được?" "Mày đi gọi người đi, tôi giúp bà ấy cấp cứu." Ngô Tà không kịp nói nhiều, hối thúc Bàn Tử đi gọi người.

Anh đặt bà lão nằm xuống sàn, nhanh chóng bắt đầu hồi sức tim phổi.

Hai tay anh đan vào nhau, dùng gốc bàn tay ấn mạnh vào nửa dưới xương ức của bà lão, duy trì tần suất 100 đến 120 lần mỗi phút.

"Thình, thình, thình" – tiếng động đục ngầu vang lên trong căn phòng hẹp.

Vương Bàn Tử thì cuống cuồng lao ra ngoài, chạy thẳng đến phòng Trương Khởi Linh.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh ở cùng một phòng, lúc này

Hắc gia đang vắt chân chữ ngũ hút thuốc.

Cửa bị tông sầm ra.

Mí mắt vừa mới mướn lên, giọng của Bàn Tử đã vang lên: “Tiểu Ca, Hắc gia, có chuyện rồi!” “Sao thế?” Hắc Nhãn Kính dụi tắt điếu thuốc.

Trương Khởi Linh dừng tay lau đao, nhìn về phía Bàn Tử.

Tình huống khẩn cấp, Bàn Tử không kịp nói nhiều, ngắn gọn súc tích: “Bà lão bị bắt cóc chết trong phòng rồi.

Mau đi thôi, tao sợ Thiên Chân gặp chuyện.” Cả hai lập tức đứng dậy theo Bàn Tử đến phòng Ngô Tà.

Chỉ trong loáng mắt, Ngô Tà đã mồ hôi đầm đìa, tay không dám ngừng nghỉ giây nào, tranh thủ từng giây từng phút giành giật bà lão từ tay tử thần.

Vương Bàn Tử vừa vào phòng đã lao đến bên cạnh Ngô Tà: “Thiên Chân, sao rồi?” “Không ổn.” Ngô Tà không buồn ngẩng đầu: “Bác sĩ đâu, gọi đến chưa?” “Ờ...” Vương Bàn Tử đập trán: “Tao sợ mày gặp chuyện nên gọi Tiểu Ca với Hắc gia tới đây.” Ngô Tà câm nín luôn.

Nghĩ lại thì cũng hiểu được suy nghĩ của Bàn Tử, nhưng mạng người quan trọng, sao có thể lấp liếm cho qua được?

Anh ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính: “Tiểu Ca, sư phụ, hai người có cách nào không?” Hắc Nhãn Kính cúi đầu kiểm tra hơi thở bà lão, lại vạch mí mắt quan sát hồi lâu: “Đừng bận rộn nữa, hết cứu rồi.” “Nhỡ đâu còn thì sao?” Ngô Tà hơi không cam tâm.

Hắc Nhãn Kính lắc đầu: “Không có nhỡ đâu đâu, Diêm Vương muốn ai chết canh ba, ai dám giữ người đến giờ Ngọ.

Chúng ta nên cân nhắc xem xử lý thi thể bà lão thế nào thì hơn."

"Đúng, Hắc gia nói không sai." Vương Bàn Tử rất tán đồng ý kiến của Hắc Nhãn Kính.

Chương 1578

Không mau chóng xử lý thi thể, đợi người trong thôn phát hiện ra thì họ thực sự khó mà giải thích được.

Có súng có pháo không có nghĩa là có thể đại sát tứ phương.

Đối phương là chủ nhà, quỷ mới biết họ có chiêu bài hay cơ quan mật đạo gì không.

Bỗng nhiên, Trương Khởi Linh quay đầu nhìn về phía cửa phòng.

Khựng lại chưa tới một giây, anh bước tới kéo cánh cửa đang đóng chặt ra.

Một ông lão gầy đét như que củi đứng đó.

Vương Bàn Tử quay đầu lại thấy cảnh này, cả người gần như suy sụp: “Mẹ nó chứ, đây là định chơi trò ăn vạ đến cùng à?” Trương Khởi Linh im lặng nhìn ông lão.

Ông lão chống gậy, bình tĩnh nhìn lại Trương Khởi Linh.

Sau khoảng một phút, ông lão hỏi bằng giọng khàn đặc: “Bà ấy đi rồi, đúng không?” Trương Khởi Linh gật đầu.

Trong nháy mắt, hốc mắt ông lão đỏ hoe, bao nhiêu lời muốn nói nghẹn lại nơi lồng ngực.

Cuối cùng đều hóa thành một tiếng thở dài thườn thượt.

Tinh thần của ông lão như sụp đổ ngay lập tức.

Cái lưng vốn thẳng tắp giờ khom xuống như một cây cung.

Ông bước những bước nặng nề vào phòng.

Nhìn bà lão nằm dưới đất, hai hàng lệ chảy dài trên gò má.

Không ai biết ông đang nghĩ gì, nhưng vẻ mặt đau buồn đó khiến lòng mọi người trĩu nặng.

Ông lão chậm rãi ngồi xuống, bàn tay khô héo khẽ chạm vào gò má đã mất đi độ đàn hồi của bà lão: “Mẹ!” Xưng hô này vừa thốt ra, suýt chút nữa làm não Ngô Tà đứng máy.

Cái gì cơ?

Anh theo bản năng ngoáy lỗ tai, kinh ngạc nhìn ông lão và bà lão.

Vương Bàn Tử còn tưởng mình bị ảo giác.

Nếu không sao có thể nghe ra quan hệ mẹ con giữa hai người già khú đế này được?

Nhìn cái bộ dạng này, nhìn cái tuổi tác này, bảo là tình nhân thì nghe còn dễ tin hơn.

Ông lão chìm đắm trong đau thương.

Không khí trong phòng trở nên rất ngột ngạt.

Tình huống này đi không được mà ở cũng chẳng xong, nói chung là cực kỳ khó xử.

Vương Bàn Tử kéo tay Ngô Tà, ra hiệu “chuồn lẹ”.

Ý nghĩ của anh ta rất đơn giản, lỡ lát nữa ông lão lật mặt nói họ giết bà lão thì chẳng phải sẽ nổ ra hỏa tính sao?

Họ có vũ khí, nhưng nhân lực đang phân tán, tốt nhất là tập hợp lại, lúc đó có đánh nhau cũng không sợ.

Ngô Tà hơi do dự.

Trực giác của đàn ông bảo anh rằng ông lão trước mặt này dường như không có ác ý gì lớn với mình.

Trong lúc còn đang chần chừ, ông lão đứng dậy nhìn về phía Ngô

Tà.

“Tôi muốn nói chuyện riêng với cậu.” Giọng nói rất khàn, nhưng trong ngữ điệu lại xen lẫn một tia thỉnh cầu.

Nhìn ánh mắt khẩn cầu của ông lão, Ngô Tà ma xui quỷ khiến thế nào lại đồng ý.

“Mày... mày điên rồi à?” Vương Bàn Tử vừa lo vừa giận, kéo tay Ngô Tà không cho đi theo ông lão.

Ngô Tà vỗ nhẹ vào tay Bàn Tử: “Bàn Tử, không cần lo đâu, tôi nói vài câu rồi về ngay.” “Nói cái rắm ấy, Tiểu Ca, Hắc gia, sao hai người không cản nó lại?” Vương Bàn Tử quay sang nhìn Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính hai tay khoanh trước ngực tựa vào tường, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không, lười biếng lên tiếng: “Cản được một lúc chứ cản được cả đời không?

Cứ để nó đi đi, không thì nó không cam tâm đâu.” Ánh mắt Trương Khởi Linh bình lặng, anh giơ tay đè vai Bàn Tử, chậm rãi lắc đầu: “Cậu ấy không sao đâu.” “Mấy người...” Vương Bàn Tử xìu xuống.

Từng người một chẳng ai chịu cản, làm như mình là kẻ đa sự vậy.

Phải chi thằng em ở đây thì tốt, một phát tát lật mặt là đố thằng Thiên Chân dám ho he câu nào.

Suy nghĩ của con người luôn thay đổi theo sự việc phát sinh.

Trước kia Trương Khởi Linh đối với Bàn Tử là viên thuốc an thần, là tháp trấn yêu.

Chỉ cần anh nói không sao thì chắc chắn là không sao.

Hiện giờ, Ngô Mặc đã hoàn toàn thay thế vị trí đó của Trương Khởi Linh trong lòng Bàn Tử.

Chuyện này không liên quan nhiều đến vũ lực, chủ yếu là vì nó... thâm.

Mắt nó đảo một vòng là ra cả bụng mưu kế, tuyệt đối không chịu thiệt.

Cái loại “ngây thơ vô số tội” như Tiểu Ca sao mà so được với nó?

Vương Bàn Tử có lo lắng cũng vô ích, Ngô Mặc không có ở đây, anh ta cũng không thể cưỡng ép lôi Ngô Tà lại.

Anh ta đành trố mắt nhìn Ngô Tà cùng ông lão rời khỏi phòng.

Bà lão đã mất cũng được người của ông lão mang đi một cách cẩn thận.

“Thằng Thiên Chân này tính cách đúng là...” Vương Bàn Tử bực bội chắp tay sau lưng đi lại quanh phòng.

Hắc Nhãn Kính mấy ngày nay tâm trạng không được tốt lắm.

Thấy Bàn Tử cứ đi vòng vòng như lừa kéo cối xay, hắn cười nhạo một tiếng: “Mỗi người một số mệnh, ông còn định xích chân nó lại chắc?

Thôi đi, thằng nhóc đó không sao đâu, ông lão kia rõ ràng là muốn tìm nó thương lượng chuyện gì đó.” “Tao biết, nhưng mà...” Vương Bàn Tử gãi đầu, xoay người ngồi phịch xuống giường, thở dài một tiếng: “Mẹ nó, không có thằng em ở đây, lòng tao cứ thấy không yên tâm, tao nhớ nó quá.” “Ừm.” Một tiếng đáp lạnh nhạt khiến Bàn Tử đờ người.

Anh ta ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh: “Tiểu Ca, anh...” Sắc mặt Trương Khởi Linh vẫn bình thường.

Nếu không phải trong phòng chỉ có ba người và hiểu rõ tính nhau, Bàn Tử thật không dám tin tiếng đáp vừa rồi là của Trương Khởi

Linh.

Hắc Nhãn Kính liếc Trương Khởi Linh một cái, phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Một tiếng đồng hồ trôi qua trong nháy mắt.

Ngô Tà cau mày đi từ ngoài vào.

“Thiên Chân, sao rồi?

Không sao chứ?” Vương Bàn Tử lao tới, túm tay Ngô Tà soi từ sợi tóc đến gót chân.

“Không sao.” Ngô Tà tâm sự nặng nề.

Vẻ mặt anh như treo hai quả tạ khiến Bàn Tử lo lắng khôn nguôi.

“Lão già đó làm khó mày à?” Vương Bàn Tử xắn tay áo: “Đậu má, chúng ta có súng có pháo còn sợ bọn họ sao?” “Không nghiêm trọng thế đâu, chỉ là nói chuyện thôi.” Lúc này Ngô Tà mới hoàn hồn, dở khóc dở cười ôm vai Bàn Tử.

“Chuyện gì mà làm mày như mất hồn thế?” “Thì là...” Ngô Tà vừa định giải thích vài câu thì giọng Tiêu lão bản từ ngoài cửa vọng vào.

“Cháu trai, có tiện nói chuyện vài câu không?” “Ờ...” Vương Bàn Tử cạn lời.

Mẹ nó, hôm nay là hội trà đàm hay sao vậy?

Theo như quyết định đã bàn bạc, họ không định lật mặt với Tiêu lão bản ngay bây giờ.

Ngô Tà trấn an Bàn Tử vài câu rồi đi ra ngoài.

Chương 1579

Khá khen thay, mãi đến nửa đêm lúc sắp xuất phát, mấy người mới gặp lại nhau.

Nói cũng khéo, ngày họ chọn bừa này tính theo âm lịch lại đúng là Tết Trung Nguyên (lễ Vu Lan/tháng cô hồn).

Mặt trăng treo lơ lửng trên không trung, to như một cái mâm lớn.

Gần Thiên Khanh thắp lên từng ngọn đuốc, ánh lửa chập chờn chiếu lên mặt người trông rất quỷ dị.

Tiêu lão bản mang vẻ mặt đắc ý.

Gã khẽ xoa mũi: “Dẫn người lên đây.” “Rõ.” Một tên lính đánh thuê gật đầu.

Chẳng mấy chốc, tiếng la hét của đàn ông vang lên.

“Thả tôi ra, các người định làm gì?

Tôi đưa hết tiền cho các người không được sao?” “Ai da, đau chết tôi rồi, nhẹ tay thôi, nhẹ tay thôi.” Hai giọng nói xuất hiện cùng ba bóng người.

Mọi người nhìn theo hướng tiếng động, thấy hai nam một nữ đang bị lính đánh thuê áp giải tới.

Đến gần thì bị đá một phát vào giữa quảng trường.

“Lão bản, người đã mang tới.” “Ừm, tốt lắm.” Tiêu lão bản tùy ý phẩy tay: “Đừng lãng phí thời gian, dùng máu của họ để mở đường vào Thiên Khanh đi.” Câu nói vừa thốt ra, ba người kia lập tức nhũn chân ngã quỵ.

Ý gì đây?

Đây là định lấy máu mình tế trời sao?

Lúc mạng nhỏ sắp mất, ai còn quản được chuyện khác.

Ba người như những con nhộng bị trói chặt, cố gắng bò dậy từ dưới đất định chạy ra ngoài.

Đàn em của Tiêu lão bản đâu phải bù nhìn, chúng giơ chân đá ngược họ lại: “Mẹ nó, ngoan ngoãn chút đi, không thì đừng trách tụi tao ác.” Động tĩnh gây ra không nhỏ.

Hắc Nhãn Kính lập tức nhận ra, ba kẻ đen đủi này chính là hai nam một nữ mà hắn và Ách Ba Trương đã cứu trước đó.

Người phụ nữ nhìn quanh với ánh mắt kinh hoàng, vô tình nhìn thấy Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh đang đứng cách đó không xa.

Lập tức như người chết đuối vớ được cọc.

“Ư ư ~” Người phụ nữ câm vùng vẫy lao về phía này.

Chưa chạy được hai ba bước, một tên lính đánh thuê đã tiến lên đá thẳng vào lưng làm cô ta văng ra ngoài.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng chân mày vô thức nhíu lại.

Anh sợ mình mạo hiểm lên tiếng sẽ hỏng việc, khẽ huých Tam thúc bên cạnh: “Tam thúc, họ định làm gì vậy?” “Huyết tế.” Giọng Giải Liên Hoàn bình thản.

Làm cái nghề đổ đấu này hiếm ai không mê tín.

Hành quân đánh trận dùng máu tế tự là chuyện bình thường, chỉ cần có điều kiện thì ai cũng làm.

Xuống mộ thì càng không phải nói, tổ sư gia phù hộ là một chuyện, tự lực cánh sinh là chuyện khác.

“Hả?

Gã định dùng máu người sống để tế?” Cho dù đã trải qua nhiều hiểm cảnh, Ngô Tà vẫn không thể chấp nhận việc giết chóc tùy tiện.

Con người và súc vật là có sự khác biệt.

“Tiểu Tam gia.” Phan Tử đã chứng kiến quá nhiều cảnh đen tối, giữ tay Ngô Tà không cho anh lo chuyện bao đồng.

Mạng của Ngô Tà đáng giá hơn ba người lạ mặt kia nhiều.

Người không vì mình, trời chu đất diệt.

Phan Tử trong thâm tâm cũng hy vọng hành trình sắp tới sẽ thuận buồm xuôi gió.

Ánh mắt Hoắc Tú Tú hiện lên vẻ không đành lòng.

Có lẽ nhận ra suy nghĩ của mấy người Ngô Tà, hoặc có lẽ không muốn gây mâu thuẫn trước khi xuống dưới, Tiêu lão bản châm một điếu thuốc, thong thả nói: “Yên tâm đi, tôi không định lấy mạng họ bây giờ đâu.

Chỉ lấy một ít máu thôi, không chết được.” Nói thì nghe hay lắm, nhưng mẹ nó đâu có cắt máu của gã.

Ba người kia vùng vẫy kịch liệt, còn dữ dội hơn cả lợn bị chọc tiết.

Người phụ nữ câm nhìn Hắc Nhãn Kính với ánh mắt oán hận, đầy hy vọng hắn sẽ ra tay cứu mình.

Hắc Nhãn Kính thèm để ý đến cô ta chắc?

Hắn một tay đút túi quần đứng tại chỗ, thản nhiên nhìn những chuyện đang diễn ra.

Ngọn lửa hy vọng trong mắt cô ta vụt tắt.

Người ta nói con người hay tự huyễn hoặc mình cũng đúng, cô ta nhanh chóng tìm ra lý do: có lẽ trời tối nên anh ta không chú ý đến mình.

Lính đánh thuê kéo ba người đến cạnh Thiên Khanh, túm lấy cánh tay họ, “xoẹt xoẹt” hai đao.

Máu bắn tung tóe.

“A ~” tiếng Phong ca hét lên run rẩy.

Đại Đầu thì hừ hừ nghe còn chói tai hơn lợn, chỉ có người phụ nữ câm là cắn răng không phát ra tiếng.

Đương nhiên, cô ta cũng chẳng phát ra được âm thanh nào.

Máu của ba người từng giọt từng giọt rơi xuống Thiên Khanh.

Xung quanh im phăng phắc, đến một tiếng rắm hay tiếng ợ cũng không có.

Kéo dài vài phút, sắc mặt ba người trắng bệch, còn đáng sợ hơn cả ma nữ trong phim kinh dị Trung Quốc.

“Được rồi, băng bó cho họ đi.” Tiêu lão bản phẩy tay.

Gã quay đầu nhìn về phía dân làng Cổ Văn, khẽ mỉm cười: “Đến lượt người của các ông rồi, đừng có giở trò, không thì không có quả ngọt để ăn đâu.” Thôn trưởng gật đầu, một người đàn ông trung niên mặc trang phục sặc sỡ bước ra.

Ông ta ngẩng đầu lẩm bẩm hồi lâu, rồi bắt đầu nhảy một điệu nhảy cổ quái quanh Thiên Khanh.

Điệu bộ rất đặc biệt, mang đậm nét thần bí.

Cứ tưởng chỉ là trò lên đồng cầu an, ngờ đâu bên dưới Thiên Khanh bỗng vang lên những tiếng “u u”.

Cùng lúc đó, Ngô Tà đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, trước mắt nhanh chóng hiện lên những hình ảnh kỳ lạ.

Anh muốn nắm bắt lấy thứ gì đó, nhưng hình ảnh lướt qua quá nhanh khiến anh không biết phải làm sao.

Cơ thể anh vô thức lảo đảo.

May mà Giải Ngữ Hoa đứng ngay sau lưng, kịp thời đỡ lấy eo anh.

“Không sao chứ?” “Không sao, chắc do nghỉ ngơi chưa đủ.” Ngô Tà nháy mắt với Giải Ngữ Hoa, ngoài miệng thì nói bâng quơ.

Nghe thấy tiếng động dưới Thiên Khanh, khóe miệng Tiêu lão bản càng lúc càng nhếch cao, suýt chút nữa là chạm tới mang tai.

Tiếng động vang lên vài phút rồi biến mất.

Tiêu lão bản quay sang Giải Liên Hoàn: “Chuẩn bị xong rồi, có thể xuống dưới.” “Được thôi, theo thỏa thuận thì cứ để người của ông mở đường.” Sắc mặt Giải Liên Hoàn vẫn bình thản.

“Chuyện nhỏ.” Tiêu lão bản chẳng mảy may để ý.

Gã phẩy tay một cái, năm sợi dây thừng nhanh chóng được thả xuống vực sâu.

Vương Bàn Tử luôn chú ý đến chiều dài dây thừng, nhẩm tính sơ qua vực sâu này phải cao hơn trăm mét.

Mẹ kiếp, gần bằng tòa nhà ba mươi tầng rồi còn gì.

Lính đánh thuê thân thủ đều rất khá, trang bị đầy đủ nắm lấy dây thừng trượt xuống vèo vèo.

Vài phút sau, một quả pháo hiệu từ đáy Thiên Khanh bắn lên.

Chương 1580

Nhóm thứ hai bắt đầu trượt xuống, lần này là hỏa kế do Giải Liên Hoàn mang tới.

Nhóm thứ ba là dân làng Cổ Văn.

Ba nhóm người luân phiên nhau trượt xuống.

Mất hơn nửa tiếng đồng hồ, trên mặt đất chỉ còn lại Tiêu lão bản, Giải Liên Hoàn và Ngô Tà.

Tiêu lão bản ngậm thuốc lá, nheo mắt nhìn vào Thiên Khanh đen ngòm, đầu thuốc lá le lói trong đêm tối: "Cháu trai, xuống dưới rồi cháu đừng có mà không ra sức đấy nhé." Giải Liên Hoàn cười nhẹ một tiếng, ngón tay mân mê con dao ngắn bên hông: "Thằng bé còn nhỏ, mấy việc này chưa đến lượt nó phải ra sức.

Đi thôi Tiểu Tà, hai chú cháu mình xuống." Ông vừa dứt lời đã tiên phong nắm lấy dây thừng, thân hình nhanh nhẹn trượt xuống, động tác linh hoạt như một con mèo già.

Ngô Tà hít một hơi thật sâu, nắm chặt dây thừng.

Cảm giác thô ráp trong lòng bàn tay khiến anh tỉnh táo hơn đôi chút, những hình ảnh quỷ dị thoáng qua lúc nãy lại hiện lên trong đầu.

Anh lắc lắc đầu, xua tan những tạp niệm đó rồi trượt xuống theo.

Dây thừng lạnh buốt thấu xương, gió rít gào mang theo một mùi tanh ngọt xộc vào mũi.

Càng xuống dưới, ánh sáng càng mờ mịt.

Ngô Tà chỉ có thể dựa vào ánh sáng yếu ớt phía trên đầu để chú ý vị trí những mỏm đá dưới chân.

Khi anh cuối cùng cũng chạm chân xuống đất, cảnh tượng trước mắt khiến anh hít một ngụm khí lạnh.

Đây là một hang động dưới lòng đất khổng lồ.

Trên đỉnh hang rủ xuống những khối thạch nhũ với hình thù kỳ quái, dưới ánh đèn huỳnh quang tỏa ra ánh sáng trắng quỷ dị.

Cách đó không xa, một dòng sông ngầm uốn lượn trên mặt đất, nước sông có màu xanh đen, thấp thoáng vài bóng đen đang bơi lội trong nước.

Để tiết kiệm năng lượng, dân làng Cổ Văn đều cầm đuốc.

Ngô Tà còn đang quan sát thì gáy bị vỗ một phát: “Đồ đệ lớn, lát nữa nhớ đi sát tôi và Ách Ba, đừng có đi lung tung.” Ngô Tà nhăn mặt xoa gáy: “Biết rồi.” Giải Ngữ Hoa liếc Hắc Nhãn Kính một cái: “Anh có thiếu năng lực không đấy?

Trong đầu cậu ấy có đồ, anh không sợ vỗ hỏng à?” Hắc Nhãn Kính còn lười chẳng buồn quay đầu lại, chỉ hừ nhẹ một tiếng: “Không mỏng manh thế đâu.” Mọi người đã tập hợp đông đủ, ba nhóm người rầm rộ có đến năm sáu mươi người.

Tiêu lão bản liếc nhìn một cái, lấy từ trong túi ra một tấm bản đồ, dùng la bàn đối chiếu một hồi, rồi chỉ tay về hướng Tây Bắc: “Đi theo lối kia.” Thú thật, nếu không có bản đồ thì rất khó tìm được đường đi đúng đắn ở đây.

Trong hang động ngầm này chỗ nào cũng có khe hở, có cái chỉ to bằng bàn tay, có cái to đủ cho một con voi đi qua, lỉnh kỉnh cũng phải đến cả trăm lối rẽ.

Chỗ mọi người đang đứng và khe nứt bị ngăn cách bởi một con sông ngầm.

Muốn qua đó chỉ có thể lội nước.

Một tên lính đánh thuê túm lấy tên Phong ca như túm một con chó chết, buộc sợi dây thừng lên người hắn rồi giơ chân đá thẳng hắn xuống nước.

“Cứu mạng!

A a a~” Phong ca vừa rơi xuống nước đã phát ra tiếng hét thảm như lợn bị chọc tiết.

Tiếng hét cực kỳ chói tai, vang vọng trong hang động ngầm trống trải khiến màng nhĩ mọi người ngứa ngáy.

“Vãi chưởng, thằng này bị ngu à?” Vương Bàn Tử có chút chịu không nổi, vừa ngoáy tai vừa đưa ra một nghi vấn từ tận linh hồn.

Lâm Phong thì thầm cảm thấy may mắn: “Mẹ kiếp, không cho thằng ranh Lưu Tang vào đây đúng là một lựa chọn sáng suốt.” Để ép Lưu Tang ở lại, hắn đã tốn không ít công sức.

Thằng nhóc đó lớn lên không còn dễ lừa như trước, cứ ôm chặt lấy đùi Lâm Phong đòi xuống theo cho bằng được.

Lý do là “ngọc không mài không sáng”, nó cam tâm tình nguyện xuống đây để rèn luyện.

Đúng là cái kiểu được yêu chiều nên sinh hư.

Đừng nhìn Ngô Mặc và Lâm Phong thỉnh thoảng lại đá Lưu Tang vài cái, thực tế trong lòng họ cực kỳ cưng chiều thằng nhóc này.

Cả hai đều nhìn thấy hình bóng của chính mình thuở nhỏ trên người nó.

Cùng thiếu thốn cha mẹ, cùng quật cường không chịu thua.

Họ vô thức muốn bù đắp cho chính mình lúc nhỏ, nên đối với Lưu Tang cũng ngày càng thiên vị hơn.

Lưu Tang đã nếm trải đủ mọi thói đời nóng lạnh, ai tốt ai xấu với mình nó đều biết rõ như gương.

Thế nên từ sự dè dặt ban đầu, giờ nó đã chuyển sang trạng thái tùy tâm sở dục, ra sức làm nũng.

Lâm Phong ghét bỏ đến mức thật sự muốn túm cổ nó mà gầm lên: "Phong cách cao lãnh của mày đâu?

Đừng có mặt dày mày dạn như thế được không?" Cuối cùng, mọi lời gầm thét đều biến thành một trận đòn tơi tả.

Lưu Tang ngồi xổm trong góc tường với vẻ mặt đầy ủy khuất, nhìn Lâm Phong với ánh mắt như nhìn một tên tra nam.

Lâm Phong dở khóc dở cười, chỉ đành đem Ngô Mặc ra làm bình phong: "Mày bị ngốc à?

Bọn tao xuống hết rồi, nhỡ sau này cán đê (cha nuôi) mày về thì ai báo cáo cho nó?

Lão Tiêu kia không phải người tốt, mày không ở lại canh chừng thì đại bá mày là tao đây nhỡ ngã ngựa thì tính sao?" Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, lôi Ngô Mặc ra trước mặt Lưu Tang là hiệu nghiệm hơn bất cứ thứ gì.

Sự ủy khuất và bực bội lập tức tan biến, nó vỗ ngực bảo đảm nhất định sẽ ngoan ngoãn canh giữ bên ngoài.

Lưu Tang không phải dạng dễ lừa, nó không ngốc, ngược lại còn rất tinh ranh, chẳng qua nó thấy Lâm Phong nói cũng có lý.

Vạn sự đều có cái "vạn nhất", nhỡ xảy ra chuyện thật mà không có người nhà hay tâm phúc canh chừng thì hỏng.

Phong ca ở dưới nước vùng vẫy không thôi.

Một con cá nhỏ vì tò mò đã đớp cho hắn một phát vào mông.

Khỏi phải nói, tiếng hét thảm thiết đó tưởng chừng như muốn xuyên thủng cả trời xanh.

“Đoàng!” Tên lính đánh thuê giơ súng bắn thẳng xuống mặt nước: “Còn lải nhải nữa bố mày thịt luôn bây giờ.” À, hóa ra người anh em này là dân phương Bắc.

Phong ca không dám rên rỉ nữa, tâm trạng ổn định lại thì chợt nhận ra có gì đó sai sai.

Sao đá lại cọ vào đầu gối mình nhỉ?

Hắn thử thăm dò ổn định thân thể, bám vào dây thừng rồi từ từ đứng dậy.

“Đậu má!” Đám người trên bờ đồng loạt nhổ toẹt một cái khinh bỉ.

Cái thằng ngu này đứng thẳng dậy thì nước mới chỉ đến bắp chân, thế mà cũng không biết nó vùng vẫy cái quái gì dưới đó?

Biểu diễn nghệ thuật à?

Ừ thì, cái tên ẻo lả này trông cũng đủ tính “nghệ thuật” đấy.

Phong ca lội nước đi trước, những người còn lại nối đuôi nhau băng qua con sông ngầm.

Ách nữ cố tình lếch thếch tiến sát lại gần Hắc Nhãn Kính, mấp máy môi muốn thu hút sự chú ý của anh.

Nước tuy không sâu nhưng dưới đáy gồ ghề không bằng phẳng.

Ách nữ dồn hết sự chú ý vào Hắc Nhãn Kính, vô tình va vào Ngô Tà.

Chà, máu hóng hớt của Ngô Tà bị cú va này kích phát triệt để.

Thế này là ý gì?

Người phụ nữ này nhìn trúng gã Hạt Tử chết tiệt kia à?

Các cụ nói đúng: Có trò hay mà không xem là đồ rùa rụt cổ.

Xem trò vui của gã Hạt Tử chắc chắn là đáng tiền vé rồi.

Hắc Nhãn Kính liếc nhìn Ách nữ, tâm tư kiểu cách của cô ta anh nhìn thấu ngay.

Chuyện không ra tiền đối với anh đều là chuyện phiền phức.

Anh bất động thanh sắc đổi vị trí cho Trương Khởi Linh.

Chương 1581

Khuỷu tay tựa lên vai Trương Khởi Linh, anh kề sát tai y cười khẽ: “Ách Ba, người tình của cậu đến kìa, không múa may trao đổi vài câu đi?” Vãi!

Chuyện này còn có phần của Tiểu Ca nữa hả?

Tai Ngô Tà vểnh lên còn dài hơn tai lừa, hận không thể dán thẳng tai vào miệng Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh thúc khuỷu tay trúng ngay ngực Hắc Nhãn Kính.

Tất nhiên, nếu có thể, y còn muốn đánh rụng sạch răng của gã này.

Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.

Dẫu sao cũng có người ngoài ở đây, làm gì nói gì cũng phải dè dặt, nếu không với cái tính nết của Hắc Nhãn Kính, chắc chắn anh sẽ phải cù cưa với Trương Khởi Linh một hồi.

Giải Ngữ Hoa đi phía sau, nếu tình hình không cho phép, anh thật sự muốn đá bay Hắc Nhãn Kính đi cho rảnh nợ.

Giờ là lúc nào rồi mà cái mồm còn không có cửa nẻo gì thế?

Lúc này, Hoắc Tú Tú vô cùng nhớ Ngô Mặc.

Nếu anh Mặc ở đây, chắc chắn có thể áp chế được lão Tiêu kia.

Đây chính là giác quan thứ sáu của phụ nữ.

Băng qua dòng nước lạnh buốt, cả bọn đi đến trước khe nứt.

Lại gần mới thấy, khe nứt hẹp hơn nhiều so với tưởng tượng.

Muốn đi song hàng là chuyện không tưởng, mấy gã đàn ông trưởng thành còn phải hơi nghiêng mình mới lách qua được.

Giải Liên Hoàn quan sát một hồi rồi nhìn Tiêu lão bản: “Chắc chắn là đi đường này chứ?” “Không sai.” Tiêu lão bản gật đầu: “Theo bản đồ hiển thị, đi xuyên qua khe nứt này, phía trước sẽ có một thung lũng sâu, qua một cây cầu nữa là sẽ thấy một đại môn.

Sau khi vào đại môn, hành trình của chúng ta mới chính thức bắt đầu.” Đại môn?

Lại là đại môn?

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau đầy ẩn ý, trong đầu đồng loạt hiện ra cánh cổng Thanh Đồng.

Sắc mặt họ trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Không đùa đâu, phàm là chỗ nào dính dáng đến cổng Thanh Đồng thì không có nơi nào đơn giản cả.

Nhưng đây chẳng phải là ở nước ngoài sao?

Sao lại có cổng Thanh Đồng tồn tại chứ?

Chẳng lẽ thế giới này còn có cánh cổng khác?

Trong lúc đang suy nghĩ vẩn vơ, thuộc hạ của Tiêu lão bản đã tiên phong lách vào khe nứt.

Chỗ này không thể để ba tên ngu ngốc kia đi đầu được, với cái tính hay la lối om sòm của họ thì rất dễ gây ra rắc rối không đáng có.

Đến lượt đám người Ngô Tà đi vào, Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính rất ăn ý kẹp Ngô Tà vào giữa.

Vương Bàn Tử vừa thấy an ủi, vừa bực bội lẩm bẩm: “Mẹ kiếp lại là cái chỗ hẹp thế này, tay của Bàn gia sắp bị mài đỏ lòm rồi đây này.” Lâm Phong chẳng chút đồng cảm, ném lại một câu: “Béo chết tiệt, cái thể trạng càng giảm càng béo của mày đúng là cần ngoại lực ma sát đấy.

Nhìn Kim Điều xem, da thô thịt dày cũng là luyện ra từ đây cả." "Phi, mẹ mày mới là tinh tinh." Mỉa mai thì mỉa mai, nhưng đều là bạn bè, gặp khó khăn vẫn phải giúp đỡ.

Phan Tử thấy Vương Bàn Tử chật vật quá, nghiến răng tiến lên đá bộp một phát vào mông béo.

Lực đẩy cực lớn tống thẳng Bàn Tử đi thêm hơn hai mét.

"Đậu xanh rau muống!" Nếu có thể quay đầu lại, Bàn Tử thật sự muốn trồng cả rừng cây xanh trên đầu Phan Tử.

Mẹ nó chứ, còn tình anh em gì nữa không?

Mông bố mày đắc tội gì với mày à?

Hoắc Tú Tú cắn chặt môi, cố gắng giữ vững hình tượng cao lãnh.

Nhích từng chút một.

Cả đám như những con sâu bò trườn suốt gần một cây số, cuối cùng cũng thoát ra khỏi khe nứt chật hẹp.

May mà chất lượng quần áo không tệ, nếu không với mức độ ma sát này, chắc mọi người biến thành lợn cạo sạch lông hết rồi.

"Mẹ nó, cái chỗ rách nát này đúng là chạy ngựa trong ống trúc, xoay người không nổi." Vương Bàn Tử phẫn nộ phàn nàn.

Lâm Phong đảo mắt khinh bỉ: "Người anh em, có cần tôi xây cho ông một cái đại lộ tám làn xe rộng thênh thang, tốt nhất là lái được cả xe nhà di động vào đây không?" "Được rồi, Tiểu Mặc không có ở đây, cái mồm cậu cũng độc địa gớm." Vương Bàn Tử ra sức xoa hai cánh tay, lười đôi co với Lâm Phong, ngó đầu nhìn về phía trước.

Quả nhiên đúng như lời Tiêu lão bản nói, trước mắt xuất hiện một thung lũng khổng lồ.

Nhìn xuống dưới chỉ thấy một màu đen kịt, còn sâu hơn cả cái hố sụt lúc nãy.

Giang Tử Toán rút súng tín hiệu, bắn một phát về hướng xéo phía dưới.

Vút!

Viên đạn tín hiệu xẹt qua không trung, soi sáng tình hình xung quanh.

Lâm Phong ló đầu nhìn xuống dưới một cái: “Vãi, dưới vách đá kia treo cái thứ gì thế kia?” Mọi người nhìn theo hướng đó, thấy trên vách đá dưới chân treo lủng lẳng tầng tầng lớp lớp những cái bình gốm.

Liếc sơ qua cũng phải có đến hàng ngàn cái.

“Mẹ nó, bên trong không phải là chứa đầu người đấy chứ?” Trải qua quá nhiều hiểm nguy, giờ đây phản ứng đầu tiên của Bàn Tử khi thấy bình gốm là nghi ngờ bên trong có chứa bọ chét thi hoặc đầu người.

Tên dẫn đường thôn Cổ Văn đi xuống cùng biết chút tiếng Hán, quay đầu lại kinh ngạc nhìn Bàn Tử: “Anh... sao anh biết?” “Vãi, đúng là đầu người thật à?” Vương Bàn Tử ra sức vỗ vào miệng mình một cái: “Đậu, biết thế này bố mày nói trong bình là vàng có phải tốt hơn không.” Ánh mắt mấy anh em nhìn gã đúng là không còn lời nào để nói.

Bao nhiêu lần rồi?

Không biết rút kinh nghiệm à?

Tiêu lão bản hơi nhíu mày: “Nói rõ xem, những cái bình này có tác dụng gì?” Tên dẫn đường dùng vốn tiếng Hán không mấy trôi chảy, bập bẹ nói: “Người già trong thôn nói, đây là nơi chôn cất của những thế hệ tiền dân đầu tiên của thôn Cổ Văn.

Lúc nhỏ bọn tôi chỉ nghe như kể chuyện, không ngờ đúng là như vậy thật." Thôn Cổ Văn đời đời canh giữ quanh hố sụt này.

Từng có những dân làng bạo gan lẻn xuống thâm cốc, nhưng thấy vô số khe nứt nên lại bỏ cuộc.

Vì vậy nhiều chuyện dần bị coi như truyền thuyết.

Giải Liên Hoàn trầm giọng hỏi: "Bên trong là tro cốt sao?" "Không rõ." Tên dẫn đường lắc đầu.

Trên mặt Tiêu lão bản hiện lên vẻ không kiên nhẫn, chỉ tay vào tên dẫn đường: "Cử một người xuống xem tình hình." "Tôi..." Tên dẫn đường muốn từ chối.

Ai mà chả khôn, ai cam tâm tình nguyện làm bia đỡ đạn cho kẻ khác chứ?

Nhưng lời do dự còn chưa kịp nói ra thì họng súng đã gí sát vào sau gáy.

"Mày muốn làm gì?" Đám dân làng đi theo cũng kích động rút súng ra.

"Bỏ xuống." Đám lính đánh thuê không chịu kém cạnh, bao vây lấy họ.

Không chỉ vậy, trang bị vũ khí trong tay họ còn vượt trội hơn hẳn.

Giải Liên Hoàn phất tay, đám người Ngô Tà vội lùi lại phía sau, không tham gia vào cuộc tranh chấp này.

Hai nhóm bọn họ ai xuống cũng không liên quan đến mình, miễn là thuộc hạ của mình không phải làm bia đỡ đạn là được.

"Khôn hồn thì nghe lời lão bản của chúng tôi." Giang Tử Toán nở một nụ cười lạnh lùng: "Nếu không chúng tôi không bảo đảm mày có thể sống sót trở về đâu.” Tên dẫn đường chửi một câu tiếng địa phương.

Giang Tử Toán coi như không nghe thấy, tay vẫn cầm súng vững vàng: “Tốt nhất là quyết định nhanh đi, tôi không ngại làm lễ tế máu một lần nữa đâu.” Giải Ngữ Hoa lẳng lặng quan sát màn này, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ một vấn đề: Mức độ tiên tri của Tiêu lão bản là đến đâu?

Là dự đoán được nguy hiểm đại khái hay là ngay cả những chuyện lông gà vỏ tỏi cũng biết trước được?

Nếu là vế sau, tại sao tình hình những cái bình trên vách đá lão lại không rõ?

Ánh mắt anh vô tình quét qua Ngô Tà, thấy Ngô Tà khẽ gật đầu với mình.

Chương 1582

Trong lòng Giải Ngữ Hoa khẽ động.

Xem ra không chỉ mình mình nhận ra vấn đề.

Mùi thuốc súng dần lan tỏa.

Tên dẫn đường chỉ đắn đo chưa đầy một phút.

Giữa việc chết ngay lập tức và chết muộn một chút, không ngoài dự đoán, gã chọn trì hoãn.

Lúc này cái lợi của việc làm sếp mới thể hiện ra, gã nghiến răng chỉ vào một thanh niên: “Mày xuống xem tình hình đi, đừng có chạm vào hay di chuyển gì lung tung đấy.” Phải nói là chỉ có bọn trẻ mới “hổ báo” như thế.

Nhiệt huyết, không não, không sợ chết.

Cậu ta đeo vũ khí, bám dây thừng rồi leo xuống không nói một lời.

Thấy người đã leo xuống, Lâm Phong đảo mắt, đưa tay túm áo Ngô Tà và Vương Bàn Tử kéo lùi về phía sau.

“Phong tử, sao thế?

Có nguy hiểm à?” Vương Bàn Tử hạ giọng cực thấp.

Ngô Tà cũng nhìn sang dò hỏi.

Sắc mặt Lâm Phong vô cùng nghiêm trọng: “Không phải, đề phòng trước thôi.” Câu này vừa nói ra, Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn Lâm Phong với ánh mắt ấm áp hẳn lên.

Đúng là anh em tốt, trước khi gặp nguy hiểm luôn nghĩ đến mình trước.

Đúng là có thể gửi gắm cả mạng sống cho nhau.

Tự não bổ cũng là một căn bệnh đấy.

Hai người họ hoàn toàn không nghĩ theo hướng Lâm Phong đang ghét bỏ cái vía "xui xẻo" của họ.

Phàm là ai từng đọc tiểu thuyết hay xem phim thì chín phần mười đều cho rằng hai vị này quá tà môn.

Lâm Phong không muốn mình bị hành cho ra bã, nên chỉ đành cố gắng để họ tránh xa nguồn phát nguy hiểm.

Thanh niên thôn Cổ Văn tốc độ rất nhanh, mười phút sau đã leo lên.

"Tình hình thế nào?

Nói đi." Tên dẫn đường đánh giá cậu ta một hồi, thấy không bị thương tích gì mới thở phào nhẹ nhõm.

"Phía dưới toàn là bình." Chàng trai trẻ leo xuống khoảng năm mét thì chạm vào cái bình gốm đầu tiên.

Bình được cố định bằng mấy cái đinh dài, kích thước to như bụng bia của đàn ông trưởng thành.

Đỉnh bình được bịt kín bằng đất sét, gõ nhẹ vào phát ra tiếng kêu đục đục.

Cậu ta do dự một chút, cuối cùng không mở bình ra.

Dù sao đây cũng là tổ tiên đã khuất, nhỡ đâu cái bình trước mặt lại chính là cụ tổ nhà mình thì sao.

Cậu ta tiếp tục trượt xuống, thấy bình gốm tuy nhiều nhưng giữa các bình vẫn để lại một khoảng trống đủ cho một người đi qua, có điều hơi vướng víu, không phải cứ trượt thẳng xuống là được.

Trượt xuống hơn hai mươi mét thì dây thừng không đủ dài, sợ xảy ra chuyện nên cậu ta vội vàng leo lên.

Giang Tử Toán nhìn chằm chằm chàng trai, thấy cậu ta nói năng không giống như bị trúng tà hay bị khống chế, liền quay đầu ra hiệu cho đám lính đánh thuê.

Rất nhanh sau đó có hai tên nữa đi xuống.

Hai tên lính đánh thuê xuống được khoảng nửa tiếng thì trong bộ đàm bỗng truyền đến một tràng tiếng rè rè chói tai.

Ngay sau đó là tiếng thét thảm thiết: “Cứu mạng!

Bình... bình nứt ra rồi!” Sắc mặt mọi người đại biến, Giang Tử Toán lập tức gầm lên vào bộ đàm: “Chuyện gì thế?

Nói rõ xem!” Tuy nhiên đáp lại hắn chỉ có tiếng nức nở đứt quãng và tiếng ma sát quái dị.

“Nói đi, rốt cuộc là tình hình thế nào?” Giang Tử Toán gào khản cả giọng vào bộ đàm.

“Rè rè.” Ngoài tiếng ma sát ra không còn bất kỳ phản hồi nào nữa.

“Mẹ kiếp!” Giang Tử Toán tức giận chửi thề.

Hắn quay sang chĩa súng vào chàng thanh niên vừa leo lên lúc nãy, gằn giọng: “Phía dưới rốt cuộc là thế nào?

Tại sao mày xuống thì không sao?

Không nói rõ bố mày thịt mày luôn.” Trong mắt chàng thanh niên lóe lên tia phẫn nộ, muốn rút súng bắn trả nhưng không dám manh động.

Cậu ta căn bản không hiểu Giang Tử Toán đang nói gì.

Sắc mặt Giải Liên Hoàn còn khó coi hơn cả phân gà.

Vừa vào đây đã gặp chuyện hóc búa, rắc rối sau này xem ra chắc chắn không nhỏ.

Vì bệnh của Tiểu Tà, cuối cùng ông nghiến răng, bất kể phía trước là hang rồng hay hang hổ, vì cháu đích tôn, ông có liều mạng cũng phải xông vào một chuyến.

Lâm Phong dùng thân mình chặn trước Ngô Tà và Vương Bàn Tử, cố gắng không để hai người lại gần mép vực.

Sự việc đang lâm vào bế tắc.

Tiêu lão bản lộ vẻ không kiên nhẫn, giơ ba ngón tay lên: “Ai xuống dưới, tôi sẽ thưởng gấp ba lần tiền thưởng.” Vì tiền chết, chim vì mồi vong.

Làm nghề lính đánh thuê là đã xác định treo đầu trên lưng quần rồi.

Tiêu lão bản vốn dĩ đã hào phóng, tiền thưởng gấp ba lại càng là một con số cực kỳ hấp dẫn.

Ngay lập tức có một gã mặt sẹo đứng ra: “Lão bản, để tôi đi.” “Tốt, dũng khí đáng khen.” Tiêu lão bản vỗ mạnh vào vai gã mặt sẹo.

Thấy gã mặt sẹo đi ra mép vực, Giải Liên Hoàn hô một tiếng: “Khoan đã.” Ánh mắt Tiêu lão bản đảo quanh: “Tam gia có cao kiến gì?” “Để thằng nhóc kia đi xuống cùng hắn.” Giải Liên Hoàn chỉ vào chàng thanh niên lúc nãy.

“Có lý.” Tiêu lão bản vỗ tay: “Vẫn là Tam gia suy nghĩ chu toàn hơn.” Nói xong lão hất hàm, Giang Tử Toán gật đầu, lập tức giơ chân đá chàng thanh niên một cái: “Cút xuống đi.” Trong lòng dân làng đã đem tổ tông mười tám đời nhà Giang Tử Toán ra hỏi thăm sạch sành sanh.

Có bao nhiêu từ thô tục đều lôi ra tặng cho đối phương.

Mẹ nó chứ, bẩn thỉu không chịu được.

Cuối cùng, cánh tay không vặn nổi đùi, chàng thanh niên mang theo đôi mắt bốc hỏa cùng gã lính đánh thuê leo xuống.

Lâm Phong ghé sát tai Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì thầm: "Tại sao dân làng xuống thì không sao, mà hai thằng khốn lúc nãy xuống lại gặp chuyện?

Liệu có liên quan đến huyết mạch của họ không?" "Suy nghĩ của mày rất có lý." Ngô Tà nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước đây.

Rất nhiều cơ quan đều liên quan đến huyết mạch gia tộc.

Dân làng Cổ Văn nói trong bình là tổ tiên của họ, vậy tại sao lại treo bình ở vách đá, liệu có phải là để ngăn cản người đời sau vào không?

Trí tò mò của Ngô Tà vẫn chưa biến mất, chẳng qua là bị Ngô Mặc "rèn luyện" nhiều cộng thêm kinh nghiệm xương máu bấy lâu nay, nên dù tò mò đến mấy anh cũng không còn ngốc nghếch đi thí nghiệm suy đoán của mình như ngày trước nữa.

Mọi người bên mép vực đều nắm chặt vũ khí.

Một khi phía dưới có biến, bất kể thế nào cũng cứ tặng cho một băng đạn trước đã.

Giang Tử Toán nắm chặt bộ đàm, thỉnh thoảng lại hỏi tình hình phía dưới.

"Có chuyện gì không?" "Không sao." Cuộc đối thoại lặp đi lặp lại mấy lần.

Trái tim đang treo lơ lửng của mọi người dần trở về vị trí cũ, thầm đoán xem có phải hai tên kia trượt tay rơi xuống dưới không?

Tiếng cứu mạng và tiếng rè rè rất có thể là do cảm giác sợ hãi và tiếng gió rít khi rơi xuống tạo thành.

Chuyện như vậy vẫn thường xảy ra.

Làm nghề này là phải chấp nhận liều mạng và phó mặc cho số phận.

Chương 1583

Hắc Nhãn Kính vẫn nghiêng tai lắng nghe động tĩnh phía dưới.

Bỗng nhiên, trong thâm tâm anh trỗi dậy một linh cảm bất an.

Anh ngẩng đầu nhìn Trương Khởi Linh.

Hai người cực kỳ ăn ý, người lao về phía Giải Liên Hoàn, người lao về phía Ngô Tà.

Mũi chân vừa rời khỏi mặt đất, từ dưới thung lũng bỗng xuất hiện một luồng khí cực mạnh.

Giống như một cơn lốc xoáy mọc lên tại chỗ, hung hãn quét qua mọi người.

“Vãi chưởng!” Mọi người chỉ kịp thốt ra hai chữ đó, thân thể đã như quả bóng bay lơ lửng giữa không trung.

Luồng khí quá bá đạo, muốn mở miệng kêu “A” một tiếng cũng không làm được.

Nói thật, tình huống đặc thù này ngay cả người đi đổ đấu nhiều năm cũng chưa từng gặp qua.

Bình thường toàn là ở dưới nước hoặc trong mộ đạo bị quăng quật, chứ có ai rảnh háng đi so kè với lốc xoáy đâu?

Vương Bàn Tử lần đầu tiên cảm thấy thân nhẹ như yến, giữa không trung có thể tùy ý xoay chuyển, chỉ có điều là không thể tiếp đất.

Cảm giác này tởm lợm không để đâu cho hết, khó chịu gấp trăm lần việc bị nhét vào máy giặt quay vòng vòng.

Tốc độ phản ứng của Hắc Nhãn Kính quả thực không chậm, vào khoảnh khắc bay lên anh đã tóm được cổ áo Giải Liên Hoàn.

Anh chưa từng làm chim nhỏ nhưng đã chơi máy bay lượn rồi, anh dốc toàn lực điều chỉnh thân thể, để mình bám trụ chắc chắn hơn.

Ở bên kia, Trương Khởi Linh hai tay lần lượt tóm lấy Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Nhưng có chút khác biệt, chẳng biết cái luồng khí này kiểu gì mà trong lúc chao đảo, ba người họ bị xếp chồng lên nhau như trò chơi xếp hình, tức là Vương Bàn Tử cưỡi lên Ngô Tà, còn Ngô Tà đè lên Trương Khởi Linh.

May mà đang ở giữa không trung, chứ nếu ở trên mặt đất thì cứ tưởng tượng xem Trương Khởi Linh phải chịu khổ thế nào.

"Mẹ ơi~ Tiểu Ca, Thiên Chân, tôi thật sự xin lỗi hai người." Vương Bàn Tử chỉ mấp máy môi xin lỗi chứ không phát ra được tiếng nào.

Trong lúc nguy nan, mối quan hệ thân sơ được thể hiện rõ mồn một.

Giải Ngữ Hoa lập tức nắm lấy Hoắc Tú Tú, chỉ còn mỗi ông anh Lâm Phong lẻ loi, chẳng ai ưu tiên nghĩ đến hắn cả.

Cứ thế mà bay lơ lửng!

Tốc độ xoay vòng ngày càng nhanh.

Lúc đầu còn nhìn rõ mình đang ở đâu, về sau thì hoa mắt chóng mặt, căn bản không thấy rõ tình hình nữa.

Ngay cả ý nghĩ "thôi xong đời" còn chưa kịp nảy ra thì con người ta đã hoàn toàn chìm vào hôn mê.

Không biết bao lâu sau, Ngô Tà chậm chạp mở mắt ra.

Ngay lập tức anh lại nhắm nghiền mắt lại.

Đù!

Mình bị va đập đến mức chấn động não rồi à?

Hay là lại xuất hiện ảo giác?

Anh thử mở mắt ra lần nữa, kết quả ngạc nhiên phát hiện mình không nhìn nhầm.

Ánh sáng trước mắt vặn vẹo thành đủ loại hình thù, lúc sáng lúc tối co giật, trông y hệt như đường sóng điện tâm đồ trước khi lâm chung.

Thế này là sao?

Ngô Tà muốn đưa tay chạm vào những tia sáng trước mặt.

Ngờ đâu chỉ một cử động nhỏ của ngón tay thôi cũng đã tiêu tốn toàn bộ sức lực của anh.

Ngô Tà hít ngược một hơi khí lạnh.

Toàn thân đau nhức như bị ai đó dùng búa tạ nện cho vài chục trận vậy.

Cảm giác này chỉ người trong cuộc mới thấu.

Lý trí dần quay lại.

Ngô Tà nghiến răng, chống tay xuống đất từ từ đứng dậy: “Tam thúc, Tiểu Ca, Bàn Tử, mọi người đâu rồi?” Trong ký ức của anh, mấy người này là ở gần anh nhất.

Đặc biệt là Trương Khởi Linh, hình như anh vẫn luôn cưỡi trên lưng y.

Đúng rồi, tên Bàn Tử chết tiệt cũng đè lên người mình, chẳng lẽ là bị lão đè nên mới đau thế này?

Ý nghĩ lướt qua trong đầu, việc cấp bách bây giờ là tìm người nhà

mình.

Không gian vặn vẹo khiến người ta muốn nôn mửa.

Ngô Tà nhất thời không kìm được, ôm ngực phun thẳng ra ngoài.

“Mẹ kiếp, đứa nào vô đức thế?” Bỗng nhiên, tiếng của Vương Bàn Tử từ phía dưới truyền lên.

Ngô Tà đang nôn rất sảng khoái, bất thình lình bị tiếng động làm giật mình, bãi nôn nghẹn lại trong cổ họng: “Khụ khụ...

Bàn...

Bàn Tử?” “Thiên Chân?” Giọng Vương Bàn Tử tràn đầy vẻ khó tin: “Cậu ở đâu thế?

Sao tôi không thấy cậu?” “Tôi chẳng đang đứng...” Nói đến đây, Ngô Tà bỗng ngẩn người.

Sai rồi.

Giọng Vương Bàn Tử truyền từ dưới lên.

Nhưng dưới chân anh chẳng có gì cả.

Người đâu?

Anh dùng sức đấm vào ngực vài cái cho dễ thở, sau đó ngồi xổm xuống nhìn kỹ mặt đất.

Mặt đất không có gì khác biệt so với xung quanh, toàn là những tia sáng vặn vẹo khiến mắt rất khó chịu.

Nhưng đúng là không thấy Vương Bàn Tử đâu cả.

“Bàn Tử, ông có thấy tôi không?” “Không thấy, quanh đây là kiểu gì thế?

Ánh sáng cứ vặn vẹo làm tôi buồn nôn quá.” Ngô Tà chợt nhớ lại một câu Hắc Hạt Tử từng nói: Đôi khi mắt sẽ lừa người.

Anh lập tức nhắm mắt lại, hét xuống dưới: “Bàn Tử, ông nhắm mắt lại rồi giơ tay lên trên đi.” “Được rồi, tôi biết rồi.” Ngô Tà hơi xoạc hai chân, bày ra tư thế trung bình tấn, đưa hai tay ra làm động tác mò trăng đáy biển.

Anh thử thăm dò mò mẫm từng chút một xuống dưới.

Lần thứ nhất không có, lần thứ hai cũng không.

Ngô Tà không bỏ cuộc, hạ thấp trọng tâm xuống nữa.

Đừng nói, cái bài trung bình tấn luyện bao lâu nay giờ mới có đất dụng võ.

Đầu đã thấp quá gối rồi mà hai chân vẫn không hề run rẩy.

Cảm giác này rất giống mò kim đáy bể, nhưng kiên nhẫn của Ngô Tà thì hơn người thường rất nhiều.

“Bàn Tử, ông kiễng chân lên rồi khua tay sang hai bên xem nào.” “Hai tay tôi sắp khua thành cánh quạt rồi đây này, dùng sức tí nữa chắc bay lên được luôn đấy.” Vương Bàn Tử chỉ thuận miệng đùa một câu.

Tuy nhiên chuyện quái dị đã xảy ra, giây tiếp theo đôi chân lão thực sự rời khỏi mặt đất.

“Vãi chưởng, Thiên Chân, tôi bay lên rồi này!” “Hả?” Ngô Tà kinh ngạc mở mắt ra.

Ngay sau đó tay anh cảm thấy nặng trĩu, anh thực sự đã nắm được một bàn tay.

Cảm giác thô ráp này, không cần nhìn kỹ cũng biết là tay của Vương Bàn Tử.

Chương 1584

“Bàn Tử, tôi tóm được ông rồi phải không?” “Tóm được rồi, nhưng sao tôi vẫn không thấy cậu nhỉ?” Vương Bàn Tử trợn tròn mắt còn to hơn bóng đèn, nghểnh cổ há mồm mà vẫn không thấy Ngô Tà đâu.

“Có khi nào là do ánh sáng không?” Ngô Tà suy nghĩ một lát rồi lại nhắm mắt lại: “Bàn Tử ông cũng nhắm mắt vào.” Nói xong, Ngô Tà nghiến răng lấy hết sức bình sinh kéo mạnh lên trên.

“Tôi cảm thấy cơ thể mình đang di chuyển.” Lúc này, Vương Bàn Tử nảy sinh một loại ảo giác, như thể mình lại chui vào bụng mẹ lần nữa.

Cảm giác này nói không nên lời, nhưng lại khiến người ta có chút mê mẩn một cách kỳ lạ.

Tay không kéo người vốn dĩ không phải việc nhẹ nhàng, lại thêm cái cân nặng quá khổ của Vương Bàn Tử.

Dù Ngô Tà đã luyện trung bình tấn rất lâu, nhưng lúc này cũng đành phải ngồi phịch xuống đất theo tư thế nhổ củ cải.

“Hây!” Anh khí trầm đan điền, hai tay dùng lực kéo mạnh, ngửa người ngã ra đất.

“Ra... ra rồi.” Vương Bàn Tử rõ ràng cảm thấy mình vừa xuyên phá một loại rào cản nào đó, giống như từ bong bóng cá này chui sang bong bóng cá khác, sau đó đè cái rầm lên người Ngô Tà.

“Hự!

Khụ khụ... cái lão béo chết tiệt này.” Ngô Tà vốn đã khó chịu, cú đè này suýt chút nữa làm anh nôn sạch những gì còn sót lại trong bụng.

Vương Bàn Tử vội vàng lồm cồm bò dậy khỏi người Ngô Tà: “Ái chà, Thiên Chân cậu không sao chứ?” “Vẫn sống được.” Ngô Tà đảo mắt khinh bỉ.

“Chắc là đè hỏng rồi.” Vương Bàn Tử vừa nói lời xin lỗi vừa cẩn thận đỡ Ngô Tà dậy.

Hôm nay không giống mọi khi, giờ Ngô Tà là bệnh nhân, nhỡ bị mình đè hỏng thì biết làm sao?

Ngô Tà mượn lực của Vương Bàn Tử đứng dậy: “Bàn Tử, ông nhìn thấy tôi rồi chứ?” “Nói nhảm, tôi có mù đâu.” Vương Bàn Tử nói xong liền quay đầu nhìn quanh: “Đây là cái nơi quái quỷ gì thế?

Cảm giác kỳ lạ quá, bọn Tiểu Ca đâu?

Tôi nhớ ba đứa mình ở cùng một chỗ mà?” “Không biết, tôi tỉnh lại cũng không thấy ai cả.” Ngô Tà có chút sốt ruột.

Vương Bàn Tử không sao là vạn hạnh, nhưng khó bảo đảm những người khác cũng may mắn như vậy.

Có người đồng hành bao giờ cũng tốt hơn là đơn độc chiến đấu.

Hai người người này dìu người kia, thăm dò từng chút một đi về phía trước.

Miệng thay phiên nhau gọi tên Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính và Giải Liên Hoàn.

Kết quả là đến một cái rắm cũng không thấy phản hồi.

Vương Bàn Tử mệt đến mức ngồi bệt xuống đất, vỗ đùi nhíu mày: “Mẹ nó chứ, đúng là cửa xiêu vách nát gặp chuyện tà môn rồi.” “Đúng là quá tà môn.” Ngô Tà ngồi xổm xuống, đôi lông mày nhíu chặt thành một đoàn.

Trải qua bao nhiêu tình huống nguy cấp, đây là lần đầu tiên anh gặp phải chuyện hóc búa thế này.

Chủ yếu là khiến người ta không biết đường nào mà lần, hoàn toàn không rõ mình đang ở đâu và trong tình huống gì.

Nhưng chắc chắn đây không phải ảo cảnh.

Vương Bàn Tử suy nghĩ hồi lâu, bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng lúc nãy: “Thiên Chân, hay là cậu nôn thêm mấy phát nữa đi, liệu có liên quan đến bãi nôn lúc nãy của cậu không?” “Hả?” Ngô Tà nhất thời chưa phản ứng kịp.

Vương Bàn Tử bấm ngón tay vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Lúc nãy tôi ở dưới kia cứ như con ruồi mất đầu chạy lung tung, bỗng nhiên cảm thấy trên đầu như có cái gì nhỏ xuống, thế nên tôi mới nghe thấy tiếng gọi của cậu.

Chẳng lẽ bãi nôn của cậu có công hiệu xuyên thủng rào cản à?” “Ờ... cũng có lý đấy.” Ngô Tà bị thuyết phục.

Lão đệ từng nói: Có dấu hiệu hay không thì cứ gõ một gậy cái đã.

Quản nó có hiệu quả hay không, cứ thử cái đã rồi tính.

Nhưng vấn đề mới lại nảy sinh: Ngô Tà không nôn ra được nữa.

Anh cố nặn mãi mà ngay cả nước vàng cũng chẳng thấy đâu.

Vương Bàn Tử cuống quýt giậm chân: “Sao cậu ngốc thế, nôn cũng không nôn nổi à?

Móc họng đi chứ.” Ngô Tà tức đến xanh mặt: “Ông giỏi thì ông làm đi.” “Xì, tôi làm thì tôi làm.” Vương Bàn Tử chẳng nể hà gì, thọc luôn ngón tay thô kệch vào họng.

“Oẹ!!!” Một chuyện đáng tiếc đã xảy ra, lão cố mãi mà cũng chẳng nôn ra được cái gì.

Phen này thì hơi mất mặt rồi.

“Khụ khụ...

Chắc là lúc bị xoay vòng vòng tôi nôn sạch rồi.” “Thôi bỏ đi, nghĩ cách khác xem.” Ngô Tà cũng chẳng buồn bóc mẽ lão, lại ngồi xổm xuống dùng sức đấm xuống mặt đất.

Vương Bàn Tử cúi đầu nhìn mặt đất, trong đầu bỗng hiện lên hình bóng Ngô Mặc.

Thằng nhóc đó nếu ở đây thì nó sẽ làm gì nhỉ?

“Ái chà!” Có rồi.

Nghĩ đến mấy trò thiếu đức mà Ngô Mặc hay làm, Vương Bàn Tử vỗ bụng một cái rồi lập tức tháo thắt lưng ra.

Ngô Tà nghe thấy tiếng tháo thắt lưng thì giật nảy mình nhảy dựng lên: “Lão béo, ông định làm gì?” “Ngốc thế, không có bãi nôn thì không có nước tiểu chắc?

Bọn mình tưới cho nó một bãi, xem có xuyên xuống dưới được không.” “Ông không sợ ở dưới là...” Lời chưa nói hết, Vương Bàn Tử đã bắt đầu “xả đập”.

Tiếng nước chảy róc rách không ngừng vang vọng trong không gian tĩnh mịch này. "Ơ kìa, chuyện gì thế này?" Vương Bàn Tử đang đi vệ sinh một cách sảng khoái thì bỗng nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu dường như có giọt nước rơi xuống.

Một tay ông ta giữ quần, tay kia xoa xoa đỉnh đầu.

Xác nhận không phải ảo giác, trên đầu đúng là dính mấy giọt nước.

Vương Bàn Tử lập tức ngẩn người.

Vãi chưởng.

Thế này là ý gì?

Chẳng lẽ đây là không gian vòng lặp, mình vừa tiểu ra nó lại rơi ngược xuống đầu mình sao? "Không đúng." Ngô Tà phủ nhận giả thuyết đó.

Anh cố ý lùi lại vài bước để tránh hướng nước rơi, ngẩng đầu hét lên phía trên: "Ai ở trên đó đấy?

Có nghe thấy tôi nói gì không?" "Ngô...

Ngô Tà?" Giọng nói phía trên hơi do dự, nhưng Ngô Tà đã nhận ra ngay, đó chính là Lâm Phong. "Thằng Phong?

Là mày đấy à?" "Là tao, mày ở dưới tao à?

Sao tao không nhìn thấy gì nhỉ?" Lâm Phong vô cùng kinh ngạc.

Vừa mở mắt ra cậu đã bị nhốt ở cái nơi quỷ quái này, thử đi một vòng mà chẳng thấy gì bất thường.

Không gian vặn vẹo xung quanh khiến cậu nảy sinh ảo giác.

Có phải mình đang ở trong huyễn cảnh hay lại rơi vào kẽ hở thời không không?

Hay là lại xuyên không nữa rồi?

Đậu má!

Bố đây chẳng muốn xuyên không lần nữa đâu, ở chỗ khác lấy đâu ra thằng con trai ngoan như thằng ranh Tiểu Mặc chứ.

Cậu thử lấy từ không gian ra một chai nước.

Hoàn toàn không có vấn đề gì, vẫn thu phóng tự như trước.

Chương 1585

Đồ đạc trong không gian của cậu cũng không ít, ít nhất ăn uống cũng đủ sống cả trăm năm.

Có ăn có uống thì lo cái quái gì nữa.

Lâm Phong ngửa đầu uống cạn chai nước, rồi lại thử tìm lối ra.

Vẫn như cũ, chẳng thu hoạch được gì.

Người có ba nỗi gấp, cậu cũng chẳng buồn nhịn nữa, dù sao xung quanh cũng không có ai, tự do giải tỏa thôi.

Hay thật đấy.

Một bãi nước tiểu lại tưới trúng Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Dựa theo phương pháp lúc trước, Lâm Phong được Ngô Tà và Vương Bàn Tử kéo xuống.

Vừa mới xuống tới nơi, cậu đã bị Vương Bàn Tử tát cho một phát vào vai: "Thằng Phong, cái thằng nhãi mày với thằng ranh Tiểu Mặc đúng là khốn nạn y như nhau, tiểu cả lên đầu lão tử." "Tao mà không tiểu thì có gặp được tụi mày không?" Lâm Phong vòng tay ôm vai Vương Bàn Tử: "Anh em mình thế này gọi là tình anh em qua một bãi nước tiểu đấy." Tìm thêm được một đồng đội, tâm trạng Ngô Tà tốt hẳn lên, hòn đá trong lòng cũng vơi bớt phần nào.

Điều này chứng minh nhóm Tam thúc rất có khả năng cũng bị nhốt ở những nơi khác nhau, trong thời gian ngắn chắc không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng nguyên lý của không gian này rốt cuộc là gì?

Tại sao chỉ có chất lỏng mới phá vỡ được bình chướng?

Ba người tụ lại một chỗ nghiên cứu mãi mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Họ quyết định tiếp tục dùng chất lỏng thử xem có tìm được những người khác không.

Vừa dứt lời, ánh mắt Lâm Phong và Vương Bàn Tử đồng loạt đổ dồn vào Ngô Tà. "Nhìn tôi làm cái gì?" Ngô Tà theo bản năng giữ chặt thắt lưng. "Khà!

Thiên Chân." Vương Bàn Tử nghiêm mặt nói: "Hai anh em tôi cạn đạn hết lương rồi, nước trong túi phải để dành mà uống, giờ chỉ còn trông cậy vào sức của cậu thôi." Lâm Phong gật đầu: "Bàn Tử nói đúng đấy, mời cậu." "Coi như hai người giỏi." Ngô Tà cũng không nề hà, chỉ có điều lần này chẳng nhận được phản hồi nào.

Ba người không cam tâm, tự mình thử lại một phen, thậm chí còn mang cả chai nước khoáng ra.

Rốt cuộc vẫn chẳng có kết quả gì. "Làm sao bây giờ?

Còn cách nào khác không?" Vương Bàn Tử gãi đầu đi tới đi lui.

Lâm Phong nhìn về phía trước, đột ngột nảy ra một ý định: "Này, hay là chúng ta quăng một quả lựu đạn thử xem?" "Vãi!

Mày không muốn sống nữa à?" Dù Vương Bàn Tử là tay chuyên dùng thuốc nổ cũng bị đề nghị này của Lâm Phong làm cho giật mình.

Ngô Tà im lặng.

Hồi lâu sau, anh nhíu mày lên tiếng: "Đề nghị của thằng Phong có thể thử đấy, đã không còn cách nào tốt hơn thì chi bằng mạo hiểm một lần." "Thiên Chân, cậu thay đổi thật rồi." Vương Bàn Tử vô cùng cảm thán.

Cả ba đều là những kẻ liều mạng.

Lâm Phong lấy kíp nổ và lựu đạn từ trong túi ra đưa cho hai người: "Chọn một cái đi hỡi những người may mắn." Hai bàn tay cùng lúc sờ vào kíp nổ.

Vương Bàn Tử đảo mắt trắng: "Chúng ta chỉ muốn tìm lối đi chứ không định đi chầu ông bà, dùng kíp nổ cho yên tâm." Kíp nổ vốn để kích hoạt thuốc nổ, thiết kế chú trọng vào việc gây nổ an toàn, lượng thuốc bên trong có hạn; còn lựu đạn là vũ khí sát thương trực tiếp, lượng thuốc nhiều hơn, uy lực lớn hơn.

Vương Bàn Tử tung tung kíp nổ, quay đầu nhìn Ngô Tà và Lâm Phong: "Chuẩn bị xong chưa?

Bàn gia đây chuẩn bị ra tay đây." Lâm Phong và Ngô Tà nhìn nhau, đồng thanh nói: "Quăng đi." "Được rồi, Bàn gia sẽ không nương tay đâu, đi này!" Vương Bàn Tử châm ngòi kíp nổ, dồn hết sức bình sinh ném về phía trước. "Nằm xuống!" Vương Bàn Tử nhanh chóng chạy về phía Ngô Tà và Lâm Phong, xoạc một đường dài trên mặt đất.

Kíp nổ vẽ một đường parabol trên không trung, lao thẳng về phía bình chướng không gian không một kẽ hở kia.

Trong chớp mắt, kíp nổ nổ tung.

Một luồng khí mạnh mẽ quét qua, kèm theo âm thanh chói tai, không khí xung quanh cũng vì thế mà rung chuyển.

Ba người suýt nữa thì điếc tai.

Chờ bụi bặm vơi bớt, họ định thần nhìn lại, không gian bằng phẳng lúc trước bỗng xuất hiện một vết nứt nhỏ. "Có cửa rồi!" Lâm Phong reo lên, mắt lóe lên tia mừng rỡ.

Vương Bàn Tử cũng hưng phấn: "Mẹ nó, thế mà lại đúng!" Cả ba lồm cồm bò dậy, sợ vết nứt lại khép mất nên vội vã lao đến gần.

Vết nứt tuy không lớn nhưng lại là ánh sáng của hy vọng.

Ngô Tà cẩn thận đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào mép vết nứt.

Vừa chạm vào, anh liền cảm thấy một sức mạnh kỳ lạ đang kéo ngón tay mình, như muốn hút cả người vào trong. "Tê...!" Một ngụm khí lạnh còn chưa kịp hít xong, Lâm Phong bên cạnh đã thò nửa cánh tay vào.

Ngay sau đó, một sức mạnh to lớn lôi kéo cậu, cưỡng ép kéo cả người vào trong. "Á~" "Thằng Phong!" Vương Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt tóm lấy tay Lâm Phong.

Ngô Tà thấy vậy cũng túm chặt lấy tay Vương Bàn Tử.

Cả ba như đang chơi kéo co, liều mạng muốn lôi Lâm Phong ra.

Kết quả chẳng khác nào người đấu với voi, cuối cùng cả ba đều bị kéo vào trong vết nứt.

Khoảnh khắc bước vào vết nứt, họ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Cơ thể như bị cuốn vào một cơn lốc xoáy khổng lồ, tiếng gió rít bên tai, đủ loại ánh sáng kỳ lạ lóe lên trước mắt.

Cảm giác này còn khó chịu hơn cả lúc bị cuồng phong thổi bay lúc nãy.

Chẳng biết bao lâu trôi qua.

Khi ba người mở mắt ra lần nữa, họ đột nhiên phát hiện mình đang đứng trên một con phố. "Đây...

đây lại là nơi nào nữa?" Vương Bàn Tử gần như mờ mịt, ra sức dụi mắt, nhìn những kiến trúc xung quanh.

Không phải họ đang ở trong kẽ nứt của ngọn núi sao?

Nhưng những ngôi nhà đất nông thôn và ánh đèn không xa kia là thế nào?

Chẳng lẽ lại vào một huyễn cảnh mới? "Thiên Chân, thằng Phong, hai người không sao chứ?" Nghi vấn chỉ thoáng qua, việc cấp bách là xác định xem hai người kia có vấn đề gì không. "Ái chà, hơi buồn nôn một tí." Lâm Phong ra sức đấm đấm vào ngực.

Ngô Tà vận động bả vai: "Tôi không sao." Ba người dìu dắt nhau, từ từ đứng dậy từ mặt đất.

Chỉ là khi nhìn rõ tình hình xung quanh dưới ánh trăng mờ nhạt, cả ba đều đờ người tại chỗ. [Phát triển kinh tế, kiến thiết Cách Nhĩ Mộc], [Kế hoạch hóa gia đình, lợi quốc lợi dân].

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, đọc từng chữ trên biểu ngữ dán trên tường.

Ngô Tà và Lâm Phong cảnh giác nhìn quanh, sự chấn động hiện rõ trong đáy mắt.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ đây là huyễn cảnh?

Huyễn cảnh không phải ứng với lòng người sao?

Chẳng lẽ ở Cách Nhĩ Mộc này có chấp niệm của mình?

Một loạt câu hỏi xoay vần trong đầu, nhưng ông trời chẳng thèm ban xuống lấy một lời giải đáp.

Chương 1586

"Này, mấy người làm cái gì đấy?

Nửa đêm không ngủ còn lang thang ở đây làm gì?" Theo tiếng nói, một luồng ánh sáng đèn pin chiếu tới.

Luồng sáng đột ngột làm chói mắt, Ngô Tà và những người khác theo bản năng che mắt lại.

Cả ba càng thêm mờ mịt.

Gì vậy trời?

Trong huyễn cảnh mà cũng có đèn pin à? "Hỏi mấy người đấy, bị câm rồi à?" Chủ nhân giọng nói nhanh chân bước tới.

Mắt hơi dịu lại, thích ứng với độ sáng, cả ba quan sát kỹ người tới, mới nhận ra đó là một lão đại gia ngoài sáu mươi tuổi.

Ông lão dáng người thẳng tắp, chiếc mũ vải xanh thẫm đội trên mái tóc bạc thưa thớt.

Chiếc áo khoác cài nút sẫm màu hơi bóng lên, trên đó còn có vài mảnh vá.

Sau lưng còn giắt một chiếc tẩu thuốc lào.

Khuôn mặt nhăn nheo nghiêm nghị như thể vừa bắt được phần tử thù địch. "Ông là người hay quỷ?" Vương Bàn Tử rút xẻng công binh ra chỉ thẳng vào ông lão, hung tợn hỏi.

Ông lão: "???

Đồ dở hơi nhà anh." Ông lão bị chọc cười, đưa tay kéo lấy dải băng đỏ trên cánh tay: "Tôi là chủ nhiệm trị an đường phố!

Đêm hôm khuya khoắt lén lút, coi Cách Nhĩ Mộc là nơi để mấy người quậy phá hả?" Ánh đèn pin đột nhiên dời xuống, quét qua chiếc xẻng công binh sáng loáng trong tay Vương Bàn Tử, đôi mắt đục ngầu của ông lão lập tức trợn ngược: "Hay cho mấy cậu, còn mang cả hung khí?

Đi!

Theo tôi về đồn cảnh sát!" Lâm Phong vốn giàu kinh nghiệm xuyên không, lập tức nhận ra điều bất thường.

Mẹ kiếp, mình không phải lại xuyên không nữa chứ?

Mà còn là một mình dắt theo hai ông tướng này.

Đồn cảnh sát?

Cả ba làm gì có chứng minh thư, tới đó thì rắc rối to.

Cậu vội vàng ấn cổ tay Vương Bàn Tử xuống, tươi cười lại gần: "Đại gia, hiểu lầm thôi, chúng cháu là đội khảo sát địa chất, tối muộn bị lạc đường nên mới đứng ở đây." Cậu định bịa đại một thân phận khác, nhưng cái xẻng công binh trên người cả ba là đồ thật việc thật. "Đội khảo sát?

Có sổ đỏ chứng minh không?" Ông lão đầy vẻ cảnh giác, không tin lời Lâm Phong lắm.

Thời buổi này vẫn còn khá biến động.

Phần tử thù địch thỉnh thoảng lại ngụy trang thành đủ loại thân phận tiềm phục trong dân gian.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử có chút lúng túng.

Chứng minh?

Nhà ai người lương thiện lại nhét cái thứ đó trong túi chứ?

Hơn nữa tình hình hiện tại hơi quỷ dị, chứng minh thư có dùng được ở đây không?

Kết quả giây tiếp theo, hai người ngạc nhiên thấy Lâm Phong lấy từ trong túi ra một cuốn sổ đỏ nhỏ đưa cho ông lão. "Đại gia, ông xem đây là chứng minh của chúng cháu." Dáng vẻ thản nhiên của Lâm Phong khiến ông lão giảm bớt cảnh giác, cầm lấy sổ soi dưới ánh đèn pin nhìn kỹ. "Đội khảo sát địa chất tổng hợp số 3 Tây Bắc." Ông lão phân biệt kỹ mặt chữ, lại so sánh ảnh chụp với Lâm Phong.

Đúng rồi, chính là người thật.

Có điều ảnh chụp rõ nét thật đấy, xem ra kỹ thuật của bộ phận nhà nước đúng là khác biệt.

Cuối cùng điều khiến ông lão tin tưởng tuyệt đối chính là dấu mộc đóng trên sổ.

Ông cũng là người từng thấy sự đời, chỉ có con dấu của bộ phận chính quy nhà nước mới như thế này. "Đồng chí, đúng là hiểu lầm rồi." Ông lão ngoác miệng cười hì hì trả lại sổ cho Lâm Phong. "Không sao đâu đại gia." Lâm Phong cực kỳ tự nhiên nhét sổ vào túi, cười nịnh hót: "Chính nhờ có những người như ông mà đất nước mình mới ngày càng tốt đẹp hơn." Những lời tốt đẹp cứ thế tuôn ra như không tốn tiền, khiến ông lão hớn hở ra mặt. "Mấy đồng chí chưa tìm được chỗ ở sao?

Đi đi đi, qua chỗ tôi mà ở." Ông lão vô cùng nhiệt tình kéo tay Lâm Phong.

Lâm Phong nháy mắt với Ngô Tà và Vương Bàn Tử, hai người khẽ gật đầu.

Giờ chỉ có thể lấy tĩnh chế động.

Nơi ở của ông lão rất gần đây, một cái sân nhỏ khá rộng, có ít nhất ba bốn gian phòng.

Trong sân bày khá nhiều gỗ và công cụ. "Ái chà, điều kiện không tốt lắm, mấy đồng chí đừng chê nhé." Ông lão hơi ngại ngùng. "Đại gia, đa tạ ông, nếu không tối nay chúng cháu phải ngủ bờ ngủ bụi rồi." "Đúng thế đại gia." Vương Bàn Tử vội vàng bồi thêm một câu, giả vờ vô tình hỏi: "Đại gia, hôm nay là ngày mấy thế ạ?

Mấy anh em cháu ở trong núi quên sạch thời gian rồi." "Hôm nay là ngày 3 tháng 4 năm 84." Một câu nói bâng quơ của ông lão chẳng khác nào trận động đất mười độ Richter.

Cái gì cơ?

Những năm tám mươi?

Ông lão này đang nói đùa với mình đấy à?

Lâm Phong sắc mặt vẫn bình thường, dù sao chuyện xuyên không này cậu cũng đã trải qua một lần rồi.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử thì đầu óc cứ ong ong.

Ông lão đi chuẩn bị đồ ăn cho ba người, Vương Bàn Tử lập tức nhảy dựng lên. "Vãi chưởng, lão đầu này không phải đang đùa đấy chứ, sao có thể là những năm tám mươi được?" Ngô Tà hơi do dự: "Hay là có ai đang chơi khăm chúng ta?" Nói xong anh lại muốn tự vả cho mình một cái.

Làm sao có thể chứ?

Họ bước vào vết nứt, rồi bị gió cuốn đi mới tới đây.

Ngoài đại tự nhiên ra, ai mà có năng lực chơi khăm họ như vậy? "Hay là huyễn cảnh?" Vương Bàn Tử ra sức xoa đầu, nhìn quanh rồi hạ thấp giọng đề nghị: "Lát nữa lão già kia vào, tôi cho lão một phát vỡ đầu, phá vỡ trận nhãn chẳng phải chúng ta sẽ thoát ra sao?" "Đừng nói nhảm nữa." Lâm Phong vội xua tay ngăn cản: "Vạn nhất chúng ta thực sự xuyên không rồi thì sao, mày không tính đến việc ra tay xong thì tiếp theo làm thế nào à?" "Xuyên không?" Ngô Tà và Vương Bàn Tử đồng thanh. "Đúng vậy, hai người chưa xem tiểu thuyết hay phim ảnh bao giờ à?" Lâm Phong hơi khinh bỉ nhìn hai người.

Đúng là thiếu kiến thức thật đáng sợ.

Câu này vừa nói ra, sắc mặt Vương Bàn Tử tái mét: "Vậy chúng ta còn về được không?" "Cái này..." Lâm Phong cứng họng, cậu cũng rất muốn biết câu trả lời.

Ngô Tà nghiến răng: "Đi bước nào tính bước ấy, chúng ta cứ tạm nghỉ ở đây một đêm, sáng mai ra ngoài xem tình hình thế nào." Ông lão vô cùng nhiệt tình bưng ra ba bát mì.

Bát mì xào thơm phức khiến người ta thèm chảy nước miếng.

Ba người ăn cũng không được, mà không ăn cũng chẳng xong.

Sợ bát mì này là huyễn cảnh mô phỏng ra, lúc ăn vào lại toàn sâu bọ thì sao?

Nhưng không ăn cũng không ổn.

Ông lão đang nhiệt tình nhìn chằm chằm kia kìa, không ăn lại khiến ông ta nghi ngờ thì khổ.

Thôi kệ.

Chương 1587

Họa phúc khôn lường, có chết cũng phải làm con ma no.

Ba người nhìn nhau rồi hạ quyết tâm nuốt trọn bát mì.

Trong lúc ba người đang ăn mì, họ không ngờ rằng tại cùng một địa điểm đó lại lần lượt xuất hiện thêm vài bóng người nữa.

Những người đó lần lượt là Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú, Hắc Nhãn Kính, Trương Khởi Linh và Giải Liên Hoàn.

Do thứ tự trước sau khác nhau, ba nhóm người không chạm mặt nhau mà mỗi người đều ngơ ngác rời khỏi nơi đó.

Hắc Nhãn Kính nhìn chằm chằm khẩu hiệu trên tường, sơ bộ phán đoán đây là những năm tám mươi.

Đi một vòng quanh đó, anh kinh ngạc phát hiện đây cư nhiên lại là viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc.

Chà chà!

Đây là nơi trước khi bị nổ tung.

Nói cách khác, chẳng phải đây là nơi mình và bảo bối lần đầu gặp mặt sao?

Ánh mắt Hắc Nhãn Kính lóe lên tia hứng thú.

Anh nhón chân, hai tay bám vào tường rồi nhảy phắt vào trong.

Hoàn toàn không ngờ hành động này đã bị người khác nhìn thấu.

Trong góc tối.

Một tên đàn em hơi lo lắng ghé tai Ngô Mặc hỏi nhỏ: "Tứ gia, tên này không phải định đánh rắn động cỏ đấy chứ?" Sự kinh ngạc trong mắt Ngô Mặc thoáng qua.

Thằng Mù chết tiệt?

Sao lại là cái thằng khốn này?

Theo dòng thời gian, lẽ ra anh ta phải đang ở nước ngoài làm lính đánh thuê chứ?

Sao lại xuất hiện ở viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc này?

Chẳng lẽ lại tham gia vào âm mưu quái quỷ nào rồi?

Vô số câu hỏi suýt chút nữa làm nổ tung não Ngô Mặc.

Suy đi tính lại cũng không hiểu nổi tại sao Hắc Nhãn Kính lại xuất hiện ở đây?

Thôi bỏ đi, nghĩ không thông thì không nghĩ nữa, dù sao mình cũng đang tìm anh ta.

Xuất hiện ở đây đúng là hợp ý mình.

Nghĩ đến chuyện xui xẻo khi lần đầu gặp Hắc Nhãn Kính, khóe miệng Ngô Mặc dần hiện lên một nụ cười xấu xa.

Thằng cháu nội kia!

Phong thủy luân chuyển rồi.

Hôm nay tới lượt ông đây chỉnh anh.

Ngô Mặc đã đưa mấy tên đàn em tới đây được vài ngày, tình hình xung quanh sớm đã nắm rõ mồn một.

Còn bên trong thì khỏi phải nói, lúc trước cậu đã đi nát cả rồi.

Nơi Hắc Nhãn Kính lẻn vào có chó săn và lính canh bí mật.

Cỡ chừng lát nữa anh ta sẽ phải chạy ra thôi.

Đã vậy thì đừng trách mình không khách khí, dù thế nào cũng phải tặng anh một món quà gặp mặt chứ nhỉ?

Để cứu Trương Khởi Linh, Ngô Mặc đã mang theo vài tên đàn em có thân thủ đặc biệt xuất sắc.

Tuy nói đấu một chọi một thì không lại Hắc Nhãn Kính, nhưng cả lũ cùng xông lên cộng thêm cả cậu nữa thì chắc chắn không thành vấn đề.

Nghĩ đến việc ở thời đại này Hắc Nhãn Kính không quen biết mình, Ngô Mặc sợ xảy ra sự cố nên thì thầm vài câu với mấy tên đàn em.

Cả bọn lập tức hiểu ý, lần lượt rút trang bị từ sau lưng ra.

Bao tải, thuốc mê và dao găm.

Ngô Mặc vẫy tay, mọi người cẩn thận tiếp cận chân tường.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu.

Năm phút sau, Hắc Nhãn Kính lại nhảy ra khỏi tường.

Chân Hắc Nhãn Kính vừa chạm đất, xung quanh bỗng vang lên tiếng sột soạt nhỏ.

Bản năng sinh tồn giữa ranh giới sống chết bấy lâu khiến anh lập tức cảnh giác.

Nhưng còn chưa kịp phản ứng, ba gã đàn ông đeo mặt nạ đen đã lao ra từ góc tường.

Một chiếc bao tải thô rách mang theo kình phong chụp thẳng xuống đầu.

Có phục kích?

Thân hình Hắc Nhãn Kính xoay chuyển gấp gáp, eo uốn lượn linh hoạt như rắn độc, suýt soát né được đòn tấn công trực diện. "Thú vị đấy." Anh khẽ cười một tiếng, giọng nói mang theo vài phần cợt nhả.

Ngô Mặc thầm đảo mắt trắng.

Mẹ nó.

Thích làm màu à!

Thích chơi chứ gì?

Vậy thì chơi cho vui luôn đi.

Ngô Mặc quá hiểu Hắc Nhãn Kính, hiểu đến mức có thể phán đoán chính xác động tác tiếp theo của anh ta.

Thừa lúc anh ta đang quay đầu, cậu ném thẳng thuốc mê vào mặt anh.

Đây là loại thuốc được phối chế đặc biệt, chủ yếu để làm Hắc Nhãn Kính ngất đi sau một chốc.

Không còn cách nào khác, nhiệm vụ của hệ thống là cướp chiếc vali từ tay Hắc Nhãn Kính.

Ngô Mặc không muốn làm hại người nhà mình.

Nhưng lúc này Hắc Nhãn Kính không quen cậu, muốn cướp đồ từ tay anh ta chẳng khác nào cướp mồi của chó dữ.

Cách tốt nhất là hạ gục anh ta rồi mới lấy đồ.

Không ngờ hôm nay lại có dịp dùng đến.

Hắc Nhãn Kính bị thuốc mê làm cho nheo mắt, động tác lập tức chậm đi hẳn.

Trong lòng thầm kêu không ổn.

Lão tử không lẽ lại bại ở đây sao?

Dược hiệu quá mạnh, dù ý chí của Hắc Nhãn Kính có kiên định đến đâu cũng thấy choáng váng.

Anh nghiến răng định dùng dao găm tự đâm vào mình để tỉnh táo lại bằng cách đổ máu.

Kết quả giây tiếp theo, dao găm trên tay bị đá văng, trên đầu bị chụp một chiếc bao tải đen. "Đưa dây thừng đây cho tôi." Ngô Mặc xách cổ bao tải, qua lớp vải vẫn cảm nhận được sự giãy giụa kịch liệt.

Cậu không nỡ làm đau Hắc Nhãn Kính, quyết định dùng dây thừng trói chặt anh ta lại đã.

Nào ngờ chỉ một câu nói đó thôi mà như một nhát dao từ chín tầng mây chém xuống, trực tiếp làm Hắc Nhãn Kính đờ người.

Chương 1588

"Tiểu Mặc???" Giọng nói này quen thuộc đến mức không thể quen hơn.

Hắc Nhãn Kính gần như không thể tin nổi mình lại nghe thấy giọng Ngô Mặc ở đây.

Chẳng lẽ đúng là huyễn cảnh?

Anh do dự.

Không giãy giụa nữa mà quyết định xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Ngô Mặc dùng dây thừng trói Hắc Nhãn Kính chặt như đòn bánh chưng, đến cả hai chân cũng bị buộc lại.

Sợ anh ta lên tiếng làm hỏng việc, cậu còn nhét một dải vải rách vào miệng anh ta.

Động tác quen thuộc, thủ pháp thất đức, khiến Hắc Nhãn Kính càng thêm xác nhận mình không nhận nhầm người.

Chuyện này... là sao?

Ngày nghĩ gì đêm mơ nấy, chẳng lẽ mình đã nhớ Ngô Mặc đến mức phát điên rồi sao?

Trong sân bỗng vang lên tiếng chó sủa.

Đồng tử Ngô Mặc co rụt lại, ra hiệu cho đàn em im lặng, rồi vác Hắc Nhãn Kính chạy thục mạng theo lối nhỏ.

Hắc Nhãn Kính bị trói chặt như bánh chưng, nếu miệng không bị nhét vải rách chắc anh đã nôn ra rồi.

Tạ ơn trời đất, dải vải này chắc không phải là bít tất.

Chạy liền một mạch qua ba con phố, không nghe thấy tiếng bước chân truy đuổi phía sau, nhóm Ngô Mặc mới dần dừng lại.

Đàn em chạy tới báo cáo: "Tứ gia, phía sau không có ai theo dõi." "Ừm, về chỗ cũ rồi tính." Giải Cửu gia từ lâu đã để mắt đến viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, xung quanh đó có không ít nhà cửa cài cắm người.

Cả bọn đi vòng vèo một hồi rồi đẩy cửa bước vào một cái sân.

Hai tên đàn em nhìn quanh quất, xác nhận không có ai bám đuôi mới đóng chặt cửa lại.

Ngô Mặc đặt Hắc Nhãn Kính lên giường lò.

Động tác vô cùng nhẹ nhàng khiến mấy tên đàn em thường xuyên liếc mắt nhìn với vẻ kỳ lạ.

Đi theo Ngô Mặc bấy lâu, họ đã chứng kiến vị Tứ gia này ra tay tàn nhẫn thế nào.

Sao bỗng dưng lại đối xử đặc biệt với cái tên này chứ?

Nghĩ đến lời dặn dò của Giải Cửu gia, nghi vấn trong đầu xoay một vòng rồi lại nuốt ngược vào trong.

Cửu gia đã dặn kỹ rồi, bất kể vị Tứ gia này làm gì, họ cũng không được có ý kiến, cứ nghe lời mà làm theo thôi.

Mang được người về rồi, Ngô Mặc cũng thấy hơi đau đầu.

Sự việc xảy ra đột ngột quá, cậu vẫn chưa nghĩ ra nên đối xử với Hắc Nhãn Kính bằng thái độ nào.

Cái tên này tâm cơ nhiều lắm.

Vạn nhất anh ta tưởng mình là kẻ thù, liều chết không thôi thì đúng là dở khóc dở cười.

Làm thế nào bây giờ?

Cứ kéo dài mãi cũng không phải cách, Ngô Mặc nghĩ một hồi rồi quyết định tháo bao tải trùm đầu Hắc Nhãn Kính ra.

Cứ nói chuyện trước đã.

Cũng may Hắc Nhãn Kính luôn đeo kính râm, ánh đèn đối với anh cũng không có tác dụng gì lớn.

Anh lập tức nhìn rõ Ngô Mặc đang đứng trước mặt.

Khóe miệng khẽ nhúc nhích, dần dần hiện lên một nụ cười.

Cười?

Cười cái con khỉ ấy.

Ngô Mặc thầm mắng một câu, lén lút mỉa mai: "Mẹ nó, sớm đã nghi cái thằng cháu này có khuynh hướng thích bị ngược đãi rồi, giờ nhìn lại đúng là không oan cho anh chút nào." Thế nào gọi là người dưng quen thuộc nhất?

Lúc này Ngô Mặc coi như đã thấu hiểu triệt để.

Đối mặt với cái gã quen đến mức không thể quen hơn này, Ngô Mặc đắn đo hồi lâu mà chẳng biết mở lời thế nào.

Chào anh à?

Hắc Nhãn Kính nhìn trân trân vào Ngô Mặc, đến mắt cũng không nỡ chớp.

Huyễn cảnh thì đã sao?

Người mình hằng mong nhớ đang ở trước mắt, nhìn thêm vài cái cho đỡ thèm cũng tốt mà. "Ờm..." Ngô Mặc vắt óc tổ chức ngôn từ, Hắc Nhãn Kính bỗng cười thấp một tiếng, giọng khàn khàn phá tan bầu không khí ngưng trệ: "Sao thế, Nhị gia thấy cố nhân mà lại giống như người câm vậy?" Vãi chưởng!

Anh ta gọi mình là gì?

Nhị gia?

Ngô Mặc như con thỏ bị giật mình, lùi lại mấy bước suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất.

Hắc Nhãn Kính lúc đầu chỉ là nhất thời hứng chí, muốn trêu chọc "người" trong huyễn cảnh này một chút.

Anh có chút mong chờ huyễn cảnh sẽ biến bảo bối nhà mình thành dáng vẻ gì?

Kết quả... biểu cảm này, thần thái này, phản ứng này... cũng chân thực quá rồi đấy.

Giờ huyễn cảnh cao cấp đến mức này sao?

Vẻ mặt kinh ngạc của Ngô Mặc chẳng khác nào thấy quỷ.

Cậu mở to đôi mắt mờ mịt, không ngừng đánh giá Hắc Nhãn Kính từ trên xuống dưới.

Vòng quanh anh ta ba vòng, từ sợi tóc đến gót chân không bỏ sót điểm nào.

Trời đất ơi!

Quần áo gã này là đồ đặt may, ba lô trên lưng cũng không phải loại những năm tám mươi có.

Một ý nghĩ không tưởng hiện lên trong đầu.

Cái tên khốn này không lẽ cũng theo tới đây đấy chứ?

Ngô Mặc nghĩ tới đây liền túm lấy cổ áo Hắc Nhãn Kính, tay phải nhanh như điện thọc vào trong túi anh ta.

Thoáng chốc, một tấm thẻ đồng xuất hiện trong lòng bàn tay.

Lật tấm thẻ đồng lại, một hình con rùa sống động như thật hiện ra trước mắt.

Đặc biệt là trên đuôi nó còn khắc thêm một cái móc.

Đậu má!!!

Đây chẳng phải là món đồ chính tay mình khắc sao?

Ngụ ý là mong Hắc Nhãn Kính có thể sống thọ như rùa.

May mà hệ thống nói đây là thế giới thực, nếu không Ngô Mặc tuyệt đối sẽ cho rằng đây là huyễn cảnh. "Anh...

Chương 1589

cái đồ..." Ngô Mặc giơ tay tặng Hắc Nhãn Kính một cái tát trời giáng.

Sự kinh ngạc trong mắt Hắc Nhãn Kính tuyệt đối không kém gì Ngô Mặc.

Nhưng gã này giỏi diễn kịch, bề ngoài không hề biểu lộ ra chút nào.

Trên mặt vẫn treo nụ cười tà khí: "Chà, Nhị gia tặng quà gặp mặt cho tôi đấy à?" Đàn em đứng bên cạnh nhìn không nổi nữa: "Tứ gia, thằng nhãi này không thành thật, có cần giáo huấn nó một trận không?" "Không cần." Ngô Mặc phẩy phẩy tay: "Mấy đứa ra ngoài canh cửa đi, chú ý động tĩnh bên ngoài." "Rõ." Đàn em đều lui ra ngoài cửa.

Ngô Mặc lắng nghe một hồi không thấy động tĩnh gì, quay người lại túm lấy hai tai Hắc Nhãn Kính bắt đầu kéo mạnh. "Cái đồ khốn này, lão tử bảo anh giả thần giả quỷ này, nhận ra tôi rồi sao không lên tiếng?

Làm hại tôi phải vác anh cả quãng đường." 110.

Hắc Nhãn Kính: (๑p ́)و✧ Đau vãi chưởng, suýt chút nữa là bị vặn đứt cả tai rồi. "Bảo... bảo bối??" Hắc Nhãn Kính thử thăm dò gọi một tiếng, kết quả lại hứng chịu một trận tấn công dữ dội hơn. "Bảo cái tổ sư nhà anh, lão tử không cần thể diện à?" Ngô Mặc nghe thấy xưng hô này là thấy bực.

Ngô Mặc xoay xở Hắc Nhãn Kính như nghịch quả dưa hấu, vừa nhào nặn vừa vỗ đập.

Hành hạ một hồi lâu, cuối cùng cũng áp chế được tâm trạng phấn khích xuống.

Cậu cực kỳ tự nhiên rút một điếu thuốc từ túi áo Hắc Nhãn Kính ra, kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống.

Cậu vắt chân chữ ngũ, nghiêng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính: "Nói đi, anh tới đây từ lúc nào?" Vừa dứt lời, dường như lại nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt cậu bỗng chốc trở nên âm trầm: "Không đúng, nếu anh cứ ở nhà thì căn bản không thể tới được đây." "Mẹ nó, có phải anh lại lén lút nhận việc riêng không?

Mà lại còn là loại việc cửu tử nhất sinh nữa, nếu không anh căn bản không tới được đây đâu." Suy từ mình mà ra.

Mộ địa bình thường căn bản không thể có nơi xuyên qua bình chướng không gian.

Nơi làm được điều đó đều là những nơi cực kỳ nguy hiểm.

Ánh mắt Hắc Nhãn Kính luôn không rời khỏi Ngô Mặc.

Anh càng nhìn càng kinh ngạc, càng nghe càng tỉnh táo.

Từ thần thái, ngôn ngữ đến động tác mà phán đoán, người trước mặt này trăm phần trăm là Ngô Mặc thật.

Loại hàng thật giá thật ấy.

Hắc Nhãn Kính thu lại nụ cười, không trả lời câu hỏi của Ngô Mặc mà nghiêm túc hỏi ngược lại: "Bảo bối, là em thật đúng không?" "Nói nhảm, hàng thật giá thật." Ngô Mặc tức giận lườm một cái.

Lòng bàn tay hơi ngứa, cậu lại tặng Hắc Nhãn Kính một cái tát nữa: "Đừng có mà lảng tránh chủ đề, nói mau anh tới đây bằng cách nào?" Hắc Nhãn Kính đầy vẻ thâm tình: "Anh nhớ em." Ngô Mặc nổi hết cả da gà da vịt, giơ chân đá vào đùi anh ta: "Anh làm như đang báo mộng không bằng, lão tử chưa có chết." Nói thì nói vậy, nhưng Ngô Mặc lại hơi nghi ngờ không biết có phải tin tức mình mất tích đã truyền ra ngoài không.

Và việc Hắc Nhãn Kính xuất hiện ở đây là để tìm mình.

Không chừng đúng là như vậy thật.

Mê đoàn trên người gã này nhiều quá, lúc trước khi mình ở cung điện Tây Vương Mẫu chẳng phải anh ta cũng xuất hiện sao?

Lúc này, Hắc Nhãn Kính cảm thấy như đang ngồi trên núi vàng, nụ cười trên mặt có cố gắng thế nào cũng không giấu được. "Nhị gia, em thực sự không nhớ anh sao?" "Bớt nói nhảm đi, nói chuyện chính kinh vào, nếu không lát nữa tôi treo anh lên xà nhà đấy." "Anh nhớ em thật mà, thế nên anh mới xuất hiện ở đây." "Đợi đấy, giờ tôi treo ngược đầu anh lên xà nhà cho anh nhớ luôn một thể." Hai người qua lại vài câu vô nghĩa.

Hắc Nhãn Kính hoàn toàn xác định mình đã gặp được Ngô Mặc.

Tuy không biết chuyện này là thế nào, nhưng gặp được người thật vẫn tốt hơn nhiều so với việc nhớ nhung trong mộng.

Anh liếm liếm môi, cố ý ra vẻ mập mờ: "Bảo bối à, không cởi dây thừng ra là định chơi trò gì đặc biệt sao?" "Ừ, tôi định trói anh thành xác ướp rồi bỏ vào tủ lạnh đấy." Ngô Mặc miệng thì chê bai nhưng tay lại rất thành thật giúp anh cởi dây thừng.

Vừa mới buông tay ra, cơ thể đã bị ôm chặt lấy.

Mùi áo da và khói thuốc súng quen thuộc ập đến, lẫn với mùi hương đặc trưng trên người Hắc Nhãn Kính.

Ngô Mặc vừa định vùng vẫy thì nghe thấy giọng nói trầm trầm từ lồng ngực Hắc Nhãn Kính: "Đừng động đậy, để anh ôm một lát." Sự yếu đuối đột ngột này làm Ngô Mặc ngẩn người.

Gã này bị cái gì kích thích à?

Hay là lúc xuống mộ bị dìm nước rồi?

Hay là bị cái thứ gì nhập vào rồi?

Sao lại giở cái trò này ra thế này?

Tim Ngô Mặc vọt lên tới cổ họng, cậu vòng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng Hắc Nhãn Kính: "Kính ca, có chuyện gì thì cứ nói, anh đừng buồn, có tôi ở đây mà, sao thế?" "Không có gì." Hắc Nhãn Kính thầm cười trong lòng.

Bảo bối nhà mình đúng là ưa mềm không ưa cứng, xem ra sau này mình có thể thích đáng diễn vai yếu đuối một chút.

Đúng là hai người không cùng tần số.

Hắc Nhãn Kính nằm mơ cũng không ngờ được, lúc này Ngô Mặc đã xếp anh vào hàng ngũ những kẻ sắp lìa đời rồi.

“Tứ gia, có tình huống!” Tiếng gõ cửa của gã hỏa kế bên ngoài đã phá vỡ sự tĩnh lặng.

“Tứ gia?” Hắc Nhãn Kính nhướng mày.

Cái danh xưng Tứ gia này từ đâu mà ra vậy?

Chẳng lẽ bảo bối nhà mình lại đổi thân phận mới rồi?

Hắn buông Ngô Mặc ra, chỉnh lại quần áo, hai tay khoanh trước ngực đứng sang một bên chuẩn bị xem tình hình thế nào.

Ngô Mặc lườm hắn một cái, hắng giọng rồi hét ra ngoài cửa: “Vào đây nói chuyện.” Cửa bị đẩy ra, gã hỏa kế vội vã bước vào.

Vừa định báo cáo thì chợt nhận ra Hắc Nhãn Kính vẫn đang đứng bên cạnh, trên mặt lộ ra một vẻ khó xử.

“Không sao, người mình cả, nói đi.” “Người mình?” Gã hỏa kế hơi ngẩn ra.

Vừa nãy còn đánh nhau thừa sống thiếu chết, sao mới loáng cái đã thành người mình rồi?

Sự nghi hoặc chỉ thoáng qua trong đầu rồi lập tức bị gã nén xuống.

Thôi, đừng có lắm mồm.

“Tứ gia, mật thám phát hiện có người lảng vảng ở cửa viện điều dưỡng.” “Ồ?

Nhìn rõ là ai chưa?” “Dựa vào ngoại hình thì thấy một nam một nữ, cụ thể là ai thì chưa rõ.” “Hửm?” Ngô Mặc vô thức cau mày.

Không lẽ là người nhà họ Hoắc?

Không chừng là thật.

Hoắc lão thái thái chẳng phải hạng hiền lành gì, theo lời Cửu gia gia kể thì bà ta cũng đã sớm để mắt đến viện điều dưỡng này rồi.

Mẹ kiếp, đúng là rắc rối chồng chất.

Ngô Mặc rất muốn nhanh chóng cứu Trương Khởi Linh ra, nhưng tình hình hiện tại quả thực có chút khó nhằn.

Giải Cửu Gia có cài nội ứng, nhưng muốn tráo người ra một cách thần không biết quỷ không hay thì...

Ai, sự việc phát sinh đột ngột, cũng không phải do cậu tính toán không kỹ.

Vốn dĩ cậu định bắt cóc Tháp Kiên để thế chỗ Trương Khởi Linh, nhưng kế hoạch không đuổi kịp biến hóa.

Nội ứng truyền tin về rằng bọn họ sắp tiến hành một loại thực nghiệm mới lên Trương Khởi Linh.

Nếu không sớm đưa người đi, hậu quả có thể sẽ rất nghiêm trọng.

Tuy biết sau này Trương Khởi Linh vẫn bình an vô sự, nhưng đây là hai thời không khác nhau, rất có thể một cái đập cánh bướm nhỏ sẽ tạo nên biến hóa lớn.

Chẳng nói đâu xa, mạng của Giải Cửu Gia chẳng phải đã được giữ lại đó sao?

Cực chẳng đã, Ngô Mặc chỉ đành đổi đường, dẫn theo đám hỏa kế sốt ruột như lửa đốt chạy đến Cách Nhĩ Mộc.

Sau hai ba ngày nằm vùng và liên lạc xong với nội ứng, cậu đang chuẩn bị tìm thời cơ đưa người ra thì đại nạn gặp ngay Hắc Nhãn Kính.

Chương 1590

Người mình thì tất nhiên không nói làm gì, nhưng nếu nhà họ Hoắc cũng muốn chen chân vào...

Hừ!

Không được thì chỉ đành thịt luôn bọn họ thôi.

Nghĩ đến đây, thần sắc Ngô Mặc trở nên ngưng trọng, cậu thấp giọng dặn dò gã hỏa kế: “Bảo anh em cẩn thận nhìn chằm chằm bọn họ, hễ có động tĩnh gì phải báo cáo ngay cho ông đây.” “Vâng, Tứ gia.” Gã hỏa kế đáp một tiếng rồi xoay người rời khỏi phòng.

Trong phòng lại chỉ còn Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính nhìn góc nghiêng căng thẳng của Ngô Mặc, bỗng đưa tay quơ quơ trước mắt cậu: “Nhị gia, nghĩ gì thế?

Mặt nhăn như bánh bao rồi kìa.” Ngô Mặc gạt tay hắn ra, giọng điệu có chút phiền não: “Đừng nghịch, tôi đang tính cách cứu Lão Trương ra đây.” Cứu Ách Ba?

Hắc Nhãn Kính nghĩ đến viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, lại nghĩ đến những khẩu hiệu trên tường, một ý nghĩ không tưởng hiện lên trong đầu: Mình đã quay về mấy chục năm trước?

Có khả năng sao?

Hắc Nhãn Kính gõ gõ ngón tay lên cằm, ánh mắt sau tròng kính quét qua bả vai đang căng cứng của Ngô Mặc, bỗng bật cười thấp một tiếng: “Nhị gia, chúng ta đây là quay về mấy chục năm trước hả?” “Chứ còn gì nữa.” Ngô Mặc nghiêng đầu liếc hắn một cái, “Hiện tại là tháng 4 năm 1984.” Quả nhiên là vậy.

Hắc Nhãn Kính gật đầu hiểu ra, hèn chi cái viện điều dưỡng Cách

Nhĩ Mộc vốn đã bị nổ nát bấy từ lâu nay lại vẫn còn tồn tại.

Nghĩ thông điểm này, Hắc Nhãn Kính đưa tay quàng vai Ngô Mặc: “Hay là chúng ta tâm sự chút đi, cậu tới đây bằng cách nào?

Nếu tôi không nhớ nhầm, chẳng phải cậu đang cùng vị Hội trưởng Cửu Môn kia đi làm chính sự sao?” Thôi xong, bị bắt quả tang tại trận.

Đúng là chuyện nực cười.

Ngô Mặc nằm mơ cũng không ngờ mình lại hội quân với Hắc Nhãn Kính ở mấy chục năm trước thế này.

Thôi, nói đại đi, không thì gã này cũng mù tịt chẳng biết gì.

Ngô Mặc vẫn giấu nhẹm sự tồn tại của hệ thống, chỉ kể sơ qua trải nghiệm của mình.

Khi nghe thấy thân phận hiện tại của Ngô Mặc là em trai của Ngô Lão Cẩu, Hắc Nhãn Kính phải bấm mạnh vào đùi mới không bật cười thành tiếng.

“Khụ khụ!

Nhị gia, cậu đúng là số một đấy.” Hắc Nhãn Kính nghiến răng giơ ngón tay cái lên.

“Bớt xàm đi, chuyện đã rõ rồi, mau giúp ông đây nghĩ cách cứu Lão Trương ra.” Ngón tay Hắc Nhãn Kính xoay hai vòng bên thái dương.

Sực nhớ đến chuyện hỏa kế vừa báo cáo, ánh mắt sau tròng kính bỗng sáng lên: “Nhị gia, một nam một nữ, cậu nghĩ đến ai nào?” “Hửm?” Ngô Mặc ngẩn ra một lát, trầm ngâm hồi lâu rồi thử dò hỏi: “Người tình cũ của anh à?” Thời buổi này mà để Hắc Nhãn Kính chủ động nhắc tới, tám phần là có liên quan.

Hắc Nhãn Kính: -_-||| Đúng là ngứa đòn thật mà.

Mấy ngày không gặp, sao mình lại quên mất cái mạch não của thằng nhóc này vốn không bình thường nhỉ?

Hắc Nhãn Kính hít sâu một hơi, đưa tay vỗ một cái không nặng không nhẹ vào sau gáy Ngô Mặc: “Cậu không thể nghĩ hướng nào nó đáng tin hơn chút à, ví dụ như...” Ngô Mặc xoa xoa sau gáy, nhướng mày: “Ví dụ cái gì?

Một nam một nữ thì có thể là hạng người nào?

Tổng không lẽ là đến viện điều dưỡng thăm thân chứ?” “Thăm thân?” Hắc Nhãn Kính bỗng cười, ánh mắt sau tròng kính lóe lên tia xảo quyệt, “Cậu nói đúng đấy, không sai tí nào đâu.” Ngô Mặc ghét nhất là kẻ khác đánh đố mình.

Đoán đúng thì đối phương cho là lẽ đương nhiên, đoán không ra thì nó lại bảo mình ngu.

Phi!

Cái thói hư thân.

Cậu vươn tay siết chặt cổ Hắc Nhãn Kính: “Bớt nói nhảm với ông đây đi, nói mau, có phải anh biết tình hình gì rồi không?” Vừa dứt lời, ngoài cửa lại vang lên tiếng của gã hỏa kế: “Tứ gia, ngài ngủ chưa?

Có việc cần báo cáo.” “Chưa, vào đi.” Gã hỏa kế nhanh bước đẩy cửa đi vào, thần sắc xen lẫn chút nghi hoặc: “Tứ gia, hành tung của chúng ta bị một nam một nữ vừa nãy phát hiện rồi.” “Ồ?

Đánh nhau rồi à?” Ngô Mặc liếc gã hỏa kế một cái, thấy quần áo hơi nhăn nheo, không ngoài dự đoán là đã giao thủ với đối phương.

“Vâng.” Gã hỏa kế gật đầu.

“Có ai bị thương không?” “Dạ không, nhưng mà...” Gã hỏa kế nói đến đây thì hơi ngập ngừng.

“Có gì thì nói nhanh lên, cứ ấp úng cái gì?” “Vâng.” Gã hỏa kế không dám chậm trễ, vội vàng nói: “Gã nam là một thanh niên, tôi chưa gặp bao giờ, nhưng gã lại lấy từ trong ngực ra yêu bài của Gia chủ.” “Hả?

Không lẽ là hàng giả?” Ngô Mặc vô cùng nghi ngờ liệu có phải Giải lão gia tử cũng lòi đâu ra một đứa con rơi hay không?

Yêu bài Gia chủ đâu có dễ dàng đưa cho người khác như vậy.

Đặc biệt là đại gia tộc như nhà họ Giải, nó liên quan đến mọi phương diện quản lý và kinh doanh.

“Lệnh bài chắc chắn là thật.” Gã hỏa kế thề thốt đảm bảo, “Tứ gia, gã cũng phát hiện chúng ta là người nhà họ Giải, nên kiên quyết đòi gặp ngài.

Tôi không dám tự quyết nên đã đưa họ đến căn nhà bên kia, ngài xem có muốn gặp không?” Tại một ngôi nhà dân ở Cách Nhĩ Mộc.

Hoắc Tú Tú bám vào cửa sổ, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn quanh.

Những ngôi nhà dân thấp bé, cơ sở hạ tầng cũ kỹ, những khẩu hiệu tuyên truyền đặc trưng của thập niên 80.

Đây thật sự không phải ảo giác sao?

Cô mạnh tay cạy thử khung cửa sổ.

Ừm!

Cảm giác tay cho thấy đây là thật, hơn nữa đúng là chất liệu gỗ lâu đời.

Không đúng, hay là ảo cảnh này quá chân thực, đánh lừa cả xúc giác của mình?

Thử lại lần nữa xem sao.

Giải Ngữ Hoa đang mải suy nghĩ, vừa quay đầu lại thì sững sờ thấy Hoắc Tú Tú đang há mồm cắn một cái rõ đau vào khung cửa sổ.

Giải Ngữ Hoa: - ⊙ ⊙ Suýt chút nữa thì lòi cả con ngươi ra ngoài.

Đùa à?

Hay là trúng tà rồi?

“Tú Tú, em làm cái gì thế?” Giải Ngữ Hoa vội bước tới kéo Hoắc Tú Tú ra.

“Em... em chỉ muốn xem thật giả thế nào thôi.” Hoắc Tú Tú ngơ ngác.

Dăm gỗ đâm vào môi nhắc nhở cô rằng, tất cả những chuyện này không phải giả, mà là sự thật đang tồn tại.

“Em...” Giải Ngữ Hoa định mắng cô ngốc, nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt vào.

Tình cảnh hiện tại đúng là có thể hiểu được.

Đừng nói là Hoắc Tú Tú, ngay cả anh bây giờ cũng đang mù tịt chẳng hiểu mô tê gì.

Sư phụ năm đó từng kể cho anh nghe một chuyện.

Phật gia, sư phụ và Bát gia năm đó từng xuống một ngôi mộ, gặp phải tình trạng âm dương nghịch chuyển.

Ở đó, bọn họ còn gặp được sư nương đã quá cố từ lâu.

Dã sử cũng từng ghi chép về tình huống này, xem ra anh và Tú Tú sợ là đã rơi vào vết nứt không gian rồi.

Cái chuyện nhân phẩm này đúng là không phục không được.

Ngô Tà, Lâm Phong và Vương Bàn Tử phải dùng thuốc nổ mới phá được lối ra.

Đến lượt Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú thì lại va ngay vào một cánh cửa đá.

Đẩy cửa ra liền bị ánh sáng mạnh làm chói mắt.

Mất một lúc lâu mới mở mắt ra được, vừa quay đầu đã thấy viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc bên cạnh.

Lúc đầu cứ tưởng là ảo cảnh, sau đó phát hiện có người rình rập trong bóng tối.

Chương 1591

Để xác định là thật hay hư ảo, Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú đã ra tay tấn công kẻ nấp trong tối.

Kết quả phát hiện trên người bọn họ lại có ký hiệu của nhà họ Giải.

Những năm trước, nhà họ Giải không phải là một nắm cát rời.

Hễ có ký hiệu này thì đều là những hỏa kế xuất sắc nhất trong gia tộc.

Giải Ngữ Hoa không muốn người mình đánh người mình, trực tiếp đưa ra yêu bài Gia chủ.

Biểu cảm kinh ngạc trên mặt đối phương không phải là giả, càng chứng thực thân phận người nhà họ Giải của bọn họ.

Lệnh bài Gia chủ chính là biểu tượng của thân phận.

Giải Ngữ Hoa yêu cầu bọn họ đưa mình đi gặp người phụ trách.

Bất kể là thật hay giả, anh muốn gặp người thân ở thời không này một lần.

Theo lý mà nói yêu cầu này không quá đáng, nhưng trên mặt gã hỏa kế lại lộ vẻ khó xử.

Cuối cùng gã đưa hai người đến đây, nói là phải đi báo cáo một tiếng.

Gặp hay không không phải do bọn họ quyết định.

“Anh Tiểu Hoa, anh nói xem hiện tại là năm nào?” Lời của Hoắc Tú Tú kéo Giải Ngữ Hoa ra khỏi dòng suy nghĩ.

“Chắc là đầu thập niên 80.” Giải Ngữ Hoa từng đọc qua tư liệu lịch sử.

Anh dựa vào tình hình canh phòng của viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc mà suy đoán, lúc này chắc là khoảng đầu những năm 80.

“Thập niên 80?” Mắt Hoắc Tú Tú sáng rực lên, “Vậy là bà nội và cô của em vẫn còn...” Lời còn chưa dứt đã bị tiếng gõ cửa ngắt quãng.

Gã hỏa kế đẩy cửa bước vào, trầm giọng nói: “Hai vị, Tứ gia của chúng tôi tới rồi.” Tứ gia?

Chẳng lẽ là Tứ thúc Giải Minh Viễn?

Giải Ngữ Hoa thoáng qua một tia kinh ngạc.

Nghĩ lại thấy cũng có khả năng, Tứ thúc giỏi mưu lược, rất thích hợp để xử lý những vấn đề phức tạp.

“Anh Tiểu Hoa.” Hoắc Tú Tú kéo kéo tay áo Giải Ngữ Hoa, nháy mắt ra hiệu hỏi xem lát nữa phải nói thế nào.

Đúng là không nỡ nhìn thẳng mà.

Giải Ngữ Hoa cũng chẳng hiểu nổi, cho dù là "gần mực thì đen" thì con bé cũng đâu đến mức biến thành thế này?

Một cô gái lịch sự trang nhã năm nào, giờ thì...

Ha ha, Giải Ngữ Hoa cũng chẳng buồn đánh giá nữa.

Hai người đi theo hỏa kế ra ngoài, lòng ai nấy đều không yên, thầm tính toán lát nữa phải giải thích thế nào cho hợp lý về sự xuất hiện của mình ở đây.

Trong phòng, Hắc Nhãn Kính một tay đút túi đứng sau lưng Ngô Mặc, hơi nheo mắt chuẩn bị xem kịch hay.

Hắn đã có một suy đoán.

Nếu không lầm thì một nam một nữ đó chắc chắn là Giải Ngữ

Hoa và Hoắc Tú Tú.

Nhưng hắn chẳng rảnh mà giải đáp thắc mắc ngay lúc này.

Cứ để bảo bối nhà mình mơ hồ thêm lúc nữa mới vui.

Trong sân vang lên tiếng bước chân.

Ngô Mặc ngồi trong phòng vắt chéo chân, chuẩn bị xem kẻ nào dám tới đây gây rối.

Đúng thế, chính là gây rối.

Ông đây đang bận muốn chết, chỉ sợ xảy ra chút vấn đề gì, giờ đột nhiên lòi ra một đứa nhà họ Giải, lại còn cầm lệnh bài Gia chủ nữa chứ.

Vạn nhất nó phá hỏng chuyện của mình thì sao?

Đến lúc đó đám hỏa kế nghe nó hay nghe mình?

Mẹ nó, phiền phức thật.

“Tứ gia, người đưa tới rồi.” Gã hỏa kế nhỏ giọng báo ở cửa.

Ngô Mặc rút một điếu thuốc trong túi ra ngậm vào mồm, châm lửa rít một hơi, hờ hững nói: “Cho bọn họ vào đi.” Mẹ kiếp, lát nữa ông đây nhất định phải cho chúng mày một bài học phủ đầu, để chúng mày biết ở đây ai mới là đại ca.

Âm thanh trong phòng truyền rõ ra ngoài cửa.

Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú sững người.

Hai người vô thức nhìn nhau, sự nghi hoặc trong mắt như muốn tràn ra ngoài.

Nghe nhầm sao?

Hay là lúc này vẫn đang ở trong ảo cảnh?

Nếu không sao lại nghe thấy giọng của cái thằng oắt con đó?

“Anh Tiểu Hoa, anh cũng nghe thấy đúng không?” Hoắc Tú Tú nghiêm trọng nghi ngờ tai mình có vấn đề, khẽ kéo kéo Giải Ngữ Hoa.

“Ừ.” Giải Ngữ Hoa đáp một tiếng.

Bề ngoài thì không thấy gì, nhưng bước chân đã nhanh hơn vài phần.

Cửa phòng bị đẩy ra.

Hình bóng quen thuộc lập tức đập vào mắt.

Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú như bị sét đánh, đứng sững tại chỗ.

“Tiểu...” “Tứ gia, người đưa tới rồi, chính là hai vị này.” Gã hỏa kế thái độ vô cùng cung kính.

“Hoa... khụ!” Mắt Ngô Mặc trợn tròn hơn cả bóng đèn.

Cậu nhìn Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú, rồi lại quay đầu liếc nhìn Hắc Nhãn Kính đang cười như không cười.

Cậu giơ tay tát một phát vào sau gáy Hắc Nhãn Kính: “Mẹ kiếp, biết tình hình mà không nói rõ, để ông đây đoán già đoán non?” Đúng điệu rồi, chính là cái cảm giác này.

Hắc Nhãn Kính ôm sau gáy: “Chẳng phải tôi đã gợi ý rồi sao?

Cậu không đoán ra được lại trách tôi à?” “Gợi ý cái mịa gì?

Tôi còn tưởng là người tình cũ của anh cơ đấy!” Giải Ngữ Hoa phớt lờ cái gã Hắc Nhãn Kính chướng mắt kia, tiến lên một bước nắm chặt cánh tay Ngô Mặc: “Tiểu Mặc, sao em lại ở đây?” Cái bộ dạng tiện xỉu của tên tử hạt tử kia thì ảo cảnh chắc chắn không mô phỏng nổi.

Gã hỏa kế đứng cạnh nhìn mà đờ đẫn cả người.

Tứ gia quen biết rộng đến thế sao?

“Hoa...

Khụ khụ!” Ngô Mặc liếc nhìn gã hỏa kế.

Gã hỏa kế rất biết ý liền cáo lui, còn chu đáo đóng chặt cửa phòng lại.

“Rốt cuộc là chuyện gì thế này?” Cửa vừa đóng, Giải Ngữ Hoa lập tức hóa thân thành "mười vạn câu hỏi vì sao".

Lại là cái chủ đề cũ rích đó, Ngô Mặc đành phải kể lại một lần nữa.

“Năm 84?” Hoắc Tú Tú kinh hô một tiếng, giọng điệu đầy vẻ không tưởng.

Đúng là một trải nghiệm kỳ lạ mà.

Giờ đây Hoắc Tú Tú tính hiếu kỳ cực mạnh, quan hệ với Ngô Mặc lại tốt đến mức lạ lùng.

Chương 1592

Cô đi tới trước mặt Ngô Mặc, đưa hai tay định sờ mặt cậu.

Chát!

Ngô Mặc gạt phắt cái vuốt của cô ra: “Ngứa tay à, tay bẩn thế mà đòi chạm vào đâu?” “Ái chà, đau thật này!” Hoắc Tú Tú không những không kêu ca mà còn tỏ ra vui sướng.

Có cảm giác đau chứng tỏ là thật, cộng thêm thái độ phũ phàng không chút nể tình của anh Tiểu Mặc, càng chứng minh chuyện này là thật.

Thật tốt quá, lại được ở bên cạnh anh Tiểu Mặc rồi.

Nhiều chuyện đúng là kỳ lạ như vậy, những năm trước Giải Ngữ Hoa là chỗ dựa của cô, nhưng giờ đây Hoắc Tú Tú lại ỷ lại vào Ngô Mặc hơn.

Cảm giác này thật khó diễn tả bằng lời, nếu phải tìm một lý do thì có lẽ là vì anh Tiểu Mặc có tướng "linh vật" hơn, mang lại điềm lành chăng?

“Đừng nghịch, tránh ra một bên.” Giải Ngữ Hoa gạt Hoắc Tú Tú ra, nhìn Ngô Mặc chằm chằm không rời mắt.

Hồi lâu sau, chân mày anh khẽ nhíu lại: “Em đến đây là để cứu Trương Khởi Linh của những năm 80?” “Đúng vậy.” Ngô Mặc nhún vai, “Dù sao thì nhiều chuyện cũng đã thay đổi rồi, cứu thêm Lão Trương ra cũng chẳng sao.” Giải Ngữ Hoa suy nghĩ một chút rồi trầm giọng nói: “Viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc những năm 80 canh gác cẩn mật, muốn đưa người ra trước thời hạn sợ là không dễ dàng đâu.” “Hoa ca, anh lại nghĩ nhiều rồi phải không?” Ngô Mặc cười híp mắt quàng vai Giải Ngữ Hoa, “Để em nói cho anh biết, gừng càng già càng cay, Cửu gia gia nhà anh đã tính toán kỹ hết cả rồi.

Bên trong có nội ứng, nếu không phải mấy người đột ngột tới đây làm em trở tay không kịp thì chắc giờ này đã ra tay rồi.” “Gia gia?” Mắt Giải Ngữ Hoa ánh lên niềm vui sướng tột độ.

Đúng rồi, ông nội vẫn còn sống, mình có thể gặp lại ông một lần nữa không?

Nghĩ đến đây, anh vô thức nắm chặt tay Ngô Mặc, giọng điệu xen lẫn vẻ thỏ thẻ và bất an mà chính anh cũng không nhận ra: “Tiểu Mặc, sức khỏe ông nội thế nào?” Không lâu nữa sẽ đến ngày ông nội qua đời, anh sẽ vĩnh viễn không quên ngày đó.

Những ngày sau đó, nhà họ Giải chẳng khác nào một con thuyền trôi dạt giữa biển khơi, dập dềnh theo sóng gió, cực kỳ khó khăn.

“Cửu gia gia ấy hả?” Ngô Mặc cố ý kéo dài giọng, trưng ra bộ mặt xấu xa nhìn Giải Ngữ Hoa.

“Đừng có nói nhảm, mau nói đi!” Nhìn ra ý đồ xấu của Ngô Mặc, tảng đá trong lòng Giải Ngữ Hoa cũng vơi đi phần nào.

Với cái tính nết của thằng hỗn đản này, nếu ông nội thật sự có chuyện thì nó đã không có thái độ thế này rồi.

Anh lườm Ngô Mặc một cái, giơ tay véo mạnh vào eo cậu một phát.

Cảm giác quen thuộc này khiến trái tim đang thấp thỏm của anh nhẹ nhõm đi rất nhiều.

“Ái chà chà, nhẹ tay chút!” Ngô Mặc nhăn mặt né sang một bên, tức tối trợn trắng mắt: “Yên tâm đi, sức khỏe Cửu gia gia hiện giờ á, đánh anh ba hiệp cũng chẳng cần thở dốc đâu.” “Hả???

Nói tiếng người xem nào?

Một ông lão hơn bảy mươi tuổi đánh tôi mà không cần thở dốc?" Giải Ngữ Hoa suýt thì nổ mũi vì tức.

Định tiếp tục ra tay thì Ngô Mặc đã lôi tuột Hắc Nhãn Kính ra trước mặt làm bia đỡ đạn.

"Sự thật thắng hùng biện, nếu anh không tin thì xong việc tự đi mà xem." Đúng, mình nhất định phải tận mắt đi xem một chuyến.

Lúc này Giải Ngữ Hoa mới nhớ tới một vấn đề mình đã bỏ qua – xưng hô.

"Thằng ranh con, người nhà họ Giải sao lại gọi em là Tứ gia?

Chẳng lẽ thân phận hiện tại của em là em trai của Tam thúc?" Ngô Mặc xua xua tay, nụ cười đắc ý trên khóe môi không giấu nổi: "Bí mật." Thấy Giải Ngữ Hoa định hỏi tiếp, Ngô Mặc vội vàng bổ sung: "Đừng vội, về nhà là biết ngay thôi mà.

Nhưng mà mấy người vẫn phải gọi em là Tứ gia giống như đám hỏa kế nhé, tuyệt đối đừng để lộ tẩy đấy." Nói xong, cậu ném cho Hắc Nhãn Kính một cái nháy mắt.

Hắc Nhãn Kính lập tức hiểu ý, trịnh trọng gật đầu.

Hắn đời nào lại đi phá đám bảo bối nhà mình, cậu gia đã muốn chơi thì hắn sẽ chơi cùng thôi.

Giải Ngữ Hoa vừa bực vừa buồn cười mà chẳng làm gì được cậu.

Anh lườm cậu một cái, kéo ghế ngồi xuống bắt đầu suy nghĩ cách cứu người.

Chờ đã... cứu người?

Người nào cơ?

Giải Ngữ Hoa bỗng nhớ ra một chuyện, nếu ba người bọn họ đã có thể tới đây, vậy những người khác thì sao?

Liệu bọn họ cũng xuất hiện ở đây không?

Vừa nêu ra ý kiến này, Ngô Mặc suýt chút nữa thì nhảy dựng lên: “Vãi chưởng, mấy người rốt cuộc đã làm cái gì thế?

Sao lại rủ nhau xuyên không theo đoàn thế này?” “Anh chỉ suy đoán thôi, cụ thể thế nào còn phải xác nhận đã.” Nói vậy thì cũng có khả năng thật.

Ngô Mặc lập tức quyết định cho hỏa kế đi kiểm tra.

Nhà họ Giải để lại không ít nhân thủ ở Cách Nhĩ Mộc để ứng phó với tình huống đột xuất, giờ thì đúng là có đất dụng võ.

Thời này Cách Nhĩ Mộc dân cư không đông, có người lạ vào là dễ dàng thăm dò được ngay.

Rất nhanh, từng mẩu tin tức được thu thập về.

Lâm Phong, Ngô Tà và Vương Bàn Tử vừa rửa mặt xong buổi sáng thì ông lão chủ nhà đẩy cửa vào nói có người tìm bọn họ.

“Tìm chúng tôi?” Ba người nhìn nhau, mặt đầy vẻ mờ mịt.

Quan hệ của mình rộng đến thế sao?

Những năm 80 mà cũng có người quen mình?

Ngay sau đó bọn họ liền cảnh giác.

Có phải bị lộ rồi không?

“À, bác ơi, người tìm chúng cháu là ai thế ạ?” Vương Bàn Tử cầm khăn lau mặt, cố tỏ ra tươi cười hỏi: “Ba đứa cháu vừa từ trong núi ra, đồng nghiệp chắc chưa biết chỗ này đâu.” Ông lão vỗ đùi cái đét: “Ái chà, hay là bọn lừa đảo?

Tại tôi cả, chưa xác nhận kỹ đã bảo các cậu ở đây rồi.” Ông lão vô cùng hối hận, cứ như thể mình vừa phạm phải lỗi lầm tày đình vậy.

Thời buổi này lòng người thuần phác, giấy tờ của Lâm Phong rành rành ra đó khiến ông lão tin sái cổ rằng bọn họ là đồng chí do nhà nước phái tới làm việc.

“Bác đừng bận tâm, để chúng cháu ra xem.” Ngô Tà nháy mắt với hai người kia.

Vương Bàn Tử đưa tay ra sau eo.

Khẩu súng giấu sau lưng khiến gã yên tâm hơn đôi chút.

Quản nó là yêu ma quỷ quái gì, không phục là ông cho một băng ngay.

Lâm Phong lại càng không quan tâm.

Trong không gian của hắn lựu đạn, pháo đạn xếp thành thùng, cùng lắm thì không giấu giếm nữa, trực tiếp lộ ra thì đã sao?

Ba người chuẩn bị sẵn tâm lý, sải bước đi ra ngoài sân.

Kết quả vừa nhìn thấy người đứng ở cửa, cả ba đều ngớ người: Đó chẳng phải là Hắc Nhãn Kính sao?

“Hắc gia!” Vương Bàn Tử dụi mắt thật mạnh, rồi thúc Ngô Tà một cái: “Thiên Chân, tôi không nhìn lầm chứ?

Là Hắc gia hả?” “Chắc là... có lẽ... có khả năng là vậy.” Ngô Tà cũng có chút không dám chắc.

Thời buổi này xuyên không cũng chơi trò bán sỉ à?

Có phải hơi thiếu chuyên nghiệp quá không?

Lâm Phong suy nghĩ nhiều hơn, hắn giữ lấy tay Ngô Tà, thấp giọng nói: “Đừng qua đó vội, đừng quên thời này cũng có một vị Hắc

Hạt Tử đấy.” Một câu nói thức tỉnh người trong mộng.

Viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc còn tồn tại được, thì thêm một gã Hắc Nhãn Kính nữa có gì lạ đâu?

“Các cậu...” Lâm Phong nói không sai, đây là một vấn đề rất đáng để suy ngẫm.

Bọn họ ở thập niên 80 là những kẻ ngoại lai, mà lúc này Hắc Nhãn Kính và Tiểu Ca vẫn đang tồn tại.

Không chừng là Hắc Hạt Tử của thời đại này đã đánh hơi được tung tích của bọn họ.

Chương 1593

Trong lúc Ngô Tà còn đang do dự, Hắc Nhãn Kính đã búng đầu mẩu thuốc lá đi, khóe môi hơi nhếch lên, cười hờ hững: “Cất mấy cái thứ trong đầu các cậu đi, mau theo tôi, đừng có lỡ việc.” Khó khăn lắm mới hội quân được với Ngô Mặc, Hắc Nhãn Kính thực sự không muốn rời xa cậu lấy một phút.

Nếu không phải sợ gây ra hiểu lầm, hắn đời nào thèm đến đây đón ba cái gã ngốc này.

Nhìn ánh mắt bọn họ kìa, nghĩ cái gì là hiện rõ mồn một trên mặt luôn.

“Sư phụ, thật sự là ngài sao?” Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm, nhanh chân bước tới.

Anh đi quanh Hắc Nhãn Kính hai vòng, thấy quần áo hắn mặc rõ ràng là kiểu dáng thập niên 80, trong đầu lập tức bổ sung một vở kịch dài tập.

Ví dụ như cưỡng đoạt dân cư chẳng hạn.

Hắc Nhãn Kính chẳng buồn đáp lời, giơ tay vỗ một cái vào sau gáy Ngô Tà: “Mau theo tôi, có người đang đợi các cậu đấy.” “Đợi chúng tôi?” Suýt...

Ba người Ngô Tà lộ ra vẻ vui mừng.

Chẳng lẽ Tam thúc bọn họ cũng tới hết rồi?

Đúng là tin vui bất ngờ.

Chỉ cần mọi người ở cùng một chỗ, bất kể là nơi hung hiểm thế nào, lòng cũng sẽ bình yên hơn nhiều.

Ngô Tà vội quay đầu nhìn Vương Bàn Tử: “Bàn Tử, thu dọn đồ đạc, chào bác chủ nhà một tiếng rồi mình đi thôi.” “Ok luôn!” Vương Bàn Tử đáp một tiếng, xoay người chạy vào trong sân.

Lâm Phong liếc nhìn một cái rồi tự giác đi theo.

Giữa người với người luôn có một loại khí trường đặc biệt.

Hắn nhìn Hắc Nhãn Kính không vừa mắt, mà Hắc Nhãn Kính nhìn hắn cũng chẳng ưa gì.

Tốt nhất là không nên ở gần nhau.

Một lát sau, Vương Bàn Tử xách mấy cái ba lô đi ra.

Đám người trong sân vô cùng nhiệt tình tiễn chân: “Mấy đồng chí thông cảm chúng tôi đón tiếp chưa chu đáo nhé, sau này có thời gian nhớ thường xuyên quay lại thăm chúng tôi.” “Mọi người khách sáo quá, bác đừng tiễn nữa, mau vào nghỉ ngơi đi ạ.” Ba người Ngô Tà chào tạm biệt mọi người, hưng phấn đi theo Hắc Nhãn Kính.

Ban ngày ban mặt, nhìn cái gì ba người cũng thấy mới lạ.

Quay về thập niên 80?

Đây là chuyện mà người bình thường nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Trừ khi là trong tiểu thuyết hay phim ảnh, chứ ngoài đời ai mà gặp bao giờ?

Khi đi ngang qua viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc, Vương Bàn Tử kéo tay Ngô Tà: “Thiên Chân, đây chẳng phải là mảnh đất sau này Tiểu Mặc mua lại sao?” “Đúng thế, chính là chỗ này.” “Ái chà, vậy thì Tiểu Ca bây giờ...” Vương Bàn Tử chưa nói hết câu, Ngô Tà đã lập tức hiểu ý gã.

Đúng rồi, tính theo thời gian thì lúc này Tiểu Ca chắc hẳn đã bị nhốt trong viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc rồi.

Chờ đã, còn một vấn đề khác nữa.

Đột nhiên, trong đầu Ngô Tà hiện lên một hình ảnh – một người đàn ông có tướng mạo giống hệt anh đang bò lết dưới đất.

Đây là nghi hoặc thâm sâu trong lòng anh.

Chỉ là khi đó viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc đã bị nổ sập, nhiều chuyện bị chôn vùi dưới lòng đất.

Sau đó bao nhiêu chuyện dồn dập xảy ra, anh căn bản không rảnh tay mà đi điều tra.

Giờ đây...

Ánh mắt Ngô Tà khẽ lóe lên, một ý niệm chưa chín muồi bắt đầu nảy mầm trong lòng.

Trong lúc bốn người đang đi về, ở phía bên kia, Giải Liên Hoàn và Trương Khởi Linh cũng bị Ngô Mặc bắt gặp.

Đúng là chú ruột có khác, đãi ngộ cũng khác hẳn.

Ngô Mặc đích thân dẫn người tới đón.

Khi Giải Liên Hoàn nhìn thấy cậu, biểu cảm chẳng khác gì thấy ma, cằm lão suýt thì rớt xuống đất.

“Mày... mày... mày...” Lão lắp bắp hồi lâu không thốt nên lời.

Qua sự nhận diện kỹ càng của lão và Trương Khởi Linh, có thể khẳng định đây chắc chắn không phải ảo cảnh.

Vậy nguyên nhân Tiểu Mặc xuất hiện ở đây là gì?

Chết rồi sao???

Giải Liên Hoàn càng nghĩ càng thắt lòng, vô thức ôm lấy ngực.

Đây là đứa cháu cưng nhất trần đời của lão mà, thật sự không còn nữa sao?

“Mẹ kiếp, mày đừng có dọa lão tử!” Giải Liên Hoàn run rẩy đưa tay định chạm vào Ngô Mặc.

“Vãi!

Tam thúc bị sao thế này?” Ngô Mặc cũng bị cái điệu bộ của ông già này làm cho giật mình.

Không lẽ là di chứng sau xuyên không sao?

Cậu dùng hai tay ôm lấy đầu Giải Liên Hoàn lắc mạnh mấy cái: “Đừng có bị tai biến mạch máu não đấy nhé!” Ngô Mặc nhất thời còn chẳng kịp chào hỏi Trương Khởi Linh, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào Giải Liên Hoàn.

Hai người cứ thế lo lắng cho nhau.

Kẻ thì sợ đối phương chết, người thì sợ đối phương bệnh, đúng là điển hình của tình chú cháu thắm thiết.

Ánh mắt Trương Khởi Linh thoáng qua vẻ bất lực, còn Giải Ngữ Hoa thì day day trán.

Nhức đầu thật sự!

Một mình Ngô Mặc đã đủ làm người ta đau đầu rồi, giờ đến lượt vị Tam gia nổi tiếng mưu sâu kế hiểm này cũng nhảy vào quậy phá là sao?

Hoắc Tú Tú nhìn một hồi, có chút lo lắng tiến lên khuyên ngăn: “Anh Tiểu Mặc, anh đừng lắc nữa, em cảm giác Tam thúc sắp trợn mắt trắng dã rồi kìa.” “Hả?” Ngô Mặc vội vàng dừng tay.

Quả nhiên, dưới sự rung lắc điên cuồng của cậu, con ngươi của Giải Liên Hoàn đã bắt đầu đảo loạn xạ.

Vãi thật!

Hình như mình hơi quá tay.

Nhưng nhờ thế mà nước trong não Giải Liên Hoàn dường như đã bị lắc ra hết, thần trí lão dần tỉnh táo lại.

“Thằng ranh con, sao mày lại ở đây?” Giải Liên Hoàn nhíu mày sâu đến mức kẹp chết được cả ruồi.

Ngô Mặc trợn trắng mắt: “Cháu còn đang muốn hỏi sao thúc lại ở đây đấy!” “Bớt xàm đi, lão tử hỏi trước.” “Kính lão đắc thọ, thúc trả lời trước đi.” Giải Ngữ Hoa thấy đầu càng đau hơn.

Anh cố nén cơn bốc hỏa muốn đập người, tiến lên lườm Ngô Mặc một cái: “Hai người là máy lặp lại đấy à?

Về rồi nói sau.” “Ý kiến hay.” Ngô Mặc gật đầu.

Giải Ngữ Hoa: (>_ <) Cái thằng nhóc này, xem tôi về trị cậu thế nào.

Lúc này, Ngô Mặc mới rảnh tay chào hỏi Trương Khởi Linh: “Ái chà, Lão Trương, anh em nhớ anh muốn chết!” Cậu tiến lên ôm chầm lấy, vò đầu Trương Khởi Linh: “Ây da da, thật là tốt quá, anh tới đây là tôi nhẹ cả người.” Ngô Mặc thật lòng cảm thấy rất hưng phấn.

Tự mình cứu mình, đúng là một câu chuyện truyền cảm hứng mà.

Trương Khởi Linh đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt dần trở nên dịu lại.

Ngô Mặc đấm mạnh vào lưng Trương Khởi Linh: “Lão Trương, nếu anh đã tới rồi thì đêm nay chúng ta bắt đầu hành động.” “Hành động?

Hành động gì cơ?” Giải Liên Hoàn mù tịt, khó hiểu nhìn Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa hất cằm về phía Trương Khởi Linh.

Hả???

Chương 1594

Giải Liên Hoàn vẫn chưa hiểu ra sao cả.

Giải Ngữ Hoa bỗng chẳng buồn giải thích với lão nữa.

Trương Khởi Linh không rõ ý Ngô Mặc là gì, nhưng cũng không ngại mà gật đầu.

Để không lộ thân phận của Trương Khởi Linh, trước khi ra ngoài, Ngô Mặc đặc biệt lấy một chiếc khăn quàng che mặt anh lại.

Gió cát Tây Bắc lớn, quàng thêm cái khăn cũng chẳng có gì lạ.

Hai nhóm người trước sau trở về sân viện.

Vương Bàn Tử đang đi vòng quanh trong sân, vừa quay đầu thấy Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa bước vào, cằm gã suýt thì rơi bộp xuống sàn: “Vãi chưởng!

Giữa ban ngày ban mặt mà gặp ma à?

Sao anh em tôi lại ở đây thế này?” “Con trai.” “Con trai lớn.” Trong sân, Lâm Phong một tay đút túi quần, dáng vẻ không liên quan gì đến mình đứng sang một bên, bất động thanh sắc quan sát tình hình xung quanh.

Vừa quay đầu nhìn thấy Ngô Mặc đi vào, lời nói đã buột miệng thốt ra, ngay sau đó miệng há to đến mức suýt nuốt chửng cả trái đất.

Ngô Mặc cũng mang biểu cảm tương tự.

Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa và Hoắc Tú Tú mải mê hỏi han những chuyện xảy ra gần đây với cậu, không ai nói với cậu rằng Lâm Phong cũng tham gia vào hành động lần này.

Nhìn thấy Lâm Phong xuất hiện ở đây, Ngô Mặc theo bản năng hất văng những người khác, sải bước lao tới.

"Mẹ kiếp sao mày lại tới đây?" "Bố mày còn đang muốn hỏi sao mày lại ở đây này?" Lâm Phong tức đến vẹo cả mũi, hèn gì đám người mình lại có thể xuyên không.

Lúc đầu còn hợp mưu tính kế đủ kiểu, giờ nhìn lại xem?

Cứt chó hết.

Thuần túy là do thằng ôn con này gây rối.

Vì có người ngoài ở đây, hắn không tiện nói quá trắng trợn, bèn dùng tay vẽ một vòng tròn, nghiến răng hỏi: "Có phải do cái ông già sống này của mày làm không?" "Thất sách, ngoài ý muốn thôi, tao cũng không ngờ tới." Ngô Mặc mang vẻ mặt u sầu nhè nhẹ.

Cậu cũng vô tội lắm có được không?

Quỷ mới biết sao lại tới đây?

Càng vô lý hơn là một đám người toàn bám theo sau đuôi mà truy tới đây.

Gặp chuyện không quyết cứ hỏi hệ thống.

"Đồng chí hệ thống, chuyện này là sao vậy?

Mua một tặng một đám à?" Giọng nói cao ngạo của hệ thống lạnh lùng vang lên: "Bởi vì nguyên nhân từ ký chủ mà sản sinh dao động thời không, những ai trong cơ thể có máu của ký chủ đều sẽ xuất hiện cùng một thời không với ký chủ trong một hoàn cảnh đặc thù nhất định." Hệ thống nói đến đây bỗng im bặt: "Thôi bỏ đi, nói nhiều thế này cậu cũng không hiểu đâu, cậu chỉ cần nhớ kỹ sau khi hoàn thành nhiệm vụ là có thể rời khỏi đây bất cứ lúc nào, đồng thời bọn họ cũng sẽ rời đi cùng nhau." Ý gì đây?

Coi thường ai hả?

Cái gì mà tao không hiểu?

Mày không nói sao tao biết được?

Ngô Mặc ngứa ngáy lòng bàn tay thật sự muốn tát cho hệ thống một cái.

Nhưng cái thứ này trừu tượng quá, muốn đánh cũng chẳng đánh được.

Người ngoài không rõ chuyện này, chỉ thấy Ngô Mặc đứng trước mặt Lâm Phong nắm tay hắn, sắc mặt thay đổi khôn lường.

Tình huống gì đây?

Có chuyện gì mà chúng ta không xứng được biết sao?

Còn hai người đánh mật ngữ là ý gì?

Vẽ cái vòng tròn đại biểu cho ý nghĩa gì?

Sự giáo dưỡng tốt khiến Giải Ngữ Hoa không thể xen ngang, nhưng Hắc Nhãn Kính thì không có nhiều cố kỵ như vậy, thích là làm.

Hắn thong dong đi tới sau lưng Ngô Mặc, đưa bàn tay lớn câu lấy cổ cậu, dùng lực kéo người vào lòng mình: "Nhị gia, có bí mật gì không thể nói sao?" Ngô Mặc đang định tranh luận với hệ thống thì bị ngắt quãng, bực bội thúc cho Hắc Nhãn Kính một cùi chỏ: "Thu lại cái giọng điệu trà xanh đó cho ông đây, ông đây còn chưa tính sổ với anh đâu đấy.

Một hơi tới nhiều người thế này mà anh đến một cái rắm cũng không thả à?" Lời này có chút vô lý, chủ yếu là vì Hắc Nhãn Kính chưa từng nghĩ tới sẽ có nhiều chuyện xảy ra như vậy.

"Tôi..." Hắc Nhãn Kính định biện minh một hai câu.

Ngô Mặc làm gì có thời gian nghe hắn nói nhảm, vung tay ngắt lời: "Đừng nói nhảm nữa, chính sự quan trọng hơn." Cậu vung tay gọi một thuộc hạ nhà họ Giải tới, thấp giọng dặn dò: “Gửi cho ông ấy một tin nhắn, nói là tối nay hành động.” “Vâng, Tứ gia.” Thuộc hạ cung kính rời đi.

Nhìn theo bóng lưng đối phương, Giải Liên Hoàn có chút ngơ ngác.

Tứ gia?

Cách xưng hô này lại từ đâu ra thế?

Thằng ranh con này lại nhận thân thích à?

Mẹ kiếp, sao mình thấy gã thuộc hạ này có chút quen mắt nhỉ?

Giải Liên Hoàn nhíu mày suy nghĩ kỹ.

Hồi lâu sau, cuối cùng cũng moi ra được từ trong góc xách một người tên Giải Ngũ Nhất.

Cha gã là nhị quản gia nhà họ Giải, theo chân phụ thân bôn ba nam bắc cả đời, cuối cùng mất mạng trong tay quân Nhật.

Ba đứa con trai kế thừa nghiệp cha, Giải Ngũ Nhất chính là con thứ ba.

Có điều gã này mạng không tốt lắm, chết vì tai nạn trong một cuộc xung đột hồi thập niên 80.

Cũng may Giải Liên Hoàn trí nhớ tốt, nếu không nhất thời cũng không nhớ nổi người này.

Thằng nhóc này sao lại xuất hiện ở đây?

Nhà mình có năm anh em, tính kiểu gì cũng không đến lượt thằng ôn con kia xếp hàng thứ tư.

Chẳng lẽ...

Ánh mắt hồ nghi của Giải Liên Hoàn nhìn về phía Ngô Mặc, một ý nghĩ không tưởng hiện lên trong đầu.

Thằng nhóc này giết chết Trần Bì A Tứ ở thời không này rồi sao?

Ông quá hiểu tính nết của đứa cháu rể này, với cái đức hạnh của nó thì không có việc gì là nó không dám làm.

“Đừng ngây ra đó nữa, vào nhà nói chuyện.” Có thuộc hạ đứng bên cạnh, Ngô Mặc không tiện gọi Tam thúc, kéo tay Giải Liên Hoàn lôi vào trong nhà.

Giải Liên Hoàn đầy bụng nghi vấn, vừa vào nhà định hỏi một hai câu thì bị Ngô Mặc giơ tay ngăn lại: “Thời gian cấp bách, chúng ta phải nhanh chóng vạch ra lộ trình.” “Thằng nhóc mày muốn làm gì?” Lâm Phong vẻ mặt thả lỏng đi không ít.

Tuy nói hắn luôn tỏ ra không quan tâm, nhưng thực tế sự ngăn cách mờ nhạt kia khiến hắn thật sự có chút không thoải mái.

Bây giờ thì tốt rồi, con trai lớn tới rồi, ai là ai hắn cũng chẳng thèm để ý nữa.

“Cứu Lão Trương.” Ngô Mặc vênh mặt lên, nói một cách đường đường chính chính.

“Hả???” Ngoại trừ những người biết chuyện, những người khác như người máy vặn cổ nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Người chẳng phải đang ở đây sao?

Ngay sau đó Ngô Tà nhanh chóng phản ứng lại, vỗ đầu một cái: “Tiểu Mặc, em nói là muốn cứu Tiểu Ca trong viện dưỡng lão Golmud đúng không?” “Không sai.” Ngô Mặc gật đầu: “Từ lúc tới thời không này em đã dự định làm việc này rồi, hiện tại nội ứng và nhân thủ đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ hành động thôi.” Trương Khởi Linh đăm đăm nhìn Ngô Mặc, trong ánh mắt xen lẫn sự phức tạp và tình cảm không nói nên lời.

Biểu cảm vốn luôn bình tĩnh xuất hiện một vết nứt.

Ngô Mặc vô tình chạm phải ánh mắt hắn, suýt nữa bị dọa cho nhảy dựng: “Vãi, Lão Trương anh sao thế?

Nghĩ đến chuyện gì không hay à?” Trương Khởi Linh khẽ thở dài, chậm rãi lắc đầu: “Không có.” Hắn không dám không lên tiếng, nếu không với tính cách của Ngô Mặc, rất có thể sẽ nghĩ hắn bị trúng tà, rồi lại bày ra một nghi thức trừ tà tại chỗ.

Kinh nghiệm xương máu, không phục không được.

“Không sao là tốt rồi.” Thời gian cấp bách, Ngô Mặc kéo mọi người bắt đầu lên kế hoạch cho hành động tiếp theo.

Đông người dễ làm việc, những người này lôi ra ai cũng là một cái đầu nhạy bén, huống chi là tụ lại một chỗ.

Chương 1595

Rất nhanh một kế hoạch hoàn thiện đã được hình thành.

Theo tin tức từ nội ứng truyền tới, chiều nay có một nhóm nhân viên nghiên cứu khoa học tới đổi ca, có thể mượn cơ hội này đưa Trương Khởi Linh ra ngoài.

Hành động bắt đầu.

Trong số các nhân viên nghiên cứu cũng có người của Giải Cửu gia, gã sẽ nghĩ cách để xe dừng lại ở vị trí cách Golmud mười cây số, lúc đó chính là cơ hội tốt để ra tay.

Ánh nắng buổi chiều nung nấu bãi Gobi đến trắng bệch, đoàn xe đổi ca giống như một con rắn xám bò trên công lộ.

Nội ứng do Giải Cửu gia sắp xếp ngồi ở ghế phụ, mặt không đổi sắc nhưng trong lòng lại sốt ruột vạn phần nhìn ra bên ngoài.

Gã đã nhận được tin tức, người tiếp ứng ở ngay xung quanh, nhưng bằng phương thức nào thì không rõ.

Xem ra phải cố gắng nghĩ cách trì hoãn thời gian thôi.

“Tiểu Vương, cậu nhịn tiểu à?” Tài xế cười trêu chọc một câu: “Tuổi trẻ thế này mà thận đã không tốt, sau này làm sao kiếm vợ?” “Lý ca đừng trêu em, trời nóng uống thêm mấy ngụm, anh đừng nói, đúng là có chút nhịn không được thật.” Vương Minh đang rầu vì không có cớ dừng xe, lời của tài xế coi như đã giúp gã tìm được một lý do thích hợp.

“Nhịn được không?

Tôi nhớ đi tiếp khoảng hai ba trăm mét nữa có một quán nước nhỏ, chúng ta vừa hay xuống xe nghỉ chân uống chút trà.” “Quán nước?

Liệu có ở đó không?" Vương Minh do dự chưa đến một giây, gật đầu cười hì hì hưởng ứng: "Vậy thì vất vả cho Lý ca rồi, lát nữa em mời mọi người uống trà." "Hải, có gì vất vả đâu, chạy xe quanh năm chút việc này không đáng là gì." Tài xế xua tay, một điểm cũng không bận tâm.

Chiếc xe là loại Toyota Hiace H50, trên xe tính cả tài xế có tổng cộng sáu người.

Độ tuổi trung bình khoảng ba mươi, tất cả đều đeo kính, ăn mặc kiểu học giả.

Tài xế chê họ trầm mặc, chỉ muốn tán dóc với Vương Minh để giết thời gian.

Lúc này, tại quán trà cách đó ba trăm mét, Ngô Mặc và Hoắc Tú Tú cùng các thuộc hạ đã đợi sẵn từ lâu.

Hoắc Tú Tú ngậm một cọng cỏ, gác chân lên ghế đầy vẻ buồn chán: "Tiểu Mặc ca ca, anh nói họ thật sự sẽ đi con đường này sao?" Ngô Mặc đầy vẻ chê bai liếc cô một cái: "Mới bao lâu không gặp mà em học theo A Ninh ra dáng đại lão gia thế hả?" "Liên quan gì đến chị A Ninh đâu." Hoắc Tú Tú hạ chân xuống, miệng nhỏ lẩm bẩm: "Em thế này chẳng phải đều học theo anh sao." "Mẹ nó chứ, nói cái gì đấy?" Hoắc Tú Tú: ???

Rốt cuộc mình là nam hay nữ vậy?

Thuộc hạ nhà họ Giải đang lau dọn bàn phía trước, đột nhiên nghe thấy tiếng động cơ ô tô, vội vàng xông tới hét với Ngô Mặc: "Tứ gia, có xe tới rồi." "Ừ, chuẩn bị xong hết chưa?" "Yên tâm đi, đều chuẩn bị xong rồi, tuyệt đối không sai sót." Mấy thuộc hạ vội vàng vào vị trí.

Người giả vờ ngồi nghỉ uống trà, người giả vờ thu dọn vệ sinh.

Quán trà nhỏ được sắp xếp khá náo nhiệt.

Đây là điểm dừng chân cuối cùng trước khi vào thị trấn Golmud.

Đa số mọi người sẽ chọn nghỉ ngơi ở đây một chút rồi mới vào thị trấn.

Chủ quán nguyên bản là hai ông cháu, ông lão tuổi cao làm không nổi, đứa cháu còn nhỏ muốn đi học.

Ngô Mặc đưa tiền ra, ông lão mừng rỡ đến mức ngay cả bát trà cũng không thèm lấy, tặng hết cho Ngô Mặc.

Để không sinh ra rắc rối, Ngô Mặc đặc biệt bảo thuộc hạ đưa hai ông cháu về quê.

Thời buổi này liên lạc rất khó khăn, cho dù có người phát hiện ra điểm không ổn, sau này muốn truy tra thì nhất thời cũng không làm được.

Ngô Mặc tiếp quản quán trà, lập tức gọi Hoắc Tú Tú đến diễn cùng mình một vở kịch.

Con gái luôn khiến người ta theo bản năng nới lỏng cảnh giác.

Còn Hắc Nhãn Kính?

Cho hắn cút sang một bên đi.

Cái gã này nhìn như thổ phỉ ấy, ngồi đó thì ai dám vào uống trà?

Phải nói là kinh nghiệm xã hội rất quan trọng.

Ngô Mặc năm đó ở đoàn phim làm chân sai vặt không ít, diễn một thằng chạy bàn quán trà đúng là dễ như trở bàn tay.

Lâm Phong phụ tá cho cậu, hai người phối hợp ăn ý, bận rộn xoay như chong chóng trong quán trà nhỏ.

Hoắc Tú Tú muốn xen tay vào cũng không xen nổi.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà đóng giả khách uống trà ngồi một bên cắn hạt hướng dương, nhổ vỏ hạt ra rồi nhỏ giọng nói: “Kỹ năng diễn xuất của anh em tôi được đấy chứ, nếu không biết chuyện, tôi e là thật sự tưởng cái quán trà này là của nó mất.” Ngô Tà uống một ngụm trà, hơi có chút bất lực: “Cái đầu thông minh chẳng dùng vào đúng chỗ.” “Sao thế, có người nói gì à?” Vương Bàn Tử nổi máu tò mò.

Để Ngô Tà nói ra lời này, chắc chắn là có người nói ra nói vào sau lưng.

“Mẹ tôi.” Ngô Tà khẽ thở dài.

“Bác gái?” Vương Bàn Tử chớp mắt, vô cùng khó hiểu: “Anh em mình giỏi giang thế này rồi mà bác gái còn không hài lòng?

Nếu là tôi, bố tôi chắc phải từ mộ tổ nhảy lên mà đốt đèn trời ăn mừng ấy chứ.” Ngô Tà: ୧ ˆ _ ˆ ୨ “Còn có thể là nguyên nhân gì nữa?

Nói tôi không làm gương tốt, dẫn em nó vào con đường hư hỏng.” Lời nói của Ngô Tà mang theo chút chua xót.

Mẹ già rồi, mắt nhìn rõ ràng không tốt.

Cũng không nhìn xem con trai út của bà là hạng người nào, đó là hạng người mà tôi có thể dạy hư được sao?

Trong lúc hai người tán dóc, đoàn xe đã đến gần, cuốn lên một trận bụi đất.

“Khụ khụ.” Ngô Mặc giả vờ bất mãn giơ tay xua bụi, dùng thổ ngữ Golmud mắng một câu hướng về phía đoàn xe: “Làm cái gì thế không biết, làm bụi hết cả lên.” Giọng điệu cực kỳ tự nhiên, căn bản không ai nghĩ cậu là người từ nơi khác đến.

Ngô Tà lúc rảnh rỗi từng âm thầm nghi ngờ: Thằng em mình có phải chọn nhầm nghề rồi không?

Cái thiên phú ngôn ngữ này của nó hợp làm hướng dẫn viên du lịch lắm.

“Thật ngại quá.” Tài xế thò đầu ra có chút áy náy.

Vừa nãy mải buôn chuyện suýt chút nữa đi quá quán trà, vội vàng phanh gấp một cái mới cuốn lên nhiều bụi như vậy.

“Không sao.” Ngô Mặc lộ ra một nụ cười hiền lành, vẫy vẫy tay với tài xế: “Xuống uống chén trà, nghỉ chân chút không?” Tài xế hơi nhíu mày, gã nhớ chủ quán trà là Lý đại gia, cái thằng to xác trước mặt này là ai đây?

Ngô Mặc cao hơn mét tám đứng đó rất có tính áp đảo.

Nếu không phải trên mặt cậu lộ ra nụ cười ngây ngô, tài xế thế nào cũng phải nhấn ga rời khỏi đây ngay lập tức.

“Lý đại gia đâu, cậu là người nhà ông ấy à?” “Tôi là cháu ông ấy, cụ ốm rồi, về quê rồi.” Ngô Mặc vừa cười như thằng ngốc, vừa thầm cảm thán.

Cũng may ông đây có luyện qua, nếu không bên cạnh một đám cáo già tinh quái thế này, muốn giả ngốc nhất thời cũng không tìm được người thay thế.

Nụ cười là vũ khí chân thành nhất.

Tài xế buông lỏng cảnh giác, hướng vào trong xe hét lớn một câu: “Xuống xe uống chút nước, nghỉ chân đi!

Vào thành còn một đoạn nữa đấy!” Ánh nắng gay gắt, trong xe vừa bí vừa nóng, cộng thêm đường xá xóc nảy, sắc mặt mấy người đều không tốt lắm.

Nghe thấy vậy cũng không nói gì nhiều, lần lượt đứng dậy bước xuống xe.

“Đúng lúc, em đi giải quyết cái đã.” Vương Minh túm quần đi về phía sau quán trà.

Thuộc hạ mượn cơ hội đun nước đã đối ám hiệu với gã.

Vương Minh nhất thời cảm thấy ổn thỏa, kéo quần cười hì hì quay lại quán trà.

Tài xế liếc nhìn mọi người trong quán, phát hiện đều là dân địa phương, trái tim treo lơ lửng cũng được đặt lại vào bụng.

Phải nói Giải Cửu gia mưu sâu kế hiểm, vì chuyện này mà từ nhiều năm trước đã bố trí xong cục diện.

Tài xế chọn một vị trí râm mát, quay đầu cười hì hì gọi Ngô Mặc: "Cho chúng tôi một ấm trà, thêm mấy bát lương bì nữa!

Cho nhiều tỏi xay với dầu ớt vào cho mát mẻ!" "Chờ tí, có ngay đây!" Giải Ngữ Hoa ngồi bên cạnh nhìn mà thấy tức cười.

Cái thằng nhóc nhà mình thật sự là biết giả vờ giả vịt, không ngờ một tên chạy bàn mà nó cũng diễn giống đến thế.

Ngay sau đó anh lại cảnh giác.

Không được, sau này mình nhất định phải tập trung tinh thần, tuyệt đối không thể để thằng nhóc này dễ dàng lừa gạt qua chuyện.

Ngô Mặc và Lâm Phong tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc trà và lương bì đã đầy bàn.

Chương 1596

Bên trên phủ đầy tỏi xay và dầu ớt, nhìn thôi đã thấy thèm.

Mắt tài xế sáng lên, cầm đũa lùa một miếng lớn, trên mặt lộ ra biểu cảm thỏa mãn, giơ ngón tay cái lên: "Ừm, thơm thật!

Ngon lắm!" Phế thoại, có thể không ngon sao?

Ông đây suýt nữa thì đổ hết gia vị vào bát rồi.

Ngô Mặc thầm mắng vài câu, trên mặt lại lộ ra cái vẻ ngây ngô đó: "Anh em cứ thong thả ăn!

Còn cần gì thì cứ bảo tôi nhé!" "Được thôi!" Trong một đám người chỉ sợ có một kẻ ham ăn, nhưng chỉ cần người này ăn ngon lành thì rất dễ khơi gợi cảm hứng ăn uống cho người khác.

Mấy nhân viên nghiên cứu khác vốn không có cảm giác thèm ăn lắm, thấy tài xế ăn ngon thế cũng lần lượt động đũa.

Giỏi thật, chẳng mấy chốc tiếng húp mì sùm sụp vang lên không ngớt trong quán.

Ngô Mặc vắt một chiếc khăn trên vai, ngồi bên cạnh thỉnh thoảng tán dóc với tài xế, trong lòng thì thầm tính toán thời gian.

Một bát mì nhanh chóng hết sạch, tài xế cảm thấy mí mắt trên rất muốn hôn mí mắt dưới.

Gã nỗ lực đóng vai Vương Mẫu nương nương muốn chia rẽ đôi uyên ương khổ mệnh này, nhưng cố gắng nửa ngày cuối cùng vẫn thất bại.

"Cộc", đầu đập mạnh xuống mặt bàn.

Có người thứ nhất thì có người thứ hai, chẳng mấy chốc những người khác cũng đều gục xuống bàn.

Thuộc hạ nhanh chóng tiến lên xác nhận: “Tứ gia, tất cả đều ngất rồi.” “Tốt, mau kéo họ vào trong, nhớ kỹ phải tranh thủ thời gian.” Ngô Mặc đứng dậy vứt khăn trắng đi, nụ cười ngây ngô thu lại, trở lại dáng vẻ soái khí ban đầu.

Lâm Phong hích cùi chỏ vào cậu trêu chọc: “Con trai, cười cho bố xem cái nữa nào.” “Cút, đừng có mà nói nhảm nữa.” Ngô Mặc giơ tay tát cho Lâm Phong một cái: “Mau thay quần áo đi, nửa tiếng nữa rời khỏi đây.” Vương Bàn Tử ghé sát lại hỏi: “Anh em, tôi còn đi vào với các cậu không?” Ngô Mặc nhăn mặt xua tay: “Đừng đùa nữa, anh thấy nhân viên nghiên cứu nào có thể hình như anh không?” Anh bạn già, đau lòng quá.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú khóe miệng giật giật, nhịn cười đi ra phía sau thay quần áo.

Giải Ngữ Hoa dở khóc dở cười, theo sau đi thay đồ.

Theo kế hoạch, Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa, Ngô Tà, Lâm Phong và Hoắc Tú Tú năm người cải trang thành nhân viên nghiên cứu.

Những người khác tiếp ứng bên ngoài.

Còn về việc tại sao không mang theo Trương Khởi Linh – nhân vật chính?

Chủ yếu là vì đầu óc gã này thực sự không tốt lắm, chuyện về viện dưỡng lão Golmud gã gần như quên sạch rồi.

Rất nhanh mọi người đã thay xong quần áo, ảnh trên giấy tờ cũng được đổi thành nhân viên tương ứng.

Đương nhiên, đây đều là do Ngô Mặc dùng tích phân đổi từ chỗ hệ thống ra.

Giải Ngữ Hoa cầm tờ giấy tờ mới xuất xưởng trên tay, ánh mắt hồ nghi di động trên người Ngô Mặc.

Anh đã có thể chắc chắn trên người Ngô Mặc có điểm quái lạ.

Không nói đến chuyện giấy tờ, chỉ riêng việc mấy người mình đều tụ tập bên cạnh cậu đã đủ chứng minh thằng nhóc này không bình thường.

Cùng tiến vào hố sụt bao nhiêu người như vậy, tại sao thiên hạ lại chỉ có mấy người mình xuyên không cùng cậu chứ?

“Nhìn cái gì thế?

Là ảnh của anh mà.” Ngô Mặc tưởng mình đưa nhầm, cầm lấy nhìn một cái.

Không có vấn đề gì.

“Ừ, anh đang muốn khen cậu làm giỏi thật đấy.” Giải Ngữ Hoa thản nhiên cười.

Không nói thì thôi vậy, mỗi người đều có bí mật, biết hay không biết thì có sao chứ?

Chỉ cần người không sao, bình an ở bên cạnh mình, thì bí mật trời bằng vung cũng chẳng là cái thá gì.

Ngô Mặc trợn trắng mắt: “Chỉ biết dùng miệng nịnh bợ tôi?

Tất cả đều ghi sổ đấy, sau này thanh toán một thể.” Thấy vẻ mặt ngạo kiêu của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa bỗng nhiên muốn trêu cậu một chút.

Anh bước lên nửa bước, vai gần như dán vào sườn Ngô Mặc.

Hơi thở ấm áp như có như không lướt qua vành tai cậu, khóe môi mang theo ý cười nhàn nhạt, giọng nói hạ thấp xuống: “Miệng à?

Em không thích sao?” Oàng!

Sét đánh giữa trời quang.

Dù da mặt Ngô Mặc có dày đến đâu cũng bị câu nói này làm cho đỏ mặt tía tai.

“Khụ khụ!!!” Cách tốt nhất để giảm bớt sự ngượng ngùng là ho khan vài tiếng.

Giải Ngữ Hoa thấy tốt thì thu, trên mặt mang theo chút biểu cảm đắc ý thong thả rời khỏi phía sau.

Tiếng đối thoại của hai người rất nhỏ, ngoài đối phương ra những người khác căn bản không nghe thấy.

Ngô Tà có chút lo lắng nhìn sang: “Thay cái quần áo mà cũng làm mình sặc được à?

Bị nghẹn ống khí quản à?” Ngô Mặc: o( )o Chỉ số thông minh của đại ca thật đáng lo ngại.

Mọi người nhanh chóng thay đồ xong, nối đuôi nhau rời khỏi quán trà.

Bộ đồ Trung Sơn màu xám mặc trên người khác thì như đầu bếp, mặc trên người mấy người này lại có một phong vị độc đáo.

Đặc biệt là mặc trên người Giải Ngữ Hoa, đúng chất một tiểu thư sinh nho nhã tuấn tú.

Thuộc hạ sớm đã cho Vương Minh uống thuốc giải, cả nhóm lại lên xe buýt lớn.

Những nhân viên nghiên cứu cũ đều bị thuộc hạ kéo đi.

Giết thì chắc chắn là không giết, chỉ là trong thời gian ngắn sẽ không thả họ đi.

Những việc này tự có người xử lý, việc Ngô Mặc cần làm hiện giờ là sớm đưa người ra ngoài.

Những năm trước, viện dưỡng lão Golmud canh phòng nghiêm ngặt.

Những năm gần đây sau khi trải qua nhiều chuyện, dần dần trở nên lỏng lẻo hơn.

Đó là lý do người của Giải Cửu gia có thể trà trộn vào được.

Một thuộc hạ địa phương đóng vai tài xế, quen đường quen lối lái xe về phía viện dưỡng lão Golmud.

Binh sĩ gác cổng hồ nghi nhìn gã vài cái, lại cẩn thận kiểm tra giấy tờ trên tay, xác nhận không sai sót mới cho đi.

Xe theo con đường nhỏ lái vào trong sân.

Ngô Mặc qua cửa sổ xe quan sát kỹ cảnh sắc xung quanh.

Bức tường trắng bị năm tháng hun đúc đến phát xám, chân tường leo đầy dây thường xuân xanh sẫm.

Trên tường dùng sơn đỏ viết những khẩu hiệu phù hợp với thời đại, so với hậu thế thì trông có vẻ mới hơn.

Cũng đúng, dù sao cũng cách nhau gần hai mươi năm mà.

Vương Minh dẫn mấy người đi làm thủ tục, vừa hay là một nội ứng khác tiếp đón.

Có thể nói tất cả đều vừa vặn.

Khi bàn giao Ngô Mặc mới phát hiện, hóa ra trong viện dưỡng lão Golmud không chỉ có một mình Trương Khởi Linh.

Trong này có nam có nữ có già có trẻ, ai nấy thần tình uể oải, nhìn thế này chắc là bị nhốt ở đây khá lâu rồi.

Làm cái quái gì thế này?

Trương Đại Phật Gia muốn học theo bọn chó Nhật làm thí nghiệm trên người sao?

Không đúng, những người này chỉ là trạng thái tinh thần không tốt, thực tế cơ thể khá cường tráng chứ không bị thiếu tay gãy chân.

Ngô Mặc bách tư bất đắc kỳ giải nhưng không mở miệng hỏi.

Chương 1597

Nói nhiều sai nhiều, lúc này không nên làm nảy sinh vấn đề khác, cứ hoàn thành xong việc rồi tính sau.

Điều Ngô Mặc không biết là, viện dưỡng lão Golmud chỉ là một cái tên đối ngoại, thực tế năm đó còn làm rất nhiều thí nghiệm khác, ví dụ như chiêu hồn trừ quỷ, công năng đặc dị.

Mọi người đều đeo khẩu trang, căn bản không nhìn rõ diện mạo.

Theo chân nội ứng đi xuống tầng hầm.

Ngô Mặc chú ý thấy căn phòng thứ ba bên trái chính là nơi Hoắc Linh từng viết nhật ký.

Đám người Hoắc Linh sau khi từ mộ dưới đáy biển Tây Sa trở về năm 1984 đã bị nhốt vào đây.

Hiện tại cửa đóng rất chặt, không biết bên trong tình hình thế nào.

“Căn phòng phía trước giam giữ người khá đặc biệt.” Nội ứng giả vờ bàn giao, tiết lộ vị trí của Trương Khởi Linh cho nhóm Ngô Mặc.

Ngô Mặc dùng giọng khàn khàn, vẻ mặt như không để ý nói: “Có thể vào xem chút không?

Tiện cho chúng tôi chuẩn bị tốt cho các nghiên cứu tiếp theo.” “Không vấn đề gì, mời đi theo tôi.” Nội ứng dẫn mọi người đến trước cửa, rút ra một chiếc chìa khóa mở cửa phòng.

Cửa vừa mở ra, một căn phòng trống trải rộng khoảng hơn hai mươi mét vuông hiện ra trước mắt mọi người.

Chính giữa phòng có một chiếc ghế sắt khảm dưới đất.

Trên ghế trói một người đầu tóc bù xù, mái tóc dài che khuất cả khuôn mặt.

Nếu là người không biết chuyện, rất có thể sẽ lầm tưởng trong phòng này nhốt ma nữ Sadako.

Tứ chi bị còng tay trói chặt vào ghế, cúi đầu ngồi đó không biết sống chết thế nào.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Ngô Mặc thực sự là lửa giận bốc ngùn ngụt.

Mẹ kiếp nhà ông Trương Đại Phật Gia, ông cứ đợi đấy cho tôi, thù này coi như chúng ta kết hạ rồi.

Cũng không rõ có giám sát hay không, Ngô Mặc không dám khinh cử vọng động, nén giận đi theo nội ứng vào phòng.

Ngô Tà cũng tức nổ phổi.

Anh đã tra cứu tư liệu trước đây, cũng biết Tiểu Ca từng trải qua một kiếp này, nhưng nghe nói và tận mắt chứng kiến là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Thù sâu oán nặng gì chứ, đây mà còn coi gã là con người sao?

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, Trương Khởi Linh chậm rãi ngẩng đầu lên.

Qua lớp tóc dày, Ngô Mặc chú ý thấy ánh mắt Trương Khởi Linh vô cùng mờ mịt.

Cậu càng thêm phẫn nộ, Trương Đại Phật Gia không phải con người, ngay cả một người khờ cũng bắt nạt được.

Nội ứng dường như sợ Cửu gia trách tội mình, khẽ ho một tiếng giải thích: “Người này đầu óc không tốt lắm, ký ức quá khứ đều quên hết rồi, nhưng võ công gã rất cao, để phòng xảy ra ngoài ý muốn, bình thường chúng tôi đều khóa gã ở đây.” “Mục đích nghiên cứu gã là gì?”

Ngô Tà muốn quan sát thêm một lúc nên cố ý mở lời tìm chủ đề.

"Máu, cứ cách ba ngày sẽ rút của gã mấy ống máu, à, sau này việc này giao cho các anh phụ trách." Nội ứng nghiến răng, nỗ lực khiến mình nói ra câu này với thái độ bình tĩnh nhất.

Đừng trách gã hèn, thực sự là sát khí trên người vị đại ca bên cạnh quá nặng, khiến gã nảy sinh ảo giác giây tiếp theo thôi gã sẽ bị vị cao to này xé xác nghiền thành mảnh vụn.

Giải Liên Hoàn lại hỏi thêm vài câu bâng quơ.

Cẩn thận như vậy chủ yếu là để phòng có người nhìn lén.

Rất nhanh việc bàn giao nhiệm vụ hoàn thành.

Tục ngữ nói diễn kịch phải diễn cả bộ, nội ứng lại dẫn họ về phía ký túc xá.

Trong lúc đó nói cho Ngô Mặc biết, nửa đêm mười hai giờ sẽ đổi gác một lần, phải đưa người ra khỏi phòng trước đó.

Liếc nhìn ký túc xá, nội ứng lại dẫn họ về phía nhà ăn.

Có thể nói là vô tình dẫn họ đi dạo một vòng quanh sân, đặc biệt là chỗ nào có lính gác, chỗ nào có bảo vệ đều bí mật chỉ cho mọi người.

Ngô Mặc càng cảm thấy Giải Cửu gia thâm bất khả trắc.

Đều là một đầu hai tay, sao cái đầu của lão già này lại mọc ra như thế chứ?

Thời gian trôi qua vèo vèo như không mất tiền mua, chớp mắt đã đến mười một rưỡi đêm.

Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa xuất hiện bên ngoài phòng Trương Khởi Linh.

Phải nói là công nghệ nghiền nát tất cả, Ngô Mặc không muốn xảy ra ngoài ý muốn nên lại phải tự bỏ tiền túi mua một cái máy gây nhiễu.

Thứ này có thể gây nhiễu tầm nhìn của người khác một cách hiệu quả, ở thập niên 80 tuyệt đối là tồn tại ở cấp độ nghiền nát.

Giải Ngữ Hoa không rõ chuyện này, tưởng là nội ứng đã điều những người khác đi.

Cạy cửa phá khóa với Ngô Mặc mà nói thì như trò đùa, nhưng hiện tại đã có chìa khóa sao chép nên cũng không cần phiền phức như vậy.

Mở cửa phòng, Ngô Mặc và Giải Ngữ Hoa như hai con chuột lớn vọt cái đã chui tọt vào phòng.

Trương Khởi Linh đã sớm nghe thấy động động tĩnh ngoài cửa, gã ngẩng đầu nhìn thẳng ra cửa, trong ánh mắt trống rỗng không có chút thần thái nào.

“Suỵt!” Ngô Mặc làm động tác giữ im lặng.

Tuy biết Trương Khởi Linh sẽ không lên tiếng, nhưng lỡ đâu có chuyện gì thì sao.

Ba bước gộp làm hai trực tiếp lao đến bên cạnh Trương Khởi Linh, hạ thấp giọng nói: “Đừng cử động, tôi tới cứu anh ra ngoài đây.” Giải Ngữ Hoa theo sát phía sau chuẩn bị phương án dự phòng, một khi Trương Khởi Linh có xu hướng phản kháng, anh chắc chắn sẽ cho gã một cái tát.

Lúc này, Trương Khởi Linh như một con búp bê mất đi linh hồn, để mặc Ngô Mặc làm bất cứ hành động gì cũng không nói nửa lời.

Ngô Mặc vừa tháo còng tay trên tứ chi Trương Khởi Linh, vừa nghiến răng nghiến lợi chửi thề: “Trương Đại Phật Gia, bố mày đ* mẹ tổ tông nhà ông!” Chửi một cách đầy phẫn nộ, hoàn toàn quên mất

Trương Khởi Linh và Trương Khải Sơn là cùng một tổ tông.

Trong mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia mờ mịt, gã nhìn động tác cẩn thận của Ngô Mặc, trong lòng lại không rõ tại sao người này lại làm vậy?

Nhìn thấy sắp tháo xong cái còng cuối cùng, Giải Ngữ Hoa vì cẩn thận khẽ chạm vào Ngô Mặc một cái: “Có cần...” “Không cần.” Ngô Mặc lắc đầu, từ chối đề nghị sử dụng thuốc của Giải Ngữ Hoa.

“Lão...

Tiểu Trương, yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không hại anh đâu, quan hệ giữa hai chúng ta không phải dạng vừa đâu, đợi sau khi ra ngoài anh sẽ hiểu thôi.” Ngô Mặc vốn theo thói quen định gọi một câu Lão Trương, nghĩ lại thì ngoài cửa còn một vị Lão Trương nữa, hai người tụ lại một chỗ thì phải có cách phân biệt, thôi thì cứ theo tuổi tác mà gọi vị trong phòng này là Tiểu Trương vậy.

Hiểu rõ tính nết của Trương Khởi Linh, Ngô Mặc không nghĩ gã sẽ phản hồi, chỉ cần đừng làm hỏng việc là được, nào ngờ Trương Khởi Linh cư nhiên “Ừ” một tiếng.

Vãi nồi!

Có chút kinh dị nha.

Ngô Mặc nhanh tay lẹ mắt tháo còng tay, hai tay dùng lực đỡ Trương Khởi Linh dậy.

Bị khóa trên ghế thời gian dài, tứ chi Trương Khởi Linh đều có chút không lưu thông máu.

Giải Ngữ Hoa lấy quần áo đã chuẩn bị sẵn ra, không nói hai lời trùm lên đầu Trương Khởi Linh.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, ba người dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi phòng.

Tục ngữ nói rất hay, vật cực tất phản, vốn dĩ mọi chuyện đều rất thuận lợi, hiềm nỗi khi lên đến tầng một lại đụng phải một gã đang làm nhiệm vụ.

“Làm cái gì đấy?

Đêm hôm không ngủ đi lung tung cái gì?” Không đợi Giải Ngữ Hoa lên tiếng, Ngô Mặc đã nhanh chân bước lên phía trước, lạnh lùng nói: “Anh làm cái gì đấy?

Chúng tôi làm thí nghiệm tra số liệu cần phải báo cáo với anh à?” Ờ... vì quá mức đường đường chính chính nên trực tiếp làm đối phương cứng họng không nói được lời nào.

Ai cũng biết những nhân viên nghiên cứu mặc áo blouse trắng là quý giá nhất, nghe nói những gã này đều là được mời mọc đặc biệt mới tới đây.

“Có giấy tờ không, không biết chỗ chúng tôi buổi tối có lệnh giới nghiêm sao?” Giọng nói cứng rắn của người đàn ông hơi dịu xuống một chút.

“Chúng tôi hôm nay mới tiếp quản nên không rõ chuyện này, nếu có vấn đề gì xin ngày mai liên hệ với lãnh đạo của chúng tôi.” Người đàn ông do dự giây lát: “Chuyện này...” Ngô Mặc thấy tốt thì thu, từ trong túi rút ra một bao thuốc lá đi tới đưa cho đối phương một điếu: “Haizz, lão huynh, anh tưởng tôi muốn ra ngoài làm việc đêm hôm khuya khoắt thế này chắc?

Chẳng qua là thời gian cấp bách, cấp trên ép dữ quá thôi.” Người đàn ông nhận lấy điếu thuốc, vui mừng phát hiện đây cư nhiên là hàng hiệu, lập tức cười hớn hở giắt lên tai.

Thái độ quay ngoắt 180 độ, cười hì hì nói: “Người anh em, cậu nói đúng lắm, tôi đây chẳng phải cũng đang trực đây sao.” Đang là những năm tám mươi, nhiều chuyện đã thay đổi, đặc biệt là đám bảo vệ ở viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc, tên nào tên nấy đều đã biến thành cáo già.

Chương 1598

Ngô Mặc chìa bao thuốc ra đưa cho đối phương, chẳng mấy chốc đã xưng huynh gọi đệ, tán dóc đủ chuyện.

Đúng là các cụ nói không sai: bạn càng thản nhiên, đối phương càng ít đề phòng.

Sau khi hút xong điếu thuốc, gã đàn ông cười hì hì: "Huynh đệ, nửa đêm nửa hôm rồi, mau về nghỉ ngơi đi, hôm nào rảnh anh đây mời chú uống rượu." "Không vấn đề gì, đúng lúc em có mang theo bình rượu ngon dưới quê lên, khi nào rảnh làm hai món nhắm, anh em mình chén tạc chén thù một trận." "Được rồi, quyết định thế nhé." Gã đàn ông dụi tàn thuốc, suy nghĩ một lát rồi bổ sung: "Từ phòng thí nghiệm đến ký túc xá còn mấy chốt nữa, để anh gọi điện báo cho bọn nó một tiếng, đỡ mất công bọn nó lại kiểm tra chú." "Thế thì phiền đại ca quá." Ngô Mặc thuận tay rút thêm một bao thuốc nữa nhét vào lòng đối phương. "Thôi, thế này ngại quá." Mắt gã đàn ông sáng rực lên.

Thuốc xịn, lại còn là hàng đặc cung, bên ngoài có tiền cũng chẳng mua được.

Gã nuốt nước miếng ực một cái, định từ chối khéo vài câu nhưng cuối cùng vẫn không thắng nổi Ngô Mặc, đành nhét bao thuốc vào túi.

Tiếp theo đó, lộ trình thuận lợi đến mức khó tin.

Thuận lợi tới nỗi Ngô Mặc bắt đầu nghi ngờ có phải viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc chê Trương Khởi Linh ăn quá nhiều nên cố ý bày mưu để cậu trộm người đi không?

Hai người một trái một phải kẹp lấy Trương Khởi Linh, nhanh chóng di chuyển đến điểm hẹn.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú đã chờ sẵn ở đó.

Cả hai lo lắng cuống cuồng, chỉ sợ xảy ra sai sót gì gây ra rắc rối lớn. "Đừng gấp, không sao đâu." Lâm Phong bình tĩnh phẩy tay ra hiệu cho hai người họ bình tĩnh lại.

Chuyện nhỏ thôi mà, chẳng phải là trộm người thôi sao?

Với thằng con trai tao thì cái này chẳng bõ dính răng.

Trong lúc đang nói chuyện, ba bóng người xuất hiện ở góc cua.

Lâm Phong lập tức rút dao găm ra cảnh giác. "Con trai." Giọng Ngô Mặc cực nhỏ, chỉ nhỉnh hơn tiếng thở một chút.

Lâm Phong nghe thấy liền thở phào nhẹ nhõm, quay sang gọi Hoắc Tú Tú và Ngô Tà: "Mau, người đến rồi, mở thùng ra." Một chiếc xe rác dừng lại bên cạnh.

Ngô Tà nhanh tay lẹ mắt mở thùng, hạ thấp giọng hét: "Nhanh lên, còn hai phút nữa là cúp điện." Nội ứng sẽ cắt điện đúng giờ.

Bọn họ phải nhân lúc đó tranh thủ rời khỏi viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc.

Ngô Mặc kéo Trương Khởi Linh đẩy lên xe.

Thùng xe vừa đóng lại thì cả khuôn viên chìm vào bóng tối.

Năm người bọn họ cải trang thành nhân viên vận chuyển rác, men theo lối cũ nhanh chóng rời đi.

Người gác cổng đã được nội ứng sắp xếp trước, mở sẵn cửa lớn.

Cả nhóm đẩy xe rác đeo khẩu trang rời khỏi viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh (hiện tại) đã mai phục sẵn bên ngoài.

Thấy cả nhóm chạy tới, họ lập tức đón lấy.

Trương Khởi Linh phiên bản những năm tám mươi trong trạng thái ngơ ngác lại bị tống sang một chiếc xe khác.

Cách Nhĩ Mộc chắc chắn không thể ở lại lâu.

Nếu họ phát hiện Trương Khởi Linh biến mất, cả thành phố sẽ bị phong tỏa để tìm kiếm, lúc đó muốn rời đi sẽ rất khó khăn.

Còn đi đâu ư?

Đơn giản: Thủ đô.

Các cụ có câu: Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.

Trương đại Phật gia, ông không phải muốn giam người sao?

Ông đây cứ thích mang người đến ngay dưới mí mắt ông lượn lờ đấy.

Nhìn qua cửa sổ xe, Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn ánh trăng, trong lòng thầm cười lạnh: "Trời sáng rồi, Trương đại Phật gia, ông cũng nên xuống lỗ đi thôi." Ngô Mặc đang mưu tính xem nên tặng "món quà" gì cho Trương đại Phật gia thì bị Lâm Phong húc vào tay một cái. "Gì thế?" "Mày nhìn hai người bọn họ xem, bình tĩnh vãi chưởng." Ngô Mặc mải suy tính nên chưa chú ý phía sau, nghe Lâm Phong nói liền quay đầu lại nhìn, suýt thì phun nước bọt.

Vãi lìn!

Cơn ác mộng lại ùa về.

Hai Trương Khởi Linh đang bình tĩnh nhìn chằm chằm nhau.

Anh không mở miệng, tôi cũng không nói lời nào, cứ như đang chơi trò đóng băng robot vậy.

Hắc Nhãn Kính ngồi hàng ghế sau, miệng ngậm thuốc lá, vắt chân chữ ngũ như đang xem phim.

Giải Ngữ Hoa cũng lần đầu thấy cảnh này, phải nói là hiệu ứng thị giác cực kỳ mạnh mẽ.

Ngô Tà và Hoắc Tú Tú thì mắt đảo như rang lạc giữa hai người, miệng tặc lưỡi liên hồi, có vẻ đang nghĩ xem nên xưng hô thế nào.

Chỉ riêng Vương Bàn Tử là mặt lộ vẻ kinh hoàng, hết nhìn hai Tiểu Ca lại liếc nhìn Ngô Mặc, miệng hít hà hơi lạnh.

Gã sợ chứ!

Hai Tiểu Ca giống hệt nhau, liệu có gây chấn thương tâm lý nghiêm trọng cho người anh em này không?

Quả nhiên, gã thấy Ngô Mặc ôm ngực, mặt hơi biến sắc. "Không sao, tôi hơi say xe thôi." Ngô Mặc nói dối không chớp mắt.

Chẳng lẽ lại bảo do ký ức trước kia quá sâu sắc, làm cậu nhất thời có phản ứng sinh lý?

Thế thì đau lòng Lão Trương quá. "Mày đừng có bốc phét, có phải lại không khỏe chỗ nào không?" Vương Bàn Tử đẩy Ngô Tà ra, móc từ trong túi ra một viên kẹo đưa qua: "Nè, ngậm viên kẹo bạc hà cho tỉnh." Ngô Mặc nhìn viên kẹo trong lòng bàn tay Bàn Tử, rơi vào trầm tư.

Ăn được không ta? "Thằng ranh, nghĩ cái gì đấy?" Vương Bàn Tử vừa buồn cười vừa bực, vỗ nhẹ vào gáy Ngô Mặc một cái: "Mày tưởng ai cũng thất đức như mày chắc?

Cho mày ăn kẹo bạc hà trộn phân urê á?

Bàn ca mày còn chưa nghĩ ra cái trò tổn đức đấy đâu." Sắc mặt Giải Ngữ Hoa tối sầm lại.

Lịch sử đen tối.

Tuyệt đối là lịch sử đen tối.

Hồi đó sao mình lại bị cái tên ngốc Hắc Nhãn Kính kia lừa nhỉ?

Tình địch gặp nhau chỉ thấy gai mắt, Giải Ngữ Hoa chẳng thèm liếc Hắc Nhãn Kính lấy một cái. "Bàn ca của tôi là thật thà nhất." Ngô Mặc nhoẻn miệng cười, nhận lấy viên kẹo ném vào mồm.

Phải công nhận kẹo bạc hà giúp tỉnh táo hẳn, cảm giác buồn nôn cũng dần biến mất, nhìn hai Trương Khởi Linh cũng không còn thấy muốn nôn thốc nôn tháo nữa.

Dù sao cũng khác nhau, anh em và kẻ thù luôn có sự khác biệt.

Ánh mắt lo lắng của Trương Khởi Linh luôn đặt trên người Ngô Mặc, thấy cậu giãn mày ra mới yên tâm.

Sau đó hắn lại quay sang, mặt không cảm xúc nhìn Trương Khởi Linh phiên bản cũ. "Nhị gia, tiếp theo chúng ta làm gì?" Hắc Nhãn Kính ngồi sau ném qua một điếu thuốc.

Hắn và Trương Khởi Linh đang ngồi kẹp lấy Trương Khởi Linh phiên bản cũ, chủ yếu là sợ gã này lật mặt không nhận người rồi lại gây thương tích cho Ngô Mặc.

Chiếc xe bọn họ đổi là xe du lịch Kim Bôi, chở được khoảng 12 người, nếu nhồi nhét thì 17-18 người cũng xong.

Người lái xe là Giải Ngũ Nhất.

Giải Liên Hoàn đang ngồi bên cạnh tán gẫu với gã.

Chương 1599

Quan hệ giữa Ngô Mặc và Giải Liên Hoàn thân thiết thế nào, chỉ cần không mù là thấy rõ.

Giải Ngũ Nhất nể tình đó nên cũng không lạnh lùng, mà cười hì hì trò chuyện.

Giải Liên Hoàn thì cáo già khỏi nói, chỉ vài câu đã moi được thân phận hiện tại của Ngô Mặc từ miệng gã: Tứ gia nhà họ Ngô?

Em trai ruột của Cẩu Ngũ Gia?

Năm anh em nhà mình phải gọi cậu ta là Tứ thúc?

Vãi chưởng.

Toàn tin động trời.

Thằng ranh này sao nó dám nhỉ?

Mắt Giải Liên Hoàn trợn tròn, nhìn cái gáy của Ngô Mặc mà chỉ muốn cầm đao bổ ra xem bên trong chứa não hay chứa hồ dán.

Trong lúc Giải Liên Hoàn đang tính chuyện "đại nghĩa diệt thân" thì Ngô Mặc lại nhìn Trương Khởi Linh những năm tám mươi với vẻ mặt khó tả.

Đầu tóc bù xù, ánh mắt mờ mịt, quần áo thì dính đầy dầu mỡ không giặt sạch được.

Chậc chậc!

Hình tượng này đúng là thê thảm quá mức. "Tiểu Mặc, có gì không ổn à?" Ngô Tà thấy Ngô Mặc cứ nhìn chằm chằm Tiểu Ca phiên bản cũ liền thấy lo lắng.

Tuy không có giao tình nhưng đây cũng là Tiểu Ca mà?

Chỉ là trông hơi lạ thôi. "Không có gì, em chỉ thấy anh ta trông giống gã ăn mày Tô Khất Nhi thôi." Ngô Tà: "..." Lâm Phong trán nổi đầy vạch đen.

Biết ngay thằng ranh này không phun ra được lời nào tử tế mà.

Quả nhiên não bộ không được bình thường.

Mọi người đã quá quen với tính nết của cậu, đôi khi nỗi nhớ nhung cũng không thắng nổi sự cạn lời trong khoảnh khắc đó. "Khụ!

Thiên Chân, mày nhìn xem đất vàng bên ngoài vàng chưa kìa." Vương Bàn Tử ho nhẹ một tiếng, cứng nhắc quay đầu ra cửa sổ. "Ờ, bầu trời cũng xanh phết." Ngô Tà cũng phối hợp nhìn ra ngoài.

Giải Ngữ Hoa xoa trán, quyết định nhắm mắt dưỡng thần.

Hoắc Tú Tú nhìn quanh một hồi, cuối cùng quyết định nghịch ngón tay.

Phải nói là chỉ có Hắc Nhãn Kính mới hợp cạ với Ngô Mặc, hắn thực sự không để bầu không khí bị nguội lạnh.

Một mặt vẫn canh chừng Trương Khởi Linh phiên bản cũ, mặt khác lại cười híp mắt hỏi Ngô Mặc: "Nhị gia có cao kiến gì không?

Có muốn giúp cậu ta đổi mới hình tượng tí không?" "Ồ, ý kiến hay!" Mắt Ngô Mặc sáng lên, ném cho Hắc Nhãn Kính một cái nhìn tán thưởng.

Đúng là người nhà mình, hiểu ý nhau thật. "Lão Trương, đổi chỗ cho tôi cái." Ngô Mặc vỗ vai Trương Khởi Linh hiện tại, ra hiệu đổi chỗ.

Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt Ngô Mặc. "Nhìn cái gì?" Ngô Mặc lườm một cái, "Yên tâm đi, tôi tuyệt đối không hại người đâu." Yên tâm?

Không yên tâm nổi một chút nào luôn.

Sau bao nhiêu năm bị "đầu độc", Trương Khởi Linh đã không còn là chàng trai ngây thơ năm xưa nữa.

So với tên Trương Khởi Linh phiên bản cũ này, hắn đúng là một bậc trí giả, còn tên kia như người thiểu năng.

Nhưng Ngô Mặc chưa bao giờ sợ ánh nhìn của hắn, cậu trực tiếp đẩy hắn sang một bên: "Ra chỗ khác chơi, đừng làm hỏng việc của tôi." Trương Khởi Linh: "..." Phải nói Giải Cửu Gia dạy người rất khéo, gã đàn em lái xe dù tò mò đến nổ mắt cũng cố nhịn không hỏi nửa câu.

Trương Khởi Linh đành phải đứng dậy, vì Ngô Mặc đã dùng mông đẩy hắn sát vào vách xe rồi.

Nếu không đứng dậy, hắn chỉ còn nước ngồi xổm giữa lối đi.

Đối diện với Trương Khởi Linh phiên bản cũ, Ngô Mặc vỗ mạnh vào vai gã, bày ra bộ dạng tâm tình: "Tôi biết giờ đầu óc anh trống rỗng như hồ dán, nhưng không sao, để tôi giải thích cho anh nghe chuyện là thế nào.

Quan hệ giữa hai ta nói ra thì hơi phức tạp." Ngô Mặc nghĩ một lát, chỉ tay về phía Trương Khởi Linh hiện tại: "Dù trí nhớ anh hỗn loạn nhưng kinh nghiệm thì vẫn còn, tôi tin anh nhìn ra được hắn không đeo mặt nạ da người đúng không?" Đúng là chuyện lạ, Trương Khởi Linh phiên bản cũ vốn không có biểu cảm gì, giờ cuối cùng cũng có phản ứng.

Gã khẽ gật đầu một cái.

Có phản ứng là tốt rồi.

Ngô Mặc sợ nhất là gã cứ như khúc gỗ, đánh chết cũng không hở môi. "Được, quan hệ của anh với hắn thì nói sau, giờ nói về quan hệ giữa tôi với anh đi." Ngô Mặc nhe răng, cố gắng cười sao cho hiền lành nhất.

Lâm Phong thấy bộ dạng này là biết ngay thằng con mình lại bắt đầu giở trò lừa bịp, thầm mong "Tiểu Kỳ Lân" này có thể chịu đựng nổi đòn tấn công của nó.

Trước ánh mắt đơn thuần của Trương Khởi Linh phiên bản cũ, Ngô Mặc khẳng định chắc nịch: "Tôi là người thân bên ngoại của anh, có họ hàng với bà ngoại anh đấy, nói cách khác, tôi là trưởng bối của anh." Lời vừa thốt ra, Ngô Mặc cảm thấy một luồng sát khí từ phía sau.

Cậu chẳng nói chẳng rằng móc kính râm ra, quay người chụp lên mặt Trương Khởi Linh hiện tại: "Đừng có ngắt lời, lát nữa tôi quên mất định nói gì thì sao?" Trương Khởi Linh: "..." Hắc Nhãn Kính cười đến mức lộ cả răng hàm.

Đúng là Nhị gia nhà mình, cứ có cậu ở đâu là không lo thiếu tiếng cười.

Trương Khởi Linh cảm thấy có mấy ánh mắt đồng cảm đang đổ dồn vào mình.

Thế nào là mệt mỏi rã rời?

Bây giờ hắn đã thấu hiểu triệt để.

Không hiểu sao, Trương Khởi Linh phiên bản cũ thấy cảnh này, lông mày khẽ giật một cái.

Người thân?

Tuy gã không hiểu lắm lời Ngô Mặc nói, nhưng gã cảm nhận được đối phương không có ác ý, thậm chí còn có một cảm giác thân thiết kỳ lạ. "Tôi gọi hắn là Lão Trương, còn gọi anh là Tiểu Linh Tử nhé?" Ngô Mặc hơi đau đầu chuyện phân biệt hai người, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là bắt đầu từ xưng hô cho nhanh.

Cậu vui vẻ quyết định cái tên này.

Đang định nói tiếp thì bên tai vang lên một giọng nói khàn đặc: "Tại sao?" "Đã bảo đừng có phá rồi mà!" Ngô Mặc theo thói quen quay đầu định mắng mấy thằng anh em, nhưng phát hiện bọn họ đứa nhìn trời, đứa nhìn đất, đứa nhìn tay, tuyệt nhiên không nhìn mình.

Hả???

Ngô Mặc quay ngoắt đầu lại, kinh ngạc phát hiện người vừa nói chính là Tiểu Linh Tử trước mặt.

Vãi chưởng!

Người câm mà cũng biết hỏi tại sao à?

Ngô Mặc bấn loạn, thậm chí nghi ngờ có phải mình cứu nhầm người không?

Hay là trong viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc có mấy tên Trương Khởi Linh lận?

Lâm Phong không chịu nổi vẻ ngu ngốc của Ngô Mặc, búng cho một điếu thuốc: "Người ta hỏi tại sao mày lại đặt cái tên rẻ rách đó đấy?" Ngô Mặc bắt lấy điếu thuốc, lườm một cái: "Vừa thân thiết vừa dễ nhớ, có vấn đề gì à?" "Trình độ đặt tên của mày đúng là..." "Ừm." Lời Lâm Phong chưa dứt thì đã bị một giọng nói khác ngắt ngang.

Giờ đến lượt gã ngơ ngác nhìn Trương Khởi Linh.

Hả???

Hắn vừa "Ừm" á???

Mọi chuyện đúng là kỳ diệu.

Không ai trong xe nghĩ rằng Trương Khởi Linh phiên bản cũ lại dễ dàng tin lời Ngô Mặc như vậy.

Những lời giải thích đã chuẩn bị sẵn của Ngô Mặc nghẹn lại ở cổ họng, suýt thì làm cậu sặc chết.

Chương 1600

Nhất thời không biết nói gì tiếp, ánh mắt cậu vô thức đảo quanh người gã, cuối cùng dừng lại ở mái tóc dày cộp kia. "Tiểu Linh Tử, cuộc sống mới khí thế mới, hay là để tôi giúp anh thay đổi hình tượng tí nhé?" Chàng trai trẻ Trương Khởi Linh chưa hiểu sự đời hiểm ác, gật đầu cái rụp như gà mổ thóc.

Mẹ kiếp, ngoan vãi.

Cứ như búp bê gỗ mặc người bài bố, làm Ngô Mặc phấn khích đến mức nắm chặt nắm đấm.

Tốt, tốt lắm!

Cậu hét lớn với tài xế: "Ngũ Nhất, lái xe cho vững vào, đừng có xóc quá." "Tứ gia, ngài cứ yên tâm." Giải Ngũ Nhất đáp lời, từ từ giảm tốc độ.

Giải Liên Hoàn kinh ngạc nhìn Giải Ngũ Nhất.

Mình nhớ nhầm à?

Trong ký ức, Giải Ngũ Nhất là đứa ngông nghênh lắm mà, trừ cha gã ra thì gã chẳng phục ai, kể cả năm anh em mình gã cũng chẳng nể mặt mấy.

Thế mà thằng cháu quý hóa của mình lại trị được gã à?

Ngô Mặc rút con dao Cúc Hoa từ sau lưng ra, vẻ mặt nghiêm trọng như thể giây sau là chuẩn bị đăng tiên. "Để chúc mừng anh được tái sinh, tôi quyết định dùng con dao mang ý nghĩa phi thường này để thế độ cho anh.

Khụ, cắt tóc." "Phụt... khụ khụ!" Vương Bàn Tử suýt thì cười phun ra.

Ngô Mặc liếc một cái sắc lẹm, Bàn Tử vội bịt miệng phẩy tay xin lỗi.

Không được làm mất mặt lão đệ.

Chẳng phải là hớt tóc cho Tiểu Ca thôi sao?

Chuyện quá đáng hơn thế còn làm rồi, cái này đã là gì.

Đúng là mắt không thấy tâm không phiền, Trương Khởi Linh hiện tại quay mặt ra cửa sổ, quyết định không nhìn nữa.

Căn bản là nhìn cũng chẳng giải quyết được gì, ai cản nổi cậu ta chứ?

Độ sắc bén của dao Cúc Hoa thì khỏi bàn, thổi sợi tóc qua cũng đứt làm đôi, dùng để cắt tóc đúng là dùng dao mổ trâu giết gà.

Chỉ trong vài hơi thở, một nửa đầu của Tiểu Trương Khởi Linh đã trụi lủi.

Ngô Tà trợn mắt nhìn, thật sự không ngờ lão đệ lại xuống tay tàn nhẫn thế.

Ngô Mặc chép miệng, giọng điệu chẳng chút hối lỗi: "Đều tại Bàn ca làm em phân tâm, không thì tay cũng không bị trượt, thôi thì làm một lèo cho xong, cạo trọc luôn đi." Vương Bàn Tử: "..." Ngô Mặc chẳng chút áy náy, trực tiếp đổ hết tội lên đầu Vương Bàn Tử.

Miệng cậu không nghỉ, tay cũng không ngừng, tốc độ cạo tóc nhanh thoăn thoắt, còn nhanh hơn cả sư phụ mổ cá mười năm ở siêu thị.

Chẳng mấy chốc đã xong việc.

Mọi người trân trối nhìn Trương Khởi Linh từ tóc dài lãng tử biến thành một cái bóng đèn đúng nghĩa.

Thật là khó diễn tả bằng lời.

Lâm Phong đưa qua nửa điếu thuốc đang cháy, mặt nhăn nhó như bị táo bón, tặc lưỡi: "Hay mày chấm thêm cho nó mấy nốt trên đầu nữa đi, thế mới đúng bộ." "Khụ khụ!" Tiếng ho sặc sụa vang lên khắp xe.

Không phải họ không tôn trọng người khác, chỉ là nghĩ đến hình ảnh đó, ai cũng nhịn không nổi mà phì cười.

Ngô Tà định quay đi cười thầm thì lại chạm ngay ánh mắt của Trương Khởi Linh bên cạnh. "Xin lỗi Tiểu Ca, tôi..." Ngô Tà định giải thích vài câu, nhưng thấy Trương Khởi Linh đã nhắm mắt lại, đeo kính râm vào.

Nhìn biểu cảm của mọi người, Ngô Mặc bĩu môi hừ một tiếng: "Mẹ kiếp, ông đây 25 tệ một ly trà sữa còn không nỡ mua, thế mà 250 người bạn bảo kết giao là kết giao luôn, lại còn một đám lớn thế này, đi đâu mà đòi lý đây?" "Cút đi!" Một dàn ngón giữa đồng loạt giơ lên.

Bầu không khí trong xe trở nên thoải mái và dễ chịu hẳn, nỗi lo âu khi lạc vào thế giới khác hoàn toàn tan biến.

Hoắc Tú Tú nhìn Ngô Mặc với vẻ sùng bái.

Đúng là anh Mặc, cứ nơi nào có anh là nơi đó có tiếng cười.

Trương Khởi Linh đầu trọc cũng bị bầu không khí này nhiễm tới, ánh mắt dần trở nên bình hòa.

Từ Cách Nhĩ Mộc đến Bắc Kinh là 2600 cây số.

Nếu ở hiện đại thì đi mất hai ngày, nhưng ở những năm tám mươi thì phải mất mười mấy ngày.

Thời gian này đường cao tốc đoạn Cách Nhĩ Mộc đi Lhasa đang sửa chữa, đường xá hư hỏng nặng, ảnh hưởng lớn đến việc di chuyển.

Chỗ nào đường tốt thì còn chạy nhanh được, gặp chỗ ổ voi ổ gà thì răng giả cũng bị xóc cho rụng hết.

Để tránh bị truy tung, cả nhóm phải đổi xe ba lần.

Đi lòng vòng mãi, cuối cùng vô lăng lại quay về tay Ngô Mặc.

Đám đàn em đã chuyển sang xe khác, trong xe giờ chỉ còn lại người nhà.

Vương Bàn Tử ngồi hàng sau gãi chân, đột nhiên nhớ đến Tiêu lão bản: "Thiên Chân, bọn mình qua đây rồi, liệu cái lão họ Tiêu kia có theo qua không nhỉ?

Còn Phan Tử nữa, lâu thế không có tin tức, không biết có chuyện gì không?" "Chuyện này..." Ngô Tà im lặng.

Đúng vậy, họ đi hết rồi, còn Phan Tử thì sao? "Đừng lo, tốc độ thời gian hai bên không giống nhau đâu." Ngô Mặc đang lái xe thuận miệng đáp một câu. "Thằng ranh con, sao mày biết không giống nhau?" Giải Liên Hoàn vỗ nhẹ vào gáy Ngô Mặc một cái, lực đạo vừa đủ để không làm đau nhưng vẫn gây chú ý. "Tin em đi, có thực mới vực được đạo!" Ngô Mặc đắc ý lắc đầu.

Thấy Giải Liên Hoàn định giơ tay lần nữa, Giải Ngữ Hoa nhanh tay lẹ mắt ngăn lại: "Tam gia đừng hỏi nữa, để Tiểu Mặc tập trung lái xe." "Ai?

Ảnh hưởng ai cơ?" Giải Liên Hoàn kinh ngạc nhìn Giải Ngữ Hoa.

Bốc phét cũng phải có mức độ chứ?

Thằng nhóc này dùng ngón chân cũng lái xe vững như bàn thạch, vỗ một cái mà bảo ảnh hưởng nó?

Mẹ kiếp.

Giải Liên Hoàn tức đến méo cả mũi.

Định mắng thêm vài câu nhưng lần nào đối mặt với Giải Ngữ Hoa ông cũng thấy yếu thế.

Ngô Mặc thấy hơi không nỡ, dù sao cũng là Tam thúc ruột thịt, làm lão già tức chết thì biết tính sao?

Một tay cậu giữ vô lăng, tay kia xoa đầu Giải Liên Hoàn: "Ngoan nào, không giận nữa nhé.

Khó khăn lắm mới mọc được tí tóc, đừng để nó rụng hết." "Cút ra chỗ khác chơi!" Giải Liên Hoàn bực mình gạt tay Ngô Mặc ra, chui tọt vào một góc ngồi.

Gần thằng ranh này dễ bị đau tim quá.

Những người khác đều cúi đầu cười thầm, mỗi lần thấy cảnh này họ đều không kìm được cảm xúc.

Lâm Phong quay đầu thấy Ngô Tà cười đến đỏ cả mặt, trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Thiên Chân, trong người anh còn thấy khó chịu không?" "Hả?" Một câu hỏi làm Ngô Tà ngẩn người.

Anh cẩn thận nhớ lại, từ khi xuyên không đến đây, cơ thể dường như đã khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Không còn cảm giác đau đầu kinh niên, buồn nôn hay khó chịu nữa.

Lạ thật!

Chẳng lẽ bệnh tật không đi theo qua đây? "Két!" Ngô Mặc đạp phanh gấp, quay đầu nhìn Ngô Tà, trầm giọng hỏi: "Ca, anh bị làm sao?

Có phải có chuyện gì giấu em không?" "Không có gì." "Xạo sự!" Vương Bàn Tử cắt lời Ngô Tà, "Mày đừng có giấu giấu giếm giếm nữa, mạng cũng sắp mất đến nơi rồi còn gì không nói được?" "Tôi chỉ sợ Tiểu Mặc lo lắng thôi..." "Anh không nói em càng lo hơn, đừng có nói nhảm nữa, rốt cuộc là chuyện gì?" Ngô Mặc lái xe vào bóng râm, tắt máy, rồi nhảy xuống ngồi cạnh Ngô Tà.

Vương Bàn Tử không hề giấu diếm, kể lại đầu đuôi sự tình một lượt.

Chương 1601

Ngô Mặc nghe xong mà lửa giận bốc lên tận đầu.

Lại là Đông Nam Á!

Cái nơi quỷ quái đó tính dây dưa không dứt à?

Dám ám hại đại ca tôi?

Xem ra các người không muốn sống yên ổn rồi.

Ngô Mặc cố kìm nén sự bực bội, vỗ vai Ngô Tà, cười an ủi: "Yên tâm đi, có lão đệ ở đây, tuyệt đối không để anh đi sớm hơn Tam thúc đâu." Giải Liên Hoàn: "..." Ờ, chắc không phải nói mình, chắc là nói Ngô Tam Tỉnh rồi. "Tam thúc mà nghe thấy câu này chắc sẽ nhảy dựng lên đập chú một trận quá." Ngô Tà cười đến híp cả mắt.

Ngồi cạnh Ngô Mặc, cảm giác an toàn cực lớn khiến anh vô thức quên đi bệnh tật trong người. "Không sao, ông ấy có nhảy lên cũng chẳng chạm tới đầu gối em đâu." Giải Liên Hoàn đang tự trấn an mình cũng không nhịn nổi nữa, quát lên: "Hai thằng ranh con các người thôi đi nhé, định chọc tức chết lão tử mới vừa lòng hả?" "Hệ thống, trong người anh tôi rốt cuộc là cái gì thế?" Ngô Mặc thực sự không yên tâm, quyết định hỏi "nhân vật quyền uy".

Có chuyện gì cứ hỏi hệ thống, không thì không có ai trò chuyện cũng cô đơn lắm. 【Là Cổ thuật, dùng âm thanh để điều khiển dao động năng lượng, tương tự như bom hẹn giờ.】 "Vãi, tà môn thế, không biết có cùng một giuộc với Đại Nhãn Phao không?" Mắt Ngô Mặc trợn tròn. "Nhị gia, buồn ngủ à?

Hay để tôi lái cho?" Hắc Nhãn Kính ngồi ghế phụ, mắt chưa bao giờ rời khỏi Ngô Mặc.

Thấy vậy hắn định đứng dậy đổi chỗ. "Không sao, tôi chỉ tập dục cho mắt tí thôi, sau này già đỡ bị lão thị." Ngô Mặc trả lời hời hợt, sự chú ý lại quay về cuộc đối thoại với hệ thống. 【Rất nhiều chuyện ký chủ cần phải tự mình khám phá.】 Hệ thống vẫn giữ vẻ cao ngạo như cũ. "Đừng có nói nhảm, nói nghiêm túc đấy, có chữa được không?" Đi cùng nhau nhiều năm, với Ngô Mặc, hệ thống giống như một người anh em không thể tách rời. 【Có, nôn tiền ra, chỉ cần có tiền, đến Trái Đất tôi còn mua được cho ngài.】 Hệ thống cũng chịu thua, nói chuyện với cái thằng khốn này thì không thể tử tế được. "Hay là..." Ngô Mặc nghĩ đến cái túi rỗng tuếch của mình, cười cầu tài: "Anh em mình tình nghĩa thế này, có thể cho trả góp không?" Lời vừa dứt, trong không gian ý thức lập tức xuất hiện một xấp hóa đơn cao cả mét. 【Đống hóa đơn này còn nhiều hơn tã lót trẻ con nữa, ngài lo mà trả hết đi đã rồi hãy tính.】 "Nợ nhiều không lo, hay là ký thêm tờ nữa đi?" 【Cút!】 Ngô Mặc liên tục làm mới giới hạn của sự mặt dày, khiến hệ thống gần như đã sản sinh ra khả năng miễn dịch cực mạnh.

Cuối cùng, không chịu nổi sự nhây của cậu, nó ném cho cậu một bình thuốc nhỏ.

Bảo là thuốc nhỏ nhưng mỗi viên to bằng nắm đấm.

Nuốt sống.

Uống hết trong một lần.

Liên tục trong một tuần.

Có thể dần dần đẩy luồng năng lượng đó ra ngoài.

Tất nhiên, hàng rẻ thì chắc chắn có tác dụng phụ.

Ngô Tà tuần này chắc chắn sẽ trở thành "vua đánh rắm" rồi.

Ngô Mặc cuối cùng cũng thở phào, nhưng thầm ghi một khoản vào sổ tay: Nợ của đại ca thì cậu sẽ trả.

Tâm trạng tốt lên, Ngô Mặc lái xe cũng nhanh hơn hẳn.

Đường xá xóc nảy, cậu cứ đạp lút ga, làm mọi người trong xe được một phen hú vía.

Ngay cả Trương Khởi Linh đầu trọc vốn không cảm xúc cũng vô thức nhíu mày.

Suốt dọc đường tăng tốc, cuối cùng vào đêm ngày thứ chín, họ đã đến Bắc Kinh.

Ngô Tà, Hoắc Tú Tú và Lâm Phong đều áp mặt vào cửa sổ nhìn ra ngoài.

Thật kỳ diệu, họ thực sự đã quay về Bắc Kinh những năm tám mươi.

Cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Đi ngang qua phố Đông An Môn, Vương Bàn Tử kéo Ngô Tà hét lớn: "Thiên Chân, Bàn gia từng bày sạp ở đằng kia đấy!" "Thật hả?" Ngô Tà tò mò nhìn sang.

Ngô Mặc đảo mắt, nén cười nói: "Bày sạp á?

Bàn ca, ngay cả cái áo khoác của anh còn rách lỗ chỗ, lấy đâu ra tiền mà nhập hàng?" "Hế, sao thằng nhóc này lại biết chuyện của tôi..." Vương Bàn Tử đột nhiên phản ứng lại, thằng ranh Tiểu Mặc này lời nói có ẩn ý đây.

Ánh mắt gã vô tình quét qua Trương Khởi Linh đầu trọc, một ý nghĩ bỗng lóe lên trong đầu, gã đập đùi hét: "Thằng nhóc, có phải mày từng gặp tao không?" "Anh đoán xem?" Ngô Mặc nở nụ cười gian xảo. "Trời đất ơi!

Được gặp chính mình thời trẻ sao?

Cảnh tượng này đúng là ảo ma thật." Vương Bàn Tử xoa cằm, đột nhiên trợn tròn mắt: "Đúng rồi, trên người tôi có bao nhiêu là đồ xịn, nếu tôi đưa cho chính mình thời này, liệu gã có giàu to không?" Càng nghĩ càng thấy ý tưởng này tuyệt diệu.

Chỉ là, Ngô Tà dường như nhìn ra tâm tư của gã, nhíu mày hỏi: "Nếu chúng ta thay đổi lịch sử, liệu có ảnh hưởng đến hậu thế không?" "Yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu." Ngô Mặc thản nhiên xua tay.

Ngô Tà lườm một cái: "Thằng nhóc nhà chú lại biết nữa hả?

Định chơi trò bí ẩn với bọn này đấy à?" Đúng là mỗi người mỗi số.

Nếu là Ngô Tam Tỉnh hay Giải Liên Hoàn mà giấu giếm, với tính cách đào tận gốc tróc tận rễ của Ngô Tà, anh sẽ đào cả mộ tổ nhà họ lên mất.

Nhưng đối mặt với Ngô Mặc, anh cũng chỉ có thể càm ràm vài câu vô thưởng vô phạt.

Lão đệ thích nói thì nói, không thích thì thôi.

Ngô Mặc hiếm khi tự phản tỉnh, thấy mình không nói ra chút gì thì hơi quá đáng.

Cậu suy nghĩ một lát, quyết định lấy chuyện Đại Nhãn Phao ra làm bia đỡ đạn.

Cậu giảm tốc độ, cố ý hạ thấp giọng trầm mặc nói: "Có những chuyện rất kỳ diệu, vụ nổ bốn năm trước đã làm cơ thể tôi có một số biến đổi lạ lùng." Ba chữ "bốn năm trước" lập tức kéo mọi người về lại ký ức đau buồn đó.

Ngô Mặc không cố ý khơi gợi sự áy náy của mọi người, thực sự là cậu không biết lấy lý do gì để giải thích cho những chuyện ly kỳ

này.

Dù sao đang lái xe cũng không thấy được biểu cảm của họ, nên cậu cứ mặc sức bốc phét.

Theo lời cậu, sau khi vào thời không này cậu có bị hôn mê ngắn, trong cơn mê muội có người đã giải thích mọi chuyện trong đầu cậu.

Vì vậy cậu mới biết rõ về tỉ lệ thời gian và việc không làm thay đổi lịch sử.

Mọi người nghe xong đều trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Không ai nghi ngờ lời cậu nói.

Ngay cả chuyện xuyên không vô lý thế này còn xảy ra được, thì còn gì là không thể nữa? "Có ảnh hưởng gì đến sức khỏe của em không?" Giải Ngữ Hoa quan tâm nhất là chuyện này.

Những chuyện khác không quan trọng, chủ yếu là đừng có vấn đề gì xấu.

Anh thật sự không chịu nổi nếu lại có chuyện gì xảy ra với cậu nữa. "Không sao, ăn ngon ngủ kỹ, chẳng ảnh hưởng gì cả." Thôi xong!

Ngô Mặc vừa nói thế, tim mọi người đều thắt lại.

Bài học nhãn tiền vẫn còn đó, hồi trước chẳng phải mỗi tháng phát bệnh một lần mà cậu vẫn giấu nhẹm đi sao.

Chương 1602

Hỏi thì chắc chắn không hỏi ra được rồi, chỉ có nước tìm mọi cách để quan sát kỹ hơn thôi.

Mọi người trao đổi ánh mắt, nhanh chóng đạt được sự thống nhất.

Lâm Phong thấy mình không tham gia thì không ổn, đành giả vờ nheo mắt phối hợp, thầm chửi Ngô Mặc lại kéo mình xuống nước.

Tại nhà cũ họ Giải.

Tin tức giải cứu thành công đã được đám đàn em truyền về cho Giải Cửu Gia qua kênh đặc biệt.

Ngô Lão Cẩu và Tề Bát Gia vẫn luôn ngóng chờ tin này.

Để không bỏ lỡ tin tức về Ngô Mặc, hai lão già này dứt khoát ăn vạ ở nhà họ Giải không chịu về.

Nếu ai có hỏi thì lý do đã có sẵn: Lão già rồi, sống chết có số, nhân lúc còn khỏe thì tụ tập với anh em cũ uống chén trà, kẻo nhỡ đâu nhắm mắt xuôi tay lại chưa kịp nhìn mặt nhau lần cuối.

Lý do này ai mà bắt bẻ được?

Đã diễn là diễn cho trọn bộ, mấy lão già thỉnh thoảng còn chạy qua nhà Hồng Nhị Gia một vòng.

Một mặt là xem thành quả học tập của Giải Ngữ Hoa, mặt khác là để đánh lạc hướng sự chú ý của người khác.

Dù là anh em bao nhiêu năm, nhưng lòng người vẫn cách một lớp da.

Nếu không thì năm đó Cửu Môn cũng không tổn thất nặng nề đến vậy.

Biết Ngô Mặc hai ngày này sẽ về, ba lão già ngồi lỳ ở phòng khách uống trà.

Ngô Lão Cẩu rít hai hơi thuốc, hỏi: "Lão Cửu, dự án ở quần đảo Tây Sa sắp khởi động rồi, ông nói xem lần này chúng ta có nên nhúng tay vào không?" Giải Cửu Gia nhấp một ngụm trà: "Thằng bé đã nói rõ ngọn ngành mọi chuyện rồi, chúng ta việc gì phải đi theo ý muốn của đối phương?" Tề Bát Gia xoa cằm: "Thật thật giả giả, hư hư thực thực, hay là chúng ta cứ làm một cú bất ngờ đi." Đúng là càng gần quê nhà càng thấy lo sợ.

Nhìn căn nhà cũ càng lúc càng gần, nét mặt Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa đều lộ rõ vẻ kích động.

Cha...

Ông nội...

Không biết ông cụ giờ ra sao rồi?

Hai người họ vô thức nuốt nước miếng, tâm trạng vừa mong chờ được gặp lại, vừa lo lắng bất an sợ đối phương không nhận ra mình.

Ngô Mặc quay đầu lại vừa vặn bắt gặp cảnh này, hắn búng tay một cái, mặt đầy vẻ gian tà: "Tam thúc, Hoa ca, hai người bị viêm tuyến tiền liệt à?" Ngay lúc này, ngay cảnh này.

Trong đầu hai người họ cùng lúc nảy ra ý định: Có thể tìm cái gì đó nhét vào miệng thằng nhóc này không?

Ngô Mặc coi như không thấy, hớn hở ngân nga mấy câu hát chế: "Gà nè cá nè, tất cả nhét túi tao nè, còn tặng lại cho mày hai đứa nhóc béo tròn nữa nè." Giải Ngữ Hoa: ...

Tay ngứa quá, thật sự rất muốn đấm hắn thì phải làm sao?

Giải Liên Hoàn giơ tay lên rồi lại hạ xuống, cứ thế lặp đi lặp lại.

Ai không biết chắc lại tưởng ông ấy sắp vỗ cánh bay lên không bằng.

Ngô Tà, Lâm Phong, Vương Bàn Tử, Hắc Nhãn Kính và Hoắc Tú Tú năm người túm tụm lại một chỗ, cười đến híp cả mắt.

Thằng nhãi ranh tổ tông này đúng là biết cách chọc điên người khác mà.

Nhưng chỉ cần người bị chọc không phải mình thì sao tâm trạng lại sảng khoái kỳ lạ thế này nhỉ?

Ánh mắt Trương Khởi Linh thoáng hiện ý cười.

Trương Khởi Linh 'đầu gỗ' dù không hiểu chuyện gì nhưng lại mơ hồ cảm nhận được những người này không hề có ác ý với mình, đặc biệt là người có ngoại hình giống hệt mình kia.

Anh chắc chắn một trăm phần trăm người đó không đeo mặt nạ da người.

Còn lý do tại sao?

Có lẽ người lái xe sẽ cho anh một câu trả lời.

Xe giảm tốc, rẽ vào một con ngõ nhỏ, đi thêm mấy chục mét nữa là tới nhà cũ họ Giải.

Để không gây chú ý, Ngô Mặc đã tắt đèn xe từ sớm.

Dù sao thị lực ban đêm của hắn cũng cực tốt, đen như mực cũng không ngăn được hắn thuận tay lấy đồ tốt. "Tứ gia, là ngài phải không?" Một giọng nói cố ý hạ thấp truyền vào từ cửa sổ xe.

Ngô Mặc đã chú ý thấy có một người đứng tựa tường từ trước.

Nghe thấy động tĩnh, hắn hiểu ngay đây là người làm do Giải Cửu Gia sắp xếp.

Hắn ló đầu ra đáp một câu: "Là tôi đây." "Ôi chao, ngài cuối cùng cũng về." Người làm vội chạy lạch bạch dẫn đường phía trước: "Lão gia tử đợi ngài ba ngày rồi, mau theo tôi." "Được, biết rồi." Ngô Mặc nhấn ga vượt qua người làm, chiếc xe dừng vững vàng trước cửa nhà cũ họ Giải.

Hắn quay đầu lại cười hắc hắc: "Tiền xe đừng quên trả nhé, lát nữa mỗi người tặng tôi một món đồ tốt đấy." "Bố mày tặng cho mày một cái tát này!" Giải Liên Hoàn giơ tay vả một phát vào sau gáy Ngô Mặc.

Tiếng vả giòn giã đã xua tan đi sự lo lắng trong lòng.

Mọi người lần lượt xuống xe, theo chân Ngô Mặc bước vào nhà cũ họ Giải.

Trừ Giải Ngữ Hoa và Giải Liên Hoàn, những người còn lại đều đầy vẻ hiếu kỳ, cứ như bà già Lưu vào vườn Đại Quan, nhìn cái khung cửa cũng thấy mới mẻ.

Đình viện thâm sâu, quản gia nhận được tin đã đứng đợi sẵn ở cửa. "Ngô Tứ gia, ngài đã về." Ông lão chưa nói hết câu đã như gặp ma mà nhìn chằm chằm Giải Liên Hoàn. "Cái này..." Lão quản gia nhà họ Giải vốn đi theo Giải Cửu Gia từ thời trẻ, hình dáng của lão gia tử năm bao nhiêu tuổi thế nào, ông ta không hề quên.

Người đàn ông trước mặt này trông giống hệt lão gia tử hồi ngoài năm mươi tuổi.

Chuyện này là sao?

Chẳng lẽ nhà mình lại sắp mọc ra thêm một Nhị gia nữa?

Trước ánh mắt nghi hoặc của lão quản gia, khóe miệng Giải Liên Hoàn khẽ giật giật.

Ngô Mặc liếc thấy cảnh này, vội bước lên một bước chắn tầm mắt lão quản gia: "Tôi...

Khụ, sư phụ tôi đã đi ngủ chưa?" Ngô Mặc định hỏi là ông nội tôi ngủ chưa, nhưng thấy mọi người xung quanh nên đành nuốt lời vào trong.

Đúng là dễ bị ăn đòn thật. "À, vẫn chưa ngủ đâu, đang đợi tin của ngài đấy." Lão quản gia sực tỉnh, vội dẫn mọi người đi về phía thư phòng. "Sư phụ?" Ngô Tà khẽ huých Ngô Mặc: "Em có sư phụ từ bao giờ thế?

Ai vậy?

Sao anh không biết?" "Đừng hỏi, lát nữa anh sẽ rõ." Ngô Mặc làm bộ bí hiểm lắc lắc ngón tay.

Hắc Nhãn Kính thì trầm tư.

Sư phụ của bảo bối nhà mình không lẽ là người đó?

Ngô Tà không có được câu trả lời, tức tối nắm chặt nắm đấm vung vẩy một hồi.

Ba ông già trong thư phòng đang sốt ruột chờ đợi.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Giải Cửu Gia đặt chén trà xuống, đứng dậy đi ra cửa: "Cháu trai ngoan đi một chuyến mệt mỏi rồi, ta phải ra đón mới được." Đúng là mỗi người mỗi số, nếu mấy người anh em nhà họ Giải mà nghe thấy câu này, chắc mắt phải rơi ra khỏi hốc.

Cha mình có lúc nào hiền từ thế này sao? "Lão Cửu, đó là cháu nội tôi đấy nhé." Ngô Lão Cẩu có chút không vui.

Thích cháu thì tự đi mà sinh, cướp của nhà người ta là thế nào?

Tề Bát Gia đứng dậy vận động gân cốt, thong thả nói một câu: "Hai ông cứ việc tranh giành đi, tôi phải đi xem đồ đệ bảo bối của mình thế nào rồi." Ba ông lão không ai nhường ai, sợ đi chậm một bước là không thấy mặt cháu.

Động tác nhanh nhẹn khác hẳn ngày thường.

Nếu quan sát kỹ sẽ thấy tóc của họ được nhuộm trắng một cách đặc biệt.

Chương 1603

Người trong cuộc mới hiểu rõ, sự thay đổi trên cơ thể chỉ ba ông già này biết.

Với thể trạng của Giải Cửu Gia trước đây, đừng nói là chạy, đi thêm vài bước cũng dễ đi gặp Diêm Vương sớm.

Giờ thì đi đứng thoăn thoắt, không hề nói quá khi ông cụ cảm thấy mình có thể vả bay một người trung niên.

Chỉ là chuyện này không thể để người ngoài biết, Giải Cửu Gia chỉ tuyên bố là tìm được đại phu giỏi điều dưỡng cơ thể, định khôi phục dần dần.

Ngô Lão Cẩu và Tề Bát Gia cũng vậy, hai ông lão thấy cơ thể mình hiện tại còn thoải mái hơn cả thời đỉnh cao.

Thậm chí nếu rảnh rỗi, Ngô Lão Cẩu còn có thể sinh thêm cho Ngô Tà một ông chú nhỏ nữa cơ.

Mấy ông lão đẩy cửa ra, vừa vặn đụng mặt nhóm người đang đi tới.

Ánh mắt Ngô Lão Cẩu dán chặt vào Ngô Mặc đi đầu, cố ý huých Giải Cửu Gia một cái để vượt lên trước: "Đại...

Tiểu Mặc, về rồi đấy à?" Ông cụ suýt nữa thì lỡ miệng gọi 'Đại tôn tử'.

Ngô Tà trợn tròn mắt.

Đúng là thấy quỷ rồi, sao ông nội lại ở nhà họ Giải?

Anh từng nghĩ sẽ gặp lại ông nội, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Thằng nhóc Ngô Mặc này cũng không báo trước một tiếng, đúng là càng lúc càng xấu bụng.

Tề Bát Gia gạt Giải Cửu Gia sang một bên, cười hớn hở: "Ôi đồ đệ lớn của ta, sư phụ nhớ con chết đi được.

Thế nào?

Mọi chuyện thuận lợi chứ?" Giải Cửu Gia: ???

Có còn quy củ gì không hả?

Đây là nhà tôi ông biết không?

Ngại đang phải diễn kịch, Giải Cửu Gia đành hậm hực đứng phía sau. "Phải thuận lợi chứ, đồ đệ sư phụ ra tay thì sao không thành được." Ngô Mặc dang hai tay, một tay ôm Ngô Lão Cẩu, một tay ôm Tề Bát Gia.

Tề Bát Gia mãn nguyện gật đầu: "Không hổ là đồ đệ của Tề Thiết Chủy ta, làm việc rất đáng tin." Tề Thiết Chủy?

Đồ đệ?

Tên và người thì biết, nhưng ghép lại sao thấy ảo thế nhỉ?

Lợi hại thật!

Mấy anh em khâm phục Ngô Mặc sát đất, đúng là 'nước sông cuồn cuộn không bao giờ dứt'.

Người khác đi một chuyến cùng lắm là kiếm tiền, hắn đi một chuyến là tìm đủ hết họ hàng, từ anh chị em đến cháu chắt, giờ lại lòi ra thêm ông sư phụ.

Một mình hắn tạo ra cả một gia tộc luôn.

Thấy Ngô Lão Cẩu và Tề Thiết Chủy nói mãi không thôi, Giải Cửu Gia khụ khụ hai tiếng: "Tôi nói hai ông già này thôi đi nhé, đứa nhỏ đứng nửa ngày rồi, có chuyện gì không vào trong mà nói?" Ngô Lão Cẩu bĩu môi: "Chỉ có lão già ông là giả vờ làm người tốt thôi nhé?

Đây là người... người thân của tôi đấy." Mẹ nó, cái chuyện gì thế này?

Cháu nội ruột mà không được gọi công khai trước mặt người ngoài, đúng là nghẹn chết ông đây rồi. "Bớt nói nhảm đi, mau để sắp nhỏ nghỉ ngơi chút." Giải Cửu Gia đẩy Ngô Lão Cẩu ra, kéo tay Ngô Mặc đi thẳng vào thư phòng.

Nhìn cái vẻ thân thiết đó, ai không biết chắc tưởng Ngô Mặc là con út của ông cụ không bằng.

Còn những người khác?

Đương nhiên do Ngô Lão Cẩu và Tề Bát Gia phụ trách.

Giải Liên Hoàn nhìn bóng lưng lão gia tử, mắt dần nhòa lệ.

Cha ruột... cha ruột vẫn còn sống sờ sờ, đang tung tăng trước mặt.

Đây là chuyện mà nằm mơ ông cũng không dám nghĩ tới. "Mấy vị đây là bạn của Tiểu Mặc?" Ngô Lão Cẩu cầm tẩu thuốc, quay người quan sát kỹ những người còn lại.

Theo tin từ người làm báo về, những người này đột nhiên xuất hiện ở Cách Nhĩ Mộc, vừa gặp đã rất thân thiết với Ngô Mặc.

Đầu óc ba ông lão này đâu có vừa, ngay lập tức nghi ngờ họ là người từ thời không khác tới.

Chỉ là hơi lạ, họ tới bằng cách nào?

Chẳng lẽ thực sự xuất hiện khe nứt thời không?

Ánh mắt ông cụ đảo qua đảo lại trên mặt từng người, càng nhìn càng thấy kinh hãi.

Chưa nói đến hai người đàn ông giống hệt nhau, chỉ riêng chàng trai đứng bên phải kia thôi, trông đã giống ông hồi trẻ đến bảy phần rồi.

Tê...

đây...

đây cũng là người nhà họ Ngô mình sao?

Tề Bát Gia bấm tay tính toán, ánh mắt hiện lên vẻ hiểu thấu.

Những người này đều có liên kết với đồ đệ bảo bối của mình.

Xem ra quẻ tính không sai, quả nhiên là người từ dị thế giới.

Huyền diệu, chuyện trên đời đúng là quá huyền diệu.

Không biết ông có cơ hội được tận mắt thấy cảnh tượng bên đó không?

Tề Bát Gia thấy Ngô Lão Cẩu định nói gì đó, liền cười ngăn lại: "Trời tối rồi, vào trong nhà nói chuyện đi." Ngô Lão Cẩu nhìn chằm chằm Ngô Tà một lúc lâu rồi gật đầu: "Mấy vị đi theo tôi." Quản gia rất hiểu chuyện, quay người đi sắp xếp người làm canh gác xung quanh, tuyệt đối không để ai quấy rầy gia chủ.

Thư phòng hơi nhỏ nên Giải Cửu Gia dẫn mọi người vào một phòng khách bí mật hơn.

Ngô Mặc khoác vai ông cụ, cảm thán: "Cửu gia gia, cháu thật sự tò mò, hồi đó ông thiết kế cái nhà này là tham khảo hang chuột à?" Câu nói vừa thốt ra, tim Giải Liên Hoàn run lên bần bật.

Xong đời rồi.

Cái thằng ranh con này, nói chuyện không có chừng mực gì cả.

Cha mình tính tình thế nào mình còn không rõ sao?

Chỉ với câu này thôi, không đánh nó là ông ấy nể mặt lắm rồi.

Khóe miệng Giải Liên Hoàn giật giật, định mở miệng giải vây cho Ngô Mặc.

Tuy nhiên, chuyện làm ông rớt cả hàm đã xảy ra.

Giải Cửu Gia không những không trách mắng, ngược lại còn cười vô cùng vui vẻ: "Ha ha ha, thằng nhóc này khá lắm, có kiến thức, đúng là cháu ngoan của ta." Hiện tại cửa đã đóng chặt, không thể mở từ bên ngoài nên Giải Cửu Gia nói chuyện cũng chẳng còn kiêng dè gì. 111.

Giải Liên Hoàn: Σ(ŎдŎ|||)ﾉﾉ Vãi chưởng thật đấy!

Cái ông lão không bình thường này là cha tôi à?

Hay là mình vẫn chưa thoát khỏi ảo cảnh?

Giải Ngữ Hoa cũng ngạc nhiên không kém.

Anh thấy rõ sự cưng chiều của ông nội dành cho 'đứa cháu' này trong ánh mắt.

Chương 1604

Rốt cuộc là thế nào?

Ngô Lão Cẩu nghe vậy thì không vui: "Lão Cửu, ông có biết xấu hổ không hả?

Đây là cháu nhà họ Ngô tôi, liên quan gì đến nhà họ Giải các ông?" "Sao lại không liên quan?" Giải Cửu Gia bướng bỉnh: "Không phải cháu nội thì là cháu họ, cháu nuôi không được sao?

Cùng lắm thì bảo mấy thằng con bất hiếu nhà tôi sinh cho một đứa cháu gái, gả cho nó làm vợ là xong chứ gì?

Tóm lại thằng cháu này tôi nhận định rồi." Giải Ngữ Hoa: ???

Vương Bàn Tử nghe thấy thế vô thức nhìn sang Giải Ngữ Hoa, thấy sắc mặt anh hơi ngẩn ra thì phải bấm chặt vào đùi mới không bật cười thành tiếng.

Ngô Mặc tặc lưỡi: "Cửu gia gia, câu này của ông nghe như đang chửi người ta ấy nhỉ?" "Cửu gia gia làm sao nỡ chửi cháu, có chửi thì chửi ông nội cháu ấy." Giải Cửu Gia vỗ vai Ngô Mặc, ngồi xuống ghế thái sư.

Ông nhìn về phía Ngô Tà và những người khác, mỉm cười: "Mấy vị là bạn của Tiểu Mặc, chắc hẳn đến từ cùng một thế giới phải không?" Ông cụ bây giờ mắt không mờ tai không điếc, sớm đã thấy Giải Liên Hoàn trông rất giống mình, có điều một số chuyện vẫn phải hỏi cho rõ, đoán mò dễ gây hiểu lầm. "Con..." Giải Liên Hoàn mấp máy môi nửa ngày trời mà không thốt ra được câu nào ra hồn.

Thấy vẻ mặt nhát cáy đó, Ngô Mặc thấy đúng là không nỡ nhìn.

Vì lòng hiếu thảo, hắn quyết định giúp Tam thúc một tay.

Hắn lén lút vòng ra sau lưng Giải Liên Hoàn, tung một cú đá cực nhanh vào khoeo chân ông ấy. "Phịch" một tiếng, Giải Liên Hoàn quỳ xuống một cách vô cùng thành tâm.

Tiếng động lớn đến mức nhóm Ngô Tà cũng phải nhăn mặt. "Thằng ranh..." Giải Liên Hoàn nghiến răng định bật dậy.

Ngô Mặc nhanh chân lùi lại nửa bước, cười hắc hắc: "Cửu gia gia, ông đoán xem đây là đứa con nào của ông?" Câu nói này đã chặn đứng tiếng gầm gừ của Giải Liên Hoàn.

Ông quay đầu nhìn cha mình, vẻ mặt đáng thương như một đứa trẻ bị bắt nạt.

Sao mà không đáng thương cho được?

Bao nhiêu năm phong ba bão táp, ông đã chống đỡ cả một bầu trời cho người khác.

Nhưng khi đau đớn thương tích, có ai từng quan tâm đến ông?

Lúc lâm vào tuyệt lộ, ông từng nghĩ: Nếu xuống dưới kia gặp được cha, có nên khóc một trận thật lớn để kể hết nỗi lòng không?

Giờ thì gặp thật rồi, nhưng sao cổ họng như bị nghẹn lại, không thốt nên lời?

Viền mắt đỏ dần, kìm nén mãi, ông mới rặn ra được một chữ từ cổ họng: "Cha!" Tiếng gọi này vang lên, cả phòng khách im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng nến nhảy nhót.

Tim Giải Cửu Gia thắt lại trước tiếng gọi mang theo âm hưởng nức nở ấy, như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹn, vừa chua vừa xót. "Con... con là..." Hơi thở Giải Cửu Gia loạn nhịp.

Rõ ràng năm đứa con trai đều ở viện bên cạnh, tại sao tim mình lại đau thế này?

Cảm giác này không thể giải thích bằng lời, vừa khó hiểu vừa chân thực.

Giải Liên Hoàn ngẩng đầu, khuôn mặt không còn vẻ trầm ổn thường ngày, nước mắt lăn dài trên má.

Ông lặp lại một lần nữa, giọng lớn hơn lúc nãy nhưng vẫn nghẹn ngào: "Cha!

Con là Liên Hoàn đây!" Lần đầu tiên thấy Giải Liên Hoàn rơi lệ, Ngô Mặc đột nhiên thấy mình hơi quá đáng.

Tam thúc bao năm qua không dễ dàng gì, chịu bao nhiêu uất ức, sao mình cứ rảnh là chọc tức ông ấy nhỉ?

Hay là...

Ngô Mặc đảo mắt quanh phòng, thấy trên chiếc ghế thái sư ở góc tường có một cái đệm dày.

Ân!

Chính là nó.

Ngô Mặc nhanh chân bước tới rút cái đệm ra, quay lại trước mặt Giải Liên Hoàn.

Hắn đưa tay phải túm lấy cổ áo sau của ông ấy nhấc bổng lên, cùng lúc đó tay kia đặt cái đệm xuống dưới với tốc độ chớp nhoáng.

Cả quá trình chưa đầy một hơi thở.

Giải Liên Hoàn đang khóc thương tâm thì bị hành động đột ngột này làm cho nghệt mặt ra.

Mình thăng thiên rồi à?

Không lẽ khóc mấy tiếng là bay lên được?

Đúng là đừng có khóc nhè, khóc nhiều là não bị thiếu oxy ngay.

Giải Liên Hoàn chớp mắt hai cái, định quay đầu lại nhìn phía sau thì đã bị ấn lại xuống đất.

Ơ?

Êm thế?

Lâm Phong và Vương Bàn Tử đứng bên cạnh, bấm chặt vào đùi nhau để không cười thành tiếng.

Quá thất đức mà!

Xét về khoản troll thúc chú thì Ngô Mặc đúng là vô địch thiên hạ rồi.

Mí mắt Giải Cửu Gia giật giật, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Tuy nhiên nhờ sự phá đám này mà không khí buồn bã cũng tan biến không ít. "Khụ...

Lão Tam, con đứng dậy nói chuyện đi." Giải Cửu Gia lưỡng lự một lát rồi vẫy tay bảo Giải Liên Hoàn lại gần. "Vâng!" Giải Liên Hoàn quẹt nước mắt, chống tay bò dậy.

Chuyện khóc lóc trước mặt đám đàn em có mất mặt hay không, vào giây phút gặp được cha này đều bị ông quăng ra sau đầu hết.

Giải Cửu Gia nhìn đứa con trai đã lớn tuổi trước mặt, vô thức nhíu mày.

Sao mà già thế này?

Nhìn nếp nhăn trên mặt kìa, sắp đuổi kịp mình luôn rồi.

Giải Cửu Gia thầm nghĩ trong lòng nhưng mặt không lộ ra quá nhiều, trầm giọng hỏi: "Lão Tam, sao con lại xuất hiện ở đây?

Nhà họ Giải hiện giờ thế nào?

Kể cho ta nghe được không?" Về chuyện nhà họ Giải, Ngô Mặc không kể quá nhiều, chỉ nói sơ qua là hiện giờ Giải Ngữ Hoa đang đứng đầu.

Điều này khiến ông cụ hoàn toàn không biết rằng trong số năm đứa con trai thì bốn đứa đã chết, đứa duy nhất còn lại thì phải mang thân phận của người khác mà sống bên ngoài. "Cha..." "Cửu gia gia, bên này còn một người nữa nè." Ngô Mặc cắt lời Giải Liên Hoàn, đẩy Giải Ngữ Hoa lên phía trước. "Hử?" Giải Cửu Gia ngẩng đầu quan sát kỹ Giải Ngữ Hoa.

Tướng mạo, tuổi tác, vóc dáng... một cái tên dần hiện lên trong đầu ông cụ.

Giọng ông có chút run rẩy: "Cháu là...

Vũ Thần?" "Ông nội, là cháu đây." Giọng Giải Ngữ Hoa vừa dứt, cổ họng anh như bị nghẹn lại, không nói thêm được lời nào.

Hình bóng ông lão trước mặt trùng khớp với ký ức.

Anh đứng đó, lưng thẳng tắp nhưng những ngón tay nắm chặt ống tay áo lại đang run rẩy nhẹ.

Chương 1605

"Vũ Thần." Giải Cửu Gia gọi thêm một tiếng, giọng run run đầy vẻ không tin nổi.

Cháu nội đã lớn thế này rồi.

Để gánh vác cả nhà họ Giải, chắc nó đã phải chịu nhiều khổ cực lắm.

Ông cụ già nhưng không lú, đầu óc vẫn nhạy bén hơn người.

Con trai chắc chắn đã xảy ra chuyện, nếu không sao tự nhiên lại truyền gia nghiệp cho cháu nội?

Chỉ là Ngô Mặc không nói nên ông không hỏi.

Chỉ một tiếng gọi đó thôi mà viền mắt Giải Ngữ Hoa đỏ bừng.

Những năm tháng một mình gánh vác nhà họ Giải gian nan, những đêm mơ thấy người thân, những lần phải gồng mình cứng rắn... tất cả sụp đổ trong khoảnh khắc này.

Sao mà không uất ức cho được?

Đi ngủ cũng phải mở nửa con mắt vì sợ kẻ thù tìm đến giết mình, cứ thế lay lắt đến tận bây giờ.

Hồi đầu gặp lại Giải Liên Hoàn anh chỉ đỏ mắt, nghiến răng không để ai thấy mình yếu đuối, nhưng lúc này thì thực sự 'phá phòng'.

Nước mắt lã chã rơi xuống, thấm đẫm một mảng nhỏ trên cổ áo. "Ông nội..." Anh mấp máy môi, giọng nghẹn ngào như một đứa trẻ: "Cháu... cháu nhớ ông lắm." Đừng nói là ông cụ, ngay cả Ngô Mặc cũng thấy lòng se thắt lại.

Hắn vô tình liếc sang Giải Liên Hoàn, sự hối lỗi lúc nãy tan biến sạch, chỉ còn lại ham muốn được bồi thêm cho ông ấy một cú đá nữa.

Cái lão già khốn khiếp này, đúng là nên để cha ông bắt quỳ thêm lúc nữa.

Viền mắt Giải Cửu Gia đỏ hoe, ông kéo Giải Ngữ Hoa vào lòng, bàn tay đặt trên lưng anh không ngừng run rẩy: "Cháu ngoan... khổ cho cháu rồi.

Có ông nội đây, không sợ nữa." Bên này tình cảm ông cháu thắm thiết, bên kia Ngô Lão Cẩu cũng không rời mắt khỏi Ngô Tà.

Ông vẫy vẫy Ngô Mặc: "Tiểu Mặc, chàng trai này là người nhà họ Ngô mình à?" "Hải!

Quên béng mất bên này." Ngô Mặc đập tay vào gáy, khoác vai Ngô Tà dẫn đến trước mặt Ngô Lão Cẩu: "Anh trai cháu, Ngô Tà, cháu đích tôn của ông đấy." Ánh mắt Ngô Lão Cẩu thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, sau đó là hiểu ra.

Đúng rồi, chắc chắn là anh em ruột, nếu không Tiểu Mặc sao lại thân với nó thế được.

Người ta thường nói: Một lần lạ, hai lần quen.

Lần thứ hai gặp lại cháu nội, sự kích động của Ngô Lão Cẩu rõ ràng đã dịu đi nhiều, ít nhất là bình tĩnh hơn Giải Cửu Gia vạn dặm. "Tiểu Tà, lại đây để ông nội xem nào." Ngô Lão Cẩu thực sự thấy cảm giác này rất mới mẻ.

Giây trước cháu đích tôn còn đang tè dầm, giây sau đã lớn thế này rồi, ai mà chẳng thấy kỳ diệu cho được. "Ông nội." Ngô Tà không hề lúng túng, hiên ngang bước đến trước mặt ông cụ để ông tùy ý quan sát.

Anh và Giải Ngữ Hoa rõ ràng là khác nhau, anh không phải chịu nhiều khổ cực đến thế nên cũng chẳng có nhiều uất ức để kể lể.

Được rồi, hiện trường nhận thân quy mô lớn chính thức bắt đầu.

Lâm Phong, Hắc Nhãn Kính và những người khác như làm phông nền đứng bên cạnh im lặng, lặng lẽ quan sát cảnh tượng trước mắt.

Ngô Mặc không có cảm nhận gì nhiều về sự bộc lộ tình cảm của người khác, nhưng thấy Giải Ngữ Hoa khóc, lòng hắn thực sự hơi khó chịu.

Nghe thấy Giải Cửu Gia hỏi về tình hình nhà họ Giải, Ngô Mặc đảo mắt một vòng rồi xen vào: "Cửu gia gia, trình độ giáo dục con cái của ông có vẻ hơi kém đấy nhé." Giải Cửu Gia ngẩn ra: "Ồ?

Sao lại nói vậy?" "Con trai ông đúng là 'chuyên gia hố cha' chuyên nghiệp luôn, không chỉ hố con trai ruột mà ngay cả đứa cháu họ như cháu đây ông ấy cũng không tha.

Kể ra đúng là một trời nước mắt." Ngô Mặc không hề nể mặt Giải Liên Hoàn, vừa diễn vừa kể lại những chuyện đã xảy ra ở nhà họ Giải.

Giải Liên Hoàn định xen vào mấy lần nhưng tốc độ nói của Ngô Mặc quá nhanh nên không chen được lời nào.

Giải Tam Gia tức đến mức nghiến răng kèn kẹt.

Cái thằng nhãi ranh này, mày là dân chuyên tấu hài à?

Sắc mặt Giải Cửu Gia chuyển từ bình tĩnh sang giận dữ, hầu như không hề có khoảng lặng.

Ông nhìn Giải Liên Hoàn, hận không thể tát cho một phát chết luôn. "Lão Tam, con làm trưởng bối kiểu đó đấy hả?" "Cha, cha nghe con giải thích..." "Tam thúc, giải thích là che đậy thôi, ông cứ khai thật đi cho rồi." Giải Liên Hoàn vả một phát vào sau gáy Ngô Mặc: "Thằng ranh con, mày cút sang một bên cho bố." "Bốp bốp bốp!" Tay ông chưa kịp hạ xuống thì ba tiếng vỗ tay liên tiếp vang lên. "Giải Lão Tam, con gọi ai là thằng ranh con đấy?

Cháu nội của Ngô Lão Cẩu ta mà con cũng dám động vào à?" "Đánh người không được đánh mặt, con đánh hỏng đồ đệ bảo bối của ta thì lấy gì đền đây?" "Lão Tam, con còn dám ra tay nữa hả?" Ba ông lão ra tay ông nào cũng nặng hơn ông nấy, đánh cho Giải Tam Gia đờ đẫn cả người.

Có câu: Một đời vua, một đời thần.

Kể từ khi Ngô Mặc thay thế Ngô Nhị Bạch làm gia chủ, các đợt sóng cải cách cứ thế dồn dập kéo đến.

Đầu tiên là dịch vụ nụ cười, sau đó là mở các văn phòng đại diện.

Những cái đó chỉ là thao tác cơ bản, chẳng đáng là bao.

Lưu Tang qua nhiều năm rèn luyện, xử lý những việc này nhẹ như lông hồng.

Nhưng người ta thường nói: Không sợ nhiều người tầm thường, chỉ sợ nhiều kẻ không đi theo lối mòn.

Ngô Mặc bận rộn tới lui, kinh ngạc phát hiện thế giới này cũng xuất hiện những phần mềm kiểu như Douyin (TikTok).

Lúc đó hắn hối hận vả cho Lâm Phong một phát. "Con trai lớn của bố, mày bị ngốc à?

Sao lại quên mất cái công cụ kiếm tiền này hả?" Lâm Phong bị đánh đến ngơ ngác, phản ứng lại liền vả lại Ngô Mặc một cái: "Bố mày hôn mê hơn nửa năm suýt thành người thực vật luôn, tao lấy đâu ra tâm trí mà nhớ mấy chuyện này, tao báo mộng cho mày à?" Ừm, nghe cũng có lý!

Nhưng Ngô Mặc cái gì cũng ăn, trừ chịu thiệt.

Hắn lập tức quay sang tố khổ với Doãn Nam Phong đang xử lý công vụ: "Chị, chị không quản anh rể đi, em có lòng tốt sang đưa đồ ăn mà anh ấy dám đánh em trai chị, đúng là quá đáng.

Làm gì có chuyện anh rể đánh em vợ bao giờ." Lâm Phong: ???

Vãi!

Thằng nhóc này hết lần này đến lần khác phá vỡ nhận thức của tao.

Từ nhỏ đã không biết xấu hổ, lớn lên cái thứ đó chắc bay màu luôn rồi.

Doãn Nam Phong đặt tài liệu xuống, ngước mắt nhìn hai người họ, hừ nhẹ một tiếng: "Hai người đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán đi cũng được, ngày nào cũng ăn no rỗi việc." Cưới nhau năm năm, Doãn Nam Phong cũng lười quản hai gã này rồi, trẻ con hết mức.

Hai người họ ở cạnh nhau còn không ngoan bằng con trai cả.

Lâm Phong thấy thế liền sán lại gần, ôm lấy tay Doãn Nam Phong lắc mạnh mấy cái: "Vợ ơi, em không thương anh nữa, anh không chịu đâu." Ọe!

Dù đã xem nhiều lần nhưng Ngô Mặc vẫn thấy không thích ứng nổi cái cảnh nổi da gà này.

Hắn giơ chân đá vào mông Lâm Phong một cái: "Đừng có làm trò buồn nôn nữa, tao sắp nôn hết cơm tối qua ra rồi đây này." "Mày biết cái quái gì, đây gọi là thú vui vợ chồng." Lâm Phong cũng lười quay đầu lại, tiếp tục dở trò nhõng nhẽo với Doãn Nam Phong.

Thế mà Doãn Nam Phong lại rất hưởng ứng chiêu này.

Đúng là định mệnh đôi khi thật kỳ diệu, hai người chẳng liên quan gì nhau mà lại ở bên nhau thế này.

Lâm Phong nhờ tinh thần 'mặt dày' mà hái được đóa hoa cao lãnh này.

Lúc đó A Ninh không hiểu nổi, riêng tư hỏi Doãn Nam Phong xem có phải cô thấy cuộc sống quá cô đơn không, nếu không sao lại chọn một gã ồn ào như thế, lại còn mua một tặng một kèm theo cả Ngô Mặc nữa.

Bản thân Doãn Nam Phong cũng không nói rõ được nguyên nhân cụ thể, nhưng có một điều chắc chắn: Ở bên Lâm Phong, khóe miệng cô ngày nào cũng hướng lên, cảm giác được quan tâm và để ý thực sự rất thoải mái.

Người đàn ông này yêu như ánh mặt trời, khiến cô không còn một chút u ám nào.

Chương 1606

So sánh như vậy mới thấy, tình cảm dành cho Trương Phó quan năm xưa đúng thực không phải là chân ái.

Đúng là con người ta đôi khi cũng kỳ cục.

Từ sau khi Doãn Nam Phong và Lâm Phong ở bên nhau, những thao tác của Trương Phó quan thực sự khiến người ta không hiểu nổi.

Ông ấy còn đặc biệt đến gặp Doãn Nam Phong một lần, gặp mà không nói gì, cứ ngồi đó ra vẻ thâm trầm.

Ngô Mặc nghe tin định chạy qua lôi người đi.

Mẹ kiếp, thân thì thân nhưng cướp vợ của anh em là cái việc mà đàn ông không ai nhịn nổi.

Lúc đó Lâm Phong đã tự tay ngăn Ngô Mặc lại, anh tin Doãn Nam Phong sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn.

Quả nhiên Doãn Nam Phong đã bùng nổ, dùng hỏa lực mắng cho Trương Phó quan một trận tơi bời hoa lá.

Đúng là ở cạnh ai thì học theo người đó, dưới sự 'huân tập' của hai kẻ mồm mép kia, khả năng khẩu chiến của Doãn Nam Phong giờ đã tiến bộ vượt bậc.

Trương Nhật Sơn im lặng hồi lâu rồi lấy ra một tấm thẻ ngân hàng đặt lên bàn, đứng dậy rời đi.

Lâm Phong cũng thất đức thật, sau khi Doãn Bảo Bảo ra đời, anh còn đặc biệt bế con đến thăm Trương Phó quan với lý do cực kỳ chính đáng: 'Quan tâm người già neo đơn'.

Sau khi đứa bé biết nói, anh thà tự hạ vai vế của mình cũng bắt con gọi Trương Phó quan là 'Thái gia gia' (ông cố).

Theo suy nghĩ của anh: Mày đã lên chức 'Thái' rồi thì còn mặt mũi nào tranh vợ với tao nữa?

Có lần một thì có lần hai, cuối cùng anh vứt luôn đứa trẻ cho Trương Nhật Sơn, rồi vui vẻ ôm vợ đi hưởng thế giới hai người.

Cái vẻ phóng khoáng đó khiến mọi người gần như đứng hình.

Trừ Ngô Mặc hiểu ý đồ của anh, người ngoài không ai hiểu nổi pha xử lý này.

Vứt con cho tình địch, không sợ người ta có ý đồ gì sao?

Hoắc Tú Tú và A Ninh vì tò mò, cậy thân thiết nên chạy đến hỏi Ngô Mặc. "Mấy người biết cái quái gì." Ngô Mặc ngậm điếu thuốc, vắt chéo chân, thản nhiên nói: "Lão già đó nhân phẩm tuy không ra gì nhưng kỹ thuật chăm trẻ không tồi đâu.

Ông ta có thể nuôi lớn chị Nam Phong thì nuôi bảo bảo chắc cũng không thành vấn đề.

Vứt đứa trẻ cho ông ta là để trói chân trói tay ông ta lại, đỡ để ông ta rảnh rỗi chạy đến Tân Nguyệt Phạn Điếm." Được rồi!

Đúng là anh em, góc nhìn vấn đề quá sức 'thanh kỳ'.

Ngày tháng cứ thế trôi đi cho đến khi các ứng dụng video ngắn thịnh hành, Ngô Mặc mới nhận ra mình đã bỏ lỡ thời cơ kiếm tiền tốt nhất.

Tư duy con người đúng là có giới hạn, bấy lâu nay hắn chỉ mải mê săn đồ cổ mà quên mất sự trỗi dậy của công nghệ.

Giờ nhận ra thì nhất định không thể để tụt hậu.

Nào, bắt đầu livestream thôi, trước tiên phải lăng xê vài hot mạng bán hàng đã.

Ai sẽ là người nổ phát súng đầu tiên đây?

Mình ư?

Cũng không phải không được.

Ý tưởng vừa mới nảy ra đã bị Giải Ngữ Hoa lạnh lùng trấn áp: "Gì đây?

Nhị gia cảm thấy gia đình không hòa thuận nên định kiếm thêm cho mình mấy cô fan nữ à?" Giải Ngữ Hoa vừa bận rộn xử lý công việc vừa không quên mỉa mai Ngô Mặc.

Nghĩ anh không lướt video ngắn chắc?

Người ta vì cái gì mà xem video của cậu, mua đồ của cậu?

Chẳng phải vì cậu đẹp trai, miệng ngọt, mang lại giá trị cảm xúc sao?

Nghĩ đến cảnh Ngô Mặc uốn éo trước điện thoại là Giải Ngữ Hoa lại thấy tức ngực.

Đồ khốn!

Thà đi biểu diễn cho người khác xem chứ không chịu nhận tiền của mình.

Con cái lớn ngần này rồi mà vẫn coi anh là người ngoài phải không?

Hắc Nhãn Kính lại rất tán đồng ý tưởng này, nhưng anh đề nghị lấy cặp đôi 'vợ chồng' làm chiêu trò livestream, lúc đó anh sẽ cùng Ngô Mặc xuất hiện. "Cút sang một bên." Ngô Mặc vả một phát vào sau gáy Hắc Nhãn Kính, mắng: "Cùng anh xuất hiện thì người ta lại tưởng tôi đang làm chương trình từ thiện giúp đỡ người tàn tật kiếm sống đấy." "Phụt... ha ha ha!" Vương Bàn Tử và nhóm Ngô Tà cười nghiêng ngả.

Hai người họ xấu bụng đẩy Trương Khởi Linh ra.

Cứ ngỡ Ngô Mặc sẽ dứt khoát từ chối, không ngờ hắn lại đăm chiêu suy nghĩ.

Vãi!

Tất cả mọi người đều hiện rõ vẻ kinh hoàng trên mặt.

Mọi người đồng thanh hô lên: “Cậu thật sự định để Tiểu Ca đi livestream trực tiếp hả?” Giọng nói của ai nấy đều lộ rõ vẻ không thể tin nổi.

Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, ánh mắt thoáng qua một tia khó hiểu.

Người trong nhà đều hiểu rõ tính cách của nhau, người ít nói như anh thì livestream cái kiểu gì?

Thực tế bây giờ Trương Khởi Linh cũng chẳng phải tờ giấy trắng nữa.

Đừng thấy anh vẫn lầm lì như xưa, thực chất chơi điện thoại, máy tính thì cực thạo.

Hai ngón Phát Khâu gõ trên bàn phím nhanh đến mức suýt phát ra tia lửa.

Bàn phím nhà ai mà chịu nổi anh gõ chứ?

Vạn bất đắc dĩ, Ngô Mặc phải bỏ tiền túi ra đặt riêng cho anh một cái bàn phím bằng thép.

Chẳng hề khoa trương chút nào, cái bàn phím đó nặng đến mức vung ra có thể đập chết mấy gã đàn ông, đúng chuẩn là một món hung khí cỡ lớn.

Tất nhiên không thể trách Trương Khởi Linh nghiện mạng, cũng tại hoàn cảnh ép buộc thôi.

Kể từ khi Ngô Mặc suýt mất mạng để giải quyết xong Thiên Thụ và Cửa Thanh Đồng, Trương Khởi Linh bỗng nhiên trở nên rảnh rỗi.

Anh không muốn bận tâm đến sự phát triển của Trương gia, thế là ru rú trong nhà sống kiếp dưỡng già.

Thế sao mà được?

Ngô Mặc quyết định tìm việc cho anh làm, phối cho anh dàn máy tính chơi game xịn xò và đủ loại thiết bị hiện đại, danh nghĩa là không được để lãng phí đôi ngón tay Phát Khâu.

Văn Thành công chúa và Bạch Mã cũng thương Trương Khởi Linh, sợ anh rảnh quá lại sinh bệnh, hai người bàn nhau để anh thiết kế video quảng cáo cho quán bar.

Hảo hán thật, ác quá đi mà.

Một ông lão trăm tuổi bị ép bắt đầu cuộc sống học hành.

Thế nhưng đó chưa là gì, sau khi mấy nhóc tỳ biết chạy biết nhảy, chúng càng ép tiến độ học tập của Trương Khởi Linh nhanh hơn, thậm chí thấp thoáng còn có dáng dấp của hacker.

Tất cả đều là bị ép cả thôi, nói ra đều là nước mắt.

Có lẽ vì không chịu nổi những kẻ lắm lời, mấy đứa trẻ đều đặc biệt thích ông bố câm Trương Khởi Linh này, cứ hễ có cơ hội là leo lên người anh.

Nói không quá chứ Trương Khởi Linh đi đổ đấu đánh bánh chưng cũng không mệt bằng trông trẻ.

Để chúng yên lặng một chút, anh đành phải đi tìm phim hoạt hình và tài liệu học tập cho chúng.

Với tình hình này, dù là lợn cũng phải học được cách leo cây.

Nay lại bị Ngô Mặc nhắm trúng bắt đi quay livestream, dù là Trương Khởi Linh cũng thấy hơi quá sức với kiểu hành hạ này.

Ngô Mặc xua tay: “Livestream cái quái gì, biểu diễn thủ ngữ chắc?” “Thế chú mày trầm tư nãy giờ là nghĩ cái gì?” Vương Bàn Tử lườm một cái.

Chương 1607

Từ sau khi mọi chuyện được giải quyết, Vương Bàn Tử giờ đã hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc.

Ngô Mặc cho lão không ít đồ tốt, lại lấy tư cách anh em đứng ra bàn chuyện cưới xin với A Quý.

Cảm nhận được chân tình của Bàn Tử, Vân Thải đã hoàn toàn gạt bỏ lo âu mà đồng ý lấy lão.

Đúng là anh em ruột thịt có khác, Ngô Mặc sợ cơ thể Bàn Tử bị tổn hao nghiêm trọng, phương diện nào đó 'không ngóc đầu dậy nổi' nên đã lén bỏ thuốc vào nước của lão.

Thuốc tốt thì tốt thật, nhưng ban đầu có chút tác dụng phụ do dược tính quá mạnh.

A!

Liên tục ba ngày, Vương Bàn Tử gần như không được nghỉ ngơi, phá hỏng cả một cái giường.

Trong lòng Bàn Tử tức đến mức chửi thề, năng lực mạnh là chuyện tốt, nhưng thế này thì mẹ nó quá khoa trương rồi.

An ủi Vân Thải xong, lão mặc cái áo ba lỗ đi tìm Ngô Mặc tính sổ, kết quả kinh ngạc phát hiện thằng nhóc này đang mở sòng cá cược xem lão cầm cự được bao lâu.

Thất đức quá mà!

Nhưng đừng nói, đúng là 'một phát trúng ngay', năm sau sinh được một đứa con gái mập mạp, may mà ngoại hình giống Vân Thải, không thì đúng là không nhìn nổi.

Hiện giờ Bàn Tử mở tiệm buôn bán lớn ở Phan Gia Viên, đối với chuyện livestream cũng không hẳn là mù tịt.

Ngô Mặc lườm lại lão một cái: "Biết thế nào là suy nghĩ thấu đáo không?

Em đang tư duy đây này." "Tiểu Mặc, thế em tư duy ra cái gì rồi?" Ngô Tà nheo trán, luôn cảm thấy có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

"Nó tư duy cái gì?

Có mà tư duy khoai lang nướng ấy." Lâm Phong không bỏ lỡ cơ hội cạnh khóe Ngô Mặc vài câu.

"Các người thì biết cái đếch gì." Ngô Mặc giơ ngón giữa với mọi người, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười, dõng dạc tuyên bố một câu: "Tôi quyết định quay một bộ phim truyền hình tên là Đạo Mộ Bút Ký." "Cái gì?" Mười mấy người trong phòng đều bị câu này làm cho suýt rớt hàm.

Quay phim?

Uống quá chén rồi à?

Còn Đạo Mộ Bút Ký nữa chứ?

Chú mày là kẻ chuyên đào mồ cuốc mả, liên quan quái gì đến phim ảnh?

Bốc phét cũng phải thực tế chút chứ.

"Không, có phải anh nghe nhầm không?" Ngô Tà ngoáy ngoáy lỗ tai, quay sang hỏi Giải Ngữ Hoa bên cạnh: "Tôi đánh cậu một cái, cậu xem có đau không?" Chát!

Lời vừa dứt, vai anh đã ăn trọn một cú tát mạnh.

Ngô Tà suýt xoa vì đau: "Vãi, cậu ra tay nặng thế!" "Đau là đúng rồi, tỉnh táo lại đi cho bớt ngốc." Giải Ngữ Hoa đốp chát một câu rồi không thèm để ý Ngô Tà nữa, quay sang nhìn Ngô Mặc, thở dài: “Em tưởng quay phim là chuyện đùa chắc?

Cần chuẩn bị rất nhiều thứ, em biết làm không?” Biết không á?

Ha ha!

Ông đây chính là dân trong nghề từ kiếp trước đây.

Hắn vẫy tay đầy khí thế: “Yên tâm đi, với tôi chỉ là chuyện nhỏ, quyết định thế đi.

Mấy người các anh đừng hòng chạy thoát, đợi tôi viết xong kịch bản rồi tính.” Nói xong, hắn phủi mông rời khỏi phòng.

Vương Bàn Tử chỉ tay vào bóng lưng Ngô Mặc, mặt đầy kinh ngạc: “Viết kịch bản?

Nó điên rồi hay là tôi điên rồi?” Lâm Phong thì đã nhìn ra rồi, thằng 'con trai' lớn của mình định mang mấy thứ từ kiếp trước ra xào lại đây mà.

Đừng nói, nghĩ cũng thấy phấn khích phết.

Tuy hai thế giới gần như tương đồng, nhưng về phương diện phim ảnh thì đúng là có sự sai lệch, phàm là phim liên quan đến trộm mộ cổ vật đều chưa từng xuất hiện.

Như vậy lại tạo thuận lợi cho thằng nhóc này.

Thôi thì tùy nó, muốn chơi thế nào thì mình chiều thế ấy.

“Được rồi Bàn Tử, đừng lăn tăn nữa, đợi Tiểu Mặc viết xong kịch bản xem sao.” “Phong tử, cậu thật sự tin nó biết viết kịch bản à?” Lâm Phong từ từ nhả một vòng khói: “Có gì mà không tin?

Đến con nó còn 'nặn' ra được thì viết kịch bản tính là cái thá gì.” Ngạch... lý lẽ này quá bá đạo khiến mọi người trong phòng không biết phản bác thế nào.

Phải ha, đến việc cùng giới tính mà còn làm ra con được, thì còn chuyện gì hắn không làm được nữa?

Phải nói là 'fan cuồng' luôn mù quáng, Hoắc Tú Tú giờ là fan cứng của Ngô Mặc, chẳng những không phản bác mà mặt còn lộ ra vẻ mong chờ: “Ái chà, không biết anh Mặc sẽ sắp xếp cho em vai gì nhỉ?

Nữ hiệp chăng?” Vương Bàn Tử ngứa mồm bồi thêm một câu: “Đừng thành nữ hiệp sĩ cơ bắp là được.” Hắc Nhãn Kính ngồi bên cạnh không lên tiếng.

Với hắn, bảo bối muốn chơi thế nào thì chơi, bảo hắn làm gì thì làm nấy, tôn chỉ là nghe lời chứ không can ngăn.

Không khí tán gẫu này, đám hậu bối như Lưu Tang và Lê Thốc không chen vào nổi.

Cách viết lách nhanh nhất thế giới chính là chép lại.

Nhờ trí nhớ siêu cường, Ngô Mặc chỉ mất một tuần đã chép xong toàn bộ Đạo Mộ Bút Ký, thậm chí đến cả dấu câu cũng không tha.

Chơi là phải chơi bản gốc, chỉnh sửa chi cho mất chất.

Mỗi người một bản kịch bản vừa in ra còn nóng hổi.

Thời gian có hạn nên Ngô Mặc mới chỉ viết vài quyển đầu, dù vậy cũng đã gần nghìn trang.

Mọi người cúi đầu nhìn trang bìa, trên đó viết bốn chữ rồng bay phượng múa: Bắc Phái Đại Đa.

Ngạch...

Vương Bàn Tử ngẩn ngừ hồi lâu, gãi gãi sau gáy vẻ khó hiểu: “Lão đệ, không phải chú bảo quay Đạo Mộ Bút Ký sao?

Sao tên sách lại đổi thành Bắc Phái Đại Đa?” “Phụt~” Lâm Phong mím chặt môi nhưng vẫn không nhịn được cười.

Bắc Phái Đại Đa?

Con trai à, mày tài hoa quá mức rồi đấy, dùng gót chân nghĩ ra cái tên này hả?

Người ta là Nam Phái Tam Thúc, mày là Bắc Phái Đại Đa (Ông bố lớn phái Bắc), định áp đảo người ta một bậc về vai vế hả?

Mà cũng đúng, ít nhất lúc mới đến, gã kia còn chưa lấp xong hố, còn về phía mày thì đã giải quyết luôn cả Cửa Thanh Đồng rồi.

Mày đúng là 'Đại Đa' (Ông bố lớn), lại còn là 'Hoạt Đa' (Ông bố sống).

Ngô Mặc đang cười hớn hở đợi mọi người khen ngợi, bị Bàn Tử phá đám thì tức đến mức dựng lông mày, giơ tay vả vào sau gáy lão một phát: “Bàn ca, đầu anh chứa toàn cám lợn à?

Đấy là bút danh, bút danh của ông đây, liên quan đếch gì đến tên phim.” Hoắc Tú Tú thấy gió chiều nào xoay chiều nấy cực nhanh, lập tức giơ ngón cái: “Không hổ là anh Mặc, tài hoa thật, bút danh cũng bá đạo như vậy.” A Ninh khinh bỉ né sang một bên, đúng là không nỡ nhìn, một cô bé tốt thế này mà giờ cứ như fan cuồng ấy.

“Đúng là em gái tôi, có mắt nhìn đấy.” Ngô Mặc tâm trạng sảng khoái, vẫy tay: “Anh để dành vai cho cô trong này rồi, quay về cũng cho cô thỏa cơn nghiện diễn xuất.” Thế giới này không có Đạo Mộ Bút Ký đúng là sướng thật, Ngô Mặc chẳng thấy xấu hổ chút nào khi làm kẻ đạo văn, hắn kiên định cho rằng mình đang phục vụ nhân dân, mang đến một tác phẩm tuyệt vời.

Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà nhìn nhau, đáy mắt đầy vẻ bất lực.

Họ đã quen với việc hắn làm chuyện không đâu, nhưng sao lần nào cũng tạo ra kỷ lục mới thế này?

Biết làm sao được?

Đọc thôi.

Đừng nói, đọc một hồi đúng là nghiện thật.

Cốt truyện thăng trầm, tên nhân vật thì dùng từ đồng âm với họ.

Lúc trước trải qua thì không thấy gì, giờ hồi tưởng lại thấy lạnh cả sống lưng.

Sao mà sống sót được hay vậy?

A Ninh đặt sách xuống, ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc đầy nghi hoặc: “Cô gái yêu nước trong truyện là ai?

Chương 1608

Sao trùng tên với tôi, mà chuyện ở mộ dưới nước sao cậu biết rõ thế?” Cô hỏi vậy, đám Ngô Tà cũng nhận ra điểm bất thường.

Đúng vậy, không chỉ cơ quan, mà ngay cả động tác, ngữ khí nói chuyện cũng gần như không sai biệt.

Ngô Mặc lườm một cái: “Mấy người các anh chị, hễ mở miệng là tôi biết muốn đi vệ sinh ở đâu rồi.

Nghe bên này một ít bên kia một ít là đoán ra được tám chín phần mười thôi.” “Còn về cô gái yêu nước ấy à.” Ngô Mặc kéo dài giọng, liếc mắt nhìn A Ninh: “Nguyên mẫu là cô, chắc giới tính tôi viết nhầm thôi.” Lời vừa dứt, một quả táo bay thẳng vào mặt hắn.

A Ninh nghiến răng tức giận: “Miệng cậu mới là cái mông ấy, có biết tôn trọng phụ nữ không?” Ác thật!

Bao nhiêu năm vẫn thiếu đức như vậy.

Nghĩ đến Ngô Mặc, A Ninh nửa đêm đang ngủ cũng muốn bật dậy cầm dép vồ cho hắn một trận.

Từ khi quen hắn, tóc không bạc nhưng gân xanh trên trán giật liên hồi như cần gạt nước.

Mấy ông anh em còn lén bảo cô bị tiền mãn kinh.

Nghĩ đến là muốn bóp chết hắn cho xong.

“Phụ nữ thì sao?

Tôi đối xử bình đẳng với tất cả mọi người.” Ngô Mặc dựa lưng vào ghế, vắt chân chữ ngũ, kẹp điếu thuốc: “Đừng nói nhảm nữa, xem tiếp đi, lát nữa ai nấy đều phải lên hình cho tôi.” “Cái gì?

Bọn này đóng phim á??" Một câu nói gây chấn động mạnh, ngay cả Giải Ngữ Hoa cũng kinh ngạc trợn tròn mắt.

Điên rồi.

Đây là hành hạ người ngoài chưa đủ, định mang cả anh em ra làm thịt đúng không?

"Tiểu Mặc, anh..." Giải Ngữ Hoa định nói trước để từ chối.

Những dự án hàng trăm triệu đô đang đợi, lấy đâu ra thời gian đi đóng phim?

"Hoa ca, anh không cần." Ngô Mặc giơ tay chặn lời anh.

Ngô Tà cảm thấy bị phân biệt đối xử, hậm hực: "Tại sao?

Đã diễn thì diễn hết, không thì nghỉ hết, sao Tiểu Hoa lại được miễn?" "Nói nhảm, đóng phim không cần tiền chắc?" Ngô Mặc lườm Ngô Tà: "Đây là kim chủ thần tài, sau này còn phải chi tiền cho em, anh làm được không?" "Không được." Nhắc chuyện gì cũng được, chứ nhắc đến tiền là Ngô Tà tịt ngóm.

Đừng nói là đuổi theo không kịp, có ngồi tên lửa anh cũng không kiếm tiền giỏi bằng Giải Ngữ Hoa.

"Anh là anh ruột chú đấy, chú nỡ lòng nào..." Phương diện tài chính không ăn thua, Ngô Tà định chơi bài tình cảm.

"Thôi được rồi, em không định cho các anh diễn cả bộ đâu, một lũ già khú đế rồi, em quay phần thời trẻ trước." Ngô Mặc định trấn an mọi người, ai ngờ vừa mở miệng đã đâm trúng tim đen.

Già khú đế?

Nói dối không chớp mắt hả?

Mấy anh em ngoại hình so với lúc trẻ chẳng khác là bao, có chăng là ánh mắt sâu sắc và trải đời hơn thôi.

Nói trắng ra là quyến rũ hơn nhiều.

Thuốc của hệ thống cho sao có thể không hiệu quả?

Bước ra đường, khối cô gái tưởng họ chỉ mới đôi mươi.

Ai cũng nghi ngờ nhưng Ngô Mặc nhất quyết không nói.

Mấy anh em cũng không truy vấn nữa, chỉ cần người bình an là tốt rồi.

Mất tích một lần, hôn mê một năm, họ không chịu nổi thêm đả kích nào nữa.

Có tiền là xong việc.

Một xấp tiền lớn tung ra, Công ty điện ảnh Bắc Phái được thành lập.

Với cái tên này, Vương Bàn Tử cực kỳ hài lòng.

Thủ pháp trộm mộ của lão thuộc về Bắc phái, còn Lão Cửu Môn là thổ phu tử Nam phái.

“Tiểu Mặc, sao không đặt là Công ty điện ảnh Nam Phái?” Ngô Tà thắc mắc.

Ngô Mặc xua tay: “Anh không hiểu đâu, lão ấy còn chẳng thèm lấp hố, còn không bằng em đây này.” Ấn??

Mỗi chữ đều hiểu, nhưng ghép lại sao nghe chẳng hiểu gì cả?

Thôi, tùy hắn vui là được.

Giải Ngữ Hoa chưa từng tiếp xúc với giới giải trí, nhưng để giúp Ngô Mặc thực hiện ý tưởng, anh đặc biệt bỏ tiền cao thuê rất nhiều nhân viên chuyên nghiệp.

Những người này làm việc cực kỳ bài bản, bắt đầu chuẩn bị quay phim một cách có trình tự.

Vấn đề mới lại xuất hiện: Diễn viên chính là ai?

Tục ngữ có câu: Phù sa không chảy ruộng ngoài.

Cộng thêm việc Ngô Mặc không muốn Ngô Tà tiếp tục nghề trộm mộ, thế là Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử bị ép lên giàn giáo.

Còn vai Tam thúc?

Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh đã diễn một màn 'nhường nhịn' cực phẩm.

“Ông đi đi.” “Không, Tam ca, hay là ông đóng đi.” “Đừng nói nhảm, tôi không rảnh.” “Bốc phét ít thôi, mấy cái tiệm nát của ông chẳng phải đã giao cho Lê Thốc rồi sao.” Hai người giằng co hồi lâu, cuối cùng quyết định rút thăm định vận mệnh.

Không dám phản kháng vì bà già đang đứng bên cạnh nhìn chằm chằm như hổ rình mồi.

Bà lão tám mươi tuổi mà chân tay còn nhanh nhẹn đến mức có thể tung cú đá bay.

Lại còn cả đại ca và nhị ca nữa.

Hai người họ giờ có cháu là đủ, chẳng màng sự đời.

Năm đó để có được mấy cục cưng này, họ đã phải ký bao nhiêu điều ước bất bình đẳng với thằng ranh Ngô Mặc.

Giờ đây không những chẳng có chút quyền lên tiếng nào, mà còn kiên định đứng sau lưng làm chỗ dựa cho hắn.

Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh thậm chí còn nghi ngờ, nếu Ngô Mặc không bắt họ đi đóng phim mà bắt đi 'tiếp khách', chắc chắn hai ông anh của họ cũng không phản đối, thậm chí còn tự tay trang điểm cho họ nữa. (Mai rảnh viết ngoại truyện tiếp!) “Không chứ, tôi đắc tội ai à?” Giải Liên Hoàn ôm sau gáy vẻ đầy ủy khuất.

Theo tính khí của Giải Tam gia hiện giờ, trừ phi là gã con nuôi đen đủi của mình ra, ai mà dám lải nhải với ông thì ông sẽ tìm cách hố chết đối phương.

Nhưng ba vị trước mặt này thì ông chẳng dám đắc tội với ai.

Cha đẻ thì khỏi nói, Ngũ gia và Bát gia cũng không phải là người mà cái thân nhỏ bé này của ông chịu đựng nổi.

Thôi xong!

Chỉ đành ngậm đắng nuốt cay.

Ánh mắt ông vô thức nhìn về phía Ngô Mặc, nghiến răng định nói vài câu lấy lại thể diện.

Nào ngờ thằng ranh con kia lại bồi thêm một cú đau điếng.

Ngô Mặc lùi lại nửa bước, mặt lộ vẻ kinh hãi: “Tam thúc, ngài đừng có dọa cháu, cháu nhát gan lắm, nửa đêm dễ nằm mơ thấy ác mộng lắm đấy.” Giải Liên Hoàn: “...” Khi con người ta quá đỗi câm nín, thật sự rất dễ bật cười thành tiếng.

“Ha ha!

Được, thằng ranh con nhà mày giỏi thật...” Lời còn chưa dứt, ông lại ăn thêm một vả.

Giải Cửu gia lườm ông một cái cháy mắt: “Làm bề trên kiểu gì thế?

Đây là cháu ruột anh đấy, sau này phải nuông chiều nó nhiều vào.” Biết nói gì bây giờ?

Giải Liên Hoàn chỉ biết ngậm ngùi gật đầu, một tiếng cũng không dám ho.

Thôi, ủy khuất thì ủy khuất vậy, coi như diễn trò cho người già vui.

Chương 1609

Đời này còn được thấy mặt cha thêm lần nữa là đáng giá rồi.

Khoảnh khắc nước mắt chực trào, nỗi uất ức trong lòng Giải Ngữ Hoa cũng tan biến đi ít nhiều.

Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng anh khẽ nhếch lên một nụ cười.

Anh biết Ngô Mặc đang trút giận giúp mình.

Và cũng chỉ trút giận giúp anh mà thôi, bởi với tính cách bảo vệ người nhà của Ngô Mặc, nếu ai khác dám nói Giải Liên Hoàn một câu không tốt, hắn chắc chắn sẽ lật mặt ngay lập tức.

Mọi người đều đã nhìn ra, trong bảng xếp hạng nội tâm của Ngô Mặc, Ngô lão thái thái đứng đầu, kế tiếp là Nhị gia và Giải Tam gia.

Ngô Tam Tỉnh thật sự còn chẳng lọt nổi vào top 3.

Còn đại gia Ngô Nhất Cùng thì càng không có cửa, thậm chí địa vị có khi còn chẳng bằng Nhị Kinh.

Cháu trai đứng bên cạnh, Giải Cửu gia không muốn thiên vị, nắm lấy tay Giải Ngữ Hoa khẽ nói: “Kể cho ông nghe xem những năm qua cháu đã sống thế nào được không?” “Dạ được.” Giải Ngữ Hoa mỉm cười ngồi xuống cạnh ông nội.

Ngô Lão Cẩu thì đang tỉ mỉ quan sát đứa cháu lớn của mình.

Hết nắn cánh tay lại nắn chân, chốc chốc lại nhíu mày.

“Sao ông cảm thấy cơ thể cháu có vẻ hơi yếu nhỉ?” Ngô Lão Cẩu có hiểu biết nhất định về Trung y, chỉ cần bắt mạch là cảm nhận được tình trạng sức khỏe của Ngô Tà không tốt lắm.

Ngô Tà không muốn ông lo lắng, mặt giả vờ nhẹ nhõm: “Ông nuôi cháu như cục vàng từ nhỏ, chẳng bao giờ phải làm việc nặng, giờ đi xuống mộ một chuyến nên thể lực hơi không theo kịp thôi.” Câu này cũng không hẳn là sai hoàn toàn.

Từ lúc Ngô Tà sinh ra, cả Ngô gia đều coi anh như bảo bối, chẳng hề bắt anh luyện võ.

Nếu không phải sau này xảy ra bao nhiêu chuyện, e rằng giờ Ngô Tà đã bắt đầu phát triển theo hướng 'quý ông bụng mỡ' rồi.

Ngô Lão Cẩu không phải là người dễ bị lừa.

Mạch tượng của Ngô Tà rõ ràng là từng bị thương nặng, không hề nhẹ nhàng như anh nói.

Ngô Lão Cẩu trầm tư, xem ra tình hình ở phía bên kia không mấy lạc quan, xa xa chẳng hề ổn định như ông tưởng tượng.

“Ông ơi, đừng lo nữa, tình trạng của anh trai cháu không nghiêm trọng thế đâu.” Ngô Mặc choàng vai ông nội: “Cháu cho anh ấy một viên Bảo Thai Hoàn...

à không, là Bảo Mệnh Hoàn, lát nữa uống vào sẽ giúp hồi phục sức khỏe.” Khóe miệng Ngô Tà giật giật.

Anh cứ cảm thấy thằng em mình không phải vô ý nói sai, mà là từ tận đáy lòng nó muốn cho mình uống Bảo Thai Hoàn thật.

“Tốt, tốt, anh em các cháu hòa thuận là tốt rồi.” Ngô Lão Cẩu đã chứng kiến sự thần kỳ của Ngô Mặc nên gương mặt già nua lộ rõ vẻ an ủi.

“Tiểu Mặc.” “Há mồm ra.” “Hả?” “Nuốt xuống đi.” Dứt lời, một viên bùn lớn được nhét tọt vào mồm Ngô Tà.

Viên thuốc to bằng nửa nắm tay, suýt chút nữa làm Ngô Tà nghẹn đến trợn mắt.

“Oẹ!” Ngô Tà không nhịn được muốn nôn khan, liền bị Ngô Mặc bịt chặt mồm: “Không được nhả, nhả ra là mất tác dụng đấy.” “Thiên Chân, cậu cứ nghe Tiểu Mặc đi.” Vương Bàn Tử thấy vậy liền vội vàng vào phối hợp.

Hai người một kẻ bóp mồm, một kẻ đấm lưng, cuối cùng cũng ép được Ngô Tà nuốt viên thuốc vào.

Hoắc Tú Tú đầy thắc mắc: “Anh Mặc ơi, sao anh không vê thuốc thành viên nhỏ?

Như thế anh Ngô Tà nuốt vào cũng đỡ vất vả hơn.” Hả?

Tại sao nhỉ?

Tất nhiên là vì Ngô Mặc quên đọc hướng dẫn sử dụng rồi.

Hệ thống bảo uống, hắn cứ ngỡ là nuốt cả viên, chẳng thèm cân nhắc xem mồm to mồm nhỏ thế nào.

Giờ chỉ đành đâm lao phải theo lao mà giải thích bừa.

“Em không hiểu đâu, nuốt cả viên mới đảm bảo dược hiệu không bị thất thoát.” “Ồ, hóa ra là vậy.” Hoắc Tú Tú chỉ biết gật đầu, vì cô đã nhìn ra vẻ chột dạ của Ngô Mặc.

Tiếng nói chuyện thu hút sự chú ý của Tề Bát gia.

Ông lão nhìn chằm chằm vào mặt Hoắc Tú Tú, quan sát hồi lâu: “Ơ, con bé này trông giống Hoắc Tiên Cô quá, lẽ nào là người Hoắc gia?” Hoắc Tú Tú vội vàng cúi chào Tề Bát gia: “Cháu chào Bát ông nội, cháu tên là Hoắc Tú Tú.” Dáng vẻ cung kính đó khiến Ngô Mặc bật cười thành tiếng.

“Tú Tú, trước mặt em là Bát gia bằng xương bằng thịt chứ không phải bia mộ dựng trên đất đâu, tư thế cúi chào của em cũng chuyên nghiệp quá đấy.” Chẳng trách Ngô Mặc nói vậy, động tác của Hoắc

Tú Tú gần như y hệt lúc đi tảo mộ.

“Anh Mặc, anh thật là...” Hoắc Tú Tú đỏ bừng mặt, định mắng Ngô Mặc nhưng lời đến môi lại nuốt ngược vào trong.

Sợ chứ!

Sức chiến đấu của anh Mặc quá mạnh, với năng lực của cô thì tốt nhất đừng có vuốt râu hùm.

“Ha ha!

Con bé này, lại đây, để Bát ông nội nhìn kỹ chút nào.” Tề Bát gia cười hai tiếng, vẫy tay gọi Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú đối với bậc tiền bối luôn ngoan ngoãn, cô bước nhanh tới: “Bát ông nội, được tận mắt thấy ngài thật tốt quá.” “Giống, đúng là rất giống bà nội Hoắc Tiên Cô của cháu.” Tề Bát gia nói xong, quay sang hếch cằm với Ngô Lão Cẩu: “Lão Cẩu à, ông với Tiên Cô quan hệ không tệ, ông thấy con bé này có giống bà ấy không?” Vãi!

Cẩu Ngũ gia chỉ muốn táng cho Tề Bát gia một trận.

Đám trẻ con đều ở đây, rảnh rỗi lôi chuyện đó ra nói làm gì?

Không thấy sự tò mò trong mắt hai thằng cháu nội của ông sắp tràn ra ngoài rồi à?

Giải Cửu gia cũng ném cái nhìn đầy ẩn ý vào cuộc.

Mọi người đều tập trung sự chú ý vào Cẩu Ngũ gia, muốn xem ông lão này sẽ nói gì.

“Khụ khụ.” Cẩu Ngũ gia hắng giọng, vỗ đùi đánh bộp: “Ái chà, chuyện này hơi khó đây.” “Hỏi ông xem đứa bé có giống Hoắc Tiên Cô không, ông đánh trống lảng làm gì?” Tề Bát gia lườm Ngô Lão Cẩu một cái.

Cẩu Ngũ gia ưỡn ngực nói đầy lý lẽ: “Nói nhảm, tôi đang lo cho con bé đấy.

Ông nghĩ với tính cách của Tiên Cô, bà ấy có tin những lời chúng ta nói không?” Tê...

đúng là một vấn đề nan giải.

Hiện giờ Hoắc gia không phải là gia đình bình thường, có liên quan đến các cấp lãnh đạo.

Nếu đem thân phận của đám Ngô Mặc kể hết ra, với thân phận và lập trường hiện tại của Hoắc Tiên Cô, liệu bà ấy có bán đứng họ không?

“Thôi, đừng làm khó đứa trẻ.” Tề Bát gia cười hì hì xua tay: “Mấy lão già chúng ta còn sống sờ sờ đây, chưa đến lượt trẻ con phải lo nghĩ.” “Lão Bát nói đúng.” Giải Cửu gia tỏ vẻ tán đồng gật đầu.

Ngô Lão Cẩu chỉ muốn chuyển chủ đề, giờ đạt được mục đích rồi đương nhiên sẽ không túm lấy chuyện đó mãi.

Chuyện người thân nhận nhau tạm gác lại.

Ba ông lão lúc này mới hướng mắt về phía Trương Khởi Linh, Hắc Nhãn Kính và Lâm Phong.

Đập vào mắt đầu tiên là một cái đầu trọc lốc.

Phải khen một câu, độ sắc bén của Cúc Hoa Đao đúng là tuyệt hảo, chẳng tìm thấy nổi một sợi tóc nào trên đầu Trương Khởi Linh.

Mấy ông sư già trong chùa nhiều năm cũng chẳng có thủ pháp này.

Trương Khởi Linh của những năm 80 mà đứng dưới ánh đèn, nếu không lộ mặt chắc chắn sẽ bị nhầm là một quả trứng luộc.

Sáng loáng luôn!

Giải Cửu gia vô thức nheo mắt, phân vân: “Cái này...” Ông lão thực sự thấy khó hiểu.

Chưa từng nghe nói thí nghiệm có ảnh hưởng đến lông tóc mà?

Sao một sợi cũng không mọc nổi thế này?

Trong lúc còn đang do dự, Cẩu Ngũ gia đã đứng dậy đi tới trước mặt Trương Khởi Linh phiên bản những năm 80: “Cậu còn nhận ra chúng tôi không?” Ông tự nhiên đã nhìn thấy Trương Khởi Linh ở thế giới bên kia, nhưng chuyện gì cũng có nặng nhẹ nhanh chậm, tất nhiên phải ưu tiên người ở thế giới này trước.

Dù sao hai thế giới luôn có sự sai lệch, không cân nhắc kỹ rất dễ xuất hiện sơ hở.

Trương Khởi Linh vẻ mặt không cảm xúc lắc đầu, ánh mắt tĩnh lặng như mặt nước hồ thu, không một chút gợn sóng.

Cẩu Ngũ gia hiểu rồi.

Ừm!

Chương 1610

Lại mất trí nhớ rồi.

Ông đưa tay vỗ nhẹ lên vai Trương Khởi Linh: “Đừng lo, chúng tôi không phải người xấu.” Trương Khởi Linh phiên bản những năm 80 không đáp lại, như thể một vị cao nhân thoát tục, chẳng mảy may liên quan đến những chuyện trước mắt.

Ngô Mặc đi tới bên cạnh Trương Khởi Linh, huých khuỷu tay một cái: “Lão Trương, thấy tầm quan trọng của tôi chưa, không có tôi thì anh vẫn cứ là cái dạng ngớ ngẩn này thôi.” Trương Khởi Linh: “...” Ngô Mặc làm việc không bao giờ bên trọng bên khinh, hắn dùng lực kéo Trương Khởi Linh phiên bản những năm 80 lại gần, cười hắc hắc mấy tiếng: “Tiểu Trương, không phải chỉ là mất trí nhớ thôi sao?

Không sao hết, sau này theo tôi, đảm bảo chuyện gì cũng sẽ làm rõ ràng cho anh.” Thú thực, tiếng cười hơi biến thái, khiến Vương Bàn Tử nổi cả da gà.

Lão nhìn Ngô Mặc một cái, lại nhìn Trương Khởi Linh phiên bản những năm 80, trong đầu bỗng hiện lên cảnh tượng chú thỏ con lọt vào hang sói xám.

Trương Khởi Linh tuy mất trí nhớ nhưng không có nghĩa là ngốc, cảm giác nhạy bén mách bảo anh có điều không ổn, nhưng lại cảm nhận được rõ ràng Ngô Mặc không hề mang ác ý.

Chần chừ hồi lâu, anh chậm rãi gật đầu.

Trương Khởi Linh liếc Ngô Mặc một cái, thầm thở dài trong lòng, không rõ là thở dài cho mình hay cho bản thân ở thế giới bên kia.

Thời gian cứ thế trôi đi như bóng câu qua cửa, chẳng mấy chốc trời đã sáng rõ.

Tục ngữ nói 'con dâu xấu rồi cũng phải gặp cha mẹ chồng', cả đám cũng không thể cứ rú rú trong mật thất mà bàn bạc mãi được, chủ yếu là vì nhu cầu cá nhân của con người thôi.

Mọi người bước ra khỏi mật thất, vừa rẽ qua một hành lang thì từ xa vang lên tiếng chạy bình bịch.

Nhìn theo hướng tiếng động, thấy một đứa bé buộc tóc hai bên đang chạy tới, sợi dây đỏ sau đầu đung đưa vui mắt.

Đứa nhỏ chạy trông như một cục bột tròn vo, nhìn từ hướng nào cũng thấy đáng yêu cực kỳ.

Đôi mắt to tròn khi nhìn thấy Ngô Mặc liền sáng rực lên.

Gương mặt bụ bẫm lộ nụ cười, cất tiếng gọi lảnh lót: “Tứ gia gia!” Liền sau đó như một viên pháo lao vút tới.

Ngô Mặc sải bước dài đón lấy, cúi người dang rộng hai tay: “Chạy chậm thôi, ngã thì làm sao?” Đứa nhỏ đâm sầm vào lòng Ngô Mặc, đôi tay mềm mại ôm chặt lấy cổ hắn: “Tứ gia gia, cháu nhớ ngài quá.” Ngô Mặc thuận thế bế thốc đứa bé lên, nựng đôi má phúng phính: “Hơ hơ, đôi tai nhỏ của cháu nhạy thật đấy, sao biết ta về rồi?” “Tối qua cháu đã nghe thấy tiếng rồi ạ.” Giải Ngữ Hoa phiên bản nhỏ tuổi ăn nói cực kỳ lanh lợi, chẳng hề khách sáo mà kể cho Ngô Mặc nghe tối qua đã nghe thấy động tin thế nào.

“Giỏi quá, bảo bối nhà ta thật thông minh.” Ngô Mặc chẳng hề tiếc lời khen ngợi.

Chụt!

Thật sự là quá đáng yêu, hắn không nhịn được mà hôn một cái lên má thịt của đứa nhỏ.

“Tứ gia gia, cháu là người lớn rồi, người lớn không được hôn đâu.” Giải Ngữ Hoa tí hon che má, cái miệng nhỏ chu lên như con chuột túi.

“Ồ, lớn rồi à, để ta xem mọc lông chưa nào?” Ngô Mặc giả vờ định tụt quần đứa nhỏ làm nó sợ đến mức ôm chặt không buông.

Lúc này, Ngô Mặc đã hoàn toàn quên mất đám anh em phía sau, chìm đắm hoàn toàn vào việc trêu đùa trẻ con.

Ai bảo Giải Ngữ Hoa phiên bản nhỏ lại đáng yêu thế chứ?

Còn một điểm nữa là Ngô Mặc thật lòng thương xót Giải Ngữ Hoa.

Nếu không phải từ nhỏ đã gánh vác trọng trách, liệu có bị áp lực đến mức không lớn nổi không?

Thế nên khi đến thời không này, bắt gặp Giải Ngữ Hoa bé xíu, hắn liền dành hết mọi sự sủng ái cho đứa nhỏ.

Giải Ngữ Hoa tí hon cũng cực kỳ thích Ngô Mặc.

Trẻ con là nhạy cảm nhất, ai tốt ai xấu với mình chúng đều nhận ra được.

Tuy mấy ông chú khác cũng rất chiều cậu, nhưng không ai bằng được Tứ gia gia.

Nghịch bùn với cậu, cho cậu cưỡi ngựa gỗ, những thứ cậu từng ngưỡng mộ con nhà người ta có, Tứ gia gia đều mang cậu đi chơi hết, lại còn tự tay làm bao nhiêu đồ chơi cho cậu nữa.

Theo lời Tứ gia gia thì cậu chính là 'đứa trẻ ngầu nhất cái ngõ này'.

Trong nhà cổ họ Giải bỗng nhiên xuất hiện một đứa trẻ, đó là ai chứ?

Mọi người đồng loạt nhìn sang bên cạnh, biểu cảm trên mặt cứ như bị đổ cả bảng màu vào, cố nhịn cười đến mức mặt biến dạng.

Tứ gia gia??

Một danh xưng thật vĩ đại làm sao.

Giải Ngữ Hoa mặt đen như than, khóe mắt chân mày giật liên hồi.

Ngô Tà cảm thấy mặt mình sắp bị chuột rút đến nơi, cố nhịn cười ghé sát vào: “Tiểu Hoa, cậu còn trách tôi nhận nhầm, nhìn cái đứa bé tí này kiểu gì cũng ra một đứa con gái mà.” Giải Ngữ Hoa rít qua kẽ răng: “Cút đi!” “Chậc chậc chậc, Tiểu Thu Thu thật đáng yêu.” Hắc Nhãn Kính cũng chẳng chịu ngồi yên, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa.

Giải Ngữ Hoa ném cho hắn một cái nhìn sắc lẹm, nhưng sắc lẹm thì có ích gì?

Chuyện rành rành ngay trước mắt, muốn bắt mấy tên này im miệng khó hơn lên trời.

Thế nhưng, chuyện bất ngờ luôn xảy ra đột ngột.

Lại một giọng nói trẻ con ngây ngô gọi Tứ gia gia từ phía bên kia vọng lại, theo sau là một 'viên pháo' nhỏ nữa chạy tới.

Ngô Mặc cúi đầu nhìn, hảo hán thật, lần này là con khỉ nhỏ Ngô Tà.

Được rồi, một đứa cũng bế, hai đứa cũng bế.

Ngô Mặc trực tiếp cúi người, tiện tay bế nốt Ngô Tà lên, chỉ có điều trong lòng hơi thắc mắc.

“Thằng ranh con, chẳng phải mày đang ở Dư Hàng sao?” “Tứ gia gia, cháu muốn tìm ngài chơi mà.” Ngô Tà nghiêng cái đầu nhỏ cười cực kỳ ngây thơ đáng yêu.

Phàm là người bình thường thì ai chẳng thích cái đẹp, đối mặt với cái xấu và cái đẹp thì phản ứng tất nhiên phải khác nhau.

Ngô Mặc mủi lòng, xốc xốc Ngô Tà trên tay.

Bỗng nhiên...

Ủa?

Sao tự nhiên lại có mùi khai thế này?

Đứa nào tè dầm đấy?

Ánh mắt Ngô Mặc đầu tiên dời tới trên người nhóc Giải Ngữ Hoa.

Dẫu sao tính theo tuổi tác, nhóc này còn kém Ngô Tà một tuổi.

Hắn nhìn chằm chằm vào quần nhóc con, soi tới soi lui vẫn không thấy dấu vết ướt át nào.

Hắn lại quay đầu nhìn sang "con khỉ quậy" Ngô Tà.

Hay thật đấy.

Ngay chỗ đũng quần có một vết ướt không mấy lộ liễu.

Nhóc Giải Ngữ Hoa mắt rất tinh, nghiêng cái đầu nhỏ đầy thắc mắc: "Anh Ngô Tà, anh tè dầm ra quần rồi à?" Câu này vừa thốt ra, đám Ngô Tà, Giải Ngữ Hoa (lớn) đứng phía sau nhe răng cười nhạo khiến trái tim Ngô Tà (lớn) tan nát.

Sao lại là chính mình được nhỉ?

Cứ cho là chính mình đi, nhưng tại sao lại chọn đúng lúc xấu hổ thế này mà xảy ra chứ?

Tè dầm trước mặt bao nhiêu người?

Trời đất ơi!

Nửa đời sau của anh chắc chắn sẽ bị đám này cười cho thối mũi mất.

Lúc này, Ngô Tà đã chẳng còn muốn nhìn biểu cảm trên mặt mấy gã kia nữa.

Khỏi cần nghĩ cũng biết, tên nào tên nấy mặt mũi chắc chắn là đang cười rất đê tiện.

Anh ở bên này gần như không còn mặt mũi nào nhìn người, nhóc con Ngô Tà ở bên kia mặt cũng đỏ bừng lên.

Cậu nhóc phồng má, tức giận lườm Giải Ngữ Hoa: "Nói bậy, anh tài nào có tè dầm, là nước đấy.

Nước bị đổ, đúng thế!" Để chứng minh mình không nói dối, cậu nhóc còn ra sức gật đầu mấy cái.

Trẻ con mấy tuổi đầu thì biết gì về nhân tình thế thái, việc chúng thích nhất chính là cãi lý cho bằng được.

Giải Ngữ Hoa cũng không thích bị người ta vu khống.

Chương 1611

Rõ ràng là tè dầm rồi, sao lại bảo mình nói dối?

Nhóc con chau mày, nhìn tiểu Ngô Tà với vẻ vô cùng khó hiểu: "Em không nói bậy, nước thì không có mùi, nhưng trên người anh có mùi khai mà." "Em... em nói bậy.

Anh... anh không chơi với em nữa!" Mặt tiểu Ngô Tà đỏ gắt, nước mắt bắt đầu chực trào trong hốc mắt.

Con trai lớn hơn một tuổi đã biết giữ thể diện rồi.

Giải Ngữ Hoa vạch trần cậu trước mặt mọi người thế này đúng là không nể mặt nhau chút nào.

Hừ!

Uổng công mình còn mang đồ chơi cho em ấy. "Tứ gia gia, em không có tè dầm." "Tứ gia gia, em không có nói dối." Hai nhóc tì cùng lúc gọi Ngô Mặc, ai cũng không phục ai, nhất định bắt hắn phải phân định đúng sai.

Giải Ngữ Hoa và Ngô Tà (lớn) đứng phía sau đồng thời đưa tay bóp trán.

Hai người không hề nội đấu, mà đều có chung một cảm giác là không còn mặt mũi nào nhìn ai nữa.

Bàn Tử nhe hàm răng đại hắc ra cười cực kỳ khoái chí.

Đậu má, chuyện này thú vị quá đi mất.

Phim truyền hình cũng chẳng diễn nổi tình tiết thế này đâu.

Phải nói là con người ta học cái xấu thì nhanh thôi rồi.

Hoắc Tú Tú sớm đã thừa dịp không ai chú ý mà rút điện thoại ra, không bỏ sót một chi tiết nào, quay lại toàn bộ.

Hàng cực phẩm đấy.

Tình tiết thế này mà bỏ lỡ, chắc nửa đêm tỉnh dậy cô phải tự đập đầu vào tường vì hối hận mất.

Ba lão già nhà họ Ngô, Giải, Tề đứng bên cạnh như xem kịch vui, cười mà không nói lời nào.

Cảnh tượng thật ấm áp làm sao.

Việc gì mình phải lên tiếng phá hỏng không khí chứ?

Hai nhóc tì bắt đầu thi gan, người một câu ta một câu, chẳng ai nhường ai.

Ngô Mặc cảm thấy cái đầu mình sắp nổ tung vì ồn ào.

Hắn tự trách mình đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi.

Tè dầm chứ có phải đi bậy ra quần đâu, việc gì phải ngạc nhiên mà hỏi ra thành tiếng chứ?

Thôi xong!

Rước lấy rắc rối rồi.

Ngô Mặc nhìn đôi mắt đỏ hoe vì tức giận của tiểu Ngô Tà, lập tức quay người vẫy tay với Trương Khởi Linh phía sau: "Qua đây giúp một tay coi." Ngờ đâu một câu thốt ra, có tận hai Trương Khởi Linh bước tới.

Trương Khởi Linh của những năm 80 không rõ Ngô Mặc định làm gì, nhưng bản năng lại muốn phối hợp với hắn.

Còn Muộn Du Bình thì chẳng suy nghĩ nhiều như vậy.

Dựa trên kinh nghiệm xương máu trước đây, hễ Ngô Mặc gọi anh làm gì thì chắc chắn chẳng có việc gì tử tế cả.

Phản bác?

Trốn tránh?

Tất cả đều vô dụng.

Chiến tích cao nhất của hắn là dùng một tuần lễ mài nhừ anh để anh phải mặc sườn xám đứng trước cửa bar Văn Bạch mừng khai trương.

Thời gian đó, dù là tâm tính như Trương Khởi Linh cũng đã nảy sinh ý định diệt khẩu.

Quá là quậy phá đi mà.

Hắn bám theo anh suốt 24 giờ không nghỉ.

Bất kể là lúc anh mở mắt ăn cơm, uống nước hay đi vệ sinh.

Lúc nào anh cũng thấy một cái miệng luyên thuyên không ngừng.

Đánh nhau?

Chẳng có tác dụng gì.

Hắn vừa đánh vừa nói khiến anh đau hết cả đầu.

Ôi!

Khi đó, trong đầu Trương Khởi Linh lần đầu tiên hiện lên ý nghĩ: giá như mình bị điếc thì tốt biết mấy.

Nhìn bóng lưng của hai Trương Khởi Linh, Ngô Tà (lớn) chợt có cảm giác chẳng lành.

Mẹ kiếp!

Thằng em mình không phải lại định đào hố mình đấy chứ?

Ngô Tà nghĩ tới chiến tích trong quá khứ của em trai mình nên không dám mạo hiểm.

Anh dùng vai hất hai Trương Khởi Linh ra, dùng tốc độ nhanh nhất đứng trước mặt Ngô Mặc: "Tiểu Mặc, có việc gì cứ gọi anh là được, thôi đừng gọi Tiểu Ca nữa." "À, được thôi." Lúc này Ngô Mặc mới sực tỉnh, sao mình lại quên mất đám họ nhỉ?

Thôi xong đời rồi.

Hai nhóc con cứ gọi mình là Tứ gia gia giữa thanh thiên bạch nhật thế này, quay về Hoa ca không đập mình thành bánh tráng mới lạ.

Mẹ nó chứ.

Tính đi tính lại thế nào mà lại sót mất bước này.

Nhưng mà lão tử đâu có biết xem bói, sao mà lường trước được đám này cũng xuyên không đến thời đại này chứ?

Ôi!

Thôi kệ đi.

Dù sao vận mệnh tương lai cũng định sẵn rồi.

Hay là... cứ để chúng nó gọi thêm vài tiếng nữa cho sướng nhỉ?

Trong lúc Ngô Mặc còn đang tính toán lung tung, Ngô Tà đã quan sát tiểu Ngô Tà từ sợi tóc cho đến gót chân.

Càng nhìn càng thấy kỳ lạ.

Hồi nhỏ mình trông thế này sao?

Diễn tả thế nào nhỉ?

Ngây ngô, đơn thuần, nói trắng ra là có chút đần đần. "Thiên Chân, đây là ông lúc nhỏ à?" Bàn Tử thật sự không kìm nén nổi sự tò mò, sáp lại gần hích nhẹ Ngô Tà một cái. "Ừ, đẹp trai không?" "Cũng đáng yêu đấy, nhìn cứ như búp bê sứ ấy." Bàn Tử gật gật đầu.

Câu này nói không hề điêu, Ngô Tà lúc nhỏ đúng là rất đáng yêu.

Đôi mắt to tròn ngây thơ, nhìn cái là biết chưa từng nếm trải sự đời vùi dập.

Chương 1612

Hiếm khi gặp được cảnh tượng này, Hoắc Tú Tú và Lâm Phong nhìn nhau một cái rồi cũng tiến lại gần.

Hắc Nhãn Kính dĩ nhiên không chịu thua kém.

Chẳng mấy chốc, mấy anh em đã quây thành một vòng quanh ba người.

Hai đứa nhỏ có chút luống cuống, hai tay ôm chặt lấy cổ Ngô Mặc không buông: "Tứ gia gia." "Đừng sợ, toàn người nhà mình cả thôi." Ngô Mặc ôm chặt hai đứa nhỏ, khẽ dỗ dành vài câu.

Con người mà, thường có thói quen phơi bày sự yếu đuối trước người mà mình tin cậy nhất.

Hai nhóc tì hoàn toàn coi Ngô Mặc là chỗ dựa, khác hẳn với vẻ tinh nghịch thường ngày.

Để giữ thể diện cho tiểu Ngô Tà, Ngô Mặc trực tiếp nhét cậu nhóc trong lòng vào tay Ngô Tà: "Bế cho chắc vào, đưa nó đi thay quần đi." "Hả?" Ngô Tà liếm môi, có chút không hiểu nổi thao tác này.

Mình đi thay quần cho chính mình, nếu đến sớm chút nữa không lẽ phải tự cho mình bú sữa luôn à? "Tứ gia gia." Tiểu Ngô Tà cũng không chịu, ngoái đầu lại nhìn Ngô Mặc: "Em không quen chú ấy, em không muốn." Một đứa rồi hai đứa, đúng là làm người ta nhức đầu.

Trong lúc bất lực, hắn chỉ đành nhét nhóc Giải Ngữ Hoa vào tay Giải Liên Hoàn: "Bế cho chắc, cẩn thận lão gia tử nện chú đấy." Giải Liên Hoàn: "???" Giải Ngữ Hoa (lớn) định đưa tay ra bế, nhưng không ngờ Ngô Mặc lại đưa đứa bé cho Giải Liên Hoàn.

Đúng vậy, chính là một đứa bé.

Giải Ngữ Hoa có thể phân biệt rõ ràng bản thân mình lúc nhỏ.

Hai thời không, một lớn một nhỏ, dù có chung một thân phận thì cũng là hai thực thể sống riêng biệt.

Để bản thân (lớn) đi thay tã cho bản thân (nhỏ).

Cảm giác này... chậc chậc chậc... diễn tả thế nào nhỉ?

Quái dị đến mức không thốt nên lời.

Không dứt ra được hai cái đuôi nhỏ này, Ngô Mặc đành phải bế cả hai đứa đi ăn cơm.

Giải gia là đại gia tộc thâm căn cố đế, lễ nghi rất nhiều.

Theo lý mà nói không nên để khách khứa phải chăm sóc trẻ nhỏ.

Chỉ là từ khi Giải Cửu Gia đi dạo một vòng từ chỗ Diêm Vương về, ông đã nhìn thấu mọi chuyện.

Hơn nữa cháu trai ông đã phải chịu bao nhiêu uất ức.

Không thể bù đắp cho đại đồng niên, thì đành cố hết sức làm cho tiểu đồng niên vui vẻ hơn một chút vậy.

Giải gia nhân khẩu không ít.

Trong nhà ăn bày một chiếc bàn dài, đủ chỗ cho hai mươi người cùng ăn.

Quy tắc gia tộc xưa nay luôn là "ăn không nói, ngủ không lời".

Kết quả là quy tắc này lại bị Ngô Mặc phá vỡ.

Làm người câm bao nhiêu năm, giờ hắn cứ hễ có cơ hội là phải nói vài câu, nếu không cả người sẽ thấy bứt rứt.

Vốn dĩ nhóc Giải Ngữ Hoa không nói chuyện, nhưng không chịu nổi Ngô Mặc vừa ăn vừa trêu chọc: "Nào, gọi một tiếng Tứ gia gia đi, ông đây cho miếng thịt này." Giải Ngữ Hoa (lớn) ngồi bên cạnh mặt đen như đít nồi.

Cái thằng khốn này.

Gọi thì gọi, mày lườm anh mấy cái là có ý gì?

Hay là để anh gọi cho mày vài tiếng để mày sướng rân lên nhé?

Ngô Tà (lớn) tự trấn an bản thân rất nhanh.

Từ cảm giác nghẹn khuất u uất đến thản nhiên chấp nhận, quá trình này chắc chỉ mất khoảng nửa tiếng.

Chứ biết làm sao bây giờ, chẳng lẽ đập thằng em một trận?

Đừng đùa, có đánh cũng chẳng trúng được hắn đâu?

Thôi bỏ đi, nó thương mình lúc nhỏ thì cũng coi như là thương mình bây giờ thôi.

Đều là một người cả, không phân biệt anh em mình làm gì.

Ừm!

Chả giò nhà họ Giải ngon thật đấy.

Những người khác thì ít nhiều đều có chút lấn cấn.

Dù sao thì ở thời đại này mà gặp lại chính mình trong quá khứ cũng chẳng có gì lạ.

Chỉ riêng Hoắc Tú Tú là chẳng lo lắng gì, vì lúc này cô còn chưa ra đời nữa là.

Giải Liên Hoàn (lớn) vừa ăn cơm vừa không quên suy tính công việc.

Tính theo thời gian, lúc này Lão Nhị (Giải Hoài Cẩn) và mấy anh em chắc đã có thông tin về cổ mộ Nam Chiếu.

Nhất định phải tìm cách ngăn chặn chuyện này. "Lão gia tử." Giải Liên Hoàn (lớn) ngẩng đầu định bàn bạc với Giải Cửu Gia.

Bỗng nhiên, ngoài sân truyền đến mấy tiếng gọi bố.

Theo sau tiếng gọi, vài bóng người lần lượt xuất hiện trước cửa.

Mọi người dừng động tác, đồng loạt quay đầu nhìn ra ngoài.

Động tác đều tăm tắp khiến năm người vừa tới giật cả mình. "Mẹ ơi, cái này..." Lão Nhị Giải Hoài Cẩn sững người.

Năm anh em đi vắng có nửa tháng, sao bố lại tìm đâu ra nhiều người bầu bạn thế này?

Lão Tam Giải Liên Hoàn (trẻ) gãi đầu: "Bố, ngài đang mở tiệc ạ?" Quy tắc trong nhà rất nghiêm.

Đám thủ hạ sẽ không bao giờ ăn cơm cùng lão gia tử.

Những người có thể khiến lão gia tử thân hành tiếp đón chắc chắn phải có thân phận địa vị tương xứng.

Đừng nói chuyện kỳ thị hay không, quy tắc của đại gia tộc xưa nay vẫn vậy.

Mỗi lần nhìn thấy Giải Lão Tam lúc trẻ, Ngô Mặc lại không nhịn được cười.

Tam thúc lúc trẻ nhìn cứ như gã khờ ấy.

Sau này là do bị đánh cho thông minh ra, hay là não bị chập mạch mới tỉnh ngộ vậy?

Hắn ngẩng đầu nhìn phiên bản lão niên của Giải Liên Hoàn, khóe miệng dần nở một nụ cười đểu cáng, không tiếng động thốt ra ba chữ: "Thằng đần độn." "Bộp!" Giải Liên Hoàn (lớn) tức giận đập đôi đũa xuống bàn.

Ngay sau đó anh sực nhận ra mình thất lễ.

Đáng ghét thật.

Thằng ranh con này lại đào hố mình.

Giải lão đại nhíu mày, có chút không hài lòng nhìn Giải Liên Hoàn (lớn).

Dám đập đũa trước mặt bố mình.

Ý gì đây, khinh thường Giải gia chúng ta à?

Giải Lão Nhị xưa nay tính tình không tốt, lập tức xắn tay áo định lên tiếng giáo huấn.

Kết quả là vừa hay chạm mắt với Ngô Mặc.

Chương 1613

"Ái chà, Tứ thúc, ngài đã về rồi ạ?" Giây tiếp theo, cả khuôn mặt anh như được hóa trang trong kịch biến mặt, từ lạnh lùng gay gắt chuyển sang cười hớn hở.

Giọng nói nịnh nọt đến mức Giải Liên Hoàn (lão niên) đứng đó mà nổi hết cả da gà da vịt.

Mẹ nó chứ.

Cái gã này ngoại trừ ngoại hình ra, tính cách sao chẳng giống Nhị ca trong ký ức chút nào vậy?

Nhị ca của anh tính tình nóng nảy, đứng đâu là tỏa ra khí chất thảo khấu đến đó.

Sao bây giờ lại giống thái giám thế này?

Nhìn cái điệu bộ nịnh bợ đó mà xem, nhìn thôi cũng thấy ngứa cả ngón chân.

Tất nhiên, mấy lời này anh chỉ dám lầm bầm trong lòng.

Chỉ cần nói ra, Giải Liên Hoàn tin chắc mình khó mà thấy được mặt trời ngày mai.

Anh chỉ nhìn thấy bề ngoài, đâu biết sự tình bên trong.

Ngô Mặc nhìn bề ngoài có vẻ bần tiện, nhưng thực tế đối với người mà hắn đã coi là người nhà thì vẫn có chút hào phóng.

Cổ mộ Nam Chiếu không dễ giải quyết như vậy.

Để mặc mặc kệ không phải là cách hay.

Không chừng mấy vị Giải gia này lại gây ra chuyện gì, rồi thừa dịp không ai để ý lại lén lút xuống xem tình hình.

Muốn giải quyết tận gốc vấn đề, tốt nhất là phá hủy nơi đó.

Ngô Mặc khi đó đã bàn bạc với ba lão già, trong đầu lại nảy ra một ý tưởng mới là đặt bẫy.

Theo tâm lý tận dụng triệt để phế liệu, tại sao không đào hố mấy kẻ bám đuôi phía sau nhỉ?

Giải Cửu Gia lập tức đồng ý với ý tưởng này.

Đùa chứ, không đồng ý sao được?

Không đồng ý thì nhà ông sắp tuyệt tự đến nơi rồi.

Chỉ có điều dựa trên bản đồ, phạm vi ảnh hưởng của Nam Chiếu quốc quá lớn.

Trừ khi quân đội ra mặt dùng thuốc nổ hạng nặng, nếu không rất khó đạt được kết quả như mong muốn.

Ngô Mặc chẳng nói thừa câu nào.

Hắn quay người ra ngoài xách cái ba lô của mình vào, chẳng nói chẳng rằng lôi ra mười khối thuốc nổ nén nồng độ cao.

Mỗi khối to cỡ nửa viên gạch.

Ba lão già có chút ngẩn người, không hiểu Ngô Mặc mang gạch về làm gì?

Do hạn chế của thời đại, họ không tài nào tưởng tượng được rằng một khối nhỏ xíu thế kia khi nổ có thể san phẳng nửa quả núi.

Nghe Ngô Mặc giải thích xong, ba lão già như dẫm phải nhím, "vèo" một cái lùi lại nửa bước. "Cậu... thằng nhóc cậu..." Không trách họ kinh hãi như vậy.

Thứ này mà lỡ tay một cái, đừng nói là Giải gia, cả nửa kinh đô này cũng bay màu mất?

Ngô Mặc trấn an ba lão già, giơ tay đảm bảo thứ này cực kỳ an toàn, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Ba lão già mới miễn cưỡng nén được nỗi lo lắng xuống.

Thứ này là Ngô Mặc đặc chế theo công thức của hệ thống.

Mục đích chính là để đối phó với những cổ thần kiểu như Đại Nhãn Phao.

Quăng một phát vào giỏ là xong đời.

Hắn thật sự chẳng có sở thích làm quả bóng da cho chúng nó đá đâu.

Có vũ khí rồi, tiếp theo là vấn đề điều phối nhân lực.

Năm người con trai của Giải gia chủ động xin đi.

Khi họ nghe từ miệng lão gia tử rằng có kẻ đứng sau giật dây, ai nấy đều tức giận đùng đùng.

Mẹ kiếp.

Để chúng lại đúng là tai họa.

Phải xử đẹp chúng nó mới được.

Giải Cửu Gia trằn trọc cả đêm để lên một kế hoạch tỉ mỉ.

Năm anh em cẩn thận cầm thuốc nổ nén nồng độ cao chuẩn bị xuất phát đi Đại Lý.

Trước khi đi, Ngô Mặc gọi họ lại.

Hắn nhét vào tay mỗi người một chiếc đồng hồ liên lạc.

Đàn ông có mấy ai không thích đồng hồ.

Huống chi cái đồng hồ này nhìn thôi cũng biết không phải vật tầm thường, vừa xem được giờ lại vừa truyền được tin nhắn, đúng là có nằm mơ cũng không hiểu nổi người ta nghiên cứu ra nó kiểu gì.

Năm anh em không phải kẻ ngốc.

Tục ngữ có câu rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con nhà tông không giống lông cũng giống cánh.

Năm người họ âm thầm suy đoán lai lịch Ngô Mặc không hề đơn giản.

Quả nhiên, thứ trên tay này chẳng phải đã chứng minh cho suy đoán đó sao?

Đồ tốt biết bao nhiêu.

Đi ra ngoài quan trọng nhất chính là thông tin.

Năm anh em lần đầu tiên được trải nghiệm cái gọi là công nghệ cao.

Cảm giác đúng là quá đã.

Năm anh em đã thảo luận riêng với nhau: Bất kể Ngô Mặc có thân phận gì, đã cứu bố mình lại còn cho lợi ích lớn như thế, kiểu gì cũng phải đối xử với hắn như bậc bề trên.

Đặc biệt là Lão Nhị.

Tính tình nóng nảy phải biết kìm lại, đừng có thất lễ trước mặt bậc tiền bối.

Vì vậy, Giải Lão Nhị đã đặc biệt tập luyện trước gương rất nhiều lần, sợ rằng biểu cảm khuôn mặt mình không đủ cung kính.

Mặc kệ ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Giải Liên Hoàn (lớn), Ngô Mặc cực kỳ thản nhiên bày ra dáng vẻ của một bậc tiền bối: "Ừm, chuyện làm đến đâu rồi?

Có gặp khó khăn gì không?

Có cần ông đây ra tay giúp không?" Đời là vở kịch, quan trọng là kỹ năng diễn xuất.

Giả làm tiền bối đối với Ngô Mặc đã là chuyện dễ như trở bàn tay, chẳng cần phải suy nghĩ nhiều.

Nói thật, nhìn Ngô Mặc làm bộ làm tịch làm vai vế lớn trước mặt người khác, Giải Ngữ Hoa (lớn) cũng thấy nực cười.

Hôm nay đúng là gậy ông đập lưng ông rồi.

Năm vị đứng dưới kia là ai chứ?

Anh dù có là thằng ngốc cũng nhận ra được, đó chính là bố ruột và bốn vị thúc thúc của mình.

Họ gọi nó là Tứ thúc.

Chương 1614

Còn mày, cái thằng nhãi ranh kia, mày cũng dám ừ hử nhận lời à?

Ha ha!

Xem ra tối nay phải tìm cơ hội bàn chuyện nhân sinh với mày một chút rồi.

Nỗi buồn và niềm vui của con người vốn không tương đồng.

Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa thì muốn đánh người, còn Ngô Tà và Hắc Nhãn Kính lại đứng xem kịch vui.

Tên nào tên nấy như mấy bà tám ở đầu làng, trợn tròn mắt lên nhìn.

Chỉ thiếu điều cầm thêm nắm hạt dưa trên tay nữa thôi.

Cha của Giải Ngữ Hoa tiến lên một bước, trên mặt nở một nụ cười nhẹ nhõm: "Tứ thúc, thứ ngài đưa đúng là bảo bối, chúng cháu đã theo lời dặn của ngài mà đặt đồ vào đúng chỗ rồi." Nói đến đây anh khựng lại.

Ánh mắt đảo quanh một vòng, dường như đang cân nhắc xem có nên nói tiếp hay không?

Việc họ làm có thể bị bay đầu như chơi.

Càng ít người biết càng an toàn.

Giải Cửu Gia rất hài lòng với sự cẩn thận của con trai mình.

Đang ăn cơm không thích hợp bàn chuyện chính sự, cứ để lát nữa hãy hay.

Nghĩ đến cảnh mấy đứa con trai chết thảm (trong tương lai mà hắn đã nghe), lòng Giải Cửu Gia mềm đi ít nhiều: "Lão đại, mấy đứa đi đường vất vả chắc đói rồi, mau lại đây ăn miếng gì đi." Lời nói dịu dàng vừa thốt ra, năm người con trai đồng loạt rùng mình một cái.

Đậu má!

Bố bị làm sao vậy?

Lão Nhị và Lão Tam trong đầu nảy ra bốn chữ không mấy tốt lành: "hồi quang phản chiếu".

Con cái trong nhà thì bố biết thừa là chúng nghĩ gì.

Bị nhiều người chú ý như vậy, Giải Cửu Gia cũng thấy ngại, lập tức trừng mắt lên: "Đứng ngây ra đấy làm gì?

Không nghe thấy ta bảo lại ăn cơm à?" "Ơ, vâng ạ, bố." Năm người như sực tỉnh cơn mơ, quay người lại bồn nước bên cạnh rửa tay rồi ngồi vào bàn ăn.

Giải lão đại vừa mới đặt mông xuống ghế đã cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm mình.

Anh nhanh chóng ngẩng đầu lên, vừa vặn chạm mặt với Giải Ngữ Hoa (lớn).

Ủa?

Người này là ai?

Sao ánh mắt nhìn mình lại có gì đó là lạ thế này?

Lúc này, lòng Giải Ngữ Hoa như bị lật đổ hũ gia vị, vô cùng phức tạp và khó nén.

Trong đầu anh mơ hồ hiện lên cảnh tượng người cha lâm chung năm nào.

Gầy trơ xương.

Hốc mắt lõm sâu đến mức gần như không còn ra hình người.

Một hơi thở phải chia làm ba lần mới hít được.

Cảnh tượng đó khắc sâu trong lòng Giải Ngữ Hoa, mỗi lần nhớ lại đều đau như dao cắt.

Giờ đây người cha ấy đang ngồi ngay đối diện.

Cổ họng Giải Ngữ Hoa như bị nghẹn lại, không thốt nổi một lời.

Giải lão đại liếc nhìn Giải Ngữ Hoa, cảm thấy chàng thanh niên này có chút quen mắt.

Ơ!

Đường nét tinh tế trên khuôn mặt sao lại có nét giống vợ mình thế nhỉ?

Không đúng.

Còn có chỗ giống bố nữa.

Giải lão đại là người vô cùng cẩn trọng.

Suy nghĩ nghi hoặc xoay chuyển trong đầu nhưng anh không hề hỏi ra miệng.

Đã là khách quý của bố thì chắc chắn sẽ được bố giới thiệu.

Lão gia tử chưa lên tiếng thì mình việc gì phải tò mò cho thêm phiền?

Phía bên này còn tạm ổn, chứ gã khờ Giải Liên Hoàn (trẻ) lại nhìn thấy phiên bản lão niên của chính mình.

Anh buột miệng hỏi một câu như pháo nổ: "Bố, vị đại thúc này nhìn rất giống bố, không phải là bề trên trong nhà mình chứ ạ?" "Phụt!" Ngô Mặc đang uống nước, suýt nữa thì sặc chết vì câu này.

Buồn cười quá đi mất.

Tam thúc lúc trẻ sao càng nhìn càng thấy đần thế nhỉ?

Đừng nói là hắn có suy nghĩ đó, ngay cả chính Giải Liên Hoàn (lão niên) cũng muốn che mắt mọi người lại.

Năm đó mình làm sao mà sống sót được đến tận bây giờ vậy cà?

Giải Cửu Gia cũng nghẹn lời.

Biết giới thiệu sao giờ?

Lão Tam, đây là anh lúc già à?

Lão Tam, đây là anh lúc trẻ à?

Đúng là có chút...

Trong lúc bối rối, Tề Bát Gia đã lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng: "Được rồi, đừng hỏi nhiều nữa, ăn cơm trước đi, lát nữa còn có việc chính phải làm đấy." Thân tình hai nhà vốn tốt.

Đối diện với bậc tiền bối, mấy anh em liên tục gật đầu, bưng bát cơm lên bắt đầu ăn.

Đúng là đói ngấu thật rồi.

Để kịp thời gian, mấy anh em gần như không nghỉ tay nghỉ chân, thức đến mức mắt thâm quầng như gấu trúc.

Giải gia Lão Ngũ vẫn còn tính trẻ con.

Ăn một miếng cơm, ngẩng đầu thấy nhóc Giải Ngữ Hoa ngồi bên cạnh, bèn cười híp mắt móc trong túi ra một thứ lắc lắc: "Cháu đích tôn, xem Ngũ thúc mang đồ tốt gì về cho cháu này?" "Ơ, robot biến hình?" Con khỉ quậy Ngô Tà mồm nhanh hơn não, cướp lời trả lời trước.

Trên mặt Giải gia Lão Ngũ hiện lên một tia gượng gạo.

Anh chỉ mải dỗ dành cháu mình, không ngờ trong nhà lại có thêm đứa trẻ khác.

Giờ thì tiến thoái lưỡng nan rồi.

Cho à?

Tiếc đứt ruột.

Thứ này khó mua lắm, nhờ người xếp hàng mãi mới mua được một cái đấy.

Không cho à?

Thì lại mất mặt quá.

Giải Lão Ngũ vô cùng hối hận.

Sao cái mồm mình lại ngứa ngáy thế không biết, cứ phải hỏi vào đúng lúc này cơ chứ? "Ngũ thúc, là cho cháu ạ?" Nhóc Giải Ngữ Hoa mắt sáng rực lên vì vui mừng.

Chương 1615

"À, đúng rồi." Giải Lão Ngũ nghiến răng, nhét robot biến hình vào tay Giải Ngữ Hoa: "Chơi cùng bạn nhé, tuyệt đối đừng đánh nhau đấy." Con khỉ quậy Ngô Tà nhìn mà thèm đỏ cả mắt.

Robot biến hình kìa!

Nếu mình có một cái, chắc chắn Giải Tử Dương sẽ ghen tị chết mất.

Giải Ngữ Hoa (lớn) lặng lẽ quan sát cảnh tượng này.

Đây chính là Ngũ thúc của anh, người từ nhỏ đã yêu thương anh nhất.

Giải Ngữ Hoa vô cùng cảm kích ông trời.

Đa tạ Ngài đã mở mắt, mới để Ngô Mặc xuất hiện bên cạnh mình.

Nếu không anh sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại người thân.

Với sự tinh ranh của mình, anh sớm đã đoán ra mọi chuyện đều liên quan đến Ngô Mặc.

Ngô Mặc quý Giải Ngữ Hoa, nhưng cũng không nỡ nhìn tiểu Ngô Tà buồn.

Hắn lập tức một tay bế một đứa lên: "Ông đây ăn xong rồi, đưa hai đứa nó đi dạo chút đây." Ngô Tà (lớn) thấy vậy cũng buông bát đũa xuống: "Ơ, đợi chút, tôi cũng đi." Dạo phố à?

Ngô Tà sớm đã nóng lòng muốn xem kinh đô những năm 80 trông như thế nào rồi.

Đã có một thì sẽ có hai.

Hắc Nhãn Kính chắc chắn luôn theo sát bên cạnh Ngô Mặc.

Bàn Tử và Hoắc Tú Tú cũng không chịu tụt lại phía sau.

Một đám người kéo đi.

Hay thật đấy.

Ngoại trừ Giải Liên Hoàn, Giải Ngữ Hoa và hai Trương Khởi Linh ra, những người khác đều đi theo Ngô Mặc ra ngoài.

Nhà ăn trong phút chốc vắng đi hơn một nửa. "Cái này..." Cẩu Ngũ Gia há hốc mồm.

Cháu trai mình có nhân duyên tốt thế sao?

Dẫn trẻ con đi dạo mà cũng có bao nhiêu người đi theo thế kia.

Những năm 80.

Phương thức di chuyển chủ yếu là đi bộ.

Sau ngày giải phóng, vì nhiều nguyên nhân mà lão trạch nhà họ Giải được bảo tồn nguyên vẹn.

Nó chiếm gần nửa con ngõ nhỏ.

Nửa con ngõ còn lại cũng được đám thủ hạ trung thành với Giải gia mua lại từ lâu.

Như vậy, cả con ngõ này đều thuộc về Giải gia.

Ngô Mặc tay trái bế Ngô Tà, tay phải bế Giải Ngữ Hoa, vừa đi vừa dỗ dành hai nhóc tì bụ bẫm. "Thích robot biến hình phải không?

Để Tứ gia gia đưa hai đứa đến cửa hàng quốc doanh mua nhé?" Hai đứa trẻ còn chưa kịp gật đầu, Bàn Tử bên cạnh đã vỗ vai hắn: "Đừng đùa nữa, thương trường kinh đô thời này làm gì có robot biến hình." "Ủa?

Thật sao?" Ngô Mặc hơi ngẩn ra.

Kiếp trước hắn thuộc thế hệ 9x, nên đối với những chuyện năm

80 hắn mù tịt.

Thấy Giải Lão Ngũ tặng Giải Ngữ Hoa một cái, hắn cứ ngỡ cửa hàng quốc doanh ở kinh đô cũng có bán.

Thực tế là Giải Lão Ngũ nhờ bạn mua từ nước ngoài mang về đấy.

Nếu không thì anh ta đã chẳng tiếc rẻ như vậy. "Đi thôi, Bàn gia tôi hôm nay sẽ làm hướng dẫn viên đưa mọi người đi dạo một vòng." Bàn Tử hăng hái vô cùng.

Quay lại những năm tháng quen thuộc này, trong túi lại không giống như trước kia chẳng có đồng nào.

Cả con người anh bỗng chốc trở nên tự tin hẳn lên.

Anh sải bước đi trước, cho đến khi Hoắc Tú Tú hỏi một câu chí mạng. "Bàn ca, anh có tiền không?" "À, sao lại không chứ.

Ơ...!" Nói đến đây thì nghẹn lời.

Trong tay có tiền có thẻ thật đấy, nhưng vấn đề là ở những năm 80 này thì dùng thế nào được?

Móc ra một cái, người ta không coi anh là thằng điên thì cũng áp giải anh lên đồn cảnh sát ngay.

Thôi xong.

Giấc mộng "vinh quy bái tổ" tan vỡ.

Thậm chí anh bây giờ còn chẳng bằng Bàn Tử ở thời đại này nữa.

Ánh mắt Hoắc Tú Tú lại nhìn sang Ngô Tà.

Ngô Tà xua tay: "Đừng nhìn tôi, tự nhiên tôi mang mấy món đồ cổ này ra làm gì chứ?" Đúng vậy.

Tiền ở thời đại này đối với họ đã trở thành đồ cổ mất rồi.

Lâm Phong giơ chân đá vào mông Ngô Mặc một cái: "Đừng có lảm nhảm nữa, mau móc tiền ra đây." Động tác quen thuộc này khiến tiểu Ngô Tà và tiểu Giải Ngữ Hoa giận dữ trừng mắt.

Hai đứa nhỏ đồng thanh quát: "Không được bắt nạt Tứ gia gia của em!" Bàn Tử không nhịn nổi nữa, ngồi thụp xuống đất cười sằng sặc.

Anh vừa cười vừa liếc xéo Ngô Tà.

Anh rất muốn biết vị hảo huynh đệ này của mình cảm thấy thế nào khi phải gọi em trai mình là ông nội?

Ngô Tà đã chết lặng rồi.

Muốn sao thì tùy.

Dù sao thằng em nó thương nhất cũng là mình thôi.

Hắc Nhãn Kính đầy hứng thú đi vòng quanh tiểu Ngô Tà mấy vòng: "Chà, đại đồ đệ, căn cốt hồi nhỏ của cậu cũng không tệ nhỉ." "Nói nhảm." Ngô Tà (lớn) lườm anh ta một cái: "Ăn ngon, ngủ kỹ, lại chẳng có phiền não gì, sao mà không tốt được?" "Ừm, có lý." Khóe miệng Hắc Nhãn Kính khẽ nở một nụ cười đểu cáng.

Và rồi...

Tiểu Ngô Tà khóc thét lên: "Oa...

Tứ gia gia, đại ác ma định ăn thịt người kìa!" Khóc to tướng mà chẳng thấy giọt nước mắt nào.

Hắc Nhãn Kính: "???" Không phải chứ, hai ta bị xung khắc à?

Hắc Nhãn Kính định đưa tay xách cổ áo tiểu Ngô Tà thì bị Ngô Mặc gạt phăng ra: "Tránh ra một bên, đừng có không việc gì mà đi bắt nạt trẻ con." Hắc Nhãn Kính mở mắt nói dối: "Nó khóc to thế, tôi sợ nó bị sặc thôi mà." Hai người vốn đã hiểu rõ nhau từng chân tơ kẽ tóc, ai mà chẳng biết ai?

Nếu không phải vì đang bế hai đứa nhỏ vướng tay vướng chân, Ngô Mặc nhất định đã tặng cho Hắc Nhãn Kính một cú đá rồi.

Có lẽ thấy Ngô Tà (lớn) sống quá thảnh thơi không chịu được, Hắc Nhãn Kính giả vờ nghiêm túc đề nghị: "Bảo bối, chúng ta cũng chẳng biết sẽ ở lại đây bao lâu, hay là dạy cho đứa nhỏ này chút khả năng tự vệ nhỉ?" "Cái này..." Ngô Mặc do dự.

Theo ý định của hắn, sau khi kết thúc mọi chuyện sẽ rời đi.

Vì vậy hắn vẫn chưa đi tìm Hắc Nhãn Kính.

Nhưng sự đời vô thường.

Hắn đã quậy cho cái thời không này tan nát cả rồi, liệu sau này có xuất hiện kẻ thù mới không?

Vạn nhất...

Chương 1616

lại có thằng khốn nào không cưỡng lại được sự cám dỗ của trường sinh mà kéo hai đứa nhỏ xuống nước thì sao.

Ừm.

Thủ đoạn tự vệ thì vẫn nên có một chút.

Xem ra phải bàn bạc lại với lão gia tử, không thể cứ để hai đứa nhỏ chơi bời lêu lổng mãi được.

Tiểu Ngô Tà trong lòng hắn bỗng rùng mình một cái, cảm thấy có chút lạnh lẽo khó hiểu.

Cậu nhóc theo bản năng rúc sâu vào lòng Ngô Mặc hơn.

Kinh đô những năm 80 vô cùng náo nhiệt.

Trên mặt ai nấy đều rạng rỡ nụ cười, toàn tâm toàn ý mong chờ một tương lai tươi sáng.

Bàn Tử dựa vào ký ức, dẫn cả đám đi vòng quanh cửa hàng quốc doanh.

Ngô Mặc chẳng hề keo kiệt.

Thấy cái gì ngon, cái gì hay là móc tiền ra mua ngay.

Kết quả là trên người mấy gã kia treo đầy túi lớn túi nhỏ, nào là đồ chơi, nào là đồ ăn ngon.

Đừng ngạc nhiên, đó chính là phong thái của người có tiền đấy.

Tiểu Ngô Tà sướng đến mức sắp bay lên mây, miệng không ngớt gọi Tứ gia gia.

Dưới sự dẫn dắt của cậu nhóc, nhóc Giải Ngữ Hoa cũng hoàn toàn buông thả bản thân.

Hai đứa người một tiếng ta một tiếng gọi khiến Ngô Mặc cười hớn hở.

Bàn Tử vô cùng cảm khái, khẽ hích Ngô Tà: "Thiên Chân, nói gì thì nói, thằng em chúng ta cũng có dáng dấp làm bố đấy chứ." Ngô Tà: "..." Lời này có phần đúng, nhưng nếu đứa nhỏ trong lòng nó không phải là mình hồi nhỏ thì tốt biết mấy.

Đi chơi mà, vui vẻ là chính.

Vô tình, cả đám đi tới gần khu vực Phan Gia Viên.

Đã đến đây rồi thì vào dạo một vòng luôn cho tiện.

Lúc này, nơi này mới bắt đầu có vài sạp hàng bày bán, chưa hình thành quy mô lớn.

Từng tốp người ngồi trên mặt đất.

Trước mặt bày biện tùy ý mấy cái bát sứ, đồ gốm nhỏ.

Không có ai chèo kéo khách.

Thích xem gì thì tùy, muốn mua thì bàn giá. "Nhớ năm đó Bàn gia tôi ở..." Bàn Tử vừa định phát biểu cảm nghĩ thì bị một giọng nói oang oang cắt ngang. "Vị trí này là tôi đến trước, sao hả?

Muốn động thủ với Bàn gia này à?" Bàn gia?

Chà chà!

Lại còn có kẻ dám tự xưng là Bàn gia trước mặt Bàn gia thật nữa chứ.

Bàn Tử lập tức thấy hứng thú, xắn tay áo định lên xem thử thần thánh phương nào.

Ngoại trừ Ngô Mặc ra, những người khác cũng lộ vẻ tò mò.

Cả đám lục đục kéo nhau lên phía trước.

Trong lòng Ngô Mặc thì rõ như gương.

Chẳng cần đoán cũng biết, cái giọng oang oang phía trước chắc chắn là Bàn Tử của thời đại này rồi. "Vua gặp vua".

Lúc này Ngô Mặc đã cảm thấy chai sạn rồi.

Chỉ là có chút băn khoăn, lát nữa gặp mặt thì nên giải thích thân phận của nhau thế nào đây nhỉ?

Bàn Tử sải bước nhanh về phía trước.

Vừa tới gần, anh đã thấy một thanh niên vạm vỡ đang xắn tay áo cãi nhau với một bà thím. "Chậc, định bắt nạt người ta à?" Chàng thanh niên quay lưng về phía đám người, bướng bỉnh không chịu thua. "Ai bắt nạt cậu, chỗ này tôi ngồi mấy ngày nay rồi." Bà thím giọng cũng rất đanh thép. "Ghi tên bà lên đây chưa?

Hay bà bỏ tiền ra mua rồi?" "Cậu có lý lẽ chút không?" "Không đấy, bà cắn tôi đi." Ơ!

Giọng nói này nghe quen quá.

Vừa hay, chàng thanh niên quay đầu lại nhìn phía sau.

Khuôn mặt quen thuộc khiến cả đám không nói nên lời, chỉ biết đồng loạt trợn tròn mắt.

Mẹ nó chứ.

Kinh đô này đúng là nói lớn thì lớn, mà nói nhỏ thì cũng nhỏ thật.

Thật sự không ngờ đi dạo một vòng thôi cũng gặp ngay người quen cũ.

“Ái chà, tiểu huynh đệ, là cậu à!” Vương Béo mắt còn tinh hơn trộm, vừa nhìn đã thấy Ngô Mặc đang bế đứa nhỏ.

Hắn quay đầu khom lưng vội vàng thu dọn đồ đạc của mình, hừ một tiếng: “Được rồi, bạn tôi đến rồi, Béo gia hôm nay không thèm tranh với bà nữa.” Bà thím kia: ...

Vương Béo chẳng buồn phí lời với bà ta thêm, xách túi đồ cười hì hì chạy đến trước mặt Ngô Mặc: “Huynh đệ, đến Kinh đô sao không tìm tôi?

Tôi còn định mời cậu đi ăn lẩu thịt dê đây.” Hắn thật sự rất cảm kích Ngô Mặc, bèo nước gặp nhau mà đối phương đã giúp hắn rất nhiều.

Nếu không, đừng nói là tiền nhập hàng, ngay cả tiền thuê nhà hắn cũng không đào đâu ra.

Nhìn bộ dạng tay chân luống cuống của Vương Béo phiên bản trẻ tuổi, Ngô Mặc thực sự tò mò đến ngứa ngáy cả lòng gan.

“Lần này tôi về hơi vội, mà này người anh em, cậu đang làm cái gì thế?

Chẳng phải tôi đã giới thiệu việc làm cho cậu rồi sao?” Ngô Mặc đối với anh em luôn móc hết tim gan, muốn giúp Vương Béo cải thiện cuộc sống nhưng lại sợ đối phương tự trọng cao nên chỉ có thể nhờ Ngô Lão Cẩu tìm hộ một công việc.

Chủ yếu cũng là muốn giúp hắn tránh được cái hố ở tiền thế.

“Hại, đừng nhắc nữa.” Vương Béo trẻ tuổi gãi gãi mũi, trên mặt thoáng qua một tia ngượng ngùng.

Mấy người bọn họ đã quá hiểu nhau, chỉ cần một động tác nhỏ này thôi là Ngô Mặc hiểu ngay chắc chắn có ẩn tình.

Ở bên cạnh, Vương Béo (lớn) khoanh tay, nghiêng đầu nhớ lại chuyện cũ.

À, nhớ ra rồi.

Tầm một tháng nữa, cái thằng ranh họ Lý kia sẽ tìm đến cửa.

Chính mình vì thiếu tiền nên mới ngu ngốc theo hắn xuống mộ, sau đó bị hắn lừa cho suýt thì mất cả cái quần lót.

Mẹ kiếp, ông đây thật muốn vặn gãy cổ nó.

Vương Béo càng nghĩ càng tức, lớn chừng này đầu rồi mới bị nếm mùi thiệt thòi đau như thế, suýt chút nữa là mất mạng.

Nếu không phải ông đây phúc lớn mạng lớn, hiện giờ cỏ trên mộ chắc cũng mọc cao thành cây cổ thụ rồi.

“Huynh đệ, đây là... con trai cậu à?” Một câu nói cắt ngang dòng suy nghĩ của Vương Béo.

Chương 1617

Hắn ngẩng đầu lên thì thấy bản thân mình lúc trẻ đang chỉ vào Giải Ngữ Hoa, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn Ngô Mặc.

Ngô Mặc chẳng thấy ngượng ngùng chút nào, thản nhiên đáp một câu: “Cháu nội tôi đấy.” Lâm Phong và Hoắc Tú Tú cố sống cố chết nhịn cười.

Trong lòng đồng thời hiện lên một ý nghĩ: Tiếc thật, vị kia (Hắc Hạt Tử) sao không đi ra cùng luôn nhỉ?

“Hả?

Cháu nội?” Vương Béo trẻ tuổi đờ đẫn.

Tiểu huynh đệ này nhìn tuổi chưa lớn mà bối phận cao thế sao, chắc là con út của mấy lão gia hỏa trong nhà rồi.

Hắn không thèm thắc mắc chuyện này nữa, bá vai Ngô Mặc cười hì hì nói: “Đi, anh trai mời cậu đi ăn lẩu ở nhà hàng quốc doanh.” Vừa nói hắn vừa lẩm nhẩm xem trong túi còn bao nhiêu tiền, chắc là ăn một bữa lẩu cũng không vấn đề gì.

“Vậy thì đa tạ Béo ca.” Ngô Mặc cười đáp một câu, rồi chuyển tông: “Mấy vị bên cạnh này đều là anh em của tôi, không tiện để Béo ca bao hết, thế nên hôm nay cứ để tôi mời đi.” “Không sao, tôi...” Vương Béo trẻ tuổi định gồng mình thêm vài câu, nhưng bị Ngô Mặc lắc đầu từ chối.

Đùa gì thế?

Béo ca lúc trẻ so với ăn mày cũng chẳng khá hơn bao nhiêu.

Nếu để hắn mời một bữa lẩu, quay về chắc phải húp gió tây bắc nửa tháng mất.

"Được, vậy tôi không khách sáo nữa." Vương Béo trẻ tuổi hớn hở đồng ý.

Lúc này, hắn mới có tâm trí quan sát những người bên cạnh.

Nhóm Ngô Tà thì hắn lướt qua nhanh, duy chỉ có ánh mắt là đóng đinh trên người Vương Béo (lớn).

"Ơ... lạ thật, người này trông sao mà quen thế nhỉ?

Vãi chưởng!

Gã này nhìn giống hệt bố tôi.

Ái chà chà, sao càng nhìn càng giống thế này?" Vương Béo trẻ tuổi tròn mắt nhìn, há hốc mồm không biết nên nói gì.

Ngô Mặc thuận tay giao Tiểu Ngô Tà cho Ngô Tà bế, quay người lại nhét Giải Ngữ Hoa vào tay Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú giống như vớ phải hòn than nóng, nhất thời không biết đặt tay thế nào.

Trời đất ơi, mình cư nhiên đang bế Hoa ca lúc nhỏ!

Thật là...

Hoắc Tú Tú vắt óc nghĩ nửa ngày trời, cuối cùng trong đầu nảy ra một ý tưởng: Hay là bắt anh ấy gọi mình là cô cô nhỉ?

Ngô Mặc chẳng hay biết mình đã làm hư Hoắc Tú Tú đến mức nào, anh bá vai Vương Béo trẻ tuổi, cười nói: "Chỗ này không phải nơi tán gẫu, chúng ta tìm cái phòng bao vừa ăn vừa nói chuyện thấy sao?" "Thành, nghe cậu tất." Vương Béo trẻ tuổi trong lòng đầy rẫy câu hỏi.

Từ lúc quen biết, hắn đã cảm nhận được Ngô Mặc đối với hắn rất thân thiết, kiểu thân thiết không chút tạp niệm.

Nói thật, ngay cả anh em ruột thịt hay bạn nối khố cũng chưa cho hắn cảm giác này.

Sắp xếp công việc, tìm cửa làm ăn, nếu không phải vì xảy ra chút chuyện...

Ai!

Vương Béo khẳng định 100% mình không có cái gì để đối phương lợi dụng.

Vậy đây có tính là – Lương Sơn Bá gặp Chúc Anh Đài, yêu từ cái nhìn đầu tiên không?

Ờ... tư tưởng có chút lệch lạc rồi.

Hắn lắc lắc đầu, kéo dòng suy nghĩ về thực tại.

Cái gã béo hộ pháp kia giống hệt lão già nhà mình, liệu có phải họ hàng thân thích gì không?

Lão già có một người em trai mất liên lạc, nếu tính theo tuổi tác, gã này có khi đúng là người đó thật.

Vương Béo (lớn) nãy giờ không nói lời nào, trong lòng dâng lên một luồng ấm áp.

Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng được Ngô Mặc chắc chắn đã giúp đỡ bản thân mình ở thời đại này.

Anh em ruột cũng không làm đến mức này đâu.

Đời này quen được cậu ta đúng là đáng giá.

Những năm 80, nhà hàng quốc doanh nổi tiếng nhất về lẩu thịt dê chính là Đông Lai Thuận.

Thương hiệu trăm năm, dù ở thời đại nào vẫn là nơi tốt nhất để thết đãi bạn bè.

Vương Béo trẻ tuổi đứng trước cửa, bước chân có chút do dự: “Huynh đệ, hay là mình đổi quán khác đi, tôi biết mấy chỗ cũng được lắm, vị không kém gì Đông Lai Thuận đâu.” Túi không tiền nên khí thế không đủ, hơn nữa hắn thực sự không muốn tiếp tục nợ ân tình của Ngô Mặc.

Một bữa này đi tong ít nhất hai tháng sinh hoạt phí, sao có thể cứ bám lấy tiểu huynh đệ mà vặt lông cừu mãi được?

Ngô Mặc đặt hai tay lên vai Vương Béo trẻ tuổi, dùng lực đẩy hắn vào trong: “Tiền là cái thứ khốn khiếp, kiếm được là phải tiêu.

Đi thôi, huynh đệ cậu có tiền, hôm nay tôi bao.” Vì đông người nói chuyện không tiện nên Ngô Mặc chọn thẳng một phòng bao lớn.

Trình độ phục vụ quốc doanh những năm 80 thì khỏi phải bàn, mặt nhân viên dài như mặt ngựa, bày ra cái vẻ thích ăn thì ăn không ăn thì biến.

Ngô Mặc lười phí lời, vung tay gọi rất nhiều thịt, chủ yếu là muốn giúp Vương Béo cải thiện bữa ăn.

Rất nhanh, thịt đã đầy một bàn.

Nhân viên phục vụ đóng cửa lại, trong phòng toàn là người mình.

Vương Béo trẻ tuổi không nhịn được nữa, chỉ vào Vương Béo (lớn) đối diện đầy thắc mắc: “Huynh đệ, thực lòng mà nói, vị huynh đệ này trông rất giống cha tôi, không biết có quan hệ gì không?” Khóe miệng Vương Béo (lớn) giật giật hai cái.

Hồi trẻ mình ngáo ngơ thế này sao?

Vớ vẩn, ông đây chính là mày, mày nói xem tại sao tao lại giống bố mày?

Chỉ là chuyện xuyên không bây giờ không thể nhắc tới.

Người trong nhà tự biết chuyện trong nhà, hồi trẻ mình tính hiếu kỳ cực nặng, rất có thể sẽ lỡ miệng tiết lộ ra ngoài.

Bị tát vào mặt mình mới biết đau, trước đây Vương Béo cứ nghĩ Ngô Mặc đóng vai tiền bối là nghịch ngợm, giờ mới thấy thấm thía.

Giống như cảnh này, phải giải thích thế nào cho hợp lý để đối phương chấp nhận được đây? 'Tao là mày, mày là tao, hai ta là một'?

Đừng đùa, giữa đường mà có ai nói thế với hắn, hắn chắc chắn sẽ tặng cho một cái bạt tai cho tỉnh ngủ.

Thôi được rồi, dứt khoát làm tới luôn, mình cũng học lão đệ đóng vai tiền bối vậy.

“Tiểu tử, cái thẻ trên cổ cậu có thể cho tôi xem một chút không?” Vương Béo (lớn) nhíu chặt mày, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc đúng lúc.

Vương Béo trẻ tuổi ngẩn người ba giây mới sực tỉnh: “Ngài nói cái thẻ trên cổ tôi à?” “Phải, có thể lấy cho tôi xem không?” Vương Béo giữ vẻ mặt nghiêm trọng, cứ như thể cái thẻ đó không phải là đồ vật mà là bài vị tổ tiên vậy.

Vương Béo trẻ tuổi không do dự, giật phắt cái thẻ xuống đưa cho Vương Béo: “Cái thẻ này là di vật của cha tôi, tuy không đáng tiền mấy nhưng cũng là đồ kỷ niệm.” Tấm thẻ quen thuộc lại một lần nữa trở về trong tay, Vương Béo nội tâm bồi hồi.

Lão già để lại di vật không nhiều, tấm thẻ này là thứ đáng giá nhất, trải qua thời kỳ khó khăn nhất hắn cũng không nỡ bán, cuối cùng lại đánh rơi trong cung điện Tây Vương Mẫu.

Hiện giờ miếng ngọc trên cổ Vương Béo là miếng mà Lão Bạch Thái tặng Ngô Mặc, rồi Ngô Mặc tặng lại cho hắn.

Hiệu quả trừ tà rất tốt, ít nhất mấy năm nay xuống mộ không còn gặp xui xẻo như trước.

Vương Béo nội tâm cảm thán không thôi, nhưng ngoài mặt lại lộ vẻ kinh ngạc tột độ: “Cái này... cậu...” Hắn cúi đầu nhìn ngọc bài, rồi lại ngẩng đầu nhìn Vương Béo trẻ tuổi, môi run rẩy mãi mới rặn ra được mấy chữ: “Cậu là Béo Đôn?” Ngô Mặc cúi đầu che giấu ý cười.

Phải nói là mấy năm nay mấy ông anh này không chỉ tăng tuổi thọ mà diễn xuất cũng lên hương hẳn, lừa người cứ gọi là bài bản.

Nhìn cái biểu cảm kia kìa, còn thêm cả run rẩy nữa chứ.

Chương 1618

Mẹ nó, Béo ca mà đến phim trường chắc cũng giật được giải Ảnh đế mất.

Ngô Tà thì bấu chặt lấy đùi mình, trong đầu cố nhớ lại những chuyện bi thảm trong quá khứ nhưng vẫn không dập tắt được ý định bật cười, biểu cảm trên mặt méo xệch cả đi.

Tiểu Ngô Tà trong lòng chứng kiến hết thảy, chớp chớp đôi mắt nhỏ suy nghĩ một hồi, rồi ghé tai Ngô Tà hỏi nhỏ: “Chú ơi, chú đang nhịn tiểu ạ?” Ngô Tà: ... 112. (° ° 〃) Đứa nhỏ nhà ai mà oái oăm thế này, sao cứ nhắm mấy chỗ hiểm mà hỏi vậy hả?

Đồng đội của hắn, Hoắc Tú Tú, cũng đang mồ hôi đầm đìa.

Chăm đứa trẻ khác thì dễ, chứ chăm Giải Ngữ Hoa lúc nhỏ đúng là đau đầu, chủ yếu là không biết nên bày ra vẻ mặt gì cho đúng.

Nhóc tì Giải Ngữ Hoa ngồi trong lòng Hoắc Tú Tú rất ngoan ngoãn.

Tuy không quen biết đối phương nhưng Tứ gia gia chắc chắn sẽ không hại cậu.

Thấy trán Hoắc Tú Tú lấm tấm mồ hôi, Giải Ngữ Hoa suy nghĩ một chút rồi lôi từ trong túi ra một chiếc khăn tay nhỏ gấp vuông vức: “Chị... bà nội, bà nóng lắm ạ?

Để cháu lau mồ hôi cho bà.” Bà nội???

Hoắc Tú Tú kinh hãi, đôi mắt to trừng lên như bóng đèn.

Tay trái theo bản năng sờ lên mặt mình.

Trời ơi!

Anh ấy gọi mình là bà nội?

Mình già đến mức đó rồi sao?

Hay là do mình bảo dưỡng da kém quá?

Không có người phụ nữ nào có thể cưỡng lại được 'đòn tấn công tuổi tác'.

Lúc này, Giải Ngữ Hoa bé nhỏ trong mắt Hoắc Tú Tú không còn là Hoa ca lúc nhỏ nữa, mà biến thành một tiểu ác ma mọc sừng trên đầu.

Thật ra chuyện này không trách Giải Ngữ Hoa được, đứa trẻ này quá đỗi lễ phép, cậu nghe thấy Hoắc Tú Tú gọi Ngô Mặc một tiếng 'anh'.

Cái đầu nhỏ bắt đầu tính toán bối phận: Em gái của ông nội thì chẳng phải gọi là bà nội sao?

Quá chuẩn.

Mình đúng là thông minh mà.

Lâm Phong ngồi bên cạnh không bỏ lỡ một khung hình đặc sắc nào.

Nếu không phải vì hoàn cảnh không cho phép, với tính cách của hắn, hắn chắc chắn đã đập đùi cười đến sái quai hàm.

Hắc Nhãn Kính thì dựa lưng vào ghế, vắt chân chữ ngũ.

Người khác nói gì làm gì đều không liên quan đến hắn, đôi mắt hắn chỉ tràn ngập hình bóng của Ngô Mặc.

Vương Béo trẻ tuổi bật dậy cái rụp: “Ngài... ngài gọi tôi là gì?” Vương Béo (lớn) thở dài một tiếng: “Béo Đôn, tôi là... chú ruột của cháu.” Hai chữ 'chú ruột' gần như được rặn ra từ kẽ răng.

Ngượng quá.

Riêng tư giả thần giả quỷ thì không sao, nhưng trước mặt bao nhiêu anh em thế này thì hơi muối mặt.

“Có chuyện trùng hợp vậy sao?” Vương Béo trẻ tuổi hít sâu một hơi, nhìn Vương Béo (lớn) với vẻ đầy nghi hoặc và khó tin.

Mẹ nó chứ, trùng hợp thật đấy.

Nhưng cái tên cúng cơm này đã nhiều năm rồi không ai gọi đến, ngoại trừ bề trên thì ngay cả bạn nối khố cũng không biết.

Hơn nữa người này trông rất giống bố hắn, bảo không liên quan thì đúng là vô lý.

Chẳng lẽ...

Vương Béo trẻ tuổi ngẩng đầu: “Ngài là chú tôi thật ạ?” Lạ thật, sao hai chữ 'chú ơi' gọi ra lại thấy ngượng mồm thế nhỉ?

“Ừ, chú là chú ruột của cháu.” Vương Béo (lớn) coi như là phóng lao phải theo lao rồi.

Hắn rời khỏi chỗ, đi vòng tới trước mặt Vương Béo trẻ tuổi, đặt mạnh hai tay lên vai hắn: “Thật không ngờ, bao nhiêu năm không gặp cháu đã lớn thế này rồi.” “À, vâng.” Vương Béo trẻ tuổi ngây ra gật đầu, nhất thời không biết nói gì thêm.

Hoàn toàn không có cái cảm giác vui mừng khi lâu ngày gặp lại, chỉ thấy cả người cứ lành lạnh sao đó.

À, chắc tại hai người đều là đàn ông đại thụ cả, nếu đổi thành cô cô chắc cảm giác sẽ khác.

Sợ bị bản thân lúc trẻ phát hiện ra điểm bất thường, Vương Béo (lớn) liền một hơi tự bộc phát rất nhiều chuyện xấu hổ lúc nhỏ.

Khá khen cho mấy ông anh, nghe mà cứ gọi là say mê.

Mặt Vương Béo trẻ tuổi xanh mét lại, vội vàng giơ tay ngăn

Vương Béo (lớn) lại: “Chú, chú ơi cháu tin rồi, mình đừng nói nữa.” Không ngăn lại thì chuyện hồi nhỏ tè dầm chú ấy cũng lôi ra nói mất.

Phù!

Vương Béo (lớn) lén lút thở ra một hơi.

Tưởng ông đây muốn nói chắc?

Nếu không phải để cháu tin thì ông đây đào chuyện xấu của mình ra làm gì.

Người thân gặp lại chắc chắn phải làm vài ly.

Vương Béo (lớn) kéo cánh tay ông cháu mới ra lò bắt đầu hỏi han sự tình.

Lúc ăn cơm, Ngô Mặc quen tay rút bao thuốc lá, ngậm một điếu trong miệng.

Hắc Nhãn Kính rất tự nhiên bật lửa lên.

Khi ngọn lửa sắp chạm vào đầu điếu thuốc, Ngô Mặc đưa tay ngăn lại: “Thôi, tôi chỉ ngậm cho đỡ ghiền thôi.” Nói đoạn anh hất cằm về phía Giải Ngữ Hoa và Tiểu Ngô Tà: “Khói thuốc không tốt cho sức khỏe trẻ con.” “Nhị gia đúng là biết thương người nha.” Hắc Nhãn Kính đặt tay lên đùi Ngô Mặc, người hơi rướn về phía trước, môi dần sát lại bên tai Ngô Mặc.

Trong biểu cảm cười như không cười kia, cứng ngắc kẹp theo một tông giọng oán trách.

Ghen sao?

Cũng không hẳn.

Hắc Nhãn Kính rất tận hưởng cảm giác này.

Mỗi lần như vậy Ngô Mặc sẽ dồn hết sự chú ý để mắng hắn, tính ra cũng là một kiểu 'thế giới hai người'.

“Cậu ở đâu?” Ngô Mặc thuận thế lại nép sát vào phía Hắc Nhãn Kính.

Hai người nói chuyện rất nhỏ, chỉ đối phương mới nghe thấy.

“Ai!

Nhị gia thật là trong lòng không có tôi rồi.” Hắc Nhãn Kính thở dài một tiếng, vẫn giữ cái tông giọng như quả phụ khóc mộ: “Tôi ở ngay bên cạnh ngài mà ngài chẳng nhìn thấy, ôi, thật là đau lòng quá đi!” Ngô Mặc: ...

Anh liếc hắn một cái, phát hiện trên mặt Hắc Nhãn Kính vẫn là cái biểu cảm cười cợt nhả đó.

Ái chà chà!

Thật là có tài nha.

Gã này mà không đi làm diễn viên lồng tiếng thì đúng là phí của giời.

Không cần lộ mặt, chỉ bằng giọng nói thôi đã lột tả được cái vẻ oán hận của tiểu quả phụ vô cùng sâu sắc.

Nụ cười xấu xa nơi khóe miệng Hắc Nhãn Kính lại đậm thêm một phần: “Nhị gia, đây là muốn nhìn tôi cho rõ để khắc vào tâm khảm sao?” Nếu không phải vì hoàn cảnh không cho phép, với tính cách của Ngô Mặc thì chắc chắn đã đá văng gã này từ tầng hai xuống đất rồi.

Chương 1619

Mẹ kiếp, có thể nghiêm túc chút không?

Bên cạnh còn có trẻ con đấy.

Cứ lải nhải chuyện tào lao với ông đây, không sợ làm hư trẻ nhỏ à?

Lúc này, Ngô Mặc đã hoàn toàn nhập vai bề trên, coi Tiểu Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa như con cháu mà đối đãi.

Môi anh mấp máy mấy cái, cố nuốt ba chữ 'mẹ nó chứ' vào bụng.

Từ kẽ răng anh rặn ra mấy chữ: “Bớt phí lời, ông đây hỏi cái gì cậu rõ rồi đấy.” Có thể không rõ sao?

Hắc Nhãn Kính đâu có ngốc.

Trên bàn toàn là 'ông bự bà lớn' cả, tiểu tổ tông nhà mình chắc chắn là hỏi về bản thân hắn ở thời không này.

Muốn nói chuyện tử tế là không thể nào rồi.

Không trêu ghẹo tiểu bảo bối vài câu là Hắc Nhãn Kính thấy ngứa ngáy cả người.

Hai người gần như dán chặt vào nhau.

Hắc Nhãn Kính nhướn mày, giả bộ như chợt hiểu ra: “Nhị gia là thấy một mình tôi hầu hạ không chu đáo, định lôi luôn cả tôi lúc trẻ vào nữa sao?

Chơi ba người à?

Cũng không phải là không thể, ai!

Chỉ khổ cho tôi thôi, phải chia sẻ Nhị gia với một cái tôi khác.” Cái quái gì thế?

Mình trâu bò vậy sao?

Ba người?

Ngô Mặc bàng hoàng phát hiện mình cư nhiên được chứng kiến sự ra đời của một tin đồn đồi trụy.

Quá đáng hơn nữa là mình lại là nhân vật chính.

“Cái thằng... mẹ... mẹ nó chứ.” Ngay khoảnh khắc câu chửi thề sắp vọt ra, anh phát hiện hai nhóc tì bên cạnh đang nhìn mình trân trân.

Anh đành nuốt nửa câu sau vào, nặn ra một nụ cười với hai đứa nhỏ.

Hai đứa nhỏ cũng cười lại với Ngô Mặc, lộ ra hàm răng sún.

Hắc Nhãn Kính suýt thì cười bể bụng.

Tiểu tổ tông nhà mình còn thú vị hơn cả diễn kịch đổi mặt.

Ngô Mặc nắm chặt nắm đấm, cố kiềm chế ham muốn đánh người.

Anh nghiến răng nghiến lợi rút từ trong túi ra một tấm thẻ vả thẳng vào mặt Hắc Nhãn Kính.

Tiếng động hơi lớn làm kinh động đến hai Vương Béo đang nói chuyện.

Mọi ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía này.

Ngoại trừ những người chưa hiểu chuyện, những người còn lại ít nhiều đều mang tâm lý xem kịch vui.

Dùng ngón chân cũng nghĩ ra được, chắc chắn là cái gã mù chết tiệt kia lại chọc cho Tiểu Mặc nổi điên rồi.

Tiểu Ngô Tà nắm chặt nắm đấm, đầy vẻ chính nghĩa: “Tứ gia gia, hắn bắt nạt ông phải không?

Cháu đánh hắn giúp ông.” Hai người này có lẽ thiên sinh khí tràng không hợp, bất kể là Ngô Tà lớn hay nhỏ đều nhìn Hắc Nhãn Kính không vừa mắt.

Nhóc tì Giải Ngữ Hoa bên cạnh cũng gật đầu lia lịa, tần suất nhanh như gà mổ thóc.

“Đại bảo bối ngoan lắm.” Ngô Mặc móc trong túi ra hai viên kẹo, lần lượt ném cho Ngô Tà và Hoắc Tú Tú: “Bóc kẹo cho hai tiểu bảo bối đi.” Hai người có chút cảm thán, đi một chuyến này mà thành bảo mẫu thật rồi.

Rất nhanh, tâm trí hai đứa nhỏ đã bị kẹo thu hút.

“Béo ca, hai người cứ tiếp tục đi.” Ngô Mặc tùy ý xua tay.

Vương Béo trẻ tuổi cũng nhận ra rồi, tiểu huynh đệ này chắc là đang đùa giỡn với bạn bè thôi.

Hắn liếc nhìn những người khác.

Lâm Phong nhướn mày, chẳng thèm để ý, cầm đũa gắp một miếng thịt tống vào mồm.

Hoắc Tú Tú nào dám nói thêm câu nào, một bên dỏng tai nghe ngóng, một bên tận tâm đút lẩu thịt dê cho Giải Ngữ Hoa.

Hắc Nhãn Kính cầm tấm thẻ, mặt đầy ý cười: “Chà, đưa thẻ cho tôi dùng à?” Ngô Mặc liếc hắn một cái: “Trong thẻ có mười đồng đấy, lát nữa ra ngoài mua cái khẩu trang đi, kẻo lát nữa tôi đánh cho cậu nở hoa đầy mặt, người ngoài nhìn thấy lại không hay.” Xù lông rồi.

Hắc Nhãn Kính thấy tốt thì thu, chuyển tông nói khẽ: “Khoảng thời gian này chắc đang ở Miến Điện.” “Miến Điện?” Những năm 80, Miến Điện có xung đột vũ trang và tình hình chính trị rất phức tạp, có thể nói là thời kỳ chiến loạn liên miên.

Dùng từ nhã nhặn để miêu tả thì chính là cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi.

“Cậu đến đó làm gì?” “Nhận chút việc riêng kiếm cơm thôi.” Hắc Nhãn Kính nói một cách bất cần.

“Cậu đi làm lính đánh thuê?” “Không sai, việc nhẹ nhàng đơn giản, thù lao lại cao.” Đánh cược mạng sống sao?

Đối với Hắc Nhãn Kính thì đó là chuyện thường như cơm bữa.

“Cậu...” Ngô Mặc ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn không hỏi ra miệng.

Hắc Nhãn Kính nhìn thấu tâm tư anh: “Chà, Nhị gia đây là để mắt đến tôi rồi sao?” “Ừ.” Những lời khiêu khích liên tiếp làm Ngô Mặc nổi máu phản nghịch.

Mẹ kiếp, tưởng ông đây không biết diễn kịch chắc.

Xem phim không phải để chơi.

Anh học theo bộ dạng lưu manh trên tivi, tay phải đặt trực tiếp lên đùi Hắc Nhãn Kính, ngón giữa khẽ khều hai cái: “Phải rồi, gia định nạp tất cả các cậu vào hậu cung.” Không phải là thả thính sao?

Ai mà chẳng biết.

Vãi chưởng!

Hắc Nhãn Kính đốn mạt thật sự... có phản ứng rồi.

Củi khô bốc hỏa, mức độ cháy đúng là không thể lường trước.

Yết hầu Hắc Nhãn Kính khẽ chuyển động.

Nụ cười bất cần đời trên mặt khựng lại nửa giây, ngay sau đó dưới đáy mắt trào dâng vẻ bặm trợn đậm đặc hơn.

Hắn nghiêng đầu, hơi thở nóng hổi phả sát vành tai Ngô Mặc: “Gia có bản lĩnh lớn thế sao?

Vậy thì phải cân nhắc xem, hai cái tôi, ngài có chịu nổi không?” Giọng hắn nén cực thấp, mang theo chút khàn khàn cố ý trêu chọc, giống như lông vũ quẹt nhẹ vào tim.

Ngón tay Ngô Mặc khựng lại, suýt thì không giữ được vẻ lưu manh trên mặt.

Mẹ kiếp, cái gã mù này đúng là... cho chút nắng là chói chang ngay.

Ngô Mặc mà sợ cái này sao?

Nhún nhường không phải tính cách của anh, gặp mạnh thì càng mạnh mới là phong cách thường thấy.

Ngón tay lại lấn tới thêm nửa tấc, anh thản nhiên đáp lại một câu: “Thử thách thể lực của gia à?

Thử xem là biết ngay.” Vừa dứt lời, anh cảm nhận được cơ bắp của Hắc Nhãn Kính tức thì căng cứng, như một con báo săn đang chực chờ vồ mồi.

Ngô Mặc hừ lạnh trong lòng.

Chương 1620

Nhãi con, định đấu với ông à?

Đè chết cậu luôn.

Các cụ nói đúng: thừa thắng xông lên.

Đang định nói thêm gì đó, cánh tay đột nhiên bị ai đó kéo nhẹ.

Cúi đầu nhìn xuống, Tiểu Ngô Tà đang cầm nửa miếng kẹo chưa ăn hết, vẻ mặt đầy thắc mắc nhìn anh: “Tứ gia gia, sao ông với cái chú mù này lại dán sát vào nhau thế?

Trên người chú ấy có mùi.” Nhóc tì Giải Ngữ Hoa cũng gật đầu theo, đôi lông mày nhỏ nhíu chặt như thể ngửi thấy mùi gì đó không ổn.

Ngô Mặc: “...” Vãi thật.

Hai cái nhóc tì này lẻn tới từ lúc nào thế?

Anh thực sự muốn cho Hắc Nhãn Kính một bạt tai.

Chỉ giỏi bày trò trêu chọc, chẳng biết giữ ý tứ gì cả.

Bị trẻ con bắt quả tang 'ăn vụng', dù da mặt Ngô Mặc có dày đến mấy cũng thấy ngượng ngùng.

Anh vội thu tay lại, thản nhiên bưng chén trà lên nhấp một ngụm để che giấu sự bối rối.

Hiếm khi thấy Ngô Mặc lâm vào cảnh quẫn bách, Hắc Nhãn Kính cười thầm, tiếng cười đầy vẻ trêu chọc.

“Thịt cũng không lấp nổi cái mồm thối của cậu hả?” Ngô Mặc thực sự không muốn kiềm chế cảm xúc nữa, giơ tay tặng Hắc Nhãn Kính một cái tát trời giáng (vào vai).

Giáo dục trẻ nhỏ ư?

Đó là việc của mấy lão già, mình đừng quản chuyện bao đồng nữa.

Tiện thể để chúng biết luôn, có những người và những việc phải dùng tay chân để giao tiếp, công kích bằng ngôn từ hiệu lực kém quá.

Hắc Nhãn Kính nhún vai, chẳng bận tâm mà nhét tấm thẻ vào túi, lững thững nói: "Được, vậy tôi đợi xem ngài làm sao nạp cả hai chúng tôi vào hậu cung." Hậu cung?

Tai Vương Béo trẻ tuổi thính như tai lừa, lập tức bắt được hai từ khóa quan trọng này.

Ái chà chà, chỉ có vua chúa mới có hậu cung thôi.

Chẳng lẽ tiểu huynh đệ này cũng thích kiểu đó sao?

Vô hình trung, danh tiếng của Ngô Mặc lại bị bôi đen thêm một tầng.

Đã bắt quàng được quan hệ thì tự nhiên không thể để Vương Béo trẻ tuổi đi mất.

Sau khi hỏi han kỹ lưỡng, Ngô Mặc đã hoàn toàn hiểu rõ tại sao Vương Béo lại xuất hiện ở Phan Gia Viên.

Hóa ra là bị người ta chèn ép.

Việc Ngô Lão Cẩu sắp xếp cho hắn không tệ, nhưng đừng quên câu nói cũ: quan xa không bằng quản gần.

Cái vị trí béo bở như thế từ lâu đã bị người ta nhắm đến.

Vương Béo chen chân vào, sao có thể không bị ghét?

Mặt ngoài vì nể mặt Ngô Lão Cẩu nên không dám động thủ, nhưng sau lưng thì không ít trò tiểu nhân.

Vương Béo trẻ tuổi vốn là hạng người không sợ trời không sợ đất, trước đây gặp chuyện thế này hắn đã sớm đánh cho chúng một trận rồi, đời nào chịu nhục mà lùi bước hết lần này đến lần khác?

Nhưng hiện giờ thì không được, hắn phải nể mặt Ngô Mặc và Ngũ gia.

Người ta đã giúp mình nhiều như thế, mình sao có thể quậy tưng bừng lên được?

Thôi, nhịn vậy.

Nhịn đi nhịn lại, cuối cùng không nhịn nổi nữa, hắn cầm chai rượu đập vỡ đầu đối phương.

Thế là xong, đối phương có lý do ngay lập tức sa thải Vương Béo.

Hắn cũng không phải loại mặt dày, sao có thể mặt mũi nào đi tìm Ngô Lão Cẩu nhờ vả nữa, nghĩ tới nghĩ lui lại quay về nghề cũ.

Cơn giận của Ngô Mặc bừng bừng bốc lên.

Bắt nạt anh em của ông đây à?

Được, tôi sẽ khiến nửa đời sau của các người tuyệt đường sống luôn.

Ngô Mặc thầm ghi lại món nợ này.

Đừng quản là có ỷ thế hiếp người hay không, ông đây chính là bao che khuyết điểm đấy, thì đã sao?

Rượu no cơm chán, thời gian cũng không còn sớm.

Ngô Mặc tranh thủ nhét cho Vương Béo (lớn) khá nhiều tiền, bảo hắn chuyển cho 'vị kia'.

Bề trên cho tiền, kẻ vai dưới nhận cũng thấy tự nhiên hơn.

Vương Béo trẻ tuổi từ chối vài lần, cuối cùng nghiến răng nhận lấy lòng tốt đó.

Chẳng còn cách nào, một đồng tiền làm khó anh hùng hán mà.

Ngô Mặc bảo hắn để lại phương thức liên lạc, nói là hai ngày tới có thời gian sẽ đi tìm hắn.

Mấy người mới chia tay nhau.

Trở về Giải gia lão trạch, Giải Liên Hoàn và Giải Ngữ Hoa (lớn) biến thành cháu và chắt họ của Giải Cửu gia.

Dù sao cũng chẳng mấy ai mặt dày như Ngô Mặc, cứ vác cái mặt lên đóng vai bề trên.

Sắp xếp ổn thỏa cho hai nhóc tì xong, Ngô Mặc bị Giải Ngữ Hoa dẫn riêng ra sân sau hí đài để nói chuyện.

Những người khác thì không sao, ai mà chẳng có chuyện riêng tư cần bàn luận chứ?

Chỉ là hơi tiếc vì không được xem cảnh tượng danh bất hư truyền: Ngô Mặc bị ăn đòn.

Nhưng không sao, ngày tháng còn dài.

Ngô Mặc tựa lưng vào cột hí đài, miệng ngậm thuốc lá, cười híp mắt nhươn mày với Giải Ngữ Hoa: “Nào, gọi một tiếng cho tôi nghe thử xem.” Hê hê!

Đang rầu không tìm được cơ hội thu phục cậu đây, giờ lại chủ động tìm đến khiêu khích sao?

Giải Ngữ Hoa không nổi giận, ngược lại thong thả lắc lắc tay áo.

Bước chân nhẹ nhàng, nhìn qua là biết dân nhà nghề trên hí đài.

Anh đi vòng quanh Ngô Mặc nửa vòng, ánh mắt dừng lại trên làn môi đang ngậm thuốc của anh.

Đột nhiên Giải Ngữ Hoa giơ tay, dùng hai ngón tay khẽ kẹp lấy đầu điếu thuốc hất nhẹ lên.

Hửm?

Điếu thuốc rời khỏi môi.

Ngô Mặc theo bản năng hơi ngẩn ra.

Không đúng quy trình rồi nha.

Tuy cậu không thể hút thuốc nhưng cũng không thể tước đoạt niềm vui của tôi chứ.

Ánh mắt trách móc của Ngô Mặc va phải đôi mắt cười cong cong của Giải Ngữ Hoa.

Ơ...

Hoa ca có ánh mắt gì thế kia?

Sao cứ có chút ranh mãnh khó hiểu, như một con cáo nhỏ đang ủ mưu xấu xa vậy?

“Gọi là gì?” Giọng Giải Ngữ Hoa hạ thấp xuống, âm cuối còn mang chút dư vị của hí kịch: “Gọi là Ngô Tứ gia?

Chương 1621

Hay là gọi cậu là...

Lão... hả?” Từ cuối cùng nhẹ như mây khói, lướt qua môi Giải Ngữ Hoa bay ra ngoài.

Đầu ngón tay anh không rời khỏi điếu thuốc, ngược lại mượn lực đó đưa điếu thuốc về phía miệng Ngô Mặc, gần như chạm vào khóe môi.

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại...” Anh ghé sát lại, giọng trầm thấp đầy nhiệt khí lướt qua tai Ngô Mặc: “Tôi dám gọi, cậu có dám nhận không?” Ngô Mặc theo bản năng nuốt nước bọt.

Trong đầu cứ lẩm nhẩm xem sau chữ 'Lão' kia là cái gì? 'Lão bức đăng' (Lão già lú)?

Ờ...

Hoa ca chắc không đến mức mắng mình chứ?

Không hiểu phong tình sao?

Đừng đùa.

Với tính cách của mình, Ngô Mặc lúc này chỉ nghĩ đến việc sau khi chiếm được tiện nghi chắc chắn sẽ bị phản đòn.

Khiêu khích trực diện thế này, chắc chắn Hoa ca sẽ không tha cho mình đâu.

Xem ra là cố ý hành hạ, định xem mình mất mặt đây mà?

Ha ha!

Mình đúng là thiên tài.

Được, xem tôi phản kích cậu đây.

“Tôi...” Vừa thốt ra được một chữ, miệng đã bị Giải Ngữ Hoa nhanh tay lẹ mắt bịt kín.

“Đừng mở miệng.

Không muốn nghe.” Hoàn toàn phá hỏng không khí hiện tại.

Chỉ cần dùng nửa cái não cũng biết cái miệng thối của gã khốn này không thốt ra được lời nào tốt đẹp.

Giải Ngữ Hoa không muốn tự chuốc bực vào thân.

“Ưm ưm...” Ngô Mặc lắc lắc đầu định nói tiếp.

Nào ngờ Giải Ngữ Hoa đã đề phòng chiêu này, tay phải bám sát lấy miệng Ngô Mặc không buông.

“Câm miệng!” Giải Ngữ Hoa có chút bực mình, đầu ngón tay hơi dùng lực, mang theo ý vị không cho phép cự tuyệt.

Ngô Mặc làm động tác kéo khóa miệng.

Giải Ngữ Hoa lườm anh một cái, từ từ buông tay ra, rồi không nể tình mà nhéo vào eo anh một cái: “Đồ đầu gỗ.” Ngô Mặc đau đến nhe răng trợn mắt: “Tôi biết ngay cậu sẽ trả thù tôi mà, vừa nãy chắc chắn cậu định mắng tôi là 'lão bức đăng' chứ gì.” Tâm mệt quá!

Điểm yếu nhiều quá, Giải Ngữ Hoa chẳng biết nên bắt đầu mắng từ đâu nữa.

“Đừng nói nhảm nữa.” Giải Ngữ Hoa giơ tay giúp Ngô Mặc chỉnh lại quần áo, rồi như vô tình thốt ra hai chữ: “Cảm ơn.” Ngô Mặc thực sự có chút bay bổng rồi.

Anh thuận tay tặng luôn cho Giải Ngữ Hoa một cái bạt tai vào sau gáy.

Lực đạo hơi mạnh một chút, chắc chắn là có kẹp theo thù riêng.

“Cảm ơn?” Ngô Mặc xoay xoay cổ tay: “Cậu quên mình từng nói gì với tôi rồi sao?

Giữa tôi và cậu không cần phải nói lời cảm ơn.” “Cậu không thấy đã lâu lắm rồi tôi không gọi thẳng tên cậu sao.” Giải Ngữ Hoa: ...

Lời hay ý đẹp thế mà qua cái miệng của Ngô Mặc là lại biến vị ngay được.

Cái đau sau gáy khiến mọi cảm xúc phức tạp trong lòng Giải Ngữ Hoa tan biến sạch sành sanh.

Anh hít sâu một hơi, tay phải hóa thành kìm sắt, một lần nữa nhéo mạnh vào eo Ngô Mặc. "Tiếp theo có kế hoạch gì không?" Hai người ngồi song song trên sân khấu kịch, Giải Ngữ Hoa nghiêng đầu nhìn về phía Ngô Mặc.

Ngô Mặc miệng ngậm một điếu thuốc, đôi chân dài buông thõng thỉnh thoảng lại đá Giải Ngữ Hoa hai cái, "Kế hoạch?

Anh hỏi kế hoạch A hay kế hoạch B?" Giải Ngữ Hoa cúi đầu nhìn lướt qua ống quần.

Dưới đầu gối chằng chịt vết dấu chân.

Thật là mệt tâm mà.

Thằng nhóc này chắc chỉ mới ba tuổi, không thể hơn được.

Giải Ngữ Hoa thở dài một hơi, "Kế hoạch A là gì?

Kế hoạch B là gì?

Nói cho rõ ràng xem." "Kế hoạch chính là..." Nói đến đây thì đột nhiên tắc tịt.

Bản thân cậu chỉ là thuận miệng bốc phét một tí thôi, chứ đào đâu ra kế hoạch A với chả B.

Với lại kế hoạch sao đuổi kịp biến hóa.

Nhà ai người lương thiện lại đi làm kế hoạch mấy chuyện này, ông đây đến cả đại cương còn chẳng có.

Đàn ông mà, ai chẳng trọng sĩ diện.

Đầu có thể chảy máu nhưng mặt mũi thì tuyệt đối không thể mất.

Trong lúc cúi đầu suy tính, cậu tình cờ chú ý tới ống quần của Giải Ngữ Hoa.

Tâm niệm vừa động, cậu lại ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra nụ cười ngây ngô: "Cũng tốt, hên là Hoa ca anh không cao, không thì em đá trúng đầu gối rồi." Đã xát muối thì phải xát cho đau. "Nghịch vui không?" Giọng nói của Giải Ngữ Hoa chẳng có chút gợn sóng nào.

Đầu ngón tay anh khẽ gõ hai nhịp lên nếp gấp quần, nhịp điệu thong thả như thể đang đánh phách cho một khúc hát.

Ngô Mặc đang ngậm điếu thuốc, khóe miệng cứng đờ.

Sao không diễn đúng kịch bản vậy?

Thường ngày Hoa ca sớm đã nhảy dựng lên thu thập cậu rồi chứ.

Lúc đó cậu sẽ bồi thêm một câu "có nhảy lên cũng chẳng cao tới đầu gối", nhất định có thể khiến anh tức lộn ruột.

Như vậy đề tài chẳng phải được chuyển dịch hoàn hảo sao?

Ngô Mặc nuốt nước bọt, lấy điếu thuốc ra khỏi miệng, ngón tay vô thức vê vê điếu thuốc.

Một Hoa ca bình tĩnh còn đáng sợ hơn cả lúc anh ấy xù lông.

Giống như bầu trời oi bức trước cơn bão đến mức không thở nổi, ai biết giây tiếp theo có giáng xuống một đạo sét hay không. "Khụ!"

Ngô Mặc hắng giọng thật mạnh, "Chẳng vui gì cả, em chỉ thuận miệng nói ra thôi." Giải Ngữ Hoa liếc xéo Ngô Mặc một cái, "Đừng có dở thói lém lỉnh với tôi, có phải cậu căn bản chưa nghĩ ra tiếp theo phải làm gì không?" "Hoa ca anh minh!" Ngô Mặc giơ hai ngón tay cái lên, nhe răng cười nịnh nọt.

Bộ dạng xun xoe này hệt như đại nội tổng quản bên cạnh hoàng đế vậy.

Dẫu cho Giải Ngữ Hoa có đang giận thật thì nhìn cái bộ dạng này cũng như quả bóng xì hơi, chẳng còn giận nổi nữa. "Bớt nịnh hót đi." Giải Ngữ Hoa rủ mắt suy tư hồi lâu, chậm rãi nói: "Sự xuất hiện của chúng ta rất có khả năng dẫn phát phản ứng dây chuyền, những chuyện trong quá khứ chỉ có thể dùng để tham khảo, không thể tin hoàn toàn được." Ngô Mặc rít một hơi thuốc, hớn hở đáp lại: "Em biết mà, cái này gọi là tát một cái ở Mỹ sẽ gây ra sụp đổ đúng không?" Giải Ngữ Hoa: ...

Không phải.

Cái thành ngữ "hiệu ứng cánh bướm" khó dùng đến thế sao?

Với ý nghĩ không muốn chuốc thêm bực bội, Giải Ngữ Hoa dứt khoát bỏ qua vấn đề này. "Chúng ta đã cứu được Trương Khởi Linh, phía Trương Đại Phật Gia chắc chắn sẽ sớm nhận được tin tức, tưởng chừng họ sẽ sớm có biện pháp ứng phó thôi." Giải Ngữ Hoa chưa bao giờ coi thường bất kỳ đối thủ nào.

Chương 1622

Anh lớn lên trong những câu chuyện truyền kỳ về Trương Đại Phật Gia, biết rõ người đàn ông này mạnh mẽ và mưu lược đến mức nào.

Ai cũng bảo gia gia tính toán không sơ hở.

Nhưng đằng sau mỗi sự việc ở hậu thế đều lờ mờ có hình bóng của Trương Đại Phật Gia.

Đến mức Giải Ngữ Hoa nảy sinh nghi ngờ.

Việc cứu Trương Khởi Linh từ Cách Nhĩ Mộc, liệu Trương Đại Phật Gia đứng sau màn thật sự không thả nước sao? "Ừm!

Hoa ca nói có lý." Ngô Mặc xoa cằm gật đầu lia lịa.

Suy nghĩ hồi lâu, cậu ướm hỏi: "Hay là... chúng ta xử luôn Trương Đại Phật Gia đi?" "Khụ khụ~" Một Giải Ngữ Hoa luôn vững như Thái Sơn cũng bị ý tưởng phi thực tế này làm cho sặc nước miếng.

Ngô Mặc lộ vẻ mặt không đồng tình: "Lớn tướng rồi mà sao vẫn như trẻ con vậy, để nước miếng làm sặc là thế nào?" Có còn là tiếng người không?

Cậu không đưa ra cái ý kiến quái đản đó thì tôi có bị sặc không?

Giải Ngữ Hoa đã chẳng buồn liếc Ngô Mặc nữa.

Dù sao cứ trợn mắt liên tục cũng khá mỏi.

Anh nghiêng đầu nhìn Ngô Mặc với vẻ không thể tin nổi: "Cậu nghĩ cái quái gì vậy?" "Dùng não mà nghĩ đấy." Ngô Mặc trả lời hùng hồn, ngón tay chỉ vào bộ não nói một cách đầy khí thế: "Dựa vào cái đầu đầy trí tuệ này của em đây này." Giải Ngữ Hoa: (°□°) Giờ phút này, anh hoàn toàn hiểu tại sao Lâm Đại Ngọc lại có thể nhổ bật gốc cây liễu rồi?

Vì anh cũng muốn hất tung cái sân khấu kịch này luôn.

Ánh mắt của Giải Ngữ Hoa khiến Ngô Mặc cảm thấy tâm hồn bị tổn thương, cậu ôm ngực hừ một tiếng: "Anh hỏi kế hoạch, em nói rồi anh lại cười nhạo em, thế này còn trò chuyện vui vẻ được không?" Giải Ngữ Hoa nắm chặt nắm đấm rồi lại buông ra ba lần liên tiếp, mới miễn cưỡng bình tĩnh lại được. "Cậu coi Trương Đại Phật Gia là mấy lão già sắp chết của Giải gia chắc, muốn giết là giết được sao?" Giải Ngữ Hoa kiên nhẫn kể cho Ngô Mặc nghe về những trải nghiệm thần kỳ trong quá khứ của Trương Đại Phật Gia.

Có lẽ Tiểu Mặc không hiểu rõ về Phật Gia nên mới nói ra những lời hoang đường như vậy.

Hoang đường?

Đúng vậy, Giải Ngữ Hoa nghĩ thế.

Không phải anh nghĩ Trương Đại Phật Gia có thân hình bất tử, mà là ở thời đại này rất khó ra tay.

Tuy không còn như quân phiệt thời dân quốc, nhưng những năm 80 Trương Đại Phật Gia vẫn là người có vị thế cao, quyền lực trọng.

Huống hồ thuộc hạ họ Trương của ông ta ai nấy đều có năng lực.

Chẳng nói ai xa, chỉ riêng Trương Nhật Sơn đã không phải hạng vừa rồi. "Trâu bò đến mấy thì chẳng phải cũng chết rồi sao?" Giải Ngữ Hoa khẽ nhíu mày, "Cậu nói gì cơ?" Ngón tay kẹp thuốc của Ngô Mặc khựng lại, khi cậu ngước mắt lên, vẻ mặt cợt nhả lúc nãy đã tan biến sạch sành sanh. "Em nói là..." Cậu thong thả nhả ra một vòng khói, làn khói làm mờ đi nửa khuôn mặt, nhưng giọng nói lại rõ ràng từng chữ một: "Người có giỏi giang đến mấy thì chẳng phải cũng có ngày phải chết sao?" Trương Đại Phật Gia thì đã sao?

Chẳng phải cũng một đầu hai tay đó ư?

Có thấy sau mông lão ta mọc thêm cái gì đâu mà cứ thích giả làm sói đuôi dài.

Giải Ngữ Hoa im lặng.

Hồi lâu sau, trong mắt anh lóe lên một tia tàn nhẫn: "Cậu thật sự muốn giết ông ta?" "Đúng vậy, có ý tưởng đó." Ngô Mặc rướn người về phía trước, đầu gối suýt chút nữa đụng vào chân Giải Ngữ Hoa.

Khóe miệng hơi nhếch lên, mang theo vẻ kiên định không thể nghi ngờ: "Em không tin trên đời này có người không thể giết được." Nói đến đây, yết hầu cậu khẽ chuyển động, đuôi mắt hơi nhướn lên, lộ ra chút ngạo mạn: "Dù là thần thì đã sao?

Thật sự muốn kẻ đó chết, chẳng qua là xem chúng ta chịu trả cái giá lớn đến mức nào thôi." Giải Ngữ Hoa lặng lẽ nhìn Ngô Mặc một hồi lâu. "Được, vậy thì giết ông ta." Giọng điệu nhẹ bẫng như thể hai người đang thảo luận chuyện giết gà giết lợn, chứ không phải ám sát Trương Đại Phật Gia.

Ngô Mặc: ...

Gì chứ.

Anh đồng ý nhanh quá rồi đấy.

Cái vẻ thận trọng mọi khi đâu mất rồi? "Đừng nói nhảm nữa, bàn bạc xem ra tay thế nào đi." Giải Ngữ Hoa nhanh chóng chuyển sang trạng thái tác chiến. "Hoa ca, anh đáng yêu quá đi mất." Ngô Mặc cười lớn khoác vai Giải Ngữ Hoa lắc mạnh hai cái. "Chuyện này em tự có tính toán, anh không cần tham gia đâu." Ngô Mặc căn bản không định kéo thêm người khác vào.

Chủ yếu là cậu không dám đánh cược rằng nếu anh em mình bị thương ở thế giới này thì liệu có thể an toàn trở về thế giới kia hay không?

Vạn nhất... thì mẹ kiếp đúng là tiêu đời thật. "Nói bậy bạ gì đó." Giải Ngữ Hoa dựa vào người Ngô Mặc, khẽ hừ một tiếng, "Giữa tôi và cậu còn phân chia anh anh tôi tôi sao?" Tại Kinh Đô, Tề gia. "Sư phó, ngài có biết về Tứ đại cổ kính không?" Ngô Mặc ngồi vắt vẻo trên ghế thái sư, cắn hạt dưa cực kỳ điêu luyện.

Tề Bát Gia bưng chén trà, nhâm nhi thưởng thức loại trà ngon mà đồ đệ cưng tặng cho mình.

Nghe thấy lời này, tay bưng chén trà khựng lại, ung dung nói: "Con đang nói đến Hiên Viên kính, Tần Vương Chiếu Cốt kính, Lục Tị kính và Vô Tật kính phải không?" "Sư phó, vẫn là ngài bác học đa tài nhất." Ngô Mặc giơ ngón tay cái, trên mặt nặn ra nụ cười nịnh nọt, "Ngài có biết hiện giờ chúng đang ở đâu không?" "Ha ha." Tề Bát Gia cười hì hì nhìn Ngô Mặc, ánh mắt tràn đầy vẻ từ ái. "Thằng nhóc thối, ta biết ngay con sẽ không tự dưng tặng trà cho ta mà, định dùng món hời nhỏ để đào món hời lớn đúng không?" Ngô Lão Cẩu không có bất động sản ở Kinh Đô.

Mỗi lần đến Kinh Đô làm việc, hoặc là ở lại phủ cũ của Giải gia, hoặc là đến phủ Tề Bát Gia ngủ nhờ một đêm.

Dù sao cũng là thâm giao mấy chục năm, hai lão già này cũng chẳng có vợ con gì bên cạnh, quấy rầy cũng chẳng sao.

Lần này đi theo Ngô Mặc còn có một đám người.

Nhà Tề Bát Gia không lớn, nếu tất cả cùng chen chúc ở đây chắc chắn sẽ không đủ chỗ.

Chỉ có thể tạm thời ở lại phủ cũ Giải gia.

Nói thực lòng, Ngô Mặc tuy da mặt dày nhưng cậu thật sự không thích cảm giác ăn nhờ ở đậu.

Bây giờ là Giải Cửu Gia đương gia làm chủ.

So với cảm giác khi Giải Ngữ Hoa làm chủ ở hậu thế hoàn toàn khác nhau.

Tuy Giải Cửu Gia cho cậu không ít đồ tốt, nhưng Ngô Mặc cứ thấy cả người không tự nhiên.

Cậu không thích chơi với mấy ông già nhiều mưu mô.

Cậu đã lén bàn bạc với Ngô Lão Cẩu về việc mua bất động sản ở Kinh Đô.

Lý do là không muốn Ngô gia thấp kém hơn người khác.

Để kích thích tâm lý phản nghịch của Ngũ gia, Ngô Mặc không chút lưu tình bán đứng Ngô Tà. "Tiền thuê nhà, tiền điện nước cũng không trả nổi?" Ngô Lão Cẩu kinh ngạc trợn tròn mắt. "Lão Ngô gia ta ở Dư Hàng tuy không phải hạng đại phú đỉnh cấp, nhưng cũng không đến mức thảm hại thế chứ?" "Chính xác." Ngô Mặc nghiêm túc gật đầu, lại bồi thêm một mồi lửa: "Không chỉ tiền điện không trả nổi, cái Ngô Sơn Cư ngài tặng anh ấy cũng chỉ còn lại một nửa thôi." "Hả?" Ngô Lão Cẩu nhíu mày thành một cục: "Đại tôn, lão Ngô gia ta mấy chục năm sau phá sản rồi à?" Lời vừa ra khỏi miệng, ông lại thấy có gì đó sai sai: "Không thể nào, thằng nhóc con cũng không giống hạng thiếu tiền, kể cho gia gia nghe rốt cuộc là chuyện gì?" "Dạ vâng, hôm nay có thời gian, hai ông cháu mình tâm sự kỹ." Ngô Mặc chẳng nể nang gì, thêm mắm dặm muối bán đứng luôn Nhị thúc và Tam thúc.

Trọng điểm là nói hai lão già đó không chịu cầu tiến, cứ khư khư giữ lấy mảnh đất nhỏ ở Dư Hàng và Trường Sa.

Cùng là hậu duệ Cửu Môn.

Người ta ra ngoài toàn xe sang mỹ nữ, còn mình và đại ca thì toàn cưỡi lừa đi bộ, đi theo mấy ông già.

Nghèo lắm.

Không đến mức chết đói, nhưng chắc chắn không thể so được với Giải gia hay Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cậu đặc biệt nhấn mạnh giá nhà ở Kinh Đô.

Mấy chục năm sau đừng nói mua nhà, đến cái nhà vệ sinh cũng phải phấn đấu nửa đời người mới mua được.

Chương 1623

Đàn ông miệng lưỡi như quỷ.

Dù sao Nhị thúc Tam thúc cũng không ở đây, chẳng phải cứ để một mình Ngô Mặc khua môi múa mép bịa chuyện sao.

Ngô Lão Cẩu rơi vào trầm tư.

Nhà vệ sinh cũng mua không nổi?

Người ta bảo con cháu tự có phúc của con cháu, không quản thì mình hưởng phúc.

Bản thân sau này nhắm mắt xuôi tay không thấy thì không phiền lòng.

Nhưng giờ tôn tử đang ở ngay trước mặt, rành rành chỉ trích mình không nỗ lực.

Chuyện này phải tính lại thôi.

Ông vỗ mạnh vào vai Ngô Mặc: "Yên tâm đi, gia gia sẽ không để các con phải thấp kém hơn ai đâu." Ngô Mặc công thành thân thoái.

Bước ra ngoài nhìn Tiểu Ngô Tà đang nghịch đất.

Thầm cảm thán trong lòng.

Thằng ranh con, bánh xe vận mệnh anh đã xoay giúp chú mày rồi, tiếp theo phải dựa vào chính chú mày thôi.

Hiệu ứng cánh bướm lại một lần nữa xuất hiện.

Ngô Mặc nằm mơ cũng không ngờ tới, một câu nói bừa của mình sau này lại gây ra biến động lớn đến thế.

Hiện tại đã cứu được Trương Khởi Linh, cả nhóm không tiện ra ngoài hành động ngay.

Trong thời gian ngắn trở nên rảnh rỗi vô sự.

Ngô Mặc thổ lộ với Giải Ngữ Hoa ý định giết Trương Đại Phật Gia.

Giải Ngữ Hoa lập tức đưa chuyện này vào nghị trình.

Giết người thì đơn giản, giết Trương Đại Phật Gia thì không đơn giản chút nào, phải chuẩn bị kế hoạch thật chu toàn.

Anh cần biết thêm nhiều thông tin chi tiết.

Tục ngữ có câu, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Nghe kể lại và tận mắt chứng kiến hoàn toàn khác nhau, rất có thể vì một sai sót nhỏ mà dẫn đến thất bại lớn.

Giải Ngữ Hoa quyết định nói chuyện kỹ với Giải Cửu Gia.

Giải Liên Hoàn thì không nỡ bỏ lỡ cơ hội ở bên cha đẻ, mặt dày đòi tham gia buổi đàm luận.

Giải Ngữ Hoa thật sự muốn trùm bao tải đánh lão một trận.

Sao mà phiền thế không biết?

Lúc trẻ thì phủi mông bỏ đi, sau này thì bày đặt mất tích các kiểu.

Giờ đang bàn chuyện chính sự lại nhảy vào phá đám.

Thật sự coi mình là người Nhật Bản chắc? (Ý nói người ngoài/kẻ phá đám).

Phải nói đạo đức quá cao không phải chuyện tốt.

Thay thành Ngô Mặc xem?

Sớm đã xách cổ Giải Liên Hoàn ném ra ngoài rồi.

Hành động của Giải Ngữ Hoa căn bản không qua mắt được người có tâm.

Ngô Tà mặt dày kéo Giải Ngữ Hoa hỏi cho ra lẽ.

Giải Ngữ Hoa cũng không giấu giếm gì nhiều, vài câu đã nói ra ý định của Ngô Mặc.

Không cần thiết phải giấu đầu lòi đuôi.

Chẳng biết khi nào sẽ rời khỏi đây.

Làm thêm được việc gì thì sẽ giúp tương lai của chính mình có thêm một phần bảo đảm.

Ngô Tà há hốc mồm hồi lâu không khép lại được.

Thằng em mình càng lúc càng bá đạo rồi, nó không định bắt Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng phải đổi sang họ Ngô đấy chứ?

Đi ra ngoài nhìn nhóc tì Ngô Tà, trong mắt Ngô Tà (lớn) tràn đầy vẻ ghen tị và ngưỡng mộ.

Có một thì có hai.

Chẳng mấy chốc mấy anh em đều biết ý định của Ngô Mặc.

Giết Trương Đại Phật Gia?

Nghe có vẻ đầy thử thách đấy chứ.

Mọi người bắt đầu chuẩn bị một cách ngăn nắp.

Ngô Mặc rảnh rỗi quá hóa rồ, xách trà chạy đến chỗ Tề Bát Gia.

Với tâm lý có thông tin gì thì vớt vát thông tin đó, cậu bắt đầu hỏi thăm về Tứ đại cổ kính.

Ngô Mặc ngừng động tác cắn hạt dưa, hắc hắc cười hai tiếng: "Sư phó, ngài nói thế là khách sáo rồi, tình cảm thầy trò mình thế nào?

Đừng nói là con có mang trà, dù con có đi tay không đến khoét đồ của ngài, ngài chẳng lẽ lại không nỡ cho con sao?" Tề Bát Gia đặt chén trà xuống, chỉ chỉ vào đĩa hạt dưa trong tay Ngô Mặc: "Bớt cái thói đó đi, nói trước xem con hỏi thăm mấy thứ đó để làm gì?" "Thật không giấu gì ngài, con có người bạn, não bộ có chút vấn đề, nghe nói Vô Tật kính có thể chữa được, nên muốn hỏi ngài xem nó ở đâu." "Não... não bộ???" Tay bưng chén trà của Tề Bát Gia lại khựng lại, đôi mày hơi nhíu, ánh mắt nhìn Ngô Mặc có thêm vài phần dò xét: "Vô Tật kính chữa được não bộ?

Lời này là ai nói với con?" Ngô Mặc tống một hạt dưa vào miệng, ú ớ nói: "Thì... thì nghe đồn thổi thôi, bảo là cái kính đó tà môn lắm, chiếu một cái là bệnh gì cũng khỏi, bất kể là đau đầu nhức óc hay là chỗ này có vấn đề." Cậu chỉ chỉ vào đầu mình, cười với vẻ mặt "con cũng chỉ nghe phong phanh thôi".

Tề Bát Gia đặt chén trà xuống, đầu ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, "Cái gọi là não bộ có bệnh, là chỉ mọc khối u hay là..." "Thiếu tâm nhãn, trí thông minh không đủ hoặc mấy vấn đề đại loại thế ạ." Ngô Mặc nói một cách vô tâm vô tư, trực tiếp làm Tề Bát Gia á khẩu luôn.

Tề Bát Gia bị những lời thẳng tuột của Ngô Mặc làm cho nghẹn họng nửa ngày không thốt nên lời.

Mãi lúc sau mới bưng chén trà lên uống một hớp lớn.

Cái thằng đồ đệ cưng này của mình đúng là không nói thì thôi, đã nói là khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Bất kể là chuyện nghiêm túc đến mức nào, hễ thốt ra từ miệng nó là y như rằng khiến người ta dở khóc dở cười.

May mà không phải chỉ có mình mình chịu khổ.

Lão Ngũ nhà kia cũng thường xuyên bị thằng nhóc thối này làm cho đầu to như cái đấu.

Nghĩ vậy Tề Bát Gia mới thấy cân bằng lại chút đỉnh.

Ông đặt chén trà xuống, dùng khăn lau khóe miệng, hậm hực nói: "Cái thằng nhãi con này, ai lại đi mô tả người ta như thế?

Vô Tật kính mà thật sự chữa được bệnh thiếu tâm nhãn thì lũ ngốc trên đời này chẳng phải tuyệt chủng hết rồi sao?" Ngô Mặc hắc hắc cười, ném vỏ hạt dưa vào đĩa: "Con chẳng phải là đang sốt ruột sao, ngài đừng quản là bệnh gì, cứ nói trước cho con cái kính đó rốt cuộc ở đâu đi mà?" Nói đến đây, cậu lại dở giọng nịnh nọt: "Ngài ở chỗ chúng con được xưng tụng là từ điển sống đấy." Tề Bát Gia chầm chầm nhìn cậu một lát.

Thấy trong mắt Ngô Mặc tuy có vẻ đùa giỡn nhưng cũng ẩn chứa vài phần nghiêm túc, bèn thu lại vẻ cợt nhả.

Xem ra thằng nhóc này thật sự cần tấm gương đó.

Đầu ngón tay ông gõ lên bàn mạnh hơn: "Vô Tật kính theo lời đồn thì tà môn hơn ba tấm gương kia nhiều.

Nghe nói là vật từ thời thượng cổ truyền lại, mặt gương có thể soi ra mầm bệnh trong cơ thể, thậm chí có thể 'hút' đi tà khí, nhưng đó toàn là cách nói trong dã sử, chưa ai thật sự thấy nó hiển linh." Ông dừng lại một chút, giọng trầm xuống: "Còn về tung tích của nó..." Ngô Mặc thấy vậy, tròng mắt đảo một vòng, lập tức đứng bật dậy nhảy ra sau lưng Tề Bát Gia.

Hệt như một tên nịnh thần, cậu nắm tay đấm bóp vai cho ông: "Sư phó, lúc quan trọng ngài đừng có đứt xích chứ, ai lại đi kể chuyện một nửa rồi treo lửng lơ thế bao giờ?" Tề Bát Gia: ...

Lòng bàn tay bỗng thấy ngứa ngáy quá, có nên tặng cho tiểu đồ đệ một chưởng Bát Quái không nhỉ?

Chương 1624

Có sao nói vậy.

Đồ đệ thông minh thì có thông minh, hiếu thảo cũng là thật, duy chỉ có cái miệng rách là khiến người ta đau đầu.

Cái danh hiệu "Thiết Chủy" (miệng sắt) của mình đứng trước cái mồm dẻo quẹo của nó cũng chẳng theo kịp. "Thì ngài nói đi mà, ở đâu vậy?" Ngô Mặc vì sốt ruột nên ra tay hơi nặng, suýt chút nữa làm lão già lắc lư như con lật đật. "Ái chà chà, nhẹ tay thôi, cái thân già này của ta không chịu nổi bàn tay sắt của con đâu." Trên mặt Tề Bát Gia tươi cười rạng rỡ, chẳng có chút biểu hiện nào là khó chịu.

Lúc này, ông mới hoàn toàn thấu hiểu thế nào là vui thú điền viên, con cháu quây quần.

Ngô Mặc căn bản không nể mặt, càng lắc mạnh hơn: "Thôi đi, cái thân già này của ngài có ra ngoài đấu quyền anh cũng chẳng vấn đề gì, đừng nói là con lắc mấy cái, dù có lấy búa tạ đập vào ngài cũng chịu được hết." Lời này nói ra chẳng sai tí nào.

Kể từ khi ba lão già uống thuốc của Ngô Mặc đưa cho, thể chất mỗi ngày một tốt lên.

Tóc đen cứ thế mọc ra tua tủa, khiến tóc trắng chẳng còn chỗ mà trụ lại.

Da dẻ trên mặt có thể thấy rõ là trở nên đàn hồi.

Trạng thái thể lực thậm chí còn vượt xa thời kỳ đỉnh cao lúc trẻ.

Chẳng hề khoa trương khi nói rằng, sáng sớm Tề Bát Gia bổ củi, vung rìu lên là gió rít vù vù, khí thế oai hùng.

Làm đám người làm trong nhà cứ tưởng Bát Gia bị trúng tà.

Thể lực tốt lên cũng đem lại một chút rắc rối nhỏ.

Điều ngại ngùng nhất là Tề Bát Gia mỗi sáng thức dậy phát hiện ra "cây cột cờ" đã nhiều năm không dựng đứng nay lại hiên ngang.

Ba lão già đúng là vừa mừng vừa thẹn.

Tề Bát Gia đưa tay gạt tay Ngô Mặc ra: "Lắc nữa là chưa kịp tìm thấy Vô Tật kính con đã phải chuẩn bị quan tài cho ta rồi đấy." Ngô Mặc hắc hắc cười thu tay lại, "Ngài đừng úp mở nữa, Vô Tật kính rốt cuộc ở đâu?" Tề Bát Gia bị cậu bám riết không buông, đành gõ ngón tay xuống bàn: "Lai lịch tấm gương này phức tạp hơn con tưởng, nhưng theo ta được biết, vật này hiện đang nằm trong tay Phật Gia." Quả nhiên là vậy.

Ngô Mặc khẽ nhíu mày.

Xem ra dù là vì lý do gì, mình cũng phải gặp Trương Đại Phật Gia một lần.

Chỉ là...

Ánh mắt cậu đảo quanh người Tề Bát Gia mấy vòng, trên mặt lộ ra một tia phân vân.

Cậu đang muốn giết Trương Đại Phật Gia.

Theo cậu biết, Tề Bát Gia và Đại Phật Gia là thâm giao chí cốt, đã cứu mạng nhau rất nhiều lần.

Có thể nói là những người anh em cũ cùng dìu dắt nhau đi đến hiện tại.

Nếu mình giết người ta, sư phụ liệu có đau lòng không?

Nhân tâm đều là thịt cả.

Kể từ khi hai người xác định thân phận thầy trò, Tề Bát Gia gần như coi Ngô Mặc là con út mà yêu chiều.

Cả đời học vấn đều dốc túi truyền thụ không nói.

Đồ cổ, điển tịch, văn ngoãn, thư họa, cứ hễ là đồ quý hiếm là ông lại tống vào tay cậu.

Chỉ trong một thời gian ngắn, hai thầy trò đã thân thiết như đã ở bên nhau mấy chục năm.

Vì thế nên cậu thật lòng không nỡ để lão già này đau lòng. "Thằng nhóc thối, sao không hỏi tiếp đi?" Tề Bát Gia cười hì hì hai tiếng, "Có phải sau khi cứu người ra thì thấy hơi ác cảm với Phật Gia không?" Ngô Mặc mượn cớ đó, lại một lần nữa đứng sau lưng Tề Bát Gia bóp vai: "Cái đó thì không, đồ đệ ngài đối với Trương Đại Phật Gia chẳng có cảm giác gì cả." "Sư phó, con có một vấn đề, không biết ngài có thể giải đáp giúp con không?" "Nói thử xem." Tề Bát Gia đưa tay cầm chén trà, thong thả nhấp một ngụm. "Trương Đại Phật Gia chẳng phải đã được thay máu nhà họ Trương rồi sao?

Tại sao vẫn sẽ... nghẻo sớm vậy?" Tề Bát Gia hậm hực lườm Ngô Mặc một cái, "Chết thì gọi là chết, cái gì mà nghẻo sớm?" "Hiểu mà hiểu mà, ngài nói thử xem." Ngô Mặc chẳng thèm để tâm. "Nghẻo sớm" đã là từ ngữ khá mỹ miều rồi, theo ý nghĩ ban đầu của cậu là phải dùng từ "lên bàn thờ ngắm gà khỏa thân" cơ. "Con tưởng thay máu là chuyện dễ dàng vậy sao?" Tề Bát Gia nửa nheo mắt, những nghi vấn chôn giấu trong lòng mấy chục năm lại một lần nữa được khơi lại.

Lần đó đi Trương gia cổ lâu đầy rẫy nghi vấn.

Lúc đó Phật Gia đã rơi vào trạng thái bán hôn mê, mọi người chỉ muốn tranh thủ thời gian cứu sống ông ta.

Trải qua bao nhiêu trắc trở mới đến được Trương gia cổ lâu.

Gặp được một đứa trẻ, đưa cho họ một miếng bài gỗ và nói một câu: "Lá rụng về cội, đáng tiếc cội không ở đây." Lúc đó, Tề Bát Gia suy đoán, có lẽ là ám chỉ nhánh tộc nhân này của Phật Gia đã rời khỏi vùng Đông Bắc.

Sau đó những chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Sau khi vào cổ lâu, mọi người dựa theo gợi ý của thẻ số, đã tìm thấy một thế thân có diện mạo y hệt Trương Khải Sơn.

Bên cạnh có một bệ hoán huyết.

Thành thật mà nói, Tề Bát Gia nhìn vào cơ thể kia, trong mắt thoáng qua một tia sợ hãi và hoài nghi.

Thật sự là thế thân sao?

Tại sao lại có hơi thở yếu ớt vậy?

Ông theo bản năng bấm tay tính toán.

Khi đó quái tượng hỗn loạn vô cùng, hệt như bị thứ gì đó làm nhiễu loạn cục diện.

Chỉ tính ra được một điềm báo "tựa đúng mà sai".

Bây giờ nhớ lại, thế thân đó e rằng không đơn giản chỉ là một người nhân bản.

Hơi thở của Trương Đại Phật Gia càng lúc càng yếu đi.

Phó quan lo lắng như lửa đốt.

Chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp cầm dao găm rạch cổ tay của cả hai.

Tề Bát Gia có ý ngăn cản.

Nhưng nhìn cái thế này, lời đến cửa miệng lại nuốt vào trong.

Sau đó... (Muốn biết chuyện gì xảy ra sau đó không?

Hắc hắc!

Ta cứ không nói đấy, cắn ta đi?) Tề Bát Gia vô cùng hứng thú với bệ hoán huyết.

Ông ghé sát vào bên cạnh tỉ mỉ quan sát tình hình bên trên.

Phát hiện toàn bộ bệ hoán huyết được tạc từ một khối đá đen lớn thành hình hoa sen quái dị.

Rìa cánh hoa khắc đầy những đường vân vặn vẹo.

Nhìn kỹ thì giống như vô số bàn tay đang nắm chặt, đốt ngón tay lồi lên, móng tay nhọn hoắt như đao.

Chỗ lõm ở tâm hoa đọng lại chất lỏng màu nâu sẫm.

Không ngoài dự đoán chắc là máu người, tỏa ra một mùi tanh nồng pha lẫn hương thảo dược.

Tề Bát Gia nhìn bệ hoán huyết trước mắt.

Trong thâm tâm bỗng nảy sinh một cảm giác bất an quái dị khó hiểu.

Đúng vậy, chính là bất an.

Phảng phất như có chuyện gì đó không lành sắp xảy ra.

Chương 1625

Nhưng dù có bất an đến đâu, Tề Bát Gia cũng không thể ngăn cản phó quan và phu nhân đang nôn nóng cứu người.

Trương Nhật Sơn tay nhanh mắt lẹ, đúng chuẩn độc thân nhiều năm.

Chẳng nói chẳng rằng, liền rạch hai đao lên cánh tay của Phật Gia và thế thân.

Ngay khoảnh khắc lưỡi đao rạch rách da thịt, hai tia máu đồng thời tuôn ra.

Theo chỉ dẫn của các phù văn khắc trên bệ đá.

Trương phó quan áp sát cổ tay hai người vào rãnh lõm ở tâm hoa.

Ở đó có những rãnh đá nhỏ dạng ống dẫn, tự động dẫn máu về các cánh hoa khác nhau. "Xèo xèo" Máu tươi vừa chạm vào rãnh đá, cả bệ đá đột nhiên rung chuyển.

Những đường vân hình bàn tay trên bệ hoán huyết dường như sống lại, ẩn ẩn thấu ra hồng quang. "Mẹ ơi!" Tề Bát Gia kinh hãi lùi lại nửa bước.

Tròng mắt như cái đèn pha, đảo liên tục từ trái sang phải từ trên xuống dưới.

Chỉ sợ nơi đó mọc ra cơ quan ám khí rồi xiên mình thành kẹo hồ lô.

Đứng đợi một hồi lâu, chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Tề Bát Gia lén thở phào nhẹ nhõm, một lần nữa nhìn về phía bệ hoán huyết.

Kết quả tròng mắt suýt chút nữa rơi xuống đất.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tại sao lại như thế này?

Chẳng trách Tề Bát Gia kinh hãi như vậy, thật sự là cảnh tượng trước mắt quá đỗi quỷ dị.

Đừng nói là Tề Bát Gia, ngay cả Trương Nhật Sơn và Doãn Tân Nguyệt cũng đờ người tại chỗ.

Trên bệ hoán huyết, máu của Trương Đại Phật Gia có màu đỏ sẫm, trông có vẻ khá bình thường.

Chỉ có điều khi chảy vào rãnh đá thì phát ra tiếng động trầm đục.

Nhưng dù thế nào thì ít ra vẫn còn nằm trong phạm vi của con người.

Còn máu của thế thân lại ánh lên màu xanh tím quỷ dị.

Những nơi nó chảy qua, rìa rãnh đá thậm chí còn kết lại những vụn băng nhỏ. "Cái... cái này..." Tề Bát Gia lắp bắp nửa ngày không nói nên lời.

Biểu hiện của Trương Nhật Sơn còn ngưng trọng hơn cả lúc đi viếng mộ.

Đừng thấy anh ta là người họ Trương, chứ chuyện liên quan đến hoán huyết thì anh ta hoàn toàn mù tịt.

Nếu không phải lần này bị dồn vào đường cùng, căn bản anh ta không biết còn có cái gọi là thế thân. "Mau, đưa Phật Gia ra ngoài." Doãn Tân Nguyệt mặt cắt không còn giọt máu, run giọng muốn kéo Trương Khải Sơn ra.

Tuy nhiên, tay vừa chạm vào cánh tay Trương Khải Sơn, liền như bị một sức mạnh vô hình đánh bật ra.

Đầu ngón tay truyền đến một trận hàn ý thấu xương.

Trương Nhật Sơn thấy vậy lập tức tiến lên giúp sức.

Nhưng cơ thể Trương Khải Sơn như mọc rễ trong rãnh đá.

Dù anh ta có kéo thế nào cũng không hề lay chuyển.

Tề Bát Gia vội vàng nhắc nhở: "Kéo thế thân ra ngoài đi." "Đúng!" Hai người lập tức đổi hướng.

Kết quả thế thân cũng y như vậy, khảm chặt trong rãnh đá căn bản không kéo ra được.

Cơ thể hai người bị hồng quang từ rãnh đá thấm ra bao phủ chặt chẽ, phảng phất như đã mọc rễ. "Chuyện này là sao?!" Giọng Doãn Tân Nguyệt run rẩy vì lo lắng, nhưng chẳng có cách nào cả.

Lúc này, máu trong rãnh bắt đầu sôi trào kịch liệt.

Những giọt máu đỏ sẫm của Trương Đại Phật Gia va chạm với những giọt máu xanh tím của thế thân.

Không những không bài xích nhau.

Ngược lại còn quấn lấy nhau như những hạt chu sa nóng chảy.

Trong chớp mắt, vẻ u ám và quỷ dị tan biến, hóa thành một màu đỏ tươi trong vắt! "Trời đất ơi!" Tề Bát Gia từng nghe kể qua không ít chuyện quỷ dị, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn làm mới lại nhận thức của ông.

Có thể nói mức độ khủng bố của Trương gia cổ lâu trong lòng ông lại tăng thêm mấy phần.

Trong lúc ba người đang chấn kinh.

Máu tươi đỏ thắm thuận theo rãnh đá chảy ngược lại.

Một nửa tràn vào vết thương của Trương Khải Sơn, một nửa chui vào cổ tay của thế thân.

Cho đến khi giọt máu cuối cùng thấm vào da thịt.

Hồng quang trên bệ hoán huyết đột nhiên tắt ngóm, những đường vân trong rãnh đá cũng khôi phục vẻ tĩnh lặng như chết.

Hồi lâu sau, không ai lên tiếng.

Chẳng ai rõ đây là thành công hay thất bại?

Ánh mắt Tề Bát Gia thủy chung không rời khỏi thế thân.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nghiến răng run rẩy đưa cánh tay ra.

Tay vừa chạm vào mũi thế thân, liền như bị điện giật mà nhanh chóng rụt về.

Không còn thở nữa.

Tề Bát Gia nhớ rất rõ.

Lúc thế thân mới xuất hiện là có hơi thở.

Chỉ là hơi thở yếu ớt như thể đang ngủ thôi.

Bây giờ coi như là hoán mệnh thành công rồi sao?

Tề Bát Gia tuy nhát gan một chút, nhưng chuyện sinh tử cũng đã thấy không ít.

Không đến mức bị một cái xác chết dọa cho mất hồn mất vía.

Chủ yếu là người này giống Phật Gia đến cực độ, hệt như đúc từ một khuôn ra vậy.

Bên cạnh, Trương Nhật Sơn đã tiến lên bắt mạch cho Trương Khải Sơn.

Đầu ngón tay vừa đặt lên cổ tay, liền khựng lại một cái.

Mạch đập đó cực kỳ trầm, mạnh mẽ hơn trước gấp nhiều lần.

Giống như mầm non mới mọc ra từ thân gỗ khô, mang theo một sức sống mãnh liệt không thể nhầm lẫn.

Trương Nhật Sơn mừng rỡ điên cuồng: "Phật Gia không sao rồi." Lời vừa dứt, liền thấy mí mắt Trương Khải Sơn khẽ động, chậm rãi mở mắt ra.

Doãn Tân Nguyệt chẳng màng gì nữa lao tới ôm chầm lấy ông.

Chương 1626

Tề Bát Gia đứng sát cạnh bệ hoán huyết.

Từ góc độ của mình, ông chú ý thấy sâu trong mắt Trương Khải Sơn lướt qua một tia lạnh lẽo xa lạ rất nhanh.

Như một mảnh băng lướt qua da thịt, trong chớp mắt đã biến mất không dấu vết.

Đợi ông hoàn toàn mở mắt ra, trong đôi mắt ấy đã đong đầy vẻ trầm ổn thường ngày.

Thậm chí còn mang theo vài phần mệt mỏi khi vừa tỉnh dậy.

Khi nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt, khóe miệng còn nở một nụ cười cực nhạt: "Tân Nguyệt, anh không sao." Ngữ điệu, thần thái, không sai một phân một ly, y hệt như Trương Đại Phật Gia nói một là một trước đây. "Hửm?" "Là mình hoa mắt sao?" Tề Bát Gia nghi ngờ mình nhìn nhầm.

Nghĩ lại thì cũng có khả năng đó.

Con người trong tình huống cực kỳ căng thẳng, cơ thể sẽ nảy sinh ảo giác và sai sót.

Sau khi ra khỏi Trương gia cổ lâu, công việc nhiều như lông bò, Tề Bát Gia bị cuốn vào guồng quay đến mức chẳng còn thời gian đâu mà nghĩ đến những chuyện tạp nham đó nữa.

Giờ đây nhớ lại.

Rất nhiều chuyện quả thực có chút cổ quái.

Điều khiến người ta cảm thấy bất ngờ nhất chính là cuộc thanh lọc lớn các thành viên của Lão Cửu Môn.

Dĩ nhiên, thế lực Lão Cửu Môn quá lớn, thành viên bên trong vàng thau lẫn lộn.

Thanh lọc những kẻ làm ác căn bản không phải vấn đề lớn.

Nhưng tại sao lại dùng phương thức thảm khốc đến thế, lại còn ra tay với cả những người anh em thâm giao nhiều năm?

Chẳng lẽ nói...

Ngô Mặc ngồi bên cạnh đợi đến mức sắp ngủ gật đến nơi rồi mà vẫn chẳng nghe thấy sư phụ mình hé răng lấy một lời.

Cậu đưa tay phải khua khua trước mặt Tề Bát Gia: "Sư phó, ngài đang tương tư ai à?" Tề Bát Gia bị hai chữ "tương tư" làm cho giật mình tỉnh táo lại.

Ông giơ tay cốc đầu Ngô Mặc một cái: "Thằng ranh con, mồm miệng chẳng có câu nào tử tế!" Ngô Mặc đảo mắt trắng dã. "Đồ đệ cưng của ngài ngồi đến tê cả mông rồi mà ngài chẳng thèm phản ứng lấy một câu, nghĩ gì mà nhập thần thế?

Có phải thấy người khỏe ra nên định tìm cho con một sư nương không?" "Cút đi cho khuất mắt ta." Tề Bát Gia cười mắng một câu.

Ông bưng ấm trà nhỏ bên cạnh, chậm rãi rót cho mình một chén trà.

Ngô Mặc ngứa tay, với lấy đầu Tề Bát Gia nhổ phựt một sợi tóc: “Sư phụ, thầy mà còn cứ nói một nửa giấu một nửa thế này thì mớ tóc đen trên đầu thầy không giữ được đâu.” Tề Bát Gia suýt thì tức vẹo cả mũi.

Cùng là đồ đệ, nhà người ta thì hiếu thảo ấm áp, còn cái thằng ranh nhà mình thì nghịch ngợm chỉ giỏi leo bàn dỡ ngói.

Khó khăn lắm mới mọc lại được ít tóc đen, nếu mà bị nó nhổ sạch thật thì chẳng lẽ mình phải biến thành đại sư đầu trọc sao?

Lão già gạt cái tay đang quậy phá của Ngô Mặc ra, bực bội nói: “Có vài chuyện sư phụ còn chưa kịp nghiền ngẫm cho ra lẽ, thì nói với anh thế nào được?” “Tục ngữ có câu một cây làm chẳng nên non, thầy cứ giấu nhẹm trong bụng không nói ra thì ai giúp thầy phân tích được chứ?” Ngô Mặc bĩu môi: “Đừng có làm như kiểu mấy bà mẹ mang thai ba năm ấy, đến cuối cùng cũng chẳng rặn ra được cái gì.” Lời thô nhưng thật.

Tề Bát Gia suy nghĩ kỹ lại, thấy đồ đệ nói cũng có lý.

Đừng nhìn thằng nhóc này hay nói hươu nói vượn, chứ tư duy của nó đôi khi lại khiến người ta sáng mắt ra.

“Đi, hai thầy trò mình vào phòng nói chuyện.” Tề Bát Gia đứng dậy dẫn Ngô Mặc vào một căn phòng kín.

Nhà họ Tề tuy nhỏ nhưng nội thất đầy đủ, mật thất gì cũng có.

Dẫu sao cái thời buổi này ai mà chẳng có vài chuyện bí mật?

Ngô Mặc tính tình nóng nảy, mông còn chưa ngồi ấm chỗ đã kéo Tề Bát Gia truy vấn.

Tề Bát Gia khẽ vỗ vai cậu, không nói nhiều mà trực tiếp nói ra những suy đoán của mình.

Vãi chưởng!

Scandal động trời.

Ngô Mặc ngay lập tức nghĩ đến chuyện ly miêu hoán thái tử.

Tuy nói thuyết hoán đổi linh hồn có hơi huyền huyễn quá mức, nhưng đến cái hệ thống mình còn có được, thì nhà họ Trương có chút thủ đoạn bí mật cũng chẳng có gì lạ.

“Sư phụ, thầy nghe nói đến đoạt xá chưa?” Ngô Mặc xoa cằm nói như thật: “Con cực kỳ nghi ngờ cái chuyện thay máu chỉ là bốc phét thôi, thực tế khả năng cao là linh hồn bị tráo đổi.” “Chuyện này...” Tề Bát Gia ngẫm nghĩ: “Trong điển tịch quả thực có thuyết mượn xác hoàn hồn, nhưng thường thì hạng người đó sẽ quên sạch bách, căn bản không nhớ được bất cứ chuyện gì đã xảy ra trước đây.” “Sau khi chúng ta rời khỏi cổ lâu nhà họ Trương, Phật gia tuy có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng thủ đoạn xử lý công việc và thái độ nói chuyện không khác gì trước đây cả.” “Phó quan và phu nhân luôn ở bên cạnh ngài ấy, lẽ ra nếu có vấn đề thật thì họ phải là người phát hiện ra đầu tiên chứ?” Đây cũng là lý do Tề Bát Gia không dám chắc chắn.

Một người là tâm phúc, một người là bạn đời, họ đều không nhận ra điểm khác biệt, liệu suy nghĩ của mình có quá hoang đường không?

“Xì.” Ngô Mặc bĩu môi: “Cái gã quê mùa kia ngốc nghếch như thế thì phát hiện ra cái quái gì?” “Gã quê mùa?

Ai cơ?” Tề Bát Gia hơi ngẩn người: “Ý anh nói là...” “Là thằng ngốc Trương Nhật Sơn đó chứ ai, tối ngày cứ Phật gia này Phật gia nọ, con thèm vào muốn biết nếu hai lão ấy mà ngã xuống hố thì hắn có còn tụng kinh Phật được nữa không.” Luận về khoản khẩu nghiệp thì đúng là ít ai bì kịp Ngô Mặc.

“Anh có vẻ ác cảm với phó quan nhỉ?” Tề Bát Gia định hỏi lý do từ lâu rồi nhưng chưa có dịp.

“Vâng!

Hắn cứ thích ra vẻ.” Ngô Mặc trực tiếp kể lại nguồn cơn ân oán với Trương Nhật Sơn cho lão già nghe, đồng thời nhấn mạnh rằng hắn có ý đồ xấu với Tề Bát Gia.

Tề Bát Gia: ???

Không phải chứ, chuyện này thì liên quan gì đến lão già này?

“Sư phụ, tên này nam nữ không tha, đúng là cực kỳ mặt dày.” “Còn nữa, hắn còn lừa gạt tình cảm của mấy cô gái trẻ.” “Đến cả một thiếu niên đơn thuần lương thiện như con mà hắn cũng không tha, còn đi mách lẻo với Tam thúc của con nữa.” Tề Bát Gia: -_-||| Cạn lời.

Miệng thằng đồ đệ này nhanh quá, lão chẳng chen vào nổi câu nào.

Qua chuyện này, Tề Bát Gia coi như đã hiểu rõ hoàn toàn, phó quan chắc chắn là đã đắc tội với đồ đệ nhỏ của lão rồi.

Thôi vậy, mỗi người có một cái duyên, mình tốt nhất đừng có xen vào.

Thế nhưng những lời này rốt cuộc vẫn để lại dấu ấn trong lòng, dẫn đến việc sau này Tề Bát Gia tuyệt đối không bao giờ thèm ở chung một phòng với phó quan Trương Nhật Sơn nữa.

“Sư phụ, con muốn lấy cái gương đó về, thầy có cách nào không?” Ngô Mặc vẫn luôn canh cánh chuyện này.

Mấy chuyện khác chỉ là phụ, chữa bệnh mắt cho Hắc Nhãn Kính mới là chuyện chính.

“Thằng nhóc anh định trộm về, cướp về, hay là mua về?” Tề Bát Gia giơ tay chỉ vào Ngô Mặc.

Ngô Mặc lắc lắc đầu: “Đồ đệ của thầy thích nhất là làm ăn vốn tự có (không tốn tiền) thôi.” “Hừ!

Mơ đi.” Tề Bát Gia dội thẳng gáo nước lạnh vào đầu Ngô Mặc: “Thứ đó không phải vật tầm thường đâu, theo ta biết thì Phật gia đã cất nó vào tầng đáy của Thập Nhất Thương rồi.” Lão già ngẫm nghĩ một lúc: “Nếu anh thực sự cần, có lẽ ta phải muối mặt đi hỏi thử xem sao.” Ngô Mặc phấn khích ôm chầm lấy vai lão già lắc mạnh: “Ái chà, con đúng là thương thầy nhất trên đời, thầy chính là lão già con thích nhất đấy.” Tề Bát Gia: ...

Bát gia làm việc không bao giờ trì hoãn.

Sau khi bảo Ngô Mặc ở lại nhà cũ chờ mình, lão thu dọn đồ đạc rồi đi thẳng đến phủ đệ của Phật gia.

Từ ngày đến kinh đô định cư, số lần Tề Bát Gia đến tìm Trương Đại Phật gia chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Trương Đại Phật gia đang xử lý công vụ, nghe vệ binh báo Tề Bát Gia đến thì vội vàng đặt công việc xuống: “Mau, mời vào.” “Rõ.” Người lính ứng tiếng.

Vừa định đi ra thì bị Trương Nhật Sơn chặn lại: “Phật gia, để tôi đi cho.” “Ừ, được.” Phật gia mỉm cười gật đầu.

Trương Nhật Sơn sải bước đi ra ngoài cửa, người chưa tới mà tiếng đã tới trước: “Chao ôi, hôm nay là cơn gió nào thổi Bát gia của chúng ta đến đây vậy?” Tề Bát Gia đứng dưới hành lang, tay xoay xoay hạt óc chó đã được mài bóng loáng, nghe vậy cũng chẳng buồn nhấc mí mắt, lững thững nói: “Đến ăn chực, nhà hết gạo rồi nên qua đây kiếm bữa cơm.” Nụ cười trên mặt Trương Nhật Sơn càng đậm hơn: “Bát gia muốn ăn dê quay nguyên con hay là đại tiệc Mãn Hán, chỉ cần ngài mở lời, tôi có nhịn lương cũng phải bày ra một bàn cho ngài.” Hai người đã cùng sinh ra tử nhiều năm, nói chuyện vốn không kiêng dè gì.

Nhưng sau khi bị cái thằng ranh con Ngô Mặc tiêm nhiễm một hồi, Tề Bát Gia nghe mấy lời này cứ thấy khắp người chỗ nào cũng không thoải mái.

Lão chỉ hừ một tiếng coi như đáp lại.

“Đi thôi, Bát gia của tôi ơi, Phật gia đang đợi ngài đấy, mời vào trong.” “Của anh?

Phi!

Ông đây thành của anh từ bao giờ?” Khóe miệng Tề Bát Gia giật giật hai cái, không nhịn được trừng mắt nhìn Trương Nhật Sơn một cái.

Trương Nhật Sơn: ???

Ý gì đây?

Chương 1627

Mình...

đắc tội ngài ấy à?

Hắn bây giờ đúng là như hòa thượng cao hai mét, sờ mãi không thấy đầu tóc (ngơ ngác không hiểu gì).

Vào thư phòng, Trương Đại Phật gia thấy sắc mặt Tề Bát Gia không ổn, bèn đặt bút lông xuống cười hỏi: “Lão Bát bị sao thế này?

Lại dỗi với Nhật Sơn à?” Trương Nhật Sơn đi theo sau, vội vàng lên tiếng: “Phật gia, ngài đừng có oan uổng cho tôi, tôi còn chẳng biết Bát gia lấy đâu ra lửa giận lớn thế kia.” “Ha ha, chắc là hôm nay Bát gia của chúng ta khí huyết không thông rồi.” Trương Đại Phật gia cười rất sảng khoái.

Nhìn nụ cười quen thuộc, gương mặt quen thuộc, Tề Bát Gia lại một lần nữa rơi vào hoang mang.

Trương Nhật Sơn tự tay rót cho Tề Bát Gia một chén trà: “Bát gia, cũng mấy ngày rồi không gặp ngài, hôm nay dù thế nào ngài cũng phải ăn cơm xong rồi mới được về.” “Nhật Sơn nói không sai đâu.” Trương Đại Phật gia giơ tay chỉ chỉ Tề Bát Gia: “Cái lão già anh thật là bên trọng bên khinh quá đấy, ngày thường không có việc gì thì lượn lờ ở phủ đệ mấy nhà kia, tuyệt nhiên không thèm qua đây trò chuyện với tôi câu nào.” “Sao hả, chỗ tôi có yêu quái ăn thịt người hay là tôi vô ý đắc tội gì với Bát gia anh rồi?” “Thì đúng là có yêu quái ăn thịt người thật mà.

Bây giờ tôi thấy ngài là tôi còn hơi rét đây này.

Trong lòng chẳng biết ngài là thật hay là giả nữa.” Tất nhiên, mấy lời này Tề Bát Gia chỉ dám lẩm bẩm trong lòng.

Bảo lão nói thẳng ra trước mặt Trương Đại Phật gia thì thà đưa dao cho lão tự sát luôn cho nhanh.

Tề Bát Gia định thần lại: “Phật gia nói đùa rồi, ngài bận trăm công nghìn việc, tôi thì ngày thường rảnh rỗi sinh nông nổi, mạo muội tới cửa sợ làm phiền ngài thôi.” “Xàm ngôn, chẳng có câu nào là thật cả.” Trương Đại Phật gia bất đắc dĩ lắc đầu.

Trương Nhật Sơn đứng bên cạnh nghe thấy thế, không nhịn được chen vào một câu: “Bát gia, còn tôi thì sao?

Ngài bao lâu rồi không tới tìm tôi uống trà, trong lòng ngài không tự biết à?” Luận về quan hệ thân sơ, thực lòng mà nói, Tề Bát Gia có quan hệ tốt với Trương Nhật Sơn hơn một chút.

Trương Nhật Sơn tuy là phó quan, nhưng những người khác trong Cửu Môn căn bản không dám coi thường hắn.

Một là nể mặt Phật gia, hai là bản thân Trương Nhật Sơn rất có năng lực.

Thân thủ tốt, làm việc đáng tin cậy, lại tỉ mỉ.

Có thể nói hắn là một người đàn ông hoàn hảo.

Tề Bát Gia tự nhiên cũng sẵn lòng qua lại với hắn hơn, ít nhất nói chuyện cũng không đến mức phải giữ kẽ.

Đúng thế, chính là giữ kẽ.

Phật gia tự thân đã mang một luồng quan uy (oai phong của quan chức).

Tề Bát Gia vốn tính tản mạn quen rồi, không thích giao thiệp với giới quan trường cho lắm.

Tề Bát Gia liếc xéo hắn một cái: “Cậu cứ như con trấn mộ thú ấy, suốt ngày chực chờ ở phủ Phật gia, tôi muốn tìm cậu thì chẳng lẽ lại không vào chào Phật gia một tiếng rồi uống chén trà sao?” “Ờ...

Có lý.” Trương Nhật Sơn bị nghẹn đến mức không nói được gì.

Hắn cứ cảm thấy hôm nay Bát gia có gì đó lạ lùng, thái độ đối với hắn cứ như người đầy gai nhọn vậy.

Đắc tội lão ư?

Không thể nào.

Trừ lần gặp ở phủ Nhị gia lần trước, hai người đã gần nửa năm không chạm mặt rồi.

Người ta bảo già hóa trẻ con, xem ra Bát gia đúng là lớn tuổi thật rồi.

Trong lòng Trương Nhật Sơn dâng lên một nỗi xót xa.

Không phải ai cũng có bản lĩnh trường sinh bất lão.

Ánh mắt hắn vô thức lướt qua mái tóc của Tề Bát Gia.

Nhìn kìa, bạc trắng cả đầu rồi.

Hửm???

Có gì đó sai sai.

Tóc sao trông giống như mới nhuộm thế nhỉ?

Đôi khi chuyện đời cứ khéo léo như vậy.

Dược hiệu trong cơ thể Tề Bát Gia không ngừng phát huy.

Ngay cả khi lão đã nhuộm trắng từ sáng, thì rất nhanh sau đó cũng sẽ lộ ra chút dấu vết.

Trương Nhật Sơn nghiêm trọng nghi ngờ mình nhìn nhầm.

Bát gia đâu có ngốc, sao lại đi nhuộm tóc đen thành tóc trắng làm gì?

Trong lúc hắn còn đang suy nghĩ vẩn vơ, Trương Đại Phật gia nâng chén trà lên nhấp một ngụm: “Lão Bát, không có việc gì thì anh chẳng bao giờ đến đây đâu, hôm nay tới chắc là có chuyện đúng không?” Tề Bát Gia cầm chén trà, tay hơi khựng lại, cười gượng hai tiếng: “Vẫn là Phật gia tinh tường, tôi đúng là có chuyện muốn hỏi.” “Hừ, tôi biết ngay mà.” Trương Đại Phật gia hừ nhẹ một tiếng, giọng điệu hơi pha chút không hài lòng: “Nếu không có việc gì, cái lão này chắc chắn sẽ không bước chân qua cái cửa lớn nhà tôi đâu.

Nói đi, chuyện gì?

Anh em mình mấy chục năm giao tình rồi, chuyện gì không quá khó khăn tôi đều có thể giúp anh gánh vác.” Trương Đại Phật gia đặt chén trà xuống, ánh mắt rực cháy nhìn chằm chằm Tề Bát Gia.

Ngón tay Tề Bát Gia xoa xoa vành chén trà, yết hầu chuyển động, đắn đo mãi mới mở lời: “Phật gia, tôi muốn hỏi thăm một chút, Vô Tật Kính hiện giờ có còn ở trong tay ngài không?” “Vô Tật Kính?” Trương Đại Phật gia nhướng mày, động tác nâng chén trà khựng lại giữa không trung: “Anh hỏi thăm thứ đó làm gì?” “Haizz!” Tề Bát Gia vỗ đùi một cái, bày ra bộ dạng cực kỳ ngại ngùng: “Nói ra thì cũng hơi xấu hổ.” “Bát gia, ngài mà cũng sợ xấu hổ sao?” Trương Nhật Sơn cười trêu chọc: “Cái mặt ngài hồi xưa chẳng phải đã mất mấy lần rồi sao?” Tề Bát Gia lườm hắn một cái.

Thật đáng ghét.

Đúng là chuyện cũ không rủ cũng tới.

Chẳng trách đồ đệ bảo bối của mình lại ghét hắn thế, nói thêm vài câu nữa tôi cũng muốn đá cho hắn vài cái.

Tề Bát Gia xua tay xua tay ra vẻ ghét bỏ: “Đi chỗ khác chơi đi, đừng có cản trở tôi với Phật gia bàn chính sự." "Được rồi, ngài nói đi." Trương Nhật Sơn quay đầu nhìn Đại Phật gia một cái, trong mắt cả hai đều tràn đầy sự tò mò và buồn cười.

Đừng nói nữa, cái cảm giác này đúng là khiến người ta hoài niệm.

"Tôi chẳng phải mới thu nhận một đứa đồ đệ bảo bối sao, thằng nhóc đó nghe tôi bốc phét kể chuyện xưa, có nhắc đến bốn chiếc gương cổ." Tề Bát Gia đẩy hết mọi chuyện lên đầu mình, bảo là do mình nổ, giờ muốn cho đồ đệ thấy gương cổ thực sự là thế nào.

Thế nên lão mới muối mặt qua đây mượn Phật gia gương cổ để đồ đệ mở mang tầm mắt, kẻo sau này nó đi ra ngoài lại bảo sư phụ nó không có kiến thức, làm mất mặt lão.

Tề Bát Gia đúng là bậc thầy múa mép.

Lời nói có tình có lý, khiến người ta không bắt bẻ được lỗi nào.

"Đồ đệ của anh à?" Trong đầu Trương Đại Phật gia hiện lên hình bóng của Ngô Mặc.

Thằng nhóc đó cao ít nhất mét tám tám trở lên.

Đứng đó hiên ngang như một cây bạch dương, vai rộng eo thon, bộ khung xương nhìn qua đã thấy cực kỳ rắn chắc.

Diện mạo thì khỏi phải bàn.

Lông mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, đặc biệt là đôi mắt kia, sáng như chứa cả vì tinh tú.

Lúc cười thì mang chút phong thái bụi bặm, bất cần đời, lúc không cười lại toát ra vẻ lạnh lùng khó gần.

Trông giống Lão Ngũ đến bảy tám phần.

Đặc biệt là cái vẻ quật cường giữa đôi lông mày, cứ như đúc từ một khuôn ra vậy.

Nhưng so với vẻ trầm ổn nội liễm của Ngô Lão Cẩu năm xưa, thì Ngô Mặc này lại mang thêm vài phần khí chất hoang dã.

“Đúng là một thằng nhóc lanh lợi.” Trương Đại Phật gia lững thững lên tiếng, đầu ngón tay gõ gõ lên mặt bàn: “Lần trước ở phủ Nhị gia có nhìn thấy từ xa một lần, đứng giữa đám đông mà vẫn cảm nhận được cái sự hăng hái đó, giống hệt Lão Cẩu lúc mới vào nghề năm xưa, mà cũng không hoàn toàn giống.” Trương Nhật Sơn đứng bên cạnh gật đầu phụ họa: “Đúng thế, thằng nhóc đó đứng sau lưng Bát gia, hễ mở mồm là khiến người ta nghẹn họng không nói được gì, xứng đáng là đồ đệ của Bát gia, hoàn toàn kế thừa được mỹ danh 'Thiết Chủy' của ngài.” Nói đến đây, Trương Nhật Sơn lại thấy hơi thắc mắc.

Lần đó ở phủ Nhị gia, hắn rõ ràng cảm thấy cái thằng nhóc tên Ngô Mặc kia nhìn hắn với ánh mắt đầy khiêu khích.

Nếu là tính tình của hắn năm xưa, chắc chắn hắn đã phải cho nó một bài học nhớ đời rồi.

Giờ thì già rồi.

Hơn nữa nó lại là hậu bối của Ngũ gia và Bát gia.

Tính ra cũng là hậu bối của mình, nên Trương Nhật Sơn cũng không nói gì nhiều, chỉ cười cho qua chuyện.

“Cậu nói thế là có ý gì?” Tề Bát Gia không vui.

Bát gia vốn là một lão già cực kỳ bảo vệ đồ đệ.

Chương 1628

Đồ đệ bảo bối của lão chỗ nào cũng tốt, đến lượt người khác chỉ trỏ sao?

Trương Đại Phật gia và Trương Nhật Sơn nhìn cái điệu bộ như gà chọi của Tề Bát Gia, tất cả đều không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Được rồi, bốc phét cái gì chứ?

Chắc chắn là đồ đệ của lão đã nghe nói về chiếc gương này, mà Bát gia thì thương đồ đệ vô điều kiện nên mới muối mặt đến đây đòi thôi.

Tề Bát Gia bị cười đến mức đỏ mặt tía tai, cứng cổ nói: “Cười cái gì mà cười?

Đồ đệ của tôi thế mới gọi là thẳng thắn, sống thật với bản thân.” Trương Đại Phật gia thu lại nụ cười, đầu ngón tay khẽ gõ lên bàn: “Vô Tật Kính đúng là vẫn còn ở chỗ tôi, nhưng tôi đã ném nó xuống đáy nước ở Thập Nhất Thương rồi.” Nói đến đây, Trương Đại Phật gia nhìn chằm chằm Tề Bát Gia: “Lão Bát, anh chắc chắn chỉ là để cho đồ đệ mở mang tầm mắt thôi chứ?” “Chuyện này...” Tề Bát Gia do dự.

Lão nghe ra một chút gì đó không ổn trong lời nói của Trương Đại Phật gia.

Từ xưa đến nay, các loại điển tịch đều ghi chép rằng Vô Tật Kính là bảo vật có thể cứu người.

Nhưng tại sao Phật gia lại phải vứt nó vào Thập Nhất Thương?

Ai cũng biết Thập Nhất Thương là tài sản chung của Cửu Môn, do

Trương Đại Phật gia sáng lập, dùng để cất giữ mọi thứ trên đời.

Nhà kho đó không giới hạn loại vật phẩm hay thời gian ký gửi.

Dù là một tờ giấy lộn, một món bảo vật giá trị liên thành, hay là sinh vật sống, quái vật...

Chỉ cần có mã số và tín vật tương ứng, mấy chục năm sau vẫn có thể đến lấy.

Trông thì rất giống két sắt ngân hàng, nhưng thực tế bên trong lắt léo hơn nhiều.

Những thứ bị ném xuống đáy nước đều là những vật phẩm cực kỳ nguy hiểm và tà môn.

Cái quan tài trên tàu hỏa năm đó cũng bị Phật gia vứt vào đó.

Phật gia đã vứt cả Vô Tật Kính xuống nước, thì chắc chắn là món đồ này có tà khí rất lớn.

Lạ thật.

Tại sao trong cổ tịch không thấy ghi chép gì nhỉ?

Tề Bát Gia trăm phương ngàn kế cũng không hiểu nổi, bèn đưa ánh mắt nghi vấn về phía Trương Đại Phật gia.

Trương Đại Phật gia mỉm cười nhẹ: “Dân gian lưu truyền rằng Vô Tật Kính có thể soi ra mầm bệnh, chữa bách bệnh.” “Đúng vậy, điển tịch cũng nói thế mà.” Tề Bát Gia liên tục gật đầu: “Phật gia, chẳng lẽ bên trong còn có bí mật gì khác sao?” Trương Đại Phật gia xoay nhẹ chén trà, bỗng nhiên cười thấp một tiếng: “Điển tịch?

Điển tịch viết là ‘chữa bách bệnh’, nhưng không nói là phải dùng mạng đổi mạng.” “Cái gì?” Tề Bát Gia giật mình đứng phắt dậy: “Phật gia, lời này có nghĩa là gì?” “Bát gia, chuyện này chắc ngài không rõ lắm đâu.” Trương Nhật Sơn xách ấm trà rót đầy nước cho

Tề Bát Gia, cau mày trầm giọng nói: “Ngài hẳn là biết Vô Tật Kính nằm trong tay Phật gia, nhưng lại không biết lai lịch của cái gương này đúng không?” “Ừ.” Tề Bát Gia gật đầu.

Thời chiến tranh, Tề Bát Gia ở phía sau bày mưu tính kế thì còn được, chứ bảo lão cầm súng xông lên phía trước thì đúng là nạp mạng cho giặc.

Lão có quan hệ tốt với mọi người trong Cửu Môn.

Mọi người cũng vô ý hay cố tình bảo vệ lão, đặc biệt để lão ở lại hậu phương giữ nhà.

Tề Bát Gia nhờ vào các loại đạo cụ, đồ chơi nhỏ cùng khả năng bói toán siêu phàm nên mới sống sót từ thời Lão Cửu Môn đến tận bây giờ.

Những chuyện trên chiến trường lão chỉ biết sơ sơ, chứ không rõ chi tiết.

Trương Nhật Sơn đặt ấm trà xuống: “Lai lịch của chiếc gương này phải kể từ lúc Phật gia bị vây khốn ở Hắc Phong Khẩu năm đó.” Tề Bát Gia ngẩn ra: “Hắc Phong Khẩu?

Chính là cái nơi ba mặt là núi, chỉ có một con đường hẹp để đi vào vùng tuyệt địa đó sao?” “Không sai.” Trương Đại Phật gia cau chặt mày, như thể quay lại cái thời khói lửa chiến tranh đó.

“Lần đó bị tên Hán gian bán đứng, cả đoàn bị địch bao vây dưới khe núi, trước có chặn đường sau có truy binh, anh em đánh hết sạch đạn dược, chỉ còn lại dao găm trong tay.” “Mấy anh em thân binh nhà họ Trương theo tôi bấy lâu cũng hy sinh mấy người.” Giọng Trương Đại Phật gia lần đầu tiên mang theo một nỗi chua xót khó tả.

Tề Bát Gia thì quá hiểu rồi.

Thân binh nhà họ Trương mỗi người một vị trí, đừng nói là chết mấy người, chết một người thôi cũng đủ khiến người ta đau lòng nửa ngày.

Năng lực chiến đấu thì chưa bàn đến, chỉ riêng bản lĩnh đổ đấu (xuống mộ) thôi đã vượt xa đám hỏa kế của Cửu Môn rồi.

Phật gia lắc đầu, tiếp tục nói: “Lúc đó đánh đến mụ mị cả đầu, chuẩn bị liều chết giáp lá cà với quân địch.

Kết quả pháo đạn từ trên đầu bay qua, rơi chính xác xuống núi phía sau.” “Binh sĩ phát hiện sau núi có một kẽ nứt, dựa theo kinh nghiệm phán đoán đó là một ngôi mộ.

Họ vội vàng chạy lại báo cáo với Trương Khải Sơn.” Tuyệt xứ phùng sinh (trong chỗ chết tìm thấy sự sống).

Quản nó là mộ gì, cứ vào đó trốn một thời gian cái đã.

Vạn nhất may mắn tìm được lối ra khác, chẳng phải là từ cõi chết trở về sao?

“Đi.” Trương Khải Sơn quyết đoán ngay lập tức.

Lão dẫn theo đám anh em mặt mũi đầy bụi đất, mạo hiểm dưới làn mưa bom bão đạn chạy về phía kẽ nứt.

Cứ coi như ông trời cho một con đường sống đi.

Sau lưng tiếng súng pháo của quân địch càng lúc càng gần, dựa vào âm thanh có thể đoán được chúng không còn cách họ bao xa nữa.

“Mau đi thôi!” Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn gọi anh em tăng tốc leo lên.

Cuối cùng vào phút chót, tất cả đã chui tọt vào kẽ nứt.

Vào được bên trong rồi, cái tâm treo ngược nãy giờ mới coi như rơi xuống bụng.

Trương Khải Sơn chỉ huy anh em bịt kín kẽ nứt lại, kéo dài được bao lâu hay bấy lâu.

Bên trong tối om om.

Anh em cầm mồi lửa đi vào, mới phát hiện đây là một ngôi mộ lớn thời Tống, trong mộ thất chính đặt một cỗ quan tài mạ vàng.

Trên quan tài chạm khắc hoa văn dây leo chằng chịt, phức tạp.

Mồi lửa quét qua phía trên, trong phút chốc cảm giác những hoa văn vàng kia như sống dậy, không ngừng lưu động.

Trải qua bao trận chiến ác liệt, mọi người vừa đói vừa khát.

Dù biết rõ đụng vào quan tài thường gặp chuyện xui xẻo, nhưng họ vẫn không nhịn được mà ngồi bệt xuống đất.

Từng người một mệt đến mức lử thử, không gian chỉ còn tiếng tí tách của mồi lửa và tiếng thở dốc nặng nề.

Trương Khải Sơn đi vòng quanh quan tài một vòng lớn.

“Phật gia, cái quan tài này...” Một thân binh vừa định giơ tay chạm vào nắp quan tài thì bị Trương Khải Sơn ấn cổ tay lại.

“Đừng động vào.” Giọng Trương Khải Sơn hạ xuống cực thấp: “Nhìn góc quan tài kìa.” Người lính ghé sát lại gần.

Lúc này mới nhìn rõ bốn góc của quan tài mạ vàng có khảm bốn khối đá màu đen xanh.

Trên đá đầy những vết nứt li ti, trông rất giống mạch máu trong cơ thể người.

Điều quỷ dị hơn là lớp sơn vàng xung quanh những khối đá đó hơi đen lại, giống như bị thứ gì đó gặm nhấm vậy.

“Là Dưỡng Sát Thạch.” Trương Khải Sơn trầm giọng nói, đầu ngón tay gõ gõ lên cạnh nắp quan tài: “Thứ bên trong quan tài này, e là đã bị trấn áp không chỉ một trăm năm đâu.” Lời vừa dứt, bên trong quan bỗng nhiên truyền đến một tiếng động khẽ, giống như có thứ gì đó vừa trở mình bên trong.

Mọi người lập tức căng thẳng thần kinh.

Đạn lên nòng, tất cả đều chĩa súng vào quan tài.

Trương Nhật Sơn sợ họ căng thẳng quá mà nổ súng trúng Phật gia, bèn xua tay ra hiệu cho mọi người lùi lại.

Hắn vẫy tay gọi một thân binh nhà họ Trương lại gần.

Hai người một trái một phải bám vào rãnh hai bên nắp quan tài, mạnh tay nhấc lên nhưng cái nắp không hề nhúc nhích.

Không cần bàn cãi, chắc chắn là có cơ quan, hơn nữa còn là cơ quan từ bên trong.

Người nhà họ Trương rất giỏi phá giải cơ quan.

Trương Nhật Sơn dùng tay gõ nhẹ theo dọc quan tài, con mắt như muốn dính luôn vào đó.

Cuối cùng, ngón tay hắn dừng lại ở vị trí cách nắp quan tài bên phải ba ngón tay, chỗ đó hoa văn vàng nhạt hơn chỗ khác một chút.

Quần da lồng quần bông chắc chắn có nguyên do.

Chương 1629

Với trình độ chuyên nghiệp của thợ thủ công cổ đại, tuyệt đối không thể để lộ sơ hở rõ ràng như vậy được.

“Chỗ này.” Hắn gập ngón tay gõ mạnh một cái, bên trong quan tài lại truyền đến những tiếng lách cách nhỏ vụn, giống như tiếng xích sắt đang chuyển động.

Trương Khải Sơn rút đoản đao ra, rạch một đường nông trên khối Dưỡng Sát Thạch.

Đá không vỡ, nhưng lại rỉ ra một thứ chất lỏng nhầy nhụa, rơi xuống đất xèo xèo bốc khói trắng.

Cùng lúc đó, Trương Nhật Sơn ấn tay xuống.

Tề Bát Gia theo bản năng siết chặt tay vịn ghế thái sư, ánh mắt rực cháy nhìn chằm chằm Trương Nhật Sơn, sợ bỏ lỡ bất cứ chữ nào từ miệng hắn.

Kéo dài khoảng chừng mấy giây.

Thấy Trương Nhật Sơn không có ý định nói tiếp, ngược lại còn ung dung tự tại rót cho mình một chén trà.

Tề Bát Gia sốt ruột vỗ mạnh vào ghế thái sư: “Sau đó thì sao?” Trương Nhật Sơn thong thả nhấp một ngụm trà, mỉm cười nhẹ: “Bát gia, dạo này tính tình của ngài sao lại trở nên nóng nảy thế nhỉ?” “Nói nhảm!” Tề Bát Gia tức đến mức lông mày dựng ngược, lời nói thốt ra luôn: “Cậu mẹ nó đi ngoài mà đi được một nửa rồi nhịn lại thì có chịu nổi không?” Lời vừa nói ra, Tề Bát Gia thầm nghĩ thôi hỏng rồi.

Rốt cuộc cũng bị cái thằng nhóc thối tha kia làm hư rồi.

“Phụt~” Trà trong miệng Trương Đại Phật gia phun hết ra đất.

Ngài giơ tay chỉ vào Tề Bát Gia, vẻ mặt cực kỳ quái dị, vừa buồn cười vừa xen lẫn chút nghi hoặc.

Trương Nhật Sơn cũng bị sặc một cái: “Tôi nói này Bát gia, chẳng phải ngài suốt ngày chi hồ giả dã sao?

Hôm nay sao phong cách nói chuyện lại thay đổi thế này?” Tề Bát Gia trợn trắng mắt, lý sự cùn: “Anh quản tôi phong cách gì?

Rảnh rỗi thì tự kiểm điểm lại mình đi, nếu không phải tại cậu nói chuyện cứ giấu một nửa thì tôi có thành ra thế này không?” Nói xong, lão quay sang nhìn Trương Đại Phật gia: “Tôi nói này Phật gia, tiểu phó quan của ngài giờ học hư rồi, vị cao quyền trọng nên không coi mấy anh em già năm xưa ra gì nữa, ngài không quản hắn sao?” Đại Phật gia biết phó quan chỉ muốn trêu Bát gia một chút, sẵn tiện xả cái cục tức nghẹn trong lòng bấy lâu nay.

Không vì gì khác, chủ yếu là vì mấy năm nay Bát gia đúng là có hơi xa cách với họ.

Phật gia cứ nghĩ là do vụ thanh lọc Cửu Môn, chứ chẳng bao giờ ngờ được trong lòng Bát gia còn có những tính toán nhỏ nhặt khác.

Ngài cười giảng hòa: “Thôi được rồi, Nhật Sơn đừng trêu lão Bát nữa, mau phái người đến Thập Nhất Thương lấy cái gương ra đi, sẵn tiện nói rõ những điều cấm kỵ của cái gương này cho Bát gia nghe.” Tề Bát Gia sững sờ: “Phật gia, ngài thực sự bằng lòng cho tôi mượn gương sao?” “Nói nhảm.” Trương Đại Phật gia đặt chén trà xuống, bực bội lườm Tề Bát Gia một cái.

“Lão Bát, anh em mình vào sinh ra tử mấy chục năm giao tình, đừng nói là một cái gương, dù anh có dùng mạng tôi, Trương Khải Sơn này có bao giờ nói nửa lời không?” Ngài khẽ thở dài, vẻ mặt lộ ra sự cô độc lạc lõng: “Tôi biết vụ thanh lọc Cửu Môn vẫn luôn là một nút thắt lớn trong lòng anh.

Anh phải hiểu, ở vị trí hiện tại của tôi, có rất nhiều chuyện căn bản là thân bất do kỷ." Có lẽ vì đã kìm nén quá lâu, Trương Đại Phật gia một hơi nói ra rất nhiều chuyện đau lòng năm xưa.

Trương Nhật Sơn ở bên cạnh thở dài thườn thượt phụ họa.

Tề Bát Gia: ...

Không khí có vẻ hơi quá nặng nề rồi đấy.

Tôi chỉ qua mượn cái gương thôi mà, hai người làm như đi tảo mộ vậy, khổ sở quá đi mất.

Tề Bát Gia căn bản không nhận ra rằng, cùng với việc cơ thể dần khỏe lại, tâm tính của lão cũng ngày càng trở nên nhí nhố hơn.

Đúng là kiểu lão hóa ngược mà.

Sau khi nói ra được một tràng dài, trong lòng cũng thấy thoải mái hơn nhiều, Trương Đại Phật gia vỗ vai Tề Bát Gia: "Lão Bát, anh em mình lâu rồi không uống rượu với nhau, hôm nay bồi tôi uống một bữa thật đã đời đi." Sợ Tề Bát Gia từ chối, Trương Đại Phật gia lại bồi thêm một câu: "Cứ coi như là thù lao tôi cho anh mượn gương đi, được không?" Thịnh tình khó khước từ.

Tổng không lẽ mượn xong cái là quất ngựa truy phong luôn.

Trương Nhật Sơn nhanh chóng bước ra ngoài, rồi lại vội vội vàng vàng chạy trở vào: "Tôi đã phái người đi Dư Hàng rồi, nhưng đi đi về về ít nhất cũng phải mất bảy tám ngày, không biết Bát gia..." Hắn đưa mắt nhìn Tề Bát Gia.

"Không gấp, không gấp." Tề Bát Gia xua tay.

Mượn được gương đã là niềm vui ngoài ý muốn rồi.

Còn việc chờ thêm mấy ngày ư?

Nghĩ lại thằng đồ đệ nhỏ chắc cũng không đến mức không có chút kiên nhẫn nào như vậy đâu.

Nghĩ đến cái gương, Tề Bát Gia lại nhớ đến lời nói lúc nãy chưa xong: “Phật gia, lúc nãy ngài bảo cái Vô Tật Kính này có điều kiêng kỵ, phó quan bảo có tà tính, chuyện đó là sao?” “Lúc đó chuyện xảy ra quá nguy hiểm, sau mấy trận kịch chiến, chúng tôi phát hiện ra chiếc gương cổ này trên người chủ mộ.” Trương Khải Sơn tiếp tục nói: “Chuôi gương khắc hai chữ ‘Vô Tật’, tôi lúc đó mừng rỡ điên cuồng, cứ ngỡ là có thể cứu được những anh em bị thương, kết quả phát hiện dưới đáy hộp đựng gương có khắc một dòng chữ: ‘Kẻ dùng gương này, nếu muốn mượn nó để chữa bệnh, phải có mạng số tương liên với người khác.

Hoặc là bắt kẻ đó gánh chịu bệnh tật thay mình, hoặc là một mình mình gánh chịu hết, hoặc là cả hai cùng chia sẻ.

Bởi vì nó có thể giảm bớt bệnh thế, nên mới có tên là Vô Cực Kính’.” Mặt Tề Bát Gia xanh mét.

Vô Tật cái lông gì chứ, đây chẳng phải là chuyển dời bệnh tật sao?

Không được, quay về phải cảnh cáo nghiêm khắc thằng đồ đệ nhỏ, tuyệt đối không được dùng bừa thứ này.

Nhưng đã mượn thì cũng đã mượn rồi, không có lý nào lại bảo không cần nữa.

Tề Bát Gia nuốt hai chữ “không dùng” vào bụng.

Lão già vì đứa đồ đệ bảo bối của mình mà coi như liều mạng luôn, bồi Trương Đại Phật gia và phó quan uống rượu trắng đêm.

Sáng hôm sau ra khỏi cửa, chân lão bủn rủn cả ra.

Binh sĩ lái xe, Trương Nhật Sơn đích thân đưa Tề Bát Gia về nhà.

Ngô Mặc chờ suốt một đêm cũng không thấy lão già về.

Trong lúc buồn chán, cậu bắt đầu nghiên cứu thuật Kỳ Môn Độn Giáp mà lão dạy.

Đừng nói nha, cái món này đúng là gây nghiện thật.

Chẳng mấy chốc đã qua một đêm.

Đến khi trước cửa truyền đến tiếng xe, cậu mới giật mình nhận ra đã đến ngày hôm sau rồi.

Ngô Mặc đặt mấy món đồ chơi nhỏ xuống, chạy vù ra ngoài sân, người chưa tới gần mà tiếng đã vang lên trước: “Sư phụ, thầy già rồi sao còn chơi cái trò đi đêm không về thế hả?” “Hư quá đi mất, vạn nhất mấy ngày nữa có người đến tận cửa tự xưng là sư nương, thì con có nhận hay không đây?” Sắc mặt già nua của Tề Bát Gia đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Trương Nhật Sơn đứng bên cạnh mặt mày như kiểu đang bị táo bón.

Muốn cười mà không dám cười trước mặt, trông mặt hắn vặn vẹo cứ như sắp bị trúng phong vậy.

“Khụ!

Thằng ranh con nói hươu nói vượn cái gì đấy?

Còn không mau lại đây đỡ ta.” Tề Bát Gia khụ mạnh một tiếng, kéo dài giọng mắng một câu.

Cái uy phong của sư phụ được lão diễn sâu vô cùng.

Ngô Mặc nghe thấy giọng điệu này có gì đó sai sai.

Sư phụ bình thường như trẻ con ấy, căn bản không thèm để ý cậu nói gì.

Xem ra hôm nay có người đưa lão về rồi.

Sẽ là ai đây?

Còn chưa kịp đoán ra tên nào thì chân đã bước ra khỏi đại môn.

Cái mặt chình ình của Trương Nhật Sơn xuất hiện ngay trước mắt cậu.

Vãi chưởng!

Thói quen cà khịa Trương Nhật Sơn bấy lâu nay khiến Ngô Mặc ngay lập tức phun ra một câu: “Ra cửa nhìn thấy chó, u ám cả ngày biến sạch sành sanh.” Giọng nói cũng chẳng nhỏ chút nào, Tề Bát Gia và Trương Nhật Sơn đứng ở cửa nghe rõ mồn một.

Trương Nhật Sơn sững sờ.

Đang nói ai đấy?

Hắn theo bản năng liếc mắt nhìn xung quanh.

Ngoài mình và Bát gia ra, chỉ còn mỗi tài xế trong xe, chắc là không có người nào khác đâu nhỉ?

Hắn bán tín bán nghi nhìn vào góc tường.

Làm gì có con chó nào đâu!

Tề Bát Gia thật sự muốn quay đầu bỏ đi luôn cho xong, coi như không nghe thấy gì.

Chương 1630

Nhưng vấn đề là không ổn chút nào.

Lão chỉ có thể muối mặt đứng ra giảng hòa: “Phó quan, làm phiền cậu đưa tôi về, chắc là bên Phật gia có nhiều việc, tôi không giữ cậu lại ăn cơm nữa nhé.” Hắc!

Trương Nhật Sơn tức đến bật cười.

Cái kiểu xong việc là phủi mông bỏ đi đấy à?

Uống rượu cả đêm, tôi tốt bụng đưa ngài về, mà đến cửa nhà cũng không cho vào, một chén trà cũng không mời nổi sao?

Coi tôi là kẻ ngốc chắc, cái thằng đồ đệ kia của ngài rõ ràng là đang chửi tôi đấy thôi.

Hắc!

Thú vị đấy.

Trương Nhật Sơn hiếm khi nảy sinh tâm lý nghịch ngợm. "Bát gia, sáng sớm ra tôi đã chạy tới đây, đến một miếng cơm cũng chưa vào bụng, ngài không định cho tôi vào uống chén nước nóng sao?" Vừa nói, hắn vừa quay đầu vẫy tay với tài xế.

Tài xế tâm lĩnh thần hội, nhấn ga một cái, xe đã biến mất dạng, hoàn toàn không để lại cho Tề Bát Gia cơ hội từ chối.

Trương Nhật Sơn lại quay đầu nhìn Tề Bát Gia, đắc ý nhướng mày: "Bát gia, ngài nhìn xem." Tề Bát Gia: Nhìn cái thá gì.

Đã tiền trảm hậu tấu rồi, tôi còn nói được cái vẹo gì nữa?

Mấy chục năm trước đã cái đức hạnh này, không ngờ qua mấy chục năm vẫn y như đúc.

Haiz!

Tề Bát Gia thầm thở dài một tiếng.

Thật ra chẳng phải tiếc gì bữa sáng, mà là sợ tên đồ đệ nhà mình cà khịa người ta quá đáng, đến lúc đó lại đánh nhau ngay trong nhà.

Hiện tại đâm lao phải theo lao, chỉ đành cứng da mặt mà chào đón khách nhân vậy. "Thằng ranh con, sao mày dậy sớm thế?" Tề Bát Gia tìm đại một câu để nói, bước nhanh mấy bước chặn Ngô Mặc lại.

Ngô Mặc mở mắt nói dối không chớp mắt: "Đã gần một đêm rồi không thấy sư phụ về, em sợ ngài xảy ra chuyện nên ngồi ngoài sân đợi cả đêm đấy." Phía sau, lão quản gia từ từ cúi đầu xuống.

Lão gia đúng là nhận được một tên đồ đệ ngoan, cái bản lĩnh mở mồm ra là bịa chuyện này đúng là sóng sau đè sóng trước.

Tề Bát Gia mà tin lời này thì mới là gặp quỷ.

Có điều lúc này cũng không phải lúc để vạch trần.

Ông cố ý đi lên hai bước, chắn Trương Nhật Sơn ở phía sau, ra dấu tay OK với bảo bối đồ đệ.

Thủ thế này là do Ngô Mặc dạy cho ông.

Ngô Mặc lập tức hiểu ý.

Xem ra không có ngoài ý muốn, mọi chuyện đã lo xong.

Đúng là sư phụ bảo bối của mình, năng lực làm việc cứ phải gọi là đỉnh chóp.

Nhìn lại Trương Nhật Sơn, tự nhiên thấy hắn thuận mắt hơn hẳn.

Ừm!

Quả nhiên không phải vấn đề của mình. "Ôi, sư phụ, đây là cháu trai của vị bạn bè nào của ngài thế?" Ngô Mặc cố ý giả vờ mắt kém, đi tới gần vỗ trán một cái: "Nhìn cái mắt tôi này, nhìn nhầm rồi, xin lỗi nhé." Cậu chắp tay với Trương Nhật Sơn một cách cực kỳ thiếu thành ý.

Trương Nhật Sơn: ... "Bát gia, xem ra đồ đệ của ngài không hoan nghênh tôi lắm nhỉ." Trương Nhật Sơn chắp tay sau lưng mỉm cười với Tề Bát Gia.

Tề Bát Gia căn bản không ăn bộ này, bĩu môi đáp: "Trẻ con mới ngủ dậy, mắt mũi kèm nhèm cũng là bình thường, huống hồ cậu trẻ trung thế này, ra ngoài người ta chẳng coi là cháu trai thì là gì." Được lắm.

Cả hai thầy trò mồm mép đều không phải dạng vừa.

Trương Nhật Sơn hối hận rồi.

Sao lại bảo tài xế đi nhanh thế làm gì? "Đã đến rồi thì vào đi." Lần cuối cùng bước vào cửa này là hai năm trước, Trương Nhật Sơn có chút hoài niệm nhìn quanh.

Cái lồng chim treo dưới hành lang đột nhiên vỗ cánh phành phạch, trong miệng thốt ra ba chữ rõ mồn một: "Lão già khú!" Hửm???

Tề Bát Gia vớ lấy cái chổi tre bên cạnh định quất vào mông Ngô Mặc: "Thằng ranh, con chim quý của lão tử đều bị mày dạy hư rồi!" "Ối mẹ ơi, sư phụ ngài đánh thật à!" Ngô Mặc nhảy dựng lên cao ba thước, vắt chân lên cổ mà chạy.

Chuyện này thực sự không trách cậu được.

Con chim Bát gia nuôi quá thông minh.

Lúc Ngô Mặc loay hoay nghịch cơ quan, miệng không ngừng lẩm bẩm mấy câu chửi như lão già khú, lão già khú đế.

Ai mà ngờ con chim này lại học lỏm được.

Đã vậy còn nhắm ngay lúc Trương Nhật Sơn vừa bước vào cửa mà tung chiêu.

Đúng là định mệnh!

Trương Nhật Sơn nằm mơ cũng không ngờ sự việc lại diễn biến thành thế này.

Nhìn Bát gia dạy dỗ đồ đệ, cái náo nhiệt này xem ra cũng khá thỏa mãn.

Nhưng Ngô Mặc có để hắn sướng thế không?

Thấy cái chổi của lão đầu sắp quất tới nơi, Ngô Mặc nhanh mắt lẹ chân lao tới núp sau lưng Trương Nhật Sơn, hai tay vịn chặt lấy vai hắn.

Thế là...

Trong phòng khách.

Tề Bát Gia nở nụ cười ngượng nghịu đưa cho Trương Nhật Sơn một tách trà: "Ôi trời, cậu xem cái chuyện này này, tôi quăng đồ sao cậu không biết đường mà né chứ?" Trương Nhật Sơn: ???

Mù à?

Không thấy đồ đệ ngài ấn chặt tôi lại, hoàn toàn coi tôi là tấm khiên sao?

Nghĩ đến đây, sự nghi hoặc trong lòng hắn càng phóng đại.

Người nhà Cẩu Ngũ gia có thân thủ tốt thế này sao?

Một buổi sáng đúng là gà bay chó chạy chim kêu, Tề Bát Gia cảm thấy ngoài chợ cũng chẳng náo nhiệt bằng nhà mình.

Khó khăn lắm mới tiễn được Trương Nhật Sơn đi, ông giơ tay cốc đầu Ngô Mặc một cái: "Thằng ranh, mày nói năng xằng bậy cái gì đấy?

Không sợ bị người ta phát hiện ra điều bất thường sao?" Ngô Mặc coi đó là cái xoa đầu yêu thương, hì hì cười: "Sư phụ, sao ngài biết con chim đó mắng hắn thế?" "Lảm nhảm, sư phụ mày đâu có ngu, chẳng lẽ tự nhiên lại đi vơ cái mác đó vào mình?" "Xuất sắc!" Ngô Mặc giơ hai ngón tay cái lên.

Ngay sau đó đổi giọng, lấm lét sáp lại gần: "Thế nào?

Kính lấy được rồi chứ?" Nhắc tới chuyện này, lông mày Tề Bát Gia lập tức nhíu chặt lại, ông trầm mặt nhìn Ngô Mặc: "Con nói rõ cho sư phụ, con dùng Vô Tật Kính rốt cuộc là để làm gì?" Sao lại chuyển sang kịch biến mặt nhanh thế?

Ngô Mặc đưa tay nhéo má Tề Bát Gia, dùng sức xoa xoa mấy cái: "Đâu có đeo mặt nạ gì đâu, sao bảo lật mặt là lật mặt ngay thế?" "Nghịch ngợm." Tề Bát Gia gạt cái tay đang làm loạn của Ngô Mặc ra, vẻ mặt đầy bất lực và sủng ái. "Sư phụ, ngài đừng úp úp mở mở nữa, cái kính đó rốt cuộc là thế nào?" Tề Bát Gia trầm giọng nói: "Phật gia đồng ý cho ta mượn Vô Tật Kính." "Thế chẳng phải chuyện tốt sao?

Đồ đâu?

Ngài giấu trong cạp quần à?" Vừa nói cậu vừa định đưa tay lên khám xét.

Phải nói là duyên phận giữa người với người thật kỳ lạ.

Đừng nhìn Ngô Mặc quậy phá lên trời, nhưng Tề Bát Gia lại cực kỳ thích cái tính cách này của cậu.

Không gò bó, hoàn toàn thỏa mãn tâm lý muốn cưng chiều cháu trai của ông.

Chương 1631

"Mày ngồi yên cho tao, nếu không tao không nói nữa." Tề Bát Gia một tay giữ dây lưng, một tay gạt Ngô Mặc ra.

Ngô Mặc chủ yếu là muốn khuấy động không khí.

Cậu nhận ra sắc mặt lão đầu có chút không đúng, thầm đoán chắc chắn bên trong có nguyên do gì đó. "Nhóc con, nếu mày đã biết về Kho số 11, hẳn phải biết Phật gia đã đem tất cả những vật hung hiểm bỏ xuống nước." Tề Bát Gia không giấu giếm, đem những chuyện Phật gia kể nói hết một lượt cho Ngô Mặc nghe.

Ông nhấn mạnh vào sự hung hiểm của Vô Tật Kính.

Dùng mạng đổi mạng không phải chuyện đùa, đem bệnh của người khác chuyển sang người mình, thứ này chẳng phải quá tà môn sao? "Cái gì cơ?" Ngô Mặc lần đầu nghe thấy cách nói này, nắm lấy cánh tay Tề Bát Gia hỏi đi hỏi lại mấy lần.

Tề Bát Gia đã nói hết những gì cần nói, cuối cùng chân thành khuyên nhủ: "Lẽ ra vi sư không nên mượn thứ này về, nhưng đã hứa với con thì phải làm cho được.

Hy vọng con suy nghĩ kỹ, đừng có bốc đồng, hiểu chưa?" "Yên tâm đi sư phụ, em đâu có ngu." Ngô Mặc nói giọng nhẹ nhàng nhưng trong lòng lại đầy nghi hoặc.

Có việc khó cứ hỏi hệ thống.

Ngô Mặc chẳng khách sáo gì, trực tiếp gọi hệ thống dậy: "Đồng tử, Vô Tật Kính rốt cuộc là sao?

Sao lại lòi ra vụ dùng mạng đổi mạng thế này?" Hệ thống hiếm khi không mỉa mai cậu: "Vạn vật đều có sự cân bằng, một mũi kim một sợi chỉ đều có định số, cổ kính tuân theo nguyên lý này có gì là không thể?" "À, tức là bắt buộc phải tìm người gánh bệnh thay cho hắn đúng không?" Ngô Mặc bừng tỉnh đại ngộ.

Thế thì đơn giản quá rồi còn gì?

Ra ngoài đường tìm mấy tên bất lương, kẻ thù hay phản diện, chẳng phải vơ một nắm là được một đống sao? "Sư phụ, có hạn chế về chủng loại vật không?" Ngô Mặc chớp chớp đôi mắt to tròn đầy vẻ khát khao kiến thức. "Hả?" Ý gì đây?

Chủng loại?

Có phải cái chủng loại mà tôi đang nghĩ tới không?

Tề Bát Gia ngớ người, nghiêm trọng hoài nghi mình già thật rồi sao?

Sao không theo kịp suy nghĩ của đồ đệ thế này?

Ngô Mặc thấy lão đầu đờ ra với vẻ mặt mờ mịt, liền hiểu ngay là ông không hiểu ý mình, cậu thở dài một tiếng: "Sư phụ à, tư duy của ngài không thể mở rộng ra chút sao?

Em hỏi là Vô Tật Kính có nhất định chỉ dùng người để đổi mạng không?" "Ừm, đúng là thế." Tề Bát Gia gật đầu: "Phật gia nói trên hộp đựng kính có khắc mấy dòng chữ đó, ngoài ra không có giải thích gì thêm.

Nhưng dựa theo tính cách của Phật gia, chắc chắn ngài ấy đã làm thí nghiệm rồi, nếu không sẽ không vứt thứ này xuống Kho số 11." "Sư phụ, ngài hiểu Trương Đại Phật gia, ngài nói xem có phải ông ấy dùng người làm thí nghiệm không?" "Cái này..." Tề Bát Gia khựng lại.

Một hồi lâu sau mới khó khăn gật đầu: "Hồi đó trong thành loạn lạc, tìm một tên lưu dân hay đào binh dễ như bắt con gà.

Phật gia muốn tra ra công dụng của kính, sẽ không nương tay đâu." Thời kỳ đặc biệt, mạng người là thứ rẻ mạt nhất.

Nói câu khó nghe, một mạng người còn chẳng đáng giá bằng nửa cái màn thầu thiu.

Ông nhìn Ngô Mặc với vẻ nghi hoặc: "Thằng ranh, mày không định cũng..." "Ừm.

Đó cũng là một cách, chỉ là không biết có tác dụng phụ gì không?" Đúng thế, chính là tiêu chuẩn kép đấy.

Tề Bát Gia không phải là một lão già hủ lậu.

Đối với những người bị đem làm thí nghiệm trước kia, ông chỉ có chút xíu lòng đồng cảm.

Còn nhiều hơn nữa?

Xin lỗi, không có đâu. "Con nói rõ cho sư phụ xem rốt cuộc là chứng bệnh gì mà con phải tốn công tốn sức thế này, chúng ta sẽ cân nhắc dùng phương pháp gì để thay thế.

Thực sự không được thì cứ để Lão Cửu ra mặt, tìm mấy đứa làm thí nghiệm." Tề Bát Gia quyết định chơi tới bến luôn.

Dù sao đi nữa cũng không thể để đồ đệ mạo hiểm.

Đúng là lão đầu tốt, thương mình thật sự. "Bệnh mắt." Ngô Mặc suy nghĩ một chút rồi vẫn không giấu giếm Tề Bát Gia. "À, con đang nói đến bệnh mắt của Hắc Hạt Tử sao?" Tề Bát Gia không hề có vẻ ngạc nhiên, như thể mọi chuyện đều nằm trong dự tính. "Sư phụ, ngài thực sự quen Kính ca của em à?" Theo tin đồn vỉa hè, Tề Bát Gia và Hắc Nhãn Kính đã quen nhau từ thời trẻ, hơn nữa quan hệ còn khá đặc biệt.

Nhưng Ngô Mặc chưa bao giờ để tâm.

Chủ yếu là vì cậu chưa bao giờ thấy Hắc Nhãn Kính đi tảo mộ cho ai cả. "Con... thực sự gọi hắn là ca?" Tề Bát Gia kinh ngạc: "Tuổi thật của hắn còn lớn hơn cả ông nội con đấy." "Em biết mà, cụ già trăm tuổi chứ gì." Ngô Mặc xua tay vẻ bất cần: "Tuổi tác không đại diện cho năng lực, dù sao đồ đệ của ngài cũng đè đầu cưỡi cổ hắn chắc rồi." Ngô Mặc thề với trời câu này không có ý nghĩa gì khác, chỉ muốn khẳng định năng lực mình cực mạnh thôi.

Tề Bát Gia hiểu lầm rồi.

Ông đã nhận ra Hắc Nhãn Kính ngay từ cái nhìn đầu tiên, hai người từng có giao tình từ mấy chục năm trước, nhưng đó là ở thời không này.

Tề Bát Gia không rõ thời không kia có những chuyện này hay không, vì thế không trò chuyện quá nhiều với Hắc Nhãn Kính, chỉ lướt qua nhau mà thôi.

Giờ xem ra... "Sư phụ, ngài lại táo bón à?" Ngô Mặc huơ huơ tay trước mắt Tề Bát Gia, bĩu môi phàn nàn: "Hai thầy trò mình còn nói chuyện vui vẻ được không?

Ngài đừng có đang nói nửa chừng lại đờ người ra như thế được không?

Nếu không phải vừa cho ngài uống thuốc, em còn tưởng ngài sắp cưỡi hạc về tây rồi đấy." "Khụ khụ..." Tề Bát Gia suýt bị sặc nước miếng.

Cái thằng nhóc xui xẻo này đúng là chọc người ta tức chết mà. "Quen chứ." Tề Bát Gia tức giận lườm một cái: "Hắn họ Tề, là một trong những quý tộc Bát Kỳ ít ỏi còn sót lại của Mãn Thanh, có điều gia đạo sa sút, sau này lăn lộn trong giới đổ đấu, giang hồ gọi là Nam Hạt hoặc Hắc Hạt Tử.

Còn về quan hệ của ta với hắn...

Đừng có bứt tóc lão tử!" Tề Bát Gia định theo thói quen kéo dài giọng, thấy tay Ngô Mặc đang rục rịch định ra tay, liền vội vã gạt cái vuốt hư hỏng đó ra, nói tiếp: "Giữa hai gia tộc chúng ta có chút uyên nguyên, vì thế ta biết được một số bí mật.

Bệnh mắt của hắn là di truyền của gia tộc, ban ngày thị lực mờ mịt nhưng ban đêm lại cực kỳ rõ nét.

Năm xưa ta từng dùng đương quy, dạ minh sa, thạch quyết minh phối cho hắn loại cao dược, giúp hắn nhìn rõ hơn vào ban ngày." Ngô Mặc ngạc nhiên nhìn Tề Thiết Chủy: "Thế sau này nó nặng lên, có phải do sư phụ ngài làm hắn trúng độc không?" Có phải tiếng người không hả?

Tề Bát Gia lườm cậu một cái, gõ mạnh vào trán cậu: "Cái thằng nhãi này, trong mồm không có câu nào tử tế cả!

Nghe nói sau này hắn ra nước ngoài, chắc là làm chuyện gì đó khiến bệnh cũ tái phát trầm trọng hơn.

Liên quan gì tới thuốc của tao!" "Sư phụ, đừng đùa nữa, chúng ta nói chuyện chính sự đi." Ngô Mặc choàng vai Tề Bát Gia, nghiêm túc hỏi: "Lúc ngài đi lấy kính, có thể thuận tiện hỏi Trương Đại Phật gia về quá trình sử dụng cụ thể không?" "Yên tâm đi, vi sư biết rõ mà." Tề Bát Gia vỗ nhẹ vào tay Ngô Mặc.

Từ Kho số 11 ở Dư Hàng lấy đồ về Kinh Đô, tốc độ nhanh nhất cũng phải mất gần ba ngày.

Gió đêm mát lạnh.

Ngô Mặc leo lên nóc nhà Tề Bát Gia, gối đầu lên tay ngắm trăng.

Ánh trăng soi sáng mặt cậu, đến cả cái bóng lông mi cũng thấy rõ mồn một.

Cậu đang suy nghĩ về chuyện dùng mạng đổi mạng.

Là có người chỉ định, hay là ngẫu nhiên đều được?

Động vật có được không nhỉ?

Ví dụ như một con rùa lớn chẳng hạn?

Không được.

Hình như rùa có mắt lác.

Nếu đổi cho Kính ca...

Chương 1632

Ui cha, thế thì sau này chắc hắn không đeo kính râm được nữa, phải đổi thành kính lão mất thôi.

Suy nghĩ càng lúc càng bay xa.

Đột nhiên, phía sau vang lên một tiếng động khẽ, không phải tiếng ngói va chạm mà giống như có người đạp lên ánh trăng bay tới. "Ô kìa, Nhị gia, đang nhớ Hằng Nga đấy à?" Giọng trêu chọc quen thuộc vang lên bên tai.

Vãi chưởng!

Ông đây vừa mới nghĩ tới con rùa, sao nói Tào Tháo là Tào Tháo tới ngay thế này?

Ngô Mặc chỉ nghe giọng thôi đã biết là tên Hạt Tử chết tiệt kia tới.

Quả nhiên, quay đầu lại đã thấy Hắc Hạt Tử đang tựa người trên mái nhà, một chân co lại đạp lên ngói, một chân buông thõng đung đưa.

Hắn ngậm một điếu thuốc, đốm lửa đỏ lập lòe theo nhịp nói chuyện. "Mày mới là Trư Bát Giới ấy." Chửi thì chửi, Ngô Mặc vẫn không khách sáo chìa tay ra.

Hắc Hạt Tử thấy Ngô Mặc chìa tay, khóe môi hơi cong lên, không nói gì nhiều.

Ngón tay thon dài kẹp lấy điếu thuốc, khẽ rút ra khỏi miệng mình rồi ấn vào môi Ngô Mặc.

Mùi thuốc lá lẫn với hơi thở nhàn nhạt từ đầu ngón tay hắn thoáng chốc xộc vào mũi Ngô Mặc.

Một mùi vị hơi nồng nhưng lại rất quen thuộc.

Ngô Mặc ngậm thuốc, lầm bầm: "Keo thế không biết, mày không lấy được điếu mới à?" Miệng thì nói thế nhưng vẫn rít một hơi.

Vòng khói lững lờ trôi ra từ khóe môi, tan thành lớp sương nhạt dưới ánh trăng.

Hắc Hạt Tử không đáp lời, dứt khoát nhích người lại nằm xuống cạnh Ngô Mặc.

Lưng tựa lên lớp ngói mát lạnh, một chân vẫn đung đưa, một chân co lên.

Hai người cứ thế nằm sóng đôi bên nhau.

Trên đầu là bầu trời đêm đầy sao, vầng trăng treo chính giữa tỏa ánh sáng lạnh lẽo lên mái nhà. "Nửa đêm nửa hôm không ngủ, mặc đồ đen đóng vai dạ hành nhân làm gì?" Ngô Mặc rít một hơi thuốc, quay sang nhìn Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử nghe vậy liền nghiêng đầu nhìn Ngô Mặc, chiếc kính râm trượt xuống chóp mũi lộ ra đôi mắt màu xám nhạt phản chiếu ánh trăng.

Hắn gõ gõ ngón tay lên đầu gối, cười vẻ tùy ý: "Tôi đây chẳng phải sợ Nhị gia bị Hằng Nga trên cung trăng câu mất hồn mất vía sao, lúc đó tôi lại thành kẻ cô đơn lẻ bóng đáng thương à?" Ngô Mặc suýt thì không ngậm được điếu thuốc, khóe mắt giật giật mấy cái: "Ha ha, đáng thương?

Cái từ 'nhỏ bé' này mày lấy ở đâu ra thế?

Số cuối của tuổi tác à?

Hay là..." Cậu liếc nhìn xuống dưới với ý vị không rõ ràng.

Hắc Hạt Tử theo ánh mắt Ngô Mặc nhìn xuống dưới, không những không giận mà còn xích lại gần cậu hơn, đầu gối cố ý chạm vào chân Ngô Mặc, giọng điệu càng thêm trêu chọc: "Nhị gia nhìn ác thật đấy, sao nào?

Muốn kiểm tra hàng lại lần nữa không?" Ngô Mặc mạnh dạn rít một hơi thuốc, giơ tay dập điếu thuốc lên mái ngói bên cạnh: "Bớt nói nhảm đi, ông đây không muốn diễn phim cung đình trên địa bàn cung đình đâu." "Ái chà, thật là đáng tiếc." Hắc Nhãn Kính cố ý lộ vẻ thất vọng.

Ngay sau đó thu lại vẻ cợt nhả, từ trong túi lấy ra một chai nước ngọt Bắc Băng Dương đưa qua: "Thử đi, đặc sản của thời đại này đấy." "Mày mà cũng uống thứ này à, tao cứ tưởng mày chỉ biết uống rượu thôi chứ." Ngô Mặc đón lấy, ngửa đầu uống một ngụm. "Thì thế đấy." Hắc Nhãn Kính cũng tự mở một chai. "Tách" một tiếng, nắp chai được bật ra, bọt khí xèo xèo bốc lên, mùi cam lập tức lan tỏa. "Nghĩ gì mà nhập tâm thế?

Tôi đứng cạnh nhìn cậu nửa ngày rồi đấy." Ngô Mặc chùi khóe miệng: "Tao đang tính toán xem, nếu đổi cho mày một đôi mắt rùa, liệu mày nhìn hạt đậu xanh có dễ hơn không?" "Phụt... khụ khụ!" Hắc Hạt Tử vừa hớp một ngụm nước ngọt liền phun sạch ra ngoài, bọt khí vị cam bắn tung tóe lên mái ngói, theo kẽ hở chảy xuống dưới.

Ngô Mặc vẻ mặt đầy ghét bỏ né sang một bên: "Phun đi đâu đấy?

Một lát nữa sư phụ tao lại tưởng trời mưa cho mà xem." Hắc Nhãn Kính ngừng ho, nghiêng đầu có chút khó hiểu: "Nhị gia, tôi lại đắc tội gì với cậu à?" "Không có, tao chỉ đang nghiên cứu xem sự kết hợp giữa người và động vật có tạo ra đột phá mới nào không thôi." Hắc Nhãn Kính: ...

Sự im lặng bao trùm đêm vắng.

Hắc Hạt Tử nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nghiêm túc của Ngô

Mặc, hồi lâu không thốt nên lời, cuối cùng chỉ đành bất lực lau nước ngọt trên mặt: "Được rồi, tiểu tổ tông, cậu nói gì cũng đúng hết.

Hay là sáng mai tôi đi chợ mua hai con rùa, móc mắt gắn lên tròng mắt tôi nhé?" Vừa nói hắn vừa huơ tay múa chân, ra vẻ cung kính hết mức.

Ngô Mặc bị cái bộ dạng này của hắn làm cho phì cười, dốc hết chai nước ngọt vào miệng.

Cậu ngồi dậy choàng vai Hắc Nhãn Kính: "Được rồi, không nói nhảm nữa, nói chuyện chính sự đi." Hắc Nhãn Kính nhướng mày: "Đăng ký kết hôn à?" Câu này vừa thốt ra, Ngô Mặc suýt thì sặc nước ngọt trong cổ họng.

Cậu giơ tay vỗ mạnh vào sau gáy hắn một cái: "Ngậm miệng, tin tao trồng mày lên mái nhà luôn không?" "Đừng mà Nhị gia!

Đùa thôi mà." Hắc Nhãn Kính thấy đủ thì dừng, không trêu chọc Ngô Mặc nữa.

Ngô Mặc chẳng buồn để ý đến cơn chập mạch của hắn, cậu xoay xoay vỏ chai nước rỗng trong tay, ánh mắt dõi theo màn đêm mờ mịt phía xa: "Liệu có tìm thấy mày ở thời không này không nhỉ?" Tục ngữ có câu: Một con cừu cũng chăn, hai con cừu cũng thả.

Đã lấy được Vô Tật Kính, chi bằng giải quyết luôn vấn đề của cả hai cho xong.

Nếu không lúc rời khỏi đây sẽ thấy hối tiếc.

Nụ cười trên mặt Hắc Hạt Tử nhạt đi vài phần, hắn giơ tay đẩy chiếc kính râm trượt xuống tai về vị trí cũ, giọng nói hiếm khi trở nên nghiêm túc: "Nhị gia, có phải cậu đang giấu bọn tôi chuyện gì không?" Ngô Mặc không buồn suy nghĩ, phản bác theo thói quen: "Không có, cái quần lót tao màu gì tụi mày còn biết, tao còn giấu được gì nữa?"

Lạy ông tôi ở bụi này.

Cái bộ dạng hiện tại của cậu trong mắt Hắc Nhãn Kính chính là chột dạ.

Hắc Hạt Tử nhìn chằm chằm vào ánh mắt né tránh của Ngô Mặc, đột nhiên cong môi cười, không truy hỏi nữa mà chậm rãi tựa vào mái nhà: "Được, cậu không nói, tôi cũng không hỏi." Ngón tay hắn gõ gõ lên mái ngói, giọng điệu đầy vẻ thấu hiểu: "Dù sao người sốt sắng cũng không phải tôi, Nhị gia tự mình xem mà làm đi." Hắc!

Định chơi trò vô lại với ông đây hả?

Ngô Mặc bị thái độ dửng dưng của Hắc Hạt Tử kích thích, lập tức xù lông.

Cậu ném chai nước rỗng cái "choảng" xuống mái ngói, trực tiếp xoay người đè lên hắn, túm lấy cổ áo Hắc Nhãn Kính: "Có nói không?

Không nói hôm nay tao nhổ sạch lông mày đấy!" "Ô kìa, Nhị gia cuống lên rồi à?" Hắc Hạt Tử không những không sợ, ngược lại còn cố ý rúc vào lòng cậu, vai chạm vào tay Ngô Mặc làm cậu tê rần: "Có bản lĩnh thì cứ tới đi, đứa nào hèn đứa đó nằm dưới!" Lời còn chưa dứt, Ngô Mặc đã ra tay thật.

Đã là đàn ông con trai, sao có thể chịu thua kém người khác?

Cậu túm cổ áo Hắc Hạt Tử kéo mạnh sang một bên.

Khốn nỗi, căn nhà của Tề Bát Gia đã có tuổi, mái ngói vốn đã lỏng lẻo theo năm tháng.

Mấy hôm trước lão quản gia định tìm người sửa nhưng chưa rảnh.

Giờ bị kéo mạnh một phát thế này, dưới chân vang lên tiếng "rắc" giòn giã, mấy miếng ngói trực tiếp vỡ vụn.

Vãi chưởng!

Ngô Mặc giật mình thót tim.

Muốn giữ thăng bằng nhưng đã muộn.

Mái nhà chịu lực không đều, hai người như hai con diều đứt dây lăn dài xuống mái hiên nghiêng dốc, kéo theo một loạt tiếng ngói rơi loảng xoảng.

Nửa đêm nửa hôm mà gây ra động tĩnh thế này thì đúng là không nhỏ.

Phía dưới là một gian nhà cũ, Tề Bát Gia rảnh rỗi thường ngồi trong đó đọc cổ tịch.

Đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Ngô Mặc thực sự không tính toán nhiều thế, thấy chỗ nào rộng rãi trên mái nhà là nằm xuống thôi, giờ thì hay rồi, rơi tự do luôn.

Tề Bát Gia vừa định đứng dậy về phòng ngủ thì thấy hai bóng đen cái "uỵch" từ trên trời rơi xuống ngay trước cửa. "Ối trời đất ơi!

Nhà của tôi!" Tề Bát Gia sợ đến mức giật nảy mình.

Khi nhìn rõ hai kẻ rơi xuống là Ngô Mặc và Hắc Hạt Tử, ông tức đến mức râu ria dựng ngược: "Hai đứa mày làm cái quỷ gì thế?

Chương 1633

Nửa đêm không ngủ lên mái nhà làm gì?" Ngô Mặc ngã đau điếng cả lưng.

Vào khoảnh khắc mấu chốt khi sắp chạm đất, cậu đã dùng chiêu khỉ trộm đào, nhân lúc Hắc Nhãn Kính thu người lại, cậu liền dùng thân mình làm đệm đỡ cho hắn một cái.

Trong tích tắc, Hắc Nhãn Kính chậm một bước.

Hắn vừa tức vừa chẳng biết nói gì.

May mà đây chỉ là mái nhà bình thường, ngộ nhỡ ở trong mộ thì sao?

Sự đã rồi, lần sau tuyệt đối không được phạm sai lầm tương tự.

Hắn đè lên người Ngô Mặc, khuỷu tay chống xuống đất để không đè nát cậu.

Nhìn Ngô Mặc đang nhe răng trợn mắt vì đau, hắn không nhịn được mà bật cười: "Nhị gia, cái cuộc thi 'ai nằm trên' này, hình như cậu thua rồi nhỉ?" "Thua cái thá gì!" Ngô Mặc đau đến mức hít khí lạnh, đưa tay thụi vào eo Hắc Hạt Tử một cái: "Nếu không phải ông đây làm đệm thịt cho mày, thì giờ mày đã nằm bẹp dí không dậy nổi rồi!" Tề Bát Gia đứng bên cạnh tức đến nổ mũi.

Dư Hàng, trà lầu Nhàn Thoại. "Mọi người nghe tin gì chưa, nhà họ Ngô đổi gia chủ rồi đấy." Ông thầy kể chuyện vừa cắn hạt dưa vừa nói. "Hả?

Mới được mấy năm đâu?

Vị Thiết Chủy Phán Quan kia gặp chuyện gì à?" Những người ngồi uống trà xung quanh nghe thấy câu này liền tò mò xúm lại.

"Không đúng đâu, hôm nọ tôi còn thấy vị đó đánh mã tước thắng tưng bừng ở quán mà." "Cái tinh thần và diện mạo đó chẳng giống người hơn bốn mươi tuổi tí nào, bảo là thiếu niên mười bảy mười tám cũng có người tin ấy chứ." Một người khác cầm chén trà gật đầu lia lịa: "Đúng thế, không ít cô bé còn tưởng ngài ấy là minh tinh đấy." "Đúng đúng, với cái thể chất đó, tôi có xuống lỗ rồi chắc ngài ấy cũng chưa sao đâu." "Thôi đi, mấy ông im hết đi, lão Phế, ông mau nói xem rốt cuộc là thế nào?" Mọi ánh mắt đổ dồn vào ông thầy kể chuyện.

Phải biết gã này được coi là nửa người trong giới, rất nhiều bí mật giang hồ đều tuồn ra từ miệng gã.

Nói cách khác, gã chính là trùm hóng hớt.

Lão Phế đắc ý cười nhẹ: "Đúng thế, đổi người rồi, mọi người đoán xem là ai?" "Nói nhảm, vua chúa còn yêu con trưởng, chắc chắn là cậu con cả nhà đó rồi." "Không đúng, con cả nhà đó họ Giải, có kế thừa cũng là kế thừa nhà họ Giải, theo tôi phải là vị thiếu gia thứ ba Ngô Phụ Trái cơ." Một người hơi hiểu tình hình xua tay: "Mọi người quên Lưu Tang và Lê Thốc rồi à?

Hai vị này luận về năng lực và tuổi tác đều xếp hàng đầu đấy." Có người bác bỏ: "Có con đẻ, ai lại muốn giao gia sản cho con nuôi chứ?" Một người khác bĩu môi: "Ông mới tới à, ai chẳng biết Mặc gia cưng chiều con cả Lưu Tang đến tận xương tủy, sau này mấy đứa con khác đều phải xếp sau con cả hết." "Nói tới nói lui rốt cuộc là ai tiếp quản?" Lão Phế lắc lắc ngón tay: "Mọi người tuyệt đối không đoán ra đâu." "Đừng lôi thôi nữa, nói mau!" Lão Phế không úp mở nữa, lắc quạt: "Tiểu công chúa nhà họ Ngô, Ngô Ngữ." "Cái gì???" Đám đông ăn dưa chấn kinh.

Ai nấy trợn tròn mắt, đồng thanh thốt lên: "Có nhầm không đấy?

Con bé đó mới mười sáu tuổi mà." Lão Phế vuốt cằm, vẻ mặt đầy khó nói.

Lúc này, nhà họ Ngô bị mọi người bàn tán cũng đang dở khóc dở cười.

Câu nói "nhất triều thiên tử nhất triều thần" hoàn toàn không tồn tại với vị đương gia mới này.

Phải nói trong đám hậu bối, ai có cái tính cách giống Ngô Mặc nhất?

Đếm tới đếm lui, tuyệt đối không phải mấy thằng ranh nghịch như quỷ sứ kia, mà chính là vị tiểu công chúa duy nhất của mấy nhà --- Ngô Ngữ.

Bất kể là cháu nội hay cháu nuôi, từ khi mấy đứa nhỏ chào đời, nhà họ Ngô luôn chìm trong trạng thái đau đớn nhưng hạnh phúc.

Vui không?

Vui chứ, vui từ tận đáy lòng.

Cuối cùng cũng không đến nỗi tuyệt tự.

Còn về việc họ gì?

Không quan trọng.

Giống nhà mình là được.

Thế nhưng, lòng người tham lam vô đáy.

Một đám đàn ông con trai, nhà vệ sinh nam sắp không đủ dùng rồi, không thể có chút gì đó khác biệt sao?

Lần đầu tiên, lão thái thái và con dâu cả đồng tình với ý kiến của Ngô Nhị Bạch.

Áp lực đè lên vai Ngô Mặc.

Thú thật, Ngô Mặc chẳng có ý kiến gì.

Có con là được rồi, quan tâm nam hay nữ làm gì?

Chuyện bé xé ra to.

Cùng lắm thì mặc váy cho nó, ai mà biết đứa bé tí tẹo là nam hay nữ?

Hoa ca năm xưa chẳng phải cũng bị nhầm là bé gái sao?

Lời vừa thốt ra, cậu liền bị mấy vị trưởng bối trong nhà hợp sức giáo huấn cho một trận.

Lần này, ngay cả Ngô lão thái thái cũng không bênh cậu.

Được thôi!

Nếu đã là tâm nguyện của bà nội, mình dù có thế nào cũng phải hoàn thành.

Sáu năm sau, chuyện này lại được đưa ra bàn luận.

Ngô Mặc không muốn chịu đựng sự dày vò của tiếng trẻ con quấy khóc nữa, nghiến răng đồng ý chỉ sinh một đứa con gái.

Được.

Không vấn đề gì.

Rất nhanh sau đó, vấn đề thứ nhất đã giải quyết xong, vấn đề thứ hai lại xuất hiện: Giống ai?

Từ Ngô lão thái thái đến Giải Liên Hoàn, mục tiêu nhất trí chọn ra người xinh đẹp nhất Cửu Môn.

Ngô phu nhân nắm tay Ngô Mặc chân thành nói: "Con trai à, mẹ nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Hoa, mẹ đã thích đến mức muốn ôm nó vào lòng hôn một cái rồi.

Trông nó đáng yêu kinh khủng, nhìn lại anh trai con xem, haiz, sao lại sinh ra cái thứ như nó nhỉ?" Ngô Tà: ...

Hết thương nổi luôn.

Đúng là mấy chục năm như một đều chê bai con.

Anh quay sang nhìn Giải Ngữ Hoa, thực sự muốn vả cho cái bộ mặt đắc ý kia một cái.

Ngô lão thái thái cũng có cùng suy nghĩ.

Khỏi phải nói, đứa cháu nội có nụ cười đểu giả như du đãng thì có một đứa là đủ rồi.

Hai đứa cháu nội nhà mình nhìn mãi cũng hơi chán, đổi sang cái gì đó xinh đẹp cho bổ mắt tí đi.

Thời gian như nước chảy.

Trong sự mong đợi của mọi người, tiểu công chúa nhà họ Ngô đã chào đời.

Phải nói là cục bột nhỏ này xinh xẻo thực sự.

Vừa mới đầy tháng đã làm cả nhà lớn bé say mê đến mức không rời mắt.

Đến lúc làm hộ khẩu phải đặt tên.

Ngô Mặc bỗng dưng chập mạch, đề nghị đặt tên là Ngô Mụ.

Nghĩa là đơn giản là đứa trẻ không có mẹ.

Lời vừa thốt ra, cậu đã bị Giải Ngữ Hoa đá cho một cú lộn nhào, sau đó dưới sự đấm đá của mọi người, cậu bị tống cổ ra khỏi phòng.

Đến cả A Ninh qua thăm cháu cũng không tha cho cậu, đá bồi thêm hai phát vào mông.

Lần đầu tiên không có ai ngăn cản.

Sau đó Lưu Tang dẫn theo mấy đứa nhỏ canh cửa, không cho Ngô Mặc vào xen vào.

Trong phòng, mọi người bắt đầu thảo luận tên cho đứa bé.

Chương 1634

Họ Ngô thực sự rất khó đặt tên.

Mọi người ai cũng bảo thủ, ai cũng nghĩ tên mình chọn là hay nhất.

Ngô Mặc ngồi ngoài cửa cả ngày, thực sự không chịu nổi sự lề mề của họ, liền xách thuốc đi thẳng tới nơi làm hộ khẩu chốt tên luôn.

Nhân viên hỏi đứa bé tên gì?

Cậu chẳng thèm suy nghĩ, mở miệng nói luôn: Ngô Ngữ.

Nhân viên: ...

Cha ruột đấy à?

Đúng là khiến người ta câm nín thật (vô ngữ).

Cậu dựa vào mặt dày mà chốt xong tên cho con, về nhà lại bị ăn đòn thêm một trận.

Sự đã rồi, nói nhiều cũng vô ích.

Một đám người thực sự chẳng làm gì được cậu, tên tiểu công chúa cuối cùng định là Ngô Ngữ.

Nhìn từ lông mày và ánh mắt, tiểu công chúa gần như đúc từ một khuôn với Giải Ngữ Hoa, thậm chí còn xinh đẹp hơn vài phần.

Mềm mại đáng yêu, hoàn toàn nắm thóp được trái tim mọi người.

Trừ Ngô Mặc ra, ai nói chuyện với con bé cũng đều dùng giọng nũng nịu chảy cả nước miếng, chỉ sợ tiếng to một chút sẽ làm con bé sợ.

Nghe tiếng Nhị thúc nũng nịu như thái giám trong cung, Ngô Mặc nổi hết cả da gà da vịt. "Vãi chưởng, Nhị thúc, ngài đáng sợ quá đi mất!" "Mày cút cho lão tử...

Ôi ôi, cục cưng của ông nội, lại đây hôn một cái nào." Ngô Nhị Bạch vừa định chửi theo thói quen, quay đầu thấy tiểu gia hỏa đang đứng đó ngơ ngác nhìn mình, nửa câu sau lập tức bị bóp nghẹt.

Ngô Mặc thực sự không nỡ nhìn thẳng vào cảnh tượng này.

Một người như thế đã đành, đằng này cả đám ai cũng cái đức hạnh đó.

Kinh khủng hơn là ngay cả Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh cũng y hệt như vậy.

Ngô Mặc thực sự không nhịn nổi nữa rồi.

Người đã đen thì uống nước lã cũng dắt răng.

Ngô Mặc trước đây thường xuyên rơi từ trên cao xuống, trừ việc chỗ này tím một mảng chỗ kia xanh một cục ra thì phủi mông cái lại là một trang nam tử hán ngay.

Nhưng hôm nay, vận đen dường như đã ám quẻ vào người cậu.

Chẳng biết Tề Bát gia trang trí theo phong cách gì mà trước phòng sách lại bày mấy tảng đá to lù lù.

Lúc nãy khi rơi xuống, Ngô Mặc vì muốn bảo vệ Hắc Nhãn Kính nên cái eo già đã va thẳng vào đống đá đó.

Lúc này khẽ chạm vào, đầu ngón tay còn cảm nhận được một khối cứng sưng lên dưới da.

Đau đến mức cậu phải nhe răng trợn mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắc Nhãn Kính nhận ra có gì đó không ổn, liền ngồi dậy, không nói lời nào đã vén vạt áo sau eo Ngô Mặc lên.

Dưới ánh trăng, một mảng bầm tím thẫm hiện ra cực kỳ chói mắt.

Tề Bát gia không kịp giận nữa, ghé sát lại xem rồi giật nảy mình: "Ái chà, sao lại ngã nghiêm trọng thế này?" Ngô Mặc nhăn mặt: "Sư phụ, nhà ai tốt lành lại đi đặt mấy tảng đá lớn trước cửa phòng thế chứ?

Thầy không sợ lúc ra ngoài không để ý sẽ bị ngã sấp mặt à?" Tề Bát gia bực mình vỗ nhẹ vào trán cậu một cái: "Mày thì biết cái quái gì, đây là sắp xếp theo quẻ tượng, có quy tắc cả đấy.

Với lại ai rảnh hơi leo lên nóc nhà chơi hả?

Trừ cái thằng ranh con rảnh rỗi sinh nông nổi như mày ra thì còn ai nữa?" Ngô Mặc: ...

Nói đi nói lại, hóa ra là lỗi của tôi?

Không đúng, mình không sai.

Ánh mắt cậu vô thức liếc về phía Hắc Nhãn Kính.

Nếu có vấn đề thì chắc chắn là do tên khốn này, đang yên đang lành chọc ghẹo mình làm gì?

Một bụng lửa giận lập tức phun trào về phía Hắc Nhãn Kính: "Nhìn xem chuyện tốt anh làm đi, đều tại anh không nói thật, nếu không tôi có bị ngã không?" "Phải phải phải, lỗi của anh hết." Hắc Hạt Tử đâu dám phản bác, xót còn chẳng kịp.

Hắn định đưa tay bế Ngô Mặc lên thì bị cậu tát một phát vào tay: "Ra vẻ cái gì, mau đỡ tôi vào phòng." Trong bất kỳ hoàn cảnh nào, Ngô Mặc cũng không chấp nhận được việc mình bị bế kiểu công chúa.

Mất mặt lắm! "Cậu đúng là tổ tông của tôi mà." Hắc Nhãn Kính đầy vẻ bất lực, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí dìu Ngô Mặc dậy.

Động tác nhẹ nhàng như thể đang nâng niu một con búp bê sứ.

Hửm?

Tề Bát gia đứng phía sau càng nhìn càng thấy không ổn.

Ánh mắt ông đảo quanh bàn tay Hắc Hạt Tử đang dìu Ngô Mặc, cái tư thế đó đâu phải là dìu người, rõ ràng là sợ Ngô Mặc rung lắc một chút cũng thấy đau.

Đầu ngón tay khẽ nâng sau eo người ta, ngay cả nhịp thở cũng nhẹ đi một nửa, chẳng khác nào đang bảo vệ món bảo bối hiếm có trên đời.

Ông từ nhỏ đã lăn lộn ngoài phố thị, chuyện dơ bẩn hay thối nát gì mà chẳng rõ mười mươi.

Chân mày ông vô thức nhíu lại. "Khụ khụ." Tề Bát gia cố ý hắng giọng, tiến lên hai bước, ánh mắt quét qua quét lại giữa hai người: "Thằng ranh, nửa đêm không ngủ, lên nóc nhà làm cái gì?" Ngô Mặc mở miệng nói điêu ngay: "Thì gác đêm cho thầy chứ gì, sợ thầy ngủ không yên giấc, xem thằng đồ đệ này có tâm chưa kìa." "Bớt bốc phét với lão tử đi." Tề Bát gia cũng muốn tẩn cho cậu một trận nhưng lại không nỡ ra tay.

Ông quay sang nhìn Hắc Nhãn Kính bên cạnh, hừ lạnh một tiếng: "Tôi nói này Hạt Tử, cậu đến nhà bạn cũ mà không đi cửa chính, lại leo nóc nhà thì không phải thói quen tốt đâu nhỉ?" Đầu ngón tay Hắc Hạt Tử vẫn còn khẽ chạm hờ sau eo Ngô Mặc chưa dám rời đi.

Nghe Tề Bát gia nói vậy, hắn nhếch môi cười khẽ: "Bát gia nói thế là khách khí quá rồi.

Cửa chính tôi chắc chắn sẽ đi, chỉ là thấy Nhị gia nhà chúng ta đang 'đối mắt' với trăng trên nóc nhà, sợ cậu ấy bị gió thổi bay nên mới lên góp vui thôi." Lời nói của hắn mang chút ý vị cợt nhả không đứng đắn, nhưng động tác trên tay thì không hề sơ suất.

Hắn giữ chặt cánh tay Ngô Mặc cho ổn định, đầu ngón tay khéo léo tránh chỗ bầm tím trên eo: "Với lại chất lượng nóc nhà của ngài cũng 'quy tắc' quá cơ, chúng tôi vừa trò chuyện đến đoạn cao hứng thì nó cho chúng tôi một cú 'rơi tự do'.

Sớm biết thế tôi đã dập đầu ba cái với mấy viên ngói trước khi leo lên rồi." Có lẽ vì không có người ngoài nên Hắc Nhãn Kính nói chuyện không chút kiêng dè.

Tề Bát gia bị cái điệu bộ mồm mép của hắn làm cho nghẹn họng, trừng mắt nhìn hắn: "Bớt giở trò đó với tôi!

Ngói nhà tôi để mười năm trong viện không sập, vào tay hai đứa bây lại thành 'đậu hũ nát'.

Thôi được rồi, mau đỡ nó vào phòng đi, tôi còn có thuốc thượng hạng đắp cho nó." Ngô Mặc đúng là bị ngã đau thật, nếu không trận khẩu chiến này cậu tuyệt đối không chịu thua kém ai.

Cậu như một bệnh nhân tai biến mạch máu não, được Hắc Nhãn Kính dìu từng bước một vào phòng ngủ, rồi cẩn thận nằm sấp xuống giường.

Mồ hôi lạnh từng giọt cứ thế chảy xuống trán.

Hắc Nhãn Kính một lần nữa vén áo cậu lên, kinh ngạc phát hiện vết bầm tím đã chuyển sang màu đen.

Đầu ngón tay Hắc Hạt Tử vừa chạm vào mảng bầm đen đó, Ngô Mặc đã đau đến mức túm chặt lấy ga giường, đốt ngón tay trắng bệch, tiếng rên rỉ nghẹn lại giữa kẽ răng: "Anh nhẹ tay chút!

Muốn mưu sát à?" "Sao lại nghiêm trọng thế này?" Hắc Nhãn Kính vô cùng bất ngờ.

Chẳng phải chỉ là rơi từ nóc nhà xuống thôi sao, cảm giác còn nghiêm trọng hơn cả nhảy lầu vậy.

Ngô Mặc không còn sức để đùa giỡn với hắn, nghiêng mặt vùi vào gối, giọng nói nghẹn lại: "Bớt nói nhảm đi, thuốc đâu?

Còn lề mề nữa là eo tôi hỏng luôn đấy." "Eo hỏng rồi, chẳng phải là hời cho anh sao?" Miệng Hắc Nhãn Kính không quên trêu chọc, nhưng thực tế lại liên tục ngoái nhìn ra cửa.

Hắn đến vội vàng nên không mang theo cao dược tốt, chỉ có thể trông chờ vào thuốc của Tề Bát gia.

May mà Tề Bát gia đến khá nhanh.

Lão gia tử bưng một cái hộp gỗ sơn đen đi vào.

Vừa vào cửa đã thấy dáng vẻ Ngô Mặc túm chặt ga giường, mày lại nhíu chặt: "Chậc, vết bầm phát đen này không phải điềm tốt đâu, là máu bầm tắc trong kẽ xương rồi, phải dùng miếng cao dược gia truyền của tôi để hút ra." "Sư phụ, lúc thầy lề mề giới thiệu công dụng thì vết thương của đồ đệ thầy cũng sắp lành luôn rồi đấy?" Ngô Mặc nghiến răng không quên cà khịa một câu.

Chương 1635

Trong lòng thì không ngừng than vãn.

Mẹ kiếp, đúng là họa vô đơn chí.

Hôm nay đen như tiền đồ của chị Dậu vậy.

Tề Bát gia mở hộp gỗ, bên trong có một miếng cao dược đen bóng, ẩn hiện một mùi thảo dược cay nồng.

Hắc Nhãn Kính lập tức đứng dậy giúp sức, cầm miếng cao hơ trên lửa cho mềm ra, rồi cẩn thận dán vào chỗ vết thương.

Vừa mới dán lên, Ngô Mặc đã hít vào một hơi lạnh, lưng lập tức căng cứng: "Ngọa tào!

Cái thuốc này sao giống như bàn là nung đỏ thế?" Lúc này, cậu vô cùng hối hận vì mình rảnh rỗi lên nóc nhà làm màu.

Ngắm trăng thì ngắm trăng, mắc gì phải leo lên nóc?

Dưới sân không chứa nổi cậu chắc? "Nhẫn nhịn chút!" Hắc Nhãn Kính ấn vai cậu, "Đây là dược tính đang thấm vào kẽ xương đấy, lát nữa sẽ không nóng nữa đâu." Giỏi lắm.

Chuyến hành trình ngắm trăng lãng mạn kết thúc bằng một cú ngã đau điếng.

Theo lời Tề Bát gia, tốt nhất là trong hai ba ngày tới đừng cử động mạnh.

Không gãy xương đã là vạn hạnh rồi.

Sau đó lão già có chút chột dạ, bảo lão quản gia mau chóng dọn dẹp mấy cái bệ đá trước cửa.

Quẻ tượng gì chứ, làm đồ đệ mình bị thương thì rõ ràng là phong thủy có vấn đề rồi.

Rất nhanh, chuyện Ngô Mặc bị thương đã đến tai Lâm Phong và Ngô Tà.

Cả đám như đi đưa tang, ùn ùn kéo đến nhà Tề Bát gia.

Chưa kịp vào cửa viện đã thấy một người đang đứng trên nóc nhà.

Cả nhóm lại gần hơn, Ngô Tà nhận ra có gì đó hơi sai sai.

Người phía trên nóc nhà kia sao cảm giác như bị dây thừng trói lại vậy?

Anh đẩy đẩy Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, tôi hoa mắt à?

Sao tôi thấy trên người kẻ kia có dây thừng?" "Ôi chao mẹ ơi, đúng thật kìa." Vương Bàn Tử dụi mắt nhìn cho rõ, rồi cười hì hì: "Cậu bảo Bát gia cũng sành điệu gớm, trên nóc nhà còn treo cả mô hình làm trang trí cơ đấy." Lâm Phong đi phía sau ngẩng đầu nhìn một hồi, nghĩ ngợi rồi khoác vai Ngô Tà, trầm ngâm nói: "Thiên Chân, cậu không thấy bóng dáng người kia có chút giống cậu sao?" Câu này vừa thốt ra, mọi người đều sững sờ, dừng bước đứng tại chỗ tỉ mỉ quan sát bóng người phía trên.

Quả nhiên, người nọ đang quay lưng về phía đám đông, nếu chỉ nhìn dáng người thì quả thực cực kỳ giống Ngô Tà.

Vương Bàn Tử vỗ đùi cái đét: "Ngọa tào!

Thiên Chân, không lẽ là nguyên hình?" "Nguyên hình gì?" Ngô Tà không hiểu. "Cái đứa bò lổm ngổm dưới đất ấy." Vương Bàn Tử nhắc lại.

Ngô Tà lập tức hiểu ra, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Cảnh tượng trong cuộn băng ghi hình một lần nữa hiện lên trong đầu.

Anh hận không thể tự vỗ cho mình một phát.

Sao mình lại ngốc thế nhỉ?

Đã quay về thời đại này rồi, tại sao không điều tra cho ra lẽ xem chuyện đó rốt cuộc là thế nào?

Thấy Ngô Tà đứng bất động, Giải Ngữ Hoa tiến tới đẩy nhẹ anh một cái: "Đừng nghĩ lung tung nữa, trực tiếp qua xem chẳng phải sẽ biết sao." "Đúng vậy, anh Ngô Tà." Hoắc Tú Tú móc từ túi ra một con dao nhỏ đưa cho Ngô Tà, "Nếu thật sự có liên quan, chúng ta cứ bắt cóc hắn luôn, em không tin là không ép hỏi ra được nguyên nhân." Ờ...

Một câu của Hoắc Tú Tú làm Ngô Tà đờ người.

Nguyên nhân gì đã khiến Tú Tú trở nên giống thổ phỉ thế này? "Đi thôi, đừng lãng phí thời gian nữa." Giải Ngữ Hoa lo lắng cho tình trạng sức khỏe của Ngô Mặc, lách qua Ngô Tà bước tới cổng nhà Bát gia, khẽ gõ cửa.

Rất nhanh, bên trong truyền đến tiếng bước chân. "Két—" Cánh cửa mở ra, lão quản gia thò đầu ra nhìn: "Ôi, mấy vị đến sớm thế, mau vào đi." Trong lúc nói chuyện, ông đã mở rộng cửa. "Làm phiền rồi." Giải Ngữ Hoa bỏ lại một câu, tiên phong bước vào sân, đầu cũng chẳng buồn ngẩng, đi thẳng về phía căn phòng của Ngô Mặc.

Còn về cái người hay vật thể hình người trên nóc nhà kia?

Quan tâm làm gì cho mệt.

Thiên vương lão tử hạ phàm cũng không quan trọng bằng cái thằng nhãi ranh nhà mình.

Đám Ngô Tà theo sát phía sau, ánh mắt đầu tiên là quét lên nóc nhà.

Bóng người nọ quả nhiên bị trói treo ở góc mái hiên.

Nhìn cái điệu bộ giãy giụa mà không phát ra tiếng kia, dường như miệng cũng bị bịt lại rồi. "Ờ..." Ngô Tà do dự, cân nhắc mãi mà không biết nên dùng từ ngữ gì để hỏi nguyên nhân.

Vương Bàn Tử không kiêng nể nhiều như vậy, quay người tóm lấy cánh tay lão quản gia, hạ thấp giọng hỏi: "Lão gia tử, tình hình trên nóc nhà kia là sao vậy?

Có kẻ nào chọc giận Bát gia nhà chúng ta à?" Lão quản gia bị Vương Bàn Tử kéo cho lảo đảo: "Ái chà, hỏi thì hỏi, cái xương già này của tôi không chịu nổi sức của cậu đâu." Câu nói "người già thì khôn, ngựa già thì giỏi" áp dụng lên ai cũng đúng.

Lão quản gia biết lão gia nhà mình coi trọng tiểu đồ đệ, mà vị tiểu gia mới thăng cấp này quan tâm nhất chính là mấy vị anh em đây.

Yêu ai yêu cả đường đi, đối với mấy người này cũng phải coi như người nhà mà đối đãi.

Lâm Phong lấy bao thuốc lá trong túi ra nhét cho lão quản gia: "Anh em chúng cháu tò mò quá, lão gia tử đừng úp mở nữa." Thuốc lá là món hàng trao đổi cứng.

Lão quản gia sờ bao thuốc, cười đến híp cả mắt, quay đầu liếc nhìn nóc nhà rồi mới hạ giọng nói: "Vị ở trên đó nói ra thì không phải người ngoài, là con trai của lão gia nhà tôi đấy." "Con trai???

Chuyện gì vậy?

Bát gia chẳng phải không có con sao?

Lão gia tử, ngài không đùa chúng cháu chứ?" Vương Bàn Tử trừng mắt tròn xoe nghi hoặc: "Chưa từng nghe nói Bát gia có con bao giờ.

Với lại treo con lên nóc nhà là phong tục ở đâu thế?

Làm thịt khô à?" "Ờ..." Lão quản gia nhét bao thuốc vào túi, hơi đau răng mà do dự một lát, "Lão gia nhà tôi cả đời không kết hôn, con trai là nhận nuôi thôi.

Còn vì sao lại treo lên nóc nhà... mấy vị cứ hỏi Mặc thiếu gia thì hơn." Vẻ mặt lão quản gia hiện rõ sự khó nói.

Chà!

Xem ra trong này có ẩn tình đây.

Được rồi!

Mau vào phòng xem tình hình thế nào đã.

Lúc này, Giải Ngữ Hoa đã đẩy cửa phòng Ngô Mặc: "Tiểu Mặc, em thấy thế nào rồi?" "Hả?

Hoa ca?" Ngô Mặc như một con rùa lớn đang nằm sấp trên giường ngủ lơ mơ.

Tóc tai rối bù như ổ gà.

Nghe thấy giọng Giải Ngữ Hoa, cậu ngơ ngác ngẩng đầu nhìn hồi lâu: "Sao anh lại tới đây?" "Em bị thương, anh yên tâm sao được?" Giải Ngữ Hoa đi tới sờ trán cậu, xác nhận không sốt mới vén chăn định xem vết thương.

Nhìn vị trí sau eo thâm đen một mảng, mắt anh thoáng qua sự xót xa, mày vô thức nhíu lại: "Sao ngã nặng thế này?" "Không sao, trông hơi dọa người tí thôi." Ngô Mặc nhe răng cười hì hì, chống tay định ngồi dậy.

Giải Ngữ Hoa còn lạ gì tính cách của cậu?

Đúng là kiểu gãy răng nuốt máu, dù đau cũng phải giữ thể diện, tuyệt đối không mở miệng than vãn. "Không sao?" Giọng Giải Ngữ Hoa lạnh đi vài phần.

Chương 1636

Đầu ngón tay khẽ chạm vào vết bầm sau eo cậu, liền thấy Ngô Mặc đau đến nhe răng trợn mắt: "Đã thâm tím thế này rồi còn cứng miệng, hôm qua sao không báo cho anh?" "Ngọa tào, nhẹ tay chút." Ngô Mặc hít vào một hơi lạnh.

Giải Ngữ Hoa thở dài, lấy bình thuốc mang theo bên người ra, bực mình nói: "Đừng động đậy, để anh bôi thuốc cho." Nói đoạn, không đợi Ngô Mặc từ chối, anh trực tiếp mở nắp bình.

Phải công nhận, thuốc của Giải Ngữ Hoa luôn có mùi hương rất dễ chịu.

Mùi thuốc lẫn với hương đàn hương thoang thoảng bay tới, tấm lưng căng cứng của Ngô Mặc vô thức thả lỏng đi một chút, nhưng vẫn cứng miệng: "Chuyện bé xíu, không cần dùng thuốc tốt thế đâu, tôi chỉ định nhân cơ hội lười biếng tí thôi, thực tế nằm trên bàn đinh cũng chẳng vấn đề gì.

Ái chà, nhẹ tay thôi." Đầu ngón tay Giải Ngữ Hoa dính cao dược, nhẹ nhàng xoa lên vết bầm, lực đạo cực nhẹ nhưng vẫn khiến Ngô Mặc không nhịn được mà rên khẽ. "Tiểu Mặc, em không sao chứ?" Nhóm Ngô Tà bước vào phòng, nhìn dáng vẻ đau đớn của Ngô Mặc mà không khỏi lo lắng: "Đang yên đang lành sao em lại ngã từ nóc nhà xuống?" Theo lý mà nói trong thời đại chưa có mạng internet, tốc độ truyền tin không nhanh đến thế.

Nhưng không chịu nổi việc mấy lão già này coi trọng Ngô Mặc.

Người ta thường nói vết thương ở eo của đàn ông không thể xem nhẹ, Tề Bát gia sợ ảnh hưởng đến hạnh phúc nửa đời sau của tiểu đồ đệ, nên đã sai người tới Giải gia xin ít cao dược hoạt huyết thượng hạng.

Qua lại mấy hồi, tin tức cứ thế truyền đi.

Đám Giải Ngữ Hoa nhận được tin, bữa sáng còn chưa ăn, xách áo khoác chạy thẳng tới nhà Tề Bát gia.

Họ chỉ nghe nói Ngô Mặc ngã từ nóc nhà xuống, còn vì sao?

Nhìn cái điệu bộ Hạt Tử nửa đêm không về là có thể đoán được, chuyện này mười phần thì tám chín phần có liên quan đến hắn. "Khụ!" Ngô Mặc khẽ khụ một tiếng, liếm môi rồi đưa ra một lý do cực kỳ hoang đường: "Ầy, cậu em trai này của anh hiếu thảo quá mà, thấy nóc nhà có mấy viên ngói vỡ, em định bụng trèo lên thay giúp, ai ngờ đâu..." Lời còn chưa dứt, ngoài cửa truyền đến một tiếng hừ lạnh: "Hừ!

Nói còn hay hơn hát, sao ta không biết nóc nhà bị hỏng nhỉ?" Mọi người quay đầu lại, thấy Tề Bát gia xách hộp cơm thong thả bước vào. "Bát gia." "Bát gia gia." Nhóm Ngô Tà vội vàng chào hỏi.

Tề Bát gia phẩy tay: "Mấy đứa chưa ăn sáng phải không?

Chỗ ta có ít đồ ăn, đừng chê thì vào ăn một miếng." Lão gia tử rất cầu kỳ, đĩa ra đĩa bát ra bát, bày đầy một bàn.

Ngô Mặc nhân cơ hội chuyển chủ đề, giơ ngón tay cái với Tề Bát gia: "Sư phụ, vẫn là ngài tâm lý nhất, không như nhà em chẳng thấy bóng dáng đâu." "Hừ, dám không tâm lý sao?" Tề Bát gia hừ nhẹ, "Cái thằng nhóc mày vừa sửa nóc nhà cho ta, vừa treo con trai ta lên đó, nếu không đem đồ ăn tới cho mày chắc mày san phẳng cái nhà này luôn quá." "Sư phụ, thầy nói thế là mất quan điểm rồi nha." Ngô Mặc đặt tay lên đùi Giải Ngữ Hoa, mượn lực ngồi thẳng dậy, bĩu môi đáp trả: "Là ngài nói con trai không nghe lời, bảo đứa đồ đệ này khuyên bảo một chút mà." Khuyên bảo = treo lên nóc nhà???

Khóe mắt nhóm Ngô Tà giật giật.

Nhưng nghĩ lại thì thấy cũng bình thường, đúng là phong cách của cậu em nhà mình.

Tề Bát gia búng tay vào trán Ngô Mặc, giọng điệu tràn đầy vẻ cưng chiều: "Cái thằng nhóc mày nói kiểu gì cũng có lý." Rồi ông đổi giọng, hơi bất lực lắc đầu: "Được rồi, trút giận cũng gần hết rồi chứ, có thể thả người xuống chưa?" Ồ, giọng điệu Bát gia không đúng lắm, chắc chắn trong này có uẩn khúc.

Mấy anh em như mèo đánh hơi thấy mùi cá, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Tề Bát gia và Ngô Mặc.

Cũng may Tề Bát gia trông hơi già, nếu không trí tưởng tượng của mấy người này chắc chắn sẽ bay xa tới những nơi không lành mạnh.

Ngô Mặc vẻ mặt dửng dưng: "Nhìn thầy nói kìa, cứ như con nhỏ mọn lắm ấy.

Thời không này đã xảy ra chuyện gì đâu, con chỉ là giúp thầy giáo huấn đứa con không ngoan thôi mà." Cà khịa Tề Bát gia xong, Ngô Mặc quay ra cửa hét lớn: "Kính ca, thả người xuống đi!" "Được thôi!" Bên ngoài vọng vào tiếng đáp lời mang theo ý cười.

Hắc Nhãn Kính thong thả bước vào, tay bưng một bát canh nóng hổi.

Hắn liếc nhìn lên xà nhà, rồi nhướng mày với Ngô Mặc, giọng điệu đầy vẻ xem kịch vui không sợ chuyện lớn: "Nhị gia, tổng cộng mới treo lên chưa đầy hai tiếng, quần áo còn chưa khô đâu, hay là treo thêm lát nữa?" Ngô Mặc cá nhân thấy Hắc Nhãn Kính nói rất có lý, nhưng liếc nhìn Tề Bát gia, lại không nỡ làm khó lão già.

Thôi vậy, thu chút lãi trước đã, chuyện sau này tính sau.

Cậu đưa tay đón lấy bát canh từ Hắc Nhãn Kính: "Bớt nói nhảm đi, mau thả người ta xuống." Cuộc đối thoại mập mờ khiến trí tò mò của mọi người như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Hắc Nhãn Kính "chậc" một tiếng, lững thững đi tới dưới xà nhà, giơ tay giật giật sợi dây thừng buộc vào cột hành lang.

Động tác trông có vẻ hời hợt nhưng lực đạo lại cực kỳ chuẩn xác.

Người trên xà nhà nương theo sợi dây từ từ hạ xuống, không hề bị va quẹt.

Chờ người đó vừa chạm đất, Hắc Nhãn Kính đã vung chân đá nhẹ vào đầu gối đối phương, giọng điệu cà lơ phất phơ: "Đứng cho thẳng vào, còn gục cái đầu xuống nữa là lần sau không chỉ đơn giản là treo xà nhà đâu đấy." Cái quái gì thế này?

Tề Vũ tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nếu không phải miệng bị bịt chặt, anh ta đã chửi cả tông ti họ hàng nhà Hắc Nhãn Kính rồi.

Bôn ba bên ngoài bao nhiêu năm, khó khăn lắm mới bớt chút thời gian về thăm cha, kết quả nửa đêm vừa bước chân vào cửa đã bị người ta tóm sống.

Quá đáng hơn nữa là vừa mới báo danh tính đã bị một thằng nhóc chỉ tận mặt mắng cho một trận lôi đình, rồi sai tên khốn đeo kính râm này trói mình treo lên xà nhà.

Không ra tay chống trả chắc chắn là không thể, vấn đề là đánh không lại thật.

Cha mình không biết có phải già lẩm cẩm rồi không mà nhận không ra, cứ chắp tay sau lưng đứng im một chỗ nhìn mình bị ăn đòn.

Bị treo trên nóc nhà hóng gió nửa ngày, nộ khí của Tề Vũ cũng chẳng còn mấy, chỉ còn lại sự hoang mang tột độ.

Rốt cuộc mình đã đắc tội với ai chứ?

Hay là có ai mách lẻo với cha, nên họ cố tình tới đây chặn mình?

Miệng Tề Vũ bị nhét giẻ, chỉ có thể phát ra tiếng "ư ư" nghẹn ngào.

Anh ta trợn mắt nhìn Tề Bát gia, lắc đầu lia lịa.

Trời sáng rồi, cha có mắt kém đến mấy cũng phải nhận ra mình chứ?

Ngô Mặc tay ôm eo, đi khệnh khạng như một con vịt già nghìn năm tới trước mặt Tề Vũ.

Không đợi đối phương "ư ư" xong, cậu đã trực tiếp giật phắt miếng giẻ trong miệng anh ta ra.

Tề Vũ lập tức thở hổn hển, cổ họng khô khốc khàn đặc: "Mày mẹ nó..." "Bớt sủa lại chút," Ngô Mặc gõ gõ vào cánh tay bị trói chặt của anh ta, giọng điệu lười biếng nhưng mang theo vẻ không cho phép phản kháng, "Còn lảm nhảm nữa là tin hay không tôi đổi sang sợi dây mảnh hơn treo anh lên lại đấy?" Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt.

Tề Vũ không muốn lại làm món vịt khô nữa, lập tức ngậm miệng, quay đầu nhìn Tề Bát gia với ánh mắt đầy ủy khuất và oán trách.

Nghĩ đoạn, anh ta vẫn không kìm được gọi một tiếng: "Cha, con là con trai cha đây mà." Nói về việc lật mặt, kỹ năng quản lý biểu cảm của Ngô Mặc đã đạt đến trình độ thượng thừa, thay đổi còn nhanh hơn cả thay quần.

Nghe thấy câu này, cậu lập tức trừng mắt há hốc mồm, làm ra vẻ kinh ngạc tột độ: "Hả???

Anh là con trai sư phụ tôi á?

Ôi trời đất ơi, chẳng phải là quân mình đánh quân ta sao?

Anh xem hiểu lầm to rồi, tôi cứ ngỡ anh là tên trộm lẻn vào nhà lúc nửa đêm chứ." Tề Vũ: ???

Trộm?

Mày đùa tao đấy à?

Tao vừa vào cửa đã tự báo danh tính, giờ mày bảo không nghe thấy?

Ngô Mặc có thèm để ý suy nghĩ của anh ta đâu, quay đầu vẫy tay liên tục với Hắc Nhãn Kính: "Mau, mau cởi trói đi, chuyện này nực cười quá.

Sư phụ cũng thật là, già rồi mắt kém đến mức con trai cũng không nhận ra sao?" Tề Bát gia: ...

Da mặt lão già giật giật.

Câu chửi thề trong lòng suýt chút nữa là thốt ra rồi.

Cái thằng khốn này, định đổ hết tội lên đầu mình hả?

Vương Bàn Tử và Lâm Phong vốn kinh nghiệm đầy mình, bấm bụng véo đùi nhau mãi mới không bật cười thành tiếng.

Tề Vũ thì nghẹn một cục tức ngay lồng ngực, cứ như bị táo bón, lên không được xuống không xong, khó chịu vô cùng.

Cái thằng nhóc này rốt cuộc là ai?

Sao cảm giác cha mình cũng phải nghe lời nó vậy?

Anh ta không rõ, nhưng đám Ngô Tà khi nhìn thấy gương mặt anh ta thì đã hiểu rõ ý đồ của Ngô Mặc.

Không ngoài dự đoán, chắc chắn là đang trút giận giúp mình đây mà.

Ngô Tà chỉ cảm thấy một luồng ấm áp không ngừng dâng trào trong lòng, thật muốn ôm lấy cậu em trai mà hôn cho một phát.

Đúng là không hổ danh anh em ruột cùng một mẹ đẻ ra, có chuyện gì là nó ra mặt trút giận cho mình thật.

Chương 1637

Tề Vũ vẫn luôn chú ý vào Ngô Mặc và Hắc Nhãn Kính nên không để ý đám Ngô Tà bên cạnh.

Cho đến khi vào trung sảnh, ánh mắt vô tình lướt qua, anh ta mới hơi sững sờ.

Lạ thật?

Sao người này lại có dung mạo giống mình đến vậy?

Sự nghi hoặc này giống như trò chơi ghép hình, cứ thêm một mảnh lại càng thấy nhiều điều kỳ quái.

Lúc đầu Tề Vũ chỉ liếc nhìn hai cái, vài phút sau, con mắt anh ta suýt thì dính chặt lên người Ngô Tà.

Từ sợi tóc đến gót chân, càng nhìn càng thấy giống.

Dáng người, lông mày, giọng nói, cho đến cái động tác nhỏ khi giơ tay lúc nãy.

Ờ... chẳng lẽ ngày xưa mẹ mình sinh đôi, vị này là anh hoặc em thất lạc nhiều năm của mình?

Tề Vũ hoàn toàn mông lung.

Thật lòng mà nói, chuyện này đổi lại là ai cũng phải ngơ ngác thôi.

Nếu không thì Ngô Tà năm xưa xem cuộn băng ghi hình cũng không đến mức thẫn thờ đi tìm lời giải như vậy.

Sự nghi hoặc lấn át cả cơn giận.

Tề Vũ quay sang hỏi Tề Bát gia: "Cha, vị tiểu huynh đệ này là thế nào vậy?" Lúc này, Tề Vũ coi như đã thông suốt hoàn toàn.

Cái gì mà mắt kém?

Tám phần là cha đang bực mình nên mượn tay người khác dạy cho mình một bài học.

Chuyện này cũng không khó hiểu, mình đi biệt tăm mấy năm trời không một tin tức, cha giận cũng là lẽ thường.

Nhưng cha là cha, người ngoài là người ngoài, cái thù trói treo lên xà nhà này coi như kết oán rồi.

Tề Bát gia vẫn chưa lên tiếng.

Ánh mắt ông cũng đảo qua đảo lại giữa Ngô Tà và Tề Vũ.

Khi không có vật đối chiếu thì chưa thấy rõ rệt, hiện tại đặt cạnh nhau thế này, quả thực khiến người ta không biết nói gì hơn.

Ái chà!

Cái chuyện quái quỷ gì thế này?

Tề Bát gia thầm thở dài một tiếng: "Lão Cẩu à, Lão Cẩu, vì kế hoạch mà ông hy sinh có hơi lớn quá không?" Bi ai không?

Quả thực có chút bi ai.

Đồng thời ông cũng thầm thấy may mắn.

Đa tạ tổ sư gia khai ân, để tiểu đồ đệ vượt qua rào cản thời không tới đây.

Nếu không bi kịch vẫn sẽ tiếp diễn.

Ừm!

Nghĩ vậy thì đồ đệ tẩn con trai cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Cứ coi như thu chút lãi đi.

Một bên là đứa con trai mấy năm không thấy mặt, một bên là đứa đồ đệ vừa hiểu chuyện, vừa hiếu thảo lại vừa giải quyết được vấn đề.

Lão già thiên vị rõ rệt rồi.

Tề Bát gia trừng mắt, ra dáng người làm cha: "Hỏi cái gì mà hỏi, ta còn chưa nói anh đâu, mấy năm nay đi đâu quấy phá hả?

Nửa đêm không đi cửa chính lại leo tường vào, sư đệ anh coi anh là trộm thì có gì sai sao?" "Sư đệ?" Tề Vũ nhíu mày nhìn Ngô Mặc, giọng đầy vẻ bất bình: "Sư đệ?

Sao con không biết cha thu đồ đệ từ bao giờ?" Lời vừa dứt, anh ta lại quét mắt nhìn Ngô Mặc một lượt: "Với lại, làm gì có chuyện sư đệ coi sư huynh là trộm rồi tẩn cho một trận thế này?" Sắc mặt Tề Bát gia trầm xuống, tẩu thuốc trong tay gõ "cộp" một cái xuống cạnh bàn: "Ta thu đồ đệ còn phải báo cáo với anh sao?

Anh mấy năm nay ở bên ngoài cũng chẳng ra thể thống gì, chuyện trong nhà chưa đến lượt anh chỉ tay năm ngón!" Ngô Mặc thừa biết có những chuyện không thể trách Tề Vũ, nhưng cũng không ngăn được việc cậu cố ý chọc tức người ta.

Cậu nhe răng cười, vẫy vẫy tay với Tề Vũ: "Sư huynh, người ta thường nói không đánh không quen mà, anh xem tôi tẩn anh một trận, chẳng phải chúng ta đã quen nhau rồi sao.

Đây là phương thức xã giao, anh đừng có nhỏ mọn thế, đều là người lớn cả rồi, làm sư phụ khó xử là không tốt đâu." Chỉ có mày là có mồm thôi hả?

Tề Vũ tức đến mức lộn nhào cả mắt, muốn phản bác mà mồm miệng không theo kịp.

Nghĩ lại thấy đúng là bi kịch, cha mình sống bằng nghề mồm mép lăn lộn giang hồ, mà làm con trai như anh ta lại chẳng rặn ra được câu nào ra hồn.

Ngô Tà muốn biết tình hình của Tề Vũ, liền nháy mắt với Ngô Mặc.

Hai anh em tâm đầu ý hợp thì không cần phải nói rồi.

Ngô Mặc móc trong túi ra một điếu thuốc đưa qua: "Đã bảo là hiểu lầm mà, đại nam nhi đừng nhỏ mọn thế, nào, hút điếu thuốc cho bớt sợ." Nhìn điếu thuốc Ngô Mặc đưa tới, Tề Vũ cân nhắc một hồi rồi thở dài nhận lấy: "Được thôi, đã là người một nhà thì chuyện này coi như bỏ qua." Chứ biết làm sao giờ?

Thái độ của cha đã rành rành ra đó rồi.

Tuy Tề Vũ không phải con ruột của Tề Bát gia, nhưng đối với người cha đã nhận nuôi mình từ nhỏ này, anh ta cực kỳ hiếu thảo.

Năm đó cha mẹ ruột chết đói, nếu không phải cha về quê tế tổ thì giờ cỏ trên mộ anh ta chắc cũng cao quá đầu rồi.

Tề Vũ châm thuốc rít một hơi.

Cục tức nghẹn ở lồng ngực cũng theo làn khói dần tan biến: "Cha, hài tử bất hiếu, mấy năm nay sức khỏe cha thế nào?" Chắc là không tốt lắm đâu, nhìn tóc cha bạc trắng...

à đen thui thế này.

Ờ.

Tề Vũ nhìn dáng vẻ tràn đầy sinh lực của cha mình, tặc lưỡi không biết nên nói gì.

Sao trông còn trẻ hơn cả lúc mình mới đi vậy?

Chẳng lẽ hồi trước là do mình làm cha tức đến già đi sao?

Tề Bát gia liếc nhìn đứa con ngốc nghếch một cái: "Cha anh vẫn khỏe chán, nghe nói anh tham gia đội khảo cổ, hôm nay sao lại có thời gian về đây?" "Đội khảo cổ sắp khởi động dự án mới, con sợ đi chuyến này lại mất nhiều năm, nên tranh thủ lúc rảnh về thăm cha." Hai cha con người hỏi người đáp, hoàn toàn không kiêng dè những người khác trong phòng.

Nhân vật bí ẩn nhất trong thế hệ trước của Lão Cửu Môn là Tề Vũ, giờ đây đang sống sờ sờ ngay trước mắt.

Nhóm Ngô Mặc nhìn anh ta như nhìn sinh vật quý hiếm nhất trong sở thú, không rời mắt khỏi từng cử động của anh ta.

Tề Vũ bị nhìn đến mức gai cả người.

Anh ta định dùng ánh mắt để đẩy lùi mọi người nhưng chẳng có tác dụng gì, đành phải cầu cứu cha mình: "Cha, vị này là tiểu sư đệ, còn mấy vị kia là ai vậy?

Cha không phải thu một lúc cả đống đồ đệ đấy chứ?" Tề Bát gia không tiện tiếp tục giả câm giả điếc, giơ tay chỉ vào nhóm Giải Ngữ Hoa nói: "Vị này là họ hàng của Ngũ gia, vị này là họ hàng của Cửu gia." Tề Vũ đứng dậy chắp tay: "Tôi đi vắng đã lâu, đa tạ các vị đã chiếu cố cha tôi." Da mặt Ngô Mặc dày hơn cả tường thành, xua tay một cái: "Nên làm mà, dù sao cũng là sư phụ kính yêu nhất của tôi mà lị." Tề Vũ coi như đã nhìn thấu rồi, cái thằng nhóc tiểu sư đệ trước mặt này da mặt còn dày hơn cả đế giày mình nữa.

Ngồi xuống lần nữa, bầu không khí đã hòa hoãn hơn nhiều.

Ngô Mặc đảo mắt một vòng, cười hì hì mở lời: "Sư huynh, cái dự án đó của anh không phải là đi khảo cổ ở Tây Sa đấy chứ?" Tề Vũ hơi ngẩn ra: "Sao cậu biết?" Ngô Mặc không trả lời câu hỏi của Tề Vũ mà quay sang nhìn Tề Bát gia: "Sư phụ, hay là mình lại treo sư huynh lên đi?

Cá khô một nắng dù sao cũng có thể làm linh vật trấn nhà được mà." Tạm gác lại chuyện Tề Bát gia dạy dỗ con trai thế nào.

Ngô Mặc đi cùng Giải Ngữ Hoa rời khỏi nhà họ Tề, quay về căn nhà cổ của Giải gia.

Nhìn tấm biển treo trên đại môn, Ngô Mặc ganh tị đến mức đỏ cả mắt, giọng điệu chua loét như vừa nốc sạch cả một sọt chanh: "Haizz, đúng là cùng người mà không cùng mệnh, chạy đôn chạy đáo một vòng mà đến cái tứ hợp viện cũng mua không nổi, bao giờ tôi mới được hưởng thụ cuộc sống vương giả đây?" Giải Ngữ Hoa một tay đút túi quần đứng bên cạnh, vừa bực mình vừa buồn cười.

Thằng ranh con này đang đá đểu ai đấy?

Ai sống cuộc sống vương giả hả?

Ở đây ngoài anh ra còn ai có tứ hợp viện nữa không?

Lâm Phong ngứa miệng không chịu được, cố ý thở dài đầy tiếc nuối: "Thật là đáng tiếc, mày sinh không gặp thời, chứ nếu sớm vài năm tao đã giúp mày cắt béng cái 'gốc rễ' đi, tống thẳng vào cung rồi.

Chương 1638

Làm vương gia sao sướng bằng làm tổng quản, cả cái cung đình đều là thiên hạ của mày.

Cố mà học theo Ngụy Trung Hiền năm xưa, với năng lực của mày, tao tin cái danh Ngô Thiên Tuế sẽ vang lừng khắp đại giang nam bắc thôi." "Cút xéo đi!" Ngô Mặc quay đầu định tặng cho hắn một cái tát trời giáng.

Vì ham hố đánh người quá nên nhất thời quên mất cái eo đang bị thương, anh đau đến mức kêu oái một tiếng.

Lâm Phong lùi lại nửa bước, cười đến mức không thấy mặt trời đâu: "Đéo trúng nhé, có giỏi thì mày nhào vô tiếp đi." "Mẹ kiếp mày!" Ngô Mặc siết chặt nắm đấm.

Giải Ngữ Hoa thấy Ngô Mặc cứ ôm eo xuýt xoa, cuối cùng không nhịn được mà bước tới, đưa tay hờ hững đỡ lấy cánh tay anh, giọng điệu có chút bất lực: "Thôi đi, đừng quậy nữa.

Cứ thế này thì mấy ngày tới em chỉ có nước nằm trên giường mà húp cháo trắng thôi." Ngô Mặc nghe thấy hai chữ "cháo trắng" thì lập tức tắt hỏa.

Cái thứ "không thịt không vui" như anh làm sao nuốt nổi loại thanh đạm đó.

Có điều không chửi Lâm Phong vài câu thì lòng vẫn thấy ấm ức.

Suy nghĩ một chút, anh hừ lạnh: "Mẹ nó, con trai cứ đợi đấy cho bố.

Về sau bố mày sẽ đăng quảng cáo tuyển chồng ở khắp Kinh đô, chỉ cần có tứ hợp viện, tuổi sáu bảy mươi cũng không thành vấn đề, bố mày lập tức tống mày đến tận cửa làm rể ngay.

Chờ đến lúc bà ấy đi rồi, mày đi tuẫn tình, nhà cửa sẽ rơi vào tay bố mày." Hai cái mồm không ai nhường ai.

Lúc này Hoắc Tú Tú hoàn toàn đã trở thành fan cứng của Ngô Mặc, với tâm thế xem kịch vui không sợ chuyện lớn, cô nàng ghé sát lại: "Tiểu Mặc ca ca, em biết có mấy chủ nhà tuổi đã cao mà còn luyến ái não lắm, để lát nữa em giúp anh tổng hợp tài liệu." Câu này vừa thốt ra, mắt Ngô Mặc sáng rực lên, anh vỗ đùi đánh đét một cái: "Vẫn là Tú Tú hiểu anh nhất!

Chờ sự thành, anh sẽ giúp em táng cho đám người Hoắc gia một trận tơi bời!" Giải Ngữ Hoa thấy hai người này vẫn chưa chịu thôi, liền bước lên đẩy Hoắc Tú Tú ra: "Em đừng có thêm dầu vào lửa nữa, đứng ngoài cửa nửa ngày rồi, mau vào trong thôi." Nửa cái ngõ này gần như đều là của Giải gia, đứng ngoài cửa lâu như vậy thì người trong sân sao không biết được?

Theo tiếng động, đại môn hé ra một khe nhỏ, một nhóc tì bé xíu chạy tung tăng ra ngoài, giọng nói sữa béo ngậy: "Tứ gia gia~" Ngô Mặc lập tức quên mất bên cạnh còn một vị chính chủ đang đứng đó, mở miệng là phán ngay một câu: "Ôi cháu ngoan của ông, làm ông nhớ chết đi được!" Giải Ngữ Hoa tức đến mức muốn khâu miệng anh lại.

Nếu không phải nể tình anh đang bị thương ở eo thì tuyệt kỹ "Nhị chỉ thiền" đã tái xuất giang hồ rồi.

Bước vào sân, Ngô Mặc mới chú ý tới Ngô lão gia tử đã biến mất mấy ngày nay đã trở về.

Không chỉ vậy, bên cạnh ông còn có Ngô Tam Tỉnh thời trẻ.

Ngô Lão Cẩu thấy Ngô Mặc đi đứng như vịt, gõ gõ tẩu thuốc lá sợi: "Bị thương à?

Đứa nào làm?" Ngô Mặc nghiến răng quyết không thừa nhận là do đùa giỡn với Hắc Nhãn Kính mà bị ngã.

Anh nói lấp liếm rằng giúp sư phụ sửa mái ngói, không cẩn thận nên bị va quệt.

Ngô Lão Cẩu nhíu mày.

Cái lý do này mẹ nó đúng là xàm xí, thân thủ của thằng cháu lớn tuyệt đối không thể như vậy được.

Xem ra chuyện này chắc chắn có ẩn tình.

Nhưng nhìn bộ dạng thì không có gì nghiêm trọng, Ngô Lão Cẩu cũng lười truy cứu.

Bên cạnh, Ngô Tam Tỉnh do dự mãi, cuối cùng cũng bấm bụng bước tới: "Tứ... thúc." Chữ "thúc" nhỏ đến mức gần như không nghe thấy.

Nếu tai không thính, chắc người ta còn tưởng ông chú này bị rụng răng nên nói chuyện bị lọt gió.

Ngô Mặc kiên định cho rằng, niềm vui lớn nhất đời người chính là hành hạ mấy ông chú.

Anh đưa tay lên tai, mặt đầy vẻ thắc mắc nhìn Ngô Tà: "Anh có nghe thấy ai nói gì không?

Có phải con muỗi nào vừa mới thả bom không nhỉ?" Ngô Tam Tỉnh: "..." Ngô Tà cười muốn nổ bụng, liên tục gật đầu phụ họa: "Không nghe thấy, chắc là muỗi chưa được ăn no thôi." Hai anh em kẻ xướng người họa hành hạ Ngô Tam Tỉnh, trong lòng chẳng có chút tội lỗi hay gánh nặng nào.

Ngô Lão Cẩu thì chơi bài giả câm giả điếc.

Mãi một lúc sau ông mới xua tay: "Đừng quậy nữa, hai đứa theo ta vào phòng, có chuyện cần nói." Ngô Tam Tỉnh cứ ngỡ là gọi mình, kết quả phát hiện Ngô Lão Cẩu chỉ tay vào Ngô Mặc và Ngô Tà.

Tim ông lão tam đốn thốn một cái.

Cái thằng nhãi này là ai vậy?

Lòi đâu ra một ông "Tứ thúc" đã đủ mất mặt rồi, không lẽ lại lòi thêm một ông "Ngũ thúc" nữa sao?

Anh em Ngô Mặc đi theo Ngô Lão Cẩu vào phòng ngủ.

Cửa được đóng kín mít.

Ngô Mặc cực kỳ không khách khí nằm vật ra giường: "Ông nội, cháu đau eo, cứ thế này mà nói đi." Ngô Lão Cẩu hơi lo lắng, đi tới bên giường vén áo Ngô Mặc lên quan sát kỹ một lượt.

Xác nhận chỉ là bong gân không có gì đáng ngại mới thở phào.

Ông quay người ngồi xuống ghế, châm tẩu thuốc rít vài hơi: "Cô bé nhà họ Uông đó, cháu còn ấn tượng chứ?" Hai chữ "Uông gia" vừa thốt ra, Ngô Tà như được tiêm máu gà, trợn tròn mắt.

Cô bé nào?

Ai cơ?

Rất nhanh, Ngô Mặc đã giải đáp thắc mắc cho anh: "Ý ông là con bé Tô Nan?" "Ừm." Ngô Lão Cẩu gật đầu, "Chúng ta dựa vào con bé đó đã tra ra được một nơi dừng chân của người nhà họ Uông.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, một kẻ trong số đó có cấu kết rất sâu với giới quan trường, địa vị không hề dưới Phật gia." "Theo đề nghị của kẻ đó, tổ dự án đội khảo cổ Tây Sa đã được thành lập, thế hệ tiếp theo của Cửu Môn chính là mục tiêu mà chúng nhắm tới." Đúng là nhà có người già như có báu vật, câu này chẳng sai chút nào.

Trước đây những âm mưu quỷ kế này toàn bộ đều do bọn Giải Ngữ Hoa phải gồng mình gánh vác.

Giờ thì nhàn nhã hơn nhiều rồi.

Có vấn đề gì cứ hỏi thẳng ông lão.

Đầu óc ông già còn hữu dụng hơn cả bách khoa toàn thư.

Từ sau khi uống thuốc của Ngô Mặc, mấy ông già này sức lực dồi dào đến mức không có chỗ xả.

Thế là hừng hực khí thế bắt đầu đấu đá với đám người hay giở trò sau lưng kia.

Phải nói là tìm lại được cảm giác thời trẻ trung.

Giải Cửu gia và Cẩu Ngũ gia phối hợp ăn ý, vừa chỉnh đốn thế lực trong tay, vừa âm thầm phái người đi điều tra chân tướng.

Những sự thật bị che giấu trước đây dần dần nổi lên mặt nước.

Thế lực nhà họ Uông cũng dần lộ ra đường nét.

Khó nhằn, hóc búa.

Chuyện giang hồ thì dễ giải quyết, nhưng chuyện liên quan đến chính quyền thì đúng là khó nhúng tay vào.

Cửu Môn thành lập thời gian quá ngắn, còn lâu mới bắt kịp thế lực nhà họ Uông.

Trừ phi...

Cả hai không hẹn mà cùng viết ra cái tên Trương Khải Sơn lên giấy.

Đúng vậy, chính là Trương Đại Phật gia.

Ngô Lão Cẩu từng chịu thiệt, nên từ sâu trong thâm tâm ông có chút kiêng dè Trương Đại Phật gia.

Dù sao trong cuộc thanh trừng năm xưa, Ngô Lão Cẩu cũng nằm trong danh sách bị xử lý.

Giải Cửu gia lại có suy nghĩ khác.

Nếu nhà họ Trương và nhà họ Uông là kẻ thù truyền kiếp, vậy thì cứ để chúng chó cắn chó không phải tốt hơn sao?

Họ chỉ cần ở giữa dẫn dắt, chờ thời cơ nhặt mồi là được.

Ngô Lão Cẩu nói vài câu khiến Ngô Tà nghe mà ngây người.

Thế hệ trước của Cửu Môn đã đấu đá tâm kế đến mức này rồi sao?

Vậy Nhị gia đóng vai trò gì trong đó? "Ông nội, thái độ của Nhị gia thế nào?

Ông ấy có biết những chuyện này không?" Tính tò mò của Ngô Tà lại trỗi dậy.

Chương 1639

Nhị Nguyệt Hồng.

Một trong Thượng Tam Môn của Lão Cửu Môn.

Quyền thế và uy tín ở Trường Sa chỉ đứng sau Trương Đại Phật gia Trương Khải Sơn.

Thậm chí ở một số phương diện, sức ảnh hưởng còn cao hơn cả Phật gia.

Một nhân vật khủng khiếp như vậy, Ngô Tà tuyệt đối không tin ông ấy sẽ khoanh tay đứng nhìn.

Cẩu Ngũ gia nhấp một ngụm trà nguội, ngón tay mân mê vành chén, ánh mắt trầm xuống một chút mới chậm rãi lên tiếng: "Nhị gia à, lòng ông ấy sáng như gương, chỉ là lười dính líu vào mấy chuyện bẩn thỉu này thôi.

Năm đó cuộc thanh trừng diễn ra, Phật gia gương cung bạt kiếm, người trong Cửu Môn ai nấy đều hoảng sợ, Nhị gia cứ thế cố thủ trong hí lâu của mình, cửa cũng chẳng thèm ra mấy.

Có người đến khuyên ông ấy chọn phe, ông ấy chỉ tay vào kịch bản trên sân khấu mà nói: 'Sở Hà Hán Giới, bên nào về bên nấy, tôi hát vở Bá Vương Biệt Cơ của mình, không quản được đống binh hoang mã loạn dưới đài kia'." "Nhưng đừng nghĩ là ông ấy đứng ngoài cuộc thật." Cẩu Ngũ gia chuyển giọng, trầm xuống hẳn: "Lần đó ta bị người của Phật gia theo dõi, trốn ở hậu đài hí lâu của ông ấy.

Nhị gia mượn cớ luyện giọng, dùng lời ca truyền tin cho ta, còn cho hỏa kế đưa ta ra ngoài bằng cửa sau.

Sau đó Phật gia hỏi đến, ông ấy chỉ cười xòa bảo: 'Chẳng qua là chứa chấp một gã mê hát bị lạc đường thôi', Phật gia cũng không truy cứu nhiều." Những chuyện xưa cũ được kể lại từ chính người trong cuộc mang một sắc thái rất riêng.

Ngô Tà nghe đến mức mắt chữ O miệng chữ X: "Vậy rốt cuộc ông ấy đứng về phe nào?" "Anh trai, anh có thiếu năng lực tư duy không đấy?" Ngô Mặc từ túi sau móc ra một điếu thuốc ném cho Ngô Tà: "Ông ấy đã chịu nhận Hoa ca làm đồ đệ, chẳng phải đã âm thầm bày tỏ thái độ rồi sao?" Ngô Tà lườm anh một cái: "Phải phải, Nhị thiếu gia nhà ta là thông minh nhất." Ngô Lão Cẩu rất thích xem hai anh em đấu mồm.

Cảm giác hưởng thụ niềm vui bên con cháu thế này, e là hưởng được ngày nào hay ngày nấy.

Tận hưởng dịch vụ châm thuốc của ông anh mình, Ngô Mặc khoan khoái rít một hơi: "Ông nội, kế hoạch tiếp theo là gì?

Có cần anh em cháu làm gì không?" Anh đã chuẩn bị sẵn sàng để ra tay bất cứ lúc nào.

Không ngờ Ngô Lão Cẩu lại chậm rãi lắc đầu: "Không, không cần các cháu ra tay." "Hả?

Ý ông là sao?" Hai anh em ngơ ngác, không hiểu ông nội lại định giở trò gì. "Mấy đứa ngốc." Thấy hai thằng cháu mặt nghệt ra, Ngô Lão Cẩu bật cười thành tiếng.

Ông đứng dậy đi tới trước mặt hai đứa, vẻ mặt từ ái xoa đầu từng đứa một: "Mấy lão già chúng ta còn chưa chết mà, ân oán đời trước không nên để các cháu nhúng tay vào.

Ở thời không bên kia chúng ta cũng là bất đắc dĩ, nhưng đã đến đây rồi thì cứ thoải mái đi.

Mấy chuyện này cứ giao cho ông nội, các cháu cứ coi như xem kịch vui đi." "Không được, nguy hiểm lắm." Ngô Tà lắc đầu như trống bỏi, trăm lần không đồng ý với ý tưởng của ông nội.

Được trực tiếp trải nghiệm những chuyện này mang lại cho Ngô Tà một cảm giác kích thích khó tả.

Ngô Mặc chống cằm trên giường không nói năng gì.

Ngô Tà phản đối với ông nội một hồi, chợt thấy hơi lạ, hôm nay thằng em mình sao im hơi lặng tiếng thế?

Thấy không khỏe à?

Ông anh trai mẫu mực lập tức sáp lại gần: "Eo lại đau à, hay là đêm qua ngủ không ngon, có muốn ngủ thêm chút nữa không?" Ngô Mặc nắm lấy tay Ngô Tà, ngẩng đầu suy tư nói: "Anh, anh có nghĩ là chúng ta đang rơi vào một lối mòn tư duy không?" "Lối mòn?

Ý em là sao?" Ngô Mặc giỏi nói tiếng lóng chứ không giỏi đố chữ.

Ngô Tà nghe thằng em mình nói mà như vịt nghe sấm. "Tiểu Mặc, em có ý gì?" Ngô Mặc đổi sang một tư thế thoải mái hơn, nhướng mày: "Em nói nhé, cuộc chiến nghìn năm giữa Uông gia và Trương gia thì liên quan quái gì đến nhà họ Ngô chúng ta?

Sao nhà mình không học tập Nhị gia, kể cả bọn chúng có đánh nhau vỡ đầu chảy máu thì mình cứ không tham gia là xong?" Ngô Tà lắc đầu: "Chúng ta không muốn tham gia, nhưng khổ nỗi người ta cứ ép mình phải lên sàn đấy chứ, em quên vụ cuộn băng hình với trạm điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc rồi à?" "Xì!" Ngô Mặc khinh bỉ bĩu môi, "Nói trắng ra là do thực lực gia tộc chưa đủ thôi." Ngô Lão Cẩu: "..." Cũng không cần phải nói thẳng tuột ra như thế đâu cháu.

Một cảm giác tội lỗi vì mình không đủ nỗ lực với con cháu bỗng dưng trào dâng. "Khụ!" Ngô Lão Cẩu khẽ ho một tiếng: "Ông già rồi, giờ mà phấn đấu thì có hơi..." Ngô Mặc chẳng thèm nể mặt: "Đừng đùa nữa, tình trạng cơ thể ông thế nào cháu còn không rõ sao?

Bảo là trường sinh bất lão thì đúng là nói phét, nhưng nỗ lực sống thêm cỡ hai trăm năm nữa chắc cũng không tốn sức đâu nhỉ." Một câu nói khiến ông già nghẹn họng.

Biết nói gì đây?

Bảo thằng cháu nói bậy?

Nhưng vấn đề là sức khỏe của mình đúng là đang tốt lên thật.

Còn sung mãn hơn cả thời trẻ.

Da dẻ, trạng thái, tinh lực, mọi dấu hiệu đều cho thấy sống thêm trăm tám mươi năm nữa là chuyện nhỏ.

Mặt già đỏ lên, ông nghĩ cách đánh trống lảng: "Cháu lớn à, hay là mình bàn về..." "Không, cháu vẫn còn ý tưởng chưa nói xong." Ngô Mặc dứt khoát ngồi bật dậy, khoanh chân: "Nếu thực lực gia tộc kém người ta, vậy thì phải nghĩ cách tăng thêm con át chủ bài cho mình.

Cửu Môn ư?

Theo lời bà nội thì đáng lẽ nên giải tán từ lâu rồi." Ngô Lão Cẩu nhướng mày: "Bà nội cháu nói thế à?" "Đúng vậy." Ngô Mặc gật đầu, sau đó lại liếc Ngô Lão Cẩu một cái đầy vẻ chê bai: "Ông nội, ông có thể tút tát lại bản thân một chút không?

Ông không biết đâu, bên chỗ cháu mấy lão già cứ đuổi theo xin số điện thoại của bà nội suốt đấy." Ngạch.

Đàn ông quan tâm điều gì nhất?

Mình nỗ lực kiếm tiền rồi chết sớm, vợ con thành của người khác.

Ngô Lão Cẩu thầm hạ quyết tâm, kiếp này dù thế nào cũng phải sống, ít nhất cũng phải đi sau bà xã.

Lời Ngô Mặc nói như những con kiến nhỏ bò trong lòng Ngô Tà, ngứa ngáy khó chịu.

Anh đứng dậy rót chén nước đưa cho Ngô Mặc: "Tiểu tổ tông đừng có úp úp mở mở nữa, mau nói ra ý tưởng của em đi." "Anh ơi, bây giờ là những năm 80, khoa học kỹ thuật là sức sản xuất hàng đầu." Ngô Mặc dùng lực vỗ đùi Ngô Tà: "Nhà mình còn đi đổ đấu làm cái quái gì nữa?

Kiếm chút công nghệ tiên tiến nộp cho nhà nước, địa vị chẳng phải sẽ tăng vù vù sao?" "Hả?

Còn làm thế được nữa à?" Ngô Tà hoàn toàn đơ người.

Anh chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề ở góc độ này.

Toàn bộ đầu óc chỉ xoay quanh việc đối phó Uông gia, phá giải âm mưu.

Nói như vậy...

Một lát sau, Ngô Tà mới ngẫm ra được chút gì đó. "Không đúng." Anh gãi đầu, hơi ngượng ngùng: "Anh học ngành kiến trúc, lôi mấy thứ đó ra so với mấy đại lão thời này thì chẳng thấm tháp gì, ngoài làm trò cười cho thiên hạ ra thì chẳng được việc gì cả." Thật đáng xấu hổ!

Biết thế hồi đó chọn ngành nào xịn xò hơn rồi. "Anh không có nhưng em có mà." Ngô Mặc cười toe toét, trên mặt lộ rõ vẻ hưng phấn không thể chờ đợi thêm.

Đạo mộ?

Cửu Môn?

Ai quy định đổi thời không là cứ phải đi vào vết xe đổ cũ chứ?

Ngô Tà nhìn chằm chằm thằng em mình, vẻ mặt suy tư.

Mấy người này không ai là kẻ ngốc cả, ai cũng đoán được Ngô Mặc chắc chắn có kỳ ngộ, chỉ là ngầm hiểu mà không nói ra thôi.

Kệ nó đi, dù sao cũng là em trai mình, người không sao là tốt rồi.

Huống chi chuyện xuyên không còn xảy ra được, thì lôi ra chút khoa học kỹ thuật có là gì đâu?

Có gì mà phải kinh ngạc?

Hoàn toàn không cần để tâm.

Ngô Tà gạt bỏ mọi điều vô lý sang một bên, kéo Ngô Mặc hào hứng bàn bạc xem dùng công nghệ gì để đổi lấy địa vị.

Những năm 80 là thời kỳ vạn vật phục sinh, rất nhiều chuyện có khả năng thao tác cực cao.

Nhà họ Ngô không có cửa nẻo, nhưng đừng quên còn có Giải gia và Tề Bát gia.

Mối quan hệ của thầy bói không chỉ nông cạn như vẻ bề ngoài đâu.

Trong những năm tháng đặc biệt, Tề Bát gia đã chỉ điểm cho không ít người thoát khỏi sinh tử kiếp.

Đó đều là những mối quan hệ quý giá.

Chương 1640

Chỉ tiếc là ở thời không kia, Tề Vũ bị cuốn vào âm mưu, rồi Tề Bát gia qua đời, mọi liên kết đều bị chặt đứt.

Ngô Lão Cẩu há hốc mồm nhìn hai thằng cháu.

Kỹ thuật mã hóa đơn binh, phương án cải tiến trang bị lục quân, kỹ thuật thông tin điện tử...

Tê!

Chữ nào cũng biết nhưng ghép lại với nhau sao khó hiểu quá vậy?

Lần đầu tiên Ngô Lão Cẩu cảm thấy trí thông minh của mình không đuổi kịp thời đại.

Tay phải ông vô thức quờ quạng vài cái, chắc là muốn vơ lấy chút trí tuệ nhét vào đầu mình.

Thấy hai thằng cháu bàn tán rôm rả, Ngô Lão Cẩu mấp máy môi mãi mới chen vào được một câu: "Cháu lớn à, mấy thứ các cháu nói là có ý gì?" "Ông nội, để cháu nói cho ông biết." Ngô Tà thương thằng em bị đau eo, kéo Ngô Lão Cẩu ngồi xuống bên cạnh, tường tận trình bày ý tưởng của hai anh em.

Chuyện này nói ra rất đơn giản: Họ cung cấp tư liệu khoa học kỹ thuật của đời sau, giúp khoa học kỹ thuật những năm 80 phát triển vượt bậc.

Với đóng góp xuất sắc như vậy, quốc gia chẳng coi họ như báu vật sao?

Đến lúc đó đừng nói Cửu Môn, Thập Môn cũng chỉ là cái đinh!

Ngô Lão Cẩu do dự hồi lâu, lẩm bẩm: "Còn có thể làm như vậy sao?" "Chắc chắn được chứ!" Ngô Mặc búng tay cái chóc.

Anh nhận thấy trước đây tầm nhìn của mình đúng là hẹp hòi quá.

Nói là làm, Ngô Mặc chỉ đạo ông nội gọi Giải Cửu gia qua đây.

Một tiếng sau, Giải Cửu gia cũng mang vẻ mặt ngây dại, hơi choáng váng.

Bước nhảy vọt này hơi lớn nha.

Lúc nãy còn định liều mạng với Uông gia, giờ cậu lại bảo tôi dùng công nghệ để thăng tiến địa vị.

Cái này...

Ngô Lão Cẩu là người quyết đoán.

Suy nghĩ kỹ tính khả thi của nó, ông đập bàn nghiến răng nói: "Lão Cửu, làm thôi!

Nhị gia đã làm được thì chúng ta có gì mà không thể chứ?" Giải Cửu gia mân mê nửa điếu thuốc chưa cháy hết, lông mày nhíu chặt đến mức người ta tưởng mọc khối u, thở dài một tiếng: "Không đơn giản như vậy, thứ này phải lấy danh nghĩa của ai giao lên mới có thể bảo đảm bình an?" Câu hỏi vừa ra, cả căn phòng rơi vào trầm tư.

Đúng vậy, lấy danh nghĩa của ai?

Ngô Mặc biết mình có thể rời khỏi thời không này bất cứ lúc nào.

Lúc đó chỉ cần anh đi, những người khác chắc chắn sẽ đi theo.

Nếu như vậy thì càng lộ liễu hơn.

Đến lúc đó Ngô gia và Giải gia sẽ trở thành bia ngắm bắn sống.

Nhưng nếu không dùng danh nghĩa của anh, ai sẽ là người nắm giữ những tư liệu và thông tin này?

Người khác hỏi đến có bị lộ không?

Và quan trọng nhất là giao cho ai?

Mọi vấn đề phải được tính toán kỹ lưỡng, nếu không một khi đã bắt đầu sẽ không có đường lui.

Ngô Mặc nhún vai, trực tiếp làm kẻ phủi tay: "Mấy chuyện này cứ hỏi anh trai cháu ấy, anh ấy am hiểu lịch sử lắm." *** Hậu đài hí viện.

Bọn Giải Ngữ Hoa ngồi trên ghế đá, nhâm nhi trà và cắn hạt dưa.

Vương Bàn Tử nhổ một cái vỏ hạt dưa, rung đùi nghi hoặc: "Hoa gia, mấy đứa bọn tôi không được tham gia thì chẳng có gì lạ, sao ngay cả anh cũng bị gạt ra ngoài thế?" Giải Ngữ Hoa đặt chén trà xuống, ngón tay thon dài gõ nhè nhẹ lên mặt bàn, ánh mắt dừng lại trên cánh cửa gỗ đang đóng chặt, nhướng mày: "Tò mò thế thì sao không vào mà hỏi?" Vương Bàn Tử nhét vỏ hạt dưa vào kẽ đá: "Thôi dẹp đi, tôi thà đợi thằng em tôi ra rồi hỏi thẳng cho nhanh." Hoắc Tú Tú nhìn quanh quất, ghé đầu tới trước: "Có khi nào họ đang bàn mưu tính kế xử lý kẻ đó không?" Lâm Phong ra dấu im lặng: "Suỵt, em bé cái mồm thôi, lỡ bị kẻ có tâm nghe thấy thì chúng ta hết đường chạy." Hắc Nhãn Kính thì đúng kiểu chuyện không liên quan đến mình thì treo thật cao.

Chủ yếu là anh thật sự không đoán được suy nghĩ của Ngô Mặc.

Tiểu tổ tông nhà anh não bộ lắt léo như đường hầm, chẳng bao giờ biết được giây tiếp theo cậu ấy định rẽ đi đâu.

Hai vị Trương Khởi Linh mỗi người ngồi một bên.

Một người rõ ràng là có trí tuệ, người kia thì cứ như vừa mới được thả ra, ngây ngô chẳng biết gì.

Dù họ có nghĩ nát óc cũng tuyệt đối không ngờ tới, Ngô Mặc lại có tầm nhìn rộng đến mức này.

Chuyện này nhất thời chưa thể bàn bạc xong ngay được.

Cẩu Ngũ gia và Giải Cửu gia tính toán một hồi, quyết định kéo cả Tề Bát gia vào cùng bàn xem có thành không.

Nói thật lòng là họ đã động tâm rồi.

Sống đến tuổi này, mong muốn duy nhất là con cháu bình an, có tiền tiêu, có cơm ăn.

Trước đây là bị ép đến đường cùng, giờ có phương án mới, ai mà muốn mạo hiểm giữ cái mạng mình trong kẽ hở nữa?

Đêm khuya thanh vắng.

Ngô Mặc nằm một mình trên giường, định tâm sự với hệ thống. "Thống ca, nói chuyện tí không?" "Hừ hừ!" Hệ thống cười lạnh liên tục, "Lại muốn nợ điểm, hay là lại nhắm trúng cái gì rồi?" "Nói chuyện tiền bạc tổn thương tình cảm lắm, hai anh em mình tâm sự mỏng tí đi mà." Nụ cười nịnh bợ của Ngô Mặc mà để thái giám tổng quản trong cung nhìn thấy chắc cũng phải tự thấy hổ thẹn.

Hệ thống quá hiểu tính nết của anh, chắc chắn là chẳng có chuyện gì tốt, lạnh lùng nhả ra một chữ: "Nói." "Tôi muốn xin ít tư liệu khoa học kỹ thuật." Ngô Mặc không giấu giếm ý định của mình, trực tiếp đưa ra yêu cầu.

Hệ thống cạn lời.

Gia tộc trộm mộ định chuyển mình thành gia tộc công nghệ cao à?

Bước nhảy này không phải hơi lớn mà là quá lớn rồi đấy.

Ngô Mặc đợi một lúc không thấy hệ thống trả lời, bắt đầu sốt ruột: "Có hay không thì nổ một câu đi chứ?

Bom đã nổ rồi, kế hoạch cũng sắp bắt đầu, giờ mà không có đồ thì chẳng phải vả mặt tôi sao?" "Quy tắc cũ, dùng tích phân mà mua." Hệ thống vẫn giữ phong cách cao ngạo như thường lệ. 113.

Ngô Mặc: (▼Ⅲ▾#) Mẹ kiếp!

Người nghèo thì chí ngắn. "Cậu nỡ đối xử với tôi bằng tiền bạc như thế sao?" Ngô Mặc ôm ngực, đầy vẻ bất bình, "Hai ta tuy hai mà một, đồ của cậu chẳng phải là của tôi sao, vả lại tôi có bí mật gì với cậu đâu?

Trong não tôi màu gì cậu chẳng biết rõ mồn một." Đáp lại, hệ thống chỉ tặng anh hai chữ: "Hì hì!" Đúng là người không biết xấu hổ thì thiên hạ vô địch.

Trong phòng không có người, Ngô Mặc bắt đầu giở trò.

Anh hừ hừ hắc hắc học kiểu trẻ con hư.

Chẳng phải là ăn vạ sao?

Ai mà chẳng biết làm. 114.

Hệ thống: (-_-)ゞ Càng sống càng thụt lùi, già đầu rồi mà còn không biết tự soi lại cái bản mặt mình à?

Cái lưng đau đã đỡ hơn một chút, Ngô Mặc lăn từ bên trái sang bên phải giường, rồi lại từ đầu giường bò xuống cuối giường.

Cái giường tử tế bị anh bày bừa lộn xộn hết cả lên.

May mà không có ai vào, nếu không người ta dễ tưởng tượng đến mấy chuyện không hay lắm.

Hệ thống gần như phát điên vì buồn cười: "Ngậm miệng, gọi hồn đấy à, rốt cuộc cậu muốn làm gì?" "Hắc!

Có cửa rồi." Ngô Mặc làm một cú "cá chép quẫy đuôi" ngồi bật dậy trên giường.

Động tác thì rất ngầu, khổ nỗi cái eo đang bị thương.

Nhất thời cử động mạnh làm anh đau điếng, mặt mũi nhăn nhó như khỉ núi Nga Mi.

Chương 1641

Dù vậy, cái miệng vẫn không nghỉ: "Tôi muốn một số tư liệu khoa học kỹ thuật, không cần loại như phi thuyền vũ trụ đâu, chỉ cần cao hơn trình độ những năm 80 một chút, đủ để đảm bảo an toàn và địa vị cho Ngô gia và Giải gia là được." Hồi lâu sau, hệ thống thật sự không nhịn được mà hỏi một câu: "Cậu còn nhớ đây là thế giới gì không?" "Thế giới Đạo mộ chứ gì, sao cơ?" Ngô Mặc chớp chớp mắt.

Anh nghi ngờ hệ thống bị mất trí nhớ tuổi già.

Chính nó đưa anh đến đây, sao giờ lại hỏi ngược lại anh?

Hệ thống hừ lạnh một tiếng: "Tôi tưởng cậu quên rồi, lại cứ coi đây là thế giới tổng tài giàu có, hay là thế giới khoa học kỹ thuật hưng quốc." "Có liên quan gì không?" Ngô Mặc hắc hắc cười, lại lộ ra vẻ mặt nịnh nọt, "Thống ca nhà ta sao có thể giống bọn họ được?

Cậu là vô sở bất năng, bọn họ quá đơn điệu, hoàn toàn không có cửa so sánh." Tâng bốc lên tận mây xanh.

Ai mà chẳng thích nghe nịnh.

Hệ thống đã gục ngã trước đạn bọc đường. "Được rồi, đừng có nịnh hót nữa, tôi sẽ cho cậu tư liệu, cậu mau chóng mà trả bớt một phần tích phân đang nợ đi." Trong không gian hệ thống, một xấp tư liệu dày cộm xuất hiện, đúng là minh chứng cho tình yêu.

Ngô Mặc lập tức gửi cho hệ thống một cái hôn gió: "Thống ca, tôi yêu cậu chết mất, không có cậu tôi sống sao nổi đây!" Trong ý thức không gian, khóe miệng hệ thống hơi nhếch lên một nụ cười.

Đồ đã cầm trong tay, lòng Ngô Mặc cũng hoàn toàn yên tâm.

Anh rúc vào trong chăn chuẩn bị đi ngủ.

Bỗng nhiên, khung cửa sổ bị ai đó gõ nhẹ hai cái: "Con trai lớn ơi, ngủ chưa?" "Phong tử?" Ngô Mặc đảo mắt trắng dã, mắng một câu: "Bố mày còn chưa ngủ, có cửa không đi sao mày lại gõ cửa sổ hả con?" Lời vừa dứt, khung cửa sổ đã bị đẩy ra.

Lâm Phong khom lưng lách vào, lúc đáp đất còn loạng choạng suýt tí nữa đá trúng đôi giày Ngô Mặc vứt trên sàn. "Trong sách chẳng hay nói vụ nhảy cửa sổ sao, tao chưa có cơ hội làm, khó lắm mới đến đây nên phải trải nghiệm tí chứ." "Thằng thần kinh." Ngô Mặc không tiếc tặng cho Lâm Phong một ngón tay giữa.

Lâm Phong ngước mắt thấy cái giường lộn xộn của Ngô Mặc, cười đểu cáng tiến lại gần: "Vãi, mày vừa mới 'hành sự' xong à?

Được đấy con trai, eo đau mà vẫn không ngăn được đam mê cơ à." "Cút xéo đi!" Ngô Mặc vớ lấy cái gối ném qua, "Bớt nói nhảm đi, có chuyện gì thì nói nhanh rồi biến, đừng có cản trở bố mày đi ngủ." Lâm Phong bắt gọn cái gối, ném lại lên giường, thu lại vẻ mặt cợt nhả, ghé sát giường hạ thấp giọng: "Đừng quậy, nói chính sự, bao giờ chúng ta rời khỏi thời không này?

Rốt cuộc mày tính thế nào?

Lại đi theo lối mòn cũ một lần nữa à?" Ngô Mặc nghe vậy, đôi mắt vừa định nhắm lại bỗng mở choàng ra, vẻ lười biếng ban nãy biến mất tăm.

Anh nhích người lên đầu giường, lưng tựa vào tường rồi mới thong thả lên tiếng: "Rời đi?

Gấp cái gì, lúc đầu mày chẳng bảo định ở đây vơ vét thêm ít bảo vật sao?" "Bảo vật cái đéo gì, quan trọng bằng mạng mày không?" Lâm Phong nhíu mày, ngồi phịch xuống bên cạnh Ngô Mặc, hạ giọng: "Mày nói thật cho tao biết, không lẽ mày định đi cứu người thật à?" "Cứu ai?" Nhất thời Ngô Mặc chưa phản ứng kịp. "Thì mấy người thân thích của mày ấy, mẹ đẻ của Ách Ba chẳng hạn." Lâm Phong bấm đầu ngón tay liệt kê lại những thành tích trước đây của Ngô Mặc.

Ngô Mặc giật cả mình.

Không tính thì không biết, tính ra thì có quá nhiều người liên quan đến mình.

Chẳng lẽ thật sự phải làm một bản "copy-paste" nữa sao?

Đang lúc thẫn thờ, sau gáy bị Lâm Phong tát một cái: "Nghĩ gì thế, não bị hỏng rồi à?

Mày là người chứ có phải thần đâu, cũng không phải hệ thống cứu thế, cứu sao nổi ngần ấy người?" Biết Ngô Mặc trọng tình trọng nghĩa, Lâm Phong thở dài: "Thời không khác nhau, mỗi người đều có mệnh số riêng.

Tao nghĩ mày nên ghi lại những chuyện này rồi giao trực tiếp cho người bên này xử lý thì hơn." Chuyện thì đúng là như vậy, nhưng Ngô Mặc cứ cảm thấy lòng không yên.

Không nói chuyện khác, ít nhất cũng phải để mẹ của Lão Trương được thấy ánh mặt trời chứ.

Lâm Phong thì không nỡ để Ngô Mặc đi mạo hiểm vô ích, vắt óc suy nghĩ rồi đề nghị: "Hay là tìm cơ hội rò rỉ thông tin ra ngoài, mấy hiện tượng dị thường chắc chắn sẽ có người chú ý, lúc đó sẽ có người đứng ra giải quyết thôi." Mặc kệ là ai, miễn là con trai lớn của mình đừng tham gia vào là được.

Ngô Mặc hơi đau đầu, xoa xoa thái dương: "Để tính sau đi." "Được." Lâm Phong không dây dưa nữa, chuyển chủ đề sang chính sự: "Thế rốt cuộc mày đang lập kế hoạch gì?

Buổi chiều cứ xì xào bàn bạc như kẻ trộm ấy." "Mày nghe tao nói này." Ngô Mặc không giấu giếm gì, đem toàn bộ ý tưởng của mình nói với Lâm Phong. 115.

Lâm Phong: (൭°⌓°൭) -> (° ° 〃) -> Σ(° △ °|||) Nhầm kênh rồi à?

Đây là định lập chí cường quân kiến quốc sao? "Đừng có ngẩn ra đó nữa, mày thấy thế nào?" Ngô Mặc nôn nóng muốn nhận được sự ủng hộ.

Dù sao anh cũng đã tốn bao nhiêu nước miếng mới nhổ được chút lông cừu từ chỗ hệ thống.

Lâm Phong nuốt nước miếng: "Được đấy, đúng là cái não lắt léo của mày mới nghĩ ra được cách này.

Thế mày định để ai thực hiện?" Câu hỏi hay đấy.

Bố mày mà biết thì đã chẳng phải hỏi mày!

Ngô Mặc lườm Lâm Phong một cái.

Lâm Phong lập tức hiểu ra, hóa ra cái thằng ranh này vẫn chưa tính kỹ đến bước đó.

Hai người ngồi trên đầu giường, mỗi người chống cằm một bên bắt đầu điểm mặt gọi tên từng người.

Đầu tiên là nhắm vào những người quen thuộc.

Cái tên đầu tiên hiện ra là Giải Liên Hoàn.

Ngô Mặc nghĩ một lúc rồi nhanh chóng phủ quyết: "Không được, Tam thúc đầu óc có vấn đề, ở thời không này nhìn ông ấy cứ như con khỉ đột ấy, bảo đi đánh nhau thì được chứ nghiên cứu khoa học kỹ thuật thì thôi, đừng đùa." Vẻ mặt Lâm Phong có chút khó nói.

Giải Tam gia mà biết mày đánh giá ông ấy cao như vậy, chắc sẽ rút thắt lưng ra quất mày một trận tơi bời quá.

Tiếp theo là ứng cử viên thứ hai, Ngô Tam Tỉnh.

Cả hai cùng nghĩ về ưu khuyết điểm của ông ta rồi đồng loạt lắc đầu.

Chuyên gia mất tích.

So với Trương Khởi Linh cũng chẳng kém cạnh gì, hoàn toàn không thể trông mong ông ta ngồi yên một chỗ để nghiên cứu học vấn được.

Đúng vậy, chính là nghiên cứu học vấn.

Đồ nộp lên rồi thì Ngô gia và Giải gia phải có ít nhất một suất tham gia vào.

Nếu không sẽ rất dễ bị gạt ra rìa, cuối cùng lại là xôi hỏng bỏng không.

Liên tục phủ quyết.

Cuối cùng, một cái tên hiện lên trong đầu hai người.

Ngô Nhất Cùng.

Đúng là một ứng cử viên quá đỗi tuyệt vời.

Sao ngay từ đầu mình lại không nghĩ ra nhỉ?

Gom hết thế hệ thứ hai của Cửu Môn lại đếm từng người một, chỉ có mỗi Ngô Nhất Cùng là đi theo con đường nghiên cứu học thuật.

Tuy nói việc này có liên quan đến quy hoạch năm xưa của Ngô Lão Cẩu, nhưng không thể không thừa nhận vợ chồng Ngô Nhất Cùng thực sự rất say mê chuyên môn khoa học.

Hai người họ nghiên cứu đến mức quên ăn quên ngủ, nhiều lúc còn quên luôn cả việc mình có một đứa con trai.

Đây cũng chính là lý do vì sao Ngô Tà lại do Ngô Tam Tỉnh nuôi lớn.

Không nuôi thì làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ trơ mắt nhìn đứa trẻ chết đói sao?

Vị này hoàn toàn phù hợp với yêu cầu, hơn nữa Ngô Mặc biết trí nhớ của Ngô Nhất Cùng cực kỳ tốt.

Tuy chưa đạt đến bản lĩnh đã mắt là không quên, nhưng rất nhiều thứ chỉ cần nhìn qua một hai lần là có thể ghi nhớ kỹ trong lòng.

Được rồi!

Chính là hai vợ chồng họ.

Ngô Mặc lập tức không ngồi yên được nữa, đẩy Lâm Phong ra, chạy thẳng đến phòng của Ngô Lão Cẩu.

Có tiền đúng là sướng thật.

Chương 1642

Lão trạch của Giải gia có rất nhiều phòng, dù có thêm mấy người nữa vẫn ở thoải mái.

Ngô Mặc vừa nói ra ý tưởng của mình, Ngô Lão Cẩu liền vỗ đùi cái đét: “Già lú lẫn rồi, sao lại quên bẵng thằng cả đi mất?” Tiếp theo đó, mọi chuyện chẳng cần đến Ngô Mặc xen vào nữa.

Ba ông già tụm lại một chỗ, dựa trên các bản ghi chép lịch sử mà họ cung cấp làm tham khảo, bắt đầu cân nhắc nên giao đồ cho ai.

Chớp mắt đã năm ngày trôi qua.

Trong thời gian này, Ngô Tam Tỉnh lại bị đuổi về Hàng Châu, bảo gã đưa Ngô Nhất Cùng tới đây.

Vốn dĩ gã định đi rồi, Ngô Tam Tỉnh bụng đầy oán hận nhưng một tiếng rắm cũng không dám thả.

Rất nhanh sau đó, mấy anh em đều đã biết ý tưởng và dự định của Ngô Mặc.

Từ ngữ 'mắt chữ O mồm chữ A' đã nói đến phát chán rồi.

Vương Bàn Tử giơ cả hai ngón tay cái lên, mãi lâu sau mới thốt ra được hai chữ: “Nể thật!” Chưa ai từng nghĩ lại có thể chơi kiểu này.

Nhưng dù không thành công thì cũng tốt hơn tình hình trước đây rất nhiều.

Ngô Tam Tỉnh chưa về, nhưng Phó quan Trương Nhật Sơn đã bước chân vào cửa nhà Tề Bát Gia trước.

Tề Vũ hai ngày nay bị Tề Bát Gia mắng cho váng đầu hoa mắt, đang ngồi trong sân suy nghĩ sự đời.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, anh ta mở ra nhìn thì sững sờ: “Ơ, Nhật Sơn thúc, sao ngài lại tới đây?” “Sao thế, thấy ta ngạc nhiên lắm à?” Trương Nhật Sơn khẽ mỉm cười, không để ý đến Tề Vũ mà sải bước đi vào trong sân.

Hắn nhìn quanh một lượt, lắng nghe động tĩnh rồi quay đầu nhìn Tề Vũ: “Bố cháu đâu, không có nhà à?” “Vâng, sang chỗ Cửu gia rồi ạ.” Thái độ của Tề Vũ vô cùng cung kính.

Không cung kính sao được?

Tề Vũ hồi nhỏ không ít lần bị Trương Nhật Sơn đánh.

Hai nhà thân thiết, chú dạy bảo cháu thì có tính là chuyện gì không?

Cửu gia?

Trương Nhật Sơn khẽ nhíu mày.

Theo hắn biết, thời gian này Ngũ gia, Bát gia và Cửu gia thường xuyên tụ tập với nhau.

Xem ra sắp có chuyện xảy ra rồi.

Một cảm giác bị bài xích không tên khiến lòng hắn có chút khó chịu.

Trương Nhật Sơn chắp tay sau lưng, lạnh giọng hỏi: “Khi nào thì về?

Có nói gì không?” “Hôm qua bảo là trưa nay về ạ.” Tề Vũ ngoài mặt thái độ rất tốt, nhưng trong lòng thầm cầu nguyện Trương Nhật Sơn mau biến đi cho khuất mắt.

Kết quả là Trương Nhật Sơn lại ngang nhiên ngồi xuống, đặt chiếc hộp gỗ mang theo lên bàn đá, xua tay: “Cháu đi làm việc đi, ta ngồi đây đợi bố cháu về.” Làm việc?

Ông đây có cái rắm việc gì mà làm.

Tề Vũ âm thầm trợn trắng mắt.

Bố anh ta đã ra lệnh rõ ràng là không cho anh ta tham gia đợt khảo sát dự án lần này.

Đứa nào dám lẻn ra ngoài thì gã sẽ sai người đi bắt về đánh gãy chân.

Không phải chứ, mình đắc tội ai à?

Tề Vũ nghĩ mãi không ra, gặng hỏi nguyên do thì chỉ nhận được một câu 'từ từ rồi nói'.

Anh ta suy đi tính lại, cuối cùng quyết định nghe lời bố, ở lỳ trong nhà một thời gian.

Năng lực của ông già nhà mình thì anh ta quá rõ, tuyệt đối không bao giờ ngăn cản mình vô duyên vô cớ.

Tề Vũ không muốn ở cùng một chỗ với Trương Nhật Sơn, sau khi bưng trà nước lên liền mượn cớ có việc đi ra hậu viện.

Tề Vũ vừa lẩn vào hậu viện, đã nghe thấy ở bàn đá tiền viện vang lên tiếng 'cạch' nhẹ.

Anh ta lén bám vào góc tường nhìn trộm, chỉ thấy Trương Nhật Sơn đang dùng ngón tay mâm mê cạnh hộp gỗ, ánh mắt thâm trầm như đầm sâu.

Kỳ lạ thật.

Thứ gì mà đáng để Phó quan đích thân mang đến tận cửa thế này?

Chưa đợi anh ta nghĩ thông suốt, ngoài viện đột nhiên vang lên giọng của Tề Bát Gia: “Thằng ranh con, không thấy xấu hổ à, sau này ít leo lên nóc nhà thôi.” Leo lên nóc nhà?

Tề Vũ ngẩn người.

Bố đang nói chuyện với ai thế?

Dạo gần đây người bị treo lên xà nhà hình như là mình mà.

Giây tiếp theo, anh ta mới biết mình hiểu lầm, hóa ra bố anh ta đang nói đứa đồ đệ mới nhận kia.

“Sư phụ, ngài đừng có chạm vào vết thương lòng của con được không?

Đánh người không đánh mặt, đồ đệ của ngài cũng cần thể diện mà.” Vừa nói, hai bóng người lần lượt bước vào sân.

Tề Vũ nhìn rõ mồn một, thằng nhóc sư đệ mới ra lò kia nhìn thấy Trương Phó quan thì thái độ thay đổi nhanh như lật bánh tráng.

Giây trước còn đang đùa giỡn với Tề Bát Gia, giây sau thấy Trương Nhật Sơn bên bàn đá, khóe miệng đã trễ xuống tận mang tai.

“Bát gia, ngài thế này là hơi trọng bên này khinh bên kia rồi đấy.” Trương Nhật Sơn gõ ngón tay lên hộp gỗ: “Có thời gian đi tìm Cửu gia uống trà, mà không có thời gian tìm ta sao?” “Chao ôi, mùi chua lòm ở đâu ra thế này.” Ngô Mặc cố ý bịt mũi, ra sức quạt quạt: “Sư phụ, có phải con mèo nào làm đổ bình giấm nhà ngài không?” Tề Bát Gia đầy đầu vạch đen.

Cái miệng này của bảo bối đồ đệ, phải nói sao đây nhỉ?

Đúng là bậc thầy gây chuyện.

Lão cố tình giả vờ không nghe thấy, lách người chen đến trước mặt Ngô Mặc, chắp tay với Trương Nhật Sơn: “Chao ôi, Phó quan đại giá quang lâm, thật là khiến tệ xá rạng rỡ hẳn lên.” “Bát gia, đồ đệ này của ngài hình như có ý kiến rất lớn với ta.” Trương Nhật Sơn cười như không cười nhìn Ngô Mặc.

Tề Bát Gia vội vàng giảng hòa, cười hì hì vỗ vỗ cánh tay Trương Nhật Sơn: “Làm gì có chuyện đó, đồ đệ tôi là người có lễ phép nhất đấy, chắc cậu hiểu lầm thôi.” Nói xong, lão hướng vào trong sân hét lớn một câu: “Phúc An, có phải trong bếp đổ giấm không, sao mà mùi chua nồng nặc thế này?” Trương Nhật Sơn: ... (⊙o⊙).

Đã bắt đầu xạo ngôn một cách trắng trợn thế này rồi sao?

Người cũng đang khó chịu không kém là vị đang ngồi xổm ở góc tường kia.

Tề Vũ bĩu môi muốn dài cả thước.

Tiêu chuẩn kép.

Quá là tiêu chuẩn kép.

Con trai mà còn không bằng đồ đệ sao?

Thôi bỏ đi.

Đúng là không bằng thật.

Sự thật bày ra trước mắt, không thừa nhận không được.

Ngô Mặc thầm cười trộm.

Cậu đang định khịa Trương Nhật Sơn thêm vài câu thì dư quang bất thình lình liếc thấy chiếc hộp trên bàn.

Trong hộp kia không phải là Vô Tật Kính đấy chứ?

Vãi chưởng!

Mải mê sướng miệng tí nữa thì quên chính sự.

Kỹ thuật lật mặt của cậu đã đạt đến mức thượng thừa, lập tức lộ ra hàm răng trắng hếu cười hì hì: “Sư phụ, giấm gì mà giấm, mau pha trà đi chứ, không thấy Phó quan đại nhân đến làm khách sao?” Nói xong cậu ấn Tề Bát Gia ngồi xuống ghế đá.

Bản thân thì như con chuột nhắt thoắt cái đã chui tọt vào bếp sau.

Chỉ trong nháy mắt, một tay cậu xách ấm trà, tay kia bê khay trà cười hớn hở đi tới: “Nào, mời ngài uống chút trà nhuận họng.” Trương Nhật Sơn: ...

Chương 1643

Trong Cửu Môn bỗng dưng xuất hiện một người trẻ tuổi kỳ lạ.

Trương Đại Phật Gia chắc chắn sẽ không ngồi yên mặc kệ, sớm đã sai Trương Nhật Sơn đi điều tra tường tận.

Ngặt nỗi thời gian không đủ, chỉ mới thu thập được một ít thông tin bề mặt.

Tuy nhiên có một điểm có thể khẳng định, người em trai này của Cẩu Ngũ Gia tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Chẳng nói đâu xa, riêng cái độ dày da mặt này thôi đã không ai sánh kịp rồi.

Trương Nhật Sơn gõ gõ ngón tay lên hộp gỗ.

Hắn không nhận chén trà kia, mà nhìn chằm chằm Ngô Mặc cười như không cười: "Em trai Ngũ gia đúng là người biết co biết duỗi." Mẹ kiếp, uống thì uống không uống thì biến.

Ngô Mặc không chiều cái tính đó, đặt thẳng chén trà xuống trước mặt Trương Nhật Sơn: "Ngài nói thế là sao, người không biết cúi lưng là tấm sắt, chẳng lẽ ngài có tuổi rồi nên cái lưng không còn dùng được nữa?" Đồ thì quý thật đấy.

Nhưng dám ra vẻ trước mặt ông đây thì đừng hòng có cửa.

Tề Bát Gia bên cạnh nhìn mà tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trời ạ, đồ đệ ngoan của ta ơi.

Chúng ta đang mượn đồ người ta, người ta mang đến tận cửa rồi, con còn khịa người ta làm cái gì?

Lão sợ Phó quan lát nữa lại mang đồ về.

Đến lúc đó thì xôi hỏng bỏng không, vội vàng đánh trống lảng: “Nhật Sơn à, cậu vội vã đến đây, chắc tổng không phải đến để cãi nhau chuyện mùi giấm với chúng tôi chứ?

Trong hộp gỗ này...” “Ừ.” Trương Nhật Sơn gật đầu: “Đồ đã lấy về rồi, Phật Gia sợ Bát gia nóng lòng nên lệnh cho tôi mang qua ngay.” Tiếng 'tách' vang lên, ngón tay Trương Nhật Sơn bật khóa hộp gỗ.

Chỉ thấy bên trong hộp trải một lớp nhung màu đỏ sẫm, một tấm gương cổ to bằng bàn tay nằm chính giữa.

Nhân lúc Trương Nhật Sơn cúi đầu, Tề Bát Gia ra sức nháy mắt với Ngô Mặc.

Ý nghĩa không cần nói cũng hiểu, chủ yếu là hy vọng cậu tém tém lại, khép cái mồm hư kia vào.

Ngô Mặc phối hợp làm động tác kéo khóa miệng.

Tề Bát Gia lúc này mới hơi yên tâm.

Trương Nhật Sơn đưa tay lấy tấm gương cổ ra khỏi lớp nhung, mặt gương được bọc một lớp vải mỏng.

Tề Bát Gia đã không kìm lòng được, ghé sát lại định đón lấy chiếc gương.

“Bát gia, khoan đã.” Trương Nhật Sơn chặn Tề Bát Gia lại: “Vật này quá tà tính, ngài thực sự...” Tề Bát Gia trợn trắng mắt: “Tiểu Phó quan, cậu càng ngày càng lôi thôi lếch thếch đấy.” Gian tình.

Tuyệt đối là có gian tình.

Nhãn cầu Ngô Mặc đảo qua đảo lại trên người hai người họ, trong đầu đã tự biên tự diễn ra một vở kịch lớn.

Ba chữ 'Tiểu Phó quan' đã khơi gợi lại những ký ức xưa cũ.

“Bát gia, tính cách này của ngài đúng là mấy chục năm vẫn không đổi.” Trương Nhật Sơn bất lực lắc đầu, cẩn thận đưa gương vào tay Tề Bát Gia: “Xong rồi, đồ giao cho ngài, cách dùng cụ thể và những điều cần lưu ý Phật Gia đã soạn thành tài liệu để trong hộp, ngài nhớ để tâm một chút.” Tề Bát Gia dùng hai tay nhận lấy gương cổ.

Ngón tay vừa chạm vào lớp vải mỏng đã không nhịn được mà mâm mê, miệng còn lẩm bẩm: “Yên tâm, yên tâm, tôi nhất định sẽ xem kỹ, đảm bảo không để xảy ra sơ suất gì.” Tứ đại gương cổ.

Xưa nay chỉ nghe danh chứ chưa thấy mặt.

Hôm nay nó ở ngay trước mắt mình, Tề Bát Gia thực sự có chút không đợi được mà muốn nhìn cho kỹ.

Tà hay không tính sau, cứ phải sướng con mắt cái đã.

“Bát gia, chiếc gương này âm khí nặng, lúc mở ra tốt nhất nên thắp ba nén hương đàn để tránh tà túy.” Trương Nhật Sơn hơi nhíu mày, giọng điệu đầy vẻ dặn dò: “Còn nữa, buổi tối đừng soi gương một mình, nhất là vào lúc nửa đêm, rất dễ chiêu gọi thứ không sạch sẽ.” Ngô Mặc bên cạnh nhìn mà trễ cả môi, thầm nghĩ trong lòng: Dặn dò kỹ thế này còn hơn cả mẹ đẻ, không phải gian tình thì là cái gì?

Suy nghĩ vừa mới đi chệch đường một vòng lại nhanh chóng quay trở lại tấm Vô Tật Kính.

Bên tai không ngừng vang lên tiếng dặn dò của Trương Nhật Sơn.

Lải nhải nửa ngày trời, tóm lại chỉ có một câu: 'Suy nghĩ kỹ rồi hãy làm'.

Đến tuổi mãn kinh rồi à?

Hay là tên này chỉ thích lải nhải với sư phụ mấy chuyện này, đợi người ta mất rồi mới chạy ra mộ mà lảm nhảm?

Có phiền không cơ chứ?

Tề Vũ vểnh tai lên như tai lừa, trí tò mò gần như không thể kìm nén nổi nữa.

Trương Nhật Sơn nhiều việc quấn thân, không thể nán lại đây quá lâu.

Dặn dò thêm vài câu rồi đứng dậy cáo từ: “Bát gia, tôi về trước đây, hôm nào mời ngài uống trà.” “Dễ nói, dễ nói.” Tề Bát Gia đầu cũng không ngẩng lên, cầm gương ngắm nghía không rời tay.

Trương Nhật Sơn: ...

Thôi bỏ đi.

Quen rồi.

Chân trước hắn vừa bước ra khỏi đại môn, chân sau Ngô Mặc đã khóa chặt cửa lại.

Ngay cả một câu 'tạm biệt' xã giao cũng không có.

Trương Nhật Sơn đứng dưới bậc thềm, ngoảnh đầu nhìn cánh cửa đóng chặt, biểu cảm trên mặt đúng là dở khóc dở cười.

Tên tài xế cúi đầu nén cười.

Lần đầu tiên thấy Phó quan nhà mình bị người ta ghét bỏ như vứt rác thế này.

“Sư phụ, mau cho con xem với.” Ngô Mặc sải đôi chân dài, lao thẳng đến chỗ Tề Bát Gia.

Do lực quá mạnh, suýt chút nữa đã tông ngã ông già.

Tề Bát Gia vịn vào bàn đá mới đứng vững được, tức giận nói: “Nhẹ tay thôi, cái thân già này của sư phụ con không chịu nổi con hành hạ đâu.” “Bố, đây là cái gì thế?” Tề Vũ không nén nổi tò mò, từ góc tường mò tới.

Tề Bát Gia liếc anh ta một cái.

Trong lòng biết rõ con trai mình không ưa Phó quan.

“Chịu ra rồi đấy à, không tiếp tục chơi trốn tìm nữa đi?” “Hì hì!

Bố, ngài cũng biết con sợ Phó quan mà.” “Đồ hèn.” Tề Bát Gia hừ một tiếng.

Tay phải Ngô Mặc rục rịch: “Sư phụ, đừng để ý đến sư huynh nữa, mau cho con xem đồ đi.” Tề Bát Gia gạt cái vuốt đang làm loạn của Ngô Mặc ra: “Đừng giục, để ta xem tài liệu trong hộp đã.” Đoán được đồ đệ định làm gì, Tề Bát Gia không dám lơ là.

Lão định nghiên cứu cho thông suốt rồi mới tự mình xử lý vấn đề.

“Được rồi, ngài đúng là lề mề thật đấy.” Ngô Mặc lôi từ trong hộp ra một tờ giấy tuyên.

Mở ra nhìn.

Chà!

Chữ viết như rồng bay phượng múa, trông rất phóng khoáng.

Mỗi nét chữ đều mang một khí thế sắc sảo, chỉ nhìn chữ thôi cũng biết người viết không phải nhân vật tầm thường.

“Là chữ của Phật Gia.” Tề Bát Gia nhận lấy tờ giấy, đọc không sót chữ nào từ đầu đến cuối.

Trên đó viết phương pháp sử dụng và các điều cần lưu ý, trong đó bốn chữ 'lấy mạng đổi mạng' là nổi bật nhất.

Tề Vũ hít một hơi lạnh: “Bố, trên giấy viết là thật ạ?

Thực sự có chuyện lấy mạng đổi mạng sao?” Người ở thời đại này chính là mâu thuẫn như vậy.

Một mặt tin vào những chuyện kỳ quái, mặt khác lại từ tận đáy lòng muốn đưa ra ý kiến phản bác để chất vấn.

Tề Bát Gia gật đầu: “Ừ, cho nên ta mới bảo con đừng có tùy tiện tiết lộ ngày sinh tháng đẻ của mình.” Ngô Mặc thực sự không chịu nổi tính lề mề của hai người này.

Cậu giật lấy chiếc gương trong tay Tề Bát Gia: “Sư phụ, sinh con cũng không lề mề bằng ngài đâu, đưa đồ cho con trước đã, yên tâm, con không làm bừa đâu.” Tề Bát Gia nhìn đôi bàn tay trống không, mắt thoáng hiện một tia bất lực: “Con thật là...” Tề Vũ hoàn toàn đứng hình tại chỗ.

Chương 1644

Không nhầm chứ?

Bố mình lại nuông chiều cậu ta đến mức này sao?

Ngô Mặc ôm chiếc hộp quay trở về lão trạch Giải gia.

Vừa bước vào cửa, bờ vai đã bị một vật thể lớn đè nặng: “Nhị gia, sáng sớm ra ngoài đi dạo sao không biết gọi tôi một tiếng?” Ánh mắt hắn đảo một vòng trên ba lô của Ngô Mặc: “Vừa kiếm được món nào à?” Ngô Mặc bị đè cho loạng choạng, vung tay hất cái vuốt đang đặt trên vai ra: “Mẹ kiếp, anh là cái cân à?

Thắt lưng ông đây còn chưa khỏi hẳn đâu, anh có muốn cho tôi nằm liệt thêm mấy ngày nữa không?” Hắc Nhãn Kính nghe vậy nhướng mày, tay phải khẽ mâm mê thắt lưng Ngô Mặc hai cái: “Không thoải mái à?

Có cần tôi giúp em hoạt huyết một chút không?” “Cút ra chỗ khác chơi.” Ngô Mặc thúc cho Hắc Nhãn Kính một chỏ.

Vừa định sải bước đi tiếp.

Đột nhiên.

Trong một khoảnh khắc linh quang lóe lên, trong đầu Ngô Mặc nảy ra một ý tưởng—sao mình không ra tay từ gốc rễ nhỉ?

Đang ở Kinh Đô, cách nơi xảy ra chuyện năm đó tổng cộng cũng chẳng có mấy cây số.

Đi dạo thong dong cũng tới nơi được.

Hơn nữa khoảng thời gian này vụ án mười ba xác chết vẫn chưa xảy ra.

Ở mốc thời gian này Hắc Nhãn Kính sẽ không tiếp nhận nhiệm vụ đó, bệnh mắt cũng sẽ không trở nên nghiêm trọng hơn.

Nói cách khác, coi như là bóp chết nguy hiểm ngay từ trong trứng nước.

“Nhị gia, hồn về đi.” Hắc Nhãn Kính thấy Ngô Mặc vẻ mặt đăm chiêu, hơi tò mò đưa lòng bàn tay quơ quơ trước mắt cậu hai cái.

“Xéo ra chỗ khác, không rảnh tiếp anh.” Ngô Mặc đưa tay đẩy Hắc Nhãn Kính ra, kẹp hộp gỗ chạy thẳng về phòng Lâm Phong.

Nhìn bóng lưng Ngô Mặc quay người đi không chút lưu tình, Hắc Nhãn Kính nghi hoặc gãi gãi cằm.

Có biến.

Chắc chắn là có vấn đề.

Trong phòng, Lâm Phong đang nằm trên giường vắt chéo chân nghe đài.

Nghe thấy tiếng cửa bị đạp tung, không nhịn được mà trợn trắng mắt: “Cái tay mày để làm cảnh à?

Không thể làm người có tố chất một tí được sao?” “Đừng có nói nhảm nữa.” Ngô Mặc khóa cửa phòng lại, đi đến cạnh giường ngồi phịch xuống.

Hộp gỗ cũng thuận tay ném lên giường.

“Mày lại vừa đi cướp nhà ai đấy?” Lâm Phong quá hiểu cái tính 'nhạn bay qua cũng phải vặt lông' của Ngô Mặc, hơi tò mò muốn mở hộp xem bên trong có bảo bối gì.

Mở ra nhìn, thấy bên trong là một tấm gương đồng mang phong vị cổ xưa.

Lâm Phong hơi thất vọng cầm lên liếc một cái: “Cái thứ rách nát này mà cũng coi như bảo bối à, đồ này trong kho chẳng phải có cả đống sao?" Để chuẩn bị kinh phí, hai người không ít lần xuống mộ tìm đồ cổ và bảo bối.

Đối với người khác thì những món đồ lớn khó mang, nhưng với hai người họ thì gần như không thành vấn đề.

Đỉnh thanh đồng các loại cũng vác về không ít.

Gương đồng gương cổ các thứ nhét đầy mấy hòm lớn.

Bảo bối đáng tiền đến mấy mà số lượng nhiều thì cũng vậy thôi.

Lúc đầu còn coi là hàng hiếm, dần dần cả hai chẳng coi mấy thứ này là cái gì nữa.

"Vô học đúng là đáng sợ." Ngô Mặc vẻ mặt khinh bỉ liếc Lâm Phong một cái, lôi từ trong túi ra một điếu thuốc ngậm vào mồm.

Châm lửa rít một hơi sướng rân, bấy giờ mới lững thững nói: "Tứ đại thần kính đã nghe qua bao giờ chưa?" "Thần kinh?" Lâm Phong xoa cằm, vẻ mặt nghi hoặc hỏi vặn lại: "Ý mày là..." Ngô Mặc vừa định ra vẻ người cha nhìn con mình khôn lớn đầy an ủi, đã thấy Lâm Phong bấm đốt ngón tay nói: "Mày, Hắc Hạt Tử, Ngô Tà cộng thêm Vương Bàn Tử, ừm, đúng là bốn người, quả thực có thể ghép thành Tứ đại thần kinh (bốn đứa thần kinh)." Ngô Mặc: ...

Có nói tiếng người không hả?

Mày mới là thần kinh ấy.

Ngô Mặc giơ tay tặng luôn một cái tát trời giáng: "Đầu mày chỉ để mọc tóc thôi à, ông đây đang nói là gương, gương soi ấy!" Lâm Phong mải mê cà khịa Ngô Mặc, bị ăn một tát mới phản ứng lại thứ trong tay là món bảo bối vô giá.

Hắn vô thức kêu lên khe khẽ: "Đậu má, mày bảo cái này là Tần

Vương Chiếu Cốt Kính à?” Nhìn lại chiếc gương trong tay.

Đúng là chỗ nào trông cũng khác hẳn, từ trên xuống dưới đều tỏa ra một luồng ánh vàng kim đắt giá.

“Không, là Vô Tật Kính.” Ngô Mặc không úp mở nữa, trực tiếp kể lại lai lịch chiếc gương cũng như quá trình Tề Bát Gia lấy nó từ chỗ Trương Khởi Sơn.

Lâm Phong im lặng.

Một lúc lâu sau, hắn nắm lấy cán gương vẻ mặt nghiêm túc nhìn Ngô Mặc, trầm giọng nói: “Mày muốn chữa mắt cho Hắc Hạt Tử.” Không phải câu nghi vấn, mà là một câu khẳng định chắc nịch.

Ngô Mặc giật lấy chiếc gương, quăng cho Lâm Phong một cái lườm sắc lẹm như nhìn thằng đần: “Nói thừa, cái này còn phải hỏi sao?” “Có nguy hiểm không?” Lâm Phong không bỏ cuộc, rướn người ép hỏi Ngô Mặc.

Đứa con trai này của mình đôi khi hơi thiếu tâm nhãn.

Vạn nhất lại học theo mấy cái phim truyền hình ngôn tình lố lăng chơi kiểu lấy mạng đổi mạng thì làm sao bây giờ?

Phải nói là 'não bổ' đúng là một căn bệnh.

Chỉ trong tích tắc, trong đầu Lâm Phong đã hiện lên mười mấy phiên bản kết cục thảm khốc của những kẻ lụy tình.

“Nói thừa, đương nhiên là có nguy hiểm rồi.” Một câu trả lời của Ngô Mặc khiến tim Lâm Phong treo ngược lên tận cổ.

Thôi xong rồi.

Hỏng bét rồi.

“Mày... mày...” Hắn run rẩy tay phải, vẻ mặt hận sắt không thành thép.

“Bị động kinh à?” Ngô Mặc lại tặng hắn thêm một tát, ngay sau đó trên mặt lộ ra nụ cười đê tiện.

“Hắc hắc!

Con trai, có muốn đi gặp quỷ không?” Gặp quỷ?

Ông đây nhìn mày là thấy giống gặp quỷ lắm rồi.

Lâm Phong cứ ngỡ Ngô Mặc đang làm trò mèo, không ngờ tên ranh con này thật sự dẫn hắn đi gặp quỷ thật.

Nhìn tòa nhà hoang phế trước mắt, Hoắc Tú Tú nghi hoặc quay đầu nhìn Ngô Mặc: “Anh, chúng ta đến đây làm gì thế?” Hoắc Tú Tú từ khi tiếp quản Hoắc gia, những chuyện đã xảy ra trong quá khứ và tài liệu toàn bộ đều được cô lật xem một lượt.

Trong đó có ảnh chụp tòa nhà trước mặt này.

Cô nhớ nơi đây từng xảy ra thảm án.

Năm đó bà nội tìm người đến xử lý sự việc, cuối cùng chính là vị Hắc Nhãn Kính kia đã vác các xác chết ra ngoài.

“Ở nhà chán quá, dẫn hai người đi gặp quỷ cho khuây khỏa.” Ngô Mặc nói xong sải bước đi vào trong tòa nhà.

Hoắc Tú Tú nghi ngờ nghiêm trọng là tai mình bị lông lừa bịt kín rồi, nếu không sao có thể nghe thấy cái lý do vô lý đến vậy.

Lâm Phong day day trán, an ủi Hoắc Tú Tú một câu: “Đừng ngoáy tai nữa, lát nữa nó thông thành đường thẳng bây giờ.” Sau đó lắc đầu, sải bước đi theo.

Hôm nay hắn nhất định phải xem xem tên nhãi này rốt cuộc đang bày trò quỷ gì?

Hoắc Tú Tú ngơ ngác.

Thấy cả hai đều đi lên phía trước, cô vội vàng đuổi theo.

Khó khăn lắm mới được đi cùng anh Tiểu Mặc làm việc, tuyệt đối không được để mất mặt.

Phải nói là tình cảm đúng là do tiếp xúc mà thành.

Ban đầu Ngô Mặc chỉ định dẫn theo mình Lâm Phong, kết quả vừa ra khỏi cửa đã thấy Hoắc Tú Tú ngồi ở hành lang thẫn thờ.

Ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước, trông cứ như trẻ thiểu năng đang thả lỏng tư duy.

Chương 1645

Hiểu rồi.

Con bé này chắc là rảnh rỗi sinh nông nổi đây mà.

Cũng có thể hiểu được, dù sao những người khác ít nhiều đều có việc, chỉ có Hoắc Tú Tú là không tiện lộ mặt.

Không thể về Hoắc gia, không thể gặp Hoắc lão thái thái.

Dù có nhớ bà nội thế nào cũng chỉ biết nén trong lòng.

Được rồi.

Dẫn con bé đi dạo cho khuây khỏa vậy.

Thế là, ba người lẩn ra ngoài bằng cửa nhỏ sau khi đã cắt đuôi những người khác.

Những người khác nhận được tin cũng không mấy để tâm.

Dù sao Ngô Mặc dạo này rảnh là lại ra ngoài lượn lờ.

Tòa nhà trước mặt này mới xây được mười mấy năm, trông mới hơn sau này rất nhiều.

Tuy trước đây đã từng đi qua một lần, nhưng Ngô Mặc vẫn chọn đi lên tầng thượng.

Đứng trên sân thượng lộng gió, cảm nhận luồng gió lạnh thổi qua.

Lâm Phong vươn cổ nhìn ra xa, miệng không quên bồi thêm một câu: “Quỷ đâu rồi?” “Chẳng phải mày là con quỷ nghèo đó sao?

Còn nhìn cái quỷ gì nữa.” Ngô Mặc không nể tình đốp chát lại.

Ánh mắt lại đảo qua đảo lại từ xa đến gần mấy bận.

Lâm Phong hích cậu một cái: “Đi xem mắt đấy à?” “Tòa nhà này đã bị người ta giở trò rồi.” Ngô Mặc lôi từ trong túi ra một chiếc la bàn cổ.

Nhỏ nhắn tinh tế.

Nhìn qua đã biết là món bảo bối không dễ tìm.

Cậu cầm la bàn đi một vòng lớn dọc theo mép sân thượng, kết quả là chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Lâm Phong tò mò ló đầu nhìn một cái: “Không đúng nha, theo sách viết thì hễ có tình huống là kim la bàn phải quay nhanh hơn cả chong chóng chứ.” “Chắc là trốn hơi kỹ.” Ngô Mặc bình thản gập la bàn lại, nhét món đồ nhỏ nhắn tinh tế kia vào lòng.

Trên mặt không hề lộ ra vẻ bối rối nào, cứ như thể chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Lâm Phong trợn trắng mắt.

Không biết dùng thì mày lôi ra làm màu cái gì?

Ngô Mặc chẳng buồn để ý đến tên nhà quê này, chắp tay sau lưng đi thêm một vòng nữa dọc sân thượng.

Đã là 'đồng chí' Hệ thống nói có cổ quái thì chắc chắn không phải nói xạo.

Theo lý mà nói, hỏi trực tiếp là nhanh nhất.

Nhưng khổ nỗi 'đồng chí' Hệ thống giờ đã học hư rồi, hở ra một tí là đòi tiền.

Ông đây mà có tiền thì còn đứng đây nói nhảm với mày à?

Dùng tiền đè bẹp mày luôn cho xong, cho mày như Tôn Đại Thánh dưới chân núi Ngũ Chỉ, chạy đằng trời.

Đi hết vòng thứ hai vẫn chẳng thu hoạch được gì.

Lâm Phong đợi đến mức sốt ruột, dứt khoát ngồi bệt xuống đất bắt đầu hút thuốc.

Hoắc Tú Tú cũng học theo, xắn ống quần gia nhập hàng ngũ 'nhả khói phun sương'.

Mẹ kiếp!

Ngô Mặc hơi chê bai liếc nhìn hai người một cái.

Thế nhưng, chính cái liếc mắt đó lại bị một điều bất thường thu hút.

Lúc này, tình cờ có một vầng thái dương xuyên qua tầng mây.

Ánh sáng xuyên qua làn khói thuốc lượn lờ trên đầu Lâm Phong, với một góc độ cực kỳ tinh quái, chiếu xéo lên sàn bê tông ở góc sân thượng.

Ngay khoảnh khắc đó.

Ở mép một tấm bê tông nơi góc sân thượng bỗng hiện lên một vệt 'vết bạc' cực nhạt.

Trông như một lớp sương trắng thoáng qua rồi biến mất, ẩn hiện trong sự giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối.

Hoa mắt à?

Ngô Mặc ra sức dụi mắt.

Nhưng vệt dấu vết kia đã đột ngột biến mất theo sự di chuyển của ánh nắng, chỉ để lại mặt đất màu xám xịt chẳng khác gì xung quanh.

Cứ như cảnh tượng vừa rồi chỉ là ảo giác do khói thuốc và ánh sáng sớm mai tạo ra.

Hửm?

Có vấn đề.

Ánh mắt của mình tuyệt đối không thể nhìn lầm.

Chẳng nói đâu xa, ngay cả cái giấy nợ mà tên Hạt Tử thối tha giấu trong đáy hòm còn bị mình bới ra được cơ mà.

Sự nghi ngờ trong lòng lập tức trỗi dậy.

Cậu chậm rãi bước về phía góc đó, khi ngồi xuống, đầu ngón tay chạm vào tấm bê tông trước tiên.

Chà.

Lại cảm thấy có chút âm u lạnh lẽo.

Cậu giơ tay nhìn đồng hồ, nhiệt độ hiện tại là 28 độ C.

Cho dù là chỗ khuất nắng, với nhiệt độ này thì tường vách tuyệt đối không thể khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo như vậy được.

Sự thật chỉ có một—mẹ kiếp, chỗ này chắc chắn có quỷ.

Cậu nhìn quanh quất hai vòng.

Phát hiện cách đó không xa có một cây búa tạ lớn.

Nhìn cái cán búa rỉ sét kia, e rằng nó đã nằm đây hứng chịu mưa gió ít nhất cũng vài năm rồi.

Ngô Mặc ngồi bệt dưới đất lười vận động, tiện tay chỉ về phía Hoắc Tú Tú: “Đi khởi động chân tay tí đi, xách cái búa kia lại đây đập vào chỗ này cho anh.” “Vâng ạ, anh.” Hoắc Tú Tú không nói hai lời, bật dậy đi lấy búa tạ ngay.

Phải nói là 'fan cuồng' đúng là một thế lực không thể kiểm soát.

Từ khi Ngô Mặc trở thành No.1 trong lòng Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú kiên định cho rằng, thêm tên vào trước chữ 'anh' nghe không đủ thân thiết.

Thế là bỏ luôn tên, chỉ gọi một từ 'Anh'.

“Đậu má, mày cũng thật là biết cách sai bảo đấy.” Lâm Phong nhìn không lọt mắt, giơ ngón tay thối về phía Ngô Mặc.

Ngô Mặc chẳng thèm để ý: “Mày có sức thì mày làm đi?” “Thôi, cứ để cô bé vận động một chút đi.” Hai gã đàn ông cực kỳ mặt dày đứng nhìn Hoắc Tú Tú vung búa.

Quá đáng hơn nữa là, miệng còn phối hợp hô: “Tám mươi!

Tám mươi!” Sao trên đời lại có người đê tiện đến mức này chứ?

May mà Hoắc Tú Tú không để ý, trái lại còn lấy làm vinh dự.

Nếu không, giây tiếp theo chiếc búa tạ rất có thể sẽ nện thẳng vào đầu hai lão già kia.

Chương 1646

Chất lượng công trình thời kỳ đầu đúng là rất đỉnh.

Búa tạ nện lên đó hồi lâu mà vẫn chưa thấy vết nứt.

“Tám mươi!

Tám mươi!” Ngô Mặc quyết định thêm dầu vào lửa, dù sao cô bé cũng cần được cổ vũ.

Hô liên tục hơn hai mươi tiếng, trên trán Hoắc Tú Tú đã lấm tấm mồ hôi. 【Ký chủ có thể bớt thất đức đi một chút được không? 】Hệ thống thực sự nhìn không nổi nữa, hiện lên trong đầu cậu.

Có chứ, chắc chắn là có chứ.

Chẳng phải là mấy cái trò thao túng tâm lý sao?

Ngoài ông đây ra thì còn ai vào đây nữa.

Đối mặt với sự chất vấn của hệ thống, Ngô Mặc nhất định phải phô diễn cho nó thấy thế nào gọi là phong thái.

Cậu hắng giọng: “Tú à, mệt rồi hả, để anh hát cho em nghe một bài cổ vũ tinh thần nhé.” 116.

Hoắc Tú Tú: Σ(ↄ °Д °;)ↄ Sợ chết khiếp, cái búa tạ suýt nữa nện thẳng vào mu bàn chân rồi.

“Anh... thôi...” “Ừm, anh không mệt, cứ coi như anh đang cổ vũ em.” Lâm Phong thấy điềm chẳng lành.

Hắn sợ lỗ tai mình không giữ nổi, với tốc độ nhanh nhất lôi từ túi quần ra một bộ nút bịt tai.

Thứ này là của Lưu Tang mua hồi trước.

Chắc hẳn hiệu quả không tồi.

Tuy nhiên, hắn đã mừng hơi sớm.

Hắn rốt cuộc đã đánh giá thấp khả năng xuyên thấu của giọng hát Ngô Mặc. 117.

Ngô Mặc lâu rồi không hát nên ngứa họng, cậu cất giọng hát ngang phè phè: “Một gã đàn ông to xác đi dọc chân tường, ngồi lâu quá nên cái đùi bị chuột rút~” Lâm Phong: (°д°)ノ Hoắc Tú Tú: Hả?! 118. ヾ(。119. `Д´。)ノ Chiếc búa tạ rốt cuộc cũng đập trúng cạnh chân.

Biểu hiện trên mặt Hoắc Tú Tú vặn vẹo, nghiến răng nghiến lợi dồn hết sức lực hóa đau thương thành sức mạnh.

Chỉ nghe thấy một tiếng 'đùng' trầm đục, chấn động đến mức mặt đất cũng phải rung rinh.

Trên tường cuối cùng cũng xuất hiện một vết nứt.

Ngô Mặc đắc ý gửi một nụ hôn gió cho hệ thống.

Đã bảo rồi, âm thanh chính là sức mạnh.

Nhìn xem.

Anh đây vừa biểu diễn tại chỗ cho mày thấy rồi đấy. 120.

Hệ thống: 【 - (￣ ￣*||| 】 Ký chủ, đập nứt mẹ nó luôn rồi kìa.

Hoắc Tú Tú lau mồ hôi trên trán, né sang một bên nhường chỗ trước bức tường.

Nhân lúc Ngô Mặc không chú ý, cô lại ngoáy ngoáy lỗ tai.

Có sao nói vậy, Ngô Mặc trong lòng cô cái gì cũng tốt, chỉ duy nhất khoản ca hát là có chút khiếm khuyết.

Ngô Mặc ngồi xổm xuống.

Nhìn chằm chằm vào vết nứt trên tường, đầu ngón tay chậm rãi áp vào lớp tường lạnh lẽo.

Cậu cảm thấy cái lạnh thấu xương theo kẽ tay xộc thẳng lên khuỷu tay, lạnh hơn hẳn so với tấm bê tông vừa nãy.

Cậu suy nghĩ một chút, quay tay quờ lấy một cái đục sắt dưới đất, nhắm thẳng vào kẽ gạch ở mép vết nứt nện mạnh vào.

Cổ tay xoay một cái.

Tiếng 'rắc' vang lên, lớp gạch lỏng lẻo bị nạy ra, để lộ khoảng không sâu hơn bên trong.

Hoắc Tú Tú thầm giơ ngón tay cái thán phục.

Nhìn xem, đây chính là thần tượng của mình.

Nhờ ánh mặt trời, Ngô Mặc nhìn thấy rõ ràng sâu trong bức tường có phủ một lớp sương trắng.

Ngô Mặc không khỏi cảm thán: “Nhân tài phương nào đây, chẳng cần dùng điện mà cũng có tủ lạnh tự nhiên thế này.” “Phát hiện ra gì rồi?” Lâm Phong ghé sát lại, lôi chiếc đèn pin mang theo bên người soi vào trong.

Sâu bên trong thấp thoáng có vật gì đó được đặt ở đó.

Có thể khẳng định chắc chắn đó không phải là cốt thép.

Ngặt nỗi kẽ nứt quá hẹp, khuỷu tay chắc chắn không thọc vào được.

Để không làm hỏng thứ bên trong tường.

Ngô Mặc và Lâm Phong dùng đục sắt cạy dần vào trong.

Theo những mẩu gạch vụn không ngừng rơi xuống, kẽ nứt ngày càng được nạy rộng ra.

Rất nhanh, đầu đục sắt đã chạm phải một vật cứng ngắc.

Vì vật đó bị khảm vào bên trong.

Hai anh em tốn không ít công sức mới miễn cưỡng đưa được vật thể đó ra ngoài.

Một khúc xương màu xanh lục thúy được đào lên.

Khúc xương dài khoảng mười centimet, hình trụ tròn giống như một cây bút máy, được mài giũa vô cùng nhẵn nhụi.

Thông thường màu xanh lá đại diện cho sự sống và hy vọng, nhưng sắc lục của khúc xương này lại mang đến cho người ta một cảm giác tà ác.

Sáu con mắt nhìn chằm chằm một hồi lâu, vẫn không thể đoán ra nó thuộc bộ phận nào.

Ngô Mặc bĩu môi đầy vẻ ghét bỏ: "Ái chà, thằng cha này đội cái mũ xanh to cỡ nào mà để xương cốt cũng biến thành màu này luôn vậy?" Hoắc Tú Tú chợt nảy ra ý tưởng: "Có khi nào là hài cốt Mật La Đà không?" Lâm Phong chỉ mới thấy Mật La Đà qua điện thoại của Ngô Mặc, nhưng chúng đều bị chặt thành nhiều mảnh, cũng không thấy xương cốt có màu này: "Không phải Mật La Đà." Ngô Mặc lắc đầu, giọng khẳng định: "Cái thứ đó cơ bản không có xương, cấu tạo cơ thể hoàn toàn khác với sinh vật bình thường." Cậu đã từng đích thân giải phẫu vô số cao thủ Mật La Đà, mức độ am hiểu về cấu tạo tổng thể của thứ đó có thể sánh ngang bậc thầy. "Khoa học kỹ thuật và sự xảo trá à?" Lâm Phong thử đưa ngón tay lại gần khúc xương rồi nhanh chóng rụt về: "Lạnh buốt, tỏa ra một luồng âm khí." Thảo luận thêm vài phút, vẫn không đưa ra được kết luận gì.

Ngô Mặc đứng dậy, hất cằm về phía Lâm Phong: "Thu lại đi, lát nữa đưa cho mấy lão kia xem." "Mày thu đi." Lâm Phong đảo mắt trắng dã, không mảy may lay động.

Ngô Mặc ưỡn lưng, nói một cách hùng hồn: "Bẩn chết đi được, ông đây không muốn đụng vào." Lâm Phong: (-_-)   mẹ kiếp.

Biết ngay là mày sẽ nghĩ thế mà.

Người ta thường nói con út cháu đích tôn là cục cưng, trong mắt Lâm Phong, một mình Ngô Mặc kiêm nhiệm đủ cả.

Làm bậc cha chú như hắn chỉ đành ngậm đắng nuốt cay mà chiều chuộng cậu một chút.

Lâm Phong móc ra mấy tờ giấy từ túi quần, vẻ mặt đầy ghét bỏ bọc thứ đó lại.

Nhìn thì như đút vào túi quần, nhưng thực tế đã ném vào góc không gian với tốc độ nhanh nhất.

Đúng là vật khác nhau thì số phận khác nhau.

Chương 1647

Nếu cái thứ này là bảo vật đào được từ cổ mộ, thì đừng nói là ghét bỏ, Lâm Phong có thể ôm nó hôn mấy cái ấy chứ.

Thứ đó vừa được cất vào không gian, bầu trời vốn đang quang đãng bỗng nhiên có một đám mây đen trôi qua.

Mây đen sà xuống cực thấp, gần như dán sát vào rìa sân thượng rỉ sét của tòa nhà bỏ hoang, che khuất hoàn toàn ánh mặt trời.

Một bầu không khí âm u dần dần lan tỏa. "Không ổn rồi.

Mẹ nó, sắp có biến à?" Phàm là kẻ làm nghề đổ đấu thì không có ai nhát gan cả.

Hoắc Tú Tú giơ hai tay cầm chiếc búa sắt chắn trước mặt Ngô Mặc: "Tiểu Mặc ca ca, nhìn em biểu diễn màn búa sắt đập ma đây này." Ngô Mặc: (￣▽￣|||) Em gái à, diễn hơi quá rồi đấy?

Thật sự coi mình là Lâm Đại Ngọc nhổ ngược cây liễu đấy à?

Lâm Phong đã quá quen thuộc nên miễn dịch rồi.

Bất cứ người phụ nữ nào tiếp xúc với Ngô Mặc, cuối cùng đầu óc chẳng có mấy ai bình thường.

Ngô Mặc đưa tay đẩy Hoắc Tú Tú ra: "Đứng sang một bên đi, bộ định khoe sức khỏe à?" Nói thì nói vậy, nhưng thực chất cậu đã sớm quen với việc đứng chắn trước mặt mọi người.

Những luồng gió lạnh rít lên từng hồi thổi vào người.

Đống phế thải trên sân thượng phát ra những tiếng kêu loảng xoảng.

Ba người đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt liên tục quét qua xung quanh, định xem rốt cuộc là kẻ nào giở trò ma mãnh?

Một phút, hai phút, ba phút. "Phụt~ phụt xì!" Tiếng động bất ngờ phá tan sự tĩnh lặng.

Ngô Mặc suýt chút nữa bị tiếng động này làm cho trẹo cả lưng.

Gân xanh trên trán cậu giật liên hồi, cậu đau đớn thốt lên: "Tôi nói hai người chú ý ảnh hưởng chút được không?

Trai lớn gái lớn cả rồi, không thể khống chế vấn đề bài tiết một chút sao?" "Không phải em." Hoắc Tú Tú đầy vẻ ủy khuất.

Cô là một thục nữ, từ nhỏ đã được giáo dục đàng hoàng, sao có thể làm chuyện đó giữa thanh thiên bạch nhật được?

Mất mặt chết đi được.

Hai ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Lâm Phong.

Lâm Phong tức giận mắng to: "Nhìn tao cái chó gì, mẹ kiếp, đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, có khi nào là do chính thằng nhóc mày thả không?" "Mày mới..." Chữ "thả" còn chưa kịp ra khỏi miệng, tiếng còi tàu dài dằng dặc lại vang lên một lần nữa.

Ba người đưa mắt nhìn nhau.

Hiểu lầm rồi.

Không phải tiếng động do người mình phát ra.

Tiếng động kéo dài khoảng một phút, khiến tinh thần ai nấy đều căng thẳng, nhưng rồi ngạc nhiên phát hiện chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Ngô Mặc suy nghĩ một hồi, trầm giọng nói: "Có khi nào là địa khí bị phá không?" Cậu nhớ mang máng có cách nói như vậy.

Cái gọi là trận pháp thực chất giống như một lồng bảo vệ, nhốt chặt mọi thứ bên trong.

Chỉ cần đâm thủng một điểm, "đoàng" một tiếng giống như bong bóng nổ tung. "Có khả năng." Lâm Phong gật đầu.

Ngô Mặc quyết đoán ngay lập tức: "Đi, xuống hầm xem sao.

Nếu quỷ không lộ diện, ông đây xuống tận nơi tìm quỷ." Men theo cầu thang đi xuống, cứ xuống thêm một tầng, bầu không khí âm u lại tăng thêm một phần.

Đi xuống tầng hầm thứ hai, cảm giác âm lạnh đã hoàn toàn bao trùm, đủ để sánh ngang với mấy gò mả ngoài hoang dã.

Lâm Phong nhanh chóng liếc mắt một vòng: "Đây chẳng phải là hầm trú ẩn bình thường sao?" "Nói nhảm, ai rảnh háng đi xây lộ thiên cơ chứ." Ngô Mặc thuận miệng đáp trả một câu, xách theo thanh Minh Hồng đao lững lờ đi vòng qua các cột trụ ra phía sau.

Nơi này chính là vị trí của cái giếng, nhưng lúc này nó vẫn chưa lộ ra. "Tú Tú, qua đây." Ngô Mặc vẫy vẫy tay với Hoắc Tú Tú. "Đến đây, ca." Hoắc Tú Tú đi tới như Trư Bát Giới vác cào sắt. "Đưa búa cho anh." Ngô Mặc giắt đao vào sau lưng, xắn tay áo chuẩn bị đập vỡ mặt sàn.

Có làm chó thì cũng phải có mức độ thôi.

Hoắc Tú Tú xua xua tay: "Ca, em làm được, anh bảo đập chỗ nào?" "Hay là..." "Không sao, anh cứ nói đi." Hoắc Tú Tú xoay cổ tay, vung đại búa sắt định bắt đầu.

Ngô Mặc: ...

Hiếm khi thấy áy náy mất một giây.

Sau đó, cậu dứt khoát chỉ vào vị trí miệng giếng: "Đập chỗ này." Một lần nữa, phong trào "đập phá" bắt đầu.

Đừng nhìn Hoắc Tú Tú gầy mà lầm, bên trong toàn là lực.

Ngô Mặc thấy Lâm Phong đứng bên cạnh ngó nghiêng, liền giơ chân đá vào mông hắn một phát: "Mày mẹ nó đúng là không biết xấu hổ, để một cô bé bận rộn nửa ngày mà mày cũng đứng nhìn được à?" "Vãi!

Đúng là kẻ ác cáo trạng trước." Lâm Phong giơ ngón giữa với Ngô Mặc, rồi đi tới thay thế Hoắc Tú Tú tiếp tục đập sàn nhà.

Có lẽ do đập nhiều nên đầu óc cũng thông suốt ra, Hoắc Tú Tú xoa xoa bắp tay mỏi nhừ, quay đầu nhìn Ngô Mặc nghi hoặc: "Ca, em nhớ vụ án thợ mộc đốt xác xảy ra mấy năm sau cơ mà, sao giờ chúng ta lại đến đây?" Câu hỏi hay lắm.

Đúng là một đòn giáng vào tâm hồn.

Những tình tiết xảy ra khi đó đã được ghi chép lại đầy đủ, Hoắc Tú Tú lúc rảnh rỗi đã đọc qua toàn bộ thông tin.

Tuy có vài chỗ mập mờ, nhưng tình hình đại khái cô vẫn nắm rõ.

Mười ba thợ mộc cộng với một cái xác bị thiêu cháy, cùng với xác nữ được cõng ra, tổng cộng phải có mười lăm người.

Hiện tại cách thời điểm sự việc xảy ra còn nhiều năm nữa, giờ đến đây đập sàn nhà là rảnh rỗi quá hóa rồ à?

Dĩ nhiên, câu cuối cùng cô chỉ dám lầm bầm trong lòng, tuyệt đối không dám nói ra miệng.

Ngô Mặc hừ lạnh một tiếng: "Em thật sự nghĩ chỉ có mười lăm cái xác sao?" "Cái này..." Hoắc Tú Tú do dự.

Cô cẩn thận hồi tưởng lại hồ sơ cũ, chậm rãi nói: "Em nhớ ban đầu là Hắc gia xử lý việc này, cũng chính anh ấy xuống giếng cõng xác nữ lên, nếu dưới đó vẫn còn..." Vế sau cô không nói ra, nhưng

Ngô Mặc hiểu ý tứ trong đó.

Nếu trong giếng vẫn còn một cái xác khác, với năng lực của Hắc Nhãn Kính tuyệt đối sẽ không bỏ sót.

Cho nên...

Trong mắt Hoắc Tú Tú vừa hiện lên hai chữ "ngốc nghếch" thì đã bị Ngô Mặc vỗ một phát vào sau gáy. "Ngu thế, em cũng biết là cách nhau mấy năm, nhưng em không nghĩ xem tại sao người ta lại ném xác vào giếng à?" Hoắc Tú Tú thấy đom đóm bay đầy trời.

Hu hu!

Tay Tiểu Mặc ca ca khỏe quá, suýt chút nữa là vỗ cho cô chấn thương sọ não luôn rồi.

Căm phẫn mà không dám nói gì, cô lại tiếp tục lầm bầm trong lòng.

Vừa định hỏi tại sao thì theo nhát búa nặng nề rơi xuống, tiếng Lâm Phong vang lên: "Ván gỗ bị đập nát rồi, đừng đứng ngẩn ra đó nữa, mau lại đây phụ một tay." Ngô Mặc và Hoắc Tú Tú ghé sát lại, thấy mặt đất đã bị đập nát bét, lộ ra một cái hố lớn với vết nứt sâu hoắm.

Dùng tay không dỡ ván thì hơi tốn sức, may mà chỗ này không thiếu nhất là sắt thép và xà beng.

Loay hoay khoảng hơn nửa tiếng, cái giếng cổ âm u coi như đã hoàn toàn lộ ra diện mạo thật.

Hoắc Tú Tú rùng mình một cái: "Lạnh quá." Ngô Mặc móc đèn pin ra chiếu xuống giếng.

Một màu đen kịt.

Thành giếng không biết được bôi loại dược liệu gì mà hoàn toàn nuốt chửng ánh sáng.

Chỉ dùng mắt thường rất khó nhìn ra điều gì.

Chương 1648

Ngô Mặc giơ tay ném một hòn đá xuống, tai áp sát miệng giếng để đoán khoảng cách.

Cũng may, không sâu lắm, tầm mười lăm mười sáu mét.

Ngô Mặc quay đầu nhìn Lâm Phong và Hoắc Tú Tú: "Hai người ở trên chờ tôi, tôi xuống dưới xem tình hình." "Tiểu Mặc ca ca, hay là để em..." Lời chưa nói hết đã bị Lâm Phong gạt sang một bên: "Mày biết cái gì mà đòi xuống hóng hớt?" Hoắc Tú Tú đâu phải cô nàng ngốc, từ lúc đến đây trong lòng đã có suy đoán, liền vặn lại: "Chẳng phải là..." Lời định nói lại nuốt ngược vào trong.

Thôi, tốt nhất đừng nói nhiều.

Lâm Phong không thèm để ý đến Hoắc Tú Tú, móc từ trong túi ra một cái còi đưa cho Ngô Mặc: "Con trai, xuống dưới cẩn thận đấy, thấy gì thì thổi còi, đồ điện tử thỉnh thoảng cũng hỏng hóc, chứ trang bị vật lý chắc không vấn đề gì đâu." Người trưởng thành đâu có lắm chuyện sướt mướt.

Lâm Phong tuy không tán thành nhưng cũng không định ngăn cản ý tưởng của Ngô Mặc.

Trừ khi thằng ranh này đầu óc bị chập mạch định lấy mạng đổi mạng, nếu không hắn cứ để mặc cậu thao tác. "Yên tâm đi, không có nhiều chuyện tà môn thế đâu." Ngô Mặc nhận lấy cái còi đút vào túi áo, chạm nhẹ vào thanh đao sau lưng.

Cậu rút dây thừng từ balo ra rồi bắt đầu trượt xuống.

Lạnh!

Cái lạnh thấu xương như những lưỡi dao sắc bén, đâm vào người khiến từ đầu đến chân không còn chỗ nào ấm áp.

Ngô Mặc thầm thở dài.

Đúng là nghèo thì chí ngắn.

Đều là những kẻ sống mấy chục năm rồi, nhìn người ta rồi nhìn lại Kính ca, đúng là tấm gương xấu.

Trần Bì A Tứ chỉ bằng một câu nói đã đem lão bán cho nhà họ Hoắc để trả nợ ân tình.

Nếu lão có chút chí khí, có chút bản lĩnh thì đã chẳng phải dính vào vũng nước đục này.

Một mét, hai mét...

Mười lăm mét, nước đã dâng đến eo.

Đáy giếng rộng hơn phía trên nhiều, đường kính khoảng ba mét.

Dù vậy, cũng không thích hợp để cầm đao chém loạn xạ.

Ngô Mặc thả dây thừng ra, rút thanh Minh Hồng đao, giống như người mù học đi bộ, từ từ mò mẫm dưới đáy giếng.

Bỗng nhiên, cậu cảm thấy mũi chân đá trúng một vật cứng ngắc.

Từ cảm giác ở chân, cậu đoán đó là một sợi xích sắt.

Cậu dùng đèn pin chiếu xuống nước, luồng sáng xuyên qua làn nước giếng đục ngầu, mờ ảo thấy một đoạn xích sắt rỉ sét nằm trong lớp bùn dưới đáy giếng.

Cậu thử kéo sợi xích, có thể nghe rõ tiếng loảng xoảng kéo lê bên trong. "Giếng Khóa Rồng?" Ba chữ này ngay lập tức hiện lên trong đầu.

Nghe nói ở Kinh Đô có vài nơi có Giếng Khóa Rồng, cậu bận rộn nên vẫn chưa rảnh rỗi đi tham quan.

Chẳng lẽ hôm nay được mở mang tầm mắt sao?

Men theo hướng xích sắt đi tới, cậu sớm đi đến trước thành giếng ở phía bên kia.

Đầu kia của xích sắt nằm bên trong thành giếng.

Chỉ có điều hơi kỳ lạ là trong tầm mắt hoàn toàn không thấy cửa hầm nào cả.

Ngô Mặc suy nghĩ một lát, cúi người thọc cánh tay xuống nước.

Ngón tay men theo khe hở của những viên gạch ẩm ướt trên thành giếng từ từ mò mẫm.

Bỗng nhiên, đầu ngón tay chạm vào một nơi có cảm giác hoàn toàn khác với xung quanh.

Cạnh của viên gạch đó không phải là sự thô ráp tự nhiên, mà mang theo góc cạnh nhẵn nhụi do được mài giũa thủ công, vả lại nó còn hơi nhô ra so với những viên gạch bên cạnh khoảng nửa đốt ngón tay.

Ơ!

Lạ thật đấy.

Theo lý mà nói, tình huống rõ ràng như thế này, tại sao Kính ca lúc trước không hề đề cập tới?

Chẳng lẽ lão mù thật nên không nhìn thấy?

Lão già khốn khiếp tám phần là không nói thật, giấu giếm một số thông tin quan trọng.

Nhưng nghĩ lại cậu lại thấy không đúng.

Nhà họ Hoắc đâu phải hạng xoàng, tình huống quan trọng thế này sao có thể không phái người xuống thăm dò?

Suy nghĩ một hồi lâu không ra đầu mối, cuối cùng cậu dứt khoát bỏ cuộc.

Thôi bỏ đi.

Nghĩ nhiều thế làm gì cho mệt, dù sao mình cũng đã xuống đây rồi, vào trong xem một chút là xong chứ gì.

Cậu đưa tay vào khe hở định tìm cơ quan.

Bỗng nhiên, từ trên đỉnh đầu ném xuống một hòn đá nhỏ, rơi trúng phóc đỉnh đầu cậu.

Ngô Mặc nhảy dựng lên như bị giẫm phải đuôi, ngẩng đầu gào lên với phía trên: "Vãi, Phong tử mày mẹ nó bị điên à?" Lời vừa dứt, một cái đầu quen thuộc xuất hiện ở miệng giếng: "Nhị gia, lén lút như vậy không phải là bé ngoan đâu nhé." Đậu má!

Thằng mù chết tiệt.

Ngô Mặc trợn tròn mắt, không tài nào ngờ được gã này lại bám theo tới tận đây.

Ngay sau đó, một giọng nói khác truyền xuống: "Lừa anh đi chỗ khác chỉ để đến đây thôi sao?" Á lẹ?

Hoa ca cũng đến nữa?

Không chỉ vậy, Ngô Tà, Vương Bàn Tử cộng thêm hai Trương Khởi Linh đều thò đầu ra nhìn ở phía trên.

Ặc!

Ngô Mặc đầy vạch đen trên trán.

Hiếm khi làm trộm một lần, kết quả xui xẻo bị bắt quả tang tại trận.

Muốn làm gì dưới mí mắt của mấy thằng khốn này đúng là khó thật.

Thôi được rồi, đi lên trước rồi tính.

Ngô Mặc mặt đầy bất lực leo lên lại: "Tôi là xương hay sao mà mấy người thính mũi thế, cứ bám đuôi tôi mãi vậy?" Vương Bàn Tử cười hì hì vỗ vai cậu một phát: "Thằng ranh con, mày bảo ai là chó đấy?" "Đang khen mấy anh đấy, mũi ai cũng thính thật." Hắc Nhãn Kính nhìn ống quần ướt sũng của Ngô Mặc, tim khẽ run lên vài nhịp.

Hóa ra là vậy, hèn gì cứ lén lút.

Phàm là những người đứng ở đây, ngoại trừ Trương Khởi Linh phiên bản trẻ chưa biết chuyện ra, những người khác đều hiểu rõ Ngô Mặc định làm gì.

Còn có thể là gì nữa?

Chắc chắn là để giải quyết vấn đề mắt cho gã mù này rồi.

Không ai nảy sinh lòng ghen tị cả.

Bởi vì họ quá hiểu tính tình của Ngô Mặc, bất kể là ai trong số mấy anh em có chuyện, thằng nhóc này nhất định sẽ liều mạng ứng cứu.

Giải Ngữ Hoa lấy từ trong túi ra một bình sứ mang theo bên người, đổ ra một viên thuốc, tiến tới nhét vào miệng Ngô Mặc: "Trừ hàn khí đi." Sau khi từ dãy Himalaya trở về, anh đã bỏ ra số tiền lớn để thuê một đội ngũ trung y, chuyên nghiên cứu các loại thuốc phòng thân.

Đặc biệt là các loại thuốc hạ hỏa, trừ hàn, trừ thi khí, anh cho nghiên cứu một lúc mấy loại liền.

Đi xuống mộ gặp tình huống nào cũng có thể xảy ra, cứ chuẩn bị kỹ càng vẫn hơn.

Ngô Mặc há miệng nuốt viên thuốc.

Thuốc vừa vào miệng đã tan ngay.

Chương 1649

Đừng nói, quả thật có một luồng nhiệt nhẹ nhàng men theo ngũ tạng lục phủ từ từ lan tỏa.

Chưa đầy vài phút, luồng hàn khí do xuống giếng đã bị xua tan hoàn toàn.

Ngô Mặc vận động tứ chi, cảm thấy thư thái hẳn.

Cậu thở ra một hơi dài, tâm trạng sảng khoái nhìn quanh một lượt.

Thấy mấy anh em không thiếu một ai, thậm chí còn dư ra một người, cậu không nhịn được đảo mắt: "Mấy người không làm việc với lão gia tử à?

Sao toàn bộ cứ bám đuôi tôi thế này?" "Người anh em, cái thói lén lút này của mày phải sửa đi thôi." Vương Bàn Tử khoác tay lên vai Ngô Mặc: "Tình cảm hai anh em mình còn nồng thắm hơn cả Lương Sơn Bá với Chúc Anh Đài đấy, có câu thơ cổ miêu tả rất hay: Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành." Ngô Mặc: - -_-||| Đại ca.

Không biết khen thì xin đừng gượng ép.

Vẻ mặt Ngô Mặc vô cùng quái dị, trong sự lúng túng mang theo vài phần bất lực.

Cậu đang lúng túng giùm Vương Bàn Tử, trình độ văn hóa của anh em mình thì đừng có đem ra khoe mẽ nữa. "Được rồi, Bàn tử chết tiệt, câu đó anh đi mà nói với Vân Thải ấy." Ngô Tà nhịn cười tiến lại gần: "Tiểu Mặc, bên dưới tình hình thế nào?" Nhắc đến chính sự, thần sắc Ngô Mặc lập tức trở nên nghiêm túc: "Em phát hiện dưới thành giếng có một sợi xích sắt dẫn thẳng vào sâu bên trong." Trong số mọi người chỉ có Hắc Hạt Tử là từng xuống giếng.

Ánh mắt mọi người đồng loạt đổ dồn về phía lão.

Hắc Hạt Tử nhún vai: "Không sai, có một cánh cửa đá." "Anh đã mở ra xem chưa?

Bên trong thế nào?" Ngô Mặc lập tức hứng thú, liên tục truy vấn. "Bên trong à..." Hắc Nhãn Kính kéo dài giọng, dường như đang chìm vào hồi ức.

Ngô Mặc mở to mắt nhìn Hắc Nhãn Kính, đầy vẻ mong đợi lão có thể kể ra được điều gì đó.

Tuy nhiên, Hắc Nhãn Kính chưa bao giờ đi theo con đường thông thường.

Lão nhìn bộ dạng khao khát kiến thức của Ngô Mặc như một học sinh tiểu học, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười xấu xa: "Bên trong à...

Anh không biết." "Hả???" Sự chuyển hướng bất ngờ làm Ngô Mặc trẹo cả lưng.

Cậu ngẩn người mất một phút mới phản ứng lại được: "Cái gì?

Bên trong có gì?" "Không biết." Hắc Nhãn Kính nén cười, cố ý làm ra vẻ nghiêm túc nhún vai: "Sau khi xuống dưới anh thấy xác nữ đang ngồi xếp bằng ở đó." "Còn cái cửa?" Ngô Mặc nhíu mày: "Anh đâu có mù thật, sao lại không thấy được?" "Thấy rồi, nhưng không vào." Hắc Nhãn Kính nói một cách nhẹ tênh.

Trong thoáng chốc, không ai nói gì, nhìn Hắc Nhãn Kính với ánh mắt đầy vẻ không tin.

Đang bốc phét đấy à?

Cái loại người thấy cái lỗ nào cũng muốn chọc vào một phát như lão mà lại bỏ qua một nơi rõ màng như thế sao? "Nói mà mấy người không tin." Hắc Nhãn Kính đặt một tay lên thành giếng, đưa mắt nhìn xuống dưới: "Nhận bao nhiêu tiền thì làm bấy nhiêu việc, nhà họ Hoắc chỉ bảo anh cõng cái xác ra, anh việc gì phải lo chuyện bao đồng chứ." Ồ!

Hiểu rồi.

Ngô Mặc gật đầu, vung tay tát một phát trời giáng vào sau gáy Hắc Nhãn Kính.

Lực mạnh đến mức suýt chút nữa khiến lão ngã nhào xuống giếng. "Không vào mà anh lảm nhảm nửa ngày, đúng là tốn thời gian." Vương Bàn Tử đồng tình gật đầu: "Hắc gia, cái màn ba hoa này của ngài đúng là người mù thắp đèn, phí dầu vô ích." "Đợi đã." Ngô Mặc dường như nghĩ ra điều gì đó, cậu vươn tay kéo Hắc Nhãn Kính lại trước mặt mình.

Tay trái cậu quơ quơ vài cái sau gáy lão.

Ngô Tà thấy hành động của cậu em mình thì hơi thắc mắc: "Tiểu Mặc, em đang làm gì thế?" Hoắc Tú Tú bất thình lình chen vào một câu: "Tiểu Mặc ca ca, không lẽ anh đang tìm ma đấy chứ?" Ngô Mặc không nói gì, xoa cằm đi quanh Hắc Nhãn Kính vài vòng.

Lúc trước chỉ chú ý đến vấn đề bệnh mắt, hoàn toàn quên mất một cách nói khác — trên cổ có thứ gì đó đang cưỡi khiến lão không ngóc đầu lên nổi.

Mẹ kiếp, sơ suất quá.

Nếu thật sự có thứ đó...

Đậu!

Ông đây cưỡi thì còn danh chính ngôn thuận, chứ con mụ mày cưỡi thì ra cái thể thống gì?

Càng nghĩ càng tức.

Ngô Mặc hạ quyết tâm, hôm nay dù thế nào cũng phải tống thứ này về nhà ngoại nó.

Gặp chuyện không quyết thì gọi Hệ thống.

Một lần nữa cậu bỏ tiền ra mua một hộp Dẫn Hồn Hương.

Đúng là Hệ thống, làm việc thật chu đáo, bao bì Dẫn Hồn Hương chẳng khác gì bao thuốc lá thông thường.

Ngô Mặc móc hộp thuốc ra, rút một nén Dẫn Hồn Hương, liếc nhìn tầng hầm thứ hai.

Môi trường rất phù hợp, âm u chẳng khác gì nhà ma.

Vương Bàn Tử cũng là một con nghiện thuốc lá, theo thói quen đưa tay phải ra: "Ơ, loại mới à, cho anh một điếu hút thử xem nào." "Cái này không phải để cho anh hút đâu." Ngô Mặc né tay sang bên cạnh, cố ý hạ thấp giọng: "Có muốn thấy ma không?" "Đừng giỡn nữa, ban ngày ban mặt lấy đâu ra ma." Vương Bàn Tử không để tâm, nghĩ rằng Ngô Mặc lại đang trêu chọc mình.

Kết quả thấy vẻ mặt Ngô Mặc vô cùng nghiêm túc, hắn liền sững người: "Thằng nhóc mày...

Không đùa đấy chứ?" Nói thật, huyết thi là cái thứ phi lý mà họ đã thấy nhiều rồi, nhưng nói đến ma thì...

Hiện tại chắc chỉ thấy mỗi "con ma nghèo" khi soi gương thôi.

Ngô Mặc lắc lắc nén nhang trong tay: "Đừng gấp, sắp được mở mang tầm mắt rồi đây." Các cụ có câu, diễn kịch thì phải diễn cho trọn bộ.

Ngô Mặc châm lửa Dẫn Hồn Hương.

Cậu vừa đi vòng quanh Hắc Nhãn Kính vừa lầm bầm như tụng kinh: "Đuổi thằng điên, đánh thằng ngốc, thích tụt quần đùi ông già." Những người khác: ? ???

Nếu là trước kia thì thật sự không nghe ra cậu đang lầm bầm cái gì, nhưng bây giờ thì từng chữ một đều nghe rõ mồn một.

Lâm Phong ôm mặt không nỡ nhìn.

Mày dù có muốn giả bộ làm thầy cúng thì cũng đừng đến mức tụt quần đùi ông già chứ?

Vương Bàn Tử và Ngô Tà cắn chặt môi, sợ lỡ lời cười thành tiếng làm hỏng bầu không khí.

Không phải chứ, cái này thì liên quan gì?

Giải Ngữ Hoa cảm thấy hơi mệt mỏi.

Anh thở dài một hơi, tự nhủ thôi thì kệ đi.

Mọi người nhìn Ngô Mặc với ánh mắt như đang xem một đứa trẻ nghịch ngợm.

Tuy nhiên, càng nhìn họ càng thấy có gì đó không ổn.

Làn khói từ Dẫn Hồn Hương không hề bay lên theo không khí, mà ngược lại giống như có đôi tay vô hình nào đó kéo nó dán chặt vào sau gáy Hắc Nhãn Kính.

Lúc đầu chỉ là một sợi mỏng, chỉ vài giây sau đã bện thành một sợi dây màu xám xanh, quấn hai vòng quanh cổ áo lão, rồi dần dần hiện ra một hình người mờ ảo.

Ánh mắt mọi người thay đổi hẳn.

Nụ cười của Vương Bàn Tử cứng đờ trên mặt, hắn vô thức lùi lại nửa bước, giọng run run: "Vãi...

Có thứ đó thật à?" Ngô Tà cũng thu lại vẻ mặt cợt nhả, rút thanh đoản đao giắt sau lưng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng khói đó: "Cái thứ này thật sự là ma sao?" Thành công rồi?

Mọi người nhìn chằm chằm vào sau gáy Hắc Nhãn Kính với vẻ mặt nghiêm trọng, quả thật không ngờ trên người lão lại có ma thật.

Duy chỉ có Hắc Nhãn Kính là vẫn bình thản như không.

Cứ như người bị ma ám mấy chục năm không phải là lão mà là người khác vậy.

Ngô Mặc không dừng tay, Dẫn Hồn Hương xoay một vòng giữa các ngón tay, khói càng đậm thêm.

Hình bóng con ma dần trở nên rõ nét.

Đó là một người phụ nữ mặc kỳ trang đời Thanh.

Chương 1650

Trên đầu búi tóc kiểu "Lưỡng Bả Đầu", cài trâm bạc mạ vàng.

Những dải tua rua xanh rủ xuống khẽ đung đưa theo bóng ma.

Nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối, tỏa ra sự u uất và lạnh lẽo của trăm năm tích tụ.

Khóe miệng lại lộ ra một nụ cười nanh ác quái dị.

Ngô Mặc lùi lại nửa bước, nhìn nữ quỷ với sắc mặt vô cùng âm trầm.

Đậu má nó, cười cái gì mà cười.

Bộ định cười nhạo ông đây biểu diễn cảnh nóng cho xem à?

Lúc này, sát ý trong lòng cậu cuồn cuộn không dứt.

Vương Bàn Tử đứng phía sau nhìn Dẫn Hồn Hương trong tay Ngô Mặc với vẻ khó hiểu, thấp giọng hỏi: "Người anh em, có món bảo bối tốt thế này sao không lấy ra sớm?" "Thiên thời địa lợi nhân hòa, thiếu một cái cũng không được." Câu này cũng là do Hệ thống trả lời Ngô Mặc.

Dẫn Hồn Hương chia làm ba bảy loại, đúng là tiền nào của nấy.

Dẫn Hồn Hương loại cao cấp thì đừng mơ tới, với gia sản hiện tại của Ngô Mặc cơ bản là không mua nổi.

Loại trung đẳng cũng đủ làm cậu phá sản.

Tính đi tính lại chỉ mua được loại rẻ tiền, lại còn kèm theo đủ thứ điều kiện hạn chế.

Một trong số đó là phải ở nơi mà linh hồn đó từng trú ngụ.

Trước kia mãi không tìm được cơ hội, hơn nữa dù có đến thì trong tay không có trang bị khác cũng không đuổi được nữ quỷ.

Hôm nay coi như là gặp may.

Dưới làn khói sương bao phủ, lấy miệng giếng làm trung tâm, một không gian khép kín đường kính khoảng mười mét được hình thành.

Đây chính là công dụng của Dẫn Hồn Hương, có thể tạo ra một không gian cân bằng âm dương trong thời gian ngắn.

Nói cách khác, người và ma có thể cùng ở trong một không gian để giao tiếp bình thường.

Ngô Mặc chỉ tay vào nữ quỷ: "Đừng bảo ông đây không cho mày cơ hội, chủ động nhảy xuống giếng đi thì tao có thể bỏ qua chuyện cũ, bằng không đừng trách tao đánh cho mày hồn phi phách tán." "Lục cục cục~" Nữ quỷ há miệng to ra, ngay khi Ngô Mặc tưởng mụ ta sắp nói chuyện thì mụ lại phát ra tiếng kêu như gà mái đẻ trứng.

Ngô Mặc tức lộn ruột.

Ánh mắt cậu như dao găm phóng về phía Hắc Nhãn Kính: "Đã bảo với anh bao nhiêu lần rồi, lúc không có chuyện gì thì đừng có cười như gà mái đẻ trứng, giờ đến ma nó cũng học theo thói xấu của anh rồi đấy." Hắc Nhãn Kính: ? ???

Có cái lý thuyết đổ lỗi cho nạn nhân này sao?

Bây giờ đúng là chẳng còn đạo lý gì nữa rồi.

Nhân lúc Ngô Mặc đối đầu với con ma, Hắc Nhãn Kính âm thầm giơ tay phải định tóm lấy nữ quỷ đó.

Kết quả không ngoài dự kiến, lão chỉ tóm được không khí. "Lục cục cục!" Nữ quỷ há to miệng cười càng thêm ngông cuồng.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm nữ quỷ, chợt nhận ra một sự thật khá phũ phàng.

Đừng nhìn nữ quỷ cười như bị điện giật, nhưng thân mình mụ lại ngồi vững chãi trên vai Hắc Nhãn Kính.

Không đúng, không hẳn là ngồi.

Phần từ đầu gối trở xuống của mụ đã lún sâu vào bên trong vai của Hắc Nhãn Kính.

Nói một cách dễ hiểu là phần bắp chân đã nhập vào thân xác lão.

Thảo nào lại cười ngông cuồng thế, chắc là đinh ninh người bên ngoài không làm gì được mụ đây mà.

Xem ra không trị cho mụ một trận thì đúng là có lỗi với đôi tay này của ông đây.

Tuy nhiên thời gian đã quá lâu, một phần của nữ quỷ đã hòa nhập với cơ thể của Kính ca, xử lý sẽ có chút rắc rối.

Sơ sẩy một chút là có khi làm hại đến cơ thể lão.

May mà hôm nay Hệ thống cũng khá nể mặt, lúc nãy mua Dẫn Hồn Hương nó đã khuyến mãi cho một thông tin — dưới giếng có cách giải quyết.

Như vậy thì chỉ còn cách đạp lão xuống đó trước rồi tính. "Cho mặt mũi mà không biết điều, hôm nay mày xác định hồn phi phách tán đi." Đối mặt với lời đe dọa của Ngô Mặc, vẻ mặt nữ quỷ vô cùng khinh miệt, coi lời cậu nói như gió thoảng bên tai.

Nghĩ lại cũng chẳng lạ, bao nhiêu năm qua Hắc Nhãn Kính không phải chưa từng thử giải quyết vấn đề này, chỉ là không biết bắt đầu từ đâu.

Cầu người không bằng cầu mình, cuối cùng Hắc Nhãn Kính đành chọn cách sống chung với lũ.

Lão biết trên cổ mình có thứ gì đó, cũng đoán được có liên quan đến xác nữ, nhưng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy.

Hôm nay coi như đã được xác nhận hoàn toàn.

Ngô Mặc quay lại nhìn mấy anh em một lượt: "Em với Kính ca xuống dưới một chuyến, mấy anh ở trên chú ý tình hình nhé." "Anh xuống cùng hai người." Giải Ngữ Hoa đi đến bên giếng, thò đầu nhìn xuống đáy: "Môi trường dưới giếng khá chật hẹp, có vài chỗ anh dễ xoay xở hơn em." Lý do vô cùng thuyết phục, chặn đứng lời từ chối của Ngô Mặc ngay tại cổ họng. "Ờ...

Có lý đấy." Ngô Mặc do dự vài giây rồi gật đầu.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử thấy vậy vội vàng lên tiếng: "Hay là hai anh cũng xuống cùng luôn đi." Lời vừa dứt, Ngô Mặc quay ngoắt người lại, đưa tay trái ra: "NO!

Em từ chối." Đùa gì thế?

Hai lão này còn tà khí hơn cả con ma trên cổ thằng mù kia nữa.

Cậu là muốn giải quyết vấn đề chứ không phải muốn làm tăng thêm độ khó cho trò chơi.

Trương Khởi Linh khẽ nhếch môi tạo thành một đường cong rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

Tốc độ quá nhanh khiến người khác không kịp nhận ra, ngoại trừ một vị Trương Khởi Linh khác đang đứng ngay cạnh lão.

Vị đó khẽ nhíu mày, dường như không hiểu tại sao một khuôn mặt giống hệt mình lại có thể lộ ra biểu cảm như vậy?

Ngô Tà ôm ngực vẻ đầy oán trách: "Đau lòng quá, em làm tổn thương trái tim mỏng manh của anh trai em rồi." Ngô Mặc hoàn toàn không mảy may lay động, đảo mắt trắng dã: "Đừng nói nhảm nữa, ngoan ngoãn ở trên này đi.

Ngộ nhỡ có kẻ nào lấp miệng giếng thì em trai anh thành rùa trong hũ mất, muốn vùng vẫy cũng không thoát ra được." Ngô Tà và Vương Bàn Tử ngẫm lại thấy cũng đúng.

Bây giờ là những năm 80, nhiều chuyện khác hẳn với sau này.

Vì an toàn, đúng là nên canh giữ ở đây thật kỹ.

Nhưng chỉ có mấy người họ thì vẫn chưa yên tâm lắm.

Ánh mắt Ngô Mặc lại hướng về phía hai vị Trương Khởi Linh.

Suy nghĩ một chút, cậu vẫy vẫy tay với Trương Khởi Linh phiên bản trẻ: "Này người anh em, xuống làm một chuyến không?" Trương Khởi Linh (trẻ) gật đầu, không nói hai lời đi đến cạnh miệng giếng.

Ngô Mặc sợ Trương Khởi Linh kia không nghe lời mà bám theo, liền vội vàng giải thích: "Tôi cảm thấy tòa nhà này có vấn đề, lúc nãy tôi với Phong tử vừa phá địa khí của nó xong, sợ có kẻ nhận ra điều bất thường sẽ lên đây tìm rắc rối." Nói xong, cậu vỗ mạnh vào vai Trương Khởi Linh: "Ý của tôi, anh... hiểu chứ?" Trương Khởi Linh trầm tư giây lát, giơ tay ra ký hiệu OK.

Thấy vậy, Ngô Mặc vô cùng an tâm.

Nhìn xem, ngón tay dài đúng là có lợi thế, vòng tròn OK cũng to hơn người thường một chút.

Cậu quay đầu dặn dò Lâm Phong: "Để ý một chút, ra tay đừng có nương tình đấy." Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, bốn người bám vào dây thừng lần lượt nhảy xuống giếng.

Ngô Mặc ở ngay phía trên Hắc Nhãn Kính.

Nhìn con mụ quỷ trên đầu lão, cậu thấy ngứa mắt không chịu nổi, liền thẳng chân đạp một phát vào vai Hắc Nhãn Kính.

Một chuyện ngoài dự tính đã xảy ra, miệng nữ quỷ phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Còn Hắc Nhãn Kính?

Chương 1651

Không phụ sự mong đợi của mọi người, lão đã rơi thẳng tõm xuống giếng. "Ái chà chà!" Ngô Mặc như con khỉ vội vàng nhảy xuống, miệng liên tục xin lỗi: "Xin lỗi xin lỗi, Kính ca anh không sao chứ?

Em thật sự không cố ý đạp anh đâu." Khóe miệng Hắc Nhãn Kính giật giật mấy cái, nghiến răng nặn ra từng chữ: "Không.

Có.

Sao." Lúc này trên vai đang cõng một con quỷ, anh cũng chẳng còn tâm trí đâu mà cười đùa hay giả vờ ấm ức như mọi khi nữa. "Tiểu Mặc, không sao chứ?" Giải Ngữ Hoa không rõ chuyện gì vừa xảy ra, cũng nhảy xuống ngay sau đó. "Không sao, em lỡ chân đạp trúng Kính ca thôi." Ngô Mặc xua xua tay, ý bảo Giải Ngữ Hoa đừng lo.

Trương Khởi Linh (trẻ) im lặng đứng sang một bên.

Đừng thấy lòng giếng rộng ba mét, chứ đứng bốn gã đàn ông to xác thì vẫn có chút chật chội.

Nước giếng vẫn lạnh lẽo thấu xương, nhưng nhờ uống thuốc của Giải Ngữ Hoa từ trước nên cũng không đến mức lạnh đến run người như lúc nãy.

Ngô Mặc giơ đèn pin chiếu lên vách giếng: "Phía dưới mặt nước có chỗ nhô lên, em nghi ở đây có cơ quan." "Để anh xem nào." Hắc Nhãn Kính tiến lên một bước, định cúi người xuống kiểm tra.

Đột nhiên, nữ quỷ phát ra tiếng thét chói tai.

Âm thanh thê lương như con gà bị bóp nghẹt cổ.

Lúc trước không nghe thấy thì thôi, giờ đang ở cùng một không gian song song, âm thanh đó cứ thế khoan thẳng vào lỗ tai, ồn ào chẳng kém gì máy khoan điện.

Không chỉ vậy, nửa thân trên của nữ quỷ cứ lắc qua lắc lại như đang chơi trò con lắc đại bàng.

Tim Ngô Mặc đập thình thịch, chỉ sợ động tác của con quỷ kia làm thương tổn đến Hắc Nhãn Kính.

Lông mày Hắc Nhãn Kính hơi nhíu lại theo bản năng, nhưng tốc độ nhanh như chớp, lập tức quay lại vẻ cà lơ phất phơ như cũ.

Cũng may Ngô Mặc tinh mắt, nhìn chằm chằm vào mặt anh nên mới nhận ra.

Mẹ kiếp!

Con nữ quỷ đáng chết này.

Sát ý của Ngô Mặc đối với con quỷ lại tăng thêm vài tầng.

Trong lòng cậu hiểu rõ, nữ quỷ này đối với Hắc Nhãn Kính chẳng khác nào một khối u ác tính, sơ sẩy một chút là kéo theo cả một chuỗi rắc rối.

Dù có Vô Tật Kính trấn áp thì cũng chỉ là trị ngọn không trị gốc, muốn giải quyết triệt để thì phải tìm ra căn nguyên.

Thấy thứ này phản ứng mạnh như vậy, rất có thể dưới giếng có thứ mà nó sợ.

Ngô Mặc quay người gọi Trương Khởi Linh (trẻ): "Tiểu Trương, qua đây phụ một tay." Cái tên vừa thốt ra, Hắc Nhãn Kính đã phì cười: "Chà, 'Tiểu Trương' à, nghe được đấy." Nếu là ngày thường, Ngô Mặc đã táng cho một phát rồi, nhưng hôm nay cậu thực sự lười chấp nhặt với anh ta.

Còn về khả năng đặt tên của Ngô Mặc, Giải Ngữ Hoa đã sớm miễn dịch rồi.

Biết nói gì đây?

Giờ mà xen vào, nhỡ cậu ta lại gọi mình là 'Phú Quý' thì biết giấu mặt vào đâu?

Trương Khởi Linh bước tới, chẳng nói chẳng rằng bắt đầu nghiên cứu cơ quan trên vách giếng.

Anh tuy mất trí nhớ nhưng chỉ số thông minh thì không vấn đề gì.

Anh nhận thấy Ngô Mặc là một kẻ rất lười, còn có thể dùng mồm thì tuyệt đối không động tay, trừ khi ngứa tay muốn đánh người.

Anh đã chứng kiến vô số lần 'vị kia' (Trương Khởi Linh tương lai) có ngoại hình giống hệt mình đi bưng trà rót nước cho Ngô Mặc, đủ để chứng minh lời mình nghĩ không sai.

Người nhà họ Trương đối mặt với cơ quan chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: Đỉnh chóp.

Ngón tay Phát Khâu lần theo kẽ hở từ từ dò dẫm, rất nhanh đã xác định được vị trí cơ quan.

Ngón tay anh dứt khoát thọc vào, chỉ nghe một tiếng "cạch" giòn giã như ổ khóa cũ bị mở ra.

Ngay sau đó, một phiến đá xanh cao nửa người phía dưới vách giếng đột ngột lõm vào trong, nước giếng nhanh chóng rút đi như thủy triều.

Ba người Ngô Mặc lập tức bám chặt vào vách giếng, cảnh giác nhìn quanh, dao găm đều đã lăm lăm trong tay.

Nơi chật hẹp thế này, vạn nhất có tên bắn ra thì khó mà đỡ nổi.

Tuy nhiên, nguy hiểm trong tưởng tượng không xảy ra.

Theo sau những tiếng rung động nhỏ, tại vị trí cơ quan bật ra một chiếc khay đồng nhỏ bằng bàn tay.

Ánh đèn pin chiếu vào, có thể thấy rõ trên mép khay điêu khắc những hoa văn dây leo ẩn hiện.

Trong các kẽ văn lộ còn bám những vết rỉ màu đỏ sẫm, trông như vết máu khô lâu năm.

Chính giữa khay có một cái rãnh, trống không, chẳng biết dùng để làm gì.

Sau nhiều năm lăn lộn, Ngô Mặc bây giờ không còn là lính mới như xưa nữa.

Nhìn cái khay, cậu nhổ một bãi nước bọt đầy vẻ chê bai: "Phi!

Lại mẹ nó là rãnh máu à?" Giải Ngữ Hoa ghé người quan sát một lúc: "Không sai, trên đó đúng là có dấu vết của máu." "Đúng là lũ thần kinh." Ngô Mặc nhịn không được chửi một câu.

Lần nào xuống mộ cũng đụng phải mấy cái cơ quan gây buồn nôn thế này.

Giải Ngữ Hoa liếc cậu một cái, cười như không cười: "Lâu như vậy rồi mà vẫn chưa quen à?" "Em chỉ thấy não người xưa có vấn đề, hở chút là dùng máu làm cơ quan, đúng là bệnh nặng." Ngô Mặc định nói tiếp câu thứ hai thì kinh ngạc thấy Trương Khởi Linh (trẻ) rút dao găm định cứa vào cổ tay.

Vãi cả chưởng!

Làm cái trò mèo gì vậy?

Lại chơi bài này.

Ngô Mặc nhanh tay lẹ mắt, táng thẳng một phát vào sau gáy Trương Khởi Linh: "Máu nhiều thì để dành về mà nấu canh tiết, đừng có ăn no rỗi mỡ mà lãng phí ở đây." Lực đạo khá mạnh khiến Trương Khởi Linh ngẩn người ra.

Có lẽ thấy cảnh náo nhiệt làm vơi đi cảm giác khó chịu, Hắc Nhãn Kính một tay bám vách giếng, miệng không quên trêu chọc: "Nhìn Nhị gia nhà chúng ta bận rộn chưa kìa, dạy dỗ xong Ách Ba già lại không quên dạy bảo luôn Ách Ba trẻ." "Câm mồm đi." Ngô Mặc lườm Hắc Nhãn Kính một cái cháy mặt: "Cái con lật đật trên đầu anh nó sắp nhét vào miệng anh luôn rồi kìa." Tần suất lắc lư của nữ quỷ rất lớn, khiến Ngô Mặc nghiêm túc nghi ngờ kiếp trước con mụ này có phải là một sợi rong biển không?

Ngô Mặc vỗ mạnh hai phát lên đầu Trương Khởi Linh (trẻ): "Mẹ nó, còn dám tự tiện cắt máu nữa là ngày mai ông đây quấn cho mày hai cái xích sắt lên cổ tay đấy, nghe rõ chưa?" Bốn chữ cuối vang dội, vọng lại trong cái giếng cạn.

Phía trên đỉnh đầu, Lâm Phong nghe thấy tiếng động liền thò đầu xuống hét: "Nghe thấy rồi, con trai mày định làm gì đấy?" Ngô Mặc: "..." Đến đúng lúc đấy, đỡ công phải gào.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn lên: "Cơ quan xuất hiện rồi, cần dùng máu.

Tao nhớ trong ba lô mày có mấy ống máu, ném xuống đây mau." Đây chính là kinh nghiệm xương máu.

Cứa cổ tay đau biết bao nhiêu, mà xuống mộ có ai rảnh rỗi dắt theo con lợn đâu?

Thế là hai đứa hợp mưu bỏ tiền ra mua ít máu quá hạn mang theo.

Dù sao cũng có không gian, mang đi đâu cũng tiện.

Trong không gian của Ngô Mặc cũng có, nhưng hiện tại không tiện lấy ra làm màu.

Dù sao Lâm Phong cũng ở ngay đó, ai lại rảnh đi lục túi hắn làm gì?

Lâm Phong thầm chửi một câu, giả vờ thò tay vào túi quần rồi thực tế rút từ không gian ra hai ống máu giơ lên miệng giếng: "Tao ném xuống đây, chú ý mà đỡ." "Nhắm chuẩn vào mà ném, ông đây không muốn bị 'hồng vận đương đầu' đâu nhé." Lâm Phong buông tay, hai ống máu rơi thẳng xuống giếng.

Thấy Ngô Mặc bắt gọn, hắn mới rụt đầu lại.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh mặt đầy kinh ngạc: "Phong tử, hai đứa bây cẩn thận thế à?

Ra cửa còn tự bị bịt mấy ống máu cơ à?" Vừa nói lão vừa tò mò nhìn chằm chằm vào túi quần Lâm Phong, tặc lưỡi: "Thế thì cậu phải cẩn thận đấy, đừng để bình vỡ, không thì người ta lại tưởng cậu..." "Bàn Tử, sau này anh đừng giảm béo nữa." Lâm Phong vỗ mạnh lên vai Bàn Tử, cảm thán: "Da dày thịt béo ít nhất còn chịu đòn giỏi." Hai người trêu chọc nhau đã quen nên chẳng ai để ý.

Ngô Tà đứng bên cạnh cũng cảm khái không thôi.

Phong tử hợp cạ với thằng em mình cũng có lý do cả.

Nhìn cái bộ dạng và thói quen của hai đứa nó mà xem, đúng là 'ngưu tầm ngưu, mã tầm mã'.

Dưới giếng, Ngô Mặc cầm hai ống máu, đá một phát vào mông Trương Khởi Linh (trẻ): "Tiểu Trương tử, máu đến rồi, né ra một bên, đừng để bắn đầy người." Trương Khởi Linh quay đầu lại, ánh mắt dừng lại trên chân Ngô Mặc một lát rồi mới nhích người đi.

Chương 1652

"Đây là máu người à?" Giải Ngữ Hoa có chút nghi hoặc: "Hai đứa bây ra ngoài dạo chơi mà cũng mang theo máu?" Thật sự không thể hiểu nổi mạch não của hai tên này.

Mang dao, mang đồ ăn thức uống, mang thuốc thì còn bình thường.

Mang máu...?

Người bình thường nào làm ra cái chuyện này?

Hắc Nhãn Kính một tay bám vách giếng, nhe răng cười đến mức người run bần bật.

Đừng nói nha, nhịp rung của anh rất đồng bộ với con nữ quỷ trên đầu, tạo nên một sự hài hước khó tả.

Ngô Mặc thở dài một tiếng, chẳng buồn chấp nhặt với hai kẻ 'chưa thấy sự đời' này.

Chỉ là mang theo ít máu thôi mà, có cần kinh ngạc thế không? "Đừng có làm phiền tôi làm việc." Ngô Mặc tùy tiện xua tay, bắt đầu nghiên cứu khay cơ quan.

Hoa văn trên khay cực kỳ phức tạp, vòng này nối tiếp vòng kia thông thẳng vào bên trong vách giếng, giống như trong giếng có một cái miệng đang chực chờ nuốt chửng máu.

Ngô Mặc cẩn thận vặn nắp một ống máu rồi đổ lên.

Dòng máu đỏ sẫm chậm rãi chảy theo rãnh khay.

Ngay khi chạm vào hoa văn dây leo, những vết rỉ khô khốc như sống lại, từ từ biến mất theo dòng máu, để lộ lớp nền đồng xanh lấp lánh ánh lạnh bên dưới.

Bốn người nín thở nhìn chằm chằm.

Khi máu sắp tràn đến mép rãnh, cái khay đột nhiên rung nhẹ một cái.

Tiếp đó, ở đáy rãnh từ từ nhô lên một cái ấn hình thanh dài nhỏ. "Đây là chỗ để khảm vật gì vào à?" Giải Ngữ Hoa ghé sát lại, lông mày hơi nhíu.

Hắc Nhãn Kính cũng ghé tới.

Nữ quỷ trên vai anh không hiểu sao lại bớt lắc lư hơn, tiếng thét cũng nhỏ lại, như thể bị một bãi đờm già chặn ngang họng.

Ngô Mặc có chút phiền lòng: "Thôi xong, chúng ta cũng đâu có chìa khóa." Khó khăn lắm mới hội tụ đủ thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu hôm nay không vào được thì coi như không giải quyết được con nữ quỷ trên người Hắc Nhãn Kính.

Trước kia không thấy thì thôi, giờ nhìn rõ rồi, cậu cảm thấy gai mắt cực kỳ, một giây một phút cũng không chịu nổi cái thứ này.

Ngô Mặc quan sát kỹ cái dấu ấn vừa lộ ra, ướm thử ngón tay vào.

Độ dài tương đương ngón tay giữa.

Nhìn hình dáng sao lại giống cái khúc xương vừa đào được trên sân thượng thế nhỉ?

Có sự trùng hợp thế sao?

Một sự nghi ngờ xoay chuyển trong đầu.

Hay là... thử tí?

Ngô Mặc lại ngẩng đầu hét lên trên: "Con trai, ném khúc xương xuống đây cho bố!" Lâm Phong tức đến méo cả mũi, bò ra miệng giếng mắng: "Xương?

Bố mày nhảy xuống luôn cho mày nhé?

Mày tưởng tao là Na Tra chắc, còn đòi lóc thịt lóc xương?" "Đừng có bốc phét, tao cần cái khúc xương trên sân thượng ấy." "Mẹ nó!

Lần sau nói cho rõ vào." Sau khi ném đồ xuống, Lâm Phong vẫn không yên tâm hét thêm một câu: "Có cần tao xuống không?

Mày cứ gọi một câu lại thưa một câu như gọi hồn ấy." "Không cần, dưới này chật lắm, mày mà xuống là có chuyện thật đấy, không xoay xở nổi đâu." Ngô Mặc còn muốn sống tốt, không muốn nướng mạng ở đây.

Cầm khúc xương trong tay, hơi lạnh thấu xương xuyên qua lớp giấy bọc thấm vào da thịt.

Ngô Mặc bĩu môi, mặt đầy vẻ chê bai, xé từng lớp giấy bọc ra.

Dù vậy, cậu cũng không định nhờ Giải Ngữ Hoa hay Hắc Nhãn Kính giúp đỡ.

Bẩn chết đi được, để mình cậu chịu đựng là đủ rồi. "Xương?

Ở đâu ra thế?" Giải Ngữ Hoa nhìn chằm chằm nửa ngày cũng không nhận ra đó là xương gì. "Đào được trên sân thượng đấy." Ngô Mặc tóm tắt ngắn gọn lai lịch khúc xương.

Nghe xong, sắc mặt Giải Ngữ Hoa dần trở nên nghiêm trọng.

Anh ngẩng đầu nhìn Hắc Nhãn Kính bên cạnh: "Hạt tử thối, năm đó anh không chú ý đến chuyện này sao?" Hắc Nhãn Kính thản nhiên nhếch môi: "Hoa gia, anh nghĩ lúc đó tôi có thể làm được gì?" Giải Ngữ Hoa im lặng.

Đúng vậy, với thân phận của Hắc Nhãn Kính lúc đó, làm nhiều sai nhiều, thậm chí rất có thể kéo theo một loạt rắc rối.

Nên biết rằng trên thế giới này có nhiều chuyện còn hóc búa hơn con nữ quỷ trên đầu anh nhiều.

Vậy mà bây giờ...

Ánh mắt anh vô thức nhìn về phía Ngô Mặc, một tia lo lắng sâu sắc thoáng qua.

Nhưng sự lo âu đó chỉ kéo dài vài giây rồi biến mất, thay vào đó là sự kiên định.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Kẻ nào dám có ý đồ xấu, quản hắn là ai, cứ xử đẹp rồi tính sau.

Ngô Mặc không chú ý đến cảnh này, cậu đang tập trung nghiên cứu cơ quan.

Cầm hai đầu khúc xương ướm thử vào cơ quan, kết luận là hoàn toàn khớp.

Xem ra có những chuyện đúng là trùng hợp đến tận nhà. "Cẩn thận chút, em chuẩn bị mở cơ quan đây." Ngô Mặc dặn một câu rồi dứt khoát ấn khúc xương vào.

Khúc xương vừa khớp vào rãnh, bên tai liền nghe một tiếng "cạch" giòn giã, như mộng gỗ khít rịt vào nhau.

Ngay sau đó, dưới khay đồng truyền đến tiếng bánh răng chuyển động "rắc rắc".

Âm thanh như tiếng nghiến răng khiến người nghe ê hết cả tai.

Máu theo hoa văn lan rộng sâu vào vách giếng, giống như những con rắn máu nhỏ đang bò. "Vãi, thành công rồi à?" Ngô Mặc có chút không tin nổi.

Vận khí của mình tốt đến mức vớ đại cũng trúng phóc à? "Khặc khặc khặc..." Đột nhiên, con nữ quỷ trên vai Hắc Nhãn Kính vùng vẫy kịch liệt.

Tiếng thét xuyên thủng màng nhĩ, thê lương hơn bất cứ lần nào trước đó.

Nửa thân trên của nó cố sức choài ra ngoài vách giếng, như muốn chạy trốn khỏi cái giếng này.

Tuy nhiên, dù nó có vùng vẫy thế nào cũng vô ích, chỉ có thể lắc lư tuyệt vọng, kéo theo cả bả vai Hắc Nhãn Kính cũng run lên.

Ngô Mặc tóm lấy cánh tay Hắc Nhãn Kính: "Đứng cho vững vào, đừng để cái thứ này nó kéo ngã." "Nhị gia, đây là đang quan tâm tôi đấy à?" Nụ cười trên mặt Hắc Nhãn Kính trông như con cáo vừa trộm được gà.

Ngô Mặc nghiêm mặt, chính khí lẫm liệt nói: "Tôi sợ anh ngã lộn nhào, đến lúc đó bán thân bất toại tôi lại phải nuôi anh cả đời." Thấy Hắc Nhãn Kính định cười tiếp, Ngô Mặc mắng: "Câm mồm, đừng có cười như thằng động kinh thế, không tôi lại tưởng anh trúng tà thật đấy." Giải Ngữ Hoa nắm lấy cánh tay kia của Ngô Mặc, ánh đèn pin quét lên vách giếng.

Chỉ thấy vách giếng vốn bằng phẳng, nay lại nứt ra một khe hở theo vệt máu đỏ lan tỏa.

Từ khe hở tỏa ra một luồng khí âm hàn nồng nặc trộn lẫn mùi đất cũ mốc.

Khe hở ngày càng lớn, đột nhiên "ầm" một tiếng phân ra hai bên, lộ ra một cửa đá cao bằng người.

Sau cửa là một đường hầm tối om, sâu thẳm trong đó thấp thoáng tiếng nước nhỏ giọt "tí tách".

Chờ một lúc, xác nhận bên trong không có tên bắn hay cơ quan gì, Ngô Mặc cầm đèn pin tiến lại gần.

Chương 1653

Luồng sáng quét qua vách hầm toàn là đá nham thạch màu xanh đen.

Điều kỳ lạ là ở nơi ẩm ướt thế này, vách tường hai bên lại không hề có rêu xanh hay dấu hiệu nấm mốc.

Có lẽ đã được xử lý đặc biệt.

Giải Ngữ Hoa lấy công cụ mang theo ra thử nghiệm ở cửa giếng một lúc lâu.

Thấy không có phản ứng bất thường, anh quay sang nhìn Ngô Mặc: "Chất lượng không khí không vấn đề gì, chúng ta vào xem tình hình thế nào." Chuyện bất thường tất có quỷ.

Nhìn cơ quan ở cửa là biết bên trong chắc chắn có vấn đề lớn.

Giải Ngữ Hoa rút dao găm đi vào trước.

Ngô Mặc chậm mất nửa bước, tức giận vỗ đùi bành bạch: "Ê!

Anh chơi không đẹp nhé!" Nói xong cậu vội vàng đi theo, vì sợ Giải Ngữ Hoa gặp nguy hiểm. "Được rồi, hai người chạy nhanh thật đấy." Hắc Nhãn Kính vận động bả vai, nhe răng cười: "Tiểu Ách Ba, chúng ta cũng theo thôi." Trương Khởi Linh (trẻ) liếc nhìn mặt anh, ánh mắt bình lặng như mặt hồ.

Nói một cách dễ hiểu là anh chẳng thèm chấp.

Bốn người lần lượt bước vào.

Đường hầm sâu hơn nhiều so với nhìn từ bên ngoài.

Ánh đèn pin chỉ chiếu được tầm ba năm mét, phía trước vẫn là một màu đen đặc quánh.

Giải Ngữ Hoa dẫn đầu, Ngô Mặc theo sát phía sau, thỉnh thoảng còn phải để ý đến Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh phía sau.

Không phải sợ họ không đủ năng lực, mà là... thành thói quen rồi.

Đường hầm rộng khoảng hai mét, hình dạng không quy tắc, lúc rẽ trái, lúc rẽ phải, thỉnh thoảng còn lượn một vòng lớn.

Đích đến rất rõ ràng, là đi thẳng xuống dưới đất.

Giải Ngữ Hoa luôn chú ý tình hình vách đá hai bên, nhận ra nơi này hoàn toàn khác với đường hầm mộ thất thông thường.

Hay nói đúng hơn, đây căn bản không phải đường hầm dẫn vào mộ.

Sợi xích sắt trên mặt đất cứ thế kéo dài về phía trước, như một ngọn đèn chỉ đường dẫn họ vào vực sâu dưới lòng đất.

Giải Ngữ Hoa nhắc nhở: "Cẩn thận chút, dưới lòng đất này e là có điều cổ quái." "Vâng!" Ngô Mặc đáp một tiếng, rồi quay sang hỏi với vẻ thắc mắc: "Anh nói xem, nếu chúng ta cứ đi tiếp, liệu cuối đường có thấy một trạm tàu điện ngầm không?" 121.

Giải Ngữ Hoa: “(   )!!!” Hắc Nhãn Kính đặt tay lên vai Ngô Mặc: "Có lý đấy, thế thì phía trước chắc là cửa soát vé rồi, lúc đó phải nhờ Nhị gia mua vé tàu điện ngầm hộ tôi nhé, không là tôi không vào được đâu." Ngô Mặc gạt cái tay phiền phức của anh ra, thở dài: "Mua vé thì không sao, chỉ là anh còn đèo bồng thêm con quỷ kia nữa, tính ra phải mua hai vé, nghĩ thôi đã thấy lỗ vốn rồi." Trương Khởi Linh (trẻ) lặng lẽ đi cuối cùng, im lặng như một bức nền.

Sau khi tán dóc xong, Ngô Mặc vẫn không hiểu nổi: "Đây là kinh đô mà, dưới lòng đất có quy mô lớn thế này, chẳng lẽ không ai chú ý sao?" Giải Ngữ Hoa nhẹ nhàng sờ vào lớp gạch trên vách đá: "Dựa vào thủ pháp và kiến trúc, nơi này có lẽ được xây dựng từ đầu thời nhà Minh.

Trải qua các triều đại thay đổi và những năm tháng đặc biệt, rất nhiều tài liệu hoặc bị hư hại, hoặc bị thất lạc, hoặc đã bị chuyển đi nơi khác.

Lúc xây dựng các tòa nhà lớn bên trên, e là đã có người cố tình can thiệp rồi." Nhà Minh?

Chẳng lẽ lại liên quan đến Uông Tàng Hải? "Liệu có phải nhà họ Uông đang bày trò không?" Ngô Mặc đưa ra suy nghĩ của mình, "Năm xưa chính tên đó thiết kế thành trì mà, chắc chắn tình hình địa hạ của cả kinh đô đều nằm trong tầm tay hắn." Đang nói chuyện thì đường hầm trở nên hẹp lại, độ dốc đi xuống cũng tăng lên đáng kể, thậm chí phải dùng hai tay chống hai bên vách mới đứng vững được.

Thấy Giải Ngữ Hoa có vẻ hơi vất vả, Ngô Mặc rất 'ân cần' gợi ý: "Hay là để em đi trước cho, em thấy ngón tay anh sắp không chạm tới vách đá rồi kìa." Mặt Giải Ngữ Hoa đen lại: "Câm miệng, đừng nói nữa." Lần nào xuống mộ cũng phải đụng đến chủ đề này.

Dù có là Phật tổ thì cũng bị Ngô Mặc chọc cho nổi trận lôi đình.

Bộ anh muốn lùn chắc?

Đúng là cái thằng thiếu đòn.

Phải nói Ngô Mặc có khả năng làm thánh nhân cũng phải phát điên.

Về vấn đề chiều cao này, Giải Ngữ Hoa cũng đã âm thầm nỗ lực rất nhiều nhưng chẳng có tác dụng gì, kết luận cuối cùng là không thể cao thêm được nữa.

Chuyện này anh không cho ai biết, kể cả thuộc hạ thân tín, chủ yếu là vì không muốn mất mặt.

Hắc Nhãn Kính nhân cơ hội chen vào một câu: "Bảo bối nhi, hay là nói chuyện với anh một chút đi?" "Nói về cái con quỷ đầu to trên đầu anh à?" Hắc Nhãn Kính bị nghẹn họng: "Ờ... cũng không phải là không được." Nhắc đến nữ quỷ, Ngô Mặc mới sực nhớ ra, sao nãy giờ không nghe thấy nó rên rỉ gì nhỉ?

Chẳng lẽ thời gian của Dẫn Hồn Hương đã hết?

Liếc mắt ra sau, dưới ánh đèn pin quả nhiên không thấy con nữ quỷ trên đầu Hắc Nhãn Kính đâu nữa.

Thôi kệ, mắt không thấy tâm không phiền.

Dù sao mình còn mấy nén nữa, đợi đến khi tìm ra vấn đề rồi dùng tiếp cũng không muộn.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Khi nhìn lại đồng hồ, kim giờ đã chạy được hai khứa.

Tình cờ, chỗ này có một cái bục phẳng, đủ để mọi người tạm nghỉ chân xả hơi.

Bốn gã đàn ông ngồi ở đây đúng là hơi chật chội.

Hắc Nhãn Kính tựa lưng vào vách đá, vỗ vỗ đùi mình: "Nhị gia, có muốn ngồi vào 'chỗ ngồi chuyên dụng' này không?" Ngô Mặc liếc xéo anh một cái: "Bố mày muốn cưỡi lên cổ mày cơ, anh có muốn thương lượng với nữ quỷ xem nó có nhường chỗ không?" Hắc Nhãn Kính bị câu nói làm cho cười toe toét, định trêu thêm vài câu thì ánh mắt chợt bị thu hút bởi một góc khuất.

Đó là một hốc đá lõm vào, nếu không nhìn đúng góc độ thì rất khó nhận ra.

Thấy Hắc Nhãn Kính nhìn chằm chằm vào đó, Ngô Mặc nhướng mày: "Gì thế, thấy quỷ à?" Cậu vừa buông lời trêu chọc vừa rướn người qua xem thứ gì đã thu hút Hắc Nhãn Kính.

Không có lửa làm sao có khói, đồ bình thường chắc chắn không lọt được vào mắt họ, trừ khi ở đây có tình huống đặc biệt. "Ơ!

Đây là bàn thờ à?" Nhìn rõ vật thể, Ngô Mặc không khỏi thắc mắc.

Trong hốc đá có khảm một cái bàn thờ nhỏ bằng bàn tay, chất liệu có vẻ là gỗ đào già.

Bề mặt bị hơi ẩm thấm vào đen xỉn nhưng không hề có dấu hiệu mục nát.

Chính giữa bàn thờ dán một lá bùa vàng đã phai màu.

Những đường nét chu sa trên bùa ngoằn ngoèo, mép bùa còn bị quăn lại, không cần chạm vào cũng biết đã có tuổi đời rất lâu.

Thứ đập vào mắt nhất chính là vật cắm ở giữa lá bùa: Một chiếc trâm gỗ nhỏ cỡ ngón tay, đầu trâm điêu khắc nửa cái đầu thú không nguyên vẹn.

Nhìn đường nét thì giống Kỳ Lân, nhưng lại thiếu mất một cái sừng.

Đuôi trâm gỗ còn quấn vài vòng chỉ đỏ, sợi chỉ đã bạc thành màu hồng nhạt nhưng vẫn thắt rất chặt, như đang trói buộc thứ gì đó.

Giải Ngữ Hoa cũng ghé lại, suy nghĩ hồi lâu rồi nhận ra: "Đây không phải bàn thờ bình thường, đây là 'Trấn Vật Đài' dùng để trấn áp thứ gì đó." "À, trấn quỷ sao?" Ngô Mặc định đưa tay chạm vào trâm gỗ thì bị Giải Ngữ Hoa gạt ra. "Đừng chạm vào!

Loại trấn vật kích thước nhỏ này thường không phải dùng để trấn áp bánh chưng lớn, mà là để 'Triền Hồn' – loại quỷ bám vào vật dụng đặc định, chuyên quấn lấy dương khí của người sống.

Cậu mà động vào, nhỡ rước phải thứ không nên rước thì sao?"

Giải Ngữ Hoa chưa bao giờ tin vào quỷ thần.

Anh luôn cho rằng những thứ đó không cứu được mình nên chẳng có ích gì.

Nhưng niềm tin đó đã lung lay vì Ngô Mặc.

Những năm khó khăn nhất, anh dùng mọi cách cũng không tìm thấy tung tích Ngô Mặc, đã từng phá lệ quỳ xuống cầu xin thần phật.

Giờ người đã bình an trở về, anh đối với chuyện thần phật quỷ quái cũng có chút kiêng dè. "Em không chạm, em nhìn thôi không được à?" Ngô Mặc ngồi xổm trên đất, nhìn chằm chằm cái bàn thờ bé xíu.

Đã là trấn áp thì bên trong chắc chắn có thứ gì đó.

Xem ra phía trước không yên ổn rồi.

Chương 1654

Lúc này, Ngô Mặc cảm thấy vô cùng may mắn vì đã không đưa Ngô Tà và Bàn Tử xuống theo, nếu không chắc vận đen sẽ kéo đến liên hoàn.

Nghĩ thì hay lắm, nhưng cậu hoàn toàn quên mất chính mình cũng là một 'ông hoàng rắc rối' đi đến đâu là loạn đến đó.

Có lẽ do âm thanh tạo ra sự rung động trong không gian trống trải, một quả cầu gỗ nhỏ treo cạnh bàn thờ bắt đầu lắc lư nhè nhẹ.

Lắc được vài cái, nó "bộp" một tiếng rơi xuống đất.

Ngô Mặc lập tức giấu hai tay ra sau lưng: "Không liên quan đến em nhé, em không có chạm vào đâu đấy." Cậu không muốn giống ông anh trai mình, mang cái danh 'vận đen' đi khắp nơi.

Giải Ngữ Hoa không có tâm trạng đùa giỡn, lập tức kéo Ngô Mặc lùi lại nửa bước, nắm chặt vũ khí cảnh giác nhìn xung quanh.

Ở nơi thế này, bất cứ động tĩnh nhỏ nào cũng có thể gây ra rắc rối không đáng có.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khởi Linh (trẻ) cũng phản ứng rất nhanh, đứng hai bên bảo vệ.

Tại sao lại làm vậy?

Trương Khởi Linh cũng không giải thích được, chắc là vì cậu ta đã cứu mình đi. "Vút vút vút!!!" Ba mũi tên từ trên đỉnh đầu bắn xuống.

Không gian chật hẹp thế này hầu như không có cơ hội né tránh, nếu trúng tên thì chắc chắn sẽ thành 'thịt xiên nướng' tại chỗ. "Cẩn thận!" Ngô Mặc đẩy Giải Ngữ Hoa ra, vung dao găm lên đỡ.

Đúng là đen thì uống nước cũng giắt răng.

Trong lúc đứng dậy, khuỷu tay Ngô Mặc vô tình chạm vào bàn thờ.

Một tiếng "cạch" nhỏ vang lên từ dưới chân.

Mặt đất dưới chân bốn người đột nhiên nứt ra, những phiến đá xám dày nửa tấc như những thanh kiếm sắc bén từ dưới khe nứt lao vọt lên.

Tốc độ nhanh đến mức không kịp trở tay. "Vãi, định lấy mạng người ta à!" Ngô Mặc mắng một câu.

Cậu vừa định đưa tay kéo Hắc Nhãn Kính thì một phiến đá đã chắn ngang giữa hai người, bề mặt đá thô ráp ngay lập tức chặn đứng tầm mắt.

Hắc Nhãn Kính giơ tay định đẩy ra thì một phiến đá khác lại đâm tới từ bên sườn, ép anh về phía vách đá bên phải.

Giải Ngữ Hoa theo bản năng định che chắn cho Ngô Mặc, nhưng dưới chân đột nhiên hụt hẫng.

Phiến đá cuối cùng dựng lên theo đường chéo, như một bức tường ngăn cách anh hoàn toàn với những người còn lại.

Thôi xong.

Chỉ trong hai giây, các phiến đá như những bức tường đổ nát đã chia cắt bốn người vào bốn không gian nhỏ hẹp độc lập.

Không gian này còn nhỏ hơn cả phòng tắm, muốn xoay người cũng khó. "Mọi người không sao chứ?" Ngô Mặc sợ mọi người không nghe thấy, gào to một tiếng. "... không sao chứ... không sao..." Tiếng vang vọng lại trong không gian nhưng không có tiếng hồi đáp từ ba người kia.

Vãi chưởng, chuyện gì thế này?

Ngô Mặc có chút ngẩn người, không bỏ cuộc mà gọi tên từng người một lần nữa.

Ngoài tiếng của chính mình ra, không có bất kỳ phản hồi nào.

Cậu dùng vai thúc mạnh vào phiến đá.

Cơn đau kịch liệt khiến cậu phải hít một hơi lạnh: "Tê!

Đau chết mất, cái thứ này chắc chắn thật." Nhưng dù có chắc chắn thế nào cũng không ngăn được ý chí tìm người của cậu.

Nơi này quá chật hẹp, Ngô Mặc chỉ có thể nghiến răng tiếp tục dùng vai húc mạnh.

Một lần, hai lần, ba lần...

Khuỷu tay bị vật nhọn trên phiến đá mài ra máu.

Đột nhiên, mặt đất dưới chân bắt đầu hạ xuống.

Bóng tối xung quanh ập đến như thủy triều, bên tai chỉ còn lại tiếng "kèn kẹt" của đá ma sát vào nhau.

Không kịp phòng bị, Ngô Mặc đâm sầm người vào phiến đá. "Mẹ nó chứ!

Đây là thang máy phiên bản cổ đại à?" Ngô Mặc bắt chéo chân cố gắng đứng vững.

Đến khi đứng vững lại, trước mắt cậu là một không gian hoàn toàn xa lạ.

Đây là một hang động rộng lớn ngang ngửa một trạm tàu điện ngầm.

Ngô Mặc bước ra khỏi phiến đá, ngay lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho đứng hình: "Vãi, nhiều tượng 'mô hình' thế này?"

Chỉ thấy trong bóng tối hai bên hang động, san sát những hàng "người" đứng đặc nghẽn.

Đồng loạt mặc giáp trụ nhà Minh tỏa ra ánh thép mờ đục.

Dưới mũ giáp là những mảng tối không thấy đáy.

Trường thương, hoàn đao, trường kích trên tay họ tỏa ra hàn quang lẫm liệt, ngay cả những hàng đinh đồng trên giáp cũng toát lên vẻ lạnh lẽo.

Trông họ như những binh sĩ vừa từ thao trường bước ra, đang đứng nghiêm chỉnh "nhìn" chằm chằm vào kẻ xâm nhập này.

Những chiếc đèn u minh treo trên đỉnh đầu càng thêm phần rùng rợn.

Ngọn lửa xanh nhạt chập chờn, kéo dài bóng của những bộ giáp, hắt lên mặt đất những mảng quỷ khí sâm u. "Vãi, ông đây đến điện Diêm Vương rồi à?" Ngô Mặc giắt dao Cúc Hoa ra sau lưng, vung tay một cái, Minh Hồng Đao hiện ra trong tay.

Bây giờ cậu không có tâm trí giải mã gì hết, chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy Hắc Nhãn Kính, Giải Ngữ Hoa và Trương Khởi Linh.

Dao Cúc Hoa quá nhỏ không hợp để đánh nhau, vẫn là 'chính cung nương nương' Minh Hồng Đao này hợp để chém người nhất.

Đao đã có trong tay, gan cũng to thêm vài phần.

Ngô Mặc nương theo ánh lửa mờ ảo ngẩng đầu nhìn, phát hiện những chiếc đèn này được treo bằng xích sắt.

Xích sắt kéo dài lên trên rồi mất hút trong bóng tối trên đỉnh hang, không biết được buộc vào đâu. "Lạ thật, cái trận thế này trông cứ như lính canh ngục ấy nhỉ?" Ngô Mặc đầy nghi hoặc, cầm đao bước tới.

Phía sau không có đường thông, nơi cậu vừa bước ra đã bị bịt kín.

Muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái này, hiện tại chỉ có thể đâm đầu về phía trước.

Các cụ nói rồi, đường lớn ba lối cứ lối giữa mà đi.

Hai bên đều là mấy thứ giống như lính mã dũng, trừ khi Ngô Mặc dẫm lên đầu bọn họ mà đi, nếu không chỉ có thể đi ở giữa.

Ngô Mặc men theo phiến đá tiến lên vài bước.

Vừa bước đến bước thứ ba, đế giày đột nhiên vấp phải một vật cứng.

Cúi đầu soi đèn, đó là một đoạn xương trắng.

Các đốt ngón tay vẫn giữ tư thế nắm chặt, như thể trước khi chết vẫn đang cố vồ lấy thứ gì đó.

Ngô Mặc trầm tư một lát, rồi thản nhiên bước qua.

Sống chết có số, giàu sang tại trời.

Chương 1655

Đường mình đã chọn thì chết cũng đừng mong có người nhặt xác.

Ngô Mặc như vị tướng quân đang duyệt binh, dưới sự chứng kiến của binh sĩ hai bên, cậu sải bước đi thẳng về phía trước.

Kết quả đi chưa đầy năm mươi mét, cổ chân lại bị thứ gì đó móc lại.

Chà chà!

Chưa xong nữa hả?

Ngô Mặc cúi đầu nhìn, vẫn là một cánh tay đứt.

Đốt ngón tay phân rõ, kẽ móng tay còn dính bùn đen, dường như trước khi bị chặt đứt nó đang đào bới gì đó. "Định ăn vạ hả?" Ngô Mặc nhíu mày, nhấn Minh Hồng Đao xuống, lưỡi đao trực tiếp chặt đứt khúc xương tay làm đôi.

Nhưng động tĩnh này giống như một tín hiệu khởi động cho xung quanh...

“U u u!!!” Tiếng tù và trầm đục không biết từ xó xỉnh nào vẳng ra.

Ngô Mặc thắt tim lại, thầm kêu không ổn.

Anh em nhà mình tuyệt đối sẽ không làm cái trò ruồi kiểu này trong hoàn cảnh này, vậy thì đứa nào đang thổi tù và?

Đáp án đã rõ rành rành.

Ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu Ngô Mặc là vắt chân lên cổ mà chạy.

Thế nhưng, vừa mới bày ra tư thế chuẩn bị xuất phát, cậu lại khựng bước.

Dựa vào cái gì chứ?

Tại sao lần nào cũng bị rượt đuổi như chó thế này?

Các người tưởng ông đây ham đến cái nơi khỉ ho cò gáy này lắm chắc?

Nếu không phải vì để giải quyết vấn đề, thì tám người khiêng kiệu mời bố mày cũng đếch thèm tới.

Nói thì nói vậy, nhưng giờ người đã đứng đây rồi, vấn đề tất nhiên phải tìm cách mà giải quyết thôi.

Theo tiếng tù và vang lên, Ngô Mặc chú ý thấy cánh tay của những kẻ mặc giáp hai bên hình như hơi cử động một chút.

Mẹ nó chứ, lại là cái kiểu này.

Chẳng có tí gì mới mẻ cả, cũng may lão tử mấy năm nay đã nghiên cứu rất sâu về mảng này, chuyên môn thu thập mấy cái thứ rối khôi lỗi các người.

Dù sao cũng chẳng có ai chú ý, Ngô Mặc coi như hoàn toàn thả xích bản thân.

Tâm niệm vừa động, một cái ống tiêm khổng lồ như súng chống tăng đã vác lên vai.

Bên trong đổ đầy những vật thể sền sệt giống như keo dán.

Đây toàn là đồ tốt cả đấy.

Keo nếp trộn với nhựa cây, lại thêm một ít dược liệu hóa học trừ tà và tăng độ dính.

Chủ yếu là để khu tà, mà độ dính lại cực mạnh.

Từ lúc nghiên chế ra đến giờ vẫn chưa có thời gian sử dụng, hôm nay coi như cho nó khai trương vậy.

Thời gian không chờ đợi ai.

Chỉ cần cho đám này một chút thời gian để chúng hoạt động hẳn lên, thì người xui xẻo chắc chắn là mình.

Cậu chĩa đầu kim vào hàng lính giáp đầu tiên, cười lạnh một tiếng: “Chết thì chết rồi còn không yên thân, hôm nay tiểu gia sẽ cho các người biến thành mô hình figure hết.” Nhân lúc còn chút thời gian, Ngô Mặc giống như một đứa trẻ tinh nghịch có được súng phun nước, bắt đầu quẩy nhiệt tình.

Không gian lớn đồ đạc nhiều, để đối phó với tình huống này, quang cái thứ keo này cậu đã chuẩn bị không ít.

Không làm việc đàng hoàng thì cậu đúng là chuyên gia.

Cậu chạy từ đầu đông sang đầu tây, từ trái sang phải, một hơi dùng hết hơn hai mươi ống.

Chất lỏng chảy từ đỉnh đầu đám lính giáp xuống chân, chỗ nào có khe hở là chui vào đó.

Nói một cách dễ hiểu thì cái thứ này giống như nước mũi đặc, có vung thế nào cũng không văng ra được.

Keo còn chưa đông hẳn, ngón tay của hàng lính giáp tiền phương đột nhiên “rắc” một tiếng cử động.

Ống tiêm được thu vào không gian, Minh Hồng đao lại xuất hiện trong lòng bàn tay.

Bất kể keo có hiệu quả hay không, cứ chặt đứt chân đối phương trước mới là việc chính sự.

Cậu không hề nương tay chút nào, vung Minh Hồng đao lên như bổ củi, chặt đứt hết tay chân của hàng lính giáp đầu tiên.

Bộ giáp khá dày và nặng, đao chém lên đó chấn đến mức ngón tay cậu tê rần.

Cứ như vậy, thời gian trôi đi nhanh như chớp.

Tiếng “ca ca” từ hai hàng lính giáp vang lên không ngớt.

Ngô Mặc lòng lạnh toát.

Thôi xong, chẳng lẽ keo không có tác dụng?

Nếu thật sự như vậy, đợi sau khi ra ngoài, mình nhất định phải đi tìm lão đầu họ Từ ở Ngoại Bát Môn tính sổ.

Bí phương gia truyền cái quái gì chứ.

Ngô Mặc định chuồn lẹ lần nữa, thì thấy động tác của một tên lính giáp bên cạnh đột nhiên khựng lại.

Gã đó giống như đột nhiên bị ngắt điện, cánh tay vốn đang định nhấc lên thì cứng đờ giữa không trung.

Tiếp theo đó, tên thứ hai, tên thứ ba cũng dừng động tác.

Có kẻ đầu gối mới quỳ một nửa, có kẻ tay đã chạm vào kiếm bên hông, nhưng dù trước đó động tác có nhanh nhẹn thế nào thì lúc này đều như bị nhấn nút tạm dừng, im phăng phắc.

Không nên nói là im phăng phắc, mà là muốn động cũng không động được, giống như đột nhiên bị điểm huyệt vậy.

Ái chà chà!

Thành công rồi!

Ngô Mặc phấn khích nhảy dựng lên cao ba thước.

Cậu giữ đúng phương châm không chiếm hời là đồ rùa rụt cổ, một lần nữa lôi từ không gian ra một cái bình phun.

Thứ này đã cùng cậu đi khắp các đường hầm dưới lòng đất nam bắc.

Lúc đầu không lấy ra là vì sợ lửa cháy lên khiến đám lính giáp loạn động gây rắc rối không cần thiết, lỡ đâu thiêu cháy cả mình thì sao?

Giờ bọn chúng đều đã đứng hình, mà trong cái keo nếp kia lại có vật dễ cháy.

Lúc này không thiêu thì còn đợi lúc nào nữa.

Rất nhanh, trong đường hầm xuất hiện hai hàng nến hình người.

Những lưỡi lửa liếm vào bộ giáp phát ra tiếng “xèo xèo”, mùi khét của keo cháy lan tỏa khắp đường hầm.

“Hô... thật sự là quá sướng.” Ngô Mặc mệt như chó thở hồng hộc, nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác sảng khoái vô cùng.

Hồn về với hồn, đất về với đất, mình một hơi giúp bấy nhiêu người nhập luân hồi, ông trời chắc cũng phải thưởng cho mình ít công đức chứ nhỉ?

Chẳng cần gì khác, chỉ cần giải quyết được việc khó khăn trước mắt này là tốt nhất rồi.

Ngô Mặc xoa xoa cánh tay mỏi nhừ, vừa định nghỉ ngơi một lát thì mặt đất dưới chân đột nhiên rung nhẹ một cái.

Không phải là sự lỏng lẻo do lửa thiêu đốt, mà là một chấn động có quy luật, truyền đến từ sâu dưới lòng đất.

Chương 1656

Chút thư thái vừa mới dâng lên trong lòng cậu tan biến ngay lập tức, cậu bật dậy: “Ngọa tào, lại nữa hả, chẳng lẽ lại là cái loại bong bóng lớn kia?” Cậu sắp bị cái thứ đó làm cho sang chấn tâm lý rồi.

Một cái bốn năm đã đủ khổ rồi, thêm một cái bốn năm nữa thì chắc chịu không thấu.

Vạn nhất nhiệm vụ tiếp theo là thống nhất toàn cầu, cậu thà chết quách đi cho xong.

Lời còn chưa dứt, chấn động càng lúc càng rõ rệt.

Những mảnh đá vụn trên đỉnh đầu rơi xuống lả tả, đập lên những bộ giáp đang cháy, tàn lửa bắn lên cao.

Điều đáng sợ hơn là, từ trong bóng tối phía cuối đường hầm vẳng lại tiếng kéo lê vật nặng.

“Xoảng xoảng...” giống như có ai đó đang ra sức kéo xích sắt, mỗi một tiếng đều như nện vào tim gan.

Người xưa nói đúng: Kẻ bạo thì ăn no, kẻ nhát thì chết đói.

Ngô Mặc lo lắng cho an nguy của nhóm Giải Ngữ Hoa, nghiến răng quyết định đi xem thử bên trong rốt cuộc là tình hình gì.

Lửa mang lại cho con người dũng khí và hy vọng vô tận.

Hai hàng “người nến” hai bên giống như những cột đèn đường, soi sáng trực tiếp con đường phía trước.

Ngô Mặc cầm Minh Hồng đao, men theo hướng xích sắt kéo dài mà tiếp tục đi tới.

Một cây số, hai cây số.

Hai hàng người nến biến thành những tượng trấn mộ thú điêu khắc.

Chỉ có điều hình dạng của chúng rất kỳ quái, hoàn toàn khác với những con trấn mộ thú ở cửa mộ thông thường.

Mỗi một bức tượng đều là hung thú trong Sơn Hải Kinh.

Mặt đỏ nanh dài há to miệng, dường như giây tiếp theo có thể lao lên ngoạm một miếng.

Mắt được khảm bằng mặc ngọc, dưới ánh sáng tỏa ra tia nhìn lạnh lẽo, mang lại cảm giác rợn tóc gáy.

Tiếng kéo xích sắt vẫn đang vang lên, càng lúc càng gần.

Trong tiếng "xoảng xoảng" còn lẫn cả tiếng thở dốc nặng nề, giống như một lão già tám mươi rụng hết răng nằm trên giường thở không ra hơi.

Đi thêm khoảng trăm bước nữa, ánh lửa phía trước đột nhiên bị một bóng đen cắt ngang.

Ngô Mặc định thần nhìn kỹ, trước mặt là một cánh cửa đá cao bằng hai người.

Trên mặt đá xanh đen khắc đầy những hoa văn vặn vẹo.

Nhìn sơ qua thì giống như trẻ con vẽ bậy, nhìn kỹ lại thì giống như những sợi xích khóa vây quanh.

Từ chân cửa quấn lên đến đỉnh cửa, cuối cùng hội tụ tại mi cửa thành một chữ "Trấn" khổng lồ.

Trong khe chữ còn khảm những thứ màu đỏ thẫm, không biết là rỉ sét hay là máu.

Nhìn cánh cửa lớn trước mắt, Ngô Mặc rơi vào trầm tư.

Vào?

Hay là không vào?

Chẳng nói gì khác, chỉ nhìn tạo hình cánh cửa này thôi cũng đủ biết bên trong chắc chắn không để thứ gì tốt lành.

Dù sao chẳng có đứa dốt nát nào lại viết chữ “Trấn” trước cửa kho báu của mình, rồi lại dùng máu làm đồ trang trí cả.

Tay phải đung đưa trước cửa hồi lâu, vẫn chưa đặt lên cửa.

Quay đầu nhìn lại hướng vừa đi tới, thấp thoáng vẫn có thể thấy hình ảnh ánh lửa chao đảo qua lại.

Ngô Mặc có chút không cam lòng, nhìn quanh bốn phía không bỏ qua bất cứ chỗ nào, thậm chí còn lôi từ không gian ra một cái búa tạ, gõ gõ đập đập hành hạ hồi lâu đến mức mồ hôi đầm đìa.

Kết quả chẳng mấy mỹ mãn, chẳng thu hoạch được gì.

Đúng lúc này, sau cánh cửa lại vang lên một tiếng thở dài.

Lần này rõ ràng hơn, còn lẫn cả tiếng lầm bầm khe khẽ, giống như đang nói gì đó nhưng nghe không hiểu.

Chỉ thấy trong giọng nói đó tràn đầy sự mệt mỏi, hơi giống cảm giác bất lực của một người trung niên nợ nần chồng chất, trên có già dưới có trẻ, không còn hơi sức đâu nữa.

Ngô Mặc cảm thấy hơi xót xa, nảy sinh một sự đồng cảm kỳ quặc.

Cái vị huynh đệ này không phải là con nợ đấy chứ?

Bị người ta đòi nợ không còn chỗ trốn nên mới chạy vào đây?

Suy nghĩ bay bổng vài giây rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

Đừng tính toán nữa, hiện tại ngoài việc đi vào ra thì không còn lối thoát nào khác.

Ngô Mặc nghiến răng, đặt hai tay lên cửa đá.

Cửa đá không nặng như tưởng tượng, lòng bàn tay vừa dùng sức là tiếng “chi nha” vang lên, cánh cửa lùi về phía sau.

Một luồng khí lạnh lẽo âm u kèm theo mùi tanh hôi phả thẳng vào mặt.

“Ối giồi ôi.” Ngô Mặc vội vàng nghiêng người lùi lại nửa bước, chỉ sợ trong cửa xuất hiện cơ quan ám khí.

Đợi khoảng năm phút, ám khí thì không thấy, nhưng gió lạnh lẽo cứ như tủ lạnh bị hở khí phà phà ra ngoài, khiến Ngô Mặc không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Kho lạnh à?

Nói không chừng đúng là có khả năng đó thật.

Thôi bỏ đi, phải hay không cứ vào xem rồi tính tiếp.

Ngô Mặc một tay cầm đao, một tay cầm đèn pin men theo khe cửa đi vào.

Chân vừa bước qua ngưỡng cửa là hơi sững lại một chút.

Vãi chưởng!

Bên trong kia đâu phải là mộ thất gì, rõ ràng là một cái lồng giam cải tạo từ hang động tự nhiên.

Thạch nhũ trên đầu rủ xuống dài loẳng ngoẳng, cũng may không phải màu đen, nếu không ai mắt kém chắc lại tưởng Sadako đang trồng cây chuối.

Nền hang bên dưới bằng phẳng như được con lăn đá ép qua, trống không, chỉ có chính giữa là một vật khổng lồ.

Chẳng hề khoa trương chút nào, quả thực là một vật cực lớn.

“Mẹ nó.” Ngô Mặc siết chặt Minh Hồng đao, yết hầu chuyển động, “Thứ này... không phải là rồng đấy chứ?” Ngô Mặc không phải là kẻ chưa từng thấy sự đời.

Tinh tinh sống mấy trăm năm, sói rồi Chúc Cửu Âm các loại thì cậu đã thấy không ít, nhưng những thứ đó đều là sinh vật thường thấy, cùng lắm là sống lâu năm một chút, giống như mấy lão khọm nhà mình thôi, không có gì quá kỳ lạ.

Nhưng cái thứ này thì khác nha.

Nó... trên đầu nó mọc một cái sừng phải không?

Ngô Mặc đứng im tại chỗ, quan sát kỹ vật thể phía trước.

Thấy thứ đó cuộn tròn trên mặt đất, thân hình to bằng năm cây hòe cổ thụ gộp lại, nói chung mười người vòng tay ôm chắc là không xuể.

Lớp vảy đáng lẽ phải là màu xanh kim lấp lánh, nhưng lúc này phần lớn đã thối rữa đen kịt, kéo theo cả phần thịt bên dưới lộ ra màu nâu đỏ thối rữa.

Hèn gì trong không khí lại lẫn mùi tanh hôi, hóa ra thịt thối này chính là nguồn cơn.

Thảm nhất là nửa thân sau hoàn toàn chỉ còn bộ xương, nhìn là biết đã bị khóa không biết bao nhiêu năm rồi.

Ngô Mặc ổn định tâm thần, cầm đao đi vòng quanh nửa vòng.

Chương 1657

Lại gần mới nhìn rõ những sợi xích sắt quấn quanh thân nó hoàn toàn không phải xích sắt thông thường, mà được chế tạo từ chất liệu đặc biệt.

Mỗi một mắt xích đều khắc đầy phù văn dày đặc, ý nghĩa cụ thể là gì thì nhất thời cậu chưa thể xác nhận được.

Một đầu xích sắt đóng đinh vào những cột đá trong hang động, đầu kia đâm thẳng vào khe vảy rồng, ngay cả cổ và những gai rồng nhô ra sau lưng cũng không tha.

Những cái gai rồng cứng cáp trên thân đã gãy mất một nửa, chỗ gãy đóng vảy màu tím đen, nhìn là biết đã chịu trọng thương không chỉ một lần.

Thảm, thật sự là quá thảm.

Nói không ngoa, thảm trạng này còn khó chấp nhận hơn cả bị thiên đao vạn quả.

Thiên đao vạn quả cùng lắm là chịu đựng một lúc rồi chết, còn vị trước mắt này tuyệt đối không chỉ đơn giản là vài chục năm.

Nhìn cái kiểu trói buộc này, chỉ cần cử động nhẹ một chút thôi là đau đớn như bị tra tấn.

Thù hằn lớn cỡ nào chứ, đến mức này sao?

Cho dù là động vật quý hiếm đi nữa, cũng không đến mức trói buộc kiểu này chứ?

Ngô Mặc đứng một bên, nhìn chằm chằm vào cái sừng rồng trên đầu mà suy nghĩ hồi lâu.

Mình biết tiếng rắn, rắn với rồng chắc cũng cùng một hệ thống thôi.

Cái gã này vừa nãy còn thở dài, xem ra vẫn chưa chết hẳn, có nên nói chuyện với nó không?

Sự sống nằm ở giao tiếp mà.

Vạn nhất nói chuyện hợp ý, nó chỉ cho mình một con đường thì chẳng phải đỡ được bao nhiêu rắc rối sao?

Ngô Mặc theo thói quen định khoanh chân ngồi bệt xuống đất, bước chân vừa định nhích thì đột nhiên phản ứng lại, làm vậy thì khí thế không đủ.

Mình đứng trước vị này chẳng khác gì một cuốn sushi nhỏ, lại còn khoanh chân ngồi xuống nữa?

Với cái ánh mắt của nó hiện giờ, liệu có nhìn rõ mình không?

Ngô Mặc vẫy vẫy tay với cái đầu rồng lớn.

Tiếng Anh giọng Đông Bắc tuôn ra ngay lập tức.

Con rồng không có bất kỳ phản ứng nào, dường như tiếng thở dài lúc nãy chỉ là ảo giác của Ngô Mặc.

“Hơi mất lịch sự rồi đấy, tôi chào ông rồi ít ra cũng phải phản hồi một câu chứ.” Ngô Mặc nói liên tục hai ba câu, con rồng vẫn như vật chết, không có phản ứng gì.

Ngô Mặc nảy sinh một chút nghi ngờ.

Chết rồi à?

Không thể nào, vừa nãy chẳng phải còn thở dài đó sao?

Phải nói là khả năng thích ứng của con người luôn rất mạnh, Ngô Mặc lúc này đối với những con động vật loạn thất bát táo này đã có cảm giác miễn nhiễm.

Có gì lạ đâu, chẳng qua là to xác thôi mà?

Cậu vừa định đưa tay chạm vào xích sắt, con rồng đột nhiên động đậy.

Mí mắt chậm rãi nhấc lên, con ngươi xám xịt chuyển qua, vừa vặn đối mắt với cậu.

“Yêu!

Chưa chết à?” Ngô Mặc rất thân thiện vẫy vẫy cái vuốt với nó, “Ông bạn, tôi nói ông có nghe hiểu không?” “Hô...” Từ trong cổ họng rồng phát ra một tràng tiếng động trầm đục, giống như tiếng chuông đồng rỉ sét đang gõ.

Một mùi khó ngửi phả vào mặt, Ngô Mặc vẻ mặt chê bai giơ tay phải lên xua xua: “Ông hôi quá đi mất, suýt nữa làm tôi ngất xỉu rồi.” Chưa kịp phàn nàn xong thì nghe thấy con rồng đó thở dài một tiếng, giọng khàn như giấy nhám mài gỗ: “Ngươi...

đến rồi!” Ngôn ngữ cổ xưa và súc tích khó hiểu.

Hạnh khuy là Ngô Mặc có hack, nếu không đúng là chẳng nghe hiểu nó đang nói cái quái gì.

“Tôi đến rồi?” Ngô Mặc gãi cằm suy ngẫm ý nghĩa trong câu này, “Hóa ra ông sớm đã biết sẽ có người đến à?

Là đợi tôi cứu ông, hay là đợi tôi tiễn ông đoạn cuối đây?” Đại long không đáp lời, trong con ngươi xám xịt in bóng phong sa ngàn năm, cứ thế định định nhìn chằm chằm cậu.

Những chỗ xích sắt khảm vào khe vảy rồng lại rỉ ra một ít dịch nhầy màu nâu đen, chảy dọc theo thân rồng, đọng thành một vũng nước nhỏ trên mặt đất.

Thôi xong, mùi tanh hôi càng nồng hơn.

“Nói chuyện tí không?” Mùi hôi thối hun người đến mức váng đầu, Ngô Mặc lôi một điếu thuốc từ túi ra ngậm vào miệng, châm lửa rít một hơi, coi như tạm cứu vãn khứu giác một chút.

Nói không ngoa chứ, cái mùi hôi trên người con rồng này, mấy lão khọm nhà mình đi đổ đấu về không tắm cộng lại cũng đếch bằng nó.

Con rồng bị xiềng xích cô độc ở đây không biết bao nhiêu năm, phản ứng hồi lâu mới hiểu “nói chuyện tí” là ý gì.

“Ừm.” Từ sâu trong cổ họng nặn ra một tiếng như vậy.

Hắc.

Có hy vọng rồi.

Xem ra có thể nói chuyện vài câu.

Ngô Mặc giỏi nhất là tán dóc và giao tiếp, ít nhất cũng để cho mình chút thời gian thở dốc lấy lại thể lực.

Cậu rít một hơi thuốc, nhíu mày chỉ vào đống xích sắt quấn dày đặc kia: “Trước tiên không nói chuyện khác, cái bộ ‘thời trang xích khóa’ này trên người ông là sao thế?

Bị ai chơi khăm à?” “Xích...

Khóa Long.” Giọng rồng như tiếng loa rè kéo lê trên mặt đất, độ khó nghe không kém gì tiếng Ngô Mặc hát.

Không chỉ vậy, mỗi lần nói một chữ đều như phải dốc hết sức bình sinh, “Khắc... phù... khóa ta... ngàn năm.” Khoan đã, ngàn năm?

Ngô Mặc xòe ngón tay ra tính toán, triều Minh đến giờ cùng lắm là hơn sáu trăm năm.

Ngàn năm trước, ít nhất cũng là thời Bắc Tống, xa hơn nữa là Tùy

Đường Ngũ đại thập quốc.

Trong khoảng thời gian này thì truyền thuyết nhiều vô kể.

“Ông bị nhốt ngàn năm rồi à?” Ánh mắt Ngô Mặc hiếm hoi lộ ra một tia thương cảm, “Thế thì ông đúng là thuộc dạng ăn tại chỗ, ỉa tại chỗ, chẳng kiếm được đồng nào mà toàn tiêu tiền à?” Rồng: ???

Não bộ có dấu hiệu đoản mạch, thực sự không hiểu lắm ý nghĩa trong lời cậu nói là gì.

Im lặng là vàng đêm nay.

Một lúc lâu sau, giọng nói khàn đặc của con rồng lại vang lên, chỉ có điều trong ngữ điệu đầy vẻ nghi hoặc và khó hiểu: “Ngươi... mùi vị trên người... giống với đồng loại của ta.” Mùi vị?

Ngô Mặc hít hít mũi, suýt chút nữa bị mùi hôi trong không khí làm cho nôn mửa.

“Oẹ!

Khụ khụ!!!” Vội vàng rít vài hơi thuốc, gắng gượng áp chế cảm giác buồn nôn, “Đừng đùa nữa, ông hôi đến mức phi lý luôn rồi, tôi có cố gắng thế nào cũng không đuổi kịp ông đâu.” “Ta không ngửi nhầm đâu.” Rồng nói một câu mà phải thở ba hơi, luôn cho người ta cảm giác giây tiếp theo nó sẽ tắt thở.

Ngô Mặc rất có tinh thần khám phá.

Con rồng đã nói vậy rồi, nếu không nể mặt nó một chút thì liệu có tiếp tục cuộc trò chuyện được không?

Để chứng minh mình không hôi, cậu thậm chí còn tháo giày ra đưa đến dưới mũi con rồng.

“Ông bạn, ông có ngửi nhầm không?

Hay ông ngửi lại cho kỹ đi, toàn thân tôi chỗ nặng mùi nhất chắc chỉ có chỗ này thôi.” Rồng: ...

Chương 1658

Có một khoảnh khắc, con rồng thậm chí nảy sinh ý nghĩ hay là mình ngửi nhầm thật?

Sống ngàn năm, cho dù là một con lợn cũng có thể sinh ra trí tuệ, huống chi là loại tồn tại trong thần thoại như rồng.

Nếu không phải ngửi thấy mùi máu, nó căn bản sẽ không dẫn người trước mắt này đến đây.

Ngàn năm trước, khi nó tỉnh lại từ giấc ngủ say, lại không tìm thấy dấu vết của đồng loại.

Dường như Long tộc chưa từng tồn tại.

Phẫn nộ!

Sự ủy khuất và phẫn nộ không lời nào diễn tả nổi bộc phát trong lòng, khiến nó không nhịn được mà gây ra sóng gió.

Cho đến khi gặp được người đó.

Những lời đường mật hoa mỹ lại lừa gạt được nó, nhốt nó ở nơi này.

Gân rồng bị rút, không còn có thể cưỡi mây đạp gió, chỉ có thể nằm đây chờ chết.

Ngày qua ngày, lại ngày qua ngày.

Giữa chừng đã thay đổi mấy đợt người, nhưng không một ai có thể giúp nó giải thoát.

Sinh cơ dần dần tiêu tán, cho đến khi ngửi thấy mùi máu của đồng loại.

Con rồng cố gắng mở to đôi mắt, quan sát sinh vật có mùi đồng loại nhưng lại mang hình người trước mặt này.

Tuy rằng mùi rất nhạt, nhưng nó có thể chắc chắn một trăm phần trăm đó chính là mùi của đồng loại.

Ngô Mặc đi chân đất giơ giày hồi lâu, thấy rồng không đáp lời lại kiễng chân giơ lên thêm chút nữa: “Ông ngửi kỹ lại đi, đừng có vì bị nhốt lâu quá mà sinh ra ảo giác.” Đại nam nhi hôi một tí là chuyện bình thường, nhưng hôi đến mức này mà đổ lên đầu mình là tuyệt đối không thể nào.

Ông đây cũng là một thanh niên biết giữ vệ sinh đấy nhé.

Rồng thở mạnh một hơi từ mũi, trực tiếp thổi bay chiếc giày trong tay Ngô Mặc sang một bên.

“Trong máu của ngươi có mùi đồng loại của ta, cấp bậc rất cao.” Có lẽ là sợ nếu không nói ra từ khóa chính ngay, thì một lát nữa chiếc giày sẽ bị nhét vào miệng.

Máu?

Ngô Mặc bỗng nhiên phản ứng lại, hệ thống đổi cho mình chính là huyết mạch Thanh Long.

Chẳng lẽ vì nguyên nhân này mà con rồng trước mắt mới có thể trò chuyện với mình lâu như vậy?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Ai da vãi thật.

Có mấy con quái vật trong Sơn Hải Kinh thì thôi đi, loại sinh vật như rồng này cư nhiên cũng thực sự tồn tại.

Thế giới đạo mộ này rốt cuộc là cái thành phần gì vậy?

Ngô Mặc cúi đầu suy nghĩ một hồi: “Là ông dẫn tôi đến đây à?” Rồng thở dài một tiếng nặng nề, giọng nói đầy vẻ mệt mỏi và bất lực:

“Phải.

Ta đã lâu rồi không cảm nhận được thông tin của đồng loại, cho nên lợi dụng sức mạnh cuối cùng của mình dẫn ngươi đến đây.” Ngô Mặc xỏ giày vào, đi vòng quanh con rồng một vòng lớn: “Sức mạnh cuối cùng?

Vậy ông dẫn tôi vào đây làm gì?

Giúp ông tiễn biệt?

Hay là...” Ánh mắt cậu hơi nheo lại, tay phải theo bản năng sờ vào túi quần.

Vạn nhất cái gã này cũng một đức tính như cái bong bóng lớn kia, muốn lợi dụng máu của mình thì... hì hì!

Lão tử hôm nay nói không chừng phải làm dũng sĩ diệt rồng một chuyến.

Có lẽ sống lâu nên thành tinh thật, rồng đoán được suy nghĩ của Ngô Mặc.

Nó gian nan nhấc mí mắt lên, ánh mắt đục ngầu dừng lại trên người cậu giây lát: “Ta sắp không xong rồi, chỉ có một tâm nguyện, muốn biết tộc quần đã xảy ra chuyện gì?” “Ông đang đùa à?” Ngô Mặc xòe hai tay ra với vẻ mặt bất lực, “Các người chỉ tồn tại trong thần thoại thôi, trước khi gặp ông, tôi căn bản không nghĩ thế giới này có rồng.” “Hơn nữa...” Ngô Mặc chỉ vào thân thể thối rữa của rồng, “Nói lùi lại một vạn bước, cho dù tôi có tra được tin tức, liệu ông có thể đợi đến lúc đó không?” Cho dù Ngô Mặc không phải thầy lang lão luyện, cũng thấy được con rồng lúc này chỉ đang gồng mình chống đỡ.

“Cuối cùng còn một chuyện nữa, tôi giúp ông tra thì tôi được lợi lộc gì?” Đứa ngu mới đi làm không công.

Con rồng dường như đã đưa ra một quyết định khó khăn, đột ngột ngẩng đầu, từ trong miệng nhả ra một viên châu tròn trịa ôn nhuận.

Viên châu to bằng nắm tay người lớn, ánh sáng mịn màng ôn nhuận.

“Đây là...

Long Châu?” Ngô Mặc trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn cảnh này.

Trong đầu điên cuồng gọi hệ thống: “Đồng chí, mau ra đây, tôi cư nhiên thấy được Long Châu trong truyền thuyết.” Hệ thống: ...

Cái vẻ mặt chưa thấy sự đời này thật là mất mặt quá đi.

“Ái chà chà, ông nói xem tôi có nên lấy nó không, nhưng hơi ghê nhé, nhả ra từ miệng, liệu có nước miếng không?” 【Thu lại đi, thứ này có lợi ích rất lớn cho ký chủ.】“Lợi ích gì?

Có thể đổi tích phân hay là có thể xóa sạch đống hóa đơn trước đó?” Hệ thống: ???

Nghĩ cái gì mà đẹp thế?

Mình nợ bao nhiêu tiền bộ trong lòng không có số à? 【Long Châu chứa đựng toàn bộ tinh hoa của rồng, có thể tăng cường sức mạnh huyết mạch trong cơ thể ký chủ, nếu qua thủ pháp chế biến đặc biệt, có thể khu tà trị bệnh, có rất nhiều lợi ích.】 Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, bên cạnh mình thứ không thiếu nhất chính là người vừa tà vừa có bệnh.

Lúc này, nhìn lại viên Long Châu trước mắt, làm gì còn chê bai nước miếng bẩn thỉu gì nữa, chỉ hận không thể một nhát chộp lấy nhét vào túi quần ngay.

Nhưng chuyện đàm phán này, đương nhiên lợi ích càng nhiều càng tốt.

Hơn nữa có một số việc chưa làm rõ, mạo muội nhận lấy Long Châu là thêm một đống trách nhiệm đấy.

Đến lúc đó không thực hiện được lời hứa, liệu có tác dụng phụ gì không?

Người ta bảo sống lâu thì nhiều tâm cơ, con rồng trước mắt này chẳng phải là ví dụ sao.

Gân rồng đều bị người ta rút rồi, Long Châu cư nhiên còn giấu được bao nhiêu năm nay, rõ ràng là có chừa hậu thủ và bài tẩy.

Thật đáng ghét, ghét nhất là những người và vật nhiều tâm cơ.

Ngô Mặc liếc nhìn viên Long Châu một cái, trên mặt lộ ra vẻ chê bai vừa đúng lúc.

“Ông bạn, ông kẹt xỉ quá đấy, định dùng một viên châu thế này mà mua đứt nửa đời sau của tôi à?” 122.

Rồng: Σ(ŎдŎ|||)ノノ Sao lại mắt mù không biết nhìn hàng như thế hả?

Không biết Long Châu là tinh hoa cả đời của rồng à?

Có thể sống đến giờ đều nhờ Long Châu chống đỡ, giờ nhả ra thì mạng mất đi chín phần, còn lại một phần suýt nữa bị Ngô Mặc làm cho tức chết luôn.

Phải nói là nhà họ Ngô tà tính thật.

Ngô Tà có thể làm cho bánh chưng bật dậy đuổi theo, Ngô Mặc thì gần như lên một tầm cao mới.

Chỉ cần cậu mở miệng nói chuyện, bất kể người chết người sống hay sinh vật khác, tất cả đều có một loại xúc động muốn nhảy dựng lên đập cho cậu một trận.

“Đây là tinh hoa sinh mạng của ta, tất cả sức mạnh tàn dư đều ở bên trong, có thể xua đuổi tà vật, bệnh tật, thậm chí làm sức mạnh huyết mạch của ngươi thăng tiến.” Rồng giận dữ nên nói chuyện cũng lưu loát hơn hẳn.

Nước bọt văng tung tóe, hơi thở phì phò.

Nhìn mấy vũng nước nhỏ dưới chân, Ngô Mặc vẻ mặt chê bai lùi lại mấy bước.

“Dừng, có gì nói nấy đừng có tiểu tiện bừa bãi.” Ngô Mặc bị ồn đến mức đau cả đầu.

Một lần nữa không rời mắt quan sát con rồng trước mắt này, có chút nghi ngờ cái gã này thực sự sắp về chầu trời rồi sao?

Cách biệt ngàn năm, con rồng một lần nữa bị làm cho tức đến đau cả tim gan tỳ phế.

Nó nhịn đau bứt một miếng vảy trên người ra, đưa qua: “Mang theo nó, bách tà bất xâm.” “Có thật là hiệu quả không?” Giọng điệu nghi ngờ của Ngô Mặc suýt chút nữa làm rồng tức chết, nó thở mạnh một hơi: “Bạn của ngươi trên người có một tà vật, vảy rồng có thể khiến nó hồn phi phách tán.” “Ái chà chà, niềm vui ngoài ý muốn đây.” Hai chữ “thành giao” suýt chút nữa thốt ra, nhưng đến phút chót lại bị đôi môi chặn đường.

Chương 1659

“Giúp thì được, nhưng chúng ta phải nói lời khó nghe trước.” “Nói đi.” Rồng hữu khí vô lực, dường như nói thêm một chữ nữa thôi là mất mạng.

Ngô Mặc giơ ba ngón tay, dõng dạc nói: “Thứ nhất, tác dụng phụ và điều kiện sử dụng, phải viết rõ ràng, đừng có lấy mấy câu ‘tâm thành tắc linh’ ra lừa tôi.” “Thứ hai, tôi sẽ cố gắng giúp ông tìm nguyên nhân, tìm không được thì chỉ có thể nói là ý trời.” “Thứ ba, ông phải giao hết bài tẩy ra, đừng có giấu nghề, nếu không tôi đi ngay bây giờ.” Con rồng im lặng một lát, dường như đang cân nhắc lợi hại.

Cuối cùng, nó nhả ra một luồng khói xanh, vẽ lên không trung mấy dòng chữ triện cổ xưa.

“Ta lấy long hồn thề: viên châu này không có lời nguyền ác độc.” Ngô Mặc bề ngoài tỏ vẻ không lay chuyển, trong lòng lại một lần nữa gọi hệ thống: “Đồng ca, cái thứ nó nói có đáng tin không?” 【Ừm.】 Một chữ nhẹ tênh nhưng khiến Ngô Mặc vui như mở cờ trong bụng.

Thế nào gọi là thiên mệnh chi tử?

Bây giờ mình mới có thể cảm nhận được vài phần.

Ngô Mặc một tay cầm Long Châu, một tay cầm vảy rồng, nhướng mày: “Đừng trách tôi nói lời khó nghe, tôi cảm giác ông không còn sống được bao lâu nữa, cho dù tôi tìm được tin tức về tộc nhân của ông, liệu ông có nhận được không?” “Nếu ngươi tra được tin tức của tộc ta...” Rồng khựng lại, trong mắt đầy vẻ kỳ vọng, “Vảy rồng sẽ hơi phát nhiệt, đó là tia hồn phách cuối cùng của ta đang phản hồi lại ngươi.” “Được, tôi hứa với ông.” Ngô Mặc thu đồ vào không gian, lại châm một điếu thuốc nữa, “Nhân lúc còn chút thời gian, có muốn kể xem sao ông lại đen đủi đến mức này không?” Lúc mới vào, nhìn thấy bộ giáp triều Minh ở cửa, việc đầu tiên cậu nghi ngờ là trò ma quái của Uông Tàng Hải.

Nhưng rồng lại nói là từ ngàn năm trước, vậy chắc chắn là do một người khác rồi.

Trong lịch sử vị đại năng nào mà ngầu thế, ngay cả rồng cũng lừa được đến đây?

Con rồng im lặng hồi lâu mới chậm rãi mở lời: “Ta không tìm được tin tức của tộc nhân, lòng nguội lạnh nên tìm một hang động định ngủ say.” “Một ngày nọ, một người đàn ông đeo mặt nạ sắt đến trước núi, tự xưng là họ Trương.” “Hắn nói Lỗ Thương Vương nhận mệnh trời, biết rõ tung tích tộc nhân của ta, nhưng có một tiền đề là cần mượn không khí của ta để trấn quốc.” Người sợ nổi danh, lợn sợ béo.

Những trận phong vũ do con rồng này gây ra đã thu hút sự chú ý của Lỗ Thương Vương.

Người này năm xưa đã giết một con mãng xà khổng lồ, và tìm thấy một chiếc hộp tử kim trong bụng rắn.

Trong hộp ngoài những bảo vật như Quỷ Tỷ ra, còn có các cuộn cổ tịch.

Bên trong ghi lại rất nhiều bí thuật, quan trọng nhất chính là thuật trường sinh bất lão và phục sinh.

Hai thứ này khiến Lỗ Thương Vương thèm rỏ dãi, lập tức phái thuộc hạ đi tìm những dược liệu cần thiết.

Những thứ khác thì dễ nói, duy chỉ có không khí.

Cái thứ này biết tìm ở đâu bây giờ?

Theo cổ thư ghi lại, thiên địa biến đổi lớn, rất nhiều dị thú đã biến mất không còn dấu vết, đặc biệt là rồng, càng là nghìn dặm khó tìm.

Chín mươi chín bước đã đi xong, chỉ thiếu duy nhất bước cuối cùng này.

Lỗ Thương Vương không cam lòng, phái thuộc hạ đi khắp nơi tìm kiếm thông tin.

Phải nói là chuyện do mệnh trời định, nơi con rồng gây ra phong vũ đúng lúc lại là phong địa của Lỗ Thương Vương.

Đại hỷ!

Lỗ Thương Vương lập tức phái Thiết Diện Sinh đi bắt rồng.

Thiết Diện Sinh không giỏi đến mức có thể dùng tay không bắt rồng, chỉ có thể dùng não để lừa gạt con rồng này thôi.

Đáng sợ hơn quỷ thần chính là lòng người.

Rồng sống lâu thì có tác dụng quái gì đâu, rốt cuộc vẫn bị Thiết Diện Sinh dắt mũi.

Nói đến đây, giọng nói của con rồng tràn đầy sự hối hận.

“Hắn lập một đại trận trên long mạch, lấy mực làm xích, lấy bia làm ngục, lấy máu làm dẫn.” “Từ đó, ta trở thành trận nhãn, gân rồng bị rút, Long Châu bị khóa.” “Mà cái kẻ họ ‘Trương’ đeo mặt nạ sắt kia, sau khi xong việc không hề thực hiện lời hứa.” Ngô Mặc nội tâm khá là chấn động.

Thiết Diện Sinh cư nhiên họ Trương?

Vãi cả nồi.

Sao chỗ nào cũng thấy dấu vết của người họ Trương thế này?

Bách gia tính đứng đầu là họ Triệu, sao lại không thấy bóng dáng bọn họ đâu nhỉ?

Mà không đúng.

Thiết Diện Sinh???

Ngô Mặc lúc sau mới phản ứng lại, Lỗ Thương Vương chẳng phải là thời Chiến quốc sao?

Cách hiện tại khoảng hai ngàn bốn trăm năm rồi.

Ông bạn ơi, cái “ngàn năm trước” này của ông hơi bị nhiều nước quá đấy.

Từ Chiến quốc đến triều Minh trải qua bao nhiêu là triều đại rồi.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn con rồng: “Sau đó thì sao?

Lỗ Thương Vương sao lại chết?

Chẳng phải đã có được không khí của ông rồi sao?” Lúc ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Ngô Mặc chưa xuyên đến đây, rất nhiều chuyện chỉ nghe kể sơ qua chứ không biết rõ tình hình.

Hơn nữa thời gian đã trôi qua quá lâu, rất nhiều sự thật đã bị vùi lấp trong dòng sông lịch sử.

Ngày thường mấy lão khọm nhà mình toàn bốc phét khoác lác, Ngô Mặc quyết định hỏi cho rõ ràng rồi về sẽ vả vào mồm mấy lão đó một trận cho xem.

Đống oán hận tích tụ trong lòng con rồng này hẳn phải kéo dài tới cả nghìn năm, trạng thái dưới long nhãn trông có vẻ giống như đang hồi quang phản chiếu.

Móng vuốt nó cào lên mặt đất những vết sâu hoắm, từ lồng ngực phát ra tiếng gầm nhẹ trầm đục, như đang kìm nén oán khí nghìn năm: "Lỗ Thương Vương?

Hắn bị Thiết Diện Sinh lừa rồi." Ngô Mặc hiểu rõ gật gật đầu, trong nguyên tác đúng là viết như vậy.

Lỗ Thương Vương đúng là một thằng vừa ngu vừa ngáo.

Cày cuốc hơn nửa đời người kiếm được không ít đồ tốt, chuẩn bị làm một giấc mộng trường sinh bất lão đẹp đẽ.

Kết quả là dâng hết cho kẻ khác làm bàn đạp.

Theo lời đại ca kể, kẻ nằm trong Ngọc Dũng là Thiết Diện Sinh, lúc mở ra vẫn còn nhịp thở.

Cuối cùng bị lão Trương bóp chết bằng tay không.

Nhìn thì có vẻ là màn 'tráo phụng đổi loan' đơn giản, nhưng thực tế vấn đề ở đây đúng là không hề ít.

Trong dã sử ghi chép Lỗ Thương Vương là người vô cùng có đầu óc.

Hắn đã muốn trường sinh thì tuyệt đối không đợi đến lúc chết mới bảo người ta nhét mình vào Ngọc Dũng.

Rất dễ hiểu thôi.

Những nhân vật kiểu đế vương nghi tâm đều rất nặng, sao có thể giao mạng mình vào tay người ngoài chứ?

Chắc chắn phải có thân tín đi theo bên cạnh, mà còn không chỉ một người.

Ngô Mặc nghịch con Tỳ Hưu bằng ngọc, suy nghĩ hồi lâu rồi ngẩng đầu hỏi: "Sao ông biết Lỗ Thương Vương bị lừa?

Chẳng lẽ gã đó chui vào Ngọc Dũng ngay trước mặt ông à?" Nghe hơi bốc phét rồi đấy.

Trong mắt Ngô Mặc đầy vẻ hồ nghi, nhìn con rồng lớn như nhìn bệnh nhân tâm thần.

Cậu chỉ là lười suy nghĩ, chứ không có nghĩa là lịch sử cậu không giỏi.

Phong địa của Lỗ Thương Vương nằm trong địa phận nước Lỗ, tức là vùng Bồng Châu bây giờ.

Còn nơi rồng bị nhốt lại ở kinh đô.

Hai nơi cách nhau đại khái hơn hai nghìn cây số, đi tàu hỏa cũng mất hơn một ngày.

Sao có thể chứ? "Hơ hơ!" Từ miệng rồng phát ra một tràng cười mỉa mai, "Ta tận mắt chứng kiến, sao có thể giả được?" Đừng nhìn rồng bị bắt, nhưng muốn sử dụng không khí (long khí) lại cần những thủ pháp đặc thù.

Những thông tin này đều được ghi chép trong thẻ tre.

Để không xảy ra sơ sót, Lỗ Thương Vương quyết định làm những việc này ngay trước mặt rồng.

Chuyện này không thể để quá nhiều người biết.

Lỗ Thương Vương dẫn theo một đội binh mã cùng Thiết Diện Sinh và một vị thân tín khác đến nơi giam giữ rồng.

Chương 1660

Trực tiếp đóng quân tại đây, dựng lò luyện.

Loay hoay hơn năm năm trời.

Cuối cùng cũng luyện chế thành công cái gọi là đan dược chứa đựng không khí.

Lúc này, Lỗ Thương Vương đã thở ra nhiều hơn hít vào.

Nếu không chui vào Ngọc Dũng nữa, vài ngày nữa người chết đi, đừng nói là trường sinh, cái xác cũng thối rữa mất.

Hắn đặc biệt chọn một ngày hoàng đạo.

Ra lệnh cho binh tướng bao vây xung quanh nội bất xuất ngoại bất nhập.

Thiết Diện Sinh và một vị thân tín khác khiêng Lỗ Thương Vương đến trước mặt rồng.

Lên đó chẳng nói chẳng rằng tặng cho rồng một đao.

Máu rồng giống như vòi nước được mở ra, ào ào chảy vào đỉnh đồng xanh.

Suốt mười mấy phút đồng hồ.

Trong đỉnh đồng xanh, máu rồng vẫn còn đang bốc hơi trắng nóng hổi.

Thiết Diện Sinh đích thân bước lên, dùng một con dao găm khảm đá lục tùng cắt khai da thịt trên cổ tay Lỗ Thương Vương, để những giọt máu lẫn sợi đen kia nhỏ vào đỉnh. "Vương gia, giờ lành đã đến." Giọng hắn mang theo sự cung kính được cố ý hạ thấp, ánh mắt lướt qua khuôn mặt khô héo của Lỗ Thương Vương, khóe miệng từ từ nở một nụ cười tà ác âm hiểm.

Con rồng đau đớn khó nhịn.

Đôi mắt nhìn trừng trừng vào những kẻ trước mặt.

Trong lòng dâng lên ý nghĩ muốn đồng quy vu tận với bọn chúng.

Tuy nhiên, đuôi vừa mới động một cái, cảm giác đau đớn do xiềng xích mang lại khiến nó suýt nữa thì hồn bay phách lạc.

Đau!

Cơn đau đến từ sâu trong linh hồn.

Cứ thế, nó chỉ có thể trơ mắt nhìn hành động của những kẻ này.

Lỗ Thương Vương được thân tín dìu, đôi chân bủn rủn như thể một ngày đi ngoài mười mấy lần, căn bản không đứng vững nổi.

Đôi mắt đục ngầu nhìn chằm chằm vào chiếc Ngọc Dũng trên giường đá, hận không được giây tiếp theo chui tọt vào trong.

Đó là cánh cửa trường sinh mà hắn hằng mơ ước. "Mau... dìu cô vào trong." Giọng hắn như tiếng bễ gỗ mục nát.

Hoàn toàn không chú ý đến việc thân tín phía sau đang trao đổi ánh mắt, càng không thấy nụ cười đầy ý vị thâm trường trên mặt Thiết Diện Sinh.

Theo lý thuyết, nghi thức phải vô cùng phức tạp, kết quả lại đơn giản đến mức bất ngờ.

Không có những bài văn tế rườm rà, không có súc vật tế lễ, chỉ có Thiết Diện Sinh bưng một chiếc khay sơn mài dát vàng bước tới.

Trong khay đặt một viên đan dược to bằng viên bi thủy tinh, toàn thân đỏ rực, vẫn còn hơi nóng. "Đây chính là 'Trường Sinh Đan' được ngưng luyện từ không khí, Vương gia uống vào rồi nhập dũng là có thể thoát thai hoán cốt, vĩnh hưởng trường sinh." "Tốt tốt tốt, mau đưa cho ta." Ngón tay Lỗ Thương Vương khô khốc như chân gà, nóng lòng muốn đưa tay lấy viên dược hoàn.

Lúc Thiết Diện Sinh đưa đan dược, đầu ngón tay vô tình lướt qua hổ khẩu của Lỗ Thương Vương.

Chỗ da đó ngay lập tức nổi lên một lớp phát ban đỏ dày đặc.

Nhưng Lỗ Thương Vương chỉ nghĩ là do không khí nóng bỏng, vội vàng nuốt viên đan dược xuống.

Hảo gia hỏa, đan dược vừa vào miệng hoàn toàn không có cảm giác thanh mát dễ chịu như tưởng tượng.

Ngược lại là một cơn kịch thống bùng nổ từ lục phủ ngũ tạng.

Nói không ngoa, dao nhỏ cứa mông cũng chẳng đau thế này.

Lỗ Thương Vương trợn trừng mắt, chỉ vào Thiết Diện Sinh định nói gì đó, nhưng chỉ có thể phát ra tiếng khò khè như hở khí.

Chuyện gì thế này?

Sao lại đau thế này?

Thôi xong rồi, có phải bị người ta chơi xỏ không?

Dưới sự kích thích của cơn đau dữ dội, não bộ bỗng chốc tỉnh táo không ít.

Hắn nỗ lực đảo mắt muốn xem rốt cuộc là chuyện gì?

Lúc này lúc này hắn vẫn chưa nghi ngờ thân tín, mà cứ ngỡ con rồng trước mắt này đang giở trò.

Dù sao hắn cũng đã cho thân tín uống độc dược từ sớm.

Một khi mình chết, thân tín cũng đừng hòng sống.

Nào ngờ một cái tát nổ đom đóm mắt giáng thẳng vào mặt, trực tiếp đánh cho Lỗ Thương Vương thấy cả tinh tú.

Lỗ Thương Vương còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên bị thân tín bên cạnh ấn chặt vai: "Đại vương, ngài nên lên đường rồi." "Tại... tại sao?" Lỗ Thương Vương bách tư bất đắc kỳ giải, dùng chút sức tàn cuối cùng gào thét: "Ta tin tưởng các ngươi như thế, đan dược cũng để dành cho các ngươi một phần, để các ngươi cùng ta hưởng trường sinh." Ngón tay thân tín như kìm sắt bấu chặt vai Lỗ Thương Vương, trên mặt nào còn nửa phần cung thuận ngày xưa, chỉ còn lại hận ý sâu sắc: "Vương gia, ngài quên rồi sao?

Ba năm trước vì để bảo vệ bí mật Ngọc Dũng, ngài đã bí mật xử tử cả nhà tôi, cái 'ân huệ' ngài cho, tôi không nhận nổi." Lời còn chưa dứt, Thiết Diện Sinh đã chậm rãi bước tới.

Hắn nhìn khuôn mặt vặn vẹo của Lỗ Thương Vương, bỗng nhiên cười thấp thành tiếng, trong giọng nói chứa đựng sự mỉa mai tẩm độc: "Người ta yêu nhất bị ông ném vào lò luyện, giờ ta cũng để ông nếm thử cảm giác ngũ độc thiêu thân." Thiết Diện Sinh móc từ trong túi ra một chiếc hộp gỗ, lắc lắc trước mặt Lỗ Thương Vương: "Đan dược đúng là luyện thành công rồi, nhưng viên đưa cho ngài không phải loại này.

Tôi dùng bột nghiền từ 'Huyết Cổ' nuôi trong phủ ngài, trộn với máu rồng nấu ra.

Ngài chẳng phải muốn trường sinh sao?

Đám cổ trùng này có thể gặm nhấm lục phủ ngũ tạng của ngài, để ngài tỉnh táo 'sống' trong quan tài cả trăm năm, thật 'thể diện' biết bao." Trong cổ họng Lỗ Thương Vương phát ra tiếng nghẹn ngào như bễ gỗ hỏng, đôi mắt đục ngầu nhìn chằm chằm Thiết Diện Sinh, rồi lại liếc qua con rồng đang bị xiềng xích quấn chặt không động đậy nổi.

Kết quả là hắn lại nhìn ra sự mỉa mai từ trong mắt rồng.

Bất kể là người hay vật đều có một đặc tính chung: mình tôi gặp họa thì chắc chắn không được, nhưng anh còn thảm hơn tôi, thì tự dưng lại nảy sinh cảm giác sung sướng.

Con rồng kể từ khi bị Thiết Diện Sinh lừa tới đây chưa ngày nào sống yên ổn, trong lòng hận Thiết Diện Sinh và kẻ cầm đầu Lỗ Thương Vương thấu xương.

Đã từng vô số lần tưởng tượng ra cái chết của bọn chúng.

Không ngờ hôm nay kịch hay lại công chiếu ngay trước mắt.

Rồng không biết thế nào gọi là 'sảng', nhưng cảm giác sảng khoái khắp toàn thân đó đã hoàn toàn lấn át cơn đau do xiềng xích mang lại.

Đáng đời!

Tự làm tự chịu nhé.

Lúc này, Lỗ Thương Vương cảm nhận rõ rệt nỗi đau thiêu đốt lục phủ ngũ tạng.

Cảm giác này không khác gì tự tay lôi ruột mình ra thắt nút, rồi nhảy dây bằng nó vậy.

Tiếng nghẹn ngào trong cổ họng như quả bóng xì hơi.

Đôi mắt đỏ ngầu nhìn trừng trừng Thiết Diện Sinh, lại liếc qua con rồng đang hả hê bên cạnh.

Hắn hiểu rõ mình tiêu đời rồi.

Mình bôn ba nửa đời người, từ mượn âm binh đến luyện không khí, từ tin thân tín đến trọng dụng quân sư.

Toàn bộ mẹ nó là một màn kịch được dàn dựng tinh vi.

Mình cứ ngỡ là người đánh cờ, hóa ra đến cuối cùng cũng chỉ là một con tốt thí có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào trên bàn cờ của kẻ

khác.

Chương 1661

Thật bi thảm làm sao.

Lỗ Thương Vương suýt nữa thì hát một bài 'Cải xanh đồng vắng'.

Dù sắp tèo đến nơi, sâu trong lòng vẫn còn nhen nhóm chút hy vọng.

Mong các tướng quân và binh sĩ canh giữ bên ngoài cố lên chút.

Nhận thấy có gì đó không ổn thì mau xông vào cứu mình.

Hắn chỉ mải tính chuyện đó mà quên mất lúc đầu đã dặn dò thuộc hạ thế nào: bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được phép vào trong.

Chỉ sợ làm gián đoạn tiến trình trường sinh của mình.

Giờ thì quả đắng mình trồng mình tự ăn thôi. "Mang đồ tới đây." Thiết Diện Sinh phất tay, tên thân tín bên cạnh kéo từ trong góc ra một cái vò gốm: "Đại vương, đây là thứ tôi đặc biệt tạo ra cho ngài, ngài cứ từ từ tận hưởng quá trình cái chết đi nhé." Nói xong, hắn nháy mắt với tên thân tín: "Dìu ngài ấy vào." Giọng điệu Thiết Diện Sinh bình thản như thể không phải đang xử lý đại vương, mà là tiện tay vứt một món phế phẩm.

Tên thân tín sức mạnh như thủy thủ Popeye, xách cổ áo Lỗ Thương Vương nhét vào vò gốm.

Động tác thuần thục vô cùng.

Ai không biết chắc lại tưởng gã này hồi trẻ đi bán xúc xích ngoài chợ.

Thân thể gầy gò của Lỗ Thương Vương bị nhét vào vò gốm.

Nhét rất chặt chẽ, không để lộ bất kỳ sơ hở nào.

Rồng lặng lẽ nhìn Thiết Diện Sinh và tên thân tín vứt Lỗ Thương Vương vào hốc đá như vứt rác.

Tuyệt vời.

Thật là sướng vãi chưởng.

Vốn tưởng chuyện đến đây là kết thúc, nào ngờ lại có tình tiết mới.

Thiết Diện Sinh ngửa đầu nuốt đan dược xuống.

Dặn dò thân tín vài câu xong, hắn quay đầu tự mình bò vào trong Ngọc Dũng.

Rồng ngẩn tò te.

Còn chơi kiểu này được nữa à?

Hèn gì mình bị lừa thảm thế, đám sinh vật hai chân này cũng quá thất đức rồi.

Những việc xảy ra sau đó hoàn toàn khiến não rồng đóng băng.

Tên thân tín đặt Ngọc Dũng của Thiết Diện Sinh vào quan tài.

Sau đó đóng nắp quan quách lại, treo lên cái cây lớn bên cạnh. "Đợi đã!" Ngô Mặc đưa tay ngăn rồng lại.

Cậu suy nghĩ một lúc mới phản ứng kịp, hèn gì tình tiết này quen thế, đây chẳng phải là Thất Tinh Lỗ Vương cung sao?

Một cái ở Tề Lỗ, một cái ở kinh đô, hai nơi cách nhau gần nghìn cây số.

Đùa nhau à? "Ông nói sai rồi phải không?" Ngô Mặc ngồi xổm xuống, ngón tay tùy ý vẽ một đường trên đất, "Quan quách Lỗ Thương Vương ở Tề Lỗ, vị trí hiện giờ của ông là ở kinh đô, hai thứ vốn chẳng liên quan gì nhau sao lại gộp làm một được?" Nói xong, cậu ngẩng đầu hồ nghi nhìn rồng: "Có phải ông bị nhốt lâu quá nên sinh ra ảo giác rồi không?" Nếu không phải vừa mới nhận được lợi ích từ rồng, Ngô Mặc chỉ muốn hỏi một câu 'Ông bị thần kinh à?'.

Rồng im lặng hồi lâu.

Một lần nữa lên tiếng, trong giọng điệu có sự cô độc và bất lực không nói nên lời: "Trong nghìn năm qua ta đã đổi mấy nơi rồi, đây là địa điểm cuối cùng của ta." Hiểu rồi.

Không cần nghĩ nhiều, chắc chắn là mỗi vị cầm quyền khi nhận thấy sự tồn tại của rồng đều dời nó đến địa điểm tương ứng để làm vật trấn quốc.

Nhưng có chút kỳ lạ, triều đại cuối cùng là nhà Thanh, sao những người mặc giáp canh cửa lại là binh sĩ nhà Minh?

Trí tò mò của Ngô Mặc một lần nữa bị khơi dậy.

Đang định hỏi thêm vài câu thì thấy đầu rồng bỗng 'bộp' một cái gục xuống mặt đất.

Tiếng động vừa trầm vừa nặng.

Chấn cho bụi bặm trên mặt đất bay mù mịt. "Khụ khụ khụ..." Bụi làm Ngô Mặc ho sặc sụa, cậu bịt mũi lùi lại mấy mét, "Vãi, làm cái gì vậy?

Này!!!" Uống quá chén à?

Đang nói chuyện sao đầu lại ngoẹo xuống thế kia?

Ngô Mặc gọi hai ba tiếng, vẫn không thấy rồng phản ứng hay có động tác gì.

Ngô Mặc rút côn Hàn Quang từ không gian ra, tiến lên mấy bước định chọc chọc con rồng.

Nào ngờ chân vừa bước ra, cả không gian đã xảy ra chấn động cực lớn.

Xiềng xích khóa rồng bắt đầu loảng xoảng quất qua quất lại, phát ra những tiếng động lớn chói tai.

Đá vụn trên đầu không ngừng rơi xuống. "Vãi, có nhầm không đấy, lại sắp sập à?" Ngô Mặc hoàn toàn phục sát đất kẻ xây dựng nơi này.

Có phải bị bệnh gì không vậy? "Này, còn thở không đấy?" Ngô Mặc sợ tiếng mình nhỏ, lấy tốc độ nhanh nhất rút cái loa lớn từ không gian ra, hướng về phía tai rồng gào thét hết cỡ.

Có lẽ do giọng quá lớn, hoặc cũng có thể là hồn phách rồng chưa đi xa.

Đuôi rồng bỗng nhiên lệch sang một bên, lộ ra một cái lỗ bị xiềng xích che khuất. "Đi...

đi..." Từ miệng rồng thốt ra hai chữ mơ hồ, sau đó hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa.

Ngô Mặc do dự một giây: "Ông...

ông tèo rồi à?" Sự im lặng chính là câu trả lời rõ nhất.

Cảm giác chấn động càng lúc càng mạnh mẽ.

Muốn giữ mạng thì chỉ có cách nhanh chóng chạy thoát.

Ngô Mặc không có thời gian trì hoãn thêm, vẫy vẫy tay với rồng: "Đại huynh đệ yên tâm đi, người anh em tôi sẽ cố gắng điều tra nguyên nhân giúp ông." Lời còn chưa dứt, người đã chui tọt vào cái lỗ cạnh đuôi rồng.

Trong bóng tối, cậu lảo đảo chạy thẳng về phía trước, cho đến khi ngã nhào vào một căn sảnh đá. "Ái chà vãi, ngã chết ông nội mày rồi." Ngô Mặc nhe răng trợn mắt xoa xoa cánh tay.

Cậu chỉ theo thói quen phàn nàn một câu, kết quả phía trước không xa đột nhiên vang lên một giọng nói. "Tiểu Mặc, là em phải không?" Hả?

Ngô Mặc hơi ngẩn người ra một chút, ngay sau đó trên mặt lộ ra nụ cười kinh hỉ: "Hoa ca, là anh hả?

Anh ở đâu thế?" Niềm vui lớn hơn nối gót mà tới.

Giọng Hắc Nhãn Kính từ phía bên kia truyền đến: "Em đừng động đậy, bọn anh qua ngay đây." Trái tim treo ngược suốt dọc đường của Ngô Mặc cuối cùng cũng được đặt lại vào bụng.

Cậu cứ luôn lo lắng cho vấn đề an toàn của mấy người này.

Đừng có nói chuyện kinh nghiệm phong phú hay không.

Phong phú thì đã sao?

Vạn nhất có cái 'nhất' thì sao, thật sự xảy ra chuyện thì làm thế nào?

Chương 1662

Ngô Mặc đứng tại chỗ chờ Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Hoa, sực nhớ tới (Tiểu) Trương Khởi Linh, vội vàng hét lên: "Hoa ca, Kính ca, Tiểu Trương có ở cùng mọi người không?" Hắc Nhãn Kính người còn chưa tới, giọng nói mang theo ý cười đã bay tới trước: "Yên tâm đi, Tiểu Ách Ba bị anh buộc vào thắt lưng rồi, luôn đi theo anh đây." Ngô Mặc âm thầm trợn trắng mắt.

Hiện giờ đi theo bên cạnh gã đúng là Trương Khởi Linh lúc còn trẻ, chứ nếu đổi thành lão Trương nhà mình bây giờ.

Hơ hơ!

Ước chừng giây tiếp theo, mũi chân sẽ 'hôn' thẳng vào cằm Kính ca rồi.

Ngô Mặc không rõ tình hình cụ thể ở đây.

Một lần nữa thu đao Minh Hồng vào không gian, tay cầm cây côn Hàn Quang tiện mang theo, tĩnh lặng chờ mấy người tới.

Từ giọng nói phán đoán mấy người cách đây rất gần, kết quả phải đợi khoảng bảy tám phút mới thấy ba bóng người hiện ra. "Vãi, các anh đi vệ sinh à?" Tâm trạng căng thẳng của Ngô Mặc tan biến không ít, cũng có tâm trí để đùa giỡn. "Tiểu Mặc, em không sao chứ?" Giải Ngữ Hoa vọt tới, nắm lấy cánh tay Ngô Mặc quét nhanh từ đầu đến chân một lượt.

Xác nhận không thiếu tay thiếu chân, dây thần kinh căng thẳng mới hơi giãn ra một chút.

Tuy nhiên giây tiếp theo anh lại nhíu mày.

Thối quá.

Mùi trên người Ngô Mặc gần như giống hệt mùi từ cống thoát nước vớt lên, có thể nói là 'hôi nồng nặc tám trăm dặm'.

Cho dù Giải Ngữ Hoa có độ nhẫn nại cao với cậu đến đâu, nhưng đúng là sinh lý có chút tiếp nhận không nổi.

Cái mùi này đúng là còn 'phê' hơn cả hành tây nữa.

Thật sự là có chút cay mắt.

Mà phải nói độ nhẫn nại của Giải Ngữ Hoa đúng là đỉnh của chóp, trong tình huống như vậy vẫn đứng vững tại chỗ, không hề lùi lại nửa bước để né tránh. "Em không..." Tay Ngô Mặc vừa đặt lên vai Giải Ngữ Hoa, phía bên kia Hắc Nhãn Kính lại như phát hiện ra lục địa mới, khoa trương nói: "Bảo bối, em vừa rơi vào hố phân đấy à?" Sự chê bai tràn trề hoàn toàn không chút che đậy, cứ thế từ giọng điệu thoát ra.

Thế nào gọi là 'miệng xà tâm phật'?

Hắc Nhãn Kính đúng là một sách giáo khoa thực tế.

Lời nói ra có thể khiến người ta tức điên lên muốn cho gã một cái phi cước, nhưng thực tế lòng lo lắng chẳng kém ai.

Không nói thì thôi, vừa nói Ngô Mặc cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Cậu túm lấy ống tay áo ngửi mạnh một cái. "Oẹ!!!" Hảo gia hỏa, mật đắng suýt thì phun ra ngoài.

Vừa rồi mải lo lắng cho an nguy của mấy người, khứu giác như bị hỏng vậy.

Giờ thì đâu lại vào đấy rồi.

Các cụ nói đúng, vui một mình không bằng vui cùng mọi người.

Ngô Mặc chẳng nói chẳng rằng cởi áo khoác trùm thẳng lên đầu

Hắc Nhãn Kính.

Dám chê ông đây à, lão tử cho mày ngửi cho đã, coi như thu chút lãi.

Động tác quá lớn, đến nỗi hoàn toàn phớt lờ hành động hơi lùi lại nửa bước của Giải Ngữ Hoa.

Hắc Nhãn Kính không hổ là người đàn ông cung cấp giá trị cảm xúc tốt nhất.

Gã vừa gỡ áo ra vừa kêu la khoa trương: "Ái chà vãi, cái mùi này, đúng là phiên bản tăng cường của vũ khí sinh học mà!

Bảo bối à, em thầu luôn cái cống thoát nước mang đi đấy à?" "Bớt nói nhảm đi, sao mấy người lại ở đây?" Ngô Mặc cầm đèn pin quan sát một vòng.

Lớp sương mù dày đặc che khuất ánh sáng đèn pin.

Trừ phi có mắt nhìn thấu, bằng không nhất thời vẫn chưa nhìn rõ rốt cuộc là tình hình thế nào?

Giải Ngữ Hoa chê Hắc Nhãn Kính lắm mồm, đưa tay đẩy gã sang một bên, nhẹ giọng giải thích: "Lúc cơ quan khởi động, ba chúng anh lần lượt rơi vào không gian này, xung quanh toàn sương mù dày đặc, giống như một mê cung nhốt bọn anh ở đây." Ba người trước sau vào đây, không hẹn mà cùng bắt đầu tìm kiếm tung tích Ngô Mặc.

Một tìm hai, hai tìm ba.

Ba người loay hoay hồi lâu, cuối cùng cũng tập hợp được với nhau, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Ngô Mặc.

Trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Chẳng lẽ chuyện cũ lại tái diễn?

Tâm trạng lo âu vừa mới nảy sinh đã nhanh chóng bị đè nén xuống.

Đợi đã.

Tại sao mọi thứ xung quanh lại bất thường như vậy?

Nếu có kẻ giở trò ở đây, liệu có đơn giản là chỉ để nhốt người lại không?

Ngoài sương mù ra thì không có bất kỳ cơ quan gây hại nào.

Đơn giản cứ như trò chơi mê cung hồi nhỏ vậy.

Trong lòng đầy nghi hoặc, ba người bắt đầu tìm kiếm sơ hở xung quanh.

Kết quả là chẳng thu hoạch được gì.

Nơi này giống như một căn phòng kín, cứ thế nhốt ba người họ bên trong.

May mà trước khi vào Ngô Mặc đã nhét vào túi họ bánh quy nén và nước.

Cố chịu thì ít nhất cũng cầm cự được ba năm ngày.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, vài tiếng sau phía trên đột nhiên vang lên một tiếng động lớn.

Ngay sau đó là tiếng chửi thề quen thuộc của Ngô Mặc.

Trái tim đang thấp thỏm cuối cùng cũng rơi bộp về chỗ cũ.

Không chỉ vậy, lớp sương mù đặc quánh như hồ dán vừa rồi cũng có xu hướng tan dần.

Ngô Mặc không cảm nhận rõ, vẫn thấy sương mù xung quanh rất dày, nhưng ba người Giải Ngữ Hoa lại cảm nhận rõ sự khác biệt. "Tiểu Mặc, em từ trên kia rơi xuống à?" Giải Ngữ Hoa ngẩng đầu nhìn lên phía trên, nham thạch nguyên bản không hề có kẽ hở nào.

Hoàn toàn không nhìn ra được Ngô Mặc vừa rồi từ đâu rơi xuống.

"Đúng rồi, chính là...

ủa?" Ngô Mặc tiện tay chỉ lên trên, kết quả kinh ngạc phát hiện lối ra biến mất rồi. "Vãi chưởng!

Cái quái gì vậy?

Lại định chơi trò thoát khỏi phòng kín à?" Cậu xoa cằm lẩm bẩm một câu: "Chẳng lẽ con rồng đó lừa mình?" "Rồng?" Tai ba người thính hơn tai lừa.

Nhạy bén bắt được từ này.

Là sinh vật mà họ đang nghĩ tới, hay là một 'con lung' (điếc) nào đó?

Chịu thôi, Ngô Mặc giỏi nhất là đặt biệt danh mà.

Nhiều khi bạn chẳng biết vật thể trong lời nói của cậu ta thực chất là cái gì?

Giống như Cương Bính và Kim Điều vậy.

Chỉ nghe tên, bạn có nghĩ tới chúng là con tinh tinh và con sói sống mấy trăm năm không?

Hắc Nhãn Kính một tay quàng vai Ngô Mặc, tay trái đẩy đẩy gọng kính râm: "Bảo bối à, con 'lung' em nói...

Chương 1663

không phải là loại tai không nghe thấy gì đấy chứ?" "Yên tâm đi, không cùng chủng loại với đồ mù nhà anh đâu." Ngô Mặc một chưởng gạt tay Hắc Nhãn Kính ra, vênh mặt hất hàm, "Người anh em này đã thấy con rồng cuối cùng độc nhất vô nhị trên thế giới này đấy." Hắc Nhãn Kính không biểu lộ gì, đưa mu bàn tay sờ lên trán Ngô Mặc: "Không phát sốt mà, sao lại bắt đầu nói sảng rồi?" Chuyện kỳ quái thấy nhiều rồi, nhưng sinh vật như rồng thì nhất thời khó mà chấp nhận được.

Huống hồ lại là ở cái nơi như kinh đô này.

Hắc gia dù sao cũng là con em Bát Kỳ chính tông, từ nhỏ đã nghe không ít câu chuyện về giếng khóa rồng của Quan Vũ.

Nhưng đó là chuyện kể, ngay cả trong bí văn hoàng gia cũng chưa từng nói dưới lòng đất kinh đô có rồng. "Xì!" Ngô Mặc giơ một ngón tay lên, khẽ lắc lắc hai cái: "Đúng là thiếu kiến thức... vãi, đám khói này sao lại biến thành lốc xoáy thế kia?" Vẻ đắc ý còn chưa kịp khoe ra, sương mù xung quanh đã hội tụ lại thành hình dạng giống như một cơn lốc xoáy.

Cơn lốc xoáy đột ngột thu nhỏ lại.

Trong nháy mắt hóa thành một cột gió mảnh dài, đâm thẳng vào kẽ hở vách đá không xa.

Giây tiếp theo, khối nham thạch trông có vẻ hoàn chỉnh đó trượt ra như một cánh cửa, lộ ra một lối ra hẹp chỉ vừa một người đi qua.

Ngô Mặc hoàn toàn ngơ ngác.

Ơ kìa???

Mình là ngôi sao may mắn từ trên trời rơi xuống à?

Rơi từ trên kia xuống mà cũng đâm ra được một đường hầm?

Trong đầu Ngô Mặc, suýt chút nữa đã gom hết mọi đức tính tốt đẹp của năm nghìn năm lịch sử quy hết lên người mình.

Hoàn toàn phớt lờ việc nơi này có thể tồn tại trận pháp. "Đi!

Mau chuồn thôi!" Ngô Mặc hô lên một tiếng, sải bước xông lên trước.

Bên ngoài lối ra là một con dốc hướng lên trên.

Lối hẹp được đục đẽo thô sơ.

Không giống như đường hầm được xây dựng chuyên dụng, mà có vẻ giống lối thoát hiểm của thợ xây hơn.

Rốt cuộc là thế nào nhỉ?

Có kẻ giở trò?

Ngô Mặc bách tư bất đắc kỳ giải, nhưng không ai có thể giải đáp nghi vấn trong lòng cậu.

Dù sao con rồng duy nhất biết rõ sự tình, hiện giờ đã hồn quy tây thiên.

Càng đi lên trên, đường hầm càng hẹp, độ dốc càng cao.

Lúc đầu còn có thể đứng thẳng đi bộ, về sau thì phải dùng cả chân lẫn tay.

Trong nơi tối om, ngoài tiếng thở của bốn người ra thì không còn động tĩnh nào khác.

Sự áp bách sẽ mang lại cảm giác mệt mỏi.

Hắc Nhãn Kính là người khơi mào câu chuyện trước: "Nhị gia, con rồng em nói rốt cuộc là thế nào?" Giải Ngữ Hoa cũng khá tò mò về chuyện này.

Anh không lên tiếng, chờ đợi câu trả lời của Ngô Mặc.

Ngô Mặc ngẩng đầu nhìn lên trên, vẫn là một màu đen kịt không thấy điểm dừng.

Cậu thở hắt ra một hơi, chậm rãi nói: "Con rồng tôi nói là con rồng tồn tại trong thần thoại ấy, không phải con 'lung' điếc lác đâu." "Rồng thật sao???" Trong giọng điệu của Giải Ngữ Hoa hiếm khi lộ ra một tia kinh ngạc. "Không sai, còn là một đứa nhọ nhem nữa." Nghĩ đến quá khứ bi thảm của con rồng, trong mắt Ngô Mặc thoáng qua một tia đồng cảm.

Hèn gì câu cửa miệng của lão gia tử là lòng người còn đáng sợ hơn quỷ thần.

Đúng là chỉ dựa vào cái miệng dẻo kẹo mà lừa được cả một con quái vật khổng lồ như rồng thành một kẻ ngốc.

Ngô Mặc giấu nhẹm chuyện Long Châu, vảy rồng và những món quà rồng tặng, kể lại toàn bộ những chuyện khác một lượt.

Nói nhiều sai nhiều.

Những gã này đều tinh như cáo, mình mà để lộ chút sơ hở nào là sẽ bị đào tận gốc tróc tận rễ ngay.

Giải Ngữ Hoa nắm lấy điểm mấu chốt, hỏi thẳng một câu: "Nó dẫn em qua đó có mục đích gì?" Ngô Mặc theo bản năng bĩu môi.

Tới rồi đấy.

Biết ngay là sẽ thế này mà.

Chơi với người thông minh quá đúng là không tốt chỗ này, tiện miệng nói gì họ cũng phân tích ra được đủ thứ.

Có điều họ đâu biết Giải Ngữ Hoa và Hắc Nhãn Kính là sợ thật

rồi.

Gặp tình huống này đừng nói là hai người họ, ngay cả Ngô Nhị Bạch ở đây thì tim gan cũng phải run lên ba cái.

Chịu thôi, ai bảo cái vị tổ tông nhà mình này một khi đã điên lên là thật sự liều mạng chứ.

Ngô Mặc suy nghĩ một giây, quay mặt nhìn Giải Ngữ Hoa: "Hoa ca, anh có biết anh trai em giỏi nhất cái gì không?" Ngô Tà giỏi nhất cái gì?

Câu hỏi này hơi làm khó Giải Ngữ Hoa.

Không phải là không có, mà là rất nhiều.

Nhưng trong đó giỏi nhất cái gì?

Nhất thời đúng là hơi khó phân biệt. "Nhị gia, câu hỏi này còn phải nói sao?" Hắc Nhãn Kính giơ tay phải đẩy kính râm đang trượt xuống, cười như không cười nói: "Đại đồ đệ của anh giỏi nhất không phải là làm cho xác chết đứng dậy sao, cậu ta và Vương Bàn Tử đúng là làm Hắc gia này mở mang tầm mắt." Câu này của Hắc Nhãn Kính hoàn toàn là lời tâm huyết.

Sống hơn trăm năm, Ngô Tà và Vương Bàn Tử tuyệt đối là tổ hợp đi đổ đấu nhọ nhất mà gã từng thấy.

Người khác xuống mộ mười lần chưa chắc đã gặp chuyện quái dị.

Còn hai anh em nhà này chỉ cần xuống mộ là không bao giờ có lúc yên bình.

Giải Ngữ Hoa xưa nay vốn không coi trọng Hắc Nhãn Kính, nhưng trong chuyện này lại tìm thấy sự đồng cảm. "Tên mù thối nói không sai, về điểm này tôi đúng là rất khâm phục Ngô Tà." Ngô Mặc: = =||| Còn có thể nói chuyện vui vẻ được nữa không đây?

Cậu hơi cạn lời liếc nhìn hai người một cái: "Em không nói chuyện đó, cái em muốn nói là chuyện về Hoa thúc thúc cơ." Xem ra không tiết lộ chút chuyện thì đúng là khó mà kết thúc.

Nhân lúc hai người chưa kịp lên tiếng hỏi han, Ngô Mặc nói một mạch: "Hoa ca nói đúng rồi, con rồng đó tìm em đúng là có chút việc, nhưng vấn đề không lớn, chỉ là muốn em giúp tìm người thân thôi." Vẫn quy tắc cũ: ba phần thật bảy phần giả. "Nè, đơn giản thế thôi." Ngô Mặc nhún vai, trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý, "Còn vì sao lại chọn em ư???

Chắc là do em cao nhất đi, dù sao tình trạng của rồng bây giờ không tốt lắm, cúi đầu lâu quá không tốt cho đốt sống cổ." Giải Ngữ Hoa: ...

Hắc Nhãn Kính: ... (Tiểu) Trương Khởi Linh: ???

Hơ hơ!

Con người ta lúc cạn lời đúng là dễ bị làm cho tức cười.

Giải Ngữ Hoa giơ chân đá vào mông Ngô Mặc một cái: "Mau đi đi, bớt nói nhảm." Ngô Mặc thở dài một hơi, lắc đầu quầy quậy buông một câu: "Ôi, thời buổi này nói thật toàn bị mắng." Nói xong, cậu quay người dùng cả chân lẫn tay bò lên trên.

Tốc độ nhanh như thể bẩm sinh đã quen đi bằng bốn chi vậy.

Không biết đã bò bao lâu.

Gió càng lúc càng trong lành, mùi hôi thối trong không khí cũng bị thổi tan.

Họ đi gấp rút, cuối cùng cũng chui ra khỏi mặt đất. "Vãi, đây là nơi nào thế này?" Ngô Mặc nhìn quanh một lượt, vẫn không phân biệt được vị trí hiện tại.

Chương 1664

Xung quanh mọc đầy cỏ đuôi chó cao nửa người và ngải cứu dại, gió thổi qua phát ra tiếng sột soạt như tiếng huýt sáo của bọn lưu manh.

Nhìn ra xa, có thể thấy mấy tòa nhà gạch đỏ kiểu cũ loang lổ.

Trên tường phủ đầy dây thường xuân xanh thẫm, trên nóc nhà còn dựng những cột ăng-ten tivi gỉ sét, nhìn qua là biết khu nhà tập thể cũ bị bỏ hoang ở ngoại ô kinh đô. "Chắc là khu cũ của nhà máy cơ khí quốc doanh trước đây." Giải Ngữ Hoa phủi bụi trên người, ánh mắt nhìn về phía tấm biển xi măng đổ nát đối diện, trên đó mấy chữ lớn "Khu tập thể công nhân viên nhà máy cơ khí" đã bạc màu mờ mịt như bị chó gặm. "Nơi này mười mấy năm trước đã dọn đi hết rồi, chỉ còn lại mấy căn nhà cũ và hầm trú ẩn bỏ hoang thôi." Dù sao cũng là người kinh đô chính gốc.

Chỉ cần nhìn vài cái là có thể nhanh chóng xác định vị trí hiện tại. "Vãi chưởng." Ngô Mặc gãi gãi đầu, trong mắt loé lên một tia không thể tin nổi, "Cái này cũng quá bốc phét rồi, cửa hầm cách khu nhà máy gần thế này mà bao nhiêu năm nay lại không bị ai phát hiện ra." "Dưới chân đèn thì tối mà." Hắc Nhãn Kính cúi người bứt một cọng cỏ đuôi chó ngậm trong miệng, đẩy đẩy kính râm lên sống mũi, "Ai mà ngờ được dưới một kẽ hở không đáng chú ý lại có mật đạo chứ." Lời này cực kỳ có lý.

Ngô Mặc gật đầu, không còn thắc mắc vấn đề này nữa, quay sang hỏi Giải Ngữ Hoa: "Hoa ca, chỗ này cách nơi chúng ta đi xuống khoảng bao xa?" Giải Ngữ Hoa khẽ ước tính một chút: "Không xa lắm, khoảng hơn mười cây số thôi." Ngô Mặc thở phào nhẹ nhõm.

May quá may quá.

Không bị một hơi tống khứ đi cách xa cả trăm cây số. "Được rồi, đi thôi." Ngô Mặc phủi cỏ vụn trên người, "Mau quay về thôi, đừng để anh trai em và mấy người kia đợi đến cuống lên.".

Lúc này, trời đã bắt đầu tờ mờ sáng.

Tính từ lúc xuống giếng đã trôi qua gần hai mươi tiếng đồng hồ.

Ngô Tà, Lâm Phong và Vương Bàn Tử đã sớm đợi đến sốt ruột như lửa đốt.

Vây quanh miệng giếng, ngồi cũng không xong mà đứng cũng chẳng yên, cứ xoay như chong chóng như lừa kéo cối xay vậy. "Thiên Chân, sao dưới này chẳng có động tĩnh gì thế nhỉ?" Vương Bàn Tử thỉnh thoảng lại thò đầu nhìn xuống giếng, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ tín hiệu nào Ngô Mặc gửi tới.

Kết quả là đến cái rắm cũng không có. "Không có động tĩnh mới là chuyện tốt." Ngô Tà ngồi bệt dưới đất, cũng không biết là đang an ủi Vương Bàn Tử hay đang trấn an chính mình, tự lẩm bẩm: "Tiểu Mặc đâu phải hạng người chịu chịu thiệt, dưới kia mà thật sự có chuyện, chắc chắn nó đã cho nổ tung thứ gì đó rồi." Mấy người chờ đợi trong lòng như lửa đốt.

Giữa chừng họ đã xuống một lần, thấy cửa cơ quan lại hợp lại lần nữa, sợ là nếu cưỡng ép mở ra sẽ kích hoạt cơ quan bên trong, bất đắc dĩ đành phải leo lên.

Chờ từ ban ngày đến tối mịt, từ đứng đổi thành ngồi.

Nơi thâm sơn cùng cốc nhiều năm không ai đặt chân đến này cứng sinh bị mấy người dẫm thành từng vòng tròn như lừa kéo cối xay.

Nhìn thời gian đã đến ba giờ sáng, trên mặt đất nằm la liệt mấy chục đầu thuốc lá.

Vương Bàn Tử dí mẩu thuốc trong tay xuống đất nghiền mạnh một cái, đứng dậy nghiêm mặt nói: "Thiên Chân, hay là..." Ngô Tà lập tức hiểu ý Vương Bàn Tử, quay đầu nhìn sang Trương Khởi Linh đang ngồi im như khúc gỗ bên cạnh: "Tiểu Ca, anh thấy sao?" Cổ nhân có câu: Pháp bất trách chúng (số đông không bị phạt).

Quay về nếu lão đệ có nổi bão, cứ đẩy trách nhiệm lên đầu Tiểu Ca là được.

Dù sao Tiểu Ca cũng chẳng bao giờ phản bác.

Anh em mà, thỉnh thoảng gánh hộ cái nồi đen cũng là chuyện bình thường.

Đối mặt với ánh mắt hỏi han của Ngô Tà, Trương Khởi Linh đờ người mất vài giây.

Sự lo lắng trong lòng cuối cùng cũng chiếm ưu thế: "Ừ." Âm thanh từ mũi phát ra còn chưa kịp rơi xuống đất, phía sau đã truyền đến một tràng tiếng bước chân dồn dập.

Mấy người như bị kim đâm vào mông, "tăng" một cái nhảy dựng khỏi mặt đất.

Thân hình nhoáng lên, mỗi người trốn sau một cây cột.

Thời buổi này không giống hậu thế, vạn nhất đụng phải người kiểm tra thì thật sự không dễ dùng tiền để dàn xếp.

Đương nhiên, chủ yếu là trong túi cũng chẳng có nhiều tiền đến thế.

Đừng cười, thật sự không có đâu.

Tiền giấy thập niên 80 sớm đã thành đồ sưu tầm rồi, ai đi đổ đấu mà ngờ được mình lại xuyên về mấy chục năm trước chứ?

Tiếng bước chân ngày càng gần, kèm theo tiếng thở dốc nặng nề.

Một bóng người mặc đồ công nhân màu xanh, đội mũ vải xuất hiện ở góc ngoặt.

Tay xách búa sắt và đèn pin, vai vác dây thừng, gã thò đầu thụt cổ nhìn quanh một vòng.

Ánh sáng đèn pin kiểu cũ cực kỳ mờ ảo.

Vương Bàn Tử nấp sau cột siết chặt xẻng công binh bên hông, áp sát tai Ngô Tà hạ giọng cực thấp: “Trộm à?” Thập niên 80, nhiều nhà nghèo đến mức cháo loãng cũng chẳng có mà húp.

Công nhân chính thức thì còn đỡ, chứ những người từ nông thôn lên thành phố tìm việc thật sự là bài toán khó.

Chuyện ăn ở toàn là vấn đề nan giải.

Có tay nghề còn gắng gượng sống được, không có tay nghề chỉ đành tính chuyện trộm cắp vặt.

Vương Bàn Tử nhìn bộ dạng gã này, nghi ngờ gã nhắm vào sắt vụn trong tòa nhà bỏ hoang này.

Nếu không sao ban ngày không tới, lại đợi đến lúc trời mờ sáng thế này mới xuất hiện?

Gã công nhân rụt cổ như rùa rụt đầu mấy cái, xác định không thấy ai mới yên tâm bước ra.

Ánh sáng đèn pin mờ đến mức chỉ nhìn rõ mặt đất trước chân, xa hơn một centimet là mờ mịt.

Nhóm Lâm Phong không ai lên tiếng, lặng lẽ quan sát gã từ sau cột.

Kết quả phát hiện gã này mục tiêu rõ ràng, đi thẳng về phía miệng giếng.

Mẹ kiếp!

Định phá đám à?

Lâm Phong coi Ngô Mặc như con ngươi trong mắt, sao có thể để gã này phá hỏng chính sự của "con trai" mình?

Anh rút dao găm sau lưng, rón rén bước ra, định tặng cho gã này một gậy vào gáy.

Đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Mấy anh em chơi với nhau lâu, chẳng cần ra hiệu cũng nghĩ y hệt nhau.

Lâm Phong vừa tiếp đất, Vương Bàn Tử, Ngô Tà và Hoắc Tú Tú cũng đi theo.

Động tác chỉnh tề đồng nhất.

Ngặt nỗi, chuyện còn ly kỳ hơn đã xảy ra.

Khóe miệng mấy người còn chưa kịp nhếch lên, một bóng đen đã lao vọt ra.

Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta nghi ngờ có phải mình bị hoa mắt hay không?

Giây tiếp theo, gáy gã công nhân hứng chịu một đòn nặng nề, cơ thể nhũn ra ngã xuống đất.

"Vãi chưởng, Tiểu Ca anh ra tay nhanh quá đấy." Vương Bàn Tử xách xẻng công binh, cạn lời nhìn Trương Khởi Linh vừa ra tay phía trước.

Đúng là gần mực thì đen, lời xưa không lừa ta bao giờ.

Nhìn tốc độ đánh lén của Tiểu Ca nhà mình xem, hoàn toàn không chút do dự.

Trương Khởi Linh thu tay lại, mặt không cảm xúc ngồi xuống lục túi đối phương.

Mất một lúc mới lôi ra được nửa miếng bánh ngô khô cứng và một tấm thẻ công nhân nhăn nhúm.

Bên trên in ba chữ “Uông Kiến Quốc”, còn có một cái dấu đỏ mờ mờ của nhà máy.

“Nhà họ Uông?” Lâm Phong trợn tròn mắt: “Mẹ nó, mấy anh em mình là khúc xương à?

Sao đi đâu cũng đụng phải lũ cháu chắt nhà này thế?” “Có khi nào là trùng hợp không?” Vương Bàn Tử ngồi xuống, dùng đèn pin soi vào mặt gã công nhân.

Người này trông tầm ngoài ba mươi, tướng mạo hơi lôi thôi.

Lôi thôi đến mức nào?

Chương 1665

Giống như lúc sinh ra không ai đỡ, mặt úp thẳng xuống đất, vừa bẹt vừa tròn như cái bánh rán.

Lâm Phong đầy vẻ chê bai bĩu môi: “Thằng ranh này bao sủi cảo chắc chẳng cần cán vỏ đâu nhỉ?

Úp mặt cái là thành hình luôn.” Hoắc Tú Tú phải cắn chặt môi mới không cười thành tiếng.

Độc mồm quá, cái miệng này học ở đâu ra không biết?

Đối với mấy lời không đứng đắn này, Ngô Tà đã quen từ lâu, chẳng thèm để bụng.

Anh nhớ người nhà họ Uông đều có hình xăm.

Vị trí và kiểu dáng khác nhau đại diện cho địa vị và quyền lực trong gia tộc.

Đứng đầu là họa tiết phượng hoàng, chỉ huyết mạch chính tông mới có, xăm bằng thủ pháp đặc biệt từ nhỏ, lớn dần theo tuổi tác.

Nó có hiệu ứng tương tự như kỳ lân và cùng kỳ của nhà họ Trương.

Nhưng dù có đẹp đến đâu, Ngô Tà cũng thấy chẳng vừa mắt.

Anh kiên định cho rằng chúng không ngầu bằng hình xăm trên người lão đệ nhà mình.

Có điều hình xăm của lão đệ chỗ nào cũng tốt, chỉ là vị trí hơi đặc biệt chút thôi, nếu không lộ ra ngoài thì oai phải biết.

Thấy anh em có hình xăm, Ngô Tà làm anh cũng tính toán hay là mình cũng xăm một cái.

Anh nghiêm túc hỏi lão đệ xăm cái gì cho ngầu.

Kết quả thằng nhóc khốn khiếp kia lại gợi ý anh xăm hình Tiểu Hoa lên lưng.

Lý do là cõng Thần Tài chạy khắp nơi thì vàng thỏi nguyên bảo chắc chắn không thiếu.

Ngô Tà: “...” Im lặng là sự phản kháng không lời.

Ngô Tà vừa chửi thầm Ngô Mặc không đáng tin, vừa nhanh tay lột áo khoác gã công nhân ra.

Khốn khiếp, một mùi mồ hôi chua loét nồng nặc xộc thẳng vào mũi.

“Mẹ nó, thật không biết giữ vệ sinh cá nhân gì cả.” Vương Bàn Tử đầy vẻ ghét bỏ, tay chân lanh lẹ hỗ trợ Ngô Tà lột sạch đồ gã kia.

Hoắc Tú Tú cầm đèn pin rọi giúp.

Vai không có, lưng không có, cổ tay cũng không.

“Hay là nhận nhầm người rồi?

Chắc là trùng hợp thôi.” Vương Bàn Tử hơi nản chí, đứng dậy đạp vào mông gã kia một cái, nhổ một bãi nước bọt: “Gã này chắc chỉ là tên trộm thôi.” Trộm đồ gã không quan tâm, dù sao cũng chẳng phải đồ nhà gã.

Nhưng làm lỡ việc của anh em thì không đập gã một trận là không hả giận được.

Sự việc đúng là có trùng hợp.

Cú đạp này vừa xuống... (Hệ thống: Hello, mấy nhóc con, bao giờ các ngươi mới phát tài để ta còn dưỡng lão đây?) Quần áo thập niên 80 chất lượng đúng là tốt, nhưng đồ tốt đến mấy cũng không chịu nổi mài mòn lâu ngày.

Vương Bàn Tử đạp một cái, cơ thể gã công nhân bị đẩy đi.

“Xoẹt” một tiếng, quần gã rách ra một đường lớn.

Làn da đen đúa, sần sùi như hạt cát xuất hiện trước mắt mọi người một cách cưỡng chế.

“Chậc chậc!” Vương Bàn Tử chép miệng: “Hèn gì nồng nặc mùi thế, hóa ra trên người đóng vảy hết cả rồi.” Ngô Tà liếc Vương Bàn Tử một cái.

Lúc môi đang mấp máy định nói gì đó, dư quang bỗng quét thấy thứ gì.

“Hửm?

Là...

Ánh sáng không tốt lắm.

Tú Tú, đưa đèn pin cho anh.” Ngô Tà nhận đèn pin từ Hoắc Tú Tú, ngồi xuống rút dao găm, không nói hai lời rạch thêm một đường nữa trên quần gã công nhân.

Chà, đúng là hiệu ứng “dao nhỏ rạch mông cho mở mang tầm mắt”.

“Thiên Chân, cậu định làm gì đấy?” Vương Bàn Tử nghi hoặc nhìn Ngô Tà.

Lột quần đàn ông...

Chưa từng nghe Thiên Chân có sở thích này nha.

Chẳng lẽ...

Vương Bàn Tử vô thức liếc về phía miệng giếng.

Cái này cũng lây được sao?

Trong lòng giật thót một cái.

Suỵt... không được nha, Vân Thái còn đang đợi mình mà.

“Bàn Tử, giúp một tay.” Ngô Tà gọi một tiếng mà không thấy trả lời, quay đầu lại thấy ánh mắt Vương Bàn Tử đang mơ màng, không biết lại đang tính toán cái gì.

“Nghĩ cái gì đấy?” Ngô Tà bực mình vỗ gã một phát: “Gọi mấy lần rồi.” “A, chuyện gì?” Vương Bàn Tử bừng tỉnh, hơi ghét bỏ gạt tay Ngô Tà ra: “Nói chuyện thì nói, đừng có động tay động chân.” “Cậu bị bệnh à, lên cơn gì thế?” Ngô Tà theo thói quen đốp lại một câu.

Nói xong không thèm để ý Vương Bàn Tử nữa, anh chỉ tay vào mông gã công nhân, giọng điệu có chút không chắc chắn: “Mọi người xem đây có phải hình xăm không?” “Hình xăm?” Hai chữ này lập tức khơi dậy hứng thú cực lớn của mọi người.

Hoắc Tú Tú rướn cổ còn dài hơn cổ gà.

Ngô Tà quay đầu lại suýt thì giật mình, con bé này mà dùng sức thêm chút nữa chắc thắt nút cổ luôn quá.

“Tú Tú, con gái con lứa hóng hớt cái gì?” Ngô Tà đưa tay đẩy đầu Hoắc Tú Tú ra: “Nam nữ thụ thụ bất thân, nhìn chằm chằm mông đàn ông ra thể thống gì.” Hoắc Tú Tú: “...” Không phải chứ, anh ấy bị bệnh à?

“Thế này... hình xăm gì mà trông như con gà con thế này?” Vương Bàn Tử bên cạnh phát ra âm thanh kinh ngạc: “Có bằng cái móng tay hà, xăm vào có tác dụng gì chứ?” Lâm Phong xoa cằm tỏ vẻ hiểu biết: “Hay là ám chỉ gã này... nhỏ??” “Ừm!

Rất có lý.” Ngô Tà và Vương Bàn Tử cực kỳ phối hợp gật đầu.

Trương Khởi Linh thở dài rất nhẹ.

Đừng nhìn mấy người này mồm mép quen thói, đụng phải chính sự thì không hề mơ hồ.

Lâm Phong coi như là kẻ đào tẩu từ nhà họ Uông ra, trong số những người ở đây, anh là người hiểu rõ nhà họ Uông nhất.

Anh xem đi xem lại mấy lần, cuối cùng từ góc sâu trong ký ức lục ra một thông tin.

Họa tiết gà con thuộc về “Cầm bộ” của nhà họ Uông.

Không sai, chính là “Gia cầm” đấy.

Bộ phận này tương tự như cánh săn tin, chuyên đi dò la tin tức vỉa hè.

Những năm trước thường trà trộn trong dân gian, làm những việc như quy công (quản lý kỹ viện) hoặc kỹ nữ tầng lớp thấp.

Theo thời gian, các bộ phận của nhà họ Uông đã được điều chỉnh, Cầm bộ bị tinh giản đi nhiều.

Không biết gã đàn ông trước mắt này là thế nào?

Chẳng lẽ cũng giống như thái giám cuối cùng của triều Thanh?

Lâm Phong bách tư bất đắc kỳ giải.

Vương Bàn Tử nghe mà trợn mắt kinh ngạc: “Cầm bộ?

Chương 1666

Nhà họ Uông còn có cả bọn bán trứng gà nữa à?

Hèn gì hành tung của chúng khó truy tìm thế, hóa ra ngay cả những kẻ bán hàng rong cũng có người của chúng.” Ngô Tà gật đầu: “Nhà họ Uông có thể đấu với nhà họ Trương bao nhiêu năm, nhất định phải có chỗ hơn người.” Những năm này Ngô Tà nghiên cứu không ít chuyện về nhà họ Uông.

Càng tìm hiểu càng thấy kinh sợ.

Trong lòng anh không thể không thừa nhận một việc: Uông Tàng Hải đúng là một nhân vật kinh tài tuyệt diễm, một mình gã cứng rắn khuấy đảo nhà họ Trương đến mức nát bét.

“Anh Ngô Tà, nếu gã là người nhà họ Uông, hay là trực tiếp xử gã luôn?” Hoắc Tú Tú cầm dao găm khẽ xoay nửa vòng, lưỡi dao lóe lên một tia sáng lạnh dưới đèn pin.

Ánh mắt nóng lòng muốn thử của con bé làm Ngô Tà thấy hơi run rẩy.

Anh nghiêm túc nghi ngờ cái gọi là “xử” của Hoắc Tú Tú là muốn thiến gã công nhân này.

“Tú Tú nói đúng đấy.” Vương Bàn Tử xắn tay áo: “Người nhà họ Uông chẳng có hạng tốt lành gì, cứ giết quách ở đây rồi ném xuống giếng là xong.” Ngô Tà hơi do dự.

Anh không phải lòng dạ đàn bà, mà là phải suy nghĩ nhiều hơn Vương Bàn Tử và Hoắc Tú Tú.

Đây không phải địa bàn của mình, tùy tiện giết một người liệu có gây ra rắc rối lớn không?

Đang phân vân có nên nghe lời hai người kia không, tiếng bước chân lại vang lên từ lối cầu thang.

“Hửm?

Lẽ nào là đồng bọn của gã công nhân?” Mấy người nhìn nhau một cái, đồng loạt rút dao găm.

Tuy nhiên, chưa kịp di chuyển, giọng của Ngô Mặc đã truyền đến từ cầu thang: “Anh, em về rồi đây.” “Hả???” Ngô Tà và mấy người kia đều ngớ người.

Quay đầu nhìn về phía miệng giếng, họ nghiêm túc nghi ngờ tai mình bị ảo giác.

“Con... con trai?” Lâm Phong ướm thử một tiếng.

“Ừ, bố của con về rồi đây.” Dứt lời, bóng dáng Ngô Mặc bước ra từ góc ngoặt, vẫy vẫy đèn pin về phía nhóm Ngô Tà: “Một đêm không gặp, nhớ ông đây không?” “Mẹ kiếp!” Lâm Phong giơ ngón tay giữa.

Động tác tuy không nhã nhặn, nhưng tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Ngô Tà kinh ngạc: “Tiểu Mặc?

Sao các em lại đi từ ngoài vào?

Tình hình dưới giếng thế nào?” “Tình hình bên dưới nói ra thì dài lắm, để lát nữa em kể.” Nói được một nửa, Ngô Mặc bỗng thấy người nằm dưới chân Vương Bàn Tử, mắt lóe lên vẻ nghi hoặc: “Bàn ca, gã này là ai thế?” “Người nhà họ Uông, không biết lẻn vào định làm gì, bị mấy anh bắt được.” Vương Bàn Tử tóm tắt ngắn gọn sự việc, cuối cùng hỏi: “Em trai, em nói xem xử lý gã này thế nào?

Anh nghe em hết.” Hắc!

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Trong lúc leo từ dưới lên, não Ngô Mặc luôn suy nghĩ một việc: chứng bệnh mắt của Hắc Nhãn Kính phải trị thế nào?

Giờ đã có Long Châu và Long Lân trong tay, vấn đề nữ quỷ đã được giải quyết.

Nhưng bệnh mắt của Hắc Nhãn Kính không chỉ do nữ quỷ gây ra, nghe nói là di truyền gia tộc, thuộc về bệnh lý.

Bệnh lý thì càng dễ giải quyết, Vô Tật Kính đang ở trong tay mình, hoàn toàn có thể tận dụng.

Chỉ có điều có một điểm mấu chốt: Ai sẽ là người chịu chuyển dời căn bệnh này?

Đừng nói ông đây không có nghĩa khí anh em.

Nếu có thể dùng mạng kẻ khác để giải quyết vấn đề, việc gì phải hy sinh bản thân chứ?

Kẻ thù nhiều như thế, tùy tiện tìm mấy đứa chẳng phải là xong chuyện sao.

Ngô Mặc đôi khi rất không hiểu tình tiết trong mấy cuốn tiểu thuyết, đặc biệt là loại vì bạch nguyệt quang mà đào tâm đào phổi vợ mình.

Mẹ kiếp, đã là tổng tài rồi, bỏ chút tiền sang Myanmar mua nội tạng khó lắm à?

Đến mức phải cầm dao chém người bên cạnh sao?

“Còn ngây ra đó làm gì?

Đừng ở đây nữa, chúng ta mau đi thôi.” Ngô Mặc giơ cổ tay nhìn giờ, đúng bốn giờ sáng.

Người thời này hay dậy sớm, người đi tản bộ, người đi mua thức ăn.

Mình thì hôi hám cả trăm dặm, vạn nhất bị người ta coi là tên trộm vặt thì biết làm sao?

Lâm Phong đá gã công nhân một cái: "Con trai, gã này tính sao?" "Mang đi, tôi có việc cần dùng." Ngô Mặc nhìn gã công nhân mấy cái, ngồi xuống không nói hai lời bồi thêm một cú vào gáy gã.

Người nhà họ Uông quá xảo quyệt, vạn nhất gã giả vờ ngất thì sao?

Nửa đường gặp mấy bà cô đeo băng đỏ hét lên vài câu thì đúng là bùn rơi vào quần – không phải phân cũng thành phân.

Ngô Mặc đứng dậy hất cằm về phía Hắc Nhãn Kính: "Kính ca, vất vả cho anh rồi." Tuy không nói thẳng, nhưng hàm ý trong lời nói đã quá rõ ràng.

Hắc Nhãn Kính cười khẩy một tiếng, giơ tay gõ gõ gọng kính trên mặt, giọng điệu mang chút lười biếng, bất cần đời: "Nhị gia, khách sáo với tôi thế làm gì?

Việc ngài dặn, tôi còn dám không làm sao?" Anh cúi người nhấc một cánh tay gã công nhân vắt lên vai mình, hếch môi về phía cửa: "Đừng lề mề nữa, dây dưa thêm lát nữa là trời sáng hẳn đấy, lúc đó đụng phải người đi dạo thì phiền phức cho chúng ta." "Đợi đã." Giải Ngữ Hoa gọi mọi người lại: "Đông người mục tiêu lớn, rất dễ bị để ý, chúng ta cứ chia nhỏ ra, đi các đường khác nhau về đi." Mấy anh em ngẫm lại thấy đúng là vậy.

Không phải họ khoác lác, chứ với tướng mạo của mấy người này, tùy tiện một ai đi trên phố cũng khiến các cô gái trẻ phải ngoái nhìn.

Huống hồ mấy người tụ lại một chỗ?

Chẳng khác nào siêu mẫu lên sàn catwalk.

"Được." Ngô Mặc đi đến bên cạnh Hắc Nhãn Kính, quay đầu nói với nhóm Giải Ngữ Hoa: “Tôi đi cùng Kính ca để hỗ trợ lẫn nhau, trước tiên đưa người đến căn nhà trống cạnh lão trạch nhà họ Giải, chuyện khác tính sau.” “Ừ, được đấy.” Nhóm Ngô Tà không có ý kiến gì.

Chuyện dưới giếng tạm thời coi như xong một chặng, mấy người chia nhau quay về lão trạch nhà họ Giải.

Giao gã công nhân cho hỏa kế nhà họ Giải trông coi, Ngô Mặc thong thả bước chân, cực kỳ tự nhiên đi vào nội trạch nhà họ Giải.

Nhìn cái bộ dạng thông thạo đó, người không biết chắc tưởng cậu ta về nhà mình.

Giải Ngữ Hoa khẽ cong mắt, tâm trạng cực tốt quay về phòng thay quần áo.

Nội trạch đâu phải người khác muốn vào là vào được.

Nhóm Ngô Tà nhún vai, chuẩn bị về phòng mình nghỉ ngơi chốc lát.

Hậu viện lão trạch.

Giải Cửu Gia đang thong thả đánh Thái Cực Quyền, từng động tác đều mang phong thái đại sư.

Đôi tay vẽ một vòng tròn, khi vừa định vỗ xuống, giọng Ngô Mặc đã vang lên từ góc ngoặt: “Chà, Cụ Cửu, ngài đang bổ dưa hấu đấy à?” Giải Cửu Gia: “...” Giải Cửu Gia thu thế đứng vững, lông mày nhướn lên, ánh mắt mang chút trách móc lẫn nụ cười bất lực, chậm rãi lên tiếng: “Thằng ranh con, chẳng bao giờ đứng đắn được.

Thái Cực Quyền vân thủ phách chưởng vào mắt cháu lại thành bổ dưa hấu hả?” “Ha ha, cháu nói thế chẳng phải hình tượng hơn sao.” Ngô Mặc tựa vào lan can, cười như con cáo nhỏ vừa trộm được gà.

Đúng lúc gió nhẹ thổi qua hành lang, mùi hương trên người Ngô Mặc bay vào mũi Giải Cửu Gia.

Giải Cửu Gia: “???” Lão nhân gia liếc nhìn Ngô Mặc, thấy quần áo cậu nhăn nhúm, lấm lem bùn đất, ẩn hiện còn có những vệt đỏ lấm tấm.

Vẻ mặt ông lập tức trở nên cực kỳ nghiêm túc: “Chuyện gì thế này?

Có người ra tay với cháu à?” Giải Cửu Gia không rõ tình hình sáng nay của Ngô Mặc.

Ông có tính kiểm soát rất mạnh đối với người khác, nhưng với Ngô Mặc thì thật sự không làm vậy.

Lý do rất đơn giản – ông phát hiện thằng nhóc này có tâm lý phản nghịch.

Ông không can thiệp Ngô Mặc làm gì, nhưng một khi cần ông ra mặt, cả nhà họ Giải sẽ là hậu thuẫn cho cậu.

Lão gia tử không phải thánh nhân, nhưng cũng không phải hạng vong ơn phụ nghĩa.

Cơ thể mình khỏe hay không chỉ mình ông rõ nhất.

Hồi trẻ ông cũng chẳng được tinh thần như bây giờ, thậm chí cảm giác sống thêm bảy tám chục năm nữa cũng chẳng khó khăn gì.

Có thể thấy viên thuốc tiên kia quý giá đến mức nào.

Chương 1667

Nói không ngoa, một viên thuốc đó hoàn toàn có thể gây ra biến động lớn.

“Không có, chỉ là đi làm chút việc vặt thôi.” Ngô Mặc bước chân dài, nhảy xuống từ hành lang, cười hì hì sáp lại gần: “Cụ Cửu, cháu có thể nhờ ngài giúp một việc nhỏ được không?” “Thằng ranh con.” Giải Cửu Gia giơ tay gõ nhẹ vào trán Ngô Mặc: “Quan hệ hai ta thế nào mà còn nói chuyện giúp hay không, nói đi, cháu muốn làm gì?

Chỉ cần không chọc thủng trời, Cụ Cửu đều gánh hết cho cháu.” Giọng điệu nuông chiều gần như không che giấu chút nào.

Cũng may là không có ai bên cạnh thấy, nếu không chắc mặt mũi ai nấy đều như gặp ma.

Càng về già, Giải Cửu Gia càng trở nên nghiêm nghị, ngày thường rất ít khi mỉm cười.

Không còn cách nào khác, áp lực tâm lý quá lớn.

Chỉ cần sơ sẩy một chút, cả nhà họ Giải có thể tiêu tùng.

Áp lực lớn thì sức khỏe kém, vòng tuần hoàn đó mà có tâm trạng tốt mới là lạ.

Ngô Mặc xoa xoa tay: “Cụ Cửu, cháu nghe nói nhà họ Giải có một vật phẩm rất đặc thù do tổ tiên để lại, gọi là 'Thừng Triền Mạch', không biết ngài có tiện cho cháu mượn dùng một chút không?” Ngô Mặc vốn mặt dày, nhưng lúc này nói ra cũng thấy hơi chột dạ.

Thứ có thể gọi là truyền gia bảo thì giá trị và ý nghĩa khỏi phải bàn.

Thế mà mình lại tay không đi mượn...

Khụ, mặt đúng là hơi lớn thật.

Nhưng không mượn lại không được.

Theo tài liệu hệ thống đưa, thứ này cực kỳ quan trọng, có thể nói là dược liệu mấu chốt để sử dụng Vô Tật Kính.

“Thừng Triền Mạch?” Giải Cửu Gia nghe vậy, ngón tay đang bấm quyết Thái Cực khựng lại, đôi mày hơi nhíu.

Dường như ông đang lục lọi món đồ này trong ký ức.

Một hồi lâu sau, ông mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, giọng nói mang vài phần hồi tưởng: “Đúng là có món đồ này, là do tiên tổ truyền lại, để trong kho sâu nhất cũng nhiều năm rồi, nếu cháu không nhắc, ta cũng sắp quên mất.” Ngô Mặc thở phào nhẹ nhõm, lại sáp tới gần hơn: “Cụ Cửu, món đồ này cực kỳ quan trọng với cháu, không biết ngài có sẵn lòng nhường lại không?” Nói đến đây cậu hơi do dự một chút: “Hay là đổi vật lấy vật cũng được, ngài thích cái gì cứ bảo cháu, cháu đi tìm về cho ngài.” Lời vừa ra khỏi miệng, trán đã ăn một cú đau điếng.

“Thằng ranh, với Cụ Cửu mà còn khách sáo thế à?” Giải Cửu Gia chẳng thèm hỏi Ngô Mặc lấy để làm gì, nắm lấy cánh tay cậu kéo đi: “Đi thôi, Cụ Cửu đưa cháu đi lấy đồ.” Ngô Mặc chớp chớp mắt, không dám tin sự việc lại thuận lợi đến thế: “Cụ Cửu, ngài cho cháu mượn thật à?

Nhưng cháu nghe nói đó là bảo vật tổ truyền của nhà ngài mà?” Giải Cửu Gia nhìn bộ dạng cậu, cười nhẹ nói: “Đồ tổ truyền chẳng phải là để dùng sao?

Cháu cần thì cứ lấy mà dùng.” Ngô Mặc giơ ngón tay cái: “Hào sảng đại khí, đúng là Cụ Cửu nhà mình.” Ngàn vạn lời hay không bằng nịnh hót đúng lúc.

Giải Cửu Gia bị dỗ dành đến mức sắp bay lên mây đến nơi.

Mật thất nhà họ Giải rộng gần hai trăm mét vuông, chẳng khác nào một bảo tàng thu nhỏ.

Từng hàng giá gỗ san sát nhau.

Trên giá bày biện vô số trân phẩm, từ Thương Chu đến Thượng Chu (tuần trước) cái gì cũng có.

Đương nhiên, đồ "tuần trước" chắc là cái chổi để ở góc, dù sao nơi này cũng cần quét dọn thường xuyên.

Giải Cửu Gia dẫn Ngô Mặc đến hàng giá thứ ba.

Trên giá này toàn là những hộp gỗ nhỏ, cổ kính thanh nhã, nhìn là biết không phải vật tầm thường.

Nhưng...

Ngô Mặc liếc mắt nhìn qua, cứ tưởng trên đó toàn là hũ tro cốt, khóe miệng không nhịn được giật giật hai cái.

Người nhà họ Trương thích sưu tầm ngón tay, chẳng lẽ nhà họ Giải cũng có sở thích kỳ quái không ai biết?

Bất chợt, trong đầu hiện ra một hình ảnh: Hoa ca mở một cái hộp gỗ nhỏ, chỉ vào móng chân trong hộp và nghiêm túc giải thích với mình, đây là di vật của tổ tông đời thứ tám nhà họ Giải...

Khụ, hình ảnh quá đẹp, không dám nhìn thẳng.

"Phụt... khụ khụ!" Ngô Mặc bị cảnh tượng quái đản trong đầu mình làm cho phì cười, nhất thời không kiềm chế được phát ra tiếng.

Giải Cửu Gia: "???" Lẽ nào nhìn thấy món đồ mình thích?

Hay là...

Lão nhân gia tính toán một chút, trong lòng đã có quyết định.

Ông đưa tay lấy xuống một hộp gỗ cỡ lòng bàn tay, tay phải khẽ phủi lớp bụi bên trên, quay lại đưa cho Ngô Mặc: “Đại tôn tử, trong hộp này chính là Thừng Triền Mạch, cháu mở ra xem đi.” Đối với cách gọi “Đại tôn tử” này, Ngô Mặc chẳng thấy phản cảm chút nào.

Dù xét ở phương diện nào, Giải Cửu Gia cũng được coi là bậc trưởng bối của cậu.

Tôn tử hay gì không quan trọng, cứ có lợi thực tế là được.

Ngô Mặc chưa bao giờ khách sáo với mấy ông già, nhận lấy hộp gỗ nhìn kỹ mấy cái.

Vãi chưởng, gỗ Kim Ty Nam?

Đúng là nhà họ Giải, giàu nứt đố đổ vách, một cái hộp cũng dùng loại gỗ cao cấp thế này để chế tác.

Ngô Mặc chép miệng, một lần nữa nảy sinh lòng ngưỡng mộ mãnh liệt với những kẻ giàu có đáng ghét này.

Thôi, so không nổi.

Cậu thở dài, mở nắp hộp.

Mở hộp ra, một mùi hương thanh đạm, tựa như hương trầm lâu năm trộn lẫn với hơi thở thảo mộc núi rừng xộc vào mũi.

Ngô Mặc lập tức thấy tâm hồn sảng khoái, tinh thần minh mẫn.

“Ui chu choa, cái này giống dầu gió thế nhỉ.” Ánh mắt cậu lại nhìn vào trong hộp.

Chỉ thấy dưới đáy hộp lót một lớp nhung mềm màu vàng sẫm, Thừng Triền Mạch nằm tĩnh lặng ở giữa.

Nó không hề lộng lẫy châu báu như tưởng tượng, cũng không có vẻ cũ nát, hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Ngô Mặc.

Sợi dây dài khoảng nửa thước, độ dày tương đương ngón trỏ người lớn.

Nó được bện từ hàng chục sợi tơ cực mảnh, màu nâu sẫm thiên về sắc hạt dẻ.

Dưới ánh đèn nhìn kỹ, có thể thấy thấp thoáng trong những sợi tơ xen lẫn những tia sáng bạc li ti.

Ngô Mặc trực tiếp cầm sợi dây lên tay, xoa nhẹ mấy cái, cảm giác chất liệu mềm dai không đâm tay, hơn nữa còn có cảm giác nặng trịch.

“Cụ Cửu, thứ này có lai lịch thế nào ạ?” Ngô Mặc chỉ biết tên Thừng Triền Mạch chứ không rõ lai lịch và chất liệu cụ thể.

Giờ cậu cũng đã học được cách phàm việc gì cũng hỏi thêm một câu.

Đỡ phải lúc người khác chém gió linh tinh, mình chỉ biết trợn mắt há mồm nghe, ngay cả một câu phản bác cũng không thốt ra nổi.

Giải Cửu Gia khẽ gõ ngón tay vào cạnh hộp gỗ, ánh mắt thêm vài phần hoài niệm: “Đây không phải món đồ của mấy đời gần đây, nó là vật phẩm đã truyền lại trong nhà họ Giải gần năm trăm năm rồi, lưu giữ từ giữa và cuối thời Minh.” Ngô Mặc chớp chớp mắt, hơi kinh ngạc: “Hơn năm trăm năm?

Lịch sử lâu đời thật đấy, năm xưa Tôn Ngộ Không bị đè dưới núi Ngũ Chỉ năm trăm năm, món đồ này của ngài cũng sánh ngang với ông ấy rồi.” Cậu không phải kinh ngạc vì thời gian lâu, mà là thấy nhà họ Giải vậy mà có thể truyền lại được nhiều đồ thế sao?

Hèn gì giàu nứt vách, hóa ra là tích lũy qua nhiều đời.

Giải Cửu Gia bị cách nói của Ngô Mặc làm cho bật cười: “Cái thằng ranh này, cái gì cũng liên tưởng được.” Ông giơ tay vỗ nhẹ lên vai Ngô Mặc, dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Hồi đó tổ tiên nhà họ Giải làm ăn kinh doanh dược liệu và cổ tịch ở vùng Giang Nam, kết giao với không ít người trong giới y dược.

Lai lịch của Thừng Triền Mạch này có liên quan đến một vị lão đại phu họ Tô.

Tô đại phu là danh y thánh thủ nổi tiếng thời bấy giờ, đặc biệt giỏi xử lý các chứng bệnh nan y, chỉ là tính tình kỳ quái, quanh năm ẩn cư trong núi Thiên Mục.” Quá trình chế tác Thừng Triền Mạch cực kỳ phức tạp.

Những sợi tơ màu nâu sẫm kia chính là lõi của cây “Huyết Cân Đằng” đặc hữu ở núi Thiên Mục, phải tìm loại đã mọc trên trăm năm, mọc ở vách đá khuất nắng.

Sau khi lấy lõi ra, dùng đương quy, xuyên khung cùng vài loại dược liệu bí chế khác để ngâm trong nước cốt bảy bảy bốn mươi chín năm.

Sau đó phơi khô trong bóng râm rồi rút thành tơ.

Loại tơ đằng được ngâm qua dược liệu đặc biệt này có thể dẫn khí huyết, thông mạch lạc.

Nói về chuyện xưa tích cũ, cái miệng của Giải Cửu Gia đúng là không phải dạng vừa, thao thao bất tuyệt chẳng có lúc nào dừng.

Nhân lúc lão gia tử nghỉ lấy hơi, Ngô Mặc tò mò hỏi: “Cụ Cửu, sợi dây này làm mất bốn mươi chín năm thật ạ?” Bốn mươi chín năm, chứ không phải bốn năm chín tháng.

Chương 1668

Đời người được mấy cái năm mươi năm?

Biết bao nhiêu người vất vả lắm còn chẳng sống nổi đến tuổi nhi lập, thế mà làm một sợi dây rách lại lãng phí nửa đời người?

Người xưa đúng là không có việc gì chính sự để làm thật mà.

Giải Cửu Gia vuốt cằm: "Sách sử ghi lại như vậy, nhưng lịch sử đôi khi cũng có thể nói quá lên, tùy cháu tin hay không thôi." Lời này rất có lý.

Ngô Mặc cực kỳ đồng tình với suy nghĩ của lão gia tử.

Cậu đậy nắp hộp lại, nhìn Giải Cửu Gia cười hắc hắc hai tiếng: "Cụ Cửu, ngài cho cháu mượn thật chứ?" "Cầm đi, không vội trả, bao giờ dùng xong thì tính." Giải Cửu Gia hào phóng vung tay: "Đừng lo làm hỏng, cứ tùy ý mà dùng." "Cụ Cửu, ngài là nhất!" Ngô Mặc giơ ngón tay cái về phía Giải Cửu Gia.

Phải nói là cái vẻ hào sảng này của ông lão thật sự rất đáng quý.

Đồ đã vào tay, Ngô Mặc xoay người định đi thì bị Giải Cửu Gia túm chặt cánh tay: "Cứ thế mà đi à?" "Dạ???" Mặt Ngô Mặc biến sắc.

Chẳng phải bảo không có yêu cầu gì sao?

Lão gia tử đổi ý rồi?

Thế thì không được, đồ vào tay ông đây rồi là của ông đây, muốn đòi lại là tuyệt đối không thể.

Ngô Mặc kẹp chặt cái hộp dưới nách không buông: "Cụ Cửu, ngài còn việc gì ạ?" Giải Cửu Gia liếc mắt một cái là thấu tâm tư của cậu, cười lắc đầu: "Cái bộ dạng này của cháu giống hệt ông nội cháu lúc giữ đồ ăn vậy.

Yên tâm đi, Cụ Cửu không đổi ý đâu, chỉ là muốn tặng cháu thêm vài thứ thôi.” Lão gia tử nói xong liền đi về phía hàng giá thứ hai, một hơi lục xuống ba cái hộp: “Cụ Cửu chẳng có đồ gì tốt, mấy thứ này cháu mang về mà chơi.” “Hả???” Ngô Mặc trợn tròn mắt.

Lăn lộn ở lão trạch nhà họ Giải bao nhiêu năm, cậu biết rõ mật thất đồ cổ này sắp xếp rất có quy tắc.

Thứ tự bày biện vật phẩm có liên quan đến giá trị của chúng.

Nói trắng ra là càng ở phía trước càng đáng giá, thế mà ông lão lại hào phóng tặng mình như vậy.

Lão gia tử định không sống tiếp nữa hay sao?

Thế nào gọi là giàu nứt đố đổ vách?

Giải lão gia tử đã dạy cho Ngô Mặc một bài học vô cùng sinh động.

Ông không nói thứ này trị giá bao nhiêu, cụ thể dùng vào việc gì, thậm chí còn chẳng cho Ngô Mặc mở hộp ra xem một cái, đã quay người chắp tay sau lưng thong dong rời khỏi mật thất.

Ngô Mặc nhìn theo bóng lưng Giải lão gia tử, trong lòng không khỏi cảm thán, đều tại cái thói sĩ diện hão hại đời mình, yêu tiền mà không dám lộ ra mặt!

Nếu không thì chẳng phải đã vơ vét thêm được vài món bảo bối rồi sao?

Ngô Mặc tâm đắc rời khỏi mật thất, trong lòng ôm món bảo bối chưa khui, miệng ngân nga tiểu khúc đi về phía phòng mình.

Vừa đi đến góc ngoặt, lại nghe thấy cái giọng cợt nhả quen thuộc vang lên: "Ô kìa, Nhị gia nhặt được bảo bối đấy à?" Ngẩng mắt nhìn lên, Hắc Nhãn Kính đang tựa vào lan can, một tay đút túi quần, tay kia đang cầm điếu thuốc.

Hừ, mẹ kiếp.

Ông đây vì chuyện của anh mà chạy đôn chạy đáo suýt gãy cả chân, anh là cái đồ lão già dịch lại có tâm trí đứng đây hút thuốc à?

Nhìn cái đầu tóc kia kìa, bị gió thổi trông chẳng khác gì cái chổi lông gà, tạo dáng cái con khỉ gì không biết.

Nhìn mà ngứa hết cả tay.

Không được, mình phí bao nhiêu công sức, kiểu gì cũng phải vặt được vài cọng lông trên người tên này.

Ngô Mặc nheo mắt, nhìn Hắc Nhãn Kính từ trên xuống dưới không ngừng.

Nhìn đến mức cái tên mặt dày như Hắc Nhãn Kính cũng thấy sởn gai ốc.

Mình lại chọc gì cậu ta à?

Hay là có chỗ nào không ổn?

Anh ta vô thức cúi đầu kiểm tra vài cái.

Không vấn đề gì mà.

Quần áo chỉnh tề, giày cũng sạch sẽ.

Hay là tư thế đứng của mình không đúng, bước chân trái lên trước quá à?

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, người có thể khiến Hắc Nhãn Kính đau đầu chỉ có duy nhất Ngô Mặc. "Khụ khụ!!" Hắc Nhãn Kính khẽ ho vài tiếng, quyết định hỏi cho ra lẽ.

Cái vị tiểu tổ tông nhà mình này đôi khi lòng dạ hẹp hòi như lỗ kim, chọc giận cậu ta thì đi ngủ cũng phải mở hé nửa con mắt mà canh chừng. "Nhị gia, ánh mắt của ngài sắp đục thủng áo tôi đến nơi rồi." Hắc Nhãn Kính từ túi áo trên lấy ra bao thuốc, rút một điếu trông thuận mắt nhất đưa đến trước mặt Ngô Mặc, ướm lời: "Đói à?

Khát à?

Hay là... rảnh quá hóa rồ?" "Anh mới rảnh quá hóa rồ ấy." Đôi mắt ti hí của Ngô Mặc trừng lên to như hạt đậu: "Tôi chỉ có chút vấn đề nghĩ mãi không thông, không biết Hắc gia có sẵn lòng cho tôi đáp án không nhỉ?" Hắc Nhãn Kính nhướng mày, bật lửa kêu "cạch" một tiếng, ngọn lửa vọt lên.

Anh ta xoay cổ tay, đưa lửa đến trước mặt Ngô Mặc, giọng điệu mang chút ý cười trêu chọc: "Biết gì nói nấy, nói không giữ lời." "Tốt lắm, vậy tôi không khách sáo nữa." Ngô Mặc cười một cách quái dị, tay vẽ một vòng tròn chỉ ra ngoài cửa: "Nói đi, ở thời đại này anh giấu bảo bối ở đâu?" Có hời mà không chiếm thì đúng là đồ ngu.

Đời trước trên mạng nhiều người nói Hắc Nhãn Kính để dành tiền để chữa mắt.

Giờ mình đã thay đổi rất nhiều chuyện, ít nhất vấn đề nữ quỷ chắc chắn sẽ không xuất hiện, vậy thu ít tiền lãi là chuyện quá bình thường.

Hắc Nhãn Kính nghe vậy thì sửng sốt, sau đó "phụt" một tiếng cười thành tiếng: "Oa, Nhị gia đây là định thu tiền sính lễ trước sao?" Anh ta rướn người về phía trước, ánh mắt sau lớp kính râm như có móc câu, giọng điệu trêu chọc sắp tràn ra ngoài.

Ngô Mặc rít một hơi thuốc, híp mắt hừ lạnh: "Đánh trống lảng à?

Ông đây mà thèm ăn cái bài đó của anh chắc?

Bớt nói nhảm đi, có hay không thì bảo một câu cho nó vuông." Nói thực lòng, yêu tiền là một chuyện, vơ vét lại là chuyện khác.

Ngô Mặc cũng chẳng muốn làm như cái máy hút bụi đi vơ vét khắp nơi, nhưng ngặt nỗi hóa đơn nợ hệ thống đã dày như gót giày rồi.

Không lo trả bớt, quay đầu gặp phải chuyện rắc rối thì tính sao?

Hắc Nhãn Kính nhướng mày cười, điếu thuốc xoay một vòng trên đầu ngón tay: "Có thì có, Nhị gia muốn sao?

Hay là..." Anh ta cố ý kéo dài giọng, liếc nhìn về phía cuối hành lang, hạ thấp giọng: "Hay là chia cho tôi chút lợi lộc nhé?" "Ha ha, lợi lộc hả?" Ngô Mặc mỉm cười, quay tay tặng cho Hắc Nhãn Kính một cái tát trời giáng vào đầu: "Đủ chưa?

Chưa đủ ông đây tặng thêm cho vài cái nữa?

Bớt nói nhảm đi, mau dẫn đường." Còn muốn lợi lộc?

Ông đây vì chuyện rắc rối của anh mà nợ đầm nợ đìa đây này. "Được rồi, ngài là gia, ngài nói là nhất." Hắc Nhãn Kính xoa xoa sau gáy, vẻ mặt có chút bất lực nhưng thực tế chẳng hề để bụng.

Tục ngữ nói chết đạo hữu chứ không chết bần đạo.

Tuy đều là Hắc Nhãn Kính, nhưng thì đã sao?

Liên quan gì đến mình chứ?

Nhân lúc không ai chú ý, Hắc Nhãn Kính dẫn Ngô Mặc lẻn ra cửa sau lão trạch nhà họ Giải, rồi nhảy qua tường.

Ngô Mặc ngoảnh lại nhìn lão trạch nhà họ Giải một cái, sau đó mới sực nhớ ra, mình bị rồ à?

Hay là bị lây cái chỉ số thông minh âm của tên mù này rồi? "Anh có bị hâm không đấy?" Cậu quay sang nhìn Hắc Nhãn Kính, vẻ mặt không nói nên lời: "Chúng ta có phải đi ăn trộm đâu, sao phải nhảy tường?

Hơn nữa cái ngõ này toàn người nhà họ Giải, đi cửa trước hay cửa sau thì khác gì nhau?" Hắc Nhãn Kính khựng lại, quay đầu nở một nụ cười tinh quái với Ngô Mặc, ngón tay kẹp thuốc chỉ chỉ về phía đầu ngõ: "Không thấy kích thích sao?

Có cảm giác khoái lạc như đi ăn trộm ấy." Ngô Mặc: "...

Kích thích cái con khỉ nhà anh." Hắc Nhãn Kính cười càng tươi, quay người đi vào sâu trong ngõ một cách sành sỏi, bước chân nhẹ tênh như đạp trên bông: "Đi thôi Nhị gia của tôi, chuyến này tuyệt đối không làm cậu thất vọng đâu." Mười phút sau.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm vào cánh cửa sơn son trước mặt, khóe miệng giật giật như vừa dẫm phải dây điện.

Chương 1669

Chỗ này cậu quen lắm.

Mỗi lần đến lão trạch nhà họ Giải đều đi ngang qua đây.

Cửa lúc nào cũng đóng kín, cậu còn thầm nghĩ không biết nhà ai mà bí mật thế.

Sao chớp mắt một cái đã thành địa bàn của tên mù này rồi? "Anh...

đùa tôi đấy à?" Ngô Mặc nghiến răng trừng mắt nhìn Hắc Nhãn Kính: "Kẻ mua nổi tứ hợp viện như anh mà ngày nào cũng khóc nghèo với tôi, bảo phải ngủ đầu đường xó chợ?" Bị thần kinh à?

Không lẽ anh ta thích tận hưởng cảm giác bị đòi nợ?

Hắc Nhãn Kính chắp tay cười đầy vô tội: "Ai bảo có nhà thì không được khóc nghèo?

Với lại trước đây cậu cũng đâu có hỏi tôi?" Ừm, nghe cũng có lý.

Chính mình có nhà có xe có địa bàn mà cũng suốt ngày treo chữ nghèo trên miệng đấy thôi.

Nghĩ đến đây, Ngô Mặc quyết định bỏ qua vấn đề này.

Cậu sấn lại gần Hắc Nhãn Kính, ngay khi anh ta nghĩ Ngô Mặc định đấm mình thì nghe cậu thì thầm: "Có chìa khóa không?

Hay là lại nhảy tường?" Hắc Nhãn Kính bị câu này chọc cho cười phì: "Nhị gia, cậu đúng là co được giãn được thật đấy." Nói xong, anh ta móc từ túi quần ra một sợi dây thép, chọc vào lỗ khóa: "Yên tâm đi, trong nhà không có người, bản thể lúc này không có ở kinh đô đâu." Từ lúc đến kinh đô, Hắc Nhãn Kính đã tranh thủ thời gian ghé qua một vòng.

Quả nhiên đúng như anh dự đoán, vào những năm 80 anh không có mặt ở kinh đô, tính toán thời gian chắc là đang đi đổ đấu ở vùng Vân Quý.

Bản lề cửa kêu "két" một tiếng nhẹ.

Một mùi hương trộn lẫn giữa bụi bặm và gỗ cũ phả vào mặt.

Hắc Nhãn Kính đứng nghiêng người bên cửa, đưa tay phải ra như một quý ông khẽ cúi chào: "Chào mừng quang lâm hàn xá." Ngô Mặc thò đầu vào nhìn vài cái.

Sân viện trông không lớn, tổng cộng có hai ba gian phòng, so với tứ hợp viện nhà họ Giải thì đúng là không xếp nổi vào hàng con cháu.

Bàn đá ghế đá bày biện rất quy củ, ngoài ra thì chẳng có cái vẹo gì hết.

Cậu xoa cằm gật đầu ra vẻ: "Hàn xá?

Ừm, đúng là hẻo lánh thật." Nói xong vẫn đứng nguyên tại chỗ không động đậy, dùng ánh mắt ra hiệu cho Hắc Nhãn Kính dẫn đường.

Các cụ nói cấm có sai, người hiểu rõ bạn nhất chỉ có kẻ thù hoặc bạn đểu.

Ngô Mặc quá hiểu tính nết Hắc Nhãn Kính, tuyệt đối không tin trong phòng không có cạm bẫy.

Những năm 80 trộm cắp cũng không ít, Hắc Nhãn Kính thường xuyên vắng nhà, nếu không lắp mấy cái cơ quan thì chẳng khác gì mở toang cửa mời khách vào xơi à?

Hắc Nhãn Kính nhướng mày, trêu chọc: "Nhị gia, ngài hãi rồi à?" Ngô Mặc lườm anh ta một cái, giọng điệu lười biếng nhưng đầy đanh thép: "Cái sân này của anh mà xứng để tôi hãi sao?

Tôi là đang nể mặt anh, sợ bước vào một cái là đạp nát bét mấy cái cơ quan rách nát anh giấu thôi." "Được rồi, ngài nói gì cũng đúng." Hắc Nhãn Kính quyết định dừng đúng lúc, trêu nữa mà để cậu ta nổi khùng lên đánh nhau thì khó thu xếp.

Huống hồ sân bên cạnh đã có người thò đầu ra nhìn, dường như muốn xem chủ nhân cái sân này trông thế nào.

Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt người khác.

Cứ việc nhìn đi, ông đây có mất miếng thịt nào đâu.

Hắc Nhãn Kính quay người, không bước vào phòng ngay mà đưa tay sờ soạn trên khung cửa một hồi.

Những tiếng chuông lanh lảnh vang lên từ trong viện.

Ngô Mặc âm thầm đảo mắt một cái.

Biết ngay cái thằng cha này chẳng có ý tốt gì mà.

Nhìn cái đức hạnh đắc ý của anh ta vừa rồi là biết định xem mình làm trò cười đây.

Hắc Nhãn Kính bước vào sân.

Một bước, hai bước, ba bước.

Anh ta ngồi xổm xuống, tay nhấn mạnh xuống đất một cái.

Tốt lắm, thêm một chỗ cơ quan đã được tắt.

Tiếp theo Ngô Mặc đúng là được mở rộng tầm mắt.

Cái sân bé tí tẹo mà cư nhiên thiết lập tới năm sáu mươi chỗ cơ quan, đúng là khiến người ta bái phục.

Khóe mắt và khóe miệng Ngô Mặc giật giật liên hồi.

Ôi mẹ ơi, trong cổ mộ chắc cũng chẳng nhiều cơ quan đến thế đâu?

Rốt cuộc là đã làm bao nhiêu chuyện thất đức mới phải cẩn thận đến mức này chứ?

Hắc Nhãn Kính đâu có biết Ngô Mặc đang mắng thầm mình, lúc này anh ta đang dồn hết tâm trí vào việc tắt cơ quan.

Tuy về một phương diện nào đó, anh ta và Hắc Nhãn Kính thời không này là một người, nhưng anh ta vẫn không dám lơ là.

Răng với lưỡi đôi khi còn đánh nhau, huống chi là hai người ở hai thời không khác nhau.

Chờ đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, Hắc Nhãn Kính mới kiểm tra xong toàn bộ.

Anh ta quay lại ra hiệu OK với Ngô Mặc.

Ngô Mặc đang ngậm thuốc lá trả lại anh ta một ngón giữa.

Nghĩ đoạn, lại thấy một ngón giữa không đủ diễn tả sự khâm phục của mình, cậu dụi tắt điếu thuốc, chắp tay với Hắc Nhãn Kính: "Tôi phục anh sát đất rồi đấy, bình thường anh rảnh đến mức nào mà có thể bày ra lắm cơ quan trong cái sân bé tí này thế?

Tần suất này, mức độ này, Diêm Vương có ghé qua nhà anh một vòng thì giây sau chắc cũng phải cuốn gói về văn phòng ngay lập tức." Hắc Nhãn Kính đứng thẳng người phủi bụi trên tay, giọng điệu thản nhiên nhưng vẫn đanh đá: "Rảnh à?

Đây gọi là lo xa, còn hơn là ngày nào đó đi làm về thấy ngay cả cái ghế đá trong sân cũng bị người ta khiêng mất." Anh ta khựng lại, cố ý ghé sát vào Ngô Mặc: "Còn về Diêm Vương ấy hả, ngài ấy mà có đến thật thì cơ quan của tôi kiểu gì cũng khiến ngài ấy phải nghiên cứu cả buổi, biết đâu còn khen tôi hiểu lễ nghĩa, chuẩn bị dàn chào 'đón khách' linh đình thế này." "Hơ hơ!" Ngô Mặc tặng anh ta một cái lườm cháy

mặt.

Đúng là chém gió không bị đánh thuế, nếu không thì lão già này có mà phá sản đến cái quần lót cũng chẳng còn.

Tán dóc xong rồi, phải làm việc chính thôi.

Ngô Mặc vẫn ghi nhớ mục đích mình tới đây: Cướp bóc.

Cậu rút từ sau lưng ra một cái túi dứa đã xếp gọn.

Giây tiếp theo, trên mặt lộ ra nụ cười như ác ma: "Đi tay không không phải phong cách của tôi, hôm nay kiểu gì cũng phải gỡ vốn, lôi hết bảo bối của anh ra đây, nhồi đầy cái túi này cho tôi." Cổ nhân có câu: Phá của nhà mình thì không thấy xót.

Lúc này Hắc Nhãn Kính chính là có tâm lý đó.

Đồ trong phòng cũng đâu phải của anh, chỉ cần tiểu gia nhà mình vui, lấy đi hết thì đã sao?

Còn về việc Hắc Nhãn Kính thời không này về thấy sao?

Đợi hắn về rồi tính sau.

Ngô Mặc nằm mơ cũng không ngờ tới, Hắc Nhãn Kính cư nhiên thiết kế lối vào mật thất ngay dưới đế lò than tổ ong.

Quá bẩn, quá lầy lội.

Mở cửa ra, tro than bốc lên suýt nữa làm cậu sặc chết. "Khụ khụ!" Ngô Mặc bịt mũi nghẹn ngào: "Đây cũng tính là cơ quan hả?

Anh định làm sặc chết bao nhiêu người đây?" Than phiền thì than phiền, động tác của cậu chẳng chậm tí nào, cả người như con chuột chui tọt vào trong.

Xuống dưới rồi mới biết mình nông cạn.

Cũng chẳng rõ Hắc Nhãn Kính thiết kế kiểu gì, tóm lại là lối đi ngoằn ngoèo như ruột gà, thực thực giả giả chơi rất chuyên nghiệp.

Không chỉ uốn lượn khó đi mà quá đáng hơn là còn có bẫy và lối vào giả.

Mẹ kiếp, cái danh hiệu "Hắc Hạt Tử" (Chuột chũi đen) đúng là danh bất hư truyền.

Chương 1670

Nhưng càng phức tạp thì càng chứng tỏ bảo bối có giá trị, xem ra bảo bối trong mật thất chắc chắn không ít.

Mắt Ngô Mặc sáng rực lên, đầy vẻ mong đợi.

Cuối lối đi cuối cùng cũng lộ ra một tia sáng yếu ớt.

Khi Ngô Mặc khom lưng chui vào, suýt nữa bị cảnh tượng trước mắt làm lóa mắt.

Cái gọi là tia sáng đó hoàn toàn không phải đèn dầu, mà là trên trần nhà dùng dạ minh châu khảm thành một bản đồ Bắc Đẩu Thất Tinh.

Mẹ ơi.

Đây đâu phải là mật thất nghèo nàn gì, căn bản là một bảo tàng thu nhỏ thì có.

Tuy so với nhà họ Giải thì có kém đôi chút, nhưng tuyệt đối vượt xa trí tưởng tượng của cậu.

Bốn góc tường bày những chiếc rương gỗ chương cao nửa người.

Qua khe hở nắp rương có thể thấp thoáng thấy ánh lụa là, ngay cả tấm rèm vải cũ treo trên tường nhìn kỹ cũng thêu những ám văn tinh xảo.

Ngô Mặc không thể tin nổi quay đầu nhìn Hắc Nhãn Kính, giọng chua loét như vừa uống vài chục lít giấm: "Mẹ nó chứ, giấu kỹ thật đấy." Cái lão già này ngày nào cũng khóc nghèo, hóa ra là thuần túy lừa mình chơi à.

Xem ra trong mấy anh em, nghèo nhất chính là mình rồi.

À, còn có anh trai mình với Bàn ca lót đáy nữa.

Càng nghĩ càng tức.

Ngô Mặc chống tay đứng thẳng dậy, rút từ sau lưng ra một cái búa sắt đi về phía chiếc rương đầu tiên.

Hôm nay kiểu gì cũng phải đánh đổ hào môn chia lại ruộng đất.

Nhìn chiếc khóa đồng vàng treo trên rương gỗ, ánh mắt Ngô Mặc như sói thấy thịt: "Hắc hắc, bảo bối nhỏ ơi, chờ sốt ruột rồi phải không, để ta cho em vào túi mang về nhà nhé." Giọng điệu bỉ ổi chẳng khác gì ác bá cưỡng đoạt dân nữ.

Lúc này Ngô Mặc cũng chẳng quan tâm lắm trong rương có bảo bối gì, mà là tò mò xem Hắc Nhãn Kính có gia sản gì?

Phá khóa bằng bạo lực thì sợ hỏng đồ bên trong, Ngô Mặc lại móc từ túi quần ra một sợi dây thép, bắt đầu loay hoay với ổ khóa một cách trắng trợn. "Cạch." Tiếng động thanh thúy vang lên bên tai, ổ khóa đồng đã được mở.

Ngô Mặc liếm khóe miệng, mắt sáng quắc như mèo đen gặp mỡ.

Nói thật, cậu để ý bảo bối, nhưng càng để ý chủ nhân của bảo bối là ai hơn.

Cái rương này là của tổ tông keo kiệt Hắc Nhãn Kính đấy.

Bất kể có đồ tốt hay không, chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ khiến cậu phấn khích mấy ngày trời rồi.

Tay phải Ngô Mặc không đợi được nữa đặt lên nắp rương, định hất lên thì cổ tay đột nhiên bị một sức mạnh giữ chặt lấy.

Lực đó không nặng, nhưng mang theo sự kiên định không cho phép giãy giụa.

Ngô Mặc nhướng mày, liếc mắt nhìn ra sau: "Gì đây, tiếc hả?" Hơ hơ!

Tiếc cũng muộn rồi.

Đi tay không không phải phong cách của ông đây. "Gấp cái gì, không sợ có bẫy à?" Giọng Hắc Nhãn Kính mang chút ý cười thản nhiên, ngón tay còn ngứa ngáy gãi nhẹ vào mu bàn tay Ngô Mặc hai cái.

Ngô Mặc xưa nay không bao giờ nuông chiều thói xấu đó, cậu chẳng nói chẳng rằng rút búa sắt ra, đập thẳng xuống mu bàn tay Hắc Nhãn Kính: "Ngón tay bị chuột rút hả?

Để gia giúp anh thư giãn một chút nhé." Ngay khoảnh khắc chiếc búa mang theo tiếng gió giáng xuống, Hắc Nhãn Kính nắm lấy tay Ngô Mặc thuận thế kéo về nửa tấc, đầu búa lướt qua mu bàn tay dừng lại giữa không trung.

Ngô Mặc đảo mắt: "Chơi không lại thì đừng có né." "Nhị gia nói đúng, đều là lỗi của tôi." Hắc Nhãn Kính biết Ngô Mặc sẽ không thật sự xuống tay, chẳng qua là chơi đùa cũng phải làm vài động tác giả chứ.

Anh ta buông tay, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Sao có thể để ngài phải ra tay mở rương được, thế thì tôi bất kính quá." Dứt lời, bàn tay kia đã ấn vào mép nắp rương.

Ngô Mặc nheo mắt nhìn chằm chằm động tác của Hắc Nhãn Kính, chợt nhận ra mình đã quá nóng nảy.

Chỉ mải mê nghĩ đến bảo bối trong rương mà suýt quên mất tính nết của Hắc Nhãn Kính.

Cái gã này giỏi nhất là khiến người ta lật thuyền trong mương, bên trong rương chắc chắn 100% là có can thiệp.

Quả nhiên, Hắc Nhãn Kính về khoản này thực sự không làm Ngô Mặc thất vọng.

Anh ta từ trong rương rút ra một cây kim mảnh.

Cây kim lóe lên tia sáng lạnh lẽo, đầu kim còn dính chút chất lỏng màu hổ phách.

Khóe miệng Ngô Mặc giật giật: "Kính ca, mẹ kiếp anh coi nhà mình là cổ mộ đấy à?

Đây là cái quái gì?

Định chơi kiểu thấy máu là chết đấy phỏng?" Hắc Nhãn Kính xoay cây kim trên đầu ngón tay, đôi mắt sau kính râm cười cong cong: "Phòng bệnh hơn chữa bệnh mà.

Đây là 'Ma ba bước', dính một chút thôi là bảo đảm cậu đi ba bước là ngã lăn ra đất không nhúc nhích được, dược hiệu tuyệt đối tốt, già trẻ không lừa." "Ờ." Ngô Mặc suy nghĩ vài giây, trầm giọng hỏi: "Thế nếu tôi bò thì sao?" Hắc Nhãn Kính: "..." Tư duy quá đỗi kỳ lạ, xem ra mình phải vắt chân lên cổ mới theo kịp tiết tấu này.

Lúc này, sự tò mò của Ngô Mặc đối với chiếc rương gần như đạt đến đỉnh điểm.

Thấy Hắc Nhãn Kính không có ý định ra tay tiếp, cậu giắt búa vào lưng, xoa xoa tay: "Bớt nói nhảm đi, giờ mở được rương chưa?" "Chờ chút, để tôi xem lại." Hắc Nhãn Kính có chút không yên tâm.

Anh tự hiểu rõ mình nhất, vạn nhất còn để lại chiêu sau thì sao?

Anh ta khẽ sờ soạn dọc theo mép rương một hồi, xác nhận không còn vấn đề gì mới dùng lực hất nắp rương ra.

Mắt Ngô Mặc trừng lớn, nhìn chằm chằm vào rương không rời mắt, sợ bỏ lỡ kịch hay.

Khoảnh khắc nắp rương mở hẳn ra, một mùi hương mực nhàn nhạt trộn lẫn với mùi gỗ cũ thoảng qua.

Đừng nói, ngửi cũng thơm phết.

Lúc này, ánh sáng từ dạ minh châu đã không đủ thỏa mãn nhu cầu của Ngô Mặc.

Đèn pin công suất cao lóe sáng xuất hiện.

Chỉ thấy trên mặt rương phủ một lớp vải mỏng, trông chẳng có gì nổi bật nhưng chạm vào thì trơn mượt như đậu hũ non.

Hoa văn tinh mỹ lạ thường, nhìn qua là biết không phải vật tầm thường, rất có thể là đồ từ trong cung tuồn ra. "Chà, đúng là đồ tốt thật nha." Ngô Mặc quay đầu kinh ngạc liếc nhìn Hắc Nhãn Kính, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Đừng nhìn vừa rồi miệng thì nói đi cướp, thực tế trong thâm tâm cậu vẫn luôn ôm một chút hoài nghi.

Chủ yếu là vì cái nghèo của Hắc Nhãn Kính đã quá ăn sâu vào lòng người rồi.

Cứ thử hỏi ngẫu nhiên bất cứ ai từng đọc Đạo Mộ Bút Ký xem, họ đều có thể kể ra vài ba chuyện chứng minh Hắc Nhãn Kính nghèo đến mức quần lót còn chẳng có mà mặc.

Giờ đây bảo bối sưu tầm bày ra trước mắt, đúng là khiến người ta nhất thời thấy hụt hẫng.

Hắc Nhãn Kính tựa vào khung cửa, nhìn bộ dạng "như thấy ma" của Ngô Mặc, cười vô cùng đắc ý: "Nhị gia, đồ trong rương này của tôi đã lọt vào mắt xanh của ngài chưa?" "Chỉ nhìn bên ngoài thì ai biết được bên trong có phải bỉm anh đã dùng rồi không." Ngô Mặc không nể tình, tay còn nhanh hơn miệng, giây tiếp theo tấm vải mỏng đã nằm gọn trong túi quần của cậu.

Tốc độ nhanh như chớp.

Hắc Nhãn Kính nghiêm túc hoài nghi, nếu không phải mình luôn nhìn chừng thì chắc chắn sẽ tưởng món đồ đó tự dưng biến mất vào không trung.

Lấy tấm vải mỏng ra, đồ vật bên trong rương lộ diện hoàn toàn.

Khác hẳn với tưởng tượng của Ngô Mặc về một rương đầy vàng bạc châu báu, những bảo bối bên trong cư nhiên toàn là đồ sưu tầm thanh nhã.

Trên cùng là một chiếc nghiên rửa bút bằng thanh từ.

Tổng thể là một hình bát tròn bụng nông, miệng hơi thắt.

Ngô Mặc cầm trên tay quan sát một hồi, phát hiện món đồ này đường kính chỉ bằng lòng bàn tay, chiều cao vừa đủ để ngón tay đỡ lấy, không nặng nhưng cảm giác rất chắc tay.

Tuyệt nhất chính là màu men, đó là màu "Trời xanh sau cơn mưa" đặc trưng nhất của lò quan Nam Tống.

Không phải sắc lam sáng loáng, mà giống hệt tầng trời nhạt nhất, dịu nhất lúc trời vừa tạnh sau cơn mưa.

Chương 1671

Mặt men không phẳng mà phủ kín những vết "rạn băng" tinh xảo. "Ôi trời ơi.

Quá thanh nhã rồi.

Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Chậc chậc, đồ tốt, cho tôi mượn mang về thưởng thức nhé." Ngô Mặc cầm cái bình định nhét vào túi, chợt nghĩ lại rồi lại đặt vào trong.

Cho vào không gian thì đương nhiên không vấn đề gì, nhưng cho vào túi...

Ngô Mặc nhíu mày nhìn Hắc Nhãn Kính.

Đúng là phiền phức thật mà. "Anh đứng dịch ra xa một chút được không?" Ngô Mặc xua tay với Hắc Nhãn Kính: "Đứng gần thế này ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng phát huy của tôi." Hắc Nhãn Kính suýt nữa thì bật cười vì tức.

Nghe cái giọng điệu kìa, sự ghét bỏ lộ ra không thèm che giấu.

Thằng nhóc này, bộ tưởng mình không nhìn ra cậu có bí mật chắc?

Mấy anh em bọn này đâu có ngu.

Một lần hai lần không nhìn ra, lâu dần mà không nhìn ra thì thà đi đâm đầu vào miếng đậu hũ cho xong, đỡ lãng phí không khí.

Đặc biệt là việc xuyên không đến thời đại này một cách thần bí càng kiểm chứng cho suy đoán trong lòng anh: Thằng nhóc này có kỳ ngộ.

Thấy Ngô Mặc cứ giấu giếm không muốn nói, mấy anh em bọn họ cũng nén sự nghi hoặc xuống đáy lòng.

Kệ đi, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng thì bí mật cứ là bí mật thôi, vui vẻ là trên hết.

Ngay cả Ngô Tà vốn có tính hiếu kỳ cao ngất trời cũng nghĩ như vậy.

Hắc Nhãn Kính không vạch trần Ngô Mặc, móc từ túi ra một điếu thuốc ngậm trên môi, quay người đi ra phía bức tường bên kia: "Được rồi, nếu Nhị gia thấy tôi chướng mắt thì tôi đứng đây chờ vậy, tiện thể làm người gác cửa cho ngài." Nói xong, anh ta quay lưng lại với Ngô Mặc mà hút thuốc.

Ngô Mặc nhìn bóng lưng Hắc Nhãn Kính, đôi mắt to đầy vẻ nghi ngờ.

Đổi tính à?

Bình thường đâu có thấu tình đạt lý thế này.

Chẳng lẽ lại đang giở trò gì mới?

Cậu đảo mắt, quyết định thử đối phương một chút.

Đầu tiên là cúi đầu giả vờ tiếp tục nghiên cứu các món đồ trong rương, vài giây sau đột nhiên quay phắt lại nhìn phía sau.

Hắc hắc, để xem anh có đang giả vờ giả vịt không?

Ơ?

Không nhìn trộm mình thật.

Ừm, chắc là do mình hành động quá nhanh.

Ngô Mặc chưa yên tâm lắm, chiêu cũ lặp lại thêm ba bốn lần, chẳng theo quy luật nào, cứ cách một lát lại đột ngột quay đầu.

Hắc Nhãn Kính suýt nữa thì phì cười, điếu thuốc gần như bị anh ta vê cho bẹp rúm.

Tay trái đút túi quần ra sức cấu vào đùi mới miễn cưỡng kiềm chế được ý cười.

Anh đúng là giữ lời hứa không nhìn trộm, nhưng không chịu nổi tiếng gió mỗi lần Ngô Mặc quay đầu.

Với sự hiểu biết về Ngô Mặc, anh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra khung cảnh hiện tại buồn cười thế nào.

Để không phát ra tiếng cười, Hắc Nhãn Kính chỉ còn cách hút hết điếu này đến điếu khác, định dùng khói thuốc để chặn miệng mình lại.

Ngô Mặc hài lòng gật đầu, bắt đầu hành động tráo đổi đồ vật ngay sau lưng Hắc Nhãn Kính.

Cậu cho đồ vào túi, chỉ trong nháy mắt đồ trong túi đã biến thành hàng nhái.

Có hệ thống đúng là tiện lợi, chỉ cần tốn một ít tích phân là có thể đổi lấy đồ giả.

Không cần giống y đúc, chỉ cần có nét tương đồng là được, dù sao lúc xách ra cũng chẳng ai lôi ra xem kỹ, sẵn tiện còn tiết kiệm được chút tích phân.

Đồ lớn cầm không tiện, Ngô Mặc chọn lọc trong rương một số món đồ nhỏ nhắn mà giá trị, vui sướng nhét hết vào không gian.

Hút xong bao thuốc, Hắc Nhãn Kính nhìn mẩu thuốc lá còn lại trên tay, suy nghĩ một hồi lại rít thêm một hơi nhỏ, khẽ nhả khói: "Nhị gia, xong chưa?

Dù là chơi trò đóng băng thì cũng phải cho tôi một cơ hội quay đầu chứ." "Xong rồi, xong ngay đây." Ngô Mặc xách cái túi đầy ắp, có chút không nỡ nhìn lại cái rương.

Ôi!

Mình là người tử tế, đúng là không nỡ quét sạch sành sanh mà.

Thôi kệ, lấy ít đi một chút, để lại cho Hắc Nhãn Kính thời này ít tiền đi đường, kẻo hắn về thấy bảo bối mất sạch lại sốt ruột đến hỏng cả mắt.

Ôi chu choa, mình đúng là một người tốt bụng và chu đáo quá đi mà.

Cậu không ngừng tự dán nhãn người tốt cho mình, nhưng tay thì vẫn không dừng lại, nhét thêm bảy tám món nữa mới lưu luyến dừng tay. "Xong rồi, anh em ta không phải hạng người vô đạo đức, lấy một ít giải thèm vậy là đủ rồi." Lời nói thì vô cùng hào sảng, nhưng động tác của tay thì rõ ràng chẳng khớp tí nào.

Tay phải đặt trên nắp rương, đắn đo mấy lần vẫn chưa nỡ đóng lại.

Hay là...

Trong lúc do dự, ánh mắt cậu vô tình lướt qua một góc rương, lập tức bị một miếng ngọc điền điền hình con vụ to bằng lòng bàn tay thu hút.

Vật này dài khoảng 7cm, đường kính đầu dày 3cm, chất ngọc ôn nhuận tỏa sắc hạt dẻ, bề mặt quấn quanh những vòng sợi vàng.

Ngô Mặc không hề do dự cầm lấy quan sát kỹ một hồi.

Thứ này tuyệt đối không phải ngọc thạch thông thường, những sợi vàng quấn bên trên rất có quy luật, mỗi đoạn dài 1cm, đường kính sợi mảnh như sợi tóc.

Đầu trên hơi dày, đầu dưới thon dần.

Các mối nối sợi vàng không hề có tỳ vết, như thể được đúc nguyên khối rồi mới dùng thủ công quấn quanh, cảm giác rất chắc chắn, không hề có độ đàn hồi.

Những thứ này cùng lắm chỉ được coi là tay nghề thủ công tốt, nhưng sau khi mân mê một lúc, Ngô Mặc nhận ra sợi vàng cư nhiên thay đổi theo nhiệt độ cơ thể.

Cái này thì thú vị rồi đây. "Thứ đó gọi là 'Tinh Xu Kim Hoàng', tôi tìm thấy trong một ngôi mộ cổ thời Chiến Quốc đấy." Giọng Hắc Nhãn Kính vang lên bên cạnh. "Hê, không giả vờ làm tượng gỗ nữa à?" Ngô Mặc nửa cười nửa không liếc nhìn anh ta.

Hắc Nhãn Kính chỉ tay vào đống đầu lọc thuốc lá vương vãi dưới đất, có chút bất lực: "Trong bao hết thuốc rồi, không thì tôi còn có thể đứng thêm lúc nữa." "Bớt xạo đi." Ngô Mặc cười khẩy, giơ miếng ngọc lên lắc lắc trước mắt Hắc Nhãn Kính: "Cái này dùng để làm gì?

Đồ chơi cầm tay à?" Hắc Nhãn Kính nhún vai: "Tôi đã lục tìm khắp các cổ tịch mà không thấy ghi chép về công dụng của nó, nếu cậu thích thì cứ mang về mà nghiên cứu." "Được thôi, vậy để tôi xem giúp anh thứ này có tác dụng gì." Ngô Mặc thản nhiên nhét món đồ vào túi áo ngực.

Nói cũng lạ, cả một rương bảo bối mà duy chỉ có món đồ nhỏ này khiến cậu cực kỳ hứng thú.

Biết đâu trong đó có huyền cơ, đừng có coi thường giác quan thứ sáu của đàn ông, cái thứ này đã cứu mạng cậu không ít lần rồi đấy.

Lấy được đồ xong, hai người không nán lại nữa, khiêng cái túi dứa vừa kéo vừa lôi về phòng.

Hắc Nhãn Kính thiết lập lại các cơ quan để phòng khi không có người có kẻ lẻn vào.

Quay đầu thấy Ngô Mặc đang ngồi trên giường nghịch miếng ngọc, khóe miệng anh ta khẽ nhếch lên một nụ cười, nhưng lời nói ra lại có chút khó nghe: "Ái chà chà, chia năm xẻ bảy, cậu nói xem chúng ta chia chác thế nào cho hợp lý đây?" Mỗi con khỉ có một cách buộc riêng.

Hắc Nhãn Kính chỉ thích trêu chọc Ngô Mặc, dù là đấu khẩu vài câu hay cà khịa vài tiếng cũng thấy sảng khoái cả người.

Ngô Mặc xưa nay không bao giờ chiều thói hư của anh ta, cậu móc từ túi quần ra mấy hạt hướng dương ném vèo tới: "Ban thưởng cho anh đấy, cầm lấy mà gặm." Hắc Nhãn Kính há mồm đớp gọn hạt hướng dương, vẫn không quên cà khịa: "Ôi trời, vậy thì đa tạ Nhị gia nhé." Ngô Mặc lười để ý anh ta diễn trò, đưa mắt nhìn quanh phòng từ trái sang phải, thầm tính toán xem có nên trị liệu mắt cho Hắc Nhãn Kính ở đây không?

Nhà họ Giải đông người phức tạp, dù có tìm một mật thất thì chắc chắn Hoa ca cũng sẽ dẫn người theo sau hóng hớt.

Nói chung là không thích hợp để làm thí nghiệm.

Chương 1672

Cái sân nhỏ này thì khá ổn, sau khi khởi động cơ quan thì người ngoài muốn vào tuyệt đối không đơn giản.

Thiếu sót duy nhất là không biết Hắc Nhãn Kính ở thời không này có đột ngột trở về hay không?

Ngô Mặc nhướng mày với Hắc Nhãn Kính, vờ như vô tình hỏi: "Hai ta cuỗm đồ đi rồi, ngài kia mà về thì có tìm đến tận cửa giết chúng ta không?" "Yên tâm đi." Hắc Nhãn Kính tựa vào tường, miệng ngậm điếu thuốc vừa móc được từ túi Ngô Mặc, thản nhiên nói: "Không có gì bất ngờ thì trong vòng một tháng hắn sẽ không xuất hiện ở kinh đô đâu." Ngô Mặc búng tay một cái.

Xong.

Chốt ở đây.

Hắc Nhãn Kính: "???" Cảm giác hưng phấn không rõ nguồn gốc này từ đâu ra vậy, sao sau lưng cứ thấy lành lạnh thế nhỉ?

Đầy bụng nghi hoặc theo Ngô Mặc trở về lão trạch nhà họ Giải.

Vừa bước chân vào cổng lớn đã bị Ngô Mặc phẩy tay đuổi đi: "Kính ca, anh đi làm việc của anh trước đi, tôi có việc cần xử lý một chút." Hắc Nhãn Kính: "..." Cái quy trình vắt chanh bỏ vỏ này thạo thật đấy. "Được rồi, Nhị gia ngài cứ bận đi." Hắc Nhãn Kính giả bộ chắp tay, quay người đi về phía phòng mình, vừa đi vừa nghêu ngao hát một khúc nhạc chế: "Thịt xong thỏ thì mổ luôn chó..." Khi Ngô Mặc đẩy cửa bước vào, Lâm Phong đang nằm thẫn thờ trên giường.

Bị tiếng động làm giật mình, hắn bật dậy, tiện tay vơ lấy cái gối ném qua: "Mày định dọa chết bố mày để đổi thằng con khác chơi cho vui đấy à?" Ngô Mặc đưa tay bắt lấy cái gối, nụ cười trên mặt còn gian xảo hơn cả cáo trộm gà: "Đừng có nằm ườn ra đấy như xác chết nữa, bố cho mày xem đại bảo bối đây này." "Đại bảo bối?" Sắc mặt Lâm Phong cứng đờ: "Mày...

ý mày là sao?" Hắn nghi ngờ nhìn Ngô Mặc từ đầu đến chân, chân lùi lại nửa bước: "Thằng ranh này... không lẽ mày thèm thuồng tao đấy chứ?

Xin hãy chú ý luân thường đạo lý, loạn luân cha con là phạm pháp đấy." Ngô Mặc suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già.

Loạn luân cha con?

Cha con cái tiên nhân nhà mày ấy.

Đồ khốn kiếp.

Chắc chắn là lại đọc mấy cái tiểu thuyết không lành mạnh rồi.

Lúc này, Ngô Mặc thật sự muốn ném thẳng cái túi dệt vào mặt Lâm Phong.

Bản năng thứ sáu của đàn ông đã cứu vãn khuôn mặt tuấn tú của Lâm Phong.

Hắn xoa xoa tay cười hắc hắc: "Bố đây chẳng phải vì nhớ mày, muốn đùa với con trai tí thôi sao.

Con trai à, mày lại đi đào đồ ở đâu về đấy?" Cái túi dệt căng phồng bày ra trước mắt, chỉ cần não không bị hỏng thì đều đoán được Ngô Mặc vừa đi làm gì.

Ngô Mặc xách túi đi đến cạnh giường.

Chẳng màng trên người có dính bụi đất hay không, cậu đặt mông ngồi xuống, rút một điếu thuốc ra rít một hơi: "Em vừa đi khoét nhà Kính ca." Một câu nói nhẹ tênh nhưng suýt chút nữa làm Lâm Phong kinh động đến mức nhảy dựng lên.

Hắn trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc hiện rõ: "Vãi thật, mày đem lão bán cho phú bà rồi à?" Ai cũng biết Hắc gia nghèo là chuyện thâm căn cố đế.

Đi đào đồ từ nhà lão?

Ha ha. "Lão mà cũng có nhà á?

Chẳng phải là phòng thuê sao?

Mày có biết nói tiếng người không hả?" Ngô Mặc liếc trắng mắt nhìn Lâm Phong: "Đừng phí lời nữa, tao để đồ ở chỗ mày trước, lát nữa tao có việc phải ra ngoài, chắc vài ngày tới không về đâu." Lâm Phong khẽ nhíu mày.

Đúng là quan tâm quá hóa loạn.

Đứa con trai lớn của hắn vốn trọng tình trọng nghĩa.

Có phải cậu định đi giải cứu đám anh em bạn bè ở kiếp trước không?

Đám Bảo Cát thì không cần nói, họ như người thân vậy.

Còn những người khác?

Nói thẳng ra thì mỗi người một mệnh.

Lâm Phong đanh mặt lại, trừng mắt nhìn Ngô Mặc: "Mày đi làm việc mà ngay cả tao cũng không được biết à?

Hai bố con mình mặc chung một cái quần mà lớn lên, mày mà có chuyện gì thì bố mày sống sao nổi?" "Em..." Ngô Mặc do dự vài giây, ngay sau đó dập tắt điếu thuốc, nhảy từ trên giường lên, chộp lấy cái gối đập túi bụi vào đầu Lâm Phong: "Tao cho mày chiếm tiện nghi này, chưa xong đúng không?" Tiếng chửi bới trong phòng truyền rõ mồn một ra bên ngoài.

Đám hỏa kế đi ngang qua ai nấy đều nhịn cười, rón rén áp sát tường mà đi.

Không có lý do gì khác, chủ yếu là muốn học hỏi thêm về văn học ngôn ngữ.

Không hổ là cháu nội Ngũ gia, trình độ văn hóa cao thật sự.

Ngoài hành lang, Vương Bàn Tử bước chân có chút chần chừ.

Vào hay không vào?

Liệu có bị kéo vào cuộc chiến không?

Nghĩ đoạn, lão đánh bạo gõ cửa: "Anh em ơi mở cửa, Bàn gia có việc tìm hai đứa." Động tĩnh trong phòng tạm dừng.

Ngô Mặc giơ ngón tay thối với Lâm Phong, chỉnh lại cái cổ áo bị kéo lệch, xỏ giày xong mới đi ra mở cửa: "Bàn ca, có việc gì thế?" Vừa nói cậu vừa thò đầu ra ngoài liếc mấy cái, vừa vặn chạm mắt với mấy tên hỏa kế gần đó.

Thấy vẻ mặt nhịn cười chờ xem kịch vui của bọn họ, mặt Ngô Mặc đen lại, thầm ghi thêm cho Lâm Phong một tội.

Nhìn mái tóc rối như tổ gà của Ngô Mặc, Vương Bàn Tử phải cắn chặt môi dưới mới không bật cười thành tiếng: "Chuyện gì thế?

Sao lại học kiểu đàn bà chửi đổng đánh lộn thế này?" Bước vào phòng, khi nhìn thấy Lâm Phong, Vương Bàn Tử hoàn toàn không nhịn nổi nữa: "Ha ha ha ha, Phong tử, tạo hình này của mày là đang đóng vai Lạt ma đấy à?

Sao cái áo may ô lại mất một nửa thế kia?" Mặt Lâm Phong đen như mực tàu.

Cũng may mình nhanh tay, nếu không để lão Béo thấy cái quần đùi tả tơi của mình thì lão chẳng rêu rao cho cả thiên hạ biết mất.

Vương Bàn Tử cười một hồi lâu mới miễn cưỡng kiềm chế được cảm xúc: "Tôi nói này, hai đứa làm cái trò gì thế?

Động tĩnh trong phòng, bên ngoài nghe rõ mồn một đấy." "Không có gì, tập thể dục thôi." Ngô Mặc chẳng lẽ lại bảo mình ngứa tay nên kiếm cớ tẩn Lâm Phong một trận.

Thấy Vương Bàn Tử định hỏi tiếp, cậu lập tức chuyển chủ đề: "Bàn ca, anh tìm em có việc gì?" "À đúng rồi, có việc chính." Vương Bàn Tử lập tức nghiêm túc trở lại: "Anh em, cậu biết mấy chuyện rắc rối năm xưa của tôi rồi đấy.

Hôm qua tôi nhận được tin của Tiểu Béo, thằng khốn đó quả nhiên đã xuất hiện, lời lẽ y hệt như trước đây." Nói đến đây, trong mắt Vương Bàn Tử lóe lên một tia sát ý.

Lão sống cả đời rất thông thấu, những chuyện không hay thường không để bụng, đặc biệt là những ký ức đau thương.

Duy chỉ có kẻ này, hễ nghĩ tới là lão hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Tuy kiếp trước đã tìm cơ hội xử đẹp hắn, nhưng cảm giác đau đớn, vùng vẫy cầu sinh và nỗi hoảng sợ trong cổ mộ năm đó vẫn in sâu nơi đáy lòng.

Giờ đây có cơ hội xoay chuyển cục diện, Vương Bàn Tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Kiểu gì cũng phải để gã này nếm trải những khổ cực năm xưa của mình, sẵn tiện tiễn gã xuống địa phủ luôn.

Việc này lão tự làm được, nhưng cần thời gian, dù sao cũng phải chào hỏi cậu em một tiếng.

Vương Bàn Tử không hề giấu diếm, đem hết kế hoạch và suy nghĩ của mình ra nói.

Ngô Mặc trầm tư một hồi lâu: "Bàn ca, hà tất phải tự tay làm gì, gọi người xử nó không phải là xong sao?" Sắc mặt Vương Bàn Tử cực kỳ âm trầm: "Không được, không tự làm thì tôi không vượt qua được cái dằm trong lòng." "Hiểu rồi." Ngô Mặc gật đầu không hỏi thêm, xoay người đi ra phía cửa, buông lại một câu: "Bàn ca, anh đợi em một chút, em đi sắp xếp." "Hả?" Đến khi Vương Bàn Tử phản ứng lại định gọi Ngô Mặc thì người đã biến mất tiêu.

Mười mấy phút sau, Ngô Mặc dẫn theo một thanh niên đi vào: "Bàn ca, người này tên Giải Vệ Đông, thân thủ khá, đầu óc linh hoạt, em mượn chỗ lão gia tử cho anh làm trợ thủ đấy." "Tiểu Mặc..." Vương Bàn Tử xua tay định từ chối, nhưng lời chưa kịp nói đã bị Ngô Mặc chặn lại: "Anh mà thấy bất tiện thì em đi với anh một chuyến, tự tay xử thằng đó, chọn một trong hai, anh quyết định đi." Thôi xong.

Thế này thì chọn cái quái gì nữa?

Vương Bàn Tử biết cậu em nhiều việc quấn thân, đâu nỡ để cậu phải theo mình đi làm chuyện này.

Lão bất lực lắc đầu, dẫn Giải Vệ Đông rời đi.

Chuyện này nên sớm không nên muộn, giải quyết xong cho nhẹ lòng.

Đưa đồ cho Lâm Phong xong, Ngô Mặc nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định nói chuyện mình muốn chữa mắt cho Hắc Nhãn Kính.

Lâm Phong hiểu cách làm của Ngô Mặc, chỉ là đáy lòng không hiểu sao có chút lo lắng: "Có tin cậy được không đấy?

Đừng để xảy ra sai sót gì, cũng đừng có diễn cái trò lấy mạng đổi mạng với lão tử, hiểu chưa?" "Yên tâm đi, em đâu có ngốc." Ngô Mặc vỗ mạnh vào vai Lâm Phong: "Đừng có nghĩ bậy, đừng quên trên người em còn có Hệ thống mà." Sự xuất hiện của Ngô Mặc đã vén bức màn bí mật của Uông gia sớm hơn dự kiến.

Chương 1673

Cả nhà họ Giải, nhà họ Ngô và người của Tề Bát gia đều bận rộn như con quay.

Giải Ngữ Hoa dĩ nhiên không thể rảnh rỗi.

Anh làm đương gia nhà họ Giải nhiều năm, về sau rất nhiều cơ mật đều nắm rõ.

Một nhân vật then chốt như vậy, Giải Cửu gia sao nỡ gạt sang một bên?

Đương nhiên đó chỉ là một phần, chủ yếu là Giải Cửu gia muốn bù đắp cho Giải Ngữ Hoa.

Ai bảo qua lời kể của Ngô Mặc, tuổi thơ của Giải Ngữ Hoa còn thê thảm hơn cả rau cải trắng ngoài đồng.

Nghe xong mà Giải Cửu gia rớt nước mắt, bao nhiêu bực dọc trong lòng đều trút hết lên đầu Giải Liên Hoàn.

Khổ thân, Giải Liên Hoàn phiên bản già và phiên bản trẻ, cả hai đều bị ăn đòn tơi bời.

Giải Liên Hoàn biết rõ mình đuối lý nên chẳng dám ho he, ai bảo chính ông gây ra tuổi thơ thê lương cho Hoa nhi.

Nhưng lúc còn trẻ ông đâu có biết chuyện gì.

Có khổ mà chẳng biết kêu ai, đành quy kết sự bạo nộ của ông già là do hội chứng mãn kinh.

Đương nhiên, từ ngữ này là học từ Ngô Tứ thúc.

Nhờ nhiều tác động cùng lúc, tâm kết nhiều năm của Giải Ngữ Hoa dần tan biến.

Có điều được cái này thì mất cái kia, dù ở thời không nào thì anh cũng không thoát được số vất vả, lại tạo cơ hội cho Ngô Mặc thừa cơ.

Lâm Phong không ngăn được Ngô Mặc, chỉ có thể cố gắng đưa ra lời khuyên.

Bàn bạc nửa ngày trời, cả hai đều thấy rầu.

Tâm nhãn của Hắc Nhãn Kính còn nhiều hơn lỗ sàng, muốn qua mắt lão thì độ khó không thua gì đi vào Thanh Đồng Môn một chuyến nữa.

Nói thẳng ra ư?

Ngô Mặc lại sợ cho lão hy vọng rồi vạn nhất không thành công thì càng đau lòng hơn. "Hay là..." "Mày nói đi." Cả hai đồng thời lên tiếng, nhìn nhau là hiểu ngay ý đồ của đối phương.

Đúng là anh em tốt, đỡ tốn sức giải thích.

Ngô Mặc quyết định tìm thêm vài trợ thủ.

Đồng ca (Hệ thống) thì khỏi nói rồi, vài loại thuốc phải nhờ nó mới có được.

Tiếp theo là (Tiểu) Trương Khởi Linh.

Anh bạn này đầu óc không được linh hoạt cho lắm, dễ dụ hơn lão Trương đã thành tinh nhiều.

Chuyện này cũng trùng hợp, Trương Khởi Linh bị Cẩu Ngũ gia mời đi xử lý việc rồi.

Ngô Mặc quyết định lập một cuộc nhậu, lý do là rảnh rỗi sinh nông nổi, muốn giải khuây, sẵn tiện thư giãn tinh thần trước khi bước vào chuỗi ngày bận rộn sắp tới.

Thường ngày uống rượu thì không thể thiếu Vương Bàn Tử, nhưng dạo này lão đang bận xử lý cái dằm trong lòng kia nên sụt mất mấy ký.

Suy nghĩ một vòng, Ngô Mặc quyết định lôi kéo cả Ngô Tà.

Ngô Tà tay cầm bản vẽ quần của Giải Ngữ Hoa lúc nhỏ, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Thằng em mình lại định làm gì lớn đây?

Định hố ai à?

Nhưng rồi lại nghĩ, kệ đi, hố ai thì hố chứ chắc chắn không phải mình.

Đêm khuya tĩnh mịch.

Ngô Mặc xách theo mấy bình rượu ngon đã pha thêm "gia vị", dẫn theo Ngô Tà, Lâm Phong, (Tiểu) Trương Khởi Linh và Hắc Nhãn Kính một lần nữa đến căn nhà cũ này. "Mấy anh em mình không dám gặp ai à?" Lâm Phong nhìn cái bộ dạng rón rén như trộm của Ngô Mặc mà khóe mắt giật giật. "Suỵt, ngậm miệng lại, đừng nói chuyện." Ngô Mặc đá vào mông hắn một cái, hạ thấp giọng: "Bây giờ là lúc nào rồi, vạn nhất bị mấy bà thím bắt gặp thì tính sao?" Lâm Phong cạn lời.

Chuyện này thỉnh thoảng vẫn xảy ra, nếu bị tóm lên đồn thì đúng là phiền phức.

Mấy gã đàn ông lực lưỡng nép dưới chân tường, mười phút sau mới vào được trong sân.

Hắc Nhãn Kính quen đường quen lối đi tắt các cơ quan.

Ngô Mặc đặt đèn dầu lên bàn đá, vắt chân chữ ngũ ngồi xuống đợi lão tắt hết bẫy.

Nhìn dáng vẻ di chuyển nhanh như bướm của Hắc Nhãn Kính, Ngô Tà không khỏi chặc lưỡi kinh ngạc.

Đây là nhà ai thế này?

Cổ mộ à?

Nhân lúc Hắc Nhãn Kính bận rộn, Ngô Mặc lấy từ trong bao ra lạc rang, hạt dưa, đồ chín để nhắm rượu.

Tất cả đều là cậu chuẩn bị sẵn, diễn kịch thì phải diễn cho trót.

Không chuốc say lão thì làm sao thực hiện kế hoạch đây? "Xong chưa?

Lại đây làm vài chén." Ngô Mặc vặn nắp bình rượu trắng, rót đầy một ly cho mình trước, sau đó lần lượt rót đầy cho Ngô Tà, Lâm Phong và (Tiểu) Trương Khởi Linh.

Duy chỉ đến lượt Hắc Nhãn Kính, ngón tay cái của cậu như vô tình quẹt qua miệng bình.

Động tác cực nhanh và chuẩn, người ngoài căn bản không thể nhận ra. "Đừng gấp, rượu ngon phải nhâm nhi mới thú." Hắc Nhãn Kính rửa sạch bụi trên tay, đi đến bàn đá bốc một hạt lạc ném vào miệng, nhai giòn rụm rồi bưng ly rượu lên nhấp một ngụm, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên: "Yêu à, Bảo bối, em lấy đâu ra rượu quý dưới đáy rương của Giải Cửu gia thế này?" "Dĩ nhiên rồi, Cửu gia lớn tuổi rồi, uống nhiều không tốt cho sức khỏe." Ngô Mặc cầm đùi gà cắn một miếng, mắt vẫn không rời khỏi Hắc Nhãn Kính.

Thấy lão đã uống rượu, trong lòng cậu thầm thở phào.

Xong rồi.

Loại thuốc này chỉ cần dính chút ở môi thôi cũng đủ để lão ngủ một ngày một đêm.

Nhưng để tiết kiệm tiền, Ngô Mặc không mua loại tích phân cao kiểu "ngất ngay lập tức", dược hiệu cần nửa tiếng mới phát huy tác dụng.

Mấy anh em quây quần bên bàn đá nâng ly cạn chén, tán gẫu về những chuyện gần đây.

Thật lòng mà nói, đã lâu lắm rồi họ mới có được những giây phút thảnh thơi thế này.

Thời gian vui vẻ trôi qua rất nhanh, nửa tiếng thấm thoát đã trôi qua. "Hử?" Hắc Nhãn Kính cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, nhìn ly rượu trong tay thấy cả bóng đôi.

Lão cố sức lắc đầu để tỉnh táo lại, nhưng kết quả càng tệ hơn, suýt chút nữa là đập đầu xuống bàn.

Chuyện gì vậy?

Lão cố gắng mở to mắt nhìn Ngô Mặc, thốt ra những chữ ngọng nghịu: "Bảo... rượu này...

đô mạnh thật đấy..." Dù có nghi hoặc, Hắc Nhãn Kính cũng không bao giờ nghĩ Ngô Mặc lại hạ thuốc mình.

Không cần thiết mà.

Muốn lão nằm xuống thì chỉ cần một câu nói là xong, hà tất phải lãng phí thuốc men chi cho tốn tiền.

Ngô Mặc biết rõ là chuyện gì, miệng vẫn không quên trêu chọc: "Yêu à, Kính ca, tửu lượng của anh kém quá đi, còn chẳng bằng anh trai em nữa." Được nhắc tên, Ngô Tà ưỡn ngực, ánh mắt đầy đắc ý.

Đây là lần đầu tiên sau cuộc thi xem ai tiểu xa hơn năm nào, anh lại chiến thắng được gã Hạt Tử này. "Tôi..." Hắc Nhãn Kính lầm bầm trong miệng được một chữ thì cổ không còn sức đỡ nổi cái đầu nữa.

Chương 1674

Lão gục xuống bàn, chìm vào giấc ngủ sâu. "Này, Kính ca, dậy uống tiếp đi chứ." Ngô Mặc thử lay lay vai lão, kết quả không có bất kỳ phản ứng nào.

Nói lão ngủ như chết thì hơi xui xẻo, nhưng đúng là ứng với câu — ngủ như lợn quay.

Ngô Tà đặt ly rượu xuống suy nghĩ chưa đầy ba giây, đột nhiên đưa tay vỗ mạnh một phát vào sau gáy Hắc Nhãn Kính. "Chát!" Một tiếng động giòn tan làm Lâm Phong cũng phải ngây người.

Gan dạ thế à?

Vừa tát xong một phát, Ngô Tà lập tức vọt lẹ ra góc tường, tốc độ nhanh như thể đã qua hàng nghìn lần rèn luyện. "Ca, anh làm cái gì vậy..." Ngô Mặc hơi ngẩn ra, đại ca mình ra tay đen tối nhanh thật đấy.

Theo lý mà nói với tính cách của Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc đánh lão thì không sao, nhưng người khác mà đụng vào một đầu ngón tay thôi là lão bẻ gãy tay ngay.

Bây giờ bị Ngô Tà tát một phát mà lão vẫn im thin thít.

Ừm, chắc chắn là mê man rồi.

Ngô Tà đã chuẩn bị sẵn tư thế chạy trốn, kết quả không thấy cơn thịnh nộ nào giáng xuống. "Ơ hay!

Bị mình tát một phát ngất luôn à?" Ý nghĩ thì đẹp đấy, nhưng lý trí mách bảo đừng có mơ giữa ban ngày.

Tám chín phần mười là do thằng em mình ra tay rồi.

Anh ngẩng đầu nhìn Ngô Mặc, vẻ mặt vốn luôn điềm tĩnh bỗng hiện lên chút ngập ngừng: "Tiểu Mặc, em định..." Những lời còn lại có vẻ hơi khó nói, cứ quanh quẩn nơi đầu lưỡi, mãi mới thốt ra được: "Cái đó... khụ khụ... em định... ra tay à?" "Phụt... khụ khụ khụ!" Lâm Phong bị câu nói đó làm sặc, rượu trong miệng phun thẳng ra ngoài.

Trời đất ơi.

Đại huynh đệ, thật không ngờ anh lại là loại người này đấy.

Tư tưởng tiến bộ quá cơ.

Mặt Ngô Mặc đen lại: "Ca, anh nghĩ cái gì thế?

Có thể đổ bớt mấy cái rác thải màu vàng trong não anh đi được không?" Nói đoạn, cậu hất hàm về phía (Tiểu) Trương Khởi Linh: "Đừng có làm hư Tiểu Trương thanh khiết nhà người ta." Ngạch.

Ai làm hư ai chứ?

Ngô Tà liếc nhìn (Tiểu) Trương Khởi Linh đang kẹp điếu thuốc trong tay.

Trong lòng anh vạn con thảo nê mã chạy qua.

Trong sân này ai là người điềm tĩnh nhất?

Không nghi ngờ gì nữa chính là (Tiểu) Trương Khởi Linh.

Cậu ta thong thả hút thuốc, dường như mọi chuyện xảy ra xung quanh đều chẳng liên quan gì đến mình.

Cái đầu trọc lóc phản chiếu ánh trăng, nhìn kỹ còn có chút phong thái của Phật tử.

Đúng là chói mắt thật.

Ngô Tà rón rén bước lại gần, toàn thân tiến vào trạng thái cảnh giác cấp độ một, sẵn sàng chạy bất cứ lúc nào, chỉ sợ Hắc Nhãn Kính giả vờ ngất rồi bật dậy cho mình một trận.

Mãi đến khi đứng sau lưng Ngô Mặc, trái tim treo ngược của anh mới hạ xuống.

Anh đặt hai tay lên vai Ngô Mặc, ghé sát tai thì thầm: "Em... em định ra tay thật à?" Sau đó, anh do dự hồi lâu rồi đánh bạo nói tiếp: "Thích là được rồi, để anh giúp em khiêng lão vào phòng trói lại nhé, được không?" Nói là làm, Ngô Tà khom lưng định khiêng Hắc Nhãn Kính lên thì bị Ngô Mặc ngăn lại.

Cậu thở dài một tiếng: "Đừng quậy nữa, em có chính sự muốn nói với mọi người." Ngô Tà nuốt nước miếng, não bộ bắt đầu bay xa: "Muốn công khai sao?" Ngô Mặc: ...

Tôi không nên tên là Ngô Mặc, tôi nên tên là Vô Ngữ (Cạn lời) thì đúng hơn.

Hai chữ "bạch si" bay lơ lửng từ mắt Ngô Mặc ra ngoài, đậu thẳng lên đầu Ngô Tà. "Đừng có nói hươu nói vượn nữa." Ngô Mặc lấy Vô Tật Kính từ trong ngực ra, lắc lắc trước mặt Ngô Tà: "Vật này gọi là Vô Tật Kính, có thể chữa nhãn tật cho Kính ca." "Em lấy ở đâu ra thế?" Ngô Tà lộ vẻ kinh ngạc.

Tứ đại cổ kính từ trước đến nay chỉ nghe danh chứ chưa thấy mặt, ai mà chẳng biết chúng đã bị các vương hầu tướng tướng đem vào mộ làm đồ tùy táng rồi.

Không ngờ nó lại xuất hiện trong tay Ngô Mặc. "Đừng quan tâm nó từ đâu ra, việc chính quan trọng hơn." Ngô Mặc tiện tay nhét gương vào ngực Ngô Tà, khom lưng vác Hắc Nhãn Kính lên đi vào trong phòng.

Trước khi bước qua cửa, cậu còn buông lại một câu: "Quá trình chữa trị hơi phức tạp, cần mọi người phối hợp, lát nữa em sẽ bảo mọi người phải làm gì." Gương mà cũng chữa được bệnh?

Ngô Tà nhìn chằm chằm chiếc gương trong tay, trầm mặc suy tư.

Căn phòng khá sạch sẽ, xem ra đây là nơi dừng chân của Hắc Nhãn Kính ở kinh đô thời điểm này.

Đặt người lên giường xong, ba người Ngô Tà cũng theo vào. "Tiểu Mặc, cần bọn anh làm gì?" Ngô Tà đưa gương cho Ngô Mặc.

Nhìn Hắc Nhãn Kính đang ngủ say như chết, anh suy nghĩ một lát rồi rút thắt lưng ra: "Cho em này, dùng cái này trói lại cho chắc ăn." Ngô Mặc nhìn cái thắt lưng, khóe miệng giật giật.

Nhìn cái sự thành thạo này, chắc chắn là có thù riêng rất lớn đây. "Ca, giúp em mang cái ba lô ngoài sân vào.

Phong tử, mày với Tiểu Trương giúp tao bố trí trong phòng một chút." Ngô Mặc chẳng khách sáo gì, sai bảo cả ba người chạy đôn chạy đáo.

Sử dụng Vô Tật Kính có rất nhiều yêu cầu, có những thứ dưới góc nhìn hiện đại thì mang đầy màu sắc huyền huyễn.

Ngô Mặc làm theo chỉ dẫn của hệ thống, lấy bát hương và phù chú từ trong ba lô ra bày lên bàn.

Ngô Tà lập tức biến thành em bé "mười vạn câu hỏi vì sao", bám đuôi Ngô Mặc hỏi không ngừng nghỉ: "Đây là sắp làm phép à?

Có cần nghi thức gì không?

Có cần anh đi kiếm mấy cái chiêng hay trống không?

À đúng rồi, kiếm gỗ đào em chuẩn bị chưa?" Ngô Mặc: ...

Phiền quá đi mất, mấy bà thím buôn chuyện ở đầu thôn còn chẳng nói nhiều bằng anh ấy.

Ngô Mặc cảm thấy bên tai như có hàng trăm con ruồi vo ve không ngớt.

Cậu nhìn đồng hồ, đã là hai giờ sáng.

Theo lời hệ thống, nửa tiếng nữa là thời điểm tốt nhất để dùng gương.

Lúc này việc cần làm là tống khứ mấy người này ra ngoài cho đỡ vướng chân. "Ca, quay lại đây." Ngô Mặc móc trong túi ra một tấm bùa vàng, nhổ hai bãi nước miếng lên đó, nhân lúc Ngô Tà quay đầu lại, cậu "bạch" một phát dán thẳng lên trán anh. "Làm cái gì vậy?" Ngô Tà ngơ ngác.

Không nói còn đỡ, vừa mở miệng là tấm bùa bay phấp phới.

Lâm Phong cố nhịn cười đến mức mặt biến dạng, trong đầu hiện lên hình ảnh bắt ma của Lâm Chánh Anh.

Thật sự quá hài hước.

Ngô Mặc cũng suýt phì cười, khẽ khục hặc giải thích: "Trên người Kính ca có nữ quỷ, muốn chữa khỏi mắt thì phải xử lý con nữ quỷ đó trước." Ban đầu Ngô Mặc tưởng cứ có gương là chữa được, cùng lắm là tìm vài gã ngứa mắt làm vật trung gian để chuyển bệnh sang.

Chương 1675

Kết quả sự việc phức tạp hơn tưởng tượng nhiều.

Mệnh cách của Hắc Nhãn Kính rất đặc biệt — trong bát tự có "Song âm giáp nhật", nếu không cũng chẳng bị nữ quỷ ám.

Chiếc gương này là vật chí dương, khi mở gương sẽ tỏa ra 'Dẫn hồn quang', giống như một ngọn lửa nhỏ trong bóng đêm, dễ thu hút cô hồn các đảng xung quanh.

Khi đọc đến dòng này, Ngô Mặc cũng thấy hoang mang.

Có cần phải tà môn thế không?

Chúng ta đang ở thế giới trộm mộ hiện đại mà?

Suốt ngày dính tới huyền học, khéo mai kia mình cũng đi làm thầy cúng luôn quá.

Hệ thống chỉ muốn tát cho cậu một phát nhưng lực bất tòng tâm, ném cho cậu một tờ hướng dẫn rồi không thèm đếm xỉa tới nữa.

Ngô Mặc giải thích đại khái vài câu làm Ngô Tà đổ mồ hôi hột.

Anh siết chặt áo, nuốt nước miếng, nhìn quanh quất, giọng run run: "Tiểu Mặc... em không đùa đấy chứ?

Ý em là lát nữa đám quỷ quanh đây đều tới dự tiệc hả?" Ngô Mặc lúc này mới sực nhớ ra — mình không sợ quỷ nhưng không có nghĩa là đại ca cũng thế.

Lúc này đuổi người đi thì không kịp nữa, chỉ biết ái ngại vỗ vai Ngô Tà: "Đừng sợ, có bùa vàng ở đây, quỷ quái không dám đến gần anh đâu." Không nói còn đỡ, nói xong Ngô Tà càng run hơn.

Người quỷ khác đường.

Dù anh giờ không còn là lính mới nữa, nhưng nghĩ đến cảnh bị đám quỷ bao vây như trên phim thì vẫn thấy lạnh sống lưng.

Chơi lớn quá rồi.

Không thể để anh chuẩn bị tâm lý trước khi bắt đầu sao?

Thời gian không chờ đợi ai, cả năm chỉ có đêm nay là cơ hội tốt nhất.

Bỏ lỡ thì phải quay về thời không kia mới làm được, lúc đó phiền phức còn nhiều hơn.

Ngô Mặc thấy vẻ lúng túng của Ngô Tà, nghĩ đoạn lại rút ra một xấp bùa, chẳng nói chẳng rằng dán lên người anh mười mấy tấm, ngay cả sau cổ áo cũng nhét ba tấm.

Cậu lùi lại quan sát một chút.

Ừm, tốt lắm.

Thế này thì đừng nói tiểu quỷ, đến tổ tông nhà quỷ cũng chẳng dám lại gần Ngô Tà.

Dĩ nhiên là trừ quỷ nghèo.

Làm anh em thì không thể thiên vị, Lâm Phong và (Tiểu) Trương Khởi Linh cũng không thoát được.

Vài phút sau, ba "người giấy" đứng ở các vị trí khác nhau trong sân theo yêu cầu của Ngô Mặc.

Đối mặt với tình huống chưa biết, Lâm Phong và Ngô Tà nhìn nhau, cùng lúc rút dao từ sau lưng ra.

Tích tắc, tích tắc.

Trong đêm tĩnh lặng, tiếng kim đồng hồ kêu rõ mồn một.

Ngô Mặc đứng giữa phòng.

Để tăng thêm không khí, cậu còn diện nguyên bộ đồ phong cách Lâm Chánh Anh.

Bộ đạo bào màu xám xanh làm tôn lên dáng người cao ráo, cổ áo và tay áo thêu phù văn vàng kim ẩn hiện dưới ánh trăng.

Tay trái cầm gương Vô Tật, tay phải cầm dây thừng bện, nhìn cũng ra dáng đại sư khu ma lắm.

Hắc Nhãn Kính ngồi trên ghế trước mặt Ngô Mặc, người bị dây thừng trói chặt từ vai đến đùi.

Đầu hơi cúi xuống, chiếc mắt kính vốn bất ly thân giờ đang nằm trong túi quần sau của Ngô Mặc.

May mà không có người ngoài, nếu không chắc họ tưởng đây là hiện trường tra tấn ép cung.

Dù đã trải qua nhiều sóng gió, lúc này Ngô Mặc vẫn thấy hồi hộp.

Liệu có thành công không?

Vạn nhất thất bại thì tính sao?

Phi phi phi...

Tuyệt đối không thể thất bại.

Ông đây là thiên tuyển chi tử, chẳng lẽ không xử lý nổi cái nhãn tật cỏn con này sao?

Cậu nhẩm lại quy trình một lần nữa.

Dù đã thuộc lòng nhưng không dám lơ là, vì một khi bắt đầu là không được phép dừng lại, phải làm thật trơn tru mới đảm bảo hiệu quả. "Hệ thống à, bố mày... khụ khụ, anh em nhờ cả vào mày đấy." Hệ thống: ...

Có tin tao vả cho lệch mồm không?

Gió đêm thổi qua, hàng cây ngoài sân xào xạc.

Ngô Tà và Lâm Phong đều thấy lạnh sau gáy, bất giác kéo khóa áo thật chặt.

Lâm Phong chớp mắt nhìn Ngô Tà: "Mày bảo lát nữa có khi nào quỷ khí mịt mù, cửa địa phủ mở toang, vô số oan hồn..." Ngô Tà: ...

Đừng có tả chi tiết thế, chúng ta vẫn là anh em tốt, mày im cái mồm thối lại được không?

Lâm Phong chỉ là muốn tìm chuyện để nói cho bớt căng thẳng, ai ngờ nói xong chính mình cũng thấy rợn người.

Hắn ngượng ngùng im lặng, nhìn về phía căn phòng.

Trời ạ.

Nhìn qua cửa kính thấy bộ dạng của Ngô Mặc, hắn cứ ngỡ mình đang xem nhầm kênh phim ma.

Ngô Tà nhìn theo cũng đứng hình toàn tập.

Ngô Mặc thầm đếm thời gian.

Ngay khoảnh khắc mây đen che khuất ánh trăng, mắt cậu lóe sáng, quát khẽ: "Lên!" Tay phải vung dây thừng bện như linh xà, một đầu dây quấn chặt lấy cổ tay Hắc Nhãn Kính, đầu kia buộc vào ngón tay út của Ngô Mặc.

Tay trái đặt gương Vô Tật lên bàn thờ, mặt gương mờ ảo hướng về phía Hắc Nhãn Kính.

Ngô Mặc rút thêm một tấm bùa, trên đó vẽ phù văn phức tạp bằng chu sa, chính giữa khảm một mảnh vảy rồng nhỏ, rồi nhét vào miệng Hắc Nhãn Kính. "Lấy máu làm dẫn, lấy bùa làm môi, vảy rồng trấn sát, long châu tụ linh!" Ngô Mặc niệm chú, cầm dao nhỏ rạch một đường dài trên mu bàn tay mình không chút do dự.

Máu như được triệu hồi, từng giọt men theo dây thừng bò đến cổ tay Hắc Nhãn Kính, từ từ thấm vào da thịt.

Ngay khi máu thấm vào, tấm bùa đột nhiên bùng cháy dữ dội.

Không thấy tàn tro rơi xuống, chỉ thấy những tia lửa vây quanh miệng Hắc Nhãn Kính, nhìn như thể lão sắp biểu diễn tiết mục phun lửa.

Chiếc gương trên bàn tỏa ra một luồng ánh sáng xanh lục.

Ngô Mặc nhìn thấy mà suýt nữa thì đứt mạch chú ngữ, trong đầu cậu bỗng hiện lên câu hát "Tình yêu là một luồng sáng, xanh đến mức hoảng loạn".

Luồng sáng từ từ di chuyển, cuối cùng bao phủ lấy đôi mắt của Hắc Nhãn Kính.

Vô Tật Kính không phải kiểu cứ soi vào là khỏi bách bệnh như người ta tưởng, mà cần phải kết hợp với phù chú.

Tấm bùa vàng Ngô Mặc chuẩn bị không phải vẽ bừa, nó giống như một tờ bệnh án đặc biệt ghi rõ tình trạng bệnh, gương nhận được thông tin sẽ biết phải làm gì.

Ban đầu Ngô Mặc thấy thứ này hơi huyền huyễn, nhưng sau đó lại tự hỏi liệu đây có phải sản phẩm công nghệ cao không?

Chương 1676

Thân hình Hắc Nhãn Kính run lên, miệng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Ngô Mặc thót tim, không dám phân tâm, đôi tay nhanh chóng kết ấn, sợi dây thừng theo động tác của cậu mà lúc thắt chặt lúc buông lỏng.

Bên ngoài sân, mây đen đã nuốt chửng tia sáng cuối cùng, trời đất chìm vào màn đêm đặc quánh.

Những tán lá vừa rồi còn xào xạc giờ như bị một sức mạnh vô hình bóp nghẹt, im bặt không tiếng động.

Ngô Tà, Lâm Phong và (Tiểu) Trương Khởi Linh đứng trong sân bỗng có ảo giác như căn nhà này đang bị cả thế giới bài xích.

Đúng lúc này, một tiếng kêu chói tai xé tan sự tĩnh lặng.

Nó không giống tiếng gió, cũng chẳng giống tiếng thú gầm, mà giống tiếng than khóc tuyệt vọng của vô số oan hồn, thê lương và hư ảo, từ tứ phía ùa về phía lỗ tai.

Lâm Phong kéo mạnh Ngô Tà: "Đến rồi, cẩn thận!" (Tiểu) Trương Khởi Linh mặt lạnh như tiền, tay trái cầm mấy cây kim thêu, tay phải nắm chặt chủy thủ, ánh mắt sắc lẹm quét quanh. "Vút!" Một bóng đen lao nhanh như chớp về phía sau gáy Ngô Tà.

Thật khiến người ta không kịp trở tay.

Cảm nhận được luồng gió lạnh ập tới, bản năng chạy trốn của Ngô Tà lại phát huy tác dụng.

Anh đổ người về phía trước, tay phải vung ra sau định tung một đòn phản kích.

Tuy nhiên...

Bóng đen lao tới với tốc độ nhanh như chớp.

Ngô Tà đâm một dao vào không trung, định vung đao thứ hai thì đã không còn kịp nữa.

Một vật thể nhọn như kim châm chạm vào cổ anh, kích thích lớp da xung quanh nổi lên một tầng da gà.

Không ổn rồi, tiêu đời ông rồi.

Cái thứ này cũng khôn quá đấy chứ?

Vừa ra tay đã nhắm ngay vào tử huyệt ở cổ.

Nếu bị đâm trúng thật, chắc giây tiếp theo anh phải vẫy tay chào tạm biệt cái thân xác này quá.

Ngô Tà không phải hạng người dễ dàng nhận mệnh.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, anh nảy ra chiêu tá lực đả lực, dồn sức lao người về phía trước, định mượn đà này để hất thứ trên cổ xuống.

Thế nhưng, anh nhanh, nó còn nhanh hơn.

Ngô Tà trơ mắt nhìn mình sắp có một nụ hôn nồng cháy với mặt đất, thì đột nhiên trên cổ truyền đến một tiếng thét thê lương.

Âm thanh 'chi chi oa oa' cực kỳ chói tai.

Không giống quỷ quái, mà giống động vật hơn.

Suy nghĩ vừa xoay một vòng trong đầu, chưa kịp định thần thì cái đầu anh đã đập mạnh xuống đất.

Đừng nói nha, cú va chạm này thực sự đã chấn cái thứ trên cổ văng ra ngoài. "Ái chà..." Ngô Tà đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, anh hoàn toàn không kịp phòng bị.

Cú va chạm này chẳng khác gì lúc về quê bái niên tổ tiên cả. "Người anh em, không sao chứ?" Lâm Phong sải bước lao tới, đỡ Ngô Tà dưới đất dậy. "Ừ, không sao." Ngô Tà thở hắt ra một hơi, mượn lực của Lâm Phong đứng dậy, nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt đầy thắc mắc: "Thứ gì thế?

Tốc độ nhanh quá." Ánh mắt anh dời sang bên phải.

Chỉ thấy cách đó hơn một mét, trên đất là xác một con chuột đen to tướng.

Hả?

Ngô Tà đứng hình.

Chính mình, một nhân vật ngầu lòi đã trải qua vô số sinh tử, lại bị một con chuột sỉ nhục ngay tại sân vườn ở Kinh Đô này sao?

Thật là quá mất mặt mà.

Sự xấu hổ chỉ kéo dài một giây, Ngô Tà lập tức khôi phục lại bình thường tâm.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía (Tiểu) Trương Khởi Linh, mỉm cười nói lời cảm ơn: "Tiểu Trương, đa tạ nhé." Người xưa nói chẳng sai: Học tốt thì khó, chứ học xấu thì nhanh như trượt dốc.

Lần đầu gặp mặt, Ngô Tà cũng hơi đắn đo.

Cái danh xưng 'Tiểu Ca' đã đóng đinh cho vị Trương Khởi Linh ở bên cạnh mình rồi.

Vậy thì gọi vị này thế nào đây?

Gọi thẳng đại danh thì khó nghe, gọi Trương tiên sinh thì khách sáo quá.

Suy đi tính lại, thôi thì cứ học theo thằng em mình cho rảnh nợ.

Mà công nhận, cái tên 'Tiểu Trương' này nghe cũng thuận tai và sướng miệng phết.

Ngô Tà coi như đã học hư hoàn toàn.

Để thỏa mãn cái thú tính ác ôn của mình, đôi khi anh còn cố ý gọi 'Tiểu Trương' ngay trước mặt Trương Khởi Linh nhà mình nữa.

Cũng may Trương Khởi Linh tính tình tốt.

Chứ thử đổi thành Hắc Nhãn Kính xem?

Chắc giờ này người ta đã bay màu xa tám trăm dặm rồi.

Một lời cảm ơn đổi lại cái gật đầu bình thản của (Tiểu) Trương Khởi Linh.

Anh ta vẫn giữ tư thế tay trái cầm kim, tay phải cầm đoản đao, cảnh giác quan sát xung quanh.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy trên tay anh ta thiếu mất một cây kim.

Trong một khung cảnh nghiêm túc như thế này, Lâm Phong suýt chút nữa là phì cười.

Trương Khởi Linh cầm đao thì thấy nhiều rồi, chứ cầm kim thêu hoa thì đúng là hàng độc bản.

Con trai à, mày báo người ta cũng không phân biệt thân sơ gì luôn nhỉ.

Đúng vậy, người đề nghị (Tiểu) Trương Khởi Linh dùng kim thêu hoa chính là Ngô Mặc.

Lý do đưa ra thuyết phục đến mức không thể từ chối: Hắc Kim Cổ Đao chỉ có một thanh, mà ở thời không này chắc nó vẫn còn đang nằm trong Trương Gia Cổ Lâu.

Đồ cổ kiếm đao thì cũng có thể tìm được, nhưng mang mấy thứ đó ra đường ở thời buổi này chẳng khác nào bảo thiên hạ mình là kẻ gây rối.

Những trang bị khác có thể giắt sau lưng, nhưng chắc chắn không thể phòng không khống chế tốt bằng kim.

Dù sao người Trương gia từ nhỏ đã tập võ, vũ khí nào cũng dùng được.

Thủ sẵn ít kim trong túi lâu lâu dùng làm ám khí thì có sao đâu.

Cái chết của con chuột như kích hoạt một cái công tắc nào đó.

Giữa sân bỗng nổi lên những trận cuồng phong, vừa gầy vừa dài như những cây sào.

Một cái, hai cái, rồi ba cái...

Nhìn kỹ cứ tưởng mấy cây cột sắt thành tinh đang nhảy múa quanh họ.

Tin xấu là 'cột sắt' ngày càng nhiều, tin tốt là chúng vẫn luôn giữ khoảng cách nhất định với họ.

Không ngoài dự đoán, chắc là phù chú Ngô Mặc dán cho họ đã phát huy tác dụng.

Chương 1677

Ngô Tà và Lâm Phong nhìn nhau một cái, đồng thời bước tới đứng cạnh (Tiểu) Trương Khởi Linh.

Đàn ông con trai ai chẳng có lòng tự trọng cao, Lâm Phong tất nhiên không ngoại lệ.

Hắn khẽ ho một tiếng: "Hôm nay xem ra có chuyện rồi đây.

Thiên Chân, người ta bảo hình tam giác là vững chắc nhất, anh em mình bỏ chút sức bảo vệ Tiểu Trương cái nhỉ." Ngô Tà: "..." Người anh em, ông cũng dám nói thật đấy.

Những lời vô liêm sỉ như thế mà cũng thốt ra một cách thanh thoát tục trần được.

Đúng là cạn lời. "Nói đúng lắm, vừa rồi là tôi sơ ý, tiếp theo phải cảnh giác hơn mới được." Ngô Tà gật đầu như gà mổ thóc.

Một lần nữa chứng minh đạo lý: Chỉ cần không có liêm sỉ, thiên hạ vô địch.

Trong phòng, tay Ngô Mặc làm việc nhanh đến mức để lại tàn ảnh.

Một tay lấy máu, tay kia như điểm huyệt đập liên hồi lên đầu và người Hắc Nhãn Kính, khiến chỗ thì xanh chỗ thì tím.

Ngạch...

Ngô Mặc hơi chột dạ.

Nhưng tình hình này không thể nương tay được.

Vạn nhất có mắt xích nào chưa đánh trúng thì sao?

Thôi thì ráng chịu đi Kính ca, anh da dày thịt béo, coi như em giúp anh hoạt huyết hóa ứ vậy.

Lúc này, toàn bộ sự chú ý của Ngô Mặc đều tập trung vào Hắc Nhãn Kính.

Theo bản hướng dẫn, giờ đã đến bước quyết định cuối cùng.

Chỉ cần một cú hích nữa là xong xuôi.

Nếu lúc này mà nản chí là coi như công lao đổ sông đổ biển hết.

Ban đầu Ngô Mặc định tìm lỗ hổng, dùng mạng người khác làm vật dẫn chịu rủi ro hộ, ví dụ như đồng chí Uông Kiến Quốc lần trước chẳng hạn.

Nghĩ thì đẹp đấy, nhưng thực tế vả cho cậu một cái tỉnh người luôn: Không thể nào làm thế được.

Điều kiện sử dụng Vô Tật Kính cực kỳ khắc nghiệt.

Muốn tùy tiện kéo một người ngoài đường vào chịu thay á?

Mơ đi diễm.

Sau khi rà soát kỹ lưỡng, Ngô Mặc ngỡ ngàng phát hiện ra chỉ có ba người phù hợp điều kiện làm vật dẫn: Chính cậu, Ngô Tà và Trương Khởi Linh.

Cậu không hề do dự một giây nào, gạch tên Ngô Tà và Trương Khởi Linh ngay lập tức.

Đùa à?

Sao có thể lấy thân thể anh em mình ra đổi mạng cho người khác chứ?

Thế là cậu bàn bạc lại với Hệ thống xem có phương án nào tốt hơn không.

Nếu thực sự không còn cách nào khác thì... thôi, đến nước đó rồi tính.

Sau một hồi nịnh bợ, tặng tiền, nói lời ngon tiếng ngọt, Hệ thống nể mặt Ngô Mặc vừa trả được một phần nợ nên đã lục lọi trong đống dữ liệu tìm ra một phương án thay thế.

Ngô Mặc đọc đi đọc lại ba bốn lần, hoàn toàn không ngờ còn có thể thao tác như vậy, mắt lóe lên tia sáng đầy hào hứng.

Tờ phù cháy thành tro, Ngô Mặc dùng hai ngón tay thấm máu trộn với tro, rồi quẹt một đường lên mắt Hắc Nhãn Kính.

Quẹt cực kỳ đều quanh hốc mắt.

Máu trên cánh tay Ngô Mặc theo sợi dây không ngừng chảy về phía tay Hắc Nhãn Kính.

Chuyện kỳ lạ xảy ra, một phần máu thấm vào da, phần còn lại thì chảy ngược lên như đàn kiến bò lên đầu Hắc Nhãn Kính.

Dưới sự soi chiếu của Vô Tật Kính, chúng hóa thành những ký tự kỳ quái phủ đầy mặt anh ta.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm vào mặt Hắc Nhãn Kính, thấy thế lập tức nới lỏng sợi dây trên ngón tay mình.

Cậu chẳng buồn cầm máu, lôi từ trong không gian ra một con lợn nhỏ còn sống.

Đúng vậy, là một con lợn.

Heo sữa, nặng khoảng mười cân, mới đẻ được hơn một tháng.

Giờ sinh của nó cực kỳ hợp với bát tự của Hắc Nhãn Kính.

Ngô Mặc đã phải tốn bao nhiêu công sức mới kiếm được đấy.

Theo tư liệu hệ thống, lợn là sinh vật rất đặc biệt.

Mang mệnh cách 'Thừa âm nạp uế', thuộc hành Thủy, Thủy chủ trí cũng chủ tàng, vừa có thể dung nạp tạp khí thiên địa, vừa có thể giam giữ chúng trong người mà không bị phản phệ.

Đặc biệt là heo sữa, vừa rời bụng mẹ không lâu, linh trí chưa mở, hồn phách sạch như tờ giấy trắng.

Bát tự chưa định hình hoàn toàn, vừa hay có thể như một tờ phù trống để tiếp nhận tai ách và bệnh tật của người khác, lại không sợ bị xung đột mệnh cách làm hỏng thuật pháp.

Quan trọng hơn là giờ sinh của con heo này và bát tự của Hắc Nhãn Kính tạo thành cục diện 'Lục hợp tam hội'.

Bát tự Hạt Tử thiếu Thổ, mà con heo này đẻ giờ Sửu.

Sửu là thấp thổ, vừa bổ khuyết ngũ hành, vừa dùng Thổ khắc Thủy, khóa chặt âm tà khí (nguồn cơn bệnh mắt) trong mắt anh ta lại.

Bát tự hai bên như chìa khóa và ổ khóa, khớp nhau từng li từng tí.

Lúc đó Ngô Mặc há hốc mồm đến mức nuốt trôi cả quả khoai lang.

Cậu nghĩ đủ mọi cách, ai ngờ cuối cùng lại ứng lên người con lợn.

Điều này chứng minh cái gì?

Chứng minh Kính ca có duyên với lợn chứ sao.

Bệnh mà khỏi rồi thì sau này đừng gọi Hắc Nhãn Kính nữa, đổi thành Hắc Nhãn Trư (Heo mắt đen) cho rồi.

Nói gì thì nói, không phải dùng người làm vật dẫn khiến Ngô Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Cậu một tay xách con heo sữa, vỗ nhẹ vào đầu nó: "Ngoan nào bé cưng, đừng quậy, lát xong việc anh cho ăn ngon." Con lợn ngốc nghếch kêu ụt ịt vài tiếng như đáp lời.

Ngô Mặc hít sâu một hơi, đặt con heo lên bàn cúng.

Hai tay bắt ấn cực nhanh, miệng lầm bầm: "Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn, quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông.

Lấy mệnh làm dẫn, lấy phù làm môi, mượn linh tính của súc vật, gánh tai ách của con người!" Dứt lời, Vô Tật Kính đột nhiên bùng nổ ánh sáng trắng chói mắt.

Cường độ ánh sáng chẳng khác gì mấy cái đèn pha ô tô gộp lại, suýt nữa làm mù mắt Ngô Mặc.

Ba người ngoài sân bị thu hút sự chú ý.

Ngô Tà nheo mắt đầy lo lắng: "Tiểu Mặc không sao chứ?" Anh định xông vào xem sao, nhưng lại nhớ tới lời Ngô Mặc dặn kỹ là không được cử động lung tung, nên cứ cuống cuồng xoay vòng vòng tại chỗ.

Anh cử động, trận cuồng phong cũng xoay theo anh. "Đừng cử động bậy." Lâm Phong tóm chặt tay Ngô Tà, hạ thấp giọng: "Cái thằng ranh đó không làm việc gì mà không chắc chắn đâu." Nói thì nói thế, chứ hắn lo chẳng kém gì Ngô Tà. "Ông bảo ánh sáng trắng đó là sao?" Ngô Tà quay đầu đi chỗ khác, chớp mắt liên tục cho đỡ mỏi.

Vừa rồi suýt thì mù, chói quá mà, nhìn thẳng vào mặt trời cũng không khó chịu đến thế.

Mắt Lâm Phong đã đỏ hoe, nghe câu hỏi của Ngô Tà thì suy nghĩ một hồi: "Cái này...

Chương 1678

chắc là dĩ độc công độc?" Hắn thì biết cái quái gì đâu, thằng ranh con kia có nói rõ đâu.

Chỉ bảo Vô Tật Kính trị được bệnh, chứ quy trình cụ thể thế nào thì quỷ mới biết.

Ngô Tà bị câu trả lời này làm cho đứng hình, ngơ ngác một giây rồi nghi hoặc: "Dĩ độc công độc á?" Có cả kiểu thao tác này sao?

Nhưng nghĩ lại thấy Lâm Phong nói cũng có lý.

Theo nết của thằng em mình thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Người khác không hiểu?

Đó là tại não họ có vấn đề, quan gì đến em trai ông. "Hiểu rồi, chắc là dùng cường độ ánh sáng cực mạnh để kích thích mắt, đạt đến mục đích hoạt huyết hóa ứ." Đầu óc Ngô Tà bắt đầu bay bổng, tự mình dùng trí tưởng tượng phong phú để hợp thức hóa quá trình trị liệu của Ngô Mặc.

Trong phòng, mặt gương đối chuẩn với đôi mắt Hắc Nhãn Kính.

Một luồng hắc khí có thể thấy bằng mắt thường bị cưỡng ép rút ra, như một con rắn nhỏ uốn lượn xoay vòng giữa không trung rồi lao thẳng vào con heo sữa.

Con heo sữa rít lên một tiếng ngắn ngủi, cơ thể co giật dữ dội như bị điện giật.

Đôi mắt ngây ngô nhanh chóng trở nên vẩn đục, vằn tia máu đỏ giống hệt Hạt Tử, thậm chí bắt đầu chảy nước mắt không kiểm soát – lợn khóc rồi.

Ngô Mặc không dám lơ là, đến mức hoàn toàn không chú ý thấy Hắc Nhãn Kính đang cắn chặt môi.

Lúc này, lòng Hạt Tử như sóng cuộn biển gầm.

Anh đã tỉnh từ lâu.

Khi Ngô Mặc bôi hỗn hợp máu và tro phù lên mắt anh, sức mạnh kỳ dị từ huyết mạch gia tộc đã khiến anh thanh tỉnh ngay lập tức.

Chỉ là tình hình hiện tại chưa rõ, anh sợ đột ngột lên tiếng sẽ làm Ngô Mặc bị thương, nên chỉ đành cố gắng giả vờ hôn mê để mặc Ngô Mặc thi triển.

Gia tộc của Hắc Nhãn Kính vốn là quý tộc Chính Hoàng Kỳ trong Bát Kỳ, từng cực kỳ hiển hách ở kinh thành.

Nhưng trong bí mật gia tộc lại ẩn chứa một vị Shaman từng nắm giữ tế tự khiến hậu duệ luôn kiêng dè.

Vị tổ tiên đó có khả năng thông thiên địa, khu tà nạp uế, nhưng cũng vì tiếp xúc thường xuyên với âm tà lực mà về già tính tình đại biến, cuối cùng chết bất đắc kỳ tử.

Từ đó về sau, gia tộc luôn giữ khoảng cách với loại bí thuật này, thậm chí nảy sinh bản năng bài trừ, coi đó là vật không lành sẽ phản phệ huyết mạch.

Vậy mà anh lại kế thừa đúng cái thể chất đặc thù đó.

Những thuật pháp thông thường khi chạm vào sẽ gây ra phản ứng bài xích.

Đó là lý do anh tỉnh lại rất nhanh.

Những hành động của Ngô Mặc khiến Hạt Tử lờ mờ đoán được mọi chuyện.

Anh quá hiểu đôi mắt mình khó trị đến mức nào.

Có thể nói là đã đi khắp nơi, thậm chí sang tận Đức học y thuật nhưng vẫn vô phương cứu chữa.

Anh đã quen sống trong tầm nhìn mờ mịt, quen với những cơn đau nhói bất chợt, thậm chí đã chuẩn bị tinh thần mù hẳn.

Nhưng sự xuất hiện của Ngô Mặc như một tia sét, xé toạc cuộc đời u ám tuyệt vọng của anh.

Trái tim Hắc Nhãn Kính như bị ai bóp nghẹt, vừa chua xót vừa lo lắng.

Với tư cách là hậu duệ Shaman, anh hiểu rõ sức mạnh phản phệ của thuật pháp này đáng sợ thế nào.

Sơ sẩy một chút thôi là người thi thuật sẽ bị âm tà quấn thân, vạn kiếp bất phục.

Cơn đau nhói ở hốc mắt vẫn tiếp diễn, phản ứng bài xích trong cơ thể cũng chưa dừng lại.

Đôi bàn tay buông thõng của Hạt Tử siết chặt thành nắm đấm, cố giữ cơ thể không có bất kỳ cử động nào, tuyệt đối không được phát ra tiếng động.

Quá trình trị liệu nhìn thì phức tạp, mà thực tế còn phức tạp hơn.

Nói về người chịu tội nhất thì chắc chắn là Hắc Nhãn Kính rồi.

Anh vừa phải chịu đựng cơn đau dữ dội, vừa phải phân tâm để ý Ngô Mặc.

Một người mà bị xẻ làm đôi luôn.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Nước mắt ban đầu chỉ rỉ ra chút ít, sau đó thì như vòi nước bị vặn mở, tuôn xối xả xuống, hòa cùng máu và tro phù chú.

Hắc Nhãn Kính hoàn toàn biến thành một con mèo mướp lớn.

Đến bước này thì Ngô Mặc không còn khống chế được nữa.

Cậu chỉ đóng vai trò là cái công tắc, phần còn lại cứ để Vô Tật Kính tự phát huy.

Khung cảnh trước mắt có hơi hỗn loạn: Con heo sữa thì la hét om sòm, Hạt Tử thì mặt mũi đen thùi lùi.

Buồn cười nhất là con heo vì đau quá nên vãi ra một bãi nước đái, mà trời xui đất khiến thế nào nó lại nhắm thẳng vào miệng Hạt Tử.

Nước đái lợn theo khóe miệng Hạt Tử chảy xuống, mang theo một mùi khai nồng nặc.

Ôi mẹ ơi, buồn cười chết mất.

Sao lại có chuyện tấu hài thế này cơ chứ?

Vai Ngô Mặc bắt đầu rung lên bần bật, cậu phải bấm mạnh vào đùi đến mức tím tái mới miễn cưỡng nhịn được cười.

Đừng trách cậu vô tâm.

Hệ thống đã ra tay thì chắc chắn không có vấn đề gì.

Còn có xót xa không á?

Đừng đùa, đàn ông con trai mà sến súa thế làm gì.

Ráng chịu chút là xong thôi, da dày thịt béo mà, không sao đâu.

Hơn nữa hồi đó lưng cậu thành tổ ong vò vẽ, chẳng phải cũng bị mấy lão này đập cho tơi bời sao?

Cũng do cậu rộng lượng không chấp nhặt thôi.

Hừ hừ!

Đúng lúc này, ánh sáng trắng của Vô Tật Kính đột nhiên thay đổi.

Luồng sáng chói mắt ban đầu thu hẹp lại, hóa thành hai sợi chỉ bạc mảnh như kim, đâm thẳng vào hốc mắt Hạt Tử.

Dù Hạt Tử đã chuẩn bị tâm lý nhưng cơn đau này vượt xa giới hạn.

Anh suýt chút nữa là rên lên, mồ hôi lạnh tức thì thấm đẫm lưng áo.

Cảm giác đau không giống như bị thiêu đốt lúc trước, mà giống như có vô số cây kim nhỏ đang theo mạch máu chui vào não, khiến huyệt thái dương giật liên hồi.

Con heo sữa thì chẳng phải lo nghĩ gì, cứ ụt ịt cao thấp không ngừng như đang chơi nhạc giao hưởng.

Ngô Tà đang né tránh mấy trận cuồng phong, nghe thấy tiếng động trong phòng thì loạng choạng suýt ngã, quay mặt lại đầy kinh ngạc: "Tiếng lợn kêu ở đâu ra thế?

Không lẽ con Hạt tử thối đau quá nên kêu như lợn thiến à?" "Vãi chưởng, đúng là thế rồi." Lâm Phong giả vờ kinh ngạc, phối hợp cực kỳ ăn ý: "Tôi đã bảo rồi mà, đau thì đau chút thôi, đường đường là nam nhi đại trượng phu mà học tiếng lợn kêu, truyền ra ngoài thì còn mặt mũi gì nữa." Cái từ 'vô sỉ' dùng cho hai lão này đúng là không lệch đi đâu được.

Cứ hễ Ngô Tà, Lâm Phong và Hắc Nhãn Kính tụ lại một chỗ là y như rằng Ngô Tà và Lâm Phong sẽ hợp đội để dìm hàng Hạt Tử, không lần nào ngoại lệ.

Biết sao được, hai lão cuồng em trai này vốn đã ngứa mắt Hạt Tử từ lâu rồi. (Tiểu) Trương Khởi Linh bước chân hơi khựng lại, ánh mắt nhìn hai người họ mang theo một tia ý vị khó tả.

Nói thẳng ra là giống như đang nhìn mấy thằng đần vậy.

Có lẽ phù chú đã có tác dụng, hoặc là linh khí ở Kinh Đô bảo hộ, tóm lại ba người họ ngoài việc bị vây khốn không thể cử động thì chẳng thấy thứ gì kỳ quái xuất hiện nữa.

Chương 1679

Động tĩnh trong phòng ngày càng lớn.

Tiếng heo sữa ụt ịt, tiếng rên rỉ kìm nén của Hạt Tử, cộng thêm tiếng cười nén của Ngô Mặc khiến không khí bên trong còn nhộn nhịp hơn cả trận cuồng phong bên ngoài.

Con heo sữa run rẩy dữ dội hơn, lông trên người dựng đứng lên như bị tĩnh điện.

Hắc Nhãn Kính đau đến mức gân xanh trên trán nổi cuồn cuộn, không nhịn được nữa mà bật ra tiếng rên hừ hừ.

Làn khói đen thoát ra từ mắt Hạt Tử, di chuyển theo sợi chỉ bạc, như bị Vô Tật Kính cưỡng ép lôi ra khỏi cơ thể, vẽ nên một đường vòng cung rồi chui tọt vào người con heo sữa.

Ngô Mặc im lặng quan sát, cứ ngỡ mọi chuyện sắp kết thúc, nào ngờ từ người con heo lại mọc ra một làn sương mù khác, mang theo ánh kim nhạt, chảy ngược lại vào người Hạt Tử.

Đôi mắt anh buộc phải mở ra.

Khoảnh khắc sương mù đi vào cơ thể, Hạt Tử rùng mình một cái, chỉ thấy một luồng khí mát lạnh xông thẳng từ mắt lên sau gáy.

Cảm giác sảng khoái như thể giữa mùa hè oi bức được dội một gáo nước đá, anh suýt thì thoải mái mà rên lên.

Cũng may là có luyện tập, không thì bị Ngô Mặc cười nhạo cả đời mất. "Đây...

đây là thành công rồi hả?" Ngô Mặc trợn tròn mắt, không rời mắt khỏi đôi mắt Hạt Tử.

Cậu có thể thấy rõ con ngươi vốn dĩ u ám của Hạt Tử giờ đây đã có ánh sáng, giống như một tấm gương bám bụi lâu ngày vừa được lau sạch.

Nói trắng ra là trước đây anh ta muốn lườm cũng chẳng cần đảo mắt, bỏ kính ra là thấy toàn tròng trắng, giờ thì khác hẳn rồi.

Có thể nói là mắt anh ta giờ còn sáng hơn cả người bình thường.

Trái tim đang treo lơ lửng của Ngô Mặc cuối cùng cũng được hạ xuống.

Lúc này cậu cũng nhận ra Hạt Tử đã tỉnh, thầm mắng hệ thống làm ăn không ra gì, bán thuốc mê gì mà tác dụng kém thế.

Cũng may hệ thống không đọc được suy nghĩ của cậu, không thì nó vả cho mấy phát rồi.

Chính mình tiếc tiền mua đồ rẻ tiền giờ lại còn đổ lỗi cho chất lượng thuốc.

Liêm sỉ đâu?

À phải rồi, cái món đó cậu làm gì có.

Ngô Mặc không còn tâm trạng đấu khẩu với Hạt Tử như mọi khi, cậu lôi từ trong túi ra Dẫn Hồn Hương và Vảy Rồng, định bắt đầu bước thứ hai: Tiễn đưa nữ quỷ trở về trời đất.

Luân hồi á?

Mơ đi.

Ám Kính ca bao nhiêu năm nay mà muốn yên ổn đi đầu thai à?

Ông đây cho cô mặt mũi quá nhỉ.

Theo lý thì Vảy Rồng có thể tiễn nữ quỷ đi ngay, nhưng Ngô Mặc thấy thế thì không đã cái nết.

Không tận mắt nhìn nó lên đường thì lòng cậu không yên.

Đốt Dẫn Hồn Hương lên, hình ảnh xấu xí của con ma nữ lại hiện ra.

Khác hẳn với vẻ kiêu ngạo lúc trước, giờ đây con ma nữ trông thảm hại vô cùng.

Nó co rúm người lại trên đầu Hạt Tử, luồng hắc khí quanh người như quả bóng bị xì hơi, không ngừng tan biến.

Ánh mắt oán độc giờ chỉ còn lại sự kinh hoàng và tuyệt vọng.

Nhìn thấy Vảy Rồng trong tay Ngô Mặc, nó run rẩy không ngừng, trông hệt như lão già Ngô Nhị Bạch hàng xóm vậy. "Sợ rồi à?" Ngô Mặc nhướng mày, giọng điệu đầy vẻ mỉa mai không thèm che giấu: "Vẻ oai phong lẫm liệt lúc nãy đâu rồi?" Con ma nữ há miệng, phát ra những tiếng 'hơ hơ' kỳ quái.

Dường như nó muốn nói gì đó? "Ngậm miệng lại đi, tôi không rảnh nghe cô lải nhải." Ngô Mặc luôn ghi nhớ nguyên tắc: Phản diện chết là do nói nhiều, nên cậu cứ theo cách thức của Long giáo mà lầm bầm vài câu.

Vảy Rồng đột nhiên rực sáng, tỏa ra ánh kim mãnh liệt.

Con ma nữ thét lên thê thiết, cơ thể trở nên trong suốt với tốc độ mắt thường cũng thấy được.

Khói từ Dẫn Hồn Hương quấn lấy nó, hóa thành những sợi xích vàng trói chặt, lôi nó về phía Vảy Rồng. "Tha... cho... tôi..." Con ma nữ cố hết sức mới thốt ra được một câu hoàn chỉnh. "Yêu tôi á???" Ngô Mặc trợn trừng mắt, ngoáy ngoáy lỗ tai, suýt chút nữa không tin nổi mình vừa bị một con ma nữ tán tỉnh.

Mặt cô dày đến mức nào mà dám nói thế hả?

Ông đây đẹp trai thật đấy, nhưng liên quan gì đến loại như cô?

Muốn tôi á?

Tôi muốn cái đầu gối bà già cô ấy.

Lần này đúng là không trách Ngô Mặc nghe nhầm được.

Tiếng con ma nữ vì đau quá mà biến điệu, từ 'Nhiêu' (Tha) nghe lái sang thành 'Yếu' (Muốn).

Bị người ta tán tỉnh còn nhịn được, chứ bị một con ma nữ xấu xí tán tỉnh thì đúng là sỉ nhục tâm hồn và lòng tự trọng.

Ngô Mặc đứng trước mặt Hạt Tử, xắn tay áo lên, giơ tay phải 'bốp' một cái vả vào mặt con ma nữ: "Mẹ nó, chết đến nơi còn tơ tưởng chuyện tầm bậy tầm bạ, bộ kiếp trước cô là gái lẳng lơ à?" Cú tát của Ngô Mặc quá mạnh, làm đầu con ma nữ xoay đúng 360 độ, suýt thì rớt ra ngoài thành quả dưa hấu lăn lông lốc. "Phụt... khụ khụ!!!" Hắc Nhãn Kính cố kìm nén cảm xúc, nhưng cuối cùng cũng thất bại ở giây phút này. "Ngậm miệng, đừng có phá đám ông đây làm phép." Ngô Mặc kìm chế ý định đánh người, lườm Hạt Tử một cái rồi mắng.

Cười cái gì mà cười?

Không phải vì trị bệnh cho anh thì ông đây có bị ma nữ tán tỉnh không?

Thừa thắng xông lên, thấy con ma nữ vì bị vẹo cổ mà không nói được gì, Ngô Mặc lại siết chặt nắm đấm, đọc phù chú khắc chế.

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Con ma nữ hành hạ Hạt Tử mấy chục năm trời, dưới những lời lải nhải của Ngô Mặc dần dần biến thành trong suốt.

Ngay khi sắp tan biến hoàn toàn, nó dùng hết sức lực cuối cùng để lại hai chữ cuối cho nhân gian: "Thằng ngu." "Mày dám chửi tao à?" Ngô Mặc định thần lại, mặt từ trắng chuyển sang đen, đưa tay định tóm lấy con ma nữ nhưng chỉ bắt được không khí.

Cậu hối hận rồi, sao lại để nó đi thanh thản thế chứ?

Giờ bị chửi mà không có cơ hội chửi lại, chắc tối về cậu tức đến mức bật dậy nhảy đồng luôn quá.

Khóe miệng Hắc Nhãn Kính giật giật, muốn cười mà không dám.

Cơ thể run nhè nhẹ trông chẳng khác gì người bị bệnh trĩ đang ngồi không yên.

Con ma nữ biến mất, quá trình trị liệu coi như đã đi được 99 bước, chỉ còn bước cuối cùng nữa thôi.

Ngô Mặc nén cơn giận bị ma chửi xuống, cầm lấy Vô Tật Kính trên bàn cúng, hếch cằm về phía Hạt Tử: "Khép cái mỏ hại người của anh lại cho tôi, bước cuối cùng rồi, đừng có cử động." Hắc Nhãn Kính lập tức thu lại nụ cười, mặt căng ra như vừa mới tiêm botox.

Ngô Mặc quẹt Vô Tật Kính lên tay mình cho thấm máu, rồi dán thẳng lên trán Hạt Tử.

Mặt gương vừa chạm vào da, Hạt Tử rùng mình một cái.

Luồng âm hàn khí còn sót lại bị một sức mạnh ôn hòa đẩy ra, theo lỗ chân lông rỉ ra ngoài cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Hắc Nhãn Kính cảm thấy cả người nhẹ bẫm, thông thoáng vô cùng.

Chương 1680

Cái cảm giác lạnh lẽo trong xương tủy trước đây đã tan biến, bao gánh nặng đè trên vai cũng được trút bỏ.

Cả người giờ chỉ còn lại một cảm giác duy nhất: Sướng!

Trái ngược với anh là con heo sữa.

Lúc nãy trông còn hồng hào mập mạp, giờ như già đi mấy chục tuổi, lông lá thô ráp, ánh mắt đờ đẫn mất đi vẻ lanh lợi.

Ngô Mặc nhìn chằm chằm Hạt Tử, trong đầu gọi hệ thống: "Đồng tử, cứu viện giang hồ gấp."【Có rắm thì thả nhanh lên.】Cái vẻ lịch sự của hệ thống đã biến mất sạch sẽ.

Người ta bảo gần mực thì đen, thái độ của hệ thống đối với Ngô Mặc từ đầu đến giờ đã chuyển từ thanh lịch sang bà chổi xể rồi. "Đợi tao cởi quần xong rồi thả rắm cho mày nghe." Ngô Mặc chẳng thèm chấp, thuận miệng đốp chát lại một câu rồi nghiêm túc hỏi: "Mày xác nhận hộ tao xem, bệnh mắt của Kính ca đã khỏi hẳn chưa?

Có tác dụng phụ gì không?"【Phí tư vấn: 5 tích phân.】"Cái mịa gì, 5 vạn tệ cơ à?

Sao mày không đi cướp luôn đi?" Ngô Mặc tức muốn bóp cổ nó luôn.

Thật là không có tinh thần hậu mãi gì cả.【Chê đắt thì tôi...】"Đừng, tao trả tiền không được chắc?" Ngô Mặc vội vàng ngắt lời, lập tức bán một món bảo vật trong không gian để đổi tích phân: "Nhanh lên, tao đang gấp." Hệ thống hài lòng gật đầu.

Khó khăn lắm mới thấy được chút tiền quay vòng.【Xong rồi.】"Thế thôi á?

Không còn gì nữa à???" Lông mày Ngô Mặc giật giật như cần gạt nước, hai má phồng lên như con ếch. 5 vạn tệ mà chỉ mua được hai chữ 'Xong rồi'.

Cái này còn hơn cả máy chém ở cửa hàng đen, hóa ra mày coi tao là thằng khờ để chém đẹp hả? "Mày bố thí cho ăn mày đấy à?" Ngô Mặc không nhịn được chửi một câu: "Ít ra cũng phải nói thêm vài câu chứ, ví dụ như sau này cần kiêng gì không, có được nhìn ánh sáng không, có nguy cơ tái phát không? 5 vạn tệ đó mà đổi thành tiền xu ném xuống sông, tao còn nghe được tiếng kêu cả ngày đấy." 【Tích phân đã nhận, dịch vụ kết thúc.】 Giọng hệ thống không chút cảm xúc, mang theo vẻ mặt dày 'không bảo hành', chặn đứng lời than vãn của Ngô Mặc.

Ngô Mặc nắm chặt tay, muốn vả cho nó một cái.

Tục ngữ có câu nam tử hán không chấp hệ thống, nếu mềm mỏng không được thì tao chơi cứng với mày.

Cậu bình tĩnh lại, nghiến răng tức tối: "Mày... mày tin là tao khóc cho mày xem không?" Hệ thống: (¬_¬") Bị chập mạch rồi à? 【Tôi không muốn đau mắt đâu.

Thấy cậu vừa bị 'xuất huyết' nặng, giảm giá hữu nghị: 1 tích phân.】 Giọng hệ thống hiếm khi dịu dàng một chút, như thể lương tâm trỗi dậy. "Chốt đơn." Ngô Mặc hít sâu một hơi, nuốt ngược mấy câu chửi thề vào trong.

Thân anh em cũng phải tính toán rõ ràng, cậu nhất định phải đòi lại gấp đôi số tiền này từ chỗ Hạt Tử. 【Âm hàn đã trừ, bệnh mắt tận gốc đã khỏi, không hậu di chứng.

Trong thời gian ngắn đừng chạm vào vật cực âm, hạn chế đi nghĩa địa, nhà cổ hay mấy nơi âm khí nặng, ăn uống thanh đạm chút, đừng có quậy phá là được.】 Giọng hệ thống vẫn ngắn gọn, nhưng ít ra cũng nói được vài câu dài hơn.

Ngô Mặc gật đầu, thế này mới thấy dễ chịu đôi chút, ít ra 5 vạn tệ không hoàn toàn đổ sông đổ biển, còn được tặng thêm một câu 'nhắc nhở thân thiện'.

Nghĩ lại, cậu chợt nhớ ra một chuyện, vội hỏi: "Đồng tử, trước đây mắt anh ta nhìn trong bóng tối không bị cản trở, giờ khỏi bệnh rồi thì sau này còn nhìn đêm được không?" Hắc gia có thể nói là vô địch thiên hạ trước khi trời sáng, nếu mất đi ưu thế này thì đúng là tiếc đứt ruột. 【Cậu coi Vô Tật Kính là phế thải chắc?

Nó trị là bệnh mắt do âm hàn phản phệ, chứ có phải móc mắt hay xóa 'buff' nhìn đêm của người ta đâu.】 Giọng hệ thống đầy vẻ khinh bỉ, như đang chê Ngô Mặc thiếu hiểu biết: 【Âm hàn hết rồi, khả năng nhìn đêm không những còn đó mà còn tinh tường hơn.

Trước đây là nhờ âm hàn chống đỡ nên nhìn đêm hơi mờ, giờ là nhìn rõ thực sự, ban đêm nhìn còn rõ hơn ban ngày, cứ yên tâm đi.】 "Vãi chưởng!

Đỉnh vãi!" Căn bệnh tâm lý đeo bám bao năm cuối cùng cũng được giải quyết triệt để.

Tâm trạng của Ngô Mặc phải nói là từ đáy vực bay thẳng lên tận chín tầng mây, khóe mắt chân mày đều toát lên vẻ hỉ hả.

Sự vui sướng này làm hắn lú lẫn cả đầu óc.

Hắn tiện tay nhét Vô Tật Kính vào lòng, rồi từ trên bàn cúng bái bê con lợn sữa nửa sống nửa chết đưa đến trước mặt Hắc Nhãn Kính.

Hắn cười gian xảo như con cáo vừa trộm được gà: "Chẳng phải anh luôn miệng bảo mình là người cuối cùng của gia tộc sao?

Không sao hết, giờ tôi giúp anh tìm được thân nhân rồi đây.

Con lợn sữa này đã gánh chịu thay anh mọi lời nguyền và vận xui của gia tộc, tính đi tính lại cũng coi như người thân của anh rồi, hay là đặt cho nó cái tên nhé?" Hắc Nhãn Kính bị trói trên ghế, cả người nhẹ nhõm như vừa được đi mát-xa toàn thân, sướng đến tận xương tủy.

Nhìn thấy bộ dạng hớn hở của Ngô Mặc, khóe miệng anh không kìm được mà nhếch lên: "Ai bảo tôi không có thân nhân, bảo bối, chẳng phải em chính là người thân của tôi sao?" "Khác nhau chứ!" Ngô Mặc bế con lợn sữa xoay một vòng tại chỗ: "Hắc hắc, cái gã này có huyết mạch tương liên với anh đấy, để tôi nghĩ xem nên đặt tên gì cho hay nhỉ?" Cả đời hắn ghét nhất là phải động não, ngoại trừ lúc làm việc xấu.

Suy nghĩ hồi lâu, hắn đột nhiên vỗ đùi cái đét, cười híp cả mắt: "Có rồi, gọi là Tề Trư Thượng Thụ (Lợn họ Tề leo cây) đi!

Ôi vãi chưởng, sao ông đây lại có tài thế không biết!" Hắc Nhãn Kính: "..." Anh nhìn bộ dạng đắc ý "mình đúng là thiên tài" của Ngô Mặc, khóe mắt giật giật, đành cắn răng khen một câu trái lương tâm: "Không tệ, rất hợp." Nói xong, anh nhìn Ngô Mặc với vẻ đáng thương: "Bảo bối, có thể cởi trói cho tôi trước được không?" Với năng lực của Hắc Nhãn Kính, mấy sợi dây thừng này chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng đây là tình thú, hiểu không?

Nói với lũ độc thân cẩu làm sao thông được.

Tuy nhiên, mọi ý đồ của anh đều chìm nghỉm trước bức băng sơn là Ngô Mặc.

Hắn một tay bế lợn, chân phải không ngừng nhịp xuống đất, mặt mày đắc thắng: "Gọi một tiếng bố đi, rồi tôi cởi cho, thế nào, không thiệt thòi chứ?" Lão tử giúp anh thoát khỏi kiếp mù lòa, gọi một tiếng bố cũng đâu có quá đáng?

Vẻ đáng thương trên mặt Hắc Nhãn Kính khựng lại ngay lập tức.

Khóe miệng anh giật liên hồi, gân xanh trên trán cũng nảy lên bần bật.

Dù có mặt dày đến đâu, xưng hô "bố" này cũng không dễ thốt ra như vậy. "Chậc..." Anh chậm rãi mở miệng, giọng nói có chút khàn vì tức cười: "Đổi cái khác được không?

Lấy thân báo đáp thì sao?" "Bố mày cần anh làm gì?" Ngô Mặc tâm trạng cực tốt, bắt đầu làm bộ làm tịch.

Âm thanh trong phòng không hề nhỏ, giữa đêm tĩnh lặng này truyền rõ mồn một ra ngoài sân.

Ngô Tà và mấy người khác vẫn luôn chú ý động tĩnh bên trong.

Thấy ánh sáng trắng biến mất, lại nghe thấy tiếng cười của Ngô Mặc, họ biết ngay là việc đã xong.

Nhìn lại đống lá cây bay loạn xạ lúc nãy giờ đã nằm im trên mặt đất. "Phù!" Ngô Tà thở phào một hơi, vỗ ngực đầy may mắn: "Hết hồn, cứ tưởng tối nay tiêu đời rồi chứ, cái tiếng quỷ khóc sói gào lúc nãy đúng là tra tấn lỗ tai mà." Lâm Phong vẫn còn sợ hãi: "Người anh em, người suýt chết vì khiếp sợ là tôi mới đúng chứ, cậu không tự biết à?

Với cái thể chất đen đủi của cậu, tôi cứ sợ tối nay phải đi gặp Diêm Vương gia rồi đấy." Sau nhiều lần hợp tác, Lâm Phong hoàn toàn bái phục Ngô Tà.

Cứ nơi nào có gã này là chuyện tốt chẳng thấy đâu, chuyện xấu thì cả rổ.

Conan so với cậu ta cũng chỉ là tép riu.

Cùng lắm là chết vài người, còn gã này có thể khiến cái thứ chết cả nghìn năm cũng phải bật dậy đuổi theo mà đánh.

Dù da mặt Ngô Tà có dày đến đâu thì lúc này cũng hơi ngượng.

May mà trời tối, tạm thời không ai thấy vẻ lúng túng của anh.

Anh giả vờ như không nghe thấy, bước nhanh đến dưới cửa sổ, gõ nhẹ vào kính, thấp giọng hỏi: "Tiểu Mặc, sao rồi?

Giải quyết xong chưa?" "Xong rồi, vào đi." Ngô Mặc lắc đầu đầy tiếc nuối, mắt thấy sắp chiếm được hời thì lại bị ông anh ngốc nhà mình phá đám.

Đúng là sự giao tiếp rất quan trọng.

Nếu Ngô Tà biết suy nghĩ của Ngô Mặc, dù có phải ngồi ngoài sân cả đêm gã cũng tuyệt đối không ngắt quãng màn hành hạ Hắc Nhãn Kính.

Gọi bố.

Tính đi tính lại, chẳng phải gã cũng trở thành bề trên của tên Hạt Tử chết tiệt kia sao?

Tiếc quá, thật là tiếc.

Chương 1681

Ngô Tà, Lâm Phong và Tiểu Trương Khởi Linh đẩy cửa bước vào.

Vừa vào phòng đã bị mùi hôi xông cho choáng váng. "Đậu má, hai người làm cái gì thế?" Lâm Phong bịt mũi, mặt đầy vẻ ghét bỏ: "Vừa hôi vừa khai vừa nồng, cậu đây là trị bệnh hay là làm thịt xông khói vậy?

Người khỏe mạnh vào đây cũng bị cậu ướp cho ám mùi mất." "Nói nhảm cái gì thế." Ngô Mặc đang bế lợn nên không rảnh tay, hất hàm về phía Lâm Phong: "Giúp cởi dây thừng cái coi." Lâm Phong nín thở sán lại gần, tay vừa chạm vào dây đã nhíu mày: "Sao lại có mùi nước tiểu lợn khai mù thế này?" "Cậu thì biết cái đếch gì." Ngô Mặc cúi đầu vỗ vỗ mông con lợn sữa trong lòng, con lợn con ủ rũ kêu hục hặc hai tiếng: "Ông đây ra tay là bằng hai người khác cộng lại, trị bệnh không màng thủ đoạn, miễn thành công là được." "À há." Lâm Phong lười nói nhiều.

Ngón tay thoăn thoắt cởi dây, động tác rất nhanh nhẹn, loáng cái đã tháo xong nút thắt trên người Hắc Nhãn Kính.

Ánh mắt Ngô Tà từ lúc vào phòng đã dán chặt vào con lợn sữa.

Nghĩ mãi không ra cái thứ này từ đâu ra?

Chẳng lẽ nhét trong quần?

Không lẽ nào...

Ngô Tà giả vờ lướt nhìn cái ba lô dưới đất, trong lòng tự vẽ ra một bản đồ lớn.

Thuật Ngũ quỷ vận chuyển???

Nghĩ đến đây, lòng Ngô Tà càng thêm nóng rực.

Nếu đúng là vậy thì tốt quá.

Không nói chuyện khác, ít nhất chẳng phải có thể lén bê đồ trong kho của Tam thúc ra để vào tiệm của mình sao?

Chậc chậc, nghĩ thôi đã thấy sướng run người.

Hắc Nhãn Kính vừa được tự do lập tức đứng dậy, cử động cổ tay đau mỏi, ghé sát vào Ngô Mặc: "Nhị gia, hai ta có phải nên nói chuyện hẳn hoi không?" Trái với dự đoán của Hắc Nhãn Kính, Ngô Mặc liên tục gật đầu: "Đúng là phải nói chuyện hẳn hoi, ít nhất anh cũng phải nộp tiền thuốc men chứ." Quả nhiên là vậy.

Hắc Nhãn Kính nhướn mày, đuôi mắt sau lớp kính cong lên, mang theo vẻ dung túng dở khóc dở cười: "Tiền thuốc men à?

Được thôi, em nói bao nhiêu, gia cũng đưa hết." Ánh mắt anh dời từ đầu lợn lên trên, cuối cùng dừng lại ở cánh tay bị thương của Ngô Mặc.

Trong mắt lóe lên một tia xót xa.

Anh không có hành động dư thừa nào.

Không phải không dám, mà là không muốn.

Anh quá hiểu tính cách Ngô Mặc.

Nếu cứ ẻo lả xông lên nắm tay, khóc lóc nói lời cảm ơn, ước chừng chưa thốt ra được mấy chữ đã bị đá dính vách tường, rồi còn phải nghe tổ tông nhà mình phun ra hai chữ "kiểu cách".

Việc gì phải thế?

Không ai hỏi con lợn trên tay Ngô Mặc và bộ quần áo trên người hắn từ đâu mà có.

Tất cả đều coi như không thấy, xem mọi sự bất hợp lý là bình thường.

Con lợn con thở hồng hộc yếu ớt, thu hút sự chú ý của Ngô Tà: "Tiểu Mặc, con lợn này dùng làm gì thế?" Từ lúc nghe thấy tiếng lợn kêu, sự tò mò của gã sắp nổ tung não rồi.

Phim trừ tà bắt quỷ gã xem không ít, đi xuống mộ cũng nhiều lần, thường thì lợn chỉ dùng làm đồ tùy táng, chưa bao giờ nghe thấy ai trị bệnh mà lại dùng lợn cả.

Ngô Tà khiêm tốn học hỏi. "Nói năng cho tôn trọng tí đi." Mặt Ngô Mặc lộ ra nụ cười ranh mãnh: "Đừng có lợn này lợn nọ, đây là thân thích của Kính ca đấy, tên khai sinh là Tề Trư Thượng Thụ." "Tề Trư Thượng Thụ?" Ngô Tà không nhịn được phì cười thành tiếng: "Ô kìa, thân thích của sư phụ à, tính là vai vế tiền bối hay hậu bối đây?" Ngô Tà tuyệt đối không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để mỉa mai Hắc Nhãn Kính.

Không cách nào khác, hai thầy trò này đã kết oán rồi.

Lúc nguy hiểm thì đoàn kết nhất trí, lúc hết nguy hiểm thì hai người chính là kẻ thù lớn nhất của nhau.

Hắc Nhãn Kính nheo mắt, từ trong túi lại móc ra một chiếc kính râm đeo vào.

Mắt không còn khó chịu nữa, nhưng thói quen thì nhất thời chưa sửa được.

Vả lại đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, đàn ông con trai ai lại để cửa sổ thống tênh cho thiên hạ ngắm?

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, lộ ra vẻ cười như không cười: "Đã là người thân của tôi, tự nhiên tính là tiền bối của cậu rồi, quỳ xuống dập đầu với con lợn một cái đi." Ngô Tà còn chưa kịp phản bác, Ngô Mặc đã nhanh tay lẹ mắt tặng cho Hắc Nhãn Kính một quả đấm: "Mẹ kiếp, bắt nạt anh tôi không có người chống lưng đấy à?

Đừng quên, anh còn chưa gọi tôi là bố đâu." Hắc Nhãn Kính: "..." Có người ra mặt giúp cảm giác đúng là sướng, Ngô Tà cười toe toét như thằng đần.

Ngô Mặc không chịu nổi vẻ đắc ý của Hắc Nhãn Kính.

Nghớ tới lời dặn của hệ thống, hắn híp mắt cười hì hì hai tiếng.

Hắc Nhãn Kính chỉ thấy sống lưng lạnh toát.

Nụ cười này quá quỷ dị, chắc chắn có chuyện gì đó đang đợi mình.

Quả nhiên, câu nói tiếp theo của Ngô Mặc giống như một nhát búa tạ nện thẳng vào sau gáy Hắc Nhãn Kính. "Nửa năm tới anh cần phải kiêng khem, đồ sống, đồ lạnh, đồ cay nóng đều phải chú ý, quan trọng nhất là không được hút thuốc và uống rượu, đương nhiên, vận động mạnh cũng không được làm.

Nói trắng ra, tốt nhất là cứ như phế nhân mà ngồi yên một chỗ đi." Nghĩ tới bộ dạng uất ức của mình khi bị bệnh năm đó, Ngô Mặc không hề nương tay mà đưa ra một đống yêu cầu, nói đến mức mặt Hắc Nhãn Kính héo như xơ mướp.

Mãi cho đến khi về tới Giải gia lão trạch, Hắc Nhãn Kính vẫn không bỏ cuộc, cứ bám lấy Ngô Mặc muốn xác nhận xem mấy cái lưu ý đó là thật hay giả?

Thực tế thì chuyện hút thuốc uống rượu đều là giả, chủ yếu là để có lý do bám lấy bảo bối mà thôi.

Giải Ngữ Hoa biết chuyện, chẳng nói chẳng rằng dặn quản gia làm một bộ cơm chay toàn tập.

Khoai tây cà rốt thay phiên lên mâm.

Ăn đến mức Hắc Nhãn Kính không ợ hơi thì cũng đầy bụng, tóm lại là bận rộn không ngừng.

Thời gian trôi nhanh như nước chảy.

Hơn một tháng sau khi trị bệnh, Ngô Mặc có thể nói là sống cực kỳ hưởng thụ.

Ngày ngày dắt con lợn và hai đứa nhóc con đi dạo phố phường Kinh đô, khiến mấy bà thím đeo băng đỏ ở đầu phố đều gọi hắn là "Thằng lợn".

Trong thời gian đó, nhiều chuyện đã có tiến triển mới.

Đặc biệt là số dược liệu mà Ngô gia giao nộp đã gây ra chấn động không nhỏ ở cấp trên.

Sau khi nộp lên từng tầng, không lâu sau đã có người tìm đến cửa, đưa thẳng Ngô Lão Cẩu và Ngô Nhất Cùng đi đến một bộ phận đặc biệt.

Vừa đi đã là một tuần lễ.

Ngô Mặc bắt đầu thấy lo sốt vó.

Hắn sợ mình làm hỏng chuyện lại hại đến Ngô Lão Cẩu.

Dù sao thời đại này vẫn còn không ít gián điệp và phản quốc.

Ngộ nhỡ có kẻ không muốn đất nước tốt lên, âm thầm ra tay tiêu hủy tư liệu, giết người diệt khẩu thì sao?

Đầu thuốc lá trên đất nhiều hơn hẳn ngày thường.

Đầu óc hắn cứ luẩn quẩn việc có nên đi đường tắt, ví dụ như từ chỗ Hệ thống kiếm cái áo tàng hình chẳng hạn?

Tề bát gia đẩy cửa bước vào, suýt nữa tưởng trong phòng bị hỏa hoạn, bịt mũi lùi lại nửa bước: "Thằng nhóc thối, cậu định tu tiên đấy à?" Ngô Mặc rít một hơi thuốc thật sâu, dí mạnh đầu thuốc vào gạt tàn, ngẩng đầu nhìn Tề bát gia, đáy mắt mang theo sự nôn nóng hiếm thấy: "Sư phụ, thầy nói xem họ có xảy ra chuyện gì không?

Những thứ đó liên quan quá rộng, ngộ nhỡ có kẻ giở trò..." "Hoảng cái gì?" Tề bát gia bước chân thư thả vào phòng, ngồi xuống ghế thái sư, cầm bình trà trên bàn tự rót cho mình một chén, thong thả nhấp một ngụm: "Yên tâm đi, ta đã gieo một quẻ rồi, hữu kinh vô hiểm, hậu phúc vô tận." Ngô Mặc bĩu môi, rõ ràng là không bị quẻ tượng này trấn an: "Sư phụ, cái trò xem bói này cũng giống như đánh cờ vây thôi, mỗi bước đi mỗi biến hóa, làm sao mà chuẩn được." Lòng người khó đoán, chỉ cần phe phẩy một chút thôi là kết cục có thể chạy theo hướng không thể lường trước.

Tề bát gia thề thốt bảo đảm không vấn đề gì, kết quả chưa được hai ngày lão cũng bị mời đi nốt.

Ngô Mặc nhận được tin tức suýt chút nữa bóp nát chén trà.

Vãi chưởng thật chứ, định tóm gọn cả mẻ à?

Ngô Mặc hoàn toàn ngồi không yên, cứ đi qua đi lại trong phòng khách rộng rãi như lừa quay cối xay.

Biết tính sao đây?

Nếu đối đầu với thế lực khác, hắn có thể xông vào một chuyến, dù là lăng mộ Tần Thủy Hoàng cũng dám đi.

Chương 1682

Nhưng vấn đề là...

Ái chà!

Đều tại cái đầu mình không tốt, gặp chuyện không tính toán kỹ, cứ thế dễ dàng đưa ra đống tư liệu không phù hợp với thời đại này. "Đừng nghĩ nhiều nữa, không có tin tức chính là tin tốt." Giải Ngữ Hoa châm một điếu thuốc đưa cho Ngô Mặc.

An ủi thì an ủi vậy, thực tế trong lòng anh cũng không chắc chắn lắm.

Thời này hoàn toàn khác với hậu thế, nhiều chuyện không thể dùng tư duy đời sau để suy luận.

Ngô Mặc như con ruồi mất đầu, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu.

Ngồi, ngồi không yên.

Ngủ, ngủ không được.

Ngoài việc đi vòng vòng trong sân, hắn chẳng có tâm trí làm việc gì khác, chỉ biết thầm nhủ trong lòng là phải tin tưởng quốc gia.

Quốc gia thực sự không làm hắn thất vọng.

Nửa tháng trôi qua trong nháy mắt, Ngô Lão Cẩu và Tề bát gia cười hì hì trở về.

Hoàn toàn không có vẻ tiều tụy vì bị giam giữ, ngược lại sắc mặt lão già nào cũng hồng hào rạng rỡ, cứ như vừa được ăn thập toàn đại bổ hoàn vậy.

Ngô Mặc vẫn đang đi vòng vòng trong sân như thường lệ, nghe hỏa kế truyền tin, chẳng nói chẳng rằng lao thẳng ra cổng viện.

Tốc độ nhanh như chớp, đến con chó mà Giải Ngữ Hoa nuôi cũng không đuổi kịp.

Ngô Tà và mấy người khác cũng vội vã chạy ra theo.

Ngô Mặc vừa nhìn thấy Ngô Lão Cẩu bước vào cửa, hưng phấn vung nắm đấm: "Gia!" Lời vừa dứt, nhìn thấy tên hỏa kế bên cạnh, hắn lập tức phản ứng lại.

Thôi chết!

Hỏng bét rồi, lộ tẩy mất.

Phải nói là hắn phản ứng cực nhanh, giọng điệu lập tức thay đổi: "Gia...

Gia-da-lợi-á!

Thần bí da-lợi-á!" Ngô Mặc cố lái từ "Gia" sang lời bài hát lạc tông.

Hai chân còn vô thức nhún nhảy theo nhịp.

Hắn múa may quay cuồng lao tới, suýt chút nữa húc văng Ngô Lão Cẩu: "Để chào mừng ông về nhà, hay là để cháu hát tặng ông một bài nhé!" Ngoại trừ Ngô Tà có gu thưởng thức khác người, những người còn lại nghe Ngô Mặc đòi hát, khóe miệng đều vô thức giật mấy cái.

Kích động thì kích động, nhưng có thể đừng bắt linh hồn mọi người phải chấn động theo không?

Ngay cả người nghiêm túc như Giải Ngữ Hoa cũng không nhịn được mà nảy ra ý nghĩ: Khó khăn lắm ông già mới về được đến nhà, đừng để tiếng hát tiễn lão đi luôn đấy nhé.

Hoắc Tú Tú phanh không kịp, đâm sầm vào lưng Giải Ngữ Hoa, xoa mũi nhỏ giọng lầu bầu: "Tiểu Hoa ca ca, mũi em sắp vẹo rồi này, sau này mà hủy dung là anh phải đền tiền đấy." Giải Ngữ Hoa hoàn toàn không muốn tiếp lời cô nàng.

Hết cứu rồi, cái đầu con bé này hỏng thật rồi, về phải đi chụp CT cho nó ngay, không thì sau này đến đếm từ một đến năm nó cũng chẳng nhớ mất.

Chưa kịp mở miệng ngăn cản, Ngô Mặc ở phía trước đã cất tiếng hát: "Ở một nơi rất xa có một ông lão, tên gọi là Ngô Lão Cẩu.

Da-lợi-á!

Ông của tôi ơi.

Da-lợi-á!

Cháu biết ngay là ông sẽ tìm được đường về nhà mà!" Lâm Phong thực sự muốn đá chết cái thằng ôn con này.

Nó không tự biết lượng sức mình à?

Người ta chửi bới nghe còn lọt tai hơn cái giọng hát của nó.

Lúc mới vào cửa, tâm trạng Ngũ gia sảng khoái như vừa mang thai đứa thứ hai, giờ thì biểu cảm hệt như thai chết lưu trong bụng.

Chủ yếu là lão già thực sự không hiểu thằng cháu này đang hát cái quái gì?

Cẩu ngũ gia ngơ ngác, máy móc để Ngô Mặc dắt đi.

Lỗ tai ong ong, trong đầu chỉ luẩn quẩn một việc: Thằng cháu mình điên rồi sao?

Tề bát gia cười toe toét, thầm mừng vì mình đi chậm hơn lão Ngũ một bước, không thì cái mặt già này cũng bị đồ đệ làm cho muối mặt rồi.

Giải Liên Hoàn thực sự không nhịn nổi, bước nhanh tới đá một cái vào mông Ngô Mặc: "Câm mồm, mày định gọi sói tới à?" Cẩu ngũ gia ném cho Giải Liên Hoàn một cái nhìn tán thưởng.

Có mắt nhìn đấy.

Có điều... lão già không nỡ mắng cháu, lại quay tay tặng cho Giải Liên Hoàn một cái bạt tai trời giáng: "Thằng ranh con, trước mặt lão tử mà dám chửi thề à?" Giải Liên Hoàn: "???" Ông già điên rồi sao?

Con có động chạm gì ai đâu?

Mấy người Giải Ngữ Hoa thực sự không nỡ nhìn tiếp.

Trong lòng họ đồng thời hiện lên một suy nghĩ: Đáng đời!

Đám đông vây quanh hộ tống hai lão già vào chính đường.

Mông còn chưa kịp chạm ghế, Ngô Mặc đã nôn nóng hỏi: "Rốt cuộc là tình hình thế nào?

Làm cháu lo sốt vó lên được." "Đừng hoảng, đừng hoảng." Tề bát gia xua tay, thong thả tự rót một chén trà.

Vừa định nhâm nhi một ngụm thì tay hẫng một cái, chén trà biến mất tiêu.

Ngẩng đầu lên, chén trà đã nằm trong tay Ngô Mặc.

Ngô Mặc đợi lâu như vậy đã đến giới hạn rồi.

Giờ người về rồi mà còn thong dong nói không rõ ràng.

Đùa à?

Hắn nôn nóng như khỉ núi Nga Mi, hận không thể thò tay vào cổ họng hai người mà móc hết đầu đuôi câu chuyện ra.

Cái điệu bộ lề mề của Bát gia suýt làm hắn tức chết.

Chẳng màng chuyện kính lão đắc thọ gì nữa, Ngô Mặc đoạt lấy chén trà, tay trái giữ gáy lão già, chẳng nói chẳng rằng đổ thẳng vào:

"Sư phụ, nào, để đồ đệ bón nước cho thầy." Nước trà vào họng suýt nữa làm Tề bát gia sặc chết. "Khụ khụ khụ!" Tề bát gia ho liên tục, tức đến đỏ mặt tía tai vỗ Ngô Mặc một cái: "Thằng nhóc thối, cậu định tiễn sư phụ đi sớm à?" "Cháu chẳng phải là sốt ruột sao." Ngô Mặc đặt chén trà xuống, lý luận hùng hồn: "Hai lão tiền bối phủi mông đi mất, chẳng có tin tức gì, suýt nữa làm cháu lo đến bốc hỏa, giờ khó khăn lắm mới về được, thầy còn bày đặt làm màu làm gì, nói mau đi." Cẩu ngũ gia và Tề bát gia nhìn nhau một cái.

Thôi xong, lại thành lỗi của hai lão già này rồi. "Được rồi, chuyện là thế này..." Tề bát gia vừa định mở lời thì ngoài cửa vang lên giọng của Giải Cửu gia: "Lão Ngũ, lão Bát, hai người về rồi à, mọi chuyện ổn thỏa cả chứ?" Dứt lời, Giải Cửu gia chắp tay sau lưng bước vào.

Ông cụ đảo mắt nhìn sảnh chính, phẩy tay dặn dò quản gia phía sau: "Đi, cho người canh gác ngoài chính đường, đừng để người lạ đến gần." "Rõ, thưa lão gia." Quản gia khom người, quay lưng đi dặn dò hỏa kế.

Trong nháy mắt, sảnh chính chỉ còn lại người nhà, ngoài nhóm Ngô Mặc thì còn có Giải Liên Hoàn thời trẻ và đại ca nhà họ Giải.

Giải Cửu gia nhìn hai người, cười khà khà lắc đầu: "Hành rồi, đừng úp mở nữa, không thấy làm bọn trẻ lo hỏng người rồi sao?" Bọn trẻ?

Giải Liên Hoàn (trẻ) ngơ ngác, nhìn quanh không thấy đại điệt tử nhà mình đâu, nhịn không được lẩm bẩm một câu: "Bọn trẻ?

Đang nói mình đấy à?" Tiếng tuy nhỏ nhưng lọt rõ vào tai mọi người.

Giải Cửu gia khựng lại, lườm thằng con ngốc một cái đầy vẻ "rèn sắt không thành thép".

Cùng là con cái, mà cái đồ ngu này của nhà mình đúng là làm người ta đau lòng.

Giải Liên Hoàn (già) đầu to như cái đấu.

Quanh năm sống trong âm mưu quỷ kế, gã đã sớm quên mất bộ dạng mình thời trẻ như thế nào.

Chương 1683

Giờ nhìn lại...

Hắc!

Sống được đến bây giờ đúng là tổ tiên phù hộ.

Ngô Lão Cẩu thấy cháu trai sốt ruột, nắm tay kéo hắn lại gần: "Mấy ngày qua lo lắm phải không, không sao, mọi chuyện đều tốt." Ngô Tà cũng sán lại gần: "Gia... khụ khụ, Da-lợi-á.

Cái đó, hoan nghênh ông về nhà." Giải Ngữ Hoa đứng bên cạnh, ánh mắt hiện lên vẻ ghét bỏ không hề che giấu.

Giờ nào rồi mà cậu còn tâm trí hát hò?

Ngô Mặc đẩy Ngô Tà ra, khuôn mặt đẹp trai dí sát trước mặt Ngô Lão Cẩu: "Ông đừng nhìn ai nữa, nói mau đi." "Được." Ngô Lão Cẩu không úp mở nữa, chậm rãi kể lại chuyện mấy ngày qua.

Hai cha con bị mời đến một bộ phận đặc biệt.

Dẫn đầu là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, quân hàm trên vai sáng lóa mắt, nhưng nói năng rất khách sáo, thẻ công tác đưa ra có đóng dấu nổi.

Họ đi trên hai chiếc xe Jeep xanh lá, mang theo sáu người mặc chế phục đen.

Người nào người nấy thân hình thẳng tắp, ánh mắt sắc lẹm như chim ưng.

Ngô Lão Cẩu nhìn qua là biết ngay những gã này không đơn giản, tùy tiện một người cũng có thể hạ gục cả đội lính thường.

Lão già gian xảo như quỷ, lập tức hiểu rằng số tư liệu nộp lên đã thu hút sự chú ý của cấp trên.

Lúc đó không kịp nói gì nhiều, chỉ dặn dò vài câu rồi cùng con cả lên xe Jeep.

Lên xe mới thấy cửa kính dán phim tối màu, từ bên trong hoàn toàn không thấy bên ngoài thế nào.

Đi chừng năm sáu tiếng đồng hồ mới dừng lại.

Xuống xe nhìn qua, đó là một đại viện tựa vào núi, tường cao lưới điện, cổng có lính gác, súng ống sẵn sàng còn nghiêm ngặt hơn cả quân khu.

Sau khi vào trong, họ được đưa thẳng đến một phòng họp.

Bên trong đã có bảy tám người ngồi sẵn.

Có lãnh đạo mặc chế phục, còn có mấy lão già đeo kính, tóc bạc phơ, nhìn qua là biết dân nghiên cứu khoa học.

Ngô Nhất Cùng chưa từng thấy trận thế này, trong lòng hơi chột dạ, thỉnh thoảng lại liếc nhìn ông cụ nhà mình.

Ngô Lão Cẩu thì cực kỳ trấn tĩnh.

Đi qua thời chiến tranh bom đạn, yêu ma quỷ quái gì lão chẳng thấy rồi, mấy người này đã là gì?

Từ lúc hai cha con vào phòng, ánh mắt những người có mặt như đèn pha quét lia lịa lên mặt họ.

Từ cái đầu đến ngón chân, không bỏ sót một chi tiết nào, chỉ sợ bỏ lỡ thông tin quan trọng.

Cẩu ngũ gia điềm nhiên như không, coi tất cả những người ngồi đó như mấy cây bắp cải.

Sợ cái gì?

Lão tử còn giết được vài vòng trong đám quân thù, giờ thì nhất không giết người, nhị không phạm pháp, lại còn làm việc tốt cho đất nước, họ còn ăn thịt được lão tử chắc?

Thấy bên cạnh có cái ghế, lão kéo ra ngồi phịch xuống.

Ngô Nhất Cùng thì trong lòng như đánh trống reo hò.

Ôi trời đất ơi cha tôi ơi, ông cụ cũng bình tĩnh quá cơ.

Phải nói thật là ông ấy run bắn người.

Ông đã xem qua gần hết đống tư liệu Ngô Mặc đưa, tuy chỉ hiểu được vài phần nhỏ, nhưng cũng hiểu những thứ này quá mức nghịch thiên.

Nếu tư liệu là thật, trình độ công nghệ của quốc gia hoàn toàn có thể nhảy vọt vài bậc.

Nhưng vấn đề là... liệu có thật không?

Tư liệu từ đâu ra?

Có luận chứng không?

Ai chứng minh nó là thật?

Một chuỗi câu hỏi xoay mòng mòng trong đầu Ngô Nhất Cùng.

Định khuyên can ông già vài câu, nhưng không cản nổi lão già nhanh tay, đã trực tiếp nộp tư liệu lên.

Ngô Nhất Cùng lạnh lòng.

Thôi xong rồi, cha mình điên thật rồi, nhà họ Ngô chắc tan đàn xẻ nghé mất.

Vốn chẳng tin quỷ thần, thế mà ông lại bới trong kho ra một bức tượng bị bỏ xó từ lâu.

Nhất thời không tìm thấy nhang, ông cắm đại điếu thuốc lá sợi khấn vái mấy cái.

Hy vọng vị thần tiên không quen biết này có thể phù hộ cả gia đình bình an qua khỏi cơn sóng gió này.

Kết quả thuốc chưa cháy hết thì người đã bị đưa đi.

Trong phòng họp, dẫn đầu là một vị giáo thụ tóc bạc, phong thái nho nhã.

Giáo thụ đẩy gọng kính lão trên sống mũi, ngón tay ấn mạnh lên bản sao tư liệu trên bàn, giọng nói rất trầm ổn: "Ngô lão tiên sinh, tư liệu của ông chúng tôi đều đã tìm hiểu rồi, xin thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, số dược liệu này từ đâu mà có?" Ngày nộp tư liệu lên, mọi lý lịch của Ngô Lão Cẩu đều bị đào bới sạch sẽ.

Cái nghề đổ đấu (trộm mộ) vốn thuộc hàng hạ đẳng, lúc đó có người còn muốn vứt đống tư liệu đi.

Đùa gì thế?

Một lão đào mồ cuốc mả thì biết cái gì gọi là công nghệ?

Thậm chí có kẻ ngứa mắt còn định tóm Ngô Lão Cẩu làm gương.

Kẻ coi thường, người tinh mắt.

Tình cờ có một vị đại lão nghiên cứu khoa học đi ngang qua lấy đồ, vì tò mò nên cầm tư liệu lên xem.

Chà chà.

Chỉ một cái liếc mắt đó thôi, con ngươi lão đại lão đã dính chặt vào không rời ra được, hận không thể chui tọt vào trong tư liệu mà lăn lộn.

Xem xong lão vỗ bàn khen hay, cầm tư liệu chạy thẳng đi tìm lãnh đạo cấp cao, yêu cầu nhất định phải mời bằng được người đến đây.

Những người còn lại đều ngây ra.

Tư liệu là thật sao?

Cấp trên rất coi trọng chuyện này, không lâu sau, các vị giáo thụ lão thành từ đủ mọi ngành nghề lần lượt xuất hiện trong phòng họp, triển khai thảo luận về bản tư liệu bao quát mọi phương diện này.

Kết quả đưa ra là nếu nghiên cứu thành công, trình độ công nghệ quốc gia sẽ đạt được bước phát triển nhảy vọt, ít nhất là dẫn trước thế giới ba mươi năm.

Tìm người.

Không được lãng phí một phút nào.

Sợ bị phần tử thù địch phát giác phá hoại, họ cử đội tinh nhuệ nhất mời cha con Ngô Lão Cẩu đến đây.

Ngô Lão Cẩu tựa lưng vào ghế, giọng điệu còn trầm ổn hơn cả giáo thụ: "Nguồn gốc à, nói ra các ông chưa chắc đã tin, nhưng từng câu đều là thật." "Ồ?

Kỳ lạ lắm sao?" Giáo thụ nhướn mày: "Ông cứ nói, còn tin hay không chúng tôi tự có phán đoán." Ngô Lão Cẩu gật đầu: "Chắc hẳn các ông đã điều tra rõ tình hình Ngô gia chúng tôi, đúng vậy, tôi xuất thân trộm mộ, nhưng sau khi lập quốc thì không làm nghề đó nữa." Cẩu ngũ gia sơ lược qua quá khứ, rồi chuyển hướng vào chuyện chính: "Tư liệu không có nguồn gốc, hoặc có lẽ có thể nói là ông Trời chỉ dẫn, cho con trai cả của tôi biết những chuyện này trong giấc mơ." Kết quả bàn bạc của mọi người là đẩy Ngô Nhất Cùng ra làm bia đỡ.

Trong đám con cháu thế hệ sau, ông có học vấn cao nhất, một lòng hướng về nghiên cứu khoa học, thích hợp nhất để đỡ đạn...

à không, đảm đương trọng trách.

Chương 1684

Dùng cái cớ thần tiên báo mộng để giải thích nguồn gốc tư liệu.

Ngô Mặc lúc đó nghe mà suýt ngất.

Chẳng phải là nói xằng nói bậy sao?

Ai có chút trí thông minh mà tin nổi cái thuyết pháp này chứ.

Nghĩ theo hướng tồi tệ hơn, nếu họ bắt Ngô Nhất Cùng tra tấn bức cung thì sao?

Đến lúc đó đừng nói nguồn gốc tư liệu, đến chuyện đi tiểu mất mấy phút cũng phải khai ra hết.

Tính sao giờ?

Vấn đề trọng yếu nhất định phải giải quyết.

Ngô Lão Cẩu không muốn khai ra thằng cháu, nghiến răng chịu đựng dùng cái lý do đó.

Ngô Mặc đau đầu nhức óc, muốn khuyên can nhưng không cãi nổi lão già.

Cuối cùng chỉ biết đặt hy vọng vào Hệ thống.

Có Hệ thống mà không dùng chẳng phải là thiếu não sao?

Bán sạch mấy món bảo bối trong không gian, hắn mới moi được từ Hệ thống mấy lá bùa.

Viết lên bùa những bí mật không thể tiết lộ, rồi đốt lấy tro hòa vào nước cho uống.

Đừng nói là mười đại cực hình, dù có vắt kiệt sức ép người thành cám cũng đừng hòng cạy được nửa lời.

Ngô Mặc không nói nhiều, cậy quyền làm bề trên gọi Ngô Nhất Cùng đến bắt uống hết.

Ngô Nhất Cùng trừ phi não bị chập mạch mới uống cái thứ linh tinh đó.

Định từ chối nhưng không cưỡng nổi sự nhiệt tình của Ngô Mặc, bị ép uống đến no căng bụng.

Ngô Mặc không nói rõ tác dụng, chỉ tiện miệng bịa ra lý do là thứ này giúp cường thân kiện thể, dễ sinh con trai thứ hai.

Ngô Nhất Cùng không hài lòng cũng chịu, vì cha ruột đã dặn rõ là nhất định phải nghe lời vị Tứ thúc này.

Lúc này, Ngô Nhất Cùng nghe cha mình nói hươu nói vượn, tim gan tì phổi đều run rẩy.

Dù đã chuẩn bị tâm lý, bắp chân vẫn cứ run cầm cập.

Mẹ nó chứ, cha mình điên thật rồi.

Câu nói vừa thốt ra, phòng họp im phăng phắc đến mức nghe rõ cả tiếng thở.

Mấy vị giáo thụ lão thành đang bưng chén trà đều khựng lại, nước nóng bắn vào tay cũng không hay biết.

Cái...

Đùa à?

Thuyết quỷ thần?

Thuần túy là làm loạn! "Ăn nói bừa bãi!" Một tiếng quát giận dữ vang lên từ trong góc, người nói là một vị lão giả mặc bộ đồ Trung Sơn.

Lão đầu hai bên tóc mai trắng xóa, trên ngực cài một tấm huy chương, đập bàn trợn mắt: "Ngô lão tiên sinh, chuyện quốc gia trọng đại thế này, sao có thể ăn nói hàm hồ?

Thuyết quỷ thần?

Ông coi chúng tôi là con nít ba tuổi đấy à?" Câu nói này đánh trúng suy nghĩ của không ít người.

Một nhóm người nhao nhao gật đầu phụ họa, không khí phòng họp lập tức căng thẳng tột độ.

Mấy ánh mắt sắc lẹm lại lần nữa dán chặt vào Ngô Lão Cẩu, soi xét hơn hẳn lúc nãy.

Ngô Nhất Cùng mồ hôi vã ra như tắm, chân mềm nhũn chỉ muốn quỳ xuống dập đầu với ông cụ nhà mình.

Cha ơi cha, con đã bảo cái lý do này xàm lắm rồi mà cha không tin, giờ thì hay rồi, họ chẳng ai tin cả, hai cha con mình chắc tiêu đời ở đây quá.

Từng trải qua những năm tháng đặc biệt, Ngô Nhất Cùng thừa hiểu việc nói năng xằng bậy sẽ có hậu quả thảm khốc thế nào.

Ngô lão cẩu vẫn điềm nhiên tự tại.

Sống đến tuổi này rồi, yêu ma quỷ quái gì mà ông chưa từng thấy qua?

Ông thong thả lấy từ trong túi áo ra cái tẩu thuốc luôn mang theo bên người, khẽ gõ gõ lên bàn, rồi ngẩng đầu nhìn về phía lão già vừa lớn tiếng mắng nhiếc kia.

“Chuyện có hồ đồ hay không không phải do các người định đoạt.

Sự việc chỉ có thế thôi, tin hay không là quyền của các người.” Ông dừng lại một chút, ánh mắt lướt qua cả phòng đầy những vị giáo sư già, giọng nói mang theo vài phần ngạo nghễ: “Ngô lão cẩu tôi cả đời lăn lộn giang hồ, đi đổ đấu là để giữ mạng, nhưng chưa bao giờ làm việc gì có lỗi với quốc gia.

Những tài liệu này là thật hay giả, các người rõ hơn tôi; còn về lai lịch, nếu không tin thì cứ bắt tôi lại mà tra tấn hỏi cung.” Trái tim đang treo ngược của Ngô Nhất Cùng hoàn toàn vỡ vụn.

Xong đời rồi.

Ông già nhà mình điên thật rồi.

Vị lão giả mặc đồ Trung Sơn khẽ giơ tay ép xuống, ra hiệu cho sự náo động trong phòng yên lặng lại.

Trên mặt vị ấy mang theo vài phần ôn hòa nhưng không mất đi vẻ nghiêm nghị, ánh mắt rơi trên người Ngô lão cẩu, giọng điệu cũng dịu đi nhiều: “Ngô tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi, chúng tôi tuyệt đối không có ý định tra khảo.

Quốc gia luôn trân trọng và biết ơn mỗi một phần tài liệu đặc thù được giao nộp, càng không bao giờ đối xử tệ bạc với người có công.” Ngón tay vị ấy khẽ gõ nhẹ lên tập tài liệu, thần sắc vô cùng trịnh trọng: “Những thứ này vượt xa trình độ kỹ thuật hiện tại.

Chỉ cần chúng ta nắm vững được chúng, quốc gia có thể đi tắt đón đầu hơn hai mươi năm trong nhiều lĩnh vực.

Chúng tôi hỏi về nguồn gốc không phải vì nghi ngờ ngài, mà chỉ muốn làm rõ lai lịch để có một lời giải thích minh bạch với quốc gia, tránh những vấn đề phát sinh sau này.” Nói đến đây, lão già dừng lại, ánh mắt quét sang Ngô Nhất Cùng đang tái mặt đứng bên cạnh.

Vị ấy trầm ngâm một lát rồi quay lại nhìn Ngô lão cẩu, giọng nói thêm phần cảm thông: “Ngài nói tài liệu này là do con trai cả Ngô Nhất Cùng có được trong mơ, chúng tôi không phải không tin vào ‘kỳ sự’.

Từ khi lập quốc đến nay, nhiều nơi cũng xảy ra không ít chuyện lạ khó giải thích bằng khoa học, những ví dụ về việc nhận được chỉ dẫn hay truyền thừa trong mơ cũng từng có vài vụ.” “Chỉ là phần tài liệu này quá hệ thống, quá tinh chuẩn, từ công thức lý luận đến bản vẽ kỹ thuật, không sai lệch lấy một ly một tí.

Nó giống như kết quả của một quá trình nghiên cứu tích lũy lâu dài hơn là một sự tình cờ.

Chúng tôi hỏi kỹ là muốn bổ sung thêm chi tiết: ví dụ như khi con trai ngài nằm mơ là lúc nào, cảnh tượng cụ thể ra sao, trong mơ có chỉ dẫn đặc biệt gì không, sau khi tỉnh lại liệu còn nhớ thêm chi tiết nào khác?” “Những điều này không phải để truy cứu trách nhiệm, mà nếu thực sự có ‘chỉ dẫn trong u minh’, biết đâu chúng ta có thể tìm thêm được nhiều manh mối, thậm chí khai quật ra nhiều thứ có giá trị hơn nữa.” Lão già càng nói càng kích động, đứng dậy đi đến bên cạnh Ngô lão cẩu, vỗ mạnh vào vai ông, giọng chân thành: “Ngô gia có thể chủ động giao nộp tài liệu này, tầm vóc và giác ngộ này quốc gia luôn ghi nhớ trong lòng.” “Chúng tôi mời ngài đến đây hôm nay, thứ nhất là muốn xác thực tình hình, hoàn thiện quy trình; thứ hai là muốn bàn bạc xem sau này có cần cung cấp cho Ngô Nhất Cùng tiên sinh một môi trường yên tĩnh để cậu ấy thử hồi tưởng lại nội dung trong mơ hay không, dù chỉ là một chút thôi cũng là sự giúp đỡ to lớn cho quốc gia.

Còn về việc bảo vệ Ngô gia, ngài cứ yên tâm, điều này đã có hiệu lực ngay từ khoảnh khắc các người giao nộp tài liệu rồi.

Quốc gia không bao giờ để người có công phải lạnh lòng.

Sau này dù là bảo đảm cuộc sống hay che chở đối ngoại, chúng tôi đều sẽ sắp xếp thỏa đáng.

Việc truy vấn hôm nay chỉ để khiến ‘công lao’ này danh chính ngôn thuận, để sự cống hiến của Ngô gia nhận được sự công nhận và tôn trọng xứng đáng, chứ không phải để kẻ xấu sau lưng đàm tiếu là ‘lai lịch bất minh’.” Những lời này thấu tình đạt lý khiến Ngô lão cẩu cũng có chút động dung.

Lão Ngô gia tốn bao tâm tư nộp tài liệu để làm gì?

Chẳng phải là tìm một chỗ dựa cho nửa đời sau sao.

Có được một câu cam đoan thế này, Ngô gia coi như đã thoát thai hoán cốt, thoát khỏi cái mác hạ cửu lưu.

Lão Tam cũng không cần phải giống như lời thằng cháu nội nói, cứ phải trốn trốn chui chui như chuột suốt nửa đời người nữa.

Ngô lão cẩu ngước mắt nhìn vị lãnh đạo, giọng điệu dịu đi hẳn: “Lão lãnh đạo, tôi thực sự không nói nhảm đâu.

Thằng cả nhà tôi từ nhỏ đã hiền lành chất phác, đọc sách viết chữ thì giỏi chứ chưa bao giờ dính dáng đến mấy việc thất đức của gia đình.

Sáng sớm hôm đó nó chạy đi tìm tôi, mặt cắt không còn giọt máu, sợ đến mức suýt thì tè ra quần.

Nó bảo đêm qua nằm mơ thấy toàn là công thức với bản vẽ dày đặc, tỉnh dậy não như bị nhét thêm thứ gì đó vào, nhớ rõ mồn một, khiến nó phải thức trắng đêm chép lại, sợ để lâu lại quên mất.” Ngô lão cẩu đúng là bậc thầy bịa chuyện.

Cả quá trình được ông miêu tả sống động như đang kể chuyện đêm khuya.

Ngô Nhất Cùng thì đã buông xuôi rồi, đứng bên cạnh chỉ biết gật đầu như bổ củi, đến một chữ cũng chẳng buồn phản kháng.

Thích sao thì tùy.

Chương 1685

Bố nói gì thì là cái đó.

Tè ra quần thì cứ coi như tè ra quần đi.

Ai bảo ông ấy là bố mình cơ chứ.

Sau một hồi trao đổi, mọi người vừa hưng phấn vừa bất lực.

Hưng phấn vì Ngô gia vẫn còn nhiều tài liệu chưa nộp, bất lực vì chẳng thể moi thêm được thông tin hữu dụng nào từ miệng Ngô lão cẩu.

Tổng không thể thật sự qua cầu rút ván mà bắt người ta lại được.

Giữa chừng, một vị lão giả mặc quân phục rời khỏi phòng họp, không lâu sau lại đẩy cửa bước vào, khẽ gật đầu với mấy vị còn lại.

Vị lãnh đạo mặc đồ Trung Sơn lóe lên một tia hiểu ý, đưa tay ra với Ngô lão cẩu, giọng trịnh trọng: “Ngô tiên sinh, đa tạ đại nghĩa của Ngô gia các ngài, cái ân tình này quốc gia ghi nhận.

Các biện pháp bảo đảm sau này sẽ sớm được thực hiện, các ngài cứ an tâm, từ nay về sau Ngô gia đã có quốc gia bảo hộ!” Ngô lão cẩu nhìn bàn tay đưa ra trước mặt mình, ngẩn người một chút, sau đó đặt tẩu thuốc xuống, bàn tay thô ráp nắm chặt lấy, vẻ điềm tĩnh trên mặt cuối cùng cũng nứt ra một khe hở, lộ ra sự kích động như trút được gánh nặng: “Tốt!

Có câu này của lão lãnh đạo, Ngô lão cẩu tôi tin tưởng quốc gia!” Thành công rồi.

Lão Ngô gia cuối cùng cũng có thể thoát ly khỏi cái vòng luẩn quẩn thấp kém.

Bầu không khí căng thẳng trong phòng họp hoàn toàn tan biến.

Mấy vị giáo sư nãy giờ nhịn mãi giờ mới ùa tới vây quanh Ngô lão cẩu: "Ngô lão tiên sinh, những tài liệu còn lại đâu?

Là về phương diện nào, có thể cho chúng tôi xem qua một chút không?" Ngô lão cẩu chẳng thèm phí lời, lôi xềnh xệch Ngô Nhất Cùng bên cạnh lại: "Tất cả đều nằm trong đầu con trai tôi đây này, cứ để nó viết ra cho các ông." Ngô Nhất Cùng nghe vậy, trái tim vừa mới rơi lại vào bụng lại "thình thịch" treo ngược lên, khóe miệng giật giật, hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống.

Hóa ra bịa ra cái giấc mơ xong là phải tiếp tục "diễn cho tròn giấc" luôn à.

Bố ơi, bố đúng là Diêm Vương sống mà.

Biết làm sao được?

Trước mặt bao nhiêu giáo sư và lãnh đạo, ông chỉ còn cách cắn răng mà gật đầu.

Ông nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, lắp bắp nói: "Phải... phải ạ, thứ trong mơ nhiều quá, trước mắt con mới chỉ nhớ được một phần, chỗ còn lại phải nhớ từ từ, không vội được đâu ạ." Cẩu Ngũ gia kể lại một lượt đầy hào hứng.

Ngô Mặc tập trung lắng nghe rất chăm chú, nhân lúc ông già nghỉ lấy hơi liền hỏi: "Nếu họ đã tin rồi, tại sao lại đưa sư phụ con đi?" "Ầy, cái đó lại có nguyên do khác." Ngô lão cẩu khẽ thở dài.

Nhổ củ cải kéo theo cả bùn.

Phía chính quyền từ chỗ Ngô lão cẩu đã tra ra một loạt thông tin, đặc biệt là chuyện về Lão Cửu Môn đã hoàn toàn bị phơi bày ra ánh sáng.

Hóa ra trong dân gian còn có một tổ chức như vậy.

Một loạt việc Trương Khải Sơn làm đã không còn bưng bít được nữa.

Dám lợi dụng danh nghĩa quốc gia để mưu lợi cá nhân, quá đáng thật sự.

Các tổ chức điều tra nhanh chóng được thành lập để thanh tra triệt để mọi chuyện quá khứ.

Còn việc mời Tề Bát gia lại là một chuyện khác.

Bát gia những năm đầu giống như vị Bồ Tát sống, thời kỳ kháng chiến làm không ít việc thiện, vô hình trung đã cứu mạng rất nhiều người.

Có những người sau khi kháng chiến kết thúc đã giữ chức vị cao.

Nhưng thời loạn lạc vợ con ly tán, tìm vợ con còn khó huống hồ là tìm ân nhân cứu mạng.

Trong số những người Bát gia cứu năm đó, có hai người hiện giờ đã là lão lãnh đạo ở trung ương.

Bao năm qua họ chưa từng từ bỏ ý định tìm ông, chỉ là tính Bát gia đạm bạc, sau chiến tranh liền ẩn cư, tung tích khó tìm.

Lần này tra xét chuyện Cửu Môn, thuận tay dắt bò lại tìm thấy Bát gia.

Các lão lãnh đạo vừa nghe tin lập tức vỗ bàn, nói là ‘nhất định phải mời Bát gia đến tụ họp’, danh nghĩa là phối hợp điều tra quá khứ Cửu Môn, nhưng thực chất là muốn báo ơn trực tiếp, sẵn tiện an trí cho ông tuổi già.

Ngô Mặc nhướn mày, quay sang giơ ngón tay cái với Tề Bát gia: “Sư phụ, con thấy ngài mới là người ngầu nhất đấy, quăng lưới khắp nơi rồi giờ mới vớt được cá lớn đây này.” Trái tim đang treo lơ lửng cũng được đặt lại vào bụng.

Có cái danh của Bát gia, cộng thêm tài liệu mình cung cấp, chỉ cần không phản quốc, không chủ động tìm chết, tương lai Ngô gia coi như hoàn toàn yên ổn.

Giải Cửu gia trầm ngâm một lát rồi trầm giọng nói: “Tôi nhận được một số tin tức, phía Phật gia e là sắp xảy ra chuyện, không biết ông ấy có vượt qua nổi không.” Đạo lý cây đổ khỉ tan xưa nay không đổi.

Tuy Trương Đại Phật gia là bị ép buộc phải tìm thuật trường sinh cho người khác, nhưng đã làm thì là đã làm, cái danh tổn hại lợi ích nhân dân là không gỡ xuống được rồi.

Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh muốn nói lại thôi.

Mấy lần định mở miệng rồi lại cắn môi nuốt ngược vào trong.

Ngô Mặc vô tình chú ý tới điều này, suy nghĩ một chút liền hiểu ra: “Tú Tú, em có phải muốn hỏi về tình hình Hoắc gia không?” Hoắc Tú Tú bị nói trúng tim đen, cảm kích đến mức suýt thì quỳ lạy Ngô Mặc, cái đầu nhỏ gật lia lịa như gà mổ thóc: “Đúng ạ, anh Mặc, anh nói xem... bà nội... phía Hoắc gia liệu có chuyện gì không?” Tình cảm bà cháu sâu đậm.

Những người khác của Hoắc gia có chết hết Hoắc Tú Tú cũng chẳng thèm để ý, duy chỉ trừ Hoắc lão thái thái.

Hoắc Tú Tú là do một tay bà nội nuôi nấng.

Lão thái thái tuy tính tình cổ quái, nhưng với cô lại là người thân duy nhất.

Từ khi đến thế giới này, Hoắc Tú Tú luôn tìm cơ hội đi gặp bà nội.

Ngặt nỗi chưa tìm được dịp nào thích hợp.

Chẳng lẽ chạy thẳng đến Hoắc gia rồi bảo mình là cháu gái ruột của bà sao?

Thế thì điên quá rồi.

Từ khi làm gia chủ Hoắc gia, cô đã xem qua không ít tài liệu quá khứ, biết Hoắc gia đã làm nhiều việc theo chân Trương Đại Phật gia.

Nếu Phật gia bị thanh tra, Hoắc gia tuyệt đối không thoát được.

Bà nội phải làm sao đây?

Càng nghĩ càng lo, móng tay cô bấu chặt vào lòng bàn tay đến tím tái.

Ngô Mặc không có thiện cảm gì với Hoắc lão thái thái, dù cuối cùng bà ta có chia cho hắn không ít tài sản Hoắc gia.

Nhưng cái gì ra cái đó, chẳng phải hắn cũng giúp bà ta tìm thấy con gái và quay video lâm chung sao?

Giữa hai người hoàn toàn là giao dịch công bằng.

Nhưng giờ kẹp giữa một Hoắc Tú Tú, nhiều việc hắn không thể không nhúng tay vào.

Biết sao được, Tú Tú thực sự coi hắn như người thân, như anh trai.

Trong mấy năm hắn mất tích, cô đã bỏ tiền bỏ sức tìm kiếm, sau đó lại liều mạng giúp đỡ Ngô Tà.

Tóm lại là hết lòng hết dạ.

Vì điểm này, hắn không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hắn đưa tay quàng qua vai Tú Tú, kéo mạnh cô lại gần rồi vò đầu cô rối tung lên: “Sợ cái quái gì, bà già đó còn tinh hơn khỉ, việc cân nhắc lợi hại thì em có cưỡi ngựa cũng đuổi không kịp đâu, yên tâm đi, không sao đâu.” Mái tóc của Hoắc Tú Tú rối tung lên như tổ quạ.

“Anh... anh Mặc.” Tú Tú mất quyền kiểm soát cái đầu mình, chỉ biết nhỏ giọng cầu xin: “Em vừa mới chải tóc xong, loạn hết cả rồi.” Ngô Mặc cười xì một tiếng, thu tay lại, nhìn bộ dạng xù lông của cô, giọng trêu chọc: “Loạn thì chải lại, mạng mà mất thì chải đẹp đến mấy cũng vứt.” Miệng thì không tha người, nhưng ánh mắt lại dịu đi vài phần: “Em tưởng bà già đó ăn chay chắc?

Bà ta có thể nắm quyền Hoắc gia mấy chục năm, sống từ thời loạn lạc đến giờ, chút sóng gió này mà không gánh nổi thì đã bị người ta nuốt chửng không còn mẩu xương rồi.” “Nhưng còn Trương Đại Phật gia thì sao?” Hoắc Tú Tú giọng không chắc chắn: “Ông ấy là người đứng đầu Cửu Môn, bây giờ chẳng phải cũng tự thân khó bảo toàn sao?” Giải Cửu gia đứng bên cạnh mỉm cười nhạt, phụ họa thêm: “Tiểu Mặc nói không sai đâu.

Hoắc Tiên Cô là người hiểu rõ thời thế nhất.

Năm xưa đi theo Phật gia là để Hoắc gia có chỗ đứng trong thời loạn; giờ Phật gia đổ rồi, bà ấy tuyệt đối không ngu đến mức đi theo chôn cùng đâu.

Đại khái là sẽ gồng mình giữ giá trước, thăm dò giới hạn của đội điều tra rồi mới từ từ tìm đường xuống thang thôi.” Tề Bát gia cưng chiều hậu bối nhất, thấy bộ dạng u sầu của Tú Tú thì cười hì hì bảo: “Hay là để ta xem cho cháu một quẻ nhé?” “Bát gia, được ạ?

Chương 1686

Ngài thật sự xem cho cháu một quẻ sao?” Mắt Tú Tú sáng rực lên, nếu không bị Ngô Mặc giữ đầu thì chắc cô đã lao thẳng lên đỉnh đầu Bát gia ngồi rồi.

Giải Liên Hoàn (nhỏ) đứng nép ở góc tường như một tấm phông nền.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy Tú Tú, cậu ta đã thấy quen mắt, nhưng vắt óc cũng không nghĩ ra đây là đứa trẻ nhà nào của Hoắc gia.

Tuy hậu bối Cửu Môn có hơi xa cách, nhưng cũng hiểu rõ gốc rễ của nhau.

Cô nàng này là nhánh nào nhỉ?

Chẳng lẽ cũng là họ hàng xa của bà nội Hoắc?

Cũng không trách cậu ta nghi ngờ, dạo gần đây tình trạng này xảy ra quá nhiều.

Toàn người lạ xuất hiện bảo là họ hàng xa, thậm chí có người còn lớn hơn cậu ta một vai vế nữa cơ.

Đúng là vừa gặp đã thấy mình thấp đi một bậc.

Cũng may Ngô Mặc không biết đọc tâm thuật, nếu không chắc chắn sẽ trao cho Giải Liên Hoàn (nhỏ) cái giải thưởng “Kẻ suy diễn lung tung nhất”.

Tề Bát gia cười ngất trước vẻ sốt sắng của cô bé.

Lão già thong thả lấy từ trong ngực ra một cái túi vải cũ, mở ra từng lớp, bên trong là ba đồng tiền cổ bóng loáng, các cạnh đều lên nước bóng mịn: “Tất nhiên là được, quẻ của Bát gia cháu, chuyện khác không dám nói chứ bảo đảm cho cháu yên lòng thì không thành vấn đề.” Tề Bát gia đặt đồng tiền lên bàn, ra hiệu cho Tú Tú: “Con bé lại đây, hai tay chụm lại cầm đồng tiền, trong lòng nghĩ về chuyện muốn hỏi, nhắm mắt lại mặc niệm tên người đó, sau đó buông tay để đồng tiền rơi xuống bàn.

Nhớ kỹ, tâm thành thì linh, đừng suy nghĩ lung tung.” Hoắc Tú Tú để đầu tóc bù xù như tổ quạ, vội vàng tiến lại gần, cẩn thận nhận lấy đồng tiền, nhắm mắt mặc niệm tên Hoắc Tiên Cô.

Dáng vẻ thành kính đến mức suýt thì lạy đồng tiền một cái.

Vương Bàn Tử khẽ hích vào lưng Ngô Mặc, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Anh em, cái gì quản được thì quản, đừng có nhúng tay bừa bãi, vạn nhất ảnh hưởng đến cậu thì không hay đâu.” Tuy quan hệ với Tú Tú cũng khá tốt, nhưng Bàn Tử là người từng trải qua thời kỳ này nên biết nhiều chuyện thân bất do kỷ.

Đến lúc đó vì người ngoài mà kéo mình xuống nước thì chẳng phải đầu óc có vấn đề sao?

Huống hồ họ đâu phải người của thời không này.

Cứ khăng khăng dùng thân phận để nói chuyện, ai nấy đều thuộc diện “hộ khẩu đen”.

Vạn nhất bị bắt lại làm chuột bạch nghiên cứu thì sao?

Trời đất ơi, nghĩ thôi đã thấy rợn tóc gáy rồi.

Còn tại sao không nghi ngờ Ngô lão cẩu, Tề Bát gia và Giải Cửu gia?

Nguyên nhân rất đơn giản: Bàn Tử không tin Hoắc lão thái thái.

Bà già đó tâm địa thâm sâu như mê cung, mấy vở kịch trước đó cứ hết lớp này đến lớp khác.

Nếu không phải cậu em mình dùng vũ lực phá vỡ thì mấy anh em đã tèo hết rồi.

Bàn Tử hiểu rõ Ngô Mặc trọng tình trọng nghĩa, sợ thằng nhóc này nhất thời nóng đầu làm ra chuyện hại đến bản thân, nên chẳng kịp lo Tú Tú có nghe thấy không, vội vàng ghé tai nhắc nhở.

Đều là anh em vào sinh ra tử, suy nghĩ của Bàn Tử thì Ngô Mặc chỉ cần xoay chuyển đại não là hiểu ngay.

Hắn im lặng một lúc rồi nhỏ giọng đáp: “Cứ đi bước nào hay bước nấy thôi, không thể để Tú Tú mang theo tiếc nuối mà rời khỏi đây được.” Gần đây Ngô Mặc có một linh cảm kỳ lạ.

Thời gian ở lại thời không này không còn nhiều nữa, có khả năng nói đi là đi ngay.

Chỉ cần hắn đi, những người khác cũng sẽ theo đó mà đi, đây là câu trả lời chắc chắn từ hệ thống.

Cuộc đối thoại của hai người lọt vào tai Giải Ngữ Hoa, trong mắt anh thoáng hiện vẻ trầm trọng.

Anh quá hiểu tình cảnh của Hoắc gia – Hoắc gia gắn bó quá chặt với Phật gia, không nói những năm đầu, mà ngay cả những năm 50-60 cũng vậy.

Chẳng biết ai lợi dụng ai, nhưng trong nhiều dự án của Phật gia đều có bóng dáng Hoắc lão thái thái, chỉ cần lôi bừa một việc ra cũng đủ cho Hoắc gia khốn đốn.

Đáng ngại hơn là khi cây đổ khỉ tan, những kẻ phụ thuộc Hoắc gia trước đây sẽ vội vàng rũ bỏ quan hệ.

Để tự vệ, họ có thể sẽ vu khống lung tung.

Hoắc Tiên Cô dù có thủ đoạn đến đâu, đối diện với tình cảnh này e rằng cũng khó lòng một mình xoay chuyển cục diện.

“Keng...” Tiếng ba đồng tiền rơi xuống đất cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người, tất cả ánh mắt đồng loạt đổ dồn vào mặt bàn.

Có hiểu hay không không quan trọng, cứ xem tình hình thế nào đã.

Tề Bát gia cúi người nhìn kỹ, lông mày lúc nhíu lại, lúc lại giãn ra, lặp đi lặp lại mấy lần khiến Ngô Mặc cũng sợ lão già này lên cơn đau tim.

“Sư phụ, ngài đang luyện cơ mặt à?

Kết luận thế nào thì nói đi chứ?” Ngô Mặc ghé mắt nhìn kỹ hồi lâu, đối với quẻ tượng này hắn cũng chỉ hiểu lõm bõm.

Xem bói là một môn học thâm sâu, tuyệt đối không phải học hai ba ngày là có tiến triển.

Tề Bát gia thực sự muốn đập cho thằng đồ đệ một trận, ông gạt cái tay vướng víu của hắn ra, mắng một câu: “Nói bậy bạ gì đó, thằng nhóc thối tha như anh thì biết cái quái gì, quẻ tượng biến hóa khôn lường, nhìn sai là mất mạng như chơi đấy.

Lại đây, anh xem quẻ này nghĩa là gì?” Tề Bát gia chỉ vào ba đồng tiền, định thử thách đứa đồ đệ đóng cửa của mình.

“Cái này...” Ngô Mặc có chút bí thế.

Hắn ghét nhất kiểu giáo viên hay kiểm tra đột xuất thế này.

Hắn cũng cần giữ thể diện chứ bộ?

Lỡ nói sai thì mất mặt lắm.

Đối diện với ánh mắt trêu chọc của Bát gia, Ngô Mặc thầm đảo mắt một cái: “Sư phụ, ngài làm vậy là mất vui nha.

Được rồi, vậy con thấy sao nói vậy, đúng hay không thì ngài bổ sung nhé.” Thể diện cái gì tầm này.

Xung quanh toàn anh em nhà mình, chuyện mất mặt cũng đâu phải mới một hai lần.

Sợ gì?

Ngô Mặc hắng giọng, đầy tự tin nói: “Quẻ tượng là ‘Trạch Thủy Khốn’ biến sang ‘Địa Thiên Thái’, tuy hiện tại là khốn cục, nhưng thực chất ám tàng thế rồng ẩn nơi vực sâu, khổ tận cam lai!” Nói đến đây, cái khí thế làm màu của hắn liền bốc lên ngùn ngụt.

Ngô Mặc chắp tay sau lưng thong thả nói: “Hào đầu động biến, Khảm Thủy ở dưới, Trạch khí ở trên, nhìn thì như nước khốn nơi đáy đầm, tiến thoái lưỡng nan, thực chất lại ám hợp với điềm ‘Thiên Ất Quý Nhân nhập mệnh’.

Trong ‘Tam Mệnh Thông Hội’ có chép: ‘Thiên Ất quý nhân là cát thần trong mệnh, gặp hung hóa cát, gặp nạn thành tường’, trong quẻ này sao quý nhân treo cao, đúng là ‘trên ứng thiên xu, dưới thừa địa mạch’, tuyệt đối không phải trợ lực tầm thường, mà là sự che chở của Hoa Cái từ trên chín tầng mây, có thể giải được tai ách sấm sét.” Hoắc Tú Tú nuốt nước miếng, trong thâm tâm cô thực sự muốn túm vai Ngô Mặc mà lắc cho mấy cái, gào lên bảo hắn nói tiếng người đi.

Nhưng nghĩ đến tính nết của hắn và cái đầu tóc rối bù của mình, cô lại đành nén ý nghĩ đó xuống.

Đừng đùa, anh Mặc không giống anh Hoa, làm phiền anh ấy đang làm màu là mình dễ biến thành kẻ ngốc lắm.

“Khá lắm, khá lắm.” Tề Bát gia cười khen ngợi vài câu, sự tán thưởng trong mắt gần như tràn ra ngoài.

Người ta bảo trong mắt người yêu ra Tây Thi, còn trong mắt sư phụ...

à mà thôi.

Tề Bát gia là thực lòng yêu quý thằng nhóc Ngô Mặc này, hận không thể đem hết sở học truyền lại cho hắn.

Thấy đứa đồ đệ cưng nói năng đâu ra đấy, sự đắc ý trong lòng ông không giấu vào đâu được.

Sợ đồ đệ bị lộ tẩy, ông vội đỡ lời: "Được rồi, phần còn lại để sư phụ nói tiếp cho." Ông nhìn sang Tú Tú: "Con bé à, quẻ này không phải là đoạn kết phúc họa bình thường, nhìn từ góc độ khác thì đây là cơ duyên trời định để vận khí Hoắc gia thay đổi, nhìn thì nguy hiểm nhưng vẫn có một tia sinh cơ, tất cả nằm ở ý niệm của Hoắc Tiên Cô." Thôi xong, nói cũng như không.

Là hên xui 50/50 chứ gì?

Hoắc Tú Tú do dự hồi lâu, cuối cùng cũng nặn ra được một câu: "Vậy... cháu có thể đến Hoắc gia một chuyến không?" Ba lão già nhìn nhau rồi bật cười: "Cô bé này, muốn đi thì cứ đi, chỗ này đâu phải nhà tù, có ai xích chân cháu đâu." "Nhưng mà..." Hoắc Tú Tú không biết trả lời sao, ánh mắt theo thói quen nhìn về phía Ngô Mặc.

Ngô Mặc đảo mắt: "Nhìn anh làm gì, anh có xích em vào cạp quần đâu.

Nhưng em cứ thế đường đột đi qua đó thì dễ gây chú ý lắm, hay là để sư phụ anh mời người ta đến nhà thì sao?" Giờ đây Tề Bát gia chính là bảo vật trấn sơn.

Trừ khi là chuyện phản quốc tày đình, còn không thì người bên trên có thấy cũng sẽ coi như không thấy.

Tề Bát gia vỗ nhẹ vào tay Ngô Mặc: "Thằng nhóc thối, lại biết sắp xếp việc cho sư phụ rồi đấy.

Được rồi, Tú Tú, việc này cứ giao cho ta lo." Hoắc Tú Tú không kìm nén được cảm xúc nữa, hai đầu gối nhũn ra quỳ sụp xuống.

Chương 1687

Trong nhà có người già như có bảo vật.

Có ba lão già làm chỗ dựa, đám Ngô Mặc hoàn toàn không cần lo nghĩ nhiều.

Ba lão già như được cải lão hoàn đồng, tinh lực và thể lực đều ở thời kỳ đỉnh cao, không có việc gì cũng muốn kiếm việc mà làm, huống hồ là đấu trí đấu dũng với người khác.

Cứ như là được tiêm máu gà vậy.

Ngô Mặc lại một lần nữa rảnh rỗi, không có việc gì làm đành lôi hai đứa nhỏ ra chơi.

Giải Ngữ Hoa (nhỏ) ngoan ngoãn đáng yêu, cứ lẽo đẽo theo sau gọi "Tứ gia gia", làm Giải Ngữ Hoa (lớn) tức đến mức cứ hễ có cơ hội là muốn tẩn Ngô Mặc một trận.

Lúc này, bên cạnh sân khấu kịch, Giải Ngữ Hoa cuối cùng cũng đợi được Ngô Mặc quay về.

Nhân lúc Ngô Tà (nhỏ) và Giải Ngữ Hoa (nhỏ) đang ngủ trưa, anh mới có cơ hội trút cơn giận trong lòng.

Tay anh véo mạnh vào thắt lưng Ngô Mặc, nghiến răng nói: "Chiếm tiện nghi vui lắm phải không?

Nghe sướng tai không?

Hay là để tôi cũng gọi vài tiếng cho cậu thỏa lòng nhé?" "Kìa anh, sao lại xù lông lên thế?" Ngô Mặc hít một ngụm khí lạnh, thu người lại rối rít giải thích: "Trẻ con biết lễ phép chẳng phải là chuyện tốt sao?

Em đâu thể từ chối được.” “Hả hả.” Giải Ngữ Hoa giận đến mức bật cười.

Cái thứ lý do cùi bắp gì đây?

Ít ra cũng phải tìm lý do nào có tâm một chút mà lừa tôi chứ, nói xằng nói bậy trắng trợn thế này coi tôi là thằng ngốc chắc?

Tay anh lại tăng thêm vài phần lực.

“Vãi!

Anh xuống tay ác thế!” Ngô Mặc đau đến nhe răng trợn mắt: “Anh ơi, có gì từ từ thương lượng, nếu anh thấy không thoải mái thì em gọi anh là ông nội cũng được mà?” “Xéo đi, ai mà không đứng đắn như cậu chứ.” Cơn giận trong lòng Giải Ngữ Hoa tan biến, cả người lại khôi phục dáng vẻ ôn nhu như gió xuân.

Anh buông tay, tựa vào sân khấu kịch nhìn lên bầu trời xanh thẳm, trong lòng đầy cảm xúc: “Thật tốt, cậu đã lấp đầy mọi tiếc nuối của tôi.” Ngô Mặc xoa xoa thắt lưng, nghe thấy câu này thì khựng lại, nhìn theo ánh mắt anh lên bầu trời.

Vòm trời xanh ngắt sạch sẽ như một dải lụa vừa được giặt sạch.

Thỉnh thoảng có vài đám mây lững lờ trôi qua, mái hiên cong vút của sân khấu kịch in bóng bên dưới, ngay cả gió cũng mang theo vài phần lười biếng và ấm áp.

Đúng là khiến người ta vô thức thấy thư thái hẳn.

Nhưng mà cái này với chuyện anh vừa cấu em thì có liên quan cái quái gì chứ?

Lúc nãy sao anh không nhìn trời đi?

Anh mà nhìn trời thêm mấy cái chắc em đã bớt đau rồi.

Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được nhỏ giọng lẩm bẩm: “Thế thì anh còn không mau cảm ơn em đi, không có em thì làm sao các anh đến được đây?

Suốt ngày chỉ biết bắt nạt em, lần sau có chuyện tốt gì em chẳng thèm nhớ đến các anh nữa đâu.” Giải Ngữ Hoa: “...” Cái đồ phá hoại này.

Chẳng có chút lãng mạn nào cả.

Đúng là khi không mở miệng thì thơ tình họa ý, vừa mở miệng là muốn tuyệt giao luôn.

Anh lườm hắn một cái cháy mặt, rồi lại không nhịn được khẽ cười một tiếng.

Đúng vậy, quả thực không sai.

Sự xuất hiện của hắn đã thay đổi cuộc đời anh.

Ngón tay Giải Ngữ Hoa lướt qua những vân gỗ trên cạnh sân khấu, đáy mắt gợn lên sự dịu dàng: “Trước đây khi nằm mơ tôi từng nghĩ, nếu ông nội và các chú vẫn còn sống, liệu mọi thứ có khác đi không?

Tôi sẽ không cần phải đeo mặt nạ mà sống, không cần mỗi ngày đều phải lăn lộn bên bờ vực sinh tử, chỉ cần lớn lên một cách bình thường, rồi hát kịch thôi.” “Nhưng mơ thì vẫn chỉ là mơ, mở mắt ra đối diện vẫn là cuộc đời phức tạp.

Tôi thực sự rất ghen tị với Ngô Tà, cuộc đời của cậu ấy hoàn toàn khác với tôi.” Đừng nhìn Ngô Tà nghèo rớt mồng tơi mà lầm, Giải Ngữ Hoa thực sự ghen tị với anh ấy từ tận đáy lòng.

Cha mẹ còn khỏe mạnh, tiền bối yêu thương.

Trừ việc bản thân hơi đen đủi ra thì mọi thứ trông thật hài hòa.

Sau này lại xuất hiện thêm một thằng em trai giỏi giang mọi thứ, cứ như là được cả thế giới cưng chiều vậy.

Lúc đó, từ “đố kỵ” lần đầu tiên xuất hiện trong đầu Tiểu Cửu gia.

Ngô Mặc nghe anh lẩm nhẩm, hồi tưởng lại quá khứ bi thảm hồi nhỏ của Giải Ngữ Hoa, liền đưa tay choàng vai anh, giọng điệu hiếm khi nghiêm túc: “Cuộc đời làm gì có cách nào quay ngược lại được, anh đâu thể biến thành đứa trẻ còn bú mớm được đâu.

Nếu thực sự thấy tiếc nuối, sau khi quay về em sẽ giúp anh bù đắp, yên tâm đi, tuyệt đối khiến anh không bao giờ còn nhớ đến những chuyện bi thảm ngày xưa nữa.” Yên tâm?

Đùa à.

Không làm loạn thêm là may rồi.

Giải Ngữ Hoa định nói gì đó nhưng lại bị Ngô Mặc cắt ngang.

“Không cần cảm ơn đâu, về rồi anh cứ đợi đấy.

Còn về việc ghen tị với anh trai em?

Hoa ca, đầu anh không bị ai đánh đấy chứ?

Cái thể chất đen đủi của anh ấy, hễ xuống mộ là dính chưởng, anh ghen tị cái gì không biết?

Phải nói là anh ấy ghen tị chết đi được với anh mới đúng, vừa có tiền vừa có sắc, đúng chuẩn tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết luôn.

Đừng nói anh trai em, ngay cả em cũng ghen tị chết đi được đây này.

Ôi trời, đống tiền đó mà nằm trên giường đếm chắc cả đời này cũng chưa chắc đếm hết được.” Nói đến đây, nước miếng Ngô Mặc suýt thì chảy ra luôn.

Hắn đúng là kẻ cuồng tiền mà.

Giải Ngữ Hoa bị bộ dạng hám tiền đột ngột này của hắn làm cho dở khóc dở cười.

Chút cảm thương vừa rồi tan biến trong nháy mắt, anh đưa tay vỗ bốp một cái vào trán hắn: “Tiền đồ gớm!

Truy cầu chỉ có thế thôi sao?

Có gì mà ghen tị, của tôi cũng là của cậu, muốn bao nhiêu tôi cho bấy nhiêu.” “Thế không được, em không ăn cơm mềm đâu.” Ngô Mặc lập tức từ chối thẳng thừng.

Nam nhi đại trượng phu phải đội trời đạp đất.

Ăn cơm mềm thì trên giường cũng không cứng nổi.

Không được, tuyệt đối không được.

“Yêu hay không tùy cậu.” Giải Ngữ Hoa lườm hắn một cái, rồi chuyển chủ đề sang chính sự: “Trương Đại Phật gia đang bị thanh tra, hiện tại mọi công việc đều đã bị đình chỉ.

Trương Nhật Sơn tối qua có đến tìm ông nội để bàn bạc.” “Ô hô, còn có chuyện này nữa cơ à?” Thời gian qua Ngô Mặc toàn bị Tề Bát gia nhốt ở nhà bắt học.

Lão già tính ra thời gian Ngô Mặc ở lại không gian này không còn nhiều, hận không thể đem hết kiến thức nhồi vào đầu hắn.

Ông biết được từ miệng Ngô Mặc rằng ở thời không khác, Tề gia đã hoàn toàn mất đi truyền thừa.

Tuyệt tự tuyệt tôn thì không sao, nhưng mất đi truyền thừa thì ông đúng là tội đồ thiên cổ, chết đi cũng không còn mặt mũi nhìn tổ tiên.

Sự xuất hiện của Ngô Mặc có lẽ là cơ hội tổ tiên dành cho ông, bằng mọi giá phải bàn giao lại truyền thừa.

Cũng may Ngô Mặc trí nhớ tốt, chứ đổi lại là người khác chắc bị

Tề Bát gia hành cho ám ảnh luôn rồi.

Lão già sáng sớm nay bị người ta gọi đi, Ngô Mặc mới tranh thủ thời gian chạy về Giải gia lão trạch.

“Mau, kể nghe xem nào, chuyện là thế nào?” Ngô Mặc lập tức hứng thú, lắc mạnh vai Giải Ngữ Hoa như muốn làm óc anh văng ra ngoài luôn.

Giải Ngữ Hoa có thể coi thường trời đất, coi thường không khí, nhưng duy chỉ với Ngô Mặc là anh chẳng có cách nào.

Anh thở dài bất lực: “Đừng lắc nữa, lát nữa là tôi ngốc luôn đấy.” Ngô Mặc hơi ngại ngùng dừng tay, chớp chớp đôi mắt to tròn đầy vẻ thảo mai nhìn Giải Ngữ Hoa.

Giải Ngữ Hoa không úp mở nữa, đi thẳng vào vấn đề.

Chương 1688

Một khi cơ quan quốc gia đã vào cuộc, mọi yêu ma quỷ quái đều không có chỗ trốn.

Chuyện của Trương gia dần lộ diện, mọi hành vi của Trương Đại Phật gia đều bị phơi bày.

Gia tộc thần bí ngàn năm, truyền thuyết về thuật trường sinh, cổ mộ đầy rẫy cạm bẫy...

Từng tập tài liệu tuyệt mật được chỉnh lý và đặt lên bàn làm việc của các lãnh đạo cấp cao.

Tra.

Một chữ đơn giản thôi mà dấy lên sóng gió ngập trời.

Tình hình cụ thể rốt cuộc thế nào?

Ngay cả nhân mạch của Giải Cửu Gia cũng nhất thời không thể thám thính ra tin tức chi tiết.

Theo lý mà nói, Trương Khải Sơn làm việc có mưu lược, có thủ đoạn, từ khi xuất đạo đến nay bất kể phong ba bão táp lớn thế nào cũng đều có thể hóa hiểm thành lành.

Nhưng khổ nỗi 'loạn quyền đánh chết lão sư phụ'.

Lão ta có thông minh tuyệt đỉnh thế nào cũng chẳng thể ngờ nổi lại có kẻ từ thời không khác xuyên không tới đây.

Ngô Mặc, cái tên vạn người có một này, tung chiêu loạn xạ coi như đã chọc đúng vào tử huyệt của lão.

Đỡ không nổi mà.

Loạn rồi, triệt để loạn rồi.

Trương Khải Sơn bị bộ phận liên quan đưa đi điều tra.

Đương nhiên, lý do khẳng định không phải mấy chuyện cấp trên kia, mà là tùy tiện tìm một cái cớ 'hỗ trợ điều tra'.

Như vậy, trái lại không tiện trực tiếp đưa Trương Nhật Sơn đi cùng.

Huống hồ Trương Nhật Sơn vẫn luôn giữ được diện mạo trẻ trung, để che đậy thân phận của anh ta, Trương Khải Sơn sớm đã chuẩn bị sẵn mấy đường lùi, vô tình lại giúp anh ta thoát được lần này.

Trương Nhật Sơn bình tĩnh suy tính một đêm, đến khi trời vừa tờ mờ sáng liền đứng dậy cải trang, vội vàng đi tới phủ cũ nhà họ Giải.

Mối giao tình sinh tử nhiều năm, sao có thể nghênh ngang đuổi người ra khỏi cửa?

Giải Cửu Gia bảo người làm dẫn anh ta vào từ cửa ngách, đưa thẳng tới mật thất bàn bạc kỹ lưỡng.

Còn nội dung cụ thể là gì thì không rõ lắm.

Theo Giải Ngữ Hoa suy đoán, chẳng qua cũng chỉ là thám thính tin tức, rồi tìm cách cứu Trương Khải Sơn ra.

Ngô Mặc tựa lưng vào sân khấu kịch, hai tay gối sau đầu, ngẩng lên nhìn trời, giọng điệu xen chút trêu chọc: 'Lão già này cũng trung thành thật đấy.' Cảm thán xong, dường như cậu lại nghĩ ra điều gì, nghiêng đầu nhìn Giải Ngữ Hoa, cười gian xảo hai tiếng: 'Anh nói xem hai người họ có khi nào có một chân với nhau không?

Chứ sao tôi cảm giác có cái kiểu sinh tử có nhau thế nhỉ?' Giải Ngữ Hoa: '...' Im lặng đã trở thành trạng thái thường thấy.

Đừng bao giờ hy vọng cái thằng khốn này có thể phun ra được lời vàng ngọc gì, không phun ra mảnh băng đâm người ta đã là cảm tạ trời đất lắm rồi.

Thấy ánh mắt có chút bất lực của Giải Ngữ Hoa, Ngô Mặc trực tiếp đưa tay lên véo miệng anh: 'Cười một cái cho trẻ ra mười tuổi, cứ tâm sự nặng nề thế không sợ biến thành ông cụ non à?' Ừm, cảm giác tay không tệ, coi như đã báo được thù lúc nãy. 'Cậu... bỏ... tay... ra.' Giải Ngữ Hoa không chịu kém cạnh, tay phải chuẩn bị vồ vào vị trí 'đặc biệt'.

Trên sân khấu kịch nhà họ Giải coi như đang diễn một vở kịch lớn.

Cách đó không xa, Hắc Nhãn Kính mồm đang ngậm cái kẹo mút vừa cướp được từ tay Tiểu Ngô Tà, khoanh tay tựa vào lan can.

Ánh mắt gã thủy chung vẫn dán chặt vào Ngô Mặc, hoàn toàn gạt Giải Ngữ Hoa sang một bên.

Mắt gã không còn vấn đề gì nữa, nhưng trong lòng lại như bị đè một tảng đá.

Gã đã nghe Tề Bát Gia nói về điều kiện khắc nghiệt khi dùng Vô Tật Kính.

Bốn chữ 'dùng mạng đổi mạng' giống như một thanh kiếm sắc đâm mạnh vào tim gã.

Heo sữa?

Đừng đùa nữa, gã có phải kẻ thiếu não đâu.

Nếu một con heo mà có thể thay thế mệnh cách, thì thế gian này còn xuất hiện cái phương pháp dùng mạng người hoán đổi làm gì?

Rốt cuộc nhóc con này đã phải trả cái giá lớn thế nào?

Gã vô thức đưa tay chạm vào mắt.

Trong đầu hiện ra vô số dấu hỏi nhưng mãi không có lời giải đáp.

Hỏi trực tiếp à?

Đừng đùa.

Hắc Nhãn Kính đã bóng gió thăm dò vô số lần, nhưng chưa bao giờ cậy được miếng tin tức nào từ miệng Ngô Mặc.

Miệng cậu ta kín như bưng, cứng nhắc đến mức khiến người ta không tìm thấy kẽ hở nào để cạy ra.

Toàn nói chuyện tào lao, mà lại không thể dùng hình bức cung.

Thật là làm khó một Hắc gia vốn luôn vô sở bất năng.

Hắc Nhãn Kính nhìn Ngô Mặc đang vô tư lự bên sân khấu kịch, bực bội cắn nát cái kẹo mút, thầm tính toán tối nay nên dùng lý do gì để thăm dò thêm lần nữa?

Ý tưởng thì đẹp đấy, nhưng hiện thực lại vả cho Hắc gia một phát đau điếng.

Cẩu Ngũ Gia đã đưa hai anh em Ngô Tà và Ngô Mặc đi mất.

Nhà họ Ngô thay đổi môn đình, để không bị người ta nắm thóp, rất nhiều chuyện cần phải xử lý trước.

Ba người bọn họ đưa Tiểu Ngô Tà vội vã chạy về nhà cũ ở Dư Hàng.

Hắc Nhãn Kính không cam tâm muốn đi theo, Ngô Mặc liền chặn gã lại, trịnh trọng nhét con heo sữa vào lòng gã. 'Ôm chặt người thân của anh đi.

Đang trong thời gian ở cữ không nên vận động loạn xạ, việc quan trọng nhất là dưỡng tốt thân thể, chăm tốt con heo này.

Nếu không công cốc hết cả, tôi cũng chịu không cứu vãn nổi đâu.'

Hắc Nhãn Kính: '...' Phong vân ở kinh đô biến ảo khôn lường.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, trời đất gần như đã đổi khác.

Trương Khải Sơn không hổ là nhân vật kiêu hùng hô phong hoán vũ nửa đời người, cứng rắn từ trong cục diện chết chóc mà giết ra một con đường sống.

Ai cũng không ngờ, con cáo già Trương Khải Sơn này lại chơi chiêu 'bỏ xe giữ tướng'.

Lão chủ động giao nộp hơn nửa số cổ vật cất giấu, còn khui ra mấy tên cấp dưới năm xưa mượn danh lão để tham ô phạm pháp, gột rửa bản thân sạch sẽ, chỉ nhận cái tội nhẹ là 'giám sát không chặt'.

Cộng thêm công lao bảo vệ quốc bảo và kháng chiến chống Nhật năm xưa, cuối cùng lão lại bước ra mà không hề hấn gì.

Tuy nói không còn quyền thế như trước, nhưng đã bảo toàn được tính mạng và căn cơ của Trương gia.

Nhà họ Hoắc tương đối không được thoải mái như vậy.

Thời kỳ đặc thù, có người âm thầm nhìn chằm chằm, Giải Cửu Gia không dám trắng trợn mời Hoắc Tiên Cô qua phủ bàn chuyện như trước, mà dùng thủ pháp độc môn của Cửu Môn để truyền tin tức.

Hoắc Tiên Cô cầm tờ giấy nhỏ lật đi lật lại xem mấy lần.

Hồi lâu sau, tờ giấy được châm lửa trên ngọn nến, tro tàn còn lại ném vào ly nước.

Bà bưng ly nước ngửa cổ uống sạch cả tro lẫn nước vào bụng.

Đứng dậy bước vào mật thất, lấy từ trong ngăn kéo ra chiếc hộp trân quý của mình, đứng trước gương trang điểm thở dài một tiếng.

Chương 1689

Thế sự vô thường.

Cứ ngỡ vượt qua chiến loạn, trải qua đủ loại sinh tử, cuối cùng cũng đến ngày khổ tận cam lai.

Ngờ đâu nợ cũ lại bị người ta lật lại.

Thời dã, mệnh dã.

Hoắc Tiên Cô lại cảm thấy có chút không cam lòng.

Bà vì Hoắc gia phấn đấu cả đời, ngay cả cuộc hôn nhân cũng không được chọn người mình yêu.

Tại sao lại rơi vào kết cục này?

Đừng hoảng, nhất định vẫn còn cách phá cục.

Giải Cửu Gia hẹn gặp mình là vì chuyện gì?

Hoắc Tiên Cô suy nghĩ không ngừng, tay cũng không rảnh rỗi.

Thuật dịch dung của Hoắc gia quả nhiên có chỗ độc đáo.

Mỹ nữ xinh đẹp trong gương trong nháy mắt đã biến thành một gã đàn ông thô kệch.

Diện mạo thuộc loại ném vào đám đông là không ai nhận ra, có thể nói là bình thường đến cực điểm.

Đợi lúc nắng gắt nhất, bà chui ra từ mật đạo, lặng lẽ gia nhập vào đám đông đang dạo phố.

Thỏ khôn có ba hang.

Nhà họ Giải và nhà họ Hoắc ở kinh đô có thiếu gì chỗ đặt chân.

Hiện tại tiếng gió hơi gắt, nơi mấy người hẹn gặp là một góc hẻo lánh vùng ngoại ô kinh đô.

Hoắc Tiên Cô không đi thẳng đến đích.

Bà ăn mặc như một người đàn ông trung niên bình thường, mồm ngậm điếu thuốc lá cũ kỹ lững thững dạo quanh chợ.

Thỉnh thoảng lại ngồi xuống tán gẫu với người ta vài câu.

Một tiếng, rồi hai tiếng.

Dần dần đi rất xa.

Vùng ngoại ô, căn nhà dân cũ nát.

Người xưa nói đúng: 'Nhân bất khả mạo tương' (Người không thể nhìn mặt mà bắt hình dong), nhà cửa cũng vậy.

Tường viện đổ nát, lỗ chỗ như răng rụng của ông lão.

Cỏ dại mọc còn dày hơn cả tóc trẻ con.

Nhìn bề ngoài thì cứ như đã hoang phế mấy chục năm, chẳng khác gì nhà ma.

Hoắc Tú Tú im lặng đi theo Giải Cửu Gia vào sân.

Trong đầu cô toàn là cảnh tượng sắp được gặp bà nội, hoàn toàn không có tâm trí quan sát xung quanh.

Đừng nói là đi vào nhà tranh, dù có đi vào nhà vệ sinh công cộng thì cô cũng chẳng thấy người bên cạnh.

Hình ảnh Hoắc lão thái thái lấp đầy tâm trí cô, không còn một kẽ hở nào.

Nghĩ đến đoạn video bà nội trước khi chết, nước mắt cô suýt trào ra.

Cảm tạ trời, cảm tạ đất, cảm tạ Tiểu Mặc ca ca quá đỉnh.

Không có anh ấy, e rằng mình chỉ có thể gặp bà nội trong mơ.

Lúc này, địa vị của Ngô Mặc trong lòng Hoắc Tú Tú có thể sánh ngang với Ngọc Hoàng Đại Đế.

Người làm nhà họ Giải tản ra xung quanh.

Hoắc Tiên Cô vừa xuất hiện ở đầu đường, một người đàn ông trung niên xách cuốc lập tức đón lên, dùng giọng Bắc Kinh đối ám hiệu.

Ám hiệu không vấn đề gì.

Anh ta quay người đi luôn, không hề tỏ ra ngạc nhiên trước cách ăn mặc của Hoắc Tiên Cô.

Chẳng qua là vì đã quen rồi.

Hoắc Tiên Cô bám sát sau lưng người đàn ông, mặt không cảm xúc, tay giấu sau lưng đang nắm chặt một khẩu súng lục nhỏ.

Chỉ cần có bất kỳ chỗ nào không ổn, bà chắc chắn sẽ tiễn đối phương đi chầu trời.

Trong mật thất, Hoắc Tú Tú xoay vòng vòng còn hơn cả cái chong chóng.

Hết vòng này đến vòng khác không ngừng nghỉ, suýt nữa làm Giải Cửu Gia ngồi bên cạnh chóng mặt theo. 'Nha đầu, đừng khẩn trương.' Giải Cửu Gia sợ mình còn không lên tiếng ngăn cản thì Tú Tú mòn cả đế giày mất.

Đi giỏi quá, làm ông hoa cả mắt. 'Xin lỗi Cửu ông nội, cháu hơi bị căng thẳng quá.' Hoắc Tú Tú có chút ngượng ngùng, miễn cưỡng nở nụ cười, miệng thì nói xin lỗi nhưng đế giày vẫn di di trên mặt đất hai cái.

Suy bụng ta ra bụng người, Giải Cửu Gia hiểu tâm tư của Tú Tú.

Đúng là không ngờ được mà, Hoắc Tiên Cô cả đời hào nhoáng lại có kết cục bi thảm như vậy.

Giải Cửu Gia vốn định an ủi Tú Tú vài câu, kết quả ngoài cửa truyền đến giọng người làm: 'Lão gia, người đến rồi.' 'Mời vào.' Giọng Giải Cửu Gia trầm ổn uy lực.

Hoắc Tiên Cô nghe thấy giọng nói quen thuộc, trái tim đang treo lơ lửng cũng coi như hạ xuống một nửa.

Người đàn ông trung niên đáp lời, quay người nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chắp tay với Hoắc Tiên Cô: 'Hoắc đương gia, mời.' Hoắc Tiên Cô vừa sải bước định vào trong, người đàn ông lại giơ tay cản lại: 'Hoắc đương gia, cái này của ngài...' Ánh mắt anh ta có chút ẩn ý nhìn về phía tay phải của bà.

Chân mày Hoắc Tiên Cô nhướn lên, mắt lóe lên một tia lệ sắc, hừ lạnh: 'Sao, giao tình bao nhiêu năm, Giải Cửu Gia lại không tin tưởng Hoắc Tiên Cô tôi?' Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.

Không ngờ một tên người làm nhà họ Giải cũng dám không tôn trọng mình.

Người đàn ông trung niên vẫn giữ nụ cười khách khí nhưng không nhường nửa bước: 'Hoắc đương gia nói giỡn rồi, không phải không tin mà là quy củ.

Vào mật thất này bất kể là ai cũng phải để lại 'hàng họ', miễn cho thương tổn hòa khí, cũng hỏng nhã hứng của Cửu Gia.' Lời nói thì mềm mỏng nhưng thái độ thì cứng như đá.

Trong phòng, Hoắc Tú Tú sốt ruột đến mức suýt vò đầu bứt tai, đáng thương nhìn sang Giải Cửu Gia đang thong thả nhấp trà: 'Cửu...' Nửa câu sau đành nuốt ngược vào trong.

Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, Cửu ông nội làm vậy chắc là có tính toán riêng.

Thấy con bé này nghẹn đến đỏ mặt tía tai, Giải Cửu Gia cười phẩy tay: 'Nghịch ngợm, Tiên Cô đâu phải người ngoài, mau mời người vào đây.' Người đàn ông trung niên như lật mặt trong kịch Xuyên, không dám cản trở nữa, vội vàng khom người bồi tội: 'Hoắc đương gia thứ tội, tiểu nhân chỉ là...' Hoắc Tiên Cô hừ lạnh một tiếng, lệ sắc trong mắt hơi thu lại, tay giấu sau lưng hơi động đậy nhưng rốt cuộc không cố chấp thêm nữa, sải bước vào mật thất.

Còn súng lục ư?

Xin lỗi, hiện tại không thể giao cho người khác được, đó là lá bài tẩy để bà đơn thân độc mã đến đây.

Đi qua bức tường bình phong, tình hình trong phòng hiện ra trước mắt.

Lão già kia thì khỏi bàn, giao tình mấy chục năm, hóa thành tro bà cũng nhận ra.

Còn con bé bên cạnh là ai?

Trông sao mà quen mắt thế nhỉ?

Sự nghi hoặc thoáng qua trong đầu, ánh mắt bà lại đặt lên người Giải Cửu Gia: 'Không biết Cửu Gia mời tôi đến đây có việc gì?' Giải Cửu Gia đặt chén trà xuống, ngón tay miết nhẹ vân trên miệng chén, giọng nói không nhanh không chậm: 'Tiên Cô đừng vội, mời ngồi.' Hoắc Tiên Cô cũng chẳng khách sáo, đặt mông ngồi xuống ghế thái sư bên cạnh.

Hoắc Tú Tú vốn cực kỳ kích động, chỉ có điều nhìn bà nội ăn mặc thế này lại thấy hơi 'sai sai'.

Cái này... theo ngôn ngữ hậu thế thì có gọi là 'phi chủ lưu' không nhỉ?

Kể cả có hóa trang thành một bà thím thì cũng tốt hơn một gã đàn ông thô lỗ chứ.

Chương 1690

Phải nói là ở gần người xấu thì dễ học thói hư.

Những năm trước Tú Tú không có nhiều hoạt động tâm lý như vậy, giờ thì coi như học hư từ Ngô Mặc triệt để rồi.

Hoắc Tiên Cô và Giải Cửu Gia đâu biết trong đầu cô đang nghĩ gì, hai người đối diện bắt đầu trò chuyện.

Không cần phải vòng vo tam quốc, Giải Cửu Gia đi thẳng vào vấn đề: 'Tiên Cô, cục diện hiện tại bất lợi cho Hoắc gia, bà tính thế nào?' Nhổ củ cải mang theo bùn, người trong Cửu Môn dính líu quá sâu.

Ngay cả khi Giải Cửu Gia mưu sâu kế hiểm, chuẩn bị trước rất nhiều việc thì cũng sợ vạn nhất. 'Cửu Gia, chúng ta giao tình mấy chục năm, ông nói thật cho tôi biết, chuyện của Phật Gia, có phải Ngô Lão Cẩu cũng tham gia không?' Đầu ngón tay Hoắc Tiên Cô bấu chặt vào tay vịn ghế, ánh mắt nhìn chòng chọc vào mặt Giải Cửu Gia, sợ bỏ lỡ thông tin mấu chốt nào. 'Ồ?

Bà cho rằng chuyện của Hoắc gia là do lão Ngũ làm ra sao?' Giải Cửu Gia bưng chén trà nhấp một ngụm, chậm rãi đặt xuống, ánh mắt thâm thúy: 'Tiên Cô, bà lại không tin tưởng lão Ngũ đến thế sao?' 'Ha ha, ông ta ư?' Hoắc Tiên Cô cười khẩy hai tiếng.

Hoắc Tú Tú chú ý thấy trong nụ cười của bà nội có lẫn chút chua chát khó tả.

Tim cô thắt lại, cảm thấy đau lòng khôn xiết.

Kể từ khi nhà họ Hoắc bị ép 'điểm thiên đăng', Hoắc Tú Tú vì tò mò đã tốn không ít công sức điều tra quá khứ của Hoắc Tiên Cô và Ngô Lão Cẩu.

Càng xem càng thấy thương cho bà nội.

Rõ ràng là một cặp 'lang hữu tình, thiếp hữu ý', vậy mà vì chuyện của Hoắc gia mà bị chia rẽ đau đớn.

Hoắc Tú Tú thầm rơi lệ đồng cảm thay bà.

Lúc trước tán gẫu với Ngô Mặc cô cũng từng cảm thán nhắc qua chuyện này, đương nhiên kết cục không đẹp đẽ gì cho lắm.

Lực đạo ở đầu ngón tay Hoắc Tiên Cô lại mạnh thêm mấy phần, tay vịn gỗ bị bấm ra mấy vệt hằn nông, giọng nói vương đầy cay đắng: 'Cửu Gia lẽ nào quên rồi, câu nói cửa miệng của Ngô Lão Cẩu chính là lòng người còn đáng sợ hơn quỷ thần.

Thật sự không liên quan đến ông ta, vậy tại sao cấp trên lại ưu đãi nhà họ Ngô, thật sự coi tôi là kẻ ngốc sao?' Có thể sống sót từ thời chiến loạn đến nay, lại đứng vững chân ở kinh đô, năng lực cá nhân của Hoắc Tiên Cô không thể coi thường.

Huống chi 'giai thoại' giữa bà và Ngô Lão Cẩu khiến bà đặc biệt chú ý đến hành tung của ông ta.

Ở Dư Hàng thì bà không nhúng tay vào được, nhưng đừng quên, đợt trước khi Hồng Nhị Gia thu đệ tử, Ngô Lão Cẩu đã đưa cả Ngô Mặc theo tham gia.

Hai người họ ít nhất cũng ba năm năm chưa gặp mặt.

Không phải không có cơ hội, mà là Ngô Lão Cẩu cố ý tránh né bà.

Bớt việc cho nhẹ thân, khỏi rước rắc rối vào người.

Hoắc Tiên Cô vừa giận vừa hận lại vừa bất lực.

Dù đã qua nhiều năm, sâu thẳm trong lòng vẫn không buông bỏ được tâm niệm cũ.

Nhân cơ hội Hồng Nhị Gia thu đệ tử, vốn định nói với cái lão khốn ấy vài câu, ai ngờ lại bị một thằng nhãi ranh phá đám.

Nghe nói là em trai Ngô Lão Cẩu, nhưng thấy thái độ lão già ấy đối với cậu ta không bình thường chút nào, cực kỳ giống... con riêng.

Hoắc Tiên Cô suýt thì tức chết với suy nghĩ của chính mình.

Không được, nhất định phải tra cho rõ.

Đúng là 'vô tình cắm liễu, liễu thành râm', bà càng tra càng nghi, càng nghi lại càng muốn tra tiếp, rơi vào cái vòng lẩn quẩn.

Hay thật, việc Ngô Lão Cẩu bị người trên mời đi điều tra cũng không lọt qua mắt bà.

Hoắc Tiên Cô đột nhiên kinh hãi.

Ngô gia xảy ra chuyện?

Kiên nhẫn đợi một ngày, không những không đợi được Ngô Lão Cẩu xuất hiện, ngược lại người làm đi theo dõi ông ta còn bị đánh ngất.

Hỏi là ai làm?

Tên người làm cứ ấp úng không nói rõ được.

Hoắc Tiên Cô hiểu rõ, không đánh chết người làm chắc chỉ là muốn cảnh cáo một chút.

Người làm sao cũng được, nhưng rốt cuộc Ngô Lão Cẩu đang ở tình cảnh nào?

Lòng đàn bà như kim đáy bể, lúc hận thì thật hận, nhưng khi đối mặt với vấn đề sinh tử thì thật sự không nỡ.

Bao năm qua Hoắc Tiên Cô luôn rất lý trí, lần này không biết trúng tà gì, một mình trong mật thất suy nghĩ cả đêm.

Trời vừa sáng liền dùng quan hệ của mình đi tra chuyện của Ngô

Lão Cẩu.

Chưa đầy một tiếng sau, điện thoại gọi lại.

Hoắc Tiên Cô tràn đầy vui mừng cầm lấy ống nghe, kết quả bị đối phương mắng cho một trận vuốt mặt không kịp.

Hoàn toàn khác với trước đây, người ở đầu dây bên kia không hề nể tình, mắng cho bà đờ đẫn cả người.

Ý gì đây?

Không biết nói tiếng người à?

Đối phương ném lại một câu 'chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi' rồi 'cạch' một cái cúp máy.

Hoắc Tiên Cô cầm ống nghe đứng ngây người suốt một phút, vẻ mặt như bình gia vị bị lật nhào, khó coi đến cực điểm.

Không cần hỏi nữa, tình cảnh này đủ để nói lên một vấn đề: nhà lão Ngô chắc chắn đã đụng phải tấm sắt rồi.

Lý trí còn sót lại nhắc nhở Hoắc Tiên Cô rằng nếu tiếp tục thám thính, rất có thể sẽ kéo cả Hoắc gia xuống hố.

Bà đi tới bên cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy ra, ngẩng đầu nhìn lên.

Trời vẫn xanh như thế, mây vẫn đẹp như vậy, nhưng cuộc đời bà thì không bao giờ có thể làm lại được nữa.

Có những chuyện nên buông tay thôi.

Hoắc Tiên Cô đã đưa ra quyết định có lợi cho Hoắc gia, nhưng không ngờ Trương Đại Phật Gia lại ngã ngựa, đồng thời kéo cả Hoắc gia vào cuộc.

Những mối quan hệ trước đây đều vô dụng.

Đừng nói là gọi điện không tìm thấy người, ngay cả đích thân đến tận cửa người ta cũng tránh không gặp, thậm chí có kẻ còn sụp đổ luôn rồi.

Loạn rồi, cục diện kinh đô loạn hết cả rồi.

Hoắc Tiên Cô cho đến lúc này đối mặt với Giải Cửu Gia vẫn không nghĩ thông suốt được chuyện gì đã xảy ra?

Nhưng có thể khẳng định một điều, mọi chuyện đều bắt đầu sau khi Ngô Lão Cẩu bị đưa đi. 'Tiên Cô à, bà thật sự là...' Giải Cửu Gia đưa tay day day tâm mi, giọng nói xen lẫn sự bất lực, 'Những chuyện khác tôi không nói, nhưng tôi có thể khẳng định với bà, chuyện của Hoắc gia không liên quan đến lão Ngũ.' 'Hừ!' Hoắc Tiên Cô hừ lạnh, vẻ mặt khinh khỉnh bày ra rõ ràng là không tin Giải Cửu Gia.

Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu Gia cá mè một lứa, bà vẫn luôn ghi hận việc Giải Cửu Gia giới thiệu em họ cho Ngô Lão Cẩu.

Nếu không có ông ta chọc gậy bánh xe, mọi chuyện có lẽ đã phát triển theo hướng khác.

Giải Cửu Gia nhìn bộ dạng không phục của Hoắc Tiên Cô, thầm thở dài đúng là ngoan cố.

Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh không dám ho he tiếng nào, ánh mắt dán chặt vào Hoắc Tiên Cô, sợ chỉ cần thiếu một ánh nhìn thôi là sẽ hối hận cả đời.

Bà nội, một bà nội bằng xương bằng thịt, một bà nội thời trẻ trung đầy sức sống.

Thật tốt quá, nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

Hốc mắt cô dần đỏ lên, cô cắn chặt môi dưới vì sợ giây sau mình sẽ bật khóc thành tiếng.

Giải Cửu Gia bưng chén trà nhấp một ngụm, dư quang chú ý thấy dáng vẻ của Tú Tú, thầm thở dài, con bé này chắc là nhớ nhà rồi.

Ông sớm đã nghe Ngô Mặc kể về kết cục bi thảm của Hoắc Tiên Cô.

Thảm thì thật là thảm, nhưng rốt cuộc bà ấy cũng sống thọ hơn ông nhiều năm, tính ra cũng chẳng biết ai đen đủi hơn ai.

Chương 1691

Giải Cửu Gia đặt chén trà xuống, giọng trầm xuống mấy phần: 'Tiên Cô, chuyện quá khứ cứ để nó theo gió cuốn đi đi, chúng ta hãy nói về cục diện hiện tại.

Phía Phật Gia tổn thất nặng nề, tôi nghĩ Hoắc gia e rằng cũng không thoát khỏi phong ba lần này.' 'Tôi hiểu.' Hoắc Tiên Cô vốn là người cầm lên được buông xuống được, lập tức không xoáy vào chuyện cũ nữa.

Ánh mắt bà bớt đi phần sắc sảo, chỉ còn lại sự trầm uất lạnh lùng: 'Sổ sách của Hoắc gia xưa nay đều rõ ràng, mọi bằng chứng vãng lai tôi đã niêm phong kỹ rồi, chỉ cần họ không có bằng chứng thì không thể vu khống.

Nếu thật sự đến bước đường cùng...' Bà nghiến răng, 'Tôi cũng không ngại liều mạng cá chết lưới rách.' Giải Cửu Gia nghe vậy, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn: 'Cá chết lưới rách thì dễ, nhưng cơ nghiệp trăm năm của Hoắc gia hủy trong tay bà, bà thật sự cam tâm sao?' 'Nếu không thì sao?' Hoắc Tiên Cô cười khổ, 'Trong Cửu Môn rốt cuộc đã làm bao nhiêu việc khuất tất, mấy người chúng ta trong lòng rõ hơn ai hết, chịu nổi điều tra không?' Giải Cửu Gia im lặng hồi lâu, từ trong túi lấy ra một mảnh giấy gấp nhỏ đưa tới trước mặt bà: 'Muốn tiền hay muốn mạng là tùy ở bà.

Nếu bà sẵn sàng bỏ đi sản nghiệp Hoắc gia thì hãy đi tìm người này, người đó sẽ đảm bảo cho Hoắc gia các người bình an vô sự.' Hoắc Tiên Cô cầm lấy mảnh giấy, khi mở ra ánh mắt chợt khựng lại.

Trên giấy chỉ viết một địa chỉ: Ngõ Cây Hòe Già số 17 phía Tây thành, ngay cả tên cũng không có. 'Người này là ai?

Có đáng tin không?' Bà ngước mắt nhìn Giải Cửu Gia, đầy vẻ cảnh giác.

Lăn lộn trong thời loạn bao nhiêu năm, bà không tin nhất chính là cái lời hứa 'bình an vô sự' này. 'Cứ yên tâm đi.' Giải Cửu Gia chỉ nói ba chữ, không muốn giải thích thêm.

Trong lòng ông không nhịn được cảm thán lão Ngũ rốt cuộc vẫn còn chút lòng mềm yếu.

Đúng vậy, thông tin trên giấy là do Ngô Lão Cẩu đưa cho Giải Cửu Gia.

Cùng là người trong Cửu Môn, giữa họ lại có một đoạn tình cảm cũ, Ngô Lão Cẩu không thể trơ mắt nhìn Hoắc gia sụp đổ.

Suy đi tính lại, rốt cuộc ông vẫn mượn cơ hội hiến dược liệu để thương lượng với cấp trên.

Còn Hoắc gia chọn lựa thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào quyết định của bà ấy.

Những việc dư thừa khác Ngô Lão Cẩu không có năng lực tham gia quá sâu, đây đã là nỗ lực lớn nhất của ông rồi.

Bà...

Hoắc Tiên Cô siết chặt mảnh giấy, lực đạo mạnh đến mức suýt chọc thủng nó.

Trong lòng bà ngũ vị tạp trần, có đem tất cả gia vị trong bếp trộn lại cũng không diễn tả nổi tâm trạng lúc này. 'Tiên Cô, bà phải sớm quyết đoán đi.' Giải Cửu Gia thở dài, 'Thời gian dành cho chúng ta không còn nhiều nữa, vẫn là nên để lại chút cơ nghiệp cho hậu đại đi.' Đang nói chuyện, ánh mắt ông vô tình quét qua Hoắc Tú Tú.

Ái chà, con bé ngoan quá.

May mà lúc này nó vẫn chưa ra đời. 'Được!' Hoắc Tiên Cô gấp mảnh giấy lại, cẩn thận cho vào túi áo trong ngực.

Bà đứng dậy chắp tay hành lễ với Giải Cửu Gia: 'Cửu Gia, lời thừa tôi không nói nhiều, ơn nghĩa này tôi ghi tạc trong lòng, tất có hậu báo.' Than sưởi ngày tuyết quý hơn nhiều so với thêu hoa trên gấm. 'Thôi, giữa bà và tôi không cần nói mấy thứ đó.' Giải Cửu Gia đứng lên, chỉnh đốn lại y bào, 'Tiên Cô, tình hình căng thẳng, tôi không giữ bà lại lâu, lúc về hãy chú ý một chút.' 'Yên tâm, tôi biết chừng mực.' Hoắc Tiên Cô gật đầu, đưa tay chỉnh lại quần áo, vẻ yếu đuối và cảm động trong mắt biến mất trong nháy mắt.

Khi bà ngẩng đầu lên lần nữa, bà lại biến thành một Hoắc Tiên Cô sát phạt quyết đoán.

Hoắc Tú Tú nãy giờ như một tấm phông nền, từ đầu đến cuối không nói được với bà nội câu nào.

Nhưng cô thấy đủ rồi, được nhìn thấy bà nội bằng xương bằng thịt thêm một lần nữa, cô thực sự mãn nguyện rồi.

Hoắc Tiên Cô không chút lưu luyến quay người đi về phía cửa, khi tay chạm vào cửa, bà bất ngờ quay đầu nhìn Tú Tú một cái.

Sự nghi hoặc trong mắt gần như tràn ra ngoài: 'Cửu Gia, cô bé này là...' Bà nội nhận ra mình sao?

Ánh mắt đang thất vọng của Tú Tú bỗng chốc sáng rực lên, nói không quá chứ độ sáng ngang ngửa đèn pin siêu sáng. 'À, nó là hậu bối tôi rất yêu quý.' Giải Cửu Gia đưa tay vỗ vỗ vai Tú Tú, ánh mắt tràn đầy sự hiền từ của bậc trưởng bối, 'Con bé từ nhỏ đã nghe kể về bà, luôn coi Hoắc Tiên Cô là thần tượng, biết tôi đi gặp bà nên quỳ xuống cầu xin tôi cho đi theo bằng được.' Hoắc Tiên Cô nhìn chằm chằm vào mặt Tú Tú một hồi lâu.

Sự nghi ngờ không tan biến, ngược lại còn thêm mấy phần ý vị khó tả.

Con bé trước mắt này từ chân mày đến ánh mắt đều cực kỳ giống bà thời trẻ, thậm chí còn giống hơn cả Hoắc Linh.

Nếu không phải người trong nhà biết rõ chuyện nhà mình, có khi bà đã tưởng năm đó mình sinh đôi rồi cũng nên. 'Thần tượng sao?' Ánh mắt Hoắc Tiên Cô dịu đi đôi chút, 'Nha đầu, mấy cái chuyện đó nghe cho vui thôi, Hoắc Tiên Cô tôi cả đời trải qua đao quang kiếm ảnh, cửu tử nhất sinh, sống được đến giờ coi như cũng mất nửa cái mạng rồi.' Mũi Tú Tú cay cay, cô muốn mở miệng nói gì đó nhưng cổ họng như bị nhét một đống bông gòn, bao nhiêu lời muốn nói nghẹn lại, chỉ rặn ra được một câu: 'Cháu biết.

Nhưng cháu vẫn khâm phục bà, khâm phục sự kiêu hãnh của bà, chưa bao giờ cúi đầu trước bất cứ ai.' Câu nói này đánh trúng tâm lý của Hoắc Tiên Cô.

Bà ngẩn người, nhìn Tú Tú như nhìn thấy chính mình thời trẻ.

Giống quá đi mất. 'Đúng là con bé ngốc.' Hoắc Tiên Cô bật cười lắc đầu, giọng điệu cứng nhắc biến mất quá nửa, 'Cố gắng học tập cho tốt, đừng học tôi, tương lai của các cháu không giống như những lão già này đâu.' Nói xong, bà không dừng lại nữa, quay người mở cửa mật thất bước ra ngoài.

Bước chân trầm ổn, không một chút do dự.

Cánh cửa nặng nề đóng lại, phát ra âm thanh trầm đục.

Hoắc Tú Tú nhìn chằm chằm vào cánh cửa, nước mắt cuối cùng cũng trào ra, nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười rạng rỡ.

Cô cúi đầu thật thấp trước Giải Cửu Gia: 'Cửu ông nội, cảm ơn ông, cảm ơn ông đã cho cháu được gặp lại bà nội.' Giải Cửu Gia thở dài, lấy trong túi ra một chiếc khăn tay trắng đưa cho Tú Tú: 'Nha đầu, đừng trách ông không cho cháu nhận mặt, tính cách bà nội cháu rất đa nghi, dễ gây ra hiểu lầm và rắc rối không đáng có lắm.' Tú Tú nhận khăn lau nước mắt, đầu gật lia lịa như gà mổ thóc: 'Cửu ông nội, cháu biết ơn ông còn không hết, sao lại dám trách ông chứ?' 'Đứa trẻ ngoan, có phong thái của bà nội cháu đấy.' Giải Cửu Gia xoa đầu Tú Tú, nghĩ một lát rồi nói tiếp: 'Đừng vội, đợi mọi chuyện lắng xuống sẽ có cơ hội nói rõ ràng thôi.' Đôi mắt Tú Tú lại sáng thêm mấy phần.

Đúng, nhất định sẽ có cơ hội đó.

Dư Hàng, nhà cũ họ Ngô.

Mấy ông cháu nhà này làm ra chuyện lớn làm chấn động cả Ngô gia.

Ngô Tam Tỉnh mặt đầy kinh hãi, cằm suýt rơi xuống tận chân: 'Ba, ba nói cái gì cơ?

Bảo con sắp xếp mấy cái thẻ tre kia thành văn kiện á?

Ba điên rồi à?

Con không làm đâu, bên Trường Sa của con còn một đống việc phải xử lý đây này.' 'Mày nói chuyện với ba mày kiểu gì đấy?' Ngô lão thái thái vả một phát vào vai con trai thứ ba, giọng đầy vẻ thất vọng, 'Trường Sa?

Lại định đi làm cái thằng trùm thổ phỉ của mày à?

Mày không học hỏi anh cả mày được chút nào à, để ba mẹ mày bớt lo đi.' 'Tiểu Tam Tử, mày không muốn sống nữa đúng không?' Ngô Mặc chớp thời cơ, giơ chân đá một phát vào mông Ngô Tam Tỉnh, 'Bảo làm cái gì thì làm cái đó, bớt nói nhảm đi, có tin tao tẩn mày một trận không?' 'Mày...' Ngô Tam Tỉnh ôm mông, mũi suýt thì vẹo vì tức, 'Hai ta có tư thù gì à?

Lần nào mày cũng ra tay hiểm độc thế, mông lão tử sắp bị mày đá biến dạng rồi đây này.' Ngô Mặc thèm vào quan tâm Ngô Tam Tỉnh nghĩ gì.

Đá được phát nào hay phát nấy, tranh thủ cơ hội mà tận hưởng cảm giác làm 'bề trên', nếu không về thế giới cũ làm gì còn cơ hội tốt thế này nữa.

Lúc ở nhà họ Giải, vì có Giải Liên Hoàn ở cạnh nên cậu chưa tiện 'thu phục' (Tiểu) Giải Liên Hoàn cho ra trò.

Giờ về đến nhà họ Ngô rồi, kiểu gì cũng phải xả giận cho bõ.

Ngô Tà nhìn mà mắt sáng rực lên.

Có thể chơi kiểu này sao?

Thế thì còn đợi gì nữa?

Lên thôi!

Anh chớp lấy thời cơ, theo sát phía sau bồi thêm một cú đá bay người, định bụng xả hết nỗi bực dọc tích tụ bao năm trong lòng.

Đúng là 'trùng hợp gặp mẹ của trùng hợp' – trùng hợp hết chỗ nói.

Cảm nhận được luồng gió ập đến, Ngô Tam Tỉnh nhanh nhẹn nhảy sang bên trái, thế là một đôi chân dài sượt qua quần anh bay thẳng về phía trước. 'Xoạt ——!' Âm thanh giòn giã vang lên, làm chấn động tất cả mọi người trong phòng.

Đám đông ngơ ngác nhìn Ngô Tà đang trong tư thế xoạc chân điêu luyện, cơ mặt ai nấy đều vặn vẹo, co giật. 'Phụt ~' Ngô lão thái thái nhất thời không kiềm chế được cảm xúc, bịt miệng cười đến mức người run bần bật.

Đứa cháu đích tôn này của bà đúng là...

Giờ thì hay rồi, công tắc vui vẻ đã được bật lên.

Bầu không khí căng thẳng nghiêm túc trong phòng bỗng chốc quay ngoắt 180 độ.

Chương 1692

Ngô Nhị Bạch quay đầu nhìn sang hướng khác.

Sự giáo dục tốt không cho phép ông làm ra những chuyện mất phong thái, chỉ có thể nỗ lực điều khiển cơ mặt. 'Vãi chưởng, anh đang làm cái vẹo gì thế?' Ngô Mặc ôm mặt không nỡ nhìn thẳng, định nói gì đó nhưng lại sợ chạm vào lòng tự ái của Ngô Tà.

Cậu thở dài nhẹ, tiến lên đỡ Ngô Tà dậy, cố gắng tìm một cái cớ để giải tỏa bầu không khí gượng gạo: 'Đã bảo anh thay đôi giày khác rồi mà không nghe, cứ ki bo làm gì để giờ mất mặt chưa, may mà đây là ở nhà đấy, chứ nếu trời tuyết mà anh xoạc thế này thì chẳng phải cái quần đùi của anh rách làm đôi luôn rồi sao?' Ngô Tà: '...' Thế nào gọi là bốc phét sống?

Ngô Tà hôm nay ở lão trạch nhà họ Ngô đã đích thân lên sàn biểu diễn cho mọi người một phen.

Coi như cũng là một kiểu làm trò hề cho người lớn vui lòng.

Cười thì cười thật, nhưng Ngô lão thái thái lại rất xót cháu trai cả, nắm lấy tay Ngô Tà an ủi một hồi lâu.

Ngô Tam Tỉnh thì tức đến nỗi mặt mũi méo xệch.

Mẹ à, mẹ thiên vị cũng vừa vừa thôi chứ?

Người bị đá là con trai mẹ mà.

Mẹ không dỗ con, lại đi dỗ cái thằng đầu sỏ gây tội à?

Ngô Mặc thấy miệng Ngô Tam Tỉnh cứ giật giật không ngừng, vô cùng "chu đáo" móc từ túi quần ra một cái kẹp.

Thừa lúc Ngô Tam Tỉnh không để ý, cậu chộp lấy môi lão rồi kẹp luôn vào.

Hay lắm, một con vịt mỏ kẹp đã ra đời.

Ngô Tam Tỉnh: ...

Nếu ánh mắt có thể giết người, Ngô Mặc sớm đã bị Ngô Tam Tỉnh phân thây vạn đoạn mấy lần rồi.

Ngại vì ông cụ bà cụ đang ở bên cạnh, Ngô Tam Tỉnh chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, nén cục tức vào trong lòng.

Ngô Lão Cẩu nhàn nhạt liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái.

Lòng bàn tay lão cứ ngứa ngáy, thật sự muốn chà xát vài phát lên thân hình da dày thịt béo của thằng con ngốc này.

Cái đồ không có tiền đồ.

Trông cậy vào nó thà trông cậy vào heo biết leo cây còn hơn.

Thôi bỏ đi, may mà ông đây còn có hai thằng con trai khác và hai đứa cháu trai bảo bối.

Cổ nhân có câu: Cái mông quyết định cái đầu.

Trước khi thay đổi môn đình, Ngô Lão Cẩu thấy thằng con thứ ba rất giống mình.

Giờ thì thấy nó chẳng bằng con nhà người ta.

Ngô Nhị Bạch ngồi bên cạnh nãy giờ vẫn im lặng.

Hắn rũ mắt trầm tư, không biết đang tính toán điều gì?

Hắn trầm tư hay không Ngô Mặc chẳng thèm quản, nhưng không hổ vị Nhị thúc này vài vố là cậu thấy ngứa ngáy cả người.

Thấy Ngô Nhị Bạch lại bày ra cái bộ dạng như lão tăng nhập định, trong bụng Ngô Mặc lại nảy ra một đống ý xấu.

Thế nào gọi là thúc từ tử hiếu?

Đứa cháu yêu quý của chú hôm nay nhất định phải "hiếu thuận" chú một trận mới được. "Khụ khụ." Ngô Mặc hắng giọng thật mạnh, cố ý thu hút sự chú ý của Ngô Lão Cẩu và lão thái thái.

Giờ đây đôi vợ chồng già này đúng là cuồng cháu trai.

Đừng nói là hắng giọng, dù cậu có ngáp một cái họ cũng phải chạy lại hỏi han ân cần.

Đứa cháu này quá đáng yêu, quá hiếm có, không kiềm chế nổi tình thương mà.

Đúng là người so với người chỉ có nước chết, hàng so với hàng chỉ có nước vứt, so sánh như vậy, ba thằng con trai chẳng khác gì mấy đứa con bất hiếu. "Tiểu Mặc, sao lại ho thế này?" Ngô lão thái thái vẻ mặt quan tâm, vươn tay kéo Ngô Mặc lại gần.

Bà nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, xoa xoa nửa ngày như dỗ dành trẻ con. "Có phải lão trạch bị lọt gió, làm bảo bối của bà lạnh rồi không?" Ngô lão thái thái sờ trán Ngô Mặc, lại kéo kéo cổ áo cậu. "Bà yên tâm, con không sao đâu ạ." Chỉ ở trước mặt Ngô lão thái thái, Ngô Mặc mới biến thành đứa cháu trai ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Ngô lão thái thái nhìn thấu tâm tư của cậu, gật đầu liên tục: "Không sao là tốt rồi, có phải con có chuyện muốn nói không?" Có bà nội tâm lý thế này, Ngô Mặc mà không thuận nước đẩy thuyền thì nửa đêm thức dậy chắc phải tự tát mình một cái. "Vậy con nói vài câu nhé." Ngô Mặc nói, ánh mắt liếc về phía Ngô Nhị Bạch, ngữ khí thuần khiết như hạt đậu phộng vừa bóc vỏ: "Thật ra cũng chẳng phải chuyện gì lớn, chẳng qua nhà mình đã muốn thay đổi môn đình, vậy lão Nhị... khụ, không phải, Nhị thúc cũng nên tìm việc gì đó mà làm chứ nhỉ?" Ba chữ 'Lão Nhị' vừa thốt ra, Ngô Tà suýt chút nữa thì phì cười thành tiếng.

Trong lòng thầm tặng Ngô Mặc một nút like thật lớn.

Em trai à, vẫn là chú em trâu bò nhất, chứ đổi lại là người khác thì chẳng ai dám trêu chọc Nhị thúc như thế đâu.

Câu nói 'thương cháu hơn con' quả không sai chút nào.

Ngô Lão Cẩu nhìn ra cháu trai muốn hành hạ thằng con thứ hai của mình.

Không những không ngăn cản, lão còn ra vẻ nghiêm túc xoa cằm phụ họa: "Ừm, có đạo lý.

Chỉ là nhất thời ta chưa nghĩ ra, con có kiến nghị gì hay không?" Hay lắm, lần này đến lượt Ngô Nhị Bạch biến sắc.

Cha à, cha coi con trai cha là thằng ngốc để đùa giỡn đấy à?

Với sự thâm mưu viễn lự của lão nhân gia ngài, nếu chưa nghĩ kỹ thì ngài có mở miệng không?

Thằng nhóc này thật sự không phải con riêng của ông già sao?

Ngô Nhị Bạch tinh minh hơn Ngô Tam Tỉnh nhiều.

Hắn vốn đã nghi ngờ thân phận thật sự của Ngô Mặc, tuyệt đối không đơn giản chỉ là cháu họ của Ngô Lão Cẩu.

Thậm chí hắn đã âm thầm điều tra, kết quả là mấy người họ hàng ở quê cứ ấp úng chẳng nói ra được cái gì ra hồn.

Kỳ quặc.

Tuyệt đối có vấn đề.

Ngô Lão Cẩu nhận ra hành động của Ngô Nhị Bạch, chỉ để lại một câu: Ngô Mặc là người nhà mình, không cho phép Ngô Nhị Bạch gây bất lợi cho cậu.

Lời của lão cha chẳng khác gì thánh chỉ, dù Ngô Nhị Bạch có nhiều nghi ngờ đến đâu cũng phải dừng việc điều tra lại.

Thôi bỏ đi.

Chỉ cần cậu ta không gây hại cho nhà họ Ngô, mình cứ coi cậu ta như họ hàng xa mà đối đãi vậy.

Ngờ đâu cậu ta lại mang đến cho nhà họ Ngô một bất ngờ lớn thế này.

Ngô Nhị Bạch đâu có thiếu não, làm sao không biết hành động này có ý nghĩa gì đối với gia tộc?

Sự nghi ngờ đối với Ngô Mặc quét sạch sành sanh, thái độ cũng thay đổi rất lớn.

Đối mặt với câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, sự giảo hoạt trong đáy mắt Ngô Mặc suýt chút nữa là tràn ra ngoài, nhưng cậu vẫn cố giữ bộ dạng nghiêm túc: "Đã muốn đổi nghề thì phải có học lực lận lưng, hay là cứ để Nhị thúc đi học đại học, sau đó thi cao học, cuối cùng thi lấy bằng Tiến sĩ rồi thành Viện sĩ.

Nhà họ Ngô chúng ta sau này sẽ là gia đình thư hương thế gia." Ngô Mặc hai tay chống cằm, chớp chớp mắt ra vẻ mơ mộng.

Trong lòng thì cười đến suýt bể bụng.

Nhị thúc à Nhị thúc.

Cổ nhân có câu: Không phải không báo, chỉ là chưa đến lúc, hôm nay coi như để con tìm được cơ hội rồi.

Chú cứ từ từ mà tận hưởng lộ trình mà đứa cháu này quy hoạch cho chú nhé.

Chương 1693

Ngô Mặc vừa dứt lời, cả căn phòng im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng Ngô Tam Tỉnh hít khí lạnh.

Cái mặt méo xệch của lão lúc này cuối cùng cũng giãn ra, khóe miệng giật giật, ánh mắt nhìn Ngô Nhị Bạch đầy vẻ cười trên nỗi đau của người khác: Cho chú mày giả vờ thâm trầm, cho chú mày xem náo nhiệt, giờ thì gậy ông đập lưng ông rồi nhé!

Khóe mắt Ngô Nhị Bạch giật liên hồi.

Tiến sĩ?

Nghĩ cái quái gì thế?

Cả đời này hắn quy hoạch cho mình con đường đi chậm mà chắc, tính toán là lòng người và quỷ kế.

Chứ chưa từng nghĩ đến phương diện học thuật này. "Quy hoạch này cũng không tệ." Mắt Ngô Lão Cẩu sáng lên, quay sang cân nhắc cách nói của Ngô Mặc.

Càng nghĩ càng thấy hợp lý.

Thằng hai tâm tư cẩn mật, thích hợp làm quan.

Thời buổi bây giờ hoàn toàn khác với thời chiến, câu nói 'kiến thức là sức mạnh' không phải chỉ là khẩu hiệu suông.

Muốn tiến thân vào chính trường thì phải có học vấn chống lưng.

Ừm!

Là một con đường tốt.

Ngô Lão Cẩu chẳng thèm cân nhắc xem Ngô Nhị Bạch có thi đỗ hay không.

Con trai lão không phải thằng ngốc, bản thân lão lại vừa đóng góp một phần sức mạnh lớn như vậy, xét về tình hay lý thì người ta cũng sẽ dành cho chút ưu đãi thôi.

Mặt Ngô Tà giật giật như thể vừa chạm phải nguồn điện.

Muốn cười mà không dám cười, hắn phải bấm đùi đến xanh tím mới khống chế nổi biểu cảm trên mặt.

Cao tay!

Đúng là sát thủ tiền bối.

Tiểu Mặc vừa ra tay, Nhị thúc đúng là không có chỗ chống đỡ.

Sao mà sướng thế không biết?

Đúng là học cái xấu thì nhanh lắm.

Ngô Tà nấp sau lưng Ngô lão thái thái, móc điện thoại ra quay lại toàn bộ cảnh này.

Lão thái thái nhìn thấu mà không nói, trong mắt hiện lên một tia cưng chiều.

Tương lai của Ngô Nhị Bạch đã được Ngô Lão Cẩu chốt hạ bằng một nhát búa.

Nhân quyền?

Đừng có đùa.

Nói chuyện nhân quyền với bố mày à, bộ mày nghĩ lão tử không vung nổi thắt lưng nữa chắc?

Ngô Nhị Bạch dở khóc dở cười, chỉ đành chấp nhận số phận mà gật đầu đồng ý với lộ trình quy hoạch kia.

Học thì học thôi, biết làm sao được?

Nhưng cũng phải thừa nhận một điều, cái kiến nghị bâng quơ của

Ngô Mặc đã khiến Ngô Nhị Bạch leo lên được vị trí cao trong thế giới này.

Nhà họ Ngô một bước lên mây, trở thành danh gia vọng tộc.

Đó là chuyện sau này, lát nữa hãy bàn.

Những việc lặt vặt xử lý xong cũng khá phiền phức.

Trong thời gian đó, tin tức từ kinh đô liên tục truyền đến tai mọi người.

Trương Đại Phật Gia bị thanh tra.

Bứt dây động rừng, vợ chồng Hoắc Tiên Cô bị đưa đi điều tra.

Ngô Lão Cẩu cầm tờ tin tức, thở dài một tiếng thật sâu: "Phật Gia à..." Nửa câu sau nghẹn lại nơi cổ họng.

Trong lòng lão cảm xúc ngổn ngang.

Năm đó khi Phật Gia không nể tình mà thực hiện cuộc thanh tẩy lớn, lão đã như một con chó mất nhà chạy trốn từ Trường Sa đến tận Dư Hàng.

Nếu không phải Cửu Gia vươn tay kéo lão một cái, giờ này chắc cỏ trên mộ lão đã cao cả mét rồi.

Phong thủy luân chuyển.

Ai ngờ được Phật Gia cũng có ngày hôm nay chứ?

Hả hê sao?

Cũng không hẳn.

Chỉ là có một nỗi bất lực không nói nên lời. "Lão già, thở dài cái gì thế?" Ngô Mặc khoác một chiếc áo khoác, lững thững đi vào từ cửa, đúng lúc nghe thấy tiếng thở dài của Cẩu Ngũ Gia.

Cậu đi tới gần, tay phải đặt mạnh lên vai Ngũ Gia: "Cổ nhân có câu: Thần Tài không độ oán phụ, vui vẻ mới có thể giàu to, bớt thở dài đi, cười nhiều lên." Oán phụ?

Cổ ngữ?

Dù Ngô Lão Cẩu có vắt óc cũng không nghĩ ra nổi đây là văn học rác rưởi của vị danh nhân nào trong lịch sử.

Ngô Tam Tỉnh đang đi tới đưa tin tức, muốn cười mà không dám cười, cứ bấm đùi thật chặt, người run lên bần bật.

Ngô Mặc nhướng mày, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, vắt chéo chân liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh: "Tôi nói này lão Tam, chú đang COS cái quạt điện đấy à?

Không ngờ chú em cũng hiếu thuận gớm, sợ bố chú nóng nên dùng thân mình quạt gió hả?" Ngô Tam Tỉnh không hiểu gì cả.

Nhưng lão biết chắc một điều -- mồm chó Ngô Mặc không mọc nổi ngà voi.

Miệng Ngô Tà ngoác tận mang tai.

Quá sướng.

Đúng là xem bao nhiêu cũng không chán.

Có điều bộ nhớ máy ảnh sắp đầy rồi.

Ngô Tà thầm hối hận vì không chuẩn bị thêm mấy cái thẻ nhớ.

Nếu quay lại được hết, sau này về nằm trong chăn lôi ra xem chắc chắn có thể xua tan mệt mỏi, sống thọ trăm tuổi là cái chắc.

Ngô Lão Cẩu bị Ngô Mặc chọc cho tan biến hết mọi muộn phiền.

Lão nhấc tẩu thuốc gõ nhẹ vào tay Ngô Mặc: "Được rồi, đừng có suốt ngày bắt nạt lão Tam, nó vốn đã ngốc rồi, sau này càng ngốc thêm thì tính sao?" "Cha, cha nói vậy là..." Ngô Tam Tỉnh cứ tưởng tấm lòng từ ái của lão cha bộc phát để bảo vệ mình, ai ngờ giây sau đã bị nửa câu sau làm cho tức đến bốc khói.

Thiên vị.

Ông già quá thiên vị rồi. "Bớt nói nhảm đi, anh đi ra ngoài trước đi." Ngô Lão Cẩu tùy ý xua tay, như thể đang đuổi một con chó nhỏ.

Lão chẳng mảy may quan tâm xem trái tim mỏng manh của thằng con mình có bị tổn thương hay không. "Ngài đúng là lúc cần thì dùng, không cần thì vứt." Lúc đi đến cửa, Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng không nhịn được mà phun ra một câu.

Thấy lão cha nhấc chân định đá, lão ta co giò chạy mất tích.

Do dự một giây thôi cũng là không tôn trọng cái mông của mình.

Chương 1694

Ngô Lão Cẩu: ...

Ngô Tà cười đến mức vỗ đùi bôm bốp.

Máy ảnh "tách" một tiếng ghi lại bóng lưng chạy trối chết của Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Lão Cẩu lắc đầu, ngẩng lên với đầy rẫy nghi hoặc: "Thằng ranh lão Tam này sau này thật sự làm được nhiều chuyện lớn thế sao?" Người ta thường nói nhìn đứa trẻ ba tuổi là biết lúc già.

Lão Tam từ nhỏ đã như con khỉ nghịch ngợm, thật không ngờ ở một thế giới khác nó lại lẳng lặng gây ra nhiều chuyện như vậy. "Đúng thế." Ngô Mặc gật đầu cái rụp, rồi xoay chuyển tông giọng: "Lão ta ấy mà, giỏi nhất là bôi mỡ vào chân, sểnh ra một cái là lặn không sủi tăm luôn." Nói đoạn, cậu đảo mắt một cái, kéo ghế sát lại gần Ngô Lão Cẩu, hạ thấp giọng: "Gia, con nhờ ngài việc này được không?" "Với ông nội mà còn dùng từ nhờ à?" Ngô Lão Cẩu có chút không vui, giơ tay gõ nhẹ lên trán Ngô Mặc: "Muốn làm gì cứ nói thẳng, dù có đòi mạng già này cũng được." Lòng người đều làm bằng thịt.

Càng tiếp xúc, lão càng xót hai đứa cháu trai này. "Đòi mạng ngài làm gì?

Con còn mong ngài sống thọ nghìn tuổi cơ." Ngô Mặc nịnh nọt xong, thu lại vẻ mặt cợt nhả: "Ngài biết con xưa nay hiếu thuận mà, ở thời không bên kia ngài đi sớm quá, Nhị thúc và Tam thúc cứ nhìn ảnh ngài mà bảo nhớ thời nhỏ được ngài dạy dỗ, con tính hay là quay cho ngài vài đoạn clip, mang về cho hai lão xem, để hai lão cũng được nếm trải tình phụ tử một lần nữa." Lại nữa rồi.

Ngô Tà chắc chắn em trai mình chẳng định làm trò gì tốt lành.

Quả nhiên, câu nói tiếp theo vang lên, hắn đã hoàn toàn biết Ngô Mặc định làm gì. "Ngài cầm gậy quất Nhị thúc và Tam thúc một trận đi, rồi con lén quay lại, mang về cho hai lão hồi tưởng lại hương vị xưa, ngài thấy sao?" Ngô Lão Cẩu bị ý tưởng của Ngô Mặc làm cho chấn động.

Hai thằng con ở thế giới bên kia rốt cuộc đã đắc tội vị tiểu tổ tông này thế nào?

Mà cách một thời không rồi vẫn phải tìm cơ hội báo thù cho bằng được vậy?

Ngô Tà nén cười đến đỏ cả mặt, ghé lại giúp vui: "Gia, Tiểu Mặc nói cũng có lý đấy ạ, biết đâu Nhị thúc Tam thúc lại thèm xem thật thì sao?

Ngài xem Tam thúc giờ chạy nhanh chưa kìa, đây đều là những kỷ niệm quý giá đấy." Hai anh em kẻ tung người hứng, cuối cùng cũng thuyết phục được Ngô Lão Cẩu gật đầu.

Chẳng phải chỉ là đánh con thôi sao?

Chuyện nhỏ.

Tiện tay thôi mà.

Xong việc chính, Ngô Mặc vòng tay khoác vai Ngô Lão Cẩu: "Gia, nãy ngài thở dài cái gì?

Kinh đô có tin gì à?" Ngô Lão Cẩu cầm lại tờ tin tức trên bàn đưa cho Ngô Mặc: "Tin từ kinh đô truyền về, Phật Gia bị thẩm vấn rồi, tình hình cụ thể thế nào thì bên Cửu Gia cũng chưa thám thính được." "Đáng đời." Ngô Mặc lướt mắt nhìn rồi quăng lên bàn, bưng chén trà lên nhấp một ngụm, thong thả nói: "Người đang làm trời đang nhìn, làm chuyện thất đức nhiều thì sớm muộn cũng có báo ứng thôi." Lập trường khác nhau.

Kể từ ngày trở thành anh em với Trương Khởi Linh, cậu và Trương Đại Phật Gia đã là kẻ thù.

Ông muốn che giấu bí mật nhà họ Trương?

Không vấn đề.

Ông muốn trường sinh bất lão?

Chẳng sao cả.

Nhưng ông dám động vào anh em của tôi thì không được.

Không chỉnh chết ông thì tôi cũng phải hành cho ông ra bã. "Phải, báo ứng." Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu nhìn trần nhà, lẩm bẩm: "Năm đó có bao nhiêu người chết dưới mệnh lệnh của ông ta, không biết ông ta có từng hối hận không?" "Có gì mà hối hận." Ngô Mặc đặt chén trà xuống, "Thắng làm vua thua làm giặc, kỹ năng kém hơn người ta thì chịu thôi.

Đúng rồi, còn Hoắc gia thì sao?

Có tin gì không?" "Khụ, Hoắc gia à..." Ngô Lão Cẩu nghẹn lời, mượn cớ uống nước để che giấu vẻ bối rối.

Nói chuyện người tình cũ với cháu trai?

Ha hả!

Đúng là hơi khó mở miệng.

Đặc biệt là... "Nói đến Hoắc gia là ngài lại uống nước?

Có phải thấy có lỗi với bà nội con không?" Ngô Mặc giật phắt chén trà từ tay Ngô Lão Cẩu, đặt mạnh xuống bàn. "Thằng nhãi ranh, đừng có nói bậy bạ." Ngô Lão Cẩu thiếu tự tin liếc nhìn ra phía cửa.

May quá, không có ai, đặc biệt là không có bà lão nhà mình.

Đề tài bạn gái cũ này phải tùy lúc mới nói được.

Trên bàn rượu họp mặt thì có thể dùng để chém gió, bạn bè tám chuyện thì có thể coi là tư liệu.

Duy chỉ có trước mặt vợ là không được nói nhăng nói cuội.

Dễ chết thảm lắm. "Ngài đừng nhìn nữa, bà nội hôm nay bận lắm, không rảnh để ý ngài đâu." Ngô Mặc hơi chê bai bĩu môi.

Cậu tựa lưng ra sau, vắt chéo chân, thong thả móc từ trong túi ra một điếu thuốc ngậm vào mồm.

Tay cầm bật lửa lắc lắc vài cái, cười như không cười: "Thành thật sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị.

Ngài mà không nói rõ ràng rành mạch thì đừng trách con đi báo cáo đấy nhé." Tay cầm tẩu thuốc của Ngô Lão Cẩu khựng lại một chút, rồi lại khôi phục tự nhiên: "Đừng có thêm phiền cho bà nội con, bà ấy sức khỏe không tốt, hễ cáu là dễ bị ho lắm." Ha hả!

Ngô Mặc bĩu môi chẳng buồn đáp lại mấy lời nhảm nhí đó.

Bốc phét cái gì thế?

Thuốc ho mình đưa cho bà nội là loại cao cấp nhất.

Đừng nói là ho, trừ phi mũi bị ngứa, không thì muốn hắt xì cũng chẳng có cơ hội đâu.

Lão già này chột dạ, chắc chắn là có chuyện giấu mình rồi.

Hai anh em nhìn nhau một cái, kéo ghế lại bao vây lấy Ngô Lão Cẩu theo thế gọng kìm.

Vì cẩn thận, hai đứa cháu khuyết đức này còn nắm chặt lấy thắt lưng của Ngô Lão Cẩu.

Không nói à?

Không sao.

Hôm nay ngoài việc thở ra, ngài đừng hòng làm được hành động gì khác.

Cháu nội.

Đúng là cháu nội thân yêu.

Chó thật sự.

Ngô Lão Cẩu giơ tay tặng mỗi đứa cháu một cú gõ đầu, rít một hơi thuốc lá sợi rồi bắt đầu kể.

Hoắc lão thái thái đúng là nữ trung hào kiệt.

Sau khi được Giải Cửu Gia điểm hóa, bà ấy lập tức đưa ra quyết định hiến tặng phần lớn gia sản để đổi lấy bình an.

Phía trên sau khi cân nhắc nhiều phương diện, nhận thấy Hoắc gia vẫn có đóng góp nhất định cho quốc gia.

Đã có lòng hối cải thì một số chuyện cứ thế mà cho qua.

Đúng là thế sự vô thường.

Hoắc gia vừa thấy tia hy vọng thoát khỏi vực thẳm thì chồng của Hoắc lão thái thái đột nhiên qua đời trong phòng thẩm vấn.

Tin tức truyền đến Hoắc gia chẳng khác gì một trận động đất cấp tám.

Hoắc lão thái thái vừa được thả ra, dù không bị tra tấn nhưng tuổi cao sức yếu, tinh lực cũng cạn kiệt.

Bà đang ngồi nghỉ trên ghế ở chính sảnh, nghe thấy con trai vừa khóc vừa báo tin, cả người sững sờ tại chỗ, tay siết chặt tách trà, đốt ngón tay trắng bệch gần như không còn giọt máu.

Chương 1695

"Cái gì?

Người mất rồi?

Sao có thể chứ?

Lúc đi ông ấy còn dặn tôi đừng sợ, sẽ sớm về thôi mà.

Là... là Hoắc gia đã liên lụy đến ông ấy." Hoắc Tiên Cô chậm rãi nhắm mắt lại, một tiếng thở dài cực nhẹ thoát ra từ cổ họng, tiếng thở dài ấy chứa đựng sự u uất của nửa đời sóng gió, và cả một tia bình tĩnh đến mức tuyệt vọng. "Biết rồi." Khi Hoắc Tiên Cô mở mắt ra, đáy mắt vằn vện tia máu đỏ, bà siết chặt nắm đấm, cố nén những cảm xúc đang cuộn trào trong lòng: "Cha các anh giờ đang ở đâu?

Chuẩn bị xe, đón ông ấy về nhà." "Mẹ, mẹ không được đi!" Thằng con thứ hai quỳ sụp xuống đất, hai tay níu chặt gấu áo Hoắc Tiên Cô, giọng run rẩy không ra hơi: "Họ nói cha là 'tự sát vì sợ tội', ngay cả di thể cũng không cho chúng ta chạm vào, mẹ lúc này đi không phải là tự đâm đầu vào họng súng sao?

Hoắc gia vừa mới dễ thở được một chút, nếu mẹ mà có mệnh hệ gì thì nhà mình tiêu đời thật đấy!" "Tiêu đời?" Hoắc Tiên Cô cúi đầu nhìn thằng con đang quỳ dưới đất, nỗi bi thương trong mắt nháy mắt bị một tầng hơi lạnh bao phủ.

Bà biết mấy thằng con mình ích kỷ, nhưng không ngờ đến lúc này rồi mà tụi nó vẫn chỉ nghĩ đến bản thân.

Hoắc Tiên Cô lạnh lùng nhìn chằm chằm thằng con thứ hai, gằn từng chữ: "Lão Nhị, theo ý anh thì nên thế nào?" "Thì..." Thằng hai bị bà nhìn đến lạnh cả sống lưng, lắp bắp không nói nên lời: "Hay là...

cứ nhẫn nhịn trước đã?

Đợi sóng gió qua đi rồi tính sau." Từ nghèo lên giàu thì dễ, từ giàu xuống nghèo thì khó.

Ngày xưa ra đường túi sẵn tiền thì ai nấy đều xun xoe, thời gian qua người ta thấy nhà họ Hoắc là muốn tránh xa tám trăm mét.

Cái cảm giác thói đời nóng lạnh đúng là đã nếm trải đủ rồi.

Khó khăn lắm mới thở phào được một cái, Hoắc lão nhị từ tận đáy lòng không muốn Hoắc gia mất đi chút địa vị và tài sản còn sót lại. "Nhẫn nhịn." Hoắc Tiên Cô đột nhiên cười, tiếng cười mang theo cái lạnh thấu xương. "Chát!" Bà vung tay tát một cú trời giáng vào mặt thằng hai. "Đồ súc sinh, đó là cha anh, người đã nuông chiều anh từ nhỏ đến lớn đấy.

Giờ cha anh chết rồi, anh ngay cả người cũng không dám đón về, lại bảo tôi nhẫn nhịn?

Hoắc lão nhị, anh sờ lên lương tâm mình xem, trong người anh đang chảy dòng máu của ai?" Cái tát này dùng hết sức bình sinh, suýt chút nữa khiến Hoắc lão nhị bị chấn thương sọ não.

Chỉ trong vài giây, mặt hắn đã sưng vù lên một vòng, ôm lấy má mà chẳng dám hé răng nửa lời.

Thấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của mẹ mình, hắn vô thức lùi lại nửa bước, miệng lẩm bẩm giải thích: "Mẹ, con... con làm thế này cũng là vì tốt cho Hoắc gia chúng ta thôi mà." Đừng nhìn cái khẩu hiệu 'phụ nữ gánh vác nửa bầu trời' hô hào vang dội, nhưng trong xương tủy của thế hệ cũ vẫn còn tư tưởng trọng nam khinh nữ.

Quy tắc của Hoắc gia là truyền cho nữ không truyền cho nam.

Chồng của Hoắc lão thái thái là Thẩm Nghiễn Thanh trên mặt thì đối xử công bằng, nhưng thực tế lại yêu thương ba thằng con trai hơn.

Còn việc con trai theo họ mẹ có mất mặt hay không?

Sản nghiệp Hoắc gia cuối cùng đều thuộc về hậu đại của mình, tính ra cũng không lỗ.

Hoắc Tiên Cô nhìn thấy hết nhưng không ngăn cản.

Dù sao cũng là con mình đẻ ra.

Hoắc gia không cho tụi nó quyền lực được thì chỉ có thể bù đắp nhiều hơn về mặt tài sản.

Chỉ là nằm mơ cũng không ngờ tới, thằng con thứ hai lại bạc bẽo đến thế.

Cha ruột mất mạng rồi mà cái nó nghĩ đến vẫn chỉ là bản thân mình. "Vì tốt cho Hoắc gia?" Hoắc Tiên Cô cười lạnh một tiếng, "Cái 'vì tốt cho Hoắc gia' của anh chẳng qua là sợ mất đi cuộc sống gấm vóc lụa là hiện tại, sợ rớt từ trên mây xuống đất thôi!

Hoắc Sùng Sơn, anh ngay cả một con súc sinh cũng không bằng." Hoắc Tiên Cô chẳng muốn để mắt tới thằng con thua cả lợn chó này nữa.

Nói thêm một lời là thấy buồn nôn trong lòng.

Hoắc lão nhị ánh mắt lóe lên một tia hoảng loạn, nhưng vẫn cứng miệng: "Mẹ, con thật sự không cố ý mà.

Cha đi rồi, chúng ta có đau lòng thì cũng phải lo cho Hoắc gia không bị tan rã chứ." "Hoắc gia không tan nổi đâu, chỉ cần tôi còn một hơi thở thì nó không tan được." Hoắc Tiên Cô bất ngờ cao giọng, chỉ tay ra ngoài cửa, "Nhưng Hoắc gia không cần cái loại tham sống sợ chết, ngay cả cha ruột cũng không dám lo như anh!

Bây giờ anh cút ngay ra ngoài cho tôi, đừng có đứng đây làm chướng mắt tôi nữa." Tiếng quát kinh động đến ngoài sân.

Hoắc lão đại nhận được tin tức vội vàng chạy tới, vừa vặn thấy cảnh Hoắc Tiên Cô đang nổi trận lôi đình, liền vội vàng kéo Hoắc lão nhị đi: "Lão Nhị, chú câm miệng cho anh." Nhìn bóng lưng hai thằng con trai rời đi, Hoắc Tiên Cô ngồi sụp xuống ghế.

Cơn giận dữ tan biến, chỉ còn lại nỗi thê lương vô tận.

Không có tình cảm sao?

Có, nhưng cũng chẳng còn gì nữa rồi.

Ngô Mặc nghe nãy giờ, nhạy bén bắt ngay lấy điểm mấu chốt: "Hoắc lão thái thái thành góa phụ rồi à?" Ngô Lão Cẩu: ...

Một câu hỏi ngược lại trực tiếp làm Ngô Lão Cẩu đứng hình.

Đứa cháu nhà mình cái gì cũng tốt, duy chỉ có cái mồm là hơi độc.

Chẳng lẽ lúc con dâu cả mang thai đã chạm vào thứ gì không nên chạm sao?

Ngô Lão Cẩu bách tư bất đắc kỳ giải.

Ngờ đâu lúc Ngô Lão Cẩu đang suy tư, Ngô Mặc lại hiểu lầm thành lão đang chột dạ.

Cậu vung tay tát một phát vào sau gáy lão già: "Hắc!

Gia, có phải ngài đang có ý đồ gì khác không?" Thủ pháp vừa nhanh vừa gấp vừa có lực, chẳng cho Ngô Tà cơ hội ngăn cản.

Ôi mẹ ơi.

Ngô Tà vô thức che mắt lại, không dám nhìn vẻ mặt của ông nội mình.

Em trai à, em càng lúc càng gan trời rồi đấy.

Thu thập Nhị thúc Tam thúc thì thôi đi, dù sao cũng chỉ cách một thế hệ, nhưng giờ ngay cả ông nội mà em cũng dám đánh, có phải là hơi quá đà rồi không?

May mà Ngô Tà không hỏi ra thành tiếng, nếu không nhất định sẽ nhận được một tin tức còn chấn động hơn.

Đừng nói là ông nội, ngay cả sau bài vị trong từ đường nhà họ Ngô cũng bị Ngô Mặc vẽ bậy rồi.

Chủ yếu là vẽ chân dung chibi của Nhị thúc và Tam thúc.

Đừng hỏi tại sao.

Hỏi thì là lúc quỳ từ đường mách tội với tổ tiên, sợ tổ tiên nhận nhầm người nên phải vẽ cho rõ ràng tí.

Đầu óc Ngô Lão Cẩu cứ ong ong.

Lão trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc quay sang nhìn kẻ đầu sỏ Ngô Mặc bên cạnh.

Chuyện gì vừa xảy ra thế?

Hình như có ai đó vừa tát mình một cái nảy lửa.

Ngô Mặc vừa vung tay ra đã nhận thấy có gì đó sai sai.

Nhưng cái tát đã đáp xuống sau gáy lão già, muốn thu lại cũng không kịp nữa.

Giờ là lúc so tài diễn xuất.

Ngô Mặc phồng má, bày ra bộ dạng đầy phẫn nộ, mắng: "Ngài là người đã có vợ con cháu chắt rồi, làm việc gì cũng phải có giới hạn, cái gì không nên dính vào thì đừng có dính vào linh tinh, nghe chưa?" "Trước cửa góa phụ nhiều thị phi, đã là Hoắc Tiên Cô tang chồng thì sau này cách xa bà ta ra một chút." Tốc độ nhả chữ của Ngô Mặc nhanh như súng liên thanh.

Tí li tách lách nói một tràng dài, chẳng cho Ngô Lão Cẩu cơ hội chen lời.

Ngô Lão Cẩu: "Con...

Chương 1696

Ta..." Ngô Tà quay mặt đi chỗ khác không nỡ nhìn thẳng.

Thao tác quen thuộc lại đến rồi.

Hy vọng ông nội trụ vững được.

Trong lúc màn kịch cháu huấn ông đang diễn ra, tại một tứ hợp viện ở kinh đô cũng chào đón chủ nhân của mình.

Ngõ nhỏ lúc nửa đêm không còn vẻ ồn ào như ban ngày.

Thỉnh thoảng vài tiếng mèo kêu càng làm đêm tối thêm tĩnh mịch.

Hạt Tử (trẻ) mặc một chiếc áo choàng, một tay đút túi, mồm ngậm thuốc lá đi về phía cửa nhà.

Anh vừa kết thúc phi vụ mà Trần Bì A Tứ giao phó.

Lúc này, trên mặt Hạt Tử hiếm khi lộ ra một tia thư thái và dễ chịu.

Tay anh nghịch một miếng ngọc bài, là thứ thuận tay vơ được trong lần xuống mộ này.

Có đáng tiền hay không anh không quan tâm lắm, nhưng cảm giác cầm trong tay khá ổn.

Sau nửa năm mới trở lại kinh đô, Hạt Tử mông lung có cảm giác như được về nhà.

Anh thong thả đi đến cửa nhà mình.

Theo thói quen liếc nhìn hai bên, thấy không có ai bám đuôi, anh không nhịn được mà cười khẩy một tiếng.

Đúng là thói quen thành tự nhiên rồi.

Anh nhấc chân đá nhẹ vào chậu hoa bằng đá ở cửa, cúi người mò dưới đáy chậu lấy ra một chiếc chìa khóa.

Anh tung tung chìa khóa trong lòng bàn tay, ngâm nga một đoạn nhạc ngắn rồi mở cửa viện.

Chân vừa nhấc lên định bước vào, nhưng giây tiếp theo lại khựng lại giữa không trung.

Ô kìa!

Xem ra thời gian mình không ở nhà, có ai đó đã vào đây chơi rồi.

Hạt Tử dụi tắt điếu thuốc, nhướng mày, một tay khép hờ cửa viện, ngón tay sờ vào con dao ngắn giấu sau lưng, nhẹ nhàng tiến vào trong sân.

Mỗi bước đi anh đều lưu ý quan sát các cơ quan đã đặt sẵn.

Càng kiểm tra, nụ cười trên mặt anh càng đậm.

Thú vị đấy.

Cư nhiên không hề làm hỏng các thiết lập cơ quan.

Kỹ thuật cũng khá đấy chứ.

Hạt Tử dự định xem thử kẻ đột nhập vào phòng có bao nhiêu bản lĩnh.

Dù sao thì mình cũng để lại không ít đồ tốt mà.

Thế nhưng, cho đến khi Hạt Tử mò đến tận cửa phòng, những chuyện anh dự đoán vẫn không hề xảy ra.

Biểu cảm dần trở nên ngưng trọng.

Chuyện gì thế này?

Cơ quan hoàn toàn không có bất kỳ dấu vết nào bị phá hoại.

Chẳng lẽ không có ai vào?

Không đúng.

Vật đánh dấu trên đại môn đã nhắc nhở anh rằng có người từng đến.

Nhất định là có tình huống rồi.

Nhâm mật tất hữu nhất sơ.

Đúng như Hạt Tử nghĩ.

Dù là cùng một người ở thời không khác nhau, vẫn sẽ có những khác biệt nhỏ.

Hắc Nhãn Kính và Ngô Mặc đều không ngờ rằng, ở một nơi cực kỳ kín đáo, Hạt Tử của thời không này đã nhận ra điểm khác thường.

Hạt Tử híp mắt lại, xoay con dao găm trong tay vài vòng.

Tốt lắm.

Không ngờ túp lều rách của mình lại được cao nhân ghé thăm.

Tốn công tốn sức như vậy, chắc hẳn đã theo dõi mình lâu lắm rồi.

Trong lòng anh nảy sinh một ý muốn tranh tài.

Để xem kẻ này có thể tránh được bao nhiêu cơ quan của mình.

Cho đến khi bước vào mật thất.

Nhìn cái tủ trống trơn, mặt Hạt Tử đen thui như đít nồi.

Xưa nay anh không có câu cửa miệng nào, nhưng lúc này vô thức thốt lên một câu: "Vãi chưởng." Rất nhiều thứ trong tủ là anh đào bới từ các ngôi mộ cổ khác nhau mang về.

Tùy tiện lấy ra một món cũng đủ ăn trắng mặc trơn nửa đời người.

Giờ thì cửa tủ mở toang, bên trong sạch sành sanh đến mức con chuột bò vào cũng phải ngã chổng vó.

Rõ ràng là bị người ta bứng sạch cả ổ rồi.

Quá đáng hơn nữa là kẻ đó còn để lại một bức vẽ con rùa lớn đeo kính râm.

Hừ.

Khiêu khích à?

Hai chữ này hiện lên trong đầu Hạt Tử, nụ cười trên khóe miệng càng thêm hiểm độc.

Anh tùy ý đóng cửa tủ lại, vô tình phát hiện dưới đáy cửa tủ còn lưu lại một dòng chữ: "Bố đây là người mày có cầu cũng không được." Bố?

Hạt Tử sờ dòng chữ đó, cười gằn vì tức: "Mẹ kiếp, đừng để lão tử tóm được mày." Anh có cảm giác, kẻ trộm đồ sẽ sớm xuất hiện thôi.

Cảm giác này quả không sai.

Ngay ngày hôm sau, tên trộm đã chủ động tìm đến tận cửa.

Hạt Tử nghịch con dao găm, nhìn lên nhìn xuống đánh giá người đàn ông trước mặt – người có diện mạo y hệt mình.

Không khí bỗng chốc đông đặc bởi một sự quỷ dị khó tả.

Hạt Tử siết chặt con dao đến mức đốt ngón tay trắng bệch, đôi mắt sau lớp kính râm híp lại thành một đường chỉ.

Một tiếng cười thấp thoát ra từ cổ họng anh, mang theo vẻ tàn nhẫn và đùa cợt: "Thú vị đấy, thời buổi này ngay cả mặt cũng giống nhau đến mức này sao?

Hay là, chú mày cố tình phẫu thuật thẩm mỹ theo mặt anh đây để đến đây tiêu khiển anh hả?" Người đàn ông đối diện đang tựa vào khung cửa, tư thái nhàn tản, tay xoay một đồng tiền, nụ cười hệt như đúc từ một khuôn với anh: "Tiêu khiển chú mày?

Cũng không hẳn, chẳng qua là cái sân này của chú mày bị bảo bối nhà anh nhìn trúng rồi." "Bảo bối???" Hạt Tử (trẻ) cảm thấy hai chữ này thốt ra từ miệng đối phương mang theo một ý vị khó tả.

Cứ thấy hèn hèn kiểu gì ấy nhỉ?

Anh tự nhẩm lại hai chữ đó trong đầu, nổi cả da gà da vịt.

Kỳ quái, quá kỳ quái, cái cảm giác này đã mấy chục năm nay không hề xuất hiện.

Chẳng lẽ là...